ΜΕΓΑ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Anestes Konstantinides

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
1902

Ε

Ε ε, ἒ ψιλόν, πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου: ὡς ἀριθμητικὸν ε' = πέντε καὶ πέμπτος, ἀλλ' ,ε = 5000. Οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν τὸ γράμμα τοῦτο **εἶ**, Πλάτ. Κρατ. 426C, 437B, Dawes Misc. Crit. σ. 12 (ὡς ἐκάλουν καὶ τὸ **ο, οὖ**) ἵνα ὡς πάντα τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα τῶν γραμμάτων, **μῦ, πῖ, ῥῶ**, κτλ., ὦσι καὶ ταῦτα μακρά. Ὅτε ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (403 π. Χ.) οἱ Ἀθηναῖοι παρέλαβον ἐκ τοῦ Σαμιακοῦ ἀλφαβήτου τὸ μακρὸν **ε** (δηλ. Η, η), οἱ γραμματικοὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βραχὺ **ε** τὸ ὄνομα **ἒ ψιλόν**, ὅ ἐστιν **ε** ἄνευ τοῦ δασέος, καθότι ἕως τότε τὸ γράμμα τοῦτο ἦτο ἓν ἐκ τῶν σημείων πρὸς παράστασιν τῆς δασείας.

Ἰδιάζουσαι χρήσεις τοῦ **ε**, **1**) ἐκ τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεως φαίνεται ὅτι ἐκ τῶν διπλῶν τύπων **ἐανὸς εἰανός, ἔαρ εἶαρ, Ἀλφεὸς Ἀλφειός, μέζων μείζων, κρέσσων κρείσσων**, οἱ διὰ τοῦ **ει** εἶναι οἱ ἀρχαιότεροι, πρβλ. Κούρτιον σ. 669 ἐν σημειώσει. **2**) τὸ **ε** ἦτο ἐν χρήσει ὡς συλλαβικὴ αὔξησις τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ὡς καὶ νῦν. **3**) ἐν πολλοῖς ἀρχαίοις τύποις, ὡς **ἐείκοσι, ἔεδνα, ἐέλδωρ, ἐέλδεται, ἐέλπεται, ἐέρση**, ἔνθα φαίνεται ὡς προθετικόν, πράγματι ἐμφαίνει τὴν ὕπαρξιν τοῦ **Ϝ**, ἴδε Κούρτ. σ. 565 κἑξ. —Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἔχει πάντοτε ψιλὸν πνεῦμα καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἄνευ τοῦ διπλοῦ **ε** λέξις δασύνηται, ὡς **ἕδνα, ἔεδνα**, ἐξαιρέσει τοῦ **ἕε** ἀντὶ τοῦ **ἕ**. **4**) ἐνίοτε παρεντίθεται μεταξὺ δύο συμφώνων, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἄφενος, τέμενος**, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **ἄφενος** 2. **5**) ἐνίοτε προτίθεται ὡς εὐφωνικόν, ὡς π. χ. **ἐρωδιὸς ῥωδιός, ἐρωέω ῥώομαι**. **6**) ἐνίοτε φαίνεται κατέχον τὴν θέσιν τοῦ ἀπολεσθέντος γράμματος y (Γερμ. j) Κούρτ. σ. 592. **7**) Ἰων. ἀντὶ τοῦ ᾰ, **βέρεθρον, ἔρσην, τέσσερες** ἀντὶ **βάραθρον, ἄρσην, τέσσαρες** καὶ ἐν τοῖς συνηρ. ῥήμασιν εἰς **-άω**, ὡς **ὁρέω, φοιτέω** ἀντὶ **ὁράω, φοιτάω**. **ε** ἀντὶ **α** εὕρηται καὶ ἐν τῷ θέματι **κρατ** τῶν ἑξῆς κυρίων ὀνομάτων ἐν δυσὶν ἐπιγραφαῖς Τεγέας, L. et F. 338, b, c: **Αὐτοκρέτης, Εὐθυκρέτης. Σωκρέτης, Τιμοκρέτης**, τὸ δὲ **Ἀριστοκρέτης** ἐν ἐπιγρ. Κυπρίᾳ ἐν Bezzenberg. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 152. ὁμοία ἐναλλαγὴ καὶ ἐν τῷ θέματι **ἀρετ** ἐν ἐπιγρ. Δηλίᾳ, Ἀθην. τ. Δ, σ 463: ἐρετῆς ἕνεκεν, ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. ἐκδ. Κουμανούδη, ἀρ. 3037, σῆς δ' ἐρετῆς μνήμην ἔλιπες, αὐτόθι 1648 Κληνερήτη Ἐρεσία· ἐν τῷ **ἀγεθὸς** (= **ἀγαθὸς**) Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου ἐν Κουρτ. Μελετ. κλπ. τ. 7, σ. 239.

ἒ ἔ, ἢ ἐπαναλαμβανόμενον **ἒ ἒ ἒ ἔ**, ἐπιφώνημα πόνου ἢ θλίψεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1114, κτλ. Τὸ ὅτι ἀπαντᾷ πάντοτε διπλοῦν, εἴτε ἅπαξ, εἴτε δίς, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ὁ ὀρθὸς τρόπος τῆς γραφῆς αὐτοῦ εἶναι **ἐέ** (ὡς ἐν τοῖς παλαιοτάτοις χειρογρ., οἷον τῷ Μεδικείῳ τοῦ Αἰσχύλ. καὶ τοῦ Σοφ.), ἢ (ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἴαμβον) **ἐή**, ὡς ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., ἴδε Δινδ. Αἰσχύλ. Θήβ. 966. Παρομοίως τὸ **αἶ αἶ** ἢ **αἶ αἶ** διωρθώθη ἤδη εἰς **αἰαῖ**, ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Ἡρωδιανοῦ π. μον. λέξ. σ. 27.13.

ἐ (= **ἐκ**) πρὸ συμφώνων ἐν Ἐπιγρ. Λοκρικῇ ἐκδοθείσῃ ὑπὸ Ἰω. Οἰκονομ., οἷον ἐ τᾶς Χαλείδος, ἐ τᾶς Οἰανθίδος, ἐ Ναυπάκτο, ἐ δάμο, ἐ θαλάσσας, ἐ κοινάνον, ἐλιμένος· οὕτω καὶ ἐν ἐπιγρ. Φιγαλείας παρὰ τῷ L. et F. 328a, ἐ Φιαλείας.—Ἐν δὲ Ἐπιγρ. Δωδώνης: τὰν ἐ πόλι οἰκίαν, ἀντὶ ἐν πόλι.

ἕ, Λατ. se, ἴδε ἐν λ. **οὗ**, sui.

ἔᾱ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἢ δυσαρεσκείας (κυρίως προστακτ. τοῦ **ἐάω**), Λατ. vah! ἰδίως πρὸ ἐρωτήσεως, ἔα, τί χρῆμα; Αἰσχύλ. Πρ. 298· ἔα, τίς οὗτος ..; Εὐρ. Ἑκ. 501, πρβλ. 733, Ὀρ. 1573, κ. ἀλλ.· ἔα, τίς ἐστιν; Ἀριστοφ. Πλ. 824· ἐνίοτε ἐκτὸς τοῦ στίχου, Εὐρ. Ἑκ. 1116, Μήδ. 1005, κ. ἀλλ.· ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, ἔα, ἔα, ἄπεχε Αἰσχύλ. Πρ. 688· ἔα, ἔα. ἰδού Σοφ. Ο. Κ. 1477· συχν. παρ' Εὐρ.: — σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες Πλάτ. Πρωτ. 314D.

ἔᾰ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἦν**, παρατατ. τοῦ **εἰμί**, παρ' Ἴωσι πεζογράφοις ὡσαύτως: **ἔας, ἔατε**.

ἔᾱγα, ἐάγην [ᾰ], ἴδε **ἄγνυμι**.

ἔᾱδα, μετοχ. **ἑαδώς**, ἴδε **ἁνδάνω**.

ἑάλη ἢ **ἑάλη**, ἴδε **εἴλω**.

ἑάλωκα, ἑαλώκειν, ἴδε **ἁλίσκομαι** [ᾰ].

ἐάν, μόριον σύνθετον ἐκ τοῦ **εἰ** καὶ **ἄν**, καὶ συνῃρημένον **ἤν** καὶ **ἄν**, ἴδε **ἤν, ἄν** (ᾱ), ὅπερ διὰ κράσεως μετὰ τοῦ **καὶ** γίνεται **κἄν**: — συντάσσεται δὲ κανονικῶς μεθ' ὑποτακτικῆς: — περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ καὶ διὰ παραδείγματα ἴδε τὸ μόριον **εἰ** II, καὶ τὸ **ἄν** Α. Ι. 1. **II.** ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς μεταγεν. τὸ **ἐάν** εὕρηται ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸ ἐπιρρηματικὴν ἔχον δύναμιν ἀοριστολογικὸν **ἄν**, μετὰ ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας καὶ συνδέσμους, ὡς ὃς ἐάν, ὁστισδήποτε, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 19, ζ', 9, κ. ἀλλ.· ὅσα ἐὰν αὐτόθι ιη', 18· ὅ τι ἐὰν Ἐπιστ. π. Κολ. γ', 23· ὅπου ἐὰν Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 19, κτλ. [Ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ **ἐὰν** εἶναι πάντοτε μακρά, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1407, καὶ ἐκ κωμικῶν παραδειγμάτων συλλεγέντων ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 228].

ἐάνδανε, Ἰων. ἀντὶ **ἥνδανε**, ἴδε **ἁνδάνω**.

ἑᾱνηφόρος, ον, (**ἑᾱνός, ὁ**) ὁ φορῶν ἑανόν. τουτ' ἔστι λαμπρὸν ἢ λεπτὸν πέπλον, Ἠὼς Ἀντίμαχ. 85, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἑανός**.

ἑᾱνός, ή, όν, παλαιὸν Ἐπικὸν ἐπίθ., οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.: — ἐν τῇ Ἰλ. ἀναφέρεται εἰς πᾶν πρᾶγμα κατάλληλον πρὸς ἔνδυσιν, ἑᾱνῷ λιτί, λεπτῷ ὑφάσματι, Σ. 352, Ψ. 254· πέπλος ἑᾱνὸς Ε. 734, Θ. 385· ἑᾱνοῦ κασσιτέροιο, «εὐδιαχύτου» (Ἡσύχ.), Σ. 612· πρβλ. **ἑανηφόρος**. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἑᾱνός, ὁ**, λεπτὸς πέπλος κατάλληλος ὅπως φορῶσιν αὐτὸν θεαὶ καὶ γυναῖκες εὐγενεῖς, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑᾱνὸς τρέμε Φ. 507 (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾷ)· νεκταρέου ἑᾱνοῦ Γ. 385· ἑᾱνῷ ἀργῆτι φαεινῷ αὐτόθι 419· ἀμβρόσιον ἑᾱνὸν (αἰτιατ.) Ξ. 178· ἑᾱνῶν πτύχας ἱμεροέντων Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 176· ὡσαύτως μετὰ τῆς α' συλλαβῆς μακρᾶς (πρβλ. **Ε ε**, I), εἰᾱνοῦ ἁπτομένη Ἰλ. Π. 9· ὁ δὲ Ἡσύχιος μνημονεύει καὶ τύπον **ἔανον**· «ἱμάτιον», ὡς οὐδ. οὐσιαστ. καὶ προπαροξύτ. [Ὁ Ὅμηρος ἔχει πάντοτε ᾱ ἐν τῷ ἐπιθετ. καὶ ᾰ ἐν τῷ οὐσιαστ., ἀλλὰ μεταγεν. ποιηταὶ μεταχειρίζονται ᾱ ἢ ᾰ κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέ-ρου, ὡς ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 875, 1221]. (Ἡ αὐτὴ διαφορὰ ποσότητος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Σα. σκρ. ἐπιθ. vasânas (φορούμενον) καὶ ἐν τῷ οὐσιαστ. vasănam (ἔνδυμα). ὥστε ὀλίγη ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὅτι ἀμφότερα παράγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἕννυμι** (ὃ ἴδε), ἂν καὶ εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι τὸ οὐσιαστ. ἔχει τὸ δίγαμμα, Ἰλ. Ξ. 178, Φ. 507· ἐνῷ τὸ ἐπίθ. δὲν τὸ ἔχει, ἴδε Ἰλ. Σ. 352, 612, Ψ. 254).

ἔαξα, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἦξα**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἄγνυμι**.

ἑαοτῶν (= **ἑαυτῶν**), Ἐπιγρ. Σάμου, Κούρτ. Urk. z. Gesch. v. Samos, (Wesel, 1873).

ἔᾰρ, ἔᾰρος, τό, Ὁμ., Ἡρόδ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ· παρ' Ἀλκμ. 13 καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπ. ποιηταῖς, οἷον Θεοκρ. καὶ Νικ., **εἶαρ, εἴᾰρος** (ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. ἔχει **εἰαρινός**)· συνῃρ. **ἦρ, ἦρος** (πρβλ. **κῆρ, κῆρος**), πρῶτον παρ' Ἀλκμᾶνι 64, Ἀλκαίῳ 45, κτλ., καὶ ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (ὁ Ἡσίοδ. ἔχει τὸ **ἔαρ** ὡς μονοσύλλ. καὶ **ἔαρι** ὡς τροχαῖον, Ἔργ. κ. Ἡμ. 490, 460)· ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὴν γεν. **ἔαρος** (πρβλ. **ἦρι** ἐπίρρ.). (Παλαιόθεν εἶχε τὸ δίγαμμα **Ϝέαρ**, πρβλ. Λατ. ver, Παλαιο-Σκανδιν. var· **Ϝεαρινός**, Λατ. vernus· ἀλλ' ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **Ϝέσ-αρ**, πρβλ. Σανσκρ. vas-antas (ὅπερ ὅμως δὲν φαίνεται ἀρχαῖος τύπος), Σλαβ. ves-na (ver, ἔαρ), Λιθ. vas-ara (θέρος).)

Ἔαρ, ἄνοιξις, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη Ἰλ. Ζ. 148· ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος, Ὀδ. Τ. 519· ἔαρι πολεῖν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 460· ἅμα τῷ ἔαρι, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως, Ἡρόδ. 5. 31, πρβλ. Θουκ. 4. 117., 6. 8· πρὸς ἔαρ ὁ αὐτ. 5. 56, κτλ.· πρὸς τὸ ἔαρ αὐτόθι 17· περὶ τὸ ἔαρ ὁ αὐτ. 3. 116· ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον Σοφ. Ο. Τ. 1137· παροιμ. μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ Κρατῖν. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. Meineke 5. σ. 16· παροιμ. ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς ἀνθηροῦ ἢ ἀκμάζοντος, ἔφηβοι .. ἔαρ τοῦ δήμου Δημάδ. παρ' Ἀθην. 99D, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 162, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 7, 34· ἔαρ θ' ὁρόωσα Νύχεια, καὶ ἡ φαιδρὰ ὡς τὸ ἔαρ Νύχεια, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ἡ «ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα», Θεόκρ. 13. 45· γε-

ψύων ἔαρ, ὁ πρῶτος χνοῦς τῶν γενείων ἐπὶ τῶν σιαγόνων νεανίου, Ἀνθ. Π. 6. 242· ὕμνων ἔαρ, οἱ νεώτατοι καὶ λαμπρότατοι τῶν ὕμνων, αὐτόθι 7.12· χαρίτων ἔαρ Συλλ. Ἐπιγρ. 511.

ἔαρ ἢ **εἶαρ**, τό. παρὰ τοῖς Ἀλεξ. ποιηταῖς, τὸ αἷμα, λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι Ποιητ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἔαρ**· Αἰακίδαο εἴαρος Εὐφορ. παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 10. 28· τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν Καλλ. Ἀποσπ. 247· πρβλ. Νικ. Ἀλεξιφ. 314, Ὀππ. Ἁλ. 2. 618· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει τὴν λέξιν **εἰαροπότης** = **αἱμοπότης**, πρβλ. Μ. Ἐτυμ. 294. 47· τὰ δὲ Ἐνετ. Σχόλ. ἔχουσιν **εἰαροπῶτις** ὡς δι. γρ. ἐν Ἰλ. Τ. 87. 2) ὀπός, χυλός, εἶαρ ἐλαίης Νικ. Ἀλ. 87· λύχνου πῖον ἔαρ Καλλ. Ἀποσπ. 201· χυμός, Γεωπ. (Οἱ Γραμμ. ταυτίζουσι τὴν λέξιν ταύτην πρὸς τὸ **ἔαρ**, ἄνοιξιν, Μ. Ἐτυμολ. 307. 44, Σουίδ.— Ἀλλ' ὁ Paul. Epit. σ. 16 ἀναφέρει τὴν λέξ assir ὡς παλαιὰν Λατ. ἀντὶ sanguis, καὶ assarātum ὡς κρᾶμά τι ἐξ οἴνου καὶ αἵματος· ἐν τῇ Σανσκρ. ὡσαύτως asram, asan, asrig σημαίνουσιν αἷμα).

ἐαρί-δρεπτος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 7.

ἐαρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, διέρχομαι τὸ ἔαρ, Λατ. vernare, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 15· πρβλ. **χειμάζω**, hiemare. **II.** ἀνθῶ, θάλλω ὡς ἐν τῷ ἔαρι, Φίλων 2. 99.— Μέσ., λειμῶνες ἄνθεσιν ἐαριζόμενοι Πλάτ. Ἀξ. 371C.

ἐαρινός, ή, όν, Ἐπ. **εἰαρινός**, παρ' ἄλλοις ποιηταῖς **ἠρινός**, Λατ. vernus, ὁ τοῦ ἔαρος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔαρ, εἰαρινῇ ὥρῃ Ἰλ. Π. 643· εἰαρινὰ ἄνθεα Β. 89· πλόος εἰαρινὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 676· θάλπος ἐαρινόν, ἡ θερμότης τοῦ ἔαρος, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 22· ἄνεμος ἠρινὸς Σόλων 12.19· ἠρινὰ φύλλα Πινδ. Π. 9. 82·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὸ ἔαρ, μέλισσα λειμῶν' .. ἠρινὸν διέρχεται Εὐρ. Ἱππ. 76 (ἐκτὸς ἂν ληφθῇ ὡς συμφωνοῦν πρὸς τὸ λειμῶνα, πρβλ. Ἰκ. 448)· γῆ ἠρινὸν θάλλουσα ὁ αὐτ. Δαν. 3. 3 (ἐν τοῖς ἀποσπάσμασι)· ἠρινὰ κελαδεῖν, ἐπὶ τῆς χελιδόνος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 800.

ἐαρῖτις, ιδος, ἡ, ἐαρινή, ἐαρίτιδες ὧραι Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 44C.

ἐαρο-τραφής, ές, ὁ κατὰ τὸ ἔαρ ἀκμάζων, Μόσχ. 2. 67.

ἐαρό-χροος, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἔαρος, χλοερός, καταπράσινος, Ὀρφ. Λιθ. 264.

ἐάρτερος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐαρινός**, Νικ. Θ. 380.

ἔᾱσι, Ἐπ. γ' πληθ. τοῦ **εἰμί**.

ἔασκον, Ἰων. καὶ Ἐπ. παρατ. τοῦ **ἐάω**.

ἔασσα, Δωρ. μετοχ. θηλ. τοῦ **εἰμί**.

ἔᾰται, ἔατο, Ἰων. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ **ἧμαι**.

ἐᾱτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐάω**, ὃν πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἢ ἐπιτρέψῃ τις, Εὐρ. Φοίν. 1210· μετ' ἀπαρεμφ., ἐατέος ἐστὶ φεύγειν Ἡρόδ. 8. 109. 2) **ἐατέον**, ἐπιτρεπτέον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 173, Πλάτ. Γοργ. 512E. **II.** ὃν πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἢ ἐγκαταλίπῃ τις, Εὐρ. Ἑλ. 905 (ἐν ἀμφιβ. στίχῳ). 2) ἐατέον τὴν πόλιν τῆς κατοικίσεως, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν εἰς ἑαυτὴν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κατοικίσεως, Πλάτ. Νόμ. 969C.

ἑατόν, ἑατοῦ, ἑατῷ, ἑατᾶς, ἑατῆς, ἑατήν, ἑατῶν (= **ἑαυτόν**, κλπ.), ἅπαντα ἐξ Ἐπιγρ. — Πρβλ. Λεξ. Ἀθησ. λ. Κουμαν.

ἑαυτότης, ητος, ἡ, ταυτότης, Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. σ. 328.

ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, ἑαυτῷ, ῇ, ῷ, ἑαυτόν, ήν, ό, ὁ πληθυντ. **ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς, -άς**, Ἰων. **ἑωυτοῦ**, κτλ.· Ἀττ. συνῃρ. **αὑτοῦ**, κτλ., ὅπερ εἶναι ὁ συνήθης τύπος παρὰ Τραγ., ἂν καὶ τὸ **ἑαυτοῦ**, κτλ., ἀπαντῶσιν ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ, Αἰσχύλ. Πρ. 186, 702, 890, κτλ.· Δωρ. **αὐταύτου**, ἴδε ἐν λέξει. Αὐτοπαθὴς ἀντωνυμ. τοῦ γ' προσώπ., Λατ. sui, sibi, se, κτλ.· πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. (ὁ Ὅμ. ἔχει **ἕο αὐτοῦ, οἷ αὐτῷ, ἓ αὐτόν**):— πολλαχοῦ εἶναι ἀδιάφορον ἂν γράψωμεν **αὑτοῦ** ἢ **αὐτοῦ**, κτλ., καὶ τούτου ἕνεκεν αἱ ἐκδόσεις διαφέρουσιν, ἴδε Βουττμ. Δημ. κ. Μειδ. 140:— αὐτὸ ἐφ' ἑαυτό, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀσχέτως, ἀπολύτως, Πλάτ. Θεαίτ. 152B· αὐτὸ ἐφ' αὑτοῦ αὐτόθι 160C· τὸ ἐφ' ἑαυτὸν Θουκ. 1. 141· αὐτὸ καθ' αὑτὸ Πλάτ. Θεαίτ. 157A· αὐτὰ πρὸς αὑτὰ αὐτόθι 154E:— ἀφ' ἑαυτοῦ Θουκ. 5. 60, Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 3· ἐφ' ἑαυτοῦ, ἴδε **ἐπὶ** I. 1. δ· ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, ἐντὸς ἑαυτοῦ γ., ἴδε **ἐν** I. 1, **ἐντός**·— παρ' ἑαυτῷ, ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 3, κτλ.:— ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ χρῆσιν μετὰ συγκριτ. καὶ ὑπερθ., πλουσιώτεροι ἑαυτῶν Θουκ. 1. 8· θαρραλεώτεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν Πλάτ. Πρωτ. 350A, πρβλ. Δ· οὕτω, τῇ αὐτὸ ἑωυτοῦ ἐστι μακρότατον, ἔνθα ἔχει τὸ μέγιστον μῆκος, Ἡρόδ. 2. 8, πρβλ. 149., 4. 85, 198· βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν Πλουτ. Ἠθ. 413B. **II.** παρ' Ἀττ. **αὑτοῦ**, κτλ., οὐχὶ σπανίως κεῖται ἀντὶ τοῦ α' ἢ β' προσώπου, ἀντὶ τοῦ **ἐμαυτοῦ**, Αἰσχύλ. Χο. 221, 1014, Σοφ. Ο. Τ. 138, κτλ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. Πίνακ. x. s. v.· ἀντὶ **σεαυτοῦ**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1142, 1297, κτλ. **III.** ὁ πληθ. **ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς**, κτλ., κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ **ἀλλήλων, ἀλλήλοις**, Ἡρόδ. 3. 49, Θουκ. 4. 25, κτλ.· καθ' αὑτοῖν, ἐναντίον ἀλλήλων, Σοφ. Ἀντ. 145· πρὸς αὑτοὺς Δημ. 231. 12· περιιόντες αὑτῶν πυνθάνονται ὁ αὐτ. 43. 7· πρβλ. Heind. Πλάτ. Λύσ. 215B, Παρμ. 133B.

ἐάφθη, εὕρηται μόνον ἐν Ἰλ. Ν. 543 ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη καὶ κόρυς, καὶ Ξ. 419 ἐπ' αὐτῷ ἀσπὶς ἐάφθη. Πλεῖστοι ἑπόμενοι τῷ Τυραννίωνι (ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολίοις) ἀποδίδουσι τὸν τύπον τοῦτον εἰς τὸ **ἅπτω**· καὶ ἑπομένως κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἥφθη**, ἔμεινε προσηρτημένη, συγκατέμεινε. Ὁ Ἀρίσταρχ. ἀποδίδει τὸν τύπον εἰς τὸ **ἕπομαι**, ἀσπὶς καὶ περικεφαλαία συμπαρηκολούθησαν,— ἐναντίον πάσης ἀναλογίας.— Ἐν ἑκατέρᾳ περιπτώσει ἡ συλλαβικὴ αὔξησις εἰς ῥῆμα μὴ ἔχον τὸ δίγαμμα εἶναι ἀνώμαλος.— Πρβλ. Spitzn. Exc. xxiv. εἰς Ἰλ.

ἐάω, συνῃρ. **ἐῶ**, Ἰλ. Θ. 428, Ἀττ.· Ἐπ. **εἰῶ** Ἰλ.· Ἐπ. β' καὶ γ' ἑνικ. **ἐάᾳς, ἐάᾳ** Ὀδ. Μ. 137, Ἰλ. Θ. 414· ἀπαρ. **ἐάαν** Ὀδ. Θ. 509:— παρατ. **εἴων, ας, α**, Ἰλ. Σ. 448, Ὀδ. Τ. 25, Ἀττ.· Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἔων** Ἡρόδ. 9. 2, **ἔα** Ἰλ. Ε. 517, Π. 731· ὡσαύτως **ἔασκον** ἢ **εἴασκον** Ἰλ. Β. 832, Ε. 802, κτλ.·— μέλλ. **ἐάσω** [ᾱ] Ὀδ., Ἀττ.·— ἀόρ. **εἴᾱσα** Ἰλ. Ω. 684, Ἀττ.· Ἐπ. **ἔᾱσα** Ἰλ. Λ. 437·— πρκμ. **εἴᾱκα** Δημ. 99. 4., 1077. 14:— Παθ., μέλλ. **ἐάσομαι** μετὰ παθ. σημ., Εὐρ. Ι. Α. 331, Θουκ. 1. 142· ἀόρ. **εἰάθην** Ἰσοκρ. 60E·— παθ. πρκμ. **εἴαμαι** Δημ. 1108. 1· ὁ Ἡρόδ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν αὔξησιν ἐν τῷ ῥήματι τούτῳ. [ᾰ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ᾱ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. παρ' ἅπασι τοῖς δοκίμοις ποιηταῖς. Συνίζησις ἀπαντᾷ ἐν τῷ γ' ἑνικῷ **ἐᾷ** Ἰλ. Ε. 256, ἐν τῷ α' πληθ. τῆς ὑποτακτ. **ἐῶμεν** Κ. 344, Τ. 402, καὶ ἐν τῷ **ἐάσουσιν** Ὀδ. Φ. 233· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἐν τῇ προστακτ. **ἔα**, Σοφ. Ο. Τ. 1451, Ἀντ. 95, Ἀριστοφ. Νεφ. 932· ὁριστ. **ἐῶ**, Ἀριστοφ. Λυσ. 734.] Ἀφίνω, δὲν ἐμποδίζω, ἐπιτρέπω, Λατ. sinere, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, «ἄφησέ τους νὰ χαθοῦν», Ἰλ. Β. 346· αἴκεν ἐᾷ με .. ζώειν Ὀδ. Ν. 359· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., ἐᾶν ἄκλαυτον. ἄταφον Σοφ. Ἀντ. 29, πρβλ. Τρ. 1083:— Παθ., Κρέοντί γε θρόνους ἐᾶσθαι, νὰ ἀφεθῇ ὁ θρόνος εἰς τὸν Κρέοντα, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 368. 2) μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἐᾶν, οὐκ ἐπιτρέπειν, ἐντεῦθεν δὲ συχνάκις, ἀπαγορεύειν, κωλύειν, ἐμποδίζειν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη Ἰλ. Ε. 256· εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι Δ. 55· δμωὰς δ' οὐκ εἴα προβλωσκέμεν Ὀδ. Τ. 25· συχνὸν παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.·— ὅταν ἕπηται τὸ **ἀλλά**, ἡ φράσις συνήθως εἶναι ἐλλειπτική, οἷον, οὐκ ἐῶν φεύγειν, ἀλλὰ [κελεύων] μένοντας ἐπικρατέειν Ἡρόδ. 7. 104, πρβλ. Θουκ. 2. 21· ὡσαύτως, καταπείθω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τι .., Θουκ. 1. 133:— πολλάκις δύναται νὰ ὑπονοηθῇ ἀπαρέμφατον πρὸς συμπλήρωσιν, ὡς, οὐκ ἐάσει σε τοῦτο, δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ [νὰ κάμῃς] τοῦτο, Σοφ. Ἀντ. 538· κἂν μηδεὶς ἐᾷ, καὶ ἂν μηδεὶς ἐπιτρέπῃ, ὁ αὐτ. Αἴ. 1184, πρβλ. Φ. 444· — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., οὐκ ἐᾶσθαι, μετ' ἀπαρεμφ., κωλύεσθαι, Εὐρ. Ι. Τ. 1344, Θουκ. 1. 142, κτλ. **II.** ἀφίνω τι, παραιτοῦμαι, ἀδιαφορῶ, δέν μοι μέλει, Λατ. omittere, μετ' αἰτ., ἔα χόλον Ἰλ. Ι. 260· μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν, ἀδιαφόρει διὰ τὰ σχέδια τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Β. 281· ἐπεί με πρῶτον ἔασας Ἰλ. Ω. 557, πρβλ. 569, 684· ἤ κεν ἐάσεις, ἢ θὰ τὸν καταλίπῃς, Υ. 311· οὕτω παρ' Ἡροδ. 6. 108 καὶ τοῖς Ἀττ.· ἐάσωμεν αὐτὸν Σοφ. Φ. 708· [πρᾶγμα] ἀκάθαρτον ἐᾶν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 256· τὰ παθήματα .. παρεῖσ' ἐάσω ὁ αὐτ. Ο. Κ. 363, πρβλ. Θουκ. 2. 36· ἐᾶν φιλοσοφίαν Πλάτ. Γοργ. 484C, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ Σκύθας ἰέναι .. ἔασον, ἄφησέ το, Ἡρόδ. 3. 134· ἐᾶν περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 347C, κτλ.· ἐῶ γὰρ εἰ φίλος Δημ. 554, ἐν τέλ.·— ἀπολ., καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω Αἰσχύλ. Πρ. 332:— Παθ., ἡ δ' οὖν ἐάσθω Σοφ. Τρ. 329, κτλ. 2) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ἤ τοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν .. Ἕκτορα, «ἀλλὰ τὴν μὲν περὶ τοῦ κλέψαι βουλὴν ἐάσωμεν» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ω. 71· ὡσαύτως ἀπολ., ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἔλα, τελείωνε, δὸς τέλος, Φ. 221· θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει (ἐνν. δοῦναι), θὰ δώσῃ τὸ ἕν, τὸ δὲ ἕτερον θὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος, Ὀδ. Ξ. 444. 3) περὶ τοῦ ἐᾶν χαίρειν ἴδε τὸ ῥῆμα **χαίρω** ἐν τέλ.— Πρβλ. **ἐατέος** III.

ἐάων [ᾱ], Ἐπ. ἀντὶ **ἐήων**, γεν. πληθ. τοῦ **ἐΰς**, Ὅμ.

ἔβασον = ἔασον, «Συρακούσιοι (καὶ Λάκωνες)» Ἡσύχ., Σουίδας, Ἐτυμ. Μ. 308, 27.

ἑβδεμήκοντα, Δωρ. ἀντὶ **ἑβδομήκοντα**, Ἐπιγρ. Δελφικ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1690. 18, Πίν. Ἡρακλεωτ. αὐτόθι 5774. 23., 5775. 104.

ἑβδομᾱ-γενής, ές, γεννηθεὶς κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν [τοῦ μηνός], ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πλούτ. 2. 717D· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Valck. (Ἀριστοβ. σ. 115) προτιμᾶται **ἑβδομαγέτης**.

ἑβδομ-ᾱγέτης, ου, ὁ, (πρβλ. **Μουσ-αγέτης**) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς ὃν οἱ Σπαρτιᾶται προσέφερον θυσίας κατὰ τὴν ἑβδόμην ἑκάστου μηνός, Αἰσχύλ. Θήβ. 800, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 57·— ὅρα ὡσαύτως Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 251, Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 434.

ἑβδομαδικός, ή, όν, ἕβδομος, ἑβδ. ἔτος Ἰωσήπ. Α. Ι. 11. 8, 6· ἑβδομαδιαῖος, Γαλην.

ἑβδομαῖος, α, ον, κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ἱδρὼς Ἱππ. Ἀφ. 1250· ἑβδ. πυρετός, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν ἑβδόμην ἡμέραν,

ὁ αὐτ. Ἐπιδημ. τὸ α', 961·— μετὰ ῥήματος, ἑβδομαῖοι διεφθείροντο Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19, κτλ.

ἑβδομάκις, ἐπίρρ. ἑπτάκις, Καλλ. εἰς Δῆλ. 251.

ἑβδομάς, ἄδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἑπτά, Φίλων 1. 21, κτλ. **II.** ἄθροισμα ἐξ ἑπτά, Ἀνθ. Πλαν. 131. **2)** χρόνος ἑπτὰ ἡμερῶν, ἑβδομάς, Ἱππ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 17, 2. **6)** περίοδος ἑπτὰ ἐτῶν, αὐτόθι 7. 16, 17, Πλούτ. 2. 909Ε. **III.** ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, Ἐκκλ.

ἑβδόματος, ον, = **ἕβδομος**, Ἰλ. Η. 248, κ. ἀλλ.

ἑβδομεύομαι, παθ. ἐπὶ τῶν νηπίων, λαμβάνω ὄνομα κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, ὡς ἦτο συνήθεια, Λυσ. παρ' Ἁρπ.

ἑβδομηκονθ-εβδόμαδος, ον, ἐξ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀποτελούμενος, χρόνος Τζέτζ. Χιλ. 8. 54.

ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., Ἡρόδ. 1. 32, κτλ.· Βοιωτ. **ἑβδομείκοντα** Συλλ. Ἐπιγρ. 1571. 19. — Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον πολλαπλάσιον τοῦ 10 μέχρι τοῦ 100 ὅπερ ἀποκλείεται, ἀναμφιβόλως ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ. καταλόγου.

ἑβδομηκοντα-ετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος ἐξ ἑβδομήκοντα ἐτῶν, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 396Α.

ἑβδομηκοντα-ετής, ές, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν, Κλήμ. Ἀλ. 403·— **ἑβδομηκονταετία**, ἡ, περίοδος ἑβδομήκοντα ἐτῶν, Ἰουλ. Ἀφρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Ἀποδ. 389D.

ἑβδομηκοντάκις, ἐπίρρ. ἑβδομήκοντα φοράς, Ἑβδ. (Γέν. Δ', 24).

ἑβδομηκοντούτης, ου, ὁ, = **ἑβδομηκονταετής**· θηλ. **-οῦτις, -ιδος** Λουκ. Ἀλέξ. 34.

ἑβδομηκοστό-δυος, ον, ἑβδομηκοστὸς δεύτερος, Πλούτ. 2. 932Α.

ἑβδομηκοστό-μονος, ον, ἑβδομηκοστὸς πρῶτος, τὸ ἑβδομηκοστόμονον, τὸ ἓν ἑβδομηκοστὸν πρῶτον μέρος, $\frac{1}{71}$ Ἀρχιμήδ. σ. 206.

ἑβδομηκοστός, ή, όν, Ἱππ. 1211Ε.

ἕβδομος, η, ον, (ἑπτά) Ὅμ., κλ.· **ἡ ἑβδόμη** (ἐνν. ἡμέρα), Ἡρόδ. 6. 57, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 12. **2)** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 125 (εἰ τὸ κείμενον ἔχει ὀρθῶς) ἑβδόμαις πύλαις, πρέπει νὰ εἶναι = ἑπτά, ὡς ἀναφέρει τὸ χωρίον Θωμ. ὁ Μάγιστρος. **3)** Ἕβδομος, ὁ, ὄνομα μηνὸς Φωκέων καὶ Ἀχαιῶν, ἀντιστοιχοῦντος τῷ τῶν Δελφῶν Ἐνδὺς Ποιτροπίῳ καὶ τῷ τῶν Θεσσαλῶν Θύῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 55. 109. 128.

ἐβένινος, η, ον, ἐξ ἐβένου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071, ἴδε Berkel. εἰς Στέφ. Β. 248Β.

ἔβενος, ἡ, τὸ δένδρον τῆς ἐβένου· τὸ ξύλον αὐτῆς, Ἡρόδ. 5. 97, Θεόκρ. 15. 143· ὑπῆρχον δὲ δύο εἴδη, ἡ μέλαινα Αἰθιοπικὴ καὶ ἡ πολύχρωμος Ἰνδικὴ (ποικίλη), Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 16, π. Φυτ. 2. 9, 6 — ἡ δευτέρα καλεῖται παρὰ Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 4, 6, ἐβένη, ἡ. (Πιθ. Φοινικικὴ λέξις, πρβλ. τὸ Ἑβραϊκ. habnim, Ἰεζεκ. ΚΖ', 15 ἐν τῇ Ἑλλ. μεταφρ. τῆς Βιβλ. Ἑταιρείας).

ἔβην, ἐβησάμην, ἐβήσετο, ἴδε τὸ ῥῆμα **βαίνω**.

ἐβίσκος, ἡ, = **ἰβίσκος**, Γαλην.

ἔβλητο, ἴδε τὸ ῥῆμα **βάλλω**.

Ἑβραῖος, ὁ, ὄνομα ἐθνικ. ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ., Κ. Δ., Παυσ. 1. 5, 5, κτλ. — κυρίως Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν Ἑβραϊκὴν (Ἀραμαϊκὴν) γλῶσσαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἑλληνιστής Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν Ἑλληνικήν·— ἐπιθετικόν, ἑβραῖος, α, ον, ἑβραίοις χαρακτῆρσι κεῖται τὸ ὄνομα Ὠριγ. τ. XI. σ. 396, ἔκδ. Λειψίας·— ἐπίθ. ἑβραϊκός, ή, όν, γράμματα Κ. Δ.· καὶ θηλ. **Ἑβραΐς, ίδος**, διάλεκτος αὐτόθι. — Ῥῆμα, **ἑβραΐζω**, λαλῶ τὴν Ἑβραϊκήν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 1· ἢ = **ἰουδαΐζω**, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **Ἑβραϊστί**, ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ γλώσσῃ, Κ. Δ.· Ἑβραεστὶν Συλλ. Ἐπιγρ. 9060.

ἔβραχε, ἴδε ***βράχω**.

ἐγ, ἀντὶ **ἐκ**, ἐν συνθέσει πρὸ τῶν συμφώνων γ, κ, χ, ξ, καὶ ἐν Ἐπιγρ. πρὸ ὀνομάτων ἀρχομένων ἀπὸ τῶν αὐτῶν γραμμάτων.

ἐγβάτης (= **ἐκβάτης**), ὁ, Ἐπιγρ. Ἀθην., Ἀθήν. τ. Η', σ. 400·— πρβλ. Λεξ. Ἀθησ. λ. Κουμαν.

ἔγγαιος, α, ον, συνηθέστερον **ἔγγειος, ον** (γαῖα, γῆ): — ἐν τῇ χώρᾳ ἢ ἐκ τῆς χώρας, ἐγχώριος, ἐντόπιος, Λατ. indigena, Αἰσχύλ. Πέρσ. 922· τίς.. οἰωνοπόλων ἐγγάϊος; (οὕτω τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ) ὁ αὐτ. Ἱκ. 57. **2)** ἐντὸς τῆς χώρας, ἀντίθετον τῷ ὑπερόριος· κτήματα Ξεν. Συμπ. 4. 31. **II.** ἐπὶ περιουσίας, ἔγγειος οὐσία Λυσ. Ἀποσπ. 59, Δημ. 945. 25· κτήσεις ἔγγειοι καὶ οἰκίαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1770. πρβλ. 2056, κ. ἀλλ.· τὰ ἔγγεια, τὰ ἐντὸς κτήματος ἀκίνητα πράγματα, Δημ. 872. 12· συμβόλαιον ἔγγειον (ἴδε **συμβόλαιον** II) ὁ αὐτ. 893. 15· στατῆρας δανεισάμενος ἐγγείων τόκων, ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγείων κτημάτων, ὁ αὐτ. 914. 10 (ὁ παλαιότερος καὶ ὀρθότερος τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι ἔγγυος τόκος, ἐκ τοῦ γύης, ἴδε Λυσ. 902. 3 Reisk· οὕτω καὶ **ἐπίγυος** ἀντὶ **ἐπίγειος**, Ἐπιγραφ. καὶ χειρόγρ. ἐν Βοιχχίου Urkunden über d. Seewesen, σ. 162). **III.** ἐν τῇ γῇ ἢ τῆς γῆς, ἔγγεια φυτὰ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ζῷα, Πλάτ. Πολ. 491D· φυτὸν ἔγγειον οὐκ οὐράνιον ὁ αὐτ. Τίμ. 90Α· λίθων τὰ ἔγγαια μέρη Πλούτ. 2. 701C. **IV.** ὁ ἐν τῇ γῇ ἢ ὑπ' αὐτήν, οἱ ἔγγειοι = χθόνιοι, Ἀνθ. Π. 7. 480, πρβλ. Πλούτ. 2. 953Δ.

ἐγγαληνίζω, μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι γαλήνιος, διάγω ἡσύχως, Διογ. Λ. 10. 37.

ἔγγαλος, ον, (γάλα) ἔχων γάλα, παρέχων γάλα, «ἔγγαλον· πρόβατον γάλα ἔχον» Ἡσύχ.

ἐγγαμέω, ὁ διὰ γάμου εἰσερχόμενος εἴς τινα οἰκίαν ἢ οἰκογένειαν, γίνομαι «ἐσώγαμβρος», Ἡσύχ., Φαβωρ.

ἐγγαμίζω, μέλλ. **-ίσω**, νυμφεύω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 758, 54.

ἐγγάμιος, ον, (γάμος) ὁ εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, Πρόκλ. Ὕμν. 4. 9.

ἔγγαμος, ον, νενυμφευμένος, «ὑπανδρευμένος», Ἰω. Χρυσ. πρὸς Κορινθ. τ. 3. σ. 408.

ἐγγαστρί-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς γαστρὸς μαντευόμενος, Πολυδ. Β', 168, Σουΐδ.· πρβλ. **ἐγγαστρίμυθος**.

ἐγγαστρι-μάχαιρα, ἡ, κωμικὸν ὄνομα λαιμάργου ἀνθρώπου, «ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον» Ἱππῶναξ παρ' Ἀθηναίῳ 698C.

ἐγγαστρί-μυθος, ον, ὁ λαλῶν ἐκ τῆς γαστρός, τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, αἵτινες διὰ τούτου τοῦ μέσου ἔδιδον χρησμούς, ἑρμένως = **ἐγγαστρίμαντις**, Ἱππ. 1156G, Φιλοχόρ. Ἀποσπ. 192, Ἑβδ.: πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 20, Πλούτ. 2. 414Ε: — ποιητ. **ἐγγαστερίμυθος** Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 226.

ἐγγάστριος, ον, ὁ ἐν τῇ γαστρί, ἐν τῇ μήτρᾳ, Μανέθων 1. 189.

ἐγγέγαα, Ἐπ. πρκμ. τοῦ **ἐγγίγνομαι**.

ἐγγείνωνται, ὑποτακ. γ' πληθ. ἀορ. α' μετὰ σημασ. μεταβατ. (ἐνεστὼς ἐγ-γείνομαι δὲν ὑπάρχει), μὴ μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς, εὐλὰς ἐγγείνωνται, μήπως αἱ μυῖαι εἰσελθοῦσαι εἰς τὰ τραύματα γεννήσωσι σκώληκας, Ἰλ. Τ. 26.

ἔγγειος, ον, (γέα, γῆ) ἴδε ἐν λ. **ἔγγαιος**.

ἐγγειό-τοκος, ἢ **ἐγγεό-, ον**, ὁ γινόμενος ἢ αὐξανόμενος ἐντὸς τῆς γῆς, «ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γέννησις ἅμα καὶ φύσις οἷον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην ὃ καλοῦσι μίσυ» Ἀθήν. 62Δ· καὶ παροξυτ. **ἐγγεοτόκα** Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 1. 6, 9.

ἐγγειό-φυλλος, ον, ἔχων φύλλα παρὰ τὴν γῆν, πλησίον εἰς τὸ ἔδαφος, Θεοφρ. Ἀποσπ. 167.

ἐγγείσωμα, τό, κάταγμα τοῦ κρανίου, καθ' ὃ τεμάχιον τοῦ κατεαγότος ὀστοῦ ὑποχωρεῖ ὑπὸ τὸ κρανίον, Γαλην.

ἐγγελαστής, οῦ, ὁ, ὁ περιγελῶν, ὁ ἐμπαίζων, ὁ χλευάζων, Εὐρ. Ἱππ. 1000.

ἐγγελάω· μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], γελῶ κατὰ πρόσωπον, περιγελῶ, περιπαίζω, χλευάζω, Λατ. irridere, τινι Σοφ. Ἠλ. 277, Εὐρ. Μήδ. 1355· εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Heath ἣν παρεδέξατο καὶ ὁ Jebb ἀντὶ τοῦ εἰ γελῶτ' τοῦ Λ. χειρογρ.) Σοφ. Ἀντ. 551· κατά τινος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1339 (πρβλ. **ἐπεγγελάω**)· ἀλλ' ἡ δοτ. συχνάκις παραλείπεται, ὁ αὐτ. Ἠλ. 807, Εὐρ. Μήδ. 1362. **II.** γελῶ ἐντὸς ἢ μεταξύ, αὔρα κύμασιν ἐγγελῶσα Σωσικράτης ἐν «Φιλαδέλφοις» 1.

ἐγγενέτης, ου, ὁ, ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐγχώριος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1549.

ἐγγενής, ές, ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐγχώριος, αὐτόχθων, Λατ. indigena, Ἡρόδ. 2. 47· ἀντίθετον τῷ **μέτοικος**, ἐγγενὴς Θηβαῖος Σοφ. Ο. Τ. 452· θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς, τοὺς θεοὺς τῆς φυλῆς ἢ τῆς χώρας, Αἰσχύλ. Θήβ. 582, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 199, Ἠλ. 428. **2)** τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, Σοφ. Ο. Τ. 1168, κτλ. (ἐν 1506, ὁ Δινδ. προτείνει **ἐκγενεῖς**)· ἐγγενὴς κηδεία, σχέσις πρὸς συγγενῆ, Εὐρ. Ἰκ. 134:— Ἐπίρρ. **-νῶς** = **γνησίως**, ἢ συγγενικῶς, Σοφ. Ο. Τ. 1225. **II.** ἐπὶ ἰδιοτήτων, ὁ φύσει ἐνών, ἐμπεφυκώς, σύμφυτος, νοῦς Σοφ. Ἠλ. 1328· σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀγαθοῖς, εἶναι ἴδιον τοῦ γένους αὐτῶν νὰ εἶναι ἀγαθοί, Πινδ. Ν. 10. 95· οὕτω, πόνος ἐγγ., οἰκογενειακός, Αἰσχύλ. Χο. 466· τἀγγενῆ κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 1430.

ἐγγεννάω, γεννῶ ἢ παράγω, προξενῶ, τῷ σώματι τὴν ἀσιτίαν δριμύτητας ἐγγεννᾶν καὶ πικρότητας Πλούτ. 2. 132Ε, κτλ.

ἐγγέννησις ἢ **ἐγγένησις, εως**, ἡ, τόπος γεννήσεως, ἔνθα γεννᾶταί τις, Πλάτ. Νόμ. 776Α· ἴδε Ast Λεξ. Πλάτ. ἐν λέξει.

ἐγγενῶς = γνησίως, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων, δηλ. ὡς ἐγγενεῖς ὄντες κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 1225.

ἐγγεότοκος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἐγγειότοκος**.

ἐγγεύομαι, μέσ., γεύομαι, αἵματος Πολύβ. 7. 13, 7.

ἐγγεωργέω, κατασκευάζω τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἕτοιμος ἄρτος ταῖς χερσὶ τῶν διακονούντων ἐγγεωργούμενος Γρηγ. Νύσ. Κατηχητ. § κγ', σ. 44, ἔκδ. Krabinger.

ἐγγήραμα, τό, ἐνασχόλησις τοῦ γήρατος, Πλουτ. Κάτων 24, Κικ. π. Ἀττ. 12. 25, 2.

ἐγγηράσκω· μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ], ἴδε κατωτ.·— γηράσκω ἔν τινι, τινι Ἱππ. Ἀφ. 1247· ἐγγηράσκειν βασιλείαις Πολύβ. 6. 7, 4, κτλ. **2)** ἀπολ., γηράσκω, μαραίνομαι, ἐκλείπω, τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι Θουκ. 6. 18.

ἐγγηροτροφέω, = **γηροτροφέω**, Πολυδ. Β', 13.

ἐγγίγνομαι. Ἰων. καὶ μεταν. **ἐγγίνομαι** [ῐ]: μέλλ. **ἐγγενή-**

σομαι: γ' πληθ. Ἐπ. πρκμ. **ἐγγεγάᾱσι** (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. χρόνος): Ἀποθετ. Γεννῶμαι ἐν, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν Ἰλ. Ζ. 493, πρβλ. Ὀδ. Ν. 233· ἐπὶ παρασίτου σκώληκος, ἀ-απτύσσομαι ἐντὸς τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 2. 37· ἐπὶ καρποῦ, ἐν τῇ κάλυκι ἐγγ. αὐτόθι 92. **2**) ἐπὶ ἰδιοτήτων, ὑπάρχω ἐκ φύσεως, εἶμαι ἔμφυτος, ὅσα ἐν ἀνθρώπου φύσι .. ἐγγ. Ἡρόδ 8. 83· αἴσθημά τι κἀν νηπίοις γε .. ἐγγ. Εὐρ. Ι. Α. 1244, κτλ. **3**) ἐπὶ γεγονότων κ.τ.τ. γίνομαι ἔν, τισι Ἡρόδ. 5. 3, πρβλ. 3. 1· οὕτω, χεῖμα σφόδρον ἐγγ. Πλάτ. Ἀξ. 371D, καὶ, **II**. παρεμπίπτω, ἐπὶ συνομιλίας, ὡς δὲ λόγους τε πλείους ἐγγίνεσθαι, κτλ., Ἡρόδ. 2. 121, 4· ἀλλ' ἐπὶ χρόνου, χρόνου ἐγγινομένου, ἐγγενομένου ὁ αὐτ. 1. 190, Θουκ. 1. 113, κτλ.· ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει Πλάτ. Πρωτ. 339E, πρβλ. Συμπ. 184A.

III. **ἐγγίγνεται**, ἀπροσ., ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, ὅπως τὸ **ἔξεστι**, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 132., 6. 38, Ἀνδοκ. 18. 26· ὥστε μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιῆσαι Ἀντιφῶν 131. 25· ἐγγενόμενον ἡμῖν, ὡς τὸ **ἐξόν**, ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, Ἰσαῖος 52. 31.

IV. περὶ τοῦ ἀόρ. **ἐγγείνασθαι**, ἴδε **ἐγγείνωνται**.

ἐγγιγνώσκω, Ἰων. **ἐγγῑνώσκω**, ἀναγνωρίζω, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ἐγγίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀόρ. **ἤγγισα** (ἐγγύς): — φέρω πλησίον, πλησιάζω τι εἴς τι, τινί τι Πολύβ. 8. 6, 7. **II**. τὸ πλεῖστον ἀμεταβ., ἔρχομαι πλησίον, Ἀριστ. π. Θαυμ. 144, κτλ.: τινὶ Πολύβ. 17. 4, 1· καὶ (ὡς τὸ **ἐγγὺς**) τινὸς ὁ αὐτ. 4. 62, 5, κτλ.· εἰς καὶ πρὸς Ἑδδ.

ἐγγίων, ον, ἔγγιστος, η, ον, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2166. 34· συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἐπίθ. ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ ἐπιρρ. **ἐγγύς**: οὐδέτ. **ἔγγιον, ἔγγιστα**, ὡς ἐπίρρ., Ἱππ. 356. 32., 352. 36, κτλ.· ἐξ ἐγγίονος Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 108· τοὺς ἔγγιστα τῆς Ἀττικῆς τόπους Δημ. 282. 28· οἱ ἔγγιστα, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς, Ἀντιφῶν 129. 14.

ἔγγλαυκος, ον, ὁ γλαυκὴν ἔχων τὴν πρόσοψιν, «γαλάζιος», Διόδ. 1. 12.

ἐγγλυκαίνω, γλυκαίνω, κάμνω τι γλυκύ, μαλακύνω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 1.

ἔγγλυκος, ος, κάπως γλυκύς, Διοσκ. 5. 10.

ἔγγλυμμα, τό, γεγλυμμένον ἔργον, γλυφή, Θεμίστ. 62B.

ἐγγλύσσω, ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, Ἡρόδ. 2. 92.

ἐγγλύφω [ῡ]: μέλλ. **-ψω**, χαράττω, ἐγχαράττω, «σκαλίζω», ζῷα ἐν λίθοισι Ἡρόδ. 2. 4· ζῷα ἐγγεγλυμμένα αὐτόθι 124· αἱμασιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι αὐτόθ. 138.

ἐγγλωττο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **γλωσσογάστωρ**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1695.

ἐγγλωττο-τυπέω, κομπορρημονῶ, ἔχω τι ἀεὶ ἐπὶ γλώσσης, ἀπαύστως διηγοῦμαι τὰ ἐμὰ κατορθώματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 782.

ἐγ-γνάμπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐγκάμπτω τι, ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, «ἐνέκαμψε δὲ τὸ γόνυ» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ψ. 730.

ἐγγοητεύω, ἐπιφέρω τι διὰ γοητείας, ὕπνον ἐγγοητεύσαντες τοῖς γράμμασι Φιλόστρ. 100.

ἐγγομφόω, καρφώνω, στερεώνω ἢ προσαρμόζω τι εἴς τι, Γαλην.

ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, τὸ κάρφωμα, «ἔμπηγμα» ἢ προσαρμογὴ τῶν ὀδόντων ἐντὸς τῶν φατνίων, Γαλην.

ἔγγονος, ὁ, κυρίως υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρός, Διον. Ἀλ. 6. 37, κτλ.· **ἐγγόνη**, ἡ, θυγάτηρ υἱοῦ ἢ θυγατρός, Συλλογ. Ἐπιγρ. 3953G, 4207, 4346, Ἀρτεμίδ. 4. 69· ὡσαύτως **ἔγγονος**, ἡ, Πλουτ. Περικλ. 3. **2**) ἁπλῶς = **ἔκγονος**, ἀπόγονος, Πλάτ. Πολ. 364E, κτλ.· ἂν καὶ ἐν πλείστοις χωρίοις διωρθώθη ἤδη ἐκ χειρογράφων εἰς **ἔκγονος** ὡς ἐν Δημ. 73. 13., 356. 8· ἐν Ἀριστ. Πολ. 716. 6, παραβολὴ πρὸς τὴν § 16 δεικνύει ὅτι ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι **ἔκγονα**.

ἔγγουνοι (= **ἔγγονοι**) Ἐπιγρ. Ἐρετρίας, Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 418.

ἐγγουος (= **ἔγγυος, ἐγγυητής**), ὁ, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. III, σ. 464. 465.

ἐγγράμματος, ον, γραπτός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προφορικός, Πλάτ. Ὅροι 414D· φωνὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 100. **II**. γράμματα περιέχουσα, περιγράφουσα γράμματα, ῥῆσις Ἀθήν. 454D.

ἔγγραπτος, όν, = **ἔγγραφος**, Πολύβ. 3. 24, 6, κτλ.

ἐγγραυλίς, ίδος, ἡ, μικρὸς ἰχθύς, καλούμενος ὡσαύτως **ἐγκρασίχολος** Αἰλ. π. Ζ. 8. 18· ὑπάρχει καὶ πληθ. **ἐγγραύλεις** ἐν Ὀππ. Ἁλ. 4. 470.

ἐγγραυλοπαστοφάγος, ὁ, τρώγων παστὰς ἐγγραύλεις, Θ. Πτωχοπροδρ. κ. ἡγουμ. Β', 97.

ἐγγραφή, ἡ, ἡ εἰς τὰ δημόσια ἀρχεῖα ἐγγραφὴ τοῦ πολίτου, συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ τῆς τελευτῆς, πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφὰς γενέσθαι Δημ. 996. 2· ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀτίμων ἐγγραφή, ὁ αὐτ. 778. 18., 968 9, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 5.

ἔγγραφος, ον, γραπτός, γεγραμμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 415, Πολύβ. 3. 21, 4, κτλ. — Ἐπίρρ. **ἐγγράφως** Κλήμ. Ἀλ. 564. **II**. καταγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγεγραμμένος, Συλλογ. Ἐπιγρ. 171. II. 23.

ἐγγράφω [ᾰ]: μέλλ. **-ψω**, ἐντέμνω, σκώληκες ἐπιπολῆς ἐγγράφουσι τὸ στέλεχος Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 1, 2. **2**) γράφω, ζωγραφῶ, ζῷα εἰς τὴν ἐσθῆτα ἐγγρ. Ἡρόδ. 1. 203· ἀντίθετον τῷ ἐξαλείφω, Πλάτ. Πολ. 501B. **3**) ἐγχαράττω, ἐπιγράφω, γράμματα στήλῃ ἢ ἐν στήλῃ Ἡρόδ. 4. 91., 2. 102· ἐγγρ. νόμους Λυσ 183. 16: — Μέσ., ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν Αἰσχύλ. Πρ. 789. — Παθ. ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε ἐν αὐτῇ [τῇ ἐπιστολῇ], ἦσαν γεγραμμένα, Θουκ. 1. 128· καὶ αὐτὸν ηὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν, εὗρε γεγραμμένον ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ αὐτὸν νὰ φονεύσῃ (ὁ Ἀρτάβαζος), αὐτόθι 132· λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην συνθήματα (οὕτως ὁ Οὐεργ. flores inscripti nomina), Σοφ. Τρ. 157. **4**) μεταφ., εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52. **II**. καταγράφω εἰς τὸ δημόσιον μητρῷον, ἰδίως τοῦ δήμου ἢ τῆς φρατρίας, ἐς τὰ κοινὰ γραμματεῖα Ἰσαῖος 63. 4· οὕτως, ἐγγράφειν τὸν υἱὸν εἰς ἄνδρας Δημ. 412. 25· εἰς τοὺς φράτορας ὁ αὐτ. 995. 28· εἰς τοὺς ἐφήβους Πλάτ. Ἀξ. 366A· ἐγγρ. εἰς τοὺς ἀτίμους, Λατ. in aerarios referre, Πλουτ. Θεμ. 6· ὡσαύτως, ἱερὰν ἐγγρ. τὴν οὐσίαν Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 6: — Παθ., εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφῆναι Δημ. 314. 4 (πρβλ. **ληξιαρχικός**)· Μαντίθεος ἐνεγεγράμμην, μὲ τὸ ὄνομα Μαντ., ὁ αὐτ. 995. 29, πρβλ. 996. 2· τοὺς μήπω διὰ τὴν ἡλικίαν ἐγγεγραμμένους Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 5· πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον Ἀντίδοτος ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1· (τὸ χωρίον ἐν Αἰσχύλ. Χο. 699 παροῦσαν ἐγγράφει, διαμένει ἔτι ἀνερμήνευτον· ὁ Σχολ. φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε ἀποῦσαν ἀντὶ παροῦσαν· — προδοῦσαν ἔγγραφε H. L. Ahrens). **2**) ἐγγράφω εἰς τὸν κατάλογον τῶν δικαστῶν, καταγγέλλω, καταμηνύω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1180, Δημ. 973. 25· ἐγγράφεσθαι λιποταξίου, καταγγέλλεσθαι ἐπὶ λιποταξίᾳ, Αἰσχίν. 48. 1. **3**) ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, ἐγγράφω τὰ ὀνόματα αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 784D· ἐγγρ. τοῖς πράκτορσιν Δημ. 1074, ἐν τέλει· ἐγγεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει, καταγεγραμμένος μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, Δημ. 771. 6· ἴδε τὸ ῥῆμα **προσοφείλω**.

ἐγγυαλίζω, μέλλ. **-ξω** (γύαλον): — θέτω εἰς τὴν παλάμην, ἐγχειρίζω, ἔξενα, ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, «ἔδωκα, παρέσχον» (Σχόλ.) Ὀδ. Θ. 319· ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω, «ἐν χερσὶ, ὅ ἐστι χερσὶ θήσω, καὶ ὡς εἴπεῖν ἐγχειρίσω» (Εὐστ.) Ι. 66· ὁ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν [ἐνν. τοὺς ἵππους] Ἰλ. Ψ. 278· — συχνάκις ἐπὶ τῶν θεῶν, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Ι. 98· τιμήν .. ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Α. 353· τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω Λ. 192· ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ Ο. 491, κτλ. — Ἐπικ. λέξις, ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. Ι. 8 (7). 92, Ἡγήμων παρ' Ἀθην. 698D.

ἐγγυάω, παρατ. **ἠγγύων** (παρ-) Σοφ. Ο. Κ. 94, Εὐρ. Ἰκ. 700, Ξεν., κλ.· ἀόρ. **ἠγγύησα** Εὐρ. Ι. Α. 703, Δημ. 858. 21, κτλ.· πρκμ. **ἠγγύηκα** Δίων Κ.· ὑπερσυντ. **ἠγγυήκει** Ἰσαῖος 43. 41; — Μέσ., μέλλ. **-ήσομαι**, Δημ. 715. 13· ἀόρ. **ἠγγυησάμην** Ἀνδοκ. 7. 5., 10. 16, Δημ., κλ. — Παθ., ἀόρ. **ἠγγυήθην** (ἐξ-, κατ-) Λυσ. 167. 30, Δημ. 1361 ἐν τέλει· πρκμ. **ἠγγύημαι** (δι-) Θουκ. 3. 70. — Ἀλλ' ἐν τοῖς χειρογρ. τὸ ῥῆμα συχνάκις λαμβάνεται ὡς σύνθετον καὶ εὑρίσκομεν παρατ. **ἐνεγύων** Ἰσαῖος 42 24., Δημ. 1032. 25· **ἐνεγύησα** Ἰσαῖος 41. 30., 43. 11· πρκμ. **ἐνεγεγύηκα** αὐτόθι 42. 6, Δημ. 1363. 13. — Παθ., παρατ. **ἐνεγυᾶτο** αὐτόθι 45. 6· πρκμ. **ἐγγεγύημαι** Δημ 900. 15· ὑπερσ. **ἐνεγεγύητο** Ἰσαῖος 43. 26· νεώτεροι ἐκδόται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπορρίπτουσι τοὺς ἐσφαλμένους τούτους τύπους· πρβλ. **δι-, ἐξ-, κατ-εγγυάω** (ἐγγύη): Δίδω ἢ ἐγχειρίζω τι ὡς ἐνέχυρον, πίστιν δίδωμι, Λατ. spondere· καὶ ἐν τῷ μέσ., ἐγγυῶμαι, γίνομαι ἐγγυητής, δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι Ὀδ. Θ. 351 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ)· ἐγγύα· παρὰ δ' ἄτα, δὸς ἐγγύησιν, καὶ ἡ βλάβη εἶναι πλησίον· δηλ. φυλάττου ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃσαι ἐγγυητής, Θαλῆς παρὰ Πλάτ. ἐν Χαρμ. 165A, Ἀριστ. Ἀποσπ. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 6059b· πρβλ. **ἐγγύη**. **2**) ἰδίως ἐπὶ πατρὸς ἐκδιδόντος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον, ἀρραβωνίζω, θυγατέρα ἐγγυᾶν τινι Ἡρόδ. 6. 57 (ἴδε κατωτ.)· Ζεὺς ἠγγύησε καὶ δίδωσ' Εὐρ. Ι. Α. 703: — Μέσ., ἀρραβωνίζομαι, λαμβάνω ἢ δέχομαι γυναῖκα ὡς σύζυγον, μνηστεύομαι, Δημ. 1311. 20· ἔχομεν δὲ τὸ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀντιτιθέμενα ἀλλήλοις ἐν Ἡρόδ. 6. 130, ἔνθα ὁ πατὴρ λέγει, ἐγγυῶ σοι τὴν ἐμὴν παῖδα, καὶ ὁ ἀνὴρ ἀποκρίνεται, ἐγγυῶμαι: — Παθ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, μνηστεύομαι, ἀρραβωνίζομαι, θυγατρί τινος Πλάτ. Νόμ. 923D. **II**. Μέσ., ὡσαύτως, δίδω ἐγγύησιν, ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ δημόσιον Ἀνδοκ. 10. 16· ἐπί τισι Λυσ. 167. 20· ἐγγ. τινι ὅτι Πλάτ. Εὐθύδ. 274B· ὡσαύτως, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, παρέχω ἐγγύησιν, Ἀνδοκ. 10. 16, Πλάτ Νόμ. 953E. **2**) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ὑπισχνοῦμαι ἢ διαβεβαιῶ ὅτι .., Πινδ. Ο. 11. 16, Ἀριστοφ. Πλ. 1202, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 13, Πλάτ., κτλ.· ἐγγυᾶσθαι [αὐτοὺς] παρέξειν Λυσ. 132. 2· ἐγγυωμένη δώσειν Βαβρ. 58. 10. **3**) μετ' αἰτ. πράγμ., εἶμαι ὑπεύθυνος διά τι, ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντα Δημ. 292. 6, πρβλ. 713. 3· οὕτω μετ' αἰτ. προσ., Πλάτ. Νόμ. 855B· ἐγγυᾶσθαί τινά τινι, δίδω ἐγγύησιν ὑπέρ τινος

εἰς ἕτερον, Δημ. 901. 14· οὕτως, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαί τινα πρός τινα Heind. Πλάτ. Φαίδων 115D.

ἐγγυεύω = **ἐγγυάω**, τὸν [ἔ]ρανον τὸν Βρομίου οὐ ἐγγυεύει Ἰατάδας κτλ. Ἐπιγρ. Δελφῶν 1804.

ἐγγύη (οὐχὶ **ἐγγύα**), ἡ, (ἐν, γύαλον, πρβλ. **ἐγγυαλίζω**)· — ἐνέχυρον τιθέμενον εἰς τὴν χεῖρά τινος· καθόλου, ἀσφάλεια, βεβαίωσις, ἐγγύησις, εἴτε λαμβανομένη, εἴτε διδομένη, Λατ. vadimonium, Ὀδ. Θ. 351 (ἴδε **ἐγγυάω** I)· ἐγγύην τιθέναι τινὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 898· ἐγγύας ἀποτίνειν ὑπέρ τινος Ἀντιφῶν 117. 34· ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι (ἴδε **ἐγγυάω** II)· ἀποδιδόναι Δημ. 1255. 2· τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν Δημ. 895. 16· ἐγγύας ἅτα 'στι θυγάτηρ, ἐγγύα δὲ ζαμίας Ἐπίχ. 150 Ahr.· πρβλ. **ἐγγυάω** I. 1. 2) ἀρραβών, μνηστεία, Πλάτ. Νόμ. 774E, Ἰσαῖος 40. 39. [ῡ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 366.]

ἐγγύησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2953b. 38, διάφ. γρ., Δημ. 724. 6. II. ἀρραβών, μνηστεία, Ἰσαῖος 43. 16.

ἐγγυητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐγγυώμενος, ἐγγυητὴν καθιστάναι Ἡρόδ. 1. 196, Ἀντιφῶν 131. 23, Λυσ. 132. 5, Συλλογ. Ἐπιγρ. 82, κ. ἀλλ.· παρέχειν Πλάτ. Νόμ. 871E· λαμβάνειν Δημ. 894. 17· εἰσφέρειν Συλλογ. Ἐπιγρ. 2737b· διδόναι Πολύβ. 12. 16, 3, κτλ.· ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν, μὲ ἐγγυητάς, Ξεν. Πόροι 3. 14· ἐγγυητὴς τοῦ ἀργυρίου ἀξιόχρεως Πλάτ. Ἀπολ. 38B· οἱ ἐγγ. τῆς τραπέζης. οἱ δόντες ἐγγύησιν διὰ τὴν τράπεζαν (καὶ ἑπομένως ὑπεύθυνοι ἐὰν πτωχεύσῃ), Δημ. 895. 18· ὁ νόμος ... ἐγγ. ἀλλήλοις τῶν δικαίων Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 8· τὸ νόμισμα οἷον ἐγγ. ὑπὲρ τῆς ἀλλαγῆς ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 14.

ἐγγυητός, ἡ, όν, τὸ θηλ. ἀείποτε ἐπὶ γυναικός, μνηστή, νόμιμος σύζυγος, ἐγγυητὴ γυνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἑταίρα**, Ἰσαῖος 45. 40 κἑξ., Δημ. 1365. 18.

ἐγγύθεν [ῠ], ἐπίρρ. (ἐγγύς), ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγγύθεν ἐλθών, πλησιάσας, Ἰλ. Ε. 72· ἐγγ. σκοπεῖν Σοφ. Φ. 467· οὕτω παρὰ Πλάτ. κτλ. 2) μετὰ ῥημάτων στάσεως, πλησίον, ἐγγύς, ἐγγ. ἵστασθαι Ἰλ. Κ. 508, κτλ.· εἶναι ἢ παρεῖναι Ὀδ. Ζ. 279, Αἰσχύλ. Χο. 852, κτλ. 3) μετὰ δοτ., ἐγγύθεν τινί, πλησίον τινός, Ἰλ. Ρ. 554, κτλ.· ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ Σ. 133, πρβλ. Τ. 409· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐγγ. Ἀρήνης Λ. 723, πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐγγυ-θήκη, ἡ, καὶ παρὰ Λουκ. **ἐγγυοθήκη**, κιβώτιον ἢ θήκη πρὸς φύλαξιν πραγμάτων, Λουκ. Λεξιφ. 2. II. ὑπόθεμα δι' ἀγγεῖα, τρίποδας, κτλ., Λατ. incitega, Ἀθ. 210B· πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 18, Μυλλέρου Arch. d. Kunst. § 299. 9· ὀρθότ. **ἀγγοθήκη**.

ἐγγύθι [ῠ], ἐπίρρ. πολὺ πλησίον, πλησίον, ὡς τὸ **ἐγγύς**, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ὡς ἐν Ἰλ. Ζ. 317· σπανίως μετὰ δοτ., Χ. 300· ἐνίοτε ἀπολ., Η. 341, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 286. II. ἐπὶ χρόνου, ἐγγύθι δ' ἠώς Ἰλ. Κ. 251.

ἐγγυιόω, ἐκτείνω τὰ μέλη μου ἐπί τινος, ἐνεγυίωσεν, διάφ. γρ. ἀντὶ συνέκαμψεν, Ἑβδ. (Βασ. Δ'. δ', 35).

ἐγγυμνάζω: μέλλ. -άσω, ἐξασκῶ εἴς τι, τὴν ψυχὴν θεάμασιν ἐγγ. Λουκ. π. Ὀρχ. 6: — συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐν σοὶ ὡς ἐγγυμνασόμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· ἀσκοῦμαι ἐν .., πολέμοις Πλουτ. Καῖσ. 28.

ἐγγυμναστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γυμνάσῃ ἑαυτὸν εἴς τι, Θεμίστ. 51B.

ἔγγυος, ον, (ἐγγύη, ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **ἀμφίγυος**)· ἐξησφαλισμένος, ἠγγυημένος, ὑπὸ ἐγγύησιν ἀξιόχρεων, μνᾶς .. ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας Λυσ. 902. 3. II. ὡς οὐσιαστ. = **ἐγγυητής**, Ξεν. Πόροι 4. 20, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 23· ἔγγυον παρέχειν τινὸς Θέογν. 286· ἔγγ. τῆς προξενίας, ἐγγύησιν διὰ ... Συλλογ. Ἐπιγρ. 1771-3: — ὡσαύτως θηλ. **ἔγγυος** ἐν Αἰσχίν. Ἐπιστ. 11. Πρβλ. **ταλαντιαῖος**.

ἔγγυος, ον, (γύης), ἴδε ἐν λ. **ἔγγαιος**.

ἐγγὺς [ῠ], ἐπίρρ.: σύγκρ. **ἐγγυτέρω**, ὑπερθ. **ἐγγυτάτω** ἢ **-ύτατα**, (πρῶτον παρ' Ἱππ., καὶ Ἀττ.)· ὡσαύτως **ἔγγιον, ἔγγιστα** (ἴδε **ἐγγίων**), — τὸ τελευταῖον παρ' Ἀντιφῶντι 129. 14. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἄγχι, ἄγχω**), I. ἐπὶ τόπου, πλησίον, λίαν συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ ὁτὲ μὲν ἀπολ., ὁτὲ δὲ μετὰ γεν., οὕτω, λύπας ἐγγυτέρω, πλησιέστερον πρὸς τὴν λύπην, Σοφ. Ο. Κ. 1216· μεταγ. ὡσαύτως μετὰ δοτ., Εὐρ. Ἡρακλ. 37 (περὶ τῆς συντάξεως ταύτης ἐνίοτε γίνεται παραπομὴ εἰς Ἰλ. Λ. 340): τὸ πλεῖστον συντάσσεται μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, ἐγγὺς ἑστάναι, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 686, Εὐμ. 65· ἀλλὰ καὶ ἐγγὺς χωρεῖν ὁ αὐτ. Θήβ. 59: — πρβλ. **ἐγγύθεν, ἐγγύθι**. II. ἐπὶ χρόνου, ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν Ἰλ. Χ. 453, Ὀδ. Κ. 86, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 2. III. ἐπὶ ἀριθμῶν κτλ., σχεδόν, ἔτεσιν ἐγγὺς εἴκοσι Θουκ. 6. 5· ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28· ὅτι αὐτὸς οὐχ οἷός τ' ἔσομαι οὐδ' ἐγγὺς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ εἴπω κανὲν καλὸν οὐδὲ νὰ πλησιάσω αὐτά, Πλάτ. Συμπ. 198B· ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα οὐδ' ἐγγὺς Δημ. 524. 2· οὐκ εἶναι δίκην μεταλλικὴν προσφθεγκτέον, οὐδ' ἐγγὺς ὁ αὐτ. 977. 26· (οὕτως, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ ὁ αὐτ. 463. 7, ἔνθα ἴδε τὸν Οὐώλφ). IV. ἐπὶ ποιοτήτων ἢ ἰδιοτήτων, ὁμοιάζων, ἐγγύς τι ἢ παραπλήσιον Πλάτ. Γοργ. 520A· ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου Θουκ. 1. 23· ὅτι ἐγγύτατα τούτων ὁ αὐτ. 7. 86· κοινῇ δὲ πᾶσιν οὐδεὶς ἐγγυτέρω Δημ. 321. 29· μετὰ μετοχ., ἐγγὺς τυφλῶν, σχεδὸν τυφλός, Πλάτ. Πολ. 508C: — ἐγγὺς εἶναι μετ' ἀπαρ., ὡς ἐγγὺς τοῦ τεθνάναι, σχεδὸν νεκρός, Πλάτ. Φαίδων 65A· τοῦ παθεῖν ἐγγύτατα Δημ. 555. 10. V. ἐπὶ συγγενείας, οἱ Ζηνὸς ἐγγὺς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· ἐγγυτέρω γένει ἢ γένους Πλάτ. Ἀπολ. 30A, Ἰσαῖος 45. 15· ἐγγύτατα γένους Αἰσχύλ. Ἱκ. 338, Λυσ. Ἀποσπ. 25, Πλάτ., κτλ.· ἐγγυτάτω γένους Ἀριστοφ. Ὄρν. 1666.

ἐγγύτατος, η, ον, ὑπερθ. ἐπίθ., δι' ἐγγυτάτου = ἐγγυτάτω, Θουκ. 8. 96.

ἐγγύτης [ῠ], **ητος**, ἡ, «ἄστρων στάσεις, ἀποστάσεις, ἐγγύτητες» Πολυδ. Δ', 155.

ἐγγωνιάζω, κάθημαι εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἡσυχάζω, ἀποσύρομαι ἀπὸ τῆς τύρβης τοῦ βίου, Εὐστ. Πονημάτ. 250. 24.

ἐγγώνιος, ον (γῶνος) σχηματίζων γωνίαν, κυρίως ὀρθὴν γωνίαν, σχῆμα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· λίθοι ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, κεκομμένοι τετράγωνοι, Θουκ. 1. 93. II. τετμημένος εἰς γωνίας, γωνιώδης, περὶ τῶν φύλλων τοῦ κισσοῦ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 15, 4.

ἐγγωνο-ειδής, ές, = τῷ προηγ., Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 12, 5.

ἔγγωνον, τό, γωνιῶδες μέρος γῆς, Ϝέκτα μερὶς τὸ ἔγγωνον τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως Πίναχ. Ἡρακλεωτ. II. 107.

ἐγδάκτυλος, ον, (= **ἐξαδάκτυλος**) Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν (τῶν νεωρίων), Ἐφημ. Ἀρχ. Ἀθην. 3144, τετράκις οὕτως.

ἐγδοτήρ, ὁ, ἐπιστάτης ἢ ἐργολάβος οἰκοδομῶν, Ἐπιγρ. Ἐπιδ. Κ. 242 κτλ.

ἐγδούπησαν, ἴδε τὸ ῥῆμα **γδουπέω**.

ἐγειρόφρων, ον, γεν. **ονος** (φρήν), ὁ διεγείρων τὰς φρένας, «ἀερσίφρων, ἐγειρόφρων, ἐπαίρων τὰς φρένας» Ἐτυμ. Μ. 20. 47.

ἐγείρω, Ἐπ. παρατ. **ἔγειρον** Ἰλ. Ο. 594· Ἀττ. **ἤγειρον** Ἀριστοφ. Πλ. 740: — μέλλ. **ἐγερῶ** Πλάτ. Ἔλεγ. 25 Bgk. (πρβλ. **ἐξ-, ἐπ-**)· ἀόρ. **ἤγειρα**, Ἐπ. **ἔγειρα**, Ὀδ. Ο. 45, κτλ.· πρκμ. **ἐγήγερκα** Φιλοστρ. Ἐπιστ. 16, Ἰώσηπ.· ὑπερσυντ. **ἐγηγέρκειν** Δίων Κ. 42. 48. — Παθ., Πλάτ., κλ.· μέλλ. **ἐγερθήσομαι** Βαβρ. 49. 3· (ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **ἐγεροῦμαι** Πολύαιν. 1. 30, 4): ἀόρ. **ἠγέρθην** Πλάτ. κλ., Ἐπ. γ' πληθ. **ἔγερθεν** Ἰλ. Ψ. 287· (ὡσαύτως ποιητ. μέσ. ἀόρ. **ἐγείρατο** Χρησμ. Σιβύλλ. 3. 159): — πρκμ. **ἐγήγερμαι** Θουκ. 7. 51· ὑπερσυντ. **ἐγήγερτο** Λουκ. Ἀλέξ. 19· **ἤγερτο** Ἰώσηπ. — Πλὴν τούτων ἔχομεν ἐπὶ παθ. σημασ. ποιητ. συγκεκομ. ἀόρ. **ἠγρόμην (ἐξ-)** Ἀριστοφ. Βάτρ. 51· γ' ἑνικ. **ἔγρετο**, προστακτ. **ἔγρεο**, Ὅμ.· β' ἑνικ. ὑποτ. **ἔγρῃ** Ἀριστοφ. Σφ. 774· εὐκτ. **ἔγροιτο** Ὀδ. Ζ. 113· ἀπαρ. **ἐγρέσθαι** (συχνάκις γράφεται **ἔγρεσθαι**, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστῶτος **ἔγρομαι**, πρβλ. **ἔγρω**), Ὀδ. Ν. 124· μετοχ. **ἐγρόμενος** Ὀδ. — ὡσαύτως ἀμετάβ. πρκμ. **ἐγρήγορα** (ὡς ἐνεστ.) Ἀριστ., Πλάτ., κλ.· ὑπερσυντ. **ἐγρηγόρη** ἢ **-ειν** (ὡς παρατ.) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 32, Πλ. 744· γ' ἑνικ. **ἐγρηγόρει** Ξεν. Κύρ. 1. 4. 20· Ἐπ. γ' πληθ. **ἐγρηγόρθασι** (τύπος ἀνώμαλος, ἀνθ' οὗ ὁ Donaldson προτείνει τὴν γραφ. ἐγρηγόρθαί) Ἰλ. Κ. 419· προστακτ. **ἐγρήγορθε** (ἴδε κατωτ. II)· ἀπαρ. **ἐγρηγόρθαι** Ἰλ. Κ. 67 (οὐχὶ **ἐγρηγόρθαι** Spitzn ἐν τόπῳ)· πρβλ. **ἐγρηγορόων, γρηγορέω**. (Ἐκ τῆς √ΕΓΕΙΡ ἢ ΕΓΕΡ, ἐπειδὴ τὸ Σανσκρ. εἶναι gar, gâ-gar-mi (ἐγρήγορα)· πρβλ. **ἔ-γερ-σις, ἠ-γερ-έθομαι**, κτλ.) I. ἐνεργ., ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, σηκώνω, ἐγ. τινὰ ἐξ ὕπνου Ἰλ. Ε. 413, κτλ.· τοὺς δ'.. ὑπνώοντας ἐγείρει Ω. 344· ἐγ. τινὰ εὐνῆς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1050· καὶ ἁπλῶς ἐγ. τινὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 140, κτλ. 2) διεγείρω, Ἰλ. Ε. 208· ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος Ο. 242· ὄφρα καὶ θᾶσσον ἐγείρομεν Ἄρηα, ὅπως ταχύτερον ἀνάψωμεν τὸν πόλεμον, Β. 440, κτλ.· ἐγείρειν μάχην, φύλοπιν, κτλ. (πρβλ. **ἀγείρω**), Ν. 778, Ε. 496, κτλ.· Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι (διάφ. γραφ. ἀγεῖραι) Ε. 510· ἐγ. τινὰ ἐπὶ ἔργον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 20· ἐκδοχὴν πομποῦ πυρὸς ἐγ., τοῦ πυρσοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 299· λαμπάδα ἐγ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 340· καὶ συχνάκις μεταφ., ἐγείρειν ἀοιδάν, λύραν, μέλος, θρῆνον Πίνδ. Π. 9. 18, Ν. 10. 39, Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 10, Σοφ. Ο. Κ. 1779. 3) ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, συχνάκις ἐν τῇ Κ. Δ., ἢ ἐξ ἀσθενείας, Ἐπιστ. Ἰακώβ ε', 15. 4) ἐγείρω, οἰκοδομῶ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 63, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 125, Καιν. Διαθ. II. Παθ., μετὰ τοῦ ἐνεργ. πρκμ. **ἐγρήγορα** Ὀδ. Υ. 100, Ἡρόδ. 4. 9, κτλ.· ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου Ἰλ. Β. 41· κατ' ἀόρ. ὡσαύτως, φυλάττω φυλακήν, ἀγρυπνῶ, ἀμφὶ πυρὴν .. ἔγρετο λαὸς Η. 434· — ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἔξυπνος, ἐγρηγόρθασι Κ. 419· ἐγρήγορθε, ἀγρυπνεῖτε, Η. 371., Σ. 299 (ἐνῷ τὸ ἔγρεο σημαίνει ἐγέρθητι, «σήκω», «ξύπνα», Ὀδ. Ο. 46)· ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις; Πλάτ. Πρωτ. 310B· ζῶσα καὶ ἐγρηγορυῖα ὁ αὐτ. Νόμ. 809D· καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20, κτλ. — οὕτω καὶ ἐπὶ μὴ προσώπων, ἐγειρομένου χειμῶνος, Ἡρόδ. 7. 49, 1, πρβλ. 148· ἐγρηγορὸς φρόνημα Αἰσχύλ. Εὐμ. 706· ἐγρ. τὸ πῆμα ὁ αὐτ. Ἀγ. 346, κτλ. 2) ἐξάπτομαι, ἐξεγείρομαι, τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι Ἡσ. Ἀσπ. 176, Δημ. 439. 1· μετ' ἀπαρ., ἐγηγερμένοι ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ Ἀθη-

ναίων, ἦσαν ἀποφασισμένοι («'ς τὸ πόδι») νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 7. 51. **III**. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὅμως ἔγειρε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγιείας Αἰσ. Μῦθ. 16, Halm.

ἔγεντο, ἴδε τὸ ῥῆμα **γίγνομαι**.

ἔγερμα (= **ἔγερσις**), τό, Πόλεμ. τ. Τρωάδ. στ. 457, ἔκδ. Μαυρ.

ἐγερσι-βόης, ου, ὁ, ὁ τὴν βοὴν ἐγείρων, μεγαλόφωνος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 928. 4.

ἐγερσῐ-βόητος, ον, ὁ διὰ τῆς βοῆς ἐγείρων, ἐξυπνίζων, ἐγερσιβόητος ἀλέκτωρ Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 160.

ἐγερσί-βροτος, ον, ὁ τοὺς βροτοὺς ἐγείρων, Πρόκλ. Ὕμν. 18.

ἐγερσί-γελως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ διεγείρων γέλωτα, Ἀνθ. Π. 11. 60.

ἐγερσῐ-θέᾱτρος, ον, ὁ ἐξεγείρων τὸ θέατρον, Ἀνθ. Πλαν. 361.

ἐγερσῐ-μάχας, ου, ὁ, ὁ τὴν μάχην διεγείρων, Ἀνθ. Π. 7. 424· θηλ. **-χη** 6. 122.

ἐγερσί-μοθος, ον, = τῷ προηγ., Ὀππ. Κ. 1. 207, Νόνν. Δ. 3. 39.

ἐγέρσῐμος, ον, ἐξ οὗ τις ἐγείρεται, ὕπνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, Θεόκρ. 24. 7· οὕτω καὶ **ἐγερτός**, ἐγερτὸς πᾶς ὕπνος Ἀριστ. π. Ὕπν. 1. 12.

ἐγερσί-νοος, ον, συνῃρ. **-νους, ουν**, ὁ τὴν διάνοιαν διεγείρων, Νονν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 184.

ἔγερσις, εως, ἡ. τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 129· οὕτως, ἡ τοῦ θυμοῦ ἔγ. Πλάτ. Τίμ. 70C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 10·— τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ νεκρῶν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 53. **2**) ἀνέγερσις, οἰκοδόμησις, τειχίων Ἡρόδ. 8. 5, πρβλ. Ἰωσήπ Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 3.

ἐγερσῐ-φαής, ές, ὁ τὸ φῶς διεγείρων, φῶς ἐκβάλλων, ἐγ. λίθος, ὁ πυρίτης, Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἐγερσί-χορος, ον, ὁ χοροὺς διεγείρων, Ὀππ. Κυν. 4. 236.

ἐγερτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγείρῃ, Εὐρ. Ῥῆσ. 690.

ἐγερτήριον, τό, μέσον διεγέρσεως, Αἰλ. Π. Ἱστ. Σ. 44.

ἐγερτί [ῐ], ἐπίρρ. προθύμως, Σοφ. Ἀντ. 413· ἀγρύπνως, Εὐρ. Ῥῆσ. 524.

ἐγερτικός, ή, όν, ὁ διεγείρων, συντελῶν πρὸς διέγερσιν, τινος Πλάτ. Πολ. 523E, 524D. **II**. παρὰ Γραμμ. **ἐγερτικὰ** καλοῦνται τὰ ἐγκλιτικά, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουσι τὴν βαρεῖαν τῆς προηγουμένης λέξεως εἰς ὀξεῖαν, Α. Β. 1147.

ἐγερτός, ή, όν, ἴδε **ἐγέρσιμος**.

ἐγϜηληθίωντι (= **ἐξειληθῶσιν**, ἐκδληθῶσιν), Ἐπιγρ. Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι, CIG. 5774-5.

ἐγήγερμαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγείρω**.

ἐγήρα, ἴδε **γηράσκω**.

ἐγκαθαρμόζω: μέλλ. **-όσω**, καθαρμόζω τι ἐντὸς ἄλλου πράγματος, Ἀριστοφ. Λυσ. 682.

ἐγκαθέζομαι: μέλλ. **-εδοῦμαι**. Ἀποθ.: — καθίζω, τοποθετῶ ἐμαυτὸν εἴς τι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 23· εἰς θᾶκον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1523:— στρατοπεδεύω εἴς τι μέρος, Θουκ. 3. 1., 4. 2· ἴδε τὸ ῥῆμα **καθέζομαι**.

ἐγκαθείργω, καὶ **-γνῦμι**: μέλλ. **-ξω**, ἐγκλείω, περιορίζω, κατακλείω, Πλούτ. 2. 951B.

ἐγκάθετος, ον, (ἐγκαθίημι) κρυφίως τοποθετηθεὶς ὅπως ἐνεδρεύσῃ, ἐπίβουλος, δόλιος, κατάσκοπος, προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες Πλάτ. Ἀξ. 368E· τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἐγκάθετον εἶναι Πολύβ. 13. 5. 1: — Ἐπίρρ. **-τως**, πανούργως, ἀπατηλῶς, Διόδ. 16. 68. **II**. ἐπὶ τέκνου, = **θετός, εἰσποιητός**, Ὑπερείδ. παρὰ Φρυν. 333.

ἐγκαθεύδω: μέλλ. **-ευδήσω**, κοιμῶμαι μεταξύ, ἐγκαθεύδειν δὲ ψυχρότεραι οἶες αἰγῶν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 3, 3 ὁ (Schneid συγκ-). **2**) ἐν γένει κοιμῶμαι, Ἀριστοφ. Λυσ. 614.

ἐγκαθέψω, βράζω τι ἔν τινι, Ἱππ. 651. 48.

ἐγκαθηβάω: μέλλ. **-ήσω**, διέρχομαί που τὴν νεότητά μου, Εὐρ. Ἱππ. 1096.

ἐγκαθηδύνω, γλυκαίνω, Νικ. Εὐγεν. Α. 347.

ἐγκάθημαι, κάθημαι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, Ξεν. Ἱππ. 1. 11· ἐνεδρεύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 343, Θεσμ. 600, Αἰσχίν., κλ.· ἐπὶ φρουρῶν, κάθημαι ἔν τινι τόπῳ, Πολύβ. 17. 11, 6· κάθημαι ἐγκεκλεισμένος ὡς οἱ ἐν τῷ Δουρείῳ ἵππῳ, Πλάτ. Θεαίτ. 184D· ἐγκ. μεταξὺ .. ὁ αὐτ. Παρμ. 156D.

ἐγκαθιδρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], ἐγείρω ἢ στήνω, ἱδρύω, ἀνιδρύω, τοποθετῶ, ἄγαλμα ἐγκ. χθονὶ Εὐρ. Ι. Τ. 978: — Παθ., Φιλόξ. ἐν Κωμ. Ἑλλ. 3. σ. 636, Ἀριστ. Κόσμ. 6. 5.

ἐγκαθίζω, Ἰων. **-κατίζω**: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, καθίζω τινὰ ἔν τινι τόπῳ ἢ ἐπάνω εἴς τι, εἰς θρόνον Πλάτ. Πολ. 553C. **2**) ἐγκ. στρατιὰν ἐν χωρίῳ τινί, τοποθετῶ δύναμιν στρατιωτικὴν ἔν τινι τόπῳ, Πολύβ. 16. 37, 4: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α', ναὸν ἐγκαθείσατο (κοινῶς ἐγκαθίσατο, ὡς ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 1, 2, ἐγκαθισάμενοι τὰ ὅπλα), ἵδρυσεν ἐκεῖ ναόν, Εὐρ. Ἱππ. 31. **II**. ἀμετάβ. κάθημαι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, θρόνῳ Πινδ. Π. 4. 272· ἀλλ' (ἐν τῷ μέσ.), ἐγκατίζεσθαι εἰς θρόνον, καθίζομαι εἰς θρόνον, Ἡρόδ. 5. 26.

ἐγκαθίημι, καταβιβάζω, εἰς τόπον Ἀριστοφ. Λυσ. 308· ἀποστέλλω ἐντὸς ὡς φρουράν, εἰς τὴν πόλιν Πλουτ. Πύρρ. 11. **II**. ἐμπιστεύω, παραδίδωμί τινί τι, Ζεὺς ἐγκαθίει (ἀντὶ -ίησι) Λοξίᾳ θεσπίσματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 82.

ἐγκάθισις, εως, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἐγκαθίζω**, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 241 v°.

ἐγκάθισμα, τό, λουτρὸν ἐξ ἀτμοῦ διὰ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος κυρίως διὰ γυναῖκας πρὸς ἀγωγὴν τῶν ἐμμήνων, Διοσκ. 3. 127. **II**. ἀνακοπὴ ἐν τῇ προφορᾷ συλλαβῆς λέξεώς τινος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 20, 22, ἐν τέλ.

ἐγκαθισμός, ὁ, ἐνέδρα, Ἐκκλ. **II**. = τῷ προηγ. II, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43.

ἐγκαθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκαθίζω**, Ὀρειβ. ἔκδ. Dar. τ. 1, σ. 575.

ἐγκαθίστημι: μέλλ. **-στήσω**, καθιστῶ, τοποθετῶ, διορίζω ὡς βασιλέα ἢ ἀρχηγόν, σὲ .. Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν Εὐρ. Ι. Τ. 982· ἐγκ. τινὰ ἡγεμόνα Θουκ. 1, 4, Δημ. 214. 20· ὡσαύτως, τοποθετῶ ὡς φρουρὰν ἔν τινι τόπῳ, Δημ. 114. 19, κτλ.· ἐπὶ πολιτεύματος, ἐγκ. δημοκρατίαν Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 18, 3. **II**. Παθ. μετ' ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., καθίσταμαι τύραννος ἔν τινι τόπῳ, Λυσ. 196. 9, πρβλ. Θουκ. 1. 122· οὕτως, αὐλητῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων ὁ αὐτ. 5. 70.

ἐγκαθοράω, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τι, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38· ἀπολ., Πλάτ. Ἐπινομ. 990E. **II**. παρατηρῶ τι ἔν τινι ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βροῦτ. 16.

ἐγκαθορμίζομαι, μέσ., εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἀγκυροβολῶ, αὐτόσε Θουκ. 4. 1, πρβλ. Δίωνα Κ. 48. 49· οὕτως ἀόρ. παθ., Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 20, 8.

ἐγκαθόρμισις, εως, ἡ, ἡ καθόρμισις πλοίου εἰς ὅρμον, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 18, 9.

ἐγκαθυβρίζω, ἀκολασταίνω ἔν τινι, τρυφαῖς Εὐρ. Τρῳ. 957.

ἐγκαίνια, τά, (καινὸς) ἑορτὴ ἀνανεώσεως ἢ καθιερώσεως, Ἑβδ. (Δαν. Γ', 2)· ἰδίως ἡ ὁρισθεῖσα ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 10. 22, πρβλ. **ἐγκαινισμός**. **II**. ὀνομασία τοῦ Πάσχα, Ἐκκλ.

ἐγκαινίζω, ἀνανεώνω, Εὐστ. Πονημάτ. 277. 84. **II**. ἀφιερώνω, καθιερώνω, Ἑβδ. (Βασιλ. Α, ια', 14, κ. ἀλλ.). — Παθ., Ἐπιστ. π. Ἑβρ. θ', 18· προσέτι **ἐγκαινιάζομαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 8660.

ἐγκαινισμός, ὁ, καθιέρωσις, Ἑβδ. (1 Μακκ. δ', 56, πρβλ. **ἐγκαίνια**)· ὡσαύτως, **ἐγκαίνισις**, ἡ, καὶ **ἐγκαίνισμα**, τό, Ἑβδ. **II**. πνευματικὴ ἀναγέννησις, Βασίλ.

ἐγκαιρία, ἡ, ἁρμόδιος καιρός, ἀντίθετον τῷ **ἀκαιρία**, Πλάτ. Πολιτ. 305D.

ἐγκαίριος = **ἔγκαιρος**, Πλάτ. Τίμ. 51D.

ἔγκαιρος, ον, ὁ εἰς κατάλληλον καιρόν, ἁρμόδιος, Πλάτ. Πολιτ. 282E, Νόμ. 928Δ.

ἐγκαίω: μέλλ. **-καύσω**, καίω, θερμαίνω ἐν, ὀβελοὶ ἐγκεκαυμένοι πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 393. **2**) ζωγραφῶ δι' ἐγκαύματος, δηλ. διὰ χρωμάτων ἀναμίκτων κηρῷ, Λατ. encausta pingere, Ἑβδ. (2 Μακκ. β', 29), πρβλ. Πλίν. 35, 39 κέξ., ἴδε Λεξικὸν Ἀρχαιολογ. **II**. ἀνάπτω, καίω, πῦρ Πλουτ. Ἀλέξ. 24· οἶκοι ἐγκαιόμενοι, θερμαινόμενα δωμάτια, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2. 11.

ἐγκᾰκέω, κακῶς φέρομαι εἴς τι πρᾶγμα, ἐνεκάκησαν τὸ πέμπειν, κακῶς ποιοῦντες παρέλειψαν νὰ πέμψωσι, Πολύβ. 4. 19, 10· συχνάκις ἐν τῇ Καιν. Διαθ.· πρβλ. **ἐκκακέω**.

ἐγκᾰλέω: μέλλ. **ἐγκαλέσω**, Ἀττ. **ἐγκαλῶ**, ἀκριβῶς ὡς ὁ ἐνεστώς· πρκμ. **ἐγκέκληκα**: — ἀπαιτῶ, ἀπαιτῶ δικαστικῶς, εἰ δόξαιμι μηδὲν προσῆκον τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλέσαι Ἰσοκρ. 358A, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 33, Δημ. 877. 21., 949. 1: — καθόλου, ἀπαιτῶ τι ὡς ὀφειλόμενον εἰς ἐμέ, Λυσ. 98. 37. **2**) φέρω κατηγορίαν, εἰσάγω καταγγελίαν ἐναντίον τινός, ἐγκαλῶ: — Σύνταξ. μετὰ δοτικ. προσ. καὶ αἰτιατ. πράγμ., εἰσάγω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταγγέλλω τινὰ διά τι, φόνον ἐγκ. τινι Σοφ. Ἠλ. 778, Πλάτ. Ἀπολ. 26C, κτλ.· ἐγκ. ἔγκλημά τινι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκ. 14, ὑπὲρ Εὐξεν. 35· ὡσαύτως, χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκ. Σοφ. Φ. 328: — ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐγκ. τινι ὅτι .. Ξεν. Ἀν. 7. 5, 7· μετ' ἀπαρ., ἐνεκάλει τοῖς Ἀθηναίοις παραβαίνειν Θουκ. 4. 123· μετὰ μετοχῆς, ἐγκ. αὐτοῖς ἀμελοῦσιν Πλάτ. Πρωτ. 346A· συχνάκις ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ. μόνον, κατηγορῶ, Ἀντιφῶν 126. 8, Πλάτ. Κρίτων 50C, κτλ.· μετ' αἰτιατ. πράγμ. μόνον, εἰσάγω ὡς καταγγελίαν ἢ κατηγορίαν, εἰ δέ τι ἄλλο ἐνεκάλουν Θουκ. 5. 46, πρβλ. 6. 53· τὸ νεῖκος ἐγκαλεῖν, ἐπιρρίπτειν τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος εἰς ἕτερον, Σοφ. Ο. Τ. 702· ἀπολ., οἱ ἐγκαλέσαντες Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 30, 11: — σπανίως μετὰ γεν. πράγμ., τῆς βραδύτητος αὐτοῖς ἐνεκάλει Πλουτ. Ἀριστείδ. 10: — Παθ., ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 21· πρβλ. **ἔγκλημα**. **3**) ὡς δικανικὸς ὅρος, ἐνάγω εἰς δικαστή-

ριον, ἐγκαλῶ, διώκω, Δημ. 907. 6· ἐγκ. δίκην τινὶ ὁ αὐτ. 1014· 8· ἐγκ. τινὶ περί τινος Ἰσοκρ. 48C. 4) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. κατηγορῶ, τινὶ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 2· φέρω κατηγορίαν, πρός τινα Εὐρ. Μελανίππ. 9, (ἐν τοῖς Ἀποσπάσμασι). II. ἐπικαλοῦμαι, οὗτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ ἐγκαλοῦντες (ἐπικαλοῦντες Meineke) τὴν τῶν θεῶν ἰατρείαν Στράβων 649.

ἐγκαλημένων (= **ἐγκαλουμένων**), μετοχ., Ἐπιγρ. Ἐρεσοῦ, Conze, Reise auf d. Ins. Lesbos σ. 36, στ. 40.

ἐγκᾰλινδέομαι, παθ. περικυλινδοῦμαι εἴς τι, τῇ ψάμμῳ Ἀρεταῖος Ὀξέων Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· ἀσχολοῦμαι ἐν, ταῖς λιχνείαις Ἀθήν. 262Δ.

ἐγκαλλωπίζομαι, παθ. ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι ἐπί τινι, τοῖς αἰσχροῖς Πλουτ. Ἀντ. 36, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 35:—περὶ τῆς μετοχ. ἐγκαλλωπιζομένης παρὰ Διον. Ἁλ. π. Δημ. 4, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγκολπίζω**.

ἐγκαλλώπισμα, τό, κόσμημα, στολίδιον, Θουκ. 2. 62.

ἐγ-κᾱλο-σκελής, ὁ, οὗ οἱ πόδες εἶναι δεδεσμευμένοι ἐντὸς ξύλων ἕνεκα χρέους, «οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέη ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας:» Ἡσύχ.

ἐγκαλυμμός, ὁ, περικάλυψις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1496.

ἐγκᾰλυπτήρια, τά, ἑορτὴ περικαλύψεως, ἀντίθετον τῷ **ἀνακαλυπτήρια**. Φιλόστρ. 611.

ἐγκαλύπτω: μέλλ. -**ψω**, καλύπτω, σκεπάζω τι καλῶς, Τραγ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 120, Ἀριστοφ. Βάτρ. 911: — Παθ. περικαλύπτομαι, Ἀριστοφ. Πλ. 714, Πλάτ. Φαῖδρ. 243B· σκεπάζομαι (οἷον δι' ὕπνον), Ξεν. Ἀν. 4. 5, 19· ἐγκεκαλυμμένος λόγος, περίφημον σόφισμα ἐν Διογ. Λ. 7. 82. II. Μέσ., σκεπάζομαι, κρύπτομαι ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου, caput obvolvere, Ἀριστοφ. Πλ. 707, κτλ.· ἐγκαλυπτόμενος καθεύδειν Ἀνδοκ. 3. 26· ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 26, Πλάτ. Φαίδων 118A, κτλ. 2) ὡς σημεῖον αἰδοῦς ἢ αἰσχύνης, αὐτόθι 117C, Δημ. 1485. 9· ἐγκαλύψασθαι ἐπί τινι, Αἰσχίν. 42. 10·— ἐντεῦθεν μετ' αἰτ. προσ., αἰσθάνομαι ἐντροπὴν ἐνώπιόν τινος, θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 16.

ἐγκάλυψις, **εως**, ἡ, ἡ ἐξ αἰδοῦς ἢ αἰσχύνης ἀπόκρυψις τοῦ προσώπου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

ἐγκάμνω, μέλλ. -**καμοῦμαι**, κουράζομαι, βαρύνομαί τι, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15· τινὶ Ἰωσήπ. Ι. Π. 3. 10, 2.

ἐγκάμπτω, μέλλ. -**ψω**, κάμπτω πρὸς τὰ ἐντός, λυγίζω, Ξεν. Ἱππ. 1. 8.

ἐγκᾰνάσσω, ἐγχέω, φέρ' ἐγκάναξον ὡς ἀναμνησθῶ πιὼν Εὐρ. Κύκλ. 152, ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν Ἀριστοφ. Ἱππ. 105.

ἐγκᾰνᾰχάομαι, ἀποθ., ποιῶ καναχήν, ψόφον, θόρυβον, ἐγκ. κόχλῳ, ἠχῶ φυσῶν κόχλον (μέγα κογχύλιον), Θεόκρ. 9. 27.

ἐγκανθίς, ἡ, ἡ ῥίζα τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ οἴδημα τοῦ κανθοῦ, Γαλην.

ἐγκάπτω, μέλλ. -**ψω**, πρκμ. **ἐγκέκᾰφα**: — «χάπτω», καταβροχθίζω λαιμάργως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 7, Στράττις ἐν «Λημνομέδᾳ» 2· ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι δικαστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν εἰς τὸ στόμα των τὸ μικρὸν νόμισμα, δι' οὗ ὁ μισθὸς αὐτῶν ἐπληρώνετο, Ἀριστοφ. Σφ. 791, Ἐκκλ. 815, πρβλ. Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 2, Ἄλεξ. ἐν Λέβητι» 1. 7· σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν ἡμῶν ἐντὸς τῶν γνάθων, Εὐρ. Κύκλ. 629·— πρβλ. **ἔγκαφος**.

ἐγκαρδιαῖος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 7.

ἐγκάρδιος, **ον**, ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγκάρδιόν ἐστι (ἢ γίγνεται) τί μοι, εἰσδύεται εἰς τὴν καρδίαν μου, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 310. 40, πρβλ. Διόδ. 1. 45. II. **ἐγκάρδιον**, τό, τὸ ἐσωτερικώτατον μέρος τοῦ ξύλου, «ἡ καρδία» ἢ «ψίχα», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 8, 5. III. **ἐγκαρδία**, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Πλίν. Η. Ν. XXXVII 58, ἔνθα τρία εἴδη αὐτῆς καταλέγονται, ἔχοντα πάντα ἄλλο ἄλλου χρώματος εἰκόνα καρδίας.

ἔγκᾰρις, ὁ, (κάρ, κάρα) ὁ ἐντὸς τῆς κάρας, κεφαλῆς, μυελός, ὡς τὸ **ἐγκέφαλος**, Ἀλκαῖος ἐν Ἀνθ. Π. 9. 519, 3, Λυκόφρ. 1104.

ἐγκαρπίζω, καθιστῶ καρποφόρον, πληρῶ, τοὺς δὲ ὑπνώοντας ἧς ἐνεκάρπισεν ἀλκῆς Συνέσ. 135B.

ἐγκάρπιος, **ον**, ἐπὶ καρποῦ, ὁ περιέχων σπόρους ἐντός, Ἱππ. 360. 11.

ἔγκαρπος, **ον**, ὁ περιέχων καρπόν, κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς Σοφ. Ο. Τ. 25· καρποφόρος, σπέρματα Πλάτ. Φαῖδρ. 276B· τὸ τέλη ἔγκαρπα ἐν Σοφ. Τρ. 238, πιθ. σημαίνει πολλοστόν τι μέρος ἢ δέκατον τῆς παραγωγῆς ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ τεμένους πληρωτέον εἰς τὸν Δία, πρβλ. στίχ. 754 καὶ ἴδε σημείωσιν Jebb ἐν τόπῳ. 2) καρποφόρος, χρήσιμος, Πλούτ. 776B. II. **ἔγκαρπα**, τά, συμπλέγματα ἢ στέφανοι ἐκ καρπῶν, ἐπὶ τῶν ζῳοφόρων ἢ τῶν κιονοκράνων, Λατ. encarpa, Βιτρούβ. 4. 1.

ἐγκάρσιος, **α**, **ον**, πλάγιος, λοξός, Λατ. transversus, Θουκ. 2. 76., 6. 99· ἐπὶ τῆς ἐλλειπτικῆς, Ἀριστ. Κόσμ. 2. 7.—Ἐπίρρ. -**ως**, Ἐκκλ.· ἴδε τὴν λέξιν **ἐπικάρσιος** ἐν τέλ.

ἐγκαρτερέω, μέλλ. -**ήσω**, ἐπιμένω ἢ ἐμμένω ἔν τινι πράγματι, τινι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· ἐγκαρτερεῖν [τούτοις] ἃ ἔγνωτε Θουκ. 2. 61· πρός τι Πλούτ. 2. 987E. 2) μετ' αἰτ., ἀναμένω εὐσταθῶς, θάνατον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1351, Ἀνδρ. 262. 3) ἀπολ., ὑπομένω, διαμένω ἀτάραχος ἐν τοῖς παθήμασι, Πλούτ. Ἀγησ. 11, κτλ.

ἐγκαρτερία, ἡ, καρτερία, Ἄννα Κομν. 3. σ. 72Δ.

ἐγκαρτερικός, **ή**, **όν**, ὁ ἐγκαρτερῶν, ἐγκαρτερικώτατος ἀσκητὴς Βίος Ἀγ. Ποσειδωνίου Κῶδ. Παρισ. 1532, φύλλ. 285.

ἐγκάς, ἐπίρρ., ἐν βάθει, πιθαν. γραφ. ἐν Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 899, πρβλ. Γαλην. Λεξ. σ. 466.

ἔγκᾰτα, τά, (ἐν) τὰ ἐσωτερικά, τὰ «σωτικά», τὰ ἐντόσθια, τὰ ἄλλως ἔντερα. Λατ. intestina, Ὅμ., ἀείποτε κατ' αἰτ. πλὴν τῆς δοτ. **ἔγκασι** ἐν Ἰλ. Λ. 438·— ἑν. ὀνομ. **ἔγκατον** ἐν Λουκ. Λεξιφ. 3.

ἐγκαταβαίνω, καταβαίνω κάτω εἰς, ἐντίθεμαι, μετ' αἰτ., κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα, «εἰς κροκοβαφὲς ὕφασμα ἐνετέθη σπαργανωθείς» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. 58· μετὰ δοτ., Διόδ. 14. 28.

ἐγκαταβάλλω, ῥίπτω ἐντός τινος, δίνῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1239, πρβλ. Ἰλ. Μ. 206.

ἐγκαταβιόω, διέρχομαι τὴν ζωήν μου ἔν τινι, Πλούτ. 2. 783D, Λογγῖνος 44. 11.

ἐγκαταβρέχω, ἐγκαταβρέχω τὸ ἐσωτερικὸν κοιλώματος ἢ βόθρου, Γεωπ. 13. 1, 7.

ἐγκαταβυσσόομαι, παθ., εἰσδύομαι, ἐγκαταβυσσοῦσθαι τὰ εἴδωλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 735Δ.

ἐγκαταγηράσκω, μέλλ. -**άσομαι**, ἐγγηράσκω, γηράσκω ἔν τινι, ἐν πενίᾳ Πλουτ. Φωκ. 30· παλαιοῦμαι, Δείναρχ. 105. 20.

ἐγκαταγράφω, καταγράφω μεταξύ, Αἰλ. παρὰ Σουίδ. II. σημειῶ ἐν ἢ ἐπί, Νεῖλος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. σ. 514.

ἐγκατάγομαι, παθ., καταλύω, ἐναυλίζομαι, Πολυδ. Α', 73.

ἐγκαταδαμάζω, καταδαμάζω, καταστρέφω, παθ., σκελέων τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθὲν Ἱππ. 1229E.

ἐγκαταδαρθάνω, κοιμῶμαι ἔν τινι, Πλούτ. 2. 677F. II. ἀπαλλάσσομαί τινος διὰ τοῦ ὕπνου. αὐτόθι 688E.

ἐγκαταδέω, μέλλ. -**δήσω**, δένω στερεῶς εἴς τι, τινι Πλάτ. Φαίδων 84A.

ἐγκαταδύνω. ἀόρ. -**κατέδυν**, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύω πρός τι μέρος (ὅπερ, ὡς εἰκός, εἶναι δυσμικόν), Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· εἰσέρχομαι λάθρᾳ εἴς τι, ὕδασιν Ἀνθ. Π. 7. 532· μυχὸν Ὀππ. Ἁλ. 1. 153.

ἐγκαταζεύγνυμι, συνεζῶ. συνδέω, συναρμόζω, νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Σοφ. Αἴ. 736.

ἐγκαταθνήσκω: μέλλ. -**θᾰνοῦμαι**, ἀποθνήσκω ἔν τινι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 834.

ἐγκατακαίω: μέλλ. -**καύσω**, ἐγκαίω, ποιῶ σημεῖον ἐπὶ τοῦ σώματος δι' ἐγκαύματος, Λουκ. Ἁλιεὺς 52.

ἐγκατάκειμαι, παθ., κεῖμαι ἔν τινι, μετὰ δοτ., οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληίῳ ἐγκατακεῖσθαι Θέογν. 1191. 2) κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, κοιμῶμαι, παρά τινι Ἀριστοφ. Πλ. 742.

ἐγκατακεράννυμι: μέλλ. -**κερᾰσω**, μιγνύω τι μετ' ἄλλου, τῷ οἴνῳ ὕδωρ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου.

ἐγκατακλειστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκατακλείσῃ, κύνας νοσούσας ἐγκατακλειστέον Γεωπ. 19. 3, 1.

ἐγκατάκλειστος, **ον**, κεκλεισμένος ἔν τινι, Ἐπιφάν.

ἐγκατακλείω, κατακλείω ἐντός, ἐγκλείω, τινὰ τῷ νεῷ Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. 606A, Ἀριστ. Πρβλ. Γ. 26. — Παθ., Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 385, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 10, κ. ἀλλ.

ἐγκατακλίνω [ῑ], κατακλίνω τινὰ ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστοφ. Πλ. 621: — Παθ., κατακλίνομαι ἔν τινι τόπῳ, ὁ αὐτ. Ὄρν. 122· ἐγκατακλιθῆναι εἰς τὸ ἱερὸν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 27.

ἐγκατακοιμάομαι, = **ἐγκοιμάομαι**, Ἡρόδ. 8. 134.

ἐγκατακρούω, καρφώνω, ἥλους Κλήμ. Ἀλ. 240. 2) ἐγκ. χορείαν τοῖς μύσταις, κτυπῶ τὸ μέτρον τοῦ χοροῦ (διὰ τοῦ ποδὸς ἢ ἄλλως) ἐν τοῖς μύσταις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 330.

ἐγκατακρύπτω, κρύπτω ἔν τινι, ἐγκατακρύψεις ζόφῳ Λυκόφρ. 1231· τινὰ βυθοῖς Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 863.

ἐγκαταλαμβάνω: μέλλ. -**λήψομαι**, καταλαμβάνω ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 4. 116, πρβλ. 3. 33· ἐγκ. τινὰ ὅρκοις, περιορίζω, ἐξαναγκάζω δι' ὅρκων, ἐὰν λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ αὐτὸν Αἰσχίν. 62. 17: — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 20. 34.

ἐγκαταλέγω, μέλλ. -**ξω**, συνοικοδομῶ ἐν, πολλαὶ στῆλαι ἐγκατελέγησαν, ᾠκοδομήθησαν ἐντὸς τοῦ τείχους, Θουκ. 1. 93 (πρβλ. **λέγω II**, **λογάς**, **λογάδην**). 2) ὑπολογίζω, συγκαταλέγω, Λουκ. Παράσ. 3· στρατολογῶ, Ἀνθ. Π. 11. 265. II. Παθ., κεῖμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, Ἐπ. ἀόρ. **ἐγκατέλεκτο** Ἀριστοφ. Βάτρ. 4. 431.

ἐγκατάλειμμα, τό, ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 2., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 50.

ἐγκαταλείπω, μέλλ. -**ψω**, καταλείπω, ἀφίνω, παῖδα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 376· ἐγκ. φρουρὰν ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 2. 51· ἐγκ. τὸ κέντρον, ἐπὶ μελίσσης, Πλάτ. Φαίδων 91C· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους, τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις Εὔπολ.

ἐν «Δήμοις» 6· ἐγκ. τὴν μάχαιραν τῇ σφαγῇ Ἀντιφῶν 137. 28. **2**) ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ ἐν δυσκολίαις, «'ς τὴν λάσπην», Λατ. derelinquere, Θουκ. 4. 44, Πλάτ. Συμπ. 159Α, Λυκοῦργ. 148. 7, κτλ. **3**) ἀφίνω, παραλείπω, Ἡρόδ. 3. 119. **II**. Παθ., ἀφίνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, ὑπολείπομαι ἐν ἀγῶνι δρόμου, ὁ αὐτ. 8. 59. **2**) δὲν κατορθώνω, ἀποτυγχάνω, Ἱππ. 1169C.

ἐγκατ-ᾰλείφω: μέλλ. **-ψω**, ἐναλείφω πανταχόθεν, λίπος Ἱππ. 402. 28.

ἐγκατάλειψις, εως, ἡ, τὸ ἐγκαταλείπειν, Ἐκκλ. **II**. τὸ νὰ ἔχῃ ἐγκαταλειφθῇ τι, ἴδε ἑπομ.

ἐγκατάληπτος, ον, κατειλημμένος, ἐγκατάληπτον πνεύματι Πύθωνος γύναιον Ἰω. Γενέσ. σ. 70. 5, ἔκδ. Β.

ἐγκατάληψις, εως, ἡ, τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι ἔν τινι τόπῳ, αἰχμαλώτισις, Θουκ. 5. 72· ἡ ἐπίσχεσις τῶν οὔρων, Ἱππ. 1169E (ἔνθα ὅμως ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ τὴν λέξιν **ἐγκατάλειψις**).

ἐγκαταλιμπάνω, = **ἐγκαταλείπω**, Ἱππ. Ἀφ. 1244, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 10, 4.

ἐγκαταλογίζομαι, ἀποθ. συγκαταλογίζω, Ἰσαῖος 88. 36.

ἐγκαταμένω, μένω ἐντός, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 3, 4, κτλ.

ἐγκαταμίγνυμαι, παθ., μιγνύομαι μετά τινος, ἐγκαταμιγνύμενος ὕδατι Ἱππ. Ἀέρ. 283· ἐγκαταμεμιγμένα τοῖς λεγομένοις Ἰσοκρ. 312Β.

ἐγκατάμιξις, εως, ἡ, (**ἐγκαμίγνυμι**) ἡ μετά τινος ἀνάμιξις, Ἀνών. εἰς Ἀριστοτέλη, Cod. Coisl. 384, fol. 60 v⁰.

ἐγκαταναίω, ἀόρ. α' **-ένασσα**, κάμνω τινὰ νὰ κατοικῇ ἐντός τινος, οὐρανῷ τινα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 116, Μοιρὼ παρ' Ἀθην. 491Β.

ἐγκαταντλέω, ἐπιβρέχω, εἶτα ἐγκατάντλει ὕδατι θερμῷ Ἱππιατρ. σ. 87.

ἐγκατάντλησις, εως, ἡ, ἐπίχυσις ὕδατος, Ἱππ. π. Εὐσχημ. 24.

ἐγκαταπαίζω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, τινὶ Εὐσ. Ε. Ἱστ. 2. 13 ἐν τέλ., Κύριλλ.

ἐγκαταπάλλομαι, Ἐπ. ἀόρ. β' **ἐγκατέπαλτο**, παθ., πηδῶ κάτω εἰς, Ὀππ. Ἁλ. 4. 661.

ἐγκαταπήγνυμι, μέλλ. **-πήξω**, ἐντίθημι, ξίφος.. κουλεῷ ἐγκατέπηξ' Ὀδ. Λ. 98· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν, ἐνέπηξεν, ἐστερέωσεν αὐτούς, Ἰλ. Ι. 350· τὴν κεφαλὴν δόρατι ἐγκαταπήξας, ἐμπήξας αὐτὴν ἐπὶ δόρατος, Ἡρωδιαν. 1. 13.

ἐγκαταπίμπρημι: μέλλ. **-πρήσω**, πυρπολῶ, καίω, Φαλάρ. Ἐπιστ. 5. σ. 28.

ἐγκαταπίνομαι, παθ. καταπίνομαι ἐν κατακλυσμῷ, Φίλων 2. 300, κτλ.

ἐγκαταπίπτω, ποιητ. ἀόρ. **ἐνικάππεσον**, πίπτω ἐπάνω, ἢ ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐπάνω εἴς τι, λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 655, Ἀνθ. II. 9. 82.

ἐγκαταπλέκω: μέλλ. **-πλέξω**, ἐνυφαίνω, συμπλέκω, περιπλέκω, Ξεν. Κυν. 9. 12.

ἐγκατάποσις, τὸ καταπίνειν, κατάποσις, Φίλων 1. 116.

ἐγκατ-ᾰριθμέομαι, παθ. συγκαταριθμοῦμαι, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 5. 11, Κλήμ. Ἀλ. 263.

ἐγκαταρράπτω, μέλλ. **-ψω**, καταρράπτω ἐντός, Ξεν. Κυν. 6. 1.

ἐγκαταρρίπτω, καταρρίπτω εἰς, πιθ. γραφὴ ἐν Ἡλιοδ. 9. 5.

ἐγκατασβέννυμι, ἢ **-νω**, σβύννω τι ἐντός τινος, Πλούτ. 2. 975Β.

ἐγκατασηκόω, ἐμβάλλω ἐντὸς σηκοῦ, Μ. Ἀτταλ. σ. 37, ἔκδ. Β.

ἐγκατασήπομαι, παθ., σήπομαι ἐντός τινος, Στοβ. 237. 58.

ἐγκατασκευάζω, παρασκευάζω ἔν τινι τόπῳ, ἐν ταῖς πόλεσι προδότας Διόδ. 16. 54· ἀλλ' ἡ πρόθ. **ἐν** πολλάκις ὀλίγην ἔχει δύναμιν, ὁ αὐτ. 2. 24., 14. 91.

ἐγκατάσκευος, ον, τεχνηέντως ἐξειργασμένος, ἐπὶ ὕφους, ἀντιθ. τῷ **ἁπλοῦς**, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 118.—Ἐπίρρ. **-ως** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 56.

ἐγκατασκήπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω, ἐπὶ κεραυνοῦ, εἴς τινα Δίων Κ. 49. 15· ἐπὶ ἐπιδημιῶν, ἐνσκήπτω, Θουκ. 2. 47. **II**. μεταβ., ἐξακοντίζω ἐπί τι ἢ ἐναντίον τινὸς ἢ μεταξύ, ἐγκατάσκηψον βέλος Σοφ. Τρ. 1087· κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 514.

ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ, αἰφνίδιος προσβολή, Διοσκ. 7. 4.

ἐγκατασκιρρόομαι, παθ., ῥιζοῦμαι, ῥιζοβολῶ, ἀποσκληρύνομαι ἐντός τινος, Ἵππαρχ. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 575. 1.

ἐγκατασπείρω, διασπείρω ἐντός τινος, ἣν ὁ θεὸς ἐγκατέσπειρεν ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε Πλουτ. Ἠθ. 1061Β.

ἐγκατασπορά, ἡ, τὸ ἐγκατασπείρειν, Κλήμ. Ἀλ. 902.

ἐγκαταστηρίζω: μέλλ. **-ξω**, στερεῶς, καταστηρίζω, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 6, ἐν τῷ παθ.

ἐγκαταστοιχειόω: μέλλ. **-ώσω**, ἐμφυτεύω ὡς στοιχεῖον, ὡς πρώτην ἀρχὴν (πρβλ. **ἐμφυσιόω**), τινί τι Πλουτ. Λυκ. 13., 2. 353Ε.

ἐγκαταστρέφομαι, παθ. στρέφομαι καὶ τρέχω ὀπίσω, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 7, ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke.

ἐγκατασυρβάζω, ἐνυβρίζω, Ἡσύχ.

ἐγκατασφάττω, σφάζω ἐντός, ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τὸν υἱὸν Πλουτ. Δημ. 31.

ἐγκατασχάζω, ἐγχαράττω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐγκαταταράσσω, καταταράσσω μεταξὺ ἄλλων, ἐγκατατεταραγμένην καὶ ἀνώμαλον Πλούτ. 2. 592Β.

ἐγκατατάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, κατατάσσω ἢ τοποθετῶ εἰς, Λογγῖνος 10. 7, κτλ. **II**. ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, κυρῶ, Κλήμ. Ἀλ. 227.

ἐγκατατέμνω, κατακόπτω τὸ ἔμβρυον ἐντὸς τῆς μήτρας, Ἱππ. 914C. **II**. κατατέμνω μεταξὺ ἄλλων, Πλάτ. Πολ. 565D.

ἐγκατατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, τοποθετῶ ἔν τινι, ἐντίθημι, τινί τι Ὀρφ. Ὕμν. 24. 6· Ἐριχθόνιον.. νηῷ ἐγκατέθηκε Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 90. **II**. παρ' Ὁμήρ. μόνον κατὰ μέσον τύπον, ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, ἐγκατάθου, «κατάκρυψον τῷ ἰδίῳ κόλπῳ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 219, πρβλ. 223· τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ, «οὐ πρὸ τοῦ παθεῖν ἔγνω τὴν φρενοβλάβειαν» (Σχόλ.), δὲν ὑπελόγισεν, Ὀδ. Ψ. 223· ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, ὅστις ἐκεῖνον τὸν τελαμῶνα ἐπεξειργάσθη διὰ τῆς ἰδίας τέχνης, ἐτεχνήσατο, Ὀδ. Λ. 614· σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ, ἐναπόθες αὐτὰ εἰς τὴν καρδίαν σου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 27· στέρνοις ἐγκατέθεντο Σιμων. 85· ὅτε φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλὰν Θεόκρ. 17. 14· γλυφίδας ... ἐνικάτθετο νευρῇ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 282. Πρβλ. **εἰσκατατίθημι**.

ἐγκατατομή, ἡ, κατατομὴ τοῦ ἐμβρύου ἐντὸς τῆς κοιλίας, Ἱππ. 914 κ. ἑξ.

ἐγκατατρίβομαι [ῑ], ἐξασκοῦμαι, ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασιν Συνεσ. Ἐπιστ. 121.

ἐγκαταφλέγω, μέλλ. **-ξω**, καταφλέγω, κατακαίω ἐντός τινος, ἐγκαταφλέξομεν τοῖς βόθροις Γεωπ. 9. 6, 2.

ἐγκαταφυσάω, ἐμφυσῶ, Ἱππιατρ. σ. 87.

ἐγκαταφῡτεύω, ἐνσπείρω, ἐμφυτεύω, τινί τι Κλήμ. Ἀλ. 13.

ἐγκαταχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐγχέω, Ἀνθ. II. παράρτ. 285.

ἐγκαταχρίω, ἐγχρίω, Διοσκ. περὶ Εὐποριστ. 1. 124.

ἐγκαταχώννῡμι, κατασκεπάζω, παραχώνω, καταβάλλω, ἐγκατέχωσαν αὐτοὺς τῷ πλήθει τῶν βελῶν Διον. Ἁλ. 9. 21, κτλ.

ἐγκαταχωρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, καταχωρίζω ἔν τινι, Ὠριγέν. Φιλοκ. 25, σ. 92.

ἐγκατειλέομαι, παθ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι ἔν τινι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 29.

ἐγκατεφάλλομαι: μέλλ. **-αλοῦμαι**, ἀποθ., εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, Ὀππ. Κ. 3. 120.

ἐγκατέχω, περιέχω ἐντός, περικλείω, σῶμα κόρης .. τύμβος ὅδ' ἐγκ. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 324. 2.—Παθ., ἐμπεριέχομαι, περικλείομαι, Πλούτ. 2. 691F.

ἐγκατίλλω, = **ἐγκατειλέω**, Ἱππ. 672. 6.

ἐγκατιλλώπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐμπαίζω, σκώπτω, ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα Αἰσχύλ. Εὐμ. 113, πρβλ. Ἀποσπ. 225.

ἐγκᾰτόεις, εσσα, εν, (ἔγκατα) περιέχων ἢ περικλείων ἔγκατα, ἐντόσθια, κεκρύφαλος Νικ. Θηρ. 580.

ἐγκατοικέω, κατοικῶ ἐντός, Ἡρόδ. 4. 204· δόμοις Εὐρ. Ἀποσπ. 188.

ἐγκατοικίζω: μέλλ. **-ίσω**, τοποθετῶ, κάμνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ ἔν τινι, Λουκ. Ὄνος 25· —μεταφ. ἐμφυτεύω, Πλούτ. 2. 779F.

ἐγκατοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 3. 18. **II**. περικλείω, ἐγκλείω, εἰς ἔρημον οἰκίαν Αἰσχίν. 26. 8:—μεταφ. ἐν τῷ παθ., ὁ ἀὴρ ἐν τοῖς ὠσὶν ἐγκατῳκοδόμηται Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 9.

ἐγκάτοικος, ον, κατοικῶν, ἔν τινι, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 125.

ἔγκατον, ἴδε **ἔγκατα**.

ἐγκατοπτρίζομαι, μέσ., κατοπτρίζομαι ἔν τινι, λεκάνῃ ἐγκατοπτρίζεσθαι Ἀρτεμίδ. 3. 30.

ἐγκατορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, θάπτω ἔν τινι τόπῳ, Διον. Ἁλ. π. Ῥητ. 6. 5.

ἐγκατοχέω, (κάτοχος) κατέχομαι, θεῷ, ὑπό τινος θεοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3163.

ἐγκαττύω, ἐνράπτω κάττυμα, ἤτοι πέλμα (σόλαν) εἰς τὸ ὑπόδημα, Ἄλεξ. ἐν Ἰσοστασίῳ 1. 8.

ἐγκατώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἐντόσθια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1176.

ἐγκαυλέω, καθίσταμαι καυλώδης, σκληρός, ξηρός, Ἀριστ. Προβλ. 20. 30· τότε ἐγκαυλοῦσιν (ἐκκαυλοῦσιν, Wimmer) Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 2, 2.

ἔγκαυμα, τό, (ἐγκαίω) σημεῖον γινόμενον δι' ἐγκαύματος, στίγμα, Πλάτ. Τίμ. 26C· ἕλκος ἐκ καύματος, Λουκ. Θ. Διάλ. 13. 2. **II**. εἰκὼν κατεσκευασμένη δι' ἐγκαύσεως (πρβλ. **ἐγκαίω**), Δικαίαρχ. ἐν Creuzer Mel. 3. σ. 186, Πλούτ. 2. 759C. **III**. ἔναυσμα, προσάναμμα, ξύλα πρὸς καῦσιν, Σοφ. Ἀποσπ. 218.

ἔγκαυσις, εως, ἡ, δι' ἐγκαύσεως ζωγραφία ἢ χρωματισμός, καὶ Ἔνκαυσις Λεύκωνι C. I. A. IV, 834b, II_{26}, κτλ. **II**. φλόγωσις, Διοσκ. 5. 21, Πλούτ. 2. 127Β.

ἐγκαυστής, οῦ, ὁ, ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφῶν (πρβλ. **ἐγκαίω**), Πλούτ. 2. 348Ε· ἀγαλματοποιὸς ἐγκ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6351: — ὡσαύτως, **ἐγκαυτής**, αὐτόθι (προσθῆκαι) 4958c. Ἀλλ' ὁ Κόντος (ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431 κἑξ.) διορθοῖ **ἐγκαύστης**, **ἐγκαύτης**, πρβλ. καὶ Κουμαν. Συναγ. Ἀθησ. Λέξ. ἐν λέξει.

ἐγκαυστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔγκαυσιν· ἡ ἐγκαυστικὴ (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν δι' ἐγκαύσεως (πρβλ. **ἐγκαίω**), Πλίν. Η. Ν. 35. 39.

ἔγκαυστος, ον, (ἐγκαίω) ἐγκαυθείς, ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφηθείς, Μαρτιάλ. 4. 47· τὸ ἔγκαυστον, εἰκὼν δι' ἐγκαύσεως, Πλίν. Η. Ν. 35. 40. **II.** **ἔγκαυστον**, τό, πορφυρᾶ μελάνη, δι' ἧς οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ὑπέγραφον τὰ διατάγματα αὐτῶν, Λατ. encaustum, Κώδ. Ἰουστ.

ἐγκαυτήρ, ὁ, = **ἐγκαύστης**, Ἐπιγρ. Νεμ. 3318, ἀλλ' ἴσως σημαίνει τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ γίνεται ἡ ἔγκαυσις· ἀπαντᾷ δὲ ἡ λέξις μόνη.

ἐγκαυχάομαι, ἀποθ. καυχῶμαι ἔν τινι, ὑπερηφανεύομαι, ἔν τινι Ἑβδ. (Ψαλμ. ογ', 4), Αἴσωπ.

ἔγκαφος, ον, (ἐγκάπτω) ἔνθεσις, ψωμός, «βουκκά», Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 53.

ἐγκαψικίδαλος, ον, (κίδαλον) ὁ κρόμμυα κατατρώγων, «κρομμυοφάγης», Λουκ. Λεξιφ. 10· ἀλλὰ πιθ. ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ **ἐγκαψιπήδαλος**, ἴδε **καψιπήδαλος**.

ἔγκειμαι: μέλλ. **-κείσομαι**· ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **ἐντίθημι**. **I.** κεῖμαι ἔν τινι, περιβάλλομαι, καλύπτομαι, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς [τοῖς εἵμασι] Ἰλ. Χ. 513· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 2. 73 (δι. γρ. **ἐσκειμένου**)· ἁπλῶς κεῖμαι ἔν τινι, ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ Ἡσ. Θ. 145. **2)** ἐγκεῖσθαί τινι, ἐμπεριέχομαι, ἐνυπάρχω, Λατ. versari in .., πόθῳ Ἀρχίλ. 77· βλάβαις Σοφ. Φ. 1318· μόχθοις Εὐρ. Ἴων 181· πολλαῖς ξυμφοραῖς ὁ αὐτ. Ἑλ. 269· — μετ' αἰτ., μελεδῶνας ἔγκειμαι, ἔχω φροντίδας ἐπάνω μου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 627. **3)** ἀπολ. παρεμβάλλομαι, ἐντίθεμαι, Πλάτ. Κρατ. 402Ε, Πολ. 616D. **II.** ἐπίκειμαι, διώκω ἐπιμόνως, πιέζω, ἰδίως ἐπὶ στρατευμάτων στενοχωρούντων τὸν ἐχθρόν, ἡττηθέντα ἢ ὑποχωροῦντα, Λατ. urgere, instare, Θουκ. 1. 49, κτλ.· ἀκολούθως ἐπὶ ἀντιπάλων πολιτικῶν ἢ ἐν συζητήσει, ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ ὁ αὐτ. 2. 59, πρβλ. 5. 43, κτλ.· — συχν. μετ' ἐπιθ. ἢ ἐπιρρ., πολλὸς ἐνέκειτο λέγων, πολὺ ἐπέμενεν, Ἡρόδ. 7. 158, πρβλ. Θουκ. 4. 22· πολὺς τοῖς συμβεβηκόσι ἔγκειται, ἐπιμένει πολὺ εἰς τὰ .., Δημ. 294. 23· ἄγαν ἐγκ. τινί, εἶμαι σφόδρα ἐναντίον τινός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 309· ἰσχυρῶς ἐγκ. Θουκ. 1. 69· βαρὺς ἐγκεῖσθαι Διον. Ἀλ. 6. 62· ὅλος ἐγκεῖσθαί τινι, ὅλος ἀφοσιοῦσθαί τινι, ἐρωτικῶς ἔχειν τινός, Θεόκρ. 3. 33. **III.** ἐπίκειμαι, ὁ δὲ οἱ περὶ ποσσὶ .., ἐνέκειτο, ἐπὶ σανδαλίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1046. 26.

ἐγκείρω, μόνον ἅπαξ ἐν τῇ μετοχ. παθ. πρκμ., ἐγκεκαρμένῳ κάρα, μὲ κεκαρμένην κεφαλήν, Εὐρ. Ἠλ. 108· ἴδε Schaf. Mel. σ. 78.

ἐγκέλαδος, ον, βομβῶν, θόρυβον ποιῶν, ὡς ὁ **βομβύλιος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 159, κτλ.

ἐγκέλευμα ἢ **-ευσμα**, τό, παραθάρρυνσις, παρακέλευσις, προτροπή, παρακίνησις, Ξεν. Κυν. 6, 24, Κικ. π. Ἀττ. 6. 1, 8.

ἐγκέλευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμίστ. 232Β· ἐξ ἐγκ., διὰ κελεύσματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5892.

ἐγκελευσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 21, 14.

ἐγκελευστικός, ή, όν, ὁ ἐγκελεύων, ὁ παρορμῶν, Μαξίμου Τυρ. Λόγοι 23.

ἐγκέλευστος, ον, ἐγκελευσθείς, διαταχθείς, «βαλμένος», Ξεν. Ἀν. 1. 3, 13.

ἐγκελεύω, παραθαρρύνω, παρακελεύομαι, παρακινῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 72· ἐγκ. κυσὶ Ξεν. Κυν. 9, 7. — Οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τίμ. Λοκρ. 104Α, Διον. Ἀλ. 3. 20, κτλ.· τὸ πολεμικὸν ἐγκελεύεσθαι, σαλπίζειν ἔφοδον, Πλούτ. Ἀριστ. 21, πρβλ. Πομπ. 70. **2)** ὡσαύτως μέσ., διατάττω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 23.

ἐγκέλλω, ἐνερείδω, ἐνστηρίζομαι, «ἀκκουμβῶ», Ἱππ. π. Ἀγμ. 771.

ἐγκέντρια, τά, (κέντρον) πτερνιστῆρες, «οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται» Ἡσύχ.

ἐγκεντρίζω, κεντρίζω, παρακινῶ, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. 16. 11) ἐν τῷ παθ. **II.** ἐπὶ φυτῶν, ἐνοφθαλμίζω, «ἐμβολιάζω», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2. 2, 5, κτλ.· ὡσαύτως **ἐγκεντέω**, Εὐστ. 1308. 62.

ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ, (κέντρον) «κεντρί», οἷον τὸ τῶν σφηκῶν καὶ μελισσῶν, σκορπίων, κτλ., Ἀριστοφ. Σφ. 427. **2)** κέντρον πρὸς ἐξανάγκασιν εἰς ἐργασίαν, οἷον τὸ βούκεντρον (κοινῶς «φκέντρι») Ξεν. Κυν. 6, 1, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 14. Ὡσαύτως πτερνιστήρ, ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 10. **3)** εἶδος γραφίδος ληγούσης εἰς ὀξύ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδεύκους. **4)** εἶδος λογχοειδοῦς σιδηρίου ἐφαρμοζομένου εἰς τὸν πόδα ὅπως βοηθῇ εἰς ἀνάβασιν τοίχων, περιθέμενοι .. ἐγκεντρίδας ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 73, πρβλ. Ἀρισταιν. Ἐπιστ. 1. 20.

ἐγκέντρισις, εως, ἡ, τὸ ἐγκεντρίζειν, ἐμβολιάζειν, ἐμβολίασμα τῶν δένδρων, Ἰουλιαν. σ. 34· οὕτω, **ἐγκεντρισμός**, ὁ, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 2, Γεωπ. 4. 12.

ἔγκεντρος, ον, μετὰ κέντρου, ἀντίθ. τῷ **ἄκεντρος**, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 41, 11.

ἐγκεντρόω, ἐμβάλλω κέντρον, στερεώνω, ἀσφαλίζω, «ἐγκεντρωθείς· ἀσφαλισθείς» Ἡσύχ.

ἐγκεράννῡμι, ἢ -ύω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ]: — ἀναμιγνύω, ἰδίως ἐπὶ οἴνου, οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν Ἰλ. Θ. 189· τρεῖς μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω Εὔβουλ. ἐν «Σεμέλῃ» 1. 1 (πρβλ. **ἐγκίρνημι**)· ἐγκ. τι εἴς τι Πλάτ. Κρατ. 427C: — **Μέσ.**, ἀναμιγνύω δι' ἐμαυτόν, καὶ μεταφ., παρασκευάζω, πρήγματα μεγάλα Ἡρόδ. 5. 124· ἐγκεράσασθαι παιδιάν, ἀναμῖξαι παιδιάν, Πλάτ. Πολιτικ. 268D.

ἐγκέραστος, ον, μεμιγμένος, ἐγκεκραμένος, Πλούτ. 2. 660C.

ἐγκερτομέω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω, τινὶ Εὐρ. Ι. Α. 1006.

ἐγκέρχνω, καθιστῶ βραγχνόν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393.

ἐγκεφαλίς, ίδος, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, Γαλην.· πρβλ. **παρεγκεφαλίς**.

ἐγκεφαλίτης, ου, ὁ, ὁ τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀνήκων, μυελὸς Γαλην. 4. σ. 486.

ἐγκέφᾰλος, ον, (κεφαλή) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, ὡς οὐσιαστ., ἐγκέφαλος (ἐξυπακουομένου μυελός), ὁ. **I.** ὁ ἐγκέφαλος, «μυαλά», Ἰλ. Γ. 300, Ὀδ. Ι. 458, κτλ.· τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1276· ὁ ἐγκ. ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν κτλ. Πλάτ. Φαίδων 96Β, πρβλ. Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2. 20, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἔγκαρος**. **II.** ἡ ἐδώδιμος ἐντεριώνη, «καρδιά» ἢ ἡ «ψίχα» νεαρῶν φοινίκων, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 16. **III.** Διὸς ἐγκέφαλος, παροιμ. ἐπὶ σπανίας καὶ πολυδαπάνου τροφῆς, Ἔφιππ. ἐν «Κύδωνι» 2, πρβλ. Ἀθήν. 529D.

ἐγκέχοδα, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγχέζω**.

ἐγκεχρημένος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγχράω**.

ἐγκηδεύω, κηδεύω, θάπτω ἔν τινι τόπῳ, Ἑβδ. (Μακκ. Δ. ΙΖ, 9) Ἰωσήπ. Ἰ. Α. 9. 5, 3.

ἐγκηρόω, ἐπιθέτω κηρόν, «κερώνω», τρίβω διὰ κηροῦ, Λατ. incerare, Γεωπ. 10. 21, 5.

ἐγκῐθᾰρίζω, μέλλ. **-ίσω**, παίζω τὴν κιθάραν ἐν μέσῳ ἄλλων, τισὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 201· μέσῳ ἤματι, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὁ αὐτ. εἰς Ἑρμ. 17.

ἐγκίκρημι, = **ἐγκεράννυμι**, κατὰ Δωρ. προστακτ. **ἐγκίκρα**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σώφρονος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 423· — «ἐγκίκρα, ἐγκίρνα» Ἡσύχ.

ἐγκιλικίζω, (Κίλιξ) φέρομαι πρός τινα ὡς Κίλιξ, δηλ. ἀπατῶ, «ἐγκιλικίζειν, τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλίκων πονηρίας. Κίλικες γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον». Φερεκράτης ἐν Μεγ. Ἐτυμ. 310, 55. — Ἀποθ., **ἐγκιλικεύομαι**, Σουΐδ. ἐν λ. **Κιλίκιος τράγος**.

ἐγκινέομαι, μέσ., διαταράττω, ἐνοχλῶ, τινὶ Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 56.

ἐγκίνῡμαι, παθ., ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, Κόϊντ. Σμ. 13. 245.

ἐγκίρνημι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐγκεράννυμι**, μιγνύω ἐγχέων, κρητῆρα Πίνδ. Ν. 9. 120· ἐν δὲ κίρναις οἶνον (Αἰολ. ἀντὶ ἐγκιρνάς) Ἀλκαῖος 31: — Παθ., ἐν δ' ἐκίρνατο οἶνος Κωμ. ἐν Meineke 4. σ. 676.

ἔγκιρρος, ον, ὠχρός, Διοσκ. 1. 12.

ἐγκισσάω, ἔχω ἐπιθυμίας ὡς ἡ ἔγκυος γυνή, «ἐγκισσήσωσιν· ἐπιθυμήσωσιν» Ἡσύχ.· «ἐγκισσῶσιν, ἐπιθυμοῦσι συλλαμβάνειν» Ζωναρ. σ. 608, Ἑβδ. (Γεν. Λ. 39). **2)** μετ' αἰτ. συλλαμβάνω, κυοφορῶ, ἐνεκίσσα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ ὁ διάβολος ... τὸ δεινὸν φρόνημα Ἐπιφάν. κ. Αἱρ. τ. 1. 619Β· φθόνον ἐγκισσήσας καθ' ἡμῶν Μεθόδ. παρὰ Φωτ.

ἐγκισσεύομαι, παθ., ἑλίσσομαι δίκην κισσοῦ, τινὶ Ἱππ. 278. 26.

ἐγκίσσημα, τό, ἔμβρυον, γέννημα, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1065.

ἐγκίσσησις, εως, ἡ, ἐγκυμοσύνη, σύλληψις, Ζωναρ. 602· κοιν. **ἐγκίσσωσις**, «ἐγκίσσωσις, ἡ ὄχευσις» Ζωναρ.

ἐγκλαστρίδια, ων, τά, ἐνώτια, Πολυδ. Ε', 97.

ἐγκλάω, ἴδε **ἐνικλάω**.

ἔγκλεισις, εως, ἡ, τὸ ἐγκλείειν, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 442. 16, ἔκδ. Β.

ἐγκλεισμός, ὁ, τὸ ἐγκλείειν, Εὐστ. 1391. 63.

ἐγκλειστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκλείσῃ, Γεωπ. 14. 7, 18.

ἐγκλειστικὴ ζωή, Θ. Στουδ. σ. 836, ἔκδ. Μί.

ἐγκλείω, Ἰων. **ἐγκληΐω**, Ἀττ. **κλῄω**, Ἐπ. **ἐνικλείω** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1029· κλείω, ὅπως τὰς πύλας ἐγκληΐσειε Ἡρόδ. 4. 78· θύρα ἐγκεκλῃμένη Πλάτ. Πρωτ. 314D. **II.** κατακλείω, κλείω ἐντός, περιορίζω, ἑρκέων ἐγκεκλῃμένος (ἀντὶ ἐντὸς ἑρκέων κεκλῃμένος) Σοφ. Αἴ. 1274· δόμοις ἐγκεκλῃμένος ὁ αὐτ. Τρ. 579: — καθόλου, κατακλείω, περιορίζω, γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει ὁ αὐτ. Ἀντ. 180· εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄοι φόβος. αὐτόθι 505· στόμα ἐγκλ. Εὐρ. Ἑκ. 1284. **III.** Μέσ., κλείω ἐμαυτὸν

ἐντός, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 9. **2)** ἐγκλείω μετ' ἐμαυτοῦ, Λουκ. Ἀλέξ. 41.

ἔγκλημα, τό, (ἐγκαλέω) κατηγορία, αἰτίασις, ἀφορμὴ μέμψεως, ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών; Σοφ. Φ. 323, Τρ. 361, Ἀντιφῶν 122. 11, κτλ.· ἐγκλήματα ἔχειν τινὸς = ἐγκαλεῖν τινι Θουκ. 1. 26· ἔγκλ. ποιεῖν τι, ποιεῖν τι ἀφορμὴν μομφῆς, ὁ αὐτ. 3. 43· ἐγκλήματα ποιεῖσθαι, φέρειν κατηγορίας, ὁ αὐτ. 1. 126· τὰ ἔγκλ. τὰ ἔς τινα, παράπονα, αἰτιάσεις ἐναντίον τινός, αὐτόθι 79· ἐν ἐγκλήματι γίγνεσθαι Δημ. 311. 2· γίγνεται ἢ ἔστιν ἔγκλημά μοι πρός τινα, ἔχω αἰτίας παραπόνου ἐναντίον τινός, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, Λυσ. 118. 10· λύειν ἔγκλημα, ἀναιρεῖν κατηγορίαν, Πολύβ. 2. 52, 4· ἐγκλήματα διαλύεσθαι Θουκ. 1. 140. **II.** ἔγγραφον παράπονον ἢ κατηγορία εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ κατηγόρου εἰς δικαστήν· ἐν γένει ἐπὶ κατηγοριῶν ἀναγομένων εἰς ἰδιωτικὰς δίκας οὐχὶ δὲ εἰς δημοσίας δίκας (καλουμένας **γραφάς**)· συχν. παρ' ἅπασι τοῖς ῥήτορσιν· ἔγκλημα λαγχάνειν τινί, εἰσφέρειν κατηγορίαν ἐναντίον τινός, Δημ. 912. 2, πρβλ. 950. 21., 973. 1., 1006. 16.

ἐγκληματεύω = **ἐγκαλῶ**, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν ὑποσημ.

ἐγκληματίζω, = **ἐγκαλέω**, Γενέσιος 18, 13, καὶ παρ' ἄλλοις Βυζ.

ἐγκλητικός, ή, όν, ἔκδοτος εἰς κατηγορίας, πρόθυμος νὰ κατηγορῇ, φιλόνεικος, φιλόδικος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 4, Πολιτικ. 7. 16, 3.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐκκλ.

ἐγκληματόομαι, κληματοῦμαι, πληροῦμαι κλημάτων, ἐπὶ ἀμπέλου, ἴδε **ἐκκληματόομαι**.

ἐγκλήμων, ον, ἐνοχοποιῶν, ἀμφ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 188.

ἐγκληρόομαι, παθ., διὰ κλήρου ἀπονέμομαι, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 1, (**συγκληρόομαι**, Hercher).

ἔγκληρος, ον, ἔχων κλῆρον ἢ μερίδιον εἴς τι· μετὰ γεν., οὔθ' ὑμεναίων ἔγκλ. Σοφ. Ἀντ. 814· λαχεῖν ἔγκληρά τινι, «τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν ὅμοια» (Σχόλ.), αὐτόθι 837. **2)** ἔχων μερίδιον εἴς τινα κληρονομίαν, κληρονόμος, = ἐπίκληρος, Εὐρ. Ι. Τ. 682· ἔγκληρος εὐνή, γάμος φέρων πλοῦτον, ὁ αὐτ. Ἱππ. 1011· ἔγκλ. πεδία, χωράφια ἃ κέκτηταί τις ὡς κληρονομίαν, ὁ αὐτ. Ἡρακλ. Μαιν. 468.

ἔγκλησις, **εως**, ἡ, κατηγορία, Κλήμ. Ἀλ. 145, Μανέθων 1. 221.

ἐγκλητέος, **α**, **ον**, ῥηματ. ἐπίθ., ἀξιοκατάκριτος, ἐπίψογος, Πλούτ. 2. 1051C.

ἔγκλητος, **ον**, ὃν ἐνεκάλεσέ τις, ἐνοχοποιηθείς, Πλούτ. 2. 1051C, κτλ.· πρβλ. **ἔκκλητος** 2.

ἐγκλῄω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐγκλείω**.

ἐγκλϊδόν, ἐπίρρ., κατὰ κεκλιμένον τρόπον, Ὕμν. Ὁμ. 22· ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα, ῥίψασα πλάγιον βλέμμα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1008· πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἔγκλιμα, τό, κλίσις, «κατήφορος», κατωφέρεια, Πολύβ. 9. 21, 8. **II.** ἡ στροφὴ ἢ ἡ ἧττα στρατεύματος, ὁ αὐτὸς 1. 19, 11, Διόδ. 20. 92 (συνήθ. **ἔκκλημα**). **III.** παρὰ γραμμ., ἐγκλιτικόν, ἐγκλιτικὴ λέξις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 115.

ἐγκλίνω [ῑ]: μέλλ. **-κλῐνῶ**: παθ. πρκμ. **ἐγκέκλῐμαι**: — κλίνω πρὸς τὰ ἐντός, τὴν κνήμην Ἀριστ. Μηχ. 30, 3: — Παθ., σκέλη μικρὸν ἐγκεκλιμένα Ξεν. Κυν. 5, 30· τὰ ἐγκλιθέντα, ἀντίθετον τῷ τὸ ἐκκεκλιμένον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803. **2)** κάμνω τι νὰ κλίνῃ, τι εἰς δεξιὰ Πλάτ. Πολ. 436E.— Παθ., ἐγκλ. εἰς τὰ δεξιὰ Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 47. **3)** Παθ., κλίνω ἐπί τινος, «ἀκκουμβῶ», στηρίζομαι, Ξεν. Συμπ. 3. 13· μεταφ., πόνος ὔμμι ἐγκέκλιται, ὁ κόπος, ἡ φροντὶς πίπτει ἐφ' ὑμᾶς, Ἰλ. Ζ. 78. **4)** ἐγκλίνειν νῶτόν τινι, στρέφειν τὰ νῶτα πρός τινα, Εὐρ. Ἑκ. 739. **5)** τρέπω εἰς φυγήν, Λατ. inclinare in fugam, Πολύβ. 1. 57, 8., 14. 8, 8, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 62 (διάφ. γραφ. ἀγκλῖναι). — Παθ., ὑποχωρῶ, ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται Σοφ. Ἀποσπ. 607. **6)** παρὰ γραμμ., μεταβιβάζω τὸν τόνον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, Λατ. inclinare, καὶ ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἐγκλιτικὴ λέξις.— Ὡσαύτως, κλίνομαι, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 5. **II.** κλίνω, εἶμαι κεκλιμένος πρός, ἡ καρδία μικρὸν ἐγκλ. εἰς τὸν ἀριστερὸν μαστὸν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 17, 3· ἡ πολιτεία ἐγκλ. πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 6, 18, πρβλ. 5. 7, 7. **2)** ἀπολ., ὑποχωρῶ, φεύγω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 14, κτλ.· ὡσαύτως, ἐγκλ. τινί, ὑποχωρῶ τινι, Διον. Ἀλ. 5. 54· καὶ ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ, τούτοις ἀντὶ τούτους ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 65. **3)** ἐκτρέπομαι, χειρότερος γίνομαι, Πλουτ. Σύλλ. 1, κτλ.

ἔγκλῐσις, **εως**, ἡ, κλίσις, ἔγκλ. λαβεῖν, περὶ τῆς γῆς, Ἀναξαγ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 9· περὶ τῆς ἐκλειπτικῆς (ὁ λοξὸς κύκλος), Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 10, 6· ἐπὶ ἐδάφους ἔχοντος κλίσιν, ἔγκλισιν ἔχειν πρὸς ἕω ὁ αὐτ. Πολιτικ. 7. 11, 2· ἐγκλίσεις τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ δεξιὰ ὁ αὐτ. Φυσιογν. 3. 9. **2)** ἡ κλίσις ἢ κατωφέρεια, οἷον ἐπὶ κύματος, κατὰ τὴν ἔγκλ. σκιασθῆναι ὁ αὐτ. π. Χρωμ. 2, 4. **3)** ἐπὶ ἰατρικῆς ἐννοίας, ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 776. **II.** παρὰ γραμμ., **1)** ἡ ἔγκλισις ῥήματος, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6, κτλ. **2)** ἡ ἔγκλισις τοῦ τόνου, Λατ. inclinatio, Εὐστ. 1351. 47.

ἐγκλῐτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκλίνω**, πρέπει τις νὰ ἐγκλίνῃ τι, «οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν» Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Μ. 204.

ἐγκλῐτικός, ή, όν, ἐπὶ λέξεως μεταβιβαζούσης τὸν ἑαυτῆς τόνον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, ἐγκλιτική Εὐστ. 1407. 54.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐτυμ. Μ. 124. 9.

ἔγκλιτοι, οἱ, οἱ ἐν δείπνῳ ἀνακεκλιμένοι (;), Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστορ. V. 5, σ. 215, 3, ἔκδ. B.

ἐγκλονέομαι, παθ., εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, εἰσορμῶ, τοῦ αἵματος ἐγκλονεομένου Ἱππ. 590. 1.

ἐγκλῠδάζομαι, παθ., ἐγείρομαι ἐντὸς ὡς κῦμα, πλημμυρῶ, Ἱππ. 451. 49.

ἐγκλύδαξις, **εως**, ἡ, τὸ ἐγκλυδάζεσθαι, κυμαίνεσθαι, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 7. σ. 441.

ἐγκλῠδαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ πλημμυρῇ ἐντός, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἐγκλύζω, μέλλ. **-ύσω**, πλύνω τὸ ἐσωτερικόν τινος, ἕτερος δὲ καθαίρει τῶν ἐγκοιλίων ἕκαστον ἐγκλύζων οἴνῳ φοινικείῳ καὶ θυμιάματι, περὶ τῶν ταριχευτῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 91. **2)** θεραπεύω διὰ κλυσμάτων, ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιδιακοὺς Διοσκ. 4. 158.— Παθ., τίθεμαι ὡς κλύσμα, ὁ αὐτ. 1. 101, κτλ.

ἔγκλυσμα, τό, πλύσις ἐσωτερική, κλύσμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐγκλυστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκλύζω**, δεῖ ἐγκλύζειν, μεταγεν.

ἐγκλυστρίς, **ίδος**, ἡ, ἀδράχνη, ἤτοι ἀντράκλα, Δουκάγγ.

ἐγκλώθω, προσδένω εἴς τι, ἐμπλέκω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1264.

ἐγκνήθω, μέλλ. **-σω**, ἐντρίβω, Νικ. Θ. 911, Ἀλεξιφ. 368.

ἔγκνισμα, τό, τεμάχιον κρέατος ἐξ ἱερείου, λέξις λεγομένη παρ' Ἀργείοις, Πλούτ. 2. 296F.

ἐγκνώσσω, ἐγκοιμῶμαι, ποιητ. τύπος **ἐνικνώσσω**, ἐνικνώσσουσα δόμοισιν Μόσχ. 2. 6.

ἐγκοακίσαι· «ἐγχέαι λάθρα» Ἡσύχ.

ἐγκοιλαίνω, ποιῶ τι κοῖλον, Ἡρόδ. 2. 73, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 2, 4.

ἐγκοίλιος, **ον**, (κοιλία) ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ ὤν: — ὡς οὐσιαστ., **ἐγκοίλια**, τά, **1)** τὰ ἐντόσθια, Διόδ. 1. 35, 91, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 13. **2)** αἱ πλευραὶ τοῦ κύτους πλοίου, Λατ. interamenta navium, Θεοφρ. Ἱστ. 4. 2, 8, Ἀθήν. 206F.

ἔγκοιλος, **ον**, κοῖλος, βαθουλός, ὀφθαλμοὶ Ἱππ. Προγν. 37, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 24, 2· τὰ ἔγκοιλα τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 111C.

ἐγκοιμάομαι, μετὰ μέσ. μέλλ.: κοιμῶμαι ἔν τινι τόπῳ, ἐν σπηλαίῳ Ἀριστ. π. Θαυμ. 101· κυρίως κοιμῶμαι ἐντὸς ναοῦ, Λατ. incubare, ἐπιζητῶν προφητικὰ ὄνειρα ἢ θεραπείαν ἐξ ἀσθενείας, Στράβων 508, 761, Πλούτ. 2. 109C· πρβλ. **ἐγκατακοιμάομαι**, **ἐγκατακλίνω** Valck. Ἡρόδ. 8. 134. **2)** κοιμῶμαι κατὰ τὸ φαγητὸν ἢ μετ' αὐτό, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

ἐγκοίμηθρον, τό, = **ἐγκοίμητρον**, Γλωσσ.

ἐγκοίμησις, **εως**, ἡ, τὸ κοιμᾶσθαι ἐντὸς ναοῦ (ἴδε **ἐγκοιμῶμαι**) Διόδ. 1. 53.

ἐγκοιμητήριος, **α**, **ον**, ἐφ' οὗ κοιμᾶταί τις, «τὰς δὲ ἐγκοιμητηρίας ψιάθους χαμεννίας ἐκάλουν» Πολυδ. Ϛ', 11.

ἐγκοίμητρον, τό, σκέπασμα κλίνης, σ. 146.

ἐγκοιμίζω: μέλλ. **-ίσω**, κοιμίζω ἐν, πολλάκις παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις Ἀνθ. Π. 7. 260.

ἐγκοίμισμα, τό, σκέπασμα, Βαρθ. Μον. ἐν Ἐλέγχῳ Ἀγαρην. σ. 363.

ἐγκοισῦρόομαι, παθ. ἐνδύομαι πλουσίως καὶ πολυτελῶς ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ (ὄνομα γυναικὸς περισσῶς καλλωπιζομένης, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀλκμεωνιδῶν), ἐγκεκοισυρωμένην, «περισσῶς κεκοσμημένην» (Σχόλ.), Ἀριστ. Νεφ. 48.

ἐγκοιτάζομαι, κατακλίνομαι, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 26. 1.

ἐγκοιτάς, **άδος**, ἡ, ἡ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη, Ἀνθ. Π. 7. 626.

ἐγκοιτέω, κοιμῶμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, τινὶ Δίων Κ. 65. 8.

ἐγκοίτιος, **α**, **ον**, πρὸς κοίτην χρήσιμος, «ἐγκοίτια στρώματα» Ζωναρ.

ἔγκοιτος, **ον**, κλινήρης, Ἡσύχ.

ἐγκόλαμμα, τό, πᾶν ἐγκολαπτόν·— **ἐνκολάμματα** Ἐπιγρ. Πριήνης, L. et W. 206·— δι. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΘ', 5) ἀντὶ **ἐκκόλαμμα**.

ἐγκολαπτός, **όν**, ἐγκεχαραγμένος, γλυπτός, Ἀθήν. 781E, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D. 11.

ἐγκολάπτω: μέλλ. **-ψω**, κολάπτω, σκαλίζω ἐπὶ λίθου (κυρίως οὐχὶ ἐπὶ λεπτῆς ἐργασίας οἵα ἦν ἡ τῶν ἐγγλύφων), ἐγκ. γράμματα ἐς τὸν τάφον Ἡρόδ. 1. 187· γράμματα ἐν πέτρῃσι, ἐν λίθῳ ἐγκεκολαμμένα ὁ αὐτ. 2. 106, 136, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τρίποσι ὁ αὐτ. 5. 59· ἐπὶ πίνακος Ἀνθ. Π. παράρτ. 311 (ἐν τῇ ἐπιγραφ.)· εἰς τὸ μέτωπον Πλουτ. Περικλ. 21· κατά τινος Λιβάν.

ἐγκοληβάζω, ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 264, πιθαν. πίπτω βαρέως ἐπί τινος, ἴδε σημείωσιν Donaldson ἐν Πινδ. Π. 8. 81 (115)· ἂν καὶ συνήθως ἑρμηνεύεται καταπίνω, «ἐνεκολάβησας, καταπέπωκας» Σχόλ. εἰς Ἱππ. Ἀριστ. ἔνθ. ἀν. Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἱκαναὶ δι. γρ.

ἐγκόλαψις, ἡ, ἐγχάραξις. ἐγκόλαψις γραμμάτων Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 370, ς. 11.

ἐγκολλάω, κολλῶ ἐπί τινος ἢ εἴς τι, συνάπτω μετὰ.., Ἑδδ. (Ζαχ. ΙΔ', 5), Ἥρων ἐν Math. Vett. σ. 265.

ἔγκολλος, ον, (κόλλα) προσκεκολλημένος, ἡρμοσμένος, Φίλων 1. 610.

ἐγκολπίας ἄνεμος, ἐπιτόπιος ἄνεμος, ἐν κόλπῳ τινὶ γεννώμενος καὶ πνέων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 10.

ἐγκολπίδιος, α, ον, τοῦ κόλπου, ἐγκολπίδιον κρύπτων ξίφος Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

ἐγκολπίζω: μέλλ. -ίσω, σχηματίζω κόλπον ἠϊὼν ἐγκολπίζουσα Στράβων 243. **2)** εἰσέρχομαι εἰς τὸν κόλπον, καὶ παραπλέω αὐτὸν μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς ξηρᾶς, αὐτόθι 443. **ΙΙ.** Μέσ. μετὰ παθ. πρκμ. λαμβάνω τινὰ εἰς τὸν κόλπον μου, Πλούτ. 2. 508D· ἐναγκαλίζομαι, Φίλων 1. 425· περίοδος πολλοὺς ἀγκῶνας ἐγκολπιζομένη, περίοδος περιλαμβάνουσα πολλὰς στροφὰς ἐκφράσεως, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 4 (κοιν. ἐγκαλλωπιζομένη)· ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ Ἀλκίφρων 1. 18.

ἐγκόλπιος, ον, ἐν τῷ κόλπῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόλπου Ἐκκλ.· **ἐγκόλπιον**, τό, περίαμμα ἢ κόσμημα κρεμάμενον ἐκ τοῦ λαιμοῦ πρὸ τοῦ κόλπου, Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 4. 6, σ. 179C.

ἐγκολπιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκολπίζω**, δεῖ ἐγκολπίζειν, Γερμ. Κ/πόλεως, Cod. Coisl. 278, φύλλ. 215 v°.

ἐγκολπόω: μέλλ. **-ώσω**, φουσκώνω τι ὡς ὁ ἄνεμος τὰ ἱστία, ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε Ὀρφ. Ἀργ. 1181:— Παθ., καμπτόμενος σχηματίζω κόλπον ἢ κόλπους, Λατ. sinnari, ἐγκεκολπῶσθαι ... εἰς τὰς καλουμένας Σύρτεις Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 9:—Μέσ. βάλλω ἐντὸς τῆς πτυχῆς τοῦ ἱματίου μου, Δίων Κ. 48. 52· ἀλλ' ὡσαύτως, περιβάλλομαι, χιτῶνα παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο ὁ αὐτ. 62. 2.

ἐγκομάω, ἀνθῶ, ἀκμάζω, Γενέσιος.

ἐγκομβόομαι, Μέσ. (κόμβος) δένω τι ἐπάνω μου, φορῶ τι διαρκῶς, Ἀπολλ. Καρύστ. παρὰ Σουΐδ., Ἐπιστ. Πέτρ. Α. ε', 5, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Φωτ. Ἐπιστ. 156. **ΙΙ.** Παθ., = **δέομαι, ἐνειλοῦμαι** (Ἡσύχ.), Ἐπίχ. 4 Ahr.

ἐγκόμβωμα, τό, εἶδος ἐπενδύτου ὃν ἐφόρουν οἱ δοῦλοι, ὅπως τηρῆται καθαρὰ ἡ ἐξωμίς, Λόγγ. 2. 33, Εὐστ. Πονημάτ. 263. 57.

ἔγκομμα, τό, πρόσκομμα, Ἡσύχ., Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνσταντ. σ. 511B.

ἐγκονέω, σπεύδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, κυρίως ἐπὶ θεραπόντων, Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὴν μετοχ. ἐνεστ. μεθ' ἑτέρου ῥήματος (πρβλ. **ποιπνύω**), ἐπεὶ στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι, ἐν σπουδῇ, σπεύδουσαι, Ὀδ. Η. 340., Ψ. 291, Ἰλ. Ω. 648: — βραδύτερον, τὸ πλεῖστον κατὰ προστ., ἐγκόνει, σπεῦδε, «κάμε γρήγορα», Σοφ. Αἴ. 988, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν Σοφ. Αἴ. 811· ἐγκονεῖτε Τραχ. 1255, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 521· οὕτως, οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1324: — μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν, σπεῦσον ὀπίσω δι' ἧς ἦλθες ὁδοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 962: — μετ' ἀπαρ., Ὀππ. Ἀλ. 4. 103.— Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Λουκ. Ἀνάχ. ἢ π. Γυμνασ. 4.

ἐγκονητί, ἐπίρρ., συντόνως, μετὰ πόνου, κατέμαρψεν ἐγκονητὶ Πινδ. 3. 61.

ἐγκονίομαι, μέσ. (κονίω) κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν μετὰ τὸ ἄλειμμα, δηλ. πρὸ τῆς πάλης, Ξεν. Συμπ. 3. 8, Λουκ. Ἔρωτ. 45.

ἐγκονίς, ίδος, ἡ, ὑπηρέτρια, Σουΐδ.· πρβλ. **διάκονος**.

ἐγκόνως· «ταχέως, ἐσπευσμένως» Ἡσύχ.

ἐγκοπεύς, έως, ὁ, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον πρὸς κοπὴν λίθων, κοπεύς, Λουκ. Ἐνύπν. 3.

ἐγκοπή, ἡ, ἐντομή, Εὐστ. 1404. 56, Γαλην. **ΙΙ.** ἐμπόδιον, κώλυμα, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. θ', 12: διακοπή, τῆς ἁρμονίας Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22· κατ' ἐγκοπάς, συγκεχυμένως, Λογγῖν. 41.

ἐγκοπιάω, κοπιάζω διηνεκῶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 21.

ἔγκοπος, ον, κοπώδης, δυσχερής, κατάκοπος, Ἀνθ. Π. 6. 33, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΘ', 2, Ἡσαΐ. 43. 23). **ΙΙ.** «δυσχερής» (Ἡσύχ.), Ἑβδ. (Ἐκκλ. Α', 8).

ἔγκοπρος, ον· «ἡ μὴ δεομένη κόπρου χώρα» Ἡσύχ.

ἐγκοπτικός, ή, όν, ἐμποδίζων, διακόπτων, Εὐστ. 1216. 52.

ἔγκοπτος, ον, ἐμπεπηγμένος, Γεώργ. Κεδ.

ἐγκόπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐμπήγω, πάτταλον Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2. 7, 6. **ΙΙ.** ἐντέμνω, ποιῶ ἐντομὴν εἴς τι, Ἱππ. 28. 35. **ΙΙΙ.** ἐμποδίζω, παρακωλύω, ἐγείρω προσκόμματα, τινὶ Πολύβ. 24. 1, 12: — Παθ., Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 22.

ἐγκορδυλέω, περιβάλλω, περιτυλίσσω, ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, τετυλιγμένος, Ἀριστοφ. Νεφ. 10· καὶ κατ' ἐσφ. γραφ. **ἐγκορδυλίζω** (Συνέσ. σ. 16A).

ἐγκορύπτω, «κουτρίζω», ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κριῶν οἵτινες μαχόμενοι πλήττουσιν ἀλλήλους τοῖς κέρασιν, ἐγκ. τινὶ πληγὴν Λυκόφρ. 558.

ἐγκοσμέω, βάλλω τι εἰς τάξιν, τακτοποιῶ τι ἔν τινι, ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε'.. νηΐ, «ἐν τάξει τίθετε» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Ο. 218.

ἐγκόσμιος, ον, ὁ ἐν τῷ κόσμῳ, κοσμικός, Ἐκκλ. **ΙΙ.** κόσμιος:—Ἐπίρρ. **ἐγκοσμίως**, μετὰ κόσμου, Βασίλ.

ἐγκοτέω, εἶμαι ἠγανακτημένος ἐναντίον τινός, τινὶ Αἰσχύλ. Χο. 41, Σοφ. Ἀποσπ. 871.

ἐγκότημα, ατος, τό, «ὀργή, μανία» Ἡσύχ.

ἐγκότησις, εως, ἡ, ὀργὴ κατά τινος, μῖσος, Ἑβδ.

ἔγκοτος, ον, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ κότον, ὀργήν, ἔχθραν, κακός, στύγος Αἰσχύλ. Χο. 392· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, αὐτόθι 924, 1054. —Ἐπίρρ. **ἐγκότως**, ἐγκότως ἔχειν Φίλων 2. 520. **ΙΙ.** ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ **ἔγκοτος, ὁ**, ὡς τὸ **κότος**, δηλ. ὡς οὐσιαστ., μνησικακία, ὀργή, μῖσος, ἔγκοτον ἔχειν τινί, ἔχειν μῖσος κατά τινος, 3. 59., 9. 110· τινὸς 8. 29· διά τι 6. 73, πρβλ. 133: — οὕτως, **ἔγκοτον**, τό, Διον. Ἀλ. 9. 7.

ἐγκοτύλη, ἡ, παιδιὰ ἐν Ἀθήναις, καθ' ἣν ὁ νικώμενος διαπλέξας ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐδέχετο ἐπ' αὐτῶν τὸν νικήσαντα, ὃς «ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο» Παυσ. παρ' Εὐστ. 1282. 55, Ἀθήν. 479A. Ἡ παιδιὰ αὕτη ὠνομάζετο καὶ **ἐγκρικάδεια** (ἐπίρρ.), ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει, Θεογν. Καν. σ. 164, 27.

ἐγκουράς, άδος, ἡ, «ἐγκουράδες· τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ [προσώπων] πίνακες. ἔστι γὰρ κουρὰς ἡ ὀροφὴ καὶ ὁ γραπτὸς πίναξ, ἐγκουρὰς δὲ καὶ ὁ κεκαρμένος. Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 139), πρβλ. Μυλλέρου Ἀρχαιολ. § 320. 4.

ἐγκράζω: μέλλ. **-κράξομαι**:—ἀόρ. **ἐνέκρᾰγον**:— κράζω μεγαλοφώνως πρός τινα, ἰδίως μετὰ θυμοῦ, τινὶ Ἀριστ. Πλ. 428· ἐπί τινα Θουκ. 8. 84· φωνεῖν ὀξὺ καὶ ἐγκέκραγος Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 51.

ἐγκραιπᾰλάω, διάγω ἐν κραιπάλῃ μετὰ δοτ., ἧπερ ἐκεῖνοι ἐγκραιπαλῶντες Ἡρωδιαν. 2. 10.

ἐγκρανίον, τό, καὶ **ἐγκρανίς, ίδος**, ἡ, ἡ παρεγκεφαλίς, Γαλην. τ. 4. σ. 498.

ἔγκρᾱσις, εως, ἡ, ἀνάμιξις, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 9.

ἐγκρᾱσί-χολος, ὁ, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, συνώνυμ. τῷ **ἐγγραυλὶς** (ἢ **ἐγγραυλις**) κοινῶς χαψί, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 15, 9, ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 168.

ἐγκράτεια, ἡ, (ἐγκρατής) τὸ νὰ εἶναί τις ἐγκρατής, ἐγκρ. ἑαυτοῦ Πλάτ. Πολ. 390B· ἐγκρ. ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτόθι 430E· ὡσαύτως, ἐγκρ. πρός τι Ἰσοκρ. 6C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 1· περί τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 6. **ΙΙ.** ἀπολ., ἐγκράτεια, Λατ. continentia, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 1, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5.

ἐγκράτευμα, τό, τὸ ἐγκρατεύεσθαι εἴς τι, χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο τὸ γλώσσης κρατεῖν Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 17 (72), σ. 59-152.

ἐγκρᾰτεύομαι, ἀποθ., ἀσκῶ ἐγκράτειαν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 7, 6.

ἐγκρᾰτέω, εἶμαι κύριός τινος, ἐξουσιάζω, Μέτωπος Μεταποντῖνος παρὰ Στοβ. 7. 38.

ἐγκρατεύσιμοι ἡμέραι, καθ' ἃς ὀφείλει τις νὰ ἐγκρατεύηται, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 115. 13, ἔκδ. Λ.

ἐγκρᾰτής, ές, (κράτος) ὁ ἔχων κράτος, ἐξουσίαν, οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; Σοφ. Ο.Τ. 941. **ΙΙ.** στερεῶς κρατῶν, χεὶρ ἐγκρατεστάτη, χεὶρ σταθερώτατα κρατοῦσα, Ξεν. Ἱππ. 7. 8. **2)** ἰσχυρός, στιβαρός, ἐγκρατεῖ σθένει Αἰσχύλ. Πρ. 55· τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον Σοφ. Ἀντ. 474· ἐγκρ. σῶμα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 23. **ΙΙΙ.** μετὰ γεν. πράγματος, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πρᾶγμά τι, κύριός τινος, Λατ. compos rei, Ἡρόδ. 8. 49., 9. 106, Σοφ. Φ. 75, κτλ.· ναὸς ἐγκρατῆ πόδα, τὸ σχοινίον τοῦ μεγάλου ἱστίου, δηλ. τοῦ κυριωτέρου ἱστίου τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ. Ἀντ. 715· ἐγκρ. ἑαυτοῦ, κύριος ἑαυτοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 256B, κ. ἀλλ.· ἐγκρ. ἀφροδισίων, γαστρός, οἴνου, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Οἰκ. 12, 16. **2)** ἀπολ., ἐγκρατής, κύριος ἑαυτοῦ, Πλάτ. Ὅροι 415D· παιδεύων, συγκρατῶν ἑαυτόν, Λατ. continens, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 4, κτλ. **ΙV.** Ἐπίρρ. **-τῶς**, στιβαρᾷ χειρί, ἰσχυρῶς, βίᾳ, ἄρχειν 1. 76· ἐγκρ. ἔχειν τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 9. **2)** μετ' ἐγκρατείας, Πλάτ. Νόμ. 710A.

Ἐγκρατηταὶ ἢ **Ἐγκρατῖται**, οἱ, αἱρετικοὶ ἀκμάσαντες περὶ τὴν Β' ἑκατοντ. μ. Χρ., θεωροῦντες τὸν γάμον καὶ τὴν κρεοφαγίαν ἁμάρτημα, Κλήμ. Ἀλ. 359, Ἐπιφάν. π. Αἱρ. 47.

ἐγκράτησις, εως, ἡ, ἡ κράτησις τῆς ἀναπνοῆς, Διογ. Λ. 6. 77.

ἐγκρεμάννυμαι, κρεμῶμαι ἐντός τινος, ἐγκρεμασθῆναι τὸ ἔριον μέχρι ἡμίσεος τοῦ ἀγγείου Γεωπ. 2. 4, 2. **ΙΙ.** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, τινὸς Ἀττικ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 809C.

ἐγκρῑδο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἐγκρίδων, δηλ. πλακουντίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 252, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσιν» 1.

ἐγκρικάδεια, ἴδε ἐν λ. **ἐγκοτύλη**.

ἐγκρῐκόω, ἐγκλείω ὡς ἐν κρίκῳ, δένω ὡς ἐν βρόχῳ, Ἱππ. 279. 54.

ἐγκρίνω [ῑ]: μέλλ. **-κρῐνῶ**:— λογίζω ἐν, κρίνω ἢ θεωρῶ ὡς, τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἄν; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 183:— παραδέχομαι, ἐγκρίνω ὡς ἐκλεχθέντα ἢ ὡς ἐκλεκτόν, εἰς τὴν αἵρεσιν Πλάτ. Νόμ. 755D· εἰς τὴν γερουσίαν Δημ. 489. 19· εἰς τὸ στάδιον Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 40. **2)** παραδέχομαι, ἀποδέχομαι.

ἐγκρίνω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀποκρίνω**, Πλάτ. Νόμ. 936Α· ἐν τοῖς φιλοσόφοις ὁ αὐτ. Πολ. 486D, πρβλ. Νόμ. 952Α, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε **ἐγκριτέον**: — θεωρῶ ὡς γνήσιον, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, π. χ. συγγραφέα ὡς δόκιμον, Σουίδ.

ἐγκρίς, ἴδος, ἡ, πλακοῦς παρεσκευασμένος μετ' ἐλαίου καὶ μέλιτος, καλούμενος καὶ **ταγηνίας**, «τηγανίτα», Στησίχ. 2, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 2, κτλ.

ἔγκρισις, εως, ἡ, (ἐγκρίνω) ἐπιδοκιμασία, ἀποδοχή, ἔγκρισις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1770. 17. **2)** ἐξέτασις ἀθλητῶν πρὶν γείνωσι παραδεκτοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα, Λουκ. περὶ Εἰκόν. 11. **II.** προσαρμογή, συνένωσις, τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν (δ. γρ. **ἔγκλισιν**) Ἀλκίφρων 1. 39.

ἐγκριτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκρίνῃ, ἀποδεχθῇ, εἰς ἀριθμόν τινα, ἀντίθετον τῷ **ἀποκριτέον**, Πλάτ. Πολ. 537Α, πρβλ. 413D.

ἐγκριτήριος, α, ον, ὁ πρὸς ἔγκρισιν, ἀποδοχήν, ἐγκρ. οἶκοι, δωμάτια, ἐν οἷς οἱ ἀθληταὶ ἐδοκιμάζοντο ἢ ἐξητάζοντο πρὶν ἢ γείνωσι δεκτοὶ ὡς ὑποψήφιοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. 12.

ἔγκριτος, ον, ὁ ἐγκριθείς, ὁ γενόμενος δεκτός, Πλάτ. Νόμ. 966D.

ἐγκροτέω, κτυπῶ εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι ποσσίν, κτυποῦσαι ἐνρύθμως τοὺς πόδας των πρὸς ἓν μέλος, πρὸς μίαν μελῳδίαν, Λατ. plaudere pedibus, Θεόκρ. 18. 7 (Bgk. ἀγκροτέουσαι): — Μέσ., πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι, πυγμαὶ δὲ κατεφέρο το κατὰ τῶν σωμάτων ἀλλήλων, Εὐρ. Ι. Τ. 1368. **II.** Παθ., προσηλοῦμαι, καρφώνομαι δι' ἥλων, Φιλόστρ. 71.

ἐγκρούω, μέλλ. -σω, κτυπῶ μέσα, ἐμπήγω, καρφώνω, παττάλους εἰς τὸν τοῖχον Ἀριστοφ. Σφ. 130· πλήττω, κτυπῶ, ἐγκρούουσα ποσσὶ πτέρυγας, περὶ τῆς ἀκρίδος, Ἀνθ. Π. 7. 195, 4. **II.** ὀρχοῦμαι, ὡς τὸ **ἐγκροτέω** καὶ **ἐγκατακρούω**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 374.

ἐγκρύδω, μεταγ. τύπος τοῦ **ἐγκρύπτω**, Διόδ. 1. 80, Ἡσύχ.

ἔγκρυμμα, τό, πᾶν ἐγκρυπτόμενον, λόχος, ἐνέδρα, Εὐστ. Ἰλ. 932. 17.

ἐγκρυμματώδεις τόποι· οἱ ἔχοντες ἐγκρύμματα, τόπους δηλ. εἰς ἐνέδρας προσφόρους, Ν. Χων. (ἐν παραφρ.) σ. 813, ἔκδ. Β.

ἐγκρυπτάζω = **ἐγκρύπτω**, Νείλου Ἐπιστ. 334. 12.

ἔγκρυπτος, ον, κεκρυμμένος, ἔγκρυπτος δικαιοσύνη Θεοδώρητ. **2)** οὐσιαστ., «πέμματος εἶδος» Ἡσύχ.

ἐγκρύπτω, μέλλ. -ψω, ἀόρ. α' **ἐνέκρυψα**, ἀόρ. β' μετοχ. θηλ. **ἐγκρυβοῦσα** Ἀπολλόδ. 3. 13, 6: — κρύπτω, κρύπτω ἐντός, δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ Ὀδ. Ε. 488· τὸ ᾠὸν ἐν δέρματι λαγωοῦ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 33· τι εἴς τι Ἀπολλόδ. 1. 5, 1, κτλ. **2)** πῦρ ἐγκρ., φυλάττειν κεκρυμμένον, «παρακεχωσμένον», Ἀριστοφ. Ὄρν. 841.

ἐγκρυφιάζω, ἀμετάβ., ἐγκρύπτω ἐμαυτόν, ἐγκρύπτω τι, ἐνεργῶ κρυφίως, Ἀριστοφ. Ἱππ. 822, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ἐγκρυφίας**.

ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ, ἄρτος ὀπτώμενος ἐν σποδῷ, ἐπ' ἀνθράκων, «σταχτόπητα», Ἱππ. 356. 14, Νικόστρ. ἐν «Ἱεροφάντῃ» 1, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, κτλ. πρβλ. **σποδίτης**.

ἐγκρύφιος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 5. 124.

ἔγκρυφος, ον, (κρύπτω) κρυπτός, κεκρυμμένος, Νόνν. Δ. 28. 295.

ἔγκρυψις, εως, ἡ, τὸ ἐγκρύπτειν, τὸ παράχωμα, ἡ δ' ἔγκρυψις σῴζει τὸ πῦρ Ἀριστ. π. Ζωῆς καὶ Θαν. 5.

ἐγκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι κτήσεις ἐν ξένῃ χώρᾳ, πόλιν ἐν Θρηΐκῃ Ἡρόδ. 5. 23· οἱ ἐγκεκτημένοι, ξένοι κατέχοντες κτήματα ἔν τινι χώρᾳ, ἀντίθ. τῷ **δημόται**, Δημ. 1208. 27.

ἐγκτερεΐζω, τελῶ ἐπικηδείους τελετάς, θύω, τύμβῳ ἐνεκτερεΐξαν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1060.

ἔγκτημα, τό, κτῆμα ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ: «ἐγκτήματα κτημάτων διαφέρει· κτήματα μέν ἐστιν ἃ ἔχουσί τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτήματα δὲ εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινι ὑπάρχει» Α. Β. 260. 4, Ἀνδοκ. 25. 20, Δημ. 87. 7.

ἔγκτησις, Δωρ. **ἔγκτᾱσις**, εως, ἡ, τὸ κατέχειν, ἐξουσιάζειν ἐν δήμῳ ἢ περιοχῇ ξένῃ κτήματα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19: — τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν τοιαῦτα κτήματα ἐν ξένῃ χώρᾳ πολλάκις ἀπενέμετο εἰς ξένους ὡς προνόμιον ἢ ἀμοιβή, ἔγκτασιν δοῦναι Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 7, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1334, 1335, κ. ἀλλ.· εἶναι δὲ αὐτῷ οἰκίας ἔγκτησιν Συλλ. Ἐπιγρ. 90. 92· πρβλ. **ἐπεργασία**: — **ἐγκτητικόν**, τό, φόρος τῆς ἀποτινόμενος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος τοιαῦτα κτήματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 101. 27.

ἔγκτητος, ον, ὁ προσκεκτημένος, Ἑβδ. (Λευ ΙΔ', 34, κ. ἀλλ.).

ἐγκτίζω, κτίζω, ἱδρύω, οἰκοδομῶ ἔν τινι, Ἀλέξανδρος ὑπὲρ ἑβδομήκοντα πόλεις βαρβάροις ἔθνεσιν ἐγκτίσας Πλουτ. 2. 328Ε.

ἐγκυβερνάω, κυβερνῶ, Διογ. Λ. 9. 1.

ἐγκυβιστάω, κυβιστῶ, πηδῶ κατὰ κεφαλὴν ἐντός τινος, «ἐγκυβιστᾶν τοῖς πράγμασι, τὸ ῥιψοκινδύνως τι πράττειν» Σουίδ. ἐν λέξει **κύβος**.

ἐγκύβιστος, προπετής, ὁρμητικός, Βυζ.

ἔγκυδον· «ἔνδοξον» Ἡσύχ.

ἐγκύησις, εως, ἡ, κύησις, κυοφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3.

ἐγκυκάω, ἀναμιγνύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 939, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

ἐγκυκλέομαι, παθ. περιστρέφομαι, στρέφομαι, «γυρίζω» ἐντὸς τῶν κοτυλῶν, περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, Ἱππ. 6. 37. **II.** ἐπὶ κωμ. ἐννοίας, «φέρομαι γύρω», ἐξαπατῶμαι, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι Ἀριστοφ. Σφ. 699. — Πρβλ. **ἐκκυκλέω**. **III.** Μέσ., περιβάλλω, περικυκλώνω, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 5.

ἐγκυκλεύω, κυκλῶ, περικυκλῶ, περιβάλλω, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 58Α.

ἐγκύκληθρον, τό, ἐν Εὐστ. 976. 15, πρέπει ἴσως νὰ διορθωθῇ εἰς **ἐκκύκληθρον**, = **ἐκκύκλημα**.

ἐγκύκλημα, τό, (ἴδε ἐν λ. **ἐκκύκλημα**) ἀλλά. **II.** τὰ ἐγκυκλήματα ἐν Ἀριστ. Οἰκον. 2. 1, 8, φαίνεται ὅτι σημαίνει προσωπικὴν περιουσίαν.

ἐγκύκλιος, ον, ὡσαύτως η, ον, Ὀρφ. Ἀργ. 984· (κύκλος): — κυκλικός, χοροὶ Εὐρ. Ι. Τ. 429, Αἰσχίν. 2. 23· τὸ ἐγκ. σῶμα Ἀριστ. Οὐρ. 2. 3, 2· ἐγκ. κίνησις, φορά, κυκλικὴ κίνησις, κυκλικὴ φορά, αὐτόθι 2. 12, 15., 14, 3. **II.** ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος, περιοδικός, ἐν Ἀθήναις, λειτουργίαι ἐγκ., δημόσιαι ὑπηρεσίαι τακτικῶς κατ' ἔτος ἀπαιτούμεναι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀπαιτουμένας εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις (οἷαι αἱ τριηραρχίαι), Δημ. 463. 13, ἴδε Οὔωλφ. προλεγ. εἰς Λεπτ. lxxxvi κἑξ.· ἐγκ. δίκαια, δικαιώματα κοινὰ πᾶσι τοῖς πολίταις, Δημ. 792. 16. **III.** συνήθης, τακτικός, καθ' ἑκάστην, Λατ. quotidianus, ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις Ἰσοκρ. 176C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 9· ἐγκ. διακονίαι, καθημερινὰ καθήκοντα, αὐτόθι 2. 5, 4, πρβλ. 1. 7, 2· ἡ ἐγκ. διοίκησις Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 56. **2)** παρ' Ἀριστ. ὡσαύτως, τὰ ἐγκ. φιλοσοφήματα ἢ τὰ ἐγκύκλια μόνον φαίνεται ὅτι δὲν διέφερον τῶν ἐξωτερικῶν λεγομένων, Οὐραν. 1. 9, 16, Ἠθ. Ν. 1. 5, 6· πρβλ. **ἐξωτερικός**: καὶ **3)** ἐγκύκλιος παιδεία, ἦτο ὁ κύκλος τῆς ἐπιστημονικῆς παιδεύσεως, ἣν πᾶς ἐξ ἐλευθέρων γεννηθεὶς νέος ἐν Ἑλλάδι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς ἰδιαιτέρας σπουδάς, Πλουτ. 2. 1135Ε· οἱ περὶ τὰ ἐγκ. παιδευταὶ ὁ αὐτ. Ἀλέξ. 7· τὰ ἐγκ. παιδεύματα ὁ αὐτ. 2. 7C· πρβλ. Ἀθήν. 184Β, Λουκ. Ἐρωτ. 45, Βιτρούβ. 1. 6, Κυντιλ. Inst. 1. 10, 1· ὡσαύτως, ἐγκ. ἀγωγή, παίδευσις εἰς γενικὰς γνώσεις, Στράβων 13· ἴδε Σχόλ. μνημονευόμενα ἐν Γαισφόρδου Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐγκυκλοπαιδεία, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδεία Spald. Κυντιλ. 1. 10, 1, πρβλ. Πλίν. Η. Ν. προοίμ.: ἐντεῦθεν ἡ νῦν ἐν ταῖς Εὐρωπ. γλώσσαις **ἐγκυκλοπαιδεία**, — ἁπλούστατα βαρβαρισμός.

ἔγκυκλος, ον, κυκλικός, στρογγύλος, μέγαν ἔγκυκλον ... πλακοῦντα Μάτρων παρ' Ἀθην. 137Β, Ἀριστ. περὶ Ξενοφάν. 2. 14. **II.** **ἔγκυκλον**, τό, γυναικεῖον ἱμάτιον, «ἰστέον δὲ ὅτι, καθάπερ ὁ ἑανὸς οὕτω καὶ τὸ ἔκκυκλον ἢ ἔγκυκλον, οὗ καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶ γοῦν Παυσανίας ὅτι ἔγκυκλον περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα» (Εὐστ. Ἰλ. 976. 13), Ἀριστοφ. Θεσμ. 261, Λυσ. 113, Συλλ. Ἐπιγρ. 115. 50.

ἐγκυκλόω, μέλλ. -ώσω, στρέφω πανταχοῦ, ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεὼν Εὐρ. Ι. Τ. 76: — Παθ., ἀποτελῶ, σχηματίζω κύκλον, κάθημαι ὁλόγυρα, τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους Πλουτ. 2. 50D. **II.** Παθ., περιβάλλω κύκλῳ, χθὸν' αἰθέρος ἐγκυκλουμένου Ψευδο-Εὐρ. Βάκχ. 292· φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται, φωνὴ ἤχησε πέριξ μου, Ἀριστοφ. Σφ. 395· συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, ἐγκυκλωθῆναι Σικελίαν Διόδ. 4. 23, κτλ.· οὕτως ἐν μέσ. τύπ. ἐγκυκλώσασθαι Πλουτ. Μάρκελλ. 6, κτλ. **2)** ἐν αὐστηρῷ παθ. σημασίᾳ, περικυκλοῦμαι, Δίων Κ. 56. 12.

ἐγκύκλωσις, εως, ἡ, περικύκλωσις, Στράβων 88.

ἐγκυλίδωτος, ον, κατὰ τὸ χειρόγρ. τοῦ Ἱππ. 623. 3· ἀλλ' ὁ Γαλην. ὀρθῶς ἀνέγνω **ἀγκυλιδωτός**· ἴδε τὴν λέξιν.

ἐγκυλίνδησις, εως, ἡ, τὸ κυλινδεῖσθαι, κυλίεσθαι ἐν, τὰς ἀνοσίους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρτους ἐγκυλινδήσεις Πλουτ. Ὄθων 2.

ἐγκυλίνδω, μέλλ. -κυλίσω [ῑ]: — περιτυλίσσω, ἐντυλίσσω, περιβάλλω, πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 7· Παθ. **ἐγκυλίομαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 31. **II.** μεταφ. ἐν τῷ παθ., περιπλέκομαι εἴς τι, εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθεὶς Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις Διον. Ἀλ. 11. 36: οὕτω καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ., ἐγκυλίσασθαι Λουκ. Ἱππ. ἢ Βαλαν. 6.

ἐγκυμαίνομαι, παθ., συναράττομαι καθάπερ τὰ κύματα, Κλήμ. Ἀλ. 179· — τὸ ἐνεργ. **ἐγκυμαίνω**, συνταράσσω, παρὰ Μεγ. Βασιλ.

ἐγκυματίζω, ταράσσω ἐν τοῖς κύμασι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 283D.

ἐγκύματος, ον, ὁ ἐντὸς τῶν κυμάτων, μεταγ.

ἐγκυματόω = **ἐγκυματίζω**, Γρηγ. Νύσσ.

ἐγκυμονέω, συλλαμβάνω ἐν γαστρί, γίνομαι ἔγκυος, κυοφορῶ, Γεωπ. 14. 26, 2· ἔχω ἐν γαστρί, ὁπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα

ἐτύγχανε Ἀπολλόδ. 1. 2, 6· τὸ ἐγκυμονούμενον, τὸ ἔμβρυον, Διον. Ἁλ. 1. 70.

ἐγκῡμόνησις, εως, ἡ, σύλληψις ἐν γαστρί, «ἐγγάστρωμα», Ψευδο-Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 11. 2) ἡ κατάστασις τῆς ἐγκύου γυναικός, «ἐγγαστριά», Ἐπιφάν., κτλ.

ἐγκυμονικός, ή, όν, ἐγκύμων, Ἐπιφάν.

ἐγκύμων, ἔγκῡμον, γεν. **-ονος**, (**κῦμα** Β) ἐπὶ θηλ. ἐγκυμονοῦσα, ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίγνωνται, ὅπως ταχύτερον ἐγγαστρώνωνται, Ξεν. Κυν. 7. 2, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 14, 27· ἐγκ. γενέσθαι ὑπό τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 66· ἵππος ἐγκ. τευχέων, ἐγκυμονῶν ὅπλα, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Εὐρ. Τρῳ. 11· ἐγκ. ἅμιλλος Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 8:—μεταφ. ἐπὶ τῆς διανοίας, Πλάτ. Συμπ. 209B, Θεαίτ. 148E.

ἔγκυος, ον, (κύω) = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 1. 5., 6. 131, Ἱππ. Ἀφ. 1254· πῶλος ἡσυχίης ἔγκυος, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 156· γαστρὸς ἀπωσαμέναν μόρον ἔγκυον, ἐπὶ γυναικὸς ἀποθνησκούσης κατὰ τὸν τοκετόν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 238. 2) ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 8, 1.

ἐγκυοφορέομαι, κυοφοροῦμαι, ἐγκυοφορούμενος ἔτι ὁ Πρόδρομος Θ. Στουδ. σ. 749, ἔκδ. Μί.

ἐγκυπτάζω, κυττάζω, βλέπω μετὰ προσοχῆς, Ν. Χων. σ. 297. 15, ἔκδ. Β., Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 10. 1, ἔκδ. Λ.

ἐγκύπτω [ῡ]: μέλλ. **-ψω**, κύπτω ἐντὸς καὶ βλέπω, καὶ ἰδεῖν... ἵππον χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντες ἰδεῖν ἐνόντα νεκρὸν Πλάτ. Πολ. 359D· ἐγκ. εἴς τι, παρατηρεῖν τι ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 7. 152: — ἀπολ., ἐγκεκυφότες, «σκυμμένοι εἰς τὴν γῆν», Ἀριστοφ. Νεφ. 191, Θουκ. 4. 4: — περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 236, χωρίου ἴδε **ἀνακύπτω**:—πρβλ. ὡσαύτως **ἐκκύπτω**.

ἐγκυρέω, ἴδε **ἐγκύρω**.

ἐγκύρησις [ῠ], **εως**, ἡ, συγκυρία, σύμπτωσις, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 37.

ἐγκυρσεύω, = **ἐγκυρέω**, Ἡράκλειτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 432.

ἐγκύρτια, τά, «τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ (78B-D) ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει» Σουΐδ., ἴδε Stallb. ἐν Τιμ. Πλάτ.

ἔγκυρτος, ον, κυρτός, κεκυρτωμένος, ἀψιδωτός, Ἱππ. Μοχλ. 841, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 5.

ἐγκύρω: παρατ. **ἐνέκῡρον**: μέλλ. **ἐγκύρσω**: ἀόρ. **ἐνέκυρσα**: Παθ. **ἐγκύρομαι**:—οἱ τύποι **ἐγκυρέω**, ἀόρ. α' **ἐνεκύρησα**, εἶναι ἧττον συνήθεις, ἴδε κατωτ. Ἐντυγχάνω, συναντῶ, μετὰ δοτ., Λατ. incidere, ἐνέκυρσε φάλαγξι Ἰλ. Ν. 145· ἐγκύρσας ἄτησιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 214· σκολιοῖς ἐγκυρέωσιν ἔργμασι Ἀρχίλ. 65· ἐγκύρσαις (Δωρ. ἀόρ. α' μετοχ.) ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ Πινδ. Π. 4. 502, πρβλ. 1 ἐν τέλει· στρατῷ ἐνέκυρσε ἀμφοτέρῃσι τῇσι μοίρῃσι Ἡρόδ. 4. 125· ἐνεκύρησαν στρατῷ ὁ αὐτ. 7. 218: — ἐν Ἡροδ. 7. 208 μετὰ γεν., ἀλογίης ἐνέκυρσε πολλῆς, (ἐνταῦθα ὁ Valck. προέτεινεν ἐκύρησε, ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ Βεκκήρου κλ.· ἄλλοι προτείνουσιν ἀλογίῃσι): — μετ' αἰτ., Ἄιδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 241. — Ἰων. λέξις, σπανίως ἀπαντῶσα παρ' Ἀττ., ἐγκῦρσαι Σοφ. Ἠλ. 863, ἐγκύρσαι [ῠ] Βακχυλίδου Ἀποσπ. 25[3] ἔκδ. Blass, ἐγκυρῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, Κρατῖν ἐν «Δηλιάσιν» 12.

ἔγκυσις = **ἐγκύησις**.

ἔγκῠτα, τά, Λακων. ἀντὶ τοῦ **ἔγκατα**, Ἡσύχ.

ἐγκῠτί [ῐ], Ἐπίρρ. (κύτος) μέχρι τοῦ δέρματος, ἐγκυτὶ κεκαρμένος, μέχρι δέρματος κουρευμένος, ὡς τὸ ἐν χρῷ κεκαρμένος, Ἀρχίλ. 34.

ἐγκωμιάζω: παρατ. **ἐνεκωμίαζον** Αἰσχίν. 66. 7: μέλλ. **-άσω** Πλάτ. Γοργ. 618D, 519A, Ἰσοκρ. 255D, ἀλλ' **ἐγκωμιάσομαι** Πλάτ. Συμπ. 198C, D, Αἰσχίν. 18. 4: πρκμ. **ἐγκεκωμίακα** Πλάτ. Νόμ. 629C, Ἰσοκρ. 154C:—Παθ., ἀόρ. **ἐγκωμιασθεὶς** Ἡρόδ. 5. 5: πρκμ. **ἐγκεκωμίασμαι** Πλάτ. Συμπ. 177C· (οἱ χρόνοι σχηματίζονται ὡς εἰ τὸ ῥῆμα ἦν σύνθετον ἐκ τῆς προσθ. **ἐν** καὶ **κώμη**, καὶ οὐχὶ παράγωγον κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ **ἐγκώμιος**· πρβλ. **ἐκκλησιάζω**). Αἰνῶ, ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω, τινά τι·— ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην Πλάτ. Πολ. 363D· τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. Εὐθύφρων 9B· κατὰ τοῦτο ὁ αὐτ. Λάχ. 191B· ἀγαθὸν ἄνδρα ἐγκ. τινά, ἐγκωμιάζειν τινὰ ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 142B, τι ὁ αὐτ. Γοργ. 448E: — Παθ. ἐγκωμιάζομαι, Ἡρόδ. 5. 5, Πλάτ. Συμπ. 181A, κτλ.

ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐγκωμιάζων, Ἐκκλ.

ἐγκωμιαστικός, ή, όν, πανηγυρικός, ἐπαινετικός, Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλ. 4. 1, Πολύβ. 8. 13, 2.

ἐγκωμιαστός, ή, όν, ἄξιος ἐπαίνου, ἐπαινεθείς, Φίλων. 1. 453.

ἐγκωμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἐγκώμια, Ἀρτεμίδ. 1. 56, Συλλ. Ἐπιγρ. 1585, κ. ἀλλ.

ἐγκωμιο-λογικόν, (ἐνν. ποίημα), τό, ᾠδὴ ἐγκωμιαστική, Συλλ. Ἐπιγρ. 1587.

ἐγκώμιον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμ. II. 2.

ἐγκώμιος, ον, (κώμη), ὁ ἐν τῇ κώμῃ, ὅθεν ἐντόπιος, συνήθης, πολὺ ὅμοιον τῷ **ἐγχώριος**, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 342· πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. σ. 84. **II.** (κῶμος) ἀνήκων εἰς Βακχικὸν θίασον ἢ Βακχικὴν πομπὴν ἢ εἰς κῶμον ἐπινίκιον, καθ' ὃν ὁ νενικηκὼς ἐν ἀγῶνι προεπέμπετο οἴκαδε ὑπὸ κωμαζόντων φίλων μετὰ χορῶν καὶ ᾀσμάτων:—Ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὰ ἐπίθ. **ἐγκώμιος** καὶ **ἐπικώμιος** περὶ παντὸς ἀνήκοντος εἰς ἐξύμνησιν ἢ ἀμοιβὴν νικητοῦ, ἐγκώμ. μέλη, ὕμνοι, κτλ., Ο. 2. 85, Π. 10. 82· ἐγκ. ἀμφὶ τρόπον ὁ αὐτ. Ο. 10 (11). 93· στεφάνων ἐγκώμιος τεθμός, ὁ θεσμὸς τοῦ ἐπαίνου (ὁ δίκαιος ἔπαινος) διὰ τοὺς ληφθέντας στεφάνους, αὐτόθι 13. 39. 2) **ἐγκώμιον** (ἐνν. ἔπος), τό, ἦτο ἐπαινετικὴ ᾠδὴ εἰς νικητήν, οἷαι ἦσαν πολλαὶ τῶν τοῦ Πινδάρου, ἴδε Ἀποσπάσμ. 83—86, Βοιχ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1585·— ἐντεῦθεν ἐν γένει, ἔπαινος, ἐγκώμιον εἰς ζῶντα ἄνθρωπον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1205, Πλάτ., Δημ. 297. 5, κτλ.· τοὺς Μεσσηνίους ... εὖ ποιεῖ, ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ἡμῶν ἐγκώμιον Δημ. 68. 3:— ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὸ **ἔπαινος** (τὸ ἐγκ. τῶν ἔργων, ὁ ἔπαινος τῆς ἀρετῆς), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 6, Ῥητ. 1. 9, 33, ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐγκώπαια· «τὰ περιδέρραια» (γραπτέον περιδέραια) Σουΐδ.

ἐγκωπή· «ἐμπόδιον» Ἡσύχ.

ἔγκωπον, τό, τὸ διάστημα ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ὅπου ἦσαν αἱ κῶπαι, Ἀθήν. 204B.

ἐγλαβή (= **ἐκλαβή**)· τιμὴ ἀργυρίου, ἀνθ' ἧς τις ἐκλαμβάνει ἤτοι ἐργολαβεῖ τι, Ἐπιγρ. Κεας, Ραγκαβ. Ant. hel. 821.—Ὅμοια εὕρηνται ἐν Αἰγυπτιακοῖς παπύροις τὰ **ἐγλαβεῖν, ἔγληψις. ἔγλημψις.**

ἐκλογιστεύω, γίνομαι ἐκλογιστής, ἐγλογιστεύσαντα· ἐκλογιστὴν γενόμενον, Ἐπιγρ. Φρυγίας, CIG. 3886.

ἔγμα· «ὀχύρωμα, στῦλος» Ἡσύχ.

ἔγμεν· «ἔχειν» Ἡσύχ.

Ἐγνάτιος [ᾱ], **α, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐγνατίαν (ἐν Ἀπουλίᾳ), Ἐγνατία ὁδός, ἡ συνέχεια τῆς Ἀππίας ὁδοῦ διὰ τῆς Ἀπουλίας καὶ ὡσαύτως πέραν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ἀπολλωνίας πρὸς ἕω: «ἐκ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας εἰς Μακεδονίαν ἡ Ἐγνατία ἐστὶν ὁδὸς πρὸς ἕω, βεβηματισμένη κατὰ μίλιον καὶ κατεστηλωμένη μέχρι Κυψέλων καὶ Ἕβρου ποταμοῦ» Στράβων 322.

ἔγνων, ἴδε τὸ ῥῆμα γιγνώσκω· ὁ Πίνδ. ἔχει **ἔγνον**, πρβλ. **ἔδον**.

ἐγξέω: μέλλ. **-ξέσω**, ἐγξύω, Εὐρ. Ἀποσπ. 300 (κοινῶς **ἐγξῦσαι**).

ἐγξηραίνω, ξηραίνω καλῶς, Ἱππ. 636. 11.

ἐγξύω [ῡ], = **ἐγξέω**, Ἱππ. 555. 40, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 13, 3.

ἐγρε-κύδοιμος, ον, ὁ διεγείρων κυδοιμόν, θόρυβον τῆς μάχης, ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, Ἡσ. Θ. 925, Λαμπροκλ. 1.

ἐγρε-μάχης, ου, ὁ, ὁ διεγείρων μάχην, Σοφ. Ο. Κ. 1054· — θηλ. **ἐγρεμάχη**, ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 424.

ἐγρέ-μοθος, ον, ὁ διεγείρων μόθον, μάχην, Νόνν. Δ. 20. 291, κτλ.

ἔγρεο, ἔγρετο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγείρω**.

ἐγρεσί-κωμος, ον, διεγείρων τοὺς ἀνθρώπους εἰς πομπὰς βακχικὰς καὶ κώμους, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 6.

ἐγρήγορα, ἐγρήγορθε, -θαι, -θασι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγείρω**.

ἐγρηγορέω, τύπος εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων καὶ εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς, ὡς π. χ. εἰς Ξεν. Κυνηγ. 5. 11, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 10, 1, κτλ., ἀλλ' ἤδη ἐν πλείστοις διωρθώθη ἐκ καλῶν χειρογρ., ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφάνου.

ἐγρηγόρησις, ἡ, = **ἐγρήγορσις**, Ἄννα Κομν. 14. σ. 421B.

ἐγρηγορικός, ή, όν, ἐγρηγορώς, ἔξυπνος ἢ ὁ ἐν ἐγρηγόρσει γινόμενος, πράξεις, κινήσεις Ἀριστ. π. Ὕπν. καὶ Ἐγρηγόρσ. 2. 19, κτλ.

ἐγρηγορότως, ἐπίρρ. μετ. τοῦ **ἐγρήγορα**, Πλούτ. 2. 32A.

ἐγρηγορόων, Ἐπ. μετοχ. ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **ἐγρηγοράω** (ἴδε **ἐγείρω**), ἀγρυπνῶν, ἄγρυπνος, Ὀδ. Υ. 6.

ἐγρηγόρσιος, ον, «ἐγρηγόρσιον, τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι εἴτε βρῶμα εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγρηγόρσιον, τουτέστι παυσινύσταλον» Ἐτυμ. Μ. 312. 18 (Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 9).

ἐγρήγορσις, εως, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ἄγρυπνος, τὸ νὰ μὴ κοιμᾶται, Ἱππ. 49. 23, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 10, 1, κ. ἀλλ.· ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως.

ἐγρηγορτί [ῑ], ἐπίρρ. ἐγρηγόρως, ἀγρύπνως, Ἰλ. Κ. 182.

ἐγρηγόρως, ἀγρύπνως, Λουκ. Ἑρμ. 1, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 182 κτλ.

ἐγρήσσω, (**ἐγείρω**) ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ, πάννυχοι ἐγρήσσοντες Ἰλ. Λ. 551, Ὀδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 308, κτλ.

ἐγρῆτα· «παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως» Ἡσύχ.

ἐγρυπνεῖ· (Αἰολ.) «ἀγρυπνεῖ» Ἡσύχ.

ἔγρω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐγείρω**, προστακτ. **ἐγρέτω**, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 175C· **ἔγρετε** Εὐρ. Ῥῆσ. 532: — Παθ. **ἔγρεται** Ὀππ. Ἁλ. 5. 241· **ἔγρονται** Εὐρ. Φαέθ. 2. 29, ἔγρετο Ὀππ. Κ. 3. 421.

ἐγχαδές· < ἐγχαλές; > «νέον ἄκρατον» Ἡσύχ.

* **ἐγχαίνω**, ἴδε ἐγχάσκω.

ἐγχᾰλάω: μέλλ. **-άσω**, χαλαρώνω, Πλούτ. 2. 690A.

ἐγχαλής. ἐγχαλές, ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. **ἐγχαδὲς** κατὰ διόρθ.

ἐγχᾰλῑνόω: μέλλ. **-ώσω**, χαλινὸν ἐμβάλλω, χαλινόω, ἵππον Βαβρ. 76. 14· — Παθ., τὰ στόματα ἐγκεχαλινωμένους, ἔχον-

τας τὸν χαλινὸν εἰς τὰ στόματα αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 14, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 2, 21. 2) μεταφ., τὸν δῆμον ἐγκεχαλινωμένον τῇ ὀλιγαρχίᾳ, ἀναχαιτιζόμενον, συγκρατούμενον διὰ τῆς ὀλιγαρχίας, Πλουτ. Λύσ. 21.

ἐγχαλίς, ίδος, καθ' Ἡσύχ.: «ἐγχαλίδες· διαπεπαρμένοι ἧλοι».

ἐγχαλκεύω, ἐγχαράττω ἐπὶ χαλκοῦ, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Σ. 408.

ἔγχαλκος, ον, ὁ ἔχων χαλκόν, ἔχων χρήματα, πλούσιος, πᾶσα ἔγχαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σορὸς Ἀνθ. Π. 11. 425. II. διὰ χρημάτων ὠνητός, ὤνιος, Ἀθήν. 584Ε.

ἐγχανδής, ἴδε **εὐχανδής**.

ἐγχᾰρᾰγή, ἡ, ἐντομή, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 43. 20.

ἐγχάραγμα, τό, πᾶν ἐγχαραττόμενον ἐπὶ ἐδάφους, κοίλωμα, χαράδρα, Πολύβ. 12. 20, 4. διάφ. γρ. **ἔκρηγμα**.

ἐγχᾰρακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐγχαράττειν, τι Θεοφάνης Νόνν. Ἐπιτομ. Ἰατρ. Τέχν. τ. 1. σ. 372.

ἐγχάραξις, εως, ἡ, τὸ ἐγχαράττειν τι ἐπὶ μετάλλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2155· ἐγχάραξις ἕλκους δι' ἐντομῆς, Γαλην. II. ἐντομή, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 413.

ἐγχᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**: — ἐγχαράττω, ἐγκολάπτω, τινὶ Διον. Ἀλ. 2. 55· εἰς τὸ ἱερὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 1710Β, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 21, κτλ.· κατά τινος ὁ αὐτ. Θεμ. 9· — ποιῶ ἐντομήν, ἐντέμνω, Γεωπ. 5. 38, 2.

ἐγχᾰρίζομαι, ἀποθ. = **χαρίζομαι**, Ἀνθ. Π. 9. 114· ἀλλ' ὁ Λ. Δινδόρφ. προτείνει ἓν **κεχάριστο** ἀντὶ **ἐγκεχ-**.

ἐγχάσκω: μέλλ. **ἐγχανοῦμαι**: ἀόρ. **ἐγχανεῖν** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἐγχαίνω**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ): — κατὰ λέξιν, χάσκω, πρὸς τὴν σελήνην Λουκ. Ἰκαρομ. 13· ἐγχ. τινί, χάσκω διά τι, Ἀλκίφρων 1. 22. II. σαρκάζω, χλευάζω, ἐμπαίζω τινά, ἐγχάσκειν σοὶ Ἀριστοφ. Σφ. 721· κἄτ' ἐγχάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν ὁ αὐτ. Ἀχ. 1197· ἐγχανεῖται τῇ πόλει Ἱππ. 1313· μετὰ μετοχῆς, μὴ γὰρ ἐγχάνῃ ποτὲ .. ἐκφυγὼν Ἀχ. 221.

ἐγχέζω: μέλλ. **-χέσω** ἢ **-χεσοῦμαι**: πρκμ. **ἐγκέχοδα**: — Λατ. incacare, χέζω ἔν ..., ἀποπατῶ διὰ φόβον, οὗτος, τί δέδρακας; ἐγκέχοδα Ἀριστοφ. Βάτρ. 479· μετ' αἰτ., φοβοῦμαί τινά, κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες, «μὲ τρέμουν οἱ πλούσιοι», «τὰ κάμνουν ἐπάνω τους ἀπὸ τὸν πρὸς ἐμὲ φόβον», ὁ αὐτ. Σοφ. 627.

ἐγχει-βρόμος, ον, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ διὰ τοῦ ἔγχους βροντὴν ποιοῦσα, Πινδ. Ο. 7. 78.

ἐγχείη, ἡ, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἔγχους**, δόρυ, λόγχη, Ὅμ. ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ., γεν. πληθ. ἐγχειάων Ε. 167· ἐγχείῃ ἐκέκαστο, ὑπερεῖχε πάντας κατὰ τὸ ἔγχος, Β. 530.

ἐγχείη, Ἐπ. γ' ἑνικ. ὑποτ. τοῦ **ἐγχέω**, Ὀδ. Ι. 10.

ἐγχει-κέραυνος, ον, ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, Πινδ. Π. 4. 345, κτλ.

ἐγχειμάζω: μέλλ. **-άσω**, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 53, Πολύβ. Α. 62.

ἐγχεί-μαργος, ον, = **ἐγχεσίμαργος**, Ἐτυμολ. Μ. 313. 14.

ἐγχειρέω: μέλλ. **-ήσω**, (**χείρ**) βάλλω τὴν χεῖρά μου ἐπί τινος ἢ εἴς τι, ἐπιχειρῶ, πειρῶμαι, μετὰ δοτ. πράγμ., Εὐρ. Μήδ. 377, Θουκ., κλ.· — μετ' ἀπαρεμφ., Πλάτ. Πρωτ. 310C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 12, κτλ.· τὸν ἐγχειρήσαντα συκοφαντεῖν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 44· ἐπιχειρῶ ἢ ἀρχίζω τι, Σοφ. Ἠλ. 1026, Θουκ. 4. 4, κτλ. 2) ἐπιβάλλω χεῖρα εἴς τινα, προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι, τινὶ Θουκ. 4. 121, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 16· πρός τινα Πολύβ. 2. 22, 11. 3) ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν νοσήματος, μετὰ δοτ. Ἱππ. 3. 27, 8. 9. 4) δοκιμάζω τὰς δυνάμεις μου εἰς συζήτησιν, εἰς ἑκάτερον Πλουτ. Κικ. 21. — Παθ., συζητοῦμαι, ὁ αὐτ. 2. 687Ε. II. παρὰ μεταγεν., ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι μετ' αἰτ., ἔργον Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1038. 36. — Τὸ **ἐπιχειρέω** εἶναι συνηθέστερον· — πρβλ. ἐγχράω ἐν τέλει.

ἐγχείρημα, τό, ἐπιχείρησις, προσπάθεια, Σοφ. Ο. Τ. 540, Πλάτ. Πολιτικ. 290D, κτλ.· — καθ' Ἡσύχ. «ἐγχείρημα· τόλμημα· ἐπιτήδευμα».

ἐγχειρημᾰτικός, ή, όν, ἐπιχειρηματικός, Γλωσσ.

ἐγχείρησις, εως, ἡ, ἐπιχείρησις, Θουκ. 6. 83, Πλουτ. Καῖσ. 66. II. = **ἐγχειρία**, Γαλην.

ἐγχειρητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Ξεν. Ἀγησ. 1. 1, Πλάτ. Πολιτικ. 304Α.

ἐγχειρητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιχειρῶν τι, ὁ ἐπιλαμβανόμενός τινος, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 257.

ἐγχειρητικός, ή, όν, ἔχων τάσιν εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ἐπιχειρηματικός, ῥιψοκίνδυνος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 22. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ῥιψοκινδύνως, τολμηρῶς, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. 589. 6.

ἐγχειρία, ἡ, χειρισμός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχειρίας, ἐπιχειρήματα».

ἐγχειρίδιος, ον, (χείρ) ὁ ἐν τῇ χειρί, ἱκετῶν ἐγχειριδίοις .. κλάδοισιν; Αἰσχύλ. Ἱκ. 22. II. ὡς οὐσιαστ., **ἐγχειρίδιον**, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μαχαίριον, «μαχαῖρι τοῦ ζωναρίου», «κλάζος», «στιλέτο», Ἡρόδ. 1. 12, 214, κτλ., Θουκ. 3. 70· ἐγχειριδίῳ πλήττειν Λυσ. 101. 13, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχειρίδια· σκεύη καὶ ὄργανα σκευῶν, ἤγουν δόρατα καὶ τὰ ἐν χειρὶ (μαχαίρια)». 2) λαβή, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 4. 3, 3, Ἀθήν. 204Α. 3) σύντομον βιβλίον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν προσέτι, ὄνομα πραγματείας τοῦ Ἐπικτήτου [-ῑδιον, Meineke Μένανδ. σ. 160.]

ἐγχειρί-δοτος, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐγχειρίθετος**.

ἐγχειρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, πρκμ. **ἐγκεχείρικα** Πλουτ. Φωκ. 34: — θέτω εἰς τὰς χεῖράς τινος, παραδίδω, ἐγχειρίζω, ἐμπιστεύομαι, τί τινι ἢ τινά τινι Ἡρόδ. 1. 111, 5. 92, 3, Θουκ. 2. 67· τὰς ἀρχὰς ἐγχ. τινὶ Ἡρόδ. 5. 71, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 8· οὕτως ἐγχ. τινὶ μόνον (παραλειπομένου τοῦ ἀρχήν) αὐτόθι 5. 6, 12· ἐγχ. ἐμαυτὸν τῇ ἀτυχίᾳ Ἀντιφῶν 119. 20· καὶ συχν. παρ' Ἀττ. — Παθ., ἐγχειρίζομαι, παραδίδομαι, τινὶ Πολύβ. 5. 44, 1· ἀλλά, ἐγχειρίζεσθαί τι, μοὶ ἐμπιστεύεταί τίς τι, Λουκ. Προμ. 3, Ἔρωτ. 39, κτλ.· οὕτω μετ' ἀπαρ., διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς ἐγκεχειρίσμεθα, ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἡμᾶς τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς, Ἡρωδιαν. 8. 7, 12: — Μέσ., ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, κινδύνους .. ἐγχειρίσασθαι Θουκ. 5. 108, Δίων Κ., κτλ.

ἐγχειρί-θετος, ον, ὁ εἰς τὰς χεῖράς τινος διδόμενος, ἐγχειρίδοτος, ἐγχ. τινὰ παραδιδόναι Ἡρόδ. 5. 106.

ἐγχείριον, τό, ἀπόμακτρον, χειρόμακτρον, Ἐκκλ.

ἐγχείρισις, ἡ, καὶ **ἐγχειρισμός, ὁ**, τὸ ἐγχειρίζειν, Παλ. Λεξ.

ἐγχειριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγχειρίζω**, δεῖ ἐγχειρίζειν, Cod. Par. 1195, fol. 102 v⁰.

ἐγχειριστής, ὁ, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐγχειρητής** παρ' Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 27.

ἐγχειρο-γάστωρ, ορος, ὁ, = **γαστρόχειρ**, Ἀθήν. 4D.

ἐγχειροτονέω, χειροτονῶ, ἐκλέγω, εἰς ὑπατείαν Δίων Κ. 41. 39· πρβλ. Πολυβ. Β', 150.

ἐγχειρουργέω, ἐργάζομαί τι διὰ τῆς χειρὸς ἔν τινι, ἐγχειρουργήσας τῇ ὕλῃ, χειρουργήσας ἐν τῇ ὕλῃ, Γρηγ. Ναζ. 1. σ. 137.

ἐγχείω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐγχέω**, Ὅμ.

ἐγχέλειον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔγχελυς**, καθ' ἑνικ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. 7, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλώτιδι» 1. 4· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἐγχέλεια** Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 12, Καλλίας ἐν «Κύκλωψι» 1. 2, Ποσείδιππ. ἐν «Λοκρίσιν» 1· ὀπτᾶτε τἀγχέλεια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1043: — ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις **ἐγχέλεια** δυνατὸν νὰ εἶναι οὐδ. πληθ. τοῦ **ἐγχέλειος** (ἐξυπακουομένου τοῦ κρέα ἢ τεμάχη)· μάλιστα παρὰ Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1 εὑρίσκομεν τέμαχος ἐγχέλειον, πρβλ. Εὐστ. 1231. 36.

ἐγχελεών, ἢ -υών, ῶνος, ὁ, ἐγχελειοτροφεῖον ἢ κόφινος πλήρης ἐγχελύων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 4, 34, 37.

ἐγχελύδιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἔγχελυς, Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1· ἐγχελύδια Θήβηθεν Ἔφιππος ἐν «Ὀβελιαφόροις» 1. 6.

ἐγχελυο-τρόφος, ον, τρέφων, διατηρῶν ἐγχέλεις, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2, 34.

ἔγχελυς ἢ ἐγχέλυς (ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.), ἡ, μεταγεν. καὶ ὁ, (Λουκ. Ἀνάχ. 1· κτλ.) γεν. **-εως ἢ υος**· πλ. **ἐγχέλεις, -υες ἢ -υς**, γεν. **-έων ἢ -ύων**, δοτ. **-εσι ἢ -υσι**, ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.· ἀλλ' **ἐγχέλεως, -εις**, εἶναι οἱ δόκιμοι Ἀττ. τύποι, Πίνακ. Ἑλλ. Κωμ. ἐν λέξει (ἴδε **ἔχις**): — τὸ κοινῶς «χέλι», ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες Ἰλ. Φ. 203, 353· συχνάκις παρασκευαζόμενον μετὰ τεύτλων· περίφημοι ἦσαν αἱ τῆς Κωπαΐδος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 880, Εἰρ. 1005· ἐγχ. Βοιώτιαι Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 11· — παροιμ., ἐγχέλεις θηρώμενος, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 864, πρβλ. Νεφ. 559.

ἐγχελυών, ἴδε **ἐγχελεών**.

ἐγχελυ-ωπός, όν, ἔχων ὄψιν ἐγχέλυος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

ἐγχεσί-μαργος, ον, «τοῖς ἔγχεσι μαινόμενος» Ἐτυμολ. Μ. 313. 6, Ἡσύχ.

ἐγχεσί-μωρος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἔχους μαχόμενος, Ἰλ. Β. 692, κτλ., Ὀδ. Γ. 188. — Περὶ τῆς συνθέσεως ἴδε τὴν λέξ. **ἰόμωρος**.

ἐγχεσί-χειρ, ὁ, ὁ ζῶν διὰ τοῦ πολέμου (πρβλ. **γαστρόχειρ**), Ὀρφ. π. Σεισμ. 18.

ἐγχέσπᾰλος, (πάλλω) ὁ πάλλων τὸ ἔγχος, μαχητής, Ἰλ. Β. 131, κτλ.

ἐγχεσ-φόρος, ον, ὁ φέρων ἔγχος, Πινδ. Ν. 3. 107.

ἐγχέω: μέλλ. **-χεῶ** (ἢ **χέω**), μεταγ. **ἐγχύσω** Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 186. 12· ἀόρ. **ἐνέχεα**, Ἐπ. **ἐνέχευα**, ἀλλὰ γ' πληθ. **ἐνέχεαν** ἐν τμήσει, Ὀδ. Θ. 436· ὑποτακτ. **ἐγχέῃ**, Ἐπ. **ἐγχείῃ** (ἴδε κατωτ.): παθ. πρκμ. **ἐγκέχῠμαι**. Χέω τι ἐντός τινος, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν χρυσείῳ δέπαϊ Ὀδ. Γ. 40· ἐν δ' οἶνον ἔχευεν ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ Ζ. 77· μέθυ .. ἐγχείῃ δεπάεσσι Ι. 10· οἶνον ἐς κύλικα Ἡρόδ. 4. 70· ἔξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ σκύφει Αἰσχύλ. Ἀγ. 322· κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν Ἀριστοφ. Σφ. 616· καὶ ἐγχεῖν μόνον, πληρῶ τὸ ποτήριον, τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε Ξεν. Ἀν. 4. 3, 13, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 214Α, καὶ συχν. παρὰ Κωμ.· — ὡσαύτως, ἐγχεῖν σπονδήν, ἐγχεῖν οἶνον πρὸς σπονδήν, σ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1102, πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 25: — Μέσ., ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ (ἄνευ μέσ. σημασ.) Ὀδ. Τ. 387· ἀλλ' ἐν αὐστηρῶς μέσῃ σημασ., ἐγχέω οἶνον δι' ἐμαυτόν, «γεμίζω τὸ ποτήρι μου», Ἀριστοφ. Σφ. 617·

ἐγχεῖσθαι εἰς τὴν χεῖρα πιεῖν, χύνω [οἶνον] ἐντὸς τῆς ἰδίας μου χειρὸς πρὸς πόσιν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· ποτὸν ἐγχεῖσθαι ὁ αὐτ. Συμπ. 2. 26. **2)** ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, χέω τι ἔν τινι, ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν Ὀδ. Β. 354. **ΙΙ.** ἐνίοτε μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ἀγγεῖον, πληρῶ, γεμίζω, ἐγχεῖν κρητῆρα, φιάλην Σώφρων ἐν Ἀποσπ. 149, Ξεν. Συμπ. 2. 23· ἀλλ' ἔγχεον αὐτῷ Διός γε τῆνδε σωτῆρος Ἄλεξ. ἐν «Τοκιστῇ» 3· ἐγχέασα .. ἀγαθοῦ δαίμονος (ἐνν. κύλικα) Νικόστρ. ἐν «Πανδρόσῳ» 3. **ΙΙΙ.** ἐγχεῖν ὕδωρ τινί (ἴδε **κλεψύδρα**), Δημ. 407. 17, πρβλ. 1052. 21:—Παθ., ἐγχεῖται τὸ πρῶτον ὕδωρ Αἰσχίν. 82.13 κἑξ.

ἔγχηλος, «ἐπίδεσμος ἰατρικός» Ἡσύχ.

ἐγχημώμενοι· «ἐγχάσκοντες».

ἐγχήρης, ες, ὀξύς, καὶ δόρατι ἐγχήρει Νικήτ. Ἰσ. Ἄγγ. 1. 6, σ. 242C.

ἐγχθόνιος, ον, ἐν τῇ γῇ, γήϊνος, σποδιὴ κειμένη ἐγχθ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 298. **ΙΙ.** ἐγχώριος, κύλιξ Ἀνθολ. Πλαν. 235.

ἐγχλαινόομαι, παθ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, ἐσθῆτα Λυκόφρ. 974, πρβλ. 1347.

ἐγχλίω [ῑ], φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, ὑβρίζω, προσβάλλω, Ἕλλησιν Αἰσχύλ. Ἱκ. 914, πρβλ. Χο. 137. Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχλίει· ἐντρυφᾷ».

ἐγχλοάω, ἔχω χρῶμα πρασινωπόν, Νικ. Θ. 154. Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχλοᾶσθαι· ἐμφῦναι».

ἔγχλοος, ον, = τῷ ἑπομ., Νικ. Θ. 536· ἐν. αἰτ. κατὰ μεταπλ. ἔγχλοα φλοιὸν αὐτόθι 676, ἔγχλοα ῥίζαν 885.

ἔγχλωρος, ον, ἔχων χρῶμα χλωρὸν ἢ ὠχροπράσινον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 12, 5, κτλ.

ἔγχνοος, ον, συνῃρ. **ἔγχνους, -ουν**, πλήρης χνοῦ, «γεμᾶτος ἀπὸ χνοῦδι», Νικ. Θ. 762.

ἐγχοδαῖα ἢ ἐγχόδια· «ἀθρόα» (Κύπριοι) Ἡσύχ.

ἐγχονδρίζω, χόνδρον ἐπιπάσσω ἢ καταπλάσσω, ἢ τὸν χόνδρον ἐναρμόζω, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. κατὰ τόπους 1. 3.

ἔγχονδρος, ον, ἐν μικροῖς χόνδροις, Λατ. grumosus, Διοσκ. 1. 83.

ἔγχορδος, ον, (χορδή) ἔχων χορδάς, «ὄργανα ἐντατά, ἔγχορδα» Πολυδ. Δ. 58.

ἐγχορεύω, χορεύω ἔν τινι τόπῳ, βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδίᾳ νικῶντας Ἕλληνας ἐγχορεῦσαι Πλούτ. 2. 332Β.

ἔγχος, τό, δόρυ, λόγχη, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἀποτελούμενον ἐκ δύο μερῶν, ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο αἰχμή, τὸ δὲ ἕτερον δόρυ, ἤτοι ἡ λόγχη ἡ μεταλλίνη καὶ τὸ φέρον αὐτὴν ξύλον ἢ «κοντάριον», Ἰλ. Ζ. 319 ἔνθα τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶναι ἑνδεκάπηχυ: τὸ δόρυ εἶναι συνήθως ἐκ ξύλου μελίας, κοινῶς «μελέγου», μείλινον ἔγχος, συχνὸν ἐν τῇ Ἰλ., πρβλ. ὡσαύτως **σταδαῖος, ὀπισθοβριθής**. — Τὸ ἔγχος ἐχρησίμευεν ὅπως τύπτῃ τις τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐξακοντίζῃ αὐτὸ κατ' αὐτοῦ μακρόθεν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ μεγάλου βάρους αὐτοῦ μόνον οἱ ῥωμαλεώτατοι τῶν ἀνδρῶν ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται αὐτό, καὶ μόνον ὅτε ἦσαν πλησίον τοῦ ἐχθροῦ: ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐθεωρεῖτο τὸ ἐντιμότατον ὅπλον. **ΙΙ.** ἐν γένει, πᾶν ὅπλον, ξίφος, συχνὸν ἐν Σοφ., ὡς ἐν Αἴ. 287, 658, 907, κτλ.· πτερωτὰ ἔγχη, βέλη, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1098· ἔτι καὶ ἐπὶ σφαίρας, ὡς ἡ τῆς Ναυσικάας, τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται Σοφ. Ἀποσπ. 872:—μεταφ., φροντίδος ἔγχος Σοφ. Ο. Τ. 170. (Κατὰ τὸν Κούρτ., συγγενὲς τῷ **ἀκή, ἄκων, αἰχμή**).

ἔγχουσα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **ἄγχουσα**, φυτὸν ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ἐρυθρὰ βαφή, Ἀριστοφ. Λυσ. 48, Ξεν. Οἰκ. 10, 2· ἄγχουσα ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 8, 3, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 3. Καθ' Ἡσύχ. «ἄγχουσα· ῥίζα τις (ᾗ) παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες».

ἐγχουσίζω, = **ἀγχουσίζω**, «ἐγχουσίζεται, ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον» Ἐτυμολ. Μ. 313. 31.

ἐγχράω καὶ **ἐγχραύω**, ὡς τὸ **ἐγχρίμπτω**, ὠθῶ εἰς .., Λατ. impingere, ἐνέχραυεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον Valck. Ἡρόδ. 6.75. **ΙΙ.** παθ. τις τύπος ὑπάρχει παρ' Ἡρόδ. 7. 145, ἦσαν δὲ πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι [ἐνν. πόλεμοι], ἐπικεχειρημένοι· ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἐγκεχειρημένοι (ἐκ τοῦ **ἐγχειρέω**).

ἐγχρεμετίζω, μέλλ. **-ίσω**, χρεμετίζω ἐντός τινος, ἐπὶ ἵππων χρεμετιζόντων ἐντὸς αὐλωτῶν φιμῶν καὶ ἀποτελούντων ἦχον προσόμοιον αὐλῷ, Πολυδ. Γ', 56.

ἔγχρεμμα, τό, τὸ ἐγχρεμπτόμενον, «ῥόχαλον», Πλούτ. 2. 82Β.

ἐγχρέμπτομαι, ἀποθ., ἐκβάλλω φλέγματα, ὑπέβηττε καὶ ἐχρέμπτετο μυχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 10.

ἐγχρήζω, ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, τοῖς ἔτι καθάρσεως καὶ περιρραντηρίων τῶν διὰ ὕδατος .. ἐγχρήζουσιν Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 10. 2, σ. 231, Γεωπ. 20. 19· — τὰ ἐγχρήζοντα, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ἀναγκαῖα, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22.

ἐγχρίμπτω ἢ ἐγχρίπτω (Wessel. Ἡρόδ. 2. 60), ἀόρ. **ἐνέχριμψα** Ἰλ., Ἡρόδ. — Παθ., Ἰλ., κτλ.· μέσ. μέλλ. **ἐγχρίμψομαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 939· ἀόρ. παθ. **ἐνεχρίμφθην** Ἰλ. (ἴδε **χρίμπτω**). Φέρω πλησίον εἰς, μετὰ τῆς παρεπομένης ἐννοίας τῆς βίας, προσωθῶ, προστρίβω διὰ τῆς βίας, προσεγγίζω, πλησιάζω τι εἴς τι, τῷ [τέρματι] σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα, «τούτῳ σὺ πάνυ πλησιάσας, ἔλαυνε ἐγγύθεν τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἅρμα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 334· οὕτως, ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, «πρὸς τὸν καμπτῆρα δέ σοι ὁ ἀριστερὸς ἵππος πλησιασάτω» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 338· ἐγχρ. τὴν βᾶριν τῇ γῇ, φέρω τὸ πλοῖον πλησιέστατα πρὸς τὴν ξηράν, Ἡρόδ. 2. 60· ἐγχρ. (ἐνν. τὴν ναῦν) τῷ αἰγιαλῷ ὁ αὐτ. 9. 98· ἐγχρ. τὸν ἵππον τῇ θηλέῃ ὁ αὐτ. 3. 85. **ΙΙ.** ἀμετάβ., πλησιάζω, τινὶ Σοφ. Ἠλ. 898: — ἀλλὰ τὸ παθ. εἶναι συνηθέστερον μετὰ τῆς σημασίας ταύτης, ἐγχριμφθείς, πλησιάσας ὅπως προσβάλῃ τινά, Ἰλ. Ν. 146· ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν Ρ. 405· αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, ἡ αἰχμὴ ὠσθεῖσα μέχρι τοῦ ὀστοῦ, Ε. 662· ἀσπίδ' (δηλ. ἀσπίδι) ἐνιχριμφθείς, «προσπελασθείς, ἐγγίσας» (Σχόλ.), Η. 272· νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον, «ἀδιαλείπτως συνέβαλλον καὶ ἀλλήλους ἀπέκτεινον» (Θ. Γαζῆς), Ρ. 413· οὕτω βραδύτερον, προσεγγίζω, ὑπάγω πολὺ πλησίον, ἐγχριπτόμενοι (ἐνν. τῇ γῇ), ἐπὶ ἰχθύων, Ἡρόδ. 2. 93· ἐγχρ. γυναικὶ = πλησιάζω ΙΙ. 3, ὁ αὐτ. 4. 113, ἴδε ἀνωτ.· ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα, καταδιώκουσα, Εὐρ. Ἱππ. 218· ἐπὶ ὄφεων, προσβάλλω, τινὶ Νικ. Θ. 336, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1512· ἐπὶ ἐλεφάντων, Ὀππ. Κ. 2. 535· οὕτω καὶ ἐπὶ νόσου, προσβάλλω ἰδιαίτερόν τι μέρος, Ἱππ. 654. 25. — Ἡ λέξις ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς Ἐπ. ποιητάς, τοὺς Ἴωνας πεζογράφους καὶ τοὺς μεταγενεστ. πεζούς, ὡς ἐν Ἀππ. καὶ Φιλοστρ.· — ἴδε Ruhnk. Τίμ. ἐν λ.

ἔγχρισις, εως, ἡ, (**ἐγχρίω**) τὸ ἐγχρίειν, περὶ ψηλαφίσεως καὶ ἐγχρίσιος Ἱππ. 24. 13. **ΙΙ.** ἐλαφρὸν τραῦμα, ἀμυχή, δῆγμα, Αἰλ. π. Ζ. 3. 22.

ἔγχρισμα, τό, χρῖσμα, μύρον, Ἱππ. 48. 25, Γλωσσ.

ἐγχριστέον, δεῖ ἐγχρίειν, Γεωπ. 16. 6.

ἔγχριστος, ον, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγχριόμενον, φάρμακον ... οὔτ' ἔγχριστον ... οὔτ' ἐπίπαστον Θεόκρ. 11. 2· εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 18· πρβλ. Blomf. Αἰσχύλ. Πρ. 488.

ἐγχρίω [ῑ], τρίβω, χρίω, τινὶ Ἀθήν. 542D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 107· μεταφ., ψευδηγόροις φήμαις ἐγχρίειν ἔπη Λυκόφρ. 1455: Μέσ. ἀλείφομαι, ἐπὰν δὲ τὸ θηρίον ἐγχρίσηται τοῦ ἰξοῦ, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐζωγροῦντο οἱ πίθηκοι, Στράβων 699, κτλ.: — Παθ., ἰὸς ἐγχρισθείς, δηλητήριον εἰσαχθὲν διὰ τοῦ κέντρου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 54. **ΙΙ.** ἐμπήγω, τὸ κέντρον αὐτόθι 6. 20. **ΙΙΙ.** κεντῶ, ἐγκεντρίζω, τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· ἴδε **χρίω** ΙΙΙ· — «ἐγχρίει· τύπτει, ἐγκεντρίζει», Ἡσύχ.

ἐγχρονίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**: — χρονίζω, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, βραδύνω, Θουκ. 3. 27· περὶ τόπον Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392· ἐγχρονίσας, χρονοτριβήσας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 815. 7· ἐγχρ. πρὸς τὸν γάμον Ἀριστ. Ῥητ. 3. 10, 7· τινί, ἔν τινι, Πολύβ. 15. 36, 6, ἐν τόπῳ Δίων Κ. 44. 46: — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., Πλάτ. Ἐπιστ. 362Α. **ΙΙ.** καθίσταμαι χρόνιος, ἐγχρονίζει τὸ ἐμπύημα Ἱππ. Προγν. 42. 35: οὕτως ἐν τῷ παθ. ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα Πλάτ. Γοργ. 480Α, πρβλ. Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 7. 7, 1.

ἐγχρονισμός, ὁ, βραδύτης, ἀργοπορία, Ὀρειβάσ., Ἀέτ.

ἐγχρονιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγχρονίζω**, δεῖ ἐγχρονίζειν, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 356, ἔκδ. Mi.

ἔγχρονος, ον, ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου γενόμενος: «ἐγχρόνῳ, οὐ τὸ εἶναι μετρητὸν ὑπὸ χρόνου» Ζωναρ. σ. 720, Σουΐδ. — Ἐπίρρ. **-νως** Ἰουστ. Μάρτ. σ. 182Α.

ἐγχρύσεος = **ἔγχρυσος**, Ἐπιγρ. Σελινοῦντος, Benndorf et Metop. v. Sel. σ. 34.

ἔγχρυσος, ον, χρυσοῦς, ὅπλον Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 35· στολὴ Φιλόστρ. 796· πρόσοψις Διόδ. 3. 39.

ἐγχρώζομαι, παθ. μετὰ πρκμ. **ἐγκέχρωσμαι**, ἐγχρωματίζομαι ἀνεξιτήλως, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 4. 6: — μεταφ. συνενοῦμαι, συγκιρνῶμαι, συγχωνεύομαι, πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8· νόμον τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν πολιτῶν ἐγχρώζεσθαι δεῖ Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. σ. 269. 56.

ἐγχυλίζω, μεταβάλλω εἰς χυλὸν (διὰ τῆς πιέσεως), Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 11, 14.

ἐγχύλισμα, τό, ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ ἐκθλιβόμενος χυλός, Διοσκ. 1. 133, μετὰ διαφ. γραφ. **χύλισμα**.

ἔγχυλος, ον, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ χυλόν, τὰ ὄσπρια θερίζουσιν ἐγχυλότερα καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι συλλέγειν, ξηρανθέντα γὰρ διαρρεῖ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 13, 3: — «ζουμερός» γευστικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπεξηραμμένος, τὰ κρεάδι' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα, ἔγχυλα δ' ἀτρεμεῖ καὶ δροσώδη Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 12. — Ἐπίρρ. **-λως** Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. 8. σ. 156.

ἐγχύλωσις, ἡ, παροχέτευσις τοῦ χυλοῦ, Ἀρετ. π. Χρ. Παθ. 2. 12. σ. 135.

ἔγχυμα, τό, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγχεόμενόν που, π. χ. εἰς τὰ ὦτα, τὴν ῥῖνα κτλ.: — **ἐγχύματα** = ἔγχυτα φάρμακα, Γαλην. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐγχύματα· πλακούντων εἶδος».

ἐγχῠμᾰτίζω, μέλλ. **-ίσω**, χέω ἐντός, ἐγχέω, ὀπὸν Κυρηναϊκὸν ἀνέντες ὕδατι ... ἐγχυματίζουσι Γεωπ. 4. 7, 3· μνημονεύεται τὸ ῥῆμα καὶ ἐκ τοῦ Διοσκ.—Ρηματ. ἐπίθ. **-ιστέον**, πρέπει τις νὰ ἐγχύσῃ, νὰ ποιήσῃ ἔγχυσιν, Γεωπ. 18. 17, 1. **II**. ἐγχ. τινά, θεραπεύω δι' ἐγχύσεων, Ἱππιατρ.

ἐγχῠματισμός, ὁ, ἔγχυσις, Ἱεροκλ. ἐν Ἱππιατρ. σ. 6.

ἔγχῡμος, ον, ὑγρός, ἔγχυμα χυμῷ Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 744C· ὁ περιέχων χυμόν, σάρκα ἔγχυμον καὶ μαλακὴν Πλάτ. Τίμ. 74D, πρβλ. Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 1.

ἐγχύμωσις [ῡ], ἡ, διανομὴ τῶν χυμῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Β', 1037· — ἴδε **ἐκχύμωσις**.

ἐγχύνω, μεταγ. τύπος τοῦ **ἐγχέω**, Λουκ. Εἰκ. 29, κτλ., Λοβ. Φρύν. 726.

ἔγχῠσις, εως, ἡ, (ἐγχέω) τὸ ἐγχεῖν, χύνειν ἐντός, Πλούτ. 2. 38Ε.

ἔγχῠτος, ον, ὁ ἐντὸς χεόμενος, ἔγχυτον χηνὸς ἄλειφα ξὺν ἐλαίῳ Ἱππ. 603. 25, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3. **II**. **ἔγχυτος** (ἐνν. πλακοῦς), ὁ, πλακοῦς χυθεὶς εἰς σχῆμά τι, Λατ. enchytus, Ἱππῶν. ἐν Ἀποσπ. 21, Μένανδ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 9, πρβλ. Ἀθήν. 644C, κἑξ. **2**) **ἔγχυτον**, τό, = **ἔγχυμα**, Ἱππῶναξ 28, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 10.

ἐγχυτρίζω, ὡς τὸ **καταχυτρίζω**, χυτρίζω, ἐκθέτω βρέφος ἐν χύτρᾳ, ἐν πηλίνῳ ἀγγείῳ·—«ἐγχυτρίζειν· ἐκτιθέναι βρέφος ἐν χύτρᾳ» Ἡσύχ., ἴδε σημείωσ. Pierson ἐν Μοίρ. σ. 138· ἐντεῦθεν, ἀποτελειώνω, «ξεκάμνω», ἀποκτείνω, καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης· ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς· «ἀποκτενεῖς· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παιδίων» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Σφ. 289.

ἐγχυτρίστρια ἢ **ἐγχύτρια**, ἡ, γυνὴ συναθροίζουσα ἐν χύτρᾳ τὰ ὀστᾶ τῶν καέντων νεκρῶν, Πλάτ. Μίνως 315D, ἴδε Βοίκχιον ἐν τόπῳ· ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. (Σφ. 288) «ἐγχύτριαι, αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. Μίνως ἢ περὶ Νόμου ... ἐγχυτρίας δὲ λέγεσθαι καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου καὶ τὰς θρηνητρίας». **II**. γυνὴ ἐκθέτουσα βρέφη, «ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη» (πρβλ. **ἐγχυτρίζω**) Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἔγχωμα, τό, ἡ ἰλύς, τὸ χῶμα ὅπερ καταλείπει ποταμός, Πολύβ. 4. 39, 9.

ἐγχώννῡμι ἢ **-ύω**, μέλλ. **-χώσω**: — πληρῶ διὰ χώματος, ἐπὶ ποταμῶν, Πολύβ. 4. 40, 4·— ἐγχ. τάφρον Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 36. **II**. ἐγχέω, ἐπιρρίπτω χῶμα, εἰς τάφρον αὐτόθι 2. 75, πρβλ. Διόδ. 17. 42.

ἐγχωρέω, παρέχω χῶρον, ἐπιτρέπω, ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ, μετ' ἀπαρ., Λυσ. 175. 33, Ξεν. Ἱππ. 12. 13· ἀπολ., ὅσον ἡ δεκάτη ἐνεχώρεε, ὅσον ἐπέτρεπον αὐτῇ τὰ χρήματα τῆς δεκάτης, Ἡρόδ. 2. 135· ἐὰν ἐγχωρῇ τὸ ὕδωρ (δηλ. τὸ ἐν τῇ κλεψύδρᾳ) Δημ. 1094. 3. **2**) **ἐγχωρεῖ**, ἀπροσώπως, ἐπιτρέπεται, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἐγχ. αὐτῷ εἰδέναι Ἀντιφῶν 112. 18, πρβλ. 140. 12, Πλάτ. Πρωτ. 321D, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 16, κτλ.· οἷς ἐγχ. ὑβρισταῖς εἶναι Λυσ. 169. 35·— ὡσαύτως ἀπολ., ἔτι ἐγχωρεῖ, ὑπάρχει ἔτι καιρός, Πλάτ. Φαίδων 116Ε· οὐκέτι ἐγχωρεῖ Δημ. 52. 7· συχνὸν παρ' Ἀριστ. = **ἐνδέχεται**·— οὕτως, ἐγχωροῦν ἐστι Παυσ. 3. 24, 11.

ἐγχώριος, ον, ὡσαύτως **η** ἢ **α, ον**, Ἡρόδ. 6. 35, Πινδ. Ο. 5. 25 (χώρα):—ὁ ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ ἐκ τῆς χώρας, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ἐσθὴς ἐγχωρίη Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐγχωρία λίμνα Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐγχ. θεοί, δαίμονες, ἥρωες Αἰσχύλ. Θήβ. 14, Ἀγ. 810, Σοφ. Τρ. 183, Θουκ. 2. 74· κάρτα δ' ἔστ' ἐγχ., ἀληθῶς γνήσιος Θηβαῖος, Αἰσχύλ. Θήβ. 413· ἐγχ. πυροί, ἀντίθετον τῷ ἐπείσακτοι, Ἀριστ. π. Θαυμ. 82· ἐπὶ ἀνέμων, ἐπιχωριάζων, ἐπικρατῶν ἐν τῷ τόπῳ, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 12, 11. **2**) ὡς οὐσιαστ., κάτοικος, ἔνοικος, ἐγχ. τῆσδε γῆς Σοφ. Ο. Κ. 871, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1167· οἱ ἐγχ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 10. **3**) **τὸ ἐγχώριον** ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, Θουκ. 4. 78. **II**. ἀνήκων εἰς τὴν χώραν ἢ ἐκ τῆς χώρας, ἀγροτικός, δι. γρ. ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 342.

ἔγχωρος, ον, (χώρα) = τῷ προηγ., Σοφ. Φ. 692, Ο. Κ. 125.

ἐγχωρούντως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ **ἐγχωρέω**, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 1014, ἔκδ. Ml.

ἔγχωσις, εως, ἡ, πλήρωσις διὰ καθιζημάτων ἰλύος ἢ χώματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 22, Πολύβ. 4. 39, 10, κτλ.

ἐγχωστήριος, ον, χρήσιμος πρὸς πλήρωσιν, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 36.

ἐγώ, προσωπ. ἀντων. τοῦ α' προσ.—Ἐπ. **ἐγὼν** πρὸ φωνηέντων (παρὰ δὲ Δωριεῦσι καὶ πρὸ συμφώνων, Ἐπίχ. 64 Ahr., Σώφρων 39, Ἀριστοφ. Ἀχ. 748, 754, ἀλλ' ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ παροξυτόνοις **ἔγων** Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. σ. 64), σπανιώτατα παρ' Ἀττ., ὅδ' ἐγών, οἰοῖ Αἰσχύλ. Πέρσ. 931· μετ' ἐπιτάσεως **ἔγωγε**, Λατ. equidem, ἐγὼ βεβαίως, ἐγὼ τοὐλάχιστον, ὅσον δι' ἐμέ, βεβαίως, τῷ ὄντι· ἀλλὰ πολλῷ συνηθέστερον τοῦτο παρ' Ἀττ. ἢ παρ' Ὁμήρ.· Δωρ. **ἐγώγα, ἐγώνγα**, Ἀλκμὰν 65, Ἀριστοφ. Ἀχ. 736, Λυσ. 986· Βοιωτ. **ἱώνγα, ἱώγα** Ἀριστοφ. Ἀχ. 898· Λακων. καὶ Ταραντ. **ἐγώνη** Ἡσύχ., Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 524. **II**. διάφορος ῥίζα ΜΕ ἀναφαίνεται ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, δηλ. γεν. **ἐμοῦ** καὶ ἐγκλιτ. **μου**· Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἐμέο, ἐμεῦ, μευ**, ὡσαύτως **ἐμέθεν** Ἰλ. Α. 525, Εὐρ. Ἑλ. 177 (λυρικ.)· **ἐμεῖο** Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 956, 1027, κ. ἀλλ.· **μέθεν** Σώφρων 46 Ahr.· Δωρ. **ἐμέος, ἐμεῦς** Ἐπίχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 365· Βοιωτ. **ἐμοῦς** Κόρινν. 33· ὡσαύτως **ἐμείω, ἐμείως, ἐμῶς** Ἀπολλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — δοτ. **ἐμοὶ** καὶ ἐγκλιτ. **μοι**· Δωρ. **ἐμὶν** Ἐπίχ. 94. 9 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 733, Θεόκρ. 4. 30· **ἐμίνη**, «συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι» Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 104Β·— αἰτ. **ἐμὲ** καὶ ἐγκλιτ. **με**. **III**. Δυϊκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. **νῶϊ** (πρβλ. τὸ Λατ. nos), ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμᾶς τοὺς δύο, Ὁμ. καὶ Ἰων.· Ἀττ. **νώ**, ὅπερ ὅμως εὕρηται καὶ ἐν Ὀδ. Ο. 475., Π. 306· **νῶε** Ἀντίμαχ.· γεν. καὶ δοτ. **νῶιν**, Ἀττ. **νῷν**· **νῶϊν** = **ἡμῖν** Κόϊντ. Σμ. 1. 213, κτλ. **IV**. Πλ. ὀνομ. **ἡμεῖς** (τὸν Ἰων. τύπον **ἡμέες**, ὡς εὕρηται ἐν χειρογρ. τοῦ Ἡροδ. ἀποδοκιμάζει ὁ Δινδ. de Dial. Hdt. σ. 20)· Αἰολ. **ἄμμες** Ὀδ. Ι. 303, Ἀλκαῖος 18, Πινδ. Π. 4. 256· Δωρ. **ἀμὲς** Ἐπίχ. 94. 6, Ἀριστοφ. Λυσ. 168.— Γεν. **ἡμῶν**, Ἰων. **ἡμέων, ἡμείων** (Ὀδ. Ω. 170)· Αἰολ. **ἀμμέων** Ἀλκαῖος 93· Δωρ. **ἀμέων** Ἀλκμὰν 50, **ἀμῶν** Ἐπίχ. 147, Ἀριστοφ. Λυσ. 168, Θεόκρ. 2. 158.— Δοτ. **ἡμῖν**, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡσαύτως **ἡμὶν** (ῐ) χάριν τοῦ μέτρου, τοῦτό γ' ἧμιν Σοφ. Ο. Κ. 25 (ἤ, ὥς τινες γραμματικοὶ ἔγραφον αὐτήν, **ἧμιν**), οὐδαμοῦ παρ' Εὐριπ., συχν. παρὰ Σοφ., ἀλλὰ σπανίως παρὰ Κωμ., Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 386· Αἰολ. καὶ **ἄμμιν, ἄμμι**, Ἰλ. Α. 384, Ἀλκαῖος 12, 19, 76, Πινδ. Π. 4. 275, Αἰσχύλ. Θήβ. 156· Δωρ. **ἀμὶν** Ἀλκμὰν 66, Αἰσχύλ. Εὐμ. 347, Ἀριστοφ. Λυσ. 1081· μετὰ ῑ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 821, Θεόκρ., ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γράφηται **ἀμῖν**, Ahr. π. Δωρ. σ. 260. — Αἰτ. **ἡμᾶς** (καὶ **ἥμας** Ὀδ. Π. 372)· Ἰων. **ἡμέας**· Αἰολ. **ἄμμε** Ἰλ. Α. 59, Σαπφὼ 115, Θεόκρ. 8. 25· Δωρ. **ἀμὲ** Ἐπίχ. 97 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 759, Λυσ. 95, 1099.— Περὶ τῶν διαλεκτικῶν τούτων ποικιλιῶν ἴδε Ἀπολλώνιον περὶ Ἀντωνυμ. σ. 324 - 387, Ahr. π. Αἰολ. σ. 123 κἑξ., π. Δωρ. 247 κἑξ. (Πρβλ. Σανσκρ. aham (**ἐγών**), Λατ. ego, Γοτθ. ik, Παλαιο-Σκανδιν. ek, Ἀγγλο-Σαξον. ic, κτλ.· καὶ πρὸς τὰ **ἐ-μέ, με**, πρβλ. Σανσκρ. mâm, mâ, Γοτθ. καὶ Παλαιο-Σκανδιν. mik, Ἀγγλο-Σαξον. mec, κτλ.) Χρῆσις: συχν. ἐν ἀποκρίσεσιν ὡς βεβαιωτ. μάλιστα ἐν τῷ τύπῳ **ἔγωγε**, Σοφ. Τρ. 1248, Πλάτ., κλ.· οὗτος ἐγώ, Λατ. ille ego, ἰδοὺ ἐγώ, Πινδ. Ο. 4. 37· ὅδ' ἐκεῖνος ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 138· σπανίως μετ' ἄρθρου, τὸν ἐμέ, ἐμαυτόν, ἐμὲ αὐτόν, Πλάτ. Θεαίτ. 166Α, Σοφ. 239Α, Φίληβ. 20Β· τίς ὢν οὗτος ὁ ἐγὼ τυγχάνω; Πλούτ. 2. 1119Α· τί τοῦτ' ἐμοί; ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; Λατ. quid mea hoc refert? Ἀριστοφ. Θεσμ. 498, κτλ.· πρβλ. **σύ**.

ἐγῷδα, ἐγῷμαι, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι**.

ἐγών, ἐγώνγα, ἐγώνη, διαλεκτικοὶ τύποι τοῦ **ἐγώ, ἔγωγε**, ὃ ἴδε.

ἐδάην, ης, η, ἀόρ. β' τοῦ ***δάω**, Ὁμ.

ἐδάμην, ης, η, Ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **δαμάω**, Ἰλ.

ἐδᾰνός, ή, όν, ἐδώδιμος, ἐδεστός, βρώσιμος·—**ἐδανόν**, τό, τροφή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1407.

ἑδᾰνός, ή, όν, ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐλαίου, Ἰλ. Ξ. 172, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 63, ἔνθα οἱ ἄριστοι τῶν γραμματικῶν σχετίζουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ **ἡδύς, ἥδομαι, ἁνδάνω** (ὃ ἴδε), γλυκύς, ἴδε Heyne 6. σ. 557, Κούρτ. 252: ἀλλ' ὁ Βουττμ. (λεξίλ. ἐν λ. **ἑανός**) πρὸς τὸ **ἐΰς**, ἔξοχος, λαμπρός.

ἐδαφιαῖος, α, ον, ὁ μέχρι ἐδάφους, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 211.

ἐδᾰφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐξομαλύνω, ἰσοπεδῶ, κτυπῶ καὶ καθιστῶ στερεὸν τὸ ἔδαφος ὡς ἀλώνιον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 3, 1:— Παθ., ὁ αὐτ. Αἰτ. Φυτ. 4. 8, 2. **II**. κατεδαφίζω, καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 44, πρβλ. Ἑβδ. (Ψ. ρλς', 9).

ἐδάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔδαφος**, χωρίον συγγραφέως ἐν βιβλίῳ, Εὐστ. 1532. 63.

ἔδᾰφος, εος, τό: (ἴδε ἐν λ. **ὀδός, ὁδός, οὖδας**) — ὁ πυθμήν, τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις παντὸς πράγματος, Θουκ. 1. 10· ἔδαφος νηός, τὸ ἐντὸς κοῖλον τῆς νεώς, τὸ κατώτατον κύτος αὐτῆς, Ὀδ. Ε. 249· ἔδαφος πλοίου Δημ. 883. 22, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6· ἔδ. ποταμοῦ, θαλάττης Ξεν. Κύρ. 7. 5, 18, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 4. 8, 18· ποτηρίου Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 2. **2**) τὸ κατάγειον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ δάπεδον, οἴκου Ἡρόδ. 8. 137· καθαιρεῖν εἰς τὸ ἔδαφος, κατεδαφίζειν, Θουκ. 3. 68. **3**) τόπος, γῆ, περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους ἀγωνίζεσθαι Αἰσχίν. 72. 41, πρβλ. Δημ. 809, ἐν τέλει· ἐχθρὸς τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει Δημ. 99. 19., 134. 14: — ὡσαύτως γῆ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 11, 8, κτλ.· πλ., ἐδάφη, γαῖαι, χωράφια (ὡς κτήματα), Ἰσαῖος 88. 22, πρβλ. Δημ. 803, ἐν τέλει, Συλλ. Ἐπιγρ. 162. 17. **4**) μεταφ. τὸ ἀρχικὸν κείμενον συγγράμματος, τὸ πρωτότυπον, Γαλην. τ. 17. 1, σ. 909Κ.

ἐδδικαστηρίο (= **ἐκ δικαστηρίου**, ἢ **ἐν δικαστηρίῳ**), Ἐπιγρ. Γόρτυν. Κρήτης ἐν Rev. arch. 1863, VIII, σ. 441· ἴδε Λεξ. Ἀθησ. λ. Κουμανούδη ἐν λέξει.

ἐδέατρος, ὁ, ἐν Πέρσαις, ὁ προσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας

ἕνεκα, προγεύστης, ἐπιμελητὴς δείπνου, = **θαλίαρχος**, Ἀθήν. 171B, πρβλ. Ἐτυμολ. Μ. 315. 37, Σουΐδ. ἐν λέξει:—πρβλ. **δαιτρός**.

ἐδέγμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **δέχομαι**.

ἐδεδέατο, ἴδε **δέω**, δένω.

ἐδεδμήατο, ἴδε **δέμω**.

ἐδέθλιον, τό, = **ἔδεθλον**, Καλλ. Ἀπ. 62, Ἀπολλ Ῥόδ. Δ. 630.

ἔδεθλον, τό, = **ἔδαφος**, Ἀντιμ. Ἀποσπ. 87, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 331· τόδε νάσω ἔδ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 4923. 9· τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ τὸν Αὐρᾶτον (Auratus) ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 776 ἀντὶ **ἐσθλά**.

ἐδείδιμεν, **-δίσαν**, ἴδε **δείδω**.

ἔδεκτο, ἴδε **δέχομαι**.

ἔδεσμα, τό, (ἔδω), φαγητόν, τροφή, Πλάτ. Τίμ. 73Α, Ἀντιφ. ἐν «Ἀλιευομένῃ» 1. 10· πληθ., ἐδώδιμα, «φαγώσιμα», Βατραχομ. 31, Πλάτ. Πολ. 559Β:—ὑποκορ. **ἐδεσμάτιον**, τό, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 41.

ἐδεσματο-θήκη, ἡ, ὀψοφυλάκιον, «κελλάρι», Πολυδ. Ι', 93, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 76.

ἐδεσματο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐδέσματα, ἐδεσματοφόρος πήρα Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως Cod. Coisl. 278, φύλλ. 215 v°.

ἐδεστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ φάγῃ, Πλάτ. Κρίτων 47Β, Πρωτ. 314Α.

ἐδεστής, οῦ, ὁ, τρώγων, Ἡρόδ. 3. 99, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀλιευομένῃ» 1. 15.

ἐδεστός, ή, όν, ἐδώδιμος, φαγώσιμος, ζῷον Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 15· **τὰ ἐδεστά**, τὰ ἐδώδιμα, τὰ φαγώσιμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 475. 19, Πλάτ. Τίμ. 72Ε. **II**. φαγωθείς, Σοφ. Ἀντ. 206· καταναλωθείς, ὁ αὐτ. Τρ. 677.

ἐδήδοκα, **ἐδήδεσμαι**, **ἐδήδοται**, **ἐδηδώς**, ἴδε τὰ ῥήματα **ἔδω**, **ἐσθίω**.

ἐδηδών, όνος, ἡ, = **φαγέδαινα**, Ἡσύχ.

ἐδητύς, ύος, ἡ, τροφή, φαγητόν, παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει: πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, ἐκορέσθησαν ἐσθίοντες καὶ πίνοντες, Ἰλ. Α. 469, κτλ.· πλὴν ἐν Ὀδ. Ζ. 250, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.

ἔδμεναι, ἴδε **ἔδω**.

ἐδνάομαι, ἴδε **ἐδνόω**.

ἔδνιος, α, ον, γαμήλιος, «ἔδνιος χιτών· ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσιν» Ἡσύχ.

ἔδνον, τό, Πινδ. Ο. 9.16, Καλλ. Ἀποσπ. 193, Ἀνθ. Π. παράρτ. 298, Ὀρφ. Ἀργ. 876· ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ πληθ. **ἔδνα**, **ἔεδνα**:—Λέξις Ἐπ. σημαίνουσα τὰ γαμήλια δῶρα, ἃ ὁ μνηστὴρ προσέφερεν εἰς τὴν νύμφην ἢ τοὺς γονεῖς αὐτῆς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων· ἡ δὲ τῆς νύμφης προὶξ ἐλέγετο **φερνὴ** (πρβλ. τὸ παλαιὸν ἐν Σκανδιναυΐᾳ ἔθιμον, Dasent Burn Njal, xxvii)· ὄπυιε, πορὼν, ἀπερείσια ἔδνα Ἰλ. Π. 178· ἠγάγετο ... ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα αὐτόθι 190, πρβλ. Χ. 472· μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος Ὀδ. Π. 391., Φ. 161· εἰσόκε μοι .. πατὴρ ἀποδῷσιν ἔεδνα Θ. 318· ἴδε τὴν λέξιν **ἀνάεδνος**· σπάν. παρ' Ἀττ., ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πείθων δάμαρτα Αἰσχύλ. Πρ. 560. **II**. ἐν Ὀδ. Α. 277., Β. 196, ἔεδνα, φαίνεται ὅτι εἶναι δῶρα προσφερόμενα εἰς τὴν νύμφην ὑπὸ τῶν περὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, διότι τὸ οἱ δὲ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δηλοῖ τοὺς μνηστῆρας, ἴδε Nitzsch ἐν τόπῳ· οὕτως ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 2, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 16: ἀλλά, **III**. ἐν Πινδ. Π. 3. 167, Ὀρφ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ. σημαίνει γαμήλια δῶρα διδόμενα εἰς τὸ νεόγαμον ζεῦγος ὑπὸ τῶν κεκλημένων εἰς τὸν γάμον φίλων αὐτῶν. (Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις αὕτη εἶχε τὸ δίγαμμα **ἔϜεδνα**, **Ϝέδνα**, **ἀνάϜεδνος**· ὥστε ἡ ῥίζα πιθανῶς ἦν ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ **ἡδύς**, **ἀνδάνω**· πρβλ. **μείλια** ἐκ τοῦ **μέλι**· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 252).

ἐδνο-φορέω, φέρω γαμήλια δῶρα, Εὐστ. 1414. 49.

ἐδνόω μέλλ. **-ώσω**. (**ἔδνον**), προικίζω, ἀμῖν ἕδνωσε θύγατρας Θεόκρ. 22.147· οὕτω τὸ μέσ. παρ' Ὁμ., ἐπὶ πατρὸς προικίζοντος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα Ὀδ. Β. 53· ἐδνώσομαί τε θυγατέρ' (οὕτως ὁ Ἕρμαννος ἀντὶ ἐδνάσομαι) Εὐρ. Ἑλ. 933. **II**. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, νυμφεύομαι, ἐδνώσαιτο γυναῖκα Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἐδνωτή, ἡ, μνηστή, «ἐδνωτήν· ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ» Ἡσύχ.

ἐδνωτής, Ἐπ. **ἐεδνωτής**, οῦ, προικοδότης, ἐπεὶ οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν Ἰλ. Ν. 382.

ἔδομαι, μέλλ. τοῦ **ἐσθίω**, Ὁμ.

ἔδον, Ἐπ. καὶ Δωρ. γ' πληθ. ὁριστ. ἀορ. β' τοῦ **δίδωμι**. **II**. παρατ. τοῦ **ἔδω**.

ἕδος, εος, τό, Ἐπ. δοτ. πληθ. **ἑδέεσσι** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 78 (ἕζομαι):—τόπος ἔνθα δύναται νὰ καθίσῃ τις: **1**) ἕδρα, θρόνος, κάθισμα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων Ἰλ. Α. 534, 581, Ι. 194, κτλ. **2**) οἰκητήριον, ἕδρασμα, μάλιστα τῶν θεῶν, ἐς Ὄλυμπον .., ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστὶ Ἰλ. Ε 360· ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον αὐτόθι 367· ὡσαύτως περιφρ., ἕδος Οὐλύμποιο ἀντὶ Ὄλυμπος Ἰλ. Ω. 144, Πινδ. Ο. 2. 24· ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ τῶν κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων, Θήβης ἕδος Ἰλ. Δ. 406· Ἰθάκης ἕδος Ὀδ. Ν. 344· ἕδος Μάκαρος, ἡ κατοικία αὐτοῦ, ἔνθα διαμένει, Ἰλ. Ω. 544· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.:—μεταγεν. ἕδη, κυρίως ἐπὶ ναῶν, Πλάτ. Φαίδων 111Β· ὡσαύτως, ἔποικον ἕδος, περιφρασ. ἀντὶ ἐποικία, Αἰσχύλ. Πρ. 411, ἔνθα ὁ ποιητὴς ὑποδηλοῖ τὰς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλ. ἀποικίας. **3**) ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται, πατρῷα .. ἕδη θεῶν Σοφ. Ἠλ. 1374· δαιμόνων ἕδη σέβων Ο. Τ. 886, ἔνθα ἴδε τὴν ἐκτενῆ σημείωσιν τοῦ Jebb, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 25 (ἔνθα ἴδε Βοίκχ.), 491, Διον. Ἀλ. 1. 47, Ruhnk. Τίμ.· δυνατὸν νὰ ἔχῃ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ἐν Ἰσοκρ. 310Β, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 5, Παυσ. 8. 46, 2, ἂν καὶ πιθανώτερον νὰ σημαίνῃ ναόν. Ἡ σημασία ναοῦ ἢ ἀγάλματος εἶναι ἡ μόνη ἀπαντῶσα παρὰ πεζογράφοις, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ καθίσματος συνήθως κεῖται ἡ λέξις **ἕδρα**. **4**) θεμέλιον, βάσις, βάθρον, Ἡσ. Θ. 117, Ἀνθ. Π. παραρτ. 373. 6. **II**. ἡ πρᾶξις τοῦ καθέζεσθαι, οὐχ ἕδος ἐστί, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ καθίσῃ τις, Ἰλ. Λ. 647, Ψ. 205· πρβλ. **ἕδρα** II.

ἔδουκε (= **ἔδωκε**) Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Heuz. et Daum. Expéd. arch. en Macédoine, ἀρ. 200.

ἐδοῦμαι, μέλλ. τοῦ **ἕζομαι**.

ἕδρα, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἕδρη**, ἡ, (ἕδος): **I**. μέρος ἔνθα κάθηταί τις: **1**) θρόνος, κάθισμα, Ἰλ. Τ. 77, Ὀδ. Γ. 7· ἀγοραί τε καὶ ἕδραι (ἀλλ' ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἐνταῦθα «ἐκκλησίαι καὶ συνέδρια») Ὀδ. Θ. 16, πρβλ. Γ. 31· κάθισμα τιμῆς, πρωτοκαθεδρία, περὶ μέν σε τίον .. ἕδρῃ τε κρέασίν τε Ἰλ. Θ. 162., Μ. 311· οὕτως, ἕδραις γεραίρειν τινὰ Ξεν. Κύρ. 8.1, 59· τιμίαν ἕδραν ἔχειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 854· ἀρχή, ἐξουσία, θρόνος, ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον ὁ αὐτ. Πρ. 201· θακεῖν παγκρατεῖς ἕδρας, καθῆσθαι ἐπὶ παντοδυνάμου θρόνου, αὐτόθι 389, πρβλ. Πέρσ. 466. **2**) οἰκητήριον, συχνὸν κατὰ πληθ., Πινδ. Ο. 7. 140, Π. 11. 95, κτλ.· μάλιστα ὡς οἰκητήριον θεῶν, ἱερόν, ναός, Πίνδ. Ι. 7 (6). 61, Αἰσχύλ. Ἀγ. 596, κτλ.· πρβλ. **ἕδος**·—νέοικον ἕδραν, νεωστὶ συνοικισθεῖσαν πόλιν, λέγει δὲ τὴν Καμαρῖναν ἢ Καμάριναν πόλιν τῆς Σικελίας, Πίνδ. Ο. 5. 19· ναύλοχοι ἕδραι, τὸ μέρος ἔνθα ναυλοχοῦσι νῆες, Σοφ. Αἴ. 460· περιφρ., Παρνησοῦ ἕδραι, ἀντὶ Παρνησός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 11, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 557· βλεφάρων ἕδρα, ὁ ὀφθαλμός, Εὐρ. Ῥῆσ. 8· ὄμματος ἕ. 554. **3**) τὸ μέρος ἢ ὁ τόπος πράγματός τινος, ἐξ ἕδρας, ἔξω τῆς θέσεώς του, Εὐρ. Βάκχ. 928· τὴν τοῦ ἥπατος ἕδραν, τοῦ σπλάγχνου, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 67Β, 72C, κτλ.· ἐκ τῆς ἕδρας ὠθεῖν αὐτόθι 79Β· ἔχειν ἕδραν, τηρεῖν τὴν θέσιν αὐτοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· ἕδραν στρέφειν, λυγίζεσθαι ὥσπερ οἱ παλαισταί, Θεοφρ. Χαρ. 27· ἴδε **ἑδροστρόφος**:—πυθμήν, θεμέλιον, βάσις, Πλούτ. Δημήτρ. 21. **4**) ἡ ἕδρα τοῦ ἵππου, ἡ ῥάχις, δηλ. τὸ μέρος ἐφ' οὗ κάθηται ὁ ἱππεύς, Ξεν. Ἱππ. 5. 5., 12. 9, Ἱππαρχ. 4, 1· πρβλ. **ἑδραῖος** I. 2. **5**) **ἕδραι**, τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος, ἐν οἷς ἀναφαίνονται οἰωνοί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 117 (ἔνθα ἴδε Ἕρμανν.), Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 596· πρβλ. Ἡρόδ. 7. 37, ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν .. ἕδρην. **6**) τὸ μέρος τοῦ σώματος ἔνθα ἑδράζεται πάθος τι, Ἰατρ. **II**. τὸ καθῆσθαι, τὸ νὰ κάθηταί τις, ἕδραν ἔχειν, καθῆσθαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 41· ἐπὶ ἱκετῶν, Σοφ. Ο. Τ. 13 (πρβλ. **θοάζω**), Ο. Κ. 112. **2**) ἕδραν ἔχειν = καθῆσθαι, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ἐντεῦθεν, ἀπραξία, ἀδράνεια, βραδύτης, χρονοτριβή, ὡς τὸ **ἕδος** II, περιημέκτεε τῇ ἕδρῃ Ἡρόδ. 9. 41· ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ Θουκ. 5. 7· οὐχ ἕδρας ἀκμὴ Σοφ. Αἴ. 811· οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς Βακχυλ. Ἀποσπ. 15 [23]· οὐκ ἔργον ἕδρας Εὐρ. Ὀρ. 1291. **3**) ἐπὶ στάσεως, γονυπετεῖς ἕδραι, γονάτισμα, Εὐρ. Φοίν. 293· βέλεος ἕδρη, τὸ μέρος ἔνθα τὸ βέλος ἐμπήγνυται εἰς τὸ ὀστοῦν ἀποτελοῦν ὁμαλὴν ὀπὴν ἄνευ ῥηγμάτων, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 900. **4**) ἡ συνεδρία συμβουλίου τινὸς ἢ σωματείου, κτλ., εὐθὺς ἐξ ἕδρας, εὐθὺς ἐγερθεὶς ἐκ τῆς συνεδρίας, Σοφ. Αἴ. 780, πρβλ. 749, (ἀλλὰ τί μ' αὖ .. ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; πρὸς τί πάλιν .. ταράσσετε τὴν ἡσυχίαν μου; αὐτόθι 788)· ἕδραν ποιεῖν, ποιεῖν συνεδρίαν, Ἀνδοκ. 15. 9. **III**. τὰ ὀπίσθια, ἡ πυγή, Ἡρόδ. 2. 87, Ἱππ. Ἀφ. 1253, κτλ.·—ἐπὶ πτηνῶν, ὁ πρωκτός, τὸ ὀρροπύγιον, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 49Β, ἐν τέλ.

ἑδράζω: μέλλ. **-άσω**· ἀόρ. **ἥδρασε** Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 9·—καθίζω ἢ τοποθετῶ τι, ἐπὶ πλευρᾶς Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 6· ἄλλυδις Ἀνθ. Π. 15. 24:—Μέσ. ἢ παθ., ἐπερείδομαι, ἐφαπλοῦμαι, ἡ ῥίζα ἐν τοῖς μέρεσιν ἑδράζεται τῆς γῆς Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 2· ἑδρασθῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν ... φαλάγγων, καθεσθῆναι, στηριχθῆναι, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204D.

ἔδραθον, ες, ε, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ **δαρθάνω**.

ἑδραιόομαι, παθ. γίνομαι ἢ καθίσταμαι ἑδραῖος, στερεοῦμαι, στηρίζομαι, Ἀρκάδ. σ. 163. 18, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 16, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις συγγραφ.

ἑδραῖος, α, ον, ὡσαύτως **ος**, **ον**, «καθιστικός», ἐπὶ προσώπων ἢ τοῦ ἔργου αὐτῶν, ἑδραῖον ἔργον, «καθιστικὴ δουλειά», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820· οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι Ξεν. Λακ. 1. 3· καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος Πλάτ. Πολ. 407Β· ἑδρ. βίος Ἀνθ. Π. 11. 42. **2**) ἑδραία ῥάχις, τοῦ ἵππου ἡ ῥάχις ἐφ' ἧς ὁ ἀναβάτης κάθηται, Εὐρ. Ῥῆσ. 783· πρβλ.

ἕδρα 1. 4. **II**. ἀσάλευτος, ἀκίνητος, σταθερός, κάθησ' ἑδραία Εὐρ. Ἀνδρ. 266· ἑδρ. βάσεις Πλάτ. Τίμ. 59D· ἑδρ. ὕπνος, βαθὺς ὕπνος, Ἱππ. 1180E· ἐπὶ σκεύους, Ἀθήν. 496A.

ἑδραιότης, ητος, ἡ, στερεότης, σταθερότης, μονιμότης, ἀκινησία, Κλήμ. Ἀλ. 859· τὸ καθίσαι τῆς ἑδραιότητος σύμβολον Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 1. σ. 352D.

ἑδραιόω, καθιστῶ ἑδραῖον, θεμελιόω, στερεώνω, Ψευδ. Λουκ. Φιλόπατρ. 16.

ἑδραίωμα, τό, θεμέλιον, βάσις, Ἐπιστ. Α', π. Τιμ. γ', 15.

ἑδραίως, ἐπίρρ. στερεῶς, ἰσχυρῶς, ἐπιμόνως, Ἡρωδιαν. 3. 14, 10 κλ.

ἑδραίωσις, ἡ, στερέωσις, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 120.11.

ἔδρᾰκον, ἀόρ. β' τοῦ **δέρκομαι**.

ἕδραμα = **ἕδρασμα**, ἐπὶ ἑδράματός τινος καθῖζε Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3339_{115}.

ἔδρᾰμον, ἀόρ. β' τοῦ **τρέχω**.

ἔδρᾱν, α' ἐν. τῆς ὁριστ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **διδράσκω**· **ἔδρᾰν** (ἀπέδραν) δὲ (ποιητ.) τὸ γ' πληθ.: ἴδε **διδράσκω**.

ἕδρᾰνον, τό, ποιητ. τύπος τοῦ **ἕδρα**, θρόνος, κάθισμα, οἰκητήριον, Ἡσ. Ἀποσπ. 18, Ὀρφ. Ὕμν. 17. 7·— τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 4, Ἱκ. 102; Σοφ. Ο. Κ. 176, 223· ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, ἀνάστηθι ἐκ τῆς ἀκινησίας ἢ ἀργίας σου, Σοφ. Αἴ. 194. **II**. στήριγμα, ἔρεισμα, ἐπὶ ἀγκύρας, καθ' ἐν. ἀριθμ., νηῶν θ' ἕδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν Ἀνθ. Π. 6. 28.

ἕδρασμα, τό, = **ἕδρα**, Εὐρ. Ἀποσπ. 307, Φίλων 1. 336.

ἑδραστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἑδράζω**, δεῖ ἑδράζειν, Γεωπ. 6. 2, 2. **II**. τοῦ **ἑδράζομαι**, δεῖ ἑδράζεσθαι, πρέπει τις νὰ καθίσῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 205.

ἕδρη, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἕδρα**, Ὅμ., Ἡρόδ.

ἑδρήεις, εσσα, εν, = **ἑδραῖος**, Ἡσύχ.

ἔδρησα, Ἰων. ἀόρ. α' τοῦ **δράω**.

ἑδριάω, παθ., καθέζομαι, μόνον ἐν Ἐπ. τύποις **ἑδριόωνται** Ἡσ. Θ. 388· **ἑδριόωντο** Ἰλ. Κ. 198, Ὀδ. Η. 98· **ἑδριάασθαι** Ὀδ. Γ. 35. **II**. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., κάθημαι, Θεόκρ. 17. 19, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 170.

ἑδρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν, τὴν πυγήν, ἕλκη ἑδρικὰ Αἰγιν.· ἑδρ. ἔμπλαστρος Ἀέτ. 14. 2.

ἕδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἕδρα**, «ἕδρια· συνέδρια» Ἡσύχ.— «ἑδώλια ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια» ὁ αὐτ.

ἑδρίτης [ῑ], ὁ, ἱκέτης, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Σουίδ., Στ. Βυζ., Ζωναρ., Κύριλλ., πρβλ. **ἱκέτης**.

ἑδρο-διαστολεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς διαστολὴν ἢ εὔρυνσιν τῆς ἕδρας ἤτοι τοῦ πρωκτοῦ, Παῦλ. Αἰγ. σ. 205.

ἑδρο-στρόφος, ὁ, παλαιστὴς καταρρίπτων τὸν ἀντίπαλον κατὰ τὸν Ἀργεῖον τρόπον, δηλ. δι' ὑποσκελίσματος, κοινῶς «ποδοκληᾶς», Θεόκρ. 24. 109.

ἔδῡν, α' ἐνικ., ἀλλ' **ἔδῠν** (Ἰλ. Δ. 222), Ἐπ. καὶ Δωρ. γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **δύω**.

ἐδύνη, Αἰολ. = **ὀδύνη**· «τὸ ο εἰς ε τρέπουσιν ἐπαγομένου τοῦ δ. τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας» Γρηγ. Κορίνθου σ. 597 ἐκδ. Schaefer.

ἔδω, ἀρχαῖος Ἐπ. ἐνεστώς, ἀνθ' οὗ παρ' Ἀττ. εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ἐσθίω**, Ἐπ. ἀπαρ. **ἔδμεναι**: παρατ. **ἔδον**, Ἰων. γ'. ἐνικ. **ἔδεσκε** Ἰλ. Χ. 501: μέλλ. **ἔδομαι** Σ. 271, Ὀδ. Ι. 369· μετοχ. πρκμ. **ἐδηδώς**: — Παθ. πρκμ. **ἐδήδοται** Ὀδ.:— Περὶ τῶν Ἀττ. τύπων ἴδε **ἐσθίω**: πρβλ. ὡσαύτως τὸ **ἔσθω**. (Ἐκ τῆς √ΕΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἑξῆς: **ἐδ-ωδή, ἐδ-ητύς, ἔδ-εσμα, εἶδ-αρ, ἔσθ-ω, ἐσθ-ίω**· πρβλ. Σανσκρ. ad, ad-mi (ἐσθίω), ad-akas (ἀδηφάγος), Λατ. ed-o, es-t, ess-e, es-us, es-urio, es-ca· Γοτθ. it-an, Ἀγγλο-Σαξον. et-an· Παλαιο-Γερμαν. iz-an, Γερ. essen). Ἐσθίω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πίνω, Ὅμ.: ὡσαύτως ἐπὶ κτηνῶν, τρώγω, Ὅμ., μάλιστα ἐν Ἰλ.· εἰωθότες (οἱ ἵπποι) ἔδμεναι ἄδδην Ἰλ. Ε. 203· καταβιβρώσκω, κατατρώγω, ὅσσα μὲν ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται Ὀδ. Χ. 56· ἐπὶ σκωλήκων, νῦν δὲ σὲ ... αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται Ἰλ. Χ. 509, Ὀδ. Φ. 395:— σπάν. παρ' Ἀττ., Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1, Εὔβουλ. ἐν «Διονυσίῳ» 4. **II**. κατατρώγω, σπαταλῶ, ἀναλίσκω, ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι βίοτον, οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι Ὀδ.· ἡμέτερον κάματον.. ἔδουσι Ὀδ. Ξ. 417. **III**. μεταφ., καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες Ι. 75, πρβλ. Κ. 379, Ἰλ. Ω. 129, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 24.

ἐδωδή, ἡ, τροφή, φαγητόν, ἐδώδιμα, Ἰλ. Τ. 167, Ὀδ. Γ. 70, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392· ἐδ. καὶ πόσις Πλάτ. Πολ. 350A, Νόμ. 782E, κ. ἀλλ.· πληθ., τῶν περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν ὁ αὐτ. Πολ. 389E, πρβλ. 519B. **2**) τροφή, χόρτος διὰ τὰ κτήνη, Ἰλ. Θ. 504. **3**) δέλεαρ, δόλωμα πρὸς ἁλιείαν, Θεόκρ. 21. 43. **II**. τὸ ἐσθίειν, ἀχθόμενος τῇ ἐδωδῇ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 6.1· ὀδόντας ἔχει .. ἐδωδῆς χάριν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 6,10· τῇ ἐδ. τοῦ βοὸς [χαίρει] ὁ λέων ὁ αὐτ. Ἱσ. Ν. 3.10,13. **2**) φαγητόν, γεῦμα, ἐπὶ μιᾶς ἐδ. ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 8. 9,1.

ἐδώδιμος, ον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.11, 10., 6.12, 12, **η, ον**, Ἡρόδ. 2. 92: — ἐδώδιμος, φαγώσιμος, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 3. 108, κτλ.· τὰ ἐδώδιμα, ζωοτροφίαι, τροφαί, ὁ αὐτ. 7. 39, κτλ.

ἐδωδός, όν, παραδεδομένος εἰς τὸ ἐσθίειν, λαίμαργος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283. 52.

ἑδωλιάζω, μέλλ. **-άσω**, παρέχω εἰς τὸ ἀκροατήριον ἑδώλια, κατασκευάζω καθίσματα εἴς τι μέρος, Α. Β. 259. 32, Σουίδ. ἐν λέξει **συγκαθίζω**, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρπ., Πολυδ. Δ', 121· πρβλ. Ἐπιγραφ. τοῦ Βρετ. Μουσ. σ. 23.

ἑδώλιον, τό, (ἕδος) κάθισμα, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ **ἕδρανα**, ἐνδιαιτήματα, οἰκητήρια, Αἰσχύλ. Θήβ. 455, Χο. 71, Σοφ. Ἠλ. 1393· Κωμ. φράσις, κριβάνων ἑδ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 199. **II**. ἐν πλοίῳ, ἑδώλια ἑρμηνεύονται ὡς σημαίνοντα τὰ τῶν κωπηλατῶν καθίσματα, Λατ. transtra, ἑδώλια, ἑδράσματα, Σουίδ., Εὐστ. κλ., ἀλλ' ἐν Ἡροδ. 1. 24, ἔνθα ὁ Ἀρίων ᾄδει ἱστάμενος, ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι, πρέπει νὰ σημαίνῃ εἶδος ὑψηλοτέρου καταστρώματος κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· καὶ ἡ φράσις ἄκρα ἑδώλια ἐμφαίνει τοιοῦτόν τι, Σοφ. Αἴ. 1277, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ὡσαύτως καὶ τό: Ἑλένη καθέζετ' ἐν μέσοις ἑδωλίοις Εὐρ. Ἑλ. 1571· καὶ ἄνθρωπος δεδεμένος χεῖρας καὶ πόδας ἐμβάλλεται, εἰς θἀδώλια τῆς νηὸς ὁ αὐτ. Κύκλ. 238. **2**) ἐν τῷ ἐνικῷ, ἱστοδόκη, ἱστοθήκη, Ἀριστ. Μηχαν. 6. **III**. ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμικύκλιον καθισμάτων, Λατ. fori, Πολυδ. Δ', 132.

ἑδώλιος, ἢ κάλλιον **ἑδωλιός** (Λοβ. Παθολ. σ. 135), ὁ, εἶδος ὀρνέου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 884, Ἡσύχ.· ἴσως εἶνε ἁπλῶς διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐρῳδιός**.

ἕδωλον, τό, = **ἑδώλιον**, Λυκόφρ. 1320.

ἐδωλός: «λόχος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο» Ἡσύχ., Ἀριστοτέλους Ἀποσπ. 498.

ἕε, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἕ, αὐτόν, αἰτ. τοῦ **οὗ**.

ἔεδνα, ἐεδνόω, ἐεδνωτής, Ἐπ. ἀντὶ **ἕδνα, ἑδνόω, ἑδνωτής**.

ἐεικοσάβοιος, ἐείκοσι, ἐεικόσορος, ἐεικοστός, Ἐπ. ἀντὶ **εἰκοσάβοιος, εἴκοσι**, κτλ.

ἐείλεον, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴλω**.

ἑεῖο, Ἐπ. ἀντὶ **εἷο**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1032.

ἔειπα, ἔειπον, Ἐπ. ἀντὶ **εἶπα, εἶπον**.

ἕεις, Ἐπ. ἀντὶ **εἷς**, Ἡσ. Θ. 145, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4935b.

ἐεισάμην, ἐείσαο, μετοχ. **ἐεισάμενος**, Ἐπ. ἀόρ. τοῦ **εἴδομαι**· ἴδε ***εἴδω**.

ἐείσατο, γ' ἐν. πρόσ. Ἐπ. ἀορ. τοῦ **εἶμι** (ibo), Ἰλ. Ο. 415· **ἐεισάσθην** β' δυϊκ. αὐτόθι 544.

ἐέλδομαι, ἐέλδωρ, Ἐπ. ἀντὶ **ἔλδομαι, ἔλδωρ**.

ἐέλμεθα, ἐελμένος, ἴδε **εἴλω**.

ἐέλπομαι, Ἐπ. ἀντὶ **ἔλπομαι**.

ἐέλσαι, ἴδε **εἴλω**.

ἐεργάθω, ἔεργε, ἐεργμένος, ἐέργνυμι, ἐέργω, Ἐπ. ἀντὶ **εἰργάθω**, κτλ.

ἐερμένος, ἔερτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴρω**.

ἐέρση, ἐερσήεις, Ἐπ. ἀντὶ **ἔρση, ἐρσήεις**.

ἐέρχατο, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴργω**.

ἑέσσατο, Ἐπ. γ' ἐνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἵζω**· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐφίζω** I.

ἑέσατο, Ἐπ. γ' ἐνικ. μέσ. ἀορ. τοῦ **ἕννυμι**.

ἕεστο, Ἐπ. γ' ἐνν. παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἕννυμι**.

ἕζομαι: παρατ. καὶ ἀόρ. β' **ἑζόμην**: ὁ παθ. ἀόρ. **ἕσθην** (ἀναγινωσκόμενος ἐν Σοφ. Ο. Κ. 195) δὲν εἶναι Ἀττικ., ἴδε Λουκ. Σολοικ. 11, Φρύν. 269, καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ, προσέτι καὶ τὸ ῥῆμα **καθέζομαι**. (Ἐκ τῆς √ΕΔ παράγονται ὡσαύτως **ἵζ-ω, εἷσ-α, ἕδ-ος, ἕδ-ρα, ἱδ-ρύω**, πρβλ. (**σέδας** = **καθέδρας** Ἡσύχ.)· πρβλ. Σανσκρ. sad, sid-âmi (sido, sedeo), sâd-ayâmi (colloco), sad-as (sedes), Λατ. sed-eo, sed-o, sol-ium· Γοτθ. sit-a, Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. sitz-u (sitzen), sat-al, (sedile, settle, saddle): πρβλ. **ἧμαι**). Καθίζω ἐμαυτόν, καθέζομαι, Ὅμ., ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ., τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προθέσεως ἐν, ὡς ἕζεσθαι ἐν λέκτρῳ, κτλ.· ἐπὶ δίφρῳ Ἰλ. Ζ. 354· κατὰ κλισμοὺς Ὀδ. Γ. 389· ποτὶ βωμὸν Χ. 335, 379· ἐπὶ βάθρον Σοφ. Ο. Κ. 100, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 682· σπανίως ἕζ. εἰς τόπον Μίμνερμ. 9· ἀμφί τινι Εὐρ. Φοίν. 1516·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. μόνον, τόδ' ἕζετο μαντεῖον Αἰσχύλ. Εὐμ. 3· εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενος Σοφ. Αἴ. 249 (ἴδε **καθίζω** II):— ἐπὶ χθονὶ .. ἑζέσθην, κατέβησαν πρὸς τὴν γῆν, ἐκάθισαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄερθεν** ἤρθησαν, ἐπὶ πλαστίγγων, Ἰλ. Θ. 74: — ἅπαξ παρ' Ἡροδ. 8. 22 (ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἕζεσθε), καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις· ἀλλ' ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ τὸ **καθέζομαι** ἦν ἀεὶ ἐν χρήσει. **II**. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐνεργητικὸς τύπος **ἕζω**, καθίζω, τοποθετῶ, θέτω, ἂν καὶ ὡς εἰ ἐξ αὐτοῦ ἔχομεν τοὺς μεταβατ. τύπους **εἷσα**, μέσ. **εἱσάμην**, μέσ. μέλλ. **εἵσομαι**, παθ. πρκμ. **εἶμαι**, (ἴδε **εἷσα**): — τὸ μεταβατικὸν ῥῆμα εἶναι **ἵζω** ἢ **ἱδρύω**.

ἑή, θηλ. τοῦ **ἑός**, αὐτοῦ, ἰδική του.

ἐή, ἐπιφών., ἴδε. **ἕ**.

ἔην, γ' ἐν. Ἐπ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum), Ὁμ.· ὡς πρῶτον πρόσωπ. μόνον ἐν Ἰλ. Λ 762 (ἴδε Βουττμ. Ausf. Gr. § 108 Anm. 16), ἔνθα ὁ Spitzn. **ἔον**.

ἐήνδανε, Ἐπ. γ' ἐν. ἐνεργ. παρατ. τοῦ **ἁνδάνω**.

ἑῆος, γεν. ἀρσ. τοῦ **ἐΰς** (ὃ ἴδε)· οὐχὶ **ἑῆος**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἑός**.

ἑῆς. Ἐπ. γεν. τοῦ **ὅς**, ὁ ὁποῖος Ἰλ. Π. 208: ἀλλὰ τὸ **ἑῆς** γεν. τοῦ ὅς. ἑός, ἰδικός του.

ἔησθα, β' ἐνικ. Ἐπ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἔησι, γ' ἐνικ. Ἐπ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἐθάς, **άδος**, ὁ, ἡ, (ἔθος) συνειθισμένος, Ἱππ. 597.2· ἐθ. γενέσθαι τινὸς Θουκ. 2, 44, προβλ. Πλουτ. Ὄθωνα 5· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ἱππ. περὶ Ἱερῆς Νόσου 307. 46, Ὀππ. Ἁλ. 5. 499. **II**. συνήθης, Ἱππ. 645. 32. **III**. ἥμερος, Θεμίστ. 273 Δ.

ἔθειρα, ἡ, θρίξ, ποιητ. ὄνομα, ἐν χρήσει παρ. Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ πάντοτε ἐν τῷ πληθ., ἢ ἐπὶ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου, Θ. 42· ἢ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφου τῆς περικεφαλαίας. Π. 795., Τ. 382· —καθ' ἑνικόν, ἐπὶ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς, Πινδ. Ι.5 (4).11, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1062, Εὐρ., κτλ.· (ἀλλ' ὡσαύτως κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Χο. 175, Εὐρ. Ἑλ. 632, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1012)· ἀκολούθως ἐπὶ τῆς χαίτης λέοντος, Θεόκρ. 25. 244· ἐπὶ τῆς μήριγγος (τῶν τριχῶν τῆς ῥάχεως) ἀγριοχοίρου, Ὀππ. Κ. 3. 395. ἐπὶ τῶν πτίλων πτηνοῦ, αὐτόθ: 123· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθέων κρωβύλου σχῆμα ἐχόντων, οἷα εἶναι τὰ τοῦ κρόκου, Μόσχ. 2. 68.

ἐθειράζω, μέλλ. **άσω**, τρέφω κόμην, κομῶ, Θεόκρ. 1. 34.

ἐθειράς, **άδος**, ἡ, = **ἔθειρα**, παλαιὰ γραφ. ἐν Ὀδ. Π.176, ἀντὶ **γενειάδες**, ἴδε Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 34.

ἐθείρω, ἅπαξ παρ' Ὁμ., Ἰλ. Φ. 347, χαίρει δέ μιν (ἐνν. ἀλωὴν) ὅστις ἐθείρῃ. χαίρει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος καλλιεργεῖ, περιποιεῖται τὸν ἀγρόν· ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 932 ἔχομεν τὸ παθ., χρυσέαις φολίδεσσιν ἐθείρεται, εἶναι κατακεκοσμημένος διὰ χρυσῶν φολίδων.

ἐθελακρίβεια, ἡ, ἡ ὑπερβολικὴ καὶ κατὰ προσποίησιν ἀκρίβεια, Κύριλλ. Συμβ. Νικ. σ. 191.

ἐθελακριβής, **ές**, ὁ θέλων νὰ εἶναι ἢ ὁ προσποιούμενος ὅτι εἶναι λίαν ἀκριβής, Σχόλ. εἰς Λουκ. Βί. Πρᾶσ. 2.

ἐθελ-άστειος, **ον**, ὁ θέλων νὰ εἶναι λεπτός, εὐγενής, κομψός, ἀλαζονικός, Ἡλιόδ. 7. 10.

ἐθελεχθρέω, θέλω νὰ ἔχω ἔχθραν κατά τινος, φιλαπεχθημόνως θέλω νὰ εἶμαι ἐχθρός τινος, Χαρώνδ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 44-40.

ἐθέλ-εχθρος, **ον**, ἔχων ἔχθραν ἐναντίον τινός, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 103, Φίλων 2. 269: —Ἐπίρρ., ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, φιλαπεχθημόνως ..., Δημ. 1005.15· τινὶ Παυσ. 4. 4, 4.

ἐθελημός, **όν**, ἑκούσιος, ἐθελοντής, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 118, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 31.

ἐθελήμων, **ον**, γεν. **ονος**, = τῷ προηγ., Πλάτ. Κρατ. 406Α.

ἐθελητός, **ή**, **όν**, θεληματικός, ἑκούσιος, εἰκασία τοῦ Ἑρμάννου ἐν Σοφ. Ο. Κ. 523, ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετον, ὡς παραβιάζοντος τὸ μέτρον, ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτή, ἴδε σημ. Jebb.

ἐθελοδουλεία, (-**ία** διὰ τοῦ ι μόνον παρὰ Σουΐδ.), ἡ, ἑκούσιος δουλεία, Πλάτ. Συμπ. 184C: — **ἐθελοδουλεύω**, εἶμαι ἢ γίνομαι δοῦλος ἑκουσίως, Δίων Κ. 45. 35.

ἐθελόδουλος, **ον**, ἑκούσιος δοῦλος, δουλεύων θεληματικῶς, Πλάτ. Πολ. 362 Δ: — Ἐπίρρ., ἐθελοδούλως ἔχειν Πλουτ. Ἄρατ. 25.

ἐθελοευλάβεια, ἡ προσπεποιημένη εὐλάβεια, Βασίλ, τ. 2. σ. 575D.

ἐθελο-θρησκεία, ἡ, αὐθαίρετος, κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν λατρεία, Ἐπιστ. πρὸς Κολ. 6', 23, (**ἐθελοθρησκία**, κείμενον Tischendorf.)

ἐθελο-θρησκεύω, ἢ **ἐθελοθρησκέω** λατρεύω κατ' ἴδιον τρόπον, «ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν» Σουΐδ.

ἐθελοκακέω, εἶμαι **ἐθελόκακος**, κυρίως ἐπὶ στρατιωτῶν δεικνυόντων δειλίαν ἐν πολέμῳ ἐξ ἐθελοκακίας, Ἡρόδ. 1, 127., 5. 78., 9. 67, Πολύβ. 4. 38, 6 κλ.

ἐθελοκάκησις, **εως**, ἡ, ἑκούσιος ἀμέλεια τοῦ καθήκοντος, Πολύβ. 3. 68, 10· εἰς ἐθ. ἄγειν, ἀναφέρειν τι εἰς κακὴν προαίρεσιν, κακοβουλίαν, ὁ αὐτ. 27. 13, 13: — ὡσαύτως παρὰ Σουΐδ., **ἐθελοκακία**, ἡ.

ἐθελό-κακος, **ον**, ὁ ἐκ προαιρέσεως κακός, δειλός, ἐπὶ στρατιωτῶν: — Ἐπίρρ. **ἐθελοκάκως** Ἀππ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐθελο-κίνδυνος, **ον**, ὁ ἑκουσίως ἐπιδιώκων τὸν κίνδυνον, θρασύς, ῥιψοκίνδυνος, Πολυβ. Γ', 134: — Ἐπίρρ. **-νως** Ἀππ. Καρχ. 120.

ἐθελοκωφεύω, προσποιοῦμαι τὸν κωφόν, κάμνω ὅτι δὲν ἀκούω, Σ. ξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 202, Στράβων 36.

ἐθελό-κωφος, **ον**, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀκούει, «ἐθελοκώφων μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακουόντων» Σουΐδ.

ἐθελοντεί, ἐθελουσίως, Δίων Κ. 52. 29.

ἐθελοντηδόν, ἐπίρρ., ἑκουσίως, Θουκ. 8. 9, Πολύβ. 6. 31, 2.

ἐθελοντήν, ἐπίρρ., ἐθελοντεί, Ἡρόδ. 1. 5.

ἐθελοντήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ ἑκουσίως προσφερόμενος νὰ πράξῃ τι, Ὀδ. Β. 292· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐθελοντής, **οῦ**, ὁ, πεζὸς τύπος τοῦ προηγ., (μεταχειρίζεται ὅμως αὐτὸν ὁ Σοφ. ἐν Αἴ. 24), Ἡρόδ. 5. 104, 110, Θουκ. 1. 60, Ἀνδοκ. 1. 14· ἐθ. φίλος Ξεν. Ἀν. 1. 6, 9· τῶν ἐθελοντῶν τριαρχῶν Δημ. 259. 12· — πρβλ. Λοβ. Φρύν. 4.

ἐθελοντί, ἐπίρρ., = ἐθελοντηδόν, ἐθελοντεί, Θουκ. 8. 2, Διόδ. 18. 53.

ἐθελοντίς, **ίδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐθελοντής**. Συνέσ. 141C.

ἐθελο-περισσο-θρησκεία, ἡ, ἡ ὑπερβολικὴ ἐθελοθρησκεία, θρησκομανία, Ἐπιφάν. κατὰ τῶν Αἱρ. τ. 1. σ. 34C.

ἐθελοπονία, ἡ, τὸ ἐθελουσίως πονεῖν, πιθανὴ γραφ. ἀντὶ **φιλοπονία** ἐν Ξεν. Οἰκ. 21. 6.

ἐθελό-πονος, **ον**, ὁ ἐθελουσίως πονῶν, Ξεν. Κύρ. 2.1, 22, Αἰλ. π. Ζ. 4. 43.

ἐθελό-πορνος, **ον**, ἐπὶ γυναικός, ἑκουσίως εἰς πορνείαν δεδομένη, ἀρτοπώλησιν κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 533F.

ἐθελο-πρόξενος, **ον**, «ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος (πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως· οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο» Σουΐδ.: — ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων κτλ. Θουκ. 3. 70.

ἐθελο-σέβεια, ἡ, = **ἐθελοθρησκεία**, Ἡσύχ.

ἐθελοσοφία, ἡ, προσποιητὴ σοφία, Ἐπιφάν. 1 σ. 30, 958.

ἐθελό-σοφος, **ον**, ὁ ἀξιῶν ὅτι εἶναι σοφός, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 517B.

ἐθελό-συχνος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν νὰ συχνάζῃ εἴς τι, ἀνιαρός, ὀχληρός, Κράτ. ἐν Ἀδήλ. 8.

ἐθελοσφαγέομαι, ἐθελουσίως ὑπομένω νὰ μὲ σφάξῃ τις, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 88D.

ἐθελο-ταπεινοφροσύνη, ἡ, ἐθελουσία ταπεινοφροσύνη, Βασιλ. Ὁμιλ. π. Συνεισ. σ. 89 Boiss.

ἐθελό-τρεπτος, **ον**, παραδεδομένος ἑκουσίως εἰς μεταβολάς, Ἐκκλ.

ἐθελουργέω, ἑκουσίως, προθύμως ἐργάζομαι, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 13.

ἐθελουργία, ἡ, προθυμία πρὸς ἐργασίαν, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 3. σ. 79.

ἐθελουργός, **όν**, (* ἔργω) πρόθυμος πρὸς ἐργασίαν, ἀκούραστος, Ξεν. Ἱππ. 10. 17, περὶ Ζ. 4. 43., 7. 13. Ἐπίρρ. **-γῶς** Πολυδ. Γ. 121.

ἐθελούσιος, **α**, **ον**, ἑκούσιος, θεληματικός, Ξεν. Κύρ. 4. 2. 11. Συμπ. 8.13. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἐρᾶν ἐθελούσιόν ἐστι, αὐτοπροαίρετον, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 1, 19. — Ἐπίρρ. **-ίως** ὁ αὐτ. Ἱέρ. 11. 12.

ἐθελο-φιλόσοφος, **ον**, ὁ ἀξιῶν ὅτι εἶναι φιλόσοφος χωρὶς νὰ εἶναι, σοφιστής, Ἐτυμολ. Μ. 722. 17.

ἐθέλω, ἢ **θέλω**, Ἐπ. ὑποτακτ. **ἐθέλωμι** Ἰλ. Α. 549., Ι. 397: — παρατ. **ἤθελον** Ἰλ. Ξ. 120, κ. ἀλλ., Ἡρόδ., Ἀττ.· Ἐπ. ὡσαύτως **ἔθελον** Ἰλ. Ζ. 336· Ἰων. **ἐθέλεσκον** Ν. 106, Ἡρόδ. 6. 12: — μέλλ. **ἐθελήσω** Ὁμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· **θελήσω** Ἀττ.: — ἀόρ. α' **ἠθέλησα** Ἡρόδ., Ἀττ., Ἐπ. **ἐθέλησα** Ἰλ. Σ. 396· προστ. **θέλησον** Αἰσχύλ. Πρ. 783· ὑποτακτ. **θελήσῃ** αὐτόθι 1028, Ξεν. κλ.· εὐκτ. **θελήσαιμι** Σοφ. Ο. Κ. 1133· ἀπαρ **θελῆσαι** (δι. γραφ. **ἐθ-**) Θουκ. 5. 72, κτλ.· — μετοχ. **θελήσας** Σοφ. Ο. Τ. 649, Ἰσαῖος 69. 42: — πρκμ. **ἠθέληκα** Ξεν., κλ.· **τεθέληκα** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 37, Μοσχίων, Ἑβδ. — Ἡ χρῆσις τῶν δύο τύπων παρὰ ποιηταῖς ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ μετρικῶν λόγων· ὁ τύπος ὅμως τοῦ ἐνεστ. **θέλω** οὐδέποτε ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ (ἐκτὸς ἄν, ἑπόμενοι τῷ La Roche, ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν γραφὴν ὅττι θέλοιεν ἐν Ὀδ. Ο. 317 ἀντὶ ἅσσ' ἐθέλοιεν), οὔτε παρ' Ἡσ., εἶναι δὲ σπάνιος καὶ παρ' ἅπασι τοῖς Ἐπ. καὶ Ἐλεγ. ποιηταῖς (**θέλοι** ἀπαντᾷ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 46, **θέλει** ἐν Σόλωνι 27. 12): ἴδε ἑρμηνευτ. ἐν Ἰλ. Λ. 277. — τἀνάπαλον τὸ **ἐθέλω** οὐδαμοῦ εὕρηται ἐν τοῖς διαλόγοις τῶν Τραγ., εἰμὴ μόνον ἐν τοῖς μετ' αὐξήσεως τύποις **ἤθελον**, **ἠθέλησα**: ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 291, Εἰρ. 852, ἔχομεν τὸν μέλλοντα **ἐθελήσει**· ὁ Πίνδ. ἀκολουθεῖ τὴν Ὁμηρ. χρῆσιν Πυθ. 1. 62, 10. 5 κτλ., οἱ λοιποὶ λυρικοὶ ἔχουσιν ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, ἀλλὰ τὸ **ἐθέλω** φυσικῶς εἶναι συνηθέστατον ἐν ἀναπαιστικοῖς στίχοις· τοῦ Ἡροδότου τὰ χειρόγρ. ποικίλλουσιν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι προετίμα τὸν τύπον **ἐθέλω**· ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ ὑπερισχύει ὁ τύπος **ἐθέλω** ἐξαιρουμένων τῶν φράσεων εἰ θέλεις, ἂν θεὸς θέλῃ καὶ τῶν ὁμοίων, Λοβ. Φρύν. 7· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις ὁ μόνος παρατ. καὶ ἀόρ. ὁριστ. εἶναι **ἤθελον**, **ἠθέλησα**, κανονικῶς σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ **ἐθέλω**. Θέλω, θέλω ἐπιμόνως, ἐπιθυμῶ, περιεχομένης καὶ τῆς ἐννοίας σκοποῦ ἢ σχεδίου, ἐνῶ τὸ **βούλομαι** δηλοῖ ἁπλῶς βούλησιν ἢ ἐπιθυμίαν (λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι Εὐρ. Ἄλκ. 281)· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Γ. 324, ἔχει σημασ. παραπλησίαν τῷ **βούλομαι**, εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, εἰ δὲ βούλει πεζός: — Σύνταξ.: — ἀπολ., μάλιστα κατὰ μετοχ., ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν Ὀδ. Γ. 272· εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλεις Ἰλ. Ψ. 894· ἐθέλει μοι θυμὸς Ἰλ. Ρ. 702, Ὀδ. Λ. 566: — συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἢ ἀορ., πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι Ἰλ. Η. 364, καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀλλὰ ποθι Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι Ἰλ. Τ.

274, Ἡρόδ. 1. 3· σπανίως ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ **ὥστε**, Εὐρ. Ἱππ. 1327· — ἀλλὰ δὲν εἶναι εὔχρηστος ἡ μετὰ μόνης αἰτιατ. σύνταξις, εἰ μὴ ὁσάκις ἀπαρέμφατόν τι εὐκόλως ἐννοεῖται ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλησθα (ἐνν. φράζεσθαι) Ἰλ. Α. 554, πρβλ. Ι, 397., Η. 182, Ὀδ. Ξ. 172· σιτέονται δὲ οὐκ ὅσα ἐθέλουσι (ἐνν. σιτέεσθαι) Ἡρόδ. 1. 71, πρβλ. Θουκ. 5. 50· τί δὴ θέλων (ἐνν. πρᾶξαι) Αἰσχύλ. Πρ. 118, κτλ. **2**) μετ' ἀρνήσεως σχεδὸν = **δύναμαι**, ὡς μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, δὲν ἤθελον νὰ σταθῶσιν ἐναντίον· δηλ. «οὐκ ἠδύναντο» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 106· οὐδ'.. ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν Ρ. 703· καὶ κατά τινα ποιητικὴν εἰκόνα, ἢ μεταφορὰν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου, οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο, δὲν ἠδύνατο νὰ ῥέῃ, ἀλλ' ἐκρατεῖτο Φ. 366, πρβλ. Ὀδ. Θ. 223, 316, Ὕμν. εἰς Δήμ. 45· οὕτω, τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν Πλάτ. Φαῖδρ. 230D. **3**) μετοχ. **ἐθέλων** ἢ **θέλων** ὡς ἐπίρρ. ὅμοιον τῷ **ἑκών**, ἑκουσίως εὐχαρίστως, Ὀδ. Γ. 272, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 649· οὐκ ἐθέλων, = ἀέκων. Ἰλ. Δ. 300· — ἀλλ' ὁ **ἐθέλων** ἢ **θέλων**, ὡς τὸ ὁ **βουλόμενος**, ὅστις καὶ ἂν θέλῃ, δηλ. πᾶς τις, Λατ. quivis, Σοφ. Φ. 619. Αἴ. 1146, Πλάτ. Γοργ. 508C. **4**) μὴ ἔθελε, μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ λατ. noli, μὴ θέλε, μήτε σύ, Πηλείδη, θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ Ἰλ. Α. 277., Β. 247. **5**) εἰ θέλεις, ὃν ἀγαπᾷς, Σοφ. Ο. Τ. 343. **6**) ἑπομένης ὑποτακτ., τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; εἰς τί θέλεις νὰ ὑποχωρήσω εἰς σέ; αὐτόθι 650, πρβλ. Ἠλ. 80. **II** ἐπὶ ἀψύχων, **1**) κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **μέλλω**, ἁπλῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ μέλλοντος καὶ γενησομένου ὡς ἡ διὰ τοῦ «θέλω» περίφρασις τοῦ μέλλοντος ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ· εἰ θελήσει, τούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς Ἡρόδ. 1. 109· εἰ [ὁ ποταμὸς] ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ αὐτ. 2. 11· εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν ἀντίξοον εἶναι ὁ αὐτ. 7. 40· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 370B. 423B, 436B, 503C, κτλ : — ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σπανίως ἐπὶ προσώπων. οὐ δοῦναι θέλει = οὐκ ἂν δοίη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 429· εἴπερ.. οὗτός σ' ἐθέλει κρατῆσαι Ἀριστοφ. Σφ. 536· πρβλ. Πινδ. Ν. 7. 132, Πλάτ. Πολ. 375A. **2**) ὡς τὸ **πέφυκα**, εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ὥστε συνηθίζω, μετ' ἀπαρ., συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν Ἡρόδ. 1. 74· μεγάλα πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλουσι καταιρέεσθαι ὁ αὐτ. 7. 50, 2· οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι.. ὁμοῖαι εἶναι Θουκ. 2. 89· τοῦτ' ἐνδελεχὲς ἐθέλει γίγνεσθαι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9, 5, πρβλ.. Μεταφ. 4. 2, 8, κ. ἀλλ.· οὐ θέλει ζῆν, ἐπὶ προώρως τεχθέντος βρέφους, ὁ αὐτ. Ἱστ. Ζ. 6. 21, 3. **3**) παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. πεζογράφοις, συχνάκις ἐν ταῖς φράσεσι, τί ἐθέλει τὸ τέρας, τὸ ἔπος; Λατ. quid sibi vult? Γαλλιστὶ que veut-il dire? τί σημαίνει τοῦτο; τί θέλει νὰ εἴπῃ; Ἡρόδ. 1. 78., 6. 37· πλῆρες: τί ἐθέλει λέγειν; ὁ αὐτ. 2. 13, πρβλ. 4. 131. **4**) **τοῦ θέλοντος** = **τοῦ θελήματος**, Σοφ. Ο. Κ. 1219· ἀλλ' ἴδε σημείωσιν Jebb, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Reiske: τοῦ δέοντος, ὑποδειχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἑρμηνεύσαντος «τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ». — πρβλ. **ποθέω**.

ἔθεν, Ἐπ. καὶ Ἀττ. ποιητ. γεν. ἀντὶ **ἕο**, **οὗ**, ἀρσ. καὶ θηλ. αὐτοῦ, αὐτῆς, Ὁμ., κλ.: Αἰολ. **γέθεν**, ἴδε ἐν λέξει **δίγαμμα**.

ἐθηεῖτο, ἐθηεύμεθα, ἐθηεῦντο, ἐθηήσαντο, Ἰων. τύποι· ἴδε τὸ ῥῆμα **θεάομαι**.

ἐθημο-λογέω, κατὰ συνήθειαν συλλέγω, ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει Ἀνθ. Π. 9. 551.

ἐθημοσύνη, ἡ, «συνήθεια» Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἐθήμων, ον, γεν. **ονος**· «ἔμπειρος, συνήθης» Ἡσύχ., συνειθισμένος, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης Μουσαῖος 312.

ἔθην, ἀόρ. α' παθ. τοῦ **ἵημι**· ἀλλ' **ἔθην**, (ἄχρηστος) ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ **τίθημι**.

ἐθίζω, ποιητ. **εἰθίζω** Πυθ. Χρυσᾶ Ἔπη 35: μέλλ. Ἀττ. **ἐθιῶ** Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53: ἀόρ. **εἴθισα** Δημ. 477. 21: πρκμ. **εἴθικα** Πλάτ. Μένων 70B, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 15:— Παθ.: μέλλ. **ἐθισθήσομαι** Διον. Ἀλ. 4. 41: ἀόρ. **εἰθίσθην** Ἀριστοφ. Σοφ. 512, Πλάτ.: πρκμ. **εἴθισμαι** Εὐρ., κλ., **ἤθισμαι** Συλλογ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347k. 14: ὑπερσυντ. **εἴθιστο** Ξεν. Ἀγησ. 11. 2: (**ἔθος**). Συνηθίζω, κάμνω τινὰ νὰ συνηθίσῃ, ἐθ. τινὰ ποιεῖν τι Πλάτ. Γοργ. 510D, κτλ.· ἐνίοτε, ἐθίζειν τινὰ τὸ ποιεῖν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 2, κτλ.· — μετὰ σύστοιχ. αἰτ., ἔθη ἐθ. τινὰ Πλάτ. Νόμ. 706D· ἐθ. τινὰ ταὐτὰ Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 15· ἐθ. τινὰ πρός τι Λουκ. Ἀνάχ. 20: — Παθ., εἶμαι συνειθισμένος ἢ συνηθίζω, μετ' ἀπαρ.. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Θουκ. 1. 77, κτλ.· εἰθισμένος ἀναισχυντεῖν Ἀνδοκ. 20. 16· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐθίζεσθαι ἔθος Πλάτ. Νόμ. 681B· ἐθίζεσθαι σὺν ἔθει τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33· ἐθίζεσθαι πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 12, 2, κ. ἀλλ.· τι αὐτόθι 4. 1, 31, κ. ἀλλ.· τινὶ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11:— Ἐν Πλουτ. Λυκούργῳ 12 ὁ Βεκκῆρος τίθησιν **εἰθίζοντο** ἀντὶ τοῦ ἀμεταβ. ἐνεργ. **εἴθιζον**.

ἐθικός, ή, όν, ὁ ἐξ ἔθους προερχόμενος, καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐθικὰς ἄν τις λέγῃ, οὐκ ἄν τι πλημμελεῖν δόξειεν Πλούτ. 2. 3A.

ἔθιμος, ον, ἐθάς, συνήθης, καθὼς ἔστι Ῥωμαίοις ἔθιμον, σύνηθες, Διοδ. Ἐκλογ. 577. 43· τὰ ἔθιμα, ἔθη, συνήθειαι, Ἀθήν. 151E.—Ἐπίρρ. **-μως**, συνήθως, Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. 101A. **2**) **ἔθιμα**, τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, κοινῶς «τὰ συνήθεια», Νικηφ. Πατρ. Κωνστ]εως ἐν Jure Graeco-Rom. σ. 70.

ἔθισμα, τό, (**ἐθίζω**) συνήθεια, ἕξις. Πλάτ. Νόμ. 793Δ.

ἐθισμός, ὁ, συνηθισμός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 21, κ. ἀλλ.· πληθ., ἔθιμα, συνήθειαι, ὁ αὐτ. Πολ. 7. 13, 12·—«ἐθισμός, ἀντὶ τοῦ ἔθος, Ποσείδιππος Φιλοπάτορι» A. B. 93, 19, Πολύβ. 1. 17, 11.

ἐθιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐθίζειν, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, Πλάτ. Πολ. 396A, κτλ.

ἐθιστός, ή, όν, ὃν δύναται νὰ κτήσηταί τις (ν' ἀποκτήσῃ) διὰ τῆς ἕξεως, ἀρετὴ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 1, κ. ἀλλ. **2**) ὁ διὰ τῆς ἕξεως κτηθείς, ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 10, 18.

ἐθνάρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων ἔθνους ἢ λαοῦ, Λουκ. Μακρόβ. 17. 2· νομάρχης, Ἐπιστ. π. Κορινθ. ια', 32. **II**. ἄρχων Ῥωμαίων μισθοφόρων, Σκυλίτζ. σ. 787.

ἐθναρχία, ἡ, ἡ ἐπὶ ἔθνους ἢ λαοῦ κυριαρχία, Βυζ.

ἐθνηδόν, ἐπίρρ., ἐξ ὁλοκλήρου ὅλον τὸ ἔθνος, τοὺς Σικιμίτας ἐθνηδὸν ἀποσφάξαντες Ἰωσήπ. Μακκ. 3. 4.

ἐθνικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἔθνους ἢ εἰς τὸ ἔθνος ἀνήκων, Πολύβ. 30. 10, 6, Διόδ. 18. 13. **2**) ἐν τῇ γραμμ., Ἐθνικὸν ὄνομα, ὡς Λυδός, Φρύξ, Κάρ. **II**. ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ξένος τῆς ἀληθοῦς λατρείας τοῦ Θεοῦ, εἰδωλολάτρης, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 17· ἐν τῷ πληθ., Ματθ. ϛ', 7 κτλ.:— ἐθνικῇ.. ἐν σοφίᾳ Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 130. 6.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐπιστ. π. Γαλάτ. β', 14.

ἐθνέτης, ου, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, Εὐστ. 901. 9, Σουΐδ.: παρ' Ἡσυχ. τὸ **ἐθνίστης** πρέπει νὰ διορθωθῇ **ἐθνέτης**.

ἔθνος, εος, τό, (ἐκ τῆς √FΕΘ· ἴδε ἐν Ἰλ. Β. 87., Η. 115, κ. ἀλλ.): ἀριθμός τις ἀνθρώπων ζώντων ὁμοῦ, ἄθροισμα ἀνθρώπων ἀποτελούντων ἓν σύνολον, ὁμάς, ἑτάρων ἔθνος, ἔθνος ἑταίρων, ὁμὰς συντρόφων, Ἰλ. Γ. 32., Η. 115, κτλ.· ἔθνος λαῶν, πληθὺς ἀνθρώπων μεγάλη, Ἰλ. Ν. 495· καὶ ἐπὶ φυλῶν, Λυκίων μέγα ἔθ. Μ. 330· Ἀχαιῶν ἔ. Ρ. 552· ἐν τῷ πληθ., ἔθνεα πεζῶν Λ. 724, πρβλ. Β. 91· ἔθνεα νεκρῶν Ὀδ. Κ. 526· καὶ ἐπὶ ζῴων, ἔθνεα μυιάων, μελισσάων, ὀρνίθων, σμήνη, πλήθη, κτλ., Ἰλ. Β. 87, 459, 469· οὕτω καὶ ἔθνη θηρῶν Σοφ. Φ. 1147, Ἀντ. 344· ὁ Πινδ. ἔχει ὡσαύτως ἔθνος μερόπων, ἀνέρων, γυναικῶν, γένος, οἰκογένεια, φυλή, Ο. 1. 106, Π. 4. 448· ἔθνος τόδε, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 366. **2**) μεθ' Ὅμηρον, ἔθνος, λαός, τὸ Μηδικὸν ἔθνος Ἡρόδ. 1. 101, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 43. 56. κτλ.· τὸ δὲ **γένος** εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ **ἔθνος**, Ἡρόδ. 1. 56. πρβλ. **γένος** III. 1. γ. **6**) ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. τὰ ἔθνη, οἱ ἐθνικοί, ἤτοι πάντες πλὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Χριστιανῶν· πρβλ. **βάρβαρος**. **3**) ἰδιαιτέρα τάξις ἀνθρώπων, φυλή, τὸ Θετταλῶν.. πενεστικὸν ἔθνος Πλάτ. Νόμ. 776D· ἔθνος κηρυκικόν, ῥαψῳδῶν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 290C, Ξεν. Συμπ. 3. 6, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 455B, Ἀριστ. Ἀποσπ. 347: —ὡσαύτως, τάξις ἀνθρώπων ἐν σχέσει πρὸς τὸν βαθμὸν ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, οὐ πρὸς τοῦτο βλέποντες.., ὅπως.. ἕν τι ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὔδαιμον Πλάτ. Πολ. 420D, πρβλ. 421C, 519E. **4**) φῦλον, τὸ θῆλυ ἔθνος Ξεν. Οἰκ. 7. 26. **5**) μέρος, ἀριθμός τις, Ἱππ. 408. 33· πρβλ. **ὁμοεθνία**. **II**. ἐπὶ ἑνὸς καὶ μόνου προσώπου, γένος, ἀγάλλει κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα, Πινδ. Ν. 5. 80· πρβλ. **γένος** II.

ἔθορον, ἀόρ. β' τοῦ **θρῴσκω**, Ὁμ.

ἔθος, εος, τὸ (**ἔθω**) συνήθεια, ἔθιμον, ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων (ἔνθα εἶναι σχεδὸν ταυτόσημον τῇ λέξει **ἦθος**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 728· τὸ σύνηθες ἔ. Σοφ. Φ. 894· ἀκολούθως συνηθέστατον παρὰ Πλάτ., Ἀριστ., κλ. ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ.· ἐν ἔθει εἶναι, ἔχειν τὴν συνήθειαν, Θουκ. 2. 64· ἔθος ἐστίν τινι, μετ' ἀπαρ., Κρατῖν. ὁ Νεώτερος ἐν «Ταραντίνοις» 1, Ἄλεξ. ἐν «Φιλούσῃ» 1· ἔθος ἔχειν μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Θεμ. 4· **ἔθει**, κατ' ἔθος, κατὰ συνήθειαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φύσει**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 6· δι' ἔθος 7. 14, 4· ἐξ ἔθους 2. 1, 1· ἐν ἔθει ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 119.

ἔθρισεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **θερίζω**.

ἔθω, (ἴδε ἐν τέλει): εἶμαι συνειθισμένος, συνηθίζω· ὁ ἐνεστ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, ὅπως αἱ μετοχαὶ **λαθὼν** καὶ **τυχών**, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, «ὃς πολλὰ κακὰ εἰργάζετο ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν εἰς τὰ σύμφυτα χωρία τοῦ Οἰνέως» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 540 οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, οὓς ἂν παῖδες ἐξ ἔθους ἐρεθίζωσιν, Π. 260:—ὁ πρκμ. **εἴωθα**, Ἰων. **ἔωθα** (ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμ.) κεῖται ἀντὶ ἐνεστῶτος καὶ ὁ ὑπερσ. **εἰώθειν**, Ἰων. **ἐώθεα** ἀντὶ παρατατ.: — συνηθίζω, ἔχω τὴν συνήθειαν, τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ., ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 766, Ἡροδ. 3. 36, Θουκ. 1. 99, κλ.: ἀπροσ. ὥσπερ εἰώθει (ἐνν. γενέσθαι) Πλουτ. Σύλλ. 9, κλ.: — ἡ μετοχὴ κεῖται ἀπολ. ἐπὶ προσώπων, εἰθισμένος, συνήθης, ἡνιόχῳ εἰωθότι Ἰλ. Ε. 231· ὑμῖν...

τοῖς εἰωθόσιν, οἱ ὁποῖοι συνηθίζετε [νὰ με ἀκούητε], Σοφ. Φ. 939· οὐκ ἐωθώς, praeter morem, παρὰ τὸ ἔθος, Ἡρόδ. 1. 111· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἐωθότα νοήματα ὁ αὐτ. 3. 80· ἐν τῷ εἰωθότι τρόπῳ Πλάτ. Ἀπολ. 27Β. κλ.· συχνάκις κατ' οὐδέτ., κατὰ τὸ εἰωθός, κατὰ τὴν συνήθειαν, Θουκ. 4. 17· παρὰ τὸ εἰωθὸς αὐτόθι 55· τὰ εἰωθότα, συνήθη πράγματα, Ἀριστοφ Βάτρ. 1, Θουκ. 2. 51, κτλ. : — ἐν Ἀρχίππ. Ἀδήλ. 10, Ἀραρ. Ἀδήλ. 2. ὑπάρχει **ἐωθώς**: — Ἐπίρρ. **εἰωθότως**, ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως Σοφ. Ἠλ. 1456. (Εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἀνήκουσι καὶ τὰ ἑξῆς: **ἔθος**, **ἦθος**, **ἠθεῖος**, **ἐθίζω**: — Ἡ ῥίζα αὕτη εἶναι ΣϜΕΘ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σανσκρ. svadh-â (voluntas, vis), Λατ. sue-sco, sue-tus· πρβλ. Γοτθ. sid-us (ἦθος), Παλ. Ὑψ. Γερμ. sit-u (sitte).)

εἶ, Δωρ. ἀντὶ ᾗ, ὅπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 11, 39, πρβλ. **πεῖ**.

εἰ. Ἐπ. δὲ καὶ Δωρ. **αἰ**, Λατ. si, ὑποθετικὸν μόριον ἐν χρήσει ἐπὶ ὑποθέσεων καὶ ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων. Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ κανονικὸν αὐτοῦ ἀρνητικὸν εἶναι τὸ **μή**, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τὸ **οὐ**.

Α. ΕΠΙ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ. **I**) μεθ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, **1**) μετὰ ἐνεστῶτος, παρακειμένου καὶ ἀορίστου, ὅταν ἁπλῶς ἐκφέρῃ παροῦσαν ἢ παρελθοῦσαν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ἐκπληρώσεως ἢ μὴ ἐκπληρώσεως τῆς ὁποίας οὐδὲν ὑπονοεῖται, εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι Ἰλ. Α. 564· πᾶς τύπος τοῦ ῥήματος δύναται νὰ τεθῇ ἐν τῇ ἀποδόσει, ὥστε νὰ ἀντιστοιχῇ κατ' ἔννοιαν πρὸς τὸν ἐν προτάσει χρόνον, εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 294. 7· εἰ δοκεῖ, πλέωμεν Σοφ Φ. 526· εἰ Φαῖδρον ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι Πλάτ. Φαῖδρ. 228Α· κάκιστ' ἀπολοίμην (γνησία εὐκτική), Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 579, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 475· εἰ θεοῦ ἦν, οὐκ ἦν αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ Πλάτ. Πολ. 408C· εἰ ταῦτα λέγων διαφθείρω τοὺς νέους, ταῦτ' ἂν εἴη βλαβερά, ταῦτα θὰ ἦσαν βλαβερά, ἀντὶ ταῦτα εἶναι, ὅπερ θὰ ἦτο ἄτοπον. Πλάτ. Ἀπολ. 30Β. πρβλ. 25Β· εἰ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε, ἂν οὗτοι εἶχον δίκαιον νὰ ἀποστατήσωσι, (θὰ ἦτο ἑπόμενον ἐκ τούτου ὅτι) ὑμεῖς παρὰ τὸ εἰκὸς ἄρχετε, Θουκ. 3. 40· — περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκφράζοντος ὑπόθεσιν ἐνεστῶσαν, ἴδε κατωτ. 3. 6. **2**) μετὰ ἱστορικῶν χρόνων, ὅταν δηλῶται ὅτι ἐάν τι εἶχεν οὕτως ἢ ἄλλως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο τοιοῦτον, καὶ τότε ἐν τῇ ἀποδόσει ὑπάρχει ἱστορ χρόνος μετὰ τοῦ **ἂν** (ἴδε **ἄν**, Β. Ι. 1. α): **α**) ὁ παρατ. μετὰ τοῦ **εἰ** σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ παρὸν ἢ πρὸς συνεχῆ ἢ ἐπαναλαμβανομένην ἐνέργειαν ἐν τῷ παρελθόντι (παρ' Ὁμ. ἀείποτε τὸ δεύτερον)· ταῦτα οὐκ ἂν ἐδύναντο ποιεῖν, εἰ μὴ διαίτῃ μετρίᾳ ἐχρῶντο, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσι ταῦτα (ὡς τὰ κατορθώνουσιν), ἂν δὲν διῆγον βίον ἐγκρατῆ, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 489Β· οὐκ ἂν νήσων ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν, δὲν θὰ ἠδύνατο (ὁ Ἀγαμέμνων) νὰ ἐξουσιάζῃ νήσους, ἂν δὲν εἶχε καὶ ναυτικὴν δύναμιν, Θουκ. 1. 9· εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί.., οὐκ ἄν ποτε ταῦτα ἔπασχον Πλάτ. Γοργ. 516Ε, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 5· εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε'.. οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε, ἂν ἐγὼ ἤμην ἐν γνώσει τούτων.., Ἰλ. Θ. 366. **β**) ὁ ἀόρ. μετὰ τοῦ **εἰ** σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ παρελθόν, εἰ μὴ ὑμεῖς ἤλθετε, ἐπορευόμεθα ἂν ἐπὶ βασιλέα, ἂν ὑμεῖς δὲν εἴχετε ἔλθῃ, ἡμεῖς τώρα θὰ ἐπορευόμεθα κατὰ τοῦ βασιλέως, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4· καὶ ἴσως ἂν ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη, ἂν δὲν εἶχε καταλυθῇ, Πλάτ. Ἀπ. 32D, πρβλ. Ἰλ. Ε. 679, Ὀδ. Δ. 363, Δημ. 41. 18., 833. 12. **γ**) ὁ ὑπερσυντ. (ὁ ὁποῖος εἶναι σπάνιος) μετὰ τοῦ **εἰ** σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς πρᾶξιν τετελεσμένην ἐν τῷ παρελθόντι ἢ ἐν τῷ παρόντι, λοιπὸν δ' ἂν ἦν ἡμῖν ἔτι περὶ τῆς πόλεως διαλεχθῆναι, εἰ μὴ προτέρα τῶν ἄλλων εὖ φρονήσασα τὴν εἰρήνην ἐπεποίητο, ἂν δὲν εἶχε κάμῃ (ὡς ἔχει κάμῃ) τὴν εἰρήνην πρὸ τῶν λοιπῶν, Ἰσοκρ. 93C· ἀλλὰ συνήθως τοῦ ἀορίστου γίνεται χρῆσις πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπερσυντ. **3**) μετὰ μέλλοντος, **α**) ὅπως δηλώσῃ μέλλουσαν ὑπόθεσιν ὡς οἷόν τε ἐμφαντικώτατα, ὅτε καὶ ἡ ἀπόδοσις ἀναφέρεται εἰς μέλλοντα χρόνον, εἰ φθάσομεν τοὺς πολεμίους κατακαίνοντες, οὐδεὶς ἡμῶν ἀποθανεῖται Ξεν. Κύρ. 7. 1, 19· εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐ περιέσται τἀκεῖ Θουκ. 6. 91. Ἐπὶ τῶν εἰς τὸ μέλλον ἀναφερομένων τούτων ὑποθέσεων πολλῷ συνηθέστερον εἶναι τὸ **ἐὰν** μεθ' ὑποτακτ. (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1)· ἀλλὰ τὸ **εἰ** μετὰ μέλλ. εἶναι συχνὸν παρὰ Τραγ., καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται νὰ ἐξενεχθῇ ἀπειλὴ ἢ νουθέτησις ἢ ἰσχυρὰ ἐπίκλησις εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀκούοντος, εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι κακὰ Εὐρ. Ἀποσπ. 5, πρβλ. Δημ. 842. 15.
β) ὁ μέλλων μετὰ τοῦ **εἰ** ἐνίοτε ἐμφαίνει βούλησιν, προσδοκίαν ἢ ἀνάγκην ἐν τῷ παρόντι, ἔνθα κοινότερον εἶναι τὸ **μέλλω** μετ' ἀπαρ., ὡς αἶρε πλῆκτρον, εἰ μαχεῖ, ἂν ἔχῃς σκοπὸν νὰ πολεμήσῃς, νὰ διαγωνισθῇς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 761· ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ.., εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη, δηλ. ἂν ταῦτα μείνωσιν ἀτιμώρητα, Σοφ. Ἀντ. 484, πρβλ. Ἰλ. Α. 61, Εὐρ. Ἑκ. 863· — τοιαῦται ὑποθέσεις ἀνήκουσι κυρίως εἰς Ι. 1, ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα ἐν τῇ ἀποδόσει δύναται νὰ εἶναι χρόνου ἐνεστῶτος, δὲν δύναται δὲ ἐνταῦθα ἡ ὑποτακτικὴ νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος (ὡς ἐν **α**). **γ**) περὶ τοῦ **εἰ**, τιθεμένου ἀντὶ αἰτιολογικοῦ μορίου μετὰ τὸ **θαυμάζω**, κτλ., ἴδε κατωτ. V. **II**. μεθ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ, τὸ **εἰ** κανονικῶς ἑνοῦται μετὰ τοῦ **ἂν** (Ἐπ. **κε**, **κεν**), καὶ σχηματίζει τὴν σύνθετον λέξιν **ἐάν**, συνῃρ. **ἤν**, **ἄν** [ᾱ]· ἀλλ' ὁ Ὅμ. οὐχὶ σπανίως παραλείπει τὸ **ἂν** (**κε**, **κεν**), π. χ. ἐν Ὀδ. Ε. 221., Ξ. 372, — τὴν ἐλευθερίαν ταύτην λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταί, ἀλλ' οὐδέποτε οἱ Ἀττ. πεζογράφοι· ἀπαντᾷ δ' ὅμως τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ μεταγεν. πεζῷ λόγῳ: ἴδε **ἂν** Α. 1: **1**) ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἔχῃ μέλλοντα, τὸ **ἐὰν** μεθ' ὑποτακτ. ἐμφαίνει ὑπόθεσιν ἐν τῷ μέλλοντι, ζωηροτέραν μὲν τῆς τοῦ **εἰ** μετ' εὐκτικῆς, ἀλλ' ἧττον ζωηρὰν τῆς τοῦ **εἰ** μεθ' ὁριστικῆς μέλλοντος (ἴδε ἀνωτ. Ι. 3, α)· εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς καί τοι πείθωνται Ἀχαιοί, γνώσῃ ἔπειθ'.. Ἰλ. Β. 364. πρβλ. Α. 128., Γ. 281, Ὀδ. Ρ. 549· ἂν δέ τις ἀνθιστῆται, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 3, 11· ἂν μὴ νῦν ἐθέλωμεν ἐκεῖ πολεμεῖν αὐτῷ, ἐνθάδ' ἴσως ἀναγκασθησόμεθα τοῦτο ποιεῖν Δημ. 54. 20 (εἰ μὴ νῦν ἐθέλομεν, θὰ ἐσήμαινεν: ἂν τώρα δὲν θέλωμεν)· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 13., 5. 3, 27., 5. 4, 30., 5. 5, 13, Πλάτ. Πολ. 473D. **2**) ὅταν ἡ ἀπόδ. ἐκφέρηται κατ' ἐνεστῶτα καὶ δηλοῖ συνήθη ἢ ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν, ἡ ὑποτακτικὴ ἐν τῇ προτάσει ἐμφαίνει γενικὴν ὑπόθεσιν, ἄν ποτε συμβῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο (ὅπερ ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις, ὡς συνήθως καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ, ἐκφέρεται κατ' ἐνεστ. ὁριστ.), ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον (ἐνν. ἐστί), ἐάν ποτε γείνῃ διανομή, τὸ ἰδικόν σου μερίδιον εἶναι (πάντοτε) μεγαλείτερον, Ἰλ. Α. 166· προσέτι παραλειπομένου τοῦ **ἄν**, εἴπερ γάρ τε χόλον.. καταπέψῃ, ἀλλά.. ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ Α. 81· ἢν ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται θνήσκειν Εὐρ. Ἄλκ. 671: — ἐνίοτε, μάλιστα παρὰ ποιηταῖς, ἡ γενικὴ αὕτη ὑπόθεσις ἐκφέρεται διὰ τῆς ὁριστ. τοῦ ἐνεστ. (οὐδέποτε διὰ τοῦ μέλλοντος), εἴ τις δύο ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν Σοφ. Τρ. 944.

III. μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ τὸ **εἰ** οὐδέποτε λαμβάνει τὸ **ἄν**, καὶ εἶναι ἐν χρήσει, **1**) ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἔχῃ τὴν εὐκτικὴν μετὰ τοῦ **ἂν** (ἴδε **ἂν** Β. ΙΙΙ. α) τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ. ἐν τῇ προτάσει καθόλου ἐμφαίνει μέλλουσαν ὑπόθεσιν ἧττον ὡρισμένως καὶ ζωηρῶς τοῦ **ἐὰν** μεθ' ὑποτακτ., καὶ διαφέρει τῆς συντάξεως ἐκείνης ὡς διαφέρει τὸ «ἂν ἤθελεν ὑπάγῃ» τοῦ «ἂν ὑπάγῃ» ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες.., εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν, βεβαίως θὰ ἔχαιρον ἂν ἤθελον ἀκούσῃ.., Ἰλ. Α. 255, πρβλ. Η. 28, Ὀδ. Γ. 223· εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς Αἰσχύλ. Προμ. 979· οὐδὲ γὰρ ἄν με ἐπαινοίη, εἰ ἐξελαύνοιμι τοὺς εὐεργέτας Ξεν. Ἀν 7. 7, 11· οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν, ἂν ἦτο κατορθωτὸν νὰ λάβῃ φωνήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 37· οὕτω, κανονικῶς, ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἡ εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. ἐνίοτε κεῖται ἐν τῇ προτάσει, ὡς ἡ ὁριστ. τοῦ παρατατ. παρ' Ἀττ. πρὸς δήλωσιν μὴ ἐκτελουμένης ὑποθέσεως ἐν τῷ ἐνεστῶτι (ἴδε **ἂν** Β. ΙΙΙ. α), εἰ νῦν ἐπ' ἄλλῳ ἀθλεύοιμεν, ἦ τ' ἂν ἐγὼ.. φεροίμην, ἂν τώρα ἡμιλλώμεθα.. κτλ., Ἰλ. Ψ. 274· καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἐνίοτε ἀκολουθοῦσι τῇ Ὁμηρικῇ ταύτῃ χρήσει, εἰ μὴ κνίζοι (= εἰ μὴ ἔκνιζε) Εὐρ. Μήδ. 568 (ἴδε **ἂν** Β. ΙΙΙ α). **2**) ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἀναφέρηται εἰς τὸ παρελθὸν δηλοῦσα συνήθη ἢ ἐπανειλημμένην ἐνέργειαν, ἡ εὐκτικὴ ἐν τῇ προτάσει ἐκφράζει ὑπόθεσιν ἀόριστον ἐν τῷ παρελθόντι· «ἂν τοῦτο συνέβαινέ ποτε..», ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ὑποτακτικῆς ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ (ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 2), εἰ δέ τινας θορυβουμένους αἴσθοιτο.., κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν ἐπειρᾶτο, ἐὰν συνέβαινε νὰ ἴδῃ (ἄν ποτε ἔβλεπε) στρατιώτας ἐν ἀταξίᾳ (δηλ. ὁσάκις ἔβλεπε..), (ἀείποτε) προσεπάθει, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55, πρβλ. Ἀν. 4. 5, 13, Ἀπομν. 4. 2, 40· εἴ τις ἀντείποι, εὐθὺς τεθνήκει, ἄν τις ἤγειρεν ἀντίρρησιν, ἀμέσως ἐφονεύετο, Θουκ. 8. 66· ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν Εὐρ. Ἄλκ. 755. Ἡ εὐκτ. αὕτη εἶναι σπαν. παρ' Ὁμ., ἀλλ' ἴδε Ἰλ. Γ. 453., Ω. 768. Ἐνταῦθα (ὡς ἀνωτ. ΙΙ. 2) ἡ ὑπόθεσις ἐνίοτε ἐκφέρεται διὰ τῆς ὁριστ., εἴ τις τι ἐπηρώτα, ἀπεκρίνοντο Θουκ. 7. 10. **3**) ἐν πλαγίῳ λόγῳ παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ. συχνάκις παριστᾷ ὅ,τι ἐκφέρεται ἐν εὐθεῖ λόγῳ διὰ τοῦ **ἐὰν** μεθ' ὑποτακτ. ἢ διὰ τοῦ **εἰ** μετ' ἀρχικοῦ (οὐδέποτε ἱστορικοῦ) χρόνου ὁριστικῆς· ἐλογίζοντο ὡς, εἰ μὴ μάχοιντο, ἀποστήσοιντο αἱ πόλεις (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἦτο. ἐὰν μὴ μαχώμεθα, ἀποστήσονται) Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 6, πρβλ. Δημ. 548. 20, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 2· ἔλεγεν ὅτι, εἰ βλαβερὰ πεπραχὼς εἴη. δίκαιος εἴη ζημιοῦσθαι (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἦτο, εἰ βλαβερὰ πέπραχε, δίκαιός ἐστι ζημιοῦσθαι) αὐτόθι 5. 2, 32, πρβλ. Ἀν. 6. 6, 25· εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἦτο, εἴ τινα λήψεται, χρήσεται) ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 3: — ὅτε ἡ ἀπόδοσις δὲν ἐκφέρεται κατ' οὐδεμίαν μορφὴν πλαγίου λόγου, ἀλλὰ περιέχεται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, οὐκ ἦν τοῦ πολέμου πέρας Φιλίππῳ, εἰ μὴ Θηβαίους.. ἐχθροὺς ποιήσειε τῇ πόλει, δηλ. ὁ Φίλιππος ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐπήρχετο τέλος τοῦ πολέμου, ἐκτὸς ἂν ἤθελε κάμῃ τοὺς Θηβ. κτλ. (ἡ σκέψις αὐτοῦ ἦτο,

ἐάν μὴ ποιήσω), Δημ. 276. 1· ἐβούλοντο γὰρ σφίσιν, εἴ τινα λάβοιεν, ὑπάρχειν ἀντὶ τῶν ἔνδον, ἣν ἄρα τύχωσί τινες ἐζωγρημένοι (ἣν τύχωσι· ἠδύνατο νὰ εἶναι εἰ τύχοιεν, καὶ τὸ εἰ λάβοιεν, ἣν λάβωσι) Θουκ. 2. 5. **4)** ὁπόταν τὸ **εἰ** συντάσσηται εὐκτικῇ μετὰ τοῦ **ἄν**, τὸ κῶλον χρησιμεύει ὡς ἀπόδοσις ἅμα καὶ πρότασις· πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 329B, Δημ. 44. 30, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3 (ἴδε **ἄν** B. III δ). **IV.** εἰς ὀλίγας περιστάσεις ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ **εἰ** ἐπὶ πλαγίου λόγου μετ' ἀπαρ. (ἀντὶ τοῦ **εἰ δεῖ** ἢ **εἰ δέοι**), εἰ γὰρ δὴ δεῖν πάντως περιθεῖναι ἄλλῳ τέῳ τὴν βασιληίην ..., [ἔφη] δικαιότερον εἶναι, κτλ., Ἡρόδ. 1. 129· εἰ εἶναι τοῦτο μὴ φίλον 2. 64, πρβλ. 172., 3. 105, 108. **V.** μετὰ ῥημάτων δηλούντων θαυμασμόν, χαράν, ἀγανάκτησιν, θλῖψιν, εὐθυμίαν καὶ ὅμοια αἰσθήματα, **θαυμάζω, ἀγαπῶ, αἰσχύνομαι, βαρέως φέρω, δεινόν ἐστι, θαυμαστόν ἐστι, λυπεῖ με, μέμφομαι, παράδοξόν ἐστι, σχετλιάζω, φθονῶ**, κτλ., εἶναι ἐν χρήσει τὸ **εἰ** μεθ' ὁριστ., ὅπου ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ **ὅτι**, ὅπως δηλωθῇ τὸ αἴσθημα κατὰ τρόπον ἧττον ἐμφαντικόν, θαυμάζω εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται, ὁρῶν ... Δημ. 52. 17· οὐκ ἀγαπᾷ εἰ μὴ δίκην δέδωκεν, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται ἀγανακτεῖ Αἰσχίν. 71. 28· ἡγουμένου παρῳχημένου χρόνου ἡ φύσις τοῦ πλαγίου λόγου ἐπιτρέπει τὴν τροπὴν τῆς ὁριστ. εἰς εὐκτικήν, ἐθαύμαζε δ' εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7 (πρβλ. ἐθαύμασε δ' εἰ μὴ φανερόν ἐστιν αὐτόθι 1. 1, 13)· ἔχαιρον ἀγαπῶν εἴ τις ἐάσοι Πλάτ. Πολ. 450A· δεινὸν εἰσήει, εἰ... δόξει Δημ. 351. 18. Ἐνίοτε καὶ μηδενὸς τοιούτου ῥήματος ἡγουμένου, πρότασίς τις διὰ τοῦ **εἰ** λαμβάνει τὴν θέσιν αἰτιολογικῆς προτάσεως, ὡς, πολλοὺς γὰρ οἶκε εἶναι εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἕνα, εἰ Κλεομένεα μέν... μοῦνον οὐκ οἷός τε ἐγένετο διαβαλεῖν, τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων ἐποίησε τοῦτο Ἡρόδ. 5. 97, πρβλ. 1. 60, 129, 212., 7. 10., 9. 68. **VI.** ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑΙ.

1) ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις ὑπονοεῖται ἐκ τῶν συμφραζομένων, χωρὶς νὰ τίθηται· τότε δὲ τὸ **εἰ** ἢ **ἐάν** ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ: **ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ..; ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ..**, πρὸς τὴν πόλιν, εἰ ἐπιβοηθοῖεν, ἐχώρουν, προεχώρουν πρὸς τὴν πόλιν [ὅπως συναντήσωσι τοὺς πολίτας] ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελον ἐξορμήσῃ, Θουκ. 6. 100· ᾤκτιρον εἰ ἁλώσοιντο, τοὺς ἐλυποῦντο [σκεπτόμενοι ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ τέλος αὐτῶν], ἂν ἤθελον συλληφθῇ, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7· οὐκουν, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι ἓν λείπεται, τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφιέναι; δὲν ὑπολείπεται λοιπὸν ἓν πρᾶγμα ἀκόμη, δηλ. τὸ [νὰ μᾶς ἀφήσητε νὰ ὑπάγωμεν], ἐν ᾗ περιπτώσει σᾶς καταπείσωμεν ὅτι πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσητε, Πλάτ. Πολ. 327C· ἱκέται πρὸς σὲ δεῦρο ἀφίγμεθα, εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον, ἤλθομεν πρὸς σὲ μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως εἴπῃς εἰς ἡμᾶς περί τινος μαλλοτόρου (ἄφθονον ἐχούσης μαλλίον) πόλεως (δηλ. διὰ νὰ μάθωμεν περὶ αὐτῆς), Ἀριστοφ. Ὄρν. 120· παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων, αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, κάθισε πλησίον αὐτοῦ καὶ βάλε τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ [ἴσως τὸν καταπείσῃς νὰ βοηθήσῃ τοὺς Τρῶας], ἂν τυχὸν θέλῃ νὰ τὸ πράξῃ, Ἰλ. Α. 408, (πρβλ. Α. 66, Ὀδ. Α. 94., Γ. 92· ἄκουσον καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ταὐτὰ δοκῇ, ἄκουσον καὶ ἐμὲ [ἵνα συναινέσῃς], ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ αὐτὴ γνώμη εἶναι καὶ εἰς σὲ ἀρεστή, Πλάτ. Πολ. 358B· ἰδὲ δή, ἐάν σοι ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ, ἰδὲ λοιπὸν ἂν τυχὸν ἔχῃς τὴν αὐτὴν γνώμην μὲ ἐμέ, αὐτόθι 434A. Πολλὰ τῶν παραδειγμάτων τούτων ἧττον ὀρθῶς ἡρμηνεύθησαν ὡς πλάγιαι ἐρωτήσεις (ἴδε κατωτ. B. 2). **2)** ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς διὰ ῥητορικοὺς λόγους, ὅτε ἡ ἔλλειψις αὐτῆς εἶναι ἐμφαντικωτέρα τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος .. στυφελίξαι, ἂν θέλῃ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ [θὰ τὸ κάμῃ], Ἰλ. Α. 580· ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας... εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, «ἀλλ' εἰ μὲν παρέξωσι γέρας (καλῶς ἂν ἔχοι τὸ πρᾶγμα)· ἐὰν δὲ μὴ δῶσιν, ἐγὼ δ' ἂν αὐτὸς παραγενόμενος ἀφέλωμαι» (Θ. Γαζῆς), Α. 135, πρβλ. Ζ. 150, Ἀριστοφ. Πλ. 469· καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, — εἰ δὲ μή, καὶ ἂν μὲν ἡ ἀπόπειρα ἐπιτύχῃ, [καλῶς·] — εἰ δὲ μή .., Θουκ. 3. 3, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ 325D·

3) κατὰ παρομοίαν ἔλλειψιν τῆς ἀποδόσεως **εἰ γὰρ** (Ἐπ. **αἲ γὰρ**) καὶ **εἴθε** (Ἐπ. **αἴθε**), μετ' εὐκτικῆς ἢ ἱστορικῶν χρόνων τῆς ὁριστ. ἐκφράζει εὐχὴν (ὅτε ἡ εὐκτ. καὶ ἡ ὁριστ. ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν ἣν καὶ ἐν ἀπολύτῳ προτάσει), αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, εἴθε οἱ θεοὶ νά μοι δώσωσι τόσην δύναμιν, Ὀδ. Γ. 205, πρβλ Ξ. 440· εἰ γὰρ γενοίμην ἀντὶ σοῦ νεκρὸς Εὐρ. Ἱππ. 1410· εἴθ' εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας, εἴθε νὰ εἶχες κτλ., ὁ αὐτ. Ἠλ. 1061, πρβλ. Ἄλκ. 1072· εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, εἴθε νὰ εἶχες δεχθῇ ἐμέ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1537· εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, εἴθε νὰ σε εἶχον συναντήσῃ τότε, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 46. Παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τὸ **εἰ** μόνον εὕρηται οὕτω μετ' εὐκτικῆς, ἀλλ' εἴ τις ... καλέσειεν Ἰλ. Κ. 111· εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσιν Εὐρ Ἑκ. 836. Ἐνίοτε, **εἰ γὰρ** ἢ **εἴθε** προηγεῖται τοῦ **ὤφελον** ἢ **ὤφελλον** μετ' ἀπαρ. ἐπὶ εὐχῆς· ἴδε **ὀφείλω**. Ἐνίοτε τὰ μόρια ταῦτα συντάσσονται καὶ μετὰ μόνου ἀπαρεμφ. ἐπὶ εὐχῆς, αἲ γάρ ... τοῖος ἐών, οἷός ἐσσι ... παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι Ὀδ. Η. 313· καὶ συνηθέστερον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 9. 284, 288. **4)** ἐνίοτε τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως εἰς ἣν τὸ **εἰ** ἀνήκει παραλείπεται, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἀκολούθους ἐκφράσεις: **α) εἰ μή**, Λατ. nisi, οὐδὲν ἄλλο σιτέονται, εἰ μὴ ἰχθῦς μοῦνον Ἡρόδ. 1. 200· εἰ μὴ κρεμάσας Ἀριστοφ. Νεφ. 229· μὰ τὼ θεώ, εἰ μὴ Κριτύλλα γ' [εἰμί] ὁ αὐτ. Θεσμ. 898· εἰ μὴ ὅσον, εἰ μὴ μόνον, πλὴν μόνον, ἐγὼ μέν μιν οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. 1. 45., 2. 20· ὡσαύτως, εἰ μὴ εἰ, Λατ. nisi si, Θουκ. 1. 17, Πλάτ. Γοργ. 480B, κτλ.· εἰ μή τι οὖν, ἀλλά .., ἂν τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ .., ὁ αὐτ. Μένων 86E. **β) εἰ δὲ μή**, Λατ. sin minus, προηγόρευε τοῖσι Λαμψακηνοῖσι μετιέναι Μιλτιάδεα, εἰ δὲ μή, σφέας πίτυος τρόπον ἠπείλεε ἐκτρίψειν Ἡρόδ. 6. 37, πρβλ. 56· οὕτω μετὰ τὸ μάλιστα μέν, Θουκ. 1. 32, 35, κτλ.· δυνατὸν δὲ νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς προηγουμένην ἄρνησιν καὶ δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ὅπου κανονικώτερον θὰ ἦτο τὸ **ἐὰν δέ**, ἐὰν συνεπληροῦτο ἡ ἔλλειψις, μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει, μή με τύπτε, ἄλλως τὸν ἑαυτόν σου θὰ κατακρίνῃς ποτέ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1433· ἐὰν μὲν πείσητε .., εἰ δὲ μή... Δημ. 129. 14· ὦ Κῦρε, μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαρροῦντά με ἕξεις Ξεν. Κύρ. 3. 1, 35, πρβλ. Ἀν. 4. 3. 6, Θουκ. 1. 28, 131, Πλάτ. Φαῖδρ. 91C. **γ)** τὸ **εἰ δέ**, ὅπερ κυρίως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ **εἰ μέν**, κεῖται πολλάκις ἐλλειπτικῶς, εἰ δὲ καὶ αὐτοί, φευγόντων, «προσληπτέον τό, βούλονται, ἵν' ᾖ, ἐὰν δὲ καὶ αὐτοὶ βούλωνται, φευγέτωσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 46· οὕτως, εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω, «εἰ δ' ἀμφιβάλλεις, σὺ μὲν ἄκουσόν μου, ἐγὼ δέ σοι πάντα διηκριβωμένως ἐρῶ» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 262· οὕτω καί, εἰ δ' ἄγε, ἐπὶ παρακελεύσεως, προτροπῆς, ἐμπρός, ἔλα, (πλήρης δὲ ἡ φράσις εἶναι· εἰ δὲ βούλει, ἄγε), Ὀδ. Α. 271, κτλ.· οὕτως, εἰ δ' ἄγε δή, εἰ δ' ἄγε μήν, εἰ δ' ἄγε μοι, εἰ δ' ἄγε νῦν Ὅμ.· ὡσαύτως, εἰ δ' ἄγετε Ἰλ. Χ. 381· — ἐνίοτε ὅμως τὸ **εἰ δὲ** κεῖται ἀντὶ τοῦ **εἰ δὲ μή**, ὡς, εἰ μὲν βούλεται, ἑψέτω· εἰ δ', ὅ,τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω Πλάτ. Εὐθύδ. 285C, πρβλ. Συμπ. 212C· οὕτω καί, εἰ δ' οὖν Σοφ. Ἀντ. 722. **δ) εἴ τις**, Λατ. siquis, ὄτλον [ὄκνον χειρόγρ.] ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή, ὑπέστην βαρυτέραν θλῖψιν πάσης ἄλλης Αἰτωλίδος γυναικός, ὁ αὐτ. Τρ. 8, πρβλ. Ο. Κ. 734· οὕτως, εἴ τις ἄλλος, siquis alius, Εὐρ. Ἀνδρ. 6, κτλ.· εἴ τις καὶ ἄλλος Ἡρόδ. 3. 2, κτλ.· εἴπερ τις ἄλλος Πλάτ. Πολ. 501D. **ε) εἴ ποτε** ἢ **εἴπερ ποτέ**, ἐάν ποτε, περισσότερον πάσης ἄλλης περιστάσεως, ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτέ, ἔχει .. ἡ ξυναλλαγή, Θουκ. 4. 20, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 594· εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε Ξεν. Ἀν. 6. 4, 12, κτλ. **ς) εἴ ποθεν** (ἐνν. προπέμψαι ἔχετε), «ἐὰν ἀπὸ κανὲν μέρος», Λατ. alicunde, ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε, Σοφ. Φ. 1204· οὕτω, εἴ ποθι ... λεύσσων = εἴ που (λεύσσει) ὁ αὐτ. Αἴ. 886. **VII.** μετ' ἄλλων ΜΟΡΙΩΝ: **1)** περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ **καὶ εἰ** (ἢ **καὶ ἐὰν** ἢ **κἄν**) καὶ τοῦ **εἰ καὶ** (ἢ **ἐὰν καί**), ἴδε **καί**: — τὸ ἐναντίον τοῦ **καὶ εἰ** εἶναι **οὐδ' εἰ**, τὸ δὲ τοῦ **εἰ καὶ** εἶναι **εἰ μηδέ**. **2)** περὶ τοῦ **ὡς εἰ, ὡς εἴ τε, ὥσπερ εἰ**, κτλ., ἴδε **ὡς** καὶ **ὥσπερ**. **3)** περὶ τοῦ **εἰ δὴ** καὶ **εἴπερ** ἴδε **εἰ δὴ** καὶ **εἴπερ**. **4) εἴ γε**, ἂν τῷ ὄντι, ἢ ἂν τοὐλάχιστον, ἂν πράγματι, ἐνίοτε σχεδόν, ἀφοῦ, Λατ. si quidem· ἴδε ἐν λέξ. **γέ**. **5)** περὶ τοῦ **εἰ γὰρ** καὶ **εἴθε**, ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε ἀνωτ. VI. 3. **VIII.** ὑπάρχει ἰδιαιτέρα χρῆσις ἐν τῇ Κ. Δ. τοῦ **εἰ** (= τῷ Ἑβρ. im) ἐπὶ ἀρνητικῶν ὅρκων, π. χ. «τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον», οὐ δοθήσεται, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 12· «ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς ..», οὐκ εἰσελεύσονται εἰς ..., Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. γ', 11., δ', 3· ἴδε Γραμμ. Καιν. Διαθ. Viner § 59. 9.

B. ΕΠΙ ΠΛΑΓΙΩΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ, Λατ. an, ἑπομένης ὁριστ., ὑποτακτ. ἢ εὐκτικῆς, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως τῶν πλαγίων λόγων (ὧν ἰδιαίτερον εἶδος ἀποτελοῦσιν αἱ πλάγιαι ἐρωτήσεις):

1) μεθ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ὑπάρχει ὁ αὐτὸς καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἢ ἀπολύτῳ ἐρωτήσει χρόνος, σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν, ἐὰν εἶναι θεός, Ἰλ. Ε. 183· εἰ συμπονήσεις .., σκόπει Σοφ. Ἀντ. 41. **2)** μεθ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ἡ ὑποτακτικὴ εἶναι ἐνδοιαστικὴ ὡς ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει, τὰ ἐκπώματα... οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντᾳ τουτῳὶ δῶ Ξεν. Κύρ. 8. 4, 16· τὸ **εἰ** οὐδέποτε γίνεται **ἐὰν** ἐνταῦθα, ὡς τὸ **ἂν** δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἐπὶ εὐθείας ἢ ἀπολύτου ἐρωτήσεως. Περὶ ἐλλειπτικῶν συντάξεων μετὰ τοῦ **ἐὰν** καὶ ὑποτακτ., αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε ἑρμηνεύονται ὡς πλάγιαι ἐρωτήσεις, ἴδε ἀνωτ. VI. 1. **3)** μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ, παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, ἥτις παριστᾷ μίαν τινὰ τῶν δύο προηγηθεισῶν συντάξεων ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει, ἤρετο εἴ τις ἐμοῦ εἴη σοφώτερος, ἠρώτησεν ἂν ἦτο τις σοφώτερος ἐμοῦ (ὅτε ἡ εὐθεῖα ἐρώτησις θὰ ἦτο, ἔστι τις σοφώτερος ἐμοῦ;) Πλάτ. Ἀπολ. 21A· ἡ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀντὶ τῆς ὁριστ. εἶναι σπανία, ἠρώτων αὐτὸν εἰ ἀναπλεύσειεν, τὸν ἠρώτων ἂν ἀνέπλευσεν (ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει, ἀνέπλευσας;), Δημ. 1223. 20· ἀλλ' ἡ εὐκτ. τοῦ

ἀορ. ἐν γένει παριστᾷ τὴν ὑποτακτ. ἀορ., τὸν θεὸν ἐπήροντο εἰ παραδοῖεν Κορινθίοις τὴν πόλιν ... καὶ τιμωρίαν τινὰ πειρῷντο ἀπ' αὐτῶν ποιεῖσθαι, ἠρώτησαν ἂν ἔπρεπε νὰ παραδώσωσι τὴν πόλιν εἰς τοὺς Κορινθίους καὶ νὰ δοκιμάσωσι νὰ .., Θουκ. 1. 25. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς συντάξεσι ταύταις ἡ ἀρχικὴ ὁριστικὴ ἢ ὑποτακτικὴ δύναται νὰ τηρηθῇ, ψῆφον ἐβούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολεμεῖν Θουκ. 1. 119· ἐβουλεύοντο, εἴτε κατακαύσωσιν .., εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται, ἂν ἔπρεπε νὰ κατακαύσωσιν αὐτοὺς ἢ νὰ τοὺς μεταχειρισθῶσιν ἄλλως πως, ὁ αὐτ. 2. 4· οὕτως, ἀνακοινοῦσθαι αὐτὸν αὐτῷ εἰ δῷ ἐπιψηφίσαι τοῖς προέδροις, εἶπεν ὅτι αὐτὸς (ὁ Δημοσθ.) ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ ἂν ἔπρεπε νὰ δώσῃ, Αἰσχίν. 37.1. 4) μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ καὶ τοῦ ἂν μόνον ὅταν οὕτως ἐκφέρηται καὶ ἡ εὐθεῖα ἐρώτησις, ἠρώτων εἰ δοῖεν ἂν τούτων τὰ πιστά, ἠρώτων ἂν θὰ ἔδιδον (ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει, δοίητε ἄν;), Ξεν. Ἀν 4. 8,7. 5) ὡς ΑΡΝΗΤΙΚΟΝ ΜΟΡΙΟΝ ἐν χρήσει μετὰ τοῦ **εἰ** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως εἶναι τὸ **οὐ**, ὁσάκις τούτου (τοῦ **οὐ**) θὰ ἐγίνετο χρῆσις ἐπὶ εὐθείας ἢ ἀνεξαρτήτου ἐρωτήσεως, ὡς ἐνετέλλετο .. εἰρωτᾶν, εἰ οὔ τι ἐπαισχύνεται, ἂν δὲν ἐντρέπεται, Ἡρόδ. 1. 90, κτλ.·— ἀλλ' ἐὰν ἐν τῇ ἀνεξαρτήτῳ ἐρωτήσει θὰ ἀπῃτεῖτο **μὴ** (προκαλουμένης οὕτως ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως), διατηρεῖται καὶ ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσει, ὡς οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου (ἔνθα ἡ ἀνεξάρτητος ἐρώτησις θὰ ἦτο μὴ ἀξιοῖ μηδὲ βούλεται;) Πλάτ. Πολ. 349Β. Ἐπὶ διπλῆς πλαγίας ἐρωτήσεως, εἴτε .. εἴτε .. ; εἰ .. εἴτε .. ; εἴτε .. ἢ .. ; δυνατὸν νὰ τεθῇ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ **εἴτε οὐ εἴτε μή**, πολλὰ ἂν περιεσκέψω, εἴτε ἐπιτρεπτέον εἴτε οὔ·.. οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ, εἴτε χρὴ ἐπιτρέπειν σαυτὸν αὐτῷ εἴτε μὴ ὁ αὐτ. Πρωτ. 313Α, Β (ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιόδου)· ἀνάγκη τὴν ἐμὴν μητέρα, εἴτε θυγάτηρ ἦν Κίρωνος εἴτε μή, καὶ εἰ παρ' ἐκείνῳ διῃτᾶτο ἢ οὔ, καὶ γάμους εἰ διττοὺς ὑπὲρ ταύτης εἱστίασεν ἢ μή .., πάντα ταῦτα εἰδέναι τοὺς οἰκέτας Ἰσαῖος 69. 35.

εἶ = ἦ, «ἦ ἐπίρρημα ὁρκικόν, ὅπερ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, εἰ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε (Παλ. Διαθ. Γεν. ΚΒ', 17), ἢ ὄντως καὶ ἀληθῶς, καὶ ἔστιν ἐπίρρημα βεβαιώσεως» Ἐτυμ. Μ. 416. 50.

εἶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ὅπου**, Α. Β. 625. 9.

εἶα, ποιητ. τρισύλλ. **ἐΐα**, Λατ. eia, ἐπιφώνημα παρακελευσματικόν, ἔα δή, ἄγε δή, ἔλα λοιπόν, ἐμπρός, (πρβλ. τὸ παρακέλευσμα τῶν νῦν ναυτῶν «ἔγια μόλα, ἔγια λέσα»)· τίθεται δὲ μετὰ προστακτ. ἑν. ἢ πληθ., ἀλλ' εἶα χώρει καὶ κόμιζ' Ἰάσονα, ἐμπρός, προχώρει καὶ ... Εὐρ. Μήδ. 820· ἀλλ' εἶ' ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', ἐς δόμους πατρὶ Ἡρ. Μαιν. 622, κτλ.· εἶα δή, ἐμπρὸς λοιπόν, ἔλα λοιπόν! Αἰσχύλ. Ἀγ. 1650, Ἀριστοφ. Θεσμ. 659· εἶα νῦν ὁ αὐτ. Εἰρ. 459· ἄγ' εἶα ὁ αὐτ. Βάτρ. 394· ἀλλ' εἶα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 622, Ἀριστοφ. Πλ. 760· ὦ εἶα ὁ αὐτ. Εἰρ. 459· εἶα ὦ αὐτόθι 468· ἀλλ' εἶα δὴ .. σκεψώμεθα Πλάτ. Σοφ. 239Β·— μετ' ἐρωτ. **οὐ**, ἔνθα ἡ ἐρώτησις εἶναι ἰσοδύναμος προσταγῇ, οὐκ εἶα δραμεῖσθε; Εὐρ. Ι. Τ. 1423, πρβλ. Ἑλ. 1597.

εἰάζω, ἐπικελεύω **εἶα**, «εἰάζων· εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ» Ἡσύχ., πρβλ. **αἰάζω, εὐάζω**.

εἰᾰμενή, ἢ **εἰαμένη**, ἡ, «τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος· ἢ ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον, ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα» (Ἡσύχ.)· ἐν εἰαμενῇ ἕλεος Ἰλ. Δ. 483· λειμῶνες ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε Θεόκρ. 25. 16, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 193, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1202. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **ἧμαι** (Ἐπ. γ' πληθ. **εἵαται**), γῆ χαμηλή· ἂν ἔχῃ οὕτω, προτιμητέος ὁ παροξύτ. τύπος **εἰαμένη**).

εἰ ἄν = ἐάν, πρβλ. **εἰ** Α. VI. 2. α.

εἰάν (= **ἐάν**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 115 b (δὶς οὕτω). Αὐτόθι 14 b.— Πειραιῶς 573 b (δὶς πάλιν).— Ἀμοργοῦ, κλ.

εἰανός, ή, όν, Ἐπ. ἀντὶ **ἑανός**, Ἰλ. Π. 9.

εἶαρ, εἰᾰρινός, ἴδε ἐν λ. **ἔαρ, ἐαρινός**.

εἰαρόεις, εσσα, εν, Ἐπ. τύπος = **ἐαρινός**, Μανέθων 4. 275.

εἰαρό-μασθος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα νεαροὺς μαστούς, αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος Ἀνθ. Παλ. 5. 76.

εἰαρο-πότης, ου, ὁ, «αἱμοπότης· ψυχοπότης» Ἡσύχ.

εἰαρο-τερπής, ές, ὁ τερπόμενος κατὰ τὸ ἔαρ, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 14.

εἴασκον, Ἰων. καὶ Ἐπ. παρατ. τοῦ **ἐάω**.

εἵαται, εἵατο, Ἐπ. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ **ἧμαι**: — ἐν Ὀδ. Υ. 106 ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκεν **εἵατο** (**ἥατο** Monro), μέσ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἦσαν** (παρατ. τοῦ **εἰμί**).

εἵατο, ἀντὶ τοῦ **εἷντο**, γ' πληθ. τοῦ μέσ. ὑπερσ. τοῦ **ἕννυμι**, ἦσαν περιβεβλημένοι.

εἱαυτόν (= **ἑαυτόν**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 115 b.

εἰβάτας, ὁ, (= ἡβητής, νεανίας), Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Heux. et Daum. Exp. arch. en Macédoine 200.

εἴβιμος, ον, στάζων, Εὐστ. 1471. 30· ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ αὐτ. 1336. 28.

εἰβιόβοσκοι, οἱ, βοσκοὶ τοῦ πτηνοῦ ἴβιος, Ἐπιγρ. Αἰγύπτου, Philologus 25, II. σ. 341.

εἴβω, Ἐπ. (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ τοῦ **λείβω**, στάζω, ἀφίνω νὰ στάζῃ, Ὅμ., ὁ ὁποῖος τακτικῶς μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐν τῇ φράσει, δάκρυον εἴβειν Ὀδ. Π. 332, κτλ.· ὡσαύτως, κατὰ δάκρυον εἴβειν, πρβλ. τὸ ῥῆμα **κατείβω**· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπ' ὄσσων .. δ' εἰβόμενα ῥέος (καθ' Ἕρμαννον ἀντὶ τοῦ **λειβόμενα**) Αἰσχύλ. Πρ. 400· δάκρυ' εἰβομένη (κατὰ Τρικλιν. ἀντὶ δάκρυα λειβ-) Σοφ. Ἀντ. 527, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.— Παθ., στάζω, πίπτω κατὰ σταγόνας, Ἡσ. Θ. 910, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 622.

εἰ γάρ, ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε σύνδεσμον **εἰ** Α. VI. 3.

εἴγε, ἴδε ἐν **εἰ** Α. VII. 4.

εἰ δ' ἄγε, ἴδε **εἰ** Α. VI. 4 c.

εἰδαίνομαι, = **εἴδομαι**, ἀόρ. α' **εἰδήνατο** (ὀρθότ. **εἰδήνατο**) ὡμοιώθη, μολύβδῳ εἰδήνατο χροιὴν Νικ. Ἀλεξιφ. 613.

εἰδάλιμος, η, ον, (εἶδος) εὔμορφος, εὐειδής, εὐπρεπής, «εἰδαλίμας ἢ τὰς εὐειδεῖς λέγει, ἢ καὶ ἄλλως τὰς ἐπιστήμονας, παρὰ τὸ εἰδέναι, ἵνα εἴη ταὐτὸν τῷ (γραπτ. τὸ) ἔργα εἰδυίας καὶ τὸ εἰδαλίμας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 2. 279. **II**. ὅμοιος, ὁμοιάζων, Ἀνθ. Π. 7. 491.

εἰδάλλομαι, = **εἰδαίνομαι, ἰνδάλλομαι**, Ἡσύχ.

εἶδαρ, ατος, τό: (**ἔδω**, ὡς εἰ ἦν ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἔδαρ**): — Ἐπ. λέξ., τροφή, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ, ἐπὶ τῶν ἵππων τῶν θεῶν, Ἰλ. Ε. 369., Ν. 35· εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, ἐπὶ τῆς τραπέζης, Ὀδ. Α. 140., Δ. 56, κτλ.· ἄνθινον εἶδαρ, τῶν λωτοφάγων, Ὀδ. Ι. 84· μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ, μελίκηρον, «κηρήθρα», Ὀρφ. Λ. 729, πρβλ. Θεόκρ. 15. 115.

εἰδέα, ἀντὶ **ἰδέα**, ἐνίοτε ἐν χειρογρ. ὡς ἐν Ἱππ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 438.

εἰδείην, εἰδέναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴδω** Β.

εἰ δὲ μή, ἴδε **εἰ** Α. VI. 4. b.

εἰδέχθεια, ἡ, εἰδεχθὴς ὄψις, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙϚ', 3).

εἰδ-εχθής, ές, ἀσχημόμορφος, ἄσχημος, Κωμ. Ἀνών. παρὰ Meineke 4. σ. 699, Πολύβ. 37. 2, 1, Διόδ. 29. **II**. σαπρός, κατασεσηπώς, δυσώδης, Ἱππ. 640. 21., 645. 28.— Ἐπίρρ. **εἰδεχθῶς** Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 410Α.

εἰ δή, ἐὰν τῷ ὄντι, Πλάτ. Συμπ. 218Ε· εἰ δή ... γε ὁ αὐτ. Θεαίτ. 166Β.

εἴδημα, ατος, τό, γνῶσις, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Π. 212D.

εἰδημονικῶς, ἐπίρρ. μετὰ γνώσεως, «ἐμπείρως», Σουΐδ.

εἰδημόνως· «ἐπιστημόνως» Ἡσύχ.

εἰδήμων, ον, γεν. **ονος**, γνωρίζων ἢ ἔμπειρος, γνώστης, τινὸς Διογ. Λ. 6. 14, Ἀνθ. Π. 9. 505, παράρτ. 354.

εἰδησέμεν, Ἐπ. ἀπαρέμφ. μέλλ., ἴδε * **εἴδω** Β.

εἴδησις, εως, ἡ, γνῶσις, τῶν καλῶν Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 1, 1, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 44.

εἰδητικός ή, όν, ἐπιστημονικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 305. 336, Brandis.— Ἐπίρρ. **εἰδητικῶς** Πρόκλ. εἰς Παρμεν. Πλάτ. σ. 625. 649, ἔκδ. Stallb.

εἰδικός, ή, όν, (εἶδος) μερικός, ὁ κατὰ μέρος, ἀντίθ. τῷ **γενικός**, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. Φυσ. τ. 1. σ. 822· εἰδ. αἴτιον Πλούτ. 2. 876Ε. **II**. ἰδιαίτερος:— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἰδιαιτέρως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2222. 15.

εἰδοί, ῶν, αἱ, Λατ. idus, «εἰδοί, παρὰ Ῥωμαίοις αἱ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡμέραι. εἰς τρία γὰρ οὗτοι τοὺς μῆνας διῄρουν, καὶ τὰς μὲν αὐτῶν ὠνόμαζον καλάνδας, ἤγουν τὰς νουμηνίας, τὰς δὲ νόννας, τὰς δὲ λοιπὰς εἰδούς» Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 144— «καλάνδαι λέγονται αἱ πρῶται δέκα ἡμέραι τοῦ μηνός, νόνναι αἱ δεύτεραι, καὶ εἰδοὶ αἱ τρίται» Βαλσαμὼν Καν. 64, Διον. Ἀλ. 6. 89, Πλουτ. Ῥωμ. 23.

εἴδομαι, εἶδον, ἴδε ἐν λ. * **εἴδω** Α.

εἰδομᾱλίδης, ὁ, ὁ τὰς ὄψεις κοσμούμενος, ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, Εὐστάθ. 1412. 31, κτλ.

εἰδοποιέω, δίδω εἴς τι μορφήν, ἀπεικονίζω, παριστῶ ὡς ἐν εἰκόνι, εἰδοποιεῖν τὸν ἑκάστου βίον Πλουτ. Ἀλέξ. 1, Ἡλιόδ. 3. 13, κτλ.· παρομοιάζω, εἰδ. τινα πρός τινα Κύριλλ.·— αἱ εἰδοποιοῦσαι διαφοραὶ = **αἱ εἰδοποιοί**, Κλήμ. Ἀλ. 925.

εἰδοποιΐα, ἡ, ἡ ἰδιαιτέρα φύσις πράγματός τινος, περίστασις, ἀπεικόνισις, ὁμοίωσις, Στράβων 11·— οὕτως, **εἰδοποίημα**, τό, καὶ **εἰδοποίησις**, ἡ, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 9. 34, κτλ.

εἰδο-ποιός, όν, ἀποτελῶν εἶδος, χαρακτηριστικός, διαφοραὶ Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 2, Ἠθ. Ν. 10. 4, 3.

εἶδος, εος, τό: (* **εἴδω** Α) ὅ,τι φαίνεται, μορφή, σχῆμα, κάλλος, Λατ. species, forma· συχν. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς παρ' Ὅμ., ὅστις καὶ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀπολύτως κατ' αἰτ. ὡς προσδιορισμὸν τοῦ κατά τι μετ' ἐπιθέτων, **εἶδος ἄριστος, ἀγητός, κακός, ἀλίγκιος, ὅμοιος**, κτλ.· ἐνίοτε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς φρένας, ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, ἄλλοτε πρὸς τὴν σωματικὴν ῥώμην, ἴδε Ὀδ. Ρ. 454· οὔτε βίην χραισμησέμεν οὔτε τι εἶδος Ἰλ. Φ. 316· εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε

θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, ἐὰν κατὰ τὴν μορφήν του ταύτην εἶχε καὶ ταχύτητα ἀνάλογον, περὶ τοῦ κυνὸς Ἄργου, Ὀδ. Ρ. 308, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 107· ἴδε ἐν λ. **δέμας**. **2)** ὡραία μορφή, κάλλος, ὡς τὸ Λατ. forma, Ὀδ. Ρ. 454, Ἡρόδ. 1. 199., 8. 105, κτλ.· ὄψις τοῦ προσώπου, χρῶμα, εἴδεα εὔχροά τε καὶ ἀνθηρὰ Ἱππ. π. Ἀέρ. 283. **3)** Περιφρ. τὸ σχῆμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ **δέμας**, ἢ σὺν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; Σοφ. Ἠλ. 1177. **II.** εἶδος, ἰδιαίτερον εἶδος ἢ ἰδιαιτέρας φύσεως, τῶν ἄλλων παιγνιέων τὰ εἴδεα Ἡρόδ. 1. 94· τὸ εἶδος τῆς νόσου Θουκ. 2. 50, κτλ.· ἐν εἴδει τινὸς εἶναι ἢ γενέσθαι:—ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα, οὖσα ὁμοία πρὸς ἁρμονίαν, δηλ. ἡ ψυχή, Πλάτ. Φαίδων 91D, Κρατ. 394D· ὡς ἐν φαρμάκου εἴδει, ὡς φάρμακον, ἐν εἴδει φαρμ., Πολ. 389B· νόμων ἔχει εἶδος, ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν νόμων, Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 2. **2)** ἰδιαιτέρα κατάστασις πραγμάτων, σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει.. τοῦτο ἔπραξαν Θουκ. 3. 62. **3)** ἰδιαίτερον σχέδιον ἢ τρόπος ἐνεργείας, ἐπὶ εἶδός τι τρέπεσθαι ὁ αὐτ. 5. 77., 8. 56. **III.** τάξις, διαίρεσις, εἴτε γένους εἴτε εἴδους, περὶ παντὸς τοῦ εἴδους.., ἐν ὦ.., Πλάτ. Θεαίτ. 178A· ἑνὶ εἴδει περιλαμβάνειν αὐτόθι 148D· εἰς ταὐτὸν ἐμπίπτειν εἶδος αὐτόθι 205D, κτλ.· λογικὸν σχῆμα ἢ εἶδος, Πλάτ. Σοφ. 246C, Πολιτ. 262E, 285B, κτλ.· ἴδε Γεωργ. Γροτίου (G. Grote) Πλάτωνα 2. σ. 467 κἑξ.—παρέλαβε δὲ τὴν λέξιν μετὰ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἀκριβέστερον ὥρισεν αὐτὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ λογικῇ, ἴδε Κατηγ. 45. **2)** παρὰ Πλάτωνι ὁ πληθ. τὰ **εἴδη** πολλαχοῦ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ **ἰδέαι** (ἴδε **ἰδέα** II. 2), Φαίδων 103E, Πολ. 597A, Παρμ. 132D, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3 κἑξ., κ. ἀλλ.· τὸ ἐπ' εἴδει καλόν, τὸ ἰδεῶδες καλόν, ἡ ἰδεώδης καλλονή, Πλάτ. Συμπ. 210B. **3)** παρ' Ἀριστ. ἡ ἐξωτερικὴ ὑπόστασις, ἡ μορφὴ ἢ τὸ σχῆμα τῆς ὕλης ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν αὐτῆς, τὴν κυρίως ὕλην, Φυσ. 1. 4, 1., 7, 10., 2. 1, 9., 4. 1, 3, κ. ἀλλ.:—ἐντεῦθεν, ἡ εἰδικὴ αἰτία, ἡ οὐσία, ἡ φύσις = τὸ τί ἦν εἶναι, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 3, 7., 6. 7, 4., 6. 8, 2, κ. ἀλλ. πρβλ. **εἰμὶ** ϛ', 2. **IV.** τὰ εἴδη, ἀρώματα (πρβλ. τὴν παλαιὰν Γαλλ. λέξ. espices, ἐκ τῆς Λατ. species), λεπτὰ καὶ πολύτιμα πράγματα, παρ' Ἱππ. 645. 16 καὶ παρὰ μεταγεν. **V.** μαθηματικὸν σχῆμα, Εὐκλείδ.

εἰδότως, ἐπίρρ. τοῦ **εἰδώς**, ἐν γνώσει, ἐκ προνοίας, Αἰσχίν. 15. 40, Ἀριστ. Φυσ. 1, 4, 12.

εἰ δ' οὖν, ἴδε σύνδεσμον **εἰ** A. VI. 4. c.

εἰδο-φορέω, παριστῶ γενικῶς κατ' εἶδος, Διον. Ἀλ. 7. 72.

εἰδο-φόρος, ὁ, τὸ μέρος τοῦ τύμβου, ὅπερ εἶχε τὴν εἰκόνα ἢ ὁμοίωμα τοῦ θανόντος (πρβλ. **ζῳοφόρος**), Συλλ. Ἐπιγρ. 2840, 2849-50· ἴδε Βοίκχ. σ. 534.

εἰδύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **εἶδος**, βραχύ, ἐξόχως ἐπεξειργασμένον, περιγραφικὸν ποίημα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ βουκολικῶν ὑποθέσεων· τοιαῦτα εἰδύλλια ἔγραψαν ὁ Θεόκρ., ὁ Βίων καὶ ὁ Μόσχ., πρβλ. Πλιν. Ἐπιστ. 4. 14.

εἰδύλλομαι, = **εἰδάλλομαι**, εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς Πέμπελος Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 461, 9, ἔνθα ὅμως ὁ Λ. Δινδ. ἀναγινώσκει εἰδυλλέτω ἐκ τοῦ **εἰδύλλετο** τοῦ Παρισ. χειρογρ.

εἰδύλος, ον, = **εἰδήμων**, Ἐτυμολ. Μ. 295. 30· θηλ. **εἰδυλίς, ίδος**, Καλλ. Ἀποσπ. 451· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **ἴδημα** (ὅ ἐ. **εἴδημα**), = **μάθημα**.

εἰδυῶν (= iduum), γεν. πληθ. τῆς Λατιν. λέξ. idus, Ἐπιγρ. Θίσβης τοῦ 170 π. Χ. ἔτους. Archives des missions scientif. et littér. τ. VII, 2e série σ. 11.—Ἡ συνήθης μεταγραφὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφεῦσι καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς εἶναι **εἰδῶν**. Εὕρηται δ' ὅμως καὶ **εἰδυιῶν** ἐν ἐπιγρ. Πριήνης, CIG 2905F.

* **εἴδω** (ἀείποτε μετὰ τοῦ δίγαμμα παρ' Ὁμ.), Λατ. video, βλέπω. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ τοῦ τύπου τούτου εὔχρηστος ἐνεργ. ἐνεστώς, δι' ὃ ἀντ' αὐτοῦ κεῖται τὸ **ὁρῶ**, ἀλλ' ἐνεστὼς μέσος ἀπαντᾷ: ἴδε κατωτ. **A. II.** Ὁ ἀόρ. β' **εἶδον** ἀείποτε διατηρεῖ τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ **ὁρᾶν** (καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ μέσ. ἀορ. α', ὁρᾶσθαι, ἤτοι φαίνεσθαι)· ἐνῷ ὁ πρκμ. **οἶδα** ἀείποτε σημαίνει γνωρίζω, εἰξεύρω, καὶ ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος.—Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **εἰδέναι** καὶ **ἐγνωκέναι** ἴδε **γιγνώσκω** ἐν τέλει. (Ἐκ τῆς √ϜΙΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἑξῆς: **εἶδ-ον** (Ἐπ. **ἔϜιδον**), **εἴδ-ομαι**, **οἶδ-α**, **εἶδ-ος**, **ἀΐδ-ης**, **ἵστ-ωρ**, **ἴδ-ρις**, **Βιδ-ιαῖοι**· πρβλ. Σανσκρ. vid, vêd-mi, πρκμ. vêd-a (οἶδα), vind-âmi (εὑρίσκειν), Vêd-as· Λατ. vid-eo, vis-us· Γοτθ. vait (οἶδα), vit-an (τηρεῖν), Παλαιο-Σκανδιν. vit-a, Ἀγγλο-Σαξον. wit-an (Ἀγγλ. to wit, wot)· Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. viz-an (Γερμ. wissen), κτλ.)

A. ἀόρ. β' **εἶδον** (ὅστις χρησιμεύει ὡς ἀόρ. τοῦ **ὁράω**), Ἐπ. ἄνευ αὐξήσεως **ἴδον**, Ἰων. **ἴδεσκε** Ἰλ. Γ. 217· προστακτ. **ἰδέ** (συχν. γραφόμενον ὡς ἐπίρρ. **ἰδέ**, ecce), **ἴδετε**· ὑποτακτ. **ἴδω**, Ἐπ. ὡσαύτως **ἴδωμι** Ἰλ. Σ. 63· εὐκτ. **ἴδοιμι**· ἀπαρ. **ἰδεῖν** καὶ Ἐπ. **ἰδέειν**· μετοχ. **ἰδών**:—Ἐντεῦθεν σχηματίζεται μέλλων **ἰδήσω** Θεόκρ. Γ. 37.—Παρὰ ποιηταῖς ὡς καὶ παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις ὁ β' μέσος ἀόριστος κεῖται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (οὕτως ἐν συνθέτοις, ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, ἴδε ἐπ-, προ-, ὑπ-ειδόμην), Ἐπ. **ἰδόμην**· προστακτ. **ἰδοῦ** (συχν. γραφόμενον ὡς ἐπίρρ. **ἰδού**, ecce)· ὑποτακτ. **ἴδωμαι**· εὐκτ. **ἰδοίμην**· ἀπαρ. **ἰδέσθαι**· μετοχ. **ἰδόμενος** Ἡρόδ. **1)** ὁρῶ, βλέπω, διακρίνω, θεωρῶ, μή σε.. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, μήπως σὲ ἴδω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τυπτομένην, Ἰλ. Α. 587, κτλ.· οὕτως, ἰδεῖν ἐν ὄμμασιν Εὐρ. Ὀρ. 1020· ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι, ἀλλ' ἂς δοκιμάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ ἂς ἴδω, Ὀδ. Ζ. 126, πρβλ. Φ. 159· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **πειράομαι**, ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεὺς Δ. 22· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα, ὅττι τάδ' ἐστὶν Κ. 44· συχνάκις ἡγουμένου οὐσιαστικοῦ τινος ἢ ἐπιθέτου, χάλκε' ἐπίσσωτρα.. θαῦμα ἰδέσθαι, νὰ τὰ βλέπῃ τις καὶ νὰ τὰ θαυμάζῃ, Ἰλ. Ε. 725· οἰκτρὸς ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 238· ἐλεεινός, λαμπρὸς ἰδεῖν Πλάτ. Πολ. 620A, κτλ.· ἐνίοτε τὸ **ἰδεῖν** καὶ τὸ **ἰδέσθαι** συντάσσονται αἰτιατικῇ, ἢ ἕπεται ἀναφορικὴ πρότασις, ὅτε τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ **ὅτι**, ὥστε ἡ αἰτ. δὲν εἶναι κυρίως εἰπεῖν τὸ ἀντικείμενον, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸ ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσει ῥῆμα, οἷον, εἶδον.. νῆσον. τὴν πέρι πόντος ἐστεφάνωται, δηλ. εἶδον ὅτι περὶ τὴν νῆσον πόντος ἐστεφάνωται Ὀδ. Κ. 195. **β)** μετ' ἐπιτάσεως, βλέπω, παρατηρῶ, μῆλα ἰδέσθαι, ἰδεῖν τὰ πρόβατα, Ἰλ. Δ. 476, Ὀδ. Δ. 412, κτλ.· ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται Ἰλ. Χ. 450, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 455A. **γ)** ἐντυγχάνω, συναντῶ, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίαν, πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν Θουκ. 4. 125, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5, κτλ. **δ)** βλέπω, ὅ ἐ. λαμβάνω πεῖραν, δοκιμάζω, ἀπολαύω τινός, Ἰλ. Ε. 221, κτλ.· νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι Ὀδ. Γ. 233, κτλ.· δούλειον ἦμαρ ἰδεῖν Εὐρ. Ἑκ. 56· ἀέλιον ἕτερον ἰδεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 835· τὴν δίκην ἰδεῖν Σοφ. Ἀντ. 1270· ἀλόχου κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν, «ἧς οὐδεμίαν ἀντίχαριν εἶδε, πολλὰ δὲ παρέσχετο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 243. **2)** βλέπω, κυττάζω, ἰδεῖν ἐς.., βλέπω πρός, ἢ εἰς, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον Β. 271, κτλ.· ἰδεῖν ἐπὶ.. Ψ. 143· πρὸς.. Ὀδ. Μ. 244· εἰς ὦπα ἰδέσθαι, ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον, Ἰλ. Ι. 373, κτλ.· κατ' ἐνῶπα ἰδεῖν Ο. 320· ἄντα, ἐσάντα ἢ ἄντην ἰδεῖν Ν. 184, Ρ. 334, Ὀδ. Ε. 78, κτλ. **β)** βλέπω κατά τινα τρόπον, ὑπόδρα ἰδών, κάτωθεν ἢ πλαγίως ἰδών, ῥίψας βλέμμα βλοσυρόν, ὀργίλον, «ἀγριοκυττάξας» (ἴδε **ὑπόδρα**), Ἰλ. Α. 148, ἀχρεῖον ἰδών, ῥίψας ἠλίθιον ἢ δειλὸν βλέμμα, Β. 269· κέρδος ἰδών, ἀποβλέψας εἰς κέρδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 539· πρβλ. **βλέπω** II. **3)** ἰδέσθαι ἐν φρεσίν, ἰδεῖν κατὰ διάνοιαν, Ἰλ. Φ. 61, πρβλ. Δ. 249, Ὀδ. Φ. 112· ἰδεῖν τῇ διανοίᾳ Πλάτ. Πολ. 510E. **6)** ἐξετάζω, ἐξιχνιάζω, Πλάτ. Φαίδων 70D, Θεαίτ. 192E. **II.** Μέσ., ἐνεστ. **εἴδομαι**, Ἐπ. **εἰδέεται** Θεόκρ. 25. 58, μετοχ. **εἰδόμενος** Πινδ. Ν. 10. 27· ἀόρ. **εἰσάμην** (παρ' Ὁμ. ὡσαύτως **ἐείσαο, -ατο**):—μόνον παρ' Ἐπ. καὶ λυρ. ποιηταῖς, ὡς τὸ Λατ. videor, φαίνομαι, ὁρῶμαι, εἶμαι ὁρατός, πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα, εἶναι ὁρατά, φαίνονται, Ἰλ. Θ. 559· νῦν δὲ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι Ν. 98· εἴσατο δέ σφιν δεξιὸς ἀΐξας δι' ἄστεος (ὁ ἀετὸς) Ω. 319· ὅπῃ τὸ Ταρτάρειον εἴδεται βάθρον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1034. 19, πρβλ. Ὀδ. Ε. 283. **2)** μετ' ἀπαρ., φαίνομαι ἢ φαίνομαι ὅτι εἶμαι, τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, «τοῦτο δέ σοι θάνατος φαίνεται ὑπάρχειν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 228· τοῦτό τί μοι.. κάλλιστον εἴδεται εἶναι Ὀδ. Ι. 11, κτλ.· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ Τ. 283, κτλ.· οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται Ἰλ. Ξ. 472· πρβλ. Θεόκρ. 25. 58:—ἐντεῦθεν ὡσαύτως, προσποιοῦμαι, εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, (ὁ Ἥφαιστος) προσεποιήσατο ὅτι ἀπήρχετο εἰς Λῆμνον, Ὀδ. Θ. 283· εἴσατο, ὡς ὅτε ῥινόν, ἐφαίνετο ὡς ἀσπίς, εἶχε τὸ σχῆμα ἀσπίδος, Ε. 281, ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ὕποπτον. **3)** ἐπὶ καθαρῶς μέσης σημασ. μετὰ δοτ., εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ, ὡμοίωσε δὲ ἑαυτὴν κατὰ τὴν φωνὴν τῷ τοῦ Πριάμου υἱῷ Πολίτῃ, Ἰλ. Β. 791, πρβλ. Υ. 81· καὶ οἱ δέμας εἰδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς Πινδ. Ν. 10. 28· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 771, Ἡρόδ. 6. 69· τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη, «ταύτῃ ὁμοιωθεῖσα ἡ ἔνδοξος Ἀφροδίτη εἶπε πρὸς αὐτὴν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 389, κ. ἀλλ.

B. πρκμ. **οἶδα**, ἔχω ἴδῃ ἢ ἔχω παρατηρήσῃ, δηλ. γνωρίζω, μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος· ὁ ὑπερσ. **ᾔδειν**, **ᾔδεα**, Ἀττ. **ᾔδη**, μετὰ σημασ. παρατ. Οἱ τύποι εἶναι τόσον ἀνώμαλοι ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσυντ., ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρατεθῶσιν ἐνταῦθα ἅπαντες· ἴδε Ἑλληνικὰ Ῥήματα Veitch 188 κἑξ.—Πρκμ. οἶδα, Αἰολ. **ὄϊδα** Ἀλκαῖος 141· β' ἑνικ. **οἶσθα**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν Ὀδ. Α. 337 (ἔνθα **οἶδας**· ὅπερ εἶναι σπάνιος τύπος ἁπανταχοῦ ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 456, 467, Εὐρ. Ἀλκ. 780), παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ἐνίοτε **οἶσθας** Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 10, Εὐρ. Ἴων 999, Ἀλκ. 780· πληθ. **ἴσμεν**, Ἐπ. καὶ Δωρ. **ἴδμεν**, **ἴστε**, **ἴσασι** [ἴσ- Ὀδ. Β. 211 κ. ἀλλ., ῐσ- αὐτόθι 283 κ. ἀλλ.]· Δωρ. **ἴσατι** Συλλ. Ἐπιγρ. 5773. 4, πληθ. **ἴσαντι** Πίνδ.· **οἴδαμεν, -ατε, -ασι** Ἡρόδ. 2. 17, 43., 4. 46, κ. ἀλλ., καὶ μεταγεν.· ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 294, Ξεν. Οἰκ. 20. 14·—προστακτ. **ἴσθι, ἴστω**, Βοιωτ. **ἴττω**·—ὑποτακ. **εἰδῶ**, Ἐπ. **ἰδέω** Ἰλ. Ξ. 235.

εἴδομεν Ἐπ. ἀντὶ **εἰδῶμεν** Δ. 363, **εἴδετε** ἀντὶ **εἰδῆτε** Ὀδ. Ι. 17· — εὐκτ. **εἰδείην**, α' πληθ. **εἰδεῖμεν** Πλάτ. Λάχ. 190Β, Πολ. 582Α· ἀπαρ. **εἰδέναι**, Ἐπ. **ἴδμεναι**, **ἴδμεν**, ὡσαύτως **ἰδέμεν** Πινδ. Ν. 7. 36· — μετοχ. **εἰδώς**, **εἰδυῖα**, Ἐπ. ὡσαύτως **ἰδυῖα**. Ὑπερσυντ. **ᾔδη**, **ᾔδησθα** (**ᾔδης** (ᾔδησθα Κόβητος) Σοφ. Ἀντ. 447), **ᾔδη** Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως **ᾔδεις** Ἀριστοφ. Θεσμ. 554, Ἀντιφῶν, γ' ἑνικ. **ᾔδειν** (πρὸ φωνήεντος) Εὐρ. Ἴων 1187, Ἀριστοφ. Σφ. 558· Ἰων. **ᾔδεα**, **ᾔδεε** Ἰλ. Ξ. 71., Ρ. 402, Ἡρόδ.· Ἐπ. ὡσαύτως **ἠείδης**, **ἠείδη** Ἰλ. Χ. 280, Ὀδ. Ι. 206:— πληθ. **ᾔδειμεν** Αἰσχίν. 65. 24, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 31, 4, **ᾔδεμεν** Σοφ. Ο. Τ. 1232· **ᾔδειτε** Δημ., κλ., Ἰων. **ᾐδέατε** Ἡρόδ.· **ᾔδεισαν** πρῶτον παρὰ Στράβωνι, **ᾔδεσαν** Ἡρόδ., Ἀττ. πεζογρ. καὶ τοῖς μεταγεν.· Ἐπικοῖς· **ᾔδειν**, **ἠείδειν** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 65., Δ. 1700· ὁ γνήσιος Ἀττ. πληθ. φαίνεται ὅτι ἦτο **ᾖσμεν**, **ᾖστε**, **ᾖσαν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1098, Σοφ. Ἀποσπ. 317, Εὐρ. Κύκλ. 321, κτλ., ἴδε Κόβητον V. LL. 380· Ἐπ. γ' πληθ. **ἴσαν** Ἰλ. Σ. 405, Ὀδ. Δ. 772.—Ὁ μέλλ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι **εἴσομαι** Ἰλ. Α. 548, Ἀττ.· ἢ **εἰδήσω** Ὀδ. Η. 327, Ἡρόδ. 7. 234, Ἰσοκρ. 11Ε, Ἀριστ.· ἀπαρ. **εἰδησέμεν** Ὀδ. Ξ. 257 (ἔνθα σχεδὸν μεταπίπτει εἰς τὴν σημασ. Α, βλέπω).—Ὁ ἀόρ. καὶ ὁ πρκμ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **γιγνώσκω**, ἂν καὶ εὑρίσκεται ἀόρ. α' **εἰδῆσαι** παρ' Ἱππ. καὶ Ἀριστ. (Ἠθ. Ν. 8. 3, 8), κ. ἀλλ. Παρ' Ὁμήρ. πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται ἐνίοτε διὰ τοῦ γινώσκω, ἔχω γνῶσίν τινος, ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ γινώσκω, κατανοῶ, προσέτι διὰ τοῦ ἔχω μάθη ἐκ μακρᾶς πείρας καὶ γινώσκω (ὡς δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ἐν Ὀδ. Β. 16).—Παρ' Ἀριστ. κεῖται παραπλησίως τῷ **ἐπίστασθαι**, γινώσκειν τι ἐπισταμένως ἢ ἐπιστημόνως, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 3, Φυσ. 1. 1, 1, κ. ἀλλ.·— συχνάκις λαμβάνει μείζονα ἔμφασιν διὰ τοῦ **εὖ** ἢ **σάφα**, ὡς εὖ οἶδα, γινώσκω καλῶς· εὖ ἴσθι, γίνωσκε ἢ μάθε καλῶς, βεβαιωθητι. Συχνάκις δὲ συντάσσεται μετ' αἰτ. πράγματος, ἰδίως παρ' Ὁμ., νοήματα οἶδε, μήδεα οἶδε Ὀδ. Β. 122, Ἰλ. Σ. 363, κτλ.· καὶ ἔτι συχνότερον μετὰ οὐδετέρων ἐπιθέτων, ὡς, **πεπνυμένα**. **κεχαρισμένα**, **φίλα**, **ἄρτια**. **ἤπια**, **κεδνά**, **ἀθεμίστια εἰδώς**, κτλ., πρὸς περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρος ἀνθρώπου ὁ Ὅμ. ὡσαύτως συντάσσει αὐτο μετα γεν., ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων Ἰλ. Μ. 229· ὃς πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης Ο. 421· τόξων εὖ εἰδώς, «ὁ τὴν τοξικὴν καλῶς ἐπιστάμενος» (Θ. Γαζῆς), Β. 718· οἰωνῶν σάφα εἰδὼς Ὀδ. Α. 202· εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων Ε. 250· μάχης εὖ εἰδότε πάσης Ἰλ. Β. 823· πυγμαχίης, θούριδος ἀλκῆς, θήρης, θεοπροπίων εἰδὼς ἢ εὖ εἰδώς, κτλ.:— χάριν εἰδέναι τινί, ὁμολογεῖν χάριν, ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα Ἰλ. Ξ. 235, Ἡρόδ. 3. 21, καὶ συχν. παρ' Ἀττ. (ἴδε ἐν λ. **χάρις**):—ἡ προστακτ. εἶναι κοινὴ ἐν ἐπικλήσεσιν εἰς μαρτυρίαν, ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, «γιγνωσκέτω, μάρτυς ἔστω αὐτὸς ὁ Ζεύς» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 329· ἴστω νῦν τόδε Γαῖα Ο. 36, κτλ.· Δωρ. ἴττω Ζεύς, ἴττω Ἡρακλῆς, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 860, κτλ.:—**εἰδώς**, ἀπολ., ὁ γινώσκων, ὁ γνωρίζων τὸ πρᾶγμα, ἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω Ἰλ. Α. 365· μετ' εἰδόσιν ἀγορεύειν Κ. 250· μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν Θουκ. 2. 36, πρβλ. 3. 53· μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος Πλάτ. Πολ. 337D, κτλ.· παρ' Ὁμ. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, «ἐπιστήμοσι, ἐμπείροις φρεσί, διανοίαις» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 608. κ. ἀλλ. **2**) μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι, οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἰλ. Η. 238, πρβλ. Σοφ. Φ. 1010, Ἀριστοφ. Σφ. 376· ὡσαύτως εἶμαι εἰς κατάστασιν, εἶμαι ἱκανός, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ .., Εὐρ. Μήδ. 664, Ἱππ. 729, Δημ. 51. 28. **3**) μετὰ μετοχ., γνωρίζω πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα· κεῖται δὲ ἡ μετοχὴ κατ' ὀνομαστ., ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος, ὡς ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1670· ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανών Ἡρόδ. 4. 76· οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος Εὐρ. Ἑκ. 401· κατ' αἰτ., ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ἀντικειμένου, τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικροὺς Αἰσχύλ. Χο. 234· τὸν Μῆδον ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς ἐλθόντα Θουκ. 1. 69: — τὸ ἀπαρέμφ. εἶναι λίαν σπάνιον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 431, Εὐρ. Ι. Α. 1005. **4**) τὸ γιγνωσκόμενον πρᾶγμα πολλάκις προστίθεται ὡς ἰδιαιτέρα πρότασις μετὰ τοῦ **ὡς**, **ὅτι**, κτλ., οἶδα κἀμαυτὴν ὅτι ἀλγῶ Σοφ. Ἠλ. 332· ἐάν τινα εἰδῶσιν ὅτι ἄδικός ἐστι Πλάτ. Πρωτ. 323Β, κτλ. **5**) οὐκ οἶδ' εἰ .., δὲν γνωρίζω ἂν .., ἐμφαίνει ἔλλειψιν πίστεως ἢ ἀμφιβολίαν, ὡς τὸ Λατ. nescio an non .., τὸ **ἂν** ἐνίοτε μετατίθεται, ὡς οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι Εὐρ. Ἄλκ. 48, ἔνθα ἴδε Monk: — ἐνίοτε τὸ ῥῆμα παραλείπεται μετὰ τὸ **εἰ**, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, ἴσως οὐδεὶς ἄλλος, Ἰσοκρ. 116Α, 234Ε. **6**) ὅμοιαι ἐλλείψεις εἶναι συχναὶ μετ' ἄλλων συνδέσμων, ὡς οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ ὅπῃ, δὲν γνωρίζω πῶς, Πλάτ. Πολ. 400Β, κτλ.· οὐκ οἶδ' ὁπόθεν ὁ αὐτ. Κρατ. 396C. **7**) **οἶδα** ἢ **ἴσθι** κεῖνται συχνάκις παρενθετικῶς, ὡς **οἶδ' ἐγὼ** Εὐρ. Μήδ. 948· **σάφ' οἶδα**, **εὖ οἶδα** αὐτόθι 94, 963, κτλ.: — ὡσαύτως, **οἶδ' ὅτι**, **οἶσθ' ὅτι**, **ἴσθ' ὅτι**, ἐλλειπτικαὶ φράσεις χρησιμεύουσαι πρὸς ἐνίσχυσιν διαβεβαιώσεώς τινος. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι [ἐνν. πάρειμι], γινώσκω τοῦτο καλῶς, Σοφ. Ἀντ. 276· οὕτως, εὖ οἶδ' ὅτι, συχνὸν παρὰ Δημ., ὡς ἐν 110. 5· σάφ' ἴσθ' ὅτι Ἀριστοφ. Πλ. 889·— προσέτι, οἶσθ' ὅ, οἶσθ' ὥς, μετὰ προστακτ., εἶναι συνήθη παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, γραφόμενα ὡς ἐρώτησις, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ὅπερ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Bentley (Emend. Menand. σ. 107) ὡς ἰσοδύναμον τῷ **δρᾶσον**—οἶσθ' ὅ; κάμε—εἰξεύρεις τί; δηλ. σπεῦσον καὶ κάμε· ὡς τὸ Λατ. tange, sed scin' quomodo? Πλαῦτος Rud. 3. 5, 18, — ὅπερ πράγματι εἶναι συγχώνευσις δύο συντάξεων, οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τοῦ: οἶσθ' ὡς δεῖ σε ποιῆσαι; ἢ οἶσθ' ὥς σε κελεύω ποιῆσαι; Σοφ. Ο. Τ. 543, ἔνθα ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb· οἶσθ'.. ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 75· οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω; Εὐρ. Ι. Τ. 1203· σπανιώτατα μετὰ τοῦ μέλλ., οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις (ἂν μὴ ἀναγνωστ. δρᾶσον) ὁ αὐτ. Κύκλ. 131· ἴδε Ἐλμσλ. ἐν Μηδ. 587. **8**) ὑπερθετικὸν συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς φράσεως ὧν ἴσμεν· πρῶτος ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ πρῶτος ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, Ἡρόδ. 1. 6, κτλ.· παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν Θουκ. 1. 4.

εἰδωλεῖον, τό, ναὸς εἰδώλων, Ἑβδ. (Μακκ. Α. α', 47), 1 Ἐπιστ. π. Κορινθ. η', 10.

εἰδωλικός, ή, όν, μυθολογικός, ποιητής Κλήμ. Ἀλ. 14.

εἰδωλογραφία, ἡ, τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν εἴδωλα, Κλήμ. Ῥώμ. Cod. Par. 436 fol. 99ιθ.

εἰδωλό-θῠτον, τό, τὸ θυόμενον εἰς τὰ εἴδωλα·— **εἰδωλόθυτα**. τὰ ἀπομένοντα ἐκ τῶν θυσιῶν κρέατα, ἅπερ ἢ κατεβιβρώσκοντο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς θυσίας ἢ ἐπωλοῦντο (ὑπὸ τῶν πτωχῶν ἢ φιλαργύρων) ἐν τῇ ἀγορᾷ, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 29, Ἐπιστ. π Κορίν. Α. η', 1, κλ.

εἰδωλολατρεία, ἡ, ἡ τῶν εἰδώλων λατρεία, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. ε', 20, πρὸς Κορινθ. Α. ι', 14·— **εἰδωλολατρία** διὰ τοῦ ι κατὰ τὸ νέον κείμενον τῆς Κ. Δ. ὑπὸ Westcott καὶ Hort, πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει. Ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ εἶναι ὀρθοτέρα.

εἰδωλολατρέω, λατρεύω, προσκυνῶ εἴδωλα, Βασίλ. τ. 2. σ. 144Β.

εἰδωλο-λάτρης, ου, ὁ, ἡ, ὁ λατρεύων, προσκυνῶν εἴδωλα, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. ε', 10, κτλ.

εἰδωλολατρικῶς, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδωλολατρῶν, Θ. Στουδ. σ. 444, ἔκδ. Mi.

εἰδωλό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν εἰδώλου, «εἰδωλόμορφον τὸν προειρημένον καρπὸν ποιήσεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζῴου κατὰ τόνδε τὸν τρόπον» Γεωπ. 10. 9.

εἴδωλον, τό, (εἶδος) ὁμοίωμα, εἰκών, φάντασμα, αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ'.. αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον Ἰλ. Ε. 451, Ὀδ. Δ. 796, Ἡρόδ. 5. 92, 32, Πλάτ. Νόμ. 959Β· βροτῶν εἴδωλα καμόντων, σκιαὶ τῶν νεκρῶν, Ὀδ. Λ. 476, κτλ. **2**) πᾶσα ἄϋλος μορφή, σκιᾶς εἴδωλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 839· οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἴδωλα .., ἢ καπνοῦ σκιὰν Σοφ. Αἴ. 126, Ἀποσπ. 588· εἴδωλον ἄλλως, ἁπλῆν σκιάν, ἁπλῶς μίαν σκιάν, ἓν φάντασμα, ὁ αὐτ. Φ. 947· αἰῶνος εἴδ. Πινδ. Ἀποσπ. 96. 3. **3**) εἰκὼν ἀντανακλωμένη εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ εἰς κάτοπτρον, Ἀριστ. π. Μαντικ. ἐν Ὕπνοις 2. 12, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 266D, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **εἰδωλοποιΐα**. **II**. εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, ἰδέα, ἔννοια, Ξεν. Συμπ. 4, 21· ἰδίως παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Κικ. Fam. 15. 16· ὡσαύτως, φάντασμα τοῦ νοῦ, φαντασία, Πλάτ. Φαίδων 66C· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀληθές**, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 150C· ἐντεῦθεν τὰ τοῦ Βάκωνος idola specus, κλ. **III**. εἰκών, ὁμοιότης, γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. 6. 58· λόγος εἴδ. ψυχῆς Ἰσοκρ. 28Α. **IV**. μεταγεν., ἡ εἰκὼν ἢ ὁμοίωμα θεοῦ, ἄγαλμα, εἴδωλον, Ἑβδ. (Βασιλ. Δ. ΙΖ', 12), Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α', ιβ', 2, κτλ.· πρβλ. **χειροποίητος**. **V**. εἴδωλα οὐράνια, οἱ ἀστερισμοί, Λατ. signa, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1004.

εἰδωλοπλαστέω, σχηματίζω, δίδω μορφὴν εἴς τι, τὴν εἰδωλοπλαστήσασαν ἕκαστα πρόνοιαν Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὁμ. 66.

εἰδωλό-πλαστος, ον, φαντασιώδης, Λυκόφρ. 173.

εἰδωλο-ποιέω, πλάττω εἴδωλον, σχηματίζω εἰκόνα, κυρίως ἐν τῷ νῷ, εἴδωλα εἰδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφεστῶτι Πλάτ. Πολ. 605C, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 4. **II**. παριστάνω δι' ὁμοιώματος ἢ εἰκόνος, **τινά** Διοδ. Ἐκλογ. 519. 22· παριστάνω, περιγράφω, Λογγῖν. 15.

εἰδωλο-ποιΐα, ἡ, σχηματισμὸς εἰκόνων ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιΐαν Πλάτ. Τίμ. 46Α· ἡ ὑπὸ ζωγράφου, τὴν τῶν γραφέων εἰδωλοποιΐαν ὁ αὐτ. Κριτί. 107Β. **2**) εἰκὼν σχηματισθεῖσα ἐν τῇ διανοίᾳ, φαντασία, Διόδ. 1. 96: — οὕτω καὶ **εἰδωλοποίησις**, τὸ ἀναπλάσσειν εἴδωλα ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 222. **3**) «τὸ ἐπιφέρειν νεκρὸν φθεγγόμενον ἅττα δήποτε τῷ εἰδωλοποιοῦντι δοκεῖ» Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 70, 15.

εἰδωλοποιϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς εἰδωλοποιΐαν, ἡ εἰδ. τέχνη Πλάτ. Σοφ. 235Β· ἡ ἄνευ τοῦ τέχνη, αὐτόθι 236C, κ. ἀλλ.

εἰδωλο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων εἴδωλα, Πλάτ. Σοφ. 239D.

εἰδωλουργικός, ή, όν, = **εἰδωλοποιϊκός**, Πλάτ. Σοφ. 266D.

εἰδωλο-φᾰνής, ές, ὅμοιος πρὸς εἴδωλον, Πλούτ. 2. 908Ε.

εἰδωλο-χᾰρής, ές, εὐφραινόμενος εἰς εἴδωλα, Συνεσ. Ὕμν. 3. 92.

εἶεν, μόριον ἔχον συγγένειαν πρὸς τὸ **εἶα**, ὡς τὸ **ἔπειτεν** πρὸς τὸ **ἔπειτα**, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐν 'Αττ. διαλόγῳ ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ ζητήματός τινος εἰς τὸ ἑπόμενον· καλά! πολὺ καλά! Λατ. fac ita esse! Τραγ.· εἶεν· τί δῆτα..; Σοφ. 'Ηλ. 534· εἶεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι Εὐρ. Μήδ. 386· αἱ φράσεις ἀλλ' εἶεν, εἶέν γε, εἶεν δὴ εἰσὶ σπανιώτεραι. **2)** πρὸς δήλωσιν ἀνυπομονησίας, 'Αριστοφ. Νεφ. 176. [τὸ **εἶεν** εὕρηται ὡς σπονδεῖος [- -] ἐν τῇ φράσει εἶεν, ἀκούω Αἰσχύλ. Χο. 627, 'Αριστοφ. Εἰρ. 663· κεῖται δὲ ὡς ἐκτὸς τοῦ στίχου ἐν Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.]

Ϝειζώς (= **εἰδώς**), 'Επιγρ. 'Ολυμπίας, Arch. Ztg. 1880, σ. 67.

εἷην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ἵημι**· ἀλλ' **εἴην**, εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί** (ὑπάρχω).

εἶθαρ, ἐπίρρ. (εὐθὺς) ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν 'Ιλ. Ε. 337, Θεόκρ. 25. 213, κτλ.

εἴθε, Δωρ. **αἴθε** (ὡς συνήθως παρ' 'Ομ.), ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε σύνδεσμον **εἰ** Α. VI. 3.

εἰθίζω, μέλλ. **-ίσω**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐθίζω**.

εἰθισμένως, ἐπίρρ. (ἐθίζω) κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, Διογ. Λ. 4. 35.

εἶκα, 'Αττ. ἀντὶ **ἔοικα**, ἀλλά, **II**. **εἶκα**, πρκμ. τοῦ **ἵημι**.

εἰκᾰδ-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του εἴκοσιν·— «εἰκαδάρχαι· προστάται τινὸς συστήματος» 'Ησύχ.

εἰκᾰδισταί, **ῶν**, οἱ, ἐπώνυμον τῶν 'Επικουρείων ὡς ἑορταζόντων κατ' ἔτος τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος («μηνὸς Γαμηλιῶνος ἑβδόμη» κατὰ Δ. Λαέρτ. 10. 14), καθ' ἣν ἐπίστευον ὅτι ἐγεννήθη ὁ 'Επίκουρος, 'Αθήν. 298D.

εἰκάζω: παρατ. **εἴκαζον** 'Ηρόδ., ἀλλ' 'Αττ. **ᾔκαζον** Εὐρ., κλ.: — μέλλ. **-άσω** Αἰσχύλ. Εὐμ. 49: — ἀόρ. **εἴκασα**, 'Ηρόδ., 'Αττ. **ᾔκασα**: πρκμ. **εἴκακα** Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 151: — Παθ., μέλλ. **εἰκασθήσομαι** 'Αριστοφ. 'Αχ. 783· 'Αττ. ἀόρ. **ᾐκάσθην** Ξεν.· πρκμ. **εἴκασμαι** 'Ηρόδ., 'Αττ. **ᾔκασμαι** 'Αριστοφ. 'Ιππ. 230, Πλάτ. Κρατ. 439Α·— πρβλ. **ἀντ-**, **ἀπ-**, **ἐξ-εικάζω**. — Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ῥῆμα, ἐν ᾧ τὸ **ει-** τρέπεται εἰς **ῃ-** ἐν τῇ χρον. αὐξήσει. 'Απεικονίζω, ὡς ἐμοὶ πολὺ ἥδιον ζώσης ἀρετὴν γυναικὸς καταμανθάνειν ἢ εἰ Ζεῦξίς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα ἐπεδείκνυεν Ξεν. Οἰκ. 10. 1· εἰκὼν γραφῇ εἰκασμένη, ἐζωγραφημένη ὁμοία τῇ πραγματικότητι, 'Ηρόδ. 2. 182· αἰετὸς εἰκασμένος, ὁμοίωμα ἀετοῦ, ὁ αὐτ. 3. 28· χειρὶ τεκτόνων δέμας.. εἰκασθὲν Εὐρ. "Αλκ. 349. **II**. παρομοιάζω, παραβάλλω τι πρός τι, ᾔκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν Αἰσχύλ. Χο. 633, Εὐμ. 49, 'Αριστοφ. Νεφ. 350· ὡς εἰκάσαι βασιληΐην τε καὶ πολιτηΐην, ἐφ' ὅσον δύναταί τις νὰ παρομοιάσῃ βασιλείαν πρὸς πολιτείαν, 'Ηρόδ. 9. 34, πρβλ. 4. 31· περιγράφω διὰ παραβολῆς ἢ παρομοιώσεως, ὁ αὐτ. 7. 162: — Παθ., εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, τινὶ Εὐρ. Βάκχ. 942, 1253, κτλ.· πρός τινα 'Αριστοφ. 'Αχ. 783. **III**. ἐξάγω ἐκ συγκρίσεως καὶ παραβολῆς, σχηματίζω εἰκασίαν, εἰκάζω, Λατ. conjicere, καταλήγω εἰς συμπέρασμα, 'Ηρόδ. 1. 68., 7. 49, Σοφ. Ο. Κ. 1504, 1677· συχνὸν ἐν τῇ φράσει ὡς εἰκάσαι, ὅσον δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, μαντεύσῃ, 'Ηρόδ. 1. 34., 2. 104, κτλ.· σπανίως ἄνευ τοῦ **ὡς**, ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδὺς Σοφ. Ο. Τ. 82: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., συμπεραίνω ὅτι ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, μαντεύω ὅτι εἶναι, εἰκάζω, 'Ηρόδ. 4. 132, Θουκ. 5. 9, κτλ.· παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., 'Αμαζόνας.. ἂν ᾔκασ' ὑμᾶς (ἐνν. εἶναι) Αἰσχύλ. 'Ικ. 288, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 1244: — εἰκ. τι ἔκ τινος Αἰσχύλ. Θήβ. 356, Θουκ. 3. 20· ἀπό τινος ὁ αὐτ. 1. 10· σχηματίζω εἰκασίαν περί τινος πράγματος, οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τόδε Αἰσχύλ. Χο. 518, 'Αντιφῶν 137. 2: — ἀπολ., εἰκ. τεκμαιρόμενος Λυσ. 105. 8· εἰκ. καλῶς Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 243 β, κτλ.

εἰκαθεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἐπεκταθέντος ἀορ. **εἴκαθον**, ἐκ τοῦ ῥήμ. **εἴκω**, ὑποχωρῶ, ὑπείκω, (διότι δὲν ὑπάρχει ἐνεστὼς **εἰκάθω**, πρβλ. 'Ελμσλ. ἐν Μηδ. 186, Ellendt Λεξ. Σοφ.· ἴδε τὰς λέξεις **ἀμυναθεῖν**, **διωκαθεῖν**, κτλ.)· ὑποτακτ. **εἰκάθω** Σοφ. Ο. Τ. 650, Φ. 1352· ἀπαρ. **εἰκαθεῖν** ὁ αὐτ. 'Ηλ. 396, 'Αντ. 1096· μετοχ. **εἰκαθών** ὁ αὐτ. Τρ. 1177. — Πρβλ. **παρ-**, **ὑπ-εικαθεῖν**, καὶ ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ο. Τ. 650.

εἰκαιοβουλία, ἡ, «ματαιοβουλία», Ζωναρ. 631, «ματαιοφροσύνη», Σουΐδ. ἐν λέξει, Κύριλλ. 'Αλεξ. II. 69C, III. 396C.

εἰκαιό-βουλος, **ον**, ματαιόβουλος, ματαιόφρων, Καισάριος 921, 1001.

εἰκαιοθυσία, ἡ, ματαία θυσία, εἰκαιοθυσίαι εἰδωλικαὶ Καμενιάτης παρὰ τῷ Taf. de Thessal. σ. XXXII.

εἰκαιολογία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Φίλων 1. 674.

εἰκαιο-λόγος, **ον**, ματαιολόγος, φλύαρος, Φιλόδημ. ἐν Vol. Herc. Oxon. 2. 10.

εἰκαιομῡθέω, = **εἰκαιολογέω**, φλυαρῶ, ματαιολογῶ, Κύριλλ. 'Αλ. IV. 165C, 'Ησύχ., Σουΐδ.

εἰκαιομῡθία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Λέων Διάκ. 4, 9, σ. 42B, IV.

εἰκαιό-μῡθος, **ον**, = **εἰκαιολόγος**, Κύριλλ. 'Αλ. I. 440C, IV. 1012C· ἄνευ σκοποῦ φλυαρῶν, 'Εκκλ.

εἰκαιορρημονέω (ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. **εἰκαιορρήμων**) = **εἰκαιομυθέω**, «εἰκαιορρημονῶ, ματαίως λέγω» Σουΐδ.

εἰκαιορρημοσύνη, ἡ, = **εἰκαιομυθία**, «ματαιολογία» Σουΐδ.

εἰκαῖος, **α**, **ον**, ἄνευ σκοποῦ, μάταιος, **1)** ἐπὶ πραγμάτων, μάταιος, ἄσκοπος, τίκτει γὰρ οὐδὲν.. εἰκαία χάρις Σοφ. 'Αποσπ. 288· ὡς εἰκαῖον ὄν, ὡς ὂν μάταιον, Λουκ. Ζεὺς 'Ελεγχ. 6· εἰκ. διήγημα 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. ἐν Προοιμ. 1. — 'Επίρρ. **εἰκαίως**, μάτην, εἰκῆ, Διογ. Λ. 2. 128· οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐδ. **εἰκαῖα** Λυκόφρ. 748. **2)** ἐπὶ προσώπων, ματαιόφρων, κοῦφος, φαῦλος, Πολύβ. 77, 5, κτλ.

εἰκαιοσύνη, ἡ, ἀπερισκεψία, ἀφροσύνη, ματαιότης, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 5. 11.

εἰκαιότης, **ητος**, ἡ, = τῷ προηγ., Διογ. Λ. 7. 48, Vol. Herc. Oxon. 2. 9.

εἰκάς, **άδος**, ἡ, (εἴκοσι) ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνὸς (ἐξυπακουομ. τῆς λέξεως ἡμέρα), 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 790, 818: — εἷς ἐκ τῶν τρόπων καθ' οὓς ὑπελογίζοντο αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ μηνὸς ἦτο, ἡ πρώτη, δευτέρα, κτλ.· μετ' εἰκάδα Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 2, Συλλ. 'Επιγρ. 112. 3· τετάρτη ἐπὶ εἰκάδι Συλλ. 'Επιγρ. 1845. 2· ἐντεῦθεν αἱ ἡμέραι αὗται ἐκαλοῦντο αἱ εἰκάδες 'Αριστοφ. Νεφ. 17, 'Ανδοκ. 16. 8· ὡσαύτως, τρίτη εἰκάδι, δηλ. κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ μηνός, Πλάτ. Νόμ. 849Β·— ὁμοίως κατὰ πληθ., σελήνην.. ἄγουσαν εἰκάδας 'Αριστοφ. Νεφ. 17. **II**. ἡ ἕκτη ἡμέρα τῶν 'Ελευσινίων μυστηρίων ἐκαλεῖτο ὡσαύτως οὕτως, Εὐρ. "Ιων 1076, Πλουτ. Φωκ. 28.

εἰκάσδω, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **εἰκάζω**, Σαπφὼ 34.

εἰκᾰσία, ἡ, (εἰκάζω) ὁμοίωμα, εἰκών, παράστασις, Ξεν. 'Απομν. 3. 10, 1. **II**. σύγκρισις, παραβολή, Πλουτ. Θεμ. 29. **III**. τὸ εἰκάζειν, εἰκασία, συμπερασμός, Πλάτ. Πολ. 511Ε, 534Α.

εἴκασμα, τό, ὁμοίωμα, εἰκών, Αἰσχύλ. Θήβ. 523. **II**. εἰκασία, συμπερασμός, Μάξ. Τύρ. 9. 3.

εἰκασμός, ὁ, τὸ εἰκάζειν, μαντεύειν, συμπεραίνειν, Πλουτ. Μάρ. 11, Λουκ. 'Ερμ. 16.

εἰκαστής, **οῦ**, ὁ, ὁ εἰκάζων, μαντεύων, προλέγων, τῶν μελλόντων Θουκ. 1. 138, πρβλ. 'Ιωσήπ. 'Αρχ. 'Ι. 18. 9, 2.

εἰκαστικός, **ή**, **όν**, ἱκανὸς πρὸς παράστασιν· ἡ **εἰκαστική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀντιγράφειν ἢ ἀπεικονίζειν, Πλάτ. Σοφ. 235D, κτλ. **II**. ἱκανὸς εἰς τὸ εἰκάζειν, εὐφυὴς εἰς τὸ συμπεραίνειν, τὸ εἰκαστικόν, ἡ δύναμις τοῦ εἰκάζειν, Λουκ. 'Αλέξ. 22· τὰ εἰκαστικὰ (ἐνν. ἐπιρρήματα), τὰ σημαίνοντα ἀμφιβολίαν, Γαζῆς: — 'Επίρρ. **-κῶς**· «εἰκαστικῶς, ὁμοιωτικῶς» Πολυδ. Δ', 10.

εἰκαστός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ συγκρίνῃ ἢ παραβάλῃ, παρόμοιος, Σοφ. Τρ. 699.

εἴκᾰτι, **εἰκατί-δειος**, ἴδε **εἴκοσι**, **εἰκοσιδύο**.

εἴ κε, **εἴ κεν**, ἴδε **εἰ** Α. II.

εἰκελ-όνειρος, **ον**, εἴκελος, ὅμοιος ὀνείρῳ, 'Αριστοφ. "Ορν. 687.

εἴκελος, **η**, **ον**, (εἰκὸς) ὅμοιος, Λατ. similis, τινι 'Ιλ. Χ. 134, 'Οδ. Φ. 411, κ. ἀλλ.· 'Επ. ἐπίθ. ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' 'Ηροδ. 8. 8, Πλουτ. 2. 410Ε.

εἰκελό-φωνος, **ον**, ὁμοίαν ἔχων φωνήν, Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους 'Ανθ. Π. 6. 247.

εἰκέναι, 'Αττ. ἀντὶ **ἐοικέναι**, ἀπαρέμφ. τοῦ **ἔοικα**.

εἰκῆ, ἐπίρρ. τοῦ **εἰκαῖος**, ἄνευ σχεδίου ἢ σκοποῦ, ματαίως, ἀσκόπως, Λατ. temere, — «εἰκῆ· μάτην ..., ἀκαίρως ἢ ὡς ἔτυχεν» 'Ησύχ., — Ξενοφάν. 2. 13, καὶ 'Αττ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 450, 885. Σοφ. Ο. Τ. 979· εἰκῆ πράττειν Πλάτ. Πρωτ. 326D· εἰκῆ λέγεσθαι ὁ αὐτ. 'Απολογ. 17C, κτλ.· νήφων παρ' εἰκῆ λέγοντας 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 16. — "Εν τισιν ἐκδόσ. γράφεται **εἰκῇ**.

εἰκλεῖ, «δειπνεῖ» 'Ησύχ.

εἶκλον, «δεῖπνον» 'Ησύχ.

εἰκο-βολέω, ὁμιλῶ εἰκῆ, ἀσκόπως, τυχόντως, ὡς ἔτυχε, εἰκάζω, γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν Εὐρ. 'Αποσπ. 905, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 549, 'Ετυμολ. Μ. 297. 32.

εἰκονίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἀπεικονίζω, δίδω μορφήν, εἰκονίζουσα τὰς ἀμόρφους ὕλας (ἡ ἰδέα) Πλουτ. 2. 882D· λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν, περιέχων εἰκόνα, ὁμοιότητα ἀληθείας, 'Αφθόν.

εἰκονικός, **ή**, **όν**, ἀπεικονίζων, παριστῶν τὴν εἰκόνα τινός, εἰκονικὸν ἄγαλμά τινος. ἄγαλμα παριστῶν τινα, Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 205F, πρβλ. Πλουτ. Λυσ. 1. — 'Επίρρ. **εἰκονικῶς** Κύριλλ. 'Ιερ. σ. 289. **II**. ὁ μὴ πραγματικός, ψευδής, 'Ανθ. Π. 11. 233.

εἰκόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **εἰκών**, Πολέμ. παρ' 'Αθην. 574C, Πλουτ. 2. 753Β.

εἰκόνισμα, τό, ἀπεικόνισμα, 'Ανθ. II. 13. 6, Πορφύρ. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 1. 780.

εἰκονισμός, ὁ, ἀπεικόνισις, διατύπωσις, Λατ. effictio, Πλουτ. 2. 54B, Σενέκ. 'Επιστ. 95.

εἰκονογλύφος, ὁ, γλύφων εἰκόνας, Νικηφ. Κ/πόλεως ἐν Spicil. Solesm. τ. 1, σ. 500.

εἰκονογρᾰφέω, ζωγραφῶ, Φίλων 2. 588, περιγράφω, Λογγῖνος 10.

εἰκονογρᾰφία, ἡ, εἰκών, περιγραφή, Στράβων 718.

εἰκονο-γράφος, ὁ, ὁ ζωγραφῶν εἰκόνας, ὁμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 15, 11, Θεμίστ. 309Β.

εἰκονο-θραύστης καὶ **εἰκονο-κλάστης**, ὁ θραύων, καταστρέφων εἰκόνας, Ἰω. Ἱεροσ. Βίος Ἰω. Δαμασκ. σ. 252, 2.

εἰκονο-καύστης, ου, ὁ, καίων τὰς εἰκόνας. Οἱ μετὰ Θεοφάν. (1. 23) σ. 37 κλ., Μιχ. Μον. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 296, Στέφ. Διάκ. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τ. 100, σ. 1069, 1160·— ἀλλὰ καὶ **εἰκονοκαῦται** Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 581.

εἰκονο-λάτρης, ου, ὁ, λατρεύων εἰκόνας, Νικηφ. Κων/πόλεως τ. 1, σ. 500.

εἰκονο-λογία, ἡ, ἡ διʼ εἰκόνων μεταφορικὴ ὁμιλία, Πλάτ. Φαῖδρ. 267C, 269Α.

εἰκονομαχία, ἡ, πόλεμος ἐναντίον τῶν εἰκόνων, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 90Α.

εἰκονο-μάχος, ον, πολέμιος τῶν ἁγίων εἰκόνων, Δαμασκ. ΙΙ. 328Β.

εἰκονο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν εἰκόνας, ὁμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 2:— ἐντεῦθεν **εἰκονοποιέω** Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1. 19.

εἰκονο-τύπος, ὁ, τυπῶν, ποιῶν εἰκόνας. Οἱ μ. Θεοφάν. (Γεώργ. μοναχ.) σ. 775, ἔκδ. Β.

εἰκονο-φόρος, ὁ, φέρων εἰκόνας, Λατ. imaginiferi, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολιτ. Α', 46.

εἰκός, Ἰων. **οἰκός**, **ότος**, τό, οὐδ. μετοχ. τοῦ **εἶκα**, **ἔοικα**, ὅμοιον τῇ ἀληθείᾳ, δηλ. πιθανόν, εὔλογον, λογικόν, **εἰκὸς** (μετὰ τοῦ ἐστὶ ἢ ἄνευ αὐτοῦ), μετʼ ἀπαρ.. Αἰσχύλ. Ἀγ. 575· εἰκὸς γὰρ Σοφ. Ἠλ. 1026, κτλ.· οὐ γὰρ εἰκὸς μετʼ ἀπαρ., Σοφ. Φ. 230· οὐδʼ εἰκὸς αὐτόθι 586· οἷʼ εἰκὸς (ἐνν. δοῦναι) αὐτόθι 973· ὥσπερ εἰκὸς ἦν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 519, κτλ. 2) ὡς οὐδ. οὐσ., εἰκός, τό, τὸ πιθανόν, τὸ εὔλογον, **τὰ οἰκότα**, τὰ εὔλογα, τὰ ὀρθά, Ἡρόδ. 1. 155, κτλ.· τὸ οὐκ εἰκὸς Θουκ. 2. 89· κατὰ τὸ εἰκός, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ αὐτ. 1. 121· ἐκ τοῦ εἰκότος ὁ αὐτ. 4. 17· τῷ εἰκότι ὁ αὐτ. 6. 18· παντὶ τῷ οἰκότι Ἡρόδ. 3. 103· τοῦ εἰκότος πέρα Σοφ. Ο. Τ. 74· τῷ εἰκότι χρῆσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀποδεῖξιν λέγειν, Πλάτ. Θεαίτ. 162Ε· παρὰ ποιηταῖς ἄνευ τοῦ ἄρθρου, λέγεις μὲν εἰκότα ὁ αὐτ. Φ. 1373· εἰκὸς πέπονθα Εὐρ. Ι. Α. 501· ἦν γʼ ἐρωτᾷς εἰκότʼ, εἰκότα κλύεις αὐτόθι 1134. 3) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., πρότασις πιθανή, κατʼ ἀντίθεσιν πρὸς θετικὸν γεγονός, Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, Ρητ. 1. 2, 15, κ. ἀλλ. II. λογικόν, δίκαιον, «σωστόν», Θουκ. 2. 74, κτλ.· τὰ εἰκότα καὶ δίκαια ὁ αὐτὸς 5. 90· παρὰ τὸ εἰκός, παραλόγως, 2. 62· πρβλ. **ἐπιεικής**: — Συγκριτικόν, **εἰκότερον**, ὑπάρχει ἐν Ἀντιφῶντι 127. 21.

εἰκοσά-βοιος, ποιητ. **ἐεικοσάβοιος**, ον, ἔχων ἀξίαν εἴκοσι βοῶν, Ὀδ. Α. 431.

εἰκοσά-εδρος, ον, ἔχων εἴκοσιν ἕδρας, ἐπιφανείας· **εἰκοσάεδρον**, τό, σῶμα στερεὸν ἔχον εἴκοσιν ἕδρας, ἐπιφανείας, Πλούτ. 2. 719D, κτλ.

εἰκοσα-ετής, **ές**, **-έτης**, **ες**, εἴκοσιν ἐτῶν, παῖς Ἡρόδ. 1. 136· χρόνος Πλούτ. 2. 113D· ἀλλʼ ὁ ὀρθὸς τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι **εἰκοσιετής**, θηλ. **-ετές**, ἢ **εἰκοσιέτις**, ὡς νῦν ἀναγινώσκουσιν ἐν Πλάτ. Πολ. 460Ε, Δίωνι Κ. 55. 9· **ϝικατιϝετίες** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1575. 2.

εἰκοσαετία, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἴκοσιν ἐτῶν, Φίλων 2. 224, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 8. 5, 3.

εἰκοσάκις, εἴκοσι φοράς, Ἰλ. Ι. 379, κτλ.

εἰκοσά-κλινος, ον, = **εἰκοσίκλινος**, Διόδ. 1. 49, Ἀθήν. 518Α.

εἰκοσά-κωλος, ον, ἔχων εἴκοσι κῶλα, δηλ. στίχους διαφέροντας ἀλλήλων κατὰ τὸ μέτρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1153.

εἰκοσά-κωπος, ον, ἔχων εἴκοσι κώπας, Ἡσύχ.

εἰκοσά-μηνος, ον, ἔχων εἴκοσι μηνῶν ἡλικίαν, Ἀνθ. ΙΙ. 7. 662.

εἰκοσά-πηχυς, υ, = **εἰκοσίπηχυς**, Χάρης παρʼ Ἀθήν. 538D, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4.

εἰκοσα-πλάσιος, α, ον, = **εἰκοσαπλοῦς**, Θεολ. Ἀριθμ. 40.

εἰκοσα-πλασίων, ον, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 925C.

εἰκοσάς, άδος, ἡ, = **εἰκάς**, Λουκ. Ἀλέξ. 11, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 4. 32.

εἰκοσα-στάδιος, ον, ἔχων ἔκτασιν εἴκοσι σταδίων, Στράβων 426.

εἰκοσ-ετηρίς, ίδος, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἴκοσιν ἐτῶν, Δίων Κ. 58. 24.

εἰκοσ-έτης, ὁ, = **εἰκοσαετής**, Ἀνθ. ΙΙ. 8. 123· θηλ. **-έτις**, ιδος, αὐτόθι 7. 166.

εἰκοσ-ήρης, ες, ναῦς ἔχουσα εἴκοσι σειρὰς ἑδωλίων ἐφʼ ὧν ἐκάθηντο οἱ ἐρέται, Ἀθήν. 203D.

εἴκοσι, ἀκλ., Ἰλ. Β. 510, 748, κτλ.· ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **ἐείκοσι**, πρὸ δὲ φωνήεντος **ἐείκοσιν**, 1. 123, 265, κτλ.· εἰσήχθη δὲ ὁ Ἐπ. τύπος ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων καὶ εἴς τινα χωρία τοῦ Ἡροδ. (2. 121, ἐν ἀρχ., 122, κτλ.)· Δωρ. **ϝείκατι** Πίναχ. Ἡρακλεωτ. ιβ', 5775, 55· «**βείκατι**· εἴκοσι. Λάκωνες» Ἡσύχ.· **εἴκατι** Ἐπιγρ. Κερκύρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1840, Θεόκρ. 4. 10., 5. 86· γράφεται **ϝείκατι** (**ϝίκατι**) ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1511 (2). 6., 1569. 39., 5774. 81, κ. ἀλλ. (Ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **ϝείκατι**, πρβλ. Σανσκρ. vinsati, δηλ. dvi-sati (ἐκ τοῦ dvi δύο, dasan δέκα), Λατ. viginti, δηλ. dui-ginti, vicies = εἰκοσάκις, Γοτθ. tvaitigjus, Παλαιὸ-Σκανδιν. tuttugu, Ἀγγλο-Σαξον. twentig, Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. zueinzug, Γερμ. zwanzig — πρβλ. M. Müller Sc. of. Lang 1. 44.)

εἰκοσι-δύω ἢ **-δύο** Εὐστ. 726. 13· **ϝικατί-δειος**, ον, Πίναχ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775, 18, 23 κ. ἀλλ.

εἰκοσί-εδρος, ον, = **εἰκοσάεδρος**, Τίμ. Λοκρ. 98D.

εἰκοσι-εννέα, Ἀθήν. 608Α· **εἰκοσι-έξ** Βίος Εὐρ.· καὶ **εἰκοσιεπτὰ** Ἱππ. 274. 1, θεωροῦνται ὡς ὕποπτα ὑπὸ τοῦ Δινδ., ὁ ὁποῖος προτιμᾷ **εἰκοσιν-εννέα**, **-έξ**, **-επτά**, ἅπερ ὅμως κάκιστα ἠχοῦσιν εἰς ὦτα Ἑλληνικά.

εἰκοσι-ετής, ές, ἴδε **εἰκοσαετής**.

εἰκοσί-κλινος, ον, ἔχων εἴκοσι κλίνας ἐφʼ ὧν κατεκλίνοντο παρὰ τὴν τράπεζαν οἱ ἑστιώμενοι, Ἀντίγ. ὁ Καρύστ. παρʼ Ἀθήν. 548Α, Διόδ. 1. 46.

εἰκοσί-μνεως, ων, εἴκοσι μνῶν, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Θ', 57 (ὁ Κῶδιξ ἔχει **-μνος**, ἴδε Λοβ. Φρύν. 554).

εἰκοσι-νήριτος, ον, μόνον ἐν Ἰλ. Χ. 349, εἰκοσινήριτʼ ἄποινα, εἰκοσαπλασίονα λύτρα, (ἐκ τοῦ **νήριτος** = **νήριστος**, δηλ. ἄνευ ἔριδος, ἀδιαφιλονεικήτως εἰκοσαπλάσια, ἕτεροι ἐκ τοῦ **εἴκοσιν ἐρίζοντα**, δηλ. **ἐξισούμενα**· κατὰ τὸν Σχολ. «εἰκοσάκις ἐξισούμενα τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ. τὸ γὰρ ἐρίζειν ἐξισοῦσθαί ἐστιν»).

εἰκόσιοι, εἴκοσι, Ἀνθ. Π. παράρτ. 262, πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **εἰκοστοῖς**, ἐν χρήσει ἀντὶ **εἴκοσι**, ὡς τὸ **ὄγδοος**, **ἔνατος**, **δέκατος** ἀντὶ **ὀκτώ**, **ἐννέα**, **δέκα**.

εἰκοσι-οκτώ, ὁ ἀριθμ. 28, Διόδ. 14. 102.

εἰκοσί-πεδος, ον, ἔχων εὖρος ἢ μῆκος εἴκοσι ποδῶν, Δωρ. **ϝικατίπεδος**, Πίναχ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5574. 62, κ. ἀλλ.

εἰκοσι-πεντα-έτις, ιδος, ἡ, ἔχουσα ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, Ἀνθ. ΙΙ. παράρτ. 209.

εἰκοσι-πέντε, ὁ ἀριθμ. 25, παρὰ Δημ. 926. 4.

εἰκοσί-πηχυς, υ, εἴκοσι πήχεων, Ἡρόδ. 3. 60· πρβλ. **εἰκοσάπηχυς**.

εἰκοσι-τέσσαρες, οὐδ. **-ρα**, ὁ ἀριθμ. 24, Διόδ. 14. 92.

εἰκοσι-τρεῖς, οὐδ. **-τρία**, ὁ ἀριθμ. 23, Ἀθήν. 585Β.

εἰκοσί-φυλλος, ον, εἴκοσι φύλλα ἔχων, ῥόδον Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 6, 4.

εἰκόσ-ορος, καὶ ποιητ. **ἐεικ-**, ον, (εἴκοσι √ΕΡ, ἐρέσσω), εἰκοσάκωπος, νηὸς ἐεικοσόροιο Ὀδ. Ι. 322, Σιμων. 182, Νόμ. παρὰ Δημ. 926. 8· πρβλ. **πεντηκόντορος**.

εἰκοστά-γωνος, ον, ἔπρεπε νὰ εἶναι **εἰκοσά-γωνος**, εἴκοσι γωνίας ἔχων, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 34.

εἰκοσταῖος, α, ον, ὁ τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ συμβαίνων, Ἱππ. Προγν. 42, Ἀντιφῶν 113. 32.

εἰκοστή, ἡ, ἴδε **εἰκοστὸς** II.

εἰκοστο-λόγος, ὁ, ἡ, ὁ συλλέγων τὸ εἰκοστόν, εἰσπράκτωρ φόρου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 363, Συλλ. Ἐπιγρ. 89. 22.

εἰκοστός, ή, όν, ἀριθ. τακτ. τοῦ **εἴκοσιν**, ἤματι κʼ εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο Ὀδ. Ε. 34, κ. ἀλλ. Ἐπ. ὡσαύτως **ἐεικοστός**, ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν Ἰλ. Ω. 765. II. **εἰκοστή**, ἡ, φόρος τοῦ εἰκοστοῦ, Λατ. vicesima, ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ πάσης τῆς εἰσαγωγῆς ἢ ἐξαγωγῆς τῆς ἐνεργουμένης ὑπὸ τῶν ὑποτελῶν συμμάχων ἀντὶ ἄλλου φόρου, εἰκοστὴ τῶν γιγνομένων, τῶν κατὰ θάλασσαν Θουκ. 6. 54., 7. 28. 2) ἡ παρὰ Ρωμαίοις vicesima, ἤτοι φόρος κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δούλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 963.

εἰκοστο-τέταρτος, η, ον, ὁ εἰκοστὸς τέταρτος, Πλούτ. 2. 935D· οὕτω καὶ **εἰκοστοτεταρταῖος**, α, ον, Γαλην. 7. 501.

εἰκοστ-ώνης, ου, ὁ, ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς **εἰκοστῆς**, ὡς **εἰκοστολόγος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 33.

εἰκοσ-ώρυγος, ον, εἴκοσιν ὀργυιῶν, Ξεν. Κυν. 2, 5· πρβλ. **δεκώρυγος**, **πεντώρυγος**.

εἰκοτο-λογέω, λέγω ἐκ συμπεράσμοῦ, συμπεραίνω, πιθανολογῶ, Στράβων 620.

εἰκοτολογία, ἡ, πιθανολογία, πιθανὴ εἰκασία, Ἀρχύτ. ἐν Στοβ., Ἐκλογ. 1. 724, Στράβων 620.

εἰκότως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ἀττ. μετοχ. τοῦ πρκμ. **ἔοικα**, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρεπόντως, μετὰ δοτ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 915· «εἰκότως· πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως» (Ἡσύχ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 403, Σοφ. Ο. Κ. 432, 977, καὶ συχν. παρὰ πεζογράφοις· εἰκότως ἔχει, εἶναι λογικόν, εὔλογον, ὀρθόν, Εὐρ. Ι. Τ. 911, πρβλ. Ὀρ. 737· εἰκ. δοκεῖ Ἀνδοκ. 18. 21, πρβλ. 31 ἐν τέλ.· οὐκ εἰκότως, ἀλόγως, Θουκ. 1. 37· συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ **γὰρ** αὐτόθι 77, Ἰσοκρ. 253D· ὁ Δημ. συχνάκις θέτει αὐτὸ ἐν τέλει προτάσεων, ὡς τὸ Λατ. nec mirum.

εἰκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εἴκω**, δεῖ εἴκειν, ὑποχωρεῖν, Φίλων 2. 68.

εἰκτικός, ή, όν, (εἴκω) ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός, Ὠριγέν.
εἰκτός, ή, όν, «ὁ ὑπείκων καὶ ὑποτασσόμενος» Ἐτυμ. Μ. 297. 8.
ἔϊκτον, ἐΐκτην, ἔϊκτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔοικα.**
***εἴκω,** ὁμοιάζω, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔοικα.**
εἴκω, Ἰλ., Ἀττ.: παρατ. **εἶκον** Ἡρόδ., Ἀττ.: μέλλ. **εἴξω** Θουκ., κτλ.: ἀόρ. α' **εἶξα** Ἰλ., Ἀττ., ποιητ. **ἔειξα** ἢ **ἔϜειξα** Ἀλκμὰν 40, Ἴων: **εἴξασκε** Ὀδ.· πρβλ. **εἰκαθεῖν.** (Πρὸς τὴν √ϜΙΚ πρβλ. Σανσκρ. vik, vinak-mi (χωρίζω), καὶ ἴσως Λατ. vi-to (ὃ ἐ. vic-ito)· Ἀγγλο Σαξον. wic-an, Γερμ. weich-en, Ἀγγλ. weak.) Ὑπείκω, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπίσσω εἴκετε Ἰλ. Ε. 606, κτλ. **2)** μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ γεν. τόπου, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις, «μηδὲ ὑποχωρεῖτε μάχης τοῖς Ἕλλησιν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 509· εἴκειν τινὶ τῆς ὁδοῦ, ἀποσύρεσθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ πρό τινος, Λατ. concedere alicui de via, οἱ νεώτεροι αὐτῶν τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτράπονται Ἡρόδ. 2. 80· ἄνευ τῆς δοτ., εἴκειν πολέμου καὶ δηϊοτῆτος, ἀποσύρεσθαι ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς μάχης, Ἰλ. Ε. 348· εἶκε, γέρον, προθύρου, ἀποσύρθητι ἀπὸ τῶν προθύρων, Ὀδ. Σ. 10. **3)** μετὰ δοτ. προσώπου μόνον, ἐνδίδω, ὑπείκω, ὑποχωρῶ, εἴτε ἐν μάχῃ, Ἰλ. Μ. 48, κτλ.· εἴτε πρὸς ἔνδειξιν τιμῆς, Ἰλ. Ω.100, Ὀδ. Β. 14 — ἀκολούθως, παραδίδομαι, ἐνδίδω, εἰς οἱονδήποτε πάθος ἢ ψυχικὴν ὁρμήν, ᾧ θυμῷ εἴξας Ἰλ. Ι. 598· ὄκνῳ καὶ ἀφραδίῃσι Κ. 122· αἰδοῖ Ὀδ. Ξ. 262· βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, «νικώμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ βίας καὶ ἰσχύος, ὥστε διὰ τοῦτο ἐξυβρίζων» (Σχόλ.), Ν.143· ὀργῇ δ' εἶξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν Εὐρ. Ἑλ. 80· τῇ ἡλικίῃ εἴκειν Ἡρόδ. 7. 18·— ὡσαύτως ἐπὶ περιστάσεων, πενίῃ εἴκων Ὀδ. Ξ. 157· κακοῖς Αἰσχύλ. Πρ. 320· ἀνάγκῃ ὁ αὐτ. Ἀγ. 1071· ταῖς ξυμφοραῖς Θουκ. 1. 84· ζημίαις, εἰς τὴν βίαν τῆς τιμωρίας, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 21·— Ἐν Σοφ. Ἀντ. 718, ἴσως ὁ στίχος ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ (κατὰ τὸν Gaisf.) οὕτως: ἀλλ' εἶκε, θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου, διότι ἂν συνάψωμεν τὸ **εἶκε τῷ θυμῷ,** εἶκε θυμῷ, ἡ ἔννοια θὰ εἶναι ἐναντία τῆς ἀπαιτουμένης ἐν τῷ χωρίῳ· ἀλλ' ὁ Jebb κατὰ τὰ πλεῖστα χειρόγρ. ἔχει: ἀλλ' εἶκε θυμοῦ..., ἴδε σημ. Jebb καὶ παράρτημα ἐν σελίδι 254. **4)** εἴκειν τινί τι, ὑποχωρεῖν εἴς τινα ἔν τινι, ἔνθα ἡ αἰτ. κεῖται ὡς προσδιορισμὸς τοῦ κατά τι, τὸ δ' ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, οὐδενὸς κατώτερος κατὰ..., Ἰλ Χ. 459, Ὀδ. Λ. 515· ὡσαύτως, εἴκειν τινί τινι, ὡς ἔλεσκον ἀνδρῶν.., ὅ τέ μοι εἴξειε πόδεσσιν, πάντα ὅστις ἦτο ὑποδεέστερος ἐμοῦ κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, Ξ. 221:— οὕτω, μετὰ συστοίχου αἰτ., εἴκοντας ἃ δεῖ, ὑπείκοντας εἰς ὅσα πρέπει, Σοφ. Ο. Κ.172, πρβλ. Αἴ.1243. **ΙΙ.** μεταβ., παραδίδω, ἀφίνω, εἶξαί τέ οἱ ἡνία, «ἐπιδοῦναι, χαλάσαι. εἶξαι, ἀντὶ τοῦ εἶξον» (Σχολ.). «χάλασον δὲ αὐτῷ τὰς ἡνίας ταῖς χερσὶ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 337· ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν, ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ Εὖρος παρέδιδεν αὐτὸ [τὸ πλοῖον] εἰς τὸν Ζέφ. διὰ νὰ τὸ διώκῃ, Ὀδ. Ε. 332. **2)** παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, Λατ. concedere, ὡς ὀπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ Σοφ. Φ. 465. **ΙΙΙ.** ἀπροσώπως ὡς τὸ **παρείκει,** ἐπιτρέπεται ἢ εἶναι δυνατόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, «ὅπου μάλιστα ἐνδοίη καὶ τρωθείη» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 321· μετ' ἀπαρ., ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, «ἐνεχώρει, ὥστε ἐνεδρεῦσαι» (Σχόλ.), Σ. 520.
εἰκών, ἡ, γεν. **-όνος,** αἰτ. **-όνα,** κτλ.—Ποιητική τις καὶ Ἰων. ὀνομαστ. **εἰκὼ** ὑπονοεῖται (ἂν καὶ δὲν εὑρίσκεται) ἐκ τῆς γεν. **εἰκοῦς,** αἰτ. **εἰκὼ** Εὐρ. Μήδ. 1162, Ἡρόδ. 7. 69 (ἀλλ' **εἰκόνα** 2. 143), αἰτ. πληθ. **εἰκοὺς** Εὐρ. Τρῳ. 1178, Ἀριστοφ. Νεφ. 559: (***ἔικω, ἔοικα**): ὁμοίωμα, εἰκὼν (ἐζωγραφημένη), ἢ ἄγαλμα, ἀνδριάς, Ἡρόδ. 2. 130, 143, Αἰσχύλ. Θήβ. 559, κτλ.· εἰκὼν γεγραμμένη Πλούτ. 2. 1117C· ἐπὶ κεντήματος, Εὐρ. Ι. Τ. 223.— Περὶ τῆς ἀρχαιότητος ἀνδριάντων πρὸς ἀπεικόνισιν ἀνθρώπων, ἴδε Newton Halic. (Ἁλικαρνασσὸν) σ. 785. **2)** τὸ ἐν κατόπτρῳ ὁμοίωμα, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος Εὐρ. Μήδ.1162, Πλάτ. Πολ. 402Β. **ΙΙ.** φάσμα, φάντασμα, Εὐρ. Ἡ. Μαιν. 1002, Πλάτ., κτλ.· εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, πατρὸς Εὐρ. Τρῳ.1178· νοητοῦ θεοῦ Πλάτ. Τίμ. 92C· δοξῶν καὶ λόγων Πλάτ. Φίληβ. 39C· κτλ.· εἰκόνας σῆς ἀρετῆς, ἐπὶ τέκνων, Συλλ. Ἐπιγρ. 435.4. **2) εἰκόνα,** ὡς ἐπίρρ., ἐν εἴδει, δίκην τινός, Λατ. instar, δεσμωτηρίου εἰκόνα, δίκην δεσμωτηρίου, Πλάτ. Κρατ. 400C· οὕτω καὶ ἐν εἰκόνι βασιλείας Ἡρωδιαν. 7. 9, 21. **ΙΙΙ.** παρομοίωσις, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι Ἀριστοφ. Νεφ. 559, Πλάτ. Φαίδων 87Β, κ. ἀλλ.· δι' εἰκόνων λέγειν ὁ αὐτ. Πολ. 487Ε· περὶ τῆς ῥητορικῆς χρήσεως τῆς παρομοιώσεως ἴδε Ἀριστ. Ῥητ. 3. 4.
εἰκώς, εἰκότως, ἴδε **ἐοικότως.**
εἰλαδόν, Ἐπίρρ. (**εἴλη**) = **ἰληδόν,** ἰλαδόν, Ἡρόδ 1.172, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 63· «καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἴλη καὶ τὸ ἰλαδὸν διὰ τῆς **ει** διφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν... ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ **ι** αὐτῆς ἡ γραφή» Εὐστ. Ἰλ. σ. 179, 23—παρὰ τῷ Ἡσυχ. ἡ λήγουσα διὰ τοῦ **ω,** «εἰλαδῶν· ἀθρόως».
εἰλαπῐνάζω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ., εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω μετὰ πολλῶν, εἰλαπινάζουσιν, «ἐν ἀθροίσματι εὐωχοῦνται» (Σχόλ.), Ὀδ. Β. 57., Ρ. 536· οὕτω Πινδ. Π. 10. 61· ἐν τῷ παρατ., Κόϊντ. Σμ. 6. 179.
εἰλαπῐναστής, οῦ, ὁ, ὁ μετέχων εἰλαπίνης, σύνδειπνος, «ὁμοτράπεζος, συνευωχητής» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 577·—ἐπώνυμον τοῦ Διὸς ἐν Κύπρῳ, Ἀθήν. 174Α.
εἰλαπίνη [ῐ], λαμπρὸν καὶ πολυτελὲς συμπόσιον, «τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπρὰς παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας» Ἀθήν. 362Ε· γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε Ἰλ. Σ. 491· εἰλαπίνη ἠὲ γάμος, ἔνθα ἀμφότερα ἀντιτίθενται πρὸς τὸ **ἔρανος** (ὃ ἴδε), Ὀδ. Α. 226· οὕτως Εὐρ. ἐν Μηδ. 193, Ἑλ.1337, Πλούτ. 2. 169D, κτλ.
εἰλαπῐνουργός, ὁ, (***ἔργω**) ὁ παρασκευάζων εἰλαπίνας, συμπόσια, Μανέθων 4. 300.
εἶλαρ, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ: (**εἴλω**): — ἕρκος, φραγμός, σκέπη, φυλακή, ἀσφάλεια, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν Ἰλ. Η. 338, κτλ.· κύματος εἶλαρ ἔμεν, «πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀφρὸν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 257.
εἰλαρχέω, ἄρχω ἴλης ἱππικοῦ, εἶμαι ἰλάρχης, Βοιωτικὴ λέξις ἐν Συλλ. Ἐπιγρ.1576, Δίωνι Κ. 55. 10· ἴδε Müller Ὀρχομ. 470 κέξ.
εἰλάρχης, ου, (**εἴλη**) ἀρχηγὸς ἴλης ἱππικοῦ, κυρίως ἐν Θήβαις, Πολύβ. 6. 25, 1, Πλουτ. Τιμολ. 31· — ἀλλὰ συνήθως γράφεται διὰ τοῦ **ι, ἰλάρχης,** παρὰ δὲ Ταραντίνοις, **βειλάρχης,** ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **βειλαρμοστάς.**
εἰλάτινος, Ἐπ. ἀντὶ **ἐλάτινος.**
Εἰλείθυια, ἡ, ἡ θεά, ἥτις, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐβοήθει τὰς γυναῖκας ἐν τῷ τοκετῷ· ὁ Ὅμ. μνημονεύει πλείονας Εἰλειθυίας καὶ καλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Ἥρας, Ἰλ. Λ. 270., Τ. 119. Ὁ Ἡσ. (Θ. 922) ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς μόνον ὡς θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ὡσαύτως **Ἐλείθυια** Πινδ. Π. 3. 15, Ν.7. 1· καὶ **Ἐλευθὼ** Βοιχ. Πινδ. Ο. 6. 72, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 604· **Εἰλήθυια** Θεόκρ. 17. 60· παρ' Ἀργείοις **Εἰλιονία** Πλούτ. 2. 277Β· παρὰ Ῥωμαίοις Lucina, μετὰ ταῦτα ταυτισθεῖσα τῇ Ἀρτέμιδι, ἴδε Böttiger Ilithyia, Weim. 1799· (τύπος ὡσεὶ μετοχικός, ὡς εἰ ἦν **ἐληλυθυῖα·** πρβλ. **ἄγυια, ἅρπυια, αἴθυια).** Καθ' Ἡσύχ. γράφεται Εἰλύθυια, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς τοῦ ε' αἰῶνος εὕρηται **Ἰλείθυια** μετὰ δασέος πνεύματος.
Εἰλειθυιον, τό, ναὸς τῆς Εἰλειθυίας, Ῥητορικὸν Λεξικὸν μνημονευόμενον ὑπὸ Εὐστ. 1053. 61.
εἰλεός, ἢ **ἰλεός,** ὁ, (**εἰλέω**) νόσος δεινὴ τῶν ἐντέρων, προερχομένη ἐκ περιπλοκῆς αὐτῶν, Λατ. ileus volvulus, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κτλ. πρβλ. **στρόφος.** **ΙΙ.** φωλεὸς θηρίου, «τρῦπα», εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν Θεόκρ.15. 9· ἴδε **εἰλυός.** **ΙΙΙ.** = **ἐλεός,** μαγειρικὴ τράπεζα, Εὐστ. 749. 7. **IV.** εἶδος οἴνου, Ἀθήν. 31Β.
εἰλετίας, ου, ὁ, εἶδος καλάμου, ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην (κάλαμος) στερεός, καλεῖται δὲ ὑπό τινων εἰλετίας Θεοφρ. Ι. Φ. 4. 11, 13.
εἰλέω, Ἀττ. **εἰλέω,** ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **εἴλω,** ὃ ἴδε.
εἰλέω, ἀποκλείω, κωλύω, αἱ δέ κα μὴ ἀποτίνῃ ὁ..... εἰλέσ[θω τ]οῦ ἱαροῦ Ἀμφικτυονικὸν ψήφισμα, ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. Causer 204₂₀.
εἰλέω. (**εἴλη**) ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, Εὐστ. 1573. 45.
εἰλεώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὰ χαρακτηριστικὰ εἰλεοῦ, προερχόμενος ἐξ εἰλεοῦ, ἢ τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ὥρμησεν, ἔμετοι πολλοὶ...πόνοι περὶ τὰ ὑποχόνδρια Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1077· ὁ προξενῶν τὴν νόσον ταύτην, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6.— Ἐπίρρ., **εἰλεωδῶς** στροφουμένης τῆς μήτρας Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 233.
εἴλη, ἡ, = **ἴλη,** Ἡρόδ. 1. 73, κ. ἀλλ.· κατ' εἴλας αὐτόθι 202.
εἴλη, ἡ, τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου, ἡ ζέστη, Ἀριστοφ. Σφ. 772· Ἀποσπ. 524, Λουκ. Λεξιφ. 2· ἴδε **ἕλη, ἀλέα, σείριος.**
εἰληδόν, εἰληδά, ἐπίρρ. (**εἴλη**) = **ἰληδόν,** εἰληδὰ φέρονται Ἄρατ. 917. **ΙΙ.** (**εἰλέω**) περιπλέγδην, περιπλοκάδην, εἰληδὸν ταχινοῦ πτωκὸς ἔδησε πόδας Ἀνθ. Π. 9. 14.
εἰληθερέω, ἐν ἡλίῳ θερμαίνομαι, «εἰ[ελ]ληθερεῖν· ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι· εἴλην γὰρ φασὶ τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν (καὶ θερμασίαν)» Ἡσύχ. Ἱππ. 485. 22., 486. 10, Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 5: — Μέσ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 17, Γαλην.
εἰληθερής, ές, (**εἴλη, θέρω**) θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, θερμός, Ἱππ. 471. 18, Γαλην.
Εἰλήθυια, ἴδε **Εἰλείθυια.**
εἰλήλουθα, εἰληλούθειν, εἰλήλουθμεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔρχομαι.**
εἴλημα, τὸ (εἰλέω) κάλυμμα, σκέπασμα, Λατ. involucrum, Ἀνώνυμ. παρὰ Στοβ. 197. 55. **ΙΙ.** = **εἰλεὸς** 1, Ἱππ. 298. 40· σπείραμα, «κουλλοῦρα», ἐν ἀλαμπεῖ οἰκήματι εἴλημα σχοινίου θεασάμενός τις, παραυτίκα μὲν ὄφιν ὑπολαβὼν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 187· ἐν δὲ τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 30, φαίνεται νὰ σημαίνῃ σπεῖραν κίονος. **ΙΙΙ.** θόλος, «καμάρα», Μαλαλ.
εἰλῃματικός, ή, όν, θολωτός, ἀψιδωτός, Κωνστ. Πορφυρ. πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ῥωμανὸν 29. 92, τόμ. 3. σ, 137, 22 ἐκδ. Βόνν

εἴλησις, Ἀττ. **εἰλ-**, **εως**, ἡ, (**εἰλέω**) περιστροφή, συστροφή, στρόβιλος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 438, Πολυβ. Δ΄, 156, Ζωναρ. σ. 629.

εἴλησις, **εως**, ἡ, (εἵλη) ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, θάλπος, καῦμα, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεώς τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἥκιστα ἀλλοιοῦται; Πλάτ. Πολ. 380E, 404B, Ἀριστ. Φυσ. 2. 5, 7.

εἰλητικός, **ή**, **όν**, περικυλινδούμενος, περιδινούμενος, συστρεφόμενος, διαφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 1, 20.

εἰλητός, **ή**, **όν**, Ἀττ. **εἰλ-**, (**εἰλέω**) συνεστραμμένος, τυλιγμένος, Γραμμ. **II**. θολωτός, ἀψιδωτός, Βυζ.

εἰλιγγιάω, =**ἰλιγγιάω**, σκοτοδινιῶ, Κλήμ. Ἀλ. 183· καὶ **εἴλιγγος**, =**ἴλιγγος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 189.

εἴλιγμα, Ἐτυμ. Μ. 723. 35· **εἰλιγμὸς** Ὀρφ. Ὕμν. 37. 12· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἕλιγμα**.

εἰλικοειδής, **ές**, =**ἑλικοειδής**, Ζωναρ.

εἰλικό-μορφος, **ον**, (ἕλιξ) ἑλικόμορφος, ἑλικοειδής, Ὀππ. Κ. 2. 98.

εἰλῐκρίνεια, ἡ, καθαρότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μῖξις**, πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἁλουργὲς ἔχει διαφορὰς καὶ τὸ φοινικιοῦν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ... κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα μῖξιν καὶ εἰλικρίνειαν αὐτῶν Ἀριστ. π. χρωμ. 3. 2, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 73.

εἰλῐκρινέω, καθαρίζω, γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τά τε ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 12. **II**. διαχωρίζω, διακρίνω, ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλικρινούμενον Βούθηρος ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 16.

εἰλῐκρῑνής, **ές**, ἄμικτος, ἄνευ συμμίξεως, καθαρός, Λατ. sincerus, ἐκ πυρὸς τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ ὕδατος Ἱππ. 351. 4, πρβλ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι (ἐνν. τὰ φῦλα), οὐχὶ ἀναμεμιγμένα, ἀλλ' ἄμικτα καὶ κεχωρισμένα, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· εἴ τῳ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρόν, ἄμικτον Πλάτ. Συμπ. 211E· τὸ ἧττον εἰλικρινές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καθαρώτερον, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 20· τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἰλικρινὲς οἷόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἐν ἑτέροις ὁ αὐτ. π. Χρωματ. 3. 10· τὸ λευκὸν μέλι οὐκ ἐκ θύμου εἰλικρινοῦς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 48· εἰλ. καὶ ἀμιγὴς π. Ψυχ. 3. 2, 13· τὸ δὲ ἓν εἰλ. καὶ καθαρὸν Πλούτ. 2. 393C. **2**) καθαρός, ἁπλοῦς, ἀπόλυτος, ἀσχέτως θεωρούμενος, αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος Πλάτ. Φαίδων 66A· ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὑτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξεσθαι αὐτόθι 81C· γνωσόμεθα .. πᾶν τὸ εἰλ., τὸ καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον, αὐτόθι 67B· τὸ καθαρόν τε καὶ εἰλ. ὁ αὐτ. Φίληβ. 52D· τὰς τέρψεις εἰλ. ἀποδιδόναι Ἰσοκρ. 12B· ἡδονῆς εἰλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 6, 4·— ὡσαύτως ἐπὶ κακῶν πραγμάτων, οὔκουν, εἴγε οὕτως ἔχει τοῦτο, εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἡ ἀχαριστία; Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 3. **II**. Ἐπίρρ. **-νῶς**, καθαρῶς, ἀπολύτως, διὰ τὸ εἰλ. εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων Πλάτ. Μενέξ. 245D· τὸ εἰλ. ὄν, τὸ ἀπολύτως ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Πολ. 477A, πρβλ. Συμπ. 181C· εἰλ. ὅλον λευκὸν Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 5. — Ἡ λέξις εὕρηται μόνον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως εἶναι φανερὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης περὶ τῆς ἀρχῆς ἢ παραγωγῆς τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους, **εἰλι-**. Κοινῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς λέξεις **εἵλη**, **κρίνω**, ὡς εἰ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἐξετασθεὶς διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ λέξις **εἵλη** σημαίνει θάλπος, οὐχὶ φῶς· καὶ δὲν ὑπάρχει ἔνδειξις τοιαύτης σημασίας παρ' οὐδενὶ συγγραφεῖ. Ἄλλοι θέλουσιν ὅτι τὸ **εἰλι-** παράγεται ἐκ τῆς √ΕΛ, **εἰλίσσω**, ὥστε ἡ πρώτη σημασία τοῦ **εἰλι-κρινὴς** θὰ ἦτο, κεχωρισμένος ἢ κοσκινισμένος διὰ περιδινήσεως, ἄμικτος, καθαρός. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ παραγωγὴ δὲν ἱκανοποιεῖ. Ἐν χειρογρ. τοῦ Πλάτ. γράφεται **εἰλ-**, ὅπερ ἔχει ὀρθῶς δι' ἑκατέραν τῶν παραγωγῶν).

εἰλικτήρ, **ῆρος**, ὁ, (=**ἑλικτήρ**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II. 654 b, 611 d.

εἰλικτός, **ή**, **όν**, (εἰλίσσω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἑλικτός**, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἴωνι 40.

εἴλιξ, **ικος**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἕλιξ**.

Εἰλιονία, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **Εἰλείθυια**.

εἰλιπόδης, **ου**, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Νόνν. Δ. 1. 60.

εἰλίπους [ῐ], ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, γεν. **-ποδος** (εἴλω, πούς)·— ὁ ἑλίσσων τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν, παρ' Ὁμ. (μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. πληθ.) ὡς ἐπίθ. τῶν βοῶν, οἵτινες βαδίζοντες συστρέφουσι τοὺς ὀπισθίους πόδας ἑλικοειδῶς πως, ἴδε Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785· εἰλίποδες ἀπολ., ἐπὶ βοῶν ἢ ἀγελάδων, Θεόκρ. 25. 131· ὁ Εὔπολ. ἐν Κόλαξι 5 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Καθ' Ἡσύχ. «γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν κατὰ τὴν συνουσίαν». Πρβλ. **σαράπους**.

εἰλι-σκότωσις, ἡ, σκοτοδινία, ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ «εἴλιγξ· σκότωσις» παρὰ τῷ αὐτῷ.

εἰλίσσω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἑλίσσω**, Ἰλ. Μ. 49, Εὐρ., κλ.

εἰλιτενής, **ές**, ἐπίθ. τῆς ἀγρώστιδος, καὶ θάλλοντα σέλινα καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις, «ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη· ῥιζοβόλος γάρ, ἐπὶ πολὺ διϊκνουμένη· πλεονασμῷ τοῦ ι» Ἐτυμ. Μ. 299, 17.

εἰλίχατο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἑλίσσω**.

εἴλλω, ἴδε **εἴλω**.

εἰλόπεδον, τό, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **θειλόπεδον**, «εἰλόπεδον γὰρ πέδον εἵλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ θειλόπεδον» Εὐστ. 43, 38.

εἰλός, πᾶν τὸ ἐπιπῖπτον βάρος, «τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπῖπτον ξύλον» Ἡσύχ.

εἰλυθμός, ὁ, (εἰλύω) «κατάδυσις, φωλεός» (Ἐτυμ. Μ. 299, 45), Νικ. Θ. 283.

εἴλῡμα, τό, κάλυμμα, περικάλυμμα, εἴλ. σπείρων, περίβλημα ἢ κάλυμμα ἱματίων, Ὀδ. Ζ. 179, πρβλ. Ἀνακρ. 19, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1129.

εἰλυός, ὁ, =**εἰλυθμός**, Ξεν. Κυν. 5. 16, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1144.

εἰλύς, **ύος**, ἡ, =**ἰλύς**, «τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ» Ἡσύχ.· κοινῶς «ἴλαμμος» [ῡ, Βαλκναῖρος εἰς Ἀδωνιαζούσας Θεοκρ. σ. 248].

εἴλυσις, τὸ ἑρπειν, πορεία, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φ. 291.

εἰλυσπάομαι, συχνὴ διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἰλυσπάομαι**.

εἰλύσπωμα, τό, σκωληκοειδὴς κίνησις, Εὐστ. 1413. 34.

εἰλύτᾱς, πλακοῦς, «κουλλοῦρα», δέκα δραχμάων εἰλύτας δέκα Ἐπιγρ. Βοιωτ. 413_{1-6}, ἴδε **ἐλλύτης**.

εἰλῡφάζω, =**εἰλύω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., συστρέφω, ἄνεμος φλόγα Ἰλ. Υ. 492. **II**. ἀμετάβ., εἰλύομαι, συστρέφομαι, περιδινοῦμαι, ἐπὶ τῆς φλογὸς πυρσοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 275.

εἰλῡφάω, =τῷ προηγ., Ἐπ. μετοχ. **-όων**, Ἰλ. Λ. 156, Ἡσ. Θ. 692.

εἰλύω, Ἄρατ. 432· μέλλ. **εἰλύσω** [ῡ] Ἰλ.: — Μέσ., μετοχ. **εἰλῡόμενος**, παρατ. **εἰλῡόμην** Σοφ.— Παθ., πρκμ. **εἴλῡμαι**, Ἐπ. γ' πληθ. **εἰλύαται**, ὑπερσυντέλ. **εἴλῡτο**, ἅπαντα παρ' Ὁμ. [ῡ ἀείποτε παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν τῷ **εἰλῠαται**, ὡσαύτως δὲ παρὰ Σοφ.· ῠ παρὰ Μεταγέν. ἔνθα κατωτ. καὶ μεταγεν. Ἐπ., Ἄρατ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ.] (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **εἴλω** ἐν τέλ.) Τυλίσσω, περιτυλίσσω, περιβάλλω, περικαλύπτω, κατακρύπτω, ἐνεργ. μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισι (καὶ τοῦτο δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ σύνθετον **κατειλύω**) Ἰλ. Φ. 319· ὀλίγη δέ μιν εἰλύει ἀχλὺς Ἄρατ. 432:—Παθ., περιβάλλομαι, περικαλύπτομαι, τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέης εἰλυμένω ὤμους Ἰλ. Ρ. 492· εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ Σ. 522· νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους Ε. 186· αἵματι καὶ κονίαις εἴλυτο Π. 640· εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ Ε. 403· νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαὶ Υ. 352, πρβλ. Ἰλ. Μ. 286. **II**. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως μεθ' Ὅμηρον, =**ἰλυσπάομαι**, λυγίζομαι, κινοῦμαι ἢ περιπατῶ λυγιζόμενος ὡς σκώληξ, ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα Σοφ. Φ. 291· εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς .. τιθήνας αὐτόθι 702· ἐπὶ ἀγέλης ἰχθύων, Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 4. **2**) ἐν Θεοκρ. 25. 246 τὸ **εἰλυσθεὶς** (εἰληθεὶς Ziegl.) κεῖται ὡς τὸ **ἐλυσθεὶς** παρ' Ὁμ., συσταλείς, «συμμαζευθείς».—Ὁ Βουττμ. ἐν λεξιλόγῳ ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τῆς Ὁμηρικῆς χρήσεως τοῦ **εἰλύω** καὶ τοῦ **ἐλύω**, ὅπερ αὐτὸς ἑρμηνεύει **ὠθῶ**. Παρὰ μεταγ. ὅμως ποιηταῖς οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις παρατηρεῖται.

εἴλω, (ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ παθ.)· ὡς ἐνεργητικοὶ δὲ τύποι ἐν χρήσει εἶναι: **εἰλέω**, **ἴλλω**, ἢ **εἴλλω** (ἂν ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος εἶναι γνήσιος· ἴδε Κοβήτου V. LL. 361).— Ἐκ τοῦ **εἴλω** ἔχομεν τοὺς Ἐπ. τύπους, ἀόρ. **ἔλσα** Ὁμ., Ἐπ. ἀπαρ. ὡσαύτως **ἐέλσαι** Ἰλ. Φ. 295, καὶ Δωρ. μετοχ. **ἔλσαις** Πινδ. Ο. 10 (11). 51· ὁμοίως ἀόρ. **εἶλαι** ἀποκατασταθεὶς ὑπὸ Δινδ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 579 ἀντὶ τοῦ **εἶναι** ὅπερ ὅμως διατηροῦσιν αἱ ἄρισται ἐκδόσεις, πρβλ. **περιειλέω**, **ὑπείλλω** (ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν μετοχὴν **συνείλας** = συνειλήσας):—Μέσ., ἀόρ. **ἠλσάμην** (ἢ **-όμην**), ἴδε ἐν λέξει:—Παθ., ἀόρ. β' **ἐάλην** [ᾰ] Ἰλ., ἀπαρ. **ἀλῆναι**, **ἀλήμεναι** Ἰλ., μετοχ. **ἀλείς**, **εἶσα**, ἐν Ὁμ.: πρκμ. **ἔελμαι**, μετοχ. **-μένος** Ὁμ.: περὶ τοῦ γ' ἑν. τοῦ παρατ. **ἐόλει** καὶ τοῦ ὑπερσυντ. **ἐόλητο**, ἴδε τὰς λέξ.—Ἐκ τοῦ **εἰλέω** παρατ. **εἴλεον** καὶ **ἐείλεον** Ὁμ.· συνηρ. **εἴλει** Ἰλ. Θ. 215, Ὀδ. Μ. 210· **ἐείλει** Ἰλ. Σ. 447: μέλλ. **εἰλήσω** Ἀνθ. Π. 12. 208: ἀόρ. (ἐν τῇ μετοχῇ) **εἴλησα** Διοσκ. 5. 102:—Μέσ., παρατ. **εἰλεῦντο** Ἰλ. Φ. 8· μετοχ. **εἰλεύμενος** Ἡρόδ. 2. 76:— Παθ. ἀόρ. **εἰλήθην** Ἱππ. 557. 3· πρκμ. **εἴλημαι** Λουκ.: πρβλ. **ἀπ-**, **συν-ειλέω** (ἴδε ἐν τέλει). Ἡ ῥιζικὴ σημασία τοῦ ἐνεργητ. εἶναι, συνειλῶ, συνελαύνω ἐντὸς μικρᾶς περιφερείας, Λατ. conglobare, κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, συνελάσαι, Ἰλ. Φ. 295· κατὰ πρύμνας .. ἔλσαι Ἀχαιοὺς Ι. 409· Ἀχαιοὺς .. ἐπὶ πρυμνῃσιν ἐείλεον Σ. 447· ἐνὶ σπῆϊ, ἐν στείνει Ὀδ. Μ. 210, Χ. 460· μετὰ δοτ. μόνον, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς Ἰλ. Σ. 294· ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, «συνήλασαν δὲ καὶ περιεκύκλωσαν ἐν τῷ μέσῳ» (Θ. Γαζῆς), Λ. 413· θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, συνειλοῦντα, συνελαύνοντα, Ὀδ. Λ. 573 ἐπὶ καταιγίδος, εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ

εἶα ἵστασθαι Τ. 200, πρβλ. Ἰλ. Β. 294.—Παθ., συνωθοῦμαι, συνελαύνομαι, συγκλείομαι, οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν (ἀντὶ ἄλησαν) Χ. 12· κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα Ω. 662· ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων Σ. 287· νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι Μ. 38·—συνελαύνομαι, συγκλείομαι εἰς στενὸν τόπον ὑπὸ καταδιώκοντος ἐχθροῦ, πλῆθεν .. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν .. εἰλομένων· εἶλει δὲ .. Ἕκτωρ Θ. 215· ἀλήμεναι ἐνθάδε, «ἀθροισθῆναι, συστραφῆναι» (Σχόλ.), Ε. 823· ἀμφὶ βίην Διομήδεος .. εἰλόμενοι, συναθροιζόμενοι περὶ αὐτόν, Ε. 782· ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, συνωθοῦντο, Φ. 8· εἰλεῖσθαι ἐπὶ τὸ ὑγιές, ἐπὶ χωλῶν ἀνθρώπων, Ἱππ. Μοχλ. 852:—μεταφ., Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, «συγκεκλεισμένος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 524, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 21:—οὕτω παρὰ μεταγεν., εἴλεσθαι τοῦ ἰαροῦ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἴργεσθαι τοῦ ἱεροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 20 καὶ 48, πρβλ. Ἡσύχ. καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξίλλω**· ἐντὸς εἰλλόμενον, ἐντὸς συμπιεζόμενον, Πλάτ. Τίμ. 76Β, πρβλ. 86Ε, Ἀριστ. π. Θαυμ. 108· [λέων] ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 27· δεσμοῖς ἰλλόμενος, στερεῶς δεδεμένος, ὁ αὐτ. 129, πρβλ. Β. 1250· ὡσαύτως ἰλλομένοις ἐπὶ λαίφεσι, συστελλομένοις, ὁ αὐτ. 1. 329. **2)** νῆα .. κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας, «τὸ νῆα ἔλσας ἀντὶ τοῦ ἐλάσας, κρούσας, πλήξας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 132, Η. 250· ἀλλ' ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκεν **ἐλάσας**. **II.** ἁπλῶς, συλλέγω, ἀθροίζω, στρατὸν ἔλσαις Πινδ. Ο. 10 (11). 51:—ἐντεῦθεν κατὰ παθ. ἀόρ., ἀλὲν ὕδωρ; συναχθέν, Ἰλ. Ψ. 420. **III.** Παθ., ὡσαύτως, συστέλλομαι, «ζαρώνω», «μαζεύομαι», ἀλῆναι ὑπ' ἀσπίδι Ἰλ. Ν. 408, Υ. 278: (πρβλ. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ ἔλσας Καλλῖνος 1.10)· ἧστο ἀλεὶς Ἰλ. Π. 403· Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν, «συστραφείς» (Σχόλ.), Φ. 571· οὕτως, ἐπὶ λέοντος συστρεφομένου ὅπως ἐφορμήσῃ, ἐάλη τε χανὼν Υ. 168, πρβλ. Χ. 308· οὕτω καὶ οἴμησεν ἀλείς, ὥρμησε συστραφείς, Ὀδ. Ω. 538. **IV.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, περιφέρομαι, ὡς τὸ Λατ. versari, τῶν δ' ἐν ποσὶ μᾶλλον εἰ[ει]λευμένων (ἰδίων) τοῖσι ἀνθρώποισι, τῶν περιφερομένων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δηλ. τῶν συνήθων τοῖς ἀνθρώποις, Ἡρόδ. 2. 76· οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰλούμενοι Μάξ. Τύρ. 28. 58. **V.** στρέφω, παρακλίνω, ἀτραπὸν ἰλλῶν Νικ. Θ. 478· καὶ ἀμετάβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, περὶ τὴν γῆν ἀεὶ εἰλεῖν ἰὼν Πλάτ. Κρατ. 409Α: —Παθ. (ἀλλὰ μόνον μεθ' Ὅμηρον), περιστρέφομαι, ὡς τὸ **εἱλίσσομαι**, ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος Σοφ. Ἀντ. 340· περὶ τὸ μέσον εἰλεῖσθαι Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· οἱ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ εἰλέονται Λουκ. Ἀστρολ. 29· κατ' αὐτὸν (ἐνν. τὸν κισσὸν) ἕλιξ εἰλεῖται, περιτυλίσσεται, Θεόκρ. 1. 31· περὶ δ' αὐτὸν εἰλεῖται φλὸξ Μόσχ. 4. 104.—Περὶ τοῦ ἐν Πλάτ. Τιμ. 40Β χωρίου: γῆ εἰλλομένη (ἢ ἰλλ-) περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον, ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλης ἐκλαμβάνει ὡς σημαῖνον, περιστρεφομένη περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα (π. Οὐραν. 2. 13, 8., 2. 14, 1), ὁ δὲ Πρόκλος ἑρμηνεύει «περὶ τὸν ἄξονα συνέχεται καὶ σφίγγεται» Πρόκλ. εἰς Τίμ. 281C), ἴδε Βοικχίου de Plat. Syst. globorum, σ. VI, Lewis Astron. of Ancients, σ. 202. (Ὁ Βουττμ. ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ῥήματα **εἴλω, εἰλέω**, ἐντελῶς διαφέρουσι τοῦ **εἱλίσσω** καὶ **ἑλίσσω**, κτλ.· ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι τὸ **εἴλω** καὶ **εἱλίσσω** καὶ **εἰλύω** ἔχουσιν ἅπαντα τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ., καὶ παραβάλωμεν τὸ Λατ. volvo, καὶ τὸ Γερμ. wälzen, εἶναι δύσκολον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς μίαν ῥίζαν, Sir. E. Head ἐν τῷ Philol. Mus. 1. 405 κἑξ., ὁ Κούρτιος ὅμως (ἀρ. 527, 660) ἀκολουθεῖ τῷ Βουτμάννῳ διακρίνων δύο ῥίζας: **I.** √ΕΛ συνθλίβω, συμπιέζω τὸ πολὺ εἰς μικρὸν μέρος, ἐξ ἧς **εἴλ-ω, εἰλ-έω, εἶλ-αρ, οὐλ-αμός, ἴλ-η, ὅμ-ιλ-ος, ἀπ-είλλ-ω, ἐξ-ούλ-ης, ἐγ-Fηλ-ηθίωντι (=ἐνειληθῶσι)** Πίναχ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 152· καί, **II.** √FΕΛ ἢ √FΑΛ, μετ' ἐννοίας περιστροφικῆς κινήσεως, ἐντεῦθεν αἱ λέξεις **ἐλύω, εἰλύω, εἴλυμα, εἰλυφάω** καὶ **-άζω, ἔλυτρον, ἕλιξ, ἑλίσσω, εἰλεός· ἴλλω, ἰλλάς, ἰλλώδης, ἰλλαίνω· ἴλιγξ, ἴλιγγος, ἰλιγγιάω· ὁλοοίτροχος ὅλμος· οὐλαί, οὐλοχύται· ἀλέω, ἀλείατα, ἄλευρον, ἀλετός, ἀλετρίβανος, ἀλοάω, ἀλωή, ἅλως**· πρβλ. τὰ Σανσκρ. (val) valmáyas (κύκλος), varutram (ἔλυτρον)· Λατ. volvo, voluto, κτλ.:—Γοτθ. af-valvjan (ἀπο-κυλίνδειν), at-valvjan (προσκ-)· Παλαιο-Σκανδιν. velta, Ἀγγλο-Σαξον. wœltan (ὡσαύτως walwian, Ἀγγλ. to wallow, κυλίομαι)· Παλαιο-Ὑψηλ.-Γερμ. wellan (wälzen), κτλ.)

Εἵλως, ωτος καὶ **Εἱλώτης, ου, ὁ**, (πρβλ. Ἡροδότου 6. 81., 9. 10 πρὸς 6. 58, 75, 80):—ὄνομα τῶν ἐν Σπάρτῃ δούλων, οἵτινες ὄντες πρότερον οἱ κύριοι τῆς χώρας καὶ ὑποδουλωθέντες ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν διὰ τοὺς νέους κυρίους καὶ ἔδιδον εἰς αὐτοὺς ὡρισμένον μέρος τῆς συγκομιδῆς. Ἐν καιρῷ πολέμου παρηκολούθουν τοῖς ἑαυτῶν κυρίοις, καὶ ἐν περιπτώσει σπουδαίου κινδύνου κατετάσσοντο εἰς τὸν στρατόν, ἴδε Θουκ. 4. 80, κτλ. Ἠδύναντο ὡσαύτως νὰ μετάσχωσι καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ μετά τινων περιορισμῶν, ἴδε Μιλλέρου Δωριεῖς 3. 3. (Λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ **Ἕλος**, πόλεως τῆς Λακωνικῆς (Ἰλ. Β. 584), ἧς οἱ κάτοικοι ὑπεδουλώθησαν· ἀλλὰ πιθανώτερον ἐκ τοῦ παθ. τοῦ ***ἕλω = αἱρέω**, ἴδε Μύλλερον ἔνθ' ἀνωτ.)

εἱλωτεία, ἡ, ἡ κατάστασις Εἵλωτος ἐν Σπάρτῃ, Πλάτ. Νόμ. 776C. **II.** τὸ σύνολον τῶν Εἱλώτων, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 22· πρβλ. **δουλεία II.**

εἱλωτεύω, εἶμαι Εἵλως ἢ δοῦλος, Ἰσοκρ. 67Ε.

εἱλωτίζομαι, παθ., γίνομαι Εἵλως, καθίσταμαι τοιοῦτος, ἴδε Meineke Ἑλλ. Κωμ. 1. 98., 5. 3· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει κατειλωτισμένους, δεδουλωμένους.

εἱλωτικός, ή, όν, ὁ τῶν Εἱλώτων, εἱλωτικὸς πόλεμος Πλούτ. Σόλ. 22· τὸ εἱλωτικόν, οἱ Εἵλωτες ἐν συνόλῳ, Παυσ. 4. 23, 1· εἱλωτικὸν πλῆθος Πλούτ. Σόλ. 21.

εἷμα, τό, (ἕννυμι) ἔνδυμα, ἱμάτιον· παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις εἶναι συχνή, ὁτὲ μὲν μόνη μετὰ τῆς γενικῆς σημασίας τοῦ ἐνδύματος, ὁτὲ δὲ μετὰ τῶν προσδιορισμῶν, φᾶρος, χλαῖνα καὶ χιτών, ὡς: πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν Ὀδ. Ζ. 214· ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν Κ. 542· παρ' Ἡροδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπανωφόριον, ὡς τὸ **ἱμάτιον**, 1. 155., 2. 81, Αἰσχύλ. Χο. 81, Σοφ. Ο. Τ. 1268. **II.** βραδύτερον, σκέπασμα, τάπης, στρῶμα, περίστρωμα, ὡς τὸ **φᾶρος**, μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει Αἰσχύλ. Ἀγ. 921. 963· ὑφ' εἵματος κρυφεὶς πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων Σοφ. Αἴ. 1145.

εἱμάδες, «ποιμένων οἰκίαι» Ἡσύχ.

εἷμαι, παθ. πρκμ. τοῦ ἕννυμι. **II.** παθ. πρκμ. τοῦ ἵημι. **III.** παθ. πρκμ. τοῦ ἕζω, σπανιώτερος τύπος τοῦ **ἧμαι**.

εἵμαρται, εἵμαρτο, εἱμαρμένος, ἴδε τὸ ῥῆμα **μείρομαι**.

εἱμᾰτ-ᾰνω-περίβαλλος, ὁ, ὁ τὸ ἱμάτιόν του ὑψηλὰ περιβαλλόμενος; λέξις κωμικὴ περὶ φιλοσόφων ἐν ἐπιγράμματι Ἡγησάνδρου παρ' Ἀθην. 162Α.

εἶμειν (= εἶναι) Ἐπιγρ. Ῥοδίων CIG 2525, Πριήνης 2905 κ. ἀλλ., Ἀκραγαντίνων 5491:

εἶμεν (= ἰέναι) ἐφ' ᾧ αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν ποιεῖν ὅ κα θέλῃ, εἶμεν εἶ κα θέλῃ Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 336.

εἰμέν, Ἐπ. καὶ Ἰων. α' πληθ. τοῦ **εἰμί**, Δωρ. **εἰμές**·—ἀλλ' **εἶμεν**, Δωρ. ἀπαρέμφ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, Θουκ. 5. 77· Μεγαρικῶς **εἴμεναι**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 775.

εἱμένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἕννυμι**.

εἰ μή, ἐν ἐλλείψει, ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI. 4. α.

εἰμί (ὑπάρχω), Αἰολ. **ἔμμι**, Σαπφὼ 2. 15, Θεόκρ. 20. 32· β' πρόσ. **εἶ**, Ἐπ. καὶ Ἰων. **εἶς**, Ἰλ. Π. 515 κ. ἀλλ., ὡσαύτως Ἐπ. καὶ Δωρ. **ἐσσί**· γ' πρόσ. **ἐστί**, Δωρ. **ἐντὶ** Θεόκρ. 1. 17, κτλ.· γ' δυϊκὸν **ἐστὸν** Θουκ. 3. 112· πληθ. α' **ἐσμέν**, Ἐπ. καὶ Ἰων. **εἰμὲν** (καὶ παρὰ Πινδ. Π. 3. 108), Δωρ. **εἰμὲς** Θεόκρ.· γ' πληθ. **εἰσὶ (-ίν)**, Ἐπ **ἔᾱσι (-ιν)**, Δωρ. **ἐντὶ** Πίνδ., Θεόκρ.: — Προστακτ. **ἴσθι**, Ἐπ. καὶ Λυρ. ὡσαύτως ἐν μέσῳ τύπῳ **ἔσσο**, Ὁμ., Σαπφὼ 1. 28· γ' ἑνικ. **ἔστω** (**ἤτω** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ μεταγεν. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2664, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐν Πλάτ. Πολ. 361C ἀναγνωστέον **ἴτω**), Δωρ. **εἴτω**, Ἡρακλείδ. παρ' Εὐστ. 1411. 21· γ' πληθ. **ἔστωσαν**, ἀλλ' **ἔστων** Ὁμ. καὶ Ἀττ., **ὄντων** Πλάτ. Νόμ. 879Β, Δωρ. **ἐόντων** Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 31.—Ὑποτακτ. **ὦ, ἧς, ἧ**, Ἐπ. **ἔω, ἔῃς, ἔῃ** (ὡσαύτως **ἔῃσι** καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 202; Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 292 **ἦσι**), πλὴν τούτων εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ καὶ **εἴω, εἴῃς**, κτλ., συχνάκις συγχεόμενα πρὸς τὴν εὐκτ., ἴδε Ἰλ. Ι. 245, Ὀδ. Ο. 448· Δωρ. γ' πληθ. **ὦντι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840. 3, κ. ἀλλ.· **ἔωντι** 2556. 14· **ἴωνθι** 1569. 46: — Εὐκτ. **εἴην, -ης**, (**εἴησθα** Θέογν. 715), **-η**, ὡσαύτως **ἔοις, οι**, Ὁμ., πρβλ. Ἡρόδ. 7. 6· β' δυϊκὸν **εἴτην** ἀντὶ **εἰήτην** Πλάτ. Παρμ. 149Ε, κτλ.· α' πληθ. **εἶμεν** Εὐρ. Ἄλκ. 921, Πλάτ.· β' πληθ. **εἶτε** Ὀδ. Φ. 195, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 55 (Δινδ.)· γ' πληθ. **εἴησαν, εἶεν** Ὁμ., καὶ Ἀττ.· **ἔα, σύν-εαν = εἴῃ, συν-εῖεν** Ἐπιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11: —Ἀπαρ. **εἶναι**, Ἐπ. **ἔμμεναι, ἔμμεν** (ὡσαύτως παρὰ Πινδ., Σοφ. Ἀντ. 623), **ἔμεναι, ἔμεν**· Δωρ. **εἰμὲν** παρὰ Θουκ. 5. 77, 79· **ἦμεν** Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. V. 17., 5774. 75· Μεγαρ. **εἴμεναι** παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 775· **εἶναι** ἐν ἐμμέτρῳ τινὶ Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3709: — Μετοχ. **ὤν**, Ἐπ. **ἐών, ἐοῦσα, ἐόν**· Δωρ. θηλ. **εὖσα** Σαπφὼ καὶ Ἤριννα, **ἔασσα**, Τίμ. Λοκρ.· Δωρ. οὐδ. πληθ. **εὖντα** Θεόκρ. 2. 3, Δωρ. ἐν. ὀνομ. **εἷς** Ἡρακλείδης παρ' Εὐστ. 1756. 13. πληθ. **ἔντες** Πίνακες Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 104: — Παρατ. **ἦν, ἔον**, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς Ἀττ. καὶ **ἦ**, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Ἰων. **ἔα**, παρ' Ὁμήρ. ἐκτεταμένον **ἦα** (γ' ἑνικ. **ἦεν**, ἀείποτε μετὰ τοῦ ἐφελκυστικοῦ **ν**)· **ἔην** ὡς α' ἑνικ. μόνον ἐν Ἰλ. Λ. 762 (ἔνθα ἕτεροι **ἔον**), ἀλλὰ συχνάκις ὡς γ. ἑνικ., ἐνίοτε δὲ καὶ **ἤην**· β' ἑνικ. **ἦσθα** (**ἦς** μόνον παρὰ μεταγεν.), Ἐπ. **ἔησθα**· γ' ἑνικ. **ἦν**, Ἐπ. **ἔην, ἤην, ἦεν** (ἴδε ἀνωτ.), Δωρ. **ἦς** Θεόκρ.· γ' δυϊκ. **ἤτην** Ἡσ. Ἀσπ. 50, Εὐρ. Ἱππ. 387, Ἀριστοφ. Ἱππ. 982, Πλάτ., κτλ., ἢ **ἤστην** Πλάτ., κτλ.· γ' πληθ. **ἦσαν**, Ἰων. καὶ ποιητ. **ἔσαν** (ἐν Ἡσ. Θ. 321, 825, **ἦν** δὲν εἶναι πληθ. ἀντὶ τοῦ **ἦσαν**, ἀλλ' εἶναι μᾶλλον σχῆμα συντάξεως, ἴδε κατωτ. V)· μέσος τις τύπος **ἤμην** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν τῇ Κ. Δ., ὅπου δὲ ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., πιθανῶς εἶναι σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, ὡς παρὰ Λυσ. 111. 17, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 1656, κ. ἀλλ.· β' πρόσ. **ἦσο** 3847i (Προσθῆκαι)· Ἐπ. γ' πληθ.

εἵατο ἀντὶ **ἧντο** Ὀδ. Υ. 106· ἕτερος Ἰων. καὶ Ἐπ. τύπος εἶναι **ἔσκον** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 656 (ἐν λυρ. χωρίοις): — Μέλλ. **ἔσομαι, ἔσται**, Ἐπ. ὡσαύτως **ἔσσομαι, ἔσεται, ἔσσεται**· Δωρ. β' καὶ γ' ἑνικ. **ἐσσῆ, ἐσσεῖται** (ὡς εἰ ἐκ τύπου **ἐσσοῦμαι**), Ἰλ. Β. 393., Ν. 317, Θεόκρ.· γ' πληθ. **ἐσσοῦνται** παρὰ Θουκ. 5. 77· ῥημ. ἐπίθ. **ἐστέον** (ἴδε **συνεστέον**): - ἅπαντες οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **γίγνομαι**. Ὅρα Ἑλλ. Ρημ. Veitch ἐν λ. — Ὁλόκληρος ὁ ἐνεστὼς τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίνεται (πλὴν τοῦ β' ἑνικ. **εἶ**), ὁπότε τὸ **εἰμὶ** εἶναι ἁπλῶς συνδετικόν· ἀλλὰ τὸ γ' ἑνικ. γράφεται **ἔστι** ἔν τισιν ἐμφαντικαῖς φράσεσιν, οἷον, ἔστι μοι (ἔχω), ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, καὶ ἐν ἄλλαις ὁμοίαις, ὡς καὶ ὁπόταν εὑρίσκηται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἐν ἐρωτήσεσιν ἢ ὅπου ἐπιτάσσεται ταῖς λέξεσιν **οὐκ, μή, καί, εἰ, μέν, ὅτι, ὡς, ἀλλά**, ἢ **τοῦτ'**.

Ὡς ὑπαρκτικὸν ῥῆμα διατηρεῖ τὸν τόνον ἀπανταχοῦ.

(Ἐκ √ΕΣ: πρὸς τοὺς τύπους **εἰμὶ (ἐσμί), εἷς** ἢ **ἐσσί, ἐστί**, πλ. **ἐσμέν, ἐστέ**, Δωρ. **ἐντί**, πρβλ. τοὺς Σανσκρ. τύπους asmi, asi, asti, πληθ. smas, stha, santi· τοὺς Λατ. sum (esum), es, est, sumus, estis, sunt· τοὺς Γοτθ. im, ist· τοὺς Λιθ. esmi, esti· τοὺς Σλαυ. jesmi, jesti, κλ.: πρβλ. M. Müller ἐν Oxf. Essays 1856 σ. 12). Σημασία, **εἶμαι**.

Α. εἰμί, ὑπάρχω, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. **1)** ἐπὶ προσώπων, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται Ὀδ. Π. 437· ἔτ' εἰσί, εἰσέτι ὑπάρχουσιν Ο. 432, πρβλ. Σοφ. Φ. 445, κτλ.· τεθνηῶτος .., μηδ' ἔτ' ἐόντος Ὀδ. Α. 287· οὐκέτ' ἔστι, δὲν ὑπάρχει πλέον, Valck. ἐν Εὐρ. Ἱππ. 1162· οὐ δὴν ἦν, δὲν ἔζησε πολύ, Ἰλ. Ζ. 131· ὁ οὐκ ὤν, οἱ οὐκ ὄντες, ἐπὶ τῶν μὴ ὑπαρχόντων πλέον, Θουκ. 2. 44, 45· θεοὶ αἰὲν ἐόντες Ἰλ. Α. 290· ἐσσόμενοι, οἱ μεταγενέστεροι, Β. 119· κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι Εὐρ. Ἑκ. 284· ὡς ἂν εἶεν ἄνθρωποι, ὅπως ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι, Πλάτ. Συμπ. 190C· ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων Δημ. 248. 25, πρβλ. 953. 16: — οὕτω καὶ ἐπὶ πόλεων, κλ. ὄλωλεν, οὐδ' ἔτ' ἔστι Τροία (πρβλ. Troja fuit), Εὐρ. Τρῳ. 1292, πρβλ. Ἡρακλ. 491· ἂν ᾖ τὸ στράτευμα, ἂν ὑπάρχῃ, Δημ. 93· ἐν τέλ. **2)** εἶμαι ἔν τινι τόπῳ, ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 2. 47, κτλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι, ὑπάρχω, εἰ ἔστιν ἀληθέως [ἡ τράπεζα] Ἡρόδ. 3. 17, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γίγνομαι** (fio), Πλάτ. Θεαίτ 152D, κτλ. **2)** ἐπὶ περιστάσεων, συμβεβηκότων κτλ., τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα Ἰλ. Α. 70· ἐσβολὴ ἔσται, θὰ γείνῃ εἰσβολή, Θουκ. 2. 13, κτλ.· τῆς προδοσίας οὔσης, ὑπαρχούσης τῆς προδοσίας καὶ ἐνεργούσης, 4. 103· ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ 1. 58· αἱ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται 4. 118· τί ἔστιν; τί εἶναι; τί συμβαίνει; Ἀριστοφ. Θεσμ. 193· τί οὖν ἦν τοῦτο; πῶς συνέβη λοιπὸν τοῦτο; Πλάτ. Φαίδων 58A· συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται μετ' ἀναφορικοῦ πρὸς ἀποφυγὴν θετικῆς διαβεβαιώσεως, ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι, τὰ πράγματα ἔχουσιν ὡς ἔχουσι, κακῶς δηλονότι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 67, Blomf. **III.** εἶμαι, ἀντίθ. τῷ φαίνομαι ὅτι εἶμαι, ὡς τὸ esse πρὸς τὸ videri, διπλάσιος .. ἢ ἐστί, δὶς τόσος ὅσος πράγματι εἶναι, Θουκ. 1. 10· αὐτὸ ὅ ἐστί, τὸ πράγματι ὑπάρχον, Πλάτ. Συμπ. 211C, πρβλ. Φαίδωνα 75B· συχνάκις κατὰ μετοχ., τὸν ἐόντα λέγειν λόγον, τὸν ἀληθῆ λόγον, τὸ ἀληθές, Ἡρόδ. 1. 95, 116· τῷ ἐόντι χρήσασθαι, λέγειν τὸ ἀληθές, αὐτόθι 30· τὰ ὄντα ἀπαγγέλλειν Θουκ. 7. 8, κτλ.· (ἀλλὰ τὰ ὄντα ὡσαύτως = ἡ **οὐσία**, δηλ. τὰ ὑπάρχοντα, Πλάτ. Γοργ. 511A, κτλ.)· τὸ ὄν, τὸ πράγματι ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Φαίδων 65C, κτλ.· ἐν τῷ ὄντι, Λατ. in rerum natura, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 176E· τῷ ὄντι, Λατ. revera, πράγματι, τῇ ἀληθείᾳ, ὄντως, ὁ αὐτ. Πρωτ. 328D, κτλ.· (ὡσαύτως χρησιμεύει ὅπως ἐφαρμοσθῇ εἴς τινα περίστασιν ῥητὸν ἀλλαχόθεν εἰλημμένον, τῷ ὄντι κλαυσίγελως, πράγματι κλαυσίγ. (ἐκ τῆς Ἰλ. Ζ. 484), Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9, πρβλ. Stallb. Φαίδωνα 60D)· κατὰ τὸ ἐόν, συμφώνως πρὸς τὸ πραγματικόν, ὀρθῶς, Ἡρόδ. 1. 97. **IV.** ἑπομένου ἀναφορικοῦ, οὐκ ἔστιν ὃς ἢ ὅστις, οὐδείς, οὐκ ἔσθ' ὃς .. ἀπαλάλκοι Ἰλ. Χ. 348· οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὃς Εὐρ. Ἠλ. 903· — οὐκ ἔστιν ὅτῳ = οὐδενί, Αἰσχύλ. Πρ. 291, πρβλ. 989· — συχνάκις κατὰ πληθ., εἰσὶν οἵ, Λατ. sunt qui, κείμενον ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἔνιοι**, Θουκ. 6. 88., 7. 44, Πλάτ., κτλ.· (εἰσί τινες οἵ .., Θουκ. 3. 24)· ἔστιν ἃ Θουκ. 1. 12, 65., 2. 67, κτλ.· οὕτω καὶ τὸ ἑνικ. ῥῆμα εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ μετ' ἀρσεν. ἢ θηλ. πληθ., ἔστιν οἵ, ἀντὶ εἰσὶν οἵ, Ἡρόδ 7. 187, Θουκ. κτλ.· ἔστιν ἀφ' ὧν ὁ αὐτ. 8. 65· ἔστι παρ' οἷς, ἔστιν ἐν οἷς 1. 23., 5. 25: — ἐπὶ ἐρωτήσεων, εἶναι ἐν χρήσει ἡ ἀντωνυμία **ὅστις**· ἔστιν ἥν τινα δόξαν .. ἀπεκρίνατο; Πλάτ. Μένων 85B: — οὕτω καὶ μετ' ἀναφορικῶν μορίων, ἔστιν ἔνθα, Λατ. est ubi, alicubi, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 15, κτλ.· ἔστιν ὅπῃ, ἔσθ' ὅπου, κάπου ἢ κάπως, Πλάτ. Πρωτ. 331D, Αἰσχύλ. Εὐμ. 516, Σοφ. Ο. Τ. 488, κτλ.· ἔστιν ὁπόθεν, ἔκ τινος μέρους, Πλάτ. Φίλ. 35A· ἔστιν ὅπως, κατά τινα τρόπον, Πινδ. Ἀποσπάσ. 33, Πλάτ., κτλ.· οὔ τοι μὰ τὴν γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσῃς τὸν θάνατον, Ἀριστοφ Εἰρ. 188· ἔστιν ὡς Πλάτ. Θεαίτ. 208D, κτλ.· ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε, Πινδ. Ἀποσπ. 172. 2, Σοφ., κτλ. **V.** τὸ ἦν εὕρηται ἐνίοτε μετὰ πληθ. ἀρσ. καὶ θηλ., ἀλλὰ σχεδὸν μόνον ἐν ἀρχῇ περιόδου, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ Ἡσ. Θ. 321· ἦν δ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ Ἐπιγ. 49 Ahr., πρβλ. 30. 31, 38· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Σοφ. Τρ. 520· ἐνῆν .. ὑφαὶ Εὐρ. Ἴων 1146· τὸ **ἔστι** σπανιώτερον εὕρηται ἐπὶ τοιαύτης συντάξεως, ἔστι δὲ μεταξὺ ... ἑπτὰ στάδιοι Ἡρόδ. 1. 26, πρβλ. 7. 34, Πλάτ. Πολ. 463A· οὕτω καὶ μετὰ ὀνομάτων δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 58, Πλάτ. Γοργ. 500D· πρβλ. **γίγνομαι** II. 4. **VI.** **ἔστι**, ἀπρόσ. μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ **πάρεστι**, εἶναι δυνατόν, ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι Ἰλ. Υ. 246· ἔστι μὲν εὕδειν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν Ὀδ. Ν. 392· εἴ τί που ἔστι (ἐνν. πιθέσθαι) Δ. 193· τοιάδε ... ἔστιν ἀκοῦσαι Αἰσχύλ. Πρ. 1055· ἔστι τεκμήρια ὁρᾶν Ξεν. Αν. 3. 2, 13· ἀλλὰ συνηθέστερον οὕτως ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσι, Ἰλ. Ζ. 267., Ν. 786., Τ. 225. κτλ.· σπανίως εὑρίσκεται μετὰ τοῦ **ὥστε** πρὸ ἀπαρεμ., ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν ...; Σοφ. Φ. 656: — μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν Πινδ. Π. 2. 173· ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία Αἰσχύλ. Πρ. 727: — ἐνίοτε δὲ οὐχὶ ἀπροσώπως ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν ὁ αὐτ. Πέρσ. 419.

Β. **εἰμί**, ὡς συνδετικόν, συνδέον τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου ἀμφοτέρων τιθεμένων ἐν τῇ αὐτῇ πτώσει: — αὕτη εἶναι ἡ κοινοτάτη τοῦ ῥήματος χρῆσις: — ἐνίοτε ἡ ἁπλουστέρα σημασία τοῦ **εἶναι** μεταπίπτει εἰς τὴν τοῦ **σημαίνειν, ἰσοδυναμεῖν**, οἷον τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστὶν Πλάτ. Κρατ. 398D, πρβλ. Θεαίτ. 163A, κτλ.· ἰδίως ἐν τῇ φράσει, τοῦτ' ἔστι, hoc est· ὅπερ ἐστὶ Πλουτ. Ποπλ. 17, κτλ.· οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστὶν κτλ.: — ὡσαύτως εἶναί τι, ἔχειν ἀξίαν τινά, ἔχειν σημασίαν τινὰ ἢ σπουδαιότητα, ἴδε ἐν λ. **δοκέω** II. 5· οὐδὲν εἶναι Πλάτ. Πολ. 556D, κτλ. **2)** ἐνίοτε τὸ **εἶναι** μετὰ τῆς μετοχῆς ὑπέχει τὴν χώραν τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος· ἐξ οὗ ἡ μετοχὴ (τὸ καλούμενον σχῆμα Χαλκιδικόν), ὡς ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ μετὰ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ., τετληότες εἰμέν, ἀντὶ τετλήκαμεν, Ἰλ. Ε. 873· οὕτως, ἦν τεθνηκώς, ἀντὶ ἐτεθνήκει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 869· ἔσται δεδορκὼς αὐτόθι 1179· εἰμὶ γεγὼς Σοφ. Αἴ. 1299· πεφυκός ἐστι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1473· δεδρακότες εἰσὶν Θουκ. 3. 68, κτλ.· — ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ἀορ., ἅπαξ παρ' Ὁμ., βλήμενος ἦν Ἰλ. Δ. 211· οὕτω, προδείσας εἰμί, σιωπήσας ἔσει Σοφ. Ο. Τ. 90, 1146, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 460· κατακανόντες ἔσεσθε Ξεν. Ἀν. 7. 6, 36· (ἀλλὰ μετὰ μετοχ. ἀορ. συνηθέστερον εἶναι τὸ **ἔχω**): — μετὰ μετοχ. ἐνεστ., ἦν προκείμενον Αἰσχύλ. Πέρσ. 371· τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον; Σοφ. Ο. Τ. 991, πρβλ. 274, 708· λέγων ἐστί τις Εὐρ. Ἑκ. 1179· ἦν τίς σ' ὑβρίζων ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 313· προσέτι, εἰσὶ ἐόντες Ἡρόδ. 3. 49· ἐστὶ ἐοῦσα αὐτόθι 108: — ἂν δὲ προστεθῇ τὸ ἄρθρον εἰς τὴν μετοχήν, αὕτη καθίσταται ἐμφατική, Κᾶρές εἰσιν οἱ καταδέξαντες, οἱ καταδείξαντες αὐτὴν ἦσαν Κᾶρες, Ἡρόδ. 1. 171· αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 798· δόλος ἦν ὁ φράσας Σοφ. Ἠλ. 197. **3)** ἡ μετοχ. **ὢν** συνάπτεται πολλάκις μετ' ὀνόματος πρὸς ἔκφρασιν ποιότητος ἢ καταστάσεως, τροποποιούσης τὸ ῥῆμα, τοιοῦτος ὤν, Ἀθηναῖοι ὄντες, κτλ.

Γ. Τὸ **εἶναι** συχνάκις τροποποιεῖται κατὰ τὴν σημασίαν τῇ προσθήκῃ ἐπιρρημάτων ἢ πτώσεων, ὀνομάτων μετὰ προθέσεων ἢ ἄνευ τούτων. **I.** τὸ **εἶναι** μετ' ἐπιρρημάτων, ἔνθα τὸ ἐπίρρ. πολλάκις παριστᾷ ἁπλῶς ὄνομα καὶ κεῖται ὡς κατηγορούμενον, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι Ἰλ. Ξ. 122, κτλ.· ἀκέων, ἀκὴν εἶναι Δ. 22, Ὀδ. Β. 82· σῖγα πᾶς ἔστω λεὼς Εὐρ. Ἑκ. 532· διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον Ἰλ. Η. 424· ἀσφαλέως ἡ κομιδὴ ἔσται Ἡρόδ. 4. 134· ἐγγύς, πόρρω εἶναι Θουκ. 6. 88, κτλ.· διαφερόντως εἶναι Πλάτ. Νόμ. 192C (ἂν καὶ μετὰ τοιούτων ἐπιρρ. συνηθέστερον εἶναι τὸ ῥῆμα **ἔχω**)· — συχνάκις ἀπρόσ. μετὰ λέξεων δηλουσῶν καλὴν ἢ κακὴν τύχην, Κουρήτεσσι κακῶς ἦν Ἰλ. Ι. 551, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 89, Ἀριστοφ. Πλ. 1188, κτλ.· ἡδέως ἂν αὐτοῖς εἴη Δημ. 1354. 23. **II.** μετὰ πτώσεων ὀνομάτων: **α)** μετὰ γενικῆς πρὸς δήλωσιν καταγωγῆς, πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο Ἰλ. Φ. 109· αἵματος εἰς ἀγαθοῖο Ὀδ. Δ. 611, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 71, Θουκ. 2. 71, κτλ.· — οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ὑπονοηθῇ ἡ λέξις **παῖς** (ὡς ἐν Ὀδ. Ι. 519, τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμί), διότι ἔχομεν παρομοίας χρήσεις μετὰ προθ., ἀπὸ ἢ ἔκ τινος, ἴδε κατωτ. IV. **β)** πρὸς δήλωσιν τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ἐγένετό τι, ἡ κρηπίς ἐστι μεγάλων λίθων, ἐκ μεγάλων λίθων, Ἡρόδ. 1. 93· τῆς πόλιος ἐούσης δύο φαρσέων αὐτόθι 186· τοιούτων ἔργων ἐστὶ ἡ τυραννίς, ἐκ τοιούτων ἔργων .., αὐτόθι 5. 92, κτλ. **γ)** πρὸς δήλωσιν τῆς τάξεως ἢ τοῦ εἴδους, εἰς ὃ πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα ἀνήκει (γεν. διαιρετική), εἶ γὰρ τῶν φίλων, εἶσαι εἷς ἐκ τῶν φίλων, Ἀριστοφ. Πλ. 345· ἐτύγχανε βουλῆς ὢν Θουκ. 3. 70· ὅσοι ἦσαν τῶν προτέρων στρατιωτῶν ὁ αὐτ. 7. 48· ἔστι τῶν αἰσχρῶν, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν αἰσχρῶν πραγμάτων, δηλ. εἶναι αἰσχρόν, Δημ. 18. 13. **δ)** πρὸς δήλωσιν ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι κτῆμά τινος, Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 269· τὸ πεδίον ἦν μέν κοτε Χορασμίων Ἡρόδ. 3. 117, κτλ.· — ἐντεῦθεν δηλοῖ τὸ ἀνήκειν εἰς τὴν

μερίδα τινός, ἦσαν .. τινὲς μὲν Φιλίππου, τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου Δημ. 125. 8, πρβλ. 982. 3· ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, Σοφ.'Αντ. 737, κτλ.· τὸ ἐξαρτᾶσθαι ἐκ τῆς θελήσεως τινος, ὑποκεῖσθαι εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ αὐθαιρεσίαν τινός, ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 917. ε) πρὸς δήλωσιν τοῦ καθήκοντός τινος, τοῦ ἔργου, τῆς φύσεως, τῆς ἕξεως καὶ τῶν ὁμοίων, οὔτοι γυναικός ἐστι, δὲν εἶναι ἴδιον γυναικός, Αἰσχύλ.'Αγ. 940· ἀρχοντός ἐστι τῶν ἀρχομένων ἐπιμελεῖσθαι, εἶναι καθῆκον τοῦ ἄρχοντος νὰ .., Ξεν. Κύρ. 2.1,11· τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ἀπαιτεῖ τέχνην, Θουκ. 1. 142, κτλ.·—ἐνίοτε τοῦτο ἐκφράζεται τῇ προσθήκῃ τῆς προθέσεως πρός, ἴδε κατωτ. IV. III. μετὰ δοτ., ἔστι μοι, Λατ. est mihi, ἔχω, συχνὸν παρ' Ὁμ. κλ. 2) μετὰ δύο δοτικῶν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα, ὅτι αὐτοὶ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔχουσιν ἀναμεταξύ των τίποτε, Ἡρόδ. 5. 84· μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα Δημ. 320. 7· συντομώτερον, σοί τε καὶ τούτοισι πρήγμασι τί ἐστι; Ἡρόδ. 5. 33· τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; Δημ. 855. 6· τί ἐμοὶ καὶ σοί; Λατ. quid tecum est mihi? κτλ.· οὕτω προσέτι, ἐμοὶ οὐδέν ἐστι πρὸς τοὺς τοιούτους Ἰσοκρ. 43B. 3) μετὰ τοῦ ἄσμενος, βουλόμενος, κλπ. κατὰ δοτικήν, ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, «ἐμοὶ δ' ἂν διὰ χαρίτων γένοιτο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ξ. 108· οὕτω παρ' Ἀττ., οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι .. τὸν στρατὸν ἰέναι Θουκ. 7. 35, κτλ.· καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν τὰ παρὰ τῶν Ἐγεσταίων ὁ αὐτ. 6. 46· θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν Σοφ. Ο. Τ. 1356· ἡδομένῳ Πλάτ. Λάχ. 187C·— καὶ κατὰ μίμησιν ἐν τῇ Λατινικῇ, quibus bellum volentibus erit, Τάκιτ. Agr. 18, πρβλ. Σαλλούστ. Jug. 4. IV. μετὰ προθ., εἶναι ἀπό τινος = εἶναί τινος (ἀνωτ. II. 1. α), Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 9, Πλάτ., κλ.· προσέτι, εἶναι ἔκ τινος Ἰλ. Φ. 154, Ω. 397, κτλ.·—ἀλλ' εἶναι ἀπ' οἴκου, εἶναι μακρὰν τῆς πατρίδος .., Θουκ. 1. 99. 2) εἶναι ἔκ τινος, ἴδε ἀνωτ. IV. 1· ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ Πλάτ. Σοφ. 256. 3) εἶναι ἐν .., εὑρίσκεσθαι ἔν τινι καταστάσει, ἐν εὐπαθίῃσι Ἡρόδ. 1. 22· ἐν ἀθυμίᾳ, ἐν ἐλπίδι, ἐν ἡδονῇ, ἐν δεινοῖς, κτλ., Θουκ. 6. 46, κτλ.· εἶναι ἐν ἀξιώματι ὁ αὐτ. 1. 130· οἱ ἐν τέλεϊ ἐόντες, οἱ ἄρχοντες, Ἡρόδ. 3. 18, κτλ.·—ἀλλ' εἶναι ἐν τέχνῃ, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἀσχολεῖσθαι εἰς .., Σοφ. Ο. Τ. 562, Πλάτ. 6) ἐν σοί ἐστι, ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται, «εἶναι 'ς τὸ χέρι σου», Ἡρόδ. 6. 109, Σοφ. Φ. 963· ἐν σοὶ γὰρ ἐσμὲν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 314· οὕτω καί, ἐπί τινι ὁ αὐτ. Φ. 1003, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2, κτλ. 4) εἶναι διά .., παραπλήσιον τῷ εἶναι ἐν .., εἶναι διὰ φόβου = φοβεῖσθαι, Θουκ. 6. 34· εἶναι δι' ὄχλου = ὀχληρὸν εἶναι, ὁ αὐτ. 1. 73· εἶναι διὰ μόχθων Ξεν. Κύρ. 1. 6. 25· εἶναι δι' αἰτίας = αἰτιᾶσθαι, Διον. Ἀλ. 1. 70. 5) εἶναι ἐφ' ἑαυτοῦ, εἶναι μόνον, Δημ. 776. 21· εἶναι ἐπὶ ὀνόματος, ἔχειν ὄνομα, ὁ αὐτ. 1000. 21·—εἶναι ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὁ αὐτ. 21. 19· ἴδε ἀνωτ. IV. 3·—εἶναι ἐπί τινα, εἶναι ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 73. 27· εἶναι πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα στάδια Ξεν. Ἀν. 4. 6, 11·—εἶναι ἐπί τινι, ἴδε ἀνωτ. 3. 6. 6) εἶναι πρός τινος, ὑπέρ τινος, Θουκ. 4. 10, 29, κτλ.· ἴδιόν τινος, οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι Ξεν. Ἀν. 1. 2, 11, κτλ.· οὕτως, εἶναι μετά τινος, σύν τινι Θουκ., κλ.·—εἶναι πρός τινι, ἀσχολεῖσθαι εἴς τι, Φιλόστρ. 213· οὕτως, εἶναι πρός τι Πολύβ. 1. 26, 3, πρβλ. Τέλητα παρὰ Στοβ. 10· εἶναι περί τι Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7, κτλ. 7) εἶναι παρά τινι ἢ τινα = παρεῖναι, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 15, Ἡρόδ. 8. 140. 8) εἶναι ὑπό τινα ἢ τινι, ὑποκεῖσθαί τινι, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 17., 6. 2, 4.

Δ. Τὸ ἐστὶ συχνάκις παραλείπεται, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνεστῶτι ὁριστ. πρό τινων κατηγορουμένων, οἷον, ἀνάγκη, ἄξιον, δυνατόν, εἰκός, ἕτοιμον, οἷόν τε, ῥᾴδιον, χρεών, κτλ., καὶ μετὰ τὰ οὐδέτερα ῥηματικὰ εἰς -τέος, ὡς καὶ ἔν τισι φράσεσιν, ὡς θαυμαστὸν ὅσον. Ἡ παράλειψις αὐτοῦ ἐν ἄλλοις προσώποις καὶ ἑτέραις ἐγκλίσεσι δὲν εἶναι συνήθης· τὸ εἰμὶ παραλείπεται ἐν Σοφ. Ο. Τ. 92, Αἴ. 813· τὸ ἐσμὲν ἐν Ἀντ. 634· τὸ εἰσὶ ἐν Ο. Τ. 499· ἡ ὑποτακτ. ᾖ ἐν Ἰλ. Σ. 376, ἐν Εὐρ. Ἱππ. 659, ἐν Ἀντιφῶντι 133. 14.

Ε. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐνίοτε φαίνεται ὡσεὶ πλεονάζον. 1) ἐν φράσεσιν ἔνθα ὑπονοεῖται ἡ θέλησις ἢ ἡ δύναμις τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, ἑκὼν εἶναι (ἴδε ἐν λ. ἑκών)· τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐκείνων, quantum in illis esset, Θουκ. 8. 48· τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ὁ αὐτ. 4. 28· τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι Ξεν. Ἀν. 1. 6, 9· τὸ σύμπαν εἶναι Ἡρόδ. 7. 143· τὸ τήμερον, τὸ νῦν εἶναι Πλάτ. Κρατ. 396D, κτλ. II. κατόπιν ῥημάτων ἐχόντων τὴν ἔννοιαν τοῦ καλεῖν, ὀνομάζειν, ἐκλέγειν, ἴδε καλέω II. 3. 6, ὀνομάζω II. 2· σύμμαχόν μιν εἵλοντο εἶναι Ἡρόδ. 8. 134.

Ζ. ὁ παρατατ. ἦν εὕρηται ἐνίοτε ἐκεῖ ἔνθα ἄλλαι γλῶσσαι ἔχουσι τὸν ἐνεστῶτα. 1) μετὰ τὸ ἄρα πρὸς δήλωσιν πράγματος ὑπάρχοντος νῦν καὶ διατελέσαντος ἀεὶ ἀμεταβλήτου, δέρμα δὲ ἀνθρώπου .. ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων λαμπρότατον, φαίνεται ἄρα ὅτι εἶναι .., Ἡρόδ. 4. 64· Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς Εὐρ. Ἱππ. 359· ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ ὀρθῶς αὐτόθι 1169· ἡ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος .. ἀμερίων ὁ αὐτ. Ι. Α. 1330· ἡ στωμύλος ἦσθα Θεόκρ. 5. 79· — ὡσαύτως ὅταν ἀναφέρηταί τι εἰς σκέψιν παρελθοῦσαν, τοῦτο τί ἦν; τί εἶναι τοῦτο; Ἀριστοφ. Ἀχ. 157, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 387C: — οὕτω. 2) Περὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς φράσεως, τὸ τί ἦν εἶναι, τῇ κειμένῃ πρὸς δήλωσιν τῆς οὐσιώδους φύσεως πράγματός τινος (κατὰ λέξιν, ἡ ἐρώτησις τί ἐστιν εἶναι, Λατ. quid sit esse), ἔνθα τὸ ἦν φαίνεται ὅτι συνήθως ἐπέχει τόπον τοῦ ἐστί, ἴδε Trendelenb εἰς Ἀριστ. π. ψυχ. 1. 1, 2, Bonitz Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4. σ. 302 κἑξ. Waitz Ὀργ. 2. σ. 399.

εἶμι (πορεύομαι)· β' ἑνικ. εἶ Σοφ. Τρ. 83. Ἀριστοφ. Ὄρν. 990, Ἐπ. καὶ Ἰων. εἶς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 208· εἶσθα Ἰλ. Κ. 450, Ὀδ. Μ. 69, γ' ἑνικ. εἶσι· πλ. ἴμεν, ἴτε, ἴασι, ἴσι ἢ εἶσι Θέογν. 716: — προστακτ. ἴθι (ὡσαύτως εἶ ἐν τῷ συνθέτῳ ἔξει Ἀριστοφ. Νεφ. 633), γ' πληθ. ἴτωσαν Εὐρ., κλ, σπανίως ἴτων Αἰσχύλ. Εὐμ. 32, ἰόντων Θουκ. 4. 118, κτλ.: — Ὑποτακτ. ἴω (εἴω παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 121. 30)· β' ἑνικ. Ἐπ. ἴῃσθα Ἰλ. Κ. 67· γ' Ἐπ. ἴῃσι Ι. 701 (697)· πλ. Ἐπ. ἴομεν (ἀντὶ -ωμεν) Β. 440: — Εὐκτ. ἴοιμι Ἰλ., Ἀττ. ἰοίην Ξεν. Συμπ. 4. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 102A· Ἐπ. ἰείη Ἰλ. Τ. 209, ἢ εἴη Ω. 139, Ὀδ. Ξ. 496: — ἀπαρ. ἰέναι, Ἐπ. ἴμεναι ἢ ἴμεν, ὡσαύτως ἴμμεναι Ἰλ. Υ. 365, καὶ ἶναι [ῑ] Χρησμ. παρὰ Στράβ. 408, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C, πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 467. 19 (τὸ εἶναι ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 351 δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀρθόν)· — μετοχ. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν.— Παρατ. ᾔειν, ᾔεις (ᾔεισθα Πλάτ. Εὐθύφρ. 4A, Τίμ. 26C), ᾔει ἢ ᾔειν (αὐτόθι 38C, Κριτί. 117E)· Ἐπ. καὶ Ἰων. ἤϊα, γ' ἑνικ. ἤϊε (-εν), συνῃρ. ᾖε Ἰλ.· δυϊκ. ᾔτην Πλάτ. Εὐθύδ. 294D· πληθ. α' καὶ β' ᾖμεν, ᾖτε, (οὐχὶ ᾔειμεν, ᾔειτε)· γ' πληθ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἤϊσαν, Ἐπ. ὡσαύτως ἴσαν, Ἀττ. ᾖσαν Ἀριστοφ. Ἱππ. 605, Ἀποσπ. 216, πρβλ. Ὀδ. Τ, 445 (ὁ τύπος ᾔεσαν εἶναι πιθανῶς μεταγενέστερος, πλεῖστοι δὲ ἐκδόται ἀπορρίπτουσιν αὐτόν, ἀλλ' ἴδε Veitch):—εὑρίσκομεν ὡσαύτως γ' ἑνικ. ἴεν, ἴε Ὁμ.: ὡσαύτως Ἐπ. α' πληθ. ᾔομεν, γ' δυϊκ. ἴτην· γ' πληθ. ἤϊον.—Ρημ. ἐπίθ. ἰτός, ἰτέος, καὶ ἰτητέος. Περὶ τοῦ ὅλου σχηματισμοῦ τοῦ ῥήματος ἴδε τὰς γραμματικάς.—Μνημονεύουσι ὡσαύτως μέσος τις ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἴεμαι, ἰέμην, ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἁπλῶς ἡμαρτημέναι γραφαὶ ἀντὶ ἵεμαι, ἱέμην (ἐκ τοῦ ἵημι), καὶ ὁ Wolf ἀείποτε γράφει παρ' Ὁμ. ἱέμενος, πρβλ. Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1242, L. Dind. ἐν Εὐρ. Ἰχ. 699.—Ἐν τέλει ὁ Ὅμηρος ἔχει Ἐπικόν τινα μέλλοντα εἴσομαι, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σπεύδειν, Ἰλ. Ω. 462, Ὀδ. Ο. 213· καὶ ἔκ τινος μέσ. ἀορ. εἰσάμην, τὸ γ' ἑνικ. εἴσατο, ἐείσατο, γ' δυϊκ. ἐεισάσθην Ἰλ. Ο. 415, 544. —Περὶ τοῦ ἐνεστῶτος εἶμι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Ὅμ. τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται αὐτὸν μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ λόγῳ χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ ἔρχομαι· τὸ δὲ ἐλεύσομαι σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., ἴδε τὸ ῥῆμα ἔρχομαι: (ἴδε ἐξαιρέσεις τινὰς ἀναφερομένας ἐν Ἑρμάννου Opusc. 2. 326)· καὶ ὅτι μόνον παρὰ μεταγεν. οἷον Παυσ. καὶ Πλουτάρχῳ ἐπανέρχεται εἰς τὴν τοῦ ἐνεστῶτος σημασίαν. [ῐ πανταχοῦ, πλὴν ἐν τῇ Ἐπ. ὑποτακτ. ἴομεν ἀντὶ ἴωμεν ἐν ἀρχῇ στίχου· — ὁ μέσος τύπος ἰέμενος ἔχει ῑ, ὅθεν ἢ ἔπρεπε νὰ γράφηται ἱέμενος (ἐκ τοῦ ἵημι), ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσοδύναμος πρὸς ἐκεῖνον τύπος ψιλούμενος Ἰωνικῶς]. (Ἐκ τῆς √I (πρβλ. πληθ. ἴ-μεν), ἐξ ἧς καὶ ἴτης, ἰταμός, οἶμος, οἰμή, οἶτος· πρβλ. Σανσκρ. i, êmi, πληθ. imas (eo πληθ. imus), itis (iter πορεία), êmas (ὁδός)· Λατ. i-re· Γοτθ. iddja).

Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω (ἴδε ἔρχομαι): — αἱ σημασίαι ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν μορίων ἢ τῶν λέξεων μεθ' ὧν συντάσσεται, οἷον, ἰέναι δεῦρο, εἴσω, θύραζε, κεῖσε, οἴκαδε κτλ.· πάλιν ἰέναι, ὑποστρέφειν, κτλ.· συχνάκις μετὰ συνυπαρχούσης ἐννοίας ἐχθρότητος ἢ ἐπιθέσεως, συχνάκις μετὰ τῶν μορίων ἄντα, πρός, ἐπί, Ὁμ.· ὡσαύτως, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, Ὀδ. Β. 89, 367. II. μετ' αἰτ., 1) μετ' αἰτιατ. τόπου, εἰσέρχομαι, ὑπάγω εἰς .., ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ Ὀδ. Α. 176· εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα Σ. 194, Σοφ. Ο. Τ. 637. 2) μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ὁδὸν ἰέναι Ὀδ. Κ. 103· μεταφ., ἄδικον ὁδὸν ἰέναι Θουκ. 3. 64. 3) διέρχομαι, τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 2. 25, πρβλ. 26· τὴν ὀρεινὴν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 22·— τοῦτο παρ' Ὁμ. ἐκφέρεται διὰ τῆς γενικῆς, ἰὼν πεδίοιο, πορευόμενος διὰ τῆς πεδιάδος (πρβλ. ἀΐσσομαι) Ἰλ. Ε. 597· χροὸς εἴσατο, «διὰ τοῦ χρωτὸς διῆλθε» (Σχόλ.), Ν. 191. III. μετ' ἀπαρεμ. μέλλ., εεισάσθην .. συλήσειν, ὡρμησαν .. ὅπως συλήσωσιν, Ο. 544· οὕτω μετ' ἀπαρεμ. ἀορ., ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ, ἀλλά τις πορεύοιτο, κτλ., Ὀδ. Ξ. 496.— Περὶ τοῦ Ὁμηρ. βῆ δ' ἴμεν, κτλ., ἴδε ἐν λ. βαίνω. 2) μετὰ μετοχ. μέλλ., Ἑλένην καλέουσ' ἴε, ἐπορεύθη ὅπως καλέσῃ τὴν Ἑλένην, Ἰλ. Γ. 383. πρβλ. Ξ. 200, Ὀδ. Ο. 213· ἤϊα λέξων, ἔμελλον νὰ εἴπω, Ἡρόδ. 4. 82· ἴτω θύσων Πλάτ. Νόμ. 909D· ὡς τὸ Γαλλ. aller μετ' ἀπαρεμφ. IV. ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων κινήσεων, πλὴν τῆς τοῦ βαδίζειν ἢ τρέχειν, οἷον πορεύεσθαι ἐπὶ νεώς, ἐπὶ νηὸς ἰέναι, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν, Ὀδ. Χ. 304· ἐπὶ μυιῶν, Ἰλ. Β. 87. 2) ἐπὶ τῆς κινήσεως πράγματός τινος, οἷον πέλεκυς εἶσι διὰ δουρός, ὁ πέλεκυς διέρ-

χεται διὰ .., Ἰλ. Γ. 61· ἐπὶ νέφους, φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον Δ. 278· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ ἕσπερος Χ. 317· ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἔτος εἶσι, θὰ παρέλθη, Ὀδ. Β. 89, πρβλ. 106 κἑξ.· φάτις εἶσι, φήμη διαδοθήσεται, Ψ. 362· χρόνος .. ἰὼν πόρσω Πίνδ. Ο. 10 (11). 68· ἴτω κλαγγά, βοὰ Σοφ. Τρ. 208, Ἀριστοφ. Ὄρν. 857· ἡ μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω Σοφ. Ο. Τ. 1458, κτλ. **V.** μεταφορικαὶ χρήσεις, ἰέναι ἐς λόγους τινί, κοινολογεῖσθαί τινι, Θουκ. 3. 80, κτλ.· ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, ἐς τὴν ξυμμαχίαν ὁ αὐτ. 1. 78., 5. 30· ἰέναι ἐς χεῖρας, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, συγκρούεσθαι, ὁ αὐτ. 2. 3, 81· ἰέναι ἐς τὰ παραγγελλόμενα, ὑπακούειν εἰς τὰ κελευόμενα, ὁ αὐτ. 1. 121· ἰέναι διὰ δίκης πατρὶ Σοφ. Ἀντ. 742· ἰέναι διὰ μάχης, διὰ φιλίας, κτλ.· ἴδε **διὰ** Α. IV. **VI.** ἡ προστακτικὴ ἴθι (μετὰ τοῦ δὴ ἢ ἄνευ αὐτοῦ) κεῖται ὡς τὸ ἄγε, Λατ. age, ἐμπρὸς λοιπόν, τὸ πλεῖστον παρακολουθουμένη διὰ τοῦ β' ἑνικ. προστακτικῆς, ἴθι ἐξήγεο Ἡρόδ. 3. 72· ἴθ' ἐγκόνει, ἴθ' ἐκκάλυψον, Σοφ. Αἴ. 988, 1003· ἴθι πέραινε, ἴθι δὴ λέξον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1170, Ξεν., κτλ.· πλῆρες, ἴθι καὶ πειρῶ, ὕπαγε καὶ δοκίμασον, Ἡρόδ. 8. 57·— ὡσαύτως μετὰ α' πληθ., ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 4, κτλ.· μετὰ β' δυϊκ., ἴθι νῦν παρίστασθον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1378·— οὕτω τὸ β' πληθ., ἴτε νεύσατε Σοφ. Ο. Κ. 248, πρβλ. Ο. Τ. 1413· ἴτε δὴ .. ἀκούσωμεν Πλάτ. Νόμ. 797D. **2)** ἴτω, «πάει καλά, ἂς γείνῃ ὅ,τι θέλῃ», Σοφ. Φ. 120, Εὐρ. Μηδ. 798. **VII.** παρὰ τραγικοῖς προστίθεται ἡ μετοχὴ τοῦ ῥήματος τούτου εἰς ἄλλα ῥήματα, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών, ἂς ὑπάγῃ νὰ φρονῇ .., Σοφ. Ἀντ. 768, πρβλ. Ο. Κ. 1393, Αἴ. 304.

εἰν, Ἐπ. καὶ λυρ. ἀντὶ τῆς προθ. **ἐν,** Ὅμ. Οἱ τραγικοὶ ἐχρῶντο αὐτῇ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Erf. ἐν Σοφ. Αἴ. 608· ἐκτὸς ἂν τὸ εἰν Ἅιδου (ἴσως ὡς ἀνάμνησίς τις τοῦ Ὁμηρ. εἰν Ἀΐδαο) διατηρηθῇ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1241 (ἰαμβικ. τρίμετρ.), ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. **εἰνί**.— **εἰν-** εὕρηται ὡσαύτως ἐν συνθέτοις **εἰνάλιος, εἰνόδιος.** Πρβλ. **ἐς, εἰς.**

εἰνᾰ-ετής, ές, ἢ **-έτης, ες,** ἐννέα ἐτῶν (τὴν ἡλικίαν) Ὀρφ. Λιθ. 342· οὐδ. **εἰνάετες,** ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν Ὀδ. Ξ. 240·— θηλ. **εἰναέτις, ιδος,** Ἀνθ. Π. 7. 643· πρβλ. **ἐνναετής.**

εἰνᾰετίζομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἐνναετίζομαι,** Καλλ. εἰς Ἄρτ. 179.

εἶναι, ἀπαρ. τοῦ **εἰμί** (ὑπάρχω). **II.** ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 351 τῷ προσιόντι προσεῖναι (ἔνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ **προσιέναι,** ἀπαρ. τοῦ **πρόσειμι,** πλησιάζω) πιθανῶς εἶναι ἐφθαρμένον.

εἶναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' ἐνεργ. τοῦ **ἵημι,** πέμπω.

εἰνάκις, εἰνᾰκισ-χίλιοι, εἰνακόσιοι, αι, α, ἴδε **ἐνάκις.**

εἰναλί-δινος, η, ον, = ἐν ἁλὶ δινεύων·— εἰναλίδιναι αἴθυιαι Ἄρατ. 918.

εἰνάλιος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐνάλιος.**

εἰναλί-φοιτος, ον, ὁ ἐν ἁλὶ φοιτῶν, εἰναλίφοιτα λίνα, ἐπὶ δικτύων, Ἀνθ. Π. 6. 16.

εἰνά-νυχες [ᾰ], ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ἐννέα νύκτας, Ἰλ. Ι. 470· πρβλ. **εἰνάετες.**

εἰνά-πηχυς, υ, ποιητ. ἀντὶ **ἐννεάπηχυς,** Λυκόφρ. 860.

εἰνάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἐννεάς** II, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 808.

εἰνάτερες (οὐχὶ **εἰνατέρες,** Ἡρωδ. π. μον. λέξ. 16), «αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας, οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 378, κ. ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.). Τὸ ἀντίστοιχον ἄρσεν. εἶναι **ἀέλιοι·** ἀλλ' ἔν τινι Ἐπιτυμβ. Orelli Ἐπιγρ. Λατ. 2. σ. 421, enater εἶναι ὁ ἀνὴρ τῆς ἀποθανούσης ἀδελφῆς (Λατ. janitrices: πρβλ. Σανσκρ. yâtaras)·— ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 562.

εἴνατος, η, ον, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἔνατος,** Ἰλ., Ἡρόδ.

εἰνα-φώσσων, ον, γεν. **ωνος,** ἔχων ἐννέα ἱστία, εἰναφώσσωνα στόλον, «ἐννεάρμενον» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 101.

εἵνεκα, εἵνεκεν, ἴδε **ἕνεκα.**

εἰνί, Ἐπ. ἀντὶ **ἐν,** Ὅμ., καὶ ἔν τισι λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικῶν, ὡς ἐν Εὐρ. Ἱππ. 734· πρβλ. Διυδ. ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 232.

εἰνόδιος, Ἐπ. καὶ λυρ. ἀντὶ **ἐνόδιος,** Ἰλ. Π. 260, Εὐρ. Ἴων 1048, κτλ.

εἰνοσίγαιος, = **ἐννοσίγαιος,** ὃ ἴδε.

εἰνοσίφυλλος, ον, (**ἔνοσις**) ὁ μετὰ σειομένου φυλλώματος, «εἰνοσίφυλλον· σύνδενδρον, κινησίφυλλον· ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις· καὶ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος σύνδενδρος» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Β. 632, κτλ.

εἴνυμι ἢ **-ύω,** ἴδε **καταέννυμι.**

εἴξασι, ἴδε **ἔοικα**·— **εἴξασκε,** ἴδε **εἴκω.**

εἶξις, εως, τὸ ὑπείκειν, τὸ ἐνδιδόναι, Πλούτ. 2. 1122C, Διογ. Λ. 10. 43.

εἶο, ἴδε ἐν λ. **οὗ.**

εἷος, παλ. Ἐπ. τύπος τοῦ **ἕως,** μέχρι· ἴδε **ἕως** ἐν τέλει.

εἰ οὐ, ἴδε ἐν **εἰ μή.**

εἴπασαν (= **εἶπαν**) Ἐπιγρ. Θίσβης τοῦ 170 π. Χ. Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 244.

εἴπερ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εἰ** τὴν αὐτὴν ἔχον χρῆσιν, δύναται δὲ νὰ μεταφρασθῇ, τῷ ὄντι, ἂν ἄλλως, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ Ἰλ. Α. 81· ὡσαύτως ὡς τὸ **καὶ εἰ,** καὶ ἂν ἀκόμη, ἂν καί, Ἰλ. Η. 117, Ὀδ. Α. 167, κτλ.· οὕτως εἴπερ καὶ Ι. 35· εἴπερ τε Ἰλ. Κ. 225· εἴπερ γε Αἰσχύλ. Χο. 198, Σοφ. Αἴ. 746, Πλάτ., κτλ.· εἴπερ γε δὴ Πλάτ. Θεαίτ. 182C· ὡσαύτως ἐάν περ Σοφ. Ο. Κ. 1210, κτλ.· παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις μετὰ παρεμπιπτούσης λέξεως, Ὀδ. Ι. 35, κτλ.· οὕτω καί, εἴπερ ἔσται γε Αἰσχύλ. Ἀγ 1249, πρβλ. 29. **II.** παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρᾶγμα, ἐὰν δηλαδή· μετὰ δὲ παρατατ. ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐναντία εἰς τὴν πραγματικότητα, εἴπερ ἦν πέλας, ἐὰν ἦτο (ἀλλὰ δὲν ἦτο), Σοφ. Ἠλ. 312, πρβλ. 604. **III.** Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρήσεως τοῦ **εἴπερ,** ἴδε ἐν λ. **εἰ** Δ. VI 4. ε.

εἴ ποθεν, οὐχὶ **εἴποθεν,** ἐπὶ ἐλλείψεως· ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI 4. ζ.

εἶπον, ἀόρ. β' τοῦ * **ἔπω** (ἐνεστῶτος εὑρισκομένου παρὰ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 429, 490, κτλ. Καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐνέπω,** ἀλλὰ κυρίως ὡς ἐνεστὼς χρησιμεύουσι τὰ ῥήματα **φημί, λέγω, ἀγορεύω** (ἴδε κατωτ. IV), ὡς μέλλων δὲ τὸ **ἐρέω, ἐρῶ,** καὶ ὡς πρκμ. τὸ **εἴρηκα**), Ἐπ. **ἔειπον·** προστακτ. β' πληθ. Ἐπ. **ἔσπετε** Ἰλ. Β. 484, κτλ., ὑποτακτ. **εἴπω** (Ἐπ. **εἴπωμι** Ὀδ. Χ. 392, **-ῃσθα** Λ. 224, **-ῃσι** Ἰλ. Η. 87)· Εὐκτ. **εἴποιμι·** ἀπαρ. **εἰπεῖν,** Ἐπ. **-έμεναι, -έμεν** Η. 375., Ι. 688 (684)· Αἰολ. **εἴπην** (ἴδε κατωτ.), μετοχ. **εἰπών.** — Εὑρίσκομεν ὡσαύτως ἀόρ. α' **εἶπα,** τὸ πλεῖστον παρ' Ἴωσι πεζογράφοις, καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τοῦ τύπου τούτου προτιμῶσιν οἱ Ἀττ., δηλ. β' ἑνικ. **εἶπας** Ἰλ. Α. 106, 108, πῶς εἶπας; Αἰσχύλ. Πρ. 772, Πέρσ. 798, Σοφ. Φ. 27, Αἴ. 1127, Ἠλ. 407, Εὐρ. Φοίν. 915, Ἀριστοφ. Εἰρ. 131 κτλ.· προστακτ. **εἶπον** (οὐχὶ **εἰπόν,** Stallb. ἐν Πλάτ. Μένωνι 71D, Meineke ἐν Θεοκρ. 14. 11), **εἰπάτω, -ατον, ατε·** μετοχ. **εἴπας** Φιλήμων ἐν «Μετιόντι» 2, Δωρ. Πινδ. Ο. 8. 61· ἐν συνθέσ. εὕρηται μέσος τις τύπος **ἀπείπασθαι** Ἡρόδ., Πλούτ., κτλ.· **διείπασθαι** Ἀριστ.· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ. (Περὶ τῆς √ϜΕΠ, ἴδε **ἔπος·** τὸ δίγαμμα τοῦτο φαίνεται ἐν τῷ **Ϝείπην,** παρ' Ἀλκαίῳ 54). **I)** φημί, λέγω, ἀπολ., Ὅμ., κλ.· τινι Ὅμ., κτλ.· εἴς τινα Εὐρ. Ἑκ. 303· εἰπεῖν ἔν τισιν ἢ μετά τισιν, ἐνώπιόν τινων, Ὅμ., κλ.· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἔπος, μῦθον, θεοπρόπιον, ὄνομα εἰπεῖν, κτλ., Ὅμ.· τινί τι Ὅμ.· τι ἐς ἢ πρός τινα Σοφ. Τρ. 457, Αἴ. 292· εἰπεῖν περί τινος, ἀμφί τινι Ὀδ. Ο. 347., Ξ. 364· ὡσαύτως μετὰ γεν., πατρός τε καὶ υἱέος, περὶ .., Λ. 174· — εἰπεῖν ὅτι ἢ ὡς, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 2. 30, Θουκ. 7. 35, Πλάτ. Γοργ. 473A, κτλ. **2)** πολλάκις εὕρηται παρὰ τοῖς πεζογράφοις παρενθετικῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὕτως εἰπεῖν, Λατ. ut ita dicam, Θουκ., κλ., ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 714· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄντως,** Πλάτ. Νόμ. 656E, πρβλ. Πολ. 541B· οὕτως, ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν Θουκ. 3. 38, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., κλ.· ἡ (ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν) ἀπόδειξις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 8, 1· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **ὡς,** οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν Ἡρόδ. 1. 61· ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν Θουκ. 6. 82· σχεδὸν εἰπεῖν, Λατ. propemodum dixerim, Πλάτ. Σοφ. 237C. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Ἰλ. Μ. 210, κτλ. **2)** ἀναφέρω, οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς Ἰλ. Α. 90, κτλ. **3)** ἀποκαλῶ τινα οὕτως ἢ ἄλλως, πολλοί δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον Ὀδ. Τ. 334· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 43, Εὐρ. Μήδ. 465, κτλ. **4)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., λέγω τι περί τινος, καί ποτέ τις εἴποι 'πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων' ἐκ πολέμου ἀνιόντα Ἰλ. Ζ. 479 (ἔνθα τὸ ἀνιόντα ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἴποι) Πινδ. Ο. Ξ. 32· ἀτάσθαλόν τι εἰπεῖν τινα Ὀδ. Χ. 314· κακὰ εἰπεῖν τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 649· μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς ὁ αὐτ. Νεφ. 834· οὕτως, εὖ εἰπεῖν τινα Ὀδ. Α. 302· τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ, εἰπὲ περὶ αὐτοῦ ὡς ἀποθανόντος, Αἰσχύλ. Χο. 682. **III.** μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ .., εἶπω δὲ γυναιξὶ δεῖπνον .. τετυκεῖν Ὀδ. Ο. 76, Χ. 262, κτλ.· ὡσαύτως, εἰπεῖν πρός τινα, μετ' ἀπαρ., Π. 151· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶπον τὰς παῖδας δεῦρ' ἄγειν τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 933, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 59E. **IV.** ἐν Ἀθήναις, προτείνω τι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἰπὼν τὰ βέλτιστα Δημ. 31. 22· εἰπεῖν τὰ δέοντα ὁ αὐτ. 32. 21· εἶπε ψήφισμα ὁ αὐτ. 703. 11· συχνάκις δ' εὕρηται ὡς συνήθης τύπος ἐν ἀρχῇ ψηφισμάτων καὶ νόμων, εἶπε Λάχης Θουκ. 4. 118, καὶ συχνὸν ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν. (Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ ἀγορεύω χρησιμεύει ὡς ἐνεστ. τοῦ **εἶπον,** π. χ. τίς ἀγορεύειν βούλεται; Ἀριστοφ. Ἀχ. 45, κτλ.· καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς συνθέτοις, ἴδε Πλάτ. Πολ. 580B, C, καὶ πρβλ. **συνειπεῖν, συνήγορος.** **V.** ἡ προστακτ. **εἰπὲ** εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς τὸ ἄγε, ὅταν ὁ λόγος ἀποτείνηται πρὸς πολλούς, εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὖπος, ἄνδρες δημόται Ἀριστοφ. Ἀχ. 328, Ὄρν. 366, Δημ. 43. 7, κτλ.

εἶπος, ὁ, = **ἶπος,** Καλλ. Ἀποσπ. 233· «εἶπος· παγίς, πάγη καὶ πᾶν βάρος» Ἡσύχ.

εἴποτε ἢ **εἴ ποτε,** ἐάν ποτε, ἐάν καμμίαν φοράν, Λατ. si-quando, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα Ἰλ. Α. 39· μετὰ

τοῦ δὴ χάριν πλείονος ἐμφάσεως, Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα αὐτόθι 503· εἶναι δὲ ἐν χρήσει ὅταν τις ζητῇ χάριν παρά τινος καὶ ὑπομιμνήσκῃ αὐτὸν περί τινος· ἡ δὲ Ὁμηρικὴ φράσις εἴ ποτ' ἔην γε ἐκφράζει ἀλγεινὴν ἀνάμνησιν ἀγαθοῦ ὑπάρξαντός ποτε, ἀλλὰ μὴ ὑπάρχοντος πλέον, δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, «καὶ ἀνδράδελφος δὴ ἐμὸς ὑπῆρχε τῆς κυνοπροσώπου, εἴπερ ποτὲ ἦν» (Θ. Γαζῆς), ἢ ἐὰν ἔπρεπε νὰ τὸν ὀνομάσω ποτὲ τοιοῦτον, Ἰλ. Γ. 180. Ἀλλ' οἱ παλαιοὶ διέφερον ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς φράσεως ταύτης. Πρβλ. Wolf ἐν τόπῳ, Ἕρμαννον Vig. Append. XI, καὶ ἴδε Ἰλ. Λ. 762., Ω. 426, Ὀδ. Ο. 268, Κ. 315, Ω. 289. Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρήσεως τοῦ **εἴποτε** ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI. 4. ε. **II.** ἐν πλαγίῳ λόγῳ, κήρυκες βοῶντες ἐρήτυον, εἴ ποτ' ἀϋτῆς σχοίατ', «ὅπως ἂν τῆς βοῆς ἐπισχοῖεν ἑαυτούς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 97, κτλ.

εἶπου ἢ **εἴ που**, ἐάν που, ἂν ἴσως, Λατ. si-cubi, Ὅμ., κτλ.· ὡσαύτως, εἴ τί που; εἴ πού γε, εἰ μή που τι, εἰ δή που, εἴ τί πού ἐστι; ἐὰν κατὰ τινα τρόπον εἶναι δυνατόν, Ὀδ. Δ. 193. **II.** ἐπὶ πλαγίου λόγου, εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιτο, μήπως ἴδωσιν αὐτὸν πουθενὰ ἀκόμη ζῶντα, Ἰλ. Ρ. 681.

εἶραις (= **ἱεράς**) αἰτ. πληθ. θηλ., ἴδε Κουμ. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, Ὕμν. Ὁμ. 26. 2, Ἀλκαῖος 87, Διον. Π. 576· πρβλ. Welcker Nachtr. z. Trilogie, h. 187, 195. Καθ' Ἡσύχ. «Εἰραφιώτης· ὁ Διονύσιος, παρὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός· καὶ ἔριφος παρὰ Λάκωσιν»· πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 302, 53.

εἰργαθεῖν, ἴδε ἐν λ. **ἐργαθεῖν**.

εἱργμός, μεταγεν. **εἰργμός**, ὁ, (εἴργω) δεσμός, εἱρκτή, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες Πλάτ. Πολ. 495D, Φαίδων 82E. **II.** κάθειρξις, φυλάκισις, μήτε φυγὴν Ἀριστείδου, μήτε εἱργμὸν Ἀναξαγόρου, μήτε πενίαν Σωκράτους Πλουτ. 2. 84F.

εἱργμο-φύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ, ἡ, δεσμοφύλαξ, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 8.

εἰργνῦμι ἢ **-ύω**, = **εἴργω**, ἐγκατακλείω, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ Ὀδ. Κ. 238· ῥίπτω εἰς τὸ δεσμωτήριον, καθείργω, τοὺς μὲν ἀφαιρούμενος, τοὺς δὲ εἱργνύων Ἀνδοκ. 32. 36.

εἵργω ἢ **εἴργω**, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ προγενεστέρου τύπου **ἔργω**.

εἰρέα, ἡ, ἴδε **εἴρη**.

εἰρέαται, Ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐρῶ**.

εἰρέβαδε· «εἰς ἔρεβος» Ἡσύχ.

εἰρεθύρη· «ὀρσοθύρα. ὁ στροφεύς» Ἡσύχ.

εἴρερος, ὁ, δουλεία, αἰχμαλωσία, εἴρερον εἰσανάγουσι, ἄγουσιν εἰς δουλείαν, Ὀδ. Θ. 529· (ἴδε ἐν λ. **εἴρω**)· τῶν ἅπαξ εἰρημένων λέξεων, Ἀπολλωνίου Λεξικ.

εἰρεσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (**ἐρέσσω**) κωπηλασία, πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος Ὀδ. Λ. 640· εἰρεσίῃ χρᾶσθαι Ἡρόδ. 1. 203., 4. 110· εἰρεσίας ζυγὸν Σοφ. Αἴ. 249· εἰρ. τῶν τριήρων Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 8· μεταφ., εἰρ. πτερῶν Λουκ. Τίμ. 40· ἀκολούθως ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς καὶ ἐπαναληπτικῆς κινήσεως, παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν ἕπεται Ἀστυάναξ, πλησίον τοῦ πάλλοντος αὐτῆς στήθους, Εὐρ. Τρῳ. 570· εἰρεσίη γλώσσης Διονύσ. ὁ Χαλκοῦς καλούμενος παρ' Ἀθην. 669A. **II.** ἐν περιληπτικῇ ἐννοίᾳ, οἱ κωπηλάται, Λατ. remigium, Εὐρ. Ἑλ. 1453, Ἀνθ. Π. 7. 187· συνάγειν τὴν εἰρ., ποιεῖν τοὺς ἐρέτας κωπηλατεῖν ἐν ῥυθμῷ, ὅπερ ἦν ἔργον τοῦ κελευστοῦ, Θουκ. 7. 14. 2) ᾆσμα ναυτικόν, πρὸς ὃ οἱ ἐρέται ἐκωπηλάτουν ἐν ῥυθμῷ, Πλουτ. Ἀλκ. 32, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 40. **III.** ἐν τῷ πληθ. τῶν κωπηλατῶν τὰ θρανία, Πολύβ. 1. 21, 2.

εἰρεσιώνη, ἡ, (**εἶρος**) κλάδος ἐλαίας ἢ δάφνης ἐρίοις πεπλεγμένος καὶ ἔχων προσκρεμαμένους παντοειδεῖς καρπούς, φερόμενος δὲ ὑπὸ παίδων ᾀδόντων κατὰ τὰ Πυανέψια καὶ τὰ Θαργήλια, ἐνῷ ἐγίνοντο προσφοραὶ τῷ Ἡλίῳ καὶ ταῖς Ὥραις· ἀκολούθως ἐκρεμᾶτο ὑπὲρ τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἔνθα ἔμενε μέχρι τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὅτε ἤλλασσον αὐτήν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 729, Σφ. 399, Πλ. 1054. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ᾀδόμενον ᾆσμα **εἰρεσιώνη**, ἥτις κατήντησεν ἔπειτα τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν ὑπὸ τῶν ἐπαιτῶν ᾀδομένων ᾀσμάτων, ὡς τὸ ἐν τοῖς Ὁμ. Ὕμν. 15. Ἴδε Ilgen Opusc. Philol. 1. σ. 129 κέξ. Πλουτ. Θησ. 21, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** στέφανος κρεμάμενος πρὸς τιμὴν νεκροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 956, Ἀλκίφρων 3. 37.

εἰρέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐρέω**, λέγω· εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῇ θηλ. Ἐπ. μετοχ. **εἰρεῦσαι** Ἡσ. Θ. 38. Περὶ τῶν **εἰρήσομαι, εἰρηται**, ἴδε ἐν λ. **ἐρῶ**.

εἴρη, ἡ, (**εἴρω**, λέγω) Ἰων. ἀρχαία λέξις, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν κοινὴν λέξιν **ἀγορὰ** ἢ **ἐκκλησία**, τόπος συναθροίσεως, εἰράων προπάροιθε καθήμενοι Ἰλ. Σ. 531 (ἴδε Σχόλ. καὶ Μ. Ἐτυμολ. 483. 3)· ἐν Ἡσ. Θ. 804, ἐπιμίσγεται .. εἰρέας ἀθανάτων, ἐξ ὀνομαστ. **εἰρέα**· ἀλλ' ὁ Ruhnk. διώρθωσεν **εἴραις** ἔχων ὑπ' ὄψει τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως.

εἴρην, -ενος, ἢ **ἰρήν, -ένος**, ὁ, Λακεδαιμόνιος νεανίας συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν αὐτοῦ ἔτος καὶ ἀναλαβὼν ἐξουσίαν ἐπιβλέψεως κτλ. ἐπὶ τῶν νεωτέρων, εἴρενας δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παίδων γεγονότας .. οὗτος οὖν ὁ εἴρην, εἴκοσιν ἔτη γεγονὼς ἄρχει τε τῶν τεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις, καὶ κατ' οἶκον ὑπηρέταις χρῆται πρὸς τὸ δεῖπνον, κτλ., Πλουτ. Λυκ. 17· πρὸ τούτου ὠνομάζετο **μελλείρην**, μελλείρενας δὲ (καλοῦσι) τῶν παίδων τοὺς πρεσβυτάτους αὐτόθι. — Ἐν Ἡροδ. 9. 85 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν **ἰρέας, ἱρέες**) οἱ **ἰρένες** εἶναι φανερῶς ἀξιωματικοὶ πάσης τάξεως· πρβλ. Ἡσύχ. (ὡς διωρθώθη) **ἰρένες** (ἢ **ἔρανες**)· οἱ ἄρχοντες ἡλικιωτῶν, καὶ εἰρενάζει· κρατεῖ.

εἰρη-ναγωγέω, ἄγω, ὁδηγῶ πρὸς τὴν εἰρήνην, εἰρηνεύω, Κλήμ. Ἀλ. 137.

εἰρηναῖος, α, ον, εἰρηνικός, εἰρηναῖον εἶναί τι Ἡρόδ. 2. 68, Θουκ. 1. 29· τὰ εἰρηναῖα, τὰ δικαιώματα ὧν ἀπέλαυον οἱ Βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐμπολέμια, Ἡρόδ. 6. 56, 57. — Ἐπίρρ. **-ως** ὁ αὐτ. 3. 145.

εἰρην-άρχης, ου, ὁ, φύλαξ τῆς εἰρήνης, διαιτητὴς εἰρήνης, εἶδος εἰρηνοδίκου κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βυζαντ. Αὐτοκρατ, Locella Ξεν. Ἐφ. σ. 207: — Ἐπίθ. **εἰρηναρχικός, ή, όν**, ὁ τοῦ εἰρηνάρχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1103: — Οὐσ. **εἰρηναρχία** = ἡ πάντων εἰρήνης ἀρχὴ ἢ αἰτία, Ψευδο-Διονυσ. 949Α: — Ῥῆμα **εἰρηναρχέω**, εἶμαι εἰρημάρχης, Ἐπιγρ. ἐν Amer. Inst. I. σ. 90, 108.

εἰρήνευσις, εως, ἡ, εἰρηνοποίησις, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 69.

εἰρηνεύω, φέρω εἰς εἰρήνην, διαλλάττω, Δίων Κ. 77. 12· στάσιν Βαβρ. 39. 4. **II.** ἀμετάβ. τηρῶ εἰρήνην, διάγω εἰρηνικῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 180B· πρός τινα Διοδ. Ἀποσπ. 491. 6· μετά τινος Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιϐ', 18· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρὸς τοὺς κρείττους εἰρηνεύεσθαι Ἀριστ. Ῥητ. 1. 4, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 5127E.

εἰρηνέω, = **εἰρηνεύω** II, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1. 10, Διογ. Λ. 2. 5, Δίων Κ. 37. 52.

εἰρήνη, ἡ, ἡ εἰρήνη, καιρὸς εἰρήνης, Ὁμ., κλ. (Περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῆς ἀπὸ τῶν **σπονδῶν** ἴδε Ἀνδοκ. 24. 40)· ἐπ' εἰρήνης, ἐν καιρῷ εἰρήνης, Ἰλ. Β. 797· ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 769· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις, τὰ ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους ἔχουσιν εἰρηνικῶς τοῖς τέκνοις, ὥστε οὐδὲν πρέπει νὰ φοβῶνται, Εὐρ. Μήδ. 1004· φράσεις, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: εἰρήνη γίγνεται Ἡρόδ. 1. 74· εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, μεταξὺ Ἀρμ. καὶ Χαλδ., Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12· εἰρήνην ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 38. 12· εἰρ. κατεργάζεσθαι, πράττειν Ἀνδοκ. 24. 26., 25. 30· διαπράττεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 4· εἰρήνης δεῖσθαι αὐτόθι 2. 2, 13· εἰρήνην δέχεσθαι, συχνὰ παρὰ Ξεν.· λαβεῖν Ἀνδοκ. 24. 18· εἰρ. ἄγειν, εἶναι, διάγειν ἐν εἰρήνῃ **τινὶ** πρός τινα, μετά τινος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 386· πρός τινα Πλάτ. Πολ. 465B· εἰρ. ἔχειν, ἀπολαύειν εἰρήνης, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 6· λύειν, διαλύειν, Δημ. 248. 21· πολλὴ εἰρήνη, μεγάλη, Πλάτ. Πολ. 329C· ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικῶς, ὁ αὐτ. Συμπ. 189B, Πολ. 372D· πόλεμον εἰρήνης χάριν [αἱρεῖσθαι] Ἀριστ. Πολ. 7. 14, 13. **II.** ἡ θεὰ Εἰρήνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Ἡσ. Θ. 902· λατρευομένη ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 449 π. Χρ., Πλουτ. Κίμ. 13. (Εἶναι ἀμφίβολον ἂν παράγεται ἐκ τοῦ **εἴρω** (sero), συνδέω, συνάπτω, ἢ τοῦ **εἴρω**, λέγω).

εἰρηνικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς εἰρήνευσιν, ὃν δ' ὑπελάμβανον τῶν λόγων εἰρηνικώτατον εἶναι, περὶ τοῦτον διέτριβον Ἰσοκρ. 82C· ὁ ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικὴ χρεία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **πολεμικήν**, Ἀριστ. Πολιτ. Βιβλ. Α', κ. ϛ', 14, ἔκδ. Κοραῆ. 2) ἀνήκων εἰς εἰρήνην, ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικός, **βίος, πρᾶξις, ἔργα** κτλ., Πλάτ. Νόμ. 829Α, κ. ἀλλ. 3) ὡς οὐσ. (α') **ἡ εἰρηνικὴ** (ἐνν. **ἐπιστολή**), τὸ **εἰρηνικὸν** (ἐνν. **γράμμα**) ἐπιστολαὶ ἀποστελλόμεναι κατὰ σπουδαίας τινὰς περιστάσεις ὑπὸ Πατριαρχῶν ἢ Ἀρχιερέων· (β') **τὰ εἰρηνικά**, ἅτινα λέγονται καὶ **διακονικὰ** ἢ **ἡ συναπτή**· ἀπαγγέλλονται δὲ ὑπὸ τοῦ διακόνου, ἀρχόμενα οὕτως: «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» — **εἰρηνικὰ τὰ δεύτερα** ἀρχόμενα: «Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» Ι. Χρυσ. Ι. 614C, Ψευδο-Χρυσ. XII, 782D: — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀντίθετον τῷ **πολεμικῶς**, Ἰσοκρ. 91C, Ξεν. Οἰκ. 1. 17, κτλ.

εἰρηνο-δίκαι [ῐ], **ῶν**, οἱ, οἱ παρὰ Ρωμαίοις Fetiales, Διον. Ἀλ. 2. 72.

εἰρηνοδότης, ου, ὁ, ὁ δίδων, παρέχων εἰρήνην, Ἀνών. εἰς τοὺς ψαλμ., Κῶδ. 371Α.

εἰρηνοποιέω, ποιῶ εἰρήνην, εἰρηνεύω, Ἑβδ.· Μέσ. εἰρηνοποιεῖται Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 984.

εἰρηνοποίησις, εως, ἡ, τὸ εἰρηνοποιεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 581.

εἰρηνο-ποιός, ὁ, ὁ εἰρηνοποιῶν, ὁ εἰρηνεύων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 4, Πλουτ. Νικ. 11. **II.** κατὰ πληθ. **εἰρηνοποιοὶ** = οἱ παρὰ Ρωμαίοις Fetiales, **εἰρηνοδίκαι**, Πλουτ. 2. 279B.

εἰρηνοφυλακέω, εἶμαι φύλαξ τῆς εἰρήνης, Φίλων 2. 209.

εἰρηνο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, φύλαξ τῆς εἰρήνης, Ξεν. Πόροι 5. 1. **II.** κατὰ πληθ., ὡς τὸ παρὰ Ρωμαίοις Fetiales, **εἰρηνοδίκαι**, Πλουτ. Νουμ. 12.

εἰρηνώνυμος, ον, ὁ ἔχων τὸ τῆς εἰρήνης ὄνομα, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἔκδ. Μί.

εἰρίνεος, εἴριον, ἴδε ἐν λ. **ἐρίνεος, ἔριον**.

εἶρις, ιδος, ἡ, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **ἶρις**.

εἰρκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **εἴργω**, πρέπει τις νὰ κωλύσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ, Σοφ. Αἴ. 1250.

εἱρκτή, Ἰων. **ἐρκτή**, ἡ, (εἴργω) μέρος περικεκλεισμένον, δεσμωτήριον, φυλακή, Ἡρόδ. 4. 146, 148, Θουκ. 1. 131, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19, κτλ.·— κατὰ πληθ., Εὐρ. Βάκχ. 497· — ὡσαύτως, τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς οἰκίας, τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον, γυναικωνῖτις, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5.

εἱρκτοφῠλᾰκέω, εἶμαι δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 290.

εἱρκτο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ. δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 289., 2. 53.

εἱρμός ἢ **εἰρμός**, ὁ, σειρά, συναφή, σύναψις, Ἀριστ. Προβλ. 17. 3, Φίλων 1. 6, 14, 31, κτλ. (Ἐκ τοῦ εἴρω, συνδέω, συνάπτω, ὡς τὸ Λατ. series ἐκ τοῦ sero.) 2) Ἐκκλ. τὸ πρῶτον τροπάριον ἑκάστης ᾠδῆς: «εἱρμὸς δὲ λέγεται ὡς ἀκολουθίαν τινὰ καὶ τάξιν μέλους καὶ ἁρμονίας διδοὺς τοῖς μετ' αὐτοῦ τροπαρίοις· πρὸς γὰρ τὸ τῶν εἱρμῶν μέλος κἀκεῖνα ῥυθμίζονται κτλ.» Ζωναρ. παρὰ Δουκαγγ.

εἱρμολόγιον, τό, βιβλίον «περιέχον πάντας τοὺς εἱρμοὺς τῆς Ὀκτωήχου τῶν τε δεσποτικῶν καὶ τῶν θεομητορικῶν καὶ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ» Εἱρμολόγ. Ἐκδ. Βεν. 1643. Ἴδε Δουκάγγ.

εἰρο-κόμος, ον, ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, ἐριουργός, Ἰλ. Γ. 387, Ἀνθ. Π. 6. 160.

εἴρομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἔρομαι**, ἐρωτῶ, ἴδε τὴν λ. **εἴρω**, λέγω.

εἰρο-πόκος, ον, ὁ ἔχων πόκους ἐρίων, πυκνόμαλλος, εἰροπόκοις ὀΐεσσιν Ἰλ. Ε. 137· εἰροπόκων ὀΐων Ὀδ. Ι. 443.

εἰρο-πόνος, ον, «ὁ περὶ τὰ ἔρια πονῶν» Σουΐδ.

εἶρος, ὁ, «οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σκιρρώδους ὀγκώσεως εἶναί φασιν, οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκωσιν· οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἔστι γὰρ ὁ εἶρος πυρετοῦ εἶδος» Ἐρωτιαν. Λεξ. Ἱπποκρ. σ. 140.

εἶρος, τό, ἔριον, μαλλίον, Ὀδ. Δ. 135., Ι. 426· πρβλ. **ἔριον, εἴριον, εὔερος**.

εἰρο-χᾰρής, ές, ὁ τοῖς ἐρίοις χαίρων, τάλαρος Ἀνθ. Π. 6. 39.

εἴροψ, οπος, ὁ, Βοιωτ. λέξις ἀντὶ **μέροψ**.

εἰρύαται, εἰρύμεναι [ῠ], ἴδε ἐν λ. **ἐρύω**.

εἰρύσῐμον [ῠ], τό, Ἐπ. ἀντὶ **ἐρύσιμον**, Νικ. Θηρ. 894.

εἰρυσιώνη (= **εἰρεσιώνη**) Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de Corr. Hell. II.

εἰρύω, εἰρύομαι. ποιητ. ἀντὶ **ἐρύω, ἐρύομαι**.

εἴρω, (Α): ἀόρ. **εἶρα** (ἴδε κατωτ.), ὡσαύτως **ἔρσα** (ἴδε **διείρω**):—Παθ., μετοχ. πρκμ. **ἐρμένος (ἐν-)** Ἡρόδ. 4. 190· Ἐπ. **ἐερμένος**, ἴδε κατωτ., **εἰρμένος** Βακχυλ. 16. 116 (ἔκδ. Blass)· —τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι σπάνιον, πρβλ. **ἀν-, δι-, ἐν-, ἐξ-, συνείρω**· (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε **ἀ-είρω**)· συνείρω, συνάπτω, πλέκω; ὁρμαθίζω, κοινῶς «ὁρμαθιάζω», παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπ. παθ. πρκμ., ὅρμον ... ἠλέκτροισιν ἐερμένον, «ὡρμαθιασμένον», Ὀδ. Σ. 296· καὶ παθ. ὑπερσυντ., μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο Ὀδ. Ο. 460· οὕτω, περὶ στήθεσσιν ἔερτο [μίτρη] Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 868. **II**. μεθ' Ὅμηρ. ἐν τῷ ἐνεργ., στεφάνους εἴρειν, Λατ. coronas nectere, Πινδ. Ν. 7. 113· εἴρ. τὰ θεῖα Πλούτ. 2. 1029C· δένω, περιδένω, εἰς βρόχον εἴρας τὸν τράχηλον Ζάλευκος παρὰ Στοβ. 280. 39:—Παθ., εἰρομένη λέξις, συνεχὲς καὶ χαλαρὸν ὕφος, δηλ. οὐχὶ μετ' ἀντιθέσεων, ἤτοι μετὰ περιόδων καὶ κώλων ἀντιστοιχούντων καὶ οὕτως εἰπεῖν ἰσορροπούντων, ἀντιτίθεται τῇ κατεστραμμένῃ λέξει, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 2· πρβλ. **συνείρω** II.

εἴρω, (Β) λέγω, ὁμιλῶ, φράζω, τὸ ἐνεργ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., καὶ κατὰ πρῶτον πρόσ., μνηστῆρσιν δὲ.. τάδε εἴρω Β. 162, πρβλ. Ν. 7· τάδε τοι νημερτέα εἴρω Λ. 137· ὁ ἐνεργ. παρατ. εὕρηται παρὰ Βακχυλίδῃ (XVII 20 καὶ 74 ἔκδ. Kenyon) εἶρέν τε: — ὁ Ὅμηρος ἔχει ὡσαύτως καὶ τὸν μέσ. παρατατ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖθις Ἰλ. Α. 513· εἴροντο δὲ κήδε' ἕκαστος Ὀδ. Λ. 542· ἀλλαχοῦ ὅμως παρ' Ὁμ. (ἴδε ἐν λ. **ἔρομαι, ἐπείρομαι**), ὡς παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις τὸ μέσ. σημαίνει ἐνεργῶ ὥστε νὰ λεχθῇ τι δι' ἐμέ, δηλ. ἐρωτῶ· ὡς τὸ **ἔρομαι**: Παθ. γ' ἑνικ. **εἴρεται**, λέγεται, Ἄρατ. 172, 261. (Ἂν καὶ ὁ ἐνεστὼς εἶναι σπάνιος, ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος εἶναι ἀρκούντως συνήθης ἐν τῷ μέλλοντι **ἐρέω, ἐρῶ**, καὶ τῷ πρκμ. **εἴρηκα**, ἃ ἴδε· — παρ' ὅσα λέγει ὁ Πλάτων (ἐν Κρατ. 398D), ὅτι τὸ εἴρειν λέγειν ἐστίν, καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ Λατ. sermo πρὸς τὸ sertum, ἐκ τοῦ sero), ἡ ῥίζα τούτου τοῦ **εἴρω** (√FEP) εἶναι διάφορος τῆς τοῦ εἴρω sero (σερ-)· ἴδε **ἀείρω** καὶ **ἐρῶ**).

εἴρων, ωνος, ὁ, ὁ ἄλλα μὲν φρονῶν, ἄλλα δὲ λέγων, κρυψίνους, Λατ. dissimulator, ἀντίθετον τῷ **ἀληθὴς** κατ' Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 7, 3· καὶ τῷ **ἀλαζὼν** αὐτόθι 2. 7, 12· ἀλώπηξ εἴρων τῇ φύσει Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 3. 6· εἴρων ἐν τοῖς λόγοις Λουκ. Ἀνάχ. 18· πρβλ. Κικ. Off. 1. 30.

εἰρωνεία, ἡ, προσποίησις, προσπεποιημένη ἄγνοια πρὸς ἐξερέθισιν ἢ σύγχυσιν ἀντιπάλου· τρόπος συζητήσεως, ὃν μετεχειρίζετο ὁ Σωκράτης ἐναντίον τῶν σοφιστῶν, Πλάτ. Πολ. 337Α, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, Κικ. de Or. 2. 67· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἀλαζονείαν** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 12· πρβλ. **προσποίησις** ἐν τέλει. **II**. πᾶν προσποιητόν, ὑπόκρισις, προσποίησις, ὅταν τις κατὰ πρῶτον φαίνηται ὅτι εἶναι πρόθυμος καὶ ἀκολούθως ἀποσύρεται, Δημ. 42. 7· τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ εἰρωνείαν (κοινῶς ῥᾳθυμίαν) ὁ αὐτ. 50. 27.

εἰρωνεύομαι, ἀποθ. ὑποκρίνομαι ὅτι δὲν γνωρίζω, προσποιοῦμαι ἄγνοιαν ἵνα περιπλέξω τινά, Πλάτ. Ἀπολ. 38Α, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 2, 24, Πολ. 3. 2, 2· πρός τινα Πλάτ. Κρατ. 384Α· καθόλου προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1211, Δημ. 1394. 13· πρβλ. **εἰρωνεία**.

εἰρωνευτής, οῦ, ὁ, = **εἴρων**, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19.

εἰρωνευτικός, ή, όν, = **εἰρωνικός**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 486.

εἰρωνίζω, = **εἰρωνεύομαι**, Φιλόστρ. 487 (διάφ. γραφ. **εἰρωνικόν**).

εἰρωνικός, ή, όν, προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος, Πλάτ. Σοφ. 268Α· τὸ **εἰρωνικὸν** = **εἰρωνεία**. ὁ αὐτ. Νόμ. 908Ε. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστοφ. Σφ. 174, Πλάτ. Συμπ. 218D, κτλ.

εἰρωτάω, Ἐπ., καὶ **εἰρωτέω**, Ἰων., ἀντὶ **ἐρωτάω**.

εἰς ἢ **ἐς**, ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤ. Παρ' ὅλην τὴν ἀνακολουθίαν τῶν χειρογρ. εἶναι εὔδηλον ὅτι οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς συγγραφεῖς (καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐκ τῶν Ἀττικῶν) ἀείποτε προτιμῶσι τὸν τύπον **ἐς** ἐκτὸς μόνον ὅτι οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸν τύπον **εἰς** πρὸ φωνηέντων, ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ μακρὰν συλλαβήν. Οἱ δὲ Τραγ. καὶ Κωμ. ποιηταὶ φαίνεται ὅτι ἔχουσιν ὡς κανόνα νὰ μεταχειρίζωνται πρὸ μὲν συμφώνων τὸν τύπον **ἐς** πρὸ δὲ φωνηέντων τὸν **εἰς**, ἀλλ' οἱ Τραγ. δέχονται καὶ τὸν τύπον **ἐς** πρὸ φωνήεντος ὁσάκις ἂν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ βραχεῖαν συλλαβήν, ἐνῷ οἱ Κωμικοὶ οὐδέποτε ἐχρῶντο τῇ ἐλευθερίᾳ ταύτῃ ἐκτὸς ὅτε ἐμιμοῦντο τραγικὸν ὕφος· ὅρα Πόρσωνος Προλεγόμενα εἰς Εὐριπ. Ἑκάβην σ. liii· Παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις (ἐξαιρέσει τοῦ Θουκυδ.) ἐπικρατεῖ ὁ τύπος **εἰς** πρὸ συμφώνων τε καὶ φωνηέντων. Ἀλλ' ἐν ταῖς φράσεσιν ἐς κόρακας (ὅθεν τὸ ῥῆμα **σκορακίζω**), ἐς μακαρίαν, διέμεινεν ὁ βραχὺς τύπος. Πρβλ. Γραμμ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. 1. 172, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 533. 20. (Οἱ Αἰολεῖς εἶχον τὴν πρόθεσιν **ἐν**, ὡς οἱ Λατῖνοι τὸ in, ἐπὶ στάσεώς τε καὶ ἐπὶ κινήσεως (ἀντὶ τῆς **εἰς**), ἴδε Πινδ. Ο. 7. 9., 10 (11) 90, Π. 2. 21, Ν. 7. 46, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 1569 c, 1571, κ. ἀλλ., ἴδε Ahrens π. Αἰολ. Διαλ. σ. 213· οὕτω καὶ παρὰ Δωριεῦσιν, Ahrens Δωρ. Διαλ. σ. 359. Ὁ ἀρχικὸς τύπος πιθανῶς ἦτο **ἐνς**, Λατ. in, (διῃρέθησαν δὲ βραδύτερον αἱ δύο ἔννοιαι εἰς **ἐς (εἰς)** καὶ **ἐν**), πρβλ. **ἐσμί, εἰμί, τιθέντι τιθεῖσι**, κτλ.) Ῥιζικὴ σημασία, ἐντὸς εἰς, καὶ χαλαρώτερον εἰς, πρός: **I**. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ: αὕτη εἶναι ἡ παλαιοτάτη καὶ συνηθεστάτη χρῆσις, εἰς ἅλα, εἰς πόντον, εἰς θάλασσαν, μέσα, ἐντὸς εἰς, ἢ ἁπλῶς εἰς τὴν θάλασσαν, Ὁμ.· ὡσαύτως, εἰς ἅλαδε Ὀδ. Κ. 351· πολλάκις ἐπὶ χωρῶν, εἰς Εὔβοιαν Ὀδ. Γ. 174· ἐς Αἴγυπτον, ἐς Σάρδεις, ἐς Πέρσας, κτλ., Ἡρόδ., κτλ.· εἰς ἅρματα βαίνειν, ἀναβαίνειν, εἰσέρχεσθαι.., Ἰλ. Θ. 115· εἰς ἐλάτην ἀναβῆναι Ξ. 287· κυρίως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἐκ**, ἐντεῦθεν δὲ φράσεις οἷαι αἱ ἑξῆς: ἐκ νεότητος ἐς γῆρας Ξ. 86· ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀπὸ πτέρνης μέχρι σφυροῦ, Χ. 397, Ψ. 169· ἐκ πάτου ἐς σκοπιὴν Υ. 137· ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ Ὀδ. Η. 87· εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Θεόκρ. 18. 45: — ἀκολούθως μετὰ πάντων τῶν ῥημάτων τῶν δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον ἢ διεύθυνσιν, ὡς τὰ ὁράσεως σημαντικά, ἰδεῖν εἰς οὐρανὸν Ἰλ. Γ. 364· εἰς ὦπα ἰδέσθαι, βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον, Ι. 373, κτλ.· εἰς ὦπα ἔοικεν, ὁμοιάζει εἰς τὸ πρόσωπον, ἔνθα δύναται νὰ ὑπονοηθῇ τὸ **ἰδόντι**, Γ. 158, κτλ.· εἰς ὀφθαλμοὺς ἐλθεῖν τινι, ἐλθεῖν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος, Ω. 204· ἐς ὄψιν ἀπικέσθαι τινὸς Ἡρόδ. 1. 136· καλέσαι τινὰ ἐς ὄψιν ὁ αὐτ. 5. 106 κτλ.· ἐς ταὐτὸν ἥκειν, ἔρχεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνεῖν, Εὐρ. Ἱππ. 273:—σπανιώτερον κατόπιν οὐσιαστικοῦ, ὁδὸς ἐς λαύρην Ὀδ. Χ. 128· τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος, τὸ ἀπέναντι τῆς Παλλήνης, Θουκ. 1. 56. 6) παρ' Ἐπ. καὶ Ἴωσιν, ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ. ὅπου οἱ Ἀττ. ἔχουσιν **ὡς, πρός, παρά**, Ἰλ. Η. 312., Ο. 402, Ὀδ. Ξ. 127, Ἡρόδ. 4. 147· ἴδε Spitzn. Excurs XXXV καὶ Ἰλ.· ἀλλὰ μετὰ πλ. ὀνομάτων καὶ οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν **εἰς**. 2) μετὰ ῥημάτων σημαινόντων στάσιν ἐν τόπῳ, ὅταν ὑπονοῆται προηγηθεῖσα κίνησις εἰς ἢ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὡς ἐς μέγαρον κατέθηκε, ἐκόμισεν εἰς τὸ μέγαρον καὶ κατέθηκεν ἐν αὐτῷ, Ὀδ. Υ. 96· ἐς θρόνους ἕζοντο, ὡδήγησαν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς θρόνους καὶ τοὺς ἐκάθισαν ἐπ' αὐτῶν, Δ. 51, πρβλ. Α. 130· ἐφάνη λῖς ... εἰς ὁδὸν Ἰλ. Ο. 275: οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. καὶ ἐν πεζολογικαῖς φράσεσιν, εἶναι ἢ γίγνεσθαι ἐς τόπον Ἡρόδ. 1. 21., 5. 38· παραγίγνεσθαι ἢ παρεῖναι ἐς τόπον ὁ αὐτ. 1. 185., 6. 1· ἐς δόμους μένειν Σοφ. Αἴ. 80· κατακλείειν ἐς τὴν νῆσον Θουκ. 1. 109, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 13· ἀποβαίνειν ἢ ἀπόβασιν ποιεῖσθαι ἐς.., Θουκ., κλ.: ἴδε τὰ ῥήματα **ἵστημι, καθίστημι, ἵζω, καθίζω, κρύπτω**, κτλ.: — Παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ἡ **εἰς** πρόθεσις κατήντησε νὰ λαμβάνῃ ὅλως διόλου τὴν θέσιν τῆς **ἐν**· οἰκεῖν εἰς τὰ Ὕπατα Λούκ. Ὄνος 1·

εἰς Ἐκβάτανα ἀποθανεῖν Αἰλ. Π. Ἱστ. 7. 8· τεχνεῖται εἰς τὸ μέταλλον ἐργαζόμενοι Ἐπιγρ. Ἐλατείας Diocletiani edict de pretiis C, 38 (BCH. 9, 1885) εἰς ἔργον καθαρὸν 44.—Περὶ δὲ τῆς ἐναντίας χρήσεως τῆς **ἐν** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἴδε **ἐν** I. 8.

3) μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν ἡ **εἰς** ἀναφέρεται εἰς τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὁποῖα ἢ ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ τις· οἷον, **εἰπεῖν, αὐδᾶν, λέγειν, λόγους ποιεῖσθαι ἐς τὸ πλῆθος**, κτλ., οὔτε ἠνέσχετο σιγῶν εἶπέ τε ἐς πάντας τάδε, ἐνώπιον πάντων, Ἡρόδ. 8. 26, Σοφ. Ο. Τ. 93, Θουκ., κλ.· λέγειν εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιάρχων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 7· αἱ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι Θουκ. 1. 23· οὕτω μετ' ἄλλων ῥημάτων, εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων Πλάτ. Πρωτ. 312A, πρβλ. Θουκ. 7. 56· ἐπαχθῆ εἶναι ἐς τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. 6. 54· διαβεβλῆσθαι εἴς τινα Πλατ. Πολ. 539C. **4**) ἐλλειπτικαὶ χρήσεις τῆς **εἰς**: α) κατόπιν ῥημάτων μὴ δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον, τὴν πόλιν ἐξέλιπον εἰς χωρίον ὀχυρόν, κατέλιπον τὴν πόλιν καὶ κατέφυγον εἰς τόπον ὀχυρόν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 24· γράμματα .. ἑάλω εἰς Ἀθήνας, ἐπιστολαὶ ἑάλωσαν [καὶ ἐπέμφθησαν] εἰς Ἀθήνας, ὁ αὐτὸς Ἑλλ. 1. 1, 23· πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 59, Πλάτ. Φαίδωνα 116A. β) μετοχαὶ δηλοῦσαι κίνησιν καὶ συντασσόμεναι μετὰ τῆς προθέσ. **εἰς**, συχνάκις παραλείπονται, οἷον, τοῖς στρατηγοῖς τοῖς εἰς Σικελίαν (ἐνν. ἀποδειχθεῖσιν) Ἀνδοκ. 2. 30, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 29. γ) μετὰ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κυρίων ὀνομάτων, ὡς εἰς Ἀΐδαο, Ἀττ. εἰς Ἅιδου [δόμους], Ἰλ. Φ. 48· ἐς Ἀθηναίης [ἱερὸν], εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Ζ. 379· ἐς Πριάμοιο [οἶκον] Ω. 160, πρβλ. 309· εἰς Αἰγύπτοιο [ῥόον] Ὀδ. Δ. 581· οὕτω παρ' Ἀττ., εἰς Ἀσκληπιοῦ, εἰς Ἀπόλλωνος, ἐς Δήμητρος, ἐς Διονύσου, ὡς ἐν τῇ Λατ. ad Apollinis, ad Castoris, ad Opis, Ἀριστοφ. Πλ. 411, κλ.·—ὡσαύτως μετὰ προσηγορ., ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ (ἐνν. οἶκον) Ἰλ. Ω. 482· ἐς πατρὸς Ὀδ. Β. 195· εἰς φιλοσόφου, εἰς διδασκάλων φοιτᾶν, Ἀττ.· ἐς ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ (ἐννοεῖται οἰκίαν) Ἡρόδ. 1. 108., 9. 108, καὶ Ἀττ.· παρ' Ὁμήρ., ἐς ἡμέτερον Ὀδ. Β. 55, κτλ. **II.** ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, **1**) πρὸς δήλωσιν σημείου τινὸς χρονικοῦ, ἕως, μέχρι, ἐς ἠῶ (παρ' Ἀττ. εἰς τὴν ἕω) Ὀδ. Λ. 375· ἐς ἠέλιον καταδύντα, μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, I. 161 (ἀλλ' ὡσαύτως, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Γ. 138)· ἐς γῆρας Ἰλ. Ξ. 86· ἐς ἐμέ, μέχρι τῆς τῶν ἡμερῶν μου, Ἡρόδ. 1. 92: — οὕτω μετ' ἐπιρρ., εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο (πρβλ. **ἔς τε**) Ὀδ. Β. 99· οὕτως, εἰς πότε; ἕως πότε; Σοφ. Αἴ. 1185 (πρβλ. **εἰσόκε**)· εἰς ὁπότε Αἰσχίν. 67. 40· ἐς τί; ὡς τό, εἰς πότε; Ἰλ. Ε. 465· ἐς ὅ, ἕως οὗ, Ἡρόδ. 1, 93, κτλ.· οὕτως, ἐς οὗ 1, 67., 3. 31, κτλ.· ἐς τόδε 7. 29, κτλ. **2**) πρὸς καθορισμὸν χρονικῆς περιόδου, εἰς ἐνιαυτόν, ἐπὶ ἓν ἔτος, Ἰλ. Τ. 32, Ὀδ. Δ. 495· ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐντὸς ἑνὸς ἔτους, τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν Δ. 86· ὡσαύτως, εἰς ὥρας I. 135, ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, ἢ κατὰ τὸ θέρος ἢ κατὰ τὸ μετόπωρον, Ξ. 384· ἡ εἰς ἐνιαυτὸν δαπάνη εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται, τὰ δι' ὁλόκληρον ἔτος ἔξοδα δαπανῶνται ἐντὸς μηνός, Ξεν. Οἰκ. 7. 36· εἰς ἑσπέραν ἥκειν, πρὸς ἑσπέραν, Ἀριστοφ. Πλ. 998· εἰς τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τρίτην ἁπλῶς, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἢ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 268B, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 27· ἥκειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 3, 25· ἐς τέλος, ἐπὶ τέλους, Ἡρόδ. 3. 40· ἐς καιρόν, ἐγκαίρως, εἰς κατάλληλον καιρόν, ὁ αὐτ. 4. 139· οὐκ ἐς ἀναβολάς, ἄνευ ἀναβολῆς, ὁ αὐτ. 8. 21, Εὐρ., κλ.: ἐς τόδε, «κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 317· ἐς ὕστερον ἢ εἰς τὸ ὕστερον Μ. 126, Θουκ. 2. 20· — οὕτω μετ' ἐπιρρ., ἐς αὔριον Ἰλ. Θ. 538, Πλάτ. Νόμ. 858B· ἐς περ ὀπίσω Ὀδ. Υ. 199· ἐς αὖθις ἢ ἐσαῦθις Θουκ. 4. 63· ἐς αὐτίκα Ἀριστοφ. Εἰρ. 367· εἰς ἔπειτα Σοφ. Αἴ. 35, Θουκ.· ἐς ὀψὲ ὁ αὐτ. 8. 23· εἰς ἅπαξ, ἴδε **εἰσάπαξ**· εἰς ἔτι, **εἰσέτι**, εἰς ὅτε, ἴδε **εἰσότε**, κτλ. **III.** πρὸς δήλωσιν ΜΕΤΡΟΥ ἢ ΟΡΙΟΥ καθόλου, χωρὶς ἀναφορᾶς τινος εἰς χρόνον. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο, «καίτοι πρότερον δίσκου βολῆς διάστημα ἀπολελειμμένος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 523· ἐς δραχμὴν Ἀττικὴν ἑκάστῳ πάσαις ταῖς ναυσὶ διέδωκε, ἀνὰ μίαν δραχμὴν ἑκάστῳ, κτλ., Θουκ. 8. 29· οὕτως, ἐς τὰ μάλιστα, εἰς μέγιστον βαθμόν, Ἡρόδ. 1. 20, κτλ.· ἐς τοσοῦτο ἀφικέσθαι, ἥκειν, κτλ., Θουκ., κλ.· ἐς ὃ ἐμεμίνηντο, ὅσον ἐδύναντο νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ὁ αὐτὸς 5. 66· ἐς τὸ ἔσχατον Ἡρόδ. 7. 229, κτλ. **2**) οὕτω συχνάκις μετ' ἀριθμητ., ἐς τριακάδας δέκα νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 339· ναῦς ἐς τὰς τετρακοσίας, διακοσίας, μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 400, κτλ., Θουκ. 1. 74, 100, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτικῆς τάξεως, **εἰς ἕνα**, **εἰς δύο**, **εἰς τέσσαρας**, εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον .. εἰς τέτταρας [ἄγειν] τὸν λόχον, εἰς δύο κατὰ βάθος, εἰς τέσσαρας κατὰ βάθος, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21, κτλ.· οὕτω μετ' ἐπιρρ., ἐς τρίς, ἢ ἐστρίς, τρίς, τρεῖς φοράς, Πινδ. Ο. 2. 124 Ἡρόδ. 1. 86·— ἀκολούθως, ἐπὶ στρογγύλων ἀριθμῶν, περίπου, Blomf. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 345, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10. **IV.** πρὸς δήλωσιν ΣΧΕΣΕΩΣ ἢ ΑΝΑΦΟΡΑΣ πρός τινα, ἁμαρτάνειν ἢ ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα Αἰσχύλ. Πρ. 945, κτλ.· ἁμάρτημα εἴς τινα, αἰτία εἴς τινα Ἰσοκρ. 178D, Θουκ. 1. 66· ὄνειδος ὀνειδίζειν ἔς τινα Σοφ. Φ. 522· ἔχθρα, φιλία ἔς τινα Ἡρόδ. 6. 65, Θουκ. 2. 9· λέγειν, γνώμην ἀποδεικνύναι ἐς .., Ἡρόδ. 1. 86., 4. 98. **2**) κατά τι, ὡς πρός τι, διά τι, πρῶτος εἰς εὐψυχίαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 326· σκώπτειν εἰς τὰ ῥάκια Ἀριστοφ. Εἰρ. 740, πρβλ. Ἱππ. 90· διαβάλλειν τινὰ εἴς τι Θουκ. 8. 88· αἰτία ἐπιφερομένη ἐς μαλακίαν ὁ αὐτ. 5. 75· μέμφεσθαι εἰς φιλίαν Ξεν. Ἀν. 2. 6, 30, πρβλ. Ἑλλ. 7. 4, 30·— συχνάκις ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. quod attinet ad.., εὐτυχεῖν ἐς τέκνα Εὐρ. Ὀρ. 542, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29D, 35A, κτλ.· ἐς τὰ ἄλλα Θουκ. 1. 1· εἰς ἅπαντα Σοφ. Τρ. 489· ἐς τὰ πάνθ' Αἰσχύλ. Πρ. 736· εἰς μὲν ταῦτα Πλάτ. Λύσ. 210A· τό γ' εἰς ἑαυτόν, τὸ εἰς ἐμὲ Σοφ. Ο. Τ. 706, Εὐρ. Ι. Τ. 691: — ὡσαύτως, ἐς ὀλίγους τὰς ἀρχὰς ποιεῖν Θουκ. 8. 53· ἐς πλέονας οἰκεῖν ὁ αὐτ. 2. 37·— ἐντεῦθεν αἱ φράσεις, τελεῖν ἐς Ἕλληνας, Βοιωτούς, ἄνδρας, κτλ., ἴδε **τελέω**. **3**) ἐπὶ τρόπου, εἰς τὸν αὐτὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 353D· εἰς χρώματα ζημιοῦσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 774B, πρβλ. Δημ. 610. 7· εἰς ἓν μέλος Θεόκρ. 18. 7· — συχνάκις περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπιρρ., ἐς κοινὸν = **κοινῶς**, Αἰσχύλ. Πρ. 844, Εὐμ. 408· ἐς τὸ πᾶν = **πάντως**, ὁ αὐτ. Ἀγ. 682· εἰς τάχος = **ταχέως**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 686· εἰς εὐτέλειαν = **εὐτελῶς**, ὁ αὐτ. Ὄρν. 805· ἐς τἀρχαῖον ὁ αὐτ. Νεφ. 593· εἰς καλὸν Σοφ. Ἠλ. 403, Πλάτ. Φαίδων 76A. **V.** ἐπὶ ΤΕΛΟΥΣ, ἔρχεσθαι, ἀποσκήπτειν, τελευτᾶν ἐς .., ἀπολήγειν εἰς .., Ἡρόδ. 1. 120., 3. 125, κτλ.· τί φειδόμεσθα τῶν λίθων μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; πρὸς τί λυπούμεθα τοὺς λίθους καὶ δὲν κάμνομεν τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐρυθρὸν ὡς φοινικοῦν ἱμάτιον; Ἀριστοφ. Ἀχ. 320· εἰς ἄνδρα τελευτᾶν, γενειᾶν Πλάτ. Θεαίτ. 173B, Θεόκρ. 14. 28· ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. ἄγειν εἰς γυναῖκα, λαμβάνειν ὡς σύζυγον, κτλ. **2**) χάριν σκοποῦ τινος, εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, «ἀγαθὴν εἰσενέγκασθαι γνώμην» (Σχόλ.), Ἰλ. I. 102· πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, «ὑπακούσεταί σοι πρός γε χρηστόν τι καὶ λυσιτελές» (Θ. Γαζῆς), Λ. 789· εἰς ἀγαθὰ μυθεῖσθαι Ψ. 305· ἐς πόλεμον θωρήξομαι Θ. 376, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 29, κτλ.· ἐς φόβον, πρὸς φόβον, ὅπως προξενήσῃ τις φόβον, Ἰλ. Ο. 310· ἐς ὑποδήματα, ἐς ζώνην δεδόσθαι Ἡρόδ. 2. 98: κόσμος ὁ εἰς ἑορτὰς Ξεν. Οἰκ. 9. 6· ἐπιτήδειος, εὐπρεπής, σύμφορος ἔς τι Ἡρόδ. 1. 115., 2. 116., 8. 60· εἰς κάλλος ζῆν, ζῆν πρὸς ἐπίδειξιν, Ξεν. Κύρ. 8. 1. 33, πρβλ. Ἀγησ. 9, 1.

Β. ΘΕΣΙΣ. Ἡ πρόθεσις **εἰς** ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς αὐτῆς δι' ἄλλων λέξεων, εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην Ἰλ. Θ. 115· τὸ περιεργότατον παράδειγμα εἶναι τὸ ἐν τοῖς Σόλωνος Ἀποσπ. 18· σπανίως δὲ (μόνον παρὰ ποιηταῖς) τίθεται μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένην πτῶσιν, Ἕκτορα δ' ὀτρύνησι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων Ἰλ. Ο. 59, Ὀδ. Γ. 137., Ο. 541, Σοφ. Ο. Κ. 127 (Λυρ.)· — προηγουμένου ἐπιρρ., αὔριον ἔς· τῆμος δὲ .. (κοινῶς· αὔριον, ἐς τῆμος δὲ ..) Ὀδ. Η. 318.

εἷς, μία, ἕν, (μίη μόνον παρὰ μεταγεν. Ἴωσι πεζοῖς)· γεν. **ἑνός, μιᾶς, ἑνός**: — Ἐπ. ἐκτεταμέν. **ἔεις** Ἡσ. Θ. 145, Ἀνθ. Π. 7. 341: — Δωρ. **ἧς**, Ρίνθων ἐν Ὀξ. Ἀν. 1. 171, 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 88: — Ἐπ. θηλ. **ἴα** Ἰλ. Ν. 354, γεν. **ἰῆς** Ἰλ. Π. 173, Ω. 496· δοτ. **ἰῇ** I. 319., Λ. 174, κτλ.· δοτ. οὐδετέρου (ἰῷ κίον ἤματι) ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ζ. 422. [Παρὰ κωμ. **οὐδὲ (μηδὲ) εἷς, οὐδὲ (μηδὲ) ἓν** τὸ πλεῖστον ἐν τέλει ἑξαποδίας ἄνευ ἐκθλίψεως, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 23, Ἀριστοφ. Βάτρ. 927, Πλ. 37. 138, κ. ἀλ.] (Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο πιθανῶς **ἕνς** (ὡς **ἐντὶ** ἀντὶ **εἰσί**, κτλ.), πρβλ. Λατ. unus, Παλαιὸν Λατ. oinos, Γοτθ. ains, Παλαιο-Σκανδιν. einn, Ἀγγλο-Σαξον. án. Τὸ θηλ. **μία** ὑποδηλοῖ ῥίζαν, πρβλ. **οἶος, μόνος**). **1**) ὡς ἀριθμητικόν, Ὅμ., κλ.· ἐπιτεταμ., εἷς, οἶος, μία οἴη, εἷς μόνος, μία μόνη, Ὁμηρ.· μία μούνη Ὀδ. Ψ. 227· εἷς μόνος Ἡρόδ. 1. 119, Ἀριστοφ. Πλ. 1053. κτλ.· βραδύτερον, εἷς καὶ μόνος, μόνον εἷς Διον. Ἁλ. 1. 74., 3. 64· εἷς ὢν Σοφ. Ο. Τ. 247. Εὐρ., κλ.: ἀντιτίθεται τῷ **πολύς**, μία τὰς πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1456, πρβλ. 1465, Χο. 299, κτλ. **2**) ἐμφατικῶς μετὰ ὑπερθ., εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Ἰλ. Μ. 243, κτλ.· ἰδίως ἐν Ἀττ. φράσεσιν, ὡς ἡ Λατ. unus omnium maxime, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον .. πόνον παρασχὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 327· πλείστας ἀνὴρ εἷς .. ἔγημε Σοφ. Τρ. 460· κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1380· ἕνα κριθέντ' ἄριστον ὁ αὐτ. Φ. 1344· οὕτω παρὰ πεζογράφοις ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἷς ἀνὴρ ἀπίκετο Ἡρόδ. 6. 127, πρβλ. Θουκ. 8. 68· Μυτιληναίους μάλιστα δὴ μίαν πόλιν ὁ αὐτ. 3. 40· πάντων εἷς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἴτιος κακῶν Δημ. 275. 15:—ὡσαύτως ἄνευ ὑπερθ., Ἐτεοκλέης ἂν εἷς ... ὑμνοῖθ' Αἰσχύλ. Θήβ. 6· ἢ παραλειπομένου τοῦ **εἷς**, πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἤθλησα Σοφ. Ο. Κ. 563· θανὼν .. κάλλιστ' ἀνὴρ Εὐρ. Ἑκ. 310· ἴδε Ἐλμσλ. ἐν Εὐριπ. Ἡρακλ. 8. γ) ἐν ἀντιθέσεσι γίνεται ἐμφατικὸν διὰ τοῦ ἄρθρου, **ὁ εἷς, ἡ μία** Ἰλ. Υ. 272, Ὀδ. Υ. 110, Πλάτ. Κρίτων 48A, Ἀριστ. Πολιτικ. 3, 16, 9, Θεόκρ. 6. 22. **δ**) μετ' ἀρνήσεως, εἷς οὐ-

δεὶς, nullus unus, Ἡρόδ. 1. 32, Θουκ.· οὐκ ἐν ἄλλῳ ἑνί γε χωρίῳ ὁ αὐτ. 1. 80· οὐχ εἷς. «ὄχι ἕνας», δηλ. πλείονες, Αἰσχύλ. Θήβ. 103, Εὐρ.· εἷς οὐ.., εἷς μὴ.., ἐμφατικῶς ἀντὶ **οὐδείς, μηδείς**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 549, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 12· καὶ ἔτι ἐμφατικώτερον, οὐδὲ εἷς, μηδὲ εἷς, ἴδε τὰς λέξ. **οὐδείς, μηδείς**. **ε)** εἷς ἕκαστος, ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, ἕκαστος χωριστά, Λατ. unus quisque, Ἡρόδ. 1. 123, Πλάτ. Πρωτ. 332C. κτλ.· αἴσθησις μία ἑνὸς (ἐνν. γένους) Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 3. 2, 5. **ζ)** συχνάκις μετὰ τῆς προθ. **κατά**, καθ' ἓν ἕκαστον, ἕκαστον χωριστά, ἓν πρὸς ἕν, Ἡρόδ. 1. 9, κτλ.· οὕτω, καθ' ἕνα, καθ' ἓν Πλάτ. Σοφ. 217A, κτλ.· καθ' ἕνα ἕκαστον ἡμῶν ἀποστερεῖν Δημ. 560· ἐν τέλ. μίαν μίαν = κατὰ μίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 201·— ἀλλὰ καθ' ἓν εἶναι, νὰ εἶναί τις ἡνωμένος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 16. **η)** μετ' ἄλλων προθέσεων, ἀλλά γε ἓν ἀνθ' ἑνός, ὅταν βάλῃ, ὅταν συγκρίνῃ τις τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, (ὁ Stallb. ἀκολουθῶν τῷ Στοβαίῳ γράφει ἀλλ' ἕν γε) Πλάτ. Πολ. 331B, Φίλ. 63C: — ἐπὶ μίαν ἑκάστην ῥάβδον τιθέντες θεσπίζουσι, ἐπὶ μίαν ἑκάστην χωριστά, Ἡρόδ. 4. 67· ἐπὶ ἑνὸς Πλάτ. Θεαίτ. 157A· ἓν ἐφ' ἑνὶ ὁ αὐτ. Σοφ. 229B, Νόμ. 758B:— ἓν πρὸς ἕν, ἐπὶ συγκρίσεων, Ἡρόδ. 4. 50, Πλάτ. Νόμ. 647B· εἷς πρὸς ἕνα Δημ. 557. 27·— παρ' ἕνα ἐναλλάξ, Λουκ. π. Ὀρχ. 12: — εἰς ἓν συνάγειν, κτλ., Λατ. in unum, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄγειν, συγκρούειν, Εὐρ. Ὀρ. 1640· εἰς ἓν μοίρας ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1172· ἐς μίαν βουλεύειν Ἰλ. Β. 379· πλῆρες, ἐς μίαν βουλὴν Θουκ. 5. 111· εἰς μίαν νοεῖν Αἰλ. π. Ζ. 5. 6· ὡσαύτως, μίαν (ἐνν. δίκην) δικάζειν Ἀριστοφ. Σφ. 595.

2) εἷς καὶ ὁ αὐτός, Λατ. unus et idem, ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχὰν Περικτυόνη Πυθαγορεία παρὰ Στοβ. 7. 3· ὁ αὐτὸς καὶ εἷς Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 9· οὕτως, εἷς καὶ ὅμοιος Πλάτ. Φαῖδρ. 271A: μετὰ δοτ. ποῦ δ' ὅς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματρὸς πολυπόνῳ μοίρᾳ Εὐρ. Φοίν. 156, Πλούτ. 2. 1089A. **3)** ἐν ἀντιθέσει, εἷς μέν, εἷς δὲ.., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, 5, Πολιτικ. 3. 15, 2, κτλ.· προσέτι, ὁ μὲν.., εἷς δὲ.., εἷς δ' αὖ.., Ὀδ. Ε. 421 κέξ., πρβλ. Πλάτ. Πολ. 369D· εἷς μὲν.., ἕτερος δὲ.., Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 23. **4)** ἀορίστως, εἷς τις, κάποιος, Λατ. unus aliquis, Σοφ. Ο.Τ. 118, Πλάτ., κλ.· σπανίως τις εἷς, ὡς: λέγει τις εἷς Σοφ. Ἀντ. 269· εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος, εἷς ἕκαστος ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν συντρόφων του ὡς ἐκτελέσας τὸ ἔργον, αὐτόθι 262· εἷς ὁστισοῦν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 3, ἐν τέλει· εἷς ὁ πρῶτος, Γερμ. der erste der beste, Ἰσαῖος 72. 28· ἑνὶ τῷ πρώτῳ Δημ. 11. 20, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 61· — ἀκολούθως, μόνον (πρβλ. unus paterfamilias Κικ., faber unus Ὁράτ.), πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ Εὐρ. Βάκχ. 917, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1292, πρβλ. Θουκ. 4. 50, Πλάτ. Νόμ. 855D, καὶ συχνὸν παρὰ τοῖς Ἑβδ., καὶ τῷ Πλουτάρχῳ. **5)** οὐδ' εἷς οὐδὲ δύο, οὐχὶ μόνον εἷς ἢ δύο, Δημ. 848. 11· πρβλ. **τις** ἀόριστ. I. 15: παροιμ., εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ, «ἕνας κανένας», Παροιμιογρ. **6)** πληθ. **ἕνα**, μονάδες, οὕτως γὰρ λέγομεν ἓν ἢ πολλά, ὥσπερ εἴ τις εἴποι ἓν καὶ ἕνα ἢ λευκὸν καὶ λευκὰ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 9. 6, 4., 12. 8, 5, Φυσ. 3. 7, 2. Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 51, 119, 144, 146, 150 κ. ἀλλ.

εἶσα, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἕζω** I.

εἰσάγᾱν, ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἄγαν**, Βυζ., ἀλλὰ καὶ διῃρημένως **εἰς ἄγαν**. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 140.

εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, ὁ εἰσαγγέλλων, θεράπων ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ εἰσαγγέλλων εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰσάγων τοὺς προσερχομένους, Ἡρόδ. 3. 84, Διόδ. 16. 47, Πλουτ. Ἀλέξ. 46, κλ.· πρβλ. Philol. Mus. 1. 373 κέξ. **II.** «ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής» Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. σ. 626.

εἰσαγγελία, ἡ, ἀγγελία, ἄγγελμα, Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες τὴν μὲν Σπάρτην ἔσωσαν Πολύβ. 9. 9, 7. **II.** ἐν Ἀθήναις, δημοσία κατηγορία ἢ καταγγελία εἰσαγομένη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν βουλὴν τῶν πεντακοσίων, ἢ (ἐνίοτε) εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἂν ἡ καταγγελία ἐγίνετο δεκτὴ (ἐδέξαντο τὴν εἰσ.), συνήθως παρέπεμπον αὐτὴν εἰς Ἡλιαστικόν τι δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους, ὁρίζοντες ἐνίοτε καὶ συνηγόρους ὅπως διεξαγάγωσιν αὐτήν. Ἐνίοτε ἡ ἐκκλησία ἀπετέλει αὐτὴ τὸ δικαστήριον ὅπως ἀκούσῃ τὴν κατηγορίαν, ὡς ἐν τῇ δίκῃ τῶν στρατηγῶν μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7·—ὁ Ὑπερείδ., ὑπὲρ Εὐξεν. 22 κέξ., ἀναφέρει νόμον εἰσαγγελτικόν, ἐπιτρέποντα εἰσαγγελίαν (α) «ἐάν τις τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καταλύῃ.. ἢ συνίῃ ποι ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου», (β) «ἢ ἐάν τις πόλιν τινὰ προδῷ ἢ ναῦς ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν στρατιάν», (γ) «ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων»·—ὁ Ἁρπ. (ἐν λέξει) λέγει ὅτι ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ εἰσαγγελία «ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι καθ' οὓς εἰσάξουσιν»·—ὅρα Ἀνδοκ. 6. 40, Λυσ. 185. 22, Ἰσοκρ. 185C· εἰσαγγελίαν δέδωκας ὑπέρ τινος Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10· εἰσαγγελία ἐδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ Ἀριστάρχου Δημ. 554. 11· εἰσ. εἰσαγγέλλειν Ἀριστ. Ἀποσπ. 378. 394. **2)** «ἑτέρα δὲ εἰσαγγελία λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν. αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ ε' μέρος τῶν ψήφων» Ἁρποκρ. ἐν λέξει.—«Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος καὶ κατὰ τῶν μὴ προσηκόντως τῇ ἐπικλήρῳ συνοικούντω. γίνεσθαι τὰς εἰσαγγελίας λέγει» Πολυδ. Η', 53, Δημ. 980. 4, Ἰσαῖ. 42. 27·—«ἄλλη δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν· εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητοῦ ἀδικηθείη, ἐξῆν τοῦτον εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστάς, καὶ ἁλοὺς ἠτιμοῦτο» Ἁρποκρ. ἐν λέξει, περὶ τὸ τέλος. Ἴδε Φωτιάδου «Συμβολ. εἰς τὸ Ἀττ. Δίκαιον» ἐν Ἀθηνᾶς τ. 11, σ. 89.

εἰσαγγέλλω, μέλλ. **-ελῶ**, εἰσέρχομαι καὶ ἀναγγέλλω τινά τινι (πρβλ. **εἰσαγγελεύς**), τοῦτο ἦτο ἔργον τοῦ πυλωροῦ ἢ θυρωροῦ, Ἡρόδ. 3. 118, Εὐρ. Βάκχ. 173, Λυσ. 93. 32, κτλ.· πρός τινα Ξεν. Κύρ. 8. 3, 20· εἰσαγγελθεὶς εἰς τὸν ἄρχοντα Ἰσαῖος 44. 16· ὁ εἰσαγγείλας Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5. **2)** ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ τι, τὰ ἐσαγγελλόμενα Θουκ. 6. 41· ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, εἰσ. πολλὰς διαφορὰς Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1. 8, πρβλ. π. Ἐνυπν. 3. 7:—Παθ., ἐσαγγελθέντων ὅτι.., Θουκ. 1. 116, πρβλ. 3. 3., 6. 52. **II.** ἐν τῇ τεχνικῇ σημασίᾳ τῆς λέξ. **εἰσαγγελία**, καταγγέλλω τινὰ περί τινος, κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριστίωνος περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλὴν Ἀντιφῶν 14. 5. 27, πρβλ. Ἀνδοκ. 6. 6, Δημ. 229. 21., 481. 4· τινὰ τῇ βουλῇ Ἀνδοκ. 22. 25· τινὰ ἐν τῷ δήμῳ περί τινος παρὰ τῷ αὐτῷ 3. 7· τινὰ πρὸς τοὺς ἄρχοντας Πλάτ. Νόμ. 763E· τινὰ εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ τυραννίδος αἰτίᾳ Διον. Ἁλ. 8. 77· μετ' ἀπαρ., εἰσ. τινὰ δημηγορεῖν Λυσ. 116. 17:—Παθ., καταγγέλλομαι, ἐνάγομαι, Δημ. 310. 17, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 18.

εἰσάγγελσις, εως, ἡ, τὸ εἰσαγγέλλειν, ἀγγελία, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσάγγελσις Πλάτ. Ὅροι 414C.

εἰσαγγελτικός, ή, όν, ὁ περὶ εἰσαγγελίας, κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον Δημ. 720. 18· τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 20, 49 (III, 3, κτλ.).

εἰσαγείρω, συνάγω, συναθροίζω εἴς τι μέρος, ἐς δ' ἐρέτας.. ἀγείρομεν (ἐνν. ἐς τὴν ναῦν) Ἰλ. Α. 142, Ὀδ. Π. 349.—Μέσ., νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν, «νεωστὶ δὲ συνῆξε καὶ ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζῆς), ἢ κατ' ἄλλους, νέον συνήθροισε θάρρος, Ἰλ. Ο. 240, πρβλ. Φ. 417· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασίας, θοῶς δ' ἐσαγείρετο λαὸς [εἰς τὰς ναῦς], «συνηθροίσθη» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 248.

εἰσάγω [ᾰ], μέλλ. **-ξω**· πρκμ. **-αγήοχα** Φίλιππ. παρὰ Δημ. 238. 28:— ὁδηγῶ εἰς, ἢ ἐντὸς εἰς τὴν κατοικίαν τινός, εἰσάγω, ὁδηγῶ, μετὰ διπλῆς αἰτιατ., αὐτοὺς εἰσῆγον θεῖον δόμον Ὀδ. Δ. 43· πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους, ἤγαγεν εἰς τὴν Κρήτην, Γ. 191· ὡσαύτως, ἄγειν τινὰ εἰς, ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον ἀλίας (τὰς παρθένους), ἦγον ἀθρόας τὰς παρθένους εἰς μέρος τι, Ἡρόδ. 1. 196, κτλ.· καὶ μετὰ δοτ., τινὰ δόμοις Εὐρ. Ἄλκ. 1112· εἰσάγειν ψυχαῖς χάριν ὁ αὐτ. Ἱππ. 526· ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ = ὅταν καιρὸς ᾖ σε εἰσιέναι, Σοφ. Ἠλ. 39· νὺξ εἰσ. φόβον ὁ αὐτ. Τρ. 29:—Μέσ., εἰσδέχομαι στρατὸν εἴς τινα πόλιν, τὸν δὲ πεζὸν οἱ Τήϊοι τὸ πρῶτον οὐκ ἐσδεχόμενοι, ὡς ἔφυγον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐσηγάγοντο Θουκ. 8. 16, 108· ὡσαύτως παραλαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ, εἰσάγω αὐτὸν εἰς σύνδεσμον ἢ συνωμοσίαν, Ὀτάνης ἐσάγεται Ἰνταφέρνεα Ἡρόδ. 3. 70. **2)** ἐσάγειν ἢ ἐσάγεσθαι γυναῖκα, εἰσάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου, λαμβάνω γυναῖκα ὡς σύζυγόν μου, Λατ. ducere uxorem, Ἡρόδ. 5. 39, 40., 6. 63. **3)** κομίζω εἰς τὴν πατρίδα μου ξένα ἐμπορεύματα, ὁ αὐτ. 3. 6· σῖτον Θουκ. 4. 26· οἶνον Ἀθήναζε Δημ. 935. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σῖτα ἐσάγεσθαι Ἡρόδ. 5. 34· εἰσάγεσθαι καὶ ἐξάγεσθαι Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2, 3, Δημ. 276. 5:—Παθ., εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα, δηλ. ἐμπορεύματα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 7. **4)** εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτερας, εἰς τοὺς δημότας, ἐγγράφειν, συγκαταλέγειν, συγκαταριθμεῖν μεταξὺ τῶν συμφυλετῶν, τῶν συνδημοτῶν, Λυσ. 183. 10, Ἰσαῖος 45. 22, Δημ. 1315. 20· εἰσ. τινὰς εἰς τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 5·— ἰατρὸν εἰσάγειν τινί, καλεῖν ἰατρὸν ὅπως ἴδῃ τινά, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 3, Δημ. 1159. 20· ἀλλὰ κατὰ μέσ. τύπον, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦ ἀσθενοῦντος, εἰσάγεσθαι ἄλλους ἰατροὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 8. **5)** εἰσάγω νέα ἤθη ἢ ἔθιμα, Ἡρόδ. 2. 49· τελετὰς πονηρὰς Εὐρ. Βάκχ. 260· σόφισμα ὁ αὐτ. Φοίν. 1408· τὴν πολεμικὴν ἕξιν Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 1· εἰσαγαγεῖν τὰ εἴδη, τὴν περὶ ἰδεῶν διδασκαλίαν, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 1· αὐλὸν εἰς τὸν πόλεμον Πολύβ. 4. 20, 6. **6)** δούλιον εἰσᾶγον αἶσαν, ἀντὶ δ. ἄγον εἰς αἶσαν, Αἰσχύλ. Χο. 77. **II.** εἰσάγω, παρουσιάζω, ἰδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ δ' ἀνεῖπεν, εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορὸν Ἀριστοφ. Ἀχ. 11, Πλάτ. Πολ. 381D, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐπὶ ῥήτορος, εἰσ. σεαυτὸν ποῖόν τινα Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10. **2)** ὡς πολιτ. ὅρος, εἰσάγειν τι εἰς τὴν βουλήν, φέρειν τι ἐνώπιον τῆς βουλῆς, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 5, κτλ. **3)** ὡς δικανικὸς ὅρος, εἰσάγειν δίκην ἢ γραφήν, εἰσάγειν ὑπόθεσίν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, — ὅπερ κατὰ μίαν ἔννοιαν ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ διώκοντος, litem intendere, (Αἰσχύλ. Εὐμ. 580. 582 πρβλ. Δημ. 703. 6)· κατ' ἄλλην δὲ ὑπὸ τοῦ εἰσαγωγέως

(ἴδε **εἰσαγωγεύς** II), dare judicium, (Ἀντιφῶν 146. 16, κτλ.· οἱ δὲ θεσμοθέται εἰσαγέτωσαν εἰς τὴν Ἡλιαίαν Νόμος παρὰ Δημ. 529. 19· ἴδε ἐπὶ πᾶσιν 910. 10 κἑξ.). **6**) εἰσάγειν τινά, ἐπὶ τῶν λογιστῶν «οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται.., ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες» Ἁρποκρ., εἶτα παρών, ὅτε με εἰσῆγον οἱ λογισταί, οὐ κατηγόρεις; Δημ. 266, 8, ἴδε τὴν λέξιν **εὔθυνα** II: — ὡσαύτως, ἁπλῶς, ἄγω τινὰ εἰς τοὺς δικαστάς. ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ καὶ κατηγορεῖς Πλάτ. Ἀπολ. 24D· οὐδέν σοι μεμέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις 25C, κ. ἀλλ.· πλῆρες, εἰσ. εἰς δικαστήριον αὐτόθι 29A, Γοργ. 521C· εἰς τὸ δ. ὁ αὐτ. Νόμ. 910D, κ. ἀλλ. **III**. παρ' Ἐκκλ., **οἱ εἰσαγόμενοι** εἶναι οἱ κατηχούμενοι.

εἰσᾰγωγεύς, έως, ὁ, ὁ εἰσάγων, Πλάτ. Νόμ. 765A. **II**. ἐν Ἀθήναις, εἰσαγωγεῖς ἐκαλοῦντο κατώτεροί τινες ἄρχοντες ἀκούοντες παράπονα ὑπαγόμενα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν των καὶ εἰσάγοντες τὰς ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 976. 15 κἑξ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 414. Κατὰ Πολυδ. (Η', 93) «εἰσαγωγεῖς ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσῆγον πρὸς τοὺς δικαστάς», — κατὰ δὲ τὰ Α. Β. (σ. 246, 14) «εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἑκάστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἳ εἰσῆγον αὐτοῖς τὰς δίκας».

εἰσᾰγωγή, ἡ, ἡ ἐγγραφὴ τῶν εἰσποιητῶν εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν, Ἰσαῖος 80. 11. **2**) εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐξαγωγή**, Πλάτ. Νόμ. 847D, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 11. **II**. ὡς δικανικὸς ὅρος, τὸ εἰσάγειν ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, «ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων» Ἡσύχ., (ἴδε **εἰσάγω** II. 3), Πλάτ. Νόμ. 855D, πρβλ. Ἰσαῖον 47. 32. **III** ἐν τῇ ῥητορικῇ, στοιχειώδης πραγματεία, εἰσαγωγή, Πλούτ. 3. 43F, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

εἰσᾰγωγικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ὡρισμένος διὰ τὴν εἰσαγωγήν, εἰσαγωγικὰ τέλη, οἱ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων φόροι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **ἐξαγωγικά**, Στράβων 798. **II**. εἰσαγωγικός, στοιχειώδης, Ἐκκλ.

εἰσᾰγώγιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ εἰσαγάγῃ, ἢ οὗ ἡ εἰσαγωγὴ ἐπιτρέπεται, ἀντίθετον τῷ **ἐξαγώγιμος**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 11· τὰ εἰσαγώγιμα ὁ αὐτ. Πολ. 3. 9, 7· τέχνη εἰσαγώγιμος, ἣν πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ τις, ξένη, Πλάτ. Νόμ. 847D· σωτηρίαν .. εἰσ. λαβεῖν, εἰσαγομένην, μὴ ἐνυπάρχουσαν, Εὐρ. Ἀποσπ. 974· εἰσαγ. πόλεις, ἐπὶ ἀποικιῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς αὐτόχθονας τῶν Ἀθηνῶν, αὐτόθι 362. 10. **II**. ὡς δικανικὸς ὅρος ἐπὶ ἀγωγῆς δυναμένης νὰ εἰσαχθῇ εἰς δικαστήριον, μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην Δημ. 893. 16., 934. 12, πρβλ. Λυσ. 167. 1, Δείναρχ. 96. 7· ἃ (χρήματα) μὴ καταπλεῖν ὅλως οὗτος δεῦρ' ἔπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα (δηλ. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγώγιμον) τούτῳ ψηφίσαισθε; Δημ. 888. 19· ἴδε **διαμαρτυρία, παραγραφή**.

εἰσαγώγιον, τό, προσφορὰ ἢ θυσία ἐπὶ εἰσαγωγῇ, Ἐπιγρ. Κῶ, 366. 13.

εἰσαγωγός, ὁ, = **εἰσαγωγεύς**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2932.

εἰσαεί, ἀντὶ **εἰς ἀεί**, εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰς αἰῶνα, Αἰσχύλ. Πρ. 732, Σοφ. Αἴ. 570 [μετὰ ᾰ]· **ἐσᾱεὶ** Αἰσχύλ. Εὐμ. 836.

εἰσαείρομαι, μέσ., εἰσδέχομαι, Θέογν. 976.

εἰσαθρέω, βλέπω, θεῶμαι, παρατηρῶ, διακρίνω, εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον, «εἴ που θεάσαιτο Ἀλέξανδρον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 450, πρβλ. Θεόκρ. 25. 215· εἰκόνα τήνδ' ἐσάθρει Συλλ. Ἐπιγρ. 2592· ἀστέρας εἰσαθρεῖς Πλάτ. Ἐλεγ. 14 (Bgk.): — μεταφ., ἱστορίην ἐσαθρήσας Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 380. — Ποιητ. ῥῆμα.

εἰσαίρω, φέρω, κομίζω ἐντός, χὴ τράπεζα εἰσήρετο Ἀριστοφ. Βάτρ. 518.

εἰσᾱΐσσω, συνῃρ. **-ᾴσσω**, Ἀττ. **-ᾴττω**, εἰσορμῶ, εἰσπηδῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 543.

εἴσαιτο, εὐκτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ***εἴδω**, Ἰλ. Β. 215.

εἰσαΐω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **εἰσακούω**, ἀκούω, ἀκροῶμαι, μετὰ γεν., Θεόκρ. 7. 88, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 764· μετ' αἰτ., Ἀνθ. Π. 9. 180, Καλλ. εἰς Δία 54.

εἰσακοή, ἡ, τὸ εἰσακούειν, ἀκροᾶσθαι, Συμεὼν ὄνομα μαθήσεως καὶ διδασκαλίας ἐστίν· εἰσακοὴ γὰρ ἑρμηνεύεται Φίλων 1. 593.

εἰσᾰκοντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ῥίπτω ἀκόντια ἐναντίον τινός, περιστάντες τὸ θηρίον κύκλῳ ἐσηκόντιζον Ἡρόδ. 1. 43., 9. 49· εἰς τὰ γυμνὰ Θουκ. 3. 23· μετ' αἰτ., τὴν πύρπνοον χίμαιραν εἰσηκοντικὼς Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 10. **2**) ἀπολ. ἐξορμῶ, ἀναπηδῶ, ἐπὶ αἵματος, Εὐρ. Ἑλ. 1588.

εἰσᾰκούω, μέλλ. **-σομαι**, ἀκούω, δίδω προσοχὴν εἴς τινα, ὡς ἔφατ'.. οὐδ' ἐσάκουε .. Ὀδυσσεὺς Ἰλ. Θ. 97· μετ' αἰτ., φωνὴν ἐσάκουσαν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 284, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Σοφ. Αἴ. 789, Εὐρ. Ι. Α. 1368, κτλ. **2**) παρὰ ποιηταῖς, ἁπλῶς ἀκούω, τούτου λέγοντος εἰσήκουσ' ἐγώ, ὡς .., Σοφ. Τρ. 351· καὶ τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν; ὁ αὐτ. Ἠλ. 884, πρβλ. Αἴ. 318· ζῶντ' εἰσακούσας παῖδα Εὐρ. Ἠλ. 416. **II**. μετὰ δοτ. προσ., ἀκούω, δίδω προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, Τόμυρις δέ, ὡς ὁ Κῦρος οὐκ ἐσήκουσε, συλλέξασα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 214, κτλ.· ἐσακ. τινί τι, εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 9. 60· ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 133, κ. ἀλλ. **III**. τὸ παθ. ἐπὶ αὐστηρῶς παθ. σημασίας, ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω Ἀριστ. Προβλ. 37.

εἰσακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον (ἴδε **εἰσάγω** II. 3), Ἀριστοφ. Σφ. 840, Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 10.

εἰσᾰλείφω, ἀλείφω ἐντός, Ἱππ. 566. 14.

εἰσάλλομαι: μέλλ. **εἰσᾰλοῦμαι** ἀόρ. β' (μετὰ τύπου παθ. ὑπερσυντ.) **ἐσᾶλτο**· ἀποθ.: — εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Ἰλ. Μ. 438· πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο Ν. 679, πρβλ. Μ. 466, Πινδ. Ο. 8. 50· βραδύτερον, ἐσάλλ. ἐς τὸ πῦρ Ἡρόδ. 2. 66· εἰσήλατο εἰς τὰ τείχη δι. γρ. ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 4, 4, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 695· ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες εἰσάλλεσθε Εὔβουλος ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτον 1130· ἐπὶ κρατί μοι πότμος εἰσήλατο Σοφ. Ἀντ. 1345· πρβλ. **ἐνάλλομαι**.

εἰσᾰμείβω, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 558.

εἰσάμην, Ἐπ. ἀόρ. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι), ὃ ἴδε, Ἰλ. **II**. Ἐπ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ***εἴδω** (ἴδε σημασ. II). **III**. **εἱσάμην**, μετὰ δασέος πνεύματος, μέσ. ἀόρ. τοῦ **ἵζω**, ἴδε **ἵζω** I.

εἰσαναβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**, ἀνέρχομαι εἰς, ἀναβαίνω εἰς, ἢ εἰσέρχομαι εἰς, Ἴλιον εἰσανέβησαν Ἰλ. Ζ. 74· εἰσαναβᾶσ' ὑπερῷα Ὀδ. Π. 449· ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα Τ. 602· οὕτω, λέχος, ἀκτὴν εἰσαναβαίνειν Ἰλ. Θ. 291., Ω. 97· ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος (τὸ δὲ αἶπος προσετέθηκεν ὁ Arndt, παραβάλλων τὸ αἰπὺν ὄλεθρον) Σοφ. Ο. Τ. 876· ἀλλ' ἴδε ἔκδ. Jebb, ὅστις παραδέχεται τὴν διόρθ. τοῦ Wolff: ἀκρότατα *γεῖσ' ἀναβᾶσ'.

εἰσᾰναγκάζω: μέλλ. **-άσω**, ἀναγκάζω τι νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕτερον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814. **2**) = τῷ ἁπλῷ **ἀναγκάζω**, τινὰ Αἰσχύλ. Πρ. 290· μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Τίμ. 49A.

εἰσανάγω: μέλλ. **-ξω**, ἄγω εἰς, εἴρερον εἰσανάγουσιν, ἄγουσιν εἰς δουλείαν, Ὀδ. Θ. 529· ψυχὴν οὐρανὸν εἰσ. Ἀνθ. Πλαν. 201· τινὰ πρός τινα Πολύβ. 1. 82, 2.

εἰσανᾱλίσκω, δαπανῶ εἴς τι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 10.

εἰσανδρόω, γεμίζω μὲ ἄνδρας, εἰσόκε Λῆμνον παισὶν ἐσανδρώσῃ, «ἀνδρῶν πληρώσῃ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 874.

εἰσανεῖδον, εἶδον πρός, οὐρανὸν εἰσανιδὼν Ἰλ. Π. 232, πρβλ. Ω. 307.

εἰσᾰνειμι, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἠέλιος .. οὐρανὸν εἰσανιὼν Ἰλ. Η. 423, Ἡσ. Θ. 761.

εἰσανέχω, μέλλ. **-έξω**, ἀμετάβ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω, μετὰ γεν., χθονὸς εἰσανέχουσαν ἀκτήν, «ἐξέχουσαν καὶ ἐπηρμένην ... ἢ ἀνατεταμένην πλαγίαν ἰδόντες» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1360, πρβλ. 4. 291· μετ' αἰτ., πέλαγος εἰσανέχειν γαῖαν αὐτόθι 1578, Ἠώς.

εἰσανορούω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, οὐρανὸν εἰσανόρουσεν Κόϊντ. Σμ. 2. 658.

εἰσάντα ἢ **εἴσαντα**, ἐπίρρ. κατὰ πρόσωπον, ἔγνω ἐσάντα ἰδὼν Ἰλ. Ρ. 334· οὐδ' ἑὸν υἱὸν ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν Ὀδ. Λ. 143· εἰσάντα ἰδέσθαι Ε. 217· εἴσαντ' ἂν μόλοι Βακχυλ. V. 110 (ἔκδ. Kenyon), κατὰ Βλάσσιον εἰσάνταν (εἰσάντ' ἂν) μόλοι.

εἰσαντλέω, ἀντλῶ τι εἴς τι, γεμίζω τι, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 416B.

εἰσάπαν, πιθανῶς ἀναγνωστέον διῃρημένως, **εἰς ἅπαν**.

εἰσάπαξ, ἀντὶ τοῦ **εἰς ἅπαξ**, ἅπαξ διὰ παντός, ἐφάπαξ, Ἡρόδ. 6. 125, Αἰσχύλ. Πρ. 750, Θουκ. 5. 85, κτλ.

εἰσαποβαίνω, ἀποβαίνω ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο, μετ' αἰτ., ἐκ δὲ τόθεν Ροδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 625.

εἰσαποκλείω, ἀποκλείω εἰς, Σεβῆρος Σοφιστ. ἐν Rhett. Select. Galei σ. 229.

εἰσαποστέλλω: μέλλ. **-ελῶ**, ἀποστέλλω εἰς.. Ἀντων. Λιβερ. 41.

εἰσᾰράσσω: Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**: — ἀναγκάζω τι νὰ συγκρουσθῇ, οἱ δὲ Σκύθαι ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, τρέψαντες τὸ ἱππικὸν τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον τοῦ πεζικοῦ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 128· ἐσαράξαντες σφέας ἐς τὰς νέας, διώξαντες αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς, ὁ αὐτ. 5. 116· τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς ἐσήραξαν Δίων Κάσ. 42. 40· τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσήραξε ὁ αὐτ. 51. 26.

εἰσαρπάζω, ἁρπάζω τινὰ ἔξωθεν καὶ φέρω αὐτὸν διὰ τῆς βίας ἐντός, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ Λυσ. 94. 16., 97. 25.

εἰσαρτίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐναρμόζομαι, εἶναι δὲ μέγεθος ὥστε ἐσαρτίζειν ἐς τὸν μυκτῆρα Ἱππ. π. νούσων τὸ Β', 471. 48.

εἰσᾴττω, Ἀττ. ἀντὶ **εἰσαΐσσω**, ὃ ἴδε.

εἰσαυγάζω, εἰσβλέπω, προσβλέπω, θεωρῶ, Ἀνθ. Π. 5. 106.

εἰσαῦθις, ἀντὶ **εἰς αὖθις**, μετὰ ταῦτα, ἄλλην φοράν, Πλάτ. Πρωτ. 357B, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **αὐτίκα**, ὁ δ' αὐτίκ' ἡδύς .. εἰσαῦθις ἔβλαψ' Εὐρ. Ἱκ. 415· οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' εἰσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν αὐτόθι 551· εἰσ. ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλ-

λεσθαι, ἀναβάλλεσθαι εἰς ἄλλην περίστασιν, Πλάτ. Συμπ. 174Ε, Φαῖδρ. 254D.

εἰσαύριον, ἀντὶ τοῦ **εἰς αὔριον**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 661.

εἰσαυτίκα, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **αὐτίκα**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 367· ἐν Θουκ. 5. 16, **ἐς τὸ αὐτίκα**.

εἰσαῦτις, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **εἰσαῦθις**.

εἰσάφασμα, τό, ἁφή, πιάσιμον, «εἰσαφάσματα· εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι. ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Λυομένῳ» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 199).

εἰσαφάσσω, ψηλαφῶ ἐντός, ἐσαφάσσειν τὸν δάκτυλον, ψηλαφᾶν θέτων τὸν δάκτυλον ἐντός, Ἱππ. 566. 50., 577. 24· ἀλλὰ καὶ ἐσ. τῷ δακτύλῳ ὁ αὐτ. 577. 32., 578. 11· πρβλ. **παραφάσσω**.

εἰσαφίημι, μέλλ. -**ήσω**, ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ, προσδέχομαι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14, Στράβων 707.

εἰσαφικάνω [ᾰ] = τῷ ἑπομ., μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν Ὀδ. Χ. 99· δόμον Ἡσ. Ἀσπ. 45.

εἰσαφικνέομαι, Ἰων. **ἐσαπικνέομαι**: μέλλ. -**ίξομαι**, ἀποθ., φθάνω εἰς, μετ' αἰτ., Ἴλιον εἰσαφικέσθαι Ἰλ. Χ. 17· συβώτην εἰσαφικέσθαι, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν χοιροβοσκόν, Ὀδ. Ν. 404, Ο. 38· οὕτω παρ' Ἀττ., Σειρῆνας εἰσαφικόμην Σοφ. Ἀποσπ. 407· Ἑλλάδα Εὐρ. Ἀνδρ. 13· καταγώγια Ξεν. Πόροι 3. 12· ὡσαύτως, ὥς τινα εἰσαφ. Ἰσοκρ. 49Ε· ἐσαπ. ἐς τόπον Ἡρόδ. 1. 2· καὶ μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. 1. 1., 9. 100· ἀπολ., ἀφικνοῦμαι, φθάνω, ὁ αὐτ. 9.101, καὶ Ἀττ.

εἰσαφύσσω, ἀντλῶ, λαμβάνω, ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο, ὑδρεύσαντο, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1692.

εἰσβαίνω: μέλλ. -**βήσομαι**, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον Ὀδ. Ι. 103, κτλ.· ὡσαύτως, ἐσβ. ἐς ναῦν Ἡρόδ. 3. 41· καὶ μετ' αἰτ., εἰσβ. σκάφος Εὐρ. Τρῳ. 681 (πρβλ. **ἐμβαίνω**). **2**) καθόλου, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσβ. Σοφ. Ἀντ. 1205· δόμους Εὐρ. Μήδ. 41, 380, κ. ἀλλ.· τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά, εἰς τοιαῦτα καὶ ἐγὼ ὑπέπεσον κακά, Σοφ. Ο. Κ. 997· ἄτης ἄβυσσον πέλαγος Αἰσχύλ. Ἱκ. 470· καὶ τἀνάπαλιν, ἐμοὶ γὰρ οἶκτος .. εἰσέβη Σοφ. Τρ. 298. **3**) ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσάγομαι ἔξωθεν, εἰσέβαινον ἰσχάδες Ἄλεξις ἐν «Κυβερνήτῃ» 2. **II**. Μεταβατ. ἐν τῷ ἀόρ. α' -**έβησα**, ἐνεβίβασα, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ (ἐνν. ἐς νῆα) Ἰλ. Α. 310· πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 1055, Βάκχ. 466.

εἰσβάλλω: μέλλ. -**βαλῶ**, ῥίπτω εἰς, ἄνδρα εἰς ἕρκη Σοφ. Αἴ. 60· εἰς πῆμα Αἰσχύλ. Πρ. 1075· φάρμακα εἰς φρέατα Θουκ. 2. 48· ἐσβ. στρατιὰν ἐς Μίλητον, ῥίπτω στρατὸν εἰς τὴν χώραν τῶν Μιλησίων, Ἡρόδ. 1. 14· ἐσβ. ὗας ἐς τὰς ἀρούρας ὁ αὐτ. 2. 14, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 79· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτιατ., βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, ἐδιώκομεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 261:—Μέσ., βάλλω εἰς τὸ πλοῖόν μου, εἰς τὴν ναῦν Ἡρόδ. 1. 1., 6. 95· ἀπολ., Θουκ. 8. 31. **II**. εἰσβ. στρατιὰν εἰς .., περὶ εἰσβολῆς, Ἡρόδ. 1. 17· ἀλλὰ συνήθως ἄνευ τοῦ στρατιάν, κάμνω εἰσβολὴν εἰς, εἰς χώραν Ἡρόδ. 1. 15, 16, Ἀριστοφ. Ἀχ. 762, Θουκ. 2. 47, κτλ.· εἰσβάλλειν εἰς τοὺς ὁπλίτας, ἐπιπίπτειν κατ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. 6. 70· πρὸς πόλιν εἰσβάλλειν ὁ αὐτ. 4. 25· ἐπὶ πυρετοῦ, προσβάλλω τινά, Ἀρεταῖος Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1: — ὡσαύτως ἁπλῶς, εἰσέρχομαί που, εἰς τόπον Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 7, 1: — ποιητ. μετ' αἰτιατ., χῶρον εἰσ Εὐρ. Ἱππ. 1198: λέπας ὁ αὐτ. Βάκχ. 1045· εἰσέρχομαι κατὰ τύχην, Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν ὁ αὐτ. Κύκλ. 99: — ἀπολ., ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί Σοφ. Ἠλ. 719. **2**) ἐπὶ ποταμῶν, κενοῦμαι, χύνομαι ἐντός, Ἡρόδ. 1. 75., 4. 48, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 41. ἐνεργ. ἐσβάλλει δὲ οὗτος (ὁ ποταμὸς Ἴς) ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 179· πρβλ. **εἰσδίδωμι**, **ἐκδίδωμι**. **3**) ἀπολ. ἀρχίζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 7. 1· κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον Γαλην.

εἴσβασις, **εως**, ἡ, τὸ εἰσβαίνειν, εἰσβάσεις μηχανώμενοι, ἐπινοοῦντες τρόπους εἰσόδου, Εὐρ. Ι. Τ. 101· ἐπιβίβασις, Θουκ. 7. 30, Δίων Κ. 41. 42.

εἰσβατός, **ή**, **όν**, προσιτός, τῇ τόλμῃ Θουκ. 2. 41.

εἰσβδάλλω, ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ, ἀδύνατον ἦν αὐτοῖς, ὥσπερ φυτοῖς τὸν ἐκ τῆς γῆς εἰσβδάλλειν χυμὸν Γαλην. 4. σ. 374.

εἰσβιάζομαι, ἀποθ. εἰσέρχομαι διὰ τῆς βίας, εἰς οἶκον Πλουτ. Νουμ. 1· πρός τινα Διόδ. 14. 9· ἐπὶ τὸν Βόσπορον Δίων Κ. 42. 47· ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς εἰσβιάζεται Ἀριστοφ. Ὄρν. 32· τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων .. ποιεῖσθαι, οἵτινες βιάζουσιν [ἄλλους] νὰ παραδεχθῶσιν αὐτοὺς εἰς οἰκογένειάν τινα, Δημ. 1004. 18· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2685, κ. ἀλλ.

εἰσβιβάζω, Ἀττ. μέλλ. -**βιβῶ**· μεταβατ. τοῦ **εἰσβαίνω**. ἐπιβιβάζω εἰς πλοῖον, τὸν στρατὸν εἰς τὰς νέας Ἡρόδ. 6. 95, πρβλ. Θουκ. 7. 60, κτλ.· τοὺς ξένους ., ναύτας εἰσβ. Ἰσοκρ. 169Α. **2**) καθόλου, κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς, ἐς τόπον Ἡρόδ. 7. 60· ἐς ἅρμα ὁ αὐτ. 1. 60.

εἰσβλέπω, βλέπω εἰς, ἐμβλέπω, τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς **εἰς**, Ἡρόδ. 7, 147., 8. 77, Ξεν. Κυν. 10. 12· ἀλλὰ μετ' αἰτ., Εὐρ. Ὀρ. 105· ἀπολ., Ξεν. Συμπ. 4. 3.

εἰσβοάω, ἀναβοῶ, πρὸς τὴν τῶν δημίων ἀπειλὴν ἐλεεινῶς εἰσβοώντων Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 782D.

εἰσβολή, ἡ, (**εἰσβάλλω** II) τὸ εἰσβάλλειν, εἰσβολή, εἰσόρμησις, Ἡρόδ. 6. 92, Εὐρ., κλ.· διὰ τὴν ἐς Σάρδεις ἐσβολὴν Ἡρόδ. 7. 1· ἐσβ. ποιεῖσθαι τῇ πόλει Θουκ. 8. 31· ἐπὶ ἀσθενείας, προσβολή, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1. **2**) εἴσοδος, διάβασις, πέρασμα, ἐσβ. ἐξ οὐρέων στεινῶν ἐς τὸ πεδίον Ἡρόδ. 2. 75· ἡ ἐσβ. ἡ Ὀλυμπική, ἡ διάβασις τοῦ Ὀλύμπου, ἡ δίοδος, ὁ αὐτ. 7. 173, ἴδε Arnold Θουκ. 3. 112· Συμπληγάδων εἰσβολὴ Εὐρ. Μήδ. 1264:— οὕτως ἐν τῷ πληθ., περὶ τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡρόδ. 1. 176, πρβλ. 1. 185., 2. 141. **6**) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ στόμιον ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 7. 182, Πολύβ. 4. 40, 9· πρβλ. **ἐκβολή**. **3**) εἴσοδος εἴς τι πρᾶγμα οἱονδήποτε, ἀρχή, καινὰς ἐσβολὰς ὁρῶ λόγων Εὐρ. Ἱκ. 92· ἐσβ. στεναγμάτων ὁ αὐτ. Ἴων 677· σοφισμάτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 1104· προοίμιον, πρόλογος δράματος, Ἀντιφάνης ἐν «Ποιήσει» 1. 20, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Λυσ.

εἰσγραφή, ἡ, ἐγγραφὴ ἢ καταγραφὴ εἰς, ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐς τοὺς ἐφήβους ἐσγραφῇ Δίων Κ. 59. 2.

εἰσγράφω: μέλλ. -**ψω**, ἐγγράφω, καταγράφω, τινὰ εἰς τοὺς φίλους Δίων Κ. 36. 36:—Μέσ., ἐς τὰς σπονδὰς ἐσγράψασθαι, ἐγγραφῆναι εἰς τὰς σπονδάς, εἰς τὴν συμμαχίαν, Θουκ. 1. 31, ἔνθα ἴδε Πόππον: ὡσαύτως ἁπλῶς καταγράφω, μαντεῖα .. εἰσεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας ... δρυὸς Σοφ. Τρ. 1167 (ὁ Ἐλμσλ. ἐξεγραψάμην, κατὰ τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 982).

εἰσδανείζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροι ... γίγνωνται Πλάτ. Πολ. 555C.

εἰσδέρκομαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργητ. ἀόρ. **εἰσέδρακον**· πρκμ. **εἰσδέδορκα**:—εἰσορῶ, βλέπω, θεῶμαι, οὔ τις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, «ἐθεάσατο» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 146· ἐσέδρακον ἄντην, φανερῶς εἶδον, Ἰλ. Ω. 223· τί μ' εἰσδέδορκεν; Εὐρ. Ἠλ. 558, πρβλ. Ἀνδρ. 615.

εἰσδέχομαι, Ἰων. **ἐσδέκομαι**: μέλλ. -**δέξομαι**: ἀποθ.:— δέχομαι ἐντός, ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδον, ἐς τὸ ἱρὸν Ἡρόδ. 1. 144, πρβλ. 206· μετ' αἰτ., οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον Εὐρ. Ἱκ. 876· μετὰ δοτ., ἄντροις εἰσδέξασθαί τινα ὁ αὐτ. Κύκλ. 35· σπανίως μετὰ γεν., τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων = τειχέων εἴσω ἐδέξω (κατὰ τὸν Σχολιαστήν), Εὐρ. Φοίν. 451· ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 233: — μετὰ διπλῆς αἰτιατ., εἰσδέξαι τινὰ συνοικιστῆρα Πινδ. Ἀποσπ. 185· εἰσδ. τινα ὑπόστεγον Σοφ. Τρ. 376, πρβλ. Ἠλ. 1128. **2**) μετ' αἰτ. πραγμ., εἰσδ. εὐνομίαν Πλάτ. Πολ. 425Α· εἰσδέχεσθαι προφάσεις, παραδέχεσθαι προφάσεις, ὁ αὐτ. Κρατ. 421D. **3**) ἐπί τινων ζῴων εἰσδεχομένων τὰ νεογνὰ αὐτῶν μετὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 12, 4, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 3, 2· ἀόρ. α' **εἰσδεχθῆναι** ἐπὶ παθ. σημασ., Λουκ. Τόξαρ. 30, π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 10.

εἰσδίδωμι, ἀμεταβάτως ὡς τὸ **εἰσβάλλω** II. 2, διαφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐκδίδωμι**, ἐπὶ ποταμοῦ εἰσρέοντος ἐντὸς ἄλλου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4. 49, ἐπὶ ποταμοῦ, κρήνης ἢ τηκομένης χιόνος, αὐτόθι 50· ἐπὶ ποταμοῦ ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον (σ. 279), εἶναι ἀδόκιμον. **II**. Παθ., παραδίδομαι, ἐγχειρίζομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 12.

εἰσδοχεῖον, τό, μέρος πρὸς ὑποδοχήν, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 157.

εἰσδοχή, ἡ, τὸ εἰσδέχεσθαι, εἰσδοχαὶ δόμων, φιλόξενοι ὑποδοχαί, Εὐρ. Ἠλ. 396.

εἰσδρομή, ἡ, ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἐπίθεσις, Εὐρ. Ῥῆσ. 604· ἔφοδος, ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐπιδρομῇ ἀπολέσας τῶν μεθ' ἑαυτοῦ Θουκ. 2. 25.

εἰσδύνω, καὶ ὡς ἀποθ. **εἰσδύομαι** (ἴδε **δύω**): μέλλ. -**δύσομαι**· μετ' ἀόρ. β' -**έδυν**, πρκμ. -**δέδυκα**, εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω, ἐμβαίνω, χώννομαι εἰς .., τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε (ἐν τμήσει = **ἐσδύντε**), ἐνεδύσαντο, Ὀδ. Χ. 201· ἐς τὸν θησαυρὸν Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἐς ἄλλο ζῷον ἐσδύεται ὁ αὐτ. 2. 123· εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, τὰ λωρία εἰσεχώρουν εἰς τοὺς πόδας των, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14· εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν εἰσδεδυκώς, κατορθώσας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἀμφικτ. συνέδριον, Δημ. 153 14. **2**) μετ' αἰτ., κατέρχομαι εἰς, Λατ. subire, οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, «οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 622· εἰσέρχομαι εἰς, ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων Ἡρόδ. 1. 193· οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες· εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 1. **3**) ἑπομένου ἀναφορ., οὐκ εἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ, δὲν εἶδεν εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς εἰσῆλθε, Εὐρ. Ι. Α. 1583. **II**. ἐπὶ αἰσθημάτων, δεινόν τι ἐσέδυνε σφισι, μέγας φόβος κατελάμβανεν αὐτούς, Λατ. subiit

animum, Ἡρόδ. 6.138· εἰσέδυ με .. οἶστρημα καὶ μνήμη κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 1317· οὕτως, [ἡ ἀλήθεια] εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται Πολύβ. 12. 5, 5.

εἴσδῦσις, εως, ἡ, τὸ εἰσδύεσθαι, εἴσοδος, Σιμων. 49 Bgk., Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. 2. 115A.

εἰσδυτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς εἴσδυσιν, Στέφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 244·— συγκρ. **εἰσδυτικώτερος**.

εἰσεάω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ, τρίτῃ δὲ ἑβδομάδι χρὴ πάντοθεν ἐξανοίξαντα εἰσεᾶσαι φῶς τε καὶ ἀέρα καθαρὸν Γεωπ. 15. 2, 27.

εἰσεγγίζω: μέλλ. **-ίσω**, πλησιάζω, ἀμφ. γραφ. παρὰ Πολυβ. 12. 9, 6, ἔνθα πιθανῶς διορθωτέον **ἐγγίζοντα** ἢ (κατὰ Reiske) **συνεγγίζοντα**.

εἰσεῖδον, Ἐπ. **εἰσῖδον** καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **εἰσιδόμην**, ἴδε ἐν λ. **εἰσοράω**.

εἴσειμι, ἀπαρ. -ιέναι, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **εἰσέρχομαι**: παρατ. **εἰσῄειν**: — ἐλεύσομαι εἰς, οὐκ Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, δὲν θὰ ἔλθω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Ω. 463: — συχνότερον μετὰ προθ., οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας Ὀδ. Σ. 184· παρὰ βασιλέα Ἡρόδ. 1. 99· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς **εἰς**, αὐτόθι 65, κτλ.· πρός τινα Σοφ. Φ. 651, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 5· ἐσιέναι ἐς σπονδάς, εἰσέρχεσθαι εἰς συμμαχίαν, Θουκ. 5. 30· ἀπολ., τὸν εἰσιόντα μῆνα, τὸν ἐρχόμενον, Ἀνδοκ. 6. 39. **II.** ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὑποκριτῶν, ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ. Νόμ. 664C· τὸ τοὺς τυράννους .. εἰσιέναι, λαμβάνειν τὸ μέρος τοῦ τυράννου, Δημ. 418. 13. **III.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος ἐπὶ δημοσίων ἀγορητῶν, ἔρχομαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς ἀγορὰν Δημ. 719. 25, πρβλ. Θουκ. 4.118· οὕτως ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἔρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 298. 8. **2)** ἐπὶ τῶν διαδίκων, ἔρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, ἐμφανίζομαι, Ἀντιφῶν 138. 41, κτλ.· εἰσ. περί τινος Δημ. 407. 2. **3)** οὕτως ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν ἢ καταγγελιῶν, αἱ δίκαι εἰσίασιν Ἰσαῖος 52. 22· δίκην εἰσιέναι, ἔρχομαι εἰς δίκην, Δημ. 840. 26. **4)** ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ. Νόμ. 664C· εἰσέρχομαι εἴς τι ὑπούργημα ἢ ἀξίωμα, εἰς ἀρχὴν Δημ. 1369. 19· ἀπολ., ὁ αὐτ. 1267. 6· ὁ ἐσιών, ὁ νέος βασιλεύς, Ἡρόδ. 6. 59. **IV.** μεταφ., ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδός, τὸν Ἀστυάγεα ἐσῄει ἀνάγνωσις αὐτοῦ, ἡ ἀναγνώρισις αὐτοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν Ἀστυάγην, δηλ. ὁ Ἀστυάγης ἀνεγνώρισεν αὐτόν, Ἡρόδ. 1. 116· καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα Εὐρ. Ὀρ. 1668· ἔλεος εἰσῄει με Πλάτ. Φαίδων 58E· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἄλλος εἰσῄει φρενὶ Εὐρ. Ι. Α. 1580, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1199, Πλάτ. Φαίδων 59A· δέος εἰσῄει περί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 330D. **2)** ἀπρόσ., εἰσῄει αὐτοὺς ὅπως .., ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν ὅπως .., Ξεν. Ἀν. 5. 9, 17· μετ' ἀπαρ., εἰσῄει μοι φθονεῖν Δημ. 683. 18· πρβλ. **εἰσέρχομαι V.** **V.** σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ εἰσιόντα, ὅσα εἰσέρχονται εἴς τινα, τροφή, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17.

εἰσέλᾰσις, εως, ἡ, τὸ εἰσελαύνειν, εἰσβολή, Πλουτ. Ἀρτοξ. 7.

εἰσελαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς εἰσέλασιν, ἀγῶνες εἰσελαστικοί, Λατ. ludi iselastici, ἀγῶνες τελούμενοι κατὰ θριαμβευτικὴν εἴσοδον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2932, 3426, πρβλ. Πλινίου Ἐπιστ. 10. 119.

εἰσελαύνω, Ἐπ. **-ελάω**: μέλλ. **-ελάσω** [ᾰ], Ἀττ. **-ελῶ**. ἐλαύνω ἐντός, ποιμὴν εἰσελάων [τὴν ποίμνην] Ὀδ. Κ. 83· ἵππους δ' εἰσελάσαντες Ἰλ. Ο. 385· ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις, εἰς τὸν τοῦ πράγματος αὐτοῦ δρόμον εἰσελαύνετε, ἀναγκάζετε αὐτὸν νὰ μένῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου αὐτοῦ, χωρὶς δηλ. νὰ κάμνῃ παρεκβάσεις, Αἰσχίν. 25. 11., 83. 26. **II.** ὡσεὶ ἀμετάβ., ἔνθ' οἵγ' εἰσέλασαν [τὴν ναῦν], κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος εἰσῆλθον κωπηλατοῦντες, Ὀδ. Ν. 113· ἐπεὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν [τὸν ἵππον], ὅτε εἰσῆλθεν ἔφιππος εἰς τὴν πόλιν .., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 26, κτλ.· οὕτω μετ' αἰτ. τόπου, νήσου λιμένα εἰσελάσαντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 672, πρβλ. 1267·— εἰσέρχομαι ἐν θριαμβευτικῇ πομπῇ, Πλουτ. Μάρκελλ. 8· οὕτω μετὰ συστοιχ. αἰτ., εἰσελαύνειν θρίαμβον ὁ αὐτ. Μάρ. 12, Κάτων Νεώτ. 31.

εἰσέλευσις, ἡ, εἴσοδος, Θωμ. Μ. 712, Παναρ. Χρον. Τραπεζ. σ. 367. 15.

εἰσέλκω, ἑλκύω, σύρω ἐντός, Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 13· ἀόρ. **-είλκυσα** Ἡρόδ. 2. 175, Ἀριστοφ. Ἀχ. 379.

εἰσεμβαίνω, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς, ἀλλ' οὐδ' ὡς ναύτην ἔλιπον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηὸς ἄλλην πὰρ φθιμένοις εἰσενέβην ἄκατον Ἀνθ. Π. 7. 374, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **εἰσανέβην**.

εἰσεμπορεύομαι, εἰσάγω ἐμπορεύματα, CIA. I. 40, 20· κατὰ δὲ Ἡσύχ. «εἰσεμπορεύεσθαι· τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι».

εἰσενεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εἰσφέρω**, δεῖ εἰσφέρειν, Θ. Στουδ. σ.1092, ἔκδ. Mi.

εἰσεντίθημι, ἐντίθημι εἰς, θέτω μέσα, εἰσενέθηκε Ἐπιγρ. Ἑλλ. 517. 8.

εἰσέπειτα, ἐπίρρ. μετὰ ταῦτα, κατόπιν, πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερὶ Σοφ. Αἴ. 35, κτλ.

εἰσεπιδημέω, ἔρχομαι ὡς ξένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκδημέω**, Πλάτ. Νόμ. 952D.

εἰσέργνῡμι, ἐγκλείω (ἐντὸς ξυλίνου τύπου ἀνθρωποειδοῦς) ἐσεργνῦσι τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 2. 86.

εἰσέρπω: ἀόρ. **εἰσειρπῦσα**, ἕρπω ἐντός, Ἱππ. 343, κτλ., Πλουτ. Κλεομ. 8.

εἰσέρρω, ὑπάγω ἐντός, εἰσέρχομαι· πρκμ. **εἰσήρρηκα** Ἀριστοφ. Θεσμ. 1075· ἀόρ. **εἰσήρρησεν** ὁ αὐτ. Ἱππ. 4.

εἴσερσις, εως, ἡ, (εἴρω, δένω) ἔνερσις, πλοκή, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 6.

εἰσερύω, εἰσελκύω, σύρω μέσα εἰς, Λατ. subducere, [νῆα] κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες Ὀδ. Μ. 317.

εἰσέρχομαι: μέλλ. **-ελεύσομαι**· ἀόρ. **-ήλῡθον, -ῆλθον**· ἀλλὰ τὸν Ἀττ. μέλλ. ἀναπληροῖ τὸ **εἴσειμι**, τὸν δὲ παρατ. τὸ **εἰσῄειν**: Ἀποθ., εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς τὸ πλεῖστον μετ' αἰτιατ., Φρυγίην εἰσήλυθον Ἰλ. Γ. 184· ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος Χ. 56· ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας, ὡς οὖν φοβερὰ σημεῖα ἐπῆλθον εἰς τὰς τῶν θεῶν θυσίας, Β. 321:— ἀλλὰ παρὰ πεζοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰσ. εἰς οἴκημα ἢ οἴκαδε Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 28· ἐσ. ἐς τὰς σπονδὰς Θουκ. 5. 36· εἰς τὸν πόλεμον Ξεν. Ἀν. 7.1, 27· εἰσ. εἰς τοὺς ἐφήβους, εἰς τὴν τάξιν ἢ ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 5, 1· ὡσαύτως, εἰσ. πρός τινα 3. 3, 13· εἰσ. ἐπὶ δεῖπνον ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 21· ἀπολ., ἐπὶ χρημάτων, κτλ., ἔρχομαι, πρόσοδοι εἰσῆλθον ὁ αὐτ. Πόροι 5, 12. **II.** ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὑποκριτῶν, ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ. Πολ. 580B, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 9, κτλ.: — εἰσέρχομαι ὡς ἀγωνιστής, εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα Σοφ. Ἠλ. 700, πρβλ. Δημ. 331. 5, καὶ ἴδε ἐν λ. **εἴσοδος II.** **III.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, παρουσιάζομαι, εἰς τὸ δικαστήριον Πλάτ. Γοργ. 522B, Δημ. 571. 25· εἰς τοὺς δικαστὰς ὁ αὐτ. 1345. 2· ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ὁ αὐτ. 318. 21. **2)** ἐπὶ τῶν διαδίκων, μετ' αἰτιατ., εἰσ. τὴν γραφὴν ὁ αὐτ. 261. 8· εἰσ. τὸν ἀγῶνα ὁ αὐτ. 260. 20· εἰσ. δίκην ὁ αὐτ. 841. 9· οὕτω καί, εἰσ. τὴν καταχειροτονίαν ὁ αὐτ. 516. 8. **3)** ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Πλάτ. Ἀπολ. 29C, Δημ. 260. 19· οὕτω πιθανῶς διορθωτέον ἐν Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 8, εἰσελθόντες δ' εἰς ὑμᾶς. **4)** ἐπὶ τῆς δίκης, εἰσάγομαι, ποῦ οὖν δεῖ ταύτην εἰσελθεῖν τὴν δίκην; Δημ. 940. 21. **IV.** εἰσέρχομαι εἰς ἀρχήν τινα, Ἀντιφῶν 146. 25· εἰσ. εἰς τὴν ὑπατείαν Δίων Κ. 41. 39. **V.** μεταφ., [μένος] ἄνδρας εἰσέρχεται, θάρρος ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἄνδρας, Ἰλ. Ρ. 157· πείνη δ' οὔποτε δήμιον ἐσέρχεται, πεῖνα δὲ οὐδέποτε ἐπέρχεται εἰς τὸν τόπον, Ὀδ. Ο. 407· οὕτως, ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως εἰσῆλθε, κατέλαβε γέλως, Ἡρόδ. 6. 125· ὥς με πόλλ' εἰσέρχεται .. ἄλγη Αἰσχύλ. Πέρσ. 845· πόθος μ' εἰσέρχεται Εὐρ. Ι. Α. 1411· εἰσῆλθέ νιν τάδε αὐτόθι 57:— ὡσαύτως μετὰ δοτ., εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις Σοφ. Ο. Κ. 372· ἔρως εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων .. γένει ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 678. 9· δέος εἰσ. τινι περί τινος Πλάτ. Πολ. 330D· ὑποψία εἰσ. τινι ὁ αὐτ. Λύσ. 218C:— ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, Κροίσῳ ἐσῆλθε τὸ τοῦ Σόλωνος Ἡρόδ. 1. 86, πρβλ. 1. 24., 3. 14, Πλάτ. Θεαίτ. 147C. **2)** ἀπρόσ. μετ' ἀπαρεμ., τὸν δὲ ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα, ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 42· ἐσῆλθέ με κατοικτ[ε]ῖραι ὁ αὐτ. 7. 46· εἰσῆλθε δή με .. φοβηθῆναι Πλάτ. Νόμ. 835D· ὡσαύτως, τὸν δὲ ἐσῆλθε ὡς εἴη τέρας Ἡρόδ. 8. 137· εἰσελθέτω σε μήποθ', ὡς .. Αἰσχύλ. Πρ. 1002:— Πρβλ. **εἴσειμι IV, ἐπέρχομαι I. 2.**

εἰσέτι, ἐπίρρ. ἔτι, ἀκόμη, Θεόκρ. 27. 18, κτλ.

εἰσευπορέω, χορηγῶ ἐν ἀφθονίᾳ, χρήματα τῇ πόλει Διόδ. 16. 40.

εἰσέχω, μέλλ. **-ξω**, ἐν χρήσει ἀμεταβ. παρ' Ἡροδ., ἐκτείνομαι πρός, κόλπος ἐκ τῆς βορηίης θαλάσσης ἐσέχων ἐπὶ Αἰθιοπίης, κόλπος εἰσχωρῶν ἐκ τῆς βορείου θαλάσσης πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν, Ἡρόδ. 2. 11· ἡ διῶρυξ ἐσέχει ἐς ποταμὸν ὁ αὐτ. 1. 193· ἦν θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα, θάλαμος ἔχων ἔξοδον εἰς τὸν ἀνδρῶνα, ὁ αὐτ. 3. 78· ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος, εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν, λάμπων εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. 8. 137·— ἀπολ., ἐκ τοῦ Νείλου διώρυχες ἐσέχουσι (ἐνν. εἰς τὴν γῆν) ὁ αὐτ. 2. 138. **II.** ἐπὶ εἰκόνων, τὸ **ἐσέχον** εἶναι τὸ ἐν τῇ σκιᾷ μέρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐξέχον**, τὸ ἐν τῷ φωτί, Φιλόστρ. 72.

εἰσηγέομαι, Δωρ. **-εἰσᾱγ-**: μέλλ. **-ήσομαι**: Ἀποθ., εἰσάγω, ἀοιδὰς Σιμωνίδ. 127· τὴν θυσίην Ἡρόδ. 2. 49. **2)** εἰσάγω, συμβουλεύω, δίδω γνώμην, προτείνω, ἐσηγησαμένου τὴν πεῖραν αὐτοῖς, προτείναντος αὐτοῖς τὴν ἀπόπειραν, Θουκ. 3. 20· γῆς ἀναδασμὸν Πλάτ. Νόμ. 684D· νόμον Δίφιλ. ἐν τοῖς «Ἐναγίζουσι» 1:— ὡσαύτως, εἰσηγ. περί τινος, ποιεῖσθαι πρότασιν περί τινος, Ἰσοκρ. 76C· μετ' ἀπαρ., προτείνω νά, εἰσ. τὴν αὐλητρίδα

χαίρειν ἐάν, νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἀπέλθῃ, Πλάτ. Συμπ. 176E, πρβλ. Κρίτωνα 48A· τοῦτο τὸ μάθημα, ὅτι καλὸν εἴη ὁ αὐτ. Λάχ. 179D· εἰσ. ὅπως .. Πλουτ. Θεμ. 20:—συχνὸν ἐν τύποις οἷος ὁ ἀκόλουθος, εἰσηγουμένου τινός, κατὰ πρότασίν τινος, Θουκ. 4. 76, Συλλ. Ἐπιγρ. 1318, κ. ἀλλ. 3) εἰσηγοῦμαί τινι, παριστῶ εἴς τινα ὅτι .. ἐσηγεῖται .. τοῖς ἐν τέλει οὖσιν, ὡς οὐ χρεὼν .. Θουκ. 7. 73· ἐντεῦθεν, συμβουλεύω, διδάσκω, ὅσοι δὲ τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται Ἰσοκρ. 2D· εἰσ. τοῖς πολεμίοις ἃ χρὴ ποιεῖν Λυσ. 143. 5. 4) διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι, ἐκθέτω, ἐξηγοῦμαι, τινί τι Πλάτ. Συμπ. 189D· λόγον τινὶ ὁ αὐτ. Τίμ. 20D.

εἰσήγημα, τό, πρότασις, Αἰσχίν. 12. 3.

εἰσήγησις, εως, ἡ, τὸ εἰσηγεῖσθαι, εἰσάγειν τι, πρότασις, Θουκ. 5. 30. II. εἰσήγησις νόμου, Λατ. rogatio, μεταρρυθμίσας πη τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ Δίων Κ. 36. 21.

εἰσηγητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ εἰσηγεῖσθαι, Θουκ. 6. 90.

εἰσηγητής, οῦ, ὁ, ὁ εἰσηγούμενος, προτείνων, αἴτιος, κακῶν τινι Θουκ. 8. 48· πρβλ. Δίσχίν. 24. 29, κτλ.

εἰσηγητικός, ἁρμόδιος εἰς εἰσήγησιν, τινὸς Κλήμ. Ἀλ. 22.

εἰσηθέω, χύνω τι ἐντὸς διὰ κλυστῆρος, κατὰ δὲ τὴν ἕδρην ἐσηθήσαντες Ἡρόδ. 2. 87.

εἰσήκω, εἰσέρχομαι ἢ εἰσελήλυθα, κᾆτ' εἰσήκονθ' ἅμα πάντες ἀσπαζόμεθα, εἰσεληλυθότα, Ἀριστ. Σφ. 606:—κατὰ μέλλ., μέλλω νὰ εἰσέλθω, ἔοικεν .. ἐσήξειν (ἐσάξειν Bothe) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1181· εἰς τὴν οἰκίαν Δίων Κ. 37. 32.

εἰσηλεῖν, < εἰσίλλειν > «εἰσάγειν, εἰσελαύνειν» Ἡσύχ.

εἰσήλυδες, οἱ, = **ἐπήλυδες**, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μέσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 88.

εἰσηλυσία, ἡ, εἴσοδος, Ἀνθ. Π. 9. 625.

εἰσηλύσια, (ἐνν. ἱερά), τά, = **εἰσιτήρια**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3173 (ἔνθα ἰσ-).

εἰσήλυσις, εως, ἡ, εἰσέλευσις, εἴσοδος, τίμημα εἰσόδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3278, — Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «εἰσηλούσιον· τίμημα εἰσόδου ἢ τέλος».

εἶσθα, Αἰολ. καὶ Ἐπ. β' ἑνικ. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι), εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, «ἐλεύσῃ εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 450, Ὀδ. Τ. 69.

εἶσθαι, ἀπαρ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἵημι**.

εἰσθεάομαι, ἀποθ., θεωρῶ, παρατηρῶ, Τραγ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Π. 440C.

εἴσθεσις, εως, ἡ, τὸ τιθέναι ἐντός τινος, Φίλων 1. 278. II. εἰσαγωγή, ἀρχή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, Ἀχ. 565.

εἰσθέω: μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω ἐντός, εἰς ἢ πρός τι, Δίων Κ. 62. 16, κτλ.· εἰσθέειν πρός τινα, τρέχειν πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1169.

εἴσθλασις, **εἰσθλάω**, ἴδε **εἴσφλασις εἰσφλάω**.

εἰσθλίβω [ῑ], θλίβω, πιέζω ἐντός, εὑρισκόμενον ἐν δυσὶ χωρίοις, (Πλούτ. 2. 688B, Θεμιστ. Λόγ. 15. σ. 197A), ἐν οἷς τὸ **ἐκθλίβω** φαίνεται κάλλιον ἁρμόζον εἰς τὴν ἔννοιαν: οὕτω καὶ ἡ λέξις **ἔκθλιψις** φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἐν Matthaei Med. σ. 58.

εἰσθρώσκω, ἀόρ. -έθορον:—πηδῶ μέσα εἰς, εἰσορμῶ, ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ Ἰλ. Μ. 462, πρβλ. Φ. 18· διά τινος Αἰλ. π. Ζ. 14. 24· μετ' αἰτιατ., πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον Αἰσχύλ. Θήβ. 454.

εἰσί, **εἰσίν**, γ' πληθ. τοῦ **εἰμί** (ὑπάρχω).

εἶσι, **εἶσιν**, γ' ἑν. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι).

εἰσιδεῖν, Ἐπ. **εἰσιδέειν**, ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. **εἰσεῖδον**: ἴδε **εἰσοράω**.

εἰσιδρύω, ἱδρύω ἐντός, ἐσίδρυταί σφι Ἄρηος ἱρὸν Ἡρόδ. 4. 62.

εἰσίζομαι, μέσ. κάθημαι εἰς, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, «ἐπὰν ἅπαξ καθεσθῇ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ τῶν ἀνδρῶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 285.

εἰσίημι: μέλλ. -ήσω, πέμπω εἰς, Λατ. intromittere, ἐς τὴν [λίμνην] ποταμοὶ δύο ἐσιεῖσι τὸ ὕδωρ, ἐγχέουσι, Ἡρόδ. 7. 109· ἐσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν, ὁ αὐτ. 3. 158· ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, τὴν ἐσῆκαν πρότερον, ἣν εἰσήγαγον πρότερον, ὁ αὐτ. 2. 87:—Μέσ., τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι, εἶπεν ὅτι τοὺς ἀφῆκε νὰ εἰσέλθωσι, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 19. II. ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἅπαξ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐλὶν ἐσίεμεναι, σπεύδουσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν κοίτην των, Ὀδ. Χ. 470.

εἰσίθμη, ἡ, (εἴσειμι), δίοδος, λεπτὴ δ' εἰσίθμη, στενὴ δίοδος, Ὀδ. Ζ. 264, Ὀππ. Ἁλ. 1. 738.

εἰσικνέομαι: μέλλ. -ίξομαι: Ἀποθ.— ἔρχομαι, φθάνω εἰς .., μετ' αἰτ. τόπου, Ἑρμησιάν. παρ' Ἀθην. 597D. II. εἰσδύομαι, Ἡρόδ. 3. 108· εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος, «τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρυπῶντος» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 557.

εἰσιππεύω, εἰσέρχομαι ἔφιππος εἴς τι μέρος, τεταγμένως εἰσίππευον εἰς τὴν πόλιν Διόδ. 17. 12, Δίων Κ. 44. 10.

εἰσίπταμαι, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **εἰσπέτομαι**, ἴδε τὴν λέξιν.

εἰσιτήριος, ον, (εἴσειμι) ὁ τῆς εἰσόδου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἴσοδον· — **εἰσιτήρια** (ἐνν. ἱερά), τά, θυσία κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔτους ἢ κατὰ τὴν εἰσέλευσιν εἰς ἀξίωμα, Δημ. 400. 24· εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι ὁ αὐτ. 552. 3, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1245· οὕτως, εἰσιτήριοι θυσίαι Ἡλιόδ. 7. 2· πρβλ. **εἰσηλύσια**.

εἰσιτητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εἴσειμι**, δεῖ εἰσιέναι, Λουκ. Ἑρμ. 73.

εἰσιτητήρια, τά, = **εἰσιτήρια**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, CIA. II. 325. 470 (δίς). 482. 622.—Πρβλ. **ἐξιτητήρια**.

εἰσιτητός, ή, όν, (εἴσειμι) προσιτός, πορευτός, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ, Γρηγ. Ναζ. περὶ τῶν Μωρῶν Παρθένων, II, 425C.

εἰσκαθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 570.

εἰσκαθοράω, καθορῶ τι ἐκ τῶν ἄνω, πόλιν ἐσκατορᾷς (Ἰων. τύπος), κατὰ διόρθ. Bgk. ἐν Ἀνακρ. 1. 6 ἀντὶ **ἐγκατορᾷς**.

εἰσκαλαμάομαι, (κάλαμος I. 2) ἀποθ. ἀντὶ **ἐκκαλαμάομαι**, ἐπὶ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθῦς ἀγρευόντων, ἀνασπῶ, ἀνέλκω, Ἀριστοφ. Σφ. 381.

εἰσκαλέω: μέλλ. ὡς ὁ ἐνεστώς, καλῶ ἐντός, προσκαλῶ, τοὺς μάρτυρας Ἀριστοφ. Σφ. 936· εἰσκαλέσας πρὸς αὐτὸν τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας Περσῶν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1· οὕτω παρὰ Δημ., κλ.· μέσ., προσκαλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν, ἢ διὰ μέσου ἄλλου καλῶ τινα ἐντός, εἰσεκαλέσαντο τοὺς Σμυρναίους Πολύβ. 22. 5, 2· ἰητρὸν Ἱππ. Προγν. 36.

εἰσκαταβαίνω, καταβαίνω, εἰς, μετ' αἰτιατ., ὄρχατον ἐσκαταβαίνων Ὀδ. Ω. 222· δόμον Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92.

εἰσκαταδύνω, = τῷ προηγ., Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42.

εἰσκαταρρήγνυμι, θραύω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω:— Παθ., ἐσκαταρρήγνυσθαι ῥωγμῇσι Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 910.

ἐσκατατίθημι, κατατίθημι ἐντός: — Μέσ., ἐὴν ἐσκάτθετο νηδύν, Ἡσ. Θ. 487, 890 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Wolf ἔκ τινος χειρογρ. ἀντὶ **ἐγκάτθετο**).

εἴσκειμαι, ὡς παθ. τοῦ **εἰστίθημι**, εἶμαι τιθειμένος ἐντός, ἔγκειμαι, ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν καὶ ἐσέκειτο πάντα ἤδη ὅσα ἔχοντες ἔμελλον ἀνάξεσθαι Θουκ. 6. 32· πρβλ. **ἔγκειμαι** I. 1, καὶ ἴδε τὴν πρόθεσιν **εἰς** I. 2.

εἰσκέλλω: μέλλ. -**κέλσω**, ἀμετάβ., προσορμίζομαι, ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει; Ἀριστοφ. Θεσμ. 877.

εἰσκηρύσσω, Ἀττ. -**ττω**, μέλλ. -**ξω**, προσκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 135· προσκαλῶ εἰς ἀγῶνα, Σοφ. Ἠλ. 690, πρβλ. Δίωνα Κ. 61. 20.

εἰσκλάω, κλάω πρὸς τὰ ἐντός, ἀνακολλήματα δὲ πρὸς τὰς εἰσκλωμένας ... τρίχας ἐν τοῖς βλεφάροις Διοσκ. π. Εὐπορ. 53.

εἰσκλέπτω, ὑποκλέπτω, Κλήμ. Ρώμ. Ὁμ. τ. 1. σ. 550D.

εἴσκλησις εως, ἡ, πρόσκλησις ἐντός, Ἀνδρέας Χαρτοφύλαξ ἐν Hardt, Catal. Codd. grr. Monacens, τ. 5, σ. 306.

εἰσκλύζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐκκλύζω**, ἴδε τὴν λέξιν.

εἰσκλύω, ποιητ. ἀντὶ **εἰσακούω**, τεῦ ἐσέκλυον αὐδήσαντος Συλλ. Ἐπιγρ. 4738, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 2. 107.

εἰσκολυμβάω, κολυμβῶ εἰς, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 26.

εἰσκομιδή, ἡ, τὸ εἰσκομίζειν, εἰσαγωγή, ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 7. 4· οὕτως, αἱ ἐσκομιδαὶ αὐτόθι 24.

εἰσκομίζω: μέλλ. Ἀττ. -**ιῶ**, κομίζω ἐντός, κομίζω εἰς τὴν οἰκίαν, χόρτον δ' ἐσκομίσαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 604, Αἰσχύλ. Ἀγ. 951, κτλ.: — Μέσ., κομίζω ἐντὸς δι' ἐμαυτόν, τὰ ἐξ ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι Θουκ. 2. 13: εἰσάγω, ἐπὶ ἐμπορευμάτων κτλ., ὁ αὐτ. 1. 117: — Παθ., εἰσκομίζεσθαι εἴς τόπον τινά, καταφεύγειν εἴς τινα τόπον ἀσφαλείας χάριν, ὁ αὐτ. 2. 200.

εἰσκρίνομαι, εἰσέρχομαι εἰς, Διογ. Λ. 1. 7, Φίλων 2. 604· «εἰσκεκριμένον· ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπείσακτον» Ἡσύχ., «εἰσκριθείς, εἰσελθὼν» Σουΐδ.—Ἐνεργ. «εἰσκρίνει· εἰσχωρίζει, μερίζει» Ἡσύχ.

εἴσκρισις, εως, ἡ, τὸ εἰσκρίνεσθαι, εἰσέρχεσθαι, εἴσοδος εἰς, Πλούτ. 2. 901A, κτλ.

εἰσκρούω, κρούω ἐντός, κτυπῶ μέσα, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 7 (Πολυδ. Γ', 79).

εἰσκρύπτω, κρύπτω ἐντός, ἵνα μὴ εἰσκρύπτηται αὐτοῖς ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις Βασ. τ. 2. σ. 366D.

εἰσκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι, εὔκλειαν Εὐρ. Ἀποσπ. 240.

εἰσκυκλέω, κυρίως ἐν θεάτρῳ, στρέφω τι πρὸς τὰ ἔσω διὰ μηχανήματος καὶ οὕτως ἀποκρύπτω αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν (ἴδε **ἐκκυκλέω**), Ἀριστοφ. Θεσμ. 265, πρβλ. Λουκ. Λεξιφάν. 8. — μεταφ. δαιμόνων πράγματα εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσήνεγκεν, Ἀριστοφ. Σφ. 1475, πρβλ. Ἀθήν. 270E.

εἰσκύκλημα, τό, τὸ μηχάνημα ἐφ' οὗ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα Πολυδ. Δ', 128.

εἰσκυλίνδω: μέλλ. -κυλίσω [ῑ], κυλίω εἰς, [νήσους] ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ Καλλ. εἰς Δῆλ. 33· ἐν κωμ. φράσει, εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα, εἰς ποίας δυσκολίας ἐκύλισα ἐμαυτόν! Ἀριστοφ. Θεσμ. 651.

εἰσκύπτω, κύπτω ἐντός, «συμμαζεύομαι», ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν

κοχλίου, ζῷον ἄπουν ... ὄμματά τ' ἐκκύπτοντα προμήκεα κεἰσκύπτοντα Τεῦκρος παρ' Ἀθην. 455E.

εἴσκω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: (ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ *εἴκω, ἔοικα, πρβλ. δικ-εῖν, δίσκ-ος): — καθιστῶ ὅμοιον, (πρβλ. ἴσκω), αὐτὸν.. ἤΐσκεν δέκτῃ, κατέστησεν ὅμοιον πρὸς ἐπαίτην, Ὀδ. Δ. 247, πρβλ. Ν. 313: — Παθ., δέμας ἶσον ἐΐσκετό τινι, κατέστη ὅμοιος, Νόνν. Δ. 4. 72, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8749. **II.** θεωρῶ τι ὅμοιον πρός, παρομοιάζω, τάδε νυκτὶ ἐΐσκει, «τὰ γὰρ κατ' οἶκον νυκτὶ εἰκάζει» (Σχόλ.), Ὀδ. Υ. 362, πρβλ. Ἰλ. Ε. 181· Ἀρτέμιδί σε.. ἐΐσκω, σὲ παρομοιάζω πρὸς τὴν Ἄρτεμιν, Ὀδ. Ζ. 152, πρβλ. Ἰλ. Γ. 197· οὔ σε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω ἄθλων, δὲν σε νομίζω ὡς ἄνθρωπον ἔμπειρον τῆς ἀθλητικῆς, «τὸ δαήμων ἄθλων, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἀθλητὴρ» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 159. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ, θεωρῶ, ὑποθέτω, οὔ σε ἐΐσκομεν.. ἠπεροπῆα ἔμεν Λ. 363, πρβλ. Ἰλ. Ν. 446· ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον.. ἠΐσκομεν εἶναι Φ. 332, πρβλ. Θεόκρ. 25. 199. **3)** ἀπολ., ὡς σὺ ἐΐσκεις, καθὼς σὺ νομίζεις, Ὀδ. Δ. 148· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.

εἰσκωμάζω: μέλλ. -άσω, εἰσέρχομαι ἢ εἰσορμῶ θορυβωδῶς ὡς θίασος κωμαζόντων (ἴδε **κῶμος**)· καθόλου, εἰσορμῶ ἐξαίφνης, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι Λουκ. Λεξιφ. 9· εἴς τόπον Ἀριστείδ. 1. 353· μετ' αἰτ. τόπου, Λυκόφρ. 1355· μεταφ., εἰσεκώμασεν ὁ ἄργυρος, εἰσῆλθον χρήματα ἐν ἀφθονίᾳ, Ἀθήν. 231E.

εἰσλάμπω, λάμπω ἐντός, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 7, 4, Πλούτ. 2. 929B.

εἰσλεύσσω, εἰσορῶ, παρατηρῶ, τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη Σοφ. Αἴ. 260.

εἰσμαίομαι, ἀποθ., ἐνχρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' Ἐπ. ἀόρ. α', ἐγγίζω, συγκινῶ, καθάπτομαι, μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν, «πάνυ γὰρ ἀποθανὼν ἔπληξέ μου τὴν ψυχήν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ρ 564· ὅς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν Υ. 425. **II.** ἐμβάλλω (τὴν χεῖρα), εἰ μή τις διαταμὼν τὸν ἄνθρωπον ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην ἐκ τοῦ ἔσωθεν τῇ χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντωθέοι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811H, πρβλ. 618. 35· πλήρες, τὴν χεῖρα ἔσω ἐσμάσασθαι Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9· κατὰ Δωρικὸν τύπον, ἐς κόλπον .. ἐσεμάξατο χεῖρας Θεόκρ. 17. 37. — Ὁ ἐνεστὼς **εἰσμαίομαι** ὑποτίθεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἐπιμαίομαι** (πρβλ. **μαίομαι**), ὅπερ ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ., μετὰ τοῦ ἀόρ. α' **ἐπεμασάμην**, Ἐπ. **ἐπεμασσάμην**· — ὑπάρχει ἐνεστώς τις **ἐσμάττεσθαι** ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799B, μνημονευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Γαλην. 12. 343C· ἀλλὰ τὰ ττ εἶναι ἀπαράδεκτα ἐν τῇ Ἰων. διαλέκτῳ καὶ πιθανῶς ὁ Ἱππ. ἔγραφεν **ἐσματεύεσθαι**, ὅπερ ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται, τῷ δακτύλῳ ἐσματευόμενον 618, 41, πρβλ. 803D· ἡ ὁμοιότης τοῦ **ἐσεμάξατο** (ἴδε ἀνωτ.) πρὸς τὸ **προσεμάξατο** (ἐκ τοῦ **προσμάσσω**) εἶναι τυχαία.

εἰσμαρτυρέω, εἰσάγω μαρτυρίαν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 812 (σ. 212), ἔκδ. Διντ.

εἰσνέομαι, εἰσέρχομαι, Ἀνθ. Π. 9. 59.

εἰσνέω, μέλλ. **-νεύσομαι**, εἰσκολυμβῶ, Θουκ. 4. 26, Αἰλ. π. Ζ. 13 6.

εἰσνήχομαι, ἀποθ., εἰσνέω. εἰσκολυμβῶ, εἰς τοὺς στενοὺς καὶ βαθεῖς εἰσνήχονται πορθμοὺς Αἰλ. π. Ζ. 14. 24.

εἰσνοέω, παρατηρῶ, διακρίνω, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν Ἰλ. Ω. 700, Ὀδ. Λ. 572, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1053.

εἰσόδδην, ἴδε ὅδδη.

εἰσοδεύω, εἰσέρχομαι, Ἀνδρ. Κρήτης 1004A, ἐν δὲ τῇ λειτουργικῇ, τελῶ τὴν **εἴσοδον**, εἰσοδεύει μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 192, 19, κ. ἀλλ. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κη'.

εἰσοδιάζω, ἐσοδιάζω, εἰσπράττω, Εὐστ. κλ. — Παθ., συνάγομαι, πᾶν τὸ ἀργύριον τὸ εἰσοδιαζόμενον ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Ἑβδ. (Δ', Βασιλ. ΙΒ', 4), Ψευδ-Ἀθαν. IV, 765D, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 659. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κη'.

εἰσοδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἴσοδον, — τὸ **εἰσοδικὸν** (ἐνν. **τροπάριον**), τροπάριον ψαλλόμενον κατὰ τὴν μικρὰν εἴσοδον, Πεντηκοστάριον.

εἰσόδιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἴσοδον, Διον. Ἀλ. IV. 2231, 10· ὁ ἔχων δικαίωμα εἰσόδου, Γρηγ. Ναζ. I. 1128B· — ὡς οὐσ. τὰ **εἰσόδια** (α') ἔσοδα, εἰσοδήματα, «εἰσόδια· πρόσοδοι, ἀναλώματα» Ἡσύχ., Θεοδοτ. Δαν. ια', 13· (β') **τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου**, ἑορτὴ Ἐκκλησιαστικὴ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὸν ναὸν εἰσόδου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀγομένη τῇ 21 Νοεμβρίου, Ὡρολόγιον τὸ Μέγα, Κουροπ. 80, 15· — **εἰσόδιοι**, οἱ, ἐπισκέπται, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβαίῳ 428. 14.

εἰσοδοιπορέω, ὁδοιπορῶ ἐντὸς εἰς .., εἰσοδοιπορεῖν ἐς τὸ τέμενος Ἐπιγρ. Ῥόδ. Cauer 177_{11}.

εἴσοδος, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ **ἔσοδος**, ὁδὸς δι' ἧς εἰσέρχεταί τις· ὅ ἐ: **1)** τόπος δι' οὗ εἰσέρχεταί τις, εἴσοδος, Ὀδ. Κ. 90, Ἡρόδ. 1. 9, κλ.· ἐσόδους Φοίβου, τὴν εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εἴσοδον, Εὐρ. Ἴων 104· ἡ εἴσοδος εἰς ὀρεινὴν δίοδον, Ἡρόδ. 7. 1..· ἐν θεάτρῳ, τὸ μέρος δι' οὗ εἰσήρχετο ὁ χορός, Ἀριστοφ. Νεφ. 326, Ὄρν. 296, ἴδε Σχόλ.· ἡ αὐλαία πύλη δικαστηρίου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 420, κτλ.· — μεταφ., καλῶν ἔσοδοι, ὁδοὶ πρὸς δόξαν ἄγουσαι, Πινδ. Π. 5. 156. **II.** τὸ εἰσέρχεσθαι, ἡ εἴσοδος, εἰσ. παρέχειν Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 7, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 30. **2)** εἴσοδος ἢ ἐγγραφὴ εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελλόντων νὰ ἀγωνισθῶσιν εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας, ἱππεία ἔσ. (πρβλ. **εἰσέρχομαι** II), Πινδ. Π. 6. 50: — ὡσαύτως, ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς εἰς τὸ δ., Πλάτ. Κρίτων 45E. **3)** δικαίωμα ἢ προνόμιον εἰσόδου, ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου Ἡρόδ. 3. 118. **4)** ἐπίσκεψις, κακῶν γυναικῶν εἴσοδοι Εὐρ. Ἀνδρ. 930, πρβλ. 952, Λυσίας 93. 33. **III.** **εἴσοδος** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔξοδος**· εἰσόδημα, ἔσοδον, Πολύβ. 6. 13, 1. — Ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ ἡ **εἴσοδος** εἶναι (α') ἡ τοῦ ἐπισκόπου εἰσέλευσις εἰς τὸν ναὸν μικρὸν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας, εἴσοδος τοῦ ἀρχιερέως Μάξ. Ὁμ. II. 688C. D, Κων. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 15, 31· (β') ἡ τοῦ ἱερέως εἰσέλευσις εἰς τὸ ἅγιον βῆμα: 1) **μικρὰ εἴσοδος**, ὅταν ἐξέλθῃ ὁ ἱερεὺς ἐκ τῆς βορείου πύλης τοῦ ἱεροῦ κρατῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ στὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἐκφωνήσῃ: «σοφία· ὀρθοί», καὶ ἔπειτα εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἱερὸν διὰ τῆς ὡραίας πύλης. 2) **μεγάλη εἴσοδος**, ὅταν ψαλλομένου τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου εἰσέρχηται εἰς τὸ ἱερὸν κρατῶν τὰ ἄχραντα μυστήρια, Μάξ. Ὁμ. II. 693C. Ἐν τῇ λειτουργίᾳ γίνονται ἀμφότεραι αἱ εἴσοδοι, ἥ τε μικρὰ καὶ ἡ μεγάλη, ἀλλ' ἐν τῷ ἑσπερινῷ μόνον ἡ μικρά· 3) ἡ **εἴσοδος** τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναὸν = τὰ **εἰσόδια**, Στουδ. 1696C.

εἰσοιδαίνω, κάμνω τι νὰ πρησθῇ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

εἰσοικειόω, καθιστῶ οἰκεῖον, εἰσοικειῶ τινα γάμοις Πλουτ. Ἀλέξ. 10: — Παθ., γίνομαι οἰκεῖος πρός τινα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 25.

εἰσοικέω, ἐνοικῶ, Ἀνθ. Π. 7. 320.

εἰσοίκησις, εως, ἡ, τόπος πρὸς οἴκησιν, κατοικία, ἄοικος εἰσοίκησις, ἀκατοίκητος κατοικία, Σοφ. Φ. 534.

εἰσοικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, εἰσάγω ὡς κάτοικον, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, γενόμενος δὲ κύριος τῶν Θηβῶν, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δὲ εἰσοικίσας, Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασεν Πολύβ. 5. 100, 8: — Μέσ. καὶ παθ., τούτων δὲ ἐσοικισθέντων ἐς τοὺς Αἰθίοπας, τούτων δὲ κατοικησάντων μεταξὺ τῶν Αἰθιόπων, Ἡρόδ. 2. 30· ἐς τὴν Κρήτην ὁ αὐτ. 7. 171· εἰς τὸ ἐργαστήριον Αἰσχίν. 17. 31· ὡσαύτως ἄνευ προθ. μετ' αἰτ., εἰσ. χώραν Πλουτ. Σόλων 7: — μεταφ. γίνομαι οἰκεῖος, ἐγκαθιδρύομαι, ἡ παρανομία κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη Πλάτ. Πολ. 424D· λιμὸς εἰσοικίζεται Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 290.

εἰσοικισμός, ὁ, ἡ ἐγκατάστασις, Ἡλιόδ. 8. 1.

εἰσοικοδομέω, ἐνοικοδομῶ, πλίνθους εἰς τεῖχος Θουκ. 2. 75.

εἰσοιστέος, α, ον, ὃς πρέπει τις νὰ εἰσαχθῇ, εἰσακτέος, πότερ' εἰσοιστέος νόμος ἐστὶ καινός, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι Δημ. 707. 25.

εἰσοιχνέω. Ἐπ. ῥῆμα, εἰσέρχομαι εἰς, μετ' αἰτιατ., χορὸν εἰσοιχνεῦσαν Ὀδ. Ζ. 157· οὐδέ μιν (ἐνν. πάτον) εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται Ι. 120· ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλῳ (Πρ. 122) ἐν τῷ αὐτῷ Ἐπ. τύπῳ, ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν.

εἰσόκα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Βίων 2. 14.

εἰσόκε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-κεν** (**εἰς ὅ κε**) ἕως οὗ, ἕως ἄν, τὸ πλεῖστον μεθ' ὑποτακτ., εἰς ὅ κεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν Ἰλ. Β. 332., Κ. 62, κ. ἀλλ. (ἐν Γ. 409, ποιήσεται εἶναι Ἐπ. ἀντὶ ποιήσηται)· σπάν. μετ' εὐκτ., Ο. 70· παρὰ μεταγεν. Ἐπ. μετὰ παρωχημ. χρόνων, ὁριστ., εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 820, κλ. **II.** ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, εἰς ὅ κ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ Ἰλ. Ι. 609., Κ. 89.

εἴσομαι, μέλλ. τοῦ **οἶδα** (***εἴδω**). **II.** Ἐπ. μέλλ. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι).

εἰσομόργνυμι, ἐν μέσῳ τύπῳ ἐναποτυποῦμαι, εἰς ὑφάσματα πέπλων σκιᾶς εἴδωλον ἐσωμόργνυτο Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

εἶσον, προστακτ. τοῦ **εἶσα** (**ἵζω**).

εἰσόπιν (ὄπις), ἐπίρρ., κατόπιν, μετὰ γεν., εἰσόπιν χρόνου, ἐν τῷ μετὰ ταῦτα, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 617.

εἰσοπίσω [ῐ], ἐπίρρ., εἰς τὸ ἑξῆς, ἐν τῷ μέλλοντι, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 104, Σοφ. Φ. 1105· καὶ διῃρημένως **εἰς ὀπίσω**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 140.

εἴσοπτος, ον, ὁρατός, Σιμωνίδ. 26, Ἡρόδ. 2. 138.

εἰσοπτρίζω, μέλλ. -ίσω, ἀντανακλῶ ὡς κάτοπτρον, τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζει Πλούτ. 2. 696A. — Παθ., κατοπτρίζομαι, κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, αὐτόθι 141D. (Ἴδε ἐν λ. **εἴσοπτρον**.)

εἰσοπτρικός, ή, όν, ὁ ἐν κατόπτρῳ ὁρώμενος, εἰκόνας ἐσοπτρικὰς Πλούτ. 9. 921A.

εἰσοπτρίς, ίδος, ἡ, = **εἴσοπτρον**, Ἀνθ. Π. 6. 307.

εἰσοπτρισμός, ὁ, ἡ ἀντανάκλασις ἐν κατόπτρῳ, Πλούτ. 2. 936E.

εἰσοπτροειδής, ές, ὅμοιος ἐσόπτρῳ, ἢ ἀντανακλάσει ἐσόπτρου, Πλούτ. 2. 890B.

εἴσοπτρον, ἀείποτε ἐν τῷ τύπῳ **ἔσοπτρον,** τό, (ὄψομαι) ὡς τὸ **κάτοπτρον,** «καθρέπτης», Πινδ. Ν.7. 20, Πλούτ. 2. 85Δ,139Φ, Ἀνακρεόντ. 6. 3.

εἰσοράω, Ἐπ. μετοχ. **εἰσορόων,** μέσ. ἀπαρ. **εἰσοράασθαι:** μέλλ. **εἰσόψομαι:** ἀόρ. **εἰσεῖδον,** Ἐπ. ἀπαρέμφ. **-ιδέειν,** Ὅμ. Βλέπω ἐντός, θεῶμαι, θεωρῶ, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, κοινὸν παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. πεζογράφοις (ὡς Ξεν. Κύρ. 5. 1, 15, Πλάτ. Γοργ. 526C)· ἐσορᾶν καλὸς Πίνδ. Ο. 8. 24· ἐλεινὸς εἰσορᾶν Αἰσχύλ. Πρ. 246· ἐς τὴν νῆα Ἡρόδ. 8. 92.—Ὁ Ὅμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, εἰσοράασθε ἵππους Ἰλ. Ψ. 495· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀπαρέμφ., οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, οὗ ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι ὀξυδερκέστατος εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ, Ἰλ. Ξ. 345· ὥς τε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, φαίνεταί μοι ὡς ἀθάνατος ὅταν τὸν βλέπω, Ὀδ. Γ. 246· μείζονες εἰσοράασθαι Κ. 396, πρβλ. Ω. 252· οὕτως ἀόρ. **εἰσειδόμην** Αἰσχύλ. Πρ.141, 428. 6) μετὰ μετοχ., εἰσορῶ τινα στείχοντα Εὐρ. Ἱππ. 51, κτλ.· ἐν Σοφ.Τρ.394 πρέπει νὰ εἶναι παρενθετικόν, ὡς ἕρποντος, εἰσορᾷς, ἐμοῦ, διότι ἐγώ, βλέπεις, πηγαίνω, — ἔνθα ὁ Wunder ἀναγινώσκει ὡς ὁρᾷς, ἴδε σημ. Jebb, ὃς παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν ταύτην. 2) βλέπω πρός τινα μετὰ θαυμασμοῦ, θεῶμαι θαυμάζων, Λατ. suspicere, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσιν Ἰλ. Μ. 312· οἵ μίν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες Ὀδ. Η. 71· καὶ ἁπλῶς, ξεῖν' ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, «προσηνῶς ὁρῶσιν» (Σχόλ.), Υ. 166·—ἐντεῦθεν, ἀπονέμω σεβασμόν, σέβομαι, ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστι Εὐρ. Ἠλ.1097· μετὰ προθ., ἐς τὴν μαντικὴν ἐσορέοντες Ἡρόδ. 4. 681· εἰσορ. πρός τι, προσβλέπω, θεῶμαί τι μετ' ἐπιθυμίας, οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς (κατὰ τὸν Jebb δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ νομίζωμεν ὅτι τὸ εἰσορᾶν ἐνταῦθα ἐκφράζει τὸ μετ' ἐπιθυμίας ὁρᾶν) Σοφ. Ἀντ. 30·—καθόλου, προσβλέπω ἀτενῶς, ἀσκαρδαμυκτί, ἔμαθον δ'.. ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος Αἰσχύλ. Περσ.109, Εὐρ. Μήδ. 264. 3) βλέπω διὰ τῆς διανοίας, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οὐκ εἰσορᾷς; Σοφ. Ἠλ. 997, Φ. 501, κτλ. 4) ἐπὶ ὠργισμένων θεῶν, τιμωρῶ, θεοὶ γὰρ εὖ μὲν ὀψὲ δ' εἰσορῶσι, ἀντὶ ὀψὲ μὲν εὖ δέ, βραδέως μέν, ἀλλ' αὐστηρῶς τιμωροῦσι, Σοφ. Ο. Κ. 1536, πρβλ.1370. 5) ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ **μή,** ὡς τὰ ἁπλᾶ ῥήματα **ὁρῶ, βλέπω,** ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθης, ἀλλὰ κύτταξε μήπως ἡ πρόφασίς σου εἶναι ἀνύπαρκτος, ὁ αὐτ. Ἠλ.584.

εἰσορμάω, εἰσάγω μεθ' ὁρμῆς ἢ βίας, καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι Μούσῃ ῥυθμὸν Ἀνθ. Π. 7. 707:—Παθ., εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς εἰς.., μετ' αἰτ., θάλαμον εἰσορμωμένην Σοφ. Τρ. 913· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἰσορμᾶν εἰς τόπον Πλούτ. 2.774F.

εἰσορμίζω, ὁρμίζω εἰς λιμένα.—Παθ., εἰσέρχομαι εἰς λιμένα, ἐπὶ ναυτιλλομένων, εἰσορμισθέντας Ξεν. Πόροι 3.1· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἀόρ., εἰς τὸν ποταμὸν εἰσωρμίσαντο Πλουτ. Κίμ.12.

εἰσορούω, εἰσορμῶ, εἰς δ' ἐσόρουσε βοάσαις, «ἔσω ὥρμησε» (Σχόλ.), Πίνδ. Ο. 8. 52.

ἔϊσος, η, ον [ῐ], Ἐπ. τύπος ὡς τὸ **ἴσος,** = ἴσος, ὅμοιος, Ὅμ., ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται τοῦ ἐπιθ. τούτου μόνον τὸ θηλ. ἑνικ. καὶ πληθ., καὶ μόνον εἰς τὰς ἑξῆς φράσεις: 1) ἐπὶ εὐωχίας, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, οὐκέτι δὲ ἡ ψυχὴ τινος ἐνδεὴς ἦν τροφῆς «πᾶσιν ὁμοίας, ἢ ἰσομοίρου ἢ μεριστῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 468, 602, κτλ.· ἡ λέξις ἦτο κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἐν θυσίαις γινομένων εὐωχιῶν καὶ ἐν ἑστιάσει ξένου (διότι ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει οἱ ἐξοχώτεροι ἄνδρες ἐλάμβανον τὰ ἐκλεκτότατα μέρη)· αὕτη εἶναι ἡ συνηθεστάτη τῆς λέξεως χρῆσις. 2) ἐπὶ νεῶν, ἰσόρροπος, ἰσοκλινής, νηὸς ἐΐσης Ἰλ. Ο.729, Ὀδ. Γ.10· νῆες ἐῗσαι Ε.175, Ζ. 271· νῆας ἐΐσας Ἰλ. Α. 306, Β. 671, κτλ.· νηυσὶν ἐΐσης Ὀδ. Δ. 578, πρβλ. **ἀμφιέλισσα.** 3) ἐπὶ ἀσπίδος, ἴση πανταχόθεν, δηλ. ἐντελῶς στρογγύλη, ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην Ἰλ. Μ. 294, Ν.157,160, κτλ. 4) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἰσόρροπος, ὀρθός, φρόνιμος, δίκαιος, Λατ. mens aequa, φρένας ἔνδον ἐΐσας Ὀδ. Λ. 337, Ξ.178, Σ. 248.

εἰσότε, ἀντὶ **εἰς ὅτε,** καθ' ὃν χρόνον, ὅταν, Ὀδ. Β. 99· ἴδε πρόθ. **εἰς** ΙΙ. 1.

εἰσοχετεύω, ὀχετεύω ἐντός, Ἡλιόδ. 9. 3, «εἰσωχέτευσαν, ἔνδον μετέφερον» Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 649.

εἰσοχή, ἡ, (εἰσέχω) κοιλότης, κοίλωμα, ἀντίθ. τῷ **ἐξοχή,** Στράβων 125. 536, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2.70, κτλ.

εἴσοψις, εως, ἡ, τὸ εἰσορᾶν καὶ ἐξετάζειν, τὰ γὰρ κακὰ παραδείγματα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψιν τ' ἔχει, διότι τὰ κακὰ παραδείγματα παρέχουσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ ἐξετάσῃ τις καὶ νὰ τὰ παραβάλῃ πρὸς τὰ καλά, Εὐρ. Ἠλ.1085.

-**εἰσόψομαι,** μέλλ. τοῦ **εἰσοράω,** Ἰλ. Ε. 212, Ω. 206.

εἰσπαίω, ἀόρ. **εἰσέπαισα,** εἰσορμῶ, βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους Σοφ. Ο. Τ. 1252, Ξέναρχος παρ' Ἀθην. 63F· μετ' αἰτ. τόπου, κρυπτὸν λόχον εἰσπαίσας Εὐρ. Ρῆσ. 560.

εἰσπαραδύομαι, ἀποθ., εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, Φίλων 2. 432.

εἰσπέμπω, πέμπω εἰς.., ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἄσημος... οὔ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους, εἰς οὓς τοὺς δόμους πέμπεις με, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 850· ἐσπέμπει (ὁ Θεμιστοκλῆς) γράμματα ὡς τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην Θουκ. 1. 137· πέμπω τινὰ παρ' ἐμοῦ, παρουσιάζω τινά, μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας Σοφ. Ο. Τ. 705, Ἀνδοκ. 20.16· ῥήτορας εἰσπ., στέλλω αὐτοὺς εἰς τὸ δικαστήριον, δίδω εἰς αὐτοὺς ὁδηγίας, Πλάτ. Εὐθύδ. 305B, πρβλ. Νόμ. 671D.

εἰσπεράω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], Ἰων. **-ήσω,** διαπερῶ ἀπέναντι εἰς, Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 653.

εἰσπέτομαι: μέλλ. **πτήσομαι:** ἀόρ. **εἰσεπτάμην** (ὡσεὶ ἐκ ῥήματος **εἰσίπταμαι**), ἀλλ' ὡσαύτως ἐν ἐνεργ. τύπῳ **-έπτην** Ἀθήν. 395Δ, Πλούτ., κτλ.: παθ. τις ἀόριστος **-πετασθῆναι** εὕρηται παρ' Ἀριστ. ἐν Ἱστ. Ζ. 9. 40, 15:—πέτομαι εἰς ἢ ἐντὸς.., μετ' αἰτ., κοίλην εἰσέπτατο πέτρην Ἰλ. Φ. 494· εἰς τὸν ἀέρα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1173· μεταφ. ἐπὶ φήμης, Ἡρόδ. 9. 100, 101.

εἰσπηδάω: μέλλ. **πηδήσομαι,** πηδῶ ἐντός, ἐς τὰς λίμνας Ἡρόδ. 4. 132· εἰς τὸν πηλὸν Ξεν. Ἀν.1. 5, 8. 2) εἰσορμῶ, ἐμφανίζομαι ἐξαίφνης, εἰσπηδήσας πρός με νύκτωρ Μειδίας, Μαρτυρία παρὰ Δημ. 522. 5· εἰς τὴν οἰκίαν ὁ αὐτ. 539. 27.

εἰσπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι:** ἀόρ. **-έπεσον:** —πίπτω ἐντός, πίπτω μέσα εἰς.., ἀλλὰ συνήθως μεθ' ὁρμῆς ἢ βίας, εἰσορμῶ, ἐπιφαίνομαι ἐξαίφνης, ἐς πόλιν Ἡρόδ. 5. 15· ἐς τὰς νέας ὁ αὐτ. 8. 56· ἐς οἴκημα Θουκ. 2. 4, κτλ.· ἀπολ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. 4. 24:—ποιητ. μετὰ δοτ. ἐσπίπτει δόμοις Εὐρ. Ἴων 1196: ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 35. 2) ἁπλῶς πίπτω ἐντὸς εἰς, οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν· καί τι αὐτῶν μέρος.. προσβιασθὲν.. ἐσέπεσεν ἔς του χωρίον ἰδιώτου Θουκ. 1. 106· ἐς χαράδρας ὁ αὐτ. 3. 98, κτλ.· ἐσπ. ἐς εἱρκτήν, ῥίπτομαι εἰς φυλακήν, ὁ αὐτ. 1. 131· οὕτω, παρὰ ποιηταῖς, μετ' αἰτ. ἐσπεσοῦσα δικτύων βρόχους Εὐρ. Ὀρ. 1315· ὄχλον γὰρ ἐσπεσεῖν ᾐσχυνόμην, νὰ ὑπάγω εἰς τὸ πλῆθος ᾐσχυνόμην, ὁ αὐτ. Ἑλ. 415· εἰσπ. πέπλους, ζητεῖν καταφύγιον ὑπὸ τοὺς πέπλους, ὁ αὐτ. Τρῳ. 1181· κτύπου κέλευθον ἐσπεσόντος, ἐλθόντος, γενομένου θορύβου ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ αὐτ. Ὀρ.1312. 3) περιέρχομαι εἴς τινα κατάστασιν, εἰσπ. δούλειον ἦμαρ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 99· ξυμφορὰν αὐτόθι 983· γῆρας ὁ αὐτ. Ἴων 700· παρὰ Θουκ. 4. 4 ἤδη διορθοῦται ἐπέπεσε. ΙΙ. ἐπιπίπτω, προσβάλλω, τινὰ Ἡρόδ. 1. 63, Σοφ. Αἴ. 55· ὡσαύτως, ἐσπ. ἐς τὸν πεζὸν Ἡρόδ. 4. 128· πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 4. 25.

εἰσπίτνω, ποιητ. τύπος τοῦ **εἰσπίπτω,** (ἴδε **πίτνω**), πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμὰς Εὐρ. Τρῳ. 751.

εἰσπίφρημι, ἀπαρ. **-πιφράναι,** = **εἰσφρέω,** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 6, 3.

εἰσπλέω: μέλλ. **-πλεύσομαι,** εἰσέρχομαι πλέων, εἰς τόπον Θουκ. 2. 86, 89, κτλ.· ποιητ. μετ' αἰτιατ., Σοφ. Ο. Τ. 423 (ἴδε ἐν λ. **ἄνορμος**), Εὐρ. Ι. Τ. 1389· οὕτω καὶ Θουκ. 1. 24. 2) ἀπολ., πλέω μέσα εἰς, ἐπ' ἀριστερὰ εἰσπλέοντι, εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ εἰσπλέοντος, Ἡρόδ. 6. 33· ναυσὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν Πλάτ. Κριτί. 115D· τούς τ' ἐκπλέοντας εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται Πλάτων Κωμικὸς ἐν Πλουτ. Θεμιστ. 32· οὐδὲν εἰσπλεῖ τισι, οὐδὲν εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα αὐτῶν, Θουκ. 3. 51, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29· ἐπὶ σίτου, εἰσάγομαι, Δημ. 466. 24.

εἰσπληρόω, ἐντελῶς πληρῶ, Διογ. Λ. 10. 142.

εἴσπλοια, ἡ, θαλασσία εἴσοδος εἰς λιμένα, Ἐτυμ. Μ. 89, 35.

εἴσπλοος, συνῃρ. **-πλους,** ὁ, τὸ εἰσπλέειν, ἡ εἰσέλευσις πλοίου εἰς λιμένα, Θουκ. 7. 22, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 9. ΙΙ. ἡ εἴσοδος λιμένος, οἱ ἔσπλοι τοῦ λιμένος Θουκ. 4. 8· οἱ ἔσπλοι ὁ αὐτ. 7. 24· λιμὴν στενόν τινα ἔχων εἴσπλουν Πλάτ. Τίμ.25Δ.

εἴσπνευσις, εως, ἡ, ἡ εἰσπνοή, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἔκπνευσις,** παραφρ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5.

εἰσπνευστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ εἰσπνεύσῃ, Νικητ. Δαβ. σ. 688, ἔκδ. Mi.

εἰσπνέω: μέλλ. **-πνεύσομαι,** εἰσάγω πνοήν, «τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου», ἀντίθετον τῷ **ἐκπνέω,** ὁ δὲ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ Ἀριστ. Προβλ. 8. 2, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7. ΙΙ. φυσῶ ἐπάνω εἴς τινα, δᾴδων γ' ἐμὲ αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη Ἀριστοφ. Βάτρ. 314 (οὕτω παθ., ἀνέμῳ εἰσπνεῖσθαι Φιλόστρ. 57)· τινι Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 12.—ἐπειδὴ δὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐσήμαινεν, ἐμπνέω ἔρωτα εἴς τινα: —ἐντεῦθεν, ὁ ἐραστὴς ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς **εἰσπνήλας** ἢ **εἴσπνηλος,** ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, ἴδε σχόλ. εἰς Θεόκρ. 12. 13, Bentl. Καλλ. Ἀποσπ. 169· πρβλ. **ἀΐτας.**

εἰσπνοή, ἡ, τὸ εἰσπνεῖν, εἴσπνευσις, ἀναπνοή.. ταύτης δὲ τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι τὸ δὲ εἰσπνοή Ἀριστ. π. Ἀναπν. 2. 3, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7.

εἴσπνοος, ον, εἰσάγων πνοήν, εἰσπνέων, Ἱππ. 1190Α.

εἰσποιέω: μέλλ. **-ήσω,** δίδω εἰς υἱοθεσίαν, Λατ. dare adoptivum alicui, εἰσποιεῖν υἱόν τινι Πλάτ. Νόμ. 878Δ· εἰσπ. τὸν

παῖδα εἰς τὸν οἶκόν τινος Δημ. 1054. 20· τοὺς σφετέρους παῖδας εἰς ἑτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν Ἰσαῖος 81. 25· (ἀλλὰ ἡ αὐτὴ φράσις κεῖται καὶ ἐπὶ πατρὸς κτωμένου τέκνον, ὁ αὐτ. 58. 53)· προσέτι, εἰσπ. τινα εἰς τὰ χρήματά τινος, καθιστᾶν αὐτὸν κληρονόμον, ὁ αὐτ. 81. 2· εἰς τοῦτον τὸν κλῆρον αὐτόθι 24· εἰς οὐσίαν αὐτόθι 27, κτλ.· εἰσπ. ἑαυτὸν Ἄμμωνι, διακηρύσσειν ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Ἄμμωνος, Πλουτ. Ἀλέξ. 50:— Μέσ. υἱοθετῶ, Λατ. adoptivum facere, Δημ. 1091. 3, κτλ.: — Παθ., εἰσποιηθῆναι πρός τινα, υἱοθετηθῆναι ὑπό τινος, ὁ αὐτ. 1088. 28· ἐπὶ τὸ ὄνομά τινος ὁ αὐτ. 1091. 14. — Πρβλ. **ἐκποιέω**. **2)** καθόλου, εἰσπ. τινας εἰς λειτουργίαν, εἰσάγω νέους χορηγοὺς εἰς δημοσίαν λειτουργίαν, ὁ αὐτ. 462. 20, 28· τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν, εἰσεβιάζετο ἑαυτὸν ὡς συμμέτοχον, Δείναρχ 94. 23· — ὡσαύτως, εἰσπ. ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰσάγειν ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9· εἰσποιῶν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκείνου (τοῦ Σύλλα) δύναμιν, εἰσορμήσας, εἰσπηδήσας εἰς τὴν ἐκείνου δύναμιν, ὡς τελευτήσαντος, Πλουτ. Πομπ. 16· ἢ τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν ἐσποιήσαντα, ἢ τὸν ἀποδόντα τὴν Θεογονίαν εἰς τὸν Ἡσίοδον, Παυσ. 9. 27, 2.

εἰσποίησις, εως, ἡ, υἱοθεσία, Ἰσαῖος 81.10, Πλουτ. Ὄθων 16, κ.τ.λ.

εἰσποιητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ εἰσποιεῖν, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 465.

εἰσποιητός, ή, όν, υἱοθετηθείς, Λυσ. Ἀποσπ. 33, Δημ. 1088. 4., 1390. 8.

εἰσπομπή, ἡ, τὸ εἰσπέμπειν, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 2. 6· — «εἰσπομπή, εἰσβολή» Σουΐδ.

εἰσπορεύω, ὁδηγῶ εἰς, οἴκαδ' εἰσπορευέτω Εὐρ. Ἠλ. 1285. — Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., πορεύομαι εἰς, εἰσέρχομαι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21.

εἰσπράκτης, ου, ὁ, ἀπαιτητής, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. ἀντὶ τῶν λέξεων **ἐργοδιώκτης** (Ἔξοδ. Ε', 6 καὶ 13) καὶ **φορολόγος** (Ἰὼβ ΛΘ', 8).

εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, «ἐπαίτης» (ὅπερ διορθωτέον **ἐπαιτητής**) Ἡσύχ.

εἴσπραξις, εως, ἡ, ἡ συλλογή, παραλαβὴ τῶν φόρων ἢ ὀφειλῶν, παρεσκευάζοντο ... διὰ τοῦ θύματος τὴν ἔσπραξιν ἐσβαλοῦντες, νὰ εἰσβάλωσιν ἐπὶ προφάσει τοῦ θύματος, Θουκ. 5. 53· τῶν εἰσφορῶν Δημ. 702. 13· βαρύνεσθαι .. ἀδίκοις εἰσπράξεσι, ἀδίκοις ἀπαιτήσεσι χρημάτων κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 5.

εἰσπράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**: — εἰσπράττω, «συνάζω» ὀφειλὰς ἢ φόρους, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 18, Πλάτ. Νόμ. 949D, Δημ. 518, κτλ.· τινά, ἔκ τινος (προσώπου), ὅτι τοσοῦτον πλῆθος χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκεν Ἰσοκρ. 111E, Δημ. 704. 7., 1227. 9. κτλ.· ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἔδωκε καὶ οὐκ εἰσέπραξε τὸν δῆμον, δὲν τὰ ἐζήτησε παρὰ τοῦ δημοσίου, ψήφισμ. παρὰ Δημ. 265. 15: — Μέσ., εἰσπράττω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω, ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο, κακὴν δίκην, Εὐρ. Ι. Τ. 559· ἀλλὰ τὸ μέσ. (μετὰ παθ. πρκμ.) συχνάκις ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ ἐνεργ., Δημ. 564, ἐν τέλει· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., πικρῶς εἰσπράττειν με, ὥσπερ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων εἰσπέπρακται ὁ αὐτ. 939. 8: — Παθ. ἐπὶ χρημάτων, εἰσπράττομαι, τῷ θεῷ δὲ τὰ χρήματα εἰσπραττόμενα ὁ αὐτ. 347. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 158A. 23, κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπων, καὶ εἰσεπράσσετο δημοσίᾳ Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 12. 12 («ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ ἐπιπράσκετο» Κοραῆς), Δημ. 900. 12.

εἴσπτημα, τό, τὸ εἰσπέτεσθαι, Ἡσύχ.

εἰσπτύω, πτύω ἐντός, γενομένων δὲ τῶν νεοττῶν τῆς ἁλμυριζούσης μάλιστα γῆς διαμασησάμενος εἰσπτύει τοῖς νεοττοῖς διοιγνὺς τὸ στόμα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 5· πρβλ. **ἐμπτύω**.

εἰσρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι** (σπανιώτατ. παρ' Ἀττ.)· ὡσαύτως παθ. μέλλ. **-ρυήσομαι** Ἰσοκρ. 187Δ· ἀόρ. **-ερρύην**· — χύνομαι ἐντός, Εὐρ. Ι. Τ. 260, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐκρέω**, ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα τὰ ῥεύματα Πλάτ. Φαίδων 112A, κτλ.· μεταφ.. πλοῦτος εἰσρεῖ εἰς τὴν πόλιν Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.. τὸ νόμισμα εἰσερρύη εἰς τὴν Σπάρτην Πλουτ. Λυκοῦργ. 30. τὸ πάθος εἰσερρύη, εἰσέρρευσε, Πλάτ. Φαῖδρ. 262B· ἐπιστῆμαι εἰσρέουσι ὁ αὐτ. Φίληβ. 62C· ἁμάρτημα εἰσρεῖ Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 10. 17· πόθος εἰσερρύη πάντας Πλουτ. Νουμ. 20.

εἰσροή, ἡ, = τὸ εἰσρέειν, εἴσρυσις, Αἰλ. π. Ζ. 1. 53, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. 570, 37.

εἴσροος, συνηρ. **εἴσρους**, εἰσροή, τὸ εἰσρέειν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 8.

εἰσσπάομαι, μέσ., ἕλκω, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, ἐκτείναντες δὲ οἱ ἄνδρες τὰς χεῖρας εἰσεσπάσαντο τὸν Λὼτ πρὸς ἑαυτοὺς εἰς οἶκον καὶ τὴν θύραν τοῦ οἴκου ἔκλεισαν Ἑβδ. (Γεν. ΙΘ', 10), Ἰω. Χρυσ. τ. 1. 355, 12.

εἰστελέομαι, παθ., μυοῦμαι, ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος Πλάτ. Πολιτ. 290E.

εἰστίθημι: μέλλ. **-θήσω**, θέτω εἰς, θέτω ἔν τινι τόπῳ, ἐντίθημι, φύσας μεγάλας ἐσθέντας Θουκ. 4. 100, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 123· οἱ δὲ Φωκαιέες ἐν τούτῳ κατασπάσαντες τὰς πεντηκοντέρους, ἐσθέμενοι τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ ἔπιπλα πάντα κτλ. ὁ αὐτ. 1. 164, 208, Θουκ., κλ.· τινὰ ἐς ἅμαξαν Ἡρόδ. 9. 25. **2)** προσέτι, ἐπιβιβάζω, Ἰήσονα, ἐπεί τε οἱ ἐξεργάσθη ὑπὸ τῷ Πηλίῳ ἡ Ἀργώ, ἐσθέμενον ἐς αὐτὴν ἄλλην τε ἑκατόμβην κτλ. ὁ αὐτ. 4. 179, Εὐρ. Ἑλ. 1566, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 20· παραλαμβάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 19.

εἰστιμάομαι, μέσ., ἀφίνω νὰ ἐκτιμήσωσί τι, εἰστιμήσασθαι, τοὺς βίους ἀναγκασθήσονται, ὕποπτον, παρὰ Διον. Ἁλ. 4. 11.

εἰστιτρώσκω, ἴδε = **ἐστιτρώσκω**.

εἰστοξεύω, ῥίπτω βέλη ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 9. 49. **II.** ἐστ. βιβλία ἐς τὸ στρατόπεδον, ῥίπτω ἔσω δελτία προσηρτημένα εἰς τὰ βέλη, εἰς .., Δίων Κ. 48. 25.

εἰστρέπομαι, μέσ., τρέπω πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ ἐντός, ὅταν καταπίῃ (ἡ σκολόπενδρα) τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον, εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37. 8.

εἰστρέφω, ἐντρέφω, τῇ θείᾳ ἐλπίδι εἰστρεφόμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 1032D.

εἰστρέχω: μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι**, ἀόρ. β' **-έδρᾰμον**: — τρέχω ἐντὸς εἰς, Πλαταιῆς τε καὶ περίπολοι ἐσέδραμον Θουκ. 4. 67· βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν, ἐπὶ πλοίου, Θεόκρ. 13. 23.

εἰστρῡπάω, εἰσδύομαι, παρεισέρχομαι, «τρυπώνω», Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρᾳ μετὰ βίας ἐξελθεῖν Εὐστ. 1532. 5, Σουΐδ.· πρβλ. **ἐκτρυπάω II**.

εἰσφαίνω: μέλλ. **-φᾰνῶ**, πληροφορῶ, φανερώνω, τοὺς ταῦτα.. εἰσφαίνοντας ἐκάλουν .. συκοφάντας Φιλόμνηστος παρ' Ἀθην 75A.

εἰσφέρω: μέλλ. **εἰσοίσω**: ἀόρ. α' **εἰσήνεγκα**: πρκμ. **εἰσενήνοχα** Ἀρχίλ. 64: ὑπερσυντ. **-όχειν** Δημ. 825. 3., 705. 26. Φέρω ἐντός, ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω Ὀδ. Η. 6· ἐσφ. ἀγγελίας Ἡρόδ. 1. 114· ἐς τὠυτὸ ἐσφ. ὁ αὐτ. 9. 70. **2)** συνεισφέρω, τῖμον εἰσενεγκὼν Ἀρχίλ. 78.[1], χρήματα Ξεν. Ἱέρ. 9. 7, Ῥήτορες· εἰσφ. τινί τι, κυρίως ἐπὶ ἐράνων, Πλάτ. Συμπ. 177C, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12, Δημ., κτλ.: — Ἐν Ἀθήναις, ἀποτίνω τὴν εἰσφοράν, (ἴδε τὴν λέξιν **εἰσφορά II**), ἐσφ. ἐσφορὰν Θουκ. 3. 19, κτλ.· εἰσφορὰς Ἀντιφῶν 117. 33, Λυσ. 150. 1· καὶ ἀπολ., εἰσφ. εἰς τὴν πόλιν Δημ. 825. 3· εἰσφ. ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 565. 15· οὕτως, ἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσφ. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12. **3)** ἐπιφέρω, προξενῶ, (παθήματα) εἴς τινα, πένθος εἰσφ. δόμοις Εὐρ. Βάκχ. 367· νόσον γυναιξὶ αὐτόθι 353· πόλεμόν τινι ὁ αὐτ. Ἑλ. 38· δειλίαν ἐσφέρει τοῖς ἀλκίμοισι, προξενεῖ δειλίαν εἰς τοὺς θαρραλέους, τοὺς γενναίους, ὁ αὐτ. Ἱκ. 540. **4)** εἰσάγω, προτείνω, γνώμην Ἡρόδ. 3. 80· γνώμην ἐσφ. ἐς τὸν δῆμον Θουκ. 8. 67· εἰσφ. νόμον, Λατ. legem rogare, Δημ. 692. 26., 705. 26: — ἀπολ. ὡς τὸ Λατ. referre ad senatum, εἰσφ. εἰς τὴν βουλὴν περί τινος Θουκ. 5. 38, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 772C, 961B· τὴν δὲ βουλὴν εἰσενεγκεῖν, ὅτῳ τρόπῳ .. Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 7: — Παθ. τὰ εἰσφερόμενα [ψηφίσματα] Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 15. **II.** Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., **εἰσενήνεγμαι** (ἴδε κατωτ.): — φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, παρασύρω, παραφέρω, Ἰλ. Λ. 495. **2)** εἰσφέρω δι' ἐμαυτόν, εἰσκομίζω, Ἡρόδ. 5. 34, Θουκ. 5. 115, κτλ. **3)** εἰσάγω, ἐς τὴν ποίησιν Ἡρόδ. 2. 23· πῶμ' εὗρε κεἰσηνέγκατο Εὐρ. Βάκχ. 279· λόγον ἐσφέρεσθαι, προφέρειν, κοινολογεῖν, λέγειν, ὁ αὐτ. Ἑλ. 664· ν' μνᾶς εἰς τὸν οἶκον εἰσενηνεγμένη, εἰσκομίσασα μεθ' ἑαυτῆς 50 μνᾶς ὡς προῖκα εἰς τὴν οἰκογένειαν, Δημ. 884.12, πρβλ. 1029. 9· προῖκα εἰσενεγκαμένη Θεοφρ. Χαρ. 22· πρβλ. **ἐπιφέρω II.1**. **4)** συνεισφέρω, εἰσενήνεκται .. οὐκ ἔλαττον μ' μνῶν· καταβάλλω, πᾶσαν εἰσεφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν Πολύβ. 22.12, 12· προξενῶ, πολλὴν ἐσεφέρετο φιλονικίαν Αἰλ. Π. Ἱστ. 12. 64. **5)** ὡς τὸ **προσφέρομαι**, ἐσθίω, τρώγω, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 19, κτλ. **III.** παθ., εἰσάγομαι, Ἡρόδ. 9. 37, 41. **2)** εἰσορμῶ, ὡς τὸ **εἰσπίπτω**, Θουκ. 3. 98.

εἰσφθείρομαι, εἰσκωμάζω, εἰσβιάζομαι, ῥῆμα δηλοῦν κατάραν, ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσεφθάρη, εἰσεκώμασεν, ἀλλ' εἴθε νὰ ἐφθείρετο εἰσκωμάζων, Πολυδ. Θ', 158, Γρηγ. Ναζ., κλ.

εἴσφλᾰσις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἔσθλ-**, ἡ πρὸς τὰ ἔσω θλάσις, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 898.

εἰσφλάω, Ἰων. ἀντὶ **ἐσθλάω**, ἐντὸς συντρίβω, ἐσφλᾶται τὸ ὀστέον ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτοῦ ἔσω σὺν τῇσι ῥωγμῇσι Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 899.

εἰσφοιτάω, μέλλ. **-ήσω**, ὑπάγω συχνά, εἰσέρχομαι συχνά, συχνάζω εἴς τι μέρος, ἐσφοιτῶν τ' ἐς τοὐπτάνιον κτλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1033· πρός τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 945· — ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσάγομαι, ἔρχομαι, τοῦτο τὸ ὕφασμα .. παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐσπεφοίτηκεν Δίων Κ. 43, 24.

εἰσφορά, ἡ, (εἰσφέρω) τὸ εἰσφερόμενον, ἡ συγκομιδή, γελοία δ' αὖ .. ἡ ἐμὴ εἰσφορὰ φαίνοιτ' ἄν, εἰ μὴ εἴη ὅστις τὰ εἰσενεχθέντα σῴζοι Ξεν. Οἰκ. 7. 40. **II.** ἐν Ἀθήναις κατ' ἀντι-

θεσίν πρὸς τοὺς συνήθεις φόρους, φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενος εἰς τοὺς πολίτας καὶ τοὺς μετοίκους καὶ εἰσπραττόμενος δι' ἰδιαιτέρας νομικῆς πράξεως πρὸς κάλυψιν ἐλλείμματος ἐν ταῖς προσόδοις, μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν, εἰσφοράν εἰσφέρειν Ἀντιφῶν 117. 33, Θουκ. 3.19, κτλ.· πρβλ. Βοιχχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 2. 227, Ἑρμάνν. Πολ. Ἀρχ. § 162, 8. **2)** καθόλου, συνεισφορά, χρημάτων Πλάτ. Νόμ. 955D· ἡ εἰσφορά τῶν τελῶν φαίνεται ὅτι εἶναι πληρωμὴ εἰς λογαριασμὸν τῶν τακτικῶν φόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 10. **III.** πρότασις, νόμου Δίων Κ. 37. 51, κτλ. **IV.** εἰσαγωγὴ λέξεώς τινος, Διογ. Λ.7. 67.

εἰσφορέω, = **εἰσφέρω,** Ὀδ. Ζ. 91., Τ. 32, Θουκ. 2. 75, κτλ.

εἰσφρέω (πρβλ. **ἐπεισφρέω**), παρατ. **εἰσέφρουν** Δημ. 473. 6· μέλλ. **-φρήσω** Ἀριστοφ. Σφ. 892. **-φρήσομαι** (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) Δημ. 93.17· ἀόρ. α' **-έφρησα** Πολύβ. 22.10,7· μέσ. παρατ. **εἰσεφρούμην** Εὐρ. Τρῳ. 647. Ἀφίνω τι νὰ εἰσέλθῃ, παραδέχομαι, Λατ. admittere, Ἀριστοφ. καὶ Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.— Μέσ., εἰσάγω μετ' ἐμοῦ, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** ἐμφοροῦμαι, κατεσθίω, περὶ τῶν πελεκάνων, Ἀριστ. Θαυμ. 14. **II.** ἀμεταβ., παρεισφρέω, εἰσέρχομαι, Πολύβ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀλκίφρ. 3. 53. (Τὸ **φρέω,** πιθαν. συγγενὲς τῷ **φέρω,** εὕρηται μόνον ἐν συνθέτοις μετὰ τῶν προθέσεων **δια-, εἰς-, ἐπεις-, ἐκ-**).

εἰσφορία = **εἰσφορά,** Ἐπιγρ. Τράλλεων, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 56

εἰσφύρω [ῡ], συμφύρω, ἀναμιγνύω, Μάξ. Τύρ. 28. 6.

εἴσφυσις, εως, διαφ. γρ. ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 10, 5, ἀντὶ **εἰ φύσις.**

εἰσχειρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** = **ἐγχειρίζω,** βάλλω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐμπιστεύομαι, εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις.. δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν Σοφ. Ο. Τ. 384, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

εἰσχέω, μέλλ. **-χεῶ,** ἐγχέω, «χύνω μέσα», ἐπεὰν δὲ ἀμέλξωσι τὸ γάλα, ἐσχέαντες ἐς ξύλινα ἀγγήϊα κοῖλα κτλ. Ἡρόδ. 4. 2· λευκὸν εἰσχέας γάλα Εὐρ. Κύκλ. 389.— Παθ. μετὰ Ἐπ. συγκεκομμένου ἀόρ. **ἐσεχύμην** [ῠ], χύνομαι μέσα εἰς, εἰσορμῶ, ἐσσυμένως ἐσέχυντο ἐς πόλιν, ἐν σπουδῇ ἐχύθησαν εἰς τὴν πόλιν, Ἰλ. Φ. 610.

εἴσχηκαν (= **ἔσχηκαν, ἐσχήκασι**). Ἐπιγρ. Γυθείου L. et F. 242α.— Πρβλ. καὶ Συναγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

εἴσχυσις, ἡ, ἀνάχυσις, λιμνοθάλασσα, Πτολ. 2. 3.

εἴσω, ἔσω, ἐν χρήσει παρ' Ἐπ., Λυρ. καὶ Τραγ. ποιηταῖς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἐὰν ἀπαιτῆται σπονδεῖος ἢ ἴαμβος· τὸ δὲ **ἔσω** (ὅπως ἡ **ἐς** πρόθ. ἀντὶ τῆς **εἰς**) ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ παλ. Ἀττ. πεζογράφοις· ἀλλὰ παρὰ τοῖς λοιποῖς πεζοῖς καὶ παρὰ τοῖς κωμ. ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος ἦτο τὸ **εἴσω,** ἐνῷ τὸ ἐπίρρ. **ἔσωθεν** καὶ τὰ συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἐσώτερος, ἐσώτατος, ἐσωτέρω, ἐσωτάτω** φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι ἐν χρήσει τύποι:— Ἐπίρρ. ἐκ τῆς προθ. **εἰς** ἢ **ἐς,** μέσα εἰς, εἰς τὰ ἐντός, Λατ. intro· ἀπολ., μή πού τις ἀπαγγείλησι καὶ εἴσω, μήπως τις φέρῃ τὰ νέα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, Ὀδ. Δ.775· οὕτω,, εἴπατε δ' εἴσω Γ. 427· ὡσαύτως, εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ, «ἐντὸς δὲ τὴν ἀσπίδα κατέαξε πλήξας πέτρᾳ μυλοειδεῖ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 270· οὕτως, ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν Ὀδ. Σ. 96· εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα Ἰλ. Ν. 553·— οὕτω βραδύτερον, ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν Πίνδ. Π. 4. 240· εἴσω κομίζου Αἰσχύλ. Ἀγ.1035· πέπληγμαι.. ἔσω αὐτόθι 1343· εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ' Ἀριστοφ. Πλ. 231· ἡγεῖσθαι εἴσω, φεύγειν εἴσω Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21., 7. 5, 26· παρακαλεῖν εἴσω ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 6, 5. **6)** ὅταν ἀκολουθῇ πτῶσις, ὁ Ὅμηρος προτιμᾷ τὴν αἰτιατ., δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω Ἰλ. Γ. 322· πέρησε δὲ ὀστέον εἴσω αἰχμή Ζ.10, Δ. 460, κτλ.· ἡγήσατο.. Ἴλιον εἴσω Α.71· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι.. δόμον Πηλήϊον εἴσω Σ. 441· ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ω. 155· ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν αὐτόθι 198· σπανιώτερον μετὰ γεν., κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω Ζ. 284, πρβλ. Χ. 425· ἐδήσετο δώματος εἴσω Ὀδ. Η.135, πρβλ. Θ. 290 (ἀείποτε ἕπεται τῇ ἑαυτοῦ πτώσει, πλὴν ἐν Ἰλ. Φ.125, εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον)·— ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ἡ παρακολουθοῦσα τὸ **εἴσω** πτῶσις εἶναι ἡ γεν., οἷον, Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὤσας Εὐρ. Κύκλ. 485. **2)** τὸ **εἴσω** πολλάκις εἶναι ἐν χρήσει μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν (ὡς ἡ πρόθ. **εἰς** Ι. 2), ἔνθα ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ **ἔνδον,** Λατ. intus, εἴσω δόρπον ἐκόσμει Ὀδ. Η. 13· ἄντρον ἔσω ναίουσα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 6· ἔσω καθῆσθαι Αἰσχύλ. Χο. 919· θακεῖν Σοφ. Αἴ.105· τὸ ἔσω μέτωπον, τὸ ἐσωτερικόν, Θουκ. 3. 21· εἴσω τὴν χεῖρα ἔχειν ἀναβεβλημένον Δημ. 420.10. **6)** μετὰ γεν., μένειν εἴσω δόμων Αἰσχύλ. Θήβ. 232· ἔσω πυλῶν αὐτόθι 557· εἴσω στέγης Σοφ. Τρ. 202· εἴσω ξίφους, ἐντὸς ἀποστάσεως ξίφους, Εὐρ. Ὀρ.1531· εἴσω τῶν ὅπλων, ἐντὸς τῶν βαρέως ὡπλισμένων στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 7., 3. 4, 26· εἴσω τῶν ὀρέων, ἐντὸς τῶν ὀρέων, αὐτόθι 1. 2, 21· ἔσω δὲ τούτων ἐς τὴν Βοττιαίαν καὶ Πιερίαν οὐκ ἀφίκοντο Θουκ. 2.100· εἴσω βέλους, ἐντὸς τοξεύματος. Ἀρρ. Ἀν. 1. 6·— ὡσαύτως ἐνίοτε ὅπου ἦτο δυνατὸν νὰ τεθῇ ἔξω, ὡς, τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιεῖν εἴσω, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος, δηλ. παρὰ τὴν ὁδόν, Δημ. 1278. 4· εἴσω τῆς εἰρωνείας ὁ αὐτ. 1428. 4. **II.** παρὰ μεταγεν., ἐπὶ χρόνου, ἐντός, Ἑρμογέν., Ὑπόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. **III.** περὶ συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἴδε ἐν λ. **ἔσω.**

εἰσωθέω: μέλλ. **-ωθήσω** καὶ **-ώσω,** ὠθῶ εἴσω, τι εἴς τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 2. 1, σ. 49: — Μέσ., ὠθῶ ἐμαυτὸν εἴσω, εἰσορμῶ, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 18· ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 78 εὑρίσκομεν τὸν τύπον **εἰσωθίζομαι.**

εἰσωπός, όν, (ὤψ) θεωρῶν, βλέπων, κατὰ πρόσωπον, εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν [οἱ Ἀχαιοί], «ἐν ὄψει τὰς ναῦς ἔβλεπον.., τουτέστιν, ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν ἐγένοντο» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 653· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ἄρατ. 79. **2)** ἀπολ. τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηῒ διὲξ Ἀχερουσίδος ἄκρης εἰσωποὶ ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν, «εἰσωποί, ἐναντίοι, ἐσώτεροι γενόμενοι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 751.

εἰσώστη, ἡ, (**ὀστέον**) ὀστοθήκη, ὀστοδοχεῖον, Λατ. ossuarium, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824. 13-2850· ἴδε Βοίκχ. σ. 535 καὶ πρβλ. **ὑπώστη.**— Πρβλ. καὶ Συναγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη ἐν λέξει.

εἶτα, Ἰων. **εἶτεν** (πρβλ. **ἔπειτα, -εν**), Ἐπίρρ. δηλοῦν τὴν ἀκολουθίαν πράξεως ἢ καταστάσεως: **1)** ἐπὶ ἁπλῆς χρονικῆς ἀκολουθίας ἄνευ αἰτιολογίας τινός, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, Λατ. deinde, πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς.., εἶτα δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς Σοφ. Ἠλ. 260, Πλάτ., κτλ.· μετ' ὀλίγον, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος Σοφ. Ο. Τ. 452· εἶτα τί τοῦτο; ἔπειτα, τί μὲ τοῦτο; Ἀριστοφ. Νεφ. 347, Πλάτ. Πρωτ. 309A· ὦ τάν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε Ἀριστοφ. Ἱππ. 1036·— συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται, ἐνίοτε μάλιστα, ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ **ἔπειτα,** ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενὴς Μένανδρ. ἐν «Ἐμπιπρασκομένῃ» 1, ἐν Ἀδήλ. 17, κτλ. **2)** τὸ **εἶτα,** συχνάκις εὕρηται μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος προηγουμένης μετοχ.. ἔνθα ἡ μετοχὴ δύναται νὰ τραπῇ εἰς παρεμφατικὸν ῥῆμα καὶ τὸ **εἶτα** νὰ ἑρμηνευθῇ: καὶ ἔπειτα.., δηλουμένης οὕτω δυσπιστίας τινός, μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει Αἰσχύλ. Πρ. 777· ἆρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς; Εὐρ. Ἠλ. 1058· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 52, Αἴ. 460, 1092, 1094, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 5, κτλ.· πρβλ. **ἔπειτα** Ι. 3. **II.** ἐπὶ ἐρωτήσεων ἢ ἀναφωνήσεων πρὸς δήλωσιν ἐκπλήξεως, ἀγανακτήσεως, περιφρονήσεως, σαρκασμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ λοιπόν..; καὶ τότε..; καὶ..; κᾆτ' οὐ δέχονται λιτάς; Σοφ. Ἀντ. 1019, πρβλ. Ο. Κ. 418· εἶτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ; Εὐρ. Ἀνδρ. 666· κᾆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη; ὁ αὐτ. Φοίν. 548· εἶτ' ἐσίγας, Πλοῦτος ὤν Ἀριστοφ. Πλ. 79· εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι ὁ αὐτ. Νεφ. 1214· εἶτ' οὐκ αἰσχύνεσθε; Δημ 16. 11· οὐ γὰρ οἴεσθε δεῖν χρήματα εἰσφέρειν, εἶτα θαυμάζετε..; ὁ αὐτ. 579. 27· εἶτ' οὐκ ἐπῳδούς φασιν ἰσχύειν τινές; Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 15· εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν; Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1, κτλ.

εἶται, γ' ἑν. παθ. πρκμ. τοῦ **ἕννυμι,** κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἶται Ὀδ. Λ. 191.

εἴτε, Δωρ. **αἴτε,** συνήθως δὶς τιθέμενον, εἴτε.., εἴτε.., Λατ. sive.., sive = , θεωρουμένων τῶν δύο μερῶν ὡς ἰσοδυνάμων· ἐν Σοφ. Ἠλ. 606 ἐπαναλαμβάνεται τρίς, κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῇς κακὴν εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν: — παρ' Ὁμ. μετὰ τὸ πρῶτον **εἴτε** ἐνίοτε τίθεται **ἠὲ καί,** (ὅπερ ὅμως γράφεται νῦν **εἴ τε καί**) Ἰλ. Β. 394, κτλ.· εἴτ' οὖν.., εἴτε.., Σοφ. Ο. Τ. 1049· εἴτ' οὖν.., εἴτε καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 843· εἴτ' οὖν.., εἴτ' οὖν.., ὁ αὐτ. Χο. 683· εἴτε.., εἴτ' ἄρ' οὖν.., Σοφ. Φ. 345· εἴτε.., εἴτ' αὖ Πλάτ. Φίλ. 34B· εἴτε καὶ.., εἴτε καὶ.., ὁ αὐτ. Πολ. 471D: — τὸ πρῶτον **εἴτε** ἐνίοτε παραλείπεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ξεῖνος, αἴτ' οὖν ἀστὸς Πινδ. Π. 4. 138· αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις Αἰσχύλ. Ἀγ.1403· μύραινά γ', εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ ὁ αὐτ. Χο. 994· λόγοισιν, εἴτ' ἔργοισιν Σοφ. Ο. Τ. 517, πρβλ. Τρ. 136· ἔτι δὲ καὶ παρὰ πεζοῖς, πόλις, εἴτε ἰδιῶται Πλάτ. Νόμ. 864A, πρβλ. 907D, Σοφ. 224E· τὸ πρῶτον **εἴτε** ἐνίοτε ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ **εἰ,** ὡς εἰ.., εἴτε.., utrum.. an.., Ἡρόδ. 3. 35, Αἰσχύλ. Χο. 768, Εὐμ. 468, κτλ.· εἰ μὲν.., εἴτε.., Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7· ἐνίοτε τίθεται **ἢ** ἀντὶ τοῦ δευτέρου **εἴτε,** Εὐρ. Ἠλ. 895, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D· ἢ ἀντὶ τοῦ πρώτου, Σοφ. Αἴ. 178, Εὐρ. Ἄλκ. 114. **II.** ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς τὸ **εἰ** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, Ὀδ. Γ. 90, Ἡρόδ., καὶ Ἀττ., πρβλ. **εἰ** Β. 5.

εἶτε ἀντὶ **εἴητε** β' πλ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί** (ὑπάρχω), ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν Ὀδ. Φ. 195.

εἶτεν, Ἰων. ἀντὶ **εἶτα,** ὡς τὸ **ἔπειτεν** ἀντὶ **ἔπειτα,** Σκύμνου Χίου Περιήγησις 501.

εἴ τις, εἴ τι, ἐν ἐλλείψει, ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI. 4 δ.

εἴω, Ἐπ. ἀντὶ **ἔω, ὦ,** ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί** (ὑπάρχω).

εἴωθα, β' πρκμ. (μετὰ σημ. ἐνεστ.) τοῦ **ἔθω,** ὃ ἴδε.

εἰωθότως ἐπίρρ. τοῦ **εἴωθα,** κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, Σοφ. Ἠλ. 1456· ἑαυτῷ εἰωθότως, κατὰ τὸν συνήθη αὐτῷ τρόπον, Πλάτ. Συμπ. 218D.

εἴως, Ἐπ. ἀντὶ **ἕως**· ἀλλ' ἴδε **ἕως** ἐν τέλει.

ἐκ = πρὸ συμφώνου καὶ πρὸ φωνήεντος **ἐξ** (ἴδε **ἐξ**), καὶ ἐγ πρὸ τῶν γραμμάτων **βγδλμ**: — Πρόθεσις μόνον μετὰ Γενικῆς συντασσομένη: (Λατ. e, ex): — Ριζικὴ σημασία αὐτῆς, «ἔξω ἀπό τι» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **εἰς**, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἁπλῶς, ἀπό. **I.** ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ, ἡ συχνοτάτη χρῆσις, ἀλλὰ ποικίλως τροποποιουμένη. **1**) ἐπὶ κινήσεως ἔκ τινος (τόπου ἢ πράγματος), ἐκ Πύλου ἐλθὼν Ἰλ. Α. 269· ἐκ μάχης, δυσμενέων, ἐξ ὀχέων, ἕδρης, κτλ., Ὅμ.· ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο Ἰλ. Ι. 344, κτλ.· (ἀλλ' ἐκ χειρὸς βάλλω ἢ παίω, πλήττω ἔχων τὸ δόρυ ἐν χειρί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀκοντίζω** Ξεν. Ἀν. 3. 3, 15, Κύρ. 4. 3, 16· προσέτι, ἐκ χειρὸς μάχην ποιεῖσθαι αὐτόθι 6. 2, 16, πρβλ. 6. 3, 24, κτλ.)· ἐκ φιαλῶν πίνειν Ξεν. Κύρ. 5. 3, 3. **2**) ἐκ θυμοῦ φίλεον, ἠγάπων αὐτὴν ἐξ ὅλης καρδίας, Ἰλ. Ι. 343· προσέτι, ἐκ τῆς ψυχῆς ἀσπάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 10, 4· ἐκ θυμοῦ κλάζειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 48· δακρυχέειν ἐκ φρενὸς ὁ αὐτ. Θήβ. 919· ἐκ σαυτῆς λέγειν Σοφ. Ἠλ. 344· ἀκολούθως, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι, δέχεσθαι μετὰ εὐμενοῦς καρδίας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 486· ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 528· ὀρθῶν ἐκ δίφρων ὁ αὐτ. Ἠλ. 742· ἐξ ἀκινήτου ποδὸς ὁ αὐτ. Τρ. 875· ἐξ ἑνὸς ποδὸς ὁ αὐτ. Φ. 91· τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας, οὔ ποτε ἐξ ὑπαιτίου ἀναίτιος φανοῦμαι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1318. **3**) πρὸς δήλωσιν μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως ἢ θέσεως εἰς ἄλλην, πολλάκις μετ' ἀντιθετικῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως, δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, ἓν κακὸν ἔρχεται ἐκ τοῦ ἑτέρου (ἤτοι μετὰ τὸ ἕτερον), Ἰλ. Τ. 290· ἐκ φόβου φόβον τρέφω Σοφ. Τρ. 28· πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν, ἀλλάττειν Πλάτ. Σοφ. 224Β, Πολιτικ. 289Ε· λόγον ἐκ λόγου λέγειν Δημ. 329. 18· ἀπαλλάττειν ἐκ γόων Σοφ. Ἠλ. 291· ἐκ κακῶν πεφευγέναι ὁ αὐτ. Ἀντ. 437: — Ἐντεῦθεν ἡ **ἐκ** καταντᾷ νὰ σημαίνῃ σχεδὸν τὸ αὐτὸ τῇ **ἀντί**, ὡς τυφλὸς ἐκ δεδορκότος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 454· λευκὴν .. ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα ὁ αὐτ. Ἀντ. 1093· ἐλεύθερος ἐκ δούλου καὶ πλούσιος ἐκ πτωχοῦ γεγονὼς Δημ. 270· ἐν τέλει, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 7, 28, κτλ. **4**) πρὸς δήλωσιν χωρισμοῦ ἢ διακρίσεως ἀπὸ ἀριθμοῦ τινος ἢ ποσοῦ, ἐκ πολέων πίσυρες, τέσσαρες ἐκ πολλῶν; Ἰλ. Ο. 680· εἶναι ἐκ τῶν δυναμένων, εἶναι ἐκ τῶν πλουσίων, Πλάτ. Γοργ. 525Ε· ἐμοὶ ἐκ πασέων Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, εἰς ἐμὲ ἐξ ὅλων (δηλ. ὑπὲρ πάντας), Ἰλ. Σ. 431, πρβλ. 432· ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Δ. 96, Σοφ. Ἀντ. 1137, κτλ.· πρβλ. **ἔξοχα**. **5**) ἐπὶ θέσεως, ὡς τὸ **ἔξω**, ἐκτός, πέραν, ἰδίως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφ., ἐκ βελέων, ἔξω βελῶν, Ἰλ. Ξ. 130, κτλ.· ἐκ καπνοῦ, ἔξω τοῦ καπνοῦ, Ὀδ. Τ. 7· ἐκ πατρίδος, ἐξωρισμένος ἐκ τῆς πατρίδος; Ἰλ. Ο. 272· ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο, ἐκάθισε χωριστά, Ἡρόδ. 3. 83· ἐξ ἠθέων, μακρὰν τῶν συνήθων μερῶν, ὁ αὐτ. 2. 142· ἐξ ὁδοῦ, ἔξω τῆς ὁδοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 113· — κατὰ ταύτην τὴν περίπτωσιν τινὲς τῶν γραμματικῶν τονίζουσι τὴν πρόθ., ὡς, ἄστεος ἒκ σφετέρου Ἰλ. Σ 210· πρβλ. Ἑρμάννου Πονημάτια 2. 55. **6**) μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, ὅπου ὑπονοεῖται προηγουμένη κίνησις καὶ ὅπου ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἡ **ἐπὶ** ἢ **ἐν**, οἷον, δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος .. πῦρ, ἔκαιεν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας καὶ ἔλαμπεν ἐξ αὐτῆς, Ἰλ. Ε. 4· ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο, ἐλούετο ἐν τῷ ποταμῷ (δηλ. δι' ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ), Ὀδ. Ζ. 224· — συχνάκις μετὰ ῥημάτων σημαινόντων κρεμῶ ἢ δένω, στερεώνω, σειρὴν .. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες, κρεμάσαντες ἅλυσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἰλ. Θ. 19· ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα, ἐκρέμασε τὴν λύραν ἐκ τοῦ πασσάλου, Ὀδ. Θ. 67· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω, «ἀντὶ τοῦ, τὰ πείρατα τῶν σχοινίων ἐνδεδέσθαι ἢ τοῦ Ὀδυσσέως ἢ ἐκεῖ περὶ τὴν ἱστοπέδην» (Εὐστ.), Μ. 51, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1030, κτλ.· ἐπ' ὕδωρ ἔπεμπον [τὴν ἀδελφεὴν] ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν, ἐφέλκουσαν ἵππον [διὰ τῶν ἡνιῶν ἐξηρτημένων] ἐκ τοῦ βραχίονος, Ἡρόδ. 5. 12· — ἀκολούθως μετὰ ῥημάτων σημαινόντων ἔχω, κατέχω, ὁδηγῶ, ἐξ ἐκείνων ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ἔχειν τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας [ἐξηρτημένας] ἐξ ἐκείνων, Θουκ. 1. 84· ἐκ χειρὸς ἄγειν, ὁδηγεῖν διὰ τῆς χειρός, Βίων 3. 2· ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι Λουκ. Ὄνος 23· ἴδε τὰ ῥήματα **δέω, πειραίνω, πέλω, πρίω** III· — προσέτι τίθεται ἡ **ἐκ** ὅπου ὁ Ἕλλην ἐθεώρει τὸ μέρος ἐξ οὗ γίνεται ἡ κίνησις, ἐνῷ εἰς ἄλλας γλώσσας θεωρεῖται τὸ μέρος ἐν ᾧ τὸ πρᾶγμα εἶναι, οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι, οἱ ἐν ταῖς νήσοις κακοῦργοι, Θουκ. 1. 8, πρβλ. 2. 5, 13· τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας, τοὺς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, Πλάτ. Ἀπολ. 32Β· τοὺς ἐκ τῶν σκηνῶν, τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς, Δημ. 284. 23· — προσέτι καὶ μετὰ ῥημάτων σημαινόντων κάθημαι ἢ ἵσταμαι, στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο, ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἔνθα ἵστατο, Ἰλ. Ξ. 154· ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἐκ τοῦ δίφρου ἐφ' οὗ ἐκάθητο, Ὀδ. Φ. 420· καθῆσθαι ἐκ πάγων, καθῆσθαι ἐπὶ πάγων καὶ ἐπιτηρεῖν ἐξ αὐτῶν, Σοφ. Ἀντ. 411, ἴδε σημ. Jebb· ἐκ βυθοῦ, ἐν τῷ βυθῷ, Θεόκρ. 22. 40. **7**) νικᾶν ἔκ τινος, ἔρχεσθαι νικητὴς ἔκ τινος· καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς νικῶντας καὶ ἀπαλλάσσοντας ἑαυτοὺς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ θηρίου, Ἀποκάλ. Ἰωάν. ιε'. 3. **II.** ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, ἐλλειπτ., μετ' ἀναφ. καὶ δεικτ. ἀντωνυμ., ἐξ οὗ ἢ ἐξ οὗ τε [χρόνου], Λατ. ex quo, since, Ἰλ. Α. 6, Ὀδ. Β. 27, καὶ Ἀττ.· καὶ ἐν ἀποδ., ἐκ τοῦ ἢ ἐκ τοῖο, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ἰλ. Θ. 296, Α. 493· οὕτως, ἐκ τούτου παρ' Ἀττ. (ἀλλ' ἐκ τούτου, ἐκ τούτων ἢ ἐκ τῶνδε συχνότερον σημαίνουσι: μετὰ τοῦτο, μετὰ ταῦτα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 4, Σοφ. Ο. Τ. 235)· ἐξ ἐκείνου Θουκ. 2. 15· ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου) ὁ αὐτ. 1. 68, κτλ.· ἐκ πλείονος χρόνου ὁ αὐτ. 8. 45· ἐκ πλείστου αὐτόθι 68· ἐξ ὀλίγου, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ἐντὸς μικρᾶς προθεσμίας, ὁ αὐτ. 2. 11 (ἀλλ' ὡσαύτως, ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, Πλουτ. Καῖσ. 28)· ἐκ παλαιοῦ Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 8· ἐκ παλαιτάτου Θουκ. 1. 18. **2**) ἐπὶ ἰδιαιτέρων χρονικῶν σημείων, ἐκ νεότητος .. ἐς γῆρας Ἰλ. Ξ. 86· ἐκ γενετῆς Ω. 535· ἐκ νέου ἢ ἐκ παιδός, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, συχνὸν παρ' Ἀττ.· ἐκ μικροῦ παιδαρίου Δημ. 1252, ἐν τέλει· ἐξ ἀρχῆς Αἰσχύλ. Εὐμ. 284, κτλ.· ἐξ αἰθέρος, μετὰ τὴν αἰθρίαν, Ἰλ. Π. 365, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 87· οὕτως (ὡς ἡ πρόθ. **ἀπὸ** II), ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίας ἐγένετο, εὐθὺς δ' ὅτε ἐτελείωσε τὴν θυσίαν, ὁ αὐτ. 1. 50· ἐκ τοῦ ἀρίστου, μετὰ τὸ ἄριστον, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 21· ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν Θουκ. 1. 120· ἐκ δακρύων γελᾶν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 28, πρβλ. Valck. ἐν Ἡροδ. 3. 82· ἰδίως μετὰ μετοχ., πρὸς δήλωσιν χρονικοῦ σημείου, τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ μένον συνετάττετο ἐκ τῶν ἔτι προσιόντων, ἐκ τῶν ἔτι προσερχομένων, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 14. **3**) ὡσαύτως, ὅπου ἡμεῖς λέγομεν «ἐν καιρῷ ..», «κατὰ ..», ἐκ νυκτῶν δὲ ἄνεμοι χαλεποὶ .. γίγνονται, «ἐν νυξὶ» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 286· ἐκ νυκτὸς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2, κτλ.· ἐξ ἡμέρας Σοφ. Ἠλ. 780· ἐκ μέσω ἄματος Θεόκρ. 10. 5· ἐκ τοῦ λοιποῦ ἢ ἐκ τῶν λοιπῶν, ἐν τῷ μέλλοντι, κατὰ τὸ μέλλον, Ξεν. Συμπ. 4, 56, Πλάτ. Νόμ. 709Ε.

III. πρὸς δήλωσιν: **1**) τῆς **ὕλης**, ἐξ ἧς ἐγένετο ἢ κατεσκευάσθη τι, ποιεῖσθαι ἐκ ξύλων τὰ πλοῖα Ἡρόδ. 1. 194· πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 953· εἶναι ἐξ ἀδάμαντος Πλάτ. Πολ. 616C· στράτευμα ἐξ ἐραστῶν Ξεν. Συμπ. 8, 32. **2**) τοῦ **γεννήτορος**, ἔκ τινος εἶναι, γενέσθαι, φῦναι κτλ., Ἰλ. Ζ. 206, Υ. 106, κτλ.· ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ (ἔνθα τὸ **γένος** εἶναι αἰτ. ἀπόλ. ἢ προσδιορισμὸς τοῦ κατά τι) Ε. 896· σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης Τ. 111· ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως Σοφ. Φ. 260· Πίρωμις ἐκ Πιρώμιος Ἡρόδ. 2. 143· ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 246Α· ὁ ἔκ τινος, ὁ υἱός τινος, Σοφ. Ἀντ. 466, κτλ.· — ὡσαύτως πρὸς δήλωσιν **πατρίδος**, ἐκ Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι Ὀδ. Ο. 425, πρβλ. Θουκ. 1. 25, κλ.· οὕτως, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, οἱ Περιπατητικοί, Λουκ. Ἀλ. 43· ὁ ἐξ Ἀκαδημείας, ὁ Ἀκαδημιακός, Ἀθήν. 34Α· ὡσαύτως ἐν τῇ Κ. Διαθ., ὁ ἐκ πίστεως, ὁ πιστεύων (Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 26), οἱ ἐξ ἐριθείας, οἱ ἐριθευόμενοι, οἱ ῥᾳδιουργοῦντες (Ἐπιστ. π. Ρωμ. β', 8). **3**) ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς πηγῆς ἢ αἰτίας ἐξ ἧς ἀπορρέει ἢ γίνεταί τι, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν Ἰλ. Α. 63· τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι Β. 197· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι Ὀδ. Α. 33, κτλ.· γίγνεταί τι ἔκ τινος Ἡρόδ. 1. 1, κτλ.· θάνατος ἐκ μνηστήρων, θάνατος διὰ χειρὸς τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Π. 447· τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, τείχη οἰκοδομηθέντα ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 2. 148· — ἐντεῦθεν συχνάκις ἁπλῶς ἀντὶ ἀπροθέτου γενικῆς, ὕμνος ἐξ Ἐρινύων Αἰσχύλ. Εὐμ. 344· ἡ ἐξ ἐμοῦ δυσβουλία Σοφ. Ἀντ. 95· ὁ ἐξ ἐμοῦ πόθος ὁ αὐτ. Τρ. 631. **4**) πρὸς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου μετὰ παθ. ῥημάτων, ἔνθα συνηθεστέρα εἶναι ἡ πρόθ. **ὑπό**, ἐφίληθεν ἐκ Διός, δηλ. ὑπὸ Διός, Ἰλ. Β. 669· κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διὸς αὐτόθι 69· προδεδόσθαι ἐκ Πρηξάσπεος Ἡρόδ. 3. 62, καὶ συχνάκις παρ' Ἴωσι πεζογράφοις, πρβλ. ἐν Valck. Ἡρόδ. 7. 175, Wessel. 2. 148· καὶ παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Σοφ. Ἠλ. 124, 264, 1412, Ἀντ. 93, ἐν Θουκ. 3. 69, κτλ.· — οὕτω καὶ μετ' οὐδετ. ῥημάτων, ἐκ .. πατρὸς κακὰ πείσομαι Ὀδ. Β. 134· τλῆναί τι ἔκ τινος Ἰλ. Ε. 384· θνήσκειν ἔκ τινος Σοφ. Ἠλ. 256, Ο. Τ. 854, κτλ. **5**) ἐπὶ τῆς αἰτίας ἢ τοῦ μέσου οὗ ἕνεκα γίνεταί τι, ἐκ πατέρων φιλότητος, ἕνεκα τῆς φιλίας τῶν πατέρων ἡμῶν, Ὀδ. Ο. 197· μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γ. 135· ἐξ ἔριδος Ἰλ. Η. 111· τελευτᾶν ἐκ τοῦ τρώματος Ἡρόδ. 3. 29· ἐκ τίνος λόγου; Εὐρ. Ἀνδρ. 548· οὕτως, ἐκ τίνος; ἐκ τοῦ; διατί; ὁ αὐτ. Ἑλ. 93, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 4· ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ Μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, κάμετε εἰς ἑαυτοὺς φίλους ἐκ τοῦ (δηλ. διὰ τοῦ) .., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 9. **6**) ἐκ .., δηλ. συμφώνως πρός, ἐκ τῶν λογίων, κατὰ τοὺς χρησμούς, Ἡρόδ. 1. 64· ἐκ νόμων Αἰσχύλ. Εὐμ. 92, Δημ. 709. 2· ἐκ κελεύσματος Αἰσχύλ. Περσ. 397· ἐκ τῶν ξυγκειμένων Θουκ. 5. 25· ἐκ τῶν παρόντων αὐτόθι 40, κτλ. **7**) συχνάκις μετὰ γεν. ὡς περίφρασις ἀντὶ ἐπιρρ. (ὡς ἐν τῇ Λατ. ex consulto, ex composito, ex improviso, κτλ.), ἐκ βίας = βιαίως Σοφ. Φ. 563· ἐκ δόλου ὁ αὐτ. Ἠλ. 279· κυρίως μετὰ οὐδετ. ἐπιθέτου, ἐξ ἀγχιμόλοιο = ἀγχίμολον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, Ἰλ. Ω. 352· ἐκ τοῦ ἐμφανέος Ἡρόδ. 3. 150· ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἐκ τοῦ προφανοῦς Θουκ. 4. 106., 6. 73· ἐκ προδήλου Σοφ. Ἠλ. 1429· ἐξ ἴσου ἢ ἐκ τοῦ ἴσου Σοφ. Τρ. 485, Θουκ. 2. 3· ἐξ ἀέλπτου Ἡρόδ. 1. 111, κτλ, κτλ.: — ὡσαύτως μετὰ θηλ. ἐπιθ., ἐκ τῆς ἰθείης ὁ αὐτ. 3. 127· ἐκ νέης ὁ αὐτ. 5. 116· ἐξ ὑστέρης ὁ αὐτ. 6. 85· ἐκ τῆς ἀντίης ὁ αὐτ. 8, 6· ἐκ καινῆς

Θουκ. 3. 92· ἐξ ἑκουσίας Σοφ. Τρ. 727· ἐκ ταχείας αὐτόθι 395. **8)** μετ' ἀριθμ., ἐκ τρίτου, τρίτον, Εὐρ. Ὀρ. 1178· ἐκ τριτῶν Πλάτ. Γοργ. 500Α, Συμπ. 213Β· διανεμητικῶς, ἐξ εἴκοσιν, ἀνὰ εἴκοσιν, Ἀθήν. 671Β.

Β. Ἡ πρόθεσις **ἐκ** συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων Ἰλ. Λ. 109.—Ἐμφατικὴ δὲ οὖσα τονίζεται, ἒξ ἀνέμοιο δυσαέος Ε. 865· ἢ ἂν εὑρίσκηται ἐν τέλει στίχου, οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται οὐδὲ κακῶν ἒξ Ξ. 472, ὅς τε θεῶν ἒξ Ὀδ. Ρ. 518.—Οἱ Ἐπικοὶ μεταχειρίζονται αὐτὴν μετ' ἐπιρρημάτων εἰς **-θεν**, ἅπερ εἶναι πράγματι ἀρχαῖαι γενικαί, ἐξ οὐρανόθεν, ἐξ ἁλόθεν, ἐξ Αἰσύμηθεν, κτλ. Ἰλ.· ἐκ Διόθεν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 763:—Συνδυάζεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων, ὅπως καταστήσῃ τὴν ἔννοιαν ἔτι μᾶλλον ὡρισμένην, ὡς π. χ. **διέκ, παρέκ, ὑπέκ.**

Γ. Ἐν συνθέσει ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς μετακινήσεως ἢ μεταβάσεως, ἔξω ἀπό, μακράν· μάλιστα παρ' Ὁμήρῳ κεῖται οὕτως ὡς ἁπλοῦν ἐπίρρημα. **2)** ἐκφράζει τό: ἐντελῶς, παντελῶς, ὅλως, ὅλως διόλου, ἄρδην, ὡς, **ἐκπέρθω, ἐξαλαπάζω, ἐκβαρβαρόω, ἐκδιψάω, ἐκδωριόω, ἐξευρίσκω, ἐξοπλίζω, ἐξομματόω, ἔκλευκος, ἔκπικρος.**

ἑκᾱβόλος, ον, Δωρ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἑκηβόλος.**

Ἑκᾰδήμεια (οὐχὶ -ία), ἡ, παλαιὸς τύπος ἀντὶ **Ἀκαδήμεια**, ἐκ παλαιοῦ τινος ἥρωος Ἑκαδήμου, Διογ. Λ. 3. 7, 8.

Ἑκάεργος, ὁ, (**ἑκὰς *ἔργω**) ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν· παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται ὁτὲ μὲν ὡς οὐσιαστικὸν ὁτὲ δὲ ὡς ἐπίθ., ἀλλ' ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ τοξεύων μακράν, ὁ ἀκοντίζων μακράν, ὡς τὸ **ἑκηβόλος** (ὃ ἴδε)·—οὕτω, θηλ. **Ἑκαέργη**, Δωρ. **-έργα**, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Spanh. ἐν Καλλ. εἰς Δῆλ. 292.

ἕκᾰθεν, ἐπίρρ. (**ἑκάς**) μακρόθεν Ἰλ. Β. 456, Πινδ. Ο. 10(11), 9, Αἰσχύλ. Ἱκ. 421· μετὰ γεν., ἕκαθεν πόλιος Ἰλ. Ν. 107. **II.** ὡσαύτως, = **ἑκάς**, μακρὰν ἀπό, μακράν, Ὀδ. Ρ. 25.

Ἑκάλειος Ζεύς, [ᾰ], ἐκ τοῦ **Ἑκάλη** ἢ **Ἑκαλήνη**, ὄνομα γραίας, ἥτις περιεποιήθη τὸν Θησέα καὶ τούτου ἕνεκεν ἐτιμᾶτο ἐν Ἀθήναις κατ' ἔτος διὰ τῶν **Ἑκαλησίων** [ἱερῶν]· ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. τοῦτο ἀπεδίδετο εἰς τὸν Δία ὡς λατρευόμενον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, Πλουτ. Θησ. 14 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, τ. Α', σ. 358 κἑξ.)· ἴδε καὶ Bentley ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 40·—καθ' Ἡσύχ. «Ἑκάλειος Ζεύς· ὃν Ἑκάλη ἱδρύσατο».

Ἑκαλήσια, ἴδε τὸ προηγούμενον.

ἕκᾱλος, Δωρ. ἀντὶ **ἔκηλος**, Πινδ. Ο. 9. 87, Ι. 6. 57.

ἑκάς, Ἀττ. **ἕκας** κατὰ τὸν Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 570, 26· (ἴδε **ἕκαστος** ἐν τελ.)· Ἐπίρρ., μακράν, μακρὰν ἀπό, Λατ. procul, Ὅμ., Πίνδ., καὶ Τραγ.· οὐχ ἑκάς που Σοφ. Φ. 41· ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. πεζογράφοις, ὡς οὐχ ἑκάς Θουκ. 1. 69, 80· μετὰ γεν., μακρὰν ἀπό τινος, ἑκὰς Ἄργεος Ἰλ. Ι. 246, κτλ.· ἀλλὰ πολλάκις ἕπεται μετὰ τὴν συντακτικὴν αὐτοῦ πτῶσιν, ὡς, ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν Ἰλ. Ν. 263· λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν Ὀδ. Ξ. 496, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 8. 30, Εὐρ. Φοίν. 907· ὡσαύτως, ἑκὰς ἀπὸ τοῦ τείχεος Ἰλ. Σ. 256· ἀπὸ τῆς νήσου ἑ. Ἡρόδ. 3. 41. **2)** Συγκρ., **ἑκαστέρω**, «πορρωτέρω» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 321, Ἡρόδ. 6. 108, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1047, κτλ..—μετὰ γεν., Ἡρόδ. 2. 169, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **ἑκαστοτέρω** Θεόκρ. 15. 7:—Ὑπερθ., **ἑκαστάτω**, «πορρωτάτω» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 113, Ἡρόδ. 4. 33· ἑκαστάτω τινός, πορρωτάτω τινός, ὁ αὐτ. 1. 134· τῆς Λιβύης ἑκαστάτω, εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον τῆς Λιβύης, ὁ αὐτ. 4. 204, πρβλ. 9. 14. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἑκὰς ἐών, καίπερ ὢν πολὺ μεταγενέστερος, Πινδ. Π. 2. 98· οὐχ ἑκὰς χρόνου, οὐχὶ ἐν μακρῷ χρόνῳ, Ἡρόδ. 8. 144· οὐχ ἑκὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1650· [ᾱ· μακρὸν δὲ μόνον ἐν Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 2, ἐν ἄρσει].

ἑκαστάκις, ἐπίρρ. (ἕκαστος) ἑκάστοτε· ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 8· οἱ ἑκαστάκις = οἱ ἀεί, αὐτόθι 1839. 11., 1845. 22.

ἑκαστάτω, ὑπερθ. τοῦ **ἑκάς**, ὃ ἴδε.

ἑκασταχῇ, ἐπίρρ., πανταχοῦ, Σουΐδ. (ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἕκαστα** ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 2, 5).

ἑκασταχόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἑκάστου μέρους, Θουκ. 7. 20, 21, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 3.

ἑκασταχόθι, ἐπίρρ., = **ἑκάστοθι**, Πλουτ. Λύσανδ. 19, κτλ.

ἑκασταχοῖ, ἐπίρρ., πανταχόσε πρὸς ἕκαστον μέρος, Πλουτ. Μάρ. 20.

ἑκασταχόσε, ἐπίρρ. πρὸς ἕκαστον μέρος, Θουκ. 4. 55., 8. 5, Πλάτ. Κριτί. 116Α.

ἑκασταχοῦ, ἐπίρρ., πανταχοῦ, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Φαῖδρ. 257Ε, κ. ἀλλ.

ἑκαστέρω, συγκρ. τοῦ **ἑκάς**, ὃ ἴδε.

ἑκάστοθεν, ἐπίρρ. = **ἑκασταχόθεν**, Διογ. Λ. 1. 93.

ἑκάστοθι, ἐπίρρ. ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν ... καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, δι' ἑκάστην, Ὀδ. Γ. 8 (Σχόλ. Harl. ἑκάστοθεν), ἐν ἑκάστῃ, Αἰν. Τακτ. 11.

ἕκαστος, η, ον, καθείς, καθένας, Λατ. quisque, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὁλότητα, Ὁμ., κλ.· ὁ ἑνικὸς συχνάκις συνάπτεται μετὰ πληθ. ῥήματος, ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος Ἰλ. Α. 606· δεδμήμεσθα ἕκαστος Ε. 878· καὶ παρ' Ἀττ., ἕκαστος ἐπίστασθε Ξεν. Συμπ. 3, 3, Ἡρόδ. 3. 158, Ἀριστοφ. Πλ. 785, Πλάτ. Γοργ. 503Ε, Πρωτ. 327Ε, κτλ.· τὸ ἑνικὸν τίθεται ὡσαύτως ἐκ παραλλήλου μετὰ πληθ. ὀνόματος ἢ ἀντων. (ἅπερ ἐκφράζουσι τὸ ὅλον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ εἶναι τεθειμένα κατὰ γενικήν, τοῦτο δ' ὀνομάζεται ἐν τῇ γραμματικῇ «σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος»), ὡς, Τρῶας ἕκαστον ὑπήλυθε τρόμος (ἀντὶ Τρώων ἕκαστον), φόβος κατέλαβεν ἕκαστον τῶν Τρώων, Ἰλ. Η. 215, πρβλ. 175. 185· ὔμμι .. ἑκάστῳ Ο. 109· αἱ δὲ γυναῖκες .. θαύμαζον .. ἑκάστη Σ. 496, κτλ· Περσίδες δ' .. ἑκάστα .. λείπεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 136· αἱ ἄλλαι πᾶσαι [τέχναι] τὸ αὑτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται Πλάτ. Πολ. 346Ε, πρβλ. Γοργ. ἔνθ' ἀνωτ.:—ὅστις ἕκαστος, πᾶς ὅστις.., Ἡσ. Θ. 459. **2)** τὸ ἄρθρον ἐνίοτε προστίθεται εἰς τὸ οὐσιαστικὸν πρὸς τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ τὸ **ἕκαστος**, ὅτε συνήθως τὸ **ἕκαστος** προτάσσεται, καθ' ἑκ. τὴν ἡμέραν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἰσοκρ. 277Α· περὶ ἑκ. τῆς τέχνης Πλάτ. Φαῖδρ. 274Ε· ὅταν δὲ ἐπιτάσσηται τὸ **ἕκαστος** εἶναι ἧττον ἐμφατικόν, κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον Θουκ. 5. 49· κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην ὁ αὐτ. 6. 63, κ. ἀλλ. **II.** κατὰ πληθ., εἰς ἕκαστος πάντων, πολλὸν γὰρ [οἶνον] ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι ἠφύσαμεν Ὀδ. Ι. 164, Ἰλ. Α. 550, κ. ἀλλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 1. 169, Αἰσχύλ. Πρ. 491, Ἱκ. 932, Πλάτ. Πρωτ. 315C, κ. ἀλλ.· οἷστισιν ἑκάστοις ὁ αὐτ. Νόμ. 799Α. **III.** ἡ ἰδέα τοῦ ἐπιμερισμοῦ ἢ τῆς ἀτομικότητος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐκφέρεται ὁριστικώτερον τῇ προσθήκῃ ἑτέρων ἀντωνυμ., οἷον, εἷς ἕκαστος, Λατ. unusquisque, (ἴδε ἐν λ. **εἷς**)· εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Σοφ. Ἀντ. 262· ἕκαστός τις Πινδ. Ν. 4. 150, Θουκ. 3. 45, κλ.· αὐτὸς ἕκ. Ἡρόδ. 5. 13, κτλ.· αὔθ' ἕκαστα, ἅπαντα ἐν λεπτομερείᾳ ἀκριβεῖ, Αἰσχύλ. Πρ. 950· πρβλ. **αὐθέκαστος.** **2)** μετὰ προθέσεων, ἰδίως μετὰ τῆς **κατά**, καθ' ἕκαστον, ἰδιαιτέρως, χωριστά, μόνον, Λατ. singulatim, Πλάτ., κλ.· καθ' ἕκ. καὶ ξύμπαντα ὁ αὐτ. Σοφ. 259Β· τὰ καθ' ἕκαστον Ἀριστ. Πολ. 2, 8, 22, κ. ἀλλ.· παρ' ἕκαστον, παρ' ἕκαστα, ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει, Πολύβ. 4. 82, 5., 3. 57, 4, κτλ. **3)** ὡς ἕκαστοι, ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, Πινδ. Π. 9. 174, Ἡρόδ. 6. 79, Θουκ. 1. 15, κτλ.· καὶ καθ' ἑνικ., τῶν δὲ ὡς ἑκάστῳ θύειν θέλει Ἡρόδ. 1. 132· οὐχ ὡς ἕκαστος, ἀλλὰ πάντες Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 26. **IV.** παρὰ μεταγενεστέροις ἀντὶ τοῦ **ἑκάτερος**, Διον. Ἀλ. 3. 2, κτλ. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ **ἑ-** ἐν ταῖς λέξεσιν **ἑ-κάτερος, ἕ-καστος** παριστάνει τὸ **εἷς, ἕν**, ὡς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Σανσκρ. ê-kateras, ê-katamas παριστάνει τὸ ê-ka (εἷς)· τὰ δεύτερα μέρη τῶν λέξεων τούτων **-κάτερος, -καστος**, δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ **πότερος, πόστος** (Ἰων. **κότερος, κόστος**), καὶ πρὸς τὰ Σανσκρ. kataras (uter? πότερος;), katamas (τίς ἐκ τῶν πολλῶν;) ἴδε ἐν λ. ***πος**·—φέρουσι δὲ ταῦτα τὸν τύπον συγκρ. καὶ ὑπερθ., πρβλ. **πρό, πρότερος, πρῶτος.** Ἐν Κρητικῇ Ἐπιγρ. (Hell. J. 13. σ. 66) ἀπαντᾷ γεγραμμένον **Ϝέκαστος**).

ἑκάστοτε, ἐπίρρ., καθ' ἑκάστην φοράν, εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, Ἡρόδ. 1. 90., 5. 105, Ἀντιφῶν 143. 1, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 10, κτλ.· ἑκάστοτ' ἀεὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 1279· ἵνα ἑκάστοτε, ὁπότε δήποτε ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει, Ἡρόδ. 2. 42., 8. 115.

ἑκαστοτέρω, ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἑκαστέρω**, ἴδε ἐν λ. **ἑκάς.**

ἑκᾰτᾱβόλος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἑκατηβόλος**, Πίνδ.

Ἑκάταῖος, α, ον, ὁ τῆς Ἑκάτης, Σοφ. Ἀποσπ. 651. **II.** **Ἑκάταιον** ἢ **Ἑκάτειον** (Δινδ. Ἀριστοφ. Σφ. 804), τό, ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἑκάτης ἱδρυμένον ἐν τοῖς προθύροις οἰκίας ἢ ἐν τριόδοις, Ἀριστοφ. Ἀσπ. 804, Βάτρ. 366, Λυσ. 64· ἴδε Ἡσύχ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 594. **2)** **Ἑκαταῖα**, τά, ἴδε ἐν λ. **Ἑκάτη** II.

ἑκᾰτεράκις, ἐπίρρ. (ἑκάτερος), καὶ τὰς δύο φοράς· καταβέβληκα θῆρα ἑκατεράκις Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4.

ἑκᾰτερέω, ἐπὶ ὀρχήσεως, πηδῶ κτυπῶν τὰ ἰσχία δι' ἑκατέρων τῶν πτερνῶν, «ἑκατερεῖν· τὸ πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις» Ἡσύχ.·—ἐντεῦθεν **ἑκατερίς, ίδος**, ἡ, τοιούτου εἴδους χορός, «ἑκατερίδες δὲ καὶ θερμαστρίδες ἔντονα πηδήματα» Πολυδ. Δ', 102· πρβλ. Ἀθήν. 630Α.

ἑκάτερθε [ᾰ] πρὸ συμφώνου, πρὸ δὲ φωνήεντος **-θεν**, ἐπίρρ ἀντὶ τοῦ **ἑκατέρωθεν**, ἐξ ἑκατέρου μέρους, Λατ. utrinque, ἀμφίπολος .. ἑκάτερθε παρέστη Ὀδ. Α. 335· τρεῖς ἑκ. Ἰλ. Λ. 37, κτλ. **2)** μετὰ γεν., ἑκάτερθεν ὁμίλου Γ. 340, πρβλ. Ψ. 329, 813· ἑκάτερθε πόληος Ὀδ. Ζ. 263.

ἑκᾰτερίς, ἴδε ἐν λ. **ἑκατερέω.**

ἑκάτερος [ᾰ], α, ον (ἴδε **ἕκαστος** ἐν τέλει), ἕκαστος ἐκ τῶν δύο, ἕκαστος ἐκ τῶν δύο καθ' ἑαυτὸν χωριστὰ (καὶ ἑπομένως ἀντίθετον τῷ **ἀμφότεροι**,—«ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν. Ἑκάτεροι δέ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ, οἷον ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει, ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν» Ἀμμώνιος σ. 14.—Ἡρόδ. 9. 26, Λυσ. 193, ἐν τέλ.· παρὰ Δημ. 927. 1), πρῶτον παρὰ Πινδ.

I. 8 (7). 63, Θουκ., κλ.· τιθεμένου δὲ μετὰ οὐσιαστικοῦ, τοῦτο σχεδὸν πάντοτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον, ὡς, ἐφ' ἑκατέρῳ τῷ κέρᾳ Θουκ. 5. 67· ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ ὁ αὐτ. 4. 93· ἐν ἑκατέρᾳ τῇ πόλει ὁ αὐτ. 5. 16·— ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἢ ἡ ἀντωνυμία τίθεται ἐνίοτε κατὰ γενικήν, ἑκάτερος ἡμῶν ὁ αὐτ. 6. 17· ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν Διόδ. 4. 10· — ὡς ὑποκείμενον πληθ. ῥήματος τίθεται ἐνίοτε κατὰ πληθ. μάλιστα ὅταν ἑκάτερον τῶν μερῶν εἶναι πληθ., ἐδικαίευν γὰρ αὐτοὶ ἑκάτεροι ἔχειν τὸ ἕτερον κέρας Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 348A, κτλ.· ἐνίοτε ὡς τὸ Λατ. uterque, καθ' ἑνικ. μετὰ πληθ. ῥήματος. ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 22, πρβλ. 6. 1, 19:— ἐνίοτε δὲ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἀναφορὰν πρὸς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς Πλάτ. Πολ. 470D, πρβλ. 348A·— μετὰ προθ. καὶ ἄλλων μορίων, ὡς ἑκάτεροι Θουκ. 3. 74· ἐφ' ἑκάτερα ὁ αὐτ. 5. 73· καθ' ἑκάτερα Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7· ἐξ ἑκατέρων Λουκ. Ἔρωτ. 14.

ἑκᾰτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἑκατέρου μέρους, ὡς τὸ ποιητ. **ἑκάτερθεν**, Ἡρόδ. 3. 102, Θουκ. 2. 75· μετὰ γεν., ἑκ. τῆς πόλεως ὁ αὐτ. 3. 6· τὸ ἑκ. μέρος Πλάτ. Φαίδων 112E. **2**) ἐξ ἑκατέρου μέρους, δηλ. καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 374.

ἑκᾰτέρωθι, ἐπίρρ., καθ' ἑκάτερον μέρος, Πινδ. Ο. 2. 124, Ἡρόδ. 2. 19, 106, Ἀριστ.

ἑκᾰτέρως, ἐπίρρ., καθ' ἑκάτερον τρόπον, Πλάτ. Νόμ. 805E.

ἑκᾰτέρωσε, ἐπίρρ., πρὸς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 14, Πλάτ. Γοργ. 523C. **2**) καθ' ἑκάτερον μέρος, ὁ αὐτ. Φαίδων 112E, Πολ. 619A.

Ἑκάτη, ἡ, (**ἕκᾰτος**) ἡ μακρὰν ἐξικνουμένη, θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγόνη δὲ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἔχουσα ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Διὸς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ· αὕτη προΐστατο τῶν ἁγνιστικῶν τελετῶν, ἦτο χορηγὸς πλούτου, τιμῶν, νίκης καὶ εὐπλοίας, ἦτο δὲ καὶ προστάτις τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν, Ἡσ. Θ. 411 κἑξ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 25. 52, ἔνθα παρίσταται ὡς φέρουσα ἐν χερσὶ λαμπάδα, σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα, δι' ὃ ἐκαλεῖτο καὶ **φωσφόρος**. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 535· Ἑκάτα δαϊδοφόρε, Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ Βακχυλ. Ἀποσπ. 31 (40) ἐκδ. Blass· βραδύτερον ἐταυτίζετο τῇ Ἀρτέμιδι (πρβλ. **ἕκατος**); ἐνίοτε δὲ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Ῥέᾳ, ἄλλοτε δὲ πάλιν τῇ Περσεφόνῃ, ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτήτων. **II**. Ἑκάτης δεῖπνον ἦτο τὸ πεμπόμενον κατὰ νουμηνίαν ὑπὸ τῶν πλουσίων τὴν νύκτα ὡς θυσία τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις, οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες καὶ ἤσθιον τὰ παρατιθέμενα, Ἀριστοφ. Πλ. 594 καὶ Σχόλ. ἐν τόπῳ· φαίνεται ὅτι τὸ δεῖπνον τοῦτο εἶχε σχέσιν πρὸς ἐξαγνιστικὰς τελετάς, Πλούτ. 2. 280B, 290D, 708F, A.B. 247, 21 ἐν λέξει **Ἑκαταῖα**, Ἐτυμ. Μ. 626. 24· καὶ ἐπειδὴ ἀπετελεῖτο συνήθως ἐξ ἀπορριμμάτων καὶ περισσευμάτων τῆς τραπέζης καὶ ἐξ ἄλλης ἀθλίας τροφῆς, ἡ φράσις Ἑκαταῖα κατεσθίειν κατήντησε νὰ σημαίνῃ πᾶν ὅ,τι αἰσχρὸν καὶ ἀκάθαρτον, τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν ... συλλέγοντες ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις Δημ. 1269. 10· πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 1. 1.

ἑκᾰτηβελέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Α. 75, Ἡσ. Ἀσπ. 100, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 157.

ἑκᾰτηβόλος, **ον**, (ἑκάς, βάλλω) ὁ μακρὰν βάλλων, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὅμ. καὶ Ἡσ.· ὡς οὐσιαστ., Ἰλ. Ο. 231. — Πρβλ. **ἑκηβόλος**.

Ἑκᾰτήσιον, τό, = **Ἑκάταιον**, Πλούτ. 2. 193E. **II**. **Ἑκατήσια**, τά, τῆς Ἑκάτης ἑορτή, Πολυδ. Α', 37.

ἑκᾱτι, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **ἕκητι**, Πόρσων εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 26.

ἑκᾰτόγ-γυιος, **ον**, ὁ ἐξ ἑκατὸν μελῶν ἢ σωμάτων συνιστάμενος, κορᾶν ἑκατόγγυιος ἀγέλα, ὁμὰς ἑκατὸν κορασίων, Πινδ. Ἀποσπ. 87. 12.

ἑκᾰτογ-κάρᾱνος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Αἰσχύλ. Πρ. 353.

ἑκᾰτογ-κεφάλας, γεν. α, ὁ, ἑκατὸν ἔχων κεφαλάς, Πινδ. Ο. 4. 11· προσέτι **ἑκατογκέφαλος**, **ον**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 882, Ἀριστοφ. Βάτρ. 473.

ἑκατόγκρανος, **ον** = τῷ προηγ., Πινδ. Π. 8. 20.

ἑκᾰτογ-κρήπῑς, **ῑδος**, ὁ, ἡ, ἔχων ἑκατονταπλῆν βάσιν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑκατόγ-χειρος, **ον**, ἔχων ἑκατὸν χεῖρας· ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Ἰλ. Α. 402: — **ἑκατόγχειρ**, ὁ, ἡ, Πλουτ. Μάρκελλ. 17, κτλ. Ἑκατόγχειρες ἦσαν ὁ Βριάρεως, ὁ Γύγης ἢ Γύας καὶ ὁ Κόττος, τέκνα Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἀπολλόδ. 1. 1, 1.

ἑκᾰτό-ζῠγος, **ον**, ἔχων ἑκατὸν θρανία κωπηλατῶν, οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο, «ὑπὸ ἑκατὸν ἐρετῶν ἐλαυνομένη· ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 247.

ἑκᾰτομβαῖος ἢ **ἑκατόμβαιος**, **α**, **ον**, «ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις· καὶ Ζεὺς ἐν Γορτύνῃ καὶ παρ' Ἀρκάσι καὶ Κρησὶν» Ἡσύχ. προσέτι, **ἑκατόμβιος**, ἑκατόμβιος Ἀπόλλων Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθήν. τ. Β', σ. 237: — **ἑκατόμβαια**, τά, «ἑορτὴ ἐν Ἄργει καὶ ἀγὼν τελούμενος» Ἡσύχ., = **ἑκατόμβοια**, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1715· προσέτι, **ἑκατόμβια**, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀμοργῷ Mitth. d. d. arch. Inst. I. σ. 337. **II**. **ἑκατομβαιών**, **ῶνος**, ὁ, ὁ μὴν καθ' ὃν τὰ **ἑκατόμβαια** προσεφέροντο, ὁ πρῶτος τοῦ Ἀττ. ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ ἡμετέρου Ἰουλίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Αὐγούστου, Ἀντιφῶν 146. 25, κτλ., πρβλ. Πλουτ. Θησ. 12· ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο **ἑκατομβεύς**· «μὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ τὰ Ὑακίνθια» Ἡσύχ.

ἑκᾰτόμβη, ἡ, (**ἑκατόν**, **βοῦς**) κυρίως θυσία συγκειμένη ἐξ ἑκατὸν βοῶν, — ἀλλ' ἤδη ἐπὶ Ὁμ. ἡ λέξις ἀπώλεσε τὴν ἐτυμολ. σημασίαν αὐτῆς καὶ κατήντησε νὰ σημαίνῃ μεγάλην δημοσίαν θυσίαν: — οὕτως ἐν Ἰλ. Ζ. 93, 115 εὑρίσκομεν ἑκατόμβην ἐκ δώδεκα βοῶν, ἐν Ὀδ. Γ. 9. 59 ἐξ ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα ταύρων, ἀλλ' ἡ κυριολεξία δὲν φυλάσσεται οὐδὲ πρὸς τὸ εἶδος τῶν θυμάτων παρ' Ὁμ., ἐπειδὴ εὑρίσκομεν ἑκατόμβας ταύρων καὶ αἰγῶν ἐν Ἰλ. Α. 315, ταύρων καὶ ἀρνειῶν ἐν Ὀδ. Α. 25· εὑρίσκομεν μάλιστα ἑκατόμβην ἐκ πεντήκοντα κριῶν ἄνευ βοῶν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην, πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν (ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἡ θυσία τῶν ἐνόρχων μήλων εἶναι ἰδιαιτέρα, δηλ. ἄλλη παρὰ τὴν ἑκατόμβην), Ἰλ. Ψ. 147, πρβλ. 864· ὁ Ἡρόδ. (4. 179) συγκαταριθμεῖ καὶ τρίποδα χαλκοῦν μετὰ τῆς ἑκατόμβης· ἀλλ' ἐν 6. 129, λέγει περὶ τοῦ Κλεισθένους, — θύσας βοῦς ἑκατόν, ὅπερ δεικνύει ὅτι τοῦ Ὁμήρου αἱ τελήεσσαι ἑκατόμβαι πραγματικῶς προσεφέροντο.

ἑκατομβοΐδιον· «ἑκατὸν βοῶν τιμὴ» Ἡσύχ.

ἑκᾰτόμβοιος, **ον**, (βοῦς) «ἑκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 449., Ζ. 236., Φ. 79:—«ἑκατόμβοιος δὲ ὁ ἑκατὸν ἤτοι πολλῶν βοῶν ἄξιος, τουτέστι ζῴων· ἐκ γὰρ τῶν βοῶν, μέρους ἑνός, πάντα δηλοῖ τὰ τετράποδα, δι' ὧν αἱ συναλλαγαὶ τοῖς παλαιοῖς· τίμιος δὲ ἐκείνοις ὁ βοῦς .., ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου ζῴου ἐλέχθησάν ποτε βόες καὶ τὰ νομίσματα, διότι καὶ βοῦν ἐξετύπουν ἐν αὐτοῖς καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τὸ ζῷον» Εὐστ. 252. 18, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 25· ὁ ἑκατὸν χρυσῶν νομισμάτων ἄξιος, Ἐτυμολ. Μ. 320. 47. **II**. **ἑκατόμβοια** (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτή, καθ' ἣν ἑκατόμβαι προσεφέροντο, Συλλ. Ἐπιγρ. 1515α. 23, Στράβων 362· πρβλ. **ἑκατομβαῖος**.

ἑκᾰτόμπεδος, **ον**, (**πούς**) ἔχων μῆκος ἑκατὸν ποδῶν, ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα, «τετράγωνον ὥστε ἑκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν» (Σχολ.), Ἰλ. Ψ. 164, ἔνθα ὅμως ὁ Spitzn. διορθώνει ἑκατόμποδος, ὡς ἐν Θουκ. 3. 68: ἑκατόμπεδος βεβαίως ἦτο ὁ Δωρ. τύπος, πρβλ. Πινδ. Ι. 6. (5). 32, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 24, 31, 38· καὶ ὁ Παρθενὼν ἐν Ἀθήναις καλεῖται ἀείποτε **τὸ ἑκατόμπεδον**, ἴδε τὴν λέξιν **Παρθενών**, καὶ Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 627-662.

ἑκᾰτόμ-πολις, **ι**, ἐπὶ χώρας, ἡ ἔχουσα ἑκατὸν πόλεις, οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο Ἰλ. Β. 649, πρβλ. Στράβωνα 362.

ἑκᾰτόμ-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἑκατὸν πόδας· τὸ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 718, ἑκατόμποδες Νηρῇδες, τινὲς ἑρμηνεύουσι κατὰ λέξιν, αἱ 50 Νηρηΐδες (ὁ ἀριθμὸς ὁ ὁριζόμενος ἐν Ἡσ. Θ. 264, Εὐρ. Ι. Τ. 427), ἕτεροι, αἱ 100 Νηρηΐδες (Πλάτ. Κριτί. 116E), καὶ ἄλλοι παραδέχονται ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν τῆς πληθύος, ἴδε σημ. Jebb καὶ πρβλ. **ἑκατόγγυιος**, **ὀκτάπους**.

ἑκᾰτομ-πτολίεθρος, **ον**, = **ἑκατόμπολις**, Εὐρ. Ἀποσπ. 475. 3.

ἑκᾰτόμ-πῠλος, **ον**, ὁ ἔχων ἑκατὸν πύλας, Θῆβαι Ἰλ. Ι. 383, Διον. ΙΙ. 249.

ἑκᾰτομ-φόνια (ἐνν. ἱερά), τά, θυσία ἣν ἔθυε Διὶ τῷ Ἰθωμάτᾳ ὁ φονεύσας ἑκατὸν πολεμίους ἄνδρας· ἦτο δὲ παλαιοτάτη συνήθεια τῶν Μεσσηνίων, Παυσ. 4. 19, 3, Πλούτ. 2. 159E, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἑκᾰτόν, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., Ἰλ., κτλ.· ἐν συνθέσει συχνάκις συνεκδοχικῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **πολλοί** **II**. ἡ τῶν ἑκατὸν καὶ τεττάρων ἀρχὴ παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις, Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 3, πρβλ. 7. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἑ- φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ ἑ- ἐν ταῖς λέξεσιν **εἷς**, **ἕν**, πρβλ. **ἕ-καστος**: πρὸς δὲ τὸ δεύτερον μέρος **-κατον** πρβλ. Σανσκρ. çatan, Λατ. centum, Γοτθ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. hund, Παλαιο-Σκανδιν. hundrad, Παλ.-Ὑψηλ.-Γερμ. hunt, κτλ.).

ἑκατόνσεμνον· «πολὺ μέγα» Ἡσύχ.

ἑκατοντα-δόχος, **ον**, ὁ χωρῶν ἑκατὸν ἢ πολλοὺς ἄνδρας, ἑκατονταδόχους ἀνδρῶνας Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑκᾰτοντά-δραχμος, **ον**, ὁ ἔχων ἀξίαν ἑκατὸν δραχμῶν, Γαλην. 2. 2, σ. 661D.

ἑκᾰτοντα-ετηρίς, **-ίδος**, ἡ, περίοδος ἑκατὸν ἐτῶν, τοῦτο δὲ εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα ἑκάστην Πλάτ. Πολ. 615A.

ἑκατοντα-έτηρος, **ον**, ὁ ἐξ ἑκατὸν ἐτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 1105.

ἑκᾰτοντα-ετής, **ές** [ἢ **ἑκατονταέτης**], ὁ ἔχων ἑκατὸν ἐτῶν ἡλικίαν, Πινδ. Π. 4. 502, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 333.

ἑκᾰτονταετία, ἡ, περίοδος ἑκατὸν ἐτῶν, Schweigh. Ἀππ. τ. 3. σ. 613· **ἑκατονταετίζω**, ἑκατονταετὴς γίνομαι, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 371B.

ἑκᾰτοντα-κάρηνος, Δωρ. **-ᾱνος**, **ον**, ἔχων ἑκατὸν κεφαλάς, Πινδ. Π. 1. 31, Ἀποσπ. 93· ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 353 γράφεται νῦν

ἑκατογκάρανον, ἴδε φιλολογικὰ Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθην. τ. Δ', σ. 82.

ἑκατοντα-κέφᾰλος,ον, = **ἑκατογκέφαλος**, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑκᾰτοντάκις, ἐπίρρ., ἑκατὸν φοράς, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 142.

ἑκᾰτοντά-κλῖνος, ον, ἔχων 100 ἀνάκλιντρα, ἔχων θέσιν δι' ἑκατὸν ἀνάκλιντρα, ἦν δὲ ὁ οἶκος ἑκατοντάκλινος, Χάρης παρ' Ἀθην. 538C, Διόδ. 17. 16.

ἑκᾰτον-τᾰλαντία, ἡ, ποσότης ἑκατὸν ταλάντων, Πολυβ. Δ', 52.

ἑκᾰτον-τάλαντος, ον, ἀξίας ἑκατὸν ταλάντων, γραφὴ ἑκ., ἀγωγὴ δι' ἑκατὸν τάλαντα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 442.

ἑκατοντά-λιθος, ον, συνιστάμενος ἐκ παντοειδῶν λίθων, Βυζ.

ἑκᾰτοντά-μᾰχος, ον, ἱκανὸς νὰ πολεμήσῃ πρὸς 100 ἄνδρας, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 13. 12. 5.

ἑκᾰτόντ-ανδρος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν, ἑκατόντανδρον λοχαγίαν Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἑκατοντα-όργυιος, ἴδε **ἑκατοντόργυιος**.

ἑκᾰτοντά-πηχυς, υ, ἀποτελούμενος ἐξ ἑκατὸν πήχεων, Ἰωσήπ. Ἰ. Π. 2. 10, 2.

ἑκατονταπλασιάζω.

ἑκᾰτονταπλασίως, ἐπίρρ. ἑκατοντάκις περισσότερον, Ἑβδ. (Δ'. Παραλ. ΚΑ', 3).

ἑκᾰτονταπλᾰσίων, ον, γεν. **ονος**, ἑκατονταπλάσιος, μετὰ γεν., Ξεν. Οἰκ. 2. 3.

ἑκᾰτοντά-πλεθρος, ον, ἐξ ἑκατὸν πλέθρων, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἑκᾰτοντά-πῡλος, ον, = **ἑκατόμπυλος**, Ἀνθ. Π. 7. 7·— **ἑκατοντόπυλος** ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 3.

ἑκᾰτονταρχέω, εἶμαι ἑκατόνταρχος, Δίων Κ. 52. 25.

ἑκατοντ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς ἑκατὸν ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 7. 81, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181:—τὸ Λατ. centurio, Πλουτ. Πομπ. 78, κτλ.

ἑκᾰτονταρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατοντάρχου, Δίων Κ. 78. 5. **II.** ἑκατοντὰς στρατιωτῶν, λόχος ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. 48. 42.

ἑκατόντ-αρχος, ὁ; = **ἑκατοντάρχης**, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 41.

ἑκᾰτοντάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἑκατόν, ἡ ποσότης τοῦ ἀριθ. 100, Ἡρόδ. 7. 184, 185.

ἑκατοντά-φυλλος, ον, ἔχων ἑκατὸν πέταλα, ῥόδα ἑκατοντάφυλλα Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 6. 6, 4.

ἑκατοντά-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, = **ἑκατόγχειρ**, Πλούτ. 2. 478F, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ.

ἑκατοντάχοος, ον, συνῃρ. **-χους, -ουν**, ἑκατὸν χοῶν, φέρων καρπὸν ἑκατονταπλάσιον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 7, 4.

ἑκατοντό-πῡλος, ον, = **ἑκατοντάπυλος**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἑκᾰτοντ-όργυιος, ον, ἑκατὸν ὀργυιῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 110·— περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1131, **ἑκατοντορόγυιος**, ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ.

ἑκᾰτόντ-ορος, ον, (**ἐρέσσω**) ναῦς ἑκατὸν κωπῶν, κέλευσέ θ' ἑκατόντορον σχὲν εὐδαίδαλον νᾶα Βακχυλ. 16. 87 (ἔκδ. Blass), Πολυβ. Α', 82.

ἑκατοντούτης, ου, συνῃρ. ἀντὶ **ἑκατονταετής**, Λουκ. Μακρόβ. 14· θηλ. **ἑκατοντοῦτις, -ιδος**, Ἀθήν. 697F.

ἕκᾰτος, ὁ, (ἑκάς) ὁ τοξεύων μακράν, ὡς τὸ **ἑκηβόλος**, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Η. 83-, Υ. 295· ὡς οὐσιαστ., **Ἕκατος**, ὁ, Ἰλ. Α. 385., Υ. 71·—θηλ. **ἑκάτη**, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 676· πρβλ. **Ἑκάτη**.

ἑκατοστηρίη, ἡ, γῆ ὑποκειμένη εἰς φόρον ἐν τοῖς ἑκατόν, ἐδ[ί]μασαν ἑκατοστηρίην εἶναι BCH. 1879, 244ff.

ἑκᾰτοστιαῖος, α, ον, = **ἑκατοστός**·— ἑκατοστιαῖοι τόκοι, τόκοι πρὸς $^1/_{100}$ κατὰ μῆνα, δηλ. 12 τοῖς ἑκατὸν τὸ ἔτος, Λατ. centesimae usurae, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 354. 4.

ἑκᾰτοστο-εικοσι-όγδοον, τό, τὸ ἐν 128ον μέρος Νικομ. Ἀριθμ. σ. 11.

ἑκᾰτόστομος, ον, ἔχων ἑκατὸν στόματα, πολύστομος, Εὐρ. Βάκχ. 404.

ἑκᾰτοστός, ή, όν, ἀριθμ. τακτ. τοῦ ἑκατόν, ὁ μετὰ 99 ἄλλους ἀριθμούμενος, Λατ. centesimus, ἀπὸ ταύτης ... ἑκατοστῇ ἡμέρῃ Ἡρόδ. 1. 47, κτλ.· ἐπ' ἑκατοστά, ἑκατονταπλασίονα, Ἡρόδ. 4. 198. **II. ἑκατοστή**, ἡ, τὸ ἑκατοστὸν μέρος, φόρος, τέλος, κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς, «δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 658, Ξεν. Ἀθ. 1. 17· — ὡσαύτως = **τόκοι ἑκατοστιαῖοι**, Πλουτ. Λούκουλλ. 20.

ἑκᾰτοστύς, ύος, ἡ, = **ἑκατοντάς**, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34, Πλουτ. Ρωμ. 8. **II.** διαίρεσις χώρας, Ἐπιγραφ. Ὀλβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 30, (προσθῆκαι) 3641 b.

ἐκβᾰβάζω, λέξις ἀμφίβολος μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Σοφ., «ἐκβαβάξαι· ἐκσαλεῦσαι. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις» Ἡσύχ.

ἐκβάζω: μέλλ. **-ξω**, ἀποφθέγγομαι, ἀποφαίνομαι, διακηρύττω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 498.

ἐκβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**: ἀόρ. **ἐξέβην**:— ἐξέρχομαι, «βγαίνω», μετὰ γεν. πέτρης ἐκβαίνοντα Ἰλ. Δ. 107· ἔκβαιν' ἀπήνης Αἰσχύλ. Ἀγ. 906· ἐκβ. ἐκ νεὼς Θουκ. 1. 137 (οὕτως ἐν τμησει, ἐκ δὲ Χρυσηΐς νηὸς βῆ Ἰλ. Α. 439): — ἀπολ., ἀποβιβάζομαι ἐκ πλοίου ἢ καταβαίνω ἐξ ἅρματος, «πεζεύω», ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ Γ. 113, πρβλ. 1. 437, Ἡρόδ. 4. 196, κτλ.· ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θαλάσσης, μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λιθακι ποτὶ πέτρῃ κῦμα μέγ' ἁρπάξαν Ὀδ. Ε. 415., Η. 278· καὶ παρ' Ἱστορικοῖς, ἐξέρχομαι ἐκ χαράδρας, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3· ἀναβαίνω πρὸς τὰ ἄνω, κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφον ἐκβάντες αὐτόθι 6. 3, 20· κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, σπανίως δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, βοὴ... ἐξέβη Σοφ. Αἴ. 892. **2)** ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, Λατ. egredi, ἐκβαίνουσαν [τὴν ψυχὴν] ἐκ τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 77D· ἐκ τῆς νομοθεσίας ὁ αὐτ. Νόμ. 744Α· ἐκ τοῦ πολέμου Πολύβ.: — μετὰ γεν., μὴ ἐκβάντας τύχης Εὐρ. Ι. Τ. 907· ἐκβ. τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας Πλάτ. Πολ. 380D· ἔνθεν ἐκβ. ὁ αὐτ. Τίμ. 44Ε. **3)** μετ' αἰτ., ἐξέρχομαι, ὑπερβαίνω, παραβαίνω, γαίας ὅρια Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 82· τὴν ἡλικίαν τοῦ γεννᾶν Πλάτ. Πολ. 461B, πρβλ. 537D· τὸν ὅρκον ὁ αὐτ. Συμπ. 183B· τὸ μέσον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 16. **4)** παρὰ ποιηταῖς τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως προστίθεται κατ' αἰτιατ., ἐκβὰς .. ἁρμάτων πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 802· πρβλ. **βαίνω** Π. 4. **II.** μεταφ., **1)** ἀποβαίνω, Λατ. evadere, Ἡρόδ. 7. 209, 221, Θουκ., κτλ.:— ἐκπληροῦμαι, ἐπὶ προφητειῶν, κτλ. Δημ. 349. 17· — ὡσαύτως, τοιοῦτον ἐκβέβηκεν Σοφ. Τρ. 672· κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις, ἀπεδείχθη κάκιστος κτλ., Εὐρ. Μήδ. 229· κατὰ νοῦν ἐκβ. τινὶ Πλάτ. Μενέξ. 247D· πρβλ. Δημ. 14. 3: — τὰ ἐκβησόμενα, τὰ μέλλοντα ἐκβαίνειν, Ἡρόδ. 7. 209, 221, κτλ.· τὸ ἐκβάν, τὰ ἐκβαίνοντα Δημ. 12. 6, κτλ. **2)** ἐξέρχομαι τοῦ προσήκοντος μέτρου, ὑπερβαίνω τὸ ὅριον, ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος Εὐρ. Μήδ. 56· ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ; Σοφ. Φ. 896· ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε, ἐπλανήθην ἀλλαχοῦ κατὰ διάνοιαν, Εὐρ. Ι. Τ. 781· ἐπὶ συγγραφῆς, κάμνω παρέκβασιν, ἐπάνειμι ἔνθεν ἐξέβην Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 1, πρβλ. 7. 4, 1, Δημ. 298. 12. **3)** λέγω, λαμβάνω τέλος, πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν Ἀππ. Σ.ρ. 23. **Β.** Μεταβατ. ἐν τῷ α' ἀόρ. **-έβησα**, ἐκβιβάζω, ἀποβιβάζω ἐκ πλοίου, ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν Ἰλ. Α. 438· οἱ δ' ἐκβήσαντες (σε δηλ.) ἔβησαν (ἔνθα τὸ ἔβησαν εἶναι ἀόρ. β'), ἀποβιβάσαντές σε ἐκ τοῦ πλοίου ἀπῆλθον, Ὀδ. Ω. 301· ἐς γαῖαν ἐξέβησε [αὐτὸν] Εὐρ. Ἑλ. 1616.

ἐκβακχεύω, ἐξεγείρω εἰς βακχικὴν μανίαν, καθιστῶ μανιώδη, «ἐκταράσσω» (Ἡσύχ.), εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας Εὐρ. Τρῳ. 408 ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα Πλάτ. Φαιδρ. 245Α.— Παθ., κινοῦμαι εἰς μανίαν, γίνομαι μανιώδης, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις Εὐρ. Βάκχ. 1296, Πλάτ. Πολ. 561Α, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, Εὐρ. Ἰχ. 1001· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 13.

ἐκβάλλω, μέλλ. **-βᾰλῶ**, ῥίπτω ἔξω ἐκ, μετὰ γεν., Ὄδιον μέγαν ἔκβαλε δίφρου Ἰλ. Ε. 39. κτλ.· ἢ ἀπολ., ἐκρίπτω, ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον Α. 436, κτλ.· καὶ τὴν μὲν .. ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον, ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Ο. 481, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 24 (ἴδε ἐν λ. **ἐκβολή**)· ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σχέσεις· ὡς παθητ. δὲ αὐτοῦ συχνάκις εὕρηται τὸ **ἐκπίπτω**. **1)** ὡς τὸ Λατ. ejicere, ῥίπτω εἰς τὴν ξηράν, «ῥίχνω ἔξω», τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου Ὀδ. Τ. 278· ἄνεμος .. τρηχέως περιέσπε .. πολλὰς τῶν νεῶν ἐκβάλλων πρὸς τὸν Ἄθων Ἡρόδ. 6. 44· ἐκβ. ἐς τὴν γῆν ὁ αὐτ. 7. 170 (ἀλλ' ἐν 2. 113, ἄνεμοι .. ἐκβάλλουσι ἐς τὸ πέλαγος, φέρουσι, παρασύρουσιν ἔξω εἰς τὸ πέλαγος· καί, ἀπηλιώτης ἄνεμος ... ἐξέβαλεν ἡμᾶς τήνδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν, ἐξέβαλεν ἡμᾶς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν καὶ ἤγαγεν εἰς, κτλ., Εὐρ. Κύκλ. 20)· πρβλ. **ἐκπίπτω** 3·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκβάλλω εἰς τὴν ξηράν, ἵππους τε ἐξεβάλλοντο κτλ. Ἡρόδ. 6. 101, Δημ. 926. 17. **2)** ἐκδιώκω, ἐκβ. ἐκ τῆς χώρας Λυκοῦργ. 160. 19, πρβλ. Δημ. 1391. 3· μάλιστα ἐπὶ ἐξορίας, πόλεως ἐκβ. Πλάτ. Γοργ. 468D· ἔξω τῆς πόλεως, τῶν ὁρίων ὁ αὐτ. Νόμ. 873B, 909C· ἐκ τῆς χώρας Ἀριστοφ. Πλ. 430, κτλ.· ἀπολ., ἀποδιώκω, ἐξορίζω, Ἡρόδ. 1. 103, Σοφ. Ο. Κ. 646, 770, κτλ.· ἐκβάλλειν θεούς, ἐξορίζειν, ἀποδιώκειν πάντας τοὺς θεούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1477· πρβλ. **ἐκπίπτω** 2. **3)** ἐκβάλλω τινὰ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ καταλείπω αὐτὸν ἐκεῖ, ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ γελῶσι Σοφ Φ. 257, πρβλ. 1034, 1390· ῥίπτω ἔξω, ἠθελησάτην .. αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ ὁ αὐτ. Αἴ. 1388· ἐκβαλεῖν τέκνα, ἐκτιθέναι, Εὐρ. Ἴων 964· πρβλ. σημασ. VI. **4)** ἐκβάλλειν γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκίας, ἀποπέμπειν αὐτήν, διαλύειν τὸν γάμον, Δημ. 1373. 10· ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀνδοκ. 16. 29, Δημ. 1366. 11. **5)** ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, ἐκβ. ἕδρας Κρόνον Αἰσχύλ. Πρ. 201· ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ὁ αὐτ. 910· ἐκ τῆς ἀρχῆς Ἰσοκρ. 54Ε· ἐκ τῆς τιμῆς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· καὶ ἄνευ τῆς ἐκ, ἐκβ. τινὰ πλούτου Σοφ. Ἠλ. 649· χάριτος ὁ αὐτ. Αἴ. 808.— Παθ., ἐκβάλλεσθαι ἐκ τῆς φιλίας Ξεν. Ἀν. 7. 5, 6. **6)** καταρρίπτω, καταβάλλω ἐν τῇ πάλῃ, τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβ.; Σοφ. Ἀποσπ. 678. 13. **7)** ἐκβάλλειν φρέατα, ὀρύσσειν φρέατα, Πλουτ. Πομπ. 32. **II.** ἐκκρούω, Λατ. excutere, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα Ὀδ. Β. 396. πρβλ. Θεόκρ.

22. 210· ἐκβάλλεθ'.. τευχέων πάλους, ἐκτινάξατε τοὺς κλήρους ἔξω τῶν σκευῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 742· ἀπολ., δοῦρα ἐκβάλλειν, κόπτειν δένδρα (κυρίως ἐκκόπτειν αὐτὰ ἐκ τοῦ δάσους), Ὀδ. Ε. 244· πρβλ. **ἐκκόπτω** 2. **2)** ἀνοίγω, βιαίως ἀνοίγω, ἐκβ. θύρετρα, πύλας Εὐρ. Ὀρ. 1474, Ἑκ. 1044. πρβλ. Λυσ. 98. 24. **III**. ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος Ἰλ. Ξ. 419· ξίφος Εὐρ. Ἀνδρ. 629, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 156.— Μεταφ., ἢ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, ἐξεστόμισα μάταιον λόγον, Ἰλ. Σ. 324· εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε Ὀδ. Δ. 503, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 69, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1662, κτλ.· ἐκβ. ῥῆμα Πλάτ. Πολ. 473E·— ἀπολ., ἐκτίθημι, ἐκφράζω, Διογ. Λ. 9. 7:— προσέτι, χέω, χύνω, δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά Ὀδ. Τ. 362· ἐκβάλλω, παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπτ' ἔτεσι Σόλων 14. 2· καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι Εὐρ. Κύκλ. 644, κτλ.· ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν (ῥοὴν LVL² V⁴) λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος Σοφ. Ἀντ. 1238. **IV**. ἀπορρίπτω, Σοφ. Ο. Κ. 631, 636, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 45, Ἀριστοφ. Νεφ. 1477, Ἀντιφῶν 127.13, κτλ.· ἐκβ. λόγους Πλάτ. Κρίτων 46B·— ἀρνοῦμαι, δὲν παραδέχομαι, ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο, κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν Σοφ. Ο. Τ. 849·— ἐκβάλλειν διαιτητήν, Δημ. 542. 21., 1264. 22·— ἀποδιώκω ἠθοποιὸν ἐκ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, ὁ αὐτ. 449.19· καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 225· πρβλ. **ἐκπίπτω** 9. **V**. χάνω ἐξ ἰδίου σφάλματος, μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Σοφ. Ἀντ. 649, Αἴ. 965, Ἀριστοφ. Ἱππ. 404, κτλ. **VI**. παράγω, ἐπὶ γυναικῶν, Ἱππ. 1131H, Πλουτ. Ποπλικ. 21· ἀλλὰ κυρίως ἐπὶ ἐκτρώσεως, Ἱππ. 611. 43. κτλ.· ἐκβάλλει τοὺς νεοττούς, «βγάζει τὰ πουλιά», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 252· — ἐπὶ φυτῶν, ἐκβ. καρπὸν Ἱππ. 242. 32· ἐκβ. στάχυν Εὐρ. Βάκχ. 749. **VII**. ἐξαρθρώνω μέλος τι, Ἱππ. π. Ἀγμ. 773. **VIII**. ἀποκρούω, ἀντικρούω, Λατ. rejicere, λόγους μακροὺς καὶ δοκοῦντας ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων δεόντως εἰρῆσθαι, δι' ὀλίγων ῥημάτων .. ὁλοσχερῶς ἐξέβαλε Πολύβ. 11.10, 6, κτλ. **IX**. ἐν τοῖς Μαθηματ., προεκβάλλω γραμμήν, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 5, 6, Μηχαν. 2. 2, κ. ἀλλ. **X**. ἀμεταβ., ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἵν' ἐκβάλω ποδὶ ἄλλην ἐπ' αἶαν Εὐρ. Ἠλ. 96· ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐξερχομένης τῆς κοίτης αὐτῆς, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 25· ἐπὶ ποταμοῦ, κενῶ ἐμαυτόν, χύνομαι, Πλάτ. Φαίδων 113A· πρβλ. **ἐκδίδωμι** II, **ἐξίημι** I. 2.

ἐκβαρβᾰρόω, καθιστῶ ἐντελῶς βάρβαρον, τὴν πόλιν ἐξεβαρβάρωσε Ἰσοκρ. 192E.—Παθ., ἐκβαρβαροῦμαι, καθίσταμαι βάρβαρος, κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι Πλάτ. Ἐπιστ. 353A, Ἀριστόξενος παρ' Ἀθην. 632A.

ἐκβαρβάρωσις, **εως**, ἡ, ἡ ὅλως εἰς βάρβαρον κατάστασιν μεταβολή, Πλουτ. Τιμολ. 17.

ἐκβᾰσᾰνίζω, ἀνακρίνω, ὑποβάλλω εἰς ἔλεγχον, ἀναγκάζω εἰς ὁμολογίαν, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 15. 8, 4, Φιλόστρ. 83.

ἐκβάσιος [ᾰ], **ον**, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = **ἐκβατήριος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 966.

ἔκβασις, **εως**, ἡ, (ἐκβαίνω) μέρος εἰς ὃ νὰ ἐξέλθῃ τις, ἰδίως ἐκ τῆς θαλάσσης, ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε (ἴδε τὴν λέξιν **θύραζε**) Ὀδ. Ε. 410· ἔξοδος, κατὰ τὴν ἔκβασιν τὴν εἰς τὰ .. ὄρη Ξεν. Ἀν. 4. 3, 20, πρβλ. 4.1, 20· περὶ τὰς ἐκβάσεις, περὶ τὰ μέρη τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀπόβασιν, Πολύβ. 3. 14, 6. **2)** ἀπόβασις, μάλιστα ἐκ πλοίου, ἐκβ. στρατοῦ Αἰσχύλ. Ἱκ. 771· ἄτης ἐκβ., διαφυγὴ ἔκ τινος, Εὐρ. Μήδ. 279. **II**. ἡ ἔκβασις πράγματος, τὸ ἀποτέλεσμα, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 147, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 7, 9.

ἐκβασμίδωσις, **εως**, ἡ, αἱ βαθμίδες αἱ πρὸς κατάβασιν ἀπὸ βωμοῦ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 229, ἔνθα, **ἐκβασμείδωσις**.

ἐκβάσμωσις, **εως**, ἡ, (= **ἐκβάθμωσις**)· ἡ δεῖνα κατεσκεύασεν ἑαυτῇ τὴν ἐκβάσμωσιν Ἐπιγρ. ἐλάσσονος Ἀσίας, Bull. d. cor. hell. IV. σ. 381, ἴσως ταφεῖον μετὰ βαθμίδων καθόδου, Συναγ. Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ἐκβᾰτήριος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὴν ἔκβασιν ἢ τὴν κατ' εὐχὴν ἀποπεράτωσιν ὑποθέσεως, θύσας ἐκβατήρια (ἐνν. ἱερά) τῆς νόσου, θύσας διὰ τὴν εὐτυχῆ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς νόσου, Φιλόστρ. 562.

ἐκβάτης, **ου**, ὁ, ἴδε **ἐγβάτης**.

ἐκβάω, Δωρ. ἀντὶ **ἐκβαίνω**, ἐκβῶντας Foed Δωρ. ἐν Θουκ. 5. 77· πρβλ. **προβάω**.

ἐκβεβαιόω, ἐπιβεβαιῶ, Πλούτ. 2. 283A· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, ὁ αὐτ. Ἀγησ. 19, Πομπ. 19, 41, κτλ.· πρβλ. **ἐμβεβαιόω**.

ἐκβεβαίωσις, **εως**, ἡ, ἐπιβεβαίωσις, Πλούτ. 2. 85C.

ἐκβήσσω, ἐκβάλλω τι βήχων, Ἱππ. Προρρ. 91, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 16, 15.

ἐκβιάζω, διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω, ἀποδιώκω, Πλούτ. 2. 243, κτλ.· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπον, Πολύβ. 18. 6, 4, Πλούτ. 2. 584E, κτλ.—Παθ., τόξον χειρῶν ἐκβεβιασμένον, τόξον διὰ τῆς βίας ἀφαιρεθὲν ἐκ τῶν χειρῶν μου, Σοφ. Φ. 1129· ἐκβιασθέντες, διὰ τῆς βίας διωχθέντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν θέσεως, Πολύβ. 1. 28, 6, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 27, κτλ.· σπανιώτερον κατ' ἐνεστ., τοὺς ἐκβιαζομένους ὁ αὐτ. Ἀλέξ. 60. **II**. Μέσ., ῥίπτω πόρρω, κάμνω τι νὰ ὑπάγῃ μακράν, ἐκβιάζεσθαι δὲ οὐ δύναται πόρρω τὸ πληγὲν Ἀριστ. π. Ἀκουστῶν 9. **III**. Παθ., γίνομαι ἢ παρίσταμαι κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀφελῆ καὶ φυσικόν, ἐπὶ ἔργων τέχνης, τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα τῶν Κολοφωνίων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον, ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε Πλουτ. Τιμολ. 36· ἴδε Μυλλέρου Ἀρχαιολ. τῆς τέχνης § 135.—Ὁ τύπος **ἐκβιάομαι** εὕρηται ἐν Ἱππ. περὶ Τέχνης 7, ἐν τέλει.

ἐκβῐβάζω: μέλλ. Ἀττ. **-βιβῶ**, ἐνεργ. μεταβατ. τοῦ **ἐκβαίνω**, κάμνω τινὰ νὰ ἐκβῇ ἢ ἐξέλθῃ, ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον Ἀριστοφ. Ὄρν. 662· ἐκβιβάζω ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶνος, παρατρέπω ποταμὸν ἐκ τῆς κοίτης αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 130· ἐκβ. τινὰ ὁδοῦ Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 18· ἐκβιβάζω τινὰ δικαίων λόγων, κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ τὰς περὶ δικαιοσύνης συζητήσεις αὐτοῦ, Θουκ. 5. 98. **2)** κυρίως, ἀποβιβάζω τινὰ ἐκ πλοίου, ὁ αὐτ. 7. 39. Πλάτ. Γοργ. 511E. **3)** εἰσπράττω διὰ τῆς βίας χρέη ἢ φόρους, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 3. 2, 4., 12. 61, 7.

ἐκβῐβασμός, ὁ, ἐκτέλεσις, ἐκβιβασμὸς τῆς ἀποφάσεως Βασιλικ. 1. 517.

ἐκβῐβαστής, **οῦ**, ὁ, ὑπηρέτης προσεδρεύων τῷ δικαστῇ, ὅστις μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἐξεβίβαζε τὰ ἀποφανθέντα, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἐκβῐβαστικός, **ή**, **όν**, ὁ εἰς τὸ ἐκβιβάζειν ἀνήκων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 219.

ἐκβιβρώσκω, κατατρώγω, ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας Σοφ. Τρ. 1053.

ἔκβῐος, **ον**, ὁ ἐστερημένος τοῦ βίου, ἐγώ σε ἔκβιον ποιήσω.. ἔξω τοῦ βίου ποιήσω, τοῦτ' ἔστιν ἀποκτενῶ, Ἀρτεμίδ. 4. 32, Ἐτυμ. Μ. σ. 323, 44.

ἐκβιούζω, (Βοιωτ.;), «ἐκβιούζει· θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς» Ἡσύχ.

ἐκβιόω, συμπληρῶ ἔτος τι τῆς ἡλικίας μου, ἑξηκοστὸν ἔτος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 640· ἀποβιῶ, παρὰ βραχύ τις ἐκβιοὺς Εὐστ. Πονημάτ. 225, 11.

ἐκβίωσις, **εως**, ἡ, ἀποβίωσις, Ν. Χων. σ. 632. 17., 792. 5, ἔκδ. Β.

ἐκβλαστάνω, φυτρώνω, ὅταν περ φύηται τύραννος, ἐκ προστατικῆς ῥίζης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει Πλάτ. Πολ. 565D. **II**. μεταβ. κάμνω νὰ βλαστήσῃ, νὰ αὐξηθῇ τι, παράγω τι, Ἱππ. 380, 51.

ἐκβλάστημα, **ατος**, τό, νέον βλάστημα, βλαστός, Φίλων 1. 48.

ἐκβλάστησις, **εως**, ἡ, βλάστησις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ., πρβλ. Γεωπ. 5. 25, 1.

ἐκβλέπω, βλέπω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστράτου. **II**. ἀρχίζω νὰ βλέπω, βραδέως δὲ ἐκβλέπει τὰ ταύτης (τῆς χελιδόνος) βρέφη, ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια Αἰλ. π. Ζ. 3.25.

ἐκβλητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκβάλλω**, πρέπει τις νὰ ἐκβάλῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, Πλάτ. Πολ. 377C, Κλήμ. Ἀλ. 244.

ἐκβλητικός, **ή**, **όν**, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκβάλλῃ τι, μετὰ γεν., Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 6, 2.

ἔκβλητος, **ον**, ἐρριμμένος ἔξω, ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός; «ἐκβεβλημένον ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἢ πτῶμα ὑπὸ δορὸς φονικοῦ;» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἑκ. 700. **II**. ἀπόβλητος, ἀπορρίψιμος, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι Ἡράκλ. παρὰ Στράβ. 784, Πλούτ. 2. 669A βρέφος ἔκβλητον, ἔκθετον, Εὐστ. 384, 25.

ἐκβλίζω, ἐκθλίβω, «ἐκβλίσαι, ἐκθλῖψαι, ἐκπιέσαι· βλίζειν γὰρ τὰ <τό;> κηρία ἐκθλίβειν» Ἡσύχ.

ἐκβλιστέος· «ἐκθλιπτέος» Ἡσύχ.

ἐκβλύζω, ἐκρέω, Ὀρφ. Λιθ. 484, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 13. **II**. ἐκχέω, ὁπόσον ἱδρῶτα .. ἐκβλύζει τῶν σαρκῶν ὁ γεωπονῶν Εὐστ. Πονημ. 150. 8., 222. 41.

ἔκβλυσις, **εως**, ἡ, ἐκροή, Εὐστ. Πονημάτ. 11, 42 καὶ 166, 87.

ἔκβλυσμα, **-ατος**, τό, = τῷ προηγ., Ἱερόθ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 338.

ἐκβλύω, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1417 [ἔνθα ἐκβλύοντα].

ἐκβοάω, ἀναβοῶ, «ξεφωνῶ», ἐκπέμπω ἰσχυρὰν φωνήν, Ξεν. Κυν. 6, 10, Πλάτ. Πολ. 492B· αἱ δὲ γυναῖκες ἐκβοήσασαι (κατὰ Κοραῆν γραπτέον ἐμβοήσασαι) Πολύαιν. 48, σ. 247, ἔκδ. Κοραῆ.

ἐκβοήθεια, ἡ, ἔξοδος πρὸς βοήθειαν, ἔξοδος πολιορκουμένων, ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης... ἀπέθανον πολλοὶ Θουκ. 3. 18, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 7. 5, 4.

ἐκβοηθέω, ἐξορμῶ ὅπως βοηθήσω τινά, ἐξεβοήθεον πανδημεὶ Ἡρόδ. 6. 16· ἐς τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 9. 26· κάμνω ἔξοδον, Θουκ. 1. 105.

ἐκβοήθησις, ἡ, ἐπιβοήθεια, Ἀθήναιος περὶ Μηχανημ. σ. 4, 30.

ἐκβόησις, **εως**, ἡ, τὸ ἐκβοᾶν, κραυγάζειν μεγαλοφώνως, Φίλων 2. 159, Ἡλιόδ. 10. 17.

ἐκβολάς, **άδος**, ἡ, τὸ ἐκβαλλόμενον, τὸ ῥιπτόμενον ἔξω· ἰδίως, **1)** = **σκωρία**, Στράβων 399. **2)** **ἐκβολὰς μήτρα**, Λατ. vulva ejectitia, Ῥωμαϊκόν τι ἔδεσμα, Ἵππαρχ. παρ' Ἀθην. 101A.

ἐκβολβίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐκλεπίζω, «ξεφλουδίζω», ὡς ἐπὶ

βολβοῦ, οὗ ἀφαιρεῖ τις τὸν φλοιόν, μεταφ., ξεγυμνώνω, τουτονὶ τῶν κωδίων ἐκβολβιῶ Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1123.

ἐκβόλειον σύαγρον, τό, πιθαν. = **ἐκβολάς μήτρα**, Διονύσ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 401F.

ἐκβολή, ἡ, (**ἐκβάλλω**) ἐκβολαὶ ψήφων, αἱ ἐκβολαὶ τῶν ψήφων ἐκ τῶν καδίσκων (πρβλ. **ἐκβάλλω** II. 1), Αἰσχύλ. Εὐμ. 748. **2**) ἡ ἔκριψις τοῦ φορτίου εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ τρικυμίας, ὁ αὐτ. Θήβ. 769, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 5· μεταφ., ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολήν, ἀπόρριψιν, ἀποβολὴν αὐτῆς, Πλάτ. Σοφ. 230B, Πολ. 412E· πρβλ. κατωτ. VIII. 2. **II**. ἔξωσις, ἐκδίωξις, ἐξορία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 421· μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐκβ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 3· ἐκβολαὶ ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Νόμ. 847A. **III**. ἐκροή, δακρύων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 743· ἐκβολὴ ὀδόντων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 9. **IV**. ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Ἱππ. 627. 21· ἐκβ. σίτου, ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐν τοῖς ἀγροῖς σχηματίζεται ὁ στάχυς τοῦ σίτου, Θουκ. 4. 1. **V**. ἐξάρθρωσις μέλους τινός, «βγάλσιμον» Πλούτ. 2. 164F. **VI**. τὸ προτιθέναι, ἐκτιθέναι, μαστῶν ἐκβολάς Πολύβ. 2. 56, 7. **VII**. (ἐκ τῆς ἀμεταβ. σημασίας τοῦ **ἐκβάλλω**) ἔξοδος, ἐκβολή, Λατ. exitus, ἐκβ. ποταμοῦ, ἡ ἔξοδος ποταμοῦ διὰ ὀρέων, Ἡρόδ. 7. 128· τὸ στόμα ποταμοῦ, ἐν τῷ πληθ., τοῦ Ἀχελῴου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι Θουκ. 2. 102· ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ αὐτ. 7. 35, Πλάτ. Φαίδων 113A: — δίοδος ἢ στενὸν δι' οὗ ἐξέρχεταί τις ἐκ σειρᾶς ὀρέων, αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Κιθαιρῶνος Ἡρόδ. 9. 38· ἐκβολαὶ εἰς χώραν, πέρασμα, διάβασις εἴς τινα χώραν, Πλουτ. Δημήτρ. 48· ἀτραπός, ὁδὸς χωριζομένη ἐκ τῆς εὐθείας καὶ κυρίας ὁδοῦ, τρίτη δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐκβολὴ κατὰ τὰ δεξιὰ ἐς τὰς Καρυὰς ἔχει Παυσ. 3. 10, 7. **2**) ἐκβ. λόγου, παρέκβασις, Θουκ. 1. 97, Φιλόστρ 740. **VIII**. (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ ἀπορριπτόμενον, οὐ δικέλλης ἐκβολή, οὐχὶ χῶμα ἐκβληθὲν διὰ δικέλλης, Σοφ. Ἀντ. 250, πρβλ. Στράβωνα 680· οὐρεία ἐκβολή, βρέφη ῥιφθέντα ἢ ἐκτεθέντα εἰς τὰ ὄρη, Εὐρ. Ἑκ. 1078. **2**) φορτίον ῥιφθὲν εἰς τὴν θάλασσαν, πλὴν ἐκβολῆς ἧς ἂν .. ἐκβάλωνται παρὰ Δημ. 926. 16· προσέτι, ἐκβολαὶ νεώς, ναῦται παθόντες ναυάγιον, ναυαγοί, Εὐρ. Ι. Τ. 1424.

ἐκβόλιμος, ον, ἐκριφθείς, ἐκβληθείς· — **ἐκβόλιμον**, τό, τὸ προώρως γεννηθέν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 3, π. Ζ., Μορ. 3. 4, 2· ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν μικρῶν ᾠῶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 6· πρβλ. **ἐκβολάς** 2, **ἐμβόλιμος** **2**) μεταφ. ταπεινός, φαῦλος, πρόστυχος, Πλούτ. 2. 44E.

ἐκβόλιον, (ἐνν. φάρμακον), τό, φάρμακον ἐπιφέρον ἐξάμβλωσιν, Ἱππ. 627. 19, Πλούτ. 2. 134F.

ἔκβολος, ον, (ἐκβάλλω) ἐκβληθείς, ἐκριφθείς, ἔκθετος, ἔκβολον οἴκου βρέφος Εὐρ. Φοίν. 104· ἐντεῦθεν, **II**. ὡς οὐσιαστ., **ἔκβολον**, τό, ἀπερριμμένον, ἔκβ. κόρης ὁ αὐτ. Ἴων 555· νηδύος ἔκβ. ὁ αὐτ. Βάκχ. 91· — ἀλλά, ναὸς ἔκβολα, σημαίνει ῥάκη ἐκ τῶν ἱστίων ναυαγήσαντος πλοίου ἀποβρασθέντα εἰς τὴν ξηράν, ὁ αὐτ. Ἑλ. 422: ἀλλά, **2**) ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 1042, πόντου ἔκβολον, φαίνεται ὅτι σημαίνει μέρος ἔνθα ἡ θάλασσα ὑπερβᾶσα τὰ ἑαυτῆς ὅρια εἰσώρμησεν εἰς τὴν γῆν· πρβλ. **ἐκβάλλω** X.

ἐκβομβέω, περιηχῶ, ἐκβοῶ, Ἰω. Δαμ. Ἐπιστ. εἰς Θεοφ. σ. 126, Πολυδ. Α', 118.

ἐκβόμβησις, εως, ἡ, ἀναβόησις ὡς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, Θεμίστ. 282D.

ἐκβόσκομαι, διεσθίω, ἐκβιβρώσκω, λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται Νικ. Θ. 803· ἐκμυζῶ, ἐπεὶ τόγ' ἐκβόσκεσθαι τὴν ὑγρότητα τὴν ἐνυπάρχουσαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 11· μεταφ., ἀνοήτους ἐκβόσκοντας τρυφὰς Κλήμ. Ἀλ. 75, κλ.

ἐκβοτανίζω, «ξεβοτανίζω» Γλωσσ.

ἐκβράζω ἢ **-βράσσω**: μέλλ. **-βράσω**· — ἐκρίπτω, ἐκβάλλω εἰς τὴν ξηράν, ἐκβρ. ποταμὸς περὶ τὰ χείλη χρυσίον Ἀριστ. Ἀποσπ. 248· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διόδ. 14. 68, Πλούτ., κτλ.· ἑαυτὸν ἐκβράσαι, ἐπὶ δελφῖνος, Αἰλ. π. Ζ. 6. 15: — Παθ., ἐπὶ πλοίων, πίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν, Λατ. ejici, ἐς Κασθαναίην ἐξεβράσσοντο Ἡρόδ. 7. 188, πρβλ. 190. **II**. ἐπὶ κακοχυμίας, ἄλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκβράσσει Ἱππ. 639. 16. — Παθ., ἀναβλύζω, ἐκβλύζω, ὁ αὐτ. 271. 11, πρβλ. 531. 21 (ἔνθα ὁ Δινδ. **θρόμβος** ἀντὶ **-βους**): — τὸ ἐνεργ. ἀμεταβάτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

ἔκβρᾰσις, εως, ἡ, ὅταν καχλάζον ἐκρίπτηται τὸ ὕδωρ, ἢ τὸ μέρος ἔνθα ἐκρίπτεται, Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει **καχλάζω**, σ. 494, 14, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐρυγή**, κλ.

ἔκβρασμα, τό, ἔκζεσις, ἔκζεμα, Διοσκ. 5. 107. **II**. ἐξανθήματα τοῦ δέρματος, Γαλην.

ἐκβρασμός, ὁ, = **ἔκβρασις**, «ἐκβρασμός, ἔκζεσις, ταραχή, θόρυβος, ταραγμός» Ἡσύχ., πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει **πομφόλυξ**.

ἐκβράσσω, ἴδε **ἐκβράζω**.

ἐκβρήσσω, «ἐκβάλλω, ἐκβράσσω» Γλωσσ. σ. 462.

ἐκβρίμησις, εως, ἡ, = **ἐπιτίμησις**, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. λζ', 4.

ἐκβροντάω, διὰ τῆς βροντῆς (ἢ τοῦ κεραυνοῦ) ἀφαιρῶ, ἐξεβροντήθη σθένος, ἀφῃρέθη τὴν δύναμιν διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 362. **II**. ἀμετάβ., ἰσχυρῶς βροντῶ, Πολυδ. Α', 118.

ἐκβρόντητος, ον, ἐμβρόντητος, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 347. 11, ἔκδ. Λ.

ἐκβρῡχάομαι, ἀποθ. βρυχῶμαι ἰσχυρῶς, Εὐρ. Ἑλ. 1557· ἐκπέμπω, στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρ. ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1390.

ἔκβρωμα, τό, τὸ καταβιβρωσκόμενον, πρίονος ἐκβρώματ', «πριονίδια», Σοφ. Τρ. 700· ἐν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 23, φαίνεται ὅτι σημαίνει πρᾶγμα ἐξ οὗ βιβρώσκει τις.

ἐκβῡθίζομαι, παθ., ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ βυθοῦ, προκύπτω ἐκεῖθεν, Καλλίστρ. 907.

ἐκβύθιος, ον, προκύπτων ἐκ τοῦ βυθοῦ, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. II, σ. 546.

ἐκβυρσόω, κάμνω ὥστε νὰ προκύπτῃ, ἐξέχῃ ἐκ τοῦ δέρματος, Γλωσσ.

ἐκβύρσωμα, τό, καὶ **ἐκβύρσωσις**, ἡ, τὸ ἐξέχον ἄρθρον τοῦ ὀστοῦ ἐκ τοῦ δέρματος, Γαλην. ἴδε Foës Oec. Hipp.

ἐκγᾰλακτόω, μεταβάλλω εἰς γάλα, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 1: — Παθ., μεταβάλλομαι εἰς γάλα, ἐπὶ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν, ὁ αὐτ. Ἱστ. Φ. 8. 6, 1.

ἐκγᾰλάκτωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς γάλα μεταβολή, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 4, 7.

ἐκγᾰμέομαι, «ἐκγαμηθῆναι· ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται» Σουίδ., Ζωναρ. σ. 663, Α. Β. 259, 30.

ἐκγᾰμίζω, δίδω εἰς γάμον, Ἐπιστ. π. Κορ. Α', ζ', 38 (μετὰ δι. γρ. **γαμίζων**), Πανδέκτ., Βυζ.: — Παθ., δίδομαι εἰς γάμον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 30, κτλ.· οὕτω καὶ **ἐκγαμίσκομαι** Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 34 (δι. γρ. **γαμίσκονται**)· καὶ **ἐκγαμέομαι**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐκγαυρόομαι, μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω, τό τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος Εὐρ. Ι. Α. 101.

ἐκγέγᾰα, ποιητ. πρκμ. τοῦ **ἐκγίγνομαι**, ὃ ἴδε.

ἐκγείνασθαι, ἀπαρ. μέσ. ἀορ. ἄνευ ἐνεστ., τεκεῖν, γεννῆσαι, ἣν (τὴν ποδάγραν) .. Μέγαιρ' Ἐρινὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο Λουκ. Τραγῳδοποδ. 4.

ἐκγελάω: μέλλ. **-άσομαι**, γελῶ ἠχηρῶς, γελῶ μεγάλως, ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεεν οἷς ἑτάροισι, «τὸ ἐκγελάσας ἴσως μὲν τὸ χανδὸν γελάσαι δηλοῖ, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐξ ἐπιπολῆς» κτλ. (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 354., Σ. 35, Ξεν. Κύρ. 1. 3. 9, κτλ.· γέλωτί τε .., ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν Πλάτ. Πολ. 473C· ἐάν τις κνήσῃ, ἐκγ. Ἀριστ. Προβλ. 35. 8: — μεταφ., ἐπὶ ὑγροῦ ἐξορμῶντος ἢ ἀναβλύζοντος μετὰ θορύβου, ἐκγελᾷ φόνος Εὐρ. Τρῳ. 1176.

ἔκγελως, ωτος, ὁ, ἰσχυρὸς γέλως, Πολυδ. Ϛ', 199.

ἐκγενέτης, ου, ὁ, = **ἔκγονος**, δεσπόταις .. Λακεδαίμονος ἐκγενέταισι Εὐρ. Ἀνδρ. 128, πρβλ. Βάκχ. 1155.

ἐκγενής, ές, ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς οἰκογενείας, κατ' εἰκασίαν Δινδορφίου ἀντὶ τῆς λέξεως τῶν χειρογρ. **ἐγγενής** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1506.

ἐκγεννάω, γεννῶ, φύω, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 10.

ἐκγιγαρτίζω, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, «κουκκούτσια», ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκορίδου.

ἐκγίγνομαι, μεταγεν. καὶ Ἰων. **ἐκγίνομαι** [ῑ]: μέλλ. **ἐκγενήσομαι**: Ἐπ. πρκμ. **ἐκγέγαα**, γ' δυϊκ. **ἐκγεγάτην**, μετοχ. **ἐκγεγαώς**, ἴδε κατωτ.: Ἀποθ., γεννῶμαι ἐκ πατρός, μετὰ γεν., οἳ Διὸς ἐξεγένοντο Ἰλ. Ε. 637, πρβλ. Υ. 231, κτλ.· ἐκγεγάτην .. Ἠελίοιο Ὀδ. Κ. 138· Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα Ἰλ. Γ. 199, 418· τοίων πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 16. 3, πρβλ. Βατραχομ. 143, (ὁ Ἕρμαννος ἐκ τοῦ Σουΐδα ἀναγινώσκει **ἐκγεγάασθε**, πρβλ. **ἐκγεγάονται** ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 198). **2**) μετὰ δοτ., γεννῶμαί τινι, Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες .. ἐξεγένοντο Ἰλ. Ξ. 115, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 30., 4. 155. **II**. κατὰ παρακ. καὶ ἀόρ., παρέρχομαι, χρόνου ἐκγεγονότος Ἡρόδ. 2. 175· μετὰ γεν., ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, ἀπελθεῖν ἐκ τοῦ βίου, ἀποθανεῖν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 23. **III**. ἀπροσώπως, **ἐκγίγνεται**, ὡς τὸ **ἔξεστι**, ἐπιτρέπεται, παραχωρεῖται, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἐξεγίνετό τινι ποιεῖν, δὲν ἐπετράπη εἴς τινα νὰ κάμῃ, Ἡρόδ. 1. 78., 5. 51, Ἀριστοφ. Ἱππ. 851, Λυσ. 111. 27, κτλ., καὶ ἄνευ ἀπαρεμφ., οὐκ ἐξεγένετο, δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, Ἡρόδ. 3. 142: — ἄνευ ἀρνήσεως, [δός] ἐκγενέσθαι μοι τίσασθαι, [δός, κάμε ὥστε] νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἐμὲ νὰ ..., ὁ αὐτ. 5. 105· εἰ .. τότ' ἐξεγένετο Δημ. 836. 12: σπανίως μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με .. ἡμέραν Ἀριστοφ. Εἰρ. 346.

ἐκγλευκίζομαι, παθ., παύομαι ζυμούμενος, ἐκ[γε]γλευκισμένος μέλας (οἶνος), «πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι» (Γαληνοῦ Λεξ. σ. 460), ἐκγεγλευκισμένος μέλας Ἱππ. 1227D· ἴδε Κόντ. ἐν Σωκράτει σ. 132.

ἐκγλισχραίνω, καθιστῶ τι γλίσχρον, γλοιῶδες, ἰξῶδες, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3.

ἐκγλῡφή, ἡ, ἐκκόλαψις, οἱ πέρδικες ἐν τοῖς ᾠοῖς ... οὐκ

ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γειναμένων ἐκγλυφὴν Αἰλ. π. Ζ. 4. 12.

ἐκγλύφω [ῠ], διακοιλαίνω, κοῖλον ποιῶ: ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ πρκμ. **ἐκγέγλυμμαι**, εὑρίσκομεν τὸν ἀνώμαλον **ἐξέγλυμμαι** ἐν Πλάτ. Πολ. 616D· πρβλ. **κατεγλώττισμαι.** II. ἐκκολάπτω, «ξεπουλιάζω», τὰ νεόττια Αἰλ. π. Ζ. 2. 33· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ᾠὰ ἐξεγλύψαντο Πλουτ. Τ. Γράκχ. 17· ἴδε Κόντ. ἐν Σωκράτει σ. 133.

ἐκγοητεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γοητεύω**, Γοργ. Ἑλ. Ἐγκώμ. σ. 683 Bekk., Ἰωσήπ. Ἰ. Π. 1. 11, 3.

ἔκγονος, ον, γεγενημένος ἔκ τινος, φυεὶς ἔκ τινος, μετὰ γεν., Ὅμ. II. ὡς οὐσιαστ. τέκνον, εἴτε υἱὸς εἴτε θυγάτηρ, Τυδέος ἔκγονός ἐσσι Ἰλ. Ε. 813· ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι Ὀδ. Λ. 236, Ἡρόδ. 1. 35, Τραγ., κτλ.· καὶ κατὰ πληθ. **ἔκγονοι**, ἀπόγονοι, Ἡρόδ. 2. 167., 4. 179, Τραγ.· ἔκγονοι ἐκγόνων, τέκνα τέκνων, Πλάτ. Κριτ. 112C· μεταφ., τῆς χώρας ἔκγονοι ὁ αὐτ. Μενέξ. 239D· ὕβρεως ἔκγονος ἀδικία Πλάτ. Νόμ. 691C· δειλίας ἔκγονος ἀργία ὁ αὐτ. 901E· ὡσαύτως ἐπὶ τόκου θεωρουμένου ὡς τέκνου τοῦ κεφαλαίου, ὁ αὐτ. Πολ. 555E, πρβλ. 507A. **2)** ὡσαύτως κατ' οὐδ., ἔκγονά τινος, τὰ τέκνα τινός, Αἰσχύλ. Πρ. 137, Σοφ., κλ.· ἔκγονα χθονὸς Σοφ. Ο. Τ. 171· ἔκγονα ποιητῶν Πλάτ. Συμπ. 209D· τὰ ζωγραφίας ἔκγονα ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 275D. — Πρβλ. **ἔγγονος.**

ἐκγραφή, ἡ, ἀπάλειψις ἐκ καταλόγου (πρβλ. **ἐκγράφω** II), Ἐπιγραφὴ παρὰ τῷ Hicks 205. 3.

ἐκγράφω [ᾰ], γράφω ἔκ τινος, ἀντιγράφω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1842: — Μέσ., γράφω ἔκ τινος, ἢ ἀντιγράφω δι' ἐμαυτόν, πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, χρησμὸν παρὰ τἀπόλλωνος ἐκγράψασθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 982· Μορσίμου ῥῆσιν ἐκγράψασθαι ὁ αὐτ. Βάτρ. 151· πρβλ. Δημ. 1180. 23, κτλ. II. ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω ἀπὸ τοῦ καταλόγου παρ' Ἀνδοκ. 10. 37, Διον. Ἁλ. 18. 22.

ἐκγρῡτεύω (γρύτη), ἀναζητῶ παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα, «ἐκγρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ» Ἡσύχ.

ἐκγυμνάζω, ἐξασκῶ, γυμνάζω, Γλωσσ.

ἐκγυμνόω, γυμνώνω, τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰδοῦς ἐξεγύμνωσα Εὐμάθ. 4. 114. — Παθ., μεταφ., ἀναλίσκομαι, ἀφανίζομαι, Βαβρ. 22. 16.

ἐκγυναικόω, ἀπογυναικώνω, Γερμ. Κων/πόλ. σ. 255.

ἐκδαβῆ· «ἐκκαυθῇ, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐκδᾳδόομαι, παθ., πληροῦμαι ῥητίνης, γίνομαι δᾴς, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 11, 9.

ἐκδακρύω, χύνω πικρὰ δάκρυα, ποῖ' ἐκδακρῦσαι (ἐνν. δάκρυα) Σοφ. Φ. 278, Εὐρ. Φοίν. 1344: — ἐπὶ δένδρων, δακρύω, στάζω ῥητίνην κτλ., Πλούτ. 2. 384B.

ἐκδαμάζω, καταδαμάζω, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 40(;)

ἐκδᾰνείζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, χρήματα Ἀριστ. Οἰκ. 2. 11, Ἐπιγρ. Κερκύρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1843. 8, 44, κ. ἀλλ.: — Παθ., αὐτόθι 13 κἑξ.

ἐκδάνεισις, εως, ἡ, τὸ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1843. 10.

ἐκδᾰνειστής, οῦ, ὁ, ὁ δανείζων ἐπὶ τόκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VI. 30.

ἐκδανειστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκδανείζειν, ἐκδανειστικὰ ἔγγραφα Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood Discov. etc. Append. 6 No 5.

ἐκδᾰπᾰνάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δαπανάω**, Πολύβ. 21. 8, 9, κτλ.

ἔκδαρσις, ἡ, «ξέγδαρμα», Νεκταρ. Ὁμιλ. σ. 6. ἐκδ. Παρισ. 1554.

ἐκδαρτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἔκδαρσιν, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 502.

ἐκδασύνω, καθιστῶ τι δασύ, «ἐκδεδασύνθαι· (τὸ) σῶμα δασὺ γεγονέναι» Ἡσύχ.

ἐκδεδιητημένως, θρυπτικῶς, Πολυδ. Ϛ', 185.

ἐκδεδαρμένος, ἴδε **ἐκδέρω.**

ἐκδεής, ές, (δέω, ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής) ἐλλιπής, ἀτελής, Σουίδ., Ζωναρ. σ. 659.

ἐκδέησις, ἡ, δέησις, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 9.

ἔκδεια, ἡ, ἔλλειψις, καθυστέρησις, φόρων καὶ νεῶν Θουκ. 1. 99· διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 890. 14.

ἐκδείκνῡμι, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, Σοφ. Ἠλ. 348, Εὐρ. Ἱππ. 1298: — Μέσ., ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξεδειξάμην Εὐρ. Ἰκ. 341. II. δεικνύω, Σοφ. Ο. Κ. 1021.

ἐκδειμαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **δειμαίνω**, Ἡλιόδ. 9. 8.

ἐκδειματόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δειματόω**, Πλάτ. Πολ. 381E: — Παθ., Διον. Ἁλ. περὶ Δημοσθ. 54.

ἐκδεινόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δεινόω**, Ἰωσήπ. Ἰ. Α. 17. 5, 5.

ἐκδειπνέω, τελειώνω τὸ δεῖπνον, Πολυδ. Ϛ', 112.

ἐκδείρω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «ἐκδείρεται· ἐκδερματοῦται» Ἡσύχ., ἴδε **ἐκδέρω.**

ἐκδεκᾰτεύω, δίδω τὸ δέκατον, εὐξάμενος ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν Διόδ. 4. 21.

ἐκδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐκδέχομαι**, Ἡρόδ.

ἐκδεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. παραδεκτέον, Ἀθήν. 189D.

ἐκδέκτωρ, -ορος, ὁ, ὁ δεχόμενος παρ' ἄλλου, ἐκδ. πόνων (ὡς τὸ διάδοχος), ὁ διαδεχόμενος ἕτερον εἴς τι ἔργον, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 194) παρὰ Πλουτ. 98C, Πορφ. π. Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 3. 18· ἀλλ' ὁ Πλούτ. 2. 964F ἔχει **ἀνδέκτωρ.**

ἔκδεξις, εως, ἡ, διαδοχή, τῆς βασιληΐης Ἡρόδ. 7. 3.

ἐκδέρκομαι, ἀποθ., βλέπω ἔκ τινος, Ἰλ. Ψ. 477 (ἔνθα νῦν γράφεται **ἔκ δέρκεται**, οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε)· λεπτὸν ἐκδέδορκε Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 2.

ἐκδερματίζω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω, «γδέρνω», Σουίδ.· **ἐκδερματόω** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 758.

ἐκδέρω, Ἰων. **-δείρω**, μέλλ. **-δερῶ**: — ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ἀπό τινος, τινά Ἡρόδ. 2. 42., 7. 26· ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς Ὀδ. Κ. 19· βύρσαν ἐκδ. Εὐρ. Ἑλ. 824· ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 8· — λεπίζω, «τὸ δόρυ, τουτέστι τὸ ἐκδεδαρμένον ξύλον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 726, 14. II. δέρω (δέρνω) διὰ ῥάβδου, εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς Ἀριστοφ. Σφ. 450, Πλάτ. Πολ. 616A, πρβλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 580B.

ἐκδεσμεύω, συνδέω, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέραν πίστιν εἰς ἀλλήλους Πολύβ. 3. 33, 8.

ἐκδεσμέω, = τῷ προηγ.

ἔκδετος, ον, (ἐκδέω) ἐκδεδεμένος, ἔκδετον ἐξ ἵππων Ἕκτορα συράμενον Ἀνθ. Π. 9. 97, 4.

ἐκδέχομαι, Ἰων. **ἐκδέκομαι**, μέλλ. **-δέξομαι**, ἀποθ. I. τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, **1)** λαμβάνω ἢ δέχομαι παρ' ἄλλου, οἱ δ' σάκος ἐξεδέχοντο Ἰλ. Ν. 710· Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρὶ Αἰσχύλ. Χο. 762· ἐπὶ πυρσοῦ, μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο ὁ αὐτ. Ἀγ. 285· ἐκδ. τὴν αἰτίαν, ἀναλαμβάνω, «παίρνω ἐπάνω μου» τὴν κατηγορίαν, Δημ. 352. 26. **2)** ἐπὶ διαδόχου, ἐκδ. τὴν ἀρχήν, τὴν βασιληΐην παρά τινος Ἡρόδ. 1. 7, 26, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως παραλειπομένης τῆς αἰτιατ., ἐξεδέξατο Σαδυάττης (ἐνν. τὴν βασιληΐην) αὐτόθι 16, πρβλ. 103, κ. ἀλλ.· παῖς παρὰ πατρὸς ἐκδεκόμενος [τὴν τέχνην] ὁ αὐτ. 2. 166· οὕτως, ἐκδεξάμενοι (ἐνν. τὴν μάχην) ὁ αὐτ. 7. 211. **3)** λαμβάνω τὸν λόγον, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 277B· ἐκδεξάμενος (ἐνν. τὸν λόγον) εἰπεῖν ὁ αὐτ. Συμπ. 189A· ὁ μὲν πρῶτος εἰπών.., ὁ δ' ἐκδεξάμενος Δημ. 232. 10. **4)** περιμένω, προσδοκῶ, Λατ. excipere, κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Σοφ. Φ. 123· ἐκδ. ἕως.. Διον. Ἁλ. 6. 67. **5)** ὡς τὸ Λατ. accipere, ἀποδέχομαι, ἐνδέχομαι, ἐκλαμβάνω, ἐξηγοῦμαι, οὕτω δὴ τὴν ἀσωτίαν ἐκδεχόμεθα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 5· τοὺς λόγους Πολύβ. 10. 18, 12 πρβλ. **ἐκλαμβάνω** IV. II. ἐπὶ γεγονότων, περιμένω, ἀναμένω, Λατ. excipere, τοὺς Σκύθας .. ἐξεδέξατο οὐκ ἐλάσσων πόνος Ἡροδ. 4. 1· ἐκδ. [αὐτοὺς] περίοδος τῆς λίμνης μακρὴ ὁ αὐτ. 1. 185. **2)** ἐπὶ γειτνιαζουσῶν χωρῶν, συνορεύω, ἀπὸ ταύτης (ἐνν. τῆς Περσικῆς) ἐκδεκομένη Ἀσσυρίη ὁ αὐτ. 4. 39, πρβλ. 99.

ἐκδέω: μέλλ. **-δήσω**, δένω τι ἔκ τινος, προσδένω εἴς τι, ἐξαρτῶ, μετὰ γεν., πέτρης ἐκ πείσματα δήσας Ὀδ. Κ. 96· [δρῦς] ἔκδεον ἡμιόνων, ἔδενον τὰς δρῦς εἰς τὰς ἡμιόνους ὅπως ἕλκωσιν αὐτάς, Ψ. 121· ἀπολ., σανίδας ἐκδῆσαι ὄπισθεν, κλεῖσαι, στερεῶσαι, δῆσαι τὴν θύραν ὄπισθεν διὰ τοῦ ἱμάντος, ἢ κατὰ τὸν Meri y νὰ δέσωσι σανίδας εἰς τὴν ῥάχιν αὐτοῦ πρὸς τιμωρίαν (πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 931, 940), Ὀδ. Χ. 174· χέρας βρόχοισιν ἐκδήσαντες Εὐρ. Ἀνδρ. 556: — Μέσ., δένω τι «ἐπάνω μου», κρεμῶ τι περὶ ἐμαυτόν, ἐκδήσασθαι ἀγάλματα, προστηθίδια ἢ τύπους τινάς, Ἡρόδ. 4. 76· ὡσαύτως, δένω ἢ στερεώνω δι' ἐμαυτόν, ἀκταῖσιν... πεισμάτων ἀρχάς, τὰς ἄκρας τῶν σχοινίων, Εὐρ. Ἱππ. 761· τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ δίφρου Συλλ. Ἐπιγρ. 6125. 96.

ἐκδηθύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δηθύνω**, ἣν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ (ἡ νόσος) χρόνῳ καρτερὰ ἔσται, ἐὰν δὲ διαρκῇ ἢ βραδύνῃ νὰ ἰαθῇ, Ἀρετ. Χρον. Νοὺσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἔκδηλος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δῆλος**, φανερός, ἐπιφανής, ἵν' ἐκδ. μετὰ πᾶσιν Ἀργείοισι γένοιτο Ἰλ. Ε. 2. II. καταφανής, σαφής, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα Δημ. 24. 10.

ἐκδηλόω, φανερώνω, σαφῶς δεικνύω, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 35.

ἐκδημᾰγωγέω, κτῶμαι τὴν εὔνοιαν τοῦ πλήθους διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων, Διον. Ἁλ. 7. 4.

ἐκδημέω, ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ, ἐκδημήσας ὁ Σόλων .. ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο Ἡρόδ. 1. 30, Σοφ. Ο. Τ. 114, Πλάτ. Νόμ. 864E· ἀπέρχομαι τοῦ βίου, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν ὀρθοδόξῳ πίστει Θεοφ. 4. 19.

ἐκδημητικός, ή, όν, ἀποδημητικός, Varro Menip. sat. 92 ἐν Petronii ed. Buecheler, 169.

ἐκδημία, ἡ, ἀποδημία, Εὐρ. Ἀποσπ. 768· κατὰ πληθ., ταξείδια, Πλάτ. Νόμ. 950E. **2)** ἐξορία, αὐτόθι 869E. **3)** μεταφ., ἀποβίωσις, Ἀνθ. Π. 3. 5 (λῆμμα).

ἐκδημοκοπέομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ **δημοκοπέω**, Χίων Ἐπιστ. 15.

ἔκδημος, ον, ὁ, ὁ ἐκδημῶν, ὁ ἐν ἀποδημίᾳ ὤν, ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ, ἐκδημῇ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 26· πρβλ. **ἔνδημος:** μετὰ γεν., ἔκδ. τῆσδε χθονὸς Εὐρ. Ἱππ. 281· ἔκδ. στρατεῖαι, στρατεῖαι ἐν ξέναις χώραις, Θουκ. 1. 15· παρασκευάζεσθαι .. τὰ ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον ἔχειν, ἐπὶ ἐκστρατείαν εἰς ξένην χώραν, ὁ αὐτ. 2. 10· ἔκδημον φυγὴν Εὐρ. Ἱππ. 37· ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον (ἔκδηλον Kirchhoff καὶ Nauck) αὐτόθι 32.

ἐκδημοσιεύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **δημοσιεύω,** Δίων Κ. 61. 12.

ἐκδιαβαίνω, διαβαίνω, μετ' αἰτ., τάφρον δ' ἐκδιαβάντες, «διὰ τῶν προθέσεων δηλοῖ τὸ δύσβατον τοῦ ὀρύγματος» (Σχόλ), Ἰλ. Κ. 198.

ἐκδιαιτάομαι, μέσ., ἐξέρχομαι τοῦ συνήθους τρόπου τοῦ βίου μου, μεταβάλλω συνηθείας, ἕξεις, Ἱππ. 378. 27· ἐκδ. ἐκ τῶν καθεστώτων νομίμων Θουκ. 1. 132, πρβλ. Διον. Ἀλ. 5. 74, Ἀθήν. 556C·— παρὰ μεταγεν. καὶ μετ' αἰτ., Φίλων 2. 128· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργητ., ἐξεδιῄτησε τὴν πάτριον ἁγνείαν Ἰωσήπ. Ἰ. Π. 7. 8, 1 Bekk.

ἐκδιαίτημα, τό, ἐνδιαίτημα, οἰκητήριον, ἐκδιαίτημα κεχωρισμένον τοῦ θεοῦ ὁ οὐρανὸς Θεοφ. Κεραμ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 132, σ. 792.

ἐκδιαίτησις, εως, ἡ, μεταβολὴ ἕξεων, Πλουτ. Ἀλέξ. 45, κτλ.

ἐκδιαπρέπω, πρέπω, ἁρμόζω, ἐκδιαπρέπων τῷ προέδρου ἀξιώματι Λέων. διάκ. σ. 94, 4, ἔκδ. Β.

ἐκδιαπρίζω, ἀποτέμνω ὡς διὰ πρίονος, ὁ δὲ Λαίνας ... ἐκ τοῦ φορείου τὴν κεφαλὴν ἐπισπάσας (τοῦ Κικέρωνος) ἀπέτεμνεν, ἐς τρὶς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας Ἀππ. Ἐμφ. 4. 20, — ἀλλὰ πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **διαπρίζων,** ἡ δὲ **ἐκ** ἴσως προῆλθεν ἐκ τοῦ προηγουμένου **καί.**

ἐκδιάστρα, ἡ, «κλῶσμα, ὁ στήμων» Ἡσύχ.

ἐκδίδαγμα, τό, δοκίμιον μαθητοῦ· ὑπόδειγμα, Εὐρ. Ἴων 1419.

ἐκδιδάσκω: μέλλ. **-ξω,** ποιητ. **-διδασκήσω,** Πινδ. Π. 4. 386·— διδάσκω ἀκριβῶς, Λατ. edocere, ἐκδ. πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος Αἰσχύλ. Πρ. 981, πρβλ. 698, κτλ.· ἐκδ. τινά τι Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Ο. Κ. 1539, Ἀντιφῶν 131. 8: — Μέσ. βάλλω τινὰ νὰ διδαχθῇ, Ἡρόδ. 2. 154, Εὐρ. Μήδ. 296: — Παθ., μετ' ἀπαρ., Σοφ. Τρ. 1110, κτλ.· αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ ἐκδιδάσκεται ὁ αὐτ. Ἠλ. 621· ὀψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον .., ἀργὰ ἐκμαθών, πυθόμενος ἐκ τῶν κατ' οἶκον ὑπηρετῶν, ὁ αὐτ. Τρ. 934. **2)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διδάσκω τινὰ νὰ εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, εἶναι κακὴν ὁ αὐτ. Ἠλ. 395, πρβλ. Ἀντ. 298: ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφάτου, γενναῖόν τινα ἐκδ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1019· μετὰ μόνου ἀπαρεμφ., ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα· αὐτόθι 1026· ἐκδ. ὡς .. Ἡρόδ. 4. 118, Σοφ. Ο. Τ. 1370.— Πρβλ. **διδάσκω.**

ἐκδιδράσκω, Ἰων. **-διδρήσκω:** μέλλ. **-δράσομαι** [ᾱ]: ἀόρ. **ἐξέδραν** Εὐρ. Ἡρακλ. 18 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ Τραγ.), μετοχ. **ἐκδρὰς** Ἡρόδ. 4. 148, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 55. Ἀποδιδράσκω, φεύγω ἔκ τινος μέρους, ἐκδιδρήσκει πλοίῳ ἐξ Αἰγύπτου Ἡρόδ. 3. 4., 9. 88, Θουκ. κλ.: ἀπολ., Ἀριστοφ. Σφ. 126, Ἐκκλ. 55, Θουκ. 1. 126.

ἐκδιδύσκω, = **ἐκδύω,** ἀπογυμνώνω, λαφυραγωγῶ, πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε Ἰωσήπ. Ἰ. Π. 2. 14, 2.

ἐκδίδωμι, γ' ἑν. **ἐκδιδοῖ** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **-διδόω**) Ἡρόδ. 1. 80, κ. ἀλλ.: μέλλ. **-δώσω.** Παραδίδω, κυρίως τὸ παρανόμως ἁρπαγὲν καὶ καταχρατούμενον, Λατ. reddere, Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ Ἰλ. Γ. 459, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 3· ὡσαύτως, παραχωρῶ, παραδίδω ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς παρανόμου κατοχῆς ἢ καταχρατήσεως, Λατ. dedere, ἰδίως ἐπὶ τῆς παραδόσεως προσφύγων, ὁ αὐτ. 1.74, 158 κἑξ.· τινὰ τοῖς ἐχθροῖς Σοφ. Φ. 1386, πρβλ. Ο. Τ. 1040, κτλ.· ἐκδ. τινὰ τοῖς κατηγόροις Δημ. 524. 4, κἑξ.· πρβλ. 855. 24· ἐκδ. δοῦλον, παραδίδω δοῦλον ὅπως ἐξετασθῇ διὰ βασάνων (πρβλ. **ἐξαιτέω**), Ἀντιφῶν 144. 29, Δημ. 848. 27· ἐξέδωκεν αὐτὸν μαστιγῶσαι Εὐριπίδῃ Ἀριστ. Πολιτικ. 5.10, 20. — Μέσ., θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν, «τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια» (Σχόλ.), Πίνδ. Π. 4. 525. **2)** ἐξάγω ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ δίδω, **α)** ἐκδ. θυγατέρα, δίδω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Λατ. nuptum dare, τινὶ Ἡρόδ. 1. 196, Εὐρ. Ι. Α. 132· εἴς τινα Πλάτ. Πολιτικ. 362B, πρβλ. Θουκ. 8. 21· θυγατέρας παρὰ σφῶν αὐτῶν ἐκδόντες, προνοήσαντες περὶ τοῦ γάμου αὐτῶν ἰδίᾳ δαπάνῃ, Δημ. 835. 19, πρβλ. 834. 18· πλῆρες, Ἄλκηστιν ἐκδ. πρὸς γάμον Διόδ. 4. 53· προσέτι συχνάκις ἄνευ αἰτ., δίδω εἰς γάμον, ἐκδ. εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι Πλάτ. Πολ. 613D, πρβλ. 362B, κτλ.· οὕτω καὶ (ἀλλὰ σπανιώτερον) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκδίδοσθαι θυγατέρα Ἡρόδ. 2. 47· ἐξέδου κόρην ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν Εὐρ. Μήδ. 309· συνοικίζειν καὶ ἐκδ. Πλάτ. Σοφ. 242D. **β)** ἐκδ. υἱόν, παραχωρῶ τὸν υἱόν μου ὅπως υἱοθετηθῇ· ἐκδ. υἱὸν εἰς ἑτέραν οἰκίαν Πολύβ. 32. 14, 2· ὡσαύτως, ἐκδ. τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνην, ὡς μαθητευόμενον, Ξεν. Ἱππ. 2, 2. **3)** δίδω ἀντὶ χρημάτων, ἐνοικιάζω, δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἀπομισθῶ τινί τι, τὴν αὐλὴν Ἡρόδ. 1. 68· ἐκδιδόναι ἀνδράποδα, διδόναι αὐτὰ ἐπὶ μισθοφορᾷ, Ξεν. Πόροι 4, 15·— μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ Λατιν. locare aliquid faciendum, χαλινὸν χαλκεῖ ἐκδ. σκευάσαι Πλάτ. Παρμ. 127A· ἐκδόντος μοι Δημοσθένους .. στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι Δημ. 522. 1· ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν, καθὼς τις ἐλθὼν εἰς συμφωνίαν διὰ τὴν κατασκευὴν ἀνδριάντος, ὁ αὐτ. 268. 10. **4)** δίδω, ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν φροντίδα ἑτέρου, οὓς ἐξέδωκα Προδίκῳ Πλάτ. Θεαίτ. 151B· ἐκδιδοὺς Διόνυσον Ἥρας νεικέων, ἀπομακρύνας τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν ζηλοτυπιῶν τῆς Ἥρας, Εὐρ. Βάκχ. 293· οὕτω μετ' ἀπαρ., Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν, «ἀναθήσομαι τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἄρει» (Σχόλ.), Πίνδ. Ο. 13. 149. **5)** φέρω ἔξω, ἀλλ' ἐκδότω τις .. δᾷδας Ἀριστοφ. Πλ. 1194· ἐκδότω δέ τις .. δίφρω δύο ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 127. **6)** δανείζω χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ, ὡς π. χ. τοῦ φορτίου πλοίου, κτλ. (πρβλ. **ἔκδοσις** 4), παρὰ Δημ. 941. 8, κτλ. **7)** ἐκδίδω, δημοσιεύω, ἐπὶ συγγράμματος ἢ λόγου, Λατ. edere, Ἰσοκρ. 84D, Πολύβ. 2. 37, 6· τοῖς ἐκδεδομένοις λόγοις Ἀριστ. Ποιητ. 15, 12·— ὡσαύτως, θέτω εἰς κυκλοφορίαν νόμισμα, ἐπικόψας χαρακτῆρα ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμὰς ὁ αὐτ. Οἰκ. 2. 20, 9. **8)** ἐπὶ χώρας, παράγω, φέρω, Στράβων 222, Λουκ. π. Ἠλέκτρ. 2 (ἀλλ' ἐν ἐνίοις τῶν χειρογρ. παραλείπεται τὸ ῥῆμα). **II.** ἀμεταβ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, κενοῦμαι, χύνομαι εἰς, ἐς θάλασσαν, ἐς τὴν Σύρτιν, ἐς τὸν Μαίανδρον, κτλ., Ἡρόδ. 1. 80., 2. 150., 7. 26, κτλ.· οὕτω, τῶν ἄλλων ζῴων τὰ μὲν εἰς ὀδόντας ἐκδίδωσι .., τὰ δὲ εἰς κέρατα, τὰ δὲ εἰς τρίχας, ἐκπέμπουσι θρεπτικὴν οὐσίαν ἄλλα μὲν πρὸς ἔκφυσιν ὀδόντων, ἄλλα δὲ κτλ., Ἀριστ. Προβλ. 10. 62.— Πρβλ. **ἐκβάλλω** IX. 2, **ἐξίημι** I. 2.

ἐκδιηγέομαι, ἀποθ., διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Ἱππ. Προγν. 36, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 23, 3· καὶ τί δεῖ κατὰ μέρος ἐκδιηγεῖσθαι τὰς συμφοράς; Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 7.

ἐκδιθυραμβόομαι, παθ., καταντῶ εἰς διθυραμβικὸν κόμπον, Φωτ.

ἐκδιίσταμαι, διίσταμαι ἔκ τινος, Ν. Χων. σ. 800, 19, ἔκδ. Β.

ἐκδῐκάζω, μέλλ. **-άσω,** δίδω πέρας εἰς δίκην, ἐπὶ δικαστοῦ, δίκην, δίκας Ἀριστοφ. Ἱππ. 50, Λυσ. 148. 35, Ξεν. Ἀθ. 3, 2· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς δίκης, λαμβάνω πέρας, Πλάτ. Νόμ. 958A. — Μέσ., ἐπιζητῶ δικαστικῶς τὸ δίκαιόν μου ἐναντίον ἑτέρου, Ἰσαῖος παρ' Ἁρπ.· περί τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 4259, πρβλ. 5774. 129. **II.** ἐκδικῶ, λαμβάνω δίκην ἢ τιμωρίαν, δηλ. ἐκδίκησιν, ταῦτ' ἐκδικάζων ἦλθον (οὕτω κατὰ τὸν Ἕρμαννον ἀντὶ τοῦ ταὐτὶ διδάξων ἢ δικάζων) Εὐρ. Ἱκ. 154· πατέρων .. ἐκδικάζοντες φόνον αὐτόθι 12-15.

ἐκδίκαξις, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐκδίκησις,** Ἐπιγρ. Αἰτωλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3046.

ἐκδῐκαστής, οῦ, ὁ, τιμωρός, ἐκδικητής, πατρὸς ἐκδ. Εὐρ. Ἱκ. 1153.

ἐκδικεῖον, τό, δικαστήριον, ἐκδικεῖον ἱερόν, δικαστήριον ἱερόν, ἐκκλησιαστικόν, Θ. Βαλσαμ. σ. 118. ἔκδ. Μί.

ἐκδῐκέω, ἐκδικῶ, τιμωρῶ, τι Ἀθήν. 560E, Ἐπιστ. Β' π. Κορινθ. ι', 6·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπαιτῶ ποινήν, ἐκδίκησιν, διά τι ἔγκλημα, Ἑβδ. (Β. Βασιλ. Δ', 7), Καιν. Διαθ. **II.** λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπὲρ ἄλλου, Ἀπολλόδ. 2. 5, 11· ἑαυτοὺς Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιβ', 19, κτλ.· ἐκδικῶ τινα ἀπό τινος, ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 3. **2)** ἐνεργῶ, πράττω ὡς **ἔκδικος** (II. 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 2824-50, κ. ἀλλ., ἴδε Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη ἐν λέξει **ἐκδικήσαντα.** **III.** ἐκδ τινί, ἀνταποδίδω, ἀντιποιῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 627.

ἐκδίκημα, τό, ἐκδίκησις, διάφ. γράφ. ἀντὶ **ἀδίκ-,** Διον. Ἀλ. 5. 50.

ἐκδίκησις, εως, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐκδ. ποιεῖσθαι, παρέχειν ἱκανοποίησιν, Πολύβ. 3. 8, 10· ἐκδ. ποιεῖσθαί τινος, λαμβάνειν παρά τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826· ἐκδ. ποιεῖν τινι, ποιεῖν ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος, «καὶ ἰδών τινα ἀδικούμενον, ἠμύνατο καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ» Πράξ. Ἀποστ. ζ', 24· «ὁ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ ..;» Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 7 καὶ 8.

ἐκδῐκητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκδικῶν, λαμβάνων ἐκδίκησιν, Ἑβδ. (Ψαλμ. Η', 3). **2)** φύλαξ, προστάτης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 6.

ἐκδῐκητικός, ή, όν, ὁ ἐκδικῶν, ὁ τιμωρῶν, ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ῥοπὴν πρὸς ἐκδίκησιν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 406.

ἐκδῐκία, ἡ, = **ἐκδίκησις,** Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 972· ἡ προσήκουσα ἐκδ. γενέσθω Συλλ. Ἐπιγρ. 356. **2)** τὸ ἔργον τοῦ **ἐκδίκου** II. 2, αὐτόθι 2719, 2771. **II.** ἄφεσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ συμφωνίας, Δίων Κ. 38. 7.

ἔκδῐκος, ον, (δίκη) ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, παράνομος, ἄθεσμος, ἄδικος, Λατ. exlex, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 1093, Σοφ. ἐν Ο. Κ. 620: —Ἐπίρρ. **-κως** Αἰσχύλ. Πρ. 979, κτλ. **II.** ἐπιδιώκων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δικαίου, ἐκδικητικός, τιμωρός, χρόνος Ἀνθ. Π. 12. 35. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἐκδικητής, Ἡρωδιαν. 7. 4, 10. **3)** = **σύνδικος,** Λατ. cognitor civitatis, δημόσιος συνηγο-

ρος, ἐπίτροπος πόλεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732, Κικ. Fam. 13. 56, Πλινίου Ἐπιστ. 10. 111.

ἐκδιορύσσω, ἐκσκάπτω, διορύσσω, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 978.

ἐκδισκεύω, ῥίπτω μακρὰν ὡς δίσκον, ἐκσφενδονίζω, Φώτιος ἐν Ἑλλ. Ἀνεκδ. Οὐολφ. τ. 1, σ. 43.

ἐκδιφρεύω, ἐκρίπτω ἐκ τοῦ δίφρου, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 3, π. Ἠλέκτρ. 2.

ἐκδιφρίζω = τῷ προηγ., μεταφ., ἐκδιφρίζειν τινὰ τῆς ἀρχῆς Κων. Μανασσ. Χρον. σ. 113C.

ἐκδιψάω, διψῶ καθ' ὑπερβολήν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3, Πλουτ. Κλεομ. 29.

ἔκδιψος, ον, (δίψα) σφόδρα διψῶν, Διόδ. 19. 109.

ἐκδιωγμός, οῦ, ὁ, διωγμός, Γερμ. Κ/πόλεως, σ. 53, ἔκδ. Μί.

ἐκδιωκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκδιώκειν, Πλούτ. 2. 13C. —

ἐκδιώκω: μέλλ. **-διώξομαι** (μεταγεν. -ξω), ἀποδιώκω, ἐξελαύνω, ἐξορίζω, ὁ δῆμος .. ἐξεδίωξε τοὺς δυνατοὺς Θουκ. 1. 24· ἐκδιώκουσι τοὺς ἑαυτῶν νεοττοὺς ἐκ τοῦ τόπου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 31, 1· τῆς οἰκίας Λουκ. Τίμ. 10.

ἐκδονέω, τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω, συνταράττω, διασαλεύω, Ἀνθ. Π. 11. 64.

ἐκδορά, ἡ, τὸ ἐκδέρειν, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, «γδάρσιμον», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκδόριος, ον, ὁ ἀφαιρῶν τὴν δοράν, τὰ ἐκδόρια (ἐνν. φάρμακα), σκευασία δι' ὧν ἀφαιρεῖται ἡ ἐπιδερμίς, κοιν. «βεζικατόρια», «βεζικάντια», Διοσκ. 3. 10.

ἐκδόσιμος, ον, μισθώσιμος, Πολυδ. Ζ, 200· πρὸς πώλησιν Ἀθήν. 680C.

ἔκδοσις, εως, ἡ, (ἐκδίδωμι) παράδοσις, τῶν ἱκετέων Ἡρόδ. 1. 159· ὁμηρειῶν εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Πολιτικ. 310E. **2**) τὸ διδόναι εἰς γάμον, νύμφευσις, ἔκδοσιν ποιεῖσθαι θυγατέρων ὁ αὐτ. Νόμ. 924C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 8· τὰς ἐκδ. τῶν γυναικῶν Δημ. 1100. 7, κτλ. **3**) μίσθωσις, ἐνοικίασις, Πολύβ. 6. 17, 4· τὰς ἐγδόσεις ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1570α. 27. **4**) τὸ ἐπὶ ναυσὶ καὶ φορτίοις διδόμενον δάνεισμα, «ναυτοδάνειον», Δημ. 816. 27., 354. 16, κτλ.· πρβλ. Βοικχίου Πολιτ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 176. **5**) ἔκδοσις, δημοσίευσις βιβλίου, Γραμμ.

ἐκδοτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραδώσῃ, Πλουτ. Καῖσ. 22. **2**) πρέπει τις νὰ δώσῃ εἰς γάμον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1635, Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἔκδοτος, ον, ὁ ἐκδιδόμενος, παραδιδόμενος, κυρίως ὁ προδιδόμενος, ἔκδοτόν μιν ἐποίησε ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3. 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 66B, Αἰσχίν. 73. 42· ἔκδ. τινα διδόναι Δημ. 648. 25· παραδιδόναι Λυκοῦργ. 85. 8· ἔκδοτος ἄγεσθαι Ἡρόδ. 6. 85· γίγνεσθαι αὐτόθι., Εὐρ. Ἴων 1251· μεταφ., παρέχειν ἑαυτὴν ἔκδοτόν τινι, παραδιδόναι ἑαυτὴν ὁλοκλήρως εἴς τινα, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 13.

ἐκδοχεῖον, τό, δοχεῖον, δεξαμενή, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 15, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 3454· κατὰ Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. «ἐκδοχεῖον, τὸ ταμεῖον»· προσέτι, **ἐκδόχιον**, εἰμὶ δὲ Μουσάων μυστικὸν ἐκδόχιον Ἀνθ. Παλατ. 14, 60· πρβλ. Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 293, ἔκδ. Βασιλείας.

ἐκδοχή, ἡ, τὸ ἐκδέχεσθαι, λαμβάνειν τι παρ' ἑτέρου, διαδοχή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 299, Εὐρ. Ἱππ. 866· ἐκδοχὴν ποιεῖσθαι πολέμου, διαδέχεσθαι, ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον, Αἰσχίν. 32. 18. **II.** ἑρμηνεία, καθάπερ ἐποιοῦντο τὴν ἐκδοχὴν οἱ Καρχηδόνιοι, καθάπερ ἡρμήνευον (τὴν συνθήκην) οἱ Κ., Πολύβ. 3. 29, 4· ἐξ ὧν ἦν λαμβάνειν ἐκδοχὴν ὅτι .., ὁ αὐτ. 23. 7, 6. **III.** = **προσδοκία**, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ι', 27.

ἐκδόχιον, τό, = **ἐκδοχεῖον**, Ἀνθ. Π. 14. 60.

ἐκδρακοντόομαι, εἰς ἀληθῆ δράκοντα μεταβάλλομαι, Αἰσχύλ. Χο. 549.

ἐκδρᾰμεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτρέχω**.

ἕκ-δραχμος, ον, ἀξίας ἓξ δραχμῶν, «ἔκδραχμον· ἑξάδραχμον» Ἡσύχ.

ἐκδρέπομαι, κόπτω ἔκ τινος, καὶ τούτων (τῶν δένδρων) ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις Ἀρισταίν. 1. 13.

ἐκδρομάς, άδος, ὁ, ὁ ἐκδραμών, ὑπερβὰς τὴν ὥραν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 3, πρβλ. Εὐστ. 1915. 19.

ἐκδρομή, ἡ, ἔξοδος, ἔφοδος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4, Ἀρρ., κλ. **2**) τὸ ἀφηρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὁμὰς ἀκροβολιστῶν, = **ἔκδρομοι**, Θουκ. 4. 127. **II.** βλάστησις, ἐπὶ δένδρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 3. **III.** παρέκβασις ἐν ὁμιλίᾳ, Ἀριστείδ. 1. 92.

ἔκδρομος, ὁ, ὁ ἐκθέων, ἐξερχόμενος δρομαίως, ἔκδρομοι, στρατιῶται ἐπεκθέοντες, ἐξορμῶντες ἐκ τῶν τάξεων, ἀκροβολισταί, Θουκ. 4. 125, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 16.

ἔκδυμα, τό, τὸ ἀφαιρούμενον ἢ ἀποβαλλόμενον, Ἀνθ. Π. 5. 199.

ἐκδύνω, ἴδε ἐν λ. **ἐκδύω**.

ἐκδύσια (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἐν Φαιστῷ (ἢ Φαίστῳ) τῆς Κρήτης τελουμένη διὰ τὴν ἑξῆς αἰτίαν: «ἡ Λητὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύουσαν ᾤκτιρε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι καὶ θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ,... καὶ τὴν ἑορτὴν ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ» Ἀντων. Λιβερ. 17.

ἔκδῡσις, εως, ἡ, ἔξοδος, διαφυγή, ἀντίθετον τῷ **ἔσοδος**, τὸ δὲ οἴκημα ἀσινὲς οὔτε ἔσοδον οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον Ἡρόδ. 2. 121, 3· διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς οὕτω τὴν ἔκδυσιν ποιέεται, περὶ τῆς γεννήσεως τῶν ἐχιδνῶν καὶ τῶν ἐν Ἀραβίᾳ ὑποπτέρων ὄφεων, ὁ αὐτ. 3. 109· οὐκ ἔστιν Ἕλλησιν οὐδεμία ἔκδ. μὴ οὐκ εἶναι δούλους ὁ αὐτ. 8. 100, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 426C.

ἐκδυσωπέω, θερμῶς ἱκετεύω, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεὸν Βασίλ. σ. 217B.

ἐκδύω καὶ ἐκδύνω: **1**) μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. **ἐκδύω**, παρατ. **ἐξέδυον**, μέλλ. **ἐκδύσω**, ἀόρ. α' **ἐξέδῡσα**· — ἀφαιρῶ, γυμνώνω, «γδύνω», Λατ. exuere, μετὰ διπλῆς αἰτιατ. προσ. καὶ πράγμ., ἐκ μέν με χλαῖναν ἔδυσαν, ἀπέδυσαν, Ὀδ. Ξ. 341· ἐκδύων ἐμὲ .. ἐσθῆτα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1269· ἐκδύσας αὐτὸν [τὸν χιτῶνα] Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17· μετ' αἰτ. μόνον, πάντας ἐκδύειν Δημ. 763. 26· ἐξέδυσαν [ἐκεῖνον] ὁ αὐτ. 1259. 11. **2**) Παθ., **ἐκδύομαι**, ἀόρ. α' **ἐξεδύθην** [ῠ], πρκμ. **ἐκδέδῡμαι**· — ἀπογυμνοῦμαι ἔκ τινος, τὸν χιτωνίσκον ἐκδεδύσθαι Λυσ. 117. 7· Μαρσύας τὸ δέρμα ἐκδύεται Παλαίφατ. 48. 3· ἀπολ., ἐκδυθῆναι Ἀντιφῶν 117. 2, πρβλ. Πολύβ. 15. 27, 9. **3**) Μέσ., **ἐκδύομαι**, ἀόρ. α' **ἐξεδυσάμην**· — ἀποδύομαι, τεύχεά τ' ἐξεδύοντο Ἰλ. Γ. 114· ἐκδύσασθαι τὸν κιθῶνα Ἡρόδ. 5. 106· θοἰμάτιον ἐκδεδύσθαι Δημ. 1268. 1· τὸ γῆρας, τὸ κέλυφος, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 11· ἀπολ., ἀποδύομαι, «βγάλω τὰ ἐνδύματά μου», θᾶττον ἐκδυώμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 688, πρβλ. 920, 925, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 19. **II.** οἱ τύποι **ἐκδύνω**, παρατ. **ἐξέδυνον**, ἀόρ. β' **ἐξέδυν**, πρκμ. **ἐκδέδῡκα**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὡς τὸ μέσ. **ἐκδύομαι**, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα Ὀδ. Α. 437· ἐκδὺς χλαῖναν Ξ. 460· τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα Ἡρόδ. 1. 9· μεταφ., τὸ γῆρας ἐκδὺς Ἀριστοφ. Εἰρ. 336. — Παθ., ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἀποβάλλομαι, ἀφαιροῦμαι, ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ Ἡρόδ. 1. 8· πρβλ. **ἀποδύω**, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 89. **2**) ἀλλ' ἀόρ. β' **ἐξέδυν**, πρκμ. **ἐκδέδυκα**, ἐξῆλθον ἀπό τινος, μετὰ γεν., ἐκδὺς μεγάροιο Ὀδ. Χ. 334· τῆς θαλάσσης Πλάτ. Φαίδων 109D· μεταφ., ἐξέδυ δίκης Εὐρ. Ἱκ. 416· ἐκδῦναι κακῶν ὁ αὐτ. Ι. Τ. 602. **3**) ὁ ἀόρ. β' κεῖται ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, νῶιν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, «ἡμῖν τὸν ὄλεθρον ἐκδῦναι γένοιτο» (Σχόλ.), διαφυγεῖν, Ἰλ. Π. 99) ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ)· ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας Δημ. 457. 9. **4**) ἀπολ., διαφεύγω, Θέογν. 358· διαφεύγω τὴν μνήμην τινός, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 174E. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **δύω**].

ἐκδωριεύομαι, παθ. γίνομαι τέλειος Δωριεύς, Ἡρόδ. 8. 73, ἐν τῷ πρκμ. **ἐκδεδωρίευνται**: συμφωνότερος πρὸς τὴν ἀναλογίαν θὰ ἦτο ὁ τύπος **ἐκδεδωρίωνται** (ἐκ τοῦ ῥήμ. **-δωριόομαι**), ἢ **ἐκδεδωρίδαται** (ἐκ τοῦ ῥήμ. **-δωρίζω**).

ἐκδωσείω, ἐφετικὸν τοῦ **ἐκδίδωμι**, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδώσω, Γ Παχυμ. τ. Α', σ. 238. 11, ἔκδ. Β.

ἐκεῖ, Δωρ. **τηνεῖ** Θεόκρ.: ἐπιρρ. ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illic, συχν. παρ' Ἀττ., ἀντιτίθεται τῷ **ἐνθάδε**: — οἱ ἐκεῖ Σοφ. Ἠλ. 685, κτλ.· **τἀκεῖ**, τὰ ἐκεῖ ὄντα ἢ συμβαίνοντα, Εὐρ. Ἀποσπ. 582, Θουκ. 1. 90. **2**) παρὰ Τραγ. ὡς εὐφημισμὸς ἀντὶ τοῦ ἐν Ἅιδου, ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, τἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήματα Ζεὺς ἄλλος Αἰσχύλ. Ἱκ. 230· πρβλ. Χο. 358, Σοφ. Ἀντ. 76· εὐδαιμονοῖτην, ἀλλ' ἐκεῖ Εὐρ. Μήδ. 1073· συχν. ἐν Πλάτ. Φαίδωνι πλῆρες· ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου Εὐρ. Ἑκ. 418· προσέτι, οἱ ἐκεῖ, κατ' εὐφημ. οἱ τεθνεῶτες, οἱ νεκροί, Αἰσχύλ. Χο. 355, Σοφ. Ο. Τ. 776, Πλάτ. Πολ. 427B, Ἰσοκρ. 308B, κτλ.· πρβλ. **ἐκεῖσε**. **II.** μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖσε**, ἐκεῖ πλέειν Ἡρόδ. 7. 147· ἐκεῖ ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 9. 108· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1019, Θουκ. 3. 71, κτλ. **III.** ὡσαύτως, ἀλλὰ σπανίως ἐπὶ χρόνου = **τότε**, Σοφ. Φ. 395, Δημ. 605. 10.

ἐκεῖθεν, ποιητ. **κεῖθεν** (ὅστις εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὅπου ἂν ἀπαιτῇ αὐτὸ τὸ μέτρον): Αἰολ. **κηνόθεν** Ἀλκαῖος 83 (94): Δωρ. **τηνῶθεν** Ἀριστοφ. Ἀχ. 754, Θεόκρ. 3. 10: — Ἐπίρρ., ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, «ἀπὸ ἐκεῖ», Λατ. illinc, ἀντίθετον τῷ **ἐκεῖσε**, Σοφ. Φ. 490, κτλ.· ἐπὶ προσώπου, τἀκεῖθεν, τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 632· ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος Πλάτ. Πολ. 619B, κτλ. **2**) = **ἐκεῖ**, οἱ ἐκεῖθεν Θουκ. 1. 62· τἀκεῖθεν Αἰσχύλ. Θήβ. 40· — μετὰ γεν., τοὐκεῖθεν ἄλσους, ἐπὶ ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ ἄλσ., Σοφ. Ο. Κ. 505· ἕζοντο τὸ κεῖθεν Εὐρ. Ὀρ. 1411. **3**) καθ' ἕλξιν ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖσε**, βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει Σοφ. Ο. Κ. 1227. **II.** ἐξ ἐκείνου τοῦ γεγονότος, ἐξ ἐκείνης τῆς αἰτίας, Ἰσοκρ. 279C, Δημ. 1116. 13, κτλ. **III.** ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, Ἰλ. Ο. 234, Δίων Κ. 54. 25.

ἐκεῖθι καὶ **κεῖθι** (ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ὅπου ἂν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τοῦτο): Δωρ.

τηνόθι Θεόκρ. 8. 44, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖ**, Ἰλ. Γ. 402, Ὀδ. Ρ. 10· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. **II.** = **ἐκεῖσε**, Ἡσ. Ἀποσπ. 39, Αἰσχύλ. Θήβ. 810.

ἐκείνη, ἴδε **ἐκεῖνος** III.

ἐκείνινος, η, ον, (ἐκεῖνος) ἐξ ἐκείνης τῆς ὕλης κατεσκευασμένος (πρβλ. **λίθινος**), Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7. 10.

ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ἢ **κεῖνος** (ὅπερ εἶναι ὁ συνήθης τύπος παρ' Ἐπ. καὶ Ἴωσιν, ἂν καὶ ὁ Ἡρόδ. προτιμᾷ τὸν τύπον **ἐκεῖνος**, Διντ. περὶ τῆς Διαλ. τοῦ Ἡρόδ. xxxvi· ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν τύπον **κεῖνος**· οἱ Τραγ. **κεῖνος** μόνον ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τοῦτο, ἴδε Αἰσχύλ. Πέρσ. 230, 792, Σοφ. Αἴ. 220, Ἐλμσλ. ἐν Μηδ. 88, Λοβ. Φρύν. 7· ἀλλ' ὁ τύπος **κεῖνος** εἶναι ἄγνωστος ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, (ὥστε ἀντὶ τῶν ἢ **κεῖνος, μὴ κεῖνος**, ἀναγνωστέον κατὰ κρᾶσιν **ἠκεῖνος, μἠκεῖνος**), παρ' Ἀριστοφ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ἐν χωρίοις ἐν οἷς ἐμπαικτικῶς ἀπομιμεῖται τοὺς Τραγικούς): Αἰολ. **κῆνος** Σαπφὼ 2· Δωρ. **τῆνος** Θεόκρ. 1. 4, κτλ.: — ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ εὕρηται καὶ ἐπιτεταμένον, **ἐκεινοσί**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1196, κτλ. Ἀντωνυμία δεικτική: (**ἐκεῖ**)· ὁ ἄνθρωπος «ἐκεῖ πέρα», τὸ ἐκεῖ (εὑρισκόμενον) πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Λατ. ille, Ὅμ., κτλ.· ἐν γένει ἀναφέρεται εἰς ὅ,τι ἀμέσως προηγήθη, ἀπολομένου δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκείνου Πλάτ. Φαίδων 106B, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, κτλ.· ἀλλ' ὁπόταν τὸ **οὗτος** καὶ **ἐκεῖνος** ἀναφέρωνται εἰς δύο προηγουμένως μνημονευθέντα πράγματα, τὸ **ἐκεῖνος**, Λατ. ille, κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ μᾶλλον απομεμακρυσμένον, δηλ. τὸ πρῶτον· τὸ δὲ **οὗτος**, Λατ. hic, εἰς τὸ πλησιέστερον, δηλ. τὸ δεύτερον· ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος ἐνίοτε ἀναστρέφεται, ὡς ἐν τῇ Λατ., Πλάτ. Φαῖδρ. 232D, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13, Δημ. 107· ἐν τέλει, κτλ.: — τὸ **ἐκεῖνος** κεῖται πολλάκις ὡς κατηγορούμενον τοῦ **οὗτος** ἢ τοῦ **ὅδε**, οὗτος ἐκεῖνος ὃν σὺ ζητεῖς Ἡρόδ. 1. 32· τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο Εὐρ. Ἑλ. 622· ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος Ἀριστοφ. Εἰρ. 240, κτλ.· ἀλλὰ καὶ συνδυάζονται τὰ δύο ὡς μία ἀντωνυμία, τοῦτ' ἐκεῖνο δέρκομαι Σοφ. Ἠλ. 1115, κτλ.· κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, κατ' ἐκεῖνο τὸ χρονικὸν σημεῖον, Πλούτ., κλ.· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὡς τὸ Γαλλικὸν à propos, Λουκ. Νιγρ. 8. **2)** ὡς τὸ ille, πρὸς δήλωσιν πασιγνώστου προσώπου, κτλ., κεῖνος μέγας θεὸς Ἰλ. Ω. 90· ἐκεῖνος Θουκυδίδης Ἀριστοφ. Ἀχ. 708· καίτοι φασὶν Ἰφικράτην ποτ' ἐκεῖνον.. Δημ. 534. 23. **3)** ὡς τὸ δεῖνα, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν δύναταί τις νὰ ἐνθυμηθῇ, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ὀνομαστί, Ἀριστοφ. Νεφ. 195. **4)** ἁπλῶς ὡς δεικτικόν, ὡς νῦν Ἶρος ἐκεῖνος ... ἧσται νευστάζων κεφαλῇ Ὀδ. Σ. 239, ἴδε Θουκ. 1. 51· πρβλ. **οὗτος** Γ. I. 5. **5)** ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἔνθα κυρίως ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἡ αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία **αὐτοῦ**, εἰς τὸ ἐκείνου Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 14, Ἰσαῖος 71. 15, κτλ. **6)** προηγουμένου ἀναφορικοῦ τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει σχεδὸν πλεοναστικῶς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 19. **7)** παρ' Ἀττ. τὸ οὐσιαστ. μετὰ τοῦ **ἐκεῖνος** κυρίως λαμβάνει τὸ ἄρθρον, ἡ δὲ ἀντων. **ἐκεῖνος** δύναται νὰ προηγῆται τοῦ οὐσ. ἢ νὰ ἀκολουθῇ αὐτῷ, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ Θουκ. 1. 20· τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς τὸ ἄρθρον συχνάκις παραλείπεται, ἀλλ' ὅταν τοῦτο συμβαίνῃ παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἡ ἀντωνυμ. **ἐκεῖνος** τίθεται μετὰ τὸ οὐσιαστ., νῆες ἐκεῖναι Θουκ. 1. 51· ἡμέρας ἐκείνης ὁ αὐτ. 3. 59. **II.** Ἐπίρρ. **ἐκείνως**, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ὁ αὐτ. 1. 77., 3. 46, Πλάτ. Πολ. 516D, κτλ.· Ἰων. **κείνως** Ἡρόδ. 1. 120. **III.** ἡ δοτ. τοῦ θηλ. **ἐκείνῃ** κεῖται ἐπιρρηματικῶς, **1)** ἐπὶ τόπου (ἐξυπακουομ. τῆς λέξ. **ὁδῷ**), ἐκεῖ, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐπ' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ, ἣν κομισάμενος τοὺς οἰκέτας οἰκέῃ ἐκείνῃ Ἡρόδ. 8. 106, Θουκ. 4. 77, κτλ.· οὐδέ τι κείνῃ ἄνδρες ἐσέρχονται, «τὸ ἐκείνῃ ἐπίρρημά ἐστι ἴσον τῷ ἐκεῖσε» (Εὐστ.), Ὀδ. Ν. 111. **2)** ἐπὶ τρόπου, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, Πλάτ. Πολ. 556A, κτλ. **IV.** μετὰ προθέσεων, ἐξ ἐκείνου, δηλ. τοῦ χρόνου, Ξεν. Ἀγησ. 1. 17· οὕτω καὶ ἀπ' ἐκείνου Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 2· κατ' ἐκεῖνα, κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἐκεῖ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 17, κτλ.· μετ' ἐκεῖνα, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, Θουκ. 5. 81· πρβλ. **ἐπέκεινα, ὑπερέκεινα.**

ἐκεῖσε, ποιητ. **κεῖσε** (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ τύπος, ἁπαντῶν καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὅπου ἂν ἀπαιτῇ τὸ μέτρον): — Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illuc, ἀντίθετον τῷ **ἐκεῖθεν** ἢ **ἐνθένδε**, Ἡρόδ. 2. 29, Αἰσχύλ. Πέρσ. 717, Πλάτ. Νόμ. 864C, κτλ.· ἐκεῖσε κἀκεῖσε, huc et iluc, δεῦρο κἀκεῖσε, «ἐδῶ καὶ 'κεῖ», Εὐρ. Ἀνδρ. 1131, Ἑλ. 533· δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε αὐτόθι 1141· κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο ὁ αὐτ. Φοίν. 266· τῇδε ἐκεῖσε ὁ αὐτ. Τρῳ. 333· τὸ κεῖσε δεῦρό τε Σοφ. Τρ. 929· τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο Ἀριστοφ. Ὄρν. 424. **2)** εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, Εὐρ. Ἀλκ. 363· ἐνθένδε ἐκεῖσε, ἐκ τούτου τοῦ κόσμου εἰς τὸν ἄλλον, Πλάτ. Φαίδων 117C· ἴδε ἐν λ. **ἐκεῖ**. **3)** μετὰ γεν., ἄνειμι δ' ἐκεῖσε τοῦ λόγου Ἡρόδ. 7. 239. **II.** = **ἐκεῖ**, Ἱππ. 354. 25, Πολύβ. 5. 51, 3, κτλ.· πρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 57A.

ἐκέκαστο, ἴδε τὸ ῥῆμα **καίνυμαι.**

ἐκέκλετο, ἴδε τὸ ῥῆμα **κέλομαι.**

ἐκεχειρία, ἡ, «παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, ἐκεχειρία τις οὖσα» (Σουΐδ.), διακοπὴ ἐχθροπραξιῶν, «ἡ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολὴ» (Σουΐδ.), ἀνοκωχή, ἐκ. ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 117· ἄγειν, ἔχειν ὁ αὐτ. 5. 26, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 16· ἐκ. γίγνεταί τισι πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 58· ἐκ. ἀπειπεῖν, κηρύττειν λῆξαν τὴν ἀνοκωχήν, ὁ αὐτ. 5. 32· ἡ Ὀλυμπιακὴ ἐκ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 490· Δωρ. **ἐκεχηρία**, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 49. **2)** καθόλου, ἄνεσις, ἀνάπαυλα, ἀργία, διακοπὴ οἵου δήποτε ἔργου, Λουκ. Ἑρμοτ. 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 1. **3)** τὸ ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 908 χωρίον, ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν εἶναι λογοπαίγνιον παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ ὑπέχοντα τὴν χεῖρα.

ἔκζεμα, τό, ὡς καὶ νῦν, εἶδος ἐξανθήματος περὶ τὸ σῶμα, Διοσκ. Γαλην.

ἔκζεσις, εως, ἡ, «ἔκβρασμὸς» (Σουΐδ.), ἐκζέσεις ἑλκῶν Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 17. **II.** μεταφ., ἀκολασία, Κλήμ. Ἀλ. 178.

ἐκζεστός, όν, βρασμένος ἐντελῶς, βραστός, τευτλίον ἢ σευτλίον Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 371A.

ἐκζέω, μέλλ. -ζέσω, ἐκβράζω, ἐμφανίζομαι, ἐπὶ νόσου, Ἀριστ. Προβλ. 1. 19· μεταφ., ἐξέζεσε γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα Αἰσχύλ. Θήβ. 709. **2)** μετὰ γεν., ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε, ἐπληρώθη σκωλήκων, «ἔβρασεν ἀπὸ σκουλήκια» καὶ κατεφαγώθη ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 205· οὕτω μετὰ δοτ., ἐκζεῖν φθειρσί Διογ. Λ. 4. 4· μετ' αἰτ., σκώληκας Ἑβδ. (Ἔξ. ΙϚ', 20)· πρβλ. **ζέω** I. 2, **ἐξαναζέω. II.** Παθ., βράζομαι μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ ἀφεψήματος, Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. Θεραπευτ. 2. 5.

ἐκζητέω, ἀναζητῶ, Ἀριστείδ. 1. 488· περί τινος Ἐπιστολ. Πέτρ. Α', α', 10. **II.** ἀπαιτῶ λόγον παρά τινος διά τι, καὶ νῦν ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ὑμῶν Ἑβδ. (Βασιλ. Β', δ', 11), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 50.

ἐκζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀναζητῶν, Ἑβδ. (Βαροὺχ Γ', 23).

ἐκζοφόω, καθιστῶ τι ὅλως σκοτεινόν, Νικήτ. Χρον. 158A.

ἐκζωόομαι, πληροῦμαι σκωλήκων, «σκουληκιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8. 4.

ἐκζωπυρέω, ἀναζωπυρῶ, ἀνάπτω, πόλεμον Ἀριστοφ. Εἰρ. 310· ἄνθρακας Πλουτ. Μάρ. 44· τὴν παλαιὰν οἰκειότητα καὶ συγγένειαν ἐκζωπυρῆσαι, ἀναζωπυρῆσαι, ἀνανεῶσαι, ὁ αὐτ. Ρωμ. 29.

ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, ἀνάκαυσις, Πλούτ. 2. 156B.

ἔκηα, ας, ε, ἴδε τὸ ῥῆμα **καίω.**

ἐκηβελέτης, ου, ὁ, = **ἑκηβόλος**, Ὀρφ. Ἀποσπ. 28. 11.

ἑκηβολέω, βάλλω, πλήττω μακρόθεν, Μάξ. Τύρ. 7. 3.

ἑκηβολία, ἡ, τὸ ἑκηβολεῖν, οὐδὲ ἑκηβολίαι Ἰλ. Ε. 54, Ἀνθ. Π. 6. 26· «ἑκηβολίαι· προέσεις τῶν βελῶν, μακροβολίαι» Ἡσύχ.

ἑκηβόλος, Δωρ. **ἑκᾱβόλος, ον,** «παρὰ τὸ ἑκὰς βάλλειν» Εὐστ., ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν βάλλων, κτυπῶν, «ἑκηβόλος· τοξότης, μακροβόλος, εὔστοχος» Ἡσύχ., ὡς τὸ **ἑκατηβόλος, ἑκάεργος, ἕκαστος** ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, (πιθανῶς οὕτω καλουμένου ὡς ἀοράτου ὄντος ἐν τῷ οὐρανῷ, Nitzsch Ὀδ. Γ. 279)· ὡσαύτως **Ἑκηβόλος** μόνον, Ἰλ. Α. 96· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος (πρβλ. **Ἑκάτη**), Σοφ. Ἀποσπ. 357· ἑκηβόλοι Διὸς χέρες Εὐρ. Ἴων 213· τόξα Αἰσχύλ. Πρ. 711, Εὐμ. 628· σφενδόναι Εὐρ. Φοίν. 1142· ἔθνος οἰστῶν Ὀππ. Ἁλ. 4. 205: — ὡσαύτως παρὰ μεταγ. πεζογράφοις ἑκ. ἄνδρες Πλουτ. Λούκουλ. 28. — Ἐπίρρ. **-λως** Ἀθήν. 25D. Ὑπερθ. **ἑκηβολέστατα**, Ἀρχύτας παρ' Ἰαμβλ. Προτρ. 4· ἀλλὰ τὸ ὁμαλὸν **ἑκηβολώτατα**, Συνέσ. 269D.

ἐκηλία, ἡ, = **εὐκηλία** — «ἐκηλία· φιλοτησία, εἰρήνη» Ἡσύχ.

ἕκηλος, Δωρ. **ἕκᾱλος, ον,** (ἴδε περὶ τὸ τέλος), ἥσυχος, Λατ. securus, παρ' Ὅμ. κυρίως ἐπὶ εὐωχουμένων, οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται, ἥσυχοι, ἐν ἀναπαύσει, ἐν ἀνέσει, Ἰλ. Ε. 759· ἕκηλος πῖνε Ὀδ. Φ. 309· ἕκηλοι νεκροὺς ἂμ πεδίον συλήσετε Ἰλ. Ζ. 70· ἀλλὰ ἕκηλος ἐρρέτω, «ἀλλ' ἥσυχος καὶ χωρὶς ἐμοῦ φθειρέσθω» (Θ. Γαζῆς), Ι. 376: — ἁπλῶς ἐπὶ ἀπραξίας, ἥσυχος, μόνον δὶς παρ' Ὅμ., ἔσθι' ἕκηλος Ὀδ. Ρ. 478· ἕκηλοι κάθετε Φ. 259, πρβλ. Θεόκρ. 25. 100· οὕτως, ἕκαλος ἔπειμι γῆρας Πινδ. Ι. 7 (6), 57· ἐκ. ἴσθι Αἰσχύλ. Θήβ. 238· ἐκ. εὕδειν Σοφ. Φ. 769· ἐὰν ἕκηλόν τινα αὐτόθι 825· οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἕκηλα ἡμερεύειν ὁ αὐτ. Ἠλ. 786: — μεταφ., ἐπὶ ἀγροῦ μένοντος ἀργοῦ ἤτοι χέρσου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 451. (Ἐκ τῆς √ϜΕΚ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἑκών, ἀέκων ὅ ἐστι **ἀϜέκων**, **ἕκητι, εὔκηλος**, ὅ ἐστιν **ἐϜέκηλος**: πρβλ. Σανσκρ. vaç, vaçmi (βούλομαι), a-vaças (**ἀέκων**)· Λατ. in-vitus, δηλ. in-vic-itus).

ἕκητι, Δωρ. **ἕκατι,** (οὗτος ὁ τύπος ἦτο ἀείποτε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς τραγικοῖς, Πόρσων ἐν Εὐρ. Ὀρ. 26). Ἴδε **ἕκηλος**: — πιθαν. ἀρχαία δοτικὴ ἐν ἐπιρρηματικῇ χρήσει, ἀλλ' ἀείποτε μετὰ γενικῆς ἥτις συνήθως προηγεῖται, σημαίνει δέ: ἕνεκα, χάριτι, τῇ θελήσει, τῇ ἀρωγῇ, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. (ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἰλιάδ. μεταχειρίζεται ἀείποτε τὸ ἰσοδύναμον **ἰότητι**), καὶ πάντοτε ἐπὶ θεῶν, Διὸς .. ἕκητι Ὀδ. Υ. 42· Ἑρμείαο ἐκ. Ο. 319· Ἀπόλλωνός γε ἐκ. Τ. 86· Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι Αἰσχύλ. Εὐμ. 759. **II.** ὁ Πινδ. ἐνίοτε προτάσσει αὐτὸ τοῦ πτωτικοῦ, καὶ ὡς οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταὶ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ πραγμάτων, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἕνεκα**, **1)** ἐξ αἰτίας, ἕνεκα, χάριν .., ἕκατι ποδῶν

Πινδ. Ν. 8. 81· κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων Αἰσχύλ. Χο. 701, πρβλ. 214, 436, κτλ.· ἀρετῆς ἕκ. Σοφ. Φ. 669, πρβλ. Τρ. 274, 353· γάμων ἕκ Εὐρ. Μήδ. 1235. **2)** παρὰ Τραγ. σημαίνει προσέτι: ὡς πρός, Λατ. quod attinet ad, πλήθους ἕκ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 337· κελευμάτων δ' ἕκ. Εὐρ. Κύκλ. 655.

ἐκθᾰλαττόομαι, γίνομαι ἐντελῶς θάλασσα, Στράβων 52.

ἐκθάλπω, θερμαίνω, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 14· «ἐκθάλπεσθαι ἔρωτι· οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος» Α. Β. 40, 20· πρβλ. **ἐνθάλπω**.

ἐκθαμβέω, γίνομαι ἔκθαμβος, ἐκπλήττομαι, ἐν τμήσει, Ὀρφ. Ἀργ. 1217. **II.** μεταβ., προξενῶ ἔκπληξιν, (Σειράχ., Λ', 9)· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 15, κτλ.

ἐκθαμβητής, ὁ ἐκθαμβῶν, ὁ προξενῶν θάμβος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1009.

ἐκθαμβητικός, ή, όν, ὁ θάμβος ἢ ἔκπληξιν ἐμβάλλων, Εὐστ. Ὀδ. 1420. 5.

ἔκθαμβος, ον, ἔκπληκτος, Πολύβ. 20. 10, 9, Πράξ. Ἀποστ. γ', 11. — Ἐπίρρ. **ἐκθάμβως**, μετὰ θάμβους, Θεόδ. Ὑρταχ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. τ. 2. σ. 422F.

ἐκθαμνίζω, ἐκριζώνω, ἐξαφανίζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 72, Τζέτζ. Ἱστ. 1, 780, 3. 313 κτλ.

ἐκθαμνόομαι, παθ., γίνομαι θαμνώδης, δασύς, ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 3, 3.

ἐκθάπτω, «ξεθάφτω», «ξεχώνω», τὸ τεθαμμένον ἀνασκάπτω, ἀντίθ. τῷ **ἐνθάπτω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826. 5, 2829. 10, 2839-40.

ἐκθαρρέω, ἐπιτεταμμένον ἀντὶ τοῦ **θαρρέω**, ἔχω πλήρη πεποίθησιν, μετὰ δοτ., ἐκτεθαρρηκὼς τοῖς πράγμασι Πλουτ. Ρωμ. 26· παραθαρρύνομαι ὑπό τινος, ὁ αὐτ. Γάλβ. 7.

ἐκθάρρησις, εως, ἡ, πλήρης, τελεία πεποίθησις, Πορφύριος π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 50.

ἐκθάρσημα, τό, λόγος, αἰτία πεποιθήσεως, λόγος δι' ὃν ἔχει τις πεποίθησιν, Πλουτ. 2. 1103A.

ἐκθαυμάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **θαυμάζω**, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 34.

ἐκθεάομαι, ἀποθ., θεῶμαι, παρατηρῶ τι μέχρι τέλους, Σοφ. Ο. Τ. 1253.

ἐκθεᾱτρίζω, φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, Ἀθήν. 506F· — δημοσίᾳ ἐπιδεικνύω τι, Πολύβ. 11. 8, 7· ἐκθέτω εἰς δημοσίαν καταισχύνην, θεατρίζω, ὁ αὐτ. 3. 91, 10, κτλ.

ἐκθειάζω, θεοποιῶ, Λουκ. Τόξαρ. 2, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 35. λατρεύω ὡς θεόν, Πλουτ. Ρωμ. 28. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, κάμνω τι ἀντικείμενον θρησκείας, Λατ. in religionem vertere, ὁ αὐτ. Σερτώρ. 11· ἐν γένει, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, «ἐκθειάσαι, ἐπαινέσαι» Ἡσύχ., «ἐκθειάσαι, θαυμάσαι» Ζωναρ. σ. 666.

ἐκθειασμός, ὁ, θεῖος ἐνθουσιασμός, θεοληψία, θεοφόρησις, θεομανία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 8.

ἐκθειόω, θεοποιῶ τι, λατρεύω τι ὡς θεόν, Πλουτ. 2. 856D· — παθ., θεοποιοῦμαι, Διον. Ἀλ. 2. 75.

ἔκθεμα, τό, πρόσταγμα γεγραμμένον ἐπὶ πίνακος καὶ ἐκτεθειμένον εἰς διάφορα μέρη τῶν πόλεων, πρόγραμμα, Πολύβ. 31. 10, 1· ἀπ' ἐκθέματος = ex edicto, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625: 7 καὶ 54.

ἐκθέμεναι ἢ **ἐκθέμεν**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτίθημι**.

ἐκθεολογέω, θεολογῶ, Ἡρακλείτ. Ἀλληγορ. Ὁμηρ. ἔκδ. Mehler, σ. 83: τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἡ τοῦ παντὸς ἐκτεθεολόγηται γένεσις.

ἐκθεόω = **ἐκθειόω**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 230B. **II.** ἐπὶ ναῶν ἢ τόπων, καθιερῶ, βωμὸν Ἀπκ. Ἐμφύλ. 3. 3.

ἐκθερᾰπεύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **θεραπεύω**: **1)** ἐντελῶς θεραπεύω, Πολύβ. 3. 88, 1: — Μέσ. ἐντελῶς θεραπεύομαι, λαμβάνω θεραπείαν, Ἱππ. 374. 55. **2)** διὰ θεραπειῶν καθιστῶ τινα φίλον μου, Αἰσχίν. 24. 15, Πλουτ. Σόλων 31.

ἐκθερίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, θερίζω ἐντελῶς, ἐπὶ σπαρτῶν, θέρος ἐκθ. Δημ. 1253. 15: — μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν τῷ παθ., Εὐρ. (Ἀποσπ. 419) παρὰ Πλουτ. 2. 104B.

ἐκθερμαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **θερμαίνω**, τελείως, ἐντελῶς θερμαίνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 34, Προβλ. 4. 14, κ. ἀλλ.: — Παθ. γίνομαι θερμός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, κ. ἀλλ. ἐκθερμανθέντας ἀπὸ τῆς μέθης Τίμαιος παρ' Ἀθην. 37B. **II.** κάμνω νὰ ἐξατμισθῇ τι διὰ τῆς θερμάνσεως, Ἀριστ. Προβλ. 2. 35· ἐξαλείφω, διαγράφω, Πλουτ. 2. 48D.

ἔκθερμος, ον, λίαν θερμός, ὑπέρθερμος, Γαλην. 4. 490.

ἔκθεσις, εως, ἡ, (**ἐκτίθημι**) τὸ ἐκτιθέναι, ἡ ἔκθεσις βρέφους, Ἡρόδ. 1. 116, Εὐρ. Ἴων 956: — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποβιβάσεως τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰθάκης (Ὀδ. Ν. 116 κέξ.), Ἀριστ. Ποιητ. 24. 22. **2)** ἀποπομπή, ἀποδίωξις, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 2. 7, 4. **3)** ἔκθεσις πρὸς ἐπίδειξιν, Διοδ. Ἐκλογ. 600. 37. **II.** ἐξήγησις, διασάφησις, καθορισμός, τῶν ὅρων Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 5· κυρίως διὰ λογικῆς ἀφαιρέσεως, ἀποδεῖξαι τῇ ἐκθέσει αὐτόθι 1. 6, 8· κατὰ τὴν ἐκθ. ἑκάστου ὁ αὐτ. Μεταφ. 13. 3, 1; πρβλ. 1. 9, 29· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτίθημι III.** **III.** τὸ κατατιθέμενον χρηματικὸν ποσὸν ἐν τῷ κυβεύειν, κατάθεσις, κατάθεμα, Ἀλκίφρων 3. 54. **IV.** δημοσία γνωστοποίησις, ἔκθ. ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2561 β. 36. **V.** ἡ ἀποτελείωσις ἢ ἐπίλογος δράματος ἢ μετρικοῦ τινος συστήματος, συχνὸν παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς, «ἔκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται» Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Βατρ. 1496.

ἔκθεσμος, ον, ὁ ἐκτὸς τοῦ νόμου, ἄνομος, παράνομος, Λατ. exlex, Φιντ. παρὰ Στοβ. 444. 37· φρικτός, δεινός, ὄναρ Πλουτ. Καῖσ. 32. — Ἐπίρρ. **-μως**, Συνέσ. 210A.

ἐκθεσπίζω, δίδω προφορικὴν διαταγήν, Ἰωσ. Γενέσιος 33E.

ἐκθετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκτίθημι**, πρέπει τις νὰ ἐκθέσῃ, νὰ ἐκφράσῃ, Πλουτ. 2. 1027D.

ἐκθετικός, ή, όν, ὁ ἐκτιθείς τι, διηγηματικός, ἐξηγητικός, Εὐστ. Πονημ. 30. 1.

ἔκθετος, ον, ὁ ἐκτεθείς, ὁ τεθεὶς ἔξω, ὁ ἐκριφθείς, ἐπὶ ἐκτιθεμένων βρεφῶν ἢ παίδων, ἔκθετος γόνος Εὐρ. Ἀνδρ. 70· «ἔκθετα· ἐκριπτόμενα» Ἡσύχ.· ἔκθετον βρέφος Μανέθ. 6. 52, ἔκθετα τέκνα 97, ἔκθετοι ἐκ πατρὸς οἴκων 63.

ἐκθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω ἔξω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 1· ἐξορμῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 456· ἐκ τοῦ τείχους Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7· ἐπὶ βελῶν, βελῶν ἐκθεόντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπιόντας Πλουτ. Μάρκελ. 16.

ἐκθεωρέω, παρατηρῶ, θεωρῶ μετὰ προσοχῆς, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 181B.

ἐκθέωσις, εως, ἡ, ἀποθέωσις, Φίλων 2. 600.

ἐκθεωτικός, ή, όν, ὁ ἀποθεώνων, Διον. Ἀρεοπ. 645A.

ἐκθηλάζομαι, παθ. βυζαίνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 1· — τὸ ἐνεργ. ἐκθηλάζω, μαστὸν ἐξεθήλασας Νικήτ. Εὐγεν. 2. 91, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 96.

ἐκθήλυνσις, εως, ἡ, χαύνωσις, χαλάρωσις, σαρκῶν Ἱππ. Ἀφ. 1253, κτλ.

ἐκθηλύνω, μαλακύνω, ἐξασθενῶ, χαλαρώνω, χαυνώνω, ἐκνευρίζω, τὸ σκέλος Ἱππ. Ἄρθρ. 819· κάμνω τινὰ ἄνανδρον, δειλόν, Πολύβ. 37. 2, 2. **II.** μετατρέπω εἰς γένος θηλυκόν, «ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες» Ἐτυμ. Μ. σ. 473, 35.

ἐκθηράομαι, ἀποθ., θηρεύω, κυνηγῶ, κυνηγῶν συλλαμβάνω, Ξεν. Κυν. 5. 25, Πλουτ. Πομπ. 26.

ἐκθηρεύω, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 6. 31, Ἀριστ. π. Θαυμ. 27.

ἐκθηριόομαι, παθ., γίνομαι ὅλως θηριώδης, ἐξαγριοῦμαι, Λατ. efferari, Εὐρ. Βάκχ. 1332, Φίλων 1. 430· — τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ Τζέτζῃ (Ἱστ. 3. 948: «μήπως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους τῇ βαδίσει»).

ἐκθησαυρίζω, θησαυρίζω, ἐναποταμιεύω, διατίθημι, «ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου ... οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ἀλλ' ... Φαλαρ. Ἐπ 12, 23.

ἐκθλιβή, ἡ, κατάθλιψις, Ἑβδ. (Μιχ. Ζ', 2).

ἐκθλίβω [ῑ], διὰ τῆς θλίψεως ἐξάγω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 3., 9. 40, 39: — Παθ., αὐτόθι 3. 20, 11, ἐπὶ στρατοῦ, ἐκθλίβομαι ὠθούμενος ἔξω τῆς θέσεώς μου, Πλουτ. Σύλλας 19. **2)** μεταφ., προξενῶ θλῖψιν, καταθλίβω, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 19.

ἔκθλιμμα, τό, ἕλκωμα ἐξ ἐκθλίψεως, «ἐκθλίμματα, τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολῆς ἑλκώσεις τοῦ δέρματος» Γαλην. τ. 12. σ. 221.

ἔκθλιψις, εως, ἡ, τὸ διὰ πιέσεως ἐξάγειν, Ἱππ. Ἀφ. 1261, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἀλλ. **II.** κατάθλιψις, Ἑβδ. Μιχ. Ζ, 2, διαφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐκθλιβή**. **III.** «ἔκθλιψις δέ ἐστιν αὖθις ἀποβολὴ τοῦ ἀνομοίου συμφώνου, ὡς ἔχει ἐκ τοῦ σκηπτοῦχος σκηπτροῦχος» κτλ. Δράκων σ. 160, Γρηγόρ. Κορίνθου 681 § XXIII, ἀλλ' ἐν σελίδι 678 § XI «ἔκθλιψις μέν ἐστιν, ὅταν δύο λέξεις συνάπτωνται ἐκθλιβομένου φωνήεντος ἢ φωνηέντων, ἢ φωνήεντος καὶ συμφώνου, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀποστρόφου τιθεμένης».

ἐκθνήσκω: μέλλ. **-θᾰνοῦμαι**: ἀόρ. **ἐξέθᾰνον**: — γίνομαι ὡς ἀποθαμμένος, σχεδὸν ἀποθνήσκω, γέλῳ (ἀντὶ γέλωτι) ἔκθανον «ἀπέθανον ἀπὸ τὰ γέλια», Ὀδ. Σ. 100 (ὡς παρὰ Τερεντίῳ, risu emori)· γέλωτι .. ἐκθανούμενος Μένανδ. ἐν «Κόλακι» 2· ὁρῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι Ἀντιφάνης ἐν «Πλουσίοις» 1. 7· ὑπὸ γέλωτος ἐκθ. Πλουτ. 2. 54C· μικροῦ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνω ἐκ τοῦ φόβου, Λουκ. Ἰκαρομ. 23, κτλ. **2)** πίπτω εἰς λιποθυμίαν ὁμοίαν θανάτῳ, λιποθυμῶ, ἐξέθανον, ὥστε τεθνάναι δοκέειν Ἱππ. 1153E· ἀντίθετον τῷ **ὄντως τεθνηκέναι** Πλάτ. Νόμ. 959A· καὶ τῷ **ἀποθνήσκειν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 8· πρβλ. Προβλ. 33. 9: — οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 568 (ἂν καὶ ὁ Νέσσος ἀληθῶς ἀπέθνησκε) τὸ ἐκθνήσκων δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη του σημασίαν, λιποθυμῶν θανασίμως, πλησιάζων νὰ ἀποθάνῃ. **3)** νεκροῦμαι, καὶ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. τρωμ. 911. **II.** μεταγέν. = **ἀποθνήσκω**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Δίων Κ. 48. 37.

ἐκθοινάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ. καταβιβρώσκω, μετ' αἰτ. ἧπαρ ἐκθοινήσεται Αἰσχύλ. Πρ. 1025.

ἐκθόρνῡμαι, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐκθρώσκω**, Μ. Ἀντων. 8. 51.

ἐκθορυβέω, ταράττω, ἀνησυχῶ, τρομάζω, «ἀστραπὴ .. ἐξέπληξε τὰς ψυχάς, ἐξεθορύβησε ..» Πολυδ. Α, 117: — Παθ., ἐκ τῶν ὕπνων ἐκθορυβούμενοι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ἔκθρεψις, εως, ἡ, τὸ ἐκτρέφειν, ἀνατρέφειν, Αἰλ. π. Ζ. 3. 8, Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 6. σ. 779.

ἐκθρηνέω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, ὁποῖα κήρυξ ἐξεθρήνει τὸν πόδα Λουκ. Ὠκύπους 113.

ἐκθροέω, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, ἐκβοῶ, ἐκθρυλῶ, Πολυδ. Ϛ', 207 **II**. ἐκφοβῶ, ἐκπτοῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 325. 74.

ἐκθρομβόομαι, παθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **θρομβόομαι**, Παῦλ Αἰγ. 6. 60.

ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς θρόμβους πῆξις, αἵματος Διοσκ. 1. 186.

ἐκθρῡλέω, ἐκβοῶ, κοινολογῶ, διαθρυλῶ, Πολύβ. Ϛ', 206, 207.

ἐκθρώσκω: μέλλ. **-θοροῦμαι**: ἀόρ. **-έθορον**: — τινάσσομαι ἢ πηδῶ ἔξω, ἐκπηδῶ, μετὰ γεν., ἔκθορε δίφρου Ἰλ. Π. 427· ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης Η. 182, πρβλ. Ψ. 353· ἐκθρ. ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 457· κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, ἐπὶ τῶν βιαίων καὶ σφοδρῶν τῆς καρδίας παλμῶν, Ἰλ. Κ. 95· ἀπολ., ἐξορμῶ, Ἀπόλλων ἀντίος ἐξέθορε Φ. 539· σπανίως μετ' αἰτ., δίκτυον ἐκθρώσκοντα .. λαγωὸν Ἀνθ. Π. 9. 371: — ἐκθ. ἀπὸ ὕπνου Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3· ἐξέρχομαι ἐκ τῆς μήτρας, γεννῶμαι, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 119.

ἔκθῡμα, τό, (ἐκθύω) ἐξάνθημα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1086, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 510.

ἐκθῡμαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θυμαίνω**, ἐξοργίζομαι, Ἀντών. Λιβεράλ. 7.

ἐκθῡμία, ἡ, προθυμία, Πολύβ. 3. 115, 6.

ἐκθῡμιάω, μέλλ. **-άσω**, καίω ὡς θυμίαμα, Εὐρ. Ἴων 1174.— Παθ., διαλύομαι εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 34, Διοσκ. 1. 129.

ἔκθῡμος, ον, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, μανιώδης, ἄφρων. Λατ. demens, κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενὸς (ὡς παρ. Ὁμ., ἐκ θυμοῦ πεσέειν) Αἰσχύλ. Πέρσ. 372 (ὡς ὁ Ἄλδος ἀντὶ εὐθύμου ἐν τῷ Μεδ. χειρογρ.)· — ἔνθερμος, πρόθυμος, πρόφρων, Πλουτ. Αἰμίλ. 12.— Ἐπίρρ. **ἐκθύμως**, προθύμως, μετὰ ζήλου, γενναίως, Διον. Ἀλ. 2. 54, κλ.· ὑπερφυῶς, ἄγαν, Λατ. improbe, Πολύβ. 2. 67, 7.

ἐκθῡσία, ἡ, = **ἔκθυσις** I, Ζώσιμ. 2. 1, 6.

ἐκθῡσιάζω, θυσιάζω, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 354.

ἐκθύσιμος, ον, χρήζων ἐξιλασμοῦ, Λατ. piacularis, Πλούτ. 2. 518Β.

ἔκθῡσις, εως, ἡ, (ἐκθύω) ἐξιλέωσις, ἐξιλαστικὴ τελετή, Λατ. expiatio, Πλουτ. Μάρκ. 28·— ἀλλά, **II**. **ἔκθῡσις, εως**, ἡ, (**ἐκθύω II**) ἐξόρμησις, ἐξάνθησις (ἐξανθημάτων ἐμφάνισις), Ἱππ. Κωακ. Προγν. 145, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 510.

ἐκθύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω, σφάζω, Σοφ. Ἠλ. 572, Εὐρ. Κύκλ. 371· καταστρέφω ὁλοσχερῶς, Εὐρ. Ὀρ. 191. **2**) Μέσ., ἐξιλεοῦμαι, ἐξιλάσκομαι, ἐξαγνίζω, Λατ. lustrare, expiare, μετ' αἰτ. πράγμ., ἄγος Ἡρόδ. 6. 91· ἀλλὰ μετ' αἰτιατ. προσ., καταπραΰνω, εὐμενίζω, τινὰ μακάρων Εὐρ. Ἀποσπ. 904. 12· ἀπολ., προσφέρω ἱλασμόν, ὑπέρ τινος Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 9, 8, Πλουτ. Ἀλέξ. 50· τοῖς θεοῖς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβωνος. **II**. ἐξορμῶ, ἀναφαίνομαι, ἐπὶ ἐξανθημάτων ἕνεκα θέρμης ἢ κακοχυμίας, Ἱππ. 426. 51., 427. 6.

ἐκθωπεύω, = τῷ ἑπομ., Δίων Κ. 49. 31.

ἐκθώπτω, μέλλ. **-ψω**, διὰ θωπείας κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, Σοφ. Ἀποσπ. 736.

ἐκκαγχάζω, ἐκρήγνυμαι εἰς ἠχηρὸν γέλωτα, Ξεν. Συμπ. 1, 16· καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 6.

ἐκκᾰθαίρω, καθαρίζω ἐντελῶς, **1**) μετ' αἰτ. τοῦ καθαριζομένου πράγματος, ἐκκαθαρίζω, οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, «ἐξέσκαπτον» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 153· τὴν κοιλίην Ἡρόδ. 2. 86, πρβλ. 4. 46· χθόνα ἐκκαθαίρει κνωδάλων, ἐκκαθαρίζει (ἀπαλλάττει) τὴν χώραν ταύτην τῶν τεράτων, Αἰσχύλ. Ἱκ. 264· ἐκκ. τινά, ὡς ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν, καθιστᾶν τινα ἐντελῶς καθαρόν, ἀπαλλάττειν πάσης τραχύτητος· μεταφ., ἐκ τῆς ἐπεργασίας γλύπτου τελειοποιοῦντος ἀνδριάντα, Πλάτ. Πολ. 361D· ἐκκ. λογισμόν, ἐκκαθαρίζειν λογαριασμόν, Πλούτ. 2. 64F, ἔνθα ἴδε Wyttenb.— Παθ., ἐντελῶς καθαρίζομαι, ἀσπίδες ἐκκεκαθαρμέναι, διάφ. γρ. ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16· γίνομαι καθαρός, ἐξαγνίζομαι, τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. Συμπ. 1, 4, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 527D. **2**) μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ἐκκαθαιρόμενον, δηλ. τὸ ἐκβαλλόμενον ἐκ τοῦ μέσου πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, καὶ δὴ καὶ Μέλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει, «ξεκαθαρίζει», Πλάτ. Εὐθύφρ. 3Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, μέσ.· τὸ τοιοῦτον ἐκκ. γένος Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 17.

ἐκκαθαρίζω, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Δευτ ΛΒ', 43).

ἐκκάθαρσις, εως, ἡ, ἐντελὴς κάθαρσις, ἀφαγνισμός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μουσωνίου παρὰ Στοβ. **2**) ἀποκάθαρσις, ἀφαίρεσις, Ἱεροκλ. σ. 124 Needham·— προσέτι καθαρισμός, ξέσις, στίλβωσις, θυρᾶν ἐκκαθάρσιος Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325$_{183}$ = Κ. 241.

ἐκκαθεύδω, μέλλ. **-ευδήσω**, κοιμῶμαι ἔξω τῆς συνήθους διαμονῆς μου, ἔξω τῆς κατοικίας μου, ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠδείῳ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 24.

ἑκ-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. = δεκαέξ, Λατ. sedecim, Ἡρόδ. 2. 13, κτλ.

ἑκκαιδεκα-δάκτυλος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δεκαὲξ δακτύλων, κτλ., Ἀθήν. π. Μηχαν. 10. 12.

ἑκκαιδεκά-δωρος, ον, ἔχων μῆκος δεκαὲξ παλαμῶν, «ἑκκαίδεκα παλαιστῶν· δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστή, ἥ ἐστιν ἔκτασις τῆς χειρὸς τῶν τεσσάρων δακτύλων» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 109.

ἑκκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, ἡ περίοδος δεκαὲξ ἐτῶν, μεταγεν.

ἑκκαιδεκαέτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαὲξ ἐτῶν, Πλούτ. 2. 754Ε· ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαὲξ ἐτῶν, χρόνος Δίων Κ. 69. 8.

ἑκκαιδεκάκις, ἐπίρρ., δεκαεξάκις, Διόφαντ. π. πολυγών. σ. 178, ἔκ. Bachet.

ἑκκαιδεκά-κωλος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ δεκαὲξ κώλων ἢ στίχων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 382.

ἑκκαιδεκά-λῐνος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ δεκαὲξ κλωστῶν, δίκτυον Ξεν. Κυν. 2. 5.

ἑκκαιδεκά-πάλαιστος, ον, ἐκ δεκαὲξ παλαιστῶν, παλαμῶν, Πολυδ. Β', 157.

ἑκκαιδεκά-πηχυς, Δωρ. **ἑκκαιδεκά-πᾱχυς, υ**, γεν. **εος**, συνῃρ. **-ους**, ὁ ἔχων ὕψος ἢ μῆκος δεκαὲξ πήχεων, Ψήφισμα Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 11, Πολύβ. 5. 89, 6.

ἑκκαιδεκα-στάδιος, ον, ἔχων μῆκος δεκαὲξ σταδίων, Στράβων 565.

ἑκκαιδεκα-συλλαβικός, ή, όν, ὁ συνιστάμενος ἐκ δεκαὲξ συλλαβῶν, Καλλιμ. Ἐπιγρ. Ἀποσπ. 114.

ἑκκαιδεκα-σύλλαβος, ον, ὁ ἐκ δεκαὲξ συλλαβῶν συνιστάμενος στίχος, Ἡφαιστ. Ἐγχ. σ. 34 = 60.

ἑκκαιδεκαταῖος, α, ον, κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἡμέραν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 80.

ἑκκαιδεκα-τάλαντος, ον, ἔχων ἀξίαν δεκαὲξ ταλάντων, γύναιον ἑκκ., φέρον προῖκα 16 ταλάντων, Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 11.

ἑκκαιδέκατος, η, ον, δέκατος ἕκτος, Ἡρόδ. 2. 143, κτλ.

ἑκκαιδεκ-έτης, ου, ὁ, = **ἑκκαιδεκαέτης**, δεκαὲξ ἐτῶν, Πλούτ. 2. 754Ε· θηλ. **-έτις, ιδος**, Ἀνθ. Π. 7. 600.

ἑκκαιδεκήρης, ους, ἡ, πλοῖον ἔχων δεκαὲξ θρανία ἐρετῶν, Πολύβ. 18. 27, 6.

ἑκκαιεικοσάεδρα, τά, Πάππος ἐν τῇ Ἀρχιμήδ. ἐκδ. τῇ ὑπὸ Heiberg, τ. 2, σ. 458, 460, 463.

ἔκκαιρος, ον, ἐκ καιροῦ, ἀπηρχαιωμένος, Ἀνθ. Π. 11. 417.

ἐκκαίω, Ἀττ. **ἐκκάω**: μέλλ. **καύσω**· ἀόρ. α' μετοχ. **ἐκκέαντες** Εὐρ. Ῥῆσ. 97·— καίω ἐντελῶς, κατακαίω, τοὺς ὀφθαλμούς τινος Ἡρόδ. 7. 18· τὸ φῶς Κύκλωπος Εὐρ. Κύκλ. 633, πρβλ. 657: — Παθ., ἐκκάεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς Πλάτ. Γοργ. 473C. **II**. ἀνάπτω, τὰ πυρὰ Ἡρόδ. 4. 134· τὰ ξύλα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1133· μεταφ., ἐκκ. πόλεμον, ἐλπίδα Πολύβ. 3. 3, 3., 5. 108, 5· τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν Πλουτ. Φάβ. 7, κτλ.·— Παθ., ἀνάπτομαι, καίομαι, Λατ. flagrare, τὸ πῦρ ἐκκαίεται Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 55· ἐκκ. τὸ κακὸν Πλάτ. Πολ. 556Α· ἐκκαίεταί τις Πλουτ. Τ. Γράκχ. 13, κτλ. **III**. κατακαίω, ἐκκαίων ὁ ἥλιος Ἀριστ. Προβλ. 2. 9, κ. ἀλλ.

ἐκκᾰκέω, εἶμαι λιπόψυχος, ἀποδειλιῶ, χάνω τὸ θάῤῥος, ἀποκάμνω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 1, 2 Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ', 1 καὶ 16 κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἁπανταχοῦ τῆς Κ. Δ. ἤδη διορθοῦται **ἐγκακέω**.

ἐκκᾰλᾰμάομαι, ἀποθ., ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθῦς ἀγρευόντων, ἁλιεύω, ψαρεύω, Ἀριστοφ. Σφ. 609.

ἐκκᾰλέω, μέλλ. **-έσω** καὶ **ἐκκαλῶ**, καλῶ ἔξω, προσκαλῶ τινα νὰ ἐξέλθῃ, Ὅμ., Ἡρόδ., κτλ.· τινὰ δόμων Εὐρ. Βάκχ. 170· ἔνδοθεν Λυσ. 97. 8. **II**. Μέσ., καλῶ ἔξω πρὸς ἐμαυτόν, Ὀδ. Ω. 1, Ἡρόδ. 8. 79, Σοφ. Φ. 1264. **2**) προκαλῶ, Λατ. provoco, δάκρυον ἐκκαλεῖσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 270· ὀργὴν Αἰσχίν. 28. 11· ἴσως ἂν ἐκκαλέσαιθ' ὑμᾶς Δημ. 52. 16, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 288D· λιμὸν ἐκκ. Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 23. **3**) μετ' ἀπαρ., προσκαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, Σοφ. Τρ. 1207, πρβλ. Πολύβ. 3. 51, 11· ἐκκ. τινὰ πρός τι Τίμ. Λοκρ. 104Β.

ἐκκαλλύνω, «συγυρίζω», «παστρεύω», καθαρίζω καλῶς, Ἡσύχ.

ἐκκάλυμμα, τό, σημεῖον, τεκμήριον, μαρτύριον, Πλούτ. 2. 463Β.

ἐκκαλυπτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκαλύπτειν, Εὐστ. εἰς Ὁμ. Ὀδ.

ἐκκαλυπτικός, ή, όν, κατάλληλος, ἁρμόδιος πρὸς ἐκκάλυψιν, μετὰ γεν., Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 101.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 141.

ἐκκᾰλύπτω, ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», τὸ παιδίον Ἡρόδ. 1. 112· ἀποκαλύπτω, φανερώνω, ὀργῇ νόον ἐξεκάλυψεν Εὐην. 4. Bgk.· πάντ' ἐκκάλυψον Αἰσχύλ. Πρ. 193, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1003· πάντ' ἐκκ. ὁ χρόνος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 657· λέγ' ἐκκαλύψας κρᾶτα Εὐρ. Ἱκ. 111.— Μέσ., ἀποσκεπάζω ἐμαυτόν, ἀποσκεπάζομαι, ἐγείρομαι, ἐκ δὲ καλυψάμενοι .. θηήσαντ' ἔλαφον, «ἀποσκεπασθέντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 179, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1503· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐγκαλύπτομαι**, Πλάτ. Φαίδων 118Α.

ἐκκάλυψις, εως, ἡ, ἀποκάλυψις, φανέρωσις, Κλήμ. Ἀλ. 327.

ἐκκάμνω: μέλλ. -**κᾰμοῦμαι**, ἀποκάμνω, ἐξέκαμνον τὰς ὀλοφύρσεις, ἀπέκαμνον ὀλοφυρόμενοι, Θουκ. 2. 51· οὕτω μετὰ μετοχ., ἐξέκαμον πολεμοῦντες Πλουτ. Σόλων 8, πρβλ. Πομπ. 32· ἐξέκαμεν ὑπὸ γήρως πρός τι, ἔγεινεν ἕνεκα τοῦ γήρατος ἀκατάλληλος πρός τι, ὁ αὐτ. Κάτων Πρεσβ. 24· καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς, παροιμ., καὶ ὁ σίδηρος δαμάζεται διὰ τῶν κτυπημάτων, ὁ αὐτ. Καῖσ. 37.

ἐκκᾰνάσσω, ἐκπίνω, τήνδ' αὐτὸς ἐκκανάξει (ἐνν. κύλικα) Εὔπολ. ἐν «Φίλοις» 8· πρβλ. Πολυδ. Ι', 85.

ἐκκᾰπηλεύω, νοθεύω τι ὡς κάπηλος, «ἐκκαπηλεύειν· δολοῦν» Ἡσύχ., Κύριλλ. Ἀλ. Χ.197C.

ἐκκαρδία, ἡ, ἄνοια, ἀφροσύνη, Ἐπιφάν. Ι. 325Α.

ἐκκαρδιόω, ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὴν καρδίαν ἀπό τινος, ἐκκαρδιώσας τὴν ἔλαφον ζῶσαν Θεοφ. Νόνν. τ.1. σ. 160, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 30.

ἐκκαρπέω, αὐξάνομαι μέχρι καρποφορίας, καρποφορῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ.785.

ἐκκαρπίζομαι, μέσ., παράγω καρπόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 601 (πιθ. νόθος στίχος, ἴδε Πόρσωνα καὶ Ἕρμαννον). **II**. ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς, ἐξαντλοῦμαι, καθίσταμαι ἄγονος, τάχιστα ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3.

ἐκκαρπόομαι, συνάγω τοὺς καρποὺς ἢ ἀπολαύω τῶν καρπῶν τινος, ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος, ποιητ. ἀντὶ ἐκτεκνούμενος, Εὐρ. Ἴων 815, πρβλ. καὶ 438· ἐκκ. φιλίαν Δίων Κ. 37. 56. **II**. ἀπολαύω τῶν καρπῶν τινος, μετὰ γεν., ἔνσπονδοι ὄντες ἐκκαρπώσασθαι Θουκ. 5. 28· ἐκκ. τινα, ἐξαντλεῖν τινα, ἀποξηραίνειν, Δημ. 700.19.

ἐκκατεῖδον, ἀόρ., ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστῶτος **ἐκκαθοράω**, βλέπω πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος μέρους, Περγάμου ἐκκατιδών (βέλτιον ἐκ κατ-) Ἰλ. Δ. 508.

ἐκκατέπαλτο, Ἰλ.Τ. 351, ἔνθα ὁ Spitzn. ἐκ κατέπαλτο· ἴδε **καταπάλλω**.

ἐκκατηγορία, ἡ, ἐπιγραφὴ τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιφῶντος, ἀνάκλησις κατηγορίας· ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος γράφει διῃρημένως ἐκ κατηγορίας· πρβλ. **ἐξαπολογία**.

ἐκκαρτερέω, ὑπομένω, ἀνέχομαι, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 250.

ἐκκαρυκεύω, ὀψοποιῶ, «ἐξεκαρυκεύθη· ὠψοποιήθη καὶ συνεκόπη· καρύκη γὰρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον» Ἡσύχ.

ἐκκαυλέω, φύω καυλόν, Ἀριστ. Προβλ. 20.17, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 2, 2·—καθ' Ἡσύχ. «ἐκκαυλῆσαι· ἐπιδοῦναι».

ἐκκαύλημα, τό, ὁ φυόμενος καυλός, Γαλην.

ἐκκαύλησις, **εως**, ἡ, ἡ μεταβολὴ εἰς καυλόν, τελείωσις γάρ τις ἡ ἐκκαύλησις, εἴπερ ὁ καρπὸς τέλος Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 3, 5.

ἐκκαυλίζω, ἀνασπῶ τὸν καυλόν· μεταφ., τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων, «ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 824.

ἔκκαυμα, τό, (ἐκκαίω) ξύλα δι' ὧν ἀνάπτει τις πῦρ, φρύγανα, προσάναμμα, Σοφ. Ἀποσπ. 218, Διόδ. 2. 49. **II**. **ἔκκαυσις**, Εὐρ. Ἄδηλ.7.

ἔκκαυσις, **εως**, ἡ, τὸ ἀνάπτειν, ἀνακαίειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.4,8.

ἐκκαυστικός, ή, όν, ὁ ἀνάπτων φλόγα, φλογιστικός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 11.12.

ἐκκαυχάομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καυχάομαι**, Εὐρ. Βάκχ.31, καὶ οὐσιαστ. **ἐκκαύχημα**, τό, Θ. Στουδ. σ. 1341, ἔκδ. Ml.

ἐκκάω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐκκαίω**.

ἔκκειμαι, χρησιμεῦον ὡς παθ. τοῦ **ἐκτίθημι**, ῥίπτομαι ἔξω ἢ ἐκτίθεμαι, ἐπορᾶν ἐκκείμενον (ἐνν. τὸν παῖδα) Ἡρόδ. 1. 110, πρβλ. 122. **2**) ἐπὶ δημοσίων γνωστοποιήσεων, ψηφισμάτων, κτλ., δημοσιεύομαι, ἀναστηλοῦμαι, ἵν' ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων Δημ. 548. 3, πρβλ. 1324. 10· ἐκτίθεμαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐκκειμένων οὖν τῶν βίων Πλουτ. Ἀγησ. καὶ Πομπ. Σύγκρ. 1·— πρόκειμαι, προτείνομαι, ὁ σκοπὸς ἐκκ. καλῶς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 13, 2· μισθοὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται Στράβων 707. **3**) μετὰ δοτ. προσ., ἐκτίθεμαι εἴς τι, ἀφίεμαι εἰς τὸ ἔλεός τινος, Στράβων 223, Ἀλκίφρων 3. 29. **4**) ὡς παθ. τοῦ **ἐκτίθημι** (III), ἐκτίθεμαι, ἑρμηνεύομαι, διασαφηνίζομαι, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 19, 2· οὕτως ἐπὶ λογικῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 9, 2, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 1. **II**. μετὰ γεν., κεῖμαι ἔξω, μένω γυμνός, μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Σοφ. Ἀντ. 1011.

ἐκκειμένως, ἐπίρρ. φανερῶς, ἐκκειμένως ... ἔχειν, παρρησίᾳ χρῆσθαι, Φιλόστρ. 597.

ἐκκεινόω, ποιητ. ἀντὶ **ἐκκενόω**.

ἐκκείρω, ἐντελῶς κείρω, Σκυθιστὶ ἐκκεκαρμένος, κουρευμένος ἐντελῶς, ἐξυρημένος κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 420· πρβλ. **σκυθίζω**. **II**. ἀποτέμνω, τινὰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1034.

ἐκκέλευθος, **ον**, ἔξω τῆς ὁδοῦ, λαθραῖα κάκκελευθα πεπταλώμεναι, «καταχρύφους ὁδοὺς περιβλέπουσαι» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1162· ἀλλ' ὁ Δινδ. γράφει **κάκκελευθα** δηλ. **κατὰ κέλευθα**.

ἐκκενόω, ποιητ. **ἐκκεινόω**, κενώνω, ἀδειάζω, ἀφίνω ἔρημον, ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 761, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 315D· ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς .. σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος (κατ' ἄλλους στυγνοῖο γέροντος), ἀφοῦ ἐξεκένωσαν, δηλ. παρέδωκαν τὸ πνεῦμα εἰς τὸ πορθμεῖον τοῦ Χάρωνος, Θεόκρ. 16. 40· χολὴν .. ἐκκενοῦν τῶν ἐγκάτων Ἀνθ. Π. παράρτ. 304· ἰοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ ... ἐξεκένωσ' ἐλάφοις Ἀνθ. Π. 6. 326:—Παθ., ἐρημοῦμαι, ἐγκαταλείπομαι, στένει γάρ, Ἀσιὰς ἐκκενουμένα Αἰσχύλ. Πέρσ. 549, πρβλ. Θήβ. 330· Μοιράων .. μίτος ἐξεκενώθη, ἐξηντλήθη, ἐτελείωσεν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 646α.

ἐκκεντέω, κεντῶ, τρυπῶ ἢ ἐκβάλλω διὰ κέντρου, ὄμματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 5, 2. **II**. διατρυπῶ, πλήττω, Πολύβ. 5. 56, 12, Ἑβδ. (Ζαχ. ΙΒ', 10, κτλ.).

ἔκκεντρος, **ον**, ἐκτὸς τοῦ κέντρου, μακρὰν αὐτοῦ, Πτολ. ἀντίθετον τῷ **σύγκεντρος**.

ἐκκεντρότης, **ητος**, ἡ, ἡ τάσις πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ κέντρου, τὸ εἶναι ἔξω τοῦ κέντρου, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 31.

ἐκκένωσις, **εως**, ἡ, ἐντελὴς κένωσις, ἄδειασμα, Εὐσέβ. IV. 356B.

ἐκκεραΐζω, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, Καλλ. εἰς Δήμ. 50· κόπτω πρόρριζα, καταστρέφω, Ἀνθ. Π. 9. 312.

ἐκκεράννῡμι καὶ **ἐκκεραννύω**, ἀναμιγνύω οἶνον μετὰ ὕδατος, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον Ἀθήν. 38Α.

ἐκκερδαίνω, κερδαίνω ἔκ τινος, Ἰουστιν. Νεαρὰ ΡΒ' προοίμιον.

ἐκκεχυμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐκχέω**, ἀφθόνως, δαψιλῶς, πολυτελῶς, ἐκκεχ. ζῆν, Λατ. effuse vivere, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 222 (207)· ἐκκεχ. λέγειν, ἀμέτρως, ἀφειδῶς, Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· ἀγαπᾶν Ἀρισταίν. 2. 16.

ἐκκηλέω, θέλγω, «ἐξεκήλησεν· ἔθελξεν» Ἡσύχ.

ἐκκηραίνω, ἐξασθενῶ, ἐξαντλῶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 128. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξεκήρανεν· ἐξέφθειρεν».

ἐκκηρυγμός, ὁ, ἐξορία διὰ προκηρύξεως, Σχόλ. Ἑνετ. Ἰλ.Φ.575.

ἐκκήρυκτος, **ον**, ὁ ἐκκηρυχθείς, ἀποκεκηρυγμένος, ἀποβεβλημένος, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 43, κτλ.

ἐκκήρυξις, **εως**, ἡ, προκήρυξις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 31.

ἐκκηρύσσω, Ἀττ. -**ττω**: μέλλ. -**ξω**:—προκηρύσσω διὰ κήρυκος, παθ., νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Σοφ. Ἀντ. 27, πρβλ. 203. **II**. ἐξορίζω διὰ προκηρύξεως, Ἡρόδ. 3.148· τῆς πόλεως, ἐκ τῆς πόλεως Αἰσχίν. 19. 26, Λυσ. 123. 23· ἐκ τοῦ γένους Πλάτ. Νόμ. 929Β.—Παθ., ἐξεκηρύχθην φυγὰς Σοφ. Ο. Κ. 430. **2**) ἀποκλείω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω, Ἐκκλ.

ἐκκῐναιδίζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **κιναιδίζομαι**, Δίων Κ. 50. 27.

ἐκκῑνέω, ἐξεγείρω (ἐκ τῆς φωλεᾶς), «ξιππάζω», ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον Σοφ. Ἠλ. 567· μεταφ., διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐκκ. τὴν νόσον Σοφ. Τρ. 979· «βγάζω εἰς τὸ μέσον», οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 354· οὕτω, σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ ὁ αὐτ. Τρ. 1242:—Παθ., λοιδορίαις ἐκκινεῖσθαι Πλούτ. 2. 631C: —Ἐν Ξεν. Κυν. 3.10 διωρθώθη **ἐκκυνοῦσι**.

ἐκκύω. ἐξέρχομαι, Ὀδ. Ω. 492, ἐν τμήσει.

ἐκκλάζω, ἐκβοῶ, ἐκ δ' ἔκλαγξε Εὐρ. Ἴων 1204.

ἐκκλάω: μέλλ. -**άσω**, ἐκθραύω, ἀποκόπτω, «τσακίζω», Πλάτ. Πολ. 611D. **II**. ἐν τῷ παθ., καταβάλλομαι, «τσακίζομαι», ἐξασθενοῦμαι, Πλούτ. 2. 671Α.

ἐκκλείω, Ἰων. **ἐκκληΐω**, Ἀττ. **ἐκκλῄω**: μέλλ. Ἀττ. -**κλῄσω** Εὐρ. Ὀρ.1127, Δωρ. -**κλᾴξω** Ἑλλ. Κωμ. Meineke 4 σ. 676. Κλείω, μετὰ γεν. ἐκκλῄσομεν ἄλλον ἄλλοσε στέγης Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., κλείομαι ἔξω, νῦν γὰρ ἐκκεκλῄμεθα, εἴμεθα κεκλεισμένοι ἔξω, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 330. **2**) μεταφ., ἀποκλείω, ἤτοι δὲν ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ ἔχῃ μέρος ἔν τινι πράγματι, τῆς μετοχῆς Ἡρόδ. 1. 144· τῆς συμμαχίας, τῶν ὅρκων Αἰσχίν. 39. 23., 64. 19· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους Δημ. 349. 5. **3**) ἐμποδίζω, κωλύω, τὴν κατηγορίαν Πολύβ. 17. 8, 2· τὴν θήραν Διόδ. 3.16:—Παθ., ἐκκληϊόμενοι τῇ ὥρῃ, ἐμποδιζόμενοι, κωλυόμενοι ἕνεκα [ἐλλείψεως] χρόνου, Ἡρόδ. 1. 31· ἐκκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν καιρῶν Διόδ.18. 3· μετ' ἀπαρ., ἐκκ. ποιεῖν τι ὁ αὐτ. 4. 32.

ἐκκλέπτω, κλέπτω καὶ ἀπάγω κρυφίως, [Ἑρμῆς] ἐξέκλεψεν Ἄρηα Ἰλ. Ε. 390· οὕτως Ἡρόδ. 2.115, Αἰσχύλ. Ἀγ. 662, Εὐμ. 153, κτλ.· τοὺς ὁμήρους ἐκκλ. ἐκ Λήμνου, δι. γραφ., Θουκ. 1. 115, πρβλ. Διόδ. 12. 27· ἐκ δόμων πόδα Εὐρ. Ὀρ. 1499· ὡσαύτως μετὰ γεν., τήνδε .. ἐκκλέψαι χθονὸς ὁ αὐτ. Ἑλ. 741· ἐκκλ. φόνου ὁ αὐτ. 286· ὡσαύτως, ἐκκλ. μὴ θανεῖν αὐτόθι 540· ἐκκλ. τι τοῦ λόγου, ἀφαιρεῖν τι λαθραίως ἐκ τῆς διηγήσεως, Πλάτ. Πολ. 449C. **II**. ἐκκλ. τινὰ λόγοις, ἐξαπατῶν, Σοφ. Φ. 55, πρβλ. 968· μὴ .. ἐκκλέψῃς λόγον, μὴ ψευδῶς παραστήσῃς τὸ πρᾶγμα, μὴ εἴπῃς ψεῦδος, ὁ αὐτ. Τρ. 437.

ἐκκληΐω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκκλείω**.

ἐκκληματόομαι, παθ., ἀναδίδω, ἐκβλαστάνω κλήματα, πληροῦμαι κλημάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.15, 4 (κοινῶς ἐγκλημ-).

ἐκκλησία, ἡ, (**ἔκκλητος**) συνέλευσις τῶν πολιτῶν τακτικῶς συγκαλουμένων, νομοθετικὴ συνέλευσις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἁπλοῦν **σύλλογον**, Θουκ. 2. 22, Πλάτ. Γοργ. 456B, κτλ.· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν Ὁμηρικῶν συνελεύσεων, Ἀριστ. Πολιτιχ. 3. 14, 4· περὶ τῆς ἐν Σάμῳ ἐκκλησίας, Ἡρόδ. 3. 142· περὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 1. 87 (ἂν καὶ ἐν 1. 67 ὀνομάζει αὐτὴν **ξύλλογον**)· περὶ τῆς συνελεύσεως τῶν Ἀμφικτυόνων ἐν Δελφοῖς, Αἰσχίν. 71. 8. **2)** ἐν Ἀθήναις ἡ συνέλευσις πάντων τῶν πολιτῶν νομοθετηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, ἥτις μετὰ τῆς **βουλῆς** εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κάμνῃ **ψηφίσματα**, ἀλλ' οὐχὶ καὶ **νόμους** (ἴδε ἐν λ. **νόμος**), καὶ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς μὴ διὰ κλήρου ἐκλεγομένους ἄρχοντας: — αἱ συνήθεις συνελεύσεις ἐκαλοῦντο **κύριαι**, τέσσαρες ἐν ἑκάστῃ πρυτανείᾳ, αἱ δὲ ἔκτακτοι ἐκαλοῦντο **σύγκλητοι**, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 2, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394 - 6· **ἐκκλησίαν συναγείρειν, συνάγειν, συλλέγειν, ἀθροίζειν**, συγκαλεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, Ἡρόδ. 3. 142, Θουκ. 2. 60., 8. 97, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 8· ἐκκλ. ποιεῖν, ποιεῖν συνέλευσιν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 746, Θουκ. 1. 139, κ. ἀλλ.· ἐκκλ. ποιεῖν τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 169· δοῦναί τινι Πολύβ. 4, 34, 6· ἐκκλ. γίγνεται, καθίσταται, γίνεται συνέλευσις, Θουκ. 6. 8., 1. 31· ἦν ἐκκλ. τοῖς στρατηγοῖς Ἀνδοκ. 2. 30: — ἀντίθετον τῷ ἐκκλ. διαλύειν, ἀναστῆσαι, Θουκ. 8. 69, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42· ἀφιέναι Πλουτ. Τ. Γράκχ. 16· ἀναβάλλειν Θουκ. 5. 45· ἐκκλ. περί τινος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1050, κτλ. **II.** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ. συγγραφεῦσιν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁτὲ μὲν τὸ ἄθροισμα τῶν πιστῶν, ὁτὲ δὲ ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως, ὁ εὐκτήριος οἶκος (ὁπόθεν τὸ Γαλλικὸν église, τὸ παρ' Οὐαλλοῖς eglws, κτλ.).

ἐκκλησιάζω: μέλλ. **-άσω**, Ἀριστοφ Ἐκκλ. 161, Ἰσοκρ. 159A· παρατ. **ἠκκλησίαζον** Δημ. 315, 10., 359, ἐν τέλ.· ὡσαύτως **ἐξεκλησίαζον**, καὶ ἡ ἀνώμαλος αὕτη αὔξησις, ὡς ἐὰν τὸ ῥῆμα ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς **ἐκ** καὶ **κλησιάζω** (= **καλέω**), καὶ οὐχὶ παράγωγον (ὡς πράγματι εἶναι) ἐκ τοῦ **ἐκκλησία**, φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν ὡς ἐν τῷ **ἐγκωμιάζω**), ἐξεκλησίαζε καὶ ἐσυκοφάντει Λυσ. 136. 34., 137. 5· ἀόρ. **ἐξεκλησίασα** Θουκ. 8. 93, Δημ. 577. 4· — Τὰ χειρόγρ. συχνάκις παρέχουσιν ὡς διαφόρους γραφὰς **ἐξεκκλησίαζον**, **ἐξεκκλησίασα**, πιθανῶς κατὰ λάθος τῶν ἀντιγραφέων, οἷς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἠκολούθησεν. Συνέρχομαι εἰς συνέλευσιν, συζητῶ ἐν αὐτῇ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 84, Ὄρν. 1027, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 37· περί τινος Θουκ. 7. 2, Ἰσοκρ. 159A· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 161C· τοιαῦτα ἐκκλησιάσαντες, ἀφοῦ τοιαῦτα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεσκέψαντο, Θουκ. 8. 77· ἐκκλ. τὰς ἀναγκαίας ἐκκλησίας, ἐπὶ ἀγροτῶν συνερχομένων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἀγορῶν ἢ ἐμπορικῶν πανηγύρεων, Ἀριστ. Πολιτιχ. 4. 5, 3. **2)** εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, ἐκκλ. ἀπὸ τιμήματος οὐθενὸς αὐτόθι 4, 9, 3. **II.** προσκαλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν, συγκαλῶ τὴν ἐκκλησίαν, Διοδ. Ἐκλογ. 492. 55. **2)** παρ' Ἐκκλησ., α') συγκαλῶ ἐκκλησιαστικὴν συνέλευσιν, Σύνοδ. Γαγγρ. 6, Βασίλ. IV. 473B, Σωζομ. 1, 2. 26, κτλ.· β') παθ. ἀναγινώσκομαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐπὶ τῶν κανονικῶν βιβλίων, τὰ ἐκκλησιαζόμενα βιβλία Σωζομ. 1629B· γ') εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, Ἐπιφάν. 1, 1024C· δ') μεταβαίνω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κυρίως ἐπὶ βρέφους, ὅπερ πρώτην φορὰν φέρει αὐτὸ ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ, δηλ. ὅταν «σαραντίσῃ», Εὐχολόγ.

ἐκκλησιάρχης, εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ἄρχοντος, Στουδ. 1709B κλ.— **ἐκκλησιαρχεῖον**, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδ. Παλαιολ. 2.111A.

ἐκκλησιασμός, ὁ, τὸ ἐκκλησιάζειν, συνέλευσις, Πολύβ. 15. 26, 9.

ἐκκλησιαστήριον, τό, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος. μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς ὅπου ἠκκλησίαζεν ἡ κουριᾶτις, φατριακὴ ἐκκλησία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 3, Διον. Ἀλ. 4. 38. **II.** χριστιανικὴ ἐκκλησία, κυριακόν, Ἰσίδωρ. Πηλουσ. 257C.

ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ, μέλος τῆς ἐκκλησίας, Πλάτ. Γοργ. 452E, Ἀπολ. 25A, κτλ.

ἐκκλησιαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἐκκλησίαν Δημ. 1091. 6· αἱ ἐκκλ. ψῆφοι Πλουτ. Κοριολ. 14· — τὸ ἐκκλησιαστικὸν [ἀργύριον] ἢ μισθὸς ἐκκλησιαστικός, μισθὸς ἐκ τοῦ δημοσίου, ὃν ἐλάμβανεν ἕκαστος Ἀθηναῖος πολίτης, ὅστις ἐκάθητο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρόνου· κατ' ἀρχὰς ὁ μισθὸς οὗτος συνίστατο ἐξ ἑνὸς ὀβολοῦ, ἀλλ' ἀκολούθως (ἐν Ὀλυμπιάδι 96. 3) ηὐξήθη εἰς τρεῖς ὀβολούς, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 25, κτλ.· Βοιχχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 304 κἑξ. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ προωρισμένος διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· οἱ ἐκκλ., οἱ ἱερωμένοι, ὁ κλῆρος. Ἐκκλ.

ἔκκλησις, εως, ἡ, ἔφεσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 71. 13· πρβλ. **ἔκκλητος** 2. **2)** πρόκλησις, Πολυβ. Ἀποσπ. 44. **3)** ἐπίκλησις διὰ μαγείας, Πλούτ. 2. 278E.

ἐκκλητεύω, = κλητεύω, «ἐκκλητεύειν· τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵν' ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ· Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ» Ἁρποκρ., Αἰσχίν. 37. 3, πρβλ. Att. Process. σ. 672· ποιῶ ἔκκλησιν, ἔφεσιν, Εὐστ. Πονημάτ. 319. 32.

ἐκκλητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκκαλούμενος, appellator. Γλωσσ.

ἐκκλητικός, ή, όν, ὁ προκαλῶν, προκλητικός, τινος Κλήμ. Ἀλ. 173.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Σουΐδ.

ἔκκλητος, ον, (ἐκκαλέω) ἐκλελεγμένος ὅπως δικάσῃ ἢ ἀποφασίσῃ περί τινος ζητήματος ὡς διαιτητής, ἐκκλ. πόλις, κατέχουσα θέσιν διαιτητοῦ, εἰς ἣν γίνεται ἔκκλησις πρὸς λύσιν ζητήματός τινος, Αἰσχίν. 12. 39, πρβλ. Πλούτ. 2. 215C, Ἐτυμ. Μ. σ. 322, 43· οἱ ἔκκλητοι, ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν ἑτέραις πόλεσιν ὀλιγαρχουμέναις ἐπιτροπεία πολιτῶν ἐκλελεγμένων ὅπως ἀποφασίσωσι περί τινων ζητημάτων, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 38· καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρ., ἐν Ὀρ. 612, ἐκκλ. Ἀργείων ὄχλος. **2)** ὑποκείμενος εἰς ἔκκλησιν, τὰς ἐκκλήτους [δίκας].. ἐφ' αὑτὸν ποιούμενος Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, πρβλ. Δίωνα Κ. 51. 19., 52. 22, κτλ.

ἐκκλῄω: μέλλ. **-ῄσω**, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **ἐκκλείω**.

ἔκκλιμα, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἔγκλιμα**, ὃ ἴδε.

ἐκκλῐνής, ές, κλίνων πρὸς τὰ ἔξω, Ἀριστ. Φυσιογν. 15. 8.

ἐκκλίνω: μέλλ. **-ῐνῶ**, κλίνω ἔξω τῆς συνήθους γραμμῆς, κλίνω πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακράν, ἀντίθετον τῷ **ἐγκλίνω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803· κλίνω λέξιν τινά, Πλάτ. Κρατ. 404D. **2)** ἐξαρθρώνω, ἐν τῷ παθ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783. **3)** σφετερίζομαι, Διονύσιος ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 10. **II.** ἀπομακρύνομαι, ἀπό τινος Θουκ. 5. 73· ἀπολύτως, ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· πίπτω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὁ αὐτ. Κυν. 6. 10. **2)** ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ ἀντικειμένου, ἀποκλίνω, ἀποφεύγω, τι Πλάτ. Νόμ. 746C, Δημάδ. 180. 16, Πολύβ. 1. 34, 4. **3)** μετὰ προθέσεως, στρέφομαι πρός τι μέρος, ἐξέκλιναν κατὰ τὰ φεύγοντα ἅρματα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30· ἐκκλ. εἰς ὀλιγαρχίαν, ἀποκλίνω πρὸς ὀλιγαρχίαν, Ἀριστ. Πολιτιχ. 2. 11, 5· εἰς μελανίαν ὁ αὐτ. π. Φυτ. 1. 5, 10.

ἔκκλισις, εως, ἡ, τὸ παρεκκλίνειν ἐκ τῆς τακτικῆς πορείας, λοξοδρομία, Πλούτ. 2. 929C. **II.** ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827.

ἐκκλῐτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκλίνειν, ἀποφεύγειν, Ἀθήν. 120D.

ἐκκλίτης, ου, ὁ, ὁ ἀποφεύγων ἐργασίαν, ἀμφίβ. λέξις ἐν Διογ. Λ. 2. 18, 5, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

ἐκκλῐτικός, ή, όν, διατεθειμένος ὅπως ἀπορρίψῃ τι, ἀντιτίθεται τῷ **ὀρεκτικός**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 12.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετ' ἀποστροφῆς, αὐτόθι 3. 12, 7.

ἔκκλῐτος, ον, φευκτός, μόνον ἐν Φωτ. Λεξ. ἐν λ. **πάλιναίρετα**.

ἐκκλύζω: μέλλ. **-ύσω**, ἐκπλύνω, διὰ πλύσεως ἀφαιρῶ, Λατ. eluo, τὴν βαφὴν Πλάτ. Πολ. 430A· — ἐκκλ. τὰ λύματα εἰς τὸν Τίβεριν Στράβων 235· — καὶ διορθωθὲν ἐν 213, ἀντὶ **εἰσκλ-**: Παθ., Ἱππ. 414, κτλ. **II.** ἀμεταβ., ἐκρέω ἀφθόνως, Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

ἔκκλυσις, ἡ, κάθαρσις διὰ κλύσματος, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 216, κλ.

ἔκκλυσμα, τό, τὸ ἐκπλυνόμενον, ἀπόπλυμα, Πλούτ. 2. 1089B.

ἐκκλώζω, ἐκβάλλω κλωγμόν, φωνὴν ἀγρίαν ἢ συριγμόν, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Σουΐδ. καὶ Ἁρποκρ. ἐν λέξει.

ἐκκναίω, κατατρίβω, ἐξαντλῶ, μεταφ. ἐπὶ ἐνοχλητικῆς φλυαρίας, ὡς τὸ Λατ. enecare, Θεόκρ. 15. 88, κατὰ Δωρ. γ' πληθ. **ἐκκναισεῦντι** «ἀντὶ τοῦ διαφθεροῦσι» Σχόλ. εἰς Θεόκριτ. ἔνθ' ἄν.

ἐκκνάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀποξέω, τὸν κηρὸν τοῦ δελτίου Ἡρόδ. 7. 239.

ἐκκοβαλικεύομαι, ἀποθ., ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων κττ., δελεάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 271.

ἐκκοιλαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, κάμνω τι κοῖλον, ἐνσκάπτω, Πολύβ. 10. 48, 7.

ἐκκοιλίζω ἢ κάλλιον **ἐκκοιλιάζω**, (κοιλία) ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὰ ἐντόσθια, «ξεκοιλιάζω», ταινίαν ἐκκοιλιάξας Μίθαικος παρ' Ἀθην. 325F, ἴδε Koen ἐν σημ. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου, σ. 328

ἐκκοιμάομαι, ἐξεγείρομαι τοῦ ὕπνου, Πλάτ. Νόμ. 648A.

ἐκκοιτέω, διατελῶ ἐκτὸς τῆς κοίτης, τηρῶ φυλακὴν τῆς νυκτός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 6.

ἐκκοιτία, ἡ, (κοίτη) νυκτοφυλακή, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 93.

ἐκκοκκίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἀφαιρῶ τὸν πυρῆνα, «κουκοῦτσι», μεταφ., οὐσίδιον.. ἐξεκόκκισα Νικόμ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἐκκ. σφυρόν, ἐξαρθροῦν τὸ σφυρόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179· ἐκκ. τὰς τρίχας, ἐκριζοῦν τὰς τρίχας, Ἀριστοφ. Λυσ. 448· ἐκκ. τὸ γῆρας, ἐκδιώκειν τὸ γῆρας, αὐτόθι 364· ἐκκ. τὰς πόλεις, ἐκπορθεῖν, διαρπάζειν, ὁ αὐτ. Εἰρ. 63.— Πρβλ. **ἐκγιγαρτίζω**.

ἐκκολάπτω: μέλλ. **-ψω**, ἀποξέω, ἐξαλείφω, διαγράφω, τὸ ἐλεγεῖον Θουκ. 1. 132· τὸ ψήφισμα Δημ. 1318. 30· τῆς ἐπιγραφῆς, μέρος τι τῆς ἐπιγραφῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4224d. **II.** ἐπὶ πτηνῶν, σπάνω διὰ τοῦ ῥάμφους τὸ ᾠὸν ὅπως ἐξέλθῃ ὁ νεοσσός, «ξεκλωσσῶ», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 3, 16· πρβλ. **ἐκγλύφω**, **ἐκλεπίζω**.

ἐκκόλαψις, εως, ἡ, τὸ ἐκκολάπτειν, ἐκλεπίζειν, «ξεκλώσσισμα», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 3, 12.

ἐκκολυμβάω, κολυμβῶ ἔξω, εἰς τὴν ξηρὰν ἐκ πλοίου, ναὸς Εὐρ. Ἑλ. 1609, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 51· εἰς τὴν γῆν Διον. Ἀλ. 5. 24.

ἐκκομιδή, ἡ, τὸ ἐκκομίζειν εἰς μέρος ἀσφαλές, Ἡρόδ. 8. 44. **2)** ἐπὶ νεκροῦ, ἐκφορά, ταφή, Λατ. elatio, Διον. Ἀλ. 4. 8. Ἀνθ. Π. 11. 92.

ἐκκομίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, κομίζω ἔξω, Ἡρόδ. 1. 34., 3. 24, κτλ.· κυρίως κομίζω εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ὁ αὐτ. 1. 160., 3.122· ἐκκομίσαι ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γενέσθαι (αὐτῷ) πρήγματος, σῶσαι ἄνθρωπον κτλ., ὁ αὐτ. 3. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 8. 20, 32, Θουκ. 2. 78· ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, ἐπὶ ἀνθρώπων ἄρτι ἀπαλλαγέντων ἐκ πολιορκίας, Θουκ. 1. 117. **2)** ποιῶ ἐκφορὰν νεκροῦ, θάπτω, Λατ. efferre, Πολύβ. 35. 6, 2, Πλουτ. Κικ. 42 (ἐν τῷ παθ.), κτλ. **3)** ἐκκ. σῖτον, ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω τὴν τροφὴν ἔξω τῆς φάτνης, Ξεν. π. Ἱππ. 4, 2. **II.** ὑπομένω τι μέχρι τέλους, τι Εὐρ. Ἀνδρ. 1269.

ἐκκομισμός, ὁ, ἐξαγωγή, Στράβων 142.

ἐκκομιστής, οῦ, ὁ, ὁ κομίζων ἔξω, Θ. Στουδ. σ.705, ἔκδ. Mi.

ἐκκομπάζω, κομπορρημονῶ, οὐ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών Σοφ. Ἠλ. 569.

ἐκκομψεύομαι, μέσ., λέγω ἢ προτείνω τι μετὰ κομψότητος, Εὐρ. Ι. Α. 333, ἔνθα ὁ Ruhnk. προτείνει εὖ κεκόμψευσαι καὶ ἄλλοι ἄλλα, πρβλ. **κομψεύω**.

ἐκκονίομαι, παθ., κατασκονίζομαι, Ἱππ. 372. 8.

ἐκκοπεύς, έως, ἡ, μάχαιρα πρὸς ἀπόκοψιν, ἐκκοπήν, Γαλην. τόμ. 4. σ. 148D: ἐκκοπεῖς ἰσχυροί τε ἅμα καὶ ὀξεῖς· καὶ ὁ Λ. Δινδ. ἀναγινώσκει **ἐκκοπεῦσι** ἀντὶ **ἐκκοπεύσει** ἐν Παύλῳ Αἰγιν. 6. 88.

ἐκκοπή, ἡ, ἡ διὰ τομῆς ἐκβολὴ ἀκίδος βέλους ἐκ τοῦ σώματος, Πλουτ. Ἀλέξ. 63. **II.** ἐπὶ δένδρων, κόψιμον, τὰς εἰς τὴν χώραν εἰσβολὰς ἠσφαλίσατο φυλακαῖς καὶ τάφροις καὶ δένδρων ἐκκοπαῖς Πολύβ. 2. 65, 6· ἐκκοπαὶ λόφων, ἰσοπεδώσεις, Στράβων 235. **III.** ἐντομή, ἐγκοπή, Ἀθήν. περὶ Μηχανημάτων σ. 8. 21.

ἔκκοπος, ον, «κατάκοπος» Σουΐδ., Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 8. 66.

ἐκκοπρέω, κενῶ, καθαρίζω ἀπὸ τῆς κόπρου, κοιλίην Ἱππ. 407. 33· οὕτως **ἐκκοπρίζω**, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 3.1100.

ἐκκοπρόομαι, παθ., ἀπαλλάττομαι, καθαρίζομαι ἐκ τῆς κόπρου, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐκκόπρωσις, εως, ἡ, ἀπαλλαγή, ἐκκαθάρισις ἀπὸ τῆς κόπρου, ἐκκόπρ. τῆς κοιλίας, διὰ καθαρσίου κένωσις τῆς κόπρου, Ἱππ. Προγν. 41.

ἐκκοπρωτικός, ή, όν, ὁ καθαρίζων, ἀπαλλάττων ἀπὸ τῆς κόπρου, Ἀέτ. 53. 6, 32· «ἀλόη, γαστρὸς ἐκκοπρωτική» Σουΐδ. ἐν λ. **ἀλόη**.

ἐκκοπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκκόπτω**, δεῖ ἐκκόπτειν, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 9. 281.

ἐκκόπτω: μέλλ. -ψω, ἀποκόπτω, ἐκκρούω, τοὺς γομφίους Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4:—Παθ., ἐξεκόπη τὠφθαλμώ, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξεκρούσθησαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 342· τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος Δημ. 247. 11· ἐκκέκομμαι τὴν φωνήν, ἐκόπη ἡ φωνή μου, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 16. **2)** ἀποκόπτω [δένδρα] ἐκ τοῦ δάσους (πρβλ. **ἐκβάλλω** II. 1), δένδρεα Ἡρόδ. 6. 37., 9. 97· ἐκκεκόφασι δένδρα Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37· Κῦρος δ' αὐτὸν (τὸν παράδεισον) ἐξέκοψε ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 4, 10:— ἐντεῦθεν, **6)** κατακόπτω, ἐξολοθρεύω, Λατ. exscindere, τοὺς ἄνδρας Ἡρόδ. 4. 110· ἐκκ. φενακισμόν, ἱεροσυλίαν Δείναρχ. 105. 28, Ἰσαῖος 73. 26· τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν Ἀριστ. π. Ζῴων Μορ. 2.10, 11:—Παθ., ἡ θρασύτης ἐξεκέκοπτο Πλάτ. Χαρμ. 155C. **3)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἀποκρούω, ἀπωθῶ, τὰς ἀκροβολίσεις Ξεν. Κύρ. 6. 2, 15· τοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 4. 26:— νικῶ ἐν κύβοις, Ἀλεξ. ἐν «Δακτυλίῳ» 2. **4)** ἐκκ. θύρας, βιαίως ἀνοίγειν αὐτάς, Λυσ. 97. 1· οἰκίαν ἐκκ. Πολύβ. 4. 3, 10. **5)** ἐκκολάπτω, ἐξαλείφω ἐπιγραφήν, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 25· οὐδενὶ ἐξέσται .. γράμμα ἐκκόψαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3028 - 9, - 44· ἐκκ. τὴν χεῖρα Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 30· ἀποκόπτω ὡς ὁ χειρουργός, Λουκ. Κατάπλ. 24. **6)** κόπτω νομίσματα, Διόδ. 11. 26. **7)** παρ' Ἐκκλ., ἀποχωρίζω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω.

ἐκκορακίζω, παρὰ Σουΐδ., Ζωναρ., ἴσως ἐσφαλ. γρ. ἀντὶ **ἐσκορακίζω** ἢ **σκορακίζω**. **II.** ἐκβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλώνω, τινὰ Θεοφύλ. Σιμοκ. 172. 9.

ἐκκορέω· μέλλ. -ήσω, σαρώνω, «σκουπίζω» καλῶς, τὴν οἰκίαν Θεοφρ. Χαρ. 22· μεταφ., μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα, μὴ ἐρήμου αὐτήν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 59· καὶ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **κόρη**, τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς σε ἐστέρησε τῆς κόρης σου; Ἀριστοφ. Θεσμ. 760: — καθόλου, ἀποβάλλω (σκουπίζω), τὸν τῦφον, τὴν κραιπάλην Ἀλκίφρων 1. 37· ἐν τῷ παθ., ἐκκορηθείης σύ γε, «φύγε γρήγορα», νὰ «ξεκκουμβισθῇς», Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 328: — παροιμ. κόρε, ἐκκόρει κορώνην, παιδιὰ ἀποξίωκε τὴν κορώνην· — ἐν ἀρχῇ γαμηλίου ὕμνου, — τῆς κορώνης θεωρουμένης ὡς οἰωνοῦ χηρείας, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι σκοτεινόν, πρβλ. Ἑρμάνου Πονημάτ. 2. 327 κἑξ. καὶ ἐναντίον αὐτοῦ, Βοιχχ. Ἑρμην. εἰς Πινδ. Π. 3. 16, Welcker Trilogie σ. 397 κἑξ.

ἐκκορίζω, (κόρις) «ξεκοριάζω», φονεύω κοριούς, «οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου, ἀλλ' ἐκορέσθην ἄχρι κόρου καὐτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας» Ἀνθ. Π. 9. 113. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 3.

ἐκκορυφόω λόγον, διηγοῦμαί τι συντόμως ἐκτιθεὶς μόνον τὰ οὐσιωδέστατα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 106· ὡς τὸ **ἀνακεφαλαιόω**.

ἐκκοσμέω, κοσμῶ ἐντελῶς, Ἀριστείδ. 1. 148.

ἐκκόσμησις, εως, ἡ, κόσμησις, στολισμός, Διοσκ. 5. 109.

ἐκκουφίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἐξυψώνω, μεγαλύνω, Πλουτ. Μάρ. 9. **II.** ἀνακουφίζω, ὁ αὐτ. Κράσσ. 33. **III.** αἴρω ἄγκυραν, ἐκπλέω, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **κούφη**.

ἐκκραγγάνω, μετὰ κραυγῆς λέγω, Σουΐδ., Ζωναρᾶς σ. 673.

ἐκκράζω, κράζω μεγαλοφώνως, κυνηδὸν ἐξέκραξαν Σοφ. Ἀποσπ. 646· ἐκκρ. μέγα Πλουτ. Μάρ. 44· ἐκκρ. πολλὰ Δίων. Κ. 66. 18.

ἐκκραυγάζω = **ἐκκράζω**, Πλούτ. 2. 1098B.

ἐκκρέμαμαι, παθ., κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 836· μετὰ γεν., εἶμαι ἐξηρτημένος ἔκ τινος, Πλάτ. Ἴων 536A. **II.** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, ἐξ ἐπιθυμιῶν ὁ αὐτ. Νόμ. 732E· τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας Πλουτ. Μάρ. 12· ἐλπίδος Ἀνθ. Π. 9. 411.

ἐκκρεμάννυμι: μέλλ. -κρεμάσω, κρεμῶ ἔκ τινος μέρους ἢ πράγματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· τι ἔκ τινος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1363· λίθον τοῦ ποδὸς Ἀνθ. Π.11.100. **II.** παθ., ὡς τὸ ἐκκρέμαμαι, προσκολλῶμαι εἴς τινα καὶ δὲν θέλω ν' ἀποχωρισθῶ αὐτοῦ, μετὰ γεν., τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ἐς ὅσον δύναιντο Θουκ. 7. 75, πρβλ. Λουκ. Τόξαρ. 6. **2)** μεταφ., εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τι, τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται, εἶναι ἀφωσιωμένα εἰς τὸν πόλεμον, Εὐρ. Ἠλ. 950.

ἐκκρέμασις, εως, ἡ, τὸ κρέμασθαι ἔκ τινος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 836.

ἐκκρεμής, ές, ὁ κρεμάμενος ἔκ τινος, τινὸς Ἀνθ. Π. 5. 247· ἐπί τινι αὐτόθι 241.

ἐκκρήμναμαι, = **ἐκκρέμαμαι**, μετὰ γεν., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 520· νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας ἡδέως ἐκκρημνάμεσθα καὶ προσεννέπω πύλας, νῦν δὲ καὶ τῶν ῥόπτρων ἡδέως ἐκτέχομαι καὶ ἀποχαιρετίζω τὰς πύλας, ὁ αὐτ. Ἴων 1612·— ὡσαύτως ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. **ἐκκρημνάς**, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 238.

ἐκκρίδόν, ἐπίρρ., χωρίς, ἰδίᾳ, καθ' ἑαυτόν, πιθανὴ γραφὴ ἐν Τρυφιοδ. 224, Schäf.

ἐκκριθιάσας, μετοχὴ ἐκ ῥήματος **ἐκκριθιάω**, «ἀγοστήσας, ἐκκριθιάσας, οἷον ὑψαυχενίσας» Α. Β. 213, 5.

ἔκκριμα, τό, ἐκκριθέν, τὸ ἀποχωρισθέν, Θεόφρ. π. Πυρὸς 76.

ἐκκρίνω [ῑ]: μέλλ. -ινῶ, ἀποχωρίζω, «ξεχωρίζω», ἐκλέγω ἰδιαιτέρως, Θουκ. 6. 96, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 26, πρβλ. 6. 18, 17. —Παθ., ἀρετῇ πρῶτος ἐκκριθεὶς Σοφ. Φ.1425, πρβλ. Θουκ. 6. 31. **2)** ἀποχωρίζω, πρὸς ἀτίμωσιν, ἀποδιώκω, ὡς τὸ Λατ. tribu movere, Ξεν. Κύρ.1. 2,14. **3)** ἀποχωρίζω, ἐκρίπτω, ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀποχωρίζοντος καὶ ἀποβάλλοντος τὰ περιττά, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 27, κ. ἀλλ.· καὶ συχν. ἐν τῷ παθ. μεταφ., ὅταν .. καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20. **4)** ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐκκρίσεων, Ἱππ. Ἀφ.1251, κλ.

ἔκκρισις, εως, ἡ, ἀποχωρισμός, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἀλλ. **II.** ἔκκρισις, ἐπὶ τῶν ἀποβαλλομένων ἐκ τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ περιττῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4, 10, 47, π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10, κ. ἀλλ. **III.** = ἔκκριμα, Ἱππ. Ἀφ. 1244, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 8, κτλ.

ἐκκριτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκρίνειν, Πλάτ. Πολιτικ. 303B.

ἐκκριτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐκκρίνῃ, ὁ συντελῶν πρὸς ἔκκρισιν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 1, 3.

ἔκκριτος, ον, ἐπίλεκτος, ἐξαίρετος, «διαλεχτός», ἐκκρ. δεκάς, ἐκλεκτὴ δεκάς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 340· πλῆθος ἐκκρ. στρατοῦ αὐτόθι 803, πρβλ. Θήβ. 57· ἐκκρ. δικασταὶ Πλάτ. Νόμ. 926D· ἐκκρ. δώρημα = ἐξαίρετον Σοφ. Αἴ.1302·— οὐδ. **ἔκκριτον**, ὡς ἐπίρρ., ἐξόχως, ὑπερβαλλόντως, Εὐρ. Τρῳ. 1241. **2)** δι' ἐκκρίσεως ἀποχωρισθείς, Ἀριστ. Προβλ. 1.18.

ἐκκροτέω, ἐκκρούω, καὶ τῶν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ ὅπλα (ὁ θεὸς) γυμνοὺς εἰς φυγὴν ἀπέτρεψεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2, 2. **II.** μεταφορ., διδάσκω, μορφώνω, Α. Β. 39. 3.

ἔκκροτος, ον, τραχύς, συνθήκη τε αὐτῷ (τῷ Εὐνομίῳ) ἐκδεδιασμένη ... καὶ ἔκκροτος, ὡς ἀνάγκην εἶναι τῷ ἀναγινώσκοντι τὰ ἐκείνου τύπτειν σφοδρῶς τὸν ἀέρα τοῖς χείλεσι Φωτ. Βιβλ. σ. 97. 42: πρβλ. **ὑπόκροτος**.

ἔκκρουσις, εως, ἡ, τὸ ἐκκρούειν, ἀπόκρουσις, Ξεν. Κυν.10.12.

ἐκκρουστικός, ή, όν, ἀποκρουστικός, κατάλληλος πρὸς ἀπόκρουσιν, ἀποδίωξιν, τοῦ ἐλέου Ἀριστ. Ῥητ. 2. 8, 12· τοῦ λόγου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2.18, 29.

ἔκκρουστος, ον, ἀποκρουσθείς: ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 542, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ **ἔκτυπος**.

ἐκκρούω, κρούων ἐκβάλλω τι, παττάλους ἐκκρούειν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372· φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ (τὸ προβόλιον) ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας (ὁ ἄγριος ὗς) Ξεν. Κυν.

10, 12· περὶ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 263, ἴδε ἐν λέξει **πύνδαξ**· μεταφ., ἡ μείζων κίνησις ἐκκρ. τὴν ἐλάττω, ἀποδιώκει, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 7, 3, κτλ.· [ἡ ἑτέρα ἐνέργεια] ἐκκρ. τὴν ἑτέραν ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 4· ἐκκρ. τὸν λογισμόν, τὴν λύπην αὐτόθ. 3. 12, 7., 7. 14, 4. **2)** ἀπωθῶ, ἀποκρούω, Θουκ. 4. 131, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 16· ἀπὸ τόπου Θουκ. 4. 128· μεταφ., ἐκκρ. τινὰ ἐλπίδος, ματαιώνω τινὸς τὴν ἐλπίδα, Πλάτ. Φαῖδρ. 228Ε· τῆς προαιρέσεως Πλουτ. Σόλων 14· ἵνα μή.. τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω Δημ. 329. 20· τοσαύτας τέχνας.. εὑρίσκων ἐκκρούει ὁ αὐτ. 540. 26.— Παθ., τὸν λογισμὸν ἐκκρουσθεὶς Πλουτ. Πύρρ. 30. **3)** δι' ἀποδοκιμασίας καὶ συριγμῶν ἀναγκάζω ἠθοποιὸν νὰ ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, ἐδόων, ἐξέκρουον, λέγει ὁ Δημοσθένης 348. 14.— Μέσ., ἀπαλλάττομαί τινος, τι Πλουτ. 2. 515Α. **4)** ἀναβάλλω διὰ προφάσεων, εἰς ὑστεραίαν τὴν γνώμην Δημ. 385. 26· τὴν δίκην ὁ αὐτ. 944. 10. πρβλ. 1021. 14, 23· ἐκκρ. τοὺς λόγους, ματαιοῦν δι' ἀναβολῶν ἢ ὑπεκφυγῶν, Πλάτ. Πρωτ. 336C.— Παθ., γραφῆς ἐκκρουομένης Δημ. 1102. 19, πρβλ. 1266. 11· πρβλ. **διακρούω, παρακρούω.** **5)** ἐκρίπτω, ἐξακοντίζω, βέλη ἐκ μηχανῶν Δίων Κ. 75. 11. **II.** ἀμεταβ., ἐκφύομαι, ἀναφύομαι, κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει Φιλόστρ. 23.

ἐκκτυπέω, ἐπὶ βροντῆς, περιηχῶ, ἐκβροντῶ, ἐκβομβῶ, Πολυδ. Α', 118· πρβλ. **κτυπέω** ἐν τέλει.

ἐκκυβεύω, παίζω εἰς τοὺς κύβους, μεταφ., διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνῶ, ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, ὑπὲρ τῶν ὅλων Φύλαρχ. 54, πρβλ. Πολύβ. 2. 63, 3., 1. 87, 8., 3. 94, 4. **II.** Παθ. νικῶμαι εἰς τοὺς κύβους, χάνω εἰς τὸ παιγνίδιον, χιλίους ἐκκυβευθεῖσα Δαρεικοὺς Πλουτ. Ἀρτοξ. 17.

ἐκκυβιστάω: μέλλ. **-ήσω**, πίπτω κατακέφαλα ἔκ τινος μέρους, δίφρων ἐς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ Εὐρ. Ἰκ. 692· κάμνω «τοῦμπες» πρὸς τὰ ὀπίσω, μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν· εἰς οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν Ξεν. Συμπ. 2. 11, πρβλ. καὶ Ἀν. 6. 1, 9.

ἐκκυέω, γεννῶ, παράγω, Ἀνθ. Π. 7. 385.

ἐκκυκλέω, ἐκφέρω, παρουσιάζω εἰς τὴν σκηνὴν ἐπὶ τροχηλάτου μηχανήματος, ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ἀλλ' ἐκκυκλήθητι, παρουσιάσθητι λοιπόν, ἐμφάνισον σαυτόν! Ἀριστοφ. Ἀχ. 408· ἀπόκρισις, ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι 409· ποῖός ἐστιν οὗτος; ἀπόκρ., οὐκκυκλούμενος ὁ αὐτ. Θεσμ. 96· ὑφ' ὑψηλῆς μηχανῆς ἐκκ. τινὰ Φιλόστρ. 245. **2)** μεταφ. κοινολογῶ, διαδίδω, τι εἰς τὴν ἀγοράν Πλουτ. 2. 80Α.

ἐκκύκλημα, τό, θεατρικὴ μηχανή, ἥτις ἐχρησίμευεν ὅπως ἀποσύρῃ τὰς προσθίας σκηνὰς καὶ δείξῃ εἰς τοὺς θεατὰς τὸ ἐσωτερικόν. Συνήθως δὲ ἦτο ἐν χρήσει πρὸς ἐπίδειξιν φόνων μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1372 ἡ Κλυταιμνήστρα φαίνεται ἱσταμένη ὑπεράνω τῶν πτωμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κασσάνδρας, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1466, Ἀντ. 1294· διὰ τούτου τοῦ μηχανήματος ὁ Ἀριστοφάνης δεικνύει εἰς τοὺς θεατὰς τὸν Εὐριπίδην καὶ τὸν Ἀγάθωνα ἐν τοῖς σπουδαστηρίοις αὐτῶν, Ἀχ. 408, Θεσμ. 96:— Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνήργει τὸ μηχάνημα τοῦτο εἶναι ἄγνωστος· τινὲς νομίζουσιν ὅτι ἦτο τὸ αὐτὸ καὶ ἡ ἐξώστρα, ἤτοι εἶδος πατώματος ἐπὶ τροχῶν κινουμένου, ὅπερ ἐξωθεῖτο διὰ μέσου τῶν μεγάλων θυρῶν τῆς ὄπισθεν σκηνῆς· ἕτεροι δὲ φρονοῦσιν ὅτι ἦτο μηχάνημα δι' οὗ αὐτὴ ἡ ὄπισθεν σκηνὴ ἐσύρετο κατὰ μέρος· ἴδε Μύλλερον ἐν Αἰσχύλου Εὐμεν. § 28, καὶ Ἕρμαννον (Πονήματ. 6. 2, σ. 128) ὅστις ἔχει τὴν ἐναντίαν γνώμην· — ἀμφότεροι δὲ ἐπικαλοῦνται τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολυδ. Δ', 128.

ἐκκύκλησις, εως, ἡ, δημοσίευσις, τὸ νὰ κάμῃ τις τι γνωστόν, τὸ νὰ ἐκθέσῃ τις αὐτὸ εἰς τὸ κοινόν, Κλήμ. Ἀλ. 523.

ἐκκυλίνδω, (ἴδε **κυλίνδω**) κυλίω πρὸς τὰ ἔξω, ᾠὰ ἐκκυλινδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 134· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. α' ἐπὶ ἀνέμων, ἐξεκύλισάν σε.. γυμνὸν ἐπ' ἠϊόνι Ἀνθ. Π. 7. 501, πρβλ. 582: — κατακρημνίζω, πίτυν.. γαίης ἐξεκύλισε Ἀνθ. Π. 9. 131· ἐξεκύλισε βίην αὐτόθι 543:— Παθ., μόνον κατ' ἀόρ. α', ἐκ δίφροιο.. ἐξεκυλίσθη, ἐκυλίσθη κατακέφαλα ἐκ τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Ζ. 42, Ψ. 394, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 812, Ἀνθ. Π. 7. 399. **2)** ἐξάγω τινὰ ἔκ τινος περιπλοκῆς, ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν Πινδ. Ἀποσπ. 2· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 176:— Παθ., ἐξέρχομαι περιπλοκῆς, ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης Αἰσχύλ. Πρ. 87· ἐκκυλισθῆναι ἐκ δικτύων Ξεν. Κυν. 8. 8, πρβλ. Πλουτ. Γάλβ. 27· εἰς ἔρωτας, κυλίομαι «μὲ τὰ μοῦτρα» εἰς ἐρωτικὰς περιπλοκάς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 20, Πλουτ. 2. 507Ε.

ἐκκυλίομαι, ἐξελίττομαι, κύκλοι ἄνισοι ἴσην ἐκκυλίονται γραμμὴν Ἀριστ. Μηχαν. 24.

ἐκκύλιστος, ον, ἢ **ἐκκυλίσιος, α, ον**, = **κυλιστός**, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων Ἄρχιππος ἐν Ῥίνωνι παρ' Ἀθηναίῳ 678Ε, Εὐστ. 1538, 42, Πολυδ. Ζ', 199.

ἔκκυμα, ἐξάνθημα, Ἡσύχ.

ἐκκυμαίνω, μεταφ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς, ἐπὶ στρατιωτικῆς φάλαγγος, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18. **II.** παθ., ὡς εἰ τὸ ἐνεργ. ἦτο μεταβατ., ἐκρίπτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Δίων. Ἀλ. 10. 53· ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Πλούτ. 2. 357Α.

ἐκκύμανσις, ἡ, ὁ κυματισμὸς τῆς θαλάσσης, Εὐστ. 31, 45.

ἐκκυματίζομαι, παθ., ῥίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῶν κυμάτων, Στράβων 284.

ἐκκυματόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κυματόω**, Γ. Τορν. Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 426. 13, ἔκδ. Λ.

ἐκκυνέω, (ἔκκυνος) τεχνικὸς ὅρος ἐπὶ τῶν θηρευτικῶν ἐκείνων κυνῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀκολουθοῦσιν εἰς ὡρισμένα τινὰ ἴχνη, ἀλλὰ περιπλανῶνται πολλὰ ἐρευνῶντες, Ξεν. Κυν. 3. 10, Πολυδ. Ε', 65.

ἐκκυνηγετέω, κυνηγῶ, καταδιώκω, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος; Εὐρ. Ἴων 1422· καὶ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 231, ὁ Erfurdt διώρθωσε κἀκκυνηγετῶ ἀντὶ **κἀκκυνηγέτης**, ἐνῷ ὁ Well. προτείνει **κακκυνηγέτις** (δηλ. **κατακ-**).

ἔκκυνος, ον, (κύων) ἐπὶ θηρευτικοῦ κυνὸς μὴ ἀκολουθοῦντος εἰς ὡρισμένα ἴχνη, ἀλλ' ἐρευνῶντος ἄνω κάτω καὶ πανταχοῦ, Ξεν. Κυν. 7. 11, Πολυδ. Ε', 65.

ἐκκύπτω, κύπτω ἔξω τινός, κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου Βαβρ. 50. 13· ἐκκύψασαν ἁλῶναι (πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἐγκ-**), Ἀριστοφ. Θεσμ. 790: — καθόλου, ἐξέρχομαι, ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1052· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοχλίου, ἐξέρχομαι ἔξω, Ἀθήν. 455Ε: **II.** μεταβατ., προσβάλλω, προτείνω, μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλὴν (ὅπερ νῦν διωρθώθη: μόνη γὰρ ἐξέκυψεν ἡ κεφαλή), Αἰλ. π. Ζ. 15. 21.

ἐκκυρτόω, κάμνω τι ὅλως κυρτόν, Φιλόστρ. Νεώτ. 883, εἰμὴ ἀναγνωστέον **ἐγκ-**.

ἐκκωδωνίζω, κοινολογῶ τι διὰ κώδωνος, διακωδωνίζω, διασαλπίζω, Ἀθήν. 219Β.

ἐκκωμάζω, ἀντίθετον τῷ **εἰσκωμάζω**, ἀπέρχομαι ὡς ἐν κώμῳ, φεύγω ἀναισχύντως, εἰς ἄλλην χθόνα Εὐρ. Ἀνδρ. 603· «ἐξεκώμασεν, ἐξεπόρνευσεν» Σουίδ., Ἡσύχ., Ζωναρ.

ἐκκωπέω, ὁπλίζω διὰ κωπῶν, καταρτίζω, «ἐκκεκώπηται· ἐξήρτηται· Σοφοκλῆς Συλλόγῳ (Ἀποσπ. 157)» Ἡσύχ., ὅστις ὡσαύτως ἔχει «κεκώπηται· ἡ ναῦς», καὶ «ἀκώπητος· ἀπαρασκεύαστος».

ἐκκωφέω, = τῷ ἑπομ., τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, «ἐξεκούφανες τὰς Ἀθήνας μὲ τὰς φωνάς σου», Ἀριστοφ. Ἱππ. 312:— Παθ., αἱ δὲ μευ φρένες ἐκκεκωφέαται, παρεζαλίσθησαν, Ἀνακρ. 81· ἐς τὸ κάλος ἐκκεκώφηται ξίφη, ἐνώπιον τοῦ κάλλους ἀμβλύνονται τὰ ξίφη, Εὐρ. Ὀρ. 1288, ἔνθα οὗτος ὁ τύπος προτιμᾶται τοῦ **ἐκκεκώφωται** ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος, ἴδε ἐν τόπῳ (1279).

ἐκκωφόω, «ξεκουφαίνω», ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, κτλ., Πλάτ. Λύσ. 204C.— Παθ., γίνομαι ὅλως κωφός, «ξεκουφαίνομαι», Λουκ., κτλ.· πρός τι Κλήμ. Ἀλ. 652· ἀλλά, ἐκκωφοῦσθαι ἐς κάλλος (ἴδε προηγ.) Αἰλ. π. Ζ. 1. 38.

ἐκλαβή, τὸ ληφθὲν ποσόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 19· ἴδε Böckh.

ἐκλαγχάνω: μέλλ. **-λήξομαι**, λαμβάνω διὰ λαχνοῦ ἢ ἐκ τῆς τύχης, ἀξιοῦμαι, ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονὸς Σοφ. Ἠλ. 760· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1337· κακῶν μέρος ἐξέλαχον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1071.

ἐκλακτίζω, λακτίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ κωμικοῦ χοροῦ, σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων Ἀριστοφ. Σφ. 1492· τὸ Φρυνίχειον ἐκλακτισάτω τις αὐτόθι 1525· ἀπολ., Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 66. **2)** μεταφ., φεύγω, ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, «ἀποθέβηκεν, ἀπέφυγεν» (Σουίδ.), «τὸ ἔκοψε λάσπη», Μένανδ. ἐν «Ἁλιεῖ» 10. **3)** λακτίζω, «κλωτσῶ», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 132G, κτλ. **4)** ἀπολακτίζω, Θεοφίλ. Ἐπιστ. 13, σ. 37, ἔκδ. Boiss. **5)** κατασπαταλῶ, Σουίδ. ἐν λέξει Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας.

ἐκλάκτισμα, τό, εἶδος ὀρχήσεως, «τὰ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἦν ὀρχήματα· ἔδει δὲ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι» Πολυδ. Δ', 102.

ἐκλακτισμός, ὁ, «σχῆμα χορικὸν ὀρχήσεως σύντονον» Ἡσύχ.

ἐκλαλέω, λέγω ἔξω, ἐκστομίζω, κοινολογῶ, ἃ μὴ χρή ποτε ἐκλαλέεσθαι (ἐκκαλέεσθαί Kühn) ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἡγεύμενος Ἱππ. Ὅρκ. 1. 29 (ἴδε Littré), Δημ. 16. 25· τὸ ἐκλαλοῦν, στωμυλία, πολυλογία, τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται Εὐρ. Ἀποσπ. 218.

ἐκλάλησις [ᾰ], **εως**, ἡ, τὸ ἐκλαλεῖν, προφέρειν, Πολυδ. Ε', 147.

ἐκλαλητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκλαλέω**, Νικόλ. Κερκύρας, Cod. Par. 1277, fol. 227 vº.

ἐκλαλητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐκλαλεῖν, εἰς τὸ ἐκφέρειν λόγῳ, Διογ. Λαέρτ. 7. 49.

ἐκλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, λαμβάνω τι ἔκ τινος, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος, ἐκ τοῦ στρατεύματος, Σοφ. Φ. 1429· ἐκλαβεῖν νόμους Πολύβ. 2. 39, 6· ἐκλ. μέρος τι Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 24. **II.** λαμβάνω καὶ ἀπάγω βιαίως, ἐξαρπάζω, βίᾳ τοὺς παῖδας Ἰσοκρ. 273Ε. **III.** λαμβάνω τι πλῆρες, ὁ αὐτ. 420D· ἐκλ. τι παρά τινος Εὐρ. Ἴων 1335, Ἰσοκρ. 102Β, Πλάτ. Νόμ. 958D. **IV.** ἔργα ἐκλαμβάνω = **ἐργολαβέω**, ἀναλαμβάνω ἔργα ὡς ἐργολάβος, Ἡρόδ. 9. 95· μετ' ἀπαρ., ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης, conducere tabulam pingendam, Πλουτ. Πελοπίδας 25, πρβλ. 2. 396Ε. **V.** λαμβάνω

κατά τινα ἔννοιαν, ἐννοῶ κατά τινα τρόπον, ἐκλαμβάνω, Λατ. accipere, Πλάτ. Νόμ. 807D· ἐκλ. τοὺς νόμους οὕτω Λυσ. 119. 25· ἐκλ. τι ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 10· διχῶς ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 13, 7· πρβλ. **ἐκδέχομαι** II. **VI**. ἐκλέγω, τὰς προτάσεις αὐτόθι 1. 27, 6, κ. ἀλλ. **VII**. μέσ., **ἐκλαμβάνομαι** = **ὑπολογίζομαι**, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Λογγῖν. 10.

ἔκλαμπρος, ον, λίαν λαμπρός, Σχόλ. εἰς Ἄρατ., ἔκλαμπρον γελᾶν Ἀθήν. 158D.

ἐκλαμπρύνω, καθιστῶ τι λαμπρόν, τὸ ἱερὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 3, 3.—Παθ., ἐκπέμπω λαμπηδόνα, Διον. Ἀλ. 2. 3.

ἐκλάμπω, ἐκπέμπω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ, Ἡρόδ. 6. 82, Αἰσχύλ. Πρ. 1083, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 2, κτλ.· ἐπὶ ἀστραπῆς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304: — μεταφ., δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος Σοφ. Ἀποσπ. 11, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 435A, κτλ.: βεβαίως, μετὰ σφοδρότητος ἐμφανίζομαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· — ἐπὶ ἤχου, λαμπρῶς, καθαρῶς ἀκούομαι, [ἐκ τῆς κραυγῆς] ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν τὸν βασιλέα Πολύβ. 15. 31, 1. **II**. μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἀστράπτω, λάμπω, σέλας Εὐρ. Ἀποσπ. 332, πρβλ. Βίαντα ἐν Bgk. Λυρ. σ. 757· ἀνάπτω, πῦρ Ἀπ. Συρ. 56, πρβλ. Λυκόφρ. 1091.

ἔκλαμψις, εως, ἡ, τὸ ἐκλάμπειν, ὑπερβάλλουσα λαμπρότης, Σύμμ. (Λευϊτικ. ιϛ', 2).

ἐκλανθάνω, διαφεύγω ἐντελῶς τὴν προσοχήν τινος: — Μέσ., λησμονῶ παντελῶς, μετὰ γεν. πράγμ., πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει, λησμονεῖς καθ' ὁλοκληρίαν τοῦτο, Σοφ. Ο. Κ. 1005· ἐκλ. ὅτι .. Πλάτ. Ἀξ. 369E. **II**. μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστῶτ. **ἐκληθάνω**, μετ' ἀορ. α' **ἐξέλησα**, Δωρ. **ἐξέλᾱσα**· μετ' Ἐπ. ἀναδιπλασ. ἀορ. β' **ἐκλέλᾰθον**: **1**) ἐνεργ., κάμνω τινὰ ὅλως ἐπιλήσμονά τινος, ἐκ δέ με πάντων ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, ἐπιλανθάνεσθαι ποιεῖ, Ὀδ. Η. 220· ἐκ μ' ἐλᾶσας ἀλγέων Ἀλκαῖος 92· μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν, «καὶ ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν τὴν κιθαρῳδίαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 600: ἀπολ., τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πᾳ εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς, «τὸν λήθης ποιητικὸν» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 63. **2**) μέσ. καὶ παθ., λησμονῶ ἐντελῶς, ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι Ἰλ. Ζ. 285· ἀλκῆς ἐξελάθοντο Π. 602· ὡς ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν Εὐρ. Βάκχ. 1273· μετ' ἀπαρ., ἐκλάθετο ... καταβῆναι Ὀδ. Κ. 558· λελάθοντο .. οὐ μὰν ἐκλελάθοντο Σαπφὼ 94.

ἐκλᾰπάζω, = **ἐξαλαπάζω**, ἐκδιώκω, ἐκρίπτω, ἑδωλίων Αἰσχύλ. Θήβ. 456.

ἐκλάπτω: μέλλ. **-λάψομαι**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 885· — καταπίνω, ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα ὁ αὐτ. Ἀχ. 1229, κτλ.

ἐκλᾱτομέω, σκάπτω κόπτων τὸ πετρῶδες ἔδαφος, λατομῶ, ὤρυξαν αὐτὸ (τὸ φρέαρ) ἄρχοντες, ἐξελατόμησαν αὐτὸ βασιλεῖς ἐθνῶν Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 18).

ἐκλᾰχαίνω, σκάπτω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 374, Τρυφιόδ. 208.

ἐκλᾰχᾰνίζομαι, ἀποθ., κόπτω σύρριζα βοτάνην τινά, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 11, 3.

ἐκλεαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, καθιστῶ τι λεῖον, ἐξομαλύνω, τὰς ῥυτίδας Πλάτ. Συμπ. 191A· ἐκτρίβω, φέρω εἰς τὸ μηδέν, Ἱππ. Προρρ. 102. **2**) λειαίνω, στιλβώνω, λίθον Διόδ. 3. 39· ἐκλ. πάθος, καταπραΰνειν αὐτό, Πλούτ. 2. 83C.

ἐκλέγω: μέλλ. **-ξω**: παθ. πρκμ. **ἐξείλεγμαι**, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121E, καὶ ἐν μέσῃ σημασ., Δημ. 496 ἐν τέλει, ἀλλ' **ἐκλέλεγμαι** Δίφιλ. Ζωγρ. 1, πρβλ. Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 1. 9· ἐκλέγω, Θουκ. 4. 59, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐρετῶν κλ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 19, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 535A· ἐκ πάντων ὁ αὐτ. Νόμ. 811A.— Παθ., ὁ αὐτ. Ἀλκ. ἔνθ' ἀνωτ.— Μέσ., ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 1. 199., 3. 38, κ. ἀλλ., Πλάτ. Συμπ. 198D, κ. ἀλλ. **2**) ἐν τῷ ἐνεργ., ἐγὼ δὲ τὰς παλιὰς γέ σου κλέγων νέον ποιήσω, ἐκλέγων καὶ ἀποσπῶν τὰς λευκάς σου τρίχας θὰ σε κάμω νέον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 908, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγεται ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς τοῦ Διὸς Ἀποσπ. 360. **II**. φορολογῶ, εἰσπράττω, χρήματα παρά τινος Θουκ. 8. 44· τὰς ἐπικαρπίας Ἀνδοκ. 12. 29· ἔκ τινων Δημ. 1199. 5· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐκλ. τέλη τοὺς καταπλέοντας Αἰσχίν. 69. 29· — μετ' αἰτ. καὶ γεν., Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 22.

ἐκλεικτόν, τό, φάρμακον ὅπερ δύναταί τις νὰ λείχῃ ἢ ὅπερ τιθέμενον εἰς τὸ στόμα διαλύεται, «ματζοῦνι», Λατ. ecligma, electuarium, Ἱππ. 401. 45, Διοσκ. 2. 125· — **ἐκλεικτικός, ή, όν**, ὁ χρησιμεύων ὡς ἐκλεικτόν, Ἱππ. 401. 41· — ὡσαύτως **ἔκλειγμα**, τό, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5, κτλ.

ἐκλειοτριβέω: μέλλ. **-ήσω**, τρίβω, κοπανίζω τι καλῶς, καθιστῶ αὐτὸ λεῖον, πράσα τε καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα.. ἐκλειοτριβηθέντα καταπλασσέσθω Διοσκ. Θηριακ. 19, σ. 431E.

ἐκλειόω, κάμνω τι νὰ «λειώσῃ», «λειώνω», μίσγουσι καὶ ἐκλειώσαντες χρῶνται Ἀλεξ. Τραλλ. σ. 336, τὸν οἶνον μετὰ τῶν φοινίκων ἐκλειώσας τὰ ξηρὰ συνεκλείου αὐτόθι.

ἐκλειπτέον, ῥημ. ἐπίθ., παραλειπτέον, Ἀριστείδ. 1. 2.

ἐκλειπτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἔκλειψιν, σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον Πλουτ. Ρωμ. 12· τοῖς ἐκλειπτικοῖς πάθεσιν Ἠθικ. 923A, 933E, κτλ. **II**. ὁ ἐκλειπτικὸς (ἐνν. κύκλος) = ὁ ἡλιακός, οὕτως ὀνομασθεὶς ἐπειδὴ εἶναι ὁ κύκλος, ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ συμπέσωσιν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὅπως γείνωσιν ἐκλείψεις, πρῶτον ἐν τῷ εἰς Ἄρατ. ὑπομνήματι, ἀποδιδομένῳ εἰς τὸν Ἵππαρχον, καὶ παρὰ Πτολ.· ἴδε Lewis Astr. of Ancients σ. 217.

ἐκλείπω, παραλείπω, ἀφίνω, πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Αἰσχύλ. Πέρσ. 513· ἐκλ. ὄχλον λόγων ὁ αὐτ. Πρ. 827, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 52, Δημ. 784. 17· ἐκλ. Ἄνδρον, παρέρχομαι τὴν Ἄνδρον, Ἡρόδ. 4. 33· ἐκλ. ὁτιοῦν τῆς παρασκευῆς Θουκ. 7. 48· τὴν στρατιὰν Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 22· εἴτε ἐξέλιπον, σὸν ἔργον ἀναπληρῶσαι Πλάτ. Συμπ. 188E.— Παθ., ὄνειδος οὐκ ἐκλείπεται, δὲν λείπει τοῦ νὰ παρουσιασθῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 27. **2**) ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, τὴν πατρίδα, τὴν ξυμμαχίην, κτλ., Ἡρόδ. 1. 169, 6. 13, κτλ.· τὸ ξυνώμοτον Θουκ. 2. 72· τὸν ὅρκον Εὐρ. Ι. Τ. 750· — καταλείπω καὶ φεύγω, τὴν τάξιν Ἡρόδ. 8. 24, κ. ἀλλ.· τὴν χώρην ὁ αὐτ. 4. 105, 118, κ. ἀλλ.· ἕδρας Αἰσχύλ. Θήβ. 218, πρβλ. Πέρσ. 128· ἀνὴρ ὅδ' .. , προδοὺς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν Σοφ. Φ. 911, πρβλ. 58· — παραιτοῦμαι, ἐξέλιπον οἱ Πεισιστρατίδαι τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 6. 123· τὰ ὑπάρχοντα Θουκ. 1. 144· θρήνους Εὐρ. Φοίν. 1635· ἴδε κατωτ. II. 2. **3**) συχν. ἐν ἐλλειπτ. φράσεσιν, ὡς, ἐκλείπειν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, ἐγκαταλείπειν τὴν πόλιν καὶ καταφεύγειν εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη, Ἡρόδ. 6. 100, πρβλ. 8. 50, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 4· οὕτως, ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους πρὸς ἄλλον εὐνάτορα Εὐρ. Ἀνδρ. 1040. **4**) εἴ τις ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν ἢ θανάτῳ βιηθεὶς ἢ νούσῳ (ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τῶν ἀθανάτων), ἄν τις ἤθελεν ἀφήσει τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐλλιπῆ, κτλ., Ἡρόδ. 7. 83. **5**) ἐξαντλοῦμαι, «τελειώνω», ἐκλελοίπασιν ὑμᾶς αἱ προφάσεις Λυσ. 113. 391, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 657D. **II**. ἀμεταβ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ὑφίσταμαι ἔκλειψιν, Θουκ. 2. 28· — πλῆρες, ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην Ἡρόδ. 7. 37· ἐκλ. τὰς ὁδοὺς Ἀριστοφ. Νεφ. 584· πρβλ. **ἔκλειψις**. **2**) ἀποθνήσκω, ὡς τὸ Λατ. decedere, οἱ ἐκλελοιπότες, οἱ ἀποθανόντες, Πλάτ. Νόμ. 856E, Ἰσαῖ. 84. 26· — ἀλλὰ συνηθέστερον πλῆρες, ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον Σοφ. Ἠλ. 1131· ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν τὸν βίον ἐκλιπὼν (= ἀποθανὼν) Ἀντιφῶν 113. 38· οὕτως, ἐκλ. φάος Εὐρ. Ἴων 1186, κτλ. **3**) λιποθυμῶ, Ἱππ. Προρρ. 72. **4**) καθόλου, τελειώνω, παύομαι, παρέρχομαι, «σταματῶ», τῇ μοι [ὁ λόγος] ἐξέλιπε Ἡρόδ. 7. 239· ἐκλείπει πυρετὸς Ἱππ. Ἀφ. 1251, πρβλ. Θουκ. 3. 87· ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη, παρῆλθεν, ὅ ἐ. εἶναι ἡμέρα πλέον, Σοφ. Ἠλ. 19· ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος αὐτόθι 985, πρβλ. 1149· ἐνίοτε ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, παύομαι ποιῶν τι, Πλάτ. Μενέξ. 234B, πρβλ. 249B· μετὰ γεν., θεραπείας Πλουτ. Μάρκελλ. 17. **5**) δὲν ὑπάρχω, λείπω, ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἴχομεν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 230· τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος (ἡδονὰς) ἐκλείποιεν Πλάτ. Πολ. 485D· περί τινος Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 9, κτλ.

ἐκλειτουργέω, ἀναλαμβάνω καὶ εἰς πέρας φέρω δημοσίαν τινὰ λειτουργίαν, (βάρος ἐπιβαλλόμενον τοῖς πλουσίοις ὑπὸ τῆς πόλεως), τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειτούργησεν Ἰσαῖος 67. 29.

ἐκλείχω, λείχω ἔκ τινος, ἀπολείχω, ἐσθίω λείχων τι, εἰ ὁκόσον μέλι ἐκλείχοι Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 393· κατατρώγω, καταβιβρώσκω, «νῦν ἐκλείξει ἡ συναγωγὴ αὕτη πάντας τοὺς κύκλῳ ἡμῶν, ὡσεὶ ἐκλείξαι ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου» Ἑβδ. (Ἀριθμ. Δ', 4):—Παθ. λαμβάνομαι ὡς **ἐκλεικτόν**, ἐκλειχομένη κυάθου πλῆθος μετὰ μέλιτος Διοσκ. 1. 94., 3, 44.

ἔκλειψις, εως, ἡ, (ἐκλείπω) ἐγκατάλειψις, τῶν νεῶν Ἡρόδ. 6. 25. **II**. (ἐκ τοῦ ἀμεταβάτ.) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔκλειψις, ἡλίου ἐκλείψεις Θουκ. 1. 23· αἱ ἐκλ. τῆς σελήνης Ἀριστ. Μετέωρ. 2. 8, 28· μεταφ., ἐκλ. τῶν πολιῶν Ἡρόδ. 7. 37· τοῦ βασιλέως Πολύβ. 29. 6, 8. **2**) παῦσις, ἔλλειψις, τῶν δυνάμεων Πλούτ. 2. 433F, πρβλ. Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7· ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ἡ παράλειψις εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ τις εἰς τὸ δικαστήριον, «ὅταν ἐγκαλῆταί τις, ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ὡς μὴ ὢν ἀστός, καὶ μὴ ἀπαντᾷ ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων πρὸς τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἐκλείπῃ τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν, ἔκλειψις καλεῖται» Α. Β. 259, 21.

ἐκλεκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, Πλάτ. Πολ. 456B, κ. ἀλλ. **II**. **ἐκλεκτέον**, πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, αὐτόθι 412D, κ. ἀλλ.

ἐκλεκτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὸ ἐκλέγειν, ὁ ἐκλέγων, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 2, ἐν τέλει:— **οἱ Ἐκλεκτικοί**, φιλόσοφοι, οἵτινες ἐξ ἑκάστης φιλοσοφικῆς αἱρέσεως ἐξέλεγον καὶ παρελάμβανον ὅσα δόγματα ἐνόμιζον ὡς ὀρθά, ἴδε Διογ. Λ. προοίμ. 21.

ἐκλεκτός, ή, όν, (ἐκλέγω), ὁ ἐκλελεγμένος, «διαλεχτός», Ἰβυκ. 32, Θουκ. 6. 100, Πλάτ., κλ. **II**. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλεχθέντες.

ἐκλελᾰθεῖν, -θέσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκλανθάνω**.

ἐκλελῠμένως, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. τοῦ **ἐκλύω**, χαλαρῶς, ἀμε-

λῶς, Ἰσοκρ. 419B, Πλουτ. Λυκ. 18· ἐλευθέρως ἀκολάστως, Ἀθήν. 519F.

ἔκλεμμα, τό (ἐκλέπω) ὁ ἀφαιρεθεὶς φλοιός, λέπυρον, «φλοῦδα» Ἱππ. 465. 42.

ἔκλεξις, εως, ἡ, ἐκλογή, Πλάτ. Φαῖδρ. 231D.

ἐκλεπιδόω = **ἐκλεπίζω**, Θεοφ. Κεραμ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 132, σ. 188.

ἐκλεπίζω, = **ἐκλέπω**, Ἱππ. 246.1, Φίλων 1. 346 (μνημονεύων τὸ ἐν τῇ Γενέσει (Λ', 37) χωρίον, ἔνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσι **λεπίζω**)

ἐκλέπισις, εως, ἡ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ κελύφους: ἡ ἐκκόλαψις, Σουΐδ. ἐν λέξει **νεοττεία**.

ἔκλεπτος, ον, λίαν λεπτός, ἀραιός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 214E.

ἐκλεπτουργέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **λεπτουργέω**, κάμνω λεπτὴν ἐργασίαν, Συνέσ. 1104D.

ἐκλεπτύνω, κάμνω τι λίαν λεπτόν, Γρηγ. Νύσσ. I. 249D, κ. ἀλλ.

ἐκλεπυρόω, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν· μεταφ., ἀπογυμνώνω, Λατ. emungere, Σώφρων (;) ἐν Α. Β. 581, πρβλ. Bast. ἐν Γρηγ. σ. 313 κἑξ.

ἐκλέπω, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, τὴν «φλοῦδαν», «ξεφλουδίζω», Ἱππ. 630. 38., 631. 23, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, ἐκκολάπτω, «βγάζω» τοὺς νεοσσούς, Ἡρόδ. 2. 68, Κρατῖνος ἐν «Νεμέσει» 2, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1108· ἐπὶ ὄφεων, Ἡρόδ. 3. 109· πρβλ. **ἐκγλύφω**:— Παθ., μέλλ. **ἐκλᾰπήσομαι** Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν.: ἀόρ. **ἐκλᾰπῆναι** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 211.

ἐκλευκαίνω, λάβεσθε κώπης ῥόθιά τ' ἐκλευκαίνετε, πιάστε τὰ κουπιὰ καὶ κάμετε τὰ κύματα νὰ ἀσπρίζουν, Εὐρ. Ι. Τ. 1387· (τὸ χωρίον τοῦτο πολλὰ πράγματα παρέσχε τοῖς κριτικοῖς· ἡ παλαιὰ γραφὴ ἦτο: λάβεσθε κώπαις ῥόθιά τε λευκαίνετε, ἣν κατὰ διαφόρους τρόπους διώρθωσαν. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ). **II**. Παθ., γίνομαι κατάλευκος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 9.

ἔκλευκος, ον, ἐντελῶς λευκός, κατάλευκος, Ἱππ. Προγν. 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 19, 1.— Συγκρ. **ἐκλευκότερος**, κλίνων πρὸς τὸ λευκόν, τῶν δὲ γυπῶν δύο ἐστὶν εἴδη, ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλευκότερος ὁ δὲ μείζων καὶ σποδοειδέστερος αὐτόθι 8. 3, 2· πρβλ. **ἔκπικρος**.

ἔκλεψις, εως, ἡ, (ἐκλέπω) = **ἐκλέπισις**, Φιλῆς ἐν τῷ περὶ Ζώων Ἰδιότητος 65. 2.

ἐκλήγω: μέλλ. -ξω, παύομαι, δακρυρροοῦσα Σοφ. Ἠλ. 1312.

ἐκληθάνω, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκλανθάνω** II.

ἐκληπτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐκλαμβάνειν, «οὐδ' ὡς ἐπίθετον τῶν Νεφελῶν τὸ ὀμβροφόροι νῦν ἐκληπτέον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 298.

ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2**) εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

ἐκληρέω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, «κοροϊδεύω», Πολύβ. 15. 26, 8,

ἔκλησις, εως, ἡ, πλήρης λήθη, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ **λῆσις**, λήθη, Ὀδ. Ω. 485.

ἔκληψις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἔκ τινος, συλλέγειν, πρὸς ἔκληψιν τῆς λιγνύος, «διὰ τὸ μάζευμα τῆς καπνιᾶς» (τοῦ λιβάνου), Διοσκ. 1. 81. **2**) ἐν τῇ μουσικῇ, «ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις» Βρυενν. Ἁρμον. σ. 579. **3**) εἴσπραξις, ἔκληψις δημοσίων φόρων (Ἰουστινιαν. Νεαρ. 123, 6. **4**) τὸ ἐκλαμβάνειν τι οὕτως ἢ ἄλλως, ἔννοια, σημασία, Ἰσίδ. Πηλουσιώτ. 388A. **II**. μόνωσις, Ὀριβάσ. (ἔκδ. Daremberg) 4. σ. 53.

ἐκλῐθολογέω, καθαρίζω μέρος τι συλλέγων ἐξ αὐτοῦ τοὺς λίθους, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 5.

ἐκλιθόω, μεταβάλλω εἰς λίθον, Τζέτζ Ἱστ. 1. 556.

ἐκλικμάω, «λιχνίζω», Λατ. evannare, μεταφ. ἐκκενῶ, ἐρημώνω, Ἑβδ. (Ἰουδίθ. Β', 27).

ἐκλῑμία, ἡ, (λιμὸς) λιμός, πεῖνα, «λίμασμα», Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΗ', 20).

ἐκλιμνάζω, κατακλύζω ἐντελῶς δι' ὑδάτων, τὸ πεδίον .. ἐκλιμνάζοντος ἐνίοτε τοῦ ποταμοῦ Ἀππ. Ἐμφ. 4. 107:— Παθ. **ἐκλιμνόομαι**, εἰς λίμνην ἢ ἕλος ὁλοκλήρως μεταβάλλομαι, Διον. Ἀλ. 1. 61.

ἔκλῑμος, ον, ὁ μὴ ἀρκούντως τρεφόμενος, ὁ ὑπὸ λιμοῦ κακῶς ἔχων, ὁ λιμώττων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 6.

ἐκλιμπάνω, = **ἐκλείπω**, ἐγκαταλείπω, ἡνίκ' ἐξελίμπανον δόμους πατρῴους Εὐρ. Μήδ. 800. **2**) ἀμετάβ., παύομαι, οὔποτ' ἐξελίμπανον θρυλοῦσα ὁ αὐτ. Ἠλ. 909.

ἐκλῐνάω, διαδιδράσκω ἐκ τοῦ δικτύου, Γρηγ. Κύπρ. Παροιμ. 276B.

ἐκλῐπαίνω, παχύνω:— Παθ., παχύνομαι, Πλουτ. Μάρ. 21. **II**. μεταφ., καθιστῶ τι λεῖον ὡς τὸ ἔλαιον, πέλαγος Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 818D.

ἐκλῐπαρέω, παρακαλῶ θερμῶς, διὰ παρακλήσεων συγκινῶ, Στράβων 806· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Θεμ. 5:— Παθ., Διον. Ἀλ. 7. 10, κτλ.

ἐκλῐπάρησις, εως, ἡ, θερμὴ παράκλησις, Ἰωσήπ. Ὑπομνηστικ. σ. 283.

ἐκλῐπής, ές, (ἐκλείπω). ἐκλείπων, ἐλλιπής, ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο = ἔκλειψις Θουκ. 4. 52· μετὰ γεν., ἐλλιπὴς ἔν τινι, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 6. 10. **II**. παραλειφθείς, ἀμεληθείς, Θουκ. 1. 97.

ἐκλιστράω, ὀλισθαίνω, κοιν. «γλιστρῶ», Εὐστ. Ἰλ. 1119, 59.

ἐκλιχάζω, ἐξορμᾶν ποιῶ, ἐκσοβῶ, Ἡσύχ.

ἐκλιχμάομαι, ἀπολείχω, Σουΐδ. ἐν λεξ. **μιαροί**, Φίλων τ. 1. σ. 124, 29,

ἐκλογέομαι, ἀποθ. ὡς τὸ **ἐκλογίζομαι** II., προφασίζομαι, ἀπολογοῦμαι, ὑπέρ τινος Ἀππ. Ἐμφ. 5. 77· ἐκλ. τὴν ἀνάγκην, προφασίζομαι, φέρω ὡς δικαιολόγημα τὴν ἀνάγκην, ὁ αὐτ. 5. 13· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐξελογεῖτο αὐτοῖς τὴν βουλὴν οὐκ εὐνοίᾳ πρὸς αὐτὸν ἀποκλίνειν μᾶλλον ἢ Ἀντωνίου δέει ὁ αὐτ. 3. 48.

ἐκλογεύς, έως, ὁ, εἰσπράκτωρ φόρων, φορολόγος, Λυσ. Ἀποσπ. 5, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 45, κτλ.· πρβλ. Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 210, 238.

ἐκλογή, ἡ, τὸ ἐκλέγειν ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκλογὴ .. καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων Πλάτ. Πολ. 414A· ἐν .. τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ 536C· ἐκλ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 802B· ἐκλ. τῶν ἀρίστων νόμων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 20· τῶν ἐναντίων ὁ αὐτ. μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 9· κατ' ἐκλογὴν Πολύβ. 6. 10, 9. **2**) στρατολογία, τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογὴν ὁ αὐτ. 5. 63, 11. **3**) φορολογία, δεκάτη, ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθῶν Νόμος Ἀττικ. παρ' Ἀθην. 235C, Δίων Κ., κτλ.· ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν Κράτης παρ' Ἀθην. 235B. **II**. τὸ ἐκλεγόμενον ἀπόσπασμα ἐκ βιβλίου, Ἀθήν. 663C. **2**) ἐκλεκτὴ συλλογὴ ἀποσπασμάτων, οἷαι αἱ «Ἐκλογαὶ» τοῦ Στοβαίου. **3**) τὸ ἐκλεκτὸν μέρος ἤτοι τὸ κάλλιστον μέρος πράγματός τινος, Πολύβ. 1. 47, 9· ἴδε Βεντλεΰου Προοίμ. εἰς Ὁράτιον σ. 8.

ἐκλόγησις, εως, ἡ, ἔρευνα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 144.

ἐκλογίζομαι, ἀποθ., ἐξελέγχω, «λογισταὶ ... οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ... ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες» Ἁρποκρ. ἐν λέξει **λογισταί** (Ἀριστ. Ἀποσπ. 406)· λογαριάζω, ἀριθμῶ, τὸ ἀργύριον Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 104. **2**) διαλογίζομαι, σκέπτομαί τι, ταῦτα δὴ ἐκλογιζόμενος, ἐποίησε τάδε Ἡρόδ. 3. 1, Εὐρ. Ι. Α. 1410, Θουκ. 4. 10· περί τινος ὁ αὐτ. 2. 40, Ἀνδοκ. 8. 27· ἐκλ. πρὸς οἵους .. ὁ ἀγὼν ἔσται Θουκ. 1. 70· ἐκλ. ὅτι .. Δημ. 555. 8· — ὁ ἀόρ. ἐκλογισθῆναι ἐπὶ παθ. ἐννοίας, Πλουτ. Ποπλικ. 15. **3**) λογαριάζω, σκέπτομαι περί τινος, ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψῆφον πόλεως, οὐδεὶς ἔθ' αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται Εὐρ. Ἱκ. 482. **4**) διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἀπαριθμῶ, ἐκτίθημι, ἐκλογιζόμενος διὰ πλειόνων τὴν ἐσομένην ὁρμὴν καὶ μετάπτωσιν κτλ. Πολύβ. 3. 99, 3., 10. 9, 3. **II**. = **ἐκλογέομαι**, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 43.

ἐκλογισμός, ὁ, ὑπολογισμός, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 36· διαλογισμός, σκέψις, Πολύβ. 1. 59, 2.

ἐκλογιστής, οῦ, ὁ, ὁ λογιστής, Ἑβδ. (Τωβ. Α', 22). **2**) εἰσπράκτωρ φόρων, Φίλων 1. 338.

ἐκλογιστία, ἡ, ὑπολογισμός, λογαριασμός, Ἑβδ. (Τωβ. Α', 21)·— «ἐκλογιστίαν· ἀρίθμησιν» Ἡσύχ.

ἐκλογιστικός, ή, όν, ὁ ὑπολογίζων τι, ὁ ἔχων τὸ προσὸν νὰ ὑπολογίζῃ τι, Μουσώνιος ἐν Στοβ. Ἀνθ. (Παράρτ. σ. 63) ἔκδ. Gaisford ἐν τέλει τοῦ 4 τόμου.

ἔκλογος, ὁ, = **διήγησις**, Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 215).

ἔκλογος, ον, ἐκλεκτός, Φίλων 2. 479. **II**. ἄνευ λόγου, παράλογος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 7. 62.

ἐκλουτήριος, ον, πρὸς τὸ ἐκλούειν χρήσιμος, χαλκίον ἐκλουτήριον Συλλ. Ἐπιγρ. 2139, ἔνθα γράφεται **ἐγλοτήριον**.

ἔκλουτρον, τό, ἀγγεῖον πρὸς λοῦσιν, Πολυδ. Ι', 46.

ἐκλούω, λούω ἐντελῶς, Ἱππ. 686. 15, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. **II**. πλύνω ἐντελῶς, Πολύβ. 3. 88, 1. — Μέσ. καὶ παθ., λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 28· πρβλ. **λούω I**, ἐν τέλ.

ἐκλοφίζω, καθιστῶ λοφῶδες, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐξελοφίζετο**.

ἐκλόχευμα, τό, ἀποκύημα, ἔκγονον, τέκνον, Σουΐδ. ἐν λέξει **Πολύευκτος**.

ἐκλοχεύω, τίκτω, γεννῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 43, Ἀνθ. Π. 9. 602· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ἑλ. 258:— Παθ., γεννῶμαι, Εὐρ. Ἴων 1458.

ἐκλοχίζω, ἐκλέγω, «ξεχωρίζω», ἀδελφιδός μου λευκὸς καὶ πυρρός, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων (Ἆσμα Ἀσμάτ. Ε', 10).

ἐκλοχμόομαι, εἰς λόχμην ἢ δάσος μεταβάλλομαι, καταντῶ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 19, 1.

ἐκλῠγίζω, λυγίζω ὑπερβολικῶς, ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 33.

ἐκλῡμαίνομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **λυμαίνομαι**· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λιβανίου.

ἔκλῠσις, εως, ἡ. ἀπαλλαγή, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπό τινος, ἀφροσύνης Θέογν. 590· ἄθλων Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόκρ. 24. 33, κτλ. **II**.

ἀδυναμία, λιποθυμία, παράλυσις, Ἱππ. Ἀφ. 1258, κτλ.· τῆς πόλεως ἔκλ. καὶ μαλακία Δημ. 219. 28· ἐκλύσιες κοιλίης, διάρροιαι, Ἱππ. 221D. **III**. ἡ καταβίβασις τῆς φωνῆς κατὰ τρία τέταρτα τοῦ τόνου, (**διέσεις**) Μουσ. Συγγρ.

ἐκλυσσάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **λυσσάω**, Φίλων 1. 430, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 16. 3.

ἐκλῡτήριος, ον, ὁ συντελῶν ἢ κατάλληλος πρὸς ἀπολύτρωσιν·— **ἐκλυτήριον**, τό, ἀπαλλαγή, σωτηρία, Σοφ. Ο. Τ. 392· ἱλαστήριος θυσία ἢ προσφορά, Εὐρ. Φοίν. 969.

ἐκλῡτικός, ή, όν, ἐπιφέρων ἔκλυσιν, ἀδυναμίαν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 5.

ἔκλῡτος, ον, (ἐκλύω) εὔκολος πρὸς ῥίψιμον, ἐλαφρός, ἐπὶ ἀκοντίων Εὐρ. Ἀνδρ. 1133. **II**. ἀπολελυμένος, ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἵμεροι Τίμ. Λοκρ. 102Ε. **III**. κεχαλαρωμένος, ἐκνενευρισμένος, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 11. — Ἐπίρρ. **-τως**, ἀμελῶς, νωθρῶς, ἀνειμένως, Πλουτ. Λυκ. 17.

ἐκλυτρόομαι, μέσ. ἀπολυτρώνω, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 25.

ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις Ἑβδ. (Ἀριθμ. Γ, 49).

ἐκλύω: μέλλ. **-ύσω**, [ῡ, ἴδε τὸ ῥῆμα **λύω**]· λύω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω, πόνων Αἰσχύλ. Πρ. 326, πρβλ. Σοφ. Τρ. 654: — Παθ., ἀπελευθεροῦμαι, ἐκ δεσμῶν Πλάτ. Φαίδων 67D:— Μέσ. ἐλευθερῶ, λυτρώνω, προφυλάσσω τινὰ ἐκ κακοῦ τι ος, ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω Ὀδ. Κ. 286, πρβλ. Θέογν. 1339, κτλ.· τοῦ φόβου σ' ἐξελυσάμην Σοφ. Ο. Τ. 1003· θανάτου νιν ἐκλύσασθε Εὐρ. Ἀνδρ. 818· ἐξελυσάμην βροτοὺς τὸ μὴ μολεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 235: μόνον μετ' αἰτιατ. προσ., ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 25· ἀπολ. ἐξελυσάμην, ἀπελύτρωσα αὐτὸν ἐκ κινδύνου, Σοφ. Αἴ. 531. **II**. λύω ἐντελῶς. ἐκλ. τόξα, λύω τὴν νευρὰν τόξου, Ἡρόδ. 2. 173· ἐκλ. ἁρμοὺς Εὐρ. Ἱππ. 809· σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Σοφ. Αἴ. 1225. **2**) φέρω τι εἰς πέρας, ἐξέλυσας .. σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 35· μόχθον Εὐρ. Φοίν. 695· ἔριν καὶ φιλονικίαν Δημ. 114. 7: — καὶ ἐν τῷ μέσ., ἐκλύσασθαι τὰς παρασκευὰς ὁ αὐτ. 234. 2. **3**) χαλαρώνω, ἐξασθενῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, ἐν τέλει: — Παθ., λιποψυχῶ, χάνω τὸ θάρρος μου, παραλύομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἰσοκρ. 322Α, Δημ. 411. 5, κτλ.· πρός τι Ἰσοκρ. 72Α· ἐκλυθῆναι τοῖς σώμασι, ταῖς ψυχαῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 172, Πολύβ., κτλ.: — ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἄχρηστος, ἀνωφελής, τὰ τῶν πλοίων ἐκλελυμένα Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 6, 4· ἐκλύεται ὁ ῥοῦς, τὰ ῥεύματα Πολύβ. 4. 43, 9, κτλ. **4**) Ἰατρικ., ἐκλ. κοιλίαν, χαλαρώνω τὴν κοιλίαν, προξενῶ διάρροιαν· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρ. **5**) ἐκτίνω, πληρώνω, Πλουτ. Καῖσ. 12. **III**. ἀμεταβ., διαλύομαι, ἀναχωρῶ, Ἑβδ. (Β. Μακκ. ΙΓ', 16).

ἐκλωβάομαι, παθ. ὑφίσταμαι βαρείας βλάβας, ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην Σοφ. Φ. 330.

ἐκλωπίζω, (λῶπος) ἐκγυμνώνω, ἐκδύω, ἀποκαλύπτω, ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον Σοφ. Τρ. 925.

ἐκλωτίζομαι, = **ἐξανθίζομαι**, Ἀχαιὸς παρ' Ἡσυχίῳ· οὕτως ὁ Σαλμασ. ἀντὶ **ἐκλωπ-**.

ἐκμᾰγεῖον, τό, (ἐκμάσσω) ὡς τὸ **χειρόμακτρον**, «πετσέτα», Πλάτ. Τίμ. 72C. **II**. τὸ πρᾶγμα, ἐφ' οὗ ἢ ἐν ᾧ ἐκτυποῦταί τι, κήρινον ἐκμ. Πλάτ. Θεαίτ. 191C, πρβλ. 196Α· ἐπὶ τῆς ὕλης ὡς δεχομένης ἀποτυπώματα, ὁ αὐτ. Τίμ. 50C: — καθόλου, ὁ δεχόμενός τι, τινος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13. **2**) τὸ ἀποτύπωμα, ὁμοίωμα, εἰκών, Πλάτ. Θεαιτ. 194D, Ε, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6, 7· — μεταφ., ἐκμαγεῖον πέτρης, πανομοιότυπον πέτρας, βράχου, ἐπὶ ἁλιέως ἀείποτε ἐπὶ τῶν βράχων περιπλανωμένου, Ἀνθ. Π. 6. 193. **3**) ἐκμαγεῖον, πρόπλασμα, Πλάτ. Νόμ. 800Β, 801D.

ἐκμαγεύς, έως, ὁ, (**ἐκμάσσω**), ὑπηρέτης ἐκμάσσων, σφογγίζων, καθαρίζων τὰ ἔπιπλα, ἐκμαγεῖς κύκλων Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 222Β.

ἔκμαγμα, τό, ἀποτύπωμα ἐπὶ κηροῦ, κτλ., Πολυδ. 9. 131· πρβλ. **αὐτέκμαγμα**.

ἐκμαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, εἰς μανίαν ἐμβάλλω, τρελλαίνω, ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Πλάτ. Ἐλεγειακ. 7 Bgk., πρβλ. Θεόκρ. 5. 90· ἐπί τινι, ἐξ ἔρωτος πρός τινα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 965· φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον Εὐρ. Ἱππ. 1229· σὸν ἐκμῆναι, νὰ διεγείρῃ μέχρι μανίας τὴν ἐπιθυμίαν σου, Σοφ. Τρ. 1142: καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων, τὰς ἔκαμα νὰ φύγωσιν ἐκ τῶν οἰκιῶν ὡς μαινόμεναι, Εὐρ. Βάκχ. 36:— Παθ. μετὰ β' ἐνεργ. πρκμ. **ἐκμέμηνα**· τοιαῦτα ἐκμαίνεσθαι εἴς τινα, ἔχειν τοιαύτην μανίαν ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 3. 33, 37· οὕτω μετ' αἰτ., χάνω τὸν νοῦν μου ἐξ ἔρωτος, τρελλαίνομαι, οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν ἐν οὔρεσιν βοῶντα λέγουσιν ἐκμανῆναι Ἀνακρεόντ. 11. (12) 4, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 5· τινι Ἀρισταίν. 1. 15, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ: ἐπὶ προσώπων πασχόντων ἐκ παραληρήματος ἢ παροδικῆς παραφροσύνης, Ἱππ. 1112Α, κτλ.

ἐκμακρύνομαι, ἀπομακρύνομαι, εἰ ἐπὶ πλέον ἐκμακρυνθείη Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 697. 20, ἔκδ. Β.

ἔκμακτος, ον, ἢ **ἐκμακτός, όν**, (ἐκμάσσω) ἀποτυπωθείς, εἴδεσιν ἐκμακτοῖσι Ἐμπεδ. 267, Θεόφρ. περὶ Αἰσθ. 16.

ἔκμακτρον, τό, ἔκμαγμα, Εὐρ. Ἠλ. 535· πρβλ. **ἐκμαγεῖον** II. 2.

ἐκμᾰλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μαλακύνω, μαλάσσω καλῶς, Πλούτ. παρὰ Στοβ. 81. 5.

ἐκμαλθᾰκόω, καθιστῶ τι μαλθακόν, χαυνώνω, μαλάσσω καλῶς, Σουΐδ. (Μένανδρ. σ. 283 Nieb).

ἐκμᾰνής, ές, ἔκδοτος εἴς τι μέχρι μανίας, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανὴς Ἀθήν. 437Ε.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, ὁ αὐτ. 603Α.

ἐκμανθάνω: μέλλ. **-μαθήσομαι**, μανθάνω ἐντελῶς, καὶ ἐν παρῳχημένοις χρόνοις, ἔμαθον ἐντελῶς, γνωρίζω πολὺ καλά, ἐκμ. τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Ἡρόδ. 2. 154· ἀνδρὸς ψυχὴν Σοφ. Ἀντ. 175· ἐκμ. τι ἀπό τινος Αἰσχύλ. Πρ. 254· ἔκ τινος Πλάτ. Ἀξ. 371Α· παρά τινος Σοφ. Ο. Τ. 286· τινος αὐτόθι 1439, Ο. Κ. 114, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 244· ἐκμ. ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 134. **II**. ἐξετάζω αὐστηρῶς, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς, Ἡρόδ. 7. 28, Εὐρ. Ι. Τ. 667, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40. **III**. μανθάνω ἀπὸ στήθους, ὅλους ποιητὰς Πλάτ. Νόμ. 811Α· Σαπφοῦς τἀρωτικὰ Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 3· Διονυσίου δράματα Ἔφιππ. ἐν «Ὁμοίοις» 2· ἵνα πολλάκις ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν ἔχθραν Ἰσοκρ. 74Β.

ἐκμαντεύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **μαντεύομαι**, Ἰώσηπ. Γενέσιος 33Β.

ἔκμαξις, εως, ἡ, σπόγγισμα, Ἀριστ. π. Ἐνυπνίων 2. 11.

ἐκμᾰραίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, κάμνω τι νὰ μαρανθῇ, καταμαραίνω, Θεόφρ. π. Πυρὸς 11, Ἀνθ. Π. 12. 234. — Παθ., καταμαραίνομαι, Θεόκρ. 3. 30.

ἐκμαργόομαι, παραφρονῶ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῆς μανίας, ἐξεμαργώθης φρένας Εὐρ. Τρῳ. 992.

ἐκμαρτῠρέω, δίδω μαρτυρίαν, μαρτυρῶ, μετ' αἰτιατ., φόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 461· ἐκμαρτύρησον προυμόσας τὸ μὴ εἰδέναι ὁ αὐτ. Ἀγ. 1196· εἰς πολλούς, ἐνώπιον πολλῶν, Αἰσχίν. 15. 19.— Παθ., Στράβ. 573. **II**. κάμνω καταθέσεις ἔξω τοῦ δικαστηρίου, ἤτοι ἀπών, χωρὶς νὰ προσέλθω εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσαῖος 40. 8· πρβλ. **μαρτυρίαν** παρὰ Δημ. 927. 24.

ἐκμαρτῠρία, ἡ, ἡ κατάθεσις μάρτυρος γενομένη ἔξω τοῦ δικαστηρίου, χωρὶς δηλ. νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσαῖος 40. 5, Δημ. 1130, ἐν τέλει.

ἐκμαρτύριον, τό, μαρτυρικόν, Βυζ.

ἐκμασάομαι, ἀποθ., μασῶ ἐντελῶς, Φίλων 1. 334.

ἐκμάσσατο, γ' ἑν. ἀορ. α', ἐπενόησεν ἢ ἐφεῦρε, τέχνην Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 511· πρβλ. τὴν λέξ. **μαίομαι**.

ἐκμάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**: πρκμ. **ἐκμέμᾰχα** (κοινῶς **-κα**) Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 4. Ἀποσπογγίζω, «σφογγίζω», κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν (ἴσως παρελήφθη ἐκ τῆς Ὁμ. φράσεως σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀναμάσσω**) Σοφ. Ἠλ. 446· ἔκμασσε [τὸ αἷμα] Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1400:— Μέσ., ἀποσπογγίζω τὰ δάκρυά μου, ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον, σφογγίσου, κτλ., Ἀνθ. Π. 5. 43. **2**) ἀποσπογγίζω τι καλῶς, κάμνω αὐτὸ νὰ στεγνώσῃ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395 (ἐν τῷ παθ.)· τοὺς ἔμπροσθεν πόδας ἐκμ. εἰς τοὺς μέσους, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 14. **II**. πλάττω, σχηματίζω, παρομοιάζω, ὡς πράττει ὁ καλλιτέχνης διὰ τοῦ πηλοῦ, Λατ. exprimere, ἅμα δὲ καὶ δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους Πλάτ. Πολ. 396D· οὕτως ἐπὶ τῶν μελισσῶν παρασκευαζουσῶν τὸ κηρίον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 14· ἐπὶ τῆς κατασκευῆς καταποτίων, Ἱππ. 682. 55, πρβλ. 587. 24.— Μέσ. μετὰ παθ. πρκμ., τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ .. ἐκμάσσεται ἴχνη, ἐκ νέου ἐντυπώνει τὰ ἔτι θερμὰ ἴχνη τοῦ ἑαυτοῦ πατρός, δηλ. περιπατεῖ εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ, Θεόκρ. 17. 122· μιμοῦμαι, ἵππου γενεὴν Νικ. Θ. 740· τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 13· ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον, ἔγεινεν εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, Ἀλκίφρων 3. 64.— Παθ., ἐκεῖνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος, αὐτὴ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 5· βασιλέως .. εἰκόν' ἐκμεμ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4741· ὃ ἂν ἐκμαγῇ, ὅ,τι δήποτε ἐντυπωθῇ, οἱαδήποτε ἐντύπωσις γείνῃ (πρβλ. **ἐκμαγεῖον**), Πλάτ. Θεαίτ. 191D· τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι «εἰς τὴν ἑαυτοῦ φαντασίαν ἐκτυπῶσαι τὴν μορφὴν τοῦ παιδὸς» (Κοραῆς) Πλούτ. Κικ. 44.—Πρβλ. **ἀπομάττω**.

ἐκμαστεύω, ἰχνεύω, ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ, Φίλων Βιβλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 31D.—Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 247 ὁ Ἀττ. τύπος: ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα .. ἐκματεύομεν ἀποκατέστη ὑπὸ Δινδ., ὃν ἴδε ἐν τόπῳ.

ἐκμεθύσκω: μέλλ. **-ύσω**, κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς· μεταφ., ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλήθει διαφθείρει σῆπον τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 15, 3· λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου Ἀνθ. Π. 5. 4.

ἐκμειλίσσομαι, ἀποθ., καταπραΰνω, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 97, Πλούτ. 3. 380C.

ἐκμείρομαι, ἐν τῷ β' πρκμ., θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, μετέσχεν, ἠξιώθη, Ὀδ. Ε. 335.

ἐκμελαίνομαι, παθ., γίνομαι κατάμαυρος, Κλήμ. Ἀλ. 45.

ἐκμέλεια, ἡ, (ἐκμελής) παραφωνία, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11· ἀντιτίθεται τῷ **ἐμμέλεια**. **II**. ἀμέλεια, Ζώσιμ. 1. 23, 1.

ἐκμελετάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀσκῶ ἢ διδάσκω τινὰ ἐπιμελῶς, μετὰ αἰτ., ἵνα ὅ τι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 287Α. **2)** ἐντελῶς μανθάνω, ἐξασκοῦμαι, Λατ. meditari, Ἀντιφῶν 121. 41, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 286D· τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμ. βλασφημίαν Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 169.

ἐκμελής, ές, (μέλος) ἔξω τοῦ μέλους, παράφωνος, κακόηχος, ἀντίθετον τῷ **ἐμμελής** (πρβλ. **πλημμελής**), Τίμ. Λοκρ. 101Β, Πλουτ. Δημήτρ. 1· ἄτακτος, ἀνάγωγος, ἀχαλίνωτος, Πλουτ. Λύσ. 23· «ἐκμελές, ἠμελημένον» Σουΐδ., κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐκμελής· ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἄρρυθμος».—Ἐπίρρ. **-λῶς** Πολυδ. Δ', 57.

ἐκμελίζω, διαμελίζω, Ἑβδ. (Δ. Μακκ. Ι', 5 καὶ 8).

ἐκμεστόω, πληρῶ ἕως ἄνω, δαιμονιώδους ὠμότητος ἐκμεμεστωμένην ἔχοντες τὴν καρδίαν Κύριλλ. ἐν Ψαλμ. τ. 1. σ. 638, 49, ἴδε Ἕρμαν ἐν Σοφ. Ἠλ. 703 (710).

ἐκμεταιωροῦνται· «μετεωρίζονται» Ἡσύχ.

ἐκμεταλλεύω, ἐξαντλῶ μεταλλεῖον, πολίχνη ἐρήμη ἐκμεμεταλλευμένα ἔχουσα τὰ χωρία Στράβων 680.

ἐκμετρέω, μετρῶ, καταμετρῶ, χρόνον Εὐρ. Ι. Α. 816· κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος ὁ αὐτ. παρ' Ἀθην. 454Β· ἐκμ. τὸν βίον, τελειώνω τὸν βίον, ἀποθνήσκω, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 800: — τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπ., μετρῶ πρὸς χρῆσίν μου, ἄστροις .. ἐκμετρούμενος χθόνα, κανονίζων τὴν ὁδόν μου διὰ τῶν ἄστρων, Σοφ. Ο. Τ. 795· λαμβάνω τὸ μέτρον τινός, ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2.

ἐκμέτρησις, εως, ἡ, καταμέτρησις, Πολύβ. 5. 98, 10.

ἔκμετρος, ον, ἀμέτρητος, ἄμετρος, ὄλβος Σοφ. Ἀποσπ. 324, πρβλ. **πούς** III.— ἀντίθετον τῷ **ἔμμετρος**.

ἐκμηκύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μηκύνω**, Διον. Ἀλ. 6. 83.

ἐκμηνίω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μηνίω**, «ἐκμηνίων· ὀργιζόμενος» Ἡσύχ.

ἔκ-μηνος, ον, ἑξάμηνος, ἐκμήνους χρόνους (κατὰ διόρθ. Πόρσωνος ἀντὶ **ἐμμήνους** τῶν χειρογράφ.) Σοφ. Ο. Τ. 1137· βίος Ἀρ.στ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 4: — ὡς οὐσιαστ., ὁ πριάμενος ἐντὸς ἐκμήνου, ἐντὸς ἑξαμήνου, Πλάτ. Νόμ. 911Β, Δίων Κ. 59. 6· ἔκμ. (ἐνν. ἀρχή), ἡ, Πολύβ. 6. 34, 3. **II**. ὁ ἓξ μηνῶν ἡλικίαν ἔχων, ἐπὶ ζῴου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 6.

ἐκμηνύω, διαγγέλλω, καταμηνύω, προδίδω, Πλουτ. Πελοπ. 9, Πολυδ. Ε', 154.

ἐκμηρύομαι, ἀποθ., ἐκτυλίσσω, ἐξάγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐπὶ στρατοῦ, ἕως ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ ταῦτα μόλις ἐξεμηρύσατο τῆς χαράδρας Πολύβ. 3. 53, 5· διὰ στενῆς θυρίδος .. ἐκμηρυόμενος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα Πλουτ. Αἰμιλ. 26. **II**. ἀμεταβ. ἐπὶ τοῦ στρατοῦ, ἐξελίττομαι, ἐπεκτείνομαι, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 22, Πολύβ. 3. 51, 2.

ἐκμῐαίνω, καταμιαίνω, καταμολύνω, Ὀππ. Ἀλ. 4. 663: — Παθ. effluxu seminis pollui, ἀποσπερματίζω, χύνω τὸ σπέρμα μου, Ἱππ. 265. 14, Σοφ. Ἀποσπ. 913, Ἀριστοφ. Βάτρ. 753.

ἐκμῑμέομαι, ἀποθ., ἀπομιμοῦμαι πιστῶς, παριστάνω ἀκριβῶς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1298, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1285, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1.

ἐκμῑσέω, μισῶ σφόδρα, Πλουτ. Φιλοπ. 12.

ἔκμισθος, ον, = **ἀπόμισθος**, «ἔκμισθοι· οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες» Ἡσύχ., πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λέξει **ἀπόμισθος**.

ἐκμισθόω δίδω ἐπὶ μισθῷ, τινί τι Ξεν. Πόροι 3. 14· τι Λυσ. 108. 35· μετ' ἀπαρ., ἐκμ. τινα ἐπαιρεῖν Αἰσχίν. 2. 41: — Μέσ., μισθοῦμαι, μισθώνω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω ἐπὶ μισθῷ, Θεμίστ. 53Α.

ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, τὸ ἐκμισθοῦν, μίσθωσις, Θεόφιλος τ. 1. σ. 20.

ἐκμολεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. β' **ἐξέμολον**, Ἐπ. γ' ἑνικ. **ἔκμολε**, ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ, «ἐξέμολεν, ἐξῆλθεν» κτλ. (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 604· **ἐξέμολε** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 845.— Περὶ τοῦ ἐνεστ., ἴδε **βλώσκω**.

ἐκμορφόω, δίδω εἴς τι μορφήν, παριστῶ, ἐκφράζω, Πλούτ. 2. 537D. **II**. συμπληρῶ, τελειώνω τὴν μορφὴν πράγματός τινος, Αἰλ. π. Ζ. 2. 19.

ἐκμουσόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μουσόω**, διδάσκω ἐντελῶς τινά τι Εὐρ. Βάκχ. 825: — Παθ., ἐκμουσωθῆναί τι Αἰλ. Π. Ἱστ. 14. 34.

ἐκμοχθέω, ἐκπονῶ, κατασκευάζω μετὰ μόχθου, Λατ. elaborare, αὐτὴ .. ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους Εὐρ. Ἠλ. 307. **2)** ἀγωνίζομαι, ἐκπονῶ, πόνων τε σῶν οὓς ἐξεμόχθεις ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1455, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 825. **3)** κτῶμαί τι διὰ μόχθων, οἵπερ γὰρ αὐτὴν (τὴν Ἑλένην) ἐξεμόχθησαν δορὶ Εὐρ. Τρῳ. 873· ἐκμοχθῶν βίᾳ (βίου Dobree) εὔκλειαν ὑμῖν ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 1369. **4)** διὰ μόχθων ἐκφεύγω, τὰς τῶν θεῶν τύχας αὐτόθι 309.

ἐκμοχλεία, ἡ, τὸ ἐκμοχλεύειν, μεταφ. ἐκβάλλειν μετά τινος δυσκολίας, ἐκμοχλεία φλέγματος Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Herm. σ. 77.

ἐκμοχλευτήριος, ον, κατάλληλον ἢ χρήσιμος πρὸς τὸ ἐκμοχλεύειν, ἐκμοχλευτήρια ὄργανα Νικηφ. Γρηγορ. τ. Β', σ. 737, 1, ἔκδ. Β.

ἐκμοχλεύω, κινῶ τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἰδίως διὰ μοχλοῦ, ἐκτοπίζω, ἐξαρθρώνω, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 834·—καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 837· οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ'; ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ ξυνεκμοχλεύσω Ἀριστοφ. Λυσ. 430: καθόλου, βιάζω, ἀναγκάζω, τὴν φύσιν Πλούτ. 2. 662C.

ἐκμῡελίζω, ἐκμυζῶ, «πιπιλίζω» τὸν μυελόν τινος, καὶ τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιεῖ Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΔ', 8), πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 202, 10.

ἐκμυελισμός, οῦ, ὁ, ἐκμύζησις, «πιπίλισμα» τοῦ μυελοῦ, Μ. Ἀκομ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 109.

ἐκμυζάω, ἐκθηλάζω, βυζάνω, ῥοφῶ, ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, αἷμ' ἐκμυζήσας Ἰλ. Δ. 218· εἰ δέ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον Λουκ. Τίμ. 8· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 4.— Εὕρηται καὶ τύπος **ἐκμυζέω**, τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες ἕλκομεν τὸν οἶνον Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2, ὁ δὲ τύπος **ἐκμύζω** ἀπαντᾷ παρ' Ἀντύλλῳ ἐν Matth. Med. σ. 149. 15, καὶ παρ' ἄλλοις.

ἐκμυζηθμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Γαλην. τ. 13, σ. 408.

ἐκμύζησις, εως, ἡ, τὸ ἐκμυζᾶν, «βύζαγμα», ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις Διοσκ. Θηρ. προοίμ.

ἐκμῡθόω, μεταβάλλω εἰς μῦθον, ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται Φιλόστρ. 767.

ἐκμῡκάομαι, ἐκπέμπω τι ὡς μυκηθμόν, «τὰς γὰρ ἔνδοθεν .. ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους .. ἐξεμυκᾶτο» Φάλαρ. σ. 26.

ἐκμυκτηρίζω: μέλλ. **ἐκμυκτηριῶ**, ἐμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω ἐκπέμπων ἦχόν τινα διὰ τῶν ῥωθώνων, ὁ κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτοὺς Ἑβδ. (Ψαλμ. Β', 4)· ἐξεμυκτήριζον αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιϛ', 14.

ἐκμυκτηρισμός = **μυκτηρισμός**.

ἐκμυσάττομαι, ἀποθ., βδελύττομαι, Φίλων 3. 303.

ἐκμύσσω: μέλλ. -ξω, ἀποσπογγίζω· ἐν τῷ μέσ., ἀπομύττομαι, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 63.

ἐκμυστίζω, ἀμυστὶ ἐκπίνω, πίνω χωρὶς «νὰ πάρω τὴν ἀνάσαν μου», Εὐστ. 1282, 30.

ἐκμωραίνω, καθιστῶ μωρόν, «ξεμωραίνω», Γλωσσ.

ἐκναρκάω, ἀποναρκοῦμαι, τοῖς ἐκνεναρκηκόσι κομιδῇ καὶ παραλελυμένοις σώμασιν ὁμοίως διέκειτο Πλουτ. Κορ. 31.

ἐκναρκόω, ναρκώνω ἐντελῶς, Κωνστ. Βασίλ. Μακ. σ. 61.

ἐκναυσθλόω, ῥίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν, Λυκόφρ. 726, ἐν τῷ παθ.

ἐκναυστολέω, ἐκπλέω, Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 97.

ἐκνεάζω, φύομαι ἐκ νέου, γίνομαι πάλιν νέος, σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον ... κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα Λουκ. Ἔρωτες 33.

ἐκνεασμός, ὁ, ἀνανέωσις, Σιμπλίκ. Προοίμ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. Ἀκρ. παρὰ Στοβ. 7. σ. 204.

ἐκνεκρόω, ἐπιταμ. τοῦ **νεκρόω**, καθιστῶ τι ἐντελῶς νεκρόν, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 463, ἔκδ. Λ.

ἐκνέμομαι, μέσ. μετ' ἀορ. **ἐξενεμήθην**· — καταβόσκομαι, καταβιβρώσκω, Λατ. depascor, τι Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 16, 1· λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης Λουκ. Ἔρωτες 25. **II**. μεταφ., ἀπομακρύνω, οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Σοφ. Αἴ. 369, πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 27.

ἐκνεοττεύω, ἐξάγω νεοσσούς, «ξεκλωσσεῶ», Ἀριστ. π. Θαυμ. 126

ἐκνευρίζω, (νεῦρον) ἀφαιρῶ τὰ νεῦρα, χαυνώνω, χαλαρώνω, ἀδυνατίζω, Πλούτ. 2. 451D: — ἐκνενευρισμένοι, ἐξησθενημένοι, κεχαυνωμένοι, Δημ. 37. 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 755C.

ἐκνευρισμός, οῦ, ὁ, χαύνωσις, χαλάρωσις, ἐξασθένησις, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 109.

ἐκ-νευρόκαυλος, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **νευρόκαυλος**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐννευρ-**.

ἔκνευσις, εως, ἡ, τὸ ἐκνεύειν, = ἐκκλίνειν ἢ στρέφειν τὴν κεφαλὴν εἰς πλάγιον, ἔκκλισις πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος, Πλάτ. Νόμ. 815Α· ἔκνευσις πρὸς ἔκκρουσιν πράγματός τινος, Πολυδ. Ε', 24. **2)** ἐκτροπαὶ δὲ ἐκν. τῆς ὁδοῦ, «ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 113.

ἐκνεύω: μέλλ. **-σω**, ἀόρ. **ἐξένευσα** (πρβλ. **ἐκνέω**): — στρέφω τὴν κεφαλὴν ἔξω τῆς φυσικῆς αὐτῆς θέσεως, ἐπὶ ἵππου, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω, ἐκ φύσεως ἀνατινάσσει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, Ξεν. Ἱππ. 5. 4· τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας, ἐπὶ πλαγίας τινὸς κινήσεως τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ αὐτ. Κυν. 10. 12. **2)** μετ' αἰτ., ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Ὀρφ. Ἀργ. 456· ξίφος παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18· πληγὴν Διόδ. 17. 100. **II**. πίπτω κατακέφαλα, ἐς οὖδας Εὐρ. Φοίν. 1151· εἰς θάνατον αὐτόθι 1268· ἐκν. πρός τι, στρέφεσθαι κατὰ μέρος. Φίλων 1. 297.

III. κάμνω νεῦμα εἴς τινα, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω Εὐρ. Ι. Τ. 1330.

ἐκνέφελος, ον, ὁ ἐκ τῶν νεφῶν ἀναφαινόμενος, διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος ἄμφω καὶ μᾶλλον πυρὸν ἢ κριθὴν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 10, 3.

ἐκνεφίας, (ἐνν. ἄνεμος), ὁ, θυελλώδης ἄνεμος γεννώμενος ἐκ τῆς συναντήσεως καὶ ἐκρήξεως νεφελῶν, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 1, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 23., 3. 1, 8· οὕτω, νότος ἐκν. Διόδ. 20. 88. **2**) ἐκν. ὄμβρος, «ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος», κοινῶς «ἥλιος καὶ βροχή», Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. 242· ἐκνεφίας πυρετός, «ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης», αὐτόθι.

ἐκνεφόομαι, γίνομαι νέφος, ἀθροιζόμενος (ὁ ἀὴρ) ἐκνεφοῦται Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 7.

ἐκνέω: μέλλ. **-νεύσομαι** ἢ **-νευσοῦμαι**, ἀόρ. α' **ἐξένευσα**:—ἐκκολυμβῶ, κολυμβῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν, Εὐρ. Ἱππ. 823, πρβλ. Κύκλ. 577· ἐκφεύγω κολυμβῶν, Θουκ. 2. 90· καθόλου, διαφεύγω, διασῴζομαι, Πινδ. Ο. 13, 163, Εὐρ. Ἱππ. 470, ἴδε Valck., ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 1186.

ἐκνεωτερίζω, νεωτερίζω, καινοτομῶ, Φωτ. βιβλ. σ. 165. 27.

ἐκνηπιόω, ἀνατρέφω καὶ μεγαλώνω τινὰ ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας, δίδυμοι κόραι ... ἃς ἐκνηπιώσας ὁ Ἡρώδης οἰνοχόους ἑαυτῷ ... ἐπεποίητο Φιλόστρ. 560· ἐν τῷ παθητ. ὁ αὐτ. 199.

ἐκνηστεύω, ἐξακολουθῶ νηστεύων, τὴν ἡμέραν ταύτην πιὼν ἄλφιτον καὶ ὕδωρ ἐκνηστευέτω Ἱππ. 481. 15, Πλούτ. 2. 686E.

ἐκνήφω: μέλλ. **-ψω**, ἀνανήφω, «ξεμεθῶ», ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 130B, Ἀνθ. Π. 5.135· μεταφ. ἐπὶ διανοητικῆς μέθης, Πλουτ. Δημοσθ. 20.

ἐκνήχομαι: μέλλ. **-ξομαι**, ἀποθ. = **ἐκνέω**, ἐκκολυμβῶ, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται Ἀριστ. π. Κόσμου 6, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 8. 1· πρός τινα Ἀπολλόδ. 1. 9, 25.

ἔκνηψις, εως, ἡ, τὸ ἀνανήφειν, ἀνάνηψις, ἐπάνοδος εἰς νηφαλιότητα ἢ ἠρεμίαν, Ἑβδ.

ἐκνίζω: μέλλ. **-νίψω**, ἐκπλύνω, καθαρίζω, Λατ. eluere, diluere, φόνον φόνῳ, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1224· ἐπὶ ἐγκλημάτων ἢ κακουργημάτων, Πλάτ. Ἐπιστ. 352C:—Μέσ. ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὐδέποτε ἐκνίψῃ τὰ πεπραγμένα, Λατ. diluere crimina, Δημ. 274. 23· ἄγος φόνου Παυσ. 3. 17, 7· τὸ θνητὸν Πλούτ. 2. 499C. **II**. ἐντελῶς ἐκπλύνω, καθαίρω, ἐξαγνίζω, Ἀνθ. Π. 14. 74:—Παθ., ἐκνενιμμένη, ἐπὶ κύλικος, Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1. 5.

ἐκνικάω: μέλλ. **-ήσω**, κατορθώνω τι διὰ βίας ἢ πειθοῦς, Λατ. evincere, Εὐρ. Ἴων 629· ὑπερισχύω ὥστε .., μετ' ἀπαρ., οὐ μὴν ἀλλ' ἐξενίκησε Κλεοπάτρα διὰ τῶν νεῶν κριθῆναι τὸν πόλεμον Πλουτ. Ἀντών. 63. **2**) μετ' αἰτ. προσώπου, ὑπερνικῶ, καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἴργοντα νόμιον τῆς θέας τὰς γυναῖκας Αἰλ. Π. Ἱστ. 10. 1. **II**. ἀμετάβ., κερδαίνω πλήρη νίκην, Πολύβ. 15. 3, 6. **2**) μεταφ., γίνομαι ἀνώτερος, νικῶ, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ἅπασι, μεταξὺ πάντων, Θουκ. 1. 3· ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα αὐτόθι 21 (ὡς τὸ Λατ. evalescere in suspicionem, in crimen, in tumultum, Τάκιτ. Ἱστ. 1. 80)· οὕτω, κακὸν εἰς τοὐμφανὲς ἐξενίκησε Λουκ. Ἀποκηρυττ. 6, Σουΐδ. ἐν λ. **Μάρας**.

ἐκνίκημα [ῐ], τό, τὸ κατορθωθέν, κατόρθωμα, Εὐστ. Πονημάτ. 189. 11, κτλ.

ἐκνίκησις [ῑ], **εως**, ἡ, κατόρθωσις, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνιτρόω, καθαρίζω διὰ νίτρου, τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θεῖναι Ἄλεξ. ἐν «Ἱππίσκῳ» 2·—**ἐκνίτρωσις**, ἡ, Ὀρειβάσ.

ἔκνιψις, εως, ἡ, (ἐκνίζω) «ἀπόσμηξις, κάθαρσις» Ἡσύχ.

ἐκνίψω: μέλλ. τοῦ **ἐκνίζω**.

ἐκνοέω: μέλλ. **-ήσω**, σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Κ.

ἔκνοια, ἡ, (ἔκνοος) ἀδυναμία τοῦ αἰσθητικοῦ, παράνοια, Ἀριστ. περὶ Ὕπν. 2. 8., 3. 23.

ἐκνομή, ἡ, νομή, βοσκή, παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 39, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **νομή**.

ἐκνόμιος, ον, ἀσυνήθης, θαυμαστός, Πινδ. Ν. 1. 86, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 29.—Ἐπίρρ. **-ίως**, «μεγάλως, ὑπερβαλλόντως· κυρίως δὲ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον» (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Πλ. 981· ὑπερθ. **ἐκνομιώτατα** αὐτόθι 992.

ἔκνομος, ον, ὁ ἔξω τοῦ νόμου, παράνομος, ἀποκεκηρυγμένος, Λατ. exlex, Αἰσχύλ. Εὐμ. 92. **II**. = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ἀργ. 59· παράνομος, τερατώδης, ἀποτρόπαιος, Λατ. nefastus, τιμωρίαι Διόδ. 14. 112· ἀντίθετον τῷ **ἔννομος**. **III**. Ἐπίρρ. **-μως**, ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1473, πιθανῶς σημαίνει, παραφώνως, παραχόρδως.

ἔκνοος, ον, συνῃρ. **-νους, ουν**, ἄνους, ἀνόητος, ἄφρων, Λατ. amens, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 19.

ἐκνοσέω: μέλλ. **-ήσω**, εἶμαι ὅλος νοσηρός, νοσῶν, δι. γραφ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 2.

ἐκνοσηλεύω, ἐντελῶς θεραπεύω, Φίλων 1. 631.

ἐκνοσφίζομαι, σφετερίζομαι, Ἀνθ. Π. 15. 24.

ἐκξυλόομαι, ἀποθ., γίνομαι ἐντελῶς ξύλον, Θεοφρ. Ι. Φ. 1. 2, 7.

ἔκομεν· «εἴδομεν· ἑωρῶμεν· ᾐσθόμεθα» Ἡσύχ.

ἑκοντηδόν, ἐπίρρ. = **ἑκοντί**, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 697, 29 καὶ 611, 7.

ἑκοντήν, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Θεογν. Κανόνες ἐν Ὀξ. Ἀν. τ. 2. σ. 161. 24, Ἀρριαν. παρὰ Σουΐδ., Ἐπιγραφ. Βοσπ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 20.—Ἡ παρατήρησις τοῦ Φρυν. σ. 4 (ἑκοντὴν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθελοντὴν) ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τοῦτο τὸ ἐπίρρ., ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομα **ἑκοντής, οῦ, ὁ**, ὅπερ μεταχειρίζεται ὁ Ἐπίκτητ. Ἀποσπ. 88, καὶ τινες μεταγεν. συγγραφεῖς.

ἑκοντί, ἐπίρρ., ἑκουσίως, Ψευδο-Φωκυλ. 14, Πλουτ. Εὐμένους καὶ Σερτ. Σύγκρισις, κτλ.· ἐνιαχοῦ εἰσήχθη καὶ εἰς δοκίμους συγγραφεῖς ἀντὶ τοῦ **ἑκόντι** (δοτ.), Λοβ. Φρύν. 5.

ἑκόντως, ἑκουσίως, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 522.

Ἑκοτόνβοια, τά, (= Ἑκατόμβοια), Ἐπιγρ. Τεγέας, CIG. 1515.

ἑκουσιάζομαι, ἀποθ., ἑκουσίως προσφέρω, Ἑβδ. (Α. Μακκ. Β', 42), Εὐστ., κτλ. **2**) θέλω, προαιροῦμαι, πᾶς ὁ ἑκουσιαζόμενος ... πορευθῆναι εἰς Ἱερουσαλὴμ Ἑβδ. (Ἔσδρ. Ζ', 13).

ἑκουσιασμός, ὁ, ἐλευθέρα προσφορά, ἑκουσία, Ἑβδ. (2 Ἔσδρ. Ζ', 16).

ἑκουσιόδοτος, ον, ὁ ἑκουσίως δοθείς, Θ. Στουδ. σ. 1436, ἔκδ. Μί.

ἑκουσιόθυτος, ον, ὁ ἑκουσίως τυθείς, θυσιασθείς, Θ. Στουδ. σ. 1436, ἔκδ. Μί.

ἑκούσιος, α, ον, Σοφ. Τρ. 727. 1123, κτλ.· ὡσαύτως **-ος, ον**, Σοφ. Φ. 1318, Εὐρ. Ἱκ. 151, Ἀντιφῶν 116. 37, Θουκ. 6. 44, κτλ.: (**ἑκών**):—ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ πράξεων, ἐθελούσιος, αὐτοκέλευστος, βλάβη Σοφ. Φ. ἔνθ' ἀνωτ.· φυγὴ Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. ἁμάρτημα Ἀντιφῶν 140. 20, κτλ.· ἑκουσίων ξυμβολαίων Πλάτ. Πολ. 556A· ἑκουσίας πράξεις αὐτόθι 603C κ. ἀλλ.· ἀδικήματα ὁ αὐτ. Νόμ. 860E, κ. ἀλλ., κτλ.:—**τὰ ἑκούσια**, ἑκούσιαι πράξεις, θεληματικαί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὰ ἀκούσια**· τί δέ; ... οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων διαφέρειν τὰ ἑκούσια τῶν ἀκουσίων .. ; Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 8, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1·—ἑκούσιόν ἐστί τινι, μετ' ἀπαρ., Διον. Ἀλ. 10. 27. **2**) σπανίως, ὡς τὸ **ἑκὼν** ἐπὶ προσώπων, ἐνεργῶν ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως, ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία Σοφ. Τρ. 1123· ἑκ. ἀποθανεῖν Θουκ. 1. 138. **II**. ἐπίρρ. **-ίως**, Εὐρ. Τρ. 1037, κτλ.· οὕτω καὶ ἑκουσίῳ τρόπῳ Εὐρ. Μήδ. 751· ἐξ ἑκουσίας (ἐνν. γνώμης) Σοφ. Τρ. 727· καθ' ἑκουσίαν Θουκ. 8. 27· ἀλλὰ τὸ **ἑκουσίᾳ** εἶναι ἀμφίβ., Βουττμ. ἐν Δημ. κατὰ Μειδ. 527. 27.

ἐκπαγλέομαι, παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐκπλήξεως ἢ θάμβους, θαυμάζω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., καί μιν ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι Ἡρόδ. 7. 181, πρβλ. 8. 92· ἐκπαγλεόμενος ὡς .. ὁ αὐτ. 9. 48. **II**. θαυμάζω πρός τι, θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Χο. 217, Εὐρ. Ὀρ. 890, Τρῳ. 929· σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Διον. Ἀλ. 1. 40,

ἔκπαγλος, ον, παλαιὰ Ἐπ. λέξις, πιθανῶς (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Εὐστ.) κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ **ἔκπλαγος** (παρὰ τὸ **ἐκπλήσσω**), φοβερός, φρικτός, ἐκπληκτικός: **I**. ἐπὶ προσώπων, ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής, περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Φ. 589· πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, περὶ τοῦ Ἀχιλλέως πάλιν, Α. 146, Σ. 170· περὶ ἄλλων ἡρώων, Υ. 389, Φ. 452. **2**) ἐνίοτε ἐπὶ πραγμάτων, ὡς χειμὼν ἔκπαγλος Ὀδ. Ξ. 522· ἐκπάγλοις ἐπέεσσι Ἰλ. Ο. 198, Ὀδ. Θ. 77· ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν Κ. 448, πρβλ. Ρ. 216. **3**) τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ., φοβερῶς, ἐκπληκτικῶς, ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν, «ἤγουν, ὡς ἂν ἐκπλαγείη τις» Εὐστ., Ἰλ. Α. 268· μεγάλως, ὑπερβολικῶς, ἐκπάγλως κοτέοντο Β. 223· εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι αὐτόθι 357· μαίνεται Ι. 238· ὠδύσατ' ἐκπάγλως Ὀδ. Ε. 340· ἐκπάγλως ἤχθηρε Λ. 437· ἐκπάγλως .. ὀδύρεται Ο. 355:—ὡσαύτως κατ' οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἔκπαγλον ἐπεύξατο Ἰλ. Ν. 413, κτλ.· οὐ γάρ ἐγώ σ' ἐκπ. ἀεικιῶ Χ. 256· καὶ κατὰ πληθ., ἔκπαγλα φιλεῖν, ὑπερμέτρως ἀγαπᾶν, Ἰλ. Γ. 415, Ε. 423. **II**. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἡ λέξις σημαίνει ἁπλῶς: θαυμαστός, θαυμάσιος, ἀνὴρ ἐκπ. Πινδ. Π. 4. 140· σθένει ἔκπαγλος Ι. 7 (6). 30· ἐν πόνοις ἔκπαγλος Ι. 6 (5). 80:—οὐχὶ συχν. παρ' Ἀττ. ποιητ., ἐκπ. κακόν, τέρας Αἰσχύλ. Ἀγ. 862, Χο. 548· δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη Σοφ. Ἠλ. 204.—Ἐπίρρ. **ἔκπαγλα**, θαυμαστῶς, ὑπερφυῶς, Σοφ. Ο. Κ. 716, καὶ (κατὰ τὸν Δινδ.) Ἀντ. 1137· ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ μόνον ἅπαξ, ὅπλα τὰ ἐκπαγλότατα Ξεν. Ἱέρ. 11, 3:—πρβλ. **ἐκπαγλέομαι**.

ἐκπᾰθαίνομαι, παθ., σφοδρῶς παθαίνομαι ἢ διατίθεμαι, περί τι Κλήμ. Ἀλ. 231.

ἐκπάθεια, ἡ, σφοδρὸν πάθος, Λογγῖν. 38. 3.

ἐκπᾰθής, ές, (πάθος) λίαν ἐμπαθής, μανιώδης ἐκ τοῦ πάθους, παράφορος ἐκ πάθους, Πολύβ. 16. 23, 5, κτλ.· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 1. 7, 8· ἐκπ. πρός τι, ἔχων πάθος πρός τι, ὁ αὐτ. 1. 1, 6, κτλ.:—

Ἐπίρρ. -θῶς Ἀθήν. 443D. **II**. «ἐκτὸς πάθους, ὑγιής» Σουΐδ.

ἐκπαίδευμα, τό, τὸ ἐκπαιδευθὲν ἢ ἀνατραφέν, τέκνον, σὺ δ', ὦ μελαίνης νυκτὸς ἐκπαίδευμ', Ὕπνε Εὐρ. Κύκλ. 601.

ἐκπαιδεύω, ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Εὐρ. Κύκλ. 276· δίδω ἐντελῆ ἐκπαίδευσιν, ἐκπαιδεύω, Πλάτ. Κρίτων 45D· πρβλ. **ἐκπιδύομαι**. **II**. διδάσκω τινά τι, καὶ πάνθ' ὅσα προσήκει... ἀκριβῶς ἐξεπαίδευσε Δίων Κ. 45. 2: ἀλλά, **III**. ἐκπ. τινί τι, ἐντυπώνω εἰς αὐτὸν διὰ τῆς διδασκαλίας, Λατ. ingenerare, Εὐρ. Ἀποσπ. 53. 5.

ἐκπαιφάσσω, μετὰ μανίας ἐξορμῶ πρὸς τὴν συμπλοκήν, ἐνθουσιῶ, Ἰλ. Ε. 803.

ἐκπαίω: μέλλ. **ἐκπαίσω** καὶ ποιητ. **-παιήσω**: ἀόρ. **ἐξέπαισα**: — ὡς τὸ **ἐκβάλλω**, ῥίπτω ἔξω, ἀποβάλλω ἀπό τινος, δόξης μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες, μὲ ἐξήλασαν ἐκ τῆς προσδοκίας μου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 460, πρβλ. 780. **II**. ἀμεταβ., ἐκφεύγω, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 17, ἔνθα ἴδε τὸν Meineke:—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλουτ. Βροῦτ. 51.—Πρβλ. **ἐμπαίω**.

ἔκπᾰλαι, ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐκ πάλαι**, ἐκ παλαιοῦ, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, Πλούτ. 2. 548D, κτλ.

ἐκπάλαιστος, ὁ, «ἄνανδρος» Ἡσύχ.

ἐκπᾰλαίω, παραβαίνω τοὺς κανόνας τῆς πάλης, Φιλόστρ. 772.

ἐκπᾰλέω, ἐπὶ ἄρθρου ἢ μέλους σώματος, ἐκτινάσσομαι ἐκ τοῦ ἁρμοῦ, ἐξαρθροῦμαι Ἱππ. π. Ἀγμ. 777, π. Ἄρθρ. 822.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 543.

ἐκπᾰλής, **ές**, «ἔξαρθρος» Ἡσύχ.

ἐκπάλησις [ᾰ], **εως**, ἡ, ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 777.

ἐκπάλλω, ἐκτινάσσω, ἐκσείω.—Παθ., ἐκτινάσσομαι, ἐκπηδῶ, μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ' (συγκεκομμ. μέσ. Ἐπ. ἀόρ.) Ἰλ. Υ. 483.

ἐκπᾰνουργέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πανουργέω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 270.

ἐκπαππόομαι, ἐπὶ καρπῶν τινων, γίνομαι θυσανωτός, κάμνω θύσανον (πάππον), «παππουδιάζω», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 16, 6.

ἐκπαρθενεύω, (παρθένος) ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν, διακορεύω, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 7. 1.

ἐκπᾰτᾰγέω, σφοδρῶς παταγῶ, θορυβῶ, ἐκπαταγεῖ ἡμῶν τὰ ὦτα, «μᾶς ξεκωφαίνει», Θεμίστ. σ. 253C.

ἐκπᾰτάσσω: μέλλ. **-ξω**, πατάσσω, καταβάλλω, τινὰ κακοῖσι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 888· μεταφ., ὡς τὸ **ἐκπλήσσω**, γρηῦν .. ἐξεπάταξε φόβος, ἐξέπληξεν, Ἀνθ. Π. 9. 309: — Παθ., φρένας ἐκπεπαταγμένος, «ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος» (Εὐστ.), «ἄφρων» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 327.

ἐκπᾰτέω, πατῶ ἔξω τῆς ὁδοῦ, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, διάγω μονήρη βίον, Διογ. Λ. 1. 112.

ἐκπάτιος [ᾰ], **α**, **ον**, (πάτος) ἔξω τοῦ κοινοῦ δρόμου, ἀσυνήθης, ὑπερβολικός, ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων Αἰσχύλ. Ἀγ. 50, ἔνθα ἄλλοι ἄλλως ἑρμηνεύουσιν.—Ἐπίρρ. **ἐκπατίως**, «τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως, ἐκπατίως» Γρηγόρ. Κορίνθου, σ. 566, ἔκδ. Schaefer, πρβλ. Ἐρωτιαν. σ. 170.

ἔκπαυμα, τό, παντελὴς ἀνάπαυσις, «ἀνάπαυμα» Ἡσύχ.

ἐκπαύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **παύω**, καταπαύω, μόχθους Εὐρ. Ἴων 144: — Μέσ., ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, Θουκ. 5. 75.

ἐκπαφλάζω, βράζων φουσκώνω καὶ χύνομαι ἔξω, διὰ τί τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει, τὸ δὲ ἔτνος καὶ ἡ φακῆ; Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 1.

ἐκπαφλασμός, ὁ, τὸ ἐκπαφλάζειν, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 2.

ἐκπᾰχύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **παχύνω**, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 4.

ἔκ-πεδος, = **ον** (= **ἐξάπους**), Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 371.

ἐκπείθω, καταπείθω, ἡ γάρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία Σοφ. Ο. Τ. 1024, Τρ. 1141, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 469.

ἔκπεινος, **ον**, ὁ σφόδρα πεινῶν, Μακάρ. Ὁμιλ. 10, σ. 129, 34.

ἐκπειράζω: μέλλ. **-άσω**, πειράζω, δοκιμάζω, μετὰ αἰτ., π. Κορινθ. Α. Ἐπιστ. ι', 9.

ἐκπειράομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ]: ἀόρ. **ἐξεπειράθην** [ᾱ]:— πειρῶμαι, δοκιμάζω τι, πειράζω, μετὰ γεν. προσ., Ἡρόδ. 3. 135· μετ' ἀπαρ., ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; ἢ θέλεις νά με κάμῃς νὰ εἴπω καὶ ἄλλα; Σοφ. Ο. Τ. 360· ἴδε σημ. Jebb, ὅστις ἔχει: ἢ 'κπειρᾷ λέγων; — ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀναφορικοῦ, κἀξεπειράθην .., οἷον στέρεσθαι γίγνεται Εὐρ. Ἰκ. 1089· ἐκπ. εἰ .. Πλάτ. Ἐπιστ. 362E. **2**) ἐρωτῶ, ἐρευνῶ περί τινος, τί τινος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1234.

ἐκπέλει, ἀπρόσ., = **ἔξεστι**, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, Σοφ. Ἀντ. 478.

ἐκπεκτέω, κτενίζω, «ἐκπεκτουμένη· κτενιζομένη, καὶ τίλλουσα» Ἡσύχ.

ἐκπελεκάω, ἐκτέμνω διὰ τοῦ πελέκεως, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 2, 7.

ἐκπέμπω: μέλλ. **-ψω**: **I**. ἐπὶ προσώπων, ἀπομακρύνω, ἀπάγω ἔκ τινος μέρους, μετὰ γεν. τόπου, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε Ἰλ. Ω. 681· ἐκδιώκω, ὅστις σε .. δώματος ἐκπέμψησι Ὀδ. Σ. 336, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 281, Σοφ. Ἠλ. 1128· ὡσαύτως, ἐκπ. ἐκ .., Ἰσοκρ. 131B, Πλάτ. κλ.: — Μέσ., δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε Ὀδ. Υ. 361, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 612, κτλ. **2**) καλῶ ἔξω, προσκαλῶ, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, δι' αὐτό σ' ἐφώναξα ἔξω, Σοφ. Ἀντ. 19· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ο. Τ. 951: — Παθ., ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ, Ο. Κ. 1664. **3**) ἀποστέλλω, ἐξαποστέλλω, οἰκήτορας, πρέσβεις, στρατιὰν Θουκ. 6. 6, κτλ.· ἐκπ. συμπρεσβευτὰς τοὺς ἐχθροὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 30· ἐκπ. ἀποικίας, οἷον σμήνη μελιττῶν Πλάτ. Πολιτ. 293D, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 15. **4**) ἐξαποστέλλω, ἐς Μυτιλήνην αὐτὸν ἐκπέμπουσι Ἡρόδ. 1. 160· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν Σοφ. Ο. Τ. 789· καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας Αἰσχύλ. Χο. 98· παρὰ πεζογράφοις, διαζεύγνυμαι, ἐκπ. γυναῖκα Ἡρόδ. 1. 59, Λυσ. 142. 9, Δημ. 1364. 3: — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γῆς φυγάδας ἐκπέμψασθαι Σοφ. Ο. Τ. 309, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 956D. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω ἔξω, στέλλω εἰς ξένην χώραν, εἰς ξένους ἀνθρώπους, ἠέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά .., ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ; Ἰλ. Ω. 381· δῶρά τινι Ἡρόδ. 1. 136· σῖτόν τινι Θουκ. 4. 16. **2**) ἐπὶ προϊόντων ἢ ἐμπορευμάτων κάμνω ἐξαγωγήν, ἐξάγω, ἐκπ. ὧν ἐπλεόναζον Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 7· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὰ πλεονάζοντα τῶν γιγνομένων ἐκπέμψασθαι αὐτόθι 7. 6, 4. **3**) ἐκπέμπω, σέλας Αἰσχύλ. Ἀγ. 281· πνεῦμα, ὑγρόν, κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 1, κ. ἀλλ.· δυσοσμίαν Ἀλκίφρων 3. 28.

ἔκπεμψις, **εως**, ἡ, ἀποστολή, στρατιᾶς Θουκ. 4. 85.

ἐκπεπαίνω, ὡριμάζω τι ἐντελῶς, ἐκπεπᾶναν τὸν καρπὸν Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 5. 1, 1.

ἐκπεπληγμένως, ἐπίρρ., ἐκπ. διακεῖσθαι, διατελεῖν ἐν καταστάσει φόβου πανικοῦ, Δημ. 1447. 17.

ἐκπέποται, γ' ἑνικ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἐκπίνω**, ὅσσα τοι ἐκπέποται ... ἐν μεγάροισι Ὀδ. Χ. 56.

ἐκπεπταμένως, ἐπίρρ., (**ἐκπετάννυμι**) δαψιλῶς, μεγάλως, εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως Ξεν. Κύρ. 8. 7. 7.

ἐκπέπτω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐκπέσσω**.

ἐκπεραίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72· βίοτον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 428:— Παθ. ἐπὶ χρησμῶν, ἐκπληροῦμαι, Εὐρ. Ἴων 785, Κύκλ. 696· ἐπὶ ἔργων, συντελοῦμαι, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13.

ἐκπεραιόω, διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 494.

ἐκπέρᾱμα, τό, τὸ νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἔλθῃ τις, τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ, «τρίτον ἤδη ἐκπερᾶσαί τινα ἐκ τῶν δωμάτων καλῶ» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 655.

ἐκπεράτωσις, **εως**, ἡ, ἀποπεράτωσις, Ν. Χων. σ. 313. 15, ἔκδ. Β.

ἐκπεράω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], Ἰων. **-ήσω** · — διέρχομαι, περνῶ, λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν Ὀδ. Η. 35· ἦτ' ἐκπερᾷ μέγα λαῖτμα Ι. 323· χθόνα Αἰσχ. Πρ. 713· αὐλῶνα αὐτόθι 731· χέρσον καὶ θάλασσαν ὁ αὐτ. Εὐμ. 240· ἐκπ. βίον, διέρχεσθαι τὸν βίον, Εὐρ. Ι. Α. 19, πρβλ. **ἐκπεραίνω**· κῦμα συμφορᾶς ὁ αὐτ. Ἱππ. 824. **2**) ἀπολ. ἐπὶ βέλους, διαπερῶ, διέρχομαι διὰ μέσου, διατρυπῶ, ὀϊστὸς ἀντικρὺ .. ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν Ἰλ. Ν. 652, πρβλ. Π. 346, κτλ.· πρόειμι, προβαίνω, Ξεν. Κυν. 6, 18· Ἀθήνας ἐκπερᾶν, εἰς Ἀθήνας, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 2. **3**) μετὰ γεν., ἀπέρχομαι ἢ ἐξέρχομαι ἔκ τινος, μελάθρων Εὐρ. Κύκλ. 512· ἔξω δόμων ὁ αὐτ. Ι. Α. 1533. **II**. φέρω ἔξω ἢ μακράν, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 31).

ἐκπερδῑκίζω, ἐκφεύγω ὡς πέρδιξ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 768· πρβλ. **διαπερδ-**.

ἐκπέρθω: μέλλ. **-πέρσω**, καταστρέφω ἐντελῶς, ἐκπορθῶ, δῃῶ, λεηλατῶ, ἁρπάζω, ἐπὶ πόλεων, κτλ. ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν Ἰλ. Α. 19, κτλ.· (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 427, κτλ.· ὡσαύτως, τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπ. βίᾳ ὁ αὐτ. Πρ. 357: μεταφ., μὴ ἡμῖν .. τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ Πλάτ. Πρωτ. 340A.—Πρβλ. **ἐκπορθέω**.

ἐκπεριάγω [ᾰ], περιάγω μακρόθεν, Πολύβ. 3. 83, 3.

ἐκπερίειμι, ἐξέρχομαι καὶ περιέρχομαι ὁλόγυρα, ἐκπεριέρχομαι, κύκλῳ Ξεν. Κυν. 6. 10, κτλ.· ἐκπ. τὰ ὄρη Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 5.

ἐκπεριέρχομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Πολύβ. 10. 31, 3, Λουκ. Ὄνος 18.

ἐκπερίΐξις, **εως**, ἡ, διαδρομή, περιδρομή, Συνέσ. 39D.

ἐκπεριλαμβάνω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **περιλαμβάνω**, Βασίλ. τ. 1. σ. 49B.

ἐκπερινοστέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **περινοστῶ**, περιέρχομαι, Ἰουστ. Μάρτ., 1. 54, Συνέσ. 240C.

ἐκπεριοδεύω, περιοδεύω ἔξωθεν, περιέρχομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 188, Πλούτ. 2. 705D.

ἐκπεριπλέω: μέλλ. **-πλεύσομαι** καὶ **-πλευσοῦμαι**, περιπλέω ἔξωθεν ὥστε νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ πλαγίων ἢ κατὰ πρύμναν, Πολύβ. 1. 23, 9· ταῖς ναυσὶ Πλουτ. Αἰμίλ. 15· πρβλ. **ἐμπεριπλέω**:—Ἰων. **-πλώω**, Ἀρρ. Ἰνδ. 20. 1.

ἐκπερισπασμός, ὁ, στρατιωτική τις ἐξέλιξις συνισταμένη εἰς τὴν ἐπάνοδον τῶν στρατιωτῶν ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἀντιμετωπίζειν πανταχόθεν τὸν ἐχθρὸν (περισπασμὸς) εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀντιμετωπίζειν αὐτὸν κατὰ μίαν τινὰ διεύθυνσιν, Πολύβ. 10. 21, 3, πρβλ. Ἀρρ. Τακτ. 30.

ἐκπερισσῶς, ἐπίρρ. ἔτι μᾶλλον, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 31 Λαχμ., ἀλλ' ἡ συνήθ. γρ. εἶναι **ἐκ περισσοῦ**.

ἐκπεριτρέχω, περιτρέχω ἔξωθεν, Ἀρισταίν. 1. 27.

ἐκπεριττεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **περιττεύω**, Κῶδ. Ἰουστιν. I. 3. 42, 7.

ἐκπερονάω, διὰ τῆς περόνης ἐκβάλλω, κεντῶν ἐκβάλλω, Νικήτ. Ἀνδρον. Κομν. 1, 6, σ. 189A.

ἐκπέρυσι, ἐπίρρ. πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ἐπέκεινα, Λουκ. Σολοικιστ. 7.

ἐκπέσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-πέψω**· — μαγειρεύω ἐντελῶς: ἐντεῦθεν. **1**) ἐπὶ ζῴων, χωνεύω τὴν τροφὴν ἐντελῶς, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18:— Παθ., ἐπὶ τῆς τροφῆς, Ἀριστ. **2**) ἐπὶ φυτῶν, ὡριμάζω, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2. 2, 4. **3**) ἐπὶ ᾠῶν, ἐκκολάπτω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 2.

ἐκπέτᾰλος, ον, ἀναπεπταμένος, ἐπίπεδος, πλατύς, Ἀθήν. 501A, κτλ.

ἐκπετάννῡμι: μέλλ. **-πετάσω**· — ἁπλώνω, ἀνοίγω, ἐπὶ ἱστίου, Εὐρ. Ι. Τ. 1134· ἐπὶ πτερύγων, Ἀνθ. Π. 5. 179, 10· τὰ ὦτα, ὥσπερ σκιάδειον Ἀριστοφ. Ἱππ. 1348· ἐπὶ δικτύου, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62· στέφος ἐξεπέτασσε (κατὰ Meineke ἐξεπάτασσε, κατὰ δὲ Piers. ἐξεκέδασσε ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), τὸ διεσκόρπισεν εἰς τοὺς ἀνέμους, Βίων 1. 88. **2**) μεταφ., ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς, ὅλως παραδοθεὶς εἰς τὴν εὐθυμίαν, Εὐρ. Κύκλ. 497· πρβλ. **ἐκπεπταμένως**.

ἐκπέτᾰσις, εως, ἡ, ἐξάπλωσις, Πλούτ. 2. 564B, Εὐστ. Ὀδ. σ. 1965, 19.

ἐκπέτασμα, τό, τὸ ἀναπεπταμένον, «ξεδιπλωμένον»: ἐπιγραφὴ βιβλίου τινὸς τοῦ Δημοκρίτου, Διογ. Λ. 9, 48.

ἐκπετασμός, οῦ, ὁ, ἐκπέτασις, ἐξάπλωσις, Ν. Χων. σ. 157. 7, ἔκδ. Β.

ἐκπετέω, καταπίπτω, αἱ δέ τινά κα γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι (ἐπὶ δένδρων) Πίναξ. Ἡρακλεωτ. $I_{120\cdot174}$.

ἐκπετήσιμος, ον, δυνάμενος νὰ πετάξῃ ἐκ τῆς φωλεᾶς, ἐπὶ νεοσσοῦ ἄρτι πτεροφυήσαντος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1355, Αἰλ. π. Ζ. 2. 43: μεταφ. ἐπὶ κόρης ἐπιγάμου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 500.

ἐκπέτομαι ἢ **-πέταμαι** (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 6., 5. 22, 12): μέλλ. **-πτήσομαι** Εὐρ. Ἠλ. 944, Ἀριστοφ. Σφ. 208· ἀόρ. **ἐξεπτόμην** ἢ **-άμην** ὁ αὐτ. Ὄρν. 788, ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ **ἐξέπτην**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 98, Βατραχμ. 211· περὶ τοῦ ἀορ. **ἐξεπετάσθην** ἴδε **πέτομαι**· «ξεπετῶ», πετῶ καὶ φεύγω.

ἐκπεύθομαι, = **ἐκπυνθάνομαι**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 954· ἀλλ' ἴδε Ἕρμαννον.

ἐπεφῡυῖαι, παθ. μετοχ. τοῦ **ἐκφύω**.

ἔκπεψις, εως, ἡ, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐντελῶς ὡριμάζειν, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 5. 23.

ἐκπήγνῡμι, ἢ **-ύω**: μέλλ. **-πήξω**, κάμνω τι στερεόν, τραχὺ ἢ ἀναίσθητον, ἀποναρκῶ, Πλούτ. 2. 978C· κυρίως ἐπὶ πάγου, παγώνω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 2:—Παθ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχὺς ἢ «πήζω», Στράβων 317· παγώνω, «ξεπαγιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 13, 2.

ἐκπηδάω: μέλλ. **-πηδήσομαι** Λουκ. Ζεῦξ. 8, καὶ **-ήσω** Ἀππ. Ἰβηρικ. 20:— πηδῶ ἔξω εἰς, ἐφορμῶ, ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 1. 24., 8. 118 (ἔνθα τὰ ἄριστα χειρόγρ. ἔχουσιν **ἐκπηδέειν** ἀντὶ **-πηδᾶν**)· ἐπί τινα Λυσ. 97. 27. **2**) κάμνω ἔξοδον, ἐξορμῶ, Λατ. excurrere, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16· ἐκπ. ἐκ τῆς πόλεως, ἐκφεύγω ἐκ .., Μένανδ. ἐν «Περινθίᾳ» 3· μεταφ., ἐκπ. ἐκ τῶν τεχνῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 495D. **3**) ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι, εὕδουσαν ἐκπ. Σοφ. Τρ. 175· πάλλομαι, Ἀρισταίν. 2. 5. **II**. τινάσσομαι ἔξω, ἐξέρχομαι βιαίως τῆς θέσεώς μου, σπόνδυλος ἐκπ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· ἐκφεύγω, δραπετεύω, ἐξεπήδησαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 1. 43, 1.

ἐκπήδημα, τό, τὸ ἐκπηδᾶν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, ὕψος, λίαν ὑψηλὸν πρὸς ἐκπήδησιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376.

ἐκπήδησις, εως, ἡ, τὸ πηδᾶν ἔκ τινος μέρους, ἐν ὕψει Πλάτ. Νόμ. 815A.

ἐκπηκτικός, ή, όν, ὁ ἐκπηγνύων, πηκτικός, ἀὴρ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 14, 7.

ἐκπηνίζομαι: μέλλ **-ιοῦμαι**, κλώθω, ἐξάγω πῆνον, κλωστήν, οἱ ἀράχναι φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πολὺ ἐκπ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 61· μεταφ., ἐπὶ συνηγόρου, αὐτοῦ ἐκπηνιεῖται ταῦτα, θὰ ἐξελκύσῃ (θὰ ἀφαιρέσῃ διὰ τεχνασμάτων) ταῦτα παρ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 578.

ἔκπηξις, εως, ἡ, τὸ πήξιμον, πάγωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 14, 1, πρβλ. **παγετός**.

ἔκ-πηχυς, υ, ἑξάπηχυς, κατὰ Φρύν. (412) βέλτιον: **ἔξπηχυ**.

ἐκπιάζω, ἐκπίασμα, τό, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **ἐκπιέζω, ἐκπίεσμα** Ἡσύχ.

ἐκπῑδύομαι [ῡ], ἀποθ., ἐκρέω, ἐκβλύζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815, κατὰ Schütz ἀντὶ **ἐκπαιδεύεται**, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «εἰς παιδείαν ἐκείνων αὐξάνεται τὰ κακά».

ἐκπιέζω: **-έσω**, πιέζω τι ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὑγρόν, σπόγγος ἐξ ὕδατος θερμοῦ ἐκπεπιεσμένος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· ἐξάγω τινὰ διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ, τοὺς προσβάλλοντας Πολύβ. 18. 15, 3· παθ. διὰ τῆς πιέσεως ἐξέρχομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 10· ἕλκος ἐκπεπιεσμένον, προκῦπτον ἔξω τοῦ δέρματος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767. — Παρὰ μεταγεν. **ἐκπιάζω**.

ἐκπίεσις, εως, ἡ, τὸ ἐκπιέζειν, ἐκθλίβειν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 25.

ἐκπίεσμα, τό, τὸ διὰ τῆς πιέσεως ἐκρέον ὑγρόν, δαφνίδων ἐκπίεσμα Γαλην. π. Συνθ. Φαρμ. Β' τ. 13, σ. 371, 372, 375, ἔκδ. Chart., τὸ μένον μετὰ τὴν ἐκπίεσιν, Διοσκ. 4. 160, Ἀθήν. 56D, πρβλ. Ἐτυμ. Μ. σ. 261, 20.

ἐκπιεσμός, ὁ, = **ἐκπίεσις**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 6, Ἐπίκουρ παρὰ Διογ. Λ. 10. 101.

ἐκπιεστήριον (ἐνν. ὄργανον), τό, πιεστήριον, Πολυδ. Ι', 135.

ἐκπιεστός, ή, όν, ἐκπεπιεσμένος· ἐκπ. ξύλα, ξύλα σχισθέντα διὰ σφηνὸς καὶ σφύρας, Ἀριστ. Προβλ. 16. 8, 9.

ἐκπικράζομαι, παθ., = **ἐκπικρόομαι**, Ἱππ. 601. 3.

ἐκπικραίνομαι, πικραίνομαι, πρός τι Διον. Ἁλ. Ἐκλογ. 17. 8· ἐπί τινι Ἀθήν. 351D, κτλ.

ἐκπικρόομαι, παθ., γίνομαι πολὺ πικρός, Ἱππ. Ἀφ. 1249, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29, Θεόφρ.

ἔκπικρος, ον, λίαν πικρός, κατάπικρος, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29.

ἐκπίμπλημι: μέλλ. **-πλήσω**, γεμίζω τι ἐντελῶς, κρατῆρα Εὐρ. Κύκλ. 388· ἐκπ. κρατῆρα δρόσου ὁ αὐτ. Ἴων 1194. **2**) κορέννυμι, ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 1087· ἐκπλῆσαι τὴν φιλονικίαν Θουκ. 3. 82 Bekk. (ἄλλ. **ἐμπ-**): — Παθ., ὡς ἐξεπλήσθη [ἡ νόσος], ἐχορτάσθη, Σοφ. Φ. 759. **II**. ἐκπληρῶ, ἐξέπλησε μοῖραν τὴν ἑωυτοῦ, ἐξεπλήρωσε τὴν μοῖράν του, Ἡρόδ. 3. 142· ἐκπ. τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην ὁ αὐτ. 1. 43· ἐκπ. τὸν νόμον ὁ αὐτ. 1. 199., 4. 117· πέμπτου γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε, ἀπέτινε τὴν ποινὴν τῆς ἁμαρτίας τοῦ Γύγου, ὁ αὐτ. 1. 91· ἀρὰς .. ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός, ἐκπληρῶσαι, Εὐρ. Φοίν. 1426. **III**. συμπληρῶ, τελειώνω, ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν Σοφ. Τρ. 253· ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν Εὐρ. Ἱκ. 722· οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι, καὶ ἂν ἐπὶ δέκα ἡμέρας διηγούμην σοι πάντα κατὰ σειρὰν δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ συμπληρώσω τὴν διήγησιν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 430· μοχθήματα, κίνδυνον, δρόμον, βίον, κτλ., Εὐρ. Ἑλ. 735. κτλ.· πανταχοῦ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα, ἐτελείωσα τὴν ἀναζήτησιν αὐτῆς ἁπανταχοῦ, Εὐρ. Ἴων 1108, πρβλ. Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Ὀρ. 54. **IV**. συμπληρῶ ποσόν τι, ἐκπλ. τὸ ἐλλεῖπον Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39· τὸ ἱππικὸν αὐτόθι 6. 1, 26.

ἐκπίμπρημι, πυρπολῶ, Θεόδ. Πρόδ. σ. 2.

ἐκπίνω [ῑ]: μέλλ. **-πίομαι** (ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **πίνω**)· — πίνω ἔκ τινος, πίνω ὅλον τὸ προσφερόμενον ποτόν, ῥοφῶ, μόνον ἐν τῇ Ὀδ., κατ' Ἐπ. ἀόρ., ὁ δὲ δέκτο (τὸ πλῆρες οἴνου κισσύβιον) καὶ ἔκπιεν Ι. 353· ἔκπιον [τὸν κυκεῶνα] Κ. 237· καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., ὅσσα τοι ἐκπέποται Χ. 56· τὸ τελευταῖον καὶ παρ' Ἡροδ. 4 199· ὡσαύτως ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς .. αἷμα Σοφ. Ἠλ. 785, πρβλ. Ἀντ. 532· δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς Αἰσχύλ Χο. 66· ἐκπίνειν ὑστάτην πόσιν Ἀντιφῶν 113. 30· ὡσαύτως ἐπὶ κόρεων, κροτώνων («τσιμπουριῶν») καὶ τῶν ὁμοίων, τὴν ψυχὴν ἐκπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 712· τὸ αἷμα Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6. **2**) πίνω ἕως εἰς τὸν πάτον, πλῆρες ἐκπ. κέρας Σοφ. Ἀποσπ. 420· μὴ 'κπιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν (ἐνν. κύλικα) Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 9· ὅλην μύσας ἔκπινε Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 4· καὶ συχνὸν παρὰ κωμ. ὡσαύτως, ὡς ἔχιδνά μ' ἐξέπινες Σοφ. Ἀντ. 532. **3**) μεταφ. ἐκπ. ὄλβον Εὐρ. Ἱππ. 626· τὰ χρήματα Πλάτ. Κωμ. «Αἱ ἀφ' ἱερ.» 1· ἐκπ. ἀγρὸν Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 6. **4**) **προπίνω**, «ἐξέπινον· ἀντὶ τοῦ προέπινον· κυρίως γὰρ ἐστι τοῦτο προπίνειν» Ἀθήν. 498C.

ἐκπιπράσκω, πωλῶ, ἐκποιῶ. Δημ. 121. 6, Πολυδ. Ζ. 9.

ἐκπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**: ἀόρ. **ἐξέπεσον**: πρκμ. **ἐκπέπτωκα**: πίπτω ἔκ τινος, δίφρου, ἵππων Ὁμ.· ἀντύγων ἄπο Εὐρ. Φοίν. 1193, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς Ἰλ. Ο. 465· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, ἔπεσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, Β. 266:— ἀπολ., πίπτω ἔξω, Ψ. 467· πίπτω κάτω, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 7. — Μεθ' Ὅμ. κατὰ διαφόρους σχέσεις, συχνάκις χρησιμεῦον ὡς παθ. τοῦ **ἐκβάλλω**: **1**) ἐπὶ ναυτιλλομένων, ἐκβάλλομαι, ῥίπτομαι εἰς τὴν ξηράν, Λατ. ejici, ἀναχθέντες δὲ ἐκ τῆς Κρότωνος οἱ Πέρσαι ἐκπίπτουσι τῇσι νηυσὶ ἐς Ἰηπυγίην Ἡρόδ. 3. 138, πρβλ. Θ. 13· ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδε Εὐρ. Ἑλ. 409, πρβλ. 539· ἐκπ. πρὸς χώραν Πλάτ. Νόμ. 866D· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, ναυαγῶ, πίπτω ἔξω, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 12· ἐπὶ φορτίων πλοίου, ῥίπτομαι εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, αὐτόθι 13· ἐπὶ ἰχθύων, καταπήγνυνται καὶ ἐκπίπτουσιν, ἐκβάλλονται εἰς τὴν ξηράν, Ἀριστ. π.

τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5· πρβλ. **ἐκβάλλω** I. 1. **2**) πίπτω, ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μου, χάνω τὴν περιουσίαν μου, «ξεπέφτω», Λατ. excidere, ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἐόντων Ἡρόδ. 3. 14, πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 2. 2· ἐκ τῶν πατρῴων ἐκπεπτωκότας Ἰσοκρ. 184C· τυραννίδος. ἀρχῆς, κράτους Αἰσχύλ. Πρ. 756, 757, 948· ἀπὸ τῶν ἐλπίδων Θουκ. 8. 81. **3**) ἐκδιώκομαι, [ἐκ τῆς ἀκροπόλιος] Ἡρόδ. 5. 72· ἰδίως ἐπὶ ἐξοριζομένων, ἐκπ. ἐκ τῆς πατρίδος, Λατ. excidere patria, ὁ αὐτ. 1. 150, πρβλ. 6. 121· ἐκπ. χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 766. πρβλ. Αἴ. 1177· ἐκπ. πολέμῳ ἢ στάσει Θουκ. 1. 2· γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον Ἀριστοφ. Πλ. 244· ὑπό τινος, ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων Ἡρόδ. 8. 141, πρβλ. Θουκ. 4. 66· πρός τινος Αἰσχύλ. Πρ. 948, Σοφ. Ἀντ. 679· — ἐν Θουκ. 7. 50, ἡ πρόθ. ἐς φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη· πρβλ. **ἐκβάλλω** I. 2. **4**) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαρθροῦμαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784, κτλ.· ἐπὶ τῆς σαρκός, νεκροῦμαι καὶ ἐκπίπτω, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 769· οὕτως, ἐκπ. ὀδόντες, πτερὰ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 55, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 12, 5, κτλ. **5**) ἐπεξέρχομαι. ἐκβοηθῶ, ἐξορμῶ, Ἡρόδ. 9. 74· ἐκ τοῦ σταυρώματος Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 11· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 2, 17. **6**) ἐξέρχομαι, πίπτω ἔξω, ἐπὶ ψήφων, ὁ αὐτ. Συμπ. 5. 10. **7**) διαφεύγω, ἐκφεύγω, Θουκ. 6. 95. **8**) ἐπὶ χρησμῶν ἐξερχομένων ἐκ τοῦ ἀδύτου, χρησμὸς ἐκπίπτει μοι, μεταδίδοταί μοι, ἀνακοινοῦταί μοι, Λουκ. Ἀλέξ. 43, κτλ.· κοινολογοῦμαι, δημοσιεύομαι, γνωστοποιοῦμαι, Πλάτ. Ἐπιστ. 314A, Πολύβ. 31. 8, 10. **9**) παρεκκλίνω. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἀν. 5, 2, 31· ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος Πλάτ. Πολ. 495A· παρεκβαίνω, Ἰσοκρ. 250, ἐν τέλ.· ἐκπ. ἐκ τοῦ λόγου Αἰσχίν. 32. 42. **10**) ἐπὶ πραγμάτων, ἐξέπεσέ με, μὲ ἐξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 17. **11**) μεταπίπτω, εἰς ἀλλότριον εἶδος Πλάτ. Πολ. 497B· εἰς τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 11· ἀπολ., καταντῶ εἰς τὸ μηδέν, Ἐπιστ. π. Ρωμ. Θ', 6. **12**) ἐπὶ ἠθοποιῶν ἢ δραματικῶν ἔργων, ἐκσυρίττομαι ἐκ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodi, Δημ. 315. 10, Ἀριστ. Ποιητ. 24. 7· οὕτω καὶ ἐπὶ ῥητόρων, Πλάτ. Γοργ. 517A, πρβλ. Φίληβ. 13D· πρβλ. **ἐκβάλλω** IV, **συρίζω**. **13**) ἐπὶ δένδρων, ἅπερ ὁ ἄνεμος ἐκσπάσας κατέρριψεν, ἐκ τῶν φοινίκων οἳ ἦσαν ἐκπεπτωκότες Ξενοφ. Ἀν. 2. 2, 10· πρβλ. **ἐκβάλλω** II. 2.

ἐκπίτνω, = **ἐκπίπτω**, θρόνων Αἰσχύλ. Πρ. 912.

ἐκπλᾰγής, **ές**, (ἐκπλήσσω) ἐκπεπληγμένος, ἔντρομος, Πολύβ. 1. 76, 7, κτλ.

ἐκπλανῶ, ἐξαπατῶ· «ξεπλανῶ» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐξηπάτησεν**.

ἐκπλάσσω, ἐντελῶς πλάσσω, Ἱππιατρ. σ. 42, 21.

ἐκπλατύνω, πλατύνω πρὸς τὰ ἔξω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 243· ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α'. σ. 378.

ἐκπλεθρίζω, «τὸ δὲ ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλέθρῳ πρόσω τε ἅμα καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βραχύ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα» Γαλην. Ὑγιεινῶν Λογ. Β', τ. 6, σ. 144, ἔκδ. Kühn. 414.

ἔκ-πλεθρος, **ον**, ἔχων μῆκος ἓξ πλέθρων, ἔκπλ. ἀγὼν = στάδιον, Εὐρ. Ἠλ. 883· ἔκπλ. δρόμος ὁ αὐτ. Μήδ. 1181.—Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρύν. 414.

ἐκπλεονάζω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **πλεονάζω**, Ἀριστ. Προβλ. 5.14, 3.

ἔκπλεος, ποιητ. **ἔκπλειος**, **α**, **ον**, Ἀττ. **ἔκπλεως**, **ων**·— ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, μετὰ γεν., δαιτός, βορᾶς Εὐρ. Κύκλ. 247, 416. **2**) πλήρης, «σωστός», ἐπὶ ἀριθμοῦ στρατιωτῶν, ἱππεῖς ἔκπλεῳ .. εἰς τοὺς μυρίους Ξεν. Κύρ. 6. 2, 7· ἄφθονος, πολύς, αὐτόθι 1. 6, 7.

ἕκ-πλευρος, **ον**, ἓξ ἔχων πλευράς, Φρύν. 412.

ἐκπλέω: μέλλ. **-πλεύσομαι**: Ἰων. **ἐκπλώω**: ἀόρ. **-έπλωσα**. Ἀποπλέω, ἀπαίρω, «χάμνω πανιά», Ἡρόδ. 6. 5, κτλ., Τραγ., κλ.· τῆσδ' ἐκπλ. χθονὸς Σοφ. Φ. 1375· ἐκ τῆσδε γῆς αὐτόθι 577· ἐκπλ. εἰς .. Ἡρόδ. 6. 22, κτλ.· κατά τι, εἰς ἀναζήτησίν τινος, ὁ αὐτ. 2. 44, 152· ἐπί τινα, ἐναντίον ..., Θουκ. 1. 37·—ἐπὶ ἰχθύων τρεφομένων ἐν λίμναις, ἐπεάν σφεας ἐσίῃ οἶστρος κυΐσκεσθαι, ἀγεληδὸν ἐκπλώουσι ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 2. 93. **2**) μεταφ., ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν, ἔξω φρενῶν γίνεσθαι, ὁ αὐτ. 3. 155. **II**. σπανίως μετ' αἰτ. τόπου, πλέων παρέρχομαι, παραπλέω, τὸ ἔθνος τῶν Ἰχθυοφάγων Ἀρρ. Ἰνδ. 29. 7· ἐκπεπλευκότες Λυκόφρ. 1084, ἔνθα διάφ. γρ. ἐκπεπτωκότες, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 645·—ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐν Ἡροδ. (5. 103) ἐκπλώσαντές τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον, ἴδε **ἔξω** I. 1. 6. **2**) μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἐκπλ. τὸν ὕστερον πλοῦν Δημ. 1186. 12. **III**. μεταβ., ἐκπλ. εἰς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς, «βουλόμενοι νὰ ἐκπλεύσωσιν εἰς τὴν εὐρυχωρίαν καὶ ἐντεῦθεν ν' ἀποφύγωσι τὰς ναῦς τῶν Πελοποννησίων» (Δούκας), Θουκ. 8. 102. Πρβλ. **ἐξορμάω**, **ἐκποτάομαι**.

ἔκπλεως, **ων**, Ἀττ. ἀντὶ **ἔκπλεος**.

ἐκπλήγδην, ἐπίρρ. «ἐκπληκτικῶς» Σουΐδ.· πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπλήγδην**.

ἐκπλήγνῡμι, = **ἐκπλήσσω**, Θουκ. 4. 125.

ἐκπληκτικός, **ή**, **όν**, ὁ προξενῶν ἔκπληξιν, θόρυβος Θουκ. 8. 92· ἐκπλ. τοῖς ἐχθροῖς Ξεν. Ἱππαρχ. 8.18· **ἐκπληκτικώτερον** Ἀριστ. Ποιητ. 25, 8.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετ' ἐκπλήξεως, Πολύβ. 10. 5, 2· φοβερῶς, Διόδ. 14. 25· ὑπερθ. **-ώτατα**, Αἰλ. π. Ζ. 11. 32.

ἔκπληκτος, **ον**, ὁ ἐν ἐκπλήξει διατελῶν, ἐκπεπληγμένος, Λατ. percussus, Λουκ. Ἑρμότ. 18.—Ἐπίρρ. **-κτως**, Αἰλ. π. Ζ. 3. 22. **II**. καταπληκτικός, Ὀρφ. Ὕμν. 38. 10.

ἐκπλημμῡρέω, ἐκρέω δαψιλῶς, ἐν ἀφθονίᾳ, ἐπὶ ναμάτων πηγῆς, Φιλόστρ. 868.

ἔκπληξις, **εως**, **ἡ**, (ἐκπλήσσω), τὸ ἐκπλήττεσθαι, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 290, Πλάτ., κτλ.· ἔκπλ. κακῶν, τρόμος προερχόμενος ἐκ δυστυχημάτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 606 (ἴδε ἐν λέξει **ἀφασία**)· ἔκπλ. παρέχειν, εἰς ἔκπλ. καθιστάναι Ἀντιφῶν 130. 5, Θουκ. 4. 55., 6. 36· ἔκπλ. ἐμποιεῖν τινι ὁ αὐτ. 4. 34. **II**. πᾶν ἰσχυρὸν πάθος, ἐπιθυμία, Πολύβ. 3. 81, 6.

ἐκπληρόω, = **ἐκπίμπλημι**, ἐντελῶς γεμίζω, τινὶ .., Εὐρ. Φοίν. 1135. **2**) συμπληρῶ ἀριθμόν τινα, ἐκπληροῦσι τὰς ἴσας μυριάδας ἐκείνησιν Ἡρόδ. 7.186· ἐξεπληροῦτο τὸ ναυτικὸν ἐς τὰς .. τριηκοσίας ναῦς ὁ αὐτ. 8. 82· δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, ἀποτελῶν τὸ δέκατον ἅρμα, Σοφ. Ἠλ. 708· ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους Ξεν. Κύρ. 5. 3, 24. **3**) πληρῶ ναυτῶν, βάλλω πλήρωμα εἰς τὸ πλοῖον, πολλὰς γὰρ ἐκπληροῦσι τριήρεις Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 8. **4**) ἐκπληρῶ, ὑπόσχεσιν, χάριν Ἡρόδ. 5. 35., 8.114. **5**) ἀποτίνω, πληρώνω ὁλόκληρον, τὸ χρέος Πλάτ. Νόμ. 958B. **II**. λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ, κατέχων, Εὐρ. Ὀρ. 54. ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν ἄλλως· ὁ W. Dindorf. προτείνει τὴν ἑρμηνείαν: 'πληρῶν τὸν λιμένα διὰ τοῦ στόλου του' (ἴδε Πόρσωνα ἐν τόπῳ).

ἐκπλήρωμα, **τό**, πλήρωμα, γέμισμα, ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785: τυλεῖον, «μαξιλαράκι» ὅπερ ἔθετον ὑπὸ τὴν μασχάλην, ὁ αὐτ. Μοχλ. 848.

ἐκπλήρωσις, πλήρωσις, γέμισμα ἕως ἄνω, συμπλήρωσις, Ἀρέσας (ἢ Αἰσάρα ἢ Ἰσάρα) παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. τ. 1, σ. 850, κόρεσις, τῶν ἐπιθυμιῶν Διον. Ἀλ. 6. 86.

ἐκπληρωτέον, δεῖ ἐκπληροῦν, Πλανούδ. παράφρ.

ἐκπληρωτής, **οῦ**, **ὁ**, ὁ ἐκπληρῶν, Δίων Κ. 88, 24.

ἐκπληρωτικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπληρώσῃ, ὁ συντελῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν, Φίλων τ.1, σ. 685, 45.

ἐκπλήσσω, Ἀττ. **ἐκπλήττω**: μέλλ. **-ξω**, ἐκκρούω, ἐκδιώκω, ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὴν αἰδῶ Αἰσχύλ. Πρ. 134· ὃς (ἐνν. κεραυνὸς) αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν .. κομπασμάτων αὐτόθι 360, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 635· ἐκβάλλω, ἀποπέμπω, ἡ τέρψις ἐκπλήσσει τὸ λυπηρὸν Θουκ. 2. 38· φόβος μνήμην ἐκπλ. αὐτόθι 87. **II**. φέρω τινὰ εἰς ἔκπληξιν, ἐκπλήττω, τρομάζω, Ὀδ. Σ. 231 ἐν τμήσει· ὁ φόβος ἐκπλήσσων Ἀντιφῶν 115, 30· ὅ μ' ἐκπλήσσει λέγειν, μὲ τρομάζει, Εὐρ. Ὀρ. 549:—ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ παθ. ἀόρ. β', Ἐπ. **ἐξεπλήγην** (ἴδε κατωτ.), Ἀττ. **ἐξεπλάγην** [ᾰ]· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁ ἀόρ. α' **ἐξεπλήχθην** Σοφ. Τρ. 386, Εὐρ. Τρῳ. 183, μετὰ παθ. πρκμ. **ἐκπεπληγμένος** Αἰσχύλ. Πέρσ. 290, Σοφ., κλ.:—γίνομαι ἔντρομος, τρομάζω, ἐκπλήττομαι, κυρίως ἐκ φόβου, ἐκ γὰρ 'πλήγη φρένας Ἰλ. Π. 403, πρβλ. Ν. 394· ἡνίοχοι δ' ἔκπληγον Σ. 225· μετὰ μετοχ., ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες Σοφ. Ο. Τ. 922, πρβλ. Ἀντ. 433, κτλ.· ἐκπλαγῆναί τινι Ἡρόδ. 1.116, κτλ.· ὑπό τινος ὁ αὐτ. 3. 64· διά τι Θουκ. 7. 21· ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27· πρός τι Πλουτ. Θεμ. 19, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐκπλαγῆναί τινα Σοφ. Φ. 226, Ἠλ. 1045· ἡμᾶς δ' ἂν .. μάλιστα ἐκπεπληγμένοι εἶεν Θουκ. 6.11, πρβλ. 3. 82. **2**) ἐν γένει ἐπὶ ὑπερβολικοῦ πάθους, προξενῶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 673· κατατιτρώσκομαι κέντροις ἔρωτος Εὐρ. Ἱππ. 38, Μήδ. 8· χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας Αἰσχύλ. Χο. 233, πρβλ. Σοφ. Τρ. 629· ἐπὶ θαυμασμοῦ, Αἰσχίν. 19. 4, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγματος, ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθὰ Ἡρόδ. 9. 82, πρβλ. 3.148. **3**) εἴς τι ἐκπλήττειν Πολύβ. 24. 4, 11.

ἐκπλινθεύω, ἀφαιρῶ τὰς πλίνθους, «ἐκπλινθεύσας· ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους» Ἰσαῖος παρ' Ἁρποκρ.

ἐκπλίσσομαι, παθ., ἀνοίγομαι, χαίνω, ἐπὶ τραύματος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767, π. Ἄρθρ. 789.

ἐκπλοκή, **ἡ**, «ξεμπέρδευμα»· μεταφ., ἐκφυγή, διαφυγή, Ἀρτεμίδ. 4. 59.

ἔκπλοος, συνῃρ. **-πλους**, **ὁ**, τὸ ἐκπλεῖν, ὅταν ἐκπλέῃ τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 385· ποιεῖσθαι ἔκπλ. = ἐκπλεῖν, Θουκ. 1. 65, κτλ.· πρβλ. **ἐκπλέω** I· βιάζεσθαι τὸν ἔκπλ., διὰ βίας ἐκπλεῖν, ὁ αὐτ. 7.70· εἴσπλους καὶ ἔκπλ., τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπλεῖν καὶ ἐκπλεῖν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2675α. **II**. τὸ στόμα λιμένος πρὸς εἴσοδον καὶ ἔξοδον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 367, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 18.

ἐκπλύνω [ῡ], πλύνων ἀποβάλλω, ἰδίως πλύνων ἐκβάλλω χρώματα ἐξ ὑφασμάτων, ἵνα .. μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν Πλάτ.

Πολ. 430Δ· ἐκπλύνασθαι τὴν οἰσπώτην, ἀποβαλόντες διὰ τῆς πλύσεως τὴν κόπρον ἢ τὸν ῥύπον, Ἀριστοφ. Λυσ. 575.— Παθ., τὰ δὲ ζῷα οὐκ ἐκπλύνεσθαι, τὰ ζωγραφήματα δὲν ἐξαλείφονται διὰ τῆς πλύσεως, Ἡρόδ. 1.203. II. πλύνω καὶ καθαρίζω ἐντελῶς, ὄναιο μέντἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε Ἀριστοφ. Πλ. 1062· τὸν σαπέρδην ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 546· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 4. 73.

ἔκπλυσις, εως, ἡ, διὰ τῆς πλύσεως ἀποκάθαρσις, Ἡσύχ. ἐν λ. **στρουθίον**· ὡσαύτως, **ἔκπλυνσις** παρὰ Γερμ. Κων/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 109 r°.

ἔκπλυτος, ον, ὁ ἐκπλυνόμενος, ὁ ἐξαλειφόμενος, ἐπὶ χρωμάτων, Πλάτ. Πολ. 429Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 23·— μεταφ., ἐκκεκαθαρμένος, μίασμα δ' ἔκπλ. πέλει Αἰσχύλ. Εὐμ. 281· ἔκπλ. τὸ μιανθὲν Πλάτ. Νόμ. 872Ε.

ἐκπλώω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκπλέω.**

ἐκπνείω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐκπνέω.**

ἐκπνευματόω, μεταβάλλω εἰς πνεῦμα, ἀτμὸν ἢ ἀέριον, Ἀριστ. Προβλ. 1. 53, Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 292D.— Παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, Ἀριστ. Προβλ. 10. 54., 26. 33., 33.15, κ. ἀλλ. II. κάμνω ἢ ἀφίνω νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀήρ, ὡς π. χ. ἐκ κύστεως ἢ ἀσκοῦ, Πλούτ. 2. 39D. III. ἐν τῷ παθ., φουσκώνομαι διὰ τοῦ φυσήματος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 9, 3.

ἐκπνευμάτωσις, ἡ, ἔκπνευσις, ἐκπνοή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 114.

ἔκπνευσις, εως, ἡ, ἐκπνοή, ἀντίθ. τῷ **εἴσπν-,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 4, κ. ἀλλ.

ἐκπνέω, Ἐπ. **-πνείω,** μέλλ. **-πνεύσομαι** ἢ **-οῦμαι**·—ἐξάγω πνοήν, ἐκπέμπω, πνεῦμα ἐκπν., ἀντίθετον τῷ **ἀναπνέω** καὶ ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα, οὕτω κτλ., Πλάτ. Φαίδων 112Β, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 6, κ. ἀλλ.· κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα Αἰσχύλ. Πρ. 359· ἐκπν. ἀράς τινι Εὐρ. Φοίν. 876· ἐκπν. θυμὸν ὁ αὐτ. Βάκχ. 620, πρβλ. Ῥησ. 786. 2) βίον ἐκπν., πνεῖν τὸ ὕστατον, ἀποθνήσκειν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1493, Εὐρ. Ἑλ. 142· ἐκπν. ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1163· καὶ μόνον, ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας Σοφ. Αἴ. 1026· πρός τινος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 885·— ὡσαύτως, κόπτεται ἡ ἀναπνοή μου, ἐπὶ σταδιοδρομοῦντος, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 2. II. ἀπολ., παύομαι φυσῶν, γίνομαι γαλήνιος, [ὁ δῆμος] ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε Εὐρ. Ὀρ. 700· τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 942. 2) πνέω πρὸς τὰ ἔξω, ἐπὶ ἀνέμου, ἔσωθεν ἐκπν. Ἡρόδ. 7. 36· ἐκ τοῦ κόλπου Θουκ. 2. 84, πρβλ. 6. 104· ἐκρήγνυμαι, ἐξορμῶ, ἐπέρχομαι, σμικροῦ νέφους ... ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν Σοφ. Αἴ. 1148.

ἐκπνοή, ἡ, τὸ ἐκπνεῖν, ἔκπνευσις, ἀντίθετον τῷ **ἀναπνοή,** Πλάτ. Τίμ. 78Ε, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1. 3· τῷ εἰσπνοή Ἀριστ. π. Ἀναπν. 2. 3· θανάσιμοι ἐκπνοαὶ Εὐρ. Ἱππ. 1438. II. πνοὴ ἀέρος ἔκ τινος μέρους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 10.

ἔκπνοος, ον, συνῃρ. **-πνους, ουν,** ἄνευ πνοῆς, ἄπνους, Στράβων 650. II. ἐκπνέων, ἐκφυσῶν, Ἱππ. 1190Α· ἔκπν. τινός, ἐκπέμπων ὀσμήν, ἥ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 596C.

ἐκποδών, ἐπίρρ., (ἐκ ποδῶν) ἀντίθετον τῷ **ἐμποδών,** μακρὰν ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, μακράν, ἐκπ. ἀπαλλάσσεσθαι, ἀπέρχεσθαι, Ἡρόδ. 8. 76· ἐκπ. σταθῆναι Αἰσχύλ. Χο. 20· ἀποστῆναι Εὐρ. Ἑλ. 1023, κτλ.· ἐκπ. εἶναι Ἡρόδ. 5. 35· γίγνεσθαι, ἀπιέναι, οἴχεσθαι, κτλ.· Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 38, κτλ.· ἐκπ. ἔχειν, ἄγειν τινὰ Αἰσχύλ. Πρ. 344, Σοφ. Ἀντ. 1321· ἐᾶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 305· ἄπαγε σεαυτὸν ἐκπ., «ξεκουμπίσου», ὁ αὐτ. Βατρ. 853· ἀπολ., ἐκποδών, «ἔξω ἀπὸ τὴν μέσην», ὁ αὐτ. Ἀχ. 240, Σφ. 1341· μετὰ δοτ., γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι, θ' ἀποσυρθῶ ἀπ' ἔμπρός της, Εὐρ. Ἑκ. 52, κτλ.· ἐκπ. στῆναί τινι Θουκ. 1. 40· ἐκποδὼν εἶναι νέοις Εὐρ. Ἱκ. 1113· πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 37· ἐκποδὼν ποιεῖσθαί τινα ἤ τι, «βγάζω ἀπὸ τὴν μέσην», Ξεν. Κύρ. 3. 1, 3, Ἰσοκρ. 76Ε, κτλ.· ταύτην μὲν οὕτω φροντὶς ἐκποδὼν λέγω, τούτου μὲν τοῦ μελήματος λέγω ὅτι οὕτως ἀπηλλάγην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 453·— μετὰ γεν., ἐκπ. χθονός, μακρὰν αὐτῆς, Εὐρ. Φοίν. 978· ἐκπ. εἶναι ἢ ἔχειν τινός, εἶναι ἢ διατελεῖν μακρὰν τινος, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34, Εὐρ. Ι. Τ. 1226· τὸ μὲν σὸν ἐκπ. ἔστω λόγου, μακρὰν ἀπὸ τοὺς λόγους μου, ὁ αὐτ. Μήδ. 1222.

ἔκποθεν, ἐπίρρ., ἔκ τινος μέρους, μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 262· ἔκποθε Κόϊντ. Σμ. 9. 420., 14. 74.

ἐκποιέω, ποιῶ τι ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ: 1) δίδω ἔξω τέκνον, δίδω αὐτὸ ὅπως υἱοθετηθῇ ὑφ' ἑτέρου, Λατ. dare adoptivum, ἀντίθετον τῷ **εἰσποιέω,** Δίων Κ. 60. 33. — Παθ., ἂν ἐκποιηθῇ Ἰσαῖ. 66. 4, πρβλ. Δίωνα Κ. 38. 12· ἴδε **ἐκποίητος.** 2) ἀπαλλοτριῶ, πωλῶ, Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 3. 3) ἀποσπερμαίνω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 5, 2. 4) ἐν τῷ μέσῳ, παράγω, γεννῶ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 255, πρβλ. Εἰρ. 708. II. συμπληρῶ, τελειώνω, τελειώνω ἐντελῶς, ὡς τὸ **ἀπεργάζομαι,** Ἡρόδ. 2. 125, 175· τὰς ὁδοὺς παροικοδομήμασι καὶ γεφύραις .. ἐξεποίησε, ἐτελειοποίησε διὰ .., κτλ., Δίων Κ. 68. 15· μετὰ γεν. τῆς ὕλης, Παρίου λίθου τὰ ἔμπροσθε ἐξεποίησαν, ἐποίησαν ὅλον τὸ πρόσωπον ἐκ λίθου Παρίου, Ἡρόδ. 5. 62· πρβλ. **ἐκπονέω** I. III. ἀμεταβ., εἶμαι ἀρκετός, ἁρμόζω, Θεόφρ. π. τὰ Φ. Ἱστ. 1. 14, 2·— ἀπροσ., ἐκποιεῖ, ἐπαρκεῖ, ἁρμόζει, Ἱππ. Προρρ. 84, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Θ', 154.

ἐκποίησις, εως, ἡ, ἀποβολή, ἔκριψις, ἀποσπερματισμός, Ἡρόδ. 3. 109. II. ἔκδοσις τέκνου πρὸς υἱοθεσίαν, Πολυδ. Ϛ', 178.

ἐκποίητος παῖς, τέκνον δοθὲν εἴς τινα πρὸς υἱοθέτησιν, ἐκπ. εἰς οἶκόν τινος Ἰσαῖος 65. 41, πρβλ. Αἰσχίν. 56. 41.—Τὸ παιδίον ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν σχέσει πρὸς τὸν φυσικὸν πατέρα αὐτοῦ, εἰσποίητος δὲ ἐν σχέσει πρὸς τὸν θετὸν πατέρα. 2) ἀπεξενωμένος, ἀπηλλοτριωμένος, τινὸς Ἰσαῖος 66. 3· κακίας Πλούτ. 2. 562Ε.

ἐκποικίλλω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ποικίλλω,** Μάξ. Τύρ. 10. 2.

ἐκποκίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἀποσπῶ μᾶλλον ἢ τρίχας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 567.

ἐκπολεμέω, ὡς τὸ ἐκπολεμόω, ἐξάπτω, ἐρεθίζω τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος, ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· ἄνευ ἄλλης γραφ. καὶ ὁ Ἁρπ. ἀναφέρει τοῦτο τὸ χωρίον ὅπως δείξῃ ὅτι ὁ τύπος εἰς -έω ἐθεωρεῖτο προτιμότερος ὑπὸ τῶν γραμμ., ὅθεν ὁ Δινδ. διώρθωσεν **ἐκπολεμῆσαι** ἀντὶ **-ῶσαι** ἔκ τινος χειρογρ. παρὰ Δημ., ἔνθα κατωτ. κινῶ εἰς πόλεμον, καθιστῶ πολέμιον, τινὰ πρός τινα Δημ. 11. 1., 30. 20: ταύτην τὴν σημασίαν δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ παρὰ Θουκ. 6. 91, καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, ἀλλ' ὁ Bloomfield ἑρμηνεύει: καὶ κατὰ τῶν ἐνταῦθα (δηλ. τῶν Ἀθηναίων) πρέπει νὰ ἐξακολουθῶμεν δραστηριώτερον τὸν πόλεμον. II. ἔρχομαι εἰς πόλεμον πρός τινα, ἀλλήλους Πολύβ. 15. 6, 6.

ἐκπολεμόω, καθιστῶ τινα πολέμιον πρὸς ἄλλον, περιπλέκω, ἐμβάλλω τινὰ εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 120· τινὰ πρός τινα Θουκ. 6. 77.— Μέσ., μέλλ. **-ώσομαι** (Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 7. 10, 2), γίνομαι ἐχθρός τινος, ἐμβάλλομαι εἰς πόλεμον, τινὶ Ἡρόδ. 3. 66., 5. 73· ἀπολ., Θουκ. 8. 57. Πρβλ. **ἐκπολεμέω.**

ἐκπολέμωσις, εως, ἡ, ἐχθροποίησις, Πλουτ. Αἰμίλ. 13.

ἐκπολίζω, συνδέω μετὰ τῆς πόλεως, ἑνώνω, Ἀριστείδ. 1. σ. 198.

ἐκπολιορκέω, ἐξαναγκάζω πολιορκουμένην πόλιν νὰ παραδοθῇ, ἀναγκάζω νὰ συνθηκολογήσῃ, Θουκ. 1. 94, 134, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 3, κτλ.— Παθ., ἀναγκάζομαι νὰ παραδοθῶ, Θουκ. 1. 117· ἐκ Βυζαντίου ἐκπολιορκηθῆναι αὐτόθι 131.

ἐκπολιτεύω, μεταβάλλω τὸ πολίτευμα λαοῦ, διαφθείρω αὐτό, Ἑβδ. (Δ. Μακκ. Δ', 19).

ἐκπομπεύω, βαδίζω ὑπερηφάνως, βρενθύομαι, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει Λουκ. π. Οἴκου 11, κ. ἀλλ. II. μεταβατ., θεατρίζω, δυσφημῶ, ἀτιμάζω, παραδειγματίζω, τινὰ Δίων Κ. 77. 5.

ἐκπομπή, ἡ, τὸ ἐκπέμπειν, ἐξαποστέλλειν, λῃστῶν Θουκ. 3. 51· ἀποικιῶν Πλάτ. Νόμ. 740Ε. II. διαζύγιον, διάζευξις, Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 422. 2.

ἐκπονέω, ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω μετὰ κόπου, Λατ. elaborare, Σαπφὼ 99, Πινδ. Π. 4. 421, Ἀριστοφ. Ὄρν. 379·—ὡσαύτως ἀνατρέφω, παιδεύω, ὡς ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 209· κῆμε μαλθακὸν ἐξεπόνασε (ἐξ ἐπόησε Ahrens) σιδαρίῳ, μὲ κατέστησε μαλακὸν ἐκ σιδηροῦ (ἐκ σκληροκαρδίου), Θεόκρ. 29. 24· ἐκπ. τινα πέπλοισιν, περικοσμεῖν, Εὐρ. Ἱππ. 632·— Παθ., κατασκευάζομαι, περατοῦμαι, τὸ ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις ἐκπονηθὲν Θουκ. 6. 31· ἐκπεπονημένος σῖτος, σῖτος ἐντελῶς ἕτοιμος πρὸς χρῆσιν, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 7· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 529Ε. 2) ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι, τὰ πρὸς πόλεμον Ξεν. Κύρ. 5. 1, 30· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 834D. — Παθ., ἐπὶ προσώπων, ἐκπονεῖσθαι τὰ σώματα Ξεν. Κύρ. 3. 3, 57· ἐκπεπονημένοι, ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 4, 28. 3) ἐκτελῶ, τἀντεταλμένα Εὐρ. Ἱππ. 1648· ἐκπ. ἀέθλους Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐρ. Μήδ. 241. — Παθ., ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν .. μόλις ἐξεπονήθη Κρατῖνος ἐν «Χείρωσιν» 22. 4) πόνῳ κτῶμαί τι, ἄκη Αἰσχύλ. Ἱκ. 367· σωτηρίαν Εὐρ. Ἀποσπ. 729· βίον ὁ αὐτ. Ἱππ. 467, πρβλ. Ι. Α. 367· ἐκπ. ὅπως .., ὁ αὐτ. Ὀρ. 683·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς θεοὺς ἐκπ. φράζειν, πείθειν, ἀναγκάζειν εἰπεῖν, ὁ αὐτ. Ἴων 375. 5) ἀπολ., ὑποβάλλω εἰς κόπους, τὸ σῶμ'.. ἐκπονῶν ὁ αὐτ. Ὀρ. 653, Ἱκ. 318· ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας, πότεροι δὲ ἂν μάθωσιν ἱκανώτεροι τῷ σώματι ἐκπονεῖν, οἱ παῖδες ἢ οἱ ἄνδρες; Ξεν. Κύρ. 4. 3, 11. 6) ἀναζητῶ μετὰ κόπου, Εὐρ. Ἴων 1355, πρβλ. Ἀνδρ. 1052· ζητῶ τι ἐπιμελῶς, ὁ αὐτ. Ἑλ. 1514. 7) ἐπὶ τροφῆς, χωνεύω διὰ τοῦ κόπου ἢ τῆς ἐργασίας, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Κύρ. 1. 2, 16· ἀπολ., ὁ αὐτ. Οἰκ. 11, 12. 8) προσπαθῶ νὰ προφυλάξω τι, τί τινος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 581. 9) ἐργάζομαί τι, καλῶς ἐργάζομαι, νεῖοι δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον κτλ. Θεόκρ. 16. 94· ὕλην Πλουτ. Περικλ. 12. 10) ἐν τῷ παθ., φθείρομαι, Λατ. confici, Στράβ. 249· φροντίσιν ἐκπονεῖσθαι Πλουτ. Ὄθων 9.

ἐκπονηρεύω, διαφθείρω, Συνεσ. Ἐπιστ. 114.

ἐκπόρευμα, τό, τὸ ἔκ τινος ἐκπορευόμενον, Ἀθαν. I. 208A, Δίδ.Ἀλ.753A.

ἐκπόρευσις, ἡ, τὸ ἐκπορεύεσθαι, ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Καισάρ. 861, Γρηγ. Ναζ. II. 141B, Ἀμφιλ. 112C, Δίδ. Ἀλ. 761A, 796B.

ἐκπορεύω, κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων Εὐρ. Φοίν.1068, Ἡρ. Μαιν.723·— μέσ., μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ., πορεύομαι ἔξω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 8, κτλ.· εἰς τόπον ἐκπ. Πολύβ. 11. 9, 4· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ἐκπορευόμενοι τὸ βουλευτήριον αὐτόθι 8· προέρχομαι, πηγάζω, περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιε', 26.

ἐκπορθέω, = **ἐκπέρθω**, κυριεύω, λεηλατῶ, αἰχμαλωτεύω, σκυλεύω, Εὐρ. Τρῳ. 95, Λυσ. 127. 42, κτλ.—Παθ., ἐπὶ προσώπων, καταστρέφομαι, χάνομαι, ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας Σοφ. Τρ.1104, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 142. **II**. ἀποκομίζω ὡς λάφυρον, ὡς λείαν, τὰ ἐνόντα Θουκ. 4. 57.

ἐκπόρθησις, εως, ἡ, ἅλωσις, λαφυραγώγησις, Στράβων 396.

ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, καταστροφεύς, Εὐρ. Ἰκ.1223.

ἐκπορθμεύω, ἀπάγω διὰ θαλάσσης· ὁ Εὐριπίδης ἔχει τὸν παθ. πρκμ. μετὰ παθητ. σημασίας, [Ἑλένη] ἐκπεπόρθμευται χθονὸς Ἑλ. 1179· ἀλλ' ἐν μέσ. σημασίᾳ, Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονὸς αὐτόθι 1517.

ἐκπορίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ:—ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ἄδικα Εὐρ. Βάκχ. 1042· φόνον εἴς τινα ὁ αὐτ. Ἴων 1114· καινὴν ἐκπ. μηχανὴν Ἀριστοφ. Σφ. 365· τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ Πλάτ. Πολ. 341D· ἐκπ. ὅπως.. Ἀριστοφ. Λυσ. 421. **II**. προμηθεύω, χορηγῶ, στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμὲ Σοφ. Φ. 299· ἀργύριον ὑμῖν Ἀνδοκ. 21. 42· ὅπλα τινὶ Θουκ. 6. 72· βίον Ἀριστοφ. Σφ. 1113· χρήματα, μισθὸν Ξεν. Κύρ. 3.1, 30, Ἀν. 5. 6, 19, κτλ.—Μέσ., προμηθεύω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω, τι Θουκ.1. 82, 125, Πλάτ. Γοργ. 492A, κ. ἀλλ. —Πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 35.

ἐκπορνεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **πορνεύω**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΔ', 15), Ἐπισ. Ἰούδ.7:—Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πολυδ.Ϛ', 126, Ἐκκλ.

ἐκποτάομαι, Ἰων. **-έομαι**, = **ἐκπέτομαι**, ἀποθ., ἐπὶ νιφάδων χιόνος, Διὸς ἐκποτέονται Ἰλ. Τ. 357· ἐπὶ φαντάσματος, φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα Σαπφὼ 68 [19]· μεταφ., πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; ποῦ ἐπέταξεν ὁ νοῦς σου; Λατ. quae te dementia cepit? Θεόκρ.11. 72, πρβλ. 2. 19.

ἔκπους, ὁ, ἡ, = **ἑξάπους**, Συλλ. Ἐπιγρ.1606. 11 καὶ 54.

ἔκπραξις, εως, ἡ, εἴσπραξις, τὴν ἔκπραξιν τῶν δανείων Διόδ. 1.79.

ἐκπράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. -ξω, πράττω τι ἐντελῶς, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω, Λατ. efficere, τόδ' ἐκπράξασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 582, κτλ.· τόδ' ἐξέπραξεν ὥστε.., ὁ αὐτ. Πέρσ. 723· χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην Σοφ. Ἀντ. 303· δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξ' Εὐρ. Ἑλ. 20 τὸν καλλίνικον.. ἐξεπράξατε ἐς γόον, ἐκάματε τὸ ἐπινίκιον ὕμνον νὰ λήξῃ εἰς θρῆνον, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1161. **II**. δίδω τέλος, «ξεκάμνω», φονεύω, καταστρέφω, Λατ. conficere, ὡς τὸ **διεργάζομαι**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1275, Σοφ. Ο. Κ. 1659, Εὐρ. Ἑκ. 515. **III**. ἀπαιτῶ, εἰσπράττω, λαμβάνω, χρέος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 472· αἵματος δίκην Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 43· ζημίαν Πλάτ. Νόμ.774E· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., χρήματα ἐκπρ. τινὰ Θουκ. 8. 108· τοὺς ταμίας ἐκπρ. [τι] Πλάτ. Νόμ. 774E.— Παθ., ἔχω νὰ πληρώσω, μοὶ ἀπαιτοῦσί τι, Παυσ. 7. 12,1. **2**) τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, Σοφ. Ο. Τ. 377 (κατὰ τὸν Jebb ἑρμηνευτέον, διαπράττω, ἀπεργάζομαι), Εὐρ. Μήδ.1305· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκπράσσεσθαι τὸν Δωριέως φόνον Ἡρόδ. 7. 158· ἐκπρ. τὸν φόνον πρός τινος αὐτόθι.— Παθ., ἐκπραχθήσῃ ὅσ' ἔπραξας Χρησμ. Σιβυλλ. 8.128.

ἐκπραΰνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πραΰνω**, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 154, Πλούτ. 2.74D.

ἐκπρεμνίζω, ἐκριζώνω, Δημ.1073. 27, Φιλόστρ. Νεώτ. 869.

ἐκπρέπεια, ἡ, τὸ ἐκπρεπές, τὸ ἔξοχον, λαμπρότης, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. § 23.

ἐκπρεπής, ές, διαπρέπων, διαπρεπής, Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς.. ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν Ἰλ. Β. 483· μία ἐκπρ. νίκα Πίνδ. II.7.13· μεγέθει ἐκπρεπεστάτα Αἰσχύλ. Πέρσ. 184· εὐγένειαν ἐκπρεπεῖς αὐτόθι 442· εἶδος ἐκπρεπεστάτη Εὐρ. Ἄλκ. 333· ἐκπρ. γενέσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 238A· ἐκπρεπέστερα ζῷα Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 12.— Ἐπίρρ. **-πῶς**, ἐξόχως, Πολύβ. 5. 59, 8, κτλ. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ἔξω τοῦ πρέποντος Θουκ. 3. 55· οὕτως, ἐπίρρ. **-πῶς**, παραλόγως, ὁ αὐτ. 1. 38· ὑπερθ. **-έστατα** Ξεν. Συμπ. 8. 31.

ἐκπρεπόντως, ἐπίρρ. = **ἐκπρεπῶς**, Δίων Κ.74.1.

ἐκπρέπω, ἐξέχω, διαπρέπω εἴς τι, τινὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 597.

ἔκπρησις, εως, ἡ, ἐκπύρωσις, Πλουτ. Λύσανδ.12, Ἡσύχ.

ἐκπρησμός, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐκβρασμός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1243.

ἐκπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκπράσσω**.

ἐκπρίασθαι, ἀόρ. β' (ἴδε ***πρίαμαι**), ἐξωνοῦμαι, χρήμασι.. κίνδυνον ἐκπρ. Ἀντιφῶν 136. 36, πρβλ. Λυσ.178.16· ἐκπρ. τοὺς κατηγόρους ὁ αὐτ. 159. 20· ἐκπρ. τι παρά τινος Ἰσοκρ. 31B.

ἐκπρίζω, = **ἐκπρίω**, Γεωπ. 9.11,7.

ἔκπρισις, εως, ἡ, τὸ ἐκπρίειν, πριόνισμα, Παῦλ. Αἰγ. 6. 84.

ἔκπρισμα, τό, πριονίδι, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορᾶς 1. 2,15.

ἐκπρίω, ἐντελῶς πριονίζω, κόπτω διὰ πρίονος, Θουκ. 7. 25· ἐπὶ ἐκπρίσεως ὀστοῦ, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 912.

ἐκπροθεσμέω, εἶμαι ἐκπρόθεσμος, καθυστερῶ, Σχόλ. εἰς Δημ. 540. 21.

ἐκπρόθεσμος, ον, ὁ ἔξω τῆς προθεσμίας, τοῦ ὀφλήματος, τοῦ χρέους, Λουκ. Ἑρμότ. 80· ἐκπρ. τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν, ἑπτὰ ἡμέρας ἀργότερα, ὁ αὐτ. Κρον. 2· ἐκπρ. τοῦ ἀγῶνος, ὁ ὑπερβὰς τὴν ἡλικίαν, τὴν ἁρμοδίαν δι' ἀγῶνας, ὁ αὐτ. Ἀνάχαρ. 39· ἐκπρ. φιλοτιμήματα, τιμαὶ προσφερόμεναι ὅτε πλέον εἶναι πολὺ ἀργά, κατόπιν ἑορτῆς, ὁ αὐτ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 40· πένθος Φίλων 2.169.

ἐκπροθρώσκω, ἐκπηδῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 344, Μανέθων 6. 33, ἐν τῇ μετοχ. ἀορ. **ἐκπροθορών**.

ἐκπροθυμέομαι, ἐπιτετ. ἀντὶ **προθυμέομαι**, Εὐρ.Φοίν.1678.

ἐκπροΐημι, ἐκπέμπω, ἀέναον παγὰν ἐκπροϊεῖσαι Εὐρ. Ἴων 119· ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

ἐκπροικίζω, προικίζω, Φάλαρ. σ. 404.

ἐκπροκᾰλέομαι, μέσ., προσκαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω πρὸς ἐμέ, ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων Ὀδ. Β. 400· ἐκ μεγάροιο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ.111· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 354.

ἐκπροκρίνω, ἐκλέγω, προκρίνω, πόλεως ἐκπροκριθεῖσα Εὐρ. Φοίν. 214.

ἐκπρολείπω, καταλείπω, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες Ὀδ. Θ. 515, πρβλ. Θέογν. 1136· αἰῶνα Συλλ. Ἐπιγρ. 3627. **II**. ἀφίνω, φείδομαι, Ψευδο-Φωκ. 80.

ἐκπρομολεῖν, ἀόρ. β' (ἴδε **βλώσκω**), ἐξέρχομαι, λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1587.

ἐκπροπίπτω, καταπίπτω ἔκ τινος μέρους, ὑψόθεν εἰς γαῖαν Ὀρφ. Λιθ. 319.

ἐκπρορέω, ἐκρέω ἔκ τινος μέρους, Ἀνθ. Π. 9. 669, Ὀρφ. Λιθ. 201.

ἐκπροσωπέω, ἀλλάσσω χαρακτῆρα, Εὐστ. Πονημάτ. 218. 24, ἀντιπροσωπεύω, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 282A.

ἐκπροτῑμάω, τιμῶ ὑπὲρ πάντα, Σοφ. Ἀντ. 913.

ἐκπροφαίνω, ἐκδεικνύω, Ὀρφ. Ὕμν. 70. 7, ἐν τῷ ἀορ. β' **ἐκπροφανοῦσα**.

ἐκπροφέρω, φέρω ἔξω εἰς τὸ φῶς, ἐφθαρμένον ἐν Μανέθωνι 6. 733.

ἐκπροφεύγω: μέλλ. **-φεύξομαι**, φεύγω μακρὰν ἀπό τινος, τινος Ἡλιόδ. 8. 11· ἐκφεύγω, διαφεύγω, τι Ὀρφ. Λιθ. 391, Ἀνθ. Π. 6. 218.

ἐκπροχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχέω πρὸς τὰ ἐμπρός, λοιβὰς ἐκπροχέων Ὀρφ. Ἀργ. 573· ἐκπρ. ἰαχὰν Ἀνθ. Π. 7. 201· ἀφίνω νὰ χυθῇ τι, νὰ πέσῃ, πλοκάμους αὐτόθι 22· ὅσσων δάκρυον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 562. 6.

ἐκπτερόομαι, κτῶμαι πτέρυγας, Ἱππ. 347. 19· δι. γραφ. **ἐκπυρούμενα**, ὅπερ φαίνεται ὅτι ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια.

ἐκπτερύσσομαι, ἀποθ., κινῶ τὰς πτέρυγας, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 1, διάφ. γρ. **πτερύσσηται**.

ἐκπτήσσω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ, οἴκων με ἐξέπταξας (Δωρ.) Εὐρ. Ἑκ. 180.

ἐκπτοέω, = τῷ προηγ., Τζέτζ.: — Παθ. ἐκπλήττομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ θαυμασμοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 185, Πολύβ. 5. 36, 3· τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηντο, ἦσαν πολὺ τεθορυβημένοι, Ἡρωδιαν. 5. 4, 1.

ἔκπτυσμα, τό, τὸ ἐκπτυσθέν, πτύαλον, πτύσμα, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 280 (ἴδε ἐν λ. **ἐμπτύσματα**).

ἐκπτύω: μέλλ. **-ύσω**, ὡσαύτως **-ύσομαι** [ῠ], Ἀνθ. Π. 5.107· ἐκπτύω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Ὀδ. Ε. 322, πρβλ. Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.:—Ἐκστομίζω, διαδίδω ἀκρίτως, ἀπόρρητα Αἰλ. π. Ζ. 4. 44· ἐπὶ ἀποβολῆς ἢ ἐκτρώσεως, αὐτόθι 12. 17. **II**. πτύω εἰς δήλωσιν ἀηδίας, Ἀριστοφ. Σφ. 792· — πτύω πρός τι, βδελύσσομαί τι, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. δ', 14.

ἔκπτωμα, τό, ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796.

ἔκπτωσις, εως, ἡ, τὸ ἐκπίπτειν, ἡ διαφυγή, τοῦ θερμοῦ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 15, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 12, π. Ἀναπν. 20, 4· ἡ τῶν ὄψεων ἔκπτ. αἱ ἐκ τοῦ ἡλίου ἐρχόμεναι ἀκτῖνες, ὁ αὐτ. Προβλ. 15. 6. **2**) ἐξορία, Πολύβ. 4. 1, 8, Διόδ. 13. 65. **3**) ἡ ἀπὸ τῶν ἐλπίδων ἔκπτωσίς τινος, ἀποτυχία, Κέβης 7· κατάπτωσις, πρὸς τὸ χεῖρον Στράβων 467. **II**. ἐξάρθρωσις μέλους, Ἱππ π. Ἀγμ. 749· ἔκπτ. ..τῶν ὑστερέων, ἡ ἐξώθησις τοῦ «ὑστέρου», ὁ αὐτ. Ἀφ. 1255· μαρασμός, σῆψις ἢ νέκρωσις τῆς σαρκός, τῶν ἰνῶν, κτλ., ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ ἐρυσιπέλατος, ὁ αὐτὸς Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1082· τῶν ἐσχαρῶν ἔκπτ., ἀπόσπασις, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 788.

ἐκπῡέω, ἐμπυάζω, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 956, πρβλ. Προγν. 41. 40, 1002C·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1257. Ἐντεῦθεν ἐκ-

πύημα, τό, ἕλκος σχηματίσαν πῦον, ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Προγν. 41· **ἐκπύησις**, ἡ, «ἔμπυασμα», ὁ αὐτ. Ἀφ. 1259, κτλ.· **ἐκπυητικός, ή, όν**, ὁ παράγων πῦον, ἔμπυον, αὐτόθι 1253.

ἐκπυΐσκομαι, = **ἐκπυέω**, Ἱππ. Προγν. 41. 41., 44. 53.

ἐκπυνθάνομαι: μέλλ. **-πεύσομαι**, ἀποθ., ἀναζητῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, Ἰλ. Κ. 320· ἔκ τε πυθέσθαι, ἠὲ φυλάσσονται νῆες, κτλ. αὐτόθι 308 (ἐν Ἰλ. Υ.129, ἀναγνωστέον θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς)· ἵν' ἐκπυθώμεθα, πόθεν .. Εὐρ. Κύκλ. 94, κτλ. 2) μετ' αἰτ., μανθάνω, ἀκούω, θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Σοφ. Αἴ. 215· ἐκπ. τί τινος, μανθάνω ἔκ τινος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 529, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.752· ἐκπ. τινος, ἐρωτᾶν περί τινος, Ἀριστοφ. Πλ. 60· μετὰ μετοχ., ἐκπ. τινα ἀφιγμένον Εὐρ. Ἑλ. 817.—Πρβλ. **ἐκπεύθομαι**.

ἐκπυόω, ἐπιφέρω ἐκπύησιν, «ἔμπυασμα», κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκπῡρηνίζω, (πυρὴν) διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω τὸν πυρῆνα καὶ ῥίπτω αὐτόν, ἐν γένει, ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ἐξακοντίζω, τὰ ἐνόντα Ἀριστ. Φυσ. 4.7, 6.— Παθ., Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ.1.119.

ἐκπῡρήνισις, εως, ἡ, ἔκθλιψις τῶν πυρήνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων, Ὀλυμπιόδ. Σαρακηνικ. σ. 49· ἐξακόντισις, ἀστραπῆς .. ἐκπυρήνισιν Εὐστ. Πονημάτ. 203. 11.

ἐκπῡρήνισμα, τό, ἐξακόντισμα, ἀστραπῶν ἐκπυρηνίσματα Νικήτ. Μαν. Κομν. 2. 6, σ. 60B.

ἐκπυρηνισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Hemst. ἐν Θωμ. Μαγ. σ. 565.

ἐκπῡριάω, θερμαίνω, Ἱππ. Ἀφ. 1255, ἐν τῷ παθ.

ἔκπῡρος, ον, (πῦρ) θερμότατος, καυστικός, καίων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4, Στράβων 697· φλογερός, Μάξ. Τύρ. τ. 2. σ. 2, 21·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., τί μ' ἔκπυρα λούεις; Ἀνθ. Π. 5. 82.

ἐκπῡρόω, κατακαίω μέχρι τέφρας, ἐξαφανίζω, Εὐρ. Ι. Α. 1070, Ἡρ. Μαιν. 421·— πυρπολῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 21. II. Παθ., ἀνάπτω, καίομαι, αὐτόθι 1. 5, 2· ὅρος ἐν χρήσει ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλείτου φιλοσοφίᾳ πρὸς δήλωσιν τῆς τάσεως ἣν ἔχουσι πάντα τὰ πράγματα εἰς τὸ νὰ μεταβάλλωνται εἰς πῦρ (πρβλ. **ἀναθυμίασις**), Διογ. Λ. 9. 8, πρβλ. Πλούτ. 2. 877D, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **χρησμοσύνη**·— ἀνακαίομαι, λαμπάσιν κεραυνίαις Εὐρ. Βάκχ. 244·— ὑπερθερμαίνομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1257, πρβλ. **ἐκπτερόομαι**·— πυρακτοῦμαι, ἐπὶ χαλκοῦ, Πολύβ. 12. 25, 2.

ἐκπυρσεύω, ἀνάπτω, φλέγω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 179, ἐν τῷ παθ. II. κάμνω σημεῖον διὰ πυρσῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4.10, 5.

ἐκπύρωσις [ῠ], **εως**, ἡ, ἐντελὴς καῦσις, ἐμπρησμός, Στράβων 579, Διογ. Λ. 10. 101, 102, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 14. II. τὸ ἀνάπτειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2· πρβλ. **ἐκπυρόω** II·— παρ' Ἀθην. 629E, εἶδός τι ὀρχήσεως.

ἔκπυστος, ον, γνωστός, κυρίως ἐπὶ πραγμάτων, σπανίως δὲ ἐπὶ προσώπων, ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μυτιλήνην πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι, πρὶν γείνῃ τι γνωστὸν περὶ ἡμῶν, Θουκ. 3. 30., 4.70., 8. 42· μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι Συνεσ. Ἐπιστ.143. σ. 279A, Ἡρωδιαν. 2.7,10·— «ἐκπτύστων· φανερῶν ἢ πολλοῖς ἀκουστῶν» Ἡσύχ.

ἐκπῡτίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐκπτύω, τὸν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν Ἄλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 12·— «πυτσιλίζω», Ἥρων Πνευμ. σ. 181, Αὐτομ. 247.

ἔκπωμα, τό, ποτήριον, Ἡρόδ. 9. 41, 80, Σοφ. Φ. 35, κτλ.— Ὑποκορ. **-άτιον**, τό, Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 3, Στράβων 758.

ἐκπωματο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐκπώματα, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος.

ἐκπωτάομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐκποτάομαι**, Βαβρ.12.1.

ἐκράανθεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **κραίνω**.

ἐκραβδίζω, διὰ ῥαβδισμῶν ἀποδιώκω, ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς Ἀριστοφ. Λυσ. 576.

ἐκρᾰγή, ἡ, ὡς ἑρμηνεία τῆς λέξεως **ἔκρηξις** παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. — Πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **κραυγή** ὡς ἐν Λεξικῷ Ζωναρᾶ σ. 657.

ἐκράθην [ᾱ], ἴδε τὸ ῥῆμα **κεράννυμι**.

ἐκραίνω, κάμνω τι νὰ ἐκραίνῃ, νὰ ῥαίνῃ, νὰ στάζῃ ἔξω, κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Σοφ. Τρ. 781· ἐγκέφαλον ἐξέρρᾱνε Εὐρ. Κύκλ. 402.

ἐκραίω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, Ὀρφ. Λιθικ. 598, ἐν τμήσει.

ἔκρευσις, εως, ἡ, ἐκροή, ἐκρεύσεις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἔκδ. Kink.

ἐκρέμω, ἴδε τὸ ῥῆμα **κρέμαμαι**.

ἐκρέω: μέλλ. **ἐκρυήσομαι**, καὶ σπαν. **-ρεύσομαι**, πρκμ. **-ερρύηκα**: ἀόρ. παθ. **ἐξερρύην**, Πλάτ. Πολ. 452D· σπαν. **ἐξέρρευσα**: — ῥέω ἔκ τινος πράγματος, ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε Ἰλ. Φ. 119· ἔκ τινος Πλάτ. Φαίδων 112A· ἐπὶ ποταμῶν, ἐκρ. ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 2. 20· ἐκρ. ἔξω αὐτόθι 149. 2) ἐπὶ πτερῶν, ἐξερρύηκε τὰ πτερὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 104· ἐπὶ τῶν τριχῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 9. 3) μεταφ., ἐκπίπτω, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος, Λατ. effluere, Πλάτ. Πολ. 452D, Θεαγ.130E· ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, ἐλησμονήθησαν, Πλουτ. Θεμ.12. II. μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἐκχέω, ἐξαφανίζω, τὴν χάριν ἐξέρρευσας ὅσην ἔχες Ἀνθ. Π.11. 374.

ἔκρηγμα, ατος, τό, ἀπόσχισμα ῥάκους, ἐκρήγματα τρυχίων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837. 2) ἐκρήγματα, «τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα» Σουΐδ.· πρβλ. Πολύβ.12. 20, 4. II. ὁρμητικὴ ἐκροή, ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 2· φλύκταινα, ἐξάνθημα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Ζ', 1211E.

ἐκρήγνυμι: μέλλ. **-ρήξω**, διαρρηγνύω, διατέμνω, κάμνω νὰ σπάσῃ, νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον Ἰλ. Ο. 469· μετὰ γεν., ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, τὸ ὕδωρ ἐξέκοψε μέρος τι ἐκ τῆς ὁδοῦ, Ἰλ. Ψ. 421.— Παθ., θραύομαι, διαρρήγνυμαι, ἐπὶ τόξων, εἰ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἂν Ἡρόδ. 2.173· ἐπὶ ἐνδυμάτων, σχίζομαι, ῥαγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608B. II. μετὰ συστοίχου αἰτιατ., «ξεσπάνω», κάμνω νὰ «ξεσπάσῃ», νεφέλη ὄμβρον ἐκρήξει Πλουτ. Φάβ. 12· εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν Λουκ. περὶ Διαβολ. 23.— Παθ.; ἐπὶ φύματος, σπῶ, ἀνοίγω, Ἡρόδ. 3.133, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ.1252· ἐξορμῶ, ἔνθεν ἐκραγήσονται ποταμοὶ πυρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 367· ἐπὶ ἔριδος, ἐς μέσον ἐξερράγη, ἐξερράγη ἐν τῷ φανερῷ, Ἡρόδ. 8.74· ἐπὶ προσώπων, «ξεσπῶ» ἐναντίον τινός, οὐ βουλόμενος ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν ὁ αὐτ. 6.129. III. ἐνίοτε καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., οὔ ποτ' ἐκρήξει μάχη Σοφ. Αἴ.775· ἐκρήξας .. ἄνεμος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8,14.

ἔκρηξις, εως, ἡ, διάρρηξις, Ἱππ. 675. 49· ἐκρ. τῆς πηγῆς Σχόλ. Θεοκρ. 7. 5· πρβλ. **ἐκραγή**. II. διάρρηξις εἰς δύο, τοῦ νέφους Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 18.

ἐκρήσσω, = **ἐκρήγνυμι**, Θεανὼ ἐν Ἐπιστ. 3.

ἐκριζόω, ἐκριζώνω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 29, Achmes Ὀνειρ. 202. 206:—Παθ., Βαβρ. 36. 8, κτλ.· ἐν εἴδει κατάρας, ἐκριζωθήσεται πανγενεὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 916. 8. II. παράγω ἐκ τῆς ῥίζης, Παλλάδ. Λαυσ. σ.7.

ἐκρίζωσις, εως, ἡ, ἡ ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀπόσπασις, θεομάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις Εὐστ. Πονημάτ. 204. 86.

ἐκριζωτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκριζοῦν, Ἀλ. Ἀριστ. ἐν Συντ. Καν. τ. 3, σ. 462.

ἐκριζωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκριζώνων, καταστροφεύς, Ἰωσήπ. Μακκ. 3, 5.

ἔκρῑν, ῑνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑψηλήν, ἐξέχουσαν ῥῖνα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 13.

ἐκρῑνέω, ῥινίζω, μεταφ. καταναλίσκω, τρώγω, ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν Ἀλκίφρων 3. 33.

ἐκρῑνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, ῥινηλατῶ, ἐξιχνεύω, μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα; Ψευδο-Λουκ. Φιλόπ. 22.

ἐκρῑπίζω: μέλλ. **-ίσω**, φυσῶν ἀνάπτω, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 14·—μεταφ., ἐξάπτω, διεγείρω, Θεοπόμπ. Ἱστ.239, Πλουτ. Πομπ.8.

ἐκρῑπισμός, ὁ, τὸ ἐκριπίζειν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10.101.

ἐκριπτέω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 654D.

ἐκρίπτω: μέλλ. **-ψω**, ῥίπτω ἔξω, ἔξω με [γῆς] ... ἐκρίψατε Σοφ. Ο. Τ. 1412· ἔπη (πρβλ. **ἀπορρίπτω** III.) Αἰσχύλ. Πρ. 932: — Παθ., δίφρων ἐκριφθεὶς Σοφ. Ἠλ. 512· ἐπὶ ἠθοποιοῦ, ὡς τὸ **ἐκπίπτω**, Λατ. explodi, Αἰσχίν. 48. 40.

ἔκριψις, εως, ἡ, τὸ ἐκρίπτειν, Γλ.

ἐκροή, ἡ, (**ἐκρέω**) = **ἔκροος** I, Πλάτ. Γοργ. 494C. κ. ἀλλ. II. = **ἔκροος** II, Ἱππ. 1004H, Πλάτ. Φαίδων 112D, κ. ἀλλ.· περὶ τὰς ἐκροάς, τὰ μέρη ἔνθα γίνονται αἱ ἐκροαὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 42.

ἐκροιβδέω, κενῶ καταπίνων, κρατῆρα Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 17.

ἔκροος, συνηρ. **-ρους**, ὁ, τὸ ἐκρέειν, ἐκροή, ἐκβολή, ἔκροον ἔχειν ἐς θάλασσαν, ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρόδ. 7. 129, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 4. 3, 2. II. μέρος πρὸς ἐκροὴν τῶν ὑδάτων, διέξοδος, οὐκ ἔχουσα ἔκρουν φανερὸν ἡ λίμνη Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 27· ἐπὶ τοῦ αἵματος, Ἱππ. 562. 41., 1002B.

ἐκροφέω, ῥοφῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 701, γενόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 4· μεταφ. ἐκρ. τὸν μισθὸν Ἀριστοφ. Σφ. 1118.

ἔκρυθμος, ον, ὁ μὴ ἔνρυθμος, παράφωνος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 186, Φιλόστρ. 352.

ἐκρύομαι: μέλλ. **-ρύσομαι**, σῴζω, λυτρώνω, Εὐρ. Βάκχ. 258, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 83.

ἐκρυπαρόω, ῥυπαίνω, ποιῶ τι ῥυπαρόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 38.

ἐκρυπόω, καθαίρω ἐκ ῥύπου, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 156. II. = **ῥυπόω** Achmet 232.

ἐκρύπτω, ἐκπλύνω, καθαρίζω, Πολυδ. Α', 44., Ζ', 39:—Μέσ. ἐκρύπτεσθαι τὸ ἄδικον Φίλων 1. 613.

ἔκρῠσις, εως, ἡ, = **ἔκροος** II, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 26, Πολύβ. 4. 39, 8. II. ἐκροή, κυήματος φθορά, ἀποβολὴ κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν σύλληψιν ἡμέρας, διαφέρουσα τοῦ τρωσμοῦ, ἐκτρώσεως, Ἱππ. 257. 19, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 3, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 3 καὶ 7. III. ἐκρ. τριχῶν, πτῶσις, «πέσιμον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 14, 1.

ἐκσᾰγηνεύω, ἐξάγω τῆς σαγήνης, τοῦ δικτύου, ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει Πλούτ. 2. 52C· κατ' ἄλλους = **σαγηνεύω**, ἀλλὰ κακῶς.

ἐκσαλάσσω, μετακινῶ, ἐκσείω, 'Ανθ. Π. 5. 235.

ἐκσαλεύω, σαλεύω τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἐκβάλλω, «ἐκσάλευσον αὐτό· ἐξένεγκον» Σουΐδ., πρβλ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Λυσ. 1028, διάφ. γρ. **ἐκσκαλεύω**.

ἐκσάόω, 'Επ. ἀντὶ τοῦ **ἐκσῴζω**, ἐξεσάωσεν διόμενον θανέεσθαι 'Ιλ. Δ. 12· ἐξεσάωσε θαλάσσης 'Οδ. Δ. 501· ψυχὴν δ' ἐξ. 'Αρχίλ. ἐν 'Αριστοφ. Εἰρ. 1301.

ἐκσαρκίζω, ἀφαιρῶ τὴν σάρκα, μετοχ. παθ. πρκμ. ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν 'Εβδ. ('Ιεζεκ. ΚΔ', 4).

ἐκσαρκόω, κάμνω νὰ σαρκώσῃ, νὰ σχηματίσῃ σάρκα, κρέας.— Παθ., πιάνω κρέας, σαρκώνω, μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν, ἐκσαρκοῦνται γὰρ καὶ ἀπολλύασι τὸ ἔλαιον διὰ τὴν πολυτροφίαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 5. II. ἀμεταβ. = τῷ παθ., Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 79.

ἐκσάρκωμα, σαρκῶδες ἔκφυμα, ὑπερσάρκωμα, Διοσκ. 5. 84, σ. 740.

ἐκσάρκωσις, ἡ, = τῷ προηγ., Διοσκ. π. Εὐπορ. 1. 143.

ἐκσαρόω, σαρώνω ἐντελῶς, Εὐστ. 725. 35

ἐκσαφέω, σαφηνίζω, ἐξηγῶ, Θ. Προδρ. σ. 398.

ἐκσβέννυμι = **ἀποσβέννυμι**, σβύνω ἐντελῶς, Βυζαντ.

ἐκσείω, σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω, περιταμὼν κύκλῳ περὶ τὰ ὦτα καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσείει [τὸ δέρμα] 'Ηρόδ. 4. 64· ἐκσ. τὴν ἐσθῆτα, τινάσσω τὸ φόρεμά μου, Πλουτ. 'Αντών. 79: — Παθ., ἐκσέσεισται (ἐνν. ὁ τρίβων) 'Αριστοφ. 'Αχ. 343. II. ἐξάγω, ἀπομακρύνω, Λατ. excutere, τούτων ... τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα Πλουτ. 'Αντών. 14· ἐκσ. τὴν ἀπολογίαν, ἀπορρίπτειν, Διόδ. 18. 66.

ἐκσεμνύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **σεμνύνω**, 'Αθήν. 661E.

ἐκσεύομαι: παθ. πρκμ. **ἐξέσσυμαι**: ὑπερσ. **ἐξέσσυτο** μετὰ σημασ. παρατατ. ('Οδ. Ι. 373), ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος εἶναι συνήθως ἀόρ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. α' **ἐξεσύθην** [ῠ]. 'Εξορμῶ, πυλῶν ἐξέσσυτο 'Ιλ. Η. 1· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος 'Οδ. Ι. 373· βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, ἔφυγεν ἐκ τῶν βλεφάρων του, Μ. 366: — ἀπολ. ἐκθέω, ἐξορμῶ, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς Θ. 58· νομιόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα 'Οδ. Ι. 438· αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη, ἐξώρμησεν, 'Ιλ. Ε. 293 (ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν: αἰχμὴ δ' ἐξελύθη)· ἐξέσσυται ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 82. 25.

ἐκσημαίνω, ὑπαινίττομαι, Σοφ. 'Ηλ. 1191.

ἐκσήπομαι, παθ., σήπομαι ἐντελῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 2.

ἐκσῑγάομαι, παθ., ἐξαναγκάζομαι εἰς ἐντελῆ σιγήν, ἐκσιγᾱθεὶς 'Ανθ. Π. 7. 182.

ἐκσῑφωνίζω, ἐκκενῶ διὰ σίφωνος, ἐξαντλῶ, ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχὺς 'Εβδ. ('Ιὼβ Ε', 5), «ἐκσιφωνισθείη· διασκορπισθείη» 'Ησύχ., πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐκσιωπάω, ἀναγκάζω εἰς σιωπήν, Πολύβ. 28. 4. 13· ἐν τῷ παθ. II. ἀμεταβ., σιωπῶ ἐντελῶς, 'Αρρ. 'Αν. 6. 4, 9.

ἐκσκᾰλεύω, σκαλίζω καὶ ἐκβάλλω, 'Αριστοφ. Λυσ. 1028.

ἐκσκάπτω, ἐξορύττω, Γαλην. 12. σ. 261.

ἐκσκεδάννῡμι, διασκορπίζω εἰς τὸν ἄνεμον, 'Αρχεπτολέμου δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας 'Αριστοφ. 'Ιππ. 795.

ἐκσκευάζω, ἀπογυμνῶ τῶν σκευῶν καὶ ἐργαλείων, ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη Δημ. 872. 11.—Μέσ., μετακομίζω, πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα Στράβων 730.

ἔκσκευος, ον, ὁ ἄνευ σκευῆς, δηλ. ἄνευ θεατρικῆς ἐνδυμασίας, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. "Ορν. 95· **τὰ ἔκσκευα**· «τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς» 'Ησυχ., πρβλ. Πολυδ. Δ', 141.

ἔκσκηνος, ον, ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, ἐκτὸς τῆς ἐπιδράσεώς τινος, ἡλίου ἔκσκηνος, φράσις ἀστρονομική, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 9. 73.

ἐκσκορακίζω, πέμπω εἰς κόρακας, στέλλω εἰς τἀνάθεμα, Κ. Μανασ. Χρον. 9. 34.

ἐκσκορπισμός, οῦ, ὁ, διασκορπισμός, Πλούτ. 2. 383D.

ἐκσμάω, ἐκσμήχω, σπογγίζω, ἐξέσμων ποτήρια 'Ηρόδ. 3. 148· «ἐξέσμων· ἔσμηχον· καὶ ἔσμων δὲ τὸ αὐτὸ» 'Ησύχ.

ἐκσμήχω, = τῷ προηγ., 'Ιω. Χρυσ. τ. 6, σ. 804, 26.

ἐκσοβέω, ἐκφοβῶ, ἐκδιώκω, Μένανδ. ἐν «'Επικλήρῳ» 6, 'Ανθ. Π. 6. 167· νέον ἐκ στέρνων αὐτόθι 5. 260.

ἔκσπασις, εως, ἡ, τὸ ἐκσπᾶν, Εὐστ. 1372, 14.

ἐκσπαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκσπᾶν, Γεωπ. 9. 11, 3.

ἐκσπάω: μέλλ. -άσω, ἐκσπῶ, ἐκβάλλω διὰ τῆς βίας, ἐξέλκω, 'Ατρεΐδης δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος 'Ιλ. Ζ. 65· οὕτω δὲ καὶ μέσ. ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα, συραντες ἔξω, ἐξελκύσαντες τὰ μακρὰ αὐτῶν δόρατα, 'Ιλ. Η. 255· ἢν ἐκσπάσωμαι ... βόλον Εὐρ. 'Ηλ. 582:—Παθ., τρίχες ἐκσπῶνται 'Αριστ. Προβλ. 10. 22· ἐκβάλλω, οὔτ' ἐπιλαβόμενον ἐκσπάσαι ῥᾴδιον (τὸν χάρακα ἐκ τῆς γῆς), Πολύβ. 18. 1, 14.

ἐκσπένδω: μέλλ. -σπείσω, ἐκχέω εἰς τοὺς θεοὺς ὡς σπονδήν, Εὐρ. "Ιων 1193· οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ Εὔβουλ. ἐν «'Οδυσσεῖ» 1.

ἐκσπερματίζω, ἐκβάλλω, χύνω τὸ σπέρμα μου, καὶ ἐκσπερματιεῖ σπέρμα, ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, 'Εβδ. ('Αριθμ. Ε', 28)· πρβλ. **σπερματίζω**.

ἐκσπερματόομαι. παθ., σποριάζω, τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα θᾶττον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκσπερματοῦται καθάπερ ῥαφανὶς κτλ. Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 7. 1, 7.

ἐκσπεύδω, σπεύδω νὰ ἐξέλθω, 'Αριστοφ. Θεσμ. 277.

ἐκσπογγίζω ἀποσπογγίζω, Εὔβουλος ἐν «Παμφίλῳ» 4.

ἔκσπονδος, ον, = ἔξω τῶν σπονδῶν, μὴ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὰς σπονδάς, ἀποκεκλεισμένος ἐξ αὐτῶν, Θουκ. 3. 68, Ξεν. 'Ελλ. 5. 1, 32, Δημ. 355, 6· ἔκσπ. τῶν συνθηκῶν Πολύβ. 22. 13, 5. II. ἐναντίος τῶν σπονδῶν, παραβαίνων τὰς συνθήκας, Διον. 'Αλ. 2. 72.

ἐκσπονδυλίζω, ἢ **ἐκσφονδ-**, = ἐκτραχηλίζω, 'Εβδ. (Δ. Μακκ. ΙΑ', 18).

ἐκ-στάδιος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ σταδίων, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 39.

ἔκστᾰσις, εως, ἡ, (ἐξίστημι) ἐκτοπισμός, μετατόπισις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως, ἀπομάκρυνσις, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 13· αἱ δὲ ἐκστάσεις εἰσὶν (ἐνν. αἱ κακίαι) ὁ αὐτ. Φυσ. 7. 3, 6. II. (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ἵστασθαι κατὰ μέρος, «παραμέρισμα», ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 5, 9· ἐκστ. τῆς φύσεως, ἔκπτωσις, κατάπτωσις, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 3. 1, 6. 2) σύγχυσις νοῦ, παραφροσύνη, κυρίως ἐκ φόβου ἢ καταπλήξεως, 'Ιππ. 'Αφ. 1258, πρβλ. 93B, κτλ. ἔκστ. σιγῶσα αὐτόθι 126G, 195D· ἔκστ. μανικὴ 'Αριστ. Κατηγ. 8, 17· ἐκστ. τῶν λογισμῶν Πλουτ. Σόλων 8· τὰ μηδὲ προσδοκώμεν' ἔκστασιν φέρει Μένανδ. ἐν «'Εγχειριδίῳ» 1. 3) θάμβος, ἔκπληξις, ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 26· ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ Μαρκ. ε', 42, Λογγῖν. 1. 4. 4) τὸ ἐξίστασθαι καὶ ὁρᾶν ἢ ἀκούειν θεῖα καὶ ὑπεράνθρωπα πράγματα, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις Πράξ. Ι', 10· εἶδεν ἐν ἐκστάσει ὅραμα αὐτόθι ια', 5· γενέσθαι ἐν ἐκστάσει κβ', 17, πρβλ. 'Επιστ. π. Κορινθ. Β. ιδ', 3 κἑξ.

ἐκστᾰτικός, ή, όν, ἔχων τάσιν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπό τινος, τοῦ λογισμοῦ 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 7. 1, 6· καὶ ἀπολ., ἄστατος, ἀντίθετον τῷ **ἐμμενετικὸς τῇ δόξῃ** αὐτόθι 7. 8, 5, πρβλ. 7. 2, 7. 2) ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ὁ ἔξω φρενῶν, ἐκστ. διὰ τὸν θυμὸν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 5· ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, ὁ αὐτ. Προβλ. 30. 1, 3.—'Επίρρ. -κῶς, ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικὼς Πλουτ. Δίων 55. II. ἐνεργ., ἱκανὸς πρὸς μετατόπισιν ἢ μετακίνησιν, τινος Πλούτ. 2. 951D: ὁ προξενῶν ἔκστασιν, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 9. 13, 4.

ἐκστέλλω, κουμπώνω, καρφώνω διὰ πόρπης τὸ ἔνδυμα πρὸς συνοχὴν αὐτοῦ ἢ πρὸς κόσμον, περόνας .., αἷσιν ἐξεστέλλετο Σοφ. Ο. Τ. 1269· ἴδε 'Αρχαιολ. λεξ. ἐν λέξει **περόνη**.

ἐκστερέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **στερέομαι**, στερίσκομαι, ἐξεστερήθησαν νίκης καλλίστης 'Ιω. Σχυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 675. 13, ἐκδ. Β.

ἐκστέφω: μέλλ. -ψω, ἀφαιρῶ τὸν στέφανον, ἐκκενῶ πλῆρες μέχρι στεφάνης ποτήριον, ἀντίθετον τῷ **ἐπιστέφω** (ὃ ἴδε), Παυσ. παρ' Εὐστ. 1402. 61. II. περικοσμῶ διὰ στεφάνου, Εὐρ. "Αλκ. 171· ἰδίως ἐπὶ ἱκετῶν, κρᾶτας ἐξεστεμμένοι ὁ αὐτ. 'Ηρ. Μαιν. 526· ἀλλ' ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι = ἱκτηρίους κλάδους ἐξεστεμμένους ἔχοντες, Σοφ. Ο. Τ. 3, πρβλ. 19, ἴδε καὶ 'Ιλ. Α. 14, Αἰσχύλ. Εὐμ. 45· πρβλ. ὡσαύτως τὴν λέξ. **στέμμα**. III. ἐξέστεψε θάλασσαν, ἐξέχεε κύκλῳ ἐν εἴδει στεφάνου θάλασσαν, 'Οππ. 'Αλ. 2. 33.

ἐκστηθίζω, = **ἀποστηθίζω**, Εὐστ. 974. 10.

ἔκστιλβος, ον, λίαν στιλπνός, 'Ηλιόδ. Χρυσοπ. (ἐν Fabr. B. Gr. 8. 221) 103· καὶ **ἐκστίλβω**, ἐκλάμπω, αὐτόθι 130.

ἐκστραγγίζω, ἐκπιέζω, «ξεστραγγίζω», δι. γραφ. ἐν Διοσκ. 4. 155.

ἐκστρᾰτεία, ἡ, τὸ ἐκστρατεύειν, ἐκστράτευσις, Λουκ. 'Ενύπν. 25, Δίων Κ., κλ.

ἐκστράτευμα, τό, ἡ ἐκστρατεύουσα στρατιωτικὴ δύναμις, Μίμν. ἐν Φωτ. Βιβλ. 227. 6.

ἐκστρᾰτεύσιμος, η, ον, ὁ δυνάμενος ἢ κατάλληλος νὰ ἐκστρατεύσῃ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6. 30.

ἐκστρᾰτεύω, ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, ἐς Λεῦκτρα Θουκ. 5. 54, Ξεν. 'Αγησ. 7, 7· ἐκστρ. τινά, κάμνω τινὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ, Διον. 'Αλ. π. Ρητ. 9. 5, 6. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, 'Ηρόδ. 1. 190., 4. 159, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ. εἶμαι ἐν ἐκστρατείᾳ, Θουκ. 2. 12· ἐπὶ τοῖς ὁρίοις 'Ανδοκ. 7. 11. 2) τελειώνω τὴν ἐκστρατείαν μου, Θουκ. 5. 55.

ἐκστρᾰτοπεδεύομαι, ἀποθ., μετὰ παθ. πρκμ., στρατοπεδεύω ἔξωθεν, Θουκ. 4. 129, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 1· τὸ ἐνεργ. παρὰ τῷ 'Ιωσήπῳ 'Ιουδ. Πόλ. 3. 7, 5.

ἐκστρέφω: μέλλ. -ψω, στρέφω ἔξω, βόθρου τ' ἐξέστρεψε [δένδρον], ἐξερρίζωσε δένδρον ἐκ τοῦ βόθρου ἔνθα ἦν ἐρριζωμένον, 'Ιλ. Ρ. 58. II. στρέφω τὸ ἐντὸς ἔξω, γυρίζω «ξανάστροφα», τὰ βλέφαρα 'Αριστοφ. Πλ. 721· μεταφ., μεταβάλλω ἐντελῶς, τοὺς τρόπους 'Αριστοφ. Νεφ. 88· τοὺς 'Ιππέας αὐτόθι 554: — Παθ., ποσὶν ἐξεστραμμένοις 'Αριστ. Φυσιογν. 6. 14.

ἐκστροφή, ἡ, στροφὴ πρὸς τὰ ἔξω, ἐξάρθρωσις, τῶν δακτύλων Ἀλκίφρων 3. 54· μεταφ., στρέβλωσις, λόγου Πλούτ. 2. 1072C.

ἐκστροφόω, ἐκσπῶ θύραν τινὰ ἐκ τῶν στροφίγγων αὐτῆς, Ἡσύχ. ἐν λέξει: **ἐξαγκυρῶσαι**.

ἐκσῠριγγόομαι, καταντῶ εἰς, ἢ σχηματίζω συρίγγιον (φίστουλαν) ἐπὶ ἀποστήματος μεταβαλλομένου εἰς συρίγγιον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 180.

ἐκσῡρίζω: μέλλ. **ἐκσυριῶ**, =τῷ ἑπομ., Ὠριγ. κ. Κέλσ. 6, σ. 295 (304), Σειρὰχ ΚΒ', 1.

ἐκσῡρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, διὰ συριγμῶν ἀποδοκιμάζων ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, τινὰ Δημ. 449. 19· καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσει» 1. 21:— ἐκπέμπω σφοδρὸν συριγμόν, καί τις δράκων ὑπερμεγέθης .. ἀμήχανον ὅσον ἐξεσύρισε Δίων Κ. 51. 17.

ἐκσύρω [ῡ], σύρω ἔξω, Ἀνθ. Π. 9. 56, ἐν τῷ παθ. ἀόρ. **ἐξεσύρη** [ῠ].

ἐκσφαιρίζω, ἐκκυλίω τι ἐν εἴδει σφαίρας, ἐκρίπτω, ἐν τῷ παθ. Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 111Β.

ἐκσφενδονάω, ῥίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκρίπτω, Εὐμάθ. 8. 4.

ἐκσφενδονίζω, =τῷ προηγ., πλημμελὴς ἀνάγν. ἐν Ἡλιοδώρῳ Αἰθ. 9. 5, σ. 356 ἔκδ. Κοραῆ, οὗ ἴδε καὶ τὴν σημ. ἐν τῷ Β' τόμ. σ. 285, πρβλ. καὶ σ. 55.

ἐκσφονδυλίζω, ἴδε **ἐκσπονδυλίζω**.

ἐκσφρᾱγίζομαι, ἀποκλείομαι, κλείομαι ἔξω, ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμων καθήμεθ' Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 53.

ἐκσφράγισμα, τό, ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα, ἀντίτυπον, ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 3276,—81,—82, κ. ἀλλ.

ἐκσχίζω, σχίζω εἰς δύο, χωρίζω, παθ. ἐπὶ ποταμοῦ, σχίζομαι, χωρίζομαι εἰς δύο, ὁ τοῦ πυρὸς ποταμὸς ἐξεσχίσθη, παρέτρεψέ τε τοῦ φλογμοῦ τὸ μὲν ἔνθα τὸ δ' ἔνθα Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 33.

ἐκσῴζω, Ἐπ. **ἐκσαόω** (ὃ ἴδε): μέλλ. **-σώσω**: — διασῴζω, διαφυλάττω ἐκ κινδύνου, διατηρῶ ἀσφαλῆ, Ἡρόδ. 9. 107, Σοφ. Αἴ. 1128, κτλ.· ἐκσ. τινά τινος, σῴζω τινὰ ἔκ τινος, Εὐρ. Ἠλ. 28· ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πάρα ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 1222· τινὰ ἐκ κινδύνων Πλάτ. Γοργ. 486Β:— Μέσ., σῴζω ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 2. 107· ἢ σῴζω δι' ἐμαυτόν, ὡς .. βίοτον ἐκσωσοίατο, Αἰσχύλ. Πέρσ. 360· κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται [δένδρα] Σοφ. Ἀντ. 713: — Παθ., ὅταν .. νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσῳζοίατο, ὅταν νικηθέντες ἐν τῇ ναυμαχίᾳ οἱ ἐχθροὶ προσπαθήσωσι νὰ εὕρωσι καταφύγιον ἐν τῇ νήσῳ κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 451· οὕτως, ἐξεσώθης Εὐρ. Ἰκ. 751.

ἐκσωρεύω, ἐπισωρεύω, Εὐρ. Φοίν. 1195.

ἔκτᾰ, **ἔκτᾰμεν**, **ἔκτᾰν**, ἴδε τὸ ῥῆμα **κτείνω**.

ἐκτᾰγή, ἡ, (ἐκτάσσω) ἐπίδομα, **μερίδιον**, τό, Λατ. sportula, Δουκαγγ. Γλωσσ.

ἐκτάδην [ᾰ], ἐπίρρ. (**ἐκτείνω**) «ἐκτεταμένως, ἡπλωμένως» Σουΐδ., τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας (τὰ πτώματα τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους) Εὐρ. Φοίν. 1698· ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ .. ἐκτάδην ἐκείμην Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 2.

ἐκτάδιος [ᾰ], **η**, **ον**, ὡσαύτως, **ος**, **ον**, μέγας, μακρός, στεινή τ' ἐκτάδιός τε πέλει Ὀππ. Κ. 3. 276· (ἐκτείνω), χλαῖναν ... διπλῆν, ἐκταδίην, «μεγάλην, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Κ. 134· ἐκτ. ὅπλα Ὀρφ. Ἀργ. 357· οὔρεα Διον. Π. 643.

ἐκτᾰδόν, ἐπίρρ. = **ἐκτάδην**, «οὐ μόνον ἐκτάδην, ἀλλὰ καὶ ἐκταδόν, ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ» (τ. 1. σ. 343, 8), Θωμ. Μάγιστρ. σ. 289, Ἀγαθ. Ἱστ. 5. 12.

ἔκταθεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **κτείνω**.

ἐκτᾰθήσομαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτείνω**.

ἑκταῖος, **α**, **ον**, (ἓξ) τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ, Ἱππ. Ἀφ. 1250, Ξεν. Ἀν. 6. 6 38. **II**. = **ἕκτος**, Ἀνθ. Π. 14. 119.

ἔκτακτος, **ον**, ὅρος στρατ. «ἔκτακτοι, τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. εἰσὶ δὲ πέντε» κτλ. Σουΐδ., πρβλ. Αἰλιαν. Τακτ. 9.

ἐκτᾰλαντόομαι, παθ., ἀποστεροῦμαι χρημάτων, ἐκταλαντωθεὶς Σώπατρος παρ' Ἀθην. 230Ε.

ἔκταλος· «ἀκάνθης εἶδος» Ἡσύχ.

ἐκταμιεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ταμιεύω** ἐν τῷ μέσῳ τύπ. Ἀγαθαρ. 189 21.

ἐκτανθαρύ(ζ)ω· «τρέμω» Ἡσύχ.

ἔκτᾰμα, τό, ἔκτασις, μῆκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 2.

ἐκτάμνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκτέμνω**.

ἐκτᾰνύω: μέλλ. **-ύσω**, = **ἐκτείνω**: ὁ Ὅμ. ἔχει τοῦτον τὸν τύπον μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐξαπλώνω, ἔρνος ... ἐλαίης .. βόθρου τ' ἐξέστρεψε (ὁ ἄνεμος) καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ Ἰλ. Ρ. 58: — Παθ., ἐξαπλώνομαι, ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη Η. 271· ἐξετανύσθη ἄμπελος, ἐξηπλώθη καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Διόνυσον 38. **2**) ἐκτείνω, τεντώνω, «τανύζω», ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς Ὀδ. Ψ. 201· δέρμα Πινδ. Π. 4. 430. **3**) ἐπεκτείνω, ἐξετάνυσσας ὁδὸν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1078. 4. Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1562 ἐκτανύσαι τῶν χειρογρ. ὅπερ νῦν γράφεται ἐξανύσαι, ἴδε **ἐξανύω**:— Ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ἱπποκράτει (π. Ἀγμ. 778). [ῠ συνήθως, ἀλλ' ῡ Ἀνακρέοντ. 8].

ἔκταξις, **εως**, ἡ, παράταξις εἰς μάχην, ἔκτ. ποιεῖσθαι Πολύβ. 2. 33, 7, Εὐστ. Ποιημάτ. 254, 79.

ἐκτᾰπεινόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ταπεινόω**, Πλούτ. 2. 165Β.

ἐκτᾰρακτικός, **ή**, **όν**, ὁ προξενῶν ἐκτάραξιν, ἱκανὸς νὰ προξενήσῃ ἐκτάραξιν, Ἱππ. 404. 53.

ἐκτάραξις, **εως**, ἡ, διατάραξις, κίνησις, κοιλίης ἐκταράξεως Ἱππ. 54. 5.

ἐκτᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**·— φέρω εἰς ταραχήν, συνταράσσω, τὸν δῆμον Πλουτ. Κορ. 19:— Παθ., ταράττομαι, πειράζομαι, ἀνησυχῶ, μήτε λίαν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐκταρασσομένους 311Β· ὑπό τινος Ἀθήν. 552F· πρός τι Λουκ. Ἐνύπν. 16. **II**. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ ἐκταράξεως τῆς κοιλίας, κοιλίη ἐκταραχθεῖσα Ἱππ. Ἀφ. 1251, Ἐπιδημ. τὸ Α', 951,

ἐκταρβέω, πτοῶ, φοβῶ, «ἐκτεταρβημένον· ἐπτοημένον» Ἡσύχ.

ἐκτᾰρῑχεύομαι, παθ., μεταφ. γίνομαι κάτισχνος ἐξ ἀσιτίας, ἐκτεταριχευμένος ἀπαστίᾳ, «σὰν τσίρος ἢ σὰν μούμια ἀπὸ τὴν πεῖναν» Νικήτ. Ἀνδρ. Κομν. 1, 9, σ. 196Β.

ἐκταρσόομαι, ἴδε **ταρσόομαι**.

ἑκτάς, **άδος**, ἡ, = **ἑξάς**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 205, ἔκδ. Βασιλ.

ἔκτᾰσις, **εως**, ἡ, (ἐκτείνω) τέντωμα, ἅπλωμα, συγκάμψαι ἐξ ἐκτάσιος ἐξαίφνης Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· σκέλους, κώλων Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 12, 4, κ. ἀλλ.· ἔκτ. καὶ καμπὴ Πλάτ. Νόμ. 795Ε· ἔκτ. καὶ συναγωγὴ ὁ αὐτ. Πολ. 526D. **II**. ἡ ἔκτασις βραχείας συλλαβῆς εἰς μακράν, Γραμμ.

ἐκτάσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐπὶ στρατηγοῦ, παρατάσσω εἰς γραμμὴν μάχης, τῇ δ' ἑξῆς παρὰ τὸν ποταμὸν ἐξέταττε τὰ στρατόπεδα Πολύβ. 3. 112, 1, Διόδ. 17. 53.—Μέσ., ἐπὶ στρατιωτῶν, παρατάσσομαι, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12, κτλ.· προσέτι ἐν τῷ παθ., τοῦτον δὲ τὸν τρόπον τῶν δυνάμεων ἐκτεταγμένων Πολύβ. 5. 83, 1.

ἐκτᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκτείνειν, Κλημ. Ἀλ. σ. 447, γραμμ., «ἐκτατέον τὸ ι» Σχόλ. Βικτ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Λ. 678· «ἐκτατέον τὸ α» Σχόλ. Βεν. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Φ. 262.

ἐκτᾰτός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκτείνῃ, Πλουτ. Τιμ. 44Ε.

ἐκταφρεύω, ἐξορύττω, ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, ἀμφίβολον παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Πολ. 5. 2, 2, πρβλ. Ἡσύχ.

ἐκτέᾰτο, Ἰων. γ' πληθ. ὑπερσυντ. τοῦ **κτάομαι**.

ἐκτείνω: μέλλ. **-τενῶ**: — ἁπλώνω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτείνω, οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ Αἰσχύλ. Χο. 9· ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 782· ἐπί τι Πολύβ. 1. 3, 6· πρός τινα, εἰς σημεῖον φιλίας, ὁ αὐτ. 2. 47, 2·— πρὸς κέντρα κῶλον Αἰσχύλ. Πρ. 323· παῖδας ἐπὶ τὴν πυρὴν Ἡρόδ. 2. 107· ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1131· ἐξέτεινε δὲ εἰς ἧπαρ ξίφος ὁ αὐτ. Φοίν. 1421· τὰ γόνατα ἐκτ. Ἀριστοφ. Σφ. 1212· ἐκτ. τὰ σκέλη Ξεν. Ἀν. 5. 8, 14· ἐκτ. νέκυν (πρβλ. **ἐκτανύω**) Εὐρ. Ἱππ. 786· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, θά σε «ἐξαπλώσῃ», θά σε καταβάλῃ, ὁ αὐτ. Μήδ. 585.— Παθ., ἐξαπλώνομαι, ἐπὶ κοιμωμένου, Σοφ. Φ. 858· καὶ ἐκταθεὶς ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς ἀφικέσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα Ξεν. Ἀν. 5. 1, 2, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Valck. ἐν Φοιν. 1691· ἐπὶ τόπου, ἐκτείνομαι μέχρι .., Ξεν. Πόροι 4. 3, Διον. Π. 40. **2**) ἁπλώνω δίκτυον, Αἰσχύλ. Χο. 983· ἐκτείνω τὴν γραμμὴν φάλαγγος, Εὐρ. Ἡρακλ. 801· λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω, δηλ. ἐκτείνοντα ἑαυτόν, ὁ αὐτ. Ἰκ. 654, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 19. — Παθ., ἐκτείνομαι, γίνομαι λεῖος, ὡς ἂν .. μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ, ἰχνωθῇ, διαχυθῇ, Σοφ. Ἀποσπ. 768. **II**. ἐπιμηκύνω, ἐπεκτείνω, πλεῦνα λόγον Ἡρόδ. 7. 51· φροίμιον θεοῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 829, πρβλ. 916· ἐκτ. μῆκος λόγου ὁ αὐτ. Εὐμ. 201· μείζονα λόγον Σοφ. Τρ. 679, κτλ.· βίον Εὐρ. Ἰκ. 1109· τοὺς περιπάτους Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 5. — Παθ., λόγος ἐκταθεὶς Πλάτ. Νόμ. 887Α· ἐπὶ χρόνου, πολὺς ἐκτέταται χρόνος Σοφ. Αἴ. 1402. **III**. ἐλαύνω συντόνως, προθύμως ἐκτείνων τὸν ἵππον, πρβλ. τὸ Γαλλ. ventre à terre, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5· ἐκτ. πάντα κάλων (ἴδε ἐν λ. **κάλως**)· πᾶσαν προθυμίην ἐκτ., ποιεῖν ὅ,τι εἶναι δυνατόν, Ἡρόδ. 7. 10· θυμὸν Ἀνδοκ. 27. 25·— μεταφορ. ἐν τῷ παθητ., ἐκπλήττομαι, ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Σοφ. Ο. Τ. 153. **IV**. τρέπω βραχεῖαν συλλαβὴν εἰς μακράν, Γραμμ.— Πρβλ. **ἐκτανύω**.

ἐκτειχίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, τειχίζω ἐντελῶς, ὀχυρώνω, Θουκ. 7. 26, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, κτλ.· τεῖχος ἐκτετείχισται, ἀνηγέρθη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1165.

ἐκτειχισμός, ὁ, ἡ διὰ τειχῶν ὀχύρωσις, Ἀρρ. Ἀν. 6. 20, 2.

ἐκτεκμαίρομαι, παθ., συμπεραίνομαι, εὑρίσκομαι διὰ εἰκασίας, Χρησμ.· τὸ δ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἕξεται Χρησμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 215Α.

ἐκτεκνόω, γεννῶ, παράγω, πάθεα Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391.— Μέσ., παῖδας ἐκτεκνοῦσθαι Εὐρ. Ἴων 438.

ἐκτελέθω, παράγομαι, ἠδὲ πάλιν διαφύντος ἑνός, πλέον' ἐκτελέθουσιν Ἐμπεδ. 70. 155.

ἐκτέλεια, ἡ, ἐντέλεια, Ἡρακλεωτικὰ Ἀποσπ. σ. 143. 13 Scott.

ἐκτελείωσις, εως, ἡ, ἀποτελείωσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 3.

ἐκτελεόω, φέρω εἰς τελειότητα, τελειοποιῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 5, κτλ., (δι. γραφ. **ἐκτελειόω**).

ἐκτελευτάω, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελειώνω, Πινδ. Π. 12. 55· μετ' ἀπαρεμφ., κεῖνος.. ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, «ἐκεῖνος.. παρασκευάσει τῶν μεγίστων πόλεων μητρόπολιν γενέσθαι τὴν Θήραν» (Σχόλ.), αὐτόθι 4. 33· ἐκτ. μῆκος χρόνου Αἰσχύλ. Πρ. 1020:—Παθ., λήγω, λαμβάνω πέρας, τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων Σοφ. Τρ. 169, ἴδε σημ. Jebb. **II.** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., τελειώνω, Αἰσχύλ. Ἱκ. 411.

ἐκτελέω: Ἐπ. παρατ. **ἐξετέλειον** Ἰλ. Ι. 493, Ὀδ. Δ. 7:—μέλλ. **-τελέσω** Ἰλ. Β. 286., Κ. 105:—Μέσ., μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., ἴδε ἐν τέλ. Φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, ἐκτελῶ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον Ὀδ. Γ. 275· ὡς.. ἐκτελέσειέν ἀέθλους Θ. 22· ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες, ἂν καὶ ἐκάμαμεν τὸν αὐτὸν δρόμον, Κ. 41, κτλ.· ἐκπληρῶ ὑπόσχεσιν κτλ., οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν Ἰλ. Β. 286· μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοὶ Ι. 245· οὐ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα.. Ζεὺς ἐκτελέει Κ. 104, κτλ.· ἐπιθυμίην Ἡρόδ. 1. 32· ἀπολ., Δαρείου βασιλέος ἐκτελέσας (ἐνν. τὸ ἔργον) κατὰ νοῦν Ἐπίγραμμα παρ' Ἡροδ. 4. 88. — Παθ., ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, οὕτω θὰ γείνῃ, Ἰλ. Μ. 217, πρβλ. Η. 353· ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 228. **2)** ἐπὶ χρόνου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 562, Ἡρόδ. 6. 69, Πινδ. Π. 4. 185· οὕτως ἐν τῷ παθ., μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο Ὀδ. Λ. 294.

ἐκτελής, ές, (τέλος) ἐντελής, τέλειος, ἀγαθὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 218· ἐπὶ σιτηρῶν, ὥριμος, ἀκτὴ Δημήτερος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 464· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν Εὐρ. Ἴων 780· πρβλ. τὴν λέξιν **ἐντελὴς** II.

ἐκτέμνω, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἐκτάμνω** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.): μέλλ. **-τεμῶ**: σπάνιός τις γ' μέλλ. **ἐκτετμήσεσθον** Πλάτ. Πολ. 564C. Ἀποκόπτω, μηροὺς ἐξέταμον (ἴδε **μηρία** ἐν τέλ.) Ἰλ. Α. 460, κτλ.· μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν, «τεμὼν δ' ἔξελε τοῦ μηροῦ τὸν ὀϊστὸν» (Θ. Γαζῆς) Λ. 829, πρβλ. 515· ἐκτ. γλῶσσαν Ἡρόδ. 9. 112· ἐκτ. τὸν λάρυγγά τινος Ἀριστοφ. Νεφ. 575· ἐπὶ ἰατροῦ, ἀποκόπτω μέρος νοσηρόν, Πλάτ. Πολ. 564C. **2)** κόπτω καὶ ῥίπτω κάτω, ἐπὶ τῶν δένδρων δάσους, Ἰλ. Μ. 149, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1196· ὡσαύτως ἐπὶ ξύλων πρὸς κατασκευὴν νηός, ἐκκόπτω, ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσιν (Ἐπ. ἀντὶ **-τέμνῃ**) Ἰλ. Γ. 62, πρβλ. Δ. 486· ἐκτ. τὰ πρέμνα Λυσ. 110. 6. **3)** ἐκτ. ἶνας, καὶ ἑπομένως ὡς τὸ Λατ. nervos incidere, ἐκνευρίζω, χαυνῶ, Πινδ. Ι. 8 (7). 113· ἐκτ. ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 411B· ῥόδον ἐκτ. ῥίζης Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 570. 4· μεταφ., ἐλπίδας ἐξέταμες Ἀνθ. Π. παράρτ. 306. **II.** εὐνουχίζω, τοὺς παῖδας Ἡρόδ. 6. 32., 8. 105· ὄρχεις ἐκτέμνειν, ὀρχοτομεῖν, Σοφ. Ἀποσπ. 549· οἱ ἐκτετμημένοι, οἱ εὐνοῦχοι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 9· καὶ τὰ θήλεα ἐκτέμνειν, εἶδος ἐγχειρήσεως εἰς τὰ αἰδοῖα, ἥτις καὶ νῦν ἔτι ἐκτελεῖται ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ. 824, πρβλ. **ἐκτομίας**. **III.** διαιρῶ, γῆν ἐκτ., διαιρεῖν τὴν γῆν εἰς ζώνας, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12· ἀλλ' ὡσαύτως = κείρειν γῆν Διον. Ἁλ. 9. 57. **IV.** ἐκτέμνεσθαι φιλανθρωπίᾳ, ἀπατᾶσθαι ἕνεκα φιλανθρωπίας, Πολύβ. 31. 6. 8, ἔνθα ἴδε Schweigh.

ἐκτένεια, ἡ, ζῆλος, προθυμία, Ἀθήν. 141E, Κικ. π. Ἀττ. 10. 17· ἐν ἐκτενείᾳ = ἐκτενῶς, Πράξεις Ἀπ. κς', 7, πρβλ. Ἐσθ. (Ἰουδὶθ Δ', 9)· μετὰ πάσης ἐκτενείας αὐτόθι (Β. Μακκ. ΙΔ', 38). **II.** ἀφθονία, ξύλων Ἡρωδιαν. 7. 2, πρβλ. 8. 2.

ἐκτενέωρ = **ἐκτενέως**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

ἐκτενής, ές, ἐκτεταμένος, τεντωμένος, ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐνθέρμως ἀγαπώντων, φιλικός, φιλόφρων, Λατ. prolixus, Πολύβ. 22. 5, 4, πρβλ. Διοδ. Ἐκλογ. 600. 75· — ἐπὶ πράξεων, διηνεκής, ἀκατάπαυστος καὶ ἔνθερμος, προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν θεὸν Πράξ. Ἀπ. ιβ', 5. **II.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, ἐνθέρμως μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, ἀγαπᾶσθαι Μάχων παρ' Ἀθήν. 570E· ποιεῖν τι Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 11, 28· ἀγωνίζεσθαι Συλλογ. Ἐπιγρ. 2270. 15· ὑπερθ. **ἐκτενέστατα**, Διοδ. Ἐκλογ. 620. 11. **2)** ἐν τῷ ἐπιρρ. ὡσαύτως, προθύμως, ἐλευθέρως, λαμπρῶς, προσδέξασθαί τινα Πολύβ. 8. 21, 1, πρβλ. Διόδ. 2. 24, κτλ.· ἐπὶ δημοσίων καθηκόντων, λαμπρῶς καὶ ἐκτ. τετελεκότα Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 11, 14· συγκριτικ., πολυτελῶς καὶ ἐκτενέστερον τῶν ἄλλων Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθήν. 527C· — λέξις μεταγεν., ὥστε τὸ ἐκτενεῖς φίλους ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 983 εἶναι λίαν ἀμφίβολον, ὁ δὲ Heath προτείνει ἐγγενεῖς.

ἔκτεξις, εως, ἡ, τοκετός, γέννα, Ἀριστ. π. Θαυμ. 177, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 55.

ἐκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἔχω**, ὃν πρέπει νὰ ἔχῃ τις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 259. **II.** ἐκτέον, δεῖ ἔχειν, χάριν τινὶ Πλάτ. Γοργ. 490C, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 2. Καθ' Ἡσύχ. «ἑκτέον· ληπτέον».

ἐκτεταγμένως, ἐπίρρ., καθ' ὡρισμένην τάξιν, διωρισμένως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 567.

ἐκτετᾰμένως, ἐπίρρ., μετ' ἐκτάσεως τοῦ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν, ἐκτεταμένως δὲ εἴρηκε καρῖδα Ἀραρὼς μὲν ἐν Καμπυλίωνι κτλ. Ἀθήν. 105E, καὶ Γραμμ.

ἐκτεύς, έως, ὁ (**ἕκτος**) τὸ ἓν ἕκτον (sextarius) τοῦ μεδίμνου, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 9, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 547, Μένανδ. ἐν «Βοιωτίᾳ» 4.

ἐκτεύχω, ἐξεργάζομαι, παράγω, Ἱππ. Ἐπιστ. 1289, 54.

ἐκτεφρόω, καίω μέχρι τέφρας, εἰς τέφραν μεταβάλλω, Στράβων 248, Πλούτ. 2. 696B.

ἐκτέφρωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τέφραν μεταβολή, ἀποτέφρωσις, Στράβων 247.

ἐκτεχνάομαι, ἐπινοῶ τέχνασμα, τεχνάζομαι, τοιόνδε τι ἐξετεχνήσαντο Θουκ. 6. 46.

ἕκτη, ἡ, ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἕκτον τοῦ στατῆρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 41 καὶ 43.

ἐκτήκω: μέλλ. **-ξω**· ἀόρ. **ἐξέτᾰκον**. Τήκω ἐντελῶς, καταστρέφω, Κύκλωπος ὄμματ' ἐκτ. πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 459· φέρε, τί δῆτ' ἄν, εἰ... τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης; ἐὰν ἤθελον κάμει νὰ ἀφανισθῶσι τὰ γράμματα τῆς δίκης μου διὰ τῆς τήξεως τοῦ κηροῦ ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένα; Ἀριστοφ. Νεφ. 772. **2)** μεταφ., κάμνω τι νὰ τακῇ, νὰ φθαρῇ, ὄμμα δακρύοις Εὐρ. Ὀρ. 134, πρβλ. 529· δάκρυσι χρόας ὁ αὐτ. Ἑλ. 1419· τὸν θυμὸν Πλάτ. Πολ. 411B· λῆστις ὁ ἐκτ. μνημοσύνην πραπίδων Κριτίας παρ' Ἀθην. 432E· τὴν ὑπάρχουσαν ἐκτ. κρᾶσιν Πλουτ. Λυκοῦργ. 5· ἐκτ. τινὰ εἰς δάκρυα ὁ αὐτ. Βρούτ. 23. **II.** Παθ., μετὰ πρκμ. **ἐκτέτηκα**, ἀόρ. **ἐξετάκην** [ᾰ], τήκομαι καὶ ἐκρέω βραδέως, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 221· **τὸ ἐκτετηκός**, πλαδαρά, χαλαρὰ κατάστασις, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1245. **2)** μεταφ., τήκομαι, κατατήκομαι, φθείρομαι, φθίνω, βαθμηδὸν καταστρέφομαι, ἐκτέτηκα καρδίαν Εὐρ. Ἑκ. 443· ἐξετηκόμην γόοις ὁ αὐτ. Ὀρ. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετηκυῖα ὑπὸ τῶν δακρύων Διον. Ἁλ. 8. 45· — ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη, εἴθε νὰ μοὶ μένῃ τοῦτο καὶ μηδέποτε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρβλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐκτη-μόριοι, οἱ, = τὸ ἕκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μίσθωμα τὸ ἕκτον τῆς παραγωγῆς, Πλουτ. Σόλ. 13· **ἐκτημόροι**, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. Ι. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Βλασσίου ἐκφέρεται προπαροξυτ. **ἐκτήμοροι**, ἀλλ' ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 296-298. **II.** **ἐκτημόριον**, τό, τὸ ἓν ἕκτον, τὸ ἕκτον μέρος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 140· ὡς μέτρον ὑγρῶν οὐσιῶν, Πολυδ. Δ', 165.

ἐκτημορίτης, ὁ, = **ἐκτημόριον**, Γαλην. 2, σ. 312.

ἔκτηξις, εως, ἡ, ἡ τῆξις, ἡ ἐξάντλησις, φλεβῶν Ἱππ. π. Ἀέρ. 287.

ἐκτῐθᾰσεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **τιθασεύω**, Πολυδ. Δ', 28.

ἐκτίθημι: μέλλ. **-θήσω**· — θέτω ἔξω, τοποθετῶ ἔξωθεν, ἔνθα αἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος Ὀδ. Ψ. 179· ἀποδιδάζω, ἐνθ'... τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε Σοφ. Φ. 5· ἐκθέτω νεογέννητον βρέφος, Ἡρόδ. 1. 112, Ἀριστοφ. Νεφ. 530· τὸν παῖδ'.. ἐξέθηκε δωμάτων Εὐρ. Ἴων 344· οὕτως ἐν τῷ παθ., τέθνηκε.. θηρσὶν ἐκτεθεὶς αὐτόθι 951:— Μέσ., τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται, μετακομίζουσιν, Πλουτ. Ἀλκ. 29. **II.** προσφέρω ὡς βραβεῖον, χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν Σοφ. Ἀποσπ. 68, πρβλ. Πολύβ. 15. 9, 4. **2)** ἐκτίθημι δημοσίᾳ, νόμους πρὸς τοὺς ἐπωνύμους Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 28, πρβλ. Δημ. 707, 13, κτλ. **3)** ἐκτίθημι πρὸς πώλησιν, Δίων Κ. 46. 14. **III.** ἐκθέτω, ἐξηγῶ, διασαφηνίζω, Λατ. exponere, τὴν πρόθεσιν, τὰς αἰτίας Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 30. 21, π. Φυτ. 2. 2, 1. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, ἐξηγῶ δι' ἀφαιρέσεως, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσικὰ 12. 9, 23, κ. ἀλλ.· καὶ συχνότατα ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 2. 6, ἐν τέλ., κ. ἀλλ.· ἀποδεῖξαι τῷ ἐκθέσθαι ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 6, 3, πρβλ. 1. 8, 3, κ. ἀλλ.· ἴδε Σχόλ. εἰς τὰ Μετὰ τὰ Φυσ. σ. 992 β. 10, καὶ πρβλ. τὴν λέξιν **ἔκθεσις**.

ἐκτῐθηνέω, ἀνατρέφω, ἐκτρέφω, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μεταφορ., νόθας (ἐννοίας) ἀντ' ἐκείνων ἐκτιθηνεῖσθαι καὶ στέργειν Πλούτ. 2. 1070C.

ἐκτικός, ή, όν, (ἕξις) συνήθης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 4.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Διόδ. 3. 4, Πλούτ. 2. 808F. Καθ' Ἡσύχ., «ἐκτικῶς· σχετικῶς ἢ κατὰ ἕξιν· ἕξις δέ ἐστι δυσμετακίνητος τρόπος, ἤτοι διάθεσις». **II.** χαχεκτικός, φθισικός, «χτικιάρης», Ἀριστ. Προβλ. 18. 37, Γαλην.

ἐκτίκτω, τίκτω, γεννῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 210B, συχνὸν παρ' Ἀριστ.: ἐπὶ ἰχθύων χύνω τὰ ᾠά μου, τὴν γονήν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 5., 9. 37, 15.

ἐκτῑλάω, ἀποπατῶ, «τσιρλίζω», Λατ. cacare, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 792.

ἐκτίλλω: μέλλ. **-τῐλῶ**, μαδῶ, τρίχας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 5, κ. ἀλλ.· πτερὸν αὐτόθι 3. 12, 5:— Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπου,

κόμην ἐκτετιλμένος Ἀνακρ. 19. **II**. μαδῶ, γυμνώνω, τὴν τράμην Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 81· τὴν ῥοδωνιὰν Δημ. 1251. 28. **2)** ἀφαιρῶ τὰ φύλλα ἀπό τινος, ὀρίγανον, κρόμμυον Ἀριστ. π. Θαυμ. 41, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 7.

ἐκτίμᾱτρον [τῐ], τό, προσφορὰ ἐξιλαστήριος, Δάματρι καὶ Κούρᾳ καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούρᾳ χαριστεῖα καὶ ἐκτίματρα ἀνέθηκε Πλαθαινὶς Πλάτωνος γυνὰ Ἐπιγρ. Κνίδ. 3517.

ἐκτιμάω, μεγάλως τιμῶ, Σοφ. Ἠλ. 64, Πολύβ. 30. 17, 3, κτλ.· ὑπερτιμῶ, ἐπὶ πωλουμένων πραγμάτων, ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 5, Λογγῖν. 44. 7. **II**. ἐκτιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμήν, Πλάτ. Ἐπιστ. 347B.

ἐκτίμησις, εως, ἡ, τὸ ἐκτιμᾶν, ὡς καὶ νῦν: διατίμησις, Στράβων 641.

ἔκτιμος, ον, (τιμή) ἄνευ τιμῆς, γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, ἐμποδίζουσα οὕτω τὰς ὀξυτόνους πτέρυγας τῶν γόων ὥστε νὰ μὴ τιμήσω δι' αὐτῶν τὸν πατέρα μου, Σοφ. Ἠλ. 242. **2)** «ἔκτιμα· τὰ ἐπιτεταμένα τῇ τιμῇ» Ἡσύχ. **II**. ὑποβεβλημένος εἰς πληρωμήν, ἔκτιμοι .. μνᾶν λ' Σελεύκῳ Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1706. 13.

ἐκτῐναγμός, ὁ, βίαιος τιναγμός, τίναγμα, Φίλων 1. 415.

ἐκτινακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκτινάσσω**, δεῖ ἐκτινάσσειν ἢ ἐκτινάξαι, Γερμ. Κ/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 215 v°.

ἐκτίναξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ.. Ἐτυμ. Μ. 281. 19.

ἐκτῐνάσσω: μέλλ. **-ξω**, τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω, κάμνω νὰ ἐξέλθῃ τι, νὰ ἐκτιναχθῇ, Λατ. excutere, ἔλμινθας ἐκτινάσσει (τὰ ἔνωμα συκάμινα) Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθήν. 51F: — Παθ., ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες Ἰλ. Π. 348, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβύτ. 14. **2)** τινάσσων ἀποβάλλω, ἐκτ. τὸν κονιορτὸν ἐκ τῶν ποδῶν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 14, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 51. **II**. ἀμεταβ., ταράττομαι μεγάλως, ἡ κοιλίη αὐτῷ ἐξετίναξεν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Ϛ', 1170.

ἐκτίνῡμι, = **ἐκτίνω**, Διόδ. 16. 29, καὶ μεταγεν.

ἐκτίνω [ῐ]: μέλλ. **-τίσω** [ῑ. ἴδε **τίνω**]· πληρώνω, ζημίαν ἐκτ. χίλια τάλαντα Ἡρόδ. 6. 92· ἐκτ. εὐεργεσίην ὁ αὐτ. 3. 47· Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς, διότι τὸν ἀνέθρεψε καλῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 548· χάριν Εὐρ. Ὀρ. 453, κτλ.· τροφεῖα Πλάτ. Πολ. 520B· — δίκην ἐκτ. Εὐρ. Ἠλ. 260. Λυσ. 167. 42· τινός, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 9. 94· οὐ ἐκτίνει δίκην Εὐρ. Ἀνδρ. 53· οὕτω, τίσιν ἐκτ. τινὶ Ἡρόδ. 6. 72· ἄποινα αὐτόθι 79· ἐκτ. βλάβην, ἀποζημιῶ, Πλάτ. Νόμ. 936E, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1562, 1582· τὸ βλάβος Δημ. 528. 2. **II**. Μέσ., ἐκδικῶ, = **ἀποτίσασθαι**, ὕβριν Σοφ. Αἴ. 304, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 547· τινὰ ὁ αὐτ. Μήδ. 267.— Πρβλ. **ἐκτίω**.

ἔκτῐσις, εως, ἡ, ἀπότισις, πληρωμή, Πλάτ. Νόμ. 855A· ἡ ἔκτ. ἦν ἐπὶ τῆς ἐνάτης πρυτανείας Ἀνδοκ. 10. 17· τινος Δημ. 1025. 2· ἔκτ. ποιεῖσθαι = ἐκτίνειν, ὁ αὐτ. 834. 27.

ἔκτισμα, τό, τὸ ἐκτινόμενον ὡς ποινή, πρόστιμον, Πλάτ. Νόμ. 868B, Διον. Ἁλ. 10. 52.

ἐκτιστής, «ἀποδότης» Ἡσύχ., ἀλλὰ κατὰ Κόντον διορθωτέον **ἐκτίστης**, Γλωσσ. Παρατ. 132.

ἐκτιτθεύω, = **ἐκτιθηνέω**, ἀνατρέφω διὰ θηλασμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 8.

ἐκτιτράω: μέλλ. **-τρήσω**, διατρυπῶ, παθ., τοῦ σπληνίου, ἐκτιτρωμένου Ὀρειβάσ. σ. 105. 29 Cochl.· πρκμ. **ἐκτετρημένος** Πολυδ. Β', 20.

ἐκτιτρώσκω: μέλλ. **-τρώσω**, γεννῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, βρέφος Διόδ. 3. 64., 4. 2. **2)** ἀπολ., ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν, Ἡρόδ. 3. 32, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 20.

ἔκτμημα, τό, τμῆμα, χώρισμα, τῆς γῆς ἐκτμήματα, ἐπὶ τῶν ζωνῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12.

ἔκτμησις, εως, ἡ, ἐκτομή, εὐνούχισμα, Ἀριστ. Προβλ. 10. 37.

ἐκτμητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐκτέμνειν Μάξ. Τύρ. 13. 7.

ἔκτοθεν, ἐπίρρ. (**ἐκτὸς**) Ἐπ. ἀντὶ ἔξωθεν = ἔκτοσθεν, ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, ἐκτός, μετὰ γεν., ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν μνηστήρων, «χωρὶς» (Σχόλ.). Ὀδ. Α. 132· λίμνας ἐκτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 871· πύργων δ' ἔκτ. βαλών, κτυπήσας αὐτοὺς ἐκ τῶν πύργων, ὁ αὐτ. Θήβ. 629· ἐκτ. ἔρωτος Ἀνθ. Π. 5. 302. **2)** ἀπολ., ἐκτός, ἔξω, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτ. Αἰσχύλ. Χο. 473· ἔκτ. βοᾶν Σοφ. Ἠλ. 802· ἔκτ. γαμεῖν, λαμβάνειν γυναῖκα ἐξ ἀλλοτρίας οἰκογενείας, Εὐρ. Ἀνδρ. 795· τὰ ἔκτ., τὰ ἔξω πράγματα, Θεόκρ. 10. 9. Ἐν Ὀδ. Ι. 239, ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ νὰ ἀναγνώσωμεν ἔκτοθεν αὐλῇ, ἔξω ἐν τῇ αὐλῇ (ἐκτὸς ἐὰν τὸ αὐλῆς δύναται νὰ ληφθῇ ὡς αὐλῇ), ἢ ἄλλως νὰ δεχθῶμεν τοῦ Rumpf τὴν εἰκασίαν, ἔντοθεν αὐλῆς, ἐντὸς τῆς αὐλῆς.—Ἴδε τὴν λέξ. **ἔκτοσθεν** ἐν τέλ.

ἔκτοθι, Ἐπ. ἐπίρρ. (**ἐκτὸς**) ἔξω ἀπό, μακρὰν ἀπό, ὡς τὸ ἔξω μετὰ γεν., Ἰλ. Ο. 391, Χ. 439. **2)** ἀπολ., ἔξω, Ἀπολλών. Ῥόδ. Γ'. 255.

ἐκτοιχωρῠχέω, εἰσέρχομαι βιαίως εἰς οἰκίαν καὶ γυμνώνω αὐτήν, καθόλου, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, τοὺς βίους Πολύβ. 4. 18, 8· ἐξετοιχωρύχησε τὴν βασιλείαν ὁ αὐτ. 18. 38, 2.

ἐκτοκεύω, τοκεύω, γεννῶ, ἐκτοκεύσας ὁ Μυρτίων Δρόσιλλαν Νικ. Εὐγενειαν. Θ', 275. — Παθ., τοκεύομαι, γεννῶμαι ἔκ τινος, Διὸς ἐκτοκευθῆναι τὴν Παλλάδα Νικ. Εὐγενειαν. Δ', 185.

ἐκτοκίζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, Ἑβδ. (Δευτερονόμ. ΚΓ', 19). Σύμμαχ. Ψαλμ. ΚΗ', 8, κλ.

ἔκτοκος, ον, (τίκτω) = **ἔκγονος**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 14.

ἐκτολῡπεύω, τελειώνω τολύπην μαλλίου, μεταφ., ἐκτελῶ, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσειν Ἡσ. Ἀσπ. 44· οὐδὲν .. καίριον ἐκτολυπεύσειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1032.

ἐκτομάς, άδος, ἡ, πυλίς, μικρὰ θύρα κατεσκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον μεγάλης πύλης, οἵας καὶ νῦν βλέπεις τις ἐν τοῖς ἐργοστασίοις καὶ ἀλλαχοῦ, Αἰν. Τακτ. 24. 28· προσέτι καθ' Ἡσύχ. «περικεφαλαία, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν».

ἐκτομεύς, έως, ὁ, (ἐκτέμνω) «τομεύς, τμητής» Ἡσύχ.

ἐκτομή, ἡ, (ἐκτέμνω) τὸ ἐκτέμνειν, ἐκκοπή, Πλουτ. Ἀλκ. 16. **2)** εὐνουχισμός, Ἡρόδ. 3. 48, 49, Πλάτ. Συμπ. 195C, κτλ. **II**. σχῆμα, κόψιμον, ἀλλ' ἐκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς Πλουτ. Νουμ. 13· ἐκτ. γῆς, τεμάχιον γῆς κεκομμένον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ χόρτου, χορτόπλινθος, ὁ αὐτ. Πομπ. 41.

ἐκτομίας, ου, ὁ, οὗ ἀπεκόπησαν οἱ ὄρχεις, «εὐνοῦχος, σπάδων» Ἡσύχ., Ἡρόδ. 3. 92· ἐκτομίαν ποιεῖν τινα ὁ αὐτ. 6. 9· οἱ βόες οἱ ἐκτομίαι Ἀριστ. Προβλ. 10. 57· πρβλ. **ἐκτομή**.

ἐκτομίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐκτομεύς**, ἡ ἐκτέμνουσα, δρεπάνην καυλῶν .. ἐκτομίδα Ἀνθ. Π. 6. 21. **II**. ἐκτ. μήτρα = **ἐκβολάς**, Ἀθήν. 101A.

ἔκτομον, τό, μέλας ἐλλέβορος, Ἱππ. 627. 22· διάφ. γραφὴ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 4, ἴδε Ἐρωτιαν. σ. 166· καθ' Ἡσύχ. «ἔκτομον· ἐλλέβορος. καὶ ἄτμητος λιβανωτός».

ἔκτονος, ον, παράτονος, παράφωνος, ἔκτ. .. ᾄδειν Κλήμ. Ἀλ. 193.— Ἐπίρρ. **ἐκτόνως** = **ἐντόνως**, σφόδρα, Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 376. 16, ἔκδ. Β.

ἐκτοξεύω. ῥίπτω πάντα τὰ βέλη, κενῶ τὴν φαρέτραν, ὥς σφι τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο Ἡρόδ. 1. 214, κτλ.· μεταφ., τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν, ἐξήντλησεν, Εὐρ. Ἀνδρ. 365· ἐν τῷ παθ., νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον Ἀριστοφ. Πλ. 34. **2)** ἀπολ., ῥίπτω ἔκ τινος μέρους βέλη, τοξεύω, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14, Ἀρρ. Ἀν. 1. 1, κτλ.

ἐκτοπίζω, μετατοπίζω, ἑαυτοὺς ... ἐκτοπίζουσιν Ἀριστ. Θαυμ. 126, Πολυβ. 1. 74, 7· ἔθνη ἐκτετοπισμένα, ἀπομεμακρυσμένα, Στράβων 166. **2)** μεταφ., ἐκτρέπειν εἰς μῦθον, μετατρέπειν εἰς μῦθον, ὁ αὐτ. 183. **II**. ἀμεταβ., ἀναχωρῶ ἔκ τινος τόπου, ἀπομακρύνομαι, ὡς τὸ ἀποδημέω, οἱ ἐκτοπίζοντες τύραννοι ἀπὸ τῆς οἰκείας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 20, κτλ., ἐπὶ ἀποδημητικῶν πτηνῶν καὶ ἰχθύων, ἀποδημῶ, μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 12, 4, κ. ἀλλ. **2)** μεταφ. ἐπὶ ἀγορεύοντος, ἐξέρχομαι τοῦ θέματος, ὁ αὐτ. Ῥητ. 3. 14, 1. **III**. ἀποφεύγω, τὸν πολιτισμὸν Διογ. Λ. 4. 39.

ἐκτόπιος, α, ον. = **ἔκτοπος**, ἄπαγετ' ἐκτ. με Σοφ. Ο. Τ. 1340· ἐκτόπιος συθείς, ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 119· ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα = «ἐξετοπίσατε» (κατὰ τὸν Σχολ.), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 166. **II**. ξένος, οὐχὶ ἐντόπιος, Ἀθήν. 659A· ἐξωτικός, Ὀρφ. Ὕμν. 57. 10.

ἐκτοπισμός, ὁ, ἀποδημία εἰς ἄλλον τόπον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13. 14. **II**. ἀπόστασις, ἀπομάκρυνσις, Στράβων 201.

ἐκτοπιστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκτοπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 225.

ἐκτοπιστικός, ή, όν, ἀποδημητικός, ἐκτ. ζῷα ἀντίθετον τῷ ἐπιδημητικά Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26· βίος π. Ζ. Μορ 4. 12, 18.

ἔκτοπος, ον, ἔξω τόπου τινός, μετὰ γεν., τῶνδε ἑδράνων πάλιν ἔκτ. ἔκθορε Σοφ. Ο. Κ. 233· ἀπέχων, ἀπομεμακρυσμένος, ἄρουρα ὁ αὐτ. Τρ. 32· ἔκτοπος ἔστω, ἂς φύγῃ, ἂς ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ τόπου, Εὐρ. Βάκχ. 70. **II**. ξένος, [τέθνηκεν] αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου, οὐχὶ ὑπὸ ξένης χειρός, Σοφ. Τρ. 1132 (ὁ Meineke εἰκάζει: **ἐντόπου** ἐπιτοπίου). **2)** ἔξω τοῦ συνήθους, παράδοξος, ἔκτακτος, δένδρον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1474· ὁτιοῦν τῶν ἐκτ. Πλάτ. Νόμ. 799C· χειμὼν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 12· στοιχεῖα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. σ. 1. 8, 17· ἱστορία ἐκτ. Πλούτ. 2. 977E· ἐπὶ προσώπων, παράδοξος, παράξενος, ἰδιότροπος, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 20 πρβλ. **ἄτοπος**.— Ἐπίρρ. **-πως**, ὑπερβαλλόντως, ὑπερφυῶς, ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 37, Πολύβ., κτλ.

ἐκτοπουργέω, ἔκτοπα ἐργάζομαι, κάμνω τι ποῦ δὲν ἔχει τὸν τόπον του, Θ. Στουδ. σ. 1480, ἔκδ. Mi.

ἐκτορέω, διατρυπῶ, φονεύω διατρυπῶν, ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 42.

ἐκτορμέω, (τόρμη) ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ, παραστρατίζω, λοξοδρομῶ, Παυσ. παρ' Εὐστ. 598. 26.

ἐκτορνεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **τορνεύω**, Ἀκύλ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 33), Καισάρ. 1060.

ἕκτος, η, ον, (ἕξ) Λατ. sextus, ἴδε Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 451, 2, Θουκ. 2. 2· τὸ θηλ. ὡς οὐσ., νόμισμα, «ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ» Ἡσύχ.— **Ἕκτος**, ὁ, μὴν

Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν **Θεοξενίῳ**, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 53.

ἐκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἔχω**, ὃν δύναταί τις νὰ ἔχῃ, τὰ μὲν οὖν ἑκτά ἐστιν, ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη κ-λ. Διογ. Λ. 3.105· ἡ ἐν Ἀθηναίῳ (420D) φράσις τὰ ἑκτὰ τρύπα, φαίνεται ἐφθαρμένη.

ἐκτός, ἐπίρρ. (**ἐκ**) ἔξω, ἀντίθ. τῷ **ἐντός**: **1**) ὡς πρόθεσις μετὰ γεν., ἥτις προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται. ἐκτὸς κλισίης Ἰλ. Ξ. 13· τείχεος ἐκτὸς Φ. 608· ἔξω ἀπό, μακρὰν ἀπό, καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς Ὀδ. Μ. 219· μάλιστα ἐπὶ παροιμιωδῶν φράσεων, ἴδε **ἔξω** Ι. ἐν τέλ.· ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχειν πόδα Σοφ. Φ. 1260· ἐκτὸς ἔχειν πόδα (ἐνν. τῶν καλῶν) Πινδ. Π. 4. 514·— ὡσαύτως, ἄνευ, σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης, ἄνευ ἀτασθαλίας, Θέογν. 754, πρβλ. 744· ἀπηλλαγμένος, ἐκτὸς αἰτίης Ἡρόδ. 4. 133, Αἰσχύλ. Πρ. 330, κτλ.· ἐκτὸς σωμάτων Σοφ. Φ. 501· ἄτας ὁ αὐτ. Ἀντ. 675· τῶν κακῶν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 649, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 523Β· ἐκτὸς στρατείας, ἐξῃρημένος ἀπὸ .., ὁ αὐτ. Πολ. 498Β· ἐκτὸς ἑαυτοῦ Ἱππ. 1234Β, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 640· ἐκτὸς ἐλπίδος, παρ' ἐλπίδα, Λατ. praeter spem, ὁ αὐτ. Ἀντ. 330· ἡ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά, ὅ ἐ. ἡ ἐκτὸς ἐλπίδων καὶ παρ' ἐλπίδας αὐτόθι 392· δοκημάτων ἐκτὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 771, ἴδε **ὁμιλέω** VIII. **2**) οὕτω καὶ ἐπὶ χρόνου, ἐπεί τε κατέστη ὁ θόρυβος καὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο, καὶ παρῆλθον πέντε ἡμέραι, ὁ αὐτ. 3. 80. **3**) ἐπὶ ἐξαιρέσεως, ἐξαιρέσει, πλήν, ἐκτὸς ὀλίγων Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 3· ἔχεις τι ἐκτὸς τούτων λέγειν περὶ σώματος κάλλους; Πλάτ. Γοργ. 474D· ὡσαύτως, ἐκτὸς εἰ μὴ Λουκ. Ἀλ. 6. **II**. ἀπολ., τὰ ἐκτός, ἐξωτερικὰ πράγματα, Εὐρ. Ἴων 231: — οἱ ἐκτός, οἱ ξένοι, Πλάτ. Νόμ. 629D, Πολύβ., κλ.· ὡσαύτως, ὁ ὄχλος, οἱ πολλοί, καὶ παρ' Ἐκκλ., οἱ ἐθνικοί. **III**. μετὰ ῥημ. κ νήσεως, ῥίπτειν ἐκτός, ῥίπτειν ἔξω, Σοφ. Τρ. 269· ἀΐσσειν ὁ αὐτ. Ἠλ. 1402· ἐκπέμπειν ὁ αὐτ. Ἀντ. 18· ἕλκειν Πλάτ. Πολ. 616Α· οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ; δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς λοιπὸν καὶ νὰ ἀπέλθῃς; Σοφ. Ο. Τ. 676· χώρει ἐκτὸς Εὐρ. Ι. Α. 1117· εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις Σοφ. Τρ. 1189.

ἔκτοσε, ἐπίρρ. ἔξω, ἐκτός, μετὰ γεν., δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς Ὀδ. Ξ. 277.

ἔκτοσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**, ἐπίρρ. = **ἔκτοθεν**, ἔξω τινός, μετὰ γεν., τείχεος ἔκτ. Ἰλ. Ι. 552· πυλέων, αὐλῆς Ὀμ.· θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων, ἔξω τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θεῶν, Ἡσ. Θ. 813. **2**) ἀπολ. ἔκτοσθεν .. πάγοι ὀξέες, ἔξωθεν εἶναι .., Ὀδ. Ε. 411· ἔκτ. γενέσθαι, λιποθυμῆσαι, Ἱππ. 1160Β. Ἀντίθετον τῷ **ἔντοσθεν**.—Ἐπ. λέξις, δι' ὃ καὶ διωρθώθη ἐν Σοφ. Ἠλ. 802 εἰς **ἔκτοθεν** κατὰ τὸ Λαυρ. χειρόγρ.· ἀλλ' ὁ τύπος **ἔκτοσθεν** δύναται νὰ μένῃ παρ' Ἱππ. καὶ Λουκ. ἐν τῷ π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. 41.

ἔκτοτε, ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐκ τότε**, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ἀθήν. 148C.

ἐκτότης, ητος, ἡ, τὸ εἶναι ἐκτός, ἀπουσία, νόσου Γαλην. 10. 54.

ἐκτρᾰγῳδέω, περιγράφω τι μετὰ τραγικοῦ ὕφους, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, Πολύβ. 6. 56, 8, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. 41.

ἐκτράπεζος, ον, ὁ ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς τραπέζης, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων Λουκ. Ἀλεκτρ. 4.

ἐκτρᾰπελο-γάστωρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑπερβολικῶς μεγάλην κοιλίαν, «κοιλαρᾶς», Ἐπίχ. 42 Ahr.

ἐκτράπελος, ον, ἐκτρεπόμενος ἐκ τοῦ συνήθους δρόμου, παράδοξος, ἀσυνήθης, Θέογν. 290, Meineke Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι», 1. 23, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 9· ἐπὶ ὑπερβολικῶς μεγάλων παιδίων, Πλίν. 7. 16.—Ἐπίρρ. **-λως** Ἀνθ. Π. 11. 402.

ἐκτράπω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκτρέπω**.

ἐκτρᾰχηλίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κυρίως ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω τὸν ἀναβάτην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8, Πλουτ. 2. 58F: καθόλου, θραύω τινὸς τὸν τράχηλον, Ἀριστ. Λυσ. 705:—Παθ., θραύω τὸν ἴδιόν μου τράχηλον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1501, Πλ. 70· μεταφ., Δημ. 124. 7. **II**. ὁμιλῶ μετὰ στόμφου, Ἑρμογ. Περὶ Σεμνότητος.

ἐκτρᾱχύνω [ῡ], κάμνω τι τραχύ, τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένος Λουκ. Ἀλ. 51. **II**. μεταφ., ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, παροξύνω, Πλουτ. Ἀλκ. 14· παθ. ἐκτραχύνεσθαι πρός τινα ὁ αὐτ. Ἄρατ. 49.

ἐκτρέπω, Ἰων. **-τράπω**; μέλλ. **-ψω**, τρέπω τι ἔξω τοῦ δρόμου αὐτοῦ, τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος, τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 186, πρβλ. 2. 11, Θουκ. 5. 65· μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1464, πρβλ. Θήβ. 628· τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει Εὐρ. Ἱκ. 483· ἑαυτοῦ μιαρίαν εἴς τινα ἐκτρ. Ἀντιφῶν 119. 3· ἐκτρ. [χεῖρα] πρὸς ποίμνας Σοφ. Αἴ. 53:—Παθ. καὶ μέσ., τρέπομαι ἔξω τῆς πορείας μου, πρὸς ἄλλο μέρος, ἐκτραπέσθαι ὁδὸν Ἡρόδ. 1. 104· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 80, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 22, κτλ.· μετὰ γεν., παρεκκλίνω, τοῦ πρόσθεν λόγου Σοφ. Ο. Τ. 851· ὡσαύτως, ἐκτ. ἐκ .. Ἡρόδ. 1. 75· ἀπὸ .. ἐπὶ Πλάτ. Σοφ. 222Α· πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα Πλάτ. Πολ. 543C. **2**) διατάσσω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὁδοῦ, προσπαθῶ νὰ τὸν ἐκβάλω διὰ τῆς βίας, κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα .., παίω δι' ὀργῆς Σοφ. Ο. Τ. 806.—Παθ. καὶ μέσ., ἐκτρέπεσθαί τινα, ἀποφεύγειν τινά, Δημ. 411. 12 πρβλ. Ἀριστ. Πλ. 837· ἐκτ. τι, ἀποφεύγειν ἢ βδελύσσεσθαί τι, Πολύβ. 35. 4, 14· μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, Ἀνθ. Π. 10. 56, 10. **3**) τὴν δρῶσαν ἐκτρ., κωλύειν, Σοφ Ἠλ. 350. **4**) ἀσπίδας θύρσοισι βακχῶν ἐκτρέπειν, τρέπειν τὰς ἀσπίδας καὶ φεύγειν πρὸ τῶν θύρσων τῶν βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 799. **II**. ἐκτρέπεσθαι τὰ ἐντὸς ἐκτός, νὰ γυρίσῃ τις τὰ μέσα ἔξω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 8. **III**. μετατρέπω, μεταβάλλω, εἴς τι Αἰλ. π. Ζ. 14. 28.—Παθ., εἴς τι ἐκτρέπεσθαι Πολύβ. 6. 4, 9.

ἐκτρέφω: μέλλ. **-θρέψω**, ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνατρέφω, Ἡρόδ. 1. 122, Αἰσχύλ. Χο. 750, κτλ.· ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με Σοφ. Ο. Τ. 827· ἐκτεθραμμένοι σκύμνοι λεόντων, γνησίως ὡς λέοντες ἀνατεθραμμένοι, Εὐρ. Ἱκ. 1222· ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐκτρέφον τὴν ῥίζαν Ἡρόδ. 1. 193· ἐκτρέφει ἡ γῆ τὸ σπέρμα Ξεν. Οἰκ. 17. 10· μεταφ., φροντὶς ἐκτρέφει πλοῦτον Σοφ. Ἀποσπ. 218:—Μέσ., ἀναλαμβάνω νὰ ἀναθρέψω, εἴ τόν γ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμητρ. 166. 221· ἤνεγκα κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην, λέγει ὁ παιδαγωγός, Σοφ. Ἠλ. 13· ἄπλατον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 350. **II**. παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ζῴων ἐν ἐγκυμοσύνῃ, κυοφορῶ, γεννῶ, τὰ κυήματα π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 11, κ. ἀλλ.

ἐκτρέχω: μέλλ. **-θρέξομαι** ἢ **δραμοῦμαι**: — τρέχω ἔξω, ἐξέρχομαι τρέχων, τρέχω εἰς τὰ πρόσω, ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα Ἰλ. Σ. 30· κάμνω ἔξοδον, ἐξορμῶ, ἐκ πόλεως Θουκ. 4. 25, κτλ.· ἐπί τινα Ἀριστ. Ἀποσπ. 530. **2**) δρόμῳ οἴχομαι, φεύγω τρέχων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 991. **3**) ἐπὶ κεράτων, αὐξάνομαι, τὴν φύσιν ἔχειν τῆς αὐξήσεως ὁμαλὴν .. καὶ μὴ ταχέως ἐκδεδραμηκυῖαν Ἀριστ. περὶ Ἀκουστῶν 31: — ἐπὶ φυτῶν, ἀναβλαστάνω, ἀνέρχομαι, «μεγαλώνω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 5· μετὰ γεν., ἐκτ. τῶν ἄλλων ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8. 1. **4**) μετ' αἰτ., ὑπερβαίνω, τὸν καιρὸν Διογ. Λ. 5. 65· ἀπολ. ἐπὶ θυμοῦ, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, Σοφ. Ο. Κ. 438.

ἔκτρησις, εως, ἡ, τρύπημα, τρῦπα, Ἱππ. 680. 21, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.

ἐκτριαινόω, διασείω διὰ τῆς τριαίνης, Ἑλλάδα Θεόπομπ. (;) παρὰ Λουκ. ἐν Ψευδολογ. 29.

ἐκτρῐβή, ἡ, = **ἔκτριψις**, Εὐστ. Πονημάτ. 318. 87.

ἐκτρίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**:—μέλλ. παθ. β' **-τρῐβήσομαι** Σοφ. Ο. Τ. 428· τρίβω ἰσχυρῶς, καὶ διὰ τῆς ἰσχυρᾶς τριβῆς ἐξάγω ἢ παράγω τι, πῦρ Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· φλόγα Πολυδ. Θ', 155· (ἐν Σοφ. Φ. 296, ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων .. ἔφην' ἄφαντον φῶς, **ἐκτρίβων ἔφηνα = τρίβων ἐξέφηνα**, ἀλλ' ἴδε κατωτ.): παθ., τὰ ψυχικὰ προτερήματα διὰ τὰ ἔπαθλα οἷον ἐκτρίβεται Λογγῖν. 44. 3. **II**. κατασυντρίβω, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, σφέας πίτυος τρόπον ἠπείλεε ἐκτρίψειν (ἴδε ἐν λ. **πίτυς**) Ἡρόδ. 6. 37· ἐκτρ. τινὰ πρόρριζον Εὐρ. Ἱππ. 684· τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν Ἡρόδ. 4. 120· ἐκτρ. τοῦ Κύκλωπος ὀφθαλμὸν Εὐρ. Κύκλ. 475· κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον, νὰ τελειώσῃ κακῶς τὸν ἄθλιον βίον του, Λατ. conterere vitam, Σοφ. Ο. Τ. 248, πρβλ. 428: — Παθ., πρόρριζος ἐκτέτριπται Ἡρόδ. 6. 86· ὁπλὰς ἐκτετριμμένος, ἔχων τὰς ὁπλὰς τετριμμένας, ἐφθαρμένας, Λουκ. Ὄνος 19· πρβλ. **διατρίβω** Ι. **III**. προξενῶ διαρκῆ ἔκτριψιν εἴς τι, τρίβω διαρκῶς, Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι .. νώτοις οὐρανὸν .. ἐκτρίβων Εὐρ. Ἴων 1· «οὕτως ἄτρεπτος ὁ χαλκόνωτος Ἄτλας, ὥστε μᾶλλον τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς ὤμους ἐκτρίβειν ἐν τῷ ἀνέχειν αὐτόν» Barnes· ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον· ἴδε ἐν τούτοις σημειώσιν Paley ἐν τόπῳ. **IV**. διὰ τῆς τριβῆς «ξεφλουδίζω» τι, χίδρα μὲν ἐκτρίψειας Νίκανδρος παρ' Ἀθην. 126Β. **V**. διὰ τῆς τριβῆς ποιῶ τι λεῖον, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 6· τρίβω, καθαρίζω, στιλβώνω, ἐκτρίβειν .. τὰς πανοπλίας Πολύβ. 10. 20, 2.

ἔκτριμμα, τό, ἕλκωσις ὑπὸ τὸ δέρμα, προερχομένη ἐκ τριβῆς, Ἱππ. π. Ἀγμ. 770. **II**. χειρόμακτρον, Φιλόξενος παρ' Ἀθην. 409Ε.

ἔκτριψις, εως, ἡ, βιαία τριβή, ἀστραπὰς ἔκτριψιν νεφῶν Διογ. Λ. 2. 9.

ἐκτροπή, ἡ, (**ἐκτρέπω**) ἡ εἰς τὸ πλάγιον τροπή, τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπήν, τὴν τροπὴν αὐτοῦ εἰς τὸ πλάγιον ἔξω τῆς κοίτης αὐτοῦ, Θουκ. 5. 65· διὰ τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν, διὰ τὰς διαφόρους διεξόδους τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν χώραν, Πολύβ. 9. 43 5. **II**. (ἐκ τοῦ μέσ.) τὸ τρέπεσθαι κατὰ μέρος, ἀποφυγή, μόχθων Αἰσχύλ. Πρ. 913· ἐκτρ. λόγου, παρέκβασις, Πλάτ. Πολιτικ. 267Α, πρβλ. Αἰσχίν. 83. 26· ἡ ἐπὶ ταύτας τὰς αἰτίας ἐκτρ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 5. **2**) ἐκτρ. ὁδοῦ, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται ἐκ τῆς ὁδοῦ, τόπος ἀναπαύσεως, καταφύγιον, Λατ. deverticulum, Ἀριστοφ. Βάτρ. 113, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 881, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29. **3**) τόπος ἔνθα ἐκτρέπεταί τις, ἔνθα ποιεῖταί τις παρέκβασιν, Πολύβ. 4. 21, 12· πάροδος, μονοπάτι, «παράμερος» δρόμος, Διόδ. 3. 14:—Μεταφ., τοῦ ὀνόματος

ἐκτροπή, παραλλαγή, ἀντικατάστασις δι' ἑτέρας ἰσοδυνάμου λέξεως, Ἀθήν. 490E.

ἐκτροπίας οἶνος, φαῦλος οἶνος, «χαλασμένο κρασί», ἐκτροπίαν ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν Ἀλκίφρων 1. 20.

ἐκτρόπιον, τό, ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπή, νόσος καθ' ἣν τὸ βλέφαρον τρέπεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ φαίνεται τὸ ἐσωτερικόν, ὑπόφυσις σαρκὸς ἐν τῷ βλεφάρῳ, ἥτις βαροῦσα ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον, ἀντίθ. τῷ **τριχίασις**, Κέλσ. 7. 7, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

ἔκτροπος, ον, ἐκτρεπόμενος τῆς ὁδοῦ, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 264., 2. σ. 505.

ἐκτροφή, ἡ, ἀνατροφή, Εὐρ. Ἀποσπ. 319. 5· ἀνάπτυξις ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 13, κ. ἀλλ.· ἐκτροφὴ καρπῶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 1, 21.

ἔκτροφος, ἡ, θηλάστρια, «παραμάννα», Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 872. 6· — ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. **ἔκτροφος, ον**, ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρῳ Πάτμου τῶν μ. Χ. ῥωμ. χρόνων, inscr. gr. ined. II. 190.

ἐκτροχάζω, ἐκτρέχω, ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἱπποκοωντίδαι καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν Ἀπολλόδ. 2. 7, 3· διέρχομαι ἐπιτροχάδην, Διοσκ. Θηρ. 2.

ἐκτρυγάω, τρυγῶ, «ξετρυγῶ», Ἑβδ. (Λευϊτ. ΚΕ', 5), Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 15, 19: **ἐκτρυγίζω**, μνημονεύεται ἐκ τῶν Γεωπ.

ἐκτρυπάω, τρυπῶ, ἀνοίγω τρύπαν, ἐκτρυπήσας τὸ πρέμνον Γεωπ. 10. 23, 5. **II**. ἐξέρχομαι λεληθότως, οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει, ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 337· πρβλ. **εἰστρυπάω**, καὶ τὸ τῆς καθωμιλημένης «**ξετρυπώνω**».

ἐκτρύπημα, τό, τὰ ἐκτρυπήματα, τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ ξύλου κατὰ τὴν διάτρησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ τρυπάνου, κοινῶς: «τρυπανίδια», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 6, 3. **2**) ἡ διὰ τρυπάνου γινομένη τρῦπα, Φίλων Βελοπ. σ. 92, 16.

ἐκτρύπησις, εως, ἡ, διατρύπησις, Ἱππ. Ἐπιστ. 1288, 35.

ἐκτρυφάω, εἶμαι ἢ γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν τρυφηλός, Ἀθήν. 519F, 554B.

ἐκτρυχόω, κατατρύχω, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ, Θουκ. 3. 93., 7. 48· ῥάκη ἐκτετρυχωμένα, πεπαλαιωμένα, κατατετριμμένα, Λουκ. Τόξ. 30.

ἐκτρύχω [ῡ], = τῷ προηγ., Δίων Κ. 77. 9.

ἐκτρύω, καταπονῶ, κατατρύχω, Ἀπп. Ἐμφυλ. 2. 66.

ἐκτρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**, καταβιβρώσκω, Ἀριστοφ. Σφ. 155.

ἔκτρωμα, τό, = «παιδίον νεκρὸν ἄωρον» Ἡσύχ.· βρέφος προώρως γεννώμενον, ἐξάμβλωμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 4, Ἑβδ. (Ἰὼβ 3. 16, κ. ἀλλ.)· μεταφ. ἐπὶ ταπεινωτικῆς ἐκφράσεως, πρὸς Κορινθ. Α', Ἐπιστ. ιε', 8, Φίλων 1. 59· ἐπὶ περιφρονήσεως, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 515, 7. 507.

ἔκτρωσις, εως, ἡ, ἀποβολή, πρόωρος γέννησις, Ἀριστ. Προβλ. 1. 9, 2· ἐκτρώσει ἐν τόκῳ (κοινῶς **ἐκτρώση**) Ἱππ. 644. 50, πρβλ. Σωρανὸν σ. 264 Dietz.

ἐκτρωσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 7.

ἐκτρωτικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἔκτρωσιν, (τὴν βοτάνην) ἐκτρωτικὴν δύναμιν ἔχουσαν Πλούτ. 2. 974D.

ἐκτυλίσσω, «ξετυλίζω», τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει Τίμ. Λοκρ. 97C.

ἐκτυλόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **τυλόω**, τυλόω ἐντελῶς, σκληρύνω, Ὀρειβάσ. 17 Mai.

ἐκτυλωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σκληρύνῃ τι, νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς τύλην, Ὀρειβάσ. 20 Mai.

ἐκτυμπάνωσις, εως, τὸ ἐξογκοῦσθαι καὶ γίνεσθαι ὡς τύμπανον, ῥιφέντες δὲ πρηνεῖς πίνουσι βοῶν δίκην ἕως ἐκτυμπανώσεως τῆς γαστρός, «ἕως ὅτου νὰ γείνῃ ἡ κοιλιά των τούμπανον», Στράβων 773.

ἔκτυπε, γ' ἑνικ. τῆς ὁρ. ἀορ. β' τοῦ **κτυπέω**, Ὁμ., Ἰλ. Θ. 75, κτλ., Σοφ. Ο. Κ. 1456.

ἐκ-τυπέω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐκ-κτυπέω**, ὃ ἴδε.

ἔκ-τυπος, ον, ἐξειργασμένος οὕτως ὥστε νὰ ἐξέχῃ ὡς ἀνάγλυφον, Διόδ. 18. 26· **ἔκτυπος**, ὁ, εἰκὼν εἰργασμένη ὡς ἀνάγλυφον, gemma ectypa, Ἐπιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9· Λατ. ectypum, Πλίν. 35. 43· imago ectypa, Σενεκ. Benef. 3. 26· πρβλ. **τύπος, πρόστυπος** — Ἐπίρρ., **ἐκτύπως**, σαφῶς, φανερῶς, ἀντίθετον τῷ **συγκεχυμένως**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 171., συγκρ. «**ἐκτυπώτερον**· κυριώτερον, φανερώτερον» Ἡσύχ. **II**. ἐσχηματισμένος ἐν περιλήψει, ἐν εἴδει σχεδιάσματος· **ἔκτυπον**, τό, πρόχειρον σχεδίασμα, Μαρκελλίνου Βίος Θουκ. σ. 7.

ἐκτυπόω, ἐξεργάζομαί τι οὕτως ὥστε νὰ ἐξέχῃ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν Ξεν. Ἱππ. 1. 1: — Παθ., οἱ ἐν στήλαις ἐκτετυπωμένοι Πλάτ. Συμπ. 193A, πρβλ. Τίμ. 50D· οἱ ἐκτυπωθέντες, οἱ κατὰ τοῦτον τὸν τύπον ἐσχηματισμένοι, Ἰσοκρ. 294E. **II**. μεταφ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκτυποῦσθαί τι εἰς ὕδωρ, κτλ., σχηματίζειν εἰκόνα πράγματός τινος ἐπάνω εἰς.., Πλάτ. Θεαίτ. 206D, πρβλ. Νόμ. 775D.

ἐκτύπωμα, τό, εἰκὼν ἔκτυπος, ἐν εἴδει ἀναγλύφου, Πλάτ. Τίμ. 50C, Φιλόστρ. 86 (κοινῶς **ἐντ-**)· ἐκτυπωμάτων πρόσωπα, πρόσωπα ἐν ἀναγλύφῳ, Μένανδ. ἐν «Ἁλιεῖ» 4 (Ἀθήν. 484C).

ἐκτύπωσις, εως, ἡ, τὸ κατασκευάζειν τι ἔκτυπον, Ἴσαρας (ἢ Ἀρέσας) παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 850. **II**. εἰκών, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9. **2**) μεταφ., ἀλληγορία, Φίλων 1. 163.

ἐκτύπωτος, ον, = **ἔκτυπος**, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de cor. hell. II, σ. 325, στίχ. 26.

ἐκτυφλόω, κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν, τινα Ἡρόδ. 4. 2. 9, 93, Ξεν., κλ.· ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή (ἐνν. εἰμί) Ἀντιφ. «Προγόνοις» 1· ἀπολ., κονιορτὸς ἐκτυφλῶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 2: — Παθ., λαμπτῆρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ (ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ σβεσθέντες ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ) Αἰσχύλ. Χο. 536.

ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, ἀποτύφλωσις, Ἡρόδ. 9. 94.

ἐκτυφλώσσω, Ἀττ. **-ττω**, = **ἐκτυφλόω**, τοὺς βαρυωπεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν Ἰω. Χρ.

ἐκτυφόομαι, παθ., ἐξαφανίζομαι εἰς καπνὸν μεταβαλλόμενος, Διοσκ. 1. 81· μεταφ., εἶμαι ὅλος καπνός, δηλ. εἶμαι τετυφωμένος, κενόδοξος, Πολύβ. 16. 21, 12.

ἔκτυφος, ον, τετυφωμένος, κενός, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 213A.

ἐκτύφω [ῡ]: μέλλ. **-θύψω**, καίω διὰ βραδέως καπνίζοντος πυρός, ὑπεκκαίω, μεταφ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἔρωτα ἐκτύφεσθαι, ὑπεκκαίειν, Ἀλκίφρων 3. 50: — Παθ., ἀόρ. β' **ἐξετύφην** [ῠ]· ἐξετύφην κλαίουσα, παρὰ μικρὸν ἐτυφλώθην κλαίουσα, Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέπουσιν» 10, Ζωναρ. σ. 677, Ἐτυμ. Μ. 324, 40.

ἕκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (**ἔχω, ἕξω**) ὁ σταθερῶς, ἰσχυρῶς κρατῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός, Σαπφὼ 149· ὡσαύτως ἐπὶ δικτύου, Λεωνίδης Ταραντ. παρ' Ἡσυχ.· ἐπὶ ἀγκυρῶν, Λουκ. Λεξιφ. 15, ἃς καλεῖ ὁ Λυκόφρ. (στ. 100) ἕκτορας πλημμυρίδος, «κωλυτὰς τῶν κυμάτων» Σχόλ., πρβλ. **ἕστωρ**. **II**. παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ **Ἕκτωρ**, τὸ ἔρεισμα τῆς Τροίας, οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ Ἰλ. Ζ. 403: — ἐντεῦθεν **Ἑκτόρεος, α**, ἢ η, **ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. Ῥῆσ. 1· τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ., κτλ.· ὡσαύτως **Ἑκτόρειος, α, ον**, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 6, Λυκόφρ. 1133.

ἑκυρά, ἡ, πενθερά, Ἰλ. Χ. 451, Ω. 770· Ἐπ. λέξις ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς πεζογράφοις **πενθερά**· ἀλλὰ τὸ **ἑκυρά** ἀπαντᾷ παρὰ Πλουτ. 2. 143A, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3846 q. Πρβλ. **ἑκυρός**.

ἑκυρός, ὁ, πενθερός, Ἰλ. Ζ. 172., Ω. 770· Ἐπ. λέξ. ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς πεζογράφοις **πενθερός**· τὸ **ἑκυρὸς** ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9136. [ῡ μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 14. 9]. (Πρὸς τὰ **ἑκυρός, ἑκυρά** πρβλ. τὰ Σανσκρ. s'vas'uras, s'vas'rûs, Λατ. socer, socrus, Γοτθ. svaihra, svaihrô, Σλαυ. svekrŭ, svekry).

ἔκυσα, ἀόρ. α' τοῦ **κυνέω**· ἀλλ' **ἔκῡσα**, τοῦ **κύω**.

ἐκφαγεῖν, ἴδε **ἐξεσθίω**.

ἐκφαιδρύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φαιδρύνω**, καθαίρω, καθαρίζω, σπογγίζω, σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροὸς Εὐρ. Βάκχ. 768.

ἐκφαίνω: μέλλ. **-φανῶ**, Ἰων. **-φανέω** ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θ. 32: **I**. ἐπὶ προσώπων, φέρω εἰς φῶς, κάμνω νὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον, σήμερον ἄνδρα φόωσδε.. Εἰλείθυια ἐκφανεῖ Ἰλ. Τ. 104· ἐκφ. τινά, φανερώνω, παρουσιάζω. οἱ δὲ ἐκφήναντες αὐτὸν δῶρα λάμψονται Ἡρόδ. 3. 36· εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα.. ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς Σοφ. Ἀντ. 307, πρβλ. Ο. Τ. 329· μετὰ μετοχ.. καὶ ἐκφαίνειν οἰκὰς σεωυτὸν ἐόντα τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἔσσω, καὶ φαίνεσαι ἀποδεικνύων σεαυτὸν ὄντα κατ' οὐδὲν κατώτερον τοῦ πατρός σου, Ἡρόδ. 3. 71· κακοὺς θνητῶν ἐξέφηνε. χρόνος Εὐρ. Ἱππ. 428: — Παθ., οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, ἐπεφάνη, Ἰλ. Τ. 46, πρβλ. Ὀδ. Κ. 260. κ. ἀλλ.· τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη, ἀνεφάνησαν ἐκ τῆς Χαρύβδεως, Μ. 441· ὅ τε δειλὸς ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη, ἐφάνη, Ἰλ. Ν. 278· δίκαιοι δ' αὖθις [ὄντες] ἐκφανούμεθα Σοφ. Φ. 82: σὺ μὲν.. ἐκφανεῖ κακὴ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1063. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ποιῶ γνωστόν, φανερώνω, ἀποκαλύπτω, τινί τι Ἡρόδ. 6. 135, κ. ἀλλ.· (οὕτως ἀπολ., ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνεν.. ἐμοὶ Σοφ. Ο. Τ. 243)· ἐκφ. ἑωυτοῦ γνώμην Ἡρόδ. 5. 35· τὴν αἰτίην ὁ αὐτ. 6. 3· τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 1. 117· λόγον Εὐρ. Ἱππ. 881· ἐκφ. ἐς φάος κακὰ αὐτόθι 368: — Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., ἐκλάμπω, ἐν δὲ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν Ἰλ. Τ. 17· πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, ἐφάνησαν ἐκτεθειμένα, Δ. 468· ἐκφανήσεται, φανερὸν γενήσεται, Εὐρ. Ἱππ. 42, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 295A. **2**) δεικνύω, δειλίαν Πλάτ. Μενέξ. 246E· κακότητα ἔς τινα Ἡρόδ. 5. 92, 7. **3**) ἐκφ. πόλεμον πρός τινα, κηρύττειν πόλεμον, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 16.

ἐκφαλαγγέω, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς φάλαγγος, Δημήτρ. Φαληρ. 84.

ἐκφάνδην, ἐπίρρ., = **ἐκφανῶς**, φανερῶς, Φιλόστρ. 300.

ἐκφανής, ές, φανερῶν ἑαυτόν, κάρυον ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων Ἀνθ. Π. 6. 102: — σπανίως ἐπὶ προσώπων, ἐκφ. γιγνόμενος Πλάτ. Ἴων 535B· σαφής, κατάδηλος, ἀνδρὸς τέκμαρ ἐκφανὲς Αἰσχύλ. Εὐμ. 244, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 528C, κ. ἀλλ.· ἐκφανὴς ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 398, κτλ.: — Ἐπίρρ. **-νῶς** Πολύβ. 5. 1, 3. **II**. ἐκφανῆ, τά, εἰκόνες ἐν ἐκγλύφοις, Stalb. Πλάτ. Συμπ. 193A.

ἐκφανίζω, = **ἐκφαίνω**, «ἐκφανίζεται· μηνύεται» Ἡσύχ.

ἐκφανόω, ἐξίστημί τινα, «ἐκπεφάνωται· ἀπόπληκτος γέγονεν», Ἡσύχ. καὶ «ἐκπεφανωμένος· ἀπόπληκτος» ὁ αὐτ.

ἔκφανσις, **εως**, ἡ, τὸ ἐκφαίνειν, φανέρωσις, δήλωσις, Ἀριστ. παρ' Εὐσεβ. III. 640B, Ἱππόλ. 840A. Πορφ. παρ' Εὐσεβ. III. 256B κλ.

ἐκφαντάζομαι, ἀποθ., σχηματίζω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, φαντάζομαι, τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι Ἀλκίφρων 1. 13.

ἐκφαντικός, ή, όν, ὁ ἐκφαίνων, δηλωτικός, Ἰαμβλ. Προτρ. 322 Kiessl. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Πλούτ. 2. 104C.

ἐκφαντορία, ἡ, φανέρωσις μυστικῶν πραγμάτων, Γαλην., Διονύσ. Ἀρεοπ. 137C, 201A, κλ.: πρβλ. **ἔκφανσις**, **διασάφησις**.

ἐκφαντορικός, ή, όν, = **ἐξαγγελτικός**, **ἑρμηνευτικός**, **παραστατικός**, Πρόκλ. Παρμεν. 530 (96), Διονύσ. Ἀρεοπ. 137A, 186A, κλ.: — Ἐπίρρ. **ἐκφαντορικῶς**, Διονύσ. Ἀρεοπ. 205C K. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 740, 18.

ἔκφαντος, **ον**, «φανερὸς» Ἡσύχ., «ἔκπυστα, ἔκφαντα» Πολυδ. Ε', 147.

ἐκφάντωρ, **ορος**, ὁ, ὁ ἐκφαίνων, ὁ ἀποκαλύπτων, ὁ τῶν μυστηρίων τὰ ἄρρητα συμβολικῶς ἐκφαίνων, = **ἱεροφάντης**, Μάξ. Ὁμολ. Σχόλ. 193B.

ἐκφάσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ ῥήμ. **ἔκφημι**.

ἔκφασις, **εως**, Ἰων. **ιος**, ἡ, (**ἔκφημι**) φανέρωσις, διακήρυξις, Ἡρόδ. 6. 129.

ἐκφατνίζω, ῥίπτω ἔξω τῆς φάτνης· καθόλου, ῥίπτω ἔξω, ἐκρίπτω, ἐκφατνιζομένων σωρευμάτων Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 540C· φάτνωμα ὀδόντων ἐξ οὗ λέγονται αὐτοὶ ἐκφατνίζεσθαι ἐκριζούμενοι Εὐστ. 1784. 45.

ἐκφάτνισμα, τό, τὸ ἐκ τῆς φάτνης ἐκβαλλόμενον ὅταν καθαρίζωσιν αὐτὴν (Ἡσύχ.)· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., μεταφ. «ἀποφάγια», λείψανα, Φιλόστρ. 24, Ἀθήν. 207D. **II**. σανὶς τῆς φάτνης ἀφαιρουμένη κατὰ τὸν καθαρισμὸν αὐτῆς, Πολυδ. Ι', 166.

ἐκφάτνωμα, τό, = **φάτνωμα**, Πολυδ. Ζ', 122.

ἔκφᾰτος, **ον**, ἄφατος, ἀνέκφραστος, Μάξιμ. π. καταρχ. 451. — Ἐπίρρ. **-τως**, μετὰ φωνῆς μεγάλης (πρβλ. **ἔκφημι**), ἢ ἀρρήτως, ἀσεβῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 705· ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

ἐκφαυλίζω, ὑποβιβάζω, ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, θεωρῶ ἀνάξιον λόγου, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόν. 11· ἀπορρίπτω τι ὡς μὴ καλόν, Αἰλ. π. Ζ. 4. 37· μετ' ἀπαρεμ., ἀπαξιῶ νὰ πράξω τι, οὐδὲ ἐξεφαύλισε τὸν ἄλογον καὶ ἄφωνον (δηλ. ἵππον) ἰάσασθαι αὐτόθι 11. 31.

ἐκφαυλισμός, ὁ, περιφρόνησις, ἐξευτελισμός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 9.

ἔκφαυλος, **ον**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φαῦλος**, Ἡλιόδ. Χρυσοπ. (Fabric. B. Gr. 8. 236). — Ἐπίρρ. **-λως** Φιλόστρ. 503.

ἐκφερομῡθέω, = **μῦθον ἐκφέρω**, ἀνακηρύσσω, κοινολογῶ, Κορνοῦτ. 30, Αἰν. Τακτ. 22.

ἐκφέρω: μέλλ. **ἐξοίσω**: μέσ. μέλλ. **ἐξοίσομαι** μετὰ παθητ. σημασ., Ἡρόδ. 8. 49, 76. Φέρω ἔξω, ἐκκομίζω, ἐξάγω, τινὰ πολέμοιο Ἰλ. Ε. 664 κτλ.· ὅπλα ἐκ μεγάρου Ἡρόδ. 8. 37· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἐκφ. πεύκας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 494· τὴν λήθην ἐκφέρειν, ἀποδιώκειν, ἐξορίζειν, Ἀνθ. II. παράρτ. 304. **2**) ἐκκομίζω πρὸς ταφήν, Λατ. efferre, ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες Ἰλ. Ω. 786, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 117, Ἀντιφῶντα 143. 40, κτλ., καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἐκφορὰ I**. **3**) λαμβάνω τι καὶ ἀπέρχομαι, ὑπεκκομίζω, τρί' ἄλεισα Ὀδ. Ο. 470· λαμβάνω ὡς βραβεῖον ἢ ἀμοιβήν, ἄεθλον Ἰλ. Ψ. 785· συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, νίκην ἐκφ. Ἡρόδ. 6. 103, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 60, Δημ. 178. 7, κτλ. **4**) ἐξάγω ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀποβιβάζω εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ Ταίναρον Ἡρόδ. 1. 24, κτλ.· ὡσαύτως ῥίπτω εἰς τὴν ξηράν, πόντου νιν ἐξήνεγκε .. κλύδων Εὐρ. Ἑκ. 701. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., ἐξέρχομαι, ἀποβιβάζομαι, φέρομαι, ἢ ῥίπτομαι εἰς τὴν ξηράν, ἢν νικηθέωσι τῇ ναυμαχίῃ.. ἐς τοὺς ἑωυτῶν ἐξοίσονται Ἡρόδ. 8. 49· ὡς ἐπεὰν γένηται ναυμαχίη, ἐνταῦθα μάλιστα ἐξοισομένων τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν ναυηγίων αὐτόθι 76., 2. 90. **II**. ἐκφέρω, κατὰ διαφόρους ἐννοίας· **1**) ἐπὶ γυναικῶν, = φέρειν μέχρι τέλους, μέχρι δηλ. τοῦ τοκετοῦ, Ἱππ. 569. 17, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 18, πρβλ. 6. 22, 16, π. Ζ. Γεν. 2. 8, 23, κ. ἀλλ.· ἐπὶ φυτῶν, φέρω σπόρον, αὐτόθι 1. 23, 5· ἐπὶ ἐδάφους γῆς, φέρω καρπόν, καρποφορῶ, Ἡρόδ 1. 193., 4. 198. **2**) ἐπὶ διορίας, κάμνω νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος .. ὧραι ἐξέφερον Ἰλ. Φ. 451· τὸ μόρσιμον Πινδ. Ν. 4. 100· κακίας, ἀρετὰς ἐκφ. Πλουτ. Δημ. 1. **3**) φέρω τι ἔξω, Λατ. edere, ἅπτε, παῖ, λύχνον, κἄκφερε τὸ γραμματεῖον ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν Ἀριστοφ. Νεφ. 19· ἐκφ. χρηστήριον, διδόναι χρησμόν, Ἡρόδ. 5. 79· ἐκφ. λόγον Σοφ. Τρ. 741· δεῖγμα Πλάτ. Νόμ. 788C, Δημ. 344. 20· ἐκφ. μῖσος εἴς τινας Πολύβ. 15. 27, 3· ἐκφ. τὴν ἰατρικὴν Διόδ. 5. 74· ἐπὶ δημοσίων ἀποφάσεων, ἐκφ. ἐς τὸν δῆμον Ἡρόδ. 9. 5· ἐκφ. προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον, παρουσιάζει εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ νομοσχέδιόν τι, Δημ. 1346. 16· (οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Αἰσχίν. 71. 21): — ἐπὶ συγγραφέων, δημοσιεύω σύγγραμμα, Πλάτ. Παρμ. 128E, Πλούτ. 2. 10C, κτλ.· — καθόλου, ἀποκαλύπτω, διηγοῦμαί τι, τῷ μάγῳ Ἡρόδ. 3. 71: — Μέσ., ἐκφέρεσθαι γνώμην, λέγειν γνώμην, ὁ αὐτ. 5. 36: — Παθ., εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται Εὐρ. Ἰκ. 561. **4**) φανερώνω, ἀποκαλύπτω, ἐμφανίζω, τὴν ἀπάτην Ἡρόδ. 3. 74· τὴν ἐπιχείρησιν ὁ αὐτ. 8. 132. **5**) ἔχω, ἀσκῶ, δύναμιν ἐκφέρει τίνα; Εὐρ. Ἴων 1012· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας, ἐξασκεῖ μέγα σθένος νίκης, Σοφ. Τρ. 497. **6**) ἐκφέρειν πόλεμον, Λατ. inferre bellum, ἐπιχειρεῖν πόλεμον, Δημ. 15. 10· ἐπί τινα Ἡρόδ. 6. 56· πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 1· τινὶ Πολύβ. 2. 36, 4, κτλ. **7**) φέρω μετ' ἐμοῦ, ἔχω ἐν ἐμοί, ὡς τὸ Λατ. referre, ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείδη Εὐρ. Ἀνδρ. 621. **8**) ἐκφράζω, διὰ μέτρων Ἀριστ. Ποιητ. 1. 11· ὅρον ἐκφ., σχηματίζειν ὁρισμόν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 10· — προφέρω λέξεις κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον, Ἀθήν. 94F. **9**) ἀποτίνω, πληρώνω ὡς φόρον, δισχίλια τάλαντα Πολύβ. 3. 27, 5, κτλ. **III**. φέρομαι πέραν τινός, ἔξω ὅρων ἐκφερόμενον ἀκόντιον Ἀντιφῶν 121. 29· τὸ πλεῖστον μεταφ., παραφέρομαι ἕνεκα πάθους, ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς Θουκ. 3. 84· πρὸς ὀργὴν ἐκφέρεσθαι Σοφ. Ἠλ. 628· ἐκφ. πρὸς αἰδῶ, κλίνειν πρὸς τὴν αἰδῶ, Εὐρ. Ἄλκ. 601· λέγων ἐξηνέχθην Πλάτ. Κρατ. 425A· ἐξενεχθεὶς ὥστε κωμῳδιοποιὸς γενέσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 606C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34. **IV**. φέρω, ἄγω, εὖ δέ σ' ἐκφέρει .. βάσις Σοφ. Αἴ. 7· κινδυνεύει ὥσπερ ἀτραπός τις ἐκφέρειν ἡμᾶς ἐν τῇ σκέψει Πλάτ. Φαίδων 66B: — Παθ., ἐνταῦθα ἐξηνέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει ὁ αὐτ. Κρατ. 386A. **V**. ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. ἑαυτόν), σπεύδω (πρὸ τῶν λοιπῶν), προφθάνω, εἶμαι πρῶτος, ὦκα δ' ἔπειτα αἱ Φηρητιάδαο .. ἔκφερον ἵπποι. τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος .. ἵπποι Ἰλ. Ψ. 376, πρβλ. 759· ὡσαύτως, δραπετεύω, Ξεν. Ἱππ. 3. 4. **2**) συντελῶ πρὸς ἐκπλήρωσιν, ὁρᾷς τὰ τοῦδε .. ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα Σοφ. Ο. Κ. 1424, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ· φθάνω εἰς τέλος, ὁ αὐτ. Τρ. 824.

ἐκφεύγω: μέλλ. **-ξομαι** καὶ **-ξοῦμαι**: — φεύγω ἔξω ἢ μακράν, διαφεύγω, ἀπολ., ἐκφυγέειν μεμαὼς Ὀδ. Τ. 231, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 510, κτλ. — ἰδίως ἐπὶ κατηγορουμένου, ἀθῳοῦμαι, Ἀριστοφ. Σφ. 157· φεύγων ἐκφεύγει Ἡρόδ. 5. 95. **2**) μετὰ γεν., διαφεύγω ἔκ τινος, ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε Ὀδ. Ψ. 236· Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε (τὸ) μὴ καταπετρωθῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 2· ὡσαύτως ἐπὶ βέλους, βέλος ἔκφυγε χειρὸς Ἰλ. Λ. 380. **3**) μετ' αἰτ., διαφεύγω, «γλυτώνω» ὡς τὸ Λατ. fugio, ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον Ἰλ. Λ. 362· ἔκφυγε κῆρας Ὀδ. Δ. 512· ἐκφυγέειν κακότητα Ε. 414· νοῦσον Ἡρόδ. 1. 25· Σκύθας 6. 40· τὴν πεπρωμένην Αἰσχύλ. Πρ. 510· τὰν θεῶν νέμεσιν Σοφ. Φ. 517, κτλ. **6**) ἁπλῶς ἔχω ἐκφύγει, εἶμαι πέραν (τῶν ὁρίων) τινός, οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδίας ἔτη Πλάτ. Πολιτ. 268E. γ) ἐπὶ πραγμάτων, ἐκφεύγει μέ τι, μὲ διαφεύγει τι, Σοφ. Ο. Τ. 111, Εὐρ. Ἑλ. 1622· ἐκφύγοι τὰ πράγματ' αὐτὸν Δημ. 236. 22, πρβλ. 378. 29· ἐκφ. τὰς αἰσθήσεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 202, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 9. δ) ἐκφεύγοντες τὴν χιόνα τόποι, δηλ. ἐν οἷς χιὼν δὲν πίπτει, Πολύβ. 3. 55, 7. **4**) μετ' ἀπαρεμφ., οὐκ ἐκφεύγει μὴ οὐκ εἶναι .. Πλάτ. Φαῖδρ. 277E, πρβλ. Παρμ. 147A, Σοφ. 235D· ἐκφ. τὸ ἀποθανεῖν ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39A.

ἐκφευκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκφεύγω**, πρέπει νὰ ἐκφύγῃ, Cod. Par. 1195, fol. 223 r°.

ἐκφεύξιμος, **ον**, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ.

ἔκφευξις, **εως**, ἡ, ἀποφυγή, «γλυτωμός», Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ. ἐν λέξει **ἀλεωρή**: ὁ τύπος **ἔκφυξις** εὕρηται παρὰ Συμμ. Ψαλμ. νδ', 9.

ἔκφημι, προφέρω, ἐκφωνῶ, μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, «λέγει ἐκφάσθαι τὸ ἐξειπεῖν λόγῳ προφορικῷ» Εὐστ., Ὀδ. Κ. 246., Ν. 308· νόον ἔκφατο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 439. — Ἀλλ' ὁ ἐνεργ. ἀόρ. **ἐξέφησε** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 687. 6.

ἐκφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 4723.

ἐκφθείρω, καταστρέφω ἐντελῶς, Σκύμν. 343: — ἀλλαχοῦ μόνον ὡς παθ. **ἐκφθείρομαι**, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη Εὐρ. Ἑκ. 669· παρὰ κωμ. ἁπλῶς ἀπέρχομαι, «ξεκουμπίζομαι», «πηγαίνω 'ς τἀνάθεμα», ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι Ἀριστοφ. Εἰρ. 72· ἐκφθείρου, «ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ», Λατ. abi in malam rem! Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 15. 2· πρβλ. **φθείρω** II. 1.

ἐκφθίνω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικῷ τοῦ παθ. ὑπερσ. **ἐξέφθιτο**, οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός, «ἐδεδαπάνητο, ἀνήλωτο» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 163· νηὸς ἐξέφθιτο ἦϊα Μ. 329· ἐξέφθινται, ὅλως κατεστράφησαν, ἔχουσιν ἀφανισθῆ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 679. 927.

ἐκφῐλέω, καταφιλῶ, Ἀνθ. Π. 12. 250.

ἐκφλαίνω, = **ἐκφλύω**, Εὐρ. ἐν Μεγ. Ἐτυμ. 796, 12 ἐν λέξει **φλήναφος**.

ἐκφλαυρίζω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐκφαυλίζω**, Πλουτ. Πομπ. 57, κτλ.

ἐκφλαυρόω, = **ἐκφλαυρίζω,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 885.

ἐκφλεγμᾰτόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἐκφλέγω, πυρπολῶ· μεταφ., αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἀριστοφ. Εἰρ. 608: — Παθ., ἐκφλέγεσθαι τὴν διάνοιαν Πλούτ. 2. 766Α.

ἐκφλίβω [ῑ], Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐκθλίβω,** Ἱππ. 411. 49.

ἐκφλογίζω, = **ἐκφλέγω,** Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 372, ἐν τῷ παθ.

ἐκφλογόομαι, παθ., ἀναφλέγομαι, Ἀριστ. π. Θαυμ. 36, Διοσκ. 1. 81.

ἐκφλόγωσις, εως, ἡ, ἐκπύρωσις, φλόξ, κατὰ μὲν τὴν λαβὴν... κατὰ δὲ τὴν ἐκφλόγωσιν Διόδ. 17, 115, Ἐπιφάν. Ι. 1120C, κτλ.

ἐκφλυᾰρίζω, -όω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐκφλαυρίζω, -όω,** ἴδε Διν δ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ι. σ. 270.

ἐκφλύζω ἢ **ἐκφλύσσω:** μέλλ. -ξω, ἐκβράζω, ἐκχέω, ἐκπέμπω, μετ' αἰτ., οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 275.

ἐκφλυνδάνω, «ἀνοίγω», «σπάνω», ἐπὶ ἑλκῶν, Ἱππ. 539., 557. 17· — ἐξ οὗ πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν τῷ λεξικῷ Γαλην. (464) **ἐκφινδάνει** εἰς **ἐκφλυνδάνει.**

ἐκφλύω [ῡ], ἐξορμῶ, ἐκρέω, Γαλην.

ἐκφοβέω, προξενῶ φόβον, κάμνω νὰ φοβηθῇ τις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 606, Πλάτ. Γοργ. 483C, κτλ.· τὸ ἐκφοβῆσαι, οὕτως ὥστε νὰ προξενήσῃ φόβον, Θουκ. 2. 87· ἐκφ. τινὰ ἐκ σεμνίων Εὐρ. Ὀρ. 312· ἐκ. τινά τι Θουκ. 6. 11: — Παθ., εἶμαι λίαν πεφοβημένος, φοβοῦμαι μεγάλως, μετ' αἰτ., Σοφ. Ἠλ. 276· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὡς.., αὐτόθι 1426· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 989.

ἐκφόβησις, εως, ἡ, «φόβισμα, τρόμαγμα», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 21.

ἔκφοβος, ον, πεφοβημένος, πλήρης φόβου, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 41, Πλουτ. Φάβ. 6, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 6, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ιβ', 21 κτλ.

ἐκφοινίσσω, ἐρυθραίνω τι, καθαιμάσσω, «καταματώνω», πῶλοι δέ νιν χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν Εὐρ. Φοιν. 42. — Παθ., ἐκφ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 36.

ἐκφοιτάω, Ἰων. **-έω,** ἐξέρχομαι συνεχῶς, συνηθίζω νὰ ἐξέρχωμαι, ἐπὶ θήρην Ἡρόδ. 4. 116· ἁπλῶς, ἐξέρχομαι, ὁ αὐτ. 3. 68, Εὐρ. Ἠλ. 320. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι, παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι Πλουτ. Λυκ. 3· ὡσαύτως, ἔς τε ὀρθὴν μανίαν καὶ ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν ἐκφοιτᾷ, καταντᾷ, Αἰλ. π. Ζ. 11. 32.

ἐκφοίτησις, εως, ἡ, διάδοσις, τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν λόγων ἐκφοιτήσεως Κλήμ. Ἀλ. 685.

ἐκφορά, ἡ, (ἐκφέρω) τὸ φέρειν, κομίζειν τι ἔξω, κυρίως ἐπὶ πτώματος πρὸς ταφήν, Αἰσχύλ. Θήβ. 1024, Χο. 9. 430· ἐπ' ἐκφορὰν βαδίζειν Ἀριστοφ. Πλ. 1008· ἐπ' ἐκφ. ἀκολουθεῖν τινι Λυσ. 92. 24· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 389. **ΙΙ.** ἐκκόμισις, τὸ λαμβάνειν τι καὶ ἀπέρχεσθαι, οἷον κρέας ἐκ θυσίας, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 8· ὁ αὐτὸς ἐν «Καπηλίσιν» 4. **2)** κοινολόγησις, φανέρωσις, διάδοσις, αὗται γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ (τὰ χειρόγρ. ἔκφορος) λόγου, διότι εἴμεθα μόναι καὶ οἱ λόγοι μας δὲν θὰ διαδοθοῦν ἔξω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 472· λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ Διογ. Λ. 1. 98. **ΙΙΙ.** (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπὶ ἵππων, φυγή, ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορὰ Ξεν. Ἱππ. 3, 5. **2)** ἡ πρὸς τὰ ἔξω φορά, ἐκπνοή, ἡ τοῦ πνεύματος ἐκφ. Διόδ. 2. 12. **IV.** τὸ ἐξέχον μέρος ἐν οἰκοδομήματι, Βιτρούβ. 3. 3. **V.** παράγωγος λέξις, Πλούτ. 2. 1112Ε.

ἐκφορέω, = **ἐκφέρω,** φέρω ἔξω, ὡς π. χ. πτῶμα πρὸς ταφήν, ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη Ὀδ. Χ. 451· ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι Ω. 417. **2)** καθόλου, φέρω ἔξω, Ἡρόδ. 1. 197., 9. 116. — Μέσ. ἐκκομίζω μετ' ἐμαυτοῦ, τοὺς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο Εὐρ. Κύκλ. 234, Ἰσαῖος 60. 27, κτλ. — ἐκφέρομαι, κινοῦμαι πρὸς τὰ ἔμπρός, ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες.. νηῶν ἐκφορέοντο Ἰλ. Τ. 360· **3)** ἐξορύσσω, ἐξάγω, εἰρόμην... ὅκου εἴη ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς· οἱ δὲ ἔφρασάν μοι, ἵνα ἐξεφορήθη Ἡρόδ. 2. 150., 7. 23· ἐπὶ ἐξαγωγῆς μετάλλου, Ξεν. Πόροι 4. 2, πρβλ. 32: — ἐκφ. πόλιν, διαρπάζειν, λαφυραγωγεῖν Διόδ. 17. 13. **4)** ἐν τῷ παθ., ῥίπτομαι ἔξω, εἰς τὴν ξηράν, Ἡροδ. 8. 12. **5)** διαδίδω ἀκρίτως, ἐκστομίζω ἀνοήτως, εὔασμόν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων Ἑρμησιάν. Ἀποσπ. 5. 18.

ἐκφόρημα, τό, καρπός, προϊόν, Πολυδ. Α', 237.

ἐκφόρησις, εως, ἡ, ἐκκόμισις, τῆς λείας Κλήμ. Ἀλ. 415.

ἐκφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκφέρειν, ἐκφράζειν, τὸ ἐκφορικόν, ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι διὰ λέξεων, Πλούτ. 2. 1113Β. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 1112D.

ἐκφόριον, τό, ὅ,τι ἡ γῆ παράγει, καρπός, προοίμ. Ἀριστ. π. Φυτ. 2, Πολυδ. Α', 237. **ΙΙ.** πληρωμὴ γινομένη ἀναλόγως τῆς παραγωγῆς, τῶν προϊόντων, ἔγγειος φόρος, δεκάτη, ἐκφόρια τοῦ καρποῦ Ἡρόδ. 4. 198, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1. 6· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 30.

ἐκφορόομαι, παθ., γίνομαι ὡς ἡ κίσηρις μὲ τρύπας, ὁ δὲ λιπαραῖος ἐκφοροῦταί τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισ[σ]ηροειδὴς Θεόφρ. π. Λίθων 14 καὶ 15.

ἔκφορος, ον, (φέρω) ὃν δύναταί τις νὰ φέρῃ ἔξω, ἐξαγώγιμος, Ἀριστοφ. Πλ. 1138. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ κάμῃ γνωστὸν ἢ κοινολογήσῃ, εἰ δ' ἔκφ. σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας Εὐρ. Ἱππ. 295· οὐδεὶς γὰρ ἔκφ. λόγος Πλάτ. Λάχ. 201Α· πρβλ. **ἐκφορὰ** ΙΙ. 2. **3)** παραφερόμενος ὑπὸ πάθους ἢ ὀργῆς, βίαιος, παράφορος, Πλούτ. 2. 424Α· ἔκφ. ὑπὸ τοῦ πάθους, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ.· ἵππος ἔκφ., ἵππος ἀφηνιάσας, Γαλην. **ΙΙ.** ἐνεργ., ὁ ἐξάγων, ἀπελαύνων, τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορώτερα πέλοις, δηλ. τοὺς δὲ δυσσεβεῖς μᾶλλον ἀπελάσαις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 910. **2)** ἔκφοροι γυναῖκες, ἔγκυοι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 258. **ΙΙΙ.** ὡς ναυτικὸς ὅρος, **ἔκφοροι,** οἱ, τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα πρὸς συστολὴν ἢ διαστολὴν τῶν ἱστίων, ἄλλως **τέρθριοι** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 438, Φωτ. Λεξ.

ἐκφορτίζομαι, παθ., πωλοῦμαι πρὸς ἐξαγωγήν, μεταφ., ἀπάγομαι, προδίδομαι, ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι Σοφ. Ἀντ. 1036· ἀλλ' ὁ Jebb προτιμᾷ τὴν γραφὴν κἀμπεφόρτισμαι, συμφώνως τῇ πρώτῃ γραφῇ τοῦ Λαυρ. Χειρογρ., ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐκφράζω, ἐκθέτω ἀκριβῶς, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, περιγράφω, Αἰσχύλ. Πρ. 950, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1119· δηλῶ, ἐκφαίνω, τινὰ ὀνόματί τινι Πλούτ. 2. 24Α.

ἐκφρακτικός, ή, όν, (ἐκφράσσω) κατάλληλος πρὸς ἄρσιν κωλυμάτων, ἐκφρ. τῶν πόρων Γαλην.· τὰ ἐκφρ., φάρμακα δι' εὐκοιλιότητα, καθαρτικά, Ἱππιατρ.

ἔκφρᾰσις, εως, ἡ, διὰ λόγου περιγραφή, Διον. Ἀλ. 10. 17, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγ. 20· «ἔκφρασις· λόγος ἐναργής» Ἡσύχ.· — ὄνομα πολλῶν μεταγενεστέρων ποιημάτων περιγραφόντων ἔργα τῆς τέχνης, οἷον τὸ τοῦ Χριστοδώρου ἐν Ἀνθ. Π. 2, τὸ τοῦ Παύλου Σιλεντιαρίου, κλ.

ἐκφράσσω, Ἀττ. **-ττω,** αἴρω κωλύματα, ἀποφράττω, ἀνοίγω, Διογ. Λ. 18. 35.

ἐκφραστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκφράζω,** δεῖ ἐκφράζειν, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 136.

ἐκφραστικός, ή, όν, περιγραφικός· τὸ ἐκφρ., ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζειν, περιγράφειν, Διογ. Λ. 5. 65.

ἐκφρέω, (ἴδε **εἰσφρέω**): ποιητ. παρατ. **ἐξεφρείομεν** Ἀριστοφ. Σφ. 125: μέλλ. **ἐκφρήσω** αὐτόθι 156: ἀόρ. **ἐξέφρησα**· προστακτ. **ἔκφρες** (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιανοῦ π. μον. λέξ. 24. 24) ἀποκατέστη αὐτόθι 162 ὑπὸ Βουττμ. ἀντὶ τοῦ **ἔκφερε.** Ἐκφέρω, ἐξάγω, μὴ .. οὐκ ἐκφρῶσιν, ἀποκατέστη ἐν Εὐρ. Φοιν. 264 (ἀντὶ τοῦ οὐ μεθῶσιν) ἐκ τῶν Σχολ. καὶ τοῦ Λεξ. τοῦ Φωτ. 359, 8 (ἔνθα τὸ Σοφοκλῆς κεῖται ἐσφαλμένως ἀντὶ τοῦ **Εὐριπίδης**): τὸ ῥῆμα δὲν ἦτο ἀσύνηθες ἐν τῇ συνηθεί οἰκιακῇ γλώσσῃ, πρβλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐξέφρησα ἐμαυτὸν Λουκ. Λεξιφ. 9. — Παθ. ἐκβάλομαι, ἐκφρησθέντων Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει. (Ἀποσπ. Αἰλ. 39 ἐν τέλει).

ἐκφρονέω, εἶμαι ἔκφρων, πράττω ὡς ἔκφρων, Δίων Κ. 55. 13· — «ἐκφρονήσειν γενικῇ. σημαίνει δὲ τὸ καταφρονῆσαι καὶ ἐναντία φρονῆσαι» κτλ. Α. Β. 141, 21.

ἐκφροντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** σκέπτομαι, ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, Λατ. excogitare, Εὐρ. Ι. Τ. 1323, Ἀριστοφ. Νεφ. 695, Θουκ. 3. 45. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκφροντίζων· βουλευόμενος».

ἐκφροσύνη, ἡ, (ἔκφρων) παραφροσύνη, ἀνοησία, Τίμ. Λοκρ. 102Ε.

ἐκφρύττω, φρυγανίζω ἐντελῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, 636.

ἔκφρων, ον, γεν. **ονος,** (**φρήν**) ἔξω φρενῶν, παράφρων, Ἱππ. 641. 37· ἀνόητος, μωρός, Δημ. 426. 23· ὡσαύτως, ἐκμανής, ἐνθουσιῶν, ἐπὶ τῶν ποιητῶν, Πλάτ. Ἴων 534Β· ἐπὶ βακχιαζόντων, ἔκφρων μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι τρίχα Ἀνθ. Π. 6. 220, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 790Ε.

ἐκφυάς, άδος, ἡ, = **ἀποφυάς,** Σχόλ. Διοσκ. ἐν Matthaei Medicis σ. 360.

ἐκφυγγάνω, = **ἐκφεύγω,** Ἱππ. 470. 12, Αἰσχύλ. Πρ. 525, Δίφιλο ἐν «Εὐνούχῳ» 3.

ἐκφῦγε, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκφεύγω.**

ἐκφυής, ές, ἐξέχων, Πρόκλ. Ὑποτυπ. σ. 15. 19. **ΙΙ.** ὑπέροχος, διαπρεπής. — Ἐπίρρ. **-ῶς,** ἐξόχως, Ἀππ. Ἰλλυρ. 25.

ἐκφυλάσσω, μετὰ προσοχῆς φυλάττω, προσέχω, Σοφ. Ο. Κ. 285, Εὐρ. Ὀρ. 1259· ἴχνος ἐκφύλασσ' ὅπου τίθης ὁ αὐτ. Ἴων 741.

ἐκφυλλίζω, = **ἐπιφυλλίζω,** Νικήτ. Χρον. 208D.

ἐκφυλλοφορέω, ἐξορίζω ἢ καταδικάζω διὰ φύλλων, ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ βουλῇ, ἐν ᾗ αἱ ψῆφοι ἐδίδοντο γεγραμμέναι ἐπὶ φύλλων ἐλαίας, Αἰσχίν. 15. 43, πρβλ. Α. Β. 248· ἐντεῦθεν, **ἐκφυλλοφορία,** ἡ, καταδίκη γινομένη διὰ φύλλων, Ἐτυμολ. Μ. 325· **ἐκφυλλοφόρησις, εως,** ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 41· — Πρβλ. **πεταλισμός.**

ἔκφῡλος, ον, ἐκτὸς τῆς φυλῆς, ξένος, μὴ συγγενής, ἀλλόφυλος, Στράβων 197, Λουκ. Λεξιφ. 24: — μεταφ., ξένος, ἀλλόκοτος, παράξε-

νος, Πλουτ. Βρούτ. 36, πρβλ. Καίσ. 69.—Ἀντίθετον τῷ **ἔμφυλος.**

ἔκφῦμα, τό, ἐξάνθημα, Ἱππ. 377· ἐν τέλ.· βλαστάριον ἀμπέλου, Ἐτυμολ. Μ. 230, 28.

ἐκφῦναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκφύω.**

ἔκφυξις, εως, ἡ, = **ἔκφευξις**, Σύμμ. Ψαλμ. ΝΔ', 9.

ἐκφύρω [ῡ], ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **φύρω**, Ἑβδ. (Ἱερ. Γ', 2).

ἐκφῡσάω, φυσῶ ἔξω, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος, ἐκχέει τὸ ἑαυτοῦ μένος, Αἰσχύλ. Πρ. 721· ἐπὶ ἐλεφάντων ἐκφυσώντων ὕδωρ ἐκ τῶν προβοσκίδων αὐτῶν, Πολύβ. 3. 46, 12, πρβλ. 1. 48, 8· μεταφ., ἐκφ. πόλεμον, ἀνάπτω πόλεμον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 610·—ἐκπεφυσημένος, ἐπηρμένος, ἀλαζών, «φανταγμένος», Πολύβ. 3. 103, 7. **II.** φυσῶ ἰσχυρῶς, βαρὺν ὕπνον ἐκφ., δηλ. κοιμώμενος ἐκπέμπω ἰσχυρὸν ῥογχασμόν, Θεόκρ. 24. 47. **III.** ἀμεταβ., ῥέγχω, «ῥοχαλίζω», Λυκόφρ. 743· ἐξορμῶ ὡς ἄνεμος, φλόγες ἐκφυσήσασαι Ἀριστ. π. Κόσμ. 6.

ἐκφύσημα, τό, φλύκταινα, «σπυρί», Πολυδ. Δ', 190· ὕψωμα ἢ λόφος σχηματισθεὶς ἐξ ἡφαιστειώδους ἐνεργείας, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 41. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκφυσήματα· πέτραι ὑπερέχουσαι τῆς γῆς».

ἐκφύσησις, εως, ἀθρόα τοῦ πνεύματος ἔξω φορά, Γαλην. 2. 675. —«οἱ γὰρ κακοῖς τισι συνεχόμενοι πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες ἐκφυσήσεις ἀποτελοῦσιν» Ἐτυμ. Μ. σ. 98, 10, ἔνθα ἀναγινώσκεται **ἐκφύσεις**, ἀλλ' ὁ Συλβ. διώρθωσεν **ἐκφυσήσεις.**

ἐκφῡσιάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐκφυσάω**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1389.

ἔκφυσις, εως, ἡ, (ἐκφύω) βλάστησις, «φύτρωμα», αὔξησις, Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 2. 14, 6, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8, 1, 5· ἐκφ. ἀρετῆς Πλάτ. Νόμ. 777Ε. **II.** ἐξόγκωμα, ἔκφυσις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 248, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Β· ὀστεώδης ἐξοχή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810. **2)** βλαστός, βλάστημα, κλάδος, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 7. 4, 3, Πολύβ. 18. 1, 6.

ἐκφυτεύω, μεταφυτεύω ἐπάνω εἰς δένδρον, διὰ τί πήγανον κάλλιστον καὶ πλεῖστον γίνεται ἐὰν τις ἐκφυτεύσῃ εἰς συκῆν; ἐκφυτεύεται δὲ περὶ τὸν φλοιὸν καὶ περιπλάττεται πηλῷ Ἀριστ. Προβλ. 20. 18· φυτεύω τόπον, πληρῶ φυτῶν, Ἡρακλείδ. Ποντικ. 11, Φιλόστρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 332, 26.

ἐκφύω: μέλλ. -ύσω, παράγω διὰ τῆς θηλείας γεννῶ, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, Σοφ. Ο. Τ. 437. 827, κτλ.· ὃς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο Ἀγαμέμνον' Εὐρ. Ἑλ. 391· πρβλ. **ἐκτρέφω.** **2)** σπανίως ἐπὶ γυναικός, τίκτω, Σοφ. Ο. Κ. 984, πρβλ. Πόρσωνα ἐν Φοιν. 34· παράγω, φύω, ἡ γῆ ἐκφύει πάντα Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 11· ἐκφ. κέρατα ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 7:—ἀπολ., ἐπὶ σπέρματος, παράγω, φυτόν, Δημ. 748. 15. **II.** παθ. μετὰ πρκμ. καὶ ἀόρ. β' ἐνεργ., φυτρώνω, φύομαι ἔκ τινος, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν τρεῖς .. ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι (Ἐπ. μετοχ. πρκμ.), «ἐξ ἑνὸς αὐχένος βεβλαστηκυῖαι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 40· πατρός, μητρὸς ἐκφῦναι Σοφ. Αἴ. 487, 1295, Εὐρ. Ἴων 542· λάλημα ἐκπεφυκός, λάλος ἐκ γενετῆς ἢ ἐκ φύσεως, Σοφ. Ἀντ. 320 [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε **φύω**].

ἐκφωνέω, ἐκβοῶ, κραυγάζω ἰσχυρῶς, «ξεφωνίζω», Πλουτ. Καῖσ. 66. **II.** προφέρω, ὁ αὐτ. 2. 1010Α, Διον. Θρᾷξ ἐν Α. Β. 816, κτλ.

ἐκφώνημα, τό, τὸ ἐκφωνηθέν, ὁμιλία, κήρυγμα, Γρηγ. Ναζ. ὁμ. 23, σ. 146, Εὐσέβ. κλ.

ἐκφώνησις, εως, ἡ, τὸ ἐκφωνεῖν, τὸ προφέρειν, σύμφωνα, ἅπερ ἄνευ τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν Ἀπολλών. π. Συντάξ. 14· ἐπιφώνημα, ἀναφώνησις, Πλούτ. 2. 111D. **II.** ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς τελεταῖς ἡ λέξις εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ περικοπῶν τινων ἢ εὐχῶν λεγομένων ἐκφώνως εἰς ἐπήκοον πάντων, Τυπικόν.

ἐκφώνως, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀντίθετον τῷ **μυστικῶς**, Εὐχολόγ.

ἐκφωτίζομαι, παθ., ἐντελῶς φωτίζομαι, καταλάμπομαι, Κλήμ. Ἀλ. 662.

ἐκχᾰλάω: μέλλ. -άσω [ᾰ], καθίημι, καταβιβάζω, τί τινος Ἀνθ. Π. 11. 354. **II.** ἀμεταβ., χαλαροῦμαι, παραλύομαι, Ἱππ. 255. 12.

ἐκχαλῑνόω, ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν, «ξεχαλινώνω», Πλουτ. Πελοπίδ. 33.

ἐκχαλκεύω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ, ἐξεργάζομαι, Ἰωσήπ. Α. I. 3. 7, 6.

ἐκχᾰραδρόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **χαραδρόω**, Πολύβ. 4. 41, 9.

ἐκχᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐξαλείφω, Πλουτ. 2. 873D.

ἐκχᾰρυβδίζω, καταπίνω ὡς Χάρυβδις. Φερεκράτ. ἐν «Κραπατάλλοις» 17.

ἐκχαυνόω, μεταίρω, καθιστῶ τινα ἀλαζόνα, [πόλιν] ἐκχαυνῶν λόγοις Εὐρ. Ἱκ. 412· ἐκχ. τὸν πολὺν ὄχλον, κάμνω αὐτὸν νὰ χάσκῃ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808.

ἐκχέζω, καταχέζω, Λατ. ecacare, Κωμ. παρὰ Δημητρ. Φαλ. 126.

ἐκχεύω, = τῷ ἑπομ., Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683Ε.

ἐκχέω: μέλλ. -χεῶ (ἴδε χέω)· ἀόρ. α' ἐξέχεα, Ἐπ. ἔκχευα, μέσ. **ἐκχευάμην.** Χύνω ἔξω, ἰδίως ἐπὶ ὑγρῶν, οἶνον δ' ἐκ κρατῆρος .. ἔκχεον, «ἐξέχεον, ἔσπενδον» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ'. 296 (ἴδε κρατήρ)· αἷμ' ἐκχέας πέδοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 654· πηγὰς Εὐρ. Ἑλ. Μαιν. 941· δάκρυα Πλάτ. Συμπ. 215Ε· μεταφ., (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστούς, ἔχυσε κάτω τὰ ταχέα βέλη, Ὀδ. Χ. 3., Ω. 178· σοὶ .. δαίμονες .. ἐλπίδας ἐξέχεαν Πλάτ. Ἐλεγ. 7 Λυρ. Ἀνθ. Bgk. **6)** χύνω ἔξω, κενώνω, ἀδειάζω, ποδάνιπτρον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 290· τὸν χοᾶ (ἀνθ' οὗ γραπτέον τὸν χόα) Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 461. **2)** ἐπὶ λέξεων, προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1029, Ἀριστοφ. Θεσμ. 554· μολπάς, Εὐρ. Ἱκ. 773· πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας Σοφ. Ἀποσπ. 668. **3)** χύνω τι ὡς ὕδωρ, ἐκρίπτω, σπαταλῶ, ὄλβον Αἰσχύλ. Πέρσ. 826· τὰ πάντα ὁ αὐτ. Χο. 520, πρβλ. Σοφ. Φ. 13, Ἠλ. 1291· πλοῦτον ἐξέχεεν εἰς δαπάνας Ἀνθ. Π. 9. 367· ἐκχ. τά τε αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν Πλάτ. Πολ. 553Β. **4)** ἀνοίγω, ἁπλώνω, λίνα, ὀθόνας Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 902, Λουκ. Ἔρωτ. 6. **II.** Παθ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ Ἐπ. συγκεκομ. ἀόρ. **ἐξέχῠτο** ἢ **ἔκχῠτο**, μετοχ. **ἐκχύμενος** [ῠ]: — αὐτὰρ ὁ βῆ ... ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο Ἰλ. Φ. 300, Ὀδ. Τ. 504, κτλ.· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες Ἰλ. Δ. 525·—μεταφ., ἐπὶ προσώπων, σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Ἰλ. Π. 259· ἱππόθεν ἐκχύμενοι, ἐξορμῶντες ἐκ τοῦ [δουρείου] ἵππου, Ὀδ. Θ. 515· ἐκχυθέντες ἐκ τοῦ τείχεος Ἡρόδ. 3. 13· καθόλου, κρέμαμαι, πολλὰ δὲ [δέσματα] καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο, πολλὰ δὲ δέσματα ἄνωθεν ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξήρτηντο, ἀπεκρέμαντο, Ὀδ. Θ. 279· πρβλ. **ἐκχώννυμι.** **2)** χύνομαι ὡς ὕδωρ, ἀπορρίπτομαι, λησμονοῦμαι, ἐκκέχυται φιλότης Θέογν. 110· αἱ ὁμολογίαι ἐκκεχυμέναι εἰσὶν Πλάτ. Κρίτων 49Α· πρβλ. Valck. ἐν Ἱππ. 1062. **3)** παραδίδομαι εἰς πάθος τι, ὡς τὸ Λατ. effundi in ..; ὑπερβαλλόντως ἥδομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 1469· ἐκχ. εἴς τινα, εἴς τι, παραδίδομαι ὅλος εἴς τινα ἢ εἴς τι, Πολύβ. 5. 106, 7., 32, 11, 4· ἀβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν ἐκκέχυσαι Ἀνθ. Π. 12. 156. **4)** κεῖμαι νωχελῶς, Ἀνθ. Π. 5. 55.

ἐκχῑλόω, «χορταριάζω», γῆ ἐκκεχιλωμένη, «ἐφυγμένη, ἐξημελημένη, κεχερσωμένη· ἐπεὶ ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος» Παυσ. παρ' Εὐστ. 773. 1, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐκχλευάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **χλευάζω**, ἐξεχλεύασε τὸν ταλαίπωρον ἀδελφὸν Λιβάν. 4. 699, Σύμμ. Παροιμ. ΙΔ', 9.

ἐκχλοιόομαι, παθ., χλωραίνομαι, γίνομαι ὠχρός, χλωμός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 196.

ἐκχοιριλόομαι, παθ., ἐκκεχοιριλωμένη, ἥτις οὐδὲν ἔχει ἐκ τοῦ Χοιρίλου ἐν ἑαυτῇ, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 66, καὶ αὐτόθι Meineke.

ἐκχολάω, χολοῦμαι, ὀργίζομαι, κοινῶς, «χολιάζω», Ἑβδ. (Μακ. Γ. γ', 1) κατὰ τὸν Ἀλεξ. Κώδ. **2)** διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐκχολίζω, ὃ ἴδε.

ἐκχολίζω, καθαίρω τὴν χολὴν διὰ φαρμάκου, Γεωπον. 14. 19, 3.

ἐκχολόομαι, μεταβάλλομαι εἰς χολήν, Γαλην. 6. 359 Β. F.

ἐκχονδρίζω, (χόνδρος) μεταβάλλω εἰς χόνδρον, Γαλην. 2. 397C.

ἐκχορδόομαι, παθ., ἐξέρχομαι, ἐκπέμπομαι ἐκ τῶν χορδῶν, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 175C.

ἐκχορεύω, ἐκρήγνυμαι, «ξεσπάνω», ἐς ἄτην Ὀππ. Ἁλ. 4. 215· ἀγάλλομαι, ἐκ χαρᾶς ἀλαλάζω, Ἡλιόδ. 10. 38. **II.** ἀποθ., ἀποδιώκω ἐκ τοῦ χοροῦ, ἄν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο Εὐρ. Ἑλ. 381.

ἐκχράω, (ἴδε **χράω** γ), χρησμοδοτῶ, θεσπίζω, τὰ πόλλ'.. ἔτ' ἐξέχρη κακὰ Σοφ. Ο. Κ. 87, πρβλ. Πίνδ. Ο. 7. 170. **II.** ἐξαρκῶ, οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρα Ἡρόδ. 8. 70·—ἀπροσ. ὡς τὸ ἀποχρᾷ μετ' ἀπαρ., κῶς ταῦτα βασιλεῖ ... ἐκχρήσει περιυβρίσθαι; ὁ αὐτ. 3. 137.

ἐκχρέμπτομαι, ἀποθ. = **ἀποχρέμπτομαι**, ἐκβάλλω διὰ τῆς ἀποχρέμψεως φλέγματα, Ἱππ. 469. 36.

ἐκχρηματίζομαι, ἀποθ., πράττομαι ἀργύριον, λαμβάνω χρήματα, ἀργυρολογῶ, τινὰ Θουκ. 8. 87, Δίων Κ. 53. 10.

ἔκχρησις, εως, ἡ, δάνειον γενόμενον ὑφ' ὅρους τινάς, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 205.

ἐκχρησμῳδέω = **ἐκχράω**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 7. 168.

ἐκχρῡσόω, μεταβάλλω εἰς χρυσόν, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 107.

ἐκχρώννῡμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **χρώννυμι**: μέλλ. **-χρώσω**, χρώζω, χρωματίζω βαθέως: σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος εἰς σώματ' ἀνδρῶν, ἐχρωμάτισε βαθέως τὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν μὲ χρῶμα αἰθάλης, Θεοδέκτης παρὰ Στράβ. 695.

ἐκχῡλίζω, ἐκθλίβω τὸν χυλόν, Ἱππ. 608. 25· ἐκμυζῶ, τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 11, 1.

ἐκχῡλόομαι, παθ., γίνομαι χυλός, Γαλην. 13. σ. 186.

ἔκχῡμα, τό, αἵματος ἐκχ. αἱματοχυσία, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 320, καθ' ὃ πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν 11. 106.

ἐκχύμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκχέω.**

ἐκχῡμίζω, = **ἐκχυλίζω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 3.

ἐκχῡμόομαι, παθ., ἐπὶ τῶν φλεβίων, πληροῦμαι αἵματος καὶ διαρρήγνυμαι, οὕτω δὲ ὑπὸ τὸ δέρμα διαχέεται τὸ αἷμα καὶ σχηματίζει ἐκχυμώματα, Ἱππ. π. Ἀγμ. 759. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκχυμωθῆναι· ἐκπυῆσαι».

ἐκχύμωμα, τό, ἡ **ἐκχύμωσις**, ἡ, πάθος συμβαῖνον κατὰ τὸ

δέρμα, «ὅταν τῶν ἐν αὐτῷ λεπτῶν φλεβῶν θλασθεισῶν αἷμα διὰ τῶν λασμάτων ἐκχυθῇ, μὴ καθ' ἕνα τόπον ἀθρόως θρομβούμενον αὐτίκα τὸ οὕτως ἐκκριθέν, ἀλλ' ἐπειδάν, ὡς αὐτοὶ (οἱ ἰατροὶ) καλοῦσι, κατὰ διαπήδησιν ἡ ἔκχυσις γένηται· συμβαίνει γε μὴν ἐνίοτε ... πελιδνοῦσθαί τι καὶ μελαίνεσθαι τῷ χρόνῳ» Γαλην. 13. σ. 457, Ἱππ. π. Ἀγμ. 760, π. Ἄρθρ. 840. Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «ἐκχυμώματα· αἱ πυώδεις συλλογαί».

ἐκχύνω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐκχέω**, Λουκ. Ψευδολογ. 29.

ἔκχυσις, ἡ, τὸ ἐκχέειν, «χύσιμον ἔξω», Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 12, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 49.

ἐκχύτης [ῠ], **ου**, ὁ, ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων τὴν οὐσίαν· χρηματοφθορικός, «ἐξοδευτής», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **περιεκτικός**, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 24.

ἔκχυτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκχέω**.

ἔκχυτος, ον, (ἐκχέω) χυτός, «χυμένος», ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην Ἀνθ. Π. 9. 669· ἐξηπλωμένος, ἔκχυτος ὕπνῳ κεῖτο αὐτόθι 5. 275. 2) ἐπὶ γέλωτος, σφοδρός, ἀθρόος, Λατ. effusus, ἔκχυτος γέλως, «καγχασμός», Σουίδ. ἐν λέξει **καγχάζω**. II. ὡς οὐσιαστ. **ἔκχυτον**, τό, ῥευστόν τι ἔδεσμα, ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔκχυτον οὐκ ἔφαγεν Ἀνθ. Π. 9. 395· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον **ἔγχυτον**.

ἐκχυτρίζω, ἐκβάλλω, «ἐκχύτριζε· ἔκβαλλε» Ἡσύχ.

ἔκχωνεν· «ἔκλινεν. Λάκωνες», Ἡσύχ.

ἐκχωνεύω, ἀναλύω ἐν χωνευτηρίῳ, κόπτω ἐκ νέου νόμισμα, τό τε νόμισμα πᾶν τὸ ἐξίτηλον ἐξεχώνευσε Δίων Κ. 68. 15· — διάφ. γραφ. **συνεχώνευσε**.

ἐκχώννῡμαι, παθ., ὑψοῦμαι δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, τῆς πόλιος ἐκκεχωσμένης ὑψοῦ Ἡρόδ. 2. 138· μάλιστα ἡ ἐν Βουβάστι πόλις ἐξεχώσθη, ἐκτίσθη ἐπὶ ὑψηλοῦ χώματος, αὐτόθι 137. II. ἐπὶ κόλπου θαλάσσης, πληρουμένου διὰ τῆς ἰλύος ποταμοῦ, αὐτόθι 11.

ἐκχωρέω, ἀπέρχομαι, ἐκ τόπου Ἡρόδ., κλ.· ἀφίνω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, ὁ αὐτ. 1. 56, Ἑκαταῖος 353:— μεταφ., ἐκχ. ἐκ τοῦ ζῆν Πολύβ. 2. 21, 2· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. 7. 2, 1. 2) ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐκτοπίζομαι, ἐπὶ ἐξαρθρώσεως μέλους τοῦ σώματος, ὁ γὰρ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων Ἡρόδ. 3. 129. 3) ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Εὐρ. Ι. Α. 367, Δημ. 1029. 17· ἐκχ. τινι, παραχωρεῖν, Ἱππ. Ὅρκος 1· χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Σοφ. Αἴ. 676· — ἐκχ. τινί τινος, ὑποχωρεῖν εἴς τινα διά τι πρᾶγμα, Πολύβ. 22. 3, 1, πρβλ. 32. 14, 3. II. μεταβ., παραδίδω, παραχωρῶ, τινί τι Συλλ. Ἐπιγρ. 2454, 2664:— Παθ., αὐτόθι 4268.

ἐκχώρησις, εως, ἡ, ἔξοδος, ἀναχώρησις, Πλούτ. 2. 903D. II. παραχώρησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3394.

ἐκχωρίζω, ἀποχωρῶ, περιττώματα ἐκκεχωρισμένα, ἀποκεχωρημένα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19.

ἔκψηγμα, τό, (ψήχω) ἀπόξυσμα, σύντριμμα, μόριον, τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα, «ἐκψήγματα γῆς πάντες οἱ λίθοι οἱ τίμιοι» Σχόλ., Κλήμ. Ἀλ 241.

ἔκψυξις, εως, ἡ, ἀπόψυξις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, 14.

ἐκψύχω [ῡ]: μέλλ. -ξω, ἐκπνέω, «ξεψυχῶ», Ἱππ. 447. 51, Κ. Δ.— κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «ἐκψύχουσι· λιποθυμοῦσι».

ἔκω, βαρβαρισμὸς ἀντὶ ἔχω, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197, 1220.

ἑκών, ἑκοῦσα, ἑκόν: (ἴδε ἐν λ. **ἕκηλος**):— ἑκουσίως, θεληματικῶς, προθύμως, Ὁμ. κλ., συχνάκις μετ' ἀντιθέσεως, καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, «ἐπεὶ κἀγὼ ἐθελοντὴς παρεχώρησα, μήπω θελησάσης μου τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 43· οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, «οὐδεὶς γάρ με ἰσχύι ἑκὼν ἄκοντα διώξει» (Θ. Γαζῆς), Η. 197· ἑκόντι συμπαραστατεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 218· πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν Σοφ. Ἀντ. 276· ἑκόντα μήτ' ἄκοντα ὁ αὐτ. Φ. 771· βίᾳ τε κοὐχ ἑκὼν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 935· ἑκὼν παρ' ἑκόντος λαμβάνειν, δηλ. κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν, Δημ. 528. 15. 2) ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες, ἑκὼν δ' ἥμαρτανε φωτός, «ἐθελουσίως δὲ ἀπέτυχε τοῦ ἀνδρὸς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 372, καὶ Ἀττ.· σφόδρ' ἑκὼν ἀγνοεῖν προσποιούμενος Δημ. 848. 15. 3) παρὰ πεζογράφοις, ἑκὼν εἶναι ἢ ἑκών, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ὅσον δι' ἐμέ, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητικοῦ, ὡς ἐν Ἡροδ. 7. 104., 8. 116, Πλάτ. Ἀπολ. 37Α, κ. ἀλλ.· ἢ ἐν προτάσει ἐνσημαινούσῃ ἄρνησιν, ὡς, θαυμάζοιμεν ἄν, εἰ.. τις ἑκὼν .. ἀφικνεῖται ὁ αὐτ. Πολ.646Β. πολὺ σπανίως βεβαιωτ., ἑκών τε εἶναι .. οἴχετο ἐς Σικελίην Ἡρόδ. 7. 164. II. σπανίως ὡς τὸ **ἑκούσιος**, ἐπὶ πραγμάτων, ἴδε **ἀέκων** II.

ἔλα, προστακτ. τοῦ **ἐλάω**: ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐλαύνω**.

ἐλάα, Ἀττ. ἀντὶ **ἐλαία**.

ἐλάαν, Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **ἐλάω, ἐλαύνω**, Ὁμ.· ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος ἐν Ἰλ. Ρ. 496, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 559.

ἐλαδᾶς, ᾶ, ὁ, ὁ πωλῶν ἐλάδιον, κοινῶς «λαδᾶς», Κωνστ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 243, ὡς ἐπώνυμον.

ἐλάδιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐλάα**. μικρὸν φυτὸν ἐλαίας, ἐμβαθύνας βόθρια οἷος ἦν ἐλάδια ἐμφυτεύειν Ἀλκίφρων 3. 13. II. ὑποκορ. τοῦ **ἔλαιον**, λαδάκι, λάδι, χλόην, κύμινον, ἅλας, ὕδωρ, ἐλάδιον Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 7· ἐλαδίου κοτύλης τε παραναλωμένης Ἀρχέδικ. ἐν «Θησαυρῷ» 1. 11.

ἐλαία, Ἀττ. **ἐλάα** [ἴδε ἐν τέλ.], ἡ, «ἐληά», ἐλαιόδενδρον, Ὁμ., μάλιστα ἐν Ὀδ., ὡς Λ. 590· δένδρον καθιερωμένον τῇ Ἀθηνᾷ, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη αὐτὴ ἐφύτευσεν αὐτὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ, κατὰ τοὺς μὲν ἐν Κολωνῷ, κατ' ἄλλους δὲ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνῶν, Σοφ.Ο.Κ.701 κέξ., πρβλ. Ἡρόδ. 5. 82· ἴδε ἐν λ. **μορία**· ἐκαλεῖτο δὲ ἱερὴ ἐλαίη ἔτι καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ὁμήρου, Ὀδ. Ν. 372· κατά τινα δὲ ἀρχαῖον μῦθον ἐκομίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς χώρας τῶν Ὑπερβορείων, Πινδ. Ο. 3. 24· κέξ. Παυσ. 5. 7, 7· περὶ δὲ τοῦ Ἀττ. μύθου, καθ' ὃν ἡ ἐλαία παρήχθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἔριδα, ἴδε Ἡρόδ. 8. 55, Ἀπολλόδ. 3. 14, κτλ.:— ἡμέρη ἐλαίη, Λατ. felix oliva, Ἡρόδ. 5. 82 (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀγρία ἐλ.** ἢ **κότινος**)· ἐπίθετα αὐτῆς εἶναι, **χρυσέα, ξανθὴ** Πινδ. Ο. 11 (10), 13, Αἰσχύλ. Πέρσ. 617 (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου flava oliva)· καὶ πρὸ πάντων **γλαυκή**, ἴδε ἐν λ. **γλαυκός**· τοὺς κλάδους αὐτῆς μετεχειρίζοντο οἱ ἱκέται, ἴδε πρὸ πάντων Αἰσχύλ. Εὐμ. 43, Σοφ. Ο.Τ. 3, κτλ.· μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαιῶν, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, «ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὗ ἐτελεῖτο ὁ δρόμος, ἐλαῖαι στοιχηδὸν ἵστανται, οὖσαι κατάντημα τοῦ δρόμου, καὶ οὐδεὶς ἐπέκεινα τούτων ἐχώρει· ὅστις οὖν πέρα τοῦ δέοντος ἔπραττέ τι, ἔλεγον ὡς ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν φέρεται· ἐπεκράτησε δὲ εἰς παροιμίαν» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Βάτρ. 995. II. ὁ καρπὸς τοῦ ἐλαιοδένδρου, «ἐληά», Ἀριστοφ. Ἀχ. 550.— Κατὰ τοὺς Γραμμ. **ἐλάα** ἦτο κυρίως ὁ καρπός, **ἐλαία** δὲ τὸ δένδρον, Σουίδ., Ζωναρ. 684, 886, ἀλλὰ τὸ **ἐλάα** εἶναι ἁπλῶς ὁ Ἀττικὸς τύπος, «ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία» Θωμ. Μάγ. σ. 292· ἴδε Συλλ Ἐπιγρ. 93.41 κέξ., 123. 21:— μεταφ. ἐλαία ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, κοινῶς ἐληά, Μαλ. 138, 21 κλ. [ἐν τῷ τύπῳ **ἐλάα**, ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 46, Ἀριστοφ. Ἀχ. 550, Εἰρ. 578, Ὀρν. 617, κτλ., καὶ ὁ Δινδ. ἀποκαθιστᾷ τὸν τύπον τοῦτον παρὰ τῷ Αἰσχύλ. καὶ Σοφ.· ἀλλὰ τὸ **ἐλᾶῶν** ἐν Ἀλέξ. Ἀδηλ. 1 ἔχει τὸ α βραχὺ (ἔνθα ἴσως γραπτέον **ἐλῶν** — ὅπερ εἶναι τύπος ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1944. 8—) οὕτω καὶ τὸ **ἐλάη**, ἐν Ἀνθ. Π. 4. 2., 6. 102]. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὑπάρχουσα ἐν τῇ Σανσκρ. √li (liquefacere), Κούρτ. ἀρ. 528:— ἐκ τοῦ **ἐλαία** ἢ **ἔλαιον** πιθανῶς παράγονται ἅπαντες οἱ σῳζόμενοι τύποι, Λατ. olea, oliva, oleum, olivum· Γοτθ. alev, Παλαιο-Σκανδιν. olea or olia, Ἀγγλο-Σαξον. œl (oil)· Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. olei (öl)· κτλ.)

ἐλαί-αγνος, ἢ **ἐλέ-αγνος**, ὁ, ἐλῶδες φυτὸν τῆς Βοιωτίας, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 2.

ἐλαιάεις [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ **ἐλαιήεις**.

ἐλαιάζω, ἔχω τὸ χρῶμα πρασίνης ἐλαίας, χλοερά τε ἅμα καὶ ἐλαιάζουσα Γρηγ. Νύσσ. 1. 680Β.

ἐλαι-ακόνη, ἡ, ἀκόνη ἐν ᾗ ἀκονῶσι δι' ἐλαίου, κοινῶς «λαδάκονον», Λατ. cos olearia, ἀντίθετον τῷ cos aquaria, «νεράκονον»· τῆς ἐλαιακόνης τὸ ἀπότριμμα Παῦλ. Αἰγ. σ. 245. 52.

ἐλαΐζω, καλλιεργῶ ἐλαίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 167. II. «ἐλαΐζων· ἐλαιόχροος» Ἡσύχ.

ἐλαιήεις, Ἀττ. -άεις, **εσσα, εν**, ἐξ ἐλαίας (τοῦ δένδρου), Νικ. Θ. 676, κτλ.· κατάφυτος ἐξ ἐλαιοδένδρων, ἐλαιήεντες ἄρουραι Μάρκελλ. ἐν Ἀνθ. Π. (παράρτ. 51, στ. 50). II. ἐλαιάεσσα νηδὺς .., ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά, Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 405)· πλήρης ἐλαίου, Νόνν. Δ. 5. 226.

ἐλαιηρός, ή, όν, ἐλαιοδόχος, ἀπὸ ἐλαιηρῶν κεραμίων Ἱππ. 640.12· ἐλαιώδης, ἐλαιηρὸν εἶδος Πλάτ. Τίμ. 60Α· ἐλ. δρόσος, δηλ. ἔλαιον, Ἀνθ. Π. 5. 4· ἐλαιοφόρος, ἐλ. ἐν πεδίῳ Ἐπιγρ. Ἑλλ. 641. 2) ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 88, ἐπὶ μελισσῶν, πλήρεις μέλιτος πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 323.

ἐλαΐκός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς ἐλαίαν (τὸ δένδρον), Ἐπίρρ. -κῶς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2 20, 18.

ἐλάϊνεος, α, ον, = τῷ ἑπομ., ῥόπαλον ... ἐλαΐνεον Ὀδ. Ι. 320· μοχλὸς αὐτόθι 394.

ἐλάϊνος, η, ον, ἐκ ξύλου ἐλαίας κατεσκευασμένος, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Ἰλ. Ν. 612, στειλειὸν .. ἐλάϊνον Ὀδ. Ε. 236.

ἐλαιο-βαφής, ές, βεβαμμένος, βουτημένος εἰς ἔλαιον, «ἐλαιωτῷ· ἐλαιοβαφεῖ» Ἡσύχ.

ἐλαιο-βραχής, ές, Παῦλ. Αἰγ. 3. 39· καὶ -**βρεχής, ές**, Γαλην., = τῷ ἑπομ.

ἐλαιό-βροχος, ον, ὁ ἐλαίῳ διάβροχος, «βουτημένος εἰς τὸ λάδι», Ἀθήν. 393Β.

ἐλαιό-δευτος, ον, = τῷ προηγ., Σουίδ., Ζωναρ. 688.

ἐλαιο-δόκος, ἢ -**δόχος, ον**, ὁ δεχόμενος ἔλαιον, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάττουσι τὸ ἔλαιον «λαδικόν», «ροΐ», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 78, Σουίδ ἐν λέξ.: **λήκυθον τὴν τοῦ μύρου**.

ἐλαιο-ειδής, ές, = **ἐλαιώδης**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6.

ἐλαιοθεσία, ἡ, τὸ ἐλαιοθετεῖν, Ἐπιγρ. ἐν Bull. de Corr. Hell. 11. σ. 399.

ἐλαιο-θέσιον, τό, τὸ δωμάτιον ἐν τοῖς βαλανείοις ἐν ᾧ ἐχρίοντο δι' ἐλαίου, Βιτρούβ. 5. 11, 2.

ἐλαιοθετέω, προμηθεύω ἔλαιον ἐν τοῖς βαλανείοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4025.

ἐλαιό-θηλος, ον, τρέφων τὰς ἐλαίας, νᾶμα Συλλ. Ἐπιγρ. 6856.

ἐλαιό-θρεπτος, ον, ὁ δι' ἐλαίου τρεφόμενος, ταῖς ἐλαιοθρέπτοις λαμπάσιν Μεθόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 309 19.

ἐλαιο-κάπηλος [ᾰ], ὁ, ἐλαιοπώλης, ἐμπορευόμενος ἔλαιον, λαδέμπορος, «λαδᾶς», Λιβάν. 4. 139.

ἐλαιό-κλαδος, ὁ, κλάδος ἐλαίας, Ἰω. Μαλαλ. σ. 272.

ἐλαιοκομέω, καλλιεργῶ ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 141, κτλ.

ἐλαιοκομία, ἡ, ἡ καλλιέργια ἐλαιῶν, Πολυδ. Ζ', 140.

ἐλαιοκομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐλαιοκομίαν, Πολυδ. Ζ', 140.

ἐλαιοκόμιον, τό, ἐλαιών, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 71.

ἐλαιο-κόμος, ον, καλλιεργῶν τὰς ἐλαίας, «οἱ οὖν ἐπιμελούμενοι τῶν ἐλαιῶν ἐλαιοκόμοι καλοῦνται» Α. Β. 248, 21· ἀλλά, **II.** **ἐλαιόκομος**, ον, (κόμη) κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν, τέμενος βαθύδενδρον ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος Νόνν. Δ. 13. 184.

ἐλαιο-κονία, ἡ, εἶδος μίγματος ἐξ ἐλαίου καὶ τιτάνου χρησιμεύοντος πρὸς συγκόλλησιν σωλήνων, κοινῶς, «λουκιοῦνι» Εὐστ. 382. 37· πρβλ. τὴν λέξιν **μάλθα**.

ἐλαιολογέω, συλλέγω ἐλαίας, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΔ', 20), Φίλων 2. 390.

ἐλαιο-λόγος, Ἀττ. **ἐλαολόγος**, ον, (συλλέγω) ὁ συνάγων ἐλαίας, Ἀριστοφ. Σφ. 712.

ἐλαιό-μελι, ιτος, τό, γλυκὺς ὀπὸς ἐκρέων ἐκ τοῦ στελέχους εἴδους ἐλαιοδένδρου ἐν Παλμύρᾳ, Διοσκ. 1. 38.

ἐλαιο-μετρέω, μετρῶ ἔλαιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3616-17.

ἔλαιον, τό, (**ἐλαία**) ἐλαιόλαδον, Λατ. oleum, olivum, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἔλαιον δι' οὗ ἐχρίοντο μετὰ τὸ λουτρόν, λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ (ἴδε τὴν λ. **λίπα**) Ἰλ. Κ. 577, πρβλ. Ξ. 171., Σ. 350, κτλ.· ἢ πρὸ τῆς πάλης καὶ ἄλλων γυμναστικῶν ἀσκήσεων (ἴδε **ἀλειπτής**)· ἐλ. θεῖναι (ἐν γυμνασίῳ καὶ βαλανείῳ) παρασχεῖν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1122. 1123· ἐλαίου ὄζειν, παροιμ. ἐπὶ τῶν συχναζόντων εἰς τὴν παλαίστραν· οὐδέποτε παρ' Ὁμ. ὡς τροφή·—τὰ Ὁμηρ. ἐπίθετα εἶναι εὐῶδες Ὀδ. Β. 339· ῥοδόεν (ἔχων τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων) Ἰλ. Ψ. 186, πρβλ. Ἰκέσιον παρ' Ἀθην. 689Β· ἔλ. ῥόδινον, ἀπαντᾷ συχνάκις παρ' Ἱππ. 653. 42, κτλ.· ὡσαύτως ἔλ. λευκὸν αὐτόθι 55, κτλ.· τοῦ λευκοτάτου πάντων ἐλ. Σαμιακοῦ Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 19. **II.** πᾶσα ἐλαιώδης οὐσία, ἔλ. χήνειον Ἱππ. 668. 30, κτλ.· ἔλ. ἀπὸ σελαχῶν, ὡς τὸ νεώτερον ἔλαιον τοῦ ὀνίσκου, «μουρουνόλαδο», ἔλ. ἀπὸ γάλακτος, βούτυρον Ἑκαταῖος σ. 62. **III.** ἐν Ἀθήναις, ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐγίνετο ἡ πώλησις τοῦ ἐλαίου, «τὰ λαδάδικα», ἀναμενῶ σε., πρὸς τοὔλαιον Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 339· πρβλ. **μύρον, ἰχθύς**.

ἐλαιοπάροχος, ον, ὁ παρέχων ἔλαιον, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 341α.

ἐλαιο-πινής, ές, διάβροχος ἐλαίῳ, ἐλαιόβροχος, ποτισμένος εἰς τὸ λάδι, Ἱππ. 338. 15.

ἐλαιο-ποιία, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἐλαίου, Πολύβ. 7. 147.

ἐλαιοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ἔλαιον, Ἀρμενόπουλος 2. 4, 31.

ἐλαιό-πρωρος, ον, ὁμοιάζων κατὰ τὴν κορυφὴν πρὸς ἐλαίαν, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 12.

ἐλαιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἔλαιον, ἔμπορος ἐλαίου, λαδέμπορος, Δημ. 784. 18.

ἐλαιο-πώλιον, τό, μέρος ἔνθα πωλεῖται ἔλαιον, προσέτι **ἐλαιοπωλεῖον**, Γλωσσ.

ἔλαιος, ὁ, = **κότινος**, ἡ ἀγρία ἐλαία, «ἀγριοελῃά», Λατ. oleaster, ἄγριος ἔλ. Πινδ. Ἀποσπ. 21, Σοφ. Τρ. 1197· ἴδε τὴν λ. **ἄρρην**, καὶ πρβλ. Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 12. **II.** **ἐλαιός** (ὀξύτ.), ὁ, εἶδος αἰγιθάλλου, μελισσοφάγου, Ἀλέξ. Μύνδιος παρ' Ἀθην. 65Β (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν **ἔλαιον**, πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐλεᾶς**). **2)** Ῥοδία λέξ. ἀντὶ **φαρμακεύς**, Ἡσύχ.

ἐλαιό-σπονδα, (ἐνν. **ἱερά**), τά, σπονδαὶ ἐξ ἐλαίου, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψυχ. 2. 20· πρβλ. **οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα**.

ἐλαιο-στάφυλος, ὁ, ὁ καρπὸς ἐλαίας ἐγκεκεντρισμένης εἰς ἄμπελον, Γεωπ. 9. 14.

ἐλαιο-τριβεῖον, τό, «'λῃοτρίβι», «λαδόμυλος», Ἐπιφάν. III. 273Α.

ἐλαιο-τρίπτης, ου [ῑ], ὁ τρίβων τὰς ἐλαίας διὰ τοῦ ἐλαιοτριβείου, πιεστήρ, Ἐπιφάν. III. 273Β.

ἐλαιο-τροπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον, κατάλληλος πρὸς πίεσιν ἐλαιῶν, ἄρμενα Συλλ. Ἐπιγρ. 26946.

ἐλαιο-τρόπιον, τό, = **ἐλαιοτριβεῖον**, Γεωπ. 6. 1. 6.

ἐλαιο-τρυγητός, ὁ, τρυγητὸς ἐλαιῶν, Suneid. ἄνευ μαρτυρίας.

ἐλαιό-τρυγον, τό, ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου· ἀλλαχοῦ ἀμόργη, amurca, Ἡσύχ.

ἐλαιουργεῖον (οὐχὶ -ιον), τό, (ἔργον) = **ἐλαιοτριβεῖον**, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 9, Διογ. Λ. 1. 26.

ἐλαιο-φιλοφάγος, ον, ὁ φιλῶν νὰ τρώγῃ ἐλαίας, τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 64F.

ἐλαιο-φόρος, ον, φέρων, παράγων ἐλαίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1178· ἐπὶ ἐδάφους ἔνθα τὰ ἐλαιόδενδρα παράγουσι πολὺν καρπόν, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4. **2)** **ἐλαιοφόρον** ἀγγεῖον, «λαδικόν», ῥοΐ, Γλωσσ.

ἐλαιο-φυής, ές, κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν, πάγος Εὐρ. Ἴων 1470.

ἐλαιό-φυλλον, τό, **βρυωνία**, Διοσκ. 3. 130.

ἐλαιο-φυτεία, ἡ, τὸ φυτεύειν ἐλαίας, γῆν λιπαρὰν πρὸς ἐλαιοφυτείαν Στέφ. Β. ἐν λ. **φελλεύς**.

ἐλαιό-φυτος, ον, κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 884, Στράβ. 570· ἐλ. δένδρεσι, κατάφυτος ἐξ ἐλαιοδένδρων, ὁ αὐτ. 809. **II.** **ἐλαιόφυτον**, τό, ἐλαιών, Λατ. olivetum, Πλούτ. 2. 524Α.

ἐλαιο-χριστία, ἡ, ἡ δι' ἐλαίου χρῖσις, ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Βουδαίου ἐν Διογ. Λ. 5. 71 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν **ἐλαιοχρηστία**, χρῆσις ἐλαίου)· — οὕτως **ἐληοχριστήριον**, τό, ἀγγεῖον χρήσιμον πρὸς τοιοῦτον σκοπόν, Keil Ἐπιγραφ. σ. 73.

ἐλαιοχρίστιον, τό, πανήγυρίς τις ἐν Πάφῳ, Hell. J. 9. 2. 15, Ἐπιγρ. Ἐρετριέων Rang. Ant. hel. 689.

ἐλαιό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους**, ουν, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐλαΐζων**.

ἐλαιο-χυτέω, περιβρέχω δι' ἐλαίου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 74,—οὐσιαστ. **ἐλαιοχύτησις**, ἡ, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 287.

ἐλαιόω, χρίω δι' ἐλαίου, «λαδώνω», μόνον ἐν τῷ παθ., ἀλείφομαι μὲ ἔλαιον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27, 3· λαμπρύνομαι, Πινδ. Ἀποσπ. 274, Σοφ. Ἀποσπ. 556. **II.** δρέπομαι τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 146.

ἐλαΐς, ΐδος, ἡ, ἐλαιόδενδρον· Ἀττ. πληθ. **ἐλᾴδες** Ἀριστοφ. Ἀχ. 998.

ἐλᾱϊστήρ, ῆρος, **-στής**, οῦ, ὁ, ὁ δρεπόμενος τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 146., Γ', 130.

ἐλαϊστήριον, τό, ἐλαιοτριβεῖον, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2694 6.

ἐλαιώδης, ες, (εἶδος) καὶ Ἀττ. **ἐλαώδης**, ὅμοιος ἐλαίῳ, οὔρησεν ἐλαιῶδες Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1093· ὁ περιέχων ἔλαιον, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 1· ἐλαιόχρους, Διοσκ. 1. 92.

ἐλαιών, ῶνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. olivetum, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΓ', 11, κ. ἀλλ.). **II.** τὸ Ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος Πράξ. Ἀποστ. α', 12, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 8, 6.

ἐλαιωνία, ἡ, ἐκ τοῦ **ἐλαιώνης**, ἀγορὰ ἐλαίου, Διγέστ. XXVII, 1.

ἐλαιώνης, ὁ, ὁ ὠνούμενος ἔλαιον, Ἐπιγρ. παρὰ Βοικχ. τ. 1, σ. 425. 67.

ἐλαίωσις, εως, ἡ, χρῖσις δι' ἐλαίου, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 212.

ἐλαιωτός, ή, όν, (**ἐλαιόω**) ἠλαιωμένος, «ἐλαιωτῷ· ἐλαιοβαφεῖ» Ἡσύχ.

ἕλ-ανδρος, ον, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἄνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 689.

ἑλάνη, ἢ **ἑλένη**, ἡ, λαμπὰς ἐκ δέσμης καλάμων, Ἀθήν. 699D, 701Α· πρβλ. **ἕλη**.

ἐλαολόγος, ἐλαοφόρος, ἴδε **ἐλαιολόγος**, κτλ.

ἐλαπρός, όν, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ἐλαφρός**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1180.

ἔλᾰσα, ἐλάσασκε, ἐλασαίατο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐλαύνω**.

ἐλασᾶς, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 886.

ἐλᾰσείω, (**ἐλαύνω**) ἐφετικόν, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐλάσω, καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικε, περὶ τοῦ Κύρου, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 9.

ἐλᾰσία, ἡ, = **ἔλασις**, τὸ ἐλαύνειν, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 4· πορεία, διάβασις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 10, 2. Καθ' Ἡσύχ. «ἐλασία· δίωξις».

ἐλᾰσί-βροντος, ον, ὁ ἐξακοντίζων βροντάς, ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας Πινδ. Ἀποσπ. 108. **II.** ὁ ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενος, ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς Ἀριστοφ. Ἱππ. 626.

ἐλάσιος, α, ον, ὁ ἀποτρέπων τὴν ἐπιληψίαν, τοὺς τὰς ἐπιληψίας ἀποτρέπειν δοκοῦντας ἐλασίους ὀνομάζουσι Πλούτ. 2. 296F.

ἐλάσ-ιππος, ον, ἱππηλάτης, Πινδ. Π. 5. 114· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 18· πρβλ. **ἱππελάτης**.

ἔλᾰσις, εως, ἡ, ἀπέλασις, ὑπερορισμός, ἐξορία, περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως Θουκ. 1. 139· βοσκημάτων ἐλάσεως, ἀπαγωγῆς, ἁρπαγῆς, Πλουτ. Ῥωμ. 7. **2)** (ἐξυπακουομ. στρατοῦ), πορεία, ἐκστρατεία, Ἡρόδ. 4. 1, κ. ἀλλ.· ἔλασιν ποιέεσθαι ὁ αὐτ. 7. 37· ὡσαύτως, πομπή, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 34:—(ἐξυπακ. ἵππου), ἱππασία, ὁ αὐτ. Ἱππ. 9, 6, Ἱππαρχ. 8, 12· ἔφοδος τοῦ ἱππικοῦ, προσβολή, Διον. Ἀλ. 6. 12.

ἐλασί-χθων, ονος, ὁ, = **ἐννοσίγαιος**, ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν ἐννοσίγαιον Εὐσταθ. Πονημάτ. 56. 19.

ἔλασμα, τό, μέταλλον ἐσφυρηλατημένον, πλὰξ μεταλλίνη, Διοσκ. 5. 96, Παυσ. 10. 16, 1. **II.** = **ἔλασις**, Γεώργ. Πισίδης 'Εξαήμ. στ. 99, Εὐστ. 1306. 55.

ἐλασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 2. 164, Γαλην. Λεξικ. σ. 582 ἐν λέξει **ὑπάλειπτρον**.

ἐλασμός, ὁ, = **ἔλασμα** II, Δίων Κ. 46. 36. **II.** = **ἔλασις**, 'Ιππιατρ. 5, 13.

ἔλασσα, 'Επ. ἀόρ. α' τοῦ **ἐλαύνω**, "Ομ.

ἐλασσόνως, ἐπίρρ. τοῦ **ἐλάσσων**, 'Ιππ. 352. 23· ἐλασσόνως ἢ κατ' ἀξίαν 'Αντιφῶν 128. 38.

ἐλασσόω, 'Αττ. **-ττόω**: ἀόρ. **ἠλάττωσα**, Λυσ. 130. 31, Πολύβ.: πρκμ. **ἠλάττωκα**, Διον. 'Αλ., κλ.: — Παθ., μέλλ. **-ωθήσομαι**, Θουκ. 5. 34, Δημ. 536. 5, ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 'Ηρόδ. 6. 11, Θουκ. 5. 104, 105: ἀόρ. **ἠλασσώθην**, **-ττώθην** ὁ αὐτ. 1. 77, Δημ. 140. 11: πρκμ. **ἠλάττωμαι** Πολύβ. Κάμνω τι μικρότερον, ἐλαττώνω, σμικρύνω, καταβιβάζω, τὴν πόλιν Λυσ. 130. 31, 'Ισοκρ. 162C· μετὰ γεν., ἀφαιρῶ ἀπό τινος, μὴ προστιθέναι τιμήν, ἀλλὰ μὴ ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης Θουκ. 3. 42. **II.** Παθ. **1)** ἀπολ., γίνομαι μικρότερος, ἐλαττοῦμαι, ζημιώνομαι, εἶμαι εἰς χειροτέραν κατάστασιν, ὑποβιβάζομαι, Θουκ. 2. 62., 4. 59., 5 34, 43· ὡσαύτως, λαμβάνω ὀλιγώτερον παρ' ὅσον δικαιοῦμαι νὰ λάβω, παραχωρῶ τὰ δικαιώματά μου, ὁ αὐτ. 1. 77, Δημ. 1287. 16· δὲν ἐκπληρῶ τὰς ὑποσχέσεις μου, φέρομαι οὐχὶ εἰλικρινῶς, 'Ισοκρ. 12D· — ἐν κόσμῳ ἠλαττωμένῳ, ἐν ἀτελεῖ καταστάσει, 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 2, 19. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., ὑπολείπομαι, νικῶμαι, καταβάλλομαι εἴς τι πρᾶγμα, τῷ πολέμῳ Θουκ. 1. 115· ἀποδείκνυμαι κατώτερος, τῇ ἐμπειρίᾳ ὁ αὐτ. 5. 72· πολλαῖς ναυσὶ Ξεν. 'Ελλ. 1. 5, 15· πᾶσι τούτοις αὐτόθι 6. 2, 28· ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι, ἐπὶ μονοφθάλμου ἀνθρώπου, Πολύβ. 17. 4, 3. **3)** μετὰ γεν. προσώπου, εὑρίσκομαι εἰς χειροτέραν ἢ δυσκολωτέραν θέσιν παρά τινα ἄλλον, πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου Δημ. 226. 13· ἐλαττοῦσθαί τινός τινι Πλάτ. 'Αλκ. 1. 121B, πρβλ. Γοργ. 459C. "Ιδε **ἡσσάομαι**.

ἐλάσσων, 'Αττ. **ἐλάττων**, οὐδ. **ἔλασσον**, 'Αττ. **ἔλαττον**, γεν., **-ονος**· (ὑπερθ. **ἐλάχιστος**, ὃ ἴδε): — μικρότερος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ἐλαχὺς** (ὃ ἴδε), καὶ χρησιμεύει ὡς συγκριτ. τοῦ **μικρός**, ἀντίθετ. τῷ **μείζων**· — ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἢ καὶ ἔλασσον, «ἀλλ' ὁπηνίκα δὴ ἀπῆσαν ὅσον βολὴ δόρατος ἢ καὶ ἔλαττον» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Κ. 357· ἔλασσον ἔχειν, εὑρίσκεσθαι ἐν ἥττονι μοίρᾳ, πενίῃ... πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει Θέογν. 269 Bgk., 'Ηρόδ. 9. 102, Δημ. 575. 14· οὕτως, ἐλάττω γίγνεσθαι 'Αριστοφ. 'Ιππ. 441, Δημ. 86. 23· οὐκ ἐλάσσονα πάσχειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 813· ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν ἢ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν εἶναι, παρὰ πολὺ μικρὰν διὰ .., 'Ισοκρ. 223D· πρβλ. **ἐλασσόνως**. **2)** μετὰ γεν. προσ., κατώτερός τινος, Θουκ. κλ.· ἀλλὰ μετὰ γεν. πράγματος ὡς τὸ **ἥσσων**, ὁ ὢν δοῦλος εἴς τι, χρημάτων, σιτίων Ξεν. Λακ. 5. 8. **3)** κατ' οὐδ. μετὰ προθ., περὶ ἐλάσσονος ποιεῖσθαι, θεωρεῖν τι μικροτέρας σημασίας, 'Ηρόδ. 6. 6· ἐν ἐλάττονι τίθεσθαι Πολύβ. 4. 6, 12· παρ' ἔλαττον ἡγεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 546D· ἐπ' ἔλαττον εἶναι ὁ αὐτ. Φαίδων 93B· δι' ἐλάττονος, δηλ. διαστήματος, διὰ μικροτέρας ἀποστάσεως, Θουκ. 7. 4. **II.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὀλιγώτερος, οἱ ἐλάσσονες, οἱ ὀλιγώτεροι, 'Ηρόδ. 3. 121· ἐλάσσονες ἀριθμὸν ὁ αὐτ. 8. 66· ἐλ. πλῆθος Θουκ. 1. 49. **III.** ἐπὶ χρόνου, ἐλάττω χρόνον, ὀλιγώτερον, Πλάτ. Πολ. 295C, κτλ. **IV.** ἐπὶ ἀξίας ἢ τάξεως, οἱ ἐλάσσονες, οἱ κατώτεροι, 'Ισοκρ. 17C, "Αλεξις ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 12. **V.** οὐδέτ. ἔλασσον, ὡς ἐπίρρ., ἔλ. ἢ μηδὲν Αἰσχύλ. Πρ. 938, πρβλ. Σοφ. 'Ηλ. 598, Πλάτ. Πολ. 564D, κτλ.· ἔλ. ἄποθεν, ὀλιγώτερον μακράν, Θουκ. 4. 67 (ἴδε κατωτ. 3)· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., = **ἐλαττονάκις**, Πλάτ. Κρίτων 53A· ἀλλ' ὁμαλὸν ἐπίρρ., ἐλασσόνως ἢ κατ' ἀξίαν 'Αντιφῶν 128. 37. **VI.** μετ' ἀκλίτων ἀριθμητ. τὸ συγκριτικὸν ἢ παραλείπεται, οὐκ ἐλάττους ὀγδοήκοντα Διόδ. 14. 8· ἰδίως ἐν τῷ ἐπιρρ. **ἔλασσον**, ὡς ἔλ. δέκα ἔτη (ὡς ἐν τῇ Λατιν. plus decem annos), Πλάτ. Νόμ. 856D, κ. ἀλλ. — Πρβλ. **ἐλάχιστος**. ('Ο ἀρχικὸς τύπος πρέπει νὰ ἦτο **ἐλαχίων** ἢ **-γων**, ἴδε **κρείσσων**).

ἐλαστρέω, 'Επ. καὶ 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **ἐλαύνω**, πολλοὶ δ' ἀροτῆρες .. ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον, ἤλαυνον τὰ ζεύγη, 'Ιλ. Σ. 543· κατ' ἀμαξιτὸν ἦν ἠλάστρεις Θέογν. 600· ἐλ. τινα, ἐλαύνω, διώκω ἐπὶ τῶν 'Ερινύων, δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεὶ Εὐρ. Ι. Τ. 971, πρβλ. Διον. 'Αλ. 1. 23: — Παθ., ἐπὶ πλοίων, ἐλαύνομαι διὰ τῆς κωπηλασίας, 'Ηρόδ. 2. 158., 7. 24.

ἐλάσω [ᾰ], μέλλ. τοῦ **ἐλαύνω**.

ἐλάτειρα, θηλ. τοῦ **ἐλατήρ**, ἵππων ἐλ., ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, τί κάλλιον .., θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι; Πινδ. 'Αποσπ. 59· διώκτρια, ἀπελαστική, τοῦ ψεύδους ἐλάτειραν 'Ιω. Δαμασκ. τ. 1. σ. 4E.

ἐλᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐλαύνειν, Ξεν. 'Ιππαρχ. 2, 7.

ἐλάτη [ᾰ], ἡ, κοινῶς ὁ «ἔλατος», Λατ. pinus picea, περιγραφομένη ὡς ὑψηλὴ 'Ιλ. Ε. 560· περιμήκετος Ξ. 286· οὐρανομήκης 'Οδ. Ε. 239· χρησιμεύουσα ὡς ἱστὸς (ἴδε **ἐλάτινος**): — διακρινομένη ὑπὸ Θεοφρ. εἰς δύο εἴδη, ἐλ. ἄρρην καὶ θήλεια, ἴσως ἡ τῶν βοτανολόγων, pinus abies καὶ p. picea, π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 3. 9, 6· ἀλλ' ὅρα Daubeny «Δένδρα τῶν 'Αρχαίων» σ. 26 κἑξ. **II.** κώπη, ὡς κατασκευασθεῖσα ἐξ ἐλάτης, λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν 'Οδ. Μ. 172, πρβλ. 'Ιλ. Η. 5· μεταγεν. ὡσαύτως, πλοῖον ἢ λέμβος, ὡς τὸ Λατ. abies, Εὐρ. Φοίν. 208, "Αλκ. 444. **III.** περικάλυμμα τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων εἰσέτι ἀνθούντων, ὃ καὶ σπάθην καλοῦσι, Διοσκ. 1. 150· πρβλ. 'Επίχ. 112 Ahr. ("Ισως «παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατετάσθαι» Εὐστ.).

ἐλᾰτηΐς, ΐδος, ἡ, ὁμοία ἐλάτῃ, Νικ. 'Αλεξιφ. 624.

ἐλᾰτήρ, ῆρος, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων, κυρίως δὲ ἵππους, ἁρματηλάτης, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος 'Ιλ. Δ. 145., Λ. 702, κτλ.· ἵππων ἐλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 32· ἐλ. βροντῆς, ὁ ἐξακοντίζων τὴν βροντήν, Πινδ. Ο. 4. 1· ἐλ. λύρας, ὁ κρούων τὴν λύραν, 'Ανθ. Π. 7. 18. **II.** ὁ ἀποδιώκων, Καλλ. εἰς Δία 3, 'Οππ. Κυν. 1. 119. **III.** «πλακουντῶδες πέμμα πλατύ· ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος, ἢ ἄρτος πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς» (Σουίδ.)· ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, ἵν' ἔτνος καταχέω τοὐλατῆρος τουτουί 'Αριστοφ. 'Αχ. 246, 'Ιπ. 1183, Καλλίας ἐν 'Αδήλ. 2, 'Επιγρ. τῆς Κῶ 36378.

ἐλᾰτήριος, ον, ὁ ἐλαύνων, ἀπομακρύνων, διώκων μετὰ γεν., καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλ. Αἰσχύλ. Χο. 968. **II.** ἐλατήριον (ἐνν. φάρμακον), τό, **κινητικόν**, καθαρτικὸν φάρμακον, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 383· φάρμακον διδόμενον εἰς τὰς γυναῖκας κατὰ τὸν τοκετόν, αὐτόθι 685.

ἐλάτης [ᾰ], ου, ὁ, = **ἐλατήρ**, Εὐρ. 'Αποσπ. 775. 26.

ἐλᾰτικός, ή, όν, κωπηλατικός, «ἐλατικόν ἐστι τὸ ἐπίφθεγμα τὸ ὠόπ» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 182· κυνηγετικός, «ἐλατικαὶ κύνες, θηρατικαί» 'Ησύχ.

ἐλατίνη, ἡ, εἶδος βοτάνης ἐχούσης «τὰ φύλλα ὅμοια τῇ ἑλξίνῃ, μικρότερα δὲ καὶ στρογγυλώτερα, δασέα· κλῶνας λεπτούς, σπιθαμιαίους ε' ἢ ς' ἀπὸ τῆς ῥίζης, φύλλων πλήρεις στρυφνῶν ἐν τῇ γεύσει· φύεται ἐν σίτοις καὶ τόποις ἐργασίμοις» Διοσκ. 4. 40.

ἐλάτινος [ᾰ], **η**, **ον**, ὡσαύτως, **ος**, **ον**, 'Αναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 17· 'Επ. **εἰλάτινος**, **η**, **ον**, ὡς καὶ παρ' Εὐρ. ἐν 'Ελ. 1461, 'Εκ. 632 (ἐν λυρικοῖς χωρίοις)· τῆς ἐλάτης ἢ ἐξ ἐλάτης, Λατ. abiegnus, ὄζοι εἰλ. 'Ιλ. Ξ. 289, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1070· ὕλη εἰλ. ὁ αὐτ. 'Εκ. 632: — ἐκ ξύλου ἐλάτης, ἱστὸν δ' εἰλάτινον 'Οδ. Β. 424· πλάται Εὐρ. 'Ελ. 1461, πρβλ. 'Αναξίλαν ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐκ τοῦ περικαλύμματος τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἔτι ἀνθούντων, σκευασία Διοσκ. 1. 54· πρβλ. **ἐλάτη** III.

ἐλᾰτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐλαύνω**, ἐπὶ μετάλλου ὃ δύναταί τις νὰ ἐλάσῃ, νὰ πλατύνῃ διὰ σφυρηλατήσεως, 'Αριστ. Μετεωρ. 3. 6, 12, κ. ἀλλ.· περὶ τοῦ ἐλ. χαλκός, ἴδε Μυλλ. 'Αρχ. Τέχν. § 306. 4.

ἐλατρεύς, έως, ὁ, «ὁ τρίτην πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου παρὰ τοῖς μεταλλεῦσιν» 'Ησύχ.· ἴδε **ἐλαύνω** III. 1.

ἔλατρον, τὸ <**ἔλυτρον**;>, «Εὐκράτης· ἐν Ῥοδικοῖς ἔνδυμα, κατάζωσμα» 'Ησύχ.

ἐλαττονάκις, ἐπίρρ., «ὀλιγώτεραις φοραῖς», ἀντίθετον τῷ **μειζονάκις** καὶ **πλεονάκις**. πᾶς (ἀριθμὸς) ὃς ἀδύνατος ἴσος ἰσάκις γενέσθαι, ἀλλ' ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται Πλάτ. Θεαίτ. 148A· ὀλιγώτερον, σπανιώτερον, 'Αριστ. Προβλ. 5. 22.

ἐλαττονέω, λαμβάνω ὀλιγώτερον, 'Εβδ. ("Εξ. ΙϚ', 18). **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ γῆς, καθίσταμαι ἧττον γόνιμος, 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 3, 13.

ἐλαττονόομαι, ἐλαττοῦμαι, 'Εβδ. (Γεν. Η', 3., ΙΗ', 28).

ἐλαττονότης, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον τοῦ **ἐλάττων**, ἀντίθετον τῷ **μειζονότης**, 'Ιάμβλ. περὶ τῆς Νικομάχου 'Αριθμ. Εἰσαγ. σ. 45.

ἐλάττωμα, τό, μειονέκτημα, Δημ. 306. 12. **2)** ἀπώλεια, ἧττα, Συλλ. 'Επιγρ. 2058B. 15, Πολύβ. 1. 32, 2, κτλ. **3)** ἐλάττωμα, ὡς καὶ νῦν, κατὰ τὴν ὄψιν Διον. 'Αλ. 5. 23.

ἐλάττων, **ἐλαττόω**, 'Αττ. ἀντὶ **ἐλάσσων**, **ἐλασσόω**.

ἐλάττωσις, **εως**, ἡ, σμίκρυσις, ὀλιγόστευσις, 'Αριστ. Τοπικ. 6. 3, 7, Πλάτ. "Οροι 412B. **II.** ἧττα, 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 37, 4, Πολύβ. 2. 36, 6, κ. ἀλλ. **III.** ἐλάττωμα, σφάλμα, Πλούτ. 2. 2C.

ἐλαττωτικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν νὰ λάβῃ ὀλιγώτερα, μὴ ἐπιμένων εἰς τὰ πλήρη αὐτοῦ δικαιώματα, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5. 9, 9., 5. 10, 8· ἐλ. ἑαυτοῦ 'Αντων. 5. 15.

ἐλαύνω: 'Ιων. παρατατ. **ἐλαύνεσκον** (ἀπ-) 'Ηρόδ. 7. 119: — μέλλ. **ἐλάσω** [ᾰ] (ἐξ-) 'Ιππ. 423. 14., 571. 3· 'Επ. **ἐλάσσω** (παρ-, συν-) 'Ομ.· 'Αττ. **ἐλῶ**, ᾷς, ᾷ, ἀπαρέμφ. **ἐλᾶν**, οὕτω καὶ 'Ηρόδ. 1. 207, κτλ., οὕτω δὲ καὶ παρ' 'Ομ. ἐν τῷ ἀναλελυμένῳ τύπῳ **ἐλόω**, 'Ιλ. Ν. 315, 'Οδ. Η. 319· ἀπαρ. **ἐλάαν** (ἂν καὶ τοῦτο εἶναι ὡσαύτως ἀπαρ. ἐνεστ., ἴδε κατωτ.), 'Ιλ. Ρ. 496, 'Οδ. Ε. 290: — ἀόρ. α' **ἤλᾰσα**, 'Επ. **ἔλᾰσα** 'Ιλ. Ε. 80, **ἔλασσα** Σ. 564, 'Ιων. γ' ἐν. **ἐλάσασκεν** Β. 119: — πρκμ. **ἐλήλᾰκα** (ἀπ-,

ἐξ-) Ξεν., Ἀριστοφ: ὑπερσ. ἐληλάκειν (ἐξ-) Ἡρόδ.—Μέσ., ἴδε κατωτ. I. 3: μέλλ. ἐλάσομαι Ἀρρ. Ἀν. 3. 30, (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 385):—ἀόρ. ἠλασάμην Ἰλ. Λ. 682, σπάνιος παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Γοργ. 484Β·—συγκεκομμ. γ' ἑν. ἤλσατο Ἴβυκ. 48· Ἐπ. ἐλάσαιο, -αίατο, -ασσάμενος Ἰλ.:—Παθ.: μέλλ. ἐλασθήσομαι (ἀπ-, ἐξ-) Διον. Ἀλ.:—ἀόρ. ἠλάθην [ᾰ] Εὐρ. Ἡρακλ. 430, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4· μεταγεν. ἠλάσθην Ἀνθ. Π. 7. 278, Διόδ. 20. 51, κτλ. (παρ' Ἡροδ. τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν δύο τύπων, ἴδε ἀπ-, ἐξ-ελαύνω):—πρκμ. ἐλήλαμαι Ὀδ. Η. 113, Ἡρόδ., Ἀττ.: ἐλήλασμαι Ἱππ. 697, καὶ μεταγεν.: ὑπερσυντ. ἠλήλατο Ἰλ. Ε. 400· ποιητ. ὡσαύτως ἐλήλατο Δ. 135· γ' πληθ. ἠλήλαντο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 143, ὡσαύτως ἐληλέδατ' (κατὰ Βεκκ., κοινῶς ἐληλάδατ') Ὀδ. Η. 86.—Ὁ ἐνεστ. ἐλάω εἶναι σπάνιος καὶ σχεδὸν παρὰ ποιηταῖς μόνον, Πινδ. Ι. 5 (4). 48, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 330, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 819, Ἀποσπ. 779, Κάνθαρος ἐν «Μηδείᾳ» 4, ὡσαύτως ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 32· ἀλλ' ἀπαρ. ἐλάαν ὡς Ἐπ. ἀπαρ. ἐνεστ. εἶναι συχνὸν παρ' Ὁμ., ἴδε κατωτ. I. 2:—παρατ. γ' πληθ. ἔλων Ὀδ. Δ. 2, γ' ἑν. ἔλαεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 872· σύνθετον ἐν τῷ ἀπέλα Ξεν. Κύρ. 8. 3, 32· ἀλλὰ τὸ ἀπ-ήλαον ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1001 εἶναι πιθ. σφάλμα ἀντὶ -ήλααν, Δωρ. ἀντὶ -ήλασαν (ὡς ὅρμαον ἀντὶ -ησον, 1247). (Ἡ √ΕΛ εἶναι ἴσως συγγενὴς τῇ Σανσκριτ. ar-, iy-ar-mi, κινεῖν, ἐλαύνειν, ἴδε Κουρτ. ἀριθ. 529, 661). Ριζικὴ σημασία: βάλλω εἰς κίνησιν, κάμνω τι νὰ κινηθῇ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἐλαύνειν ποίμνια, Ὁμ.· εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε μῆλα Ὀδ. Ι. 237· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν Ἰλ. Δ. 299· ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὸν μέσ. ἀόρ. ἠλασάμην, μετ' ἐνεργ. σημασ., Κ. 537, Λ. 682:—συχνάκις ἐπὶ ἵππων, ἁρμάτων, πλοίων, ὁδηγῶ, ἐλαύνω, ἐλ. .. ἅρμα καὶ ἵππους Ψ. 334· ἐς τὴν ἀγορὴν τὸ ζεῦγος Ἡρόδ. 1. 59· ὡσαύτως, ἐλ. ἵππον ἱππεύειν ὁ αὐτ. 4. 64, κ. ἀλλ.· κέλητας καὶ ἅρματα ἐλ. ὁ αὐτ. 7. 86· ὦκα νῆα παρὲξ ἐλάαν, ταχέως διὰ τῆς κωπηλασίας νὰ περάσῃ τὸ πλοῖον μακρόθεν, Ὀδ. Μ. 109, κτλ.· οὕτω, στρατὸν ἐλ. Πινδ. Ο. 10 (11). 79, Ἡρόδ. 1. 176., 4. 91, κτλ. Ἡ χρῆσις αὕτη κατέστη οὕτω κοινή, ὥστε, β) ἡ αἰτιατ. παρελείφθη, ὡς μετὰ τοῦ ἄγω, καὶ τὸ ῥῆμα κατέστη ἀμετ., πορεύομαι ἐφ' ἁμάξης. μάστιξεν δ' ἐλάαν [ἐνν. ἵππους], τοὺς ἐκτύπησε διὰ τῆς μάστιγος ὅπως ἐλάσωσιν, Ἰλ. Ε. 366, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 734, 739· βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, «ὥρμησε δὲ ἐλαύνειν κατὰ τῶν κυμάτων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 27· νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν, ἐλαύνειν ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, Ὀδ. Ο. 50· ἐς τὸ ἄστυ ἐλ., εἰσέρχεσθαι ἐφ' ἁμάξης εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 1. 4. 60, πρβλ. 99, κτλ.· ἐπὶ ζευγέων ἐλ. ὁ αὐτ. 1. 199·—ἱππεύω, ὁ αὐτ. 7. 88, Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 9, κτλ.· ἐλῶν ἐς Θρηΐκην, πορευόμενος εἰς .., Ἡρόδ. 9. 89, κτλ.·—κωπηλατῶ, μάλα σφοδρῶς ἐλάαν Ὀδ. Μ. 124· παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνειν, διὰ κωπηλασίας παρέρχεσθαι τὴν νῆσον, αὐτόθι 276· ἐλαύνοντες, οἱ κωπηλατοῦντες, οἱ ἐρέται, 13. 22. γ) ἐπὶ ταύτης τῆς ἀμεταβάτου σημασ. λαμβάνει ἐνίοτε αἰτιατ., γαλήνην ἐλαύνειν, πλεῖν ἐν γαλήνῃ, ἢ κατ' Εὐστάθ. «γαληνῶς», Ὀδ. Η. 319· οὕτω, τὰ δ' ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει Εὐρ. Ἠλ. 731· (ἀλλὰ πόντον ἐλάταις ἐλαύνειν, ἴδε κατωτ. II. 1)· οὕτω καί, ἐλαύνειν δρόμον, τρέχειν δρόμον, Ἀριστοφ. Νεφ. 28. δ) Παθ., [νῆα] ἐλαυνομένην, πλέουσαν διὰ κωπηλασίας, ἀνιοῦσαν, Ὀδ. Ν. 155· τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι, ἐπὶ ἵππων, ἱππεύεσθαι εἰς μέρη κατάντη, κατηφορικά, Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 3. 2) ἀπάγω, ὡς τὸ ἀπελαύνω, Λατ. abigere, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπὶ κλοπιμαίων κτηνῶν, βοῦς Ὀδ. Μ. 353· ἵππους Ἰλ. Ε. 236· ἐλ. ὅ τι δύναιντο Ξεν. Ἑλλ. 4. 8. 18·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὀδ. Δ. 637., Υ. 51· ῥύσι' ἐλαυνόμενος, «ἀντίποινα καὶ οἷον ἀνθαρπάγματα ἁρπάζων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 674, κτλ. 3) ἀποδιώκω, ἐλ. τινὰ ἐκ δήμου Ἰλ. Ζ. 158· ἄνδρας ἀπ' Οἰνώνας Πινδ. Ν. 5. 29· καὶ συχν. παρὰ Τραγ., ἐλ. τινὰ γῆς Εὐρ. Μήδ. 70· ἐλάσῃ μύσος Αἰσχύλ. Χο. 967 (ἔνθα νῦν γράφεται: κλύσῃ), μίασμα ... ἠλάθη Εὐμ. 283· ἄγος ἐλ. = ἀγηλατέω Θουκ. 1. 126· ἐλ. λῃστὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1188, κτλ.:—γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι Αἰσχύλ. Πρ. 682. 4) φέρω εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον, οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι .. πολέμοιο, «πολέμου κορεσθῆναι ποιήσουσιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 315· ἔτι μέν μίν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος, «ἤγουν λέγω κατακόρως αὐτὸν κακῶσαι» Εὐστ., Ὀδ. Ε. 290·—ἀκολούθως συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. καταπιέζω, προσβάλλω, καταδιώκω, ἐλ. λοιμὸς πόλιν Σοφ. Ο.Τ. 28, κτλ.· σὺ δ' ἀπειλεῖς πᾶσιν, ἐλαύνεις πάντας Δημ. 559. 3· λύπῃ .. ἐλήλαται κακῇ, εἶναι κατατεθλιμμένος ἐκ θλιβερᾶς λύπης, Σοφ. Αἴ. 275, Εὐρ. Ἀνδρ. 31· ὑπ' ἀνάγκης καὶ οἴστρου Πλάτ. Φαῖδρ. 240D· ἐλαυνομένην καὶ ὑβριζομένην Δημ. 241, ἐν τέλει· ἴδε τὸ ῥῆμα περιωθέω. 5) = βινέω, ὡς τὸ Λατ. agito, subagito, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 39, πρβλ. Πλατ. Κωμ. ἐν «Ἀδώνιδι» 1. 6) ἀμεταβ. ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: ἐς τοσοῦτον ἤλασαν, μέχρι τούτου τοῦ σημείου προεχώρησαν, Ἡρόδ. 5. 50· ἐς πᾶσαν κακότητα ὁ αὐτ. 2. 124· εἰς κόρον ἐλαύνειν, ὠθεῖν τὰ πράγματα εἰς σημεῖον τοιοῦτον ὥστε νὰ ἐπέλθῃ κόρος, ἀηδία, Τυρταῖος 8. 10, πρβλ. σημασ. 2:—ἐντεῦθεν, προβαίνω, προχωρῶ. ἔγγυς μανιῶν Εὐρ. Ἡρακλ. 904· ἔξω τοῦ φρονεῖν ὁ αὐτ. Βάκχ. 853· πρόσω ἐλ. τινός, προχωρεῖν ἔν τινι πράγματι, Πλάτ. Εὐθύφρων 4Β, Γοργ. 486Α, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39· ἴδε ἀνωτ. σημασ. 5.

II. πλήττω, ἐλάτῃσιν πόντον ἐλαύνοντες, πρβλ. Λατ. remis impellere, Ἰλ. Η. 6· κιθάραν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 351. 2) πλήττω δι' ἀγχεμάχου ὅπλου, ἀλλ' οὐδέποτε μακρόθεν, τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν Ἰλ. Β. 199· ξίφει ἤλασε κόρσην Ε. 584· κόρυθος φάλον ἤλασεν Ν. 614· πρβλ. εἴλω I·—μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τὸν μὲν μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον, τὸν ἐκτύπησε .., Ἰλ. Ε. 80:—Παθ., μετ' αἰτ., νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος Τυρταῖος 8. 20:—χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ ὅλον τὸ μέτωπόν του, ἐπὶ πίπτοντος ἀνθρώπου, Ὀδ. Χ. 94·—ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., προξενῶ, κάμνω, οὐλήν, τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι Φ. 219· καί, ὀδόντας ἐλ., ἐκκρούειν, ἐκβάλλειν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 785. 3) κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρὸς γῆν ἐλ. κάρη Ὀδ. Ρ. 237· ἐπὶ ὅπλων, διαπερῶ, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν Χ. 295· δόρυ διὰ στήθεσφιν ἔλασσε Ἰλ. Ε. 57, πρβλ. Υ. 269· καὶ ἐν τῷ παθ., διέρχομαι, Δ. 135, Ν. 595· ἐμπήγομαι, ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο Ε. 400, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 616Ε.

III. ἐπὶ πολλῶν μεταφορ. σημασιῶν. 1) κτυπῶ διὰ σφύρας, σφυρηλατῶ, Λατ. ducere, σφυρηλατῶ μέταλλον, ἀσπίδα .. ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν Ἰλ. Μ. 296· πέντε πτύχας ἤλασε, πέντε ἐλάσματα (τῆς ἀσπίδος) ἐσφυρηλάτησε, Υ. 270· περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου, ἔκαμε πέριξ φραγμὸν ἐκ σφυρηλάτου κασσιτέρου (μετὰ ὑπαινιγμοῦ καὶ τῆς σημ. 2), Σ. 564· εὐνὴ ἐληλαμένη χρυσοῦ, κλίνη ἐξ ἐσφυρηλατημένου χρυσοῦ, Μίμνερμ. 6· σίδηρος ἐληλ. Πλούτ. Κάμιλλ. 31. 2) ὀρύσσω, σκάπτω, ὡς τὸ Λατ. ducere murum, ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, «ἔσκαψαν, ὤρυξαν» (Σχόλ.), «τάφρον ἐξέτειναν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 450· ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, περιέβαλε τὴν πόλιν διὰ τείχους, Ὀδ. Ζ. 9· σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε Ξ. 11· τοῖχοι ἐληλέδατ' Η. 86· συχνὸν παρ' Ἡροδ., ὡς, τεῖχος ἐς τὸν ποταμὸν τοὺς ἀγκῶνας ἐλήλαται, αἱ τοῦ τείχους γωνίαι ἐξικνοῦνται μέχρι τοῦ ποταμοῦ, 1. 180, πρβλ. 185, 191· ἐληλαμέναι πέρι πύργον, περιεληλαμέναι πύργον, τοῦτ' ἔστι, περὶ ἃς πύργος ἐλήλαται, «τείχεσι κεκυκλωμέναι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 871·—οὕτως, ὄγμον ἐλαύνω, προχωρῶ θερίζων ἐπὶ τῆς αὐλακώδους γραμμῆς ληΐου, Ἰλ. Λ. 68· ἐλ. αὔλακα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 441· ὄρχον ἀμπελίδος ἐλ., φυτεύω ἀμπέλους στοιχηδόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 995: ἐντεῦθεν, καθόλου, φυτεύω, παράγω, ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν Πινδ. Ν. 3. 130. 3) κολῳὸν ἐλαύνειν, ἐπιτείνειν τὸν θόρυβον, τὴν λογομαχίαν, Ἰλ. Α. 575. 4) ἐξ ὄσσων ἐς γαῖαν ἐλαύνειν δάκρυ, ἐκχέειν, Εὐρ. Ἰκ. 96.

ἐλάφειος, ον, ἀνήκων εἰς ἔλαφον, τῆς ἐλάφου, «λαφίσιον», Λατ. cervinus, κέρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 27· τὰ δὲ κρέα .. ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2. 2) ὅμοιος ἐλάφῳ, δειλός, Ἐτυμολ. Μ. 326. 10.

ἐλαφῆ, ἡ, δέρμα ἐλάφου, ὡς τὸ **λεοντῆ**, «ἡ δὲ εὔμαρις κοινὸν ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας, βαρβαρικὸν μὲν εὕρημα, ἐξ ἐλαφῆς δὲ πεποιημένον» Πολυδ. Ζ', 90, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 320.

ἐλᾰφη-βολία, ἡ, τὸ βάλλειν, θηρᾶν ἐλάφους, ἄγρα ἐλάφων, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 262· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Αἴ. 178.

ἐλᾰφη-βόλια, (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, Πλούτ. 2. 660D.

ἐλαφηβολιών, **ῶνος**, ὁ, ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ **Ἐλαφηβόλια** (ἐν Ἤλιδι καλούμενος μὴν Ἐλάφιος, Παυσ. 5. 13, 11), ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Μαρτίου καὶ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου, Θουκ. 4. 118· προηγεῖται τοῦ **Μουνυχιῶνος**, Αἰσχίν. 40. 20.

ἐλᾰφη-βόλος, ον, ὁ βάλλων, τοξεύων ἐλάφους, Ἰλ. Σ. 319· περὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρτ. 2, καὶ [Δωρ. **ἐλαφᾱβ-**) Σοφ. Τρ. 214.

ἐλαφίαι· «οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι» Ἡσύχ.

ἐλαφικόν, τό, = **ἐλαφόβοσκον**, Διοσκ. (νόθα) 3. 80.

ἐλᾰφίνης, ου, ὁ, νεβρός, μικρὸν ἐλάφιον, «ἐλαφάκι», Ἀκύλας Παλ. Διαθ. (Α. Σαμ. ΚΔ', 3), Ἡσύχ.

ἐλάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔλαφος**, Γεωπ. 2. 18, 5.

ἐλάφιος, ον, = **ἐλαφηβολιών**.

ἐλαφίς, **ίδος**, ἡ, ὄρνεον ἔχον πτερὰ ὅμοια πρὸς τὰς τρίχας ἐλάφου καὶ γλῶσσαν μεγίστην, ἣν ἀφίνει εἰς τὸ ὕδωρ ὡς ὁρμιὰν καὶ οὕτω συλλαμβάνει ἰχθῦς, Παράφρ. τῶν Ὀππ. Ἰξευτικ. Β. 11.

ἐλᾰφό-βοσκον, τό, φυτὸν ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν ἐλάφων ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν δηγμάτων τῶν ἑρπετῶν, pastinaca sativa, Διοσκ. 3. 80, Πλιν. Ν. Η. 22. 22 (37).

ἐλᾰφο-γενής, ές, ὁ ἐξ ἐλάφου γενόμενος, «ἐλαφογενές· τῆς ἐλάφου ὁ μυελὸς» Ἡσύχ.

ἐλᾰφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἔλαφον, Πολύβ. παρὰ Στράβ. 208.

ἐλᾰφό-κρᾱνος, ον, ἔχων κεφαλὴν ἐλάφου, Στράβων 710.

ἐλᾰφο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἐλάφους, Εὐρ. Ι. Τ. 1113.

ἐλαφό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ἐλάφου, Ἱππιατρ. σ. 262. 10.

ἔλᾰφος, ὁ καὶ ἡ, Λατ. corvus elaphus, κοινῶς «λάφι», εἴτε ἄρρεν, Ἰλ. Γ. 24, κ. ἀλλ., εἴτε θῆλυ, Λ. 113, κ. ἀλλ.· τὸ νεαρὸν ἐλάφιον ἐκαλεῖτο νεβρός, Ὀδ. Τ. 230· τὰ Ὁμηρ. ἐπίθ. εἶναι **κεραός, ὑψίκερως**, Ἰλ. Λ. 475, Ὀδ. Κ. 158· οὕτω, κεροῦσσ᾽.. ἔλαφος Σοφ. Ἀποσπ. 110· βαλιαῖς ἐλάφοις Εὐρ. Ἱππ. 218· κραδίην ἐλάφοιο [ἔχων], ἔχων καρδίαν ἐλάφου, Ἰλ. Α. 225· οὕτω, φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, «φευκτικαῖς, δειλαῖς» (Σχόλ.), Ν. 102. Ὡς γενικὸν ὄνομα οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν λέξιν θηλυκῶς, ὡς Σοφ., Εὐρ. ἔνθ᾽ ἀνωτ. καὶ συχνάκις ὁ Ξενοφῶν. **II**. κέρας ἐλάφου, «ἐλαφοκέρατο», Γεωπ. 13. 8, 2. (Σύγγενὲς τῷ **ἐλαφρὸς** καὶ τῷ Λατ. lepus lepŏris, κατὰ τὸν Pott. Et. Forsch. 1. 233· ἀλλ᾽ ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὸ -φος ὡς ἁπλῆν κατάληξιν, ὡς ἐν τῷ **ἔρι-φος** καὶ τῷ Σανσκρ. risha-bhas (ταῦρος)· παραβάλλει δὲ τὰ **ἐλλός, ἐλλός**, Λιθ. elnis, Σλαβ. jeleni).

ἐλαφο-σκόροδον, τό, εἶδος σκορόδου, «ὃ καὶ ὀφιοσκόροδον λέγεται», Διοσκ. 2. 182.

ἐλᾰφοσσοΐα, ἡ, (σεύω) θήρα ἐλάφων, Ἀνθ. Π. 6. 253.

ἐλαφρία, ἡ, ἐλαφρότης, Β′ Ἐπιστ. π. Κορινθ. α′, 17· «ἐλαφρία· μωρία» Ἡσύχ. **II**. ἀνακούφισις, «ἐλάφρωμα», Ἀρεταῖος Χρον. Νούσ. Θεραπευτικ. 2. 2. **III**. «ὀλιγότης», Σουΐδ.

ἐλαφρίζω, κάμνω τι ἐλαφρόν, ἀνυψώνω. Μόσχ. 2. 126, κτλ.· ἐλ. ἑαυτὸν ὑψοῦ Αἰλ. π. Ζ. 9. 52· πτεροῖς Πλούτ. 2. 317Ε·— ἀνακουφίζω, Συνέσ. 139D. **II**. ἀμετάβ., εἶμαι ἐλαφρὸς καὶ εὐκίνητος, Εὐρ. Ἀποσπ. 534. 8, Καλλ. εἰς Δῆλ. 115.

ἐλαφρόγειος, ον, (γέα, γῆ) ἔχων ἐλαφρὸν χῶμα, Γεωπ. 3. 3, 11.

ἐλαφρομίσθως, ἐπίρρ., μὲ ἐλαφρὸν μισθόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β′, σ. 266, 31, ἔκδ. Λ.

ἐλαφρό-νοος, ον, ἔχων ἐλαφρὸν νοῦν, ἐλαφρόνους, Φωκυλ. 9.

ἐλαφροποιέω, ποιῶ τι ἐλαφρόν, Θ. Στουδ. σ. 1369, ἔκδ. Μί.

ἐλαφρό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐλαφροὺς πόδας, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25 ἔνθα ἀναγνωστέον ἐλαφρὰ ποδῶν· — «ἀερσίποδες· ταχύποδες, ἐλαφρόποδες» Ἡσύχ.

ἐλαφρός, ά, όν, καὶ ἐν Πινδ. Ν. 5. 38, **ός, όν**, (ἴδε **ἐλαχύς**): — ἐλαφρός, ἐπὶ βάρους, Λατ. levis, ἀντίθετον τῷ **βαρύς**, τόν οἱ ἐλ. ἔθηκε (ἐνν. λᾶαν) Ἰλ. Μ. 450· ξύλου ἐλαφρότερα Ἡρόδ. 3. 23· καὶ παρ᾽ Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Τιμ. 63C, κλ.· ἐν ἐπιτυμβ., γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν, sit tibi terra levis, Ἐπίγραμμ. Ἑλλ. 195· — ἐπίρρ., **ἐλαφρῶς**, τά (ἐνν. ξύλα) οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς Ὀδ. Ε. 240. **2**) ἐλαφρός, «ὑποφερτός», οὐχὶ βαρύς, εὔκολος, καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο Ἰλ Χ. 287· συμφορὰν ἐλαφροτέραν καταστῆσαι Ἀντιφῶν 124. 3· ἐλαφρὸν [ἐστί], εἶναι εὔκολον, Πινδ. Ν. 7. 113, Αἰσχύλ. Πρ. 263, κτλ.· ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι εὔκολον, Ἡρόδ. 3. 154· οὐκ ἐν ἐλ. π., Λατ. graviter ferre, ὁ αὐτ. 1. 118· οὐκ ἐν ἐλαφρῷ, οὐχὶ εὔκολον πρᾶγμα, Θεόκρ. 22. 212: — Ἐπίρρ. **ἐλαφρῶς**, ἐλαφρῶς φέρειν ζυγὸν Πινδ. Π. 2. 171. **3**) εὐκόλως χωνευόμενος, εὔπεπτος, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 137Α. **II**. εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, Λατ. agilis, γυῖα δ᾽ ἔθηκεν ἐλαφρὰ Ἰλ. Ε. 122· ἦ μάλ᾽ ἐλ. ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ Π. 745· ἐλαφρὸς ποσσὶ Ψ. 749· χεῖρες ἐπαΐσσονται ἐλαφραὶ Ψ. 628· κίρκος.. ἐλαφρότατος πετεηνῶν Χ. 139, πρβλ. Ὀδ. Ν. 87· [ἵπποι] ἐλαφρότατοι θείειν Γ. 370· ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς Αἰσχύλ. Πρ. 125· ἐλαφρῷ ποδὶ αὐτόθι 279· ἐλαφρὰ ἡλικία, ἡ ἡλικία τῆς ζωηρᾶς καὶ εὐκινήτου νεότητος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27: — ἀλλ᾽ οἱ ἐλαφροί, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται, Λατ. levis armatura, ὁ αὐτ. Ἀνάβ. 4. 2, 27· — μεταφ., πόλιας θῆκεν ἐλαφροτέρας, κατέστησε τὴν κατάστασιν αὐτῶν καλλιτέραν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 905. **III**. μεταφ. ὡσαύτως, ἐλαφρῶς σκεπτόμενος, ἐλαφρόνους, ἄστατος, ἄσκεπτος, Πολύβ. 6. 56, 11· ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν, ἐνθεὶς ἐλαφρὰν παραφροσύνην, Εὐρ. Βάκχ. 851· — ὡσαύτως, πρᾶος, ἥσυχος, Ἰσοκρ. 239Β, Πλάτ. Ἐπιστ. 360C. **2**) μικρός, Λατ. tenuis, ποταμὸς Πολύβ. 16. 17, 7· μικρὰν ἔχων δύναμιν ἢ ἰσχύν, πόλεις ὁ αὐτ. 5. 62, 6.

ἐλαφρότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐλαφρότητός τε ἕνεκα καὶ κάλλους τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν Πλάτ. Νόμ. 795Ε· πρβλ. **ἐλαφρία**.

ἐλαφρόω, ἐλαφρώνω, «ἀλεγύνεται· κακοῦται, ἐλαφροῦται, ἐλαττοῦται» Ἡσύχ.

ἐλαφρύνω, καθιστῶ ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω, Βαβρ. 111. 6, ἐν τῷ παθ.

ἐλάφρωσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προσέτι, ἐλάττωσις, Achmet 259.

ἐλᾰφώδης, ες, = **ἐλαφοειδής**, Εὐνάπ. παρὰ Φωτ. III, 245Β.

ἐλαχιστάκις, ἐπίρρ., σπανιώτατα, Ἱππ. π. Ἀγμ. 777.

ἐλάχιστος [ᾰ], **η, ον**, ὑπερθ. τοῦ **ἐλαχύς**, συγκρ. **ἐλάσσων** (ὃ ἴδε), ὁ σμικρότατος, ἀντίθετον τῷ **μέγιστος**, μάλιστα μετ᾽ ἀρνήσεως, οὐκ ἐλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 573, Ἡρόδ. 7. 168, κτλ.· ἐλαχίστου λόγου, ἐλαχίστης σημασίας, ὁ αὐτ. 1. 143· ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι, παρ᾽ ὀλίγον νὰ τοὺς καταστρέψῃ, Θουκ. 2. 77· περὶ ἐλαχίστου ποιεῖσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 30Α· οὕτω, παρ᾽ ἐλάχιστον ἐποίησεν αὐτοὺς ἀφαιρεθῆναι Δημ. 217. 27. **2**) ἐπὶ χρόνου, βραχύτατος, δι᾽ ἐλαχίστου [ἐνν. χρόνου] Θουκ. 3. 39· δι᾽ ἐλαχίστης βουλῆς, μετὰ βραχυτάτης σκέψεως ἢ συζητήσεως, ὁ αὐτ. 1. 138. **3**) ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὀλίγιστος, Πλάτ. Πολ. 378Α· ἐλ. τὸν ἀριθμὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 27· ἐν ἐλαχίστοις δυσί, μεταξὺ δύο τοὐλάχιστον, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5, 3, 3. **II**. τὸ ἐλάχιστον, τοὐλάχιστον, ὡς παρ᾽ ἡμῖν, Ἡρόδ. 2. 13, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 8, Δημ. 46. 3· ὡσαύτως, ἐλάχιστα Θουκ. 1. 70, Πλάτ. Φαίδων 63D. **II**. ἐκ τοῦ **ἐλάχιστος** ἐσχηματίσθη νέον συγκριτικὸν **ἐλαχιστότερος**, μικρότερος τοῦ ἐλαχίστου, ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. γ′, 8· ὑπερθ. **ἐλαχιστότατος**, ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐλαχίστων, ὁ σφόδρα ἐλάχιστος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 51.

ἐλαχός, όν, = **ἐλαχύς**, Εὐστ. Ἰλ. σ. 485, κτλ. (Καλλ. Ἀποσπ. 349).

ἐλᾰχυ-πτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰ πτερύγια, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Πινδ. Π. 4. 29.

ἐλαχύς, ἐλάχεια (οὐχὶ **-εῖα**, Ἀρκάδ. σ. 95. 23, Θεογνώστου Κανόνες ἐν Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 2, σ. 99. 14), **ἐλαχύ**· — μικρός, βραχύς, πενιχρός, εὐτελής, ἀνάξιος λόγου· παλαιὸν παρ᾽ Ἐπ. θετικόν, ἐξ οὗ σχηματίζονται τὸ συγκρ. **ἐλάσσων** καὶ τὸ ὑπερθ. **ἐλάχιστος**· διέμεινε δὲ μόνον ἐν τῷ Ὁμηρ. ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 197, καὶ ὡς δι. γρ. ἐν Ὀδ. Ι. 116, ἀντὶ τοῦ **λάχεια**, καὶ ἐν Κ. 509 ἐπίσης ἀντὶ τοῦ **λάχεια**· παρελήφθη δὲ ὑπὸ Νικ. Θ. 324 καὶ Ὀππ. Κ. 3. 480, κτλ. (Πρβλ. **λάχεια, ἐλάσσων, ἐλάχιστος**, Σανσκρ. laghus, Παλαι-Ὑψηλ. Γερμ. lîht (light)· Σλαυ. liguku· — ὁ Κούρτ. πιστεύει ὅτι ἡ λέξις **ἐ-λαφ-ρός**, Λατ. lĕv-is, ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

ἐλάω, Ἰων. **ἐλόω**, ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ **ἐλαύνω**· ἴδε **ἐλαύνω** ἐν ἀρχῇ.

ἐλᾱών, ῶνος, ὁ, = **ἐλαιών**, Γλωσσ.

ἔλδομαι καὶ **ἐέλδομαι**, Ἐπ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ᾽ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ· μετ᾽ ἀπαρ., Ἰλ. Ν. 638, Ὀδ. Δ. 162, οὕτω καὶ Πίνδ. ἐν Ο. 1. 6: — μετὰ γεν., ἐπιθυμῶ σφόδρα, ποθῶ, σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι Ὀδ. Ε. 210· ἐλδόμεναι πεδίοιο (ἐπὶ ἡμιόνων), ποθοῦσαι νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτό, Ἰλ. Ψ. 122· ὡσαύτως μετ᾽ αἰτ., ἐφίεμαι, ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος Ὀδ. Α. 409, πρβλ. Ἰλ. Ε. 481· ἀπολ., νοστήσας ἐελδομένοισι μάλ᾽ ἡμῖν Ὀδ. Ω. 400· — ὡς παθ. μόνον ἅπαξ, νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος, «ἐπιθυμείσθω» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 494. (Τοὺς τύπους **ἐέλδομαι** καὶ **ἐέλδωρ** πρέπει νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὴν √ΕΛ, πιθαν. τὴν αὐτὴν τῇ √ΒΟΛ, ἐξ ἧς τὸ **βούλομαι**, κτλ., Λατ. VEL-LE).

ἔλδωρ, ὃ εὕρηται μόνον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **ἐέλδωρ**, τό, ἐπιθυμία, πόθος, Ἰλ. Α. 41, κτλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 36· — ὡσαύτως ὡς θηλ., Ἴβυκ. (17 Bgk.) παρ᾽ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 24. 32· ἀλλ᾽ ὀλίγη δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Schneidewin (Ἀποσπ. 44, 45) ὀρθῶς ποιῶν ἀποκαθιστᾷ θηλ. τύπον **ἐελδώ**.

ἐλέα, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, καλαμοδύτης, ζῶν ἐπὶ τῶν καλάμων περὶ τὰ ἕλη, εἶναι δὲ μικρὸν πτηνὸν καὶ ἔχει φωνὴν καλήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 16.

ἐλέαγνος, ἴδε **ἐλαίαγνος**.

ἐλεαίρω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἐλεέω**, οἰκτείρω, λυποῦμαι, τινά Ἰλ. Ζ. 407, Ὀδ. Κ. 399, κτλ.: — Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει παρ᾽ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 793, Λουκ. ἐν Τραγῳδοποδ. 305.

ἐλεᾶς, ὁ, εἶδος γλαυκός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304, πρβλ. **ἐλεός II**.

ἐλέατρος, ὁ, (**ἐλεός**) δειπνοκλήτωρ, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν καὶ προεσθίων τοῦ Βασιλέως πρὸς ἀσφάλειαν, προγεύστης, Ἀθήν. 171Β, C.

ἐλεάω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐλεέω**, Ἐτυμολ. Μ. 327. 29, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΑ′, 26).

ἐλεγαίνω, παραφρονῶ, κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμ. (152. 51) = **ἀσελγαίνω**.

ἐλεγεία, ἴδε ἐν λ. **ἐλεγεῖον**.

ἐλεγειακός, ή, όν, εἰς τὸ ἐλεγεῖον ἀνήκων, πεντάμετρον ἐλεγειακὸν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25: γεγραμμένος ἐν διστίχοις, εἰς ὃν Καλλίμαχος ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε Ἀθήν. 144Ε, κτλ.

ἐλεγειδάριον, τό, = τῷ ἑπομ., Λατ. elegidarion, Petron. 109. 8.

ἐλεγείδιον, τό, μικρὸν ἐλεγεῖον, Λατ. elegidion, Pers. 1. 51.

ἐλεγείνω = **ἐλεγαίνω**, Σουΐδ.

ἐλεγειο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ γράφων ἐλεγεῖα, Ἀνθ. Π. 9. 248, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐλεγεῖον, τό, δίστιχον συνιστάμενον ἐξ ἑνὸς στίχου ἑξαμέτρου καὶ ἑνὸς πενταμέτρου, τὸ μέτρον τῆς ἐλεγείας, Κριτίας 3. 3, Θουκ. 1. 132, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 9. **II**. κατὰ πληθ., **ἐλεγεῖα**, τά, ἐλεγειακὸν ποίημα, τοῦ ὀνόματος ἀναφερομένου εἰς τὸ μέτρον, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ περιεχόμενον, Πλάτ. Πολ. 368Α, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 13, κ. ἀλλ.· (βραδύτερον παρὰ μεταγεν., θρῆνος, θρηνητικὸν ᾆσμα, Παυσ. 107. 5, Λουκ. Τίμ. 46): — οὕτω καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, Διον. Ἀλ. 1. 49, Πλουτ. Θεμ. 8, κτλ.: οὕτω καὶ **ἐλεγεία**, ἡ, Στράβων 604, Πλουτ. Σόλων 8, κτλ.· πρβλ. Μυλλέρου Ἱστ. Ἑλλ. Φιλολογ., μετάφρ. Κυπρ., τ. Α′, σ. 146. **III**. εἷς στίχος ἐν ἐλεγειακῇ ἐπιγραφῇ, κυρίως

ὁ πεντάμετρος, Πλούτ. 2. 1141Α, Δράκων, Ἡφαιστίων: — πληθ. ἐπιγραφὴ ἢ ἐπίγραμμα εἰς ἐλεγειακοὺς στίχους, Λυκοῦργ. 168. 10, Δημ. 1378. 13· ἢ καὶ εἰς δύο ἑξαμέτρους στίχους, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 3, 7, Βίος Ὁμ. 36. — Κυρίως, οὐδ. τοῦ **ἐλεγεῖος**, ἐξυπακουσμ. τῆς λέξεως **μέτρον** ἐν τῇ σημασ. Ι, **ἔπος** ἐν τῇ σημασ. ΙΙ, Francke εἰς Καλλῖν. σ. 53, 58.

ἐλεγειο-ποιητής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Montfauc. Βιβλ. Coisl. σ. 597.

ἐλεγειο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐλεγεῖα, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 10, Ἀθήν. 632D.

ἐλεγεῖος, α, ον, = **ἐλεγειακός**, δίστιχον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 17.

ἐλεγίαμβος, ὁ, Mar. Victor. ἐν Gramm. Lat. ed Keil VI, σ. 145. 26.

ἐλεγῖνοι, οἱ, εἶδος ἰχθύων ἀγελαίων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1.

ἐλεγκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐλέγχω**, πρέπει τις νὰ ἐλέγξῃ, Πλάτ. Νόμ. 905D. **2)** ὡσαύτως **ἐλεγκτέος, ον**, ὃν πρέπει νὰ ἐλέγξῃ, Στράβων 88.

ἐλεγκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐξελέγχων ἢ ἀνευρίσκων, τῶν ἀποκτεινάντων Ἀντιφῶν 119. 32 (ἄλλως **ἐλεγκτής**).

ἐλεγκτικός, ή, όν, ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐξελέγχῃ, ν' ἀνακρίνῃ ἢ ἐξετάζῃ, Πλάτ. Σοφ. 216Β, κτλ.· ὁ ἐλεγκτικὸς ἐκεῖνος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 200Α·—ἀγαπῶν νὰ ἐλέγχῃ, νὰ μέμφηται, νὰ κατακρίνῃ, τινὸς Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12:— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ξεν. Συμπ. 4, 2. **2)** ἐλεγκτικὸν ἐνθύμημα, οὐχὶ τὸ ἐξ ὁμολογουμένων συνάγειν, ἀλλὰ τὰ ἀνομολογούμενα συνάγειν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 34.

ἐλεγκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐλέγχω**, ὃν δύναται νὰ ἐλέγξῃ ἢ ἀναιρέσῃ τις: «ἐλεγκτά· ἐπονείδιστα, ἐλέγχου ἄξια, εὐεξέλεγκτα» Ἡσύχ.

ἐλεγμός, ὁ, = **ἔλεγξις**, Ἑβδ. (Ψαλμ. ρμθ', 7), Β' πρὸς Τιμ. Ἐπιστ. γ', 16, Lachm.

ἐλεγξί-γαμος, ον, ὁ ἐξελέγχων τὸν γάμον, δοκιμάζων τὴν πίστιν τῆς συζύγου, Ἀνθ. Π. 9. 125.

ἐλεγξῖνος, ὁ, ὁ ἐλέγχων, ὁ φιλονικῶν, ἐπίθετον κατὰ παραγραμματισμόν, ἐκφραστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φιλοσόφου Ἀλεξίνου, ἐν Διογ. Λ. 2. 109.

ἔλεγξις, εως, ἡ, = ὁ **ἔλεγχος**, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΔ', 4, κ. ἀλλ.), Φιλόστρ. 74:—τὸ ἐλέγχεσθαι, ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας, ἠλέγχθη ὅμως διὰ τὴν ἰδίαν παρανομίαν, Β' Ἐπις. Πέτρ. β', 16.

ἔλεγος, ὁ, ᾆσμα θρηνητικόν, θρηνολογία, κατ' ἀρχὰς ἄνευ ἀναφορᾶς τινος πρὸς τὸ μέτρον, καθότι **ἔλεγοι** ἐλέγοντο καὶ οἱ θρῆνοι τῆς ἀηδόνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 218, καὶ οἱ τῆς ἀλκυόνος, ὄρνις... ἀλκυών, ἔλεγον οἶτον ἀείδεις Εὐρ. Ι. Τ. 1091, (ἔνθα τὸ οἰκτρὸν ἔλεγον εἶναι ἡ πιθ. γρ., ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ):— κατ' ἀρχὰς οἱ ἔλεγοι ᾔδοντο πρὸς αὐλόν, ὅθεν ὁ Εὐρ. ἀναφέρει, ἄλυρον ἔλεγον Ἑλέν. 185, Ι. Τ. 146. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δίστιχον, συνιστάμενον ἐξ ἑξαμέτρου καὶ πενταμέτρου, κυρίως ἦτο ἐν χρήσει εἰς τοὺς ἐλέγους, τὸ δίστιχον τοῦτο ὠνομάσθη **ἐλεγειακὸν μέτρον** (ἂν καὶ συχνότατα ἐχρησιμοποιήθη καὶ εἰς ποιήματα πολὺ διαφόρου χαρακτῆρος)· οὕτω δὲ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἡ λέξις **ἔλεγος** ἐλαμβάνετο ὡς σημαίνουσα ποίημα ἐν διστίχοις, Καλλ. Ἀποσπ. 121· οὕτω δὲ εὑρίσκομεν καὶ τὴν φράσιν ἱλαροὶ ἔλ. Ἀνθ. Π. 10. 19· ἴδε πάντως Francke ἐν Καλλίνῳ (ὅστις νομίζει ὅτι ἡ λέξις ἀνεφάνη τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σιμωνίδου, ἂν καὶ ὁ Μίμνερμος παρέχει τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα), μάλιστα τὰς σ. 41, 50, 58· πρβλ. **ἐλεγεῖον**. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἒ ἒ λέγειν, Εὐρ. Ι. Τ. 146). Ἴδε Μυλλέρου Ἱστ. Ἑλλ. Φιλολογ., μετάφρ. Κυπρ. τ. Α', σ. 149.

ἐλεγχείη, ἡ, ὄνειδος, ὕβρις, ἐλεγχείην ἀναθήσει, «ὀνείδη καὶ λοιδορίας ἐπάξει» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 100, κτλ.

ἐλεγχής, ές, ἄξιος ἐλέγχου, ἐπονείδιστος, δειλός, ἐλεγχέες (πρβλ. **ἔλεγχος**), Ἰλ. Δ. 242., Ω. 239:— ἀνώμαλ. ὑπερθ. **ἐλέγχιστος** Β. 285, κτλ.

ἐλεγχο-ειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἔλεγχον, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 15, 6., 17, 2.

ἔλεγχος, τό, αἰσχύνη, ὄνειδος, ἀτιμία, δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ Ἰλ. Λ. 314· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο Ὀδ. Φ. 329· ἐπὶ ἀνδρῶν, ἔνθα τὸ ἀφῃρημένον κεῖται ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, κάκ' ἐλέγχεα, κακὰ ὀνείδη εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ὄντες, Ἰλ. Β. 235, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 26, Πινδ. Ν. 3. 24· ἐλέγχεα μόνον Ἰλ. Ω. 260· πρβλ. **ἐλεγχής**.

ἔλεγχος, ὁ, ἐπιχείρημα πρὸς ἀναίρεσίν τινος ἰσχυρισμοῦ, πρῶτον ἐν Παρμεν. παρὰ Διογ. Λ. 9. 22· τοῦτο δὲ μετεχειρίζοντο ὑπὸ τὸν τύπον τῆς εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγῆς (reductio ad impossibile) Ζήνων ὁ Ἐλεάτης καὶ ὁ Σωκράτης, ἴδε Γ. Γροτίου Πλάτωνα 1. 97 κἑξ., 241 κἑξ.· ὁ ἔλ. συναγωγὴ τῶν ἀντικειμένων ἐστὶν Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 8· ἔλ. δὲ συλλογισμὸς μετ' ἀντιφάσεως τοῦ συμπεράσματος ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 1. 4, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 22, πρβλ. **ἐλέγχω** ΙΙ. 3. **ΙΙ.** καθόλου, ἀνάκρισις, βάσανος, ἔρευνα, μάλιστα πρὸς ἀναίρεσιν ἢ ἀνασκευήν, οὐκ ἔχει ἔλεγχον, δὲν ἐπιδέχεται ἀνασκευήν, Ἡρόδ. 2. 23· τῶνδ' ἔλεγχον, ἀπολ., ὡς ἀπόδειξις, τεκμήριον, δοκιμὴ τούτου, Σοφ. Ο. Τ. 603· τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει Θουκ. 3. 53· ἔλ. παραδοῦναί τινι, παρέχειν εἴς τινα εὐκαιρίαν πρὸς ἀντίκρουσιν ἢ ἀναίρεσιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 273C· δοῦναί τι ἐς ἔλ., ὑποβάλλειν τι εἰς ἔρευναν, ἐξέλεγξιν, Πινδ. Ν. 8. 55· ἀρετῆς ἔλ. δοῦναι, ἀπόδειξιν ἢ μαρτυρίαν αὐτῆς, Ἀνδοκ. 19. 30· ἔλ. διδόναι τοῦ βίου Πλάτ. Ἀπολογ. 39C, πρβλ. Ἰσαῖον 48. 35· τὸ πρᾶγμα τὸν ἔλ. δώσει Δημ. 44. 15· ἔλ. ποιεῖν τινος, ὑποβάλλειν τι εἰς ἔλεγχον, δοκιμάζειν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 786· ἔλ. ποιεῖσθαι τῶν πεπραγμένων Ἀντιφῶν 112. 17· ἔλ. λαμβάνειν τινός, δοκιμάζειν τι, αὐτόθι 40· ἐλέγχους ἀποδέχεσθαι, παραδέχεσθαι ἐξελέγξεις, Λυσ. 152. 26· ἐλέγχους προσφέρειν Ἀριστοφ. Λυσ. 484· — ἐπὶ προσώπων, διάπειρα ἔλ. βροτῶν Πινδ. Ο. 4. 30· οὐδὲ ἔλ. παρασχὼν οὐδὲ βάσανον Ἀντιφῶν 120. 2· ἔλ. διδόναι Ἀνδοκ. 20. 15· εἰς ἔλ. πίπτειν, καταδικάζεσθαι, Εὐρ. Ἱππ. 1310, πρβλ Ἡρ. Μαιν. 73· εἰς ἔλ. χειρὸς.. μολεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1297· εἰς ἔλ. ἐξιέναι, προβῆναι εἰς ἀπόδειξιν, ὑποβαλεῖν εἰς δοκιμήν, ὁ αὐτ. Φ. 98, ἢ ὑποβληθῆναι εἰς ἔλεγχον, εἰς ἐξέτασιν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 92· εἰς ἔλ. ἰέναι περί τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 278C· εἰς ἔλ. ἔρχεσθαί τινος Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 8· καταστῆναι εἰς ἔλ. καὶ λόγον Ἰσοκρ. 264Α· ἔλ. φεύγειν Ἀντιφῶν 134. 2· οἱ περὶ Παυσανίαν ἔλ., αἱ ἀποδείξεις δι' ὧν κατεδικάσθη, Θουκ. 1. 135. **ΙΙΙ.** κατάλογος πρὸς ἐξέλεγξιν, εὑρετήριον, πίναξ, Γλωσσ. **IV.** πολυτελὲς κόσμημα, ἐνώτιον, Πλίν. 9. 35, 56 § 113, Ἰουβ. 6. 459 κλ.

ἐλέγχω, Ὁμ., κτλ.: μέλλ. **ἐλέγξω** Ἀριστοφ. Νεφ. 1043, κτλ.: ἀόρ. **ἤλεγξα** Ὅμ., Ἀττ.: — Παθ., **ἐλεγχθήσομαι** Ἀντιφῶν 120. 21, Ξεν.: ἀόρ. **ἠλέγχθην** Εὐρ. Ἑλ. 885, Ἀντιφῶν ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ.: πρκμ. **ἐλήλεγμαι** Πλάτ. Νόμ. 80 C· πρβλ. **ἐξελέγχω**. Ἀτιμάζω, τὸν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας, «μὴ ἀτιμάσῃς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀξιώσεως λόγον καὶ πρεσβείας, μηδὲ τὴν ἐνθάδε ἄφιξιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 522· ἐλ. τινά, καταισχύνειν, φέρειν τινὰ εἰς ὄνειδος, Ὀδ. Φ. 424· — Αὕτη ἡ χρῆσις εἶναι μόνον Ὁμηρική, πρβλ. **ἔλεγχος** (τό), **ἐλεγχής**. **ΙΙ.** ἀνακρίνω, ἐρωτῶ ὅπως καταπείσω, ὅπως ἀνακαλύψω ἐνοχήν, ἢ ὅπως ἀναιρέσω, ἀνασκευάσω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ, Ἡρόδ. 2. 115· μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντα Αἰσχύλ. Χο. 919· φύλαξ ἐλέγχων φύλακα Σοφ. Ἀντ. 260· τί ταῦτ' ἐλέγχεις; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 333, πρβλ. 783· ἔλεγχ', ἐλέγχου Ἀριστοφ. Βάτρ. 857· ἐλ. τινὰ περί τινος ὁ αὐτ. Πλ. 574· ἕνεκά τινος Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 1. 10· τινά τι Πλάτ. Λύσ. 222D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κατηγορῶ τινος ἐπί τινι πράξει, Εὐρ. Ἄλκ. 1058· μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐλ. τινὰ εἰ.. Αἰσχύλ. Χο. 851, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1232· ἐλ. τινὰ ὡς οὐ καλῶς λέγει Πλάτ. Σοφ. 259Α, πρβλ. Γοργ. 470C: — Παθ., εὑρίσκομαι ἔνοχος, καταδικάζομαι, Ἡρόδ. 1. 24, 117· ἐλεγχόμενοι, εἴ τι περιγένοιτο τῶν χρημάτων Δημ. 935. 11, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 231C καὶ D· μετὰ μετοχ., ἐλεγχθεὶς διαφθείρας Ἀντιφῶν 119, 2, πρβλ. 120. 17· ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὢν Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2. **2)** ἐπὶ ἐπιχειρημάτων ἀποδεικτικῶν, φέρω εἰς ἀπόδειξιν, τὸ πρᾶγμ' ἐλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1351· ἀναιρῶ, Δημ. 836. 10· καὶ ἑπομ., ἀπορρίπτω, Λουκ. Νιγρ. 4· χρυσὸς κληῖδας ἐλέγχει, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἰσχύουσιν, Ἀνθ. Π. 5. 217:— ἀπολ., φέρω ἀπόδειξιν πειστικήν, ὡς ἀνάγκη ἐλέγχει Ἡρόδ. 2. 22· περί τινος Δημ. 516. 1· καὶ ἀκολούθως καθόλου, ἀποδεικνύω, Λατ. arguere, Θουκ. 6. 86, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1351 τὸ πρᾶγμ' ἐλεγχθὲν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 485. **3)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. ἀποδεικνύω διὰ τῆς εἰς τὸ ἀδύνατον ἢ ἄτοπον ἀπαγωγῆς, ὅσα ἐστὶν ἀποδεῖξαι, ἔστι καὶ ἐλέγξαι τὸν θέμενον τὴν ἀντίφασιν τοῦ ἀληθοῦς Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 9. 1. **4)** καθόλου, νικῶ, καταβάλλω, στρατιὰν ὠκύτατι ἐλ. Πινδ. Π. 11. 74, πρβλ. Διον. Περιηγ. 750.

ἐλεδέμας, πλημμελὴς γραφὴ τῶν χειρογρ. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 83· ἴδε **πεδιοπλοκτύπος**.

ἐλεδώνη, ἡ, εἶδος πολύποδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 27, Ἡνίοχ. ἐν «Πολυπράγμονι» 1, 5.

ἐλέειν, Ἐπ. ἀναλελυμένος τύπος τοῦ **ἑλεῖν**, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **αἱρέω**, Ἰλ. Ο. 558, Χ. 142, Ὀδ. Λ. 205, κτλ.

ἐλεεινο-λογέομαι, ἀποθ., προσπαθῶ νὰ κινήσω εἰς οἶκτον τοὺς ἄλλους περιγράφων τὴν ἐλεεινήν μου κατάστασιν, ἐλεεινολογῶ ἐμαυτόν, Ἑρμογ. σ. 294.

ἐλεεινολογία, ἡ, τὸ ἐλεεινολογεῖσθαι, κινεῖν εἰς οἶκτον, ἐλεεινολογία τε καὶ δείνωσις Πλάτ. Φαῖδρ. 272Α.

ἐλεεινός, ή, όν, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς **ἐλεινός** (Πόρσων ἐν Προοιμ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. σ. VIII), οὕτω δὲ καὶ ἐν Ὕμνῳ Ὁμ. εἰς Δήμ. 285: (**ἔλεος**): — ὁ εὑρίσκων ἔλεος, ἄξιος ἐλέους, δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινὸν Ἰλ. Ω. 309: — ὁ κινῶν εἰς οἶκτον, ἀξιολύπητος, ἐλεεινός, Ὅμ. κλ.· καὶ μὴν φίλοις (γ') ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ, εἶμαι ἄξιον ἐλέου θέαμα, Αἰσχύλ. Πρ. 246· ἐλεινὸν ὁρᾷς, βλέπεις μὲ τεθλιμμένον ὄμμα, Σοφ. Φ. 1130· ἐσθῆτ' ἐλεινὴν Ἀριστοφ. Ἀχ. 413· ἵν' ἐλεινοὶ τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι ὁ αὐτ. Βάτρ. 1063· ἐλεεινοί εἰσι Λυσίας 178. 41·

ποιῶν ἑαυτὸν ὡς ἐλεεινότατον Δημ. 574. 25· **ἐλεεινότερος** ἀνθρώποις καὶ θεοῖς, ἄξιος πλείονος ἐλέου καὶ ἀνθρώποις καὶ θεοῖς, Πλάτ. Νόμ. 729Ε. 2) θλιβερός, λυπηρός, ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν, θλιβερὸν δάκρυον, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς» ἐδάκρυεν, Ὀδ. Θ. 531, Π. 219· οὐδὲν ἐλεεινόν, οὐδὲν αἴσθημα ἐλέου ἢ οἴκτου, Πλάτ. Φαίδων 59Α, πρβλ. Πολ. 606Β. II. Ἐπίρρ. **ἐλεεινῶς**, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς **ἐλεινῶς**, Σοφ. Φ. 870, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1063· ἐλεεινῶς διακεῖσθαι Δημ. 366. 23· οὐδ. πληθ. **ἐλεεινά**, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Β. 314.

ἐλεεινότης, ητος, ἡ, = **ἔλεος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 960. 2) ἀθλιότης, Ἐκκλ.

ἐλεέω, παρατ. **ἠλέουν** Ἀπολλόδ. ἐν «Διαμαρτάνοντι» 1: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἠλέησα**: — Παθ., πρκμ. **ἠλέημαι** Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 472: (**ἔλεος**). Ὡς τὸ **ἐλεαίρω**, λυποῦμαί τινα, οἰκτίρω αὐτόν, αἰσθάνομαι ἔλεος, συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, ὁ δ' ἐρύσατο καί μ' ἐλέησεν Ὀδ. Ξ. 279· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., σύ μ' ἐλέησον Σοφ. Φ. 501, πρβλ. 608· ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα Ἀριστοφ. Εἰρ. 400· ἐλ. [τινα] ἐπὶ τοῖς ἀκουσίοις Ἀντιφῶν 114. 17· ἐλ. τινά τινος, οἰκτίρειν τινὰ διά τι, μνημονεύεται ἐκ Ξεν. τοῦ Ἐφεσ.: — Παθ., ἵνα ὅ τι μάλιστα ἐλεηθείη Πλάτ. Ἀπολ. 34C, Πολ. 337Α· τὸ ἐλεούμενον, τὸ ἀντικείμενον ἐλέους, ὁ αὐτ. Ἀξ. 368D· ἵνα.. ἧττον ὑφ' ὑμῶν ἐλεοίμην Δημ. 830. 12. 2) ἀπολ., αἰσθάνομαι οἶκτον, λύπην, ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κτλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 706.

ἐλεημονικός, ή, όν, = **ἐλεητικός**, Κλημεντῖν. 128Β, Εὐσ. VI 581Β, Σεραπ. Αἰγ. 940G.

ἐλεημοσύνη, ἡ, οἶκτος, ἔλεος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 152. 2) βοήθεια εἰς τοὺς πτωχούς, ἐλεημοσύνη, ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἔγεινε κατὰ παραφθορὰν ἡ Ἀγγλ. alms, ἡ Γερμ. Almosen, καὶ ἡ Σκωτικὴ awmous), Διογ. Λ. 5. 17, Καιν. Διαθ. κτλ.

ἐλεήμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ αἰσθανόμενος ἔλεος, εὔσπλαγχνος, οἰκτίρμων, οὐδέ μοι αὐτῇ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων Ὀδ. Ε. 191, Δημ. 547, 15· μετὰ γεν., Ἀριστοφ. Εἰρ. 425. — Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἐλεημονέστερος, -τατος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 7, Λυσ. 168. 40.

ἐλεητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, ἐλεήμων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 15.

ἐλεητύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἔλεος**, οἶκτος, εὐσπλαγχνία, Ὀδ. Ρ. 451.

Ἔλειαι, αἱ, (**ἕλος**) νύμφαι τῶν λειμώνων, ὡς αἱ **Λειμωνιάδες, Λειμακίδες**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 23, κατὰ τὴν πιθανὴν εἰκασίαν τοῦ Ilgen.

Ἐλείθυια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **Εἰλείθυια**.

ἑλεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα **αἱρέω**.

ἐλεινός, ή, όν, παρ' Ἀττ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐλεεινός**.

ἑλειο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ περιπατῶν εἰς τὰ ἕλη, κατοικῶν ἐν τοῖς ἕλεσι, καὶ ἑλειοβάται ναῶν ἐρέται δεινοὶ πλῆθος, «ἑλειοβάται: οἱ τὸ Αἰγύπτιον ἕλος οἰκοῦντες· ἢ κοινῶς Αἰγύπτιοι· ἑλώδης γὰρ ἡ Αἴγυπτος» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 39· κατ' ἄλλους οἱ κάτοικοι τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, πρβλ. Θουκ. 1. 110.

ἑλειο-γενής, ές, ὁ ἐν ἕλει γεννηθείς· «ἑλειογενὲς ὄρυζα» Ἡσύχ.

ἑλειο-δίακτος, ὁ, ὀχετὸς πρὸς ἀποξήρανσιν ἑλῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 40· ἴδε Böckh.

ἑλειο-νόμος, ον, ὁ διατρίβων ἐν τοῖς ἕλεσιν ἢ τοῖς λειμῶσι, Νύμφαι ἑλειονόμοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 821· ἑλειονόμου διὰ ποίης, τῆς φυομένης καὶ αὐξομένης ἐν τοῖς ἕλεσι, Ὀρφ. Ἀργ. 1052· ἐκεῖ κείμενος, ὁ αὐτ. 158.

ἕλειος, ον, καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 244 α, **ον**: (**ἕλος**)· — ἐκ τοῦ ἕλους, ἢ τοῦ λειμῶνος, ἕλ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ τοῦ ἕλους, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287· ἕλ. δάπεδον, ἡ νοτερὰ ἐπιφάνεια λειμῶνος, Ἀριστοφ. Βατρ. 351. 2) ὁ φυόμενος, αὐξανόμενος ἐν τῷ ἕλει, δόναξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 494· ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ἕλεσι, τῶν Αἰγυπτίων οἱ Ἕλειοι Θουκ. 1. 110· βίος ἕλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12· ζῷα ἕλ. αὐτόθι 3. 14, 10· περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 244: ἑλείας παρ' αὐλῶνας, ἴδε ἐν λέξει **αὐλών**: — πρβλ. **Ἔλειαι**.

ἐλειός ἢ **ἐλειός**, ὁ, εἶδος μυός, Myoxus glis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 4, Ἀρτεμίδ. 3. 65 (ἔνθα γράφεται **ἐλεός**) — «τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μυωξὸν καλούμενον» Γαλην., ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει τάδε: «ἐλειούς· Ἀρίσταρχός φησι γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγάνοις ὡς σαύρας· ὁ δὲ Καλλίστρατος σκωληκοειδές τι, ᾧ χρήσασθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς. εἶναι δὲ ἐν τοῖς δρυσίν· οὐκ (εὖ). ἔστι γὰρ ζῷον τετράπουν ὁ ἐλειὸς καλούμενος μῦς, ὁ σκίουρος».

ἑλειο-σέλῑνον, τό, τὸ ἐν ἑλώδεσι τόποις φυόμενον ἀγριοσέλινον, Apium graveolens, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 3· ὑδροσέλινον ἄγριον, Διοσκ. 3. 75.

ἑλειό-τροφος, ον, τρεφόμενος ἐν τοῖς ἕλεσι, πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἑλειοτρόφου Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305F.

ἑλειό-χρυσος, = **ἑλίχρυσος**, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1.

ἑλείτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενος, οἵ τε γὰρ ἔλαφοι .... σιτοῦνται τὸν ἑλείτην κάλαμον Διονυσ. Βυζ. Ἀνάπλ. Βοσπ. ἔκδ. Wescher 23.

ἔλεκτο, «ἐπλάγιασε», Μέσ. Ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ **λέγω** (βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ), Ὀδ. Τ. 50.

ἐλελεῦ, ἢ διπλοῦν ἐλελεῦ ἐλελεῦ, ὦ: τὸ **ἀλαλά**, «ἐπίφθεγμα πολεμικόν. οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως, καθ' ὃ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 364· καθόλου, πᾶσα κραυγή, πόνου, Αἰσχύλ. Πρ. 877· χαρᾶς, Πλουτ. Θησ. 22.

ἐλελήθεε, Ἰων. γ' ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ **λανθάνω**.

ἐλελίζω, (Α), Ἐπ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἑλίσσω** (Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.), σπάν. κατ' ἐνεστ., Ὕμν. Ὁμ. 28. 9, Πινδ.: τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ.: — συγκεκομ. μέσ. ἀόρ. β' **ἐλέλικτο** Ἰλ. Λ. 39, ὡς παθητ. Ν. 558. Περιστρέφω, περιδινῶ, περὶ σχεδίην ἐλέλιξεν [τὸ κῦμα] Ὀδ. Ε. 314· ἡ δ' ἐλελίχθη [ἡ ναῦς] Μ. 416. 2) ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ στρατοῦ, συστραφῆναι ποιῶ, σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν Αἴας Ρ. 278· ἐν τῷ παθ., οἱ δ' ἐλελίχθησαν Ε. 497., Ζ. 106. 3) καθόλου, ποιῶ τι τρέμειν, ἢ σείεσθαι, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, περὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 530· φόρμιγγα ἐλ., ποιεῖν τὰς χορδὰς αὐτῆς πάλλειν, Πινδ. Ο. 9. 21· (οὕτω, φόρμιγξ ἐλελιζομένη Π. 1. 7)· ἀστεροπὰν ἐλελίξαις ὁ αὐτ. Ν. 9. 45· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἵππον .. ἀγωνίῳ ἐλελιζόμενος ποδὶ Σιμωνίδ. 36. — Παθ. σείομαι, τρέμω, γυῖα ἐλελίχθη Ἰλ. Χ. 448· ἐλέλικτο, ἐπὶ παλλομένου ξίφους, Ν. 558· ἐλελίζετο πέπλος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 183. II. Μέσ. καὶ παθ., κινοῦμαι ἑλικοειδῶς, τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν Ἰλ. Β. 316· ἐλέλικτο δράκων Λ. 39, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 143· σπείρας ὄφεων ἐλελιζομένη Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426.

ἐλελίζω, (Β): ἀόρ. **ἠλέλιξα** Ξεν., Ἐπ. **ἐλέλιξα** Καλλ.: — κράζω **ἐλελεῦ**, καὶ ἑπομένως, ὡς τὸ **ἀλαλάζω**, ἐγείρω τὴν πολεμικὴν κραυγήν, τῷ Ἐνυαλίῳ Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18· καθόλου, ἐγείρω μεγάλην, ἰσχυρὰν κραυγήν, Εὐρ. Φοίν. 1514· ἐπὶ ἀσπίδος, κροτῶ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 137· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ᾄδω, κελαδῶ λυπηρά, Εὐρ. Ἑλ. 1111· μετ' αἰτ., Ἴτυν ἐλελιζομένη, ᾄδω κλαυθμυρῶς, θρηνολογῶ διὰ τὸν Ἴτυν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 213.

ἐλελισφακίτης οἶνος [ῑ], οἶνος παρεσκευασμένος μὲ ἐλελίσφακον, Διοσκ. 5. 71.

ἐλελίσφᾰκον, τό, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 3. 40.

ἐλελίσφᾰκος, ὁ, εἶδος **σφάκου**, ἀλησφακιᾶς ἢ φασκομηλιᾶς, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 6. 1. 4· καθ' Ἡσύχ. «πόα τις ὁμοία δικτάμῳ».

ἐλελίχθημα, τό, (ἐλελίζω) βιαία κίνησις, σεισμός, Ἡσύχ.

ἐλελίχθων, ον, (**ἐλελίζω Α**) ὁ σείων τὴν γῆν, τετραορίᾳ Πινδ. Π. 6. 8· Ἐλέλιχθον, δηλ. Πόσειδον, αὐτόθι 6. 50· — ἐν Σοφ. Ἀντ. 153 ὁ Βάκχος καλεῖται ὁ Θήβας ἐλελίχθων, ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἐσείετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν χορευόντων θιασωτῶν αὐτοῦ, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 1, καὶ τὸν Spanh. ἐν τόπῳ.

ἐλελόγχειν, ἴδε τὸ ῥῆμα **λαγχάνω**.

ἑλέ-ναυς, ἡ, ἡ τὰ πλοῖα καταστρέφουσα, ἐπίθετον τῆς Ἑλένης κατὰ παρῳδίαν, πρβλ. **ἕλανδρος** Αἰσχύλ. Ἀγ. 689 (οὕτως ὁ Ἐλμσλ. καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ **ἑλένας** τῶν χειρογρ., ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος **νᾶς** = **ναῦς** εἶναι γνωστός).

ἑλένη ἢ **ἑλάνη**, ἡ, λαμπάς, Ἡσύχ. II. πλεκτὸν κάνιστρον ἢ καλάθιον, ἐν ᾧ ἐφέροντο τὰ ἱερὰ σκεύη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, «ἔστι δὲ καὶ ἑλένη πλεκτὸν ἀγγεῖον σπάρτινον, τὰ χείλη οἰσύινον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς Ἑλενηφορίοις» Πολυδ. Γ', 191: ἐντεῦθεν οἱ **ἑλενηφοροῦντες**, οἱ φέροντες τὰ τοιαῦτα κάνιστρα, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Διφίλου, ἴδε Casaub. ἐν Ἀθην. 223Α· — τὰ **ἑλενηφόρια**, ἡ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Βραυρ. Ἀρτέμιδος, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ. III. ὡς κύριον ὄνομα ἡ **Ἑλένη** (ἡ καταστρεπτική, πρβλ. **ἕλανδρος, ἑλέναυς**).

Ἑλένια, (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἑλένης, «Ἑλέν(ε)ια· ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων» Ἡσύχ.

ἑλένιον, τό, φυτόν τι ἢ λάχανον, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C. Καθ' Ἡσύχ.: «ἑλένιον· βοτάνη τις, ἥν φασιν Ἑλένην σπεῖραι· πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσιν».

ἑλένιος, «ἀγγεῖον χωροῦν τέταρτον» Ἡσύχ., πρβλ. Πολυδ. Γ', 191.

ἐλενοί· «κλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων» Ἡσύχ.

Ἑλενο-φόντης, ου, ὁ, ὁ φονεὺς τῆς Ἑλένης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1140.

ἐλεο-δύτης, ου, [ῠ], ὁ, ἐπίθετον τῶν Δηλίων, «ἐλεοδύται, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντες ἐν ταῖς θοίναις· ἐλεὸς δ' ἐστὶν ἡ μαγειρικὴ τράπεζα» Ἀθήν. 173Α.

ἑλεό-θρεπτος, ον, (ἕλος) ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι τρεφόμενος, λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον Ἰλ. Β. 776.

ἐλεόν, ἐπίρρ. ὡς τὸ **ἐλεεινόν**, οἰκτρῶς, «θλιβερά», μόνον ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 205.

ἐλεός, ὁ, μαγειρικὴ τράπεζα, Ἰλ. Ι. 215, Ὀδ. Ξ. 432· πρβλ. Ἀθήν. 173Α· — ὡσαύτως **ἐλεόν**, τό, Ἀριστοφ. Ἱππ. 152, 169 II. εἶδος γλαυκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 3.

ἔλεος, ὁ, οἶκτος, ἔλεος, συμπάθεια, Ἰλ. Χ. 44, καὶ παρ' Ἀττ. πολλάκις· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. 606C, Δημ. 794. 27· ἔλ. τινος, ἔλεος διά τινα.., Εὐρ. Ι. Α. 491· ἔλεον ποιεῖσθαι ἐπί τινι Δημ. 735. 1· ἐλέου τυχεῖν Ἀντιφῶν 114. 21· — παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. καὶ οὐδετέρως, τὸ **ἔλεος**, πληθ. τὰ **ἐλέη** Ἐπιφάν. 2. σ. 284· — ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν **Ἐλέου βωμός**, «ᾧ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὅτι ὠφέλιμος, μόνοι τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι» Παυσ. 1. 17, 1, πρβλ. Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 261· Ἔλεος ἐπιεικὴς θεὸς Τιμοκλ. ἐν «Συνεργοῖς» 1. **II**. πρᾶγμα ἄξιον ἐλέου, οἴκτου, Εὐρ. Ὀρ. 832.

ἐλεο-σέλῑνον, τό, = **ἐλειοσέλινον**.

ἑλέ-πολις, καὶ ποιητ. **ἑλέ-πτολις**, ι, εως, πόλεις καταστρέφουσα, ἐπίθετον τῆς Ἑλένης (πρβλ. **ἕλανδρος**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 689· τῆς Ἰφιγενείας, ἄγετέ με τὰν Ἰλίου καὶ Φρυγῶν ἑλέπολιν Εὐρ. Ι. Α. 1476, 1511. **II**. ὡς θηλ. οὐσιαστ., πολιορκητική τις μηχανή, ἣν ἐπενόησε καὶ κατεσκεύασε Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, ἴδε περιγραφὴν αὐτῆς ἐν Διοδ. Σικελ. 20. 48, πρβλ. καὶ Πλουτ. Δημήτρ. 21 (Διον. ὁ Ἀλ. (9.68) καλεῖ αὐτὴν ἑλέπολιν μηχανήν)· ἴδε Ἀμμ. Μάρκελλ. 23. 4, 10, Βιτρούβ. 10, 22.

ἑλεσπίς, ίδος, ἡ, = **ἕλος**, τόπος ἑλώδης, λειμών, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1266.

ἐλέσται, **ἐλέστω**, **χρήστω**, (= ἑλέσθαι, ἑλέσθω, χρήσθω) Ἐπιγρ. Λοκρική. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.—Πρβλ. Κουμαν. Συναγ. ἀθησαυρίστων λέξεων ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

ἑλετός, ή, όν, (**ἑλεῖν**) ὃν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ, ληπτός, Ἰλ. Ι. 409.

ἐλεύθαρος (= ἐλεύθερος), Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 50.

ἐλευθερία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἐλευθερία, Πινδ. Π. 1. 119, Ἡρόδ. 1. 62, 95, Αἰσχύλ. Χο. 809, 863, κτλ.· δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες, δηλ. μόλις ἠλευθερώθης, Σοφ. Ἠλ. 1509· ὑπάρχειν ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι Ἀνδοκ. 18. 34· ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος πράγματος, ἀπό τινος Πλάτ. Νόμ. 698Α· τινὸς Πολ. 329C. **2**) ὑπέρμετρος ἐλευθερία, ἀκολασία καὶ ἐλ. ὁ αὐτ. Γοργ. 492C. **3**) παρὰ μεταγεν. = **ἐλευθεριότης**. **4**) ὄνομα χοροῦ τινος παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπ. π. Μ. 1. 293.

ἐλευθέρια, (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐλευθερίας, τελουμένη κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐν Πλαταιαῖς εἰς μνήμην τῆς ἐκεῖ γενομένης μάχης, Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 3, Διόδ. 11. 29, Παυσ. 9. 2, 6, κτλ.· ἐν Συρακούσαις εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς δημοκρατίας, Διόδ. 11. 72· ἐν Σάμῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος, Ἀθήν. 562Α· καθόλου, ἐλ. θύειν Ἡνίοχ. ἐν Ἀδήλ. 1. 10.

ἐλευθεριάζω, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς ἐλεύθερος. Πλάτ. Νόμ. 701Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 13· ἐλ. τοῖς λόγοις Πλούτ. 2. 6Ε· ἐλευθεριάξαντας (Δωρ. ἀόρ.) παρὰ Διον. Λ. 1. 113.

ἐλευθερικός, ή, όν, ἐλεύθερος, πολιτεία Πλάτ. Νόμ. 701Ε· τὸ ἐλευθερικὸν καὶ τὸ ἀνελεύθερον αὐτόθι 919Ε.

ἐλευθέριος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ξεν. Συμπ. 8. 16: — ὁ ὁμιλῶν ἢ πράττων ὡς ἄνθρωπος ἐλεύθερος, ὁ ἐλευθεριάζων τοὺς τρόπους· ἔχει δὲ ἡ λέξις σχέσιν πρὸς τὸ ἐλεύθερος, ὡς τὸ Λατ. liberalis πρὸς τὸ liber, Πλάτ. Γοργ. 485Β, κ. ἀλλ.· ἀνδρεῖοι καὶ ἐλ. ὁ αὐτ. Νόμ. 635C· ἀντίθετον τῷ **δουλοπρεπής**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 4· περί τινων ζῴων οἷον τοῦ λέοντος, ἐλ. καὶ ἀνδρεῖα καὶ εὐγενῆ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 321 **6**) κυρίως ὁ ἐλευθέρως δίδων, γενναιόδωρος, ἐλ. εἰς χρήματα Ξεν. Συμπ. 4. 15, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 1. **2**) ἐπὶ διατριβῆς, ἐπιτηδεύματος ἢ ἐνασχολήσεως, ἁρμόζων, πρέπων εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, πτηνῶν θήρας.. ἔρως οὐ σφόδρα ἐλ. Πλάτ. Νόμ. 823Ε· ἐπιστῆμαι ὁ αὐτ. Ἀξ. 369Β· βίου ἐλευθερίου Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 7 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει ἐλευθέρου)· διαγωγὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 8· παιδεία αὐτόθι 8. 3, 10· πρᾶξις, ἔργα αὐτόθι 2. 5, 10· **τὸ ἐλευθέριον** = **ἐλευθεριότης**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10. 5· παροιμ., εἰδὲ μή, μηδέποθ' ὕδωρ πίοιμι ἐλευθέριον, εἰδεμή, νὰ μὴ ἀξιωθῶ ποτε νὰ ἐλευθερωθῶ, ἐπειδὴ οἱ δοῦλοι ἐν Ἄργει μόνον ὅτε ἀπηλευθεροῦντο ἠδύναντο νὰ πίωσιν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς **Κυνάδρας**, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀλειπτρίᾳ» 1. 4, πρβλ. Meineke ἐν τόπῳ. **3**) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπιβάλλων, ἐπιβλητικός, εὐγενής, ἀξιοπρεπής, εὐπρεπής τε ἰδεῖν καὶ ἐλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, πρβλ. Ἱππ. 10, 17, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 32. **II**. τὸ ἐπίρρ. **-ίως**, συγκρ. **-ιώτερον**, ὑπερθ. **-ιώτατα**, ἀπαντᾷ καθ' ἁπάσας τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας σημασίας, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1, κτλ. **III**. Ζεὺς Ἐλ., Ζεὺς ὁ ἐλευθερωτής, Πινδ. Ο. 12, 1, Σιμωνίδ. 144, Ἡρόδ. 3. 142.

ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐλευθερίου, κυρίως ἐλευθεριότης περὶ τὸ δίδειν, γενναιοδωρία, Πλάτ. Πολ. 402C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 1· ἡ τῶν χρημάτων ἐλ. Πλάτ. Θεαίτ. 144D.

ἐλευθεριών, ῶνος, ὁ, μὴν ἐν Ἁλικαρνασσῷ, Ἐπιγρ. Κῶ, Bull. d. cor. hell. V. σ. 212.

ἐλευθερόγλωσσος, ον, ὡς καὶ νῦν, (Ὠριγ.) φιλοσοφούμ. ἔκδ. Mi. σ. 3087.

ἐλευθερό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐλεύθερα τέκνα, δηλ. ἐλεύθερος, Ἀνθ. Πλαν. 359.

ἐλευθερο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ἐλεύθερον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 176.

ἐλευθερο-πραξία, ἡ, ἐλευθερία εἰς τὸ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν, ἀκολασία, Χρησμ. Σιβυλλ. 2. σ. 190.

ἐλευθερο-πρᾱσίου δίκη, ἡ, δικαστικὴ καταδίωξις κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐπὶ πωλήσει ἀνθρώπου ἐλευθέρου ὡς δούλου, Πολυδ. Γ', 78· πρβλ. Att. Process. 229.

ἐλευθερο-πρέπεια, ἡ, τρόπος ἐμπρέπων ἐλευθέρῳ ἀνδρί, παρὰ Πολυδ. Γ', 119, ὅστις λέγει: «ἐλευθεροπρέπεια καὶ ἐκτένεια, τὸ μὲν σκληρόν, τὸ δὲ εὐτελές».

ἐλευθερο-πρεπής, ές, ὁ ἁρμόζων ἢ ἐμπρέπων εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135C.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, αὐτόθι.

ἐλεύθερος, α, ον, καὶ ος, ον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 328, Εὐρ. Ἠλ. 868: — ἐλεύθερος, ἀντίθ. τῷ **δοῦλος**: ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν Ἰλ. ἐν δυσὶ φράσεσι: ἐλεύθερον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ὅ ἐ. ἡ ἐλευθερία, Ἰλ. Ζ. 455., Π. 831, κ. ἀλλ., καί, κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, «ὃν εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι» (Σχόλ.), Ζ. 528: — ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 1 6, Αἰσχύλ. Πρ. 50, Σοφ. Αἴ. 1020, Θουκ. 8. 15, κτλ. — τὸ ἐλεύθερον, ἡ ἐλευθερία, Ἡρόδ. 7. 103, κτλ.· τοὐλεύθερον Εὐρ. Ἰκ. 438· μετὰ γεν., ἐλεύθερος ἢ ἀπηλλαγμένος ἀπό τινος πράγματος, φόνου, πημάτων, φόβου Αἰσχύλ. Εὐμ. 603, Χο. 1060, Εὐρ. Ἑκ. 869· ἔξω αἰτίας ἐλ. Σοφ. Ἀντ. 445· ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων, ἀνεξάρτητοι, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23, Πλάτ. Νόμ. 832D. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ἐλεύθερος, δηλ. εἰς πάντας προσιτός, ἀγορὰ Ξεν. Κύρ 1. 3, 3· ἐλ. φυλακή, Λατ. libera custodia, Διόδ. 4. 46· περιωπὴ Αἰλ. π. Ζ. 15. 5· χρήματα ἐλ. περιουσία μὴ ἐπιβεβαρημένη, Δημ. 930. 4. **II**. ὡς τὸ ἐλευθέριος, ἐμπρέπων εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, ἐλευθερωτέρη ὑπόκρισις Ἡρόδ. 1. 116· ἐλεύθερα βάζειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 593· ὧ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλ. φρονῶν Σοφ. Φ. 1006· δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλ. λόγον ὁ αὐτ. Τρ. 63, πρβλ. Ἠλ. 1256· βάσανοι ἐλ., βάσανοι δυνάμενοι νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἐλεύθερον, Πλάτ. Νόμ. 946C· τὸ ἐλ. ὁ αὐτ. Μενέξ. 245C: — συχνάκις ἐν ἐπιρρ., ἐλευθέρως εἰπεῖν Ἡρόδ. 5. 93, κ. ἀλλ.· χαίρειν .. καὶ γελᾶν ἐλ. Σοφ. Ἠλ. 1300· τρέφεσθαι Ἰσοκρ. 148C· ἐλ. δούλευε, δοῦλος οὐκ ἔσει Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 279· ἐλεύθεροι ἐλευθέρως, ἐλεύθεροι (μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς ἐλευθέρους), Πλάτ. Νόμ. 919Ε· ἐλεύθερος ποδὸς λόγος, ὁ πεζός, ὁ οὐκ ἔμμετρος, Ἰω. Λυδ. π. διοσημ. σ. 106, ἔκδ. Wachsm. (Εἶναι δύσκολον νὰ μὴ ταυτίσῃ τις τὸ **ἐ-λεύθερ-ος** τῷ Λατ. liber, θεωρουμένου τοῦ ε ὡς προθεματικοῦ, ὡς ἐν τῷ **ἐ-λαφ-ρός**, lev-is, ὑπάρχει δὲ παράλληλόν τι παράδειγμα ἐν ᾧ τὸ **ε** εἶναι προθεματικόν, τὸ δὲ Λατ. b κεῖται ἀντὶ τοῦ Ἑλλ. θ, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ λέξις **ἐ-ρυθ-ρός**, rub-er. Ὁ Κούρτιος ὅμως ἐπανέρχεται εἰς τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν, «παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπου ἐρᾷ» Ἐτυμολ. Μ. 329. 44).

ἐλευθεροστομέω, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, παρρησιάζομαι, ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς Αἰσχύλ. Πρ. 182, Εὐρ. Ἀνδρ. 153· πρβλ. **ἐξ-ελευθερόω**.

ἐλευθεροστομία, ἡ, τὸ ἐλευθέρως ὁμιλεῖν, παρρησία, Διον. Ἀλ. 6. 72.

ἐλευθερό-στομος, ον, ὁ ἐλευθέρως λαλῶν, σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης Αἰσχύλ. Ἰκ. 948.

ἐλευθερουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ποιῶν ἐλευθέρας κινήσεις, ὁ βαδίζων γαύρως ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 10, 17.

ἐλευθερόω, ἐλευθερώνω, τὰς Ἀθήνας Ἡρόδ. 5. 62, πρβλ. 4. 137· ἐλευθεροῦτε πατρίδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 403, Χο. 1046· ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν Δημ. 561. 18· καὶ τὸν ἔσπλουν ἐς τὸ μεταξὺ τῆς νήσου ἐλευθερώσας, καταστήσας ἐλεύθερον, Θουκ. 3. 51· ἀπολύω, ἀπαλλάσσω ὀφειλέτην, Ἡρόδ. 6. 59· τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, ἀπαλλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα πάσης εὐθύνης, Σοφ. Ο. Τ. 706· κηρύττω τινὰ ἐλεύθερον ψόγου, ἢ κατηγορίας, ἀθῳώνω, τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 26: — Παθ., ἐλευθερώνομαι, Ἡρόδ. 1. 95, 127, κ. ἀλλ.· εἰς ἀκολασίαν παραδίδομαι, Πλάτ. Πολ. 575Α. **2**) μετὰ γεν., ἐλευθερώνω, ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, φόνου Εὐρ. Ἱππ. 1449· χρεῶν Πλάτ. Πολ. 566Ε· οὕτως, ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα, ἐλευθεροῦντες τοὺς πόδας ἡμῶν ἐκ τοῦ φεύγειν, δηλ. μὴ φεύγοντες πλέον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1010: — Παθ., τῶνδε τῶν τόπων ἐλ. Πλάτ. Φαίδων 114Β· ἀπὸ τῶν πλουσίων ὁ αὐτ. Πολ. 569Α.

ἐλευθέρωμα, ατος, τό, ὡς καὶ νῦν, κακῶν Χορίκ. ἐν Spicil. Rom. τ. V. σ. 417.

ἐλευθέρωσις, εως, ἡ, ἐλευθέρωμα, ἀπαλλαγή, Ἡρόδ. 9. 45· ἀπό τινος, Θουκ. 3. 10· δούλων ἐλ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 32. **II**. ἀκολασία, Πλάτ. Πολ. 561Α.

ἐλευθερωτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐλευθερόω**, δεῖ ἐλευθεροῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυβ.

ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐλευθερῶν, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 8, Δίων Κ. 41. 57.

Ἐλευθώ, όος, συνῃρ. **οῦς,** ἡ, = **Εἰλείθυια,** Πινδ. Ο. 6. 71.

Ἐλευσία, ἡ, (= Εἰλείθυια) Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 162e. Πρβλ. Κουμαν. Συναγ. ἀθησ. λέξ. ἐν τόπῳ.

Ἐλευσίνιος, α, ον, ἐκ τῆς Ἐλευσῖνος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 266, Ἡρόδ., κλ.· μάλιστα ὡς ἐπίθ. τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης. **II.** **Ἐλευσίνιον,** τό, ὁ ναὸς αὐτῶν ἐν Ἐλευσῖνι, Ἀνδοκ. 15. 1, Ἐπιγραφ. Βρεττ. Μουσείου 11. **III.** **Ἐλευσίνια,** τά, ἑορτὴ τελουμένη εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσῖνι, ἦσαν δὲ τὰ Ἐλευσίνια δύο, τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά, περὶ ὧν ὅρα Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων. [Ἡ συλλαβὴ **σι**, ἐκτὸς ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Δήμ. καὶ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1120, ἔχει τὸ ι μακρόν].

Ἐλευσίς, ῖνος, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἱερὰ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ (Περσεφόνῃ), μνημονευομένη πρῶτον ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Δήμητρα: ὁ τύπος **Ἐλευσὶν** ἀπαντᾷ μόνον ἐν μεταγενεστέροις χειρογράφοις, ὡς ἐν Στράβ. 395, ἀλλ' **Ἐλευσὶς** ἐν 397 (δίς)· οὕτω καὶ ὁ τύπος **Σαλαμὶν** εἶναι μεταγενέστερος ἀντὶ τοῦ δοκίμου **Σαλαμίς.** **II.** Ἐπιρρήματα: **Ἐλευσῖνι,** ἐν Ἐλευσῖνι, Ἀνδοκ. 15. 6, Λυσ. 103. 24, Ξεν. κλ. (παρὰ μεταγενεστέροις καὶ μὴ δοκίμοις συγγραφ., **ἐν Ἐλ.,** ἴδε Κοβήτου V. LL. σ. 201): **Ἐλευσινᾶδε** εἰς Ἐλευσῖνα, Λυσ. 125. 6, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 24· **Ἐλευσινόθεν,** ἐξ Ἐλευσῖνος, Ἀνδοκ. 15. 4, Λυσ. 107. 12.

ἔλευσις, εως, ἡ, ἄφιξις, ἐρχομός, Διον. Ἁλ. 3. 59. **2)** ἡ παρουσία, ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν, περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου Πράξ. Ἀπ. ζ', 52.

ἐλεύσομαι, μέλλ. τοῦ **ἔρχομαι,** Ὅμ.

ἐλευστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἔρχομαι,** πρέπει τις νὰ ἔλθῃ, Ἑβδ. (Β', Μακκ. Ϛ', 17).

ἐλεφαίρομαι, παλαιὸν Ἐπ. ἀποθ. ῥῆμα (ἀμφιβόλου ἀρχῆς), ἐξαπατῶ διὰ ματαίων ἐλπίδων, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ψευδῶν ὀνείρων, τῶν ἐρχομένων διὰ τῆς ἐλεφαντίνης πύλης, οἵ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες Ὀδ. Τ. 565, (ἔνθα παρατηρητέον τὴν μεταξὺ τῶν λέξεων **ἐλέφας** καὶ **ἐλεφαίρομαι** παρῳδίαν ὡς μεταξὺ τοῦ **κέρας** καὶ **κραίνειν,** γινομένου λόγου περὶ τῶν ἀληθῶν ὀνείρων τῶν ἐρχομένων διὰ τῆς κερατίνης πύλης, οἵ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι αὐτόθι 566)·— καθόλου, δι' ἀπάτης βλάπτω, ἐλεφηράμενος .. Τυδεΐδην Ἰλ. Ψ. 388. **II.** παρ' Ἡσ. περὶ τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, κατέστρεφεν, Θ. 330.

ἐλεφαντ-ᾰγωγός, ὁ, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, Πολυδ. Α', 140.

ἐλεφαντ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς σώματος ἐξ ἐλεφάντων μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀνδρῶν, Φύλαρχ. 29, Πλουτ. Δημήτρ. 25.

ἐλεφανταρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφαντάρχου, Αἰλ. Τακτ. 22.

ἐλεφάντειος, ον, ἐξ ἐλέφαντος, ἐλεφάντινος, ἐλεφαντείοις κεράεσσι Ὀππ. Κ. 2. 500· τὸ ἐλεφάντειον (στέαρ) Διοσκ. 2. 94.

ἐλεφαντηγός, ἡ, ναῦς πρὸς μεταφορὰν ἐλεφάντων, Ἀγαθαρ. 171, 21.

ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, εἶδος νόσου τοῦ δέρματος, εἶδος λέπρας, ἰδίως ἐν Αἰγύπτῳ, καλεῖται δὲ οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς πρὸς τὸ δέρμα ἐλέφαντος, Πλούτ. 2. 731Α κέξ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13· — ὡσαύτως, **ἐλεφαντιασμός,** ὁ, Ἐτυμολ. Μ. 561. 4:— **ἐλεφαντιάω,** ὑποφέρω ἐξ ἐλεφαντιάσεως, Διοσκ. 1. 105, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 214.

ἐλεφαντίνεος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 209.

ἐλεφάντῐνος, η, ον, ἐξ ὀδόντος ἐλέφαντος, Λατ. eburneus, Ἀλκαῖος 33, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1169, Πλ. 815, κ. ἀλλ.· δίφρος ἐλ., τὸ Λατ. sella curulis, Πολύβ. 5. 53, 9, κ. ἀλλ.· οἶκοι ἐλ. Ἑβδ. (Ἀμὼς Γ', 5)· τὸ ἐλ., ἡ οὐσία τοῦ ἐλέφαντος, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 290C. **2)** λευκὸς ὡς ὀδοὺς ἐλέφαντος, μέτωπον, κτλ., Ἀνακρεόντ. 15. 12· τάριχος ἐλεφάντινον Κράτης ἐν «Σαμίοις» 1.

ἐλεφαντίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐλέφας,** νεαρὸς ἐλέφας, ἐλεφαντόπουλον, Αἰλ. π. Ζ. 8. 27.

ἐλεφαντιστής, οῦ, ὁ, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 6. **II.** ἀσπὶς ἐκ δέρματος ἐλέφαντος, Ἀππ. Καρχ. 46.

ἐλεφαντό-βοτος, ον, περὶ γῆς ἢ χώρας, ἡ νεμομένη, βοσκομένη ὑπὸ ἐλεφάντων, ἧς ἐλεφαντοβότοιο .. γαίης Νόνν. Δ. 39. 26.

ἐλεφαντό-δετος, ον, δι' ἐλέφαντος κεκοσμημένος, δόμοι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 583· φόρμιγξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 218.

ἐλεφαντο-θήρας, α, ὁ, θηρευτὴς ἐλεφάντων, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. σ. 452. 24.

ἐλεφαντο-κόλλητος, ον, κεκοσμημένος δι' ἐλέφαντος, Κλήμ. Ἀλ. 188.

ἐλεφαντο-κομία, ἡ, τὸ ἐκτρέφειν ἐλέφαντας, Αἰλ. π. Ζ. 6. 8.

ἐλεφαντό-κωπος, ον, ἔχων λαβὴν ἐλεφαντίνην, ἐλεφαντοκώπου ξιφομαχαίρας Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Καπηλίσιν» 2· ξίφη Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 26.

ἐλεφαντο-μᾰχία, ἡ, μάχη ἐλεφάντων, ἢ πρὸς ἐλέφαντας, Πλουτ. Πομπ. 52.

ἐλεφαντο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς ἐλέφαντας, ἐλεφαντομάχον ἰδίως ἐστὶ τὸ ζῷον (ὁ ῥινόκερως) περὶ τῆς νομῆς Στράβων 775.

ἐλεφαντό-πηχυς, ὁ, ἡ, ἔχων ἐλεφαντίνους βραχίονας, τὴν Ἥραν, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε, λευκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν, εὐῶπιν Μάξ. Τύρ. 14. 6.

ἐλεφαντό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους, κλίνη Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8· τράπεζα Λουκ. Ὄνειρον ἢ Ἀλεκτρ. 14.

ἐλεφαντο-τόμος, ον, ὁ κατεργαζόμενος ὀδόντας ἐλέφαντος, Ὀππ. Κ. 2. 514.

ἐλεφαντουργική, (ἐνν. τέχνη) ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεσθαι ὀδόντας ἐλέφαντος, Παῦλ. Ἀλεξ. 3.

ἐλεφαντουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐπεργαζόμενος ὀδόντας ἐλέφαντος, Φιλόστρ. 203.

ἐλεφαντο-φάγος, ὁ, ὁ τρώγων ἐλέφαντας, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. 452, 34, Στράβων 771.

ἐλεφαντοφανής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς ἐλέφας (δηλ. ὡς ὀδοὺς ἐλέφαντος), Εὐστ. Ὀδ. 1877, 42.

ἐλεφαντόω, κοσμῶ τι δι' ἐλέφαντος, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 50 IV. 31· τράπεζα ἠλεφαντωμένη, κεκοσμημένη δι' ἐλέφαντος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 161 καὶ πλεονάκις.

ἐλεφαντώδης, ες, ὦτα ἐρυθρά, μελανόεντα, κεκλεισμένα ἐλεφαντώδεα, ὡς τὰ τοῦ ἐλέφαντος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθημ. 2. 13.

ἐλέφας, αντος, ὁ, τὸ γνωστὸν ζῷον ὁ ἐλέφας, πρῶτον μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. ὡς ἐγχώριος τῆς Ἀφρικῆς, 3. 114., 4. 191· ἐνῷ ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 45) ποιεῖται λόγον μόνον περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ἐλέφαντος, πρβλ. 9. 1, 30, κτλ., ἂν καὶ ἀναφέρει καὶ τὸν Ἀφρικανὸν ἐν τῷ π. Οὐρ. 2. 14, 19: — τὸ ζῷον τοῦτο δὲν ἦτο γενικῶς γνωστὸν παρ' Ἕλλησι, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, Παυσ. 1. 12, 4. **II.** παρ' Ὁμήρῳ ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον τὸ καλούμενον ἐλεφάντινον ὀστοῦν, ὁ ὀδοὺς τοῦ ἐλέφαντος, Τουρκιστί: «φίλ-δισί», Ἰλ. Ε. 582, καὶ οὕτω παρ' Ἡσ. καὶ Πινδ., καθ' ὅτι οἱ τοῦ ἐλέφαντος ὀδόντες ἐκομίζοντο ὡς ἐμπόρευμα εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Φοινίκων πολὺ πρὶν ἢ γείνῃ γνωστὸν τὸ ζῷον δι' Ἑλλήνων περιηγητῶν· ὁ Ἡρόδ. κυριολεκτικώτερον ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν ὀνομάζων αὐτοὺς ἐλέφαντος ὀδόντας 3. 97·— ὁ Ὅμ. λέγει ὅτι οἱ ψευδεῖς ὄνειροι ἔρχονται διὰ πύλης ἐκ πριστοῦ ἐλέφαντος, ἴδε **ἐλεφαίρομαι.** **III.** = **ἐλεφαντίασις,** Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 916. **IV.** πολύτιμός τις λίθος, Θεοφρ. π. Λίθ. 37. **V.** εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. 468F. (Ὁ Pott. καὶ ἄλλοι σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ Ἑβρ. eleph (βοῦς), καὶ παραβάλλουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ bos Lucas, ὅπερ εἶναι τὸ ἀρχαῖον Λατ. ὄνομα τοῦ ἐλέφαντος, Lucret. 5 1301· ὡς ὁ Παυσ. (9. 21, 2) καλεῖ τὸν ῥινόκερων ταῦρον Αἰθιοπικόν. Ἀλλὰ πάλιν τὸ Ἑβρ. ὄνομα τοῦ ζῴου τούτου ibâh, ὑπομιμνήσκει τὸ Σανσκρ. ibhas, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ β' μέρει τοῦ Ἑλληνικοῦ **ἐλ-έφας,** καὶ τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ Λατ. eb-ur, ὅθεν τὸ Γαλλ. iv-oire, κτλ.).

ἐλεφηνορίς, βῶλος ἢ κόνις, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Χαλκιδέων Εὐβ. Kaibel epigr. gr. ἀρ. 103.

ἐλεφιτὶς ἢ **ἐλεφητίς,** ὁ, εἶδος ἰχθύος, πλημμελὴς γραφὴ ἐν Ἱππ. 357. 45, ἔνθα ὁ Κοραῆς προτείνει τὴν λέξιν **ἀλφηστής,** Ξενοκρ. σ. 92, ἔκδ. Κοραῆ.

ἐλέωτρις, ιδος, ἡ, ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Ἀθήν. 312B.

ἔλη, ἡ, = **εἵλη,** ἀλέα Εὐστ. 667. 22., 1573. 45 (πρβλ. **σείριος**).

ἕλη, ἕλῃαι, ἴδε **αἱρέω.**

ἐληγοί, οἱ, ἐκ τοῦ ἔλαιον καὶ ἄγω, ὡς **οἰνηγοί, ὀσπρηγοί,** Ἐπιγρ. Ἀβύδου, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 308.

ἐλήλᾰκα, ἐλήλαμαι, ἐληλέδατο ἢ **-άδατο,** ἴδε **ἐλαύνω.**

ἐλήλεγμαι, ἴδε **ἐλέγχω.**

ἐλήλιγμαι, ἴδε **ἑλίσσω.**

ἐλήλῠθα, εἰλήλουθα, ἐλθεῖν, ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, ἴδε **ἔρχομαι.**

ἐλθετέον, = **ἐλευστέον,** Matth. Medic. σ. 281.

ἑλίγδην, ἐπίρρ. (ἑλίσσω) περιστροφάδην, τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην Αἰσχύλ. Πρ. 882.

ἕλιγμα, τό, τύλιγμα, κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν Ἔφιππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. 9· σκέπασμα, στρουθωτὰ ἑλίγματα Σώφρ. παρ' Ἀθην. 48C. **II.** βόστρυχος, κόμης ἕλιγμα, «κατσαρόν», Ἀνθ. Π. 6. 211, 2. **III.** ἡ κάμψις ἐπὶ τὰ ἔνδον τοῦ κρανίου, ἐμπίεσμα, ἄλλως **θλάσμα,** Σωρανὸς σ. 47 Coech.

ἑλιγματώδης, ες, = **ἑλικοειδής,** Λεξικὸν περὶ Πνευμάτων, σ. 217.

ἑλιγμός, ὁ, περιελιγμός, περιστροφή, ὡς οἱ ἑλιγμοὶ λαβυρίνθου, οἱ ἑλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλίων .. θῶυμα μυρίον παρείχοντο Ἡρόδ. 2. 148· πολλοὺς ἑλ. ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων ἢ ἐντέρων. ἑλ. ἔχει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 11, πρβλ. 3. 1, 22· ἐπὶ ὄφεως, Νικ. Θηρ. 159· ἐπὶ τῶν ποδῶν ὀρχηστοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 37. 12· καθόλου, περιστροφικὴ κίνησις, Πλούτ. 2. 404F· κατὰ πληθ., αἱ πλοκαὶ δεσμοῦ, κόμβου, Πλουτ. Ἀλέξ. 18· ῥευμάτων ἑλιγμοὶ ὁ αὐτ. Καῖσ. 19.

ἑλῐκ-άμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, ἐστεμμένος μετὰ στεφανοειδοῦς ἢ κυκλοτεροῦς ταινίας, Ἀποσπ. 18.

ἑλῐκ-αυγής, ές, ὁ ἐκπέμπων κύκλῳ ἑλικοειδεῖς ἀκτῖνας, Ὀρφ. Ἀποσπ. 7. 25.

ἑλίκη [ῐ], ἡ, (**ἕλιξ**) ἡ περιστρεφομένη· ἐντεῦθεν, **I.** ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἄρκτου ἐκ τῆς περὶ τὸν πόλον περιστροφῆς αὐτῆς, Ἄρατ. 37, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1195. **II.** ἕλιξ, τὸ ἑλικοειδὲς μέρος τοῦ κοχλίου καὶ τῶν τοιούτων, ταῦτα μὲν οὖν δῆλα καὶ ἐπὶ τῶν πορφυρῶν καὶ τῶν κηρύκων ἐστὶν ἐν τῇ ἑλίκῃ τοῦ ὀστράκου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4. 18, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 30, κ. ἀλλ.· περὶ τῶν ἐντοσθίων, αὐτόθι 4. 5, 58, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 26· περὶ τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 2, 8. **III.** ἐν Ἀρκαδίᾳ ἡ ἰτέα, ἕνεκα τῆς εὐκαμψίας αὐτῆς, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3. 13, ἐν τέλ., πρβλ. Λατ. salix.

ἑλῐκηδόν, ἐπίρρ. = **ἑλιγδην,** Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 1.

ἑλῐκίας, ου, ὁ, ἀστραπὴ ἑλικοειδής, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 20.

ἑλῐκο-βλέφᾰρος, ον, ἐπὶ γυναικός. ἡ ταχέως κινοῦσα τὰ βλέφαρα, ἡ ῥίπτουσα ταχὺ βλέμμα, χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὕμν. Ὁμ. 6. 19, Ἡσ. Θ. 16, Πινδ. Ἀποσπ. 88· περὶ τῆς Λήδας, Πινδ. Π. 4. 304· πρβλ. **ἑλίκωψ.**

ἑλῐκο-βόστρῦχος, ον, ὁ ἔχων ἑλικοειδεῖς βοστρύχους, «σγουρὰ μαλλιά», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 314.

ἑλικο-γραφέω, περιγράφω ἑλικοειδῆ γραμμήν, Ἀγαθαρ. 2. 10, σ. 235.

ἑλῐκο-δρόμος, ον, τρέχων ἑλικοειδῶς, συστρεφόμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 10· κυκλοτερής, περιφορὰν ἑλικοδρόμον Εὐρ. Βάκχ. 1067 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ρεϊσκίου ἀντὶ ἕλκει δρόμον).

ἑλικο-ειδής, ποιητ. **εἱλικ-, ές,** ἔχων σχῆμα ἕλικος, Πλουτ. Νουμ. 13· ἔντερον Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 3. 3.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** ἴδε ἐν λ. **ἀλλοειδής.**

ἑλῐκόρ-ροος, ον, ὁ ἔχων ῥοῦν ἑλικοειδῆ, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 4. 20, 1.

ἑλῐκός, ή, όν, ὁ περιδινούμενος, ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου Καλλ. Ἀποσπ. 290· ἐπὶ χοροῦ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 65.

ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, πᾶν συνεστραμμένον, ἑλικοειδὲς πρᾶγμα· ψέλλιον, ἐνώτιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, Λυσίας 121. 44, Πολυδ. Β', 83, Ἡσύχ., Ἁρποκρ.

ἑλικτός, ή, όν, (ἑλίσσω) γυριστός, συνεστραμμένος, βοῦς κεράεσσιν ἑλικτὰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 192· δράκων Σοφ. Τρ. 12· κισσὸς Εὐρ. Φοίν. 651· στέφανος Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 679F· βόστρυχος Θεοδέκτ. παρ' Ἀθην. 454E· κλῖμαξ ἑλ., ἑλικοειδής, Ἀθήν. 209B· ἑλ. κύτος, κιβώτιον μετὰ τροχῶν κάτωθεν, Εὐρ. Ἴων 40· ἑλικτὸν κρούειν πόδα, ἐπὶ χορευτῶν (πρβλ. **ἑλίσσω** I), ὁ αὐτ. Ἠλ. 180· σῦριγξ περὶ χεῖλος ἑλικτὰ Θεόκρ. 1. 129. ἑλικτὰ ἢ μὴ ἑλικτά, ἐπὶ ἐντόμων, τὰ συγκαμπτόμενα ἢ μὴ συγκαμπτόμενα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6. 6., 4. 11.17. **II.** μεταφ., διεστραμμένος, οὐχὶ εὐθύς, Εὐρ. Ἀνδρ. 448.· ἀσαφής, σκοτεινός, ἑλικτὰ κωτίλλουσα, συνεστραμμένα καὶ σκοτεινὰ λέγουσα, Λυκόφρ. 1466.

ἑλικώδης, ες, = **ἑλικοειδής,** Πλούτ. 2. 648F, Νόνν. Δ. 1. 370, κτλ.

ἑλίκων, ωνος, ὁ, τὸ «ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν» Ἡσύχ. **II.** **ἑλικών, ῶνος,** ὁ, τετράγωνον μουσικὸν ὄργανον μετὰ ἐννέα χορδῶν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 3. π. 187, Meib., Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 899.

Ἑλῐκών, ῶνος, ὁ, ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ περίφημον ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡσ. (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 637, Θ. 2. 7, 23) ὡς τὸ κυριώτερον ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν·— ὁ Ἑλικὼν νῦν ὀνομάζεται **Παλαιοβοῦνι.**

Ἑλῐκωνιάδες, (ἐνν. παρθένοι), αἱ, αἱ κατοικοῦσαι ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, αἱ Μοῦσαι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 656, Θ. 1· Μοῦσαι Ἑλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3067. 19· οὕτω καὶ **Ἑλλικωνίδες,** Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων (ἑλικωπίδων Wilamowitz) Σοφ. Ο. Τ. 1109· Μοῦσαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 791, Συλλ. Ἐπιγρ. 1212.

Ἑλῐκώνιος, α, ον, τοῦ Ἑλικῶνος, Ἑλικώνιαι παρθένοι, αἱ Μοῦσαι, Πινδ. Ι. 7. (8), 127. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα Ἰλ. Υ. 404, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἑρμηνευτὰς ἀπὸ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Ἑλίκης, ἔνθα ἰδιαιτέρως ἐτιμᾶτο, Ἰλ. Θ. 203· ἀλλ' ἴδε Ὕμν. Ὁμ. 21. 3.

ἑλῐκωπός, όν, = τῷ ἑπομ., Ὀρφ. Ὕμν. 5. 9.

ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ, θηλ. **ἑλικῶπις, ιδος,** ὁ ἔχων εὐστρόφους καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, ὁ εὐόφθαλμος, ὡς χαρακτηριστικὸν ζωηρᾶς νεότητος, ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ Ἰλ. Α. 389, κτλ.· ἑλικώπιδα κούρην Α. 98· νύμφη Ἡσ. Θ. 298· Ἀφροδίτη Πινδ. Π. 6. 1. Οὔτε ὁ ἀρσ. οὔτε ὁ θηλ. τύπος ἀπαντᾷ ἐν Ὀδυσ.

ἕλῑνος, ὁ, (ἑλίσσω) κλάδος ἀμπέλου, Φιλητᾶς 43. **2)** ἡ ἄμπελος, Νικ. Ἀλεξιφ. 181· ὡσαύτως θηλ., Ὀππ. Κυνηγ. 4. 262.

ἑλῑνότροπος, ὡς ἕλινος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 18.

ἑλῑνύες, αἱ, ἡμέραι ἀναπαύσεως, ἐν αἷς οἱ Ῥωμαῖοι ἐσχόλαζον πανδημεὶ καὶ ἔθυον τοῖς θεοῖς χαριστήρια ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ λαμπρᾶς νίκης, ἑλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα Πολύβ. 21, 1, 1. Λατ. supplicatio, πρβλ. **ἑλῑνύω.**

ἑλῑνύω, Ἡρόδ., Ἱππ., Αἰσχύλ.: παρατ. **ἐλίνυον** Ἡρόδ. 8. 71, **ἠλίνυον** Ἀππ. Μιθρ. 43, Ἰωνικ. **ἐλινύεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 589: μέλλ. **-ύσω** [ῡ] Πινδ. Ν. 5. 2, Ἰ. 2. 67: ἀόρ. **ἐλίνυσα** Ἡρόδ. 7. 56, Αἰσχύλ. Πρ. 530 κτλ. Σχολὴν ἄγω, σχολάζω, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, συχν. παρ' Ἱπποκρ., ὡς ἐν 7. 32., 392. 4· μὴ ἐλινύειν Ἡρόδ. 1. 67· διέβη ὁ στρατὸς.. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον ὁ αὐτ. 7. 56· ἐλινύοντα ἀγάλματα, «ἀργὰ καὶ ἀκίνητα... ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθμῖδος ἑστῶτα διηνεκῶς» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 5. 2, πρβλ. Ἰ. 2. 67· ἐλινύοντα προσδέρκεσθαί τινα, ὁρᾶν τινα ἱστάμενον ἀργόν, ἀναπαυόμενον ἐκ τῆς ἐργασίας, Αἰσχύλ. Πρ. 53· οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν Ἀριστοφ. Θεσμ. 598· ἐλινύειν μίαν ἡμέραν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 28. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀναπαύομαι, σχολάζω ἀπό τινος, δεῖ δὲ .. τὴν κοιλίην ἐλινύειν πλήθεος βρώμης Ἱππ. 392. 6· ἔργων Διον. Ἀλ. 1. 33. **3)** μετὰ μετοχ., παύομαι ποιῶν τι, ἐλίνυον οὐδένα χρόνον.. ἐργαζόμενοι Ἡρόδ. 8. 71, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 530, Καλλ. εἰς Δήμ. 48, Ἀποσπ. 248. [τὸ υ τοῦ παρατ. βραχὺ ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 862, μακρὸν ἐν 589, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀπροσδιόριστον. Ὁ μεταγενέστερος τύπος **ἐλιννύω** προῆλθεν ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ι ἦτο φύσει μακρόν, Chaf εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 502.

ἕλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ., ἑλικτός, ἐπιγναμπτός, κεκαμμένος, περιεστραμμένος· παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι 375 καὶ Θεοκρίτῳ 25. 127, ἐπίθετον τῶν βοῶν, ἀναφερόμενον συνήθως εἰς τὸ ἑλικοειδὲς τῶν κεράτων αὐτῶν, ὡς τὸ «κεράεσσιν ἑλικταὶ» ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Ἑρμῆν 192· κατ' ἄλλους ἀναφέρεται εἰς τὰ σκέλη ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ἑλικοειδὲς βάδισμα τὸ εἰς τοὺς βοῦς ἰδιάζον· συνήθως συνδυάζεται μετὰ τοῦ **εἰλίποδες,** ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 466, Φ. 448, Ψ. 166, Ὀδ. Α. 92, κτλ.· ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1171 ἡ λέξις **ἕλιξ** φαίνεται σημαίνουσα βοῦν·— προσέτι τίθεται ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων, ἕλικα ἀνὰ χλόαν πολύπλοκον· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον: ἕλικ' ἀνὰ χλοερὰν Εὐρ. Ἑλ. 180 (πρβλ. τὸ ἑπόμ. II)· ἕλιξ πλόκαμος Χριστοδ. Ἔκφρασ. 282· δρόμιος Νόνν. Δ. 2. 263· σειρὴ Τρυφ. 322.

ἕλιξ, ποιητ. **εἷλιξ, ῐκος,** ἡ, (ἑλίσσω) πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ἑλικοειδές· παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Σ. 401, γναμπτάς θ' ἕλικας, «περιφερῆ ψέλλια» (Θ. Γαζῆς) ἢ ἐνώτια, ὡς τὸ **ἑλικτήρ,** πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 87. Ἀριστ. π. Θαυμ. 110· — μετὰ ταῦτα ἐπὶ διαφόρων σχέσεων. **II.** συστροφή, ἑλιγμός, δίνη, ἕλικες στεροπῆς Αἰσχύλ. Πρ. 1083, πρβλ. **ἑλικίας·** ἐπὶ κυκλικῆς ἢ ἑλικοειδοῦς κινήσεως, αἱ κινήσεις καὶ ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 2, 27, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 97C· ἐπὶ καπνοῦ ἑλικοειδῶς ἀνερχομένου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 438. **III.** ἕλιξ κλήματος, δι' ἧς συμπλέκεται μετ' ἄλλου κλήματος ἢ οἱουδήποτε στηρίγματος, κοιν. «ψαλίδα», ἀλλὰ καὶ τὴν ἕλικα δοκεῖ τούτου χάριν ἔχειν ὅπως εὐθὺς ἀντίληψις γένηται καὶ οἷον δεσμός Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.18, 2· βλαστάριον, βοσκὰν εὐφύλλων ἑλίκων Εὐρ. Ἑλ. 1331· αὐτὴ ἡ σταφυλή, βότρυος ἕλικα παυσίπονον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1321. **2)** τρυφερὸς βλαστὸς κισσοῦ, κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἕλικι θάλλει Ἀριστοφ. Θεσμ. 1000· ὡσαύτως εἶδος κισσοῦ, hedera helix, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 18, 6. **3)** βόστρυχος τῆς κόμης, Ἀνθ. Π. 10. 19., 12. 10. **4)** πτόρθος, δένδρον, δράκοντα.., ὃς.. ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 399· ἀλλ' ὁ Ἕρμαννος μετὰ τὸ ὃς προσθέτει τὸ σφ' ὡς ἀντικείμενον τοῦ **ἐφρούρει,** οὕτω δὲ ἑρμηνευτέον τὸ χωρίον: συνεσπειραμένος εἰς ἕλικα (εἰς σπεῖραμα) ἐφρούρει, κτλ., ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ· κατὰ πληθυντ., οἱ πλόκαμοι τοῦ πολύποδος, Ἀνθ. Π. 9. 14. **5)** αἱ ἕλικες κιονοκράνου Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, Ἀθήν. 206B, Βιτρούβ. **IV.** αἱ ἕλικες τοῦ ὀστράκου τοῦ κοχλίου (πρβλ. **ἑλίκη** II), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 13· κατὰ πληθ. αἱ συστροφαὶ τῶν ἐντοσθίων, τῶν ἐντέρων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 23, π. Ζ. Γεν. 1. 4, 4· καθ' ἑνικόν, τὸ ἔντερον κόλον (ἐσφ. κῶλον), ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 22· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 9. **V.** ἑλικοειδὴς γραμμὴ περὶξ ῥάβδου, κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιερπούσας, περὶ τοῦ ζωγράφου Παρρασίου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 11, Ἀθήν. 543C, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 139· ἡ ἑλικοειδὴς ταινία ἡ ἐφαρμοζομένη περὶ τὴν σκυτάλην, Πλουτ. Λυσ. 19·— κοχλίας, «βίδα», Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 599A, Ἥρων ἐν Math. Vett., κλ. **2)** εἶδος μηχανῆς πρὸς τὸ καθέλκειν πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· εὗρε δὲ αὐτὴν πρῶτος ὁ Ἀρχιμήδης, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207A. **3)** ὑδραυλικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν ὕδατος, Φίλων Ι. 410, 28. **VI.** ἐπὶ περιπεπλεγμένων προτάσεων, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 48.—Περὶ τοῦ γένους τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 354.

ἕλιξις, εως, ἡ, τὸ τύλιγμα ἐπιδέσμου, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 743. **2)** συστροφὴ τῶν ἐντέρων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6.

ἑλιξό-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κέρατα ἑλικτά, κριὸς Ἀνθ. Π. 9. 240. Καθ' Ἡσύχ. «ἑλιξόκερως· στρεβλόκερως», πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1394, 39.

ἑλιξό-πορος, ον, πορευόμενος ἑλικοειδῶς, ὁ περιστρεφόμενος, ἑλιξοπόροισιν ἀτράκτοις Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Σόλ. 48, **Μανέθ.** 4. 437, κτλ.

ἑλίσσω, Ἐπ. ἀπαρ. -έμεν Ἰλ. Ψ. 309· Ἰων. **εἱλίσσω** Ἡρόδ.:

μέλλ. **ἑλίξω** Εὐρ. Φοίν. 711· ἀόρ. **εἵλιξα** Πλάτ. Τίμ. 73Α· μετοχ. **ἑλίξας** Ἰλ. Ψ. 466, Ἰων. **εἱλίξας** Ἡρόδ. 4. 34. — Μέσ., Ὅμ.: μέλλ. **ἑλίξομαι** Ἰλ. Ρ. 728: ἀόρ. **ἑλιξάμην** Μ. 467, Ρ. 283.— Παθ.: μέλλ. **ἑλιγήσομαι** Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΛΔ', 4): ἀόρ. **εἱλίχθην** Εὐρ., μετοχ. **ἑλιχθείς** Ἰλ. Μ. 74: πρκμ. **εἵλιγμαι, ἐλήλιγμαι** Παυσ. 10. 17, 12, Ἰων. γ' πληθ. **εἱλίχατο** Ἡρόδ. 7. 90: ὑπερσ. **εἵλικτο** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 927.— Ὁ Ἰων. τύπος εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (χάριν τοῦ μέτρου) καὶ εὕρηται ἅπαξ ἢ δὶς ἐν χειρογράφ. τοῦ Πλάτ. (ἐν Φιλήβ. 15Ε, πρβλ. **ἀνείλιξις**), ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ὅμ. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε ἐν λ. **εἴλω**). Στρέφω πέριξ, εἰλῶ, κάμπτω· τὸ ἐνεργ. παρ' Ὅμ. ἀείποτε περὶ τῆς στροφῆς τοῦ ἅρματος περὶ τοὺς καμπτῆρας, οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν [ἵππους] Ἰλ. Ψ. 309, κτλ. **2)** καθόλου, κυλίω, περιστρέφω, περιάγω, ἑλ. βίου πόρον, κυλίω ἐμπρὸς τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς, Πίνδ. Ι. 7 (8), 29· οὕτως ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ αἰθέρος, ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων Αἰσχύλ. Πρ. 1092· ἥλιος .. εἱλίσσων φλόγα Εὐρ. Φοίν. 3· ἑλ. κόνιν Αἰσχύλ. Πρ. 1085· ἑλ. δίνας, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Εὐρ. Ι. Τ. 7, πρβλ. 1103· ἑλ. κόρας βλέφαρα ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 868, Ὀρ. 1266. **3)** ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς κινήσεως, ἰδίως κυκλοτεροῦς, ἅλιον .. ἑλίσσων πλάταν Σοφ. Αἴ. 357· ἐπὶ ὀρχήσεως, ἑλ. πόδα Εὐρ. Ὀρ. 171, πρβλ. Ἰ. Α. 215· ἑλ. θιάσους, ὁδηγεῖν τοὺς χορευτικοὺς ὁμίλους, ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 1145· ἑλ. χορούς Στράττις ἐν Ἀδήλ. 1· καὶ ἀπολ., χορεύω, Εὐρ. Φοίν. 235, πρβλ. Ὀρ. 1292 (ὁπόθεν, ἑλ. τινά, ὀρχεῖσθαι εἰς τιμήν τινος, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 690, Ἰ. Α. 1480)· ἑλ. βωμόν, ὀρχεῖσθαι πέριξ αὐτοῦ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 321. **4)** περιελίσσω, πλόκαμον περὶ ἄτρακτον Ἡρόδ. 4. 34, πρβλ. 2. 38· λίνον ἠλακάτᾳ ἑλ. Εὐρ. Ὀρ. 1432· χεῖρας ἀμφὶ γόνυ ἑλ., περισφίγγειν, ὁ αὐτ. Φοιν. 1622. **5)** μεταφ., περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, διανοοῦμαι, τοιαῦθ' ἑλ. Σοφ. Ἀντ. 231· ἑλ. λόγους, λέγειν πανούργους λόγους, Εὐρ. Ὀρ. 892. **6)** περικάμπτω, τρισσοὺς γὰρ ἑλίσσων (ὁ Ὠκεανὸς) κόλπους .. ἐρεύγεται Διον. Περιηγ. 630, πρβλ. 979. **II.** παθ. καὶ μέσ., ὑποστρέφομαι, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ὑποστραφέντων ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Μ. 74, πρβλ. 408· οὕτως ἐπὶ κάπρου, ἑλιξάμενος, ὑποστραφείς, συστραφεὶς πρὸς ἄμυναν, Ρ. 283, πρβλ. 728 καὶ ἴδε ἐν λ. **δοκεύω**· ἐπὶ ὄφεως, συσπειρῶμαι, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ. «συστρεφόμενος, εἰλούμενος περὶ σχισμῇ» (Σχόλ.), Χ. 95· ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται (δηλ. ἡ καλαῦροψ), ἡ δὲ βουκολικὴ ῥάβδος διέρχεται τὸν ἀέρα συστρεφομένη, Ψ. 846· κνίση .. ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, συστρεφομένη μετὰ τοῦ καπνοῦ, Α. 317· ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, περιστρεφόμενοι κατὰ τὰς δίνας, Φ. 11· οὕτως ἐπὶ ποταμῶν περιδινουμένων, περιστρεφομένων, Ἡσ. Θ. 791· ἐπὶ τῶν κυμάτων, τὸ ἑλισσόμενον ἀεὶ κυμάτων Πίνδ. Ν. 94· ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἑλίσσεσθαι περὶ χθόνα Αἰσχύλ. Πρ. 138· ὧραι ἑλισσόμεναι, αἱ περιστρεφόμεναι ὧραι, Πινδ. Ο. 4. 5. **2)** στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιφέρομαι, ἀν' ὅμιλον Ἰλ. Μ. 49· καθ' ὅμιλον αὐτόθι 467, πρβλ. Ρ. 728· ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, περιεστρέφετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀγνοῶν τί νὰ πράξῃ, Ὀδ. Υ. 24· ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. versari, εἶμαι συνεχῶς ἠσχολημένος εἴς τι πρᾶγμα, περὶ φύσας Ἰλ. Σ. 372, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 194Β· ἐπὶ μελισσῶν, ἑλίσσεσθαι μέλιτος, ἀσχολεῖσθαι περὶ τὸ μέλι, Ἄρατ. 1030. **3)** περιδινοῦμαι ὀρχούμενος, Εὐρ. Βάκχ. 570, Ι. Α. 1055. **4)** Μέσ. μετ' ἐνεργ. σημασ., ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου, «ἔρριψε δὲ αὐτὴν διὰ τοῦ στρατοῦ δίκην σφαίρας συστρέψας τὴν χεῖρα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 204.
5) τὰς κεφαλὰς εἰλίχατο μίτρῃσι, ἔχουσι τὰς κεφαλὰς των περιτετυλιγμένας μὲ μίτρας (σαρίκια), Ἡρόδ. 7. 90. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρα ηρ. σ. 475.

ἑλίτροχος, ον, (ἑλίσσω), σύριγγες .. ἑλίτροχοι, «περὶ ἃς ἑλίσσονται οἱ τροχοί» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 205.

ἔλιφθεν, Αἰολ. ἀντὶ **ἐλείφθησαν,** γ' πληθ. ἀόρ. α' παθ. τοῦ **λείπω.**

ἑλίχρῦσος, ὁ, φυτόν τι ἐκ τῶν ἀναρριχωμένων μετὰ κιτρίνου χρυσοειδοῦς ἄνθους ἢ καρποῦ, ἐν Κύπρῳ νῦν καλεῖται «δάκρυα τῆς Παναγίας» Sibthorp. Ἀλκμὰν 29, Ἴβυκ. 7· ἑλιχρύσου κλάδοι Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 4· ἑλιχρύσου ξανθοτέρα Θεόκρ. 2. 78.

ἑλκαίνω, (ἕλκος) ἔχω ἕλκος, ἑλκοῦμαι, Αἰσχύλ. Χο. 843 (ἔνθα τὸ φόνῳ τῷ πρόσθεν, ὡς ὁ Paley παρατηρεῖ, εἶναι ἡ δοτικὴ ἀποδιδομένη εἰς τὸ ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ).

ἕλκᾰνον, τό, = **ἕλκος,** τραῦμα, μόνον παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἔχει καὶ **ἑλκανῶσα**· «ἡλκωμένη, ἢ ἡλκοποιημένη ὑπὸ τοῦ πυρός».

ἑλκεσί-πεπλος, ον, ἡ ἕλκουσα τὸν πέπλον, τὴν μακρὰν ἐσθῆτα, ἐπὶ τῶν Τρῳάδων γυναικῶν, Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους Ἰλ. Η 297, κτλ.

ἑλκεσί-χειρος, ον, ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτὸν τὴν χεῖρα, τρύπανά θ' ἑλκεσίχειρα Φίλιππ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 103.

ἑλκο-τρίβων [ῐ], ὁ, ὁ σύρων τὸν τρίβωνα, σκωπτικὸν ἐπίθετον τῶν Λακώνων, ὧν ἡ ἐσθὴς εὐτελὴς ἄγαν ἱστορεῖται, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβεσι» 2.

ἑλκε-χίτων [ῑ], **ωνος,** ὁ, ὁ ἕλκων τὸν χιτῶνα, ὁ φορῶν μακρὸν χιτῶνα, ἐπίθ. τῶν Ἰώνων, Ἰάονες ἑλκεχίτωνες Ἰλ. Ν. 685· πρβλ. **ποδήρης.**

ἑλκέω: μέλλ. **-ήσω,** ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἕλκω,** σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σπαράττω, ἐν τῷ παρατ., νέκυν .. ἕλκεον ἀμφότεροι Ἰλ. Ρ. 395· ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ., κύνες ἑλκήσωσιν αὐτόθι 558 (ἄλλως: ἑλκύσωσιν)· οἱ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' Χ. 336· Λητὼ γὰρ ἥλκησε, «ἐβιάσατο» Εὐστ., ἐπεχείρησε νὰ βιάσῃ τὴν Λητώ, Ὀδ. Λ. 580· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἑλκηθείσας τε θύγατρας Ἰλ. Χ. 62· πρβλ. **ἕλκητον.**

ἑλκηδόν, ἐπίρρ., συρτά, «τραβῶντας», οἱ δ' ἐμάχοντο πὺξ τε καὶ ἑλκηδὸν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 302, Ἡρωδιαν. π. μονήρ. λέξ. σ. 25, 16 καὶ Ἐτυμ. Μ. σ. 695, 56.

ἑλκήεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων ἕλκη, ὁ πλήρης ἑλκῶν, πνεύμονά θ' ἑλκήεντα, κακὴν νόσον ἀνθρώποισιν Μανέθων 1. 162.

ἑλκηθμός, ὁ, ἑλκυσμός, ἀπαγωγή, ἀνδραποδισμός, αἰχμαλωσία, πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι Ἰλ. Ζ. 465.

ἕλκηθρον, τό, μέρος τοῦ ἀρότρου, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6· πρβλ. **ἔλυμα.**

ἑλκηΐς· «ἡ λιθάργυρος» Ἡσύχ.

ἕλκημα, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς σπαραγμόν, = **ἑλώριον,** σπάραγμα, κυνῶν ἕλκημα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 568.

ἑλκητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἕλκειν, γεωργ. ἐργαλεῖον, κτένας ἑλκητῆρας, κοινῶς «τσουγγράνες», Φανίας ἐν Ἀνθ. Π. 6. 297, 5.

ἕλκητον, θεωρεῖται ὡς γ' δυϊκ. παρατατ. τοῦ **ἕλκω,** ἀντὶ τοῦ **εἱλκέτην,** Ὀδ. Ν. 32.— Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτος τύπος ἀντίκειται τῇ ἀναλογίᾳ, εἶναι ὀρθότερον νὰ θεωρῆται ὡς ὑποτακτ. ἐνεστ. ἢ νὰ γράφηται **ἑλκῆτον** ἐκ τοῦ **ἑλκέω.**

ἑλκίζομαι = ἑλκύομαι, Ν. Χων. σ. 606. 19, ἔκδ. Β.

ἑλκο-ποιέω, προξενῶ ἕλκη· μεταφ., ἀναξέω παλαιὰς πληγάς, ἀνακινῶ παρελθόντα λυπηρὰ ζητήματα, Λατ. vulnus refricare, Αἰσχίν. 83. 37.

ἑλκο-ποιός, όν, ἔχων δύναμιν νὰ κάμνῃ ἕλκη, Αἰσχύλ. Θήβ. 398. Καθ' Ἡσύχ.: «ἑλκοποιόν· κανθαρίς».

ἕλκος, εος, τό, (ἴδε **ἕλκω**)· ὠτειλή, πληγή, τραῦμα, Ἰλ. Δ. 190 κ. ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), Πίνδ. καὶ Ἀττ. **2)** τραῦμα μετὰ φλεγμονῆς, ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου, βασανιζόμενον ἐκ κακοῦ τραύματος ὑπὸ ὀλεθρίου ὄφεως, Ἰλ. Β. 723· ἐπὶ ἑλκῶν προξενουμένων ἐκ λοιμικῆς νόσου, Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 5, 1, κτλ. **II.** μεταφ., πληγή, καταστροφή, ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον Ἐλεγεῖα Σόλωνος παρὰ Δημ. 422. 13, Αἰσχύλ. Ἀγ. 640, Σοφ. Ἀντ. 652, κ. ἀλλ.· ὑποκάρδιον ἕλκ. Θεόκρ. 11. 15.

ἑλκόω, πληγώνω, σπαράσσω, Εὐρ. Ἑκ. 405· ἑλκ. ὄνυξιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 8, κτλ.— Παθ., αὐτόθι 10. 6, 8. **2)** καθιστῶ τι ἑλκῶδες, ἑλκοῖ μὲν τὰ βλέφαρα Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, κ. ἀλλ.·— Παθ., ἐπὶ προσώπων, ὑποφέρω ἐξ ἑλκωμάτων, Κωμ. Ἀνών. 16. 8·— ἐπὶ ἑλκῶν, πυοῦμαι, «ὀμπυάζω», Ξεν. Ἱππ. 5, 1. **II.** μεταφ., πληγώνω, προξενῶ βλάβην, ἔμνησας ὅ μου φρένας ἥλκωσε Εὐρ. Ἀλκ. 878.

ἑλκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἕλκω,** δεῖ ἕλκειν, Πλάτ. Πολ. 365C.

ἑλκτικός, ή, όν, κατάλληλος ὅπως ἑλκύσῃ, ἑλκυστικός, Πλάτ. Πολ. 523Α, Αἰλ. π. Ζ. 17. 6.

ἑλκτός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ἑλκυσθῇ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 25.

ἑλκύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἕλκος,** μικρὰ πληγή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, Ἀριστοφ. Ἱππ. 907.

ἑλκυθμός, ὁ, μεταγεν, τύπος τοῦ **ἑλκηθμός,** Τρυφιόδ. 21.

ἕλκυσις, εως, ἡ, τὸ ἕλκειν πρὸς τὰ ἐντός, ἀπορρόφησις, τῆς τροφῆς Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 21. **2)** προσέλκυσις, ἕλξις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 10.

ἕλκυσμα, τό, τὸ ἑλκόμενον, τὸ κλωθόμενον ἔριον, νῆμα, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀφρῖνον.** **2)** = **ἕλκημα,** σπάραγμα, κυνῶν θ' ἑλκύσματα Μανέθων 4. 200. **3)** = σκωρία ἀργύρου, ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυμα Διοσκ. 5. 101.

ἑλκυσμός, ὁ, = **ἑλκηθμός,** Φίλων 1. 151, Πλούτ. 2. 900Ε.

ἑλκυστάζω, θαμιστικὸν τοῦ **ἕλκω,** σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων Ἰλ. Ψ. 187, Ω. 21· πρβλ. **ῥυστάζω.**

ἑλκυστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἑλκύειν,** δεῖ ἑλκύειν, ἄνωθεν ἑλκυστέον τὸν φίλιον Εὐστ. Πονημ. 4, 61.

ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ, ἐργαλεῖον μαιευτικὸν πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμβρύου, ἐμβρυουλκός, Ἱππ. 618. 16· χαλινός, Γραμμ. **II.** ὡς ἐπίθ., ὁ σύρων, ἕλκων, Ὀππ. Ἁλ. 5. 20.

ἑλκυστικός, ή, όν, ὁ πρὸς τὸ ἕλκειν ἐπιτήδειος, ἐπὶ φαρμάκων, ἔστι δὲ (ἡ πρόπολις) θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστικὴ καὶ σκολόπων ἑλκυστική Διοσκ. 2. 106. **2)** θελκτικός, δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἑλκυστικὸν Ἀθήν. 185C.

ἑλκυστίνδα, εἶδος παιγνιδίου = **διελκυστίνδα,** Εὐστ. 1111. 24.

ἑλκυστός, ή, όν, ὃν ἑλκύει ἢ δύναται νὰ ἑλκύσῃ τις, «ἀρύβαλλος· τὸ ἑλκυστὸν βαλλάντιον» Α. Β. 448, 27. **II.** ἑλκυστὸν ἔλαιον, κεκαθαρμένον, «λαγαρισμένον» ἔλαιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2719. 21. Καθ' Ἡσύχ. «ἑλκυστῷ· λείῳ».

ἑλκώ, (ἑλκύω) μόνον παρὰ Τζέτζ.):—παρατ. εἷλκον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 33, κτλ., Ἐπ. ἕλκον Ὁμ. (οὐδέποτε εἵλκυον):—μέλλ. ἕλξω Αἰσχύλ. Ἱκ. 909, κτλ., σπανίως ἑλκύσω [ῠ] Ἱππ. 751D, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 81:—ἀόρ. εἵλκῠσα Πίνδ. Ν. 7, 152 καὶ ἀείποτε παρ' Ἀττ.· ἥλκυσα Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4993, 5006· μεταγεν. εἷλξα, ποιητ. ἕλξα, Ἀνθ. Π. 9. 370, Ὀρφ. Ἀργ. 260, Γαλην.:—πρκμ. εἵλκῠκα (καθ-) Δημ. 60. 8:—Μέσ.: μέλλ. -ύσομαι Ὀρειβ.: ἀόρ. εἱλκυσάμην (ἐφ-) Ἀριστοφ. Ἀχ. 1120, (ἀφ-) Ἱππ. 787Η· σπανίως εἱλξάμην Γαλην.:—Παθ.: μέλλ. ἑλκυσθήσομαι, (ξυγκαθ-) Αἰσχύλ. Θήβ. 614, πρβλ. Λυκόφρ. 358· ἑλχθήσομαι Γαλην.: ἀόρ. εἱλκύσθην Ἡρόδ. 1. 140, Ἱππ. 1123Α, (ἐξ-) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 688· μεταγεν., εἵλχθην Φιλόστρ. 359, Διογ. Λ. 6. 91· πρκμ. εἵλκυσμαι Ἱππ. 262. 4, Εὐρ. Ρῆσ. 576, (καθ-) Θουκ. 6. 50· ἕλκυσμαι (ἀν-) Ἡρόδ. 9. 98: ὑπερσ. εἵλκυστο Ἱππ. 1134Β. Παρατηρητέον ὅτι ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ οἱ τύποι ἕλκω, εἷλκον καὶ ἕλξω τοῦ ἐνεστ., παρατ. καὶ μέλλ. τοῦ ῥήματος τούτου ἦσαν οἱ μόνοι ἐν χρήσει, οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐσχηματίζοντο ἐκ τοῦ ἑλκύω: παρ' Ἐπ. ἔχομεν τὸν παράλληλον τύπον ἑλκέω (ὃν ἴδε) καὶ τὸν θαμιστ. ἑλκυστάζω —Παρ' Ὁμ. ὁ Ἀρίσταρχ. ἠθέτει τὴν αὔξησιν. (Ἐκ τῆς √ΕΛΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ὁλκή, ὁλκός, ἑλκυστάζω, ἄλοξ, αὖλαξ, κτλ.· πρβλ. τὴν Λατ. λέξιν sulcus: — τὸ δὲ ἕλκος, Λατ. ulcus, παράγεται ἐξ ἄλλης ῥίζης). Σύρω, «τραβῶ», μετὰ τῆς συμπαρομαρτούσης ἰδέας τῆς δυνάμεως ἢ τῆς προσπαθείας, ὥς εἰπὼν ποδὸς ἕλκε, ἤρχισε νὰ σύρῃ [τὸ πτῶμα] ἐκ τοῦ ποδός, Ἰλ. Ν. 383· ἤνπερ .. ποδῶν ἕλκωσι θύραζε Ὀδ. Π. 276· [Ἕκτορα] περὶ σῆμ' ἑτάροιο .. ἕλκει Ἰλ. Ω. 52· σύρων ἀπάγω ὡς αἰχμάλωτον, Χ. 65· καθέλκω εἰς τὴν θάλασσαν πλοῖον, Β. 152, κτλ.· σύρω κατὰ γῆς κεκομμένον δένδρον, Ρ. 743· ἐπὶ ἡμιόνων, σύρω ἅρμα, Ω. 324· ἑλκέμεναι νειοῖο .. πηκτὸν ἄροτρον, σύρειν τὸ ἄροτρον διὰ μέσου τοῦ ἀγροῦ, Κ. 353, πρβλ. Ψ. 518· ἕλκ. τινὰ ἐπὶ κνάφου Ἡρόδ. 1. 92· περιβαλόντας σχοινία ἕλκ. ὁ αὐτ. 5. 85· 2) σύρω κατόπιν μου, ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ .. φάος ἠελίοιο ἕλκον νύκτα μέλαιναν Ἰλ. Θ. 486· πέδας ἕλκοντα, σύροντα τὰ δεσμὰ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 129· σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, ἀφίνων ὑπερηφάνως νὰ σύρηται ὄπισθεν αὐτοῦ ἡ χλανίς, Ἔφιππ. ἐν «Πελταστῇ» 1, 4· θοἰμάτιον Ἄρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 3· πρβλ. ἑλκεσίπεπλος, ἑλκεχίτων, ἕλξις, σύρμα. 3) σπαράσσω (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἑλκέω), ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπτυχον παρειὰν Εὐρ. Τρῳ. 280· τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι Θεόκρ. 1. 135· ἑλκυσθῆναι ὑπὸ κυνῶν Ἡρόδ. 1. 140· μεταφ., δυσφημῶ, διασύρω, καθάπτομαί τινος, Λατ. vellico, Πινδ. Ν. 7. 152. 4) τανύω τόξον, ἕλκε .. γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια Ἰλ. Δ. 122, πρβλ. Ὀδ. Φ. 419, Ἡρόδ. 3. 21, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28, κτλ. 5) ἐπὶ ξίφους, σύρω, «τραβῶ», Σοφ. Ἀντ. 1232, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 576· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο .. ξίφος Ἰλ. Α. 194. 6) ἀναβιβάζω, σύρω ἐπάνω, ἀναπετάννυμι, ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ Ὀδ. Β. 426, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Διόνυσον 32. 7) σηκώνω ὑψηλά, π. χ. τὴν ζυγαριάν, ἐτίταινε τάλαντα .. ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν Ἰλ. Θ. 72, Χ. 212· ἴδε κατωτ. ΙΙ. 9.

ΙΙ. μεθ' Ὁμ., κατὰ πολλοὺς τρόπους, 1) χωνηλατῶ, Ἡρόδ. 1. 194. 2) ῥυμουλκῶ πλοῖον, Θουκ. 2. 90, κτλ. 3) σύρω εἰς τὸ δικαστήριον, ἕλκω σε κλητεύσοντα Ἀριστοφ. Νεφ. 1218, πρβλ. 1004· περιέλκω, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἰδίως μετ' ἀσελγῶν προθέσεων, ἕλκει καὶ βιάζεται Δημ. 563. 14· μηδένα ἕλξειν μηδ' ὑβριεῖν αὐτόθι 585. 16· ἕλκειν γυναῖκα Λυσ. 92. 41· πρβλ. ἑλκέω, ῥυστάζω. 4) ἀνέλκω, «τραβῶ ἐπάνω», [ἥλιος] ἕλκει τὸ ὕδωρ ἐπ' ἑωυτὸν Ἡρόδ. 2. 25· ἕλκ. τὸν ἀέρα, εἰσπνέειν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Τίμ. Λοκρ. 101D· ἀναπνέω, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 1·—ἰδίως ἐπὶ πινόντων, πίνω ἀπνευστί, «τὸ τραβῶ», μέθυ Εὐρ. Ἴων 1200· ἄμυστιν ὁ αὐτ. Κύκλ. 417· τὴν .. τοῦ Πραμνίου [σπονδὴν] Ἀριστοφ. Ἱππ. 107· οἶνον .. ἐκ λεπαστῆς Τηλεκλείδ. ἐν «Πρυτάνεσι» 2· ἀπνευστὶ Ἀντιφ. ἐν «Γανυμήδει» 2. 14, κτλ.· μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ποτήριον, δέπας μεστὸν ἕλκουσι .. γνάθοις ἀπαύστοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 15, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1, κ. ἀλλ.· οὕτω, ἕλκω μαστόν, θηλάζω, «βυζαίνω», Εὐρ. Φοίν. 987. 5) σύρω ἐκ τοῦ ἱματίου, Δημ. 583. 22. 6) ἕλκ. βίοτον, ζωάν, διάγειν ἀθλίαν, κοπιαστικὴν ζωήν, Εὐρ. Ὀρ. 207, Φοίν. 1535· προφάσιας ἕλκ., τὸ διαρκῶς προφασίζεσθαι, Ἡρόδ. 6. 86· πάσας τε προφάσεις .. ἕλκουσι Ἀριστοφ. Λυσ. 727· ἕλκ. χρόνους, ἐκτείνειν τὸν χρόνον ἐν τῇ προσῳδίᾳ, Λογγίν. Ἀποσπ. 3. 5:—ἐντεῦθεν ἀμεταβ., ἐπὶ τοσοῦτο λέγεται ἑλκύσαι τὴν σύστασιν .., ὅτι ἡ μάχη ἐξηκολούθησε (παρετάθη), Ἡρόδ. 7. 167 (ἂν καὶ δύναται νὰ ληφθῇ ὡς μεταβατ., .. ὅτι ἐξηκολούθησαν (παρέτειναν) τὴν μάχην). 7) ὀρχοῦμαι, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν, «οὐδ' ἀσέμνως ὠρχήσατο» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 540· ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι Εἰρ. 328. 8) ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, ἑλκύω, Ἡρόδ. 2. 25· ἰδίως ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Εὐρ. Ἀποσπ. 571· ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα Θεόκρ. 2. 17, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 18· πείθειν καὶ ἕ. Πλάτ. Πολ. 458D· ἐχθροὺς ἐφ' ἑαυτὸν Δημ. 611. 10· ἑλκύω πρός τι, ἐπὶ ἡδονάς Πλάτ. Φαῖδρ. 238Α· εἰς τυραννίδας ἕ. τὰς πολιτείας ὁ αὐτ. Πολ. 568C:—Παθ., ἕλκομαι πρός τι, σύρομαι πρός τι ὡς διὰ μαγείας, ἴυγγι ἦτορ ἕλκεσθαι Πινδ. Ν. 4. 56· ἕ. πρὸς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 494Ε. 9) ἐπὶ πραγμάτων ζυγιζομένων, ἕλκουσαν σταθμόν, ἔχουσαν βάρος, ὡς λέγομεν νῦν «ζυγίζουσαν», Ἡρόδ. 1. 50· ἀπολ., τὸ δ' ἂν ἑλκύσῃ, ὅσον βαρύνῃ, ὁ αὐτ. 2. 65· ἕλκει πλεῖον, βαρύνει πλειότερον, Πλάτ. Μίνως 316Α· ἴδε ἀνωτ. Ι. 7. 10) ἀντλῶ ὡς ἐκ πηγῆς τινος, παραλαμβάνω, ἐντεῦθεν εἵλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 270Α· τὸ γένος ἀπό τινος Στράβων 515· προσλαμβάνω, μείζω φαντασίαν Πολύβ. 32. 20, 5· ὁ ἄρτος ἕλκει χρῶμα κάλλιστον Ἀθήν. 113C. 11) ἑλκύσαι πλίνθους, ὡς τὸ Λατ. ducere, κατασκευάσαι πλίνθους, Ἡρόδ. 1. 179· οὕτως, ἕλκ. λάγανον Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647Ε. 12) ἡ θυρὶς ἕλκει, τὸ παράθυρον κάμνει ῥεῦμα, «τραβᾷ», Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 29. 13) ἀσκῶ, ἕλκυσον σεαυτόν, καὶ γύμνασαι Πλάτ. Παρμ. 135D.

Β. Μέσ., ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τίλλω, «τραβῶ», πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας Ἰλ. Κ. 15· ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον, ἔσυρε τὸ κάθισμά του πλησιέστερα εἰς τὴν φωτιάν, Ὀδ. Τ. 506. 2) ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, ἐπισωρεύω, τιμάς, ἄφενος ἕλκεσθαι Θέογν. 30. 3) σταθμιας δέ τινος ἑλκόμενοι περισσᾶς ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ, πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν, «οἱ σταθμώμενοι πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινὰ αὐτοῖς μέλλοντα ἔσεσθαι, προωδυνήθησαν πρὶν τυχεῖν ὧν ἐπιζητοῦσι καὶ ἐλπίζουσιν» (Σχολ.), Πινδ. Π. 2. 167.

Γ. Παθ., τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς, «ἔτριξαν δὲ τὰ νῶτα ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν χειρῶν ἐπισυρόμενα σφοδρῶς» (Θ. Γαζῆς), ἐπὶ παλαιστῶν, Ἰλ. Ψ. 715, πρβλ. ἑλκηδόν: συμπερισπῶμαι, περί τινων φαινομένων ἐν τῇ μήτρᾳ (καρδίᾳ) τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 2. 2) καταρρέω, πηγαὶ κατ' Αὐσονῖτιν ἕλκονται χθόνα Λυκόφρ. 702, Διον. Ἀλ. 1086.

ἑλκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἕλκος, πλήρης ἑλκῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085· χρὼς Εὐρ. Ἱππ. 1359· κνῆμαι Ἀριστ. Προβλ. 10. 42. ΙΙ. μεταφ., εὐερέθιστος, Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 441, Πλούτ. 2. 454Β.

ἕλκωμα, τό, (ἑλκύω) πληγή, ἕλκος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085. ΙΙ. τὸ ἀφελκωθὲν μέρος τοῦ στελέχους πεύκης ἢ ἐλάτης πρὸς συναγωγὴν ῥητίνης, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 1.

ἑλκωματικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἕλκη, Διοσκ. 5. 106.

ἕλκωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἕλκους, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Θουκ. 2. 49.

ἑλκωτικός, ή, όν, = ἑλκωματικός, Διοσκ. 1. 183· μεταφ., δριμύς, Πλούτ. 2. 854C.

ἑλλά, ἡ, «καθέδρα, Λάκωνες· καὶ Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ (καὶ οἱ ἱερεῖς Ἐλλοί)» Ἡσύχ., Λατ. sella.

Ἑλλαδ-άρχης, ὁ, ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος, ἄρχων αὐτῆς, εὑρηται ἡ λέξις ἐν Πελοπον. Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 1124, 1318, 1396) ὡσαύτως ἐν Δελφ. 1718·— προσέτι Ἑλλαδαρχέω, ἐν ἐπιγρ. Ἀγκύρας 4021· πρβλ. Ἑλληνάρχης.

Ἑλλαδικός, ή, όν, Ἑλληνικός, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 926. 3. 2) ὁ ἐξ Ἑλλάδος, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 31Ε, Κύριλλ. Σκυθοπ. Βίος Σάβ. 282, Ἰω. Μόσχ. 3029C κλ.

ἐλλαμβάνομαι, μέσ., πιάνομαι ἀπό τινος, περιελίττομαι, ἐλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι Διοσκ. 4. 184· ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι ὁ αὐτ. 4. 185· ἐπιλαμβάνομαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 7, 5.

ἐλλαμπρύνομαι, παθ., λαμπρύνομαι, διαπρέπω, φαίνομαι μέγας, μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπρύνεσθαι, μηδὲ νὰ ἐπιτρέψητε εἰς τοῦτον νὰ λαμπρύνηται ἰδίᾳ μὲ κίνδυνον τῆς πόλεως, Θουκ. 6. 12· γαυριῶ, καυχῶμαι, Λουκ. π. Οἰκ. 1· τινί, ἐπί τινι, Δίων Κ. 73. 10.

ἐλλάμπω: μέλλ. -ψω, λάμπω ἐπάνω εἴς τι, Ἀρχίλ. 55· λάμπω ἢ ἀνταναKλῶμαι ἔν τινι, τινὶ Πλούτ. 2. 40D. ΙΙ. μεταβ., λαμπρύνω, ἐλλάμπουσα ἀεὶ ἐλλάμπεται Πλωτῖν. 2. 9, 2·— μεταβ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διακρίνομαι, δοξάζομαι ἔν τινι, εἴς τι, [τῷ ἱππικῷ] ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι Ἡρόδ. 1. 80, πρβλ. 8. 74.

ἔλλαμψις, εως, ἡ, ἐπίλαμψις, φωτισμός, Πλούτ. 2. 893Ε, κτλ.

Ἑλλάνιος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἑλλήνιος.

Ἑλλᾱνοδίκαι, ῶν, οἱ, «Ἑλλανοδίκαι ἦσαν ἄρχοντές τινες Ἠλείων, οἱ διέποντες τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων· ἐκλήθησαν δὲ οὕτω παρὰ τὸ τοῖς Ἕλλησι δικάζειν· ἐδίκαζον δὲ τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς, καὶ παρεκάθηντο ἐν τῷ ἀγῶνι ἐν πορφυρίσιν· ἦσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐννέα, εἶτα δέκα, εἶτα πεντήκοντα τὸ τελευταῖον» Α. Β. 248, 32, Πινδ. Ο. 3. 21 (καθ' ἑνικ.), Παυσ. 5. 9, 4, κέξ.· ὡσαύτως κατὰ τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Συλλ. Ἐπιγρ. 1126, ἔνθα ἴδε Βοίκχιον. ΙΙ. ἐν Σπάρτῃ, εἶδος στρατιωτικοῦ δικαστηρίου (στρατοδικείου) δικάζοντος ὑποθέσεις ἐγειρομένας μεταξὺ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, Ξεν. Λακ. 13. 11.—Ὁ Δωρ. τύπος εἶναι

ἀείποτε ἐν χρήσει παρ' Ἀττ., ἀλλ' ὁ τύπος **Ἑλληνοδίκαι** μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχίου ἐν λέξ., καὶ ἐν λ. **διαρχοι**.

Ἑλλανοδῐκέω, εἶμαι Ἑλλανοδίκης, δηλ. κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Παυσ. 6.1, 5:, 24. 3, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. ἐν τῷ προοιμ. σ. XXIII.

Ἑλλανοδικεών, ῶνος, ὁ, τὸ μέρος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔνθα κατῴκουν «δέκα ἐφεξῆς μῆνας οἱ αἱρεθέντες ἑλλανοδικεῖν» Παυσ. 6. 24, 3 (ἐν τοῖς χειρογρ. κακῶς **Ἑλλανοδικαιών**.

Ἑλλάς, άδος, ἡ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος, οἱ δ' εἶχον Φθίην καὶ Ἑλλάδα Ἰλ. Β. 683, ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ. **2)** ἅπαν ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ οἱ Μυρμιδόνες κατῴκουν, καλούμενον ὡσαύτως Φθιῶτις, συχν. παρ' Ὁμ. **3)** ἡ βορεία ἢ Στερεὰ Ἑλλὰς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Πελοπόννησον, καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος Ὀδ. Α. 344, Δ. 726, κτλ. **4)** τὸ κύριον ὄνομα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου μέχρι τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τούτων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 651, Ἡρόδ. 8. 44, 47, Αἰσχύλ. Πέρσ. 50, 234, κτλ. — συχνάκις ἐν χρήσει περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ **Ἕλληνες**, Εὐρ. Ὀρ. 647, Θουκ. 1. 6, κτλ. **5)** τελευταῖον ὡς γενικὸν ὄνομα περιλαμβάνον πάσας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατοικουμένας χώρας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰωνίας, κτλ., Ἡρόδ. 1. 92, Θουκ. 1. 3, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 23, κτλ.· οὔθ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος, οὔτε Ἑλλὰς οὔτε γῆ ἀλλόγλωσσος, Σοφ. Τρ. 1060· — ἐντεῦθεν ἀκούομεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς (Πλουτ. Τιμολ. 37), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα (Στράβων 253) — πρβλ. **Ἕλλην** I.
II. ὡς ἐπίθ. μετὰ θηλ. οὐσιαστ., κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, Ἡρόδ. 6. 98, κ. ἀλλ.· πόλις ὁ αὐτ. 6. 98· χθών, αἶα, γῆ Αἰσχύλ. Ἱκ. 243, κτλ.· στολή Σοφ. Φ. 223, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἄρσ. οὐσιαστ., ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 17· τίς Ἑλλάς, ἢ βάρβαρος, ἢ τῶν προπάροιθ' εὐγενετᾶν ἕτερος..; Εὐρ. Φοίν. 1513· πρβλ. **Ἕλλην** II.

ἑλλεβοριάω, ἔχω χρείαν ἐλλεβόρου, δηλ. εἶμαι παράφρων, μαίνομαι, Ἱππ. 1287. 17, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 10.

ἐλλεβορίζω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ ἐλλέβορον, Ἱππ. Μοχλ. 858· καὶ ἑπομένως, φέρω τινὰ εἰς τὰς αἰσθήσεις του, εἰς τὰς φρένας του, σωφρονίζω, τί σαυτὸν οὐχ ἐλλεβορίζεις; Δημ. 268. 3.

ἐλλεβορίνη, ἡ, φυτὸν τι ὅμοιον ἐλλεβόρῳ, ἄλλως ὀνομαζόμενον **ἐπιπακτίς**, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 9. 10, 2, Διοσκ. 4. 109.

ἐλλεβορισμός, ὁ, ἡ δι' ἐλλεβόρου θεραπεία, Ἱππ. 1287. 26.

ἐλλεβορίτης οἶνος, παρεσκευασμένος δι' ἐλλεβόρου, Διοσκ. 5. 82.

ἐλλεβορο-ποσία, ἡ, τὸ πίνειν ἐλλέβορον, Ἱππ. 1160Β.

ἐλλέβορος, ὁ, σπανιώτερον **ἑλλ-** μετὰ ψιλοῦ πνεύματος, Λατ. veratrum, βοτάνη ἣν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς εἰδικὸν φάρμακον κατὰ πολλῶν νοσημάτων, κυρίως δὲ κατὰ τῆς παραφροσύνης, ἐλλ. μέλας (κοινῶς «σκάρφη») Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, πρβλ. Ἀφ. 1249· πῖθ' ἐλλέβορον, εἶσαι παράφρων, Ἀριστοφ. Σφ. 1489· ἐλλέβορον ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσία; πάλιν νῦν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς Μένανδ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι» 5· ἐλλέβορον πιπίσκειν Ἱππ. π. Ἀγμ. 760. Ὁ ἄριστος ἐλλέβορος ἐφύετο ἐν Ἀντικύρᾳ τῆς Φωκίδος, Στράβων 418, πρβλ. Ὁρατ. Sat. 2. 3, 83 καὶ 166. **II.** χρυσοῦν τι γυναικεῖον κόσμημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 6, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 7· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐλλεδανός, ὁ, (εἴλω) δεσμὸς δι' οὗ ἐδένοντο τὰ δράγματα τῶν θεριζομένων σπαρτῶν, Ἰλ. Σ. 553, Ὕμν. εἰς Δήμ. 456, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 291· ἀείποτε κατὰ πληθ. — Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **εἰλεῖν** 21.

ἔλλειμμα, τό, ἔλλειψις, ἐλάττωμα, Ἱππ. 28. 5· τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείμματα, τὰς ἐξ ὑμῶν ἐξαρτωμένας ἐλλείψεις ἢ ὀλιγωρίας, Δημ. 26. 3· καθυστερήσεις, ὁ αὐτ. 606. 29· τοῦ νόμου ἐλλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 12· τὰ περὶ τὴν διάλεκτον ἐλλ. Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 20.

ἐλλειπασμός, πλημμελ. γρ. ἀντὶ **-λοιπασμός**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐλλειπής, συχνὸν σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **ἐλλιπής**.

ἐλλειπόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνέργ. ἐνεστ., ἐλλιπῶς, Πλωτῖν. 1. 3, 6, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀκραῆ**.

ἐλλειπτικός, ή, όν, παρὰ Γραμματικοῖς ὁ ἔχων ἔλλειψιν, στερούμενος τύπων τινῶν, ἐλλιπής, ἀτελής, Εὐστ. 66. 24. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἴδε **ἔλλειψις**.

ἐλλείπω: μέλλ. **-ψω**, ἀφίνω ἐντός, καταλείπω, ἐλπίδα Εὐρ. Ἠλ. 609· τοίην σφιν ἐνέλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 515· ἀφίνω ἀπλήρωτον, Πολύβ. 4. 60, 2. **2)** ἀφίνω τι ἀνεκτέλεστον, παραλείπω, Λατ. omitto, praetermitto, συχνάκις μετὰ τῶν οὐδ. τοῦ **οὐδείς** καὶ **μηδείς**, μηδὲν ἐλλ. ὅσων χρὴ πονεῖν Σοφ. Αἴ. 1379· οὐδὲν ἐλλείψουσι.. χειρουργίας Ἀριστοφ. Λυσ. 673· λέγε μηδὲν ἐλλείπων Πλάτ. Πολιτικ. 269C, πρβλ. Τίμ. 17Β, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 17· οὕτω καὶ μετ' ἄλλων οὐδετέρων, καὶ ἤν τις.. ἐλλ. τι τῶν νομίμων, παραλίπῃ νὰ ἐκτελέσῃ, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· τοῦτο αὐτὸ ἐλλ. Πλάτ. Πολιτικ. 267C, πρβλ. Πολ. 362D· ἔνια, σμικρὰ ὁ αὐτ. Κρατ. 431C, D, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. Φιλήβ. 18D, Πολ. 484D· οὐδὲν.. ἐλλέλειπται Λυσ. 129. 27· εὑρήσει οὐδὲν ἐλλειφθὲν Δημ. 326. 26. **3)** ἀμεταβ., λείπω, ἅτας οὐδὲν ἐλλείπει Σοφ. Ἀντ. 584· ἤνπερ μὴ Ἀλλίπωσιν αἱ δίκαι Ἀριστοφ. Πλ. 859· μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν, μετὰ δέους καὶ ἐλλιπῶς ἐν τῷ ἔργῳ ἐπεξερχόμεθα, Θουκ. 1. 120· τινὶ Πολύβ. 15. 3, 5· ἀντίθετον τῷ **περιγίγνεσθαι**, Πλάτ. Νόμ. 740D· ἀποδεικνύομαι ἐλλιπής, ὅσα μὲν τοι προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστίν, οὐδέν μοι δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλιπεῖν Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 8, Ἱππ. 8, 5· τὸ ἐλλεῖπον τῆς ἐπιστήμης, ἡ ἔλλειψις.., Θουκ. 6. 69, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39, κτλ.· εἶμαι παρὰ πολὺ μικρός, ὁ αὐτ. Κυν. 5, 26· ἐλλείπων, ὄνομα κυβευτικοῦ τινος βόλου, δηλ. «ῥιψίματος», Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2. **4)** μετὰ γεν. πράγματος, ὡς τὸ **δέω**, ἔχω ἀνάγκην τινός, ἔχω ἔλλειψίν τινος, ὑπολείπομαι εἴς τι, τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας Αἰσχύλ. Θήβ. 10· ἐλλ. χρημάτων Θουκ. 1. 80· τῆς δόξης ὁ αὐτ. 2. 61· τὸ τίμημα ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάντοις, ὑπελείφθη τῶν 6000 κατὰ 250 τάλαντα, Πολύβ. 2. 62, 7· τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, τοσοῦτον ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ λυπῆται, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 15· πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω (ἐνν. τοῦ ταρβεῖν) Αἰσχύλ. Πρ. 961· μετ' ἀρνητικοῦ, προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις αὐτόθι 341, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 672, Πλάτ. Τίμ. 20C· οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτε ἀναισχυντίας ὁ αὐτ. Πολ. 571D· ἀπροσ., ἐλλείπει πωμάτων, ὑπάρχει ἔλλειψις ποτῶν, ὁ αὐτ. Νόμ. 844Β· οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπῃ αὐτόθι 740C. **5)** μετὰ γεν. προσώπου, εἶμαι ὑποδεέστερός τινος, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 122C, D· ἐμπειρίᾳ μηδὲν ἐκείνων ἐλλ. ὁ αὐτ. Πολ. 484D· ἀπολ., ἔχω ἐλλείψεις, τῆς μὲν ὑπερβεβλημένης, τῆς δὲ ἐλλειπούσης ὁ αὐτ. Νόμ. 719D. **6)** ἑπομένου τοῦ **μή**, μετ' ἀπαρεμφ., τί γὰρ ἐλλ. μὴ παραπαίειν; κατὰ τί ὑπολείπεται τῆς μανίας; Αἰσχύλ. Πρ. 1056· οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ.. πυθέσθαι Σοφ. Τρ. 90. **7)** μετὰ μετοχ., ὅ,τι ἄν τις ἐλλείπῃ λέγων Πλάτ. Φαῖδρ. 272D· οὐκ ἐλλείπει εὐχαριστῶν, δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ εὐχαριστῇ, δὲν ἀμελεῖ, παρὰ Δημ. 257. 2· οὕτω, ἐλλελοιπότες τὰς εἰσφορὰς (ἐνν. ἀποδιδόναι), καθυστεροῦντες τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων, ὁ αὐτ. 753. 22· ἀπολ., οἱ ἐλλείποντες, οἱ καθυστεροῦντες ἀπότισιν χρημάτων, ἐλλειμματίαι, ὁ αὐτ. 607. 2. **8)** ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ ὧν βούλεται ἐλλείπειν, αὐτὸς μὲν νὰ μὴ δύναται νὰ ἔχῃ πολλὰ τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 8· ὧν δ' ἐνέλειπε τῇ πόλει.., Δημ. 326. 20. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ἐλλείπει τινά τι, κάτι λείπει ἀπό τινος, Πολύβ. 9. 41, 1· ἵνα μηδὲν αὐτὰς ἐλλείποι τῶν ἐπιτηδείων ὁ αὐτ. 10. 18, 11. **III.** Παθ., ὅπως δ' ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον, ἀλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι (ὁ Ἀθηναῖος) ἔμεινε μόνος, Σοφ. Ἠλ. 736· νικῶμαι, ὑπερβάλλομαι, μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5. **2)** λείπω, ὅπως ἄν τι δέῃ.. μηδὲν ἐλλείπηται, νὰ μὴ λείπῃ τίποτε, ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 37, Ἱππ. 3. 8; κτλ.· τι, εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 484D· εἶμαι ὑποδεέστερος, τινὸς ὁ αὐτ. Ἀντεραστ. 136A.

ἐλλείχω, ἐπιμελῶς λείχω, ἐμφοροῦμαι, «ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν... οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἀστοί· ἐλλείχοντα δὲ ἐμφορούμενον ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων» Ἡσύχ. (Κωμ. Ἀνών, 125)· πρβλ. **ἐμπίνω, ἐμφορέω**.

ἔλλειψις, εως, ἡ, παράλειψις, ἔλλειψις, ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἀθήν. 644A· ἴδε Bosίου (Bos) Ellipses Graecae, ἔκδ. Schäf., Herm. Vig. append. **II.** (ἐκ τοῦ ἀμεταβ.) ἔλλειψις, τὸ νὰ μὴ φθάνῃ τι, νὰ μὴ ἀρκῇ, ἀντίθετον τῷ **ὑπερβολή**, Πλάτ. Πρωτ. 356A· ἀντίθετον τῷ **ὑπεροχή**, Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 18, κ. ἀλλ. **2)** κωνικὴ τομή, Ἀπολλώνιος Περγ. Κωνικ. 1. 13, καλεῖται οὕτως ἴσως διότι εἶναι κύκλος ἐλλιπής, ἴδε Εὐτόκιον εἰς Ἀπολλώνιον.

ἔλλερον, τό, κατὰ διάλεκτον ἀντὶ τοῦ **κακόν**, Καλλ. Ἀποσπ. 434· Ἐλλεροφόντης, ἤτοι φονεὺς κακίας· ἔλλερα γάρ φασι κατὰ διάλεκτον τὰ κακὰ Εὐστ. 635. 5.

ἔλλεσχος, ον, ἔλεσχα, τὰ χρησιμεύοντα ὡς θέμα ὁμιλίας ἐν ταῖς λέσχαις, Ἡρόδ. 1. 153· πρβλ. **περιλεσχήνευτος**.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἡσ. Ἀποσπ. 28. **2)** οἱ Ἕλληνες τοῦ Ὁμήρου ἦσαν ἡ Θεσσαλικὴ ἐκείνη φυλή, ἧς ἀρχηγὸς ἦτο ὁ λεγόμενος Ἕλλην (πρβλ. **Ἑλλάς** I), Ἰλ. Β. 684· διὰ ταῦτα ὁ Ἀρίσταρχος ἠθέτει τὸν στίχ. Ἰλ. Β. 530 (ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες ὡς ἔθνος καλοῦνται Πανέλληνες), καὶ εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ Θουκ. (1. 3) δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγίνωσκε τὸν ἐν λόγῳ στίχον. **3)** βραδύτερον ἡ λέξις Ἕλληνες κατέστη τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν· ὁ Στράβων ἐν 370 λέγει ὅτι ἡ χρῆσις αὕτη ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἐν τοῖς σῳζομένοις αὐτοῦ συγγράμμασιν ἀπαντᾷ τὸ Πανέλληνες Ἔργ. κ. Ἡμ. 526· ἀλλ' ἡ ἀρχαιοτάτη χρῆσις τῆς λέξεως Ἕλληνες ὡς ἐθνικοῦ ὀνόματος εὑρηται ἔν τινι ἐπιγραφῇ τῆς 48. 3 Ὀλυμπιάδος (586 π. Χ.), ἣν μνημονεύει ὁ Παυσ. ἐν 10. 7, 4-6· κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ἦτο καθολικόν, καὶ μάλιστα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βάρβαροι, ἴδε τὴν λ. **βάρβαρος**. **4)** ἔτι βραδύτερον ἐσήμαινε τοὺς ἐθνικούς, εἴτε εἰδωλολάτρας εἴτε χριστιανούς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, Καιν. Διαθ. καὶ Ἐκκλ. **II.** ὡς ἐπίθ. = **Ἑλληνικός**, Πίνδ.

N.10. 46, Θουκ. 2. 36, κτλ.· καὶ μετὰ θηλ. οὐσιαστικοῦ, "Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1254· στολήν γε Ἕλληνα Εὐρ. Ἡρακλ. 131· Ἕλλην γυνή Φιλήμ. ἐν «Παιδαρίῳ» 1· Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα, ἐπὶ τύχης ἢ περιουσίας, Ἀπολλόδ. Καρύστ. ἐν «Γραμματειδιοποιῷ» 1.10 τῶν Πυλῶν Ἑλλήνων Δημ. 327 6· πρβλ. Ἑλλὰς II·— ὡς οὐδ., ἔθνη Ἕλληνα Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 18. 6, Θεμίστ. 332D.

Ἑλληνάρχης, ὁ, ἄρχων τῶν Ἑλλήνων, ἄρχων ἐν Σαρματίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2132d, e.

Ἑλληνίζω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἀόρ. **ἑλληνίσαι** Δίων Κ. 55. 3· παθ. ἀόρ. ἄνευ αὐξήσεως **ἑλληνίσθησαν** (χειρόγρ., Βεκκ., Ἀρνόλδ.) καὶ μετ' αὐξ. **ἡλληνίσθησαν** (Λοβ., Πόππ., Κρύγερ.), Θουκ. 2. 68, ἀλλ' ὁ παθ. πρκμ. μετ' αὐξήσεως **ἡλλήνισται** (ἴδε κατωτ.). Ὁμιλῶ Ἑλληνιστί, Ἕλλην μέν ἐστι καὶ ἑλληνίζει Πλάτ. Μένων 82B, πρβλ. Χαρμ. 159A, Πρωτ. 328A· οἱ δ' Ἕλληνες ἑλληνίζομεν Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 2· ἑλλ. τῇ φωνῇ Αἰσχίν. 78. 25· ἰδίως ὁμιλῶ ἢ γράφω ὀρθῶς τὴν Ἑλληνικήν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 1. 2) περὶ φράσεώς τινος, οὐδὲ γὰρ ἂν ἑλληνίζοι οὕτως τὸ ἐρώτημα λεχθέν, διότι οὐδ' ἑλληνικὸν θὰ ἦτο κτλ., ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 32, 4. 3) εὐνοῶ τοὺς Ἕλληνας, φρονῶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, εἶμαι ἐθνικός, Ἐκκλ. II. μεταβ., κάμνω τινὰ Ἕλληνα, ἐξελληνίζω, Λιβάν. 1. 305· μεταφράζω εἰς τὴν Ἑλληνικήν, Δίων Κ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., ἑλληνισθῆναι τὴν γλῶσσαν ἀπό τινος, ἐκμαθεῖν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρά τινος, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ ὀνόματα .. ἡλλήνισται, ἔλαβον ἑλληνικὴν μορφήν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 6, 1.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β'. σ. 468 κἑξ.

Ἑλληνικός, ή, όν, Ἡρόδ. 4.108, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ. 2) τὸ Ἑλληνικόν, οἱ Ἕλληνες περιληπτικῶς, Ἡρόδ 7.139, κ. ἀλλ.· οἱ Ἕλληνες στρατιῶται, ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 13. 3) τὰ Ἑλληνικά, ἱστορία, ἀφήγησις Ἑλληνικῶν πραγμάτων, Θουκ. 1. 97, κτλ.· Ἑλληνικὴ φιλολογία, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 67. II. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς Ἕλληνα, οὐ γὰρ πατρῷον τὸνδ' ἐδεξάμην νόμον, παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλληνικόν Εὐρ. Ἄλκ. 684, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 115·— συγκρ. **-ώτερος** Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 1· ὑπερθ. **-ώτατος** Δημ. 439. 26.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, Ἡρόδ. 4. 108, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 4.

Ἑλλήνιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ζεὺς Ἑλλ. Ἡρόδ. 9. 7, 1 (ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ, Ἑλλάνιε Ζεῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1253)· θεοὶ οἱ Ἑλλ. Ἡρόδ. 5. 49., 92, 7. II. **Ἑλλήνιον**, τό, ὁ ναὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ αὐτ. 2.178. III. **Ἑλλανία**, ἡ, = **Ἑλλάς**, Εὐρ. Ἑλ. 1147, κτλ.

Ἑλληνίς, Δωρ. **Ἑλλᾱνίς, ίδος**, ἡ, ὡς θηλ. τοῦ **Ἑλλήνιος**, Πίνδ. Π. 11. 75, καὶ παρ' Ἀττ. Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 4, κτλ. II. Ἑλληνίς (ἐξυπακουομ. γυνή) Εὐρ. Ἠλ. 1076.

Ἑλληνισμός, ὁ, μίμησις τῶν Ἑλλήνων, Ἑβδ. (Β. Μακκ. Δ', 13). II. χρῆσις καθαροῦ, γνησίου Ἑλληνικοῦ ὕφους καὶ ἰδιωμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1.176 κἑξ., Ἀθήν. 367A, κτλ. III. παρ' Ἐκκλ. ἡ «θύραθεν» παιδεία, κτλ.

Ἑλληνιστής, οῦ, ὁ, ὁ χρώμενος τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ὅ ἐ. ἐν τῇ Κ. Δ. Ἰουδαῖος τὴν Ἑλληνικὴν ὁμιλῶν, Πράξεις Ἀποστ. ς', 1, κτλ. II. παρὰ μεταγεν. Ἐκκλ. ἐνίοτε, ὡς τὸ Ἕλλην I. 4, ἐθνικός.

Ἑλληνιστί, ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἑλληνικόν, Λουκ. Σκύθ. 3· **ἑλληνιστὶ ξυνιέναι, γινώσκειν**, ξυνίει δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Σεύθης) ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα, ἐνόει δὲ καὶ αὐτὸς τὰς περισσοτέρας ἑλληνικὰς λέξεις» (Βαρδαλάχος), Ξεν. Ἀν. 7. 6, 8· ἑλληνιστὶ γινώσκεις; γινώσκεις ἑλληνικά; Πράξ. Ἀποστ. κα', 38· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστὶ Ἑλληνιστί, ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 20.

Ἑλληνο-δίκαι, -δικέω, εὑρηνται μόνον ἐν τοῖς Δωρ. τύποις **Ἑλλᾱνο-**.

Ἑλληνο-κοπέω, κολακεύω τοὺς Ἕλληνας, Πολύβ. 26. 5, 1· ἀντιποιοῦμαι ἑλληνικοὺς τρόπους, ὁ αὐτὸς 20. 10, 7· πρβλ. **δημοκοπέω**.

Ἑλληνο-τᾰμίαι, ῶν, οἱ ταμίαι τῶν Ἑλλήνων, δηλ. ἄρχοντες διοριζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (477 π. Χ.) πρὸς εἴσπραξιν τῶν συνεισφορῶν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων διὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, Ἀντιφῶν 137, 31, Συλλ. Ἐπιγρ. 76 (416 περίπου π. Χ.), κ. ἀλλ.—τὸ ταμεῖον αὐτῶν ἦτο κατὰ πρῶτον ἐν Δήλῳ, ἀλλὰ μετηνέχθη ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς Ἀθήνας, πρβλ. Ἀνδοκ. 28. 16, Θουκ. 1. 96·— περὶ ἑλληνοταμιῶν ἴδε καὶ Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 45. 7 (Blass), καὶ Ἁρπ. ἐν λέξει, προσέτι Πολυδ. Η', 114, Σουΐδ., Ἡσύχ., Ζωναρ. σ. 684 A. B. 188, 16, κτλ.—τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ἐκαλεῖτο **Ἑλληνοταμία** (ἢ κάλλιον **Ἑλληνοταμιεία**), ἡ, Ξεν. Πόροι 5, 5.

Ἑλλησποντιακός, ή, όν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9, κτλ.— οὕτως, **Ἑλλησπόντιος, α, ον**, Ἡρόδ. 7. 95, ἐξ Ἑλλησπόντου, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 11·—οὐσ. **Ἑλλησποντία**, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ.

Ἑλλησποντίας, Ἰων. **-ίης** (ἐνν. ἄνεμος), ἄνεμος πνέων ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου, δηλ. βορειοανατολικός, Ἡρόδ. 7.188· ταὐτόσημος τῷ καικίᾳ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 20· πρβλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Προβλ. 26. 56, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 62.

Ἑλλησποντιάς, άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ., ἡ τοῦ Ἑλλησπόντου, τηλοῦ θαλάσσης Ἑλλησποντιάδος Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 278 D·— **Ἑλλησποντίς, ίδος**, Σοφ. Ἀποσπ. 446.

Ἑλλήσ-ποντος, ὁ, ὁ πόντος τῆς Ἕλλης (θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἐκεῖ πνιγείσης), νῦν Δαρδανέλλια, Ὅμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.), Ἡρόδ. κλ.· καλεῖται προσέτι πορθμὸς Ἀθαμαντίδος Ἕλλης Αἰσχύλ. Πέρσ. 70, πρβλ. 722·— ἐνίοτε περιλαμβάνεται καὶ ἡ Προποντίς, Ἡρόδ. 1. 57, κτλ.·— προσέτι καὶ ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, Θουκ. 2. 9, κτλ.

Ἑλλησποντο-φύλακες, οἱ, ἄρχοντες διωρισμένοι ὅπως ἐποπτεύωσι τὴν διάβασιν τοῦ Ἑλλησπόντου, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 1. 40.

ἐλλίζω, τίλλω, Ἡσύχ.

ἐλλῐμενίζω, εἰσπράττω τὸ ἐλλιμένιον, δηλ. τὸν λιμενικὸν φόρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 392. II. εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, Συνέσ. 166B.

ἐλλιμένιος, α, ον, ἐν τῷ λιμένι, πύργοι Στράβων 60. II. οὐσιαστ. **ἐλλιμένιον**, τό, φόρος λιμενικός, Λατ. portorium, ἐλλιμένιον, ὃ δοῦναι πρὶν εἰσβῆναί σε δεῖ Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 3, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 23, Πολύβ. 31. 7, 12· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς ἐννοίας ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὸν ἐπιθετικὸν τύπον **ἐλλιμενικὰ** (ἐνν. τέλη) Πολ. 425D· πρβλ. Βοίκχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθ. 2. 31.

ἐλλῐμένισις, εως, ἡ, τὸ ἐλλιμενίζειν, εἰσέρχεσθαι εἰς λιμένα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 197.

ἐλλῐμενιστής, οῦ, ὁ, εἰσπράκτωρ λιμενικῶν φόρων, Δημ. 917. 10.

ἐλλιμνάζω, σχηματίζω ἕλος ἢ λίμνην, λιμνάζω, Βασίλ. τ. 1. σ. 1096A.

ἐλλῐπής, ές, (ἐλλείπω) ἐνεργ. ἀφίνων τι, παραλείπων, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 924B. II. Παθ., ὑπολειπόμενος, ἔχων ἔλλειψιν, ἀντίθετον τῷ **ἐντελής**, τινος, ἔν τινι πράγματι, Θουκ. 5. 17., 7. 8, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἐλλιπεῖς προθυμίᾳ Θουκ. 6. 69· τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὶ ἐλλιπὲς Εὐάγγ. ἐν «Ἀνακαλυπτομένῃ» 1. 3· ἔν τινι Πολύβ. 18. 5, 5. 2) ἀπολ., καθυστερῶν, ἐλλ. καὶ μὴ δυνάμενος ἐπιμελεῖσθαι, ἀμελής, Πλάτ. Νόμ. 901C· πρὸς Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον ἀεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεως, «οἷς, ὅ μὴ ἐπεχείρουν τοῦτο ἐλλιπὲς τῶν προσδοκωμένων ἐδόκει κατορθωμάτων· ... εἴτ' οὖν ὅ μὴ ἐπεχείρουν τοῦτο ζημίαν ἡγοῦνθ' ἑαυτοῖς» (Σχόλ.), Θουκ. 4. 55· καὶ τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης ὧν ἕκαστός τις ᾠήθημεν πράξειν, ἡ ἀποτυχία τῆς κρίσεως ἡμῶν ὡς πρὸς .., αὐτόθι 63· τὸ ἐλλιπές = ἔλλειψις, Ἀριστ. Ρητ. 1.11, 22.—Συγκρ. **ἐλλιπέστερος** Πολύβ. 5. 32, 2, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, ἐνδεῶς, καὶ γραμματικῶς, κατ' ἔλλειψιν, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 252.

ἐλλῐσάμην, ἴδε **λίσσομαι**.

ἐλλῐτάνευε, ἴδε **λιτανεύω**.

ἐλλοβίζω, (λοβὸς) σχηματίζω λοβούς, Γλωσσ.

ἐλλόβιον, τό, (λοβὸς) τὸ τιθέμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτός, ἐνώτιον, Λατ. inauris, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 29, Σέξτ. Ἐμπειρ II. 3. 203.

ἔλλοβος, ον, ὁ ἐντὸς λοβοῦ, καρπὸς ἐλλ. Θεόφρ. π. τὰ Φυτ Ἱστ. 4. 2, 4· τὰ ἔλλοβα ὁ αὐτ.·—ἐντεῦθεν, **ἐλλοβόκαρπος, ον**, φέρων καρπὸν ἐντὸς λοβῶν, αὐτόθι 6. 5, 3· ὡς ὁ Schneid ἀντὶ **ἐλλοβοανθής**, πρβλ. 4. 2, 4.

ἐλλοβο-σπέρματος, ον, ἔχων τὸ σπέρμα ἐν λοβῷ, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 7. 3, 2, ἀντίθετον τῷ **γυμνοσπ-**.

ἐλλοβώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων λοβὸν ἢ ὅμοιος πρὸς τὰ ἔλλοβα φυτά, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 5.

ἐλλογάω = ἐλλογέω.

ἐλλογέω, (λόγος) λογαριάζω, ὑπολογίζω, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1732a. 37 (ἐν τῷ παθ.). II. καταλογίζω, θεωρῶ ὡς ἀνῆκόν τι εἴς τινα, ἀποδίδω, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει Ἐπιστ. π. Φιλήμ. 18 (ἔνθα τὰ ἀρχαιότατα χειρόγρ. ἔχουσιν **ἐλλόγα**, προστ. τοῦ **ἐλλογάω**).

ἐλλογίζω, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἀλ. 510.

ἐλλόγιμος, ον, ὁ ἐν λόγῳ ὤν, ὅστις λογαριάζεται, θεωρεῖται σπουδαῖος, σημαίνων, ἔχων ὑπόληψιν, ὡς τὸ ἄξιος λόγου, Ἡρόδ. 2.176, Πλάτ. Πρωτ. 327C, Συμπ. 197A, κ. ἀλλ.· ἐλλ. ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. Πρωτ. 361E. II. εὔγλωττος, Πολυδ. Β', 125.—Ἐπίρρ. **-μως** Φιλοστρ. Βί. Σοφ. 2. 11, 1.

ἔλλογος, ον, λογικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄλογος**, Ἀριστ. Ἠθ. N. 10. 2, 1.—Ἐπίρρ. **-γως**, φρονίμως, συνετῶς, Εὐστ. Πονημ. 13.76.

Ἑλλοπία, ἡ, (Ἔλλοψ, υἱὸς τοῦ Ἴωνος), ἡ χώρα τῆς Δωδώνης, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. II. μέρος τι τῆς Εὐβοίας, Ἡρόδ. 8. 23, κτλ.

ἐλλοπιεύω, (ἔλλοψ) ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθῶ, ἁλιεύω, Θεόκρ. 1. 42·— ὁ τύπος **ἐλλοπεύω** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 331, 49, φαίνεται πλημμελὴς γραφή.

ἔλλοπες· «ἐλλείποντες τῆς ὀπός, τουτέστιν ἄφθογγοι, ἄφωνοι, καὶ οἱ λεπιδωτοὶ καὶ δασεῖς καὶ τραχεῖς» Ἡσύχ.

ἐλλόποδες, «ἡ λέξις παρὰ Κρατίνῳ (ἐν Ἀδήλ. 60) γέγονε δὲ

παρὰ τοὺς ἐλλούς, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθούς· ἢ νεοττοὺς ὄφεως ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι» Ἡσύχ.: ἡ ἐν τῷ χειρογρ. πλημμελὴς γραφὴ διωρθώθη ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ. 331, 53.

ἔλλοπος, ὁ, ἴδε **ἔλλοψ** II.

ἐλλὸς ἢ **ἐλλός**, ὁ, νεβρός, ποικίλον ἐλλὸν Ὀδ. Τ. 228, πρβλ. Εὐστ. 1863. 39· πρβλ. **ἐλλοφόνος** (ἴδε τὴν λέξιν **ἔλαφος**).

ἐλλός, ή, όν, = **ἔλλοψ**.

ἐλλο-φόνος, ον, ὁ φονεύων νεβρούς, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 190, Συλλ. Ἐπιγρ. 5943.

ἐλλοχάω, μέλλ. **-ήσω**, (λόχος) ἐνεδρεύω, Πλάτ. Θεαίτ. 165D· οὕτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Φαλάρ. Ἐπιστ. 5. **II** παραμονεύω, ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν; Σωκράτης οὗτος; ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο; Πλάτ. Συμπ. 213B, Αἰλ. π. Ζ. 6. 4. **III**. Παθ., ἐλλοχᾶσθαι κακοῖς, εἶναι πλήρη κακῶν, Ἀλκίφρ. 2. 3.

ἐλλόχησις, εως, ἡ, ἐνέδρα, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **δεξιός**.

ἐλλοχητής, οῦ, ὁ, ἐνεδρευτής, ἐλλοχηταὶ Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σά. τ. Α', σ. 166.

ἐλλοχίζω, = **ἐλλοχάω**, Εὐρ. Βάκχ. 723. **II**. τοποθετῶ ἄνδρας πρὸς ἐλλόχησιν, ὅπως ἐνεδρεύσωσιν, ἐλλοχίζει ... πολλοὺς ἔχοντας ἐγχειρίδια Πλουτ. Φιλοπ. 14.

ἔλλοψ, οπος, ἄφθογγος, ἄφωνος, ἀείποτε ἐπίθετον τῶν ἰχθύων, ἔλλοπας ἰχθῦς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 212 (καλοῦνται δὲ καὶ ἄναυδοι ὑπὸ Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 578)· ἔλλοπος μυνδοῦ δίκαν Λυκόφρ. 1375:— ὡσαύτως **ἔλλοπος**, ὁ, Ἐμπεδ 12 (μετὰ πολλῶν δι. γραφ.)· — ὡσαύτως **ἐλλός**, ἐλλοῖς ἰχθύσιν Σοφ. Αἴ. 1279· ἰχθύες ἐλλοὶ Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 277D. **II**. ὡς οὐσιαστ. **ἔλλοψ**, ὁ, ὁ ἄφωνος, δηλ. ὁ ἰχθύς, Νικ. Ἀλεξιφ. 481, Λυκόφρ. 598· ὡσαύτως θηλ., Λυκόφρ. 796. **2)** ἄγνωστός τις θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 2. 13, 8., 15. 14, Ἀθήν., κτλ.· γράφεται καὶ **ἔλοψ**, Ἐπίχ. 48 Ahr., Μάτρων παρ' Ἀθην. 136A· καὶ (ἐπὶ ὄφεως) Νικ. Θ. 490. —Περὶ **ἔλλοπος** ἐν γένει ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ξενοκράτει σ. 84.

ἔλλῡπος, ον, ὁ διατελῶν ἐν λύπῃ, τεθλιμμένος, «λυπημένος», Πλούτ. 2. 621A.

ἐλλύτης, Δωρ. **-ας**, ὁ, = **εἰλύτας**, ἐλλύτας ἐκ πυρῶν χοινίκων πέντε Ἐπιγρ. Θήρας Cauer 148E_{37}.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐλλύτης· πλακοῦς τις». Ἴδε Lexicogr. Study of Greek Inscr. by Hel. M. Searles σ. 32.

ἐλλυχνιάζομαι, ἐν τῇ μετ. τοῦ πρκμ., **ἐλλυχνιασμένος**, ἔχων ἐλλύχνιον, φυτῆλι, «φυτηλωμένος», εἰς λύχνον καινὸν ἐλλυχνιασμένον Διοσκ. 1. 96.

ἐλλύχνιον, τό, θρυαλλίς, «φυτῆλι», λύχνου, Ἡρόδ. 2. 62, Ἱππ. 569. 55., 670. 44· ἡ Ἀττ. λέξις εἶναι **θρυαλλίς**.

ἐλλυχνιωτός, ή, όν, ἐξ ἐλλυχνίου, ἢ στρημμένος ὡς ἐλλύχνιον, ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς Παῦλ. Αἰγ. 148.

ἐλλωβάομαι, ἀποθ., λυμαίνομαι, ἀτιμάζω, κακοποιῶ, προξενῶ κακόν, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδαρέου Ἀντων. Λιβ. 11.

Ἑλλωτία ἢ **Ἑλλωτίς, ίδος**, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 13, 57 ἐν τέλει. **II**. τὰ **Ἑλλώτια** (ἐνν. ἱερά), ἡ ἑορτὴ αὐτῆς ἐν Κορίνθῳ, Πινδ. Ο. 13. 57.—**ἑλλωτὶς** ἐκαλεῖτο καὶ ὁ ἐκ μυρρίνης εἰκοσάπηχυς τὴν περίμετρον στέφανος, ὃν ἔφερον μετὰ πομπῆς ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἑορτῇ, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 678 α, β.

ἑλμινθιάω, (ἕλμινς) πάσχω ἐξ ἑλμίνθων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 6, 8.

ἑλμίνθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἕλμινς**, μικρὰ ἕλμινς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 3.

ἑλμινθοβότανον ἢ **ἑλμιγγοβότανον**, «σκωληκοβότανον», Ἀλέξ. Τραλλ. περὶ Ἑλμίνθ. 310, 3.

ἑλμινθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἕλμινθι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 4.

ἕλμινς, ινθος, ἡ, δοτ. πληθ. **ἕλμινσι**· ὡσαύτως ὀνομ. **ἕλμις** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 2, ὀνομ. πληθ. **ἕλμεις** Διοσκ. π. Εὐποριστ. 2. 67, δοτ. **ἕλμισι** Ὀππ. Ἁλ. 3. 180· ὡσαύτως γεν. **ἕλμιγγος** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ἕλμιγξ**), ἀμφ. παρ' Ἱππ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Α' 987, 989 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. δὲν συμφωνοῦσι), καὶ τὸ σύνθετον **ἑλμιγγοβότανον** παρὰ τῷ συγγραφεῖ τοῦ Ὀρνεοσοφίου· ἐνῷ τὸ **ἑλμινθοβότανον** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. Σκώληξ: **I**. σκώληξ τῶν ἐντέρων, Λατ. lumbricus, ἡ πλατεῖα ἕλμινς, Λατ. taenia, ἡ στρογγύλη, Ἱππ. 511. 19 κέξ., πρβλ. Προγν. 40, Ἀφ. 1248, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 4 (ἔνθα προστίθησιν τὰς ἀσκαρίδας ὡς τρίτον εἶδος). **II**. παράσιτός τις σκώληξ ἐν τοῖς σπόγγοις, αὐτόθι 5. 16, 6·—σκώληκες ἐν χιόνι, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 2. 3, 9. (Ἡ ῥίζα μένει ἄγνωστος· ἴδε Κουρτίου Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 504).

ἑλξίνη [ῑ], ἡ, (ἕλκω) φυτὸν φυόμενον «ἐν θριγκοῖς καὶ τοίχοις· καυλία δὲ ἔχει λεπτὰ καὶ ὑπέρυθρα· φύλλα ὅμοια λινοζώστει, δασέα· περὶ δὲ τοὺς καυλούς, οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων, κτλ.» Διοσκ. 4. 86, πρβλ. αὐτόθι 39· κατὰ τὸν Sibthorp, φύεται πανταχοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ὀνομάζεται κοινῶς **ἀνεμοκλεῖτι** ἢ **περδικάκι**· καθ' Ἡσύχ. «ἑλξίνη· ἡ περδίκιος βοτάνη»·—«σιδηρῖτις πόα» ὁ αὐτ.

ἕλξις, εως, ἡ, (ἕλκω) τὸ ἕλκειν, σύρειν, τὰς Ἕκτορος ἕλξεις Πλάτ. Πολ. 391B· ἱματίων ἕλξις (ἴδε **ἕλκω** I, 2), ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 122C· ἀντιτίθεται τῇ ὤσει Θεμίστ. 94. **2)** τὸ ἐφελκύειν, ὁ αὐτ. Τίμ. 80C. **3)** τέντωμα τοῦ τόξου, Φιλόστρ. 717. **4)** κατάποσις, ῥόφησις, «τράβηγμα», Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 82.

ἕλοιμι, ἑλοίμην, ἕλον, ἑλόμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **αἱρέω**.

ἑλό-νομος ἢ **ἑλο-νόμος, ον**, ἐπὶ ζῴων, ἑλόνομα, τὰ νεμόμενα ἐν ἑλώδεσι τόποις, Ἱππ. 358. 15.

ἕλος, εος, τό, τόπος χαμηλὸς πλησίον ποταμῶν, λειμὼν βαλτώδης, ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Ἰλ. Υ. 221· καθόλου, «βάλτος», ἂν δόνακας καὶ ἕλος Ὀδ. Ξ. 474· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 1. 191, Θουκ. 1. 110, κλ. (Ἐκ τῆς √ϜΕΛ, πρβλ. τὸ ὄνομα τῆς Ἑλληνικῆς ἀποικίας **Ὑέλης** ἢ **Ἐλέας** (Velia), ὡσαύτως τὴν ἐν Ῥώμῃ Velia, περὶ ἧς Διον. ὁ Ἁλ. λέγει ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τῆς ἑλλ. λέξεως **ἕλος** (1. 20)· ὡσαύτως πρβλ. Velitrae (ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Πωμεντίνου ἕλους) καὶ vallis.)

ἔλοψ, ἴδε **ἔλλοψ**.

ἐλόωσι, ἴδε **ἐλαύνω**.

ἐλπῐδο-δώτης, ου, ὁ, ὁ δοτὴρ ἐλπίδων, Ἀνθ. Π. 9. 525.

ἐλπῐδο-κοπέω, ἀπατῶ δι' ἐλπίδων, δίδω ψευδεῖς ἐλπίδας, διαβουκολῶ, τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλπιδοκοποῦσα Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 26.

ἐλπῐδο-ποιέω, παρέχω ἐλπίδας, ἔλπω, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Σ. 160. Κατὰ τὸ Λεξ. Ἀπολλωνίου «ἔλπεται, ἐλπιδοποιεῖ», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἔλπομαι**.

ἐλπίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, πρῶτον παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καιν. Διαθ. (τὸ **ἐλπίσω** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 187 εἶναι ὑποτακτ. ἀόρ.)· ἀόρ. **ἤλπισα** Ἡρόδ. 8, 24, Σοφ., κλ.· πρκμ. **ἤλπικα** (προ-) Ποσειδιππ. ἐν Ἀδήλ. 1. 8· ὑπερσυντ. **ἠλπίκειν** Ἡρωδιαν. 8. 5.—Μέσ., Ἀππ. Καρχ. 115.—Παθ., ἀόρ. **ἠλπίσθην** Σοφ.· πρκμ. **ἤλπισμαι** Διον. Ἁλ. 5. 40. Ἀττ. τύπος τοῦ **ἔλπομαι** ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ., ἐλπίζω ἢ μᾶλλον (παρὰ τοῖς παλαιοτέροις) προσδοκῶ, περιμένω. — Σύνταξ.: μετ' αἰτιατ., Αἰσχύλ. Θήβ. 589, Χο. 539, κτλ.· πρβλ. **βούλησις**· ἐλπίζειν τι παρά τινος Ξεν. Ἀπομν. 3, 17, Δημ. 374. 1:— ἀλλὰ συχνάκις μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως καὶ ἀπαρεμφ., ἐλπίζω ἢ προσδοκῶ ὅτι θά.., μετ' ἀπαρ. μέλλ., ἐλπ. μιν ἀποθανέεσθαι Ἡρόδ. 3. 143, πρβλ. Θουκ. 4. 71· μετ' ἀπαρεμφ. ἀόρ. μετὰ τοῦ **ἄν**, οὐδαμὰ ἐλπίζων ἂν ἡμίονον τεκέειν Ἡρόδ. 3. 151, Σοφ. Φ. 629, Ἀντιφῶν 118. 28, Θουκ. 2. 53· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ **ἄν**, ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσασθαι (διάφ. γραφ. -σεσθαι) Λυσ. 129. 27· ἤλπιζον ἑλεῖν Ξεν. Ἀγησ. 7, 6· τὸ ἀπαρέμφ. δύναται νὰ παραλειφθῇ, ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν (ἐνν. κλύειν) Σοφ. Ἠλ. 1281· οὕτω καὶ ἐλπ. ὅπως ἢ ὡς .., μετὰ μέλλ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1051, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 385, Ἠλ. 963.—Παθ., τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1105. **2)** ἐπὶ κακῶν, περιμένω, προβλέπω, φοβοῦμαι, μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως, δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν Σοφ. Τρ. 111, πρβλ. Αἴ. 799· τουτὶ.. τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα Ἀριστοφ. Ὄρν. 956, κλπ.· ἐλπ. πάγχυ ἀπολέεσθαι Ἡρόδ. 8. 12· δέδοικα, μετὰ τοῦ **μὴ** ἀκολουθούσης ὑποτ. ἀορ., οὐδαμὰ ἐλπίσας, μή ποτε ἐλάσῃ ὁ αὐτ. 1. 77· οὐκ ἤλπισε μή ποτέ τις ἀναβαίη αὐτόθι 8. 53. **3)** μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ., σημαίνει μικρόν τι πλέον τοῦ νομίζω, ὑποθέτω, πιστεύω ὅτι, ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλβιώτατος Ἡρόδ. 1. 30· ἐλπίζων σιτοδείην τε εἶναι ἰσχυρὴν .. καὶ τὸν λεὼν τετρῦσθαι ὁ αὐτ. 1. 22· πρβλ. 27, 75, Αἰσχύλ. Θήβ. 76, Χο. 187· βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; Εὐρ. Ἀνδρ. 720· ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν Πλάτ. Πολ. 573C· τίς .. ἐλπίζει θεοὺς .. χαίρειν ἀπαρχαῖς; Κωμ. Ἀνώνυμ. 41· οὕτως ἐνίοτε ἐπὶ μελλόντων πραγμάτων, τίς ἤλπισεν ἁμαρτήσεσθαί τινα τῶν πολιτῶν τοιαύτην ἁμαρτίαν; Λυσ. 189. 24· οὐδὲν .. ποιήσειν ἐλπίζων Δημοσθ. 42. 12. **4)** μετὰ δοτ., ἔχω ἐλπίδα εἴς τι, τῇ τύχῃ Θουκ. 3. 97· οὕτως, ἐλπ. εἴς τινα Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 45, κ. ἀλλ.· ἐπί τινι Ἐπιστ. π. Ῥωμ. ιε', 12, κ. ἀλλ.· ἐπί τινα Α' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 5.

ἐλπίς, ίδος, ἡ, (ἴδε ἐν λέξ. **ἔλπω**) προσδοκία, ἐλπὶς (δόξα μελλόντων Πλάτ. Νόμ. 644C), Ὀδυσ. Π. 101, Τ. 84, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 96· ὡσαύτως κατὰ πληθ. πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων, μετὰ τὸ ναυάγιον πολλῶν ἐλπίδων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 505· κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Σοφ. Αἴ. 478· ὡσαύτως ἡ κατάστασις τοῦ περιμένειν, τοῦ προσδοκᾶν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 771· πρβλ. Ο. Κ. 1749, κτλ.:—Συντάσσεται παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ γεν. ὑποκειμένου τε καὶ ἀντικειμένου (ὅταν συμπίπτωσι καὶ τὰ δύο), Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, τὴν ἐλπίδα τῶν Πελοποννησίων εἰς τὸ ναυτικὸν αὐτῶν, Θουκ. 2. 89· ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον ἐνίοτε προστίθεται μετὰ προθ., αἱ εἴς τινα ἐλπίδες ὁ αὐτὸς 3. 14· ἐλπίδες ὑμέτεραι = εἰς ὑμᾶς, ὁ αὐτ. 1. 69:—ἐλπίδ' ἔχω = ἐλπίζω, μετ' ἀπαρ. μέλλοντος, μὴ οὐ δώσειν δίκην Ἡρόδ. 6. 11, κτλ.: μετ' ἀπαρ. ἀορ., κλέος εὑρέσθαι Πινδ. Π. 3. 196· μετὰ τοῦ **ὡς** καὶ ἀπαρ. μέλλ., Σοφ. Ο. Κ. 383· μετὰ τοῦ **ὥστε** καὶ ἀπαρ. ἀορ., Εὐρ. Ὀρ. 52· περί τινος Διον. Ἁλ. 5. 27· ἐν ἐλπίδι εἰμὶ Θουκ. 7. 46, κτλ.· ἐν ἐλπίσι καλαῖς γίγνεσθαι Πλουτ. Βροῦτ. 40· ἐλπὶς [ἐστὶ] μοι, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. μέλλ. ἢ ἀορ., ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐλπίζω**, ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν Αἰσχύλ.

'Αγ. 679· τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἄνδρα προσμεῖναι Σοφ. Ο. Τ. 836· πλείων ἐλπὶς φιλίαν .. γενήσεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 232D· ἐλπὶς .. κτήσασθαι ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 67B· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., Αἰσχύλ. 'Αγ. 1434, Πλάτ. Σοφ. 250E· ἑπομένου τοῦ **ὡς** .., Εὐρ. Τρῳ. 487:— εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν τινος Θουκ. 2. 56· ἐπ' ἐλπίδας ἀφανεῖς καθίστασθαι ὁ αὐτ. 5.103· ἐλπίδα λαμβάνων Ξεν. Κύρ. 4. 6, 7· εἰς ἐλπίδας ὑπάγειν τινὰ Εὐρ. 'Ελ. 826· ἐλπίδα ἐμποιεῖν, παρέχειν, ὑποτιθέναι, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς φράσεις ἐλπίδα καταλύειν, ἀποκόπτειν, κτλ., συχνάκις παρ' 'Αττ.· ἐκτὸς ἐλπίδος Σοφ. 'Αντ. 330· παρ' ἐλπίδα, παρ' ἐλπίδας, συχν. παρ' 'Αττ.· ἴδε **ὀχέω** II. 3:—παροιμ., πεινῶμεν ἐπὶ τὰς ἐλπίδας 'Αντιφάν. ἐν «Κναφεῖ» 6· κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι Εὔβουλ. ἐν «'Αντιόπῃ» 2· αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν Μενάνδ. Μονόστ. 42. 2· τὸ στήριγμα, 'Ορέστης ἐλπὶς δόμων Αἰσχύλ. Χο. 776· ὑμεῖς ἡ μόνη ἐλπὶς Θουκ. 3. 57· Εὔτυχος, ἡ γονέων ἐλπὶς 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 116· οὕτω καὶ τὸ Λατ. spes, Casaub. Pers 2. 35. 11· προσδοκία τοῦ μέλλοντος, κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν Πινδ. Ν. 1. 32 (48), Αἰσχύλ. 'Αγ. 1434, Πλάτ. Νόμ. 644C.

ἔλπισμα, τό, τὸ ἐλπιζόμενον πρᾶγμα, 'Επίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1089D.

ἐλπιστικός, ή, όν, ὁ γεννῶν ἐλπίδας, 'Αριστ. π. Μνήμ. 1. 2, 11· **οἱ ἐλπιστικοί**, φιλόσοφοί τινες οἵτινες ἐθεώρουν τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ κυριώτατον ἔρεισμα τοῦ βίου, Πλούτ. 2. 668· ἴδε Heumann. de Elpist.

ἐλπιστός, ή, όν, ὁ ἐλπιζόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ ἐλπίσῃ, Πλάτ. Νόμ. 853E, κτλ.

ἔλπω (ἴδε ἐν τέλει), μεταβατ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, πάντας μέν ῥ' ἔλπει, «εἰς ἐλπίδα ἄγει, ἐλπίζειν ποιεῖ» (Σχόλ.), 'Οδ. Β. 91, Ν. 380. **II.** ἀλλαχοῦ ἐν τῷ μέσ. **ἔλπομαι**, 'Επ. **ἐέλπομαι**· γ' ἑνικ. παρατ. **ἔλπετο** καὶ **ἐέλπ-** μετ' αὐξήσεως, μόνον ἅπαξ παρ' 'Ομ., ἐν 'Οδ. Ι. 419· ὡσαύτως πρκμ. **ἔολπα** 'Ιλ. Χ. 216, 'Οδ. Ε. 379, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 271· γ' ἑνικ. ὑπερσ. **ἐώλπει** 'Ιλ. Τ. 328, 'Οδ. Υ. 328, κτλ. 'Ελπίζω ἢ προσδοκῶ, τρέφω ἐλπίδας, συχν. παρ' 'Ομ. καὶ Πινδ., ἅπαξ παρ' 'Ησ. (ἔνθ' ἀνωτ.) καὶ 'Ηροδ. (ἂν καὶ οὗτος ἐπίσης μεταχειρίζεται συχνάκις καὶ τὸν 'Αττ. τύπον **ἐλπίζω**): Συντάσσεται ὡς τὸ **ἐλπίζω**· ἀλλὰ παρ' 'Ομ. τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ. 'Ιλ. Ν. 8, κτλ.· ἀορ. Η. 199· πρκμ. Ο. 110· ἐνίοτε ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ. Ν. 609, Ο. 539· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμφ. δέον νὰ νοηθῇ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον ὃ οὔ ποτε ἔλπετο θυμῷ (ἐνν. ἐκτελέσειν) 'Οδ. Γ. 275: ὁ "Ομ. φιλεῖ τὰς πλεοναστικὰς φράσεις, ἔλπετο θυμῷ 'Ιλ. Ρ. 404, κτλ.: ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν Κ. 355· ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν Ν. 8· ὡσαύτως, μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς Ρ. 495· ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου Ο. 701· ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ 'Οδ. Ι. 419. **2)** ἀνησύχως περιμένω, φοβοῦμαι, μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως, "Ομ.: ἐλπόμενός τί οἱ κακὸν εἶναι 'Ηρόδ. 9. 113. **3)** καθόλου, νομίζω, ὑποθέτω, οὔ ποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο .. 'Αχαιοὺς 'Ιλ. Ν. 309· ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι 'Οδ. Ζ. 297· οὐ γάρ ὅ γ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν, κτλ., 'Ιλ. Ν. 8, πρβλ. Η. 199, Ο. 110, Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 1. 65. ('Εκ τῆς √FΕΛΠ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν τύπων **ἐέλπομαι**, **ἔολπα**: ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰ **ἐλπίς**, **ἐλπίζω**, **ἐλπωρή**, καὶ **ἐπ-αλπνος**, **ἄλπ-νιστος**, πρβλ. Λατ. volup, volupe (Plaut.), volup-tas).

ἐλπωρή, ἡ, 'Επ. τύπος τοῦ **ἐλπίς**, μετ' ἀπαρ. μέλλ. καὶ ἀορ., ἐλπίς, ἐλπωρὴ ... κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι 'Οδ. Ψ. 287· ἐλπ. φίλους ἰδέειν Ζ. 314, Η. 76· κατὰ πληθ., 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1255.

ἔλσαι, ἀπαρ., **ἔλσας**, μετοχ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **εἴλω** (ὃ ἴδε).

ἔλσῃ, **ἔλσοιμι**, **ἐλσών**, Λακων. ἀντὶ **ἐλθ-**, 'Αριστοφ. Λυσ. 105, 118, 1081.

ἔλῦμα, τό, (ἐλύω) κοινῶς «ἀλετροπόδι», εἰς ὃ ἐμβάλλεται ἡ ὕννις, Λατ. dentale, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 428, 434, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **εἰλύω** 3 καὶ ἴδε **γύης**.

ἔλῠμος, ὁ, (ἐλύω) «ἡ τῆς κιθάρας καὶ τοῦ τόξου θήκη» 'Ησύχ. **II.** εἶδος Φρυγίου αὐλοῦ πεποιημένου ἐκ πύξου μετ' ἐπιστομίου ἐκ κέρατος, ἔλυμοι αὐλοὶ Σοφ. 'Αποσπ. 398, Καλλίας ἐν «Πεδήταις» 7· ἐχρῶντο δὲ τῷ αὐλῷ τούτῳ καὶ οἱ Κύπριοι, Κρατῖνος ὁ νεώτερ. ἐν «Θηραμένει» 1. **III.** εἶδος δημητριακοῦ καρποῦ, ἀλλαχοῦ **μελίνη**, 'Ιππ. 638. 2, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 351, Πολύβ. 2. 15, 2. ["Ιδε Δράκοντα σ. 68, 15].

ἐλῠτρο-ειδής, ὅμοιος ἐλύτρῳ, "Αντυλλ. παρ' 'Ορειβασ. III. 634, 1, Παῦλ. Αἰγ. 258.—ἄλλ. **ἐρυθρο-** ἢ καὶ **ἐρυτρο-**, ἴδε Greenhill Θεόφιλ. σ. 337.

ἔλυτρον, τό, (ἐλύω) = κάλυμμα, περικάλυμμα, ὡς, **1)** ἡ θήκη δόρατος, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1120· τὸ περικάλυμμα ἀσπίδος, Διόδ. 20. 11. **2)** τὸ ἐπικάλυμμα τῶν πτερῶν κανθάρου, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 4. 12., 4. 7, 8· τὸ ὄστρακον καρκίνου, Αἰλ. π. Ζ. 9. 43· ἐπὶ βλεφάρων 'Αριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 12, πρβλ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 8, 6. **3)** τὸ περικάλυμμα σπόρων, Διοσκ. 2. 111. **4)** τὸ σῶμα ὡς ὂν τὸ περικάλυμμα τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Πολ. 588E, ποιητὴς παρὰ Λουκ. ἐν Δημών. 44. **5)** μέρος πρὸς συναγωγὴν ὕδατος, δεξαμενή, 'Ηρόδ. 1. 185., 4. 173, Παυσ. 2. 27., 7, κ. ἀλλ.

ἐλυτρόω, καλύπτω, περιστεγάζω, 'Ιππ. π. "Αρθρ. 810, ἐν τῷ παθ.

ἐλύω, 'Αττ. **ἑλύω**, κυλίω. (πρβλ. **εἰλύω**):— ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόρ. α' παθ., ῥυμὸς ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, ἐξεκυλίσθη εἰς τὴν γῆν, 'Ιλ. Ψ. 393· προπάροιθε ποδῶν 'Αχιλῆος ἐλυσθείς, «εἰλυθείς» (Σχόλ.), Ω. 510· λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς, συστραφείς, «ζαρώσας», 'Οδ. Ι. 433· ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς 'Αρχίλ. 94. **II.** παρὰ μεταγ. 'Επ. = **εἰλύω**, τυλίσσω, περιτυλίσσω, καλύπτω, ἐν κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς 'Απολλ. Ρόδ. Α. 254· ἐν ψαμάθοισι αὐτόθι 1034· διὰ φλογὸς εἶθαρ ἐλ. ὁ αὐτ. Γ. 1313. Πρβλ. **εἰλύω** ἐν τέλει.

ἑλώδης, ες, βαλτώδης, ὕδατα 'Ιππ. π. 'Αέρ. 280· χωρία 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 10. 5· τὰ ἑλ. ὁ αὐτ. Προβλ. 1. 18, κ. ἀλλ. **II.** ὁ συχνάζων εἰς τὰ ἕλη, περὶ τοῦ ἐλέφαντος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16. 3.

ἔλωρ, τό, 'Επ. λέξις (ἀπαντῶσα δὶς παρὰ Τραγ.) ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτιατ. ἑν. καὶ πληθ. (**ἑλεῖν**): ἄγρα, λεία, λάφυρον, σπάραγμα, ἑλκυσμα, τὸ ἑνικὸν ἐπὶ ἀτάφων πτωμάτων. ἄνδρασι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι 'Ιλ. Ε. 488, πρβλ. Ρ. 151· μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι 'Οδ. Ε. 473, πρβλ. Γ. 271· ἐπὶ πολυτίμων πραγμάτων, μὴ .. ἕλωρ ἄλλοισι γένηται Ν. 208· οὕτω, κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ Σοφ. Αἴ. 830· ἐν τῷ πληθ., κυσὶ δ' ἕλωρα .. πέλειν Αἰσχύλ. 'Ικ. 800. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα .. ἀποτίσῃ, «τιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως» (Σχόλ.), 'Ιλ. Σ. 93.

ἑλώριον, τό, = τῷ προηγ., 'Απολλ. Ρόδ. Β. 264· ἐν τῷ πληθ., ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι 'Ιλ. Α. 4.

ἑλώριος, εἶδος πτηνοῦ ἰχθυοφάγου, Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 332E.

ἐμ, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς προθ. **ἐν** ἢ μᾶλλον τῆς **εἰς**, ἣν ἴδε.

ἐμαυτοῦ, **ἐμαυτῆς**, 'Ιων. **ἐμεωυτοῦ** (ἢ **ἐμωυτοῦ**), **-ῆς**:— Αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία τοῦ α' προσώπου, ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, ἀρσ. καὶ θηλ.· παρ' 'Ομήρῳ διῃρημένως, ἔμ' αὐτὸν 'Ιλ. Δ. 271· ὡς μία λέξις πρῶτον παρ' 'Ηροδ. καὶ τοῖς 'Αττ.· ἐν τῷ πληθ. ἀείποτε διῃρημένως, ἡμῶν αὐτῶν κτλ.· ἐν ἐμαυτῷ συννοεῖσθαι, κατ' ἐμαυτόν, Εὐρ. 'Ορ. 634· πρὸς ἐμαυτὸν 'Αριστοφ. Βάτρ. 52, κτλ.· ἐπιτεταμένον, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ ὁ αὐτ. Σφ. 357, πρβλ. Λυσ. 1125· ἀλλά, ἐν ἐμαυτοῦ εἶναι (ἐνν. οἴκῳ), μεταφ., εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, Πλάτ. Χαρμ. 155D· περὶ ὀνομαστ. **ἐμαυτὸς** πρβλ. Meineke εἰς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μετοίκοις» 2 ('Απολλών. π. 'Αντωνυμ. σ. 348C καὶ 404B).—"Ιδε **σεαυτοῦ**, **ἑαυτοῦ**.

ἔμβα, 'Αττ. ἀντὶ τοῦ **ἔμβηθι**, προστακτ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **ἐμβαίνω**.

ἐμβᾰβάζω, βάζω, ἐμβοάω, πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἐμβιβ-**, 'Ιππῶναξ 44.

ἐμβάδας [βᾰ], ὁ, σκυτεύς, «μπαλωματῆς», ὄνομα δοθὲν εἰς τὸν "Ανυτον, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιώτισιν» 5.

ἐμβαδίζω, βαδίζω ἐπάνω εἴς τι, τινὶ Αἰλ. π. Ζ. 10. 24· εἰσέρχομαι, Δίων Κ. 79. 14.

ἐμβάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐμβάς**, 'Αριστοφ. Σφ. 600, Πλ. 847, 941.

ἐμβαδο-μετρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐμβαδομετρίαν, "Ηρων Νεώτ. 45. 18.

ἐμβαδόν, ἐπίρρ., διὰ ξηρᾶς, πεζῇ, «περπατῶντας», ἢ ἔλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος "Εκτωρ, ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος; 'Ιλ. Ο. 505· πεζῇ διὰ μέσου ὕδατος, Παυσ. 10. 20, 8.

ἐμβᾰδόν, τό, ὡρισμένη ἐπιφάνεια ἢ ἔκτασις, Πολύβ. 6. 27. 2. Πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. σ. 149.

ἐμβαδοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, ὑποδηματορράφος, Γλωσσ.

ἔμβαθρα, ων, τά, εἶδος ὑποδημάτων, Πολυδ. Ζ', 93· πρβλ. **ἐμβάς**.

ἐμβᾰθύνω, κάμνω τι βαθύ, βαθύνω, ἐμβαθύνας βόθρον 'Αλκίφρ. 3. 13· κάμνω τι νὰ ὑπάγῃ εἰς βάθος, ἐμβαθύνουσι τὴν κακίαν ἑαυτοῖς Πλούτ. 2. 1128E. **II.** ἀμετ., εἰσέρχομαι βαθέως εἴς τι, τινί, ἐπὶ ἀλληγορικῆς ἑρμηνείας, Φίλων 1. 18, 'Εκκλ.· βυθίζομαι, ἐμβυθίζομαι εἴς τι, 'Εβδ. ('Ιερεμ. Λ', 7, ΜΘ', 30)· τινὶ 'Εκκλ.

ἐμβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**: πρκμ. **-βέβηκα**, 'Ομηρικ. μετοχ. **ἐμβεβαώς**: ἀόρ. β' **ἐνέβην**, 'Επ. γ' ἑνικ. **ἔμβη**, δυϊκ. **ἔμβητον**. 'Επεμβαίνω, μή τις .. θεῶν .. ἐμβήῃ, ἐπέμβῃ, «ἐμποδίσῃ», (Σχόλ.), 'Ιλ. Π. 94· ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, μετὰ δοτ., δὶς τῷ αὐτῷ ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι 'Ηράκλειτ. παρ' 'Αριστοτέλ. (μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18)· ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρὸς Πινδ. Π. 10. 20. **2)** προβαίνω, βαίνω ταχέως, τρέχω ταχέως, ἔμβητον, λέγει ὁ 'Αντίλοχος εἰς τοὺς ἵππους του, 'Ιλ. Ψ. 403· ἔμβα, ἐμπρός, προ-

χώρει, Εὐρ. Ἠλ. 113, 127· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον ὁ αὐτ. Ἰκ. 989· ἐμβαίνεσκες ἀταρπιτὸν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 141. **3**) εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζομαι, ἐμβαίνω, ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα ἐμβέβασαν Ἰλ. Β. 720· τότε δ' ἔμβη νηῒ Πύλονδε Ὀδ. Δ. 656, πρβλ. Ἰλ. Α. 311· οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβ. Ἡρόδ. 2. 29· ἐς τὰς νέας ὁ αὐτ. 5.109, πρβλ. Θουκ. 1. 18, Λυσ. 194. 27· μετ' αἰτ., λέμβον ἐμβ. Πολύβ. 30. 9, 11: ἀπολ., ἐπιβιβάζομαι εἰς πλοῖον, Εὐρ. Τρῳ. 455, Ἀριστοφ. Βάτρ. 188, κτλ.:— καθόλου, εἰσέρχομαι, ἀναβαίνω, εἰς τὸ φορεῖον, Πλουτ. Γάλβ. 26· ἐν τῷ πρκμ., ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα ἀρχεύειν Τρώεσσι, «ἐκέλευέ με τῶν ἵππων καὶ τῶν ἁρμάτων ἐπιβεβηκότα προηγεῖσθαι τοῖς Τρωσί» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 199· ἐπ' ἀπήνης ἐμβεβὼς Σοφ. Ο. Τ. 803· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Ἴλιον ἐμβεβὼς Εὐρ. Ἑκ. 922· στέγην τήνδ' ἐμβεβῶτες ὁ αὐτ. Κύκλ. 92·— πρόσκειμαι, εἶμαι προσηρμοσμένος, κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα Ἰλ. Ω. 81. **4**) πατῶ ἐπάνω εἴς τι, τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων Ὀδ. Κ. 164· πεδίλοις ἐμβεβαυῖα Ἡσ. Θ. 12· τοῖσδ' ἁλουργέσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 946· δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ, κατεπάτησε τὸ γένος τῶν Π., ὁ αὐτ. Πέρσ. 911· μὴ 'μβαινε τῷ δυστυχοῦντι Μένανδρ. ἐν Μονόστ. 356· πρβλ. **βοῦς** IV. **5**) ἐπιλαμβάνομαι, ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ χρησμὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1567· εἰς κίνδυνον Ξεν. Κύρ. 2.1, 15· εἰς τύπον Πλάτ. Πολ. 443C, κτλ.· μετ' αἰτ., ἐμβ. κέλευθον Εὐρ. Ἰκ. 989· μεταφ., ἐπιχειρῶ τί τινι Πινδ. Ν. 11, 57, Πλάτ. Φαίδ. 252Ε· ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς βεβηκὼς Δημ. 309. 24. **6**) σπαν. μετὰ γεν., πατῶ ἐπάνω εἴς τι, γῆς ὅρων Σοφ. Ο. Κ. 400 (πρβλ. **ἐμβατεύω** I). **7**) παρὰ ποιητ., μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου κινήσεως (πρβλ. **βαίνω** Α. II. 4)· ὄχοις .. ἐμβεβὼς πόδα Σοφ. Ἀποσπ. 599· ἐς ἄντλον ἐμβήσει (β' ἐνικ.) πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 168.

II. μεταβατ. ἐν τῷ ἀορ. α' **ἐνέβησα**, ἐνεβίβασα, ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν Ὀδ. Λ. 4· ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον Εὐρ. Ἡρακλ. 845, Κύκλ. 467· ἐμβῆσαί τινα εἰς φροντίδα Ἡρόδ. 1. 46· πρβλ. **ἐμβιβάζω**.

ἐμβακχεύω, βακχεύω ἔν τινι, Ἡλιόδ. 2. 4· πρβλ. **προσβακχεύω**.

ἐμβάλλω, μέλλ. **-βᾰλῶ**, πρκμ. **-βέβληκα**, ἀόρ. β' **ἐνέβᾰλον**:— τὸ παθ. κατὰ τὸ πλεῖστον παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **ἐμπίπτω**. Ρίπτω εἰς, ῥίπτω μέσα, ὡς ἐμβ. τινὰ πόντῳ Ἰλ. Ξ. 258· βάλλω, ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε .. χαλινοὺς Θέογν. 551, Ξεν. Ἱππ. 6,7., 9, 9, πρβλ. Ἰλ. Τ. 394, Εὐρ. Ι. Τ. 1424· ῥίπτω ἐντός, ἐμβ. ψῆφον εἰς τὸν καδίσκον Δημ. 1302. 27, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· βάλλω, ἐμβ. μοχλὸν [εἰς τὴν θύραν] ὁ αὐτ. Ἀνάβ. 7. 1, 12· ἐμβ. σῖτον [εἰς τὴν φάτνην] ὁ αὐτ. Κύρ. 8.1, 38, κτλ.· ἀκολούθως ἁπλῶς: βάλλω, θέτω εἰς, [κεστὸν] ἔμβαλε χερσίν, ἔβαλεν εἰς τὰς χεῖράς του, Ἰλ. Ξ. 218· ἐνέβαλον τῶν χρημάτων [εἰς τὸ κανοῦν] Ἀριστ. Πολιτ. 5. 4, 5. **2**) οὕτως, ἐπὶ προσώπων, βάλλω ἐντός, παραδίδω, δυωδεκάτη δέ μιν αὖτις χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Φ. 47· ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ Σ. 85· ἐμβ. τινὰ εἰς τὸ βάραθρον Ἀριστοφ. Βάτρ. 574, Νεφ. 1450· εἰς τὸ δεσμωτήριον Δημ. 1251. 10· ὡσαύτως, ἐμβ. τινὰ εἰς συμφορὰς Ἀντιφῶν 125,7· ἐς γραφὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 686. κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 4.72· εἰς ἀπορίαν Πλάτ. Φίληβ. 20Α· εἰς ἔχθραν Δημ. 248.17· ἐμβ. τὴν χεῖρά τινι, τιθέναι τὴν χεῖρα εἰς τὴν χεῖρα ἑτέρου, Ἀριστοφ. Σφ. 554· ἔμβαλλε χεῖρα δεξιάν, εἰς σημεῖον καλῆς πίστεως, Σοφ. Τρ. 1181· ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν, δός μοι τὴν χεῖρά σου πρὸς πίστωσιν (ὅτι θὰ μείνῃς), εἰς ὃ ὁ Νεοπτόλεμος ἀποκρίνεται ἐμβάλλω μενεῖν, σοὶ τὴν δίδω (πρὸς πίστωσιν) ὅτι θὰ μείνω, ὁ αὐτ. Φιλ. 813, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 754, 789. **3**) συχνάκις ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐμβ. τινί τι θυμῷ, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Λατ. injicere, Ὅμ.· ὡσαύτως, ἐν φρεσὶν ἐμβ. Ὀδ. Τ. 10 (ἴδε κατωτ. III. 2)· οὕτως, ἐμβ. ἵμερον, μένος τινὶ Ὅμ.· ἐμβ. νεῖκός τισι Ἰλ. Δ. 444· ἐμβάλλειν λόγους, Λατ. injicere sermonem, Πλάτ. Πολ. 344D· βουλὴν ἐμβ. περί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 18, (καὶ ἀπολ., ἐμβ. τινὶ περί τινος, συμβουλεύειν, αὐτόθι 5. 5, 43), ἐμβ. τι εἰς γέλωτα, ῥίπτειν τι εἰς τὸ μέσον πρὸς διέγερσιν γέλωτος, Δημ. 151. 19. **4**) ῥίπτω ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός, νηῒ κεραυνὸν Ὀδ. Μ. 415· δαλὸν νήεσσι Ἰλ. Ν. 320· πέτρον στέρνῳ Πινδ Ν. 10 127· [Ἀχαιοὺς] πέτραις Εὐρ. Ἑλ. 1129· πῆχυν στέρνοις ὁ αὐτ. Ὀρ. 1466· λίθον τινὶ εἰς κεφαλὴν Ἀντιφῶν 132.27· πληγάς τινι Ξεν. Ἀνάβ. 1. 5. 11· οὕτως, ἐμβαλέτω ἰσχυρότατα (ἐνν. πληγάς) ὁ αὐτ. Ἱππ. 8, 4· ἐμβ. ἕλκεα Πινδ. Ἀποσπ. 77· ἐμβ. πῦρ Θουκ. 7. 53· ἐμβ. ῥήγεα, βάλλειν ἐπάνω σκεπάσματα, Ὀδ. Δ. 298·— μεταφ., ἐμβ. φόβον τινί, προξενεῖν φόβον εἴς τινα, Λατ. incutere timorem, Ἡρόδ. 7.10, 5· ἄταν Αἰσχύλ. Θήβ. 315· φροντίδας Ἀντιφῶν 116. 28. **5**) ἐμβ. ὦμον, βάλλειν τὸν ὦμον εἰς ἐργασίαν, ἐπὶ τῆς τοξευτικῆς, Ἱππ. π. Ἀγμ. 750. **6**) βάλλω τι εἰς τὴν θέσιν του, τοποθετῶ τεθραυσμένον ἢ ἐξηρθρωμένον ὀστοῦν, αὐτόθι 761, 766, π. Ἄρθρ. 780 κέξ., 830· ἐγκεντρίζω δένδρον τι, ἐμβολιάζω, Δημ. 1251, 22, ἐν τῷ παθ. **7**) ἐμβάλλειν τινά τινι, Ἰλ. Μ. 383. **8**) παρεμβάλλω λέξιν ἢ γράμμα, Πλάτ. Πρωτ. 343D, Κρατύλ. 414C, κ. ἀλλ.· ἐς κωμῳδίαν στίχον Πλούτ. 2. 334Ε. **9**) ἐμβ. οἰκίαν τινί, καταρρίπτειν, ῥίπτειν αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 511. **10**) τάφρον ἐμβ., τάφρον ποιεῖν, Πλουτ. Πύρρ. 27, Μάρ. 15. **11**) ἀμετ. (ἐξυπακ. τοῦ **στρατόν**), εἰσβολὴν ποιεῖν, εἰσβάλλειν, Ἡρόδ. 4.125., 5.15· ἐς τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 9. 13, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 1. 29·— ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 538, 1019, προστίθεται ἡ λέξις στράτευμα.

II. καθόλου, εἰσορμῶ, ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγορὰν Αἰσχίν. 23. 32., Λυκοῦργ. 148. 24, κτλ.· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον Εὐρ. Ἠλ. 962, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 165Ε. **2**) κρούω, πλήττω, προσβάλλω πλοῖον διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε **ἔμβολον** I. 3), κάμνω ἔφοδον κατ' αὐτοῦ (πρβλ. **ἐμβολὴ** II. 2, **ἔμβολος** 3), νηῒ Ἡρόδ. 8. 84, 87, 92, πρβλ. 7.10. 2· ἐμβ. ταῖς λοιπαῖς (ἐνν. ναυσί) Θουκ. 4.14· ξυνετύγχανε .. διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλους ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι ὁ αὐτ. 7.70· ἐπὶ ὕδατος, ἐμβ. τοῖς οὔρεσι, ὁρμᾶν ἐναντίον αὐτῶν, Ἡρόδ. 2. 28. **3**) κώπῃ ἐμβάλλειν (ἐξυπακουομ. χεῖρας), incumbere remis, Ὀδ. Κ. 129, Πινδ. Π. 4. 357· καὶ ἐμβάλλειν μόνον, ἐπικεῖσθαι, κωπηλατεῖν ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 602, Βάτρ. 206, Ξεν. Ἑλλην. 5.1, 13. **4**) ἐπὶ ποταμοῦ, κενοῦμαι, χύνομαι, εἰς ... , Πλάτ. Φαίδ. 113D. **III.** Μέσ., ῥίπτω τι ἐντός τινος, ἐμβαλομένου γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον Δημ. 1203. 26, πρβλ. 829. 18. **2**) μεταφ., μὴ δή μοι φύξιν ἐμβάλλεο θυμῷ, μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι θὰ φύγῃς, Ἰλ. Κ. 447· μῆτιν ἐ. θ. Ψ. 313· εἰς τὸν νοῦν ἐμβάλλεσθαί τι Δημ. 247. 20· πρβλ. ἀνωτ. I. 3. **3**) μετὰ γεν., ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῴων, «ῥιχθῆτε 'ς τὰ λαγίσια φαγητά», Ἀριστοφ. Εἰρ. 1312. **IV.** Παθ., ῥίπτομαι ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐναντίον τινός, ἐπὶ πλοίων, κάμνω ἔφοδον (ἴδε ἀνωτ. II. 2), Θουκ. 7. 34, 70· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ξενοφ. Κύρ. 4. 2, 21.— Πρβλ. **εἰσβάλλω**

ἔμβαμμα, τό, ζώμευμα, ζωμός, «σάλτσα», παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4, Θεόπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 2· οἴνου ἔμβαμμα, «κρασάτη σάλτσα», Εὐστ. Πονημάτ. 311, 90.

ἐμβαμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἄνθιππ. ἢ Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 35.

ἐμβαπτίζω, = τῷ ἑπομ., Νικ. παρ' Ἀθην. 133Ε, Πλουτ. Σύλλ. 21.

ἐμβάπτω: μέλλ. **-ψω**, βουτῶ τι μέσα εἴς τι, βουτῶ εἰς ἔμβαμμα, τί τινι Ἱππῶναξ 27· εἰς ἅλμην Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5· ἐς τὸν κηρὸν ὁ αὐτ. Νεφ. 150:— ὡς μέσ., εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 205, Λουκ. Ὄν. 6.

ἐμβαρέω, φρονῶ, «οὐκ ἐμβαρεῖ· οὐ φρονεῖ» Ἡσύχ.

ἔμβαρος, ὁ, νουνεχής, «ἔμβαρός εἰμι· νουνεχής, φρόνιμος» Σουΐδ., ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ἔμβαρος· ἠλίθιος, μωρός, ἢ νουνεχής. Μένανδρος φάσματι (Ἀποσπ. II. σ. 219)»·— «τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων» Σουΐδ. ἐν λέξει **ἔμβαρος**, ἐν τέλει.

ἐμβαρύθω, εἶμαι βαρύς, κράατι δ' ἐμβαρύθει Νικ. Θηρ. 324. **II.** ἐπὶ ὀσμῆς, εἶμαι βαρεῖα, ἀχθεινή, ἀηδής, ὀδμὴ .. ἐμβαρύθουσα αὐτόθι 512, πρβλ. Ἀλεξιφ. 554.

ἐμβαρύνω, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ **βαρύνω**, ἐν τῷ παθητ., Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 127, 14.

ἔμβαρυς, ὁ, βαρύς, Τζέτζ. παρὰ Potter εἰς Λυκόφρ. σ. 110 (1361, ἔκδ. Mueller).

ἐμβάς, άδος, ἡ, (ἐμβαίνω), εἶδος ὑποδημάτων ἐκ πίλου («κετσέ»), Λατ. solca, soccus, ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτοῖς, Ἡρόδ. 1. 195· ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς γέρουσι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 870, Νεφ. 858, Σφ. 103, 275, 447, κ. ἀλλ.· παρὰ τοῖς πτωχοῖς, Ἰσαῖος 51, 33: ἐμβὰς Σικυωνία, ἐμβὰς γυναικεία ἐκ λευκοῦ πίλου, Λουκ. Ρητ. Διδ. 15, πρβλ. Κικ. de Or. 1. 54. **2**) = **κόθορνος**, Ἀνθ. Π. 7. 51, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26· χρυσαῖ ἐμβ. ὁ αὐτ. Ψευδολ. 19, κτλ.· πρβλ. **ἐμβάτης**.

ἐμβασι-κοίτας, ου, ὁ, ὄνομα ποτηρίου, Ἀθήν. 469Α, πρβλ. Εὐστ. ἐν Ἰλ. 1299, 64, ὅστις γράφει τὴν λέξιν **ἐμβαθυχύτας**.

ἐμβασιλεύω, βασιλεύω ἐν τόπῳ τινί, μετὰ δοτ., τῇσιν (ταῖς πόλεσιν) ἐμβασίλευε Ὀδ. Ο. 413· οὐρανῷ Ἡσ. Θ. 71, κτλ.· ὅθ'.. Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν Ἰλ. Β. 572: μετὰ γεν., πάντων Θεόκρ. 17 85.

ἐμβάσιος [ᾰ], **ον**, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ἐπεκαλοῦντο οἱ ἐπιβιβαζόμενοι εἰς πλοῖον ὅπως προστατεύῃ αὐτοὺς κατὰ τὸν πλοῦν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 359, 404.

ἔμβασις, εως, ἡ, ἐπιβίβασις εἰς πλοῖον, Πολύβ. 4.10, 3: μέρος πρὸς ἐπιβίβασιν, ὁ αὐτ. 3. 46, 1. **II.** ἐμβάς, πρόδουλος ἔμβασις ποδὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 945· πρβλ. **ἐμβάς**. **2**) πούς, ὁπλή, Εὐρ. Βάκχ. 740. **III.** λουτήρ, πύελος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 227, Ἀνθολ. Π. 12. 207, Ἀθήν. 24C· τὸ λούεσθαι ἐν πυέλῳ, Διοσκ. περὶ Δηλητ. 14.

ἐμβᾰσί-χυτρος, ὁ ἐμβαίνων εἰς χύτρας, ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομ. 137.

ἐμβαστάζω: μέλλ. **-άσω**, φέρω ἐντός, φέρω Λουκ. Ὠκύπ. 14.

ἐμβατεύω, περιπατῶ, εἰσέρχομαι εἰς μέρος τι, συχνάζω, τὸ πλεῖστον μετ' αἰτιατ., ἐπὶ τῶν προστατηρίων ἢ πολιούχων θεῶν, νῆσος .. ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει Αἰσχύλ. Πέρσ. 449

(ἴδε Blomf. 455), πρβλ. Εὐρ.'Ηλ. 595· Πὰν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ. 22· ἵνα ... Διόνυσος ἐμβατεύει Σοφ. Ο. Κ. 679· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς πρώτης ἁπλῆς σημασίας. θέτω τὸν πόδα εἴς τι, μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος Σοφ. Ο. Τ. 825· πρβλ. **ἐμβαίνω** I. 6. **II.** ἐμβατ. κλήρους χθονός, εἰσέρχεσθαι εἰς, λαμβάνειν κατοχήν, Εὐρ. 'Ηρακλ. 876· ἀλλὰ συνηθέστερον, ἐμβατεύειν εἰς τὴν ναῦν, λαμβάνειν κατοχὴν τοῦ πλοίου, Δημ. 894. 8· καὶ ἐνεβάτευσεν οὕτως εἰς τὴν οὐσίαν ὁ αὐτ. 1086.19· εἰς τὸ χωρίον 'Ισαῖος 74. 42, ἴδε Βοίκχ. Συλλ.'Επιγρ. 88. **III.** ἐπὶ ἄρρενος ζῴου, ἐπιβαίνω, βατεύω, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ (τῷ Κερβέρῳ) κύνας θηλείας ἐμβατεύειν Παλαίφ. 40. 3.

ἐμβᾰτέω, = τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 147· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λυκόφρ. 642. **II.** = τῷ προηγ. III, 'Ανθ. II.7. 657.

ἐμβατήρ· «παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος» 'Ησύχ. 'Αλλ' ἡ ἑρμηνεία φαίνεται παρεφθαρμένη, ἴσως διορθωτέον, **τύπος ἢ ὀπή**.

ἐμβᾰτήριος, ον, = εἰσιτήριος, ἐντεῦθεν, **1) ἐμβ-** (ἐνν. μέλος), τό, τὸ μέλος πρὸς ὃ οἱ στρατιῶται κατὰ πολεμίων ἐχώρουν, Πολύβ. 4. 20, 12, πρβλ. Θουκ. 5. 70· οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ ἀναπαιστικὰ ᾄσματα τοῦ Τυρταίου, Francke εἰς Καλλῖν. σ. 131· ἐμβ. παιὰν Πλουτ. Λυκ. 22, πρβλ. 'Αθήν. 630F· κινήσεις ἐμβ., εἶδος πολεμικῆς ὀρχήσεως, 'Αθήν. 21F. **2) ἐμβ-** (ἐνν. ἱερά), τά, θυσίαι ἢ προσφοραὶ γινόμεναι πρὸ τῆς ἐπιβιβάσεως εἰς πλοῖον, πρὶν ἢ ἀρθῇ ἡ ἄγκυρα, Φιλόστρ 227· ὡσαύτως, ἐμβ. θυσία 'Ηλιόδ. 4.16.

ἐμβάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** (ἐμβαίνω) ὁ εἰσερχόμενος εἰς πλοῖον, ἐπιβάτης, μόνον παρὰ Βυζ. **II. ἐμβάται**, εἶδος ὑποδημάτων ὑψηλῶν καλυπτόντων τὰς κνήμας, ἐκ σκύτους, «ἐξ οἵου περ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται» Ξεν. 'Ιππ.12.10· ὡσαύτως τὰ «κωμικὰ ὑποδήματα, μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα τοῦ πρὸς τὸ μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν» Σχόλ. εἰς Λουκ. Νεκυομ. 16· «ἐμβάτας, τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ ἵνα φανῶσι μακρότεροι» Σχόλ εἰς Λουκ. Δία Τραγῳδ. 41, κτλ., πρβλ. **ἐμβάς** 2. **III.** ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ ἡμίσεια διάμετρος τοῦ κατωτάτου τυμπάνου τοῦ κίονος, ἥτις ἐχρησίμευεν ἐν τῇ καταμετρήσει ὡς μονάς, Λατ. modulus, Βιτρούβ. 4. 3. 3.

ἐμβᾰτός, όν, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἔμβῃ, πορεύσιμος, ὁδεύσιμος, Πολύβ. 34. 5, 2, Διόδ.1. 57, κτλ.

ἐμβατή, ἡ, λουτήρ, ὡς τὸ **ἔμβασις** III, Βυζ.

ἐμβάφιον, τό, πινάκιον δι' ἐμβάμματα, ζωμοὺς (σάλτσας), Λατ. acetabulum, «ἐμβάφιον· ὀξύβαφον παρὰ 'Ιππώνακτι ('Αποσπ.112)» 'Ησύχ., πρβλ. **ὀξυβάφιον**· τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα .. ἐλαίου 'Ηρόδ. 2. 62.

ἐμβέβᾰα, ἐμβεβαώς, ἐμβέβᾰσαν, ἴδε **ἐμβαίνω**.

ἐμβελής, ές, ἐντὸς βέλους, ἐντὸς τοξεύματος, Πολύβ. 8. 7, 2, Διόδ. 20. 44.

ἔμβη, ἔμβητον, ἐμβήῃ, ἴδε **ἐμβαίνω**.

ἐμβιβάζω: 'Αττ. μέλλ. **-βιβῶ**, μεταβατικὸν τοῦ **ἐμβαίνω**, «βάζω μέσα», «ἐμβάζω», εἰσάγω, τινὰ ὡς εἰς ὄχημα Πλάτ. Τίμ. 41E· ἐμβ. [τὸν πόδα] ὁ αὐτ. Θεαίτ.193C· ἐμβ. τινὰ εἰς χώραν, εἰσάγειν, Πλούτ. 'Αντων.7. **2)** βάλλω εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζω, ἄνδρας ἐς κελήτιον Θουκ. 1, 53· ἐς πλοῖον Ξεν. 'Αν. 5. 3. 1· ὡσαύτως, ἐμβ. ναυσὶν Χαρίτων 8. 3· ἀπολ., ἐπιβιβάζω εἰς πλοῖον, Ξεν. 'Αν. 5.7, 8, κτλ.— Μέσ., ἐμβιβάζεσθαί τινα εἰς τὰς ναῦς ὁ αὐτ. 'Ελλ. 5.1,19. **3)** ἄγω, ὁδηγῶ πρός τι, εἰς τὸ λῷστον Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 856· εἰς τὴν δικαιοσύνην Ξεν. Οἰκ. 14. 4· εἰς λόγους Δημ. 372.13· εἰς ἀπέχθειαν Πολύβ.16. 38.1· ἐς μέτρα ἐμβιβάζειν τοὺς χρησμούς, μετατρέπειν, Φιλόστρ. 248· εἰς τὸ μέλος ὁ αὐτ.· τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι τὸν θεὸν ἐμβ. Πλούτ. 2. 416F. **4)** τοποθετῶ ἐξηρθρωμένον ὀστοῦν, 'Ιππ. π. Ἄρθρ.783, πρβλ. **ἐμβαβάζω**.

ἐμβίβασις, ἡ, ἔμβασμα, καθοδήγησις, εἰσαγωγή, Νικηφ. Χοῦμνος, 'Ανέκδ. Boiss. τ.1. σ 296.

ἐμβιβαστέον, δεῖ ἐμβιβάζειν, Γεωπ.14.7,18. κλ.

ἔμβιος, ον, ὁ ἔχων ζωήν, ζωντανός, βιώσιμος, κυρίως ἐπὶ δένδρων, ἅπερ ἀντέχουσιν εἰς τὴν μεταφύτευσιν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 5· τὸ ἔμβιον, ἐπίσης ἐπὶ δένδρων, Αἰλ. Π. 'Ιστ.13.1. **II.** ἔμβιος τιμωρία, τιμωρία διὰ βίου, Δίων Κ.78.12.

ἐμβιοτεύω, ἐπὶ νόσων, διαμένω, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ.1. 4.

ἐμβιόω: μέλλ. **-ώσομαι**, ζῶ, διέρχομαι τὸν βίον, διατελῶ, ἐν τόπῳ Διόδ. 5. 19· πέντε αὐτοκρατόρων ἡγεμονίαις ἐμβιώσαντα, ζήσαντα ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν πέντε κατὰ σειρὰν αὐτοκρατόρων, Πλουτ. Γάλβ. 29 κτλ.· ἐμβ. πολιτικαῖς πράξεσιν, βιώσας ἐν πολιτικαῖς πράξεσιν, ὁ αὐτ. 2.789·— ἐπὶ δένδρων, ζῶ καὶ αὐξάνομαι μετὰ τὴν μεταφύτευσιν, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 3. 6, 4.

ἐμβίωσις, εως, ἡ, τὸ ζῆν καὶ αὐξάνεσθαι, Πλούτ. 2. 640D.

ἐμβιωτήριον, τό, τόπος πρὸς κατοικίαν, Διόδ. 5. 19.

ἐμβλαστάνω, βλαστάνω ἐπὶ ἄλλου φυτοῦ, περὶ τῆς ἰξίας π. χ. καὶ τῶν ὁμοίων παρασίτων φυτῶν, ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.15, 4.

ἐμβλάστησις, εως, ἡ, τὸ βλαστάνειν ἐπὶ ἑτέρου φυτοῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4. 5.

ἔμβλεμμα, τό, τὸ βλέπειν κατ' εὐθεῖαν πρός τι, Ξεν. Κύρ. 4.4.

ἐμβλεμματικός, ή, όν, ὁ διὰ τοῦ βλέμματος, ἐπιθυμία Θ. Στουδ. σ.1032, ἔκδ. Mi.

ἐμβλέπω, μέλλ. **-ψω**, βλέπω κατὰ πρόσωπον, βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρός τι, τινὶ Πλάτ. Χαρμ. 155C, Δημ. 363. 4, κτλ.· ἐμβλ. εἰς .., Πλάτ. 'Αλκ. 1. 132E, κτλ.· σπανίως τινὰ 'Ανθ. Π. 11. 3, Καιν. Διαθ.· ἀπολ., Ξεν. 'Απομν. 3, 11, 10, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 10. 4, 9. **2)** ὡς τὸ ἁπλοῦν **βλέπω**, ποῖ ἐμβλέψασα .. ; Σοφ. 'Ηλ. 995· δεινὸν ἐμβλ. Πλάτ. Ἴων 535, Πλουτ. Πύρρ. 34, κτλ.· πῦρ ἐμβλ. Φιλόστρ. 803.

ἔμβλεψις, εως, ἡ, τὸ ἐμβλέπειν, βλέμμα, 'Ιππ.1211F.

ἔμβλημα, τό, (ἐμβάλλω) τὸ ἐμβαλλόμενον, τὸ εἰς τὸν σίδηρον ἐμβλ. τοῦ ξύλου, τὸ ξύλον τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν λόγχην, Πλουτ. Μάρ. 25· τὰ ἀργυρᾶ τὰ χρυσοῦν τι ἐμβλ. ἔχοντα, τὰ κεκοσμημένα διὰ χρυσῶν ἐμβλημάτων, κοσμημάτων, Δίων Κ.57. 15, πρβλ. Κικ. Verr. 4. 17. **2)** τὸ ἐμφυτευόμενον εἰς ἄγριον δένδρον, Πολυδ. Α', 241. **3)** ἐν τῇ Λατ. emblema, ὡσαύτως σημαίνει, ψηφοθέτημα, μωσαϊκόν, Lucil. παρὰ Κικ. de Or. 3. 43, Varro R. R. 3. 2, 4. **4)** πέλμα ἐντιθέμενον εἰς τὸ ὑπόδημα κατὰ τὸν χειμῶνα, κτλ., Φίλων Βελοπ.102.

ἔμβλησις, εως, ἡ, (**ἐμβάλλω II**) τὸ ἐμβάλλειν, ἔμπτωσις, 'Ιππ. 423. 31.

ἐμβλητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐμβάλλειν, Πλάτ. Φίληβ. 62B.

ἐμβλητέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐμβάλῃ τίς, νὰ ῥίψῃ ἐντός, 'Ιππ. Μοχλ. 863.

ἐμβοάω, βοῶ, φωνάζω, ἐμβοώντων δὲ αὐτῷ ἐπ' αὐτῷ Ξεν. Κυν. 6.17, Διον. 'Αλ.11. 38, κτλ.· ἀπολ., φωνάζω δυνατά, Θουκ. 2, 92., 4. 34.

ἐμβόησις, εως, ἡ, τὸ ἐμβοᾶν, δυνατὸν φώναγμα, 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4·— **ἐμβόημα**, τό, Εὐστ. Πονημάτ.140. 22.

ἐμβοθρεύω, ἐνσκάπτω βόθρον, ποιῶ τι κοῖλον, Φιλόστρ. 67.

ἐμβοθρόομαι, παθ., κοιλαίνομαι, σχηματίζομαι εἰς βόθρον, καὶ βόθρον ἐμβεβόθρωται τὸ εἶδος εἴκελον ὅλμῳ 'Ιππ. 269. 8.

ἔμβοθρος, ον, ὁ ἔχων βόθρον, λάκκον, λακκωτός, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 9. 3,1.

ἐμβολάδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομ., 'Επιγρ. Μοψουεστίας, L. et W. 1499.

ἐμβολάς, άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ., ἐμβολιασμένη (ἴδε **ἔμβολος** 7), ἐμβολάδες ἄπιοι 'Αριστ. 'Αποσπ. 251· συκαῖ Πλούτ. 2. 640B.

ἐμβολεύς, έως, ὁ, (ἐμβάλλω) πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἴς τι, πάσσαλος, ἔμβολον, Ἥρων Πνευμ.180, 'Ησύχ. ἐν λέξει **κίουρος**· ξύλον δι' οὗ ἀνοίγονται ὀπαὶ εἰς τὸ ἔδαφος πρὸς φύτευσιν, φυτευτήριον, 'Ανθ. Π. 6. 21.

ἐμβολή, ἡ, (ἐμβάλλω) τοποθέτησις ἢ προσαρμογὴ θραυσθέντος ἢ ἐξαρθρωθέντος ὀστοῦ, «ἴσιαγμα», «βάλσιμον εἰς τὸν τόπον», 'Ιππ. π. 'Αγμ. 760· τρόπος τοῦ ἐμβάλλειν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 780 ἐν τέλει. **2)** παρεμβολὴ γράμματος, Πλάτ. Κρατ. 437A. **II.** ἀμεταβ., εἰσόρμησις, εἰσβολὴ εἰς τὴν χώραν τῶν πολεμίων, Ξεν. 'Αν. 4. 1, 4, κτλ.· ἡ Θηβαίων ἐμβολὴ 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9,10. **2)** ἐπίθεσις, ἔφοδος, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 869. **6)** ἰδίως ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 279, 336, κτλ. (κυρίως ἐμβολὴ ἐκαλεῖτο ἡ ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου διὰ τοῦ ἐμβόλου τῆς πρῴρας κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν, προσβολὴ δὲ ἡ ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου καθ' οἱονδήποτε τρόπον, Θουκ.7.70, πρβλ. 36, ἴδε σημ. Arnold ἐν τόπῳ)· ἐμβολὰς ἔχειν, προσβάλλεσθαι δι' ἐμβολῶν, Ξεν. 'Ελλην. 4. 3, 12· ἐμβολὰς .. ἐδίδοσαν, ἐποίουν, Πολύβ. 1. 51, 6, κτλ.· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 415, τὸ ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Stanley εἰς ἐμβόλοις χαλκοστόμοις· πρβλ. **ἐμβάλλω** II. 2, **ἔμβολος** 3. **3)** τὸ κτύπημα βολῆς, προύτεινε τεύχη κἀφυλάσσετ' ἐμβολὰς Εὐρ. 'Ανδρ.1130, Πολύβ. 8, 9, 3, κτλ. **4)** εἴσοδος, διάβασις, πέρασμα, Ξεν. 'Ελλην.5. 4, 48, ἔνθα ἴδε L. Dind.·— ἐν 'Ηροδ.1.191, ἡ ἐμβολὴ τοῦ ποταμοῦ ἑρμηνεύεται διὰ τῶν λέξεων τῇ ἐς τὴν πόλιν ἐσβάλλει· ὡσαύτως, τὸ στόμιον ποταμοῦ, ἡ ἐκβολή, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 4. 11, 8, Διον. 'Αλ. 1. 45 (ἀλλ. **ἐκβολαί**), πρβλ. **εἰσ-, ἐκ-βολή**. **III.** ἡ κεφαλὴ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Θουκ. 2.76.

ἐμβολιμαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Auson. Eclog. de Rat. Dier.13.

ἐμβόλιμος, ον, παρεμβληθείς, παρείσακτος, μὴν ἐμβ. 'Ηρόδ. 1. 32., 2. 4· ἐμβ. μῆνα ἄγειν Συλλ. 'Επιγρ. 2693e· τὰ ἐμβ., στίχοι παρείσακτοι, νόθοι, 'Αριστ. Ποιητ.18, 20. Παρ' Εὐπόλιδι ἐν «Δήμοις» 38, τὸ ἐμβ. παῖδες πρέπει νὰ σημαίνῃ, ὑποβολιμαῖοι, νόθοι, ἀλλ' ὁ L. Dind. προτείνει ἐκβόλιμοι, ἐκτρωματιαῖοι.

ἐμβόλιον, τό, ῥιπτόμενον, βαλλόμενον, ἀκόντιον, δόρυ, Διόδ.1. 35. **II.** ἐπεισόδιον ἐν δράματι, Κικ. ad Q. Fr. 3.1,7. **III.** εἶδος μικροῦ δικτύου, Πολυδ. Ε', 35., Ι', 141. **IV.** στόμιον ἢ ὑδρορρόη, 'Επιγρ. ἐν Bulletin 9 (1885), σ. 222.

ἐμβόλισμα, τό, τὸ παρεμβληθέν, ἐμβάλωμα, 'Ακύλας 'Ιεζεκ. ΙϚ', 16.

ἐμβολο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, τάξις Ἀρρ. Τακτ. 44.

ἔμβολος, ὁ, ἢ **ἔμβολον**, τό, (ἐμβάλλω) ὡς τὸ **ἐμβολεύς**, πᾶν πρᾶγμα λῆγον εἰς ὀξύ, ὥστε εὐκόλως νὰ ἐμβάλληται, νὰ ὠθῆται ἐντὸς ἄλλου πράγματος, ὡς π. χ. ὁ πάσσαλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 27, παραξόνιον, Πολυδ. Α', 145, Κωμ. ἀντὶ τοῦ **πέος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 301 (ἀρσ.). **2)** τῆς χώρας ἔμβολον, γλῶσσα γῆς, ξηρᾶς, Ἡρόδ. 4. 53· οὕτω πιθαν. τὸ Ἀσίας ἔμβολον (ἐν Πινδ. Ο. 7. 35) σημαίνει τὴν προέχουσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν τῆς Περαίας ἐν Καρίᾳ. **3)** ἐν πολεμικοῖς πλοίοις, τὸ χαλκοῦν ἔμβολον ὅπερ εἰσωθεῖτο μεθ' ὁρμῆς εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον, Λατ. rostrum navis, ὀρσ. ἐν Ἡροδ. 1. 166, Πινδ. Π. 4. 341, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 165· οὐδ. ἐν Θουκ. 7. 36, Ἀνθ. Π. 6. 236· πρβλ. Παυσ. 6. 20, 10 (πρβλ. **ἐμβάλλω** ΙΙ. 2, **ἐμβολή** ΙΙ. 2). **6)** οἱ ἔμβολοι (Λατ. rostra), τὸ βῆμα τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς, ὅπερ τοῖς ἐκ τῆς πρὸς Ἀντιάτας ναυμαχίας ἐμβόλοις ἐκεκόσμητο, Πολύβ. 6. 53, 1, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 44· οὕτω καθ' ἑνικ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4662b. **4)** ἡ ἐμβολοειδὴς πρὸς μάχην παράταξις, ἡ cuneus, ἡ acies cuneata τῶν Ρωμαίων, οὐδέτ. ἐν Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 22, Πολύβ. 1. 26. 16, ἀρσ. ἐν Αἰλ. Τακτ. 19. **5)** μοχλὸς τῆς θύρας, οὐδ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 114. **6)** τὸ ἐν Εὐρ. Βάκχ. 591, λάϊνα κίοσιν ἔμβολα, φαίνεται ὅτι εἶναι = τὰ κίοσιν ἐμβεβλημένα, δηλ. τὰ ἐπιστύλια, ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ. **7)** τὸ ἐν τῷ ἐγκεντρίζειν ἐμβαλλόμενον, «μπόλι», Γεωπ. 10. 77, 4. **8)** παρὰ μεταγ., στοά, προστῷον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8641, ἴδε Dorv. εἰς Χαρίτ. 7. 6. **9)** «ἔμβολος· εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις» Ἡσύχ.

ἐμβολοτόπιον, τό, τόπος ὅπου ἔμβολοι, ἤτοι στοαί, Acta et dipl. gr. ed. Micl. et Mül. σ. 50.— Πρβλ. **ἔμβολος** 6.

ἐμβομβέω, βομβῶ ἐντός, ταῖς ἀκοαῖς Συνέσ. 259D.

ἐμβόσκω, βόσκω ἐντός, Φίλων 2. 289, 38.

ἐμβραδύνω, βραδύνω, χρονοτριβῶ εἴς τι, Λατ. immoror, τινι Λουκ. π. Οἴκου 3. 23.

ἐμβραμένα, ἡ, Λακων. ἀντὶ τοῦ **εἱμαρμένη**, παρὰ Σώφρονι ἐν Μ. Ἐτυμ. 334. 10· πρβλ. καὶ Ἡσύχιον ἐν λέξει.

ἔμβραχυ, ἐπίρρ., ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγοις, διὰ βραχέων, γενικῶς, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀλλ' ὁ Hend. (ἐν Πλάτωνος Γοργίᾳ 457Α) παρατηρεῖ ὅτι μετὰ τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀκολουθεῖ τὸ πάντες ἢ οὐδείς, ἐνῷ τὸ ἔμβραχυ εἶναι ἐν χρήσει μετ' ἀναφορικῶν, π. χ. ὅστις, ὅπου, κτλ.· ἔδει παρέχειν ὅ τι τις εὔξαιτ' ἔμβραχυ Κρατῖνος ἐν «Ὥραις 11, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1120, Θεσμ. 390, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 365D, κ. ἀλλ.· ἴδε Κοβήτου V. LL. σ. 208.

ἔμβρεγμα, τό, τὸ ἐμβρέχειν τι, ἢ ἐμβεβρεγμένον ἐπίθεμα, Ἀρετ. Ὀξ. Νουσ. Θεραπεύτ. 1. 1 (δίς).

ἐμβρεκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμβρέχω**, δεῖ ἐμβρέχειν, Ὀρειβ. τ. 5, σ. 488, ἔκδ. Dar.

ἐμβρέμομαι, μέσ., ἐνηχῶ, πνέω μετὰ ἤχου εἴς τι, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη ἱστίῳ ἐμβρέμεται Ἰλ. Ο. 627.

ἔμβρεφος, ον, ὅμοιος πρὸς βρέφος, περὶ τοῦ Ἔρωτος, Ἀνθολ. Π. 14. 111.

ἐμβρέχω: μέλλ. -ξω, ἐπιβρέχω τι ἢ βάλλω ἐπ' αὐτοῦ βεβρεγμένα ἐπιθέματα, Πλουτ. 2. 74D· μετοχ. παθ. ἀορ. **ἐμβραχεὶς** Παῦλος Αἰγ.:—ἐν τῷ μέσ., ποτίζω, Νικ. Ἀλεξιφ. 237.

ἐμβρίθεια, ἡ, βαρύτης, σοβαρότης, Λατ. gravitas, Εὐστ. Πονημάτ. 202. 3.

ἐμβριθής, ές, (βρίθω) βαρύς, ἐπὶ σχοινίων, Ἡρόδ. 7. 36· ἐμβρ. καὶ βαρὺ Πλάτ. Φαίδ. 81C· ἐμβριθεστέραν ποιεῖν τὴν πληγὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10. 61·— ἐπὶ ἤχου, βαρύς, ἠχηρός, Πλάτ. Κρατ. 407Α. **2)** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. gravis, ἔχων βαρύτητα, σοβαρός, σπουδαῖος, ἦθος Πλάτ. Ἐπιστ. 328Β· φρόνημα, φύσις Πλουτ. Περικλ. 4, Βρουτ. 1· τὸ ἐμβριθές, ἡ ἐμβρίθεια, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον Ἐπιστ. 6', 2· ἐπὶ προσώπων ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, Ἱππ. 1275. 20· οἱ ἐμβριθέστεροι, οἱ βαρύτεροι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ὀξεῖς, Πλάτ. Θεαίτ. 144Β. **3)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, βαρύς, ἐπαχθής, λυπηρός, κακὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 693· τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον Σοφ. Ἀποσπ. 696· ἐπὶ προσώπων, βίαιος, Ἡρωδιαν. 3. 11. 1. **ΙΙ.** ἐπίρρ. -θῶς, σοβαρῶς, σταθερῶς, Δίων Κ. 69. 6·— συγκρ. -έστερον, εὐκοπώτερον, τῶν μὲν οὖν Διὸς ὀπαδῶν ὁ ληφθεὶς ἐμβριθέστερον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνύμου ἄχθος Πλάτ. Φαῖδρ. 252C.

ἐμβρίθω [ῑ]: μέλλ. -ίσω, εἶμαι βαρύς, πίπτω βαρέως, Ἀνθ. Π. 7. 532.

ἐμβριμάομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ., φυσῶ, ρωθωνίζω, ἵππους ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας, «θυμὸν πνεούσας καὶ φρυαττούσας» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 461. **2)** ἐπὶ προσώπων, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, γογγύζω, Λουκ. Νεκυομ. 20· βαθέως συγκινοῦμαι, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 33, 38. **ΙΙ.** μετὰ δοτ. προσ., προστάττω μετ' ἐξουσίας, παραγγέλλω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 30, κ. Μάρκ. α', 43.

ἐμβρίμημα, τό, φρυαγμός, ἀγανάκτησις, Ἑβδ. (Θρῆνοι Β', 6).

ἐμβρίμησις, εως, ἡ, ἀγανάκτησις, Σύμμ., Ἀκύλας ΙΙ. Δ.

ἐμβρονταῖος, α, ον, ὑπὸ βροντῆς, ἤτοι κεραυνοῦ, κτυπηθείς· τὸ ἐμβ., μέρος κτυπηθὲν ὑπὸ κεραυνοῦ, Λατ. bidental, Διοδ. Ἐκλογ. 549. 72.

ἐμβροντάομαι, παθ., πλήττομαι ὑπὸ βροντῆς ἢ ἀστραπῆς, διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κεραυνῷ πληγῆναι Ξεν. Ἑλλην. 4. 7, 7. **2)** μεταφ., ἐμβεβροντῆσθαι = ἐμβρόντητον εἶναι Δημ. 413. 10, Μένανδρ. ἐν «Γεωργῷ» 6.

ἐμβροντησία, ἡ, κατάπληξις, ὑπὸ κεραυνοῦ, παραφροσύνη, Πλουτ. 2. 1119Β·— «ἐμβροντησίας. μανίας, φρενοβλαβ(ε)ίας» Ἡσύχ.

ἐμβρόντητος, ον, ὑπὸ τῆς βροντῆς πληγείς, ἔκθαμβος, παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος, Λατ. attonitus, ἐμβρ. ποιεῖν τινα Ξεν. Ἀν. 3. 4, 12· ὠμβρόντητε σύ, ἠλίθιε σύ, «χαμένο κορμί», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 793· ἐγένετ' ἐμβρ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 44· ἠλιθίους καὶ ἐμβρ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140C· ἐμβρόντητε, τί νῦν λέξεις, Δημ. 308. 5.

ἐμβροχάς, άδος, ἡ, (ἐμβρέχω) κλῆμα ἀμπέλου, φυτευόμενον πλησίον αὐτῆς χωρὶς νὰ κοπῇ ἐξ αὐτῆς, κοινῶς «καταβολάδα», Λατ. mergus, Γεωπον. 4. 3, 7.

ἐμβροχή, ἡ, = **ἔμβρεγμα**, Πλουτ. 2. 42C, ἔνθα ἴδε Wyttenb. **ΙΙ.** (βρόχος), θηλειά, ἀγχόνη, Λουκ. Λεξιφ. 11.

ἐμβρόχθιος, ὁ ἐν τῷ φάρυγγι, Τζέτζ. Ἱστ. 413.

ἐμβροχίζω, (βρόχος), συλλαμβάνω διὰ βρόχου ἢ θηλειᾶς, Ἀπολλόδωρος 2. 5, 4.

ἔμβροχος, ον, κατάβρεκτος, τοῖς τῶν δακρύων ὀχετοῖς τὴν γενειάδα ἔμβροχον καθωμάλιζες Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 2. σ. 748Β.

ἐμβρύειον, τό, ἡ σὰρξ ἐμβρύου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476.

ἐμβρύκω [ῠ], δάκνω τινά, δαγκάνω, Νικ. Θηρ. 824· ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. Ἀλεξιφ. 338.

ἐμβρυο-δόχος (-δόκος ;) ον, ὁ δεχόμενος, ὁ περιλαμβάνων τὸ ἔμβρυον, Λουκ. Λεξιφ. 6.

ἐμβρυο-θλάστης, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς σύντριψιν καὶ ἐξαγωγὴν ἐμβρύου, Γαλην. Γλωσσ. 482, ἴδε τὴν λέξιν **πιέστρον**.

ἐμβρύ-οικος [ῠ], ον, (ἐν, βρύον, οἰκέω), ὁ κατοικῶν ἐντὸς θαλασσίων βρύων, ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐμβρυο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τὸ ἔμβρυον ἐντὸς τῆς μήτρας, Βασιλ. IV. 677Α.

ἔμβρυον, τό, τὸ νεογνὸν τέκνον, τὸ νεογέννητον, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη, καὶ ὑφ' ἑκάστην ἀμνάδα ὑπέβαλεν ἐν νεογέννητον ἀρνίον (ὅπως θηλάσῃ), Ὀδ. Ι. 245, 309, 342· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3. 15, 2. **1)** ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας πρὸ τοῦ τοκετοῦ, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, Λατ. foetus, Αἰσχύλ. Εὐμ. 945, πρβλ. Ἱππ. Ἀφορ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6 22. 18, κ. ἀλλ. (Ἂν ἡ ἐτυμολογία τοῦ Εὐσταθίου «τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον», ἔχῃ ὀρθῶς, δεικνύει ὅτι ἡ νεωτέρα χρῆσις τῆς λέξεως εἶναι ὀρθοτέρα).

ἔμβρυος, ον, (βρύω) ὁ αὐξανόμενος ἐντός, βρέφος ἐμβρ. = ἔμβρυον, Ψευδο-Φωκυλ. 171· τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα παρὰ Θεοφρ. ἐν τῷ π. Φυτ. Αἰτίων 1. 1, 3 διωρθώθη: τὴν ἔμβιον ὑγρότητα. **ΙΙ.** (βρύον) κατακεχαλυμμένος ὑπὸ θαλασσίων βρύων, ἔμβρυον αὐχένα κούρης (ἔγχλοον Koechly) Νόνν. Δ. 41. 29.

ἐμβρυο-τομέω, τέμνω καὶ ἐξάγω ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον, ἐν τῷ παθ., τὰς δὲ γυναῖκας ἐπὶ τούτοις ποιεῖ καὶ ἐκτιτρώσκειν καὶ ἐμβρυοτομεῖσθαι Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 214.

ἐμβρυοτομία, ἡ, κατατομὴ τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Γαλην. Γλωσσ. ἐν λ. **ἰχθύην** σ. 488.

ἐμβρυοτόμος, ὁ, τέμνων ἔμβρυον, ἐργαλεῖον μαιευτικόν, Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 319.

ἐμβρυουλκία, ἡ, (ἕλκω) ἡ ἐξαγωγή, ἐξέλκυσις τοῦ ἐμβρύου, Γαλην. Γλωσσ. σ. 488 ἐν λ. **ἰχθύην**.

ἐμβρυουλκός, ὁ, (ἕλκω) ἐργαλεῖον μαιευτικὸν πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμβρύου, Γαλην. Γλωσσ. 466 ἐν λ. **ἑλκυστήρ**.

ἔμβρωμα, τό, μέρος φαγωμένον ἐκ τῆς χρήσεως, ἔμβρωμα ὀδόντων, τρῦπα, βεβλαμμένον μέρος ὀδόντος, Διοσκ. 1. 105. **ΙΙ.** «κολατσιό», «δάγκωμα», τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα Ἀθην. 11C.

ἐμβρωματίζω, παρέχω τροφὴν εἴς τινα νὰ φάγῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 158. 80. — Παθ., τρώγω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ., Εὐστ. Πονημάτ. 39. 26, κτλ.

ἐμβρωμάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ἔμβρωμα**, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 47.

ἐμβυθίζω, βυθίζω ἐντός, Πλουτ. 2. 981Α.

ἐμβύθιος, α, ον, καὶ ος, ον, Ἀνθ. Π. 9. 227, 423·— ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, πέτρα αὐτόθι 7. 504· ἄγρη 9. 227· κρηνὶς Διον. Ἀλ. 1. 32.

ἐμβυκανάω, σαλπίζω, κέρασι Διον. Ἀλ. 2. 8.

ἐμβυρσόω, τυλίσσω ἐντὸς βύρσης, Ψευδο-Πλουτ. π. Ποταμ. 1150Ε.

ἐμβύω [ῡ]: μέλλ. -ύσω, ἐμφράσσω, «βουλλώνω», «στουπώνω», ὅσα ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν Ἀριστοφ. Σφ. 128.

ἐμβώμιος, ον, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἐμέθεν, ἐμεῖο, ἐμείω, κτλ., ἴδε **ἐγώ**.

ἔμειν (= εἶναι), Ἐπιγρ. Δωδώνης, Καραπ. Δωδ. XXXVII, 4.

ἐμέμηκον, ἴδε **μηκάομαι**

ἔμεν, ἔμεναι, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **εἶναι**, ἴδε **εἰμί**.

ἔμεν, ἔμεναι, Ἐπ. ἀντὶ **εἶναι**, ἴδε **ἵημι**, **ἔμενος**. Ἴδε αὐτόθ.

ἐμὲν (= ἐμέ), ὡς καὶ σήμερον **ἐμὲν** καὶ **ἐμένα**, Ἐπιγρ. Σάρδεων τοῦ γ' μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, CIG. 3440.

ἐμέο, ἴδε **ἐγώ**.

ἐμεσία, ἡ, (ἐμέω) διάθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγοῦλα, Ἱππ. 473.11.

ἔμεσις, εως, ἡ, ἔμετος, Ἱππ. 487. 25.

ἔμεσμα, τό, ὅ,τι ἐξημέθη, «ξέρασμα», Ἱππ. Προγν. 41.

ἐμετηρίζω, δίδω ἐμετικόν, Ἱππ. 419. 40.

ἐμετήριος, ον, = **ἐμετικὸς** Ι· ἐμετήριον φάρμακον, ἐμετικόν, Ἱππ. 419. 33.

ἐμετιάω, αἰσθάνομαι ἔμετον, «ἀναγουλιάζω», Ἀριστ. Προβλ. 3. 18.

ἐμετικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων ἔμεσιν, ἐμετικὸν φάρμακον Ἀριστ. Προβλ. 3.18. **ΙΙ**. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· περί τινων ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 12. **2**) ὁ μεταχειριζόμενος ἐμετικά, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι γαστρίμαργοι, Πλουτ. Πομπ. 51, Ἠθ. 204C· πρβλ. τὸ Λατ. emeticam facere, Κικ. Fam. 8.1.

ἐμετο-ποιέομαι, μέσ., ἀνακινῶ, διεγείρω εἰς ἔμετον, τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμετοποιεύμενος, κάθαρσιν παρεχέτω Ἱππ. 552. 51.

ἔμετος, ὁ, τὸ ἐμεῖν, Λατ. comitus, Ἱππ. Ἀφορ. 1242, κ. ἀλλ.: ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγείαν Ἡρόδ. 2. 77· ἐμ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 3·— τάσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦλα, αὐτόθι 7. 4, 4. Κατὰ τὸν Σουΐδαν, «ἔμετος, ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις, ἐμετὸς δὲ αὐτὸ τὸ κενωθέν».

ἐμετός, ἴδε **ἔμετος** ἐν τέλει.

ἐμετώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἔμετον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 209.— Ἐπίρρ. Ἰων. **-δέως**, ὁ αὐτ. Προρρ. 77.

ἐμεῦ, ἐμεῦς, ἴδε **ἐγώ**.

ἐμέω: παρατ: **ἤμουν** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130, Ξεν. Ἀν. 4. 8. 20, Ἰων. **ἤμεον** Ἡρόδ. 7. 88: μέλλ. **ἐμέσω** Ἱππ. 467. 4 (Littré 7. σ. 28), Ἀττ. **ἐμῶ** (ἐνεξ-) Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **ἐμέομαι** Ἱππ. 226.18,19, **ἐμοῦμαι** Αἰσχύλ. Εὐμ. 730: ἀόρ. **ἤμεσα** Ἱππ. 979E, κτλ., (ἐξ-) Ἀριστοφ. Ἀχ. 6, ἀπαρ. **ἐμέσαι** Ἡρόδ. 1. 133, Ἐπ. **ἔμεσσα** (ἀπ-) Ἰλ. Ξ. 437 (ἴσως ἐπανορθωτέον **ἐξήμεσσα** ἀντὶ **ἐξήμησα** ἐν Ἡσ. Θ. 497· **ὑπερ-έμησα** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Ἱππ. 462. 32., 467. 23, 32): πρκμ. **ἐμήμεκα** Λουκ. Λεξιφ. 21, Αἰλ.: ὑπερσ. **ἐμημέκει** Ἱππ. 1153B (Littré 5. σ. 232), **ἐμεμέκει** Διογ. Λ. 6.7:— Παθ., μέλλ. **ἐμεθήσομαι** (ἐξ-) Ἑβδ.: ἀόρ. **ἐμεθῆναι** Γαλην.: πρκμ. **ἐμήμεσμαι** Αἰλ. Π. Ἱστ. 13. 21. (Ἐκ √FEM· πρβλ. Σανσκρ. vam, vam-âmi (**ἐμέω**, vomo), vam-athus (**ἔμετος**, vomitus)· Παλαιο-Σκανδ. vaem-a (αἰσθάνομαι ναυτίαν).) Ἐμῶ, «ξερνῶ», αἷμ' ἐμέων Ἰλ. Ο. 11, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 88· ἐμοῦσα θρόμβους Αἰσχύλ. Εὐμ. 184, πρβλ. 730: ἀπολ., ἐμῶ, ξερνῶ, καί σφι οὐκ ἐμέσαι ἔξεστι Ἡρόδ. 1.133, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1599, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 20 ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805· ἐμεῖν πτίλῳ, διεγείρειν ἔμετον διὰ πτεροῦ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 587, (οὕτω, πτερὸν ταχέως καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 6)· μεταφ., ἐκχέω ἐκ τοῦ στόματός μου κακοὺς λόγους, Εὐνάπ. Προαιρ. σ. 86.

ἐμεωυτοῦ, Ἰων. ἀντὶ **ἐμαυτοῦ**.

ἔμηνα, ἴδε τὸ ῥῆμα **μαίνομαι** ΙΙ.

ἐμί, παλαιὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **ἐμμί, εἰμί**, Ἐπιγραφ. Σιγείου ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8.

ἐμίας, ὁ, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, «ξερασιάρης», Εὔπολ. παρ' Εὐστ. 1761. 38· πρβλ. 996.18.

ἔμικτο, ἴδε **μίγνυμι**.

ἐμίν, ἐμίγα, ἐμίνη, ἴδε **ἐγώ**.

ἔμμα, τό, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **εἷμα**, ἱμάτιον, Ἡσύχ., Γρηγ. Κορίνθου.

ἐμμαίνομαι, ἀποθ., καθίσταμαι μανιώδης ἐναντίον τινός, περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις Πράξ. Ἀποστ. κϛ', 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρ 17. 6, 5.

ἔμμαλλος, ον, ἔχων μαλλόν, ἐπὶ προβάτων, Λουκ. Κυνικ. 5.

ἐμμᾰνής, ές, (ἐν μανίᾳ ὢν) μαινόμενος, παράφρων, «τρελλός», Ἡρόδ. 3. 25· ἐμμανεῖ σκιρτήματι Αἰσχύλ. Πρ. 675· ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασιν, ἐμμανεῖς ἐξ ἀοίνων θυμωμάτων, ὁ αὐτ. Εὐμ. 860· θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμ. Εὐρ. Βάκχ. 1094· ἐμμ. Ἥρας ὕπο ὁ αὐτ. Κύκλ. 3· ἐπὶ ἐλεφάντων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὀχείας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 6: — ὑπερθ. **-έστατος** Πλάτ. Νόμ. 734A.— Ἐπίρρ. **-νῶς**, Δίων Κ. 65.16.

ἔμμᾰνις, ὁ, ἴδε **ἔμμηνις**.

ἐμμᾰπέως, ἐπίρρ., «ἐνεργῶς, ταχέως, ἑτοίμως, σπουδαίως, μετὰ σπουδῆς» (Σχόλ.)· ἐμμαπέως ἀπόρουσε Ἰλ. Ε. 836· ὑπάκουσε Ὀδ. Ξ. 485· ὑπέδεκτο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 442. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ἅμα τῷ εἰπεῖν: ἄλλοι κάλλιον ἐκ τοῦ μαπέειν, δράττεσθαι προθύμως.

ἐμμάργαρος, ον, κεκοσμημένος μὲ μαργαρίτας, ἐμμάργαροι χειρῖδες κόκκιναι Γ. Παχ. τ. Β', σ. 137. 2, ἔκδ. Β.

ἐμμάρτυρος, ον, ἔχων μαρτυρίαν, Θεμίστ. 144B.— Ἐπίρρ. **-ρως**, Εὐστ. 64. 33.

ἐμμάσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**: μέλλ. **-ξομαι**: ἀποθ.:—ζυμώνω ἄρτον ἐντὸς ἀγγείου τινός, ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ 'νεμάττετο Ἀριστοφ. Νεφ. 673. (Κατὰ τὸν Dobree ἀντὶ γ' ἀνεμάττετο). **ΙΙ**. ἐμβάλλω, ἐμπήγω, αὐτὰρ ὁ κέντρον αὐχένι τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτὸς Νικ. Θηρ. 767· κηρά τινι Ὀππ. Ἁλ. 2. 502· ὀργήν τινι Καλλίμ. εἰς Ἄρτεμ. 124· ἰδμοσύνην στέρνοις ἐνεμάξατο Ἀνθ. Πλαν. 273· ἐνεργ. παρ' Εὐστ. ἐν Πονηματ. 119. 38.

ἐμμᾰτάζω, -αΐζω ἢ **-αιάζω**, ματαιολογῶ, Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἐμμ. τινι, ἀνοήτως ἀφοσιοῦσθαί τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ.1.150A.

ἐμμᾰτέω, καθίημι τοὺς δακτύλους διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν φάρυγγα ὅπως ἐμέσω, Νικ. Ἀλεξιφ. 138· πρβλ. **εἰσμαίομαι**.

ἐμμάχομαι [ᾰ]: μέλλ. **-μαχέσομαι**: ἀποθ.:— συνάπτω μάχην, μάχομαι ἐντὸς μέρους τινός, πεδίον ἐπιτήδειον ἐμμ. Ἡρόδ. 9. 7, Δίων Κ. 50. 12.

ἐμμέθοδος, ον, μεθοδικός, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 21· **τὸ ἐμμ.**, συστηματικὴ τακτοποίησις, διάταξις, Φίλων 2. 512.— Ἐπίρρ. **ἐμμεθόδως**, μεθοδικῶς, Βυζ.

ἐμμεθύσκομαι, μεθύσκομαι ἐν .., ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 4. 4. 3.

ἐμμειδιάω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], μειδιῶ, προσμειδιῶ, τὸ δὲ σὸν εἶδος ἀεὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς οἷόν τι ἔαρ τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους Φιλόστρ. Ἐπιστ. 51, τ. 2, σ. 249, 25, ἔκδ. Kayser· χαίρω ἐπί τινι, πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 3.

ἐμμέλεια, ἡ, (ἐμμελής) πλήρης ἁρμονία ἐν τῇ μουσικῇ ἢ ἡ ἁρμόζουσα τροποποίησις τῆς φωνῆς κατὰ τὴν ὁμιλίαν, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 50:— καθόλου, ἁρμονία, χάρις, Λατ. concinnitas, Πλούτ. 2. 747B· ἁρμοδιότης, καταλληλότης, ὁ αὐτ. Ἀρτοξ. 14. **ΙΙ**. μεγαλοπρεπής, τραγικὴ ὄρχησις, κατ' ἀντίθεσιν πρός τε τὴν πολεμικὴν ὄρχησιν, τὴν πυρρίχην, Πλάτ. Νόμ. 816B, καὶ πρὸς τὴν σατυρικήν, τὴν σίκιννιν καὶ τὴν ἀκόλαστον κωμικὴν ὄρχησιν, τὸν κόρδακα, Ἀθήν. 20E, 631C, Λουκ. π. Ὀρχ. 26· τὸ μέλος ταύτης τῆς ὀρχήσεως, Ἡρόδ. 6.129, ἔνθα ἴδε Schweigh., πρβλ. Δινδόρφ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 897·— ὁ Ἀριστοφ. ἐν Σφηξὶ 1503 σκωπτικῶς ὁμιλεῖ περὶ ἐμμελείας κονδύλου, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐμμέλεια ᾠδῆς.

ἐμμελετάω: μέλλ. **-ήσω**, γυμνάζω, ἀσκῶ τινα εἴς τι, τινά τινι Πλουτ. Κίμ. 18, κτλ.· ἀπολ., Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· δίδω μαθήματα, Πλούτ. 2. 932D.

ἐμμελέτημα, τό, γύμνασμα, ἄσκησις, Ἀνθ. Π. 6. 83.

ἐμμελετητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐμμελετᾶν, τινι Πλούτ. 2. 531F.

ἐμμελής, ές, (μέλος) ἠχῶν ἁρμονικῶς, ἐν ἁρμονίᾳ ὤν, ἐναρμόνιος, ἁρμονικός, ἀντίθετον τῷ **πλημμελής**, ἐμμ. φωνὴ Τίμ. Λοκρ. 101B, Πλούτ. 2. 1014C, κτλ.· ἁρμονικῶν ἐμμ. κρᾶσις Πλούτ. Φωκ. 2· λέξις ἐμμ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· ἐπὶ ποιητοῦ, ἁρμονικός, γλυκύς, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 19. **ΙΙ**. μεταφ., **1**) ἐπὶ προσώπων, κόσμιος, τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν Πλάτ. Κριτί. 106B· ἵνα γένοιντο ἐμμελέστεροι αὐτόθι 121B· οὕτω, ἐμμελὴς πολιτεία Πλούτ. Πελοπ. 19. **β**) ἁρμόδιος, κατάλληλος, προσήκων, κριτὴς Πλάτ. Νόμ. 876D· ἐμμελὴς ἐπί τι Πλουτ. Λούκουλ. 1· πρός τι ὁ αὐτ. Δημήτρ. 2. **γ**) λεπτός, κομψός, ἐπίχαρις, ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς Πλάτ. Θεαίτ. 174A. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ἐμμελέστερον [ἐστί], εὐαρεστότερον, μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 807· οὐκ ἐμμελὲς Πλάτ. Σοφ. 259D. **3**) ἀνάλογος, ἁρμόζων, κτήματα .. ποῖα ἄν τις κτώμενος ἐμμελεστάτην οὐσίαν κεκτῆτο ὁ αὐτ. Νόμ. 776B· ἐμμ. ὁμιλία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 1· πόλις μεγέθει ἐμμελεστέρα ὁ αὐτ. Πολ. 7. 6, 8·— ἐντεῦθεν, μέτριος, μικρός, ἀντίθετον τῷ **μέγιστος**, Πλάτ. Νόμ. 760A. **ΙΙΙ**. Ἐπίρρ. **ἐμμελῶς**, Ἰων. **-έως**, ἐναρμονίως, ὁ αὐτ. Νόμ. 816A, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 5, κ. ἀλλ. **2**) καταλλήλως, προσηκόντως, πρεπόντως, εὐπρεπῶς, Σιμωνίδ. 8. 3· ἐμμ. πάντων ἔχειν, ἔχειν τὰ πάντα προσηκόντως, πρεπόντως, Πλάτ. Πρωτ. 321· ἐμμ. φέρειν τὰς τύχας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 11· δαπανῆσαι ἐμμ. αὐτόθι 4. 2, 5· ἐμμ. λέγειν, παίζειν, κτλ., αὐτόθι 9. 10, 1., 4. 3, 3, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐμμελῶς· προθύμως, ἐρρωμένως, συνετῶς».— Συγκρ. **-λεστέρως**, Πλάτ. Φαῖδρ. 278D· **-έστερον** ὁ αὐτ. Πολ. 471A· ὑπερθ. **-έστατα** αὐτόθι 581B.

ἐμμεμαώς, υῖα, ός, προθυμούμενος, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Ε. 142· ἐπὶ ἀνθρώπου, θρασύς, ἰταμός, Υ 467, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, ὁρμητικός, ἡ δέ τε (ἡ πέτρη) ἠχῇ ἔρχεται ἐμμεμαυῖα Ἡσ. Ἀσπ. 439· καὶ μεταγεν. μετὰ δοτ., ἐμμεμαὼς βέβρυξι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 121· πρβλ. *μάω, **μέμονα**.

ἐμμέμονα, εἶμαι πλήρης ἀγρίου πάθους, ἐμμέμονεν φρὴν Σοφ. Τρ. 982· πρβλ. **μέμονα**.

ἔμμεν, ἔμμεναι, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **εἶναι**, ἴδε **εἰμί**.

ἐμμενετέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐμμένειν, Διογ. Λ. 7. 93. **ΙΙ**.

ἐμμενετέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐμμένειν, Κλεάνθ. παρὰ Πλουτ. 2. 1034D, Κλήμ. Ἀλ. 470.

ἐμμενετικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ ἐμμείνῃ εἴς τι, ὁ ἐμμένων, σταθερός, τῷ λογισμῷ, τῇ δόξῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 6, κ. ἀλλ.· τοῖς ὀρθῶς κριθεῖσι Στοβ. Ἐκλογ. 2. 106.

ἐμμενετός, ή, όν, εἰς ὃν ἐμμένει τις, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 142.

ἐμμενής, ές, ὁ ἐμμένων, σταθερός, διηνεκής· τὸ **ἐμμενές,** σταθερότης, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C.—Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸ οὐδέτερον **ἐμμενὲς** ὡς ἐπίρρ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ἐμμενὲς ἀεί, «ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 361, Ὀδ. Ι. 386, κτλ. (ἄνευ τοῦ ἀεὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὡς παρ' Ἀράτῳ 83, 339)· οὕτω καὶ ἐν Ἐπικῷ ἐπιρρ. **-νέως,** Ἡσ. Θ. 712.

ἐμμενητικός, ή, όν, μεταγ. τύπος ἀντὶ **-νετικός,** Πλάτ. Ὅροι 412B.—Ἐπίρρ. **ἐμμενητικῶς** Διογ. Λ. 7. 126.

ἐμμένω: μέλλ. **-μενῶ,** διαμένω ἐντὸς μέρους τινός, πολὺν χρόνον μελάθροις ἐμμένειν, Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 12· ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1120· ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 2. 23· ἀπολ., ὁ αὐτ. 8. 31. **2)** παραμένω, μένω σταθερός, μένω πιστός, μετὰ δοτ., τοῖς ὁρκίοις Ἡρόδ. 9. 106· πιστώμασι Αἰσχύλ. Χο. 977, κτλ.· τῷ κηρύγματι Σοφ. Ο. Τ. 351· ὀρθῷ νόμῳ ὁ αὐτ. Αἴ. 350· ἐμμ. ταῖς συνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς, Λατ. manere in induciis, Θουκ. 5. 18· τοῖς νόμοις Ξεν. Ἀν. 4. 4, 16· τῷ τιμήματι Πλάτ. Ἀπολ. 39B· τῇ ὁμολογίᾳ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 145C, κτλ.· ἀξιῶν Καρχηδονίοις ἐμμένειν, νὰ ἐμμένωσι πισταὶ (αἱ πόλεις) εἰς τοὺς Καρχηδονίους, Ἀππ. Ἰβηρ. 24· ὡσαύτως, ἐμμ. ἐν σπονδαῖς Θουκ. 4. 118· ἐν τῇ τάξει Πλάτ. Νόμ. 844C·—ἀπολ., μένω εὐσταθής, πιστός, Εὐρ. Φοίν. 1241. **3)** μετὰ δοτ. ἠθικῆς, εἴ σοί γ' ἅπερ φῄς ἐμμενεῖ, ἐὰν θὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου, Σοφ. Ο. Κ. 648· ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι, εἴθε νὰ μείνῃ τοῦτο διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν μου, Αἰσχύλ. Προμ. 534, ἔνθα ὁ Ἕρμαννος μετήλλαξε τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ. εἰς: μάλα μοι τοῦτ' ἐμμένοι·— εἴ σφι ἔτι ἐμμένει [ἡ φιλίη] Ἡρόδ. 7. 151· οὕτως, ἐνέμειναν αἱ σπονδαὶ Θουκ. 2. 2· ἐμμ. ὁ νόμος Πλάτ. Νόμ. 839C· ἐὰν .. [ὁ λόγος] ἐμμένῃ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 258B· τὸ σιδηροφορεῖσθαι ἐμμεμένηκεν, ἐξηκολούθησεν ὡς συνήθεια, Θουκ. 1. 5.

ἐμμέριμνος, ον, ὁ ἐν μερίμνῃ ὤν, πλήρης μερίμνης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 93.

ἐμμεσιτεύω, κατορθῶ τι διὰ μεσιτείας, Κλήμ. Ἀλ. 862.

ἐμμεστόομαι, παθ., πληροῦμαι ἐντελῶς, Σοφ. Ἀντ. 420, Ἠλ. 713, ἐν τμήσει, ἐκτὸς ἐὰν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις εἶναι ἐπιρρηματικόν, ἴδε τὴν πρόθεσιν **ἐν** B. 3.

ἔμμεστος, ον, ἔμπλεως, πεπληρωμένος τινός, ἐντελῶς γεμᾶτος, κατάμεστος, τινος Πλάτ. Ἐπιστ. 338D.

ἐμμετεωρίζομαι, παθ., ὑψοῦμαι, αἴρομαι εἰς ὕψος, τῷ αἰθέρι Φιλόστρ. 7.

ἐμμετρέω, μετρῶ συμφώνως πρός τι, τῇ προθυμίᾳ Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. Π. 43, 18· οὕτως ἐν Λουκ. Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 27, μετὰ διαφ. γρ. **συμμ-.**

ἐμμετρία, ἡ, προσῆκον μέτρον, ἀναλογία, Πλάτ. Πολ. 486D, Φιλ. 52C.

ἔμμετρος, ον, ὁ ἐν μέτρῳ, ἀνάλογος, ἀντίθ. τῷ **ἄμετρος,** Πλάτ. Πολ. 486D, Νόμ. 716C, κ. ἀλλ.· τὸ **ἔμμ-,** τὸ προσῆκον μέτρον, ἀναλογία, ὁ αὐτ. Φιλήβ. 26A, πρβλ. 52D.—Ἐπίρρ. **ἐμμέτρως,** πρός τι, κατ' ἀναλογίαν πρός .., ὁ αὐτ. Πολιτικ. 282E. **2)** ἁρμόζων, κατάλληλος, ὁ αὐτ. Νόμ. 823D.—Ἐπίρρ. **-τρως** ὁ αὐτ. Κρατ. 395C. **3)** μέτριος, θεοῖσι δὲ ἀναθήματα χρεὼν ἔμμετρα τὸν μέτριον ἄνδρα .. δωρεῖσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 955E· ἐν ἡδοναῖς ἐμμ. αὐτόθι 823·—ὑπερθ. ἐπίρρ. **ἐμμετρότατα** ὁ αὐτ. Πολ. 474D, Νόμ. 674C. **4)** ἐπὶ προσώπων, ἐμμετρότερος (διάφ. γρ. -ώτερος, κακῶς) «σωστότερος», λογικώτερος, αὐτόθι 926E, Τίμ. 90E. **II.** μετρῶν, περιέχων, δέπας ἐμμ. ὡς τριλάγυνον Στησίχ. 7. **III.** ὁ ἐν ποιητ. μέτρῳ ἐκφερόμενος λόγος, ἐπέρχεται δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν Πλάτ. Συμπ. 197C, Φαῖδρ. 252B, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1· ἔμμετρα λέγειν ἢ ἄμετρα ὁ αὐτ. Ποιητ. 9. 2, πρβλ. 6, 26· ἐμμ. ποιηταί, οἱ μεταχειριζόμενοι τὰ συνήθη ὁμαλὰ μέτρα, δηλ. τὰ ἐπικὰ καὶ τραγικά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λυρικούς, Δημ. 1391. 17.

ἐμμετρότης, ητος, ἡ, ἀναλογία, συμμετρία, Ἀρισταίν. 1. 18.

ἐμμήνιος, ον, ὁ κατὰ μῆνα συμβαίνων· τὰ ἐμμήνια, τὰ ἔμμηνα τῶν γυναικῶν, Ἱππ. 565, κτλ.

ἔμμηνις, ιος, ὁ, ἐκδικητής· Κρητικὸν **ἔμμανις,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 23.

ἔμμηνος, ον, (μὴν) ἐντὸς μηνός, διαρκῶν ἕνα μῆνα, μηνιαῖος, ἔμμηνον τὰν περίοδον ἀποδιδόναι, ἐπὶ τῆς Σελήνης, Τίμ. Λοκρ. 96D· ἔργον Πλάτ. Νόμ. 956A. **II.** ὁ γιγνόμενος, τελούμενος ἢ ἀποτινόμενος κατὰ μῆνα, μηνιαῖος, ἱερὰ Σοφ. Ἠλ. 281, Πλάτ. Νόμ. 828C· σιτηρέσιον Πλουτ. Καῖσ. 8· ἁρμαλιά (ὃ ἴδε) Θεόκρ. 16. 35. **2)** ἐμμ. δίκαι, ἦσαν δίκαι τινές, καθ' ἃς ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς 30 ἡμερῶν: αὗται δὲ ἦσαν δίκαι προικός, ἐρανικαί, ἐμπορικαὶ Πολυδ. Η', 101, πρβλ. Δημ. 966. 18. Κατὰ τὸν Βοίκχιον καὶ αἱ περὶ μετάλλων δίκαι ἦσαν ἔμμηνοι, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. δὲν μνημονεύει αὐτάς, ἐν ᾧ ἀναφέρει πολλὰς ἄλλας ἃς παραλείπει ὁ Πολυδ., ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 74. 11 κέξ., ἔκδ. Blass. **3)** τὰ ἔμμηνα, ὡς καὶ νῦν, δηλ. τῶν γυναικῶν περιοδικὴ ῥύσις, Διοσκ. 3. 36 κ. ἀλλ. **6)** τὰ δικαζόμενα ἐμμήνως, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. 21.

ἔμμηρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἐνομήρης,** Δημήτρ. ἐν «Σικελίᾳ» 2, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἔμμητρος, ον, (μήτρα) ὁ ἔχων καρδίαν, ψῖχαν, ἐπὶ δένδρου ἢ ξύλου, ἔμμητρον .. ξύλον Ἀντιφάν. ἐν «Φιλομήτορι» 1, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 5, Θεόκριτ. 25. 209, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. **περίμητρος.**

ἐμμί, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **εἰμί.**

ἐμμίγνῦμαι, παθ. μιγνύομαι, ἀναμιγνύομαι, ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμικται, «ἐν δὲ τῇ γῇ ῥανθείσῃ τῷ αἵματι μέμικται ἡ ζωὴ αὐτῶν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 940, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 4· μικροῦ ἐμμιγνυμένου Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 5, πρβλ. Μετεωρ. 2. 3, 10. **II.** ἐπὶ προσώπων, συναντῶ, ἀπαντῶ, τινι Πινδ. Π. 4. 447:— οὕτω καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἔνθ' οἶμαι Θησέα καὶ τὰς .. ἀδελφὰς .. τάχ' ἐμμίξειν (ἐνν. ἀλλήλοις) Σοφ. Ο. Τ. 1057, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἔμμιλτος, ον, ὁ, ὁ ἔχων χρῶμα μίλτου, ἐρυθρός, Διοσκ. 5. 129.

ἐμμίμνω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **ἐμμένω,** Ἐμπεδ. 114, Κόϊντ. Σμύρν. 497.

ἔμμιξις, εως, ἡ, ἀνάμιξις, Ν. Χων. σ. 683. 13, ἔκδ. Β.

ἔμμισθος, ον, ὁ λαμβάνων μισθόν, μισθωτός, Θουκ. 6. 22, Πλάτ. Νόμ. 816E κ. ἀλλ.· ἐμμ. τινός, ἔμμισθος διά τι, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 13· ἐμμ. τινά ποιεῖν, ὁρίζω μισθὸν (ἢ σύνταξιν) πρὸς διατροφήν τινος, Πλουτ. Ἀλέξ. 71, Περικλ. 12.—Ἐπίρρ. **-σθως,** ἐπὶ μισθῷ, Συνέσ. 209A.

ἐμμολύνω, μολύνω, καταμολύνω, τί τινι Γρηγ. Νύσσ.:— παθ. παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ἐμμονή, ἡ, τὸ ἐμμένειν εἴς τι, ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ Πλάτ. Γοργ. 479D.

ἔμμονος, ον, ὁ ἐμμένων εἴς τι, σταθερός, Πλάτ. Πολ. 536E, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52· ἐμμ. τινὶ αὐτόθι 55.—Ἐπίρρ. **-νως,** Πλουτ. 2. 208C.

ἔμμορε, ἔμμορον, ἴδε **μείρομαι.**

ἔμμορος, ον, (μείρομαι) μετέχων τινός, τιμῆς .. ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς Ὀδ. Θ. 480· εὐεπίης Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1089. 6. **II.** (μόρος) εὐτυχής, τυχηρός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 72. **2)** ἔμμορον· «εἱμαρμένον» Ἡσύχ.

ἔμμορφος, ον, ἐν σωματικῇ μορφῇ, Πλουτ. Νουμ. 8.

ἔμμοτος, ον, ἐπὶ ἕλκους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μοτὸν (ξαντὸν) πρὸς θεραπείαν, ἕλκος πυῶδες, Ἱππ. Ἀφορ. 1254· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐκ τοιούτων ἑλκῶν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 816. **II.** ἔμμοτα φάρμακα, ξαντὰ μὲ ἀλοιφήν, Γαλην.: ὡσαύτως, τὸ ἔμμοτον, ὁ αὐτ.: ἔμμοτος ἀγωγή, θεραπεία, δι' ἀλοιφῆς ἐπὶ ξαντοῦ, ὁ αὐτ. **2)** μεταφ., ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ τοῦ ἐκάς), ἡ ἀλοιφὴ ἢ ἔμπλαστρον πρὸς θεραπείαν τῶν τοιούτων πληγῶν, Αἰσχύλ. Χο. 471.

ἔμμουσος, ον, = μουσικός, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 109· ἐμμούσοις γράμμασιν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 493. 2.—Ἐπίρρ. **ἐμμούσως,** Πλουτ. 2. 119D.

ἔμμοχθος, ον, πλήρης μόχθων, κοπιώδης, ἐπίπονος, βίοτος Εὐρ. Ἰχ. 1004· ἔμμοχθον ἀεὶ περὶ δάγμα Νικ. Θηρ. 756.

ἐμμυέω, ἐν τῇ παθ. φωνῇ, **ἐμμυοῦμαι,** μυοῦμαι ἔν τινι, μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ (τῷ τριβωνίῳ) τὰ μεγάλα; Ἀριστοφ. Πλ. 845.

ἔμολον, ἀόρ. β' τοῦ **βλώσκω.**

ἐμός, ἐμή, όν, κτητικὴ ἀντωνυμία τοῦ πρώτου προσώπου· (ἐγώ, ἐμοῦ): — ἰδικός μου, Λατ. meus, Ὁμ.· συγκεράννυται μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς **οὑμός, τοὐμόν, τοὐμοῦ, τὠμῷ, τἀμά,** Τραγ. καὶ παρ' Ἀριστοφ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. πεζολόγοις, **οὑμὸς** εὕρηται ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Θ. 360· καὶ (κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματ.) **τοὐμοῦ** Λ. 608, Ὀδ. Δ. 71· **τἠμῇ** Ἰλ. Ι. 654 —ποιητ. ἀμός ὁσάκις ἡ παραλήγουσα ὤφειλε νὰ εἶναι μακρά, ἴδε **ἀμός.**

I. μετὰ οὐσιαστ.: **1)** ἐξ ὑποκειμ., ἰδικός μου, ἐξ ἐμοῦ, ἐμὸς υἱὸς ἢ υἱὸς ἐμός· μετὰ τοῦ ἄρθρ., ὁ ἐμὸς υἱὸς ἢ ὁ υἱὸς ὁ ἐμός·— παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε συνδυάζεται μετὰ γεν. πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐννοίας τῆς κτήσεως, ἐμὸν αὐτοῦ Ἰλ. Ζ. 446, Ὀδ. Β. 45· δαὴρ .. ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος Ἰλ. Γ. 180· θρῆνον ἐμὸν τὸν αὐτῆς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1323· τἀμὰ δυστήνου κακὰ Σοφ. Ο. Κ. 344, πρβλ. Ἠλ. 252· τὸν ἐμὸν αὐτοῦ .. βίον Ἀριστοφ. Πλ. 33·—ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις. **6)** ἰδικός μου, δηλ. εὔνους εἰς ἐμέ, τεκμήρια ἐμά, οὐ τούτου Ἀντιφῶν 120. 14. **2)** ἐξ ἀντικειμένου, περὶ ἐμοῦ, ἐμὴν .. λυγρὴν ἀγγελίην Ἰλ. Τ. 336, πρβλ. Ὀδ. Β. 97· τὴν ἐμὴν αἰδῶ, σέβας πρὸς ἐμέ, Αἰσχύλ. Περσ. 699· τἀμὰ νουθετήματα, τὰ πρὸς ἐμὲ ἀποτεινόμενα, Σοφ. Ἠλ. 343· τὠμῷ πόθῳ, ἐκ πόθου πρὸς ἐμέ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 969· αἱ ἐμαὶ διαβολαί, αἱ κατ' ἐμοῦ διαβολαί, Θουκ. 6. 90· δωρεὰ ἐμή, ἡ πρὸς ἐμὲ δωρεά, Ξεν. Κύρ. 8. 3,

32· ἐνίοτε προστίθεται καὶ μία γενική, τὰς ἐμὰς Λαΐου διαφθοράς, τὸν ὑπ' ἐμοῦ [γενόμενον] φόνον τοῦ Λ., Σοφ. Ο. Τ. 572· τοὐμὸν αἷμα .. πατρός, τὸ ὑπ' ἐμοῦ χυθὲν αἷμα τοῦ πατρός μου, αὐτόθι 1400· τὰ ἐμὰ δῶρα Κύπριδος (οὕτως ὁ L. Dind. ἀντὶ τοῦ Κύπρις), τὰ πρὸς ἐμὲ δῶρα αὐτῆς, Εὐρ. Ἑλ. 364. **II.** ἄνευ οὐσιαστ., ἐμός, ἰδικός μου, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, «παλισσύλλεκτον, εἰς τοὐπίσω ληπτόν· ἐξ οὗ ψευδές, ἢ μεταμελητόν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 526· τὸ μὲν ἐμόν, τὸ μὲν ἐμοὶ δοκοῦν, Πινδ. Ι. 7 (8). 84· παρ' Ἀττ., εἶναι ἰδικόν μου ἔργον, «εἶναι 'δική μου δουλειά», σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμὸν Εὐρ. Ἴων 1020, Πλάτ. Νόμ. 664Β. **2)** **ἐμοί**, (οἱ) «οἱ 'δικοί» μου, οἱ συγγενεῖς μου, Λατ. mei, ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς Ἰλ. Υ. 205· οἱ ἐμοὶ Ξεν., κλ. **3)** **τὸ ἐμόν, τὰ ἐμά**, ἡ περιουσία μου, Ἀριστοφ., Πλάτ., κλ.· ἐπὶ τέκνων, Σοφ. Ἠλ. 538, Ο. Κ. 922· ἀλλ' ὡσαύτως, τὰ ἐμὰ ἢ τὸ ἐμόν, τὸ μέρος μου, αἱ ὑποθέσεις μου, τὰ συμφέροντά μου· οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα ὡς πρὸς ἐμέ, Ἡρόδ. 4.127· τὰ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν Σοφ. Αἴ.124· ἔρει τἀμὰ παντελῶς Ξεν. Κύρ. 6. 1, 3, πλῆρες· τοὐμὸν μέρος Σοφ. Τρ. 1215· — ἐντεῦθεν παρ' Ἀττ. περιφρασ. ἀντὶ τοῦ **ἐγὼ** ἢ **ἐμέ**, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1302, Τρ. 1068, Ἀριστοφ. Θεσμ. 105, Λυσίας 114.7, κλ.· ἀπολ., τό γε ἐμόν, τὸ μὲν ἐμόν, τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, Ἡρόδ 1.108, Πλάτ. Γοργ. 458D, Σοφ. 237Β. **4)** ἡ ἐμὴ (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ) Θουκ. 6. 78· ὡσαύτως (ἐξυπακ. γνώμη), ἐὰν ἡ ἐμὴ νικᾷ Πλάτ. Πολ. 397D· κατά γε τὴν ἐμὴν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 153, Πλάτ. Πολιτικ. 277Α.

ἐμοῦς, Δωρ. γεν. τοῦ **ἐγώ**, Κόριννα 33.

ἔμπα, ἐπίρρ., ἴδε **ἔμπας**.

ἐμπάζομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., δίδω προσοχήν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, φροντίζω, μεριμνῶ, «ἐννοιάζομαι», μέλει μοι, μετὰ γεν., ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων Ὀδ. Α. 271, κ. ἀλλ.· οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι Ἰλ. Π. 50, πρβλ. Ὀδ. Β. 201· οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὔθ' ἱκετάων Τ. 134· — ἅπαξ μετ' αἰτ. προσ., οὐχ ἱκέτας ἐμπάζεαι Π. 422. Λέξις Ἐπ. ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέροις πεζογράφοις, ὡς π. χ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 70Β. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἔμπαιος Α**).

ἐμπαθαίνομαι, παθαίνομαι ἰσχυρῶς, Ἰω Γενέσ. σ. 61. 4, ἐκδ. Β.

ἐμπάθεια [ᾰ], ἡ, ἰσχυρὸν πάθος, Πτολεμ. Τετράβ. 92.

ἐμπαθής, ές, εὑρισκόμενος ἐν καταστάσει συγκινήσεως ἢ πάθους, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2,15· ἐμπ. τινι, παθαίνων, συγκινούμενος πολὺ διά τι πρᾶγμα, Πλουτ. Ἀλέξ. 21· πρός τι ὁ αὐτ. 2.1125· ἐμπ. φιλία, ἔνθερμος φιλία, φιλία μέχρι πάθους, Ἀλκίφρ. 2. 4. — Ἐπίρρ. **-θῶς**, μετὰ πάθους, Πολύβ. 32.10, 9· ἐμπαθέστερον ἔχειν πρός τι Πλουτ. Κικ. 6· **-έστατα** ὁ αὐτ. 2. 668C.

ἔμπαιγμα, τό, σκῶμμα, περίπαιγμα, περίγελως, Ἑβδ. (Ἡσ. ΞϚ', 4)· — **ἐμπαιγμός**, οῦ, ὁ, περίπαιγμα, περίγελως, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ια', 36· ὁ ἐμπ. ὡς ἓν τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8765· — **ἐμπαιγμονή**, ἡ, ἐμπαιγμός, διάφ. γραφ. ἐν Ἐπιστ. Β' Πέτρου γ', 3 (κατὰ τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων).

ἐμπαιδεύω, παιδεύω ἐν, ἢ μεταξύ, δεομένων δὲ τῶν Κλαζομενίων τὰς μελέτας αὐτὸν οἴκοι ποιεῖσθαι καὶ προβήσεσθαι τὰς Κλαζομενὰς ἐπὶ μέγα ἡγουμένων, εἰ τοιοῦτος δὴ ἀνὴρ ἐμπαιδεύσοι σφίσιν, κτλ., ἐὰν τοιοῦτος ἀνὴρ ἤθελε διδάξῃ μεταξὺ αὐτῶν, Φιλόστρ. 516. — Παθ., ἐμπαιδεύομαι ἐλευθέροις τρόποις, ἐκπαιδεύομαι, ἀνατρέφομαι, Εὐρ. Ἀποσπ. 417.

ἐμ-παιδοτριβέομαι, παιδεύομαι, ἀνατρέφομαι ἐν, τῇ ὀρχήστρᾳ ἐμπαιδοτριβηθεὶς Δίων Κ. 77. 21· βίβλοις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8,12.

ἐμ-παιδοτροφέομαι, μέσ., ἀνατρέφω τὰ τέκνα μου, ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ Δημ. 1087. 22.

ἐμπαίζω: μέλλ. **-ξομαι**, περιπαίζω, περιγελῶ, Λατ. illudere, τινὶ Ἡρόδ. 4. 134· ἀπολ., Σοφ. Ἀντ. 799.— Παθ., Ἀνθ. Π. 10. 56, Λουκ. Τραγῳδοπ. 333. **II.** παίζω ἐν ἢ ἐπί, ὡς νεβρὸς χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς Εὐρ. Βάκχ. 867· ἢ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει, παίζει, διασκεδάζει ἐν πᾶσι τοῖς χοροῖς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 975· τῷ γυμνασίῳ Λουκ. Λεξιφ. 5. **2)** = συγγίγνομαι γυναικί, καὶ ἐνέπαιζον αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα ἕως τὸ πρωῒ Ἑβδ. (Κριτ. ΙΘ', 26).

ἐμπαίκτης, ου, ὁ, ὁ ἐμπαίζων, ὁ ἀπατῶν, ἀπατεών, Ἐπιστ. Β' Πέτρου γ', 3, Ἰούδ. 18.

ἐμπαίκτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐμπαίκτης**, Εὐστ. Πονημάτ. 73.41

ἔμπαιος, ον, (Α) = **ἔμπειρος**, εἰδήμων, ἠσκημένος ἔν τινι, μετὰ γεν., οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης (ἡ παραλήγ. βραχεῖα) Ὀδ. Υ. 379· κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης Φ. 400· ἐμπ. δρόμων Λυκόφρ. 1321. — Παλαιὰ ποιητ. λέξις, ἴσως συγγενὴς τῷ **ἐμπάζομαι**, δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ ἑπομένου.

ἔμπαιος, ον (Β), (παίω) ὁ ἐξαίφνης ἐμπίπτων, αἰφνίδιος, τύχαι, κακὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 187, 347. Ποιητ. λέξις· πρβλ. **πρόσπαιος**.

ἔμπαις, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἐγκύμων, ἡ παῖς ἔμπαις Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἠνδρωμένη**, (Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 102).

ἔμπαισμα, τό, κόσμημα ἐκ μετάλλου προσηρμοσμένον διὰ σφυρηλατήσεως ἐπὶ μεταλλίνου ἀγγείου ἢ ποτηρίου, καρφωτὸν κόσμημα, ἄλειον ... οἱονεὶ τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασιν Εὐστ. 883. 57.

ἐμπαιστική (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἐμπαίειν, προσαρμόζειν κοσμήματα εἰς μετάλλινα ἀγγεῖα διὰ τοῦ σφυρίου.

ἐμπαιστός, όν, καρφωτός, ἐπὶ ποικίλων ἐκ μετάλλου κοσμημάτων προσαρμοζομένων εἰς μετάλλινα ἀγγεῖα ἢ ποτήρια διὰ σφυρηλατήσεως, οἱονεὶ τὸ μὴ ὂν λεῖον, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστὸν Εὐστ. 1357. 40.

ἐμπαίω: μέλλ. **-παίσω** ἢ **-παιήσω**, κτυπῶ τι μέσα, ἐμπήγω, ἐνεργάζομαι, χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένος Ἀθήν. 543F· ἴδε **ἐμπαιστός**. **II.** ἀμεταβ., ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ, ἐμπίπτει εἰς τὴν ψυχήν μου, Σοφ. Ἠλ. 902.

ἐμπακτόω, ἐμφράσσω, στουπώνω, καλαφατίζω, τὰς ἁρμονίας ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ Ἡρόδ. 2. 96.

ἐμπάλαγμα, τό, = **ἐμπλοκή**, ἐναγκαλισμός, Ἡσύχ., ὁπόθεν (καθὼς καὶ ἐκ τοῦ Σχολ.) ὁ Ἕρμανος ἀποκατέστησε τὴν γραφὴν τἀμπαλάγματα ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 296.

ἐμπᾰλάσσομαι, ἐμπλέκομαι, ἐν ἕρκεσι Ἡρόδ. 7. 85· τῷ ἀγκίστρῳ, ἐπὶ ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 15. **II.** ἀπολ., οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον, περιπλεκόμενοι πρὸς ἀλλήλους, Θουκ. 7. 84.

ἔμπᾰλι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ὀρφ. Ὕμν. 72. 5, Ἀνθ. Π. 12. 5, κτλ.

ἔμπᾰλιν, ἐπίρρ., παρ' Ἀττ. καὶ πεζολόγοις συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ ἔμπαλιν ἢ τοὔμπαλιν, τὰ ἔμπαλιν (ὡς ἀείποτε παρ' Ἡροδ.) ἢ τἄμπαλιν: — πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔμπαλιν βαίνειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 78· δεδορκὼς Ἡσ. Ἀσπ. 145· στρέφειν, ὑποστρέφειν, κτλ., Ἀττ. οὕτω, τὰ ἐμπ. ἀπαλλάσσεσθαι Ἡρόδ. 9. 26· εἰς τοὔμπαλιν ἀπιέναι Ξεν. Ἀν. 1. 4, 15, κτλ. **II.** τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες Αἰσχύλ. Πρ. 202· ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεὸς Ἀγ. 1424· λέγειν Σοφ. Τρ. 358· ἀνατρέπειν ἐμπ., ἀνατρέπειν τὰ ἄνω κάτω, Εὐρ. Βάκχ. 348· ἐμπ. ὑποδεῖσθαι, ὑποδεῖσθαι τὸ δεξιὸν ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τἀνάπαλιν, Πλάτ. Θεαίτ. 193C· ἐκ τοὔμπαλιν, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, Θουκ. 3. 22. **2)** μετὰ γεν., ἐναντίον πρός τι, τέρψιος, γνώμας ἐμπ. Πινδ. Ο. 12.15, Π. 12 ἐν τέλει· τὰ ἐμπ. πρήσσειν τοῦ πεζοῦ, τὰ ἐναντία τοῦ πεζοῦ στρατεύματος, Ἡρόδ. 7. 58· τἄμπ. τῶνδε, τὰ ἐναντία τούτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 223· τοὔμπ. πεσεῖν φρενῶν, δηλ. περιπεσεῖν εἰς τὴν ἐναντίαν γνώμην, Εὐρ. Ἱππ. 390· τοὔμπ. οὐ βούλονται Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32· ὡσαύτως ἑπομένου τοῦ **ἤ**, γνώμην ἔχω τὰ ἐμπ. ἢ οὗτοι Ἡρόδ. 1. 207· ἦισαν τὰ ἐμπ. ἢ Λακεδαιμόνιοι ὁ αὐτ. 9. 56. **3)** τοὐναντίον (πρβλ. **ἔμπολις**) Σοφ. Ο. Κ. 637, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ: — πάλιν, Νικ. Θηρ. 288.

ἐμπάλλομαι, ποιητ. **ἐνιπάλλομαι**, πάλλομαι ἐντός, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 756: ποιητ. ἀόρ. **ἐνέπαλτο** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ἐνεφάλλομαι**), ἀνεπήδησεν, Κόϊντ. Σμυρν. 10. 467.

ἐμπάμων, ον, (πέπᾱμαι) ὁ κατέχων, ὁ κληρονόμος, «ἐμπάμονι· πατρούχῳ» Ἡσύχ.

ἐμπᾱνηγυρίζω, κάμνω πανηγύρεις, πανηγυρίζω, Πλουτ. Σύγκρ. Περικλ. κ. Φαβ. 1: κάμνω ἐπίδειξιν, ὁ αὐτ. 2. 532Β.

ἐμπαραβάλλομαι, παθ., ῥίπτω ἐμαυτὸν εἴς τι, τιμωρίαις, εἰς τιμωρίας, Φαλάρ. Ἐπιστ. 132 μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σεαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον, κτλ., μηδὲ νὰ βάλλῃς εἰς τὸν νοῦν σου, αὐτόθι 130.

ἐμπαραγίγνομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι, παρουσιάζομαι, τινὶ Ἑβδ. (Παροιμ. ϛ', 11).

ἐμπαράθετος, ον, ὁ παρατεθειμένος ἔν τινι, Σουΐδ.

ἐμπαρακύπτω, παρακύπτω, Γερμ. Κων/πόλεως, Cod. Coisl. 278, fol. 146 ro.

ἐμπαρασκευάζω, ἐμποιῶ, προξενῶ, παρασκευάζω, φόβον τινὶ Κλιν. παρὰ Στοβ. σ. 8.19.

ἐμπαράσκευος, ον, (παρασκευή) παρεσκευασμένος, εὐπρεπής, Βασίλ. Ὁμ. 6, τ. 1. σ. 150Β. — Ἐπίρρ. **-ως**, Σουΐδ. ἐν λ. **ἑτοίμως**.

ἐμπαρατίθημι, καταθέτω τι εἴς τι, τὴν ψυχὴν ταῖς χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαραθέμενος Ἐκκλ.

ἐμπαρεισφρέω, εἰσδύω, εἰσέρχομαι, Ἰω. Τζέτζ. ἐπις. 50, σ. 43.

ἐμπαρέχω: μέλλ. **-ξω**, δίδω εἰς χεῖράς τινος, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός τι, παραδίδω, μετ' ἀπαρ., τὴν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι Θουκ. 7. 56· μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε .. ἐλλαμπρύνεσθαι, μηδὲ νὰ ἐπιτρέψητε εἰς τοῦτον, κτλ. (ἴδε **ἐλλαμπρύνομαι**), ὁ αὐτ. 6.12· ἐμπ. ἑαυτόν τινι, γίνεσθαι τὸ ὄργανόν τινος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπίθ. 28, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 68. **II.** ἁπλῶς, δίδω, παρέχω, ὄνομά τινι Πλουτ. Γάλβ. 29.

ἐμπαρίεμαι, ἐξαντλοῦμαι, Γρηγ. Ναζ.

ἐμπαρίσταμαι, παθ. μετ' ἐνεργ. παρακ. β', ἵσταμαι πλησίον, δορυφόρων τε ἐμπαρεστώτων Ἡλιόδ. 7.19.

ἐμπαροινέω, φέρομαι ὡς μεθυσμένος, Λουκ. Τίμ. 14· φέρομαι προσβλητικῶς, ὑβριστικῶς πρός τινα, ὁ αὐτὸς Θεῶν Δ. 5. 4· τοῖς πράγμασι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6.12, 7.

ἐμπαροίνημα, τό, ἕρμαιον ἐμπαροινοῦντος, Λόγγ. 4. 18· ἡ τοῦ ἐμπαροινοῦντος πρᾶξις, Νικήτ. Χρον. 111D.

ἐμπαρρησιάζομαι, ὁμιλῶ μετὰ παρρησίας, ἀφόβως ἐναντίον τινός, τινι Πολύβ. 38, 4, 7.

ἔμπᾱς, Πινδ. καὶ Τραγ.: Ἐπ. **ἔμπης**: Δωρ. ὡσαύτως **ἔμπᾱν** Πινδ. Π. 5. 73, Ν. 6. 8., 11. 56· καὶ **ἔμπᾰ**, ὁ αὐτ. Ν. 4. 58, Καλλιμ. Ἐπιγράμμ. 13: ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. εἶναι τὸ **ἔμπας**· τὸ δὲ ἐν Σοφοκλ. Αἴαντι 563 ἀπαντῶν ἔμπᾰ εἶναι χάριν τοῦ μέτρου:—ποιητ. ἐπίρρ., συνήθως, καὶ παρ' Ὁμήρῳ σχεδὸν ἀείποτε, μετὰ σημασίας περιορισμοῦ ἢ ἀντιθέσεως, ἐν τούτοις, μ' ὅλα ταῦτα, ἀλλ' ὅμως, Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει Ἰλ. Ρ. 632· καίπερ, ἂν καί, νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο, — ἴομεν Μ. 326· πάντως, μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης Τ. 308, πρβλ. Ω. 522· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης Ὀδ. Ο. 214, πρβλ. Σ. 5· ἐνίοτε τίθεται ἐν ἀρχῇ, ἔμπης μοι δοκέω .. Σ. 353, πρβλ. Τ. 302: — ἡ ἔννοια τῆς ἀντιθέσεως καταφαίνεται ἐναργεστέρα ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀπέκτεινα, Ἰλ. Ε.191· ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης Ὀδ. Β. 199· πρβλ. Ξ. 481· ὅμως, πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι Ἰλ. Α. 561· οὕτω καὶ μετὰ τὸ **ἀλλὰ** ἢ **ἀλλὰ καί**, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν Ὀδ. Π. 147, πρβλ. Ἰλ. Ο. 33, Ὀδ. Δ. 100, κτλ.· ὅμως, ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν, κτλ.· «ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτω τοῦ πράγματος ἔχοντος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 297, πρβλ. Τ. 422· καὶ ἔτι μᾶλλον ὅταν ἀκολουθῇ μετοχὴ μετὰ τοῦ **περ**, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **καίπερ** ἢ **ὅμως**, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, δὲν διέλαθε τὸν Νέστορα ἂν καὶ ἔπινεν ἐκείνην τὴν ὥραν, Ἰλ. Ξ.1, πρβλ. 98, Ὀδ. Ο. 361, Σ 165, κτλ.· σπανίως δὲ τίθεται πρὸ τῆς μετοχῆς, ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ Ἰλ Ω. 523: — ἐν Ξ. 174, Ὀδ. Τ. 37, ὁ Ἀριστ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ὁμῶς, ὁμοίως, ἐπίσης, καὶ βεβαίως ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐλαχίστη ὑπάρχει ἀντίθεσις. **II.** αἱ αὐταὶ χρήσεις τῆς λέξεως ἐξηκολούθησαν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, ἐνίοτε μετὰ μετριωτέρας ἀντιθέσεως, ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν Αἰσχύλ. Προμ. 48, Εὐμ. 229, Σοφ Ἀντ. 845, Εὐρ. Κύκλ. 535· μετὰ τὸ δέ, Πινδ Ν. 6.7., 11. 56· ἔμπα, καίπερ ἔχει .. αὐτόθι 4. 58: μετὰ μετοχ., Σοφ. Αἴ. 1338· τῆς μετοχῆς παραλειπομένης, ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει Πινδ. Π. 4. 422· δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ Σοφ. Αἴ. 122. (Κοινῶς θεωρεῖται ἡ λέξις ὡς = τῷ **ἐν πᾶσι**, ἀλλ' ὁ Ἐπ. τύπος δὲν συνᾴδει τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ).

ἔμπας, -πασα, -παν, = **ἅπας, -ασα, -αν**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1625. 50.

ἔμπασις, εως, ἡ, (πέπᾱμαι) = **ἔγκτησις**, γεγραμμένον ἔππασες ἐν Βοιωτ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 1562 - 4 b· **ἔπασεις** αὐτόθι 1564 - 5.

ἐμπάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-πάσω** [ᾰ]:—ῥαίνω, «πασπαλίζω» τι εἴς τι, τῆς τέφρας, ὀλίγην τέφραν, Πλάτ. Λύσ. 210Α· τι εἴς τι Θεόφρ. π. Λίθ. 67· τί τινι Γαλην.· παρ' Ὁμήρῳ μόνον μεταφ., ἐνυφαίνω, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, «πολλοὺς δὲ ἄθλους ἐν αὐτῇ (τῇ διπλοΐδι) ἐποίκιλλεν ὑφαίνουσα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 126, πρβλ. Χ. 441.

ἐμπᾰτᾰγέω, κάμνω πάταγον, μετὰ δοτ., Θεμίστ. 50Β.

ἐμπᾰτέω: μέλλ. **-ήσω**, πατῶ ἐντός, εἰσέρχομαι, οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν (ἐμπατεῖ χειρόγρ., Franz, Dindorf.) Αἰσχύλ. Ἀγ.1434. **II.** μεταβ., πατῶ ἐπάνω εἴς τι, καταπατῶ, νεκροὺς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 6. 9. 4.— Μέσ., πατῶ, ἐπὶ τῶν ἐν ληνῷ πατούντων σταφυλάς, Πολυδ. Ζ', 151.

ἔμπεδα, ἐπίρρ., ἴδε **ἔμπεδος**.

ἐμπεδάω, βάλλω εἰς πέδας, εἰς δεσμά, δεσμεύω, διάφ. γραφὴ ἐν Ἡροδ. 4. 69.

ἐμπεδής, ές, = **ἔμπεδος**, Ἡσύχ., ἀλλ' ἐπίρρ. **ἐμπεδῶς**, διηνεκῶς, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 20, Ἰων. **ἐμπεδέως** σκόλια παρ' Ἀθην. 695Ε.

ἐμπεδό-καρπος, ον, ὡς τὸ **ἀείκαρπος**, ὁ ἀεὶ φέρων καρπόν, Ἐμπεδ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 2·— ἐν Πλουτ. 2. 649C, 723D, **ἐμπεδόφυλλος**, ἀλλὰ μόνον κατὰ λάθος ἐκ τοῦ συνωνύμου **ἀείφυλλος**.

ἐμπεδό-κυκλος, ον, ὁ ἀεὶ κυκλούμενος, περιστρεφόμενος, π. χ. χρόνος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. η', 74.

ἐμπεδο-λώβης, ου, ὁ, ὁ διηνεκῶς βλάπτων, Μανέθων 4. 196.

ἐμπεδό-μητις, ι, ὁ ἔχων ἔμπεδον, σταθεράν, ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν, ἀνάγκη Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ι', 63.

ἐμπεδό-μοχθος, ον, ὁ ἀεὶ πολύμοχθος, κοπιώδης, βίος Πινδ. Ο. 1. 96.

ἐμπεδό-μῦθος, ον, ὁ σταθερὸς εἰς τὸν λόγον του, ἄγγελος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. α', 17· ἀληθής, ὅρκιον ἐμπεδόμυθον ἀμήν, ἀμὴν ἀγορεύω αὐτόθι ΙϚ', 8.

ἐμπεδ-ορκέω, μένω σταθερὸς εἰς τὸν ὅρκον μου, Ἡρόδ. 4. 201, Ξεν. Λάκ. 15, 7.

ἐμπέδορκος, ον, ὁ μένων ἔμπεδος, σταθερὸς εἰς τὸν ὅρκον του, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 222, 2, ἔκδ. Λ.

ἔμπεδος, ον, (ἐν πέδον) ὁ ἐν τῷ πέδῳ ἑστώς, ἀκίνητος, στερεός, ἀκράδαντος, τεῖχος Ἰλ. Μ.12, ἔμπεδον λέχος, «τὸ ἀκατάσειστον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστὼς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ψ. 203. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ ποιοῦ ἢ καταστάσεως, ἀπαραμείωτος, ἔτι μοι μένος ἔμπ. Ἰλ. Ε. 254, Ὀδ. Λ. 393·— σταθερός, εὐσταθής, φρένες, ἦτορ, νοῦς ἔμπ. Ἰλ. Ζ. 352, Κ. 94. Λ. 813·—ἀμετάβλητος, χρὼς ἔμπ. Τ. 33·— οὕτως ὁ Πρίαμος ἀείποτε καλεῖται ἔμπεδος. οὐδ' ἀεσίφρων, ὡς ἐν Υ.183· λίσσεται ἔμπεδον εἶναι [τὸν νόστον], βέβαιον, Ὀδ. Θ. 30· οὕτω παρὰ Πινδ., κλπ., ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ, ἔμπ. σῖνος, ἐπιμόνως παρακολουθοῦσα βλάβη, Ἀγ. 561· ἔμπ. φρονήματα Σοφ. Ἀντ.169· οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, οὐκ ἐμμένει αὐταῖς, ὁ αὐτ. Αἴ. 640. **3)** ἐπὶ χρόνου, διαρκής, διηνεκής, φυλακὴ Ἰλ. Θ. 521· κομιδὴ Ὀδ. Θ. 453· αἰὼν Ἐμπεδ.156· δουλοσύνη Πινδ. Π.12. 25· πόνος Σοφ. Ο. Κ.1674. **II.** τὸ οὐδ. **ἔμπεδον** εἶναι συχνὸν παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίρρ., μένειν ἔμπεδον, σταθερῶς, στερεῶς, Ἰλ. Ρ. 434· μένειν τινὰ ἔμπ., περιμένειν τινὰ σταθερῶς, πιστῶς, Ε. 527· θέειν ἔμπεδον, τρέχειν ἀπαύστως, διηνεκῶς, Ν. 141, μετ' ἐπιτατ. λέξ. ἔμπεδον αἰὲν Π.107· ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Ο. 683· μάλ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον Ὀδ. Ν. 86· οὕτως ἐν τῷ πληθ., τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τὰ ποίμνια γεννῶσι τακτικῶς, ἀνελλιπῶς, Τ.113, πρβλ. Νικ. Θηρ. 4, Ἀνθ. Π. 9. 291·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἴσθι τόδ' ἔμπεδον, μάθε τοῦτο καλῶς, Σοφ. Φ.1197· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συνηθέστερον εἶναι τὸ **ἐμπέδως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 854, 975, Εὐμ. 335, Σοφ. Τρ. 487· ἐνίοτε ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς ἐν [Πλάτ.] Ἀξ. 372Α, Πολύβ. 2.19,1, κλ.· πρβλ. **ἐμπεδής**.

ἐμπεδο-σθενής, ές, ὁ ἔχων ἔμπεδον σθένος, ἀκλόνητον δύναμιν, βίοτος, ἥσυχος, ἀτάραχος βίος, Πινδ. Ν. 7. 98.

ἐμπεδό-φρων, ον, (φρὴν) ὁ ἔχων ἐμπέδους φρένας, σταθερὸν φρόνημα, Φαλάρ. Ἐπιστ. 115.

ἐμπεδό-φυλλος, ον, ἀείφυλλος, ἀειθαλής, ἴδε **ἐμπεδό-καρπος**.

ἐμπεδόω: παρατ. **ἠμπέδουν** Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2· ἀλλ' ἀόριστ. (μεταγενέστ.) **ἐνεπέδωσα** Δίω. Κ. 60. 28 (ἔμπεδος). Κυρίως στηρίζω ἐπὶ πέδου· καθόλου, καθιστῶ τι ἔμπεδον, στερεόν, ἀσφαλές, στερεώνω, βεβαιόνω, ἐπικυρῶ, ὅρκον Εὐρ. Ι. Τ. 790· πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 211, 233· σπονδὰς Ξεν. Ἑλλην. 3. 4, 6, κτλ.· τὰ .. ὁρκωμόσιά τε καὶ ὑποσχέσεις Πλάτ. Φαῖδρ. 241Β· ὅρκους καὶ δεξιάς τινι Ξεν. Κύρ. 5. 1, 22· συνθήκας Πολύβ.· ὁμολογίας Διον. Ἀλ. 4.79.

ἐμπειράζω, δοκιμάζω τι, μετὰ γεν. πράγμ., Πολύβ.15 35, 5.

ἐμπειρᾱμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπέραμος**, ὃ ἴδε.

ἐμπειράομαι, ἀποθ. = **ἐμπειράζω**, τινὸς Ἱππ. 584. 40.

ἐμπειρέω, ἔχω πεῖραν ἔν τινι πράγματι, ἔχω γνῶσιν πράγματός τινος, μετὰ γεν. πράγμ., τῆς χώρας Πολύβ. 3. 78, 6, κτλ.· τῆς ὁδοῦ ἐμπειρῶ Ἑβδ. (Τωβὶτ 5. 6).

ἐμπειρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκ τῆς πείρας γνῶσις, ἀντίθετον τῷ **ἀπειρία**, Εὐρ. Φοίν. 529, Θουκ. 4.10., 5. 7, κτλ.· ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τό: ἡ δι' ὀλίγου μελέτη, ὁ αὐτ. 2. 85· ἡ μὴ 'μπειρία, ἔλλειψις πείρας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.115· δι' ἐμπειρίαν Πλάτ. Παρμ. 137Α. **2)** μετὰ γεν. πράγματος, πεῖρα ἔν τινι πράγματι, γνῶσις, τῶν πραγμάτων Ἀντιφῶν 129. 26· μάχης ἐμπειρίᾳ τῆς ἐκείνων Θουκ. 3. 95· τῶν ἡδονῶν Πλάτ. Πολ. 582Β, κτλ.· ὡσαύτως, ἐμπ. περί τι Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 4· ἐμπ. κατὰ πόλιν Θουκ. 2. 3· ἐμπ. ἡγεμονικὴ Πολύβ.10. 22, 4, κτλ. **II.** ἁπλῶς πεῖρα ἢ ἄσκησις πρακτική, «πρᾶξις», ἄνευ ἐπιστημονικῆς γνώσεως, μάλιστα ἐν τῇ ἰατρικῇ (πρβλ. **ἐμπειρικός**), ἰατρὸς τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἄνευ λόγου τὴν ἰατρικὴν μεταχειριζομένων Πλάτ. Νόμ. 857C, πρβλ 938Α· κατ' ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κτᾶσθαι, ἐμπειρικῶς, πρακτικῶς, αὐτόθι 720Β· οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπ. καὶ τριβὴ ὁ αὐτ. Γοργ. 463Β, πρβλ. 465Α· ἐπιστήμη οὐκ ἐμπειρίᾳ .. χρώμενον ὁ αὐτ. Πολ. 409Β· (ἐνῷ ὁ Πολύβ. θέτει τὴν μεθοδικὴν ἐμπειρίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπειρίαν καὶ ἄλογον τριβήν, 1. 84, 6):—τὸν πληθ. μετεχειρίσθη ὁ Πλάτων (ἴδε ἀνωτ.), Ἰσοκρ. 294Α, Δημ. κλ.· αἱ ἄλλαι ἐμπ. καὶ τέχναι, τὰ ἄλλα (πρακτικὰ) ἐπιτηδεύματα καὶ αἱ τέχναι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.11,10· αἱ περὶ τῶν τοιούτων ἐμπ. αὐτόθι 4.13, 10.

ἐμπειρικός, ή, όν, πεπειραμένος, ἁλιεῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.7,14. **2)** οἱ ἐμπειρικοί, αἵρεσις ἰατρῶν, οἵτινες ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ μόνον ἀναγκαῖον πρᾶγμα εἰς τὴν τέχνην των ἦτο ἡ πρακτικὴ γνῶσις καὶ ἄσκησις (**ἡ ἐμπειρική**)· ἴδε Πλάτ. Νόμ. 857C, Γαλην. 2. 286 κἑξ., Κέλσ. 1, προοιμ., Πλίν. Η. Ν. 29. 1, Φαβρικίου Προλεγόμενα εἰς Σέξτ. Ἐμπ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀντὶ τοῦ **ἐμπείρως**, Ἄλεξις ἐν «Ὕπνῳ» 4, κλ.· ἐμπ. ἔχει τινὸς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. Α. 2. 6. 7.

ἐμπείριος, ὁ, = **ἔμπειρος**, Κ. Μανασσ. Χρ.119D.

ἐμπειρο-θάλασσος, ὁ, ἔμπειρος τῆς θαλάσσης, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. σ.185, ἔκδ. From.

ἐμπειρό-πλους, ουν, πεπειραμένος εἰς τὴν ναυτιλίαν, ἐμπειροθάλασσος, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 687.

ἐμπειρο-πόλεμος, ον, πεπειραμένος εἰς τὸν πόλεμον, Διον. Ἀλ. 6.14· Φίλω 1. 426.

ἐμπειρο-πράγμων, ονος, ὁ, ἔμπειρος τῶν πραγμάτων, Σουΐδ. ἐν λέξει **Νόμος** (κύρ. ὄνομα).

ἔμπειρος, ον, (πεῖρα) πεπειραμένος ἢ ἐξησκημένος εἴς τι, γινώσκων τι, κάτοχός τινος, μετὰ γεν., τῆς θυσίης Ἡρόδ. 2. 49· τῶν χώρων 8.132· Βοιωτῶν 9. 46· τῆς ἐκείνου διανοίης 8. 97· κακῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 598· γάμων Σοφ. Ο. Κ. 752· τοῦ ἀγωνίζεσθαι Ἀντιφῶν 130. 6· περί τινος, περί τι Πλάτ. Νόμ. 632D, Τίμ. 22A:— ἀπολ., οἱ ἔμπειροι, οἱ πεπειραμένοι, οἱ ἔχοντες πεῖραν, Σοφ. Ο. Τ. 44, Ο. Κ. 1135, Πλάτ., κτλ.· ναυσὶν ἐμπείροις, διὰ πλοίων δεδοκιμασμένων διὰ τῆς χρήσεως, Θουκ. 2. 8:— τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν, ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν πεῖρα, αὐτόθι 87. II. ἐπίρρ., ἐμπείρως τινὸς ἔχειν, ἐν πείρᾳ τινὸς γίγνεσθαι, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 6, 1, Δημ. 1351. 7· ἐμπειροτέρως ἔχειν περί τινος Αἰσχίν. 12. 5.

ἐμπειρό-τοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ λαβοῦσα πεῖραν τοκετοῦ, ἡ τεκοῦσα, Ἱππ. Γυναικ. τὸ Α', 592, 21.

ἐμπείρω: μέλλ. **-περῶ**, διαπερῶ τι εἴς τι, ἐμπήγω εἴς τι, ἐμβάλλω, ἐν τῷ παθ., ἔξωθεν δεῖν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργύρῳ Ἀθήν. 488B· χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν Ἀλκίφρων 3. 55· ταῖς πύλαις ἐμπαρέντος (τοῦ δόρατος) Πλούτ. 2. 298A.

ἐμπελᾰγίζω, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος, Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 9.

ἐμπελάδην, ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 215.

ἐμπελᾰδόν, ἐπίρρ., πλησίον, πολὺ πλησίον, μετὰ δοτ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 732· ἴδε Σχόλ. Μοσχοπ. ἐν τόπῳ.

ἐμπελάζω: μέλλ. **-σω**, φέρω πλησίον, πλησιάζω, δίφρους ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες, προσεγγίσαντες τὰ ἅρματα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 109:—Παθ., ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω (ἀμετ.), τῆς κοίτης Σοφ. Τρ. 17. II. ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ὡς ἐν τῇ παθ., ἔρχομαι πλησίον, μετὰ δοτ., ἐμπελάσειν πυκνῷ δόμῳ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 523· ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρί..; Σοφ. Τρ. 748· οὕτως Ἀριστ. ἐν τῷ π. Κόσμ. 4. 18, καὶ 28· κρήνης μὴ δὴ σχεδὸν ἐμπελάσειας Συλλ. Ἐπιγρ. 5572.

ἐμπέλᾰσις, εως, ἡ, προσέγγισις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 393.

ἐμπελαστικῶς, ἐπίρρ. = **ἐμπελαδόν**, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 215.

ἐμπελάτειρα, ἡ, = **πελάτις, πλᾶτις**, Καλλιμ. Ἀποσπ. 170.

ἐμπελάω = **ἐμπελάζω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 498:— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 356.

ἐμπέλιος, ον, μελανωπός, μελαψός, μαυρειδερός, Νικ. Θηρ. 782.

ἐμπέπτας, ὁ, «πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπῖσιν, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια» Ἀθήν. 645D.

ἐμπέρᾰμος, ον, = **ἔμπειρος**, ἔμπειρος ἐν τῇ χρήσει, νηῶν Καλλ. εἰς Δία 71· πάσης ἐμπ. σοφίης Ἀνθ. Π. παράρτ. 310, πρβλ. 354· ὡσαύτως **ἐμπείρᾰμος** Λυκόφρ. 1196, Ἀνθ. Π. 10. 14, Μανέθων, κλ.:— Ἐπίρρ. **ἐμπεράμως**, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 25. Μετεγενεστέρα ποιητ. λέξις.

ἐμπερής, ές, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπειρος**, Σοφ. Ἀποσπ. 412.

ἐμπεριάγω: μέλλ. -ξω, περιάγω, κατὰ ἔθνος τὸν θεὸν ἐμπεριάγοντα τὴν ἀρχὴν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 9, 3.

ἐμπεριβάλλω, περιβάλλω, ἐμπεριλαμβάνω, Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 494.

ἐμπερίβολος, ον, ὁ, ἐπὶ λόγου, περικεκοσμημένος διὰ πολλῶν λέξεων καὶ φράσεων, ἐγκατάσκευος, ἐνδιάσκευος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀπερίβλητος** καὶ **καθαρός**, Ἑρμογ. Ρητ. 262. 9, Δράκ. 140. 20.— Ἐπίρρ. **ἐμπεριβόλως** Ἄννα Κομν. σ. 145D.

ἐμπερίγραπτος καὶ **-γρᾰφος**, ον, περιγραπτός, Ἐπιφάν. II. 52C· ἀντιτίθεται τῷ **ἀπερίγραφος**, Ψευδο-Ἀθανάσ. IV. 45A. 2) ὡς οὐσ., τὸ ἐμπερίγραφον, ἔνταλμα, νομικὸν ἔγγραφον, Νεαρ. Εἰρήν. 57.

ἐμπεριγράφω, ἐμπεριλαμβάνω, Σέξτος Ἐμ. Π. 1. 206, Πολυδ. Θ', 108· περιγράφω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 126. 3.

ἐμπεριδράττομαι, περιδράττομαι, Ἄρειος παρ' Ἀθανασ. II. 708C.

ἐμπεριείργω, περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 392D.

ἐμπεριεκτικός, ή, όν, ὁ ἐμπεριέχων, μετὰ γεν., εἰσὶ δὲ ἔνιοι καὶ τῆς αἰτίας ἐμπεριεκτικοὶ ὅροι Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 8, σ. 330, 31.

ἐμπεριέρχομαι, ἀποθ., περιέρχομαι, στοὰς δὲ Σωστράτου καὶ τἆλλα.. πρῶτον ἐμπεριελθόντες Λουκ. Ἐρωτ. 11:— μεταφορ., ἐμπ. ἀκριβείᾳ λόγου Φίλων 2. 61.

ἐμπεριέχω, περιέχω ἐν ἐμαυτῷ, περιλαμβάνω, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 8, 7, π. Κόσμ. 2. 7, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 1·— παθ., περιέχομαι ἔν τινι, λόφος ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει Διον. Ἀλ. 10. 31· μεταφ., περιέχομαι, ἐνυπάρχω, ἔν τινι Πολύβ. 9. 32, 4· κατά τι Λογγῖν. 8.1.

ἐμπερικλείω, περικλείω ἔν τινι, ἐμπερικλείσας τῷ στόματι Εὐστ. 105. 22.

ἐμπεριλαμβάνω, περιλαμβάνω ἐντός, ἔν τε τῷ ἐνεργ. καὶ παθ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 4, Μετεωρ. 2. 3, 23., 9. 10, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 4.

ἐμπεριληπτικός, ή, όν, ὁ ἐμπεριλαμβάνων, περιληπτικός, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 171, Ἀπολλ. Δ. π. Συντάξ. 36. 1.

ἐμπερίληψις, εως, ἡ, τὸ ἐμπεριλαμβάνειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 10, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 38.

ἐμπερινοέω, περιλαμβάνω ἐν τῷ νῷ, περινοῶ ἐν τῇ διανοίᾳ, Ἐπίκουρ. Ἀποσπ. σ. 20 Orelli.

ἐμπερινοστέω, περινοστέω, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 46D.

ἐμπεριοδεύω, περιοδεύω ἔν τινι, Εὐστ. Πονημάτ. 217. 36.

ἐμπερίοδος, ον, ἐπὶ λόγου, ὁ ἐκφερόμενος ἐν περιόδοις, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 9 ἐν τέλει.— Ἐπίρρ. **ἐμπεριόδως**, ἐν περιόδῳ, περιοδικῶς, Κορνοῦτος περὶ Θεῶν Φύσ. 27.

ἐμπεριοχή, ἡ, τὸ περιέχεσθαι ἔν τινι, περιαγόμενα (τὰ ἄστρα) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) διὰ τὴν ἐμπεριοχὴν Κλεομήδ. 1. 3.

ἐμπεριπατέω, περιπατῶ, περιέρχομαι μέ.., ὠνούμενος χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν, μὲ τοὺς ὁποίους μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ καὶ ὁ ἔχων ἀρτίους τοὺς πόδας, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 6, πρβλ. 10· ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, θὰ παραμείνω μεταξὺ ὑμῶν, Ἑβδ. (Λευϊτ. ΚϚ', 12), πρβλ. Β' Ἐπιστ. π. Κορ. Ϛ', 15·— ἀπολ., περιπατῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ, περιπατῶν συγχρόνως ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συμποσίου, Λουκ. Συμπόσ. 13· μετὰ συστοίχου αἰτ., καί τινας ἐμπεριπατήσας διαύλους.. ἀπῄειν, ἀφοῦ ἔκαμα μερικοὺς γύρους.. ἀνεχώρησα, Ἀχιλλεὺς Τάτ. 1. 6. II. περιέρχομαι περιπατῶν τόπον τινά, ἐμπεριπατήσας τὴν γῆν Ἑβδ. (Ἰὼβ Α', 7)· μεταφ., χλευάζω, ὑβρίζω, Λατ. insultare, ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις Πλούτ. 2. 57A, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἐμπεριπείρω, πανταχόθεν ἐμπήγω, διατρυπῶ, παθ., ἐμπεριπαρεὶς ταῖς σαρίσσαις Στράβων 794· ἀλλὰ κατὰ Κοραῆν γραπτέον **περιπαρείς**.

ἐμπεριπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**, πίπτω ἔν τινι, ἐμπίπτω, μετὰ δοτ., Ἱππ. 297. 24.

ἐμπεριπλέω, πιθαν. πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἐκπεριπλέω**, ἐν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πολ. 3.10, 9.

ἐμπεριρρήγνῡμι, διαρρηγνύω, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 6.

ἐμπερίσκεπτος, ον, ὁ λίαν περίσκεπτος, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 176. 11, ἔκδ. Β.— Ἐπίρρ. **-πτως** αὐτόθι σ. 301. 11·— οὐσ. **ἐμπερισκεψία**, ἡ, αὐτόθι σ. 253. 14.

ἐμπερισπούδαστος, ον, περισπούδαστος, μετὰ ζήλου συχναζόμενος, ἐπὶ ναῶν, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 2. 35.

ἐμπεριστέγω, περιστεγάζω τι ἐντός, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 93.

ἐμπεριστρέφομαι, περιστρέφομαι ἐν, ταῖς αὐλαῖς ἐμπεριστρεφομένῳ Κ. Μανασσ. Χρον. 23C.

ἐμπεριτέμνω, = περιτέμνω, Ψευδο-Ἱππόλ. 921B.

ἐμπερίτομος, ον, περιτετμημένος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 6A, καὶ **ἐμπερίτμητος**, Ἁγ. Ἱερώνυμ. ἐν Διαλ. π. Ἁγ. Τριάδ. σ. 28.

ἐμπεριτρέχω, περιτρέχω ἐντός, Κλήμ. Κωνστ. ἀποστ. σ. 55B, 5.

ἐμπεριχαρής, ές, ὁ πλήρης χαρᾶς, Ἐφραὶμ ὁ Σύρος τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριχρίω, ἐγχρίω, ἐναλείφω, ἐμπ. ἀσβόλῃ τὰς ὄψεις Ἰω. Γενέσ. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπερκάζω, «ἐμπερκάζουσαν· ὑποθάλλουσαν, μελανίζουσαν» Ἡσύχ.

ἐμπερκαίνονται, «ἐμποικίλλονται» Ἡσύχ.

ἐμπερονατρίς, ίδος, ἡ, «ἱμάτιον διπλοῦν» Ἡσύχ.

ἐμπερονάω, στερεώνω, συγκρατῶ διὰ περόνης, κομβώνω, θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται (Μέσ.) Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, πρβλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Πολ. 7. 2, 2. II. Παθ., ἐπὶ ἥλων, ὡς τῶν ἥλων ἐμπεπερωνημένων, ἐμπεπαρμένων, Ἀθήν. 488C.

ἐμπερόνημα, Δωρ. ᾱμα, τό, ἔνδυμα συγκρατούμενον κατὰ τοὺς ὤμους διὰ περονῶν, διπλοΐς, Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει Θεόκρ. 15. 34· πρβλ. **περονητρίς**, **περόνημα**.

ἐμπερπερεύομαι, = **περπερεύομαι**, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 14, 4, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1. 31.

ἔμπεσον, Ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐμπίπτω**.

ἐμπετᾰλίς, ίδος, ἡ, ἔδεσμα συνιστάμενον ἐκ τυροῦ τετυλιγμένου ἐντὸς φύλλου (ἐν πετάλῳ), «ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον» Ἡσύχ. ἴδε ἐν λ. Θρῖον II.

ἐμπετάννῡμι ἢ **-ύω**: μέλλ. **-πετάσω**, κρεμῶ, ἐκτείνω ὁλόγυρα, ἐν τούτοις δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες ἂν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40· μεταφ., σφιν ἐμπετάσει λάθαν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028. 22.— Παθ., κρέμαμαι, αὐλαῖαι.. ἁλουργεῖς ἐνεπετάννυντο Καλλίξ. παρ' Ἀθήν. 206A. II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἦσαν δὲ.. οἱ τοῖχοι ἁλουργέσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι, κεκαλυμμένοι μὲ κρεμαστὰ ἁλουργῆ καὶ διάχρυσα ὑφάσματα, Σωκράτης ὁ Ῥόδιος παρ' Ἀθην. 147F.

ἐμπέτασμα, τό, παραπέτασμα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 3.

ἔμπετες, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐνέπεσες**, ἀόρ. β' τοῦ **ἐμπίπτω**.

ἔμπετρος, ον, (πέτρα) ὁ φυόμενος μεταξὺ πετρῶν· τὸ ἔμπε-

τρον, φυτὸν φυόμενον ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς τόποις, λέγεται δὲ καὶ **πρασοειδές**, Διοσκορίδ. 4.178.

ἐμπευκής, ές, (πεύκη) πικρός, νέκταρ ὀπῷ ἐμπευκεῖ χράνας Νικ. Ἀλεξιφ. 202.

ἔμπη, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πῇ**, Ἀνθολ. Π.13. 5· ἀλλ' ἴδε Jac. σ.786.

ἐμπήγνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-πήξω**· — ἐμπήγω, μ. δοτ., μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν Ἰλ. Ε. 40· μεταφ., ἐνέπαξαν ἕλκος.. ἐᾷ .. καρδίᾳ Πινδ. Π. 2. 168· ὡσαύτως, ἐμπ. τι εἴς τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834, Ἀριστ. Προβλ. 8. 2, 3· ὀδόντα εἴς τινα Ἀνθ. Π. 5. 266, πρβλ. 11. 374.— Παθ. μετ' ἐνεργ. πρκμ. καὶ ὑπερσ., λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων, μοὶ εἶναι ἐμπεπηγμένη εἰς τὰ κόκκαλα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1226· ἔν τί σοι παγήσεται ὁ αὐτ. Σφ. 437· ἀπολ., Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1. 8, 3· μεταφ., ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν, προσηλοῦμαι εἰς τὸ διακονεῖν, καθίσταμαι ὑπηρετικώτατος, ἕτοιμος εἰς τὰς διαταγάς τινος, Λατ. defixus sum in .., Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 25. **II**. κάμνω τι νὰ παγώσῃ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.12, 2.— Παθ., πήγνυμαι, παγώνω, αὐτόθι 1. 22,7.

ἐμπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι**, πηδῶ ἐπάνω εἴς τινα, τὸν δὲ θυμωθέντα ἐμπηδῆσαι αὐτῇ ἐχούσῃ ἐν γαστρὶ Ἡρόδ. 3. 32. **2**) ἐμπ. εἰς .., πηδῶ εἴς τι, ἢ ἐντός τινος, ἐς τὴν ναῦν Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 5, πρβλ. Πολύβ. 12. 9, 4. **3**) ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ., ἐμπηδήσας .. ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχους, ὁρμᾷ .. καὶ γεμίζει τὴν κοιλίαν του μὲ .., Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 20.

ἐμπήδημα, ατος, τό, τὸ ἐπιπηδᾶν ἢ ἐφορμᾶν κατά τινος, τὸ κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐμπ. Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. ἔκδ. Taf. σ.157.73.

ἐμπήδησις, εως, ἡ, τὸ ἐμπηδᾶν, Ἱππ. 1008G.

ἐμπηκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμπήγνυμι**, πρέπει τις νὰ ἐμπήξῃ, Γεωπ. 18. 2, 2.

ἐμπήκτης, ου, ὁ ἐμπήγων ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ξύλου πινακίδια δικαστικῶν ἀποφάσεων, «ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματείδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης καὶ πήσσων εἰς τὴν κανονίδα» Ἡσύχ., Ἀριστ. Πολιτ. Ἀθηναίων 95.11., 98. 18 (ἔκδ. Blass).

ἔμπηλος, ον, πηλώδης, Γεωπον. 2. 5, 7· πρβλ. **ἔμπικρος**.

ἔμπηξις, εως, ἡ, τὸ ἐμπηγνύειν, ἐμπήγειν, γόμφωσις συνάρθρωσίς ἐστι κατ' ἔμπηξιν Γαλην. τ. 4. σ.11B. **II**. πῆξις, πάγωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.12. 9.

ἔμπηρος, ον, πηρός, ἀνάπηρος, πεπηρωμένος, κολοβός, Ἡρόδ. 1. 169, 196, Ἱππ. 446, κτλ.

ἔμπης, ἐπίρρ. Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπας**.

ἐμπήσσω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **ἐμπήγνυμι**, Ἰουστ. Μάρτυς, Τρύφ. 97:— Παθ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 535.

ἐμπιέζω, πιέζω πρὸς τὰ ἐντός, ἐν τῷ παθ., Ἱππ. 272 ἐν τέλει, Πλούτ. 2. 1005A.

ἐμπίεσμα, τό, πίεσις, ῥῆξις τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην.

ἐμπικραίνομαι, μέσ. ἢ παθ., εἶμαι πικρὸς κατά τινος, ἐμπικραινομένου (τοῦ Ἱππίου) Ἀθηναίοισι διὰ τὸν Ἱππάρχου θάνατον Ἡρόδ. 5. 62, Δίων Κ. 47. 8· ἐπὶ νόσου, χειροτερεύω. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 5.

ἔμπικρος, ον, πικρίζων, ὀλίγον πικρός, Διοσκ. 2. 148· πρβλ. **ἔμπηλος**.

ἐμπῑλέομαι, συμπιέζομαι, συνθλίβομαι, ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημέναι Πλάτ. Τίμ. 74E, Διόδ. 2. 52.

ἐμπίλησις, ἡ, συμπίεσις, σύνθλιψις, κατὰ διόρθωσιν Κοραῆ ἐν Ἱπποκρ. 1008G (ἐμπίλησις ἐντέρων).

ἐμπίμελος [ῑ], ον, ὁ ἐνέχων πιμελήν, πάχος, πιμελώδης, παχύς, Ξενοκρ. π. Ἐνύδρ. 63.

ἐμπίμπλημι, -πίμπρημι, ἴδε **ἐμπίπλημι, -πίπρημι**.

ἐμπῑνής, ές, πλήρης πίνου, ἀκαθαρσίας, ῥυπαρός, «λερωμένος», Ἀντίγ. Καρύστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 67.

ἐμπίνω: μέλλ. **-πίομαι**· (ἴδε **πίνω**)· πίνω ἀκορέστως (πρβλ. **ἐμφαγεῖν**), πολλὰ καταφαγών, πόλλ' ἐμπιὼν Ἐπίχ. 19. 7 Ahr., πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 336, κτλ.· ἐμπ. τοῦ αἵματος, πιὼν ἀπλήστως ἐκ τοῦ αἵμ., Ἡρόδ. 3.11., 4. 64. **2**) ἀπολ., πίνω χορταστικά, Θέογν. 1125, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1143, 1156: ἐμπεπωκότες, «πιωμένοι», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 142· ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν (Κόβητος πιεῖν) Ξεν. Κύρ. 7.1,1.

ἐμπῑπίσκω: μέλλ. **ἐμπίσω** [ῑ]: ἀόρ. **ἐνέπῑσα**, παθ. **ἐνεπίσθην**. Μεταβατ. τοῦ **ἐμπίνω**, δίδω νὰ πίῃ τις, ποτίζω, Πινδ. Ἀποσπ. 77, Νικ. Ἀλεξιφ. 519:— Μέσ., πληρῶ ἐμαυτόν, χορταίνω, ἐμπίσασθαι ὕδατι Νικ. Θηρ. 537, πρβλ. Ἀλεξιφ. 320:— Παθ., ἐπὶ ποτοῦ, πίνομαι, Νύμφαις ἐμπισθὲν ὁ αὐτ. Θηρ. 624.

ἐμπίπλημι: μέλλ. **-πλήσω**: (ἴδε **πίμπλημι**): — ἐν τῷ ἐνεστῶτι τοῦ συνθέτου τούτου ῥήματος τὸ μ τοῦ **πίμπλημι** συνήθως (ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε) ἀποβάλλεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμῳδίας τῆς προσγινομένης ἐκ τῶν τριῶν μ ἐν μιᾷ λέξει, Λοβ. Φρύν. 95· ἀλλὰ τὸ μ φαίνεται ὅτι ἐτηρεῖτο, ὅτε ἡ ἑπομένη συλλαβὴ ἦτο βραχεῖα καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς λαμβάνουσιν αὔξησιν, **ἐμπίμπλαμαι** Εὐρ. Ἴων 925, **ἐμπιμπλάμενοι** Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 4 (**κἀμπιπλάμενοι** Meineke), Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 1 (**κἀμπιπλάμενος** Meineke), **ἐνεπιμπλάμην** Ξεν. Ἀν. 7.7, 46, Αἰσχίν. 86. 34, κλ.: Ἰωνικ. γ' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. **ἐμπιπλέει** Ἡρόδ. 7. 39· (ἀλλ' **ἐμπιπλᾷ**, ἐκ τοῦ **ἐμπιπλάω** ἀναγινώσκεται ἐν καλῷ τινι χειρογρ., ὡς τὸ **ἱστᾷ** ἀντὶ τοῦ **ἵστησι** ἐν 4. 103)· α' ἑνικ. παρατ. **ἐνεπίμπλων** παρὰ Διοδ. Ἐκλογ. Vales. σ. 599 καὶ Δίωνι Κ. 68. 31· πρβλ. **ἐμπίπρημι**· πληρῶ ἐντελῶς, γεμίζω ἕως ἄνω, δέπας ἐμπλήσει Ὀδ. Ι. 209· τὸ πεδίον Ξεν. Ἑλλην. 7. 1. 20, πρβλ. 2. 4, 11. **2**) μετὰ γεν., γεμίζω τι ἐντελῶς μέ τι, ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος Ἰλ. Φ. 311, κτλ.· [ἵππον] ἀνδρῶν ἐμπλήσας, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Ὀδ. Θ. 495· μὴ .. θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων Τ. 117· οὕτω παρ' Ἀριστοφ. καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἐμπ. [τὰ θυλάκια] τῆς ψάμμου Ἡρόδ. 3. 105· πρβλ. 2. 87., 4. 72., 5. 114 τοὺς κοφίνους .. ἐμπίπλη (προστ.) πτερῶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1310· ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 10· μεταφ., τὴν ψυχὴν ἔρωτος Πλάτ. Φαῖδρ. 255D· τινὰ ἐλπίδων κενῶν Αἰσχίν. 24. 27. **3**) πληρῶ τινα τροφῆς, χορταίνω αὐτόν, Ὀδ. Ρ. 503· μεταφ., ἐμπ. τινὰ μύθων Εὐρ. Ἑλ. 769· τοῦ πολεμεῖν Ἰσοκρ. 201D· τὰ ὦτα .. ἐμπέπληκε Λύσιδος Πλάτ. Λύσ. 204C· ὁ δὲ ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπε Ξεν. Ἀν. 1. 7, 8. **4**) κορέννυμι, ἱκανοποιῶ, τὴν ἀναιδῆ γνώμην Δημ. 543. 24· ἵμερον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 429. **5**) ἐκπληρῶ, ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν Πλάτ. Νόμ. 959C. **II**. μέσ., πληρῶ, γεμίζω τι ἀνῆκον εἰς ἐμαυτόν, ἐμπλήσατο νηδὺν .. κρέ' ἔδων Ὀδ. Ι. 296· μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, «εὐθαρσίας δὲ ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν φοβερᾶς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 312· θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, «παντοίων ἐδεσμάτων ἐμπλήσας τὴν ψυχήν» (Θ. Γαζῆς), Χ. 504· τὸ ἄγγος τοῦ ὕδατος ἐμπλ. Ἡρόδ. 5.12:— ἀπολ., πληρῶ ἐμαυτὸν τροφῆς, χορταίνω, Ὀδ. Η. 221. **III**. παθ., ἐνέπλησθεν δέ οἱ .. αἵματος ὀφθαλμοὶ Ἰλ. Π. 348, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 10· ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραὶ Ὀδ. Θ.16· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων Ἰλ. Φ. 607· ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν Ἀριστοφ. Σφ. 1304· φακῆς ἐμπλήμενος αὐτόθι 984, πρβλ. Ἐκκλ. 56:— μεταφ., οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι .. ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, οὐδὲ τὸν υἱόν μου νὰ τὸν χορτάσουν τὰ μάτια μου μὲ ἄφησεν, Ὀδ. Λ. 452· ὀργῆς ἐμπλήμενος Ἀριστοφ. Σφ. 424· πλεονεξίας ἐμπίπλασθαι Πλάτ. Κριτί. 121B, πρβλ. Φαίδ. 66C. **2**) μετὰ δοτ., ἀμπελίνῳ καρπῷ ἐμπ. Ἡρόδ. 1. 212· ἐμπιπλάμενοι πυριάτῃ Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 4· ἐμπίπλαται .. ἅρματι ὁ βωμὸς Παυσ. 3.16, 10. **3**) ἀπολ., ὑπερπληρῶ ἐμαυτὸν τροφῆς, Ἡρόδ. 8.117, Ἀριστοφ. Σφ. 911, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 6, κτλ. **4**) μετὰ μετοχ., μισῶν οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι Εὐρ. Ἱππ. 664· πρβλ. Ἴωνα 925· βάλλων .. οὐκ ἂν ἐμπλήμην Ἀριστοφ. Ἀχ. 236· οὐκ ἐνεπίμπλασο ὑπισχνούμενος Ξεν. Ἀν. 7.7, 46· ἔμπλησο λέγων, λέγε ἕως νὰ χορτάσῃς, Ἀριστοφ. Σφ. 603.— Αἱ τελευταῖαι τρεῖς συντάξεις ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μεθ' Ὅμηρον συγγραφεῖς, κατὰ τὰ ἄλλα ἡ πεζὴ καὶ Ἀττικὴ χρῆσις συμφωνεῖ πρὸς τὴν Ὁμηρικήν.

ἐμπίπραται, πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐκπίπραται** Πολυδ. Ζ', 9 ἐν τῷ παθ.

ἐμπίπρημι (οὐχὶ **ἐμπίμπρημι**, ἴδε **ἐμπίπλημι**): γ' πληθ. παρατ. **ἐνεπίμπρασαν** Θουκ. 6. 94· ὡσαύτως (ὡς εἰ ἐκ τύπου **ἐμπιπράω**) ἀπαρ. **ἐμπιπρᾶν**, Πλουτ. Κορ. 26· μετ. **ἐμπιπρῶν** Πολύβ. 1. 53, 4: παρατ. **ἐνεπίμπρων** Ξεν. Ἑλλην. 6. 5, 22: μέλλ. **ἐμπρήσω** Ἀριστοφ. Θεσμ. 749: ἀόρ. **ἐνέπρησα** Ὅμ. (μέλλ. **ἐνιπρήσω** Ἰλ. Ο. 702· πρβλ. **ἐμπρήθω**): μέσ. ἀόρ. **ἐνεπρήσατο** Κόϊντ. Σμ. 5. 485:— Παθ., μετοχ. **ἐμπιπράμενος** Ἡρόδ. 1. 19: μέλλ. **ἐμπεπρήσομαι** ἢ (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) **ἐμπρήσομαι** Ἡρόδ. 6. 9, πρβλ. Παυσ. 4.7, 10, Κόϊντ. Σμ. 1. 494: ἀόρ. **ἐνεπρήσθην** Ἡρόδ. 5. 102., 6. 25, Θουκ., κτλ.: πρκμ. **ἐμπέπρησμαι** 8.114. Καίω τι διὰ τοῦ πυρός, πυρπολῶ, ἄστυ, νῆας, συχνὰ ἐν Ἰλ., τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προσθήκης: πυρί· οὕτω, τῷ Λημνίῳ .. πυρὶ ἔμπρησον Σοφ. Φ. 801· τὸν νηὸν ἐνέπρησαν Ἡρόδ. 1. 19· πρβλ. 5.101 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι Ἰλ. Π. 82· οἰκίαν ἐμπιπράναι Ἀριστοφ. Νεφ. 1484, κτλ.:— Παθ., καίομαι, πυρπολοῦμαι, κλ.· ἴδε ἀνωτέρω.

ἐμπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**: ἀόρ. **ἐνέπεσον**, Ἐπ. **ἔμπεσον**. Ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **ἐμβάλλω**, πίπτω ἔν τινι, μετὰ δοτ., ἔμπεσε πόντῳ Ὀδ. Δ. 508· πίπτω ἐπί τινος, ὁ δ' ἔμπεσε πέτρῃ Ἰλ. Δ. 108· ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο Θ. 485· πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Π. 113 αὐχένι .. ἔμπεσεν ἰὸς Ο. 451, πρβλ. 624· ὡσαύτως μετὰ τῆς **ἐν**, ὡς δ' ὅτε πῦρ .. ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ Λ. 155:— οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ τοῖς Ἀττ., κεραυνοὶ αὐτοῖσι ἐνέπιπτον Ἡρόδ. 8. 37, πρβλ. 1. 34 κ. ἀλλ.· ὁ πύργος ἐμπέσοι σοι Ἀριστοφ. Πλ. 180, κτλ.:— ἀπολ., ῥύμη ἐμπ. Θουκ. 2. 76. **2**) ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδ. Ω. 526, πρβλ. Ἰλ. Π. 81· τῷ στρατῷ Εὐρ. Ῥῆσ. 127· τοῖς πολεμίοις Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 25, κτλ.· ἐμπεσόντες, ἐπιπεσόντες, Ἡρόδ. 3. 146, πρβλ. 7. 16, 1, κ. ἀλλ.:— μεταφ., προσβάλλω, ὑβρίζω, τινὶ Πινδ. Ι. 98: οὕτω, **3**) ἐπὶ κακῶν, δυστυχημάτων, νόσων, κλ.· ἐμπίπτω, ἐπέρχομαι, προσβάλλω. κακὸν ἔμπεσε οἴκῳ Ὀδ. Β. 45· λυγξ

τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ Θουκ. 2.49· νόσημα ἐμπέπτωκε ἐς τὴν Ἑλλάδα Δημ. 424. 3· πρὶν ἔμπεσεῖν σπαραγμὸν Σοφ. Τρ. 1253:— ἐπὶ παθῶν, χόλος δέος ἔμπεσε θυμῷ Ἰλ. Ι. 436, Ρ. 625· ἔρως ἐμπ. τινὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 341, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 782· οἶκτος ὁ αὐτ. Φ. 965· κα· ἐνίοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, γέλως ἐμπ. τινὶ Θουκ. 4. 28· ἔδεισαν δὲ μὴ λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκοι Ξεν Ἀν. 5.7, 26· ἔλεος ἐμπέπτωκέ τις μοι τῶν ὅλων Φιλιππίδης ἐν «Ἀργυρίου ἀφανισμῷ» 1· ἀλλὰ συνήθως, ἐμπ. εἰς .. Ἡρόδ. 7. 43, Εὐρ. Ι. Α. 443, Θουκ. 2. 48, Λυσ. 93. 25, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτιατ., οὐδείς ποτ' αὐτοὺς .. ἂν ἐμπέσοι ζῆλος Σοφ. Ο. Κ. 942· ἐμπέπτωκ' ἔρως .. Ἑλλάδα Εὐρ. Ι. Α. 809. 4) πίπτω ἀπὸ ὑψηλοῦ μέρους ἐπάνω τινός, μή τι οἱ κρεμάμενον τῷ παιδὶ ἐμπέσῃ Ἡρόδ. 1. 34, κτλ.· πρὶν ἀλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν, «τουτέστι, πρὸ τοῦ ἐκλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πρὶν παλαῖσαί σε» (Σχολ.), Πινδ. Ν. 7. 108· ὡσαύτως ἐμπ. ἐν ἀπορίᾳ Πλάτ. Εὐθύφρ. 292Ε· ἐπὶ συμφορὴν Ἡρόδ. 7. 88· συνηθέστ., ἐμπ. εἰς, Λατ. incidere in .., ἐμπ. εἰς ὦτας Σοφ. Ἠλ. 216· εἰς βάρβαρα φάσγανα Εὐρ. Ἑλ. 864· εἰς ἐνέδραν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· εἰς ἔρωτα Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 12· εἰς νόσον Ἀντιφῶν 113. 31· εἰς ὑποψίας ὁ αὐτ. 116. 37· εἰς λόγους Δημ. 240. 2., 244. 28, κτλ.:— ὡσαύτως, ἐπὶ λόγων, καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, «ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου», Ὀδ. Μ. 266· λόγος ἐμπέπτωκέ μοι, ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά μου, Σοφ. Ο. Κ. 1150· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ λόγος τις, ἂν πέσῃ ἢ γείνῃ λόγος περί, κτλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 858, Πλάτ. Πολ. 354Β, Νόμ. 799D· ἀλλ' ἐμπ. εἰς τὰ πεπραγμένα, ἀνάγειν τὸν λόγον εἰς τὰς πράξεις τινός, Δημ. 298. 11, πρβλ. 323. 11:— ἀπολ., ἀπαντῶ, ὡς τὸ **ἐντυγχάνω**, Ἡρόδ. 3. 9· τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν μου, ἐπὶ ἐξαρθρωθέντος ὀστοῦ, τοποθετοῦμαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784. 5) τῷ ἀκοντίῳ ἐμπίπτειν τῷ ὤμῳ, ῥίπτειν τὸ ἀκόντιον μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ὤμου, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292. 6) εἰσορμῶ, κάμπιπτει στέγῃ, εἰσορμᾷ εἰς τὸν θάλαμον, Σοφ. Ο. Τ. 1262· πύλαις Εὐρ. Φοίν. 1146· εἰς τὴν θύραν Ἀριστοφ. Λυσ. 309· ἀπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1350· ὠθεῖ τε ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου, ἐφορμήσας δὲ ὠθεῖ τὰ πράγματα ἀπερισκέπτως (ὁ ὄχλος), Ἡρόδ. 3. 81. 7) προσπίπτω, ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν ... ἐμπίπτει Πλάτ. Πολ. 524D· οὕτω παρ' Ἀριστ., ἐμπ. εἰς τὰς εἰρημένας αἰτίας Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 4, πρβλ. Φυσ. 2. 4, 8 κ. ἀλλ.· εἰς ἄλλο πρόβλημα ὁ αὐτ. Πολιτ. 2.. 8, 16. 8) ἐμπ. εἰς δεσμωτήριον, ῥίπτομαι εἰς τὴν φυλακήν, Δείναρχ. 106.14, Δημ. 788.17, κλ.· οὕτως, ἐμπ. εἰς τὸν Τάρταρον Πλάτ. Φαίδων 114Α. 9) ἐπὶ συμβεβηκότων, συμβαίνω, γίνομαι, Παυσ. 7. 8, 4. Πρβλ. **ἐμπίτνω**.

ἐμπίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἐντόμου ἐκμυζῶντος τὸ αἷμα, μείζονος δὲ τοῦ κώνωπος, τὸ Λατ. culex ἢ ἴσως tipula culiciformis, Ἀριστοφ. Νεφ. 157 κἑξ.· τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας ὁ αὐτ. Ὄρνιθ. 245, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει τὴν λέξιν: «ζῷόν ἐστιν ἐν ὕδατι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον δὲ τῇ περιοχῇ, κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον», πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 13., 5.19, 14. 2) ἡ πρώτη μορφὴ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ οἴστρου, ἡ νύμφη ἐξ ἧς μετεμορφώθη εἰς οἶστρον, ἔνια τῶν ζῴων... μεταβάλλει εἰς ἄλλην μορφήν .. οἷον ἐπὶ τῶν ἐμπίδων· γίνεται γὰρ ἐξ αὐτῶν ὁ οἶστρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 17, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐμπῖσαι, ἐμπισθῆναι, ἴδε **ἐμπιπίσκω**.

ἐμπίσιον· «καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ δαψιλῶς πιεῖν» Ἡσύχ.

ἐμπιστεύω, ἐμπιστεύομαι, τινί τι. Διόδ. 1. 67, Πλουτ. Φωκ. 32:— μέσ., ἐνεπιστεύσατο τὸ ναυτικὸν Ἀντιόχῳ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1469:— παθ., ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς ἐνεπίστευσε τὴν ἀρχὴν .., Λουκ. Δημῶν. Βίος 51, Γεωπ. 2. 44, 1. II. ἔχω πεποίθησιν, ἔν τινι Ἑβδ. (Β. Παραλειπ. Κ', 20).

ἐμπίτνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπίπτω**, Δαῖμον, ὡς ἐμπίτνεις δώμασι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1468, Ἱκ. 120, Σοφ. Αἴ. 58· ἐς ἵππιον ἐμπίτνων ὅμιλον Βακχυλ. 9. 24 (Blass)· πρβλ. **πίτνω**.

ἐμπλάζω: μέλλ. -πλάγξω: 1) μεταβ., περιάγω, περιελαύνω ἔν τινι, ἐντεῦθεν Μέσον, περιπλανῶμαι ἔν τινι, ὕλῃ Ὀρφ. Ἀργ. 643, πρβλ. Πλουτ. Ὄθ. 12. 2) ἀμεταβ., πλανῶμαι, περιφέρομαι ἔν τινι τόπῳ, ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς Νικ. Ἀλεξιφ. 189.

ἐμπλάζω: μέλλ. -άσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπελάζω**, Νικ. Θηρ. 779.

ἐμπλάσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -πλάσω: [ᾰ]: — πλάσσω ἐντός τινος, ἐντίθημι, περικλείω, κομίζειν τὸν πατέρα ἐν σμύρνῃ ἐμπλάσσοντα, περὶ τοῦ πτηνοῦ φοίνικος, Ἡρόδ. 2. 73· ἐπαλείφω, ἐμπλασθέντα (τὰ πλοῖα) ἀσφάλτῳ Στράβων 743. 2) προσκολλῶ, ἐπικολλῶ, τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι Ἀριστ. Προβλ. 19. 23, 2. 3) ἐμφράττω, στουπώνω, τοὺς πόρους, τὰ φλέβια Θεοφρ. π. Αἰσθ. 66, κτλ. 4) σχηματίζω τι ἔν τινι, καὶ μέλισσαι κηρία ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ βοαρίᾳ ἐνέπλασαν Δίων Κ. 78. 25. II. παθ., ἐμπλάσσομαι, λαμβάνω τὸν τύπον τινός, καὶ ἣν πιέζῃς τῷ δακτύλῳ ἐμπλάσσεται ὥσπερ ἐν σταιτὶ Ἱππ. 641.16 καὶ 51., 643. 48.

ἐμπλαστικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν, Διοσκ. 1.140.

ἐμπλαστός, ή, όν, (ἐμπλάσσω) ἐπαληλιμμένος: **ἔμπλαστον** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **φάρμακον**), τό, ἔμπλαστρον ἢ ἀλοιφή, Ἱππ. 48. 26:— ὁ Γαλην. γράφει **ἔμπλαστρον**, τό, καὶ ὁ Διοσκ. 1. 38, **ἔμπλαστρος**, ἡ.

ἐμπλαστρόω, ἐπιθέτω ὡς ἔμπλαστρον, ἐμπλαστρώνω, «κράμβης φύλλα μετὰ χοιρείου στέατος κόψας, ὥστε γενέσθαι ὡς μυελόν, καὶ εἰς ῥάκος λινοῦν ἐμπλαστρώσας ἐπὶ τὸ πάθος» Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1.154.

ἐμπλαστρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἔμπλαστρον, Παῦλ. Αἰγ. 7. 24.

ἐμπλατειάζω, «ἐμπλατειάσασα· τρυφερευσαμένη» Σουΐδ., κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐνπλατ(ε)ιάσασα· ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσίν, ἢ τρυφερ(ευ)ομένη».

ἐμπλατύνω, πλατύνω, εὐρύνω, ἐκτείνω, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΙΙ', 16, κ. ἀλλ.):— Παθ., λόγοις ἐμπλατύνεσθαι περί τι, ὁμιλεῖν κατὰ πλάτος, ἐκτείνειν τὸν λόγον, Στράβ. 385.

ἐμπλέγδην, ἐπίρρ., δι' ἐμπλοκῆς, Νικομ. Ἀριθμ. 2. σ. 153, ἔκδ. Ast.

ἔμπλεγμα, τό, πᾶν πλεκτὸν ἢ ἐντὸς ἐνυφασμένον κόσμημα, Ἀρτεμίδ. 4. 83.

ἐμπλεῖος, η, ον, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπλεος**.

ἐμπλέκτης, ου, ὁ, ὁ πλέκων τὰς κόμας, κομμωτής, Γλωσσ.: θηλ. **ἐμπλέκτρια** = **κομμώτρια**, «κομμώτριαν Ἀττικῶς, ἐμπλέκτριαν Ἑλληνικῶς» Μοῖρις 237·— «κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας» Σουΐδ.

ἔμπλεκτος, ον, ὁ ἐντὸς πεπλεγμένος: **ἔμπλεκτον**, τό, εἶδος τοιχοδομίας, ἐν ᾗ τὰ ἐξωτερικὰ μέρη τοῦ τοίχου ἀποτελοῦνται ἐκ χονδροπελεκημένων λίθων, τὸ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα ἐκ χαλίκων, Βιτρούβ. 2. 8, 7.

ἐμπλέκω, Ἐπ. **ἐνιπλέκω**: μέλλ. -ξω, πλέκω τι ἐντός τινος, περιπλέκω, Λατ. implicare, χεῖρα ἐμπλ., περιπλέκω τὴν χεῖρα εἰς τὰ ἐνδύματά τινος, οὕτως ὥστε νὰ τὸν συγκρατῶ, Εὐρ. Ὀρ. 262· ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα αὐτόθι 1421· μεταφ., θέτω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συμπλέκω, συνδέω, οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ἣ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν Πλάτ. Φαῖδρ. 244C· τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ ξυγκυκῶντες ὁ αὐτ. Νόμ. 669D· ἐμπλ. τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 13, 2· ποίῃ ἐνιπλέξω σε (ἐνν. ἀοιδῇ); Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 29· ἐμπλ. τινὰ εἰς φιλίαν τινὸς Πολύβ. 27. 6, 11.— Παθ., ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι εἴς τι, πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένη Σοφ. Ο. Τ. 1264· ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς Εὐρ. Ἱππ. 1236· ἐν δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη Ἀριστοφ. Θεσμ. 1032· εἰς δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθε Αἰσχύλ. Πρ. 1079:— μεταφ., ἐν πόνοις, ἐν κακοῖς ἐμπλακῆναι, περιπλακῆναι, περιπεσεῖν .., Πλάτ. Νόμ. 814Ε, Ἰσοκρ. 181Ε· εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν Πολύβ. 1.17, 3:— συσχετίζομαι μετά τινος, ἔρχομαι εἰς σχέσεις, Πτολεμαῖος ὁ βασιλεύς, βουλόμενος ἐμπλέκεσθαι τῷ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνει, διεπέμψατο πρεσβευτήν, κτλ., ὁ αὐτ. 25.7, 1· «ἐμπλέκω», ἐμπλακεὶς δέ .. τινὶ γυναικὶ καὶ ποιήσας αὐτὴν ἔγκυον Διόδ 19. 2. 2) μεταφ., ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. dolos nectere, ἐξυφαίνω τι πανούργως, ἐμπλέκειν αἰνίγματα Αἰσχύλ. Πρ. 610· ἐμπλ. πλοκὰς Εὐρ. Ι. Α. 936.

ἔμπλεξις, εως, ἡ, τὸ ἐμπλέκειν, ἐμπλοκή, ἐνύφανσις, Πλάτ. Πολιτ. 282Ε.

ἐμπλεονάζω αἵματι, πλεονάζω εἰς αἱματοχυσίαν, Ἡρακλεῖτ. Ἐπ. 4. σ. 150.

ἔμπλεος, α, ον: Ἀττ. -πλεως, ων: Ἐπ. **ἐμπλεῖος**, **ἐνίπλειος**, η, ον, Ὀδ.: μεταγ. **ἐνίπλεος** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 119, Ὀρφ. Λιθ. 190· ἑτερόκλ. αἰτ. **ἔμπλεα** Νικ. Ἀλεξιφ. 164· ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, γαστέρα ... ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος Ὀδ. Σ. 118· φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην Χ. 3· σκύφος .. οἴνου ἐνίπλειον Ξ. 113· δῶμα .. ἐνίπλειον βιότοιο Τ. 580· κύων .. ἐνίπλειος κυνοραιστέων Ρ. 300· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις, λέβητες .. κρεῶν ἔμπλεοι Ἡρόδ. 1. 59, πρβλ. 2. 62· γῆς ἢ κόπρου ἔμπλεων Πλάτ. Θεαίτ. 194Ε. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐμπλ. δυσκολίας ὁ αὐτ. Πολ. 411C· πονηρίας Πολύβ. 27. 13, 6, κτλ.: — τὸ ἐν Σοφ. Τρ. 1019 χωρίον, σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σῴζειν, φαίνεται ἐφθαρμένον, ὁ Jebb ἔχει: σοὶ γὰρ *ἕτοιμα *ἐς πλέον ἢ δι' ἐμοῦ σῴζειν· ὁ Campbell ὑποστηρίζει τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων.

ἐμπλευρόομαι ἑρμηνεύεται ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 50 παρ' Ἡσυχίῳ διὰ τοῦ ἐνάλλομαι εἰς τὰς πλευράς, «ἐμπλεύρου· ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν».

ἔμπλευρος, ον, ἔχων μεγάλας ἢ ἰσχυρὰς πλευράς, λέγομεν γὰρ πλευρὰς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, ἴσον τῷ δυνάμεις· καὶ ἔμπλευρον εἶναι τὸν ἀθλητὴν ἀντὶ τοῦ ἰσχυρὸν Φίλων 1. 70 (διάφ. γραφ. **εὔπλ-**), Γεωπ. 18. 9, 6.

ἐμπλέω: μέλλ. -πλεύσομαι, πλέω ἔν τινι, ἄνευ τῶν σιτα-

γωγῶν πλοίων καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι Ἡρόδ. 7. 184· ἀπολ., οἱ ἐμπλέοντες Θουκ. 3. 77, Ξεν. Οἰκ. 8. 8. **2)** ἐπιπλέω, Νικ. Ἀλεξιφ. 426, ἐν τῷ τύπῳ **ἐμπλώω**, πρβλ. Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.12., 2.1.

ἐμπλήγδην, ἐπίρρ. (ἐμπλήσσω) ἐμπλήκτως, ἀκρίτως, παραφρόνως, Λατ. tenere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πινυτός**, ἐμὴ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα, ἐμπλύγδην ... τίει .. Ὀδ. Υ. 132· πρβλ. **ἔμπληκτος**.

ἐμπληγής, ές, ἔμπληκτος, μανιώδης, ἀφροσύνη Νικ. Ἀλεξιφ. 159.

ἐμπλήδην, ἐπίρρ., «γεμᾶτα», ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεϊ τεύξας, «πληρεστάτην τοίνυν κύλικα ποιήσας τοῦ κυκεῶνος δίδωθι πιεῖν» (Εὐτέκν.), Νικ. Ἀλεξιφ. 129.

ἐμπληθής, ές, =**ἔμπλεος**, Νικ. Θηρ. 948.

ἐμπληκτικός, ή, όν, μαινόμενος, τὸν ἐμπληκτικώτατον Πλουτ. Σύλλ. 34· ἀλλὰ κατὰ Κοραῆν: «ἴσ. γρ. ἐμπληκτότατον· ὁ γὰρ ἔμπληκτος μᾶλλον ἐν χρήσει ἢ ὁ ἐμπληκτικός, ὅτε σημαίνει τὸν μαινόμενον»· ὁ ἐκπλησσόμενος, ὁ μωρός, περὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ θεατῶν, ὁ αὐτ. 2. 748D.

ἔμπληκτος, ον, (ἐμπλήσσω) ἔκπληκτος, τεθηπώς, Λατ. attonitus, Ξεν. Κυν. 5, 9: ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἐμβρόντητος, ἀνόητος, ἄφρων, Πλουτ. Ρωμ. 28, κτλ. **2)** παρ' Ἀττ., ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, κοῦφος, ἄστατος, εὐμετάβλητος, ἰδιότροπος, Σοφ. Αἴ. 1358 (ἔνθα ἴδε Στοβ.)· τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσι Εὐρ. Τρῳ. 1204· [ἡ φιλοσοφία] τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἧττον ἔμπληκτος Πλάτ. Γοργ. 482A· ἐμπλ. τε καὶ ἀσταθμήτους ὁ αὐτ. Λύσ. 214D· ἐμπλ. ταῖς ἐπιθυμίαις Πλουτ. Δίων 18· πρβλ. **ἐμπλήγδην**. **II.** ἐπίρρ. -**τως**, μανιωδῶς, παραφόρως, Ἰσοκρ. 145E, κτλ.· τὸ ἐμπλήκτως ὀξύ, ἐκπληκτικὴ ὀξύτης ἐνεργείας, μανιώδης ὁρμή, Θουκ. 3. 82.

ἐμπλήμενος, μετοχ. συγκεχομ. τοῦ ἀόρ. β' τοῦ **ἐμπίπλημι**.

ἐμπλημμυρέω, πλημμυρῶ ἔν, ἐμπλημμυροῦν (τὸ κῆτος) πληγαῖς αἵματος Φιλοστρ. Εἰκ. 1. 29, σ. 806.

ἔμπλην, ἐπίρρ., πλησίον, ἐγγύς, μετὰ γεν., Βοιωτῶν ἔμπλην Ἰλ. Β. 526, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 73· πρὸ τοῦ πτωτικοῦ αὐτοῦ, ἔμπλην Παχύνου Λυκόφρ. 1029· ἀπολ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 372 (πιθ. ἐκ τοῦ **ἐμπελάζω**, ὅλως διάφορον τοῦ ἑπομ.).

ἔμπλην, ἐπίρρ. κατ' ἐπίτασιν, ἀντὶ τοῦ **πλὴν** ἢ **χωρίς**, μετὰ γεν., ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου Ἀρχίλ. 100, Καλλ. εἰς Δῆλ. 73.

ἔμπληντο, Ἐπ. γ' πληθ. ἀόρ. τοῦ **ἐμπίπλημι**.

ἐμπληξία, ἡ, θάμβος, ἔκπληξις, Λατ. stupor: ἐντεῦθεν, ἠλιθιότης, ἀφροσύνη, μωρία, Αἰσχίν. 84. 30. **2)** πολιτείας ἐμπληξία, ἄλογος ἢ ἐμπαθὴς μεταβολὴ ἢ ἀσταθὴς πολιτεία, μὴ συμφωνοῦσα πρὸς ἑαυτήν, ὁ αὐτ. 50. 10.

ἔμπληξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 19, Ἀθήν. 371D.

ἐμπλήσας, -σάμενος, ἐμπλήσατο, ἔμπλητο, ἴδε **πίμπλημι**.

ἔμπλησις, εως, ἡ, =**ἐμπλήρωσις**, Ἐπίκ. παρὰ Στοβ. 72. 27.

ἐμπλήσσω, Ἀττ. -**ττω**: παρ' Ὁμ. **ἐνιπλήσσω**: μέλλ. -**ξω**: **I.** ἀμεταβ., ἐμπίπτω, μετὰ δοτ., ὡς ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι ... ἠὲ πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι Ὀδ. Χ. 469· εἰ δὲ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ Ἰλ. Μ. 72, πρβλ. Ο. 345· νηῒ ἐμπλ., ἐπὶ θυέλλης, Ἄρατ. 423· ἀπολ., ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο κατᾶιξ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1203, Β. 602. **II.** μετ' αἰτ. προσ., προσβάλλω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1297. **2)** ἐμπλ. φόβον τινί, Λατ. incutere metum alicui, Ὀππ. Ἁλ. 3. 480.

ἐμπληστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμπίπλημι**, πρέπει νὰ ἐμπλησθῇ, νὰ γεμισθῇ τι μέ τι, ἀλλ' ἤδη ὄγκου ἐμπληστέα (ἡ πόλις) καὶ πλήθους Πλάτ. Πολ. 373B.

ἔμπλητο, ἔμπληντο, γ' ἑνικ. καὶ γ' πληθ. Ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐμπίπλημι**.

ἐμπλοκή, ἡ, τὸ «πλέξιμον», καλλωπίζονται κόμης ἐμπλοκῇ Στράβων 818. **II.** πλεξίς, «πλεξοῦδα», κρωβύλον, ὃ ἐμπλοκῆς ἐστιν εἶδος Κλήμ. Ἀλ. 233.

ἐμπλόκιον, τό, εἶδος πλοκῆς τῆς κόμης τῶν γυναικῶν, Μάχων παρ' Ἀθην. 579D· κόσμημα ὅπερ ἐνέπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξίδας των, Ἐξόδ. (Ἔξοδ. ΛΕ', 21, Ἀριθμ. ΛΑ', 50).

ἐμπλώω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπλέω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 426, Ὀππ. Ἁλ. 1. 260.

ἐμπνείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπνέω**.

ἐμπνευματόω, πληρῶ τι ἀέρος, φυσῶ καὶ φουσκώνω τι, ἐκτείνω αὐτὸ δι' ἐμφυσήσεως, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 54D, Θεοφρ. π. Πυρ. 17: — Παθ., ὠθοῦμαι, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς πλοῖον, Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἐμπνευμάτωσις, εως, ἡ, πλήρωσις ἀέρος, φούσκωμα, Πλουτ. 2. 905C, Ἀθήν. 53C: ὡς ἰατρ. ὅρος, ἐμφύσημα, φούσκωμα τοῦ στομάχου ὅταν σχηματίζηται ἐν αὐτῷ ἀὴρ καὶ διατείνῃ αὐτὸν καὶ τὴν κοιλίαν μετ' αὐτοῦ οὕτως ὥστε νὰ κωλύηται ἡ πέψις, Foes Οἰκ. Ἱππ. σ. 125B.

ἔμπνευσις, εως, ἡ, φύσημα, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου Ἐξόδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 16). **II.** θεοπνευστία, θεία ἔμπνευσις Γρηγ. Νύσσ. 2.187A καὶ ἀλλ.· πρβλ. **ἐμπνέω** II. 2.

ἐμπνευστός, ή, όν, εἰς ὃν φυσᾷ τις, ἐμπν. ὄργανα, μουσικὰ ὄργανα ἐνεργοῦντα διὰ τοῦ φυσήματος, ζητεῖται πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστιν ὀργάνων ἡ ὕδραυλις ἢ τῶν ἐντατῶν Ἀθήν. 174C, Βίος Ὁμ. 148· προσέτι, ἐμπνευστικὰ ὄργανα, ἐμπνευστά, Α. Β. 653. 30.

ἐμπνέω, ποιητ. -**πνείω**: μέλλ. -**πνεύσομαι** Εὐρ. ἔνθα κατωτέρω. Φυσῶ ἢ πνέω ἔν τινι, μετὰ δοτ., πόντῳ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 506· ἐμπνείοντε μεταφρένῳ, «καταφυσῶντες αὐτοῦ τὸ μετάφρενον, ὅ ἐστιν, ἐγγὺς ὄντες τοῦ νώτου» (Σχόλ.), ἐπὶ ἵππων ἀκολουθούντων τινὶ κατὰ πόδας, Ἰλ. Ρ. 502· κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις, ἐμπνεύσομαι τῇδε Εὐρ. Ἀνδρ. 554· ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ ὁ αὐτ. Κύκλ. 19: — αὐλοῖς ἐμπνεῖν, ἐμφυσᾶν, αὐλεῖν, Ἀνθ. Π. 9. 266: — μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., χείλεσι μοῦσαν ἐμπν., ἐπὶ αὐλητοῦ, Ἀνθ. Πλαν. 4. 226, σ. 574, ἔκδ. Didot, καὶ ἐν τῷ παθ., ἐμπνεόμενα ὄργανα Πολυδ. Δ', 67. **2)** ἀπολ., ἀναπνέω, ζῶ, εἶμαι «ζωντανός», ὡς τὸ πνεῖν = ζῆν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 671, Ἀριστοφ. Θεσμ. 926, Πλάτ. Ἀπολ. 29D, κτλ.· ἐμπν. τᾷ τέχνᾳ Ἀνθ. Π. 9. 777: — ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι Σοφ. Φ. 883· σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι Εὐρ. Ἄλκ. 205· βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι ὁ αὐτ. Ἱππ. 1246· ἴδε **ἔμπνοος**. **3)** μετὰ γεν., πνέω ἀπό, εἶμαι μεστός, πλήρης τινός, Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 488. 2· ἐμπν. ἀπειλῶν καὶ φόνου, Λατ. caedem spirare, Πράξ. Ἀποστ. Θ', 1. **II.** μεταβ., φυσῶ ἐντός τινος, κάμνω νὰ φουσκώσῃ, ἱστίον ἐμπν. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Διόνυσ. 33, πρβλ. Πινδ. Ἰ. 2. 59. **2)** ἐμπνέω ὡς καὶ νῦν, μένος ἢ θάρσος τινὶ Ἰλ. Υ. 110, Ὀδ. Ι. 381, κτλ.· ἐμπν. τινὶ αὔξην Ἡσ. Θ. 31· πατρὶ .. πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος Πινδ. Ο. 8. 93· μένος ἐμπν. ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεὸν Πλάτ. Συμπ. 179B· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰτ., ἐνέπνευσέ μοι φρεσὶν φᾶρος ὑφαίνειν Ὀδ. Τ. 138: — παθ., ἐμπνέομαι, εἶμαι ἐμπεπνευσμένος, Λογγῖν. 15. 2· εἰς μαντικὴν Πλουτ. 2. 421B· πρβλ. **εἰσπνέω**.

ἐμπνίγω [ῑ]: μέλλ. -**πνιξοῦμαι**, πνίγω ἔν τινι, μετοχ. παθ. πρκμ., ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, πεπνιγμένος ἐν τῇ χύτρᾳ, Γρηγ. Ναζ. ΙΙ. 409A.

ἐμπνοή, ἡ, (ἐμπνέω) πνοή, φύσημα ἀνέμου, Στράβων 182.

ἔμπνοια, ἡ, ἔμπνευσις, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος Λουκ. Διάλεξ. π. Ἡσ. 9.

ἔμπνοος, ον, συνῃρ. -**πνους, ουν**, (πνοή) ἔχων πνοὴν ἐν ἑαυτῷ, ἀναπνέων, ζῶν, οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ' ἦν ἔμπνοος Ἡρόδ. 7. 181· ἔτ' ἔμπνους Εὐρ. Φοίν. 1442· ἔμπνους ἔτι ἀρθεὶς Ἀντιφῶν 116. 6· ἔτι ἔμπνουν ὄντα Θουκ. 1. 134· πρβλ. **ἐμπνέω** I. 2· μορφᾶς τύπος ἔμπνου, ἐπὶ ἀγάλματος, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 860. 3, πρβλ. 1102.

ἔμπνυτο, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Ἀριστάρχ. ἐν Ἰλ. Χ. 475, ἔνθα νῦν ἔχομεν ἄμπνυτο: ἴδε **ἀναπνέω**, πρβλ. Ἰλ. Ε. 697.

ἐμποδιζομένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., ὥσπερ ἐν δεσμοῖς, τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι Πλάτ. Κρατύλ. 415C.

ἐμποδίζω: μέλλ. Ἀττ. -**ιῶ** Πλάτ. Λύσ. 210B: — Μέσ., ἴδε κατωτέρω II. 2: — Παθ.: μέλλ. -**ποδισθήσομαι** Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 1. 17, Ὀρειβάσ., ἢ (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) -**ίσομαι** Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 418, 52: πρκμ. -**πεπόδισμαι**, ἴδε κατωτ.: (ἐν πούς). Θέτω τοὺς πόδας εἰς δεσμά, δεσμεύω, τοὺς μάντιας Ἡρόδ. 4. 69: — Παθ., ἐμπεποδισμένος τοὺς πόδας αὐτόθι 60· ὀλιγοδρανίαν .. ᾇ τὸ φωτῶν ἀλαὸν [δέδεται] γένος ἐμπεποδισμένον Αἰσχύλ. Πρ. 550. **II.** καθόλου, ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι, παρακωλύω, Λατ. impedire, τινὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 965, Λυσ. 359, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 10· τοὺς τῆς πόλεως καιροὺς Αἰσχίν. 85. 35· ἐμπ. τοῦ ἰέναι Πλάτ. Κρατ. 419C· τῆς εἰς τοὔμπροσθε πορείας Διόδ. 14. 28· πρός τι Ἰσοκρ. 415E, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 6, κ. ἀλλ.: — Παθ., χαὶ σοφαὶ γνῶμαι .. ἐμποδίζονται θαμὰ Σοφ. Φ. 433· ἐμποδίζοιτο ἂν μὴ πράττειν Πλάτ. Συμπ. 183A. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., γίνομαι κώλυμα, ἐμπόδιον εἴς τινα, ἐμποδίζει πολλαῖς ἐνεργείαις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 12· πρβλ. Πολιτικ. 4. 15, 8· ἐμποδίζοντες ταῖς χορηγίαις Πολύβ. 5. 111, 4: — σπανίως μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμπ. τὸ κοινὸν ἔργον Ἀριστ. π. Τοπ. 8. 11, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐμποδίζεται δόσιν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 72. **3)** ἀπολ., εἶμαι ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Λύσ. 210B, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1, 3. **III.** τὸ χωρίον: κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας Ἀριστοφ. Ἱππ. 755, ὡς φαίνεται δὲν κατενοήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τῶν περιπλόκων καὶ ἀσαφῶν ἑρμηνειῶν τῶν Σχολιαστῶν: ὁ Casaub. ἑρμηνεύει: ἤνοιξε τὸ στόμα του ὡς ν' ἁρπάζῃ σῦκα· ὁ δὲ C. Newton εἰσηγεῖται ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ σχέσιν ἡ φράσις αὕτη πρὸς τὸν τρόπον τῆς συμπιέσεως τῶν σύκων, ὅστις ἔτι καὶ νῦν εἶναι ἐν χρήσει περὶ τὴν Σμύρνην: 'τὰ σῦκα πατοῦνται πρῶτον διὰ τοῦ ποδὸς ἕως οὗ ἐντελῶς πλατυνθῶσι καὶ ἔπειτα τίθενται εἰς θήκας'.

ἐμπόδιος, ον, παρὰ πόδας, τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον

αὐτὸ φήνειε τὸ ζητούμενον (πρβλ. ἐμποδών) Πλάτ. Θεαίτ. 201Α· ὁ περὶ τοὺς πόδας, τοὺς ἐμποδίους τύπτοντας Πλουτ. Ρωμ. 21. 2) συνήθως, ὁ ἐμποδίζων, ὁ παρουσιάζων ἐμπόδιον, μετὰ δοτ. προσ., ἤ τε γὰρ Βαβυλὼν οἱ ἦν ἐμπόδιος Ἡρόδ. 1. 153, πρβλ. 2.158., 5. 90· τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι; Εὐρ. Ἴων 862· εἰ τοῦτ' ἐμπόδιον Ἀριστοφ. Λυσ. 531, κτλ. 3) μετὰ γεν. πράγμ., ἐμπ. εἶναι εἰρήνης Θουκ. 1.139· ἐμπ. γίγνεσθαι τοῦ μὴ ἀσκεῖν Πλάτ. Νόμ. 832Α· μὴ .. ἐμπ. γένηται θέσθαι τι Θουκ. 1. 31. 4) ὅπῃ ταύτῃ ἀρετὴ ἀσκεῖται καὶ δοκιμάζεται, πάντῃ ἐμπόδιος, παντελῶς ἐμποδίζεται, Πλάτ. Πολ. 407C. 5) ἐμπ. πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10, 2, Πολιτικ. 5. 10, 12.

ἐμπόδισμα, τό, ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Πολιτ. 295Β, κ. ἀλλ.

ἐμποδισμός, ὁ, ἐμπόδισμα, κώλυμα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 4, Τοπ. 8.10, 6.

ἐμποδιστής, οῦ, ὁ ἐμποδίζων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17.10, 3.

ἐμποδιστικός, ή, όν, κωλυτικός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 13, 1, Φυσ. 4. 8, 10.

ἐμποδοστατέω, προξενῶ ἐμπόδιον εἰς πόδας τινός, γίνομαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, Διογ. Λ. 10, 95· διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐμπεποδοστάτηκάς με ἀντὶ τοῦ: ταραχῇ ἐτάραξάς με (Κριταὶ ΙΑ', 35).

ἐμποδοστάτημα, τό, ἐμπόδισμα, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ.121, ἔκδ. Β.

ἐμποδο-στάτης, ου, ὁ, (στῆναι) ὁ μεταξὺ τῶν ποδῶν ἄλλου ἱστάμενος, ὁ ἐμποδίζων, Ἑβδ. (Α Παραλε.π. Β', 7), Σουίδ., Ἐκκλ.

ἐμποδών, ἐπίρρ. = ἐν ποσὶν ὤν, ἀλλὰ σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἐκποδών**· πρὸ τῶν ποδῶν, μέσα εἰς τὰ πόδια, κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γενόμενον, πάντα τὸν γενόμενον ἐμπόδιον, Ἡρόδ 1. 80· πᾶν ἔθνος τὸ ἐμπ. 2. 102· τοὺς ἀεὶ ἐμπ. γινομένους 4. 118, πρβλ. 7. 108· τὸ μὴ ἐμποδὼν = τῷ μηδενὶ ἐναντίον, Θουκ. 2. 45· μή που λαθών τις ἐμπ. (ἐνν. γενόμενος) Ἀριστοφ. Σφ. 247. 2) ὁ παρέχων ἐμπόδιον, ὁ θεὸς .. οἱ ἐμπ. ἔστηκε Ἡρόδ. 6. 82· ὥς σφι τὸ ἐμποδὼν ἐγεγόνει καθαρόν, ὅτε πάντα τὰ ἐμπόδια ἤρθησαν, ὁ αὐτ. 7. 183· οὐδὲν ἐμποδὼν [ἐστὶ] Αἰσχύλ. Πέρσ. 13· ἐμπ. στῆναί τινι ὁ αὐτ. Θήβ. 1016· παρεῖναι Σοφ. Ο. Τ. 446· κεῖσθαι Εὐρ. Ἴων 1047· καθῆσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 473· ἐμποδὼν τινι γίγνεσθαι, γίνεσθαί τινι ἐμπόδιον, Εὐρ. Ἑκ. 372· ἐμπ. τινι φῦναι ὁ αὐτ. Ὀρ. 605:—μετ' ἀπαρ., ἐμπ. εἶναι τῷ ποιεῖν Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 23· ἐμπ. εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινι Ἀριστοφ. Εἰρ. 315, Θουκ. 6.28, κτλ.: τί ἔτι ἐμπ. τούτῳ μὴ οὐχὶ .. ποιεῖν, τί τὸν ἐμποδίζει νὰ κάμῃ, Ξεν. Ἱππ. 11.13, πρβλ. Ἀν. 3.1, 13· οὕτως, ἐμποδὼν τὸ μὴ εἶναι αὐτόθι 4. 8, 4· ἐμποδὼν γίγνεσθαι τοῦ μὴ δρᾶν ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 4, 23· ἐμπ. εἶναί τινί τινος, ἐμποδίζειν τινὰ ἀπό τινος, αὐτόθι 8. 5, 24, κτλ. λόγων τις ἐμπ. ὅδ' ἔρχεται Εὐρ. Ἱκ. 395· ποιεῖσθαι ἐμπ. τι, θεωρεῖν τι ὡς ἐμπόδιον, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 46, Δημ. 5, 48, 22, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7:—**τὸ ἐμποδών**, τὸ ἐμπόδιον, τὸ κώλυμα, Ἡρόδ. 7. 183· τί τοὐμποδών; Ἀριστοφ. Λυσ. 1161. 3) παρὰ πόδας, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐμφανής, κατάδηλος, πόθεν ἄρξομαι, ἐμποδὼν ἁπάντων ὄντων; Ἀνδοκ. 30.16· χαρίτων ἱερὸν ἐμπ. ποιοῦνται, κτίζουσιν αὐτὸ εἰς μέρος περαστικόν, οὐχὶ εἰς ἀπόκεντρον μέρος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7· καὶ (μετά τινος ἐννοίας ἐχθρότητος), ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα ταῦθ' ἥκω φράσσων, τὰ παρὰ πόδας, τὰ οὐχὶ μακράν, Εὐρ. Φοίν. 706· ἡ ἐμπ. παιδεία, ἡ συνήθης, ἡ καθημερινή, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 2· ἐμποδὼν εἶναι καὶ γνωρίζεσθαι Πολύβ. 2. 17, 1. 4) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, πάραυτα, Πολέμων παρὰ Μακροβ. 5.19.

ἐμποιέω, ποιῶ ἢ κατασκευάζω τι ἔν τινι, ἐν δ' αὐτοῖσι [πύργοις] πύλας ἐνεποίεον Ἰλ. Η. 438, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 154:—Μέσ., Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο Ἡσ. Θ.7:—Παθ., ἦσαν δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη, ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη ... ἢ χήν τις ἢ περιστερά, δηλ. ὅπου ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα χελιδόνος, κτλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1301, ἴδε τὸν Σχολ. 2) κάμνω, ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη, πατοῦντες ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰχνῶν, Ξεν. Κυν. 5, 20. 3) παρεμβάλλω νόθον τι εἰς τὸ γνήσιον, Ὀνομάκριτος .. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς .. ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμόν Ἡρόδ. 7. 6· χρησμοὶ ἐμπεποιημένοι τοῖς Σιβυλλείοις Διον. Ἁλ. 4. 62. II. παράγω, δημιουργῶ, ἡ χρεία καπήλων .. γένεσιν ἐμπ. τῇ πόλει Πλάτ. Πολ. 371D· οἱ χρηματισταὶ .. πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμπ. τῇ πόλει αὐτόθι 556Α, κτλ. 2) ἐπὶ καταστάσεων τῆς ψυχῆς, ἐπιθυμίαν τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπ. Θουκ. 4. 81· κακόν τι ἐμπ. ταῖς ψυχαῖς Πλάτ. Φαίδων 115Ε· δειλίαν ἐν αὐτῇ (ἐνν. τῇ ψυχῇ) ἐμπ. ὁ αὐτ. Πελ. 590Β· ἐλπίδας ἐμπ. ἀνθρώποις Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19· ἐπιστήμην τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 1, 20:—ἄνευ δοτ., παράγω, δημιουργῶ, γεννῶ, μῖσος, λήθην, κτλ., Πλάτ. Πολ. 351D, κ. ἀλλ.· χαρὰν Ξεν. Ἱέρ. 8, 4· ὀργάς, λύπας αὐτόθι 1, 28:—ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰτ., ἐμπ. τινι ἀκολουθητέον εἶναι, ἐμβάλλειν εἰς τὸν νοῦν τινος τὴν ἰδέαν ἢ πεποίθησιν ὅτι πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ, ὁ αὐτ. Οἰκ. 21, 7· ἑπομένου τοῦ **ὡς** ., ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 6, 8. 3) ἐπὶ καταστάσεων ἢ περιστάσεων, εἰσάγω, παράγω, προξενῶ, φθόρον Θουκ. 2. 51· στάσεις ὁ αὐτ. 1. 2· πολέμους καὶ στάσεις ἡμῖν αὐτοῖς ἐμπ. Ἰσοκρ. 75Ε· χρόνου διατριβὴν ἐμπ. Θουκ. 3. 38· ἐμπ. χρόνους τινὶ Δημ. 651. 26· κίνησιν Ἀριστ. Φυσ. 8.1, 3, κτλ.

ἐμποίησις, εως, ἡ, ἔθιμον, συνήθεια, Δίων Κ. 37, 16.

ἐμποιητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμποιῶ**, δεῖ ἐμποιεῖν, τι ἔν τινι Ἀριστ. Ποιητ. 14, 5.

ἐμποιητικός, ή, όν, ὁ ἐμποιῶν τι τοῖς ἄλλοις, καὶ ὁ ἄλλοις ἐμποιητικὸς τῶν τοιούτων λόγων Ἀριστοτ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 29, 5, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7.191.

ἐμποικίλλω, ἐνυφαίνω ἢ κεντῶ ποικίλματα, ταινία .. στεφάνους ἔχουσα καὶ νίκας ἐμπεποικιλμένας Πλουτ. Τιμολ. 8.

ἐμποίνιμος, ον, (ποινή) ὁ συνεπαγόμενος ποινήν, ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος Ἄδηλα παρὰ Στοβ. 1. 28, 2, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 24, πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐμποίνιος, ον, = τῷ προηγ., Σουίδ. ἐν λέξει **ἐμποίνιμος**.

ἐμπολαῖος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς θεοῦ τοῦ ἐμπορίου, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 816, Πλοῦτ. 1155, πρβλ. **ἀγοραῖος**, **κερδῷος**.

ἐμπολάω: παρατ. **ἠμπόλων** Ἀριστοφ. Σφ. 444, (**ἀπ-**) Εὐρ.: μέλλ. **-ήσω** Σοφ. Ἀντ. 1063: ἀόρ. **ἠμπόλησα**, ἀλλὰ παρ' Ἰσαίῳ 88. 26 **ἐνεπόλησα** (πρβλ. **ἐκκλησιάζω**): πρκμ. **ἠμπόληκα** Τραγ.:—Μέσ., ἴδε κατωτέρω:—Παθ., ἀόρ. **ἠμπολήθην** Σοφ.: πρκμ. **ἠμπόλημαι**, Ἰων. **ἐμπ-** (**ἐξ-**) Ἡρόδ., Σοφ.: (συγγενὲς τῷ **πωλέω**, ὃ ἴδε)· κερδαίνω ἐμπορευόμενος, συσσωρεύω, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, «ἐπραγματεύοντο πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 455· οὕτως ἐν τῇ ἐνεργ., λαμβάνω ἐκ πωλήσεως, ἐξ ὧν [προβάτων, κτλ.] ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας [δραχμάς] Ἰσαῖος ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 5, 4·—ἐντεῦθεν, φέρω, ἀποφέρω, τό γ' εὖ πράσσειν .. κέρδος ἐμπολᾷ Σοφ. Τρ. 93· κερδαίνω, κτῶμαι, δόξαν ἠμποληκότα Γρηγ. Ναζ. Ποίημ. 2. σ. 210, ἔκδ. Κολωνίας. 2) ἐμπορεύομαι, ἐμπολᾶτε τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον Σοφ. Ἀντ. 1037· ὠνοῦμαι, ἀγοράζω, σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1025, Ἀριστοφ. Σφ. 444, Εἰρήν. 367, 53· οὐκ ἐλεύθερος ἀλλ' ἐμποληθεὶς Σοφ. Τρ. 250· ἀλλὰ τὸ **ὠνέομαι** ἦτο ἡ συνήθης λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας:—πρβλ. **ἐμποληπός**, **ἐξεμπολάω**. 3) ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα, ἤξευρε ὅτι δὲν θὰ ἐξαγάγῃς κέρδος ἐκ τοῦ σκοποῦ μου, Σοφ. Ἀντ. 1063, πρβλ. 1055, 1061. II. ἀπολ., ἐμπορεύομαι, κάμνω πώλησιν, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον Ἀριστοφ. Εἰρ. 448· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ, ἡ πώλησίς μου φθάνει τὰς πεντήκοντα δραχμάς, αὐτόθι 1201· οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' ὡς ἥμισυ ὁ αὐτ. Θεσμ. 452. 2) μεταφ., πράττω ἢ κατορθῶ τι ἐπιτυχῶς, ἀπὸ στρατείας γὰρ ἠμποληκότα τὰ πλεῖστ' † ἄμεινον Αἰσχύλ. Εὐμ. 631· κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος, θὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τοῦ (πάσχοντος) ἀνθρώπου, Ἱππ. 507. 34· **ἠμπόληκας** = **πέπραγας**: ἆρ' ἠμπόληκας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ Σοφ. Αἴ. 978 (ἀλλ' ἴσως τὸ ἠμπόληκά σ' = προὐδεδωκά σ' εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή).

ἐμπολεμέω, διεξάγω πόλεμον ἐντός τινος τόπου, τὴν χώραν οὐ παρέχουσιν ἐμπ. Ἀνδοκ. 26. 41, πρβλ. Πλουτ. 2. 252Α.

ἐμπολέμιος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, ταῦτα τὰ ἐμπ. Ἡρόδ. 6. 56· «ἐμπολέμια· τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα» Σουίδ.: 2) ὁ τῆς στρατευσίμου ἡλικίας, ὁ ἔχων τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὅσον ἐμπ. Πλάτ. Νόμ. 755Ε· οἱ ἐμπ. αὐτόθι 756Δ.

ἐμπόλεμος, ον, = τῷ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1476.

ἐμπολεύς, έως, ὁ, ἔμπορος, πραγματευτής, Ἀνθ. Π. 6. 304.

ἐμπολέω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐμπολάω**, Τζέτζ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 584.

ἐμπολή, ἡ, ἐμπόλημα, ἐμπόρευμα, φορτίον, Πινδ. Π. 2. 125, Ἀριστοφ. Ἀχ. 930 ὁλκάδας γεμούσας .. ἐμπολῆς Ξεν. Ἑλλ. 5.1, 23· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Ἀποσπ. 499. II. ἐμπόριον, ὠνή, ἀγορασία, Εὐρ. Ι Τ. 1111, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 39. III. κέρδος προελθὸν ἐκ τοῦ ἐμπορίου, χρήματα, Παλαίφ. 46. 3, ἴδε σημ. Πιερσῶνος ἐν Μοίρ. σ.155· ὁ μισθὸς πόρνης, Ἀρτεμίδ. 1.78, Δίων Κ. 79.13

ἐμπόλημα, ἐμπόρευμα, φορτίον πλοίου, κόρην παρεισδέδεγμαι λωβητὸν ἐμπ. (μεταφ.) Σοφ. Τρ. 538· ἐν τῷ πληθ., ἐμπορεύματα, Εὐρ. Κύκλ. 137. II. τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, Θεοφρ. Χαρακ. 6.

ἐμπόλησις, εως, ἡ, πώλησις, Πολυδ. Γ', 124.

ἐμποληπός, ή, όν, ἀγοραστός, ἀγορασθείς, οὑμποληπὸς Σισύφου Λαερτίῳ, ὁ υἱὸς τοῦ Σισύφου ὁ ἀγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Λαερτίου, διότι λέγεται ὅτι ἡ Ἀντίκλεια ἦν ἔγκυος ὅτε ὁ Λαέρτιος ἠγάγετο αὐτὴν δοὺς πολλὰ χρήματα, Σοφ. Φ. 417.

ἐμπολίζω, περικλείω ἐντὸς τῆς πόλεως, πρὸς ἑτέρῳ τῶν ἐμπεπολισμένων τῇ Ῥώμῃ λόφων Διον. Ἁλ. 2. 1. II. (**πόλος**) προσαρμόζω εἰς τὸν πόλον, ὡς τὸ **ἐναξονίζω**, Πτολεμ.

ἐμπολιορκέω = **πολιορκῶ**, Στράβων 752.

ἔμπολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ πόλει ἢ τῇ πολιτείᾳ: ὁ ἔμπολις

τινι, ὁ συμπολίτης τινός, Σοφ. Ο. Κ. 1156· οὕτω καὶ ὁ Musgr. ἐν Ο. Κ. 637, ἀντὶ τοῦ **ἔμπαλιν** τῶν χειρογρ., ὅπερ βεβαίως εἶναι πλημμελὴς γραφή· τὴν διόρθωσιν τοῦ Musgr. παρεδέξαντο οἱ ἄριστοι τῶν κριτικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb· ὁ Meineke προέτεινεν: **ἔμπα νιν.**

ἐμπολίτευσις, εως, ἡ, τὸ ἀνήκειν τινὰ εἰς πολιτείαν, ἔχειν πολιτικὰ δικαιώματα, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 436, ἔκδ. Mί.

ἐμπολῑτεύω, εἶμαι πολίτης, ἀνήκω εἰς πολιτείαν, ἔχω τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Θουκ. 4.106· ἐμπ. ἐκεῖ αὐτόθι 103· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ.; οἱ ἐμπολιτευθέντες Ἰσοκρ. 83B· τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις Πολύβ. 5. 9, 9: — μεταφ., ἀφροσύνης ἐνεπολίτευσε τῇ πόλει Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 10, 6, πρβλ. Φιλόστρ. 221. **2)** ἐμπολιτεύεσθαί τινι, συζητεῖν περὶ πολιτικῶν μετά τινος, Κικ. π. Ἀττ. 6. 7, 7. **II.** μεταβ., εἰσάγω, παριστῶ τι ὡς ὑπάρχον, ἀκολασίαν γὰρ ἐμπεπολίτευκεν ἐν οὐρανῷ Ἡρακλείδου Ἀλληγ. Ὁμ. 69.

ἐμπολιτογραφέω, πολιτογραφῶ, τῇ τῶν Χριστιανῶν ἑαυτὸν ἐμπολιτογραφῆσαι ἐκκλησίᾳ Βίος Βαχ. Νεωτ. σ. 71, 24· παθ., Καλλινίκ. Βίος Ἁγ. Ὑπατ.

ἔμπολος = ἔμπορος ἢ ἐμπολαῖος, ἐπίθετον τῶν Διοσκόρων, Ἀριστοφ. ἐν Ἥρωσι παρὰ Πολυδ. Ζ', 15.

ἐμπολόωντο, ἴδε **ἐμπολάω** 2.

ἐμπομπεύω, βαδίζω ἐν πομπῇ, βρενθύομαι, γαυριῶ, σοβαρεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, Δίων Κ. 77. 5· μάτην ἐμπομπεύσαντες τῇ κιθάρᾳ Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 10· ἀπολ., Κλήμ. Ἀλ. 272. 296.

ἐμπονέω, πονῶ, ἐργάζομαι ἔν τινι ἢ εἴς τι, ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων Ἀλκίφρ. 3. 25.

ἐμπόνημα, ἐργασία γενομένη εἴς τι, μὴ ἀποστερεῖσθαι τοὺς ἠγορακότας τῶν ἰδίων ἐμπονημάτων Νικηφ. Φωκ. Νεαρ. 5, σ. 322, 12.

ἐμπόνιμος, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἐμποίνιμος.**

ἔμπονος, ον, ὁ ὑπομένων τοὺς πόνους, Ἱππ. π. Ἀέρ. 289, Ἄδηλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἡφαιστ. σ. 172. **II.** ἐπίπονος, κοπιώδης, ἀλγεινός, τὰ ἔμπονα Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9· ἔμπονος κραυγή, ἡ μετὰ πόνου, Ἑβδ. (Γ. Μακκ. Α', 28). — Ἐπίρρ. **-νως,** Ἐκκλ.

ἐμπορεία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐμπορία,** Εὐσέβ., Ἰω. Χρυσ.

ἐμπορεῖον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐμπόριον,** Ἀριστ. Οἰκ. 2. 17, 1.

ἐμπόρευμα, τό, ὡς παρ' ἡμῖν, Ξεν. Πόροι 3, 4, Ἱέρ. 9. 11.

ἐμπορεύομαι: μέλλ. **-πορεύσομαι:** ἀόρ. **ἐνεπορεύθην,** καὶ ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 313D, **-ευσάμην:** Ἀποθ. Πορεύομαι, μεταβαίνω, ξένην ἔπι ... ἐμπορεύσεται Σοφ. Ο. Τ. 456· ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κτλ., ὁ αὐτ. 711· ποῖ δ' ἐμπορεύει; ὁ αὐτ. Ἠλ. 405· ἐκεῖθεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 754. **2)** ἀπολ., περιπατῶ, Λατ. incedo, Ἐπίχαρμ. 26 Ahr., Μεταγεν. ἐν «Ὁμήρῳ» 1. **II.** ταξειδεύω χάριν ἐμπορίου ἢ ἐργασίας, χρηματισμοῦ χάριν Πλάτ. Νόμ. 952E· ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον Χίωνος Ἐπιστ. 8: — μεταφ., ἐμπ. εἰς ἰατρικήν, εἰσβάλλειν εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην, Ἱππ. 3. 4. **4)** εἶμαι ἔμπορος, ἐμπορεύομαι, ὡς παρ' ἡμῖν, Θουκ. 7. 13, Ξεν. Πόροι 3, 1 καὶ 3· ἔν τινι, λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται Ποιητ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **λόγοισιν.** **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., εἰσάγω, Πλάτ. Ἐπιστ. 313E· διὰ θαλάσσης Διον. Ἀλ. 6. 86· πορφύραν ἀπὸ Φοινίκης Διογ. Λ. 7, 2· γλαῦκας Λουκ. Νιγρ. προοίμ.: — μεταφ., δίαιταν ἥνπερ ἐμπορεύεται, τίνα τρόπον βίου διάγει, Εὐρ. Ἀποσπ. 809. 6 (ἀλλ' ἴδε **ἡμερεύω**)· ἐμπ. τὴν φιλοσοφίαν Θεμίστ. 298· πρβλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 4, Ἀθήν. 569F. **4)** μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἐμπόρευμα, ἀπατῶ αὐτόν, πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται Β' Ἐπιστ. Πέτρου β', 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύβ. 38. 4, 10, ἔνθα ὁ Valck. προτείνει: ῥητορεύων.

ἐμπορευτέα, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ πορευθῇ, ν' ἀπέλθῃ, ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 480.

ἐμπορευτικός, ή, όν, ἐμπορικός, Πλάτ. Πολιτικ. 290A.

ἐμπορία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (ἔμπορος) (κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 1. 11, 3, τριῶν εἰδῶν, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις), τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἀσχολίας τοῦ ἐμπόρου, ἐμπόριον ἐν γένει καὶ ἰδίως τὸ διὰ θαλάσσης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **καπηλείαν** (πρβλ. **ἔμπορος**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 644, Θέογν. 1168, Σιμωνίδ. 127, κτλ.· ἐμπορίαν ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 15A· ἐμπορίας οὐκ οὔσης Θουκ. 1. 2· ἐὰν κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπ. γένηται Πλάτ. Νόμ. 371A· κατ' ἐμπορίην, Ἀττ. **-ίαν,** χάριν ἐμπορίου, Ἡρόδ. 3. 139, Σιμωνίδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰσοκρ. 359A· ἐμπορίας ἕνεκα Θουκ. 1. 7, πρβλ. 6. 7· πρὸς ἐμπορίαν Ἀριστοφ. Ὄρν. 718: — ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐμπορίας τὰς κερδαλέας αὐτόθι 591· περὶ τὰς ἐμπ. διατρίβειν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, πρβλ. Δημ. 1285. 9. **2)** ἐπάγγελμα, ἐργασία, Ἀνθ. Π. 6. 63, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 5. **II.** ἐμπορεύματα, Ξεν. Πόροι 3, 2 (πρβλ. **ἐμπόριον II**), Ἀνθ. Π. 7. 500· αὐτοῦ τὴν ἐμπ. ἔφασκεν εἶναι Λυσ. 908. 10· ἐπὶ τῇ ἐμπορίᾳ, ἣν ἦγεν ἐν τῇ .. νηῒ παρὰ Δημ. 930. 21.

ἐμπορίζομαι, παθ., πορίζομαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 165.

ἐμπορικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἐμπόριον, ὡς καὶ νῦν, οἶκος Στησίχ. 78· ἐμπ. τέχνη ἢ ἐμπορικὴ μόνον = ἐμπορία, Πλάτ. Εὐθύφρων 14E, Σοφ. 223D, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὰ ἐμπορικὰ ὁ αὐτ. Νόμ. 842D· ἐμπ. δίκαι (πρβλ. **ἐπιμελητὴς** II. 5), Δημ. 79. 23, Ἀριστ. Πολ. Ἀθην. σ. 87. 8 (ἔκδ. Blass)· κατὰ τοὺς ἐμπ. νόμους Δημ. 924. 11· ἐμπ. συμβόλαια ὁ αὐτ. 940. 6· τὰ ἐμπ. χρήματα, χρήματα πρὸς ἐμπορίαν, αὐτόθι 20, ἴδε κατωτ. 2· ἡ μνᾶ ἡ ἐμπ., ἡ ἐν τῷ ἐμπορίῳ συνήθης μνᾶ (ἥτις κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Böckh ἔχει λόγον πρὸς τὴν κοινὴν μνᾶν ὡς τὸ 69 πρὸς τὸ 50), Συλλ. Ἐπιγρ. 123, ἴδε σ. 168, § 4· **ἐμπορικόν,** τό, ἡ τάξις τῶν θαλασσινῶν ἐμπόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21. **2)** ὁ εἰσαγόμενος ἔξωθεν, ξένος, ἐμπ. χρήματα διεμπολᾶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 974· φόρτος Πλουτ. Λυκοῦργ. 9. **3)** ἐμπορικὰ διηγήματα, διηγήματα ταξειδιωτῶν, Πολύβ. 4. 39, 11. **II.** ἐπίρρ. **ἐμπορικῶς,** Στράβ. 376.

ἐμπόριον, τό, Λατ. emporium, τόπος ἐμπορικὸς παρὰ τὴν θάλασσαν, λιμὴν ἐμπορικὸς ἔνθα προσορμίζονται πλοῖα ἐμπορικὰ πρὸς φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν ἐμπορευμάτων, σταθμὸς ἐμπορικός, ἀγορά, ἀποθήκη ἐμπορευμάτων, οἵας εἶχον οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ, καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς πλεῖστα παράλια τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, Ἡρόδ. 1. 165., 4. 108., 7. 158., 9. 106, Θουκ. 1. 100., 7. 50, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1523· προστάται τοῦ ἐμπορίου, ἐπιμεληταί, ὡς τὸ Λατ. praefecti mercatorum, Ἡρόδ. 2. 178· ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα, καθιστῶντες (τὴν ἑαυτῶν πόλιν οἱ Κορίνθιοι) κέντρον ἐμπορίου καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, Θουκ. 1. 13. **2)** τὸ ἐμπ. ἐν Ἀθήναις, εἶδος χρηματιστηρίου ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἔμποροι, δανείσασθαι χρήματα ἐν τῷ ἐμπορίῳ Δημ. 923. 4, πρβλ. 328. 20· πότερ' Ἀττικοὶ ἅπαντες, ἢ κἀκ τοὐμπορίου τινές; ἢ ξένοι ἔμποροι; Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 3· οἷον τὸ κατὰ τοὐμπόριον.. γένος ὁ αὐτὸς ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 9· πρβλ. **ἐπιμελητὴς** II. 5. **II. ἐμπόρια,** τά, ἐμπορεύματα, Ξεν. Πόροι 1, 7. (Schneid. **ἐμπορίας,** πρβλ. **ἐμπορία** II).

ἔμπορος, ον, (ἴδε **περάω**) ὁ ἐπιβαίνων ἀλλοτρίας νεώς, ἐπιβάτης πλοίου, Λατ. vector, Ὀδ. Β. 319, Ω. 300· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ναύκληρος,** ἰδιοκτήτης. **II.** = ὁ ἐν πόρῳ ὤν, ὁ ταξειδεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ταξειδιώτης, πλάνης, Αἰσχύλ. Χο. 661, Σοφ. Ο. Τ. 456, Ο. Κ. 25, 203, Εὐρ. Ἄλκ. 1000. **III.** ἔμπορος ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ, Λατ. mercator, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 14, Ἡρόδ. 2. 39, Θουκ. 6. 31, κτλ.· διαφέρει τοῦ καπήλου, τοῦ πωλοῦντος «λιανικῶς», διότι ὁ ἔμπορος κομίζει τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ ἔξωθεν καὶ πωλεῖ αὐτὰ «χονδρικῶς», Πλάτ. Πρωτ. 313D, Πολ. 371D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1155· μεταφ., κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις, εἰ δυσμενείᾳ τῇ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν Εὐρ. Ἱππ. 964· ἐμπ. περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα Πλάτ. Σοφ. 231D· ὥρης ἐμπ., ἐμπορευόμενος τὴν καλλονήν, Ἀνθ. Π. 9. 416· ἐμπ. γυναικῶν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 614. 5. **2)** ὡς ἐπίθ. = **ἐμπορικός,** ναῦς ἔμπορος Διόδ. 5. 12.

ἐμπορπάω, Ἰων. **-έω,** διὰ πόρπης ἢ περόνης συνάπτω, συγκρατῶ, κουμβώνω: — Παθ., εἵματα ἐνεπορπέατο (Ἰων. ἀντὶ -ηντο) ἐφόρεσαν ἱμάτια κουμβωμένα μὲ πόρπην εἰς τὸν ὦμον, Ἡρόδ. 7. 77· ἐμπεπορπημένος διπλᾶ τὰ ἱμάτια Λυκοῦργ. 153. 5, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 70, Πλουτ. Μάρ. 17.

ἐμπόρπημα, τό, «ὑφάσματος εἶδος», Ἡσύχ.

ἐμπόρπησις, εως, ἡ, τὸ κούμβωμα, Ν. Χων. σ. 630. 3, ἔκδ. Β.

ἐμπορπόομαι = **ἐμπορπάομαι,** Ἑβδ. (Α. Μακκ. ΙΔ', 44), Ἡσύχ.

ἐμπόρφῠρος, ον, = κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, ὑποπόρφυρος, Διοσκ. 3. 114.

ἔμποτος, ον, (ἐμπίνω) πότιμος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 13.

Ἔμπουσα, ἡ, «φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν ...» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 293), ὡσαύτως Ὀνοσκελίς, Ὀνοκώλη (ἔχουσα σκέλη ἢ κῶλα ὄνου) Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1056, πρβλ. Δημ. 270. 25· αὐτὴ ἡ Ἑκάτη, «Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426· ἴδε **Λάμια.**

ἐμπουσαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἔμπουσαν, Νικηφ. Κων/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mί. τ. 100, σ. 652.

ἐμπρακτικός, ή, όν, φέρων ἀποτέλεσμα, ἀποτελεσματικός, τελεσφόρος, Διοσκ. 1. 48.

ἔμπρακτος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν, «μηδαμῶς δέ, ὦ προσφιλεστάτη ψυχή, θνητὴ τυγχάνουσα ἐπ' ἀθάνατον σπεῦδε βίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζήτει μηχανήν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι, οἷον τοιούτοις ἐπιχείρει ἃ δύνανται πραχθῆναι» (Σχόλ.), ὁ λόγος πρὸς ἑαυτόν, Πινδ. Π. 3. 110: — ἐπὶ προσώπων, δραστήριος, περί τι Διόδ. 13. 102· τόλμαν ἔχειν ἔμπρακτον πρός τι, ἑτοίμην πρός τ., ὁ αὐτ. 13. 70: — τὸ ἐμπρ., τὸ ἐναγώ-

νιον, τὸ δραματικόν, Λογγῖν. 11. 2.—Ἐπίρρ. **τως**, Πλουτ. Σερτ. 4. **II**. ὑποχρεωμένος νὰ πληρώσῃ, παρ' οὗ δύναται νὰ εἰσπράξῃ τις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569α. 54.

ἐμπρεπής, ές, διαπρέπων μεταξὺ τῶν ἄλλων ἢ ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, θύννος .. πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρ. ἐν μυττωτῷ Ἀνάνιος παρ' Ἀθην. 282B. **II**. διακρινόμενος διά τι, ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ Αἰσχύλ. Ἱκ. 116.—Ἐπίρρ. **-πῶς** Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. Κων/πόλεως σ. 178, 31, ἔκδ. De Boor.

ἐμπρέπω, εἶμαι περιφανής, διαπρέπω ἔν τινι, ἐμπρέποντες αἰθέρι, ἐν τῷ αἰθέρι, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 6· λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπειν (χειρόγρ. εὖ πρ-), ὅτι κηλὶς αἵματος ἀτιμωρήτου ἔτι καταφαίνεται ἐναργῶς ἐπὶ τῶν ὀμμάτων σου, αὐτόθι 1428· Βάκχαις .. ἐμπρέπων, περιφανὴς ὢν μεταξὺ τῶν Βακχῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 605. **2)** εἶμαι ἐπιφανής. διαπρέπω, Αἰσχύλ. Χο. 356, Εὐρ. Ἡρακλ. 407· ἀνδράσι Πινδ. Π. 8. 39· ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι, περιφανῆ οὖσαν, Σοφ. Ἠλ. 1187· ἐσθήμασιν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 706· ἐν ὅπλοις δεινῶς ἐμπρ. Δίων Κ. 40. 41· ἐνέπρεπον ἔχοντες .. Ἡρόδ. 7. 67, 83. **3)** ἁρμόζω, τινὶ Πλουτ. Ἀλκ. 1· ἀπροσ., τραπέζῃ γὰρ τῇ βασιλέως διακονεῖν ἐμπρέπει, εἶναι κατάλληλος διὰ βασιλικὴν τράπεζαν, Ἡλιόδ. 5. 8, σ. 185, ἔκδ. Κοραῆ.

ἐμπρήθω: μέλλ. -σω, φυσῶ, ἐμφυσῶ, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, ἐπὶ ἀνέμου, ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον Ἰλ. Α. 481· ἴδε **πρήθω**:—Παθ., ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός, «ἐμπεφυσημένης, παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 36. **II**. καίω, ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ, «ἐνεπύριζον, ἔκαιον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 589· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μέλλοντα **ἐμπρήσω** καὶ κατ' ἀόρ. **ἐμπρῆσαι** ἐκ τοῦ ῥήματος **ἐμπίπρημι**.

ἔμπρησις, εως, Ἰων. **-ιος**, ἡ, ἐμπρησμός, πυρπόλησις, Ἡρόδ 8. 55, Πλάτ. Πολ. 470Α· κατὰ πληθυντ., ἐμπρήσεις οἰκιῶν Αἰσχίν. 76. 3.

ἐμπρησμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 824E, Πολυδ. Θ', 156, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 155.

ἐμπρηστής, οῦ, ὁ, ὁ καίων, πυρπολῶν, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 231. Ἀκύλ. Π. Δ. (Δευτ. Η', 15).

ἐμπριστικός, ή, όν, ἐμπρίων, ἐπὶ σφυγμοῦ (ὁ Ε. Α. Σοφοκλῆς μεταφράζει ὀδοντωτὸς μετ' ἐρωτηματικοῦ), Θεόφιλ. Πρωτοσπαθάριος π. Σφυγμῶν 65.

ἐμπρίω [ῑ]: μέλλ. **-ίσω**, πριονίζω ἔν τινι, ὀστέον Ἱππ. π. Τρωμ. 913 (ὁ Littré ἔχει **ἐκπρ-**)· τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι, ἐδάγκασεν αὐτὸ βαθέως, Διοδ. Ἐκλογ. 558. 65. **II**. σφίγγω, τοὺς ὀδόντας ἐμπεπρικώς, περὶ κυνός, ὁ αὐτ. 17. 92· τρίζω, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε (διάφ. γρ. συνέπριε) Λουκ. Ἐνύπν. 14· οὕτως, ἐμπρ γένυν χαλινοῖς Ὀππ. Ἀλ. 5. 186, πρβλ. Κυνηγ. 2. 261. **III** ἀμετάβ., εἶμαι δριμύς, καυστικὸς τὴν γεῦσιν, καίω, ἐπὶ τοῦ σινάπεως καὶ τῶν τοιούτων, Νικ. Ἀλεξιφ. 533, Θηρ. 71· πρβλ. Γαλην. τ. 8, σ. 8E.

ἔμπροθεν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπροσθεν** (πρβλ. **ἔκτοθεν**, **ὄπιθεν**), Θεόκρ. 9. 6.

ἐμπρόθεσμος, ον, ἐντὸς ἢ πρὸ τοῦ ὁρισθέντος χρόνου, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἐκπρόθ-**, ἀγῶνες Πλούτ. 2. 501E· ἐμπρόθεσμόν τινα πέμπειν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 27.

ἐμπροίκιος, ον, (προίξ) ὁ διδόμενος ἢ δοθεὶς ὡς προίξ, λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιος ὑπὸ Διὸς τῇ κόρῃ δοθῆναι Ἀππ. Μιθρ. 75, Ἐμφύλ. 1. 10.

ἐμπρομελετάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀσκοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων εἴς τι, θήραις γὰρ ἐμπρομελετῶσιν οἱ πρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι Φίλων 2. 90.

ἔμπροσθα, ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Πίναξ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 57, 101, Ἀπολλ. περὶ Ἐπιρρ. 563.

ἔμπροσθεν, καὶ πρὸ συμφώνων ἐνίοτε **ἔμπροσθε**, Ἡρόδ. 7. 144, Ἰσοκρ. 415C, Συλλ. Ἐπιγρ. 2353 κ. ἀλλ.· ἴδε Λεξικ. Πλατ. τοῦ Ast.· καὶ παρὰ ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου, ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων Ἡγήσιππος ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 20· ἀλλ' ἔμπροσθε δεῖ Νικόμαχ. ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 14, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 590. **I**. Ἐπίρρ.: **1)** τόπου, ἔμπροσθεν, ἐμπρός, Ἡρόδ. 7. 126, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 23· τὸ καὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 5. 62, κτλ.· εἰς τὸ ἔμπ., πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ αὐτ. 4. 61., 8. 89· ἐκ τοῦ ἔμπρ. στῆναι, ἔμπροσθεν, ἀπέναντι, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 6. **2)** ἐπὶ χρόνου πρότερον, προτήτερα, πρό, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D, κτλ.· οὕτω, τὰ ἔμπρ. ὁ αὐτ. Γοργ. 448E· **ὁ, ἡ, τὸ ἔμπ.**, ὁ πρότερος, ὁ προτήτερος, ὁ ἀρχαιότερος, ὁ αὐτ. Νόμ. 773E, κτλ. **II**. ὡς πρόθεσις μετὰ γεν., ἐνώπιόν τινος, Λατ. ante: **1)** ἐπὶ τόπου, ἔμπρ. αὐτῆς (ἐνν. τῆς νηὸς) Ἡρόδ. 8. 87, πρβλ. 2. 110, κτλ. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἔμπρ. ταύτης (ἐνν. τῆς γνώμης) ὁ αὐτ. 7. 144· ἔμπρ. εἶναι τῶν πραγμάτων, προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, Δημ. 51. 15. **3)** ἐπὶ βαθμοῦ, ἔμπ. τοῦ δικαίου, προτιμώμενος τοῦ δικαίου, ὁ αὐτ. 1297. 26.

ἐμπροσθίδιος, α, ον, = τῷ ἑπομένῳ, Ἀπολλ. π. Ἐπιρρ. 567.

ἐμπρόσθιος, ον, ὡς τὸ **πρόσθιος**, ἐμπροσθινός, ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν τετραπόδων, ἀντίθετον τῷ **ὀπίσθιος**, ἐμπρ. πόδες Ἡρόδ. 4. 60· σκέλη Ξεν. Ἱππ. 11, 2, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 37 κ. ἀλλ.· κῶλα αὐτόθι 4. 10, 29· οἱ ἐμπρ. ὀδόντες ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 8, 3· ἐμπρ. τραύματα Διον. Ἀλ. 10. 37.—Ἐπίρρ. **ἐμπροσθίως**, ἐμπροσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως Θεόδοτ. Ἀκρο. 1. 237.

ἐμπροσθοδρομέω, τρέχω ἐμπρός, προπορεύομαι, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 508.

ἐμπροσθό-κεντρος, ον, ἔχων κέντρον ἔμπροσθεν, ἐπὶ ἐντόμων τινῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 12, κτλ.

ἐμπροσθό-πους, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς πορευόμενος, ἀντίθ. τῷ **ὀπισθόπους**, Εὐάγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 26, σ. 360, 9.

ἐμπροσθοτονία, ἡ, νόσος καθ' ἣν τὸ σῶμα συνέλκεται καὶ καμπύλλεται εἰς τὰ ἐμπρός, εἶδος τετάνου, ἀντίθ. τῷ **ὀπισθοτονία**, Cael. Aurel. de Morb. Ac. 3. 6.

ἐμπροσθοτονικός, ή, όν, πάσχων ἐξ ἐμπροσθοτονίας, Cael. Aurel. de Morb. Ac. § 69.

ἐμπροσθό-τονος, ον, ἐπὶ τετάνου, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔχων τὴν ἀνάκλισιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀπισθότονος**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6, πρβλ. Foes Oec. Ἱππ.

ἐμπροσθ-ουρητικός, ή, όν, (οὐρέω) ὁ οὐρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀντίθ. τῷ **ὀπισθουρητικός**, ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 3.

ἐμπροσθο-φανής, ές, ἐπὶ ἐπιδέσμων, τῶν ἐπιδέσμων οἱ μὲν ἐμπροσθοφανεῖς εἰσι, μόνα τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδεδεμένα δεικνύοντες, οἱ δὲ ὀπισθοφανεῖς Γαλην. 4, σ. 494F.

ἐμπρυτανεύω, πρυτανεύω ἔν τινι, Ἀνων. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 252-3.

ἔμπρῳρος, ον, κεκλιμένος πρὸς τὴν πρῷραν, ἔμπρῳρα τὰ σκάφη ποιοῦντες Πολύβ. 16. 4, 12.

ἐμπτοέομαι, κυριεύομαι ὑπὸ ἔρωτος, ἐνεπτόητο ἡ Ἀφροδίτη πρὸς Ἄδωνιν Χορίκ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 428.

ἔμπτυσις, εως, ἡ, πτύσιμον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 22.

ἔμπτυσμα, τό, πτύσιμον, πτύσμα, τὸ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Ν', 6)· πρβλ. **ἔκπτυσμα**.

ἐμπτύω, πτύω εἰς, ἐς ποταμὸν Ἡρόδ. 1. 138. **II**. πτύω ἐντός τινος, ἐνέπτυσεν εἰς αὐτὴν (τὴν λοπάδα) Ἀθήν. 345C· τινὶ εἴς τι, τῷ δὲ Φωκίωνι σιωπῇ βαδίζοντι τῶν ἐχθρῶν τις ἐνέπτυσεν ἀπαντήσας εἰς τὸ πρόσωπον Πλούτ. 2. 189Α, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϛ', 67· εἴς τινα αὐτόθι κζ', 30· τινὶ Ἀριστ. Ἀποσπ. 271, κτλ.:—Μέσ., Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΕ', 9):—Παθ., ἐμπτύομαι, λοιδορηθῆναι .. ἢ ἐμπτυσθῆναι Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 169. 36.

ἐμπτωσία, ἡ, τὸ ἐμπίπτειν, ὕποπτ. λέξ., Κλήμ. Ἀλ. Ι. 976C.

ἔμπτωσις, εως, ἡ, τὸ πίπτειν ἐντός τινος, Εὐστ. Πονημάτ. 297. 10. **II**. τὸ ἐπιπίπτειν κατά τινος, πίεσις, Διον. Ἀλ. 9. 23. **2)** προσπτώσεις, ὁρᾶν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις Διογ. Λ. 944.

ἔμπτωτος, ον, ἐπιρρεπής, ἔμπτωτα εἰς τὸ κακὸν Μάρκ. Ἀντωνῖν. 10. 7.

ἐμπυελίδιον, τό, καὶ **ἐμπυελίς**, ίδος, ἡ, (πύελος), κοίλωμα ἢ ὀπή, ἐν ᾗ εἰσέρχεται κνώδαξ (ἄξων) τροχοῦ, οἱ μὲν τροχοὶ περὶ κνώδακας σιδηροῦς ἐμβεβηκότας εἰς ἐμπυελίδας σιδηρᾶς Ἥρων π. Αὐτομ. 251, 245.

ἐμπυέω, σχηματίζω πῦον, «ὀμπυάζω», Ἱππ. Προγν. 43, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8, κτλ.

ἐμπύη, ἡ, = **ἐμπύησις**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἐμπύημα, τό, συνάθροισις πύου, «ὄμπυασμα», ἀπόστημα, ἰδίως ἐσωτερικόν, Ἱππ. Προγν. 41, Ἐπιδημ. τ. Γ', 1059, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 10.

ἐμπυηματικός, ή, όν, παράγων πῦον, ἔμπυον, πιθ. γρ. ἐν Ἱππ. π. Ἄρθ. 807.

ἐμπύησις, εως, ἡ, σχηματισμὸς πύου, «ὄμπυασμα», Ἱππ. Ἀφ. 1256, Ἀρετ., κλ.

ἐμπυητικός, ή, όν, προξενῶν ἐμπύησιν, «ὄμπυασμα», Ἱππ. 387. 26.

ἐμπυϊκός, ή, όν, = **ἐμπυηματικός**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 8. **2)** = **ἔμπυος**, Ἡσύχ.

ἐμπυΐσκω, προξενῶ ἐμπύησιν:—Παθ., «ὀμπυάζω» ἐσωτερικῶς, π. Τρωμάτ. 898· οὕτω καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14, Γαλην.

ἐμπυκάζω, ἐγκαλύπτω, παθ., γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται (εὖ πεπύκασται Ahrens) Μόσχ. 2. 15· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμήρ. **πυκινὰ μήδεα**.

ἐμπύλιος, α, ον, ὁ ἐν τῇ πύλῃ ἢ παρὰ τὴν πύλην ἱστάμενος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος (Ἑκάτης), ἥν τέ νυ Κόλχοι Ἄρτεμιν ἐμπυλίην .. ἱλάσκονται Ὀρφ. Ἀργον. 900:—τὸ δὲ **ἐμπύλησς** ἦτο ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις, Keil Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 73, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 502, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1172.

ἐμπύομαι, παθ., γίνομαι ἔμπυον, «ὀμπυάζω», Ἱππ. 459. 30.

ἔμπυος, ον, (πῦον) ὁ ἔχων ἐμπύωμα ἐν τοῖς πνεύμοσιν ἢ ἐν τῷ

ἤπατι, ἐμπυϊκός, Ἱππ. Ἀφορ. 1253, Δημ. 1260. 26, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 3. **II**. ἡλκωμένος, «όμπυασμένος», τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους Σοφ. Φ. 1378· στέρνων ἀπολύσεται ἔμπυον ἰλὺν Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλην. 13, σ. 876· ἐμπ. μοτός, ξαντόν, Γαλην. **2**) = πῦον, κοιν. «ἔμπυον», ἐὰν συνάγῃ ἔμπυον τὸ ἕλκος Γεωπον. 17. 22, Θεοφ. Νόνν. Ἐπιτομ. Ἰατρ. τ. 2, σ. 242.

ἐμπύρετος, ον, ἔχων πυρετόν, πυρετώδης, Ἀλέξ. Τραλλ. 5, σ. 252.

ἐμπύρευμα, τό, ἀνημμένοι ἄνθρακες κεκαλυμμένοι διὰ τέφρας, «παραχωμένη φωτιά», ὅπως χρησιμεύσῃ νὰ ἀναφθῇ ἐκ νέου πῦρ, κοινῶς προσάναμμα («λείψανον» καθ' Ἡσύχ.:—«ἔναυσμα, σπέρμα πυρὸς» κατὰ Σουΐδ.), Ἀριστ. Ἀποσπ. 216, 217: μεταφ., Λόγγ. 1. 29, Συνέσ. 31C.

ἐμπῠρεύω, πυρπολῶ, καίω, Ἀριστοφ. Λυσ. 372.—Μέσ., «παίρνω φωτιά», ἀνάπτω, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 6, Φιλόστ. 849. **2**) καταφλέγω, τὴν ψυχὴν Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 8, 4, πρβλ. Νεότ. 4, 5. **II**. ἀνάπτω ἐν τῷ σώματι, παράγω, θερμότητα ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 27, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 24., 2. 8, 5. **III**. ὀπτῶ, κοινῶς «ψήνω» ἐπὶ τοῦ πυρός, φρύγω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1137.

ἐμπυρία (γραπτέον -εία), ἡ, «ὅρκος ὁ δημόσιος. καὶ μαντεία παρὰ Βοιωτοῖς» Ἡσύχ., πρβλ. **ἔμπυρος**.

ἐμπῠρῐβήτης, ου, ὁ, (ἐν, πῦρ, βαίνω) ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς τιθέμενος, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην Ἰλ. Ψ. 702, Ἀθήν. 38A.

ἐμπῠρίζω = **ἐμπυρεύω,** Διόδ. 2. 36., 12. 43, Συλλ. Ἐπιγρ. 5984B, 12.

ἐμπύριος [ῠ], **ον,** = **ἔμπυρος,** Ἰαμβλ. Μυστ. 7. 2.

ἐμπῠρισμός, ὁ, = **ἐμπρησμός.** Ὑπερείδης παρὰ Φρυν. σ. 335 (ἔκδ. Λοβεκίου), καὶ Πολυδ. Θ', 156, Πολύβ. 9. 41, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. VIII, ἠμελημένως λεχθὲν κατὰ τὸν Φρύν. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐμπυρο-ειδής, ές, Πλούτ. 2. 881D, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ ἐν πυρὶ σφαιροειδεῖ.

ἔμπῠρος, ον, (πῦρ) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ παρὰ τὸ πῦρ, σκεύη ἔμπυρα, σκεύη τιθέμενα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἢ ἐν χρήσει περὶ τὸ πῦρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄπυρα,** Πλάτ. Νόμ. 679A· ἡ ἐμπ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ ἢ χαλκέως, ὁ αὐτ. Πρωτ. 321E (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Φοιν. 954, ἡ τέχνη τῆς διὰ πυρὸς μαντείας, ἴδε κατωτέρω III). **II**. πυρίκαυστος, εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός, «πεπυρακτωμένος» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1186· σάρκα .. ἔμπυρον Ἀνθ. Π. 6. 89· σφόδρα θερμός, καυματηρός, διακεκαυμένος, χώρα Στράβων 740· ἀὴρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 13, 5· [ἡ ὥρα] ἐμπυρωτάτη ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 4· πυρετώδης, Ἱππ. 423. 27· φλεγμαίνων, πεφλογισμένος, ἐπὶ ἕλκους, Ἀριστ. π. Θαυμ. 164. 2· καίων, καταχαίων, ἠέλιος Ἀνθ. Π. 9. 24:—μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀξύς, ὁρμητικός, σφοδρός, Πλουτ. Νουμ. 5. **3**) ἀνημμένος, λαμπὰς Ἀνθ. Π. 6. 100· βωμὸς αὐτόθι 10. 7. **III**. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς θυσίαν διὰ πυρός, ὀρθοστάται Εὐρ. Ἑλ. 547. **2**) ὡς οὐσιαστ. **ἔμπυρα** (ἐνν. ἱερά), τά, αἱ διὰ πυρὸς θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄπυρα,** Πινδ. Ο. 8. 4· δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι, ποιεῖν σπονδὰς ἐπὶ ἐμπύρων θυσιῶν, Εὐρ. Ἰ. Α. 59· ἐντεῦθεν **ἔμπυρα** κεῖται καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ **σπονδαί,** Σοφ. Ἠλ. 405)· κατάρας ποιεῖσθαι ἐπὶ ἐμπύρων, ἐκφέρειν κατάρας καιομένου τοῦ θύματος, Πολύβ. 16. 31, 7, Ἀππ. Ἰβηρ. 9· πρβλ. Λίβ. 21. 1, Οὐεργ. Αἰν. 12. 201:—ἰδίως ἐπὶ θυσιῶν διὰ πυρός, ὧν ἐγίνετο χρῆσις πρὸς μαντικοὺς σκοποὺς (ἴδε ἀνωτέρω), Σοφ. Ἀντ. 1005 κἑξ., Εὐρ. Φοίν. 1255 (ἴδε ἐν λ. **ῥῆξις**)· εἰς ἔμπυρ' ἐλθεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 16· οὕτω καί, ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 145·—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 485, ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός, ἴδε τὴν λέξιν **εὔδειπνος**.

ἐμπῠρο-σκόπος, ον, ὁ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντευόμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 221.

ἐμπυροτέχνης, ου, ἐπὶ χαλκέως, ὁ χρώμενος τῷ πυρὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ, Ὑπόθ. τῶν Μανέθ. Ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludw. σ. 101, πρβλ. **ἔμπυρος** 1.

ἐμπῠρόω = **ἐμπυρεύω,** πυρπολῶ, Ἡσύχ. ἐν λέξει **πυρέας**.

ἔμπυρρος, ον, ἐπίπυρρος, ἐρυθρωπός, Ἀριστ. π. Χρωμ. 6, 3, Θεοφρ. π. Χρωμ. 44, σ. 891, ἔκδ. Schneider.

ἐμπύρωσις, εως, ἡ, θερμότης, θέρμανσις, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 16. 1.

ἐμπῡτιάζω, κάμνω νὰ πήξῃ διὰ πυτίας, ἐμπυτιασθὲν γάλα Διοσκ. π. Δηλ. σ. 14, ἔκδ. Kühn.

ἐμὺς ἢ **ἐμύς, ύδος,** ἡ, χελώνη τῶν γλυκέων ὑδάτων, Emys lutaria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 3 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἀρσ., ὁ, αὐτόθι 8. 17, 6·—ἴδε Bonitz Ind. Arist. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐμύς· ζῷον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γινόμενον. οἱ δὲ χελώνην τὴν ἔχουσαν οὐράν».

ἐμφᾰγεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β' **ἐνέφαγον**· ἐνεστὼς **ἐν-εσθίω** δὲν ὑπάρχει ἐν χρήσει:—φαγεῖν ἐν σπουδῇ, ἐμφαγοῦσιν ὅ τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην Ξενοφ. Ἑλλ. 4. 5, 8· ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι ὁ αὐτ. Ἀνάβ. 4. 2, 1, πρβλ. Κύρ. 7. 1, 1., 8. 1, 44, καὶ ἴδε **ἐμπίνω**):—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἱππ. 561. 1. **II**. τρώγω ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, χρυσὸς κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 20.

ἐμφαίνω: μέλλ. **ἐμφανῶ**, δεικνύω ἢ κάμνω νὰ φανῇ μέσα, οἷον ἐν κατόπτρῳ ... χρώματα ἐμφαίνοι Πλάτ. Τίμ. 71B. **2**) δεικνύω, φαντασίαν μήκους ἐμφαίνοντος διὰ τὸ τάχος Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος Πλουτ. Ἀλ. 4· ἡμῖν δ' οὐδεμίαν εὐωδίαν ἐμφαίνει Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 5, 2, πρβλ. 6. 6, 6· αἵρεσιν Πολύβ. 3. 31, 8· οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνουσι Λουκ. Θ. Διάλ. 26. 1. **3**) διαδηλῶ, διακηρύττω τι, καὶ μεγάλην εὔνοιαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ βασιλέως ἐμφήναντες Πολύβ. 23. 7, 9· ἐμφ. ὅτι .. Διόδ. 1. 87, Πλούτ.· ὡς .., Πολύβ. 3. 23, 5. **II**. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., φαίνομαι ἔν τινι, ἀντανακλῶμαι, ἐν ὕδασι ἢ ἐν κατόπτρῳ Πλάτ. Πολ. 402B, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 15, 1 (ἔνθα τὸ **ἠχεῖ** καὶ τὸ **ἐμφαίνεται** εἶναί πως ἀπρόσωπα)· ἐν χαλκείῳ Ξεν. Συμπ. 7, 4· τῷ εἴδει Πλουτ. Ἀλ. 4. **2**) φαίνομαι ἐν, διακρίνομαι, ὅμως ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς, διακρίνεται ὅμως τὸ ἐν αὐτοῖς νεαρόν, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 2, κτλ.:—**ἐμφαίνεται,** ἀπρόσ., εἶναι κατάδηλον, φανερόν, Πλούτ. 2. 953E· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ἐμφαίνει οὕτως Κέβης 21· «ἐμφαίνει· σημαίνει» Σουΐδ. **3**) φαίνομαι ὡς ὑπάρχων ἔν τινι, ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῇ τοιαύτῃ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 4· ἐνυπάρχειν καὶ ἐμφ. ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 2. 1, Ἠθ. Ν. 1. 4, 11.

ἐμφαλκωμένοις, «περιπεπλεγμένοις» Σουΐδ.

ἐμφάνεια, ἡ, τὸ ἐμφανές, φανερόν, εἰς ἐμφάνειαν ἄγειν, ἄγειν εἰς τὸ ἐμφανές, Θεοφρ. π. Πυρὸς 2.

ἐμφάνερος, ον, ὁλοφάνερος, Ἰουλ. Πολυδ. ἑρμην. κ. καθημ. ὁμ. ἔκδ. Boucherie σ. 58.

ἐμφᾰνής, ές, (ἐμφαίνω) ὁ ἐν ἑαυτῷ δεικνύων, ἀντανακλῶν, περὶ στιλπνῶν καὶ λείων πραγμάτων, καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα Πλάτ. Τίμ. 46A. **II**. ὁρατὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, φανερός, **α**) ἐπὶ προσώπων, Τραγ., κλ., ἰδίως ὡς τὸ **ἐναργής**, ἐπὶ θεῶν ἐμφανιζομένων σωματικῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Σοφ. Ο. Τ. 909, Εὐρ. Βάκχ. 22, Ἀριστοφ. Σφ. 733, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 141A· οὕτως, ὄψις ἐμφ. ἐνυπνίων Αἰσχύλ. Πέρσ. 518, πρβλ. Χο. 667· ἐμφανῆ τινα ὁρᾶν, ἰδεῖν, ὁρᾶν ἢ ἰδεῖν σωματικῶς, Σοφ. Αἴ. 538. Ἀριστοφ. Θεσμ. 682, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1454· πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην; πῶς νὰ ἠδυνάμην νὰ δείξω ὑμῖν ἐμφανῶς δι' ἔργων, ὁ αὐτ. Φιλ. 531· ἐμφανὴς τιμαῖσιν = ἐμφανῶς τιμώμενος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 909:—ὡς δικανικὸς ὅρος, ἐμφανῆ παρέχειν τινά, προσάγειν τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, παρουσιάζειν, Ἀντιφῶν 133. 34, πρβλ. Δημ. 1294. 15· οὕτως, ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκομισμένον ὁ αὐτ. 1239. 5· ἐμφανῶν κατάστασις, πρβλ. Λατ. exhibitio, actio ad exhibendum, Ἰσαῖος 59. 22, Δημ. 1251. 3, Ἀριστ. Πολιτ. Ἀθηναίων σ. 83. 3 (ἔκδ. Blass). **β**) ἐπὶ πραγμάτων, οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν Σοφ. Ο. Κ. 755· ἐμφ. τεκμήρια, φανεραὶ ἀποδείξεις, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1109· ἄλγος ἐμφ. Πινδ. Ἀποσπ. 229· κλαυθμὸς Ἡρόδ. 1. 111, κτλ.· τὰ ἐμφ. κτήματα, τὰ φανερά, τὰ γνωστά, Ξεν. Ἑλλην. 5. 2, 10. **2**) μῖξιν δὲ τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα, ἐν τῷ φανερῷ, in propatulo, Ἡρόδ. 1. 203., 3. 101· τὸ ἐμφανές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλλον, Θουκ. 3. 42· εἰς τοὐμφανὲς ἰόντες, ἐρχόμενοι εἰς τὸ φανερόν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 13, πρβλ. Ἀγησ. 9. 1. **3**) φανερός, κατάδηλος, τυραννὶς Ἀριστοφ. Σφ. 417· βία Θουκ. 4. 86· ἐμφ. λόγος, σαφής, Αἰσχίν. Εὐμ. 420· ἐν ἐμφανεῖ λόγῳ, παρρησίᾳ, φανερά, Θουκ. 7. 48· τὴν ἐμφ. ποιεῖν διὰ τῆς φωνῆς Πλάτ. Θεαίτ. 206D· ἐμφανές ἐστιν ὅτι .. Ξεν. Ἱέρ. 9, 10. **4**) κατάδηλος, γνωστός, τὰ ἐμφανῆ Ἡρόδ. 2. 33· ἐμφανὴ γὰρ ἦν Σοφ. Ἀντ. 448· ἐπιφανής, ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος Διόδ. 1. 68. **III**. ἐπίρρ. **-νῶς,** Ἰων. **-νέως,** φανερῶς, Λατ. palam, Ἡρόδ. 1. 140, Αἰσχύλ. Ἀγ. 626, κτλ.· Ἀλκμαιωνίδαι δὲ ἐμφανέως ἐλευθέρωσαν, ἐνδήλως, ἀναμφιβόλως, Ἡρόδ. 6. 123· ἐμφανῶς ἠμύνατο, φανερῶς, δηλ. οὐχὶ ἐν κρυπτῷ ἢ δι' ἀπάτης, Σοφ. Τρ. 278· οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς, ἀλλὰ πραγματικῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 661· ἐμφ. ἤδη λέγειν ὁ αὐτ. Ἀχ. 312· συγκρ. **-έστερον,** Πλάτ. Φίληβ. 31E. **2**) οὕτω κατ' οὐδέτερον ἐπίθ., ἐξ ἐμφανέος ἢ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς Ἡρόδ. 3. 150., 4. 120 κ. ἀλλ.· ἐν τῷ ἐμφανεῖ Θουκ. 2. 21, κτλ.

ἐμφανία, ἡ, καταγγελία (;) Ἐπιγρ. Λοκρῶν Ὀπουντίων ἐν Ἀθην. τ. Α', σ. 489· πρβλ. Κουμανούδη Συναγ. Ἀθησ. λέξ. ἐν λ. καὶ ἴδε **φάσις** (Α).

ἐμφανίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλόχ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπίορκον, φανερὸν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπίορκος, Ξεν. Ἀγησ. 1. 12· εἶθ' ὃν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρὸν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβώμεθα; Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοὺς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προοιμίῳ), Νέα Διαθ. **2**) = **ἐμφανὲς ποιῶ,** ὡς τὸ **ἐμφαίνω,** Πλάτ. Σοφ. 244A, κτλ.· ἐμφ. τινί τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναφ., τὰ παθήματα δι' ἃς αἰτίας

γέγονεν ἐμφ. Πλάτ. Τίμ. 61C· ἐμφ. ὅτι .. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 26. 3) ἐνδεικνύω, φανερώνω, ἐξηγοῦμαι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 30, 4· γνωστοποιῶ, ἵνα τέτταρσιν ἐμφανίσῃ νεανίσκοις Πολύβ. 6. 35, 8· περί τινος Ἐπιγραφ. Δελφ. 68 Curt.· ἀναγράφω, Ἐπιγρ. ἐν Hicks 182. 6.

ἐμφάνισις, εως, ἡ, = **ἐμφανισμός,** Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 24, 5.

ἐμφανίσκω = **ἐμφανίζω,** Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 260.

ἐμφανισμός, ὁ, ἔνδειξις, δήλωσις, προθυμία, ἐμφανισμὸς προαιρέσεως πρακτικῆς Πλάτ. Ὅροι 413E, Ἑβδ. (Β', Μακκ. Γ', 9).

ἐμφανιστέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐμφανίζω,** δεῖ ἐμφανίζειν, διασαφηνίζειν, Πλάτ. Τίμ. 65C.

ἐμφανιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐμφανίζων, καταγγέλλων, Ἐκκλ.

ἐμφανιστικός, ή, όν, ἐνδεικτικός, δηλωτικός, λόγος ἐμφανιστικὸς διὰ προγινωσκομένων Πλάτ. Ὅροι 414E· ἐκφραστικός, Λογγῖνος π. Ὕψ. 81.1.

ἐμφαντάζομαι, ἐμφανίζομαι ὡς φάντασμα, Μ. Ἀντων. 2. 12. II. μέσ., φαντάζομαι ἔν τινι πράγματι, ῥῶσιν ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι Εὐστ. Πονημάτ. 142.70.

ἐμφάντασις, εως, ἡ, φαντασία, Πλωτῖνος 3. 6, 17.

ἐμφαντικός, ή, όν, ὁ ἐμφαίνων, ἐκφραστικός, μετὰ γεν., πάθους τινὸς ἐμφαντικὸν Πλούτ. 747E, 1010C: ἀπολ., ἐκφραστικός, ζωηρός, ἡ δὲ παράκλησις ἦν αὐτοῦ βραχεῖα μέν, ἐμφαντικὴ δὲ καὶ γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν Πολύβ. 18. 6, 2, Πλουτ. 1009E. Ἐπίρρ. -κῶς, ζωηρῶς, ἰσχυρῶς, μετὰ δυνάμεως, ἐπὶ ζωγράφων, Πλουτ. Ἄρατ. 32· ἐμφ. παρακαλεῖν Πολύβ. 11. 12, 1· συγκριτ. -ώτερον ὁ αὐτός· ὑπερθ. -ώτατα Φίλων 1. 50· **ἐμφατικὸς** εἶναι συνήθης δι. γρ., ἴδε Wyttenb. Πλούτ. 2. 104B.

ἐμφαρμάσσω, ἀλείφω μὲ φάρμακον, τοὺς ἰοὺς τῶν θηρίων ἢ τοὺς ἐμπεφαρμαγμένους βέλεσιν Γαλην. τ. 2, σ. 53, 17.

ἐμφαρύσσομαι· «ἐμφαρυξάμενος· ἐμφαγών» Ἡσύχ.

ἔμφασις, εως, ἡ, (ἐμφαίνομαι) τὸ ἐμφαίνεσθαι ἐν λεία τινὶ ἐπιφανεία, ἀνταύγεια, οἷα ἐν κατόπτρῳ ἢ ὕδατι, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 6., 3. 6, 4 κ. ἀλλ., Πρβλ. 23. 9· ἔμφασιν ποιεῖν Θεοφρ. περὶ Λίθ. 30· ἀμυδραὶ ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας, ἀσαφεῖς ἀντανακλάσεις ἢ εἰκόνες, Πλούτ. 2. 354C. 2) ἐξωτερικὴ ὄψις, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, λαμπρότητος Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 22· ἐμφάσεις ὀνείρων ὁ αὐτὸς π. Μαντ. ἐν Ὕπνοις 2, 13· κατ' ἔμφασιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ καθ' ὑπόστασιν (πράγματι) ὁ αὐτὸς π. Κόσμ. 4, 21· κατὰ τὴν ἔμφασιν Πολύβ. 5. 63, 2· ποιοῦσαν ἔμφασιν, μετὰ γεν., δεικνύουσαν τάχα, προσποιουμένην, Πλούτ. 2. 63F· ἀλλ', ἔμφασιν ἐποίει ὡς προστάττων τι, ἐφαίνετο ὡς νὰ προσεταττέ τι, Πίναξ Κέβ. 14· ποιῶν ἔμφασιν ὡς ἐπί τινας .. ἐπιστροφῶς .., Πολύβ. 5. 110, 6· ἐμφ. ἔχειν τινὸς Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 16· ἐμφ. ἔχειν ὡς ... Διόδ. 11. 89· ἐμφ. γίγνεταί τινος ὁ αὐτὸς 1. 38. II. (ἐμφαίνω) δήλωσις, διήγησις, Πολύβ. 6. 5, 3, κτλ.· ποιεῖν ἐμφάσεις κατά τινος ὁ αὐτὸς 28. 4, 8. III. παρὰ ῥήτορσι, δύναμις τοῦ λόγου, δύναμις ἐκφράσεως, ἥτις ἔχει πλείονα ἰσχὺν ἢ ἡ διὰ τῶν λέξεων ἐκφραζομένη ἔννοια, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 103, 161, κ. ἀλλ.

ἐμφατικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἔμφασιν, ἐκφραστικός, ἴδε **ἐμφαντικὸς** ἐν τέλ.

ἐμφατνίζομαι, κλείομαι ἐν φάτνῃ, ἐπὶ ἵππου, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 91, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 21, 9, Β', σ. 345.15.

ἐμφέρβομαι, ποιητ. **ἐνιφ-**, φέρβομαι, τρέφομαι ἔν τινι τόπῳ, καὶ γίγνετο ταῦρος οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται (ἔνι φέρβεται Ahrens) Μόσχ. 2. 80.

ἐμφέρεια, ἡ, ὁμοιότης, Διοσκ. 1. 1, Πλουτ. Νουμ. 13· πρός τι ὁ αὐτὸς Τ. Γράκχ. 2.

ἐμφερής, ές, ὅμοιος, τινί, συχνὸν παρ' Ἡροδ., ὡς ἐν 2. 76, 92, 105· καὶ ἐν τῷ ὑπερθ., 3. 37., 4. 74 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 206, Εὐμ. 412, Σοφ. ἐν Αἴ. 1152, Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 503· ἐμφερὴς τινι τοὺς τρόπους ὁ αὐτὸς ἐν Σφ. 1102· σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 31, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 36, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 3, κτλ.—Ἐπίρρ. -ρῶς, ὁμοίως Διογ. Λ. 6. 103· ἐμφερῶς ἔχειν τινὶ Ἀθήν. 27A· ὑπερθ. -έστατα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 49. Πρβλ. **προσφερής, προσεμφερής.**

ἐμφέρω: μέλλ. **ἐνοίσω,** φέρω ἐντός, πρβλ. **ἐμφορέω:**—Παθ., φέρομαι ἐντός, ἔν τινι Ἱππ. 1221C· (μετὰ διαφ. γραφ. **ἐκφ-**), περιφέρομαι, βιῶ ἔν τινι, μυρία .. φῦλα .. βένθεσι πόντου ἐμφέρεται πλώοντα Ὀππ. Ἁλ. 1. 81· ἐν δίναις, δι. γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 613:—Μέσ., φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, τι Ἄρατ. 701. II. ἐνεφέρετο, ἐγίνετο λόγος, ἀνεφέρετο, ὑποσημ. ἐν Πολυβ. 14. 12 ἐν τέλει. III. **εἰσφέρω,** Ἐπιγρ. Μελιταίων Θεσσαλίας, Ραγκαβῆ Ant. Hell. 692.

ἐμφιλοθέως, ἐπίρρ., φιλοθέως, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 323. 9, ἔκδ. Λ.

ἐμφεύγω, εὑρίσκω καταφύγιον, καταφεύγω, Λουκ. Ψευδολογ. 27.

ἐμφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, ὁμιλῶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, Λουκ. Εὐνοῦχ. 7.

ἐμφθορής, ές, (φθορὰ) ἀπολωλώς, ἢ κατεστραμμένος ἐν .., Νικ. Ἀλεξιφ. 170.

ἐμφιληδέω, ἥδομαι ἔν τινι, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 2. 47, Μ. Ἀντων. 5. 5.

ἐμφιλοκαλέω, καταγίνομαι εἴς τι φιλοκάλως, Πλούτ. 2. 122E· ἐμφ. τινι ὁ αὐτ. Φιλοπ. 4.

ἐμφιλόνεικος, ον, = **φιλόνεικος·** ἐπίρρ. **-κως,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 289, Ἐκκλ.

ἐμφιλοπονέω, φιλοπονῶ ἔν τινι, ταῖς ἁγίαις γνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς Ἀνωνύμ. Βίος Χρυσοστ. σ. 307. 13.

ἐμφιλοσοφέω, φιλοσοφῶ ἔν τινι, ἢ ἔν τινι τόπῳ, ὥς φησιν ὁ θεῖος Ἰὼβ ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι Γρηγ. Ναζ. II. 60D, III. 165C, 1189A· ἐμφιλοσοφήσας τῇ Σικελίᾳ χρόνον Φιλόστρ. ἐν Βίῳ Ἀπολλ. 5.18, σ. 202, 4.

ἐμφιλοσόφημα, τό, φιλοσόφημα, Γρηγ. Ναζ. II. 576C.

ἐμφιλόσοφος, φιλοσοφικός, Διογ. Λ. 2. 40.

ἐμφιλοτεχνέω, καταγίνομαι φιλοτέχνως εἴς τι, τινὶ Μ. Ἀντων. 7. 54.

ἐμφιλοχωρέω, ἀγαπῶ νὰ ἐνδιατρίβω εἴς τι, τῇ μνήμῃ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1, πρβλ. Ἀλκίφρονα 3. 15, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 7, 2· ἀπολ., Ἀθήν. 264B.

ἐμφλάω: μέλλ. **-άσω,** Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐνθλάω,** Ἱππ. Προρρ. 98E.

ἐμφλεβοτομέω = **φλεβοτομέω ἐν,** Ἱππ. 279. 55.

ἐμφλεγμαίνω = **φλεγμαίνω,** Γρηγ. Νύσσ. II. 276A.

ἐμφλέγω: μέλλ. **-ξω,** φλέγω ἔν τινι, ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσὸν Ἀνθ. Πλαν. 198· παθ., Νικ. Θηρ. 338.

ἔμφλογος, ον, ὁ ἔχων φλόγα, Achmes Ὀνειρ. 159, σ. 134. 12.

ἔμφλοιος, ον, ἔχων φλοιόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄφλοιος,** Θεοφ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 2.

ἐμφλοιο-σπέρματος, ον, ἔχων τὸ σπέρμα κεκαλυμμένον διὰ φλοιοῦ, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 7. 3, 2.

ἔμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ, ἔχων φλόγα ἐν ἑαυτῷ, ἔμπυρος, καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον Ἀνθ. Π. 6. 5, 5.

ἐμφοβέω, ἐμβάλλω φόβον, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ, Εὐστ. Ἰλ. 943.16:—Παθ., φοβοῦμαι, Πλουτ. Ὄθ. 5.

ἔμφοβος, ον, ὁ ἐμποιῶν φόβον, Λατ. formidolosus, αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαὶ σφ' ἔχουσι Σοφ. Ο. Κ. 39. II. παθ., ὁ ἐν φόβῳ, πεφοβημένος, ἔντρομος, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΘ', 24).—Ἐπίρρ. **-βως,** Ἡσύχ. ἐν λέξει **ὀρρωδέως.**

ἐμφοιτάω, εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι, ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς ἐπὶ τῇ Ἀρζανητῇ χώρᾳ οἷά τι λαῖλαψ .. ἐνεφοίτησε Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 2, 7, σ. 39D.

ἐμφονεύω, φονεύω ἔν τινι, κόρεις ἐν ταῖς ῥισὶν αὐτῶν ἐμφονεύσας Γεωπ. 16.19.

ἐμφορβιόομαι, παθ., περιζωννύω τὸ στόμα μου διὰ φορβειᾶς, δηλ. κημοῦ ἢ περιστομίου ὡς οἱ αὐληταὶ (πρβλ. **φορβειά** II.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 861.

ἐμφόρβιος, ον, καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, τινὸς Νικ. Θ. 629· **ἐμφόρβιον·** «τελώνημα» Ἡσύχ.

ἐμφορέω = **ἐμφέρω:**—Παθ., περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο Ὀδ. Μ. 419· ὕδασι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 626. II. κάμνω τινὰ νὰ πίῃ, ποτίζω, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον Διόδ. 16. 73:—Μέσ. καὶ παθ., πληρῶ ἐμαυτόν τινος πράγματος, κάμνω πολλὴν χρῆσίν τινος, ὑπερμέτρως μεταχειρίζομαί τι, ἐνεφορέετο τοῦ μαντηΐου Ἡρόδ. 1. 55· πληροῦμαι, ἀνοίας ἐμφορηθῆναι Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10, Βεκκ.· οἴνου ἀκράτου Ἡρωδιαν. 4. 11, Πλούτ. 2. 1067E· ἐξουσίας, ὕβρεως, τιμωρίας Πλουτ. Κικ. 19, Σερτ. 5, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἄκρατον Διόδ. 4. 4, Ἀλκίφρ. 1. 35, Ἀθήν. 416Δ· ἀπολ. Ἀλκίφρων 1. 1. III. μεταφ., ἐμβάλλω, προστρίβομαι, δίδωμι, Λατ. incutere, ἐμφορεῖν πληγάς τινι Διόδ. 19. 70, Πλουτ. Πομπ. 3· ἐμφ. ὕβρεις εἴς τινα Ἀλκίφρων 1. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 28. 2) ἐπισωρεύω ἐπάνω εἴς τινα, ἐπιρρίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος, οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς (ἐμφέρεις Elms, Herm., κλ.) σύ μοι φόνους πατρὸς Σοφ. Ο. Κ. 989.

ἐμφόρησις, εως, ἡ, ὑπερπλήρωσις, λαίμαργος πολυφαγία καὶ πολυποσία, οὐ διψήσεως ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα Ἀθήν. 10B.

ἐμφόρητος, ον, πλήρης, γέμων, κατ' αὐτοῦ σὺν στρατιᾷ σοβαρᾷ δυνάμεως ἐμφορήτῳ ἐπέρχεται Ἰω. Γενέσ. σ. 64. 12, ἔκδ. Β., Λιδάν.

ἐμφορτίζομαι, παθ., φορτώνομαι, Θ. Πρόδρ. παρ' Elberling 6. σ. 253· ἴδε **ἐκφορτίζομαι.**

ἐμφορτόομαι, μέσ., φορτώνω τι διὰ λογαριασμόν μου, φοίνικας ἀγοράσας, ναῦς ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη Αἰσώπ. Μῦθοι 370[δ].

ἔμφορτος, ον, πεφορτωμένος, ἔμφορτον ἐδωδῆς Ὀππ. Ἁλ. 2. 212, Διογ. Λ. 1. 31.

ἔμφραγμα, τό, (ἐμφράσσω), φραγμός, Ἰσοκρ. 148. II. = **ἔμφραξις,** Ἱππ. 258. 39, Πλάτ. 2. 745E.

ἐμφραγμὸς = **ἔμφραξις,** Ἑβδ. (Σειρὰχ κζ', 14).

ἐμφρακτικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἔμφραξιν, Ἱππ. 397. 34.

ἔμφραξις, εως, ἡ, φράξιμον, τῶν πόρων Ἀριστ. Προβλ. 2. 41· τοῦ φάρυγγος αὐτόθι 11.18. **II.** = **ἔμφραγμα**, Στράβ. 740.

ἐμφράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**, θέτω φραγμόν, κλείω διὰ φραγμοῦ, «φράζω», τὸ μεταξὺ Θουκ. 7. 34· τοὺς ἔσπλους ὁ αὐτ. 4. 8· ἐμφρ. καὶ συγκλείειν Πλάτ. Τίμ. 71C· ἐμφρ. τὸ στόμα Δημ. 406. 5· μεταφ., ἐμφρ. τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων Λυκοῦργ. 165. 24. **2)** σταματῶ, ἐμποδίζω, τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας Αἰσχίν. 85. 32· τὰς βοηθείας Διόδ. 14. 56· τὴν φωνὴν Πλούτ. 2. 88C. **3)** τὸ μέσ. μετὰ ἐνεργ. σημασ., Νικ. Θηρ. 79, Ἀλεξιφ. 191. **II.** ἐμβάλλω, χώννω, ῥοδοδάφνης φύλλα εἰς τὰς ὀπὰς ἐμφράττουσιν Γεωπ. 13. 5, 3· τινί τι Νικ. Θηρ. 79.

ἔμφρενος, ὁ, = **ἔμφρων**, Ἰω. Μαλαλ. σ. 120. 13.

ἔμφρικτος, ον, φρικτός, φοβερός, Ἀνδρ. Κρήτης σ. 82C.

ἐμφρονέω, (ἔμφρων) ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, Ἱππ. 1149A.

ἔμφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, πλήρης φροντίδων, ἀνήσυχος, Θεμίστ. 219B.

ἐμφρονώδης, ες, (εἶδος) φαινόμενος ἔμφρων, ἐμβλέψιες ἐμφρονώδεες σφόδρα Ἱππ. 1211F.

ἐμφρουρέω, φρουρῶ ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 4. 110., 8. 60: μετ' αἰτ. τόπου, Δίων Κ. 47. 30., 50. 12: — Παθ., τίθεμαι ὑπὸ φρουράν, φυλακίζομαι, Φαλάριδος Ἐπιστ. 5 (;)

ἔμφρουρος, ον, ὁ φρουρῶν ἐν τόπῳ τινί· οἱ ἔμφρουροι, ἡ φρουρά, Ξεν. Ἑλλην. 1. 6, 13: ὑποχρεωμένος εἰς χρέη φρουρᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄφρουρος**, Schneid. Ξεν. Λακ. 5. 7. **II.** παθ., ὁ ὑπὸ φρουράν, πόλεις ἐμφρούρους ποιεῖ Δημ. 289. 10, Πολύβ. 2. 41, 10, κτλ. **III.** ἐγκεκλεισμένος ἔν τινι, ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ Φαλάριδος Ἐπιστ. 13, σ. 78, 58 Lenn.· οἷον ἔμφ., ὑπὸ τήρησιν, ὡς ἐν φυλακῇ, Λογγῖν. 44. 4.

ἐμφρύγω = φρύγω ἐν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 18· ὡσαύτως **ἐμφρύττω**, Πολυδ. Ϛ', 64.

ἔμφρων, ον, γεν. -ονος, (φρὴν) ἐχέφρων, συνετός, φρόνιμος, ἔχων τὰς φρένας του· — καὶ τοῦτο κατ' ἀντίθεσιν, **1)** πρὸς παράφρονα, σὲ Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, σὲ φέρει εἰς τὰς φρένας σου (ἔνθα ὁ Ἕρμαννος προτείνει ἔγκυον, ὁ δὲ Μαδβίγιος τίθησ' ἐγκύμονα), Αἰσχύλ. Προμ. 848· ἔμφρων εἰμὶ ὁ αὐτ. Χο. 1026· ἔμφρων καθίσταμαι Σοφ. Αἴ. 306· ποιητὴς .. οὐκ ἔμφρων ἐστὶν Πλάτ. Νόμ. 719C· ἀντὶ μανικῶν .. ἕξεις ἔμφρονας ἔχειν αὐτόθι 791B. **2)** ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, ἔτ' ἔμφρων Σοφ. Ἀντ. 1237, πρβλ. Ἀντιφῶντα 118. 10· ἐμφρ. γίγνεσθαι, ἀναλαμβάνειν ἐκ λιποθυμίας ἢ ληθαργίας, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 137· ὡσαύτως ἐπὶ κοιμωμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 129. **II.** λογικός, μὲ νοῦν, ζῷα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4: — οὕτω καί, ζωή, βίος ἔμφρων Πλάτ. Πολ. 521A, Τίμ. 36E· ἡ πρεσβυτῶν ἐμφρ. παιδιὰ ὁ αὐτ. Νόμ. 769A· τέχνη ἐμφρονεστέρα Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 4. **2)** νουνεχής, συνετός, φρόνιμος, Θέογν. 1122, Πινδ. Ο. 9, 113, Σοφ. Ο. Τ. 436· ἔμφ. σωφροσύνη Θουκ. 1. 84· ἔμφρ. περί τι, συνετὸς περί τι, Πλάτ. Νόμ. 809D· τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν, τῶν πεπειραμένων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππάρχῳ 226D: — Ἐπίρρ. **ἐμφρόνως**, συνετῶς, φρονίμως, ὁ αὐτ. Πολ. 396C, κ. ἀλλ., Ἀντιφάν. ἐν «Ἡνιόχῳ» 1: Ὑπερθ. **-έστατα**, Πλουτ. Ἀντών. 14.

ἐμφυής, ές, ὁ ἐμπεφυκὼς καὶ φύσει ἐνυπάρχων, ἔμφυτος, ἐμφυὲς .. ἦθος Πινδ. Ο. 10 (11). 20: ἐγκεκεντρισμένος, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24. Πρβλ. **ἔμφυτος**.

ἐμφύλιος, ον = ἔμφυλος, ὃ ἴδε.

ἐμφυλλίζω, ἐνοφθαλμίζω, ἐγκεντρίζω, Γεωπ. 10. 37.

ἐμφυλλισμός, ἐγκεντρισμός, «ἐμβόλιασμα», Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 4, Γεωπ. 10. 75, 1.

ἔμφυλλος, ον, πλήρης φύλλων, Γεωπ. 4. 15, 4.

ἔμφῦλος καὶ ἐμφύλιος, ον, ὧν τὸ δεύτερον προτιμᾶται παρ' Ἀττ.: (φῦλον)· ἐν τῇ φυλῇ, δηλ. ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον, «ὁμόφυλον, φυλέτην» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 273· ἐμφύλιοι = συγγενεῖς, Σοφ. Ἀντ. 1264, Πλάτ. Νόμ. 871A· ἐμφύλιον αἷμα, φόνος συγγενοῦς, Πινδ. Π. 2. 57, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 565E· τοὔμφυλον αἷμα Σοφ. Ο. Κ. 407· στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν Θέογν. 51· αἷμ' ἐμφύλιον Ο. Τ. 1406· ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 14. **2)** γῆ ἐμφύλιος, ἡ γενέτειρα γῆ, Σοφ. Ο. Κ. 1385. **II.** ἔμφυλος στάσις, ἡ μεταξὺ τῶν συμφυλετῶν γινομένη, Σόλων 3. 19, Ἡρόδ. 8. 3· οὕτως, Ἄρης ἐμφύλιος Αἰσχύλ. Εὐμ. 863· μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν Θεόκρ. 22. 200· πόλεμος ἐμφύλιος Πολύβ. 1. 65, 2· στάσις Πλουτ. Πομ. 24.

ἐμφύρω [ῡ], ἀναμιγνύω, «ἀνακατώνω», ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἐμπεφυρμένοι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 32, πρβλ. Λυκόφρ. 1380.

ἐμφῡσάω, φυσῶ ἔν τινι, ἐς τὰς ῥῖνας Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπεύτ. 1. 2· αὐλητρὶς ἐνεφύσησε, ἐφύσησεν εἰς τὸν αὐλόν, Ἀριστοφ. Σφ. 1219. **II.** φυσῶ ἐπάνω (εἴς τινα), τινι ἢ εἴς τινα Ἑβδ. (Ἰὼβ Δ', 21). **III.** φουσκώνω, τὸ μὲν [τῆς τροφῆς] ἐμφυσᾶν, τὸ δὲ σαρκοῦν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 6· ἐμφ. τὰς φλέβας ὁ αὐτ. Προβλ. 5. 9: — Παθ., φουσκώνομαι, πρήσκομαι, ἐξογκοῦμαι, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12 κ. ἀλλ.· μεταφορ., τῇ κολακείᾳ ἐμφυσώμενος Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 225D.

ἐμφύσημα, τό, φούσκωμα, πρήξιμον τοῦ στομάχου ἢ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, «τὸ ἐμφύσημα πνεῦμά ἐστι φυσῶδες ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ δέρματι, ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῖς περιοστέοις ὑμέσιν ἢ τοῖς τοὺς μῦς περιέχουσιν ἀθροιζόμενον, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γαστέρα καὶ τοῦ περιτοναίου μεταξύ, καὶ ποιεῖ τοὺς τυμπανίας ὑδέρους», κτλ., Θεοφ. Νόνν. τ. 2. σ. 267, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1111, κ. ἀλλ., καθ' Ἡσύχ. «πάθος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς». **II.** ἐπίπνευσις τοῦ ἁγ. Πνεύματος, θεοπνευστία, Κλήμ. Ἀλ. 603, Ἐκκλ.

ἐμφύσησις, εως, ἡ, ἐμπνευμάτωσις, «φούσκωμα», Πλούτ. 2. 1077B, Ἀθήν. 32E.

ἐμφῡσιόω = ἐμφυσάω, Κλήμ. Ἀλ. 897.

ἐμφῡσιόω, (φύσις) ἐμπνέω, ἐμφυτεύω, μεταδίδω εἴς τινα, τὸ αἰδεῖσθαι ἐμφυσιῶσαί τινι Ξεν. Λακ. 3, 4: — Παθ., ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα δεξιῶς τε καὶ ἐναλδέως τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται Ἱππ. Νόμ. 2. 19· ἵνα ἐμφυσιῶται ἑκάστῳ τὸ κάλλιστον Χαρώνδ. παρὰ Στοβ. 289 ἐν τέλει.

ἔμφῡσις, εως, ἡ, ἐντὸς αὔξησις, οὐ πόρρω τῆς τῶν ἀγγείων ἐμφύσεως, ἔνθα ἐμφύονται τὰ ἀγγεῖα, Ὀρειβάσ. σ. 120, ἔκδ. Dund.

ἐμφῡτεία, ἡ, τὸ ἐμφυτεύειν, ἐγκεντρίζειν, Ἀριστ. περὶ Νεότ. κ. Γήρ. 3. 1, Θεόφρ.

ἐμφύτευσις, εως, ἡ, ὅρος τῆς Βυζ. Νομοθεσίας, δι' οὗ δηλοῦνται τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ ἐγγείων κτημάτων ἀνηκόντων εἰς ἕτερον, δηλ. τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καλλιεργῇ αὐτὰ ὡς ἴδια ἐπὶ τῇ ἀποτίσει ἐτησίως ὡρισμένου μισθώματος: — **ἐμφύτευμα**, τό, κτῆμα ἐφ' οὗ ἔχουσιν ἄλλοι τοιαῦτα δικαιώματα: — **ἐμφυτευτής, οῦ**, ὁ, emphyteuta, ὁ ἔχων τὰ τοιαῦτα δικαιώματα, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 2, 17 §§ α', β', Λέοντ. Νεαρ. 85, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 4, 32., Ἰουστ. Αὐτοκρ. Νεαρ. Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 4, 32., 1. 2, 25, § 6, Τιβερ. Νεαρ. 27.

ἐμφυτεύω, φυτεύω ἔν τινι, ἐγκεντρίζω, Πλάτ. Τίμ. 70C· ἐμφ. τινί τι Διόδ. 5. 16: — Παθ., Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 1, κτλ.· ἐπὶ τοῦ σώματος, τῇ δὲ δὴ πηδήσει τῆς καρδίας .. ἐπικουρίαν αὐτῇ μηχανώμενοι τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν (οἱ θεοί) Πλάτ. Τίμ. 70C: — ὡσαύτως, ἐμφυτεύειν μονάρχους τοῖς Ἕλλησιν Πολύβ. 2. 41, 10, πρβλ. 9. 29, 6.

ἔμφυτος, ον, ὁ ἐντὸς φυτευθείς, ὁ ἐντὸς γεννηθείς, φυσικός, ἐμφ. μαντικὴν εἶχε Ἡρόδ. 9. 94· πατρὸς αἷμα Σοφ. Ο. Κ. 1671· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφ. Εὐρ. Ἀποσπ. 773. 12· ἔρως ἔμφ. τοῖς ἀνθρώποις Πλάτ. Συμπ. 191C· ἡ μὲν ἔμφ. οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 237D, πρβλ. Δημ. 1389. 4· ἐμφ. ἡ ἀρετή, ἐν ἀντιθέτει πρὸς τὸ διδακτός, Πλάτ. Ἐρυξ. 398C, πρβλ. Λυσίαν 914. 15· τὸ ἔμφ. θερμὸν Ἱππ. Ἀφορ. 1243· ἔμφ. καὶ πάτριον Δημ. 295. 25, κτλ.

ἐμφύω: μέλλ. **-φύσω**: — ἐμφυτεύω, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν Ὀδ. Χ. 348· ἐμφῦσαι ἔρωτά τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 7· νόον τινὶ Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 337F· ἴδε ἐν τέλει. **II.** παθ. μετὰ πρκμ. **ἐμπέφῡκα**, καὶ ἀορ. β' **ἐνέφῡν**· ὑποτακτ. παρκμ. **ἐμπεφύῃ** ἐν Θεόγνιδι 396. **1)** φύομαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ὡς, ὅθι τε τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι (Ἐπ. ἀντὶ ἐμπεφύκασι) Ἰλ. Θ. 84· τὰ ἐμφυόμενα τόπῳ Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· ἐμφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 156: — ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν φύσει ἐνυπαρχόντων, φθόνος ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ, ἐμφυτεύεται εἰς αὐτόν, ὁ αὐτ. 3. 80· ᾧ [μάντει] τἀληθὲς ἐμπέφυκεν Σοφ. Ο. Τ. 299· τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενὶ ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1488· πάντ' ἐμπέφυκε τῷ γήρᾳ κακὰ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 500· τὸ μωρὸν γυναιξὶν ἐμπέφυκεν Εὐρ. Ἱππ. 967· οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι, ἐνεφυτεύθη ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς τὸ σῶμα, ὁ αὐτ. Μήδ. 525· κακίᾳ τῇ πόλει ἐμφύεται Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 17, κτλ.: — ἡ μετοχ. τοῦ παρακ. εἶναι ἐν χρήσει ἀπολ. σχεδὸν ὡς τὸ **ἔμφυτος**, ἐκ φύσεως, φυσικός, Πλάτ. Νόμ. 736A, 863B. **2)** προσκολλῶμαι εἴς τι, Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα (Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεφῡκυῖα) ἔμεινε προσκεκολλημένη, Ἰλ. Α. 513· ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, «ἐνέφυ δ' οὖν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ἤτοι περιέλαβεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα» (Θ. Γαζῆς), ἔσφιγξεν αὐτὴν ὡς σημεῖον ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, Ζ. 253, κτλ.· ἔφυν ἐν χερσὶ Ὀδ. Κ. 397· ἐν χείρεσσι φύοντο Ω. 410· οὕτω, χεῖρες .. ἐμπεφυκυῖαι .. τοῖς ἐπισπαστῆρσι, προσκεκολλημέναι εἰς τὰ ῥόπτρα ἢ τὰς λαβὰς (τῆς θύρας), Ἡρόδ. 6. 91· ἐμφύντε τῷ φύσαντι Σοφ. Ο. Κ. 1113, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 891· οὕτω καί, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, «ἐνδακόντες τὰ χείλη, ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 381, Σ. 410, Υ. 268· (οὕτως, ἐμφῦσαι ὀδόντας, ἐμπῆξαι τοὺς ὀδόντας, Αἰλ. π. Ζ. 14. 8)· προσκολληθῆναι διὰ τῶν ὀδόντων, Νικ. Θηρ. 131· ἀπολύτ., προσκολλῶμαι, ἐμφὺς Ἡρόδ. 3. 109· ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις .. βδέλλα Θεόκρ. 2. 56. **3)** μεταφ., μένω προσκεκολλημένος εἴς τι, ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς παρασκευαῖς Πλούτ. 2. 342C· τοῖς πολιτικοῖς δόγμασι ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 4· τοῖς πολεμίοις ὁ αὐτ. Νικ. 14, κτλ.

ἐμφωλεύω, φωλεύω ἔν τινι τόπῳ, Πλούτ. 2. 314E, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.

ἐμφωνέω, φωνάζω πρός τινα, τινι Κλήμ. 'Αλ. 104.

ἔμφωνος, ον, ἔχων φωνήν, φωνητικός, Αἰλ. π. Ζ.15. 27. **II**. ἔχων ἰσχυρὰν φωνήν, Ξεν. 'Ελλην. 2. 4, 20.

ἐμφωτίζω = φωτίζω, Κλήμ. 'Αλ. 799, ἐν τῷ παθ.

ἐμψάω: μέλλ. **-ήσω**, σπογγίζω εἴς τι ἢ ἐπάνω εἴς τι, Καλλ. 'Αποσπ. 121, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

ἐμψηφίζω, συναριθμῶ, «ἐμψηφίσαι· ὅταν δανειστὴς ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄφλημα» Ἡσύχ.

ἐμψίω, «ἐμψίουσα· ἐρέγματα διδοῦσα» Ἡσύχ., «ἐμψίουσα (χειρογρ. ἐψιοῦσα): τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· καὶ τὰ ἑψητά· Αἰσχύλος Τροφοῖς ('Αποσπ. 49)· βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα· Ἱππῶναξ» Φωτ. Λέξ. Συναγ. ἐν λέξει **ἐψιοῦσα**.

ἐμψοφέω, ψοφῶ ἐντός, ποιῶ ψόφον ἐντός, ὅταν ἐνῇ, ἐμψοφεῖ ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνέοντος Ἱππ. 415. 52.

ἔμψοφος, ον, ἠχῶν, 'Ανθ. Παλ. 5. 244.

ἔμψυξις, εως, ἡ, δρόσισμα, 'Αρετ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 1. 9.

ἐμψῡχία, ἡ, τὸ ἔχειν ψυχήν, ζωήν, Πλούτ. 2. 1053Β, Σέξτ. 'Εμπ. II. 2. 25. **II**. ἐσωτερικὸν ψῦχος, 'Αρχέλαος ὑπὸ θερμοῦ καὶ ἐμψυχίας συστῆναι τὸν κόσμον Στοβ. 'Εκλογ. 1. 454.

ἔμψῡχος, ον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ψυχήν, δηλ. ζωήν, ζῶν, Λατ. animatus, animosus, ἀντίθετον τῷ **ἄψυχος**, Ἡρόδ. 1. 140 κ. ἀλλ. Σιμωνίδ. 111, Σοφ. Ο. Κ. 1486, 'Αντ. 1167, Εὐρ. Ἄλκ. 140· πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 245Ε, κ. ἀλλ.· μὴ κτείνειν τὸ ἔμψυχον, ἐκ τοῦ 'Εμπεδοκλέους, 'Αριστ. Ρητ. 1. 13, 2· ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει Ἄλεξις ἐν «'Ατθίδι» 1· πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Ταραντίνοις» 1. 6:— ὑπερθ. ὅσα ἐμψυχότατα .. ἦν Πλάτ. Τίμ. 74Ε. **2**) ἐπὶ λόγου, ζωηρός, σθεναρός, λέξεις 'Αριστ. 'Αποσπ. 129, πρβλ. Λουκ. Δημοσθ. 'Εγκώμ. 14· οὕτως, ἔμψ. ἄγαλμα 'Ανθ. Π. 12. 56· πάθη Λογγῖν. 34. 4:—'Επίρρ. **-ως**, Πλούτ. 2. 790F. **II**. ὁ ἐνέχων ψῦχος. ψυχρός, Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 53 (ἂν καὶ δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν εὐψυχότερος ἐκ τοῦ π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 1). Ὁ Wimmer ἔχει **ἐμψυχρότερος**.

ἐμψῡχότης, ητος, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἔμψυχος**, τὸ εἶναι τινὰ ἔμψυχον, Ἑρμίου Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 61, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 769, 772, ἔκδ. Μί· παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ ἀπαντᾷ οὐ μακρὰν τῆς ἀνωτέρω καὶ ἡ λέξις **ἀψυχότης**.

ἐμψῡχόω, (ἔμψυχος I) δίδω ψυχήν, ζωήν, καθιστῶ τι ὡς ἔμψυχον, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον 'Ανθ. Π. 9. 774.

ἔμψυχρος, ον, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ψῦχος, ψυχρός, Ἱπποκρ. 1190Β, ἴδε **ἔμψυχος II**.

ἐμψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω**, καθιστῶ τι ψυχρόν, δροσερόν, δροσίζω, 'Αθήν. 676C, Γαλην., κλ.

ἐμψύχωσις, εως, ἡ, ἡ μετάδοσις ζωῆς, ζῳογόνησις, Πλωτῖν. 4. 3, 9.

-εν, εὕρηται ὡς κατάληξις ὀνομαστ. πληθ. μετοχ. τριτοκλίτων ἐν τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγραφαῖς **ἐπελθιόντεν** (= ἐπελθόντες) L. et W. 63· **ἀνγράφοντεν** (= ἀναγράφοντες) Bull. d. cor. hell. III. σ 293· **ἀκούσαντεν** (= ἀκούσαντες) Bull. d. cor. hell. IV. σ. 353.

ἐν, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς **εἰς**· ἴδε πρόθ. **εἰς** ἐν ἀρχῇ.

ἐν, ποιητ. **ἐνί, εἰν, εἰνί** ('Ιλ. Θ. 199. κτλ.) τύποι ἐν χρήσει παρ' 'Επ. καὶ Λυρ. Ποιηταῖς, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλὰ σπάνιοι παρὰ τοῖς 'Αττ. Ποιητ., ὡς **εἰν** παρὰ Σοφ. ἐν 'Αντιγ. 1241· **εἰνὶ** παρ' Εὐρ. ἐν 'Ηρακλ. 893· **ἐνὶ** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν 'Ι. Τ. 1109.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ μετὰ ΔΟΤΙΚΗΣ: Ριζικὴ σημασία: ἐντός, ἐν ἀντιθέσει πρός τε τὴν **εἰς** καὶ τὴν **ἐκ**.

I. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ, **1**) ἐν, ἐντός, ἐν νήσῳ, ἐν δώμασι, ἐν προθύροις, ἐν νηυσὶ Ὅμηρ., καὶ μετ' ὀνομάτων πόλεων ἢ νήσων. ὡς. ἐν 'Αθήνῃς. ἐν Τροίῃ 'Ιλ.· ἡ ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη, 'Αττ.· (ἀλλὰ παρὰ τοῖς 'Αττ. ἡ πρόθ. ἐνίοτε παραλείπεται, ὡς ἐν τοῖς, **'Ελευσῖνι, Μαραθῶνι**· ἢ συνηθέστερον γίνεται χρῆσις τύπων παλαιῶν ἐπιρρηματικῶς, ὡς **'Αθήνησι, Θήβησι, 'Ολυμπίᾶσι, Μουνυχίᾶσι, Θύρᾶσι**, ἴδε τὰς λέξεις: οὕτω τὰ **'Ισθμοῖ, Πυθοῖ**, ἔχουσι τὴν πρόθεσιν μόνον παρὰ μεταγενεστέροις ποιηταῖς, 'Ιακωψίου 'Ανθ. Π. 6. 788: Ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Β', σ. 394, κέξ.—ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι, ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, 'Ιλ. Χ. 426· ἐν θυμῷ 'Ιλ., κτλ.:—ἐν αὐτῷ εἶναι, ἐν ἑαυτῷ, εἰς τὰς φρένας του, ἔτ' ἐν σαυτῷ γένου, «ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου» Σοφ. Φιλ. 950· ὡσαύτως, ἐν αὐτοῦ· πρβλ σημασ. 2. **2**) ἐλλειπτικῶς ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: ἐν 'Αλκινόοιο 'Οδ. Η. 132· εἰν 'Αΐδαο 'Ιλ. Χ. 389, 'Αττ. ἐν Ἅιδου (ἔνθα ὑπονοοῦνται αἱ δοτικαί, οἴκῳ, μεγάρῳ, δόμοις· καὶ πράγματι αἱ λέξεις αὗται τίθενται ἐν 'Ιλ. Χ. 52, 'Οδ. Δ. 834, Λ. 62)· οὕτω καὶ παρ' 'Ηροδ. ἴδε Valck. 1. 35, 7, 8, καὶ παρ' 'Αττ.: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ μετὰ κυρίων ὀνομάτων. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ προσηγορικῶν, ὡς, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς 'Ιλ. Ζ. 47· ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Εὐρ. 'Ι. Α. 926· ἐν παιδοτρίβου, ἐν κιθαριστοῦ, ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ ..., 'Αριστοφ. Νεφ. 972, Πλάτ. Θεαίτ. 206Δ· πρβλ. τὴν πρόθ. **εἰς** I. 4:—ἐνίοτε ἐν αὐτοῦ (χειρόγρ. Ραβ. αὐτῷ) 'Αριστοφ. Σφ. 642, Πλάτ. Χαρμίδ. 155D, ἴδε ἄνωτ. I **3**) ἐντός τινος, οὐρανὸς ἐν νεφέλῃσι καὶ αἰθέρι 'Ιλ. Ο 192· μεθ' Ὅμηρ., ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁπλισμοῦ. κτλ.· ἐν ἐσθῆτι 'Ηρόδ. 2. 159· ἐν πεπλώματι Σοφ. Τραχ. 613· ἐν ἔντεσιν Πινδ. Ο. 4. 34· ἐν ὅπλοις 'Ηρόδ. 1. 13, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἰδιαιτέρων εἰδῶν ὅπλων, ἐν τόξοις, ἀκοντίοις, κτλ., Ξεν. 'Απομν. 3. 9, 2· ἐν μεγάλοις φορτίοις .. τρέχειν ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 3, 14· ἐν βαθεῖ πώγωνι Λουκ. π. 'Ορχ. 5. **4**) ἐν, ἐπί, παρά, ἐν ποταμῷ 'Ιλ. Σ. 521, 'Οδ. Ε. 466· ἐν οὔρεσι, ἐν κορυφῇσι, ἐν ἵπποις, ἐν θρόνοις Ὅμ.· νευρὴ ἐν τόξῳ, ἐπὶ τοῦ τόξου, 'Ιλ. Ο. 463· ἐν ξίφει ἧλοι Λ. 39· κατεκλάσθη ἐνὶ καυλῷ ἔγχος, ἐθραύσθη κατὰ τὸν καυλόν, ἤτοι τὸ ξύλον, Ν. 608· ἐν οἴνῳ, «ἐπάνω 'ς τὸ κρασί», Λατ. inter pocula, Καλλ. 'Επιγράμμ. 36, Λουκ. Δημοσθ. 'Εγκώμ. 15. **5**) μεταξύ, συχν. παρ' Ὅμ., ἐν Δαναοῖσι, προμάχοισι, μέσσοισι, νεκύεσσι, κτλ.· οἵη ἐν ἀθανάτοισιν 'Ιλ. Δ. 398· μετὰ ῥημάτων δηλούντων ἀρχήν, κυβέρνησιν, ἄρχειν, ἀνάσσειν ἐν πολλοῖς 'Ιλ. Ν. 689, 'Οδ. Τ. 110· οὕτω καὶ παρ' 'Αττ., ἐν τοῖς οἰκείοις χρηστὸς Σοφ. 'Αντιγ. 661· ἐν γυναιξὶν ἄλκιμος Εὐρ. 'Ορ. 754:—ἐν πᾶσι, ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων, Λατ. coram, 'Οδ. Β. 194· ἐντεῦθεν ἐπὶ δίκης, ἀγωνίζεσθαι, δικάζεσθαι ἐν τισι Πλάτ. Γοργ. 464D, Νόμ. 916Β· πρβλ. Wolf π. Λεπτίν. σ. 249·—περὶ τῆς φράσεως ἐν τοῖς μετὰ ὑπερθ. ἴδε **ὁ, ἡ, τό**, VIII. 7. **2**) ἐν χερσί τινος, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Λατ. penes, νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι 'Ιλ. Η. 102· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν 'Οδ. Κ. 69 (πρβλ. τὰς 'Ομηρικὰς φράσεις θεῶν ἐν γούνασι κεῖται 'Ιλ. Ρ. 514· ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου Π. 630)· συχν. παρ' 'Ηροδ. καὶ 'Αττ.· ἔστιν ἔν τινι, μετ' ἀπαρ., ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ, 'Ηρόδ. 3. 85., 6. 109, κτλ.· ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι Σοφ. Ο. Κ. 1443· ἐν σοὶ γὰρ ἐσμεν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 314· ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν 'Ελλήνων πράγματα ἐγένετο Θουκ. 1. 74· ἐν τῷ θεῷ τὸ τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοὶ Δημ. 292. 21· ὡσαύτως, ἔν γ' ἐμοί, ἐν σοί γε, ἢ ἄνευ τοῦ **γε**, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ἐκ σοῦ, Λατ. quantum in me sit (ἀλλ' ὡσαύτως, κατὰ τὴν ἰδικήν μου, κατὰ τὴν ἰδικήν σου κρίσιν, Valck. 'Ιπποκρ. 324):—στενὴν σχέσιν ἔχουσιν αἱ κατωτέρω ἐκτιθέμεναι χρήσεις, σημασ. III. **7**) ὡς πρὸς .., ἐν γήρᾳ σύμμετρός τινι Σοφ. Ο. Τ. 112· ἐν ἐμοὶ θρασύς, πρὸς ἐμέ, ὁ αὐτ. Αἴ. 1315· γέλωτα ἔν τινι γελᾶν ὁ αὐτ. 'Αντιγ. 551, πρβλ. Αἴ. 1092, κτλ. **8**) ἡ **ἐν** τίθεται πολλάκις μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν· τότε δὲ ἡ σύνταξις εἶνε περιεκτικὴ καὶ βραχυλογική, διότι ἥ τε κίνησις εἰς τόπον καὶ ἡ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθοῦσα στάσις νοοῦνται ἐν τῇ φράσει, ὡς παρ' Ὅμ., πίπτειν ἐν κονίῃσι, πίπτειν [εἰς τὴν κόνιν καὶ μένειν] ἐν αὐτῇ, 'Ιλ. Δ. 482, κτλ.· ἐν κονίῃσι βαλεῖν Ε. 588· ἐν νηῒ τιθέναι Κ. 570· ἐν χερσὶ τιθέναι Α. 441, κτλ.· ἐν χερσὶν βαλεῖν ἢ λαβεῖν Ε. 574, Θ. 116· ἐν στήθεσσι μένος βαλεῖν Ε. 513· ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν Π. 258· πεσεῖν ἐν χερσὶ Ζ. 81· ἐμπεσεῖν ἐν ὕλῃ Λ 165· λέων ἐν βουσὶ θορὼν Ε. 161· οἶνον ἔχευεν ἐν δέπαϊ χρυσέῳ 'Οδ. Υ. 261· ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον Β. 349· ἐν τεύχεσι δύνειν 'Ιλ. Ψ. 131 (ἀλλ' ὡσαύτως, ἐς τεύχεα δύνειν 'Οδ. Ω. 498)· οὕτω παρ' 'Αττ., Σοφ. Αἴ. 184, 375, 'Αντιγ. 503, 1271, Θουκ. 7. 87, κτλ.· ἐν τόπῳ καταπεφευγέναι Πλάτ. Σοφ. 260C· ἐν ᾅδου διαπορευθεὶς ὁ αὐτ. Νόμ. 905Δ.—Παρατηρητέον ὅμως ὅτι ἐν τῷ δοκίμῳ 'Ελληνικῷ λόγῳ ἡ πρόθ. **ἐν**. δὲν εὑρίσκεται μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι ὡς παρὰ Παυσ. 7. 4, 3· διαβάντες ἐν τῇ Σάμῳ.—Περὶ τῆς ἐναντίας χρήσεως τῆς **εἰς** μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἴδε πρόθ. **εἰς** I. 2. **9**) πίνειν ἐν ποτηρίῳ ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, Λουκ. Θ. Διάλ. 6. 2· ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν ὁ αὐτ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26· ἐν μικροῖς Διογ. Λ. 1. 104. **10**) ἄργυρος ἐν ἐκπώμασι, ἄργυρος κατεσκευασμένος εἰς ἐκπώματα, Πλούτ. 2. 260Δ. **11**) ἐπὶ παραπομπῆς εἰς χωρίον συγγραφέως, ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει, ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ τῆς 'Ιλ. (Β. 102), ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ σκήπτρου (δηλ. πῶς ἐκ τοῦ Διὸς περιῆλθεν εἰς τὸν 'Αγαμέμνονα), Θουκ. 1. 9, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 147C, Φιληβ. 33Β.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ἐν ᾗ εὑρίσκεταί τις: **1**) ἐπὶ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγῶνι, ἐν δαιτί, ἐν αἴσῃ, ἐν μοίρῃ Ὅμηρ.· οὐμὸς ἐν φάει βίος Εὐρ. Φοίν. 1281· ἐν γένει εἶναί τινι, συγγενῆ εἶναί τινι, Σοφ. Ο. Τ. 1016· ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀσχολιῶν ἢ ἔργων, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν λόγοις εἶναι, ἐνασχολεῖσθαι εἰς φιλοσοφίαν, εἰς ῥητορικήν, Heind. Πλάτ. Φαίδων 59Α, πρβλ. Πολ. 489Β· οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι, οἱ ποιηταί, 'Ηρόδ. 2. 82· οἱ ἐν τοῖς πράγμασι Θουκ. 3. 28· οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, ὁ αὐτ. 7. 73, κτλ.· ὁ μάντις ἦν ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ἑαυτοῦ τέχνης, Σοφ. Ο. Τ. 562. **2**) ἐπὶ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, ἐπὶ αἰσθημάτων, κτλ., ἐν φιλότητι, ἐν δοιῇ 'Ιλ. Η. 302, Ι. 230 αἱ ἀκόλουθοι φράσεις εἶναι πολὺ συνήθεις παρ' 'Αττ., ἐν φόβῳ εἶναι, διατελεῖν ἐν φόβῳ, ἐν αἰσχύνῃ, ἐν σιωπῇ, κτλ.· ὡσαύτως, ἐν ὀργῇ ἔχειν τινά, ὀργίζεσθαι κατά τινος, Θουκ. 2. 21· ἐν αἰτίᾳ ἔχειν τινά, αἰτιᾶσθαί τινα, 'Ηρόδ. 5. 106· ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν Σοφ. Ο. Τ. 657· ἐν αἰτίᾳ εἶναι, ψέγεσθαι, Ξεν. 'Απομν. 2. 8, 6, κτλ.· οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις Δημ. 1470. 25. **3**) συχνάκις μετ' οὐδ. ἐπιθ., **ἐν βραχεῖ = βραχέως**, Σοφ. 'Ηλ. 673· **ἐν τάχει = ταχέως**, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 865· **ἐν καλῷ ἐστι = καλῶς ἔχει**. Εὐρ. 'Ηρακλ.

971· οὕτως. ἐν ἀσφαλεῖ ἐστι ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 762· ἐν εὐμαρεῖ ἐστι ὁ αὐτ. Ἑλ. 1227· ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 3. 154, ἔνθα ἴδε Valck.· **ἐν ἴσῳ = ἴσως**, **ἐν ὁμοίῳ = ὁμοίως**, Θουκ. 2. 53· σπανιώτερον κατὰ πληθ. **ἐν ἀργοῖς = ἀργῶς**, Σοφ. Ο. Τ. 287· **ἐν κενοῖς = κενῶς**; ὁ αὐτ. Αἴ. 971· οὕτω μετ' οὐσιαστ. **ἐν δίκῃ = δικαίως**, ὁ αὐτ. Τραχ. 1069, Ἀριστοφ. Ἱππ. 258, Πλάτ.· οὐκέτι ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, «δὲν ἐφύλαττον πλέον ἐκείνην τὴν προτέραν ἐπιείκειαν καὶ γλυκύτητα τῆς ἡγεμονίας» (Δούκας), Θουκ. 1. 99· πρβλ. Πλάτ. Ἐπιν. 977B.

III. ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ, ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ἢ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ, ἐν πυρὶ πρῆσαι Ἰλ. Η. 429, πρβλ. 2. 340, Ρ. 739· ἐν δεσμῷ δῆσαι Ε. 386, Ὀδ. Μ. 54, κτλ.· ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις παραδείγμασι δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ τὴν ἀρχικὴν σημασίαν, βάλλειν εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐν αὐτῷ καῦσαι, εἰς δεσμὰ καὶ δι' αὐτῶν δῆσαι, κτλ.· οὕτως, ἐν πόνοις δαμέντα Αἰσχύλ. Πρ. 425· ἔργον ἐν κύβοις κρινεῖ ὁ αὐτ. Θήβ. 414: — ὡσαύτως, ἐν ὀφθαλμοῖς, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπεὶ οὔ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἰλ. Γ. 306· ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι Ὀδ. Κ. 385, καὶ Ἀττ.: — ὡσαύτως, ἐν λιταῖς, διὰ δεήσεων, ἐν δόλῳ, διὰ δόλου ἢ ἀπάτης, ἐν λόγοις, διὰ λόγων, Αἰσχύλ. Χο. 613, Σοφ. Φιλ. 60, 102, 1393· ψαύειν ἐν κερτομίοις γλώσσαις ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 961· ἐν τούτῳ λύεται ἡ ἀπορία Πλάτ. Πρωτ. 324E· ἐν τοῖς νόμοις ποιεῖν τὰς κρίσεις Θουκ. 1.77· ἰδίως μετὰ ῥημάτων σημαινόντων δήλωσιν, ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε αὐτόθ. 10, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 392E· σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς Ξεν. Κύρ. 8.7, 3· πρβλ. 1. 6, 3· τὰ προαχθέντα ... ἐν ἐπιστολαῖς ἴστε, γινώσκετε ... διὰ τῶν ἐπιστολῶν, Θουκ. 7. 11.

IV. ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ Ἰλ. Π. 643· ἐν ἡμέρᾳ, ἐν νυκτὶ Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἐν χρόνῳ μακρῷ Σοφ. Φ. 235, Ο. Κ. 88· ἐν τούτῳ (ἐνν. τῷ χρόνῳ), κατὰ τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα, Λατ. interim, Ἡρόδ. 1. 126, κτλ.· ἐν ᾧ (ἐνν. χρόνῳ), καθ' ὃν χρόνον, ὁ αὐτ. 6. 89· ἐν ὅσῳ Θουκ. 3. 28: — ἐν ταῖς σπονδαῖς, κατὰ τὸν χρόνον τῶν σπονδῶν, Ξεν. Ἀν. 3, 1, 1· ἐν τῇ ἑορτῇ Θουκ. 7. 73· (ἀλλ' ἐνίοτε ἡ πρόθεσις ἐν παραλείπεται, ὡς. μυστηρίοις, διαρκούντων τῶν μυστηρίων, Ἀριστοφ. Πλ. 1013· τραγῳδοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν τῶν .., Αἰσχίν. 58, ἐν τέλ.). **2**) ἐντός, ἐν ἔτεσι πεντήκοντα Θουκ. 1. 118· ἐν τρισὶ μησὶ Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 37, κτλ.: — ἀλλά, μυρίαις ἐν ἀμέραις, μετὰ πολυαρίθμους ἡμέρας, Εὐρ. Φοίν. 305. **3**) οὕτω καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν, καθόλου, ἐν δυσὶ σταδίοις, ἐντὸς δύο σταδίων, Διόδ. 20. 74, πρβλ. 19. 39, Θουκ. 176.

Β. ΑΝΕΥ ΠΤΩΤΙΚΟΥ, ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ἐν τῇ φράσει ἐν δέ ..., **1**) ἔνθα δέ, Ἰλ. Ι. 361, Ὀδ. Ν. 244, 247. **2**) μεταξὺ δὲ αὐτῶν, Ἰλ. Β. 588, κτλ.· παρ' Ἡροδ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν δὲ δὴ .. 3. 39., 5. 95· ἢ ἐν δὲ καὶ .. 2. 43, 172, 176· — πολλαχοῦ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἰδίως. **3**) πρὸς τούτοις δέ, προσέτι δέ, Σοφ. Αἴ. 675, Ο. Τ. 27. 181, Ο. Κ. 55, Τρ. 206· ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ Ὀδ. Ε. 260· πρβλ. **ἐμμεστόομαι**. Ἡ χρῆσις αὕτη οὐδόλως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις.

Γ. ΘΕΣΙΣ: ἡ **ἐν** συνηθέστατα, ὡς ἐν τῇ Λατ. ἡ in, τίθεται μεταξὺ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ αὐτοῦ προσδιορισμοῦ, αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ Ἰλ. Χ. 61, κτλ.: παρ' Ἐπ. ἐνίοτε ἀκολουθεῖ τῷ οὐσιαστ. ἄνευ ἐπιθ. προσδιορισμοῦ, ὡς ἐν Ἰλ. Σ. 218, Ὀδ. Μ. 103: ἀλλὰ τότε εἶναι συχνότατον ἐν τῷ τύπῳ **ἐνί**, ὅστις τότε γράφεται κατ' ἀναστροφὴν **ἔνι**, Ἰλ. Η. 221, Ὀδ. Ε. 57· οὔτε παρὰ τοῖς Λυρ. τοῦτο εἶναι σπάνιον, πρβλ Böchk.· δ. γραφ. ἐν Πινδ. Ο. 6. 53: — πολλαὶ ἀνεξάρτητοι λέξεις παρεμβάλλονται ἐνίοτε μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τῆς δοτ. συντακτικῆς αὐτῆς, ὡς ἐν Ὀδ. Λ. 115· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς παρ' Ἡροδ. 6. 69.

Δ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, **1**) μετὰ ῥημάτων, ἡ πρόθ. **ἐν** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φυλάττει τὴν σημασίαν αὐτῆς, τοῦ εἶναι ἐντὸς ἢ τοῦ ἐν τόπῳ, κτλ., ὅτε συντάσσεται τὸ ῥῆμα μετὰ δοτ. ἢ μετὰ προσδιορισμοῦ ἐμπροθέτου διὰ τῆς **εἰς** .., ἢ **ἐν** .., ὡς ἐν τῷ ἑξῆς παραδείγματι, ἐνορᾶν τινί τι, ὅπερ ἑρμηνεύομεν ἀναλύοντες τὸ σύνθετον, ὡς ὁρᾶν τι ἔν τινι. **β**) ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἐγγελᾶν, ἐνυβρίζειν τινί. **2**) μετ' ἐπιθ., ἐκφράζει, **α**) βαθμὸν τροπολογίας, ὡς ἐν τοῖς **ἔμπικρος**, **ἔνσιμος**, πικρίζων, κτλ. **β**) τὸ ἔχειν τι, ὡς ἐν τῷ **ἔναιμος**, ὁ ἔχων αἷμα, **ἐνάκανθος**, ἀκανθώδης, **ἔμφωνος**, ἔχων φωνήν, **ἔννομος**, σύμφωνος μὲ τὸν νόμον, κτλ. **II**. ἡ **ἐν** γίνεται **ἐμ-** πρὸ τῶν χειλοφώνων **β μ π φ ψ**· **ἐγ-** πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων **γ κ ξ χ**· **ἐλ-** πρὸ τοῦ **λ**· καὶ ἔν τισι λέξεσιν **ἐρ-** πρὸ τοῦ **ρ**, ὡς **ἔρρινον**, ἀλλ' **ἔνρυθμος** ἢ **ἔρρυθμος**, **ἐνράπτω** ἢ **ἐρράπτω**, καὶ μόνον **ἔνριζος**.

ἐναβρύνομαι, ὑπερηφανεύομαι, σεμνύνομαι, μεγαλοφρονῶ, «καμαρώνω», τινὶ Δίων Κ. 43. 43, Λουκ. π. Ὀρχ. 2, κλπ.

ἐναγαλλιάομαι, ἀγαλλιῶμαι ἔν τινι, Βασίλ. τ. 2, σ. 426A.

ἐναγάλλομαι = τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 62.

ἐνάγαμαι, ἀποθ., ἄγαμαι, θαυμάζω, καὶ τὸ γνήσιον αὐτῆς ἐναγασάμενοι κάλλος Φίλων 1. 449.

ἐν-αγγειο-σπέρματος, ον, ἔχων τὸ σπέρμα ἐν ἀγγείῳ, ἐν περικαλύμματι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3· οὕτω,

ἐναγγειό-σπερμος, αὐτόθι 8, 3, 4, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 5.

ἐναγείρω, συναθροίζω, συνάγω, Νικ. Θηρ. 945. — Μέσ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 347: — Ἐπικ. μετοχ. ἀορ. παθ. **ἐναγρόμενος**, ἐναγρομένων ἀγορῆσι Ὀππ. Ἁλ. 2. 351.

ἐναγελάζομαι, συναθροίζομαι ὡς ἀγέλη ἐντός τινος τόπου, φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 74. 20.

ἐναγής, ές, ἐν ἄγει ὤν, ὑπὸ κατάραν, ἔνοχος ἀνοσιουργήματος, μεμιασμένος ἐκ φόνου γενομένου ἐντὸς ναοῦ ἢ ἀλλαχοῦ, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, Λατ. piacularis, περὶ τῶν Ἀλκμεωνιδῶν, Ἡρόδ. 1. 61., 5. 70 κέξ.· ἀπὸ τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο Θουκ. 1. 126· οὕτως, ἐναγὴς τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰσχίν. 69. 13. **II**. ἐν Σοφ. Οἰδ. Τ. 656, τὸν ἐναγῆ φίλον, τὸν δεδεσμευμένον δι' ἀρᾶς ἐναντίον ἑαυτοῦ (ἐν περιπτώσει προδοσίας), Λατ. sacer (ἔνθα ὁ Musgr. προὔτεινε τὴν γραφ. **ἀναγῆ = καθαρόν**, ἐκ τοῦ Ἡσυχ.· ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν θέλει νὰ δώσῃ καὶ ὁ Σχολ. εἰς τὴν λέξιν, λέγων: «τὸν ἐναγῆ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ»· ἀλλ' ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb ἐν τόπῳ).

ἐναγίζω, προσφέρω θυσίας εἰς τοὺς νεκροὺς ἢ εἰς τὰς σκιάς, ἀντίθετον τῷ **θύω** (ὅπερ ἐννοεῖ θυσίαν εἰς τοὺς θεούς, Λατ. parentare, τινὶ Ἡρόδ. 1. 167· ἐναγ. τινὶ ὡς ἥρωϊ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θύειν τινὶ ὡς θεῷ, ὁ αὐτ. 2. 44· ὁ πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι .., καὶ τοῖς περὶ Ἁρμόδιον ἐναγίζει Ἀριστ. Ἀποσπ. 387, πρβλ. Ἰσαῖον 61. 21., 62. 40., 66. 25, Πλούτ. 2. 857D, Wess. Διόδ. 1. 224, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 587· μετ' αἰτ. πράγμ., ἐναγίζειν ἀποπυρίδας τινὶ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 344C· κριὸν Πλουτ. Θησ. 4, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐναγίζειν· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ διὰ πυρὸς (δαπανᾶν), ἢ φονεύειν. ἄγος γὰρ τὸ μίασμα».

ἐναγικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον ἐναγῆ, χρήματα ἐναγικὰ Πλούτ. 2. 825B.

ἐνάγισμα, τό, χοαὶ ἢ προσφοραὶ ἐκ μύρων, σμύρνης, κλ. εἰς τὰς σκιὰς τῶν ἀποθανόντων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445 a. 13, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 28, Δίων Κ. 67. 9.

ἐναγισμός, ὁ, προσφορὰ εἰς τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν, Λατ. parentatio, Συλλ. Ἐπιγρ. 1976, 3645, Πλουτ. Πύρρος 31, Δίων Κ. 67, 9, κτλ.

ἐναγιστήριον, τό, ὁ τόπος ἔνθα ἐτελοῦντο προσφοραὶ εἰς τὰς σκιὰς τῶν τεθνεώτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104.

ἐναγκαλίζομαι, Μέσ., λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, «ἀγκαλιάζω», Ἀνθ. Π. 7. 476, Ἑβδ. **II**. παθ., λαμβάνομαι εἰς τὰς ἀγκάλας, τῶν βρεφῶν .. τῶν πλείστων ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλιζομένων Διόδ. 3. 58. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 471.

ἐναγκάλισμα, τό, ὅ,τι τις ἐναγκαλίζεται, ὦ σκύμνε, τερπνὸν ἐναγκάλισμα συγγόνων, «ὦ σκύμνε καὶ ὦ Τρωΐλε (μεταφορικῶς) ὦ ἀγκάλισμα καὶ ὦ περιπλοκὴ καὶ παρηγόρημα τερπνὸν .. τῶν ἀδελφῶν» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 308.

ἐναγκυλάω καὶ **-έω**, προσαρμόζω ἀγκύλην, ἱμάντα εἰς τὸ ἀκόντιον ὅπως ἐξακοντίσω αὐτό, ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς .. ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28· ὁ Διόδ. 14, 27 ἔχει -οῦντες: — Μέσ., ἐναγκυλησάμενος τὸ ἀκόντιον Ἀχ. Τάτ. 2. 34, Πλούτ. 2. 180C (ἔνθα ὁ τύπος ἐναγκυλούμενον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρηται εἰς ῥῆμα **ἐναγκυλόομαι**)· καὶ ἕκαστος ἀκόντιον ἐνηγκύληται καὶ μάχαιραν παρήρτηται Αἰλ. π. Ζ. 5. 3.

ἐναγκυλίζω, προσαρμόζω τι εἰς τὴν ἀγκύλην, δηλ. τὸ λωρίον τῆς σφενδόνης ὅπως ἐκσφενδονήσω αὐτό, Πολύβ. 27. 9, 5.

ἐναγκωνίζω, ἀκουμβῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, «ἐναγκωνιεῖς· ἀποκλινεῖς» Ἡσύχ.

ἐναγκώνιος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀγκῶνι, φλὲψ Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm σ. 215.

ἐναγλαΐζω, ποιῶ τι ἀγλαόν, λαμπρύνω, περικοσμῶ, Εὐδοκ. Ἰωνιά, ἐν τῷ προοιμίῳ: — Μέσ. = **ἐναβρύνομαι**, Εὐστ. Ἰλ. 9. 43, κτλ.

ἔναγος = ἐνάγισμα, τηνεῖ δ' ἔναγος ἔστω Ἐπιγρ. Δελφ. BCH, 1895, 1 ff. C_{38}.

ἐναγρόμενος, η, ον, Ἐπ. μετ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐναγείρω**

ἐναγρυπνέω = ἐπαγρυπνέω, Ἀνδρέας Κρήτης σ. 202B.

ἔναγχος, Ἐπίρρ.: (ἴδε **ἄγχω**)· ἄρτι, ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, προσφάτως, Ἀριστοφ. Νεφ. 639, Ἐκκλ. 823, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 5, καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ (τὸ **ἀρτίως**, **νεωστὶ** καὶ **προσφάτως** εἶναι ποιητικώτερα), Λυσ. 156. 21, Πλάτ. Γοργ. 462B κ. ἀλλ., Δημ. 525. 28· τὸ ἔναγχος πάθος, τὸ τελευταῖον δυστύχημα, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 9· μετὰ γεν., ἔναγχος τοῦ χρόνου Διον. Ἁλ. 7. 45.

ἐνάγω: μέλλ. -ξω, ἄγω ἐντός, Τίμ. Λοκρ. 99E. **II**. ὁδηγῶ, παρακινῶ, καταπείθω, Λατ. inducere, ἐνῆγόν σφεας οἱ χρησμοὶ Ἡρόδ. 5. 90· ἐνῆγε τῇ συμβουλίῃ κελεύων .. ὁ αὐτ. 3. 1· οὕτω Θουκ. 4. 21, κτλ.· τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ., μαίνεσθαι ἐνάγει ἀνθρώπους (ἐνν. ὁ Βάκχος) Ἡρόδ. 4. 79, πρβλ. 5. 49, 104· ἐνῆγέ σφεας ὥστε ποιέειν ὁ αὐτ. 4. 145· ὡσαύτως, ἐνάγειν τινὰ εἴς τι Πλουτ. Βροῦτ. 46, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ,

Ἀππ Καρχ. 65. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπισπεύδω, παροτρύνω, ἐξεγείρω, ἐνῆγον τὸν πόλεμον (οἱ Αἰγινῆται), «πείθοντες εἰς πόλεμον προὔτρεπον» (Σχόλ. Δούκα), Θουκ. 1. 67, πρβλ. 4. 24· τὴν ἔξοδον ὁ αὐτ. 2. 21· τὴν στρατείαν ὁ αὐτ. 6.15, πρβλ. 61. **III.** ἐνάγω εἰς δικαστήριον, κλοπῆς, ἐπὶ κλοπῇ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 6, 7, ἐν τῷ παθ. **IV.** ἐπὶ μετάλλου, ἕλκω, κατεργάζομαι, BCH 9 (1885) σ. 222 ss. Coll C. Z. 37: χρυσοῦ ἐνηγμένου λ. α, κτλ.

ἐναγωγή, ἡ, ἀγωγή, κατηγορία ἐνώπιον δικαστηρίου, Λιβάν. 4. 1127.

ἐνᾰγωνίζομαι: μέλλ. Ἰων. **-ιεῦμαι** Ἡρόδ. 3. 83: Ἀποθ., λαμβάνω μέρος ἐν ἀγῶνι, ὁ αὐτ. 2.160., 3. 83· συνεχῶς ἐναγωνιζομένη (ἡ τύχη) τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις Πολύβ. 1. 4, 5. **II.** ἀγωνίζομαι ἔν τινι τόπῳ, παρέσχετε αὐτὴν (τὴν γῆν) εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν, ἀγωνίσασθαι, πολεμῆσαι ἐν αὐτῇ, Θουκ. 2. 74.

ἐνᾰγώνιος, ον, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενος ἐν τοῖς ἀγῶσι, παῖς Πινδ. Ν. 6. 23· συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, αἱ νῖκαι αἱ ἐναγώνιοι Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 5, 6· ἐναγώνιος κόσμος Πλουτ. Ἀλκ. 32· ὄρχησις Λουκ. π. Ὀρχ. 32· ὄρχησις, σχῆμα Διον. Ἀλ. 7. 72., 6. 13. **2)** ἐναγ. θεοί, θεοὶ ἔφοροι ἢ ἐπιστάται τῶν ἀγώνων, κυρίως δὲ ὁ Ἑρμῆς, Πινδ. Π. 2. 18, Σιμωνίδ. 27, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 387, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1161, Συλλ. Ἐπιγρ. 251. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς μάχην, κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις, τὰς κατὰ τὴν μάχην, Πολύβ. 18. 12, 2· ἐναγώνιος παρακελευσμὸς ὁ αὐτ. 10. 12, 5· ἐνέργεια Διόδ. 20. 95. **III.** ἐν τῇ ῥητορικῇ κατάλληλος πρὸς δικανικὴν ῥητορείαν, λόγος, πνεῦμα, λέξεις Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσαίου ἐν τέλει, περὶ Θουκ. 23, περὶ Δημ. 18· τὴν τοῦ σώματος κίνησιν γινομένην ἐναγώνιον Διόδ. 18. 67· πάθος Λογγῖνος 22. **2)** ἐπὶ ὕφους, ἔντονος, σφοδρός, ἀντίθ. τῷ **διηγηματικός**, Λογγῖνος 9. 13, κτλ.· ὡς ἐπίθετον τῆς Ἰλιάδος παραβαλλομένης πρὸς τὴν Ὀδύσσειαν, Ὑπόθεσις Ὀδ.: — οὕτως ἐν ἐπιρρ. **-ως**, ἐντόνως, σφοδρῶς, Πλούτ. 2. 771A, Λογγῖνος 18.

ἐν-ᾰδημονέω, ἀδημονῶ ἔν τινι, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς, ταύταις (δηλ. ταῖς ἐρημίαις) ἐναδημονῶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 7, 7.

ἐν-αδιαφορέω = ἀδιαφορέω, Ὠριγέν. I. 1308A, Βασίλ. III. 257A, κτλ.

ἐναδικός, ή, όν, (ἑνάς) = **μοναδικός**, Δίδ. Ἀλ. 313B, Δαμάσκ. ἐν A. B. 1369.—Ἐπίρρ. **ἐναδικῶς = μοναδικῶς**, Πρόκλ. Παρμ. 625 (29).

ἐνᾱδολεσχέω, φλυαρῶ περί τινος, Φίλων 2. 59, Εὐστ. Πονημάτ. 237. 87.

ἐναδρύνω, καθιστῶ τι ἁδρόν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, 762C.

ἐνᾴδω: μέλλ. **-ᾴσομαι**, ᾄδω μεταξὺ ἄλλων, ὥστε ἐναρμόνια μέλη ἐνῇδον Ἀριστ. Προβλ. 19.15.

ἐναείρω, πλημμελὴς γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 171 (**ἐναείρατο**), ἔνθα ἐπανορθωτέον **ἀναείρατο** (Guelph.) ἢ **ἀναείρατο** (Brunck.)

ἐνάενος, ον, ἑνὸς ἔτους, ἄριστα δοκεῖ τὰ ἐνάενα σπέρματα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 15, 5· πρβλ. **δίενος, τρίενος**.—Ἀλλ' ὁ Κόντος (Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 63 καὶ 66) θεωρεῖ ἡμαρτημένην τὴν γραφὴν ταύτην ἀντὶ τῆς ὀρθῆς **τὰ ἕνα**.

ἐναέξω = ἐναυξάνω, κάμνω τι ν' αὐξήσῃ ἐντός, Νικ. Ἀλεξιφ. 102, Διον. Περιηγ. 998.

ἐνᾱερίζω, ὑψώνω εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω, Ἡσύχ.

ἐνᾱέριος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι διατρίβων, τῶν ἐναερίων ζῴων Τίμ. Λοκρ. 101C· μῖξις Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 6.

ἐνάερος [ᾱ], **ον**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, μὴ διακρινόμενος, μὴ φαινόμενος, ἐνάερον γὰρ τὸ τοῦ λίνου χρῶμα καὶ ἀπατηλὸν ἐν θαλάττῃ Πλούτ. 2. 915C, κτλ.

ἐναθλεύω, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Ναζ. I. 661B.

ἐναθλέω = ἀθλέω ἐν, Διόδ. 1. 54., 3. 8· ἔν τισι ὁ αὐτ. 16. 44: ἀπολ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀνθ. Π. 7. 117. **2)** ὑπομένω, ἀντέχω ὡς ἀθλητής, ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4· πρὸς τοὺς πόνους Ἰαμβλ. Προτρ. 20.

ἐνάθλησις, εως, ἡ, ἄθλησις ἔν τινι, Θ. Στουδ. σ. 1188, ἐκδ. Mi.

ἔναθλος, ον, ὁ μετ' ἄθλων, ἐπίπονος, πόνοι Φίλων 1. 646.

ἐναθρέω = ἀθρέω ἐν, ἐνατενίζω, Ἡσύχ.

ἐναθύρω = ἀθύρω ἐν, τῷ μέλει Ἱμέρ. λόγος, 24. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 223, 96. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐναθύροντες· παίζοντες».

ἐναΐδιος, ον, αἰώνιος, οἶκος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 321. 9.

ἐναιέτιον, ἄγαλμα ἐν τῷ ἀετώματι, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I. 297α, 6. Supplem., Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325_{112}.—Πρβλ. **αἰετιαῖος. ἀέτωμα**.

ἐναιθέριος, ον, ἐν τῷ αἰθέρι ὤν, ἐναερίων καὶ ἐναιθερίων Μ. Ἀντων. 12. 24, Πολυδ. Α', 23· πρβλ. **αἰθέριος**.

ἐναίθομαι, παθ., καίομαι ἐντός τινος, Κόϊντ. Σμ. 11. 94.

ἐναίθριος, ον, ὑπαίθριος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 2.

ἐναικίζω, «ἐνῄκισεν, ἔπληξεν, ἐτιμωρήσατο» Σουΐδ.

ἐναιμάσσω = αἱμάσσω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1002.

ἐναιμᾰτόω, πληρῶ αἵματος, Ἱππ. 280.11.

ἐναιμήεις, εσσα, εν, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἔναιμος, ον, ἔχων αἷμα, θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεις, σάρκα καὶ αἷμα ἔχοντες, Ἡρόδ. 3. 29· πλήρης αἵματος, ἀντίθ. τῷ **ἄναιμος**· ἔναιμον καὶ πυκνόν, οἷον ἧπαρ Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· ὁ πλεύμων Ἀριστοφ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 6 κ. ἀλλ.· ἔναιμα, τὸ σῶμα μετὰ τῶν αἱματοφόρων αὐτοῦ ἀγγείων, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 81A· ἀλλ' ἐν Διοσκ. 1.152 ἔναιμα = τραύματα ἢ ἕλκη ἐξ ὧν ῥέει αἷμα. **2)** τὰ ἔναιμα ζῷα, ἔχοντα αἷμα ἐρυθρόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 4, 3., 1. 6, 4, π. Ζ. Μορ. 4.11, 1, κ. ἀλλ. **3)** χρῶμα ἔναιμον, κόκκινον ὡς αἷμα, Πλάτ. Τίμ. 68B. **4)** μεταφορ., πρόσφατος, χλωρὰ καὶ ἔναιμα τὰ πράγματα, νέα, πρόσφατα, στάζοντα ἀκόμη αἷμα, ἀσαφὴς μεταφορὰ ἣν κατακρίνει ὁ Ἀριστοτέλης, Γοργ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 3. 3, 4. **II.** ἔναιμον φάρμακον ἢ ἔναιμον μόνον, τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τραῦμα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, πρβλ. π. Ἀγμ. 766, κτλ., πρβλ. **ἴσχαιμος**.

ἐναιμότης, ητος, ἡ, τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ αἷμα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18.

ἐναιμώδης, ες = ἔναιμος, αἱματώδης, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Β', 215.

ἐναίμων, ον, γεν. **-ονος = ἔναιμος**, Ἱππ. 280.14.

ἐναίρω, ὡσαύτως **ἐνναίρω** (ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων, ἀρχαία διάφ. γρ. ἀντὶ ἅρπαξ ἐν βατράχοισιν ἀμείβεται) Βατραχομ. 275· ἀόρ. β' **ἤνᾰρον** Εὐριπ. Ἀνδρ. 1182, (**κατ-**) Σοφ. Ἀντιγ. 871· ὡσαύτως **ἔνᾰρον**, Πίνδ. Ν. 10. 25, Εὐριπ. Ἱκ. 821· ἀπαρ. **ἐναρεῖν (ἐξ-)** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 329· μεταγεν. ἀόρ. α' **ἔνηρα** (**κατ-**) Ὀρφ. Ἀργ. 669.—Μέσ., Ὅμ.: γ' ἑνικ. ἀορ. α' **ἐνήρατο** Ὅμ., Ἡσ.— Παθ., ἴδε κατωτ. Ῥῆμα ποιητικὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, τὸ πλεῖστον ἐν λυρικοῖς χωρίοις. ἀποκτείνω ἐν μάχῃ, συχνὰ ἐν τῇ Ἰλ., ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε ἐναιρέμεν, μάλα ῥηΐτερον ἔσται τοῖς Ἀχαιοῖς ἐναίρειν ὑμᾶς, Ἰλ. Ω. 244·— ἀλλ' ὡσαύτως, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν Φ. 485· θῆρα τόξοις ἐν. Σοφ. Φιλ. 956· τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς .. φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν ὁ αὐτὸς Ἀποσπ. 649.—Μέσ., πολὺ ὅμοιον τῷ ἐνεργ., Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Ἰλ. Ε. 43, πρβλ. 59, Ζ. 32. Ὀδ. Ω. 424, Ἡσ. Θ. 317· Τρῶας ἐναιρόμενος Ἰλ. Π. 92· ἅπαξ ἐν Ὀδ. ἐπὶ πραγμ., φθείρω, καταστρέφω, μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο Τ. 263.— Παθ., ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν; (ἠναίρονθ' ἅμα; Nauck.) Αἰσχύλ. Θήβ. 811· πόλις ἐναίρεται .. σθένει Σοφ. Ο. Κ. 842. (Προδήλως παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἔναρα** καὶ **ἐναρίζω**, πρβλ. **καθαίρω, καθαρός**· ἀλλ' ἡ σχέσις πρὸς τὸ **ἔνεροι**, ἣν ὑπέδειξεν ὁ Βουττμ., δὲν φαίνεται πιθανή).

ἐναίσιμος, ον, (αἶσα) Ἐπ. ἐπίθ. (ἐν μετρίᾳ χρήσει παρὰ Τραγ.) φέρων οἰωνούς, προοιωνιστικός, προαγγέλλων τὸ πεπρωμένον, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ἐναισίμως, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Ζ. 519· ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι, προοιωνίσασθαι, τὰ μέλλοντα προειπεῖν, Ὀδ. Β. 159· οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι [ὄρνιθες] αὐτόθι 182· ἰδίως ἐπὶ καλῆς σημασ., πρόσφορος, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, Λατ. opportunus, ἐπὶ οἰωνῶν, ἐναίσιμα σήματα φαίνων, εὐσύμβολα σημεῖα δεικνύων, Ἰλ. Β. 353· καθόλου, αἴσιος, εὐνοϊκός, εὐμενής, προσημαίνων ἀγαθόν, Λατ. faustus, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 438. **II.** ἐπὶ προσώπων, δίκαιος, τίς γάρ κεν ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη Ὀδ. Κ. 383· γνοίη θ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι Ὀδ. Ρ. 363· ᾧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως) Ἰλ. Ω. 40, πρβλ. Ὀδ. Σ. 220· ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος Ε. 190· οὕτω, τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν Β. 123., Η. 299· ἐναίσιμον τίει [βίον] Αἰσχύλ. Ἀγ. 775· γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν, καθιστᾷ αὐτὸν ἔντιμον, Ὀπ. Ἀλ. 1. 683. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κατάλληλος, ἁρμόζων, πρέπων, ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις Ἰλ. Ω. 425, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 370.—Ἐπίρρ. **-ως**, πρεπόντως, προσηκόντως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 916, Εὐριπ. Ἄλκ. 1077.

ἐναίσιος, ον, = τῷ προηγ. I, Δίων Κ. 38. 13. **II.** = τῷ προηγ. II, 1, Σοφ. Ο. Κ. 1482. **2)** = τῷ προηγ. II. 2, ὑβρισμοὺς οὐκ ἐν. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 178.

ἐναισχύνομαι = αἰσχύνομαι ἐν, ἐντρέπομαι διά τι πρᾶγμα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 803. Δίων Κ. 38. 38.

ἐναιχμάζω, πολεμῶ ἔν τινι, Λυκόφρ. 546, Ἀνθ. Π. 12. 147. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἐναιχμάσαι· ἐνμαχέσασθαι».

ἐναιωρέομαι, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι ἔν τινι τόπῳ, πολὺν θαλάσσῃ χρόνον ἐναιωρούμενον Εὐρ. Κύκλ. 700· ἀπολ., εὑρίσκομαι εἰς διηνεκῆ κίνησιν, ὀφθαλμοὶ ἐναιωρούμενοι Ἱππ. Προγν. 37· οὖρα ἐν. ὁ αὐτ. Προγν. 67.

ἐναιώρημα, τό, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αἰωρούμενον ἢ ἐπιπλέον, ἀφρός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 983, Γαλην.

ἐνάκανθος, ον, ἔχων ἀκάνθας, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3.10.1.

ἐνακηδεκάτη (= ἐννεακαιδεκάτη), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ.,

Bull. d. cor. hell. III. σ. 462, παρὰ δὲ Ἐπιφαν. ἐν Ἐπιστ. π. Ἀκάκιον εὕρηται **ἐνακαιδεκάτη**.

ἐνάκις, ἐπίρρ., ἐννέα φοράς, Πλάτ. Κριτί. 108Ε, διάφ. γραφ. **ἐννάκις** διὰ δύο ν ὡς ἐν Ἀνθ. II. 14. 120 καὶ συχν. παρὰ Διοδ.:— ἀλλ' ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **ἐνάκις** δι' ἑνὸς ν φαίνεται ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ Ἐπ. τύπου **εἰνάκις**, Ὀδ. Ξ. 230· πρβλ. **ἐνακισχίλιοι, αι, α, ἐνακόσιοι**

ἐνακισχίλιοι, αι, α, ἐννέα χιλιάδες, Πλάτ. Τίμ. 23Ε· Ἰων. **εἰνακισχίλιοι** Ἡρόδ. 3. 95, κ. ἀλλ.

ἐνακμάζω = **ἀκμάζω ἐν**, τὰ ἐνακμάζοντα ἄνθη, τὰ ἄνθη τὰ ἀκμάζοντα. ἐν ἑκάστῃ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1· εἶμαι ἰσχυρὸς ἔν τινι τόπῳ, ἐπὶ τοῦ πυρός, ὁ αὐτ. π. Ζ. 2. 8, κτλ.

ἔνακμος, ον, = **ἐν ἀκμῇ**, Πολυβ. Β', 10.

ἐνακολασταίνω, ἀκολασταίνω ἔν τινι, γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου ὑποχείρια, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στήσαντες μεθ' ὕβρεως, ἐνηκολάσταινον αὐτοῖς Ἀθήν. 541D.

ἐνακόσιοι, αι, α, Θουκ. 1. 46· οὐχὶ **ἐννακόσιοι** διὰ δύο ν, ἴδε ἐπιγραφ. Ὀλβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 88· πρβλ. **ἐνάκις** καὶ τὸν Ἰων. τύπον **εἰνακόσιοι**, Ἡρόδ. 2. 13, 145.

ἐνακοσιοστός, ή, όν, ὁ κατὰ τὴν τάξιν ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθ. 900· προτιμότερος ὁ τύπος οὗτος τοῦ διὰ διπλοῦ ν.

ἐνακούω: μέλλ. **-σομαι**, εἰσδέχομαι ἤχους, ἀκούω ἐντός, μετὰ γεν., ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνακούουσιν ἰαχῆς Ἱππ. 269, 27, πρβλ. 425. 52, κτλ.· μεταφ., ἐνακ. τῆς ξυμφορῆς, αἴσθησιν ἔχειν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 821· ἐνακούει ἐμβαλλόμενα, ἐπὶ ἐξαρθρώσεων, ὑπακούω εἰς τὴν χεῖρα τοῦ χειρουργοῦ, τοποθετοῦμαι, ὁ αὐτ. π. Ἀγμῶν 776· ἐν. ἰητρείης ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 828.— Ἐν Σοφ. Ἠλέκ. 81 τὸ τῶν χειρογρ. κἀνακούσωμεν τινὲς θέλουσιν αὐτὸ ἐκ ῥήματος **ἀνακούω**· ἀλλὰ τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει· ὥστε εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς πρέπει νὰ προῆλθεν ἐκ τοῦ **ἐνακούω**. Ἡ τοῦ Ναυκίου διόρθωσις **κἀπακούσωμεν** εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ παρεδέξαντο αὐτὴν ἐκ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ὁ Wecklein, Bellermann, A. Michaelis καὶ ὁ σοφὸς ἐκδότης τοῦ Σοφοκλέους Jebb.

ἐναλαζονεύομαι, Ἀποθ., ἀλαζονεύομαι ἔν τινι, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6. 12.

ἐναλδαίνω, τρέφω, αὐξάνω τι ἔν τινι, ἀόρ. **ἐνάλδηνα** Νικ. Ἀλεξιφ. 409:— Μέσ., μετοχ. ἀόρ. **ἐναλδόμενος**, αὐξηθεὶς ἔν τινι, φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι καρδαμίδος αὐτόθι 532. Ἀλλ' ὁ Βουττμ. ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἀνωμ. Ρημ. παραδέχεται ἀμετάβ. ἐνεστῶτα **ἄλδομαι** (αὐξάνομαι), ἐξ οὗ τὸ **ἐνάλδομαι, ἐναλδόμενος**.

ἐνάλειμμα, τό, ἀλοιφή, τὸ ἀλειφόμενον, χρῖσμα, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 4.

ἐνάλειπτος, ον, ἀληλιμμένος, Ἱππ. 407. 17.

ἐναλείφω: μέλλ. **-ψω**, ἀλείφω μέ τι, ἐγχρίω, Ἱππ. 472. 30 κ. ἀλλ.· ὀφθαλμοὶ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι Πλάτ. Πολ. 420C.— Μέσ., ἀλείφω ἐμαυτόν, Ἀνθ. Π. 11. 112· ἐναλείφειν τὰς ῥῖνας Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 5· τὴν κόμην Πλούτ. 2. 771· τῷ ὀφθαλμῷ Ἡλιόδ. 7. 14. II. χρωματίζω ἐντὸς ἰχνογραφημένου σχεδίου, ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 29, πρβλ. 1. 19, 8, Ποιητ. 6, 20.

ἐναλήθης, ες, σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐναληθὲς Λογγῖνος π. Ὕψ. 15. 8.— Ἐπίρρ. **-θῶς**, πιθανῶς, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 2.

ἐναλίγκιος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 857· ὅμοιος, ὁμοιάζων, μετὰ δοτ., συχνὸν παρ' Ὁμ., Παρμεν. παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφ. 244Ε, Θεόκρ. 22, 94, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγμ., θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν Ὀδ. Α. 371· χεῖρας Ἄρηϊ Πινδ. Ι. 8. 82: οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Μανέθ. 6. 443.— Ἐπ. λέξις, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἧλιξ**.

ἐναλιναιέτας, α, Δωρ., ὁ ναίων, κατοικῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, φέρον δὲ δελφῖνες ἐναλιναιέται μέγαν ... θησέα Βακχυλ. 16. 97 (ἔκδ. Blass).

ἐναλινδέομαι, ἐγκυλίομαι, ἐναλινδέονται πολλῆσι συμφορῆσι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ., πρβλ. Συνεσ. Ὕμν. 3. 392.

ἐνάλιος [ᾰ], **α, ον**, καὶ **ος, ον**, Εὐρ. Ἀνδρ. 855, Ἑλ. 526· Ἐπ. καὶ Λυρ. ὡσαύτως: **εἰνάλιος** (ἅλς):— θαλάσσιος, Λατ. marinus, κῆτος, κορῶναι Ὀδ. Δ. 443, Ε. 67, κτλ.· νομὸς Ἀρχίλ. 69· ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας, καθότι ὡς ὁ φελλὸς ἐπιπλέει ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης, τῆς σαγήνης πονούσης ἐν τῷ βάθει πρὸς σύλληψιν ἰχθύων, οὕτω κἀγὼ ἀβάπτιστος εἶμι μένων ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, Πινδ. Π. 2. 144, πρβλ. Θεόφρ. 21. 39· ἐν. πόροι Αἰσχύλ. Πέρσ. 453· ἐνάλιος θεός, ὁ Ποσειδῶν, Σοφ. Ο. Κ. 888, 1497, Εὐρ.· ἐνάλιος λεώς, ναῦται, Σοφ. Αἴ. 565· πόντου εἰναλία φύσις, οἱ ἰχθύες, ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 346· ἐπὶ νήσων, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 239· ἐν. χθών, περὶ τῆς Τύρου, Εὐρ. Φοίν. 6:— ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἐν. νῆσοι Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 1· δίαιται Πλουτ. Λυκ. 39.

ἐναλιταίνω: ἀόρ. **ἐνήλιτον** = **ἀλιταίνω ἐν**, Κόϊντ. Σμ. 14. 436.

ἐναλλάγδην, ἐπίρρ. = **ἐναλλάξ**, Ἀνθ. Π. 5. 302, Μανέθ. 4. 181.

ἐναλλαγή, ἡ, τὸ ἐναλλάσσειν, κατ' ἐναλλαγὴν Τίμ. Λοκρ. 99Β· ἡ τῶν γραμμάτων ἐναλλαγή, ἤτοι εἰς ἄλληλα μεταβολή, Γρηγ. Κορίνθ. 697.

ἐναλλάξ, ἐπίρρ., (ἐναλλάσσω) οὐδ' ἴσχειν τὸν πόδ' ἐν., οὐδ' ἔχειν τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 983· ἐπὶ τῶν ὀδόντων τῶν σαρκοφάγων ζῴων, ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 1, 5, πρβλ. **ἐπαλλάσσω** II· παρὰ τοῖς Μαθ., κατ' ἐναλλαγήν, ἔσται ἄρα ὡς ὁ α ὅρος πρὸς τὸν β, οὕτως ὁ γ πρὸς τὸν δ, καὶ ἐναλλὰξ ἄρα, ὡς ὁ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 6, 11, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 5, 3., 2. 17, 2. 2) ἐναλλάξ, ἀμοιβαδόν, Λατ. vicissim, Πινδ. Ν. 10. 103, Πλάτ. Κριτί. 113D, 119D· γέρανοι καθεύδουσιν ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἐναλλὰξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 10, 2, κ. ἀλλ.· ἐναλλὰξ πρήσσων, δηλ. ὁτὲ μὲν εὐπραγῶν, ὁτὲ δὲ δυσπραγῶν, Ἡρόδ. 3. 40· μ. δοτ., ἢν δὲ μὴ ἐναλλὰξ αἱ εὐτυχίαι τοι αὐτῇσι πάθῃσι προσπίπτωσι αὐτόθι· ὡσαύτως μετὰ γεν., Διόδ. 5. 7.

ἐνάλλαξις, εως, ἡ = **ἐναλλαγή**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5. 17.

ἐναλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**. Ἀνταλλάσσω, φόνον θανάτῳ ἐναλλάσσω, πληρώνω διὰ θανάτου τὸν φόνον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1028· μεταβολὴν ἐν., ὑφίστασθαι μεταβολήν, Πολύβ. 6. 43, 2· παντοίας μορφὰς ἐναλλάσσειν Ἀπολλόδ. 2. 5, 11· μετ' ἀπαρ., ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα .. πεσεῖν, ὁ θεὸς μετέτρεψε τὴν μανίαν τούτου καὶ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν προβάτων, Σοφ. Αἴ. 1060. II. Παθ., μεταβάλλομαι, τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμέρας νὺξ ἥδε βάρος; «κατὰ τί βάρος ἐνήλλακται ἥδε νὺξ τῆς ἡμέρας;» (Σχόλ.), αὐτόθι 208· τὰ φυτὰ ἐναλλάττονται τῇ διαφορᾷ τῶν τόπων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 17. 2) ἀνταλλάσσομαι, ἄρθρα ἐνηλλαγμένα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., διασταυροῦμαι, διεστῶσαι δ' ἄνωθεν ἥ τε μεγάλη φλὲψ καὶ ἡ ἀορτή, κάτω δ' ἐναλλάσσουσαι συνέχουσι τὸ σῶμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 16. 3) ἔχω ἐμπορικὰς σχέσεις μετά τινος, συναλλάσσομαι, ὅσοι Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν Θουκ. 1. 120.

ἐναλλοιόομαι, παθ., ὑφίσταμαι ἀλλοίωσιν, μεταβάλλομαι, Φίλων 2. 659.

ἐναλλοίωσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, Πτολεμ. Τετραβ. σ. 93. 10.

ἐνάλλομαι: μέλλων **-αλοῦμαι**: ἀόρ. α' **-ηλάμην**: ἀόρ. β' **-ηλόμην**: Ἀποθ., πηδῶ εἴς τι ἢ ἐπί τινος, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου .. γένει Αἰσχύλ. Πέρσ. 516, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 16, Δημ. 1259, 12· ὡσαύτως, εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Τ. 263. 2) ἐφορμῶ πρὸς ἢ ἐναντίον τινός, πύλαις ἐνήλατο αὐτόθι 1261, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 39. 3) ἀπολ., περιπηδῶ, χορεύω, ὁ αὐτὸς Σφ. 1305.

ἔναλλος, ον, ἀλλοῖος, μεταβεβλημένος εἰς τὸ ἐναντίον, πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, «πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω καὶ ἡ πίτυς ἄπια ἐνεγκάτω» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 134, Ἀνθ. Π. 5. 299.— Ἐπίρρ. **-λως**, Πλούτ. 2. 1045Ε.

ἔναλμος, ον, ἁλμυρός, ὕδωρ Καισάρ. σ. 945, ἔκδ. Mi.

ἔναλος, ον, = **ἐνάλιος**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 180, Εὐρ. Ἑλ. 1130, Ἠλ. 1348, Κριτίας παρ' Ἀθήν. 28Β· ἔναλα θρέμματα Ἀρίων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 587.

ἐναλύω = **ἀλύω ἐν**, Φιλόστρ. 823, κτλ.· κόμη ἐναλύουσα τῷ προσώπῳ, περιπλανωμένη ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὁ αὐτὸς 779.

ἐναμάομαι, μέσ., ἐπισωρεύω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 255 (Brunch ἐπ-).

ἐναμάρτητος, ον, (ἁμαρτάνω) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίαν, ἔκπτωτος, Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 194, σ. 57.

ἐναμαυρόω, καθιστῶ τι ἀμαυρόν, Γρ. Νύσσ. τ. 2. σ. 786Α.

ἐναμβλύνω, καθιστῶ τι ἐσωτερικῶς ἀμβλύ, μεταφορ., ἀθυμίαν παρέχω, καθιστῶ τινα ἄτολμον, Πλουτ. Νικ. 14.

ἐναμβλυωπέω = **ἀμβλυωπῶ**, ἀμβλυώττω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 577D.

ἐναμείβω: μέλλ. **-ψω**, ἐναλλάσσω, μεταβάλλω, Ἱππ. 343, 44.

ἐναμέλγω: μέλλ. **-ξω**, ἀμέλγω ἔν τινι, γαυλοί τε σκαφίδες τε .. τοῖς ἐνάμελγεν Ὀδ. Ι. 223.

ἐναμηχανέω, = **ἀμηχανέω ἐν**, ταῖς πολυοδίαις τοῦ βίου τούτου ἐναμηχανοῦντες Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 431C.

ἐναμιλλάομαι = **ἁμιλλάομαι ἐν**, Θεμίστ. 254C.

ἐνάμιλλος [ᾰ], **ον**, (ἅμιλλα) ὁ δυνάμενος νὰ ἀγωνισθῇ ἢ νὰ συγκριθῇ πρός τινα, ἰσοδύναμος, ἰσοπαλής, τὴν φύσιν ἐνάμιλλος τοῖς ἡλικιώταις Πλάτ. Πρωταγ. 316Β, πρβλ. Ἰσοκρ. 95D· ἐνάμιλλός τινι εἴς τι ἢ πρός τι Πλάτ. Πολ. 433D, πρβλ. Κριτί. 110Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 12, 6· τινὸς Πλουτ. Σύγκρ. Ἄγησ. καὶ Γράκχ. 3, ἔνθα ἴδε Schäf.— ἐπὶ πραγμάτων, τὰ λοιπὰ ἐνάμιλλα τούτοις καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὑρεθήσεται Δημ. 786 ἐν τέλει.— Ἐπίρρ. ἐναμίλλως τινὶ Ἰσοκρ. 234Β.

ἔναμμα, τό, (ἐνάπτω) τὸ προσδεδεμένον εἴς τι, δεσμός, ἅμμα,

ἔναμμα ἀγκύλης, τὸ Λατ. amentum, Πλουτ. Φιλοπ. 6. 2) ἱμάτιον, σκέπασμα, ἔναμμα .. τὸ τῆς νεβρίδος, ἐπανωφόριον ἐκ δέρματος μικρᾶς ἐλάφου, Διόδ. 1. 11.

ἐνᾰμοιβᾱδίς, ἐπίρρ. = **ἀμοιβαδίς**, ἐναλλάξ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 380.

ἐναμπέχομαι, ἐνδύομαι, ῥάκιον ἐναμπεχόμενος Φίλων 1.635.

ἐναμπλάκητος, ον = **ἐναμάρτητος**, ἴδε ἐν λ. **ἀμπλάκητος**.

ἐναμπυκίζω· «ἐναμπυκίσαι· ἐγχαλινῶσαι» Ἡσύχ.

ἐναναιρεῖσθαι = **ἀναιρεῖσθαι ἐν**, παθ., Νικηφ. Κων/πόλεως, σ. 849, ἔκδ. Mi.

ἐναναπαύομαι = **ἀναπαύομαι ἐν**, ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι Βασίλ. 1. 252B.

ἐνανάπτω: μέλλ. **-ψω**, ἅπτω (δένω) ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, Γαλην. τ. 12, σ. 459A.

ἐναναστρέφομαι, συναναστρέφομαι, ἐνδιατρίβω, τινὶ Ἀριστόξ. παρὰ Στοβ. 243. 47, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐγχαλινδεῖται**.

ἐνανδραγαθέω = **ἀνδραγαθέω ἔν τινι**, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 82, 8, ἔκδ. Β.

ἐνανθρωπέω, ἀναλαμβάνω ἀνθρώπου φύσιν, ἢ ἐνσαρκοῦμαι, περὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐνσαρκώσεως, Ἰουστ. Ἀποσπ. 1596B. Ἱππόλυτ. 809A, Ὠριγ. I. 784C, 853A, 345B, II. 580C, IV. 173C, Μεθόδ. 45B.

ἐνανθρώπησις, **εως**, ἡ, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἢ ἡ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνοίκησις αὐτοῦ, Ἱππόλυτ. 840B, 868B, Ὠριγέν. I. 937A, II, 1104D, IV, 120D, Μεθόδ. 360C.

ἐνανθρωπίζομαι = **ἐνανθρωπέω**, Ἀνδρ. Κρήτ. 1108D.

ἐνανθρωπικός, ή, όν = **ἀνθρωπικός**, Εὐσ. IV. 709A.

ἐνανθρωπίνως = **ἀνθρωπίνως**, Βασίλ. I. 760B.

ἐνανθρωπότης = **ἐνανθρώπησις**, Κύριλλ. Ἀλ. I. 757D.

ἐνανοίγω = **ἀνοίγω**, Σωφρ. 3388D.

ἔναντα, ἐπίρρ., ἀπέναντι, κατέναντι, μετὰ γεν., ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος ἵστατ' Ἀπόλλων Ἰλ. Υ. 67· τοὶ δ' ἔναντα στάθεν Πινδ. Ν. 10. 123· τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρὸν Σοφ. Ἀντ. 1299· ἔναντα ἐλθεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1478.

ἔναντι, ἐπίρρ., ἐνώπιον, Λατ. coram, μετὰ γεν., Ἑβδ. (Γέν. ΛΗ', 7, Ἔξοδ. ΚΗ', 26, 31, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 8, Πράξ. η', 21).

ἐναντιάζομαι, = **ἐναντιοῦμαι**, Ἐφραὶμ ὁ Σύρος τ. 1, σ. 9F.

ἐναντιαῖος, **α**, **ον**, ἔχων ἐναντίαν φύσιν, Ἱππ. 425. 38.

ἐναντίβιος, **ον**, ἐχθρικῶς διακείμενος, αἰθυίαις οὔποτ' ἐναντίβιος Ἀνθ. Π. 10. 8 (ὡς ὁ Ἕρμαννος ἀντὶ οὔποτε ἀντιβίας)· ἀλλαχοῦ μόνον ὡς ἐπίρρ., πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐναντίβιον μαχέσασθαι Ἰλ. Θ. 168, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων Κ. 451, κτλ.· ἐλθεῖν Υ. 130· στῆναι Φ. 266· μετὰ γεν., Ἀχιλῆος ἐν. πολεμίζειν Υ. 85,—Μόνον Ἐπικ.

ἐναντιό-βουλος, **ον**, ὁ ἐναντίαν ἔχων βουλήν, Πολέμων Φυσιογν. 2. 12· ἀλλὰ κατὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **παλίμβολος**: «δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ παλίμβουλος, ἐναντιόβουλος, ἐναντιογνώμων»:

ἐναντιο-γνωμονέω, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, Θεοφάν. Ὁμιλ. 16. σ. 93.

ἐναντιο-γνώμων, **ον**, (γνώμη) ἔχων ἐναντίαν γνώμην, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 86.

ἐναντιο-δρομέω, τρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, συναντῶ, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 28· ἐν. ἀλλήλοις Στράβ. 738.

ἐναντιο-δρομία, **ας**, ἡ, τὸ τρέχειν κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, συνάντησις, Ἡράκλειτ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 60.

ἐναντιο-δύνᾰμος, **ον**, ἔχων ἐναντίαν δύναμιν ἢ σημασίαν, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 78, Εὐστ. 1108. 3.

ἐναντιοθελής, **ές**, ἐναντιοθελὲς τῷ Θεῷ, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1540, ἔκδ. Mi.

ἐναντιο-λογέω, ἀντιλέγω, τινι Πλάτ. Σοφ. 268B, Στράβ. 686.

ἐναντιολογία, ἡ, ἀντιλογία, Πλάτ. Σοφ. 236E, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 7, 3.

ἐναντιολογικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀντιλέγων, ὁ ἀγαπῶν ν' ἀντιλέγῃ, Γαλην. 353. 27.

ἐναντίον, ἐπίρρ., ἴδε **ἐναντίος**.

ἐναντιόομαι, Ἡρόδ. Ἀττ.: παρατ. **ἠναντιούμην** Θουκ., κλ.: μέσ. μέλλ. **-ώσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 786, Εὐρ. κλ. (ἴδε κατωτ.):— Παθ. μέλλ. **ἐναντιωθήσομαι** Διον. Ἀλ. 4. 51, Διόδ. 3. 6: ἀόρ. **ἠναντιώθην** Ἀνδοκ. 9. 32, Πλάτ. κτλ.: πρκμ. **ἠναντίωμαι** Θουκ. κλ.· ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 385 (κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου) **ἐνηντίωμαι**. Ἐναντιοῦμαι, ὡς καὶ νῦν, ὡς οὐδενὸς ἐναντιευμένου Ἡρόδ. 7. 49, Ἀνδοκ. 9. 32, κτλ.· τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, φρονοῦμεν τὰ ἐναντία, διαφέρομεν μεγάλως εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀρετήν, Θουκ. 2. 40, πρβλ. 1. 127, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Εἰρ. 1049· ὡσαύτως, ἔν τινι, περί τινος Λυσ. 131. 16· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 158. 33· ἢ ἁπλῶς, τινὸς Θουκ. 1. 136, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6, 5· πρός τι Πλάτ. Κρατύλ. 390E, κτλ.:—ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν, δὲν θὰ ἀρνηθῶ νὰ ὁμιλήσω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 786· ἐναντιούμενος ἡμῖν ἀφεθῆναι (ἐνν. τοὺς χορευτάς) Δημ. 519. 19. 2) τἀναντία λέγω, ἀντιλέγω, Εὐρ. Ἄλκ. 152, Θουκ. 4. 21, κτλ.:—μετ' ἀπαρ., τοῦτο .. μοι ἐν. τὰ πολιτικὰ πράττειν Πλάτ. Ἀπολογ. 31D· ἢ μετ' ἀρνήσεως, τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ .. εἶναι ..; ὁ αὐτ. Συμπ. 197A. 3) ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος, οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον, ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ Σοφ. Φιλοκτ. 643· ἐπὶ περιστάσεων, Θουκ. 8. 23· ἄνεμοι ἐν. ἀλλήλοις Ἱππ. π. Ἀέρ. 285.

ἐναντιοπᾰθέω, ἔχω ἐναντίας ἰδιότητας, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 10.

ἐναντιοπαθής, **ές**, ἔχων ἐναντίας ἰδιότητας.—Ἐπίρρ. **-θῶς**, Νικομ. Ἀρμ. σ. 19.

ἐναντιο-πετής, **ές**, «παλιμπετής, ὀπισθόρμητος» Ἡσύχ. ἐν λ. **παλιμπετής**.

ἐναντιο-ποιο-λογικός, **ή**, **όν**, ὁ ποιῶν τινα νὰ λέγῃ τἀναντία, Πλάτ. Σοφ. 268C.

ἐναντιο-πρᾱγέω, ἀντιπράττω, Διόδ. 3. 65.

ἐναντίος, **α**, **ον**, Λατ. adversus, ὡς τὸ **ἀντίος** (ὅπερ σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ): 1) ἐπὶ τόπου, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, καταντικρύ, μετὰ δοτ., ἀκταὶ ἐναντίαι ἀλλήλῃσι Ὀδ. Κ. 89· Πάτροκλος δέ οἱ ἐναντίον ἧστο Ἰλ. I. 190· πρβλ. Ὀδ. Ψ. 89: ἐντεῦθεν, κατὰ πρόσωπον, Λατ. coram, αὐτῷ οὔ ποτ' ἐφαίνετ' ἐναντίη Ζ. 329· δεῖξον τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐν. πατρί, ἐνώπιον τοῦ πατρός, Εὐρ. Ἱππ. 947· μῶρον γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45:—ἐν. στῆναι Εὐρ. Ἱππ. 1078· κεῖσθαι Πλάτ. Συμπ. 190A· ἴδε κατωτ. II. β) μετὰ ῥημάτων κινήσεως ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, ἔνθα οἱ .. ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ, ἦλθεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, Ἰλ. Ζ. 251· ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν Λ. 67· δύο ἅμαξαι ἐν. ἀλλήλαις Θουκ. 1. 93· ἄνεμος ἐν. ἔπνει Ξεν. Ἀν. 4. 5, 3. 2) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, μετὰ γεν., ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν, παρετάχθησαν ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Ε. 497, κτλ.· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1284, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 28· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ἰλ. Ε. 12, Εὐρ. Ἱκ. 856, I. Τ. 1415, Ξεν.:—οἱ ἐναντίοι, ὡς καὶ νῦν, οἱ πολέμιοι, Αἰσχύλ. Θήβ. 375, Χο. 142, κτλ., Θουκ. 4. 64, κτλ. β) καθόλου, ἐναντίος, τινὶ Σοφ. Φιλ. 642, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 10· τὸ ἐναντίον, ἡ ἀντίθετος μερίς, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 4: παρουσιάζων κωλύματα, τινὶ Σοφ. Φιλ. 642.

3) παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζογρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν γένει, τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίθετον, τἀναντί' εἰπεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1373· δίκαια καὶ τἀντία Σοφ. Ἀντιγ. 667· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., τὰ ἐναντία τούτων, ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα τούτων, Ἡρόδ. 1. 82, Θουκ. 7. 75, κτλ.· δείξας .. ἄστρων τὴν ἐν. ὁδόν, ὅ ἐ. τὴν τοῦ ἡλίου ὁδὸν ἐν. οὖσαν τοῖς ἄστροις, Εὐρ. Ἀποσπ. 583· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1629· ἐναντία λέγει αὐτὸς αὑτῷ Πλάτ. Πρωτ. 339B, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 493· τἀναντία τούτοις Πλάτ. Πρωτ. 323D· ἐναντία γνῶναι ταῖς πλείσταις [πόλεσι] Ξεν. Λακ. 1, 2· τὴν ἐναντίαν τινὶ ψῆφον θέσθαι Δημ. 361. 26· ὡσαύτως, τὴν ἐναντίαν θέσθαι τινὶ Πλάτ. Λάχ. 184D:—ὡσαύτως ἑπομένου ἤ, τοὺς ἐναντίους λόγους, ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε Ἡρόδ. 1. 22· τοὐναντίον δρᾶν ἢ προσήκει Ἀριστοφ. Πλ. 14· τοὐναντίον ἔπαθεν ἢ τὸ προσδοκώμενον Πλάτ. Νόμ. 966E· ἴδε κατωτ. II. 1· συχνάκις μετ' ἐπιτάσεως, πᾶν τοὐναντίον, πάντα τἀναντία, ὅλως τὰ ἀντίθετα, αὐτόθι 967A, Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 4· ἀλλὰ πολὺ τοὐναντίον Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 1· τὸ δὲ πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται Πλάτ. Ἀπολ. 39C.

4) ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ., ἐναντίαι προτάσεις ἢ τὰ ἐναντία, εἶναι ὁ ἰσχυρότατος τύπος τῶν ἀντιθέσεων (**ἀντικειμένων**) περὶ Ἑρμην. 14, 15, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 26, 2, Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 10, 2, κ. ἀλλ. **II.** συχνὸν ἐπὶ ποικίλων ἐπιρρηματικῶν χρήσεων: 1) ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς, τὸ οὐδέτ. **ἐναντίον** ὡς ἐπίρρ., ἐν. ὧδε, ἐνώπιόν μου, Ὀδ. Ρ. 544· οὐδὲ εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον, Ψ. 107· οὕτω παρ' Ἀττ. ἐναντίον προσβλέπειν τινὰ Εὐρ. Ἑκ. 968, κτλ.· ὡσαύτως, βλέπειν ἐναντίον τινὸς αὐτόθι 975· ἀπολ., Δημ. 51. 28, κτλ.: ἐντεῦθεν ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, ἐνώπιον, Λατ. coram, τῶνδ' ἐναντίον Σοφ. Ο. Κ. 1002· μαρτύρων ἐναντίον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 448· ἐναντίον τοῦ παιδίου ὁ αὐτ. Λυσ. 907· ἐναντίον ἁπάντων λέγειν Θουκ. 6. 25, κτλ.

β) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον, ὡς τὸ **ἀντίβιον**, **ἐναντίβιον**, μετὰ γεν., ἐναντίον ἰέναι τινὸς Ἰλ. Φ. 574· ἐναντίον μαχέσασθαί τινος Υ. 97 (καὶ συχνάκις ἀπολ.)· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο Ν. 448· μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον αὐτόθι 106· ὡσαύτως μετὰ δοτ., νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐν. Υ. 252· ἐν. θεοῖς Εὐρ. Ὀρ. 624· ὡσαύτως, ἐν. καὶ .. Πλάτ. Πολ. 567D, κτλ. γ) μετ' ἄρθρου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, **τοὐναντίον**, τοὐναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν ἀεὶ Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 4· ἢ πάλιν τοὐναντίον Μένανδρ. ἐν «Τιτθῇ» 2, κτλ.:—ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **ἐναντία**, ὡς ἐπίρρ., Ἡρόδ. 6. 32, Θουκ. 1, 29, κτλ.

2) παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως, ἐκ τοῦ ἐναντίου, Λατ. ex adverso, e regione, ἀντίθετον τῷ **ἐκ πλαγίου**, Ξεν. Ἑλλην. 4. 5, 15, κτλ.· οὕτως, **ἐξ ἐναντίας**, Ἰων. **-ίης**, Ἡρόδ. 7. 225, Θουκ. 4. 33.

ἐκ τῶν ἐναντίων Πολύϐ. 5. 9, 9· κατὰ τἀναντία Πλάτ. Τίμ. 39Α. 3) ὁμαλ. ἐπίρρ. **ἐναντίως**, μετὰ δοτ., τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις Αἰσχύλ. Εὐμ. 642· ἐναντίως διακεῖσθαί τινι Πλάτ. Πολ. 361C, κτλ.· πικρῶς καὶ ἐναντίως, ἐχθρικῶς, ὡς ἐχθρός, Δημ. 450. 11· ἐναντίως ἢ ὡς.. Πλάτ. Θεαίτ. 175D:— ἐναντίως ἔχειν, ἐναντίως διακεῖσθαι, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 278Α· πρός τι Δημ. 10. 14· ἰδίως ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ. ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀντίκειμαι**.

ἐναντιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἐναντίος**, τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα Πλάτ. Φαίδ. 150Α· τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλω ὁ αὐτ. Θεαίτ. 186Β. **II.** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀντίφασις ὅρων καὶ προτάσεων, ἐν ὅσαις κατηγορίαις μήτε ἐναντιότης ἔνεστι Ἀριστ. π. Ἑρμην. 11, 10· πρβλ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4 κ. ἀλλ.

ἐναντιοτροπία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἐναντία τροπή, ἡ ἐναντιότης, Ἀριστείδ. Κοιντ. π. Μουσ. 2. σ. 93 καὶ πιθ. γραφ. ἐν Ἡρακλείτῳ παρὰ Διογ. Λ. 9. 7· ἀντὶ **ἐναντιοτροπή**.

ἐναντιόφημος, ον, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἀντιφάσκων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 188 Böckh.

ἐναντιοφορέω, ἔχω φοράν, κίνησιν ἐναντίαν, μετὰ δοτ. Ὠριγ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 6. σ. 286Β.

ἐναντιοφρονέω, φρονῶ τὰ ἐναντία, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 2, σ. 473.

ἐναντιόφρων, ον, ὁ ἐναντία φρονῶν, Ἀνών. Cod. Par. 2506, fol. 14 ro.

ἐναντιόφωνος, ον, ὁ ἀντιφωνῶν, «ἀντίφωνα· ἐναντιόφωνα» Ἡσύχ.: — ἐντεῦθεν **ἐναντιο-φωνέω, -φωνία**, λίαν μεταγεν.

ἐναντιόω, οὐχὶ ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεργ.· ἴδε **ἐναντιόομαι**.

ἐναντιπέρᾱ, ἐπίρρ., κἀταντιπέρας, καταντικρύ, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 981, 6.

ἐναντίωμα, τό, πᾶν τὸ ἐναντιούμενον, ἐμπόδιον, κώλυμα, Θουκ. 4. 69, Δημ. 328. 7· ἐχθροῖς ἐναντιώματα, ἀντίστασις ἐναντίον αὐτῶν, αὐτόθι 21· ἐν. πρός τι Πλούτ. Λύσ. 23. 2) ἀντίθεσις, ἀσυμφωνία, Πλάτ. Πολ. 524Ε, 603D.

ἐναντιωματικός, ή, όν, ὁ δηλῶν ἐναντίωσιν, ἐπὶ συνδέσμ., ὁ καὶ ἐναντιωματικὸς ἀντὶ τοῦ καίπερ Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 214.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Εὐστ. 809. 36.

ἐναντιώνυμος, ον, ἔχων ἐναντίον ἢ ἀντίθετον ὄνομα, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 78, ὁ αὐτὸς ἔχει (ἐν σ. 80) καὶ ῥῆμα **ἐναντιωνυμέομαι**.

ἐναντίωσις, εως, ἡ, τὸ ἐναντιοῦσθαι διὰ λέξεων ἢ πράξεων, δείσας (ὁ Φρύνιχος) πρὸς τὴν ἐναντίωσιν τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ λεχθέντων, φοβηθεὶς διὰ τοὺς λόγους οὓς εἶπεν ἐναντίον τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θουκ. 8. 50, Πλάτ. Πολ. 454Α· ἐναντία διαγωγή, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 6, 7. 2) διαφωνία, διαφορά, Ἰσοκρ. 275C. (ἐν τῷ πληθ.), Πλάτ. Πολ. 607C.

ἐναντιωτέον, ῥηματ. ἐπίθετον, δεῖ ἐναντιοῦσθαί, τινὶ Ἀριστ. Τοπ. 8. 9, 1.

ἐναντιωτικός, ή, όν, ἐναντιούμενος, τινὶ Στοϐ. Ἐκλογ. 2. 210.

ἐναντλέω, ἀντλῶ ἔν τινι, πληρῶ, μεταφ., ἄστεγος δὲ ἀκοή, φωναῖς ἁπάσαις ἐναντλουμένη Φίλων 1. 574.

ἔναξε, ἴδε **νάσσω**.

ἐναξονίζω, θέτω τι εἰς ἄξονα καὶ στρέφω αὐτό, τὴν γῆν... τροχοῦ δίκην ἐνηξονισμένην, ἐν ἄξονι στρεφομένην, πιθαν. γρ. ἐν Πλούτ. 2. 896Α ἀντὶ τοῦ **ἐνζωνισμένην**, πρβλ. **ἐμπολίζω** II.

ἐναολλής, ές, = **ἀολλής**, ἀμφίϐ. γραφ. ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 236· πρβλ. **ἐνομηρής**.

ἐναπαιωρέομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., εἶμαι μετέωρος ἔν τινι τόπῳ, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι, Βυζαν.

ἐν-άπαλος, ον, μετρίως ἁπαλός, Διοσκ. 1. 77.

ἐναπάρχομαι, ἄρχομαι, ἐναπήρξαντο πολεμεῖν Αἰσώπου Μῦθοι 175.

ἐναπειλέω, ἀπειλῶ, ὄψεις ὀνείρων φοβεραὶ τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι μεγάλας Διον. Ἁλ. 5. 54.

ἐναπενιαυτίζω, διατρίβω ἐπὶ ἐνιαυτόν, ἔν τινι τόπῳ, ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῇ ... γεμένει Παρμενίσκ παρὰ Σχολ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 273.

ἐναπεργάζομαι, ἀπεργάζομαι ἔν τινι, ἐμποιῶ, προξενῶ, τοῖς ζῴοις ἐναπεργάζεται Πλάτ. Πολιτικ. 273C, Σοφ. 236Α, Ἰσοκρ. 147C.

ἐναπερείδω: μέλλ. **-είσω**, στηρίζω τι ἐπί τι, αὐτὸν ἔν τινι Πλωτῖν. 5. 5, 5. **II.** μέσ., ἐμπήγνυμι, ἐμπήγω, ὅταν ὁ σκορπίος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον Γαλην. τ. 7. σ. 444Ε· ἐναπηρείσατο (ὁ Φίλιππος) τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνίτας, ἐξεθύμανε τὸν θυμὸν του, Πολύϐ. 23. 13, 2· χρημάτων μοῖρα ἐν ὑμῖν ἐναπερείσασθαι Φαλάρ Ἐπιστ 105. **III.** παθ., εὑρίσκω ἔρεισμα, ἔν τινι, ἀπάτη.. ἐναπερειδομένη τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ. 487. 2) ἀντιπαλαίω, ἀντιμάχομαι, ἐναπερειδόμενοι τῇ μνήμῃ Πλούτ. 2. 126Ε. Κατὰ τὸν Π. Παπαγεωργίου (Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 473) γραπτέον: ἀντεπερειδ-.

ἐναπέρεισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλωτῖν. 4. 4, 1.

ἐναπέρεισμα, τό, ἐντύπωσις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Κλήμ. Ἀλ. 487.

ἐναπερεύγομαι, ἐξερεύγομαι, Φίλων 1. 762, πρβλ. **ἐρυγγάνω**.

ἐναπεσφραγισμένως, ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐναποσφραγίζω**, εὐκρινῶς σαφῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 183.

ἐναπῆκε, Ἰων. ἀντὶ **ἐναφῆκε**, γ' ἑνικ. ἀορ. α' τοῦ **ἐναφίημι**.

ἐναπῆπτε, Ἰων. ἀντὶ **ἐναφῆπτε**, γ' ἑν. παρατ. τοῦ **ἐναφάπτω**.

ἐναπηχέω = **ἀπηχέω**, Πλωτῖν. II. 769. 3.

ἐναπλόω = **ἁπλόω**, ἁπλώνω, τινὰ ἐπὶ τὴν γῆν Παλλαδ. Λαυσ. 1147Β.

ἐνάπλωσις, εως, ἡ, διάλυσις εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη τι, κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἐνάπλωσιν Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 156 Schw.

ἐναποβάπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐμβάπτω, βουτῶ μέσα, πρίοντα δὲ χρὴ πυκνὰ ἐξαιρέειν τὸν πρίονα ... καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐναποβάπτειν Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 912.

ἐναποβλύζω, ἐξεμῶ τι εἴς τι, ὡς τὰ βρέφη τὸ γάλα ὃ εὐήλασαν εἰς τοὺς κόλπους τῶν γονέων των, τί δαὶ οὐκέτι τοῖς κόλποις τοῖς πατρῴοις ἐναποβλύζομεν ... νηπιάζοντες ... ; Κλήμ. Ἀλ. 73.

ἐναποβρέχω, ἀποβρέχω ἔν τινι, ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Ἱππ. 893Β.

ἐναπογεννάω, τεκνοποιῶ, οἱ δὲ παίδων δεόμενοι μᾶλλον ἢ γυναικῶν .. διὰ τάχους οἷς ἔτυχε σώμασιν ἐναπογεννήσαντες ... χαίρειν ἐῶσιν ἤδη τὸν γάμον Πλούτ. 2. 767D.

ἐναπόγραφος, ον, ἐγγεγραμμένος, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 22, 17, Ψευδ-Ἀθανάσ. IV. 945Α.

ἐναπογράφομαι, Μέσ., γράφω εἴς τι, εἰς τοῦτο μίαν ἑκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται Πλούτ. 2. 900Β.—Παθ., νόμοι .. οὐκ ἐν πλαξὶ ... δακτύλῳ γεγραμμέναις κυρίου, ἀλλ' ἐν καρδίαις ἀνθρώπων ἐναπογεγραμμένοι Κλήμ. Ἀλ. 307.

ἐναποδείκνῠμαι, μέσ., ἐναποδείκνυσθαι πίστιν τινί, δεικνύειν ἐμπιστοσύνην εἴς τινα, Πολύϐ. 1. 82, 9· ἐν. εὔνοιαν, ἔχθραν εἴς τινα ὁ αὐτ. 10. 34, 10., 3. 12, 4, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 117. 15. **II.** ἐν Ἡροδ. 9. 58 ἐναπεδεικνύατο (Ἰων. παθ. παρατ.) φαίνεται ὅτι σημαίνει διεκρίνοντο μεταξὺ ἄλλων.

ἐναπόδεικτος, ον, ἀποδεδειγμένος, φανερός, ἐναργής, Ἀθαν. τ. 1. μέρ. 2, σ. 922Β.

ἐναποδέομαι, ἀποδέομαι, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 263Α.

ἐναποδεσμέω, ἀποδεσμέω ἔν τινι, Ἄννα Κομν. σ. 216, 4.

ἐναποδέω: μέλλ. **-δήσω**, δένω τι εἴς τι, Ἱππ. Μοχλ. 845.

ἐναποδύομαι, παθ. μετὰ πρκμ. ἐνεργ., ἀποδύομαι ἔν τινι τόπῳ, Ἱμερ. Λόγ. 17. 2.

ἐναποζέννῡμι, ἀποζέω ἔν τινι, Διοσκ. 4. 175 (178), Γαλην. XIII. 560Α.

ἐναπόθεσις, εως, ἡ, τὸ ἐναποτιθέναι τι ἔν τινι, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 188.

ἐναποθησαυρίζω, ἀποθησαυρίζω ἔν τινι, ἐναποταμιεύω, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 29 (162).

ἐναποθλίβω, ἐντὸς τινος θλίβω, τὸν ὀπὸν ἐξάγω διὰ θλίψεως, Εὐμάθ. 4. 11.

ἐναποθνήσκω: μέλλ. **-θανοῦμαι**: ἀποθνήσκω ἔν τινι τόπῳ, ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 3. 104, πρβλ. 2. 52· ἐν λάροις, μεταξὺ τῶν γλάρων, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 65:—ἀποθνήσκω, καθ' ὃν χρόνον πράττω ἢ ἐκτελῶ τι, ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας Πολύϐ. 18. 24, 9· ἀποθνήσκω καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει τινί, ταῖς ὑπεροχαῖς ὁ αὐτ. 15. 35, 5· τοῦτο δ' εἴ τι φάγοι, ἐναποθνήσκει, ἀποθνήσκει ἐξ αὐτοῦ, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 12· ἐναπ. βασάνοις, ἀποθν. κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν βασάνων, Ἀθήν. 596F.

ἐναποθραύω, θραύω ἐντός, κυλινδουμένους περὶ τοῖς οἰστοῖς ἐναποθραύειν τοῖς τραύμασι Πλουτ. Κράσσ. 25.

ἐναποικοδομέω, περικλείω τινὰ διὰ τοίχου, καὶ τὸν προδότην (Παυσανίαν) ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν Πολύαιν. 8. 51.

ἐναποκάμνω = **ἀποκάμνω**, τῇ ψυχῇ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 6, 1.

ἐναπόκειμαι, ἀπόκειμαι ἔν τινι τόπῳ, ὑδάτων .. πηγὰς ἐναποκεῖσθαι τοῖς τόποις Πλουτ. Αἰμιλ. 14.

ἐναποκινδῡνεύω, ἀποκινδυνεύω ἔν τινι, μάχομαι παραϐόλως, οὐ μέν τοι καὶ ἐναποκινδυνεῦσαι παντὶ τῷ στόλῳ τολμῶντες Δίων Κ. 49. 2· ἐναποκινδυνεύει, οὐ τῷ παιδὶ μόνον ..., ἀλλὰ καὶ αὐτῷ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 4· ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **παραβαλλόμενος**.

ἐναποκλάω, θραύω ἐντός, δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο, ἦσαν ἐντεθραυσμένα, Θουκ. 4. 34.

ἐναπόκλειστος, ον, ἀπόκλειστος ἔν τινι, Γ. Κεδρ. τ. Α', 774. 2, ἔκδ. Β.

ἐναποκλείω, περικλείω ἐντός, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 53, ἐν τῷ παθ.

ἐναποκλίνω, κλίνω ἐπί τινος, ἅτερος δὲ σφῶν ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιβάδι διαναπαύει που Φιλόστρ. 867.

ἐναποκλύζω, ἀποκλύζω, ἀποπλύνω τι ἔν τινι, μόνον οὐχὶ .. ἐναποκλυζόμενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον Κλήμ. Ἀλ. 185.

ἐναποκρύπτω, κρύπτω ἐντός τινος, Στράϐων 730, κλ.

ἐναποκτείνω, ἀποκτείνω τι ἔν τινι, Βασίλ. τ. 2. σ. 2Β.

ἐναποκυβεύω = ἐναποκινδυνεύω, ἐναποκυβεύων ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς Διόδ. 16.78.

ἐναποκυέω, ἀποκυέω ἔν τινι, ὁ Πόντος ... ὡς ἐπιτήδειος ἐναποκυῆσαι καὶ θρέψαι τὰ ἔγγονα Βασίλ. I. 157Β.

ἐναπολαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, ἐμπεριλαμβάνω, Πλάτ. Τίμ. 84D· τὸν ἀέρα ἐν ταῖς κλεψύδραις Ἀριστ. Φυσ. 4. 6, 3· πρβλ. Προβλ. 2. 24.—Παθ., μῦς ἐναποληφθεῖσα ἐν ἀγγείῳ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 1· ἀὴρ ἐν. ὁ αὐτ. π. Οὐραν. 2. 13, 17 κ. ἀλλ.· ἐναποληφθῆναι τῇ οἰνῃ, συμπεριληφθῆναι, Διόδ. 1.7.

ἐναπολαύω = ἀπολαύω, κτλ., Πλούτ. 2. 684D.

ἐναπολείπω, ἀπολείπω ἔν τινι, δυσέκνιπτον ἐν ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει πιότητα Ξενοκρ. 58· τι Πλούτ. 2. 91Β:—Παθ., Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1.14, 22.

ἐναπόλειψις, εως, ἡ, τὸ ἀπολείπειν τι ἔν τινι, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 62· ἐναπ. πνευμάτων Πλούτ. 2.134C.

ἐναπολήγω, ἀπολήγω ἔν τινι, ταῖς διαδοχαῖς ἀλλήλων ἐναπολήγει Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 132D.

ἐναπόληψις, εως, ἡ, περίκλεισις, κράτησις ἐντός, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15, π. Πνεύμ. 4, 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.

ἐναπολιμπάνω = ἐναπολείπω, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 100.

ἐναπόλλυμαι, παθ., ἀπόλλυμαι ἔν τινι, νομίζοντες (οἱ Ἀθηναῖοι) κέρδος τῷ δήμῳ εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιντο, δηλ. καὶ ἀπόλοιντο ἐν τῇ ἀποδημίᾳ (οἱ ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππεύσαντες), Ξεν. Ἑλλ. 3.1, 4.

ἐναπολογέομαι, ἀποθ., ἀπολογοῦμαι ἔν τινι, ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἕλληνας Αἰσχίν. 17.18.

ἐναπολούομαι, μέσ., ἀπολούομαι ἔν τινι, Ἀθήν. 43Α (Θεοφρ. Ἀποσπ. 159 περὶ τὸ τέλος).

ἐναπόμαγμα, τό, τύπος, εἰκών, Ἑρμίας παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ σ. 69.

ἐναπομαραίνομαι, ἀπομαραίνομαι ἔν τινι, τὸ δὲ ἐναπομαραίνεται τῷ ἐλαίῳ Matthaei Med. σ. 200.

ἐναπομάσσω: μέλλ. -ξω, ἐναποτυπῶ, Πλούτ. 2. 99Β:—Παθ., ἐναποτυποῦμαι, κηρῷ αὐτόθι 3Ε, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 46· ἀπεικονίζομαι ἔν τινι, τῷ κατόπτρῳ Ἀχ. Τάτ.:—Μέσ., ἐναπομάξασθαι χεῖράς τινι, ἀποσπογγίσαι τὰς χεῖρας εἴς τι, Ἀλκίφρων 3. 44, ἐξ εἰκασίας Hemsterh.

ἐναπομεμαγμένως, ἐπίρρ., δι' ἐναποτυπώσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 183.

ἐναπομένω, ἀπομένω ἐν, ἢ ἁπλῶς ἀπομένω, Κλήμ. Ἀλ. 332· ἀπολ., Ἡλιόδ. 1.15.

ἐναπόμιξις, εως, ἡ, ἡ ἔν τινι γινομένη ἀπόμιξις, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.1, 1., 6. 3, 1.

ἐναπομόργνυμι, ἐναποτυπῶ, τι εἴς τι Πορφύρ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. Φυσ. 1. 52, σ.1040, Ἰάμβλ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 41, 44.

ἐναπόμορξις, εως, ἡ, ἐναπόμιξις, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 6.1, 1.

ἐναπομύττομαι, μέσ., ἀπομύττομαι ἔν τινι, ἐναπομύττεσθαι ταῖς παροψίσιν Πλούτ. 2.1128Β.

ἐναπονίζω: μέλλ. **-νίψω**, ἀπονίπτω, ἐκπλύνω, ἔν τινι, λεκανίῳ μὲν πρῶτον ἐναπονίψεις ... ἐνεκπλυνεῖς Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4:—Μέσ., ἐναπονίζεσθαι τοὺς πόδας ἐν τῷ ποδονιπτῆρι Ἡρόδ. 2.172· χεῖρας ὁ αὐτ. 1.138. **II**. Μέσ., πλύνω, καθαρίζω ἐμαυτὸν ἔν τινι, τὰς γυναῖκας ἐναπονίψασθαί οἱ (τῷ ποταμῷ) θελῆσαι τὸ αἷμα Παυσ. 9. 30, 8.

ἐναποξύω = ἀποξύω, ἀποξέω, Κλήμ. Ἀλ. II. 344Α, καὶ **ἐναποξέω**, Θεοδ. Προδρ. Ρόδ. 4. σ.177.

ἐναποπατέω, ἀποπατῶ ἔν τινι, ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ (ὁ θώραξ) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1228, Πολύζηλ. ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4.

ἐναποπλέω, ἀποπλέω ἔν τινι, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. τ. 1. σ. 60.

ἐναποπλήττω, ἐκπλήττω, ἐναποπλαγεὶς τὴν διάνοιαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 1079Β.

ἐναποπλύνω, ἀποπλύνω ἔν τινι, οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ ὑγρῷ τὰ χρώματα Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 4, 11· τι Παυσ. 3. 25, 8.

ἐναποπνέω: μέλλ. **-πνεύσομαι**, ἐκπνέω ἔν τινι, ὅπως ταῖς πατρῴαις οἰκίαις ἐναποπνεύσωσι Διόδ. 13. 5· ἐν. ἱκεσίαις, ἐκπνεῖν ἐν τῷ ἱκετεύειν, Πλουτ. Κορ. 33· φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ Λουκ. Ἁρμον. 2.

ἐναποπνίγω, ἀποπνίγω ἔν τινι: ἀόρ. β' παθ. ἐναποπνιγῆναι ἐν οἴνῳ Ἀθήν. 325D· ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ Λουκ. π. Περεγρ. Τελευτ. 24.

ἐν-απορέω, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπ-απορέω**, εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, παρὰ Πολυβ. 29.11, 6. **2**) προτείνω, προβάλλω ἀπορίαν, δυσχερὲς ζήτημα, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. 692, 19.

ἐναπορριγέω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ῥίγους, φοβοῦμαι, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 404, 13, ἔκδ. Λ.

ἐναπορρίπτω, ῥίπτω κατὰ μέρος, ἀπορρίπτω, ἐναπορρίψας τὰ σκύβαλα Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1.71, Φωτ.

ἐναποσβέννυμι: ἀόρ. **-έσβεσα**, ἀποσβεννύω τι ἔν τινι, τὴν θερμότητα Ἀριστ. Προβλ. 24. 17, 1:—Παθ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 9, 10, Ἡλιόδ. 1. 15.—Ρημ. ἐπίθ. **-σβεστέον** = δεῖ ἐναποσβέσαι, Κλήμ. Ἀλ. 204.

ἐναποσημαίνω = ἀποσημαίνω ἐν, δεικνύω ἔν τινι, ἐναποσημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ Πλουτ. Κίμ. 2:—Μέσ., καθάπερ ἡλιακῆς ἀλέας ἐναποσημαίνεταί τι Κλήμ. Ἀλ. 792, Φιλόστρ. 836.

ἐναποσκηπτικός, ή, όν, ὁ ἐμπίπτων, ὁρμητικός, σφοδρός, Κασσ. Προβλ. 15.

ἐναποσκήπτω = ἀποσκήπτω ἔν τινι, ἐνσκήπτω, ἐμπίπτω, Ὠριγέν. 3. σ. 474, Κασσ. Προβλ. 30.

ἐναποστάζω, ἀποστάζω ἔν τινι, μέλος τι τερπνὸν ... τοῖς ὠσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν Φωτίου Βιβλιοθ. Κῶδ. 128, σ. 96. **II**. ἀμεταβ., στάζω τι, αἱ χεῖρες τοῦ λύθρου ἐναποστάζουσι Λιβάν. 4. 582.

ἐναποστηρίζομαι, μέσ., στηρίζω ἐμαυτὸν ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος, ὁκόταν .. ἐς τὴν γλῶσσαν ἐναποστηρίζωνται (αἱ φλέβες) Ἱππ. 397. 39, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 528.

ἐναποστίλβω, στίλβω, λάμπω ἔν τινι, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 60, 44.

ἐναποσφάττω = ἀποσφάττω, ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευθεῖσιν ἐναπεσφάγη τοῖς παισὶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5.13, 1.

ἐναποσφηνόω, ἀποσφηνόω ἔν τινι, Ἰω. Χρυσ. Ὁμ. 25, τ. 5. σ. 153, 11.

ἐναποσφίγγω, συσφίγγω, στενοχωρῶ, Εὐσταθ. Πονημάτ. 167.14.

ἐναποσφρᾱγίζω, ἐναποτυπῶ, τι εἴς τι Ἰωσήπ. Μακκ. 15·—ἀπολ., Διογ. Λ. 7. 46:—Μέσ., ἐνσφρ. τι τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ. 84, πρβλ. 240.

ἐναποσφράγισμα, τό, ἀποτύπωμα ὡς τὸ τῆς σφραγῖδος, Κλήμ. Ἀλ. 487.

ἐναποσῴζω, ἀποσῴζω ἔν τινι, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notit. Mss. τ. 8, σ. 118.

ἐναποταμιεύω, ταμιεύω ἔν τινι, ἐναποταμιευθῆναι τῷ βαλλαντίῳ Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ματθ. τ.1. σ. 12.

ἐναποτελέω: μέλλ. -έσω, συναποτελῶ, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 134, ἀλλ' ἐν Α. Β. 766. 22: **ἓν ἀποτελῶ**, «ὡς νῦν ῥάπτας φαμὲν τοὺς τὰ διεστῶτα καὶ διερρηγμένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας καὶ ὑγιές τι ἓν ἀποτελοῦντας».

ἐναποτήκω, ἀποτήκω ἔν τινι, ἐναποτήξαντες αὐτῷ (τῷ ἐλαίῳ) χήνειον στέαρ Γαλην. τ.13. σ. 40.

ἐναποτίθημι: μέλλ. **-θήσω**, ἀποτίθημί τι ἔν τινι: — Μέσ., τὰ ξίφη εἰς τοὺς κολεοὺς ἐναπέθεντο Δίων Κ. 73. 10· ἀλλ' οὐ προσήκειν τὴν ὀργὴν εἰς ἀναίσθητον σῶμα ἐναποτίθεσθαι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ «ξεθυμαίνῃ» τις τὴν ὀργήν του εἰς ἀναίσθητον σῶμα, Διόδ. Ἀποσπ. 569.12.

ἐναποτιμάω, πληρώνω ἀντὶ χρημάτων εἰς εἴδη κατ' ἐκτίμησιν, τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ Δημ. 1253. 9· ἐν τῷ παθ., Δίων Κ. 41. 37.

ἐναποτίνω, δαπανῶ εἰς δίκας ἔν τινι τόπῳ, πόλιν ... πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα, «παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐμβιῶναι καὶ ἐνοικεῖν εἶπεν ἐναποτῖσαι χρήματα. εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 38.

ἐναποτυπόομαι, παθ., δέχομαι ἀποτυπώσεις, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 53· ἀποτυποῦμαι ἔν τινι, αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἔτι παίδων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται Πλούτ. 2. 3Ε.

ἐναποτυπωτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. = **δεῖ ἐναποτυποῦν**, Κλήμ. Ἀλ. 289.

ἐναπουρέω, οὐρῶ ἔν τινι, τῷ θυσιαστηρίῳ Φιλόστ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7, 10, σ. 517, 34.

ἐναποφαίνω = ἀποφαίνω, Λιβάν. τ. 4, σ. 182. 23.

ἐναποφέρω, φέρω εἴς τι, μεταγεν.

ἐναποφράττω, ἀποφράττω ἔν τινι, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 28, σ. 1000.

ἐναποχέω, χύνω ἐπάνω εἴς τινα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ.

ἐναποχράομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, καταχρῶμαι, ὅτι ἐναποχρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ῥᾳθυμίᾳ Δημ. 218. 4.

ἐναποψάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀποσπογγίζω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 843.

ἐναποψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω**, ψύχω, δροσίζω ἐμαυτόν, λούομαι, μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔτοι λώϊόν ἐστιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 757. Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἐξέλαβον τὴν λέξιν ὡς κακέμφατον ἑρμηνεύοντες αὐτὴν ἀποπατῶ, ἀφοδεύω, ἀλλ' ὁ Πρόκλος προσθέτει καὶ ἄλλας ἑρμηνείας: «ἀποπνευματίζειν ἢ ἀναψύξεως χάριν τοῦ σώματος τοῖς ποταμίοις ῥεύμασιν ἵστασθαι, ἢ ἀποπλύνειν ἢ ἀπονίπτειν». **II**. παραδίδω τὸ πνεῦμα, «ξεψυχῶ», Ἀνθ. Π. 9. 1, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐνάπτω: μέλλ. **-ψω**, δένω ἐπί τινος ἢ εἴς τι, σπάργανά τινι Εὐρ. Ἴων 1491· τι εἴς τι Ξεν. Κυνηγ. 6, 8.—Παθ., θώρακος κύτει ἐνημμένῳ κάλλιστα, προσηρμοσμένῳ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1225. **2**) ἐν τῷ παθ. ἐπὶ προσώπων, φορῶ, περιβάλλομαί τι, μετ' αἰτ., λεοντέας ἐναμμένοι (Ἰων. ἀντὶ ἐνημμ-) Ἡρόδ. 7. 69· διφθέραν ἐνημμένος Ἀριστοφ. Νεφ. 72· παρδαλᾶς ἐνημμένοι

ὁ αὐτ. Ὄρν. 1250, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ χορὸς.: ἐναψάμενος δάπιδας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 249. **II.** ἀνάπτω, πυρπολῶ ὁ αὐτ. Εἰρ. 1032, ἐν τῷ παθ.—Μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν φῶς, Λυσ. 93. 2. **III.** Μέσ., ἐγγίζω, ὡς τὸ ἅπτομαι. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 3, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς.

ἔναρα, ων, τά, (ἴδε **ἐναίρω**) μόνον κατὰ πληθ., τὰ ὅπλα καὶ κοσμήματα φονευθέντος ἐχθροῦ, σκῦλα, λάφυρα, Λατ. spolia, φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Ἰλ. Ζ. 480· ἢ φέρεσθαι Θ. 534· πόλλ' ἔναρα Τρώων Ν. 268· οὕτως, ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος Κ. 570.—καθόλου, λάφυρα, τὴν [φόρμιγγα] ἄρετ' ἐξ ἐνάρων Ι. 188· πρβλ. Ζ. 68, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ 357. Ἐπικὴ λέξις (ἐν χρήσει παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ 177) ἀντὶ τῶν Τραγ. **σκῦλα, λάφυρα.**

ἐναραρίσκω: ἀόρ. α' **ἐνῆρσα**· προσαρμόζω ἢ στερεώνω ἐντός, ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε Ὀδ. Φ. 45. **II.** πρκμ. β' **ἐνάρηρα,** ἀμεταβ., εἶμαι ἐνηρμοσμένος, εὖ ἐναρηρὸς Ὀδ. Ε. 236· γ' ἑνικ., Ἄρατ. 453.

ἐναράσσω: μέλλ. **-ξω,** κτυπῶ, οἱ κρυοὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν .. τὰ κέρατα ἐναράξαντες ἀποθνήσκουσι Παυσ. 4. 13, 1.—Παθ., ἐπιρρίπτομαι μεθ' ὁρμῆς, ἐς ἀλλήλας ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐνηράσσοντο αἱ νῆες Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 98.

ἐνάργει, διάφ. γρ. ἐν Θεοκρ. 4. 61, ἀντὶ τοῦ **ἐνήργει.**

ἐνάργεια, ἡ, σαφήνεια, εὐκρίνεια, τρανότης, Πλάτ. Πολιτικ. 277C· ἐν τῇ ῥητορικῇ, ζωηρὰ περιγραφή, δύναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 7. **II.** ἐναργὴς θέα, Πολύβ. 3. 54, 2, κλ., ἴδε καὶ Μεγ. Ἐτυμ. 337, 5.

ἐνάργημα, τό, φαινόμενον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 93.

ἐναργής, ές, ὁρατός, ψηλαφητός, ἐν σωματικῇ μορφῇ, κυρίως ὡς τὸ **ἐμφανής,** ἐπὶ τῶν θεῶν ἐμφανιζομένων ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν μορφῇ (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργ. manifesto in lumine), χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, «φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 131· οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς Ὀδ. Π. 161· πρβλ. Γ. 420, Η. 201:—συχν. ἐπὶ ὀνείρου ἢ ὁράματος, ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο Δ. 841· ὄναρ Αἰσχύλ. Πέρσ. 179, κτλ.· ὄψιν ἐνυπνίου τῷ ἑωυτοῦ πάθει ἐναργεστάτην, φανερώτατα ἀναφερομένην εἰς..., Ἡρόδ. 5. 55· πρβλ. 7. 47· οὕτως, ἐναργὴς ταῦρος, ἐν ὁρατῇ μορφῇ ταύρου, ἀληθὴς ταῦρος, Σοφ. Τραχ. 11· πρὶν ἂν ἐκείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων, πρὶν φέρῃς καὶ στήσῃς αὐτὰς ἐκείνας ἐναργῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 910· ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 795. **2)** φανερὸς ἐν τῷ νῷ ὡς ἐν κατόπτρῳ, τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ ὁ αὐτ. Τραχ. 225· λῃστὴς ἐναργής, φανερὸς λῃστής, ὁ αὐτ. Οἰδ. Τ. 535, πρβλ. Ἀντ. 263· τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται Δημ. 538. 5:—Ἐπίρρ. **-γῶς,** φανερῶς, προφανῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 136, Σοφ. Ἠλ. 838· ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1173. **3)** ἐπὶ λέξεων, κλ., σαφής, εὐκρινής, φανερός, ἁπλοῦς, τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ Αἰσχύλ. Προμ. 663· συχν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐναργὲς τεκμήριον, σημεῖον, παράδειγμα, κτλ., Πλάτ. Ἴων 535C, Τίμ. 72Β, Δημ. 326. 5· καὶ τοῦτο ἐναργὲς ὅτι .., ἀντὶ τοῦ δῆλον ὅτι, Πλάτ. Θεαίτ. 150D, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 50:—Ἐπίρρ., ἐναργέως λέγειν Ἡρόδ. 8. 77· συγκρ. **-έστερον,** σαφέστερον, εἰπεῖν, διειδέναι Πλάτ. Τιμ. 49Β, Πολ. 661C· ὑπερθ. **-έστατα** ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 132C. **II.** λαμπρός, ἔξοχος, βωμὸς Πινδ. Ο. 7. 75. (Κατά τινας ἐκ τοῦ **ἀργός, ἀργής,** λαμπρός, στιλπνός, κατ' ἄλλους ἐκ τῆς φράσ. **ἐν ἔργῳ,** πραγματικός).

ἐναργότης, ητος, ἡ, = **ἐνάργεια,** Πολυδ. Δ', 97.

Ἐνάρεες (ἄλλως **-αρέες**) ἢ **Ἐνάριες,** οἱ, πιθ. Σκυθικὴ λέξις ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, **ἀνδρόγυνοι,** συμμορία Σκυθῶν, ὑφ' ὧν ἐσυλήθη τὸ ἐν Ἀσκάλωνι τῆς Συρίας ἱερὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐτιμωρήθησαν ὑπ' αὐτῆς διὰ θηλείας νόσου, Ἡρόδ. 1. 105· ἐβεβαίουν δὲ οἱ νοσοῦντες τὴν νόσον ταύτην, ὅτι ἡ θεὰ πρὸς ἀποζημίωσιν ἐδωρήσατο αὐτοῖς τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύεσθαι, καὶ ἐμαντεύοντο ἐν φλοιῷ φιλύρας (ὁ αὐτ. 4. 67). Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ εἰς τὸν Τειρεσίαν· ὁ Ἱππ. ἐν τῷ π. Ἀέρ. 293 κἑξ. καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τούτους **ἀνανδριεῖς** καὶ περιγράφει λεπτομερῶς τὴν νόσον αὐτῶν· οὕτω δὲ ὁ Ἀριστ. (Ἠθ. Ν. 7. 7, 6) ἀποδίδει εἰς τοὺς βασιλεῖς τῶν Σκυθῶν μαλακίαν.

ἐνάρετος, ον, ἔχων ἀρετήν, ὡς καὶ νῦν, Διογ. Λ. 7. 126, Ἡρωδιαν. 2. 8, 3· ἀνδρεῖος, γενναῖος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 1, 8.—Ἐπίρρ. **-τως,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 1, 8.

ἐναρηρώς, ἴδε **ἐναραρίσκω.**

ἐνᾰρη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἔναρα, λάφυρα τῶν πολεμίων, Ἀνθολ. Πλαν. 72· πρβλ. **ἐναρφόρος.**

ἔναρθρος, ον, ἔχων ἄρθρα, κλειδώσεις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 5· ἐπὶ φωνῆς, **ἔναρθρος φωνή,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἄναρθρον,** οἵα εἶναι ἡ τῶν ἀλόγων ζώων, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 14, Διόδ. 3. 17, Βαβρ. ἐν τῷ προοιμ. 1. 7.

ἐνάρθρωσις, εως, ἡ, «ἐνάρθρωσις μὲν οὖν ἐστιν ὅταν ἡ ὑποδεχομένη κοιλότης βάθος ἱκανὸν ἔχῃ καὶ ἡ ἐγκαταβαίνουσα κεφαλὴ προμήκης ὑπάρχῃ» Γαλην. τ. 2. 736, 3.

ἐνᾰρίζω: Ἰλ.: παρατ. **ἠνάριζον** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1644: μέλλ. **-ίξω (ἐξ-)** Ἰλ. Υ. 339: ἀόρ. Ἐπ. **ἐνάριξα** Χ. 323 (πρβλ. **ἐξ-, ἐπ-**), μεταγν. **ἠνάριξα** Λυκόφρ. 486, καὶ **ἠνάρισα** Ἀνθ. Π. 7. 226.—Μέσ.: μέλλ. **-ίξομαι** Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 468· ἀόρ. **ἐναρίξατο** Ὀππ. Κυν. 2. 20.—Παθ., Σοφ.: ἀόρ. **ἠναρίσθην**: πρκμ. **ἠνάρισμαι** (ἴδε **κατ-**):—σκυλεύω τὸν ἐχθρὸν ὃν ἐφόνευσα, γυμνῶ αὐτὸν καὶ λαμβάνω ὡς λείαν τὸν ὁπλισμὸν αὐτοῦ, Λατ. spoliare, μετὰ διπλ. αἰτιατ., Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς Ἰλ. Ρ. 187: ἐντεῦθεν, φονεύω ἐν μάχῃ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 194 καὶ καθόλου, σφάζω, Ἰλ. Α. 191· καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον Ρ. 413:—Πινδ. Ν. 6. 88, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1644: ἐν τῷ παθ., νὺξ ἐναριζομένα, ἀποθνήσκουσα, ἤτοι παρερχομένη καὶ ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἡμέραν, Σοφ. Τρ. 94· πρβλ. **ἐναίρω.**

ἐνᾰριθμέω, καταριθμῶ εἰς ἢ μεταξύ, συναριθμῶ, οὐκ οἰόμενοι δεῖν τὴν ἡδονὴν ἐναριθμεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 7, 1· ἔτι παρὰ τὸ μὴ ἐναριθμουμένου τοῦ ἐν ἀρχῇ τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβάνειν Σοφ. Ἔλεγχ. 8, 4. **II.** λογαριάζω, θεωρῶ, ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ Σοφ. Ο. Τ. 1188, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb:—Μέσ., **ἐν ἀριθμῷ ποιεῖσθαι,** εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, «ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζεις καὶ ἐν φροντίδι ἔχεις» ἢ «ἐν ἀριθμῷ τάττεις, ἀξιοῖς λόγου» (Σχόλ.), Εὐρ. Ὀρέστ. 623.

ἐνᾰρίθμιος, ον, (ἀριθμὸς) ὁ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἄλλην (πέλειαν) ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι Ὀδ. Μ. 65· συναριθμούμενος, αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες εἶμεν Θεόκρ. 7. 86, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 647· ἐν., μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῷ κόσμῳ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 502. 16· δήμου ἐν. παρὰ Διογ. Λ. 7. 27. **II.** καταριθμούμενος, «λογαριαζόμενος», θεωρούμενος ἄξιος, Λατ. in numero habitus, οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ Ἰλ. Β. 202.

ἐνάριθμος, ον, = τῷ προηγ. Ι, Ὀρφ. Ἀργ. 110· **τὰ ἐνάριθμα** = **αἱ μονάδες,** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 19. **II.** = τῷ προηγ. II, Πλάτ. Σοφ. 258C, Φίληβ. 17Ε· ἐνήριθμοι (ποιητ.) δ' αὔλια καὶ βοτάναι, ἑταῖροι, συνήθεις (πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐναρίθμια**) Καλλ. Ἀποσπ. 127, ἴδε Βεντλέϋον ἐν τόπῳ.

ἐν-αρι-κύμων, ὁ, ἡ, = **ἀρικύμων** (εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς), Ἱππ. π. Ἀέρ. 283.

ἐνᾰρίμβροτος, ον, ἀνδροφόνος, Πινδ. Π. 6. 30, Ἰ. 8 (7). 114.

ἐνᾰριστάω, λαμβάνω ἄριστον, προγευματίζω ἢ ἁπλῶς ἐσθίω ἐντὸς μέρους τινός, Ἱππ. 368. 3., 373. 31, Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 1.

ἐναρμόζω καὶ **-ττω,** προσαρμόζω ἐντός, ἐμπήγω, δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν Εὐρ. Φοιν. 1413· Γίγασι, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη ὁ αὐτὸς Ἡρ. Μαιν. 179, Ἀριστοφ. Λυσ. 413· ξύλα ἀλλήλοις Θεοφρ. περὶ τὰ Φυτὰ Ἱστ. 5. 3, 5· πήχεις Λουκ. Θ. Διάλ. 7. 4: ἐν τῇ Γεωμετρ., γράφω σχῆμά τι ἐντὸς ἑτέρου. **2)** μεταφ., προσαρμόζω, Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ, «τρεῖς ἁρμονίαι, Δωρία, Φρυγία, Λυδία· πεδίλῳ δὲ τῷ ῥυθμῷ· ἀπὸ δὲ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὴν βάσιν οὖν εἶπε πρὸς τὸ Δωρίῳ μέλει ἐναρμόσαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 3. 9· πρβλ. Ι. 1, 21· τι εἴς τι Πλάτ. Νόμ. 819C, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 3· ἐν. αὐτόν, καθιστᾶν ἑαυτὸν δημοτικόν, Πλουτ. Ἀλέξ. 52:—Μέσ., τὰν Δωριστὶ (ἐνν. ἁρμονίαν) ἐναρμόττεσθαι .. τὴν λύραν Ἀριστ. Ἱππ. 989, πρβλ. **ἁρμόζω** Ι. 5. **II.** ἀμεταβ., προσαρμόζομαι, ἐναρμόσον εἰς τὸ κοῖλον τῆς μασχάλης Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782 ἐν τέλει· ἔν τινι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1202· τινὶ Πλάτ. Νόμ. 894C. **2)** μετὰ δοτ. προσ., ἀρέσκω, εὐαρεστῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 5.

ἐναρμόνιος, ον, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ, τὴν ἔνρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς, τὴν μεθ' ἡδονῆς αἴσθησιν τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας, Πλάτ. Νόμ. 654Α, κτλ.· τινὶ Τίμ. Λοκρ. 103C· ἐναρμόνιον μελῳδεῖν Λουκ. Θ. Διάλ. 7. 4. **II.** ἐν τῇ ἑλληνικῇ μουσικῇ, γένος (ἢ μέλος) ἐναρμόνιον ἢ ἐναρμονικὸν ἢ **ἐναρμόνιον,** τό, ὡς οὐσιαστ., ἡ ἐναρμόνιος κλῖμαξ ἁπλουστέρα τῆς χρωματικῆς καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς διατονικῆς, Πλουτ. 2. 711C, 744C, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6· ἐναρμόνια μέλη ἐνῆδον Ἀριστ. Προβλ. 19. 15· ἴδε Chappell Ἱστορ. τῆς Ἑλλ. Μουσ. σ. ΧΧ.

ἐνάρμοσις, ἡ, τὸ ἐναρμόζειν, Πρόκλ. Ὑποτ. Ἀστρ. σ. 69. 35, κτλ.

ἐνάρμοστος, ον, (ἐναρμόζω) ἁρμόζων, ἀμφίβολον ἐν Ἰωσήπ. Μακκ. 14. 3.

ἐναρμόττω, ἴδε **ἐναρμόζω.**

ἔναρξις, ἡ, τὸ **ἐνάρχεσθαι** 2, ἀρχή, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 1, Ψευδ-Ἰακώβου Λειτουργ. 35. 36, Σιμοκ. 43. 4, κλ.

ἐνᾰρο-κτάντας, Δωρ. ἀντὶ ἐναροκτάντης, ἀνδροφόνος, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 152, πρβλ. Ἑρμάννου Πονημάτ. (Opusc.) 5. 149, κἑξ.

ἔναρον, τό, ἑνικὸν τοῦ **ἔναρα,** ἀλλ' οὐχὶ ἐν χρήσει.

ἔν-ᾰρος, ον, «ἔνοχος, ἐπικατάρατος» Ἡσύχ.

ἐναρτύω, ἀρτύω, Γαλην. 6. 398Α.

ἐναρφόρος, ον, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ **ἐναρηφόρος,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 192 ἔνθα ἴδε Göttl.

ἐναρχία, ἡ, = **μοναρχία**, Ψευδο-Διονύσ. 641A.

ἐνάρχομαι: μέλλ. **-ξομαι**: Ἀποθ.: — ἐπὶ θυσιῶν, ποιοῦμαι ἔναρξιν τῆς θυσίας λαμβάνων τὴν κριθὴν (**οὐλοχύτας**) ἐκ τοῦ κανίστρου (**κανοῦ**), κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις Εὐρ. Ἰ. Α. 1471· οὕτω, προχύτας χέρνιβάς τ' ἐνάρξεται αὐτόθι 955: — πρκμ. μετὰ παθ. σημασ., κανοῦν δ' ἐνῆρκται ὁ αὐτὸς Ἠλ. 1142· ἐνῆρκται τὰ κανᾶ Αἰσχίν. 70. 31· πρβλ. **κατάρχομαι**. 2) καθόλου, ἀρχίζω, Πολύβ. κλ.· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτὸς 5. 1, 5· ἐναρχομένης τῆς θερείας (ἀρχομένης Schweig.) ὁ αὐτ. 5. 1, 3, κτλ. II. μεταγεν. τὸ ἐνεργ., 1) ἀρχίζω, ἐνῆρξε θρήνου Ἑβδ. (Σειρ. ΛΗ', 16). 2) ἔχω ἀρχήν, ἐξουσίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2350.

ἔναρχος, ον, ὁ ἔχων ἀρχήν, ἐξουσίαν, ἐμελανειμόνει ἔτι ὢν ἔναρχος Ἀππ. Ἐμφ. 1. 14· οἱ ἀεὶ ἔναρχοι ὄντες Ἐπιγρ. Δελφ. 34. 28· συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους, τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον κατέχοντας τὴν ἀρχήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3046. 13· ἔναρχος ἀρχιδικαστὴς 47. 55. 2) ὑπὸ ἐξουσίαν, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 56. II. ἐν τῇ ἀρχῇ, πρῶτος, ἀρχικός, Κύριλλ. Ἀλ. κ. 15, σ. 861· ἔναρχον λέξεως (τὸ σ) Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 70. 8.

ἐνάς, άδος, ἡ, (ἕν) = **μονάς**, Πλάτ. Φίληβ. 15A. — Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 46 κἑξ.

ἐνασεβέομαι, μέσ., ἀσεβέω ἐν.., Θεμιστ. Ἐπιστ. 14.

ἐνασελγαίνω = **ἀσελγαίνω ἐν**.., Διοδ. Ἀποσπ. 527. 28: — Παθ., ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης Ἀριστοφ. Σφ. 61 (κατὰ Δινδόρφιον ἀντὶ ἀνασελγ-).

ἐνασθενέω = **ἀσθενέω ἐν**, Βασίλ. III. 321C.

ἐνασκέω, ἐξασκῶ ἢ γυμνάζω ἔν τινι πράγματι, αὐτὸν Πλουτ. Ἀλέξ. 17. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. (Λουκ. Βίων Πρᾶσις 3)· ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι ἔν τινι, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 11. 354: — Ἐνεργ., ἀμετάβ. ὡς τὸ παθ., Πολύβ. 1. 63, 9. II. Παθ., ὡσαύτως, οὗτοι (οἱ λίθοι).. κατὰ στίχον.. ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, εἶναι ἐνειργασμένοι ἐν τῷ ὑφάσματι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5.

ἐνασμενίζω, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω Φίλων 1. 36. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 8.

ἐνασπάζομαι, Ἀποθ., **ἀσπάζομαι**, Πλουτ. 2. 987D.

ἐνασπιδόομαι, ἀσπίδι περιβάλλομαι, καθοπλίζομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 368.

ἔνασσα, ἴδε ναίω II.

ἐναστεΐζομαι, «ἐνοικῶ» Ἡσύχ.

ἐνάστερος, ἔχων ἀστέρας, Θέων εἰς Ἄρατ. σ. 37.

ἐναστράπτω: μέλλ. **-ψω**, ἀστράπτω, λάμπω ἔν τινι, Φίλων 1. 448, Θεμίστ. 51D: — μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., προγνώσεως ἐνέστραψε φῶς Εὐστ. Πονημ. σ. 175. 27.

ἔναστρος, ον, μεταξὺ τῶν ἄστρων, Ἑρμ. Τρισμεγ. Ποιμάνδρ. 31. 15, Ἀχαιὸς παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει **ἔναστρος**.

ἐνασφαλίζομαι = **ἀσφαλίζομαι**, Ἐπιφάν. II. 280B.

ἐνασχημονέω = **ἀσχημονῶ ἐν**, γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας Λουκ. Ἰκαρομέν. 21· ἀρχαῖς Πλουτ. 2. 336B, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Σερτώρ. 27.

ἐνασχολῶ, ἀσχολῶ ἔν τινι, θεάμασι.. τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες Βασίλ. τ. 1, σ. 496D: — Μέσ., οὐδενὶ πάντως τῶν ταῖς ἱεραῖς.. βίβλοις ἐνασχολουμένων ἠγνόηται Μιχ. Γλυκ. Ἐπιστ. 13 (Fontani Anecd. τ. 1) σ. 4.

ἐναταῖος, α, ον, (ἔνατος) τὴν ἐνάτην ἡμέραν, Ἱππ. Ἀφορ. 1250, Θουκ. 2. 49· ἐπὶ διαλειπόντων πυρετῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 961.

ἐνατενίζω, προσηλώνω, τὰς ἀκοὰς τινι Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 65. II. ἀμεταβ., βλέπω ἀτενῶς εἴς τι, Ἡλιόδ. 7. 7: προσέχω, Ἰουστῖνος Μάρτ. 1. 42.

ἐνατεύομαι, τελῶ τελετὴν τῇ ἐνάτῃ ἡμέρᾳ, Ἐπιγρ. Μυκόνου Ditt. Syll. 337_{21}.

ἔνατμος, ον, ἀτμιδώδης, ἀτμώδης, Διόδ. 2. 49.

ἔνατος, η, ον, (ἐννέα) ἔνατος, Λατ. nonus, Ἰλ. Β. 313, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 8· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **εἴνατος** Ἰλ. Β. 295, Θ. 266, Ἡρόδ.: — τὰ ἔνατα (ἱερά), sacra novendialia, Ἰσαῖος 73. 25, Αἰσχίν. 86. 5. II. ἔναται Μοῦσαι ἀντὶ ἐννέα, Ἀνθ. Π. 2. V. 383· ὁ τύπος διὰ τῶν δύο ν (**ἔννατος**) εἶναι συνήθης ἐν τοῖς μεταγεν. χειρογρ., ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ἑνὸς ν ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν καὶ ἐξ Ἀττ. ἐπιγραφῶν, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 147, 148, κτλ.: πρβλ. **ἐνάκις**. — Ἕνατος, μὴν Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Ἰλαίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 47. 81.

ἐναττικίζω: — ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες, αἱ ἀηδόνες ᾄδουσιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ἀκριβῶς ὡς ἐν Ἀττικῇ, Φιλόστρ. 665.

ἐναυγάζω, ἀνάπτω, καὶ πῦρ ἐναυγάζουσαν αἰστωτήριον, «καὶ πῦρ ἅπτουσαν ἀφανιστικόν» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 71· ἐμφωτίζω, ἀχλύν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος. II. ἀμετάβ., λάμπω, λύχνου ἐναυγάζοντος (ἐνακμάζοντος Herch.) Αἰλ. π. Ζ. 1. 58.

ἐναύγασμα, τό, φωτισμός, λάμψις, ἐναύγασμα θεῖον Φίλων 1. 88.

ἐναυγής, ές, (αὐγή), ἔχων ἐν ἑαυτῷ αὐγήν, λάμψιν, Κύριλλ. Ἀλ. II. 521D.

ἔναυδος, ον, «ἔμπνους, φωνήεις» Ἡσύχ.

ἐναυθεντέω = **αὐθεντέω**, Βασίλ. III. 1024C.

ἐναυλακο-φοῖτις, ἡ, ἡ ἐν αὔλακι φοιτῶσα, Ἀνθ. Π. 6. 98. — Ἐν Θησ. Στ. ἐναυλακόφοιτις, οὐχὶ ὀρθῶς.

ἐναύλειον, τό, = **ἔναυλος** (A). II, Εὐρ. Ἑλ. 1107· πρβλ. **προσαύλειος**.

ἐναυλίζω, ἀμεταβ., κατοικῶ ἢ διαμένω ἔν τινι τόπῳ, στίπτῃ γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ Σοφ. Φιλ. 33. II. Ἀποθ., ἐναυλίζομαι, Ἡρόδ., Θουκ., κλ.· διαμένω, αὐλίζομαι, νύκτα οὐδεὶς ἐναυλίζεται [ἐν τῷ νηῷ] Ἡρόδ. 1. 181· ἐν Τανάγρῃ νύκτα ἐναυλισάμενος ὁ αὐτ. 9. 15· κυρίως ἐπὶ στρατιωτῶν, καταλύω διὰ τὴν νύκτα, νυκτερεύω, ἐδήουν καὶ ἐνηυλίσαντο Θουκ. 3. 91., 4. 54., 8. 33, Ξεν., κλ. III. μεταφ., ἐπὶ νόσων, διαμένω, ἐμφωλεύω ἔν τινι μέρει τοῦ σώματος, καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πουλὺν ἐν τῷ στήθει Ἱππ. 230. 25.

ἐναύλιος, α, ον καὶ **ἐναύλιος**, ον, (αὐλή) ἐντὸς τῆς αὐλῆς, **ἐναυλίος** (θύρα), ἡ, ἡ ἄγουσα ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, τὴν ἐναύλιον ὠθῶν Κωμ. Ἀνώνυμ. 305. 2) μεταφ., ὁ λαιμὸς τῆς μήτρας, ὅταν δὲ κλυσθῇ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη Ἱππ. Γυναικ. τὸ Β', 645, ἐν τέλει.

ἐναυλίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐναυλὶς γλωσσίς, Εὐστ. Ἰλ. 96, 19 κατὰ τὴν ἔκδ. Βασιλ., κατὰ δὲ τὴν τῆς Ῥώμης «ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσίς».

ἐναύλισμα, τό, οἴκημα ἔνθα ἐναυλίζεταί τις, Ἀρτεμίδ. 4. 47: Καθ' Ἡσυχ.: «ἐναύλισμα· νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα».

ἐναυλιστήριος, ον, οἰκήσιμος, ἄντρον Ἀνθ. Π. 6. 219.

ἔναυλον, τό, (αὐλή) κατοικία, Ἀνθ. Π. 9. 102.

ἔναυλος, ὁ, (A) οὐσιαστ.: 1) (**αὐλός**), στενὸς καὶ χειμαρρώδης τόπος, κοίτη ποταμοῦ διὰ στενοῦ ῥέοντος, τάχα κεν ἐναύλους πλήσειαν νεκύων Ἰλ. Π. 71· χείμαρρος ἐξ ὄρους διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων, ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ Φ. 283, πρβλ. 312. II. (**αὐλή**) κατοικία, κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν ἐνδιαιτημάτων τῶν ἀγροτικῶν θεῶν, Οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους, Νυμφέων Ἡσ. Θ. 129· πρβλ. Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀφρ. 74, 124, Εὐρ. Βάκχ. 122, Ἡρ. Μαιν. 371· οὕτως ὁ Ὀππιανὸς καλεῖ τοὺς ἐντὸς τῆς θαλάσσης σηραγγώδεις βράχους ἁλὸς ἐναύλους, Ἁλιευτ. 1. 305· Ποσειδάωνος ἐν. 3. 5. — Ἐπικὴ λέξις ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

ἔναυλος, ον, (B) ἐπίθ.: 1) (**αὐλός**), πρὸς αὐλόν, ἐν συνοδίᾳ αὐλοῦ, κιθάρισις, Ἀθήν. 637F· θροῦς Φιλόστρ. τ. 2. σ. 298, 6, ἔκδ. Kayser. 2) τὸ πλεῖστον μεταφ., λόγοι, φθόγγοι ἔναυλοι, ἠχοῦντες ἔτι ἐν τοῖς ὠσὶν ὡς ἦχοι αὐλοῦ, Πλάτ. Μενέξ. 235B, Λουκ. Ἐνύπν. 5· ἔν. φόβος, πρόσφατος φόβος, Πλάτ. Νόμ. 678B· ἔναυλον ἦν πᾶσιν ὅτι.., πάντες ἐνεθυμοῦντο καλῶς, ἦτο ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν ζωηρῶς ἐντετυπωμένον ὅτι.., Αἰσχίν. 81. 18· ἔναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων Διον. Ἁλ. 9. 7· ἔν. δύναμις Ἀριστ. Προβλ. 21. 13· ἔν. ἔχειν ὅτι, ἔχειν τι ζωηρῶς ἐν τῇ διανοίᾳ ὅτι, Πλουτ. 2. 17D. II. (**αὐλή**) = **ἐναύλιος**, ἐν σπηλαίοις κατοικῶν, λέοντες Εὐρ. Φοίν. 1573· ἐντὸς τῆς κατοικίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θυραῖος**, ἔξω, τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον; Σοφ. Φιλ. 158.

ἐναυλοστατέω, κατασκευάζω μάνδραν ἔν τινι τόπῳ, «σταλίζω», ἵνα μηθεὶς μήτε [ἐν]νέμῃ, μήτε ἐναυλοστατῇ, μήτε σπείρῃ Συλλ. Ἐπιγρ (Προσθῆκαι) 2561 b. 81.

ἐναυξάνω, κάμνω τι ν' αὐξήσῃ, οἱ πόνοι.. ἐπιθυμίαν.. ἀρετῆς ἐνηύξησαν Ξεν. Κυν. 12. 9. — Παθ., μετὰ δοτ., αὐξάνομαι, μεγαλώνω ἔν τινι, ἐναυξηθέντες τρυφῇ Ἡρωδιαν. 2. 10· οὕτως **ἐναύξομαι**, διάφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἀέξομαι**, Ἐμπεδ. 375.

ἔναυρος, ον, (αὔρα) ἐπιπνεόμενος ὑπὸ αὔρας, χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 6.

ἔναυσις, ἡ, τὸ ἐναύειν, ἄναμμα, πυρὸς ἔναυσιν ἀνθρώπους ἐδίδαξαν Πλουτ. Κίμ. 10· ἀστραπῆς Κριτίας σ. 56, ἔκδ. N. Bach ἐν Λειψίᾳ 1827.

ἔναυσμα, τό, (ἐναύω) = **ἐμπύρευμα**, σπινθὴρ ζωῆς, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα Ὀρφ. Ὕμν. 5. 3. 2) ὑπέκκαυμα, λείψανον πυρός, μεταφ., Πολύβ. 9. 28, 8, Πλουτ. Φλαμ. 11· λόγου Κλήμ. Ἀλ. 64. 3) τὸ διεγεῖρον πρός τι, τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν Ἡρωδιαν. 2. 15· τῶν ἀρετῶν ἐναύσματα Διόδ. Ἀποσπ. 556. 84.

ἐναυχένιος, ον, ὡσαύτως η, ον, ὁ ἐν τῷ αὐχένι, ἢ περὶ αὐτόν, βρόχος Ἀνθ. Π. 7. 493· ὀδύναι Ὀρφ. Λιθικ. 499.

ἐναύω: παρατ. **ἔναυον** Ἡρόδ. 7. 231: ἀόρ. εὐκτ. **ἐναύσειε** Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 3; ἀπαρ. **ἐναῦσαι** Πλουτ. Φωκ. 37. — Μέσ., Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 128; μέλλ. **-σομαι** Λόγγ. 3. 6: ἀόρ. **ἐναύσασθαι** Πλάτ. Ἀξ. 371E, κτλ. Δίδω εἴς τινα νὰ ἀνάψῃ, οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα σοι καὶ πῦρ ἐναύῃ ὅταν τούτου δέῃ...; Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 12. Ἦτο καθῆκον παντὸς καλοῦ γείτονος νὰ δίδῃ ἔναυσμα εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην τούτου, ὁ δὲ ἀρνούμενος ἐθεωρεῖτο ἐπάρατος, Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 3, πρβλ. Κικ. Off. 1. 16· ἀλλ' εἰς τοὺς ἀτίμους οὐδεὶς ἐδίδε πῦρ πρὸς ἔναυσιν, οὔτε οἱ (τῷ Ἀριστοδήμῳ) πῦρ οὐδεὶς ἔναυε Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Δείναρχ. 106. 12, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 235 κἑξ.: — Μέσ., ἀνάπτω, ἀναρριπίσας τὴν

κεραυνὸν ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος Λουκ. Τίμ. 6· ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς Πλουτ. Νουμ. 9· μεταφ., λαμβάνω, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.·—«ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα εἶτα μέντοι Φοίνικι περιτίθησιν» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδᾳ ἐν λ. **ἐναύειν**·—«καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι» Αἰλιαν. παρὰ Σουίδᾳ ἐν λ. **ἐναύσματα**.

ἐναφανίζομαι, ἀφανίζομαι, καθίσταμαι ἀφανὴς ἔν τινι, οὐ παντάπασιν αὐτῇ τὸ φιλάδελφον ἐνηφανίσθη Πλούτ. 489A, πρβλ. 968B· μετὰ τῆς προθ. **ἐν**, ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρὰ Στράβ. 49.

ἐναφάπτω, Ἰων. **ἐναπ-**, δένω τι εἴς τι ἢ κρεμῶ αὐτὸ ἐντὸς αὐτοῦ, ἐναπῆπτε τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν Ἡρόδ. 1. 214 (ἀλλ' ἡ διάφ. γραφ. ἐναπῆκε ἐκ τοῦ **ἐναφίημι** φαίνεται ὀρθοτέρα)· ἐγγίζω τι ἐλαφρῶς, ὥσπερ γὰρ ἐναφάψασα (ἡ δύναμις) παραδίδωσιν ἑκατέρῳ Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 2, 17.

ἐναφέψημα, τό, ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβράσθη βοτάνη τις ἢ ἄλλο φάρμακον, ἀφέψημα, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐναφέψω, βράζω ἐντὸς ὕδατος βοτάνην τινὰ ἢ ἄλλο φάρμακον· πρκμ. **ἐναφέψημαι**, μυρσίνης ἐναφεψημένης Ἱππ. Γυναικ. τὸ Β', 662. 19.

ἐναφίημι: μέλλ. **-αφήσω**, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἐντός τινος, θέτω ἐντός, διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 1. 214 (ἴδε **ἐναφάπτω**). **II**. ἐναποτίθημι, ἐναφιᾶσι δὲ τὸν γόνον (αἱ ἀνθρῆναι), ὥσπερ αἱ μέλιτται, ὅσον σταλαγμὸν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ κυττάρου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 4, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 27 κ. ἀλλ.· τινὶ Ἀρτεμίδ. 2. 26.

ἐναφροδισιάζω, συνουσιάζω, συγγίγνομαι, συνέρχομαί τινι, ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσαι τῇ κόρῃ Ἀρισταίν. 1. 15, σ. 74.

ἐνγαρέω = **ἐπιδημέω** Ἐπιγρ. Ἠλιδ. SGDI, Anhang II, σ. 336 = Ol. 335· πρβλ. Arch. Ztg. XXXV, 38.

ἐνγεταυθί, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 646 κωμικὴ τμῆσις ἀντὶ τοῦ **ἐνταυθί γε**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 414: πρβλ. **ἐνμεντευθενί**.

ἐνγόνασι, δηλ. ὁ ἐν γόνασι καθήμενος, ὁ γονατιστός, ἀστερισμός τις ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ, Ἄρατ. 6 (ἔνθα ὁ Βεκκῆρος γράφει **ἐγγόνασι**)·—ὁ Κικέρων φυλάττει τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλ' ὁ Ὀβίδιος μεταφράζει αὐτὸ genunixus, ὁ Βιτρούβιος ingeniculatus, ὁ Μανίλιος ingeniclus, ὁ δὲ Φίρμικος ingeniculus.

ἔνγραφον, τό, ἔγγραφον, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bull. d. cor. hell. III, σ. 293.

ἐνδᾳδόομαι, παθ., πληροῦμαι ῥητίνης, (taeda fieri Πλίνιος), περὶ λεπισθέντος στελέχους πεύκης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3.

ἔνδᾳδος, ον, (δᾴς) πλήρης ῥητίνης, ῥητινώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3.

ἐνδαίνυμαι, παθ., ἐσθίω ἐν συμποσίῳ, ἐνευωχοῦμαι, Ἀθήν. 277A.

ἔνδαις, **-αιδος**, ἢ **ἔνδᾳς**, **-ᾳδος**, ὁ, ἡ, μετ' ἀνημμένων δᾴδων, σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων, «μετὰ λαμπάδων» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 1044· τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐφθαρμένον, λίαν ἐπιτυχῶς διώρθωσεν ὁ Linwood ὡς ἑξῆς: σπονδαὶ δ' εἰσόπιν ἔνδᾳδες ἴτων. Ὁ Franz ἐξέδωκεν: ἐνδαΐδές τι ἐν οἴκῳ. Ἴδε σημ. Paley, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Linwood.

ἐνδαίω, ἀνάπτω ἐντός, μεταφ., ἐνδ. πόθον τινὶ Πινδ. Π. 4, 328: μέσ., καίομαι, φλέγομαι, ἢ λάμπω ἐντός, ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, «τουτέστι: πυρόεν βλέπει» (Εὐστ.), Ὀδ. Ζ. 132· βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ ... φλογὶ εἴκελον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 286.

ἐνδάκνω, δάκνω βαθέως, ἔχιδνα δ' ὥς με τις πόδ' ἐνδακοῦσ' (πόδα δακοῦσ' Kruse) ἔχει Αἰσχύλ. Ἱκ. 896 (ὡς διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Paley), δάκνω τι ἔν τινι, ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις, ἐπὶ ἀφηνιαζόντων ἵππων, Εὐρ. Ἱππόλ. 1223· οὕτως, ἐνδ. χαλκὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 254D. **2**) ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ εἴς τι, ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στῦλος τῇ γῇ Ἀρχ. Μαθημ. 17:—ἐπὶ σινάπεως, ἐνδάκνοντα σπέρματα σινήπυος Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 133E.

ἔνδακρυς, υ, γεν. **-υος**, πλήρης δακρύων, «δακρυσμένος», Λουκ. Ἐνύπν. 4.

ἐνδακρύω, χύνω δάκρυα, ἐμπίπλαμαι, πληροῦμαι δακρύων, ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 541.

ἐνδᾱμέω, **ἐνδᾱμία**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐνδημέω**, **ἐνδημία**.

ἐνδανείζω, δανείζω, Ραγκαβ. Antiqu. Hell. τ. 2, σ. 744, ἔνθα γράφεται **ἐγδανεῖσαι**.

ἐνδάπιος, α, ον, ἐντόπιος, ἐγχώριος, Μόσχ. 2. 11, Κολοῦθος 238, Ἀνθολ. Π. 9. 153·—ἐν τοῖς Χρον. Νικήτα 3. 7, **ἐνδαπός**: πρβλ. **ἡμεδαπός**, **ποδαπός**. (Πιθανῶς ἐσχηματίσθη ἀμέσως ἐκ τοῦ **ἔνδον**, ὡς τὸ **ἀλλοδαπός** ἐκ τοῦ **ἄλλος**).

ἔνδασυς, υ, ὁπωσοῦν δασύς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκορίδου.

ἐνδᾰτέομαι, ἀποθ., διαιρῶ, δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος, καλεῖ, καὶ δὶς διαιρῶν ὀνειδιστικῶς τὸ ὄνομα (τοῦ Πολυνείκους) εἰς τὸ τέλος (τοῦ λόγου) καλεῖ (ὦ πολὺ νεῖκος, πολὺ νεῖκος), Αἰσχύλ. Θήβ. 578, ἴδε σημ. Paley καὶ Σχολιαστήν· ἐνδ. λόγους ὀνειδιστῆρας, διανέμειν, διασκορπίζειν ὀνειδιστικοὺς λόγους, κατηγορίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 218. **2**) μετ' αἰτιατ. τοῦ ἀντικειμένου, **α**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταρῶμαι, βλασφημῶ, τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος Σοφ. Τραχ. 791 (οὕτω differre verbis παρὰ Πλαύτῳ). **β**) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁ δ' ἐνδατεῖται τὰς ἑὰς εὐπαιδίας, πανηγυρίζει, ἐγκωμιάζει τὴν τῶν τέκνων του εὐδαίμονα γενεάν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ .. βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι, νὰ διασκορπίζωνται ἀδάμαστα, Σοφ. Ο. Τ. 205, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. **3**) κατασπαράττω, καταβιβρώσκω, τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδατουμένη, τὸν τῆς ὠμοπλάτης χόνδρον καταβιβρώσκουσα, Λυκόφρ. 155. **II**. ὡς παθ., μερίζομαι, κόπτομαι, μόνον ἐν Νικαν. Θηρ. 509.

ἐνδαψῐλεύομαι = **δαψιλεύομαι**, παρέχω ἀφειδῶς, πόαν καὶ χιλὸν ἄφθονον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομὴν Ἡλιόδ. 8. 14.

ἐνδεδομένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἐνδίδωμι**, ἀμελῶς, «ἐκλελυμένως» Σουΐδ. ἐν λέξει: **ὑφειμένως**, πρβλ. Φωτ. Λέξ. Συναγ.

ἐνδεής, **ές**: οὐδ. πληθ. **ἐνδεᾶ**: (ἐνδέω):—στερούμενος, ἔχων ἔλλειψιν ἢ χρείαν τινός, ἐνδεὴς εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινος Ἡρόδ. 1. 32, Ἀντιφῶν 138. 25, κτλ.· ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι Εὐρ. Ἑκ. 835· πολλῶν ἐνδ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αὐτάρκης**, Πλάτ. Πολ. 369B· ποιητοῦ δ' ἔστιν ἐνδεὴς οἷος ἦν Ὅμηρος πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἁπαλότητα, ἔχει χρείαν ποιητοῦ οἷος ἦν ὁ Ὅμηρος, ὅστις νὰ περιγράψῃ, κτλ., ὁ αὐτ. Συμπ. 195D· σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι [τοῦ] πάντ' ἔχειν ὁ αὐτ. Πρωταγ. 329B. **2**) ἀπολυτ., καὶ ὁπότε μὲν ἐνδεὴς εἴη (ἐνδεήσειε Δινδ.), παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, καὶ ὁσάκις δὲν ἐπήρκουν (τὰ χρήματα), προσέθετεν ἐκ τῶν ἰδίων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 3, Πλάτ. κλ. **β**) ὑποδεής, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ. ἐνδεέστερα πράγματα Ἡρόδ. 7. 48· φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα [ἡ πόλις] Θουκ. 1. 10, πρβλ. 4. 65· ἐνδεέστερος παρασκευῇ, οὐσίᾳ, ἐλλιπὴς ὡς πρὸς .., ὁ αὐτ. 2. 87, Ἰσοκρ. 62D· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θετικῷ, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, οὐδὲν παραλείπων, λέγων πάντα ὅσα μοι συνέβησαν, Σοφοκλ. Φιλ. 575· τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν, καὶ μὴ τὰ χείρω, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1430, πρβλ. Ἐλμσλ. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 171· οὐδὲν ἐνδεὲς λιπεῖν Εὐρ. Φοίν. 385· ἐνδεές φαίνεταί τι Θουκ. 5. 9, πρβλ. 7. 69., 8. 36· ἐνδεές τι ἔχειν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40· ἐνδεὴς τὸν βίον Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 66· τὴν ὄψιν Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 2:—τὸ **ἐνδεὲς** = **ἔνδεια**, Θουκ. 1. 77· τὸ αὐτῶν ἐνδεὲς ὁ αὐτ. 3. 83. **3**) ὑποδεέστερος, χείρων, ἐν τῷ θετικῷ, **τἀνδεᾶ**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **κρείσσω**, τὰ χειρότερα, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., γένος οὐδενὸς ἐνδεὴς Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 23· τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, νὰ πράξητε πράγματα κατώτερα τῆς πραγματικῆς ὑμῶν δυνάμεως, Θουκ. 1, 70· τούτου ἐνδεᾶ ἐφαίνετο (ἐνν. τὰ πράγματα), ἐλλιπῆ κατὰ τοῦτο, δηλ. τὸ τειχομαχεῖν, αὐτόθι 102: ἐν τῷ συγκρ. ἐνδεέστερός τινος Σοφ. Φιλ. 524, Θουκ. 2. 11. **4**) μὴ ἐπαρκῶν, πρός τι Πλάτ. Πρωταγ. 322B· ἐνδ. συνθῆκαι Θουκ. 8. 36. **5**) Ἐπίρρ. **ἐνδεῶς**, οὐχὶ ἐπαρκῶς, ἐλλιπῶς, καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν ἢ ἐνδεῶς; Πλάτ. Φαίδων 88E· καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἆρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; Πολ. 523E· ἐνδεῶς ἔχειν τινός, ἔχειν χρείαν τινός, Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 8, Πλουτ. Νικ. 27· μὴ ἐνδεῶς γνῶναι Θουκ. 2. 40:—Συγκρ., ἐνδεεστέρως ἢ πρὸς ἐξουσίαν ὁ αὐτ. 4. 39. ἐνδ. πρὸς ὃ βούλεται ὁ αὐτ. 2. 35· ἐνδεεστέρως ἔχειν Πλάτ. Φαίδ. 74E.

ἔνδεια, ἡ, ἔλλειψις, οὔτε δυνάμεως ἐνδείᾳ ἐπάθομεν αὐτό, οὔτε, κτλ. Θουκ. 4. 18· τῆς ἀναγκαιοτάτης διαίτης ὁ αὐτὸς 7. 82· χρημάτων Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 5, Πλάτ., κλ. **II**. ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπερβολή**, ἆρα πρῶτον μὲν οὐ μετρητικὴ φαίνεται, ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὖσα ...; Πλάτ. Πρωτ. 357B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2. 6, κ. ἀλλ.:—πληθ., Ἰσοκρ. 177B. **2**) στέρησις, ὁμολογεῖς ἅπασαν ἔνδειαν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνιαρὸν εἶναι; Πλάτ. Γοργ. 496D, E· ἐν τῷ πληθ., αἱ τοῦ σώματος ἔνδειαι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22, Πλάτ. Ἐρυξ. 401E κ. ἀλλ. **3**) ἔλλειψις πόρου ζωῆς, ἀπορία, πενία, ἔνδεια, Λατ. egestas, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος Πλάτ. Συμπ. 203D· αἰσχρόν τι ποιεῖν δι' ἔνδειαν Δημ. 312. 24, κτλ.

ἔνδειγμα, τό, (ἐνδείκνυμι) ἔνδειξις, τεκμήριον, ἔνδειγμα ὅτι ... πέφυκεν Πλάτ. Κριτίας 110B· εὐνοίας ἔνδειγμα Δημ. 423. 13.

ἐνδείκνῡμι ἢ **-ύω**: μέλλ. **-δείξω**, δεικνύω, ὑποδεικνύω, «δείχνω», Λατ. indicare, ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου, ἀπόντος τοῦ Ἡλίου οὐδεὶς ὑπέδειξεν (ἢ ὑπέμνησεν) εἰς τὸν Δία τὸν κλῆρον αὐτοῦ, Πίνδ. Ο. 7. 107· πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ, πρὶν ποιήσω γνωστὸν (εἰς τὴν πόλιν) τί πράττω, Σοφ. Ο. Κ. 48 (περὶ τοῦ δυσκόλου τούτου χωρίου ἴδε τὰς διορθώσεις τῶν κριτικῶν ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Jebb.)· ἐνδ. τὰ ἀδικήματα τῷ δικαστηρίῳ Ἀντιφῶν 145. 40, κτλ.· μετὰ μετοχῆς, δεικνύω ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι, ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέραις οὖσαν ταῖς συμπλοκαῖς Πλάτ. Πολιτικ. 278B·

μετ' ἀπαρ., δεικνύω εἴς τινα τί νὰ πράξῃ, τοιαῦτα ἑκάστοις ἐνδεικνῦσα τὰ ἔργα ἀποτελεῖν, οἷα ἄν.., κτλ., αὐτόθι 308Ε. **2)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, καταμηνύω, καταγγέλλω (ἴδε τὴν λέξ. **ἔνδειξις** I. 2), Πλάτ. Ἀπολογ. 32Β· ἐνδ. ταῖς ἀρχαῖς ὁ αὐτ. Νόμ. 856C· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλουτ. Σόλ. 24· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., κακοῦργος ἐνδεδειγμένος Ἀντιφῶν 130. 16, πρβλ. Ἀνδοκ. 2.10, Πλάτ. Ἀπολ. 32Β· ἐνδειχθεὶς Λυσ.104. 34· ἐνδειχθέντα δεκάζειν, καταγγελθέντα ὅτι δεκάζει, ὅτι διὰ χρημάτων φθείρει τοὺς δικαστάς, Δημ. 573. 11. **II.** Μέσ., ἀποτείνω τὸν λόγον, ἐξηγοῦμαι, ἀπολογοῦμαι, ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι Ἰλ. Τ. 83· ἐνδείκνυσθαι τὴν γνώμην Ἡρόδ. 8.141· σαφὲς ἐνδ. τι Πλάτ. Θεαίτ.158Β· ἐνδ. περί τινος Πολύβ. 4. 28, 4· τι ὁ αὐτ. 5. 16, 7. **2)** μετὰ μετοχ., δεικνύω, ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων ὅτι πράττω τι, πῶς δ' ἄν.. μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις πόσιν προτιμῶσ'..; Εὐρ. Ἄλκ. 154, πρβλ. Βάκχ. 47, Ξεν. Κύρ.1. 6,10· τὴν δύναμιν κρείττω οὖσαν ἐνδ. Δημ. 535, ἐν τέλει, πρβλ. Ἰσοκρ. 375Β· οὕτως, ἐνδ. ὅτι ... οἷον .., Θουκ. 8. 82, Πλάτ. Ἀπολ. 23Β, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 21· μετ' ἀπαρ., ἐνδεδεῖχθαι βούλεσθαι Δημ. 93, 2. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιδεικνύω, Λατ. prae se ferre, ὑπερήφανον αἰχμὰν Αἰσχύλ. Πέρσ. 405· τὸ εὔψυχον Θουκ. 4. 126· τὴν εὔνοιαν Ἀριστοφ. Πλ.785· τῷ σώματι τὴν εὔνοιαν, οὐ χρήμασιν οὐδὲ λόγοις ἐνεδείξατο τῇ πατρίδι Δημ. 561. 25· τύπῳ τἀληθὲς ἐνδ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.1. 3, 4. **4)** δεικνύω προθυμίαν πρός τινα, προσπαθῶ νὰ ἑλκύσω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, θεραπεύω αὐτόν, Λατ. ostentare ἢ venditare se alicui, ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι τοῖς παρὰ Φιλίππου παροῦσι Δημ. 375. 21· ἀλλ' ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, πωλῶν ἐκδούλευσιν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, Αἰσχίν. 84 ἐν τέλει· οὗτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντ' ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον Δημ. 391. 19· πρβλ. **ἔνδειξις** II· ἀπολ., κάμνω ἐπίδειξιν, ὑπώπτευσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἱππίᾳ ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι Πλάτ. Πρωτ. 317C.

ἐνδείκτης, ου, ὁ, μηνυτής, κατήγορος, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐνδεικτῶν Φιλόστρ. 621· ἐπὶ καλῆς σημασ., ὁδηγός, τούτου γενέσθαι ἐνδείκτην Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 5. σ.215Α.

ἐνδεικτικός, ή, όν, ἀποδεικτικός, ὡς ὁ Πρωταγ. τοῦ Πλάτ., ὅστις ἐπικαλεῖται καὶ ἐνδεικτικός, Διογ. Λ. 3. 51. **II.** δεικτικός, δεικνύων τι, τινὸς Γαλην. 2. 25C, 253Α, Πολυδ. Δ', 96. —Ἐπίρρ. **ἐνδεικτικῶς**, Εὐσέβ. III. 628Α.

ἔνδεινος, ον, = **δεινός**, Ὠριγ. IV, 409Β.

ἔνδειξις, εως, ἡ, δεῖξις, ὑπόδειξις, «δείξιμον», Πολύβ. 3. 38, 5. **2)** ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, κατάθεσις καταγγελίας ἐναντίον τινός, ἔχοντος παρανόμως δημοσίαν ὑπηρεσίαν, «ἔνδειξις: εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον· πολλοὶ μὲν οὖν εἰσὶν λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους» Ἁρποκρ.—«ἔνδειξις: φανέρωσις κατὰ τῶν ἀτίμων καὶ ποιούντων ἃ κωλύουσιν οἱ νόμοι· τῶν δὲ ἐνδείξεων εἰσέφερον εἰς τὸ δικαστήριον ἃς μὲν οἱ ἕνδεκα, ἃς δὲ οἱ θεσμοθέται» Α. Β. 250, 10· πρβλ. Ῥητορ. Λεξ. ἐν λέξει· ἢ φάσεις ἢ ἐνδείξεις ἢ ἀπαγωγαὶ Ἀνδοκ. π. Μυστ. 24,1· εἶναι δὲ καὶ ἐνδείξεις καὶ ἀπαγωγὰς Δημ. 504, 24, κτλ.· πρβλ. **ἐνδείκνυμι** I. 2. **II.** ἐπίδειξις εὐνοίας πρός τινα, ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεως Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 61. 7.

ἕνδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. ἀριθμ. ἐκ τοῦ **ἓν** καὶ τοῦ **δέκα**, Λατ. undecim, Ὅμ. κλ. Ἴδε Φιλ. Ποικ. Κόντου ἐν Ἀθην. τ. Δ', σ.60 κέξ. **II.** ἐν Ἀθήναις, **οἱ ἕνδεκα** «ἦσαν κληρωτοὶ ἄρχοντες, ἕνδεκα τὸν ἀριθμόν, προϊστάμενοι τοῦ δεσμωτηρίου. καὶ τοὺς ἀγομένους ἐπὶ κακουργήμασι παρελάμβανον κλέπτας καὶ ἀνδραποδιστὰς καὶ φονεῖς. καὶ τοὺς μὲν ὁμολογοῦντας θανάτῳ ἐζημίουν, τοὺς δὲ ἀμφισβητοῦντας εἰσῆγον εἰς δικαστήριον» Α. Β. 250, 4·—πᾶς εἰς θάνατον καταδικαζόμενος παρεδίδετο εἰς τοὺς ἕνδεκα ὅπως ὑποσ.ῆ τὴν ποινήν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 54, ὁ Ἀντιφῶν (περὶ τοῦ Ἡρῴδου θαν. 713) ὀνομάζει αὐτοὺς ἐπιμελητὰς τῶν κακούργων.—«Οἱ ἕνδεκα εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἐγίνετο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς συνηριθμεῖτο· νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν» Πολυδ. Η', 102.—Περὶ τῶν **ἕνδεκα** πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1108, Λυσ. 141. 15, Πλάτ. Φαίδ. 59Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 5, Ἀθην. Πολ. σ. 9. 4 κ. ἀλλ. ἔκδ. Blass. **2)** ἄρχοντές τινες ἐν Δήλῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266Α. 25. **3)** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. **οἱ ἕνδεκα** = οἱ ἕνδεκα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ οἱ μετὰ τὸν θάνατον Ἰούδα τοῦ προδότου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 16, κ. Μάρκ. κδ', 9, 33, Πράξ. α', 26, κτλ.

ἑνδεκαγράμματος, ον, ἐξ ἕνδεκα γραμμάτων, Ἀθήν. 455Β, ἴδε **δεκαγράμματος**.

ἑνδεκάγωνος, ον, μὲ ἕνδεκα γωνίας, Ἥρων Νεώτ. 135. 2, 227. 3.

ἑνδεκαετής, ές, ἕνδεκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 42.

ἑνδεκάζω, ἑορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν ἔν τινι τόπῳ (πρβλ. **ἐνεορτάζω**), τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἐνδεκάζοντας (συνδεκατίζοντας Blass) Δημ. 1335. 7·—«ἐνδεκάζοντας: ἀντὶ τοῦ ἐνεορτάζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας» Ἁρποκρ.· πρβλ. **συνενδεκατίζω**.

ἑνδεκάκις [ᾰ], ἀριθμ. ἐπίρρ., ἕνδεκα φοράς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 6.

ἑνδεκά-κλινος, ον, ὁ περιέχων ἕνδεκα κλίνας, δηλ. ἀνάκλιντρα, κωμικ. ἐπὶ μεγάλης κεφαλῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦνται ἕνδεκα κλῖναι νὰ κατακλιθῇ, ἐκ κεφαλῆς ἑνδεκακλίνου θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν· περὶ τοῦ Περικλέους, Τηλεκλείδης (ἐν Ἀδήλ. 6) παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Περικλ. 3.

ἑνδεκά-μηνος, ον, ἕνδεκα μηνῶν, οἱ δεκάμηνοι τῶν τόκων καὶ ἑνδεκάμηνοι Ἱππ. π. Ὀκταμήνου 259. 35.

ἑνδεκά-πηχυς, υ, γεν. -εος, ἔχων ἕνδεκα πήχεων μῆκος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ Ἰλ. Ζ. 319, Θ. 494.

ἑνδεκαπλασιασμός, ὁ, πολλαπλασιασμὸς ἐπὶ ἕνδεκα, Ματθ. Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6, σ. 415.

ἑνδεκάπους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ἔχων ἕνδεκα ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος, «ὥρα δὲ καὶ ἡμιόριον .. ἀπὸ σκιᾶς ἐδηλοῦτο, οἷον δεκάπους ἡ σκιὰ καὶ ἑνδεκάπους» Πολυδ. Α', 72.

ἑνδεκάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἕνδεκα, Πλάτ. Νόμ.771C.

ἑνδεκα-σύλλαβος, ον, ὁ ἐξ ἕνδεκα συλλαβῶν συνιστάμενος, τὸ Σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον Ἡφαιστίων 14 2.

ἑνδεκαταῖος, α, ον, κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, τῇ ἑνδεκάτῃ ἡμέρᾳ, ἱδρῶτες ... ἑνδεκαταῖοι Ἱππ. Ἀφορ. 1250, Θουκ. 2. 97· ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος, σχεδὸν ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη, Θεόκρ. 10. 12.

ἑνδέκατος, η, ον, ἑνδεκάτη τε δωδεκάτη τε (ἐνν. ἡμέρα) Ὀδ. Β. 374· τῇ ἑνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας Ξεν. Ἀν. 1. 7. 18, πρβλ. Πλουτ. Λυκ. 2, κλ.— **Ἑνδέκατος**, μὴν Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Βουκατίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 90.

ἑνδεκά-χορδος, ον, μὲ ἕνδεκα χορδάς, λύρα Ἴων 3, Bgk.· ἀλλ. **δεκάχ-**.

ἑνδεκαχῶς, κατὰ ἕνδεκα τρόπους, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 801, ἔκδ. Mi.

ἑνδεκ-έτης, ες, = **ἑνδεκαετής**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3846 Ζ. 61· θηλ. **-έτις**, **ιδος**, Ἀνθ. Π.7. 146.

ἑνδεκ-ήρης, ες, ἐπὶ νεὼς ἐχούσης ἕνδεκα σειρὰς ἐρετῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5, 8,1, Ἀθήν. 203D· ἴδε **τριήρης**.

ἐνδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐνδέχομαι**.

ἐνδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. = δεῖ ἐνδέχεσθαι, Ὠριγ. IV. 657Α.

ἐνδεκτόν ἐστι = **ἐνδέχεται**, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 181, 10., 544. 1.

ἐνδελεάζω = **δελεάζω**, Ἰω. Γενέσ. σ. 33. 7, ἔκδ. Β.

ἐνδελέχεια, ἡ, ἡ διάρκεια, τὸ ἀέναον, τὸ ἀδιάλειπτον, Λατ. continuatio, perennitas, πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ Χοιρίλ. σ.169, ἔνθα ἴδε Näke· πάντα γὰρ ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 191. Συχνάκ. συγχέεται πρὸς τὸ **ἐντελέχεια**, ὃ ἴδε.

ἐνδελεχέω, διαρκῶ, διατελῶ ὤν, Χοιρίλος Näke.173. **II.** μετ' αἰτ., ἐξακολουθῶ, Ἑβδ. (Σειράχ. Λ', 1) μετὰ διαφ. γρ. **-ίζω**.

ἐνδελεχής, ές, (ἴδε **δολιχὸς**) διηνεκής, διαρκής, μνήμην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον Πλάτ. Νόμ.717Ε· λειτουργία Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 167· πόλεμος Πλούτ. Περικλ. 19· τὸ ἐνδελεχὲς περί τι, τὸ ἀδιάλειπτον, τὸ συνεχές, τὸ ἀκατάπαυστον, ὁ αὐτ. Μὰρ. 16.—Ἐπίρρ. **-χῶς**, Κριτίας 15. 5, Πλάτ. Πολ. 539D, Τίμ. 43D, 58C· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. κωμικ., Δίοδ. ἐν «Αὐλητρίδι» 1, Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 4, Κρώβυλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 2· συχνὰ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.— Πολλάκις συγχέεται μετὰ τοῦ **ἐντελεχής**, ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 905Ε, ἀλλ' ἴδε **ἐντελέχεια**.

ἐνδελεχίζω, = **ἐνδελεχέω**, ἀμετάβ. Ἑβδ. (Σειράχ. Θ', 4).

ἐνδελεχισμός, ὁ, = **ἐνδελέχεια**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Λ', 8, ΚΘ', 38, κτλ.), πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ.11. 4, 1.

ἔνδεμα, τό, (ἐνδέω) = **ἔνδεσμα**, Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 132, Γλωσσ.

ἐνδέμω, ἐμφράττω διὰ τοίχου ἢ ἄλλως, τὰς διασφάγας τῶν οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς Ἡρόδ. 3. 117. **II.** κτίζω ἐντός τινος τόπου, τρεῖς οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται Θεόκρ.17. 82: — Μέσ., κτίζω, κατασκευάζω δι' ἐμαυτόν τι ἔν τινι τόπῳ, κοῖτον βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνῳ Νίκανδρ. Θηρ. 419.

ἐνδενδίλλω, «ἐμβλέπω», Ἡσύχ.

Ἔνδενδρος «παρὰ Ῥοδίοις Ζεύς· καὶ Διόνυσος ἐν Βοιωτίᾳ» Ἡσύχ.

ἐνδεξιόομαι, ἀποθ., δράττομαι, πιάνω διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐνδεξιούσθω βωμὸν Εὐρ. Ι. Α. 1475.

ἐνδέξιος, α, ον: — ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνδέξια**, πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους, τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ., θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ᾠνοχόει, «ἐπιδεξίως» (Θ. Γαζῆς) καὶ ἄλλοι ἄλλως, Ἰλ. Α. 597· δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, «ἐπιδεξίως» (Σχόλ.), Η.184· βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, «τὸ ἐνδέξια ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ δεξιοῦ καθίσματος, ἐπ' ἀγαθῷ συμβόλῳ, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπιδεξίως, οὐ πρὸς σαφήνειαν ἐπῆκται τό: ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη» (Εὐστ.),

’Οδ. Ρ. 365· πρβλ. **δεξιός**· ἐντεῦθεν, ἐνδέξια σήματα, αἴσιοι οἰωνοί, ’Ιλ. Ι. 236· πρβλ. **ἐπιδέξιος**. **2**) μεθ’ Ὅμ., ἄνευ τινὸς ἐννοίας κινήσεως = **δεξιός**, τίς ἐφέστηκ’ ἐνδέξια πλευροῖς; ἐν δεξιᾷ ἢ ἐκ δεξιᾶς, Εὐρ. Ἱππ. 1360· ἴδε Paley, ὅστις ἐφύλαξε τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ. **δεξιά**· ἐνδέξιος σῷ ποδί, πρὸς τὰ δεξιά σου, ὁ αὐτὸς Κύκλ. 6. **II**. ὡς ἐπίθ., οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 454.—Ἐπικ. λέξις ἀπαντῶσα καὶ παρ’ Εὐρ. ἔνθ’ ἀνωτ., ἀλλ’ οὐδέποτε παρὰ πεζολόγοις, διότι παρὰ Θουκ. (1. 24, κτλ.) διωρθώθη ἤδη εἰς τό: ἐν δεξιᾷ, κατ’ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐν ἀριστερᾷ**, ἴδε σημ. S. T. Bloomfield.

ἐνδεόντως, ἐπίρρ., ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς, Γαλην. 6. 504A.

ἐνδέρω = **δέρω**, Ἐπιγρ. τῆς Κῶ 3636_{48}, 3637_8 = Paton καὶ Hicks 37, 38, ἴδε **ἔνδορα**.

ἔνδεσις, εως, ἡ, (ἐνδέω) δεσμός, σύνδεσις, παρὰ τὴν ἔνδεσιν τοῦ ποδός, ἔνθα συνδέεται ὁ ποὺς μετὰ τῆς κνήμης, Ἱππ. π. Ὀστ. 279.17, πρβλ. Πολύβ. 6. 23, 11. **II**. δεσμός, ἐμπλοκὴ (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμ. ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ), Μ. Ἀντων. 10. 28, ἔνθα ἴδε Gataker.

ἔνδεσμα, τό, περίαμμα, περίαπτον, «καὶ ἐνδέσματι δέ τινες χρῶνται ταῖς ῥίζαις πρὸς χοιράδας, περιάπτοντες τῷ τραχήλῳ» Διοσκ. 2. 140 περὶ τὸ τέλος·—πρβλ. **ἔνδεμα**.

ἐνδεσμεύω = **ἐνδέω**, δένω εἴς τι, τὸ σκάφος .. ἐνδεσμεύεσθαι τῇ χέρσῳ Διόδ. 30. 40· τοὺς δὲ εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευεν ὁ αὐτ. 20. 71·—«ἐνδούμενοι· ἐνδεσμεύοντες» Ἡσύχ.

ἐνδεσμέω, δένω τι ἐντός τινος, δεῖ δὲ ἕκαστον τῶν εἰδῶν τῶν εἰρημένων κόπτειν καὶ ἐνδεσμεῖν πανίῳ καὶ ἐμβάλειν τῷ οἴνῳ Γεωπ. 8. 1, 3· ἐν τῷ παθ., ἐνδεσμουμένην φοινικῷ ἐρίῳ καὶ περιαπτομένην Διοσκ. 4. 43.

ἔνδεσμος, ὁ, τεμάχιον πανίου οὗ τὰς τέσσαρας ἄκρας συνάπτει τις καὶ οὕτω σχηματίζει εἶδος σακκούλας διὰ στράγγισμα, «τσαντήλα», «εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδήσας (τὸν ὀπὸν τοῦ νάρθηκος) ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἔνδεσμον» Διοσκ. 3. 97. **2**) βαλλάντιον, ἔνδεσμος ἀργυρίου Ἑβδ. (Παροιμ. Ζ', 20).

ἔνδετος, ον, δεδεμένος ἔν τινι, περιπεπλεγμένος εἴς τι, ἀράχνα τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις Ἀνθ. Π. 9. 372.

ἐνδευκής, ές, ἐμφερής, ὅμοιος, Ἡσύχ.

ἐνδεύω, Δωρ. ἀντὶ **ἐνδέω**, Ἐπιγρ. Μυτιλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. Ι. 216 6. 32.

ἐνδεύω, ἐμβρέχω, ἐμβάπτω, βάμματι δ’ ἐνδεύσαιο Νικ. Ἀλεξιφ. 414 ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

ἐνδεχέτηρος = ἐνδεκαετής, Ἐπιγραφὴ ἔμμετρος Κερκύρας CIG 1907 bb., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338.

ἐνδέχομαι, Ἰων. **-δέκομαι**: μέλλ. **-ξομαι**: Ἀποθ. Ἀναδέχομαι, Λατ. suscipere, ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι Ἡρόδ. 6. 11· τὴν αἰτίαν, διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 352. 26. **II**. δίδω ἀκρόασιν εἴς τι, παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, Λατ. accipere, τὸν λόγον Ἡρόδ. 1. 60· τοὺς λόγους ὁ αὐτὸς 5. 92, ἐν ἀρχῇ, 96 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 632, Θεσμ. 1129· τὰ λεγόμενα Θουκ. 3. 82· τὴν συμβουλίην Ἡρόδ. 7. 51· διαβολὰς ὁ αὐτὸς 3. 80· ἐνδ. ἀπόστασιν = τὸν περὶ ἀποστάσιος λόγον ὁ αὐτὸς 3. 128· οὕτως, ἐνδ. τὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου κάθοδον Θουκ. 8. 50. **2**) παρ’ Ἡροδ. ὡσαύτως συχνάκις, δίδω ἀκρόασιν εἴς τι, πιστεύω, Λατ. accipere, τὸ πλεῖστον μετ’ ἀρν., ἀρχὴν .. οὐδὲ ἐνδέκομαι τὸν λόγον 5. 106· τοῦτο δὲ οὐκ ἐνδ. ἀρχὴν 4. 25, πρβλ. 3. 73., 7. 237· μετ’ ἀπαρ., πιστεύω ὅτι .., οὐ γὰρ ἤγαγε ἐνδ. Ἠριδανόν τινα καλέεσθαι ποταμὸν 3. 115. **3**) ἀπολ., δίδω ἀκρόασιν, προσέχω, σὺ δ’ ἐνδέχου Εὐρ. Ἀνδρ. 1238, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 834D· περί τινος οὐδ’ ὁπωσοῦν ἐνδέχομαι, ἀρνοῦμαι νὰ ἀκούσω ἔστω καὶ μίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ, Θουκ. 7. 49. **III**. ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδέχομαι, ἐπιτρέπω, Λατ. recipere, λογισμὸν ἐνδεχόμενα Θουκ. 4. 92· μεταβολήν, ἀλλοίωσιν ἐνδ. Πλάτ. Φαίδων 78D· καθ’ ὅσον φύσις ἐνδέχεται, quantum recipit humana conditio, ὁ αὐτὸς Τίμ. 69A· πρβλ. Σοφ. 254C:—μετ’ ἀπαρ., τὸ ναυτικὸν .. οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, δὲν ἐπιδέχεται ἐξάσκησιν ἐκ τοῦ προχείρου, Θουκ. 1. 142, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 90C· ὅσων αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6. 1, 5. **2**) ἀπολ., εἶναί τι δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ἃ πολλὰ ἐνδέχεται Θουκ. 4. 18· συχνὸν παρ’ Ἀριστ., περιλαμβάνων πάντας τοὺς βαθμοὺς τοῦ δυνατοῦ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου μέχρι τοῦ ἁπλῶς ἢ μόλις δυνατοῦ, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 3, 3., 1. 13, 2 κἑξ., πρβλ. Φυσ. 3. 4, 12, Πολιτικ. 1. 3, 10 κ. ἀλλ.: ἰδίως κατὰ μετοχ. **ἐνδεχόμενος, η, ον**, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, δι’ ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 4· αἱ ἐνδ. τιμωρίαι Λυκοῦργ. 164. 38· εἰς τὸ ἐνδ., ὅσον εἶναι δυνατόν, Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ. 618. 6 καὶ συχνὰ παρ’ Ἀριστ., διελθεῖν τὰς ἐνδ. ἀπορίας Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 7· τὸ ἐνδ. ἀληθὲς αὐτόθι 3. 5, 15· τῆς ἐνδ. εὐδαιμονίας ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 7. 2, 17· ζωῆς τῆς ἐνδ. ἀρίστης αὐτόθι 7. 8, 4, κτλ.:—συχν. μετ’ ἀπαρ., τὰ ἐνδ. εἶναι καὶ μὴ εἶναι ὁ αὐτὸς π. Ζ. Γεν. 2. 1, 2· πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 16· τὰ ἐνδ. ἄλλως ἔχειν ὁ αὐτὸς Ἠθ. Ν. 5. 7, 4., 6. 1, 6· τὰ μὴ ἐνδ. αὐτῷ πρᾶξαι αὐτόθι 6. 5, 3, κτλ. **3**) ἐνδέχεται, ἀπροσ., εἶναι ἐνδεχόμενον, μετ’ αἰτ. καὶ ἀπαρ., Θουκ. 1. 124, 140, κτλ.· εἴπερ ἐνεδέχετο (ἐνν. γράφειν) Δημ. 307. 4· καθ’ ὅσον ἐνδέχεται, Λατ. quantum fieri possit, Πλάτ. Φαῖδρ. 271C· εἰς ὅσον ἐνδ. ὁ αὐτὸς Πολ. 501C· ὅσα ἐνδ. Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1, 7, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 5· μέχρις οὗ ἐνδέχεται ὁ αὐτὸς Ῥητ. 1. 1, 14· ὡς ἐνδέχεται μάλιστα Πολύβ. 3. 49, 1: αἰτ. ἀπόλ., ὥσπερ ἐνδεχόμενον εἶναι = ὥσπερ εἰ ἐνδέχοιτο, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 29· γεν. ἀπόλ., ἐνδεχομένου ἔχειν ὁ αὐτὸς π. Ζ. Μορ. 4. 6, 13· μετὰ δοτ. προσ., ἐπιτρέπεται, ὡς τὸ **ἔξεστι**, Ξεν. Ἱέρ. 4. 9, Δημ. 859. 5.

ἐνδεχομένως, ἐπίρρ. τοῦ προηγουμ. = **ὅσον ἐνδέχεται**, Λατ. quantum fieri possit, ψήφισμ. παρὰ Δημ. 283. 5, Πολύβ. 1. 20, 4, κτλ.

ἐνδέω (Α): μέλλ. **-δήσω**, δένω τι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ἐν δ’ ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ’ ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ Ὀδ. Ε. 260· εἴς τι Πλάτ. Τίμ. 43A· συχνότερ., τί τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 929, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἐνεδήσατο δεσμῷ Θεόκρ. 24. 27· συκοφάντην ἔξαγε ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος, περιδέσας, ἐντυλίξας, περικαλύψας, Ἀριστ. Ἀχ. 905.—Παθ., ἱρὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλάμῃ Ἡρόδ. 4. 33· ἐνδεθῆναι εἰς σῶμα ἢ ἐν τῷ σώματι Πλάτ. Φαίδ. 81E, 92A· ἐνδεδεμένα ἄστρα, ἀπλανεῖς ἀστέρες, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 7. **II**. μεταφ., Ζεύς με .. ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, μὲ περιέπλεξεν εἰς βαρεῖαν ἄτην, Ἰλ. Β. 111, Ι. 18· τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ὁμήρου ἐμιμήθη ὁ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολωνῷ (526): κακᾷ μ’ εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ· οὕτως, ἀναγκαίῃ ἐνδεῖν τινα Ἡρόδ. 1. 11.—Παθ., ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις ὁ αὐτ. 3. 19· ἀναγκαίῃ ὁ αὐτὸς 9. 16· ἐνδεδεμένος εἰς πίστιν τινί, χάριτί τινος Πολύβ. 6. 17, 8., 20. 11, 10· κατὰ τὰς οὐσίας ἐνδεδεμένους εἰς πολλὰ τῶν βιωτικῶν συναλλαγμάτων, χρεωμένους, ὁ αὐτὸς 13. 1, 3· νομίσας βεβαίως ἐνδεδέσθαι τὴν Σικελιωτῶν ἀρχήν, ὅτι ἦτο ἐξησφαλισμένη, ὁ αὐτὸς 9. 23, 2:—Μέσ., ὅρκοις ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον πόσιν, συνδέσασα αὐτὸν πρὸς ἐμὲ δι’ ὅρκων, Εὐρ. Μήδ. 163· Ἴβηρας εἰς τὴν αὐτῶν πίστιν καὶ φιλίαν ἐνεδήσατο Πολύβ. 10. 34, 1.

ἐνδέω (Β): μέλλ. **-δεήσω**, ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι, εἶμαι ἐλλιπὴς ἔν τινι, καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαίνεσθαι, δηλ. ὅσα πάσχεις εἶναι ἀρκετὰ νὰ σὲ κάμουν νὰ χάσῃς τὸν νοῦν σου, Εὐρ. Ι. Α. 41, Πλάτ. Φαίδ. 74D· μετ’ ἀπαρ., τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός; τί μᾶς λείπει νὰ μὴ προχωρῶμεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὸν ὄλεθρον διὰ παντός; Εὐρ. Τρῳ. 792· ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅσον ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνες τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσίν; πόσον ὑπολείπονται εἰς τὸ νὰ ἔχωσι τὰ αὐτά, κτλ., Πλάτ. Κρατ. 432D:—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δριμύτητος ἐνδεῖται ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 311A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26, κτλ. καὶ ἐν τῷ παθ., στρωμάτων ἐνδεηθέντες αὐτόθι 6. 2, 30. **2**) ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής, παρουσιάζω ἔλλειψιν, ποίεε δὲ οὕτω ὅκως .. τῶν σῶν ἐνδεήσει μηδέν, νὰ μή σοι λείψῃ τίποτε, Ἡρόδ. 7. 18· αἰτιασάμενος τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν, εὑρὼν πρόφασιν ὅτι τὸ βάρος ἦτο ἐλλιπές, Ἀππ. Μιθρ. 47· μετὰ δοτ., ἐνδεῖ τι τῷ ἔργῳ Λουκ. Τυραν. 10· οὐδὲν ὑμῖν ἐνδεήσει Ἡρόδ. 2. 5· ἐνδ. ταῖς παραγγελίαις Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 21. **3**) ἀπροσ., **ἐνδεῖ**, ὑπάρχει χρεία, ἔλλειψις, μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ Πλάτ. Εὐθύδημ. 292E· ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ ὥστε ἡμέρας σῖτον ἑκάστῳ γενέσθαι τῶν στρατιωτῶν .. ἀπῄει, ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἔλειπον πολλὰ μέτρα σίτου ὅπως δώσῃ εἰς ἕκαστον στρατιώτην μιᾶς ἡμέρας τροφὴν .. ἀνεχώρησε, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 41· ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου Δημ. 14. 23.

ἔνδηλος, ον, = **δῆλος**, φανερός, κατάδηλος, ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγειν Σοφ. Ἀντ. 405· ἐνδ. ποιεῖν τι Θουκ. 4. 132. **2**) ἐπὶ προσώπων, φανερός, γνωστός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1277, Θουκ. 4. 41, 6. 36, κτλ.· τί τὸ ὑποκείμενον, οὐκ ἔστιν ἔνδηλον Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 4· μετὰ μετοχ., ἔνδηλοι ἔστε .. βαρυνόμενοι Θουκ. 2. 64, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 88E, Θεαίτ. 174D, Δημ. 578. 15. **II**. Ἐπίρρ. **ἐνδήλως**, συγκρ. **ἐνδηλότατα**, Θουκ. 1. 139.

ἐνδημέω, Δωρ. **ἐνδᾱμέω**, διαμένω, διατρίβω ἔν τινι τόπῳ, λέγοντες ὅτι οὐδὲν ἐλάττω χρόνον Πολύαινος ἐνδημοίη Λυσ. 114. 36, Συλλ. Ἐπιγρ. 2357б· μέχρι ἂν ἐνδημῶσιν οἱ πρέσβεις Αἰνείας Τακτ. 10. σ. 3· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀποδημῶ**, τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέσχεν ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἱστ. 4· μεταφ., ὁ Θεὸς ἐνδεδήμηκεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν Χαρίτων 6. 3, πρβλ. Ἐπιστ. Β' π. Κορ. ε', 6 καὶ 8.

ἐνδημία, Δωρ. **ἐνδᾱμία**, ἡ, ἡ ἔν τινι τόπῳ διαμονή, τὴν ἐνδ. ποιεῖσθαι Ἐπιγραφ. Κέω ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2356, πρβλ. 1193, 1331, 1339. **II**. παρ’ Ἐκκλ., ἡ ἔνσαρκος ἐνδημία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐνσάρκωσις, ἡ ἐνανθρώπησις, ἐνδημία Χριστοῦ καὶ ἔνσαρκος παρουσία Ἐπιφάν. κατὰ Αἱρέσ. 1. 26.

ἐνδήμιος, ον, = **ἔνδημος**, Ὀππ. Ἁλ. 4. 264

ἐνδημιουργέω, = δημιουργέω ἐν, ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδημιουργοῦσαι φάσματα, ἐν φοβεροῖς ὀνόμασι δημιουργοῦσαι φάσματα, Πλούτ. 2.17B, κτλ.

ἔνδημος, ον, ἐγχώριος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ξένος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 223, Θέογν. 792, κτλ.· ἐνδ. παρών, εὑρισκόμενος κατ' οἶκον, Αἰσχύλ. Χο. 570· ἐνδημότατος, ὁ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πατρίδι διαμένων, ἀντίθετον τῷ ἀποδημητής, Θουκ. 1.70. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βοάν τ' ἔνδημιον, «ἐμφύλιον μάχην» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 682· πόλεμοι Διον. Ἀλ. 8. 83· τὰ ἔνδημα, τὰ πράγματα τοῦ τόπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπερόρια, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.14.13. II. ὁ ἐν τῷ δήμῳ, ὁ τῆς πόλεως, ὀμνύντων δὲ Ἀθήνησι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἔνδημοι ἀρχαὶ Θουκ. 5. 47, παρ' Αἰσχίν. 3. 34· ἐπὶ νοσημάτων, ὅσα πλεονάζει διὰ παντὸς ἔν τινι χώρᾳ, ἅπερ δὴ καὶ ἔνδημα προσαγορεύεται Γαλην. Ὑπομνήμ. εἰς Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α', τομ. 17. σ. 11, ἔκδ. Kühn.

ἐνδιαβάλλω, διαβάλλω, κατηγορῶ, «ἐνδιαβαλεῖν, τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς» (Εὐστ. Ἰλ. 106.18), Κτησ. Περσ. 10, Λουκ. π. Διαβολῆς 24.

ἐνδιάγω, διέρχομαι τὴν ζωήν μου ἔν τινι τόπῳ ἢ πράγματι, πλημμελὴς γραφὴ ἐν Ἀνθ. Π. 5. 292, ἀντὶ τοῦ ἐνδιάω.

ἐνδι-αερι-αυρι-νήχετος, ον, κωμικὴ λέξις ἀπαντῶσα ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 831, δι' ἧς κωμῳδεῖ τοὺς διθυραμβοποιούς. Ἡ τοῦ Δινδορφίου διόρθωσις φαίνεται πιθανωτάτη, δηλ. ἐνδι-αερι-αυρινηχέτους, ἐν τῇ τῆς μεσημβρίας ἀνεμώδει αὔρᾳ νηχομένους· πρβλ. τὸ σύνθετον αὐριβάτας (γνωστὸν ἐκ τοῦ Αἰσχύλου) καὶ τὸ ἐπίθ. ἀερονηχεῖς, ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 336, ἔνθα ὡσαύτως κωμῳδοῦνται οἱ διθυραμβοποιοί.

ἐνδιάζω (ἔνδιος) διέρχομαι τὴν μεσημβρίαν, ἐκεῖ διὰ τὴν σκιὰν ἐνδιάζειν Πλουτ. Ρωμ. 4.

ἐνδιάθετος, ον, ὁ ἐν τῇ διανοίᾳ γινόμενος, ἐνδόμυχος, ἐνδιάθετος λόγος, ὁ ἐν τῷ διαλογιστικῷ γινόμενος ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως, ἀντιτίθεται δὲ τῷ προφορικός, Φίλων 2. 154, κτλ., πρβλ. Wyttenb. ἐν Πλουτ. 2.44A· ἐντεῦθεν ἐφαρμόζεται εἰς τὸν θεῖον λόγον ὑπὸ τῶν Ἐκκλ.—Ἐπίρρ., ἐνδιαθέτως λέγειν, ὁμιλεῖν ἀπὸ καρδίας, μὴ ματαιολογεῖν, Ἑρμογέν. II. βίβλοι ἐνδιάθετοι, αἱ συμπεριλαμβανόμεναι ἐν τῷ κανόνι τῶν ἱερῶν βιβλίων, Ἐκκλ.

ἐνδιάθηκος, ον, = τῷ προηγ. II, βίβλος Ὠριγέν. 2. 328.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐνδιάθηκος λόγος· πᾶς ἔγγραπτος».

ἐνδιαθρύπτομαι, κάμνω ἐρωτοτροπίας, καμώματα, «τσακίσματα», Τουρκ. «νάζια», τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ Θεόκρ. 3. 36.

ἐνδιαιτάομαι, Ἰων. -έομαι, ἀποθ.— κατοικῶ, διαμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐν τῷ ἱρῷ Ἡρόδ. 8. 41· παρά τινι Θουκ. 2. 43· οἰκίᾳ ἥδιστη ἐνδιαιτᾶσθαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 8· ἡ διάνοια ἐνδ. ἡμῖν Πλούτ. 2. 608E.

ἐνδιαίτημα, τό, μέρος πρὸς κατοικίαν, οἰκητήριον, Διον. Ἀλ. 1. 37, Πλούτ. 2. 698B.

ἐνδιαίτησις, ἡ, = τῷ προηγ., Φίλων I. 334, 35. Ἐν Πλουτ. Ἠθ. 493C πλημμ. γραφ. ἀντὶ ἐκδ-.

ἐνδιαιτητήριον, τό, = ἐνδιαίτημα, οἰκητήριον, Κωνσταντ. Βασίλ. Μακ. σ.148.

ἐνδιάκειμαι, παθ., εἶμαι τεθειμένος ἔν τινι πράγματι, ἐνδιέκειντο δὲ ταῖς σχοινίσι τῆς τορείας λίθοι πολυτελεῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

ἐνδιακειμένως, ἐπίρρ. = ἐνδιαθέτως, Ἑρμογέν. σ. 284, ἔκδ. Sturm, ἀνθρώπους οὔτε τῷ στόματι αὐτῶν ἐνδιακειμένως εὐλογοῦντας, καὶ τῇ καρδίᾳ καταρωμένους, ὡς ἔοικεν Εὐστ. Πονημάτ. 261. 49.

ἐνδιακοσμέω, = διακοσμέω ἔν τινι, Ὄκελλος ὁ Λευκαν. κ. 3 § 1.

ἐνδιαλλάσσω, Ἀττ. -ττω, μεταβάλλω, Ἀριστ. Φυσιογν. 1.14.

ἐνδιαμένω, διαμένω ἔν τινι, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω, Διον. Ἀλ. 8. 62.

ἐνδιαπλέκω, διαπλέκω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ.404A.

ἐνδιαπρέπω, διαπρέπω ἔν τινι, γυμνασίαις πολεμικαῖς ἐνδιαπρέποντες Διοδ. Ἀποσπ. 533. 49.

ἐνδιαρρέω, διαρρέω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 62A.

ἐνδιασκευάζω = διασκευάζω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1440.

ἐνδιάσκευος διήγησις, ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἐντέχνως ἐξειργασμένη διήγησις, Ἑρμογέν.— Ἐπίρρ. ἐνδιασκεύως, Εὐστ. 177. 31.

ἐνδιασπείρομαι, διασπείρομαι ἔν τινι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 209.— Ἐπίρρ. ἐνδιεσπαρμένως, Εὐνάπ. σ. 4, ἔκδ. Boiss.

ἐνδιατάσσω, παρατάσσω ἔν τινι τόπῳ, χῶρος ἐπιτήδειος ἐνδιατάξαι (ἐνν. τὸν στρατὸν) Ἡρόδ. 7. 59.

ἐνδιατελέω, διατελῶ ἐν, ἐνδιετέλουν τῷ ναῷ εὐωχούμενοι Μιχ. Ἀποστ. Παροιμ. 17, 17.

ἐνδιατίθημι, διατίθημι ἐν, Πλωτῖνος II. 943, 12.

ἐνδιατριβή, ἡ, (ἐνδιατρίβω) τὸ ἐνδιατρίβειν, ἀργοπορία, βραδύτης, Ὠριγέν. IV. 340C. Καθ' Ἡσύχ. «λιμήν· ἀγορὰ καὶ ἐνδιατριβή».

ἐνδιατρίβω: μέλλ. -ψω· πρκμ. -τέτριφα, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 7·— δαπανῶ, καταναλίσκω τι, χρόνον ἐνδιατρίψει Ἀριστοφ. Βατρ. 714, Θουκ. 2. 18; 85. II. ἀπολ. (ὑπακ. χρόνον ἢ βίον), καταναλίσκω χρόνον διαμένων ἔν τινι τόπῳ, διὰ τὸ ἐνδιατρῖψαι αὐτόθι Δημ. 893. 28· τῇ χώρᾳ Πολύβ. 3. 88, 1, κτλ.· ἐν τόπῳ Διόδ. 5. 44· τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; Λουκ. Ἀλέξ. 33. 2) διατρίβω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐνδιατριβόντων δὲ αὐτῶν Θουκ. 5.12., 7. 81· ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ Πλάτ. Γοργ. 484C. κτλ. 3) ἐμμένω, τοῖς ἤθεσι .. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 585, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 487D· προσηλώνω, ἐν τοῖς καλοῖς ἐὰν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν Ξεν. Κύρ. 5. 1, 16· τούτοις (τοῖς ἔργοις καὶ λόγοις) ἐνδιατρίβοντες, ἀνακυκλοῦντες ἐν τῷ νῷ, Λουκ. Νιγρ. 7, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 2; κατά τι Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 17· περί τινος Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 16· περί τι Ἀθήν. 623E· ἀπολ., ἐπιμένω εἴς τι (ὁμιλῶν), Αἰσχίν. 82. 33, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1.11, 5.

ἐνδιατριπτέον, = δεῖ ἐνδιατρίβειν, τινὶ Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 6.

ἐνδιατριπτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ, νὰ διαμένῃ ἔν τινι, ἀντίθ. τῷ εὐμετακίνητος καὶ ῥιπταστικός· καὶ τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς ἐνδιατριπτικὸν Μ. Ἀντων. 1.16.

ἐνδιαφθείρω: μέλλ. -ερῶ, διαφθείρω, καταστρέφω τι ἐντός, Πλούτ. 2. 658C· αἱ ἑταῖραι αἱ δημόσιαι .. γινώσκουσι ὁκόταν λάβωσιν ἐν γαστρί, κἄπειτ' ἐνδιαφθείρουσι, καταστρέφουσι τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἱππ. 254. 6.

ἐνδιαφυλάσσω, = διαφυλάσσω, Θεοφύλ. Βουλγ. τ.3, σ.496D.

ἐνδιαχειμάζω: μέλλ. -άσω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι τόπῳ, Στράβων 100.

ἐνδιάω (ἔνδιος) διαμένω ἐν ὑπαίθρῳ· καθόλου, θαμίζω, συχνάζω εἴς τι μέρος, μετὰ δοτ., τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις Ἀνθ. Π. 5. 292· ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε Θεόκρ. 22. 44· μεταφ., ὄμμασιν ἐλπὶς ἐνδιάει Ἀνθ. Π. 5. 270· ἐνδ. ἔς .. αὐτόθι 4. 4:— ἀπολ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀκτῖνες ἐνδιάονται Ὁμ. Ὕμν. 32. 6· πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. 79. II. μεταβ., μυρία δ' ἄμ πεδίον .. ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα, ἀναρίθμητα δὲ πρόβατα ἤλαυνον εἰς μέρη σκιερὰ οἱ ποιμένες, ἢ κατ' ἄλλους, ἦγον εἰς τὸ πεδίον πρὸς βόσκησιν, Θεόκρ. 16. 38.

ἐνδιδάσκω = διδάσκω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 851.

ἐνδιδύσκω, ἐνδύω, τὸν ἐνδιδύσκοντα ὑμᾶς κόκκινα Ἑβδ. (Β. Βασιλ. Α', 24)· ἐνδιδύσκουσιν αὐτὸν πορφύραν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 17 (Lachm) ἀντὶ ἐνδύουσιν.—Μέσ., ἐνδύομαι, φορῶ, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 27.

ἐνδίδωμι: μέλλ. -δώσω, δίδω εἰς: 1) δίδω εἰς χεῖρας τινος, ἐγχειρίζω, παραδίδω, φέρε μοι, ξεῖνε, φέρ' ἀσκὸν ἔνδος μοι Εὐρ. Κύκλ. 510, κτλ.· ἑαυτόν τινι Εὐρ. Τρῳ. 687, Ἀριστοφ. Πλ. 781· τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν ἐνδιδοὺς (παραδιδοὺς Ἕρμανν.) Πλάτ. Πολ. 561B· ἐνδιδ. τινὰ τοῖς πολεμίοις Πλάτ. Πολ. 567A· ἐνδ. πόλιν, παραδιδόναι τὴν πόλιν, μάλιστα διὰ προδοσίας, Θουκ. 4. 66., 76. 89, Ξεν. Ἑλλην. 7. 4, 14, κτλ.· οὕτως, ἐνδ. τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα Θουκ. 7. 48, πρβλ. 2. 65:— Παθ., τῷ Ἱπποκράτει τὰ ἐν τοῖς Βοιωτοῖς ἐνεδίδοτο ὁ αὐτ. 4. 89· ἀπροσ., οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον, οὐδὲν σημεῖον παραδόσεως ἐγίνετο ἀπὸ τῶν ἔνδον, Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλ. 1. 20, 6. 2) θέτω εἰς ἐνέργειαν, ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 881. II. ὡς τὸ παρέχω, Λατ. praebere, κἀμοί χερός τις ἐνδότω στηρίγματα, ἅς μοι παράσχῃ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ὅπως στηριχθῶ ἐπ' αὐτῆς, ὁ αὐτ. Ἰ. Α. 617· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων ὁ αὐτ. Ἑκ. 1239· λαβήν τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 847· πρόφασίν τινι Θουκ. 2. 87; καιρὸν Δημ. 45. 8· ἐνδ. ὑποψίαν ὡς .. Πλάτ. Νόμ. 887E:— παράγω, προξενῶ, λύγξ σπασμὸν ἐνδιδοῦσα Θουκ. 2. 49· ποθήν, δίψαν Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2.1, Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1.10. III. δεικνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν Ἡρόδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδιδόναι οὐδέν, μὴ θέλων νὰ δείξῃ οὐδεμίαν ἐπιείκειαν, ὁ αὐτ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἣν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τό: ἢν μὲν ὠμόφρων τις ᾖ, Εὐρ. Ἑλ. 508· οὕτω, καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρὸν ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 225. IV. παρέχω εὔλογον ἐξήγησιν, εἰ δ' ἐνδιδοίης .. λόγον, πέμψων σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ', κατὰ διόρθ. τοῦ Heath ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συνταχθῇ ἦλθον πέμψων σ', αὐτόθι 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδ. οὐδὲν Θουκ. 2. 12· ἐνδ. τι αὐτόθι 18· ἐνδ. ὁποσονοῦν ὁ αὐτ. 4. 37· κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν Πλάτ. Γοργ. 499B. V. ὑπείκω, ἐπιτρέπω, ἐνδίδω, ὅσον δὲ ἐνέδωκαν αὗται (αἱ Μοῖραι), ἤνυσέ τε καὶ ἐχαρίσατό οἱ Ἡρόδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἐγκαταλείπω τι, οὐ πρότερον ἐνέδοσαν ἢ .. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει· ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας αὐτόθι 81· τὸ ἐνδιδοῦν (-δὸν Ἰακώβιος), τὸ καταπονούμενον, Λουκ. Ἀνάχ. 26:— ἐνδίδω, ἡ οἶκτῳ ἐνδῶτε Θουκ. 3. 37· ἀλλήλοις ὁ αὐτ. 4. 44· γνώμῃ τινὸς Δημ. 1444. 2· πρός ἢ εἴς τι Πλουτ. Σύλλ. 28, κτλ.· ἐνδ. πρὸς τὰς διαλύσεις, δεικνύειν κλίσιν πρὸς .., Πλουτ. Φλαμιν. 9. 2) ἐπὶ νόσου, ἐλαττοῦμαι,

Ἱππ. Προγν. 43, ἴδε Foës. Oecon.—ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1075, ὁ Ἐλμσλ. διορθοῖ: **ἐνδώσειν** ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀντὶ **ἀνδώσειν** τῶν χειρογρ., ὁ Jebb καὶ ὁ Bücheler διορθοῦσιν: **ἀντάσειν**, ἴδε ἐκτενῆ σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **3**) ἐπὶ πραγμάτων ἐχόντων ἐλαστικότητα καὶ εὐκαμψίαν, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 4, Προβλ. 25. 1 κ. ἀλλ.· ἐπὶ δένδρων, εἶμαι εὔκαμπτος, οὐδὲν γὰρ ἐνδιδόασιν (ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη) ὥσπερ ἡ δρῦς καὶ τὰ γεώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 1· ὑγρότατον δὲ μελία καὶ ὀξύη· καὶ γὰρ τὰ κλινάρια τὰ ἐνδιδόντα ἐκ τούτων αὐτόθι 4· ἐπὶ ὀμμάτων καὶ ἰσχίων, «στραβιοῦμαι μέσα», γίνομαι βαθουλός, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 1· καὶ τοῖς χρωμένοις πλείοσιν ἀφροδισίοις ἐνδιδόασι τὰ ὄμματα φανερῶς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 39· ἐπὶ πυρᾶς, ἐγκεκαυμένη γίνεται καὶ ἐνδέδωκεν ἡ πυρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 3, 3· ἐπὶ στυλωμάτων, ἐνδίδω, τῶν δ' ἐρεισμάτων οὐ δυναμένων ὑποφέρειν τὸ βάρος, ἀλλ' ἐνδόντων, πεσεῖν συνέβη τὸ τεῖχος Πολύβ. 5.100, 5. **VI**. ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι ἐντός, ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ (εἰς τὴν ἐντὸς τῶν ὀρέων γενομένην λίμνην) ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν Ἡρόδ. 3.117· πρβλ. **ἐκδίδωμι**. **VII**. ἐπὶ τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς, ἀρχίζω νὰ παίζω, ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος Ἀριστ. Ἀπόσπ. 541:—ἀπολ., ἡγεῖτο .. δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, ὅστις πρῶτος ἤρχιζε νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ κάμνῃ τὰ σχήματα τῆς ὀρχήσεως πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἄλλων, Διον. Ἁλ. 7.72, πρβλ. Λουκ. Ῥητόρ. Διδ. 13, Ἀθήν. 520D:—ἐπὶ ἀγορεύσεως, κάμνω ἐπιδεικτικὸν προοίμιον, προοιμιάζομαι, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 14, 1· πρβλ. **ἐνδόσιμος**.

ἐνδιές· «ἔνυδρον» Ἡσύχ.

ἐνδιήκω = διήκω ἔν τινι, εἰσχωρῶ, διέρχομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 41.

ἐνδιημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν ἔν τινι, Θεοφρ. Χαρακ. 8.

ἐνδίημι, διώκω, μόνον κατὰ γ' πληθ. παρατ. **ἐνδίεσαν** ἀντὶ **ἐνεδίεσαν**, Ἰλ. Σ. 584· ἴδε **δίω**.

ἔνδῐκος, ον, (δίκη): **1**) ἐπὶ πραγμάτων, κατὰ τὸ δίκαιον, δίκαιος, ὀρθός, «σωστός», νόμιμος, Πίνδ. Π. 5. 138, Τραγ.· γόος ἔνδ. Αἰσχύλ. Χο. 330· ὀνείδη ὁ αὐτ. Εὐμ. 135· λέκτρα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 212·—τὸ μὴ 'νδικον = τὸ ἄδικον, Σοφ. Ο. Τ. 682· τὰ πάντων ἐνδικώτατα αὐτόθι 925· μὴ λέγων γε τοὔνδικον, μὴ λέγων τὸ δίκαιον, τὴν ἀλήθειαν, αὐτόθι 1158. **2**) ἔνδικος ἡμέρα, δικάσιμος, Λατ. dies fastus, Πολυδ. Η', 25. **II**. ἐπὶ προσώπων, = **δίκαιος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 699, Σοφ. Ἀντ. 208, Πλάτ. Νόμ. 919D· πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 996· δῆμος ἐνδικώτατος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 198· ἔνδ. πόλις, καλῶς διοικουμένη πόλις, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292B· μετὰ δοτ., ἔνδικοι γάμοις, εὐμενεῖς τοῖς γάμοις, Αἰσχύλ. Ἱκ. 81. **2**) ἔχων δίκαιον, τίς ἐνδικώτερος; ποῖος ἔχει μεγαλείτερον δίκαιον ἢ ἰσχυρότερον λόγον; ὁ αὐτ. Θήβ. 673. **III**. Ἐπίρρ. **ἐνδίκως**, δικαίως, ὁ αὐτ. Περ. 63, Χο. 462, κτλ.· ὀρθῶς ἐνδ. τ' ἐπώνυμος ὁ αὐτ. Θήβ. 405· ὑπερθ. **-ώτατα**, Πλάτ. Τίμ. 85B. **2**) ἀληθῶς, Εὐρ. Μήδ. 1231. **3**) δικαίως, φυσικῶς, ὡς εὐλόγως δύναταί τις νὰ περιμένῃ, Αἰσχύλ. Θήβ. 607, Σοφ. Ο. Τ. 135, Εὐρ. Ἀνδρ. 920.

ἔνδῑνα, τά, τὰ ἐντόσθια, Λατ. intestina, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 806, ὁππότερός κε φθῇσιν .., ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, ὁ λόγος περὶ πλαστῆς μάχης. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἔννοια αὕτη ἁρμόζει μᾶλλον εἰς ἀληθῆ μάχην, οἱ παλαιοὶ ἡρμήνευον τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν: «τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν» (Σχόλ.)· ἀλλ' ἴσως ὁ Heyne ἔχει δίκαιον θεωρῶν τὸν στίχον ὡς παρεγγεγραμμένον (ἐκ τοῦ **ἐν**, **ἔνδον**, πρβλ. **ἔντερα**).

ἐνδῑνεύω, = τῷ ἑπομ., Λόγγος 1. 23.

ἐνδῑνέω, στρέφω πρὸς τὰ ἔσω, ἐνδεδινημένα ὄμματα, «ἐξεστραμμένα, ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος» (Ἐρωτιαν.), Ἱππ. 1162C. **II**. συστρέφομαι, ἐνδινεῦντι, Δωρ. ἀντὶ ἐνδινοῦσι, Θεόκρ. 15. 82.

ἐνδιοδεύω, διοδεύω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 380A.

ἐνδίολκος, ον, (ἕλκω) ἑλκυστικός, Φίλων 1.517 (ἄλλως **εὐδ-**).

ἔνδῐον, τό, τόπος διατριβῆς ἐν ὑπαίθρῳ, ἔνδια πέτρης, περὶ ἄντρου, Ὀππ. Ἁλ. 4. 371· λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης, ἐπὶ ληνοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 63· σοὶ δὲ ἔνδιον .. ἡ Πιτάνη Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 473. 6. Μόνον ποιητ.

ἔνδῐος, ον, (ἐκ τῆς **ἐν** καὶ **Διός**, πρβλ. Λατ. sub divo, sub Jove)· περὶ μεσημβρίαν, ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς Ὀδ. Δ. 450· ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο Ἰλ. Λ. 726· ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος Θεόκρ. 16, 95· ἔνδιον ἦμαρ ἔην Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1312· μετὰ προθέσ., ἐς ἔνδιον, μέχρι μεσημβρίας, ὁ αὐτ. Α. 603· ποτὶ τὤνδιον Καλλίμ. εἰς Δήμ. 39. **II**. ἐν ὑπαίθρῳ, Ἄρατ. 498, 954· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 703., 9. 71· ἐντεῦθεν **ἐνδιάζω**. [ῐ μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικ. Ποιητ., ἴδε ἀνωτ.]

ἐνδιόω, πρκμ. **ἐνδεδίωκα**· φαίνεται ὅτι σημαίνει τελειοῦμαι, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 121

ἐνδίφριος, ον, (δίφρος) ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης, παρὰ τὸν δίφρον αὐτοῦ ἱκέτης, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 33· ὁμοτράπεζος, αὐτόθι 38.

ἐνδο-γενής, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς τῆς οἰκίας = **οἰκογενής**, Λατ. verna, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1. 1699, 1703, Κούρτ. 11. 12, 13, 33, 34: πρβλ. **οἰκογενής**.

ἔνδοθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν ἔσω, ἔσωθεν, Λατ. intrinsecus, Ὀδ. Υ. 101, Τραγ., κλ.: πρβλ. **ἔντοσθε**:—μετὰ γεν., ἔνδοθεν στέγης, ἔσωθεν τῆς σκηνῆς. Σοφ. Αἴ. 741. **2**) ὡς τὸ οἴκοθεν, ἀφ' ἑαυτοῦ, τῇ ἰδίᾳ ἐνεργείᾳ, Αἰσχύλ. Θήβ. 194· οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν, οὔτε ἐξ ἐμαυτοῦ, οὔτε τῇ βοηθείᾳ ἄλλου, Σοφ. Τραχ. 1021. **II**. ἐντός, μετὰ γεν., αὐλῆς Ἰλ. Ζ. 247· οἴκου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 521. **2**) ἀπολ., θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν Πινδ. Π. 2. 136· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 68 καὶ συχν. παρ' Ἀττ., οἱ ἔνδοθεν, οἱ οἰκέται, Ἀριστοφ. Πλ. 228, 964· ἀλλ' ὡσαύτως, οἱ ἐντὸς τῆς πόλεως, Θουκ. 2. 79, κτλ.· τὰ ἔνδοθεν ὁ αὐτ. 8. 71· τἄνδοθεν Πλάτ. Φαῖδρ. 279B.

ἔνδοθι, Ἐπίρρ., ἐντός, «μέσα», Λατ. intus, τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν Ὀδ. Ε. 58· τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφιν Χ. 220· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις Ἰλ. Α. 243, κτλ.· σπάνιον παρ' Ἀττ., ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 10· πρβλ. Ποσείδιππον ἐν «Συντρόφοις» 2. **2**) μετὰ γεν., ἐελμένοι ἔνδ. πύργων Ἰλ. Σ. 287· ἔνδ. νήσου Ἡσ. Ἀποσπ. 37.

ἐνδοθίδιος, α, ον, (ἐκ τοῦ **ἔνδοθεν** κατὰ Κομπαρέττην), ἀνήκων τῇ οἰκίᾳ, οἰκιακός, τὰν ἐνδοθιδίαν δώλαν Ἐπιγρ. Κρήτης Νομοθ. Γόρτ. II_{11}.

ἐνδοῖ, ἀλλὰ καθ' Ἡρωδιαν. (Ἀνέκδ. Κραμήρου τ. 2, σ. 162, 10) **ἔνδοι**, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἔνδοθι**, Θεόκρ. 15. 1., 55. 77: πρβλ. **οἴκοι**.

ἐνδοιάζω: ἀόρ. **ἐνεδοίασα** Ἀππ. Μιθρ. 33, Λουκ.: (ἴδε ἐν τέλει). Εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, διστάζω, ὅταν .. ἐνδοιάζῃ χωρίον προσλαβεῖν Θουκ. 1. 36·—ἀπολ., οἱ ἐνδοιάζοντες, οἱ διστάζοντες, ὁ αὐτ. 6. 91· μηδὲν ἐνδοιάσας Λουκ. Ἑρμότ. 25· ἐνδ. τῇ γνώμῃ Πλουτ. Σύλλ. 9· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 17· περί τινος Λουκ. Φάλαρ. Β. 2· ἐνδ. εἰ .. Διον. Ἁλ. 4. 58:—Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἀντικείμενον ἀμφιβολίας, ἐνδοιασθῆναι Θουκ. 1. 122· ἐνδοιαζόμενον Διον. Ἁλ. 7. 59· ἐνεδοιάζετο δὲ πρότερον .. Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2. 21:—ἀόρ. α' ὡσαύτως ἐπὶ ἐνεργ. σημ., Παρθέν. 9. 6. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐν δοιῇ εἰμι, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς δοκίμοις δὲν εὑρίσκεται ῥῆμα **δοιάζω**, ἀμφιβάλλω).

ἐνδοιάσιμος, ον, ἀμφίβολος, Λουκ. Σκύθ. 11.—Ἐπίρρ. **ἐνδοιασίμως**, ἐνδοιασίμως ἔχειν περί τινος Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 4.

ἐνδοίᾰσις, ἡ, διαπόρησις, δισταγμός, ἀμφιβολία, Ἑρμογέν.: **ἐνδοιασμός**, ὁ, Εὐστ. 146. 18.

ἐνδοιαστής, οῦ, ὁ ἀμφιβάλλων, ἀμφιγνοῶν, διστάζων, Φίλων 2. 528.

ἐνδοιαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἐνδοιασμόν, Ἑρμογ. σ. 302.—Ἐπίρρ. **ἐνδοιαστικῶς**, Εὐστ. 1080. 69.

ἐνδοιαστός, ή, όν, = **ἐνδοιάσιμος**, ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, Ἱππ. Προρρ. 100.—Ἐπίρρ. **ἐνδοιαστῶς**, μετὰ δισταγμοῦ, προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς Ἡρόδ. 7. 174, πρβλ. Θουκ. 8. 87· ἐνδ. ἀκροᾶσθαι, dubia fide, ὁ αὐτ. 6. 10.

ἐνδοκία, ἡ, «ἡ μήτηρ παρ' Ἀθηναίοις» Ἡσύχ.

ἔνδομα, τό, (ἐνδίδωμι) ἐλάττωσις πυρετοῦ, Γαλην.

ἐνδομάχης [ᾰ], **ου**, ὁ, Δωρ. **-χας**, ὁ μαχόμενος ἐντὸς τῆς οἰκίας, ὁ πλήρης θάρρους κατ' οἶκον, ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ Πινδ. Ο. 12. 20.

ἐνδομενία ἢ ἐνδυμενία, ἡ, (ἔνδον) Μακεδ. λέξις, σκεύη οἰκιακά, ἔπιπλα, Λατ. supellex, Πολύβ. 4. 72, 1., 5. 81, 3· «ἐνδυμενία· ἀμαθῶς, δέον διττῶς λέγειν, ὡς Εὔπολις Κόλαξι, σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἔπιπλα» Φρύν. σ. 334, ἔκδ. Lobeck.

ἐνδομέω, ἐνοικοδομῶ, κτίζω ἐντός, ἐνδεδόμηται Ἱππ. 269. 17· κίονες ἐνδεδομημένοι Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 5.

ἐνδόμησις, εως, ἡ, οἰκοδόμησις, τὸ κτίσιμον, καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις Ἀποκάλ. Ἰω. κα', 18:—χειροποίητος λιμήν, προκυμάτιον, «μῶλος» Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 6.

ἐνδομῡχέω, μένω ἐν μυχῷ τινι τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 970: ὑπάρχω ἐντός τινος, φλὸξ ἐνδομυχοῦσα Γεωπ. 2. 3, 9, Φώτ. **II**. μεταβ., φυλάττω τι κρυπτόν, ἐγκρύπτω, Εὐστ. Πονημάτ. 12. 52.

ἐνδομῡχί, Ἐπίρρ., «ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ» Ἡσύχ.

ἐνδόμῡχος, ον, ὁ ἐντὸς τοῦ μυχοῦ κατοικίας, οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου Σοφ. Φιλ. 1457, Καλλ. εἰς Δήμ. 88, Νόνν. Δ. 8. 329. Κατὰ Σουΐδ.: «ἐνδόμυχος· ἀπόκρυφος, σκοτεινός».

ἔνδον. Ἐπίρρ. (ἐν: πρβλ. τὸ παλαιὸν Λατ. endo- ἢ indu- ἐν συνθέσει): ἐντός, «μέσα», οἴκοι, κατ' οἶκον, Λατ. intus, Ὅμ., κλ. κραδίη ἔνδον ὑλάκτει Ὀδ. Υ. 13, κτλ.· τἄνδον, ὡς ἐπίρρ., ἐσωτερικῶς, ἐνδομύχως, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν Εὐρ. Ὀρ. 1514:—οἱ ἔνδον, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ οἰκογένεια, καὶ κυρίως οἱ οἰκέται, Σοφ. Ἠλ. 155, Τρ. 677, Πλάτ. Συμπ. 213C:—τα

ἔνδον, οἰκογενειακὰ πράγματα, οἰκογενειακαὶ ὑποθέσεις, Σοφ. Τρ. 334, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως = **οἱ ἔνδον**, τἄνδον δὲ πιστά, κάρσένων ἐρημία; Εὐρ. Ἑκ. 1017· οἱ ἔνδον καθήμενοι, δηλ. οἱ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, Ἀνδ. π. Μυστ. 43. **2)** μετὰ γεν., Διὸς ἔνδον, «ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διός» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 13· Ζεφύροιο ἔνδον, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ζεφύρου, Ψ. 200· μὴ κεύθετ' (ἐξυπ. ἔχθος ἢ βουλὴν) ἔνδον καρδίας φόβῳ τινὸς Αἰσχύλ. Χο. 102· σκηνῆς ἔνδον Σοφ. Αἴ. 218· γῆς ἔνδον Πλάτ. Πρωτ. 320D. **6)** ἔνδον ἑαυτοῦ ὤν, κύριος ἑαυτοῦ. Ἀντιφῶν 134, 37· οὕτω, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν, μὴ ὢν εἰς τὰς φρένας σου, Εὐρ. Ἡρακλ. 709· καὶ ἀπολ., ἔνδον γενοῦ, ἔλα εἰς τὰς φρένας σου, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου, Αἰσχύλ. Χο. 233· πρβλ. **ἐκτός**. **3)** ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὸ ἐπίρρ. τοῦτο μετὰ δοτ. ἀντὶ τῆς προθ. ἐν μετά τινος ἐπιτάσεως, λιθίνῳ .. ἔνδον τέγει Ν. 3. 93· ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ 7. 65· ὡσαύτως Εὐρ. Ἀποσπ. 202. **4)** ἐντὸς τούτου τοῦ βιβλίου, κατωτέρω, τῷ τε Ἑρμείᾳ (ὁ Ἀριστοτέλης) Παιᾶνα ἔγραψεν, ὃς ἔνδον γέγραπται Διογ. Λ. 5. 4· πρβλ. **ἐνδοτέρω**. **5)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, = **εἴσω**, Αἰλ. π. Ζ. 9. 61, κτλ., ἴδε σημ. Λοβεκκ. ἐν Φρυν. 128. **6)** ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔνδον ἀγαλλόμενος Ἑλλ. Ἐπιγρ. 904. **II.** Συγκρ. ἐνδοτέρω, ὃ ἴδε.

ἐνδοξάζομαι, παθ., δοξάζομαι, ἐνδοξασθήσομαι ... παρὰ πάντα τὰ ἔθνη Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΓ', 16 κ. ἀλλ.).

ἐνδοξασμός, ὁ, δόξα, μεγαλεῖον, ἐν τῷ ἐνδοξασμῷ αὐτοῦ Συμμ. Ψαλμ. ΜΕ', 4.

ἐνδοξολογέω, ὁμιλῶ ὅπως δοξασθῶ, ὅπως φημισθῶ, Διογ. Λ. 6. 47· δοξάζω, δοξολογῶ ἔν τινι, εἴ τῳ φίλον ἐνδοξολογῆσαι Βασ. τ. 2, σ. 205C.

ἔνδοξος, ον, (δόξα) δοξαζόμενος ἢ τιμώμενος, πεφημισμένος, ἀντίθ. τῷ **ἄδοξος**, τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55, αὐτόθι 3. 5, 1, Ἀγησ. 1. 19· ἐπίσημος. πλουσίων καὶ ἐνδόξων Πλάτ. Σοφ. 223B· ὀλίγοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 7, κτλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ μνήμης καὶ λόγου ἄξια, τὰ ἐμποιοῦντα δόξαν, οἱ μὲν γὰρ πατέρες ἡμῶν τὰ μὲν ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ, κτλ, Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 64. 4, 42· λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ταφὴ Πλούτ. 2. 99F:—Ἐπίρρ. **ἐνδόξως**, ἐντεῦθεν ὑπερθ. **ἐνδοξότατα**, ἐνδοξότατα ἐβουλεύσασθε Δημ. 246. 25· καὶ συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς. **II.** στηριζόμενος εἰς δοξασίαν, πιθανός, κοινῶς παραδεδεγμένος, ἔνδοξα τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις ἢ τοῖς σοφοῖς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κατ' ἀνάγκην ἀληθῆ (τὰ πρῶτα καὶ ἀληθῆ), Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 3, πρβλ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 5, Ῥητ. 1. 1, 11 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ., ἐνδόξως συλλογίζεσθαι, κατὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων δοξασίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθῶς, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 17, 1.

ἐνδοξότης, ἡ, δόξα, ἐπισημότης, «εὔκλεια» Ἡσύχ., Εὐστάθ. 1279, 44, Λοβ. Φρύν. 351.

ἔνδορα, τά, τὰ ἐντὸς τῆς δορᾶς, ἴσως ἐντόσθια, βοῦς ὁ κριθεὶς θύεται Ζηνὶ .. καὶ ἔνδορα ἐνδέρεται Ἐπιγρ. Κῶ 3636_{18}, 3637_{8}, = Paton καὶ Hicks 37, 38.

ἐνδός (= ἔνδον), Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 87.

ἐνδόσε, ἐπίρρ., εἰς τὰ ἔνδον, εἰς τὰ ἐντός, κ]αὶ τ[ὰ] σ[τρώμ]ατα ἐσφέρειν ἐνδόσε Ἰων. Ἐπιγρ. 43_{13}.

ἐνδόσθια, τά, (ἔνδον) = ἐντόσθια, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 9), Ὠριγ. IV: 337B.

ἐνδόσιμον (ἐνν. κροῦσμα), καθ' Ἡσύχ. «τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα», ὁ κύριος τόνος τοῦ μέλους, «τὸ ἴσον»· ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἡ κλεὶς οὕτως εἰπεῖν πρὸς κατανόησιν πράγματός τινος, προοίμιον, (πρβλ. **ἐνδίδωμι** VII), Ἀριστ. Ῥητ. 3. 14, 1, π. Κόσμ. 6. 20· ἐν ἱππασίᾳ, ὁρμητήριον σημεῖον, τὸ ἐνδόσιμον εἰς τὸν δρόμον Πολυδ. Α', 210. **2)** μεταφ., νύξις, ἀφορμή, αἰτία, ἐνδόσιμον, δεῖ δὲ ἢ ξένα ἢ οἰκεῖα εἶναι τὰ ἐνδόσιμα τῷ λόγῳ Ἀριστ. Ῥητ. 3. 14, 4, Πολιτικ. 8. 5, 1· ὥσπερ ἐνδόσιμον ἡμῖν παρέξειν Πλούτ. 73B.

ἐνδόσιμος, ον, ἄμισθος, «τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1200, Λατ. facilis·—ἐνδοτικός, εὔκολος, οὕτω μὲν δὴ καὶ ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 8. 15· ἐνδόσιμα (τὰ σιτία) τῇ πέψει, εὔπεπτα, εὐκολοχώνευτα, Πλούτ. 2. 131C.

ἔνδοσις, εως, ἡ, ὕφεσις, ἔνδοσιν οὐκ ἔδωκεν (ἡ νοῦσος) Ἱππ. Ἐπιστ. 1271 ἐν ἀρχῇ· λώφησις, παῦλα, παῦσις, βραχείας ἐνδόσεως γενομένης Πολύβ. 5. 100, 2. **II.** = **ἐνδόσιμον**, τῆς πρώτης οἷον ἐνδόσεως εἰς κίνησιν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 16, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐνδόσιμον**.

ἐνδοτέρω, ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ **ἔνδον**, παραμέσα, ὁλωσδιόλου μέσα, ἐνδοτέρω συστέλλω ἐμαυτόν, γίνομαι φειδωλὸς πέρα τοῦ δέοντος, Πλουτ. Κάτων ὁ Πρεσβ. 5· ἐνδοτέρω τῆς χρείας προσάγεσθαι, ἑλκύειν τινὰ πρὸς ἑαυτὸν εἰς στενωτέρας σχέσεις, καθιστᾶν αὐτὸν στενώτερον φίλον, ὁ αὐτὸς Ἄρατ. 43· ἐπὶ ἀριθμοῦ, κατωτέρω, τὴν διάρθρωσιν γίνεσθαι ἀπὸ ἕκτης καὶ εἰκοστῆς, πολλάκις δὲ καὶ ἐνδοτέρω ὁ αὐτ. 2. 909B·— μετὰ γεν., ἐν τοῖς ἐνδ. τοῦ ὕδατος Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 7· ἐνδ. τείχους Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 15. 11. 3·— ἐπὶ βιβλίου, κατωτέρω, περαιτέρω, Διογ. Λ. 10. 43, κτλ. **2)** ὑπερθ. **ἐνδοτάτω**, εἰς τὸ ἐνδότατον μέρος, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω Λουκ. Ἔρωτες 16, Πλούτ. 2. 918F. **II.** Συγκρ. ἐπίθ. **ἐνδότερος**, Λατ. interior, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 5., 6, 7· ὑπερθ. **ἐνδότατος**, Λατ. intimus, Ἡσύχ. ἐν λέξει **μυχοί**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 792, εἰς Λυκόφρ. 896.

ἐνδοτέον, δεῖ ἐνδιδόναι, Κλήμ. Ἀλ. I. 525A.

ἐνδότης, ἡ, τὸ ἐσωτερικόν, Διον. Ἀρ. π. Οὐρ. Ἱερ. 1. σ. 2., = **κρυφιότης**. Μαξ. Ὁμ. Σχόλ. 32C.

ἐνδοτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἐνδώσῃ, πρᾷος.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χρύσιππος παρὰ Γαληνῷ, Ἰουστ. Μάρτ. Διάλ. π. Τρύφ. 79.

ἐνδουπέω: μέλλ. -ήσω, ἐμπίπτω μετὰ βαρέος κρότου, μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, «πεσὼν ψόφον ἀπετέλεσα» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 443· ἄντλῳ δ' ἐδούπησε πεσοῦσα Ο. 479.

ἐνδουχία, ἡ, (ἔχω) = **ἐνδομενία**, Πολύβ. 18. 18, 6.

ἐνδοχεῖον, τό, = δοχεῖον, Ἱππ. Ἐπιστ. 1289. 18.—Πιθαν. πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἐκδοχεῖον**.

ἐνδοχή, ἡ, ὑποδοχή, Ψευδο-Χρυσόστ. τ. 7. σ. 318, 29.

ἐνδρανής, ἐνεργός, δραστικός, «πρακτικὸς» (Σουΐδ.), ἀντίθ. τῷ **ἀδρανής**, Μαλ. 344, 14.

ἔνδρατα, «τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί» Ἡσύχ.

ἐνδρομέω καὶ ποιητ. **ἐνιδρομέω**, τρέχω ἔν τινι, Σελήνη ταύρῳ ἐνιδρομέουσα κατ' οὐρανὸν ἰδάλληται Μάξ. περὶ καταρχῶν 282. **II.** εἰσορμῶ, Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων Ἀνθ. Π. 7. 395· ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **εὐδρομέοντα**.

ἐνδρομή, ἡ, μέλος προσαυλούμενον ἐν τοῖς πεντάθλοις, Πλούτ. 2. 1140D.

ἐνδρομίς, ίδος, ἡ, (δρόμος), «ἀθληταῖς δ' ἂν προσήκοιεν καὶ ἐνδρομίδες· οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα» Πολυδ. Γ', 155· προσέτι, «ἴδιον Ἀρτέμιδος ὑπόδημα» ὁ αὐτ. Ζ', 93, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 16 (ἔνθα ἴδε Spanh.), Ἀνθ. Πλαν. 253· πρβλ. Müller Archäol d. Kunst § 363. 6. **II.** ὡς ἐπίθ., χρήσιμος πρὸς δρόμον, διὰ τρέξιμον, ἐνδρομίδες ἀσπίδες Ἐπιγραφ. Δελφ. παρὰ Κουρτ. 40·— ὡς οὐσιαστ., βαρὺ ἐπανωφόριον ὃ ἐφόρουν οἱ εἰς τὸν δρόμον ἀγωνιζόμενοι μετὰ τὸν δρόμον ἐκ φόβου κρυολογήματος, Λατ. endrŏmis, Ἰουβενάλ. 3. 102., 6. 145, Μαρτιάλ. 4. 19., 14. 26.

ἔνδρομος, ον, σπεύδων, τρέχων, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 2113c.

ἔνδροσος, ον, πλήρης δρόσου, νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' εὐνὴν Αἰσχύλ. Ἀγ. 12, Στράβων 260.

ἔνδρυον, τό, (δρῦς) ἡ ἐκ ξύλου δρυὸς κερκίς, ἣν ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα, βοῶν .. ἔνδρυον ἑλκόντων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 467, Σχόλ. αὐτόθι, Πολυδ. Α', 152.— Καθ' Ἡσύχ. «ἔνδρυον· καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσ(αβ)ον».

ἐνδυάζω, ἐνδυασμός, ἐνδυαστός, πλημμελὴς ἀνάγνωσις ἀντὶ **ἐνδοια-**.

ἐνδυκέως, ἐπίρρ., ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, «μετ' ἐπιτηρήσεως καὶ δεξιώσεως» (Εὐστ.), συχν. παρ' Ὁμήρῳ καὶ μάλιστα ἐν Ὀδ., τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων σημαινόντων εὐμενῆ τινα ἢ φιλικὴν πρᾶξιν, ὡς πέμπειν Ὀδ. Ξ. 337· ἀποπέμπειν Κ. 65· ὁμαρτεῖν Ἰλ. Ω. 438· φιλεῖν Ὀδ. Η. 256· λούειν καὶ χρίειν Κ. 450· παρέχειν βρῶσίν τε πόσιν τε Ο. 491· τίειν Ο. 543· τρέφειν Ἰλ. Ψ. 90· οὕτως, ἐνδ. δέχεσθαι Πίνδ. Π. 5. 114· ῥύεσθαι Θεόκρ. 25. 25, κτλ.· τρέφειν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 617. Κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμ. (339. 21) «ἐνδυκέως, παρὰ τὸ ἐνδίκως· οὕτω καὶ ἐνδυκέως τὸ φιλοτίμως καὶ ἀξίως, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιστροφῆς». **II.** ἐνδυκέως ἐσθίειν, μετ' ὀρέξεως τρώγειν, Ὀδ. Ξ. 109· ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσας Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 427.—Ἐπίθετον **ἐνδυκής** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχ.: «ἐνδυκές· συνεχές, συνετόν, [ἀφελές], ἀσφαλές, γλυκύ, πρόθυμον, εὔπνουν, πιστόν, ἐπιμελές». Τὸ **ἐνδυκὲς** μετ' ἐπιρρημ. σημασίας εἶναι ὡς πιθ. γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 883 ἀντὶ **ἐνδυκέως**, ὅπερ εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ μέτρον· παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηρ. 263, 283 ἐτέθη ἀντὶ τοῦ **συνεχές**. (Ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὸ **ἐν-δυκέως** εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἰς ἣν καὶ τὸ **ἀ-δευκής**, δηλ. εἰς τὴν ΔΟΚ, δοκέω, καὶ ὑπολαμβάνει ὡς πρώτην σημασίαν τὸ ἐντίμως, πρεπόντως).

ἐνδύκιος, ον, «ἐνδύκιον· πιστόν, φίλον. ἐμφερὲς (ἐνδευκές). βέβαιον. ἀπόκρυφον (ἐμμύχιον)» Ἡσύχ.

ἔνδυμα, τό, (ἐνδύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐνδύμασι καὶ μίτραις καὶ ὑποδήμασι Πλουτ. Σόλ. 8· ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας (ἐποίησεν) ἑαυτῇ ἐνδύματα Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΘ', 40)· ποδήρους ἐνδύματος Σοφ. Σολομ. ΙΗ', 24· ἐνδύματα ἀλλότρια Σοφονίας Α', 8· ἐν ἐνδύμασι προβάτων Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 15, κ. ἀλλ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2, Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 7.

ἐνδυμάτια, τά, κυρίως βραχέα ἐνδύματα, ἀλλὰ καὶ εἶδος μουσικῆς πρὸς ὄρχησιν ἐν Ἄρει, Πλούτ. 2. 1134C.

ἐνδυμενία, ἴδε **ἐνδομενία**.

ἐνδύναμος, ον, ἰσχυρός, δυνατός, συγγράμματα .. ἐνδύναμα ῥήμασιν, ἔργῳ δὲ ἀμήχανα κτλ. Θεμίστ. 446, 25, Ἄννα Κομν. 13. σ. 407B, Εὐστ. Ἰλ. σ. 655, 32, Λοβ. Φρύν. 605.—Ἐπίρρ. **ἐνδυνάμως**, Ἀμμώνιος σ. 87 ἐν ὑποσημ. 23, ἔκδ. Valcken.

ἐνδυναμόω, ἐνισχύω, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμώνω, τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ πρὸς Τιμ. Α' Ἐπιστ. α' 12, κ. ἀλλ.—Παθ., ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει πρὸς Ρωμ. Ἐπιστ. δ' 20.

ἐνδυναστεύω, δυναστεύω ἐν, ἔχω δύναμιν παρά τινι, ἀπολαύω τιμῆς, χοί κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι· ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἥκω, «μέγα ἐγὼ δυνηθεὶς ἐν τοῖς κάτω θεοῖς οἷα βασιλεύς, καὶ παρ' ἐκείνων τιμώμενος καὶ μὴ λογιζόμενος ὡς οἱ λοιποὶ τῶν τεθνεώτων ἥκω» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 691· τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας Πλάτ. Πολ. 516D· χυμὸς μᾶλλον ἐνδυναστεύων ἐν τῷ σώματι, ὑπερισχύων, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17. **II**. κατορθώνω διὰ τοῦ ἀξιώματός μου. ἐνδυναστεύει Ἐπαμεινώνδας ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους Ξεν. Ἑλλην. 7.1, 42.

ἐνδύνω [ῡ], ἴδε **ἐνδύω**.

ἔν-δυο, ἐπίρρ., ἕως οὗ νὰ εἴπῃ τις ἓν δύο, δηλ. ταχέως, Μένανδρ. ἐν «Ἐφεσίῳ» 4.— Πβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 61.

Ἐνδὺς Ποιτρόπιος, ὁ, μὴν ἐμβόλιμος Δελφῶν, ὃς καὶ Ποιτρόπιος δεύτερος ἐλέγετο, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 21, 22, 30 κ. ἀλλ.

ἔνδυσις, εως, ἡ, (ἐνδύω) εἴσδυσις, ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν Πλάτ. Κρατύλ. 419C. **II**. τὸ ἐνδύεσθαι, ἡ ἐνδύσεως ἱματίων Ἐπιστ. Πέτρ. Α', γ', 3· ἐνδυμασία, ἔνδυμα, ἱματισμός, τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων Ἀθήν. 550D, Δίων Κ. 78. 33, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΜΑ', 5), Ἀκύλ. Ψαλμ. ΛΔ', 13, κτλ.

ἐνδυστυχέω, εἶμαι δυστυχὴς ἔν τινι, ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ, ἔχεις ὄνομα τοιοῦτον ὥστε νὰ εἶσαι δυστυχής, παίζει διὰ τῶν λέξ. **Πενθεύς, πένθος**, Εὐρ. Βάκχ 508, Φοίν. 727· τῇ πόλει Πλουτ. Σύγκρ. Περικλ. καὶ Φαβ. 3.

ἐνδυτήρ, ῆρος, ὁ, ἐνδυτός, πέπλος Σοφ. Τρ. 674, ἀλλ' ὁ Jebb. ἑρμηνεύει, ἑορτάσιμος, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

ἐνδυτήριος, α, ον, (ἐνδύω) = τῷ προηγ., χιτὼν Σοφ. Ἀποσπάσμ. 473.

ἐνδῡτός, όν, ὃν ἐνδύεταί τις, ἐσθήματα Αἰσχύλ. Εὐμ. 1028· στέφη Εὐρ. Τρῳ. 258· ἐνδύτοις στολαῖσι Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 3. **2**) **ἐνδυτόν** (ἐνν. ἔσθημα), τό, ἔνδυμα, ἐσθής, Σιμωνίδ. (;) 191· στικτῶν ἐνδυτὰ νεβρίδων, ἐνδύματα ἐκ δέρματος μικρᾶς ἐλάφου, Εὐρ. Βάκχ. 111· νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτὸν αὐτόθι 138 ὅπλων ἐνδυτὰ ὁ αὐτὸς Ι. Α. 1073:— περιφραστ., σαρκῶς ἐνδυτά, ἀντὶ σάρκες (κατὰ τὸν Elmsley), ὁ αὐτ. Βάκχ. 746· τοὔνδυτον τῆς κοιλίας Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1.14. **II**. ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος, στέμμασιν Εὐρ. Ἴων 224.

ἐνδύω [ἴδε κατωτ. II.], **ἐνδύνω**, μετὰ μέσ. **ἐνδύομαι**: μέλλ. **-δύσομαι**: ἀόρ. α' **ἐνεδυσάμην**, μετὰ ἀορ. β' ἐνεργ. φων. **ἐνέδυν**: **I**. μετ' αἰτι. πράγματος ἢ τόπου, εἰσέρχομαι εἴς τι. **1**) ἐπὶ ἐνδυμάτων, φορῶ, Λατ. induere sibi, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα Ἰλ. Β. 42· ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα .. Κ. 21· ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Ε. 736· θώρηκα ἐνδύνουσι Ἡρόδ. 3. 98· ἐνδύντες τὰ ὅπλα ὁ αὐτ. 1. 172, πρβλ. 42· πέπλον ἐνδὺς Σοφ. Τραχ. 759, κτλ.· λεοντῆν ἐνδέδυκα Πλάτ. Κρατύλ. 411A·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, induere sibi, ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκὸν Ἰλ. Β. 578, Λ. 16· ἐνδύεσθαι ὅπλα Ἡρόδ. 7. 218· ἐνδύσεται στολὴν Εὐρ. Βάκχ. 853· ἐν τῷ πρκμ. **ἐνδέδυκα**, εἶμαι ἐνδεδυμένος, φορῶ, κιθῶνας λινέους Ἡρόδ. 2. 81, πρβλ. 7. 64., 9. 22· μεταφ., ἐνδύεσθαι τόλμημα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 288· ὡσαύτως, τὸν Ταρκύνιον ἐνδύεσθαι, ἀναλαμβάνω τὸ πρόσωπον τοῦ Ταρκυνίου, φέρομαι ὡς ὁ Ταρκ., Διον. Ἀλ. 11. 5· ἐνδ. τὸν καινὸν ἄνθρωπον, ἀναλαμβάνειν νέον τρόπον βίου, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. δ', 24:—Παθ., ἐνδύομαι, ἐσθῆτα ἐνδεδύσθαι Ἱππ. 379. 36· πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ραπιζομένῃ» 9. **2**) εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, εἰδύω εἴς τι, μετ' αἰτ., ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄλητον Ἰλ. Τ. 367· ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, «οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ» (Σχόλ.) (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἀναγινώσκει ἐσδύσεαι, καὶ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην παρεδέχθησαν οἱ νεώτεροι ἐκδόται), Ψ. 622· οὕτω, τὴν τοῦ Θερσίτου [ψυχὴν] πίθηκον ἐνδυομένην Πλάτ. Πολ. 620C· εὔνοια ἐνδύεταί τινι ὁ αὐτὸς Νόμ. 642B, πρβλ. Θεαίτ. 160B:— ὡσαύτως, ἐνδ. εἰς ... Ἀριστοφ. Σφ. 1020, Θουκ. 3. 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.1, 23· ἐνέδυ .. οὖν εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, ἀνέλαβε λοιπὸν ταύτην τὴν ἐπιμ., Ξεν. Κύρ. 8.1, 12:— ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἐνδύονται (οἱ λόγοι) ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων, παρεισδύονται, ἐπενεργοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν, αὐτόθι 2. 1, 13· τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι Πλούτ. 2. 55E, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., φυσικαῖς ἐνδεδυμένος αἰτίαις ὁ αὐτ. 435F:— ἀπολ., εἰσδύω, εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 2. 121, 2, Πλούτ. 2. 38A, κτλ. **II**. μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. **ἐνδύω**, τῷ μέλλ. **ἐνδύσω** καὶ τῷ ἀορ. α' **ἐνέδυσα**:— Λατ. induere alicui, μ. διπλ. αἰτ., ἐνδύω τινά τι, τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε Ἀριστοφ. Λυσ. 1021· ὅς ἐμὲ κροκόεν τ' ἐνέδυσεν ὁ αὐτὸς Θεσμ. 1044, πρβλ. Ξεν. Κύρ. . 3, 3· μετὰ μιᾶς αἰτ., κατὰ τωὐτὸ ἐνδύουσι τὤγαλμα τοῦ Διὸς Ἡρόδ. 2. 42· ἐὰν .. πένητα γυμνὸν ἐνδύσῃς Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 83. Πρβλ. **καταδύω** II.—**ἐνδιδύσκω**· εἶναι μεταγεν. τύπος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ἔνδω, ἔνδον, ἐντός, ἐν τᾶι πέτραι ἔνδω Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1, ff. D_{30}, ἔνδω μένουσα[ι], SGDI. 1767_{10}.

ἐνδωρότερον· «ὠμότερον. ἀκρατέστερον» Ἡσύχ.

ἐνδωσείω, ἐφετ. τοῦ **ἐνδίδωμι**, ἐπιθυμῶ νὰ ἐνδώσω, Ἀγαθίας Ἱστορ. σ. 33, 10, ἔκδ. Β.

ἐνεάζω, (ἐνεός), εἶμαι ἐνεός, ἐκπεπληγμένος, «ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν παραβλέποντας» Α. Β. 251, 28· «τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας» Ἐτυμ. Μ. 340. 50.

ἐνεαρίζω = **ἐαρίζω ἐν** .., μετὰ δοτ., αὐτοὺς δὲ ἐνεαρίζοντας ... τοῖς τεθηλόσι καὶ ἀνθηροῖς Πλούτ. 2. 770B.

ἔνεγγυς ἐν Κοΐντῳ Σμ. 4. 326, πιθαν. πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐγγύς**, Λοβ. Φρυν. 48.

ἐνέγκαι, ἐνεγκεῖν, ἴδε **φέρω**.

ἐνεγκοῦσα, ἡ, θηλ. μετοχ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **φέρω**, ὡς οὐσ. = ἡ γενέτειρα πατρίς, Ξενοφῶν Ἐφέσ. 4. 9 (σ. 108, 3), κλ.

ἐνεγύησα, ἀνώμαλος ἀόρ. τοῦ **ἐγγυάω**.

ἐνέδρα, ἡ, τὸ ἐνεδρεύειν, ἐνέδρα, κοιν. «καρτέρι», Λατ. insidiae, Θουκ. 5. 56, κτλ.· ἐν. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 90· κατασκευάζειν Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 10· τιθέναι Διόδ. 19. 108· θέσθαι Πλουτ. Ρωμ. 23· εἰς ἐν. ἐμπίπτειν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· ἐκ τῆς ἐν. ἀνίστασθαι αὐτόθι 5. 4, 4· θέειν ἐκ τῆς ἐν. Θουκ. 4. 67. **β**) οἱ ἐνεδρεύοντες, τὴν ἐν. ἐξανιστάναι Ξεν. Ἑλλην. 4. 8, 37. **2**) μεταφ., προδοσία, ἀπιστία, Πλάτ. Νόμ. 908D· ἐνέδρας δ' ἕνεκα Ἀντιφάν. ἐν «Κνοιθιδεῖ» 1.7· μετ' ἐνέδρας Ἀππ. Ἐμφύλ. 1, 30. **II**. θέσις, ναρθήκων Ἱππ. 764, 768. **III**. ὑποστάθμη, «καταπάτι», Σοφ. Ἀποσπ. 644.

ἐνεδράζω, ἑδράζω, τοποθετῶ ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, Γαλην. 3. 205, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. 1. 21.

ἐνεδρεία, ἡ, «ἀντὶ τοῦ ἐνέδρα· Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ αὐτομόλῳ» Α. Β. 95, 27.

ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐνεδρεύων, παγιδεύων, κακὰ μηχανώμενος, δόλιος, Σύμμ. Βασιλ. Α', ΚΒ', 8, Πτολεμ. Τετράβ. 159 κλ.

ἐνεδρευτικός, ή, όν, ἐπιδέξιος εἰς τὸ ἐνεδρεύειν, καὶ ἐπὶ τόπου, κατάλληλος πρὸς ἐνέδραν, καὶ μεταφ., δόλιος, Στράβ. 154, Φίλων 2. 269, Αἰνείας Τακτ. 1. 14.

ἐνεδρεύω: παρατ. **ἐνήδρευον**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39: μέλλ. **ἐνεδρεύσω**, Πλούτ. Ἀντ. 63: ἀόρ. **ἐνήδρευσα** Θουκ. 4. 67, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 22, κτλ.— Μέσ. μέλλ. **-σομαι** (ἐπὶ παθ. σημασ.), Ξεν. Ἑλλην. 7. 2, 18.— Παθ., ἀόρ. **ἐνηδρεύθην** Δημ. 836. 13: πρκμ. **ἐνήδρευμαι** Λουκ. π. Διαβολ. 23 (ἐνέδρα). Ἐνεδρεύω, ὡς καὶ νῦν, κάθημαι εἰς ἐνέδραν, παραμονεύω τινὰ ὅπως ἐπιτεθῶ κατ' αὐτοῦ αἰφνιδίως, ἔχω «καρτέρι», καὶ μεταφ., ἐπιβουλεύω, Λατ. insidiari, τινὰ Δημ. 1011. 3.— Παθ., ἐνεδρεύομαι, συλλαμβάνομαι δι' ἐνέδρας, παγιδεύομαι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5· μεταφ., ὑπὸ νόμων τοὺς πολίτας ἐνεδρεύεσθαι Λυσ. 96. 13· εἰ .. μὴ τῷ χρόνῳ ἐνηδρεύθημεν, ἂν δὲν ἠπατήθημεν ὑπὸ τοῦ χρόνου, Δημ. 836. 13. **2**) ἀπολ., ποιοῦμαι ἐνέδραν, ἐνήδρευσαν ἐς τὸν Ἐνυάλιον (ἴσως διορθωτέον κατὰ Πόππ. καὶ Ἀρν. ἐς τὸ Ἐνυαλιεῖον (πρβλ. Λοβέκκ. εἰς Φρύν. σ. 370) ἢ παρὰ τὸ Ἐνυάλιον) Θουκ. 4. 67, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 6, 2., 4. 1, 22, κτλ.· ἀλλ' ἐν πολλοῖς χωρίοις εὐκόλως ἐξυπακούεται ἀντικείμενον. **II**. τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, τρισχιλίους εὐτολμοτάτους πεζοὺς ἐνήδρευσεν Ἀππ. Ἐμφ. 2. 76, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 11.— Μέσ., ἀπολ., ποιοῦμαι ἐνέδραν, ἐμβαλὼν καὶ ἐνεδρευσάμενος Ξεν. Ἑλλην. 4. 4, 15.

ἔνεδρον, τό, = **ἐνέδρα** II, Ἑβδ. (Ἰησ. Ναυ. Η', 2, 12) κ. ἀλλ.

ἔνεδρος, ον, (ἕδρα) ἔνοικος, αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει Σοφ. Φιλ. 153. **II**. ἐνεδρευτής, Μαυρίκ. Στρατηγ. 2. 4, σ. 57.

ἐνεείσατο, ἴδε **ἐνίζω**.

ἐνέζομαι: μέλλ. **-εδοῦμαι**, ἀποθ., κάθημαι ἐπί τινος, Ἀριστ. Προβλ. 5. 11. **II**. ἔχω τὴν ἕδραν ἢ κατοικίαν μου ἔν τινι, μετ' αἰτιατ. τόπου, τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον Αἰσχύλ. Πέρσ. 140· πρβλ. **ἐνίζω**.

ἐνεθίζω, κάμνω τινὰ νὰ συνηθίσῃ εἴς τι, «ἐνεθιζέτω δὲ τὸν πῶλον ὁδῷ λιθώδει» Πολυδ. Α', 200· ἐν τῷ παθ., ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, συνειθισμένοι, Ἡρῳδιαν. 6. 6, 2.

ἐνεῖδον, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ χρησιμοποιεῖται τὸ **ἐνοράω**, βλέπω ἢ παρατηρῶ ἔν τινι, ὅπερ καὶ ἐν τῷ Παυσανίᾳ ἐνεῖδον Θουκ. 1. 95· κακόνοιάν τινα ἐνιδόντας Ξεν. Ἀν. 7. 7, 45· ἀπολ., παρατηρῶ, προβλέπω, Σοφ. Φιλ. 854· μετὰ μετοχ., πλέον ἐνεῖδον σχήσοντες Θουκ. 7. 36· μετ' ἀπαρ., ἃ ἀρωγὰ ἐνείδομεν .. ἔσεσθαι αὐτόθι 62.

ἐν-ειδο-φορέω, ἐπὶ ἀγαλματοποιοῦ, δίδω μορφὴν εἴς τι, πέτρον ἐνειδοφορῶν Ἀνθ. II. 12, 57, πρβλ. Gräfe σ. 56.

ἐνεῖκαι, ἀπαρέμφ. τοῦ **ἤνεικα**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἤνεγκα**, ἀόρ. α' τοῦ **φέρω**, Ὅμ. (ὅστις ὡσαύτως ἔχει καὶ **ἔνεικας, ἔνεικε, ἔνεικαν** ἀντὶ **ἤνεικας** κτλ.), καὶ Ἡρόδ.—Ἐνεστ. **ἐνείκω** δὲν ὑπάρχει εἰ μὴ ἐν τῷ τύπῳ **συνενείκομαι** (ὃ ἴδε)· ἡ προστακτ. **ἔνεικε** (Ὀδ. Φ. 178) καὶ τὸ ἀπαρ. **ἐνεικέμεν** (Ἰλ. Τ. 194) εἶναι Ἐπ. τύποι τοῦ ἀορ. α', ὡς τὸ **οἶσε, ἀξέμεν**.

ἐνεικονίζω, εἰκονίζω, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 334. — Παθ., εἰκονίζομαι ἔν τινι, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων Πλούτ. 2. 40D. Πρβλ. **εἰκονίζω**.

ἐνειλέω, περιτυλίσσω ἐντός τινος.— Μέσ. φων., Κῆρες.. πολέεσσί μ' ἐνειλήσαντο κακοῖσι Κόϊντ. Σμυρν. 14. 294.— Παθ., ἐνειλοῦμαι, περικλείομαι, τὸ πνεῦμα .. ἐνειλούμενον ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) Ἀριστ. π. Κόσμου 4. 32· περικαλύπτομαι, τῇ λεοντῇ Φιλόστρ. 719. **II.** Παθ. ὡσαύτως, συμπλέκομαι, Κῦρον δὲ τοῖς πολεμίοις ἐνειλούμενον Πλουτ. Ἀρτοξ. 11· περιφέρομαι ἐν, τῶν αἰχμαλώτων τὸ μὲν δουλικὸν πλῆθος ἐνειλούμενον ὑπόπτως τοῖς ὅπλοις ἐκέλευσεν ἀναιρεθῆναι ὁ αὐτ. Βροῦτ. 45.

ἐνείλημα, τό, κάλυμμα, ἀποκαλύψαντες τῶν ἐνειλημάτων (τὰ βιβλία) Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 11.

ἐνειλινδέομαι, παθ., κυλινδοῦμαι, κυλίομαι ἐντός τινος, ἐνειλινδοῦντο ὥσπερ πορνείῳ τῇ πόλει Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 4. 9, 10, μετὰ δι. γραφ. **ἀνειλ-**, πρβλ. Συνεσ. Ἐπιστ. 150.

ἐνειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ **ἐνελίσσω**.

ἐνείλλω, τίθημι ἔν τινι, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες, «γεμίζοντες καλάθια καλαμένια μὲ πηλὸν» (Δούκ.), Θουκ. 2. 76.

ἔν-ειμεν, Ἐπ. πληθ. α' πρόσωπ. τοῦ **ἔνειμι**, Ἰλ. Ε. 577· ἀλλ' **ἔνειμεν** γ' ἐν. πρόσωπ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **νέμω**.

ἔνειμι (εἰμί, sum): μέλλ. **ἐνέσομαι**, ἐνυπάρχω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὸ γ' ἑνικὸν πρόσωπον **ἔνεστι**, ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν Ὀδ. Κ. 45· ἔνι (ἀντὶ τοῦ ἔνεστι) κήδεα θυμῷ Ἰλ. Σ. 53· ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ Ὀδ. Φ. 288· εἰ .. χάλκεον .. μοι ἦτορ ἐνείη Ἰλ. Β. 490· οὕτως, εἴ τι ἐνέοι (ἐνν. τοῖς χρησμοῖσι) Ἡρόδ. 7. 6· νοῦς ὑμῖν ἔνεστι Σοφ. Ἠλ. 1328· τοῖς λόγοις ἐν. κέρδος αὐτόθι 370· πόλλ' ἔν. τῷ γήρᾳ κακὰ Ἀριστοφ. Σφ. 441, κτλ.: — στάσιν ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ Θουκ. 2. 20· εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' ἐν τῷ τρόπῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1132· ἐνῆν ἄρ'.. κἀν οἴνῳ λόγος Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 5· ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ Δίφιλος ἐν «Συντρόφοις» 1: — ὡσαύτως, ἔν τινι ἔνεστι (ἢ ἔνι) Ἡρόδ. 7. 112, Αἰσχύλ. Πρ. 382, κτλ. 6) μετὰ δοτ. πληθ., εἶμαι μεταξύ, ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν Θέογν. 1135, Ἡρόδ. 3. 81 κ. ἀλλ. γ) μετ' ἐπιρρ. τόπου, οἴκοι ἔνεστι γόος Ἰλ. Ω. 240· ἔνεστιν αὐτόθι, εἶναι ἀκριβῶς αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 119· ἐνταῦθα ὁ αὐτ. Νεφ. 211, κτλ. **2)** ἀπολ., ὑπάρχω ἐκεῖ, οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος.., ἀλλ' ἐνέην Ὀδ. Ι. 164· οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι (ἀντὶ ἔνεισι) τέκτονες αὐτόθι 126· κοὐκ' ἔνι στάσις Αἰσχύλ. Πέρσ. 738, πρβλ. Ἀγ. 78· σίτου οὐκ ἐνόντος, μὴ ὑπάρχοντος ἐκεῖ, Θουκ. 4. 8· τὰ ἐνόντα ἀγαθά, τὰ ἐνυπάρχοντα, αὐτόθι 20· ἱερῶν τῶν ἐνόντων, τῶν ὑπαρχόντων ἐκεῖ, αὐτόθι 97· ἀμέλειά τις ἐνῆν ὁ αὐτὸς 5. 38· πόλεμος οὐκ ἐνῆν Πλάτ. Πολιτικ. 271E: ἐνεῖναι γὰρ (ἐξυπακ. ἐν ταῖς σπονδαῖς) καὶ νήσους ἁπάσας πάλιν δουλεύειν, κτλ., Θουκ. 8. 43, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 974: — χρόνος ἐνέσται, χρόνος ἐγγενήσεται, θὰ χρειασθῇ καιρός, θὰ περάσῃ καιρός, Θουκ. 1. 80. **II.** οὐκ ἔνεστι, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς Σοφ. Ο. Τ. 578· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι, ταῦτα δὲν δύναμαι νὰ τὰ ἀρνηθῶ, ὁ αὐτ. Ἠλ. 527· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 738· τίς δ' ἔνεστί μοι λόγος; τίνα λόγον δύναμαι νὰ φέρω; Εὐρ. Ι. Τ. 998· οὐκ ἐνῆν πρόφασις Ξεν. Κύρ. 2. 1. 25· οὐκ ἐνέσται αὐτῷ λόγος οὐδὲ εἷς Δημ. 527. 12· εἴ τι ἄλλο ἐνῆν ὁ αὐτ. 291. 25· ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς ὁ αὐτ. 702. 26. **2)** ἀπροσώπως ὡς τὸ **ἔξεστι**, **ἐγγίγνεται**, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε, καὶ ὅμως ὁ καλῶς ἐξετάζων τὰ πράγματα ἔχει λόγον νὰ φοβῆται, κτλ., Σοφ. Τρ. 296, Ἀντιγ. 213, κτλ., ἢ παραλειπομένης τῆς δοτ., οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; ὁ αὐτ. Φιλ. 1270· οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἔνεστιν εἰπεῖν Δημ. 848. 28, κτλ.· οὐκ ἔνεστι, δὲν εἶναι δυνατόν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 7· ὁ Ἕρμαννος λαμβάνει ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. τὸ ἐν Σοφ. Φ. 648, τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ πλοίῳ μου; — Ὁ Jebb ἀντὶ τοῦ ἔνι ἔχει ἔπι, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. 6) τὸ ἔνι κεῖται πολλάκις μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ., ἔτι καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς Πλάτ. Φαίδων 77E· ἐν οἷς τὸ ἓν οὐκ ἔνι ὁ αὐτ. Παρμ. 158C· ἃ δὲ ἔνι λέγειν Δημ. 19. 6· δι' ὀργήν γ' ἔνι φῆσαι ὁ αὐτ. 527. 17, πρβλ. 42. 20· ὡς ἔνι ἥδιστα, ὅσον τὸ δυνατὸν εὐχάριστα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 9, πρβλ. 3. 8, 4. **3)** ἡ μετοχ. **ἐνὸν** ἀπολ. ὡς τὸ **ἐξόν**, ἐνὸν αὐτοῖς σώζεσθαι Ἡρωδιαν. 8. 3, πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 9. **4) τὰ ἐνόντα**, ὅσα εἶναι δυνατόν, τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων εἰπεῖν Ἰσοκρ. 104D, πρβλ. 229E· τῶν ἐνόντων ἐν τῷ πράγματι Πλάτ. Φαῖδρ. 235B· τῶν φαινομένων καὶ ἐνόντων τὰ κράτιστα ἑλέσθαι Δημ. 292. 2· ἐκ τῶν ἐνόντων, ὅσον δύναταί τις, ὁ αὐτ. 312. 20· οὕτω, πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων Θουκ. 4. 59· — ἀλλ' ὡσαύτως, 6) τὰ ἐνόντα, τὸ ὅ,τι ἔχει τις, Πλάτ. Πολ. 488C.

ἐνειπή, ἡ, «ἀπειλή», Ἡσυχ.

ἐνείργω, ἀόρ. **ἐνεῖρξα**, εἴργω ἔν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνειρκτοδέσμιος, ον, ὁ ἐν εἱρκτῇ δέσμιος, Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σά. τ. Α', σ. 176.

ἐνείρω, συμπλέκω, χρυσοῦς ἐνείροντες αὐταῖς (ταῖς θριξὶ) τέττιγας Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 22· παθ., ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους Ἡρόδ. 4. 190. **II.** βάλλω τι ἐντός, ἐμβάλλω, ἐνείραντα τὸν πῆχυν μεσηγὺ τῶν μηρῶν κτλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833 ἐν ἀρχῇ, ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες ἐς σφαῖρας κυλίκων Διονύσ. Χαλκ. 3 Bgk.

ἐνειρωνεύομαι, εἰρωνεύομαι ἐν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 728, ἔκδ. Stallb.

ἐνεισάγω, εἰσάγω ἐν, Ἐφραὶμ σ. 7466.

ἐνεῖσαν (= **ἐνῆσαν**) γ' πληθ. πρόσ. τοῦ **ἔνειμι**, πλειστάκις οὕτως ἐν Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. II. σ. 570.

ἐνειρόσια καὶ **ἐνηρόσια**, τά, ἀργύριον τελούμενον εἰς ναόν τινα δι' ἄροσιν γῆς ἱερᾶς (;) Ἐπιγρ. Δήλου Bull. d. cor. hell. II. σ. 571, 576 κ. ἀλλ.— Πρβλ. **προηρόσια** καὶ Λεξ. Κουμ. ἐν λέξει **προηρέσια**.

ἕνεκα ἢ **ἕνεκεν** (τὸ τελευταῖον σπάνιον παρὰ Τραγ., Εὐρ. Μήδ. 999, 1086, 1114, καὶ ἔτι σπανιώτερον παρὰ πεζογράφοις), Ἰωνικ. καὶ ποιητ. **εἵνεκα** ἢ **εἵνεκεν**· **ἕνεκε** Λακων. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1347, 1404. Κυζ. αὐτόθι 3655. 18, Αἰολ. **ἔννεκα** αὐτόθι 2183· πρβλ. **οὕνεκα**: — Πρόθ. μετὰ γεν., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξηρτημένην πτῶσιν, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Η. 94 ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, καὶ Β. 377 εἵνεκα κούρης, καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφ., ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νῦν. **1)** ἐξ αἰτίας τινός, χάριν τινός, ἕνεκα, Λατ. gratia, causa, Τρώων πόλιν.., ἧς εἵνεκ' οἰζύομεν κακὰ πολλὰ Ἰλ. Ξ. 89, κτλ.· ὕβριος εἵνεκα τῆσδε Α. 214· τοῦδ' ἕνεκα, ἕνεκα τούτου, αὐτόθι 110· ὧν ἕνεκα Υ. 21· τίνος ἕνεκα; Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 180· τοῦ ἕνεκα; Πλάτ. Πρωτ. 310B (πρβλ. **οὕνεκα**)· τῶν δὲ εἵνεκα ὅκως.., ἢ ἵνα.., Ἡρόδ. 8. 35, 40· κολακεύειν ἕνεκα μισθοῦ Ξεν. Ἑλλην. 5. 1. 17· διὰ νόσον ἕνεκα ὑγιείας, ἐξ αἰτίας νόσου χάριν ὑγείας, Πλάτ. Λύσ. 218D, πρβλ. Συμπ. 185B· τὸ οὗ ἕνεκα (οὐδέποτε τὸ οὗ ἕνεκεν), τὸ τελικὸν αἴτιον, Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 1, κ. ἀλλ. **2)** ὡς πρός, ἐν σχέσει πρός, ὅσον διὰ.., ἐμοῦ γε ἕνεκα, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 365, Δημ. 461. 12· τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν Ἡρόδ. 1. 42· εἵνεκέν γε χρημάτων, ὅσον διὰ χρήματα, ὁ αὐτ. 3. 122, κλ.· ἕνεκά γε φιλονεικίας Πλάτ. Πολ. 548D, πρβλ. 329B· ἐμπειρίας μὲν ἄρα ἕνεκα αὐτόθι 582D· ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 3· πρβλ. **ἕκατι**, **οὕνεκα**. **3)** δυνάμει τινός, τέχνης εἵνεκα, δυνάμει τέχνης, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθ. **4)** πλεοναστ., ἀμφὶ σοῦνεκα (ἀμφὶ σοῦ νέα Auratus, ᾧ ἠκολούθησαν οἱ ἄριστοι νεώτεροι ἐκδόται, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb.) Σοφ. Φ. 554· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις, ὅσον κατὰ τὴν βοήν, δηλ. κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, οὐχὶ δὲ πραγματικῶς, Θουκ. 8. 92· προσέβαλεν ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὢν Ξεν. Ἑλλην. 2. 4, 31· τίνος δὴ [χάριν] ἕνεκα ταῦτα ἐλέχθη; Πλάτ. Νόμ. 701D, πρβλ. Πολιτικ. 302B. **II.** ὡς σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ **οὕνεκα** (ὃ ἴδε), διότι, οὕνεκά μ' αἰνὸν ἔσχεν ἄχος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 198, Καλλ. Ἀποσπ. 287, πρβλ. Βίωνα 8. 5. **2) εἵνεκεν** = **οὕνεκεν** ἢ **ὅτι**, Πινδ. Ι. 7 [8]. 70.

ἐνεκπλύνω, ἐκπλύνω, «ξεπλύνω» τι ἔν τινι, Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4.

ἐνελαύνω: μέλλ. **-ελάσω**, Ἀττ. **-ελῶ**, ἐλαύνω, ἐμπήγω τι μεθ' ὁρμῆς εἴς τι, μετὰ δοτ., ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν.. ἔγχος, ἐν τμήσει, ἀντὶ ἐνήλασε δεινῷ σάκει κτλ., Ἰλ. Υ. 259, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 131· μεταφ., ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ ὁ αὐτ. Π. 8. 11.— Μέσ., ἐλαύνω ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, οὕτω γὰρ δεινῶς ἰσχυρίζεται (ἡ φάλαγξ) ὥστε καὶ βαδίζειν τινὰς ἐπάνωθεν αὐτῆς, καὶ προσέτι καὶ ἵππους καὶ ὀχήματα.. ἐνελαύνεσθαι Δίων Κ. 49. 30.

ἐνελίσσω, καὶ Ἰων. **ἐνειλίσσω**, τυλίσσω τι εἴς τι, ξαίνουσα περὶ κτενὶ λήνεα κούρη ἠλακάτῃ δ' ἐνέλισσε Νόνν. Δ. 6. 147.— Μέσ., τυλίσσομαι ἔν τινι, ἣν ἐν ἱματίῳ ἐνειλιξάμενος εὕδῃ Ἡρόδ. 2. 95.— Παθ., ὀλίγῳ δ' ἐνελίσσεται ὁλκῷ Νικ. Ἀλ. 287· ἐνειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας Πλάτ. Συμπ. 220B.

ἔνελος, «νεβρός», Ἡσύχ.

ἔνεμα, τό, (ἐνίημι) κλύσμα, Διοσκ. 2. 144.

ἐνεμέω, ἐμῶ ἔν τινι, ξερνῶ μέσα εἴς τι, ἐς ποδονιπτῆρα ἐνεμεῖν τε καὶ ἐνουρέειν Ἡρόδ. 2. 172· τινὶ Ἀνθ. Π. 7. 377.

ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., «ἐνενῆντα», ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες Ἰλ. Β. 602, κτλ. (ὁ τύπος **ἐννεν-** εἶναι συνήθως ἐν μεταγεν. χειρόγρ., ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ἑνὸς **ν**, ὡς τὸ **ἔνατος**, **ἐνάκις**, βεβαιοῦται ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 2266, 25., 2852, 34, κτλ.). Ὡς κλιτὸν ἀριθμ. κατὰ γεν.

πληθ. **ἐνενηκόντων** ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγρ. Χίου ἐν Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1876, ἀριθ. ρνγ', σ. 37, αὐτόθι καὶ τὰ δυῶν, **τεσσαρακόντων, πεντηκόντων**, κλ.

ἐνενηκοντα-ετής, ές, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27.7· συνηρ. **-ούτης, ου**, Ἀππ. Καρχ. 106· ἔχων ἡλικίαν ἐνενήκοντα ἐτῶν.

ἐνενηκοντά-πηχυς, ὁ, ἡ, ἔχων μῆκος 90 πήχεων, Ἀθήν. 201E.

ἐνένιπε (οὐδέποτε **ἐνένιπτε**), ἴδε ἐν λ. **ἐνίπτω**.

ἐνένωτο, -νώκασι, Ἰων. ἀντὶ **ἐνενόητο, -νοήκασι**, ἴδε **νοέω**.

ἐνεξεμέω, ἐξεμῶ ἔν τινι, .. λεκανίῳ Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4.

ἐνεξουσιάζω, ἐξουσιάζω ἐν, κάμνω χρῆσιν ἢ κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας μου ἔν τινι, τοῖς ῥυθμοῖς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 19· τῇ γραφῇ ὁ αὐτὸς περὶ Θουκ. 8· ἔν τινι αὐτόθι 24.

ἐνεορτάζω, ἑορτάζω ἐν, ἐνεορτάζων τῷ τόπῳ Στράβ. 559, Πλουτ. Περικλ. κ. Φαβ. Σύγκρ. 1.

ἐνεός, ά, όν, (γράφεται καὶ διὰ δύο ν, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς), ἄλαλος, «ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ» (Ἡσύχ.), παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνδυάζεται μετὰ τοῦ **κωφός**, ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς Πλάτ. Θεαίτ. 206D· ὅσοι δὲ κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται· φωνὴν μὲν οὖν ἀφιᾶσι, διάλεκτον δ' οὐδεμίαν Ἀριστ. π. -ὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 16, Προβλ. 33.1, π. Αἰσθ. 1.12· τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν, ὥσπερ ἐνεοῖς, ὅ τι δέοι ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 4. 5, 33. **2**) ὡς τὸ **νήπιος**, εὐήθης, Πλάτ. Ἀλκ. Δεύτερος 140D· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 782 ὁ Ἕρμ. ἀποδέχεται τὴν εἰκασίαν τοῦ Meineke ἐνεὸς ὢν ἐνεὰ φρονεῖ, ἀντὶ τοῦ: νέος ἐὼν νέα φρονεῖ τῶν κωδίκ., ὅπερ ὁ Turneb. διώρθωσεν: ὢν νέος νέα φρονεῖ:— Ἐπίρρ. **ἐνεῶς**, «εὐήθως, μωρῶς» (Κοραῆς), Χρησμ. παρὰ Πολυαίνῳ 6. 53. **3**) ἐπὶ πραγμάτων, ἄχρηστος, Ἱππ. 743C· πρβλ. **ἄνεω, ἄναυδος**.

ἐνεο-στασία, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἄφωνον, ἀφωνία, Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 76. Ἡ λέξις αὕτη εἶναι κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ruhnken ἀντὶ τῆς τῶν χειρογρ. δὲ **νεοστασίη**, ἣν ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «ἐν ἐπιστάσει ἐγένετο νέων μύθων, ἢ μύθων ἐπίστασις εἶλεν αὐτήν», κτλ.

ἐνεότης, ητος, ἡ, τὸ μὴ λαλεῖν, ἀφασία, Ἀριστ. προβλ. 10. 40. **2**) ἠλιθιότης, μωρία, τῆς ἐνεότητος τῆς ἐμῆς Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 9, ἀλλ' ὁ Meineke διώρθωσεν ἠλιθιότητος.

ἐνεόφρων, ον, μωρός, βλάξ, Πανύασις παρὰ Στοβ. 164. 55, κατὰ διόρθ. Valcken. ἀντὶ τοῦ **νεόφρων** τῶν χειρογρ.

ἐνεπαγγέλλομαι = ἐπαγγέλλομαι, Ἑρμογ. Ῥητ. 868. 13.

ἐνεπάγομαι, μέσ., εἰσορμῶ, σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα Αἰσώπου Μῦθ. 234 (146 ἔκδ Κοραῆ).

ἐνέπαλτο, ἴδε **ἐμπάλλω**.

ἐνεπερείδω, ἐπερείδω ἔν τινι, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 299, 21, ἔκδ. Λ.

ἐνεπηρεάζω = ἐπηρεάζω, Πολυδ. Ζ', 182, Η', 30.

ἐνεπιδείκνυμαι, μέσ., ἐπιδεικνύω ἐν, πρᾳότητα .. ἐνεπιδείξασθαι ταῖς ἔχθραις Πλούτ. 2. 90E.

ἐνεπιδημέω, ἐπιδημῶ, διαμένω ὡς ἐπίδημος ἔν τινι τόπῳ, τοῖς ξένοις τοῖς ἐνεπιδημοῦσι τῇ πόλει Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 52, Ἀθήν. 233A, 361F.

ἐνεπιορκέω, ἐπιορκῶ, ψευδῶς ὀρκίζομαι εἴς τινα θεόν, Αἰσχίν. 75. 1.

ἐνεπίπεδος, ον, ἐπίπεδος ἐντός, ποιήσει τὴν ὀροφὴν ἐνεπίπεδον Γαλην. τ. 18, μέρος 1, σ. 518, 11.

ἐνεπίσημα, «εὔγνωστα» (ὡς ἐξήγησις τοῦ Ὁμηρ. ἀριφραδέα), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 206.

ἐνεπισκήπτομαι, μέσ., δημευομένης τῆς περιουσίας τινὸς δι' ἀπογραφῆς (ἴδε **ἀπογραφὴ** II. 2), προσέρχομαι εἰς τὸν φάσκοντα ὅτι ἦτο δανειστὴς τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ λέγω ὅτι ἐνοφείλεται εἰς ἐμὲ χρέος μὲ ὑποθήκην τῆς περιουσίας ταύτης, καὶ ἀπαιτῶ αὐτό· ἐνεπεσκήψατο ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ ἀργύριον Δημ. 1197 ἐν τέλει, 1198. 5. 15· ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξει **ἐνεπίσκημμα**, Πολυδ. Η', 61:— τὸ δὲ ἐνεπισκήπτεσθαι ὠνομάζετο **ἐνεπίσκημμα**, Ἁρποκρ.

ἐνεπιστήμων, ον, ἐνεπίστημιον ἔργον, ἔργον μετ' ἐπιστήμης, Στεφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. med. et phys. gr. min. II. σ. 206.

ἐνέπω, καὶ ἐν ἐπιτάσει, **ἐννέπω**, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμ. καὶ Πινδ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς μόνον τὸ δεύτερον, ἐξαιρουμένων τῶν λυρικῶν χωρίων τοῦ Εὐρ., ὡς ἐν Ἱππολ. 573, 580, Ἡρακλ. 96, κλ. Ὁ ἐνεστ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ τὴν προστ. **ἔννεπε**, τὴν εὐκτ. **ἐνέποιμι** (Ὀδ. Ρ. 561), τὴν μετοχ. **ἐνέπων**, καὶ τὸ γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. **ἔννεπε**· ἡ ὁριστ. τοῦ ἐνεστ. δὲν ἀπαντᾷ πρὸ τοῦ Πινδ. Εἰς ταῦτα προσθετέον τὸν ἀόρ. β' **ἔνισπον**, οὗ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ **ἔνισπες** (Ἰλ. Ω. 388), τὸ **ἔνισπε** ἢ **-εν** (Β. 80, Ζ. 438), τὴν προστακτ. **ἐνίσπες** κατὰ τὸ **σχές, θές**), (Λ. 186, Ξ. 470, Ὀδ. Γ. 101), ἀλλ' **ἔνισπε** (Δ. 642), ὑποτακτ. **ἐνίσπω** (Ἰλ. Λ. 839), εὐκτ. **ἐνίσποις, οι** (Ὀδ. Δ. 317, Ἰλ. Ξ. 107), ἀπαρεμφ. **ἐνισπεῖν** (Ὀδ. Δ. 323): μέλλ. **ἐνισπήσω** (Ε. 98) καὶ **ἐνίψω** (ἴδε ἐν τέλει). Ἐνεστώς τις **ἐνίσπω** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέροις Ποιηταῖς ὡς Διον. Π. 391, Νικ. Θηρ. 522· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις οἱ τύποι οἱ συνήθως ἀναφερόμενοι εἰς τὸ **ἐνίσπω** ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀόρ. β'. Πιθαν. τὸ **ἐνέπω** εἶναι ἐκτεταμένος μόνον τύπος τοῦ ***ἔπω, εἰπεῖν** (ἴδε ἐν τέλει), λέγω, διηγοῦμαι, Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον Ἰλ. Θ. 412· τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες Λ. 186· νημερτέα πάντ' ἐνέποντα Ὀδ. Ρ. 549· εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, ἂν θὰ ἠδύνασο νὰ μοὶ εἴπῃς ἀγγελίαν τινὰ περὶ τοῦ πατρός μου, Δ. 317· ἄνδρα μοι ἔννεπε, εἰπέ μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ .., Α. 1· τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα Ἰλ. Β. 761· μνηστήρων .. θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα Ὀδ. Ω. 414· ἀπολ., διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ, τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε. ἡ μὲν ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο .. αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσεὺς ὅσα κήδε' ἔθηκεν ἀνθρώποις Ὀδ. Ψ. 301 κέξ., πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1439:— συχν. παρὰ Τραγ. οἵτινες μεταχειρίζονται τὸ **ἐννέπω** ὡς ἐνεστ. τοῦ ἀόρ. **εἰπεῖν** (ὁ ἀόρ. **ἔνισπον** ἀπαντᾷ μόνον κατὰ προστακτ. **ἐνίσπε** Αἰσχύλ. Ἱκ. 603, ἀπαρεμφ. **ἐνισπεῖν** Εὐρ. Ἱκ. 435)· σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν ὅτι Σοφ. Ἠλ. 1367. **2**) ἁπλῶς ὁμιλῶ, μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 192· καὶ παρὰ Τραγ., ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 550, Σοφ. ἐν Τραχ. 402. **3**) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λέγω, παραινῶ, κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν .. καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν Πινδ. Π. 9. 171· ὁ μὲν γὰρ (πατὴρ) αὐτὸν ἐννέπει· τέκνον, κτλ., Σοφ. Αἴ. 764· κλαίω, Ο. Τ. 350, Ο. Κ. 932. **4**) καλῶ, ὀνομάζω, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς, οὓς καλοῦσιν ἱερούς, Πινδ. Ν. 6. 102· ἐνν. τινὰ δοῦλον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 270. **5**) = **προσεννέπω**, προσαγορεύω, Σοφ. Αἴ. 764. Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λέξει **ἀνήνοθεν** 15 κέξ., ἀποδεικνύει ὅτι παρ' Ὁμήρ. οἱ τύποι **ἐνέπω, ἐννέπω, ἐνισπεῖν** (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. **ἐνοπή**) σημαίνουσιν ἀείποτε λέγω, ἀφηγοῦμαι, οἱ δὲ **ἐνίπτω** καὶ **ἐνίσσω** (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. **ἐνιπή**) ἀείποτε, μέμφομαι, ψέγω, ἐπιτιμῶ, ἂν καὶ ὁ Πίνδ. καὶ οἱ μεταγεν. Ἐπικοὶ μεταχειρίζονται τὸ **ἐνίπτω = ἐνέπω**, ἴδε **ἐνίπτω**: τὸ **ἐνίψω** φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς μέλλων ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων, τοῦ μὲν **ἐνέπω** ἐν Ὀδ. Β. 137 ὥς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω, Λ. 148 νημερτὲς ἐνίψει, τοῦ δὲ **ἐνίπτω** ἐν Ἰλ. Η. 447 ὅς τις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἔσπον**).

ἐνεργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**: Ἀποθ., ἐμποιῶ, παράγω, προξενῶ, ὅσα δὲ φῦσάν τε καὶ ἀνειλήματα ἐνεργάζεται ἐν τῷ σώματι Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· πῶς τοῦτο ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριάσιν Ξεν. Ἀπομν. 3.10, 6., 4. 4, 15· ἐν. ἔκπληξιν Πλάτ. Φίλ. 47A· ἐν. δέος τινὶ Δημ. 1396. 22· μοχθηρὰς συνηθείας τινὶ ὁ αὐτ. 1402.14· εὔνοιαν ἔν τινι Πολύβ. 6. 2, 15, κτλ.:— ἀόρ. α' **ἐνειργάσθην** ἐπὶ παθ. σημασ., κατεσκευάσθην ἢ ἐτέθην ἐντός, τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων ... εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 5. **2**) πορνεύομαι, «τὸ δουλεύω», καὶ αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι ... τοῦ γὰρ δὴ Λυδῶν δήμου αἱ θυγατέρες πορνεύονται πᾶσαι συλλέγουσαι σφίσι φερνὰς Ἡρόδ. 1. 93, ἔνθα ἴδε Valck. (Πρβλ. **ἐργάσιμος, ἐργαστήριον**)· ἐνεργ. τῇ οὐσίᾳ, ἐμπορεύεσθαι διὰ τῆς περιουσίας, Δημ. 1087. 22· ἐργάζομαι ἔν τινι τόπῳ: διά τινων ἁλιέων τῶν ἐνειργασμένων τοῖς τόποις ἐξητάκει Πολύβ. 10. 8, 7.

ἐνέργεια, ἡ, (ἐνεργής), τὸ ἐνεργεῖν, δρᾶσις, πρᾶξις, κίνησις, ἐνέργεια, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν **ἕξιν**. ἡ μὲν γὰρ αἴσθησις ἕξις ἡ δὲ κίνησις ἐνέργεια Ἀριστ. Τοπικ. 4. 5, 1· ἐπὶ πραγμάτων, δύναμις, Διόδ. 20. 95· ἐν τῇ ῥητορικῇ, ζωηρὰ ἢ ἀνθηρὰ ἔκφρασις, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 11, 2. **II**. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Ἀριστ τὸ ἐνεργείᾳ ὑπάρχειν, πράγματι ὑπάρχειν, ἀντιτίθεται τῷ δυνάμει ὑπάρχειν, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 1 κέξ.: ἴδε τὴν λέξιν **δύναμις** IV: ἡ **ἐνέργεια** πολλάκις δὲν διακρίνεται τῆς λέξεως **ἐντελέχεια**· ἀλλ' ὅτι ὁ Ἀριστ. κάμνει διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν εἶναι φανερὸν ἐκ τῶν Φυσ. 3. 3, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9· ἀμφότεραι σημαίνουσι τὴν πραγματικὴν ὕπαρξιν πράγματός τινος, ἀλλ' ἡ **ἐντελέχεια** εἶναι ἡ πλήρης καὶ ἀπόλυτος κατάστασις ἡ προερχομένη ἐκ τῆς **ἐνεργείας**, Trendelenb. de An. σ. 297, Bonitz. Metaph. 2. σ. 387: ἡ **ἐνέργεια** ἀντιτίθεται ὡσαύτως τῇ **ὕλῃ**, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6 καὶ = τῇ **οὐσίᾳ** 7. 2, 1, κτλ.· ἴδε Bonitz. σ. 392 κέξ.

ἐνεργέω, εἶμαι ἐν ἐνεργείᾳ, ἐνεργῶ, Ἀριστ. Ῥητ. 3.11, 2· ἰδίως ἐπὶ διανοητικῆς ἐνεργείας, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 15, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ συχν. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. (Ἐπιστ. π. Ρωμ. ζ', 5, κ. ἀλλ.): — Παθ., τῷ ἐνεργεῖσθαι Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 2, 20, πρβλ. Φυσ. 2. 3, 14. **II**. μεταβ., ἐνεργῶ, ἐκτελῶ τι, Πολύβ. 17. 14, 8, κλ.— Παθ., ὁ πόλεμος ἐνηργεῖτο ὁ αὐτ. 1.13, 5· τὰ ἐνεργούμενα, τὰ ἐκτελούμενα πράγματα, ὁ αὐτ. 9.12, 7· ἐπὶ μεταλλείων, ἐνεργοῦνται (ἐνεργοὶ Blass), εὑρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 45· οἱ ἐνεργούμενοι, οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ πονηρῶν πνευμάτων, δαιμονιζόμενοι, Ἀθαν. II. 933A, Ἰω. Χρυσ. I. 468E, κλ. **III**. κατ' εὐφημ. ἀντὶ τοῦ **βινεῖν**, in opere

esse, καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνήργει Θεόκρ. 4. 61· ἐν. τινά Ἀλκίφρ. 3. 55.

ἐνέργημα, τό, τὸ ἐνεργηθέν, ἡ ἐνέργεια, Πολύβ. 4. 8, 7, Διόδ. 4. 51.

ἐνεργής, **ές**, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐνεργός**, δραστήριος, ἀποτελεσματικός, ἐνεργῆ τὴν ἔφοδον ποιεῖσθαι Πολύβ. 11. 32, 8· μηχαναὶ Διόδ. 17. 44, κτλ. — Συγκρ. **ἐνεργέστερος**, ἀποτελεσματικώτερος, πρός τι Ἀριστ. Τοπ.1.12.—Ὑπερθ. **-τατος** Διόδ. 1. 88. **II**. ἐπὶ χώρας, καρποφόρος, τὴν χώραν ἐνεργεστέραν .. ἐποίησεν Πλουτ. Σόλ. 31.

ἐνεργητέος, **α**, **ον**, ὃν δεῖ ἐνεργεῖσθαι, Πλούτ. 2,1034C.

ἐνεργητικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ, ὁ ἐνεργῶν, Ἀριστ. Φυσ.10. 9.13. **II**. τὴν ἐνεργητικὴν τὴν περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς πράξεις, τὴν δύναμιν τοῦ ἐνεργεῖν, Πολύβ.12. 28, 6· ἐν τῇ γραμμ., ἐνεργητικὸν ῥῆμα, τὸ δηλοῦν ἐνέργειαν, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 7:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ, Α. Β.7.7.

ἐνεργμός, «τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔνερξις, κροῦσμα κιθαρικόν. Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται» Ἐτυμ. Μ. 340. 3 (Φρύν. ἐν «Κόννῳ» 1).

ἐνεργο-βατέω, μεταβαίνω ταχέως, καὶ ἀνδρείαν φύσιν εἰς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐνεργο-λαβέω, ἐργολαβῶ ἔν τινι, ἐπωφελοῦμαι, Αἰσχίν.75.1.

ἐνεργός, **όν**, ὁ ἐν ἔργῳ ὤν, ὁ ἠσχολημένος εἴς τι, ὁ ἔχων ἐργασίαν, ἧκον .. ἄνδρες .. βίου τε δεόμενοι καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι Ἡρόδ. 8 26· μηδὲ δικαστὰς ἐνεργοὺς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν Πλάτ. Νόμ. 674B· ζῷα ἐνεργά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀκίνητα, Ξεν. Ἀπομν.1. 4, 4· ὅπως ἂν ἐνεργοὶ ὦσι, ὅπως ἄρξωνται τοῦ ἔργου, Δημ. 925.8· ἐνεργοὺς περί τι 3.17, 4· ἐπὶ νεῶν καὶ στρατεύματος, κλ., κατάλληλος πρὸς ὑπηρεσίαν ἢ ἔργον, νῆες .. ἐνεργοὶ Θουκ. 3.17· δεῖ ἐνεργὸν .. ἔχειν τὸ στράτευμα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 23· ἐν. προσβολή, ἰσχυρά, Πολύβ. 4. 63, 8· ἐνεργοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ὑσσοῖς, ἀποτελεσματικοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ἀκοντίοις, ὁ αὐτ.1. 40,12· ἐνεργὸν ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, ταχεῖαν, ὁ αὐτ. 5. 8, 3. **II**. ἐπὶ χώρας, ἐν ἐνεργείᾳ, καλλιεργουμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀργός**, βούλοιο ἄν σοι τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν χώραν ἐνεργὸν γενέσθαι .. ; Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, πρβλ. 5. 4, 25, Ἑλλην. 4. 4, 1, Ἱέρ. 11. 4· πεδίον πολλαῖς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, παράγον καρπὸν διὰ πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων, Πλουτ. Καῖσαρ 58· οὕτως ἐπὶ μεταλλείων, Ξεν. Πόροι 4, 2· ἐνεργὰ χρήματα, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ, τὰ ἔντοκα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἀργά**, Δημ. 815. 15, πρβλ. 816. 14· ἐνεργὸν ποιεῖν (τὸ δάνειον) ὁ αὐτ. 1291 ἐν τέλει. **III**. Ἐπίρρ. **ἐνεργῶς**, μετὰ δραστηριότητος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4,11, ἀνυσίμως, Διοσκ.1.11. Πρβλ. **ἐνεργής**.

ἐνερείδω: μέλλ. **-σω**, ἐρείδω ἐντός, ἐμπήγω μέσα εἰς, μοχλὸν .. ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν Ὀδ. Ι. 383· δακτύλους Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800· βέλος ἐνερεισθὲν τοῖς ὀστέοις Πλούτ. 2. 341D:—«ἀκκουμβῶ», ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1198:—μεταφ., προσηλώνω, τὴν ὄψιν τινὶ Πλούτ. 2. 586C· τὸν θυμὸν Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 230D· τὴν ψυχὴν Λουκ. Νιγρ. 7:—Μέσ., ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ Θεόκρ.7.7· πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ.1094. **II**. ἀμεταβ., κεῖμαι ἔν τινι, ἀποκαθαρτικὴν τῶν ἐνειρηκότων στομάχῳ καὶ κοιλίᾳ χολωδῶν Διοσκ. 3. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 428.

ἐνέρεισις, **εως**, ἡ, τὸ ἐνερείδειν, θλῖψις, μηδὲ νάρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι μηδὲ ἄχθος Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 745C.

ἐνερεύγομαι, ἀποθ., ἐρεύγομαι ἐπάνω εἴς τινα, γυίοις ἐνερεύγεται ἰὸν Νικ. Θηρ.185:—ὡσαύτως κατ' ἐνεργ. ἀόρ. β', ἔμοιγέ τοι τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν Ἀριστοφ. Σφ. 913.

ἐνερευθής, **ές**, κοκκινωπός, ῥοδωπός, τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθὴς Πολύβ.32.9, 8· παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς Λουκ. Εἰκ.7.

ἐνερεύθομαι, ἀποθ., κοκκινίζω, εἶμαι κόκκινος, Νικ. Θηρ. 511, 871.

ἔνερθε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**· Δωρ καὶ Αἰολ. **ἔνερθα** ἐν Α. Β. 563, 25· ὡσαύτως συντετμημ. χάριν τοῦ μέτρου **νέρθε** καὶ **νέρθεν** (ἐκ τοῦ **ἐν**, **ἔνερ-οι**, πρβλ. **ὑπέρ**, **ὕπερθε**): **I**. Ἐπίρρ., ἐκ τῶν κάτω, κάτωθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Ἰλ. Υ. 57· πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν εἰς φῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 630· πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν ἐς φάος τόδε; Εὐρ. Ἄλκ.1139· πρβλ. 985· νέρθεν ἀνακαλούμενον ὁ αὐτ. Ἑλ. 966. **2**) ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως, κάτω, ὑποκάτω, ἐν. πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε Ἰλ. Ν. 75, πρβλ. 78· ῥαίνοιτο δὲ νέρθε κονίῃ [ἵππος] Λ. 282, πρβλ. 535, κτλ.· πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα Ὀδ. Υ. 352:—ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, οἱ ἔνερθε θεοί, οἱ κάτω θεοί, Λατ. dii inferi, Ἰλ. Ξ. 274· τοῖς ἐν. νεκροῖς Σοφ. Ἀντ. 25, πρβλ. Ἠλ. 1069· κοίταν ἔχειν νέρθεν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1707· ὡσαύτως, ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὑπὸ γᾶν Ἡσ. Θ. 720, Πινδ. Π. 9. 142· τοῖς .. νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω Σοφ. Ο. Τ. 416:—κάτω, δηλ. ἐν τῷ πεδίῳ, Εὐρ. Βάκχ. 752· βαιὸν δ' ἔνερθεν, ὀλίγον παρακάτω, Σοφ. Φιλ. 20. **II**. ὡς πρόθ. μετὰ γεν., προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη τοῦ πτωτικοῦ, ἀγκῶνος ἔνερθε Ἰλ. Λ. 252· πρβλ. γαίης νέρθε .. καὶ .. θαλάσσης Ξ. 204· νέρθεν γῆς Ὀδ. Λ. 302· ἔνερθ' Ἀΐδεω Ἰλ. Θ. 16· οὕτω παρὰ Τραγ., γῆς ἔνερθεν ἐς φάος Αἰσχύλ. Πέρσ. 222, Εὐρ. Φοίν. 505· ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς ἐπὶ νεκροῦ τεθαμμένου, ἔζης ἄρ' οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Σοφ. Ἀποσπ. 603. **2**) ὑποκάτω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὃς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα ὁ αὐτ. Φιλ. 666:—Οὐδέποτε ἐν τῇ δοκίμῳ Ἀττ. Πεζογραφίᾳ, ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., ἐν. τῆς λίμνης 2.13· ἀπολ.1. 91, ὡσαύτως ἐν Ἀττ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1034, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2.11, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 4.

ἔνερξις, **εως**, ἡ, = **ἔνειρξις**, **ἐνεργμός**, Ἐτυμ. Μ. 540. 2, Ἡσύχ.

ἔνεροι, **ων**, οἱ, Λατ. inferi, οἱ ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ νεκροί, «ἔνεροι· νεκροί, ὑποχθόνιοι, ἀσθενεῖς» Ἡσύχ., τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων Ἰλ. Ο. 188· τρέσσ' Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων Ἡσ. Θ. 850· ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς Ἰλ. Υ. 61, κτλ.· βασιλεῦ τ' ἐνέρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 629· οἱ ἔνεροι Πλάτ. Πολ. 387B. (Ἡ ῥίζα εἶναι **ἐν-**, ἐντός, ἔσω, ὅθεν καὶ **ἔνερθε**, **ἐνέρτερος**, **-τατος** (**νέρθε**, **νέρτερος**) ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τά: **ὑπέρ**, **ὕπερθε**, **ὑπέρτερος**, **-τατος**. Τὸ Λατ. inferi ἀντιτιθέμενον τῷ sup-eri παρουσιάζει κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναλογίαν τινά, ἀλλὰ τὸ f τῆς λέξεως ταύτης καταστρέφει αὐτήν).

ἐνερό-χρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χροιὰν νεκροῦ, Ἀλκίφρ.13.

ἔνερσις, **εως**, ἡ, (ἐνείρω), τὸ ἐνείρειν, ἐντιθέναι, ἐναρμόζειν, χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει, οὓς ἐκάρφωνον εἰς τὴν κόμην των οἱ πρεσβύτεροι τῶν εὐγενῶν Ἀθηναίων πρὸς συγκράτησιν τῶν τριχῶν ἐν τῇ κορυφῇ ἐν ᾗ ἐσχημάτιζον κρώβυλον, δηλ. εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν λῆγον εἰς σχῆμα κώνου ἐν τῇ κορυφῇ. Θουκ.1. 6.

ἐνέρτερος, **α**, **ον**, συγκρ. ἐκ τοῦ **ἔνεροι**, ἐνέρτεροι .. θεοί, οἱ Τιτᾶνες, Ἰλ. Ο. 225· οἱ ἐνέρτεροι = οἱ ἔνεροι, Αἰσχύλ. Χο. 286, μετὰ γεν., καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, ὑποχθονιώτερος τῶν ποτὲ οὐρανίων Τιτάνων, Ἰλ. Ε. 898.—Ὁ μεθ' Ὅμηρον τύπος ἦτο **νέρτερος**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐνέρυθρος, **ον** = **ἐνερευθής**, ὑπέρυθρος, κοκκινωπός, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ.1. 6.

ἐνεσία, ἡ, (ἐνίημι) συμβουλή, προτροπή, εἰσήγησις, μόνον ἐν τῷ Ἐπικῷ τύπῳ, **ἐννεσία**: δοτ. πληθ. μετὰ γεν. προσ., κείνης ἐννεσίῃσι, κατ' εἰσήγησιν ἐκείνης, Ἰλ. Ε. 894· Γαίης ἐννεσίῃσι Ἡσ. Θεογ. 494· ὑπ' ἐννεσίῃσι Κόϊντ. Σμυρ. 3. 475· γεν. πληθ., Μηδείης .. ἐννεσιάων Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1364.

ἔνεσις, **εως**, ἡ, (ἐνίημι) ἔνθεσις, ἐμβολή, ἔνεσις φύσης ἐνιεμένης ἐς τὴν κοιλίην Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815· ἔγχυσις, διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως, μνημονεύεται ἐκ Παύλου τοῦ Αἰγιν· πρβλ. **ἔνεμα**.

ἐνεστιάομαι, Ἀποθ., ἑστιῶμαι, συμποσιάζω ἔν τινι τόπῳ, ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν Λουκ. Ἔρωτ.12.

ἐνετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐνίημι**, δεῖ ἐνιέναι, Ὀρειβ. τ. 4, σ. 575, ἔκδ. Dar.

ἐνετή, ἡ, (ἐνετός) = **περόνη**, «καρφίτσα», χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο Ἰλ. Ξ. 180, Καλλ. Ἀποσπ. 149. Ὁ Ἡσύχ. προπαροξύνει τὴν λέξιν: «ἐνέτῃσι· περόναις, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι, ἢ πόρπαις».

ἐνετήρ, **ῆρος**, ὁ, (ἐνίημι) ὁ αὐλίσκος, δηλ. ὁ σωλὴν τοῦ κλυστηρίου, κλυστήριον, Ἰατρ., πρβλ. **ἔνεμα**. **II**. μηχάνημα πολεμικὸν πρὸς ἐξακόντισιν βλημάτων, Φίλων Βελοπ. 91.

ἐνετήρια, τά, Λοκρ. ἀντὶ **εἰσιτήρια**, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63.1. Πρβλ. Ἰω. Οἰκ. Ἐποικ. Λοκρ. γράμμ. καὶ τὰ ὑπὸ W. Vischei σημειωθέντα ἐν Rhein Mus. N. F. XXVI, σ. 50, 51.

ἐνετός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐνίημι**, ἐγκεχυμένος, Ἰατρ. **II**. κατασκευαστός, ψευδής, ἐγκάθετος, «βαλμένος», κατηγόρους ἐνετοὺς ἐπὶ τοὺς πλουσίους ἐπήγοντο Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 22, Μιθρ. 59. καὶ πιθαν. γραφ. ἐν Ξενοφ. Ἀν. 7. 6, 41 ἐνετὸς ὑπὸ Ξενοφῶντος ἀντὶ ἀναστὰς ὑπὲρ Ξ. ὡς διωρθώθη ἤδη.

ἐνευδαιμονέω, εὐδαιμονῶ ἔν τινι, οἷς ἐνευδαιμονῆσαι Θουκ. 2. 44· ταῖς βασιλείαις ἐνευδαιμόνησαν Διόδ. Ἀποσπ. 601. 3.

ἐνευδιάω, Ἐπικ. **ἐνευδιόω**, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ κίρκου, φέρομαι ἐν τῷ ἀέρι χωρὶς νὰ κινῶ τὰς πτέρυγας, εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 935.

ἐνευδοκιμέω, εὐδοκιμῶ ἐν, ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, δηλ., τὸ ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν εὐδοκιμεῖν, Δημ. 294.13· πρβλ. Πλούτ. 2.71A. **2**) εὐδοκιμῶ παρά τινι, Αἰσχίνης .. ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8.12.

ἐνεύδω: μέλλ. **-ευδήσω**, κοιμῶμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, χλαῖναν .. καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν Ὀδ. Υ. 95, πρβλ. Γ. 350 κ. ἀλλ.

ἐνευημερέω, εὐημερῶ, εἶμαι τυχηρὸς ἔν τινι, ἐνευημεροῦντα τοῖς θεάτροις Πλούτ. 2. 289D, 665D.

ἐνευθηνέομαι, παθ., ἔχω ἀφθονίαν τινός, διὰ τὸ τοιούτοις

ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 586, Φώτ., κλ.

ἐνευκαιρέω, διέρχομαι τὸν καιρόν μου, καταγίνομαι εἴς τι, διαβολαῖς Φίλων 2. 522· πρβλ. 1. 387.

ἐνευλογέομαι, παθ., εὐλογοῦμαι ἔν τινι, τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς Πράξ. Ἀποστ. γ΄, 25· ὅτι ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη Ἐπιστ. π. Γαλ. γ΄, 8.

ἐνευνάζομαι, εὐνάζομαι ἐν, κοιμῶμαι ἔν τινι τόπῳ, ἐνευνάσσαντο δόμοισι Νικ. Ἀποσπ. 33.

ἐνεύναιος, **ον**, (εὐνή), ἐφ᾽ οὗ τις κοιμᾶται, «ἐγκοίμητρον» Σχολ., «ἐγκοίτιον» Εὐστ., ἐστόρεσεν δ᾽ ἐπὶ δέρμια .. αὐτοῦ ἐνεύναιον Ὀδ. Ξ. 51· χήτει ἐνευναίων, δι᾽ ἔλλειψιν στρωμάτων καὶ σκεπασμάτων, Π. 35 (ἔνθα ἄλλοι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἀρσ. ἑρμηνεύοντες: δι᾽ ἔλλειψιν «τῶν εὐνησομένων, ὅ ἐστι κοιμησομένων» Σχολιαστ., «συμβολικῶς ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ, στερουμένη τῶν ἐγκοιμωμένων ... ἤγουν ἠμέληται διὰ τὸ μὴ εἶναι τὸν Ὀδυσσέα» Εὐστ.).

ἐνευπᾰθέω = εὐπαθέω ἐν, Λιβάν. 1. 359, Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 13B, κλ.

ἐνευρίσκω, εὑρίσκω ἔν τινι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 5.—ἐν Σοφοκλ. Αἴ. 1144 ὁ Hartung ἀντὶ τοῦ: ἂν ηὗρες γράφει: ἐνεῦρες, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐνευσεβέω, εὐσεβέω ἐν, εἶμαι εὐσεβὴς ἔν τινι, ταῖς ἐντολαῖς Γρηγ. Ναζ. σ. 19.

ἐνευστομέω, ᾄδω ἡδέως ἔν τινι τόπῳ, οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος Φιλόστρ. 870.

ἐνευσχημονέω = εὐσχημονέω ἐν, Ἱεροκλ. σ. 46.

ἐνευσχολέω, διατρίβω τὸν χρόνον εὐαρέστως ἔν τινι, ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς Λουκ. Ἔρωτ. 35.

ἐνευτυχέω = εὐτυχέω ἐν, Ἀριστείδ. 1, σ. 111.

ἐνευφραίνομαι = εὐφραίνομαι ἐν, Ἑβδ. (Παροιμ. Η΄, 31).

ἐνεύχομαι = εὔχομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, I, 14, Συνεσ. Ἐπιστ. 67, σ. 209B.

ἐνευωχέομαι = εὐωχέομαι ἐν, Συνεσ. Ἐπιστ. 44, σ. 183.

ἐνεχθήσομαι, **ἐνέχθητι**, **ἐνεχθείην**, **ἐνεχθῶ**, **ἐνεχθῆναι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **φέρω**.

ἐνεχῠράζω: μέλλ. **-άσω**, λαμβάνω ἐνέχυρον παρά τινος, μήτε ἐνεχυράσαι, μήτε, κτλ., Νόμ. παρὰ Δημ. 518. 1, πρβλ. Πλάτ. Ἀξ. 367B. **2)** μετ᾽ αἰτ. πράγμ., λαμβάνω τι ὡς ἐνέχυρον, καὶ διάκονον, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν Δημ. 762. 4, Αἰσχίν. 56. 42, Διον. Ἀλ. 6. 29· ἀπολ., Πολύβ. 6. 37, 8 (ἔνθα κακῶς κεῖται ἐνεχυριάζων):—Παθ., τὰ χρήματ᾽ ἐνεχυράζομαι, ἡ περιουσία μου καταλαμβάνεται ὡς ἐνέχυρον, Ἀριστοφ. Νεφ. 241:—Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ., λαμβάνω τι ὡς ἐνέχυρον, χἄτεροι τόκου ἐνεχυράσασθαί φασιν, καὶ ἕτεροι λέγουσιν ὅτι θὰ κατάσχωσι τὴν περιουσίαν μου ὡς ἐνέχυρον τοῦ τόκου, αὐτόθι 35· μὴ ἐνεχυραζόμενον φέρειν ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 567.

ἐνεχῠρασία, ἡ, τὸ ἐνεχυράζειν, τὸ λαμβάνειν τὴν περιουσίαν τινὸς ὡς ἐνέχυρον, ἐνέχυρον, ὑποθήκη, Πλάτ. Νόμ. 949D, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 7., 104. 12· ἐν. ποιεῖσθαι Δημ. 1162. 12., 1163. 25.

ἐνεχύρασμα, τό, πρᾶγμα κείμενον ὡς ἐνέχυρον, ἐνέχυρον, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΒ΄, 26), Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμ.

ἐνεχῠρασμός, ὁ, **= ἐνεχυρασία**, Πλουτ. Κοριολ. 5.

ἐνεχῠραστός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ κατάσχῃ ὡς ἐνέχυρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. v. 21.

ἐνεχῠριάζω, **-ιασμός**, τύπος πλημμελὴς ἀντὶ **ἐνεχυράζω**, **-ασμός**.

ἐνεχύριος, **ον**, ὡς ἐνέχυρον, Ἐπιστ. Σωκρ. 9.

ἐνέχῡρον, τό, (ἐχυρὸς) ἐνέχυρον, ὡς καὶ νῦν, ἐνέχυρον ἀποδεικνύναι ἢ ὑποτιθέναι, παρουσιάζειν ἐνέχυρον, Ἡρόδ. 2. 136· ἐνέχυρα ἀποδιδόναι Ἀνδοκ. 28. 27· λαμβάνειν αὐτόθ. 23, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 23· ἐνέχυρα βίᾳ φέρειν Ἀντιφ. 142. 35· τόν τε κότυλον πρῶτον ἤνεγκα ἐνέχυρον τῶν γειτόνων Ἕρμιππος ἐν «Θεοῖς» 4· ἐν. τιθέναι τι Ἀριστοφ. Πλ. 451· πρβλ. Ἐκκλ. 755· ἐν. κεῖται Πλάτ. Νόμ. 820E· ἐπ᾽ ἐνεχύρῳ δοῦναι 1185. 12· ἐκ τῶν ἐν. τῶν ὠφληκότων τὴν δίκην, ἐκ τῶν διὰ δίκης καταληφθέντων ἐνεχύρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 158A. 24.—Ἐν τῇ Ἀττικ. νομοθεσίᾳ, **ἐνέχυρον** ἢ **ἐνέχυρα** κυρίως ἦσαν κινητὰ κτήματα, ἅπερ ὁ δανειστὴς ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρὸς ἀσφάλειαν διὰ τὰ χρήματα, ἅπερ ἐδάνεισεν, ἐνῷ ἡ **ὑποθήκη** ἐσήμαινε κυρίως πραγματικήν, ἤτοι ἀκίνητον περιουσίαν (ἐν ᾗ συμπεριελαμβάνοντο καὶ δοῦλοι ἢ πλοῖα) ἥτις ἐδίδετο ὡς ὑποθήκη εἰς τὸν δανειστήν, ἴδε Att. Proc. 504 κἑξ.

ἐνέχω: μέλλ. **ἐνέξω** ἢ **ἐνσχήσω**, κρατῶ ἢ διατηρῶ τι ἐντός μου, χόλον ἐνέχειν τινὶ Ἡρόδ. 1. 118., 6. 119· ἴδε II. 2. **II.** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀορ. (ἴδε κατωτ.), ἐνέχομαι, κρατοῦμαι, συλλαμβάνομαι, δεσμεύομαι, περιπλέκομαι, ὡς τὸ Λατ. teneri, μετὰ δοτ., τῇ πάγῃ Ἡρόδ. 2. 121, 2, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 4, 17· ἐν. τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι Πλάτ. Λάχ. 183E. **2)** μεταφ., ἐνέχεσθαι ἀπορίῃσι Ἡρόδ. 1. 190· φιλοτιμίᾳ Εὐρ. Ι. Α. 527· ὡσαύτως, ἐν. ἐν ἄγεϊ Ἡρόδ. 6. 56· ἐν κακῷ ὁ αὐτ. 9. 37, πρβλ. Λυσ. 94. 40· ἐν θωύματι ἐνέσχετο, κατελήφθη ὑπὸ θαυμασμοῦ, Ἡρόδ. 7. 128. **3)** ἐνέχομαι, καὶ τότ᾽ οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις τὸν τᾶς βοὸς παῖδ᾽ ἀτιμάσας, ἔνοχος ἔσται, «οὐκ εὐαπολόγητος ἔσται» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 169 κατὰ διόρθωσιν τοῦ Πόρσωνος ἀντὶ **ἐνεύξεται** ἢ **ἀνεύξεται**, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 5· συχνάκις ἐν δικανικῷ σχήματι, ἐπιάρῳ κ᾽ ἐνέχοιτο τὠνταῦτ᾽ ἐγραμμένῳ Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11· οὕτως, ἐν. ἀρᾷ Διὸς Πλάτ. Νόμ. 881D· ζημίᾳ, αἰτίᾳ αὐτόθι 935C, Κρίτων 52A· ἐνέχεσθαι ἐπιτιμίοις Δημ. 1231. 15· ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις Αἰσχίν. 78. 41· νόμῳ Πλουτ. Γράκχ. 10· ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 762D· ἐνείχετο νοθείᾳ, εἶχε τὸ ὄνειδος ὅτι ἦτο νόθος, Πλουτ. Θεμ. 1: πρβλ. **ἔνοχος**. **4)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ νῦν ἀρείονος ἐνέχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ Ἄδραστος ἥρως, «ὁ δὲ καμὼν Ἄδραστος τῇ προτέρᾳ συμφορᾷ νῦν βελτίονος ἔχεται τύχης τῇ τοῦ ὄρνιθος ἀγγελίᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 8. 70. **5)** ἀπολ., μένω, ἵσταμαι, ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο, ἐν ταύτῃ κάπως ἐστάθη. Πλάτ. Θεαίτ. 147D. **III.** ἀμεταβ., εἰσέρχομαι, εἰσδύω, ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον .. αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν Ξεν. Κυν. 10. 7· ὥστε τὴν αἰχμὴν περάσασαν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον (ὁ Κοραῆς ἔχει ἀνασχεῖν καὶ ἑρμηνεύει: «ἔστι δὲ τὸ ἀνασχεῖν, ἀναφανῆναι, προκῦψαι, εἰς τὸ ἔξω προελθεῖν»), Πλουτ. Πομπ. 71. **2)** ἔγκειμαί τινι, ἢ εἶμαι ἐναντίον αὐτοῦ, ἔχω χόλον κατ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐνεῖχον αὐτῷ Ἑβδ. (Γεν. ΜΘ΄, 23)· ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ς΄, 19, Λουκ. ια΄, 53.

ἐνέψημα, τό, τὸ ἐμβραζόμενον ἢ ἐν θερμῷ ὕδατι ἐμβρεχόμενον, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐνεψητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βράσῃ τι ἔν τινι ἢ νὰ ἐμβρέξῃ αὐτὸ ἐν θερμῷ ὕδατι, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐνεψίημα, τό, παίγνιον, ἄθυρμα, τοῖά περ ὧραι εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις Νικ. Ἀλεξιφ. 233. [ῑ χάριν τοῦ μέτρου].

ἐνέψω, βράζω ἔν τινι ἢ ὁμοῦ, ἐνεψηθέντα πόροις καμάτοισι μελίσσης Νικ. Ἀλεξιφ. 71· ῥοφήματα ἁπλᾶ, ὁποῖα θύμβρης ἢ σελίνου ἢ ἀνήθου ἐνηψημένων Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐνέωσα: ἀόρ. α΄ τοῦ **ἐνωθέω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1243.

ἐνζέννῡμι, βράζω ἔν τινι, ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2 (σ. 79, ἔκδ. L. B.).

ἐνζεύγνῡμι: μέλλ. **-ζεύξω**, ζευγνύω εἴς τι, δένω, ἐμπλέκω, ἀνάγκαις ταῖσδ᾽ ἐνέζευγμαι Αἰσχύλ. Πρ. 108· τί ποτέ μ᾽.. ἐνέζευξας .. ἐν πημοσύναις .. ; (οὕτως ὁ Ἕρμαννος) αὐτόθι 578. **II.** δένω σφιγκτά, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν Σοφ. Ο. Τ. 718· βάλλω εἰς τὸν ζυγόν, «ζεύγω», ἐνιζευχθέντες ταῦροι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 686.

ἐνζήτησις, ἡ, **= ζήτησις**, Ὠριγέν. I. 761B.

ἔνζῡμος, **ον**, ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἔχων ζύμην, ἀντίθ. τῷ **ἄζυμος**, Δαμασκ. II. 392C, Κηρουλ. 745A.

ἐνζωγραφέω, ζωγραφῶ ἐντός τινος, διάφ. γραφ. ἐν Πλάτ. Φιλήβῳ 40A, Τζέτζ. Χιλ. 12, 235 (;).

ἐνζώγραφος, **ον**, ἐζωγραφημένος ἔν τινι, εἰκόνας ἐνζωγράφους διὰ χρωμάτων Ἐπιφαν. I. 373C.

ἔνζῳδος, **ον**, ἔχων ἐγγεγλυμμένας ἢ ἐζωγραφημένας μορφὰς ζῴων, Θεοφάνης Κοντ. 896.

ἐνζωνισμένην, δι. γρ. ἐν Πλουτ. 2. 896A ἀντὶ **ἐνιζομένην**.

ἐνζώννυμι = ζώννυμι, Πλούτ. 1. 470B.

ἐνζωογονέομαι, ζωογονοῦμαι ἔν τινι, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4, σ. 145D.

ἔνη, ἴδε ἐν λ. **ἕνος**.

ἔνη καὶ νέα, κτλ.: ἴδε ἐν λ. **ἕνος**.

ἐνηβάω, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἔν τινι, διασκεδάζω, Λόγγος 3. 13. **II.** ἐπὶ φυτῶν, ἀκμάζω, θάλλω ἔν τινι, νάπαισι δ᾽ ἀνθέρικος ἐνηβᾷ Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 135, πρβλ. Νίκανδρ. παρ᾽ Ἀθην. 370A, καὶ ἴδε **ἐγκαθηβάω**.

ἐνηβητήριον, τό, τόπος διασκεδάσεως, Ἡρόδ. 2. 133, ἔνθα ἴδε Valck.

ἔνηβος, **ον**, ὁ ἐν τῇ ἥβῃ, «ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω, ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω» Σχόλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλ. 8. 3: πρβλ. **ἔφηβος**.

ἐνήδομαι, παθ., ἥδομαι ἔν τινι, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, Σχόλ. Ἰλ. Θ. 51, καθ᾽ Ἡσύχ.: «ἐνήδοιτο· ὠφελοῖτο, χαίροι, φαιδροῖτο».

ἐνήδονος, **ον**, (ἡδονὴ) πλήρης ἡδονῆς, «τὰς ἐνηδόνους νύκτας» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 535, κτλ.—Ἐπίρρ. **ἐνηδόνως**, μεθ᾽ ἡδονῆς, διάφ. γρ. παρὰ Διοδ. 4. 78, Ἰω. Κλίμ. σ. 238. 12., 453. 35, κτλ.

ἐνηδύνω = ἡδύνω, εὐχαριστῶ, τέρπω τὰς ἀκοάς, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.—Παθ., τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενός τε καὶ εὐφραινόμενος Γρηγ. Ναζ.

ἐνηδῠπαθέω = ἡδυπαθέω ἐν, ταῖς τῶν οἰκείων εὐτυχίαις .. ἐνηδυπάθησαν Φίλων 2. 326.

ἐνηείη, ἡ, (ἐνηής) πρᾳότης, προσήνεια, νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος .. μνησάσθω Ἰλ. Ρ. 670, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 519.

ἐνῆεν, Ἐπ. γ' ἑν. παρατ. τοῦ ἔνειμι II.

ἐνηής, ές, Ἐπ. ἐπίθ., σώφρων, ἀγαθός, προσηνής, πρᾶος, ἐν Ἰλ. ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου (πρβλ. ἐνηείη), τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε Ἰλ. Ρ. 204· κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ Ψ. 352: οὕτως ἐπὶ τοῦ Νέστορος, ὥς μου ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος Ψ. 648· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Θ. 200· ὡσαύτως. φιλότητος ἐνηέος Ἡσ. Θ. 651· ἡ ἑνικὴ ὀνομαστικὴ ἐνηής ἐν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 566. 8., 906. 5· πληθ. ἐνηῆες ἐν Ὀππ. Κυν. 2 89· ἐνηέες παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἁλ. 2. 664. (Πρβλ. ἀπηνής, προσηνής).

ἐνηλάσιον, τό, μίσθωμα γῆς τελούμενον τῷ κυρίῳ παρὰ τοῦ καλλιεργοῦντος, Ἐπιγρ. Χίου BCH. III. σ. 242.

ἐνήλατον, τό, (ἐνελαύνω) πᾶν τὸ ἐλαθέν, ἐμπηχθὲν ἐντός: ὡς οὐσ. **ἐνήλατα** (ἐνν. ξύλα), τά, **I.** αἱ τέσσαρες δοκοὶ αἱ σχηματίζουσαι τὰς πλευρὰς τῆς κλίνης, Λατ. spondae, Σοφ. Ἀποσπ. 295, Φίλων 1. 666, κτλ.· ἴδε Λοβέκκ. εἰς Φρύν. 132. **II.** αἱ εἰς τὰ δύο ὀρθὰ ξύλα τῆς κλίμακος ἐμπεπηγμέναι βαθμίδες, κλίμακος ἀμείβων ἕξεστ' ἐνηλάτων βάθρα, «τὰς βάσεις τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1179· ἄκρα κλιμάκων ἐνήλατα ὁ αὐτ. Ἰχ. 729. **III.** ἀξόνων ἐνήλατα, «οἱ πασσαλίσκοι οἱ πρὸς τῷ ἄξονι, τὰ καλούμενα ἁμαξηδόνια ... τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥστε μὴ ἐξιέναι τὸν τροχόν» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἱππ. 1235.

ἐνηλικίωσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ματαθαίου ὑποθέσ. γαμικαὶ ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τ. 119, σ. 1244.

ἐνήλικος, ον, = τῷ ἑπομ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 51, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 24, κτλ.

ἔνηλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ὁ φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, «ἐὰν εἰσήγαγεν εἰς τοὺς φράτορας υἱὸν ἐνήλικα γενόμενον» Σουΐδ. ἐν λέξει: μειαγωγεῖν, Πλουτ. Τιμολ. 13.

ἐνηλλαγμένως, Ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἐναλλάσσω, κατ' ἐναλλαγήν, Ἡσύχ.

ἐνηλόω, ἡλόω ἐν, καρφώνω εἴς τι, Κέλσ. παρὰ Ὠριγ. 6. σ. 298.

ἐνηλύσιος, ον, (ἠλύσιον II.) κεραυνόβλητος: **ἐνηλύσια**, τά, χωρία ἄβατα, διότι κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰς αὐτά, Λατ. bidentalia, (ὡς καθαρθέντα σφαγίῳ τῷ καλουμένῳ bidens), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 15, πρβλ. Ε. Μ. 341. 5, Ἡσύχ. ἐν λέξει, Ἑρμάννου Πονημάτια (Opusc.) 7. 209.

ἐνήλωσις, εως, ἡ, περιεκτ. οἱ πρὸς κόσμον ἐνηλωμένοι ἧλοι, ἡ ἐνήλωσις .. καὶ τὰ ῥόπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει Ἀθήν. 205Β.

ἐνῆμαι, κυρίως πρκμ. τοῦ ἐνέζομαι, κάθημαι ἔν τινι, ἵν' ἐνήμεθα πάντες Ὀδ. Δ. 272, πρβλ. Θεόκρ. 22. 44· θάκοις .. ἐνήμενοι Εὐρ. Ἀποσπ. 793.

ἐνημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν εἴς τι, ἐνημερεύσαντες ταῖς ἁρπαγαῖς Διόδ. 17. 70· μέχρι νυκτὸς ἐνημερεύων ταῖς τῶν πόνων μελέταις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 523. 72.

ἐνημμένος, η, ον, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ῥήμ. ἐνάπτω.

ἐνήνοθε, εὕρηται μόνον ἐν συνθέτοις — Ἡ λέξις ὑποδεικνύει ὡς προερχομένη ἐξ ἐνεστῶτος *ἐνέθω, εἶμαι ἐντός, ἐνυπάρχω, ὡς τὸ ἀνήνοθε ἐκ τοῦ *ἀνέθω (ὃ ἴδε), ἐγείρομαι. Κατὰ τύπον εἶναι πρκμ. μετ' ἀναδιπλασ., ἀλλὰ κατὰ σημασίαν ἀείποτε παρατ., ἐκτὸς μιᾶς περιστάσεως ἐν τῷ τύπῳ ἐπενήνοθε (ἴδε κατωτ.): **I.** **ἐπ-ενήνοθε**, παρ' Ὁμήρ. μόνον τρίς, περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, «λεπτὴ δὲ καὶ ἀραιὰ ἦν αὐτῇ τρίχωσις ἐσπαρμένη» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 219· περὶ χλαίνης. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, «ἁπαλὴ δ' ἐπῆνθει ἡ κροκύς» (Σχόλ.), Κ. 134· μετ' αἰτ., ἔνθα δέ μιν (τὴν Ἀφροδίτην) χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας, «ἔπεστιν, ἐπανθεῖ» (Εὔστ.), Ὀδ. Θ. 365, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 62· μετὰ δοτ., στομίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστρός, «τὸ δὲ ἐπενήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐπίκειται» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 509: ἐπὶ χρόνου, πουλὺς γὰρ ἅδην ἐπενήνοθεν αἰών, παρῆλθεν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 276. **II.** **κατ-ενήνοθε**, πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους, ἐκάλυπτε, μόνον ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 269 καὶ ἐν Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Δήμ. 279, ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους. **III.** **παρ-ενήνοθε**, μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικ., ἡμετέρη μὲν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, παρέμεινεν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 664· πυρετὸς παρενήνοθε γυίοις Ὀρφ. Λιθ. 628.

ἐνήνοχα, ἐνήνεγμαι, ἴδε φέρω.

ἐνηρεμέω = ἠρεμέω ἔν τινι, ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι Φίλων 2. 140, Ἡλιόδ. 1. 18.

ἐνηρέμησις, ἡ, τὸ ἠρεμεῖν ἔν τινι, ἀνάπαυλα, Ἀνώνυμ. π. Μουσ. 21.

ἐνήρης, ες, ἔχων κώπας, μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες Πλουτ. Βροῦτ. 28, Σύλλ. 24, κτλ.: πρβλ. διήρης.

ἐνήριθμος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἐνάριθμος: ἀλλ' ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 127, οἰκεῖος, φιλικός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «ἐναρίθμια· φίλα, συνήθη».

ἐνηρόσιον, τό, μίσθωμα προερχόμενον ἐκ μισθώσεως ἀροσίμου γῆς, Ἐπιγρ. Δήλου BCH. 1882, 6 ff., I. 145.

ἐνησθημένοι (ἐσθέω), περιβεβλημένοι, ἐνησθημένοι στολὰς λαμπρὰς Ν. Χων. σ. 123. 10, ἔκδ. Β.

ἐνησυχάζω: μέλλ. -άσω, ἡσυχάζω ἔν τινι, Χίων ἐν Ἐπιστ. 16, Φίλων 2. 140, πρβλ. ἐνηρεμέω.

ἐνήφαιστος, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν Ἥφαιστον, δηλ. τὸ πῦρ, ἐπεὶ πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἐνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγξύλους Τζέτζ. Ἰστ. 10, 502.

ἐνηχέω, ἠχῶ ἐντός, ἐπιγάστριον, εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 1. 6: μετὰ δοτ., ἠχῶ εἴς τι, οὕτως οἱ δαιμόνων λόγοι .. μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος .. ἔχουσι Πλουτ. 2. 589D. **2)** διδάσκω διὰ φωνῆς ζώσης, ὡς τὸ κατηχέω, Ἐκκλ.

ἐνήχημα, τό, = ἤχημα, βοή, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 65: δόγμα, Ἐκκλ.

ἔνηχος, ον, ὁ ἔχων ἦχον, ὁ ἠχῶν, ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασται Ἀθήν. 636C· ἔνηχα ὕδατα Φιλόστρ. 226· ἔναυλος, ἔτι ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς Γρηγ.

ἔνθα, (ἐν), Ἐπίρρ.: **I.** δεικτικ., **1)** ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, αὐτοῦ, Λατ. ibi, Ὅμ., κλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτ. κινήσεως, ἐκεῖσε, Λατ. illuc (πρβλ. ἐνθάδε), ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα τετεύχαται Ἰλ. Ν. 23· ἔνθ' ἴομεν κείοντες, «ἐκεῖσε πορευθῶμεν κοιμηθησόμενοι» (Θ. Γαζῆς), Ξ. 340, Ὀδ. Γ. 295, Ζ. 47, Μ. 5:— ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐδῶ ἐκεῖ, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, Λατ. hic illic, huc illuc, Β. 213, κτλ.· ὡσαύτως, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα; Κ. 574:—σπάνιον παρ' Ἀττ. Ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Ἰκ. 34, Σοφ. Ο. Τ. 796· ἐν τῇ Ἀττ. πεζολογίᾳ ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ: ἔνθα μὲν καλόν, ἔνθα δὲ αἰσχρόν, ἐνταῦθα μὲν καλόν, ἐκεῖ δὲ αἰσχρόν, Πλάτ. Συμπ. 211Α. **2)** ἐπὶ χρόνου, τότε, Ὅμ., κλ., ὅστις προσέτι ἔχει: ἔνθα δ' ἔπειτα Ὀδ. Η. 196., Κ. 516· ἔνθα δή, τότε δή, τότε λοιπόν, ἔνθα δὴ ὁ Πεισίστρατος ἦρχε Ἀθηναίων Ἡρόδ. 1. 59, Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 39: — ἡ πρὸς τὸν χρόνον ἀναφορὰ πολλάκις ἐκπίπτει εἰς ἄλλην ἔννοιαν, ὡς ἐν τῷ Λατ. ibi, π. χ. ἐν Ὀδ. Α. 11, Β. 82. **II.** ἀναφορ., **1)** ἐπὶ τόπου, ὅπου, Λατ. ubi, Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' .., ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' Ἰλ. Α. 610· λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν Ι. 194, κτλ., ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὕπο .. ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 334, Θεόκρ. 8. 45· ὡσαύτως, ἔνθα τε Ἰλ. Β. 594, Ε. 305· ἔνθα περ, ἴδε ἐν λ. ἔνθαπερ· μετὰ γεν., γαίας ἔνθα .., εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς γῆς, εἰς τὸ ὁποῖον .., Σοφ. Αἴ. 659· ἔνθα πημάτων κυρῶ, εἰς ποῖον σημεῖον ἀθλιότητος εὑρίσκομαι, Εὐρ. Τρῳάδ. 680: — μετὰ ῥημ. κινήσεως, Λατ. quo, ἆρ' .. ὀρθῶς .. ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; Σοφ. Ἠλ. 1099· ὡσαύτως, εἰς τὸν τόπον ὅπου, ὁ αὐτ. Φιλ. 1466· ὅπόθεν, ἔνθα (ἔνθεν Meineke) μήποτ' εἰς εὐνὴν τούτων πρόσεισι μηδὲν ὁ αὐτ. Ἠλ. 436, πρβλ. Αἴ. 4, Τραχ. 237, 659, Ξεν. Οἰκ. 18, 1:— σπανίως ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, ἀντὶ τοῦ ὅπου, Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ Σοφ. Ἠλ. 110. **2)** ἐπὶ χρόνου, ὅτε, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 1· ἔστη ἔνθα, Λατ. est ubi, ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, Σοφ. Ἠλ. 1042, πρβλ. Ο. Τ. 316· ἔνθα τοῦ χρόνου, ὅτε, καλῷ ὄντι καὶ νέῳ καὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 10. 18.

ἐνθάδε, Ἐπίρρ.: **1)** ἐπὶ τόπου, μετὰ ῥημ. κινήσ., δεῦρο, Λατ. illuc, huc, πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω Ὀδ. Ο. 492, κτλ.· οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν ἀνδρῶν Σοφ. Φιλ. 304· ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων· αὐτόθι 337, Θουκ. 6. 36. **2)** παρ' Ἀττ. συνηθέστερον ὡς τὸ ἔνθα, ἐνταῦθα, Λατιν. hic, ἐνθάδε αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 765· οἱ ἐνθάδε, οἱ ἐνταῦθα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ οἱ κάτω, Πινδ. Ο. 2. 104, Αἰσχύλ. Ἰκ. 923, Σοφ. Ἀντιγ. 75, Πλάτ. Γοργ. 525Β· (πρβλ. ἐκεῖ)· ὡσαύτως ὁ λαὸς τοῦ τόπου τούτου, Σοφ. Ο. Τ. 42· τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ αὐτόθι 78· τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 1. 4: τὰ ἐνθάδε, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, τὰ ἐκεῖ, Θουκ. 6. 17. **II.** ἐπὶ περιστάσεων, ἔστιν, ἔφη, .. πρόφασιν κατασκευάσαι καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 17· οὕτως, ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, εἰς τοιοῦτο περιελθὼν σημεῖον, Σοφ. Φιλ. 377· μετὰ γεν., ἐνθάδε τοῦ πάθους, εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τοῦ πάθους μου, αὐτόθι 899. **2)** ἐπὶ χρόνου, νῦν, οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω, οὔτε τὸ παρὸν βλέπων οὔτε τὸ μέλλον, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 488, πρβλ. Ο. Τ. 992, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 4.— Πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

ἐνθαδί, Ἀττ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Πλ. 54, Λυσ. 1010, Εὔπολ. ἐν «Αἰξίν» 9, κτλ.

ἐνθάδιος, α, ον, ἐντόπιος, ἐγχώριος, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 473, πρβλ. Ἡσύχ.

ἐνθακέω, κάθημαι ἐπί τινος, ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω Σοφ. Ἠλ. 267, πρβλ. Ο. Τ. 1293.

ἐνθάκησις [ᾱ], εως, ἡ, τὸ ἐνθακεῖν, καθέζεσθαι ἔν τινι, ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις, ἔνθα ἐν καιρῷ ψύχους ὑπάρχουσι διπλαῖ θέσεις ἐν αἷς καθήμενός τις νὰ θερμαίνηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, δηλ. τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἑσπέραν, Σοφ. Φιλ. 18.

ἐνθαλάμια, τά, «πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης» Ἡσύχ.

ἐνθαλασσεύω, Ἀττ. **-ττεύω**, ζῶ παρὰ τὴν θάλασσαν ἢ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τά τε ὄρεια (τῶν ζώων) καὶ ὅσα ἐνθαλαττεύει καὶ μετεωροπορεῖ Αἰλ. π. Ζ. 9. 63: μεταφ., ἐνθαλαττεύων τῷ ζόφῳ Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2.183, 31.

ἐνθαλάσσιος, Ἀττ. **-άττιος**, **ον**, = τῷ ἑπομ., ναῦς Σοφ. Ἀποσπ. 379.

ἐνθάλασσος, Ἀττ. **-αττος**, **ον**, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Διόδ. 2. 43.

ἐνθάλπω, θάλπω, θερμαίνω ἐντός, Διόδ. 2. 52:—Παθ., φλέγομαι ἐξ ἔρωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 421, ἔνθα ὁ Valck. ἐπανορθοῖ **ἐνθ-** (ἀντὶ **ἐκθ-**) ἐκ τῶν Α. Β. 40. 20.

ἔνθαλψις, **εως**, τὸ ἐνθάλπειν, ἐνθερμαίνειν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 211, ἔκδ. Ml., κλ.

ἐνθανατόω, καταδικάζω εἰς θάνατον, Φιλόχ. παρὰ Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχου 3.

ἔνθαπερ, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἔνθα** Ἰλ. Ν. 524, Ἡρόδ. 1. 14, Τραγ.. κλ., ἐκεῖ ὅπου, ἔνθα περ ἐπιμέμονεν (ἐξυπακ. πορεύεσθαι) Σοφ. Φιλ. 515.

ἐνθάπτω, θάπτω ἔν τινι τόπῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2839.10, κ. ἀλλ.:—Παθ.: ἀόρ. β' **ἐνετάφην** Αἰσχίν. 14. 14, Διόδ. 1. 66, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824, κ. ἀλλ.· μετοχ. **ἐνθαφεὶς** (οὕτω) αὐτόθι 2839. 11: μέλλ. β' **ἐνταφήσομαι** αὐτόθι 2826, Πλουτ. Δίων 43.

ἐνθαυθοῖ = **ἐνταυθοῖ**, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων, Ἀθην. τ. Η', σ. 407.

ἐνθαυμαστόω, καθιστῶ τι θαυμαστόν, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. σ. 36.

ἐνθαῦτα, **ἐνθεῦτεν**, Ἰων. ἀντὶ **ἐνταῦθα**, **ἐντεῦθεν**.

ἐνθεάζω, καθίσταμαι ἔνθεος, θεοφοροῦμαι, Ἡρόδ. 1. 63, Λουκ. Ἀλέξ.13: ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλούτ. 2. 623C, κτλ.: πρβλ. **ἐνθουσιάζω**.

ἐνθεασμός, ὁ, = **ἐνθουσιασμός**, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 266, 41.

ἐνθεαστικός, **ή**, **όν**, ἔνθεος, ἀμφ. ἐν Πλάτ. Νόμοις 682A.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Λουκ. Ἔρωτ.14.

ἔνθεμα, τό, τὸ ἐντιθέμενον κατὰ τοὺς ἐγκεντρισμοὺς τῶν δένδρων, «μπόλι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 7· τὰ εἰς ἐγκεντρισμὸν ἐνθέματα Γεωπ. 3. 3, 9. **II**. παρακαταθήκη χρηματικὴ κατατεθειμένη εἰς τράπεζαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3599.13.

ἐνθελής, **ές**, ἀντίθετον τῷ **ἀθελής**, ὁ θέλων, Ἀναστ. Σιν. ἐν Catal. Bibl. Flor. τ.1, σ. 309.

ἐνθεματίζω, ἐγκεντρίζω, Γεωπ. 10. 23, 4. Ἴδε σημ. ἐκδότου ἐν τόπῳ. Πρβλ. Ἐπιφάν. II. 569A.

ἐνθεματισμός, ὁ, ἐγκεντρισμός, μεταφ., παρενθήκη, ἐτυμολογεῖται ἡ νουθέτησις νοῦ ἐνθεματισμὸς Κλήμ. Ἀλ.154.

ἐνθέμεν, ποιητ.: ἀόρ. β' ἀπαρ. τοῦ **ἐντίθημι**.

ἐνθέμιον, τό, θάλαμος ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου, «τὸ μέσον δὲ τῆς πρύμνης σανίδιον, οὗ τὸ ἐντὸς ἐνθέμιον» Πολυδ. Α', 90.

ἔνθεν, (ἐν), Ἐπίρρ.: **I**) δεικτικ., Λατ. inde. **1**) ἐπὶ τόπου, συχν. παρ' Ὁμ., ὡσαύτως ἐπὶ καταγωγῆς, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν ὅθεν σοὶ Ἰλ. Δ. 58· ἔνθεν μὲν .. ἑτέρωθι δὲ Ὀδ. Μ. 235, πρβλ. 59· αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, αἱ δ' ἔνθεν Εὐρ. Ἑκ. 1152· ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Λατ. hinc illinc, Ἡρόδ. 4.175, Πλάτ., κλ.· ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν Θουκ. 7. 81· ἔνθεν μὲν .., ἔνθεν δὲ .., Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7· ἔνθεν μὲν .., ἐξ εὐωνύμων δὲ .. Ἡρόδ. 1.72· ἔνθεν μὲν .., ἑκατέρωσε δὲ .. Πλάτ. Σοφ. 224A· μετὰ γεν., ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν, ἑκατέρωθεν τῶν .., Ξεν. Κύρ. 6.1, 30, πρβλ. Ἀν. 4, 3, 28. **2**) ἐπὶ χρόνου, ἐντεῦθεν, μετὰ ταῦτα, ἔνθεν δ' ἂν .. πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν Ἰλ. Ν. 741· τὰ δ' ἔνθεν, τὰ δὲ ἐντεῦθεν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 247· τὸ δ' ἔνθεν Σοφ. Ο. Τ. 476. **3**) ἐπὶ περιστάσεως, ἔνθεν ἑλὼν [τὴν ἀοιδήν], inde exorsus, «ἐντεῦθεν ἀρξάμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 500, πρβλ. Διογ. Λ.1.102 (κοιν. ἔνθεν .. ἐλθὼν ἔφη). Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἢ περιστάσεως, Εὐρ. Τρῳ. 951. **II**. ἀναφορ. ἀντὶ **ὅθεν**, **1**) ἐπὶ τόπου, Λατ. unde, δέπα, ἔνθεν ἔπινον, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπινον, Ὀδ. Τ. 62, πρβλ. Δ. 220· πολλάκις συσχετίζεται μετὰ τοῦ **ἔνθα**, ὡς, ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας Ε. 195· τὸ μέρος ἐξ οὗ, ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε Σοφ. Ἀντιγ. 310· ἔνθεν ἡ γεγώς, πόθεν ἐγεννήθην (Ὁράτ. unde nil majus generatur, Οὐεργ. genus unde Latinum), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1393· πρβλ. 1485: εἰς τὸν τόπον ὅθεν, ἄξουσιν (οἱ ἡγεμόνες) ἔνθεν ἕξουσι τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Ἀν. 2. 3. 6· οὕτως ἐπὶ ὁμιλίας, νῦν δὲ ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην ὁ αὐτ. Ἑλλην. 6. 5, 1, πρβλ. Οἰκ. 6, 1. **2**) ἐπὶ ἀφορμῆς, ὅθεν, ὁπόθεν, ὡς τὸ Λατ. unde, Ἄρη .., ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος Αἰσχύλ. Εὐμεν. 689, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 38, κτλ.

ἐνθεναρίζω, ἐγχειρίζω, «ἐνθεναρίζει· ἐγχειρεῖ <ἐγχειρίζει ;>» Ἡσύχ.

ἐνθένδε, Ἐπίρρ., ἐντεῦθεν, Λατ. hinc, Ἰλ. Θ. 527, Ὀδ. Λ. 69, καὶ Ἀττ.: ἐκ τούτου τοῦ μέρους; δηλ. ἐκ τῶν ἐνταῦθα, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδ'.. ; Σοφ. Ο. Τ. 125· ἢν δὲ δὴ καὶ ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρξόμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν, ὅ ἐ. παρ' ὑμῶν, Ξεν. Ἀν.7. 7, 17· καλῶς τά γ' ἐνθένδ', καλῶς ἔχουσι τὰ ἔσω, Εὐρ. Ὀρ. 1277, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐκεῖθεν**, Πλάτ. Φαῖδρ. 229B· μαθήσει ἐνθένδε ὁ αὐτ. Πολιτικ. 289D· ἐνθένδε ποθὲν ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 275D, Συμπ.178A· ἐνθένδ' αὐτόθεν, ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 116:—μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐνθάδε**, τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι Πλάτ. Φαίδων 107E, πρβλ. Ἀπολ. 40C. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 16· ὁ ἐνθ. στρατός, ὁ ἐκ τούτου τοῦ μέρους, δηλ. ὁ Ἀθηναϊκός, Εὐρ. Ἱκ. 695. **2**) ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἄρχεται δὲ πόλεμος ἐνθένδε, κτλ., Θουκ. 2.1· τὸ ἐνθένδε ἢ τοὐνθένδε, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, παπαῖ· τί δῆτ' <ἂν> δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε ; Σοφ. Φιλ. 895, Εὐρ. Μήδ.1167, Ι. Τ. 91· τἀνθένδε ὁρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 1267, Ἠλ. 1307, Εὐρ. Ἡρακλ. 279· ὁ ἐνθ. λόγος ὁ αὐτ. Τρῳ. 931· ἐνθένδε ἂν μᾶλλον πᾶς τις ὁμολογήσειε, ἐκ τῶν ἑξῆς, κτλ., Πλάτ. Θεαίτ. 178A.

ἐνθενδί, Ἀττ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 429.

ἔνθεος, **ον**, παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις συνῃρ. **ἔνθους** (Ἀππ. Ἰβηρ.18, Φίλων 2.124): θεόληπτος, θεόφορος, κατεχόμενος ἔκ τινος θεοῦ, θεόπνευστος, ἔνθ. γυναῖκες, θεοφορούμεναι, ἐπὶ τῶν Μαινάδων, Σοφ. Ἀντ.964· ἔνθεος Ἄρει, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, Αἰσχύλ. Θήβ. 497· ἔνθεος ἐκ Πανὸς Εὐρ. Ἱππόλ.141· ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ξεν. Συμπ.1.10:—μετὰ γεν. πράγμ., ἔνθεος τέχνης, ἔχων ἐκ θεοῦ τὸ χάρισμα τῆς μαντικῆς τέχνης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 17:—ἔνθ. πρὸς ἀρετήν, κατεχόμενος ὑπὸ θείου ἔρωτος πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Συμπ. 179A. **II**. ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη ; ὅτε ἤδη κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως τῆς μαντικῆς τέχνης ; Αἰσχύλ. Ἀγ.1209· μαντικὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 244B· μαντεῖαι ὁ αὐτ. Τίμ.72B· ποίησις Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 11:—τὸ ἔνθεον, ἔμπνευσις, Πλούτ. 2. 752C:—Ἐπίρρ. **ἐνθέως**, Μενάνδρου Μονόστιχ. 229, Ἀππ. Ἰβηρ. 26.

ἐνθερίζω, διέρχομαι τὸ θέρος ἔν τινι τόπῳ, Πολυδ. Α', 62, πρβλ. Θωμ. Μάγ. ἐν λέξει **θερίζω**.

ἐνθερμαίνω, θερμαίνω:—Παθ., εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ, ἐὰν εἶναι ἔνθερμοι ἐκ πόθου, Σοφ. Τρ. 368: πρβλ. **ἐνθάλπω**.

ἔνθερμος, **ον**, θερμός, ζεστός, Ἱππ. 1180E, Πλούτ. 2. 951E. **2**) μεταφ., πλήρης θερμότητος, θερμουργός, διάνοια Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 9, πρβλ. 3, 14:—Ἐπίρρ. **ἐνθέρμως**, Εὐστ. Πονημ. 4. 28, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ.101D.

ἐνθεσί-δουλος, ὁ, ψωμόδουλος, Κωμικ. παρ' Ἡσυχίῳ.

ἔνθεσις, **εως**, ἡ, (ἐντίθημι), τὸ ἐντιθέναι, παρεμβάλλειν, Πλάτ. Κρατ. 426C: τὸ ἐντιθέναι εἰς τὸ στόμα, ἐς ἔνθεσιν τῆς τροφῆς Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. **II**. τὸ τιθέμενον εἰς τὸ στόμα τεμάχιον, βλωμός, «βοῦκκα», «μπουκκιά», Ἀριστοφ. Ἱππ. 404, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 6, Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 10, Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 4, κτλ. **2**) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντιθέναι τὸ ἔνθεμα ἐν τῷ ἐγκεντρίζειν. ἀμφοτέρων δὲ τῶν προειρημένων δεῖ σύντομον τὴν ἔνθεσιν ποιεῖσθαι Γεωπ. 10. 75, 6.

ἔνθεσμος, **ον**, νόμιμος, ὡς τὸ **ἔννομος**, Πλουτ. Νικ. 6.—Ἐπίρρ. **ἐνθέσμως**, Θεοδώρητ. 5. 9.

ἐνθεσπίζω, θεσπίζω ἔν τινι, Εὐσέβ. IV. 444A.

ἐνθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐντίθημι**, δεῖ ἐνθεῖναι, Πλωτ.1. 3, 1.

ἐνθετικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος ὅπως ἐνθέτῃ, ἐμφυτεύῃ τι, τῶν ὑγιῶς ἐχουσῶν (δοξῶν) ἐνθετικὸν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 42.

ἔνθετος, **ον**, (ἐντίθημι) ὃν δύναταί τις νὰ ἐνθέσῃ, εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἐγένετο κακὸς Θέογν. 435.

ἐνθετταλίζομαι, Ἀποθ., φορῶ Θεσσαλικὴν χλαμύδα, «λέγεται καὶ Θετταλίζω, ὡς Δωρίζω· ἀφ' οὗ τὸ ἐντεθετταλίσμεθα παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ, τουτέστι χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν ἢ Θετταλικὸν πτερόν» Στεφ. Βυζάντ. ἐν λέξει **Θεσσαλία**·—«καὶ ἐντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν» Πολυδ. Ζ', 46.

ἐνθεῦτεν, Ἰων. ἀντὶ **ἐντεῦθεν**, Ἡρόδ.

ἐνθέω, θέω, τρέχω ἔν τινι, Ἡλιοδ. Χρυσοπ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 8, σ.121, ἔκδ. Harl.

ἐνθεωρέω, θεωρῶ ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. III. 1092C, κλ.

ἐνθήκη, ἡ, κεφάλαιον· μεταγεν. λέξις ἀντὶ τῆς ἀρχαίας **ἀφορμή**, «τὸ δὲ ἐνθήκη ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἄτοπον, ἀφορμὴν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι» Φρύν. 223, Α. Β. 472. 9, Ἀρτεμίδ. 2. 68.

ἐνθηλυπαθέω, δίδομαι εἰς θηλυπρεπῆ πάθη, καὶ μετ' ἀδείας ἐνεθηλυπάθουν τῷ κόρῳ Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 10.

ἔνθηρος, **ον**, (θὴρ) πλήρης ἀγρίων θηρίων, συχναζόμενος ὑπ' αὐτῶν, δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολὼν Εὐρ. Ῥῆσ. 289. **II**. μεταφ., ἄγριος, τραχύς, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα Αἰσχύλ. Ἀγ. 562· ἐνθήρου ποδός, περὶ τοῦ ποδὸς τοῦ Φιλοκτήτου (Σοφ. Φιλ. 698), οὐχὶ = θηροδήκτου, ὡς λέγει ὁ Σχολιαστής, ἀλλ' ἔχοντος τεθηριωμένον ἕλκος, κοινῶς «θυμωμένον», πρβλ. **θηρίωμα** καὶ efferata corpora (Λίβιος):—τὸ ἔνθηρον, ἀγριότης, Αἰλ. π. Ζ. 6. 63.

ἐνθησαυρίζω, θησαυρίζω ἔν τινι, ἐνταμιεύω, Εὐστ. Πονημάτ. 103. 35.

ἔνθινος = **ἔνθεος**, Μεταγεν. Κρητ. Ἐπιγρ. Cauer 116_{11}, 117_{1}.

ἔνθινος, Ἐπίρρ. τόπου, ἐκεῖ, τὰ ἔνθινα, τὰ ἐκεῖ, Ἐπιγρ. Χερσ. BCH. 1881, 70 f., 1. 30.

ἔνθλασις, εως, ἡ, θλάσις ἢ πίεσις πρὸς τὰ ἐντός, Αἰλ. π. Ζ. 16. 22.

ἔνθλασμα, τό, = τῷ προηγ., Γαλην. τ. 13, σ. 890Α.

ἐνθλάω, Ἰων. **ἐμφλάω**: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], θλῶ τι ἐντὸς διὰ πιέσεως, Ἱππ. 556. 23· διὰ πιέσεως ὠθῶ, ἐλαύνω, ἐμπήγω, λίθον εἰς τὸ δένδρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 4· ἐγχαράττω (ἐπὶ νομίσματος), καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργάσαντο (οἱ Ἰασεῖς) καὶ ἐνέθλασαν σημεῖον τὸ ἀμφοῖν πάθος Αἰλ. π. Ζ. 6. 15.

ἐνθλίβω [ῑ]: μέλλ. **-ίψω**, πιέζω ἐντός, Νικ. Ἀλεξιφ. 454, 547: —Παθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.15, 5, Προβλ. 21, 3.

ἐνθλιπτικός, ή, όν, ὁ ἐνθλίβων.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, δι' ἐνθλίψεως, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 69.

ἔνθλιψις, εως, ἡ, τὸ ἐνθλίβειν, πίεσις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6, κτλ.

ἐνθνήσκω: μέλλ. **-θανοῦμαι**, θνήσκω ἔν τινι, ἐναποθνήσκω, τῆς ἐμῆς χθονὸς ἐνλαχεῖν τοσοῦτον [ὥστε] ἐνθανεῖν μόνον Σοφ. Ο. Τ. 790· πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 869· σῇ χερὶ ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 560. **2)** ἐπὶ τῆς χειρός, ναρκοῦμαι, νεκροῦμαι ἔν τινι, ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμὴν ὁ αὐτ. Ἑκ. 246:—Σπάν. παρὰ πεζογράφο ς, ὡς Λυσ. 147.13, Πλούτ. 2. 357D.

ἐνθοδίδιος, α, ον, Κρητ. ἀντὶ **ἐνδογενής**, Hell. J. 13, σ. 64.

ἔνθολος, ον, ὁ, = θολός, Achmet Ὀνειροκρ. 193.

ἔνθορος, ον, ἔγχυος, ἐγκαστρωμένος, ἐπὶ ζῴων, Νικ. Θηρ. 99.

ἐνθόρυβος, ον, θορυβώδης, Ὑποθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσμ., ἔκδ. Ludw. σ. 101. 3.

ἔνθους, ουν, συνῃρ. ἀντὶ **ἔνθεος**, ὃ ἴδε.

ἐνθουσιάζω, παρὰ Τραγ. ἀείποτε **ἐνθουσιάω**· παρὰ Πλάτ. ἀπαντῶσιν ἀμφότεροι οἱ τύποι, ἴδε κατωτ. Εἶμαι ἔνθεος, κατέχομαι ὑπὸ θεοῦ, εἶμαι θεόληπτος, εὑρίσκομαι ἐν ἐκστάσει, ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 64α· ὥσπερ ἐνθουσιῶν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· ἡ ψυχὴ .. ἐνθουσιάζουσα Πλάτ. Ἴων 535C· πρβλ. 536Β· ἐνθουσιάζοντες ὁ αὐτ. Ἀπολογ. 22C· ἐνθουσιῶντες ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 253Α· ἐνθουσιάσας ὁ αὐτ. Θεαίτ. 180C· ὑπὸ τῶν Νυμφῶν .. ἐνθουσιάσω ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 241Ε· ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ ὁ αὐτ. Φίλ. 15Ε· ἐνθουσιάσαι ποιεῖν τινα Ἀριστ. Ῥητ. 3. 7, 11:—μετὰ δοτ., ἐνθουσιᾶς τοῖς σαυτοῦ κακοῖς Εὐρ. Τρῳ. 1284· περί τι Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 22· εἴς τι Αἰλ. π. Ζ. 4. 31. **II.** μετ' αἰτ., ἐμπνέω, ἔρωτας ἐνεθουσίασε θεοῖς Ἑρμῆς Τρισμέγ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. Φυσικ. Βιβλ. 1, σ. 930· πρβλ. 942.

ἐνθουσίασις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλάτ. Φαῖδρ. 249Ε.

ἐνθουσιασμός, ὁ, ἔμπνευσις, ἔκστασις ψυχῆς, ἐνθουσιασμός, διὰ νόσον ἤ τινα ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας Πλάτ. Τίμ. 71Ε προερχόμενος ἔκ τινων εἰδῶν μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 16., 8. 7, 4.

ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ζηλωτής, «καὶ ἴσως τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστής, ἤτοι ἔνθεος, οἱονεὶ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκώς» Εὐστ. 48 ἐν τῇ ἀρχῇ. **2)** **Ἐνθουσιασταί**, = **Μεσσαλιανοί, Εὐχῖται**, Θεοδώρ. III. 1144Α, Τιμ. Πρεσβ. 48Α, κλ.

ἐνθουσιαστικός, ή, όν, ἔχων ἔμπνευσιν, ἐξεστηκώς, Πλάτ. Τίμ. 71Ε· μάλιστα ἐκ μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 16· τὴν ἐνθουσιαστικὴν σοφίαν, τὴν μαντικήν, Πλούτ. Σόλ. 12· τὸ ἐνθουσιαστικόν, ὁ ἐνθουσιασμός, Πλάτ. Φαῖδρ. 263D.—Ἐπίρρ. ἐνθουσιαστικῶς διατιθέναι τινὰ Πλούτ. 2. 433C. **II.** ἐνεργ. ὁ προξενῶν, ὁ ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, ἐπὶ μουσικῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8.7, 4 καὶ 6, πρβλ. 8. 5.16 καὶ 22.

ἐνθουσιάω, ἴδε **ἐνθουσιάζω**.

ἐνθουσιώδης, ες, κατεχόμενος ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, Πλουτ. Λυκ. 21, Πύρρ. 12, κτλ.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἱππ. 1280. 26.

ἐνθράσσω, Ἀττ. **-ττω**, = **ἐνταράσσω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812.

ἐνθρηνέω, = θρηνέω ἐν .., Ἀριστείδ. τ. 1. σ. 262.

ἔνθρια, «ζῴδια», Ἡσύχ.

ἐνθριάζω, «ἐνθριάζειν· παρακινεῖν· ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων», Ἡσύχ.

ἐνθρίακτος, ον, (θριάζω) ἔνθεος, ἔνθους, Σοφ. Ἀποσπ. 489. Ἐν τοῖς αὐτοῖς Ἀποσπ. (18) ὁ Nauck τὴν λέξιν κεκιθάρικεν διώρθωσεν ἐντεθρίακεν, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐντεθριωκεν**.

ἐνθρίζω, «ἐνθρίζειν· ἐνατενίζειν, νύσσειν» Ἡσύχ.

ἐνθριόω, (θρῖον) τυλίσσω ἐντὸς φύλλου συκῆς, περιβάλλω, περικαλύπτω, «κουκουλώνω», ἀλλ' οὐκ ἐντεθριᾶσθαι πρέπει Ἀριστοφ. Λυσ. 664.

ἐνθροέω, = θροέω, Γενέσ. 106, 18.

ἐνθρόμβωσις, = **θρόμβωσις**, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβ. II. 49. 4.

ἐνθρονιάζω, = **ἐνθρονίζω**, Εὐχολ. σ. 148. **2)** ἐγκαινιάζω ἐκκλησίαν, Στουδ. 1089D, κλ.

ἐνθρονίασις, ἡ, = **ἐνθρονισμός**, Στέφ. Διάκ. 1077Α.

ἐνθρονιασμός, = **ἐνθρονισμός**, Σύνοδ. Χαλκ. 1568Α, κτλ. **2)** ἐγκαίνια ἁγίας τραπέζης, Εὐχολ.

ἐνθρονιαστικός, ή, όν, = **ἐνθρονιστικός**, Δαμασκ. II. 76Β. C. **2)** οὐσ. **ἐνθρονιαστικόν**, τό, τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνθρονιζομένου ἐπισκόπου καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὸν ἐνθρονισμόν, Ἰουστ. Νεαρ. 123. 3.

ἐνθρονίζω, θέτω ἐπὶ θρόνου, Πτολεμαίου .. ἐνθρονιζομένου τοῖς βασιλείοις Διοδώρου Ἀποσπάσμ. 595. **2)** ἐν τῇ ἐκκλησ. γλώσσῃ κυρίως ἐπὶ τῶν ἐνθρονιζομένων ἐπισκόπων, Γρηγ. Ναζ. III. 1247Α, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 54F. **3)** ἐγκαινιάζω ἁγίαν τράπεζαν, Εὐχολ.—Παθ., κάθημαι ἐπὶ θρόνου, Ἑβδ. (Μακκ. Δ, Β' 22).

ἐνθρόνιος, ον, = **ἔνθρονος**, Πολυδ. Ι', 52.

ἐνθρονισμός, ὁ, τὸ ἐνθρονίζειν ἐπίσκοπον, Σύνοδ. Χαλκ. 1568Β. **2)** ἐγκαίνια ἐκκλησίας, Βαλσαμ. Συνοδ. VI, 31.

ἐνθρονιστής, ὁ, ὁ ἐνθρονίζων, Γρηγ. Ναζ. III 1156Α, 1164Α.

ἐνθρονιστικός, ή, όν, ὁ περὶ τοῦ ἐνθρονισμοῦ, ἐνθρονιστικαὶ συλλαβαί, ἐπιστολαὶ πεμπόμεναι ὑπὸ πατριάρχου εἰς ἄλλους πατριάρχας ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 4.

ἔνθρονος, ον, = ἐν θρόνῳ, Εὐσέβ. IV. 17Β.

ἐνθρύβω, = ἐνθρύπτω, τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα Ἁρποκρ. ἐν λέξει **ἔνθρυπτα**.

ἐνθρυμματίς, ίδος, = **θρυμματίς**, εἶδος πλακοῦντος, Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 43, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἔνθρυπτος, ον, τὸ ἐνθρυβόμενον εἴς τι, τὰ ἔνθρυπτα (Δημ. 314.1)· «τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα, εἴδη πεμμάτων, ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἔνθρυπτος» Ἡσύχ.

ἐνθρύπτω, καὶ ποιητ. **ἐνιθρύπτω**, θρύβω ἐντὸς ὑγροῦ, κάμνω «παπάρα», ἐν οἴνῳ Ἱππ. 339. 30· γάλακτι Νικ. Θηρ. 914· ἐς ὄλπην αὐτόθι 80.— Μέσ., ὁ αὐτ. Ἀλεξιφ. 266.

ἔνθρυσκον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἄνθρυσκον**.

ἐνθρώσκω: μέλλ. **-θοροῦμαι**: ἀόρ. **ἐνέθορον** καὶ Ἐπικ. **ἔνθορον**, πηδῶ ἐντός, εἰς τὸ μέσον ἢ ἐπί τινος, μετὰ δοτ., ἔνθορε μέσῳ ποταμῷ Ἰλ. Φ. 233· ἔνθορ' ὁμίλῳ Ο. 623, ἐν τμήσει, ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν Ε. 161, πρβλ. Υ. 381· ὄρει πῦρ ἐνθορὸν Πίνδ. Π. 3. 67· ἐνθρώσκει τάφῳ Εὐρ. Ἠλ. 327.— λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ, πηδήσας ἐλάκτισεν αὐτὸν εἰς τὸ ἰσχίον, Ὀδ. Ρ, 233.

ἐνθυμέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Λυσ. 124. 21, μεταγεν. **ἐνθυμηθήσομαι**, Φιλόστρ. 614, Ἀριστείδ., κλ.: ἀόρ. **ἐνεθυμήθην** Ἀριστοφ. Βάτρ. 40, Θουκ. 2. 62, Ξεν., κλ.: πρκμ. **ἐντεθύμημαι** Θουκ. 1. 120: ὑπερσ. **ἐνετεθύμητο** Λυσ. 126. 29· ἴδε κατωτ. II. Βάλλω τι εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐξετάζω, κρίνω αὐτὸ καλῶς, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 222, Θουκ. 2. 40., 5. 32, κτλ.· ἄξιον ἐνθυμηθῆναι Ἀντιφῶν 143. 37· πρὸς ἐμαυτὸν Ἀνδοκ. 7. 40· ἐνθυμεῖσθαι καὶ λογίζεσθαι συχνάκις συνδυάζονται παρὰ Δημ., π. χ. 15. 7. **β)** μετὰ γεν., ἔχω τι διαρκῶς ἐν τῇ μνήμῃ μου, σκέπτομαι, συλλογίζομαι πολὺ περί τινος, τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα, εἴ τι φρονοῖμεν πλεῖον ἡμέρης μιῆς Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 2· ὁ Ζεὺς τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 4· ὧν ἐνθυμηθέντες Θουκ. 1. 42· πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 249C, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 17· οὕτω, περί τινος Πλάτ. Πολ. 595Α. **γ)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως ὡς διὰ τοῦ **ὅτι ..**, σκέπτομαι ὅτι, τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; ἐνθυμούμενος ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 820· ἐνθυμοῦμαι ὡς καὶ νῦν, ἐνθυμούμεθα δὲ ὅτι, φήσαντες κτλ. Θουκ. 5. 111, κλ.· διὰ τοῦ **ὡς ..**, παρατηρῶ, οὐκ ἐνεθυμήθης; τὸ τί; ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε Ἀριστοφ. Βάτρ. 40, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 3, κτλ.· διὰ τοῦ **εἰ ..**, Ἰσοκρ. 332C· ἐνθ. μή .., Λατ. videre ne ..., cavere ne ... Πλάτ. Εὐθύδ. 279C, Ἱππ. Μείζ. 300D. **δ)** μετὰ μετοχ.. οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος, δὲν συλλογίζεται ὅτι ἐπαίρεται στηριζόμενος εἰς τὰς ἀδήλους ἐκβάσεις τῆς τύχης, Θουκ. 1.120, πρβλ. 6.78, Ξεν. Ἑλλην. 4. 4, 19. **2)** θυμοῦμαι ἐντός, «θυμώνω μέσα μου», ὀργίζομαι, τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην Αἰσχύλ. Εὐμ. 222, πρβλ. Θουκ. 7. 18· εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται Δημ. 52. 17· — ἁπλ., «παίρνω τι κατάκαρδα», τὸ πρῶτον οὐκ ἐνθυμοῦνται, ἀλλ' ἡσυχίαν ἔχουσιν Ἱππ. 293. 26· πρβλ. **ἐνθυμίζομαι, ἐνθύμιος**. **3)** εἶμαι ὀξὺς εἰς τὸ διανοηθῆναι τί πρέπει νὰ γείνῃ, κράτιστος ἐνθυμηθῆναι Θουκ. 8. 68, πρβλ. 2.60, ἴδε καὶ Ἀντιφῶντα 130. 4. **4)** ἐξάγω συμπεράσματα, συμπεραίνω, τί οὖν ἐκ τούτων .. ἐνθυμεῖσθαι δεῖ; Δημ. 532. 2· πρβλ. **ἐνθύμημα**.

II. ὁ ἐνεργ. τύπος **ἐνθυμέω** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Τακτ. Ἀνείου 37· καὶ **ἐνθυμέομαι** ἐπὶ παθ. σημ., εἶμαι ἐν τῇ διανοίᾳ τινός, εἶμαι ἐπιθυμητός, ἐν Ἀππ. Ἐμφ. 5. 133· οὕτω καὶ ἐν τῷ πρκμ., ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 262· εὖ ἐντεθυμημένον Πλάτ. Κρατ. 404Α (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν φιλοσόφου .. καὶ εὖ ἐντεθυμημένου).

ἐνθύμημα, τό, σκέψις, συλλογισμός, λογικὸν ἐπιχείρημα, Σοφ. Ο. Κ. 292, 1199, Ἰσοκρ. 190Ε, 191Α, Αἰσχίν. 42. 28, κτλ. **2)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐνθύμημα ἢ συλλογισμὸς ῥητορικός,

ἤτοι συλλογισμὸς ἐξαγόμενος ἐκ προτάσεων πιθανῶν (ἐξ εἰκότων καὶ σημείων), ὅπερ ἑπομένως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεικτικόν, Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, 2, πρβλ. Ρητ. 1.1,11., 1. 2, 8 καὶ 20., 2. 22 κἑξ. 2. 15, 8·— μεταγεν. συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν τὸν ὅρον τοῦτον ἐν ποικίλαις σημασίαις (ἴδε Κικ. Top.12, Κυντιλ. 5.10 κτλ.). Ὁ συνήθης ὁρισμὸς ὅτι ἐνθύμημα εἶναι συλλογισμὸς μετὰ μιᾶς παραλειπομένης προτάσεως, εἶναι πολλῷ μεταγενέστερος. Ὅρα σαφῆ ἔκθεσιν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου παρὰ τῷ Pacius ad Arist. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐπίνοια, ἐπινόημα, Ξεν. Ἑλλην. 4. 5, 4., 5. 4, 52, Ἀνάβ. 3. 5,12, Κυνηγ. 13,13.

ἐνθῡμηματικός, ή, όν, ἔμπειρος ἐν τῇ χρήσει τῶν ἐνθυμημάτων, Ἱππ. 22. 49, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 9. **II.** συνιστάμενος ἐξ ἐνθυμημάτων, ῥητορεῖαι ἐνθυμηματικαὶ αὐτόθι 1. 2,10.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 3.17,17.

ἐνθῡμημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐνθύμημα**, Γλωσσ. (ἑρμηνευόμενον Λατ. sensiculus), διάφ. γραφ. παρὰ Γελλίῳ 6.13, 4.

ἐνθυμηματώδης, ες, ἔχων ἐνθυμήματα, ἐνθυμηματικός, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 33. 3.

ἐνθύμησις [ῡ], **εως**, ἡ, τὸ σκέψιν ποιεῖσθαι περί τινος, σκέψις, νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα, ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως Εὐρ. Ἀποσπ. 248, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 26, Θουκ. 1.132. **II.** νόημα, νόησις, λογισμός, Σύμμ. (Π. Δ.) Ἰώβ. ΚΑ', 27, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 4, κτλ.

ἐνθῡμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βάλῃ κατὰ νοῦν, νὰ σκεφθῇ, Ἐπίχαρμ. 137 Ahr.· ἐνθυμητέον [ὑμῖν].. παρ' ἄλλων ἀκούουσιν Δημ. 40.18.

ἐνθῡμία, ἡ, μέριμνα περί τινος πράγματος, ἀμφιβολία, δυσπιστία (πρβλ. **ἐνθύμιος**)· ἐς ἐνθυμίαν τινὶ προβάλλεσθαι Θουκ. 5. 16· μεταδιδόναι τῶν ἐνθυμίων Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 20.

ἐνθῡμιάω, θυμιάζω, καπνίζω, Συνεσ. Ἐπιστ. 121, σ. 257D.

ἐνθῡμίζομαι, ἀποθ., μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐνθυμέομαι**, Πολυβ. Β', 231 (ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸν Θουκ. (5. 32) ἔνθα ἡ γραφὴ εἶναι **ἐνθυμούμενοι**, πρβλ. Ἡσύχ.). **II.** = ἐπιθυμέω, Ἀμισὸν ἐνθυμιζόμενος ἐπολέμησε Ἀππ. Μιθρ. 120: — Τὸ ἐνεργ. **ἐνθυμίζω** παρ' Ἡσυχ.: «ἐνθύμιζε· ἐνθυμοῦ».

ἐνθύμιος [ῡ], **ον**, (θυμός), ὃν πάντοτέ τις ἐνθυμεῖται καὶ ἐπιθυμεῖ, περὶ οὗ σκέπτεταί τις καὶ φροντίζει διαρκῶς, μή δή τοι κεῖνός γε λίαν ἐνθύμιος ἔστω Ὀδ. Ν. 421· εἴτε καὶ ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν, εἴτε καὶ ὅτι ᾐσθάνετο βάρος εἰς τὴν ψυχήν του, διότι ἔκαυσε τὸ ἱερόν, Ἡρόδ. 8. 54· πρβλ. Ἀντιφῶντα 121. 2· οὕτω παρ' Ἀττ., τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον; καὶ τί λοιπὸν εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον δίδει βάρος εἰς τὴν ψυχήν σου; Σοφ. Ο. Τ. 739· ἐπειδή σοι τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον, ἐπειδὴ τοῦτο βαρύνει τὴν ψυχήν σου ἢ ἐπειδὴ ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου νὰ μὴ τὸ πράξῃς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 722· ἐνθύμιος γίγνεταί μοί τις Ἀντιφῶν 119. 7· ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι = ἐνθυμεῖσθαι, μεριμνᾶν, Θουκ. 7. 50, Ἀλκίφρων 3.10 (πρβλ. **ἐνθυμιστός**)· ὡσαύτως, ἐνθ. ποιεῖσθαί τινος Δίων Κ. 58. 6· ἐνθύμιόν μοι τότε τίθησι Λοξίας, τοῦτο τὸ ἐνέβαλε τότε εἰς τὴν ψυχήν μου, εἰς τὸν νοῦν μου ὁ Ἀπόλλων, Εὐρ. Ἴων 1347· πρβλ. 39· ἐνθ. ὑπολείπεσθαί τι Ἀντιφῶν 125.1· ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, ἐνθυμουμένην εὐνὰς ἀνανδρώτους τρύχεσθαι, Σοφ. Τραχ. 110, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐνθῡμιστός, ή, όν, τὸν δὲ Ἄμασιν ἐνθυμιστὸν ποιησάμενον, ὁ δὲ Ἄμασις αἰσθανθεὶς τοῦτο κατάκαρδα ἢ θεωρήσας αὐτὸ ὡς κακὸν οἰωνόν, τὸ ὅτι δηλ. ἐστέναξεν ὁ ἀρχιτέκτων, Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι ἐν λέξει: **ἐνθύμιος**.

ἔνθῡμος, ον, θυμοειδής, ζωηρός, τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος.. ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστιν Ἀριστ. Πολιτ. 7.7, 3.— Ἐπίρρ. **ἐνθύμως**, προθύμως, ἐγκαρδίως, Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 2, σ. 978C.

ἐνθύριον, τό, «μέρος τι τῆς νεώς» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐνθέμιον**.

ἐνθῡσιάζω, θυσιάζω ἔν τινι, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΛΔ', 7).

ἐνθύσκει· «ἐντυγχάνει» Ἡσύχ.

ἐνθύσκος· «ὁ ἀσφαλός, τὸ ὄρνεον» Ἡσύχ.

ἐνθωκεῦσαι· «ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι» Ἡσύχ.

ἔνθω, ἔνθοι, ἐνθών, Δωρ. ἀντὶ **ἔλθω**, κτλ.· ἴδε **ἔρχομαι**.

ἐνθωρακίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐνδύω τινὰ μὲ θώρακα, ὁπλίζω· μετοχ. παθ. πρκμ. ἐντεθωρακισμένος, φορῶν πανοπλίαν, ἔνοπλος, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16.

ἐνί, ποιητ. ἀντὶ **ἐν**, Ἐπικ. καὶ Ἀττ., ὡσαύτως ἐν τῇ Ἰωνικῇ πεζολογίᾳ. 2) = **ἠνί**, ἴδε ἐν λ. **ἐνός**.

ἐνί, ἑνικ. δοτ. τοῦ **εἷς**.

ἔνι ἀντὶ **ἔνεστι**, ἴδε **ἔνειμι** 1, **ἐνταῦθα** IV: — εἶναι δυνατόν, ἴδε **ἔνειμι** II. 2) = **ἐστὶ** Ἑβδ. (Σειρὰχ ΛΖ', 2), Παύλ. Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α', ς', 5, π. Γαλ. γ', 38, π. Κολ. γ', 11, κτλ., Ἐπιφάν. I. 948B, Σύνοδ. Ἐφέσ. 977B, Χαλκ. 1508C, Κωνστ. (536), 1153A. κτλ. κτλ.

ἐνιαῖος, α, ον, (ἓν) μόνος, μοναδικός, εἷς καὶ οὐχὶ ἄλλος, Διογ. Λ. 7. 35· ἴδε Λοβέκκ. εἰς Φρύν. 543.—Ἐπίρρ. **ἐνιαίως**. Δίδ. Ἀλ. 492A, Πρόκλ. Παρμ. 589 (192). 634 (44), κτλ., πρβλ. Κόντου Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 62.

ἐνιάκις, ἐπίρρ., ἐνίοτε, Εὐσεβ. Προπαρ. Εὐαγγ. Θ. κζ', 5 (σελ. 432 γ'), πρβλ. Κόντου Φιλολογ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 58 κἑξ.

ἐνιαυθμός, ὁ, τόπος διατριβῆς, «παρὰ τὸ ἐνιαύω τὸ ἐνδιατρίβω» Ἐτυμ. Μ. 342. 35.

ἐνιαυσιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ. III, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 11, Διόδ. 11. 69, κτλ.

ἐνιαύσιος, α, ον, Ἡρόδ. 4.180, Εὐρ. Ἱππ. 37, Ξεν. Ἀγησ. 2, 1, κτλ.· ὡσαύτως **ος, ον**, Θουκ. 4. 117., 5.1: (**ἐνιαυτός**)· ἑνὸς ἔτους (ἡλικίας) σῦς, Ὀδ. Π. 454, Δημ. 833. 17, κτλ. **II.** ἐτήσιος, κατ' ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Ὁμήρου Ἐπιγράμμ. 15. 11· ὀρτὴ Ἡρόδ. 4.180· ἴδε τὴν λέξιν **διαδοχή**: — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 449.— Ἐπίρρ. **ἐνιαυσίως**, ἐτησίως, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. σ. 52. **III.** ἐπὶ ἓν ἔτος, διαρκῶν ἓν ἔτος, Ἱππ. Ἀφορ. 1258· ἑνὸς ἔτους ἐξορία, ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγὴν Εὐρ. Ἱππ. 37· χρόνος ὁ αὐτ. Ἑλ. 775· ἐκεχειρία, σπονδαί, κτλ., Θουκ. 4. 117., 5.15· ὁδὸς Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡς τρίμηνον ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς, ἡνίκα χώρας ἀπείη βεβὼς τρίμηνον χρόνον κἀνιαύσιον, δηλ. ὅταν παρέλθῃ ἓν ἔτος καὶ τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, Σοφ. Τρ. 165 (ἔνθα ὁ Brunck. ἐπηνώρθωσε: κἀνιαύσιον, ἐνν. χρόνον). **I.** ὡς οὐσ. τὰ **ἐνιαύσια**, προσευχαὶ γινόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου ἀποθανόντος ἓν ἔτος μετὰ τὴν ταφὴν αὐτοῦ, Διατ. Ἀποσπ. 8. 42.

ἐνιαυτίζομαι, διέρχομαι ἓν ἔτος, ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος Πλάτων Κωμ. ἐν «Ποιητῇ» 1· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1645· «ἐνιαυτίζω, ἐνιαυτόν που διατρίβω» Σουΐδ.

ἐνιαύτιος, α, ον = **ἐνιαύσιος**, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 44.

ἐνιαυτός, ὁ, (**ἕνος**, ὃ ἴδε), κυρίως πᾶσα μακρὰ περίοδος χρόνου, κύκλος, περίοδος, «ἐνιαυτὸς δὲ ὁ μακρὸς χρόνος καὶ διατριβὴν ἔχων πολλήν, παρὰ τὸ ἰαύω, τὸ διατρίβω» (Εὐστ.)· ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, «συστρεφομένων, τελευμένων τῶν χρόνων, εἰς ἑαυτοὺς ἀνακυκλουμένων» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 16, ἔνθα ἴδε Nitsch· χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς Ἀριστοφ. Βάτρ. 347· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Ἡσ. Θ. 493· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γεινόμεθ', «προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγεννήθημεν καὶ ἡμεῖς» (Τζέτζ.), Ἀσπ. Ἡρ. 87· ἐνιαυτόν τινα Θουκ. 3. 68:— ὁ μέγας ἐνιαυτός, ἐπὶ τοῦ Πυθαγορείου χρονικοῦ κύκλου, Εὔδημ. παρὰ Θέωνι Σμυρν. 40· ὡσαύτως, ἐνιαυτὸς Μέτωνος, «ἡ ἐννεακαιδεκαετηρίς· Μέτων γὰρ ὁ μαθηματικὸς περίοδον ἐκτιθεὶς χρόνου ἐνέταξε ιθ'» Σουΐδ.· τὸν ἐννεακαιδεκαετῆ χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι Διόδ. 2. 47., 12. 36· ἐπὶ περιόδου 600 ἐτῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 9· ἀΐδιος ἐνιαυτὸς Ἀπολλόδ. 3. 4, 2. **II.** = **ἔτος**, εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἰλ. Β. 295, Θ. 404, Μ. 15, πρβλ. Ω. 765, Ὀδ. Β. 89, ἔνθα ὑπάρχει ἡ λέξις **ἔτος** (ἴδε **λυκάβας**)· Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς διέτασσε τὰς χρονικὰς περιόδους, Ἰλ. Β. 134· ἐνιαυτόν, ἐπὶ ἓν ἔτος, ἤ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν Ὀδ. Δ. 288, πρβλ. Θουκ. 4. 188, κτλ.· ὁπηνίκ' ἐστὶ τοὐνιαυτοῦ, ποία ὥρα τοῦ ἔτους εἶναι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476.7· δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ Πλάτ. Κριτί. 118E· ἑξήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατ' ἔτος, Ξεν. Πόροι 4. 23· ἑκάστου ἐνιαυτοῦ ὁ αὐτ. Ἀθην. Πολ. 3, 4:— μετὰ προθέσ., δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου, «κάθε πέντε χρόνια», Πλάτ. Κριτί. 119D· εἰς ἐνιαυτόν, δι' ἓν ἔτος, Ἰλ. Φ. 444· τελεσφόρον εἰς ἐν. Τ. 32· κατ' ἐνιαυτόν, δι' ἓν ἔτος, Θουκ. 1. 93· ἡ κατ' ἔτος, Δίφιλ. ἐν τοῖς «Ἐναγίζουσι» 2 (Ἀθήν. 165F)· καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 4·— ἐπ' ἐνιαυτὸν Πλάτ. Νόμ. 945B, κτλ.:— μετὰ τὸν ἐνιαυτόν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, Θουκ. 1.138· — παρ' ἐνιαυτόν, ἕκαστον δεύτερον ἔτος, Διόδ. 4. 65· πρὸ ἐνιαυτοῦ, πρὸ ἑνὸς ἔτους, Πλούτ. 2. 147E:— Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔτους ἴδε Lewis Astr. of. Anc. σ. 12 κἑξ.

ἐνιαυτο-φᾰνής, ές, ὁ κατ' ἔτος φαινόμενος, Πτολεμ. παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 4, σ. 427.

ἐνιαυτοφορέω, ἐπὶ δένδρων τινῶν, φέρω τὸν καρπὸν ἐπὶ ἓν ἔτος ἕως οὗ πεπανθῇ, ἐπεὶ τῶν ὀψικαρποτέρων, ἃ δή τινες φασιν ἐνιαυτοφορεῖν, οἷον ἄρκευθον, κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 1.

ἐνιαύω: μέλλ. **-ιαύσω**, κοιμῶμαι μεταξύ, ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι, ᾗσι συβώτης.. ἐνίαυεν Ὀδ. Ο. 557, πρβλ. Ι. 187. (Κατὰ τὸν Εὐστάθιον: «τὸ ἐνίαυεν ἀντὶ τοῦ ἐνδιέτριβεν· ὅθεν καὶ ἐνιαυτός, χρόνος ἐπιμήκης ἔχων τριβήν»·— κοιμῶμαι ἔν τινι, κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυσεν, ἐν οἷς ἐκοιμᾶτο, Βίωνος Εἰδύλ. 1.72.

ἐνιᾰχῇ, ἐπίρρ. (ἔνιοι), εἴς τινα μέρη, Ἡρόδ. 2. 19· μετὰ γεν. τόπου, ὁ αὐτ. 1.199. **II.** ἐνίοτε, Πλούτ. 2. 427E, Ἀθήν. 478B.

ἐνιαχόθι, = τῷ **ἐνιαχοῦ**, Φιλοστοργ. Ἱστ. Ἐκκλ. 11.7.

ἐνιαχοῦ. ἐπίρρ. (ἔνιοι), εἴς τινα μέρη. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.

14,12, κ. ἀλλ.·— ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐνίοτε, ἀντίθετον τῷ **πανταχοῦ**, Πλάτ. Φαίδων 71B.

ἐνιάχω [ᾰ], βοῶ, ἀναβοῶ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 6, στ. 14., 11. στ. 36.

ἐνιβάλλω, ἐνιβλάπτω, ποιητ. ἀντὶ **ἐμβάλλω, ἐμβλάπτω**.

ἐνί-γυιος, ον, εἰς ἓν σῶμα ἡνωμένος, ἐνιγυίους συμπεφυκότας ἀλλήλοις καὶ ἓν ἐκ τούτου σῶμα ἔχοντας, Ἴβυκος παρ' Ἀθην. 58Δ (ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐνιγύους**). II. χωλὸς τὸν ἕνα πόδα, «ἐνίγυιος, ὁ ἓν μέλος ἔχων, ὁ κυλλός» Σουΐδ., ἴδε **κυλλός**.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 59.

ἐνιδεῖν, ἴδε **ἐνεῖδον**.

ἐνιδρόω, ἱδρώνω ἔν τινι τόπῳ, Λατ. insudare, ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ παιδὶ ἤρκεσε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι Ξεν. Συμπ. 2.18· ἱδρώνω ἔν τινι πράγματι, καὶ μεγίστοις ἐνιδρωκότων ἀγῶσι Εὐστ. Πονηματ. 170. 11.

ἐνίδρυσις, ἡ, ἐγκαθίδρυσις, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 797, 4.

ἐνιδρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], ἱδρύω, τοποθετῶ ἔν τινι τόπῳ, Πλούτ. 2. 745C:—Μέσ., ἱδρύω, οἰκοδομῶ δι' ἐμαυτόν, ἐνιδρύσασθαι πόλιας, βωμοὺς Ἡρόδ. 1. 94., 2. 178:—Παθ., ἐν δὲ τὸ ἱρὸν Δήμητρος ἐνίδρυται, εἶναι ἱδρυμένον ἐκεῖ, Ἡρόδ. 4. 53· μετὰ δοτ. τόπου, Θεόκρ. 17. 102, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 17. 5, Ἀνθ. Π. 10. 9.

ἐνιζάνω, κάθημαι ἐντός, ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐνίζανον (διάφ. γρ. ἐφίζανον), εἰσέρχομαι καὶ μένω, ὁ μέν τις κάρφος λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοῦσι, τὰ ἰζάνοντα ἐν τοῖς ὀδοῦσι, Ἀλκίφρων 1. 22·

ἐνιζεύγνῡμι ἢ **-ύω**, ποιητ. ἀντὶ **ἐνζεύγνυμι, -ύω**.

ἐνίζημα, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐνίζησιν, κάθισμα, Κλήμ. Ἀλεξ. 825.

ἐνίζησις, εως, ἡ, τὸ ἐνιζάνειν, ἡ εἰς ἔλαιον ἐνίζησις Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐνίζω, ἐγκαθίζω, (ἴδε **ἕζω**)· ἐντεῦθεν, Ἐπικ. μέσ. ἀόρ. α' **ἐνεείσατο**, πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 188. II. ἀμετάβ. ὡς τὸ **ἐνιζάνω**, κάθημαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, θάκους ἐνίζουσαν Εὐρ. Ἑλ. 1108, πρβλ. **ἐνέζομαι**· (ἡ διόρθωσις τοῦ Ἑρμάννου ἐν Αἰσχύλ. Χο. 801 μυχὸν ἐνίζετε, ἀντὶ νομίζετε, εἶναι λίαν ἐπιτυχής)· μετὰ δοτ., σώματι καὶ ψυχῇ .. ἐνίζει Ἔρως Πλάτ. Συμπ. 196B· ἔς τι Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 8.

ἐνίζω: μέλλ. **-ίσω**, παραδέχομαι τὴν ἑνότητα τοῦ σύμπαντος, ἀποφαίνομαι ὅτι τὸ πᾶν εἶναι μία φύσις, ὡς ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἀριστ. (Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5. 12)· ἴδε Σχόλ. σ. 986 Brandis.—Παθ. **ἐνίζομαι**, γίνομαι ἕν, ἡ τριὰς πάλιν ἐνίζεται Γρηγ. Ναζ. III. 1074A, κλ.

ἐνίηλος· «ἀνόητος» Ἡσύχ.

ἐνίημι: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **-ῆκα**, καὶ Ἐπικ. **-έηκα**: [ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ **ἐνῑημι** παρ' Ἐπικ., ἀείποτε δὲ **ἐνῐημι** παρὰ Τραγ.· ἀλλ' **ἐνῑετε** ἐν Ἰλ. Μ. 441]. Πέμπω εἰς, ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, «ἐμβαλοῦμεν (αὐτοὺς) τοῖς πολεμίοις» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 131· ἐπιπέμπω, ἄλλην (πέλειαν) ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι Ὀδ. Μ. 65. **2**) ἐντίθημι, ἐμβάλλω, ἐμπνέω, μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ Ἰλ. Υ. 80· καί οἱ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκε Ρ. 570· τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις Π. 449· ἐνεὶς λύσσαν Εὐρ. Βάκχ. 851. **3**) τἀνάπαλιν, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., βυθίζω εἴς τι, ὡς τὸ ἐμβάλλειν, Λατ. immittere, τὸν .. Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, «τῇ κακοπαθείᾳ ἐνέβαλε μέχρι τέλους» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 89· νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, «νῦν δὲ αὐτὸν πολλῷ μᾶλλον εἰς ὑπερηφανείας ἐνέβαλες» (Θ. Γαζῆς), Ι. 700· οὕτως, ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει [ἐνν. ἡμᾶς], «εἰς ὁμόνοιαν ἐμβαλεῖ» (Εὐστ.), Ὀδ. Ο. 198. **4**) καθόλου, ῥίπτω τι ἐντός τινος, ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε [ἐνν. φάρμακον οἴνῳ] Ὀδ. Δ. 233, πρβλ. Θεόκρ. 11. 66· νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ Ἰλ. Μ. 441, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 1262· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐς τὰς πόλεις ἐν. πῦρ Ἡρόδ. 8. 32, πρβλ. Θουκ. 4. 115.—Ἐπὶ πλοίων, καθέλκω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ [ἐνν. νῆα] Ὀδ. Β. 295, πρβλ. Μ. 293. **5**) βάλλω ἄλλον νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν δῆμον, ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες Θουκ. 6. 29· ἐν. διαβολὰς Πολύβ. 28. 4, 10. **6**) ἐμβάλλω, χύνω μέσα, ἐπὶ φαλαγγίων, ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 3, 12· ἐπὶ ὄφεως, ἀλλὰ μὲν ᾧ τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη ζωόντων, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1508:—ἐπὶ κλυστῆρος, Νικ. Ἀλεξιφ. 197, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6, πρβλ. **ἔνεμα**. **7**) παρακινῶ, παρορμῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε (ἄλλ. γρ. μ' ἀνέηκε) τόσσην ἅλα μετρήσασθαι Μόσχ. 2. 157. **8**) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ σαλπίγγων, ἀρχίζω νὰ ἠχῶ, Διόδ. 17. 106. II. ἀμετάβ., ἐφορμῶ, καὶ ὁ Ἀβραδάτας .. ἀναβοήσας, ἄνδρες φίλοι, ἕπεσθε, ἐνίει Ξεν. Κύρ. 7. 1, 29· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐντός τινος, ἐμπίπτω εἴς τι, ὑδάτεσσι Ἄρατ. 943. **2**) ὡς τὸ **ἐνδίδωμι**, ἐνιέντας, διάφ. γρ. ἀντὶ ἀνιέντας, Πλούτ. 2. 437Δ.

ἐνιθνήσκω, ἐνιθρύπτω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνθνήσκω, ἐνθρύπτω**.

ἐνικάββαλε, ἐνικάππεσε, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐγκαταβάλλω, ἐγκαταπίπτω**.

ἐνικάτθανε, γ' ἑνικ. Ἐπικ. ἀορ. β' τοῦ **ἐγκαταθνήσκω**.

ἐνικάτθεο, ἐνικάτθετο, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐγκατατίθημι**.

ἐνικλάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐγκλάω**, ἀποθραύω, μεταφ. κωλύω, μηδενίζω, ματαιώνω, αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅττι κεν εἴπω Ἰλ. Θ. 408, 422.

ἐνικλείω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐγκλείω**.

ἔνικμος, ον, (ἰκμάς), ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἰκμάδα, ὑγρός, γῆ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 1· ἐπὶ χοιριδίων, ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα, «ζουμερά», Ἀριστοφ. ὁ γραμματικὸς παρ' Ἀθην. 375Δ.

ἐνικνέομαι: μέλλ. **-ίξομαι**, Ἀποθ., εἰσδύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 13, 1.

ἐνικνήθω, ποιητ. ἀντὶ **ἐγκνήθω**, ἐντρίβω, Νικ. Θηρ. 911.

ἑνῐκός, ή, όν, (ἕν) ὡς καὶ νῦν, ἀριθμὸς ἑνικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυϊκός, πληθυντικός**, παρὰ Γραμματικοῖς.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.—Συγκρ. **ἑνικώτερος**, ὑπερθ. **ἑνικώτατος** Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 581, 918 καὶ 820, 822. ἔκδ. Stallb.

ἐνικρίνω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐγκρίνω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 48 ἐν τῷ Παθ.

ἐνίλλω, βλέπω τινὰ πλαγίως, λοξῶς, ἐμπαίζω, «ἐνίλλειν, τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι» Παυσ. παρ' Εὐστ. 206. 32.

ἐνιλλώπτω, βλέπω τινὰ ἐμπαικτικῶς δι' ὀφθαλμῶν ἡμικεκλεισμένων, μυκτηρίζω, «ἐνιλλώπτειν· κεκλεισμένῳ τῷ ὄμματι ἐμβλέπειν. καταμωκᾶσθαι» Ἡσύχ.· «ἰλλώπτειν καὶ ἐνιλλώπτειν τὸ ὑγροῖς .. καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλεισμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν» Αἴλ. Διον. παρ' Εὐσταθ. 206. 31· πρβλ. **κατιλλώπτω**.—Παρὰ Σουΐδ. **ἐνιλλωπῶ** καὶ **ἐνιλλώπτω**, «τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω».—Κατὰ Κλήμ. Ἀλ. (Ι. 645Α) = διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζω, «κάμνω 'μάτι'», ῥίπτω ἐρωτικὸν βλέμμα.

ἐνῑοβολέω, ῥίπτω, ἐμβάλλω δηλητήριον ἐντός τινος, καὶ ταῖς βοτάναις πολλὰ τῶν ἑρπετῶν ἐνιοβόλησε Ἱππ. 1279. 12.

ἐνιματιόω, ἐπιτίθημί τινι ἱμάτιον: «ἐν(ε)ιματιῶν· ὁ τὰ ὑφάσματα τοῖς ἀνδριᾶσιν ἐπιτιθείς» Ἡσύχ.

ἔνιοι, αι, α, τινές, τινά, μερικοί, οὐδέποτε παρ' Ἐπικ., Λυρ. ἢ Ἀττ. ποιηταῖς πρὸ τοῦ Μενάνδρου, εἰμὴ ἅπαξ ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 867 (ἀλλ' ὅμως πρβλ. τὸ **ἐνίοτε**)· παρὰ τοῖς πεζογράφοις πρῶτον ἀπαντᾷ ἡ λέξις παρ' Ἡροδ. 1. 120., 2. 96., 8. 56 (διάφ. γραφ. ἐν 7. 187), καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ Πλάτ. καὶ Ξεν.: ἔνιοι μὲν .. ἔνιοι δὲ .., Πλάτ. Θεαίτ. 151Α, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 38· ἔνιοι μὲν .. οἱ δὲ .. Πλάτ. Μενέξ. 238Ε:—Βραδύτερον, ἐνίοτε ἐν τῷ ἑνικῷ, οὐ πᾶσα κίνησις θερμαίνει, ἐνία δὲ ψύχει Ἀριστ. Προβλ. 5. 36, πρβλ. Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 1· περὶ ψυχῆς ἐνίας θεωρῆσαι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 7, «σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ἐν τῷ κυνηγετικῷ τοῦ Ξενοφῶντος κεφ. 5, 18 ἀντὶ τοῦ διωκόμενοι δὲ εἰσι κατάδηλοι μάλιστα μὲν διὰ γῆς κεκινημένης, ἐὰν ἔχωσιν ἔνιοι ἐρύθημα καὶ διὰ καλάμης διὰ τὴν ἀνταναύγειαν ἐξέδωκεν ὁ Λ. Δινδόρφιος (Xenoph. Opusc. σ. 214) ἐὰν ἔχωσιν ἔνιον ἐρύθημα Κ. Κόντου Φιλ. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 57: — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. = **ἐνίοτε**, καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ Μένανδρ. ἐν «Πωλουμένοις» 2, ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 6. (Ἡ πιθανωτέρα ἐτυμολογία τῆς λέξεως, ἣν οἱ πλεῖστοι παραδέχονται, εἶναι ἡ ἐκ τοῦ **ἔνι οἵ = ἔστιν οἵ**, ὡς τὸ **ἐνίοτε** ἐκ τοῦ **ἔνι ὅτε = ἔστιν ὅτε**, Βοίκχ. ἐν Πινδ. Ο. 10. 1:—ἀλλ' ὁ Κούρτιος παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὸ Σανσκρ. anyas (alius), κτλ.· πρβλ. **ἕνος**).

ἐνῑόκα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., παρὰ Στοβ. ἐν Ἀνθ. 1. 45, 46.

ἐνίοτε (οὐχὶ **ἐνιότε**, πρβλ. **ἄλλοτε, ἑκάστοτε**):—Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ἔνι ὅτε = ἔστιν ὅτε**, «κάποτε», Εὐρ. Ἑλ. 1213, Ἀριστοφ. Πλ. 1125; Πλάτ., κτλ.· ἐν. μὲν .., ἐν. δὲ Πλάτ. Γοργ. 467Ε· ἐνίοτε μὲν .., ἔστι δ' ὅτε ὁ αὐτ. Θεαίτ. 150Α· ἐν .. τότε δὲ ὁ αὐτ. Φίληβ. 46Ε· ἐν μὲν .. ὅτε δὲ .. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 8, πρβλ. **ἔνιοι**.

ἐνῑπή, ἡ, (ἐνίπτω, ἴδε **ἐνέπω** ἐν τέλει).—Ἐπικ. ὄνομα, ἐπίπληξις, μέμψις, ἐπιτίμησις, αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν Ἰλ. Δ. 402, κτλ.· συχνάκις μετ' ἐπιθ., κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν Ε. 492· ἐνιπῇ ἀργαλέῃ Ξ. 104· ἔδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν Ὀδ. Κ. 448· ὕβρις, λοιδορία, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Υ 266 καὶ ἐν τῷ πληθ., ἀπειλή, φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπὰς Ε. 446· πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 165: βραδύτερον, ψευδέων ἐνιπά, τὸ ὄνειδος τοῦ ψεύδους, Πινδ. Ο. 10 (11). 8· ἀκολούθως ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς, ἰσχυρᾶς προσβολῆς, οἷον ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, τῆς δίψης, κλ., Ὀππ. Κυν. 1. 133, 299.

ἐνίπλειος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **ἔμπλεος**.

ἐνιπλήσασθαι, -σθῆναι, -σωσι, ἴδε **ἐμπίπλημι**.

ἐνιπλήσσω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπλήσσω**.

ἐνιπλώω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπλέω**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 260.

ἐνιππάζομαι, Ἀποθ. = τῷ ἑπομ., Ἀρρ. Ἀν. 2. 6, 4, Πλουτ. Μάρ. 25.

ἐνιππεύω, ἱππεύω ἔν τινι τόπῳ, καὶ ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον ἐνιππεῦσαι Ἡρόδ. 6. 102.

ἐνιπρῆσαι, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπρ-**, ἴδε ἐν λ. **ἐμπίπρημι**.

ἐνιπρίω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπρίω**, Ὀππ. Κυνηγ. 261.

ἐνιπτάζω, ἀντὶ τοῦ **ἐνίπτω**· χώετ' ἐνιπτάζων, «ἐχολοῦτο κακολογῶν καὶ μεμφόμενος» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 492, 864· διάφ. γραφ. **ἐνιπάζω**.

ἐνιπτύω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπτύω**.

ἐνίπτω: μέλλ. **ἐνίψω** Ἰλ. Η. 447 (πρβλ. **ἐνέπω** ἐν τέλει): ἀόρ. **ἠνίπαπε** [ῐ] Ὅμ., ἀλλ' ὡσαύτως **ἐνένιπε** (ὅπερ ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ **ἐνένιπτε** ἐν Ἰλ. Ο. 546, 552, Π. 626, Ὀδ. Σ. 321, κτλ., καὶ ἀντὶ τοῦ **ἐνένισπεν** ἐν Ἰλ. Ψ. 473). Ῥῆμα Ἐπικ., ὡς τὸ **ἐνίσσω** (ἀπαντῶν ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ.), ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω· συχνάκις μετ' ἄλλων λέξεων ἐνισχυουσῶν τὴν ἔννοιαν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ Ἰλ. Β. 245· χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε Γ. 438· ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν Ὀδ. Σ. 326· τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε Σ. 321, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 473· ἢ ἁπλῶς, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ Γ. 427· κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, «ἐνουθέτησεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Υ. 17: —ἄνευ τῆς δοτ., ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, «ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐν τοῖς οἴκοις ἐλοιδόρει» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ω. 768· τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπεν Ο. 552, πρβλ. 546· καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 590· καὶ ἄνευ αἰτ., Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν Ὀδ. Σ. 78, Φ. 84: —πρβλ. τὸ ῥημ. οὐσιαστ. **ἐνιπή**. **II.** μεθ' Ὅμ. = **ἐνέπω**, λέγω, ἀγγέλλω, ἐλπίδας ἐνίπτων Πινδ. Π. 4. 358· πρβλ. Wermn. εἰς Τρυφ. σ. 150, Νόνν. Δ. 27. 59· (πιθαν. ἐκ √ΙΠ, ἴπ-τω (**ἶψαι, ἶψας** ἀπαντῶσι παρ' Ἡσυχ.), συγγεν. ταῖς λέξεσι **ἶψ, ἴπνη, ἰπόω**· ἐντεῦθεν ῐ ἐν ταῖς λέξεσιν **ἐνιπή, ἠνίπαπε, ἐνένιπε**. Ἡ χρῆσις τοῦ **ἐνίπτω** ἀντὶ τοῦ **ἐνέπω** φαίνεται ἐσφαλμένη, τοὐλάχιστον εἰς τὰς συνήθεις αὐτῶν σημασίας αἱ δύο λέξεις ἐντελῶς διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων· ἴδε **ἐνέπω** ἐν τέλει).

ἐνισκέλλω, ἐνισκήπτω, ἐνισκίμπτω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνσκέλλω, ἐνσκήπτω, ἐνσκίμπτω**.

ἐνισόω, καθιστῶ τι ἴσον, Γεωπ. 6. 6, 1, ἀμφίβ. λέξις.

ἐνισπεῖν, ἴδε **ἐνέπω**.

ἐνισπείρω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνσπείρω**.

ἐνισπήσω, ἐνίσπω, ἴδε **ἐνέπω**.

ἐνίσσω, Ἐπικ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐνίπτω**, καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν Ἰλ. Ο. 198· ὀνειδείοισιν ἐνίσσων Χ. 497· ἐπέεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων Ω. 238· ἀλλὰ καὶ διχῶς, δηλ. οὐ μόνον διὰ λόγων ἀλλὰ καὶ διὰ πληγῶν, ἀλλ' ἐπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, «λόγοις τε καὶ πληγαῖς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 161: —Παθ., ἐνισσόμενος, κακοποιούμενος, Ω. 163.

ἐνίστημι, μετάβατ. ἐν τῷ ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἐνεργ. α' ἀόρ., καὶ ἐν τῷ μέσ. α' ἀόρ. Βάλλω τι νὰ σταθῇ ἔν τινι τόπῳ, χύδην καταβαλόντα λίθους τῶν ἐκ τῆς ὁδοῦ ... ἐν τούτοις τὸν ἵππον ψήχειν καὶ ἐνιστάναι Ξεν. Ἱππαρχ. 1.16· στήνω, στήλας ἐνίστη ἐς τὰς χώρας Ἡρόδ. 2.102· ἐγκαθίστημι, τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικὸν οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν [δηλ. τὴν πόλιν] ἐνστήσαντα, παραδοῦναι, κτλ., Πλάτ. Πολιτικ. 266Ε, πρβλ. **ἐκμάσσω**. **II.** βάλλω τινὰ νὰ σταθῇ πλησίον, εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 6· μετὰ δοτ., στήνω τι ἔν τινι, ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 563. **2)** κατὰ μέσ. ἀόρ. α' προσέτι, κάμνω ἀρχὴν εἴς τι, ἀρχίζω, ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο Ἀριστοφ. Λυσ. 268· οὐδὲν πώποτε ... ἐνεστήσασθε .. ὀρθῶς Δημ. 137. 2· ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος ὁ αὐτ. 227. 4. ἐνστ. τὸ πρᾶγμα, rem instituere, Ἀριστοτ. Προβλ. 29. 13, 2· ὀργὴν καὶ μῖσος πρός τινα ἐνστήσασθαι, ἄρχεσθαι δεικνύειν, Πολύβ. 1. 82, 9· μετ' ἀπαρ., Διόδ. 14. 53.

Β. Παθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ.: —ἵσταμαι ἔν τινι, λαμβάνω μέρος ἢ θέσιν ἔν τινι, λόχοις δ' ἐνεστὼς ὥσπερ Ἀργεῖος γεγώς, ἑστὼς ἐν τοῖς λόχοις. λαμβάνων μέρος εἰς τὰς ἐνέδρας, Εὐρ. Ἰχ. 896· εἶμαι ἐνιδρυμένος, νηὸς τε ἔνι, καὶ ἄγαλμα ἐν αὐτῷ ἐνέστηκε τοῦ Περσέος Ἡρόδ. 2. 91· ἀπολ., παραπλησίως τῷ **ἔνειμι**, πύλαι ἐνεστᾶσι ἑκατὸν ὁ αὐτ. 1. 179, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 50D, κτλ. **II.** καθίσταμαι, ἀποδείκνυμαι, ἐπεὰν ἀποθανόντος τοῦ βασιλέος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς Ἡρόδ. 6. 59· προεῖπε μὲν δὴ ταῦτα αὐτίκα ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν ὁ αὐτ. 3. 67· ἐκέχρηστό σφι .. αὐτίκα ἐνισταμένοισι ἐς τὰς τυραννίδας ὁ αὐτ. 2.147. **III.** ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, μετὰ δοτ. προσ., τοιούτων τοῖς Σπαρτιήτῃσιν ἐνεστεώτων πρηγμάτων ὁ αὐτ. 1. 83· τὸν πόλεμον τὸν ἐνστάντα .. τῇ πόλει Ἰσοκρ. 82Β· πρβλ. Πολύβ. 1.71, 4, Πλουτ. Λούκουλ. 13: —ἀπολύτ., εἶμαι ἐγγύς, ἀρχίζω, ἐγείρομαι, ὁ τότε ἐνστὰς πόλεμος Δημ. 225.10, πρβλ. 274, 6: μάλιστα κατὰ μετοχ. πρκμ., μιᾶς ἐνεστώσης δίκης, δικαζομένης, Ἀριστοφ. Νεφ. 779, πρβλ. Ἰσαῖον 88. 40, Δημ. 896. 29· ὁ νῦν ἐνεστηκὼς ἀγὼν Λυκοῦργ. 148. 32: —ἐπὶ χρόνου, τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, τοῦ παρόντος, τοῦ τρέχοντος μηνός, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 280.12· ὁ ἐνεστὼς πόλεμος Αἰσχίν. 35. 27· κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν Ἀριστ. Ρητ. 1, 9, 14· χρόνος ἐνεστώς, ὁ ἐνεστώς, Γραμματ.: —ὡσαύτως, τραυμάτων οὖν ἐνεστώτων ὀργῇ γενομένων, παρουσιαζομένων λοιπὸν τραυμάτων γενομένων ἐν ὀργῇ, Πλάτ. Νόμ. 878Β· τὰ ἐνεστηκότα πράγματα, αἱ παροῦσαι περιστάσεις, Ξεν. Ἑλλην. 2. 1, 6· οὕτω, τὰ ἐνεστῶτα Πολύβ. 2. 26, 3. **IV.** **ἐνίσταμαι**, ἀνθίσταμαί τινι, καί, ἤν τις ἐνιστῆται τοῖς ποιουμένοις .. μὴ ἐπιτρέπειν Θουκ. 8. 69, Ἰσοκρ. 90Α, κτλ.· πρός τι Πλουτ. Ῥωμ. 25: ἀπολ., ἵσταμαι ἔν τινι τόπῳ, τάς τε διόδους τῶν πύργων ἐνστάντες αὐτοὶ ἐφύλασσον, στάντες ἐν ταῖς διόδοις ἐφύλασσον αὐτάς, Θουκ. 3. 23, Πλάτ. Φαίδων 77Β· ὁ ἐνεστηκώς, ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἀντίδικος, ἐν δικαστηρίῳ, Ἐπιγρ. ἐν Newton Halic. ἀριθμ. 1. 28. **2)** ἐν τῇ λογικῇ, φέρω ἔνστασιν, ἀντιλέγω, Λατ. excipere (πρβλ. **ἔνστασις**), τινι Ἀριστ. Τοπ. 8. 2, 4· πρός τι ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1.10, 6· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 26, 3, Τοπ. 8. 2, κ. ἀλλ., Ρητ. 2. 25, 3· ἐν. ὅτι .., ὡς .. ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 26, 2, Ἠθ. Ν. 10. 2, 4· ἐπὶ τῶν Ρωμαίων δημάρχων, κάμνω ἔνστασιν, ἀνθίσταμαι, ἐὰν εἷς ἐνίστηται τῶν δημάρχων Πολύβ. 6.16, 4· καὶ συχν. παρὰ Πλουτ. **V.** ἐπὶ ὑγρῶν, συμπήγνυμαι, πήσσομαι, κοινῶς «πήζω», ὕδωρ ἐνεστηκός, πεπηγμένον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.13, 1· ἐνιστάμενον γὰρ (τὸ γάλα) ἐπὶ τὰ τοῦ στομάχου στενὰ .. πνίγει Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμ. 26.

ἐνιστορέω, ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι, Ἱππόλυτ. π. Ἀντιχρ. σ. 73, 6.

ἐνίστορος, ον, ἐζωγραφημένος, Ἐπιφάν. Μοναχ. 261D.

ἐνιστουργέομαι, ὑφαίνομαι, ἐνιστουργηθήσεται ὕφασμα Εὐστ. Θεσσ. εἰς Μαν. τ. Κομν. Taf. de Thes. σ. 408·

ἔνισχνος, ον, κάπως ἰσχνός, λεπτός, Νικ. Ἀλεξιφ. 147.

ἐνισχυρίζομαι, μέσ., ἐρείδομαι, ἐπερείδομαί τινι, τούτῳ ἐνισχυριζόμεθα Δημ. 1082. 26.

ἐνισχύω, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμώνω τι, ὁ δὲ χρόνος ταῦτα ἐνισχύσει πάντα Ἱππ. Νόμος 2. 26. **II.** ἀμετάβ., ὑπερισχύω ἐν ᾗ μεταξύ, ἐν ταῖς πόλεσι ἐνισχύει τὰ νόμιμα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 14· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 17 κ. ἀλλ.· ἐπὶ παροιμιῶν, παρά τισιν ἐν. Διόδ. 20. 58· ἐνίσχυσεν ὡς, ὑπερίσχυσεν ἡ γνώμη ὅτι .., ὁ αὐτ. 5. 57.

ἐνίσχω = **ἐνέχω**: Μέσ., ἐνίσχεσθαι τὴν φωνήν, ἐνέχειν, κρατεῖν αὐτὴν ἐντός, Πλουτ. Κικ. 35: —Παθ., κρατοῦμαι, ἐμποδίζομαι, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω οὐ δυνατὸν ἔτι προβαίνειν, ἀλλ' ἐνίσχεσθαι Ἡρόδ. 4. 43· τινι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 11· ἔν τινι Ξεν. Ἀν. 7. 4, 17.

ἐνιτρέφω, ἐνιτρίβω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐντρέφω, ἐντρίβω**.

ἐνιφέρβομαι, ἐνιφύρω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμφέρβομαι, ἐμφύρω**.

ἐνιχραύω, ἐνιχρίμπτω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐγχ-**.

ἐνιψάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐμψάω**.

ἐνίψω, μέλλ. τοῦ **ἐνέπω** καὶ **ἐνίπτω**, ἴδε **ἐνέπω** ἐν τέλει.

ἐνλακκεύω, ἐγκλείω ἐντὸς λάκκου, Νικήτ. Χρον. 135C· πρβλ. **ἐνσηκάζω**.

ἐνλαξεύω, λαξεύω ἔν τινι, ἐγγλύφω, Πελίας καὶ Νηλεὺς ἐνλελάξευνται Ἀνθ. Παλατ. 3—9 ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ ἐπιγράμματος.

ἐν μὲν τευθενὶ ἢ **ἐνμεντευθενί**, κωμικὴ τμῆσις ἀντὶ ἐντεῦθεν μέν, Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 5: πρβλ. **ἐνγεταυθί**.

ἐνναετήρ, ῆρος, ὁ, (ἐνναίω) ἔνοικος, κάτοικος, Ἑλλάδος ἐνναετῆρες Ἀνθ. Π. 9. 495, Μόσχ. 2. 119: θηλ. **ἐνναέτειρα** Ἀνθ. Π. 4. 94.

ἐννα-ετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος ἐννέα ἐτῶν, Πλάτ. Μίνως 319Ε, Πλουτ. 2. 293Β: πρβλ. **τριετηρίς**.

ἐννα-έτηρος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 434.

ἐννα-ετής, ές, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν, Θεόκρ. 26, 29: —οὐδ. **ἐννάετες**, ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ ἐννέα ἔτη, Ἡσ. Θ. 801: —θηλ. **ἐνναέτις** καὶ Ἰων. **εἰν-, ιδος**, Ἀνθ. Π. 7. 643· πρβλ. **εἰναετής**.

ἐνναέτης, ου, ὁ, = **ἐνναετήρ**, ἐνναέταις Ἀνθ. Πλαν. 331· ἐνναέτῃσιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 517, κτλ.· θηλ. **ἐνναέτις, ιδος**, ἐνναέτιν Φρυγίας Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1126.

ἐνναίρειν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐναίρειν**, Βατραχομυομ. 275. Ἴδε **ἐναίρω**.

ἐνναίω, ναίω ἐν, κατοικῶ ἐντός, τοῖσι δ' ἐνναίει δόμοις Εὐρ. Ἑλ. 488· διατελῶ ἐν, οἷοις [κακοῖσι] .. ὁρᾷς ἐνναίοντά με Σοφ. Φιλ. 472· διαμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεὶ ὁ αὐτ. Ο. Κ. 788· μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, Θήβην κουροτρόφον ἐνναίουσιν Μόσχ. 4. 36, Ἀπολλ. Ῥόδ.: —γ' πληθ. μέσ. μέλλ. ἐννάσσονται ὁ αὐτ. Δ. 1751· γ' πληθ. ἀόρ. ἐννάσσαντο αὐτόθι 1213, Καλλ. εἰς Δῆλ. 15: ἀόρ. παθ. **ἐννάσθη**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1181.

ἐννάκις [ᾰ], Ἀριθμ. Ἐπίρρ., ἴδε **ἐνάκις**.

ἐννᾰκόσιοι, ἐννάταῖος, ἔννᾰτος, ἴδε **ἐνακοσ-, ἐνατ-**.

ἐνναούγκιον, τό, ἐννέα οὐγκίαι, Ἰουστ. νεαρὰ ΛΗ', σ. ΓΑ', 6'.

ἐνναυαγέω, ναυαγῶ ἐν, τῷ βυθῷ τῆς κακίας ἐνναυαγήσασαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 170C.

ἐνναυλοχέομαι, ἀποθ., **ναυλοχέω ἐν**, Δίων Κ. 50. 12.

ἐνναυμαχέω = **ναυμαχέω ἐν**, Πλουτ. 2.1078D.

ἐνναυπηγέω, ναυπηγῶ πλοῖον ἔν τινι τόπῳ, καὶ τριήρεις πρῶτον ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ἐνναυπηγηθῆναι Θουκ. 1

13· ὁ Βεκκῆρος ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων ἐξέδωκε: **ναυπηγηθῆναι.** Ἴδε σημ. S. T. Bloomfield.

ἐνναώριον, τό, διάστημα χρόνου ἐννέα ὡρῶν, Θ. Στουδ. σ. 917, ἔκδ. Mi.

ἐννέᾰ, ἄκλιτον ἀριθμ., παρ' Ὁμ., ὡς φαίνεται εἶναι ἱερὸς ἀριθμός, ὡς ὢν τριπλάσιος τοῦ τρία: ἐντεῦθεν παρ' Ὁμ. ἐννέα θύματα, ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν Ἰλ. Ζ. 174· ἐννέα ἕδραι Ὀδ. Γ. 7· ἐννέα ταύρους αὐτόθι 8· ἐννέα κήρυκες Ἰλ. Β. 96· αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Ὀδ. Θ. 258· ἐννῆμαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν Ἰλ. Ζ. 174 (πρβλ. **ἐννῆμαρ**)· ἐννέα Μοῦσαι, Ἡσ. Θ. 917· πρβλ. Ὀδ. Ω. 60· τρὶς ἐννέα κλῶνας, ἐν θρησκευτικῇ τελετῇ, Σοφ. Ο. Κ. 483· βραδύτερον, ἐννέα ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, κτλ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 3. 16 κ. ἀλλ. (ἔκδ. Blass).—Περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἴδε Höck's Kreta, 1. 249 κἑξ. **2)** κατὰ ποιητ. ὑπερβολὴν ἴσως τὸ ἐννέα ἐτέθη ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς ἀντὶ τοῦ **πολλοί**, τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν Ἰλ. Π. 785· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα Ὀδ. Λ. 577· πρβλ. Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 781. (Ἐκ τῆς √NEF μετὰ προθεματικοῦ ε· πρβλ. Σανσκρ. nav-am, Λατ. nov-em, Γοτθ. nium, Γερμ. neu-n·—πρβλ. ὡσαύτως **ἔν-ατος**, Σανσκρ. nav-amas, Λατ. nō-nus (nov-ndus), Γοτθ. niu-nda, κτλ.).

ἐννεάβοιος, ον, ἔχων ἀξίαν ἐννέα βοῶν, Ἰλ. Ζ. 236.

ἐννεαγράμματον, τό, ἔχον ἐννέα γράμματα, Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 213, 7, ἔκδ. Β.

ἐννεάγραμμος, ον, = τῷ προηγ., συλλαβὴ Στεφ. π. Χρυσοπ. ἐν Ideler phys. etc. II. σ. 227.

ἐννεάγωνον, τό, ἔχον ἐννέα γωνίας, Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων ἐξ ἀντιγράφου Π. Ν. Ρόκκου.

ἐννεά-δεσμος, ον, ὁ συνεχόμενος δι' ἐννέα δεσμῶν ἢ ἁρμῶν, Νικ. Θηρ. 781.

ἐννεαδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, Λατ. nonarius, Ἐκκλ.

ἐννεάειρμος, ον, ἔχων ἐννέα εἱρμούς, κανὼν (ὁ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ) Εὐστ. Θεσσ. σ. 517, ἔκδ. Mi.

ἐννεάζω, νεάζω ἔν τινι, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἔν τινι, μεγέθει σώματος ἐννεάσαι, ἔχειν μέγα σῶμα ἐν τῇ νεότητι, ἀντιτίθεται τῷ ἐγγηράσαι, Ἱππ. Ἀφ. 1246· ῥόδον ἐννέασαν τῷ ἦρι, ἀνθῆσαν κατὰ τὸ ἔαρ, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 51 Kayser.

ἐννεα-καί-δεκα, ἄκλιτ., δεκαεννέα, Ἰλ. Ω. 496.

ἐννεακαιδεκα-ετηρίς, ίδος, ἡ, κύκλος ἐκ δεκαεννέα ἐτῶν εἰσαχθεὶς ἐν Ἀθήναις (πιθανῶς ὑπὸ Μέτωνος) π. Χ. 432, πρὸς συμβιβασμὸν τῶν σεληνιακῶν μηνῶν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, Διόδ. 12. 36, Πλούτ. 2. 892C· ἴδε Κλίντωνος F. H. 2. σ. 337 καὶ πρβλ. **ὀκταετηρίς**.

ἐννεακαιδεκα-έτης, ου, ὁ, δεκαεννέα ἐτῶν, χρόνος Διόδ. 2. 47.

ἐννεακαιδεκάκις, ἐπίρρ., δέκα ἐννέα φοράς, Μ. Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6, σ. 411.

ἐννεακαιδεκά-μηνος, ον, ἔχων ἡλικίαν δεκαεννέα μηνῶν, Ἀνθολ. II. Παράρτ. 172.

ἐννεακαιδεκα-πλασίων, ον, δεκαεννέα φορὰς μεγαλείτερος, Πλούτ. 2. 891B.

ἐννεακαιδεκαταῖος, α, ον, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἐννεακαιδέκατος**, Ἱπποκρ. Γένος καὶ Βίος κατὰ Σωρανόν, ἐν τῇ ἀρχῇ (Ἱππ. 1297, 37).

ἐννεακαιδέκατος, η, ον, δέκατος ἔνατος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1067, Συλλ. Ἐπιγρ. 2220.

ἐννεακαιδεκαχῶς, κατὰ δεκαεννέα τρόπους, Μαξίμου περὶ καταρχ., ἐν ὑποσημειώσει, ἔκδ. Ludw. σ. 126.

ἐννεακαιδεκέτης, ες, = **ἐννεακαιδεκαέτης**, δεκαεννέα ἐτῶν, Ἀνθ. Π. 7. 11., 9. 190 (ἐν τῇ Ἰων. γεν. **-δεκέτευς**)· θηλ. **ἐννεακαιδεκέτις** Εὐστ. 327. 3.—Εὕρηται καὶ **ἐννεακαιδεχέτης** καὶ θηλ. **-χέτις**, ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρῳ Ἁλικαρνασσοῦ, Newton Halic 77. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338 ἐν τέλει.

ἐννεα-και-εικοσι-και-ἑπτακοσιοπλασιάκις, ἐπίρρ., ἑπτακοσίας εἰκοσιεννέα φοράς, Πλάτ. Πολ. 587E.

ἐννεα-κέφᾰλος, ον, ἔχων ἐννέα κεφαλάς, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θ. 313, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 237.

ἐννεάκις, Ἐπίρρ. = **ἐνάκις**, Νικομάχ. Γερασ. Ἐγχειρ. Ἁρμ. 16.

ἐννεακισ-μύριοι, αι, α, ἐνενήκοντα χιλιάδες, Ἀππ. Καρχ. 4.

ἐννεακισχίλιοι, αι, α, ἐννέα χιλιάδες, Διόδ. 17. 66, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 12.

ἐννεά-κλῑνος, ον, περιέχων ἐννέα ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας τοῦ δείπνου, εἶτ' ἐννεάκλινος ἕτερος οἶκος Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 5.

ἐννεά-κρουνος, ον, ἔχων ἐννέα κρουνούς, ῥέων ἐξ ἐννέα κρουνῶν, ἥξεις ἐπ' ἐννεάκρουνον εὔυδρον ποτὸν Πολύζηλ. ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 3.—Ὡς οὐσιαστ. **Ἐννεάκρουνος**, ἡ, «κρήνη Ἀθήνησιν ἣν πρότερον Καλλιρρόην ἔλεγον· τῶν δὲ τυράννων οὕτως αὐτὴν κατασκευασάντων ἐκλήθη Ἐννεάκρουνος, ὥς φησι καὶ Θουκυδίδης» Ἡσύχ.· φοιτᾶν .. ἐπ' ὕδωρ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουνον Ἡρόδ. 6. 137· καὶ κρήνῃ τῇ νῦν μέν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρρόῃ ὠνομασμένῃ Θουκ. 2. 15.

ἐννεά-κυκλος, ον, ἔχων ἐννέα κύκλους, Κολούθου Ἁρπαγ. Ἑλένης 210, Νόνν. Δ. 4. 317.

ἐννεά-λῐνος, ον, ἔχων ἐννέα κλωστάς, ἄρκυς Ξεν. Κυν. 2. 4.

ἐννεαμηνιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 171, 42.

ἐννεά-μηνος, ον, ἐννέα μηνῶν, ἢ ἐντὸς ἐννέα μηνῶν, Ἡρόδ. 6. 69, Ἱππ. 257, 1 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐννεαμήνως**, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 177.

ἐννεάμυκλος, ον, (ἴδε **μύκλα**) ἔχων ἐννέα ἐτῶν ἡλικίαν, Ἀντίμαχος 77, Καλλ. Ἀποσπ. 180, ἔνθα ἴδε σημ.

ἐννε-άνειρα, ἡ ζῶσα ἐνάκις τόσον ὅσον δύναται νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος, κορώνη Ἀρατ. 1022· (οὕτως ὁ Στοβ. ἀντὶ **ἐννεάγηρα**).

ἐννεά-πηχυς, υ, ἔχων ἐννέα πήχεων μῆκος ἢ εὖρος, Ἰλ. Ω. 270, κ. ἀλλ.· πρβλ. **εἰνάπηχυς**.

ἐννεα-πλάσιος, α, ον, ἐννέα φορὰς τόσος, ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα (δεκαπλασίαν κατὰ Meineke) Ἴβυκος ἐν Ἀθην. 39B.

ἐννεάριθμος, ον, ἔχων ἐννέα ἀριθμούς, Στεφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 227.

ἐννεαρχία, ἡ, τὸ ἄρξαι ἐννέα ἔτη, Ν. Χων. σ. 567, 17, ἔκδ. Β.

ἐννεάς, άδος, ἡ, οὐσ. ἀριθ. τοῦ **ἐννέα**, ὡς τὸ **δυὰς** τοῦ **δύο**, τὸ **τριὰς** τοῦ **τρία** κτλ., Θεόκρ. 17. 84, Ἀνθ. Π. 7, 17, Πλούτ. 2. 736C. Ὁ Πορφύριος διῄρει τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Πλωτίνου εἰς ἓξ **ἐννεάδας**, Βίος Πλωτ. 24. **II.** ἡ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός, ἴδε **εἰνάς**.

ἐννεά-στεγος, ον, μὲ ἐννέα πατώματα, Διόδ. 20. 91.

ἐννεασύλλαβος, ἔχων ἐννέα συλλαβάς, δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον Ἡφαιστ. 10, 5.

ἐννεαετηρίς, ίδος, = **ἐνναετηρίς**, Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. 4. 11, 2.

ἐννεά-φθογγος, ον, ἔχων ἐννέα (μουσικοὺς) φθόγγους, Ἄδηλα παρὰ Στοβ. 520. 41.

ἐννεά-φωνος, ον, = **ἐννεάφθογγος**, Θεόκρ. 8. 18.

ἐννεά-χῑλοι, αι, α, Ἐπικ. ἀντὶ ἐνάκις χίλιοι·—ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἰλ. Ε. 860, Ξ. 148:—ἐν τῷ ἑν., κτύπον ἐννεάχιλον, θόρυβον ὡς ἐξ 9000 ἀνθρώπων, Νόνν. Δ. 8. 45.

ἐννεάχορδος, ον, ἔχων ἐννέα χορδάς· ὡς οὐσιαστ., **ἐννεάχορδον** (ἐνν. **ὄργανον**), τό, Ἀθήν. 636B. πρβλ. Χιωνίδην ἐν «Πτωχοῖς» 1.

ἐννεαχῶς, ἐπίρρ., κατὰ ἐννέα τρόπους, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 960, 964, ἔκδ. Stallb.

ἐννεά-ψῡχος, ον, ὁ ἔχων ἐννέα ψυχάς, περὶ τοῦ κυνὸς παροιμιωδῶς, ὡς λέγομεν νῦν περὶ τῆς γαλῆς ὅτι εἶναι ἑπτάψυχος, Ἡσύχ.

ἐννεετηρίς, ἡ, = **ἐνναετηρίς**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἑλ. Ἐπιγρ. Ἀρχαιολ. Συλ. φυλλάδ. Γ, 67.

ἔννεκα, ἐν Αἰολ. ἐπιγραφ. ἀντὶ **ἕνεκα**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2168b, 2183A.

ἐννεκρόομαι, νεκροῦμαι ἐν., ὥσπερ οἱ σπόγγοι ταῖς γαλήναις ἐννεκρωθεὶς Πλούτ. 792B.

ἐννεμέθομαι, παθ. ἐννέμομαι, νέμομαι ἔν τινι, Ὀππ. Ἁλ. 21. 611, 3. 546.

ἐννέμω, βόσκω ἀγέλην ἔν τινι τόπῳ, Δίων Κ. 72. 3, ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2561b. 81.—Μέσ., ἐπὶ κτηνῶν, βόσκομαι, Ὀππ. Ἁλ. 1. 5.

ἐννενήκοντα, ἐννενηκοστός, ἐννενηκονταετής, ἀμφίβολοι τύποι ἀντὶ **ἐνενήκοντα**, κτλ., ἴδε **ἔνατος**, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. Ε', σ. 5.

ἐννενώκασι, Ἰων. ἀντὶ **ἐννενοήκασι**, γ' πληθυντ. πρκμ. τοῦ **ἐννοέω**.

ἔννεον, Ἐπ. ἀντὶ **ἔνεον**, παρατ. τοῦ **νέω**, κολυμβῶ, Ἰλ. Φ. 11.

ἐννε-όργυιος, ον, ἔχων μῆκος ἐννέα ὀργυιῶν, Ὀδ. Λ. 312, [ἔνθα τὸ **εο** προφέρεται κατὰ συνίζησιν, ὥστε ἡ λέξις γίνεται τετρασύλλαβος, πρβλ. **ἐννέωρος**].

ἐννεός, ἴδε **ἐνεός**.

ἐννεοσσεύω, Ἀττ. **ἐννεοττεύω**, ὡσαύτως **ἐννοττεύω** (Διόδ. 2. 4, κτλ.)· ἐπὶ πτηνῶν, κάθημαι ὡς κλῶσσα ἐπάνω εἰς τὰ ᾠὰ ἔν τινι τόπῳ, ἐπῳάζω, κλωσσῶ, ἔν τε τοῖς βαλλαντίοις ἐννεοτεύσουσι (αἱ γλαῦκες) κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1108, Πλάτ. Νόμοι 949C·—Μέσ., Διόδ. 5. 45. **II.** μετ' αἰτ., μεταφ. ἐπῳάζω, ἐνθάλπω, παρά σοι ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον Πλάτ. Ἀλκ. Α', 135E· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπιθυμίαι ἐννενεοττευμέναι, ὁ αὐτὸς Πολ. 573E.

ἐννέπω, ποιητ. ἀντὶ **ἐνέπω**.

ἐννεσία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἐνεσία**.

ἐννευρό-καυλος, ον, ἔχων καυλὸν νευρώδη, δηλ. πλήρη ἰνῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 4.

ἐννέ-ϋσκλος, ον, εἶδος ὑποδήματος μὲ ἐννέα τυλίγματα τοῦ ἱμάντος. Ὁ Ἡσύχ. γράφει τὴν λέξιν· ἐννήυσκλοι, καὶ ἑρμηνεύει: «ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήβων».

ἐννεύω, νεύω, κάμνω νεῦμα εἴς τινα, ἐννεύει με φεύγειν Ἀρι-

στοφ. Ἀποσπ. 58· ἐνν. τινὶ τὸ τί ἂν θέλοι, ἐρωτᾶν τινα διὰ σημείων τί .., Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 62.

ἐννέω: μέλλ. **ἐννεύσομαι**, κολυμβῶ ἐντός τινος, Ἀριστείδ. 1.295.

ἐννέ-ωρος, Ἐπικ. ἐπιθ., ἐννεαετὴς ἢ ἐπὶ ἐννέα ἔτη, («ὥρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός» Εὐστ. 1146. 44, πρβλ. Ἀπολλωνίου Λεξ. ἐν λέξει, σ. 262, ἔκδ. H. Tollius), ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει αὐτῆς ἡ λέξις παρουσιάζει δυσκολίας: **1**) ἐν Ὀδ. Τ. 179, λέγεται περὶ τοῦ Μίνω, ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής, δηλ. ἢ ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἢ ἐβασίλευσεν, ἀφοῦ ἐπὶ ἐννέα ἔτη ὑπῆρξε τοῦ Διὸς φίλος καὶ σύντροφος, ἴδε Ἀπολλών. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 624B ἐνόει τὸ χωρίον ὡς σημαῖνον ὅτι κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος μετέβαινεν εἰς τὸν Δία, μῶν οὖν καθ' Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑκάστοτε συνουσίαν δι' ἐνάτου ἔτους καὶ κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας ταῖς πόλεσιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους; **2**) ἐν Ὀδ. Λ. 311 λέγεται περὶ τῶν Ἀλωιαδῶν, ἐννέωροι γάρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεις ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, δηλ. ὅτε ἦσαν ἐννεαετεῖς εἶχον ἐννέα πήχεων πλάτος, μῆκος δὲ ἐννέα ὀργυιῶν· ὥστε ἐνταῦθα εἶναι ἡ ἔννοια σαφής. **3**) ἐν Ὀδ. Κ. 19 ἀναγινώσκομεν, ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, ὅπερ διὰ παραβολῆς πρὸς τὸ τοῦ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 434 (βόε δ' ἐνναετήρω ἄρσενε .., τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν) φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ἐννέα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, συμφώνως τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Εὐσταθίου, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 5) παρατηρεῖ ὅτι πενταέτηρος (ἐν Ὀδ. Ξ. 419) καὶ ἐννέωρος (ἔνθ' ἀνωτ.) ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὅπερ δεικνύει ὅτι ὑπέλαβε τὴν λέξιν ὧρον ὡς σημαίνουσαν οὐχὶ ἓν ἔτος ἀλλ' ἥμισυ· καὶ οἱαδήποτε ἑρμηνεία ἂν ἐπικρατήσῃ περὶ τούτου, ἡ αὐτὴ θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὸ σίαλοι ἐννέωροι ἐν Ὀδ. Τ. 390, καὶ εἰς τὸ ἄλειφαρ ἐννέωρον ἐν Ἰλ. Σ. 351· ἴσως ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις χωρίοις τὸ ἐννέα πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς (ἴδε ἐν λ. **ἐννέα**), οὕτω δὲ τὸ ἐννέωρος σημαίνει ἀκμαῖος, καὶ τοιαύτη φαίνεται ἡ ἐξήγησις τῶν Ἐνετ. Σχολ. B ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., ἔνθα τὸ ἀλείφατος ἐννεώροιο ἑρμηνεύεται παλαιοῦ. [Παρ' Ὁμήρῳ τὸ εω προφέρεται κατὰ συνίζησιν, ὥστε τὸ ἐννέωρος καθίσταται τρισύλλαβον.]

ἐννήκοντα, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνενήκοντα**, Ὀδ. Τ. 174.

ἐννῆμαρ, Ἐπικ. ἐπίρρ., ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, Ἰλ. Α. 53, κ. ἀλλ.· περὶ τοῦ **ἐννέα** ὡς ἱεροῦ ἀριθμοῦ, ἴδε ἐν λ. **ἐννέα**.

ἐνν-ήρης, ες, ἔχων θρανία δι' ἐννέα σειρὰς κωπηλατῶν, ναῦς Πολύβ. 16. 7, 1, Ἀθήν. 203D.

ἔννηφιν, ἴδε ἐν λ. **ἔνος**.

ἐννήχομαι, ἀποθ., κολυμβῶ ἔν τινι, ἐννήχεται .. ὡς ἐν ποταμῷ Φίλων 1. 693, Πλούτ. 2. 994B.— Τὸ ἐνεργ. παρὰ Γαληνῷ.

ἐννία = ἐννέα, δὶς οὕτω· ἐν Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 89.

ἐννοέω: μέλλ. **-ήσω**, Ἰων. μετοχ. ἀορ. **ἐννώσας**, Ἡρόδ. 1. 68, 86· πρκμ. **ἐννένωκα** 3. 6·— παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **ἐννοοῦμαι**, μετὰ παθ. ἀορ. **ἐνενοήθην**· ὡσαύτως Ἰων. ὑπερσυντ. **ἐννένωτο**, Ἡρόδ. 1. 77. Ἔχω ἐν νῷ, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, μεταγνόντα τε καὶ ἐννώσαντα ὅτι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἐὼν ὁ αὐτ. 1. 86, κτλ.· ἐννοεῖν εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα εἴτε μὴ Πλάτ. Φαίδων 74A· ἐννοήσας δὲ ὁ Ξενοφῶν, μή, εἰ ἔρημον καταλίποι τὸν ἡλωκότα λόφον, καὶ πάλιν λαβόντες οἱ πολέμιοι ἐπίθοιντο τοῖς ὑποζυγίοις .., καταλείπει κτλ., σκεφθείς, φοβηθεὶς μήπως .., Ξεν. Ἀν. 4. 2, 13, κτλ.· ἐννοούμενοι μὴ .. οὐκ ἔχοιεν, φοβούμενοι μήπως δὲν ἤθελον ἔχει, αὐτόθι 3. 5, 3. **2**) μετ' αἰτ., συλλογίζομαι, ἐξετάζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα Ἡρόδ. 1. 68, πρβλ. 3. 6· ἐνν. τὸ γιγνόμενον, ὅτι .. Πλάτ. Θεαίτ. 161B, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 61· ἐννοεῖν περί τινος Πλάτ. Πολ. 591A· τέκνων ἐννοουμένη πέρι Εὐρ. Μήδ. 925· τοῦτ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν Σοφ. Φιλ. 1440· ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' (διαφ. γραφ. **ἐννοήσασ'**) Εὐρ. Μήδ. 882, πρβλ. 900. **3**) μετὰ γεν., ἔχω ἰδέαν περί τινος. μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενος κακῶν αὐτόθι 47· ἐνενόησε δὲ αὐτῶν καὶ ὡς .., παρετήρησε δὲ .., Ξεν. Κύρ. 5. 2, 18· ἐννενόηκά σου λέγοντος ὅτι .., Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάτ. 369E· πρβλ. Θεαίτ. 168C:—ἔκ τινος ἐννοεῖσθαι, ἐξάγειν συμπεράσματα ἔκ τινος, ὁ αὐτ. Ἱππ. Μείζ. 295C. **II**. ἐννοῶ, καταλαμβάνω, εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1088· οὐ γὰρ ἐννοῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω, Σοφ. Ο. Τ. 559, Φιλ. 28· μετὰ μετοχ. ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα Εὐρ. Ἱππ. 435, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 121B. **III**. ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐννένωτο στρατεύειν Ἡρόδ. 1. 77· ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι..; ἐννοεῖς νὰ μᾶς προδώσῃς..; Σοφ. 330· μετ' αἰτ. πράγμ., ὁ αὐτ. Αἴ. 115, Ἀντ. 664. **IV**. ἀναμιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, .. χιτῶνα τὸν δ' ἔβαψα Σοφ. Τρ. 578· σκέπτομαι, ἐπινοῶ, εὑρίσκω, πότερον ἄπιμεν ἥνπερ ἤλθομεν ἢ ἄλλην τινὰ ἐννενοηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω Ξεν. Ἀν. 2. 2, 10· μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἁμόθεν γέ ποθεν Πλάτ. Νόμοι 798B. **V**. ἐννοῶ, σχηματίζω ἰδέαν περί τινος, τι Πλάτ. Φαίδων 73C. κἑξ.: ὑποθέτω, ὃ δι' ὑμᾶς ἐννοεῖτε Ξεν. Ἀν. 6. 1, 29. **VI**. ἐπὶ λέξεων, σημαίνω, δηλῶ, ἐννοῶ, τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ .. τὸ ῥῆμα; Πλάτ. Εὐθύδ. 287C.

ἐννόημα, τό, = ἔννοια I. 2, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 5, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25.

ἐννοηματικός, ή, όν, διανοητικός, ἐννοηματικὴ αἴσθησις Ἰουστῖν. Μ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐμφαντικῶς, Ἐτυμ. Μ. 336, 53.

ἐννόησις, εως, ἡ, σκέψις, λογισμός, Πλάτ. Πολ. 407B.

ἐννοητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐννοεῖν, ἐννοητέον ὅτι Πλάτ. Νόμοι 636C.

ἐννοητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐννοῶν, Ὠριγέν. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mi. τ. 16, σ. 3086.

ἐννοητικός, ή, όν, σκεπτικός, σύννους, «συλλογισμένος», Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 49.

ἔννοια, ἡ, (νοῦς) ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις, λογισμός, ἔννοια συντονία διανοίας Πλάτ. Ὅροι 414A· τοῦτο δ' οὖν .. ἄξιον ἐννοίας Πλάτ. Νόμοι 657A, κ. ἀλλ. **2**) ἔννοια σχηματιζομένη ἐν τῷ νῷ περί τινος πράγματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, χρόνου ἔννοια ὁ αὐτὸς Τίμ. 47A· ἐν ταῖς περὶ τὸ ὂν .. ἐννοίαις ὁ αὐτ. Φίληβ. 59D· ἔννοιαν λαβεῖν, σχηματίσαι ἰδέαν, ἀντίθετον τῷ ἐπιστήμην ἔχειν, ὁ αὐτὸς Φαίδων 73C· τοῦ καλοῦ ἐνν. ἔχειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 4· εἰς ἐνν. ἔρχεσθαί τινος Πολύβ. 1. 57. 4· εἰς ἔννοιάν τινος ἄγειν τινὰ ὁ αὐτὸς 1. 49, 10· ἡ κοινὴ ἐνν., ἡ κοινὴ ἀντίληψις, ἡ κοινῶς σχηματιζομένη ἰδέα, ὁ αὐτ. 10. 27, 8· κοιναὶ ἐνν. ἠθικαὶ ἔννοιαι, κοιναὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις, Ὠριγ. κ. Κέλσ. 1. 4 (παρὰ τοῖς Ἐκκλ. γνώμη, πρβλ. **δόξα** I. 2)· ψιλαὶ ἐνν., ἁπλαῖ ἔννοιαι μὴ ἔχουσαι πραγματικὴν ὑπόστασιν, Πορφυρ. Εἰσαγ., Σιμπλίκ., κλ. **3**) σκέψις, σκοπός, σχέδιον, Ἥρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταὐτῷ μένειν Εὐρ. Ἑλ. 1026· ἔννοιαν λαμβάνω τινός, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν ὁ αὐτ. Ἱππ. 1027· ἐνν. ἔχειν περί τι Πλάτ. Νόμ. 769E· ἔννοιαν ἐμποιῶ, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Ἰσοκρ. 112D· ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, ἤρχισε νὰ σκέπτηται, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13. **II**. ἡ ἔννοια λέξεως, Δίων Κ. 69. 21. **III**. ἐν τῇ Ῥητορικῇ, σκέψις ἐκπεφρασμένη διὰ λέξεων, πρότασις, Ἑρμογέν.

ἐννοιακός, ή, όν, ὁ τῆς ἐννοίας, ὁ ἀνήκων εἰς ἔννοιαν, ὀρθότης Εὐστ. Θεσσ. τ. 136, σ. 689, ἔκδ. Mi.

Ἐννόμ, ὁ, φάραγξ υἱοῦ Ἐννόμ = Γέεννα Ἑβδ. (Ἱερ. Ζ', 31).

ἐννόμιος, ον, κατάλληλος πρὸς βοσκήν, καὶ ὅσ' ἄλλα ἐννόμια (ἐνν. χωρία) Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 13· τὸ ἐννόμιον, χρήματα πληρωνόμενα διὰ βοσκήν, αὐτόθι 1569. 49.

ἐννομο-λέσχης, ὁ περὶ ἐννόμων, δηλ. νομίμων πραγμάτων πολυλογῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19.

ἔννομος, ον, ὁ ἐντὸς τοῦ νόμου ὤν, τεταγμένος ἢ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ νόμου, νόμιμος, Πινδ. Ο. 7. 155, Π. 9. 100, Τραγ., κλ.· ἔννομα πάσχειν, δίκαια, Θουκ. 3. 67· ἐνν. ὁμολογία, πολιτεία Πλάτ. Νόμοι 921C, Αἰσχίν. 1. 25:— Ἐπίρρ. **ἐννόμως**, ἐννόμως ζημιοῦσθαι, διοικεῖν Λυσ. 115. 15., 186. 35. **2**) ἐπὶ προσώπων, ὁ φυλάττων τοὺς νόμους, ὁ μὴ πράττων ἄνομα, δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 404, Πλάτ. Πολ. 424E:— Ὡσαύτως, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμον, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ. θ', 21. **II**. **(νέμομαι)** τρεφόμενος ἐντός τινος τόπου, δηλ. κατοικῶν ἔν τινι τόπῳ, κάτοικος, οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 565.

ἔννοος, οον, συνῃρ. **ἔννους, ουν**, ἔχων νοῦν, νουνεχής, εὐφυής, συνετός, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα Αἰσχύλ. Πρ. 444· ὁ ἔχων τὰς φρένας του, φρόνιμος, οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους Σοφ. Ο. Τ. 916· οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου Πλάτ. Τίμ. 71E· γίγνομαι δέ πως ἔννους, ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, συνέρχομαι, Εὐρ. Βάκχ. 1270, Δημ. 876. 13· ἔννους γεγονέναι ὅτι .., συνιδεῖν, συνιέναι ὅτι .., Λυσ. 117. 44.— Συγκρ. **-νούστερος**, Ὑπερθ. **-νούστατος**, πρβλ. Λοβέκκ. εἰς Φρύν. 143.

ἔννος, ἴδε ἐν λ. **ἔνος**.

ἐννοσία· «ἀργία, ἀλογία» Ἡσύχ.

ἐννοσί-γαιος, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνοσίγ-**, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος παρ' Ὁμ. ἐν Χειρογρ. ἐνίοτε **ἐνοσίγαιος** ὡς ἐν Λουκ. Διὶ τραγῳδῷ 9· ἐννοσίγαιος ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 187.— Πρβλ. **ἔνοσις, ἐνοσίγαιος, εἰνοσίφυλλος**.

Ἐννοσίδᾶς, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **Ἐννοσίγαιος**, Πινδ. Π. 4. 58. (Πιθανῶς ἐσχηματίσθη ὡς πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ **ἔνοσις** ὡς τὸ **Τεκτονίδης, Τερψιάδης** ἐν Ὀδ. ἴδε ἐν λ. **δᾶ**).

ἔννοσις, εως, ἡ, ἀντὶ **ἔνοσις**, κίνησις, Ἡσύχ.

ἐννοσί-φυλλος, ον, = εἰνοσίφυλλος, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνοσίφ-**: ἐν Σιμωνίδ. 41 [18] ἔκδ. Brg., ἐπὶ θυέλλης, ἥτις κάμνει τὰ φύλλα νὰ σείωνται.

ἐννόσσευσις, εως, ἡ, κλώσσημα, ἐπῴασις, πτηνῶν Ν. Χων. σ. 582, 16, ἔκδ. B.

ἐννοσσεύω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **ἐννεοσσεύω**, Διόδ.

ἐννοσσοποιέομαι, μέσ., κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν φωλεὰν ἐπί τινος τόπου, τὰ κατὰ κορυφὰς ὀρέων ... ἐννοσσοποιούμενα (πετεινὰ) Ἰωσήπ. Μακκ. 14.

ἐννότιος, α, ον, ὑγρός, ἔνυδρος, νοτερός, Καλλ. Ἀποσπ. 350.

ἐννοχλέω, ποιητ. ἀντὶ **ἐνοχλέω**, Θεόκρ. 29. 36.

ἐννυκτερεύω, ὡς τὸ **ἐννυχεύω**, διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, νυκτερεύω, Πολύβ. 3. 22, 13.

ἕννυμι ἢ **ἐννύω** (ἴδε **ἀμφι-**, **καθ-**), Ἰων. **εἵνυμι**, **εἰνύω** (πρβλ. **ἐπι-**, **κατα-**): μέλλ. **ἕσω** (**ἀμφι-**) Ὀδ. Ε. 167, Ἐπ. **ἕσσω** Π. 79, κτλ.· Ἐπικ. ἀόρ. **ἕσσα**, ἀπαρ. **ἕσσαι** Ξ. 154, (ὁ κοινὸς τύπος μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀμφι-έσαιμι**, **ἀμφι-έσασα**):— Μέσ., **ἕννῠμαι**, Ὅμηρ.: παρατ. **ἕννῠτο** ὁ αὐτός: Ἐπικ. μέλλ. **ἕσσομαι** (**ἐφ-**) Ἀπολλ. Ῥόδ., πρβλ. Πινδ. Ν. 11. 21· ἀόρ. **ἕσατο** Ἰλ. Ξ. 178, Ἐπικ. **ἕσσαντο** αὐτόθι 350.· Ἐπικ. γ' ἑν. **ἐέσσατο** Ἰλ. Κ. 23, Ὀδ. Ξ. 529:— Παθ. πρκμ. **εἷμαι**, **εἷται**, Τ. 72, Λ. 190, ἀλλὰ β' ἑνικ. **ἕσσαι** Ω. 250, γ' **ἕσται** (**ἐπι-**) Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 47.: ὑπερσ. β' ἑνικ. **ἕσσο** Ἰλ. Γ. 57, Ὀδ. Π. 199, **ἕστο** Ἰλ. Ψ. 67, Ἐπικ. **ἕεστο** Μ. 464, γ' δυϊκ. **ἕσθην** Ξ. 517, γ' πληθ. **εἵατο** Σ. 596· μετοχ. **εἱμένος** ἴδε κατωτέρω. (Ἡ ῥίζα ἦτο ϜΕΣ, διότι αὕτη ἡ λέξις ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα συνήθως λαμβάνουσι τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ., πρβλ. τοὺς τύπους **βέστρον**, **γεστία**, **γέστρα** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. καὶ τῷ Ἡσυχ.· ὡσαύτως τὰ Σανσκρ. vas, vas-é (induo me). vas-anam (Λατ. vestis)· Γοτθ. ga-vas-jan· ἀλλ' ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἡ ῥίζα ἐγένετο ἘΣ, ὡς ἐν τῷ **ἕν-νυμι**, **εἷμα**, **ἑᾱνὸς** καὶ **ἑᾱνός**, καὶ ἐνίοτε ἘΣ, ὡς **ἐσθής**, **ἐσθέω**, **ἔσθημα**).

Ἡ ῥιζικὴ σημασία, ἐνδύω τινά, μετὰ διπλῆς αἰτ., κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσει, θά σε ἐνδύσῃ μὲ χλαῖναν καὶ χιτῶνα, Ὀδ. Ο. 338, πρβλ. Π. 79, Ἰλ. Ε. 905. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., μόνον μετ' αἰτ. πράγμ., ἐνδύω ἐμαυτόν τι, φορῶ, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι Ὀδ. Ψ. 115, χλαίνας εὖ εἱμένοι Ο. 330· ὡσαύτως ἐπὶ πανοπλίας, ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν Ἰλ. Ξ. 383, κτλ.· ἐπὶ μεγάλων ἀσπίδων, αἵτινες ἐκάλυπτον ὅλον τὸ σῶμα, ἀσπίδας, ὅσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται ἑσσάμενοι αὐτόθι 372· [ξυστὰ] κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, μακρὰ δόρατα, «κοντάρια», κατὰ τὸ ἄκρον κεκαλυμμένα διὰ χαλκοῦ, «σεσιδηρωμένα» (Σχόλ.), Ο. 389· ἐπὶ παντὸς καλύμματος, ὡς π. χ. ἐπὶ σκεπασμάτων κλίνης, σκεπάζομαι, χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι Ὀδ. Δ. 299· ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, «νεφέλην δὲ περιεβάλοντο ἄνωθεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ξ. 350· ἠέρα ἑσσαμένῳ αὐτόθι 282· εἱμένος ὤμοιν νεφέλης Ο. 308· καὶ δι' ἰσχυρᾶς μεταφορᾶς, ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ', ὅσα ἔοργας, ἀλλὰ λίαν ἄτολμοι εἶναι οἱ Τρῶες, διότι ἄλλως θὰ περιεβάλεσο ἤδη ὑπὸ λιθίνου χιτῶνος δι' ὅσα κακὰ ἔπραξας, δηλ. ἤθελες φονευθῆ διὰ λίθων, Ἰλ. Γ. 57· οὕτω βραδύτερον, ἕσσασθαι γῆν Πινδ. Ν. 11. 21· τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Σοφ. Ο. Τ. 1701:— μεταφ. ὡσαύτως, φρεσὶν εἱμένοι ἀλκήν Ἰλ. Υ. 381, πρβλ. **ἐφέννυμι**.— Σπάνιον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἴδε ἀνωτ.), οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὰ σύνθετα, καὶ οὕτω πάντοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἴδε ἰδίως τὸ **ἀμφιέννυμι**.

ἐννυστάζω, μέλλ. **-άξω**, νυστάζω ἔν τινι, μνήμασιν ἐννυστάζοντες Κύριλλ. εἰς Ἰουλ. 10. 341D.

ἐννῠχεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, ἐννυκτερεύω, τῷ σηκῷ Πλούτ. 2. 434D· μεταφ., Ἔρως, ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Σοφ. Ἀντ. 784, ἴδε σημ. Jebb. καὶ πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. (Ὠδ. 4.13, 8) excubat in genis. **II.** ἐπὶ ἀστέρος ἢ ἀστερισμοῦ, δύνω, πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων; Αἰσώπου Μῦθοι 341 ἔκδ. Ἀλμίου, 413 ἔκδ. Κοραῆ.

ἐννύχιος [ῠ], **α**, **ον**, Ἡσ. Θ. 10, **-ος**, **ον**, Σοφ. Αἴ. 180 (νύξ): ἐν καιρῷ νυκτός, διὰ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα, νυκτερινός, Λατ. nocturnus, ἐνν. προμολὼν Ἰλ. Φ. 37· [νῆες] ἐννύχιοι κατάγοντο Ὀδ. Γ. 178· ἐνν. μέλπεσθαι Πίνδ. Π. 3. 140· ἐνν. τέρψις, δῶμα Σοφ. Αἴ. 1203, 1211· φροντίδες Ἀριστοφ. Ἱππ. 1290, κτλ.·— οὐδέτ. **ἐννύχιον** ὡς ἐπίρρ., Ἐπίγραμμ. παρ' Ἀθην. 544A. **II.** ἐννυχίων ἄναξ Αἰδωνεῦ, βασιλεῦ τῶν κατοικούντων ἐν ταῖς χώραις τῆς Νυκτός, δηλ. τῶν νεκρῶν, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου (Ἰλ. Υ. 61) ἄναξ ἐνέρων, Σοφ. Ο. Κ. 1558, πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

ἔννῠχος, **ον**, = τῷ προηγ., ἄγγελος ἦλθε .. ἔννυχος Ἰλ. Λ. 716· ἔνν. κοῖται Πίνδ. Π. 11. 39· ὄψεις Αἰσχύλ. Πρ. 645.— Ἐπίρρ. ἔννυχον, «νυχτιάτικα», Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α', 35 (Lachm ἔννυχα), συγκρ. ἐννυχώτερον Αἴσ. 110, ἔκδ. Ἀλμίου (Halm.)· προσέτι **ἐννύχως**, Νικήτ. Εὐγ. 2. 316, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 335, 18. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, τὸν ἔννυχον Ἀΐδαν, τὸν ἄνακτα τοῦ σκότους Ἅδην, Σοφ. Τρ. 501.

ἔννωθρος, **ον** = **νωθρός**, Διοσκ. 1. 37.

ἐννῶσαι, **ἐννώσας**, Ἰων. ἀπαρέμφ. καὶ μετοχ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **ἐννοέω**, Ἡρόδ.

ἐννωτιαῖος, **α**, **ον**, ὁ ἐν τοῖς νώτοις, ὁ νωτιαῖος μυελός. Ἰατρ.

ἐννωτίζομαι, φέρω ἐπὶ τῶν νώτων, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 5.

ἔνογκος, **ον**, ἐπὶ κοιλίας, ἐξωγκωμένη, Ἱππιατρ. σ. 54. 23.

ἐνογκώδης, **ες**, ἐπὶ λόγου, ὀγκηρός, κομπώδης, Γεώργ. Πισίδ. Ἑξ. στ. 548.

ἐνοδιάρχης, **ου**, **ὁ**, ὁδηγὸς συνοδίας, συνοδιάρχης, Waddington Inscrr. 2589.

ἐνόδιος, **α**, **ον**, καὶ Ἐπικ. **εἰνόδιος**, **η**, **ον**, Ὅμ., οὐδείω καὶ οἱ Τραγ. ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ θηλ. **εἰνοδία**. μεταγν. ὡσαύτως **ος**, **ον**, Παυσ. 3. 14, 9· (**ὁδός**):— ἐν τῇ ὁδῷ ἢ κατὰ τὴν ὁδόν, Λατ. vialis, σφήκεσσιν ἐοικότες .. εἰνοδίοις, «τοῖς τὴν σφηκιὰν ἔχουσι παρὰ τὴν ὁδόν» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 260· ἐνοδίους τε συμβόλους, «τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήματα, δι' ὧν δεῖ συμβάλλειν καὶ μαντεύεσθαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 487· πρβλ. Ὁράτ. Ὠδ. 3. 27· ἐνόδιοι πόλεις Πλουτ. Αἰμίλ. 8· στάσεις σκηνῶν ὁ αὐτ. Ἀντών. 9· ἐνόδια ὅπλα, πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ ὁδῷ, Διον. Ἀλ. 4. 48. 2) ὡς οὐσιαστ., **ἐνόδια**, **τά**, δίκτυα θηρευτικὰ πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν ὁδῶν, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς Ξεν. Κυν. 6. 9. 6) ἕλκη προξενούμενα ἐκ μακρᾶς ὁδοιπορίας ἢ ἄλλης κοπιώδους κινήσεως, ὅτι δὲ κινήσεις καὶ πόνοι ποιοῦσιν ἐνίοις τὰ τοιαῦτα (ἕλκη) φανερὸν ἐκ τῶν ἐνοδίων καλουμένων, κτλ., Θεοφρ. π. Ὑδρώτων 15. **II.** ὡς ἐπίθ. θεῶν τινῶν ὧν τὰ ἀγάλματα ἵσταντο παρὰ τὴν ὁδὸν ἢ ἐν ταῖς τριόδοις, Λατ. triviales, οἷον ἐπὶ τῆς Ἑκάτης, εἰνοδίας Ἑκάτης Σοφ. Ἀποσπ. 480· ἐνοδία θεὸς ὁ αὐτ. Ἀντ. 1199· εἰνοδία θυγάτηρ Δάματρος Εὐρ. Ἴων 1048· δαίμων ἐνοδία Συλλ. Ἐπιγρ. 26, καὶ Ἐνοδία μόνον = **Τριοδῖτις**, Λατ. Trivia, Εὐρ. Ἑλ. 570· ἡ **Ἐνόδιος** Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.: ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Θεόκρ. 25. 4, κτλ.· πρβλ. **Ἀγυιεύς**.— **ἐνόδιον**, **τό**, προσευχὴ πρὶν ἐξέλθῃ τις εἰς ὁδοιπορίαν, Γρηγ. Ναζ. III. 518A.

ἐνοδῖτις, **ἴτιδος**, **ἡ**, θηλ. τοῦ ἀχρήστου **ἐνοδίτης** = **ἐνοδία**, Ὀρφικ. Ὕμν. 72. 2.

ἔνοδμος, **ον**, (ὀδμή), ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὀσμήν, πρόσφατος, Νικ. Θηρ. 41.

ἐνο-ειδής, **ές**, ἑνιαῖος, μοναδικός, ἁπλοῦς, Διον. Ἀρεοπ. 154B.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Ἰαμβλ. Μυστ. 1. 18.

ἑνό-ζυγος, **ον**, ἰσόπαλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3422.

ἐνοιδέω, πρήσκομαι, σπλὴν ἐνοιδέων Ἱππ. 49, 19.

ἐνοιδής, **ές**, πρησμένος, Νικ. Ἀλεξιφ. 422.

ἐνοικάδιος, **ον** = **ἐνοικίδιος**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 4.

ἐνοικειόω, εἰσάγω, καθιστῶ τί τινι οἰκεῖον, τὴν ἐπιείκειαν .. τοῖς ἀνθρώποις ἐνοικειοῦν Διόδ. 1. 93:—Παθ., εἰσδύω, ὑπεισέρχομαι, Πλούτ. 2. 960A.

ἐνοικέτις, **ιδος**, **ἡ**, ἡ ἔνοικος, «ἐνοικέτις τῶν νήσων ἡ Ἀφροδίτη· ἐξαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμᾶτο» Σουΐδ.

ἐνοικέω, κατοικῶ ἐν, μετὰ δοτ. τόπου, Θήβαις ἐνοικεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1282, κτλ., οὐκέτι τᾶδ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 858, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 25· μετ' ἐμπροθέτου αἰτ., κατὰ στέγην Εὐρ. Ἄλκ. 1051· μετ' ἐπιρρ. τύπου, ἐνταῦθα Ἀριστοφ. Νεφ. 95· ἀπολ., οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ [ἐνν. τὸ σῶμα], πλὴν ἐνοικῆσαι βίον .., διότι δὲν ἐξουσιάζομεν αὐτὸ ὡς ἡμέτερον κτῆμα, ἀλλὰ μόνον ὅπως διέλθωμεν ἐν αὐτῷ τὸν βίον ἡμῶν, Εὐρ. Ἱκ. 535· [Θυρέαν] ἔδοσαν ἐνοικεῖν, κατοικεῖν ἐν αὐτῇ, Θουκ. 4. 56. 2) μεταφ., ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ὅσοι ἐνῳκήκασι μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 10· τοῖς συγγράμμασιν Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 457E. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 4, 2. 178, Σοφ. Ο. Κ. 1533, κτλ.· ἀπολ., οἱ ἐνοικοῦντες, οἱ κάτοικοι, Ἡρόδ. 2. 66, Θουκ. 1. 18, 91, κτλ.

ἐνοικήσιμος, **ον**, ὃν δύναταί τις νὰ κατοικήσῃ, κατάλληλος πρὸς κατοικίαν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 27.

ἐνοίκησις, **εως**, **ἡ**, τὸ κατοικεῖν ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 2. 17, Διον. Ἀλ., κλ.

ἐνοικητήριον, **τό**, οἰκητήριον, οἴκημα, Πολυδ. Α', 73.

ἐνοικήτωρ, **ορος**, **ὁ**, κάτοικος, Στ. Βυζάντ. ἐν λ. **Πικεντία**.

ἐνοικιάζω, ὡς καὶ νῦν, Γρηγέντιος 612B.

ἐνοικιακός, **ή**, **όν**, κατάλληλος δι' ἐνοικίασιν, ἐνοικιακὰ οἰκήματα Μιχ. Παλαιολ. Χρυσόβουλ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 161, σ. 1047.—Ἐπίρρ. **ἐνοικικῶς**, ἐνοικικῶς ἐκδιδόμενα οἰκήματα, ἐνοικιαζόμενα, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 25 καὶ 51, ἔνθα ὑπάρχει καὶ τὸ ἐπίθ. **ἐνοικικός**.

ἐνοικίδιος, **ον**, ἢ **α**, **ον**, (οἰκία) ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατοικίδιος, οἰκιακός, Κλήμ. Ἀλ. 189, Πολυδ. Γ', 156.

ἐνοικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, βάλλω τι εἴς τινα τόπον, ἐμφυτεύω, ἐμβάλλω, ἀλλ' ἐνῴκισεν δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν, ποδὸς βλάβην Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 248· παρά τισί τι ἐνοικ. Πλάτ. Ἐπινομ. 978C:— Παθ., ἐγκαθίσταμαι, Ἡρόδ. 1. 68· τῷ σώματι Πλάτ. Ἀξίοχ. 371C· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Θουκ. 6. 2.

ἐνοικιο-λόγος, **ον**, εἰσπράκτωρ ἐνοικίων, Ἀρτεμίδ. 3. 41, ἐν Βασιλικ., **ἐνοικολόγος**, ἴδε Δουκάγγιον.

ἐνοίκιος, **ον**, (οἶκος) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὤν, οἴκοι διαμένων, κατοικίδιος, **ἐνοίκιος ὄρνις**, ἀλέκτωρ, ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην Αἰσχύλ. Εὐμ. 866· πρβλ. **ἐνδομάχας**. **II.** ὡς οὐσ., 1) **ἐνοίκιον**, **τό**, ὡς παρ' ἡμῖν, Λυσ. Ἀποσπ. 15, Ἰσαῖος 58. 23, Δημ. 1179. 23, Ἀνθ. Π. 11. 251· τῷ σώματι τελεῖ ἐνοίκιον ἡ ψυχὴ Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 139E. 2) **ἐνοίκιον**, τό, οἴκησιν, σχέτλιοι, οἳ περὶ κεῖνον ἐνοίκια χῶρον ἔχουσιν, «σχετλιασμοῦ δὲ ἄξιοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες ἄξιοι, οἵτινες περὶ τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον τὴν οἴκησιν αὐτῶν ἔχουσιν» (Παράφρ.) Διον. Π. 668.

ἐνοίκισμα, τό, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **οἴκημα**, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐναύλισμα**.

ἐνοικοδομέω, κτίζω, οἰκοδομῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ [τῇ νήσῳ], πύργον ἐνοικοδομήσαντες, οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ Θουκ. 3. 51· καὶ τό τε ἐν τῇ Λακωνικῇ τείχισμα ἐκλιπόντες ὃ ἐνῳκοδόμησαν ὁ αὐτ. 8. 4:—Παθ., ὁ αὐτ. 8. 84:—Μέσ., τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι, οἰκοδομήσαντες ἐκεῖ τεῖχος δι' ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 3. 85. **II**. κλείω διὰ τοίχου, πυλίδα τινὰ ἐνῳκοδομημένην Θουκ. 6. 51, πρβλ. Διόδ. 3. 37.

ἐνοικολόγος, ἴδε **ἐνοικιολόγος**.

ἔνοικος, ον, οἰκῶν ἐντός, κάτοικος, Τραγ., κλ.· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τόπου, κάτοικος τόπου τινός, Αἰσχύλ. Πρ. 415, Σοφ. Τρ. 1092, Θουκ. 4. 61, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὁ κάτοικος ἔν τινι τόπῳ, Πλάτ. Κριτί. 113C. **2**) Παθ., ὁ ἐνοικούμενος, Παλλάδος ἔνοικα μέλαθρα Εὐρ. Ἴων 235.

ἐνοικουρέω, διαμένω ἐντός τινος τόπου, ἐν ᾧ (χωρίῳ) φρουρά τις ἦν Ῥωμαίων ἐνοικουροῦσα Διον. Ἀλ. 6. 3· μεταφ., ἡ μνήμη ἐνοικουροῦσα Λουκ. Φιλοψευδ. 39.

ἔνοινος, ον, ὁ περιέχων οἶνον, τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων Λόγγ. 2. 1. **II**. = **ἔνσπονδος**, ἐνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνοινον Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 85 κἑξ., 2555. 11.

ἐνοινοφλύω, ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ μεταξὺ πίνων, Λουκ. Λεξιφ. 14.

ἐνοινοχοέω, χέω οἶνον ἔν τινι, μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν, «κιρνῶντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 472· καταχρηστικῶς, νέκταρ ἐῳνοχόει, «ἀντὶ τοῦ ἐνέχει, ἐκίρνα· ἔστι δὲ ὁ τρόπος κατάχρησις, κυρίως γὰρ τὸ οἰνοχοεῖν ἐπὶ οἴνου λεχθῆναί ἐστι» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 3.

ἐνοκλάζω, γονατίζω καὶ κάθημαι, ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, «καθίσας εἰς τὰ ὀπισθινά του», ἐπὶ κυνός, Φιλόστρ. 867.

ἔνολβος, ον, εὐδαίμων, εὐτυχής, Μανέθων 4. 85.

ἐνολισθάνω, καὶ μεταγεν. **-αίνω**, ὀλισθαίνω ἔν τινι, βυθίζομαι, ἡ δὲ χώρα .. χάσμασιν ἐνώλισθε πολλοῖς Πλουτ. Κίμ. 16· ὀλισθαίνω ἔν τινι καὶ πίπτω, ὁ αὐτ. Πομπ. 25.

ἐνόλμιος, ον, μαντικός, Σοφ. Ἀποσπ. 875 (Ἐτυμ. Μ. 344, 40).

ἔνολμος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ἀποσπ. 875.

ἔνομβρος, ον, τοῦ ὄμβρου, ἔνομβρον .. ὕδωρ, «βροχόνερον», Πισίδ. 260.

ἐνομήρης, ες = ὁμήρης ἐν, ἡνωμένος, Νικ. Ἀλεξιφ. 238, 620· πρβλ. Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σ. 877.

ἐνομιλέω = ὁμιλέω ἐν, Δίων Κ. 43. 15, κλ. **II**. συναναστρέφομαι, λαμβάνω, πεῖραν, γνωρίζω, Πάρθων ἤθεσιν ἐνωμιληκὼς Πλουτ. Ἀντών. 41.

ἐνομματόω, δίδω εἴς τινα ὀφθαλμούς, κάμνω αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Φίλων 1. 586.

ἐνομόργνυμι, κατὰ Μέσ. τύπον ἐντυπώνω, ἐναποτυπώνω, μιλτίνην ἐνομόρξεται τῷ ἐπιπέδῳ γραμμὴν Πλούτ. 2. 1081B· ἐνομόρξασθαί τινι τὰ τῶν πολλῶν πάθη ὁ αὐτ. Κικ. 32. Ἀλλὰ κατὰ Σουΐδ.: «ἐνωμόρξατο, ἀπεμάξατο, ἀπεψήσατο», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ἐνομόρξατο· κατέμαξεν· ἐνέβαλεν» (ἄνευ χρον. αὐξ.).

ἐνονειδίζω, ὀνειδίζω, Ψευδο-Βασίλ. τ. 3. σ. 594E.

ἐνονυχίζει: «ἀποδέχεται» Α. Β. 258, 23.

ἐνοξίζω, «ξινίζω», Ἰγνατ. Ἐπιστ. εἰς Μαγν. § 10, σ. 23.

ἐνοπέω, κράζω, βοῶ, Ἀκύλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Ἀποδ. σ. 46C.

ἐνόπη, ἡ, ἐνώπιον, Σοφ. Ἀποσπ. 51· πρβλ. **διόπαι**.

ἐνοπή, ἡ, (ἐνέπω) κραυγή, φωνή, οἵα ἡ τῶν πτηνῶν, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὣς Ἰλ. Γ. 2: ἰδίως, πολεμικὴ κραυγή, μάχη τ' ἐνοπή τε Μ. 35, Π. 246, κτλ.: ὡσαύτως, κραυγὴ κλαιόντων, κίχε δ' ἐνοπήν τε γόον τε Ω. 160· ἀγρία κραυγή, ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε Εὐρ. Βάκχ. 159. **2**) καθόλου, φωνή, ἐνοπήν τε πυθοίμην Ὀδ. Κ. 147· Φοίβου .. γλώσσης ἐνοπαὶ Εὐρ. Ἠλ. 1302, πρβλ. Ι. Τ. 1272· μυκηθμός, εἰς ἐνοπὴν ταύρων Νικ. Θηρ. 171. **3**) ἐπὶ πραγμάτων, ἦχος, κρότος, αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ Ἰλ. Κ. 13· ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε, ἐπὶ βροντῆς, Ἡσ. Θ. 708· κιθάρας ἐνοπὴ Εὐρ. Ἴων 882· ὀστέων ἐνοπή, τριγμός, ψόφος θραυομένων ὀστῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 150. 4.—Ἐπικ. λέξις ᾗ ἐχρήσατο καὶ ὁ Εὐρ. ἐν Λυρ. χωρίοις.—Πρβλ. **ἐνέπω** ἐν τέλει.

ἐνοπλίζω, προσαρμόζω εἰς, στερρὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτην, «τὴν ἰσχυρὰν κώπην ἐνοπλίσουσι ταῖς χερσίν, ἀντιστρόφως δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς στερραῖς κώπαις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 205.

ἐνόπλιος, ον, (ὅπλον) = τῷ ἑπομ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 241. **II**. **ἐνόπλιος** (ἐνν. **ῥυθμός**), ὁ, ὁ μετρικὸς χρόνος προσαρμοζόμενος εἰς τὰ πολεμικὰ μέλη, «εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸ ἀμφίμακρον ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651)· ἐπαΐονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, κτλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 651· ᾖσάν τε ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11· ἐνόπλιόν τέ τινα ὀνομάζοντες ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε, «ὁ ἐνόπλιος σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς περιαμβίδος .. ἐξορμητικὸς εἰς πόλεμον» (Πρόκλ.), Πλάτ. Πολ. 400B· ὡσαύτως, ἐν. μέλη Ἀθήν. 630F· Κουρήτων ἐν. παίγνια Πλάτ. Νόμ. 796B· ἐντεῦθεν, ἐνόπλια παίζειν Πίνδ. Ο. 13. 123· ὀρχήσασθαι Καλλ. εἰς Ἄρτ. 241.—Περὶ τοῦ ῥυθμοῦ κατ' ἐνόπλιον ἴδε Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 2. 127, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἔνοπλος, ον, ὡπλισμένος, «ἁρματωμένος», Τυρταῖος 13, Σοφ. Ο. Τ. 469, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1164 κ. ἀλλ. **II**. ὁ ἔχων ἐντὸς ἐνόπλους ἄνδρας, ἐπὶ τοῦ Δουρείου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρῳ. 520. **III**. εἰκὼν ἐν., τὸ Λατ. imago clipeata, ἀνδριὰς μεθ' ὅπλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 40· οὕτως, εἰκὼν γραπτὴ ἐν ὅπλῳ αὐτόθι 124 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐνόπλως** Ἡσύχ. ἐν λέξει **περιχορίζειν**.

ἐνοποιέω, συνενώνω εἰς ἕν, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἐνοποιοῦν αὐτὰ Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 15, Πολύβ. 8. 6, 11.

ἑνο-ποιός, όν, ὁ συνενῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 6, 9, Πορφ. Εἰσαγ. 2.

ἐνοπτάω, ὀπτῶ ἔν τινι, ἰχθύες .. ἀρτιδίοις ἐνοπτημένοι Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 643D.

ἐνοπτιλίζειν· «ἐμβλέπειν» Ἡσύχ.

ἔνοπτος, ον, (ὄψομαι) ὁρατὸς ἔν τινι πράγματι, κάτοπτος, Ἀριστ. Προβλ. 1. 51, 2, Ἡσύχ.

ἐνοπτρίζω, παριστάνω ὡς ἐν κατόπτρῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 57. 70:—Μέσ., βλέπω ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἑαυτοὺς Φίλων 1. 51, πρβλ. Πλούτ. 2. 696A· ἐν. πρόβλημα .., βλέπω μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω, Θεοφύλ. Σιμοκ.

ἐνόπτρισις, εως, ἡ, ἀντανάκλασις, Πλωτῖν. ἔκδ. Kirchh. τ. 1, σ. 229. 26.

ἔνοπτρον, τό, κάτοπτρον, «καθρέπτης», χρυσέων ἐνόπτρων ἐς αὐγὰς Εὐρ. Ἑκ. 925, Ὀρ. 1112· ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, πρβλ. 3. 2, 10:—ἴδε **κάτοπτρον**. (Πρβλ. Λατ. speculum ἐκ τοῦ specio).

ἐνόρᾱσις, εως, ἡ, τὸ ἐνορᾶν, ἐμβλέπειν, Κλήμ. Ἀλ. 821.

ἐνοράω, Ἰων. **-έω**: μέλλ. **ἐνόψομαι**: ἀόρ. **ἐνεῖδον** (ὃν ἴδε):—βλέπω, παρατηρῶ τι ἔν τινι προσώπῳ ἢ πράγματι, τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν (τὸ ἀφύλακτον) Θουκ. 3. 30, κτλ.· τι ἐν. τινι Ἡρόδ. 1. 89, Θουκ. 1. 95, πρβλ. Λυσ. 916. 7· ἐν γὰρ τῷ οὐκ ἐνεώρα [ἐνν. τὸ τυραννικὸν] Ἡρόδ. 3. 53· μετ' αἰτιατ. καὶ μετοχ. μέλλ. ἐνεώρα τιμωρίην ἐσομένην, ἔβλεπεν ὅτι ἐκδίκησις θὰ ἐπήρχετο, ὁ αὐτ. 1. 123, πρβλ. 170., 5. 36, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1129: ἀλλὰ μετὰ δοτ. προσ. καὶ μετοχ., ἐνορέω ὑμῖν οὐκ οἵοισίν τε ἐσομένοισι πολεμεῖν Ἡρόδ. 8. 140. **II**. ἐνατενίζω εἴς τινα ἤ τι, βλέπω τινὰ ἤ τι ἀτενῶς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27, Ἀριστ. Ἀποσπ. 148· δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισὶ Πλουτ. Ποπλ. 6, πρβλ. Παυσ. 4. 8, 2.

ἐνόρειος, ον, (ὄρος), ὀρεινός, «βουνήσιος», βίον ἐνόρειον νομάδα τε ἐζηλωκότες Ἀνωνύμου Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 6. 16.

ἐνορέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐνοράω**.

ἐνορθιάζω, ὀρθώνω, κρατῶ ὄρθιον, ὑψώνω, πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν ἐνορθιάζουσα Φίλων 2. 265· εἰμὴ ἀναγνωστέον **ἐπορ-**.

ἐνόριος, ον, (ὅρος) ἐντὸς τῶν ὁρίων, Πολυβ. Θ', 8· ὁ ἐπὶ τῶν ὁρίων, θύσας .. θεοῖς ἐνορίοις Ἡλιόδ. 10. 1:—**ἡ ἐνορία**, ἡ χώρα ἡ ἐντὸς τῶν ὁρίων, τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν Χρον. Πασχ. σ. 78, 9. **2**) ὡς οὐσ. **ἡ ἐνορία**, ὡς καὶ νῦν, ἐνορία ἐκκλησίας, ἐνορία ἱερέως, κτλ., Γρηγ. Νύσσ. III. 1001A, Κύριλλ. Ἀλ. X. 361A, Ἰουστ. Κῶδ. 1, 2, 26 § α', Βασιλ. Πορφ. Νεαρ. 319·—ἐκ τοῦ **ἐνορία** ἐσχηματίσθησαν, **ἐνορίτης**, θηλ. **ἐνορῖτις**, **ἐνοριακός**, ή, όν, Σύνοδ. Χαλκ. Πρ. 14, σ. 723, Δουκάγγ.

ἐνορκίζομαι, μέσ., κάμνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, ὁρκίζω, ἐν. τινὶ ποιεῖν τι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2347 q· ἐν. τινὶ ὅρκον αὐτόθι 1933· διωρθώθη ὑπὸ Δινδ. ἐκ Χειρογρ. (ἀντὶ **ἐνωρκήσαντο**) ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 15, 4. Τὸ ἐνεργ. **ἐνορκίζω** ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9288· πρβλ. Ἐπιστ. Α' πρὸς Θεσσ. ε', 27·—**ἐνορκέω** αὐτόθι 1988 6.

ἐνόρκιος, ον = ἔνορκος Πινδ. Ο. 2. 166:—**ἐνόρκιον**, τό, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Ε', 21).

ἐνορκισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἐνορκίζειν, ὁρκισμός, Συνέσ. 209B.

ἔνορκος, ον, ὁ ὁρκισθείς, ὁ ὑποχρεωμένος δι' ὅρκου, ἔνορκόν τινα θέσθαι, δεσμεύειν τινὰ δι' ὅρκου, Σοφ. Φιλ. 811· ἔν. λαμβάνειν τινὰ Αἰσχίν. 66. 29: μετὰ δοτ. προσ., ἐν. οὐδενί, Λατ. nulli addictus, Σοφ. Φ. 72: ἀπολ., ἔνορκος ὤν, δεδεσμευμένος δι' ὅρκου, Θουκ. 2. 72, πρβλ. Αἰσχίν. 43. 14, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 12: μετ' ἀπαρ., ἐν. ξυμμαχεῖν Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 18. **II**. ὁ πρὸς ὃν τις ὡρκίσθη, θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν, ὅρκοις θεῶν κεχυρωμένην, Σοφ. Ἀντιγ. 369· φιλία καὶ ἔχθρα Πλάτ. Νόμοι 843A· λαμβάνειν τι ἔνορκον, λαμβάνειν τι ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ ὅρκου, Δημ. 773. 5· ἔνορκόν τι καταστῆσαι Αἰσχίν. 51. 41· ἔνορκόν ἐστί τινι, εἶναι καθῆκόν τινος ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ

ὅρκου, Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 18:—**ἔνορκον**, τό, ὡς οὐσιαστ. = ὅρκος, ἔνορκον ποιεῖσθαι, ὑποχρεοῦσθαι δι' ὅρκου, Πλάτ. Φαίδων 89C· ἔνορκον φέρει τὴν ψῆφον, juratus fert sententiam, Διον. Ἁλ. 7. 45.—Ἐπίρρ. **ἐνόρκως** Ἀθήν. 274E, Πολυδ. Α', 39·—περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **ἔνορκος** καὶ **εὔορκος** ἴδε Βουττμ. εἰς Δημ. κ. Μειδ. Πίναχ. ἐν λ.

ἐνορμάω, εἰσορμῶ εἴς τι, Πολύβ. 16. 28, 8.

ἐνορμέω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος ἐν λιμένι, Πολύβ. 16. 29, 13.

ἐνορμίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ: —φέρω τὸ πλοῖον ἐντὸς λιμένος, τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι Συνέσ. 167A: μεταφ., κύρτον ἐν ῥοθίοισι Ἀππ. Ἁλ. 3. 409:—Παθ. καὶ Μέσ., ἐπὶ πλοίων, προσορμίζομαι ἢ ναυλοχῶ, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας Στράβων 245, Διον. Ἁλ. 1. 56· μεταφ., ἐκ θυελλῶν ἐνωρμίσθην Θέογν. 1274.

ἐνόρμιον, τό, ἀγκυρόβολον, ἐνλιμένιον, Ἡσύχ. ἐν λέξει: **ἀγκυροβόλῳ**.

ἔνορμις ἢ **ἐνόρμιος**, ὁ, ὁ ἐκ τῶν ὤτων ἐξηρτημένος κρίκος, ἐλλόβιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4866.

ἐνόρμισμα, τό, τόπος ἔνθα ὁρμίζονται τὰ πλοῖα, ὅρμος, «ἀραξοβόλι» Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 106.

ἐνορμίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἐν ὅρμῳ διαμένων, Ἀνθ. Π. 10. 2, 14.

ἐνόρνυμι: ἀόρ. **ἐνῶρσα**: Ἐπικ. ἀόρ. β' παθ. **ἐνῶρτο**: οἱ μόνοι δύο χρόνοι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ.—Διεγείρω, μετὰ δοτ., τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν Ἰλ. Ζ. 499· αὖτις .. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας Ο. 62· ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Β. 451, πρβλ. Λ. 544· ἴδε Spitzn. ἐν Π. 656· θάρσος δ' ἐνῶρσε .. στρατῷ Εὐρ. Ἱκ. 713:—Παθ., διεγείρομαι ἐν ᾗ μεταξύ, ἐνῶρτο γέλως θεοῖσιν Ἰλ. Α. 599.

ἐνορούω: μέλλ. -ούσω, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι κατά τινος, ἀείποτε ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, μετὰ δοτ., Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε Ἰλ. Π. 783· ὡς τὸ **ἐπορούω**, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ κατά τινος, ὡς δὲ λέων .. αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι .. ἐνορούσῃ Κ. 486· ἀπολ., ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσε Λ. 217.

ἐνορύσσω, σκάπτω ἐντός τινος, τὸ δὲ βαλανεῖον παράδεισος ἦν, ᾧ μέσῃ κολυμβήθρα ἐνωρώρυκτο Φιλόστρ. 79.

ἐνορχέομαι = **ὀρχέομαι ἔν τινι**, καὶ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὰς Ὥρας ἐνορχεῖσθαι .. εἴποις ἂν Ἀλκίφρ. 3. 65.

ἐνόρχης, ου, ὁ, = **ἔνορχος** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1385, Ὄρν. 569, Λυσ. 661. 2) ὁ **ἐνόρχης** = τράγος, Θεόκρ. 3. 4.

ἐν-όρχης, ου, ὁ ἔχων μόνον ἕνα ὄρχιν, Κύριλλ.—Κατὰ Κόντον (Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 68) πιθανώτατα οὐδέποτε συνετέθη τὸ ὄνομα ὄρχις μετὰ τοῦ ἀριθμητ. ἐπιθέτου εἷς, ἑνός.

ἔνορχις, ιος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἐνόρχης**, Ἡρόδ. 6. 32., 8. 105, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 1.

ἔνορχος, ον, (ὄρχις) ὁ ἔχων ὄρχεις, μὴ εὐνουχισμένος, ἔνορχα .. μῆλ' ἱερεύσειν, ὅ ἐ. κριοὺς ἐνόρχους, καθότι οἱ ἐκτομίαι κριοὶ ἀπεκλείοντο τοῦ θυσιαστηρίου, Ἰλ. Ψ. 147· **τὰ ἔνορχα**, τὰ ἔχοντα ἤδη τοὺς ὄρχεις ἀνεπτυγμένους, τὰ τέλεια, δηλ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄνορχα**, τὰ νεαρὰ ἔτι, Ἱππ. 358. 24:—Ἐν Ἀθην. 652A πλημμελὴς γραφή: **ἐνόρχων**, ἀντὶ **ἀνόρχων** (ὡς διωρθώθη ἤδη). Πρβλ. **ἐνόρχης**, **ἔνορχις**.

ἔνος, ὁ, λέγεται ὅτι εἶναι = τῷ Λατ. annus, ἔτος, ἐντεῦθεν **ἐνιαυτός**, **δί-ενος**, **τρί-ενος**, ὡς τὰ biennis, triennis, κτλ.· πρβλ. **ἄφενος**.

ἕνος, η, ον, ἀπαντῶν μόνον ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι τοῦ θηλ., γεν. **ἕνης** καὶ Ἐπικ. **ἔννηφι**, δοτ. **ἕνῃ**, αἰτ. **ἕνην**, μετὰ σημασ. εἰς τρίτην, Λατ. perendie, μεθαύριον, ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔννηφιν (Ἐπικ. γεν. κειμένη ἐπιρρηματικῶς) Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 408· γεν. ἕνης, θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἕνης ἔλθῃς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 796, Δωρ. **ἕνας**, καὶ ἕνας καὶ ἐς ἀῶ Θεόκρ. 18. 14· εἰς ἕνην Ἀριστοφ. Ἀχ. 172· αὔριον καὶ τῇ ἕνῃ (ἔνθα τὸ καὶ προσετέθη ὑπὸ τοῦ Reiske) Ἀντιφῶν 143. 44· **ἐσένης** πιθ. γραφ. ἐν Δίωνι Κ. 47. 41· οὕτως ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡς Λακωνικὸν τύπον τὸ **ἔναρ** καὶ ἑρμηνεύει: «εἰς τρίτην», καὶ **ἐπέναρ** «εἰς τετάρτην». (Κοινῶς ταυτίζεται τῷ **εἷς**, **ἑνός** (πρβλ. per-en-die), ἴδε Ἕρμανν. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1137.—Ἀλλ' οἱ προμνημονευθέντες τύποι οὐδέποτε ἀπαντῶσι μετὰ δασείας· καὶ ὁ Κούρτιος παραβάλλει τὸ **ἔνος**, ὡς τὸ **ἔνιοι** πρὸς τὸ anyas, ὁ ἕτερος, τὴν ἑτέραν μετὰ τὴν αὔριον, δηλ. μεθαύριον.—Δὲν φαίνεται δὲ νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὴν ἑπομένην λέξιν.

ἕνος, η, ον, (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις **ἔνος** μετὰ ψιλοῦ πνεύματος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προτέραν δύο περιόδων («τὸ ἕνον δασυνόμενον .. τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ» Ἁρποκρ.· «ἕνον (γρ. ἔνον), τὸ παλαιόν» (Σουΐδ.)· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ **περυσινός**, ἕναι ἀρχαί, αἱ τοῦ παρελθόντος ἔτους, Δημ. 775. 25· Ἑλληνοταμίαι ἕνοι Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 273· ἕνος καρπός, ὁ περυσινὸς καρπός, Λατ. annotinus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 6:—καθόλου, παλαιός, παρεληλυθώς, νέον δέ που καὶ ἕνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς Πλάτ. Κρατ. 409B. 2) **ἕνη καὶ νέα** (ἐνν. **ἡμέρα**), ἡ παλαιὰ καὶ νέα ἡμέρα, δηλ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἀλλαχοῦ **τριακάς**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1134 κἑξ., Λυσίας 167. 8, κλ.· πρῶτος ὁ Σόλων ἕνην καὶ νέαν ἐκάλεσεν Διογ. Λ. 1. 57· Σκιρροφοριῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ Συλλ. Ἐπιγρ. 113. 9· ἕνῃ καὶ νέᾳ Μεταγειτνιῶνος αὐτόθι 224, 12, πρβλ. Δημ. 235. 1.—Ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔτος ἦτο σεληνιακόν, ὁ δὲ μηνιαῖος κύκλος τῆς σελήνης διήρκει σχεδὸν 29 ½ ἡμέρας, ἂν ὁ πρῶτος μὴν ἤρχιζεν ἐνῷ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συνέπιπτον ὁμοῦ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ ἀκόλουθος μὴν θὰ ἤρχιζε κατὰ τὴν δύσιν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀταξίας ταύτης, ὁ Σόλων ἔκαμε τὴν τελευταίαν ἡμίσειαν ἡμέραν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν πρῶτον μῆνα, ὥστε ἡ τριακοστὴ ἡμέρα συνίστατο ἐκ δύο ἴσων μερῶν, ὧν τὸ μὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν παλαιὰν σελήνην, τὸ δὲ εἰς τὴν νέαν (Πλουτ. Σόλ. 25). Τοῦτο βεβαίως θὰ συνέβαινε μόνον κατὰ πάντα δεύτερον μῆνα, οἱ δὲ λοιποὶ ἓξ μῆνες θὰ εἶχον μόνον 29 ἡμέρας ἕκαστος, καὶ ἐν αὐτοῖς κυρίως δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἕνη καὶ νέα· ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν ἡ τελευταία ἡμέρα ἑκάστου μηνὸς ἐκαλεῖτο οὕτω.—Εἶναι ζήτημα ἂν ἡ ἕνη τοῦ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 768 εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἢ ἡ πρώτη ἡμέρα μηνὸς ἔχοντος 30 ἡμέρας· ὁ Σκαλίγερος καὶ ὁ Ἕρμαν. προκρίνουσι τὸ δεύτερον, ὁ δὲ Γοττλ. τὸ πρῶτον. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἴδε Βουττμ. Excurs. v. ad. Dem. Mid. (Ὅτι ἡ λέξις ἦτο κυρίως **ἕνος** φαίνεται ἐκ τῶν συγγενευουσῶν λέξεων — Σανσκρ. sanas (παλαιός), Λατ. senex, senium, senatus, κτλ., Γοτθ. sineigs (senex), κτλ.). Ἴδε Φιλολ. Ποικ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 63—67.

ἑνός, γεν. τοῦ **εἷς** καὶ **ἕν**.

ἔνοσις, εως, ἡ, σεῖσις, τιναγμός, κλόνησις, Ἡσ. Θ. 681, 849, Εὐρ. Ἑλ. 1363, Βάκχ. 585. (Ἡ λέξις φαίνεται ὡς ὑπονοοῦσα ῥῆμα ***ἐνόθω**, σείω).

ἐνοσίφυλλος, ἴδε **εἰνοσίφυλλος**.

Ἐνοσί-χθων, ονος, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ· ἴδε **Ἐννοσίγαιος**. II. μεταγεν. ὡς ἐπίθ., ἐπὶ ἀρότρου, διότι ἀνακυκᾷ καὶ ἐνσκάπτει τὴν γῆν, «Εὐφορίων ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ ἀρότρου εἶπεν **ἐνοσίχθονι**, καὶ τὴν ἐλαίαν **γλαυκῶπιν**» Α. Β. 864, 21.

ἑνότης, ητος, ἡ, (εἷς) ὡς καὶ νῦν, φανερὸν ὅτι ἡ ταυτότης ἑνότης τίς ἐστιν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 9, 3, π. Ζ. Μ. 3. 5, 4 κ. ἀλλ.

ἑνοτήσιος, ον, ὁ ἑνῶν, ὁ διαλλάττων, Συνεσ. Ὕμν. 2. 31.

ἔνουλα, ων, τά, (οὖλον), «αἱ δὲ περιειληφυῖαι τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἔξωθεν, ἔνουλα δὲ τὰ ἔνδοθεν» Πολυδ. Β', 94.

ἐνουλίζομαι, γίνομαι οὖλος, «σγουρός», ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κόμης, τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5· κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει Ἀρισταίν. 1. 1.

ἐνουλισμός, ὁ, τὸ «σγούρωμα», ἐνουλισμὸς τῶν πλοκάμων Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 2, σ. 253.

ἔνουλος, ον, «σγουρός», πλόκαμοι ἔνουλοι Καλλιστρ. Ἐκφρ. 4.

ἐνουράνιος, ον, ὁ, = ὁ ἐν οὐρανῷ ὤν, Ἀνθ. Π. 9. 223, Πολυδ. Α', 23.

ἐνουρεύωντι, ὑποτακτ., καὶ εἰπ[ου] τινε[ς ἐ]νουρεύωντι = ὦσιν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς χώρας Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hel. 2477 (ἔνθα ἡ σελὶς εἶναι ἐσφαλμένως 2478).

ἐνουρέω: ἀόρ. **ἐνεούρησα** Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 12:—οὐρῶ εἴς τι ἢ ἔν τινι, ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι οὔτε ἐμπτύουσι (οἱ Πέρσαι) Ἡρόδ. 1. 138., 2. 172· ἐνουροῦσι .. στρώμασιν ἐν μαλακοῖς Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 2: ἀπολ., ὥστε θαἱμάτιδια σείειν πάρεστιν ὥσπερ ἐνεουρηκότας, ὡς νὰ τὰ κατουρήσαμεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 402, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 3. 34.

ἐνουρήθρα, ἡ, ἢ **ἐνούρηθρον**, τό, οὐροδοχεῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 430, πρβλ. **οὐροδόχη**, **ἀμίς**.

ἐνούσιος, ον, ἐνυπόστατος, ὑπάρχων, πραγματικός, Συνεσ. Ὕμν. 2. 37. 2) «πολυκτήμων» Ἡσύχ.

ἐνοφείλομαι, ὀφείλομαι ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἢ ὑποθήκῃ, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου Δημ. 1249, 23· ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον ὁ αὐτ. 1197 ἐν τέλει· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 530.

ἐνοφθαλμιάζομαι, παθ., ἐπιδέχομαι ἐνοφθαλμισμόν, διά τί ἡ πεύκη καὶ πίτυς καὶ τὰ ὅμοια τούτοις οὐκ ἐνοφθαλμιάζεται Πλούτ. 2. 640B, ἐν τῇ κεφαλίδι τοῦ διαλόγου.

ἐνοφθαλμιάω, ἐποφθαλμιῶ, φθονῶ, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Β', 62, ἀλλὰ νῦν διωρθώθη εἰς ἐποφθαλμιάω.

ἐνοφθαλμίζω, ἐγκεντρίζω, «μπολιάζω», δένδρον ἀπό τινος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 4· **ἐνοφθαλμισμός**, ὁ, τὸ ἐνοφθαλμίζειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 1 καὶ 2, Πλούτ. 2. 640B, Γεωπον. 10. 75, 1., 10. 77, 1· οὕτω καὶ **ἐνοφθάλμισμα**, τό, Συνέσ. 294C.

ἐνοχή, ἡ, τὸ ἐνέχεσθαι, μεταγεν. λέξις, ἴδε Δουκάγγ.

ἐνοχλέω, Αἰολ. καὶ ποιητ. β' ἐνικ. **ἐννοχλεῖς** Θεόκρ. 29. 36: παρατ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἠνώχλουν** Ξεν. Κύρ. 5. 3, 56, Ἰσοκρ. 93A, Δημ., κλ.: μέλλ. **ἐνοχλήσω** Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 164: ἀόρ. **ἠνώχλησα** Δημ. 405. 20., 1056. 11: πρκμ. **ἠνώχληκα** ὁ αὐτ. 515. 19:—Παθ. **-ηθήσομαι** Διον. Ἁλ. 10. 3· ὡσαύτως **-ήσομαι** (ἐπὶ παθ. σημ.) Ἀππ. Ἐμφ. 1. 36, Γαλην.: μετοχ. ἀόρ. **ἐνοχληθεὶς** Ἱππ. Κωακ. Προγν. 203: πρκμ. **ἠνώχλημαι (παρ-)**

Δημ. 242 16. Ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, εἰς τίνα ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με; Πλάτ Ἀλκ.1.104D· ὥστε μὴ 'νοχλεῖν τὸν συμπότην Διόδ. Σινωπεὺς ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 18, Ξεν., κτλ:—Παθ., ἐνοχλοῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσαρεστοῦμαι, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34, Δημ. 347. 18· ἡ ἐκκλησία ἠνωχλεῖτο Αἰσχίν. 59. 39. 2) μετὰ δοτ., προξενῶ ἐνόχλησιν εἴς τινα, Λυσ.170.14· ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσιν Ἰσοκρ. 42C· ἐνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ Ξεν. Ἀν. 2. 5, 13. Ἄμφις ἐν «Διθυράμβῳ» 2· ἠνώχλει ἡμῖν Δημ. 30. 6. κτλ. 3) ἀπολ., γίνομαι αἰτία ἐνοχλήσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἀριστοφ. Βατρ 708, κτλ.: μετ' οὐδ. ἐπιθ., ὅσα .. ἠνώχλησεν. ὅσα ἐνοχλήσεις παρέσχε, Δημ. 519.15· μετὰ μετοχ., τὸ δὲ οὐκ ἠνώχλει λέγων Ξεν. Κύρ. 5. 3, 36. Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου, ἐνίοτε ἐν χρήσει παρὰ Κωμ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ.

ἐνόχλημα, τό, τὸ προξενοῦν ἐνόχλησιν, Ὀρειβάσ. II. 67, 4.

ἐνόχλησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πράγματά τε πολλὰ καὶ ἐνοχλήσεις μυρίας Φιλήμων ἐν Ἀδήλ.7· σοφιστικὰς ἐνοχλήσεις Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 6. 4, πρβλ. Διογ. Λ.7.11.

ἐνοχλητέον, ῥημ. ἐπίθ. = δεῖ ἐνοχλεῖν, οὐκ ἐνοχλητέον τὰς τρίχας Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 11, σ. 290.

ἐνοχλίζω, δὲν ἀφίνω τι εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, μετακινῶ αὐτό, πάντας δ' ἐνοχλίζουσι τοῦ λόγου λίθους Θ. Πρόδρ. 8. σ. 354.

ἐνοχοποιέω, ἐνοχοποιῶ, ὡς καὶ νῦν, παρὰ Βασιλ., Δουκάγγ.

ἐνοχοποιός, ὁ, ὁ ἐνοχοποιῶν τινα, Γλωσσ.

ἔνοχος, ον = **ἐνεχόμενος**, ὁ ἐχόμενος, κρατούμενος ἔν τινι, τοιαύταις δόξαις Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 10· ἔνοχόν ἐστι ταῖς εἰρημέναις βλάβαις ὁ αὐτ. Πολιτ. 8. 2, 5· μὴ καταφρόνει Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν, οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς, ἔσει Ἀπολλόδ. ἐν «Λακαίνῃ» 1. II. ἐν δικανικαῖς φράσεσιν, ὑπεύθυνος, ὑποκείμενος εἴς τι, τῷ νόμῳ Πλάτ. Νόμοι 869B· ἐπιτιμίοις φόνου Ἀντιφῶν 125. 33· ζημίαις Λυσ. 140. 20 ταῖς ἀραῖς Δημ. 404. 5· δεσμῷ αὐτόθι 1229. 11· ὅπερ ἄξιόν ἐστι δεδιέναι, μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύταις ταῖς ἀνοίαις Ἰσοκρ.160A, πρβλ. Αἰσχίν.1.185. 2) ἔνοχος ψευδομαρτυρίας, ὑποκείμενος εἰς καταγγελίαν ἐπὶ .., Πλάτ. Θεαίτ.148B· ἐν. τῷ φόνῳ, ὑποκείμενος εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ φόνου, Ἀντιφῶν 112. 38, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 20·—ἐντεῦθεν μετὰ γεν., ἔνοχος βιαίων, λιποταξίου (ἐξυπακουομ. δίκη, γραφῇ), ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ .., Ἀντιφῶν 147. 2, Πλάτ. Νόμοι 914E, Λυσίας 140. 1· ἔνοχος θανάτου, ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ θανάτου, Διοδ. Ἀποσπ. 571. 14, Καιν. Διαθ.:—μετ' ἀπαρ., ἔνοχος ἔστω ἀποτῖσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2832. 8 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Böckh). 3) σπανίως μετὰ προθ., ἔνοχος ἔν τινι παρ' Ἀνδοκ.11. 5· περί τινος Φίλιππ. παρὰ Δημ. 239. 4· περί τι Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 19· ὡσαύτως, τούτοις ἔν. ἐφ' οἷς ὀργίζονται αὐτόθι 2. 2, ἐν τέλει. 4) ἀπολ., ἔνοχος, Ἀντιφῶν 125. 20., 143. 22, Πλάτ. Σοφ. 261A, κτλ.

ἐνοψις, εως, ἡ, (ὄψομαι) = **ἔποψις**, τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως Θεμίστ. 177D. Πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐπόψεως**· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 499D.

ἑνόω: μέλλ. **-ώσω**, (ἕν) ἑνώνω, τὴν πόλιν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 8, πρβλ. Ἀρχύταν ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 714, Ἑρμῆν αὐτόθι 1. 302:—ἑνοῦν τινα τῇ γῇ, θάπτειν αὐτόν, Φιλόστρ. 854:—Παθ., λίμνη .. ἡ ἡνωμένη τῇ θαλάσσῃ Ἀθήν. 311D· τὰ φύσει ἡνωμένα, τὰ ἐκ φύσεως ἡνωμένα, Λογγῖνος 22. 3· τὰ ἡνωμένα, ὀνόματα ἢ προτάσεις καθ' ἑνικὸν ἀριθμόν, ὁ αὐτ. 24, 1· (ἀόρ. ἡνώθην οὐχὶ ἡνωσάμην, ὅρα Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 442, καὶ Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 71—78, ἔνθα μακρὸς γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἑνόω).

ἐνραθυμέω, ῥαθυμέω ἔν τινι, Φώτ. κατὰ Μανιχ.1 σ. 42 (;) ἐν Οὐολφ. Ἀνεκδ.

ἐνραίνω, ῥαίνω ἐπάνω εἴς τι, ἐνέρραινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς κατὰ διόρθωσιν τοῦ Δοβρ. ἀντὶ **ἔρραινε**.

ἐνράπτω: μέλλ. **-ψω**, ῥάπτω τι ἐντός τινος, τι εἴς τι Πλουτ. Ἀρατ. 25· οὕτως, ἐν τῷ μέσ., Διόνυσον .. ἐς τὸν μηρὸν ἐνεράψατο Ζεύς, εἰς τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, Ἡρόδ. 2. 146, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6126, 6129, 6280. 28. — Παθ., ῥάπτομαι ἐντός, ἐνεράφη Διὸς μηρῷ Εὐρ. Βάκχ. 286.

ἐνράσσω, ὁρμητικῶς ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Σαμψὼν δὲ .. ἀναστὰς ἐνράσσει ταῖς πύλαις, αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8,10, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐνρέω, ῥέω ἔν τινι, οἷς ἐνρυῇ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 412B.

ἐνρήγνυμι: μέλλ. **ἐνρήξω**, ἐν παθ. φωνῇ, βίᾳ εἰσπίπτω, εἰσορμῶ, ἢν ἐς ἔντερον ἐνραγῇ (τὸ πῦον) Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ.1.10·— ῥήγνυμαι κατά τινος, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. 536.

ἐνρητορεύω, ῥητορεύω ἔν τινι, πατρῴοις λόγοις ἐνρητορεύων Ἡρακλείδου Ἀλληγορ. Ὁμηρ. σ. 448.

ἐνριγισκάνειν, «ἐνριγοῦν» Ἡσύχ.

ἐνριγόω, = **ῥιγόω ἐν**, ἀλλ' ἐνερρίγωσα (ἐν τῷ τριβωνίῳ), ἐπάγωσα, «ἔκοψα καρφιά», Ἀριστοφ. Πλ. 846.

ἔνριζος, ον, ἔχων ῥίζαν, Γεωπ. 3. 4, 6.

ἐνριζόω: μέλλ. **-ώσω**, ῥιζόω ἔν τινι, ἐνερρίζωκε πολλὰ φλέβια μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

ἐνρίπτω: μέλλ. **-ψω**, ῥίπτω τι εἴς τι, ἐνρίπτει ἑαυτὸν .. ἐς τὴν πόλιν Ἀρρ. Ἀν. 6.10, 4· ἔν τινι, τῷ πρώτῳ .. λίθον ἐνέρριψεν Δίων Κ.74.14.

ἐνρυθμικός, ή, όν, ἐσφ. γρ. παρὰ τῷ Λατίνῳ Συγγρ. Μαρτιανῷ Καπέλλ. 9, § 972 ἀντὶ τοῦ ἑπομένου.

ἔνρυθμος, ον, ὁ ἐν ῥυθμῷ, ὁ ἔχων χρονικὸν ῥυθμόν, Πλάτ. Νόμ. 654A· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐκφωνήσεως τῶν λέξεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὔρυθμος, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ.11, περὶ τὸ τέλ.· ἀλλαχοῦ ἔρρυθμος —Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀθήν.179F, 631B

ἔνρυσσος, ον, = ῥυσσός, Διοσκ. 3.109 (119).

ἐνρώννυμι, ἐπιρρώννυμι, δυναμώνω, ἀνακαινίζω, Κωνσταντ. Βασιλ. Μακ. 54, σ.142.

ἐνσαββατίζω, σαββατίζω ἔν τινι, ἠρεμῶ, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχάζω ἔν τινι, τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ θανάτου ἐνσαββατίσας Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 867D.

ἐνσακκεύω, βάλλω ἐντὸς σάκκου, ὃν ἐνσακκεύσας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παραπέμψας Νικήτ. Χρον. σ. 635, ἔκδ. Βονν.

ἐνσαλεύω, σαλεύω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ 91'D.

ἐνσαλπίζω, σαλπίζω ἔν τινι, ἐνσαλπίσαντες αὐτοῖς (τοῖς ὠσί) Γαλην. τ.13, σ. 408C.

ἔνσαρκος, ον, ὁ ἐν σαρκὶ ὤν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ 4 5, Συλλ. Ἐπιγρ 8759. II. ἐκ σαρκός, σάρκινος, τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἀναδεδράμηκας Πορφύρ π. Ἀποχ. 1 μψύχ 1. 1·— **ἐνσάρκωσις**, **εως**, ἡ, ἡ θεία ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 446B.

ἐνσαρόομαι, παθ., σαρώνομαι ἔν τινι, μεταφ., κλυδωνίζομαι, πόντου .. ἐνσαρούμενος μυχοῖς Λυκόφρ. 753.

ἐνσάττω: μέλλ. **-ξω**, πληρῶ, γεμίζω, παραγεμίζω, ὁ μὲν ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 3. 7.

ἐνσατυρίζω, ἀσελγαίνω ἔν τινι, ἐνσατυρίζων τοῖς ῥήμασιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 340A.

ἐνσβέννυμι, σβέννυμί τι ἔν τινι, ἐν τῷ Παθ., σίδηρος πεπυρωμένος ἐνσβεσθεὶς ὕδατι ἢ οἴνῳ Διοσκ. 5. 93.

ἐνσείω, σείω ἐντὸς ἢ πρός τι, σείω τι μεθ' ὁρμῆς πρὶν ῥίψω αὐτό, μετ' αἰτ. πράγμ., ἔνσεισον βέλος, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος .. κεραυνοῦ Σοφ. Τρ. 1087· ὀξὺν δ' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας .. πώλοις, ἐκπέμψας φωνὴν ὀξέως ἐνηχοῦσαν εἰς τὰ ὦτα τῶν πώλων, ὁ αὐτ. Ἠλ. 737· ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα, ἔσεισεν ὑψώσας (ὡς ὅταν πίνωμεν εἰς ὑγείαν τινός) κύλικα μεστὴν οἴνου μεμιγμένου μετ' ἴσης ποσότητος ὕδατος, Φιλέταιρος ἐν «Ἀσκληπιῷ» 1. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐξωθῶ, ἐμβάλλω, θεὸς τότ' ἄρα .. μ'.. ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, μὲ ἐξώθησεν εἰς ἀγρίους τρόπους, εἰς σκληρὰς πράξεις, ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 1274· ὡς παριὼν ἑκὼν ἑαυτὸν ἐνσεισαίμι τῇ ἑστίᾳ Λουκ. Ὄν. 31· οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας Ἀλκίφρ.1. 27· εἰς βάραθρον ἐνσ. τινὰ Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 30· ἐνσ. τὴν πόλιν εἰς πόλεμον Πλουτ. Φωκ. 23· τὴν χιόνα δ' εἰς τὸν ἄκρατον ἐνσεῖσαι λάθρᾳ Μάχων παρ' Ἀθήν. 579F. 3) παθ., παρεμβάλλομαι, «ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 104. 4) σείομαι ἐντός, ὡς μὴ ἐνσείηται Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 749. 5) μεταφ., ἐκτινάσσω τι, Λατ. excutere:—Μέσ., ἐξετάζω ἐμαυτόν, ἐνσείσθητι, ἵνα γνῷς τίς εἶ Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 14, 3. II. ἀμετάβ., ἐφορμῶ, προσβάλλω, μετὰ δοτ., πλαγίαις ἐνέσειον Διόδ.13. 40· μετὰ προθ., εἰς τὰς τῶν πολεμίων ναῦς ἐνέσειον ὁ αὐτ.14. 60· κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας Διον. Ἀλ. 9.16, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 60.

ἐνσεμνύνομαι, σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, τοῖς προγόνοις Ὀνήσανδρ.1. 21.

ἐνσήθω, κοσκινίζω τι ἐντός τινος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ.1.1.

ἐνσηκάζω, (σηκὸς) σηκάζω ἔν τινι, ἐγκλείω ἐν σηκῷ, ἄρνας Βυζ. II. ἐγκλείω εἰς μοναστήριον, Ἐκκλ.

ἐνσημαίνω: μέλλ. **-ανῶ**, ἔχω ἐν ἐμαυτῷ τὴν σημασίαν, ἐμφαίνω, σημαίνω, ὅτι ἀγαστὸς .. οὗτος ὁ ἀνήρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων Πλάτ. Κρατ. 359A, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 2.11, 5. II. Μέσ., ποιῶ τι φανερόν τινι, ἐνσημανεῖσθε Λοχίτῃ τὴν ὀργὴν Ἰσοκρ. 399A· καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, «μηδεμίαν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐνδεικνύμενος καὶ φανερὰν καθιστὰς τοῖς ἀκούουσι» (Σημ. Κοραῆ), ὁ αὐτ. πρὸς Φίλιππ. 87·— ἑπομένου τοῦ ὅτι, ἐνσημαινόμενοι τοῦτο ὅτι οὐκ ἂν λανθάνοιεν χαριζέσθαι βουλόμενοι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 3. 2) ἐνσημαινόμεναι, ποιοῦσαι πρὸς ἀλλήλας σημεῖα, ὁ αὐτ. Κυνηγ. 6, 22. 3) ἐντυπώνω τι ἔν τινι, ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους Πλάτ. Θεαίτ.191D, πρβλ. 209C· τύπον ἐνσ. ἑκάστῳ ὁ αὐτ. Πολ. 377B.— Παθ., ἐντυποῦμαι εἴς τι, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο Θεαίτ.194C· ἐνσ. ἡ ἀναίδεια ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς Λογγῖνος 4. 4.

ἐνσήπομαι, παθ., σήπομαι ἔν τινι, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολ. 3. 61.

ἔνσιμος, ον, ὁ ὁπωσοῦν σιμός, Ἱππ. 262.19.

ἐνσῖνής, ές, (σίνος) βεβλαμμένος, Μανέθων 445.

ἐνσῑτέομαι, μέσ., σιτοῦμαι, τρέφομαι ἔν τινι, Ἑβδ. (Ἰὼβ Μ', 25).

ἔνσῑτος, ον, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **σύσσιτος**, ὁ λαμβάνων δημοσίαν σίτησιν, τιμητικὴ ἐπωνυμία ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1240 ἐν τέλει, 1249 κ. ἄλλ.

ἐνσκαίρω, = σκαίρω ἐν, σκιρτῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐνορχοῦμαι, Καισάρ. σ. 938, 981, 1052, ἔκδ. Μί.

ἐνσκεδάζω ἢ ἐνσκεδάννυμι, σκεδάζω, σκορπίζω ἔν τινι, ἐνσκεδασθεὶς τῷ ἀέρι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 26B.

ἐνσκέλλω, καὶ ποιητ. **ἐνισκέλλω,** ξηραίνω, περὶ τοῦ ἡλίου, μή τι ἐνισκείλῃ νεαρὸν σκίναρ Νικ. Θηρ. 694.— Παθ. μετὰ ἐνεργ. πρκμ. **ἐνέσκληκα,** ξηραίνομαι, ὁκόσον ἐν αὐτῷ ἔνι φλέγματος, τοῦτο ὑπὸ τῆς θερμασίης ἐνέσκληκέ τε καὶ ὀδύνην παρέχει Ἱππ. 459. 45, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1251· ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις Ἀνθ. Π. 12. 166.

ἐνσκευάζω: μέλλ. -άσω, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω Ἀριστοφ. Ἀχ. 1096. **2)** ἐνδύω ἢ στολίζω τινά, ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει Πλουτ. Λυκ. 15· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ καὶ τῇ λύρᾳ Λουκ. Νεκυομαντ. 8 ὅτι ἤ σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα (οὕτως ὁ Elmsl. ἀντὶ τοῦ Ἡρ. γ' ἐσκεύασα). σὲ ἐνέδυσα ὡς Ἡρακλέα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 524.— Μέσ., ἐνδύω ἐμαυτόν, φορῶ, νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε ἐνσκευάσασθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον ὁ αὐτ. Ἀχ. 384, 436, Πλάτ. Κρίτων 53D· ὁπλίζομαι, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 11· ἀλλὰ τὸ μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν Λουκ. Ὄν. 37.— Παθ., ἐνεσκεύαστο γὰρ οὕτω, διότι ἦτο ὡπλισμένος ἢ «στολισμένος» οὕτως, Ἡρόδ. 9. 22· Γαλατικῶς ἀναξυρίσι καὶ χειρῖσιν ἐνεσκευασμένος, ἐνδεδυμένος, «φορεμένος», Πλουτ. Ὄθων 6.

ἔνσκευος, ον, ὁ φέρων θεατρικὸν προσωπεῖον ἢ θεατρικὴν στολήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔσκευος**, ἔνσκευα πρόσωπα Πολυδ. Δ', 141, κατὰ τὰς ἀρχ. ἐκδ. Ὁ Βεκκῆρος ἐξέδωκεν: **ἔσκευα**.

ἐνσκηνοβατέομαι, ἀναβιβάζομαι εἰς τὴν σκηνήν, Ἀλκίφρων 2. 4, 6.

ἐνσκηνόω, σκηνόω ἔν τινι τόπῳ, Ἑβδ. (Γεν. ΙΓ', 12) ὡς δ. γρ.

ἐνσκήπτω, Ἐπικ. **ἐνισκήπτω,** ῥίπτω, ἐξακοντίζω τι κατά τινος, ἐς ταύτην ὁ θεὸς ἐνέσκηψε τὸ βέλος, ἔρριψε τὸν κεραυνόν, Ἡρόδ. 4. 79· τούτων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ἡ θεὸς.. νοῦσον, ἔπεμψε νόσον, incutiit illis morbum, ὁ αὐτ. 1. 105· ἐνισκ. ἰὸν Νικ. Θηρ. 140. **ΙΙ.** ἀμεταβ., πίπτω ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐντός τινος, ἐμπίπτω, ἐνέσκηψαν οἱ λίθοι εἰς τὸ τέμενος Ἡρόδ. 8. 39· ἐν δ' ὁ .. θεὸς σκήψας (τμῆσις) Σοφ. Ο. Τ. 27· κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμὸν Πλουτ. Αἰμίλ. 24·— ὡσαύτως, ἐνσκ. τινί, ἰδίως ἐπὶ νόσων, Νικ. Θηρ. 336, Αἰλ. π. Ζ. 14. 27· ἐπὶ ἔρωτος, εἴς τινα Ἀλκίφρων 1. 13· πρβλ. **ἐνσκίμπτω.**

ἐνσκιατροφέομαι, παθ. (σκιά, τρέφω) ζῶ ἐν τῇ σκιᾷ (πρβλ. Λατ. vita umbratilis), ὥσπερ ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ὑπεικούσαις ἀεί, ὥσπερ σκιατροφούμενον ἐν πολλαῖς ἐλπίσι ματαίαις, Πλουτ. 2. 476E.

ἐνσκίμπτω, καὶ ποιητ. **ἐνισκίμπτω,** Ἐπικ. καὶ λυρ. τύπος τοῦ **ἐνσκήπτω,** χαμηλώνω, οὔδει ἐνισκίμψαντε κάρηατα «ἐμπελάσαντες» (Σχόλ.), ἐπὶ ἵππων κλινόντων θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἡνιόχου, Ἰλ. Ρ. 437· ἐμβάλλω, εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο, «ἐνεργήσῃς, ἐπιβάλῃς» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 153, πρβλ. Δ. 113.— Παθ., ἐμπήγνυμαι, δόρυ οὔδει ἐνεσκίμφθη Ἰλ. Π. 612, Ρ. 527. **ΙΙ.** ἐξακοντίζω ἐναντίον τινός, κεραυνὸς ἐνέσκιμψε μόρον Πίνδ. Π. 3. 105 (διάφ. γραφ. ἐνέσκηψε)· ὁππότ' ἀνίας .. πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν ἔρωτες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 765.

ἐνσκιρρόω, σκληρύνω ἐντός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 925.— Παθ., σκληρύνομαι, ἐπὶ νοσημάτων, γίνομαι χρόνιος, ὅταν ἐνσκιρρωθῇ τὰ νοσήματα Ξεν. Ἱπ. 4, 2.

ἐνσκιρτάω, σκιρτάω ἔν τινι, Βασίλ. ΙΙΙ. 484Δ, κλ.

ἐνσκολιευόμαι, ἀποθ., συλλαμβάνω ἐν παγίδι (;), ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα Ἑβδ. (Ἰὼβ Μ', 19)· ἐν τῇ νέᾳ ἐκ τοῦ Ἑβρ. μεταφρ. ἔχει τὸ χωρίον ὡς ἑξῆς: «ἢ διὰ παγίδων νὰ τρυπήσῃ τὴν ῥῖνα αὐτοῦ;».

ἐνσκοπέομαι, ἀποθ., σκέπτομαι περί τινος πράγματος, Ἡλιόδ. 8. 10, ἴσως ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπισκοπέομαι.**

ἐνσκυθεῖν, «σπαράττειν» Ἡσύχ.

ἐνσοβέω, σοβέω ἔν τινι, περιπατῶ ὑπερηφάνως ἔν τινι, γέγραπται καὶ τούτῳ (τῷ πεδίλῳ) ἐνσοβοῦσα Φιλόστρ. 240.

ἐνσοριάζω, ἐνταφιάζω, Μάξιμ. Πλαν. σ. 395, ἔκδ. Ἑρμάν., κλ.

ἐνσόριον, τό, (σορὸς) σαρκοφάγος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3264, 3268, κ. ἄλλ.

ἐνσοριασμός, ὁ, ἐνταφιασμός, Βυζ., ἴδε Δουκάγγ.

ἐνσοφιστεύω, σοφιστεύω ἐν .., Φίλων 1. 315.

ἔνσοφος, ον, σοφὸς ἔν τινι πράγματι, Ἀνθ. Π. (Παράρτ.) 164, Μανέθων 4. 549.

ἐνσπαθάω, σπαθάω ἐν .., Φίλων 2. 372.

ἐνσπαθίζω, = σπαθίζω ἐν, Ὀρειβ. (ἐκλογ.) ἔκδ. Dar. τ. IV. σ. 630.

ἐνσπαργᾰνόω, σπαργανόω ἔν τινι, μεταφ., Λογγῖνος 44. 3.

ἐνσπᾰτᾰλάω, σπαταλῶ ἔν τινι, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 156B, κτλ.

ἐνσπειράομαι, σπειράομαι ἔν τινι, «κολλουριάζομαι» εἴς μέρος τι, ἐπὶ ὄφεως, πολλῶν ἐνεσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 410.

ἐνσπείρω, σπείρω ἔν τινι τόπῳ, ὀδόντας πεδίῳ ἔνσπεῖραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1185.— Παθ., μεταφ. διαδίδομαι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ φημῶν, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 5. 2. 30.

ἐνσπερμαίνω, ἐγχέω σπέρμα, παθ., ἐπὶ γυναικὸς δεχομένης σπορὰν ἀνδρός, ἐκεῖναι γὰρ ἐνσπερμα(ν)θεῖσαι γεγόνασι μητέρες Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 25C.

ἐνσπέρματος, ον, = τῷ ἑπομ., Φανίας παρ' Ἀθην. 406C.

ἔνσπερμος, ον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ σπέρμα, Διοσκ. 3. 28.

ἐνσπιλέω, προσάπτω κηλῖδα, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 668C.

ἐνσποδιάζομαι, γίνομαι σποδὸς ἔν τινι, εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσὶν ἐκείνων οἱ σπινθῆρες ἐνεσποδιάζοντο Γεωργ. Παχυμ. σ. 100B.

ἔνσποδος, ον, ἔχων χρῶμα σποδοῦ, στάκτης, ὅταν δὲ τῇ χρόᾳ ἔνσποδον γένηται, ὅταν λάβῃ σταχτὶ χρῶμα, Διοσκ. 5. 103.

ἔνσπονδος, ον, (σπονδή) περιλαμβανόμενος ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔκσπονδος,** ἔνσπ. ποιεῖσθαι Θουκ. 3. 10· ἔνσπ. τινί, σύμμαχός τινι, Εὐρ. Βάκχ. 924, Θουκ. 1. 40., 3. 65, κ. ἄλλ.· καὶ ὡς οὐσιαστ., σύμμαχος, οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπ. Θουκ. 1. 31· οἱ ἔνσπ., οἱ σύμμαχοι, ὁ αὐτ. 1. 35. **2)** ἐπὶ ζῴων, καλὴν δεικνύων διάθεσιν· πρός τινα Αἰλ. π. Ζ. 1. 3· ἔστι δὲ αὐτοῖς πρὸς τοὺς καλουμένους Ψύλλους ἔνσπονδα αὐτόθι 1. 57. **ΙΙ.** ὑπόσπονδος, ἔχων ἀσφάλειαν ζωῆς, Εὐρ. Φοίν. 171.

ἐνσπουδάζω, σπουδάζω ἐν, ἐνσπουδάζων δὲ τῇ Σμύρνῃ τάδε αὐτὴν ὤνησε Φιλόστρ. 531.

ἐνστάζω: μέλλ. -ξω, στάζω ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν ὥσπερ ἔλαιον Ἀριστοφ. Σφ. 702, πρβλ. Πινδ. Π. 9. 110, καὶ ἴδε ἐν λ. **ἐντίκτω,** 2:— Παθ., εἰδῆ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, ἂν εἶναι ἐνσταλαγμένον εἰς σέ, «ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν» (Εὐστ.), Ὀδ. Β. 271· δεινός τις [οἱ] ἐνέστακτο ἵμερος Ἡρόδ. 9. 3, πρβλ. Πλουτ. Ἀγησ. 11, Παυσ. 4. 32, 4.

ἐνστᾰλάζω = ἐνστάζω τι εἴς τι, σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034· ἀφ' οὗ γὰρ ... ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα Λουκ. Τόξ. 37.

ἐνστᾰλόω, Δωρ. ἀντὶ **ἐνστηλόω,** Συλλ. Ἐπιγρ. 4923.

ἐνστασία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. 1289. 10.

ἔνστασις, εως, ἡ, (ἐνίσταμαι) ἀρχή, σχέδιον, διεξαγωγή, τοῦ ἀγῶνος Αἰσχίν. 18. 35., 30. 36· τοῦ πολέμου Πολύβ. 4. 62, 3· ἔνστ. βίου, τρόπος τοῦ βίου, Διογ. Λ. 6. 103, κτλ. **ΙΙ.** παρ' ἰατρ., στάσις ἔν τινι, στάσιμον, λίθων Ἀρετ. Χρον Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3 (δίς). **ΙΙΙ.** ἐν τῇ λογικῇ, ἀντίρρησις ὡς ἐπιχείρημα, Λατ. instantia, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 2. 26, Ῥητ. 2. 25. **2)** καθόλου, ἐναντίωσις, ἀντίπραξις, ἀντίστασις, Πολύβ. 6. 17, 8.

ἐνστατέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐνστῇ, ἐναντιωθῇ, διὰ λόγων Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 75.

ἐνστάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** ἀντίπαλος, ἐχθρός, Σοφ. Αἶ. 104, Αἰλ. παρὰ Σουίδᾳ.

ἐνστᾰτικός, ή, όν, Λατ. qui instat, ὁ ἐνιστάμενος, θυμώδης, ἄγριος, ἐπὶ ζῴων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πρᾶος,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 32. **ΙΙ.** ἐναντιούμενος, ἐμποδίζων, Πλουτ. 2. 975Δ· ἔνστ. τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀντων. 5. 20. **ΙΙΙ.** ἱκανὸς εἰς τὸ εὑρίσκειν ἐνστάσεις, Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 9, π. Οὐρ. 2. 13, 15· **οἱ ἐνστατικοί,** οἱ γραμματικοί, οἱ ἐγείροντες ἐνστάσεις ἢ ἀντιλογίας κατὰ τοῦ Ὁμήρου· οἱ δὲ ἀνασκευάζοντες αὐτὰς ἐκαλοῦντο **λυτικοὶ ἢ ἐπιλυτικοί,** ἴδε Wolf. Proleg. σ. CXCV, Lehrs Ἀρίσταρχος 205. —Ἐπίρρ. -κῶς, «ἀνυπερθέτως» Ζωναρᾶς.

ἐνστείνω, συσσωρεύω, συνωθῶ, «στρυμώνω», Κόϊντ. Σμ. 9. 179.

ἐνστέλλω, ἐνδύω:— Παθ., ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένος ἐνδεδυμένος στολὴν ἱππέως, Ἡρόδ. 1. 80.

ἐνστενάζω, στενάζω ἐπί τινι, Νικήτ. Εὐγεν. 1. 56.

ἐνστερνίζω = ἐνστηθίζω, Κλήμ. Ἀλ. 123, ἐν τῷ Μέσ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐνστερνισάμενος· περιπτυξάμενος».

ἐνστερνομάντιες· «ἐγγαστρίμυθοι. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 52).

ἐνστηθίζω, ἀποταμιεύω, ἀποθέτω εἰς τὸ στῆθός μου, φυλάττω ἐν τῇ μνήμῃ μου, Ἀθαν. IV. 533Α.

ἐνστηλόω, τίθημι ἐπὶ στήλης, πρβλ. **ἐνστᾰλόω.**

ἔνστημα, τό, = ἔνστασις ΙΙ. 2, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1056D, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθ. 7. 253.

ἐνστηρίζω: μέλλ. -ξω, στηρίζω ἔν τινι, πρίονα Ἱππ. περὶ Τρωμ. 912:— Παθ., ἡ δ' [ἐξυπ. ἐγχείη] ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο, «τῇ γῇ προσερήρειστο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 168· τὸ μέσ. ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1518.

ἐνστίζω, κεντῶ, ἐν τῷ παθ., ἐν μέσῳ αὐτῶν (τῶν παραπετασμάτων) ἅρμα ἐλαύνων ὁ Νέρων ἐνέστικτο Δίων Κ. 63. 6.

ἐνστίλβω, στίλβω ἐν, χρυσὸν τοῖς τοιούτοις ἔργοις ἐνστίλβοντα Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 400.

ἐνστοιβάζω, στοιβάζω ἔν τινι, Γλωσσ.

ἐνστόμιος, ον, (στόμα) ἐν τῷ στόματι ὤν, τοῖς ἐνστομίοις ἕλκεσι διαμάσημα Διοσκ. 1. 125.

ἐνστόμισμα, τό, χαλινός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9, 3.

ἐνστρατεύομαι = στρατεύομαι, Ἀγαθ. Ἱστ. 310, 9, ἔκδ. Βόνν.

ἐνστρατοπεδεύομαι, ἀποθ., στρατοπεδεύομαι ἔν τινι τόπῳ, χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι Ἡρόδ. 9. 2, 85· —οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Θουκ. 2. 20, Πλουτ. Θησ. 27.

ἐνστρέφω, στρέφω ἐντός τινος: — Μέσ., ὁ γὰρ νοσέων ἐνστρέφεσθαι καὶ κινέειν τὰ ἄρθρα οὐ δύναται Ἱππ. π. Κρισίμ. 58. 5. — Παθ., στρέφομαι ἢ κινοῦμαι ἐντός τινος, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται Ἰλ. Ε. 306. **2)** ἀμεταβ. μετ' αἰτ. τόπου, σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου, περιέρχεται, περιεργάζεται, Εὐρ. Ἴων 300.

ἐνστρηνές· «ἰσχυρόν» ἢ σαφές» Ἡσύχ.

ἐνστροβιλίζω, συστρέφω, Σουΐδ., Ἡσύχ.

ἐνστρογγυλόω = στρογγυλόω, τό τε πρόσωπον ἐνεστρογγύλωται μᾶλλον Φιλοστόργου Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 11. σ. 493. 46.

ἐνστροφαί, ἴδε ἐν λ. **ἐπιστροφὴ** II. 4.

ἔνστροφον, τό, εἶδος ἐνωτίου, Πολυδ. Ε', 97.

ἐνστρωφάομαι, θαμιστ. τοῦ **ἐνστρέφομαι**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824, Κόϊντ. Σμ. 1. 308,

ἐνστύφω: μέλλ. **-ύψω**, ἀποστύφω, στυφίζω, Νικ. Ἀλεξιφ. 298, 321, 375.

ἐνσυγκαταζέω, συγκαταζέω τι ἔν τινι, Μνησίθ. παρ' Ὀρειβ. I. 279, 9.

ἐνσύζυγος, ον, «δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον», νὰ συνίσταται ἐκ συζυγιῶν, ἐν τῇ στιχοποιίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 357.

ἐνσύνθηκος, ον, ἔνσπονδος, φιλίαν ἐνσύνθηκον ἔτι οὖσαν αἰδούμενοι Ἀππ. Μιθρ. 14.

ἐνσφαδάζω = σφαδάζω ἐν, τοῖς ἀρεϊκοῖς ἀμφίοις Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 183, ἔκδ. Μί.

ἐνσφαιρόω, ἐκτείνω ὀλόγυρα σφαιροειδῶς, Νόνν. Δ. 32. 77.

ἐνσφηκόω = ἐνσφηνόω, Παύλ. Σιλεντ. Ἄμβων 264.

ἐνσφηνόω, σφηνόω ἔν τινι, σφηνώνω εἴς τι. — Παθ., σφηνοῦμαι ἔν τινι, Διοσκ. 5. 29, Πρόκλ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425.

ἐνσφίγγω, σφίγγω ἔν τινι, προσδένω σφιγκτὰ εἴς τι, ἔπειτα περόναις καὶ κατακλείσεσιν αὐτοὺς ἔσφιγγον τῇ τραπέζῃ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 8.

ἐνσφραγίζω, καὶ Ἰων. **ἐνσφρηγίζω**, σφραγίζω ἔν τινι, ἐντυπώνω τι ὡς διὰ σφραγῖδος εἴς τι, τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισεν Ἔρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης Παῦλ. Σιλεντ. Ἀνθ. Π. 5. 274. — Παθ., ἐντυποῦμαι ἔν τινι, καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται Λουκ. Ἔρωτες 5 καὶ 14.

ἐνσφράγισις, ἡ, τὸ ἐσφραγ'ζειν, ἐντυποῦν, Πλωτῖνος II. 729. 5.

ἐνσχερώ, ἐπίρρ., «ἐφεξῆς, κατὰ τάξιν» (Σχόλ.) Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 912· ἴδε ἐν λ. **σχερός**.

ἔνσχεσις, εως, ἡ, κώλυσις, ἐμπόδισμα, Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 116. 74.

ἐνσχίζω, σχίζω εἰς δύο. τοῖς ὄνυξι τὴν λεοντῆν ἐνσχίσας Τζέτζ. Ἱστ. 7. 64.

ἐνσχισμός, ὁ, τὸ ἐνσχίζειν, Γλωσσ.

ἔνσχιστος, ον, ὁ ἐντὸς ἐσχισμένος, σχιστός, Θεόφρ π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 2.

ἐνσχολάζω: μέλλ. **-άσω**, διέρχομαι τὸν χρόνον ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 12, 7. **2)** δαπανῶ χρόνον εἴς τι πρᾶγμα, τινὶ Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 11, 2, πρβλ. Θεμίστ. 39B.

ἐνσωματόω, = **σωματόω**, καθιστῶ τι ἐνσώματον, Κλήμ. Ἀλ. σ. 516.

ἐνσώματος, ον, ὁ, ὁ ἔχων σῶμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀσώματος**, Φίλων 1. 43, 13. **II.** ὁ ἐν σώματι, ὁ ἐν σαρκί, ἐνσώματον παρουσίαν τοῦ σωτῆρος Ἀθαν. κατὰ Ἀρειαν. τ. 2, σ. 360.

ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ, ἐνσάρκωσις, Ἀθαν. 1. σ. 40, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 129B, κλ.· κόλασις γὰρ αὐταῖς (ταῖς ψυχαῖς) ἡ ἐνσωμάτωσις Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 910.

ἔνσωμος, ον, = **ἐνσώματος**, Εὐσέβ. ἐν Ἀποδείξει Εὐαγγ. 108D.

ἐνσωρεύω, σωρεύω ἔν τινι, Ψευδο-Ἐμπεδ. ἐν Φάβρ. Ἑλλην. Βιβλ. 1, σ. 822, Κυρίλλ. Ἀλ. IX. 1008B.

ἔνταγμα, τό, = ἔνταλμα, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως ἐν Lambec Bibl. Caes. 5, σ. 227C.

ἐνταλαιπωρέομαι, ταλαιπωροῦμαι ἔν τινι, Ἰω. Χρυσ. σ. 7, σ. 79, 8, κλ.

ἔνταλμα, τό, = ἐντολή, ἐντάλματα ἀνθρώπων Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΚΘ', 13), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 9, κλ.

ἐνταλματικῶς, ἐπίρρ., μετὰ διαταγῆς, Κ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 184. 10.

ἐνταμίευτος, ον, φυλαττόμενος ἢ παρεσκευασμένος πρός τινα σκοπόν, πρός τι Γαλην. τ. 18 μέρος Α', σ. 224, 2.

ἐνταμιεύω, ἐνθησαυρίζω, «ἐνταμιευόμενον· ἐνθησαυριζόμενον» Ἡσύχ.

ἐντάμνω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐντέμνω**.

ἐντάνυσις, εως, ἡ, τὸ ἐντανύειν, χορδῶν ἐντανύσει Εὐστ. Ὀδ. 1913, 37, καὶ **ἐντανυσμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Φ. 112.

ἐντανύω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐντείνω**, Ὅμ. (ὅστις ἐπίσης μεταχειρίζεται καὶ τὸ **ἐντείνω** ἐν Ἰλ.)· ἐντανύσας [ἐξυπ. τὸν θρόνον ἱμᾶσι], πλέξας τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἔνθα κάθηταί τις διὰ τεταμένων ἱμάντων, Ἡρόδ. 5. 25. **2)** ἐκτείνω, τανύω, τεντώνω τι ἰσχυρῶς, περὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, νευρὴν ἐντανύσαι Ὀδ. Τ. 587· ὡσαύτως ἐντείνω ἰσχυρῶς τόξον, συχνάκις ἐν τῇ Ὀδ.· τὰ τόξα ἐντανύουσι, ἐντείνουσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκλύουσι, Ἡρόδ. 2. 173· οὕτω Θεόκρ. 24. 105. — Μέσ., δυνήσεται ἐντανύσασθαι, νὰ ἐντείνῃ τὸ τόξον, Ὀδ. Φ. 403. **3)** ἐντ. αὔλακας, Λατ. ducere sulcos, χαράττειν αὔλακας, Πίνδ. Π. 4. 405· ἐντανύειν εὐφροσύναν, ἐπιμηκύνειν (κατ' ἄλλους = ἐντύνειν, παρασκευάζειν) τὴν εὐωχίαν, αὐτόθι 230.

ἔνταξις, εως, ἡ, τὸ ἐντάσσειν, παρεντιθέναι, πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησίν τε καὶ ἔνταξιν Πτολ. Γεωγρ. 2, πρόλογ.· — ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως, «ἔνταξίς ἐστιν ἐπειδὰν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν ἄνδρα παρ' ἄνδρα· ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν» Σουΐδ. ἐν λέξει, πρβλ. Αἰλ. Τακτ. 31. 3.

ἐνταράσσω, καὶ Ἀττ. **-ττω**, συγκεκομμ. **ἐνθράσσω**, ταράσσω τι ἐντός, ἐνθράσσειν τὸν χρῶτα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812· ἀναταράσσω, ἀνακινῶ, τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος Ἀρισταίν. 2. 22. — Παθ., ταράσσομαι ἐντός, διαταράσσομαι, ἐντεταραγμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 38, Φιλόστρ. 111.

ἔντασις, εως, ἡ, τέντωμα ἐντός τινος, περιορισμός, περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (τοῦ τριγώνου χωρίου) εἰς τὸν κύκλον Πλάτ. Μένων 87A. **II.** τέντωμα, τοῦ ὑποχονδρίου Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1062· τοῦ σώματος ὁ αὐτὸς π. Ἀέρ. 282· τῶν ῥάβδων ὁ αὐτὸς π. Ἀγμ. 772. **2)** ἐπίτασις, αὔξησις, πυρετοῦ μὲν ἔντασις ἢ παρέμπτωσις Πλουτ. 2. 948B. **3)** ἡ τοῦ προσώπου ἔντασις, σοβαρότης, Λουκ. Συμπ. 28.

ἐντάσσω καὶ Ἀττ. **-ττω**, τάσσω ἐν, ἐντίθημι, ἐγγράφω, ἐν τοῖς δημοσίοις γράμμασι Συλλ. Ἐπιγρ. 2737. α. 50· Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάσσουσι, κατατάσσουσι, Ἀθήν. 5B: — Παθ., τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ, κατ' ἄλλην γραφ. ἐν τῷ τεταγμένῳ, ἐν τῇ ὡρισμένῃ δι' αὐτὸν θέσει, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 18. **II.** = **ἀντιτάσσω**, οὐκ ἔστ' ἐκείνῳ θοῦρον ἐντάξαι δόρυ Εὐρ. Ῥῆσ. 492.

ἐντατικός, ή, όν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός, ἀφροδισιακός, Matthaei Med. 10· στυτικός, τὸ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατικὴ Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 264. **II.** ὡς οὐσ., ἐντατικόν, τό, εἶδος φυτοῦ ἐρεθιστικοῦ πρὸς συνουσίαν, = **σατύριον τὸ ἐρυθρόνιον** Διοσκ. 3. 134 (144).

ἐντατός, ή, όν, (ἐντείνω) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἔγχορδος, ἀντίθετον τῷ **ἐμπνευστός**, ἐντατοῖς ὀργάνοις Στράβων 316, Πολυδ. Δ', 58, Ἀθήν. 182A.

ἐνταῦθα, Ἰων. **ἐνθαῦτα**, Δωρ. **ἐνταῦτα**, Ἐπιγραφ. Ἐλέας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11: — Ἐπίρρ., ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **ἔνθα** (ὡς τὸ **τηνικαῦτα** ἐκ τοῦ **τηνίκα**), ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: **I.** ἐπὶ τόπου, ἐδῶ, Λατ. hic, illic. ἐνθαῦτα ἐστρατοπεδεύετο Ἡρόδ. 1. 76· ἐνταῦθά νυν ὕβριζε Αἰσχύλ. Πρ. 82, κτλ.· ἐνταῦθά που, ἐδῶ κάπου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1184· προηγούμενον τοῦ **ἵνα**, **ὅπου**, κλ., ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν (= ἐσμὲν) ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς Σοφ. Ἠλ. 21· ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν ὁ αὐτ. Τρ. 800, κτλ.: — **ἐνταῦθα**, ἐν τῷ ὑλικῷ τούτῳ κόσμῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκεῖ** (ἐν τῷ ἰδεώδει κόσμῳ), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 7 κ. ἀλλ. **2)** συχνάκις ὡς τὸ **ἐνταυθοῖ** μετ' ἐννοίας τινὸς κινήσεως πρός τι, Λατ. huc, illuc, μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε Ἰλ. I. 601· παριέναι ἐνθαῦτα Ἡρόδ. 5. 72· οὕτω παρ' Ἀττικ. ἐνταῦθα πέμπειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 450, Σοφ. Τρ. 1193, κτλ.· ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μήποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει ὁ αὐτ. Ἠλ. 380· φέρε δεῦρο.. ἐνταῦθα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 739: ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μετὰ πρκμ., ἐνταῦθα προελήλυθας, κτλ., Πλάτ. Θεαίτ. 187B. **3)** συχνάκις μετὰ γεν. ὡς πάντα τὰ ἐπίρρ. τόπου, ἐνταῦθα γῆς, Λατ. hic terrarum· ἐνταῦθα τῆς ἠπείρου Θουκ. 1. 46· ἐντ. ἀφικόμην κακοῦ Αἰσχύλ. Χο. 691· μέχρι ἐνταῦθα τοῦ λόγου Πλάτ. Κρατ. 412E· ἐνταῦθά που τοῦ λόγου ὁ αὐτ. Θεαίτ. 177C· ἐνταῦθ' ἦλθον ἡλικίας ὁ αὐτ. Πολ. 329B· τῆς πολιτείας, εἰς τοῦτο τὸ μέρος.., Δημ. 245. 29. **II.** ἐπὶ χρόνου, κατ' ἐκεῖ-

νον ἀκριβῶς τὸν χρόνον, τότε, ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων πιθεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 204· ἐν ἀποδόσει μετὰ τὸ **ἡνίκα, ὅτε**, Σοφ. Τρ. 37, Ο. Τ. 802· μετὰ τὸ **ἐπειδή, ἐπεί**, Θουκ. 1. 11, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 9· ἐντ. δή, ἐντ. ἤδη ὁ αὐτ. 'Αν. 3. 4, 25, Πλάτ. Πολ. 328E. **2**) ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐνταῦθ' ἡλικίας, Λατ. ad hoc ætatis, αὐτόθι 329B. **III**. ἐπὶ ἀκολουθίας, Λατ. deinde, ἐπὶ τούτῳ, τότε, ἐνθαῦτα ὁ Κροῖσος ἕκαστα ἀναπτύσσων ἐπώρα τῶν συγγραμμάτων 'Ηρόδ. 1. 48, 62· ἐνταῦθ' ἀπῆλθε Εὐρ. 'Ιχ. 533, κτλ. **IV**. καθόλου, ἐν τούτῳ, ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος, ἴσα ἴσα εἰς τοῦτο φαίνεσαι τῷ ὄντι καὶ κακὸς φίλος, Σοφ. Ο. Τ. 582, Πλάτ. 'Απολ. 29B, κτλ. ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει τῶν πραγμάτων, Σοφ. 'Αποσπ. 98· ἐν ταύτῃ τῇ θέσει, ἐντ. ἔστηκε τὸ πρᾶγμα Δημ. 547. 24· τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι, διότι ἐν τῷ ἐκκαλεῖν με ὑπάρχει αὐτοῖς πᾶσα ἡ ἐλπὶς τῆς ἐπιτυχίας, Σοφ. Ο. Τ. 598:— 'Εν τῇ 'Αττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ ὡσαύτως ἐπιτεταμένον **ἐνταυθί** [ῑ] 'Αριστοφ. 'Αχ. 152, κτλ., Δημ. 830. 18, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐνταυθοῖ, 'Επίρρ. (ἐν) ἐδῶ, ἐδωνά, ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο, ἐδῶ ὅπου σε ἔρριψα, 'Ιλ. Φ. 122· ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, κάθου τώρα ἐδῶ ὅπου σὲ ἔσυρα, 'Οδ. Σ. 105, Υ. 262: — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. συγγραφ.· εὕρηται δὲ καὶ ἐν ἀντιγράφ. 'Αττ. κωμ. καὶ πεζογράφων, ὡς π. χ. ἐν Κρατίνου «Διονυσαλεξάνδρῳ» 2 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει **ἐνταυθί**), 'Αριστοφ. Βατρ. 273, Λυσιστρ. 4, 568, 570, Πλούτ. 225, 608, Πλάτ. 'Απολ. 18D, 33D κ. ἀλλ., ἀλλ' ὁ Δινδ. ἀκολουθῶν τῷ Elmsl. ('Αχ. 152) ἁπανταχοῦ διορθώνει **ἐνταυθί** καὶ οὕτως οἱ στίχοι ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 1010, 1011, ἐσημειώθησαν ὡς νόθοι ὑπὸ τοῦ Δινδορφίου. 'Αλλὰ τὸ **ἐνταυθοῖ** διετηρήθη ὑπὸ τοῦ Βεκκήρου ἐν 'Αντιφῶντι 129. 30., 130. 24, καὶ ὑπὸ 'Ορελλίου καὶ Σταλβωμίου ἐν Πλατ. 'Απολ. 18D, Πρωτ. 310A· ἴδε Shilleto ἐν Δημ. περὶ Παραπρ. 441. 3.

ἐνταφή, Δωρ. **ἐνταφά**, ἡ, ταφή, «θάψιμον», ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή, Μυσ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 3524. 11.

ἐντᾰφιάζω, θάπτω, ἢ κάλλιον ἑτοιμάζω πρὸς ταφήν, 'Εβδ. (Γεν. Ν', 2), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϛ', 12, Πλούτ. 2. 995C, 'Ανθ. Π. 11. 125:—**ἐνταφιασμός**, ὁ, ταφή, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 1009, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 8, κτλ.· παρὰ Σουΐδᾳ προσέτι, **ἐνταφίασις**, ἡ·—**ἐνταφιαστής, οῦ**, ὁ, ὁ ἐνταφιάζων, ὁ ἔχων ἔργον νὰ ἐνταφιάζῃ, 'Εβδ. (Γεν. Ν', 2), ἴδε Franck. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 3. σ. 306, ἐπὶ τῶν Βακτριανῶν κυνῶν, Στράβων 517, πρβλ. 'Ανθ. Π. 11. 125.

ἐνταφιαστεύω, ἐκτελῶ ἔργον ἐνταφιαστοῦ, Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθῆκαι) 4915.

ἐντᾰφιο-πώλης, ου, ὁ πωλῶν ἐντάφια, ἢ ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ταφὴν νεκρῶν, Λατ. libitinarius, 'Αρτεμ. 4. 56, πρβλ. Gale Opusc. Myth. σ. 706.

ἐντάφιος [ᾰ], **ον**, ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ταφήν, Διον. 'Αλ. 2. 67. **II**. ὡς οὐσ. **1**) **ἐντάφιον**, τό, σάβανον, ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς οὔτε .. ἀμαυρώσει χρόνος Σιμωνίδ. 5· καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς 'Ισοκρ. 125A· ὁ πλοῦτος οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον 'Ανθ. Π. 9. 294. πρβλ. Πολύβ. 15. 10, 3· μηδ' ἐντάφια καταλιπόντι, χρήματα πρὸς ταφήν, Πλουτ. 'Αριστείδ. 27. **2**) **ἐντάφια** (ἐνν. ἱερά), τά, προσφοραὶ εἰς τοὺς νεκρούς, κτερίσματα, Σοφ. 'Ηλ. 362, 'Ισαῖος 77. 15, 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 313. 13.

ἔντε, Λοκρ. ἀντὶ **ἔστε**, ἕως οὗ, 'Επιγρ. παρὰ Hicks 87· ἔντε κα ζώωντι (=ἔς τ' ἂν ζῶσι) 'Επιγρ. Δελφῶν W. et F. 42· ἔντε κα ζώῃ αὐτόθι 407.

ἔντεα, ων, τά, ὅπλα πολεμικά, πανοπλία, ἔντεα 'Αρήϊα 'Ιλ. Κ. 407, 'Οδ. Ψ. 368· ἔντεα πατρὸς Τ. 17· ἰδίως θώραξ, ἀμφ' ὤμοισι τιθέμενον ἔντεα καλὰ 'Ιλ. Κ. 34· ποικίλα ὅπλα, παρὰ δ' ἔντεα ποικίλα κεῖτο, ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε τρυφάλεια· πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος αὐτόθι 75. **II**. ὡς ἡ λέξις **ὅπλα**, σκεύη, ἔντεα δαιτὸς 'Οδ. Η. 232· ἔντεα νηός, σκεύη ἢ ὁπλίσματα νεώς, 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Απόλλ. 489, Πινδ. Ν. 4. 115· ἔντεα ἵππεια, τὰ τῶν ἵππων σκεύη, αὐτόθι 9. 51, πρβλ. Π. 4. 417· ἔντη δίφρου Αἰσχύλ. Πέρσ. 194 (ἀλλὰ καὶ μόνον ἔντεα ἐπὶ ἁρμάτων, Πινδ. Ο. 4. 34)·—ἔντεα αὐλῶν, περιφρ. ἀντὶ αὐλοί, αὐτόθι 7. 22· ἀλλ' ὡσαύτως μόνον ἔντεα = μουσικὰ ὄργανα, ὁ αὐτ. Π. 12. 37· ἔντεα Φοίβου Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 19.— Λέξις 'Επικ. καὶ Λυρ., ἅπαξ ἀπαντῶσα παρὰ Τραγ. ποιητῇ, ἴδε ἀνωτ.:—τὸ ἑνικὸν **ἔντος** ἀπαντᾷ μόνον παρ' 'Αρχιλ. 5. [ἐξ αὐτοῦ παράγονται τὸ **ἐντύω** καὶ **ἐντύνω**].

ἐντείνω: μέλλ. **ἐντενῶ**: πρκμ. **ἐντέτακα**, παθ. **ἐντέταμαι**. Τανύω τι ἔν τινι, τεντώνω αὐτὸ καλῶς, κυρίως ἐπὶ ἔργου γινομένου διὰ σχοινίων ἢ ἱμάντων: **1**) ἐνέτεινε τὸν θρόνον [ἱμᾶσι], ἔπλεξε μὲ λωρία (τανύσας αὐτὰ) τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἔνθα κάθηταί τις, 'Ηρόδ. 5. 25 (πρβλ. **ἐντανύω**)· δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν ἐντέταται, εἶναι πεπλεγμένος διὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἱμάντων, 'Ιλ. Ε. 728· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, «περικεφαλαίαν δὲ αὐτῷ περιέθηκε τῇ κεφαλῇ ἐκ δέρματος πεποιημένην, πολλοῖς δὲ ἔνδοθεν λώροις ἐνέσφικτο ἰσχυρῶς» (Θ. Γαζῆς), Κ. 263· οὕτω, [τὰς γεφύρας] ἐδόκεον ἐντεταμένας εὑρήσειν, δηλ. οὐχὶ λελυμένας, διότι συνίσταντο ἐκ σχεδιῶν, αἵτινες συνεκρατοῦντο διὰ μακρῶν κάλων τεταμένων ἐκ τῆς μιᾶς ξηρᾶς εἰς τὴν ἄλλην, 'Ηρόδ. 9. 106· νηυσὶ διέβησαν ἐς Ἄβυδον· τὰς γὰρ σχεδίας οὐκ εὗρον ἔτι ἐντεταμένας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ χειμῶνος διαλελυμένας ὁ αὐτ. 8. 117· ἄνω τοῦ βόθρου κλίνην ἔθηκεν οὐκ ἐντεταμένην, ἀλλὰ στρώμασι ποικίλοις κεκοσμημένην, οὐχὶ τεταινυσμένην διὰ σχοινίων ἢ ἱμάντων, ἀλλ' ἀνοικτὴν κάτωθεν, Πολύαιν. 7. 14· εἰ ἡ ἔντασις χρηστῶς ἐνταθείη 'Ιππ. π. 'Αγμ. 772· ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος ἡμῶν, ἡρμοσμένου (χορδισμένου) ὡς ἡ λύρα, Πλάτ. Φαίδ. 86B, πρβλ. 92B. **2**) τανύω, τεντώνω τόξον, ὅπως τοξεύσω (πρβλ. **ἐντανύω**), Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 78, πρβλ. Εὐρ. 'Ιχ. 745, 886· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ὅθι δὴ δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας τόξ' ἐντείνεται χαρίτων Εὐρ. Ι. Α. 550, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3.— Παθ., τόξα ἐντεταμένα 'Ηρόδ. 2. 173· ἐντεῦθεν κωμικῶς, κέντρον ἐντέταται 'Αριστοφ. Σφ. 407. **3**) ἐντείνειν ναῦν ποδί, ποιεῖν τὴν ναῦν τρέχειν ταχέως διὰ τῆς ἐντάσεως τῶν ἱστίων, καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν, καὶ πλοῖον βιασθὲν νὰ τρέχῃ ταχέως διὰ τῆς ἐντάσεως τοῦ σχοινίου τοῦ δεδεμένου εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἱστίου βυθίζεται, Εὐρ. 'Ορ. 706. **4**) ἐπὶ ἵππου, ἔπειτα δὲ ἐντείνειν δεῖ (τὸν ἵππον) τῷ ἀγωγεῖ ὡς διάλληται, ἔπειτα δὲ δι' ἐντεταμένων ἡνιῶν πρέπει νὰ βιάσῃς αὐτὸν νὰ διαπηδήσῃ (τὴν τάφρον), Ξεν. π. 'Ιππικ. 8. 3. **5**) δένω σφιγκτά, βοῦν .. ἐντ. βρόχοις Εὐρ. 'Ανδρ. 720. **II**. μεταφ., ὑποβάλλω τι εἰς ἰσχυρὰν ἐνέργειαν ἢ ἔντασιν, ἐντείνω τὰς ἀκοάς, προσηλώνω τὰ ὦτά μου, οἱ δὲ ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον Πολύαιν. 1. 21, 2· ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 795E· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φωνὴν ἐντεινάμενος Αἰσχίν. 49. 15· οὕτως, ἐντεινάμενος [τὴν φωνὴν] εἶπεν Πλάτ. Πολ. 536C· ἐντεινάμενοι τὴν ἁρμονίαν, ὑψώσαντες τὸν τόνον τῆς ἁρμονίας, 'Αριστοφ. Νεφ. 968·— καὶ ἐν τῷ παθ., πρόθυμοι καὶ ἐντεταμένοι εἰς τὸ ἔργον, πρόθυμοι καὶ ἕτοιμοι εἰς τὸ ἔργον, Ξεν. Οἰκ. 21, 9· περί τι Πολύβ. 10. 3, 1· **ἐντεινόμενος**, πρόθυμος, ἀντίθετ. τῷ **ἀνιέμενος**, Ξεν. 'Απομν. 3. 10, 7, Κυν. 7, 8· πρόσωπον ἐντεταμένον, σοβαρόν, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 10· πρβλ. **ἐντεταμένως**. **2**) κάμνω ἔντονον, ἐπιδιώκω συντόνως, τὴν πολιορκίαν Πλουτ. Λούκουλλ. 14· διεγείρω, θυμὸν ἀνόητον Πλούτ. 2. 61E, πρβλ. 464B. **3**) οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπιμένω εἴς τι, εὑρίσκομαι ἐν ὀργῇ, εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸν ἐντείνοντι (τῷ δήμῳ) μὲν χαλῶν, «εἰ δέ τις ἡσύχως καθ' αὑτὸν ἐνδιδοὺς ὑποτάσσοιτο τῷ δήμῳ θυμουμένῳ,—ἴσως ἂν καταπαύσειε τῆς ὀργῆς δηλονότι» (Σχόλ.), Εὐρ. 'Ορ. 698, 'Αποσπ. 341. **III**. πληγὰς ἐντείνειν, πληγὰς ἐμβάλλειν, Λατ. plagam intendere, πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις, ἐξυλοκοποῦντο, «ταῖς ἔδινεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον», Ξεν. 'Αν. 2. 4, 11, Λυσ. 'Αποσπ. 45. 4 (118)· ὡσαύτως ἄνευ τῆς λέξεως πληγή, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, προσβάλλω, ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωρούμεθα Πλάτ. Μίνως 321A. πὺξ αὐτῷ ἐνέτεινε Δίων Κ. 57. 22. **IV**. θέτω ἐντὸς ἀκριβῶς, ἐς κύκλον ἐντ. τρίγωνον, τιθέναι τρίγωνον ἐν κύκλῳ, Πλάτ. Μένων 87A· ἰδίως, τὸν πεζὸν λόγον τρέπω εἰς ποίησιν, στιχουργῶ, Λατ. versu includere, astringere, ἐντείνειν τοὺς Αἰσώπου λόγους ὁ αὐτ. Φαίδων 60D· ταῦτα ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον ὁ αὐτ. "Ιππαρχ. 228D· τοὺς νόμους εἰς ἔπος Πλουτ. Σόλων 3· ὡσαύτως προσαρμόζω εἰς μουσικήν, ποιήματα εἰς τὰ κιθαρίσματα Πλάτ. Πρωτ. 326B· πρβλ. **ἔντονος**.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐντείνας ἑαυτόν· Διόδωρος, 'ἐς τὸν στρατιωτικὸν καὶ εὐτελῆ βίον ἐντείνας' ἀντὶ ἐπιδούς».

ἐντείρω, = **τείρω ἐν**, παθ. **ἐντείρομαι**, καὶ δ' 'Αχιλεὺς ἄλιαστον ἐῷ ἐνετείρετο θυμῷ Κόϊντος Σμ. 1. 671.

ἐντειχίδιος, Λουκ. Παράσ. 42, κτλ.· πιθανῶς πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἐντείχιος**.

ἐντειχίζω: μέλλ. 'Αττ. **-ῐῶ**, τειχίζω ἔν τινι τόπῳ, ἀκρόπολιν ἐν τῇ πόλει 'Ισοκρ. 68E· πρβλ. Ξεν. 'Ελλην. 4. 8, 1· φρούρια ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 27· πόλιν ἐν τῷ ἀγκῶνι Διον. 'Αλ. 3. 44· φρουρὰς τοῖς χωρίοις 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 9. 10, 3.— Παθ., τὰ τείχη ἃ ἐνετετείχιστο Ξεν. 'Αγησ. 2, 19. **II**. ἐν τῷ Μέσῳ, περιτειχίζω, πολιορκῶ, τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δὲ ἐντειχισάμενοι Θουκ. 6. 90· ἀλλ' ὡσαύτως ὀχυρώνω, Πλουτ. Πομπ. 28.

ἐντείχιος, ον, ὁ ἐντὸς τείχους ἢ τετειχισμένος, αἱ ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις Διον. 'Αλ. 1. 26.

ἐντείχισις, ἡ, τὸ ἐντειχίζειν, ἡ οἰκοδόμησις τείχους ἐντός τινος τόπου, Θησ. Στεφ.

ἐντεκμαίρομαι, 'Αποθ., τεκμαίρομαι, εἰκάζω, τοῖς ἄλλοις σημείοις 'Ιππ. 261. 41.

ἐντεκνόομαι, ἀποθ., τεκνόομαι ἐν, τεκνοποιῶ ἐν, ὅπως εὐγενῆ χώραν ἐντεκνώσασθαι παράσχῃ Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25.

ἔντεκνος, ον, ὁ ἔχων τέκνα, ἀντίθ. τῷ **ἄτεκνος**, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3.

ἐντεκταίνομαι, ἀποθ., ἐμπήγνυμι, ἐμπήγω ἢ προσαρμόζω, 'Ιππ. π. "Αρθρ. 813

ἐντελέθω, = **τελέθω ἐν**, Νικ. Θηρ. 660.

ἐντέλεια, ἡ, (ἐντελὴς) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐντελές, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 187.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐντέλειαι· τάξις ἀρχοντική».

ἐντελειόω, τελειόω, τελειοποιῶ, Παλλαδ. Λαυσ. 1210D.

ἐντελετέω, καθ' Ἡσύχ. «κορυβαντιᾷ· ἐντελετεῖ».

ἐντελευτάω, τελευτῶ, ἀποθνήσκω ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 2. 44, Λιβάν. 1, σ. 532.

ἐντελέχεια, ἡ, ἡ πραγματικὴ ὕπαρξις, ἡ πραγματικότης, ἡ ἀπόλυτος ὕπαρξις πράγματός τινος, τὸ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπάρχον, ἡ ἐνέργεια, Λατ. actus, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δύναμις**, Λατ. potentia, φιλοσοφικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις καλεῖ τὴν ψυχὴν **ἐντελέχειαν** τοῦ σώματος, διὸ ψυχή ἐστιν ἐντελέχεια ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος π. Ψυχῆς 2.1, πρβλ. ὡσαύτως Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9., 8. 8, 11, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἐνέργεια** II:—οὕτω παρὰ μεταγεν. **κατ' ἐντελέχειαν** πράγματι, ἐνεργείᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυνάμει**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 340 (πρβλ. τὴν λέξιν **δύναμις** IV). Περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλας ἀναφορᾶς τῶν λέξεων **ἐντελέχεια** καὶ **δύναμις** ἴδε Trentelenb. ἐν Ἀριστ. π. Ψυχ. σ. 295 κέξ.— Εἶναι δὲ τελέως διάφορος τῆς λέξεως **ἐνδελέχεια**, διάρκεια (ἴδε τὴν λέξιν), ἂν καὶ αἱ δύο αὗται λέξεις συνεχέοντο καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις, Κικ. Tusc. 1. 10, Λουκ. Δίκ. Φων. 10, Γρηγόρ. Κορίνθου ἐν λ., πρβλ. Trendelenb. σ. 319. (Ἐκ τοῦ ἐν τέλει ἔχειν εἶναι ἐντελῆ ἢ ἀπόλυτον, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **νουνέχεια** ἐκ τοῦ **νουνεχὴς** = **νοῦν ἔχειν**: ἀλλ' ἐπίθ. **ἐντελεχὴς** οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ. διότι τὰ ἐν Πλάτ. Νόμ. 905E, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 10, 1 καὶ 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 11., 5. 1, 10 **ἐντελεχής, -χῶς** εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ἐνδελεχής, -χῶς**.

ἐντελεχισμός, ὁ, = **ἐντελέχεια**, Ἀντιοχ. Πανδέκτη σ. 1052B.

ἐντελής, **ές**, (τέλος) ὡς καὶ νῦν, πλήρης, τέλειος, τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1367, πρβλ. Θουκ. 8. 45· δοῦναι ἐντ. τὴν δραχμὴν αὐτόθι 29· τροφὴν ἐντ. δοῦναι αὐτόθι 78· ἐντελές, ἐντέλεια, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 5. **2**) ἐπὶ θυμάτων, ἄρτιος, τέλειος, ἄμεμπτος, ἀκήρατος, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμήρου τεληέσσας ἑκατόμβας) Σοφ. Τρ. 760, πρβλ. Λουκ. π. Θυσ. 12. **3**) ἐπὶ πολεμικῆς παρασκευῆς, τά τε ἐν τῇ πόλει ὅπλων ἐξετάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουν εἰ ἐντελῆ ἐστι, ἐν καλῇ καταστάσει, Θουκ. 6. 45· τριήρεις Αἰσχίν. 51. 32. **4**) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ γὰρ ἐντελὴς .. προσφέρειν, μὴ ἔχων πλήρη ἡλικίαν ὥστε νὰ .., Αἰσχύλ. Χο. 250· ἐντ. τὴν ἡλικίαν Αἰλ. π. Ζ. 3. 40. **5**) Ἐπίρρ. **ἐντελῶς**, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 29, 2, Πολύβ. 10. 30, 3, κτλ. **II**. πλήρη, τελείαν ἔχων δύναμιν, πανίσχυρος, ἐντ. θεαί, Ἀνάγκη καὶ Βία Συλλ. Ἐπιγρ. 4379°:—**οἱ ἐντελεῖς** = **οἱ ἐν τέλει**, ἄρχοντες, ἄνθρωποι ἐπίσημοι, Διοδ. Ἀποσπ. 599. 17, Ἀρτεμ. 2. 35· ἐν Αἰσχύλου Ἀγ. 105 ἀντὶ τοῦ **ἐκτελέων** ὁ Aurat. γράφει **ἐντελέων**.

ἐντελικός, ή, όν, = **ἐντελής**, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 113. 1.

ἐντέλλω, προστάττω, διατάττω, παραγγέλλω, τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ Πινδ. Ο. 7. 73, Σοφ. Ἀποσπ. 252:—τὸ πλεῖστον κατὰ μέσον τύπον, τινί τι Ἡρόδ. 1. 47, κτλ.· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτὸς 1. 53, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 393E, κτλ.: ἐντέλλεσθαι ἀπὸ γλώσσης, διὰ τοῦ στόματος, Ἡρόδ. 1. 123:—Παθ., τὰ ἐντεταλμένα, τὰ διαταχθέντα, ὁ αὐτ. 1. 60., 5. 73, Σοφ. Ἀποσπ. 411, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 3· τὸ δὲ ἐντεταλμένοι εἴησαν ἀπαντᾷ μετὰ ἐνεργ. σημασ. παρὰ Πολυβ. 17. 2, 1, καὶ Ἡρωδιαν.

ἐντελογραφία, ἡ, τὸ γράφειν λέξιν τινὰ ἐντελῶς δι' ὅλων τῶν γραμμάτων καὶ οὐχὶ συγκεκομμένως, ἐντελής, πλήρης γραφὴ λέξεως, «ὁ ὑπογραφικὸς ὁρισμὸς οὔτε σκιαγραφίᾳ ἔοικεν οὔτ' αὖ ἐντελογραφίᾳ, ἀλλὰ μεσότητί τινι» Νικηφ. Βλεμ. σ. 700, ἔκδ. Mi.

ἐντελό-μισθος, ον, ὁ ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνων, Δημ. 1212. 12.

ἐντελόμορφος, ον, ὁ, ὁ ἔχων ἐντελῆ μορφήν, Γερμαν. Κωνσταντ/πόλεως σ. 242.

ἐντεμενίζω, θέτω ἐντὸς τοῦ τεμένους, Πολυδ. Α', 11:—Μέσ., εἰσέρχομαι εἰς ναόν, Θεοφύλ., ἅπαντας συνέβαινε πρὸς τοὺς ἱεροὺς σηκοὺς ἐντεμενίζεσθαι Σιμοκ. Ἱστ. 25A.

ἐντεμένιος, ον, ἔχων ἀγάλματα ἐν τεμένει, τοῖς ἐντεμενίοις θεοῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 2906.

ἐντέμνω, Ἰων. **-τάμνω**, ἐγκολάπτω, ἐγχαράττω, ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα Ἡρόδ. 8. 22· ἐπὶ γεωγραφικοῦ πίνακος, χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς .. περίοδος ἐνετέτμητο ὁ αὐτ. 5. 49· ἐγκόπτω, βαθύνω δι' ἐργαλείου, ἐπὶ ξύλου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834. **II**. τέμνω, κόπτω, **1**) τέμνω, σφάζω, τὸ θῦμα, θυσιάζω, ἥρωι Θουκ. 5. 11· ἐντ. σφάγιά τινι Πλουτ. Σόλων 2: καὶ ἐν τῷ Μέσ., εἰ .. ἵππον τόμιον ἐντεμοίμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 192, πρβλ. **ἔντομος, τόμος**. **2**) ὕπνου τόδ' ἀντίμολον ἐντέμνων ἄκος, ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων, δηλ., μεταχειριζόμενοι τοῦτο τὸ ἀντίμολπον ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ ὕπνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 16, πρβλ. **ἀντιτέμνω, τέμνω**, II. 3. **3**) κόπτω, ἐπειδὰν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ Λουκ. Τίμων 22.

ἐντενής, ές, ἐντεταμένος, ἔντονος, οὐδ. **ἐντενές**, ὡς ἐπίρρ. συντόνως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 933.

ἐντεομήστωρ· «ὅπλων ἔμπειρος» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐντεσιμήστωρ**.

ἐντερ-επιπλο-κήλη, ἡ, (**ἔντερον, ἐπίπλοον, κήλη**) οἴδημα πλησίον τοῦ ὀσχέου, Γαλην. II. 275F, ἔκδ. Παρισ. 1679.

ἐντερεύω, ἐκβάλλω τὰ ἔντερα, «ξεκοιλιάζω» ἰχθῦς, λάβρακας ἐντερεύων Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 1.

ἐντερίδια, τά, ὑποκορ. τοῦ **ἔντερα**, «ἀντεράκια», κρεάδι', ἐντερίδι' Ἄλεξις ἐν «Ἐρετρικῷ» 1.

ἐντερικός, ή, όν, ὁ τῶν ἐντέρων, εἰς τὰ ἔντερα ἀνήκων, ἀποφυάδες ἐντερικαὶ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 4.

ἐντέρινος, η, ον, ἐξ ἐντέρων, ὅτι τὸ παλαιὸν [αἱ χορδαὶ] ἐντέριναι ἦσαν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 231.

ἐντέριον, τό, κατ' εὐφημισμ. = **πόσθη**, ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, ἐντερίου παράτριψις καὶ μετά τινος σπασμοῦ μυξαρίου ἔκκρισις Μάρκ. Ἀντ. 6. 13.

ἐντεριονίδα, πλημμελὴς γραφ. παρὰ Πολυδ. Β', 212, ἀντὶ **ἐντερόνειαν**.

ἐντεριώνη, ἡ, τὸ ἐσώτατον μέρος, ἡ καρδία τῶν φυτῶν, Ἱππ. 624, 24, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 8, 4· μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνην· ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, οἱ δὲ μυελὸν Θεοφρ. π. Φυτ. 1. 2, 6, πρβλ. 3. 17, 5, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐντεριώνη· τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγρίου σικυοῦ, ἢ τὰ ἔνδον», πρβλ. **ἐντερόνεια**.

ἐντερο-ειδής, ές, ὅμοιος ἐντέρῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 35, Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. τ. 3. σ. 85, 14.

ἐντερο-κήλη, ἡ, «ὀλίσθημα ἐντέρου εἰς τὸ ὄσχεον εἰς ὄγκον αἰρόμενον» Πολυδ. Δ', 203, κοινῶς «κατέβασμα», «σπάσιμον», Διοσκ. 1. 102, Γαλην. II. 275D, 396G, ἔκδ. Παρισ.

ἐντεροκηλίτης, ὁ, = τῷ ἑπομ.

ἐντεροκηλητικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ἐντεροκήλης, Γαλην. Εἰσαγ. 2. σ. 369E, Διοσκ. 1. 152.

ἐντερόμαντις, ὁ, ὁ ἐγγαστρίμυθος, Φωτ. Ἀμφιλ. 83.

ἐντερόμφαλον, τό, (ἔντερον, ὀμφαλός) = ὑποδρομὴ ἐντέρου κατὰ τὸν ὀμφαλόν, οἴδημα τῶν ἐντέρων πλησίον τοῦ ὀμφαλοῦ, Γαλην. II. 395F, 274A, ἔκδ. Παρισ.

ἔντερον, τό, (ἐντὸς) ὡς καὶ νῦν, ἔντερον, χυδ. «ἄντερο», χορδὴ τόξου ἐξ ἐντέρου, ἐΰστρεφὲς ἔντερον οἰὸς Ὀδ. Φ. 408· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται ἀείποτε μόνον τὸν πληθ., τὰ ἔντερα, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ' Ἰλ. Ν. 507, κ. ἀλλ.· οὕτως, Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1221, Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1184, ἐν Βατρ. 476, Πλάτ. ἐν Τιμ. 73A· ψύχειν τὴν κεφαλήν, μάλιστα μὲν ξύραντα ἢ εἰς κύστιν ἢ εἰς ἔντερα ἐγχέαντα τῶν ψυκτικῶν τι Ἱππ. π. Νούσ. τὸ Γ', 488, 6· — καθ' ἑνικ., τοὔντερον τῆς ἐμπίδος Ἀριστοφ. Νεφ. 160· συχν. παρ' Ἀριστ.· ἡ μήτρα, ἡ κοιλία, Ἀρχίλ. 131 (116) πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 6· ἐπὶ μετρίῳ ἐντέρῳ, ἐν ὀλιγοφαγίᾳ, ὕπνος ὑγιείας ἐπὶ μετρίῳ ἐντέρῳ Ἑβδ. (Σειράχ. ΛΔ', 20)·— μεταφ., τὸ ἐσωτερικὸν τῶν καρπῶν, Ἀνθ. Π. 14. 57. **II**. ἔντερα γῆς, σκώληκες τῆς γῆς, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 5, Ἄρατ. 959, πρβλ. Νικ. Θηρ. 388. (ἐσχηματίσθη ὡς συγκρ. ἐκ τοῦ **ἐντός**, πρβλ. **ὑπέρτερον**).

ἐντερόνεια (οὐχὶ **-εία**, Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1185), ἡ, = ἐντεριώνη, Ἡσύχ., ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι εἰς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν ἡ θεός, ξυλικὴν διὰ τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου, «τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνερχόμενα ξύλα» (Σουΐδ., Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1185 (μετὰ λογοπαιγνίου ἀναφερομένου εἰς τὰ ἔντερα τὰ κομισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀλλαντοπώλου εἰς τὸν Δῆμον), Πολυδ. Β', 212.

ἐντεροπονέω, ἔχω πάθος ἢ πόνον εἰς τὰ ἔντερα, Ἱππ. σ. 613, ἔκδ. Lind.

ἐντερο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἔντερα ἢ ἐν γένει ἐντόσθια, ἐν τοῖς Α. Β. 379, 10, τὸ **ἀλλαντοπώλης** ἑρμηνεύεται **ἐντεροπώλης**· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας **ἐντεροπράτης** [ᾱ], **ου**, ὁ, «ἀλλᾶς εἶδος ἐντέρου κατεσκευασμένου, καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ἐντεροπράτης» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 155.

ἐντεσι-εργός, όν, ἐπὶ ἡμιόνων, ὑποζύγιος, ἕλκων ἅμαξαν καὶ μὴ ἁπλῶς νωτοφόρος, ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς Ἰλ. Ω. 277.

ἐντεσι-μήστωρ, ὁ, «ἔμπειρος ὅπλων», Ἡσύχ., ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐντεομήστωρ**, ὃ ἴδε

ἐντέταμαι, ἐντεταμένος, παθ. πρκμ. τοῦ **ἐντείνω**: ἐντεῦθεν, **ἐντεταμένως**, ἐπίρρ., μετ' ἐντάσεως, ἐντόνως, ἰσχυρῶς, παραδεξάμενος .. παρὰ τοῦ πατρὸς τὸν πόλεμον προσεῖχε ἐντεταμένως Ἡρόδ. 1. 18., 4. 14, κ. ἀλλ.

ἔντευγμα, τό, = **ἔντευξις**, Διοδ. Ἀποσπ. 616. 15.

ἐντεῦθεν, Ἰων. **ἐνθεῦτεν**, Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **ἔνθεν**, ὡς τὸ **ἐνταῦθα** ἐκ τοῦ **ἔνθα**): **I**. ἐπὶ τόπου, ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, Λατ. hinc ἢ illinc, οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθέμεν Ὀδ. Τ. 568, Ἡρόδ. 1. 2, 9 κ. ἀλλ. καὶ παρ' Ἀττ.. ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 836, Πέρσ. 488· ἐντεῦθέν ποθέν εἰσιν ἐκ Χίου

Πλάτ. Εὐθύδ. 271C· τἀντεῦθεν, τὰ «παρακεῖθε», Σοφ.'Ηλ.1339· ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν, «ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπεκεῖ», Α. Β. 766, 27. **II**. ἐπὶ χρόνου, κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον.. ἔθραυε κἀνέπιπτε Σοφ. 'Ηλ. 728· πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος Φιλ. 834, ἔνθα ὁ Jebb διορθοῖ: τἀνθένδε βάσει φροντίδος. Ἴδε ἐκτενῆ σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ·—ὡσαύτως, τὸ ἐνθεῦτεν 'Ηρόδ.1. 9, 27 κ. ἀλλ.· 'Αττ. τοὐντεῦθεν Εὐρ. Μήδ. 792 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, τὰ ἐντεῦθεν ἢ τἀντεῦθεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 60, κτλ.· ἐντεῦθεν ἤδη Πλάτ. Θεαίτ.198B· τὸ ἐντ. ἐπὶ τούτοις Αἰλ. π. Ζ. 8.17. **III**. τὸ ἔκ τινος, τὸν βίον ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο Θουκ. 1. 5· ἐντεῦθεν αἱ μάχαι 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 5. 3, 6· ἐντεῦθέν ποθεν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3.15, 12: — ἐκ τούτου, τούτου ἕνεκα, κἀντεῦθεν δόμοι νοσοῦσιν ἀνδρῶν Εὐρ.'Ανδρ. 949, Πλάτ. Κρατ. 399C.— 'Αττικ. ἐπιτεταμένον, **ἐντευθενί** [ῑ] 'Αριστοφ.'Ορν.10, Λυσ. 92, κτλ., πρβλ. **ἐνμεντενθενί**.

ἐντευκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐντυγχάνειν, Κλήμ.'Αλ.733.

ἐντευκτικός, ή, όν, ὁ ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, Πλουτ. 'Αλκ. 13, 'Ηθικ. 2. 9F. **II**. ἱκετευτικός, ἱκετήριος, Παλλαδ. Βίος 'Ιω. Χρυσ. 4E, 25A.

ἐντευξίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., μικρά τις ἔντευξις, 'Αρρ. 'Επίκ.1.10, 10.

ἔντευξις, εως, ἡ, τὸ ἐντυγχάνειν, ἡ συντυχία, συνάντησις, μετὰ δοτ., καὶ πρὸς τὰς τοῖς λησταῖς ἐντεύξεις Πλάτ. Πολιτικ. 298C. **2**) συνέντευξις μετά τινος, περὶ τῆς ἐντεύξεως τῆς Φιλίππου Αἰσχίν. 34. 19, 'Αριστ. Τοπ. 1. 2, 1· πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 3· πρός τινα ὁ αὐτ. Ρητ.1.1,12· ἔντευξιν ποιεῖσθαί τινι, ἐντυγχάνειν αὐτῷ, λαμβάνειν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν 'Ισοκρ. 6B· ὡσαύτως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συνουσία, ἂν .. διὰ χρόνου ποιῆται τὴν ἔντευξιν Πλούτ. 2. 655B, κτλ. **3**) ἐντεύξεις ὀχλικαί, ὁμιλίαι πρὸς τὸν ὄχλον, Διον.'Αλ. π. Θουκ. 50. **4**) αἴτησις, Συλλ.'Επιγρ. 2829.11, Πλουτ.Τιβ. Γράκχ. 11: τὸ μεσιτεύειν ὑπέρ τινος, Διόδ. 16, 55, Καιν. Διαθ. **5**) ἀνάγνωσις, μελέτη, Πολύβ.1.1, 4., 9.1,13, Κλήμ. 'Αλ. II. 469B, κλ. **6**) μορφή, ἐξωτερικὴ ὄψις, ποίας ἐντεύξεώς ἐστιν; τί μορφὴν ἔχει; τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι; Θεοφάν. 441, 13.

ἐντευτενὶ ἀντὶ **ἐντευθενί**, βαρβαρισμ. ἐν 'Αριστοφ. Θεσμ.1212.

ἐντευτλᾰνόομαι, μαγειρεύομαι μετὰ τεύτλων (τεῦτλα δὲ τὰ κοινῶς λεγόμενα σεῦτλα ἢ σέσκουλα), ἐπὶ ἐγχέλεων, μηδὲ γὰρ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης, «μετὰ τεύτλων ἑψηθείσης» (Σχόλ.), 'Αριστοφ.'Αχ. 894, πρβλ.'Αθήν. 300B.

ἐντεύχω, παράγω ἐντός τινος, προξενῶ, ἐρυθήματα ἐντεῦξον 'Αρετ.'Οξ. Νούσ. Θεραπευτ.1. 2.

ἔντευε· «παρεσκεύαζεν» 'Ησύχ., ἀντὶ τοῦ **ἔντυε**, ἴδε **ἐντύνω**.

ἔντεφρος, ον, (τέφρα) ἔχων χρῶμα τέφρας, τεφρόχρους, Διοσκ. 5. 84, 'Αθήν. 395C.

ἐντεχνάζω, δεικνύω τέχνην ἢ δεξιότητα ἔν τινι, Λιβάν. 4.1041.

ἐντεχνής, ές, = **ἔντεχνος**, Κύριλλ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 24. — 'Επίρρ. **ἐντεχνέως**, μετὰ τέχνης, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 56.

ἐντεχνία, ἡ, τέχνη ἢ δεξιότης εἴς τι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 260C.

ἐντεχνιτεύω, = **τεχνιτεύω**, Γενέσ.112,18.

ἔντεχνος, ον, ὁ ἐντὸς τοῦ κύκλου ἢ τῶν ὁρίων τῆς τέχνης, 'Αριστ. Ρητ.1.1, 3. **2**) ἡ ἔντεχνος σοφία, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν τέχνην, ἡ ἐν τῇ τέχνῃ σοφία, κλέπτει (ὁ Προμηθεὺς) 'Ηφαίστου καὶ 'Αθηνᾶς τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν πυρὶ Πλάτ. Πρωτ. 321D, κ. ἀλλ.· ὁ διὰ τέχνης καὶ μεθόδου κατασκευασθείς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄτεχνος**, 'Αριστ. Ρητ. 1, 2, 2, κτλ., ἡ ἔντεχνος μέθοδος αὐτόθι 1.1,11:—'Επίρρ. **ἐντέχνως**, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 11. 12, πρβλ. Φρύν. 344. **II**. ἐπὶ προσώπων, πεπειραμένος, ἔμπειρος, δεξιός, ἔντεχνος δημιουργός, δεξιός, ἐπιδέξιος τεχνίτης, Πλάτ. Νόμ. 903C, πρβλ. Πολιτικ. 300E.

ἐντήκω, ἐγχέω τι τετηκός, τὰς τούτων ἁρμονίας ἐπλήρου μόλιβδον ἐντήκουσα Διόδ. 2. 8· ἐξελὼν τὸν ἐγκέφαλον ἐνέτηξε μόλιβδον (τῇ κεφαλῇ) Πλουτ. Γ. Γράκχος 17. **II**. παθ. μετὰ ἐνεργ. πρκμ. **ἐντέτηκα**, **1**) ἐπὶ αἰσθημάτων, εἰσδύω βαθέως εἴς τι, μῖσος ἐντέτηκέ μοι Σοφ. 'Ηλ. 1311, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 245D· τὸ δέος ἐντετηκὸς ταῖς ψυχαῖς Διον.'Αλ. 6.72· ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐντέτηκεν ἡ δεισιδαιμονία Διόδ.1.83·— ἐν τῷ ἐν τοῖς Σοφ.'Αποσπ. (678) χωρίῳ ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων (ἐξυπ. Κύπρις) ὁ Meineke προτείνει ἀντὶ τοῦ ἐντέτηκται τὸ ἀνθάπτεται. **2**) ἐπὶ προσώπων, οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, καὶ ἂν ἔτι ἤθελεν ἐντακῇ, «λυώσῃ» ἐξ ἔρωτος, Σοφ. Τρ. 463· θρήνοισιν ἐντακεῖσα Λυκόφρ. 498.

ἐντί, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **εἰσί**, γ' πληθ. τοῦ **εἰμὶ** (sum), Πίνδ. κλ.: ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **ἐστί**, ἐντί γε πικρὸς Θεόκρ.1.17., 3. 39., 5. 21, κτλ.

ἐντίθημι: μέλλ. **ἐνθήσω**: ποιητ. ἀόρ. α' ἀπαρεμφ. **ἐνθέμεν**, Θέογν. 430:— τίθημι ἔν τινι (ἰδίως ἐν πλοίῳ), οἶνον ἐρυθρὸν ἐνθήσω 'Οδ. Ε. 156· καὶ ἐν τῷ μέσ., κτήματα δ' ἐντιθέμεσθα Γ. 154, πρβλ. Ξεν. 'Αν. 1. 4, 7· ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα .. νηὶ 'Οδ. Λ. 3· οὕτω καὶ βραδύτερον, ἐντιθέναι τινὰ ἤ τι εἰς τὸ πλοῖον 'Αντιφῶν 134. 91, Ξεν. Οἰκ. 20, 28, Δημ., κλ.: — ἀκολούθως ἐν γένει, βάλλω εἰς, ἐνέθηκε δὲ χειρὶ ἅρπην 'Ησ. Θ. 174· οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται 'Ιλ. Φ.123· ὡσαύτως συχν. παρ' 'Αττ. Ποιητ. καὶ ἄλλοις συγγραφεῦσι, ἐντιθέναι αὐχένα ζυγῷ Εὐρ.'Εκ. 376, πρβλ.1045, 'Ηρακλ.727· ὡσαύτως εἴς τι 'Ηρόδ. 2.73, 'Αριστοφ.'Αχ. 920· ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ὁ αὐτ.'Εκκλ. 346, πρβλ. Σφ.1161. **2**) μεταφ., ἐντ. φρένας ἐσθλὰς Θέογν. 430· νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 7· ἐντ. ἀθυμίαν Πλάτ. Νόμοι 800C, ἰσχὺν Δημ. 37. 26· ἐντιθέναι φόβον, ἐμβάλλειν φόβον, Ξεν.'Αν.7. 4,1, κτλ.:—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ, «ὦ κακόδαιμον, οὐ καλῶς δὴ ταύτην τὴν ὀργὴν ἔθου ἐν τῇ ψυχῇ» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ζ. 326· κότον ἔνθετο θυμῷ 'Οδ. Λ. 102, ἀντίθ. τῷ ἵλαον ἔνθεο θυμόν, «ἵλεων ἀπέργασαι τὴν σὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ζ. 639· μῦθον πεπνύμενον ἔνθετο θυμῷ, ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν της, 'Οδ. Φ. 355· μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, «μή μοι τοὺς πατέρας ποτὲ τίθεσο ἐν ὁμοίᾳ τιμῇ» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Δ. 410. **3**) τίθημι ἐν τῷ στόματι τροφήν, ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτίζεις κακῶς· μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης 'Αριστοφ. 'Ιππ.717· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐνθοῦ, βάλε μέσα, δηλ. φάγε, αὐτόθι 51· πρβλ. **ἔνθεσις** II. **4**) θέτω μεταξύ, παρεμβάλλω γράμμα, δέλτα δ' ἐνθεὶς ἀντὶ τοῦ νῦ κέρδος ἐφθέγξατο Πλάτ. Κρατ. 417B. **5**) ἐγκεντρίζω, ἐπὶ δένδρου, Κλήμ.'Αλ.800.

ἐντίκτω: μέλλ. **-τέξομαι**, τίκτω ἐν, τίκτω ἐντός τινος, κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον Εὐρ. 'Ανδρ. 24· καὶ ἐμπροθέτως, ᾠὰ ἐντ. ἐς τὴν ἰλὺν 'Ηρόδ. 2. 93· ἀπολ., τίκτω ἔν τινι τόπῳ, μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε ἐντίκτειν Θουκ. 3.104· ἐντίκτουσιν ἐνταῦθα 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 5. 20, 2· ἐν τῇ τῶν ἐλαττόνων ὀρνίθων νεοττιᾷ ἐντ., περὶ τοῦ κόκκυγος αὐτόθι 6.7, 4. **2**) γεννῶ ἔν τινι, ἐμβάλλω, προξενῶ, τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν (ἐξυπ. γυναιξὶν) Εὐρ. 'Ιππ. 642· ἐντ. ἔρωτας, φθόνον, ἀνελευθερίαν, εὐχέρειαν, σωφροσύνην Πλάτ. Νόμ. 870A, κ. ἀλλ.·— ἀντὶ τοῦ ἐντέξῃ ἐν 'Αριστοφ. Λυσ. 553 ὁ Hirschig διορθοῖ ἐνστάξῃ (ἴδε **ἐνστάζω**). **II**. μετοχ. πρκμ. **ἐντετοκώς**, ἀμεταβ., ἐντὸς γεννηθείς, νόσον .. ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν 'Αριστοφ. Σφ. 651.

ἐντῑλάω, Λατ. incacare, «τσιλίζω» ἐπί τινος, μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία, ἐτσίλισεν ἐπάνω μου, 'Αριστοφ.'Αχ. 351.

ἔντιλτος πλακοῦς, ὁ, πιθαν. πλακοῦς ἀρτυθεὶς διὰ τιλτοῦ (ταρίχους), Κλέαρχος παρ' 'Αθην. 649A. Ἴδε τὴν λέξιν **τιλτόν**.

ἐντῑμάω, συνυπολογίζω, πῶς οὖν οὐδὲν ἔλαττον ἔχει... εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων Δημ. 1036. 12· **ἐντετιμημένος**, λίαν τετιμημένος, πολύτιμος, Σώφρων παρ' 'Αθην. 48C. —Μέσ. μετὰ παθ. πρκμ., λαμβάνω δι' ἐκτιμήσεως, ὅσα γυναῖκες εἰς τὰς προῖκας ἐντετίμηνται Δίων Κ. 48. 8, πρβλ. Πολυδ. Η', 142.

ἐντῑμόομαι, παθ., εἰμὶ ἐν τιμῇ, τιμῶμαι, ἐντιμωθήτω ἡ ψυχή μου .. ἐν ὀφθαλμοῖς σου 'Εβδ. (Δ', Βασιλ. Α', 13).

ἔντῑμος, ον, (τιμή): **1**) ὁ τιμώμενος, ἐπαινούμενος ἐπί τινι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔκτιμος**, μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις Σοφ.'Ηλ. 239· ὁ ἐν τιμῇ ὤν, 'Αντ. 25, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄτιμος**, πότερον δὲ ἔντιμος ἢ ἄτιμος Πλάτ. Εὐθύδ. 281C· παρά τινι ὁ αὐτ. Πολ. 554B· ἐντ. ποιεῖν τι 'Αριστ. Πολιτικ. 3.15,12: — μετὰ δοτ. πράγμ., τιμώμενος ἔν τινι, σπουδαῖς ἔντιμος ἀεὶ Εὐρ.'Ορ. 1688: — οἱ ἔντιμοι, οἱ ἐν τιμῇ ὄντες, οἱ ἔχοντες ἀξίωμα, Λατ. honorati, Πλάτ. Πολ. 564D· ἰδίως ἐπὶ ἀνδρῶν ὑψηλὴν κατεχόντων θέσιν ἐν Περσίᾳ, Ξεν. Κύρ. 3.1, 8, κτλ.· ὡσαύτως, οἱ ἐπίτιμοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἄτιμοι ἢ ἄδοξοι, Δημ. 36. 21, πρβλ.1380. 25. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, τῶν θεῶν ἔντιμα, τὰ ἔντιμα παρὰ τοῖς θεοῖς, οἱ τῶν θεῶν νόμοι οἱ παρ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἔντιμοι, Σοφ.'Αντιγ.77· ἔντιμον αὐτοῦ (τοῦ 'Ομήρου) ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἔχειν αὐτὴν ἐν τιμῇ, θεωρεῖν αὐτὴν ἔντιμον, 'Ισοκρ.74A. **3**) 'Επιρρ. **ἐντίμως**, ἄγειν τινὰ Πλάτ. Πολ. 528C· οὕτως, ἐντ. ἔχειν τι αὐτόθι 528B· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐντ. ἔχειν, εἶναι ἐν τιμῇ, Ξεν.'Αν. 2.1,7. **II**. ἐνδεικτικὸς τιμῆς, ἐπαινετικός, λόγος ἔντιμος λεγόμενος Πλάτ. Νόμ. 855A. **III**. ἔχων ἀξίαν, νόμισμα αὐτόθι 742A.

ἐντῑμότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἔντιμος**, ἡ δ' εὐγένεια ἐντιμότης τις προγόνων ἐστὶν 'Αριστ. Ρητ. 2. 15, 2.

ἐντῐναγμός, ὁ, τίναγμα, 'Εβδ. (Σειράχ. ΚΒ', 13· μετὰ διαφ. γραφ. **ἐντίναγμα**).

ἐντινάσσω, ῥίπτω τι ἐπάνω εἴς τινα, πρὸς τὸν ἐντινάξαντα αὐτῷ τὴν δοκὸν Διογ. Λ. 6. 41· τινί τι 'Εβδ. (Α' Μακκ. Β', 36, πρβλ. Β' Δ', 41).— Παθ., ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, Εὐστ. Πονημάτ.155. 47.

ἐντιτός, ὑπεύθυνος, ὑπόλογος, αἱ δὲ μ(ή), αὐτῷ ἐντιτὸν

ἔστω ἐπὶ τᾷ δόσει Cret. Mus. It. III.731.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐντιτόν· ἔνδικον».

ἐντμήγω: μέλλ. -ξω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐντέμνω**, κολοκάσιον ἐντμήξας Νικ. παρ' Ἀθην. 72B.

ἔντμημα, τό, ἐντομή, Ξεν. Κυν. 2.7.

ἔντμησις, εως, ἡ, χάραξις, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμηρ. ἐν λέξει **ἁρματροχίη**,

ἔντεο, γ' πληθ. τοῦ μέσου ἀορ. β' τοῦ **ἵημι**, Ὅμ.

ἔντοθεν, = **ἔντοσθεν**, ἔσωθεν, Α. Β. 945. 27· ἴδε **ἔκτοθεν** ἐν τέλει.

ἐντοίχιος, ον, ὁ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐντοίχ. γραφαὶ Διον. Ἁλ. 16. 6.

ἔντοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν τόκῳ, ἡ τεκοῦσα, Λυκόφρ. 185. **2**) ὡς καὶ νῦν, σὺν τόκῳ, ἔντοκον δάνειον, ἔντοκον χρυσίον Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 226C, πρβλ. αὐτόθι 231B, κτλ.

ἐντολεύς, ὁ, (ἐντέλλομαι) ὁ διδοὺς ἐντολὴν καὶ μετωνυμικῶς, = **ἐντολή**, τὸν ἐντολέα τοῦ νομίου κυρίου Διαθ. τῶν 12 Πατρ. σ. 690, ἔκδ. Φαβρ. **2**) ἐπίτροπος, προκουράτωρ, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 3. 2, 4 § α'. 10, 11, 8, § η'.

ἐντολή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, παραγγελία, διαταγή, συχν. ἐν τῷ πληθ. μετὰ σημασίας ἑνικοῦ, Χείρωνος ἐντολὰς Πινδ. Ἀποσπ. 167, Ἡρόδ. 1. 22., 3.147, Αἰσχύλ. Πρ. 12, κτλ.· ἐντολὰς δοῦναι, ψήφισμα παρὰ Δημ. 250. 14· ἐντολὴν ἐπιτελέειν Ἡρόδ. 1. 157· ἀπ' ἐντολῆς, κατ' ἐντολήν, Λουκ. Εἰκ. 16.

ἐντολικόν, τό, ἔνταλμα, ἐπίταγμα, Κανὼν τῆς ἐν Καρθ. Συνόδ. 92, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 8:— **ἐντολικάριος**, ὁ, = ὁ ἐντεταλμένος, Κανὼν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδου 1313D, Θεοφάν. 432, 13., 441, 11.

ἐντολμάομαι, ἀποθ., = τολμῶ ἐν .., Αἰλ. Ἀποσπ. 163, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐνετολμήσατο** καὶ ἐν λ. **παλαμναῖος**.

ἔντολμος, ον, = τολμηρός, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 490D.

ἐντομή, ἡ, ἐγχάραξις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799· βαθὺ χάραγμα τῶν ἐντόμων, ἔνθα φαίνονται ὡς ἐντετμημένα, ἔντομα ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σῶμα ἐντομὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 16., 4. 1, 5 (πρβλ. **ἔντομος** II)· ἐντομαὶ κτενὸς Λουκ. Ἔρωτ. 44. **2**) στενὴ δίοδος, χαράδρα, περὶ τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νείλου, τόπος γάρ ἐστι .. συγκλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομὴν Διόδ. 1. 32. **II**. θυσία (ἴδε **ἔντομος** I), ἀμφ. παρὰ Πλουτ. 2. 857B.

ἐντομίας, ου, ὁ, «εὐνοῦχος», Ἡσύχ.· εὐειδεῖς ἐντομίαι Κωνσταντ. Βασιλ. Μακ. 53. σ. 134, Θεοφάν. Κοντιν. 318.

ἐντομίς, ίδος, ἡ, «ἡ ἐγχάραξις» (Σουΐδ.), Ἑβδ. (Λευιτικ. ΙΘ', 28, ΚΑ', 5.)

ἔντομος, ον, τετμημένος εἰς τεμάχια, ἰδίως ἐν τῷ πληθ., **ἔντομα**, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα σφάγια, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς προσφερόμενα ἐκαλοῦντο **ἱερεῖα** (Εὐστ. Ἰλ. 1671. 61, πρβλ. **ἐναγίζω**)· ἀλλὰ κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον (345. 26), «ἢ ἔντομα τὰ εὐνουχισθέντα τῶν προβάτων, τοιαῦτα δὲ ἔθυον τοῖς νεκροῖς, ἄγονα, διὰ τὸ αὐτοὺς εἶναι ἀγόνους»:— **ἔντομα ποιῶ**, = θυσιάζω, λαβὼν δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων ἔντομα σφέα ἐποίησε Ἡρόδ. 2. 119., 7. 191, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 587 καὶ ἴδε τὴν λ. **τόμιος**. **II**. **ἔντομα** (ἐξυπ. ζῷα), τά, Λατ. insecta, τὰ ἔντομα, ἅπερ φαίνονται ὡς ἐντετμημένα εἰς δύο, ὡς π. χ. ἡ μέλισσα, συχν. παρ' Ἀριστ., καλῶ δὲ ἔντομα ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σῶμα ἐντομὰς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 16, πρβλ. 4. 1, 5.

ἐντονία, ἡ, ἔντασις, «τέντωμα», τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐντονίᾳ (τοῦ αἰδοίου) τιτρώσκει τὴν θήλειαν Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ. 1. 46· εἰμὴ ἀναγνωστέον **εὐτ-**.

ἐντόνιον, τό, μηχανή τις πρὸς ἔντασιν καταπελτῶν, Φίλων Βελοπ. 57.

ἔντονος, ον, (ἐντείνω) ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥωμαλέος, ἰσχυρός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282. 12, κ. ἀλλ.: ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ἐντονώτεροι (διάφ. γραφ. εὐτονώτεροι) λιθοβόλοι Πολύβ. 8. 7, 2. **2**) μεταφ., ἐπίμονος, ἄκαμπτος, ἰσχυρός, τὰς γνώμας .. ἐντόνους Ἡρόδ. 4. 11· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν εἴ τίς σ' ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων μάταια βάζει, ἔνθα τὸ σπλάγχνον ἔντονον, ἑρμηνευτέον «ἐξημμένα αἰσθήματα», Εὐρ. Ἱππ. 118· Μοῦσα .. ἐντ. Ἀχαρνικὴ Ἀριστοφ. Ἀχ. 666· ἔντονοι καὶ δριμεῖς Πλάτ. Θεαίτ. 173A· ἐντονώτατος πρός τι Σοφ. Ἀποσπ. 722· πρβλ. **σύντονος**.—Ἐπίρρ. **ἐντόνως**, ἰσχυρῶς, ὁρμητικῶς, ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες Θουκ. 5. 70· ἐπιμόνως, Σεύθης δὲ ἤχθετο αὐτῷ, ὅτι ἐντόνως .. ἀπήτει τὸν μισθὸν Ξεν. Ἀν. 7. 5, 7· ζητεῖν Πλάτ. Πολ. 528C. **II**. **ἔντονος**, ὁ, ὡς οὐσιαστ. ἀμφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **τόνος**, Πλάτ. Νόμ. 945C.—Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **εὔτονος**.

ἐντόπιος, ον, ὡς καὶ νῦν, θεοὶ ἐντόπιοι = ἐγχώριοι, Πλάτ. Φαῖδρ. 262D· πόλεμοι ἐντόπιοι, ἐμφύλιοι, Διον. Ἁλ. 8. 83· ἡ ἐντόπιος ἱστορία Διογ. Λ. 7. 35.

ἔντοπος, ον, ὁ ἔν τινι τόπῳ, ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ, διότι ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι μακράν, ἀλλ' ἐδῶ πλησίον, Σοφ. Φιλ. 212· λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων, συμπαθέστατε τῶν πρότερον ἐπισκεψαμένων τὸν τόπον, αὐτόθι 1171· εἴ τις ἔντοπος, ἐὰν εἶναι κανεὶς ἐδῶ κοντά, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1457· ἐντόπιος, ἐγχώριος, εἴτε τινὲς ἔντοποι Μαγνήτων εἴτ' ἄλλων Πλάτ. Νόμ. 848D.

ἐντορεύω, ἐγγλύφω, σκαλίζω διὰ γλυφάνου ζῷα ἢ ἄνθη ἐπὶ ξύλου ἢ μετάλλου, Πλουτ. Κικ. 1. — Παθ. παρὰ Πλουτ. 2. 164A, 399E (ἔνθα πρότερον κακῶς **ἐντορνεύω**), Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 8.

ἐντορνεύω, κατασκευάζω διὰ τοῦ τόρνου, Ἥρων Αὐτομ. 259. 19· ἴδε τὸ προηγ.

ἔντορνος, ον, κατασκευασθεὶς διὰ τοῦ τόρνου, τετορνευμένος, Πλάτ. Νόμ. 898A· κατ' ἀκρίβειαν ἔντορνος, ἐντελῶς στρογγύλος, Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 4, 13.

ἔντος, τό, ἴδε **ἔντεα**, τά.

ἐντός, Ἐπίρρ. (ἐν), ὡς καὶ νῦν, μέσα, Λατ. intus, ἀντίθ. τῷ **ἐκτός**: **1**) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιτασσομένης, ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ προταχθῇ, ὡς, τείχεος ἐντὸς Ἰλ. Μ. 380 κ. ἀλλ.· ἐντὸς Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 37· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.: στέρνων ἐντὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 74· σ' ἔθρεψεν ἐντὸς .. ζώνης ὁ αὐτ. Εὐμ. 607:—οὐδ' ἐντὸς ἐμεωυτοῦ (εἰμί), οὐδ' εἶμαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τὰ ἔχω χαμένα, Ἡρόδ. 7. 47· οὔτε ἐξεπλάγη ἐντός τε ἑωυτοῦ γίνεται ὁ αὐτ. 1. 119· οὕτως ἀπολ., ἐντὸς ὢν Δημ. 13, 18· οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν οὐδ' ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, ὅτι δὲν ἔχει σώας τὰς φρένας καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ λογικά του, Πλουτ. Ἀλέξ. 32· πρβλ. **ἐκτός**, **ἔνδον**:—**ἐντὸς τοξεύματος**, ἔνθα ἐξικνεῖται τόξευμα, ἐντὸς γενόμενον ἤδη τοξεύματος Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 991· οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ πλησιάζειν, οὐδ' ἐντὸς μεγάλης ἀποστάσεως, Πλάτ. Συμπ. 195B, πρβλ. Θουκ. 2. 77· ἐντὸς ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, τιθέναι ἢ φυλάττειν ἐντός, τῶν τειχῶν ὁ αὐτ. 7. 5· τῶν ἐπιτάκτων ὁ αὐτ. 6. 67· τὰ ἀνδράποδα ἐντὸς πλαισίου ποιησάμενοι Ξεν. Ἀν. 7. 8, 16:—ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, τείχεος ἐντὸς ἰόντες Ἰλ. Μ. 374· πύργων ἔπεμψεν ἐντὸς Εὐρ. Τρῳ. 12. **2**) ἐντός, δηλ. ἐπὶ τάδε, Λατ. citra, τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ Ἡρόδ. 1. 6, πρβλ. 8. 47, Θουκ. 1. 16· ἐντὸς τοῦ Πόντου Ἡρόδ. 4. 46· ἐντὸς ὅρων Ἡρακλείων Πλάτ. Τίμ. 25C· φήναντος γὰρ Λυσάνδρου τὸ Ἐπικράτους μέταλλον ... ἐντὸς τῶν μέτρων τετμημένον, κτλ., ἐπὶ παραβιάσεως τῶν ὁρίων τῆς παρακειμένης ἰδιοκτησίας, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 44, πρβλ. Δημ. 977. 8, Ἡρόδ. 3. 116· ὡσαύτως, ἐντὸς τῶν πρῳρέων .. καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, μεταξὺ .., ὁ αὐτ. 7. 100. **3**) ἐπὶ χρόνου, ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου Ἀντιφῶν 137. 27· ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν Θουκ. 4. 39, κτλ.· ἐντὸς ἑξήκοντ' ἐτῶν Ἄμφις ἐν «Ἰαλέμῳ» 1· ἐντὸς ἑσπέρας, περὶ τὴν ἑσπέραν, Ξεν. Κυν. 4. 11· ἐντὸς ἡλικίας, πλησίον, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Λυσ. 195. 23· τῆς πρεπούσης ἐντὸς ἡλικίας Πλάτ. Τίμ. 18D. **4**) μετ' ἀριθμητικῶν, ἐντὸς εἴκοσιν [ἐτῶν], δηλ. κάτω τῶν εἴκοσι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 984· ἐντὸς δραχμῶν πεντήκοντα, μέχρι, Πλάτ. Νόμ. 953B. **5**) ἐπὶ βαθμῶν συγγενείας, ἐντὸς ἀνεψιότητος, μέχρι τοῦ συγγενικοῦ βαθμοῦ τῆς ἀνεψιότητος, ὡς εἰ ἐλέγομεν 'ἐξαδελφότητος', Πλάτ. Νόμ. 871B, πρβλ. νόμον παρὰ Δημ. 1068 περὶ τὸ τέλος. **II**. ἀπολ., ἐντός, μέσα, ἐντὸς ἐέργειν Ἰλ. Β. 845, Ὀδ. Η. 88· ἐντὸς ἔχειν τινὰς Θουκ. 7. 78· ποιεῖσθαί τι ὁ αὐτ. 5. 2., 6. 75· ἡ ἐντὸς θάλασσα (ἴδε τὴν λέξιν **θάλασσα**): — συχν. μετὰ τοῦ ἄρθρ. ἐκ τοῦ ἐντὸς = **ἔντοσθεν**, ὁ αὐτ. 2. 7, 6· τὰ ἐντός, τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ σώματος = **ἐντόσθια**, ὁ αὐτ. 2. 49, Πλάτ. Πρωτ. 334C, κτλ.

ἔντοσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος (ἢ ὅπως ἡ τελευταία συλλαβὴ καταστῇ μακρά, ὡς ἐν Ὀδ. Χ. 172) **ἔντοσθεν**, Ἐπίρρ. = **ἐντός**, ἀπολύτως, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι Ἰλ. Χ. 237· ἢ μετὰ γεν. ἔντοσθε χαράδρης Ἰλ. Δ. 454· ἔντοσθε μεσόδμης Ὀδ. Β. 424· ὡσαύτως μετὰ τὴν συντακτικὴν πτῶσιν: δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε Ὀδ. Α. 380, Β. 145· οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ., ἐκτὸς ἂν γένηται δεκτὸν ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 992 (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ τοῦ **ἔνδοθεν**, βοᾷ βοᾷ [μοι] μελέων ἔντοσθεν ἦτορ·—ἀλλ' ἐνίοτε παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς παρὰ Διοδ. 1. 35, καὶ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 24. Ὁ τύπος **ἔντοθεν**, μνημονευόμενος ἐν Α. Β. 945. 27 καὶ ἐν Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. 1. 178 εὕρηται ἐνίοτε ἐν ἀντιγράφ., ὡς π. χ. ἐν Λουκ. Βίων Πρ. 26, κλ.

ἐντοφήια, ἐπιτάφιοι τελεταί, ἐντοφηίων Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1ff., C. 20. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ὁμώλλ: «ἐντοθηκῶν» δὲν θεωρεῖται ἐπιτυχής. Πρβλ. Bechtel, B B. 22, 280, περὶ δὲ τοῦ τόφος ἀντὶ τάφος, ἴδε Meyer σ. 71.

ἐντοσθῖ, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ἔντοσθε** ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 518, Κόϊντ. Σμ. 1. 468.

ἐντόσθια, ων, τά, ὡς καὶ νῦν, Λατ. intestina, ὡς τὸ **ἔγκατα**, **ἔνδινα**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 7, Τίμ. Λοκρ. 100B, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 27, κτλ.·—ὡσαύτως ἀπαντᾷ ὁ τύπος **ἐνδόσθια** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (ἐν Ἐξόδ. ΚΘ', 17 κ. ἀλλ.), καὶ παρ' Ἡσυχ.: «ἐνδόσθια· ἔγκατα», καὶ ἐν Ε. Μ. (345. 21)· καὶ **ἐντοσθίδια** παρὰ τῷ Ἱππ. 682. 41, καὶ τῷ Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 4, 9, 6.

ἐντρᾰγεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **ἐντρώγω**.

ἐντρᾰγῳδέω, βρενθύομαι, γαυριῶ τινι, ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν Λουκ. Ἐπιστολ. Κρονικ. 19.

ἐντρᾱνής, ές, ἀτενής, ἐν τῷ συγκρ. **ἐντρανέστερον**, ἀτενέστερον, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 10.

ἐντρᾱνίζω, βλέπω ὀξέως πρός τινα, ἐνατενίζω, ταυρηδὸν ἐμβλέπειν τὸ θυμικῶς ἐντρανίζειν Εὐστ. 259. 8.

ἔντρᾱνος, ον, (τρανής), = **ἐντρανής**, ἀτενής, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. 712Ε.

ἐντρᾱνόω = **ἐντρανίζω**, Τιμαρίων ἐν Notit. Mss. τ. 9. σ. 182, 192, 203.

ἐντρᾰπεζίτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις**, **-ιδος**, παράσιτος, «ἐντραπεζίτιδος, παρασίτου» Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 770.

ἐντραπεζόομαι, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν, Γενέσ. 94, 13.

ἐντραπή, ἡ, πλημμ. γρ. ἀντὶ **ἐντροπή**, Θεόδ. Πρόδρ. 2, σ. 53.

ἐντρᾰχύνω, καθιστῶ τι τραχύ, μεταγεν.

ἔντρᾰχυς, υ, τραχύς πως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 50, Διοσκ. 5. 180.

ἐντρεπτικός, ή, όν, ἐπιτιμητικός, ἐπιπληκτικός, Αἰλ. π. Ζ. 3.1· τὸ ἐντρ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 5, 3 καὶ 9.—Ἐπίρρ. **ἐντρεπτικῶς**, «ἐλεγκτικῶς» (Ἡσύχ.), Ὠριγέν. III, 545C, Ἰω. Χρυσ. I. 713Ε, X. 15A.

ἐντρέπω: μέλλ. **-τρέψω**, στρέφω, τὰ νῶτα Ἡρόδ. 7. 211: μεταφ., κινῶ τινα εἰς σέβας, ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον, «εἰς αἰδῶ καὶ σέβας ἐκίνησαν» (Σημ. Κοραῆ), Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 17, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3.135, Διογ. Λ. 2. 29:—καθόλου, ἀλλοιῶ, τροποποιῶ, μεταβάλλω, εἰ ὀλίγον τι ἐντρέψας τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 15. **II.** Μέσ. ἢ παθ., στρέφομαι τῇδε κἀκεῖσε, διστάζω, στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα, ὀκνῶμεν, μέλλωμεν (ὁ Σχολ. ἐσφαλμένως ἑρμηνεύει τὸ ἐντρεπώμεθα διὰ τοῦ ἐπιστρεφώμεθα νὰ κυττάξωμεν ὀπίσω μας, παραβάλλων τὸ Ὁμηρ. ἐντροπαλιζόμενοι), Σοφ. Ο. Κ. 1541, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ἐνετρέποντο .. ἐν ἑαυτοῖς Πολύβ. 31.12, 6. **2)** μετὰ γεν. προσ., στρέφομαι πρός τινα, δίδω προσοχήν, ἀπονέμω σεβασμὸν πρός τινα, οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο; δὲν συγκινεῖται, δὲν ἐνδιαφέρεται; Ἰλ. Ο. 554, πρβλ. Ὀδ. Α. 60· συχν. παρὰ Τραγ., ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 90, 724, Ο. Τ. 1226, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 52C, κτλ. **3)** μετ' ἀπαρ., φροντίζω, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους ἐντρέπευ Θέογν. 400, ἔκδ. Bergk. **4)** μεταγ. μετ' αἰτ., αἰδοῦμαι, σέβομαι, ἀκόλαστός ἐστι, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπεται Ἄλεξις ἐν «Ἑλένης ἁρπαγῇ» 1· πρβλ. Πολύβ. 2. 49,7, κλ. **5)** ἀπολ. = **αἰσχύνομαι**, ὡς καὶ νῦν, Ἐπιστ. Β' πρὸς Θεσσ. γ', 14, πρὸς Τίτ. β', 8.

ἐντρέφω: μέλλ. **ἐνθρέψω**, = τρέφω ἐν .., ἀνατρέφω, δώρημ' Ἀθάνας, ἥ τέκν' ἐντρέφειν λέγει; Εὐρ. Ἴων 1428· ἐνιθρέψας' ὀροδάμνοις βότρυας Ἀνθ. Π. 9. 231·— ὡσαύτως ἐν μέσῳ τύπῳ, φυτὰ ἐνθρέψασθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 779, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 288, Πλούτ. 2. 38B.— Παθ., ἀνατρέφομαι ἔν τινι, γυμνάσια οἷσιν ἐνετράφην Εὐρ. Φοίν. 368· νόμοις Πλάτ. Νόμ. 798A· μουσικῇ, ὅπλοις, κτλ., Πλούτ., ἴδε Wytt. 2. 32E·— ὡσαύτως ἐπὶ ἕξεων, συνηθειῶν, κτλ., εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐντραφήσεσθαι (διάφ. γραφ. ἐγγενήσεσθαι καὶ ἐγγραφήσεσθαι) ἀνθρώποις, νὰ καταστῶσι φυσικαὶ εἰς αὐτούς, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52· ἐν Ἰλ. Τ. 326 ὁ Wolf. ἀναγινώσκει διῃρημένως, ἔνι τρέφεται, καὶ ἡ γραφὴ αὕτη ἐπικρατεῖ νῦν ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι.

ἐντρέχεια, ἡ, δεξιότης, ἀγχίνοια, ἐπιμέλεια, Λατ. solertia, Στράβ. 800, Μ. Ἀντων. 1. 8.

ἐντρεχής, ές, δεξιός, γοργός, ὀξύς, ἕτοιμος, ἐν πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ἐντρεχέστατος Πλάτ. Πολ. 537A· ἀπολ. Μ. Ἀντων. 6. 14, Λογγῖνος 44.—Ἐπίρρ. **ἐντρεχῶς**, συγκριτ. **-έστερον**, Μ. Ἀντων. 7. 66.

ἐντρέχω, τρέχω ἐντός, ἐντεῦθεν, κινοῦμαι ἐλευθέρως ἐντός τινος, ἅπαξ παρ' Ὁμ., εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, ἂν τὰ μέλη του ἐλευθέρως ἐκινοῦντο [ἐντὸς τοῦ ὁπλισμοῦ], Ἰλ. Τ. 385. **2)** ἐπὶ φήμης, διατρέχω, λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλοις ἀνθρώποις Ἄρατ. 100. **II.** τρέχω ἐντός, εἰσέρχομαι, Λουκ. Ἔρωτ. 24, Ἀνθ. Π. 9. 370. **III.** παρεμπίπτω, πλὴν εἴ πού τις ἐντρέχει νῆσος Στράβ. 789.

ἐντρῐβής, ές, μεταφ. ἐκ τῆς λυδίας λίθου, ἐν ᾗ ἐντριβόμενος δοκιμάζεται ὁ χρυσός. δεδοκιμασμένος ἔν τινι, πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Σοφ. Ἀντιγ. 177· ἐντριβής, ἔμπειρος, ἐπεὶ ἐντριβής γε οὐδαμῶς γέγονα τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ Πλάτ. Νόμοι 789B· ἐντριβεῖς γενέσθαι .. περὶ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 187· τινὸς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 559· πρβλ. **παρατρίβω**.

ἐντρίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**, τρίβω ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ἰδίως ἐπὶ κοσμηματικῶν ἀλοιφῶν, ψιμύθιον τῷ προσώπῳ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 8· σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας ἀκρήτῳ, τρίψαντας ἐντὸς ἀκράτου οἴνου ὀστρίτην λίθον, Ὀρφ. Λιθ. 339. **2)** μεταφ., ἐντρίβω κόνδυλόν τινι, «δίδω γροθιάν» εἴς τινα, Πλουτ. Ἀλκ. 8, Λουκ. Προμ. 10· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐντρίβομαί τινι πληγάς, βάλλω καὶ ξυλίζουν τινά, καὶ τοῖς ὑπηρέταις τοῖς ἡμετέροις .. πληγὰς ἐντρίβεται Διον. Ἀλ. 7. 45· μηδὲ κακὸν ἐντρίψητε τῷ νεανίσκῳ, μηδὲ νὰ κάμετε κανὲν κακὸν εἰς τὸν νεανίσκον, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 2. **II.** μετ' αἰτ. προσ., τρίβω τινὰ διὰ κοσμητικοῦ ἐλαίου, τοὺς κοσμητὰς, οἵ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς (δηλ. τοὺς δυνάστας), Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20.—Μέσ., ἐντρ. τὰ πρόσωπα Ἀθήν. 523Α.— Παθ., εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι, ἐψιμυθιωμέναι, Ἀριστοφ. Λυσ. 149· ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς, «πασπαλισμένη», Ἐκκλ. 732· καὶ ἐντρίβεσθαι ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασιν, καὶ νὰ ψιμυθιῶνται διὰ νὰ φαίνωνται κτλ., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41· ἐντετριμμένη ψιμυθίῳ ὁ αὐτὸς Οἰκ. 10, 2· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἐντετρ. χρῶμα Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10· μεταφ., παιδέρωτ' ἐντρ. Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 18. **III.** κατατρίβω, διὰ τῆς τριβῆς φθείρω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1070.

ἔντριμμα, τό, πᾶν κοσμητικὸν τριβόμενον εἰς τὸ πρόσωπον, ψιμύθιον, ἐσκευασμένος ἐντρίμμασι προσώπου Πλουτ. Κράσσ. 24.

ἐντριπτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐντρίβειν, Κλήμ. Ἀλ. 291.

ἔντρῐτος, ον, ἐκ τριῶν τόνων ἢ λίνων, ἐπὶ σχοινίου, τριπλοῦν, σπαρτίον ἔντριτον Ἐβδ. (Ἐκκλ. Δ', 12).

ἐντρῐτωνίζω, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1189, ἀναμιγνύω τρία μέρη ὕδατος μετὰ δύο μερῶν οἴνου,— μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος ἡ **Τριτογενής**.

ἔντρῐχος, ον, πλήρης τριχῶν, «μαλλιαρός», Ἀνθ. Π. 14. 62· μετὰ τῶν τριχῶν, δέρμα Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 634. **II.** τὸ **ἔντριχον**, προκόμιον προσθετόν, φενάκη, «περοῦκα», Πολυβ. Β', 30.

ἐντρίχωμα [ῐ], τό, αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, βλεφαρίδες, Πολυβ. Β', 69. **II.** κόσκινον ἐκ τριχῶν, καλούμενον προσέτι ἠθμός, Πλουτ. 2. 912D.

ἔντριψις, εως, ἡ, τὸ ἐντρίβειν ψιμύθιον ἢ ἄλλο τι εἰς τὸ πρόσωπον, κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2. **II.** ψιμύθιον, ἐντρίψεσι καὶ φαρμάκοις Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12.

ἐντρομή, ἡ, τρόμος, «τρομάρα», Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 679D.

ἔντρομος, ον, ὡς καὶ νῦν, τρομαγμένος, Πλουτ. Φάβ. 3, Ἀνθ. Π. 5. 204, Καιν. Διαθ.

ἐντρόμως, ἐπίρρ., μετὰ τρόμου, Ἀμφιλ. 47, Μεθόδ. 440, κλ.

ἐντροπᾰλίζομαι, θαμιστ. τοῦ **ἐντρέπω**, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., συχνάκις στρέφομαι καὶ βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει ἐντροπαλιζομένη Ἰλ. Ζ. 496· ἰδίως ἐπὶ μαχητοῦ ὑποχωροῦντος καὶ μεταστρεφομένου συνεχῶς πρὸς τὸν ἐχθρόν, θηρὶ ἐοικώς, ἐντροπαλιζόμενος Ἰλ. Λ. 547, πρβλ. Ρ. 109, Φ. 492.

ἐντροπαλισμός, τὸ ἐντροπαλίζεσθαι, «τὸ ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν» Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. ἔκδ. Δινδορφ. τόμ. III. σ. 213.

ἐντροπή, ἡ, τὸ στρέφεσθαι πρός τινα, ἐντροπὴν τινος ἔχειν, σέβας, σεβασμὸν πρός τινα, Σοφ. Ο. Κ. 299, πρβλ. Πολύβ. 4. 52, 2·— ἀπολ., τὸ ἐντρέπεσθαι, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. 23. 34, Κ. Διαθ.· ἐντρ. καὶ αἰδὼς Ἰαμβλ. Βί. Πυθ. 2 (10).

ἐντροπία, ἡ, = τῷ προηγ., Ἱππ. 22. 34. **II.** ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 245, δόλιοι ἐντροπίαι, εἶνε δόλια «στρηφογυρίσματα», ῥᾳδιουργίαι, τεχνάσματα.

ἐντροπίας οἶνος, ὁ, = **τροπίας**, ξινός, «ἐντροπίας οἶνος, ὁ ὀξίνης» Σουΐδ., πρβλ. **ἐκτροπίας**.

ἐντροπικός, ή, όν, αἰδήμων, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 28.—Ἐπίρρ. **ἐντροπικῶς** Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 839C.

ἐντροπίς, ίδος, ἡ, ὑπόδημα, «ἐντροπίδες· ὑποδήματα» Ἡσύχ., ἀλλ' ἴσως διορθωτ. **ἐνδρομίδες**.

ἔντροπον, τό, γυναικεῖον κόσμημα, Πολυβ. Ε', 96.

ἐντροπόω, ἐνδέω τὴν κώπην εἰς τὸν σκαλμὸν διὰ τοῦ τροπωτῆρος, Ἡσύχ.—Μέσ., ἐντροπωσάμενοι Ἀγαθ. σ. 326. 19· πρβλ. **τροπωτήρ**.

ἔντροφος, ον, (ἐντρέφω) ὁ τρεφόμενος, ζῶν ἔν τινι, σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον, σὺ μὲ ἔκαμες νὰ ζῶ ἐν ταύτῃ τῇ ἀθλιότητι, Σοφ. Ο. Κ. 1362· παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ, λευκῷ δὲ γήρᾳ ὁ αὐτ. Αἴ. 622 (ἔνθα νῦν ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι τῶν ἀντιγραφέων **ἔντροφος** διωρθώθη **σύντροφος**, **σύμφυτος**)· στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ, τεθραμμένον ἐν τῇ ὕλῃ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1117. **2)** ὡς οὐσιαστ., θρέμμα, Αἴας ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 289, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 625, Ἀνθ. Π. 9. 242.—Λέξις ποιητ.

ἐντροχάζω, τρέχω ἐν κύκλῳ, ἐπὶ ἵππων, περιπατείτω καὶ ἐντροχαζέτω Ἱππιατρ. 111. 6.

ἐντρῠγάω, τρυγῶ ἐντός τινος, «ἄρριχος, κόφινος πυκνός, εἰς ὃν ἐνετρύγων» Μοῖρις σ. 55.

ἐντρυγηφάνιον· «ὁ δεύτερος οἶνος» Ἡσύχ.· πρβλ. **δευτερίας**.

ἔντρῡγος, ον, τρύγινος, περιέχων τρυγίαν, ἐν ἐλαίῳ ἐντρύγῳ Ἱππιατρ. σ. 190. 24.

ἐντρυλλίζω ἢ **ἐντρῡλίζω**, ψιθυρίζω εἰς τὸ οὖς τινος, ἡ δούλη τινὸς προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλισεν τῷ δεσπότῃ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 341.

ἐντρῠφάω, τρυφῶ ἔν τινι, γαμηλίῳ λέχει Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 6. 8· ἡδοναῖς Διόδ. 19. 71· πρβλ. Λουκιανοῦ Δία Τραγῳδ. 21·

ἔν τινι Δίων Κ. 65. 20· κόμαι .. ἀνέμοις ἐνετρύφων, ἔπαιζον, ἐκυμαίνοντο, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608Ε· ἀπολ., εἶμαι ἢ φαίνομαι τρυφηλός, ἠσχύνθη ἐντρυφῆσαι (ὁ Φαρνάβαζος) ὁρῶν τοῦ Ἀγησιλάου τὴν φαυλότητα Ξεν. Ἑλλην. 4.1, 30. **II.** ἐμπαίζω, περιπαίζω, μέμφει τὸν ἐραστὴν κἀντρυφᾷς πεπωκότι; Εὐρ. Κύκλ. 588· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐμπαίζομαι, περιπαίζομαι, Πλουτ. Λύσ. 6, Καῖσ. 64.

ἐντρύφημα, τό, πᾶν ὅ,τι παρέχει τρυφήν, ἀπόλαυσις, ἐντρύφημα υἱῶν ἀνθρώπων Ἐδδ. (Ἐκκλ. Β', 8), Φίλων 690. 38.

ἐντρυφής, ές, τρυφηλός, ἁβροδίαιτος, Μανέθων 4. 85.

ἐντρύφησις, ἡ, τὸ ἐντρυφᾶν, τρυφή, Θεόδ. Πρόδρ. 217.

ἐντρύχομαι, Παθ. ἢ Μέσ., τρύχομαι, ὑποφέρω, βασανίζομαι, ὑφίσταμαι κακουχίας, μηδὲ μάτην ἐνταῦθα ἐντρύχεσθε (τρύχεσθε Δινδ.) Δίων Κ. 38. 46.

ἐντρώγω: μέλλ. **-ξομαι**: ἀόρ. **ἐνέτραγον**, τρώγω λαιμάργως, καταβιβρώσκω, μάλιστα τραγήματα (ἴδε τὴν λέξιν), ἔντραγε τουτὶ Ἀριστοφ. Σφ. 612, πρβλ. Ἱππ. 51: Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 7, κτλ.: μετὰ γεν., τρώγω λαιμάργως ἔκ τινος, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 24· μήλου Πλούτ. 2. 279F· πρβλ. **ἐμφαγεῖν, ἐμπίνω**.

ἐντυγχάνω: μέλλ. **-τεύξομαι**: ἀόρ. β' **ἐνέτυχον**: πρκμ. **ἐντετύχηκα**: ἀόρ. παθ. μετοχ. **ἐντευχθείς** μετ' ἐνεργ. σημασίας, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 9. Ἀπαντῶ, συναντῶ, μετὰ δοτ. προσ., ἐντυγχάνοντες δ' ἀλλήλοισι ἐν τῇσι ὁδοῖσι Ἡρόδ. 1. 134 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 689, κτλ.· ὀλίγοι τινὲς ὧν ἐντετύχηκα (ὅ ἐστι τούτων οἷς ..) Πλάτ. Πολ. 531Ε· κατ' ὄψιν ἐντ. τινὶ Πλουτ. Λυκ. 1. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., κακοῖς τοιούτοις ἐντυγχάνω = τυγχάνω ὢν ἐν τοιούτοις κακοῖς, Σοφ. Αἴ. 433· οὐντυγχάνων (ἐνν. τοῖς πράγμασιν) Εὐρ. Ἀποσπ. 289· ἐντ. τῷ νώτῳ, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἡρόδ. 2. 70· ὁ ἐντυγχάνων τοῖς τε λίθοις καὶ τοξεύμασι διεφθείρετο, ὅν τινα ἐπετύγχανον οἱ λίθοι ἢ τὰ βέλη ἐφονεύετο, Θουκ. 4. 40· βιβλίῳ σοφοῦ ἀνδρὸς Πλάτ. Συμπ. 177Β· πρβλ. Λύσιν 214Α· οὕτως ἐπὶ κωλυμάτων, ἀπαντῶ καθ' ὁδόν, καὶ ἐνετύγχανον τάφροις καὶ αὐλῶσιν ὕδατος πλήρεσι Ξεν. Ἀν. 2. 3, 10· λόφῳ αὐτόθι 4. 2, 10. **3)** ἀπολ., μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 109, Εὐρ. Ἄλκ. 1032, Ἀριστοφ. Ἀχ. 848· ὁ ἐντυχών, ὁ τυχαίως κατασταθεὶς εἴς τι, ὁ τυχών, καὶ μὴ τοῖς ἐντυχοῦσιν ἐπιτρέπειν Θουκ. 4. 132· τὴν ὠμότητα ἢ καθ' ἁπάντων χρῆται τῶν ἐντυγχανόντων, τῶν συναντώντων, Δημ. 543. 1, πρβλ. 573. 25. **4)** ἐπὶ κεραυνοῦ, οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ, εἰς πᾶν ὅ,τι τύχῃ νὰ ἐνσκήψῃ τὸ καταστρέφει, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 14· οὕτως ἐπὶ δυστυχημάτων, ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἐντύχοι βροτοῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 706· καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν (ἐνν. σοι) νόσου βαρείας Σοφ. Φ. 1329 (ὁ Πόρσων διώρθωσεν **ἂν τυχεῖν**, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ὁ Jebb καὶ ἄλλοι, διότι τὸ ἂν εἶναι ἀναγκαῖον, καὶ τὸ **ἐντυχὼν** κεῖται κατωτέρω ἐπὶ διαφόρου σημασίας). **5)** σπανιώτατα ὡς τὸ **τυγχάνω**, μετὰ γεν., λελυμένης τῆς γεφύρης ἐντυχόντες, εὑρόντες τὴν γέφυραν διαλελυμένην, Ἡρόδ. 4. 140· τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν .. Ἀσκληπιαδῶν, ἐλθὼν εἰς συνάντησιν, (ἔνθα ὁ Erf. προτείνει: τοῖν .. Ἀσκληπίδαιν) Σοφ. Φιλ. 1333. **II.** ἔρχομαι εἰς συνέντευξιν, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ μετά τινος, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει καὶ Αἴαντι Πλάτ. Ἀπολ. 41Β, Φαίδων 61C, κτλ.: ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συγγίγνομαί τινι, τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα Πλουτ. Σόλ. 20. **2)** προσέρχομαι ἱκετευτικῶς, ἐνέτυχον τῷ βασιλεῖ .. αἰτούμενοι Ἐδδ. (Γ' Μακκ. ς', 37)· ἐνέτυχόν μοι .. ἐπιβοῶντες Πράξ. Ἀποστ. κε', 24· τινὶ περί τινος Πολύβ. 4. 76, 9· ὑπέρ τινος, ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ Ἀχαΐας φυγάδων ἐντευχθείς, «παρακληθείς» (Κοραῆς), Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 9:— μετ' ἀπαρ., ἱκετεύω, παρακαλῶ τινα νὰ κάμῃ τι, ὁ αὐτ. Πομπ. 55· ἐντ. ὅπως .. ὁ αὐτ. Ἀγησ. 2, 5. **III.** ἐπὶ βιβλίων, ἀπαντῶ, ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ, ἔτυχε νὰ ἴδω, περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου, Πλάτ. Συμπ. ἔνθ' ἀνωτ., Λύσ. 214Β· ἐντεῦθεν ἀναγινώσκω, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 27, Πλούτ., κλ.· οἱ ἐντυγχάνοντες, οἱ ἀναγινώσκοντες, οἱ ἀναγνῶσται, Πολύβ. 1. 3, 10: πρβλ. **ἐντευκτέον**.

ἐντυλίσσω: μέλλ. **-ξω**, τυλίσσω ἔν τινι, περιτυλίσσω, κατέκειτο δ' (ἡ γραῦς) αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ Ἀριστοφ. Πλ. 692· ἐν ἱματίοις ἐντετυλίχθαι Νεφ. 983, Διοκλῆς ἐν «Μελίτταις» 8.

ἐντυλόομαι, καθίσταμαι τυλώδης, σκληρύνομαι, ἐπὶ τυλώδους οἰδήματος, Διοσκ. 2. 45.

ἐντυμβευσις, ἡ, ταφή, ἐνταφιασμός, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 141Β.

ἐντυμβεύω, ἐνθάπτω, Φίλων Ι. 65, 7., ΙΙ. 356, 20.

ἔντυμβος ἢ **ἐντύμβιος, ον**, ἐντὸς τύμβου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1655.

ἐντύνω [ῡ], παρατ. **ἔντῡνον** Ὅμηρ.: μέλλ. **ἐντῡνῶ** Λυκόφρ. 734: ἀόρ. **ἔντῡνα** Ἰλ. Ξ. 162, Εὐρ. Ἱππ. 1183: ὡσαύτως **ἐντύω** [ῠ] Θέογν. 196· προστ. **ἔντυε** Ἀνθ. ΙΙ. 10. 118· παρατ. **ἔντυον** Ὅμ.:— Μέσ.: ἀόρ. **ἐντυνάμην** Ὅμ.: — Παθ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 235. (**ἔντεα**). Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, ὡς τὸ ὁπλίζω, ἔντυεν ἵππους Ἰλ. Ε. 720· ἔντυον εὐνὴν Ὀδ. Ψ. 289· δέπας δ' ἔντυνον (προστακτ. ἀόρ. α') ἑκάστῳ, «ποτήριον δ' εὐτρέπισον ἑκάστῳ (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 203· λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν, ἤρχισαν νὰ ᾄδωσι μετὰ λιγυρᾶς φωνῆς, Ὀδ. Μ. 183· ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν, καλῶς εὐτρεπίσασαν ἑαυτήν, Ἰλ. Ξ. 162· ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν, ἐκπληροῦσα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 737:— Μέσ., ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι (πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ὡς τρισύλλαβον), «κοσμήσειας, πλύνειας, εὐτρεπίσειας» (Σχόλ.), Ὀδ. Ζ. 33· ἦλθ' ἐντυναμένη, «παρασκευασαμένη», Μ. 18: — ἀλλ' ὁ Ὅμ. συχνότερον ἔχει τὸ μέσ. μετ' αἰτ., ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτόν, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν ἐντύνεσθαι ἄριστον, δαῖτα, δεῖπνον, Ἰλ. Ω. 124, Ὀδ. Γ. 33, Ο. 500· νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δὲ τε φόρτον ἄρμενον ἐντύνασθαι, καὶ νὰ βάλῃς εἰς αὐτὴν φορτίον ὅσον πρέπει, οὐχὶ δηλ. περισσότερον τοῦ δέοντος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 630· ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο, «φυλάττων τὴν ὑπόσχεσιν παρασκευάζου» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 510· ἀγλαΐην, οἵην τε νεόζυγες ἐντύνονται ὁ αὐτ. Δ. 1191· ἐν τῷ παθ., εὐτρεπίζομαι, ὅσσα περ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες ὁ αὐτ. Α. 235. **II.** παραινῶ, ἀναγκάζω, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη ἐντύνει Θέογν. 196, Πινδ. Ο. 3. 51· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὡς ἄρ' εἰπὼν (ὁ Χείρων) ἔντυεν (Ἀπόλλωνα) τερπνὰ γάμου κραίνειν τελευτὰν Πινδ. Π. 9. 117, Ν. 9. 86.— Λέξις Ἐπικ. καὶ Λυρ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ. ἐν Ἱππ. 1183 ἐν ἑξαποδίᾳ, ἐντύναθ' ἵππους ἅρμασι.

ἔντυος· «κόσμος» Ἡσύχ.

ἐντυπάς, Ἐπίρρ. μόνον ἐν Ἰλ. Ω. 163· ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος (περὶ τοῦ Πριάμου ἐν τῇ θλίψει αὐτοῦ), «ἐντυπωδῶς, ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον» (Εὐστ.), «οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι ἐν τετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι» (Σχόλ.)· τὴν φράσιν τοῦ Ὁμήρου ἐμιμήθη ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. (Α. 264) ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν, πρβλ. καὶ Β. 861, καὶ Κόϊντ. Σμ. 5. 530. Ἴδε Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἔντυπος, ον, τετυπωμένος, «ἀργύριον ἔντυπον, κεκομμένον εἰς νόμισμα» Πολυβ. Γ', 86· ἔντυπον ἀρχήν, σταθεράν, ὡρισμένην, Χρησμ. Σιβυλλ. 12. 148.

ἐντυπόω, τυπόω ἐν, ἐγχαράττω, τῷ νομίσματι ἐνετύπωσεν ἀπήνην Ἀριστ. Ἀποσπ. 527· καὶ ἐς τὰ νομίσματα ... ξιφίδια δύο ἐνετύπου Δίων Κ. 47. 25· ὡσαύτως ἐπὶ ζωγράφων, ἔγραψαν ἡμᾶς .. ἐντυποῦντες σχήματα Ἀνθ. Πλαν. 282:— Μέσ., Φειδίαν ἐντυπώσασθαι τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 29:— μεταφ. ἐν τῷ Παθ., ἐντετύπωται ταῖς τῶν δυναστῶν θύραις Φιλόστρ. 345. **II.** ἐγγλύφω, ἀντίθετον τῷ **ἐκτυπόω** (ὅτε ἡ παράστασις ἐξέχει τοῦ ἐπιπέδου), αὐτοῦ τινα μορφὴν ἐνετύπωσε (ὁ Φειδίας) Πλουτ. Περικλ. 31:— μεταφ., τὸ ἰδίωμα τῇ λέξει Λογγῖνος 10. 6.

ἐντύπωμα, τό, σκάλισμα, ἐγχάραγμα, τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσιν ἐντυπωμάτων Κλήμ. Ἀλ. 33, πρβλ. **ἐκτ-**. **II.** σχῆμα καμπύλον ἢ κοῖλον, ἐπὶ κυματοθραύστου (μόλου), οὗ χηλῆς ἐντύπωμα Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 457. 30.

ἐντύπωσις, εως, ἡ, τὸ ἐντυποῦν, Θεόφρ. π. Αἰσθ. 51. **II.** ἡ κοτύλη, ἤτοι κοιλότης τῆς ὠμοπλάτης, ἐν ᾗ ἐνερείδεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ τοῦ βραχίονος, ὠμοκοτύλη, Πολυδ. Β', 137.

ἐντυραννέομαι, παθ., ζῶ ὑπὸ τύραννον, Κικ. π. Ἀττ. 2.14, 1.

ἐντυρεύω, = **τυρεύω**, πήζω τυρί, Γενέσ. 32, 2.

ἔντυφος, ον, πλήρης τύφου, ὑπεροπτικός, Τατιαν. πρὸς Ἕλλην. σ. 144Α.

ἐντύφω [ῡ]: μέλλ. **-θύψω**, καπνίζω τι ὡς καπνίζουσι τοὺς σφῆκας, πνίγω διὰ τοῦ καπνοῦ, καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου Ἀριστοφ. Σφ. 459.— Παθ., ὑποκαίομαι καπνίζων ἄνευ φλογός, κρυφοκαίω, σπινθὴρ καὶ ὁ βραχύτατος ἐντυφόμενος, ὅταν καταπνευσθείς, ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυρὰν Φίλων 1. 455.

ἐντυχία, ἡ, = **ἔντευξις**, συνέντευξις, ὁμιλία, διάλεξις, Πλούτ. 2. 67C, 582Ε·— ἐν βίῳ Φωκίωνος 5, ὁ Κοραῆς ἀναγινώσκει ἐντυχήμασι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (ἴδε Πλουτ. Παραλλ. τ. 5. σ. 313, ἔκδ. Κοραῆ). **II.** τὸ μεσιτεύειν ὑπέρ τινος, μεσολάβησις, ὑπερέντευξις, Ἐδδ. (Γ' Μακκ. ς', 404). **III.** ἀντιδικία ἢ κατηγορία, Σερῆνος παρὰ Στοβ. 13. 28, Ἰωάν. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολ. 3. 8, κλ.

ἐντύω, ἴδε **ἐντύνω**.

Ἐνυάλιος [ᾰ], ὁ, πολεμικός, φονικός, παρ' Ὁμ. ἅπαξ ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεως, Ἄρης δεινὸς Ἐνυάλιος Ἰλ. Ρ. 210, ἀλλαχοῦ ὡς οὐσιαστ. τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ (ἔνθα τὸ -υα- ἀναγινώσκεται κατὰ συνίζησιν) Β. 651, Η. 166, Υ. 69, κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 179 καὶ Εὐρ. ἐν Ἀνδρ. 1016· ξυνὸς Ἐν., ἴδε ἐν λ. **ξυνός**· ἀλλ' ἀκολούθως, διάφορος τοῦ Ἄρεως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 456, πρβλ. Ἀλκμᾶνα παρὰ τῷ Σχολιαστῇ αὐτόθι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴαντα ἔνθ' ἀνωτ.— Ἔναρξις

μάχης ἐγίνετο δι' ἀλαλαγμοῦ πρὸς τὸν Ἐνυάλιον, Ἐνυαλίῳ ἐλελίζειν, ἀλαλάζειν, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18., 5. 2, 14:— ἐντεῦθεν τὸ **ἐνυάλιος** κεῖται παρ' Εὐρ. ἐν Φοιν. 1572 ἀντὶ τῆς λέξεως **μάχη**, κοινὸν ἐνυάλιον .. μαρναμένους·—ὁ ἐνυάλιος, πολεμικὴ κραυγή, Ἡλιόδ. 4. 27. Πρβλ. **Ἐνυώ**. **2**) παρὰ Ῥωμαίοις = Quirinus, Κυρῖνος, Πολύβ. 3. 25, 6, Διον. Ἁλ. 2. 48: — ἐντεῦθεν τὸ ὁ Ἐν. λόφος = Collis Quirinalis, Κυρίνιος, Διον. Ἁλ. 9. 60.

II. μεθ' Ὅμηρον καθόλου (ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 58, **-ίη, ον**), πολεμικός, μανιώδης, ἰωχμὸς Θεόκρ. 25. 279· ἀῦταὶ Ὀπ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ποιητὴς παρὰ Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 17.

ἐνυβρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, φέρομαι ὑβριστικῶς, κακολογῶ, ἐμπαίζω, ἀνιῶ τινα ἔν τινι, τὸ σὸν φράσον .. ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν Σοφ. Φιλ. 342· τινὰ ἐν κακοῖς Εὐρ. Ἠλ. 68· μή μου ἐνυβρίσσῃς ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα Ἀνθ. Παλ. (παράρτ.) 235.

2) μετὰ δοτ. προσ., προσβάλλω ὑβριστικῶς, ταῖς δὲ μὴ προχείρως συνυπακουούσαις ἐνύβριζε Πολύβ. 10. 26, 3· πράττω ὑβριστικὴν πρᾶξιν εἴς τινα, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν ὅσα ἐνύβριζόν τε καὶ ἐνησέλγαινον Διοδ. Ἀποσπ. 527. 57. **3**) ἀπολ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 719.

ἐνυβρισίαλος, ὁ, ὑβριστής, Ψευδο-Καλλισθένης (ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς).

ἐνύβρισμα, τό, τὸ ὑβριζόμενον, ἀντικείμενον ὕβρεως, δι' ἧς ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων Πλούτ. 2. 350C.

ἐνυγραίνω, = **ὑγραίνω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 827, 14, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. σ. 332, κλ.

ἐνυγρό-βιος, ον, = **ἐνυδρόβιος**, Ε. Μ. 232. 46.

ἐνυγρο-θηρευτής, οῦ, ὁ τὰ ἔνυγρα θηρεύων, δηλ. τὰ ἐν τοῖς ὑγροῖς διαιτώμενα, ἁλιεύς, Πλάτ. Νόμοι 824C.

ἐνυγρο-θηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἁλιείαν, Πλάτ. Σοφ. 220A, 221B.

ἔνυγρος, ον, ὁ ζῶν ἢ τρεφόμενος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἔνυδρος, ἐπὶ ἰχθύων ἢ φυτῶν, τοῖς δὲ δὴ ἐνύγροις τίς ἡ τροφὴ καὶ αὔξησις τοῦ συμφύτου; Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 2, 12· κόριον ἔνυγρον = ἀδίαντον, Διοσκ. 4.134 (136). **II**. ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, τόποι Ἀριστ. Μετεωρ. 1.14, 1· ἔτος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.15, 8. **III**. πλήρης ὕδατος, «νερουλός», καρποὶ .. ἔνυγροι παντελῶς Διόδ. 12. 58.

ἐνυδρέω, καθυγραίνω, «ἐνυδρέοντα, καθυγραίνοντα» Ἐρωτ. σ. 142, μετὰ διαφ. γρ. «ἐνυδραίονται, καθυγραίνονται».

ἐνυδρίας ἄνεμος, ὁ ἀπὸ ποταμῶν πνέων, Καλλ. Ἀποσπ. 35.

ἐνύδριος, ον, = **ἔνυδρος**, Χρησμ. παρ' Ἰω. Λυδ. π. Μην. 3. 5, σ. 88.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἰαμβλ. π. Μυστ. 1. 9, σ. 18.

ἔνυδρις, ἡ, γεν. **-ιος**, Ἡρόδ. 4. 109· **ἐνυδρίς, ίδος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 7 κέξ.:— «ζῷον ποτάμιον ἀμφίβιον ὅμοιον κάστορι» (Ἡσύχ.), κοινῶς «βύδρα», Lutra vulgaris, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ 2.72, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. **II**. ὕδρος, «νεροφίδα», Λατ. enhydris, Πλίν. Η. Ν. 32.7.

ἐνυδρό-βιος, ον, ὁ ζῶν ἐν τοῖς ὕδασι, πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων Ἀνθ. Π. 6. 231, 4.

ἔνυδρος, ον, (ὕδωρ) ἔχων ὕδωρ, περιέχων ὕδωρ, ἔνυδρον τεῖχος, λουτήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1128· ἐπὶ χωρῶν, ἀντίθετ. τῷ **ἄνυδρος, ἄϋδρος**, Ἄργος ἔνυδρον, καλῶς ποτιζόμενον, Ἡσ. Ἀποσπ. 72, Gottl.· Αἴγυπτος ἐοῦσα .. ὑπτίη τε καὶ ἔνυδρος Ἡρόδ. 2.7 (κατὰ Schw. ἀντὶ ἄγυδρος)· ἔν. τόποι, χωρία Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 26, κ. ἀλλ.· μέρος ἢ χωρίον ἔχον ὕδωρ, καταμαθὼν ἔνθα αἱ σκοπιαὶ ἦσαν τῶν Χαλδαίων ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11· τὸ ἔνυδρον, ἀφθονία ὕδατος, Ἡρῳδιαν. 6. 6. **2**) ἐξ ὕδατος, ὑδάτινος, λίμνης .. ἐνύδρου Τριτωνιάδος Εὐρ. Ἴων 872· νάματ' ἔνυδρα ὁ αὐτ. Φοίν. 659. **3**) ζῶν ἐν τοῖς ὕδασιν ἢ περὶ τὰ ὕδατα, νύμφαι ἔνυδροι λειμωνιάδες, αἱ συχνάζουσαι εἰς τοὺς δροσεροὺς πλήρεις ὑδάτων λειμῶνας, Σοφ. Φ. 1454· ἐπὶ φυτῶν, ὁ φυόμενος ἢ τρεφόμενος ἐν τῷ ὕδατι ἢ παρὰ τὸ ὕδωρ, δόναξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 234, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, 3, κτλ.· ἐπὶ ἐμψύχων, ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, τοῦ δὲ ἐνύδρου (γένους ἡ θήρα) σχεδὸν τὸ σύνολον (λέγεται) ἁλιευτικὴ Πλάτ. Σοφ. 220B, Πολιτικ. 264D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 1, 13, κ. ἀλλ.· τὰ ἔνυδρα Τίμ. Λοκρ. 104E.

ἐνυδρόομαι, γίνομαι ὑδρωπικός, «ἐνυδρώθη· ὑδρωπικὸς ἐγένετο» Ἡσύχ.

ἐνύει· «ἔνδον. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐνυεῖον, τό, ὁ ναὸς τῆς Ἐνυοῦς (Bellona) ἐν Ῥώμῃ, Δίων Κ. 42. 26, 2., 50. 4, 5.

ἐνυλίζω, καθαίρω, καθαρίζω, «ἐνυλισμένον· κεκαθαρμένον» Ἡσύχ.

ἔνυλος, ον, (ὕλη) = **ὑλικός**, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1.1, 15.—Ἐπίρρ. **ἐνύλως**, ἀντίθ. τῷ **ἀΰλως**, Ἰουστ. Μάρτυς σ. 145A.

ἐν-υμενό-σπερμος, ον, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἔχον τὸ σπέρμα ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς ὑμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 4.

ἐνυός, ἴδε ἐν λ. **νυός**.

ἐνύπαρκτος, ον, ὁ ὑπάρχων ἔν τινι, ὁ μὴ καθ' ἑαυτὸν ἔχων ὑπόστασιν, Φωτ. Κῶδ. 162, σ. 106, 2, Διον. Ἀρεοπ. παραφρ. σ. 77A.

ἐνύπαρξις, εως, ἡ, τὸ ἐνυπάρχειν, τὸ ὑπάρχειν ἔν τινι, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 3. 4, σ. 527.

ἐνυπάρχω, ὑπάρχω ἢ εἶμαι ἔν τινι, τὸ ἔμβρυον τὸ ἐνυπάρχον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 18· τὸ πρῶτον ἐνυπάρχον = ὕλη, στοιχεῖον, ὁ αὐτ. Φυσ. 2.1, 5, πρβλ. 2. 3. 2· ἐν ἅπαντι χρόνῳ τὸ νῦν ἐνυπάρχει αὐτόθι 6. 3, 1· ἐξ ὧν [στοιχείων] ἐστὶ τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶ τὰ ὄντα, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. (Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 2, πρβλ. 4. 3, 1., 10. 1, 9). **2**) ἐν τῇ λογικῇ, ὑπάρχω ἔν τινι, περιέχομαι, ἐνυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 4, 5, ἔνθα ἴδε Waitz· ἐν. ἐν τῷ λόγῳ αὐτόθι 1. 22, 13, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 5, 16, π. Ἑρμην. 11. 8 κέξ., Μετὰ τὰ Φυσ. 4.18, 3 κ. ἀλλ.

ἐνῠπᾰτεύω, πλημμελ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 797D· ἔνθα ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς ἐνυπατεύων, διωρθώθη, ὤρθωσεν ὑπατεύων.

ἐνυπνιάζω, ὀνειρεύομαι, τοῦ αἰσθητικοῦ .. ἐστὶ τὸ ἐνυπνιάζειν Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 1, 9· συμβαίνει .. τοῖς καθεύδουσιν ἐνυπνιάζειν περὶ Ὕπνου 1, 1· ἔτι δ' ἐνυπνιάζειν φαίνονται οὐ μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἵπποι καὶ κύνες, κτλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.10, 2 κ. ἀλλ.:—ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐνυπνιάζεσθαι θορυβώδεα Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρικ. 12, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 9, κτλ.: παθ. μέλλ. **-ασθήσομαι** Ἑβδ. (Ἰωὴλ Β', 28): ἀόρ. **-ασάμην** καὶ **-άσθην** (Γεν. ΛΖ', 5. 6, 8). **2**) = ὀνειρώττω, ἀκολουθία εἰς ἱερέα ἐνυπνιασθέντα Εὐχολόγ. σ. 892, κτλ.

ἐνυπνίᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἐνυπνιάζεσθαι, ἐνυπνιασμός, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 96B.

ἐνυπνιασμός, ὁ, = **ὀνειρωγμός**, Κύριλλ. Ἱεροσ. 82, Νεῖλ. Ἐπιστ. σ. 231, ἔκδ. Ἀλλατ., κλ.

ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ βλέπων ὄνειρα, ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται Ἑβδ. (Γέν. ΛΖ', 19), Φίλων τ. 2. σ. 43, 27·—θηλ. **ἐνυπνιάστρια**, ἡ, Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Ἀθηναίου τ. Α', σ. 5.

ἐνυπνιοκρίτης, ου, ὁ, = **ὀνειροκρίτης**, ἐξηγητὴς ὀνείρων, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἔκδ. Leem. σ. 117.

ἐνυπνιόμαντις, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἐνυπνίων μαντευόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **βριζόμαντις**.

ἐνυπνίδιος, ον = **ἐνύπνιος**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθ. 9. 43.

ἐνύπνιος, ον, (ὕπνος), ὁ ἐν ὕπνῳ συμβαίνων· ἐντεῦθεν τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. **ἐνύπνιον**, καθ' ὕπνους, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα Ἰλ. Β. 56, Ὀδ. Ξ. 495· ἐνύπνιον .. ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς .. ἤγαγ' Ἔρως ὑπὸ χλαῖναν Ἀνθ. Π. 12. 125· πρὸς θεῶν ἐνύπνιον ἑστιώμεθα; πρὸς θεῶν μήπως ἑστιώμεθα καθ' ὕπνους; μήπως φιλευώμεθα εἰς τὸν ὕπνον μας; Ἀριστοφ. Σφ. 1218· μεταγν., κατ' ἐνύπνιον Ἀνθ. Π. 11. 150. **2**) μεθ' Ὅμηρον ἁπλῶς ὡς τὸ **ὄνειρος**, κοινῶς, ὄνειρον, ὄψις ἐνυπνίου, τὸ ὅ,τι βλέπει τις εἰς τὸ ὄνειρόν του, Ἡρόδ. 8. 54· ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων Αἰσχύλ. Πέρσ. 518, πρβλ. 226, Πλάτ. Πολ. 572B· ἐνυπνίῳ πιθέσθαι Πινδ. Ο. 13. 113· ἐν. ἰδεῖν Ἀριστοφ. Σφ. 25, Πλάτ. Πολιτικ. 290B· τὸ ἐν. ἀποτελέσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 443B· ἐνύπνια κρίνειν Θεόκρ. 21. 29· περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Ἀριστ. περὶ Ἐνυπνίων, καὶ περὶ Μαντικ. ἐν Ὕπνοις·—ὁ φαινόμενος καθ' ὕπνον, ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις Αἰσχύλ. Θήβ. 710· καὶ ἀρσ., καθ' ὕπνους, ἐνύπνιος ἦλθε Ἀνθ. Π. 12. 124:—ὁ Ἀρτεμίδωρος (1. 1) ποιεῖται λόγον περὶ διαφορᾶς **ἐνυπνίου καὶ ὀνείρου**, «ταύτῃ γὰρ ὄνειρον ἐνυπνίου διαφέρει, ᾗ συμβέβηκε τῷ μὲν εἶναι σημαντικὸν τῶν μελλόντων, τῷ δὲ τῶν ὄντων», ἀλλ' ἡ δόκιμος χρῆσις τῆς λέξεως δὲν δικαιολογεῖ τὴν τοιαύτην διάκρισιν.

ἐνυπνιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐνυπνίῳ, Στράβων 713, Πλούτ. 2. 1024B.

ἔνυπνος, ον, = **ἐνύπνιος**, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 166A· ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 401, καὶ Ἕρμανν. εἰς Ἑκάβ. 704.

ἐνυπνόω, ὑπνόω ἔν τινι τόπῳ, ἄντλῳ ἐνυπνώων (Ἐπικ. τύπος) Νικ. Θ. 546.

ἐνυπόγρᾰφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὑπογεγραμμένος, Θεοφάν. 598, 744, κλ.

ἐνυποδύομαι, ἀποθ., = **ὑποδύομαι**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 49.

ἐνυπόθηκος, ον, ὁ μετὰ ὑποθήκης, τῶν δὲ δανείων .. τὰ μὲν .. ἐνυπόθηκα, τὰ δὲ ἄνευ ὑποθήκης Μιχ. Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. στ. 899.

ἐνυπόκειμαι, ὑπόκειμαι ἔν τινι, Ἀριστόμβρ. παρὰ Στοβ. ἐν τῷ παραρτ. τοῦ τετάρτου τόμου σ. 25 ἔκδ. Gaisf., Ἱεροκλ. σ. 82, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 6.16. σ. 807.

ἐνυπόκρῐτος ὑποστιγμή, κόμμα τιθέμενον μετὰ τὴν πρότασιν, ὅταν εὐθὺς ἐπιφέρηται ἡ ἀνταπόδοσις, ὡς π. χ.: ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν .. ὠχρός τέ μιν εἷλε παρειάς, ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον κτλ. (Ἰλ. Γ. 35). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸ κόμμα τὸ τεθὲν μετὰ τὴν λέξιν παρειὰς ὠνομάζετο ἐνυπόκριτος ὑποστιγμή, ἐνῶ τὸ κόμμα τὸ τιθέμενον ὅπως χωρίσῃ παρεντιθεμένην περίοδον μεταξὺ

προτάσεως καὶ ἀποδόσεως ὠνομάζετο **ἀνυπόκριτος** ὑποστιγμή. Ἴδε Α. Β.758,16 καὶ 765, 9.

ἐνυπόσαπρος, ὁ ἐν μέρει σαπρός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 189 (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Littré, 5. 683, ἦν ὑπόσαπρον).

ἐνυπόστασις, εως, ἡ, ἡ ἔν τινι ὑπόστασις, ἐν Ann. e' :. XIII, σ. (236), 240.

ἐνυποστατικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἐπιφάν. Ι. 325Α.

ἐνυπόστᾰτος, ον, πράγματι ὑφιστάμενος, ὑπάρχων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνυπόστατος**, Δαμασκ. Ὀρθ. Πιστ. 1. 6, σ. 17.—Ἐπίρρ. **ἐνυποστάτως**, Ἀθαν. ΙΙ. 1128Β, Διδ. Ἀλ. 452Α.

ἐνυπτιάζω = **ὑπτιάζω**, ἑαυτὸν τῇ γῇ Φιλόστρ. 834.

ἐνυρήσεις, «θρηνήσεις» Ἡσύχ.

ἐνυστερέω, ὑστερῶ ἔν τινι, Φωτ. Ἀμφιλόχ. σ. 154, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

ἔνυστρον, τό, παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. ΙΗ', 3) ἀντὶ **ἤνυστρον**.

ἐνῠφαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, ὑφαίνω ἢ κεντῶ ἔν τινι ἄνθη, ζῷα, κ.τ.τ., Ἀθήν. 535F· τὴν πορφύραν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 33:—Παθ., ἐνυφαίνομαι, ζῷα ἐνυφασμένα θώρηκι Ἡρόδ. 3. 41· πρβλ. 1. 203· γράμματα Συλλ. Ἐπιγρ. 155.11.

ἐνῠφαντός, όν, ὑφαντός, «κεντημένος» ἔν τινι, Θεόκρ. 15. 83.

ἐνύφασμα, τό, ἐνυφασμένον ποίκιλμα, Διόδ. 17.70.

ἐνῠφίζω ἢ **ἐνυφιζάνω**, κατακαθίζω ἔν τινι, τὸ ἐνυφιζῆσαν ὑγρὸν Γεωπ. 6. 5, 6.

ἐνυφίσταμαι, παθ. μετ' ἀορ. β' πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ὑφίσταμαι, ὑπάρχω ἔν τινι, Μ. Ἀντων. 4. 14. **ΙΙ**. ὑφίσταμαι, ὑπομένω, ἐνυφίσταται δὲ κατὰ κορυφὴν ἐπιρρέοντα τὸν πόλεμον Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4.1, 5.

Ἐνῡώ, όος, συνηρ. **-οῦς**, ἡ, ἡ πολεμικὴ θεά, ταυτιζομένη τῇ τῶν Ρωμαίων Bellona, Ἰλ. Ε. 333· σύντροφος τοῦ Ἄρεως, αὐτόθι 592, Αἰσχύλ. Θήβ. 45, κτλ.—Καθ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 270-3 μία ἐκ τῶν Γραιῶν, Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε.. Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον Ἐνυώ τε κροκόπεπλον. Πρβλ. **Ἐνυάλιος**.

ἐνχρύσιος, ον = **ἔγχρυσος**, ἐκ χρυσοῦ, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 87.

ἐνῴδιον, τό, = **ἐνώτιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 150 (Α. 16, Β. 9), 153. 10., 2663.

ἔνῳδος, ον ἢ **ἐνῳδός, όν**, ὁ ἐνέχων ᾠδήν, μουσικός, Νικομ. Ἁρμ. 5 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐνῴδως** ἢ **-δῶς**, αὐτόθι.

ἐνώδυνος, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὀδύνην, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 282, Ἰω. Κανтακουζ. 1.7, σ. 23C, κλ.

ἐνωθέω: ἀόρ. **ἐνέωσα**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1243· ὠθῶ ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, ἔνθ' ἄρα τούς γε πλημμυρὶς .. μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα ἠιόνι, «ὤθησε» (Σχόλ.), Ἀπολλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐνέωσαν ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰ τῶν πεζῶν ὅπλα Πλουτ. Λούκ. 28.

ἔνωμος, ον, κάπως ὠμός, κρέας Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399Ε ἐν τῷ συγκρ.· ἐπὶ ἄρτου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἐπὶ καρποῦ, ἄωρος, οὐχὶ ἐντελῶς ὥριμος, Διοσκ. 1. 159· ἐπὶ οἰδημάτων, ὁπωσοῦν σκληρός, ἀντίθ. τῷ **χαῦνος**, Ἱππ. Ἀφ. 1256.

ἐνωμοτ-άρχης, ου, ὁ ἀρχηγὸς ἐνωμοτίας (ἴδε τὴν λέξιν), Θουκ. 5. 66, Ξεν. Λακ. 11, 4· ὡσαύτως **ἐνωμόταρχος**, ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 4, 21 (μετὰ δι. γραφ.).

ἐνωμοτία, ἡ, (ἐνώμοτος) κυρίως ὁμὰς στρατιωτῶν ὡρκισμένων, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει, στρατιωτική τις ὑποδιαίρεσις ἐν Σπάρτῃ τὸ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 65, ἀλλ' ἄνευ ἐξηγήσεώς τινος:—ὁ Θουκ. (5. 68, πρβλ. 66) μνημονεύει αὐτὴν ὡς ὑποδιαίρεσιν τοῦ λόχου, ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ ἐνωμοτίαι τέσσαρες, ὁ δὲ Ξεν. (Ἑλλην. 6. 4, 12) ἀναβιβάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν ἑκάστης ἐνωμοτίας εἰς 36, ἀλλ' ἐν Λακεδ. Πολ. 11. 4 ὑπολογίζει δύο ἐνωμοτίας ἐν τῇ πεντηκοστύϊ, δύο πεντηκοστῦς ἐν τῷ λόχῳ καὶ τέσσαρας λόχους ἐν τῇ μόρᾳ. Ἴδε ἐν λ. **μόρα**.

ἐνώμοτος, ον, (ὄμνυμι) δεδεμένος δι' ὅρκου, ὡρκισμένος, ὅρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος (ἴδε **ἐπώμοτος**) Σοφ. Αἴ. 1113.—Ἐπίρρ. **-τως** = **ἐνόρκως**, Πλουτ. Καῖσ. 47. **ΙΙ**. συνωμότης, ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρίῳ 26.

ἐνωνὰ ἢ **ἐνώνα**, ἡ, (ἐκ τῆς **ἐν** καὶ **ὠνή**), Βοιωτ. ἀντὶ **ἔμπασις** (**ἔπασις** ἐν τῇ Ἐπιγρ.) = **ἔγκτησις**, Ἐπιγρ. Χαιρωνείας παρὰ Larfeld 53Α, Ἀθήν. ἐν τόμ. Θ', σ. 361.

ἐνωπᾰδίως, ἐπίρρ. (ἐνωπή) κατὰ πρόσωπον, κατ' ὄψιν, φανερῶς, Λατ. coram, ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν Ὀδ. Ψ. 94, ἔνθα ἄλλως **ἐνωπιδίως**:—εὑρίσκομεν ὡσαύτως **ἐνωπᾰδὶς** ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1415 καὶ **ἐνωπᾰδὸν** ἐν Κοίντῳ Σμ. 2. 84.

ἐνωπή, ἡ, (ὤψ) πρόσωπον, μορφή, Ὅμ.· μόνον κατὰ δοτ. **ἐνωπῇ**, ὡς ἐπίρρ., «ἐν ὄψει, φανερῶς» (Σχόλ.), Λατ. palam, Ἰλ. Ε. 374, Φ. 510: ἀλλ' ἐνωπῆς γλήνεα Νικ. Θηρ. 227.

ἐνώπια, τά, ὁ ἐσωτερικὸς τοῖχος ὁ κείμενος ἀπέναντι τῶν εἰσερχομένων εἴς τι οἰκοδόμημα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **προνώπια**, τὰ βλέποντα εἰς τὴν ὁδόν, Ὅμ. (ἂν καὶ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὰ **ἐνώπια** ὡς σημαίνοντα τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους, ἴδε Εὐστ. 722. 3)· πρὸς τὸν τοῖχον τοῦτον ἔκλινον τὰ ἅρματα, ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, «πρὸς τοὺς ἐξ ἐναντίας τῶν εἰσόδων τοίχους» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 435, Ὀδ. Δ. 42· ὡσαύτως ἐναπέθετον καὶ τὰ ἐκ τῶν πολεμίων σκυλευθέντα ὅπλα, Ἰλ. Ν. 261, πρβλ. Ὀδ. Χ. 121· παρ' Ὅμ. ἀείποτε παμφανόωντα, διότι ἦσαν λεῖα καὶ τὸ φῶς ἀντανεκλᾶτο ἐπ' αὐτῶν:—ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 145, **ἐνώπια** φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

ἐνώπιος, ον, (ὤψ) κατὰ πρόσωπον, Θεόκρ. 22.152. **ΙΙ**. οὐδ., **ἐνώπιον**, ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ὡς τὸ Λατ. coram, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιβ', 17, π. Γαλ. α', 20.

ἐνωραΐζομαι, ἀποθ., θέλω νὰ φαίνωμαι εὔμορφος εἴς τινα, κομψεύομαι, τοῖς γυναίοις ἐνωραϊζόμενον Λουκ. Ἔρωτες 9:—ὑπερηφανεύομαι, «καμαρώνω», τῷ ἰδίῳ κάλλει ἐνωραΐζεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 890Α.

ἐνωράϊσμα, τό, ἐγκαλλώπισμα, Πορφύρ. ἐν Ἀλλατίου Exc. Rhett. 301.

ἔνωρος, ον, (ὥρα) ὁ ἐν ὥρᾳ, ἀντίθ. τῷ **ἄωρος** καὶ **ἔξωρος**: συγκρ. **ἐνωρότερον**, «ἐὰν θέλῃς οὖν (κοινῇ δειπνῆσαι), ἐνωρότερον μετὰ τῶν ἀδελφῶν σου λελουμένη ἔρχου» Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 12, σ. 543. Ὁ Ἡσύχ. γράφει: «καιρότερον· ἐνωρότερον»·— ἀνώμαλ. συγκρ. **ἐνωρίστερον**, ἐνωρίτερα, Πλούταρχος παρ' Ἀθην. 4.142C. Ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Πλουτ. Παράλλ. Βίοις τ. 3. σ. 356.

ἐνῶρσε, ἐνῶρτο, ἴδε **ἐνόρνυμι**.

ἐνῶσα, Ἰων. συνηρ. ἀντὶ **ἐνόησα**.

ἕνωσις, εως, ἡ, (ἑνόω) ἕνωσις, συγχώνευσις, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1.714, Ἀριστ. Φυσ. 4.13, 2, περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1.10, ἐν τέλει. **2)** γάμος, Ἰγνάτ. 704Α, κλ.—Καθ' Ἡσύχ. «ἕνωσις· μῖξις, σύζευξις».

ἐνωτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐνώτιον**, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ.125, σημ. 5·—προσέτι **ἐνωτάριον**, τό, μικρὸν ἐνώτιον, Ἡσύχ. ἐν λέξει **βοτρύδια**.

ἐνωτίζομαι, ἀποθ. (οὖς) ἐν τοῖς ὠσὶ δέχομαι, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, προσέχω, Ἑβδ. (Ἱερ. ΚΓ', 18 κ. ἀλλ.), ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου Πράξ. Ἀποστ. β', 14, Ὠριγ. Ι. 509C, κλ.

ἑνωτικός, ή, όν, (ἑνόω), ὁ συντελῶν πρὸς ἕνωσιν, Πλουτ. 2. 428Α, 878Α.—Ἐπίρρ. **ἑνωτικῶς** Ἐτυμ. Μ. σ. 54, 9.

ἐνώτιον, τό, (οὖς), «σκουλαρίκι», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 101, Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 345Β, Πλάτ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 42· πρβλ. **ἐνῴδιον**.

ἐνωτο-κοῖται, ῶν, οἱ, μυθώδης φυλὴ ἀνθρώπων περὶ ὧν ἐλέγετο ὅτι εἶχε τοσοῦτον μεγάλα ὦτα, ὥστε νὰ κοιμῶνται ἐν αὐτοῖς, Στράβ. 70, 711.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 26; 307, 309.

ἔνωχρος, ον, ὁ κάπως ὠχρός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.12, 5.

ἐξ, Λατ. ex, ὁ πλήρης τύπος τῆς προθ. **ἐκ**, διαμείνας πρὸ φωνήεντος εἴτε ἐν συντάξει εἴτε ἐν συνθέσει, ὡσαύτως καὶ πρό τινων συμφώνων· οἷον, ἐξ σέθεν Συλλ. Ἐπιγρ. 2292· ἐξ Σμύρνης 3137.11, 81· ἐξ Ρηνείας 158. 26· ὡσαύτως ἐν τέλει στίχου μετὰ τὴν ἰδίαν πτῶσιν, κακῶν ἔξ Ἰλ. Ξ. 472, πρβλ. Θεόκρ. 22. 30.

ἕξ, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ., Ὅμ., κλ., δοτ. πληθ. ἑξάσιν Ἐπιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 28· ἔκ ποδῶν, ἀντὶ ἓξ ποδῶν, 160. 67· **Fέξ**, Ἡρακλεωτ. Πίναx. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 31, 40, 85, 91 κ. ἀλλ.· οὕτω **Fεξήκοντα** αὐτόθι 59, 76 κ. ἀλλ.· **Fεξακάτιοι** (ἀντὶ **ἑξακόσιοι**) αὐτόθι 57, 62· ἀλλὰ καὶ **ἕξ**, αὐτόθι 5774. 20, 42.—Ἐν συνθέσει πρὸ τῶν γραμμάτων **δ, κ, π**, γίνεται **ἑκ**, ὡς **ἕκδραχμος, ἑκκαίδεκα, ἕκπλεθρος**· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῇ συνθέσει παρεμβάλλεται **α**, οἷον **ἑξάκλινος, ἑξάπλεθρος**, οὕτω δὲ καὶ πρὸ ἄλλων γραμμάτων, ὡς **ἑξάβιβλος, ἑξάμετρος**, ἴδε Λοβεκκ. Φρύν. 412 (πρὸς τὰ **ἕξ, ἕκτος**, πρβλ. τὰ Σανσκρ. shash, shahthas, Λατ. sex, sextus, Γοτθ. saihs, saihstan· πρβλ. ὡσαύτως τὸ Ἑβραϊκὸν shesh).

ἑξά-βιβλος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἓξ βιβλίων, ἑξαβίβλου πραγματείας Ἐρωτιάν. Λέξ. Συναγωγ. σ. 8.—**Ἑξάβιβλος** Ἀρμενοπούλου, πρόχειρον νόμων, κλ.

ἑξάβρᾰχῠς, εος, ὁ, ὁ περιέχων ἓξ βραχείας συλλαβάς, ποδὸς ἑξαβράχεος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 738, κτλ.

ἐξαγανακτέω, ἀγανακτῶ σφόδρα, ἐξηγανάκτουν καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 2, 1.

ἐξαγγελεύς, έως, ὁ, = **ἐξάγγελος**, Κύριλλ. Ἀλ. σ.776.

ἐξαγγελία, ἡ, τὸ ἐξαγγέλλειν, ἐπὶ κατασκόπων ἐν καιρῷ πολέμου, τοὺς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν Ξεν. Κύρ. 2. 4. 23. **ΙΙ**. = **ἀπαγγελία**, ἐπὶ ὕφους, Λογγῖνος ἐν Ἀποσπ. 8. **ΙΙΙ**. ἐπὶ ἐξομολογήσεως = **ἐξαγόρευσις**, Σωφρόνιος 3365Α, Στουδ. 1712Β.

ἐξαγγέλλω: μέλλ. **-ελῶ**, ἀγγέλλω, διακηρύττω, ποιῶ γνωστόν, συχνάκις μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ προδίδω μυστικόν, εἰ μὴ μητρυιή .. Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν Ἰλ. Ε. 390· εἰσὶ γάρ, εἰσὶν οἱ πάντα ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ Δημ. 45. 4, πρβλ. Λυσ. 158. 36, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5· ἐξαγγ. τινὶ ὅτι .. Ἡρόδ. 5. 33, 6. 26· ἐξ. προσιὸν τὸ στράτευμα Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 10· τινὶ οὕνεκα .. Σοφ. Ο. Κ. 1393· τινὶ περί τινος Πλάτ. Πολ. 601D· τὰ περί τι αὐτόθι 359Ε· ἐξ. κατά τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11.11· οὕτω καὶ ἐπὶ προδοτῶν καὶ λιποτακτούντων, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 42, κτλ., πρβλ. τὸ ἑπόμ.—Μέσ., ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος, διηγούμενος, Ἡρόδ. 5. 95., 6.10 ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται, ὑπισχνεῖται,

Σοφ. Ο. Τ. 148· μετ' ἀπαρ., διακηρύττω, δίδω τὸν λόγον μου, ὑπισχνοῦμαι, κἀξαγγέλλομαι θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κάμαυτῆς ὕπερ Εὐρ. Ἡρακλ. 531.— Παθ., ἐξαγγέλλεται κως τοῖσι Βακχιάδῃσι, γνωστοποιεῖται κάπως εἰς τοὺς Βακχιάδας, Ἡρόδ. 5. 92, 2· ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων, ἦλθεν ἀγγελία περὶ τοῦ βασιλέως ὅτι συνήθροιζε, Ξεν. Ἀγησ. 1, 6· ἀπροσώπως, ἐξαγγέλλεται, ἀναγγέλλεται, καί μοι τοῦτο ἐξαγγέλλεται σαφηνέως Ἡρόδ. 3. 122· μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλην 3. 2, 18· πολιορκεῖσθαι τοὺς στρατιώτας ἐξηγγέλλετο Δημ. 567. 2. **II.** ὀνομάζω, ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις Πλάτ. Πολ. 328Ε, Τίμ. Λοκρ. 102.— Παθ., ἐκφέρομαι, λέγομαι, ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λέξει ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς Ἀριστ. Ποιητ. 25, 3. **III.** διηγοῦμαι, Θεμίστ. 148Β. **2)** = ἐξαγορεύω εἰς πνευματικόν, ἐξομολογοῦμαι, Δαμασκ. ΙΙ. 296Δ, Στουδ. 1736C.

ἐξάγγελμα, τό, = **ἐξάγγελσις**, Σωφρόν. 3329D.

ἐξάγγελος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξαγγέλλων, ὁ γνωστοποιῶν μυστικόν, μηνυτής, ἐξάγγελος γίγνεται ὡς οἱ πολέμιοι μέλλουσιν .. ἐπιθήσεσθαι Θουκ. 8. 51· ἐξ. γίγνεσθαι περί τινος Πλάτ. Νόμοι 964Ε, κτλ. **II.** ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς οἱ μὲν ἄγγελοι ἐκόμιζον ἀγγελίας μακρόθεν, οἱ δὲ ἐξάγγελοι ἐξήγγελλον τὰ συμβαίνοντα ὄπισθεν τῆς σκηνῆς, ὡς ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1223, Ἀντ. 1278. Λέγεται δὲ ὅτι πρῶτος ὁ Αἰσχύλος μετεχειρίσθη ἐξάγγελον, Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 776.

ἐξάγγελσις, εως, ἡ, τὸ ἐξαγγέλλειν, Ἀριστ. Ρητ. π. Λέξ. 5. 1· ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν Μάξιμος ἐν Σχολ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἱερ. σ. 5.

ἐξαγγελτικός, ή, όν, φέρων ἀγγελίαν, ὁ ἐξαγγέλλων, Ἀριστ. Προβλ. 11. 33, 4. **2)** ὁ ἀγαπῶν, ὁ θέλων νὰ ἐξαγγέλλῃ, ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 6, 20.

ἐξάγγελτος, ον, ἔκδηλος, τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι Θουκ. 8. 14.

ἐξαγεύμενος (= **ἐξηγούμενος**), μετχ. Ἀνώνυμ. ἐν Fragm. philos. gr. ed. Mullach. σ. 545.

ἐξαγγίζω, (ἄγγος) ἐκκενόω, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18. 13.

ἐξαγίζω, ἀποδιώκω τινὰ ὡς κατηραμένον, ἐξαγισθέντας δόμων .. διπλῇ μάστιγι Αἰσχύλ. Ἀγ. 624.

ἐξαγινέω, Ἰων. ἀντὶ ἐξάγω, καὶ ἐς γυμνάσια ἐξαγινέων Ἡρόδ. 6. 128.

ἐξάγιον, τό, βάρος ἐν χρήσει ἐν μεταγεν. χρόνοις = 1 ¹/₂ δραχ., κοινῶς «ξάγι», ἐνίοτε γραφόμενον πλημμελῶς στάγιον ἀντὶ ς' ἄγιον, Γεωπ. 2. 32.— Ρῆμα **ἐξαγιάζω**, αὐτόθι.

ἐξάγιστος, ον, (ἐξαγίζω) ἐπάρατος, ἀκάθαρτος, πονηρός, Δημ. 798. 6, Αἰσχίν. 69, 29, Διον. Ἀλ. 6. 89, κτλ. **II.** ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1526, ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ, ὅσα εἶναι θρησκευτικὰ πράγματα καὶ δὲν δύναταί τις νὰ τὰ ἀναφέρῃ χωρὶς νὰ ἀσεβήσῃ.

ἐξαγκυλόω, δένω δι' ἀγκύλης, Πολυδ. Ε', 56:— Μέσ., κρατῶ ἐκ τῆς ἀγκύλης, Νικ. Θηρ. 170.

ἐξαγκυρόω = **ἐκστροφόω**, «ἐξαγκυρῶσαι· θύραν ἐκστροφῶσαι» Ἡσύχ.

ἐξάγκωνα, Ἐπίρρ., μὲ τὰς χεῖρας (δεδεμένας) ὀπίσω, ὀπισθάγκωνα, Θεοφάν. 579. 2 (ἔκδ. Βόνν.)· πρβλ. **ὀπισθάγκωνα**.

ἐξαγκωνίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ὠθῶ, «σπρώχνω» διὰ τοῦ ἀγκῶνος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 259· πρβλ. **προεξαγκωνίζω**. **II.** δένω τὰς χεῖράς τινος ὀπισθάγκωνα, Διοδ. Ἀποσπ. 527. 65· ἐξηγκωνισμένος ὁ αὐτ. 13. 27· μεταφ., ἐξηγκ. τὸν λογισμὸν Φίλων 2. 128.

ἐξάγνυμι: μέλλ. -άξω, κατασυντρίβω, ὡς δὲ λέων .. ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος Ἰλ. Ε. 161· ἐξ αὐχέν' ἔαξε Ρ. 63: μετοχ. παθ. ἀορ. β' **ἐξεαγεῖσα** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1686, ἔνθα ἀναγινώσκεται ἐξαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Merkel. ἔκ τινος ἀντιγράφου. Πρβλ. **ἄγνυμι**.

ἐξάγοδι (= **ἐξάγωντι**, ἐξάγωσι) ὑποτακτ., Ἐπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας, Berl. Monatsb. 1874, σ. 726 CIG. 4342 c).— Πρβλ. καὶ Journ. of Hell. Stud. τ. I. σ. 242 - 259.

ἐξαγοράζω, ἀγοράζω τι παρά τινος, ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν τὰ .. πλοῖα Πολύβ. 3. 42, 2· ἀγοράζω καθ' ὁλοκληρίαν, Πλουτ. Κράσσος 2:— ἀπολυτρώνω, Διόδ. 36. 1· ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 13· τροπικῶς ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι, ποιούμενοι φρόνιμον καὶ συνετὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ, ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἀγαθόν, Ἐπιστ. π. Κολ. δ', 5· ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσιν Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. ε', 16· τὴν αἰώνιον κόλασιν ἐξαγοραζόμενοι, λυτρούμενοι ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου κολάσεως, Μαρτύρ. Πολυκ. 1032Α.

ἐξαγορασία, ἡ, = τῷ ἑπομ.

ἐξαγόρασις, ἡ, ἀπολύτρωσις, Κοσμ. Ἰνδικοπλ. 476Β.

ἐξαγορεία, ἡ, = **ἐξαγόρευσις** ΙΙ, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 2. 10, σ. 89C.

ἐξαγόρευσις, εως, ἡ, τὸ ἐξαγορεύειν, ἐκλαλεῖν λόγον ἀπόρρητον, ἐκλάλησις, Διον. Ἀλ. Ρητ. 8. 14. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. = **ἐξομολόγησις**, Βασίλ. ΙΙΙ. 1016Α, 1236Α, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙ. 229Α, Ἰω. Χρυσ. ΧΙΙ. 766Β, κλ.

ἐξαγορευτικός, ή, όν, κατάλληλος ὅπως ἐκφράσῃ ἢ ἐξηγήσηταί τι, μετὰ γεν., τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ Λουκ. π. Ὀρχ. 36.

ἐξαγορεύω, (ὡς ἀόρ. ἔχει τὸ **ἐξεῖπον**, ὡς μέλλ. δὲ καὶ πρκμ. (ἐξαιρουμένων τῶν μεταγεν. συγγραφ.) τοὺς τύπους **ἐξερῶ**, **ἐξείρηκα**), σαφῶς ἀγορεύω, φανερῶς λέγω, ἑκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν Ὀδ. Λ. 234· φανερώνω, προδίδω μυστικόν, Ἡρόδ. 2. 170· τι πρός τινα ὁ αὐτ. 1. 89· ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα Λουκ. Ἀλ. 33:— παρ' Ἐκκλ., ἐξομολογοῦμαι τὰς ἁμαρτίας, Ἑβδ. (Λευΐτ. Ε', 5), πρβλ. Πλούτ. 2. 168D· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαγγέλλω**.

ἐξαγορία, ἡ, = **ἐξαγόρευσις** Ι, Πτολ. Τετράβ. 170.

ἐξαγράμματος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἓξ γραμμάτων, τὸ ἐξαγράμματον ὄνομα (δηλ. Ἰησοῦς) Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 243Β, Εἰρην. σ. 86.

ἐξάγραμμος, ον, ὁ ἔχων ἓξ γραμμάρια (ἴδε **γράμμα** ΙΙ. 6), Χρον. Πασχάλ. 706. 9.

ἐξαγρέω, «ἐξάγρει· ἐξάγειν, ἐξαιρεῖν» Ἡσύχ.

ἐξαγριαίνω, καθιστῶ ἄγριον, Πλάτ. Λύσ. 206Β· τινὰ πρός τινα Πλουτ. Δίων 7· τινὰ ἐπί τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 5:— Παθ., γίνομαι ἄγριος, Πλάτ. Πολ. 336D, κτλ. **II.** ἀμετάβ. ἐν τῷ Ἐνεργ. = τῷ Παθ., Ἀππ. Ἰλλυρ. 23.

ἐξαγριόω, καθιστῶ τι ἄγριον, ἐπὶ χώρας, ἐμποδίζω τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς καὶ οὕτω καθίσταται ἀγρία, χέρσος. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἡμερόω**, καλλιεργῶ, ἣν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χώραν ἠνάγκαζον τοῖς ἰδίοις πόνοις πάλιν ἐξημεροῦν Διόδ. 20. 69:— Παθ., **ἐξαγριοῦμαι**, γίνομαι ἄγριος, ἐξηγριωμένον, ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, Ἰσοκρ. 202C· τόπον μὲν πολὺν δεινῶς δὲ ἐξηγριωμένον ὑπὸ τούτου Αἰσχίν. 14. 11. **2)** ἐξαγριαίνω, ἐξοργίζω, ἐρεθίζω, Ἡρόδ. 6. 123, Εὐρ. Φοίν. 876.— Παθ., ἐξαγριαίνομαι, ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόθων Πλάτ. Νόμ. 870Α.

ἐξαγρίωσις, ἡ, τὸ ἐξαγριαίνεσθαι, τὸ ἐξοργίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ = τῷ **ἀπαγρίωσις**, Θησ. Στεφ.

ἐξαγροικίζω, καθιστῶ τι ἄγροικον, ἄξεστον, βάρβαρον, ἐκβαρβαρόω, ἐξαγροικισθέντων, ἐκβαρβαρωθέντων, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 875.

ἐξάγω: μέλλ. -ξω, ἄγω ἔξω: **I.** ἐπὶ προσώπων, τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τόπου, πόληος, μεγάροιο, ὁμίλου, μάχης, κτλ., Ὅμ., ἰδίως ἐν Ἰλ.· ἢ μετὰ τῆς προθ. **ἐκ** .., ὡς ἐν Ὀδ. Θ. 106, Υ. 21· οὕτως, ἐξάξειν ἐκ χώρης Ἡρόδ. 4. 148 κ. ἀλ.· Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ἀγαγόντες ἐκ τοῦ Ἄργους, Ἰλ. Ν. 379· φέρω εἰς τὸν κόσμον, τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε Ἰλ. Π. 188· ἐξ. Λυδοὺς ἐς μάχην Ἡρόδ. 1. 79, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 6, 36, κτλ.· ἄγω τινὰ ἔξω ἐπὶ θανάτῳ, ἐξαγαγόντες (τὸν Κώην) κατέλευσαν Ἡρόδ. 5. 38· εἶτα δὲ ἐξῆγον αὐτὸν οἷς προσετάχθη Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10, κτλ.· ἐπὶ θήραν ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 4, 14· μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., τήνδε τὴν ὁδὸν .. ἐξήγαγέ [με] Σοφ. Ο. Κ. 96. **б)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., ἐξάγουσι (ἐξυπ. τὸν στρατὸν) Ξεν. Ἑλλ. 4. 5. 14., 5. 4, 38, κτλ., πρβλ. **ἐξακτέον**· καθόλου, ἐξέρχομαι, καὶ οὕτως ἐξάγει ὡς ἐπὶ θήραν παρεσκευασμένος ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 4, 18· ἐξῆγεν ἀεὶ εἰς προνομὰς αὐτόθι 6. 1, 24· οὕτως ἅπαξ καὶ παρ' Ὅμ., τύμβον .. ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου, «τάφον δὲ .. ἕνα διὰ χώματος ποιήσωμεν ἐκπορευθέντες ἔξω τῆς πεδιάδος, ἄκριτον, ἤτοι μὴ καθέκαστον τῶν τεθνηκότων διακρινόμενον, χωριζόμενον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 336· «ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες» Εὐστ. 684, 12 (ὁ Heyne καὶ ἄλλοι συνδέουσι τὸ ἐξαγαγόντες μετὰ τῶν ἑπομένων λέξεων ἄκριτον ἐκ πεδίου καὶ ἑρμηνεύουσιν: ἐγείρωμεν τύμβον συσσωρεύσαντες χῶμα ἐκ τῆς πεδιάδος, ἀλλ' ὁ Ὅμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ πραγμάτων, ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ). **2)** ἐξάγω, ἀπαλλάσσω ἔκ τινος, ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγον Πίνδ. Π. 3. 91· ἐξάγειν τινὰ ἐκ τοῦ ζῆν, δηλαδὴ φονεύειν, Πολύβ. 24. 12, 13· οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ζῆν παραλόγως αὑτοὺς ἐξῆγον, ἐφόνευον ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 40. 3, 5· τοῦ ζῆν Πλούτ. 2. 1076Β· τοῦ βίου αὐτόθι 837Ε· τοῦ σώματος ὁ αὐτὸς Δημ. καὶ Ἀντ. Σύγκρ. 6· ἀμεταβ., παρέρχομαι, οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 36Β. **3)** ἐκβάλλω τινὰ ἐκ κτήματος ἔχοντα ἀξιώσεις ἐπ' αὐτοῦ (πρβλ. **ἐξαγωγή** ΙΙ), Δημ. 533 ἐν τέλ. κτλ. **II.** ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κλ., ἐξάγω, κάμνω ἐξαγωγήν, ναυβάτην φορτηγόν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 256, Ἀριστοφ. Ἱππ. 378, 282, κτλ.· εἴ τις ἐξαγαγὼν παῖδα ληφθείη, ἐξαγαγὼν αὐτὸν ὡς δοῦλον, Λυσ. 117. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀνδοκ. 21. 14.— Παθ., τὰ ἐξαγόμενα, δηλαδὴ ἐμπορεύματα, κτλ., Ξεν. Πόροι 3. 2, κλ.· οὔτε γὰρ ἐξήγετο οὐδὲν .., οὐδ' εἰσήγετο Δημ. 276. 5. **2)** ἐπὶ ὑπὲρ τὸ δέον ὑγρᾶς γῆς, ἐξάγω, ἀφαιρῶ ἐξ αὐτῆς (τὸ περιττὸν ὕδωρ), ὡς τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τάφροις, διὰ τάφρων, Ξεν. Οἰκ. 20. 12, Δημ. 1276, 7· οὕτως ἐπὶ καθαρτικῶν φαρμάκων, ἐκβάλλω, πλεῖονα ποιοῦσι περιττωσιν ἢ ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 134C, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5. **3)** ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἐξάγω ἔξω, ἐπεκτείνω, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασιάν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω Δημ. 1278. 3· οὕτω, μείζων γὰρ ὁ

περίβολος πανταχῆ ἐξήχθη τῆς πόλεως, «καθότι ἡ περιοχὴ τοῦ τείχους ἔγινε πλέον ἐκτεταμένη τῆς παλαιᾶς πανταχόθεν» (Δούκας), Θουκ. 1. 93. 4) ἐπὶ δαπανῶν, ἐξέρχομαι τοῦ μετρίου, καὶ τὰ ἀναλώματα τῶν τε ἐχόντων ἐπὶ πλεῖστον ὑπ' ἀσωτίας ἐξηγμένα, ηὐξημένα, Δίων Κ. 43. 25. III. παράγω, οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σοφ. Ἀποσπ. 717· προκαλῶ, διεγείρω, δάκρυ τινὶ Εὐρ. Ἰκ. 770· οὕτω καὶ ἐπὶ ἱδρῶτος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285.— Μέσ., γέλωτα ἐξάγεσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· μακρὰ ἄθλα πολλοὺς πόνους ἐξάγεται, συνεπάγεται, ὁ αὐτὸς Ἱέρων 9. 11. IV. ἄγω, παρασύρω, ἔγνωκα καὐτός, ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει Εὐρ. Ἀλκ. 1080, Ἰκ. 79· κινῶ τινα εἴς τι, καὶ μή γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἐξαγ' οὐ 'λελήσμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 361, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 1211· ὠθῶ, ἐς κινδύνους Θουκ. 3. 45· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, παρακινῶ, φέρω εἰς πειρασμόν, ὥστε εἰπεῖν Θέογν. 414· ἐξάγειν ἐπὶ τὰ πονηρότερα τὸν ὄχλον Θουκ. 6. 89·— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 775, Πλούτ. 922F.— Παθ., παρακινοῦμαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐξήχθην ὀλοφύρασθαι Λυσ. 196. 15· ταῦτα.. ἐξήχθημεν εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 572B, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 21· ἃ μὲν ἂν τις ἐξαχθῇ πρᾶξαι Δημ. 527. 16, πρβλ. 538. 22· ἀπολ., παραφέρομαι ὑπὸ πάθους, Δείναρχ. 92. 3· ὑπὸ τοῦ θυμοῦ Παυσ. 5. 17, 4, κτλ. 2) ἐκτοπίζω, παρεκτρέπω τὸν λόγον, οἱ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες Πλούτ. 2. 42F· βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, εἰς ἔργον ἐξαγαγεῖν τὸ πρόβλημα ὁ αὐτ. Μάρκελ. 14· πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐξάγειν τοὔνομα, ἐξακριβοῦν, Λατ. exigere ad.., ὁ αὐτ. Νουμ. 13· ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, ἐκφράζω τὰς ἐπιθυμίας μου, Διογ. Λ. 5. 72. V. ἐξασκῶ, ἀρχὴν Διον. Ἁλ. 2. 56.

ἐξᾰγωγεύς, έως, ὁ, ὁ ἐξάγων, ὁδηγῶν ἔξω φρουράς, Διόδ. 15. 38· ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 25.

ἐξᾰγωγή, ἡ, τὸ ἐξάγειν στρατιώτας, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 9, Πολύβ. 5. 24, 4. 2) τὸ ἐξάγειν τι ἔκ τινος μέρους, περὶ τῆς Ἀργοῦς ἥτις ἐκάθισεν εἰς τὰ βράχεα, δηλ. τὰ τενάγη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καί οἱ (τῷ Ἰήσονι) ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγὴν λόγος ἐστὶ φανῆναι Τρίτωνα, κτλ., Ἡρόδ. 4. 179. 3) ἡ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων, πωλεῖν ἐπ' ἐξαγωγῇ Ἡρόδ. 5. 6, πρβλ. 7. 156· ἐξαγωγὴν δοῦναι, παρέχεσθαι, παρέχειν τὸ δικαίωμα ἐξαγωγῆς, Ἰσοκρ. 370B, Πλάτ. Νόμοι 705B· ἐξαγ. λαβεῖν, λαβεῖν δικαίωμα ἐξαγωγῆς, Δημ. 917. 28· ἐπ' ἐξαγωγῇ, ὅπως ἐξαγάγῃ τις ἔξω τῆς χώρας, ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακε ὁ αὐτ. 763. 13, πρβλ. 787. 8· ἐξαγ. σίτου ἢ σιτικὴ Πολύβ. 28. 2, 2., 14. 8. 4) ἐκκένωσις, Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 2· αἱ κατὰ φύσιν ἐξαγωγαὶ Πλούτ. 2. 134C. 5) τὸ ἐξέρχεσθαι, ἔξοδος, καὶ ἀκολούθως ὡς τὸ Λατ. exitus, τὸ τέλος πράγματός τινος, Πολύβ. 2. 39, 4, κτλ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2. 1042D· ἡ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς Αἰγύπτου, Κλήμ. Ἀλ. 414. II. ἔξωσις, ὡς νομικὸς ὅρος, πρὸς ἐκδίκασιν τῶν δικαιωμάτων ἰδιοκτησίας, Ἰσαῖος 40. 12, Δημ. 1090. 23.

ἐξᾰγωγικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, τέλη ἐξαγωγικά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **εἰσαγωγικά**, Στράβων 798.

ἐξαγώγῐμος, ον, ὁ ἐξαγόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἐξαγώγιμον ποιεῖν τι Λυκοῦργ. 151. 18· τὰ ἐξαγώγιμα, τὰ ἐξαγόμενα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 3. 2) ἀνήσυχος, ἄστατος, ἐπὶ λαοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 10. II. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξαγωγὴν πράγματός τινος, αἱ ἐξαγώγιμοι τῶν ὑδάτων τάφροι Διον. Ἁλ. 4. 44.

ἐξᾰγώγιον, τό, φόρος ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 6.

ἐξᾰγωγίς, ίδος, ἡ, ὀχετὸς πρὸς ἐξαγωγὴν ὑδάτων, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 100.

ἐξαγωγός, οῦ, ὁ, ἐπὶ βαλανείων, ἡ ὀπὴ δι' ἧς διοχετεύονται ἔξω τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τὰ ἐκ τῶν λουομένων, Τίμαρχος παρ' Ἀθην. 501E.

ἐξαγωνιαῖον, τό, τὸ ἔχον ἓξ γωνίας, ἑξάγωνον, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1082B.

ἐξᾰγωνίζομαι: μέλλ. Ἀττ. -**ιοῦμαι**: Ἀποθ.: διαγωνίζομαι, τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; ταῦτα εἶναι τὰ κατορθώματα ἐφ' ὧν στηρίζετε τὸν ἀγῶνα ὑμῶν; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 155· περί τινος, περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνίσασθαι Διόδ. 13. 73.

ἐξᾰγωνίζω (ἑξάγωνος), σχηματίζω, ἀποτελῶ ἑξάγωνον, Πρόκλου Παράφρ. Πτολ. 49, κτλ.

ἑξαγωνικός, ή, όν, = **ἑξάγωνος**, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελ. σ. 134, 2.—Ἐπίρρ. **ἑξαγωνικῶς**, Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 187. 10.

ἐξαγώνιος, ον, ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἔξω τοῦ προκειμένου, «Αἰσχίνης δὲ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων καὶ οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι» Α. Β. 260. 11· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια καὶ πόρρω τοῦ πράγματος Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 18, Ἀνάχαρσ. ἢ περὶ Γυμν. 19, πρβλ. τὴν λέξιν **ἀγών** I. 2. II. ἀποκεχλεισμένος τοῦ ἀγῶνος, Φίλων 2. 60.

ἑξάγωνος, ον, ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 1, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 23, 2.

ἑξᾰδακτῦλαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἓξ δακτύλων, Κων. στ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 380C: — ὡσαύτως -**δακτυλιαῖος**, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 115 Mai.

ἑξα-δάκτῦλος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ δακτύλων, Ἱππ. 574. 1., 587. 44, κτλ., Διογ. Λ. 4. 34. II. ἔχων ἓξ δακτύλους, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 902.

ἑξάδ-αρχος, ον, ἀρχηγὸς ὁμάδος ἐξ ἀνδρῶν ἕξ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11.

ἐξάδελφος, ὁ, πρῶτος ἐξάδελφος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4266B.—**ἐξαδέλφη**, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3891, ἴδε Φρύνιχ. 306 καὶ σημ. Λοβεκκίου ἐν τόπῳ, πρβλ. **ἐξανεψιοί**. 2) = **ἀδελφιδοῦς** Ἑβδ. (Τωβίτ, Α', 22, ΙΑ', 17), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 10, σ. 979·— **ἐξαδέλφη** = **ἀδελφιδῆ**, Ἰουστ. Μάρτ. Διάλ. π. Τρυφ. σ. 237, ἔκδ. S. Thirlb. Londini 1722.

ἐξαδελφότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἐξάδελφος**, Εὐστ. Πονημάτ. 338. 41.

ἐξ-ᾰδιᾰφορέω, εἶμαι ὅλως ἀδιάφορος, ἀδιαφορῶ, Φίλων I. 214. 39, II. 279. 24.

ἐξαδιαφόρησις, εως, ἡ, παντελὴς ἀδιαφορία, Φίλων I. 509. 37.

ἑξαδικός, όν, (ἑξάς), συνιστάμενος ἐξ ἓξ ἢ ἐξ ἑξάδων, Θεολ. Ἀριθμ. 34. 41.

ἑξά-δραχμον, τό, ποσὸν ἓξ δραχμῶν, πωλεῖν ἑξαδράχμου (μέδιμνον ἀλφίτων), ἓξ δραχμὰς τὸν μέδιμνον, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 8 καὶ 37.

ἐξαδρόω = **ἐξαδρύνω**, ἐν τῷ Παθ., ἐξαδροῦται γὰρ μεταφυτευόμενον Γεωπ. 4. 8, 5.

ἐξαδρύνω, καθιστῶ τι ἁδρόν, ἐν τῷ Παθ., καθίσταμαι ἁδρός, φθάνω εἰς ἀκμήν, ὡριμάζω, πρόσθεν ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπὸν Ἱππ. π. Ἑπταμήνου 255. 15.

ἐξᾰδῠνᾰτέω, ἀδυνατῶ, δὲν δύναμαι, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 19, Τοπ. 1. 18, 3· πρός τι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γέν. 5. 5, 1· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 2 κ. ἀλλ.

ἐξᾴδω: μέλλ. -**ᾴσομαι**: ᾄδω τὸ τελευταῖόν μου ᾆσμα, ἐπὶ τοῦ κύκνου, θρηνοῦντας (τοὺς κύκνους) τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν Πλάτ. Φαίδων 85A, Πλούτ. 2. 161C· ἐξᾴσας τὸ κύκνειον Πολύβ. 31. 20, 1. II. μεταβ., διὰ μαγικῶν ᾀσμάτων ἀπαλλάσσω τινὰ τοῦ κατέχοντος αὐτὸν δαιμονίου ἢ πάθους, «ξεμαγεύω», Λατ. decantare, Λουκ. Φιλοψ. 16, Τραγῳδοπ. 172. 2) διηγοῦμαι ἐν ᾠδῇ, πρῶτον μὲν οὖν τἀγάθ' ἐξᾷσαι φίλον Εὐρ. Τρῳάδ. 472.

ἑξά-εδρος, ον, ἔχων ἓξ ἕδρας, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, Θεολογ. Ἀριθμ. 25.

ἐξᾰείρω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐξαίρω**, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

ἐξᾰερόω, μεταβάλλω εἰς ἀέρα, ἡ δὲ βαλλομένη τέφρα εἰς τὸ ὕδωρ θερμὴ οὖσα τέμνει αὐτὸ καὶ ἐξαεροῖ Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 5, Λουκ. Περεγρ. 30.—Παθ., ἐξατμίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀέρα, ἐξαεροῦται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Ἱππ. 244. 47· ἐξαερουμένου δὲ τοῦ ὕδατος Ἀριστ. Προβλ. 23. 16.

ἐξᾰέρωσις, εως, Ἰων. **ἐξηέρωσις**, ἡ, ἐξάτμισις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2.

ἑξα-έτηρος, ον = **ἑξαετής**, Νόνν. Δ. 38. 14.

ἑξᾰ-ετής, ές, ἢ -**έτης, ες**, (ἔτος), ἔχων ἡλικίαν ἓξ ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1003: θηλ. **ἑξαέτις, ῖδος**, Θεόκρ. 14. 33. II. ἀποτελούμενος ἐξ ἐτῶν ἕξ, Πλουτ. Πύρρ. 26:—Ἐπίρρ. **ἑξάετες**, ἐπὶ ἓξ ἔτη, ἐπὶ ἑξαετίαν, ἑξάετες παραμίμνων Ὀδ. Γ. 115. Πρβλ. **ἑξέτης**.

ἑξᾰετία, ἡ, χρονικὸν διάστημα ἓξ ἐτῶν, Φίλων 2. 371, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 1, 1.

ἑξαέτιος, α, ον = **ἑξαετής**, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 459. 15.

ἑξᾱ-ήμερος, ον, συνιστάμενος ἐξ ἡμερῶν ἕξ, Φίλων I. 69, 9, ἐνν. **περίοδος**, περὶ τῶν ἓξ ἡμερῶν τῆς δημιουργίας, Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 2. 12, Μεθόδ. 132A· ἡ ἑξαήμερος τῆς διακαινησίμου, αἱ ἓξ ἡμέραι μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ ἑβδομὰς τοῦ Πάσχα, Κωνστ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 241. 18. Γράφεται καὶ **ἑξήμερος**, ἡ, Σύγκελλ. σ. 12. 9. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ **Ἑξαήμερος**, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Μ. Βασιλείου περὶ τοῦ ἑξαημέρου τῆς δημιουργίας, Γρηγ. Ναζ. II. 585A.

ἐξᾰθέλγω, ἴδε **ἀθέλγω**.

ἔξαθλος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀθλῇ, ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὢν (περὶ Δαμασίου τοῦ ἀθλητοῦ) Λουκ. Λεξιφ. 11, Κλήμ. Ἀλ. 957.

ἐξαθροίζομαι, μέσ., τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς μάχης συναθροίζω πάλιν εἰς σῶμα, τοὺς «ξαναμαζεύω», ἀλλά νιν πάλιν, κυναγὸς ὡσεί, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις Εὐρ. Φοίν. 1169.

ἐξαθυμέω = **ἀθυμέω**, μετ' ἐπιτάσεως, Πολύβ. 11. 17, 6, Πλουτ. Κικ. 6.

ἐξαιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **αἰάζω**, Εὐρ. Τρῳ. 198.

ἐξαιγειρόομαι, παθ., ἐπὶ τῆς λεύκης, μεταβάλλομαι εἰς αἴγειρον, καθάπερ τὴν λεύκην ἐξαιγειροῦσθαί φασι καὶ φύλλοις καὶ τῇ ὅλῃ προσόψει Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 2.

ἐξαιθερόω, μεταβάλλω εἰς αἰθέρα, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαιθερωθεὶς Πλούτ. 2. 922Β.

ἐξαιθραπεύω, σατραπεύω, Μαυσώλου ἐξαιθραπεύοντος Ἐπιγρ. Ἰων. Μυλάσων Bechtel 248₂, ἴδε **σατράπης**.

ἐξαιθριάζω, ἐκθέτω εἰς τὸν καθαρὸν καὶ ψυχρὸν ἀέρα τῆς νυκτὸς ἢ ἁπλῶς ἀφίνω ἐν ὑπαίθρῳ, Ἱππ. 551. 44, Διοσκ. 5. 24· ἐπὶ ὕδατος ὅπως καταστῇ ψυχρόν, ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως Ἀθήν. 124Ε· τὸ ὕδωρ οὐδὲν ἀποδεῖ χιόνος ἐξαιθριασθὲν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3. 10,7.

ἐξαιμάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**, κάμνω νὰ 'ματώσῃ, αἱματώνω, τὸν ἵππον τῷ κέντρῳ Ξεν. Κύρ. 7. 1, 29· τῇ μάστιγι Φιλοστρ. Εἰκόνες 11·— μεταφ., ἐξαιμάσσειν τὰς λύπας Διον. Ἀλ. 6. 81.

ἐξαιματίζω, ἀφαιμάσσω, φλεβοτομῶ, Ἱππιατρ. σ. 112, 1.

ἐξαιμᾰτόω, τρέπω, μεταβάλλω εἰς αἷμα, ἐν τῷ παθ. **ἐξαιματοῦμαι**, τρέπομαι εἰς αἷμα, ἐκεῖ δὲ (ἐν ταῖς φλεψὶ) μεταβάλλουσα ἐξαιματοῦμαι Ἀριστ. π. Ὕπνου 3. 3.

ἐξαιμάτωσις, **εως**, ἡ, ἡ εἰς αἷμα μεταβολὴ τῆς τροφῆς, διὰ τὰς ἐξαιματώσεις Μ. Ἀντων. 4. 21, Γαλην. 19. 373, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 72, 34, κλ.

ἐξαιματωτικός, **ή**, **όν**, ὁ μεταβάλλων εἰς αἷμα ἢ ὁ παράγων αἷμα, ἐξαιματωτικὴ δύναμις Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 63.

ἔξαιμος, **ον**, (αἷμα) «ὁ λίφαιμος, ὁ πλεῖστον αἷμα κενώσας» Σουΐδ.· φλεβοτομούμενος δὲ .. ἕως ἔξαιμος ἐγένετο Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Ε', 1143, 9, π. τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 909, Διόδ. 3. 35, κτλ.· οὕτως, **ἐξαίμων**, **ονος**, ὁ, ἡ, Πολυδ. Δ', 186, Η', 79.

ἐξαίνυμαι, Ἐπικ. Ἀποθ., λαμβάνω τι ἀπό τινος μέρους καὶ τοποθετῶ αὐτὸ εἰς ἄλλο, νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα, δηλ. ἐλάμβανε τὰ δῶρα ἐκ τοῦ ἅρματος καὶ ἔθετεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, Ὀδ. Ο. 206· ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐξαίνυτο θυμόν, ἀφῄρει τὴν ζωήν, ἐφόνευε, animam erpuit, Ἰλ. Ε. 155, κ. ἀλλ.· νάρθηκος .. ἐξαίνυσο νηδὺν Νικ. Ἀλεξιφ. 272, πρβλ. **ἐξαιρέω**.

ἐξαιονέω, ἐξαντλῶ, «ἐξῃονήθην, ἀντὶ τοῦ ἐξηντλήθην» (διάφ. γραφ. **κατηντλήθην**) Ἐτυμ. Μ. 347, 24.

ἑξά-ϊππος, **ον**, ἐπὶ ἁρμάτων, τὰ συρόμενα ὑπὸ ἓξ ἵππων, «τέθριππα καὶ ἑξάϊππα» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 47.

ἐξαιρέσιμος, **ον**, (ἐξαιρέω) ὁ ἐξαιρούμενος, ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, αἱ ἀφαιρούμεναι ἀπὸ τοῦ ἡμερολογίου (ὡς ἐποίει ὁ Μέτων ἀφαιρῶν ἀνὰ μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἓξ μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὅπως ἐπενέγκῃ συμφωνίαν μεταξὺ τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους), Ἀριστ. Οἰκ. 2. 30, 3· ἴδε Cic. Verr. 2. 2, 52, Clinton F. H. 2. σ. 339, κἑξ. Ἴδε **ἐμβόλιμος**.

ἐξαίρεσις, **εως**, ἡ, τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν, ἡ ἐξαγωγὴ τῶν ἐντοσθίων τῶν θυμάτων, Ἡρόδ. 2. 40· κατὰ πληθ., αὐτὰ τὰ ἐντόσθια, ἐξαιρέσεις καὶ τἄλλα τἀκόλουθ' Διονύσ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 12· ἡ ἐξαγωγή, ἐκρίζωσις ὀδόντων, Ἀριστ. Μηχαν. 21, 2. **2**) ὁ τρόπος πρὸς ἀφαίρεσιν ἢ ἐξαγωγὴν πράγματός τινος. σαφέως δὲ αὐτοῖσι πάντα ἐξηγησάμενον τὰ περὶ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ λίθου Ἡρόδ. 2. 121, 1. **3**) παρὰ τοῖς ῥήτορσι, τὸ ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν, Οὐλπ. ἐν Δημοσθ. π. Λεπτ. 501, Ἐρνέστ. Λεξ. Ῥητορ. **II**. μέρος ἔνθα γίνεται ἐκφόρτωσις πλοίων, «ἐξαίρεσις ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται» Ὑπερείδης παρὰ Πολυδ. Θ', 34. **III**. ὡς ὅρος δικανικός, **ἐξαιρέσεως δίκη**, δίκη ὑπὲρ ἀνακτήσεως τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τινός, «ἐξαιρέσεως δίκη: ὁπότε τις ἄγοι τινὰ ὡς δοῦλον, ἔπειτά τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαιροῖτο, ἐξῆν τῷ ἀντιποιουμένῳ τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ· Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει» Ἁρποκρ. **IV**. = **αἵρεσις**, ἐκλογή, Ἑρμ. Τρισμ. Ποιημ. 37. 16.

ἐξαιρετέος, **α**, **ον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξαιρέω**, ὃν δεῖ ἐξαιρεῖν, ἐκ τῆς στρατιᾶς Ξεν. Κύρ. 2. 2, 23. **2**) «ἐξαιρετέα· ἀξία τοῦ καταστραφῆναι (Δίων Κ. ἐν Ἀποσπ. 58), ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι» Σουΐδ. ἐν λέξει. **II**. **ἐξαιρετέον**, ἀφαιρετέον, ἀποβλητέον, τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου πάντων τῶν ἀνθρώπων Πλάτ. Νόμοι 942C, Θεαίτ. 157Β. **2**) πρέπει τις νὰ χωρίσῃ, νὰ «βγάλῃ μερίδιον», γυναῖκας ἐξαιρετέον ἂν εἴη Ξεν. Κύρ. 4, 5, 52.

ἐξαιρετός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς θέσεώς του, τῶν λίθων παρασκευασάμενον ἕνα ἐξαιρετὸν εἶναι ἐκ τοῦ τοίχου Ἡρόδ. 2. 121, 1· ἐπὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Λοβεκκ. Παραλ. 478, Σουΐδ. ἐν λέξει, καὶ Ζωναρ. 764.

ἐξαίρετος, **ον**, ὃν ἐκλέγων χωρίζει τις ἐξ ἄλλων, καὶ ἐπομένως, **1**) ἐπίλεκτος, «διαλεκτός», ἐκλεκτός, Λατ. eximius, Ἰθάκης ἐξαίρετοι [κοῦροι], ἦ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε; Ὀδ. Δ. 643· γυναῖκες .. ἐξαίρετοι Ἰλ. Β. 227· ἕνα ἐξ. ἀποκρίνειν Ἡρόδ. 6. 130·— ἰδίως ἐπὶ λείας καὶ πραγμάτων διδομένων ὡς τεκμήριον ἰδιαζούσης τιμῆς, μὴ ἀπονεμόμενος διὰ κλήρου, πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος Αἰσχύλ. Ἀγ. 954· δώρημα ὁ αὐτ. Εὐμ. 402. κτλ.· οὕτως, ἐξ. τι διδόναι (ἴδε **ἐξαιρέω** II), Ἡρόδ. 2. 98., 3. 84· ἐξ. τι ἐκτῆσθαι ὁ αὐτ. 8. 140, 2· λαμβάνειν Ξεν. Κύρ. 4, 29, κτλ. **2**) ἐξῃρημένος, ἐξαίρετον τιθέναι τινά, ἐξαιρεῖν αὐτόν, Σοφ. Ἀποσπ. 822· ποιεῖσθαι Θουκ. 3. 68· δοῦναι Εὐρ. Ι. Τ. 755· οὐδ' ἔστιν ἐξ. ὥρα τις ἣν διαλείπει Δημ. 124. 4, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 50· τριήρεις ἑκατὸν ἐξαιρέτους ἐψηφισάμεθα εἶναι, νὰ εἶναι κεχωρισμέναι πρὸς ἰδιαιτέραν χρῆσιν, Ἀνδοκ. 24. 21, πρβλ. Θουκ. 2. 24. **3**) ἐξαιρετικός, οὐχὶ ὁ τυχών, οὐχὶ συνήθης, τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ ἐξαίρετον ἕλε μόχθον, ἀλλὰ ταχέως ἔπαθεν ὁ ἀνὴρ ὅ,τι τῷ ἔπρεπε, κολασθεὶς δι' ἐξαιρετικῆς τιμωρίας, περὶ τοῦ Ἰξίονος, ὅστις προσεδέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐπὶ ἀειδινήτου τροχοῦ, Πίνδ. Π. 2, 54· οὐδὲν ἐξ. οὐδὲ ἴδιον πεποίημαι Δημ. 319. 21· ἐξ. τῷ δήμῳ Ἀνδοκ. 24. 19· ἐξ. αὐτῷ τυραννίδα περιποιεῖσθαι Αἰσχίν. 66. 23, πρβλ. Ἰσοκρ. 120Α· στρατηγία ἐξ., ἔκτακτος στρατ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 39· τούτῳ μόνῳ ἐξαίρετόν ἐστι ποιεῖν ὅ τι ἂν βούληται; οὗτος μόνος ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ πράττῃ ὅ τι ἂν θέλῃ, Λυσ. 116. 26, πρβλ. Δημ. 631. 7.— Ἐπίρρ. **ἐξαιρέτως**, ἐξαιρετικῶς, ἰδίως, πρὸ πάντων, Πλούτ. 2. 667F, κτλ., πρβλ. **ἐξαιρέω** II.

ἐξαιρέω: μέλλ. **-ήσω** (μεταγεν. **ἐξελῶ** Διον. Ἀλ. 7. 56)· ἀόρ. **ἐξεῖλον** καὶ Ἐπικ. **ἔξελον**, ἀπαρ. **ἐξελεῖν**.— Μέσ., μέλλ. **ἐξαιρήσομαι** Αἰσχύλ. Ἱκ. 924; μεταγεν. **ἐξελοῦμαι** Ἀλκίφρων 1. 9: ἀόρ. **ἐξειλόμην** καὶ σπανίως **ἐξῃρησάμην** Ἀριστοφ. Θεσμ. 761 (ἔνθα ὁ Meineke ἀντὶ τοῦ σοὐξῃρήσατο προτείνει σου διεχρήσατο).— Παθ., πρκμ. **-ῄρημαι**, καὶ Ἰων. **-αραίρημαι**, Ἡρόδ. Λαμβάνω τι ἔκ τινος, ἀφαιρῶ τι ἔκ τινος, τί τινος Ὅμ. κλ., οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὀπίσω ἀπαλλασσόμενοι καὶ ἀγγέλλοντες τῇ Ἑλλάδι ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαραίρηται Ἡρόδ. 7. 162, κτλ.· ἁπλῶς, ἐξάγω, ἐκβάλλω, τὴν κοιλίην, τὴν νηδὺν ὁ αὐτ. 2. 40, 87· τῶν δὲ ἀργυρευόντων τινὲς .. ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν ἐξαιροῦσι (διάφ. γρ. ἐξαίρουσι) τάλαντον Διόδ. 5. 36. **2**) Μέσ., ἐξάγω τι πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φαρέτρας, Ἰλ. Θ. 323· ἐξελομένοις τὰ μεγάλα ἱστία, ἀφοῦ ἐξαγάγωσι τὰ ἑαυτῶν μεγάλα ἱστ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 13· ἐς τοὺς ἐπεὰν ἀπίκωνται καὶ ἐξέλωνται τὰ φορτία, ὅταν φθάσωσιν εἰς αὐτοὺς καὶ ἐκβάλωσι τὰ ἑαυτῶν φορτία, Ἡρόδ. 4. 196· τὰ ἀγώγιμα Ξεν. Ἀν. 5. 1, 16· τὸν σῖτον ἐς τὴν στοὰν ἐξαιρεῖσθαι Θουκ. 8. 90· ἀπολ., Ψήφισμα παρὰ Δημ. 927. 4, κλ. — Παθ., ἐξάγομαι, ἐπὶ φορτίου, Ἡρόδ. 3. 6, Δημ. 909. 17. **II**. ἐκλέγω, διαλέγω, Λατ. exsortem facere, sorti excipere, κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν Ἰλ. Π. 56· Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον Ὀδ. Η. 10, πρβλ. Ἰλ. Λ. 627· οὕτως, ἐξαιρεῖν τέμενος βασιλεῖ Ἡρόδ. 6. 161· Νίσῳ ἐξ. χθόνα Σοφ. Ἀποσπ. 19, πρβλ. 187· θεοῖσιν ἀκροθίνια Εὐρ. Ῥῆσ. 470· κλήρους τοῖς θεοῖς Θουκ. 3. 50· σπανίως μετὰ διπλῆς αἰτιατ.; ὡς τὸ **ἀφαιρέομαι**, ἴδε ἐν λ. **πῖαρ**.— Μέσ., ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, ἀποφέρω ὡς λείαν, τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο Ἰλ. Β. 690, πρβλ. Ι. 129, 133· ἐκλέγω, τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα Ὀδ. Ξ. 232· μίαν ἕκαστος σιτοποιὸν ἐξαιρέετο, ἐξέλεγε δι' ἑαυτόν, Ἡρόδ. 3. 150, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 5, 20· ταύτας ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα Σοφ. Τρ. 245· δῶρον .. πόλεος ἐξελέσθαι, δέξασθαι ὡς ἐξαίρετον δῶρον παρὰ τῆς πόλεως, ὁ αὐτὸς Ο. Κ. 541.— Παθ., δίδομαι ὡς ἰδιαιτέρα τιμή, ἐπὶ λαφύρων, Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν Θουκ. 3. 114· ἐπὶ ἱεροῦ χώρου, ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι, ἀφιερωμένος τῷ Ποσειδῶνι, Ἡρόδ. 1. 148· γέρεα .. σφι ἦν τάδε ἐξαραιρημένα ὁ αὐτ. 2. 167· ἐξῃρημένος ἱππόδρομος ἦν αὐτοῖς, ἀποκεχωρισμένος δι' αὐτούς, Πλάτ. Κριτί. 117C· πρβλ. **ἐξαίρετος**. **2**) κάμνω ἐξαίρεσιν, ἐξαιρῶ, τὰς μητέρας ἐξελόντες Ἡρόδ. 3. 150· Σιμίαν ἐξαιρῶ λόγου Πλάτ. Φαῖδρ. 242Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 15. **III**. ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἐκβάλλω, ὡς τὸ **ἐξιστάναι**, ἐξαίρεε τοὺς στρουθοὺς κτλ., Ἡρόδ. 1. 159., 2. 30, Θουκ. 5. 43, κτλ. **2**) ἐξάγω, μετακινῶ, τὸν λίθον Ἡρόδ. 2. 125· ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον Ἄλεξ. ἐν «Κηρυττομένῳ» 1· πατρὸς φόβον Εὐρ. Φοίν. 991, τοὺς πολλοὺς φόβους ἐξαίρει τῶν πολιτῶν, ἀφαίρει ἐκ τῶν πολιτῶν, Ἰσοκρ. 19C· ὅπως, εἰ δυναίμεθα, ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 4· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη Εὐρ. Μήδ. 904· καὶ ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν .. ταύτην, νὰ ἐκβάλλω τὴν διαβολὴν ταύτην ἐκ τῆς ἡμετέρας διανοίας, Πλάτ. Ἀπολ. 18Ε, πρβλ. 24Α. **3**) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, ψυχήν, θυμόν, φρένας ἐξελέσθαι, μετ' αἰτ. προσ., εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν Ἰλ. Ο. 460, πρβλ. Ρ. 678 (ὅπερ εἶναι καὶ Ἀττικόν, Εὐριπ. Ἄλκ. 69, Ι. Α. 972)· ἢ μετὰ γεν. προσ., καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς Ἰλ. Τ. 137, πρβλ. Ω. 754· οὐ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου, δηλ. θανοῦσα ἀφεῖλες τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις τέρψιν τοῦ βίου, Εὐρ. Ἄλκ. 347, κτλ. ἢ σπανίως, μετὰ δοτ. προσ., Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς Ἰλ. Ζ. 234, πρβλ. Ὀδ. Π. 218· οὕτως ἐν τμήσει, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι, ἐκ δέος εἵλετο γυίων Ἰλ. Λ. 381, Ὀδ. Ζ. 140· ἐκ θυμὸν ἕλοιο Υ. 62:— Μέσ., ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος ὅπερ θεωρεῖ πολύτιμον,

μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα Σοφ. 'Ηλ. 1208.—Παθ., ἐξαιρεθέντες τὸν Δημοκήδεα (οἱ Πέρσαι) ἔπλεον ὀπίσω ἐς τὴν 'Ασίην, ἀφοῦ ὁ Δ. ἀφῃρέθη ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἀπέπλευσαν ὀπίσω εἰς τὴν 'Ασίαν, 'Ηρόδ, 3. 137· τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν, δὲν ἀφῃρέθη ἐξ αὐτῶν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦ, Θουκ. 6. 24, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 519D, κτλ. **IV.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καθίστημι ἐλεύθερον, σῴζω, ἐλευθερῶ, ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται Αἰσχύλ. 'Ικ. 924, 'Αριστοφ. Εἰρ. 316· ἐξείλετο ἀμὲ ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, ψήφισμα Βυζαντίων παρὰ Δημ. 256. 2· ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Λατ. vindicare in libertatem, ἀντιποιεῖσθαί τινος ὡς ἐλευθέρου, Λυσ. 107. 20, Δημ. 135. 9, κτλ., πρβλ. **ἐξαίρεσις** III. **V.** ἀφανίζω, καταστρέφω, ὡς ἄν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρης, ὅπως ἀπαλλάξωμεν τὴν χώραν ἐξ αὐτοῦ, 'Ηρόδ. 1. 36, Εὐρ. 'Ιππ. 18, 'Ηρ. Μαιν. 39, 154, Ξεν. 'Ελλην. 2. 2, 19, κτλ.· Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν, καταστρέφουσιν, ἐξαφανίζουσι, Σοφ. Ο. Τ. 908, πρβλ. Δημ. 631. 24. **2)** ἐξ. πόλιν, ἐντελῶς καταστρέφειν, κατασκάπτειν, 'Ηρόδ. 1. 103, πρβλ. Θουκ. 3.113., 4. 69, Δημ. 235. 27. **3)** φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν Εὐρ. Φοίν. 516.—Τὸ ῥῆμα τοῦτο συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **ἐξαίρω**.

ἐξαίρημα, τό, = **ἐξαίρετον**, ἐξαιρεῖσθαι [δὲ] ἀ[ρ]γύριον... καὶ τὰ ἐξαιρήματα δ[ιελεῖν] κατὰ μέρη 'Επιγρ. Κῶ PH. $36c_6$.

ἐξαιρόομαι, μεταβάλλομαι εἰς αἶραν, εἰς ἄλλο ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων ... καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή· μόνα γὰρ ἐξαιροῦνται, εἰς αἶραν ἐξίστανται, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.16, 2.

ἐξαίρω, συνῃρ. ἐκ τοῦ 'Ιων. **ἐξαείρω** ἐν χρήσει παρ' 'Ηροδ. καὶ 'Ομ.: ἐν τοῖς σωζομένοις ἀντιγράφοις τοῦ 'Ηροδότου ἀμφότεροι οἱ τύποι εὑρίσκονται, ἴδε κατωτέρω καὶ πρβλ. τοὺς ἁπλοῦς τύπους **ἀείρω** καὶ **αἴρω**. Σηκώνω ἐπάνω, σηκώνω ἐκ τῆς γῆς, ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν 'Ιλ. Ω. 266· ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν 'Οδ. Ν. 120 (ἀλλαχοῦ ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ μέσ., ἴδε κατωτέρω)· ἐξάρας [αὐτὸν] παίει ἐς τὴν γῆν 'Ηρόδ. 9. 107· κοῦφον ἐξάρας πόδα Σοφ. 'Αντ. 224· βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, διατάξαντές με νὰ ἐγερθῶ ἐκ τούτων τῶν βάθρων, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 264, πρβλ. Τρ. 1193· τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; τίς σε ἔκαμε νὰ σηκωθῇς καὶ νὰ ἔλθῃς ἐκ τῆς οἰκίας; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 358. ἐξαίρει βίον, αὐξάνει, μεγαλώνει, ὁ αὐτ. Τρ. 147· ἐξ. θώρακα, ἐξάγειν (ἐκ τῆς θήκης αὐτοῦ), 'Αριστοφ. 'Αχ. 1033. **6)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πτηνοῦ, Διόδ. 2. 50· ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, κινήσαντες, Πολύβ. 2. 23, 4· πρβλ. **αἴρω**. **2)** ἀνυψῶ, Κλεισθένης [τὴν οἰκίην] ἐξήειρε 'Ηρόδ. 6. 126· ἐξάρας με ὑψοῦ ὁ αὐτ. 9. 79: ἄνω τὸ πρᾶγμα ἐξ., μεγαλοποιεῖν, Αἰσχίν. 29. 24· ἐπὶ μεῖζον ἐξ. τὰ λεγόμενα Διον. 'Αλ. 8. 4· ὑψηλὸν ἐξ. ἑαυτὸν ἐπί τινι Πλάτ. Πολ. 494D. **3)** διεγείρω, ἐξεγείρω, θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 630· μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος Σοφ. Αἴ. 1066· τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ' ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν; ὅπερ διεγείρει ἐν σοὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θανάτου; Εὐρ. 'Ιππ. 322, πρβλ. 'Αλκ. 346· ἐξ. χάριν χορείας 'Αριστοφ. Θεσμ. 981. **4)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ οἰδημάτων, πρήσκομαι, τὰ δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνύην ἢ κατὰ πόδα .. ἐξαειρεύμενα ὑπὸ τῆς πιέξιος 'Ιππ. π. 'Αγμ. 765, 33. **II.** Μέσ. (ὅπερ ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τοῦ ἀορ. **ἐξήρατο**), ἀποφέρομαι, κερδαίνω, ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς, «ἀπηνέγκατο» (Σχόλ.), 'Οδ. Κ. 84· ὅσ' ἂν οὐδέποτε ἐκ Τροίης ἐξήρατο 'Οδυσσεὺς Ε. 39· ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον 'Ιπποδαμείας, ἐκτήσατο, ἐκέρδησεν, Πινδ. Ο. 9.15. **2)** κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα, δὲν θὰ ἐπαυξήσω αὐθαιρέτως τὰ ὑπάρχοντα δεινά μου, Σοφ. Τρ. 491. **3)** ἐκβάλλω τινὰ διὰ τῆς βίας ἔκ τινος τόπου, ἕως ἂν .. αὐτὸν ἐξαίρωνται (οἱ τοξόται) κελευόντων τῶν πρυτάνεων Πλάτ. Πρωταγ. 319C. **III.** Παθ., ὑψοῦμαι, [τὸ τεῖχος] ἐξῄρετο διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου 'Ηρόδ. 6.133· ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς Εὐρ. Μήδ. 106· φλὸξ Πολύβ. 14. 5, 1, κτλ. **2)** ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι, 'Ιππ. π. τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 909, 14. **3)** ἐπαίρομαι, «παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα», εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξῆρετ' Σοφ. 'Ηλ. 1461· ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, ἐπαρθείς, «φουσκώσας», Πλάτ. Νόμοι 716Α· μετὰ μετοχ., ἐξήρθης κλύων Εὐρ. Ῥῆσ. 109: ἐπὶ ὕφους, εἶμαι πομπώδης, Δημήτρ. Φαλ. 234· ἐπὶ μουσικῆς, 'Αθήν. 624D.

ἐξαίσιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Ξεν. 'Ελλην. 4. 3, 8: ὁ ἔξω τοῦ αἰσίου, ὡς τὸ **ἔκδικον**, τὸ ἔξω τοῦ δικαίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐναίσιος**: ἐντεῦθεν, **1)** ὁ ἐκτὸς τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πρέποντος, ὁ ἔξω τοῦ καθήκοντος, ἄδικος, παράνομος, οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε πράξας παράνομόν τινα πρᾶξιν κατά τινος, 'Οδ. Δ. 690· ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον, φοβηθεὶς ἄνομόν τινα ἄνδρα, «ἢ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ δέοντος» (Εὐστ.), Ρ. 577· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, «τῆς δὲ Θέτιδος τὴν παράνομον εὐχὴν πᾶσαν ἐκτελέσειε» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ο. 598. **2)** ἐπὶ οἰωνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐναίσιος**, ὁ μὴ ἐναίσιμος, ὁ μὴ προοιωνιστικός, Δίων Κ. 38.13. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπέρμετρος, μέγας, ἰσχυρός, ἐξαίσιον τὸ θερμὸν 'Ιππ. 1234 ἐν τέλει· σφοδρός, ὁρμητικός, ἐπὶ ἀνέμου, 'Ηρόδ. 3. 26, Ξεν. 'Ελλην. 5. 4, 17· χειμών, σεισμὸς Πλάτ. Τίμ. 22Ε, 25C· ὄμβρος Ξεν. Οἰκ. 5, 18· οὕτως, ἐξ. δεῖμα Αἰσχύλ. 'Ικ. 514· γέλωτες καὶ δάκρυα Πλάτ. Νόμοι 732C· ἐξ. φυγὴ Ξεν. 'Ελλην. 4, 3, 8· χελῶναι ἐξ. τοῖς μεγέθεσιν, τεράστιαι, Διόδ. 3, 21· ἐξ. τὸ μέγεθος καὶ τὸ ὕψος ὁ αὐτ. 13. 82.—'Επίρρ. **ἐξαισίως** Θεμίστ. σ. 312D.

ἐξαΐσσω, 'Αττ. **-ᾴσσω** ἢ **-ᾴττω**: μέλλ. **-ξω**, ἐξορμῶ, ἐν τμήσει, ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε πυλάων 'Ιλ. Μ. 145· ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ 'Αριστοφ. Πλ. 733· ὁ δ' ᾤχετ' ἐξᾴξας γε ὁ αὐτ. Βάτρ. 567· τὸ ἐξᾷττον, τὸ βίαιον, Πλούτ. 2. 83F:—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν, «ἐξέδραμεν ἐκ τῆς χειρὸς» (Σχόλ.), 'Ιλ. Γ. 368.

ἐξαϊστόω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 668, Τζέτζ. 'Ιστ. 4. 8.

ἐξαισχύνομαι (εἰμὴ σφάλμα τυπογρ. ἀντὶ **ἐπαισχύνομαι**) Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 648, ἔκδ. Stallb.

ἐξαιτέω: μέλλ. **-ήσω**, αἰτῶ παρά τινος, μετὰ διπλῆς αἰτ., τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 586, πρβλ. Εὐρ. 'Ορ. 1656, 'Ικ. 120· μετ' αἰτ. καὶ γεν., ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός, μ' ἐζήτει ἐκ τοῦ πατρός μου, δηλ. εἰς γάμον, Σοφ. Τρ. 10· ἐξ. τινα, ἀπαιτεῖν τὴν παράδοσίν τινος, ἰδίως κακούργου, 'Ηρόδ. 1. 74, πρβλ. Δημ. 239 ἐν τέλει· ἐπὶ δούλου πρὸς βασανισμόν, 'Αντιφῶν 144. 28, Λυσ. 111. 24· τὸν ἐλεύθερον ἐξ. Δημ. 848. 24· (ὡσαύτως, ἐξ. τὴν βάσανον αὐτόθι 21)· ἐξ. τινα βασανίζειν ὁ αὐτ. 981. 17· σμικρὸν ἐξαιτοῦντα, αἰτοῦντα μικρόν τι, Σοφ. Ο. Κ. 5· ἐξ. τινα ποιεῖν τι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1255, Εὐρ. Ῥῆσ. 175. **II.** Μέσ., ἐξαιτοῦμαι, αἰτῶ δι' ἐμαυτόν, παραπλήσιον τῷ ἐνεργ., 'Ηρόδ. 1. 159., 9. 87, Σοφ. 'Ηλ. 656, κτλ.· χάριν παρά τινος Λυσ. 160. 40. **2)** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως = **παραιτοῦμαι**, σῴζω διὰ παρακλήσεων, ἀπαλλάσσω τινά τινος, Λατ. exorare, ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο Αἰσχύλ. 'Αγ. 662 (ἔνθα ὁ Schütz 'ξηγήσατο, ὁ δὲ Ἕρμαννος 'ξηρήσατο)· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Ξεν. 'Αν. 1. 1, 3, Λυσ. 159. 11, κτλ.· αὐτὸν ἐξαιτήσεται Δημ. 546. 21· ὡσαύτως, ἐξ. ὑπέρ τινος, μεσιτεύειν ὑπέρ τινος, Εὐρ. Βάκχ. 360· μετ' ἀπαρ., τοὺς κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην τύμβου κυρῆσαι, «τοὺς γὰρ ἐν τῷ ᾅδῃ δυναμένους, Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, ἱκέτευσα ἐπιτυχεῖν ἐνταφιασμοῦ» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 'Εκ. 49, πρβλ. Μήδ. 971: μετ' αἰτ. πράγμ., παραιτοῦμαι συγγνώμην ἔχειν, Λατ. deprecari, τὰ πρόσθεν σφάλματα ὁ αὐτ. 'Ανδρ. 54· ἀποτρέπω τι διὰ παρακλήσεων, τὰς γραφὰς παρανόμων Αἰσχίν. 82. 8.—Πρβλ. **ἐκλιπαρέω**.

ἐξαίτημα, τό, = αἴτημα, Λέων Αὐτ. Πανηγ. εἰς Χρυσ. σ. 278.

ἐξαίτης, ὁ, ἀφαιρέτης, Σουΐδ.

ἐξαίτησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαιτεῖν τινα πρὸς τιμωρίαν ἢ βάσανον, Δημ. 1200. 27. **II.** = **παραίτησις**, παράκλησις, μεσιτεία, ὁ αὐτὸς 1385. 9.

ἐξαιτητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐξαιτεῖσθαι, πολὺ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν αὐτοῖς ἐστιν ἀπολογητέον ἢ τοῦτον παρ' ὑμῶν ἐξαιτητέον, παρὰ νὰ ἀπαιτῶσι παρ' ὑμῶν τὴν σωτηρίαν τούτου διὰ παρακλήσεων, Λυκοῦργ. 167.12.

ἐξαίτητος, ον, εὐπόριστος, ῥᾴδιος λαβεῖν, ἢ ἐπιτευκτικός, Γλωσσ.

ἐξαιτιολογέω, = αἰτιολογῶ, Διογ. Λ. 10. 82.

ἔξαιτος, ον, (αἰτέω) περιζήτητος, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα 'Ιλ. Μ. 320· νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας 'Οδ. Β. 307· ἐξαίτους ἑκατόμβας Ε. 102· μεταγεν. ποιηταὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐξαίρετος**, 'Ανθ. Π. 6. 332, Μανέθων 2. 226., 3. 354.

ἐξαίφνης, (ἄφνω) 'Επίρρ., αἰφνιδίως, 'Ιλ. Ρ. 738, Φ. 14, Πίνδ. Ο. 9.78, Αἰσχύλ. Πρ. 1077, Σοφ. Ο. Κ. 1610, κλ.· μετὰ μετοχ., ψυχὴν θεωρεῖν ἐξ. ἀποθανόντος ἑκάστου, ὡς τὸ Λατ. statim ut, εὐθὺς ὅταν ἀποθάνῃ, Πλάτ. Γοργ. 523Ε· ἀκούσαντι ἐξ., εὐθὺς ὡς ἤκουσε, ὁ αὐτ. Κρατ. 396Β· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τό γ' ἐξ.' Δημ. 278.10·— ἀλλά, τὸ ἐξαίφνης, στιγμὴ μεταξὺ δύο χρονικῶν σημείων, διακοπὴ τῆς χρονικῆς συνεχείας, Πλάτ. Παρμ. 156D, πρβλ. 'Αριστ. Φυσ. 4.13, 7. Πρβλ. **ἐξαπίνης**.

ἐξαιφνίδιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Πλάτ. Κρατ. 414Α:— αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, αὔξη Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπιδρομαὶ 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 479. 27.

ἐξαιχμαλωτεύω, = **αἰχμαλωτεύω**, Κύριλλ. 'Ιερ. 505Α.

ἐξαιχμᾰλωτίζω, = **αἰχμαλωτίζω**, 'Ιω. Χρυσ. I. 698D, Νικήτ. Χρον. 51C.

ἐξαιωρέομαι, παθ., ἐξαιωροῦμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος πράγματος, 'Ιππ. 'Αρ. 833.

ἐξᾰκανθίζω, ἐξάγω τὰς ἀκάνθας, μεταφ. ἐν Κικ. π. 'Αττ. 6.6, 1.

ἐξᾰκανθόομαι, καθίσταμαι ἀκανθώδης, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 6. 4, 2.

ἐξακάτιοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. ἑξ.

ἐξᾰκέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Ἀποθ., θεραπεύω γενομένην βλάβην, αἱ δ' (αἱ Λιταὶ δηλ.) ἐξακέονται ὀπίσσω, «ἰῶνται, ἀποθεραπεύουσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 503, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 885D. **ΙΙ**. μετ' αἰτ., κατευνάζω, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, «ἰάσαιο», Ἰλ. Δ. 36, πρβλ. Ὀδ. Γ.145, θεραπεύω, τὰς ἐνδείας φίλων Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22. **2**) ἐπὶ κοινῶν πραγμάτων, διορθώνω, «μπαλώνω» ἐνδύματα, οἱ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι Πλάτ. Μένων 91D, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 242·— ὁ ἐνεργ. ἀόρ. **ἐξακέσας** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Πυθαγ. Χρυσ. Ἔπεσι 66.

ἐξάκεσις [ᾰ], **εως**, ἡ, ἐντελὴς ἴασις, ἐξακέσεις νόσων Ἀριστοφ. Βάτρ.1033.

ἐξᾰκεστήριος, **ον**, ὁ ἰώμενος, ὁ θεραπεύων, ἔθυσαν .. θεοῖς ἐξακεστηρίοις τε καὶ ἀποτροπαίοις Διον. Ἀλ.10. 2· ἐξιλαστήριος, ἐξακεστηρίοις θυσίαις ὁ αὐτ. 5. 54.

ἑξάκῐς [ᾰ], Ἐπίρρ., (ἕξ) ἓξ φοράς, Λατ. sexies, Πίνδ. Ο. 7. 157, Πλάτ. Πολ. 337B, κτλ.· ὡσαύτως ἑξάκι, Καλλ. Ἀποσπ. 120, Ἀνθ. Π.14. 129,141, Συλλ. Ἐπιγρ. 2834. 4.

ἑξᾰκισ-μύριοι, ἓξ μυριάδες, δηλ. ἑξήκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 4. 86, Ξεν. Κύρ. 2.1, 6.

ἑξᾰκισ-χίλιοι [ῑ], **αι**, **α**, ἓξ χιλιάδες, Ἡρόδ.1.192, κ. ἀλλ., Θουκ. 2.13, κτλ.·— **ἑξακισχιλιοστός**, **ή**, **όν**, Μεθόδ. 344B.

ἑξά-κλῑνος, **ον**, ἔχων ἓξ κλίνας, ὡσαύτως **ἑξκλινος**, Ἐτυμ. Μ. 346.14·— ὡς οὐσιαστ. **ἑξάκλινον**, τό, ἀνάκλιντρον ἔχον ἓξ θέσεις, Martial. 9. 60.

ἐξακμάζω: μέλλ. **-σω**, παρακμάζω, παρέρχομαι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 594.

ἔξακμος, ὁ, = βούπαις, δηλ. μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνήρ, «βούπαις, Ἀττικῶς, ἔξακμος Ἑλληνικῶς» Μοῖρις σ. 97, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημ. Piers.

ἑξά-κνημος, **ον**, ἐπὶ τροχοῦ, ἔχων ἓξ κνήμας, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 2.73.

ἐξᾰκολουθέω, παρακολουθῶ, γιγνώσκων αὐτὸν .. ῥᾳδίως ἐξακολουθήσοντα τοῖς ἐκεῖ φίλοις, ἐφ' ὁπότερα ἂν ἄγωσιν αὐτὸν Πολύβ.17.10,7. **2**) ἐπακολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, ἐπὶ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν ἐξακολουθήσουσαν εὔνοιαν σφίσι παρὰ τοῦ τῶν Αἰτωλῶν πλήθους ὁ αὐτ. 4. 5, 6· τὴν ἐξακολουθοῦσαν αὐτῷ φήμην ὁ αὐτ. 5. 78. 4.

ἐξακολούθησις, **εως**, ἡ, τὸ ἐξακολουθεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 465.

ἐξᾰκονάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀκονάω**, Ἑβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΚΒ', 11).

ἐξᾰκοντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ῥίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἐξακοντίζειν τὰ δόρατα Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 40·— ἐμπήγνυμί τι μεθ' ὁρμῆς, φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1149· ὡσαύτως μετὰ δοτ. ὀργ., ἐξ. τοῖς δόρασι, τοῖς παλτοῖς Ξεν. Ἑλλην. 4. 6,11, Ἀν. 5. 4, 25· ἀπολ., ὁ καρκίνος .. ὅταν φοβηθῇ, φεύγει ἀνάπαλιν καὶ μακρὰν ἐξακοντίζει (δηλ. ἑαυτὸν) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 21· ταῦτ' εἰπὼν (ὁ Ἀρταγέρσης) ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτὸν (τὸν Κῦρον) Πλουτ. Ἀρτοξ. 9· κατά τινος Διοδ. Ἀποσπ. 553. **2**) μεταφ., συχν. παρ' Εὐρ., βάκχας .. αἳ τῆσδε γῆς οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν, ἐξ οἴστρου παρορμώμεναι ἐξηκόντισαν τοὺς λευκοὺς αὐτῶν πόδας μακρὰν ταύτης τῆς γῆς, δηλ. ἀπῆλθον δρομαίως ἐντεῦθεν εἰς τὰ ὄρη, ὁ αὐτ. Βάκχ. 665· κακῶν γὰρ τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶ, ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα, ποσάκις ἐξέτεινα σπασμωδικῶς πρὸς τὸ γένειον (τοῦ τεκόντος με) τὰς χεῖράς μου, ἱκετεύων αὐτόν, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 362· ἀλλὰ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους, διακηρύττω μεγαλοφώνως, διαλαλῶ, ὁ αὐτ. Τρῳ. 444· ταῦτα πρὸς τάδε Ἱκέτ. 456· οὕτω, γλώσσῃ ματαίους ἐξ. λόγους Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 87· τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοὴν Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1.7.

ἐξακόντισις, **εως**, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἐξακοντίζω**, τὸ μεθ' ὁρμῆς ἐξακοντίζειν τι, τῇ τοῦ σπέρματος ἐξακοντίσει Γαλην. τ. 5. σ. 377.

ἐξᾰκόντισμα, τό, τὸ ἐξακοντιζόμενον, «ἐξακόντισμα αἵματος» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Χ.19, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **αὐλός**.

ἐξᾰκοντισμός, ὁ, = **ἐξακόντισις**, Γαλην. τ. 4, σ. 627. 6· ἐπὶ μετεώρων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23.

ἑξακοσί-αρχος, ὁ, ἀρχηγὸς 600 ἀνδρῶν, Πολύαιν. ἐν τῷ προοιμ.

ἑξακόσιοι, **αι**, **α**, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ.1. 51, κλ., πρβλ. **ἕξ**.

ἑξᾰκοσιοστός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ. (Γέν. Ζ', 11).

ἑξᾰ-κοτυλιαῖος, **α**, **ον**, χωρῶν ἓξ κοτύλας, Σέξτ. Ἐμπ. ΙΙ. 3. 95.

ἑξακότυλος, **ον**, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 23, Πολυδ. Δ.168.

ἐξακουστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐξακούειν, ὑπονοεῖν, τοὺς Ἕλληνας ἐξακουστέον Κλήμ. Ἀλ.733· παρὰ Γραμμ., δεῖ ἐξυπακούειν, «ἔξωθεν ἐξακουστέον τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα», Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ὀλ.1.157· δεῖ προσέχειν, μετὰ γεν., οὐ γὰρ μύθων παιδικῶν ἐξακουστέον Κλήμ. Ἀλ. σ. 356.

ἐξάκουστος, **ον**, ἐπὶ λόγου ἐκφωνουμένου, ὁ καλῶς καὶ εὐκρινῶς ἀκουόμενος, οὐδενὸς ἐξάκουστος ἦν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ θορύβου Διον. Ἀλ. 10. 41, σ. 2098. 15· ἦχος Ἀθήν. 361E· ἐπὶ προσώπων. ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ ἐφ' οὗ γένοιτο ἐξάκουστος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 12.—Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλεκτρ. 8. **2**) περιβόητος, περίφημος, «'ξακουστὸς» ἢ «'ξακουσμένος», Εὐστ. Πονημάτ. 251. 56, Ἡσύχ.

ἐξακούω: μέλλ. **-ακούσομαι**, ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι ἤχου, ἰδίως ἐξ ἀποστάσεως, προσέχω εἴς τι, μετ' αἰτ. πράγμ., κληδόνος βοὴν Αἰσχύλ. Εὐμ. 397· σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο Σοφ. Ἠλ. 553· μετὰ μετοχ., οἵοις [κακοῖς] .. ἐξήκουσας ἐνναίοντά με Σοφ. Φιλ. 472· ἀπολ., λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα αὐτόθι 676·— ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω Ἀριστοφ. Θεσμ. 293, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3· μετὰ γεν. πράγμ., Πλουτ. Φάβ. 6.— Παθ., ἀκούομαι, Ἀριστ. Προβλ. 11.19, Διογ. Λ. 8. 82.

ἐξακριβάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξακριβόω**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 7, 4.—Μέσ., καὶ πᾶν πέρας αὐτὸς ἐξακριβάζεται Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΗ', 3).

ἐξακριβασμός, **οῦ**, ὁ, ἐξακρίβωσις, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 1326, ἔκδ. Μί.

ἐξακρῑβολογέω, μελετῶ τι μετ' ἀκριβείας, Α. Β. 651. 1.

ἐξακρῑβόω, λέγω τι ἀκριβῶς, ἀποδεικνύω τι μετ' ἀκριβείας, ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον Σοφ. Τρ. 426· ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, ποιῶ ἀκριβῆ μελέτην πράγματός τινος, τὸ γὰρ ἐπὶ πλεῖον ἐξακριβοῦν ἐργωδέστερον ἴσως ἐστὶ τῶν προκειμένων Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1. 13, 8, πρβλ. 12, 7· ἕκαστα .. ἐξακριβοῦσιν οἱ μεθ' ἡδονῆς ἐνεργοῦντες, μετ' ἀκριβείας καὶ τελειότητος ποιοῦσιν, αὐτόθ. 10. 5, 2.— Μέσ., περιγράφω λεπτομερῶς, σὺ δ', ὡς ἔοικεν, οὐκ ἀρκεσθήσῃ τούτῳ, εἰ μή σοι καὶ τὰ τῆς ἐσθῆτος ἐξακριβώσομαι τῷ λόγῳ Φιλόστρ. Νεώτ. 880.—Παθ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 9,15, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.16, 6. **ΙΙ**. ἀμεταβ., ὁμιλῶ μετ' ἀκριβείας, περί τινος, ἐξακριβοῦν γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλης ἂν εἴη φιλοσοφίας οἰκειότερον Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 6,13· περί τινος Πολύβ. 2. 26, 4· συμβαίνω ἀκριβῶς καθ' ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα, οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε (αἱ καθάρσεις) πάσαις ὁμοίως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 4.

ἐξακρίβωσις, **εως**, ἡ, αὐστηρά, ἀκριβὴς τήρησις, τοῦ νόμου Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

ἐξακρίζω, ἀνέρχομαι εἰς τὰ ἀνώτατα στρώματα τοῦ ἀέρος, τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς Εὐρ. Ὀρ. 275.

ἐξακτέον, ῥηματ. ἐπίθ. (**ἐξάγω** Ι. 2) πρέπει τις νὰ ἐξαγάγῃ τινὰ ἐκ τοῦ μέσου, νὰ φονεύσῃ αὐτόν, Μάρκ. Ἀντ. 3.1. **2**) (**ἐξάγω** Ι.1. 6) πρέπει τις νὰ ἐξέλθῃ, ἔγνω ἐξακτέον εἶναι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου Ξεν. Ἑλλην. 6. 5,18.

ἑξά-κυκλος, **ον**, ἔχων ἓξ κύκλους, ἤτοι τροχούς, ἅμαξαι ἑξάκυκλοι Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, 29.

ἑξά-κωλος, **ον**, ἔχων ἓξ κῶλα, μέλη, ἤτοι στίχους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 836.

ἐξᾰλαόω, = ἐκτυφλόω, υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας Ὀδ. Λ. 103, Ν. 343· ὡσαύτως, ὀφθαλμὸν .., τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν, ἐξέβαλεν ἐντελῶς, Ὀδ. Ι. 453, 504· καθιστῶ τυφλὸν καὶ ἄχρηστον, ὅλον δέμας Ὀππ. Κ. 3. 228.

ἐξᾰλᾰπάζω: μέλλ. **-ξω**, ἐκπορθέω, κυριεύω, πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι Ἰλ. Α.129, κτλ.·— ὡσαύτως, κενῶ πόλιν τινὰ τῶν ἑαυτῆς κατοίκων, μεθίστημι τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον ἵνα τοποθετήσω ἐν αὐτῇ νέους κατοίκους, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Ὀδ. Δ.176· καθόλου, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, νῆας Ἰλ. Ν. 813, τεῖχος Υ. 30· μεταφ., ἀλλά με νόσος ἐξαλάπαξε Θεόκρ. 2. 85. Ἐπικ. λέξ. ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν.7.1,29.

ἐξαλδαίνει, «ἐκβλαστάνει» Ἡσύχ.

ἐξᾰλεείνω, = **ἐξαλέομαι**, Ὀππ. Ἀλ. 5. 398.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐξαλέεινεν· ἐξέκλινεν».

ἐξαλειπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐξαλείψῃ, τοὺς νόμους Λυσ.104. 4.

ἐξαλειπτήριος, **ον**, ὁ, ὁ ἐξαλείφων, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐξαλείφῃ, Ψευδο-Χρυσ. τ.7, σ. 282, 22.

ἐξαλείπτης, **ου**, ὁ, «κονιάτης, χρίστης», Λεξ. Γαλην. σ. 466.

ἐξαλειπτικός, **ή**, **όν**, ἱκανὸς νὰ ἐξαλείψῃ, τινὸς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.7. 373.

ἐξάλειπτρον, τό, λήκυθος, ἀλάβαστρον ἐξ οὗ ἠλείφοντο οἱ δειπνοῦντες, Ἀριστοφ. Ἀχ.1063, Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 2.

ἐξαλείπτωρ, **ορος**, ὁ, ἐξαλείφων, ἐξαλ. πταισμάτων Θ. Στουδ. σ. 1796, ἔκδ. Μί.

ἐξαλείφω: μέλλ. **-ψω**: παθ. πρκμ. **ἐξήλειμμαι**, καὶ Ἀττ. **ἐξαλήλιμμαι**, ὑποτακτ. ἀόρ. β' παθ. **ἐξαλῐφῇ**, Πλάτ. Φαῖδρ. 258B (Βεκκῆρος ἐξ ἀρίστων ἀντιγράφων). Ἐπιχρίω, [τὸ σῶμα] ἐξηλείφοντο γύψῳ Ἡρόδ.7. 69· ἢ ἔτυχε .. οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, ὅπου δὲν ἦτο ἠλειμμένον διὰ τιτάνου καὶ διεκρίνοντο αἱ πλίνθοι, Θουκ. 3. 20. **ΙΙ**. ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σβύνω», ἐξαλειφθεῖσ' ὡς ἄγαλμα, ἐξαλειφθεῖσα ὡς ζωγράφημα, Εὐρ. Ἑλ. 262· πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας, ὡς ἐξαλείφει παῖς ἐκ τοῦ πίνακος πρᾶξιν ἀριθμητικὴν ἐσφαλμένην, Πλάτ. Θεαίτ.187B· καταργῶ, ἐξαλ. ψηφίσματα Ἀνδοκ.10,30· νόμους

Λυσ. 96.10· ἐξαλειφόντων (ἐνν. τὸ ὀφείλημα) Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 10· ἰδίως ἐν Ἀθήναις, ἐξαλείφειν τινὰ ἐκ τοῦ καταλόγου, διαγράφειν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ καταλ., Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 51· οὕτω, ἐξ. τινὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 877, Δημ. 1006.21· ἀντίθ. τῷ ἐγγράφω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1181, Λυσίας 183.15, κλ., ἀντίθ. τῷ ἀναγράφω, Θουκ. 3. 57. **2)** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. delere, ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, ἐντελῶς καταστρέφω, μὴ ʼξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν Αἰσχύλ. Χο. 503, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1241· ὑμᾶς δὲ καὶ ἐκ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πανοικησίᾳ διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι, «σεῖς δὲ ἐξ ἐναντίας νὰ τὴν ἐξαλείψητε (τὴν πολιν) ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ὁλόκληρον, χαριζόμενοι τῆς Θηβαίοις» (Δούκας), Θουκ. 3. 57·— ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαλείφω ἐκ τοῦ νοῦ μου, τὸ γιγνώσκειν Δημ. 976. 23· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαλείψασθαι πάθος φρενὸς Εὐρ. Ἑκ. 590· ἀλλ' ἐξαλείψασθαι τὰς ἀπογραφάς, ἀπαλείφειν αὐτάς, ὁ δὲ ἀπιὼν ἐξαλειψάμενος ἴτω τὰς ἀπογραφάς, αἵτινες ἂν αὐτῷ παρὰ τοῖς ἄρχουσι γεγραμμέναι πρότερον ὦσιν, περὶ μετοίκων καταλειπόντων τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 850C. —Παθ., ἡ Σπάρτης εὐδαιμονίη οὐκ ἐξηλείφετο Ἡρόδ. 7. 220· τιμὰς μὴ ʼξαλειφθῆναι Αἰσχύλ. Θηβ. 15.

ἐξάλειψις, εως, ἡ, ἐξαφάνισις, καταστροφή, ἐξάλειψίς σου ἡ ἡμέρα ἐκείνη Ἑβδ. (Μιχ. Ζ', 11)· ἀποκτείνατε εἰς ἐξάλειψιν Ἰεζεκ. Θ', 6.

ἐξᾰλέομαι, φυλάττομαι ἀπό τινος, ἐκκλίνω, ἐκ τ' ἀλέοντο, «καὶ ἐξέκλινον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 586· τὸ πλεῖστον ἐν Ἐπικῷ ἀπαρ., ἀόρ. α', Διὸς νόον ἐξαλέασθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 105, 756, 800, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1080· ὡσαύτως μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 319· ἐνεστ. **ἐξαλέονται** Κόϊντ. Σμ. 2. 385. — Ἐπικ. λέξις, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐξᾰλεύομαι, = τῷ προηγ., ὡς ἂν .. μῆνιν .. ἐξαλεύσωμαι θεᾶς (ὑποτακτ. ἀόρ.) Σοφ. Αἴ. 656· καθ' Ἡσύχ. «ἐξαλύξωμαι· φυλάξωμαι. Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ». Τὴν γραφὴν τοῦ Ἡσυχ. παρεδέξατο ὁ Brunck καὶ ἄλλοι ἐκδόται, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb.—Πρβλ. **ἐξαλύσκω.**

ἐξᾰλίνδω, τοῦ ῥήματος τούτου εὑρίσκομεν μόνον μετοχ. ἀορ. **ἐξαλίσας** [ῑ] καὶ πρκμ. **ἐξήλῑκα,** ποιῶ τι ἐκκυλισθῆναι, ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, πήγαινε τὸν ἵππον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφοῦ πρῶτον τὸν βάλῃς νὰ κυλισθῇ ἐπὶ τῆς ἀλινδήθρας, Ἀριστοφ. Νεφ. 32, (πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 11, 18)· πρὸς ὃ ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ: ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, μὲ ἐκύλισας ἔξω τῆς περιουσίας μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 33.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λ. **ἀλίνδω.**

ἐξᾰλίπτης, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **ἐξαλείπτης,** ἴδε τὴν λέξιν.

ἐξᾰλίστρα, ἡ, = **ἀλινδήθρα,** Πολυδ. Α', 183.

ἐξαλλᾰγή, ἡ, ἐντελὴς ἀλλαγή, μεταβολή, ἀλλοίωσις, τῶν εἰωθότων νομίμων Πλάτ. Φαῖδρ. 265Α· ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, μετάπτωσις, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 5· τῶν κρεῶν ἐξαλλαγή, ποικιλία, Ἀθήν. 25Ε. **2)** ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων, ποικιλίαι ἐν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων, Ἀριστ. Ποιητ. 22, 8· διαφορά, τινὸς πρός τινα Διὸδ. Ἀλ. 549Α· πρβλ. **ἐξαλλάσσω** I. 2.

ἐξάλλαγμα, τό, τέρψις, διασκέδασις, Ἀναξανδρίδης ἐν «Θησεῖ» 2 (Α. Β. 96)· πρβλ. **ἐξαλλάσσω** 4.

ἐξαλλακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐξαλλάσσειν, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 263.

ἐξάλλαξις, εως, ἡ, = **ἐξαλλαγή,** Στράβων 96.

ἐξαλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω.** Ἀλλάσσω τι ἐντελῶς ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀλλάσσω,** κοινῶς «ἀλλάζω», ἐσθῆτα Εὐρ. Ἑλ. 1297· αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἡμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν, «ὁ γὰρ βίος ἐν ταῖς ἡμέραις εἰλούμενος, ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἀπογεννᾷ περιστάσεις» (Σχόλ.), Πινδ. I. 3,30· γένος ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον, μεταπίπτειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 3· πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τὰ ἄλλα, διαφέροντα, αὐτόθι 4. 4, 14:—Μέσ., κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, ὅστις δὲν βλέπει μεταβολήν τινα γινομένην ἐν ταῖς δυστυχίαις αὐτοῦ, Σοφ. Αἴ. 474· ἐξ. τι τινος, ἀνταλλάσσειν τι πρὸς ἕτερον, Διοδ. Ἀποσπ. 558. **2)** ἐν τῇ Ῥητορ. καὶ παρὰ ποιηταῖς, ἐπὶ ὕφους, γίνομαι διάφορον τοῦ συνήθους, ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς Ἀριστ. Ῥητ. 3.3, 3, πρβλ. 3. 2, 2· σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν (ἡ λέξις), σεμνὴ δὲ καὶ ἀπέχουσα τοῦ κοινοῦ ἰδιώματος, ὁ αὐτ. Ποιητ. 22, 3· ἐξηλλαγμένον (ὄνομα) δ' ἐστίν, ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ, τὸ δὲ ποιῇ, οἷον τὸ «δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν» ἀντὶ τοῦ δεξιὸν αὐτόθι 21. 20· πρβλ. **ἐξαλλαγή.** **3)** μετ' αἰτ. τόπου, καταλείπω τόπον τινὰ καὶ ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον, ἐξαλλάξασ' Εὐρώπαν (Εὐρώταν Barnes) Εὐρ. I. T. 135. **II.** ἐξαλλάσσειν τί τινος, ἀπομακρύνειν τι ἀπό τινος, προθυμούμενος ἐξαλλάσσειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν Θουκ. 5. 71· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐξηλλαγμένος τινός, διάφορος, Ἰσοκρ. 172Α. **2)** ἀμετάβ., ὑφίσταμαι μεταβολήν, ἐπὶ εὐνούχων, οἳ ἑνὸς μορίου πηρωθέντος τοσοῦτον ἐξαλλάττουσι τῆς ἀρχαίας μορφῆς, ἀλλάσσουσι τόσον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν μορφήν των, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4.1, 36· ἡ τραγῳδία πειρᾶται ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίου εἶναι ἢ μικρὸν ἐξαλλάσσειν, ἢ ὀλίγον ἀπομακρύνεσθαι (τῆς περιόδου ταύτης), ὁ αὐτ. Ποιητ. 5, 8· ἥκω, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς Φιλόστρ. 666· μεταβαίνω, ἐπεὶ δὲ ἐς ἄνδρας ἐξαλλάττεις ἤδη, μεταβαίνεις πλέον εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὁ αὐτ, 118·—ἀπολ., ἐξαλλάσσουσα χάρις, διαφέρουσα, ἀσυνήθης, σπανία, Εὐρ. I. A. 565. **3)** οὐκ Ἰδαίοις ἱστοῖς κερκίδα δινεύουσ' ἐξαλλάξω, δὲν θὰ κινῶ πλέον ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω τὴν κερκίδα (κοιν. «σαΐτα») πέμπουσα αὐτὴν ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην, ὅ ἐστι δὲν θὰ ὑφαίνω πλέον, Εὐρ. Τρῳ. 200· ἐξ. δρόμον, ἀλλάσσω δρόμον, Ξεν. Κυν. 10, 7· ποίαν, ταύταν ἢ τάνδ', ἐξαλλάξω .. ; ποίαν ὁδὸν νὰ τραπῶ, ταύτην ἢ ἐκείνην ; Εὐρ. Ἑκ. 1061· πρβλ. **ἐξαμείβω.** **4)** = **τέρπω,** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 205 (Ζωναρᾶς σ. 767), πρβλ. **ἐξάλλαγμα,** καὶ ἴδε Sturz Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 39.

ἐξαλλοιόομαι, μεταβάλλομαι ἐντελῶς, πρὸς τὸ χεῖρον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.15, 2.

ἐξάλλομαι: μέλλ. **-ᾰλοῦμαι,** Ἀποθ.:—πηδῶ ἔξω ἀπό τινος τόπου, ἐξάλλεται αὐλῆς, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Ε. 142· ἀλλαχοῦ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ μετοχ.: ἀόρ. **ἐξάλμενος,** ἀπολ., ἐκπηδῶ, εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα Ο. 571· μετὰ γεν., προμάχων ἐξάλμενος, τῶν ἄλλων ἐξ., πηδήσας ἐκ μέσου τῶν ..., Ρ. 342, Ψ. 299 (οὐχὶ ἐν τῇ Ὀδ.)· ἐξάλατο ναὸς (Δωρ. ἀντὶ ἐξήλατο νηὸς) Θεόκρ. 17. 100· ἐξ. κατὰ τοῦ τείχους, ἐπήδησε κάτω ἐκ τοῦ τείχους, Ξεν. Ἑλλην. 7. 2, 6:—ἀπολ., ἐκπηδῶ, εἶτ' ἐξήλετο Ἀριστοφ. Σφ. 130· ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου, ποῦ ἐξεπήδησας, ποῦ ἔχεις φθάσῃ! Σοφ. Ο. Τ. 1311· ἐπὶ ἰχθύος, πηδῶ ἔξω τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 11, 4· πρβλ. 4. 8. **2)** τινάσσομαι ἔξω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐξαρθροῦμαι, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἐξ. ἔξαλσιν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· ὡσαύτως ἐπὶ τεθραυσμένου ὀστοῦ, Πλούτ. 2. 341Β· ἐπὶ τροχῶν, τινάσσομαι ἔξω τοῦ ἄξονος, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 32. **II.** ἀναπηδῶ, ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 33· ἐπὶ ἵππων, ἵσταμαι ὀρθὸς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ὀπισθοδρομῶ, ὁ αὐτ. Κύρ. 7.1, 27:—τὸ ἐν τῷ Ὕμνῳ τοῦ Καλλιμ. εἰς Δήμ. 88 χωρίον ἐξάλλετο γαστὴρ φαίνεται ἐφθαρμένον, ἴδε Blomf. **2)** μεταφ., ἐξ. πρός τι, προστρέχειν εἴς τι, καταφεύγειν, Πλούτ. 2. 382D.

ἔξαλλος, ον, ὅλως διάφορος, ἐξάλλους μὲν ἐσθῆτας ὑπέλαβον δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων Πολύβ. 6. 7, 7· τὰ ἔξαλλα, τὰ ἀσυνήθη καὶ παράξενα, Πλούτ. 2. 329F. **2)** λαμπρός, ἔξοχος, Ἑβδ. (Β', Βασιλ. ς', 14).— Ἐπίρρ. **-ως,** Πολύβ. 32. 25, 7.

ἐξαλλοτριόω, ἐπιτρέπω τι νὰ ἀχθῇ εἰς ξένον τόπον, πωλῶ εἰς ξένους, Στράβων 215. **II.** ἀποξενώνω, διαβολαῖς (τοὺς πολλοὺς ὁ δημαγωγὸς) ἐξαλλοτριοῖ πρὸς τοὺς ἀρίστους Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 41.

ἔξαλμα, τό, (ἐξάλλομαι), πήδημα ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 624.7, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 325, 35· ἀπόστασις, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 1604C.—Τροπικῶς, ἀγαλλίασις, ὑπερβάλλουσα χαρμονή, Γρηγ. Ναζ. II. 516C.

ἐξαλμίζω, καθιστῶ τι λίαν ἁλμυρόν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 547.

ἐξαλμός, ὁ, = **ἔξαλσις,** Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 121, Matth.

ἔξᾰλος, ον, (ἅλς), ἔξω τῆς θαλάσσης, ἀντίθετον τῷ **ὕφαλος,** οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον εἰς γῆν ἀνασπάσαντες Λουκ. Ἔρωτ. 8· ἔξαλοι ἀΐσσουσι Ὀππ. Ἁλ. 2. 593· ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγήν, ἔλαβε τὸ κτύπημα εἰς τὸ ἔξω τοῦ ὕδατος μέρος τοῦ πλοίου, Πολύβ. 16. 3, 8· τὰ ἔξαλα τῆς νεὼς Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 49. **2)** ὁ μακρὰν τῆς θαλάσσης κείμενος, ἐπὶ τόπων, ἐποχετεύεται δὲ τοῖς κοχλίαις τὰ λίαν ἔξαλα Στράβων 819.

ἔξαλσις, εως, ἡ, τὸ ἐξάλλεσθαι, πηδᾶν πρὸς τὰ ἄνω χάριν ἀσκήσεως, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2. **II.** ἔξωσις, μετατόπισις, ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῆς ῥάχεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· πρβλ. **ἐξάλλομαι.**

ἐξαλυσκάζω, = **ἐξαλύσκω,** Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 301, ἐκδ. Λ.

ἐξᾰλύσκω: μέλλ. **-ύξω:** ἀόρ. **ἐξήλυξα:**—ὡς τὸ **ἐξαλέομαι,** φεύγω ἀπό τινος, Εὐρ. Ἠλ. 219, Ἱππ. 673· ἀπολ., διαφεύγω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 111, Εὐρ. Ἑκ. 1194:—μετὰ γεν., Ὀππ. Ἁλ. 3. 104. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξαλύξωμαι· φυλάξωμαι· Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ».—Πρβλ. **ἐξαλεύομαι.**

ἐξᾰλύω = **ἐξαλέομαι,** κακὸν μόρον ἐξαλύοντες Ὕμν. Ὁμηρ. 7. 51.

ἐξάλφω· εὑρίσκω, «ἐξάλφεις· εὑρίσκεις» καὶ «ἐξαλφήσεις· ἐκτιμηθείσῃ μεγάλως. ἀπὸ τοῦ ἀλφαίνειν. καὶ γὰρ ἀλφηστὴς ὁ ἔντιμος· τινὲς δὲ ἐκλάμψεις» Ἡσύχ.

ἐξαμαρτάδες, αἱ, ἁμαρτήματα, Κ. Μανασ. Χρον. 9. 52.

ἐξαμαρτάνω: μέλλ. **-ήσομαι** (**-ήσω** Ἱππ. 398). Ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω, μετὰ μετοχ., μή τι παίοντες ἐξαμάρτωμεν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 16· ἀπολ., βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς Σοφ. Φιλ. 95, ἀντίθετον τῷ **κατορθοῦν,** Ἰσοκρ. 154C. **2)** πλανῶμαι, σφάλλομαι, ἁμαρτάνω, σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν Αἰσχύλ. Πρ. 1039, Σοφ., κτλ.· ἀντίθετον τῷ **εὖ ποιεῖν,** Λυσ.

172. 36· ἔς τινα Ἡρόδ. 1. 108, Αἰσχύλ. Πρ. 945, Πλάτ., κλ.· περί τινα Ἰσοκρ. 63E, 193D· ἔν τινι Πλάτ. Πολ. 336E· περί τι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 33· μετὰ μετοχ., ἐξ. διατρίβων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 56· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐξ. τι, κάμνω λάθος, σφάλμα, οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ ἔπαθον Σοφ. Φιλ. 1012, κτλ. **3)** κάμνω τινὰ ν' ἁμαρτήσῃ, νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἁμαρτίαν, καὶ ἐξήμαρτες τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ Ἑβδ. (Γ'. Βασιλ. ις', 2, Ἐκκλ. ε', 5). **II.** ἐν τῷ παθ., ἐκτελοῦμαι ἡμαρτημένως, ἡ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις Πλάτ. Πρωτ. 357D· θεραπεύομαι ἡμαρτημένως, ἐπειδὰν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα Ξεν. Ἱππ. 4, 2· ὁ οὐκ ἔχων καλῶς, ὁ μὴ ὀρθός, ἡμεῖς δ' ὅλως ταύτας (τὰς πολιτείας) ἐξημαρτημένας εἶναι φαμὲν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 3.

ἐξαμαρτία, ἡ, ἁμάρτημα, παράβασις, Σοφ. Ἀντ. 558, Θεμίστ. 362C.

ἐξαμαυρόω, καθιστῶ τι ἐντελῶς ἀμαυρόν, ὅλως ἐπισκοτίζω, Ἱππ. 380. 52· γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῶ Εὐρ. Ἀποσπ. ἐν «Φαέθοντι» 2. 64 (δ').

ἐξαμαύρωσις, **εως**, ἔκλειψις, ἐντελὴς ἐξαφάνισις πράγματός τινος, καὶ μετάλλων ἴσμεν ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καινὰς Πλούτ. 434B.

ἐξαμάω, θερίζω, ἐκθερίζω, ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν ἔγκλαυστον ἐξαμᾷ θέρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 822, πρβλ. Ἀγ. 1655, Εὐρ. Βάκχ. 1316· γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ Σοφ. Τρ. 33· μεταφ., τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω, κατασπαράξω, Ἀριστοφ. Λυσ. 367· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, τὰ σπλάγχ' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ Εὐρ. Κύκλ. 236.—Παθ., γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος (μετοχ. πρκμ.), μεθ' ἅπαντος τοῦ γένους αὐτοῦ τεθερισμένου μέχρι ῥίζης, ἐξηφανισμένου ἄρδην, Σοφ. Αἴ. 1178. Μόνον ποιητ. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε **ἀμάω**].

ἐξαμβλέω, ἐπὶ γυναικὸς ἐν γαστρὶ ἐχούσης, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν·—ἐν τῷ παθ., ἐπὶ ἐμβρύου, ἐξαμβλίσκομαι, ἐκτιτρώσκομαι, Ἱππ. Γυναικ. τὸ Α', 600. 36.

ἐξαμβλίσκω, = τῷ ἑπομ., Αἰλ. παρὰ Σουΐδ., Ἡσύχ.

ἐξαμβλόω, κάμνω νὰ πάθῃ ἔκτρωσιν, εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 356· ἐν τῷ παθ., οὐκ ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπίς, οὐκ ἀτελὴς ἐγένετο, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐξήμβλωκας**. **2)** μεταφ., φροντίδ' ἐξήμβλωκας «ἀτελῆ ἐποίησας» (Σουΐδ. ἐν λέξει), Ἀριστοφ. Νεφ. 137· πρὸς δ' ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ, εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον, «τὸ παραπολωλὸς καὶ διεφθαρμένον» (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 139, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 150E· οὕτω περὶ σίτου, ὁ δὲ πυρὸς εἰς τίφην οὐ μεταβάλλει καὶ ζειὰν ἐξαμβλούμενος Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 5, 3· ἰσχὺς ἐξαμβλοῦται Πλούτ. 2. 2F. **II.** ἀμεταβ., καθίσταμαι ἀνωφελής, μάταιος, ματαιοῦμαι, Αἰλ. π. Ζ. 2. 25· ἀπροσ., ἐξαμβλοῖ, ἀκολουθεῖ ἀποβολή, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 23, 5.

ἐξαμβλύνω, = **ἀμβλύνω**, καθιστῶ τι ἀμβλύ, Διοσκ. 1. 88, Πλουτ. Φάβ. 23.

ἐξάμβλωμα, τό, τὸ προώρως γεννηθέν, ἔκτρωμα, Ἀρτεμίδ. 1. 51, ἔνθα δύναται νὰ ληφθῇ καὶ ὡς = τῷ ἑπομ. Ἴδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἐξάμβλωσις, **εως**, ἡ, ἀποβολή, πρόωρος γέννησις, Ἱππ. 33.17.

ἐξαμβλώσκω, = **ἐξαμβλόω**, Διοσκ. 2. 196· **ἐξαμβλώττω**, αὐτόθι 194.

ἐξαμβρῦσαι, ἴδε **ἐξαναβρύω**.

ἐξαμείβω: μέλλ. -ψω, ἀλλάσσω, μεταβάλλω, σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον, ἀποβαλοῦσαι τὸν τρόμον τῆς σαρκός, Εὐρ. Βάκχ. 607· ἐξαμειβούσης ἄλλην ἄλλοτε χρόαν Πλούτ. 2. 590C.—Μέσ., ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο, ἓν ἔργον παρηκολουθεῖτο ὑπὸ ἄλλου, δηλ. ἄλλοι κατεγίνοντο εἰς τοῦτο, ἄλλοι εἰς ἐκεῖνο, καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλο ἔργον, Εὐρ. Ἑλ. 1533· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., φόνῳ φόνος ἐξαμείβων, «φόνος φόνον διαδεχόμενος» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 816. **II.** ἐπὶ τόπου, ἀλλάσσω τόπον, διαβαίνω, διέρχομαι, μετ' αἰτ., τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας.. ἅλιον πρῶνα, δηλ. τὸν Ἑλλήσποντον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 130, Εὐρ. Φοίν. 131· διέρχομαι διά τινος χώρας εἰς ἑτέραν, ἐξαμείψας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο Ξεν. Ἀγησ. 2, 2· ἀπολ., ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, Εὐρ. Ὀρ. 272· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διέρχομαι, διά τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 781. 41, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 255. **III.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀνταμείβω, ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πρ. 223, ἔνθα τὸ ἀντημείψατο εἶναι διάφ. γραφ. ἣν παρεδέξατο ὁ Blomf.— Πρβλ. **ἀμείβω**.

ἐξάμειψις, **εως**, ἡ, ἀλλαγή, μεταβολή, ταῖς κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεσι Πλούτ. 2. 426D·

ἐξαμέλγω: μέλλ. **-ξω**, ἐπὶ βρέφους, θηλάζω, βυζάνω, ἕλκω γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ.. ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα Αἰσχύλ. Χο. 898. **II.** ἀμέλγω, «ἀρμέγω» ὅσον χρειάζεται πρός τινα ἀνάγκην γάλα, πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον; Εὐρ. Κύκλ. 209.

ἐξαμελέω, παραμελῶ ἐντελῶς, τῶν ἑωυτοῦ ἐξημεληκότα Ἡρόδ. 1. 97· ἀπολ., δεικνύω ἀμέλειαν, ἀδιαφορίαν, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξημέληκεν (ὁ νομοθέτης) Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 6.—Παθ., ἀπροσώπ., ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων, παρημελήθησαν τὰ τοιαῦτα, ὁ αὐτ. Ἠθ. N. 10. 9, 13· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπ., ἐξαμελουμένων [τῶν παίδων], παραμελουμένων, αὐτόθι 14, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 18.

ἐξαμέρεια, ἡ, διαίρεσις εἰς ἓξ μέρη, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 46.

ἐξα-μερής, **ές**, ὁ, ἐκ μερῶν ἓξ ἀποτελούμενος, ἐπὶ τοῦ ἐξαμέτρου, Ὀρφ. παρὰ Λογγίνῳ ἐν Ἀποσπ. 3.7.

ἐξά-μετρος [ᾰ], **ον**, ἐν τῇ στιχουργίᾳ ἑξάμετρον εἶναι στίχος συγκροτούμενος ἐκ ποδῶν ἕξ, κυρίως μὲν δακτυλικῶν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ σπονδειακῶν (ἴδε Ἑλλην. Μετρικ. Σεμιτέλου σ. 329), ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε Ἡρόδ. 1. 47· ἐν ἔπεσι ἑξαμέτροις ὁ αὐτ. 7. 220· ποιηταὶ ἐπῶν ἑξαμέτρων Πλάτ. Νόμ. 810D· ἑξάμετρα (ἐξυπακ. ἔπη) Ἀριστ. Ρητ. 3.1, 9, κ. ἀλλ.

ἐξαμεύω, ἀποκινῶ, «ἐξήμευσαι· ἀποκεκίνησαι» Ἡσύχ.

ἐξαμηναῖος, **αία**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Βίος Ἐπιφαν. 36D.

ἐξα-μηνιαῖος, **α**, **ον**, ἓξ μηνῶν, ἑξαμηνιαῖον βρέφος Ἀπολλόδ. 3. 4, 3, Γεμίνου Εἰσαγ. εἰς τὰ Φαιν. 24B.

ἐξαμηνία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἓξ μηνῶν χρονικὸν διάστημα, Γ. Τορν, ἐπιστολ. ἐν Μιχ. Ἀκομν. τ. Β', σ. 423. 27, ἔκδ. Λ.

ἑξά-μηνος [ᾰ], **ον**, διαρκῶν ἓξ μῆνας, ἀρχαὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 4.15,1., 5. 8· ἀνοχαὶ Πολύβ. 21. 3, 11:—ὡς οὐσ. **ἑξάμηνος** (ἐνν. χρόνος), ὁ, χρονικὸν διάστημα ἓξ μηνῶν, κοιν. «ἑξάμηνον», Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 9· ἑξαμήνου σῖτος, σῖτος δι' ἓν ἑξάμηνον, αὐτόθι 3. 4, 3· ἑξάμηνον, ἐπὶ ἓξ μῆνας, καταμήνια διαλείποντα.. ἑξάμηνον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.18, 22· ὡσαύτως, ἡ ἑξάμηνος (ἐνν. ὥρη) Ἡρόδ. 4. 25. **2)** ἓξ μηνῶν ἡλικίας, ὕες ἑξάμηνοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.14, 12.

ἐξαμηχανέω, εὑρίσκω τρόπον ἀπαλλαγῆς ἔκ τινος ἀμηχανίας, εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν Εὐρ. Ἡρακλ. 495.

ἐξαμιθρῆσαι (δ. γρ. **ἐξαμίθρησαι**) = **ἐξαριθμῆσαι**, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 6. 98.

ἐξαμιλλάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**: μετοχ. ἀόρ. **ἐξαμιλλησάμενος** καὶ **-ηθεὶς** Εὐρ. Ἑλ. 1471, 387: β' ἑνικ. τοῦ πρκμ. **ἐξαμίλλησαι** ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 764: Ἀποθ. Ἀγωνίζομαι σφοδρῶς, ἀγωνίζομαι ἕως οὗ νικήσω τὸν ἀντίπαλόν μου, μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάῳ.. ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς, ὁ νικήσας τὸν Οἰνόμαον ἐν τῇ ἁμίλλῃ τῶν τεθρίππων ἁρμάτων, Εὐρ. Ἑλ. 387. **II.** ἀποδιώκω, ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς Εὐρ. Ὀρ. 431· κάμνω τινὰ νὰ φεύγῃ ἔντρομος ὡς παράφρων, Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' (τὸν Ὀρέστην) ἐξαμιλλῶνται φόβῳ αὐτόθι 38. **III.** ἀόρ. α' μετὰ σημασ. παθητικῆς, καταστρέφομαι ἐντελῶς, περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες.. ἔς τ' ἂν ὄμματος ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 628· ἀλλ' ὁ Κόβητος (Var. Lect. σ. 600) διατείνεται ὅτι τὸ σύνθετον δὲν ἔχει τὸν τόπον του ἐνταῦθα καὶ προτείνει ἀντ' αὐτοῦ τὸ **ἐξαμαλδυνθῇ**, δηλ. ἀφανισθῇ.

ἑξάμιτον, τό, (ἕξ, μίτος), ὕφασμα ὑφασμένον δι' ἓξ μίτων, τῶν ἑξαμίτων καὶ χρυσοπάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. **δίμιτον**.

ἔξαμμα, τό, (ἐξάπτω) λαβή, Λατ. ansa, Θεμίστ. 166A. **II.** πυρὸς ἔξαμμα, ἄναμμα ἐκ πυρός, Πλούτ. 2. 958E· τὸ ἀνάπτειν φλόγα, Εὐστ. Πονημάτ. 118.71.

ἐξαμματίζω, ἐπαλλάσσω, «ἐπαλλάξαντες· ἐξαμματίσαντες» Ἀπολλωνίου Λεξικ.·—καθ' Ἡσύχ. δέ: «ἐπαλλάξαντες· ἐφαμματίσαντες· ἐπιπλέξαντες· ἐναλλάξαντες· ἐξ ἀντεμβολῆς ἐπεκτείναντες».

ἑξα-μναῖος, **α**, **ον**, καὶ **ἑξά-μνους**, **ουν**, ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος ἓξ μνῶν, Εὐστ. 1878. 57.

ἐξαμοιβή, ἡ, = ἐξάμειψις, Θεόδ. Πρόδρ.

ἑξά-μορος [ᾰ], **ον**, ἀντὶ **ἑξάμοιρος**, τὸ ἓν ἕκτον, ἑξάμορον κοτύλης Νικ. Θηρ. 549.

ἐξαμπρεύω, ἐξέλκω, ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου Ἀριστοφ. Λυσ. 289.

ἐξαμυγδαλίζω, καὶ **ἐξαμυγδαλόω**, ἐγκολάπτω ἐπί τινος ἢ ἐγχαράττω σχήματα ἀμυγδάλων, τρεῖς κρατῆρες ἐξημυγδαλισμένοι Ἀκύλας ἐν Ἐξόδῳ ΚΕ', 33, ἄλλη γραφὴ ἐξημυγδαλωμένοι.

ἐξαμύνομαι [ῡ]: Μέσ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων, αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους Αἰσχύλ. Πρ. 483· αἶθον (αἶθρον Nauck) ἐξαμύνασθαι θεοῦ Εὐρ. Ἰκ. 208· ἀποκρούω, δὸς τόξα μοι.. οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεὰς ὁ αὐτ. Ὀρ. 269.—Ἐνεργ. παρὰ Θεμιστ. 284B.

ἐξαμυστίζω, ἐκπίνω τι ἀμυστί, ἀπνευστί, μονορροῦφι, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 9.

ἐξαμφοτερίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, καθιστῶ τι ἀμφίβολον, ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον, κατέστησε τὸν λόγον διφορούμενον, Πλάτ. Εὐθύδ. 300D, ἴδε Ruhnk. Τίμ. Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. (347. 7) «ἐξαμφοτερίσαι, τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι».

ἐξαμφοτέρως, ἐπίρρ., ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, τοῦ ζυγοῦ Ἀνών. Ἀποσπάσμ. ἐν Hultsch script. metrol. gr. I, σ. 305.

ἐξᾶν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐξῆς**, Ἐπιγρ. Ῥόδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2565 6, Κῶ, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 256.

ἐξαναβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, ἀναβαίνω ἔκ τινος τόπου, ἐάν τις ἐξαναβῇ ὁδὸν καὶ ἐπὶ πέρας ἀφῖχθαι νομίσῃ Ἀρτεμίδ. 2. 28· ἀτραπὸν ἐξανάβα Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 782.

ἐξαναβαπτίζω = ἀναβαπτίζω, «'ξαναβαπτίζω», Λεόντιος Κύπρου 1685B.

ἐξαναβρύω, κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι ἔκ τινος, ἅτ' ἐγὼ κατεύχομαι .. ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρῦσαι φαιδρὸν ἁλίου σέλας, διὸ ἐγὼ κατεύχομαι τὸ φαιδρὸν σέλας τοῦ ἡλίου νὰ κάμῃ τὴν γῆν ν' ἀναβρύσῃ ἐν ἀφθονίᾳ ἀγαθὰ χρήσιμα εἰς τὸν βίον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 925· τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν: ἐξαμβρόσαι, ὅπερ οὐδὲν δηλοῖ. Ὁ Scholefield εἰκάζει ἐξαμβράσαι, ὁ Δινδόρφιος προτείνει ἐξαμβρόξαι (ἴδε * **βρόχω**).

ἐξαναγεννάομαι, ὡς νῦν, «'ξαναγεννῶμαι», Ἰουλ. Ἐπιστ. 42.

ἐξαναγιγνώσκω, ἀναγιγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Πλουτ. Κάτων Νεωτ. 68, Κικ. 27, κτλ.

ἐξαναγκάζω: μέλλ. **-άσω**, ὡς καὶ νῦν, τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ Σοφ. Ἠλ. 620, Εὐρ., κλ.· παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., Σοφ. Ο. Κ. 603, Ἀριστοφ. Ὄρν. 377· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθήσομαι Ἡρόδ. 2. 3. **II**. ἀποδιώκω, τὴν ἀργίαν πληγαῖς Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 16.

ἐξανάγω: μέλλ. **-άξω**, ἐξάγω ἢ ἀναβιβάζω ἔκ τινος τόπου, Ἅδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν πατέρα σὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 218.—Παθ., ἐκπλέω, ἐπὶ προσώπων, ἐντεῦθεν ἐξαναχθέντα Ἡρόδ. 6. 98, κ. ἀλλ., Σοφ. Φιλ. 571, Θουκ. 2. 25, κτλ.· ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 7. 194.

ἐξαναδείκνυμι, ἀναδεικνύω, διακηρύττω, φανερώνω, ἀρετὴν κρήνης .. ἐξανέδειξεν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 1070

ἐξαναδίδωμι, ἐν τῷ παθ., αὐτίκα δὲ ἐξανεδόθη λόχμης ἠχός τις θαυμαστός, ἀνεδόθη ἐκ λόχμης, ἐγένετο, ἠκούσθη, Πλανούδ. Μετάφρ. Ὀβιδ. 14. 406.

ἐξανάδοσις, ἡ, ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἀκύλας ἐν Λευΐτ. ΙΓ', 6, 18.

ἐξαναδύομαι, Ἀποθ., μετ' ἀορ. β' ἐνεργ. **ἐξανέδυν = ἀναδύομαι**, ἀναβαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔκ τινος, ὡς ὁ δύτης ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, μετὰ γεν., πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι Ὀδ. Δ. 405, Ε. 438· ἀφ' ὕδατος Βατραχομ. 133· γενέσεως ἐξαναδύντι, ἀνυψωθέντι ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν μεταβολῶν, Πλάτ. Πολ. 525B. **2**) διαφεύγω, ἐκφεύγω ἔκ τινος, μετὰ γεν., πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς, ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδὺς Θέογν. 1124· ἐξαναδύεσθαι μάχης Πλουτ. Σερτώρ. 12· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κρυπτὸν λόχον ἐξαναδύντων Χρησμ. παρὰ Παυσ. 4 12, 4.

ἐξαναζάω, 'ξαναζῶ, ὡς καὶ νῦν, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 2556, ἔκδ. Λ.

ἐξαναζέω, κάμνω τι νὰ βράσῃ καὶ νὰ φουσκώσῃ, τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον, «ἀναδώσει μανίαν, ὀργὴν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 370.

ἐξαναιρέω, ἐξάγω ἔκ τινος, ἐξανελοῦσα πυρὸς (παῖδα) Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρα 255, πρβλ. Ἀπολλ Ῥόδ. Γ. 867.— Μέσ., ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο; Εὐρ. Ἴων 269.

ἐξαναισθητέω, ἀναισθητῶ ἐντελῶς, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 39.

ἐξανακαλύπτω, «ξεσκεπάζω», Μέσ. «ξεσκεπάζομαι»· «συγκεκαλυμμένος γὰρ καὶ καθεύδων (ὁ Στρεψιάδης) ὑποτίθεται ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

ἐξανακολυμβάω, περὶ τῶν κεφάλων, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐξαναδύομαι, διά τε τὸ ἐν ἰλύϊ διατρίβειν (οἱ κέφαλοι) ἐξανακολυμβῶσι πολλάκις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2. 26.

ἐξανακρούομαι, μέσ., ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, τῇσι δὲ λοιπῇσι (νήσοι) οἱ βάρβαροι ἐξανακρουσάμενοι .. περιέπλωον κτλ. Ἡρόδ. 6. 115· πρβλ. **ἀνακρούω**.

ἐξανακτίζω, κτίζω ἐκ νέου, «'ξανακτίζω», τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας Τζέτζ. Ἱστ. 13. 7.

ἐξανακύπτω, ἀνακύπτω ἔκ τινος μέρους, παρουσιάζομαι, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 26, 29.

ἐξαναλαμβάνω, «ἐξαναλάβω· Θουκυδίδης πρώτῳ» (ἐν τῷ νῦν κειμένῳ δὲν ὑπάρχει) Α. Β. 93. 9.

ἐξαναλάμπω, ἐκπέμπω ὡς λάμψιν, πύρινα ἐκ τοῦ πυρώδους, ὅπερ ὁ ἀὴρ ἐν ἑαυτῷ περιέχων ἐξανέλαμψε, ἤτοι ἐξανέθλιψε Ἐμπεδ. ἐν Στοβ. Φυσ. Ἐκλογ. 1. 25, σ. 506, ἔκδ. Heeren.

ἐξᾰνᾱλίσκω: μέλλ. **-λώσω**: παθ. πρκμ. **ἐξανήλωμαι**. Καταδαπανῶ, «κατεξοδεύω», ἐπὶ χρημάτων, Πομπήιος δέ, τὰ πλεῖστα τῶν ἰδίων ἐξανηλωκὼς Πλουτ. Πομπ. 20.— Παθ., τὰ ἀλλότρι' .. ἐξανήλωται ταχὺ Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 3· τὰ παρ' ἐμοῦ ἐξανηλωμένα Δημ. 1211. 6. **2**) ἐξαντλῶ, ἐξανήλωσεν ὁ ἥλιος [τὸ ὑγρὸν] Θεόφρ. π. Ἀνέμων 15, κτλ.· ἐξ. δύναμιν ἔν τινι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 20.— Παθ., ἐξαναλίσκομαι, ἐξαντλοῦμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 17· πόνος ἐξανηλώθη Βαβρ. 95. 44. **3**) καταστρέφω, ἐξαφανίζω ὁλοσχερῶς, ἐξαναλῶσαι γένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 678.—Παθ., ὡσαύτως, ἐξανήλωνται δὲ οἵ τε ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ Δημ. 174. 13, Αἰσχίν. 68. 19· πρβλ. **δαπανάω**.

ἐξαναλύω: μέλλ. **-ύσω**, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω, ἄνδρα θνητὸν ἐόντα .. ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι Ἰλ. Π. 442, Χ. 180· Μοιρᾶν μίτον ἐξ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6206.— Παθ., διαλύομαι ἐντελῶς, φθείρομαι, Φίλων 2. 620, 11.

ἐξανάλωσις, εως, ἡ, ἐντελὴς ἀνάλωσις, τῆς δυνάμεως ἐξανάλωσιν Πλουτ. Μάρκελλ. 24.

ἐξανανεόομαι, μέσ., ἀνανεώνω, συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν Στράβων 425.

ἐξανανήφω, ἀνανήφω, Θησ. Στεφ.

ἐξαναξηραίνεται, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἀναξηραίνεται** ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 16.

ἐξαναπείθω, καταπείθω τινά, κτῶμαι τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, ἀνταίους δ' ἐξανέπεισε θεοὺς (ὁ Ὀρφεὺς καθαρίζων) Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 597C· ἀλλ' ἴδε Ἑρμάννου Opusc. 4. 241.

ἐξαναπληρόω, ἀναπληρῶ ἐντελῶς, συμπληρῶ, πῶς εἰσὶ δίκαιοι ταῦτα μὲν ὕστερον ἀναπληροῦν κτλ. Δημ. 1229 ἐν τέλ. —Παθ., φύομαι ἢ πληροῦμαι ἐκ νέου, κοινῶς «γεμίζω», ἐπὶ φλοιοῦ, περιαιροῦσι δὲ τὸν φλοιὸν .. ἐξαναπληροῦται δὲ πάλιν σχεδὸν ἐν τρισὶν ἔτεσιν Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 1.

ἐξαναπνέω, ἀνακτῶμαι τὴν ἀναπνοήν, ἰδίως μετά τι πάθημα, μόγις ἐξαναπνεύσας ἐλοιδόρησεν ὀργῇ Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, Σοφ. 231C.

ἐξαναπτύσσω, ἀναπτύσσω, ἐξερμηνεύω, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 41.

ἐξαναπτύω, ἐκπτύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπέμπω, Ἅδης ὁ πικρὸς ἐκ φάρυγγος .. ὅλους Σατυρίωνας ἐξαναπτύει Θεόδ. Πρόδρ. 4. 161.

ἐξανάπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι ἔκ τινος, οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον, ἀντὶ ἀνῆπτον ἄγκυραν ἐξ ἐπωτίδων, Εὐρ. Ι. Τ. 1351, πρβλ. 1408:—Μέσ., προσάπτω εἰς ἐμαυτόν, δύσκλειαν ὁ αὐτ. Ὀρ. 829. **II**. ἐκ νέου ἀνάπτω, πυρσὸν λόγοις Ἀνθ. Π. 5. 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 752A.

ἐξαναρίζω = ἐξεναρίζω, παῖδ' ἄλκιμον ἐξαναρίζων Βακχυλίδ. V. 146 (ἐξεναρίζων Blass).

ἐξαναρπάζω, ἀναρπάζω ἔκ τινος μέρους, οἱ δ' ἐξανήρπασαν ταῦρον Εὐρ. Ἠλ. 1565, Ι. Α. 75.

ἐξανασκάπτω, ἀνασκάπτω καὶ ἐξάγω τι, ἰδίως ἀνασκάπτω τάφους, ἐκθάπτω ὀστᾶ, κτλ., Μαν. Κομν. 1. 2, σ. 72, 16.

ἐξανασπάω: μέλλ. **-άσω**, ἐξάγω τι βιαίως ἐκ τῆς ἑαυτοῦ θέσεως, τὰ ἀγάλματα .. ἐπειρῶντο ἐκ τῶν βάθρων ἐξανασπᾶν Ἡρόδ. 5. 85· μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βάθρων Εὐρ. Φοίν. 1132· ἀποσπῶ ἔκ τινος, ἐκριζόω, «ξερριζώνω», αἱ δὲ (μαινάδες) μυρίαν χέρα προσέθεσαν ἐλάτῃ κἀξανέσπασαν χθονὸς ὁ αὐτ. Βάκχ. 1110.

ἐξανάστᾰσις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα ἀνάστατον, ἔξωσις, ἐκδίωξις, ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς Πολύβ. 2. 21, 9, κτλ.: ἀμεταβ., μετοικεσία, μετανάστασις, Στράβ. 102. **II**. ἀμεταβ., ὡσαύτως, ἡ ἐκ τῆς κλίνης ἔγερσις πρὸς κένωσιν, κοπιῇ γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς ξυνεχέος ἐξαναστάσιος Ἱππ. Προγν. 40. 3. **2**) = **ἀνάστασις**, τὴν ἐξανάστασιν τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν Ἐπιστολ. π. Φιλίππ. γ', 11.

ἐξαναστατόω, ἀναστατώνω, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 426, 1, ἔκδ. Β.

ἐξαναστέφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀναστέφω**, Εὐρ. Βάκχ. 1055.

ἐξανάστημα, τό, «διὰ τὰ ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν οἰκοδομήματα ἢ ἄλλως ἐξαναστήματα» Εὐστ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. σ. 1719. 39.

ἐξαναστράπτω, ἀναστράπτω ἔκ τινος, Ἐμπεδοκλ. π. Σφαιρ. 86, ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 2. σ. 482.

ἐξαναστρέφω, μετὰ γεν. τόπου, ἀνατρέπω τι ἔκ τινος, καταρρίπτω, δαιμόνων ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 812, Σοφ. Ἀποσπ. 767.

ἐξανάστροφα, ἐπίρρ. «'ξανάστροφα», ἀνάποδα, «ἐκάθισαν αὐτὸν ἐπὶ ὄνου σαγματωμένου ἐξανάστροφα, κρατοῦντα τὴν οὐρὰν αὐτοῦ» Θεοφάν. 682. 12, πρβλ. καὶ 628. 11.

ἐξανατείνω, προσηλώνω, νοῦν πρὸς αὐτὴν ἐξανατείνων ὅλον Νικήτ. Εὐγεν. 8. 130.

ἐξανατέλλω, κάμνω νὰ βλαστήσῃ ἔκ τινος, καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν ποίην πάμπρωτον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1423· μεταφ., ἐκπέμπω, διεγείρω, περὶ τοῦ Περικλέους, ἐκ κεφαλῆς .. θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν Τηλεκλείδης παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Περικλ. 3. **2**) ἀμεταβ., ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι, τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις Μόσχ. 2. 58·—«ἐξανέτειλε γὰρ ἡ λέπρα ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ» Σουίδ. ἐν λέξει **Ὀζίας Β**.

ἐξανάτριχα, ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, «τὰ βεβαπτισμένα αὐτῶν νήπια ἀποσπογγίζουσιν (οἱ Βογόμυλοι) ἐξανάτριχα μετὰ μεμιασμένου ὕδατος καὶ οὔρων» Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μἰ. τ.131, σ.56.

ἐξαναφαίνω, καθιστῶ τι ἐμφανές, ἐπιδεικνύω, Ὀρφ. Ἀργ. 1354, ἀποδείκνυμι, περιΐστημι, Μανέθ. 153.

ἐξαναφανδόν, ἐπίρρ. = ἀναφανδόν, «ὁλοφάνερα», ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδὸν Ὀδ. Υ. 48.

ἐξαναφέρω: μέλλ. -ανοίσω, ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης, ἀναδιδάζω πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τῶν κάτω, ἢ καὶ μᾶλλον ἡ θάλαττα τοὺς .. νηχομένους ἐξαναφέρει .., τοῦ γλυκέος ἐνδιδόντος διὰ κουφότητα Ἀριστ. Ἀποσπ. 209, πρβλ. Πλουτ. Πύρρ. 15, κτλ. καὶ (ἐξυπακ. τοῦ ἑαυτὸν) ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 2. 147C: — ἐξαν. λόγχης τύπον, ἐπιδεικνύειν τύπον λόγχης, αὐτόθι 563A. **II.** ἀμεταβ., ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, ἀπαλλάσσομαι αὐτῆς, μεταφ., ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 147C· ἀντέχω, καρτερῶ, δοκεῖ δὲ μηδ' αὐτὸς Ὄθων ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Ὄθωνος 9.

ἐξαναφύομαι. παθ. μετ' ἀόρ. β' ἐνεργ. **ἐξανέφῡν**, ἀναφύομαι ἔκ τινος, γαίης Ὀρφ. π. σεισμῶν 36.

ἐξαναχωρέω, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐπὶ ἢ πρὸς τόπον Ἡρόδ. 1. 207., 4. 101· ἀπὸ .. ὁ αὐτ. 4. 196. **II.** μετ' αἰτ., ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, ἐπεζήτει νὰ ἀποσύρῃ τὰ λεχθέντα, Θουκ. 4. 28.

ἐξανδραποδίζω, Ἡρόδ. 6. 94, Ξεν Ἑλλην. 2. 1, 15, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **ἐξανδραποδίζομαι**, Ἡρόδ.; κλ. Ἀνδραποδίζω ἐντελῶς, ὑποδουλώνω, Ἀθήνας Ἡρόδ. 6. 94· τοὺς Τεγεήτας ὁ αὐτ. 1. 66, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν Ἀνδοκ. 32. 6, Ξεν. κλ.· τῶν τεθνεώτων ἐξανδ. τοὺς βίους, δημεύειν τὰς περιουσίας τῶν ἀποθανόντων, Πολύβ. 32. 21, 11:—πρβλ. **ἀνδραποδίζω**. Ὁ Ἀττ. μέλλ. **ἐξανδραποδιοῦμαι**, Ἰων. -**εῦμαι**, ὅστις κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι μεταβατ. (ὡς ἐν Ἡροδ. 1. 66) λαμβάνει παθ. σημ. ἐν 6. 9: οὕτως ἀόρ. α' **ἐξηνδραποδίσθην** αὐτόθι 108, Δημ. 1207. 18· μετοχ. πρκμ. **ἐξηνδραποδισμένος** Λουκ. π. Διαβολ. 19.

ἐξανδρᾰπόδισις, εως, ἡ, τὸ ἀνδραποδίζειν τινά, καθιστᾶν αὐτὸν δοῦλον ἢ πωλεῖν αὐτὸν ὡς δοῦλον, Ἡρόδ. 3. 140.

ἐξανδραποδισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πολύβ. 6. 49, 1.

ἐξανδρόομαι, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνήρ, ἐξηνδρωμένος Ἡρόδ. 2. 64· ἐξανδρούμενος Εὐρ. Φοίν. 32, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1241. **II.** λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, ὁ λόχος (τὸ στῖφος) ὁ ἐξανδρωθεὶς ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ ὄφεως, Εὐρ. Ἱκ. 703.

ἐξανεγείρω, ἀντὶ ἐξεγείρω, ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1069, ἔνθα ὁ Ἕρμαννος τὸ ἐξεγειρόμενος τῶν ἀντιγράφων μετέτρεψεν εἰς ἐξανεγειρόμενος, ὅπως καταστήσῃ τὸν στίχον σύμφωνον τῇ ἑαυτοῦ θεωρίᾳ περὶ ἀντιστροφῆς, ἀλλ' ὁ Ναύκιος καὶ ἄλλοι ἐμμένουσιν εἰς τὸ ἐξεγειρόμενος.

ἐξάνειμι, μεταβαίνω ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, στόλον ἀνδρῶν Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 459· ἠελίου .. αἴγλη ὕδατος ἐξανιοῦσα, ἀνταναπλωμένη ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ αὐτ. Γ. 757· οὐρανοῦ ἐξανιόντα (οὐρανὸν εἰσανιόντα Meineke), ἀναβαίνοντα εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ ἀστέρων, Θεόκρ. 22. 8. **II.** ἐπανέρχομαι ἔκ τινος, ἄγρης ἐπανιὼν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Πᾶνα 15.

ἐξανεμίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀνεμίζω**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 440.

ἐξᾰνεμόω, πληρῶ τι ἀνέμου, φουσκώνω, παθ., φυσῶμαι, πληροῦμαι ἀέρος, ἣν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμωθῇ Ἱππ. Γυναικείων τὸ Α', 603. 11· ἐπὶ θηλειῶν ἵππων μὴ δυναμένων νὰ συλλάβωσιν, λέγονται δὲ καὶ ἐξανεμοῦσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 1· πρβλ. 10. 3, 14, Αἰλ. π. Ζ. 4. 6, Οὐεργ. Γεωργ. 3. 273 κἑξ.· ἐν Εὐρ. Ἑλένῃ 32, Ἥρα δὲ .. ἐξηνέμωσε τἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη, σημαίνει μετέβαλεν εἰς ἄνεμον, ἐματαίωσεν: — μεταφ., μωρίᾳ ἐξηνεμήθην, ἐπήρθην ἀνοήτως, «ἐπῆρ' ὁ νοῦς μ' ἀέρα», ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 938. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ σπαρτῶν, καταξηραίνομαι ὑπὸ σφοδροῦ ἢ διαρκοῦς ἀνέμου, ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 10, 3· σείομαι, κυματίζομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, αὐχμηραὶ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο Ἀπολλόδ. 1. 6, 3. **III.** μεταφ., κάμνω τινὰ νὰ πράξῃ τι, καὶ εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, τὸν ἔκαμε ν' ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ ἐκ νέου (ἡ ἀλώπηξ τὸν λαγόν), Αἰλ. π. Ζ. 13, 11:—Παθ., τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη, ἐπήρθη, περὶ τῆς βασιλίδος τῶν Πυγμαίων Γεράνης, αὐτόθι 15. 29.

ἐξανέργαστος, πλημμελὴς γραφὴ παρ' Ἀρετ. (σ. 47), ἀντὶ **ἀνεξέργαστος**.

ἐξανερευνάω, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 83.

ἐξανέρχομαι, ἀνέρχομαι ἔκ τινος, γῆς ἐξανελθὼν Εὐρ. Τρῳ. 748.

ἐξανερωτάω, διαπυνθάνομαι, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 597.

ἐξανευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν Σοφ. Φιλ. 991.

ἐξανέχω: μέλλ. -**ξω**, κρατῶ ὑψηλὰ ἀπό τινος, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ., ἐξέχω ἀπό τινος, κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν ἐξανέχει γαίης, «ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 370· στάλαν .. ἐξανέχουσαν τύμβου, ἀνυψουμένην ἐκ τοῦ τύμβου, Θεόκρ. 22. 207. **II.** Μέσ. (παρατ. καὶ ἀόρ. μετὰ διπλῆς αὐξήσ. **ἐξηνειχόμην**, **ἐξηνεσχόμην**, πρβλ. **ἀνέχω**), ὑπομένω, ἀνέχομαι, μετὰ μετοχ., οὐ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων = ἄλγιον ἢ παντὸς ἄλλου ἀνδρὸς (λόγων), Σοφ. Ο. Κ. 1174, πρβλ. Φιλ. 1355, Εὐρ. Ἄλκ. 952· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο ἰδὼν Ἀριστοφ. Εἰρ. 702· οὐ .. ταῦτα παῖδας ἐξανέξεται πάσχοντας Εὐρ. Μήδ. 74, πρβλ. Ἀνδρ. 201· καὶ ταῦτα δόξανθ' Ὕλλος ἐξηνέσχετο; ὁ αὐτὸς Ἡρακλ. 967.

ἐξανέψιοι. οἱ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν, δηλ. ἐξαδέλφων παῖδες, δεύτεροι ἐξάδελφοι, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 440F, θηλ. **ἐξανέψιαι** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλοις 406.—Πρβλ. **ἐξάδελφος**, καὶ περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀμμώνιον ἐν σ. 54, ἔκδ. Valcken.

ἐξανθέω, ἔχω ἄνθη, γῆ ἐξανθοῦσα Ξεν. Κυν. 5, 5· ἀνθῶ, ἐπὶ ἀνθέων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 7, 2· ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν τριχῶν, ἐξ. ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 20, 14:—μετὰ συστοιχ. αἰτ., οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς Λουκ. Ἀλ. 6· ἀναδίδω, παράγω, ἐξήνθησε φλόγα Πλουτ. Ἀλέξ. 35. σφῆκας ἵπποι κατασαπέντες ἐξανθοῦσι ὁ αὐτ. ἐν Κλεομένει 39. **2)** μεταφ.. ἀναφαίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς ἐξάνθησις, ὥσθ' αἱματηρὸν πέλαγος (πέλανον Ἄλδ.) ἐξανθεῖν ἁλὸς Εὐρ. Ι. Τ. 300· ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης ἀναδιδοῦσα ἄνθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 821· ἐκ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ δόξα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18· αὖθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, ἀνεφάνησαν, Πλουτ. Θησ. 6.
3) ἐπὶ νοσημάτων, ἀναφαίνομαι, τὰ μὲν γὰρ πρὸς τὰ ἐντὸς τετραμμένα ἐν δυσόπτῳ, τὰ δ' ἐξανθοῦντα ἐς τὴν χροιὴν ἢ οἰδαίνοντα ἐν εὐδήλῳ Ἱππ. π. Τέχν. 6. 4· κἂν κατά μέρος τι τοῦ σώματος ἐξανθήσῃ λεύκη Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 6. 3· φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς (τὸ σῶμα) Θουκ. 2. 49, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 4· πέφυκεν ἡ ἀνδρεία τελευτῶσα ἐξανθεῖν μανίαις Πλάτ. Πολιτικ. 310D· τὸ ἔδαφος σκόλοψιν ἐξηνθήκει Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 30. **II.** παρακμάζω, ἀποβάλλω τὴν ἀνθηρότητά μου, Πλάτ. Πολιτ. 272D· ἐπὶ χρωμάτων, «ξεθωριάζω», ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον Πλούτ. 2. 287D· ἐπὶ οἴνου, «ξεθυμαίνω», ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ αὐτόθι 692C.

ἐξάνθημα, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἱππ. Ἀφορ. 1256, Ἐπιδημ. τὸ Α', 946, κτλ. (οὐχὶ **ἐξάνθισμα** ὡς ἡμαρτημένως πολλάκις τυποῦται).

ἐξάνθησις, εως, ἡ, = **ἐξάνθημα**, ἐξανθήσεις ἑλκώδεις Ἱππ. Ἀφορ. 1248· ἡ ἔκφυσις, «φύτρωμα», ἴουλος, ἡ πρώτη ἐξάνθησις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 972, κτλ. **II.** παρὰ Θεοφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 6. 15, 2) ἡ τῶν ἀντιγράφων γραφὴ **ἐξάνθησις**, διωρθώθη **ἐξάτμισις**, ἴδε ἔκδ. Wimmer.

ἐξανθίζω, κοσμῶ, στολίζω, ὡς δι' ἀνθέων, χρωματίζω διὰ ποικίλων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναῖκες .., αἳ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἔνθα κατά τινας τὸ: ἐξανθισμέναι, ἐκ τοῦ **ξανθίζεσθαι**, «κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας, ἢ βάπτεσθαι αὐτάς», ὡς ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ., εἶναι ὀρθοτέρα γραφὴ τοῦ ἐξηνθισμέναι ἐκ τοῦ **ἐξανθίζειν**)· ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον, κεκοσμημένον, Φιλήμων ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 6· παντοίᾳ κομμωτικῇ .. ἐξηνθισμένη Ἡλιόδ. 7. 19. **II.** Μεσ., συλλέγω ἄνθη, ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος Πλοὺτ. 2. 661F.

ἐξάνθισμα, -ισμός, πλημμελεῖς γραφαὶ ἀντὶ **ἐξάνθημα, -ησις**.

ἐξανθιστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐξανθίζειν, περικοσμεῖν διὰ ζωηρῶν χρωμάτων, ἥδεϊαν τὴν ἐσθῆτα .. ἐξυφαντέον, οὐχὶ δὲ καθάπερ τὰς γραφὰς πρὸς τὸ τερπνὸν τῆς ὄψεως ἐξανθιστέον Κλήμ. Ἀλ. 237.

ἐξανθρᾰκόω: μέλλ. -**ώσω**, καίω τι ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς ἄνθρακα, Ἐτυμ. Μ. 392. 11.

ἐξανθρωπίζω, καταβιβάζω μέχρι τῶν ἀνθρώπων, καθιστῶ ἀνθρώπινον, θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπίσαντος Πλούτ. 2. 582B· ἐξανθρωπίζοντι τὰ θεῖα ὁ αὐτ. 360A· μή τις υἱὸν ἀκούσας ἐξανθρωπίσῃ τὸ Θεῖον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 534:—Παθ., δεδιέναι μὴ ἐξανθρωπισθείητε, μήπως φανῆτε ὡς κοινοὶ ἄνθρωποι, περὶ τῶν αὐτοκρατόρων, Συνέσ. 14D. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐν τῷ Παθ., σιτία ἐξηνθρωπισμένα, κατάλληλα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων, Ἱππ. 259. 16.

ἐξάνθρωπος, ον, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος, Εὐστ. Πονημάτ. 63. 44. **II.** ἐνεργ., ποιῶν τινα ἔξω ἑαυτοῦ, ἐπιφέρων μανίαν, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6.

ἐξανίημι: Ἰων. παρατατ. **ἐξανίεσκον**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 622: μέλλ. **ἐξανήσω**, ὡσαύτως -**ήσομαι** Εὐρ. Ἀνδρ. 718. Ἐκπέμπω, ἐξάγω, φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι Ἰλ. Σ. 471· καὶ τῆδε

κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεὸς Εὐρ. Βάκχ. 707· ἐπισχέτω ξίφος δέρη πρὸς ἀνδρὸς αἷμά τ' ἐξανιέτω, καὶ ἂς κάμῃ νὰ ἐκρεύσῃ αἷμα, ὁ αὐτὸς Ι. Τ. 1460· τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν .. ἐξανῆκ' ἐγώ, ἐξέπεμψα ἐναντίον ὑμῶν τῶν δύο, Σοφ. Ο. Κ.1375. 6) μετὰ γεν., ἐκπέμπω ἔκ τινος, τίς σε πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός; Πινδ. Π. 4.176, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 670· ἐξακοντίζω, θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ.762· νάματ' ὅσσων μηκέτ' ἐξανίετε ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 625. 2) ἀφίνω τινὰ νὰ πράττῃ ὅ τι ἂν θέλῃ, τοὺς οὐδένας καταγελῶντας ἐξανήσει Εὐρ. Ι. Α. 372· παραχωρῶ, τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλων τὰ τῆς ἀρετῆς πρωτεῖα μὴ ἐξανιέντων (μεθιέντων Κοραῆς) τοῖς ἀσημοτέροις Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 11.—Παθ., ἀπαλλάσσομαι, ἐξανεθέντας τῶν πόνων Ἱππ. π. Φύσ.'Ανθρ. 230.14. 3) ὑφίημι, χαλαρώνω, λύω, πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι Εὐρ.'Ανδρ.718, Παθ., Πλούτ. 2. 788B. II. ἀμεταβ., χαλαροῦμαι, χάνω τὴν δύναμίν μου, Λατ. remittere, τά τε γὰρ ψύχεα ἐξανίει Ἱππ. π. Φύσ.'Ανθρ. 227. 21· ἐνδίδω, μετριάζομαι, κοπάζω, ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα (οὕτως ὁ Ἕρμαννος ἀντὶ τοῦ ἐξανίησι τῶν ἀντιγράφων) Σοφ. Φιλ.705· μετὰ γεν., ὀργῆς ἐξανεὶς κακῆς Εὐρ. Ἱππ. 980. 2) ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναπιδύω, ἀναβλύζω, ἐκρέω, ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 293· ἐμφανίζομαι, αὐξάνεται καὶ ἐξανίησι Ἀριστ. π. Θαυμ. 43.

ἐξανῑμάω, ἀνιμάω, ἀντλῶ ἔκ τινος· ἀφ' ἧς τὸ φίλον ἐξανιμᾶται πόμα Εὐγέν. παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Medic. τ. 1. σ. 24, XX.

ἐξανίστημι, I. Μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀόρ. α': 1) ἀνεγείρω, ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; Σοφ. Ἠλ. 940· κάμνω τινὰ νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, Πλάτ. Πρωτ. 310A· ἀλλ' ἐγώ σ' ἕδρας ἐκ τῆσδ' ἐκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα Εὐρ. 'Ανδρ. 263, πρβλ. 268· ἐν τούτῳ ὁ Ἰφικράτης ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν, κελεύει τοὺς ἐνεδρεύοντας νὰ ἐγερθῶσι, Ξεν. Ἑλλην.4.8,37. 2) κάμνω τινὰ νὰ καταλίπῃ τὸν τόπον του καὶ ν' ἀπέλθῃ, ἐκδιώκω, ἀποβάλλω, τοὺς Κᾶρας .. Δωριέες τε καὶ Ἴωνες ἐξανέστησαν ἐκ τῶν νήσων Ἡρόδ.1. 171· ἐξαναστῆσαι ἐξ ἠθέων Παίονας ὁ αὐτ. 5.14, κτλ.· ἄνδρας δόμων Σοφ.'Αντ. 297· ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 47· ὡσαύτως ἁπλῶς, ἐξαν. τινάς Ἡρόδ. 6. 127, Θουκ. 4. 48, κτλ., ἴδε κατωτ. II. 2. 3) ποιῶ ἀνάστατον, ἐρημώνω, μηδὲ πόλιν ἀρχαίην ἐξαναστήσῃς ἀναμάρτητον ἐοῦσαν Ἡρόδ. 1. 155 κ. ἀλλ., Θουκ. 7.77 κ. ἀλλ.· Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα Εὐρ. Ἰκ.1198· Ἑλλάδα ὁ αὐτ. Τρῳ. 926. 4) ἐπὶ θήρας, κάμνω τὸ θηρίον νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ φωλεοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανιστᾶιεν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ παθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. 1) ἐξανίσταμαι, ἐγείρομαι ἐκ τῆς ἕδρας ἐν ᾗ κάθημαι, σηκώνομαι, τῶν δέ τις ἐξαναστὰς εἶπε Ἡρόδ. 3. 142., 5. 72, Σοφ. 'Αποσπ. 278, κτλ.· ἰδίως πρὸς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρός τινα, ὑπανίσταμαι, «προσηκώνομαι», ὡς τὸ Λατ. assurgere, ἐξανίστασθαί τινι θάκων Ξεν. Ἱέρων 7, 7· ὁδῶν ὁ αὐτ. Συμπ. 4, 31· ἐγείρομαι ὅπως ὁμιλήσω, Σοφ. Φιλ. 367· ἐγείρομαι ἐξ ἐνέδρας, λόχου Εὐρ. Ἠλ. 217· καὶ ἄνευ τῆς λέξεως λόχος, Θουκ. 3.107· ἐγείρομαι μετὰ τὸ φαγητόν, Πλάτ. Πολ. 328A, κτλ.· ἐκ τῆς κλίνης, λέχους Εὐρ. Ἠλ.786· ἐξ εὐνῆς Ξεν. Οἰκ.10, 8· ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἂς σηκωθῶμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν αὐλήν, Πλάτ. Πρωτ. 311A· εἰς περίπατον Ξεν. Συμπ. 9,1. 2) μετὰ γεν., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι ἔκ τινος τόπου, μεταναστεύω, Λακεδαίμονος Πινδ. Π. 4. 86, πρβλ. Εὐρ. 'Ανδρ. 380· ἐκ τῆς γῆς τῆσδε Ἡρόδ. 4.115:— ἀπολ. σηκώνομαι, ἀπέρχομαι, Θουκ. 7. 49, κλ. 3) ἀποδιώκομαι ἐκ τῆς πατρίδος μου, ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύσω, Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων .. ἐξαναστάντες Ἡρόδ. 1. 15, 56, κ. ἀλλ.· ἐκπίπτω, ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων, ἐκπίπτει τῆς ἀρχῆς, Αἰσχύλ. Πρ.767. 4) ἐπὶ χωρῶν, ἐρημοῦμαι, ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων Ἡρόδ. 2.171· Τροίης ἐξανεστάθη βάθρα Εὐρ. Ἠλ.1652, πρβλ. Δημ. 208.12. 5) σηκώνομαι νὰ ὑπάγω πρὸς ἀνάγκην μου, ἴδε τὴν λ. ἐξανάστασις II. 6) ὑψοῦμαι, ἐγείρομαι, ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον, ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανὸν 1. 56, 4:— οὕτως ἐπὶ ἑλκῶν, ἄλλα γὰρ ἐπ' ἄλλοισι ἐξανίσταται Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημειωτ. 2.13, σ.70 ἔκδ. L. B.—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς, τ. Δ', σ. 189.

ἐξανίσχω = ἐξανέχω, ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐστ. 419.17.

ἐξανοίγω, ἀνοίγω ἐντελῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 391. Διόδ.1. 33.

ἐξανοιδέω, ἀνοιδέω ἔκ τινος, πρήσκομαι, φουσκώνω, ἐξανῳδεῖ τι τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8,15.

ἐξανοικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐξανοίγω, δεῖ ἐξανοίγειν, Ἀνων. στίχοι ἐν Band. Catal. Flor. τ.1, σ. 434.

ἐξάνοιξις, εως, τὸ ἀνοίγειν τι ὅπερ ἐκλείσθη, τῇ ἐξανοίξει τῶν στομάτων (τῶν διωρύχων) Στράβ. 740.

ἐξανορθόω, ἀνορθῶ τὸ πεσόν, σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος Εὐρ. Ἀλκ.1138, οὕτως ὁ Pflugk καὶ Bothe κατὰ τὴν ἔκδ. τοῦ Ἀλδ., ἀλλὰ πολὺ βελτίων εἶναι ἡ ἔκδ. τοῦ Λασκάρεως (1496) ὡς συμφωνοῦσα τοῖς ἀντιγράφοις ἐν οἷς ἡ γραφὴ εἶναι: σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας μόνος. Οὕτως ἐξέδωκε καὶ ὁ Ναύκιος.

ἐξάντης, ες (πρβλ. κατάντης, προσάντης), «ὁ τῆς νόσου ἔξω ὤν» (Ἡσύχ.), ὑγιής, Ἱππ. 488. 39· ἐξάντη ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς ἔχοντα Πλάτ. Φαῖδρ. 244E. 2) μετὰ γεν., ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ, ἀπαλλάσσεται, Αἰλ. π. Ζ. 3. 5· νόσου Κωμικ. Ἀνώνυμ.72.

ἐξαντλέω, ἀντλῶ ἔκ τινος, ἀντλῶ καὶ χύνω ἔξω, τὰ μὲν ἐξαντλοῦντας τὰ δὲ ἀποχετεύοντας Πλάτ. Νόμοι 736B:—Παθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 2: ἴδε ἐν λ. ἐπαντλέω. 2) μεταφ., ὑφίσταμαι, ὑπομένω μέχρι τέλους, Λατ. exantlare, exhaurire, καὶ νῦν ἐκείνων μεῖζον' ἐξαντλῶ πόνον Εὐρ. Κυκλ.10· παπαῖ· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί, ὑποφέρεις τὰ αὐτὰ βάσανα οἷα καὶ ἐγώ, αὐτόθι 110· τὸν αὐτὸν ἐξ. βίον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 456· διάγω, βίον οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια τηροῦντες Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 5· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἰκ. (838) χωρίου: μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ γόους, κτλ., ἴδε Δινδόρφ. ἐν τόπῳ, πρὸς δὲ καὶ σημ. Paley ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ. 3) ἐκκενῶ, Ἡσιόδ.1. 3· ἐκχέω, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν Λουκ. Τίμ.18· σπαταλῶ, μετὰ τῶν ἑταιρῶν ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας Ἀλκίφρ.1. 21: ἐν τῷ παθ., πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος .. καὶ ἐξαντλούμενος (ἐγὼ ὁ Πλοῦτος) Λουκ. Τίμ. 17.

ἐξάντλησις, ἡ, ἐκκένωσις, ἐξάντλησις βορβόρου Εὐστ. Πονημάτ.71.79.

ἐξάντλημα, τό, θερμὸν λουτρὸν ἢ χλίασμα, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Θεραπευτ. 2.12, σ.133, ἔκδ. L. B.

ἐξαντλητέον, δεῖ ἐξαντλεῖν, Ἄντυλ. παρ' Ὀρειβασ. II. 414.11.

ἐξάνυσις, εως, ἐπιτέλεσις, συμπλήρωσις, Εὐστ. Πονημ. 278. 9.

ἐξανυστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐξανύω, δεῖ ἐξανύειν, Καν. τῆς ἐν Καρθαγ. Συν. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 457.

ἐξᾰνύω, Ἀττ. -ανύτω: μέλλ. -ύσω [ῠ], ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, Λατ. conficere, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς, «ἐτέλεσεν, ἐπλήρωσε» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 370· θεῶν θέσμι' ἐξήνυσε Σοφ. Αἴ. 712· ἔμελλες ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν αὐτόθι 926· τί μοι ἐξανύσεις χρέος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 156· πάθεα Εὐρ. Ἴων 1066:—Μέσ., ἐπιτελῶ τι, τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι; ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 536· τέκνοις τάφον ὁ αὐτ. Ἰκ. 285. 2) τελειώνω, ἀποτελειώνω, δηλ. φονεύω, Λατ. conficere, ἢ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, «ὄντως δή σε καὶ μετὰ ταῦτα ἀπαντήσας κατεργάσομαι» (Σχολ.), Ἰλ. Λ. 365, Υ. 452· πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1273. 3) ἐπὶ χρόνου καὶ ἀποστάσεως, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, ἁμέραν τάνδε ἐξανύσασα Εὐρ. Μήδ. 649· δρόμον, ἴχνος, πόρον ἐξ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν.164, Τρῳ. 232, Ι. Τ. 897:—ἀπολ. (ὡς τὸ ἀνύω I. 3), τελειώνω τὴν ὁδόν μου πρός τινα τόπον, φθάνω εἰς αὐτόν, ἐς ἢ ἐπὶ τόπον Ἡρόδ. 6. 139., 7. 183· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ἐξανύσαι τὰν .. νεκρῶν πλάκα (οὕτως ὁ Vauvill ἀντὶ ἐκτανύσαι) Σοφ. Ο. Κ. 1562· πόλον ἐξανύσας Εὐρ. Ὀρ. 1685· καθιστῶ, λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι Σοφ. Τραχ.1023. 4) μετ' ἀπαρ., κατορθώνω νὰ κάμω τι, Λατ. efficere ut .., ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι κράτιστον Εὐρ. Ἱππ. 400. 5) Μέσ., λαμβάνω τι παρά τινος, παρὰ .. ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς ὁ αὐτ. Βάκχ.131, πρβλ. ἀνύω I. 7.

ἐξαπάγω = ἀπάγω, Γελάσ. 1256B.

ἐξαπαείρω, σηκώνω καὶ ἀποκομίζω, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147E.

ἐξαπαιολεῖσθαι· «παραλογίζεσθαι» Ἡσύχ.

ἐξαπαιτέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπαιτέω, Ἰουλιαν. 349B.

ἐξᾰ-πάλαιστος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ παλαιστῶν, παλαμῶν, ἡμιπλίνθια .. ἐξαπάλαιστα Ἡρόδ.1. 50., 2. 149.

ἐξαπαλλάσσω, Ἀττ. -ττω, ἀπαλλάσσω ἔκ τινος, ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν Εὐρ. Ι. Α. 1004· ταλαίνης ἐξαπαλλάξει ζόης ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβῃ 1108, ἔνθα ἐξυπακουστέον: ἑαυτόν:—Παθ., ἀπαλλάσσομαι ἔκ τινος, κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς Ἡρόδ. 5. 4· τίς .. ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; Σοφ. Ἠλ. 1002 (ἔνθα τὸ ἄτης ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἄλυπος)· οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἐξαπαλλαγῇ, ὑφίσταται τὸν πλοῦν, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποσχέσεως, ἐδέχθη τὸν πλοῦν, Θουκ. 4. 28· Κλέωνος ἀπαλλαγήσεσθαι αὐτόθι περὶ τὸ τέλος.

ἐξαπαλείφω, ἀπαλείφω τι ἐντελῶς ἔκ τινος, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ.17, 24, ἔκδ. Λ.

ἐξαπαντάω, ἐξαπαντᾶν, διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν. ἐν Κύρ. 3. 3, 24, ἀντὶ τοῦ ἀπαντᾶν.

ἐξαπαρτάομαι, παθ., κρέμαμαι, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξαπηρτημένην (τὴν ναῦν) ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις ἔφερε Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. Α. 9.

ἐξᾰπατάω, Ἰων. παρατ. ἐξαπάτασκον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1070 (ἐν ἑξαμέτρῳ):—Παθ., μέλλ. -απατηθήσομαι Πλάτ. Γοργ. 499 C· ἀλλὰ καὶ -απατήσομαι, ἐπὶ παθ. σημασ., οὔτε ἐξαπατήσεσθαι ἔτι ὑμᾶς, ἀλλὰ μισθὸν λήψεσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3·—

ἐξαπατῶ, δελεάζω, φενακίζω, ὡς καὶ νῦν, εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν Ἰλ. Ι. 371, πρβλ. Ὀδ. Ι. 414, Πίνδ. Ο. 1. 45, Ἡρόδ. 1. 153, κτλ.· ἐξ. τινα φρένας Ἀριστοφ. Εἰρ. 1099· ἐξ. καὶ φενακίζειν Δημ. 580. 5· ἐξαπατῶ γυναῖκα, Ἡρόδ. 2. 114· ὡσαύτως, ἐξ. τινά τι, ἔν τινι πράγματι, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19· ἐξ. ἐπί τινι Ἰσοκρ. 209C· ἐφ' οἷς ἐξαπατᾷς, διὰ τὰς ἀπάτας τὰς ὁποίας κάμνεις, Δημ. 577. 25· ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο ἂν δύναιτο ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος, κτλ., ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαπατήσῃ ὑμᾶς εἰς τοῦτο, ὅτι κλ., Ξεν. Ἀν. 5. 7, 6, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 413D· ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, καταπραΰνουσι τὸ πάθημα, Λουκ. Νιγρ. 7.— Παθ., ὡς ἐξαπατηθεὶς Ἡρόδ. 9. 94· ἐνόμιζον ἐξηπατῆσθαι Θουκ. 5. 42· ᾔδει ἐξαπατωμένη Ἀντιφῶν 113. 28· τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος Ἀριστοφ. Σφ. 60·— τὸ μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Πλάτ. Κρατ. 439C, Stallb.

ἐξαπάτερθεν, «ἐκ τοῦ ἑτέρου» Ἡσύχ.

ἐξᾰπάτη, ἡ, τὸ ἐξαπατᾶν, ἐξαπάτησις, Ἡσ. Θ. 205, Θέογν. 390, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 25.

ἐξᾰπάτημα, τό, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀπάτημα**, Ἐτυμ. Μ. 791. 32.

ἐξαπάτης, ου, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατεών, Ἱππ. 347. 9.

ἐξᾰπάτησις, εως, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀπάτησις**, Ἀθήν. 387E.

ἐξᾰπατητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξαπατάω**, δεῖ ἐξαπατᾶν, Πλάτ. Κρίτων 49E.

ἐξᾰπατητήρ, ῆρος, ὁ, ἐξαπατητής, ὁ ἐξαπατῶν, ψεύστας.. ἐξαπατητῆρας Ὁμήρου Κέρκωπες, Μοσχόπ. π. Σχεδ. 38. Πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **Κέρκωπες** καὶ Ἁρποκρ. ἐν λ. **Κέρκωψ**.

ἐξαπατητής, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 3. 18, σ. 221, κτλ.

ἐξαπατητικός, ή, όν, ὁ ἐξαπατῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαπατήσῃ, τοῦτο ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 12, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 93.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 24.

ἐξᾰπᾰτύλλω, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ **ἐξαπατάω**, ἀπατῶ τρόπον τινά, Ἀριστοφ. Ἀχ. 657, Ἱππ. 1144.

ἐξᾰπᾰφίσκω, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἐξαπατάω**, Ἡσ. Θ. 537· ἀόρ. β' **ἐξήπᾰφον** Ὀδ. Ξ. 379· ὑποτακτ. **ἐξαπάφω** Ὀδ. Ψ. 97· μετοχ. ἀορ. **ἐξαπαφών**, **οῦσα**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 379, εἰς Ἀφροδ. 38, Εὐρ. Ἴων. 704· ὁ Ὁμ. ὡσαύτως ἔχει γ' ἑνικ. εὐκτικῆς μέσου ἀορ. ἐξαπάφοιτο μετ' ἐνεργ. σημασίας, Ἰλ. Ι. 376, Ξ. 160· ἀόρ. α' **ἐξαπάφησε**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 376, Κόϊντ. Σμ. 1. 137, Ὀππ. Ἁλ. 3. 94.

ἐξά-πεδος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ ποδῶν, Ἡρόδ. 2. 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 1. 62, πρβλ. **ἑξάπους** II.

ἑξά-πεζος, ον, ἔχων ἓξ πόδας, Λυκόφρ. 176, πρβλ. **ἑξάπους** I.

ἐξαπεῖδον, ἀπαρέμφ. **ἐξαπιδεῖν**, ἀόρ. ἄνευ ἰδίου ἐνεστ.— Ἐν χρήσει εἶναι τὸ **ἐξαφοράω**, παρατηρῶ μακρόθεν, Σοφ. Ο. Κ. 1648· — ἐκ τῶν ἅπαξ λεγ.

ἐξαπελαύνω, ἀποδιώκω ἔκ τινος τόπου, δόμων μ'.. ἐξ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 270.

ἑξά-πέλεκυς, εως, ὁ, ἡ, ἔχων ἓξ πελέκεις, ἐξ. ἀρχή, τὸ ἀξίωμα τοῦ Ῥωμαίου Πραίτωρος, Πολύβ. 3. 40, 9· ἐξ. ἡγεμὼν ἢ στρατηγὸς ἢ ἁπλῶς ἑξαπέλεκυς = **πραίτωρ**, ὁ αὐτ. 2. 24, 6., 3. 40, 11, κτλ.

ἐξαπεύχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀπεύχομαι**, Τζέτζ. Ἱστορ. 13. 607.

ἑξά-πηχυς, υ, ἔχων μῆκος ἓξ πήχεων, Ἡρόδ. 2. 138, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12· πρβλ. Λοβεκκ. Φρύν. 412.

ἐξάπινα, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξαπίνης**, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Δ', 20), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 8.

ἐξαπίναιος ἢ **ἐξᾰπῑναῖος**, α, ον, ἢ ος, ον, = **ἐξαιφνίδιος**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388, Ξεν. Ἱέρων 10, 6, Πολύβ. 26. 6, 1, Καλλ. εἰς Δία 50.— Ἐπίρρ. **-ως**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Θουκ. 3. 3, κ. ἀλλ.

ἐξᾰπίνης [ῐ], Ἐπίρρ., ἠπιώτερος τύπος τοῦ **ἐξαίφνης**, Ἰλ. Ο. 325, Ἀλκαῖος 27, Πινδ. Π. 4. 487, Ἡρόδ. 1. 74, 87, Ἱππ. Ἀφ. 1246· οὐδέποτε παρὰ Τραγ., καὶ σπανίως παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 336, 339, 815, Θουκ. 1. 50, Νικόλαος ἐν Ἀδήλ. 1. 6·— ἐν συνδυασμῷ μετ' οὐσιαστ., οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας, αἰφνίδιον ἔαρ, Θεόκρ. 9. 34, εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή. Ὁ Valcken. διώρθωσεν: οὔτ' ἔδαρ ἐργατίναις καὶ τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ παρεδέξατο ὁ Meineke.

ἐξάπινον, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Ἱππ. 517. 19, ἀντὶ ἐξαπίνης.

ἐξᾰπλᾰσιάζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἕξ, Ἐτυμ. Μ. 595. 15· ἐν τῷ παθ.

ἑξᾰ-πλάσιος, α, ον, Ἰων. **-πλήσιος**, η, ον, ἑξάκις τόσος, ἑξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος Ἡρόδ. 4. 81· ἀπολ., Πλουτ. 2. 1020Δ, 1028E·— ὡσαύτως, **ἑξαπλασίων**, ονος, ὁ, ἡ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 18.

ἑξά-πλεθρος, ον, ἓξ πλέθρων, ἔχων μῆκος ἓξ πλέθρων, Ἡρόδ. 2. 149.

ἑξά-πλευρος, ον, ἔχων ἓξ πλευράς, Πλωτῖν. 6. 3, 14.

ἐξαπλῆ, ἐπίρρ., ἐξαπλῶς, Διον. Ἀρεοπ.

ἐξᾰπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἑξαπλάσιος**, Ἡρόδ.

ἑξᾰ-πλόος, όη, όον, συνῃρ. **-πλοῦς**, ῆ, οῦν, ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 65· **τὰ ἑξαπλᾶ**, ἡ ἔκδοσις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Ὠριγένους, ἐν ᾗ ἡ πρώτη στήλη περιέχει τὸ Ἑβρ. κείμενον, ἡ δευτέρα τὸ αὐτὸ δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἡ τρίτη τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀκύλα, ἡ τετάρτη τὴν τῶν ἑβδομήκοντα, ἡ πέμπτη τὴν τοῦ Συμμάχου, ἡ δὲ ἕκτη τὴν τοῦ Θεοδοτίωνος, Εὐσέβ. II. 557 Δ, Ἐπιφάν. I. 1076Δ, κλ.

ἑξαπλόω, = **ἑξαπλασιάζω**, Μάξιμος ἐν Petav. Uranol. 338Α.

ἐξαπλόω, ἐκτυλίσσω, ἁπλώνω, οὐρανὸν ὥσπερ δέρριν ἐξαπλῶσαι Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 17· ἐξ. τὴν χεῖρα Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.— Παθ., ἐκτυλίσσομαι, ἐξαπλώνομαι, εἰς τὴν γῆν Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 9· ὕπτιος ἐξήπλωτο, ἐπὶ νεκροῦ, Βατραχομυομ. 106. 2) ἀναπτύσσω, διασαφηνίζω, ἑρμηνεύω, Λατ. explicare, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 217, κλ.

ἐξάπλωσις, εως, ἡ, ἅπλωμα, ἐπέκτασις, αἱ τῶν ὑμένων ἐς πλάτος ἐξαπλώσιες Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8· ἀντίθετον τῷ **πίλησις**, Φίλων 1. 385, 33. II. ἀνάπτυξις, ἐξήγησις, ἑρμηνεία, διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσιν (αἱ λέξεις) Ἐρωτιαν. ἐν τῷ προοιμ. σ. 18.

ἑξάπλωσις, ἡ, πολλαπλασιασμὸς διὰ τοῦ ἕξ, Μαξ. Ὁμολ. 1228B.

ἐξαποβαίνω, ἀποβαίνω ἔκ τινος, ἐξέρχομαι, ἐξαπέβησαν ἑταῖροι νηὸς Ὀδ. Μ. 306, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 199, κλ.

ἑξαποδία, ἡ, ἑξάμετρον, ὅσα περ ἔνδον πέφυκεν ἁπλῆς ἑξαποδίας Τζέτζ. π. Μέτρων, Ἀνέκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 322, 9.

ἐξαποδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ἔκ τινος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 332, 30.

ἐξαποδίομαι, Ἀποθ., ἀποδιώκω ἔκ τινος τόπου, αἴ κεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι; Ἰλ. Ε. 763· ἀλλὰ γράφεται καὶ διῃρημένως ἐξ ἀποδίωμαι.

ἐξαποδύνω, ἀπεκδύομαι, εἵματα δ' ἐξαπέδυνε Ὀδ. Ε. 372.

ἐξαποθλίβω, ἀποθλίβω ἔκ τινος, ἐν τῷ παθ., τῶν βοτρύων νέκταρ θεῖον ἐξαπεθλίβετο Θεοδ. Ὑρτακ. Ἀνέκδ. Boiss. τ. 1. σ. 271.

ἐξαποκλύζω, ἀποπλύνω, καθαίρω, ἐξαποκλύσειας (κατὰ διόρθωσιν Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 327) Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 245, 26-7, ἀντὶ τοῦ **ἐξαποβλύσειας**.

ἐξαποκρούω, = ἀποκρούω, Μεταγεν.

Ἑξά-πολις, εως, ἡ, ὁμοσπονδία ἓξ πόλεων τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων, Ἡρόδ. 1. 144, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 385.

ἐξαπόλλῡμι: μέλλ. **-ολέσω** καὶ Ἀττ. **-ολῶ**, καταστρέφω παντελῶς, Αἰσχύλ. Χο. 837, Σοφ. Ἠλ. 588, Εὐρ. Ἡρακλ. 950, κτλ. II. παθ. μετὰ πρκμ. β' **ἐξαπόλωλα**, καὶ ἀόρ. β' **ἐξαπωλόμην**:— καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι ἔκ τινος τόπου, μετὰ γεν., ἀλλ' ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατ', «ἀλλ' ὁμοῦ πάντες ἐκ τῆς Ἰλίου ἀπόλοιντο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 60· ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια Σ. 290· ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε Ὀδ. Υ. 327· σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 528:— ἀπολ., χάνομαι ἐξ ὁλοκλήρου, οὗτοι (οἱ Ψύλλοι) ἐξαπολώλασι τρόπῳ τοιῷδε Ἡρόδ. 4. 173, Σοφ. Ἀποσπ. 226.

ἐξαπολογία, ἡ, ἐπιγραφὴ τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιφῶντος, δευτέρα ἀπολογία, ἀνταπάντησις· ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος γράφει διῃρημένως **ἐξ ἀπολογίας** (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Blass). Πρβλ. **ἐκκατηγορία**.

ἐξαπονέομαι, παθ., ἐπανέρχομαι ἔκ τινος, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, σῶον δὲ ἐκ τῆς μάχης ὑποστρέψαι οὐ συνεχώρησεν, Ἰλ. Π. 252, Υ. 212· ἀλλὰ γράφεται καὶ διῃρημένως, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

ἐξαπονίζω: μέλλ. **-νίψω**, πλύνω καλῶς, ἀπονίπτω, τοῦ (τοῦ Ὀδυσσέως) πόδας ἐξαπένιζεν Ὀδ. Τ. 387.

ἐξαποξύνω, ἐπὶ ξύλου, κάμνω τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὀξεῖαν, «μυτερήν», ἀκρεμὼν ἐλαίας ἔστιν ἐν δόμοισί τις, ὃν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον, ἐς πῦρ καθήσω Εὐρ. Κύκλ. 456.

ἐξαποπατέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀποπατέω**, Ἱππ. 504. 7.

ἐξαποπέμπω, ἀποπέμπω ὅλως δι' ὅλου, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 56.

ἐξαποπνέω, ἀποπνέω ἐντελῶς, ἐκπνέω, τὸν βίον ἐξαπέπνευσε Τζέτζ. Ἱστ. 3. 164.

ἐξαποπέτομαι, ἀποπέτομαι ἔκ τινος, Κ. Μανασσ. Χρον. 15D, Θεόδ. Πρόδρ. Γαλεομ. 324.

ἐξαποπτύω, ἀποπτύω, ἐκπέμπω, ἐξαποπτύον βόρβορον Τζέτζ. Ἱστ. 6. 7.

ἐξαπορέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀπορέω**, εὑρίσκομαι ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ, Πολύβ. 4. 34, 1:— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. δ', 8· καὶ ἐν παθ. ἀόρ. β', Διοδ. Ἀποσπ. 507. 89, Πλουτ. Ἀλχ. 5· ἐξαπορηθῆναι ἀργυρίου, εὑρεθῆναι ἐν μεγάλῃ χρηματικῇ ἀνάγκῃ, Διον. Ἁλ. 7. 18· παθ. πρκμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 11.

ἐξαπορρέω, παθ. ἀόρ. **-απερρύην**, ἀπορρέω, ἐξαφανίζομαι, τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἐξαπερρύη Εὐσταθ. τὸ Καθ' Ὑσμ. 9, σ. 349.

ἐξαποσπάω, ἀποσπῶ, ἀπομακρύνω, Νικήτ. Εὐγεν. 2. 222.

ἐξαποστάζω, ἀποστάζω ἔκ τινος, χύνω, τὸ προσῆκον ἐξαποστάξαι δάκρυ Θεόδ. Πρόδρ. 8. σ. 377.

ἐξαποσταλτέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐξαποστέλλειν ἢ ἐξαποστεῖλαι, Γλωσσ.

ἐξαποστειλάριον, τό, τροπάριον λεγόμενον ἢ ᾀδόμενον εὐθὺς πρὸ τῶν **αἴνων**, Στουδ. 1708Δ, Λέων 300. [Τὸ τροπάριον λεγόμενον ἢ ᾀδόμενον πρὸ τῶν **αἴνων** κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν ὀνομάζεται **φωταγωγικόν**· καὶ ἐπειδὴ ἡ προστακτικὴ **ἐξαπόστειλον** ἐπαναλαμβάνεται σχεδὸν ἐν ἅπασι τοῖς **φωταγωγικοῖς**, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τὸ ὄνομα **ἐξαποστειλάριον** ἀρχικῶς ἐδίδετο εἰς τὰ ὕστερον ὀνομασθέντα **φωταγωγικά**].

ἐξαποστέλλω, ἀποστέλλω μακράν, Πολύβ. 3.11, 1, Διόδ. 19. 102· ἐκπέμπω, ἐκδιώκω, ἐκ τοῦ παραδείσου Ἑβδ. (Γέν. Γ', 23 κ. ἀλλ.):—Παθ., ἐξαποστέλλομαι, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251, 5. **II.** ἀπολύω αἰχμάλωτον καὶ ἀποστέλλω αὐτὸν πρός τινα σκοπόν, ὁ δὲ Φίλιππος πεισθεὶς ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων Πολύβ. 4. 84, 3· ἀπολύω, ἀποπέμπω, χωρίζω τὴν γυναῖκά μου, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 4).

ἐξαποστρέφομαι, ἀποστρέφομαι ἔκ τινος, Ἰωάνν. Γεωμέτρης παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Medic. τ. 1. σ. 67.

ἐξαποστολή, ἡ, τὸ ἐξαποστέλλειν, Πολύβ. 1. 66, 2, κτλ., ἐν τῷ πληθ. 9. 5, 5.

ἐξαποτίνω, ἱκανοποιῶ ἐντελῶς, καταπραΰνω, οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐρινύας ἐξαποτίνοις Ἰλ. Φ. 412.

ἑξά-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ἓξ πόδας ἔχων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6,16. **II.** = **ἑξάπεδος**, Λουκ. Κρον.17, Πλουτ. Λούκουλ. 37. **2)** ἐν τῇ στιχουργίᾳ, στίχος ἔχων ἓξ πόδας, τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἑξάπουν, τέλειον, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. Ὀνομ. τ. 5. σ. 21, 7, ἔκδ. Reiske., πρβλ. **ἕξπους**.

ἐξαποφαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀποφαίνω**, Λουκ. Ἡσίοδος 6.

ἐξαποφθείρω, καταστρέφω ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 464, Σοφ. Τρ.713.

ἐξαποχέω, ἀποχέω ἔκ τινος, κρήνης δὲ δίκην ὀφθαλμῶν ἐξαπεχεῖτο δάκρυ Τζέτζ. Ἱστ. 3. 327.

ἑξά-πρυμνος, ον, ὁ. ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ἔχων ἓξ πλοῖα, μετὰ ἓξ πλοίων, τὸν ἑξάπρυμνον, δηλ. τὸν Ἡρακλέα, «ὅτι ἓξ ναῦς ἔχων, **εἰς τὴν** Τροίαν ἦλθεν» (Σχόλ.), Λυκόφρ.1347, πρβλ. Ἰλ. Ε. 638.

ἑξα-πτέρυγος, ον, ἔχων ἓξ πτέρυγας, τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ἀγάλματα, ἑξαπτέρυγον ἑκάτερον αὐτῶν Κλήμ. Ἀλ. 667, Γρηγ. Ναζ. II. 52Α, ἐπὶ τῶν **Σεραφίμ**.

ἐξαπτικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς ἔξαψιν, ἐξαπτικὴ παθῶν ὕλη Ἰω. Δαμασκ. σ. 756, ἔκδ. Mi.

ἑξά-πτυχος, ον, ἔχων ἓξ πτυχάς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 295, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐξήλατον** (ἔνθα ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ γραπτ. **ἑξήλατον** μετὰ δασείας).

ἐξάπτω: μέλλ. **-ψω**, δένω ἔκ τινος ἢ εἴς τι, πεῖσμα νεὸς .. κίονος ἐξάψας μεγάλης Ὀδ. Χ. 466, πρβλ. Ἰλ. Ω. 51· Φρύγια πέπλων ἀγάλματα ἐξάπτω χροὸς Εὐρ. Τρῳ.1220· τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάσσης Πλουτ. Θεμιστ.19· οὕτως, ἐξάπτειν τι ἔκ τινος Ἡρόδ. 1. 26· ἀπό τινος Ξεν. Κυν.10,7· ὡσαύτως, ἐκ τοῦ νηοῦ ἐξάπτειν σχοινίον ἐς τὸ τεῖχος Ἡρόδ.1. 26· ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῴδιον Ἀριστοφ. Σφ. 379.— Παθ., περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμεθα πηνίκην τινά, ἔχομεν προσηρμοσμένην περὶ τὴν κεφαλὴν φενάκην τινά, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. ἐν τοῖς Ἀδήλ. 3, Meineke. **2)** μεταφ., τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω ἱκέτης, ἀφύλλους στόματος ἐξάπτων λιτάς, προσαρμόζων (οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰ γόνατά σου) τὰς ἱκεσίας στόματος ἄνευ ἱκετηρίας, δηλ. ἄνευ ἱκετηρίων κλάδων, Εὐρ. Ὀρ. 383· τῆς τύχης ἐξάπτειν τὰ πραττόμενα, ἐξαρτᾶν ἐκ τῆς τύχης, Πλουτ. Σύλλ. 6· συνδέω ἓν πρᾶγμα πρὸς ἄλλο, ἐξακολουθῶ διήγησιν, ἔπειθ' οὕτως ἐξάψομεν τὴν διαδοχὴν τῶν ἀξίων λόγου Διογ. Λ. 8. 50· ἐξαμμένος ἐκ σώματος, προερχόμενος ἐκ τοῦ σώματος, Τίμ. Λοκρ. 102Ε. **3)** ἐξ. τινί τι, τιθέναι τι ἐπί τινος, ἱκετηρίαν γόνασιν Εὐρ. Ι. Α. 1216· κόσμον νεκρῷ ὁ αὐτ. Τρῳ.1208· ἐξ. βρόχον ἀμφὶ δείρῃν ὁ αὐτὸς Ἴων 1065. **II.** Μέσ., κρατῶ τι διὰ τῶν χειρῶν καὶ κρεμῶμαι ἐξ αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ σύρω αὐτὸ κάτω, σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες πάντες ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι Ἰλ. Θ. 20· ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας, παρακολουθεῖν κατὰ πόδας, Πολύβ. 4. 11, 6· ἐπιλαμβάνομαί τινος, τῶν Ἑλληνικῶν ἐξάπτεσθαι κελεύοντος βασιλέως, ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, Πλουτ. Θεμ. 31. **2)** κρεμῶ τι ἐπάνω μου, φέρω τι κρεμάμενον περὶ τὸ σῶμά μου, φορῶ τι, τί πέπλους μέλανας ἐξήψω χροὸς λευκῶν ἀμείψασ' .. ; Εὐρ. Ἑλ. 1186· ἐπὶ πλοίου, δένω διὰ κάλου καὶ σύρω αὐτό, ῥυμουλκῶ, τὰς δ' ἀκεραίους (ναῦς) ἐξαπτόμενοι κατῆγον εἰς τὴν πόλιν Διόδ. 14. 74· ἐξάπτομαί τινα, κάμνω τινὰ νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ξανθὰ καὶ διεκτενισμένα μειράκια, τοὺς ἐραστὰς ἐξαψάμενα καὶ τὰς ἑταίρας Φιλόστρ. 335· πρβλ. **ἐνάπτω**. **B.** ἐν τῷ ἐνεργ. προσέτι, βάλλω πῦρ, ἀνάπτω, τὰν ὕλαν Τίμ. Λοκρ. 97Ε. **II.** μεταφ., ἀνάπτω, διεγείρω, ἡνίκα ὁ Πέρσης τὸν μέγα πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε Αἰλ. π. Ζ.12. 35. —Παθ., πῦρ ἐξ. ἐκ λίθων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9,10· ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς Πλάτ. Ἐπιστ. 340Β, πρβλ. Πολ. 498Β· ἐξάπτομαι ὡς καὶ νῦν, ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἐξαφθέντες Διον. Ἀλ. 5. 38.

ἑξάπτωτος, ον, (πτῶσις) ἔχων ἓξ πτώσεις, Πρισκιαν. 5.14, 77.

ἐξαπωθέω: μέλλ. **-ώσω** καὶ **-ωθήσω**, ἀπωθῶ μακράν, Εὐρ. Ῥῆσος 811.

ἐξαπώλεια, ἡ, ἐντελὴς ἀπώλεια, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 232. 2., 402. 9, ἔκδ. Β.

ἑξά-πωλος, ον, ἐπὶ ἅρματος, τὸ συρόμενον ὑπὸ ἓξ πώλων ἢ ἵππων, τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων Ἡρῳδιαν. 5. 6, 16.

ἐξάραγμα, τό, «σύντριμμα» Γαληνοῦ τῶν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 466.

ἐξᾰραιόω, -αίωσις, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀραιόω, -αίωσις**, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6, π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἐξαραιρημένος, ἐξαραίρηται, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαιρέω**.

ἐξαράομαι, ἀποθ., καταρῶμαι, μετὰ συστ. αἰτ., ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις Σοφ. Ἀντ. 427. **II.** τελῶ εὐχάς, ἐπὶ ἱδρύσεως ναοῦ, ὅτι χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκεν (ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων) πρὸς τὸν καινὸν νεὼν πρὶν ἐξαράσασθαι, «ἐξαράσασθαι δέ ἐστι τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς εὐχάς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ναῶν εἰώθασι ποιεῖσθαι» (Ἁρποκρ.), Αἰσχίν. Κατὰ Κτησιφ. 32, 3. Διάφορ. γραφ. πρὶν ἐξειργάσθαι.

ἐξᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**: ἐξάγνυμι, ἐκρήγνυμι, συντρίβω, ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν (Ἀρίσταρχος καὶ ἄλλοι ἄραξε, Ζηνόδοτος δὲ ἔαξεν) Ὀδ. Μ. 422· οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ ὀδόντας Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 7 [8]. 17· κατασυντρίβω, τὴν ῥῖνα Ἱππ. 57· τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα Ἀριστοφ. Ἱππ. 641· πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 16: μεταφ., οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν Ἀριστοφ. Θεσμ. 704. **II.** μετ' αἰτ. προσ., πλήττω, προσβάλλω διὰ λοιδοριῶν, ὑβρίζω, κακολογῶ, λοιδορῶ, κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι ὁ αὐτ. ἐν Νεφ.1373.

ἐξαργέω, διατελῶ ἐν πλήρει ἀργίᾳ ἢ ἀδρανείᾳ, οἷον τῷ καθεύδοντι ἢ καὶ ἄλλως πως ἐξηργηκότι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 9· διὰ τὸ τὴν μὲν δύναμιν ἐξηργηκέναι αὐτὸν δὲ τρυφᾶν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5.10, 24. **II.** Παθ., ἀμελοῦμαι, παραμελοῦμαι ἐντελῶς, ἔργα δρῶμεν' οὐκέτ' ἐξαργούμενα Σοφ. Φιλ. 556· ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐστὶ (γῆ), τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται Πλούτ. 2. 2Ε.

ἐξάργματα, τά, (ἐξάρχομαι), ἀκρωτηριάσματα, ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 477, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς σημειοῦται: «οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματά τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου· καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν», κτλ.—Πρβλ. **μασχαλίσματα**, καὶ ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ἠλ. 445, ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει: **μασχαλισθῆναι** καὶ Ἐτυμ. Μ. ἐν σ.118. 32.

ἐξαργῠρίζω, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **ἐξαργυρόω**, εἰς ἀργύριον, εἰς χρήματα μεταβάλλω, πωλῶ, οὐδ' ἣν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι (διάφ. γρ. ἐξαργυρῶσαι), δηλ. ἀργυρίου πωλῆσαι, Θουκ. 8. 81· ἐξαργυρίσας [τὴν οὐσίαν] Δημ. 59. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαργυρισάμενος τὴν οὐσίαν Πλούτ. 2. 850D· **ἐξαργυρίζομαί τι**, ἀποσυλῶ, διαρπάζω, καὶ ἐξαργυρισάμενος (τὸν οἶκον) πενίαν ὀδύρει, καὶ ἀφοῦ ἐξεγύμνωσας τὸν οἶκον παραπονεῖσαι ὅτι εἶσαι πένης, Ἰσαῖος π. Δικαιογ. Κλήρου 56, 43. **II.** λαμβάνω διὰ τῆς βίας ἀργύριον παρά τινος, ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσατο κατὰ τὸ δυνατόν, εἰσῆγεν εἰς τὸν δῆμον, κτλ., Πολύβ. 32. 22, 1.

ἐξαργυρισμός, ὁ, = τὸ **ἐξαργυρίζειν**, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 12. 38, 19.

ἐξαργῠρολογέω, ἀργυρολογῶ, ὡς καὶ νῦν, Γ. Παχυχ. τ. Β', σ. 480.16, ἔκδ. Β.

ἐξαργῠρόω, μετατρέπω εἰς ἀργύριον, δηλ. εἰς χρήματα, τὰ ἡμίσεα πάσης τῆς οὐσίης Ἡρόδ. 6. 86, 1· πρβλ. **ἐξαργυρίζω**.

ἐξᾰρεσκεύομαι, Μέσ., ἀρέσκομαι, ἥδομαι ἔν τινι, Κλήμ. Αλ. 250.

ἐξαρέσκομαι: μέλλ. **-έσομαι**: Ἀποθ., ποιῶ ἐμαυτὸν ἀρεστόν τινι, ἀξιοῦμαι τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, ὥστε ἔχειν καὶ θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας Ξεν. Οἰκ. 5, 3 καὶ 19. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐξαρέσασθαί τινα δώροις, ἐξαγοράσαι αὐτὸν διὰ δώρων, Δημ. 1396. 26, πρβλ.1397. 3.

ἐξαρθρέω, ἐξαρθρόω, «στραγγουλίζω» μέλος τοῦ σώματος, ἢ ἐμόν, Ἱππ. π. Ἄρθρ 784.19, κτλ., ἢ ἄλλου τινός, μυθολογοῦσι δέ τινες ὅτι αἱ Ἀμαζόνες τὸ ἄρσεν γένος τὸ ἑωυτῶν νήπιον

ἑὸν ἐξαρθρέουσι, αἱ μὲν κατὰ τὰ γούνατα, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἰσχία αὐτόθι 820. 20.—Παθ., ἐξαρθρέεται τὰ τοιαῦτα αὐτόθι 825. **II.** ἀμεταβ., ἐξαρθροῦμαι, ἐξαρθρήσαντα ὀστέα αὐτόθι 796.

ἐξάρθρημα, τό, ἐκτοπισμὸς ὀστοῦ, «στραγγούλισμα», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789, προσέτι **ἐξάρθρησις, εως**, ἡ, αὐτόθι 821.

ἔξαρθρος, ον, (ἄρθρον) ἐξηρθρωμένος, τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἔξαρθρον γενέσθαι, παθεῖν ἐξάρθρωσιν κατὰ τὸ δεξιὸν σκέλος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3.11, 6. **II.** ὁ ἔχων τὰς ἀρθρώσεις προεχούσας καὶ κακῶς ἐσχηματισμένας, ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787. 6· πρβλ. **ἐξόφθαλμος**. — Κατὰ Σουΐδ. «ἔξαρθρος· ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος».

ἐξαρθρόω, ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν κλείδωσιν, «στραγγουλίζω», Ἰωσήπ. Μακκ. 10. **II.** **ἐξηρθρωμένος**, = τῷ προηγ. II, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 14.

ἐξάρθρωμα, τό, **-θρωσις**, ἡ, = **ἐξάρθρημα, -θρησις**, Ἱππ. παρὰ Γαληνῷ.

ἐξἄριθμέω, ἀριθμῶ ἀκριβῶς, ἀριθμῶ ὅλον τὸ ποσὸν μετ' ἀκριβείας, Λατ. enumerare, τὸν στρατὸν Ἡρόδ. 7. 59, 60, κ. ἀλλ., Πλάτ. Πολ. 522D, Ἰσοκρ. 319C.—Παθ., τούτων μυριάδες ἐξηριθμήθησαν .. ἑβδομήκοντα σὺν ἱππεῦσι, κτλ., Ἡρόδ. 4. 87. **II.** ἐπὶ χρημάτων, καταβάλλω, πληρώνω τοῖς μετρητοῖς, Λατ. numeratim solvere, Θεογένης γὰρ ὁ Προβαλίσιος .. ἐν τῇ ἀγορᾷ ταῦτα τὰ χρήματ' ἐξηρίθμησε Δημ. 832. 4. **III.** ἀπαριθμῶ, τὸ μὲν ἐξαριθμεῖσθαι κατὰ μέρος ὑπὲρ τῶν προειρημένων πράξεων, οὐδὲν ἀναγκαῖον Πολύβ. 1. 13, 6· μετὰ μέσ. σημ., τὰς ἰδίας ἀρετὰς ἐξαριθμούμενοι Διον. Ἀλ. 5. 72· μετὰ πρκμ. παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πολύβ. 9. 2, 1.—Παθ., αἱ δὲ ἀρχαὶ τῶν περιόδων .. ἐξηρίθμηνται Ἀριστ. Ρητ. 3. 9. 9.

ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, ἀρίθμησις, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 82, Δίων Κ. 43. 46. **II.** ἀπαρίθμησις, ἐξαρίθμησις τῶν πεπραγμένων αὐτῷ πρὸς Φίλιππον Πολύβ. 16. 26, 5.

ἐξαρκέω: μέλλ. **-έσω**: **I.** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοὶ Σοφ. Ο. Κ. 6, πρβλ. 1116· ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπὸν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 459, κτλ.· ἔμοιγε ἐξ. ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ Σιμωνίδ. 12. 9· ὁ βίος τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρκεῖ Πλάτ. Φαίδων 108D· ἐξ. εἴς τι ὁ αὐτ. Λύσ. 185E· πρός τι ὁ αὐτ. Πολ. 526D, Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 5· μετ' ἀπαρ., μία μεσότης ἂν ἐξήρκει .. ξυνδεῖν Πλάτ. Τίμ. 32A· ἀπολ., εἶμαι ἀρκετός, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν ἔφη Εὐρ. Ἰκ. 866, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 1· βραχὺς .. ἐξήρκει λόγος Δημ. 293, 25. **2)** ἀπροσώπ., **ἐξαρκεῖ**, εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ, «φθάνει», μετὰ δοτ. προσ., Πλάτ. Πρωτ. 330C κ. ἀλλ.· τῇ προσθήκῃ ἀπαρ., ἐξ. ἡμῖν ἡσυχίην ἄγειν Ἡρόδ. 7. 161· ἐξ. σώματι εἶναι σώματι ἢ προσδεῖταί τινος Πλάτ. Πολ. 341E· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι ὁ αὐτ. Ἀλκ. Δεύτερος 141A· ἐξαρκέσει εἰπεῖν Δημ. 817. 11· οὐκ ἐξαρκεῖ μόνον τινί, δὲν εἶναι ἀρκετὸν δι' αὐτὸν ἁπλῶς νὰ .., Λυσ. 98. 29, Ἰσοκρ. 394A· μετὰ δοτ. προσ. καὶ μετοχ., ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς Δημ. 1155. 7:—ἀπολ., οὐκ ἂν ἐξαρκέσειεν ὁ αὐτ. 557. 11· ἐξαρκεῖ, ἀρκεῖ, «φθάνει», Πλάτ. Γοργ. 503A, Ἱππ. Μείζ. 302B. **II.** ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, ἐξαρκοῦμαι, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, «ἀντὶ ἐξαρκούμενος· καὶ ἔστιν ἀλλοίωσις κατὰ διάθεσιν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 5. 55· ἐπὶ νοσοῦντος, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἀντέχω, συντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου Ἱππ. Ἀφορ. 1243. 28· ἢ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ; σὲ ἔκαμε λοιπὸν ὁ πατήρ σου τοιοῦτον ὥστε νὰ εἰμπορῇς νὰ τὰ βάλλῃς μὲ ὅλους; Εὐρ. Ἰκ. 574· ἀπολ., ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος αὐτόθι 511:—μετὰ μετοχ., τὸν νοῦν διδάσκαλον ἔχουσα ἐξήρκουν ἐμοί, ἠρκούμην, ἤμην εὐχαριστημένος, ὁ αὐτ. Τρῳ. 648, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 524· πῶς ἂν .. ἐξαρκέσειε .. ἐκτίνων; πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ .. πληρώνων, Ξεν. Ἱέρ. 7, 12· μετοχὴ δὲ ἐξυπακούεται μετὰ τὸ **ἐξαρκῶ** ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 7, πολλάκις δὲ ἃ πρὸ αὑτοῦ τις οὐκ ἐξειργάσατο ἢ οὐκ εἶδεν ἢ οὐκ ἤκουσεν ἢ οὐ διήνυσε, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν (ἐξυπ. ἐξεργασάμενος, ἰδών, κτλ.). **III.** ἐπικουρῶ, βοηθῶ, φίλοις Πινδ. Ν. 1. 47.

ἐξαρκής, ές, ἀρκετός, ἱκανός, πλοῦτος ἐξ. δόμους Αἰσχύλ. Πέρσ. 237· ὡς ... τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ, ὅπως βάλω εἰς τάξιν τὰ ἔνδον, Σοφ. Τρ. 334.

ἐξαρκούντως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **ἐξαρκέω**, ἐπαρκῶς, ἱκανῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 376, Πλάτ. Γοργ. 493C, Ἰσοκρ. 234C.

ἔξαρμα, τό, (ἐξαίρω), οἴδημα, πρήξιμον, ἢ μάλιστα τὸ ἔξαρμα ἦν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 1133F. **II.** ἡ ἄρσις, ἡ ὕψωσις τῶν οὐρανίων σωμάτων, τὸ ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις ἐν ταῖς χειμεριναῖς τροπαῖς Στράβων 75· τοῦ πόλου Ἵππαρχος παρὰ Πτολ. 1. 4· μέγα λαμβάνων ὁ πόλος ἔξαρμα Πλουτ. Μάριος 11, Ἠθικ. 410E. **III.** μεταφ., ἐπὶ ἐμμελοῦς λόγου, ὕψος, ὄγκος, μέγεθος, «ἀείδειν δέ ἐστι τὸ ἐμμελῶς λέγειν, καὶ ᾠδὴ ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει» Εὐστ. εἰς Ἰλιάδ. Ι. 5· ἐπὶ προσώπου, ἔξοχον πλεονέκτημα, «οὐδὲν ἔχων ἔξαρμα φύσεως (ὁ Διομήδης)» Σουΐδ. ἐν λέξει **Εὐπείθιος**.

ἐξαρμόζω, ἐν τῷ Παθ., ὑφίσταμαι διάλυσιν τῶν ἁρμῶν, τροχοὶ δ' ἅρματος ὁ μὲν ἐξήρμοσται τὰς κνήμας Φιλόστρ. 815. **II.** τὰ πλευρὰ .. ἔχοντες ἐξηρμοσμένα, καλῶς ἡρμοσμένα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3, 6.

ἐξαρμόνιος, ον, ἔξω τῆς ἁρμονίας, παράχορδος, ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1, 9.

ἔξαρμος, ον, ἔχων τὰ μέλη ἐξηρθρωμένα, Ἰωάνν. Λυδ. 251. 3.

ἐξαρνέομαι: ἀόρ. **ἐξηρνησάμην** Ἡρόδ. 3. 74· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀείποτε **ἐξηρνήθην** Πλάτ. Συμπ. 192E, Νόμοι 949A. Ἀποθ. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου, τὸν φόνον Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὐ τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι Εὐρ. Ἑλ. 579. κτλ.· ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 660· μὴ λαβεῖν ἐξαρνούμενος Δημ. 818. 24· οὐκ ἐξ. πράττειν Αἰσχίν. 89. 24.

ἐξάρνησις, εως, ἡ, τὸ ἐξαρνεῖσθαι, ἄρνησις, Πλάτ. Πολ. 531B. Ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ, ἀπάρνησις, ἀποκήρυξις, τοῦ βαπτίσματος Εἰρήν. 659B, κλ.

ἐξαρνητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἐξαρνῆται, νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς κἀντιλογικὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 1172.

ἔξαρνος, ον, (ἀρνέομαι) ὁ ἐξαρνούμενος, ἔξαρνός εἰμι ἢ γίγνομαι = **ἐξαρνέομαι**, ἀπολ., νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ; Ἀριστοφ. Νεφ. 1230, Ἀντιφῶν 135. 25, Ἀνδοκ. 2. 38, κτλ.· οὐ γὰρ πώποτε ἔξαρνος ἐγενόμην μαθών τι Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 372C· ἐξ. εἶναι περί τινος Δημ. 679. 20· ὑπέρ τινος Διον. Ἀλ. 7. 34· ὡσαύτως, ἐξ. εἶναί τι Λυσ. 98. 41, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 158C· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἑπομένου **μὴ** μετ' ἀπαρ., ἐξ. ἦν μὴ .. ἀποκτεῖναι Σμέρδιν Ἡρόδ. 3. 66, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 241· ἐξ. γεγονέναι τὸ παράπαν μηδ' εἶναι ψεῦδος Πλάτ. Σοφ. 260D· ἑπομένου **μὴ οὐ** .., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 14. 1· ἑπομένου ἀπαρεμφ., πῶς γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ οὐ καλὸν εἶναι; Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 288C· ὡσαύτως, ἐξ. ἐγένετο ὡς οὐ .., Δημ. 921. 26· πρβλ. **ἄπαρνος**.

ἐξαρπάζω: μέλλ. -ξω καὶ -σω (ἴδε **ἁρπάζω**), ὡσαύτως **-άσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 708· ἀόρ. **ἐξήρπαξα** Ὅμ., **ἐξήρπασα** Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. Ἁρπάζω ἔκ τινος, φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς Ὀδ. Μ. 100· ἐξ. τι παρά τινος Ἡρόδ. 8. 135· τι ἐκ χερῶν τινος Εὐρ. Ι. Α. 315·— ἁρπάζω τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν τινος καὶ σῴζω αὐτόν, τὸν δ' (τὸν Ἀλέξανδρον) ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη ῥεῖα μάλ'.. ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ Ἰλ. Γ. 380, πρβλ. Υ. 443, Χ. 597· ὡς ἐξαρπασόμενος τῆς πολιορκίας τὸν Μάριον Πλουτ. Σύλλ. 29.—Παθ., ἁρπάζομαι ἔκ τινος, τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν Πλάτ. Τίμ. 60C.— Παθ. πρκμ. μετὰ μέσης σημ., οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν, οἱ ἁρπάσαντες τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην θεράποντες τοῦ Κρέοντος ἐπισπεύδουσιν αὐτάς, Σοφ. Ο. Κ. 1016· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐξηρπασμένην. Κατὰ τὸν F. W. Schmid διορθωτέον ἐξειργασμένοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν τῷ ἑπομένῳ στίχῳ οἱ παθόντες, ἴδε μακρὰν σημ. Jebb, ὅστις ἐξέδωκεν ἐξειργασμένοι. **II.** ἀποσπῶ, ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα Ἀριστοφ. Ἱππ. 708.

ἔξαρσις, εως, ἡ, (ἐξαίρω) ὕψωσις, Κλεομήδ. 1. 1, 2. **II.** καταστροφή, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΙΒ', 17), Κλήμ. Ἀλ. 816. **III.** (ἐκ τοῦ παθ.), ἔγερσις, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Ι', 6).

ἐξαρτάω, κρεμῶ τι ἔκ τινος, τοὺς θυρεοὺς ἐκ τῶν ὤμων ἐξηρτηκότες Πολύβ. 18. 1, 4· ἀπὸ ταύτης (τῆς κεραίας) ἐξήρτησαν ἐν λέβησιν ὅσα κτλ. Ἀρρ. Ἀν. Ἀλ. 2. 19, 2· ἄτοπος δὲ ὁ Ἀνακρέων ὁ πᾶσαν αὑτοῦ τὴν ποίησιν ἐξαρτήσας μέθης, ἐκ τῆς μέθης, Ἀθήν. 429B, Λόγγ. 1, 32· μεταφ., κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ἔκ τινος, ἐπαίνων ἐξ. τὴν δόξαν Πλουτ. Ἄρατος 1, πρβλ. Φάβιον 22· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ (ἴδε ἐν λ. **παιδεία**), Εὐρ. Τρῳ. 129· πρβλ. **ἐξάπτω**. **2)** ἐκτείνω τι, ὃ δὲ (τὸ μυθολογούμενον Ἰνδικὸν θηρίον μαρτιχόρας) ἀποστάδην αὐτὴν (τὴν οὐρὰν) ἐξαρτᾷ Αἰλ. π. Ζ. 4. 21. **II.** Παθ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ. **ἐξηρτῆσθαι**, μέσ. μέλλ. **ἐξαρτήσομαι** Ξεν. Κύρ. 5. 4, 20·—τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένη; ἐξαρτῶσα σεαυτὴν ἐκ τῆς χειρός μου, Εὐρ. Ἱππ. 325· περὶ τὸ γένειον ὁ αὐτ. Ι. Α. 1226, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 470· ἔκ τινος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 16, κ. ἀλλ.· περὶ τῆς καρδίας, κατὰ μὲν τὴν μεγίστην κοιλίαν ἐξήρτηται τῇ μεγίστῃ φλεβὶ αὐτόθι 17, 5. **2)** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα Εὐρ. Ἰκ. 735, κτλ., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 20· ἔκ τινος Πλάτ. Ἴων 536A, Νόμοι 732E, κτλ. **3)** ἐπὶ χωρῶν, συνορεύω, γειτνιάζω, τινος Πλουτ. Ἀντών. 46. **4)** ἐπὶ λύχνου, κρέμαμαι ἔκ τινος μέρους ὅπως φέγγω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 2· ὑπέρκειμαι, ἐξήρτηται τὸ χωρίον Θουκ. 6. 96· ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς Νότον (Casaub. ἐξῆρται) Στράβ. 290. **5)** κρεμῶ ἐπάνω μου, πῆραν ἐξαρτήσασθαι Λουκ. Δραπέτ. 14·— ἰδίως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. μετ' αἰτ. πράγμ., ἔχων τι κρεμάμενον ἔκ τινος, ἐπιστολὰς ἃς ἐξηρ-

τημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιήεις (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου suspensi loculos), Αἰσχίν. 77. 11· παιδίον ἐξηρτημένον τοῦ τραχήλου Πλουτ. Βροῦτος 31· ἐντεῦθεν (ὡς τὸ ἐξηρτυμένος μ. δοτ. πράγμ.), ἔχων ἢ ἐφωδιασμένος μέ τι, πώγωνας ἐξηρτημένας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 494· ἐξηρτῆσθαι στρατόπεδον Δημ. 123. 28: — περὶ τῶν ἐν Αἰσχύλ. Περσ. 711 καὶ Θουκ. 6. 17 χωρίων ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαρτύω**.

ἐξαρτηδόν, Ἐπίρρ. «κρεμαστά». Καθ' Ἡσύχ., «μετὰ τοῦ ἐκκρεμάσθαι».

ἐξάρτημα, τό, τὸ ἐξαρτώμενον, κρεμάμενον ἔκ τινος, ὁ **δελφὶς** π. χ., ὄργανον ναυτικόν, ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς ναυμαχίαις πρὸς καταπόντισιν ἐχθρικοῦ πλοίου, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 759, ἐξάρτημα νεῶν· ἦτο δὲ ὁ δελφὶς «σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολύβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον» Σχόλ. ἔνθ' ἀνωτ.·—βάρος τι, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 117·—προσέτι = περίαμμα, Τατιαν. σ. 65.

ἐξάρτησις, εως, ἡ, ἡ συνοχὴ τῶν μερῶν τοῦ σώματος πρὸς ἄλληλα, νεύρων Ἱππ. π. Ἀγμ. 776· ἡ τῶν ἐμβρύων ἐξ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 31· τὴν ἐξ. ἔχειν ἔκ τινος αὐτόθι 3. 14· τινι αὐτόθι 1.17,17.

ἐξάρτια, τά, τὰ «ξάρτια», τὰ ἄρμενα τοῦ πλοίου, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἐξαρτίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ: — συμπληρῶ, τελειώνω, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτῆσαι τὰς ἡμέρας Πράξεις Ἀποστ. κα', 5. **II.** τελειώνω οἰκοδόμημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2208· ἐξ. πλοῖα, παρασκευάζειν προσηκόντως, ἐφοπλίζειν, Ἀρρ. Περίπλους Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 11.—Παθ., εἶμαι ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἕτοιμος, σῖτος αὐτόθι σ. 8· πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος πρὸς Τιμόθ. Β', Ἐπιστ. γ', 17:—Μέσ., προμηθεύομαί τι, ἐφοδιάζομαι μέ τι, καὶ τὰ ἄλλα ἐξήρτιστο Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. Α, 33.

ἐξαρτισμός, ὁ, τὸ ἐξαρτίζειν, ἐξοπλίζειν πλοῖον, Βασιλικ. 15.1, 3, Ἀρριαν. Τακτ. (;), οὕτω καὶ **ἐξάρτισις**, ἡ, Εὐστ. 56, 21 (;).

ἐξάρτυσις, εως, ἡ, παρασκευή, ἑτοιμασία, τέλειος ἐφοδιασμός, Φίλων Βελοπ. σ. 67· ἰδίως ἐπὶ μουσικῆς προετοιμασίας, Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 485.13, Εὐρύφαμ. αὐτ. 556. 34.

ἐξαρτύω [ῡ], παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, τἄνδον ἐξάρτυε Εὐρ. Ἠλ. 422: παρασκευάζω ἐντελῶς, ἐξοπλίζω, καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες Θουκ. 2. 17· συχνότερον ἐν τῷ μέσ., ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο Θουκ. 1.13, 25., 2. 13· τὰ ἡμέτερα ὁ αὐτ. 1. 82· ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι, ἐγὼ θὰ παρασκευάσω τὰ πάντα διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός, Εὐρ. Ἠλ. 647· μετ' ἀπαρ., οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 908:— Παθ., εἶμαι ἕτοιμος, πάντα σφι ἐξήρτυτο ἐς τὴν κάτοδον Ἡρόδ. 1. 61· πόλεμος ἐξαρτύεται, παρασκευάζεται, Εὐρ. Ἡρακλ. 419:— ἰδίως κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., ἕτοιμος, σεσαγμένος, ἐζευγμένος, ἐπὶ ἵππων, ἐξηρτυμένας πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1186· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ. (ὡς τὸ **ἐξηρτημένος** μετ' αἰτ. πράγμ.), παρεσκευασμένος ἢ ἐφωδιασμένος μέ τι, ἐξηρτυμένος νεηνίῃσι καὶ κυσὶ Ἡρόδ. 1. 43· ὕδασι καὶ σιτίοισι εὖ ἐξ. 2. 32· τόξοισιν ἐξηρτυμένοι (διάφ. γραφ. ἐξηρτημένοι) Αἰσχύλ. Πρ. 711· πλοίοις μακροῖς ἐξ. Θουκ. 1. 14· τοῖς ἅπασιν ἄριστα ἐξ. αὐτόθι 80· καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθεὶς ὁ αὐτ. 6. 31· ἐν 6. 17 ὑπάρχει διάφ. γραφ. **ἐξήρτηται**. **II.** ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ἐξασκῶ, καθάπερ ὄργανον ἐξαρτυομένου τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος Πλούτ. 2. 973D: πρβλ. **ἐξάρτυσις**.

ἐξάρῠσις, εως, ἡ, ἀπάντλησις, Γαλην. ἐν Ἱπποκρ. Γλωσσ. 468.

ἐξαρύω, ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, Ἱππ. π. Ἀγμ. 779 (Ἐρωτιαν. 152), ἐξαντλῶ, Πλάτ. 2. 637F. **II.** ἐξαντλῶ ἐντελῶς, ἀποξηραίνω τι, γαῖαν πλούτοιο Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 640.

ἐξαρχῆς, Ἐπίρρ., ὀρθότερον διῃρημένως, **ἐξ ἀρχῆς**, ἴδε ἐν λ. **ἀρχή**.

ἔξαρχος, ὁ, ἡ, (ἄρχω) ὁ ἐξάρχων, ὁ ἀρχίζων τι, Λατ. auctor, μετὰ γεν., ἀοιδούς, θρήνων ἐξάρχους Ἰλ. Ω. 721. **2)** ὁ ἀρχηγὸς ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, Λατ. coryphaeus (πρβλ. τὸ ἑπόμ.)· ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιστοφόρος .. καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος Δημ. 313. 27, ἴδε Spanh. ἐν Καλλ. Ὕμν. εἰς Δῆλον 18, Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 141· καθόλου, ἡγεμών, ἀρχηγός, τῶν ἱερέων Πλουτ. Νουμ. 10· τῆς στάσεως Πολύαιν. 2.1,14, κτλ.: — Παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ τοῖς Ἐκκλησ. **1)** ἔπαρχος, Ἕκτη Οἰκ. Σύνοδ. 660D. **2)** ἀρχιεπίσκοπος ὁλοκλήρου ἐπαρχίας, Σύνοδ. Σάρδ. Καν. 6, Καρθ. Καν. 39. **3)** ἐπιθεωρητὴς μοναστηρίων, = **ἀρχιμανδρίτης**, Θεοδώρ. IV. 1317C, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 133. 4. **4)** ὁ φυλάττων τὴν τάξιν, ὁ εὐταξίας ἐν ταῖς συνεδρίαις συνόδου, Θεοδώρ. III. 1409, Εὐαγρ. 2455B.

ἐξάρχω: μέλλ. -ξω, ἀρχίζω τι, κάμνω ἔναρξίν τινος, Λατ. auctor esse, μετὰ γεν., Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο Ἰλ. Σ. 51· μολπῆς ἐξάρχοντος (ἐνν. τοῦ ἀοιδοῦ) Ὀδ. Δ. 19· ἐξῆρχον ἀοιδῆς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 205· ἐξάρχετε φωνῇ (ἐνν. τῆς μολπῆς) Πινδ. Ν. 2, ἐν τέλει· ἐξ. πετροβολίας Ξεν. Ἀν. 6. 6,15· παιᾶνος Πλουτ. Λυκ. 22· δόγματος Πλούτ. Γάλβ. 8, κτλ.:—οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, κακῶς ἐξήρχετο βουλῆς Ὀδ. Μ. 339. **2)** μετ' αἰτ., βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς Ἰλ. Β. 273· ἐξ. παιήονα Ἀρχίλ. 71· ᾠδὰν Θεόκρ. 8. 62· τὸν διθύραμβον Ἀριστ. Ποιητ. 4, 14· ἐξ. ὅρκον ὑπαγορεύειν .. Εὐρ. Ι. Τ. 743· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐξάρχου κανᾶ ὁ αὐτ. Ι. Α. 435· ἐξῆρχεν αὖ ὁ Κῦρος παιᾶνα τὸν νομιζόμενον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58· ἀποτείνω, σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθε καὶ παιᾶνα ἐξάρχεσθαι, αὐτόθι 4. 1, 6· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτιατ., εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους (διάφ. γραφ. λόγοις) ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν Σοφ. Ἠλ. 557· μολπὰν .. ἐξῆρχον θεοὺς Εὐρ. Τρῳ. 152. **3)** εἰσηγοῦμαι, οἱ λόγων ἁπτόμενοι ἀσεβῶν ἄλλοις τε ἐξάρχοντες Πλάτ. Νόμοι 891D. **4)** μετὰ μετοχ., ἐξάρχεσθαι ἀεθλεύων Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 362.

ἐξᾶς, ἄντος, ὁ, νόμισμά τι, τὸ Λατ. sextans, δεκτὸν γενόμενον παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἕλλησι, Ἐπίχαρμ. 6 Ahr.·—«ἐν δὲ Ἱμεραίων πολιτείᾳ φησὶν (ὁ Ἀριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιῶται τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἑξᾶντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγκίαν» Πολυδ. Δ', 174 (Ἀριστ. Ἀποσπ. 467), ἴδε τὴν λέξιν **λίτρα**. Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 46.

ἑξάς, ἑξάδος, ἡ, (ἕξ), τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀριθμοῦ ἕξ, Λουκ. Κρον. 4, Πλουτ. Λυκ. 5, κλ.

ἐξασελλάνωμεν, «ἀναπληρώσωμεν» Ἡσύχ.

ἑξά-σημος, ον, ὁ ἔχων ἓξ χρόνους ἢ ἓξ βραχείας συλλαβάς, ὃ (τὸ Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον) τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικήν, ἤτοι ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον Ἡφαιστ. 14. 3· πρβλ. Δράκοντα σ. 125.12, ἔκδ. Ἑρμάννου (1812).

ἐξασθενέω, χάνω τὰς δυνάμεις μου, καθίσταμαι ἀδύνατος, Ἱππ. 504. 9, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 2. 6, 45, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9,11· τοῖς λογισμοῖς Διόδ. 20. 78.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 79 - 86.

ἐξασθένησις, ἡ, κατάπτωσις τῶν δυνάμεων, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 5.18, σ. 282B.

ἐξασθενίζω = **ἀσθενόω**, μεταγ.

ἑξάσιν, δοτ. πληθ. τοῦ **ἕξ**, παρασχόμενοι τοῖς ἑξάσιν βασιλείσκοις βόας με' Ἐπιγρ. Αἰθιοπίας τοῦ δ' μ. Χ. αἰῶνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5128.

ἑξασκελής, ές, ἐπὶ ἐπιδέσμου, σχιστὸς εἰς ἓξ σκέλη ἢ λωρίδας, Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

ἐξασκέω, περιποιοῦμαι, κοσμῶ, ἐνδύω, ἐσθῆτί τινα Σοφ. Οἰδ. Κ. 1603· ἀλλὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἀγώ νυν ἐξήσκησα Εὐρ. Ἑλ. 1383· πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης, διηυθέτεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1071:—Παθ., ἐφοδιάζομαι μέ τι, περὶ τῶν Μουσῶν, ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι ὁ αὐτὸς ἐν Ῥήσῳ 922· φυτοῖσιν ἐξησκημένον, κεκοσμημένον, Λυκόφρων 858· ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, ἦτο εὐφωδιασμένος μὲ εὔμορφα παιδία, Λουκ. Ἔρωτ. 10· ἀπολ., πώλους .. Κύπριδος ἐξησκημένας, ηὐτρεπισμένας, ἑτοίμους, Εὔβουλος ἐν «Παννυχίδι» 1· μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον, κομψῶς κατειργασμένον, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24.1. **II.** ἐξασκῶ, γυμνάζω, ἐκδιδάσκω, τινα Πλάτ. Κλειτοφῶν 407B· τὸ ναυτικὸν Δίων Κ. 48. 49· οὕτως, ἐξασκητέον σωφροσύνην Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 447. 29:—Παθ., ἐξασκοῦμαι ἢ γυμνάζομαι εἴς τι, τι Ξεν. Ἱππαρχ. 2.1· περί τι Πλουτ. Νικ. 5. **2)** κτῶμαι δι' ἀσκήσεως, ἐξασκήσαντος ἕξιν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Περικλ. 4· ἐξασκεῖν τέχνην Θεμίστ. 217C.

ἑξα-στάδιος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἕξ, Στράβων 234.

ἑξάστερον, τό, ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἓξ ἀστέρων, δηλ. αἱ Πλειάδες, κοινῶς «Πούλια», «Πλειάδες αἱ ἕξ, αἵτινες λέγονται καὶ κοινῶς ἑξάστερον» Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 383, Εὐστ. Ἰλ. 870. 26.

ἔξαστις, ιος, ἡ, τὸ «ξέφτημα» σχισθέντος ὑφάσματος, ἐπὶ ἐπιδέσμων, παρασκευάζειν δὲ ὀθόνια κοῦφα, λεπτά, μαλθακὰ .. μὴ ἔχοντα συρραφὰς μηδ' ἐξαστίας (γρ. ἐξάστιας) Ἱππ. π. Ἰητρ. 744·—«ἐξαστίας· ἔνιοι μὲν τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας· ἐμοὶ δὲ καὶ τὰ πρὶν σχισθῆναι προὔχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὀνομάζειν δοκεῖ» Γαληνοῦ τῶν Ἱππ. γλωσσ. ἐξήγ. 468, πρβλ. Ἐρωτιαν. 154, ἔνθα ἡ ὀνομ. γράφεται **ἐξάστις** παροξυτόνως· πρβλ. **δίασμα**. **II.** κροσσός, θύσανος, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 90 ἐν τέλει.

ἑξά-στῐχος, ον, συνιστάμενος ἐκ στίχων ἕξ, περὶ τοῦ σχήματος τοῦ καλουμένου **σπυριδόν**, «τὸ σπυριδὸν σχῆμα ἑξάστιχόν ἐστι» Α. Β. 786. 20.

ἑξά-στοιχος, ἐπὶ κριθῆς, ἡ ἔχουσα ἓξ σειρὰς κόκκων ἐν τῷ στάχυϊ, τῶν κριθῶν αἱ μὲν εἰσι δίστοιχοι .. πλεῖστον δ' ἑξάστοιχοι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2· **ἑξάστῐχος** ἐν Columell.

ἐξαστοχέω, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ **ἀστοχέω**, Ῥωμαῖοι μεγάλης νίκης καὶ αὐχήματος ἐξηστόχησαν Μ. Ἀτταλ. σ. 114.16, ἔκδ. Β.

ἐξαστράπτω, ἐκλάμπω, Τρυφιόδ. 103· πῦρ ἐξαστράπτον Ἑβδ. (Ἰεζεκιὴλ Α, 4), Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 29, κλ.

ἑξά-στῡλος, ον, ἔχων ἓξ στύλους κατὰ μέτωπον, ἐπὶ ναῶν, Βιτρούβ. 3. 1.

ἑξᾰ-σύλλᾰβος, ον, ὁ ἔχων ἓξ συλλαβάς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴαντα 174, εἰς Ἀντ. 1256, 1302, εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 316, εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 737, κτλ.

ἐξασφαλίζω, καθιστῶ τι ἀσφαλές, τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφαλίσαι Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4, 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, πλείοσι παρασκευαῖς ἐξασφαλισάμενος τὸν τόπον Στράβων 821, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ν. 358.

ἐξᾰτῑμάζω, καταφρονῶ, καὶ μὴ Ἐξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιώδ' ἔφυτον (ἐφύτην Elms.) Σοφ. Ο. Κ. 1378.

ἐξατῑμόομαι, παθ., ἐντελῶς ἀτιμάζομαι, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙϚ', 61).—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Γεωργ. Παχυμ. ἐν Ἀνδρ. Παλ. 5. 24, σ. 299C: τὸν γραμματέα ἐξατιμοῖ κουρᾷ τριχῶν καὶ γενείου.

ἐξατμιάω, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. 507. 37 κἑξ.: οὕτω καὶ ἐξατμιδόω, Ὀλυμπιόδ. ἐν Δ. Β. 1371.

ἐξατμίζω, μεταβάλλω εἰς ἀτμόν, κάμνω τι νὰ ἐξατμισθῇ, τοῦ πυρὸς ἐξατμίσαντος ἐκ τῆς γῆς τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3· πρβλ. 2. 2, 10:—Παθ., ἐξατμίζομαι, ὡς καὶ νῦν, αὐτόθι 4. 10, 5 κ. ἀλλ. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ Παθ., αὐτόθι 4. 6, 5 κ. ἀλλ., π. Ζ. Γεν. 5. 3, 8.

ἐξάτμισις, ἡ, Οἰκουμ. Ἐξήγ. εἰς Ἐπιστ. Πατρ. 214, 18.

ἐξάτμισμα, τό, ὡς καὶ νῦν, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868 σ. 315 (ἄνευ μαρτυρίας).

ἔξατον, τό, (ἐξ, ἔξω) = **ἐξώστης** III, Γλωσσ.

ἐξατονέω, χάνω τὰς δυνάμεις μου, χαυνοῦμαι, ἀπαυδῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 45. 6.

ἑξάτονος, ον, ἔχων ἓξ μουσικοὺς τόνους, ὥσπερ τινὰ συμφωνίαν, ἐν ἑξατόνῳ διὰ πασῶν ἀποδίδωσι Πλούτ. 2.1208F, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. σ. 21 Meib.

ἐξατράπης, ὁ, ἴδε **σατράπης**

ἑξάτροχος, ον, ἔχων ἓξ τροχούς, Ἥρων ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 239.

ἐξαττάομαι, παθ., κοσκινίζομαι, σεμίδαλις, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξηττημένη Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντεία» 1· πρβλ. **διαττάω.**

ἐξαττικίζω, ἐκφέρω τι ἀττικῶς, μιμοῦμαι τοὺς ἀττικούς, «ἀττικίζειν καὶ ἐξαττικίζειν· τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονεῖν, ὥσπερ τὸ λακωνίζειν τὰ τῶν Λακώνων .. σημαίνει μέντοι καὶ τὸ ἀττικῶς λέγειν» Α. Β. 12. 26· ἐξηττικισμέναι λέξεις Φωτ. Βιβλ. σ. 86.

ἐξάττω, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **ἐξαΐττω, ἐξαΐσσω.**

ἐξατωρία, ἡ, (exautoro) ἀπαλλαγὴ ἐκ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Λέων ἐν Τακτ. 20.71. Ὁ Σουΐδ. γράφει: **ἐξατωρεία** καὶ ἑρμηνεύει: «ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας».

ἐξαυάζω = **ἐξαυαίνω,** Θεοφρ. Ἀποσπ. 13. 2.

ἐξαυαίνω, ἐντελῶς ἀποξηραίνω, ὁ νότος .. τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε (ἀόρ. α') Ἡρόδ. 4.173:—Παθ., τὰ δένδρεα ἐξαυάνθη αὐτόθι 151, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514.

ἐξαυγάζομαι = αὐγάζω, Φιλόστοργ. 589Β.

ἐξαύγεια, ἡ, ἀπαυγή, ἀπαυγασμός, λάμψις, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 175C, κλ.

ἐξαυγὴς ές, (αὐγή) λάμπων ἐκ λευκότητος, κατάλευκος, πώλων .. χιόνος ἐξαυγεστέρων Εὐρ. Ρῆσ. 304.

ἐξαυδάω: μέλλ. **-ήσω,** λέγω φανερῶς, καθαρά, ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ Ἰλ. Α. 363, Π. 19· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθε οἱ καὶ τόδ' ἐξαύδ' ἔπος Πινδ. Ν. 10. 150· οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφὸν Σοφ. Φ. 1244: οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Αἰσχύλ. Χο. 150, 272.

ἐξαυθᾰδίζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **αὐθαδίζομαι,** Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15.10. 4.

ἐξαῦθις, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **ἐξαῦτις.**

ἐξαυλακία, ἡ, ἐκροή, ἔκρυσις, μετὰ δὲ τὴν ἐξα(υ)λακίαν τῶν εἴκοσι ἡμερῶν Ἐπιγρ. Σάρδεων L. et W. 628.

ἐξαυλᾰκίζω, «ἐξαυλακίζω», Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. τῆς Ρωμ. Πολ. 2. 8., 3. 65.

ἐξαυλέω, ἐκ τῆς πολλῆς αὐξήσεως καθιστῶ τι ἄχρηστον, φθείρω, περὶ τῆς γλωττίδος τοῦ αὐλοῦ, «ἐξηυλημέναι γλῶτται, αἱ παλαιαί» Πολυδ. Δ', 73, πρβλ. καὶ 67, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 681· ὡσαύτως, ἐξηυλημένος τὰ ὦτα, κατηυλημένος, Συνέσ. 62Β. Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐξηυλημένον.**

ἐξαυλίζομαι, ἀποθ., ἐξέρχομαι τῆς αὐλῆς ἐν ᾗ διέμενον, ἐπὶ στρατοῦ, ἐξαυλισάμενοι ἀνεμένομεν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. Α. 37 (διαφ. γρ. ἐξοπλισάμενοι)· ὁ δὲ Ἀσιδάτης .. ἐξαυλίζεται εἰς κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας, κατέλιπε τὴν θέσιν του καὶ ὑπῆγε καὶ ηὐλίσθη, κατέλυσεν εἰς κώμας, κτλ., Ξεν. Ἀν. 7.8,21.

ἔξαυλος, ον, ἐπὶ αὐλοῦ, ἄχρηστος ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, Πολυδ. Δ', 73.

ἐξαύξω: μέλλ. **-αυξήσω:** αὐξάνω τι ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ γὰρ θερμότης ἐξαύξειν φαίνεται καὶ διαρθροῦν τὰ μέλη καὶ σκληρύνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22.1·—ἐν τῷ Παθ., παρὰ πολὺ ταχέως αὐξάνομαι, ὁ αὐτὸς π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 6.

ἐξαυστήρ, ῆρος, ὁ, «κρεάγρα», Πολυδ. Ϛ', 88, Ἡσύχ. ἐν λέξει, Ἐτυμ. Μ. 346. 56, ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Böckh. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 161·— πρβλ. **ἐξαύω.**

ἐξαυτῆς, ἐπίρρ., ἀντὶ **ἐξ αὐτῆς [τῆς ὥρας],** ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, πάραυτα, Θέογν. 231, Ἄρατ. 641, Πολύβ. 2.7, 7, κτλ.

ἐξαῦτις, ἀντὶ **ἐξαῦθις** (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), Ἐπικ. Ἐπίρρ., ἐκ νέου, αὖθις, πάλιν, Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε Ἰλ. Α. 223, κτλ., Ἀρχίλοχ. 5. **II.** ἐπὶ τόπου, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὄφρ' ἠΰς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος ἐξαῦτις Τρῶας .. ὤσαιτο προτὶ ἄστυ Ἰλ. Π. 654· ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι ἀντιδολήσων Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 482.—Πρβλ. Lehrs. Ἀρίσταρχ. 161. Ἀλλὰ τὰ μνημονευθέντα χωρία δύνανται κάλλιστα καὶ χρονικῶς νὰ ἑρμηνευθῶσιν.

ἐξαυτομολέω, αὐτομολῶ ἔκ τινος τόπου, ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς Ἀριστοφ. Νεφ. 1104. **II.** Παθ., προδίδομαι ὑπ' αὐτομολησάντων, οὕτω γὰρ ἂν ἥκιστα .. ἐξαυτομολοῖτο τὸ σύνθημα Αἰτ. Τακτ. 24.

ἐξαυτοσχεδιάζω, πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου, Γεωρ. Ἀκροπ. Ἱστ. σ. 40Δ.

ἐξαυχενισμός, ὁ, ἐκτραχηλισμός, αὐθάδεια, ἐξαυχενι(α)σμοῦ πλήρης ἀδικίας Ἀκύλ. ἐν Ναούμ., Γ', 1.

ἐξαυχέω: ἀόρ. **-ηύχησα,** καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, λέγω καυχώμενος, μετὰ μετοχ., ἐξηύχει λαβὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 872· μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἀντ. 390, Εὐρ. Ἰκ. 504· μετ' αἰτ. πράγμ., τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ Σοφ. Φιλ. 869.

ἐξαυχμόω, πάσχω ἐκ ξηρασίας, ὅταν ἐξαυχμῶσι δι' ἀνυδρίαν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 8. **II.** ἐν τῷ Παθ., καταξηραίνομαι, ἐξαυχμοῦται γάρ, κτλ., Διογ. Λ. 7.141.

ἐξαύω, κατὰ τὸν Εὐστάθ. (Ὀδ. 1547. 58) = **ὀπτάω,** «καὶ τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι, ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλόν τις ἐξαύσας καταπίνει» (Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἑορταῖς 9)», κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «ἐξαῦσαι· ἐξελεῖν», δηλ. κρέας ἐκ τῆς χύτρας διὰ τοῦ ἐξαυστῆρος. **II.** = **ὑφαύω,** μέσον δ' ἐξαύσατο βαυνὸν Ἐρατοσθ. ἐν τοῖς Α. Β. 6553.

ἐξαΰω, φωνάζω δυνατά, «ξεφωνίζω», ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγὼ [ῠ] Σοφ. Τρ. 356 ἴδε ἐν λ. **αὔω.**

ἐξαφάζων· «ἐξ ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ περιβλέπων» Ἡσύχ.

ἐξαφαιρέω, ἀφαιρῶ τι ἔκ τινος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, εἰς ὅ κε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε Ὀδ. Χ. 444, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1157· ἐξ. φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν Ποιητὴς παρὰ Λυκούργ. 159. 24:—περὶ τοῦ ἐν Δημ. 100. 8 χωρίου ἴδε ἐν λ. **ἀφαιρέω.**

ἐξᾰφᾰνίζω, ἀφανίζω, ἐντελῶς, καταστρέφω, ὅλως δι' ὅλου, παίδων ἄγονον γόνον ἐξαφανίζων Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1.11:—Παθ., γίνομαι ἐντελῶς ἄφαντος, Πλάτ. Πολιτικ. 270 Ε, Χρησμ. Σιβυλλ. 8.103.

ἐξαφάνισις, ἀφάνισις, Νεκτ. Ὁμ. σ. 8, καὶ **ἐξαφανισμός,** ὁ, Νείλου Ἐπιστ. 99.

ἐξαφαρπάζω, ἀφαρπάζω ἔκ τινος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 331,17.

ἐξαφιδρόω, ἐξιδρῶ τι, νοστίμου αἵματος ἐξαφιδρουμένου Στοβ. Ἐκλογ. 1.754 ἐκ διορθώσεως Schneid. ἀντὶ **ἐξαφεδρουμένου.**

ἐξαφίημι, ἐξακοντίζω, παλτὸν Ξεν. Ἱππ. 12.12· ἐξαποστέλλω, πέμπω, τοὺς δὲ γροσφομάχους καὶ τῶν πεζῶν τοὺς ἐπιλέκτους ἐξαφιείς, ἐκέλευσε προσβάλλειν Πολύβ. 10. 39,1:—Παθ. ἀόρ., ἐξαφέθητι, ἀντὶ -ήτω (;) Συλλ. Ἐπιγρ. 5858 b. **II.** ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω ἔκ τινος, ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω Σοφ. Τρ. 72.

ἐξαφίσταμαι, παθ. μετ' ἀόρ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἀπομακρύνομαι ἔκ τινος, δεινὴν γὰρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 561, Εὐρ. Ι. Α. 479.

ἐξάφορον, τό, ἐν Ῥώμῃ, φορεῖον φερόμενον ὑπὸ ἓξ ἀνδρῶν, Martial. 2. 81, 1: — **ἑξάφοροι,** οἱ φέροντες τὸ τοιοῦτον φορεῖον, Βιτρούβ. 10. 8.

ἐξαφρίζω, βράζω τι ἕως οὗ ἀφρίσῃ καὶ ἀφαιρῶ τὸν ἀφρὸν αὐτοῦ, «ξαφρίζω», ἔστι μέντοι τὸ ὠμὸν (μέλι) φυσσῶδες .. ὅθεν ἐξηφρισμένῳ δεῖ χρῆσθαι Διοσκ. 2.101: μεταφ., πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος, πρὶν ἐκβάλῃ τὸν ἀφρὸν τοῦ αἱματηροῦ μένους, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δαμαζομένων πώλων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1067· μεταβάλλω εἰς ἀφρόν, ὑετὸν .. τῇ σφοδροτέρᾳ τῶν ἀνέμων προσβολῇ ἐξαφρίζων εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσι Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 334· ἀφρίζω, ἡ κακοποιία .. τὰ κύματα θραύουσα οὐκ ἐξαφρίζει τὸν θυμὸν ἀκρατῆ Εὐστ. Πονημάτ. 100. 91.

ἐξᾰφρισμός, ὁ, ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολή, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1. σ. 122.

ἐξᾰφρόομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀφρόν, ὃ δὴ (τὸ αἷμα) .. ἐξαφροῦται Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1. σ. 126.

ἐξαφύω, ἀπαντλῶ, οἶνον .. ἐξαφύοντες Ὀδ. Ξ. 95·—ποιητ. ἀόρ., ἰόν .. ὃν πάρος ἧκε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντων Ὀππ. Ἁλ. 1. 573· ἴδε **ἀφύσσω.**

ἔξαχα, ἴδε **ἐξαχῆ.**

ἐξά-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἓξ χεῖρας ἔχων, Λουκ. Ἑρμ.74, Τόξαρ. 62.

ἐξαχῆ, ἐπίρρ., κατὰ ἓξ τρόπους ἢ εἰς ἓξ μέρη, τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἑξαχῆ Πλάτ. Τίμ. 36D· **ἔξαχα** Ἰωάνν. Ἀλ. Τονικὰ παραγγ. 33.

ἐξαχοινῖκος, ον, περιλαμβάνων ἓξ χοίνικας, κοινῶς «σοινίκια», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. Ἄδηλ. 93, Meineke.

ἐξάχορδος, ον, ὁ ἔχων ἓξ χορδάς, ἐν ἑξαχόρδῳ κιθάρᾳ Ἀνώνυμ. π. τοῦ Ἁγ. Θεοδ.19. σ.18.

ἐξά-χοος, οον, συνῃρ. **-χους, ουν**, χωρῶν, ἓξ χόας, ἑξάχουν ὑδρίαν Πλουτ. Σόλων 23.

ἐξα-χρειόω, καθιστῶ ἀχρεῖον ἢ ἄχρηστον, Ἀρέθας σ. 966 Mai.

ἐξά-χρονος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἓξ χρόνων (βραχέων), ὡς π. χ. ὁ μολοσσός, Ἡφαιστ. 3. 2.

ἐξαχυρόω, ἀφαιρῶ τὰ λέπυρα, «φλούδια» ἔκ τινος, Ἡσύχ. ἐν λ. **λεπυριῶσαι**.

ἐξαχῶς, ἐπίρρ. = **ἐξαχῆ**, Ἀριστ. Τοπ. 2.7,1, Δίων Κ. 75. 4.

ἐξάψαλμος, ον, συνιστάμενος ἐκ ψαλμῶν ἕξ. Ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, ἑξάψαλμος εἶναι οἱ ἑξῆς ἓξ ψαλμοί, ὁ γ', ὁ λζ', ὁ ξδ', ὁ πζ', ὁ ρβ' καὶ ὁ ρμβ', ἀναγινωσκόμενοι κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὄρθρου, Στουδ.1705B, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 265B. Ὡρολόγ., Σύνοψις, κτλ.

ἔξαψις, εως, ἡ, πρόσδεσις, ἐπίδεσις, Ἰάμβλιχ. ἐν Νικομ. 151D. **II.** Τὸ ἐξάπτειν, καῦσις. καυσώδης αἴσθησις, ἔξαψιν ποιεῖν Ἱππ. 404. 27, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4,23· τὸ ἐξάπτεσθαι ὡς καὶ νῦν, ὀξυχολία, ἔξαψις καρδίας, κτλ., Ζωναρ.1456·— ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατολή, Γαλην. **2)** τὸ ἀνάπτειν φῶτα, φωτοχυσία, Ἰω. Μαλαλ. 206.13.

ἐξαωρία, ἡ, ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας (ἡ μεσημβρία), Παλλαδ. Λαυσ. 1211D.

ἐξά-ωρος, ον, ὁ διαρκῶν ἓξ ὥρας, ἑξάωρος ἡ νὺξ (ἐν Βρεταννίᾳ) Μιχ. Γλυκᾶς Ἐπιστ.13. σ. 30.

ἐξεαγείς, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξάγνυμι**.

ἐξεγγυάω: μέλλ. **-ήσω**, παραδίδω ὑπὸ ἐγγύησιν. δοῦλον ὅπως ἐξετασθῇ, ὃν ἐχρῆν δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι Ἀντιφῶν 5. 47· ἐλευθερῶ τινα παρέχων δι' αὐτὸν ἐγγύησιν, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα Δημ.724, 6: — Παθ., ἀπολύομαι ὑπὸ ἐγγύησιν, ἱκετεύοντες μὴ στρεβλωθῆναι, ἀλλ' ἐξεγγυηθέντες κριθῆναι Ἀνδοκ. 1. 44, πρβλ. Δημ. 394 καὶ Λυσ. 22,10.

ἐξεγγύη ἡ = **ἐγγύη**, Ἰσαῖος 50. 24.

ἐξεγγύησις εως, ἡ, ἐγγύησις ὑπέρ τινος, κυρίως ὅπως ἀπολυθῇ ἐκ τῆς εἱρκτῆς, «τὸ ἐξελέσθαι τινὰ δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (725. 10)» Ἁρποκρ.

ἐξεγείρω: μέλλ., **-ερῶ**, ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζω, ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε Σοφ. Ο. Τ. 65, Τρ. 478: — Παθ., ἀφυπνίζομαι, ὑπαὶ κώνωπος Αἰσχύλ. Ἀγ. 892: ἐξυπνῶ, Ἡρόδ. 1.34, Εὐρ. Ὀρ. 1530· οὕτω καὶ ἐν τῷ συγκεκομμένῳ ἀόρ., **ἐξηγρόμην** Ἀριστ. Βάτρ. 51· Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐξέγροντο** Θεόκρ. 24. 21· ἀπαρ. **ἐξεγρέσθαι** (κοινῶς **-έγρεσθαι**) Πλάτ. Συμπ. 223C· **ἐξεγρόμενος** αὐτόθι· οὕτω καὶ πρκμ. **ἐξεγρήγορα** Ἀριστοφ. Ὄρν.1413. **2)** ἐξεγείρομαι, ἐξοργίζομαι, ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ; Αἰσχύλ. Χο. 495. **3)** μεταφορ., διεγείρω ζήτημα περὶ παρελθόντος συμβεβηκότος καὶ λησμονηθέντος, Λατ. excitare, εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον Εὐρ. Ἠλ. 41· σκαλίζω τὸ πῦρ, κάμνω ν' ἀνάψῃ, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν Ἀριστοφ. Λυσ. 315· ἐπὶ ἵππου, διεγείρω αὐτόν, Ξεν. Ἱππ.11. 12· πόλεμον Διόδ. 14. 44.

ἐξέγερσις, εως, ἡ, ἐπὶ στρατοῦ, τὸ ἐξεγείρειν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕπνου ἢ ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Πολύβ. 9. 15, 4. **2)** τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ τὴν ἐξέγερσιν οὐχ εὑρίσκων τινάς Διον. Ἀλ. 3.70, Πλούτ. 2. 909C.

ἐξεγκατίζω, ἐξεντερίζω, «'ξεκοιλιάζω», Γλωσσ.

ἐξεγκεφαλίζω καὶ **ἐξεγκεφαλόω**, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του, τὰ «μυαλά του», Γλωσσ.

ἐξεδαφίζω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ **ἐδαφίζω**, ἐξεδαφισθήσῃ καὶ πῦρ σε ὅλην δαπανήσει Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 39, Ὠριγέν. VII, 241D.

ἐξέδρα, ἡ, οἰκημάτιον παρὰ τὴν κυρίως οἰκίαν, ἔκλησε δ' ἄλλον ἄλλοσ' ἐν στέγαισι, τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖς ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι Εὐρ. Ὀρ. 1449, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «ἄλλον δ' ἄλλοσε ἀγαγὼν ἔκλεισε, τοὺς μὲν ἐν τῷ (κοινῶς) σταύλῳ, τοὺς δὲ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀποπάτου»·—ὡς μέρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, στοὰ ἢ αἴθουσα μετὰ καθισμάτων ἔνθα συνήρχοντο οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ὁμιληταὶ αὐτῶν, Στράβων 793, Κικ. Fin. 2, 4, Βιτρούβ. 5. 11:— συχνάκις ἐν ἐπιγραφαῖς, ἔνθα ἀναγράφεται ὅτι τις ἀνήγειρε πρὸς χρῆσιν τοῦ δημοσίου ἐξέδραν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2088, 2430 κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐξέδριον**:— ἴδε Βεχχήρου Χαρικλέα 303. **II.** ἐν Ῥώμῃ, αἴθουσα, Κικ. de Or. 3. 5, N. Δ. 1. 6, πρβλ. Βιτρούβ. 5.11·— ἰδίως ἡ ἐν τῇ στοᾷ τῇ περὶ τὸ θέατρον τοῦ Πομπηΐου αἴθουσα ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ἡ Σύγκλητος συνήρχετο, Πλουτ. Βροῦτ.14,17.

ἐξέδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐξέδρα** Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554.124, Κικ. Fam.7. 23.

ἐξεδρο-ποιός, ον, ὁ ποιῶν τινα ἔξεδρον, ἐκβάλλων αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ μένει, «ἔξεδροι δὲ λόγοι οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 934.

ἔξεδρος, ον, (ἕδρα) ἔξω τοῦ μέρους ἔνθα διαμένει τις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔντοπος**, ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνὴρ Σοφ. Φιλ. 212· μεταφ. = παράδοξος, ἀλλόκοτος, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 3. **2)** μετὰ γεν., ἐκτός, μακρὰν ἀπὸ .., χθονὸς Εὐρ.Ι. Τ. 80· μεταφ., ἔξεδροι φρενῶν λόγοι, μωροί, ἀνόητοι λόγοι, ὁ αὐτὸς Ἱππ. 935. **II.** ἐπὶ οἰωνῶν, ἔξεδρον χώραν ἔχων, οὐχὶ εὐοίωνον, «ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς...» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Ὄρν. 275· ἔξεδροί τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο Δίων Κ. 37. 25. Καθ' Ἡσύχ. «ἔξεδρον· τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνόν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἕδραν ἔχοντα».

ἐξεθίζω = **ἐθίζω**, Φίλων II. 361.16., 391. 21.

ἔξει, ἀντὶ ἔξιθι, προστ. τοῦ **ἔξειμι**.

ἐξεῖ· «ἔξω. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐξεῖα· «τὰ ἑξῆς» Ἡσύχ.

ἐξείδιον· «σημαίνει τὴν ἕξιν· καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἕξεως γενικῆς ἐστι, γράφεται δίφθογγον· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ἕξιος, **ἐξίδιον** διὰ τοῦ ι» Ἐτυμ. Μ. 347. 54, πρβλ. καὶ 147. 22.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 379.

ἐξεῖδον, ἀπαρ. **ἐξιδεῖν**, ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. τοῦ **ἐξοράω**, ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, «μεγάλως κατεῖδε τοῖς ὀφθαλμοῖς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 342· ὡσαύτως προστ. μέσ. ἀόρ., **ἐξιδοῦ**, κύτταξε καλά, κύτταξε μὲ ὅλην σου τὴν προσοχήν, Σοφ. Φιλ. 851.

ἐξειη· «κέρδος» Ἡσύχ.

ἐξείης, Ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἑξῆς** Ὅμ.

ἐξεικάδιοι· «οἱ ἐκτὸς (τῆς) αὐτῆς εἰκάδος, καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ» Ἡσύχ.

ἐξεικάζω: μελλ. **-άσω**, ἀφομοιῶ, συμμορφώνω, ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις Ξεν. Ἱέρων 1. 38.— Παθ., καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, διηυθετεῖτο οὕτως ὥστε νὰ φαίνηται ὅμοιον τῷ ἀκινήτῳ, ὁ αὐτὸς Κύρ. 1. 6, 39· τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. -πρκμ., οὐδὲν ἐξῃκασμένα, δηλ. πραγματικὰ καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1244· κεραυνὸν οὐδὲν ἐξῃκασμένον .. θάλπεσι τοῖς ἡλίου ὁ αὐτὸς Θήβ. 445· ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δ' ὅπως μορφῆς τύπωμα στέρνα τ' ἐξῃκασμένα, ὡς ἐν εἰκόνι, Εὐρ. Φοίν. 162· οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος, «πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα» (Σχόλ.), δηλ. δὲν ἐφόρει προσωπεῖον παριστῶν τὴν μορφὴν τοῦ Κλέωνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 230.

ἐξείκασμα, τό, ὁμοίωμα, στέρνων τι ἐξείκασμα Ἰουλιαν. 247D· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Hertlein γράφεται στέρνα τε ἐξεικασμένα.

ἐξεικονίζω, παριστῶ δι' ἀπεικονίσεως ἢ παρομοιώσεως, ἀπεικονίζω, Πλούτ. 2. 445C. **II.** Παθ., λαμβάνω σχῆμα καὶ μορφήν, .. ἐὰν πατάξωσι γυναῖκα ἐν γαστρὶ ἔχουσαν, καὶ ἐξέλθῃ τὸ παιδίον αὐτῆς μὴ ἐξεικονισμένον, μὴ λαβὸν ἔτι μορφὴν καὶ σχῆμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΑ', 22 κἑξ.). **2)** εἶμαι ἐντελῶς ὅμοιος, τινὶ Ἀρισταίν. 1. 19.

ἐξεικόνισμα, τό, ἀπεικόνισις, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 1037· καὶ **ἐξεικονισμός**, ὁ, μεταγεν.

ἐξείκοντα = **ἑξήκοντα**, Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Henz. et Daum Expéd. 200, Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 90.

ἐξειλέω = **ἐξείλλω**, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 41.

ἐξείλησις, εως, ἡ, τὸ ἐκφεύγειν, ἀπαλλάσσεσθαι, τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως Πλάτ. Νόμ. 796A.

ἐξείλλω καὶ **ἐξειλέω**, ἐκτυλίσσω, ἀνακαλύπτω τὰ ἴχνη, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6, 15. **2)** εἴργω, κωλύω τινὰ ἔκ τινος, ἐάν τις ἐξείλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας Δημ. 976 ἐν τέλει, πρβλ. **ἐξούλης δίκη**. **3)** ἐκβάλλω λίθον ἐκ τῆς οὐρήθρας, Γαλην. **4)** ἐκφεύγω, ἐκεῖθεν ἐξειλήσας ἦλθον εἰς τὴν .. Χαρύβδιν Ἰωάνν. Μαλαλ. σ. 121.13·—**ἐξίλλω** εἶναι διάφ. γραφ., ἴδε ἐν λ. **εἴλω**.

ἐξειλύω, ἐκτυλίσσω, τὸ παθ., **ἐξειλύομαι**, ἐπὶ ὄφεως, «ξεκουλλουριάζομαι», τὼ δ' ἐξειλισθέντε(ς) ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον Θεόκρ. 24.17.

ἔξειμι, (εἶμι) Ἐπικ. β' ἑνικ., **ἔξεισθα**, ἴδε κατωτ.: Ἀττ. προστ. **ἔξει**, ἀντὶ ἔξιθι, Ἀριστοφ. Νεφ. 633: ἀπαρ. **ἐξιέναι**, καὶ παρὰ Μάχωνι ἐν Ἀθην. 580C **ἐξεῖναι**: κεῖται ὡς Ἀττ. μέλλ. τοῦ ἐξέρχομαι, ἀλλὰ μετὰ παρατ. **ἐξῄειν**, Ἰων. **ἐξήϊα** Ἡρόδ. 2.139. Ἐξέρχομαι κυρίως ἐκ τῆς οἰκίας, Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ὀδ., ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; Υ. 179· μετὰ γεν. τόπου, ἐξιέναι μεγάρων Δ. 374· τῆς χώρας Σοφ. Ο. Κ 909· οὕτως, ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 94· ἀλλ', ἐξ. ἐκ τῶν ἱππέων, ἐξέρχεσθαι ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἱππέων, οἱ δὲ ἀγαθοεργοὶ εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες

ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι αὐτόθι 67· ἐξ ἀρχῆς ἐξ. Δίων. Κ. 60. 10. **2)** νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιών, ὑποβάλλων εἰς ἔλεγχον (τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ βίῳ), Σοφ. Φιλ. 98, Ἀποσπ. 92· λόγων . εἰς ἅμιλλαν ἐξιὼν Εὐρ. Ἀποσπ. 347. **3)** ἀπολ.. ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβὼν Ἀριστοφ. Νεφ. 633· ἰδίως ἐξέρχομαι μετὰ στρατοῦ, Θουκ. 5. 13, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 20, κτλ. οἱ ἐξιόντες Θουκ. 1. 95: — οὕτω μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐκδήμους στρατείας οὐκ ἐξῄεσαν αὐτόθι 15· πολλοὺς ἀγῶνας ἐξ. Σοφ. Τρ. 159· ἐξόδους ἐξ.. ἐξέρχεσθαι μετὰ πομπῆς, Δημ. 1182. 27· ἐξ. ὑστάτην ὁδὸν Εὐρ. Ἄλκ. 610· ἐξ. τὴν ἀμφίαλον (ἐνν. ὁδὸν) Ξεν. Ἑλλην. 4, 2, 13· τὰς πύλας Ἀθήν. 351D. **4)** ἐξέρχομαι, παρουσιάζομαι εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς τοῦ δράματος Ἀριστοφ. Βάτρ. 946. **II.** ἐπὶ χρόνου, συμβεβηκότος ἢ πάθους, παρέρχομαι, λήγω, ὡς ὧν ὁ χρόνος οὗτος ἐξῄιε Ἡρόδ. 2.139· λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε, ὅταν παρέρχηται, Σοφ. Φιλ. 767· τῆς ἀρχῆς ἐξιούσης Λυσ. 114. 41· ὅποι ἔξεισι τὰ ἴχνη, λήγουσι, Ξεν. Κυν. 8, 3.

ἔξειμι, (εἰμί), ἐν χρήσει μόνον ἐν ἀπροσώποις τύποις, ἴδε **ἔξεστι**.

ἐξεῖπον, ἀπαρ., **ἐξειπεῖν**, κεῖται ὡς ἀόρ. β' τοῦ ῥήμ. **ἐξαγορεύω**· τὸ δὲ **ἐξερέω** (ὃ ἴδε) εἶναι ὁ μέλλ.: ὡσαύτως ἀόρ. α' **ἐξεῖπας** Σοφ. Ἠλ. 521. Λέγω τι καθαρά, ἀλλ' ἄγ' ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι, «λαλήσω καὶ πάντα διεξέλθω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 61· ἐξαγγέλλω, τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο .. αὐτῶν, ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι Ω. 654, πρβλ. Ὀδ. Ο. 443· ἐξ. ὅτι μοι παρορᾷς Ἀριστοφ. Ὄρν. 454· ἀκριβείᾳ ἐξ. Θουκ. 7. 87. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ., λέγω, ἐκστομίζω, ὁμιλῶ κατά τινος, καὶ τὴν μητέρα καὶ ἐμέ .. ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον Δημ. 540· 10· διηγοῦμαι, τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; Εὐρ. Ἠλ. 907· κατηγορῶ, καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας ὡς .. Σοφ. Ἠλ. 521, πρβλ. 984.

ἐξειργασμένως, ἐπίρρ. μετοχῆς παθ. πρκμ. τοῦ **ἐξεργάζομαι**, μετ' ἐπεξεργασίας, λεπτομερῶς, ἐν ἐκτάσει, Πλουτ. Ἀλέξ. 1.

ἐξείργω, Ἀττ., ἀντὶ τοῦ **ἐξέργω**, ὃ ἴδε.

ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐξέρομαι**.

ἐξειρύω, Ἰων: ἀντὶ τοῦ **ἐξερύω**.

ἐξείρω, κυρίως = **λύω**: — ἐντεῦθεν, **I.** ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔξω, Λατ. exsero, τὴν χεῖρα Ἡρόδ. 3. 87· τὴν γλῶσσαν Ἱππ. 535. 16· κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο Ἀριστοφ. Σφῆκ. 423. **II.** ἐξέλκω, τὴν γλῶσσαν ἐξείραντες αὐτοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 378.

ἐξειρωνεύομαι, ἀποθ. = **εἰρωνεύομαι**, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 3, 6. **II.** ὑποκρίνομαι, αὐτόθι 16. 7, 4.

ἔξεισθα, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔξειμι (εἶμι)**.

ἐξεκκλησιάζω: μέλλ. **-άσω**, = **ἐκκλησιάζω**, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 14, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6. 3. — Τὰ ἀντίγραφ. συχνάκις ἔχουσι τὸν πλημμελῆ ἀόρ. **ἐξεκκλησίασα** ἀντὶ **ἐξεκλησίασα** (ἐκ τοῦ **ἐκκλησιάζω**), ὡς ἐν Θουκ. 8. 19, Λυσ. 136. 33., 137. 5· ἐντεῦθεν μεταγεν. συγγραφεῖς ἐσχημάτισαν ἡμαρτημένως τὸ ἀδόκιμον καὶ περιττὸν **ἐξεκκλησιάζω**.

ἐξελάαν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **ἐξελαύνω**: **ἐξελᾶν** ἀπαρέμ. τοῦ Ἀττ. μέλλ.

ἐξελαιόω, καθίστημί τι ἐλαιῶδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6, 8, 1. Παθ., γίνομαι ἐλαιώδης, αὐτόθι 6. 7, 4.

ἐξελᾰσία, ἡ, τὸ ἐξάγειν εἰς βοσκήν, ἐπὶ κτηνῶν, Πολύβ. 12. 4, 10. **II.** ἀμεταβ., ἐκστρατεία, Ψευδο-Πλουτ. βίος Ὁμ. 9.

ἐξέλᾰσις, εως, ἡ, ἔξωσις, ἐκδίωξις, ἐξορία, τῶν Πεισιστρατιδέων Ἡρόδ. 5. 76, πρβλ. 6. 88. **II.** ἀμετάβ., ὡς τὸ **ἐξελασία**, ἐκστρατεία, ὁ αὐτ. 7. 183, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1, κτλ.· ἔφοδος ἱππικοῦ, Πλουτ. Ἀρτοξ. 16· πρβλ. **ἔλασις**.

ἐξελαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξελαύνω**, δεῖ ἐξελαύνειν, Κλήμ. Ἀλ. 195.

ἐξελᾰτέος, α, ον, = τῷ προηγ., ἐξελατέα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν πάντα τὰ ἐπαχθῆ σκώμματα Ἰουλιαν. 300C.

ἐξελαύνω: μέλλ. **ἐξελάσω** καὶ συνηρ. **-ελῶ** Ἡρόδ. 4. 148., 5. 63, Ἀριστοφ. Ἱππ. 365: πρκμ. **-ελήλακα**: ἡ μετοχ. Ἐπικοῦ τινος ἐνεστ., **ἐξελάων** ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. Κ. 83· ἀπαρ. **ἐξελάαν** Ἰλ. Θ. 527, Ὀδ. Λ. 292. Ἡσ. Θ. 491. Ἐλαύνω ἔξω, ἐξάγω ἔκ τινος μέρους, ἄντρου ἐξήλασε μῆλα Ὀδ. Ι. 312, πρβλ. 227, Λ. 292· ἀπολ., ἐξάγω εἰς βοσκήν, ἐπὶ ποιμένος, Κ. 38: — ἰδίως, ἐκδιώκω ἔκ τινος τόπου, μήτι .. ἡμέας ἐξελάσωσιν γαίης ἡμετέρης Π. 381. ἐξ. τινὰ δωμάτων Αἰσχύλ. Πρ. 670· πάτρας, χθονός, γῆς Σοφ. Ο. Κ. 376, 823, κτλ.· γῆς ἐκ πατρῴας αὐτόθι 1292· ἐκ τῆς πατρίδος Ἡρόδ. 5. 91· ἐκ τῆς οἰκίας Ἀριστοφ. Νεφ. 123· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Γοργ. 468D· Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ Ἡσ. Θ. 820· — ἐξ. τινά, ἐξορίζειν, Ἡρόδ. 1. 60, Ἀριστοφ. Ἀχ. 717, Πλάτ. Ἀπολ. 30D· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Θουκ. 7. 5, πρβλ. 4. 35. **2)** ἐκδιώκω ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, ἐπὶ ἵππων, Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Ε. 324, πρβλ. Κ. 499· οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν .. ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους Εὐρ. Φοίν. 1190· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐξάγω τοὺς ἵππους μου, Θεόκρ. 24. 117· οὕτως, ἐξελαύνειν στρατόν, στρατιήν, ἐξάγειν στρατόν, Ἡρόδ. 1. 76., 7. 38· ἐξ. νῆα λιμένος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 987· ἐξάγω ἐν πομπῇ, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἴακχον Πλουτ. Ἀλκ. 34 (ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **Ἴακχος**), Μάρκελλ. 22: — ἐντεῦθεν, **β)** συχνὰ ἄνευ τῆς αἰτ., ὡς εἰ ἦν ἀμετάβ., ἐς δίφρον ὀρούσας ἐξέλασ' ἐς πληθύν, «ἀναπηδήσας εἰς τὸ ὄχημα ὀπίσω ἀνέδραμεν εἰς τὸ πλῆθος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 360, κτλ.· ἐξέρχομαι ἔφιππος, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3, κτλ.· ἐξ. ἐκ τῶν ἄλλων ἱππέων Λυσ. 160. 30: — πορεύομαι, ὡς δὲ μετὰ ταῦτα ἐξήλαυνε ὁ Σκύλης ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ Ἡρόδ. 4. 80., 8. 13, καὶ Ἀττ: — ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ, νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα ὡς τὸ πρῶτον ἐξήλασε Κῦρος ἐκ τῶν βασιλείων Ξεν. Κύρ. 8. 3. 1. **3)** ἐπιδιώκω, ἐκβάλλω, ἀπαλλάττομαί τινος, τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον Πλούτ. 2. 654D· διὰ πλύσεως, πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων Καλλ. Λουτρὰ Παλλ. 6. **II.** διὰ κτυπήματος ἐκβάλλω, ἐκκρούω, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι Ὀδ. Σ. 29. **III.** σφυρηλατῶ, ἐξ. ἡμιπλίνθια ἐκ χρυσοῦ Ἡρόδ. 1. 50· ἐθηεῖτο σίδηρον ἐξελαυνόμενον αὐτόθι 68, πρβλ. 7. 84· κέντρον ἐπὶ λεπτὸν ἐξελ. Πολύβ. 6. 22, 4. — Περὶ τοῦ παθ. ἀορ. ὅτι ὁ δόκιμος τύπος αὐτοῦ εἶναι **ἐξηλάθην** καὶ οὐχὶ **ἐξηλάσθην** καὶ τοῦ παθ. πρκμ. **ἐξελήλαμαι** καὶ οὐχὶ **ἐξελήλασμαι**, ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', 340.

ἐξελεγκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξελέγχω**, ὃν δεῖ ἐξελέγχειν, Πλάτ. Γοργ. 508A.

ἐξελέγχω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἐλέγχω**, ἀποδεικνύω ἔνοχον, ἐξελέγχω, ἀναιρῶ, Σιμωνίδ. 75, Σοφ. Ο. Τ. 297· ἐξετάζω, ὁ αὐτ. Ἀντ. 399· ἀνασκευάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1062· τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους ἐξ. Ἀντιφῶν 147. 6· ἐν τῷ δήμῳ ἐξελ. τινὰ Δημ. 519 21: — Παθ., ἐπ' αἰτίᾳ τινὶ ἐξελέγχεσθαι Λυσ. 107. 8· ὑπ' εἰκότων Ἀντιφῶν 116. 7· ἔκ τινος Ἀριστοφ. Βάτρ. 960· ἀποδεικνύομαι, ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, ὅτι οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὅ τί ποτ' ἔστιν οἶδα Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 304D· ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργῳ, ἀναιρεθήσονται ὑπ' ἐμοῦ διὰ τῶν πραγμάτων, ὁ αὐτὸς Ἀπολ. 17B. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσώπου ἢ πράγμ., ἀποδεικνύω τινὰ ὅτι δὲν γινώσκει τι, ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφόν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω αὐτόθι 23A. Λυσ. 222D: — Παθ., τοσοῦτον .. ἡλίκον οὗτος νῦν ἐξελήλεγκται, ἀπεδείχθη νῦν ὅτι εἶναι ἔνοχος, Δημ. 562. 8· οὐ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι, εἰς τοῦτο βεβαίως ἐγὼ δὲν πταίω, Εὐρ. Ἠλ. 36. **3)** μετὰ κατηγορουμένου κατὰ μετοχ., εἰ μὲν οὖν ἐμέ τις ἐξελέγχοι ταύτην τὴν βοήθειαν ἀδύνατον ὄντα ἐμαυτῷ καὶ ἄλλῳ βοηθεῖν Πλάτ. Γοργ. 522D· οὕτως, ἐξελέγχειν τινὰ ὡς .. αὐτόθι 482B: — Παθ., κἀξελέγχεται .. κάκιστος ὢν Εὐρ. Ἱππ. 944· ἐξελέγχεται συμβεβουλευκὼς Δημ. 242. 26. **II.** φέρω εἰς τὸ φανερόν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, «καὶ ὁ χρόνος ὁ μόνος τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνύων φανερῶς» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 11 (10). 65· ἐν δικαστηρίῳ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 433· πειρῶμαι, δοκιμάζω, μήτε τὴν τύχην λίαν ἐξελέγχειν Πολύβ. 21. 11, 4, κτλ.· ἐξ. τοὺς Θηβαίους εἰ διαμαχοῦνται Πλουτ. Ἀγησ. 19: — Παθ., πάντες ἦσαν ἐξεληλεγμένοι, πάντων αἱ διαθέσεις ἦσαν καλῶς ἐγνωσμέναι, Δημ. 233. 3· ἃ δ' ἡ φύσις ἀεὶ ἐβούλετο ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές, ὅσα δὲ ἡ ἔμφυτος ἡμῶν διάθεσις διαρκῶς ἐπεθύμει ἐφανερώθησαν κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν, Θουκ. 3. 64· δοκιμάζομαι, χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρὶ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 143. **III.** ἀπαριθμῶ, ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον (τὰ χαλκᾶ σκεύη) οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν Πινδ. Ν. 10. 5.

ἐξελευθερικός, ὁ, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων ἢ τὸ τέκνον ἀπελευθέρου, Λατ. libertinus, Διον. Ἁλ. 4. 22, Πλουτ. Ἀντ. 58, ἴδε **ἀπελευθερικός**. **II.** ὡς ἐπίθ., νόμοι ἐξελ., νόμοι ἀποβλέποντες εἰς τοὺς ἀπελευθέρους, Δημ. παρὰ Πολυδ. Γ', 83· καθάρμασιν ἐξελευθερικοῖς, εἰς πρόστυχα ἀνθρωπάρια ἐκ τῶν ἀπελευθέρων, Πλουτ. Σύλλ. 33.

ἐξελευθέριος, ον, διάφορ. γρ. ἀντὶ **ἐλευθέριος** παρὰ Πορφυρίῳ ἐν βίῳ Πυθαγ. 21.

ἐξελεύθερος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος, ἀπελεύθερος, Λατ. libertus, libertinus, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 5, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 5903. Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, «ἀπελεύθερος καὶ ἐξελεύθερος διαφέρουσιν· ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος, ἐξελεύθερος δὲ ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς, ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν», πρβλ. Εὐστ. 1751. 2· ἡ χρῆσις ἐν τούτοις δὲν ἐπιβεβαιοῖ τὴν διάκρισιν ταύτην. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξελεύθεροι· οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοί».

ἐξελευθεροστομέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐλευθεροστομέω**, θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς Σοφ. Αἴ. 1258.

ἐξελευθερόω, ἀπελευθερῶ, Δίων Κ. 36. 25. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξηλευθέρωται ὁ δοῦλος, ὁ δὲ πράγματος ἀπολυθεὶς ἠλευθέρωται».

ἐξέλευσις, εως, ἡ μεταγεν. λέξις ἀντὶ ἔξοδος, Ἑβδ. (Β', Βασιλ. ΙΕ', 20), Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 111, 19, κλ.

ἐξελεύσομαι, **ἐξελθεῖν**, μέλλ. καὶ ἀπαρέμφ. ἀορ. β' τοῦ **ἐξέρχομαι**.

ἐξελιγμός, ὁ, ἐξέλιξις στρατεύματος, πρὸς ἀντιπαράταξιν, ἐναντίον ἄλλου, Ἀρρ. Τακτ. 27, Θεμίστ. 2Β. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξελιγμός· κίνησίς τις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἡ ἐνόπλιος». **I**) ἑλικοειδὴς κίνησις, ἐπὶ λαγοῦ διωκομένου ὑπὸ κυνῶν, ἐν τοῖς ἐξελιγμοῖς Ἀρρ. Κυν. 16. 3. **III**. κίνησις, περιστροφή, ἄστρων Θεολ. Ἀρ. σ. 74.

ἐξελίκτρα, ἡ, τροχαλία, «μακαρᾶς», Ἀρχ. Μαθημ. σ. 220. 67, καὶ **ἐξέλικτρον**, τό.

ἐξέλιξις, εως, ἡ ἐξελιγμός, ἀνάπτυξις, λόγων Πλωτῖνος 5. 7, 3· ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων, Ἀριστείδ. Κοϊντ. 2. σ. 71.

ἐξελίσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. -ξω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει Εὐρ. Ἱππ. 864· μεταφ., ἀναπτύσσω, ἑρμηνεύω, Λατ. explicare, σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; ὁ αὐτ. Ἰκ. 141· διηγοῦμαι, ἐν Ἴωνι 397:—Παθ., ὁ .. κύκλος .. ἴσην ἐξελίττεται γραμμήν, ἐκτυλίσσεται οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἴσην γραμμήν, Ἀριστ. Μηχαν. 24, 1, πρβλ. Προβλ. 16. 6, 2. **2**) ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, ἔνθα Νηρῄδων χοροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσι ποδὸς Εὐρ. Τρῳ. 3· ἐξελίσσειν τινὰ κύκλῳ, διώκειν τινὰ πέριξ τινὸς πράγματος, ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 977· οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἀγερώχους ἐξελίττοντες, κάμνοντες γύρους, Ἡλιόδ. 5. 14, πρβλ. Πλούτ. 2. 368Α· ἐπὶ τοῦ λαγωοῦ, τρέχων κάμνω ἑλιγμούς, αἰφνιδίως ἀλλάσσω δρόμον, ὁ μὲν ἐξελίξας τὸν δρόμον ... ἵεται τοῦ πρόσω Ἀρρ. Κυν. 17, 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτόθι 16, 3· ἡ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ Αἰλ. π. Ζ. 13. 14· καί, ἐξ. ἑαυτόν, διαφεύγειν, αὐτόθι 16:—ἀκολούθως, συχνάκις ἀμεταβ., περιστρέφομαι, ἐπὶ δεξιὰ ἐξελίττειν Πλουτ. Κάμιλλ. 5· καὶ μετ' αἰτ. τόπου, τοὺς κόλπους ἐξελίσσων, ἀκολουθῶν τὰς καμπὰς τῶν κόλπων, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 84· ἐξ. τὴν τάφρον, στραφεὶς περὶ τὴν τάφρον, Πλουτ. Πύρρ. 28. **II**. ὡς στρατιωτικὸς ὅρος = **ἀναπτύσσειν**, Λατ. explicare; ἐκτείνω τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος δι' ἐλαττώσεως τοῦ βάθους ἢ μεταβάλλω οἱανδήποτε πλευρὰν τῆς φάλαγγος εἰς μέτωπον, ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων πολεμίων ὀρθῶς ἐξελίξαι Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15, Ἑλλ. 4. 3, 18, πρβλ. Λίβ. 44. 37· ἐξελίττεται ὁ στίχος Ξεν. Λακεδ. Πολ. 11. 8. **2**) ἐν τῷ παθ., ἀποσύρομαι, Πλουτ. Αἰμίλ. 17· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἀμεταβάτως, ἀναγκαζομένους ἐξελίττειν συνεχῶς ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Τιμολ. 27· καὶ ἐπὶ πλοίων, Πολύβ. 1. 51, 11.

ἐξελκόω, καθιστῶ τι ἑλκῶδες, Λατ. exulcerare, ἐξελκοῖ (τὴν σάρκα) διὰ πικρότητα τοῦ χυμοῦ Ἀριστ. Προβλ. 5. 27· τὸ πρόσωπον ἐξήλκωσε Διόδ. 14. 88· παθ., καθίσταμαι ἑλκώδης, ἐξελκοῦται τὸ χωρίον Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἐξελκοῦσθαι τὸ σῶμα Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 14, 4.

ἐξελκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξέλκω**, δεῖ ἐξέλκειν, γόνυ πρός τι Εὐρ. Ἠλ. 491.

ἐξελκυσμός, ὁ, μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς βάθος, Συγγρ. Ἰατρ. Ὁρισμ.

ἐξέλκω: ἀόρ. α' **-είλκυσα**, ἀπαρ. **-ελκύσαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 315, 506.—Παθ. **-ελκυσθῇ** Ἡρόδ. 2. 70 (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἕλκω**). Ἕλκω ἔξω, Ἰλ. Ψ. 762 (ἴδε τὴν λ. **πηνίον**)· μετὰ γεν. τόπου, Ὀδ. Ε. 432 (ἴδε τὴν λ. **θαλάμη**)· φάσγανον .. ἐξ. κολεοῦ Εὐρ. Ἑκ. 544· δουλείας ἐξ., σῴζειν ἀπὸ τῆς δουλείας, Λατ. eripere, Πινδ. Π. 1. 146· δύστηνον ἐξέλκων πόδα, περὶ τοῦ Φιλοκτήτου, ὅστις εἶχε δεινὸν ἕλκος εἰς τὸν πόδα, Σοφ. Φιλ. 291· καὶ ἀπολ., ἐξέλκει δὲ (κατὰ τοὺς μὲν ἐξυπακ. πόδα, κατ' ἄλλους δὲ ἑαυτόν, καὶ κατὰ τὸν Heath φάσγανον) Εὐρ. Ἀνδρ. 1121· ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε Ἀριστοφ. Ἱππ. 365 (κατὰ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ ἐξελῶ)· ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην, ἑλκύσαι αὐτὴν ἔξω τοῦ ἄντρου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 294, πρβλ. 307, 315, 506, 511·—σπανίως παρὰ πεζογράφοις, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 515Ε· ἐξελκυσθεὶς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 19.

ἐξέλκωσις, εως, ἡ, τὸ ἐξελκοῦν ἢ ἐξελκοῦσθαι, τῶν χειρῶν Διόδ. 3. 28 (;)

ἐξελληνίζω, μεταβάλλω εἰς Ἑλληνικόν· ἐξελληνίζω ὄνομα, δίδω εἰς αὐτὸ Ἑλληνικὴν παραγωγήν, Πλουτ. Νουμ. 13· δίδω εἰς λέξιν τινὰ Ἑλληνικὸν τύπον, Κίτιος ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὐτὴν καλεῖται Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 6, 1.

ἐξέμεν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **ἐξίημι**, Ἰλ. Λ. 141.

ἐξέμεν, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ μέλλ. τοῦ **ἔχω**, Ἰλ. Ε. 473.

ἐξέμεσις, ἡ, τὸ ἐξεμεῖν, Ἐπιφάν. II. 517D.

ἐξεμετικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἔμετον, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss τ. 3. σ. 371.

ἐξεμέω: μέλλ. **-έσω**, ἐξεμῶ, «ξερνῶ», ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε Ὀδ. Μ. 237· ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω αὐτόθι 437· πρβλ. Ἡσ. Θ. 497 (ἔνθα ὁ παράδοξος ἀόρ. **ἐξήμησε** ἴσως ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ **ἐξήμεσσε**)· ἐξεμέσαι τὸ νόσημα Πλάτ. Πολ. 406D· μεταφ., τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 6· ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου ὁ αὐτ. Ἱππ. 1148. **2**) ἀπολ., ἐμῶ, «ξερνῶ», ὁ αὐτ. Ἀχ. 586, Βάτρ. 11.

ἐξέμμορε, ἴδε ἐν λ. **μείρομαι** II.

ἐξέμπαλιν, «ἐπαριστέρως» Ἡσύχ.

ἐξεμπεδόω, φυλάττω πιστῶς, τηρῶ, τὰς συνθήκας Ξεν. Κύρ. 3. 1, 21. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξημπέδου· ἔλυε τὰ ἔμπεδα».

ἐξεμπλάριον, τό, = Λατ. exemplar, Ἰγνατ. Τραλλ. 3, Μεθόδ. 388Α.

ἐξεμπολάω, Ἰων. **-έω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐμπολάω**, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος, νὰ κάμῃ ἐπικερδῆ πώλησιν, Σοφ. Φιλ. 303·—ἐξημπόλημαι, ἐπωλήθην ὡς ἐμπόρευμα, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1036. **II**. πωλῶ ἐντελῶς, «ξεπουλῶ», ἐξεμπολήσας δὲ τὸν φόρτον ἐν ταῖς τῶν Τυρρηνῶν πόλεσιν Διον. Ἀλ. 3. 46.—Παθ., ἐξημπολημένων σφι .. Ἡρόδ. 1. 1.

ἐξεναίρω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐναίρω**, ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. **ἐξεναρεῖν**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 329.

ἐξέναντι, ἐπίρρ., ἀκριβῶς ἀπέναντι, τοῦ μνημείου Συλλ. Ἐπιγρ. 2664.

ἐξεναντίας, Ἐπίρρ. = ἐξ ἐναντίας (ἴδε **ἐναντίος** II. 2), ἀπέναντι, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Δ', 12)· μετὰ γεν., κατέναντι, ἐνώπιον, αὐτόθι (Α. Δ', 17, κ. ἀλλ.).

ἐξεναρίζω: μέλλ. **-ίξω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐναρίζω**, σκυλεύω, «ξεγυμνώνω» ἐχθρὸν φονευθέντα ἐν τῇ μάχῃ, ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ, τεύχεα δ' ἐξενάριξε Ἰλ. Η. 146, Ν. 619. **2**) ἀποκτείνω, φονεύω, τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν Αἴας διογενὴς Ἰλ. Δ. 488, Ε. 151· ὃν πατέρα ἐξαναρίξας Ὀδ. Λ. 273· ἐξενάριξεν ἔγχεϊ χαλκείῳ Ἰλ. Ζ. 30, πρβλ. Ἡσ. Θ. 289.—Παρ' Ὁμ. συνηθέστερον τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος.

ἐξενεῖκαι, **-νειχθῆναι**, Ἰων. ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ **ἐκφέρω**.

ἐξενέπω, διακηρύττω, τὰ μακρὰ ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός, «μακρῶς διελθεῖν κωλύομαι ... ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου κωλύει με μακραῖς παρεκβάσεσι χρῆσθαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 4. 53· ἐξένεπε .. Αἴγιναν πάτραν, ἀνεκήρυξεν ὅτι ἡ Αἴγινα ἦτο ἡ πατρὶς αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς Ο. 8. 26. **2**) ἀπολ., ὁμιλῶ, λέγω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 764.

ἐξενεχυριάζω, ἐπιτετ. ἀντὶ τοῦ **ἐνεχυριάζω**, Διογ. Λ. 6. 99.

ἐξενιαυτίζω, διέρχομαι ὁλόκληρον ἐνιαυτὸν ἐν ἐξορίᾳ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1645.

ἐξεντερίζω, ἐκβάλλω τὰ ἔντερα, ἐν τῷ Παθ., ἐξεντερισθεῖσα (ἡ σαλαμάνδρα) Διοσκ. 2. 67· ἐπὶ φυτῶν, ἀφαιρῶ τὴν ἐντεριώνην, περὶ ἐλλεβόρου, ὁ αὐτὸς 4. 151 ἐν τῷ παθ.

ἐξεπᾴδω: μέλλ. **-ᾴσομαι**, καταπραΰνω δι' ἐπῳδῶν, Πλάτ. Φαίδων 77Ε, Πλούτ. 2. 384Α:—Παθ., ἀλλὰ νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν, καταπραΰνεται διὰ φιλικῶν νουθεσιῶν ἐν εἴδει ἐπῳδῆς γινομένων ἡ ἐν ὀργῇ διατελοῦσα ψυχικὴ αὐτῶν διάθεσις, Σοφ. Ο. Κ. 1194.

ἐξεπαίρω, διεγείρω, παρορμῶ τινα νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., δέδοικα μή τῶν Λακώνων τινὲς .. τὰς .. γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 622· μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα, ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 102F.

ἐξεπερείδω, πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐξερείδω**, Πολύβ. 16. 11, 5.

ἐξεπεύχομαι, Ἀποθ., καυχῶμαι ὅτι, μετ' ἀπαρ., κάξαπεύξασθαι ... τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον Σοφ. Φιλ. 668.

ἐξεπίγονος, ον, = **ἐπίγονος**, Ἰωάν. Χρυσ. τ. ς', σ. 934.

ἐξεπικαιδέκατος, η, ον, = **ἑκκαιδέκατος**, Ἀνθ. Π. 12. 4, 5.

ἐξεπιπολῆς, ἴδε ἐν λ. **ἐπιπολή**.

ἐξεπίσταμαι, γινώσκω καλῶς, τι Ἡρόδ. 2. 43., 5. 93, καὶ Ἀττ.:—μετὰ μετοχ., γινώσκω καλῶς ὅτι .., ἐξ. τὸν Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα ὁ αὐτὸς 1. 190, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1584· τὸν θεὸν τοιοῦτον (ἐνν. ὄντα) ἐξ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 707, πρβλ. Ἀντ. 293· ἀλλὰ μετ' ἀπαρ., γινώσκω καλῶς πῶς νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 480, πρβλ. **ἐπίσταμαι**· συχνάκις μετὰ τοῦ **εὖ** ἢ **καλῶς**, Ἡρόδ. 3. 146 κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 838, Σοφ. Ο. Κ. 417, κτλ. **II**. γινώσκω ἀπὸ στήθους, τὸν λόγον Πλάτ. Φαῖδρ. 228C.

ἐπισφραγίζομαι, παθ., ἐντυποῦμαι βαθέως εἴς τι, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

ἐξεπίτηδες, Ἐπίρρ. = **ἐπίτηδες**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813, Ἀριστοφ. Πλ. 916, Πλάτ. Γοργ. 461C, κ. ἀλλ. **2**) ἐξεπίτηδες, μὲ προμεμελετημένον κακὸν σκοπόν, Δημ. 532. 25., 575. 10.

ἐξεπομβρέω, ῥίπτω (ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) βροχήν, οὔτ' (ὁ Ζεὺς) ἐξεπομβρῶν Σοφ. Ἀποσπ. 470.

ἐξέπτη, γ' ἑν. ὁριστ. ἀορ. β' ἐνεργ. τοῦ **ἐκπέτομαι**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 98.

ἐξέραμα, τό, «ξέρασμα», Ἐπιστ. Β' Πέτρ. β', 22 (ἔνθα διάφ. γρ. ἐξέρασμα), Εὐστ. Πονημάτ. 248. 91.

ἐξέρασις, εως, ἡ, ἔμετος, Εὐστ. 1856. 5·—**ἐξεραστής**, οῦ, ὁ, ὁ ἐξεμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ποιήματ. 248. 89.

ἐξερασμός, οῦ, ὁ, «ξέρασμα», Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 204. 350, Β', 108, ἔκδ. Mill.

ἐξεράω: ἀόρ. **ἐξέρᾱσα** (ἴδε κατωτ.).—Παθ.: ἀόρ. **ἐξεραθεὶς** Ἱππ. 2.782. Ἐκκενῶ, ἐκβάλλω, ἐμῶ, καὶ τὴν κεφαλὴν βαρέεται καὶ ἐξερᾷ, καὶ ξερνᾷ, ὁ αὐτὸς 507. 29· ἐξάγω δι' ἐντομῆς ὕδωρ ἐκ τοῦ σώματος πάσχοντος, ὁ αὐτ. 483. 27. **II**. ἐπὶ φαγητοῦ, κενώνω, τὴν χύτραν χρῆν ἐξερᾶν τὰ τεῦτλα Κράτης ἐν «Θηρίοις» 1· μαλάχας ἐξερῶν = ἐρυγγάνων, ἐξερευγόμενος, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2. **2**) μεταφ., ἐκχέω, ἐκρίπτω, τοὺς λίθους .. χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε Ἀριστοφ. Ἀχ. 341· φέρ' ἐξεράσω τὰς ψήφους, στάσου νὰ χύσω τὰς ψήφους ἐκ τῆς κάλπης (ὅπως ἀριθμήσω αὐτάς), ὁ αὐτὸς Σφ. 993· ἐξέρα τὸ ὕδωρ, ἔκχεε αὐτό, Δημ. 963.10· ἐξ. τὸν ἀέρα, ἐκβάλλειν τὸν ἀέρα ἐκ τῶν πνευμόνων, Ἀριστ. Προβλ. 32. 5, Πλούτ. 2. 904B. — Πρβλ. **συνεράω**: τὸ ἁπλοῦν **ἐράω**, δὲν εὑρίσκεται.

ἐξεργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**: ἀόρ. **-ειργασάμην**, γραφόμενον **ἐξηργάξατο**, ἐν τοῖς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 762: πρκμ. **-είργασμαι**, Ἰων. **-έργασμαι**, ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ.: ἀόρ. **-ειργάσθην**, ἀείποτε παθ., Ἰσοκρ. 84Α· κτλ.· οὕτω μέλλ. **-εργασθήσομαι**, Ἰσοκρ. 419Δ: — Ἀποθ., ἐργάζομαί τι ἐντελῶς, τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, εἰς ἐντέλειαν, Ἡρόδ. 1. 93., 4.179, καὶ Ἀττ., τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται; Εὐρ. Ἠλ. 583· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς μελετῶντες αὐτὸ (δηλ. τὸ θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι) ἐξείργασθέ πω Θουκ. 1. 142· ἠπείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους τὰ ἐπιχώματα ἐξεργασάμενοι, πρὶν ἐπιβοηθῆσαι, παντὶ τρόπῳ ἐπέσπευδον τὸ ἔργον ὅπως προλάβωσι νὰ τελειώσωσι τὰ ὀχυρώματα πρὶν προφθάσωσι νὰ ἔλθωσι κατ' αὐτῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὁ αὐτὸς 4. 4, πρβλ. 5. 75., 6. 101· τέχνην ἐξ. Ξεν. Συμπ. 4, 61, πρβλ. Κύρ. 8. 2. 5· τοιούτους ἐξ. τινας, ποιεῖν αὐτοὺς ἀκριβῶς τοιούτους, ὁ αὐτὸς Συμπ. 4. 60. **2**) πράττω, ἐκτελῶ, κατορθώνω τι, ἦδ' ἔστ' ἔργον ἡξειργασμένη Σοφ. Ἀντιγ. 384, πρβλ. 262, 428· ἐξ. τάραχον, προξενεῖν ἐντελῆ σύγχυσιν, Ξεν. Ἱππ. 9. 4· πήματα Εὐρ. Ἡρακλ. 960· συντελῶ ὅπως γένηταί τι, τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὴν Θηβαίων συμμαχίαν ἐξειργάζετο Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 67· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., κακὸν ἐξ. τινα, προξενεῖν κακὸν εἴς τινα, Ἡρόδ. 6. 3, Πλάτ. Ἐπιστ. 352D, κτλ: — ὡς Παθ., σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον Αἰσχύλ. Πέρσ. 759, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 75· ἐπ' ἐξεργασμένοισι, ἀφοῦ ἡ πρᾶξις ἐπράχθη, συνήθως ἐπὶ κακουργημάτων ἢ βιαίων πράξεων, ὁ αὐτὸς 4.164., 8. 94, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1379, Σοφ. Αἴ. 377, Εὐρ. Βάκχ. 1039· τοὐξειργασμένον Σοφ. Αἴ. 315· μισθὸς ἡμῖν ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ, εἶναι ἐξησφαλισμένος, Ξεν. Ἑλλην. 3.1, 28. **3**) κατορθώνω ὥστε νά .., Λατ. efficere ut .., ἐξειργάσατο βασιλεὺς προσαγορευθῆναι Πολύβ. 32. 4, 3, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 32, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3. **4**) ἐν τῷ Παθ. ἐπὶ ἀγρῶν ἢ γῆς ἐν γένει, καλλιεργοῦμαι, ἀγροὶ εὖ ἐξεργασμένοι Ἡρόδ. 5. 59, πρβλ. 6. 137· [ἡ γῆ] ἐξείργασται Θουκ. 1. 82· ἐπὶ φυτῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐξειργασμένων καὶ ἡμερωμένων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 5. **5**) ἐπὶ νόμων, ἐπεξεργάζομαι αὐτούς, μὴ γὰρ ἐξεργασαμένου καὶ γράψαντος .. τοὺς νόμους Πολύβ. 40. 10, 5, κτλ.· ἐπὶ συγγράμματος, περὶ ὧν ἡμεῖς ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς ἰδίας πραγματείας μνησθέντες, εἰς τοῦτον ὑπερεθέμεθα τὸν καιρόν, κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῶν ἐξεργάσασθαι ὁ αὐτὸς 3. 26, 5. **II**. βλάπτω, φέρω καταστροφήν, καταστρέφω, Λατ. conficere, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἢ καί τι Ἴωσι δόξαι τὸ ἡμέας οἷόν τε ἔσται ἐξεργάσασθαι Ἡρόδ. 4.134· ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας, ἵνα μὴ ἐπενέγκῃς καταστροφὴν εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτὸς 5.19, ἔνθα ἴδε Wessel. Εὐρ. Ἑλ. 1098, κτλ.· προτέτι, ἐξ. αἷμα, φόνον Εὐρ. Ὀρ. 1624, κτλ: — Παθ. **ἐξειργάσμεθα**, εἴμεθα τελειωμένοι, κατεστραμμένοι, Λατ. actum est, ὁ αὐτὸς Ἱππ. 565, πρβλ. **ἐξαρπάζω**.

ἐξεργασία, ἡ, ἐπεξεργασία, συμπλήρωσις, τυχὼν δὲ τῆς ἐξεργασίας δι' ἡμῶν Πολύβ. 10. 45, 6. **II**. τὸ ἐξεργάζεσθαί τι, καλλιεργία, μισθὸν ἅμα τῆς πεπονημένης ἐξεργασίας αὐτάρκη φερομένους Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 11· ἀπολ., ἀκριβὴς καὶ πολλὴ ἐξ. Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 6: — ἐπὶ ἐπεξεργασίας λόγου, τάξις δὲ καὶ μερισμοὶ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κατ' ἐπιχείρημα ἐξεργασία .. ἀγαθὰ Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρ. 4, κτλ.· ἡ καθ' ἕκαστον ἐξ. Πλούτ. 2.1004E.

ἐξεργαστικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως κατορθώσῃ τι, τινος Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 4 (ἐν τῷ ὑπερθ.), Πολύβ. 15. 37, 1.—Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ συγκριτ., **ἐξεργαστικωτέρως**, μετὰ μείζονος ἐπεξεργασίας, Κορνοῦτος περὶ Θεῶν Φύσ. 32, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιτετμημένως**.

ἐξέργω, Ἀττ. **ἐξείργω**, ἀποκλείω τινὰ ἔκ τινος, ἐξέργειν κελεύοντος Ἡρόδ. 3. 31, κτλ.· ἐξείργειν τινὰ χθονός, γῆς Εὐρ. Ἡρακλ. 20, 25· τῆς ἀγορᾶς Πλάτ. Νόμοι 936C· τοῦ βήματος Αἰσχίν. 5. 15· ἐκ τῶν ἱερῶν Λυσίας 104. 37· ἐκ τοῦ θεάτρου Δημ. 572. 12· ἐξ. θύραζε, ἀποδιώκειν τινὰ καὶ κλείειν αὐτὸν ἔξω τῆς θύρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 825: — Παθ., ἐξείργεσθαι πάντων Θουκ. 2. 13· ἐξειργμένοι δίκης Πλουτ. Ρωμ. 23. **2**) κωλύω, χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος Σοφ. Ἠλ. 1292· τῶν δ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος Εὐρ. Ἀνδρ. 176· ἐξ. δέει τὸ δίκην λαμβάνειν Δημ. 555.15· ἀπολ., Ξεν. Οἰκ. 4, 13: — Παθ., πολεμίοις ἐξείργεσθαι Θουκ. 1. 118· ἐὰν μὴ χρόνῳ ἐξείργηται Ἀριστ. Κατηγ. 10, 29· μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 14. 6. **3**) βιάζω, ἀναγκάζω, τινα Πλατ. Νόμοι 935C. Παθ., τῶν ἐγώ, οὐ γὰρ ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι ἐς ἱστορίης λόγον, οὐ παραμέμνημαι, τούτων τὰ ὀνόματα δὲν μνημονεύω, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἀνάγκης ὑπόχρεως νὰ πράξω τοῦτο χάριν τῆς ἱστορίας μου, Ἡρόδ. 7. 96· μετὰ ἀπαρ., ἐνταῦθα ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι γνώμην ἀποδέξασθαι, ἐνταῦθα κωλύομαι ἐξ ἀνάγκης, κτλ., αὐτόθι 139· ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος, ὁ αὐτὸς 9.111· νόμῳ Θουκ. 3. 70.

ἐξερεείνω, Ἐπικ. ῥῆμα: **1**) μετ' αἰτ. πράγ., ἐρωτῶ ἀκριβῶς, ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας, ἐξερέεινεν ἕκαστα Ὀδ. Κ.14. **2**) μετ' αἰτ. προσ., ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω περί τινος, ἤ .. φίλον πόσιν ἐξερεείνοι, «ἀνακρίνειε τῷ λόγῳ» (Σχόλ.), Ψ. 86· ἐρωτῶ, ἄλλος δ' αὖτ' ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινεν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1250· ἀπολ., ἐξερωτῶ, πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων Ἰλ. Ι. 672, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐξερεείνετο μύθῳ Κ. 81. **II**. ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων Ὀδ. Μ. 259· ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 252· μεταφ., ἐπὶ κιθάρας, ψαύω τὰς χορδάς, ἐκτείνω, χορδίζω αὐτήν, αὐτόθι 483: πρβλ. **ἐξερέω**, **ἐξέρομαι**.

ἐξερεθίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐρεθίζω**, Πινδ. Π. 8. 16, καὶ πολλάκις παρὰ Πλουτάρχῳ.

ἐξερέθω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐρέθω**, Ἀνθ. Π. 5. 244.

ἐξερείδω, στερεῶς ὑποστηρίζω, ταῖς ἀντηρίσιν Πολύβ. 8. 6, 6· ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς 16. 11, 5· παρέχω στήριγμα, ὦ τρίτου ποδὸς μοῖραν λελογχὸς βάκτραν, ἐξέρειδέ μου βάσιν τρέμουσαν Λουκ. Τραγῳδοποδ. 55.

ἐξερείπω, περικόπτω, ὡς γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς Πινδ. Π. 4, 469. **II**. συχνότερον ἀμεταβάτως κατ' ἀόρ. β' **ἐξήρῐπον**, ἀπαρ. **ἐξερῐπεῖν**: πίπτω εἰς τὴν γῆν, ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς, «ἐκπέσῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 414· χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα, ἐκπεσοῦσα τῆς ζεύγλης, περὶ τῶν ἵππων τοῦ Πατρόκλου, Ρ. 440· κάπροι αὐχένος ἐξεριπόντες, ἔχοντες ἐρριμμένους αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 174: πίπτω κάτω, καταπίπτω, τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δὲ ὑψόθεν ἐξεριπόντος, «τῆς μὲν (γῆς) ἐρριμμένης κάτω, τοῦ δὲ (οὐρανοῦ) ἐπικειμένου» (Σχόλ.), Ἡσ. Θεογ. 704·— κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπ.· ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 745 (ἐξ εἰκασίας Foës.), ἢ ἐξήριπε τὸ κάτηγμα, ἔνθα τὸ κάταγμα πράγματι ἐγένετο.

ἐξέρεισις, εως, ἡ, στήριξις, ἀκκούμβημα, τὰς πρὸς τὴν γῆν ἐξερείσεις Πολύβ. 6. 23, 4.

ἐξέρεισμα, τό, στήριγμα, ὑποστήριγμα, Λογγῖν. 40. 4.

ἐξερέομαι, Μέσ., ἴδε **ἐξερέω**.

ἐξερεύγω, ἐξεμῶ, ἐξάγω, ἐξερεῖξαι τὸ ὕδωρ, διάφ. γραφ., παρὰ Διον. Ἀλ. 2. 69:—Μέσ., Ἱππ. 82E, 278, 30. **II**. ἐν τῷ Μέσ. ἢ Παθ., ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, κενοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 202, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 6· ἐπὶ τοῦ σώματος, κενοῦμαι, αὐτόθι 10.1, 15.

ἐξερευνάω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Σοφ. Ο.Τ. 258, Ἠλ. 1100, Πολύβ. κλ.: ἥν πως ἐξερευνήσας λάβω Εὐρ. Ἑλ. 429: — Μέσ., Δίων Κ. 52. 6.

ἐξερεύνησις, εως, ἡ, ἔρευνα, ἐξέτασις, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΕΓ', 6.

ἐξερευνητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος ἢ ἱκανὸς πρὸς ἐξερεύνησιν ὡς κατάσκοπος ἢ πρόσκοπος, Στράβων 154.

ἐξέρευξις, εως, ἡ, (**ἐξερεύγω**), ἐρυγή, ἔρευγμα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 22.

ἐξερέω, (Α), Ἀττ. συνῃρ. **ἐξερῶ**, μέλλ. τοῦ **ἐξεῖπον** (ὃ ἴδε), θὰ εἴπω καθαρῶς, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἀπολ. καθ' ἑνικ., σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται Ἰλ. Θ. 286., Λ. 215, Ὀδ. Ι. 365, κτλ.· καὶ ἐν τμήσει, ἔκ τοι ἐρέω Ἰλ. Α. 204, 233, κτλ.· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., τἀληθὲς ἐξερῶ Σοφ. Ο. Τ. 800, πρβλ. 219, κτλ.· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξ. ὁ αὐτὸς Ἠλ. 984· ἐξ. ὅτι .., ὁ αὐτὸς Ἀντιγ. 325: — μεθ' Ὁμ. ὡσαύτως ἐνεργ. πρκμ. **ἐξείρηκα**, Σοφ. Τρ. 350, 374· γ' ἑνικ. παθ. ὑπερσ., **ἐξείρητο**, ὁ αὐτὸς Ο. Τ. 984: παθ. μέλλ. **ἐξειρήσεται**, ὁ αὐτὸς Τρ. 1186.— Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ ἑπόμ.

ἐξερέω, (Β), Ἐπικ. ἐνεστ. = **ἐξέρομαι** (ἐξ οὗ ὁ Ἐπικ. τύπος) καὶ **ἐξερεείνω**: **I**. μετ' αἰτ. πράγμ., ἐξερωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, Ὀδ. Γ. 116, Ξ. 375· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., πάντα .. ἐξερέεσθαι Ν. 411, πρβλ. Δ. 119. **2**) μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ περί τινος προσώπου, ζητῶ πληροφορίας, Κ. 249, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ Γ. 24., Τ. 99, Σοφ. Αἴ. 103. **II**. ἐξερευνῶ, κνημοὺς ἐξερέῃσι Ὀδ. Δ. 337, Ρ. 128: **2**) ζητῶ νὰ εὕρω τι, ὕδωρ ἐξερέων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1443.—Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ προηγούμενον.

ἐξερημόω, καθιστῶ ἐντελῶς ἔρημον, πῶς ἂν οὖν μᾶλλον ἐξερημώσαιεν ἄνθρωποι οἶκον Δημ. 1076. 24· ἐξαφανίζω, ἐξερη-

μῶσαν γένος Σοφ. Ἠλ. 1010· (ἀλλ' ἐξ. δόμους, ἐγκαταλείπειν αὐτούς, Εὐρ. Ἀνδρ. 597, 991)· ὡσαύτως, ἐξ. πόλεις, Πλάτ. Ἐπιστ. 332Ε· ἐξερημιοῦντας τὰ ἑαυτῶν, καταλείποντας ἔρημα (στρατιωτικῆς δυνάμεως) τὰ ἑαυτῶν, ἐπὶ στρατευμάτων, Ξεν. Πόροι 4, 47· δράκοντος ἐξερημώσας γένυν, γυμνώσας αὐτὴν τῶν ὀδόντων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 253: — Παθ., Ἑλλὰς ἐξερημωθεῖσα Ἀριστοφ. Εἰρ. 647· εἰς τὸν ἐξηρημωμένον .. οἶκον Πλάτ. Νόμοι 925C.

ἐξερήμωσις, εως, ἡ, παντελὴς ἐρήμωσις, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 238. 23, ἔκδ. Λ.

ἐξερίζω, διαφιλονικῶ, ἐπιμένω, Πλουτ. Πομπ. 56, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 151.

ἐξεριθεύομαι, ἴδε **ἐριθεύομαι**.

ἐξερινάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐρινάζω**· μεταφ., ἔρινος ὢν ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, ὁ ἐ. φαῦλος ὢν ἄλλους ἐκφαυλίζεις, Σοφ. Ἀποσπ. 190, πρβλ. Κόβητον ἐν V. LL. σ. 289.

ἐξεριστής, οῦ, ὁ, ἰσχυρογνώμων συζητητής, τῶν λόγων Εὐρ. Ἰκ. 894.

ἐξεριστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίζῃ, φίλερις, Διογ. Λ. 10. 143 Cobet.

ἐξερμηνεύω, μεθερμηνεύω, μεταφράζω, εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Διον. Ἀλ. 1. 67: — Παθ., Πολύβ. 2, 15, 7, Διον. Ἀλ. 4. 67, κτλ. **II.** περιγράφω ἀκριβῶς, Λουκ. πῶς δεῖ, Ἱστ. Συγγρ. 19.

ἐξέρομαι, Ἰων. **-είρομαι**: μέλλ. **-ερήσομαι**: ἀόρ. β' **-ηρόμην**: ἀπαρ. **-ερέσθαι**: Ἀποθ.: **1)** μετ' αἰτ., πράγματος, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Διός, Ὀδ. Ν. 127· οὕτω καί, ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι .. τί νῦν κυρεῖ, περὶ ἀνθρώπου οὐχὶ λόγου ἀξίου θὰ σὲ ἐρωτήσω τί κάμνει τώρα, Σοφ. Φιλ. 439. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ τινα, Ζῆν' ὕπατον .. ἐξείρετο καὶ προσέειπε Ἰλ. Ε. 756· ἐξήρου μ' ὅπου (ἐνν. ἐστὶν ἐκεῖνος) Σοφ. Αἴ. 103: — ἀπολ., Ἰλ. Ω. 361. — Ἰων. ἐνεστ. **ἐξείρομαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 19: παρ' Ὁμ. συνηθέστερα τὰ ῥήματα, **ἐξερέω**, **ἐξερεείνω**, **ἐξερέομαι**. — Συγγενὲς τῷ **ἐξερεείνω**.

ἐξερπύζω, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, πρβλ. Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ.

ἐξέρπω: ἀόρ. **ἐξειρπῦσα** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, 2: — ἕρπω ἔξω ἔκ τινος, Ἀριστοφ. Νεφ. 710. **2)** ἀπολ., ἕρπω ἔξω, ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 294· εἴ τις ἐξέρποι θύραζε Ἀριστοφ. Ἱππ. 607· ἐπὶ ἐντόμων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.18, 3., 8. 14, 2· ἐπὶ στρατεύματος, οὐ ταχὺ ἐξέρπει Ξεν. Ἀν. 7. 1, 8· φεύγω κρυφίως εἰς ἄλλον τόπον, ὡς αὐτὸς καὶ ἐξέρποις Χείλων παρὰ Διογ. Λ. 1.73. **II.** μεταβ., κάμνω νὰ ἑρπύσῃ τι ἔξω, ἐξάγω, ἐξῆρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΔ', 30), ἀντὶ ἐξεῖρψεν (μεταγεν. ἀόρ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου **ἐξειρπυσεν**).

ἐξέρρω, μόνον κατὰ προστ., ἔξερρε γαίας τῆσδε, φεῦγε μακρὰν τούτου τοῦ τόπου, Εὐρ. Ἱππ. 973, ἔνθα ἴδε Valck.

ἐξερυγγάνω, ἐκπέμπω, στεναγμοὺς ἐκ βαθέων ἐξερυγγάνουσα Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss τ. 3. σ. 69.

ἐξερυθριάω, τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθριᾷ, ἔχει τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου σφόδρα ἐρυθρά, Ἱππ. 566. 12.

ἐξέρυθρος, ον, λίαν ἐρυθρός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143, Ἀριστ. πρβλ. 2. 27., 11. 32, 2, κ. ἀλλ.

ἐξερύκω [ῡ], ἀποκρούω, ἀπωθῶ, τά γε κείνων κάκ' ἐξήρυκε Σοφ. Φιλ. 423.

ἐξερύω, Ἰων. **ἐξειρύω**: ἀόρ. **ἐξείρῦσα**, Ἐπικ. **ἐξέρῦσα** καὶ **ἐξειρυσσα**: — ἐξέλκω, ἐκβάλλω, βέλος .. ἐξέρυσ' ὤμου Ἰλ. Ε. 112, παρβ. Π. 505, κτλ.· ἰχθύας οὕς θ' ἁλιῆες .. πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν Ὀδ. Χ. 386. πρβλ. Ἡρόδ. 1. 141· τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν Ἰλ. Π. 505: — ὡσαύτως ἁρπάζω τι ἔκ τινος, ἐξείρυσε χειρὸς τόξον Ψ. 870: — ἀλλὰ λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε, «λαβὼν ἀπὸ τοῦ ποδὸς ἐξεῖλκε» (Θ. Γαζῆς), Κ. 490· ἀπολ., σύρω ἔξω, ἐξέλκω, τοὺς δ' ἐξείρυσαν Ἀχαιοὶ Ν. 194· μηδέα τ' ἐξερύσας, «ἐξελκύσας» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 87· τὴν γλῶσσαν ἐξερύσας Ἡρόδ. 2. 38.

ἐξέρχομαι: μέλλ. **-ελεύσομαι** (παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ὡς μέλλ. παραλαμβάνεται τὸ **ἔξειμι**, καθὼς καὶ ὡς παρατατ., τὸ **ἐξῄειν**): ἀόρ. **ἐξῆλθον**, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. χρόνος: Ἀποθ. Ἐκβαίνω ἔκ τινος τόπου, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. τόπου, δόμων, πόληος, πυλάων, τείχεος Ὅμ.· ἐκ δ' ἦλθε κλισίης Ἰλ. Κ. 140· ἐξέρχεσθαι δωμάτων, χθονός, κτλ. Αἰσχύλ. Χο. 663, κτλ.· ἐξ. ἐκ .. Ἡρόδ. 8. 75, 9. 12, Σοφ. Ο. Τ. 37, κτλ., ἔξω .. Εὐρ. Φοίν. 476· ἐπὶ ὑποκριτοῦ, παρουσιάζομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 240, Ὄρν. 512. **β)** σπανίως μετ' αἰτ., ὡς τὸ Λατ. egredi, ἐξῆλθον τὴν Περσίδα χώραν Ἡρόδ. 7. 29· ἐξ. τὸ ἄστυ ὁ αὐτὸς 5.104, πρβλ. Ἀρισ. Πολιτ. 3.14, 3. **γ)** ἀπολ., ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Ἰλ. Ι. 576, Θουκ. 2. 21, κτλ.· ὡσαύτως = ἐξέρχομαι κατά τινος, ἐπ' αὐτὸν ἐξελθόντες Ἡρόδ. 1.36· ἀλλ' ἐπὶ ἀνθρώπου πράξαντος ἀκούσιον φόνον, μεθίσταμαι, ἀπέρχομαι ἐκ τῆς χώρας ὅπως ἀποφύγω τὴν δίκην, Λατ. exulare, οὕτω δὲ ἀντιτίθεται τῷ φεύγω, τῷ ἐξεληλυθότων εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ πεφευγότων Δημ. 634. 21 **δ)** μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, κτλ.· ἐξ. ἔξοδον Ξεν. Ἑλλην. 1. 2, 17· στρατείαν Αἰσχίν. 50.34· οὕτω, παγκόνιτά τε ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, διεξῆλθον, Σοφ. Τρ. 505. νίκης ἔχων ἐξῆλθε .. γέρας, ὁ αὐτὸς Ἠλ. 687· νόστον ἐξ. (ἴδε **νόστος**) ὁ αὐτὸς Φιλ. 43. **ε)** μετὰ προθ., ἐξ. ἐπὶ θήραν, ἐπὶ θεωρίαν, κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11, κτλ.· κρατοῦντες τὸν ἐχθρὸν ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται, ἐπεκτείνουσι τὰς ἐκ τῆς νίκης ὠφελείας ἐπὶ πλεῖστον, Θουκ. 1.70· σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα, ἀφοῦ παρεξετράπης τόσον ὥστε νὰ ἐκβάλῃς τοῦ στόματός σου τόσον ἀνοσίους λόγους, Σοφ. Ο. Κ. 981· ὡσαύτως, ἐξέρχεσθαι εἴς τινας, ἐξέρχεσθαι ἔκ τινος τάξεως καὶ μεταβαίνειν εἰς ἄλλην, ὡς ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους [ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐφήβων δηλ.] Ξεν. Κύρ. 1. 2, 12. **2)** ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν ὃς εἶ, παρουσιασθεὶς εἰς ἔλεγχον, δοκιμασθεὶς ἔδειξας τίς εἶσαι, Εὐρ. Ἄλκ. 640· μήτ' ἐς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί, μήτε νὰ τολμήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς ἅμιλλαν χειρῶν ἐναντίον μου, Εὐρ. Ἑκ. 226: — γίνομαι, ἀποδείκνυμαι, τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος Σοφ. Ο. Τ. 1084· παύομαι, ἀντίθετον τῷ **καθίσταμαι**, ἃ ἔχοντες ἐς τὸν .. πόλεμον καθίσταντο .. ταῦτα ἔχοντας καὶ ἐξελθεῖν Θουκ. 5. 31. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιτελῶ, καὶ ἃ μὲν ἐπινοήσαντες μὴ ἐξέλθωσιν, οἰκεῖα στέρεσθαι ἡγοῦνται Θουκ. 1.70· τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξῆλθον ὁ αὐτὸς 3. 108· πρβλ. **ἐπεξέρχομαι** II. 2. **4)** ἀπολ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, «παραστρατῶ», Πλάτ. Νόμοι 644Β· οὕτω καί, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα, παραβάς, Νύμφις παρ' Ἀθην. 536Α. **5)** μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως, ἐξελθεῖν πόδα Δείναρχ. 100. 35· πρβλ. **βαίνω** II. **II.** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, λήγω, ἀλλὰ γάρ οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρόνον ὁκόσον κεχρῆσθαι ἄρξαντα Αἰγύπτου ἐκχωρήσειν Ἡρόδ. 2. 139· χρόνος οὐξεληλυθὼς Σοφ. Ο. Τ. 735· τοῦ ἐξελθόντος μηνὸς Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 44· ἐπειδὰν .. ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ Πλάτ. Πολιτικ. 298Ε· ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι Ξεν. Ἑλλην. 5. 2, 2· ἐπὶ νόσου, Ἱππ. 465. 49. **2)** ἐπὶ πολιτικῶν ἀρχῶν ὧν ἡ περίοδος ἔληξεν, ἡ ἐξελθοῦσα βουλή, ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10. 37, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2.11, 7. **III.** ἐπὶ προφητειῶν, ἐνυπνίων, συμβεβηκότων, κτλ., ἀληθεύω, ἐκπληροῦμαι, Λατ. exire, evenire, ἐς τέλος ἐξελθοῦσα, «πληρωθεῖσα καιρῷ τινι» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 216· ἀπολ., τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι Ἡρόδ. 6. 107, πρβλ. 82· οὐδ' ἐπαύσατο (ἡ μῆνις αὐτοῦ) πρὶν ἢ ἐξῆλθε, ἱκανοποιήθη, ὁ αὐτὸς 7.137· οὕτως, ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθ', ἐγένετο, Αἰσχύλ. Εὐμ. 795· εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, νὰ τελειώσωσι καλῶς, Σοφ. Ο. Τ. 88· ἀριθμὸς μὲν γάρ, ἔφη, καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἂν ἐλάττων ἐξέλθοι, δυνατὸν νὰ στρατολογηθῇ καὶ ἄλλοθεν οὐχὶ μικρότερος ἀριθμὸς στρατιωτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 5· ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων, ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής, φοβούμενος μήπως ὁ Φοῖβος φανῇ δι' ἐμὲ ἀληθὴς προφήτης, Σοφ. Ο. Τ. 1011· ἐξέρχομαι εἰς φῶς, γεννῶμαι, τὰ μὲν τετελειωμένα, τὰ δὲ ἀτελῆ ἐξέρχεται Ἀριστ. Πρβλ. 10.46. **2)** ἐπὶ λόγων, οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἀεὶ παρὰ τοῦ ἐμοὶ προσδιαλεγομένου Πλάτ. Θεαίτ. 161Β· ἐπὶ χρημάτων, ἐξέρχεται δὲ οὐδαμόσε (τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐκ Λακεδαίμονος) ὁ αὐτὸς Ἀλκ. 1. 122Ε.

ἐξερῶ, ἴδε **ἐξερέω** Α.

ἐξερωέω, ὁρμῶ ἔξω τοῦ δρόμου, ἀφηνιάζω, ἐπὶ πτοηθέντος ἵππου, αἱ δ' ἐξηρώησαν Ἰλ. Ψ. 468· ἐξηρώησε κελεύθου Θεόκρ. 25. 189.

ἐξερωτάω: μέλλ. **-ήσω**, ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ νὰ μάθω, κούρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; Πινδ. Π. 9.79. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων Εὐρ. Ἀποσπ. 583.

ἐξεσθίω: μέλλ. **ἐξέδομαι**: πρκμ. **ἐξεδήδοκα**: ἀόρ. **ἐξέφᾰγον**: — τρώγω, κατατρώγω, τρώγω ἐντελῶς, ἐξέδεταί σου τοὔψον Ἀριστοφ. Ἱππ. 1032· ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκῖρον ἐξεδήδοκεν Σφ. 925· εἰ μή σ' ἐκφάγω ἐκ τῆσδε τῆς γῆς Ἱππ. 698· ἐξεσθίουσι [τὰ πτερὰ] αἱ μέλιτται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 13.

ἐξέσθω, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Χο. 275.

ἐξεσία, ἡ, (ἐξίημι), ἔκπεμψις, ἀποστολή, πρεσβεία, παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει, ἐξεσίην ἐλθεῖν, Λατ. legationem obire (πρβλ. **ἀγγελίην ἐλθεῖν**), «καὶ δηλοῖ τὴν δημοσίαν πρεσβείαν παρ' Ὁμήρῳ» (Εὐστ.), Ἰλ. Ω. 235, ἔνθα ἴδε Spitzn., Ὀδ. Φ. 20.

ἔξεσις, εως, ἡ, ἀπόπεμψις γυναικός, ἤτοι διαζύγιον, Ἡρόδ. 5. 40.

ἐξέσσυτο, ἴδε ἐν λ. **ἐκσεύω**.

ἔξεστι, προστ. **ἐξέστω**, ὑποτακτ. **ἐξῇ**, εὐκτ. **ἐξείη**, ἀπαρ. **ἐξεῖναι**, μετοχ. **ἐξόν**: παρατ. **ἐξῆν**: μέλλ. **ἐξέσται**, εὐκτ. **ἐξέσοιτο**, Ξεν. Ἀγησ. 1. 23: ἀπροσ. (οἱ μόνοι ἐν χρήσει τύποι τοῦ **ἔξειμι**). Ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 183. κτλ.: μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτὸς 1.138, κτλ., Τραγ.

κτλ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 899· νῦν σοι ἔξεστι, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι, ἰδοὺ περίστασις νὰ φανῇς ἀνήρ, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 21· ἐξ. εὐδαίμοσι γενέσθαι, licet esse beatis, Δημ. 35. 2· ἀλλ' ἡ δευτέρα δοτ. ἐνίοτε μετατρέπεται εἰς αἰτ., ἔξ. ὑμῖν φίλους γενέσθαι Θουκ. 4. 20: —μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1079, Πλάτ. Πολιτικ. 290D: —μετοχ. οὐδ. ἀπολ., τί φεύγεις αἰεὶ ἐξόν τοι τῶνδε τὰ ἕτερα ποιέειν; ἐνῷ δύνασαι νὰ.., Ἡρόδ. 4.126· ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 649· ἐξὸν κεκλῆσθαι Σοφ. Ἠλ. 365· ὡς οὐκ ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην παρὰ τῶν ἀδικούντων .. λαμβάνειν Λυσ. 14. 10 (140. 24).

ἔξεστις, ιος, ἡ, ἴδε **ἔξαστις.**

ἐξετάζω: μέλλ. **ἐξετάσω,** σπανίως **ἐξετῶ,** Ἰσοκρ. 195C· πρβλ. Α. Β. 251. 32: ἀόρ. **ἐξήτασα** Σοφ., κλ.. Δωρ. **ἐξήταξα** Θεόκρ. 14. 28: πρκμ. **ἐξήτακα** Πλάτ., κλ.: —Παθ.: μέλλ. **-ετασθήσομαι** Δημ. 24.1: ἀόρ. **-ητάσθην,** ἴδε κατωτ.: πρκμ. **-ήτασμαι,** ἴδε ἐν τέλει: —(τὸ ἁπλοῦν **ἐτάζω** δὲν εἶναι σύνηθες). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας περί τινος, δοκιμάζω, ἐξ. φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον Θέογν. 1010, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 438, κτλ.· τὴν ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξ. Θουκ. 2. 7· βίον αὐτοῦ πάντα ἐξετάσω Δημ. 521. 24· ἐκ τοῦ εἰκότος ἐξετασθῆναι δεῖ τὸ πρᾶγμα Ἀντιφῶν 133. 38· ἐξ. λόγον, ἀντίθετον τῷ ὑπέχειν, Ἀριστ. Ρητ. 1.1,1: — ἀπολ., ἐξετάζω, σκοποῦντας καὶ ἐξετάζοντας περὶ νόμων Πλάτ. Νόμοι 685Α· δι' ἀκριβείας ἐξ. ὁ αὐτὸς Θεαίτ. 184C: —ἐξετάζω καὶ λαμβάνω πληροφορίας παρά τινος περί τινος, ἐξητάκει τὰ κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς Καρχηδόνος) .. τῶν εἰδότων Πολύβ. 10. 8, 1: —ἑπομένης ἀναφορ. ἀντων., ἐξ. ὅστις ἐστὶ Δημ. 1126. 13· ἐξ τί καὶ πῶς λέγουσι Πλάτ. Φαῖδρ. 261Α· ἐξ. τινά, τίνος ἐστὶ γένους Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 1.17. **2)** ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπιθεωρῶ, Θουκ. 2. 7., 7. 33, 35, κτλ.: —Παθ., στρατὸς δὲ θάσσει κἀξετάζεται Εὐρ. Ἰκ. 391, πρβλ. Θουκ. 6. 97: —καθόλου, ἐπιθεωρῶ, ἀπαριθμῶ, ἁμαρτήματα ἀκριβῶς ἐξ. Ἰσοκρ. 152D, πρβλ. Δημ. 472. 18., 474. 21. **II.** ὑποβάλλω εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν, ἀνακρίνω, Ἡρόδ. 3. 62 (πρβλ. **ἐτάζω**), Σοφ. Αἴ. 586, Ο. Τ. 210· τινὰ περί τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 258D· τινά τι ὁ αὐτὸς Γοργ. 515B, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 35· δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω Δημ. 564.17, πρβλ. 232. 3., 1124. 20 κἑξ.· ἐξετάζειν τινὰ ὅστις ἦν ὁ αὐτ. 1126. 23. **III.** ὑπολογίζω, ὁ αὐτὸς 67.16· ἐξετάζω τινὰ σχετικῶς πρὸς ἄλλον, παραβάλλω αὐτὸν πρὸς ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ζῶντας, ὦ χρηστέ, .. τὸν ζῶντα ἐξέταζε ὁ αὐτὸς 330. 29· ἰσοστάσιος ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη Ἀθήν. 526C· οὕτως, ἐξ. τι παρά τι Δημ. 315. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 160E: ἐντεῦθεν, συγκρίνω, παραβάλλω, πρὸς Ἀριστογείτονα ἐμαυτὸν ἐξετάζειν Δημ. 1485.17. **IV.** διὰ δοκιμασίας ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐπὶ χρυσοῦ, ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται Χίλων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 568· ἐξ. τοὺς κακοὺς Ξεν. Οἰκ. 20, 14· τοὺς χρησίμους Δημ. 918.18: —συχν. ἐν τῷ Παθ. μετὰ μετοχ., ἐὰν μὴ παρὼν ἐξετάζηται, ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ, Πλάτ. Νόμοι 764Α· καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξηταζόμην τὰ δέοντα Δημ. 286. 4· ἐξήτασαι πεποιηκὼς ὁ αὐτὸς 294. 10· ἐξετάζεσθαι φίλος (ἐνν. ὤν) Εὐρ. Ἄλκ. 1011· ἐχθρὸς ἐξεταζόμενος Δημ. 525. 25· κατήγορος ὁ αὐτὸς 613 ἐν τέλει· οὕτως, ὧν εἷς ἐγὼ βουληθεὶς ἐξετάζεσθαι Ἀνδοκ. 29. 8. **2)** μετὰ γεν.. τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζεσθαι, συγκαταλέγεσθαι (πρβλ. **συνεξετάζω**). Λατ. versari, censeri, numerari inter .., Δημ. 434. 23· μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο ὁ αὐτὸς 300. 27· ἔν τισι Διον. Ἀλ. 6. 59· ἐν τοῖς ἱππικοῖς, μεταξὺ τῶν παρὰ Ρωμαίοις Equites, Πλουτ. Πομπ. 14. **3)** ἀπολ., ἀνήκω εἴς τινα μερίδα, Διον. Ἀλ. 6. 33, πρβλ. Πλούτ. 2. 74B· ἐξητάσθησαν αἱ πᾶσαι πεντεκαίδεκα [μυριάδες] (ἐν τῇ ἀπογραφῇ τῆς Ρώμης) ὁ αὐτὸς ἐν Καίσαρι 55. **4)** παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι, Δημ. 566. 27· πρὸς τὸν ἄρχοντα .. οὐδέπω .. ἐξήτασται ὁ αὐτὸς 980. 5· πρβλ. 318. 15.

ἐξέτᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἐξετάζειν τι ἐπισταμένως, ἔρευνα, ἐξέτασις, Πλάτ. Ἀπολ. 22E. Θεαίτ. 210C· ἐξ. ποιεῖσθαι περί τινος Λυκοῦργ. 151· μέσ., ἐξ. λαμβάνειν, ἀναλαμβάνειν ἔρευναν, Δημ. 308. 25· οὕτως, ἐξ. τινος ἔχειν Θουκ. 6. 41· ἐξ. γίγνεται πρός τι, σύγκρισις γίνεται πρός τι .., Λουκ. Προμ. ἢ Καύκ. 12· — ἐξ. βίων, ἡ παρὰ Ρωμαίοις censura, τιμητεία, Πλουτ. Αἰμίλ. 38. **2)** στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις, ἐξ. ὅπλων, ἵππων ποιεῖσθαι, ποιεῖν ἐπιθεώρησιν, Θουκ. 4. 74., 6. 45, 96· ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 14· ἐξ. γίγνεται αὐτόθι 5. 3, 3.

ἐξετασμός, ὁ, = **ἐξέτασις,** Δημ. 230.14, Πλούτ. 2. 1060B.

ἐξεταστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξετάζω,** δεῖ ἐξετάζειν, Πλάτ. Πολ. 599Α.

ἐξεταστήριον, τό, δοκιμή, Ὠριγέν. I. 572Α.

ἐξεταστής, οῦ, ὁ ἐξετάζων, ὁ σταθμίζων, ὁ ἀνακρίνων, ὧν ἐξετασταί τε καὶ κολασταὶ κατὰ νόμον εἰσὶν οἱ ἱεροφάνται Διον. Ἀλ. 2. 67, Πλούτ. Ἀγησ. 11. **2)** ἔν τισι πολιτείαις = ἐλεγκτὴς δημοσίων λογαριασμῶν, λογιστής, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8,16. **3)** ἐν Ἀθήναις, ἄρχων οὗ ἔργον ἦν τὸ ἐξελέγχειν τὸν ἀριθμὸν τῶν μισθοφόρων (ξένων) ὅπως μὴ συμβαίνῃ κατάχρησις ἐν τῇ πληρωμῇ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, Αἰσχίν. 16.7, Συλλ. Ἐπιγρ. 106 (ἔνθα ἴδε Böckh). Ἴδε καὶ Α. Β. 252. 6.

ἐξεταστικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος νὰ ἐξετάζῃ, μετὰ γεν.. τῶν ἔργων ἐξεταστικὸς Ξεν. Ἀπομν. 1.1,7· ἐξ. καὶ κριτικὸς Λουκ. Ἑρμότ. 64· — ἀπολ., ἐρευνητικός, περὶ τῆς διαλεκτικῆς Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2· ἐν τῇ Ποιητ. 17, 5, ἐκστατικοὶ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Δημ. 215. 9. **II.** **ἐξεταστικόν** (ἐνν. ἀργύριον), τό, ὁ μισθὸς ἐξεταστοῦ, Δημ. 167. 17.

ἐξέτεροι, αι, α, μεταγεν. τύπος τοῦ **μετεξέτεροι,** Νικ. Θηρ. 412. 744.

ἐξ-έτης, ες, ἓξ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ἵππον .., ἑξέτε' ἀδμήτην Ἰλ. Ψ. 266, πρβλ. 655, Πίνδ. Ν. 3. 85, Ἀριστοφ. Νεφ. 862· — ὡσαύτως θηλ. **ἑξέτις, ιδος,** μετὰ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν Πλάτ. Νόμοι 794C. **II.** διαρκῶν ἓξ ἔτη, ἀρχὴ Λυσ. 183.15.

ἐξέτι (ἐν ταῖς νεωτέραις καὶ ἀρίσταις ἐκδ. ὅταν σημαίνῃ ἐξ ὅτου, γράφεται διῃρημένως **ἐξ ἔτι**), πρόθ. μετὰ γεν., ἐξ ἔτι τοῦ, ὅτε .., ἔτι καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε .., Ἰλ. I. 106· ἐξέτι πατρῶν, «ὅ ἐστιν, ἐκ προγόνων, ἀνέκαθεν» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 245· ἐξέτι νηπυτίης Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 791· ἐξέτι κεῖθεν Καλλ. εἰς Ἀρτ. 103· ὡσαύτως παρὰ μεταγ. πεζοῖς, ἐξέτι νέου, νεαροῦ Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 86, Αἰλ. π. Ζ. 5. 39· ἐξέτι παίδων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 530. 9.

ἐξευγενίζω = εὐγενίζω, Ὠριγ. κατὰ Κέλσου 3, σ. 144.

ἐξευδιάζω, ποιῶ εὐδίαν, καταπαύω, καταπραΰνω, τοὺς χειμῶνας τῶν πραγμάτων Φίλων 2. 345, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐξευδίασεν.**

ἐξευθύνω, ἐξετάζω, τοὺς ἄρχοντας Πλάτ. Νόμοι 945D.

ἐξευκρῖνέω, μετὰ προσοχῆς, ἀκριβῶς ἐξετάζω, Ἱππ. π. Ἀγμ. 763· ἐξ. τὰς διαφοράς, συστηματικῶς ἐξετάζω αὐτάς, Πολύβ. 35. 2, 6.

ἐξευλᾰβέομαι, προφυλάττομαι μετὰ προσοχῆς, ἔκ τινος, μετ' αἰτ., ἐξευλαβεῖσθαί τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ Πλάτ. Λάχ. 199D, κ. ἀλλ.: ἐξευλ. τοῦτο μὴ .. Εὐρ. Ἀνδρ. 645· ἐξ. μὴ ... Αἰσχύλ Ἀποσπ. 195.

ἐξευμᾰρίζω, καθιστῶ τι εὐμαρές, ἐλαφρόν, κουφίζω, συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς ἐξευμαρίζων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 18, πρβλ. Βάβρ. 46. **II.** Μεσ., παρασκευάζω, Λατ. expedire, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 81.

ἐξευμενίζω, καθιστῶ εὐμενῆ, εὐμενίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 135. 61: —Μέσ. Πλουτ. Φάβ. 4, κτλ: —Παθ.: ἀόρ. **-ισθεὶς** Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9.7. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι εὐμενής, θεὸς ἐξ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8627.

ἐξευμενισμός, ὁ, τὸ ἐξευμενίζειν, Ὠριγέν. I. 1613B.

ἐξευμενιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **ἐξευμενίζω,** δεῖ ἐξευμενίζειν, Ὠριγέν. I. 1612C.— **ἐξευμενιστέος,** ὅστις πρέπει νὰ ἐξευμενισθῇ, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Η. 199.

ἐξευνουχίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **εὐνουχίζω,** Πλούτ. 2.692C.

ἐξευπορέω, ἀφθόνως παρέχω, ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις Πλάτ. Νόμοι 918C. **II.** ἀπολ., εὐπόρως ἔχω, εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, περί τι αὐτόθι 861B. — Ὁ τύπος **ἐξευπορίζω,** ἐν Ξεν. Ἀν. 5. 6, 19, εἶναι προφανὲς σφάλμα ἀντὶ τοῦ **ἐκπορίζω,** δι' ὃ καὶ διωρθώθη ἤδη ἐν ταῖς νέαις ἐκδ.

ἐξεύρεμα, τὸ = **ἐξεύρημα,** ἴδε Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 445.

ἐξεύρεσις, εως, ἡ ἀναζήτησις, ἔρευνα, ἀπεῖχον τῆς ἐξευρέσιος Ἡρόδ. 1.67. **2)** ἐφεύρεσις, ὁ αὐτὸς 1. 94. **3)** τὸ ἀναζητεῖν καὶ ἐξευρίσκειν τι, ὁ νόμος ἄρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις Πλάτ. Μίνως 315Α.

ἐξευρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τις, ἐξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 728. **II.** **ἐξευρετέον,** δεῖ ἐξευρίσκειν, Πλάτ. Πολ. 380Α.

ἐξευρετικός, ή, όν, ἐφευρετικός, ἀγχίνους, Μ. Ἀντων. 1. 9.

ἐξεύρημα, τό, ἐφεύρεσις, ἑωυτῶν ἐξεύρημα γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 94· καί σφι τριξὰ ἐξευρήματα ἐγένετο, τοῖσι οἱ Ἕλληνες ἐχρήσαντο αὐτόθι 171, Αἰσχύλ. Θήβ. 649· ἐξ σοφὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 578· Παλαμηδικὸν .. τοὐξεύρημα Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 2· στρατηγίας πλήθει τε κἀξευρήμασιν Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 4.

ἐξευρίσκω: μέλλ. **-ευρήσω:** ἀόρ. **ἐξεῦρον** καὶ **ἐξηῦ-:** — ἀνευρίσκω τι ὅπερ ἀπώλεσα, εἴ ποθεν ἐξεύροι (σκύμνους) Ἰλ. Σ. 322· ἀνακαλύπτω τὴν ἀληθῆ κατάστασιν πράγματός τινος, καὶ ἐξευρεῖν αὐτὸ (τὸ ξυνεστηκὸς) ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως Θουκ. 8. 66· ἐπινοῶ, Πλάτ. Πολ. 566B, κτλ.· ἐξ. ὁπόθεν, ἀνευρίσκειν ἐκ ποίας πηγῆς .. Ἀριστοφ. Ἱππ. 800· ἐφευρίσκω, Ἡρόδ. 1, 8, 94., 4. 61, κτλ.· ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων ἐξ. Αἰσχύλ. Πρ. 460, πρβλ. 469· ἐξ. ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν αὐτόθι 97: — ἁπλῶς εὑρίσκω, ἧς (τῆς πόλεως) σε προστάτην σωτῆρά τ', ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν (ἐξυπ. ὄντα) Σοφ. Ο. Τ. 304· αὐτὸν ἐξ. ἐχθίω Φρυγῶν, ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 1045· ποῦ τὸν ἄνδρα .. ἐξευρήσομεν Ἀριστοφ. Ἱππ. 145· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἄλλο τι ἐξευρήκασι .. γενέσθαι Ἡρόδ. 1.196· ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, εἰς πολλὰ δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τινὰ νὰ μάθῃ,

Σοφ. Ο. Τ. 120· ὢ θυμέ, νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1194: — Παθ. Ἡρόδ. 1. 8, 90, κ. ἀλλ.· ἀπροσ., ὧδέ σφι ἐς τὴν ἕψησιν τῶν κρεῶν ἐξεύρηται, ἐφευρέθη, ὁ αὐτὸς 4. 61. **2)** ζητῶ καὶ εὑρίσκω τι, κτήνεα σιτεύεσκον ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα Ἡρόδ. 7. 119., 5. 33. **3)** κτῶμαι, ὅτι κράτος ἐξεῦρε Πινδ. Ι. 8 (7). 8· ἐπιφέρω, προξενῶ, μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι Σοφ. Τρ. 25· πορίζω, γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξηύρισκε ὁ αὐτὸς Φιλ. 288· νόμους σεαυτῷ Ἀντιφῶν 130. 38· ἐπὶ εὐχῆς πρὸς κόρην, γένοιτο πάντ' ἄμεμπτος ἡ κούρη κἀφνειὸν ἄνδρα κωνομαστὸν ἐξεύροι, ν' ἀξιωθῇ νὰ εὕρῃ, Φοῖνιξ παρ' Ἀθην. 359F: — ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐξευρέσθαι παλαίσματα Θεόκρ. 24. 112. **II.** ἀνερευνῶ, γαίας τε πάσας καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ Πινδ. Ι. 4. 97 (3. 74).

ἐξευτελίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **εὐτελίζω**, Πλουτ. Ἀλέξ. 28, Ἀθήν. 494C.

ἐξευτελισμός, ὁ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εὐτελισμός**, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 3.

ἐξευτελιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξευτελίζων, ὡς καὶ νῦν, Φιλόδ. π. κακ. XXIV. 6, ἔκδ. Sauppe.

ἐξευτονέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εὐτονέω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 147.

ἐξευτρεπίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εὐτρεπίζω**, Εὐρ. Ἠλ. 75.

ἐξευφραίνομαι, = **εὐφραίνομαι**, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΓ', 41 ὡς διάφ. γραφ.), Ἑρμ. Τρισμ. 17: 9.

ἐξεύχομαι, διηγοῦμαι καυχώμενος, τοῖσι μὲν ἐξεύχετ'.. σφετέρου πατρὸς ἀρχὰν Πινδ. Ο. 13. 85· λέγω καυχώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 533· Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεθα, καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα Ἀργεῖαι κατὰ τὸ γένος, ὁ αὐτ. Ἱκ. 275· ὡσαύτως, ἐξ. γένος, καυχῶμαι διὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγήν, αὐτόθι 272. **II.** εὔχομαι, παρακαλῶ θερμῶς νὰ γείνῃ τι, εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι, ὧνπερ εἰς ὄψιν ἐλθεῖν ἐξηύχου, ὁ αὐτ. Χο. 215· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Εὐρ. Μήδ. 930.

ἐξέφανεν, ποιητ. ἀντὶ **ἐξεφάνησαν**, Πίνδ. Ο. 13. 25.

ἐξέφηβος, ὁ, ὑπερβὰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Κηνσωρῖνος (Censorinus) de Die Natali 5.

ἐξεφίημι, = **ἐφίημι**: — Μέσ., **ἐξεφίεμαι**, ἐντέλλομαι, μετ' ἀπαρ., ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται Σοφ. Αἴ. 795, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1468.

ἐξεχέ-βρογχος, ον, ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν βρόγχον (τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἐξεχέ-γλουτος, ον, ὁ ἔχων τοὺς γλουτοὺς ἐξέχοντας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823.

ἐξεχής, ές, (**ἐξέχω** II) ἐξέχων, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 8.

ἐξέχω, ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει Ἀριστοφ. Σφ. 1377. **2)** ἀπολ., προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω, ἡ δὲ προβολή ἐστι τὸ τοῦ ὀστέου ἐξέχον στρογγύλον παρὰ τὸ ἄλλο Ἱππ. π. τ. ἐν Κεφ. Τρωμ. 895· **ἐξέχοντα** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **κοῖλα**, Πλάτ. Πολ. 602C· πρβλ. **εἰσέχω** II. **3)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐκλάμπω, φαίνομαι, ἣν ἐξέχῃ εἵλη κατ' ὄρθρον Ἀριστοφ. Σφ. 771· ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε, ἐμφανίσθητι, ὦ ἀγαπητὲ ἥλιε, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 346· πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, νόμος παρὰ Δημ. 1071. 3·— οὕτω μεταγεν. ἐν τῷ παθ., Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. Ζ', 29). **II.** Μέσ., ἔχομαί τινος, προσκολλῶμαι εἴς τι, ἐξεχομένους τῶν υἱέων Διον. Ἀλ. 1. 79, Κλήμ. Ἀλ. 165.

ἐξέψω: μέλλ. **ἐξεψήσω**, βράζω ἢ μαγειρεύω τι ἐντελῶς, Ἡρόδ. 4. 61.— Παθ., ἐντελῶς βράζομαι, Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 7, 4.

ἔξηβος, ον, (ἥβη) «ἔξω τῆς ἥβης· τριάκοντα πέντε ἐτῶν» Ἡσύχ.· καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 11.

ἐξηγέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Ἀποθ., εἶμαι ἀρχηγός, μετὰ γεν. προσ., τῶν δ' ἐξηγείσθω, «τούτων ἡγεμὼν ἔστω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 806· ἐν Ἀνδοκ. 1. 116 ὁ Reiske διώρθωσε Κηρύκων ὤν, ὥστε τὸ **ἐξηγῇ** καὶ **ἐξηγεῖσθαι** κεῖνται κατὰ τὴν σημασ. III. 3. **2)** ἐξυπακουομένης γενικῆς, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τινός, ὑμεῖς γοῦν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε (ἐξυπ. αὐτῶν) Θουκ. 1. 76· ἀπολύτ. 1. 95· χαλεπῶς ἐξ. 3. 93· ἴδε κατωτ. II. 2. **II.** προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ἀπολ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Διόνυσ. 10· ἕπεσθαι τῇ ἂν οὗτοι ἐξηγέωνται Ἡρόδ. 1. 151, πρβλ. 9. 11· ἐὰν αὐτὸ ἀμῇ γέ πῃ ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα Πλάτ. Πολ. 474C· πρβλ. **ἐξαιτέω** II. 2. **2)** μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., δεικνύω εἴς τινα τὴν ὁδόν, Ἡρόδ. 6. 135· ἐντέλλομαι, ἃ δ' ἐξηγεῖσθε τοῖς ξυμμάχοις Θουκ. 3. 55· μετὰ δοτ. προσ. μόνον, προηγοῦμαι, ὁδηγῶ, ἡμῖν Σοφ. Ο. Κ. 1589, κτλ.· ἢ μετ' αἰτ. τόπου μόνον, δεικνύω τὸν δρόμον εἴς τι μέρος, χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι αὐτόθι 1520. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., ἐξ. τῆς πράξεως Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29. **4)** ὁδηγῶ ὡς ἀρχηγὸς στράτευμα εἴς τι μέρος, καὶ ἣν οἱ θεοὶ παραδιδῶσιν, ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἂν οἱ θεοὶ τὸ ἐπιτρέψωσι, θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 34. **III.** ὡς τὸ Λατ. praeire verbis, ὑπαγορεύω εἴς τινα ὡρισμένον τινὰ τύπον λέξεων, αὐτὸς γὰρ ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι Δημ. 363. 18· ἐξηγοῦ θεούς, ὑπαγόρευσόν μοι τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν εἰς οὓς θέλεις νὰ ὁρκισθῶ, Εὐρ. Μήδ. 745. **2)** καθόλου, παραγγέλλω, κελεύω, ποιήσουσι .. τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγέηται Ἡρόδ. 5. 23· ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604Α· ἐπὶ μάντεως, μετ' αἰτ., παραγγέλλω τινὰ νὰ κάμῃ τι, διατάττω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 595· τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις ὁ αὐτὸς Χο. 552· οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ Μάγοι ἐξηγοῦντο = τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὓς .. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 11, πρβλ. 4. 5, 51., 7. 3, 1. **3)** ὁδηγῶ τινα τί νὰ πράξῃ ἢ τί νὰ εἴπῃ, τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη Αἰσχύλ. Χο. 118· παραινῶ, νουθετῶ, Σοφ. Ο. Κ. 1284, κτλ.: κελεύω, ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604Β· οὗτος γὰρ δήπου ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις .. ἐξηγεῖται αὐτόθι 427C, πρβλ. 469Α· ποιήσουσι τοῦτο τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγέηται Ἡρόδ. 5. 23· ὅ τι χρὴ ποιέειν, ἐξηγέεο σὺ ὁ αὐτὸς 4. 9· πρβλ. 7. 234· ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τό τε οὔνομα καὶ τὴν θυσίην, ὁ ἑρμηνεύσας, ὁ αὐτὸς 2. 49· τὸν ποιητὴν Πλάτ. Κρατ. 407Α· ἃ Ὅμηρος λέγει ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 531Α· ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος Ἀντιφάνης ἐν «Καρσὶ» 1· τὰ νόμιμα Δημ. 1160. 10· ἀπολ., ἄγραφοι νόμοι καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται, καθ' οὓς οἱ Εὐμολ. ἑρμηνεύουσι τὰ πράγματα, Λυσ. 104. 9, πρβλ. Ἀνδοκ. 15. 25: πρβλ. **ἐξηγητὴς** II. **IV.** διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Ἡρόδ. 2. 3, Αἰσχύλ. Πρ. 214, 702, Θουκ. 5. 26· ἐκτίθημι, περιγράφω, τὴν ἔλασιν Ἡρόδ. 3. 4., 7. 6, πρβλ. 6. 135, Θουκ. 1. 138· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διδάσκω, «ἐξηγῶ», ὅτι .. Σοφ. Αἴ. 320· ἑπομένης ἀναφορ. ἀντωνυμ., ἐξ. ὅτῳ τρόπῳ .. Ἡρόδ. 3. 72, κτλ.· ἐξ. περί τινος Πλάτ. Ἴων 531Α, Ξεν. Λακ. 2, 1. **2)** ἑρμηνεύω, μεταφράζω, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 68.

ἐξήγησις, εως, ἡ, διήγησις, Θουκ. 1. 73· ὑπέρ τινος Πολύβ. 6. 3, 1. **II.** ἐξήγησις, ἑρμηνεία, περὶ τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμοι 631D· ἐνυπνίων Διόδ. 2. 29. **2)** παρὰ τοῖς Γραμμ., σχόλια, ἑρμηνεία. **3)** μετάφρασις, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 124.

ἐξηγητής, οῦ, ὁ, ὁ εἰσηγούμενός τι, ὁ συμβουλεύων, Λατ. auctor, πραγμάτων ἀγαθῶν Ἡρόδ. 5. 31· οὑτοσὶ δὲ .. ἁπάντων ἦν τούτων ἐξηγ. Δημ. 928. 20. **II.** ὁ ἑρμηνεύων τι, ἑρμηνευτής, Λατ. enarrator, ἰδίως χρησμῶν, ἐνυπνίων, οἰωνῶν καὶ τῶν τοιούτων, Ἡρόδ. 1. 78· ἢ ὡς ἐν Ἀθήναις, ἑρμηνευτὴς ἱερῶν τελετῶν ἢ συνηθειῶν, τρόπων ταφῆς, ἐξιλασμῶν καὶ τῶν τοιούτων, Λατ. inter pres religionum, εἶδος θρησκευτικοῦ ὁδηγοῦ, Πλάτ. Εὐθύφρων 4D, 9A, Νόμοι 759C, E, 775A, κτλ., Ἰσαῖος 73. 24· πρβλ. **ἐξηγέομαι** III. 3, Ruhnk. ἐν Τιμ. σ. 109, Μυλλέρον ἐν Αἰσχύλου Εὐμ. § 74 κἑξ.·— ἐν Πλάτ. Πολ. 427C. ὁ Ἀπόλλων λέγεται ὁ πάτριος ἐξ. τῆς θρησκείας· πρβλ. **προφήτης**. **2)** ὁ ὁδηγῶν εἰς ναούς, κτλ. (πρβλ. **περιηγητής**) Παυσ.

ἐξηγηματικός, ή, όν, = **ἐξηγητικός**, Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι, τ. 9. σ. 142. 5 (Walz).

ἐξηγητικός, ή, όν, ὁ περὶ τὴν ἐξήγησιν, ἑρμηνευτικός, περὶ τῶν μερῶν τῆς γραμματικῆς, Α. Β. 659, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 847. **II.** **ἐξηγητικὰ** (ἐνν. **βιβλία**), τά, βιβλία περὶ ἑρμηνείας οἰωνῶν, Πλουτ. Νικ. 23:— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἑρμηνευτικῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 28.

ἐξηγορία, ἡ, ἐκφώνησις, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΓ', 26). **2)** ὁμολογία, ἐξομολόγησις, αὐτόθι ΚΒ', 22.

ἐξῆλα· «θυμιάματα» [κηῖα;] Ἡσύχ.

ἐξηθέω, διηθῶ, διυλίζω, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 13, 1:— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 38. 5.

ἐξήκεστος, ὁ, «ἡταιρικῶς· ὅθεν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ὁμωνύμως ἐξηκέστους ἔλεγον» Ἡσύχ.

ἐξηκονθ-ήμερος, ον, ὁ κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἡμέραν γινόμενος, τὸ ἐξηκονθήμερον ἀπόφθαρμα Ἱππ. 1013Ε.

ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τά, «ἑξῆντα», ἄκλ., Ὁμ., κλ.· ἴδε ἐν λ. **ἕξ**.

ἑξηκοντά-βιβλος, ον, συνιστάμενος ἐξ ἑξήκοντα βιβλίων, Σουΐδ. ἐν λέξει Ἱπποκράτης, ἐν τέλει.

ἑξηκοντα-έτης, ες, ἔχων ἡλικίαν ἑξήκοντα ἐτῶν, Μίμν. 6, Ἱππ. 1149D, κτλ.

ἑξηκοντα-ετία, ἡ, περίοδος ἑξήκοντα ἐτῶν, Πλούτ. Κικ. 25.

ἑξηκοντάκις [ᾰ], καὶ ποιητ. **-άκι**, Ἐπίρρ., ἑξήκοντα φοράς, Πίνδ. Ο. 13. 141.

ἑξηκοντά-κλῖνος, ον, ἔχων ἑξήκοντα κλίνας ἢ ἀνάκλιντρα, οἶκος Διόδ. 16. 83.

ἑξηκοντά-λιθος, ον, ὁ ἔχων ἑξήκοντα λίθους, Πλίν. Ν. Η. 37. 10, 60.

ἑξηκοντά-μοιρος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑξήκοντα μοιρῶν, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Ἄρατ.

ἑξηκοντα-πέντε, **-έξ**, **-επτά**, **-οκτώ**, **-εννέα**, σύνθετα παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ἐξηκοντά-πηχυς, υ, ἔχων μῆκος ἑξήκοντα πήχ., Ἀθήν. 201E.

ἑξηκοντά-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ἑξήκοντα ποδῶν, τὸ περιεχόμενον χωρίον.. ἑξηκοντάπουν γίγνεσθαι Γαλην. 10. 33 Kühn.

ἑξηκοντάς, άδος, ἡ, ἀριθμ. οὐσ. τοῦ 60, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 483. II. τὸ ἐν ἑξηκοστὸν μέρος, Στράβων 113.

ἑξηκοντα-στάδιος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἑξήκοντα, Στράβ. 268.

ἑξηκοντα-ταλαντία, ἡ, τάξις πολιτῶν συνεισφερόντων ὁμοῦ τὸ ποσὸν ἑξήκοντα ταλάντων ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πόλεως, Δημ. 183. 8, 11.

ἑξηκοντούτης, ες, = **ἑξηκονταέτης,** Πλάτ. Νόμοι 755Α, 812Β.

ἑξηκοσταῖος, α, ον, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἡμέραν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832.

ἑξηκοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 6.126, κτλ.

ἑξηκοστο-τέταρτος, ον, Θεολ. Ἀρ. 77.

ἐξήκω: μέλλ. -ξω, φθάνω, ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ, ἦλθες εἰς ὥραν καθ' ἣν πρέπει νὰ δείξῃς ὁποῖος ὢν καλεῖσαι υἱός μου, Σοφ. Τρ. 1157· ἅλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων, φθάνουν πλέον τὰ δάκρυα, ἀρκετὰ δάκρυα ἔχυσες, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1515· ἀτελές τι καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε.. οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν Πλάτ. Πολ. 530E· δεῦρο ἐξ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἐπιν. 987Δ· εἴς τι Πλούτ. 2. 833F, κτλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐξ. ὁδὸν Σοφ. Ἠλ. 1318. II. ἐπὶ χρόνου, ἔχω λήξει, ἔχω τελειώσει, ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος τῆς ζημίης, καὶ ὅτε ἐληξεν ὁ χρόνος τῆς τιμωρίας του, Ἡρόδ. 2. 111, Σοφ. Φιλ. 199, Λυσ. 109. 14, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 36· πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου Σοφ. Ἀντ. 896· ἐξήκει ἡ ἀρχή, ἡ προθεσμία Πλάτ. Νόμοι 766C, Νόμος παρὰ Δημ. 1055. 4. 2) ἐπὶ προφητειῶν, ἐνυπνίων κλ., ἐκπληροῦμαι, βασιλέα ὀνομασθέντος τοῦ παιδός. ἐξήκειν τε τὸν ὄνειρον Ἡρόδ. 1.120., 6. 80· τὰ πάντα ἂν ἐξήκοι σαφῆ Σοφ. Ο. Τ. 1182· πρβλ. ἐξέρχομαι III.

ἐξήλασα, Ἐπικ. **ἐξήλασσα,** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξελαύνω.**

ἐξήλατος, ον, σφυρηλατηθείς, ἐπὶ μετάλλων, ἀσπίδα ἐξήλατον (ὅπερ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος: ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν) Ἰλ. Μ. 295.

ἐξῆλθον, ἴδε **ἐξέρχομαι.**

ἐξηλιάζω, κρεμῶ τινα εἰς τὸν ἥλιον ἕως οὗ ἀποθάνῃ, καὶ ἐξηλιάσωμεν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ Ἑβδ. (Β', Βασιλ. ΚΑ', 6, 13), πρβλ. Ἡρόδ. 3.124 κἑξ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐξηλιασμένον· κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου».

ἐξηλιόομαι, παθ., πληροῦμαι ἡλίου, ὁ ἀὴρ.. ὅλος ἐξηλιοῦται καὶ καταλάμπεται ταῖς αὐγαῖς Πλούτ. 2. 929D.

ἐξηλλαγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐξαλλάσσω,** παραδόξως, ἀσυνήθως, Διόδ. 2. 42, Πλούτ. 2. 245F. 2) ἀλλοίως, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 409.

ἐξηλόω, ἡλώνω, Achmet. 147, Βίος Νείλου τοῦ Νέου. 49Α.

ἐξήλυσις, εως, ἡ, ἔξοδος, τοῦ πυρὸς οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν ἐκ τοῦ ἄστεος Ἡρόδ. 5.101· ἐπὶ ποταμοῦ, ἔχοντος οὐδαμῇ ἐξ. 3.117· ἐξ. ἐς θάλασσαν κατήκουσα 7.130.

ἐξ-ῆμαρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ ἓξ ἡμέρας, ἐν διαρκείᾳ ἓξ ἡμερῶν, Ὀδ. Κ. 80, Ξ. 249.

ἐξημαρτημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **ἐξαμαρτάνω,** ἐσφαλμένως, ἀδίκως, ἀνωφελῶς, Πλάτ. Νόμοι 891D.

ἐξημερόω, μεταβάλλω τι ἐξ ἀγρίας καταστάσεως εἰς ἥμερον, καθαρίζω, ἥν χῶρός τις ἀκανθώδης.. τοῦτόν σφι.. προεῖπε ἐξημεροῦν ἐν ἡμέρῃ Ἡρόδ. 1.126· ἐξημερῶσαι γαῖαν, ἀπαλλάξαι αὐτὴν ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 20, 852· ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν, κάμνω αὐτὰ ἥμερα, οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργὸς Πλούτ. 2. 86F· ἧπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς καὶ ἀχράσι καὶ κοτίνοις προσφέρονται, τὰ μὲν εἰς ἐλαίας, τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ τιθασεύοντες Πλουτ. Φάβ. 20· μεταφ., ἀφαιρῶ τὸ ἄγριον ἔκ τινος, καθιστῶ αὐτὸ ἥμερον, τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον ἐξημεροῦν καὶ πραΰνειν Πολύβ. 4. 21, 4· αὐτὸν ἐξημέρωσε διὰ παιδείας Πλουτ. Νουμ. 3· τὴν νῆσον ἐξηγριωμένην ὑπὸ κακῶν.. ἐξημέρωσε ὁ αὐτὸς Τιμολ. 35.

ἐξημέρωσις, εως, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἡμέρωσις,** Πλουτ. Νουμ. 14, κτλ.

ἐξήμεσε, ἴδε **ἐξεμέω.**

ἐξημεῦσαι· «ἀποκινῆσαι» Ἡσύχ.

ἐξημμένως, μετ' ἐξάψεως ἢ ὀργῆς, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ι. 512.

ἐξημοιβός, όν, (ἐξαμείβω) χρησιμεύων πρὸς ἀλλαγὴν (πρβλ. **ἐπημοιβός**), εἵματα δ' ἐξημοιβά, «ἀλλασσόμενα, ἐξ ἀμοιβῆς φορούμενα» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 249· τεύχεα Κόϊντ. Σμ. 7. 437.

ἐξήνεγκα καὶ **ἐξήνεγκον:** ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ **ἐκφέρω.**

ἐξήνιος, ον, (ἡνία) ἀχαλίνωτος, ἀνυπότακτος, Πλουτ. 2. 510E, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐξήπαφον, ἴδε ἐν λ. **ἐξαπαφίσκω.**

ἐξηπειρόω, μεταβάλλω εἰς ξηράν, ἐπὶ τῶν ποταμῶν οἵτινες καταβιβάζουσιν ἰλὺν περὶ τὰ στόματα αὐτῶν καὶ καθιστῶσι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἤπειρον, ἅπαντες γὰρ (οἱ ποταμοὶ) μιμοῦνται τὸν Νεῖλον ἐξηπειροῦντες τὸν πρὸ αὐτῶν πόρον Στράβ. 52 καὶ 458.

ἐξηπεροπεύω, ἐξαπατῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 840.

ἐξηπιαλόομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἠπίαλον, Ἱππ. περὶ Κρίσεων 53. 17.

ἐξῆρατο, γ' ἑν. μέσου ἀορ. τοῦ **ἐξαίρω.**

ἐξηπλωμένως, ἐκτεταμένως, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2.113.

ἐξήρετμος, ον, ἔχων ἓξ ἐρετμά, ἥμην στόλαρχος Ποντικῶν νεῶν ἐγὼ ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγλαϊσμένων, δηλ. ἐξ ἐρετμῶν πτέρυξι κεκοσμημένων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 204.

ἐξῃρημένως, Ἐπίρρ., κατ' ἐξοχήν, ἰδίως, Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ ἐν Βιβλιοθήκῃ σ. 534. 27.

ἑξ-ήρης, ες, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα ἓξ σειρὰς κωπῶν, ναῦς Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 39· ἡ ἑξήρης (ἄνευ τοῦ **ναῦς**), ἡ, Πολύβ. 1. 26, 11, κτλ.· οὕτως, ἑξηρικὸν πλοῖον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 35.

ἐξηρώησα, ἀόρ. α' τοῦ **ἐξερωέω,** Ἰλ. Ψ. 468.

ἑξῆς, Ἐπικ. **ἑξείης,** Ἐπίρρ., Δωρ. **ἑξᾶν,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2555β. 108 (ἔξω, μέλλ. τοῦ **ἔχω**): ὁ εἷς παρὰ τὸν ἄλλον, κατὰ τάξιν, κατὰ σειράν, ἑξῆς εὐνάζοντο Ὀδ. Δ. 449· ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς αὐτόθι 580, Ι. 104· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ἑξείης,** θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει πάσας ἑξείης Ἰλ. Ζ. 241· εὐνάσω ἑξείης Ὀδ. Δ. 408 (ἴδε τὸ ῥῆμα **εὐνάζω**)·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἑξῆς ἐξέσται διέρχεσθαι, λέγειν κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, Πλάτ. Πολιτικ. 257B, 286C· ἐξ. τὸν λόγον ὁ αὐτὸς Γοργ. 454C· ὁ ἑξῆς λόγος, τὸ ἑπόμενον ἐπιχείρημα, ὁ αὐτ. Τίμ. 20B· τὰ ἑξῆς Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 5· ἐν ἅπασιν ἑξῆς Λογγῖνος 9. 14, πρβλ. 4. 4·— παρὰ τοῖς Γραμμ. τὸ ἑξῆς, τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου, ἡ σειρά, ἡ ἀλληλουχία τοῦ λόγου, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ τὰ λοιπά, Λατ. et cetera. 2) μεθ' Ὅμηρ., προσέτι ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἑξῆς δ' ὅπαθεῖ δόχμιον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 284 (477), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 638· τὸν ἑξῆς χρόνον Πλάτ. Πολιτικ. 271Α· ἡ ἑξ. ἡμέρα Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 37· ἐν τῇ ἑξῆς, ἐν τῇ ἑπομένῃ ἡμέρᾳ, αὐτόθι ζ', 11. II. μετὰ γεν., πλησίον τινός, θρόνου τε τοῦ Πλάτωνος ἑξῆς Ἀριστοφ. Βάτρ. 765· καὶ τὰ τούτων ἑξῆς, καὶ τὰ κατόπιν τούτων, Πλάτ. Πολ. 390Α, πρβλ. Φίληβ. 42C· τούτων ἑξῆς, τὰ ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Δημ. 260. 4· καὶ μετὰ δοτ., Λάχητί τ' οἰκήσαιμι τὴν ἑξῆς θύραν Ἔφιππος ἐν «Ὁμοίοις» 2· τούτοις ἑξῆς, κατόπιν τούτων, Πλάτ. Κρατ. 399D κ. ἀλλ.· τὸ ἑξῆς τῇ γεωμετρίᾳ, τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν γεωμετρίαν ἐρχόμενον, ὁ αὐτὸς Πολ. 528Α· τὸ ἑξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι, τὸ ἀμέσως μετὰ.., ὁ αὐτὸς Μενέξ. 241Α· ἑξῆς Ἀριστογείτονι, κατάλληλος, ἁρμόζων διὰ τὸν.., Ἀριστοφ. Λυσ. 633.

ἐξησκημένως, Ἐπίρρ. μετ' ἐντελοῦς ἐργασίας, τελείως Κύριλλ. Α. Ι. 304B.

ἐξητασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετ' ἀκριβείας, Μ. Ἀντων. 1. 16.

ἐξητριάζω, διηθέω, στραγγίζω, Παθ. πρκμ. **ἐξητρίασμαι,** «ἐξητριασμένον, τὸ διὰ ἠτρίου ἠθημένον, λεπτὸν δέ τι ὕφασμα τὸ ἤτριον» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 468.

ἐξηττάομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἡττάομαι, Πλουτ. Ἀλ. 14, Ἀρρ. Ἀν. 7. 12, 9.

ἐξηχέω, ἠχῶ, ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης Ἑβδ. (Ἰωὴλ Γ', 14)· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν, ᾄδειν τὸ κύκνειον ᾆσμα, δηλ. ἐπιθανατίους ἐκπέμπειν προσευχάς, Πολύβ. 30. 4, 7:—Παθ., ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κτλ. («ἐξήχηται· ἐξῆλθεν, ἐκηρύχθη» Ἡσύχ.), Ἐπιστολ. Α', πρὸς Θεσσ. α', 8, κτλ. II. ἐκπέμπω, ἐκφωνῶ ἀσήμους ἤχους, ἐπὶ μωρῶν Πολέμων, Φυσιογν. 1. 22.

ἐξήχησις, ἡ, κακοφωνία, Εὐστ. Ἰλ. σ. 813.45.

ἐξηχία, ἡ, παραφροσύνη, Μαλαλ. 134. 22, κλ.

ἔξηχος, ον, παράχορδος καὶ ἐντεῦθεν παράφρων, Κλίμ. 721C, Λεόντ. Κύπρ. 1712B, κλ.

ἐξηχόω, κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Λεόντ. Κύπρ. 1729B.

ἐξιάλλω, ἐκβάλλω, Σουΐδ., πρβλ. **ἐξείλλω.**

ἐξιάομαι: μελλ. **-άσομαι,** Ἰων. **-ήσομαι:** Ἀποθ.:—ἰῶμαι, θεραπεύω τινὰ ἐντελῶς, ἐξιησάμενος Δαρεῖον Ἡρόδ. 3. 132, 134· φόβους Πλάτ. Νόμοι 933C· πεινὴν ἢ δίψαν ὁ αὐτὸς Φίληβ. 54E· ἐντελῶς ἱκανοποιῶ, παρέχω πλήρη ἀποζημίωσιν διά τι, αὐτὸς τὴν βλάβην ἐξιάσθω ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 879 Α, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 1024.

ἐξίασις, εως, ἡ, ἐντελὴς ἴασις, Θ. Στουδ. σ. 1449, ἔκδ. Mi.

ἐξιατρεύω, = ἐξιῶμαι, Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1. 437.

ἐξιδιάζομαι, Μέσ., ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, νοσφίζομαι, Δίφιλος ἐν «Ἐπιτροπεῖ», 1, Διόδ. 23, κτλ., ἴδε Φρύν. 199 καὶ σημ. Λοβεκκίου ἐν τόπῳ.

ἐξιδιαζόντως, Ἐπίρρ., ἰδίως, κυρίως, κατ' ἐξοχήν, Γ. Κωδῖν. π. Τάξ. κ. Ὀφφικ. 2. 5.

ἐξιδιασμός, ὁ, ἀντιποίησις, οἰκειοποίησις, Στράβων 794.

ἐξῐδῐόομαι = **ἐξιδιάζομαι**, Ἰσοκρ. 241D, Ξεν. Ἑλλην. 2.4,8, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξῐδιοποιέομαι = **ἐξιδιάζομαι**, Διόδ. 5. 57, Ἀθήν. 50F, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξῑδίω: μέλλ. **-ίσω** [δῑ], ἱδρώνω: ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 791· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ **τιλάω**.

ἐξιδρόω, προξενῶ, ἐπιφέρω ἱδρῶτα, τὸ γὰρ νόσημα οὐ φιλεῖ ἐξιδροῦν Ἱππ. π. Κρίσ. 52. 52, Διόδ. 4. 78:—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ὕδωρ ἐξιδροῖ Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.

ἐξιδρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, στῆσόν με κἀξίδρυσον, σταμάτησέ με καὶ βάλε με νὰ καθίσω, Σοφ. Ο. Κ. 11.—Μέσ., τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην, ἀποκατέστην, Εὐρ. Ἀποσπ. 877.

ἐξίδρωσις, **εως**, ἡ, ἵδρωμα, Πλούτ. 2. 949E.

ἐξίημι (ἴδε **ἵημι**), ἐξαποστέλλω ἢ ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ ἐξέλθῃ, ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν ὁππόθεν ἐξίμεναι, «ἐκπέμψαι» (Σχόλ.), (Ἐπικ. ἀόρ. β' ἀντὶ τοῦ **ἐξεῖναι**), Ὀδ. Λ. 531· μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς Ἰλ. Λ. 141· ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, ἀφοῦ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θρήνου, Ω. 227· [τοὺς ἐπικούρους] ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3.146· ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ ἱστίον ἀνεμόεν, «ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἄριστος ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 1.177· πάντα κάλων .. ἐξιέναι, «παροιμία, πάντα δὴ κάλων κινεῖν .. ὁμοία τῇ πάντα λίθον κίνει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 756 (ἴδε τὴν λέξιν **κάλως**)· ἐξ. ἀφρὸν Εὐρ. Βάκχ. 1122· ἐξ. ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, ἐκβάλλειν, Ἡρόδ. 2. 87:— ἐξ. τι ἔς τι, ἐκκενοῦν, Πλάτ. Τίμ. 82E. **2**) ἀμεταβ., ἐπὶ ποταμῶν ἐκβάλλω, χύνομαι, ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 1. 6 (ἐν τῷ γ' ἑνικῷ προσ., ἐξίει, ἴδε Schweigh. ἐν 1,180), κ. ἀλλ., Θουκ. 4.103: πρβλ. **ἐκδίδωμι** II, **ἐκβάλλω** IX. 2. **II**. Μέσ., ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, συχν. παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, «ἐπεὶ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν τῆς τε πόσεως καὶ τῆς τροφῆς» (Θ. Γαζῆς) (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. postquam exemta fames et amor compressus edendi), Ἰλ. Α. 469· ἐξ ἔρον ἱέμενος Θέογν. 1064. **2**) ἀποπέμπω, ἀπολύω, χωρίζω, γυναῖκα Ἡρόδ. 5. 93.

ἐξῑθύνω, ποιῶ τι ἴσον, στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Ἰλ. Ο. 410· εἰ ἱκανῶς ἐξίθυνται Ἱππ. π. Ἀγμ. 752, πρβλ. π. Ἄρθρ. 808. **2**) διευθύνω, τεχνηέντως πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 562.

ἐξῑκάνω, ἐξικνοῦμαι, φθάνω εἴς τι μέρος, Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτὸς Ὀρφ. Ἀργ. 195· πρβλ. **ἐξίκω**.

ἐξῐκετεύω, ἱκετεύω θερμῶς, Σοφ. Ο. Τ. 760.

ἐξικμάζω: μέλλ. **-άσω**, πέμπω ἔξω τὴν ἰκμάδα, προξενῶ ἐξίδρωσιν, ἡ θερμότης ἐξ. τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ γεώδους Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 8, 5, πρβλ. 1. 19, 20, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2,10 κ. ἀλλ.:— Παθ., ἐξέρχομαι ὡς ἱδρὼς ἢ ὑγρασία, ἐξατμίζομαι, ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 4. 9, 1, π. Αἰσθ. 4, 4. **2**) ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 4. 7, 14, Προβλ. 22. 9. **II**. ἀφαιρῶ τὴν ὑγρασίαν, Λατ. exsugere, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 2· ἐξ. τὴν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 4 (Κῶδ. Urb.): — Παθ., ἐξικμασμένη τροφή, πεπεμμένη, χωνευμένη, Πλάτ. Τίμ. 33C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 6· τὰ παλαιὰ σπέρματα ἐξίκμασται τὴν δύναμιν ὁ αὐτὸς Προβλ. 20. 17. **III**. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 398, τὸ **ἐξικμάζω** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐφθαρμένον, προετάθησαν δὲ ὑπὸ τῶν κριτικῶν παντοῖαι διορθώσεις, ὡς π. χ. **ἐξιχνεύω**, **ἐξετάζω**, **ἀκμάζω**, **ἐξιθμάζω**, κλ., ἀλλ' οὐδεμία ἐγένετο ὁριστικῶς δεκτή.

ἐξίκμᾰσις, **εως**, ἡ, (ἐξικμάζω) ἀποξήρανσις, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 97, 12.

ἐξικμαστέος, **α**, **ον**, ὃν δεῖ ἐξικμάζειν, Φιλόστρ. ἐν Γυμναστ. § 51.

ἐξικνέομαι: μέλλ. **ἐξίξομαι**: ἀόρ. **ἐξικόμην**: Ἀποθ. Ἔρχομαι, φθάνω εἴς τι μέρος, παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε κατ' ἀόρ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. τόπου, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον Ἰλ. Ω. 481, κτλ.· Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα .. ἐς Πηλῆα ἄνακτα Ι. 475· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 810, Εὐμ. 1025· ὡσαύτως μετὰ προθέσ., ἐξικέσθαι ἐς βυσσὸν Ἡρόδ. 2. 28· ἐς ἥβην Σοφ. Ἀπόσπ. 517. 6· ἐπ' ὄρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 303· πρὸς πεδία ὁ αὐτὸς Πρ. 793· πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον Ἡρόδ. 4. 10. **II**. μετ' αἰτ. **1**) προσώπου, ἔρχομαι εἴς τινα ὡς ἱκέτης, Ὀδ. Ν. 206, Υ. 223, Πινδ. **2**) πράγματος, φθάνω εἴς τι, σοφίας ἄωτον ἄκρον Πινδ. Ι. 7 (6). 26· ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι, διαπράξασθαι, ἐπιτελέσαι (πρβλ. **ἐξέρχομαι** Ι. 3), Θουκ. 1. 70, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 311D· τοῖς τεθνηκόσι γὰρ ἔλεγεν .. οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα (καθ' ἕλξιν ἀντὶ οὕς) Ἀριστοφ. Βάτρ. 1176, πρβλ. Πλούτ. 2. 347D: — μετὰ γεν., Εὐρ. Ἠλ. 612· ἀλλήλων Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 17· ὡσαύτως, πρός τι Πολύβ. 1. 3, 10, κτλ. **3**) ἀπολ., φθάνω εἴς τινα ἀπόστασιν, ἐπὶ βέλους, ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται Ἡρόδ. 4.139· ἐπὶ τῆς ὁράσεως, ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 17; πρβλ. 2. 3, 19, Εὐρ. Βάκχ. 1060: — ἐπὶ διανοητικῶν ἐνεργειῶν, ὅσον δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ, ἐφ' ὅσον μακρότατον χρονικὸν διάστημα δύναμαι νὰ φθάσω ἐρευνῶν τὰ ἀκουόμενα, Ἡρόδ. 1.171· ἐπ' ὅσον μακρότατον ἱστορεῦντα ἦν ἐξικέσθαι ἀκοῇ ὁ αὐτὸς 2. 34, πρβλ. 4.16, 192 ἐξ. ἐπ' ἀμφότερα φρονήσει Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 281D· περαιτέρω ἐξ. τῇ θεωρίᾳ Πλουτ. Σόλ. 3. **6**) ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαρκῶ, «φθάνω», ἂν .. ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα Πλάτ. Πρωτ. 311D.

ἐξίκω, = **ἐξικάνω**, Ὀρφ. Ἀργον. 394· — ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1182, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἐξήκω**.

ἐξιλαρόω, καθιστῶ τινα ἱλαρόν, φαιδρόν, ἐξιλάρου τοὺς παρόντας Ἀθήν. 420E.

ἐξίλᾰσις, **εως**, ἡ, (ἐξιλάσκομαι) ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις, Διογ. Λ. 1.110, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΘ', 11), Ἰάμβλ. 43. 8.

ἐξῑλάσκομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], Ἐπικ. **-άσσομαι**, Ἀποθ., ἐξιλεῶ, οὐ δύναται Παλλὰς Δί' Ὀλύμπιον ἐξιλάσασθαι Χρησμὸς παρ' Ἡροδ. 7. 141· Ἀπόλλωνα Ξεν. Κύρ. 7. 2, 19· τὴν θεὸν ἐξιλάσαντο Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· τὴν ὀργήν τινος Πολύβ. 1. 68, 4· τὸ μήνιμα Πλούτ. 2. 149D. — Παθ., τὸ ἀποίνοις ἐξιλασθέν, τὸ ἐξιλεωθὲν δι' ἀποίνων, Πλάτ. Νόμ. 862C. **2**) ἀπολύτως, ποιῶ ἐξιλασμούς, περί τινος Ἑβδ. (Ἔξ. Λ', 15, κ. ἀλλ.). [ἐν τῷ ἀνωτ. μνημονευθέντι χρησμῷ παρ' Ἡροδ. τὸ ι βραχύ].

ἐξίλασμα, τό, ἐξιλαστήριος προσφορά, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΒ', 3, Ψαλμ. ΜΗ', 8).

ἐξιλασμός, ὁ, τὸ ἐξιλάσκεσθαι, Ἑβδ. (Λευϊτ. ΚΓ', 27, κ. ἀλλ.).

ἐξιλαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξιλάσκομαι**, δεῖ ἐξιλάσκεσθαι, Συνεσίου Ἐπιστ. 44, σ. 184.

ἐξιλαστήριος, **ον**, ἱλαστήριος, ἐξιλεωτικός, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β' 486· καὶ **ἐξιλαστικός**, **ή**, **όν**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 32 ἐν τέλ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 268.

ἐξῑλεόω, = **ἐξιλάσκομαι**, ἐξιλεώνω, καταπραΰνω, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΑ', 9, διάφ. γραφ.).— Μέσ. ἐν Στράβωνι 198.

ἐξῑλέωμα, τό, ἐξίλασμα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀποτροπίασμα**.

ἐξιλέωσις, ἡ, = **ἐξιλασμός**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 288.

ἐξιλεωτικός, **ή**, **όν**, = **ἐξιλαστικός**, Τρίκλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1164.

ἐξίλλω, ἴδε **ἐξείλλω**.

ἐξίμεναι, ποιητ. ἀπαρ. τοῦ **ἔξειμι**, ὃ ἴδε.

ἐξῑνιάζω (ἶνες) ἐξάγω, ἀφαιρῶ τὰς ἶνας, Ἀθήν. 406A, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 178, ἔκδ. Blanc.

ἐξῑνίζω, = τῷ προηγ., Ὀρειβάσ. 276, ἔκδ. Darenb.

ἐξῑνόω, ἀφαιρῶ τὰς ἶνας, καταστρέφω, Λυκόφρ. 841· ἀλλ' **ἐξινώμενος** (ἐξ ἐνεστ. **ἐξινάω**) = **κεκαθαρμένος** ἐν Κωμικ. Ἀνων. 318. Πρβλ. **ὑπέρινος**. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξινώμενον· ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν χολὴν καθαιρομένων».

ἐξῐονθίζω (ἴονθος), φύω, «ἐξιονθίζω τρίχα, ἐκδίδωμι· ἔστι γὰρ ἴονθος ῥίζα τριχῶν ἢ τὸ ὑπερέχον» Ἡσύχ. Ὁ Ἀπολλ. ἐν Λεξικῷ Ὁμηρ. λέγει: «τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ, ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα» (Σοφ. Ἀποσπ. 653).

ἐξῑόω, καθαρίζω, ἀφαιρῶ τὸν ἰόν, «ξεσκωριάζω», ὁ χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4.11,13.

ἐξῑπόω, ἐκθλίβω διὰ τῆς πιέσεως, ἐκπιέζω, ἐκβάλλω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817· ξηραίνω ἐντελῶς, Ἀριστείδ. 2. 349 ἐν τέλει. **II**. πιέζω ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 291.

ἐξιππάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**, Ἀποθ., ἐξέρχομαι ἢ ἀπέρχομαι ἔφιππος, ἐξιππεύω, ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν Πλουτ. Καῖσ. 27.

ἐξιππεύω, = τῷ προηγ., ἐξίππευσεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν Πλουτ. Ἄρατ. 42· ἔς τινας Ἀππ. Ἀννιβ. 35, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ἕξ-ιππον, τό, ἅρμα ἔχον ἓξ ἵππους, Κωμικ. Ἀνών. 98, Πολύβ. 31. 3,11.

ἐξίπταμαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐκπέτομαι**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 270, κτλ.

ἐξιπωτικός, **ή**, **όν**, δυνάμενος ἐξιποῦν, καθαίρειν, καθαρτικός, ἐξιπωτικὰ φάρμακα, ἐλαφρὰ καθαρτικὰ φάρμακα, οὐχὶ ἰσχυρῶς καὶ ἀθρόως ἐνεργοῦντα, Γαληνὸς XIII, 686A, καὶ ἀλλαχοῦ, ἔκδ. Charter. Lutetiae 1697.

ἕξις, **εως**, ἡ, (**ἕξω**, μέλλ. τοῦ **ἔχω**). **I**. (**ἔχω** μεταβ.) τὸ ἔχειν ἢ κατέχειν τι, ἐπιστήμης ἕξις, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κτῆσις**, Πλάτ. Θεαίτ. 197B· νοῦ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414B· ἡ τῶν ὅπλων ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 625C· πρβλ. Πολ. 433E, Σοφιστ. 247A, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 20,1. **II**. (**ἔχω** ἀμεταβ.) τὸ εὑρίσκεσθαι ἔν τινι καταστάσει, διαρκὴς κατάστασις προκύπτουσα ἕνεκα συνηθείας ἢ ἀσκήσεως (πράξεως) διαφέρουσα τῆς σχέσεως (ἥτις μεταβάλλεται). **1**) κατάστασις ἢ διάθεσις τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1245· ἔτι καὶ ἰδιαιτέρου μέρους τοῦ σώματος, ἕξις λεπτὴ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ὁ αὐτὸς π. Ἄρθρ. 789· ἕξις, συνήθεια, ὡς καὶ νῦν, ταύτην γὰρ τὴν ἕξιν ὑγιεινὴν .. ἱκανῶς εἶναι .. ἔφη Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Πλάτ. **2**) κατάστασις ἢ συνήθεια τῆς ψυχῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **δύναμιν** (φυσικὸν προσόν), Πλάτ. Νόμοι 650

B, κτλ.· ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἐνυπάρχουσα κατάστασις, ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 153B πονηρᾷ ψυχῆς ἕξει αὐτόθι 167A· ἕξιν τινὰ λαμβάνειν ὁ αὐτὸς Πολ. 591B·— ἰδίως πρόσκτητος συνήθεια, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐνέργεια**, ἐν ἕξει ἢ ἐνεργείᾳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 9., 2. 1, 7., 3. 7. 6, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐνίοτε περιλαμβάνει τὴν ἐνέργειαν, ὁ αὐτὸς Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 20. **3**) ἐπιτηδειότης, ἱκανότης, ὡς ἀποτέλεσμα ἀσκήσεως ἢ πείρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 268E, Ἀριστ. Προβλ. 30. 2, κτλ.·— πρβλ. **ἑκτικός**.

ἐξῐσάζω, κάμνω τι ἴσον, ἰσάζω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. N. 745.— Μέσ., κάμνω ἐμαυτὸν ἴσον, ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου Ἑβδ. (Σειρ. ΛΕ' (ΛΒ') 9): — Παθ., εἶμαι ἴσος, τινὶ Στράβ. 84.

ἐξισασμός, ὁ, τὸ ἐξισάζειν, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 1. σ. 29.

ἐξίσης, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ ἴσης (ἐξυπ. **μοίρας**) καὶ **ἐξίσου** ἀντὶ ἐξ ἴσου (ἐξυπ. **μέτρου**). Ἀμφότερα γραπτέα διῃρημένως.

ἐξισόω, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τινὰ ἤ τι ἴσον πρός τι, Λατ. exaequare, ἅ σ' ἐξισώσει .. τοῖς σοῖς τέκνοις Σοφ. Ο. Τ. 425· μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, αὐτόθι 1507· ἐξ. τοῖς ἐγκλήμασι τὸ πρᾶγμα Ἀντιφῶν 126. 3, Θουκ. 5. 71· κἀξισώσαντε ζυγὰ (αἱ πῶλοι) ἠλαυνέτην Σοφ. Ἠλ. 738· Μέσ., προσπαθῶ νὰ καταστήσω ἐμαυτὸν ἴσον τινὶ κατά τι, δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν Βαβρ. 41. 2: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος, τινι Ἡρόδ. 2. 34., 6. 111, Πλάτ. κλ.· γίνομαι ἴσος, καταντῶ εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὑρίσκεται καὶ ἄλλο τι, ὅκως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικὸν Ἡρόδ. 8. 13· εἶμαι ἰσόπαλος, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστὴς πρός τινα, ταύτῃ δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι Θουκ. 2. 97· πρός τινα Πλουτ. Ἀγησ. 7. **2**) καθιστῶ πάντας ἴσους, ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας Ἀριστοφ. Βάτρ. 688, πρβλ. Ἰσοκρ. 59B. **II**. ἀμεταβ., εἶμαι ἴσος ἢ ὅμοιος, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, οὐδόλως φέρεται ἢ πράττει ὡς μήτηρ, Σοφ. Ἠλ. 1194· ἐξ. τοῖς ἄλλοις Θουκ. 6. 87 (πρβλ. **δηλόω** II): οὕτως ἐν τῷ παθ., Σοφ. Ἠλ. 1073.

ἐξιστάνω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξίστημι**, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Α', 25), Πράξ. Ἀποστ. η', 9, Διοσκ. 4. 74.

ἐξίστημι. A. Μεταβατικὸν ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀόρ. α':— ἐξάγω τῆς οἰκείας θέσεως, μεταβάλλω ἢ ἀλλοιῶ ὁλοκλήρως, τὴν φύσιν Τίμ. Λοκρ. 100C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 12, 2, Ρητ. 3. 2, 3, κ. ἀλλ.· τὴν πολιτείαν Πλουτ. Κικ. 10· ἐξ. τῆς ποιότητος τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς 2. 702A. **2**) μεταφ., ἐξιστάναι τινὰ φρενῶν, κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Εὐρ. Βάκχ. 850· τοῦ φρονεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· ταῦτα κινεῖ, ταῦτ' ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν Δημ. 537, ἐν τέλει· ἀπολ., ἐξίστημί τινα, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ λογικά του, ἐκπλήττω, ἐκθαμβῶ, Ἱππ. 188D· οἶνος ἐξέστησέ με Εὐρ. Ἀποσπ. 267· ἐξίστησι, περισπᾷ τὴν προσοχήν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1· οὕτω, τὸν λογισμόν, τὴν διάνοιαν Πλουτ. Σόλ. 21, Κράσσ. 23.—ὡσαύτως, ἐξ. τινὰ τῶν λογισμῶν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Φαβ. 5· εἰς ἀπάθειαν ἐξ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Ποπλ. 6.

B. ἀμετάβ. ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσ. μετ' ἀόρ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. **1**) ἐπὶ τόπου, ἀποσύρομαι ἔκ τινος μέρους, ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 3. 76· ἐκ τοῦ μέσου Ξεν. Ἀν. 1. 5, 14· ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκστ. τινι, ἀποσύρεσθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ χάριν τινός, ὁ αὐτὸς Συμπ. 4, 31· οὕτως, ἐκστῆναί τινι Σοφ. Φιλ. 1053, Αἴ. 672, Ἀριστοφ. Βάτρ. 354, κτλ.· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Εὐρ. Ι. Τ. 1229, Ἀριστοφ. Ἀχ. 617, κτλ.·— μεταφ., ἀλλ' ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θέσεώς του, Εὐρ. Βάκχ. 928· οὐδὲ μένει νοῦς .., ἀλλ' ἐξίσταται Σοφ. Ἀντιγ. 564. **2**) μετ' αἰτ., φυλάττομαι, ἀποφεύγω τινά, φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 82· οὐδένα ἐξίσταμαι Δημ. 331. 8, ἔνθα ἴδε Δινδ.· οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν ὁ αὐτὸς 460. 2. **3**) ἐξέρχομαι τοῦ ἁρμοῦ, ἐξίσταται τὸ ἰσχίον καὶ πάλιν ἐμπίπτει Ἱππ. Ἀφορ. 1258, πρβλ. π. Ἀγμ. 761. **II**. μετὰ γεν. πράγμ., ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι ἀπό τινος, παραιτοῦμαι ἀπὸ τῆς κατοχῆς τινος, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 2. 63., 4. 28· ἐκστῆναι τῆς οὐσίας ἢ τῶν ὄντων, Λατ. cedere bonis, πτωχεύω, κάμνω πτώχευσιν, Ἀντιφῶν 117. 7, Δημ. 959. 28. **2**) παύομαι ἀπό τινος, ἐγκαταλείπω τι, ἐκστ. τῆς φιλίας, τῶν μαθητῶν Λυσ. 114. 2, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 54· τῶν σπουδασμάτων Πλάτ. Φαῖδρ. 249D, κτλ.· τῶν πολιτικῶν Ἰσοκρ. 76D· τῆς ὑποθέσεως Δημ. 143. 13· τῶν πεπραγμένων, δηλ. ἐξαρνεῖσθαι αὐτά, ὁ αὐτὸς 363. 28· τῶν λογισμῶν Πολύβ. 32. 25, 8· ἐκστ. τινος εἴς τι Πλάτ. Νόμοι 907D· ὡσαύτως, τοῦ μέντοι ἄθλου ἐκστῆναι τῷ μετ' αὐτὸν κριθέντι, ὅτι ὅμως παρεχώρησε τὸ ἆθλον εἰς τὸν μετ' αὐτὸν κριθέντα νικητήν, Ἀθήν. 415E. **3**) ἐκστῆναι πατρός, καταλιπεῖν αὐτὸν παντελῶς, ἀπαρνηθῆναι αὐτόν, Ἀριστοφ. Σφ. 477· καρδίας ἐξίσταμαι, καταλείπω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μου, Σοφ. Ἀντιγόν. 1105· ἰδίως, ἐξέστην φρενῶν, ἔχασα τὸν νοῦν μου, Εὐρ. Ὀρ. 1021, κτλ.· μὴ διὰ γῆρας ἐξεστηκὼς ὦ τοῦ φρονεῖν, μήπως ἕνεκα τοῦ γήρατος ἔχασα τὸν νοῦν μου, Ἰσοκρ. 85E· ἐξέστην ἐμαυτοῦ Αἰσχίν. π. Παραπρ. 2. 2, 3, κτλ.· — ἀκολούθως ἀπολ., γίνομαι ἔξω ἐμαυτοῦ, ἔξω φρενῶν, παραφρονῶ, Ἱππ. Προρρ. 68· ἐξέστην ἰδὼν Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 5· ἐξ. ὑπὸ γήρως Κωμ. Ἀνών. 311β· ἐξίστασθαι καὶ μαίνεσθαι πρός τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, ἐν τέλει·— ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 23, κ. Μάρκ. β', 12, κτλ., πρβλ. **ἔκστασις**. **4**) ἐκστῆναι τῆς αὐτοῦ ἰδέας, ἀπομακρύνεσθαι, ἐκπίπτειν τῆς ἰδίας φύσεως, Πλάτ. Πολ. 380D· ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 32· δημοκρατία ἐξεστηκυῖα τῆς βελτίστης τάξεως ὁ αὐτὸς ἐν Πολιτικ. 5. 9, 8· αἱ δημοκρατίαι ἐξίστανται εἰς τὰς ἐναντίας πολιτείας, μεταπίπτουσιν εἰς τὰς .., αὐτόθι 5. 6, 18, πρβλ. Ρητ. 2. 15, 3: — ἀπολ., τὸ δὲ σισύμβριον .. καὶ ἐξίσταται μὴ μεταφυτευόμενον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6, 7. 6· χυμὸς ἐξιστάμενος, μεταβάλλων τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· οἶνος ἐξεστηκώς, ὅστις ἐχάλασεν, ἔγεινε 'ξινός, Δημ. 933. 25· ἐκ πολλῶν δὲ δυσθύμων καὶ ἐξεστηκότων προσώπων, πεφοβημένων, «τρομαγμένων», Ξεν. Κύρ. 5. 2, 34. **5**) μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι Θουκ. 2. 61· ἀντίθετον τῷ ἐμμένειν τῇ δόξῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 2· ἐπὶ γλώσσης, ἀπέχω τῆς κοινῆς χρήσεως, διαφέρω, ὑπερέχω, πλέον γὰρ ἐξέστηκε ὁ αὐτὸς Ρητ. 3. 2, 3. **III**. ἐξέχω, προέχω, **ἐξεστηκός**, κυρτόν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **κοῖλον**, ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 14, 1.

ἐξιστορέω, ἐξερευνῶ, μανθάνω, βεβαιοῦμαι, θέλων ἐξιστορῆσαι μοῖραν Αἰσχύλ. Θήβ. 506, Χο. 678, Εὐρ. Ἑκ. 744. **2**) ἀνακρίνω τινὰ καὶ μανθάνω περί τινος, τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι .., ἀποπέμπουσι Ἡρόδ. 7. 195. Εὐρ. Ἑκ. 236· ἐξ. τινα εἰ .. ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ. 289: ῥηματ. ἐπίθ. **ἐξιστορητέον**, δεῖ ἐξιστορεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 564.

ἐξιστουργέω = **ἱστουργέω**, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 109, ἔκδ. Μί.

ἐξίσχιος, ον, ἔχων τὰ ἰσχία ἐξέχοντα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824· πρβλ. **ἐξόφθαλμος**.

ἐξισχναίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἰσχναίνω**, Θεμίστ. 10B.

ἐξισχνόομαι, καθίσταμαι ἐντελῶς ἰσχνός, οἱ μαζοὶ ἐξισχνοῦνται Ἱππ. 601. 27.

ἐξίσχνωσις, **εως**, ἡ, ἐντελὴς ἴσχνανσις, Στέφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 204.

ἐξισχύω [ῡ]: μέλλ. -**ύσω**, ἔχω ἱκανὴν ἰσχύν, ἔχω τὴν δύναμιν νά, ὥστε ποιεῖν Στράβων 788· μετ' ἀπαρ. μόνον, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. γ', 18. **II**. κατὰ σπανίαν χρῆσιν, ἢ παρὰ χρῆμα ἐκτρῖβον (τὸ δαιμόνιον) τοὺς τυράννους .. ἢ παίδων ἐξισχῦον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 13· «ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, ἢ παραυτίκα τοὺς τυράννους ἐξολοθρεῦον πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι ἢ γενομένων τοὺς παῖδας ἀπολλύον», κτλ., Κοραῆς· πρβλ. Πλουτ. 2. 801E.

ἐξίσχω = **ἐξέχω**, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, προσβάλλει, ἐξάγει .., Ὀδ. Μ. 94. **II**. ἀμεταβ., ἐξέχω, Παυσ. 5. 12, 1· ἐξίσχοντες ὀφθαλμοί, προέχοντες, Ἱππ. Προγν. 37.

ἐξίσωσις, **εως**, ἡ, τὸ καθιστᾶν τι ἴσον πρὸς ἄλλο, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 18, Πλουτ. Σόλων 18, κλ. **2**) ὁ κατ' ἀναλογίαν προσδιορισμός, ἐκτίμησις, Βασίλ. IV. 324A, Ἰουστινι. Κῶδ. 1. 4, 26, § α'.

ἐξῐσωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξισόω**, δεῖ ἐξισοῦν, εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Σοφ. Ο. Τ. 408.

ἐξῐσωτής, **οῦ**, ἄρχων τις (ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων), ὅστις ὥριζε κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους οὓς ὤφειλον νὰ καταβάλλωσιν οἱ φορολογούμενοι, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 19, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγ. συγγραφ., μνημονευομένοις ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

ἐξιτηλία, ἡ, «μωρία» Ἡσύχ.

ἐξίτηλος [ῐ], **ον**, (ἐξιέναι) ὁ ἀποβαλὼν τὸ χρῶμά του, «ξεθωριασμένος», πορφυρίδας ἐξιτήλους Ξεν. Οἰκ. 10. 3· ἐπὶ ζωγραφημάτων, γραφαὶ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐξίτηλοι .. ἦσαν ὑπὸ τοῦ χρόνου Παυσ. 10. 38, 9, πρβλ. Πολυδ. Δ', 44· γράμματα Πολυδ. Ε', 150. **2**) μεταφ., ἐξ. τροφή, τροφὴ ἀπολέσασα τὴν θρεπτικὴν αὐτῆς δύναμιν, Ἱππ. 380. 46· οὕτω καὶ ἐπὶ σπέρματος σπαρέντος εἰς ἀλλοτρίαν γῆν, Πλάτ. Πολ. 497B· ἐπὶ οἴνου ἀπολέσαντος τὴν δύναμιν αὐτοῦ, «'ξεθυμασμένος», Διοσκ. 5. 13· ἐξ. γενέσθαι, ἐπὶ οἰκογενείας, μὴ ὑπάρχειν πλέον, ἐκλιπεῖν, Ἡρόδ. 5. 39· κοὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων, οὔπω ἐξέλιπεν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 121A· ἐξ. εἶναι, ἐπὶ προσώπου, ἐκπίπτειν, Ἱππ. 28. 5· ἐπὶ πράξεων, «λησμονημένος», τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα Ἡρόδ. 1. 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 94B· ἐξ. ποιεῖν, ἐξαλείφειν, καταστρέφειν, Διοσκ. 2. 94. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξίτηλον· ἐξώλες, ἀμαυρόν. ἢ τὸ ἀπολλύμενον· παρὰ τὸ ἐξιέναι, ὅ ἐστιν ἐξελθεῖν. ἢ ἀνόητον. ἐξίτηλος· ὁ ὑπερήφανος. βλάξ. διεφθαρμένος».

ἐξιτήριος, **ον**, ἐξιτήριος λόγος, ἀποχαιρετιστικός, Γρηγ. Ναζ. II. 529A, 600C, Στουδ. 892C. **2**) ὡς οὐσ., τὸ **ἐξιτήριον**, τὸ ἀποχαιρετιστήριον προσφώνημα, Γρηγ. Ναζ. III. 1024A. **3**) **ἐξιτήρια**, τά, «ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἀπετίθεντο Ἀθήνησιν» Ἡσύχ.

ἐξίτης [ῑ], **ου**, ὁ, (ἕξ) ὁ βόλος (ῥίψιμον) κύβου καθ' ὃν τυγχάνει ὁ ἀριθ. ἕξ, ὡσαύτως **κῷος**, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1038. 2, κτλ. (ἔνθα γράφεται **ἐξεῖτε**, δηλ. **ἐξῖται**), Πολυδ. Θ', 100.

ἐξῐτητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐξιέναι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 14.

ἐξιτητήρια, τά, = **ἐξιτήρια**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIΑ. II. 481.

ἐξῐτητός, όν, = **ἐξιτός**, Ἀλκίφρ. 3. 30.

ἐξῐτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἔξειμι** (εἶμι) ὁ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ, τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, οἷς οὐκ ἔστιν ἔξοδος, οὐκ ἔστι δυνατὸν ἐξελθεῖν, Ἡσ. Θ. 732.

ἐξιχνέομαι, = **ἐξιχνεύω**, Φίλων I. 256. 40.

ἐξίχνευσις, εως, ἡ, τὸ ἐξιχνεύειν, ἀνίχνευσις, Γεωπ. 2. 6, 22.

ἐξιχνευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξιχνεύω**, δεῖ ἐξιχνεύειν, Λουκ. Δραπέτ. 26.

ἐξιχνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξιχνεύων, Γλωσσ.

ἐξιχνεύω, ἀνιχνεύω, εὑρίσκω, πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 368· ἐξιχνεύσατε τὸν .. ξένον Εὐρ. Βάκχ. 352, 817.

ἐξιχνιάζω, = **ἐξιχνεύω**, Ἑβδ. (Ἰὼβ Ε', 27., Ι', 6, κ. ἀλλ.).

ἐξιχνιασμός, ὁ, (Ἰουδὶθ Ε', 16, διάφ. γραφ.)

ἐξιχνοσκοπέω, ἀναζητῶ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τινός, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν Σοφ. Τρ. 271· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον διήκων κἀξιχνοσκοπούμενος, «κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 977.

ἐξῑχωρίζω, (ἰχὼρ) «ἐξιχωρίζεσθαι, ἐκπιέζεσθαι, τὸν ἰχῶρα ἐκβάλλειν· καὶ οἷον εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι» Σουΐδ.· πρβλ. **ταριχεύειν** παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἑξκαίδεκα, **ἑξκαιδέκατος**, = **ἑκκαίδεκα**, **ἑκκαιδέκατος**, ἴδε Λοβ. ἐν Φρυν. 413.

ἑξκαιδεκάεδρον, τό, ἔχον ἑξκαίδεκα ἕδρας, Πτολ. καρπ. σ. 58, ἔκδ. Νορεμβέργης τοῦ 1535.

ἑξκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος 16 ἐτῶν, Γεμῖνος 809B.

ἑξκαιδεκαπρόφητον, τό, οἱ ἑξκαίδεκα προφῆται, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν βιβλίων αὐτῶν, Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Ml. τ. 130, σ. 1292.

ἑξ-και-πεντηκοντα-πλάσιος, ον, πεντήκοντα ἓξ φορὰς μεγαλείτερος, Πλούτ. 2. 925C.

ἑξ-κλῑνος, ον, = **ἑξάκλινος**, Ἐτυμ. Μ. 346. 14.

ἐξμάρτυρος συγγραφή, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Λουγδούνῳ CIG. III. σ. 294.

ἑξ-μέδιμνος, ον, χωρῶν ἓξ μεδίμνους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 631.

ἔξμετρα, «ἑξάμετρα» Ἡσύχ.

ἐξογκέω, (ὄγκος) σχηματίζω ὄγκον, ἐξογκοῦμαι, ᾗ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξογκέει Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787.

ἐξογκόω, κάμνω τι ὀγκῶδες, φουσκώνω, ὑψώνω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· μεταφ., ἐν ᾗ (ἡμέρᾳ) τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, «ἔθαπτον» (Ἡσύχ.), Εὐρ. Ὀρ. 402, πρβλ. τὴν ἑπομ. λέξιν.—Παθ., γίνομαι ὀγκώδης, ἐξογκοῦμαι, πάντα ἐξώγκωτο, περὶ τοῦ Ἀλκμέωνος, ὅστις ὠφελούμενος ἐκ τῆς δωρεᾶς τοῦ Κροίσου ἔλαβεν ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ ὅσον χρυσὸν ἠδυνήθη νὰ σηκώσῃ ἐπάνω του, πληρώσας ἐξ αὐτοῦ τοὺς κόλπους τῶν ἱματίων του καὶ τοὺς μεγάλους κοθόρνους οὓς ἐπίτηδες ἐφόρεσεν, Ἡρόδ. 6. 125· τραπέζαις ἐξογκοῦσθαι, ὑπερπληροῦσθαι, ἐσθίειν ὑπὲρ τὸ δέον, Εὐρ. Ἱκ. 864· μεταφ., «φουσκώνω», ὑπερηφανεύομαι, πάτρῃ ἐξωγκωμένοι Ἡρόδ. 6. 126· σὺ σός τ' ἀδελφὸς ἐξωγκωμένος Εὐρ. Ἀνδρ. 703· μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, ἐν ταῖς μεγάλαις εὐτυχίαις, ὁ αὐτ. Ι. Α. 921· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. μέλλ., ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 938, πρβλ. Ἀθήν. 920A.

ἐξογκῡλόω, μεγαλύνω, ἐξαίρω, οἱ φιλόσοφον τέχνην ἐξογκυλοῦντες Τζέτζ. Ἱστ. 11. 711.

ἐξόγκωμα, τό, πᾶν ὑψούμενον ἢ ἐξογκούμενον πρᾶγμα, λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασι, λιθίνοις οἰκοδομήμασι, δηλ. βωμοῖς, ναοῖς, κλ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1332.

ἐξόγκωσις, εως, ἡ, ὕψωμα, «τὸ δὲ ὄρογκος .. δηλοῖ τὴν τοῦ ὄρους ἐξόγκωσιν καὶ ἀνάτασιν» Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 285.

ἐξοδάω, πωλῶ, μή τά σ' ἐξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματ' Εὐρ. Κύκλ. 267· πρβλ. **ἔξοδος** IV. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξοδῆσαι· ἐξοδεῦσαι».

ἐξοδεία, ἡ, = **ἐξοδία**, Στράβ. 249. **II.** ἐξοδεία τῶν νεῶν, πομπὴ ἐκ τῶν ναῶν, Ἐπιγρ. Μαρμάρου Ροζέτης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 42.

ἐξοδεύω, ὁδεύω ἔξω, ἐξέρχομαι καὶ μεταβαίνω πού, Πολύβ. 5. 94, 7, Διόδ. 19. 63, κτλ. **II.** ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ, Ἐπιγρ. Μαρμάρου Ροζέτης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 43. **III.** ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Ε', 27), ἐν τῷ Παθ.

ἐξοδία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἔξοδος, ἐξόρμησις, ἐκστρατεία, Ἡρόδ. 6. 56, Πολύβ. 4. 54, 3.

ἐξοδιάζω, διασκορπίζω, Νικολ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 614. 22. **2)** ἀποτίνω, πληρώνω, τὰ ἀναλώματα τῶν τέκνων ἐξοδιασάντων Ἐπιγρ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1391· ἀπολ., Ἐπιγρ. Θηρ. αὐτόθι 2448. 26· πρβλ. Ahrens π. Δωρ. σ. 65· πρβλ. **ἔξοδος** IV. **3)** ἀναλίσκω, δαπανῶ, ἐξοδιάζω ὡς καὶ νῦν λέγομεν, ἐν τῷ Παθ., εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΒ', 12).

ἐξοδιασμός, ὁ, = **ἐξοδία**, Πολύβ. 23. 6, 1. **II.** δαπάνη, ἔξοδον, Ἀρτεμίδ. 1. 59 —ὡσαύτως **ἐξοδίασις**, Θεοδώρ. 2. 13, σ. 609.

ἐξοδιακός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ταφήν, ἐξοδιακὸς κράβατος, φέρετρον, Ἕκτη Οἰκ. Σύνοδ. 1032D.

ἐξοδιαστικόν, τό, νεκρώσιμος ἀκολουθία, Εὐχολόγ. σ. 419 καὶ 420.

ἐξοδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον, **τὰ ἐξοδικὰ** = **ἐξόδια**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 270. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, διεξοδικῶς, Διογ. Λ. 9. 64.

ἐξόδιος, ον, (ἔξοδος) ἀνήκων εἰς ἔξοδον, ἐξ. νόμοι, «αὐλήματα δι' ὧν ἐξῄεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί» Σουΐδ.· τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 17, ἔνθα ἴδε τὸν Meineke: ἐντεῦθεν, **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐξόδιον** (ἐξυπ. μέλος), «καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιόντες ᾖδον» Πολυδ. Δ' 108· τέλος τοῦ δράματος, τῆς τυραννίδος ἐξόδιον θεατρικὸν γενομένην (τὴν Διονυσίου ταφὴν) Φίλιστος παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Πελοπ. 34, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. 75, ἴδε δὲ καὶ σημ. Κοραῆ ἐν Ἡλιοδ. Αἰθ. τ. Β. σ. 367 ἐν τέλει· μεταφ. τέλος, καταστροφὴ τραγικοῦ δράματος, τραγικὸν τέλος, Πλουτ. Κράσσ. 33. **2)** ἐν Ῥώμῃ **ἐξόδια** (exodia) ἦσαν κωμικαὶ παραστάσεις κυρίως μετὰ τὸ δρᾶμα, μετὰ παρῳδιῶν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ δράματος, Λίβ. 7. 2, 11, Ἰουβενάλ. 3. 175. **3)** παρ' Ἰουδαίοις, ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου, Ἑβδ. (Λευ. ΚΓ', 36, κ. ἀλλ.) **4)** θάνατος, Γρηγόρ. Ναζ. II. 373B. **5)** ἐκφορὰ νεκροῦ, Κλήμ. 1065D, Ἀναστ. Σιν. 504B, κλ.

ἐξοδοιπορέω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἐξοδοιπορεῖν στέγης Σοφ. Ἠλ. 20.

ἔξοδος, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἴσοδος**, Σοφ. Αἴ. 798, 806, κτλ.· ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 94· ἔστι .. λήθη μνήμης ἐξ. Πλάτ. Φίλ. 33E· ἐπιστήμης ἐξ. ὁ αὐτ. Συμπ. 208E. **2)** στρατιωτικὴ ἔξοδος ἢ ἐκστρατεία, ἐξ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 9. 19, 26, Θουκ. 3. 5, κτλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 579· τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ Λεωνίδου, Ἡρόδ. 7. 223· ἐξ. ἐξελθεῖν Ξεν. Ἑλλην. 1. 2, 17· ἐξόδους ἕρπειν κενὰς Σοφ. Αἴ. 287· τὴν ἐπ' Ὠρεὸν ἔξοδον Δημ. 252. 4· ἔξοδοι πεζαὶ ὁ αὐτὸς 259. 20: ὡσαύτως, ἐπίθεσις ἐκ μέρους πολιορκουμένων, ἔξοδος, Θουκ. 5. 10. **3)** μετὰ πομπῆς ἔξοδος, Ἡρόδ. 3. 14· ἰδίως γυναικῶν ὑψηλῆς τάξεως μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν, Πλάτ. Νόμοι 784D, Θεοφράστ. Χαρακ. 22· ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν Δημ. 1182. 27· ἐτέθη δὲ καὶ νόμος ὑπὸ τοῦ Σόλωνος πρὸς διακανόνισιν τῶν τοιούτων ἐξόδων, Πλουτ. Σόλ. 21: πρβλ. **ἐξοδεύω**. **II.** μέρος δι' οὗ ἐξέρχεταί τις, ἔξοδος, Λατ. exitus, Ἡρόδ. 2. 148· πυλῶν ἐπ' ἐξόδους Αἰσχύλ. Θήβ. 33, πρβλ. 58, 284· πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις Σοφ. Ἠλ. 328· ἐπὶ ποταμοῦ, ἔξοδος εἰς θάλασσαν Ἡρόδ. 7. 130· ἡ Ἀρκαδία οὐκ ἔχει ἐξόδους τοῖς ὕδασιν Ἀριστ. Προβλ. 26. 58. **2)** τρόπος ὅπως διέλθῃ τις ἔκ τινος δυσκολίας, διέξοδος, φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἐάν πῃ εὕρωμεν τὴν ἔξοδον Πλάτ. Πολ. 453E· ἀλλ' ἡ ἐξ. τῶν λόγων, τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ ἔκβασις ἐρεύνης, ὁ αὐτὸς Πρωτ. 361A. **3)** τὰ μέρη δι' ὧν ἐξέρχονται ἐκ τοῦ σώματος τὰ περιττώματα εἴτε ξηρὰ εἴτε ὑγρά, ὁ πρωκτὸς καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20., 4. 12, 16· τῆς τροφῆς ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2, 17, 7· καὶ ἀπολ., αὐτόθι 4. 7, 11, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐπὶ ἄλλων ἐξόδων ἐν τῷ σώματι, αὐτόθι 7. 8, 3. κ. ἀλλ. **III.** ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. exitus, πέρας, τέλος, ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι Θουκ. 5. 14· ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 4· ἐπ' ἐξόδῳ (κοινῶς -ου) τοῦ ζῆν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 2· ἀπολ., ἔξοδος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, θάνατος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. Θ'. 31, Ἐπιστ. Β', Πέτρ, α', 15· —ἐκφορὰ νεκροῦ, = **ἐξόδιον**, Ἀποστ. Διαταγ. 5. 30. **2)** τὸ τέλος ἢ τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ τινος ἢ ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Πρωτ. 316A. **3)** ἔξοδος δὲ μέρος ὅλον τραγῳδίας μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος Ἀριστ. Ποιητ. 12, πρβλ. **πάροδος**· ἔξοδον αὐλεῖν, προπέμπειν μετὰ τοῦ αὐλοῦ, «ἔθος δὲ ἦν ταῖς ἐξόδοις τῶν τῆς τραγῳδίας χορικῶν προσώπων προηγεῖσθαι αὐλητήν, ὥστε αὐλοῦντα προπέμπειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 582 (580). **IV.** δαπάνη, ἔξοδον, Πολύβ. 6. 13, 2· πρβλ. **ἐξοδάω**, **ἐξοδιάζω**. **V.** **Ἔξοδος**, τὸ β' βιβλίον τῆς Πεντατεύχου, ὡς περιέχον τὴν ἔξοδον τῶν Ἑβραίων ἐξ Αἰγύπτου.

ἐξοδῡνάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὀδυνάω**, Εὐρ. Κύκλ. 661, ἐν τῷ Παθ.

ἐξόζω, ἀμεταβ., ὄζω, ἐκπέμπω ὀσμήν τινα, κακὸν ἐξόσδεις, (Δωρ.), βρωμᾷς, Θεόκρ. 20. 10. **II.** μετὰ γεν., ἔχω τὴν ὀσμήν τινος, πυρούμενον δὲ ἐξόζει σησάμου Θεόφρ. π. Ὀσμ. 20.

ἐξόθεν, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ οὗ (ἐξυπ. χρόνου), ἀφ' ὅτου, Νικ. Θηρ. 318. **II.** **ἔξοθεν**, = **ἔξωθεν** πρβλ. (**ἔνδοθεν**), Στησίχ. ἐν Α. Β. 945 (79 Bgk).

ἔξοι (οὐχὶ **ἐξοῖ**), Δωρ. ἀντὶ ἔξω, πρβλ. **ἐνδοῖ**, ὃ καθ' Ἡρῳδιαν. γραπτέον **ἔνδοι**, Εὐστ. Ἰλ. 140. 15.

ἐξοίγνυμι καὶ **ἐξοίγω**, ἀνοίγω, χαράττω, τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἔμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ Ἱππ. 417. 35, πρβλ. Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 3.

ἔξοιδα, -οισθα, πρκμ. μετὰ σημ. ἐνεστ.: ὑπερσ. ἐξῄδη ὡς παρατ. Σοφ. Ἀντ. 460, β' ἑνικ. -ήδησθα ὁ αὐτὸς Τρ. 898 (Cobet):

(ἴδε *εἴδω): — οἶδα, γινώσκω καλῶς, ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη Ἰλ. Ε. 64, οὕτω καὶ Σοφ., Εὐρ. καὶ μεταγεν. πεζογράφοι· μετὰ μετοχ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκ., ἐξοιδ' ἔχουσα Σοφ. Τρ. 5· ἐξ. ἀνὴρ ὢν ὁ αὐτὸς Ο. Κ. 567· πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ἐξ. σε οὐ ψιλὸν ἥκοντα αὐτόθι 1028, πρβλ. Φιλοκ. 79, 407· ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδώς, οὐδὲν μαθών, ὁ αὐτὸς Οἰδ. Τ. 37· μετὰ γεν., ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ, ὡς εἰ ἦν ἐπίθ., ὁ αὐτὸς Τρ. 299· ἀπολ., ὁ αὐτὸς ἐν Ἠλ. 222, κλ.

ἐξοιδαίνω = τῷ ἑπομ., Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐξοιδέω, πρήσκομαι, φουσκώνω, πληγαῖς πρόσωπον .. ἐξῳδηκότα Εὐρ. Κύκλ. 227· νεκρὸς ἐξῳδηκὼς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 14. 5: — μεταφ., ἐξογκοῦμαι πλέον τοῦ προσήκοντος, ὑψηλοφρονῶ, Πολύβ. 6. 18, 7.

ἐξοίδησις, ἡ, πρήξιμον, Ἀστέριος 233C.

ἐξοιδίσκομαι, παθ. = ἐξοιδέω. Ἱππ. 482. 5.

ἐξοικειόω, καθιστῶ τι οἰκεῖον, μένε οὖν, μέχρι ἐξοικειώσῃς σαυτῷ καὶ ταῦτα Μ. Ἀντ. 10, 31: οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Στράβων 184, 250. || Μέσ., ἐξοικειοῦμαι, καθιστῶ ἐμαυτὸν οἰκεῖον πρὸς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά τινος, συμμορφοῦμαί τινι, Ἀλέξανδρον ἐξοικειούμενον ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσι Πλούτ. 2. 649E· γίνομαι φίλος, Στράβ. 250· οἰκειοποιοῦμαι, ὁ αὐτ. 184.

ἐξοικέω, μετοικῶ, μεταναστεύω, εἰς ὑπερορίαν Λυσ. 187. 29· Μεγαράδε Δημ. 845. 19. || Παθ., κατοικοῦμαι ἐντελῶς, τὸ Πελασγικὸν .. ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης ἐξῳκήθη Θουκ. 2. 17. — Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 511-2.

ἐξοικήσιμος, ον, κατοικήσιμος, Σοφ. Ο. Κ. 27.

ἐξοίκησις, εως, ἡ, μετοίκησις, μετανάστευσις, Πλάτ. Νόμοι 704C, 850B.

ἐξοικία, ἡ, = τῷ προηγ., ἀμφίβ. γραφ. παρὰ Πολυαίνῳ 4. 2, 11· ἵνα τὰς τῶν Ἀλευαδῶν ἐξοικίας καθέλῃ, ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ: ἵνα τοὺς ἐκ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν οἰκίας καθέλῃ.

ἐξοικίζω· μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἐκβάλλω τινὰ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκίας, ἐκδιώκω, ἐξορίζω, Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον Θουκ. 1. 114., 7. 76· ἐξῴκησεν [με] γάμος οἴκων Εὐρ. Ἑκ. 949· εἰς ἄλλην χώραν Πλάτ. Νόμοι 928E, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 24· ἐξ. χρυσὸν τῆς Σπάρτης Πλουτ. Ἀριστείδ. καὶ Κάτ. Σύγκρ. 3. — Παθ. καὶ Μέσ., ἀπέρχομαι τῆς πατρίδος μου, μετοικῶ, μετανάστεύω, φροῦδοι .. εἰσὶν ἐξῳκισμένοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 197· ἐξῳκίσαντο αὐτόθι 203· καταλείπω οἰκίαν ἢ ἐργαστήριον, ἀντίθετον τῷ **εἰσοικίζομαι**, ἐὰν ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται Αἰσχίν. κ. Τιμάρχ. 1. 38, 5· ἐξ. ἐκ τόπου Πλουτ. Ἀγησ. 15. || ἐκκενῶ τόπον τινὰ ἐκ τῶν κατοίκων αὐτοῦ, Λῆμνον ἀρσένων ἐξῴκισαν Εὐρ. Ἑκ. 887· ἐξερημόω, πόλεις Διον. Ἀλ. 5. 77· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πλουτ. Ἀγησ. καὶ Πομπ. Σύγκρ. 3.

ἐξοίκισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐξοικήσεις** ἐν Πλάτ. Νόμ. 704C.

ἐξοικισμός, ὁ, ἔξωσις, ἐκδίωξις τῶν κατοίκων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος (κατὰ τὸν Θησ. Στεφ. τ. 2. σ. 223).

ἐξοικιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξοικίζω**, δεῖ ἐξοικίζειν, ἐκδιώκειν, ἀποβάλλειν, εἰ τοὺς γελωτοποιοὺς ἐξοικιστέον τῆς ἡμεδαπῆς πολιτείας Κλήμ. Ἀλεξ. 195.

ἐξοικιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξοικίζων, ἐκδιώκων, παρὰ δαιμόνων ἐξοικιστῶν καὶ ἐχθροποιῶν Χαιρώνδ. παρὰ Στοβ. 291. 30.

ἐξοίκιστος, ον, ὁ, ὁ ἐξοικισθείς, ἐξοίκιστοι Μῆδοι Ψευδοκαλλισθ. Β'. 21, ἔκδ. Mül. σ. 79, ἐν σημ.

ἐξοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐντελῶς, τὸ ἐν Μέμφι ἱρὸν Ἄμασίς ἐστι ὁ ἐξοικοδομήσας Ἡρόδ. 2. 176., 5. 62, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1124, κλ.· μεταφ., τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 8· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 1. 48, 11.
2) ἐξοικοδομεῖν τὸν κρημνόν, οἰκοδομεῖν ὁδὸν παρὰ τὸν κρημνόν, ὁ αὐτὸς 3. 35, 6. || κρημνίζω μέρος ᾠκοδομημένον, ἐκφράσσω, ἀνοίγω, ταύτας (τὰς πύλας) ἐξῳκοδόμησεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνοικοδομῶ**, Διόδ. 11. 21, πρβλ. Πλουτ. Δίωνα 50.

ἐξοικοδόμησις, εως, ἡ, = οἰκοδόμησις, παύσασθαι τῆς τῶν τειχῶν ἐξοικοδομήσεως Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 7, 2.

ἐξοικονομέω, ὡς καὶ νῦν, Ὀρειβάσ. ἐν Maj. Auct. cl. τ. 4, σ. 67.

ἔξοικος, ον, ὁ, μακρὰν τοῦ οἴκου, ἄοικος, ἀνέστιος, Ἑβδ. (Ἰὼβ ϛ', 18).

ἐξοιμώζω, οἰμώζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, «ξεφωνίζω», εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς Σοφ. Αἴ. 317· γόοισιν Ἀντ. 427.

ἐξοινέω, (οἶνος) εἶμαι ἔξοινος, οἰνοβαρῶ, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 477E, Πολυδ. ϛ', 21. || ἀνανήφω, «ξεμεθῶ», κοιμωμένους ἐπὶ πλεῖστον χρόνον, ὡς ἂν ἐξοινήσωσιν Παῦλ. Αἰγιν. 33.

ἐξοινία, ἡ, μέθη, Ἀθήν. 547F.

ἐξοινόομαι, παθ., μεθύσκομαι, ἐξῳνωμένος (οὕτως ὁ Elmsl. ἀντὶ **ἐξοιν-**), ἐμπεπωκὼς πολὺν οἶνον, οἰνοβαρῶν, Εὐρ. Βάκχ. 814, Ἀθήν. 38E.

ἔξοινος, ον, οἰνοβαρῶν, οἰνόφλυξ, μέθυσος, Ἄλεξις ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 3, Μάγων παρ' Ἀθην. 349A, κτλ.

ἔξοισις, εως, ἡ, τὸ ἐκφέρειν, διαθρύλησις, διάδοσις, ἐξοίσεις .. λόγων Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 4, 1.

ἐξοιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξοίσω** (μέλλ. τοῦ **ἐκφέρω**) πρέπει νὰ κομισθῇ ἔξω, ψίαθος ἐστ' ἐξοιστέα Ἀριστοφ. Λυσ. 921. || **ἐξοιστέον**, δεῖ ἐκφέρειν, ἐξοιστέον τἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει Εὐρ. Φοίν. 712, Πλάτ. Παρμ. 128E.

ἐξοιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφέρῃ ἢ προφέρῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 122.

ἐξοιστράω ἢ -έω, καθιστῶ τινα μανιώδη, κάμνω αὐτὸν νὰ μαίνηται, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 10. 2, Αἰλ. π. Ζ. 15. 19. || ἀμεταβ., γίνομαι μανιώδης, μαίνομαι, Παλαίφ. ἐν Ἀδήλ. 43. 1. Κατὰ Σουΐδ. «ἐξοιστρηθείς, μανείς, παρορμηθείς, ἐρεθισθείς».

ἐξοιστρηλατέομαι, Παθ., ἄγομαι εἰς μανίαν, Ψευδο-Πλούτ. 1158F.

ἐξοίσω, μέλλ. τοῦ **ἐκφέρω**.

ἐξοιχνέω, ἐξέρχομαι, διηκόσιοι δ' .. ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι (Ἰων.) Ἰλ. Ι. 384.

ἐξοίχομαι, ἔχω ἀπέλθει, ἔχω μεταβῆ, ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται.., «ἢ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπορεύθη..;» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 379, 384, Σοφ. Ο Κ. 867· ἐξ. θύραζε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 11· μεταφ., ἐκ τῆς γνώμης ἐξ. Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 422. 31.

ἐξοιωνίζομαι, Ἀποθ., ἀποφεύγω ὡς κακὸν οἰωνόν, Λατ. abominari, Πλούτ. ἐν βίῳ Δημοσθ. 21. 2· μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτὸς ἐν Ἠθ. 289B.

ἐξοκέλλω, ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίου, πίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν, ἐς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ Ἡρόδ. 7. 182· μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 666· οὕτω καὶ περὶ ἰχθύων, δελφῖνες ἐξοκέλλουσιν εἰς τὴν γῆν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 6. 2) μεταφ., ἐξ. ἐς τραχύτερα πράγματα Ἰσοκρ. 143C· εἰς λόγου μῆκος ὁ αὐτὸς 409C· εἰς ὕβριν Φύλαρχος 45· εἰς ἀσέλγειαν Πολύβ. 18. 38, 7· ἐς ἐπιθυμίας ἀνοήτους Παυσ. 8. 24, 9· ἐς τρυφὴν Ἀθήν. 523C· ἀπολ., καταστρέφομαι, Πολύβ. 4. 48, 11. || μεταβ., ῥίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. μεταφ., ῥίπτω, ὠθῶ τινα εἴς τι, ἐμέ τε τὰν μελέαν Ἑκάβαν εἰς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν Εὐρ. Τρῳ. 137· ὁ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον εἰς ἕτερον ἦθος Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 60: — Παθ., μεταφ., δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται, οὕτως ἀποβαίνουσι τὰ πράγματα, Αἰσχύλ. Ἱκ. 438· οἱ δὲ εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι, δίδονται, Πλούτ. 5B.

ἐξολέκω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀλέκω**, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 136.

ἐξολισθάνω (οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ -αίνω, ἴδε **ὀλισθάνω**): μέλλ. -ολισθήσω· ἀόρ. β' -ώλισθον, πίπτω ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ εὑρίσκομαι, ἐκ δὲ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, «ἐξέπεσε δὲ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 470· γλιστρῶ, ξεγλιστρῶ, ἐπὶ αἰχμῆς δόρατος ὅταν κτυπήσῃ ἐπὶ στερεοῦ σώματος, ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην Εὐρ. Φοίν. 1383· τινός, ἔκ τινος πράγματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 18· — διαφεύγω, ἐκφεύγω, Ἱππῶναξ παρ' Ἀθην. 270B, Ἀριστοφ. Εἰρ. 141· ἐπὶ πραγμάτων, φεύγω ἐκ τῆς μνήμης, ὁ αὐτὸς ἐν Ἐκκλ. 286· περιπίπτω λεληθότως, ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι Ἡρωδιαν. 1. 3, 4· — μετ' αἰτ., ἐκφεύγω ἔκ τινος, Λατ. eludere, διαβολὰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 491. || διαπίπτω, διαρρέω, τὰς ἀτόμους ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι Πλούτ. 2. 398A.

ἐξολίσθησις, εως, ἡ, ὀλίσθημα, σφάλμα, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 10. 7.

ἐξόλλυμι καὶ -ύω: μέλλ. -ολέσω καὶ Ἀττ. -ολῶ: ἀόρ. α' **ἐξώλεσα**: πρκμ. **ἐξολώλεκα**. Καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξολοθρεύω, τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε Ὀδ. Ρ. 597, πρβλ. Σιμωνίδ. 159, Εὐρ. Ἱππ. 725, κτλ. || Μέσ., μετὰ β' πρκμ. **ἐξόλωλα**, καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι, Ἐμπεδ. 103· σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος Σοφ. Τρ. 84, Ἀριστοφ. Εἰρ. 366, Πλάτ. Εὐθύδ. 285A, κτλ.· ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ .. ἐξολωλότες Ἀριστοφ. Εἰρ. 483· τῆς εὐκτικῆς γίνεται χρῆσις ἐπὶ ἀρῶν, ἐξολοίμην ὁ αὐτ. ἐν «Γεωργοῖς» 12 (Meineke)· ἐξόλοιο Ἄλεξ. ἐν «Κυπρίῳ» 1.

ἐξολόθρευμα, τό, τὸ ἐξολοθρεύειν, καταστρέφειν ἐντελῶς, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΕ', 21)· οὕτω καὶ **ἐξολόθρευσις**, εως, ἡ, Μακκ. Ζ', 7, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 6· — ὡσαύτως **ἐξολοθρευτής**, οῦ, ὁ, καταστροφεύς, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 1142E, καὶ **ἐξολοθρευτικός**, ή, όν, καταστρεπτικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 443. Τὸ ῥῆμα εἶναι **ἐξολοθρεύω**, καταστρέφω ἐντελῶς, Πράξ. Ἀποστ. 3. 23, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 11, 1, συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ἐξολολύζω, ὀλολύζω μεγαλοφώνως, Λατ. exululo, δεινὸν δ' ἐξολόλυξε Βατραχομ. 101.

ἐξόλου. Ἐπίρρ. = ὅλως, Θεόφιλος Ἀντιοχ. 1129C.

ἐξομαλίζω, καθιστῶ τι ἐντελῶς ὁμαλόν, λεῖον, Ἱππ. 28. 21, Βαβρ. 60, ἐν τέλει· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Στράβ. 709. || σχηματίζω κατὰ τὸν κανόνα, Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 310.

ἐξομαλόω, = **ἐξομαλίζω**, Γλωσσ.

ἐξομβρέω, ἀνομβρέω, χύνω ὡς βροχήν, Ἑβδ. (ἔνθα τὸ **ἐξομ-**

ρίσειν καὶ -ίσαι φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλματα ἀντὶ τοῦ **-ήσειν καὶ -ῆσαι**), Σειράχ. Α', 19, Ι', 13, Ψευδο-Χρυσόστ. IX. 852C.

ἐξομήρευσις, ἡ, τὸ πέμπειν ὁμήρους, διαφυγεῖν ἅμα τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐξομήρευσιν Πλουτ. Ρωμ. 29, Κάμιλλ. 22.

ἐξομηρεύω, δεῖ δὲ καὶ ἐξομηρεύειν (τοὺς δούλους) ταῖς τεκνοποιίαις, πρέπει δὲ καὶ νὰ συνδέῃ τις τοὺς δούλους πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς τεκνοποιίας, διότι οὕτω θὰ ἔχῃ ὡς ὁμήρους τρόπον τινὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 5, ἐν τέλει.—Μέσ., λαμβάνω ὡς ὁμήρους, παῖδας Πλουτ. Σερτ. 14· πορίζομαί τι διὰ παροχῆς ὁμήρων, ἐξομηρευσάμενος τὴν φιλίαν Στράβ. 288· ὑποχρεῶ ἐμαυτόν, Διοδ. Ἀποσπ. 571. 29.

ἐξομῑλέω, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι, ἤσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς Ξεν. Ἀγησ. 11. 4· μεταφ., ἔρχομαι εἰς συνάφειαν, στεφάνων δ' οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει Εὐρ. Κύκλ. 518. **II.** μετ' αἰτ., διὰ τῆς συναναστροφῆς ἑλκύω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, Πολύβ. 7. 4, 6, Πλούτ. 2. 824D, κλπ. **III.** Μέσ., περιστρέφομαί που μακρὰν τοῦ ὁμίλου τῶν φίλων μου, οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ Εὐρ. Ι. Α. 735.

ἐξόμῑλος, ον, ὁ ἔξω ὁμίλου τινός, ἀλλότριος, ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις Σοφ. Τρ. 964.

ἐξόμμᾰτος, ον, = ἐξόφθαλμος, Πολυδ. Ε', 69. **II.** τετυφλωμένος, Νικήτ.

ἐξομμᾰτόω, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς τινος, κάμνω αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Παθ., ἀνακτῶμαι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀναβλέπω, ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 635, («ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος» Σχόλ.), πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 20. **2)** μεταφ., καθιστῶ τι σαφὲς ἢ φανερόν, φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα Αἰσχύλ. Προμ. 499. **II.** ἐξορύττω τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκτυφλῶ, τυφλώνω, Λατ. exoculare, Εὐρ. Ἀποσπ. 545·— **ἐξομματίζω**, μεταγεν. τύπος, «ἡ δὲ συνήθεια τὸ ἐξομματίζω (χυδ. «ξεμματίζω») ἐπὶ τοῦ καθαίρειν τοὺς κυάμους, τὴν προεστηκυῖαν μέλαιναν οὐλήν, οἷον ὀφθαλμὸν ἐκκόπτοντας, καταχρηστικῶς τέταχεν· ὅθεν καὶ ἐξωμματισμένα κοκκία τοὺς οὕτω καθαρθέντας κυάμους λέγομεν» Κοραῆ σημ. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. (5. 11) σ. 310.

ἐξομμάτωσις, εως, ἡ, νίψις τοῦ ῥύπου τῶν ὀμμάτων, Πολυδ. Β', 48.

ἐξόμνυμι καὶ -ύω: μέλλ. **ἐξομοῦμαι**: ἀόρ. **ἐξώμοσα**. Ὁρκίζομαι πρὸς ἐπιβεβαίωσιν πράγματός τινος, ἐξώμοσεν τοῦτον ἀρρωστεῖν Δημ. 379, 17. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον, ὁρκίζομαι ἀρνούμενός τι, φήσεις μετασχεῖν ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; Σοφ. Ἀντιγ. 535· μαρτυρεῖν ἢ ἐξομνύειν Δημ. 850. 10:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ: ἀόρ. **ἐξωμοσάμην**, ἀρνοῦμαι ἢ ἀποκρούω τι μεθ' ὅρκου, ταύτας τὰς διαβολὰς ἐξομνυμένους Δημ. 1310. 2· ἢ ἀπολ., Πλάτ. Νόμοι 949Α, Ἰσαῖος 76. 30, κλ.· μετ' ἀρνητ. μορίων, ἐξομ. μὴ οὐκ εἰδέναι Δημ. 1317. 8:—ἀρνοῦμαι μεθ' ὅρκου, δὲν ἀναγνωρίζω, συγγένειαν ἐξόμνυσθαι Ἰωσήπου Μακκ. 10. **2)** ἀρνοῦμαι νὰ ἀναδεχθῶ ἀρχήν τινα ὁρκιζόμενος ὅτι δὲν ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν ἀπαιτουμένην ὑγείαν ὅπως ἐκτελέσω τὰ ἐπιβαλλόμενά μοι καθήκοντα προσηκόντως, Λατ. ejurare magistratum ἢ imperium, ἐξόμόσασθαι τὴν πρεσβείαν Αἰσχίν. 40. 30, πρβλ. Δημ. 378. 18· τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτ. 4. 13, 2, Πλουτ. Μάρκελλ. 6. 12. Ὁ ὅρκος οὗτος ἐκαλεῖτο **ἐξωμοσία** ἢ **ἀπωμοσία**, ἴδε λεξικὸν τῆς Ἀρχαιολογίας.

ἐξομοιάζω, = τῷ ἑπομ., Καλλικρατίδ. παρὰ Στοβ. 426. 22.

ἐξομοιόω, καθιστῶ τι ὅμοιον, ἐξομοιεῦντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατὸν Ἡρόδ. 3. 24· αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ Πλάτ. Γοργ. 512Ε· πάντα δοκεῖ τοὺς καρποὺς ἐξομοιοῦν, παράγειν ὁμοίους καρπούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 4:—Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι ὅμοιός τινι, ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν Εὐρ. Ἀνδρ. 354, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 7, 32· σχῆμα ἐξ. πρός τινα Πλουτ. Φλαμινῖνος 3:—ἐν Σοφ. Αἴαντι 549 δεῖ πωλοδαμνεῖν (αὐτὸν) κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, τὸ ἐξομοιοῦσθαι εἶναι παθ. ἔχον ὡς ὑποκείμενον τὸ αὐτόν, τὸ δὲ φύσιν εἶναι αἰτ. ἐκφράζουσα τὸ κατά τι, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐξομοίωμα, τό, ὁμοίωμα, ὁμοιότης, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 52.

ἐξομοίωσις, εως, ἡ, ἀφομοίωσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 1. **II.** τὸ νὰ γείνῃ τις ὅμοιος, Πλουτ. Περικλ. 2, κτλ.

ἐξομοιωτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀφομοίωσιν, δύναμιν ἐξομοιωτικὴν τῷ θεῷ Κλήμ. Ἀλ. 347.

ἐξομολογέομαι, Ἀποθ., ὁμολογῶ τι φανερῶς χωρὶς νὰ τὸ κρύψω, τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι Λουκ. Ἑρμότ. 75, Πλουτ. Εὐμ. 17. **α)** ἐξομολογοῦμαι τὰ ἁμαρτήματά μου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ'. 6, κ. Μάρκ. α', 5, Πράξ. ιθ', 18, Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε', 16, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 10, 5. **β)** εἶμαι ἐν καταστάσει μετανοίας, εἶμαι ὑπὸ κανόνα Βασίλ. IV. 800B. **2)** αἰνῶ, πέμπω εὐχαριστίας (ἑβραϊσμός), Ἑβδ. (Γέν. ΚΘ', 35, Β' Βασιλ. ΚΒ', 50, Ψαλμ. ς', 6 κτλ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 25, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 11, Ὠριγέν. Ι. 464C. Βασίλ. Ι. 313Α. **II.** ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, συμφωνῶ, δίδω ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ πράξω τι, καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι· καὶ ἐξωμολόγησε, «συνεφώνησε ... τελείας ὁμολογίας καὶ συνθήκας ἐποιήσατο» (Θεοφύλ. σ. 510C), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κβ', 6.

ἐξομολόγησις, εως, πλήρης ὁμολογία, Πλούτ. 2. 987D. **2)** ἐξομολόγησις ἁμαρτιῶν, Ἑβδ. (Ἰησ. Ζ', 19), Κλήμ. Ἀλ. II. 280Α, Ἱππόλυτ. 621B. C, Τερτυλλ. Ι. 1162Α, κτλ., Ὠριγ. Ι. 560 Α, κτλ., Κυπριαν. Ἐπιστ. 10. 2, 11. 2, Εὐσέβ. VI. 536Α· τὸν τῆς ἐξομολογήσεως ψαλμόν, ὁ Ν' (ΝΑ') Βασίλ. IV. 764B, Ἰω. Χρυσ. Ι. 611D, κτλ. **3) = μετάνοια**, Βασίλ. IV. 672Α, 804Α. **4) = αἴνεσις, εὐχαριστία**, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ΙΕ', 14), Βασίλ. 313Α.

ἐξομολογητικός, ή, όν, ὁ χάριν εἰδώς, ὁ χάριν ὁμολογῶν, ὁ εὐχαριστῶν, Φίλων 1. 60.

ἐξομολογουμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ., = ὁμολογουμένως, Κλήμ. Ἀλ. 763.

ἐξομόργνῡμι: μέλλ. **ἐξομόρξω**:—σπογγίζω ἀπό τινος, ἔκ τ' ὄμορξον στόματος .. πέλανον Εὐρ. Ὀρ. 219.—Μέσ., ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω μίασμα, νασμοῖσι, δι' ὕδατος, Εὐρ. Ἱππ. 653· ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις, ἀλλὰ μήπως σπογγίσω τὸ αἷμα μὲ τὰ ἐνδύματά σου, δηλ. μήπως μολύνω αὐτὰ διὰ τοῦ αἵματος, ὁ αὐτὸς Ἡρ. Μαιν. 1399, πρβλ. Ἠλ. 502. **II.** μεταφ., μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, μηδὲ σπογγίζων τὴν μωρίαν σου ἐπάνω μου μὲ πασαλείψῃς μὲ αὐτήν, ὁ αὐτ. Βάκχ. 344, παρῳδεῖται ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν. 843, οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι. **2) = ἀπομάττομαι**, ἀποτυπῶ τι εἴς τι, ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν Πλάτ. Γοργ. 525Α, πρβλ. Νόμους 775D, καὶ ἴδε Ruhnk. ἐν Τιμαίῳ.

ἐξόμορξις, εως, ἡ, ἀποσπόγγισις·— μεταφ., ἀποτύπωσις, Πλάτ. Τίμ. 80Ε.

ἐξόμφᾰλος, ον, ἔχων ἐξέχοντα τὸν ὀμφαλόν, Ἱ. 274Α. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἐξόμφαλος**, ὁ, ἐξέχων, προέχων ὀμφαλός, Διοσκ. 4. 74.

ἐξονειδίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**:—ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὀνειδίζω: **1)** μετ' αἰτ. πράγμ., ὀνειδίζω τινὰ πικρῶς, αὕτη γάρ .. τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ Σοφ. Ἠλ. 288· καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας Εὐρ. Ι. Α. 305· ἐξονειδισθεὶς κακὰ Σοφ. Φιλ. 382·— ἁπλῶς λέγω, ἐκστομίζω τι, Λατ. objicere, εἶδες τὸ τόλμημα οἷον ἐξωνείδισεν; Εὐρ. Φοίν. 1676. **2)** μετ' αἰτ., ἁπλῶς, ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, ἀπολ., φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς Σοφ. Ο. Κ. 990· τινὰ Διόδ. 5. 29· κόλακα ἐξ. τινά, ὀνειδίζειν τινὰ ὡς ὄντα κόλακα, Ἀλκίφρων 3. 63.

ἐξονειδισμός, ὁ, τὸ ἐξονειδίζειν, ὀνειδισμός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου.

ἐξονειδιστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀνειδίζῃ, Μ. Ἀντων. 1. 16.

ἐξονειρόω = ἐξονειρώττω, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὀρθῶς, Ἱππ. 664. 33.

ἐξονειριασμός, ὁ, = **ἐξονειρωγμός** Διοκλ. παρ' Ὀρειβασ. III. 117, 10.

ἐξονειρωγμός, ὁ, = **ὀνειρωγμός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 6, 5, Προβλ. 4. 5.

ἐξονειρωκτικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ὀνειρωγμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 5. 31.

ἐξονειρώττω = ὀνειρώττω, Ἱππ. 232, 10, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 22, κ. ἀλλ.

ἐξονομάζω: μέλλ. **-σω**, ἀναφέρω, ὀνομάζω μεγαλοφώνως, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 59· καὶ συχνάκις παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, «τόν τε λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεξῆλθε» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 361, κτλ., πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 1066 (ἔνθα ὁ Δινδόρφ. ἔγραψεν, ἐξονόμηνεν). **II.** καλῶ ἐξ ὀνόματος, Πλουτ. Κικ. 40.

ἐξονομαίνω, λέγω τὸ ὄνομά τινος, ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα .. ἐξονομήνῃς, «ἐξ ὀνόματος εἴπῃς» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 166· αἴδετο γὰρ γάμον ἐξονομῆναι, ν' ἀναφέρῃ περὶ τοῦ γάμου, νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ὀνομαστί, Ὀδ. Ζ. 66, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 252.

ἐξ-ονομακλήδην, Ἐπίρρ. (καλέω), «τὸ ἐκ κυρίων ὀνομάτων καλεῖν, οἷον, σχέσθε ὦ Ἀντῆνορ», κτλ. (Εὐστ.), ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος ὀνομάζειν, ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον Ἰλ. Χ. 415, πρβλ. Ὀδ. Δ. 278· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην αὐτόθι Μ. 250· καὶ προκαλεῖσθαι ἐξονομακλήδην ᾧ προπιεῖν ἐθέλει Κριτίας παρ' Ἀθην. 432Ε: πρβλ. **ὀνομακλήδην**.

ἐξονῠχίζω, ἐξετάζω, δοκιμάζω τι μετὰ προσοχῆς διὰ τοῦ ὄνυχος· ἐντεῦθεν, ἐξετάζω τι μετ' ἀκριβείας, ἀκριβολογοῦμαι, ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις Ἀθήν. 97D· ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν Ἀρτεμίδ. 1. 16 ἐν τέλει. **II.** ἀφαιρῶ τοὺς ὄνυχας, ἤτοι τοὺς λοβοὺς τοῦ ῥόδου (ἴδε ὄνυξ III. 1)· ἐξωνυχισμένα ῥόδα Γαλην. καὶ Παῦλ. Αἰγιν. Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου καθόλου, ἴδε Φρύνιχον 289 καὶ σημ. Λοβεκκίου ἐν τόπῳ, Θωμ. Μαγ. 651, Πολυδ. Β', 146, κλ., πρβλ. **ὀνυχίζω**.—Παρὰ Πλουτ. 2. 692C πλημμ. γραφὴ **ἐξονυχίζουσι** ἀντὶ **ἐξευνουχίζουσι**.

ἐξοξύνομαι, ξινίζω, ἐπὶ οἴνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 7.

ἐξοπάζω, ἐκπέμπω, «ἐξώπαζεν· ἐξέπεμπεν» Ἡσύχ.

ἐξοπίζω, ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ὀπὸς εἰς ἔριον ἐξοπισθεὶς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 15.

ἐξόπιθεν καὶ -θε, Ἐπίρρ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐξόπισθεν, πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν Ἰλ. Δ. 298 κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 130. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἐξόπιθεν κεράων Ἰλ. Ρ. 521.

ἐξόπιν, Ἐπ. = τῷ προηγ. Ι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 115: πρβλ. **κατόπιν**.

ἐξόπισθεν, καὶ ποιητ. -θε, Ἐπίρρ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἐξόπιθεν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 22, Πλάτ. Νόμοι 947D, κλ.· εἰς τὸ ἐξ., πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ αὐτὸς ἐν Τιμ. 84E, κτλ.· τὸ ἐξ. τῆς κεφαλῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 1. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., Ἀριστοφ. Ἀχ. 868. II. ἐπὶ χρόνου, τὰ **ἐξόπισθεν** = **ἐξοπίσω** II, Σοφ. Ἀποσπ. 527.

ἐξόπιστο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1124.

ἐξοπίσω, Ἐπίρρ. I. τόπου (ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ἰλ.) πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπίσω πάλιν, Ἰλ. Λ. 461, Ν. 436, Σοφ. Ἀποσπ. 479· ἐξ. ἀποπέμπειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 88. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ὀπίσω. ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι Ἰλ. Ρ. 357. II. χρόνου (ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ὀδ.), τοῦ λοιποῦ, Δ. 35 κ. ἀλλ.: οὕτω καὶ παρὰ Τυρτ. 9. 30, Πινδ. Ο. 7. 124.

ἐξοπλασία, ἡ, = **ἐξοπλισία**, ἐξέτασις ἐν ὅπλοις, Ἐπιγρ. Κέω, Rang. Ant. hel. 821 (CIG. 2360), Ἐρυθρῶν, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ. Σμύρνης 1880, σ. 123.

ἐξοπλίζω, ἐντελῶς ὁπλίζω, Ἡρόδ. 7. 100, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 22 κ. ἀλλ.· ποιητ., ἐξ. Ἄρη Αἰσχύλ. Ἱκ. 682, 702, πρβλ. 97:— Μέσ. καὶ Παθ., ὁπλίζω ἐμαυτόν, κάρᾳ λέοντος, ἧπερ .. ἐξωπλίζετο, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 466· κἂν τῶδε πᾶς τις ... ἐξωπλίζετο, ὥπλιζεν ἑαυτόν, ὁ αὐτὸς Ι. Τ. 302· παρατάσσομαι· ἐξωπλισμένος ἔν τινι τόπῳ, ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε Ξεν. Κύρ. 6. 3, 32· ἐξωπλισμένος, ἐντελῶς ὡπλισμένος, Ἀριστοφ. Λυσ. 454, Πλάτ. Πολ. 555D, κτλ.· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαυλίζομαι**. 2) καθόλου, ἐξωπλισμένος, ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐντελῶς ἕτοιμος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 566· μᾶζα .. πρὸς ἐντέλειαν ἐξωπλισμένην Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 1, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 19. II. ἀφοπλίζω, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 28.

ἐξοπλισία, ἡ, ἐξοπλισμός, ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ στρατὸς εὑρίσκετο ἐν ὅπλοις, ἐν τῇ ἐξετάσει, ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει, Λατ. in procinctu, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 39· ἐν ταῖς ἐξοπλισίαις, ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς ἐπιθεωρήσεσι, Διόδ. 19. 3.

ἐξόπλισις, εως, ἡ, τὸ ἐξοπλίζεσθαι, ἐξοπλισμός, πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς ἐξόπλισιν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 9, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 48.

ἐξοπλισμός, ὁ, ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, τὰ ἔπιπλα, τὰ σκεύη, Βασιλικ. Βιβλ. 20, τιτ. 1. κ. 3.

ἔξοπλος, ον, (ὅπλον) ἄοπλος, Πολύβ. 3. 81, 2.

ἐξοπτάω: μέλλ. -ήσω, ὀπτῶ, «ψήνω» καλῶς, ἐν τῇ καμίνῳ Ἡρόδ. 4. 164· σάρκας πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 403, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1005:—Παθ., τεμάχη ἐξωπτημένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 10, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Αὔγῃ» 1. 8· ἐξ. τὴν κάμινον, ὑπερθερμαίνω, Ἡρόδ. 4. 163. II. μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, Λατ. exurere, ἐκκαίω, κατακαίω, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ Σοφ. Ἀποσπ. 421.

ἐξοπτος, ον, καλῶς ὠπτημένος, καλὰ ψημένος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13.

ἐξοράω, βλέπω μακράν: Παθ., φαίνομαι μακρόθεν, ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς Εὐρ. Ἡρακλ. 675, Ἠλ. 1269· πρβλ. **ἐξεῖδον**. II. βλέπω μὲ ἐξέχοντας, «γουρλωμένους» ὀφθαλμούς, ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος Ἱππ. 485. 18: πρβλ. **ἐξόμματος**, **ἐξόφθαλμος**.

ἐξοργανόω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ὀργανόω**, διοργανώνω, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 190, ἔκδ. Mil.

ἐξοργάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὀργάω**, Πλούτ. 2. 652D.

ἐξοργιάζω, διὰ μυστικῶν τελετῶν ἐξαγνίζω, χρῆσθαι τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7 4.

ἐξοργίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, κινῶ εἰς ὀργήν, παροργίζω, οὕτω καὶ ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοι Ξεν. Ἱππ. 9, 2, Αἰσχίν. 27. 19· τινὰ πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 3. 3. 7:— Παθ., ἐξοργίζομαι, ὡς καὶ νῦν, τούτου χάριν ἐξώργισμαι, εἶμαι πλήρης ὀργῆς, Βατραχομυομ. 186, Ἀρισταίν. 2. 20.

ἐξορθιάζω, βοῶ μεγαλοφώνως, κἀξορθιάζων, «ἀνατεταμένα βοῶν» (Σχόλ.), Αἰσχ. Χο. 271. II. μεταφ., ἔχω τι ὄρθιον, ἐξορθιάζων τῷ αἰδοίῳ, μὲ ὄρθιον αἰδοῖον, περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὀσίριδος, Πλουτ. 2. 371F.

ἔξορθος, ον, ὄρθιος, Ἀθήν. 496D· **ἐξόρθιος**, ον, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 161: πρβλ. **ἔξορρος**.

ἐξορθόω, ἀνορθώνω, τὸ ποσὸν Πλάτ. Νόμοι 862C. 2) μεταφ., φυλάττω τι ὀρθόν, δὲν ἀφίνω νὰ πέσῃ ἢ νὰ κινδυνεύσῃ, ἐξασφαλίζω, μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον Σοφ. Ἀντ. 83· διορθῶ, Πλάτ. Τίμ. 90D· ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ, γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα Εὐρ. Ἱκ. 1083, πρβλ. 1087.

ἐξορία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἐξόριος**.

ἐξορίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἀποπέμπω, ἐξάγω, ἔξω τῶν ὁρίων, ἐξορίζω, Λατ. exterminate, Εὐρ. Ἡρακ. 257, Πλάτ., κτλ.· γᾶθέν τινα Εὐρ. Τρῳ. 1106· τὸ σῶμά τινος ἐξ. (πρβλ. **ἐξόριστος**), Πλουτ. Φωκ. 37. οὕτω καὶ Παθ., ἐξορισθῆναι καὶ ἀποθανόντα, μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 16. 2) ἐκθέτω βρέφος, Εὐρ. Ἴων. 504. 3) ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω, πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων Πλάτ. Συμπ. 197D· τὴν αἰσχρολογίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 8· τοὺς δ' ἀνιάτους ὅλως ἐξορίζειν, ὁ αὐτὸς ἐν Ἠθ. Ν. 10, 9, 10. II. μετ' αἰτ. τόπου μόνον, φεύγομεν δ' ἀλώμενοι ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, καθιστῶντες μίαν πόλιν μετὰ τὴν ἄλλην τὸ ὅριον τῆς φυγῆς ἡμῶν, δηλ. μεταβαίνοντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, Εὐρ. Ἡρακλ. 16· πρβλ. **ὁρίζω** Ι. 4. II. ἐν τῷ Παθ., παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν, «ἀπὸ τοῦ ὅρου ἐκείνων εἰς ἐμὲ ἔρχεται τὸ τῶν προγόνων μύσος (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 1381. Ἐν Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου (60, 25·26) ἀπαντᾷ **ἐξορύζω** διὰ τοῦ υ. Ἴδε Hoffman Griech. Dialekte I. σ. 72.

ἐξορίνω [ῑ], παροξύνω, ἐξοργίζω, σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν ἄξει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1631.

ἐξόριος, α, ον, (ὅρος) ὁ ἔξω τῶν ὁρίων χώρας τινός, Πολυβ. ϛ', 198· ἐντεῦθεν **ἐξορία** (ἐξυπ. ζωή), ἡ, δηλ. ζωὴ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος τινός, ἐξορία, Μαρκελλῖνος ἐν Βίῳ Θουκ. XV, ἔκδ. Βεκκ., Εὐστ. 1161. 35.

ἐξόρισις, ἡ, = **ἐξορισμός**, Ἀθαν. II. 820C.

ἐξορισμαῖος, ον, ἐξόριστος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **δηπορτᾶτος** (Λατ. deportatus).

ἐξορισμός, ὁ, τὸ ἔξω τῶν ὁρίων ἐκβάλλειν, Διον. Ἀλ 5. 12, Πλούτ. 2. 549A.

ἐξοριστέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἐξορίσῃ ἢ νὰ ἐκδιώξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 189. II. **ἐξοριστέον**, δεῖ ἐξορίζειν, ἐκδιώκειν Θεμίστ. 300Δ.

ἐξοριστία, ἡ, ἐξόρισις, ἐξορία, Ἀθαν. Ι. 253Α. D.

ἐξοριστικός, ή, όν, ὁ ἐξορίζων, Διογ. Λ. 10. 143· ἀλλ' ἴδε **ἐξεριστικός**.

ἐξόριστος, ον, ἐξωρισμένος, ὡς καὶ νῦν, ἐξόριστος ἀνηρῆσθαι, νὰ καταστραφῇ ἐν τῇ ἐξορίᾳ, Δημ. 548. 27· τῆς Ἰταλίας .. ἐξορίστους καταστῆσαι Πολύβ. 2. 7, 10. 2) ὁ ἔξω τῶν ὁρίων, ἐπὶ πτώματος κακούργου, τὸν .. ἀλιτήριον ἀποκτείναντες ἐξόριστον ἐκ τῆς πόλεως ποιῆσαι Δείναρχ. 100. 11.

ἐξορκίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξορκόω**, Δημ. 1265. 6, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 32, 36, κ. ἀλλ.· καὶ ἐξορκιῶ σε κύριον τὸν θεὸν ἵνα μὴ λάβῃς Ἑβδ. (Γέν. ΚΔ', 3)· ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος ἵνα ἡμῖν εἴπῃς Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϛ', 63. II. ἐξορκίζω πνεῦμα πονηρόν, Ἰουστῖν. ἐν Διαλόγῳ πρὸς Τρύφ. 76. 85, 30, κλ.

ἐξορκισμός, ὁ, τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα νὰ ὁρκισθῇ, Πολύβ. 6. 21, 6. II. ἐξορκισμὸς ὡς καὶ νῦν, Εἰρην. 672C, Τερτυλλ. Ι. 657B, II. 56B, 748B.

ἐξορκιστής, οῦ, ὁ δι' ἐξορκισμῶν ἐκβάλλων τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐκ τῶν κατεχομένων ὑπ' αὐτῶν, ἐπεχείρησαν δέ τινες ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 13, Πτολ. Τετρ. 182, Εὐσέβ. II. 621Α, Ἀνθ. Π. 11, 427.

ἔξορκος, ον, ὁ μεθ' ὅρκου, ἔξορκος ἐπέσσεται .. βοᾷ κήρυκος ἐσθλοῦ Πίνδ. Ο. 13. 140.

ἐξορκόω, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **ἐξορκίζω** (ἴδε Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 360 κἑξ.): — βάλλω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, μετ' αἰτ. προσ. ἢ ἀπολ., ἐξορκούντων οἱ πρυτάνεις Συνθήκη παρὰ Θουκ. 5. 47, πρβλ. Δημ. 535. 24, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 88· συχνάκις ἑπομένου ἢ μὴν (Ἰων. ἢ μέν), μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὡς ἐν Ἡρόδ. 3. 133, 4. 154· μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., κάμνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ εἴς τι, ἐξ. τινὰ τὸ Στυγὸς ὕδωρ ὁ αὐτὸς 6. 74.

ἐξόρκωσις, εως, ἡ, δι' ὅρκου ὑποχρέωσις, ἀποσειόμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, ἀπολύων ἑαυτὸν (ὁ Θεμίσων) τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὅρκου ὃν ἐπέβαλεν αὐτῷ ὁ Ἐτέαρχος, Ἡρόδ. 4. 154. Ἴδε **ἀφοσιόω** II. 2.

ἐξορμάω, ἀποστέλλω, ἐκπέμπω εἰς πόλεμον, τοὺς .. ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 46, Εὐρ. Ι. Τ. 1437· πάλιν ἐξόρμα, κάμε αὐτοὺς νὰ στραφῶσιν ὀπίσω, ὁ αὐτὸς Ι. Α. 151· οἱ ἐξορμῶντες .. ναῦν, οἱ ἐξάγοντες αὐτὴν εἰς τὸ πέλαγος, Θουκ. 7. 14· κινῶ πρὸς τὰ ἔξω, εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα Ἀριστοφ. Θεσμ. 659:— Παθ., κινῶ ἔκ τινος μέρους ὅπως μεταβῶ εἰς ἄλλο, «ξεκινῶ», ὡς ἂν μὴ ἰδοίατο οἱ Πέρσαι ἐξορμωμένους Ἡρόδ. 9. 51, κλ.· πρὸς ἔργον Εὐρ. Ὀρ. 1240, κτλ.· ἐπὶ βελῶν, ὁρμῶ ἔξω, οὐχ ὁρᾷθ' ἐκηβόλων τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας; αὐτόθι 273, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 182· τρέχω μεθ' ὁρμῆς ἔκ τινος τόπου, Σοφ. Ο. Κ. 30, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξ. ὁ αὐτὸς Τρ. 929. 2) παρορμῶ, ἔννυχος γὰρ ἐξόρμα φόβος Εὐρ. Ῥῆσ. 788, Θουκ. 6. 6, 88· ἐξ. τινὰ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 22. II. ἀμεταβ., ὡς τὸ Παθ., ἐπὶ πλοίου, μή σε λάθησιν (ἡ ναῦς) κεῖσ' ἐξορμήσασα, μήπως, χωρὶς νὰ τὸ στοχασθῇς, ἐκτραπῇ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἡ ναῦς καὶ ὁρμήσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖσε, δηλ. πρὸς τὸν σκόπελον,

Ὀδ. Μ. 221· κινῶ νὰ ὑπάγω εἰς μέρος τι, ταῦτα δ' ἦν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἡμεῖς δεῦρ' ἐξωρμῶμεν πεζῇ Ξεν. Ἀν. 5. 7, 17· μετὰ γεν., ἀπέρχομαι ἔκ τινος τόπου, ἡνίκ' ἐξώρμα χθονὸς Εὐρ. Τρῳ. 1131, κτλ. — μεταφ., ἀναφαίνομαι αἰφνιδίως, ἐξήνθηκεν, ἐξώρμηκεν (ἡ νόσος) Σοφ. Τρ. 1089.

ἐξορμενίζω [ὅρμενος], ἐπὶ λαχανηρῶν φυτῶν, ὁρμῶ εἰς αὔξην, ἐκκαυλοῦμαι, κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη (Σοφ. Ἀποσπ. 296), «τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά» Εὐστ. 899.17: μεταφ., ῥήτορες ἐξωρμενικότες, κτλ., Νικόστρ. ἐν Ἀθήλ. 8, (Φωτίου Λεξ. ἐν λέξει ὅρμενα).

ἐξορμέω, ἐπὶ νεώς, εἶμαι ἢ προεκπλέω ἔξω τοῦ ὅρμου, τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμιούσης Λυκοῦργ. 17, πρβλ. Ἀνδοκ. 1.11, Ἰσαῖον, 59. 7· μεταφ., οὐκ οἰκεῖς, ὡς δοκεῖς, ἐν Πειραιεῖ, ἀλλ' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 59, 8· Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, ἐγίνετο ἔξω φρενῶν, Παυσ. 3. 4,1· πρβλ. ἐκπλέω.

ἐξορμή, ἡ ἔξοδος, τῇ ἐπὶ στρατείᾳ ἐξορμῇ Πλάτ. Θεαγ. 129D.

ἐξόρμησις, εως, ἡ παρόρμησις, παρότρυνσις, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9. 12. ‖ ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὁρμή, κύματος ἐξόρμησίς τις ἐπὶ τὴν γῆν Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 89· ὁρμητικὴ ἐπίθεσις, Δίων Κ.75.6· τὸ ἐξορμᾶν, ἐξέρχεσθαι εἰς ἐκστρατείαν, ἀπὸ τῆς οἴκοθεν ἐξορμήσεως Ἀρρ. Ἀν. 1.11.5.

ἐξορμητικός, ή, όν, παρορμητικός, ὀτρυντικός, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 3, σ. 401 Βεκκ.

ἐξορμίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἐπὶ νεώς, ἐξάγω αὐτὴν ἔξω τοῦ ὅρμου, τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος Δημ. 895. 8.— Παθ., μεταφ., φέρομαι ἔξω τοῦ ὅρμου, ἀνάγομαι, ἐνθάδε ὢν κἠγὼ παρ' ὗμε τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζομαι πλόον δοκάζων Σώφρων παρὰ Δημητρ. Φαληρεῖ 151. 2) καταβιβάζω, ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν Εὐρ. Ἑλ.1247: Παθ. πρχμ. μετὰ μέσ. σημασ., θάρσει· πέλας γάρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς ἐξόρμισαι σὸν πόδα, ἔχε θάρρος, Τειρεσία· πλησίον φίλων ἔχεις προσορμίσῃ τὸν πόδα σου, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 846.

ἐξορμιστός, ὁ, ἰχθύς, ὁ ἄλλως μύρος ἢ μύραινα καλούμενος, Κασσιόδ.12, Ἐπιστ. 4. Schneid. Dorvill Sic. σ.11.

ἔξορμος, ον, «ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γεγονὼς» (Εὐστ. Ἰλ.130.16)· μετὰ γεν. Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ Εὐρ. Ἱππ. 156, πρβλ. Ι. Δ.149. 2) μεταφ., τεταραγμένος, ἔξορμον καὶ γεῶδες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.12. 23, (ἔνθα Schneid. ἀναγινώσκει ἔξορρος).

ἐξορνεόομαι, εἰς ὄρνεον μεταμορφοῦμαι, Πανδίονος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος ἐξωρνεώθη Νικήτ. Εὐγεν. 2. 328.

ἐξόρνυμι: — ἐξῶρτο, ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 306· πλημμ. γραφὴ ἀντὶ ἐξ ὦρτο, δόμων ἐξ ὦρτο.

ἐξοροθύνω, διεγείρω, παρορμῶ, Κόϊντ. Σμ. 2. 431, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 334D.

ἔξορος, ον, = **ἐξόριος**, Πολυδ. Ϛ', 198.

ἐξορούω, ἐκπηδῶ, Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, «τοῦ δὲ Πάριδος ἡ ψῆφος ὀξέως ἀπεπήδησε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 325, πρβλ. Ὀδ. Κ. 47, Δινδορφ. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 442.

ἐξορρίζω, ἐκπιέζω τὸν ὀρρὸν ἐκ τοῦ ἀρτίως πεπηγμένου τυροῦ, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 349. 29.

ἐξορρόομαι, Παθ., μεταβάλλομαι εἰς ὀρρόν, Κλήμ. Ἀλ.128.

ἔξορρος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀρρόν, ξηρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.1.11.3 (κατὰ Schneid. ἀντὶ ἔξορθος): πρβλ. ἔξορμος.

ἐξορύζω, ἴδε ἐξορίζω, ἐν τέλει.

ἐξορυγμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Γελάσ.1245C.

ἐξόρυξις, εως, ἡ τὸ ἐξορύσσειν, ἐκσκάπτειν, ἐκβάλλειν, Εὐσ. II. 1353D, Ἀθαν. II. 1304D.

ἐξορύσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω, σκάπτω καὶ ἐκβάλλω, τὸν ἀεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν Ἡρόδ. 7. 23, πρβλ. 2. 150· ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις, τοῖς ἀνασκαπτομένοις, Ἀριστ. π. Θαυμασ. Ἀκουσμ. 44: — Μέσ., καὶ χάρακας ἐξωρύξαντο, ἔσκαψαν ἢ κατεσκεύασαν δι' ἑαυτοὺς χαρακώματα, Διον. Ἁλ. 9. 55. II. ἐκσκάπτω, ἐκθάπτω, τοὺς νεκροὺς Ἡρόδ.1. 64· ἐκβάλλω ἐκ τῆς γῆς, τὼς ἀρωραῖοι μύες, πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε, «ὥσπερ ἀρουραῖοι μύες ἐξορύσσετε τῷ πασσάλῳ τὰς ἄγλιθας (τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων)» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 763· ἐλαίας Λυσ. 110. 33, Ξεν. Οἰκ. 19, 4· μεταφ., ἐξώρυξε αὐτῶν ὁ πατὴρ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡρόδ. 8.116.

ἐξορφανίζω, καθιστῶ τινα ἐντελῶς ὀρφανόν, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 215, 241.

ἐξορχέομαι: μέλλ. -ήσομαι: Ἀποθ., ἀπέρχομαι ἔκ τινος μέρους ὀρχούμενος, αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Δημ. 614. 22. II. μετὰ συστοιχ. αἰτ., ὁ δὲ Πὰν ἐξορχεῖται μὲν ῥυθμόν τινα, ὀρχεῖται εἶδος ὀρχήσεώς τινος, Φιλόστρ. 829· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου saltare Cyclopa Sat. 1. 5, 63, ἔνθα ἴδε Heind· τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, ἀπώλεσαν αὐτὸν διὰ τῆς ὀρχήσεως (τῶν ἵππων), Αἰλ. π. Ζ.16. 23. III. μετ' αἰτ. πράγμ., ὀρχούμενος ἄγω τι ἔξω, ἀποκαλύπτω, φανερώνω (κωμικῶς ἀντὶ ἐξαγορεύω), ἐξορχ. τὰ ἀπόρρητα, πιθανῶς ἐπὶ εἴδους τινὸς χοροῦ ἀπομιμουμένου ἐμπαικτικῶς τὰς τελετὰς ἐκείνας, Λουκ. π. Ὀρχ. 15· οὕτω καί, ἐξ. τὰ μυστήρια ὁ αὐτὸς Ἀλ. 33, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 5. 5, 4, Ἰακωβίου Ἀχιλλ. Τατ.710. 2) μεταφ., χαίρειν ἐῶ, ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν καὶ τὸν Καλλικρατίδαν, «χαίρειν ἐάσας .. τουτέστι καταφρονήσας τῆς διανοίας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων καὶ ἀποβαλὼν τὰ φρονήματα» (Κοραῆς), Πλουτ. Ἀρτοξ. 22 (ἀνθ' οὗ ὁ Ἀππ. ἔχει, ἐξ. τινι = Λατ. insultare), χλευάζω, ἐξορχούμενος πολιτείαν Πλούτ. 2. 1127B· ἐξ. τὴν ἀλήθειαν αὐτόθι 867B: πρβλ. ἀπορχέομαι, συνεξορχέομαι.

ἐξόσδω, Δωρ. ἀντὶ ἐξόζω (ὃ ἴδε), Θεόκρ.

ἐξοσιόω, ὡς τὸ ἀφοσιόω, ἀφιερώνω, Πλουτ. Κάμιλλ. 20: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Ἀράτου 53. II. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἀποτρέπω ἀπ' ἐμαυτοῦ δι' ἁγνισμοῦ, Λατ. procurare, Διόδ.15. 9, Πλούτ. 2. 586F.

ἐξοσίωσις, ἡ, ἁγνισμός, ὁσίωσις, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 7. 23, σ. 428A.

ἐξοστεΐζω, ἀφαιρῶ τὰ ὀστᾶ, Λατ. exossare, Σουΐδ. ἐν λέξει ἔξαρθρος, ἣν ἑρμηνεύει: «ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος»: — μεταφ., ἐπὶ τῶν πυρήνων τῶν καρπῶν, μῆλα, κυδώνια κατατετμημένα καὶ ἐξωστεϊσμένα Διοσκ. 5. 86. Τὸ ἐν Ὡραπόλλωνι (2. 38) ἐκστοΐζοντα διορθωτέον ἐξοστεΐζοντα καὶ ἴσως ἑρμηνευτέον, καταβιβρώσκοντα: πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «ξεκοκκαλιάζω».

ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ, Ἡρόδ. 8. 79, Ἀνδοκ. 33. 24, Λυσ.143. 27, Πλάτ. Γοργ. 516D· κἀξοστρακισθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Λουκ. π. Θυσιῶν 4· οὕτω δὲ (καὶ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τεθραυσμένων ἀγγείων, ὀστράκων), ἀμφορεὺς ἐξοστρακισθεὶς Ἀριστοφ. ἐν Ἀθήλ. 57, Meineke.

ἐξοστρακισμός, ὁ, ἐξορία δι' ὀστρακισμοῦ, Διόδ. 11. 87· ἐξ. ποιεῖσθαι κατά τινος Πλουτ. Θεμ. 22.

ἐξοστρακιστέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐξοστρακίζειν ἢ ἐξοστρακίσαι, ἐξοστρακιστέα γὰρ αὕτη Εὐστ. Πονημάτ. 315.10.

ἐξοστρακιστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἐξοστρακίσῃ, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. εἰς Θεοφ. σ.118.

ἐξόστωσις, εως, ἡ, (ὀστέον) νοσώδης ἀπόφυσις τῶν ὀστῶν, ἐξόγκωσις αὐτῶν, ἐξοστώσεις εἶναι ἰδίως αἱ κατὰ τοὺς κροτάφους ὀστώδεις ἐξοχαί, Γαλην., πρβλ. Foës. Oecon. Hipp.

ἐξότε, Ἐπίρρ. (ἐξ ὅτε) ἐξ οὗ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 334, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 48, Ἀνθ. Π. 11. 383, Συλλ. Ἐπιγρ. 511.19· ἴδε Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 47.

ἐξότου, Ἐπίρρ., βέλτιον διῃρημένως ἐξ ὅτου, ἴδε ὅστις.

ἐξοτρύνω, παροτρύνω, παρορμῶ, παρακινῶ, τινὰ ποιεῖν τι Αἰσχύλ. Θήβ. 692, Εὐρ. Ἰκ. 24· τινὰ ἐπί τι Θουκ.1.184, κτλ.

ἐξουδενέω = **ἐξουδενόω**, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. κα', 10), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 12 (ὡς διάφ. γρ.), Ἀκύλ. ἐν Παροιμ. ια', 12, κλ.

ἐξουδενίζω: μέλλ. -ίσω = **ἐξουδενόω**, Πλούτ. 2. 308E, 310C. Ἴδε Φιλολογ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 61.

ἐξουδενισμός, ὁ, καταφρόνησις, χλευασμός, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΚΒ', 4.

ἐξουδενόω, ἐξευτελίζω, ἐκμηδενίζω, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Θ', 38, Α' Βασιλ. ΙΕ', 23, 26, Ψαλμ. ΙΔ', 4, Ἐκκλ. Θ', 16, κλ.), ἴδε Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 182.

ἐξουδένωμα, τό, καταφρόνησις, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΠΘ', 5), «προπηλακισμός, ἐξουδένωμα» Ἡσύχ.

ἐξουδένωσις, εως, ἡ, καταφρόνησις, Ἑβδ. (Ψαλμ. Λ', 19 κ. ἀλλ.).

ἐξουδενωτής, οῦ, ὁ ἐξουδενῶν, ὁ ἐξευτελίζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV, 2, ἔκδ. Sauppe.

ἐξουθενέω = **ἐξουδενόω**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', Α' Ἐπιστ. π. Ῥωμ. ιδ', 10, κτλ. Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 61.

ἐξουθένημα, τό, ἀντικείμενον περιφρονήσεως, ἐγὼ δὲ .. ἐξουθένημα λαοῦ Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 7).

ἐξουθένησις, εως, ἡ, περιφρόνησις, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. Σχολ. — ὡσαύτως ἐξουθένωσις, Λεόντ. Κύπρ. 1692C.

ἐξουθενητικός, ή, όν, ἔχων τάσιν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐξουθενῇ, τοῦ θείου Διογ. Λ.7.119.

ἐξουθενίζω, = **ἐξουθενόω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 443.

ἐξούλης δίκη, ἡ, (ἐξείλλω) ὡς παρὰ Ῥωμ. τὸ actio unde vi, δίκη ἐξώσεως, Φρυν. Κωμ. ἐν «Ποαστρίαις» 4.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «ἐξούλης: ὄνομα δίκης ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων· εἴρηται μὲν οὖν τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ἐξίλλειν, ὅ ἐστιν ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν, δικάζονται δὲ ἐξούλης κἀπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ ὑπερημέρων γενομένων τῶν καταδικασθέντων· οἱ δὲ ἁλόντες ἐξούλης καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτόν, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα· ἐδικάζετο δὲ ἐξούλης καὶ ὁ χρήστης κατέχειν ἐπιχειρῶν κτῆμα τοῦ χρεωστοῦντος καὶ κωλυόμενος ὑπό τινος· καὶ ἐπεργασίας δέ τις εἰ εἴργοιτο, δίδωσιν ὁ νόμος δικάζεσθαι πρὸς τὸν εἴργοντα

ἐξούλης· καὶ περὶ ἀνδραπόδου δὲ παντὸς οὔ φησί τις αὐτῷ μετεῖναι· ταῦτα δὲ σαφῶς Ἰσαῖος διδάσκει καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξούλης. Δείναρχος μέντοι ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερείας, τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια δρᾶν· ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοὔνομα καὶ οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος μόνων τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις δῆλον ποιεῖ», πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει. **II.** παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἡ ἐξούλης δίκη εἶναι ὡς τὸ Λατ. actio rei judicatae, ἤτοι καταγγελία ἐξώσεως γινομένη ὑπό τινος ἀπαιτοῦντος τὴν κατοχὴν κτήματος ἐπιδικασθέντος εἰς αὐτὸν δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ κωλυομένου ὑπὸ τοῦ πρώην ἐναγομένου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ (τοιαύτη ἦτο ἡ κατὰ Ὀνήτορος δίκη, Δημ. 864.1—16, πρβλ. 528.12), καταγγελία ἐναντίον τινὸς αὐθαιρέτως καταλαβόντος ἢ ἀρνουμένου νὰ παραδώσῃ κτῆμα, ὁ αὐτὸς 540. 24., 541.7., 543. 27· πρβλ. Att. Process σελ. 485, 749, κἑξ., Λεξ. Ἀρχαιολογικ. ἐν λ. **ἐμβατεία**, Βουττμ. Δημ. κατὰ Μηδ. ἐν τῷ Πίνακι. Ἡ μόνη ἐν χρήσει πτῶσις εἶναι ἡ γεν. πληθ. Ἀνδοκ. 10. 15, ἔνθα ὑπάρχει αἰτ. πληθ. ἐξούλας καὶ γραφὰς ὦφλον.

ἐξουρέω, ἐξάγω μετὰ τῶν οὔρων, ἐξουρεῖ δὲ (ἡ ὄνος), ὅταν ὀχευθῇ, τὴν γονήν, ἐὰν μὴ κωλύηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 23. 2. **II.** ἀπολ., οὐρῶ, κατουρῶ, Αἰλ. π. Ζ.11.18.

ἐξουριάζω, πλέω ὠθούμενος ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου ἐκ τῆς ξηρᾶς, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 5. 21, σ. 269C.

ἐξούρησις, ἡ, τὸ ἐξουρεῖν, οὔρησις, Φωτ. Κώδ. 221, σ.179.1.

ἐξουρισμός, ὁ, ἐξέλκυσις τῶν οὔρων, Διοσκ. π. Εὐπορίστ.2.109.

ἔξουρος, ον, (οὐρὰ) ὁ λήγων εἰς σχῆμα οὐρᾶς, εἶδος δέ, ἔξουρα, δηλ. εἰς στενὸν συνηγμένα, Ἱππ. 649. 44, πρβλ. **μύουρος**.

ἐξουσία, ἡ, (ἔξεστι) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν τὴν δύναμιν ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πράττειν τι, μετ' ἀπαρ., χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξ. πάρεστι Σοφ. Ἀποσπ. 109· ἐξ. ἐστί μοι Ἀντιφῶν 112.13, Θουκ.7.12· ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ .. ἐπαινεῖσθαι Πλάτ. Συμπ.182Ε· ἐξουσίαν πεποιηκέναι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ Κρίτων 51Δ, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐξ. ἔχειν, ἐξ. λαμβάνειν, κτλ., Ἀνδοκ. 23. 14, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 24, κτλ.· τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ, μετὰ τῆς ἐλευθερίας ἣν ἐπιτρέπει ἡ εἰρήνη, Δημ. 240. 23· ἐξ. ἔχειν θανάτου Ἀριστ. Ἀποσπ. 374· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἀντικ., πλείστη ἐξουσία τοῦ λέγειν, πλείστη ἐλευθερία, Πλάτ. Γοργ. 461Ε· ἐν μεγάλῃ ἐξ. τοῦ ἀδικεῖν αὐτόθι 526Α, πρβλ. Πολ.554C· περί τινος, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 936Δ· κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, δι' ἔλλειψιν προσόντων ἢ διότι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα, Θουκ. 5. 50. **2)** ἔπαρσις, ἀλαζονεία, Δημ. 559. 24, πρβλ. 403. 26· ἡ ἄγαν ἐξ., ὁ αὐτὸς 428. 22. **II.** ἀπολ., δύναμις, ἐξουσία, ἰσχύς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅ,τι εἶναι δίκαιον ἢ ὀρθόν, Εὐρ. Ἀποσπ. 778, Θουκ.1.38, πρβλ. 3.45. **2)** ἀξίωμα, ἀρχή, Λατ. potestas, Πλάτ. Ἀλκ.1.135Β· οἱ ἐν ταῖς ἐξουσίαις Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1. 5. 3· οἱ ἐν ἐξουσίᾳ ὄντες ὁ αὐτὸς ἐν Ρητ. 2. 6, 9· οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν Ἑβδ. (Δαν. Γ', 2)· ἡ ὑπατικὴ ἐξ., τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, Διόδ. 14. 113, κτλ.· ἡ ταμιευτικὴ ἐξ. Διον. Ἁλ. 8.77· ἡ τοῦ θαλάμου ἐξ., κατὰ τοὺς Ρωμ. αὐτοκράτορ. χρόνους ἄρχων τοῦ θαλάμου, κοιτῶνος, ἀρχιθαλαμηπόλος, Ἡρωδιαν. 1.12. **3)** ὡς ἀφῃρημ. οὐσ. ἀστ., τὸ σύνολον τῶν ἀρχόντων, ἡ ἀρχή, Λατ. potestas, οἱ ῥαβδοῦχοι κελευσθέντες ὑπὸ τῆς ἐξουσίας Διον. Ἁλ. 11. 32· αἱ ἐξουσίαι, αἱ ἀρχαὶ (ὡς λέγομεν νῦν), Πλουτ. Φιλοποίμ. καὶ συχνὸν ἐν τῇ Καιν. Διαθ.: πρβλ. τὴν λέξιν **τέλος**. **II.** ὡς τὸ **περιουσία**, ἀφθονία ὑπαρχόντων ἢ μέσων, ἐξουσίας ἐπίδειξις Θουκ. 6. 31, πρβλ. 1.123· ἐνδεεστέρως ἢ πρὸς τὴν ἐξ., ὁ αὐτ. 4, 39· τῶν ἀναγκαίων ἐξ. Πλάτ. Νόμ.828D. **IV.** πομπή, ἀνὴρ καὶ δίχα τοσαύτης ἐξουσίας ἀξιοθέατος Πλουτ. Αἰμίλ.34, πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «παρουσία».

ἐξουσιάζω, ἔχω ἢ ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἐν πλείοσι τῶν τοιούτων ἐξουσιάζει πολλῶν μοναρχιῶν Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 5, 5, Διον. Ἁλ. 9. 44, Ἑβδ. **2)** ἔχω ἐξουσίαν ἐπί τινος, τοῦ μνήματος Συλλ. Ἐπιγρ. 4584· οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτοῦ εὐεργέται καλοῦνται Εὐαγγ. κ. Λουκ. κβ', 25· εἶμαι κύριός τινος, ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. ζ', 4· παθ., κυριεύομαι ὑπό τινος, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, αὐτόθι ς', 12. Παρ' Ἡσυχ. «αὐθεντεῖν· ἐξουσιάζειν».

ἐξουσιάρχης, ἐξουσιαστής, Ἀνδρ. Κρήτ. 905Δ, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 679.4, Κεδρ. II. 498,11.

ἐξουσιαρχία, ἡ ἐξουσία, ἀρχή, Διον. Ἀρεοπαγ. 240Β.

ἐξουσίαρχος, = ἐξουσιάρχης, Achmet. 258, σ. 239.

ἐξουσιαστής, οῦ, ὁ ἔχων πᾶσαν ἐξουσίαν, θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης Ἑβδ. (Ἡσαΐας Θ', 6), Σύμμ. ἐν Ἱερ. ΝΔ', 46, κλ.

ἐξουσιαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἐξουσίαν, ἐξ. λόγος Σύμμ. ἐν Ἐκκλ. Η', 4, κλ. — Ἐπίρρ. -κῶς Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 217· ἐν τῷ συγκρ. -ώτερον Πολύβ. 5. 26, 3.— Ἐν τῇ γραμματικῇ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἐξουσίαν, ὡς π. χ. ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, λέγονται **ἐξουσιαστικά**.

ἐξούσιος, ον, (οὐσία), ὁ ἐστερημένος τῆς οὐσίας (δηλ. τῆς περιουσίας αὐτοῦ), Φίλων 2. 523, Ἐτυμ. Μ. 323.45.

ἐξοφέλλω, αὐξάνω τι μεγάλως, ἐξώφελλεν ἔεδνα, «ἐξόχως ηὔξησε τὰ διδόμενα ταῖς νύμφαις δῶρα» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 18.

ἐξόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξέχοντας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κοιλόφθαλμος**, Ξεν. Ἱππ.1,1, 9, Πλάτ. Θεαίτ. 209C. **II.** φανερός, κατάδηλος, Πολύβ.1.10. 3.

ἐξοφρυόομαι, τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 672C·— «ἐξωφρυωμένοι· ἐπηρμένοι, ὑπερήφανοι» Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἔξοφρυς, ὁ, ὁ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνων, ὑπερήφανος, Γλωσσ.

ἔξοχα, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **ἔξοχος**.

ἐξοχάδες, ων, αἱ, ἐξωτερικαὶ αἱμορροΐδες (αἱ ἐσωτερικαὶ καλοῦνται ἐσοχάδες, κοινῶς «ζοχάδες»), πρὸς ἐξοχάδας δακτυλίου Παῦλ. Αἰγ. 3. 59.

ἐξοχετεία, ἡ (ἐξοχετεύω), τὸ ἐξοχετεύειν, ἀπαγωγὴ ὕδατος δι' ὀχετοῦ, ἔκχυσις, Στράβων 205.

ἐξοχέτευσις, ἡ, = τῷ προηγ., Παῦλ. Αἰγιν. 6.79.

ἐξοχετεύω, ἐξάγω ὡς δι' ὀχετοῦ, ποταμοὶ γάρ εἰσι μεγάλοι οἳ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων Ἱππ. π. Ἀέρ. 291. 25.—Παθ., λόγος ὑπὸ καρδίας διὰ στόματος ἐξοχετεύεται Ἀθαν. τ. Ι. σ. 259Β. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξοχετευόμενα· ἐκρέοντα, ἢ ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς».

ἐξοχή, ἡ, (ἐξέχω) πρᾶγμα προεξέχον ἢ λῆγον εἰς αἰχμήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰσοχή**· ἡ τῶν κεράτων ἐξοχὴ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 5, Σέξτ. Ἐμπειρ. Π.1.120· μέρος ἐξέχων, πρὸς δὲ μυρμηκίας καὶ ἀκροχορδόνας, ἔνιοι ἑκάστης ἐξοχῆς ἐρεβίνθῳ ψαύοντες, κτλ., Διοσκ. 2.126. **II.** μεταφ., ὑπεροχή, ἐκπρέπεια, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4.15,7· κατ' ἐξοχήν, ἐξόχως, Στράβων 21, Γραμμ.· οἱ κατ' ἐξοχήν, οἱ ἐξέχοντες, οἱ ἐπισημότατοι ἄνδρες, Πράξ. Ἀποστ. κε', 23.

ἔξοχος, ον, (ἐξέχω), ἐξέχων, προέχων, πρῶνες Πινδ. Ν. 4. 85· ἀφὰν Σχόλ. Εὐρ. Ἱππ. 530· μετὰ γεν., ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν, κτλ., ὑπερέχων, προέχων τῶν Ἀργείων κατά τε, κτλ., Ἰλ. Γ. 227·— ἀλλά, **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐξέχων, ἐπίσημος, ἔξοχον ἄνδρα Ἰλ. Β.188· ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρετος, λαμπρός, ἔξοχος, ὡς καὶ νῦν, ἐξ. τέμενος Ζ. 194., Υ. 184· μέγ' ἔξοχα δώματα Ὀδ. Ο. 227· αἶσα Πινδ. Ν. 6. 80. **6)** μετὰ γεν., ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ὑπέρτερος, πολλάκις μετὰ σημασ. ὑπερθετ., ἔξοχον ἡρώων Ἰλ. Σ. 56· ἔξοχον ἄλλων Ζ. 194, κτλ.· βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Β. 480· οὕτως, ἀριθμὸν ἐξ. σοφισμάτων Αἰσχύλ. Πρ.459· ὡς συγκριτικ., οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου Σοφ. Ἀποσπ. 518· (τὸ πραγματικὸν ὑπερθ. **ἐξοχώτατος** ἔχομεν ἐν Πινδ. Ν. 2. 27, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1622, Εὐρ. Ἰκ. 889· καὶ ἐν Πινδ. Ν. 3. 124, τὸ συγκρ.): — ἡ δοτ. κεῖται ἀντὶ γεν., αἶγας .. αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν Ὀδ. Φ. 266, πρβλ. Ο. 227· ὡσαύτως, ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν Ἰλ. Β. 483:— ὡσαύτως ἐπιτεταμένον, μέγ' ἔξοχος, ἴδε ἀνωτ. **2)** ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται ὡσαύτως συχνάκις τὸ οὐδ. πληθ. **ἔξοχα**, ὡς Ἐπίρρ., ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν Ὀδ. Ο.70, πρβλ. Ἰλ. Ε. 61· ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα Ὀδ. Λ. 432· ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι .. δόσαν ἔξοχα, εἰς ἔνδειξιν ἐξόχου τιμῆς, Ὀδ. Ι. 551· μετὰ ὑπερθ., ἔξοχ' ἄριστοι, οἱ ἀσυγκρίτως ἄριστοι, Ἰλ. Ι. 638, Ὀδ. Δ. 629, κτλ. **6)** μετὰ γεν., ἔξοχα πάντων = Λατ. prae ceteris, Ἰλ. Ξ. 257· κτλ.· οὕτως ἔξοχ' ἑταίρων Πινδ. Π. 5. 34· ἔξοχα πλούτου, ὑπεράνω παντὸς πλούτου, ὁ αὐτὸς Ο. Α. 4.—Τὸ κανονικὸν Ἐπίρρ. **ἐξόχως**, ἁπαντᾷ αὐτόθι 9. 104, Εὐρ. Βάκχ. 1235· ὑπερθ. **-ώτατα**, ἐν Πινδ. Ν. 4. 150.— Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 33, ἐν Πλουτ. ἐν βίῳ Μαρκέλλ.7, Ἡρωδιαν. 2.12, 10.

ἐξοχότης, ἡ, οὐσ. τοῦ ἔξοχος ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

ἐξοχυρόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὀχυρόω, Πλουτ. Κάμιλλ. 10.

ἐξπεδῖτοι, οἱ, τὸ Λατ. expediti = εὔζωνοι, γυμνοί, ἕτοιμοι πρὸς μάχην, Ἰωαν. Λυδ.158. 29.

ἐξπέδιτον, ου, τό, τὸ Λατ. expeditus, στρατός, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 117. 11, Χρον. Πασχ. 618, 12, Μαλαλ. 98. 22, 309. 336, Λεόντ. Νεαρ. 120·—«ἐξπέδιτα, τὰ στρατιωτικὰ πλήθη» Σουΐδ. **2)** = τῷ Λατ. expeditio, ἐκστρατεία, Θεόφιλ. Ἀντικήνσωρ 2.13. 6, Χρον. Πασχ. 584. **3)** συνάθροισις ἢ ἐπιθεώρησις στρατοῦ, Λεόντος Τακτ. 4.1,11.6

ἐξπελλευτής, ὁ, Λατ. compulsor, εἰσπράκτωρ χρεῶν, Ἰουστιν. Κώδ.10.11. 9, Νεαρ.128, 6, Κύριλλ. Σκυθοπόλ. ἐν βίῳ Σάβ. 327Β, 344Β, ἔνθα γράφεται **ἐκπηλλευτής**.

ἑξ-πηχυς, = **ἔκπηχυς**, Λοβέκκ. ἐν Φρυν. σ. 412.

ἑξπηχυστί, Ἐπίρρ. κατὰ ἓξ πήχεις, Σοφ. Ἀποσπ. 876, Φιλήμονος Λεξ. Τεχνολ. § 76.

ἑξποδιαῖος, ον, ἔχων ὕψος ἢ πλάτος ἓξ ποδῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2860.1. 9.

ἐξπιλάτωρ, -ωρος, ὁ, τὸ Λατ. expilator, συλητής, λῃστής, Νικηφ. Φωκ. Νεαρ.188.11.

ἐξπιλεύω, Λατ. expilo, λεηλατῶ, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 447.15, Νικηφ. Φωκ. Νεαρ. 215.

ἔξπλικτος, ον. τὸ Λατ. explicatus, ἐγρηγορώς, ἄγρυπνος,

φυλακτικός, Μαυρ Νεαρ. 1. 12,—9. 3,—11. 5, Λέοντ. Τακτ. 17. 23, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἐξπλωράτωρ, -ωρος, ὁ, Λατ. explorator = κατάσκοπος, Ψευδ-Ἀντών. παρὰ Ἰουστ. Ἀπολ. 1.71, σ. 437Α, κ. ἄλλοι.

ἔξ πους, ὁ, ἡ, = **ἑξάπους**, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 35.

ἐξτίλλιος, τὸ Λατ. sextilis, ὁ ἕκτος (ἀπὸ Μαρτίου) μήν, ὁ ὕστερον Αὔγουστος κληθείς, Μαλαλ. 184. 21.

ἐξτράνεος, τὸ Λατ. extraneus = **ἐξωτικός**, Θεόφιλ. Ἀντικήνσωρ 2.19, 3.

ἐξτραορδινάριος, α, ον, τὸ Λατ. extraordinarius = **ἐπίλεκτος**, Βασιλικ. 60. 30, 2, Πολύβ. 6. 26, 6, ἔνθα γράφεται **ἐκτραορδινάριος**.

ἐξυβρίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, θρασύνομαι, γίνομαι θρασύς, αὐθάδης, αὐθαδιάζω, χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διεξελθόντος, αὐτίκα οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν Ἡρόδ. 4.146., 7.5· εὐπραγίαις Θουκ. 1. 84· ὑπὸ πλούτου Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1· ἐξ. ἐς τόδε, ἐξικνεῖσθαι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν αὐθαδείας, Θουκ. 3. 39· μετ' οὐδ' ἐπιθ., παντοῖα ἐξυβρίζειν, ἐκτρέπεσθαι εἰς παντοίας βιαιοπραγίας, Ἡρόδ. 3.126· τάδ' ἐξ. Σοφ. Ἠλ. 293· ἐξ. πλείω περὶ τοὺς θεοὺς Λυσ. 191. 19· μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον Λουκ. Δραπέτ. 18. 2) μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαί τινα ὑβριστικῶς καὶ τυραννικῶς, Ἀντών. Λιβεράλ. 12, Κόνων 24· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., τὰ ἐξυβρισμένα, καταπεφρονημένα πράγματα, Λογγῖνος 43. II. ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, «ξεσπῶ», ἐξυβρίζοντα τὰ μὲν εἰς νόσους θεῖ, τὰ δὲ εἰς ἔκγονον ὕβρεως ἀδικίαν Πλάτ. Νόμοι 691C· ἐπὶ φυτῶν, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης ὀργανισμοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.18, 58, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.16, 8.

ἐξυγιάζω, ἰῶμαί τινα ἐντελῶς, τοὺς τραυματίας ἐξυγίασε Πολύβ. 3. 88, 2.—Παθ., Ἱππ. 5.19.

ἐξυγῐαίνω, καθίσταμαι ὑγιής, ἰατρεύομαι, Ἱππ. 758· ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς 3. 35.

ἐξυγραίνω, καθιστῶ τι ὑγρόν, διὰ τὸ ψῦχος, εἴσω συρρυὲν τὸ ὑγρὸν ἐξυγραίνει τὴν γλῶτταν Ἀριστ. Προβλ. 8.14. κ. ἀλλ.:—Παθ., καθίσταμαι κάθυγρος, γίνομαι ἐντελῶς ὑγρός, Ἱππ. Προγν. 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3.19, 8, κ. ἀλλ. 2) καθιστῶ τι μαλθακόν, μάλιστα ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὸ σῶμα παραδιδόντες Πλούτ. 2. 136Β·—ἐν τῷ Παθ., τὴν ἀσχημάτιστον .. καὶ ἀχρώματον οὐσίαν καὶ ὕλην .. νῦν μὲν φλέγεσθαι, νῦν δὲ ἐξυγραίνεσθαι, καθίστασθαι ὑγράν, αὐτόθι 2.97Β· ἐπὶ καρπῶν, καθίσταμαι ἔγχυλος, ἐρυθραινόμενον δὲ (τὸ συκάμινον) ἐξυγραίνεται Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 4. II. ἐν τῷ Παθ., προσέτι, στεροῦμαι πάσης ὑγρασίας, οἵτινες ἐξυγρασμένοι τυγχάνουσιν ὁ αὐτὸς π. Λίθ. 10.

ἔξυγρος, ον, ὑδαρής, τά τε ὑποχωρήματα ἔξυγρα καὶ ὠχρὰ γίνεται Ἱππ. 396.14.

ἐξῠδᾰρόω, καθιστῶ τι ὑδαρές, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 354, Sehweigh.:—Παθ., γίνομαι ὕδωρ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 81.

ἐξῠδατίζω, = τῷ ἑπομ., «ἐξυδατισθέν· ὡς ὕδωρ» Ἡσύχ.

ἐξῠδᾰτόω, μεταβάλλω τι εἰς ὕδωρ, Θεόφρ. π. Ὀσμῶν 66, παθ., Ἱππ. 1138Β.

ἐξυδάτωσις, **εως**, ἡ εἰς ὕδωρ μεταβολή, Ὠριγέν. Ι. 696Δ. 2) **κατακλυσμός**, Καισάρ. 1077.

ἐξυδρίας ἄνεμος, ὁ μετὰ ῥαγδαίας βροχῆς πνέων, οἱ μεθ' ὕδατος ἀθρόως ῥαγέντες ἐξυδρίαι (ἄνεμοι) λέγονται Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4.11.

ἐξυδρωπιάω, γίνομαι ὑδρωπικός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.20, 5.

ἐξυλακτέω, μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου, ὑλακτῶ, γαυγύζω κατά τινος, καὶ πολλάκις ἐξυλακτήσας λέγοντος αὐτοῦ Πλουτ. Ἄρατ. 50· πρός τινα ὁ αὐτὸς 2. 39Β:—μετὰ συστ. αἰτ., τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον, «τὴν μυθικὴν αὐτοῦ συμφορὰν φλυαρήσει πρὸς τὸν Ἀλκίνοον» (Σχόλ. Τζέτζ), Λυκόφρ. 764.

ἐξῡλίζω: μέλλ. -ίσω, διυλίζω, τὸ ἀθρόως δὲ ἄπεπτον ἀπενεχθὲν (σιτίον) ἀφυῶς ἐξυλίζεται Γαλην. τ.10. π. 537Α.

ἐξῡλόω, ὑλοκοπῶ, ψιλοῦν λέγουσι (Κύπριοι) τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξυλοῦν Παχώμιος ἐν Mingarelli Catal. Codd. Nan. σ. 270.

ἐξῠμενίζω, (ὑμήν), ἀφαιρῶ τὸν ὑμένα, περὶ στέατος, ἐξυμένισον καὶ τρῖβε ταῖς χερσὶν ἐπιμελῶς Διοσκ. 2. 87, πρβλ. καὶ 86.

ἐξυμενιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξυμενίζω**, δεῖ ἐξυμενίζειν, Διοσκ. 2. 89

ἐξυμενιστήρ, ῆρος, μαχαίριον χρησιμεῦον πρὸς ἀφαίρεσιν ὑμένος, Παῦλ. Αἰγιν. 6. 5.

ἐξυμνέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **ὑμνέω**, Πολύβ. 6. 47, 7, Διοδ. Ἀποσπ. (Ἐκλογ. Βατικαν.) σ. 23.

ἐξυνῆκα, **ἐσυνῆκα**, ἀντὶ **ξυνῆκα**, παθ. ἀόρ. α', μετὰ διπλῆς αὐξήσ. τοῦ **συνίημι**, Ἀνακρ. 143, Ἀλκαῖος 126.

ἐξυπάγω, ἐπαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγέως (τρουλλίου), κονιάω, Ἀττ. Ἐπιγρ. παρὰ Μυλλέρῳ Gott. 1836, σ. 34, 42.

ἐξυπάλυξις, εως, ἡ, ἐκφυγή, Ὀρφ. Ἀργον. 682.

ἐξυπᾰλύσκω: μέλλ. -ξω, ἐκφεύγω, ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας Κόϊντ. Σμ. 1. 327, πρβλ. 502.

ἐξυπανίστημι, μόνον ἐν τῷ ἀμεταβ. ἀορ., σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, «οἴδημα δὲ ὕφαιμον ἔνδοθεν τοῦ μεταφρένου αὐτοῦ ἐξωγκώθη» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 267.

ἐξυπαρχῆς, νῦν γράφεται διῃρημένως, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα Λουκ. π. Πένθ. 17.

ἐξυπειπεῖν = **ὑπειπεῖν**, κελεῦσαι, τί μοι τόνδ' ἐξυπεῖπας εἰσορᾶν; Εὐρ. Βάκχ. 1265.

ἐξυπερζέω: μέλλ. -ζέσω βράζω ἰσχυρῶς, «ξεχειλίζω», μεταφ., ἐξυπερζέσας τῷ θυμῷ Τζέτζ. Ἱστ. 3. 267.

ἐξύπερθε [ῠ], ἐπίρρ. = ὕπερθε, ἄνω ὑψηλά, τόδ' ἐξύπερθε (ἄντρον), Σοφ. Φιλ. 29.

ἐξυπεροπτάω, ὀπτῶ ὑπὲρ τὸ δέον, «παραψήνω», Γαλην. 10.528Β.

ἐξυπηρετέω, ὑπηρετῶ, βοηθῶ, ἐκτελῶ τι μετὰ προθυμίας, εἴ τι... χρὴ πράσσειν κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν Σοφ. Τρ. 1156· τῇ ἑαυτοῦ παρανομίᾳ Λυσ. 122.16· πρβλ. **συνηρετέω**.

ἐξυπηρέτησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Θ. Στουδ. σ. 1373, ἔκδ. Μί.

ἐξύπιστα, Αἰολ. ἀντὶ **ἐξόπισθεν**, ποιητὴς παρ' Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 263. 26, 604, 29.

ἐξυπνιάζω = **ἐξυπνίζω**, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. ΚΓ', 35.

ἐξυπνιαστικός, ή, ον, χρησιμεύων πρὸς ἐξυπνισμόν, σφυρίον Παλλάδιος 1210C.

ἐξυπνέω, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, ὡς καὶ νῦν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 219.

ἐξυπνίζω, (**ὕπνος**), ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, πορεύσομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Ἰωαν. ια', 11, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ.:—Παθ., ἀφυπνίζομαι, ἐξυπνῶ, ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς Πλουτ. Ἀντών. 30, Μαρκ. Ἀντωνῖν. 9. 31.

ἐξυπνισμός, ὁ, τὸ ἐξύπνισμα, Ἱππόλ. π. Αἱρ. 184, 81, Βασίλ. III. 932Β.

ἐξυπνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξυπνίζων τινά, Τυπικὸν Σάβα 5. 7.

ἔξυπνος, ον, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγηγερμένος, ἔξυπνος, «ξυπνητός», ὡς καὶ νῦν, ἔξ. γενέσθαι Πράξ. Ἀποστ. ις', 27· παρὰ Μ. Ἀντων. 10.13, ἐξ ὕπνου γενέσθαι.

ἐξυπνόω = **ἐξυπνίζομαι**, Ψευδο-Ἰωσήπου Μακκ. 5, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΡΛΗ', 18.

ἐξυπολύω, λύω, ὑπολύω τὸν πόδα, ἐκβάλλω τὸ ὑπόδημα ἐκ τοῦ ποδός μου, Μεταγεν., πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **ἐξυπόλυτος** = **ἀσάνδαλος**.

ἐξυποσμύχω, ὑποκαίω, Εὐστ. Πονημάτια σ. 327. 9.

ἐξυποστρέφω, ἀμεταβ. = ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3.17, 6 κ. ἀλλ.

ἐξυπτιάζω, κλίνω τι πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἀνυψῶ, Λατ. resupinare, ἐς πατρὸς μόρον ἐξυπτιάζων ὄμμα, ἀνυψῶν τὸ ἑαυτοῦ βλέμμα διὰ τὴν τύχην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Οἰδίποδος), Αἰσχύλ. Θήβ. 577 (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ **ὄνομα**, ὅπερ προφανῶς ὁ ἀντιγραφεὺς ἔγραψεν ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς λέξεως τοῦ **τοὔνομ'** ἐν τῷ ἀκολούθῳ στίχῳ)· σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ κλίνων τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὀπίσω ὑπερηφάνως, Λουκ. Κατάπλ. 16· καὶ ἀπολ. (παραλειπομένου τοῦ ἑαυτόν), ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 12· πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλεῖ 3· προήεις ἐξυπτιάζων ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 21, Κλήμ. Ἀλ. 296:—Οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἐξυπτιάζεσθαι τὴν κεφαλήν, κλίνειν αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 101. II. ἀμεταβ., κάμπτομαι ἢ κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, περὶ τῶν κεράτων τῶν ἱππελάφων, τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.1, 22.

ἐξυπτιόομαι, τρυφῶ, Ἡσύχ. ἐν λ. **πεδαχνοῦται**.

ἐξυφαίνω, ὑφαίνω καὶ τελειώνω τι, φᾶρος δὲ αὐτημερὸν ἐξυφήναντες αἱ ἱρέες Ἡρόδ. 2. 122., 9. 109· πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφανα καμοῦσα Βατραχομυομ. 182· ἐπὶ τῶν μελισσῶν, τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις κυρίοις Ξεν. Οἰκ. 7, 34:—Μέσ., ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστὸν Νικοφῶν ἐν «Πανδώρᾳ» 1. II. μεταφ., ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ, Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον, «ἐργάζου δὴ οὖν καὶ πλήρου τοῦτο τὸ πεφιλημένον μέλος, ὦ γλυκυτάτη φόρμιγξ, σὺν τῇ Λυδίων ἁρμονίᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 4.71· τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες, «σοὶ δὲ τούτων αἱ χάριτες καταπράττονται» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν Π. 4. 490· ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. pertexere, ἐπὶ λόγου ἢ γραφῆς, Πολύβ. 3. 32, 2, κτλ.· τὸ συνεχὲς τῆς ἐπιβολῆς ἐξ. ὁ αὐτ. 17.10, 3· πρβλ. **ὑφαίνω**, **ῥάπτω**. 2) λύω, διαλύω τὸ ὑφαινόμενον, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 119. 20.

ἐξυφαιρέω = **ὑφαιρέω**, Τίτ. Β. 1213Α.

ἐξυφαντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξυφαίνω**, δεῖ ἐξυφαίνειν, Κλήμ. Ἀλ. 267.

ἐξυφαπλόω, ὑφαπλόω, ἁπλώνω κάτωθέν τινος, τὸ λεπτοῦφὲς ἐξυφάπλου μοι φᾶρος Νικήτ. Εὐγεν. 2. 270.

ἐξυφάπτω, ὑφάπτω, ἀνάπτω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4.

ἐξύφασμα [ῠ], τό, ὕφασμα, κερκίδος σῆς ἐξ. Εὐρ. Ἠλ. 539.

ἐξυφηγέομαι = **ὑφηγέομαι**, Σοφ. Ο. Κ. 1025.

ἐξυψόομαι, μέσ., ὑψώνω ἐμαυτόν, μὴ ἐξύψου σεαυτὸν ἵνα μὴ πέσῃς Ἑβδ. (Σειρὰχ Α', 30).

ἔξω, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς προθ. **ἐξ**, ὡς τὸ **εἴσω** ἐκ τῆς **εἰς**, **I.** ἐπὶ τόπου, **1**) μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἔξω ὡς καὶ νῦν, Λατ. foras, ἔξω ἰὼν Ὀδ. Ξ. 526· χωρεῖν ἔξω, Ἡρόδ.1.10· πορεύεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· βλέπειν Δημ. 332.15· ἔξω τοὺς χριστιανοὺς (ὑπον. φέρε) Λουκ. Ἀλέξ. 38, κτλ. **2**) ὡς πρόθ. μετὰ γεν.; ἔξω χροὸς ἕλκειν Ἰλ. Λ. 457, πρβλ. Ὀδ. Χ. 378· ἔξω ἢ ἔξω γῆς βαλεῖν Αἰσχύλ. Θήβ. 1014, Σοφ. Ο. Τ. 622, κτλ.· πλεοναστικῶς μετὰ τῆς **ἐκ**, κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει Ἰλ. Κ. 94· ἐκ τῆς ταφῆς.. ἐκφέρειν ἔξω Ἡρόδ. 3. 16. πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 650·— παρ' Ἡροδ. μετ' αἰτιατ., ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον ἐκπλεῖν, ἔξω τοῦ Ἑλλησπ., 5. 103· ἔνθα ἡ αἰτ. δυνατὸν ν' ἀνήκῃ καὶ εἰς τὸ ῥῆμα (ὡς ἐν τῷ **ἐξέρχομαι** I. 1. 6)· ἀλλ' ἐν 7. 58 ὑπάρχει, ἔξω τὸν Ἑλλ. πλέων, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ αἰτ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔξω· πρβλ. **ἐκπλέω** II.1. **2**) ἄνευ ἐννοίας τινὸς κινήσεως, ὡς τὸ **ἐκτός**, Λατ. foris, αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν Ὀδ. Κ. 95· τὸ ἔξω, τὸ ἔξω μέρος, Θουκ. 7. 69· τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων, τὸ ἐξέχον, Πλάτ. Θεαίτ.143E· τὰ ἔξω, τὰ ἐκτὸς τῶν τειχῶν ἢ τῆς οἰκίας πράγματα, Θουκ. 2. 5, Ξεν. Οἰκ. 7, 30· ἐξωτερικὰ πράγματα, Πλάτ. Θεαίτ. 198C (παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, ἐξωτερικὴ γνῶσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἔσω)· τὰ ἔξω πράγματα, ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ἐν ταῖς ἄλλαις πολιτείαις, ἀμαθίᾳ δὲ πλέονι πρὸς τὰ ἔξω πράγματα χρῆσθε Θουκ. 1. 68·— οἱ ἔξω, οἱ ἐκτὸς ὄντες, ὁ αὐτὸς 5. 14· ἐπὶ φυγάδων, οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω 4. 66 (ἀλλ' ἐν τῇ Κ. Δ. οἱ ἐθνικοί, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ. ε', 12)·— ἡ ἔξω θάλασσα (παρ' Ἡροδ. 1. 202, ἡ ἔξω στηλέων θάλασσα ἡ Ἀτλαντὶς καλεομένη), ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ ἐντὸς (ἡ Μεσόγειος θάλασσα), πρβλ. Πλάτ. Κριτ.108E, Πλούτ. 2. 920F· ἔξω τὴν χεῖρα ἔχειν, δηλ. ἔξω τοῦ ἱματίου, Αἰσχίν.1. 25. **3**) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., οἱ ἔξω γένους, οἱ μὴ συγγενεῖς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐγγενῆ, εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Σοφ. Ἀντ. 660· ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, μακρὰν τῶν κακῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1390· ἔξω τοξεύματος, ἔνθα οὐκ ἐξικνεῖται τόξευμα (πρβλ. **ἐντός**), ὁρμισάντων ἔξω τοξεύματος τὰ πλοῖα Θουκ. 7. 30· ἔξω βελῶν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69· ἔξω τῶν βελῶν ὁ αὐτὸς Ἀν. 5. 2, 26· καὶ ἄλλα ἔξω τοῦ πολέμου, μὴ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸν πόλεμον, Θουκ. 2. 65. ἀπαλλάσσομαί τινος, τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε Δημ. 49. 26, κλπ.· τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων, τῶν μὴ ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὁ αὐτὸς 528. 22· ἔξω τῆς ὑποθέσεως, τοῦ πράγματος λέγειν Ἰσοκρ. 247E, πρβλ. Δημ.519. 21· τὰ ἔξω τοῦ πράγματος = τὰ ἀπροσδιόνυσα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 9· ἔξω τούτων, πλὴν τούτων, Θουκ. 5. 26, Ξεν., κλπ.·— ἔξω φρενῶν Πινδ. Ο.7. 85· ἔξω ἐλαύνειν τοῦ φρονεῖν Εὐρ. Βάκχ. 853· ἔξω σαυτοῦ Πλάτ. Ἴων 535B· ἔξω γνώμης Εὐρ. Ἴων 926· ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς, ἀλλὰ σὺ τοὐλάχιστον δὲν πράττεις τι ἀσύμφωνον πρὸς τὰς πράξεις τοῦ πατρός σου, Σοφ. Φ. 904· ἔξω τῆς ἀνθρωπείας.. ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, παρὰ τὰ νομιζόμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις περὶ τοῦ θείου, Θουκ. 5.105·— παροιμ., αἴρειν πόδα ἔξω πηλοῦ, «ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. Λέγεται δὲ καὶ 'αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας'» Σουΐδ. ἐν λ. **αἴρειν**: οὕτως, ἔξω τοῦ πηλοῦ πόδα ἔχειν Αἰσχύλ. Χο. 697· πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν ὁ αὐτ. Πρ. 263· ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 109· πρβλ. **ἐκτὸς** I. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἔξω μέσου ἡμέρας, μετὰ μεσημβρίαν, Ξεν. Κύρ. 4. 4, 1· ἔξω τῆς ἡλικίας, δηλ. τῆς στρατευσίμου, ὑπὲρ τὰ 45, Δημ. 38.10· ἔξω πέντ' ἐτῶν, μετὰ παρέλευσιν πέντε ἐτῶν, ὁ αὐτὸς 989. 27. **III.** ἐκτός, πλήν, ἐξαιρέσει, μετὰ γεν., ἔξω σεῦ Ἡρόδ.7. 29· ἔξω ἢ.., Λατ. praeterquam, αὐτόθι 228· ἔξω τοῦ πλεόνων ἄρξαι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι, Θουκ. 5.97· ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, πλὴν ὅτι θὰ ἦτε πρῶτοι ἐν τῷ ἀδικεῖν, Δημ. 239.10.—Περὶ τοῦ συγκρ. **ἐξωτέρω** καὶ τοῦ ὑπερθ. **ἐξωτάτω**, ἴδε τὰς λέξ.

ἔξω, μέλλ. τοῦ **ἔχω**.

ἐξωβάδια, «ἐνώτια. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐξώβλητος, ὁ, ἐκβεβλημένος ἔξω, «ἐξώβλητον (κατὰ διόρθ. Σαλμας. ἀντὶ **ἐξόβλητον**), ἐξόριστον, ἀπόβλητον» Ἡσύχ.

ἔξωθεν, Ἐπίρρ. (ἔξω) ὡς καὶ νῦν, ἔξωθεν εἴσω Αἰσχύλ. Θήβ. 560· συχνὸν παρὰ τοῖς Τραγ., Πλάτ. κλ.·— μετὰ γεν., ἔξωθεν δόμων Εὐρ. Μήδ.1312. **II.** πολλάκις = τῷ **ἔξω**, Ἡρόδ.1. 70., Πλάτ. κλ.· οἱ ἔξωθεν, οἱ ξένοι, Ἡρόδ. 9. 5, καὶ Ἀττ.· τὰ ἔξωθεν, ἐκτὸς τῆς οἰκίας συμβαίνοντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδον**, Αἰσχύλ. Θήβ. 201, Εὐρ. Ἠλ. 74, κλ.· οἶκοι τε πρὸς ἅπαντας οὕτως ὁμιλοῦντες, καὶ πρὸς τὰς ἔξωθεν πόλεις ὡσαύτως, κτλ., Πλάτ. Πολιτ. 307E· οἱ ἔξ. λόγοι, ξένοι ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Δημ. 228.11·— μετὰ γεν., ἔξ. ὅπλων καθήμενοι Ξεν. Ἀν. 5.7, 24· ξένος ἢ μετέχων τινός, ξυμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην Σοφ. Ἠλ. 1449· δειμάτων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 723. **III.** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἔξωθεν λαμβάνειν, ὑπονοεῖν, ἐξυπακούειν λέξιν τινὰ ἔξωθεν, Λατ. subaudire.

ἐξωθέω: μέλλ. **-ωθήσω** καὶ **-ώσω**: ἀόρ. **ἐξέωσα**. Ὠθῶ ἔξω, ἐκβάλλω, ἐκ δ' ὦσε γλήνην Ἰλ. Ξ. 494, πρβλ. Ρ. 618· ἐξέλκω, ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε Ε, 694· ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, οὔτε γὰρ ἐς τὸ ἔξω ἐξωσθῆναι ῥηΐδιόν ἐστιν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· ἐκδιώκω, ἐξορίζω, γῆς ἐξέωσεν Σοφ. Ο. Κ.1296· πάτρας αὐτόθι 1330· ἀπωθῶ, εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Σοφ. Αἴ.1248· ἔτρεψαν καὶ ἐξέωσαν (τοὺς Λακεδαιμονίους) ἐς τὰς ἁμάξας, τοὺς «ἐστρύμωξαν» εἰς τὰς ἁμάξας, Θουκ. 5.72· διέβαλε τὸν Ἀλκιβιάδην (ὁ Νικίας).. τὴν πόλιν εἰς χαλεπὸν ἐξωθεῖν καὶ διαπόντιον κίνδυνον Πλουτ. Νικ. 12· ἐκδιώκω, ἠγωνίζοντο, οἱ μὲν ἐξῶσαι εἰς ἅπαν ἀπὸ τῆς ὄχθης.. τοὺς Πέρσας Ἀρρ. Ἀν.1.15, 4· κατὰ βίαν καὶ δυναστείαν ἐπιχειρήσαντες ἐξῶσαι τὸν νόμον οἱ πλούσιοι Πλουτ. Ἄγιδος καὶ Κλεομ. καὶ Γράκχων Σύγκρισις 5.— Παθ., ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ.4.13, πρβλ. 5.124., 6. 83· πατρίδος ἐξωθούμενος Σοφ. Ο. Κ. 428· ἐξωσθήσομαι εἰπεῖν, κωλυθήσομαι, Δημ. 720. 4. **2**) μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν, νὰ μὴ κεντήσῃ διὰ φθονερῶν καὶ πικρῶν λόγων, Σοφ. Φιλ.1142. **II.** ἐπὶ ναυμαχίας, ἐξωθῶ, ἐκδιώκω πρός τι μέρος, τὰς ἄλλας [ναῦς] ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν Θουκ. 2. 90, πρβλ. 8.104· ἐς τὴν γῆν ὁ αὐτὸς 7. 52.— Παθ., πνεύμασιν ἐξωσθέντες Εὐρ. Κύκλ. 279 (πρβλ. **ἐξώστης**)·— μεταφ., ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα, θὰ καταληφθῶσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) ἕνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, Θουκ. 6. 34, ἔνθα ἴδε σημ. Blomfield καὶ Arnold. Ἴδε Γλωσσ. Παρατηρ. Κόντου σ. 532.

ἐξώθησις, εως, ἡ, τὸ ἔξω ὠθεῖν, διεγεῖρον (τὸ νίτρον) τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν, πρὸς ἔκκρισιν τῶν περιττωμάτων, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ.1. 90.

ἐξώκαρπος, ον, ὁ ἔξω τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, «ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἐξώκαρπος πάλη» Εὐστ. Ὀδ. σ. 1572, 39. (Τί δὲ ἦτο ἡ πάλη αὕτη δὲν λέγει ἡμῖν ὁ Εὐστάθιος).

ἐξωκεανίζω: μέλλ. **-ίσω**, τοποθετῶ τι ἔξω ἐν τῷ ὠκεανῷ, περὶ τῆς περὶ τὴν Σικελίαν καθ' Ὅμηρον πλάνης τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεανίσαι μυθολογίας χάριν Στράβων 299.

ἐξωκεανισμός, ὁ, τὸ τοποθετεῖν τι ἔξω ἐν τῷ ὠκεανῷ, Στράβ. 44, 46.

ἐξωκέλης, ητος, ὁ, «τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος» Σουΐδ.

ἐξώ-κοιτος, «ὁ ἔξω κοιταζόμενος» Ἡσύχ.·— ὡς οὐσιαστ. **ἐξώκοιτος**, ὁ, εἶδος ἰχθύος, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ἐξέρχεται καὶ ἀναπαύεται εἰς τὴν ξηράν, θαυμαστότατον δέ, εἴπερ ἀληθές, τὸ τοῦ ἐξωκοίτου καλουμένου· τοῦτον γάρ φασιν ὁσημέραι ποιεῖσθαι τὴν κοίτην ἐν τῇ γῇ Θεόφρ. π. Ἰχθύων (Ἀποσπ.171. 1.), Αἰλ. π. Ζ. 9. 36, Ὀππ. Ἁλ. 1. 158. Ὁ ἰχθὺς οὗτος ὀνομάζεται καὶ **ἄδωνις**.—Ἴδε γραμματικὰ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 309.

ἐξώλεια, ἡ, ἐντελὴς καταστροφή, πανώλεια, πανωλεθρία, κατ' ἐξωλείας ὀμόσαι, ὀμόσαι μετὰ κατάρας παντελοῦς ὀλέθρου, Δημ. 553.17· ἐπαρᾶσθαι ἐξώλειαν αὑτῷ Ἀντιφῶν 130. 34· ὅρκος Ἡλιαστῶν παρὰ Δημ.747. 14· ὑπόχον ἐξωλείᾳ αὑτὸν ποιεῖν ὁ αὐτὸς 1315. 11· ἐξωλείας ἐπιορκεῖν, παραβαίνειν τοιοῦτον ὅρκον, ὁ αὐτὸς 1305.13. Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐξώλης, ες, (ἐξόλλυμι) ὁ ἐντελῶς καταστραφείς, ὁ ὑποστὰς παντελῆ ὄλεθρον, ἐξώλεες γὰρ δὴ γίνονται, παντελῶς καταστρέφονται, Ἡρόδ.7. 9, 2· ἐξώλεις καὶ προώλεις ποιεῖν τινας ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ Δημ. 332. 22· συχν. ἐπὶ καταρῶν, ἐξ. ἀπόλοιο Ἀριστοφ. Εἰρ.1072· ἐξώλη αὑτὸν εἶναι καὶ γένος Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, πρβλ. 63. 1· ἐξώλη γενέσθαι καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας Συλλ. Ἐπιγρ. 2691d. 14· ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης Δημ. 395. 7, πρβλ. 363. 23· ἴδε τὴν λέξιν **ἐξώλεια**. **II.** μεταφ., ἐπὶ προσ., ὀλέθριος, βδελυρός, Λατ. perditus, ἐξῶλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος Αἰσχύλ. Ἱκ. 741· ἄρα σφόδρ' ἐνεούρησεν ἐξώλης γέρων Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 12· ἧς (τῆς πενίας) οὐδαμοῦ οὐδὲν πέφυκε ζῷον ἐξωλέστερον Ἀριστοφ. Πλ. 443, πρβλ. Ἐκκλ.1053, 1070, Δημ. 1342.7, Ἀντιφάνης ἐν «Μισοπονήρῳ» 1.12, κλ.

ἔξωλος ἀντὶ **ἐξώλης**, πλημμ. γρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. ἐν Παιδ. 2.10, σ. 87, 16.

ἐξώμαλλος, ον, μαλλωτὸν ἔξωθεν, ἐξώμαλλον ἱμάτιον (ἴσως ὅμοιον τῇ σημερινῇ «φλοκάτᾳ» ἐν Ἀγράφοις καὶ ἀλλαχοῦ) Σχόλ. Δίωνος Χρυσοστ. λόγ. ΟΒ', σ. 789, ἔκδ. Emperius.

ἐξωμίας, ου, ὁ ἔχων τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι τῶν ὤμων, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7.

ἐξωμιδο-ποιΐα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐξωμίδας, Ξεν. Ἀπομν. 2.7, 6, Πολυδ. Ζ', 34.

ἐξωμιδο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας, Πολυδ. Ζ',159.

ἐξωμίζω, γυμνώνω τὸν βραχίονα μέχρι τοῦ ὤμου, χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα, ὅμως δὲ χειροτονητέον, ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 267.

ἐξωμίς, ίδος, ἡ, (ὦμος) ἀνδρικὸν ἔνδυμα ἄνευ χειρίδων, ὥστε ὁ φορῶν αὐτὸ εἶχεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι τῶν

ὤμων (A. Gell. 7.12), ἢ κατὰ τὸν Σχολ. (εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 444) «ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα», ἔχοντα δηλ. τὴν μίαν μασχάλην ἀνοικτήν· διφθερῶν κἀξωμίδων Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξενοφ. Ἀπομν. 2.7, 5, κτλ.· τὸ σύνηθες ἔνδυμα τῶν πτωχοτέρων τάξεων καὶ τῶν δούλων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Λυσ. 662, 1021· περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις (ὁ Διογένης) ἐν ἐξωμίσι φαύλαις καὶ ῥυπώσαις 'ἄλλος' εἶπεν 'οὗτος τῦφος' Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 34· ἔνδυμα τῶν κυνικῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Π.1.153· κατὰ Σουΐδαν: «ἐξωμίς, Ἀττικὸν λεξείδιον· σημαίνει δὲ χιτῶνα ἐλευθέριον, οὐχ ἐπισκεπάζοντα τοὺς βραχίονας»· ἐφόρουν προσέτι αὐτὴν καὶ γυναῖκες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 114.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «ἐξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχεν· καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἀνεβάλλετο, παρ' ὃ καὶ κωμικοὶ ὁτὲ μὲν 'ἔνδυθι', ὁτὲ δὲ 'περιβαλοῦ'».— Κατὰ δὲ Πολυδ. (Δ', 118) «κωμικὴ δὲ ἐσθὴς ἐξωμίς· ἔστι δὲ χιτὼν λευκὸς ἄσημος, κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ ἔχων, ἄγναπτος».— Κατὰ δὲ τὸ Λεξικὸν Φωτίου ἐν λ. **ἑτερομάσχαλος**: «χιτὼν δουλικός, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν».—Ἴδε τὰς λέξ. **ἐπωμίς, χειριδωτός**.

ἔξωμος· «χιτὼν δουλικός», Ἡσύχ.

ἐξωμοσία, ἡ, ἔνορκος διαβεβαίωσις ὅτι δὲν γινώσκει τίς τι, «ἄρνησις μεθ' ὅρκου» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026, Δημ. 1119. 26. **II.** τὸ μὴ δέχεσθαι δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν ἕνεκα ἀρρωστίας ἢ ἄλλης αἰτίας, Δημ. 381.1. Κατὰ τὰ Α. Β. 409. 15, «ἐξωμοσία δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος λειτουργεῖν».—Καθ' Ἁρποκρ. «τὸ μεθ' ὅρκου πρᾶξίν τινα ἀπαρνήσασθαι διὰ νόσον ἤ τινα ἑτέραν πρόφασιν, ὡς δῆλον ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας». **2)** «ἐξωμοσία· ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι καὶ οὕτω διεγράφετο ἡ δίκη» Σουΐδ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026.

ἐξωνέομαι, Ἀποθ., ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώνω, μετὰ γεν. ἢ δοτ. τοῦ διδομένου πρὸς ἀπολύτρωσιν, χρημάτων ἐξεωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους Ἀριστ. Οἰκ. 2, 33· οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι τοῖς χρήμασιν ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνους Λυσ. 24. 17· τὰς δοκούσας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 29· εἶτα μειράκιόν τι διαφθείρας .. τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς .. μὴ ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας Λουκ. περὶ Περεγρ. Τελευτ. 9. **2)** καθόλου, ἀγοράζω, Ἡρόδ. 1. 196· ὁ ἐξωνούμενος, ὁ ἀγοραστής, Αἰσχίν. 63. 7·— διαφθείρω διὰ χρημάτων, «ἀγοράζω», ὡς λέγομεν νῦν, δωροδοκῶ, Παυσ. 4.17.— Πρβλ. **ἐκπρίασθαι**.

ἐξώνησις, εως, ἡ, = ὤνησις, Ἰωάνν. Ἱεροσ. 468A, Σύγκελλ. 518. 8, κλ.

ἐξώνυχον, τό, ὃ καὶ **αἰγώνυχον** λέγεται, ἴδε **λιθόσπερμον**, Διοσκ. Γ', 148 (158).

ἐξωπίαστος, ον, ὁ, ὁ συλληφθεὶς ἔξω τῆς πόλεως ἐν τοῖς ὄρεσι ἢ ταῖς κοιλάσι, περὶ ἱεράκων, τὰ φαλκώνια ἐξωπίαστα κρείττονα παρ' ὃ τὰ πωλότροφα Ὀρνεοσόφ. 244.

ἐξώπιος, ον, ὁ ἔξω ὄψεως, μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν, προσφιλὴς τῷ Εὐριπίδῃ λέξις, δόμων ἐξώπιος βέβηκε Ἱκέτ. 1038· δωμάτων Μήδ. 624, Ἄλκ. 546. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 881 σκώπτει τὴν λέξιν.

ἐξωπράτης, ὁ, ἐπαρχιακὸς ἔμπορος πωλῶν ἐμπορεύματα εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐμπόρους, Γρεγέντ. 616A.

ἐξώπροικα, τά, τὰ ἐκτὸς τῆς προικὸς δῶρα, Ἐτυμ. Μ. ἐν λ. ἔδνα, Ἀρμενόπ. I.13, 24, IV. 12, 1.

ἐξώ-πυλος, ον, ἔξω τῶν πυλῶν, «τὰ ἐξώπυλα μέρη» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1174. **2)** ὁ ἔξω τοῦ φρουρίου κύκλος, Ἄννα 6, σ. 180.

ἐξωραΐζω, κοσμῶ, καλλωπίζω, τὸν καλὸν ἐκεῖνον νόμον ἐξωράϊσεν εἰς κάλλος ἀνεκλάλητον Εὐστ. Πονημάτ. 18. 49, Κωνστ. Βασίλ. Μακ. σ. 144, Ἀνδρ. Κρήτ. 202, κλ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐξωραϊσμένον**.

ἐξωριάζω, (ὥρα) ἀνηκουστῶ, παρακούω, ὀλιγωρῶ, ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ, «ἔξω ὥρας καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 17· ἴδε **εὐωριάζω**.

ἔξωρος, ον, (ὥρα) ἔξω τοῦ καιροῦ, ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα Σοφ. Ἠλ. 618· ὁ ἔξω τῆς ὥρας τῆς νεότητος, μὴ πλέον νεαρός, οὑτοσὶ δὲ ἔξωρος ἐγίνετο Αἰσχίν. 1. 95· οὗ, καίπερ ἐξώρου γενομένου, διετέλει .. ἐρᾶν Πλουτ. Σύλλ. 36· μετὰ γεν., ὁ μὴ δυνάμενος ἕνεκα τῆς προκεχωρηκυίας ἡλικίας αὐτοῦ ν' ἀπολαύσῃ τινός, γέρων ἤδη καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος Λουκ. Ἑρμότ. 78. —Ἐπίρρ. ἐξώρως ἔχειν τινὸς Φιλόστρ. 521.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐξώροις· γραίαις, ἢ γέρουσιν» καὶ «ἔξωρον· τὸν παρηκμακότα, ἄκαιρον, ἢ παλαιόν».

ἐξώροφος, ον, (ὄροφος) ὁ ἔχων ἓξ ὀροφάς, προσήγαγε καὶ τοὺς ὑποτρόχους πύργους τοῖς τείχεσιν ἐξωρόφους ὄντας Διόδ. 14. 51.

ἐξῶρτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξόρνυμι**.

ἔξωσις, εως, ἡ, ὦσις πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτοπισμός, ἐξάρθρωσις, ἔξωσις .. ἀπορραγεῖσα ἀπὸ τῆς συμφύσιος ἢ ἑνὸς σπονδύλου ἢ καὶ πλειόνων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811, 2.

ἔξωσμα, τό, ἐκδίωξις, ἐξορία, Ἑβδ. (Θρῆνοι Β', 14), Ὠριγέν. III. 677C.

ἐξωστάριον, τό, μικρὸς ἐξώστης, «μπαλκονάκι», Λέοντ. Νεαρ. 220.

ἐξωστατέω, ἵσταμαι ἔξω, Θ. Στουδ. σ. 777, ἔκδ. Ml.

ἐξώστης, ου, ὁ, ἐπὶ ἀνέμων, σφοδρός, ὁρμητικός, ὁ ἐξωθῶν τοῦ εὐθέος δρόμου ἐν θαλάσσῃ καὶ παραφέρων τοὺς πλέοντας, ὡς ἐγένοντο ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἐξῶσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος Ἡρόδ. 2.113, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· ζάλη δὲ καὶ ἄνεμος ἐξώστης ἐμπεσὼν ἐπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην Αἰσχίν. Ἐπιστ. 659 ἐν τέλει. **2)** μεταφ., ὁ ἐκδιώκων, ὁ καταστρέφων, ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης ἔθραυε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων Εὐρ. Ῥῆσ. 322. **3)** ἐξώστης, «μπαλκόνι», ὡς καὶ νῦν, Ἀρμενόπ. 2. 32, ἐλέγετο καὶ **ἡλιακός**, αὐτόθι 52.

ἐξώστρα, ἡ, μηχανὴ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ὁμοία κατά τι πρὸς τὸ ἐκκύκλημα (ὃ ἴδε), Πολυδ. Δ', 127, 129· μεταφ. ἐν Πολυβ. 11. 6, 8. **II.** γέφυρα κρεμαστὴ ἐξωθουμένη ἐκ τοῦ πύργου τῶν πολιορκητῶν κατὰ τοῦ τείχους τῶν πολιορκουμένων, Λατ. exostra, Vegetius Renatus de Re Militari 4. 21. **2)** = ἐξώστης, «μπαλκόνι», Σύμμαχ. Δ', Βασιλ. Α', 2.

ἐξώστωον, τό, τὸ ἔξω τῆς στοᾶς, ἡ ἐξωτερικὴ στοά, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 267 ἐν λ. **στοά**.

ἐξώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ ἔξω, τοῦ ἐξωτάτου Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. ς', 29, καὶ διαφ. γρ. ἐν Νεεμ. ΙΑ', 16).

ἐξωτάτω, Ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ ἔξω, τὸ ἐξωτάτω ῥέον Πλάτ. Φαίδ. 112E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4.

ἐξωτερικός, ή, όν, (ἔξω) ἀντίθ. τῷ **ἐσωτερικός**, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔξω, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν μελῶν τοῦ σώματος, τὴν γλῶτταν δεῖ ὑπολαβεῖν ὥσπερ ἓν μόριον τῶν ἐξωτερικῶν εἶναι .. οἷον χεῖρα ἢ πόδα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 5. 6, 9· ἐξωτ. ἀρχή, ἀρχὴ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 2. 10, 16, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **οἰκεῖος**, οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκείας αὐτῶν αὐτόθι 7. 3, 8· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, ἰδιαιτέρας πραγματείας, αὐτόθι 1. 5, 4· μακάριος δι' οὐθὲν τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ δι' αὐτὸν αὐτὸς αὐτόθι 7.1, 10. **II.** οἱ **ἐξωτερικοὶ λόγοι** τοῦ Ἀριστ. κατὰ τὸν Γέλλιον (Gellius 20. 5) ἦσαν δημώδεις πραγματεῖαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **ἀκροατικούς, ἀκροαματικοὺς** ἢ **ἐσωτερικούς**, οἵτινες περιελάμβανον τὴν ὑψηλοτέραν αὐτοῦ φιλοσοφίαν, πρβλ. Πλούτ. 2.1115 (ἔνθα οἱ ἐξωτερικοὶ διάλογοι ἀντιτίθενται πρὸς τὰ **ἠθικὰ ὑπομνήματα** καὶ τὰ **φυσικά**), Κλήμ. Ἀλ. 68· ἀλλ' ὁ Κικέρων Fin. 5. 5, φαίνεται ὅτι ἐθεώρει τὴν διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ ὕφος (unum populariter scriptum, alterum limatius). Παρ' αὐτῷ τῷ Ἀριστ. ὅμως οὐδαμοῦ ἀναφέρονται **λόγοι ἀκροατικοὶ** ἢ **ἐσωτερικοί**, καὶ πανταχοῦ ὅπου ἀναφέρονται οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι φαίνονται ὅτι σημαίνουσι δημώδη ἐπιχειρήματα ἢ συλλογισμοὺς συνήθεις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, οἵους καὶ αὐτὸς μεταχειρίζεται ἔν τισι τῶν δημωδεστέρων αὐτοῦ ἔργων, Μετὰ τὰ Φυσ. 12.1, 4, Φυσ. 4. 10, 1, Ἠθ. Ν. 1. 13, 6, Πολ. 3. 6, 5., 7. 1, 2· οὕτως ἀκριβῶς καὶ τὸ **λόγοι ἐγκύκλιοι** (ἴδε **ἐγκύκλιοι**)· ἐν Ἠθ. Εὐδ. 1. 8, 4, ῥητῶς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **κατὰ φιλοσοφίαν**, ἴδε Bonitz, Πίνακ. Ἀριστ. (Index Aristotelicus) σ. 104. 44 κἑξ. πρβλ. **ἐσωτερικός**·—οἱ **ἐξωτερικοί**, οἱ ἀρχάριοι μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **ἀκροαματικούς**, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 16, Fin. 5. 12, Γέλλ. 20. 5, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 448.

ἐξωτέρω, Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἔξω, πλέον ἔξω, ἡνιοστρόφου δρόμου ἐξωτέρω Αἰσχύλ. Χο. 1023· ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 5:—Ἐντεῦθεν ἐπίθ. **ἐξώτερος, α, ον**, ὁ πλέον ἔξω ὤν, τῆς αὐλαίας τῆς ἐξωτέρας Ἑβδ. (Ἔξοδ. κς', 4)· σκότος τὸ ἐξώτερον, τὸ σκότος τὸ ἔξω τῶν ὁρίων τῶν καταλαμπομένων ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς βασιλείων τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 12, κβ', 3, κδ', 307· «σκότος δὲ τὸ ἐξώτερον, τόπος ἐστὶ κολάσεως χαλεπωτάτης» Εὐθ. Ζυγαβηνοῦ Ἑρμην., κτλ., τ. 1. σ. 153, ἔκδ. Φαρμακίδου.—Ἐπίρρ. **ἐξωτέρως**, ἐξωτερικῶς, Μακάριος 484B.

ἐξωτικός, ή, όν, (ἔξω), ξένος, μὴ συγγενής, τούτου δὲ ἕτερος οὐδεὶς μεθέξει οὔτε συγγενής μου οὔτε ἐξωτικός τις Συλλ. Ἐπιγρ. 2686, 4247 κ. ἀλλ. **2)** ἐξωτερικός, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 6 (ὡς διάφ. γραφή), Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 311· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., κοσμικός, λαϊκός, Βασίλ. III. 944A· ἐξωτικαὶ πόλεις ἐν σχέσει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Μαλαλ. 449.11.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Στοβ. παράρτ. σ. 39.

ἐξωφανής, ές, ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. 141B.

ἐξώ-φορος, ον, ἔξω ἐνεχθείς, ὁ δημοσιευθείς, Ἰαμβλ. βίος Πυθαγ. 247, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 214.

ἐξωχείριος, ὁ ἔξω χειρῶν, ἐλεύθερος, Γλωσσ.—**ἐξωχειριωτής**, ὁ ἐκβάλλων τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ὁ ἀφίνων αὐτὸν ἐλεύθερον, Γλωσσ.

ἐξωχειροτόνητος, ὁ ἔξω, δηλ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ χειροτονηθείς, ἐξωχειροτόνητος ἱερεύς, κληρικὸς Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 150. 343-4.

ἔξωχρος, ον, πάνυ ὠχρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 2.

ἐξώχωρον προάστειον, τὸ ἔξω τῆς χώρας, δηλ. τῆς πόλεως, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 565.

ἕο, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **οὗ**, Λατ. sui·— **ἑοῖ**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **οἷ**, Λατ. sibi.

ἑογμός, «καθ' ἃ συνδέεται ὁ τράχηλος, ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχμός, καὶ ἑογμός», Λεξικὸν Βαρίνου, πρβλ. τὴν λ. **συνεοχμός**.

ἔοι, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **εἴη**, γ' ἑνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **εἰμί**.

ἔοικα ας, ε, κτλ., πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω. Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Ὅμηρος ἔχει τὸ γ' ἑνικ. τοῦ παρατατικοῦ **εἶκε**, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, ἔνθα ἐφάνη αὐτοῖς ἁρμόδιον τὸ μέρος νὰ ἐνεδρεύσωσι» Ἰλ. Σ. 520· μέλλων τις **εἴξω**, θὰ γείνω ὅμοιος, ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1001, καὶ ἀόρ. α' **εἶξα** ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σελ. 208· ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ πρκμ.:— Ἐκτὸς τῶν κοινῶν τύπων **ἔοικα, ας, ε**, κτλ., ἔχομεν παρ' Ἐπικ. γ. δυϊκ. **ἔϊκτον** ἀντὶ **ἐοίκατον**, Ὀδ. Δ. 27, μετοχ. **εἰοικυῖαι** Ἰλ. Σ. 418· α' πληθ. **ἔοιγμεν** Σοφ. Αἴ. 1239, Εὐρ. Κύκλ. 99· γ' πληθ. **εἴξασι**, ὁ αὐτὸς Ἑλ. 497, Ἀριστοφ. Ὄρν. 96, Πλάτ. Πολιτικ. 291Α, Σοφιστ. 230Α, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 1, ἐν «Συμμαχίᾳ» 2, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1. 8· ἀπαρ. **εἰκέναι** Εὐρ. Ἀποσπ. 167, Ἀριστοφ. Νεφ. 185 (πρβλ. **προσέοικα**), μετοχ. **εἰκώς**, ἥτις εἶνε ἐν χρήσει καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 254, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τύπον **ἐϊκώς**. τῷ ἐϊκὼς ἤϊξεν, ἴδε ἐν λ. **εἰκός**: — Ἰων. ἀλλ' οὐχὶ Ἐπικ. **οἶκα, ας, ε**, Ἡρόδ. 4. 82., 5. 20, 106, μετοχ. **οἰκὼς** ὁ αὐτ.: — Ὑπερσ. **ἐῴκειν, εις, ει**, Ὅμ., κλ., γ'. πληθ. **ἐῴκεσαν**, Θουκ. 7. 75, κλ., Ἐπικ. **ἐοίκεσαν** Ἰλ. Ν. 102· Ἐπικ, γ'. δυϊκ. **ἐΐκτην** ἀντὶ **ἐῳκείτην** Α. 104, Ὀδ. Δ. 662· Ἀττ. τις τύπος **ᾔκειν** ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1298 (ὡς διωρθώθη ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ): — ἀπαντῶσιν ὡσαύτως παθητ. τύποι μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, γ' ἑν. πρκμ. **ἤϊκται**, Νικ. Θηρ. 658 (πρβλ. **προσέοικα**)· Ὑπερσ. **ἤϊκτο**, τετράκις ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἄνευ αὐξήσ. **ἔϊκτο** Ἰλ. Ψ. 107. (Τὰ Ὁμηρικὰ παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα πρέπει νὰ εἶχεν ὡς γράμμα σύμφωνον, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις δεικνύει ἴχνος τι τοῦ δίγαμμα, ὁ Κούρτιος συμπεραίνει ὅτι ἡ ῥίζα δὲν ἦτο FIK, ἀλλὰ πιθανῶς ΔΙΚ ἢ DYIK, δηλαδὴ ἡ ῥίζα τοῦ **δείκνυμι**· καὶ ὅτι ἡ Ὁμηρ. λέξις ἦτο γέγοικα).

I. εἶμαι ὅμοιος, φαίνομαι ὅμοιος, τινι Ὅμ., κτλ.· Μαχάονι πάντα ἔοικε Ἰλ. Λ. 612· κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ Ὀδ. Α. 208· οὕτως εἶδός τε μέγεθός τε, δέμας, πάντα, κτλ., Ὅμ.: γίνεται ἐμφαντικώτερον διὰ τῶν φράσεων, εἰς ὦπα ἔοικεν, ἄντα ἐῴκει, ἄγχιστα ἐῴκει Ἰλ. Γ. 158, Ω. 630, κ. ἀλλ.· μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν, ὁμοιάζει μὲ τὸν μαῦρον θάνατον, Ὀδ. Ρ. 500: — ὡσαύτως μετὰ μετοχ., αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισι ἐΐκτην, «ἀεὶ γὰρ ἐοίκεσαν ἐπιβησομένοις τοῦ ὀχήματος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 379· ἔοικε σημαίνοντι ὅτι, φαίνεται ὡς σημαῖνον ὅτι, Πλάτ. Κρατ. 437Α· ἔοικε σπεύδοντι, φαίνεται ὡς σπεύδων, Πρωτ. 361Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 10., 4. 3, 8· καὶ ἄνευ μετοχ., ἔοικε τοῦτ' ἀτόπῳ· τοῦτο φαίνεται ὡς ἄτοπον, Πλατ. Φαῖδρ. 62D: ἡ σημασία τοῦ φαίνομαι ὅμοιός τινι ἀπαντᾷ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῇ μετοχ. **εἰκώς**, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ Ἀγ. 760· ξένῳ γὰρ εἰκὼς Χο. 560. **II**. ἔοικα μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ Λατ. videre, ἐν φράσεσιν ἃς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκφέρομεν ἀπροσώπως, ἔοικα δέ τοι παραείδειν, ὥστε θεῷ, μοὶ φαίνεται ὅτι ᾄδω εἰς σὲ ὡς εἰς θεόν, Ὀδ. Χ. 348· χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι Αἰσχύλ. Πρ. 971, πρβλ. 984· ἔοικα θρηνεῖν μάτην ὁ αὐτὸς Χο. 925, πρβλ. 730· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι Σοφ. Ο. Τ. 744· ἔοικα.. ἐποικτείρειν σε ὁ αὐτὸς ἐν Φιλ. 317· μετ' ἀπαρ. μέλλ., θέλξειν μ' ἔοικας Αἰσχύλ. Εὐμ. 900· ἔοικα θεσπιῳδήσειν, ὁ αὐτὸς Ἀγ. 1161· κτενεῖν ἔοικας, ὁ αὐτὸς ἐν Χο. 922· τὸν ἄνδρα ἔοικεν ὕπνος ἕξειν Σοφ. Φιλ. 821. πρβλ. 911, Εὐρ. Ἑκ. 813, πρβλ. Κύκλ. 99· μετ' ἀπαρ. ἀορ., πικροὺς ἔοιγμεν.. ἀγῶνας κηρῦξαι, φαίνεται ὅτι ἐκηρύξαμεν πικροὺς ἀγῶνας, Σοφ. Αἴ. 1239· — σπαν. μετὰ μετοχ., ἔοικε κεκλημένῃ Πλάτ. Κρατ. 419C· ἐοίκατε ἡδόμενοι Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 8· ἀλλ' ὁ Heind καὶ ὁ Cobet προτιμῶσι κεκλημένη, ἡδομένοις, ὡς ἀνωτ. I. 2) ἀπροσώπ., ἔοικε, φαίνεται· ὡς ἔοικε, ὡς φαίνεται, δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν Σοφ. Ἀντ. 576· ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ αὐτόθι 740, Ἠλ. 772, 1341, Εὐρ., Θουκ., κλ. — ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 551, τὸ **μοι** ἀνήκει εἰς τὸ **τόδ' ἔργον**, ἴδε Δινδόρφ. ἐν τόπῳ· τὸ ὡς ἔοικε, μεταχειρίζεται πολλάκις ὁ Πλάτων ὅπως κολάσῃ τὸ λίαν ὁριστικὸν φράσεώς τινος, ἄπειμι δέ, ὡς ἔοικε, τήμερον Φαίδων 61Β· ἠνίξατο ἄρα, .. ὡς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 332Β, κτλ.· ἐν ἀποκρίσεσι τὸ **ἔοικεν** = οὕτω φαίνεται, Πολ. 334Α, 346C, κ. ἀλλ. 3) ὡσαύτως προσωπικ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς ἔοικας Σοφ. Ἠλ. 516, Τρ. 1241, ὡς εἴξασι Εὐρ. Ἠλ. 497. **III**. σχεδὸν ἀεὶ ἀπροσώπως, προσήκει, πρέπει, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητ. ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφ., οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι Ἰλ. Ξ. 212, Ὀδ. Θ. 358· οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν Ἰλ. Δ. 286· συχν. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὅμ.· ἐν δὲ τῷ ἐν Ὀδ. Χ. 196 χωρίῳ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις, εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν, πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ τὸ ἀπαρέμφ., καταλέξασθαι· οὕτω, καὶ ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, ἐξυπακουστέον τὸ εἶναι, Ἰλ. Α. 119· ἡ χρῆσις αὕτη εἶνε σπανία παρ' Ἀττ. ὡς ἐν Πλάτ. Νόμοις 879C. **IV**. μετοχ. **ἐοικώς, εἰκώς**, καὶ Ἰων. **οἰκώς, υῖα, ός**, 1) φαινόμενος ὅμοιος, ὁμοιάζων, συχν. παρ' Ὅμ.: ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὸν μακρότερον τύπον οἷον, φόβος οὐδενὶ ἐοικὼς Θουκ. 7. 71· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ **εἰκὼς** Αἰσχύλ. Ἀγ. 760, Χο. 560, Εὐρ. Κύκλ. 376, Ἀριστοφ. Σφ. 1321. 2) ἁρμόδιος, ἁρμόζων, κατάλληλος, μῦθοί γε ἐοικότες.. ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι Ὀδ. Γ. 124, 125· ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ Ὀδ. Α. 46· εἰκυῖα ἄκοιτις, κατάλληλος σύζυγος, Ἰλ. Ι. 399, πρβλ. Ὀδ. Δ. 239: — οὕτω παρ' Ἀττ., ἔλλογος, εὔλογος, λογικός, οἱ εἰκότες λόγοι, μῦθοι Πλάτ. Τίμ. 48D, 59C, κτλ. 3) πιθανόν. εἰκός ἐστι ἀντὶ τοῦ **ἔοικε**, Σοφ. Ἠλ. 659, 1488, κτλ.: μάλιστα, ὡς εἰκός, Ἰων. **ὡς οἰκός**, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔοικε, Ἡρόδ. 1. 45, Σοφ. Φιλ. 498, κτλ.· οἷον εἰκὸς Πλάτ. Πολ. 406D· καθάπερ εἰκὸς ὁ αὐτός, Τίμ. 24D· ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός, ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδωνι 67Α, Πολ. 407D, κτλ. 4) καὶ τὰ ἐοικότα, καὶ τὰ ὅμοια, αἶγες, αἴλουροι, καὶ τὰ ἐοικότα Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1 47., 3. 180. 5) περὶ τοῦ οὐδ. **εἰκός**, ὅπερ κατέστη οὐσιαστ. ἴδε τὴν λέξιν.

ἐοικότως, Ἀττ. **εἰκότως**, Ἰων. **οἰκότως**, Ἐπίρρ. τῆς μετοχ. **ἐοικώς**, ὁμοίως, ἀναλόγως, ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ, ὡμίλησας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀπουσίαν μου, δηλ. ἐν ἐκτάσει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 915. 2) εἰκότως, δικαίως, ὀρθῶς, φυσικῶς, πρεπόντως, Ἡρόδ. 2. 25, Αἰσχύλ. Ἱκ. 403· οὐκ εἰκότως Θουκ. 1. 37· συχν. τίθεται μετ' ἐμφάσεως ἐν τέλει προτάσεως, ὁ αὐτὸς 1. 77., 2. 93, Ἰσοκρ. 12D, κλ.

ἑοῖο, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἑοῦ**, γεν. τοῦ **ἑός**, πατρὸς ἑοῖο Ἰλ. Β. 662· υἷος ἑοῖο Ν. 522, κ. ἀλλ.

ἔοις, Ἐπ. ἀντὶ **εἴης**, β' ἑν. εὐκτ. τοῦ **εἰμί**, Ἰλ. Ι. 284, **ἐοῖσα**, Δωρ. ἀντὶ **ἐοῦσα, οὖσα**, μετοχ. θηλ. τοῦ **εἰμί**.

ἐόλει, ἐτάραττε, πῦρ δὲ οὐκ ἐόλει (γ' ἑνικ. παρατ.), κατὰ Bökh. ἀντὶ **αἰόλλει** ἐν Πινδ. Π. 4. 414 (233). — Παθ. **ἐόλητο** (γ' ἑνικ. ὑπερσ.), ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι, «ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 471· ἐόλητο θυμὸν.. ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν Κύπριδος Μόσχ. 2. 74. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐόληται· τετάρακται, ἐπτόηται· ὠδύνηται». (Πιθαν. ἐκ τῆς ῥίζης **εἴλω**· πρβλ. Βουττμ. Κατάλ. Ἀνωμ. Ῥημ. ἐν λ. **εἴλω**, καὶ Λεξίλογ. ἐν λ. **αἰόλος** 7).

ἔολον· «πρόσφορον. χρηματιστόν» Ἡσύχ.

ἔολπα, ας, ε, ποιητ. β' πρκμ. τοῦ **ἔλπω** μετὰ σημ. ἐνεστ., ἐλπίζω, μόνον ἐν τῷ ἑν. ἀριθμ. τῆς ὁριστ., νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα.. οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι Ἰλ. Χ. 216, Ὀδ. Ε. 379, κτλ.

ἔον, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 643, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἦν**, α' ἑνικ. τοῦ παρατ. τοῦ **εἰμί**: ἀλλὰ **ἐόν**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὂν μετοχ. οὐδ. τοῦ **εἰμί**.

ἔοργα, ας, ε, ποιητ. πρκμ. τοῦ **ἔρδω**, Ἰλ. Ι. 320, Ὀδ. Χ. 318· γ' πληθ. **ἔοργαν** ἀντὶ **ἐόργασιν**, Βατραχομυομ. 178: μετοχ. **ἐοργὼς** Ὅμ.: Ἰων. γ' ἑνικ. τοῦ ὑπερσυντελ. **ἐόργεε** Ἡρόδ. 1. 127.

ἐοεργέτης, ὁ, καὶ **ἐόνοια**, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **εὐεργέτης** καὶ **εὔνοια**, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 102, 135.

ἐόργη, ἡ = **τορύνη** (ἥτις ὠνομάζετο καὶ **εὐέργη**), Πολυδ. Ϛ', 88· καὶ ῥῆμα ἐοργῆσαι = τορυνῆσαι αὐτόθι.

ἑορτάζω, ἐν τῷ Ἰωνικ. πεζῷ λόγῳ **ὁρτάζω**: παρατ. **ἑώρταζον** (μετ' ἀνωμάλ. αὐξήσ. ἐν τῇ β' συλλαβῇ) Ἰσοκρ. 392C, Παυσ. 4. 19, 4: μέλλ. **-άσω**, Λουκ., κλ.: ἀόρ. **ἑώρτασα** (μετ' ἀνωμάλου αὐξήσ.) Δίων Κ. 48. 34, κλ.· ἀπαρ. **ἑορτάσαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1079, Πλάτ.: πρβλ. **διεορτάζω**· (**ἑορτή**). Ἑορτάζω, πανηγυρίζω, ὀρτάζουσι μεγάλας ἀνάγοντες θυσίας Ἡρόδ. 2. 60, 122, Εὐρ., κλ.: ἑορτὰς ἑορτ., πανηγυρίζειν ἑορτάς, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3, 2· ἡμέρας τέσσαρας Πλουτ. Κάμιλλ. 42· ἑορ. τῷ θεῷ Λουκ. Ἀνάχ. 23. **II**. τιμῶ μέγα τι γεγονὸς δι' ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, πανηγυρίζω, ταῦτα ἡ πόλις ἑορτάζει καὶ ὑπὲρ τούτων θύει τοῖς θεοῖς Πλούτ. 2. 349F· πολυτελῶς ἑορτάζοντες ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Ἀντων. 56.

ἔορτα(ι)· «ἔδοξε. κρεμνᾶται» Ἡσύχ.

ἑορταῖος, α, ον, = **ἑόρτιος**, ἑορτάσιμος, Διον. Ἁλ. 4. 74.

ἑορτάσιμος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἑορτάσιμος ἡμέρα Πλούτ. 2. 270Α· ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα Λουκ. Κρονοσόλων 11 (394).

ἑορτάσιος, ὁ, ἑόρτιος, ἑορτάσιον ἦχον Γρηγ. Ναζ. ᾠδ. 4, 26, σ. 68C.

ἑόρτᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἑορτάζειν, Πλάτ. Νόμοι 657D.

ἑόρτασμα, τό, ἑορτή, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΘ', 15).

ἑορτασμός, ὁ, ἑόρτασις, Πλούτ. 2. 1101Ε.

ἑορταστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἑορτάζω**, δεῖ ἑορτάζειν, Γρηγ. Ναζ. II. 429Β.

ἑορταστής, οῦ, ὁ ἑορτάζων, ὁ πανηγυρίζων, Μάξ. Τύρ. 6. 8, Πολυδ. Α', 34.

ἑορταστικός, ή, όν, ὁ εἰς ἑορτὴν ἀνήκων, μάχαι τινὲς ἑορταστικαί Πλάτ. Νόμοι 829B· ἡμέρα Λουκ. Ἔρωτ. 1, Ἀλκίφρων 3. 57· ἐπιστολὴ ἑορταστική, πεμπομένη πρὸς χαιρετισμὸν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς ἐπίσκοπον, ἢ ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς πρόσωπον κατέχον δημόσιον ἀξίωμα, Ἀθαν. II.1176B, Θεόφιλ. Ἀλεξ. 53A, κλ. — ὁμοίως, ἑορταστικὰ γράμματα Θεοδώρητ. IV.1180 (Σωζομ.1540C).

ἑορτή, ἐν δὲ τῇ Ἰων. πεζογραφίᾳ **ὀρτή** (οὕτω καὶ ἐν Τραγ. στίχῳ Ἴωνος τοῦ τραγῳδιοποιοῦ παρ' Ἀθην. 258F), ἡ:—ἑορτή, πανήγυρις, ἔπει καὶ πᾶσιν ἑορτή Ὀδ. Υ.156· νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Φ. 258· ἑορτῆς στέργηθρ' ἔχειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 191· ἐούσης ὀρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι Ἡρόδ. 1.31· ὀρτὴν ἄγειν, ἑορτάζειν, ὁ αὐτ. 147.150, Θουκ. 4. 5, κλ.· ὀρτὴν ἀνάγειν Ἡρόδ. 2. 40,48, κ.ἀλλ.· ἑορτὴν ἑορτάζειν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 2· ἑορτὴν τῷ θεῷ ποιεῖν Θουκ. 2.15. **2)** καθόλου, τέρψις, «διασκέδασις», παιδιᾶς καὶ ἑορτῆς χάριν Πλάτ. Φαῖδρ. 276B,κλπ., οὕτω καί, ἑορτὴν ἡγεῖσθαί τι Θουκ.1.70. **3)** παροιμ., κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, «ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπολειπομένων» (Διογενιαν. 5. 73), Πλάτ. Γοργ. 447A· ἀέργοις αἰὲν ἑορτά, ἑκάστη ἡμέρα εἶνε ἑορτὴ εἰς τοὺς ἀέργους, Θεόκρ. 15. 26, πρβλ. **ἐροτή**. **II.** ἐν τῇ Παλ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. ἡ μεγάλη τῶν Ἑβραίων ἑορτή, ὅτε μὲν μετὰ τῆς λέξεως πάσχα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΔ', 25), Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. β', 41, κατὰ Ἰωάν. ιγ', 1, ὅτε δὲ ἄνευ αὐτῆς, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 14), Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κς', 5, κ. ἀλλ. — ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων = ἡ ἑορτὴ τοῦ πάσχα Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΓ', 15, ΛΔ', 17, Δευτερ. ΙϚ', 16)· ἤγγιζε δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη πάσχα Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. κβ', 1· ἡ ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας Ἑβδ. (Δευτ. ις', 16, κτλ.). **2)** ἐκκλησιαστικὴ ἑορτή, μάλιστα τὸ χριστιανικὸν πάσχα, ἡ μεγίστη πασῶν τῶν ἑορτῶν, Διον. Ἀλεξ.1336A (Εἰρην. 1228C), Εὐσέβ. II. 181B, Ἀθαν. 232C, Γρηγ. Ναζ. II. 624B, κλ.—δεσποτικὴ ἑορτή, πρὸς ἀνάμνησιν σπουδαίου τινὸς συμβεβηκότος τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ· δεσποτικὴ λοιπὸν ἑορτὴ εἶναι τὸ **Πάσχα**, τὰ **Χριστούγεννα**, τὰ **Φῶτα**, ἡ **Πεντηκοστή**, ἡ **Ἀνάληψις**, ἡ **Περιτομὴ** καὶ ἡ **Μεταμόρφωσις**, Κύριλλ. Ἀλ. X. 1041A, Γρηγέντ. 597A, κ. ἄλλοι. — θεομητορικαὶ ἑορταί, αἱ τῆς μητρὸς τοῦ Σωτῆρος, τοιαῦται δὲ εἶναι ἡ **Γέννησις τῆς Θεοτόκου**, τὰ **Εἰσόδια**, ὁ **Εὐαγγελισμὸς** καὶ ἡ **Κοίμησις**. Ἴδε Ὡρολόγ. τὸ Μέγα, κλ.

ἑόρτιος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἑορτήν, σεμνοπρεπής, Γρηγόρ. Ναζ. II, 625A, III.1023A, Δαμασκ. III. 645B, κλ.

ἑορτις, ιος, ἡ, = **ἑορτή**, Σχολ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Ε. 299· πρβλ. **ἔροτις** ἐν λ. **ἐροτή**.

ἑορτο-λόγιον, τό, ἡμερολόγιον τῶν ἑορτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἑορτώδης, ες, (εἶδος) = **ἑόρτιος**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16, 2, 1, Σχολ. εἰς Θουκ. 5. 54.

Ἑορτών, ῶνος, ὁ, «μὴν Ἀττικός» Εὐστ. Ὀδ.1698. 35.

ἑός, ἑή, ἑόν, Ἐπικ. ἀντὶ ὅς, ἥ, ὅν: (ἕ, ἕο, οὗ): — κτητικὴ ἀντων. τοῦ γ' ἑνικ. προσ. αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, Λατ. suus, Ὅμ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ., καὶ Δωρ.· οὐδέποτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ καὶ μόνον δὶς ἢ τρὶς παρὰ τοῖς Τραγ., δηλαδὴ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281 (Ἰαμβ.), Εὐρ. Ἠλ. 1206 (λυρ.), Σοφ. Ἠλ. 1075 (ἂν παραδεχθῶμεν τὴν τοῦ Δινδορφίου διόρθωσιν, τὸν ἑὸν πότμον .. στενάχουσα, ἀντὶ τὸν ἀεὶ πατρὸς .. στενάχουσα, δηλ. τὸν ἀεὶ χρόνον στενάζουσα διὰ τὸν ἑαυτῆς πατέρα, ἴδε σημ. Jebb)· τὸν ἑόν τε Πόδαργον Ἰλ. Ψ. 295· ἐπιτεταμένον, ἐῷ αὐτοῦ θυμῷ, Λατ. suo ipsius animo, Κ. 204· ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες Ὀδ. Δ. 643: — (ἐντεῦθεν τὰ μεθ' Ὅμηρ. **ἑαυτοῦ, αὑτοῦ**).— Δὲν εἶναι δὲ ἁπλῶς ἀνταναχλωμένη, ἀλλ' ἀντιστοιχεῖ πρός τε τὸ ejus τῆς Λατ. καὶ τὸ suus. **II.** μεθ' Ὅμηρ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἄλλων προσώπων, **1)** ὡς ἀντων. κτητ. τοῦ γ' πληθ. προσ. ἀντὶ **σφέτερον**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 58, Πινδ. Π. 2. 169, καὶ συχνὰ παρὰ μεταγν. Ἐπικ. ὡς ἐν Βατραχομυομ. καὶ Ἀπολλ. Ροδ., ἴδε Ruhnk Ep. Cr.178. **2)** παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς προσέτι = **ἐμός**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 226. **3)** ὡσαύτως = **σός**, ὁ αὐτὸς Β. 634., Γ. 140, Θεόκρ.17. 50. **4)** = **ἡμέτερος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 203. **5)** = **ὑμέτερος**, ὁ αὐτὸς Β. 332., Γ. 267. — παρομοία σύγχυσις προσώπων παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ **ὅς, ἥ, ὅν**, καὶ **σφεῖς**, ἔτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἐν τῷ **σφέτερος**, παρ' Ἡσ., καὶ παρ' Ἀττ. ἐν τῷ **ἑαυτοῦ**· πρβλ. Wolf Proleg. σ. ccxlvii, κέξ. — Περὶ τοῦ **ἑάων**, ἴδε ἐν λ. **ἐΰς**.

ἑοῦς, Βοιωτικὸν ἀντὶ τῆς **ἕο, οὗ**, γεν. τῆς τριτοπροσώπου ἀντων., Κόριννα 2.

ἑοσσητήρ, ῆρος, ὁ, «ἐπίκουρος, τιμωρός, ἀντὶ τοῦ ἀοσσητήρ» Ἡσύχ.

ἐοῦσα, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **οὖσα** μετοχ. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **εἰμί**, ἐν Ἄργει ἐοῦσα Ἰλ. Ζ. 456· ἀμφὶς ἐοῦσα Η. 342· πινυτή περ ἐοῦσα Ὀδ. Υ. 131 κ. ἀλλ.

ἐπ-αβελτερόω, καθιστῶ τινα μᾶλλον ἀβέλτερον, ἀσύνετον, ἀνόητον, ἐπαβελτερώσας τόν ποτ' ὄντα ἀβέλτερον Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 1.

ἐπάγαθος, ον, = **χρηστός**, λέξις συνήθης ἐν ἐπιτυμβίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4991, 5020.

ἐπ-ᾰγαίομαι, Παθ., χαίρω, γαυριῶ ἐπί τινι, τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1262· ἐπιχαιρεκακῶ, οὕνεκεν οὗ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ, «ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς» (Σχόλ.), αὐτόθι 470: Ἐπικ. ἀόρ. ἐπαγάσσατο, ποιητὴς παρὰ Παρθεν. 21.18. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαγασσαμένη· ἐκπλαγεῖσα».

ἐπ-ᾰγάλλομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω ἢ γαυριῶ ἐπί τινι, μετὰ δοτ., ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι Ἰλ. Π. 9. 1, πρβλ. Κόϊντ. Σμ.7.327, Τρυφ. 671· ἐπί τινι Ξεν. Οἰκ. 4.17.

ἐπ-ᾰγανακτέω, ἀγανακτῶ κατά τινος ἢ διά τι, Πλουτ. Ἀλκ. 14, Ἀγησ.19, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2.13, 3, κλ.

ἐπαγαλλιάζων· «ἐπιχαίρων» Ἡσύχ.· ἐν τῷ Κώδικι φέρεται: **ἐπαγαλλιάζων**.

ἐπαγγελία, ἡ (ἐπαγγέλλω) διαταγή, παραγγελία, διότι παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν Πολύβ. 9. 38, 2, **2)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κυρίως, ἐπαγγελία δοκιμασίας, δημοσία καταγγελία καὶ κλῆσις ὅπως προσέλθῃ τις εἰς δοκιμασίαν τῶν ῥητόρων (ἴδε τὴν λ. **δοκιμασία** 4) γενομένην κατά τινος ὅστις, ἐνῷ ἐνείχετο εἰς ἀτιμίαν, ἐτόλμα νὰ δημηγορῇ δημοσίᾳ (ἴδε **ἐπαγγέλλω**) 3)· ἐπαγγελίαν τινὶ .. ἀπειλεῖν Αἰσχίν. 9. 35· πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἐσθ' ἡμῖν ἐπαγγελία Δημ.602.11.—Καθ' Ἁρποκρ.: «ἐπαγγελία, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι οὐκ ἐξόν»· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.—Κατὰ δὲ τὰ Α.Β. σ.256, 5, «ἐπαγγεῖλαι καὶ ἐπαγγελία, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν πεπορνευμένων καὶ δημηγορούντων οὐκ ἐξόν»· πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 353. 43. **3)** προσφορά, ὑπόσχεσις, ἀπεδέξασθε τήν τ' ἐπαγγελίαν τὴν ἐμήν, κτλ., Δημ. 519. 8, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.1, 6· ἐπαγγελίας ποιεῖσθαί τινι Πολύβ.1.72,6· ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλιπών, καταλιπὼν ὡς ὑπόσχεσιν, ὁ αὐτὸς 18.11.1· τὴν ἐπαγγελίαν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν αὐτόθι.: μεταφ., ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπαγγελία καὶ οὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι Φιλόστρ.768. **4)** ἀγγελία, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Κ' 15), Ἐπιστ. Α' Ἰωάνν. α', 5.

ἐπαγγέλλω, (ἴδε **ἀγγέλλω**):— λέγω, ἀναγγέλλω, μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω Ὀδ. Δ.775· τινὶ ὡς .. Ἡρόδ. 3.36, κτλ.· ἰδίως κηρύττω ἐπισήμως, ἐπ. τὰς σπονδὰς Θουκ. 5. 49· ἐπ. πόλεμον Πλάτ. Νόμοι 702D: — Παθ., διακηρύττομαι, ἐπηγγέλθησαν αἱ σπονδαὶ Θουκ. 8.10:—Μέσ., ἀγγέλλω, ποιῶ γνωστὸν διὰ κήρυκος, Ἡρόδ. 2. 121, 6. **2)** δίδω διαταγάς, διατάσσω, παραγγέλλω, ἀπολ.. Ἡρόδ.1. 70, Θουκ. 5. 47· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., δίδω διαταγὰς νὰ .., ἐπαγγείλας τοὺς Λακεδαιμονίους παρεῖναι Ἡρόδ.1.77, πρβλ. Θουκ. 6. 56· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., διατάσσω τινὰ νὰ κάμῃ τι, Δημ. 1041, 5, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους, ὡς τὸ Λατ. milites sociis imperare, «ἀγγέλους πέμψας εἰς τοὺς συμμάχους ἑτοιμάζειν ἐκέλευε στρατιὰν» (Δούκας), Θουκ.7.17· κατὰ πόλεις, ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, κατὰ πόλεις ἐπέτασσον, ὁ αὐτ. 3. 16: — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., ἐπαγγέλλεσθαί τινι ἑτοιμάζειν στρατιὴν Ἡρόδ.7,1, πρβλ. 4. 200· ἐπ. τινὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1185· ἐπ. τισί, ὅπως ἂν ἀπέλθοιεν Ἡρόδ. 5. 98· ὅτι .. Πλάτ. Νόμοι 915A:—Παθ., τὸ ἐπαγγελλόμενον Ἡρόδ. 2. 55. **3)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κυρίως, δοκιμασίαν ἐπ., καταγγέλλειν, καὶ καλεῖν τινα εἰς δοκιμασίαν τῶν ῥητόρων, ὅστις, ἐνῷ ἐνείχεται εἰς ἀτιμίαν, λαμβάνει μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ (ἴδε **ἐπαγγελία** 2)· ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταύτην Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ.1.4, πρβλ.19. 5· ἐπ. τινὰ τῇ βουλῇ Ἀνδοκ. 3. 11· τινὰ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας Δημ. 600. 22: — Παθ., ἐπηγγέλθη αὐτοῖς ὅτι ἐπεξίοιμι Ἀντιφῶν 112. 36. **4)** ὑπισχνοῦμαι, ξείνοις δεῖπνα Πινδ. Π. 4. 55· θεοῖς εὐχὰς Αἰσχύλ. Χο. 213· ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη (τοῦ ὑπισχνεῖσθαι) εἶναι κοινοτέρα ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπ. τί τινι ἐς δωρεὴν Ἡρόδ. 3.135· ἐπ. ξείνιά τινι ὁ αὐτὸς 6. 35· παίδων .. ἐπ. γονάς Εὐρ. Μήδ.721· ἀπηγγελλόμην, ἃ ὑπισχνούμην, Σοφ. Ἠλ.1018· ἐπ. τάδε, ὡς .., Ἡρόδ. 6. 9· μετ' ἀπαρ., ὑπισχνοῦμαι ὅτι θά, Θουκ. 6. 88, Ἰσαῖος 77.19, κτλ.· ὑπισχνοῦμαι εἴς τινα νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐπαγγέλλεται τῇ βουλῇ .. μηνύσειν περὶ .. Ἀνδ. 1. 15, Λυσ. 179. 37· τινὶ ὥστε ποιεῖν Θουκ. 8. 68: — ἀπολ.; προτείνω, προσφέρω, Ἡρόδ. 2.121, ἐν τέλ. **5)** καθιστῶ γνωστόν, λέγω, ἀλλ' ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή, «λεγέτω» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1049: συνηθέστερον ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ὡς τὸ Λατ. profiteri, ἔχω ὡς ἐπάγγελμα, ἐπαγγέλλομαί τι, ἐθαύμαζε δ' εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7· ἰδίως ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ὡς ἐν Πλάτ. Εὐθυδ. 273, Γοργ. 447C· τοῦτό ἐστι τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγέλλομαι ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 319A· ἐπαγγελλόμενος πάντα .. οὐθὲν ἐπιτελεῖ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1.2· μετ' ἀπαρ., ἐπ. ἀποκρίνεσθαι ὅ,τι ἄν τίς σε ἐρωτᾷ Πλάτ. Γοργ. 447D· ἐπ. οἷός τε εἶναι ποιῆσαί τι ὁ αὐτὸς ἐν Λάχ. 186C, Θεάγ.127E· ἐπαγγέλλεται δεινὸς εἶναι Δημ. 938. 8· οἱ σοφισταὶ ἐπ. διδάσκειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 9,18· καὶ ἀπολ.,

ἔχω ὡς ἐπάγγελμα τὸ ἐκπαιδεύειν, διδάσκειν, τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι τοιαύτην Πλάτ. Πολ. 518B, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 11, 11. **6**) ἀπαιτῶ, Συνθήκη παρὰ Θουκ. 5, 47, Διον. Ἀλ. 5. 65· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Δημ. 401. 17. **7**) ἐπιδιώκω ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐπ. ἄρχειν Πλούτ. 2. 276C. ἐπ. ὑπατείαν, Λατ. petere Consulatum, Ἀππ.

ἐπάγγελμα, τό, ἀγγελία, ἄγγελμα, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 33. **2**) τὸ ὑπισχνεῖσθαι ἄνευ σκοποῦ ἐκτελέσεως, ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου προκαταληφθέντας τότε Δημ. 397· 3· τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα ψεῦδος γάρ ἐστι καὶ οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ φαινόμενον εἰκὸς Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 11. **3**) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Εὐθύδ. 274Α, Πρωτ. 319Α: πρβλ. **ἐπαγγέλλω** 5. **4**) ἐν τῷ πληθ. = τῷ Λατ. comitia, ἐκκλησία, συνέλευσις Ῥωμαίων πολιτῶν, Πλούτ. 2. 276C, ἔνθα διάφ. γρ. **ἐπαγγελία**. **5**) διαταγή, προσταγή, Λεόντ. Μοναχ. 693Α.

ἐπαγγελτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπαγγελλόμενος, ὑπισχνούμενος, Γλωσσ.

ἐπαγγελτικός, ή, όν, ἔχων συνήθειαν νὰ ἐπαγγέλληται, νὰ ὑπισχνῆται, ἐπεκλήθη δὲ (ὁ Ἀντίγονος) Δώσων, ὡς ἐπαγγελτικὸς μέν, οὐ τελεσιουργὸς δὲ τῶν ὑποσχέσεων Πλουτ. Αἰμίλ. Παῦλ. 8· ἐπαγγελτικώτερόν τι εἰπόντα, μετὰ ὑπερτόλμων διαβεβαιώσεων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 11·—**ἐπαγγελτικῶς**, ὑποσχετικῶς, Γραμματ.

ἐπαγείρω, συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, συλλέγω, ἐπὶ πραγμάτων, λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, «οὐ προσῆκόν ἐστιν εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τοὺς Ἕλληνας τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρήματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 126.—Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων, συναθροίζομαι, πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἐγείρετο Ὀδ. Λ. 631· πρβλ. Πίνδ. Π. 9. 93.

ἐπαγερμός, ὁ, τὸ ἐπαγείρειν, συναθροίζειν, σύναξις, Κλήμ. Ἀλ. 213.

ἐπάγερσις, εως, ἡ, συνάθροισις στρατευμάτων ἐναντίον ἐχθροῦ, Ξέρξης τοῦ στρατοῦ ἐπ. ποιέεται Ἡρόδ. 7. 19.

ἐπάγην [ᾰ], ἴδε **πήγνυμι**.

ἐπᾰγῑνέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπάγω**, ἐπαγινέειν σφίσι [σφι] αἶγας Ἡρόδ. 2. 2, Κόϊντ. Σμ. 6. 235.

ἐπαγκομίζεσθαι, «ἐπανάγεσθαι» Ἡσύχ.

ἐπαγκυλέω, κάμπτω, «ἐπηγκυλημένα ξύλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ (ἴσως σιγμοειδῆ) σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων» Σουίδ.—ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἐπαγκυλίζω** ἐν τῷ παθ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστην 1476: «ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι· ἢ διότι ἀπὸ τῆς μετὰ μέσου ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν», καὶ παρ' Ἰω. Γενεσ. σ. 127. 24, ἔκδ. Βόννης.

ἐπαγκωνισμός, ὁ, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθήν. 630Α.

ἐπαγλαΐζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἀγλαΐζω, λαμπρύνω ἔτι μᾶλλον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 575, Ἀποσπ. 548, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 102. 4., 492. **II**. Παθ., ἐγκαλλωπίζομαι, γαυριῶ ἐπί τινι πράγματι, οὐδέ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι (ἀπαρ. μέλλ.) Ἰλ. Σ. 133. **2**) ἐπηγλαϊσμέναι.. τράπεζαι, παρεσκευασμέναι, Κρατῖνος παρ' Ἀθην. 49Α.

ἐπάγνυμι, ἐπικλῶ, οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε (ἀμετάβ. πρκμ.), «ἤγουν ἐπικέκλασται» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 532.

ἐπαγοράζω, = **ἀγοράζω**, ἣν (ἱερητείαν) ἐπηγοράκει (ὁ δεῖνα) Ἐπιγρ. Ἐρυθρῶν, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1875, σ. 105.

ἐπαγορασμός, οῦ, ὁ, ἀγορασία, ἐπαγορασμοὶ ἀλόγων βοσκημάτων καὶ καρπῶν Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 39. 9, ἔκδ. Β.

ἐπαγόρευσις, ἡ, ἀγόρευσις ἐπὶ νεκροῦ, ἐπιτάφιος λόγος, Θεμίστ. σ. 76 ἔκδ. Mai, 285 Dind.

ἐπᾰγορεύω, = ὑπαγορεύω, Ἰωάνν. Μοναχ. 303C. **2**) **ἐπᾰγορεύω** = ἀναγορεύω, τοὺς στεφάνους ἐπαγορεῦσαι Ἐπιγρ. Μεγάρων L. et F. 35.

ἐπαγριόω, = **ἀγριόω**, Σύμμ. Ψαλμ. ΛΔ', 19.

ἔπαγρος, ον, (ἄγρα) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀγρεύειν, ἀγρευτικός, τῶν δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πέλλος.. εὐμήχανος δὲ καὶ δειπνοφόρος καὶ ἔπαγρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 1.—Καθ' Ἡσύχ. «ἔπαγρον· ἀγρευτικόν, ἄγριον, ἐν τῷ ἀγρεύειν εὐτυχῆ».

ἐπαγροσύνη, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐν θαλάσσῃ, δηλ. ἐν τῷ ἁλιεύειν, καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον, ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή Θεόκρ. παρ' Ἀθην. 284Α.

ἐπαγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ἐπί τινι, Λατ. invigilare, τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην.. ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις Λουκ. Τίμ. 14· ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα αὐτὸν ἐπὶ φροντίδων ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεκτρ. 31, πρβλ. Πλουτ. Βροῦτ. 37· μεταφορ., παραφυλάττω, παραμονεύω τι μετὰ πολλῆς προσοχῆς, διὰ παντὸς ἐπηγρυπνηκὼς τῇ τούτων ἀπωλείᾳ Διόδ. 14. 68· ἀπολ., Ἀρισταίν. 1. 27.

ἐπαγρύπνησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαγρυπνεῖν, Ἀρισταίν. 1. 27· ὡσαύτως **ἐπαγρυπνία**, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 3 (13).

ἐπάγρυπνος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκοιμηθῇ, ἄϋπνος, Ἀρισταίν. 1. 27.—Ἐπίρρ. -**νως**, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 29, 66.

ἐπαγχάσασθε, «ἐπαναχωρήσατε» Ἡσύχ.· ποιητ. συγκεκομ. ἀντὶ ἐπαναχάσασθε ἐξ ἐνεστ. **ἐπαναχάζομαι**.

ἐπάγω: μέλλ. -ξω: ἀόρ. **ἐπήγαγον**. Ἐπιφέρω, Λατιν. adducere, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ Ὀδ. Σ. 137· ἐπ. πῆμά τινι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 240, πρβλ. Θ. 176· τό τ' ἐλεύθερον Ἑλλάδος ἦμαρ εὐρύοπα Κρονίδης ἐπάγει καὶ πότνια νίκη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· ἄτην ἐπ' ἄτῃ Αἰσχύλ. Χο. 404, πρβλ. Σοφ. ἐν Αἴ. 1189· κίνδυνον, πόλεμόν τινι Ἰσαῖος 69. 2, Αἰσχίν. 73. 28· νόσους γῆράς τε ἐπάγειν Πλάτ. Τίμ. 33Α· ἐπ. δίκην τινὶ ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 881Ε κ. ἀλλ. **2**) ἄγω τι ἐναντίον τινός, ὡς ὁ κυνηγὸς ἄγει τοὺς κύνας ἐναντίον θηρίου, ὡς ἐπάγοντες (τοὺς κύνας δηλ.) ἐπῆσαν Ὀδ. Τ. 445, πρβλ. Ξεν. Κυνηγ. 10. 19. **6**) ἄγω στράτευμα ἐναντίον πολεμίων, ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη Αἰσχύλ. Πέρσ. 85· τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 1 63, πρβλ. 7. 165· τὸ δεξιὸν κέρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 353· στρατόπεδον Θουκ. 6. 69· τινὰ ἐπί τινα, ὁ αὐτὸς 8. 46: — κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., βαίνω, πορεύομαι ἐναντίον τινός, ἐπέρχομαι, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 21· μεταφ., Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 1. **3**) ἐπάγομαι, ἐφέλκω εἰς ἐμαυτόν, Λατ. inducere, οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, «οὐδὲ ὀμόσας ἐφειλκυσάμην σε εἰς πειθώ» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 392, Θουκ. 1. 107, Εὐρ. Ἑκ. 1032· μετ' ἀπαρ., πείθω τινὰ νὰ πράξῃ τι, αὐτόθι 260· ἐπ. τινὰ ἐπί τι Πλάτ. Πολιτικ. 278Α:—Παθ., οἷς ἐπαχθέντες ὑμεῖς Δημ. 59. 19. **4**) παρορμῶ, παρακινῶ τινα εἴς τι, ἐπῆγον τὸν Πέρσην Ἡρόδ. 9. 1, πρβλ. 8. 112, Δημ. 160. 15· Μήδους ἐπάγουσι Ἀριστοφ. Θεσμ. 365· ἴδε κατωτ. II. 2. **5**) ἄγω τινὰ ἐνώπιόν τινος, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἆπιν τοὺς ἱρέας Ἡρόδ. 3. 28· συμπέμπω, ὁδηγῶ, ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο; Σοφ. Τρ. 378, Εὐρ. Φοίν. 905· κομίζω που, ἅμαξαι.. τοὺς λίθους ἐπῆγον Θουκ. 1. 93· — Παθ., τροφὰ.. τῷ σώματι ἐπάγεται Τίμ. Λοκρ. 192Α. **6**) κομίζω τι εἴς τινα, ἀπεῖπον μὴ ἐπάγειν (ἐπιτήδεια) Θουκ. 7. 60· διοχετεύω, τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νάματα Πλατ. Κριτί. 118Ε· λίμνην δ' ἐπάγειν ὕδατος μεστὴν εἰς τὴν ἅλμην Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 12. **7**) βάλλω τι εἰς ἐνέργειαν ἐπάνω εἴς τινα, Λατ. impingere, incutere, ἐπ. κέντρον ἵπποις, ἐπὶ ἡνιόχου ἢ ἁρματηλάτου, Εὐρ Ἱππ. 1194· πληγὴν γὰρ ἐπάγω ἐπὶ σὲ Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Ι', 24)· ἐπ. ζημίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθέναι, Λουκ. Ἀνάχ. 11· ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον, ἐξυπ. τοῖς δικτύοις, δηλ. «τοῖς δικτύοις ἔπαγε τὴν γνάθον καὶ διάκοψον αὐτὰ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 370· ἐπ. τὴν διάνοιάν τινι Πλουτ. Περικλ. 1. **8**) ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις, «τοὺς ἔβαλαν» νὰ ψηφοφορήσωσι, Θουκ. 1. 125, πρβλ. 87· καὶ (ἐν τῷ Παθ.), ψῆφος ἐπῆκτο τινι, ἐναντίον τινός, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 57, πρβλ. Δημ. 1147. 22., 47. 33· οὕτως, ἐπ. ὅρκον τινί, ἐπιβάλλειν, Παυσ. 4. 14, 4: — ὡσαύτως, ἐπ. δίκην, γραφήν τινι, κινεῖν, ἐγείρειν, Λατ. intendere litem alicui, Πλάτ. Νόμοι 881Ε, Δημ. 277. 12., 310. 5, κτλ.· αἰτίαν ἐπάγω ψευδῆ, ἐπιρρίπτω ψευδῆ κατηγορίαν, ὁ αὐτὸς 275, 4· αἰτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ ὁ αὐτὸς 550, 22, πρβλ. 552. 1. **9**) φέρω ἐπὶ πλέον, προστίθημι, ἐπιφέρω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1446· κᾄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ Ἀριστοφ. Νεφ. 390· τινί τι Πλουτ. Λυκ. 8, κτλ.· κελεύσας τὴν αὐλητρίδα θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, νὰ αὐλῇ γοργότερα, Ξεν. Συμπ. 2, 22· προσθέτω ἡμέρας εἰς τὸ ἔτος ὡς τὸ **ἐπεμβάλλω**, Ἡρόδ. 2. 4· ἐπαγόμεναι ἡμέραι, ἐμβόλιμοι, Διόδ. 1. 50· τὸ ἐπαγόμενον, τὸ ἐπακολουθοῦν, Γραμμ.· ὁ ἐπ. ἀγών, ἔκτακτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3491. **10**) ἐν τῇ λογικῇ, ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω δι' ἐπαγωγῆς (πρβλ. **ἐπαγωγή** 4), ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὸ καθόλου Ἀριστ. Τοπ. 8, 1, 13· ἀπολ., συλλογιζόμενον ἢ ἐπάγοντα, διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς, ὁ αὐτὸς ἐν Ρητ. 1. 2, 8· ὁ **ἐπάγων**, ἀντίθετον τῷ **ἀποδεικνύς**, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὕστερ. 2. 5, 3· ἴδε κατωτ. II. 7, **ἐπαγωγή** 4. **11**) κοιλίαν ἐπάγει, κινεῖ, Διοσκ. 4. 157 (160). **II**. Μέσ. κομίζω εἰς ἐμαυτόν, προμηθεύομαι, ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται Θουκ. 1. 81, πρβλ. 6. 99: — μεταφ., Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται, μόνον δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ τρόπον ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον, Σοφ. Ἀντ. 362· τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους, ἐπάγοντας πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν (κατὰ Βεκκῆρον διορθωτέον **ἐπειγομένους**), Θουκ. 3. 10· γέροντα δυστυχοῦντα τῶν καθ' αὑτοῦ κακῶν ἐπαγόμενον λήθην, προσπαθοῦντα νὰ λησμονήσῃ, Μένανδρ. ἐν «Ὑδρίᾳ» 2. **2**) ἐπὶ προσώπ., ἄγω μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐμαυτοῦ χώραν, τῷ μὲν ὁμίλῳ τὸν ἐπηγάγετο Ἡρόδ. 2. 108, Θουκ. 1. 3., 2. 68., 4. 64, κ. ἀλλ.· οἰκιστὴν ἐπ. Ἡρόδ. 6. 34· πρβλ. 5. 67· πρβλ. **ἐπακτός**. **3**) μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγειν, ἐπικαλεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 364C, πρβλ. Νόμους 823Α· ἐπαγόμενοί τε αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς).. ἐν τοῖς λόγοις, εἰσάγοντες αὐτούς, τουτέστι, μνημονεύοντες χωρία ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 347Ε· τὸν Ἡσίοδον μάρτυρα ὁ αὐτὸς ἐν Λύσ. 215C· ἐπ. μαρτύρια, προσάγειν μαρτυρίας, Ξεν. Συμπ. 8, 34· εἰκόνας ἐπάγεσθαι ὁ αὐτὸς Οἰκ. 17. 15. **4**) ἐπιφέρω, προξενῶ εἰς ἐμαυτόν, μὴ τοίνυν ἐξ ἐναντίας εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες. νύκτα

ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι Πλάτ. Νόμοι 897D· φθόνον Ξεν. Ἀπολ. 32· συμφορὰν ἐμαυτῷ Λυσ. 102. 26· αὐτοῖς δουλείαν Δημ. 424·10 πράγματα ὁ αὐτὸς 1256. 11· δεσπότην ἐπ. τὸν νόμον Πλάτ. Γοργ. 492Β. 5) ἄγω μετ' ἐμαυτοῦ, κύνας Ξεν. Κυν. 6, 25· φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, προῖκα Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 427. 46. 6) ἄγω εἰς ἐμαυτόν, ἑλκύω, κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, τὸ πλῆθος Θουκ. 5. 45, πρβλ. 41· τινὰ εἰς εὔνοιαν Πολύβ. 7.14, 4· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις τάδε ὅμως ἐπηγάγοντο τοὺς Λακεδαιμονίους ξυγχωρῆσαι, «ἀλλ' οὖν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀργείων ἔπεισαν αὐτοὺς τελευτῶντες ταῦτα γοῦν δέξασθαι» (Δούκας), Θουκ. 5. 41. 7) ἐν τῇ λογικῇ, κάμνω ἐπαγωγὴν (ἴδε ἀνωτ. 10), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1.1, 4, κ.ἀλλ.: ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ὡσαύτως τὸν Παθ. ἀόρ. **ἐπαχθῆναι** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 5, καὶ 1.18.1.

ἐπαγωγεύς, έως, ὁ, Πληθ. «ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες· ἦσαν δὲ προικός, ἐρανικοί, ἐμπορικοί» Πολυδ. Η', 101 (ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος ἐξέδωκεν «εἰσαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας εἰσάγοντες», κτλ.), ὡς ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. ἐν Ἀθην. Πολιτ. (σ.74,10, ἐκδ. Blass), κληροῦσι δὲ καὶ εἰσαγωγέας ε' ἄνδρας, οἳ τὰς ἐμμήνους εἰσάγουσι δίκας.

ἐπαγωγή, ἡ, τὸ ἐπάγειν, εἰσάγειν, εἰσαγωγή, ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 5. 82., 7. 24. 2) πέμψαι στρατιὰν ἐπὶ Ναύπακτον διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν,» ἐφ' οἷς οἱ Ναυπάκτιοι ἐπηγάγοντο Ἀθηναίους εἰς συμμαχίαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν πρότερον» (Δούκας), ὁ αὐτὸς 3.100· εἰσαγωγὴ τροφῆς διὰ τοῦ φάρυγγος, Ἀριστ. π. Πνευμ. 4. 7. 3) ἐπίθεσις, ἔφοδος, κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν Πολύβ.11.15,7. 4) τὸ ἐπάγεσθαι τὴν βοήθειαν ἢ τὴν συμμαχίαν τινός, ῥᾳδίως αἱ ἐπαγωγαὶ .. ἐπορίζοντο Θουκ. 3, 82, πρβλ. **πορίζω**:—ἐπίκλησις εἰς τοὺς ὑποχθονίους θεούς, ἐπαγωγαῖς τισι .. τοὺς θεοὺς .. πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν Πλάτ. Πολ. 364C, Νόμ. 933D, πρβλ. Ruhnk. Τίμ., Λοβέκκ. Ἀγλαόφ. 221 κ. ἑξ. 5) ἐν τῇ λογικῇ, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, καθ' ὃν φέρει τις πολλὰ κατὰ μέρος παραδείγματα, ὅπως δι' αὐτῶν καταλήξῃ εἰς καθολικὸν συμπέρασμα, ἐπαγ. ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος Ἀριστ. Τοπ. 1. 12, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 23, 2, Ἀναλυτ. Ὕστ.1.18· καλεῖται δὲ ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ συμπεραίνειν inductio ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Τοπ. 1.10· πρβλ. **ἐπάγω** I. 10, **συλλογισμὸς** II. 6) ἐν τῇ τακτικῇ, τὸ ἄγειν ἓν στρατιωτικὸν σῶμα ὄπισθεν ἑτέρου, Ἀρρ. Τακτ. 6. 65, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **παραγωγὴ** I. 2. 7) ἀπαγωγὴ εἰς αἰχμαλωσίαν, αἰχμαλωσία, Ἐσδ. (Δευτ. ΛΒ', 36): καθόλου, θλῖψις, συμφορά, αὐτόθι (Σειράχ. ΚΓ', 11), πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐπαγωγικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐπαγωγήν, τρόπος Σέξτ. Ἐμπ. II. 2.196.—Ἐπίρρ. **-κῶς** ὁ αὐτὸς 2.195. II. (ἐκ τοῦ Μέσ. τύπου) προσέλκων, ἑλκυστικός, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ.18 (σ. 1006), πρβλ. **ὑπαγωγικός**. — Ἐπίρρ. **ἐπαγωγικῶς**, δι' ἐπαγωγῆς, Σέξτ. Ἐμπ.102.11.

ἐπαγώγιμος, ον, ἔξωθεν εἰσαγόμενος, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους Πλουτ. Λύσανδρ. 27, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5641—42.

ἐπαγώγιον, τό, ἀκροποσθία, ἀκροβυστία, Διοσκ. 4.157.

ἐπαγωγός, όν, ὁ ἐπιφέρων, μανίας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· ὕπνου Πλάτ. Τίμ. 45D. II. ὡς τὸ ἐφολκός, ἑλκυστικός, θελκτικός, καταθέλγων, ἐξαπατῶν, τὰ ἐπαγωγότατα λέγειν Ἡρόδ. 3. 53. πρβλ. Θουκ. 4. 88· ἀκούσαντες .. ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ Θουκ. 6. 8, πρβλ. 5. 85· τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει ἐπεσπάσαντο αὐτόθι 111· ἐπ. πρός τι Ξεν. Οἰκ.13, 9· — οὕτως, ἐπὶ ὀρεκτικῶν φαγητῶν, ὄψον .., ἐπ. πάνυ Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 28: — μετὰ γεν., ἐπ. τινὸς Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 2· τοῦ δήμου Πλουτ. Ποπλ. 2:— ἐπαγωγόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., πρόσφορον, συμφέρον, Ξεν. Ἀπομν. 2. 5. 5· τὸ ἐπ., τὸ ἀπατηλόν, Πλάτ. Φίλ. 44C· ὡς Ἐπίρρ. **ἐπαγωγόν**, θελκτικῶς, μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγὸν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 1, 2., 6. 3, καὶ **ἐπαγωγῶς** Πολυδ. Δ', 24.

ἐπαγωνίζομαι, Ἀποθ., ἁμιλλῶμαι πρός τινα, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ Πλουτ. Φάβ. 23, Φιλόστρ. 538. 2) μετὰ δοτ. πράγμ., ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος πράγματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335.19, Ἐπιστολ. Ἰούδα, 3· ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 3. 93: — ἑτέροις ἔξωθεν .. τεκμηρίοις, δυνάμει ἑτέρων ἔξωθεν τεκμηρίων, Πλουτ. Νουμ. 8.

ἐπαγώνιος, ον, (ἀγών) βοηθῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 512·— ἂν ἐν τῷ κἀπαγώνιος ὑπάρχῃ ἡ λέξις αὕτη: ὁ Σχολ. λαμβάνει τὴν λ. ὡς **ἀπαγώνιος**, ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος· ἀλλ' ἐν ἀντιγράφ. ἔχει **καιπαγώνιος**, ὁπόθεν ὁ Dobree διώρθωσε **καὶ παιώνιος**.

ἐπαείδω, συνηρ. Ἀττικ. **ἐπᾴδω**: μέλλ. **-ᾄσομαι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1153· παρ' Ἀχιλλ. Τατ. 2. 7, **-ᾄσω**. Ἄδω ἐπί τινι ἢ πρός τι, μάγος ἀνὴρ .. παρεστεὼς ἐπαείδει θεογονίην Ἡρόδ. 1. 132· ᾠδὴν χορῷ Εὐρ. Ἠλ. 864. 2) ᾄδω ὡς ἐπῳδήν, ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ Ξεν. Ἀπομν. 2 6,11· χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν αὐτῷ Πλάτ. Φαίδων 114D, πρβλ. 77E· ἐπ. ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 608A· ὠργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν, ᾄδειν πρὸς αὐτοὺς οὕτως ὥστε καταπραΰνειν αὐτούς, ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 267D· ἵνα .. ἐπᾴδῃ ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 812C, κ. ἀλλ.·— ἀπολ., μεταχειρίζομαι ἐπῳδάς, αἱ μαῖαι ἐπᾴδουσαι δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας .. ποιεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 149C, 157C· ἐπαείδων, δι' ἐπῳδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1201, πρβλ. Πλάτ. Νόμους 773D, ἴδε καὶ τὴν λ. **ἐπῳδή**.

ἐπαείρω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαίρω**, ὃ ἴδε.

ἐπαέξω, κάμνω τι νὰ αὐξηθῇ, νὰ εὐτυχήσῃ, ἐν τμήσει, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ Ὀδ. Ξ. 65.— Παθ., αὐξάνομαι, μεγαλώνω, Ψευδο-Σιμωνίδ. 85, Νικ. Θηρ. 449· πρβλ. **ἀπαέξω**.

ἐπαθλο-κομέω, γυμνάζω τινὰ πρὸς ἀγῶνα, φῶτας Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 492. 6.

ἔπαθλον, τό, ἆθλον, βραβεῖον ἀγῶνος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ., καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονὸς Εὐρ. Φοίν. 52, κτλ.· τὰ ἐπ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Φλαμ.15· ἀμοιβαί, Ἡρωδιαν. 1. 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737b. 3, κ. ἀλλ.—Κατὰ Πολυδ. (Γ', 143) «καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔπαθλα ἆθλα καλοῖτ' ἄν».

ἔπαθον, ὁριστ. ἀόρ. β' τοῦ **πάσχω**.

ἐπαθρέω, = **εἰσαθρέω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 497, Κόϊντ. Σμ.1.111.

ἐπαθροίζομαι, συναθροίζομαι ἐκεῖ ὅπου ἦσαν ἤδη καὶ ἄλλοι συνηθροισμένοι, τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων ἤρξατο λέγειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 29· ἅμα δὲ ἡμέρᾳ πολλοὶ πλείονες ἐπηθροίζοντο Πλουτ. Ἀντών. 44.

ἐπαθύρω, παίζω ἢ ἐντρυφῶ ἔν τινι, ἐπαθύρει μὲν Ἔρως ὁ παῖς καὶ δέχομαι τὴν παιδιὰν ὁ πατὴρ Νικηφ. Προγυμν.478.2.

ἐπαιάζω: μέλλ. -ξω, κράζω αἰαῖ, αἰάζω, θρηνολογῶ ἐπί τινι, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ Λουκ. Θεῶν Διάλ.14. 2· μετ' αἰτ., θρηνῶ, ἡ δὲ μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη Νικ. Ἀλεξιφ. 303. II. συμμετέχω θρήνου, θρηνολογῶ καὶ ἐγὼ παρακολουθῶν τὸν θρῆνον ἄλλου, αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες Βίων 1. 2, κτλ.· ὁποῖ' ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες Λουκ. περὶ Πένθους 20.

ἐπαΐγδην, ἐπίρρ., μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, οἱ μὲν γὰρ ἐπαΐγδην γενύεσσι σάρκας ἀφαρπάζουσι Ὀππ. Ἁλ. 2: 616.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαΐγδην· ὅσον ἐπιψαῦσαι».

ἐπαιγιαλῖτις, ιδος, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, τῆς παραλίας, ἐπαιγιαλῖτιν χηλὴν Ἀνθ. Π. 10. 8, ἀλλὰ γράφεται καὶ διῃρημ. ἐπ' αἰγιαλῖτιδα.

ἐπαιγίζω, (αἰγίς) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, δὶς παρ' Ὁμήρῳ, ἐπὶ θυελλώδους ἀνέμου, ζέφυρος .. λάβρος ἐπαιγίζων Ἰλ. Β.148· οὖρον .. λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος Ὀδ. Ο. 293· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, λάβρον ἐπαιγίζων Ἀνθ. Π. 5. 286·— ἐπὶ ποταμοῦ πλημμυρήσαντος καὶ καταβαίνοντος μετὰ μεγάλης ὁρμῆς, αὐτὸς δ' ἐν μεσάτοισιν ἐπαίγιζεν πεδίοισιν αἰὲν ἀεξόμενος Ὀππ. Κυνηγ. 2.125· μετ' αἰτ., πόντον ἐπαιγίζει, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, ὁ αὐτὸς ἐν Ἁλ 2. 583.— Πρβλ. **καταιγίζω**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαιγίζοντα· σφοδρότερον πνέοντα· καταιγίδες γὰρ αἱ τῶν ἀνέμων ἐμβολαί», καὶ «ἐπαιγίζων· ἐπικαταιγίζων, τουτέστι ἐπιπίπτων».

ἐπαιδέομαι: μέλλ. **-αιδεσθήσομαι**, Εὐρ. Ι. Α. 900: ἀόρ. **-ῃδέσθην** Πλάτ. Νόμοι 921A.—Ἀποθ., ἐπαισχύνομαι, ἐντρέπομαι, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; Σοφ. Ἀντιγ. 510. II. μετ' αἰτ., αἰδοῦμαι τινά, μηδὲν τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαιδεσθεὶς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπαιθύσσω: μέλλ. -ξω, τινάσσω, κοιν. «τινάζω», ῥίπτω ἐπάνω εἴς τινα, μετὰ δοτ., σπινθῆρας ἐπαιθύσσοντες Ὀλύμπῳ Νόνν. Διον. 2. 322· φύλλα κορύμβων οἷα σέθεν κνώσσοντος ἐπαιθύσσουσι προσώπῳ αὐτόθι 12. 281.—Παθ., αὐτόθι 11. 247. 2) ἀμεταβ., ἐφορμῶ, ἐπαιθύσσων κεραΐζει Ὀππ. Κ.4.176.

ἐπαίθω, καίω, σάρκες .. ἐπαιθόμεναι Ἀνθ. Παλ. 7. 48.

ἔπαικλον, τό, Ἀθήν. 664E· καὶ ἐν τῷ πληθ. **ἔπαικλα**, τά, αὐτόθι 140E·— ὡσαύτως **ἐπαίκλεια**, τά, αὐτόθι 642E: — πρόσθετα ἐδέσματα διδόμενα ἐν τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ σύνηθες δεῖπνον (**αἶκλον**), Δωρ. ἀντὶ ἐπιδεῖπνια, ἐπιδόρπια, πρβλ. **αἶκλον**.

ἐπαίμονες, «συγγενεῖς» Ἡσύχ.

ἐπαίνεσις, εως, ἡ, ἔπαινος, Εὐρ. Τρῳ. 418, ἐν τῷ πληθ.

ἐπαινετέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαινεῖν, Πλάτ. Πολ. 390E.

ἐπαινέτης, ου, ὁ, ὁ ἐπαινῶν τινα ἤ τι, Λατ. laudator, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξέων 384, Θουκ. 2. 41, Πλάτ. Πολ. 366D· Ὁμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινέτης Πλάτ. Ἴων 536D· θηλ. **ἐπαινέτις**, ιδος, Θεμίστ. σ. 219D.

ἐπαινετικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἐπαινῇ, οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 31· ἔχων ἔπαινον, ἐγκωμιαστικός, τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν.19.—Ἐπίρρ. **ἐπαινετικῶς** Εὐστ.102. 37.

ἐπαινετός, ή, όν, ἄξιος ἐπαίνου, ἀξιέπαινος, Πλάτ. Κρατ. 416C, Νόμοι 660A, κτλ.· τὸ ἐπαινετόν, τὸ ἄξιον ἐπαίνου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.12, 2 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐπαινετῶς** Βασίλ. τ.1, σ.120C, Εὐστ. Ἀποσπ. 205. 30, Σχόλ. εἰς Θουκ. 249.

ἐπαινέω: παρατ. ἐπῄνεον Ὁμ. Αἰολ. μετ. πληθ. **ἐπαίνεντες** Ἀλκ. 37: — μέλλ. **-έσω** Σιμωνίδ. 7. 29, Σοφ. Ἠλ. 1057, Εὐρ.

Ἀνδρ. 464, Ἡρακλ. 300, Πλάτ. Συμπ. 214Ε, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 16., 5. 5, 8· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συχνότερον **-έσομαι**, Εὐρ. Βάκχ. 1195, Πλάτ. Συμπ. 199Α. Πολ. 379Ε, 383Δ, Ξεν. Ἑλλην. 3. 2, 6, Δημ. 27. 12, κτλ.· ποιητ. **-ήσω** Θέογν. 93, Πινδ. Π. 10. 107: — ἀόρ. α' **ἐπήνεσα** Σοφ., Θουκ., κλ. (ἴδε κατωτ.), ποιητ. (ἀλλ' οὐχὶ Ἀττ.) **ἐπῄνησα** Ἰλ. Β. 335., Σ. 312, Θέογν. 876, Πινδ.: πρκμ. **ἐπήνεκα** Ἰσοκρ. 276Β. 287D, Πλάτ.: — Μέσ. ἀόρ. **ἐπῃνησάμην** ἢ **-εσάμην** Θεμίστ. 200C, Φαλάρ. Ἐπιστ. 13: — Παθ., μέλλ. **ἐπαινεθήσομαι** Ἀνδοκ. 21. 23, Πλάτ. Πολ. 471D: ἀόρ. **ἐπῃνέθην** Θουκ. 2. 25, Ἰσοκρ., κλ.: πρκμ. **ἐπῄνημαι** Ἱππ. 2. σ. 331, Littré, Ἰσοκρ. 281C. Ὁ τύπος οὗτος εἶναι κοινῶς ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **αἰνέω**, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπαινῶ, Λατ. laudare, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἀπολ., ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοὶ Ἰλ. Γ. 461. κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος Β. 335· μετὰ δοτ. προσ., παραδέχομαι, συμμερίζομαι τὴν γνώμην τινός, Ἕκτορι γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, «τῷ Ἕκτορι μὲν γὰρ συνῄνεσαν κακὰ βουλευομένῳ (συμβουλεύοντι)» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 312: — ἀπολ., συναινῶ, συμφωνῶ, Ἀριστ. Ὄρν. 1616· ἐπαινεσάντων δ' αὐτῶν, ἐγκρινάντων δὲ δὲ αὐτῶν, Θουκ. 4. 65. **2)** ἐπαινῶ, τινά ἤ τι Ἀλκαῖος 37, Ἡρόδ. 3. 34., 6. 130, καὶ οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ. ἐπ. τινά τι, ἀλλὰ τότε τὸ πρᾶγμα ἀεὶ ἐκφέρεται δι' οὐδ. ἐπιθ. (ἢ ἐπιθετικῆς ἀντων.), τὰ μέν σ' ἐπαινῶ κοὐδαμῆ λήξω ποτὲ Αἰσχύλ. Πρ. 342, πρβλ. Θήβ. 1041, κτλ.· πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι Σοφ. Αἴ. 1381, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 222Α· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ. Δείναρχ. 111. 9· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 1. 31· εἴς τι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 111Δ· κατά τι Διόδ. 1. 37· πρός τι Πλάτ. Θεαίτ. 145Α· ὡσαύτως, ἐπ. τινά τινος Πλούτ. 2. 1D, Λουκ. Ἑρμότ. 42: — μετὰ μετοχ., ἐπαινέσεσθαί τινα ἀνασχόμενον Δημ. 538. 14· ἐπ. τινα ὅτι .. Πλάτ. Γοργ. 471D· ἐπ. τινα πρός τινα ὁ αὐτὸς Πολ. 501C· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔπαινον ἐπαινεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Λάχ. 181Β, κ. ἀλλ. **3)** ἐπαινῶ τινα δημοσίᾳ ἐπί τινι κατορθώματι, Θουκ. 2. 25, Ἰσοκρ. 257Β, κτλ. **4)** βούλομαι, ἐπιθυμῶ, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν Εὐρ. Ἀνδρ. 553. **5)** ὁ ἀόρ. **ἐπήνεσα** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἐπήνεσ' ἔργον, ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω αὐτό, Σοφ. Αἴ. 536: καὶ ἀπολ., πολὺ καλά, λαμπρά, εὖγε!, ἐπήνεσ'· ἴσθι δ'.. ἐκ κάρτα βαιῶν κτλ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἀποσπ. 255; Ἀριστοφ. Ἀχ. 485· πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 1095, Μήδ. 707. **II.** = **παραινέω**, συμβουλεύω, τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; Σοφ. Αἴ. 1360, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 596, Ἱκ. 966· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν ὁ αὐτὸς ἐν Χο. 580· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1322, Ο. Κ. 664. **III.** ὡς εὐγενὴς τρόπος μὴ ἀποδοχῆς προσκλήσεως, εὐχαριστῶ, Λατ. gratia est, benigne, κάλλιστ', ἐπαινῶ, «οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 508· οὕτως, ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν, ἐκφράζοντες εὐχαριστίας διὰ τὴν πρόσκλησιν .., Ξεν. Συμπ. 1, 7, πρβλ. Ἀν. 7. 7, 52. **IV.** ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὰ μετὰ ζήλου, ὡς ἐγὼ κατεχόμενος καὶ μαινόμενος Ὅμηρον ἐπαινῶ, ἐπὶ ῥαψῳδοῦ, Πλάτ. Ἴων 536D, 541D.

ἐπαινή, ἡ, ἴδε **ἐπαινός**.

ἐπαίνημι, Αἰολ. ἀντὶ **ἐπαινέω**, Σιμωνίδ. 12. 19.

ἐπαινίττομαι, διαφ. γρ. ἐν Ἡρακλείδου Ἀλληγ. Ὁμηρ. 53, ἀντὶ τοῦ **ὑπαινίττομαι**.

ἐπαινίω, (οὐχὶ -ιῶ) Λακων. ἀντὶ **ἐπαινέω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 198.

ἔπαινος, ὁ, ἐπιδοκιμασία, ἔπαινος, Σιμωνίδ. 5, Πινδ. Ἀποσπ. 174· ἔπαινον εἶχεν οὐκ ὀλίγον πρὸς τῶν πολιτῶν, ἐπῃνεῖτο μεγάλως ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Ἡρόδ. 1. 96· πολλῷ ἐχρᾶτο τῷ ἐπαίνῳ ὑπερθωυμάζουσα, ὑπερεπῄνει θαυμάζουσα μεγάλως, ὁ αὐτὸς 3. 3· συχνὸν παρ' Ἀττ., ἐπαίνου τυχεῖν Σοφ. Ἀντ. 665, κλ.· κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσα αὐτόθι 817· ἔπαινον ἐπαινεῖν Πλάτ. Λάχ. 181Β: — ὡσαύτως κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Κ. 720, Ἠλ. 976, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 33, Πλάτ., κλ. **2)** δημόσιος ἔπαινος, διαφέρει δὲ ὁ ἔπαινος τοῦ ἐγκωμίου, ὡς τὸ γενικὸν ἀπὸ τοῦ μερικοῦ, ὁ μὲν γὰρ ἔπαινος, τῆς ἀρετῆς .. τὰ δ' ἐγκώμια τῶν ἔργων ὁμοίως καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 6, Ρητ. 1. 9, 33· ἐπ. ποιεῖσθαι κατὰ ἢ περί τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος ὁ αὐτὸς ἐν Συμπ. 117D· συντιθεὶς ἐπ. κατά τινος ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 260Β· εἴς τινα οἷον ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱερέας ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 947Β. **II.** παραίνεσις, συμβουλή, Σοφ. Ἀποσπ. 253.

ἐπαινός, ή, όν, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ι. 457, 569, ἐν Ὀδ. Κ. 491, 534., Λ 47, καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 768, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ θηλ. (ἐπαινὴ Περσεφόνεια) ὡς ἐπίθετον τῆς θεᾶς ὅταν ἀναφέρηται μετὰ τοῦ Ἅδου· οὕτω καὶ παρὰ τῷ Λουκ. ἐν Νεκ. 9 μετὰ τῆς Ἑκάτης (διότι ἄλλως καλεῖται **ἀγαυή**, κτλ.). Κοινῶς ἐκλαμβάνεται ὅτι εἶναι ἐπίτασις τοῦ ἁπλοῦ **αἰνή**, καθ' ὑπερβολὴν δεινή, φοβερά, ἀλλὰ τοῦτο ὁ Βουττμ. (Λεξίλογ. ἐν λ. **αἶνος** 3) ἀπορρίπτει ὡς ἀντίθετον τῇ ἀναλογίᾳ, καὶ ἀναγινώσκει διῃρημένως, ἐπ' αἰνὴ Περσεφόνεια, προσέτι ἡ φοβερὰ Περσ. Ἄλλοι πάλιν θεωροῦσι τὸ **ἐπαινὴ** ὡς ἐπιτομὴν τοῦ **ἐπαινετή**, κατ' εὐφημισμόν, ὡς τὸ **ἀμύμων**, κτλ. — Ἀρσενικὸν ἢ οὐδέτ. τῆς λέξεως δὲν ἀπαντᾷ.

ἐπαινουμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., ἀξιεπαίνως, Διόδ. 16. 88.

ἐπαιονάω, λούω (μεταβ.), τῷ θερμῷ (ἐξυπ. ὕδατι) ἐπαιονᾷ Ἀθήν. 41Β. — Μέσ., λούομαι (ἀμεταβ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 463.

ἐπαίρω, Ἰων. καὶ ποιητ. **ἐπαείρω** Ἡρόδ. 1. 204, καὶ ἀείποτε παρ' Ὁμ.: μέλλ. **ἐπᾰρῶ**: — ἀόρ. **ἐπῆρα** Ἡρόδ. 1. 87, Ἀττ.: — Παθ.: ἀόρ. **ἐπήρθην**, μετοχ. **ἐπαρθείς**. Σηκώνω τι καὶ τοποθετῶ αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, ἁμαξάων ἐπάειραν, «ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἄραντες ἐπέθηκαν» (Θ. Γαζῆς). Ἰλ. Η. 426· ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε κρατευτάων ἐπαείρας, ἄρας καὶ ἐπιθεὶς ἐπὶ τῶν «βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν» (Σχόλ.), Ι. 214. **2)** ἐγείρω, ὑψώνω, κεφαλὴν ἐπαείρας Κ. 80· καί μ' ἔπαιρε Σοφ. Φιλ. 889· ἐπαίρων βλέφαρα ὁ αὐτὸς Ο. Τ. 1276· ἐπάειρε δέρην (λυρ.), Εὐρ. Τρῳ. 100· ἔπαιρε σαυτὸν Ἀριστοφ. Σφ. 996· ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδι» 1· ἐπάρας τὴν φωνὴν Δημ. 323. 1· ἐπ. ἱστία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑφίεσθαι, Πλουτ. Λούκ. 3: — Μέσ., ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ, μὲ ἐσήκωσες καὶ μὲ ἔβαλες εἰς τὸν μαστόν σου, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 734· λόγχην, ὅπλα ἐπαίρεσθαι Εὐρ. Ι. Τ. 1484, Βάκχ. 789· ἱστοὺς Πολύβ. 1. 61, 7· μεταφ., τί .. στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; Σοφ. Ο. Τ. 635· πολλοὺς καὶ θρασεῖς τῇ πόλει ἐπαιρόμενος λόγους Δημ. 302. 13. **3)** ἐξυψῶ, μεγαλύνω, ἐπαείρειν τινὰ Πινδ. Ο. 9. 31· ἐπαίρειν τὸν πατρῷον οἶκον Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 2. **4)** ἀμεταβ., ἐγείρω ἐμαυτὸν ἢ τὸ σκέλος, ἐπάρας ἀπεματάϊσε Ἡρόδ. 2. 162· οὕτως ἐν τῷ παθ., Ἀριστοφ. Λυσ. 937. **II.** διεγείρω, παρακινῶ, πολλά τέ μιν καὶ μεγάλα τὰ ἐπαείροντα καὶ ἐποτρύνοντα ἦν Ἡρόδ. 1. 204· τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; Σοφ. Ο. Τ. 1328· πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἑτέρους ἐπ. Δημ. 208. 6· ἐπ. θυμόν τινι Εὐρ. Ι. Α. 125· εἴ τι τοῦτό σε ψυχὴν ἐπαίρει ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρακλ. 172· διεγείρω ἢ ἐξάπτω δι' ἐλπίδων τὴν διάνοιάν τινος ὅπως πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., εἰρωτᾶν εἰ οὔτι αἰσχύνεται ἐπάρας Κροῖσον στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 90· ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε, «ἀνέπεισε, παρεκίνησε» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 42, πρβλ. Βατρ. 1041· ἐπ. τινὰ ὥστε .. Εὐρ. Ἱκ. 581· ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον (ἐξυπακ. πρᾶξαι) ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ. 286: — Παθ., ἐπαρθεὶς τῷ μαντηΐῳ Ἡρόδ. 1. 90, πρβλ. 5. 91· τοῖς δωρήμασι 7. 38· πλούτῳ, τιμῇ Πλάτ. Πολ. 434Δ, 608Β· ὑπὸ λόγων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1448· τοῖς λόγοις Θουκ. 4. 121· δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ὁ αὐτὸς 2. 37· ὑπὸ μισθοῦ ὁ αὐτὸς 7. 13· ἐπ. ἐς τὸ νεωτερίζειν ὁ αὐτὸς 4. 108· καὶ ἀπαρ., ἐπήρθην γράψαι Ἰσοκρ. 84C, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 232Δ. **2)** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, εὐδαιμονίῃ μεγάλῃ Ἡρόδ. 5. 81· ψυχρῇ νίκῃ 9. 49, πρβλ. 1. 212., 4. 130· ἔν τινι Θουκ. 4. 18· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 25· πρός τι Θουκ. 6. 11., 8. 2· ἔκ τινος Πολύβ. 1. 29, 4· ὡσαύτως, Ἑλλὰς τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται, «τῇ ἡμετέρᾳ ὁρμῇ μετέωρός ἐστι» (Σχόλ.), ἢ κατὰ τὸν Δούκαν «ἀποβλέπει σύμπασα ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἡμετέραν ταύτην ἐκστρατείαν», ἀναμένει ἀνήσυχος τὸ ἀποτέλεσμα, Θουκ. 2. 11· ἀπολ., ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι, ὡς καὶ νῦν, ἀνδρὸς .. φανερῶς ἐπηρμένου Ἀριστοφ. Νεφ. 810· παραφέρομαι, Πλουτ. Κικ. 25, κτλ.

ἐπαισθάνομαι: μέλλ. **-αισθήσομαι**: Ἀποθ.: — λαμβάνω αἴσθησίν τινος, αἰσθάνομαί τι, ἀκούω, μετὰ γεν. ἀντικειμένου, τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως ἐπῃσθόμην; Σοφ. Φιλ. 1296· οὔ τἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1351, πρβλ. Ἀντ. 1183. **2)** αἰσθάνομαι, ὡς καὶ νῦν, μετ' αἰτ., τί δ' ἐπαισθομένη ..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 85· καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν Σοφ. Αἴ. 553, Δημ. 24. 4, κτλ.· τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον, ὅτε ἔμαθον τὸν σὸν μόρον, Σοφ. Αἴ. 996· μετὰ μετοχ., ὁ δ' ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος, ὅτε ᾐσθάνθη ὅτι ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1629· ᾐσθέντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην ἐγώ, ὅτε δὲ κατενόησα ὅτι ηὐχαριστήθη, Εὐρ. Κύκλ. 420. **3)** ἐπανέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, ἀνακτῶμαι, ἀναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, Ἱππ. 490.

ἐπαίσθημα, τό, τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 32.

ἐπαίσθησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαισθάνεσθαι, κατανοεῖν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 52.

ἐπαΐσσω: μέλλ. **-ΐξω**: συνῃρ. Ἀττ. **ἐπᾴσσω**, **-ττω**: μέλλ. **-άξω**: [ᾱῐσσω Ἐπ., ᾰῖσσω Ἀττ.]. Ἐφορμῶ κατά τινος ἢ ἐπί τι, μετὰ γεν., Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων, «ἐφορμῆσαι κατ' αὐτῶν», Ἰλ. Ε. 263· σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον, «σπουδῇ ἐφορμῶντα κατὰ τῶν νεῶν ἐκώλυον» (Θ. Γαζῆς), Ν. 687· (οὐδέποτε οὕτως ἐν τῇ Ὀδ.). **2)** μετὰ δοτ. προσ., Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ἐφορμῆσαι κατ' αὐτῆς, Ὀδ. Κ. 295, 322: ἐν Ἰλ. μόνον μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, ξίφει, δουρὶ ἐπ. Ἰλ. Ε. 584, κτλ.· οὕτως, ἡ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν Ὀδ. Ξ. 281. **3)** μετ'

αἰτ., ὁρμῶ, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, διώκω, Ἕκτορ' ἐπαΐσσων, «τὸν Ἕκτορα διώκων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 64· τεῖχος ἐπαΐξαι «ἐπὶ τὸ τεῖχος ὁρμῆσαι» (Θ. Γαζῆς), Μ. 308· (οὐδέποτε οὕτως ἐν τῇ Ὀδ.): — Μέσ., ἐπαΐξασθαι ἄεθλον, «ἐπὶ τὸ ἔπαθλον ὁρμήσειν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ.773. 4) ἀλλὰ παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἀπολύτως, ἐπὶ ἱέραχος, ταρφέ' ἐπαΐσσει, συνεχῶς ἐφορμᾷ, Ἰλ. Χ. 142· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἐπαΐξας .. ἐκ νεφελάων Β.146, κτλ.: οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀχ.1171· ἐπάξας ἐς δόμους Σοφ. Αἴ. 305· σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 190Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 5. II. μετ' αἰτ., κινῶ τι μεθ' ὁρμῆς, πᾷ πόδ' ἐπάξας ..; πρὸς ποῖον μέρος κινήσας τὸν πόδα ..; Εὐρ. Ἑκ.1071, πρβλ. βαίνω ἐν τέλει· γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α 1254: ἐν τῷ Παθ., οὐδέ τι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί, «οὐδὲ αἱ χεῖρες ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν ὤμων κινοῦνται ἐλαφρῶς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 628.

ἐπάϊστος, ον, (ἐπαΐω), φανερός, μετὰ μετοχ., ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο ἐργασμένος Ἡρόδ. 2. 119· ἐπάϊστος ἐγένετο ὁ Τιμόξεινος προδιδοὺς τὴν Ποτίδαιαν ὁ αὐτ. 8.128, πρβλ. 6. 74· οὕτως ἐν 3. 15., 7. 146 πρέπει ἐκ τῶν συμφραζομένων νὰ ἐξυπακουσθῇ μετοχή.

ἐπαισχής, ές, (αἶσχος), ἐπονείδιστος, προξενῶν αἰσχύνην, Δίων Κ. 56.13· — «ἐπαισχές, αἰσχύνης παραίτιον» Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐπαισχύνομαι: μέλλ. **-αισχυνθήσομαι:** Ἀποθ.: — Αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι ἐπί τινι, ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι Ἡρόδ. 1.143. μετ' αἰτ., ἐντρέπομαί τινα, ἐπησχύνθησαν αὐτὸν καὶ ἐσιώπησαν Ξεν. Ἑλλην. 4. 1, 34· αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν .. Πλάτ. Σοφιστ.247C· μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι, τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι Αἰσχύλ. Ἀγ.1373· μετὰ μετοχ., ἐντρέπομαι ὅτι ἔπραξά τι, εἰρωτᾶν εἰ οὔ τι ἐπαισχύνεται .. ἐπάρας Κροῖσον στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρσας Ἡρόδ.1. 90 οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων; Σοφ. Αἴ.1307, Φιλ. 929, κτλ., ἀπολ., αἰσθάνομαι αἰσχύνην, δεικνύω συναίσθησιν αἰσχύνης, Πλάτ. Πολ. 573Β, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 80.

ἐπαιτέω, ἀπαιτῶ καὶ ἄλλο τι πρὸς τῷ δοθέντι μοι, εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἐπαιτήσειας Ἰλ. Ψ. 593· ὧν δ' ἐπαιτεῖς Σοφ. Θ. Τ.1416· ἀπολ., ἀπαιτῶ, θέλω περισσότερον, ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 412Ε. — οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Σοφ. Ἠλ.1124. 2) ζητῶ ὡς ἐπαίτης, «διακονεύω», ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ.1364· βίον δ' ἐπαιτῶν εἷρπ' ἀγύρτης τις λάτρις Εὐρ. Ῥῆσ. 715.

ἐπαίτης ου, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ζήτουλας», «διακονιάρης», Ἀθήν.192F, Δίων Κ. 66. 8.

ἐπαίτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαιτεῖν, τέκνον ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσῃς Ἑβδ. (Σειράχ. Μ', 28. 30), Ὠριγέν. III.1413C. Παρὰ Διον. Ἀλ. ἐν Τέχνῃ Ῥητ.13, σ. 362· 9 ἡ σημασία τῆς λέξ. ὡς φαίνεται ἀσαφής· ἴσως νὰ σημαίνῃ αἴτησιν, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εἶναι τὸ χωρίον ἐφθαρμένον.

ἐπαιτία, ἡ, γράφεται καὶ **ἐπαιτεία,** τὸ ἐπαιτεῖν, «διακόνευμα»; Γλωσσ. (ἀδόκιμον). Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 133.

ἐπαιτιάομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ], Ἰων. **-ήσομαι:** Ἀποθ.: — αἰτιῶμαί τινι ἐπί τινι, οὐκ ἔχειν δὲ ὅν τινα ἐπαιτιᾶται Ἡρόδ. 2. 121, 2, καὶ Ἀττ.· θεὸν ἐπ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 293· ἐπ. τινά τινος Θουκ. 6. 28, Δημ. 552. 1· κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς (διάφ. γρ. συμφορᾶς) ἐπαιτιᾷ; μήπως αἰτιᾶσαι καὶ ἐμὲ ἐν μέρει, διὰ τὰς συμφοράς σου; Αἰσχύλ. Πρ. 974· ὡσαύτως, κείνην ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Σοφ. Ἀντ. 490: — μετ' ἀπαρ., ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν ὁ αὐτὸς ἐν Ο.Τ. 645· ὃν .. με .. τρέφειν μιάστορα ἐπητιάσω ὁ αὐτὸς ἐν Ἠλ. 604· Αἴσωπον .. ἐπῃτιῶντο κλέψαι, κατηγόρουν ὅτι ἔκλεψεν, Ἀριστοφ. Σφ.1447, κτλ.· οὕτω, ἐπαιτ. τινὰ ὅτι .. Ἡρόδ. 6. 30, Θουκ. 2.7., 5.16: — μετ' αἰτ. πράγμ., τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτιάσατο καὶ ἀνωλοφύρατο, «προσεκλαύθη διὰ τὴν ἐξορίαν του παραπονούμενος» (Δούκας), ὁ αὐτὸς 8. 81· τὸ μῆκος τῆς πορείας Πλάτ. Ἐπιστ. 329Α· ἀλλὰ μετὰ συστοιχ. αἰτ., μείζονα ἐπαιτιώμενος, φέρων βαρυτέρας κατηγορίας, Ἡρόδ.1. 26· αἰτίας ἐπ. Πλάτ. Φαίδων 98Β· τοῦτο ἐπαιτιῶμαι, μετ' ἀπαρ., παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο ὅτι δηλ. .., ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 497Β: — ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτιατ., ἃ ἐπαιτῶμαι ταύτην, δι' ἃ κατηγορῶ αὐτήν, Ἀντιφῶν 112.29.

ἐπαίτιος, ον, (αἰτία), ὃν πρέπει νὰ αἰτιᾶται τις, ἀξιοκατάκριτος. 1) ἐπὶ προσώπων, οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι Ἰλ. Α. 335· μετὰ γεν., καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος Αἰσχύλ. Εὐμ. 465, Εὐρ. Ἱππ.1382· κατηγορούμενος περί τινος, ὧν ἐπαίτιος ἦν Θουκ. 6. 61: — ἐπ. πρός τινι Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτου Σύγκρ. 2. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως, δι' ἣν δηλ. ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἆγιν, Θουκ. 5. 65· ἐπαιτιώτατοι τῶν κινδύνων Λυσ.111. 38.

ἐπαίτια, τά, = **προστιμήματα,** πρόσθετος ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, Σόλων παρὰ Πολυδ. Η', 22, Δημ.735.5· πρβλ. **προστιμάω.**

ἐπαιτικός, ή, ον, ὁ τοῦ ἐπαίτου, Ἀποφθέγμ. Πατέρων 288Β.

ἐπαιτοσύνη, ἡ, = ἐπαίτησις, Χαρίσιος 554. 18.

ἐπαιχμάζω, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ταῦροι πυρόεντες ἐπαιχμάζουσι σύεσσι Ὀππ. Κυνηγ.1.389, ὡς Brunk. ἀντὶ **ἐποχμάζουσι.**

ἐπαΐω, συνηρ. **ἐπᾴω,** Εὐρ Ἡρ.Μαιν.772 (ἴδε **ἀΐω**)· εἴδω ἀκροάσιν, ὑπακούω, θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες Αἰσχ. Ἱκ.759, πρβλ. Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., ἐπακούω, ἀκούω, τῆς φωνῆς Πλουτ. Βρούτ.16. 2) αἰσθάνομαι, ὁπότ' .. ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρια Πινδ. Ἀποσπ. 45.14· θεοὶ ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις καὶ ἐπαΐοντες σιδηρίων Ἡρόδ. 3. 29· δηγμάτων Αἰλ. π. Ζ. 1. 5· μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος Ἀριστοφ. Σφ. 516· ἀπολ., ὡς ἐπήϊσε, ὅτε ᾐσθάνθη, Ἡρόδ. 9. 93. 3) κατανοῶ, καταλαμβάνω, μετ' αἰτ., τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω Σοφ. Αἴ.1263· ἰδίως ἐπὶ διδασκομένων, ἐπαΐονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον Ἀριστοφ. Νεφ. 650· ἐπ. τό τε καλὸν καὶ μὴ Πλάτ. Νόμοι 701Α· ἐπ. τίς πολιτεία συμφέρει Ἀριστ. Ῥητ.1. 4,13· εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσαγ. Πταίσμ. 13, κτλ.· εἶμαι γνώστης, ἐπίσταμαι, παρά τε τούτου καὶ παρ' ἄλλων οὓς ἂν οἴωμαί τι τούτων ἐπαΐειν Πλάτ. Θεαίτ. 145D· οἱ αὐλήσεως ἐπαΐοντες ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 327C· ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ὁ αὐτὸς ἐν Κρίτωνι 48Α· ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς ὁ αὐτὸς ἐν Γοργ. 518, πρβλ. Ἀπολ. 19C, Πολ. 598C, Ἱππ. Μείζ. 289Ε, κτλ.· ἀπολ., ὁ ἐπαΐων ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 311Α, Φαῖδρ. 275Ε· μετὰ τοῦ **εἰδέναι,** τό γε εἰδέναι καὶ ἐπαΐειν τῇ τέχνῃ τῆς ἐμπειρίας ὑπάρχειν οἰόμεθα μᾶλλον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1.1,10.

ἐπαιωρέω, σηκώνω τι ὑψηλὰ καὶ ἐπιθέτω αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, ἢ κρατῶ τι μετέωρον ἐπί τινος, στέφανον κομόωντα Ἁρμονίης Ἥφαιστος ἐπῃώρησε καρήνῳ Νόνν. Δ. 5.132· ἐπῃώρησε καρήνων αὐτόθι 4, 456· ἔχω τι μετέωρον, ἐπ. πτερὸν ἠέρι πολλῷ Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 312, 5· μεταφ., ἐπ. εὐτυχίαις βίον Ἀνθ. Π.7. 645. II. Παθ., αἰωροῦμαι ἄνωθεν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπλέω, τὸ δὲ βαφικόν ἐστιν ἐπανθισμὸς πορφυροῦς ἐπαιωρούμενος τοῖς χαλκείοις, περὶ τοῦ ἰνδικοῦ, Διοσκ. 5. 107· ἐλπίσιν ἐπαιωρούμενοι, κρατούμενοι μετέωροι, Λουκ. Ἀλέξ. 16· ἐπαιωρεῖσθαι πολέμῳ, διεξάγειν αὐτὸν ἀμελῶς, οὐχὶ δραστηρίως, Πλουτ. Πελοπ. 29· ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 336, ῥίπτω ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματός μου ἐπί τινος διαρκούσης χειρουργικῆς ἐργασίας πρὸς τοποθέτησιν ἐξηρθρωμένου μέλους τοῦ σώματος. 2) ὡς τὸ Λατ. imminere, ἐπικρέμαμαι, ἀπειλῶ, τινι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 639, Πλουτ. Πομπ.17· ξίφος .. τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον Ἡρωδιαν. 5, 2, 3.

ἐπακανθίζω, ἐπὶ φυτοῦ, εἶμαι ἀκανθώδης τὴν ἐπιφάνειαν, ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα καὶ οὐ πόρρω τῆς τῶν καλάμων πλὴν ἐπακανθίζουσα Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3.10,1· ἴδε **παρακανθίζω.**

ἐπακέομαι, Μέσ., διορθώνω, ἐπισκευάζω, τὸν δρόμον, τὰς γεφύρας Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.1688.37,41 (ἔνθα εἶναι γεγραμμένον **ἐφακ-**).

ἐπακκουμβίζω, = ἀκκουμβίζω, ἐπί τι Μοσχίων 51. Τὸ δὲ **ἀκκουμβίζω** (Λατ. accumbo) = **κατακλίνομαι,** κυρίως παρὰ τὴν τράπεζαν ὅπως δειπνήσω, ὅτε ἀκκουμβίζωσιν οἱ δεσπόται ἐπὶ τῆς τραπέζης Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 47, Νικήτ. Βυζάντ. 768Β. 2) = ἀπερείδομαι, «ἀπερείδομαι τὸν πόνον, ἀντὶ τοῦ ἀποτίθημι, ἀκκουμβίζω» Σουΐδ. — (Σημ. — Ἐτέθη ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς παραλειφθὲν ἐν τῷ **ἄλφα**).

ἐπακμάζω: μέλλ. **-άσω,** ἔρχομαι εἰς ἀκμήν, ἢ εἶμαι ἐν ἀκμῇ, Ἀρισταίν. 2.1, Ἡλιόδ.7. 8· μεταφ., ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, φθάσαντος εἰς ὕψιστον βαθμὸν ἐξάψεως, Λουκ. Ἀποκηρυττ.17, Ἀθήν. 18Ε· οὐδ' ὅτε ἐπήκμασαν οἱ ἐτησίαι, ὅτε ἦσαν ἐν τῇ ἑαυτῶν ἀκμῇ, Στράβων 692. II. ἀκμάζω ἢ ζῶ μετά τινα, τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις, ἐκ τῶν ἀκμασάντων μετὰ τούτους, Διον. Ἀλ. περὶ Ἀρχ. Ῥητ. 4, σ. 451, 8, πρὸς Γν. Πομπ. Ἐπιστ. 4, σ.771,10.

ἐπακμαστικός, ή, όν, προβαίνων εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, ἐπὶ πυρετοῦ, Θεοφ. Νόνν. τ.1. σ. 430, κλ.

ἔπακμος, ον, (ἀκμή) ὁ ἐν ἀκμῇ, ἐπάκμιους κόρας = ἐπιγάμους, ὡραίας γάμου, Διον. Ἀλ. 4. 28. II. ἔχων ἀκμήν, δηλ. αἰχμήν, λήγων εἰς ὀξύ, «μυτερός», ἄκανθα, Διοσκ.1.119· ὀδοὺς Πλουτ. 2. 966C.

ἐπακοή, ῆς, ἡ, = τὸ **ἐπακούειν,** Καισάρ.1072.

ἐπακολουθέω, ἀκολουθῶ ἀμέσως ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τινά, διώκω, τινι Ἀριστοφ. Σφ. 1328, Πλάτ. Ἀπολ. 23C, κ. ἀλλ.· — ἀπολ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 763, Θουκ. 5. 65, κτλ.· καὶ ἅμα ἐδεξιοῦτο αὐτὸν καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν (ἐξυπ. τῇ τοῦ Κύρου δεξιᾷ)· ἀπεκέκοπτο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Ξεν. Κύρ.7. 3, 8. 2) καταδιώκω ἐχθρόν, Θουκ. 4.128, Ξεν. Ἀν. 4.1,1, κτλ. 3) παρακολουθῶ διὰ τοῦ νοῦ, νοῶ, καταλαμβάνω, καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστ' ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι Πλάτ. Φαίδων 107Β· τοῖς λεγομένοις ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 861C· τοῖς λέγουσι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 243Δ· κάλλιστ' ἐπακο-

λουθεῖς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 936A, κτλ. **4)** ἕπομαι, ἤτοι ὑπακούω, συμμορφοῦμαί τινι, τοῖς πάθεσι Δημ. 805. 21· αὐτῶν τῇ προαιρέσει Φίλιππος παρὰ Δημ. 284. 6· ταῖς τῶν ποιητῶν βλασφημίαις ἐπ. Ἰσοκρ. 228D. **5)** παρακολουθῶ τι ἢ ἀφοσιοῦμαι εἴς τι, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει Πλάτ. Πολ. 370B· ἐν τέλει.

ἐπᾰκολούθημα, τό, τὸ ἐπακολουθοῦν τι, ἀποτέλεσμα, εὐσεβείας ἐπακολούθημα τὴν τοιαύτην χάριν καὶ δημαγωγίαν γενέσθαι Πλουτ. Νικ. 4., Κλήμ. Ἀλ. 331, Σέξτ. Ἐμπ. 177.15.

ἐπᾰκολούθησις, εως, ἡ, ἐπακολουθία, Μ. Ἀντων. 6. 44· οὔτι τῶν κατ' ἐπακολούθησιν, τῶν κατ' ἀκολουθίαν, Πλούτ. 2.117D.

ἐπακολουθητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπακολουθῶ**, δεῖ ἐπακολουθεῖν, οὐκ ἐπακολουθητέον τῇ τούτων ἀπονοίᾳ Δημ. 1402.14.

ἐπακολουθία, ἡ, πᾶν ὅ,τι ἐπακολουθεῖ, ὡς τὸ **ἐπακολούθησις**, Φιλόδημ. περὶ ὀργῆς 1. σ. 18.

ἐπᾰκόλουθος, ον, ἀκολουθῶν ἔκ τινος, ἐπαγγειλάμενος γὰρ οὐκ εἶπε τὸ ἐπακόλουθον τῆς ἐπαγγελίας Ἀριστείδ. 2. 498. Ἐπίρρ. **-θως**, συμφώνως πρός, ἑαυτῶν τρόπῳ Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 428. 9.

ἐπακονάω, ἀκονῶ, ἀκονίζω, ἐπηκονημένη ξοῖς Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 372, στ.104, κ. ἀλλ., λειστρίον ἐπηκονημένον αὐτόθι σ. 374, στ.168.

ἐπᾰκοντίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀκοντίζω κατά τινος, Ἐπιστ. Σωκράτ. σ. 66. 29.

ἐπακοντισμός, ὄνομα βόλου, δηλ. βολῆς κύβου, «ἐπακοντισμός· βόλου ὄνομα» Ἡσύχ.· — κατὰ δὲ Πολυδ. (Ζ', 204) λέγεται καὶ **ἐπακοντιστής** (ἐξυπ. βόλος).

ἐπάκοος, Δωρ. ἀντὶ **ἐπήκοος**, ἐπάκοος γένευ Πινδ. Ο. 14. 21.

ἐπᾰκουός, όν, (ἐπακούω), ἀκροατής, ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα, ἀκροατὴν τῶν διαδικασιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔνθα ἐγίνοντο αἱ δίκαι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 29, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 236· ἀλλαχοῦ **ἐπήκοος**.

ἐπακουστός, όν, ὃν πρέπει νὰ ἀκούῃ τις μετὰ προσοχῆς, Ἐμπεδοκλῆς 42.

ἐπακουσμός, ὁ, = τὸ ἐπακούειν, Ὠριγ. III. 361B.

ἐπᾰκούω: μέλλ. **-ακούσομαι**, δίδω ἀκρόασιν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς ἢ ἁπλῶς ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγμ., ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Γ. 277, Ὀδ. Λ. 108· παροιμ., ὁποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, ὁποῖον λόγον εἶπες, τοιοῦτον καὶ θὰ ἀκούσῃς, Ἰλ. Υ. 250· εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 448· ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον (δηλ. τὸν χρησμὸν) Ἀριστοφ. Ἱππ. 1080· προστιθεμένης μετοχῆς, ἀκούω νὰ λέγηται, νὰ φημίζηται, ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς ἐπ' Ἀσίας οὐκ ἐπακούω .. βλαστὸν φύτευμα Σοφ. Ο. Κ. 694· ἀκούω τινά, μή ποτέ τις αὐτὸν ἴδῃ τῶν νέων ἢ καὶ ἐπακούσῃ δρῶντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν Πλάτ. Νόμοι 729B· — ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., τῆς φωνῆς Ἡρόδ. 2. 70· ἀκούω περί .., ἀκούω νὰ γίνηται λόγος περί, μόχθων ἐπ. Εὐρ. Τρῳ. 166: — μετ' αἰτ. πράγμ., ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ ὁ ξεῖνος ἐμέθεν Ὀδ. Τ. 98· μετὰ γεν., ὅσοι ὑμέων τυγχάνουσιν ἐπακούοντες (ἐξυπ. ἐμοῦ), ὅσοι ἐξ ὑμῶν μὲ ἀκούετε, ὅσοι ἐξ ὑμῶν συμβαίνει νά με ἀκούητε, Ἡρόδ. 9. 98· ἀκούω, ἐμοῦ ἐπάκουσον Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τυράνν. 708, Πλάτων Γοργίας 487C· — σπανίως μετὰ δοτικ. προσώπ., ἐπ. μοι ὁ αὐτὸς ἐν Σοφιστ. 227C· μετὰ δοτ. πράγμ., ταῖς εὐχαῖς Διον. Ἀλ. 13.7. **2)** ἀπολ., δίδω προσοχὴν εἰς τὰς ἱκεσίας τινός, ἀκούω αὐτὰς εὐμενῶς, νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον Αἰσχύλ. Χο. 725· ἐπακούσατε (ὑπακούσατε Δινδ.) δεξάμεναι θυσίαν Ἀριστοφ. Νεφ. 274· μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ, μήπως «κρυφακούῃ» τις ἐκ τῶν μὴ μεμυημένων, Πλάτ. Θεαίτ. 155E, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 628· ἢ ἁπλῶς ἀκούω, Θουκ. 1. 53, κτλ. **3)** μεταγν., ὡς τὸ **ἐπαΐω**, κατανοῶ, καταλαμβάνω, τινὸς Λουκ. περὶ Ὀρχ. 64, Πλουτ. Φλαμ. 10. **II.** μετὰ γεν. πράγμ., ἀκούω τι ἰδιαιτέρως λεγόμενον, ἔχω γνῶσιν αὐτοῦ, μετέχω αὐτοῦ, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, ὅσοι δὲν εἶχον γνῶσιν τοῦ προβουλεύματος τῶν ἡγεμόνων, Ἰλ. Β. 143· δίκης ἐπάκουε, «τοῦ δικαίου ἄκουε, ἤγουν αἴσθησιν ἔχε» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 273· δίδω προσοχήν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον Σοφ. Φιλ. 1417· οὕτω μετὰ δοτ., ἐπ. τῷ κελεύσματι Ἡρόδ. 4.141.

ἐπακρῑβόω, πραγματεύομαι μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας, ἐξακριβόω, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10.75, οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Διοδ. Ἀποσπ. 611.75.

ἐπακρίζω. φθάνω εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον πράγματός τινος, πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης («ἐπ' ἄκρον ἦλθε» Σχολ.), ἔφθασεν εἰς ὕψιστον σημεῖον αἱματηρῶν ἔργων, Αἰσχύλ. Χο. 932. Κατὰ τὸν Εὐστ. (Ὀδ. 1636, 49) «ἐπήκρισε ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἤγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκεν», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπήκρισεν**.

ἐπάκριος, α, ον, (ἄκρα) ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ἐπίθ. τοῦ Διός, ἱερεὺς .. Ἐπακρίου Διὸς Πολύζ. ἐν «Μουσῶν γοναῖς» 1, (Ἐτυμ. Μ. 352, 50)· — «Ἐπάκριος· Ζεύς· ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὀρῶν ἱδρυμένος. ἐπὶ γὰρ τῶν ὀρῶν τοὺς βωμοὺς αὐτῷ ἵδρυον ὡς ἐπὶ πολὺ» Ἡσύχ., πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1747. 59. **II.** ἡ **Ἐπακρία** (ἐξυπ. χώρα), τὸ ὄνομα μιᾶς ἐκ τῶν δώδεκα πόλεων εἰς ἃς συνῴκισε τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς ὁ Κέκροψ, Στράβων 397.

ἐπακροάομαι, Ἀποθ., ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῶμαι, ἃ ἅ, γελῶν ἐπηκροασάμην πάλαι Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Γρυψὶν» 2 (A. B. 360. 6, ἔνθα γράφεται: αἶ αἶ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην .. πάλαι).

ἐπακροάμων, ονος, ὁ, ὁ ἐπακροώμενος, ἐπακροατής, μ. γεν., ἐπακροάμων φωνῆς Θ. Στουδ. σ.757, ἔκδ. Mi.

ἐπακρόασις, εως, ἡ, τὸ ἐπακροᾶσθαι, ἀκροᾶσθαι μετὰ προσοχῆς, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΕ', 22), Ἀθανάσ. I. 9D.

ἐπακροατής, ὁ, ὁ ἐπακροώμενος, Γλωσσ.

ἔπακρος, ον, (ἄκρα) ὀξὺς κατὰ τὸ ἄκρον, παχὺν καὶ ἔπακρον ποιήσασθαι τὸν μοτὸν Ἱππ. 483. 24· «ἔπακρα, τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, ἅπερ καὶ ἔξουρα» Γαληνοῦ τῶν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 470· ἀνώτατον, εἰς τὸ ἔπακρον ὕψος Γρηγέντ. Ἀρχιεπ. Τεφρ. Νομοθεσ. Lambec. Bibl. Caes. 5. σ. 278A.

ἐπακταῖος, α, ον, = **ἐπάκτιος**, Ὀππ. Ἁλ. 2.127· ἄλλ. διῃρημένως **ἐπ' ἀκτ-**. Καθ' Ἡσύχ. «Ἐπακταῖος· Ποσειδῶν ἐν Σάμῳ».

ἐπακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπάγω**, δεῖ ἐπάγειν, πόλεμον τῇ χώρᾳ Κικ. π. Ἀττ. 9. 4, 2. **2)** πρέπει τις νὰ ἐφαρμόσῃ, μέτρον τινὶ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9.

ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ, (ἐπάγω) Ἐπικ. λέξ. = ὁ κύνας ἐπάγων, κυνηγός, οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες Ὀδ. Τ. 435, πρβλ. 445· ἄνδρες ἐπακτῆρες Ἰλ. Ρ. 135: — ὡσαύτως, ἁλιεύς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 625.

ἐπακτικός, ή, όν, ὁ ἐπάγων: **1)** ἐν τῇ λογικῇ ἐπαγωγικός, ἀντίθ. τῷ **συλλογιστικὸς** (ἴδε **ἐπαγωγή**), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1.12, Τοπ. 1. 18, 5: — Ἐπίρρ. ἐπακτικῶς σκοπεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Φυσικ. 4. 3, 15. **2)** ἑλκυστικός, θελκτικός, Ἡλιόδ. 4. 3· πρός τι Ἀθήν. 52D.

ἐπάκτιος, ον, Εὐρ. ἐν «Σθενεβοίᾳ» παρ' Ἀθην. 422A, καὶ **-ία, ιον**, Σοφ. Τρ. 1151, Ἀποσπ. 493, Εὐρ. Ἀνδρ. 853· (ἀκτή): — ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὁ παρὰ τὴν ἀκτήν, ἔνθ' ἀνωτ., προσέτι Σοφ. ἐν Αἴ. 413. — **Ἐπάκτιος**· «ὁ Ἑρμῆς ἐν Σικυῶνι» Ἡσύχ.

ἐπακτός, (ή), όν, (ἐπάγω) ὁ κομιζόμενος ἔκ τινος μέρους, ὕδασιν ἐπακτοῖσιν χρέονται Ἱππ. π. Ἀέρ. 286· ἰδίως ὁ κομιζόμενος ἢ ἐπαγόμενος ἐκ ξένης χώρας, Λατ. adscititius, ἐπ. σῖτος Θουκ. 6. 20· πάντων ἐπακτῶν δεῖσθαι ὁ αὐτ. 7. 28· τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν .. σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπ. Ἡρόδ. 7.102· ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἔξωθεν προερχόμενον, ὕδωρ εἴτ' ἐπακτὸν εἴτε συμφυές, λέγω δὲ ἐπακτὸν μὲν οἷον ἐν ἐρίῳ, σύμφυτον δὲ οἷον ἐν γάλακτι Ἀριστ. Μετεωρολογ. 4. 5, 5, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 12, Πλάτ. Πολ. 573B· ἐπ. πῆμα Εὐρ. Ἱππ. 318· κακὸν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 8. 5· ἐπ. παρ' ἄλλων δίκαιον Πλάτ. Πολ. 405B· «ἐπακτὸς ὅρκος, ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται· ἄλλοι δὲ τοὐναντίον ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν, κτλ.» Ἁρποκρ., Σουίδ., Ἡσύχ.· ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου Ἰσοκρ. 6E. **2)** ἐπὶ προσ., ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, ποιμένα, δηλ. δεσπότην, κληρονόμον ἔξωθεν ἐπαχθέντα, Πινδ. Ο. 10 (11). 107· οὐκ ἀστὸς ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονὸς Εὐρ. Ἴων 290, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 327· οὕτω πιθαν., ἐπακτοὶ δικασταὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 2265. 18· — ἰδίως ἐπὶ ξένων συμμάχων ἢ μισθοφόρων, ἐπ. στράτευμα, στρατὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 583, Σοφ. Τρ. 259· δόρυ ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1525· ἐπακτῷ (ἐπεισάκτῳ, ἔκδ. Κοραῆ) δυνάμει, διὰ ξένης ἐκ μισθοφόρων **στρατιωτικῆς** δυνάμεως, Ἰσοκρ. 215C· ὡσαύτως, αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρα, ἐφ' ᾗ συλλαβὼν ξένον ἄνδρα, δηλ. μοιχόν, Σοφ. Αἴ. 1296· ἐπ. πατήρ, ψευδὴς πατήρ, Εὐρ. Ἴων 592. **3)** ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθών, ἐπελθὼν μακρόθεν πως, Πινδ. Π. 6.10. **II.** ὡς τὸ **αὐθαίρετος**, ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπάγεται, κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Σοφ. Τρ. 491· γάμων ἐπακτὸν ἄταν Εὐρ. Φοίν. 343. **III.** **ἐπακταὶ** (ἐνν. ἡμέραι), αἱ ἐμβόλιμοι, Ζωναρ. ἐν λ.· ἐντεῦθεν, **2)** **ἐπακτή**, ἡ διαφορὰ τοῦ πολιτικοῦ ἡλιακοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸς τὸν τροπικόν, ἐν δὲ τῷ Ἐκκλησ. ἡμερολογίῳ ἡ διαφορὰ τοῦ ἡλιακοῦ πρὸς τὸν σεληνιακὸν ἐνιαυτόν, κτλ., Ἐκκλ.

ἐπακτρεύς, έως, ὁ, = **ἐπακτήρ**, κυνηγός, προσέτι ἁλιεύς, Ἡσύχ., Εὐστ. 1539. 25.

ἐπακτρίς, ίδος, ἡ, (ἐπάγω) ἐλαφρὸν πλοιάριον, λέμβος, Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 11, πρβλ. Aul. Gell. 10. 25: — προσέτι **ἐπακτροκέλης**, ὁ, ἐλαφρὸν λῃστρικὸν πλοιάριον, Αἰσχίν. 27. 9, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 2, 2.

ἔπακτρον, τό, = **ἐπακτρίς**, Νικ. Θηρ. 824.

ἐπᾰλαζονεύομαι, Ἀποθ., ἀλαζονεύομαι ἐπί τινι, μεγαλαυχῶ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 18, 4. Καθ' Ἡσύχ., «ἐπαλαζονευόμενον· καταθρασυνόμενον».

ἐπᾰλᾰλάζω: μέλλ. -ξω, ποιῶ, ἐγείρω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν, αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν Αἰσχύλ. Θήβ. 497, πρβλ 954· μετὰ δὲ τοῦτο τῷ Ἐνυαλίῳ .. ἅμα ἐπηλάλαξαν Ξεν. Κύρ. 7.1, 26.

ἐπᾰλαλκέμεν, ἴδε ἐν λ. **ἐπαλέξω**.

ἐπᾰλάομαι, ἀποθ. μετ' ἀορ. παθ., περιπλανῶμαι, πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς Ὀδ. Δ. 81, 83· ὑποτακτ. ἀορ. **ἐπαληθῇ** Ε. 401.

ἐπᾰλαστέω, ἀγανακτῶ, τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη «ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι, δεινοπαθήσασα» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 252, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 369, 557. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαλαστήσασα· σχετλιάσασα, δεινοπαθήσασα, ἐπιχαλεπήνασα».

ἐπαλγέω, ἀλγῶ, λυποῦμαι διά τινα, τῶν φθιμένων Εὐρ. Ἱκ. 58.

ἐπαλγής, **ές**, ἀλγεινός, Στράβων 523, Ὀππ. Ἁλ. 4. 508.

ἐπαλγύνω, προξενῶ ἄλγος, δριμὺν πόνον, Νικ. Ἀλεξιφ. 335· οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν πληγὴ ἐπαλγύνεσκε θοοῦ ποδὸς Κόϊντ. Σμ. 4. 416.—Μέσ., αἰσθάνομαι ἄλγος, ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι ταῖς συμφοραῖς Τζέτζ. Ἱστ. 4. 398, 710.

ἐπάλειμμα, τό, ἀλοιφή, ἐκζεμάτων ἐπάλειμα Δισκ. 1. 53, ἐν τέλει, Ἐπιγρ. Σηστοῦ, Μουσ. καὶ Βιβλ. Σμυρν. 1878, σ. 20, 22.

ἐπαλειπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαλείφω**, δεῖ ἐπαλείφειν, Ὀρειβ. ἔκδ. Dar. τ. 5, σ. 265.

ἐπᾰλείφω: μέλλ. -ψω, ἐπιχρίω, ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων Ὀδ. Μ. 47· ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα αὐτόθι 177· κηρόν .., ὅν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ' αὐτόθι 200· ὁπόταν .. λειαίνῃ ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα, ἐπιχρίουσα, Πλάτ. Τίμ. 66C· ἐπ. χρόαν ἑτέραν ἐφ' ἑτέραν Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3, 13· ἐπ. τοὺς τοίχους, ἐπιχρίειν, Παυσ. 6. 3, 15. — Παθ., τὸ ἐπαλειφθὲν Πλάτ. Λύσ. 217C· ἐπαλίληπται ὁ κύτταρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 23, 3. **2**) μεταφ., ἐκ τῆς συνηθείας τῶν ἀθλητῶν νὰ ἀλείφωνται, παρασκευάζω πρὸς μάχην, διεγείρω, Πολύβ. 2. 51, 2, πρβλ. Ἱππ. 1147E· ἐπ. τινάς τινι, διεγείρειν αὐτοὺς ἐναντίον τινός, Διογ. Λ. 2. 38.

ἐπάλειψις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπαλείφειν, ἐπιχρίειν, Ε. Μ. 69. 41.

ἐπᾰλέξω: μέλλ. **-αλεξήσω**, Ἐπικ. ῥῆμα, βοηθῶ, τῷ ἐπαλεξήσουσαν, «ἐπικουρήσουσαν, βοηθήσουσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 365., Λ. 428· ἀλλ' ἐπαλαλκέμεν ἄτη (Ἐπ. ἀορ. β' ἀπαρ.), παρασχεῖν βοήθειαν ἐναντίον τῆς δυστυχίας, Νικ. Θηρ. 352. **II**. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ (ἀντὶ ἐπαλεξήσειν Τρώεσσιν), «μηδέποτε τοῖς Τρωσὶν ἀποσοβήσειν τὴν κακὴν ἡμέραν βοηθοῦσαι αὐτοῖς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 315.

ἐπᾰλετρεύω, ἀλήθω, κοιν. «ἀλέθω», μετὰ γεν. μύλης .. ἐπαλετρεύουσι, ἀλέθουσιν εἰς τὸν μύλον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1077.

ἐπᾰληθείς, ἴδε ἐν λ. **ἐπαλάομαι**.

ἐπᾰληθεύω, ἀποδεικνύω τι ἀληθές, βεβαιῶ, κυρῶ, τὴν αἰτίαν, τὸν λόγον Θουκ. 4. 85., 8. 52: Παθ., Διον. Ἁλ. 1. 58.

ἐπαληθίζω, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπηλήθισεν**, Εὐστ. Πονημάτ. 95. 42.

ἐπᾰλής, **ές**, (πρβλ. **ἀλέα**) ἀλεεινός, πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην, θερμὴν ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ πυρός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 491, ἔνθα ἴδε Σχολιαστάς. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ἀλίζω = ἀθροίζω** καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἀλέα** ἧς τὸ **α** εἶναι βραχύ, καὶ ἑρμηνεύουσι τὸ **ἐπαλὴς** διὰ τοῦ πλήρης, ἔμπλεως·—τὰ ἄριστα τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι τὴν λέξιν διῃρημένως **ἐπ' ἀλέᾳ**, τρία ἄλλα ἔχουσιν ἐπαλέα.

ἐπαλθέω, εὕρηται μόνον ἐν τῷ μέλλ. **ἐπαλθήσουσιν**, ἀόρ. **ἐπαλθήσειε**: — θεραπεύω, ἰῶμαί τι, Νικ. Ἀλεξιφ. 395, 627· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτὸς Θηρ. 654.

ἐπαλθής, **ές**, ἰαματικός, Νικ. Θηρ. 500. **II**. ἰάσιμος, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀλεξιφ. 156.

ἐπᾰλινδέομαι, ἐπικαλύπτομαι, ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισιν κινυμένης ἀμάθου Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1463· οὕτω καὶ **ἐπᾰλίνδομαι** ἐπικυλίομαι, Νικ. Θηρ. 266.

ἐπαλκής, **ές**, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, «ἰσχυροποιός» (Σχόλ.), ἀλλὰ νῦν γράφεται διῃρημένως **ἐπ' ἀλκῆς** Αἰσχύλ. Χο. 415· — τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον.

ἐπαλλαγή, ἡ = **ἐπάλλαξις**, γάμων ἐπαλλαγὴν ποιεῖν Ἡρόδ. 1.74 (ὅμοιον τῷ ἐπιγαμίας ποιεῖσθαι ἐν 2.147· πρβλ. Διον. Ἁλ. 10. 60)· ἐφαρμογή, συναρμογὴ πράγματός τινος πρὸς ἕτερον, τὰς ἐπαλλαγὰς .. τῶν σωμάτων Ἀριστ. Ἀποσπ. 202.

ἐπαλλάξ, Ἐπίρρ. = **ἐναλλάξ**, Ξεν. Ἱππ. 1, 7, Διόδ. 19. 30.

ἐπάλλαξις, **εως**, ἡ ἀνταλλαγή, συναλλαγή, ὅμοιον τῷ **ἐπαλλαγῇ**, «ἐπαλλάξεις: ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς ἢ μίξεις, Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'» Ἁρποκρ., Ἀριστ. Μετεωρ. 4, 9, 23· ἐπὶ τῶν δακτύλων, ὡς ὅταν παίζῃ τις αὐλόν, ἡ ταχεῖα κίνησις αὐτῶν, τὸ ταχὺ «ἀναιβοκαταίβασμα αὐτῶν», ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3, 6, 7, π. Ἐνυπν. 2. 18, Προβλ. 31. 11. **2**) συμπλοκή, διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης Πλάτ. Σοφιστ. 240C· τὰς ἐπαλλάξεις τοῦ τοιούτου χάρακος Πολύβ. 18. 1, 11, **3**) διαφορά, συμβαίνει δὲ πολλὴ ἐπάλλαξις τοῖς γένεσιν Ἀριστ. π. Γ. Γεν. 2. 1, 10.

ἐπαλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-άξω**: ἐναλλάσσω, μεταβάλλω: ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν Ἰλ. Ν. 359· τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, δηλ. τανύοντες ἐναλλὰξ τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου ὁτὲ μὲν ὑπὲρ τούτων ὁτὲ δὲ ὑπὲρ ἐκείνων· ἄλλοι ὅμως ἑρμηνεύουσι, συνάψαντες, συνδήσαντες τοὺς πολεμίους οὕτως ὥστε νὰ διαρκέσῃ ὁ πόλεμος ἐπὶ πολύ, ἴδε Εὐστ., Ἰλ. 937, 25, κλ., πρβλ. Μ. 436, Ἰλ. Υ. 101, καὶ Ο. 413· ἐπαλλάττοντες ἅλματα, πηδῶντες εἰς τὰ ἴχνη ἀλλήλων, Ξεν. Κυν. 5. 20· ἐπὶ σαρκοφάγων ζῴων (τῶν καρχαροδόντων), καρχαρόδοντά .. ἐστιν ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς, δηλ. ὅσα ἔχουσιν αὐτοὺς ἐπαλλάττοντας, ἐναλλὰξ ἐμπίπτοντας εἰς τὰ διαστήματα ἀλλήλων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱσ. 2.1, 51· ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3.1, 5, ὁμιλῶν περὶ τῶν ὀδόντων τῶν καρχαροδόντων ζῴων, λέγει: ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν .. ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἴδε κατωτ. II. 1: Παθ., διασταυροῦμαι πρὸς ἕτερον, δόρατα .. ὡς ἥκιστα ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιτο Ξεν. Ἱππαρ. 3, 3· περιεστῶτας (τοὺς τέσσαρας αἰχμαλώτους βασιλεῖς) ἐπηλλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσί, κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐν σχήματι χιαστῷ, Πλουτ. Λούκουλλ. 21, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ· ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί, Λατ. consertus, προταθεὶς πέραν τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς σταδὴν μάχαις, Εὐρ. Ἡρακλ. 836· μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, «ἑτέρως ἑρμηνευθῇ» (Κοραῆς), Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 1. **II**. ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες, ἐναλλὰξ ἐμπίπτοντες ἀλλήλοις (ἴδε ἀνωτ.), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.1, 5, π. Ζ. Γεν. 2.1, 22· πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 10. **2**) μεταβαίνω ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον, ἔχω στενὴν συγγένειαν, ἐπὶ δύο γενῶν ζῴων, κτλ. (πρβλ. **ἐπαμφοτερίζω** II), Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 1· τοῦτο μόνον ἐπ., ἔχει τὰς ἰδιότητας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, αὐτόθι 4. 6, 3· ἡ φώκη ἐπ. τῷ γένει τῶν ἰχθύων ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.1, 52· ἐπὶ τυραννίδος, τυραννίδος δ' εἴδη δύο μὲν διείλομεν .. διὰ τὸ τὴν δύναμιν ἐπαλλάττειν πως αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν ὁ αὐτὸς ἐν Πολιτικ. 4.10, 2, πρβλ. 6.1, 3· ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπ., ἀμφιβόλους, ἀσαφεῖς, αὐτόθι 1. 6, 3, πρβλ. 9.15.

ἐπαλληλία, ἡ, ἡ τοποθέτησις δύο ἢ πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων ἐπαλλήλως, δηλ. τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, κυρίως ἐπὶ γραμμάτων, τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις Εὐστ. 11. 32, Ἐτυμ. Μ. 576. 3, Δράκων 43, 23· ἐπὶ πυκνῆς χρήσεως φαρμάκων, ἡ δὲ τῶν .. φαρμάκων κατάχρησις καὶ ἐπαλληλία Γαλην. 19. 679.

ἐπάλληλος, **ον**, ὡσαύτως **η**, **ον**, Δίων Κ. 74. 10: (ἀλλήλων), ὁ εἷς ἀμέσως μετὰ τὸν ἄλλον, ἐν συνεχεῖ τάξει, φάλαγξ, τάξεις Πολύβ. 2. 69, 9., 11. 11, 7· συνεχής, βοὴ Ἡρῳδιαν. 2. 7, 6· δαπάναι Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 35· ἐπ. πληγαί, καταφερόμεναι ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ, Ἀλκίφρων 3. 6. **II**. ἐπαλλήλοιν χεροῖν, διὰ χειρῶν ἀλλήλων (κατὰ τὸν Ἕρμαννον ἀντὶ ἐπ' ἀλλ-), Σοφ. Ἀντιγ. 57· πρβλ. ἐπάλληλοι φθοραὶ ἐν Φίλωνι 2.175, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἀλληλοφόνοι**. **III**. Ἐπίρρ. **ἐπαλλήλως**, ἐπανειλημμένως, ἀδιακόπως, φυτὸν .. καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλλήλως Διοσκ. 1. 166· ἐπαλλήλως ἔχοντα, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἢ κατὰ πρόσωπον, Ἀθήν. 456D.

ἐπαλληλότης, **ητος**, ἡ, = **ἐπαλληλία**, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 425. 14.

ἐπαλλό-καυλος, **ον**, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ καυλοῦ ἑτέρου φυτοῦ, ὡς τὰ ἀναρριχώμενα φυτά, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 9 καὶ 11, ἔνθα προετάθη ἡ γραφὴ **ἐπαλλόκαρπος**, **ον**, φέρων καρπὸν ἐπὶ ἑτέρου δένδρου.

ἐπάλλῠδις, Ἐπίρρ. = **ἄλλυδις**, Χρησμ. Σιβυλλ. 10. 97.

ἐπάλμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐφάλλομαι**.

ἐπάλξῐον, τό, ὑποκ. τοῦ **ἔπαλξις**, Ἐπιγρ. Ἀττ. παρὰ Müller Goott. ἐν ἔτει 1836, σ. 34, 54.

ἔπαλξις, **εως**, ἡ, (ἐπαλέξω) μέσον ἀμύνης: τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐπάλξεις, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Μ. 263, Ἡρόδ. 9.7, Αἰσχύλ. Θήβ. 30, 158, Εὐρ. Φοίν. 1158, κτλ.· καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀπώσαντες, διὰ τοῦ μεταπυργίου ὑπερέβαινον Θουκ. 3. 23· αἱ οἰκίαι .. ἐπάλξεις λαμβάνουσαι ὁ αὐτὸς 4. 69· ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν αὐτόθι 115, καὶ ἴδε **κρόσσαι**: ἐν τῷ ἑνικῷ, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν Ἰλ. Μ. 381, κτλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· οἱ παρ' ἔπαλξιν, οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ τείχους, Θουκ. 2.13, πρβλ. 7. 28, Ἀριστοφ. Ἀχ. 72. **2**) μεταφ., προστασία, ὑπεράσπισις, ἀντίληψις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 381· τήνδ' ὑμῖν ἔχω σωτηρίας ἔπαλξιν Εὐρ. Ὀρ. 1203, κτλ. Κατὰ Α. Β. 243. 15, «ἐπάλξεις, ἐξοχαὶ τειχῶν, προμαχῶνες, ἀψίς. ἔστι δὲ καὶ δικαστήριον τῶν φονικῶν, ᾠκοδόμηται δὲ πρὸς τῷ πρυτανείῳ».

ἐπαλξίτης [ῑ] λίθος, «ὁ ἐπάνω τῆς ἐπάλξεως» Ἐτυμ. Μ. 353. 28, Χοιροβ., κλ.

ἔπαλπνος, **ον**, (ἴδε **ἄλπνιστος**), ἡδύς, προσηνής, τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη, «οἷστισι (τοῖς ἡττηθεῖσιν) ἐκ τῆς Πυθίας ἡ ἀνακομιδὴ οὔτε ἡδεῖα οὔτε προσηνὴς ἐγένετο» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 8.120.

ἐπᾶλτο (κατὰ Βεκκῆρον **ἔπαλτο**), ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐφάλλομαι**, καὶ πρβλ. **ἀναπάλλομαι**.

ἐπᾰλώστης, ου, ἡ (κατὰ Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 254) **-ωστής, οῦ, ὁ**, (ἀλοάω)· ὁ ἀλωνίζων δι' ὑποζυγίων, ἀλωνιστής, Ξεν. Οἰκ.18. 5.

ἐπαμαξεύω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφαμ-**, διέρχομαι δι' ἁμάξης, γῆ .. οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσι, οὐδ' ἔχουσα ἴχνη τροχῶν ἁμάξης, δι' ἧς δὲν διῆλθεν ἅμαξα, Σοφ. Ἀντιγ. 251.

ἐπᾰμάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Μέσ., ἐπισωρεύω τι δι' ἐμαυτὸν συνάγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐδάφους, εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσίν, ἐπεσώρευσε διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐσχημάτισε στρῶμα (ἐκ φύλλων), Ὀδ. Ε. 482· πρβλ. **ἀφύσσω** II· γῆν ἐπαμησάμενον Θέογν. 428, πρβλ. Ἀνθολ. Π.7. 446· γῆν ἐπαμησάμενος, ἐπισωρεύσας χῶμα, Ἡρόδ. 8. 24· οὕτως. ἐπ. κόνιν Πολύαιν. 2.1,13· ἐπ. τινί τι Πλούτ. 2. 982B.—Παρὰ μεταγεν. ἀπαντᾷ τὸ ἐνεργ. κόνιν ἐπαμῆσαι Διογ. Λ. 6. 79, πρβλ. Ἰαμβλ. Βίον Πυθ.192· ὁ τύπος **ἐφαμᾶν** ἐν Ἡλιοδ. 2. 20 δὲν εἶναι βεβαίως ὀρθός· ἀλλ' ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Β' τόμ. σ. 80 τῶν Ἠλ. Αἰθιοπ.

ἐπαμβαίνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαναβαίνω**, Ὀππ. Ἀλ. 3. 638.

ἐπαμβᾰτήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναβάτης**, ὁ ἀναβαίνων ἐπί τινος, ὁ προσβάλλων τι, νόσοι σαρκῶν ἐπαμβατῆρες, ἐπὶ λεπρωδῶν ἐξανθημάτων, Αἰσχύλ. Χο 280 (**ἐπεμβατῆρες** Auratus).

ἐπαμβλήδην, ἐπαμβληδόν, Ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναβ-**.

ἐπαμβλύνω, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἀπαμβλύνω**, ἐν Ἀρτεμιδ. 3. 38.

ἐπᾰμείβω: μέλλ. **-ψω**, ἀνταλλάσσω, τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν Ἰλ. Ζ. 230· φύσεις ἐπ. Ὀρφ. Ἀργ. 420.— Μέσ., νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, «ἡ νίκη δὲ ἐξ ἀμοιβῆς παραγίνεται, ἐναλλὰξ πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον χωροῦσα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 339· ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται (ἐξυπ. κήδεα) Ἀρχίλ. 8. 9.

ἐπαμεριμνέω. ἐπαναπαύομαι, στέργω, μένω εὐχαριστημένος, βουλόμενος ἡμᾶς μὴ ἐπαμεριμνεῖν τοῖς προβεβιωμένοις, ἀλλ' ὁσημέραι εἰς τὸ πρόσω προκόπτειν Βασίλ. τ. 3, σ.124D.

ἐπάμερος [ᾱ], **ον**, Αἰολ. ἀντὶ **ἐφήμερος**, Πινδ. Π. 8.135.

ἐπαμμένος, Ἰων. ἀντὶ **ἐφημμένος**, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐφάπτω**.

ἐπαμμένω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαναμένω**, Αἰσχύλ. Πρ. 605.

ἐπᾰμοιβᾰδίς, Ἐπίρρ. (ἐπαμείβω), ἀμοιβαίως, ὡς ἄρα ποικνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς, ἐπεφύκεσαν ἐπιπεπλεγμένοι ἀμοιβαίως ἀλλήλοις, Ὀδ. Ε. 481· ἐναλλάξ, ἐπαμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1030.— Παρ' Ἡσυχ. **ἐπαμοιβαδόν**, «ἐπαμοιβαδόν· ἐναλλάξ».

ἐπαμοιβαῖος, = τῷ ἑπομ., Βοήθ. ἐν μεταφρ. Ἑλλ. ὑπὸ Πλανούδ. σ. 50.

ἐπᾰμοίβιος, ον, = τῷ ἑπομ., ἐπαμοίβια ἔργα, συναλλακτικά, ἐμπορικὰ ἔργα. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 516 (τὸ ἐν Μόσχᾳ ἀντίγραφ. ἔχει ἐπ' ἀμοίβημα, ὅθεν ὁ Volf. **ἐπαμοίβημα**).

ἐπᾰμοιβός, όν, (ἀμείβω) ἀμοιβαίως κείμενος, ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπὶ κεράμων τῆς στέγης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1076· παρ' Ὁμ. **ἐπημοιβός, ὁ**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐπαμπέχω: μέλλ. **ἐπαμφέξω**: ἀόρ. β' **ἐπήμπισχον**, ἀπαρ. **ἐπαμπισχεῖν**: — ἐπικαλύπτω, ἐπ. γῆν τινι Εὐρ. Τρῳ. 1148· ὕβρει καὶ κόμπῳ ἐπαμπέχειν τι Πλουτ. Ὄθων 5, πρβλ. Σερτώρ. 10.—Μέσ., καλύπτω ἐμαυτόν, καλύπτομαι, Πλούτ. 2.1102C.

ἐπαμπήγνῡμι, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναπ-**, Ὀρφ. Ἀργον. 317.

ἐπαμπίσχομαι, Μέσ. = **ἐπαμπέχομαι**, Φίλων 1. 562.

ἐπᾰμύντωρ, ορος, ὁ, ὑπερασπιστής, βοηθός, Ὀδ. Π. 263· ὡς θηλ., ἐν Ὀρφ. Λιθ. 581.

ἐπᾰμύνω, σπεύδω εἰς βοήθειάν τινος, μετὰ δοτ., ὄφρ' ἐπαμύνω Τρώεσσ' Ἰλ. Ζ. 361., Σ. 99 κ. ἀλλ., Θουκ. 3. 14 κ. ἀλλ., Λυσ. 139. 30, κλ. **2**) ἀπολ., ἐν Ἰλ. Π. 540 κ. ἀλλ. (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), οὕτως ἐν Ἡροδ. 9. 61, Θουκ. 1. 25, 101, Λυσ. 97. 42, κλ.· τῶν ἐπαμυνόντων λόγων, ὡς εἰσὶ θεοὶ Πλάτ. Νόμοι 891B.

ἐπαμφέρω, ἀντὶ **ἐπαναφέρω**, Σόλ. Ἀποσπ. 19. 2.

ἐπαμφιέννῡμι, ἐπενδύω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, ἐπαμφιέσαι, [τὴν ἀτυχίαν] χρήμασιν Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ», 4. 5. Κατὰ Meineke, ἐπαμφιάσαι, ὡς εἰ ἐκ ῥημ, **ἐπαμφιάζω**, πρβλ. Ἀριστείδ. 1.72: — Παθ., ἐπημφιεσμένος πτίλον Σοφ. Ἀποσπ.708.

ἐπαμφίσκω = ἐπαμφιέννυμι, «ἐπαμφίσκοντες· ἐνδύνοντες» Ἡσύχ.

ἐπαμφοτερής, πλημμελ. γραφὴ ἐν Φίλωνι τ. 6, σ. 224 ἀντὶ τοῦ **ἐπαμφοτεριστής**, «τὸ ἐπαμφοτερής, ἀνελλήνιστον ὄν, τρεπτέον εἰς τὸ ἐπαμφοτεριστής» Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τόμῳ 1. σ. 306. Ἴδε **ἐπαμφοτεριστής**.

ἐπαμφοτεριζόντως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον διφορούμενον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 854.

ἐπαμφοτερίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, εἶμαι καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο, **1**) ἐπὶ λέξεων ἢ φράσεων ἐπιδέχομαι διπλῆν ἑρμηνείαν, ἐκλαμβάνομαι διττῶς, εἶμαι ἀμφίβολος, Πλάτ. Πολ. 479B, C. **2**) ἐπὶ προσώπων, δὲν δεικνύω καθαρῶς πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν κλίνω, ἢ διαμένω οὐδέτερος, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 3, Θουκ. 8. 85· ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφιρρέπω, μεταξὺ δύο φρονημάτων, Πλάτ. Φαῖδρ. 257B, πρβλ. Ἰσοκρ. 283A· ἐπ. τὴν γνώμην Φίλων 2.170· τοῖς λογισμοῖς Πλουτ. Μάρ. 40· λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα .. ἀποκρινόμενος Λουκ. Θ. Διάλ. 16.1. **3**) ἐπὶ φωνηέντων, δύναμαι νὰ ληφθῶ καὶ ὡς βραχύ, καὶ ὡς μακρόν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. 44. **II**. ὁμοιάζω πρὸς ἀμφότερα, εἶμαι ἢ κεῖμαι μεταξὺ ἀμφοτέρων, ἐπὶ ζῴων τινῶν μετεχόντων τῆς φύσεως δύο ἄλλων ζῴων ἀνηκόντων ἑκάτερον εἰς ἄλλο γένος (πρβλ. **ἐπαλλάσσω** II. 2), ἐπὶ φωκῶν καὶ νυκτερίδων, αἱ φῶκαι δὲ καὶ αἱ νυκτερίδες διὰ τὸ ἐπαμφοτερίζειν αἱ μὲν τοῖς ἐνύδροις καὶ πεζοῖς αἱ δὲ τοῖς πτηνοῖς καὶ πεζοῖς, διὰ τοῦτο ἀμφοτέρων τε μετέχουσι καὶ οὐδετέρων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.13, 28, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 2· ἐπὶ πιθήκων, ἔνια .. τῶν ζῴων ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῷ τ' ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν, οἷον πίθηκοι, κτλ., αὐτόθι 2. 8,1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 58· ὁ ἄνθρωπος ἐπαμφ. πᾶσι τοῖς γένεσι ὁ αὐτὸς π. Ζ. Γεν. 4, 4, 36, κ. ἀλλ. **III**. ἀπολ., ἐπαρκῶ ἀμφοτέροις, αὐτόθι 4. 8,16.

ἐπαμφοτερισμός, ὁ, τὸ ἐπαμφοτερίζειν, τὸ ταλαντεύεσθαι ὁτὲ μὲν πρὸς τὸ ἓν ὁτὲ δὲ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ἀρριαν. Ἐπίκτ, 4, 2, 5· ἐνδοιασμός, ἀβεβαιότης, Φίλων 2. 202.

ἐπαμφοτεριστής, ὁ, ὁ ἐπαμφοτερίζων, Φίλων 1.176, 20· πρβλ. **ἐπαμφοτερής**.

ἐπαμφότερος, ον, = **ἀμφότερος**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9. **II**. ἐπαμφοτερίζων, Φιλόστρ. 543.— Ἐπίρρ. **-ρως**, ἐπαμφοτέρως εἰπεῖν Φιλόστρ. 519.

ἐπάμων, ονος, ὁ (**ἕπομαι**) = **ὀπάων**, ἀκόλουθος, θεράπων, ὑπηρέτης, ἐπανορθωθὲν (ἐκ τοῦ Ἡσυχ.) ἐν Κλειτάρχῳ παρ' Ἀθην. 267C.

ἐπάν, σύνδεσμ., μεταγν. τύπος τοῦ **ἐπήν**· ἴδε **ἐπεὶ** Α. II.

ἐπαναβαθμός, ἢ **ἐπαναβασμός, ὁ**, βαθμὶς κλίμακος, Πλάτ. Συμπ. 211C.

ἐπαναβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, ἀναβαίνω ἐπί τινος, ἀναβαίνω, ἐπί τι Ἀριστοφ. Νεφ. 1487, πρβλ. Ἱππ.169· ἐπαναβεβηκότων (δηλ. ἐπὶ τῶν ἵππων) Ἡρόδ. 3. 85· ἐπὶ ἀστέρος, ὑψοῦμαι, ἀναφαίνομαι ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος, Ἀριστ. Μετεωρ.1. 6, 2. **2**) ἐπὶ ζῴων, ὀχεύω, βατεύω, ὁ αὐτὸς περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 9 κ. ἀλλ. **3**) ἐπέρχομαι, τὸ γῆρας ἐπαναβὰν Κωμ. Ἀνώνυμ. 58. **II**. βαίνω, πηγαίνω εἰς τὰ μεσόγαια, Θουκ.7. 29. **III**. ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23· ἐπὶ αἰτιῶν, ἐπὶ τὰ ἀνωτέρω Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.1. 8, 19, πρβλ. Φυσ. 8. 5,14· τὸ ἐπαναβεβηκὸς Σέξτ. Ἐμπ. Π.1.174.

ἐπαναβάλλω: μελλ. **-βᾰλῶ**, ἐπιρρίπτω, Μέσ. **ἐπαναβάλλομαι**, ῥίπτω ἐπάνω μου, φορῶ, καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖά γ' ἅπερ ἐκλέψατε ἐπαναβάλεσθε (πρβλ. **ἐπαναβληδόν**), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 276, «περιστολίσασθε» Σχόλ., πρβλ. Σουΐδ. **II**. ἐγείρω, ἀνυψῶ, τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν Κλήμ. Ἀλ. 294, πρβλ. Ἀθήν. 529A. **III**. ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἀναβάλλω τι, τρία ἔτεα ἐπανεβάλετο τὴν Σαρδίων ἅλωσιν Ἡρόδ.1. 91.

ἐπᾰνάβασις, εως, ἡ = **ἀνάβασις**, Συνεσ. Ἐπιστ.11 ἐν τέλει. **2**) **ἀναγωγή**, Ὠριγέν. IV.145A.

ἐπαναβασμός = **ἐπαναβαθμός**, μεταγεν.—Κατὰ Κόντον (Ἀθηνᾶ, τ. Α', 336) «ἐπαναβασμοῖς, πλημμελὴς ἀντιγραφὴ (Ψελλ. Μεσαιων. Βιβλ. Σάθα, τόμ. Δ', σ. 203) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐπαναβιβασμοῖς»·— εὕρηται ὅμως καὶ ἐν Πρόκλῳ (σ. 21, 9) **ἐπαναβασμός**, διορθούμενον εἰς **ἐπαναβιβασμός** ἐν τοῖς σχολίοις.

ἐπαναβεβηκότως. Ἐπίρρ., ἐν ὑψηλοτέρᾳ ἐννοίᾳ, πνευματικῶς, οὐχὶ κατὰ λέξιν, Ὠριγέν. III. 868D, Βασίλ. I. 288C.

ἐπαναβιβάζω, μεταβατικὸν τοῦ **ἐπαναβαίνω**, ἀναβιβάζω ἐπάνω εἴς τι, ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας (ἐξυπ. τοῖς πύργοις) πλείους Θουκ. 3. 23, πρβλ. Δίωνα Κ. 50. 23. **2**) αὐξάνω τι, κοινῶς «ἀνεβάζω», ἐνοίκιον ἐπαναβιβάσας Γρηγέντ. 612C, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 5. σ.108.

ἐπαναβιόω: μέλλ. **-βιώσομαι**, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, Εὐμάθ.10.15.

ἐπαναβληδόν, Ἐπίρρ., κοινῶς «ῥιχτά», ἐρριμμένα ἐπάνω, ἐπὶ [τοῖς κιθῶσι] εἰρίνεα εἵματα .. ἐπαναβληδὸν φορέουσι Ἡρόδ. 2. 81, πρβλ. **ἐπαναβάλλω** I. **II**. ποιητ. **ἐπαμβληδὸν** καὶ **-βλήδην**· «ἀναβαλλόμενος, ἀνακρουόμενος» Ἡσύχ.

ἐπαναβλαστάνω, βλαστάνω ἐπάνω εἴς τι, μετὰ δοτ., πέτραις καὶ λίθοις ἐπαναβλαστάνειν Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 2. σ. 198. 39.

ἐπαναβοάω: μέλλ. **ἐπαναβοήσομαι**, ἀνακράζω, θαμὶν' ἐπαναβοῶντες Ἀριστοφ. Πλ. 292.

ἐπαναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω ἐκ νέου ἢ μεγαλοφώνως. Λυσ. 117. 40, Πολύβ. 31. 21, 10· ἐπ. τινί, ἐπὶ διδασκάλου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.10.19.

ἐπᾰναγκάζω: μέλλ. **-άσω**, ἀναγκάζω, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε Αἰσχύλ. Πρ. 671, Ἀριστοφ. Ὄρν.1083, Πλ.799· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς αὐτόθι 525·— τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, οὐδ' ἐπηνάγκαζε οὐδεὶς (ἐξυπ. αὐτοὺς προϊέναι) Ἡρόδ. 8.130, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 533, Θουκ. 5. 31.

ἐπανάγκασμα, τό, τὸ ἐπαναγκάζον, Νεμέσ. π. Φύσ. Ἀνθρώπου σ. 53.

ἐπαναγκαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπαναγκάζων εἴς τι, εἰσπράκτωρ φόρων, φορολόγος, Σύμμ. ἐν Ἰὼβ Γ. 18.

ἐπάναγκης (ἀνάγκη) ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ οὐδετέρῳ: 1) **ἐπάναγκες** [ἐστί], εἶναι ἐπάναγκες, ἀναγκαῖον, ἀνάγκη, μετ' ἀπαρ., Ἀνδοκ. 25.7, Πλάτ., κλ.· ἐπ. μηδὲν ἔστω, ἃς μὴ ὑπάρχῃ καταναγκασμός τις, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 765Β, πρβλ. Συμπ. 176Ε. 2) ὡς Ἐπίρρ., κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς, ἐπάναγκες κομῶντες, ἔχοντες μακρὰν κόμην κατ' ἐπικρατῆσαν ἔθιμον, Ἡρόδ. 1. 82· ἐπ. λέγειν Αἰσχίν. 4.18, πρβλ. Δημ. 909. 8· ἐπ. λαβεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 50· ἐπ. βουλὴν ἀθροιζέτω Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 51· τύπος τις ἐπάναγκον ἁπαντᾷ αὐτόθι 3652. 19.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 52, 53.

ἐπαναγορεύω, ἀναγορεύω, διακηρύττω δημοσίᾳ·— ἀπρόσωπ. ἐν τῷ Παθ. **ἐπαναγορεύεται**, γίνεται προκήρυξις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1072.

ἐπαναγράφω, ἀναγράφω, καθὼς ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ ἐπαναγράφονται Χειρογρ. ἐν Bandin. Catal. Bibl. Med. τ. 1, σ. 11Α.

ἐπανάγω: μέλλ. -άξω· ἄγω ἐπάνω, ἐπομένως, 1) ἀνακινῶ, διεγείρω, ἐξεγείρω (πρβλ. τὸ Γερμ. auforingen), τὸν θυμὸν Ἡρόδ. 7. 160. 2) ἀνυψῶ, εἰς ἡρωικὴν τάξιν Δημ. 1391. 22. II. ἄγω ἐπάνω, ἄγω εἰς, οἷον πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν Πλάτ. Νόμοι 724Α. 2) ἀποσύρω, ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον Θουκ. 7. 3· σύρω ὀπίσω, προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερά, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιὰ Ξεν. Ἱππ. 12. 13· ἄγω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, ἐπανήγαγεν ὡς ὑμᾶς Δημ. 271. 17· λαβὼν ἐπανάξω, οὔαγρον εἰς τὴν οἰκίαν.. καὶ λέοντα καὶ λύκον Ἀντιφ. Ἀρπ. 1. 3) ἐπαναφέρω τινὰ εἴς τι, τοὺς ἄρχοντας πάλιν ἐπανάγειν (αὐτὸν) εἰς τὸν περὶ τοῦ πράγματος ἀεὶ λόγον Πλάτ. Νόμοι 949Β· τὸν λόγον ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 13· ἐδυσχέρανά τε καὶ ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, ἀπεμάκρυνα, Πλάτ. Ἐπιστ. 325Α· εἰς ἐλευθερίαν τὰ πράγματα Δημ. 196, 7· τὰ ἀδικήματα εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 846Β, πρβλ. Διογ. Λ. 10. 128.—Παθ., ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 16. III. ἀμεταβ., ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπί τι Πολύβ. 3. 5, 9, κτλ. IV. ἐξάγω εἰς τὸ πέλαγος, ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ ταῦτα τὰ χωρία Ξεν. Ἑλλην. 6. 2, 28· ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον (ἐξυπ. τὸ πλοῖον) Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 3:—Παθ., ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος ἐναντίον τινός, τινι Ἡρόδ. 9. 98· ἐπανάγεσθαι ταῖς ναυσὶ Θουκ. 8. 42· καὶ ἀπολ., Ἡρόδ. 7. 194, Ξεν. Ἑλλην. 2. 1, 24· ἐπὶ τὴν Χίον αὐτόθι 1. 6, 38. V. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ πλεόντων, φέρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἴς τι μέρος, εἴς τινα τόπον, τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας Ἡρόδ. 4. 103, ἔνθα ὁ Schweigh. προτείνει: ἐπενειχθέντας.

ἐπαναγωγή, ἡ, τὸ ἐπανάγειν ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις διὰ πολεμικῶν πλοίων, Θουκ. 7. 34. II. ἐπάνοδος εἴς τι σημεῖον, Πλάτ. Πολ. 532C· ἐπανόρθωσις, ἀποκατάστασις (τοῦ ἀνθρώπου), Ἰουστ. Μάρτ.

ἐπαναγωγός, όν, ὁ ἐπανάγων, ἀνακαλῶν, ἀνακλητικός, ἐπίθ. τῆς Τύχης, Δίων Κ. 54.10, ἔνθα γράφεται ἐπαναγώγῳ παροξυτόνως, ἐξ ὀνομαστικῆς **ἐπανάγωγος**· οὕτω καὶ ὁ Θησ. Στεφ.

ἐπαναδέρω = **ἀναδέρω**, Ἱππ. 689. 23.

ἐπαναδίδωμι, ἀμετάβ., αὐξάνομαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 963.

ἐπαναδιπλάζω, καὶ ποιητ. **ἐπανδ-**, ἐρωτῶ πάλιν, «ξαναρωτῶ», ἐπανδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε Αἰσχύλ. Πρ. 817.

ἐπαναδιπλασιασμός, ὁ, διπλασιασμός, Ἐτυμ. Μ. 605.16.

ἐπαναδιπλόω, πάλιν ἐκ νέου ἐπαναλαμβάνω, Ἀριστ. Προβλ. 15. 3:—Παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, ἐπαναλέγομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 38, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 7.

ἐπαναδίπλωμα, τό, τὸ ἀναδιπλούμενον, δίπλωμα, πτυχή, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 14.

ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ, δίπλωσις, τῶν ἐντέρων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 14, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 1. 4, 5., 1. 6, 8. II. ἐπανάληψις, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλ. Πρ. 1. 38, 2· ἐπάνοδος, ἐπὶ πυρετοῦ, Γαλην.

ἐπ-ανάδοσις, ἡ, ἡ βαθμηδὸν ἀνάδοσις, ἐπίδοσις. 2) ἐπιστροφὴ τοῦ δοθέντος, Βυζ.

ἐπαναδρομή, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή, Βυζ.

ἐπαναζεύγνυμι, καὶ **-ύω**, ἐπανέρχομαι, ἐς Βυζάντιον ἐπανέζευξε Κίνναμ. σ. 3Α, Χρον. Πασχάλ. 708.7, κλ.

ἐπανάζευξις, ἡ, = **ἀνάζευξις**, Μεθόδ. 368Α· ἐπάνοδος, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 6. 3.

ἐπαναζώννυμαι, Μέσ., ζώννυμαι, φορῶ, χιτῶνας ἐκλεύκους ἐπαναζωσάμενοι Φίλων τ. 2. 479.11.

ἐπαναζώω, ἀναβιῶ, ἀναζῶ, Ἕρμιππ. ἐν Διαλ. π. Ἀστρολ. σ. 42.

ἐπαναθαρρέω = **ἀναθαρρέω**, ἐπί τινι Ὀνήσανδρ. 18.

ἐπαναθεάομαι, Ἀποθ., θεῶμαι ἐκ νέου, σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦα Ξεν. Κύρ. 5. 4.11. Κατὰ Πολυβ. ϛ', 140, «ἐπαναθεασάμενος, διακριβώσας».

ἐπαναθεματίζω, ἀναθεματίζω προσέτι, Πέτρ. Σικ. Ἱστ. Μανιχ. σ. 6. 20.

ἐπαναθερμαίνομαι, παθ., θερμαίνομαι πάλιν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 966.

ἐπαναθέω, ἐπανατρέχω, τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, Ὀνήσανδρ. 18.

ἐπανάθημα, τό, τὸ ἐπανατιθέμενον, ἐποικοδομούμενον ἐπὶ θεμελίου τινός, ὑλικὸν οἰκοδομῆς, Κλήμ. Ἀλ. 660, πρβλ. Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. γ', 12.

ἐπαναίρεσις, εως, ἡ, φόνος, ὄλεθρος, καταστροφή, Πολύβ. 5. 55, 4, 2. 37, 8.

ἐπαναιρετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαναιρέω**, δεῖ ἐπαναιρεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 288.

ἐπαναιρέω, ἐκποδὼν ποιοῦμαι, φονεύω, ἐπανεῖλε τὸν ἄνδρα Διόδ. 19. 51. συχν. παρ' Ἀππ.: — οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 2. 19, 9, κτλ.· Ἄρατον.. ἐπανείλετο φαρμάκῳ ὁ αὐτ. 8. 14, 2. κυριεύω, τὰς Συρακούσας ἐπανελέσθαι ὁ αὐτ. 1. 10, 8. II. ἐν τῷ Μέσ., ὡσαύτως (μετὰ παθ. πρκμ., Πλουτ. Ἀλκιβ. καὶ Κοριολ. Σύγκρ. 2) ἀναλαμβάνω, ἔρχομαι εἴς τι, Λατ. suscipere, ἕνεκα δὲ τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπανῄρηται, ἦλθεν εἰς φιλικὰς σχέσεις, Πλάτ. Λύσ. 219Α· οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρημένου Λουκ. Ἀπολογ. 4· πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ. 1· ἐπιχειρῶ, ἐπανείλετο τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον Πολύβ. 9. 29, 8, πρβλ. **ἐπαναίρω**. 2) ἀνακαλῶ, τὸν μὲν φιλάνθρωπον ἐπανείλετο νόμον Πλουτ. Τιβ. Γράκχος 10.

ἐπαναίρω, ἀνυψῶ, ἐπαναίρουσαι τὰς κεφαλὰς Ξεν. Κυν. 6, 23: — Μέσ. κἀπαναίρονται δόρυ (οὕτως ὁ Ἕρμανν. ἀντὶ κἀπαναιροῦνται), ἐγείρουσι τὰ δόρατα ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου, Σοφ. Ο. Κ. 424· ἀλλ', ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν, «ἐπανετείνατο πλήξων» (Σχόλ.), Θουκ. 8. 84: — Παθ., ἀνεγείρομαι, ἀλλ' ἐπαναίρου, κἆτα καθίζου μαλακῶς Ἀριστοφ. Ἱππ. 784.

ἐπαναισχυντέω, ἀναισχυντῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, **ἐπαναισχυντῆσαι** ὡς διορθοῖ ὁ Κόβητος ἐν Πλάτ. Ἀπολογ. 31C, ἀντὶ τοῦ **ἀπαναισχυντῆσαι**.

ἐπανακαινίζω, ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, Ἑβδ. (Ἰὼβ Γ', 17).

ἐπανακαλέω, κατὰ Δινδόρφιον ἀντὶ δὴ **καλέω**, ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 145. II. ἀνακαλῶ, π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2.13 ἐν τέλει ἐν τῷ Παθ.: — Μέσ., Ἀρριαν. Ἀν. 4. 27, 1.

ἐπανακάμπτω, ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Προβλ. 17· 3· ἀπολ., ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 15., 3. 3, 21.

ἐπανάκειμαι, ἐπίκειμαι, εἶμαι ἐπιτεθειμένος ἐπί τινος, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακεῖσεται; Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52.

ἐπανακεφαλαιόομαι, Ἀποθ. = **ἀνακεφαλαιόω**, Ἑρμογέν. Ρητ. 26. 5.

ἐπανακίρναμαι, Παθ., πάλιν συγκιρνῶμαι, συνενοῦμαι, Γρηγ. Ναζ. τ. 1. σ. 118C.

ἐπανακλαγγάνω, ὑλακτῶ, «γαυγύζω» πάλιν καὶ πάλιν, ἐπανειλημμένως, Ξεν. Κυν. 4. 5.

ἐπανακλάω, ἀντανακλάω, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 3. σ. 34Α.

ἐπανάκλησις, εως, ἡ, τὸ προκαλεῖν τι, ψυχροῦ πολλοῦ κατάχυσις ἐπανάκλησιν θέρμης ποιέεται Ἱππ. Ἀφορ. 1253.

ἐπανακλίνω, κατακλίνω τινὰ ἐπάνω εἴς τι, περιτείνων σινδόνιον ἐπανάκλινε αὐτὸν Ἱππ. 403.13.

ἐπανακοινόω, ἀνακοινῶ, τινί τι Πλάτ. Νόμοι 918Α.

ἐπανακομίζω, κομίζω ὀπίσω:—Παθ., ἐπανέρχομαι, Δίων Κάσ. 40. 44, 1.

ἐπανακράζω, ἀνακράζω συνεχῶς πρός τινα, ἐπὶ κυνηγοῦ παρορμῶντος τοὺς κύνας, «ἐγκελευέτω, ἐπανακραγέτω» Πολυβ. Ε', 85.

ἐπανακρεμάννυμαι, παθ., ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 7.

ἐπανακρίνω = **ἀνακρίνω**, Κλημέντια 338Α.

ἐπανάκρουσις, εως, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 648.

ἐπανακρούω, ὠθῶ πλοῖόν τι πρὸς τὰ ὀπίσω (ἀνακρούω), «ἐπανακροῦσαι· εἰς τοὐπίσω χωρῆσαι. ἐπὶ τῶν κωπηλατούντων, ὅταν στρέψαντες τὴν πρύμναν ἐπανακρούωνται, ἵνα εἰς τοὐπίσω χωρήσῃ τὸ πλοῖον» Ἡσύχ.: — Μέσ., ἐπανάκρουσαι πάλιν, «ὑπόστρεψον ἐπὶ τοὐπίσω» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 648.

ἐπανακτάομαι, Ἀποθ., ἀνακτῶμαι πάλιν, διορθῶ, σώζω, τοὺς ἐν πελάγει.. χειμαζομένους.. ἀνακτώμενος Βίος Χρυσ. τ. 8. σ. 316. 41.

ἐπανακτέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπανάγω**, δεῖ ἐπανάγειν, Συνέσ. 193C.

ἐπανακυκλέω ἢ **-όω**, ἀνακυκλῶ, περιστρέφω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, Διονύσ. Ἀρεοπ., κλ. II. Παθ., περιστρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω (πρβλ. **ἐπανακάμπτω**), Πλάτ. Πολ. 617Β.

ἐπανακύκλησις ἢ **ἐπανακύκλωσις**, εως, ἡ, περιστροφή, Πλάτ. Τίμ. 40C.

ἐπανακύπτω: μέλλ. -ψω, τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἣν γὰρ... μικρὸν ἐπανακύπτουσαν τὴν λόγχην ἀφῇ Ξεν. Ἱππ. 12. 13. II. ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 31, 1. 2) ἐπανέκυψε λόγος, νέον ἐπιχείρημα παρουσιάσθη, Πλούτ. 2. 725B.

ἐπαναλαμβάνω: μέλλ. -λήψομαι: — ἐπαναλαμβάνω ὡς καὶ νῦν, ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 488B, Θεαίτ.169E, Ξεν. Λακ.13, 2· εἴπωμεν ἐπαναλαβόντες Ἀριστ. Πολιτικ. 6.10, 11: — ἡ μετοχὴ κάλλιστα ἑρμηνεύεται δι' ἐπιρρήματος, πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευέν οἱ λέγειν, ἐπανειλημμένως ἐκέλευεν, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A. II. ἀναθεωρῶ τι, ἐπαναλαβεῖν καὶ ἐπανορθώσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 781B· διορθώνω, θεραπεύω, ὅπως ἐπαναλάβωσι τῇ τροφῇ τὴν κακοπάθειαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 8. III. ἀναλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωβελισσίμου ἀξίωμα Ὀλυμπιόδ. παρὰ Φωτίῳ ἐν Βιβλιοθ. σ. 63.13, ἔκδ. Βεκκήρου.

ἐπαναλέγω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ξαναλέγω», ἔστι δ' ὅτε ἐπαναλέγεται μὲν τὰ ὀνόματα, οὐκ εὐθὺς δέ, ἀλλὰ μέσα τινὰ παρεμβάλλεται Ἀλεξάνδρου π. Σχημ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 445.

ἐπαναλείφω, ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, Γαλην. 6, σ. 342, πλημμελ. γραφ. ἐπαλ-.

ἐπαναληπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαναλαμβάνω**, δεῖ ἐπαναλαμβάνειν ἢ ἐπαναλαβεῖν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ.11, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 84D.

ἐπαναληπτικός, ή, όν, ὁ ἐκφράζων τι ἐπαναλαμβανόμενον, Ἐπίρρ. **ἐπαναληπτικῶς**, κατ' ἐπανάληψιν, Εὐστ.Ἰλ.624.46, κλ.

ἐπανάληψις, εως, ἡ, ἀνάληψις, ἀνάκτησις, Γρηγόρ. Νύσσ. 1. 519C, κλ. II. τὸ ἐπαναλαμβάνειν, ὡς καὶ νῦν, Ἑρμογ. Ῥητ. 412, Φίλων Ἰουδ. II. 484. 29.

ἐπᾰνᾱλίσκω, καταναλίσκω ἐπὶ πλέον, τοῦ χρόνου οὗ ἐπανήλωσεν ὑπὲρ αὐτῶν Δημ.1219. 25.,1223.13.

ἐπαναλύω, ἐπαναστρέφω, ἐπανέρχομαι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 118B, κλ.

ἐπαναλωτής, ό, ὁ ἐπαναλίσκων, Γλωσσ.

ἐπαναμένω, ποιητ. **ἐπαμμένω**, περιμένω ἐπὶ πλέον, Ἡρόδ. 8.141, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.790. II. περιμένω τινά, ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς Νεφ. 804· ἐπαν. τινὰ ἐλθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Λυσ. 74·— ἀπροσ., τί μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί με περιμένει νὰ πάθω, Αἰσχύλ. Πρ. 605· οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Πέρσ. 807· τίς ἄρα με πότμος .. ἐπαμμένει; (οὕτως ὁ Ἕρμαννος ἀντὶ ἐπιμένει) Σοφ. Ο. Κ.1715.

ἐπαναμιμνήσκω: μέλλ. -μνήσω, ἀναμιμνήσκω, ὑπενθυμίζω πάλιν, φέρω τι εἰς τὸν νοῦν τινος πάλιν, αὐτός τε ἐμνήσθην καὶ ὑμᾶς ἐπαναμιμνήσκω Πλάτ. Νόμοι 688A, Δημ. 74. 9· ἀπολ., Ἀριστ. π. Μνήμ.1,19.

ἐπανάμνησις, εως, ἡ, ἡ ἐκ νέου ὑπόμνησις, Διον.Ἁλ. π. Τέχνης Ῥητ.10. 18.

ἐπανανεόομαι, μέσ., ἀνανεώνω, ἐπαναλαμβάνω, τὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 358B.

ἐπανανέωσις, εως, ἡ, ἀνανέωσις, ἀναθεώρησις, τὸ τῆς ἀνανεώσεως (τῶν παλαιῶν νόμων ἔργον) Ἰουστ. προοίμ. Διγεστ. ἐν ἀρχῇ.

ἐπαναπαύω, ἐπερείδω, ἐπακκουμβῶ, Αἰλ. π. Ζ. 5. 56.—Μέσ., ἀναπαύομαι, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, κατεχούσαις ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο Ἡρωδιαν. 2.1, 3· μεταφ., στηρίζομαι εἴς τι, ἴδε σὺ Ἰουδαῖος ἐπονομάζῃ καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ Ἐπιστ. π. Ῥωμ. 6', 17, Ἀρτεμίδ. 4. 65· ἐπί τινα, ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν, μεταβήσεται ἐπ' αὐτόν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 6.

ἐπαναντλέω, = **ἐπαντλέω**, Εὐσέβ. 6. 537A.

ἐπαναπαλαίω, = **ἀναπαλαίω**, Σύνοδ. Ἀγκ. Καν.1.

ἐπαναπέμπω, ἀναπέμπω πάλιν, ἐπαναπέμπειν τὰ ἐπιμήνια εἰς τοὺς μαζοὺς Ἱππ. 648.7.

ἐπαναπήγνῡμι, καὶ ποιητ. **ἐπαμπήγνυμι**: μέλλ. -πήξω, ἐμπήγω τι εἴς τι, Μέσ., δούρατ' ἐπαμπήξασθαι βύρσῃ τε σπλάγχνοισί τε, νὰ ἐμπήξωσι τὰ δόρατα εἴς τε τὸ δέρμα καὶ τὰ σπλάγχνα (τοῦ ταύρου ὃν ἔθυσαν), Ὀρφ. Ἀργον. 317.

ἐπαναπηδάω: μέλλ. -ήσομαι, ἀναπηδῶ κατά τινος, Ἀριστοφ. Νεφ.1375.

ἐπαναπίπτω, πλαγιάζω ἐπί τινος, φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπεσὼν καὶ κοιμηθεὶς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 24.

ἐπαναπλάσσω, Ἀττ. -ττω, = **ἀναπλάσσω**, ἰχθὺν ἐπαναπλάττων Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 2.

ἐπαναπλέω, Ἰων. **-πλώω**: μέλλ. -πλεύσομαι, ἀναπλέω κατά τινος, ἐπαναπλώων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους Ἡρόδ. 8. 9, πρβλ.16· ἐπί τι, πρός τινα σκοπόν, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι Ξεν. Ἑλλην. 4. 8, 35. 2) πλέω πάλιν ὀπίσω, αὐτόθι 4. 8, 24· δεῦρ' ἐπαναπλεῖν Δημ.1292. 2. II. ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μεταφ., ὥστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακά, νὰ ἀναπλέωσιν εἰς τὴν γλῶσσαν ὑμῶν λόγοι κακοί, Ἡρόδ.1. 212· πρβλ. **δακρυπλώω**.

ἐπαναπληρόω, ἀναπληρῶ, γεμίζω, ἐπαναπληροῦσθαι γὰρ καὶ τούτοις τὸ ἐνδεὲς Θεόφρ. π. Αἰσθ. 8.

ἐπαναπνέω: μέλλ. -πνεύσομαι, ἀνακτῶμαι τὴν ἀναπνοήν μου, ᾤετο ἐκ τοῦ ἐμέτου ἐπαναπνεῖν, καὶ ἐπανέπνει Ἱππ.1234D.

ἐπαναποδίζω, ἀναποδίζω, ἀνακαλῶ τι καὶ ἐξετάζω αὐτὸ ἐκ νέου· ἐντεῦθεν τὸ ῥηματ. ἐπίθετ. **ἐπαναποδιστέον**, δεῖ ἐπαναποδίζειν, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 3, 5.— Τὸ Μέσον **ἐπαναποδίζομαι** σημαίνει, ἐπανέρχομαι εἰς τὰ ἴχνη μου, Μεθόδ.149B.

ἐπαναποδισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἐπανέρχεσθαι εἰς τὰ ἴχνη, εἰς τὸν «τορόν» κοινῶς, Ὠριγ. φιλοσοφούμ. ἔκδ. Μί. 3227.

ἐπαναπολέω, ἀναπολῶ ἐκ νέου, ἐξετάζω πάλιν, Πλάτ. Φίληβ. 60A, Νόμοι 723E.

ἐπαναπόλησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαναπολεῖν, ἐξετάζειν καὶ μελετᾶν ἐκ νέου, Φίλων 1. 254.

ἐπαναπριάμενος, πριάμενος, ἀγοράσας ἐκ νέου, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθηναίου τ. Δ', σ. 370.

ἐπαναπτερόω = **ἀναπτερόω**, ἐκ νέου, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 347. 5, ἔκδ. Λ.

ἐπαναπτήσιμος, ὁ, «ἐπαναπτήσιμον· ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι» Ἡσύχ.

ἐπαναρρήγνῡμι: μέλλ. -ρήξω, ἐκ νέου ἀναρρήγνυμι, σχίζω καὶ ἀνοίγω, Λατ. refricare, ταῖς χερσὶ δὲ τὰ ἔντερα σπαράξας καὶ τὸ τραῦμα ἐπαναρρήξας ἀπέθανεν Πλουτ. Κάτων Νεώτ.70.— Παθ., ἐκ νέου ἀναρρήγνυμαι, σπάνω, ἀνοίγω, τὰ ἕλκεα κινεύμενα ἐπαναρρήγνυνται Ἱππ. 415. 5.

ἐπαναρρῑπίζω, = **ἀναρριπίζω**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.19. 2, 2.

ἐπαναρρίπτω ἢ **-έω**, ἀναρρίπτω εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἐμαυτόν), πηδῶ, τινάσσομαι ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, περὶ λαγῶν, χαίροντες γὰρ τῷ φέγγει ἐπαναρριπτοῦντες μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες Ξενοφ. Κυν. 5, 4.

ἐπανάρρυμα, = **ἐπίθυμα**, θυσία γινομένη ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ, Α. Β. 417. 4.

ἐπαναρτάω, ἀναρτῶ, ἐξαρτῶ, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως σ. 250.

ἐπανάσεισις, εως, ἡ, τὸ ἀνασείειν τι ἐπανειλημμένως εἰς τὸν ἀέρα, ἥ τε διὰ κενῆς ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων Θουκ. 4. 126.

ἐπανασείω, σηκώνω τι πρὸς τὰ ἄνω καὶ κινῶ αὐτό, Ἱππ. 915B, ἐν τῷ Παθ.: μεταφ., ἐπισείω, τὴν δημαρχικὴν ἐπανασείοντες δύναμιν, ἐπαπειλοῦντες δι' αὐτῆς, Διον. Ἁλ. 11. 6: — Μέσ., ἀπειλῶ, τινὶ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.19.1,16.

ἐπανασκοπέω: μέλλ. **-σκέψομαι**, ἀνασκοπῶ, ἐξετάζω ἐκ νέου, Πλάτ. Κρατ. 428D, Ἱππ. Ἐλάττ. 369D· πάλιν ἀνασκεψόμεθα ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 154E.

ἐπανασπείρω, ἐπιβάλλω καὶ ἕτερον σπόρον ἐπὶ τοῦ ἄρτι σπαρέντος, δηλ. σπείρω ἀνωμάλως καὶ οὐχὶ συμμέτρως ἐπιρρίπτων σπόρους ἐπὶ σπόροις· καὶ **ἐπανασπορά**, τὸ ἐπανασπείρειν, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 444.

ἐπανάστασις, εως, ἡ, ἐξανάστασις, τὸ ἐξανίστασθαι πρὸς κένωσιν, αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσιες Ἱππ. Προρρ. 80. 11· ἡ ἐκ νέου ἔγερσις, Διόδ. 18. 31. 2) ἐπανάστασις, ἐξέγερσις, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 3. 44, 118, Θουκ. 2. 27, κτλ.· ἐγένετο ἐπ. ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς ὁ αὐτὸς 8. 21· ἐπ. μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 444B· (ἐπανάστασις καὶ ἀπόστασις διαφέρει· «ἀπόστασίς ἐστιν, ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν· ἐπανάστασις δὲ ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασιν» Σχόλ. Θουκ. 3. 39, πρβλ. καὶ Βεκκήρου Ἀνέκδ. 435. 26.)·— ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 533, τὸ ἀφῃρημένον **ἐπανάστασις** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἐπαναστάτης**, οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων. II. οἴδημα, πρήξιμον, Ἱππ.154D· ὄφεις ἔχοντες ἐπανάστασιν, ἐξεσηκός τι, ἐξέχον τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περὶ τῶν περὶ τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου ὄφεων, περὶ ὧν ἐλέγετο ὅτι εἶχόν τι ἐξέχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν εἴδει κέρατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.1, 36. III. μεταφ., ἐπ. λόγου, ὕψος, Λατ. oratio assurgens, Δημήτρ. Φαληρ. 278.

ἐπαναστάτης, θηλ. **ἐπαναστάτις**, **ἐπαναστατῶ**, μεταγεν. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 27-31.

ἐπαναστέλλω, σύρω ὀπίσω, ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπετάσματος, ὡς δείξων τὸν θεὸν Κλήμ. Ἀλ. 253. II. αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθοράς, χρησιμεύουσιν ὡς ἀντιστάθμισμα εἰς τὰς φθοράς, Ἀριστ. π. Κόσμου 5. 13.

ἐπανάστημα, τό, ἔξαρμα τῆς ἐπιδερμίδος, φλύκταινα γινομένη εἰς τὰς χεῖρας ἐκ τῆς κωπηλασίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 233. II. τὸ ἔκ τινος ἀνυψούμενον, «λόφος .. γῆς ἐπανάστημα» Ἡσύχ.· «τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας» ὁ αὐτὸς ἐν λ. **χαλκόλοφον** (κατὰ τὸν Κώδικα **χαλκός· λόφον**), πρβλ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν.132.

ἐπαναστρέφω, ἀμετάβ., στρέφομαι ἐναντίον τινός, Ἀριστοφ.

Βάτρ. 1102· ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέψας Θουκ. 4.130· οὕτως ἐν τῷ παθ., στρέφομαι ὅπως τεθῶ κατά τινος, ἀλλ' ἀμύνου κἀπαναστρέφου πάλιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 244· ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτειν Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 25. **II.** Παθητ., προσέτι, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 316.

ἐπαναστροφή, ἡ, = **ἀναστροφή**, ἐπιστροφή, Εὐστ. Πονημάτ. 253.78: — σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν τὸ τέλος κώλου τινὸς ἑτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, ὡς π. χ. «οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διώκειν δι' ἐμέ, ἐμὲ δέ, κτλ.» (Δημοσθ.) Ἑρμογέν. Ῥητορ. 286.1.

ἐπανασφάλλω, ὑποτροπιάζω, Νικήτ. Βυζ. 737C.

ἐπανασῴζω = **ἀνασῴζω**, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 115E, Νικηφ. Γρηγορ. Ἱστ. 9.1, σ. 240C, κλ.

ἐπανασωστικός, ή, όν, ὁ ἐπανασῴζων, Ἰωάνν. Λυδ. π. Μηνῶν 3. 47 ἐξ ἐπιγραφῆς ἀγάλματος τῆς Τύχης ἐν Βυζαντίῳ: Τῇ Τύχῃ τῇ ἐπανασωστικῇ.

ἐπανάτᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἐπανατείνειν, ὁ δ' ὅρκος ἦν αὐτοῖς τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12· ἴδε τὴν λ. **σκῆπτρον**. **II.** μεταφ., ἀπειλή, Φίλων 1. 282.

ἐπανατείνω, ἀνατείνω τι πρός τινα, ἀνατείνας τὸν τράχηλον· παῖε, ἔφη, εἰ κελεύει ὁ παῖς καὶ μέλλει χάριν εἰδέναι Ξεν. Ἀν. 7. 4, 9· τὰς χεῖρας ἐπανατείνοντες καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιβοώμενοι Διοδ. Ἀποσπ. 628. 70, μεταφορ., παρέχω, ἐπ. ἐλπίδας τινὶ Ξεν. Κύρ. 2.1, 23. **II.** Μέσ., σηκώνω τι ἐναντίον τινός, τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; θὰ τολμήσῃ ὁ Κυνίσκος νὰ σηκώσῃ ῥαβδὶ ἐπάνω μου; Λουκ. Κατάπλ. 13· ὡς τὸ **ἐπισείω**, ἐπανατεινόμενος φόβους καὶ κινδύνους Πολύβ. 2. 44, 3· ἀπειλὰς πρβλ. Διον. Ἀλ. 7. 53· μετ' ἀπαρ., ἐπανετείνετο πράξειν, ἠπείλει ὅτι θὰ ἔπραττε, Πολύβ. 15. 29, 14. **III.** μεταφ., ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐκτείνω τὸν λόγον, μακρὰ προοιμιασάμενος καὶ ἐπανατεινάμενος Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητορ. 8.14.

ἐπανατέλλω καὶ ποιητ. **ἐπαντέλλω**: — ὡς τὸ **ἀνατέλλω**, ὑψώνω, ποδὸς ἴχνος Εὐρ. Φοίν. 104· ἔκ τε μέσου κέρας αἰνὸν ἐπανατέλλουσι μετώπου Ὀππ. Κυν. 2. 97. **I.** ἀμεταβ., ἀνατέλλω, ἡλίου ἐπανατέλλοντος ὁ αὐτὸς 3. 84· ὡς ἐπανέτελλε ὁ ἥλιος ὁ αὐτὸς 7. 54· οἷος ἐπανατέλλων ἀστράσιν ἠέλιος Ἀν. II. 12. 178· εὐνῆς ἐπαντείλασαν, ἐγερθεῖσαν τῆς κλίνης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 27· ἐκ τοῦ χάρακος Πλουτ. Αἰμίλ. 18· ἀναφαίνομαι, Αἰσχύλ. Χο. 282, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1053· ἐπαντέλλων χρόνος, ὁ ἐπερχόμενος χρόνος, τὸ μέλλον, Πινδ. Ο. 8. 37.

ἐπανατέμνω, ἀνατέμνω, ἀνοίγω, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 905, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐπανατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, ἐπιθέτω, ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον Ἀριστοφ. Σφ. 148: — Παθ., μείζων δύναμις ἐπ. τινι, ἀνατίθεται εἴς τινα, Πλάτ. Νόμοι 926D.

ἐπανατρέπω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, Ἡρῳδιαν. 3. 8. **II.** ἀμετάβ., ἐπανέρχομαι, ἐπανατρέψας βούλομαι εἰς τὸν λόγον Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 1.

ἐπανατρέφω: μέλλ. **-θρέψω**, τρέφω, κάμνω νὰ τραφῇ πάλιν σῶμα λεπτυνθέν, Ἱππ. Ἀφ. 1244.

ἐπανατρέχω = **ἀνατρέχω**, τρέχω καὶ ἐπανέρχομαι ὀπίσω, ἔστ' ἂν .. ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν Λουκ. π. τ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 36.

ἐπανατρῡγάω, συλλέγω τὰς μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομεινάσας σταφυλάς, ἐὰν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὰ ὀπίσω σου Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 2).

ἐπαναφέρω, ποιητ. **ἐπαμφέρω** = **ἀναφέρω**, ἀναφέρω, ἀποδίδω τι εἴς τινα, μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε Σόλων 10. 2· τι εἴς τινα ἢ εἴς τι Ἀριστοφ. Νεφ. 1080, Πλάτ. Πολ. 434E, Δημ. 59. 25· ἐπί τι Πλάτ. Νόμοι 680D, Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 3 κ. ἀλλ.· πρός τι Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· ἐπί τινα, ἐπὶ ἀναλόγου περιστάσεως, αὐτόθι 11· ἀπολ., Ἀνδοκ. 27. 37· ἐπ. τινὶ ὑπέρ τινος, Λατ. referre alicui de re, Πολύβ. 21. 2, 14. **2)** ὑπολογίζω, Λατ. referre in .., Δημ. 829. 5., 1034. 8. **3)** κομίζω ὀπίσω ἀγγελίαν ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπανέφερον ταῦτα εἰς Ἀθήνας (ὁ Θηραμένης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρέσβεις) Ξεν. Ἑλλην. 2. 2, 21· ὥς τινα Πλουτ. Ἀρτοξ. 29. **II.** ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, Ἱππ. 118A· καθόλου, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπί τι Πλάτ. Λύσ. 219C· οὕτως ἐν τῷ Παθ., Τίμ. Λοκρ. 96D. **III.** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ ἐδάφους ὡς ἀναθυμίασις, ἐπὶ τῆς ὀσμῆς τῶν ἰχνῶν ζῴου, τότε δὲ καὶ οἱ κύνες ὀσφραίνονται καὶ αὐτὰ (τὰ ἴχνη) ἐπαναφερόμενα ὄζει Ξεν. Κυν. 5. 2· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνυψοῦμαι, ἡλίου δὲ ἐπαναφερομένου Πλούτ. 2. 19E.

ἐπαναφορά, ἡ, τὸ ἀναφέρειν τι ἐπί τι, γίνεται ἡ ἐπαναφορὰ ἐπί τινα μοχθηρίαν ἀεί, οἷον εἰ ἐμοίχευσεν ἐπ' ἀκολασίαν, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5, 2, 5· πρός τι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 4. **2)** τὸ ἀναφέρειν ζήτημά τι εἰς ἀνώτερον δικαστήριον, τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν τῆς ἐπαναφορᾶς Ἀνδοκ. 27. 37. Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «ἐπαναφορά: τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει». **II** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἡ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ μορίου ἐν ἀρχῇ πολλῶν κώλων, Λογγῖνος 20. 2, Πλουτ. Βίος Ὁμήρου § 32. **III.** ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, τὸ σημεῖον τὸ παρακολουθοῦν τῷ κέντρῳ, Πτολεμ. Τετραβ. 112, 113, Σέξτ. Ἐμπ. 731. 3, Βασίλ. I. 12B.

ἐπαναφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαναφοράν, ἐν τῇ ῥητ., σχῆμα ἐπαναφορικόν, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου, ἐς δ' ἐρέτας ἐς δ' ἑκατόμβην Εὐστ. 67. 35, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 545.

ἐπαναφῡσάω, ἐπαυλῶ, σὺ δὲ ὦ Τερηδὼν ἐπαναφύσα Περσικὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1175.

ἐπαναφύω, ἀναφύω ἐκ νέου, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13.

ἐπαναφωνέω, ἀναφωνῶ κατόπιν, ἀντίθ. τῷ **προαναφωνέω**, ἐν τῷ Παθ., ἢ ἐν τῷ προαναφωνουμένῳ φθόγγῳ ἢ ἐν τῷ ἐπαναφωνουμένῳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 130.

ἐπαναχέω, ἐπιχέω πάλιν, ἐν τῷ Παθ., «ὁ Νεῖλος ... ἐπαναχεῖται καθ' ἕκαστον ἔτος (δηλ. εἰς τὰς ἀρούρας)» Ἐτυμ. Μέγ. 329.16, Κλημέντ. 6. 44, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 696.

ἐπαναχρεμπτήριος, ον, ὁ, ὁ προξενῶν ἐπαναχρέμψεις, ἢ ὁ συντελῶν πρὸς ἐπανάχρεμψιν φλεγμάτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκράτους.

ἐπαναχρέμπτομαι, Μέσ., ἀποχρέμπτομαι, Ἱππ. 415.3., 31, 49.

ἐπανάχρεμψις, εως, ἡ, ἀπόχρεμψις, ἡ δι' ἀποχρέμψεως ἐξαγωγὴ φλεγμάτων, Ἱππ. 415. 50., 416. 5.

ἐπαναχύνω = **ἐπαναχέω**, Ἱππόλ. π. Αἱρ. 298. 68. — Παθ., μετοχ. **ἐπαναχυνόμενον** = **ἐπαναχεόμενον**, Ὠριγ. Φιλοσοφουμ. ἔκδ. Mi. σ. 3259.

ἐπαναχωρέω = **ἀναχωρέω**, ἀποσύρομαι, ἐπανέρχομαι, Χάρων ἐν Ἀποσπ. 2, Ἡρόδ. 13, Ἀριστοφ. Λυσ. 416, Θουκ. 1.131 (ἴδε ἐν λ. **ἐφορμάω** III)· ἐς τὸ τεῖχος Θουκ. 1. 63, πρβλ. 3. 96· πρὸς τὰ μετέωρα 4. 44· ἐπί τι Πλάτ. Νόμοι 781E· εἰς θεοὺς ἐπαναχωρεῖ τῆς τῶν πράξεων ἀρχῆς, ἐπανέρχεται εἰς τοὺς θεοὺς ἐκ τῆς .., κτλ., Πλούτ. 2. 380A.

ἐπαναχώρησις, εως, ἡ, κύματος ἐπαναχώρησις, ἐπιστροφὴ ἐκ τῆς θαλάσσης κατὰ τῆς ξηρᾶς, ἐπίκλυσις, Θουκ. 3. 89· ὑποχώρησις, Διοδ. Ἀποσπ. 510. 31.

ἐπανδιπλάζω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναδιπλάζω**.

ἐπανδιπλοΐζω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναδιπλοΐζω**.

ἔπανδρος, ον, (ἀνὴρ) ἀνδρικός, Διόδ. 4. 50, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879.7· τὸ ἔπανδρον, τὸ ἀνδρικόν, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 20. — Ἐπίρρ. **ἐπάνδρως**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 107, Συλλ. Ἐπιγρ. 4239.

ἐπανεγείρω = **ἀνεγείρω**, Ἱππ. 85E, Πλούτ. 2. 101A.

ἐπάνειμι, (εἶμι), ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **ἐπανέρχομαι**, αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἀχῶν κἀναχὰν .. ἐπάνεισιν, θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ ἀκουσθῇ ἐκ νέου, ἐπὶ τῆς αὐλήσεως κατὰ τὰς ἐνιαυσίας τῶν Ἀμφικτυόνων συνελεύσεις, Σοφ. Τρ. 642· ἐν τῷ λέγειν ἢ γράφειν, ἐπανέρχομαι εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἀπεμακρύνθην. ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον Ἡρόδ. 7.138· ἐγὼ δ' ἔνθεν ἐξέβην ἐπάνειμι Ξεν. Ἑλλην. 7.4, 1· μικρὸν ἐπάνειμι ὁ αὐτὸς ἐν Κύρου Παιδ. 1.2, 15· ἐπάνειμι δὴ πάλιν εἰς τὰς ἀποδείξεις Δημ. 240, 3, πρβλ. 578.1, Πλάτ. Συμπ. 211B· ἐπ. περί τινος ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 857D. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπανιόντες τοὺς λόγους, συγκεφαλαιοῦντες, αὐτόθι 693C· τὰ ὕστερα ὑποτεθέντα ὁ αὐτὸς ἐν Τιμ. 61D. **II.** ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, κάτωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας αὐτόθι 22E· Ὀλυμπίαζε ὁ αὐτὸς Ἱππ. Ἐλάττ. 363C· ἐξέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω δ' ἂν τάχιστα ... καὶ τὰ ὀστέα ἐπανίοι Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 910, 19.

ἐπανειπεῖν, ἐπικηρύττειν, ὑπισχνεῖσθαι, ἐπανεῖπεν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, «ὑπέσχοντο ἀργύριον δώσειν ῥητὸν τῷ δυναμένῳ ἀποκτεῖναι τῶν διαπεφευγότων τινά» (Δούκας), Θουκ. 6. 60.

ἐπανείρομαι, ἢ **-έρομαι** (Ἱππ. Προγν. 37) Μέσ.: — ἐπανειλημμένως ἐρωτῶ, Ἡρόδ. 1. 91., 3. 32: — παρ' Ἀττ. ἔχομεν μόνον τὸν ἀόρ. **ἐπανηρόμην**, τάδε σ' ἐπανέρομαι (ἐπανερόμαν Wellauer, Hermann, Meineke) Αἰσχύλ. Πέρσ. 973· μηδ' αὖτις ἐπανέρῃ με Ἀριστοφ. Βάτρ. 435· τὸν θεὸν ἐπανήροντο εἰ .. Θουκ. 1. 25. **2)** ἐρωτῶ πάλιν, εἰ ἐπανέροιτό τινά τι Πλάτ. Πρωτ. 329A, πρβλ. Γοργ. 451B, 454A. — Ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔρομαι**.

ἐπανέλευσις, εως, ἡ, (ἐπανέρχομαι) ἐπάνοδος, Εὐστ. 1393. 8.

ἐπανελίσσω καὶ **ἐπανελίττω**, τυλίσσω πάλιν, ὀπίσω, ἐπανελίσσοντες (τὸν μίτον) ἐξελθεῖν (τοῦ λαβυρίνθου) Εὐστ. Ὀδ. 1688. 40.

ἐπανέλκω, ὑπεξάγω τι, ἕλκω ἔξω, τὴν ναῦν Ἀρρ. Ἀν. 2.19, 3.

ἐπανεμέω, ἐμῶ ἐπανειλημμένως ἢ μετὰ ταῦτα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 948.

ἐπάνεμος, ον, ἀνεμώδης, Ἱππ. 1200D.

ἐπανερεύγομαι = **ἀνερεύγομαι**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

ἐπανέρεσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀνείρομαι**.

ἐπανέρχομαι: μέλλ. **-ελεύσομαι** (ἀλλ' ἴδε **ἐπάνειμι**): Ἀποθ. μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ. Ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ὡς καὶ νῦν, ἐκ ποταμοῦ Ἀνακρ. 20· ἐκ Πειραιέως Ἀνδοκ. 11. 14, πρβλ. Θουκ. 4.16, 74, κτλ., ἐν τῷ γραπτῷ ἢ προφορικῷ λόγῳ, ἐπανέρχομαι εἴς τι σημεῖον τοῦ λόγου ἢ ἐκεῖ ὁπόθεν ἐξέβην τοῦ λόγου, ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, ποῦ νιν εἵλετε Εὐρ. I. T. 256· ἐπί τι

Ξεν. Ἑλλην. 1. 7, 31· ἐπανελθεῖν ὁπόθεν .. ἐξέβην βούλομαι Δημ. 298. 12· ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι ὁ αὐτὸς 246. 27· εἰς τὰ γράμματα ταῦτα ἐπανελθεῖν ὁ αὐτὸς 837. 14, **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπανέρχομαι εἴς τι, συγκεφαλαιῶ, Πλάτ. Τίμ. 17B, Ξεν. Οἰκ. 6, 2, Ἀγησ. 11. 1. **II.** ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, εἰς ὄρη ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς Ἑλλην. 4. 8, 35· δοκέει .. ἐνθεῦτεν γεωμετρίη .. ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν, ἀνελθεῖν, μεταβῆναι, Ἡρόδ. 2. 109.

ἐπανερωτάω, ἐπὶ προσώπων, ἐκ νέου ἐρωτῶ, «ξαναρωτῶ», Ἱππ. Προγν. 38· τινὰ Πλάτ. Κρατ. 413A, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 11: —Παθ., Πλάτ. Κλειτοφ. 409D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐρωτῶ πάλιν περί τινος, ἢ οὐ δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι ἐπανερέσθαι; ὁ αὐτὸς ἐν Γοργ. 454B· πρὸς τί σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς; ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 645D· πρβλ. **ἐπανείρομαι**.

ἐπάνεσις, εως, ἡ, (ἐπάνειμι) χαλάρωσις, ὕφεσις, τοῦ πυρετοῦ Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ 1. 1.

ἐπανέχω: μέλλ. **-έξω**, ἀναχαιτίζω τι, κρατῶ αὐτὸ ὀπίσω χάριν ἄλλου, τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχων Πλουτ. Δημ. 22, πρβλ. **ἀνέχω** A. II:—Μέσ., ἀναλαμβάνω, «τὸν .. πόλεμον .. ἐπανέσχετο» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐπανέσχετο**. **2)** κατέχω, ὑπεράνω δὲ τούτων τὴν δευτέραν ἐπανεῖχον χώραν δᾷδες πεντεκαιδεκαπήχεις Διόδ. 17. 115. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπ. τοῦ ἑαυτόν), ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπανέχοντες ἐλπίσιν, ἐπιστηρίζοντες ἑαυτούς, δηλ.. θαρροῦντες, ἐπαναπαυόμενοι, στέργοντες, Δημ. 357. 10· τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, στέργουσα, μένουσα ηὐχαριστημένη, Ἀλκίφρων 1. 38. **2)** (ἐξυπ. τὴν φρένα), προσηλώνω τὸν νοῦν μου, συγκεντρώνω τὰς σκέψεις μου εἴς τι, στηρίζομαι εἰς αὐτό, μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν Ἀρτεμίδ. 1. 12.

ἐπανήκειν, ἐπανελθεῖν, χαίρων δ' ἐπάνηκε, ἐπάνελθε, Εὐρ. I. A. 1628· καὶ μὴν ὁμοσόν μοι μὴ τεθνάναι·— τὸ σῶμά γε, ψυχὴ δ' ἐπανῆκεν, ὥσπερ Αἰσώπου ποτὲ (Cobetus Obs. σ. 95), ἀλλὰ κατὰ τὸν Meineke: τὸ σῶμ' ἐγώ, ψυχὴν δ' ἀνήκειν, κτλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 3 (Σουΐδ. ἐν λ. **ἀναβιῶναι**)· ὥς τινα Δημ. 1156. 3· πρός τινα Πολύβ. 6. 58, 3· πρὸς εὐδαιμονίαν Παυσ. 3. 9, 2.

ἐπανηλογέω, τύπος ἀμφίβολος ἐν Ἡροδ. 1. 90, ἐπανηλόγησε πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ διάνοιαν, ἔνθα (εἰ γνήσιον) πρέπει νὰ σημαίνῃ ἀφηγοῦμαι πάλιν: ὁ Valck. ὅμως καὶ ἄλλοι διορθοῦσιν **ἐπαλιλλόγησεν** ἐκ τοῦ Πολυδεύκους Β'. 120, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 118. —Ὁ τύπος **κατηλογέω** δὲν δύναται νὰ μνημονευθῇ ὡς ἀποτελῶν ἀναλογίαν, διότι ἰσοδυναμεῖ τῷ **κατ-αλογέω** (τὸ δὲ **ἀλογέω** ἐσχηματίσθη κανονικῶς ἐκ τοῦ **ἄλογος**), ἐνῷ τὸ **ἐπανηλογέω** πρέπει νὰ ἰσοδυναμῇ τῷ **ἐπ-ανα-λογέω**.

ἐπάνθεμα, τό, ἀνάθημα ἢ προσφορά, Ἐπιγρ. Ἀργ. AJA 1894, 357, κτλ.

ἐπανθέω, ἀνθῶ, πολλὰς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κίσθος ἐπανθεῖ Θεόκρ. 5. 131. **II.** μεταφ., ἐπὶ παντὸς ὅ,τι σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς χνοῦς, ἐπιχλοάω, ὡς τὸ Λατ. efflorescere, ἰδὼν τοῖς οὔρεσι ἅλμην ἐπανθεῦσαν Ἡρόδ. 2. 12· χνοῦς μήλοισιν ἐπήνθει Ἀριστοφ. Νεφ. 978· τὸ τρυφερὸν .. ἐπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ ὁ αὐτὸς ἐν Ἐκκλ. 903· τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα αὐτόθι 13· προσέτι, κύκνου .. πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες ὁ αὐτὸς ἐν Σφ. 1065, πρβλ. Ξεν. Κυν. 4, 8. **2)** καθόλου, εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τρηχύτης ἐπήνθει Ἱππ. 1221G. (πρβλ. **ἐπάνθισμα**)· ἐμοὶ .. ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος Θεόκρ. 20. 21:— ἀπολ., φαίνομαι εὐκρινῶς, τοὐπιχώριον ἐπανθεῖ Ἀριστοφ. Νεφ. 1174· ὅπερ .. παισὶ καὶ θηρίοις .. ξύμφυτον ἐπανθεῖ Πλάτ. Νόμοι 710A· πᾶσιν ἐπανθεῖ .. ἡ χάρις Λουκ. Εἰκ. 9, πρβλ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 55· πρβλ. **ἐπενήνοθε**. **III.** λαμπρύνομαι, νεοσσῶν ... οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων Βάβρ. 118. 5.

ἐπάνθημα, τό, = **ἐπάνθισμα**, τὸ ἐξαίρετον μέρος πράγματός τινος, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἀρ. 53C.

ἐπάνθησις, εως, ἡ, ἄνθησις, Πλωτῖν. 4. 3, 13.

ἐπανθιάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπανθέω**, Ἐπικ. μετοχ. **ἐπανθιόωντες**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 519.

ἐπανθίζω: μέλλ. **-ίσω**, κοσμῶ ὡς δι' ἀνθέων, δίδω εἴς τι ἀνθηρὸν χρῶμα, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 13· τὸν ἐλέφαντα .. ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ, ἐκόσμουν, αὐτόθι 51.—Παθ., χρώμασιν ἐπηνθισμένος Διόδ. 1. 49· (οὕτω διηνθισμένος ἐν Παυσ. 7. 26, 4)· ἐπηνθισμένη ὀνόμασι ποιητικοῖς Φιλόστρ. 500. **2)** μεταφ., κοσμῶ ὡς δι' ἀνθέων, ποικίλλω, κωκυτοῖς ἐπανθίζειν παιᾶνα Αἰσχύλ. Χο. 150· περιβάλλω, πολλοῖς ἐπανθίζειν πόνοισι γενεάν ὁ αὐτὸς Θήβ. 951. Ὁ Μέσ. ἀόρ. **ἐπηνθίσω** ἀπαντᾷ ἔν τινι ἠκρωτηριασμένῳ χωρίῳ, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀγ. 1459.

ἐπάνθισμα, τό, τὸ ὡς ἄνθος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιπολάζον, ἐπὶ τοῖσι χολώδεσι .. διαχωρήμασι τὸ ἀφρῶδες ἐπάνθισμα κακὸν Ἱππ. Προρρ. 69.

ἐπανθισμός, ὁ, = τῷ προηγ., ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις Διοσκ. 5. 107, ἴδε Bechm. H. of. Inv. 2. σ. 261 κἑξ.

ἐπανθοπλοκέω, πλέκω δι' ἀνθέων, παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον Ἀνθ. Π. 12. 8.

ἐπανθρᾰκίδες, ων, αἱ, (ἀνθρακὶς) «τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 670, Σφ. 1127, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 55.

ἐπανθρακίζω, ὀπτῶ ἐπ' ἀνθρακιᾶς, «ψήνω ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα», φρύξας ἐψήσας κἀπανθρακίσας ὀπτήσας Κρατῖνος παρ' Ἀθηναίῳ 385C, ἐκδ. Meineke, ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐκδότης ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. ἐξέδωκε: κἀπ' ἀνθρακιᾶς ὀπτήσας Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5.

ἐπανθρακόομαι, Παθ., ὀπτῶμαι ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, «ἐπηνθρακωμένα ἰχθύδια» Πολυδ. Ϛ', 55.

ἐπανθρωπόομαι, = **ἐνανθρωπέω**, γίνομαι ἄνθρωπος, Ἀθαν. περὶ τῆς Ἐνσαρκ. 54.

ἐπᾰνιάομαι, ἀνιῶμαι ἐπί τινι, Ξενοφ. Ἐφ. 1. 15, Πολυδ. Ε', 129.

ἐπανίημι, ἐφίημι, ἐπιπέμπω, ἀπολύω τινὰ ἐναντίον τινός, σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκεν Ἰλ. Ε. 405. **II.** ἀφίνω κατὰ μέρος, μετ' αἰτ., δεῖ δὴ ταῦτα ἐπανέντας Δημ. 26. 27· μετριάζω, πρῶτον μὲν οὖν τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον ὁ αὐτὸς 287. 7· χαλαρώνω κάπως, τότε δὲ καὶ τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς ἐπανιέντες κτλ. Πλουτ. Λυκ. 22· ἀπαλλάσσω, ἐπανιέντα τῶν πόνων (τὰς κύνας) Ξεν. Κυν. 7, 1. **2)** ἀμεταβ., παύομαι, τέμνων οὐκ ἐπανῆκε πρὶν .. Πλάτ. Φαῖδρ. 266A· ἀπολ., ἐπὶ σπασμῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1096· διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, μὴ ἐλαττοῦσαι τὸν δρόμον, Ξεν. Κυν. 4. 5, πρβλ. 7. 11., 10, 11· ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, Λατ. annona laxavit, ἐχαλαρώθη, ἔπεσεν ἡ τιμὴ τοῦ σίτου, Δημ. 889. 9· τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δὲ ἐπανέντα, χλιαρά, Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 53 (Ἀθήν. 378F).

ἐπανίπτᾰμαι, Ἀποθ., = **ἐπαναπέτομαι**, Μανέθων 5. 220.

ἐπανισόω, ἀνισόω, ἐξισώνω, ἐβούλετο (ὁ Τισσαφέρνης) ἐπανισοῦν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους, ἐβούλετο ἔχειν τοὺς Ἕλληνας ἴσους πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν δύναμιν, Θουκ. 8. 57· ἐπ. τὰ μέτρα Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 15· ἀπολ., καθιστῶ τι ἴσον πρὸς ἄλλο διά τινος τρόπου, καὶ τἆλλα οὕτως ἐπανισῶν ἔνεμε Πλάτ. Πρωτ. 321A.— Παθ., γίνομαι ἴσος, τινὶ ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 745D.

ἐπανίστημι: μέλλ. **-στήσω**, ἀνεγείρω ἐκ νέου, τὰ τείχη .. μὴ ἐπανιστάναι Πλάτ. Νόμοι 778D. **2)** ἐγείρω τινὰ ἐξ ἐνέδρας ἐναντίον τινός, προλοχίσας τὴν ὁδὸν .. τρισχιλίους ἄνδρας ἔκ τινος χαράδρας ἐπανίστησι (τῷ Ἀκυΐνῳ) Πλουτ. Σερτώρ. 13· κινῶ εἰς ἐπανάστασιν ἐναντίον τινός, Ἰβηρίαν Ῥωμαίοις Ἀππ. Ἰβηρ. 101. **II.** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (Ἡρόδ. 3. 62) καὶ ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐγείρομαι μετά τινα ἢ τῇ κελεύσει αὐτοῦ, οἱ δὲ ἐπανέστησαν Ἰλ. Β. 85 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.)· ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἐγείρομαι, Ἀριστοφ. Πλ. 539· ὁ δὲ Ἀντισθένης ἐπαναστάς, ἐγερθείς, Ξεν. Συμπ. 4, 2· ἐγείρομαι ὅπως ὁμιλήσω, Δημ. 355. 23· ἐπὶ οἰκοδομῶν, κατὰ πρκμ., ἀνεγείρομαι, κτίζομαι, κἄπειτ' ἣν τοῦτ' ἐπανεστήκῃ Ἀριστοφ. Ὄρν. 554· μετὰ γεν., ἐγείρομαι ὑπεράνω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω, ἔνια τῶν ὀρνέων λόφον ἔχουσι, τὰ μὲν αὐτῶν τῶν πτερῶν ἐπανεστηκότα, κτλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 11, πρβλ. Διον. Ἁλ. 2. 50. **2)** ἐπανίσταμαι κατά τινος, τοῦτον προσδέκεσθαί τοι ἐπαναστησόμενον Ἡρόδ. 1. 89· ἐπαναστάντες τοῖσι Μήδοισι αὐτόθι 130, Θουκ. 1. 115, κτλ.· τοῖς πράγμασι Δείναρχ. 92. 31· ἀπολ., ἐγείρομαι εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ, ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν Θουκ. 3. 39, κ. ἀλλ.· οἱ ἐπανεστεῶτες, οἱ ἐπαναστάται, Ἡρόδ. 3. 63· μετ' ἀπαρ., ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ, ἐάν τις ἐγερθῇ ὅπως καταστῇ τύραννος, Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 13· ἐντεῦθεν, μηχανῶμαι, ἐνεδρεύω, παγιδεύω, καὶ γάρ τοι κἀκεῖνος ἐρωτικὸς εὖ μάλα καὶ οἷος ἐπανίστασθαι παρθένοις Αἰλιαν. Ἀγροικ. Ἐπιστ. 15. **3)** Ἰατρ., πρήσκομαι, ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ σώματος, Ἱππ. Προρρ. 82· ὦτα ἐπανεστηκότα, προέχοντα, ἐξέχοντα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 6, πρβλ. 3. 14, 9, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 27, 29.

ἐπανίσωσις, εως, ἡ, ἐξίσωσις, τὸ νὰ καταστήσῃ τίς τι πανταχόθεν ἴσον, εἰς ἐπανίσωσιν Φίλων 2. 479.

ἐπανιτάω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπανιτακὼρ ἐν τὰν ἰδίαν Ἐπιγρ. Ἠλιδ. 1172_8 = Ὀλ. 39_8.

ἐπανιτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπάνειμι**, δεῖ ἐπανιέναι, πολλάκις ἐπανιτέον Πλάτ. Πολ. 532D· πρέπει τις νὰ κάμῃ ἀνακεφαλαίωσιν, πάλιν περὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐκτὸς ἐπανιτέον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 61. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπανιτέον· ἐπανοδευτέον».

ἐπανοδευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀχρήστου ῥήματος **ἐπανοδεύω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπανιτέον** καὶ **ἐπιστατέον**.

ἐπανοδεύω, ἴδε **ἐπανοδευτέον**.

ἐπάνοδος, ἡ, πορεία πρὸς τὰ ἄνω, ἄνοδος, ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον Πλάτ. Πολ. 532B, πρβλ. 521C. **II.** ἐπιστροφὴ οἷον τῆς πνοῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386B· ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πατρίδα, Ἐπιστ. Εὐρ. 2.12, Ἡρωδιαν. 8.7. **2)** ἐν τῷ λόγῳ, ἀνακεφαλαίωσις, Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 13, 3· πρβλ. Ἀλέξ. π. Σχημάτ. ἐν Ῥήτ. (Walz) τ. 8, σ. 465. ζ', Φοιβάμ. αὐτόθι 499, 10, Τιβέρ. αὐτόθι 572, με', κλ.

ἐπανοίγνῦμαι: ἀόρ. **ἐπανοιξάμην**, Μέσ., κάμνω ὥστε νὰ ἀνοιχθῇ τι, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 340.

ἐπανοίγω, ἀνοίγω, τὸ ἡρῷον Συλλ. Ἐπιγρ. 1259.

ἐπανοιδέω, πρήσκομαι. φουσκώνω, ἡ γαστὴρ ἐπανοιδέοι Ἱππ. 563 38, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 6, 6.— Παθ., **ἐπανοιδίσκομαι**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 904.

ἐπανοίκτης, ου, ὁ, = **ἐπανοίκτωρ**, Ὑπόθ. τῶν Μανέθ. ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludw. σ.102.

ἐπανοίκτωρ, ὁ, ὁ ἀναρρηγνύων, ἀνοίγων διὰ τῆς βίας θύραν ἐπὶ κλοπῇ, θυρέτρων ἐπανοίκτορας ὀθνειάων Μανέθ. 1. 310.

ἐπανοιστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαναφέρειν, Πολύβ. 1. 37, 3.

ἐπανορθόω: παρατ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἐπηνώρθουν**, Ἰσοκρ. 274E: ἀόρ. **ἐπηνώρθωσα**, Λυσ. 197. 14.— Μέσ., μέλλ. **ἐπανορθώσομαι** Πλάτ. Λάχ. 200B, Δημ. 200. 23 (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασίας, Δίων Κ. 73. 1): παρατ. **ἐπηνωρθούμην** Πλάτ. Θεαίτ. 143A: ἀόρ. **ἐπηνωρθωσάμην** Ἰσοκρ. 75C, Δημ. 81. 2. — Παθ., μέλλ. **ἐπανορθωθήσομαι** Αἰσχίν. 79. 12: ἀόρ. **ἐπηνωρθώθην** Δημ. 130. 17: πρκμ. **ἐπηνώρθωμαι** ὁ αὐτὸς 39?. 2. Στήνω τι ὀρθόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1341. **2)** ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, ἐπανορθῶ, τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς πόλεως, καίπερ πεπτωκυῖαν, ἐπανορθώσοντες Θουκ. 7. 77· τὰ δυστυχηθέντα Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὴν πολιτείαν Ἰσοκρ. 142D· τὸ ἱππικὸν Δείναρχ. 102. 24, κτλ. **3)** διορθώνω, ἀναθεωρῶ, τὸν νόμον Πλάτ. Νόμοι 769E· τὰς συνθήκας Ἰσαῖος 37. 8· τὸ ἁμάρτημα Πλάτ. Πρωταγ. 340D διορθώνω τινά, ἣν οὖν ἡμῶν... ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι ... ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς Ἀριστοφ. Λυσ. 528· ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ Ἰσοκρ. 1C:—συχν. ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Πολ. 361A, Εὐθύφρων 9D, Θεαίτ. 143A, Ἰσοκρ. 75B, Δημ. 11. 19, κτλ. Κατὰ Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 333, «ἐπανορθοῦμαι κάλλιον ἢ ἐπανορθῶ· Πλάτων ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Πολιτειῶν, 'καὶ δεῦρο ἰὼν ἐπηνωρθούμην'».

ἐπανόρθωμα, τό, διόρθωσις, τὸ ἐπανόρθωμά σοι ... μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει ἢ ὃ ἐπανορθοῖς Πλάτ. Πρωτ. 340D, D, Θεαίτ. 183A, Δημ. 774. 20, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 7, 7., 10. 3, 6.

ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, διόρθωσις, τᾶς ψυχᾶς Τίμ. Λοκρ. 104A· ἀναθεώρησις, νόμων Δημ. 707. 7· ἐπανόρθωσιν ἔχων, ὃν δύναταί τις νὰ ἐπανορθώσῃ, ἐπιδεκτικὸς διορθώσεως, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνίατος ὤν**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διορθώσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 3, 3· κέρδος, ὠφέλεια, περὶ τῶν δώρων ἅπερ ἐδίδοντο τοῖς στρατιώταις εἰς περιστάσεις τινάς, Πολύβ. 1. 66, 12.

ἐπανορθωτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ἐπανορθώσῃ, Πλάτ. Νόμοι 809A. **II. ἐπανορθωτέον**, δεῖ ἐπανορθοῦν, Πλούτ. 2. 24A.

ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ, βοηθός, ἔφεδρος, ἕτοιμος νὰ ἐπανορθώσῃ ἀπώλειαν ἢ βλάβην γενομένην εἰς μέρος τι τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐν ὥρᾳ μάχης, ἐπανορθωτὰς τοῦ κάμνοντος, δηλ. τοῦ πάσχοντος μέρους τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἔχοντος χρείαν βοηθείας καὶ ἐπανορθώσεως, Διον. Ἁλ. 8. 67· ἐπανορθωτὴς τῶν τρόπων .. αἱρεθείς, ἀξίωμα παρὰ Ῥωμαίοις, Δίων Κ. 54. 30· ἐπανορθωτὴν Ἀχαιίας Συλλ. Ἐπιγρ. 1624.— Ἐπίρρ. **ἐπανορθωτικῶς** Σχόλ. Βαυαρ. εἰς Δημ. σ. 37. 22.

ἐπανορθωτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπανορθώσῃ, τῶν ἠθῶν Στράβων 16· τὸ ἐπανορθωτικὸν δίκαιον Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 4, 6.

ἐπανότης, ἡ, τὸ ἐπάνω μέρος, Ἐπιφάν. II. 104B.

ἐπαντέλλω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπανατέλλω**.

ἐπάντης, ες, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀνάντης**, ἀνηφορικός, «ὑψηλός» (Σουΐδ.), Θουκ. 7. 79.

ἐπαντιάζω: μέλλ. **-άσω**, συναντῶ, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 152.

ἐπαντιβολέω, διάφ. γραφ. παρὰ Πολυβ. Α', 26, ἀντὶ **καταντιβολέω**.

ἐπάντλειος ἢ **ἐπαντλαῖος**, = **ἱμαῖος**, «τὸ ᾆσμα ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἱμαῖος**.

ἐπαντλέω, ἀντλῶ καὶ χύνω ἐπάνω εἴς τινα ἤ τι, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες Πλάτ. Φαίδων 112C· (αὐτόθι ἐν D τὸ ἐπηντλεῖτο ἴσως γραπτέον κατὰ τὸν Heind **ἐξηντλεῖτο**)· τι ἐπί τι ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 253A· λόγους τινὶ ἐπαντλῶ, κατακλύζω τινὰ διὰ λόγων, Εὐρ. παρὰ Πλουτ. 2. 502C, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 51· καὶ ἀπολ., Λουκ. Περεγρ. 5· ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη ἓν ἀγαθὸν ἐπιχέασα τρί' ἐπαντλεῖ κακά, «κενώνει, ἀδειάζει ἐπάνω μας», Δίφιλος ἐν «Ἀδήλοις» 25:— Παθ., πληροῦμαι, Πλάτ. Φαίδων 112D· ὑπερπληροῦμαι, κατακλύζομαι, Διόδ. 1. 33· φροντίσιν ἐπηντλημένος Πλούτ. 2. 107A.

ἐπάντλημα, τό, τὸ ἐπαντλεῖν, ἐπιχεῖν, ἐπίχυμα, Διοσκ. 2. 99, 132.

ἐπάντλησις, εως, ἡ, ἐπίχυσις, ὡς ὅταν ἐπιχέῃ τις ὕδωρ ἐπὶ λουομένου, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξέων. 395, Διόδ. 2. 10 (διάφ. γρ. ὑπ-).

ἐπᾰνύω: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], φέρω εἰς τέλος, τελειώνω, οὐδέ ποτέ σφιν νίκη ἐπηνύσθη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 311 (ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τῶν συμφραζομένων, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον). — Μέσ., παρέχω, οἷαν .. ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω (ἀντὶ ἐπηνύσω μοι) Σοφ. Τρ. 996.

ἐπάνχιστος, ον, (ἀντὶ **ἐπάγχιστος**), ἀγχιστεύς, ἄγχιστα προσήκων, στενὸς συγγενής, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63Γ.

ἐπάνω [ᾰ], Ἐπίρρ. (ἄνω) ἐπάνω, ὡς καὶ νῦν, ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς; Ἀριστοφ. Λυσ. 773· ἐπάνω ὁδὸν Πλάτ. Πολ. 514B, κτλ.: μετ' ἄρθρου, ὁ ἐπάνω πύργος, ὁ ἀνώτερος πύργος, Ἡρόδ. 3. 54, κτλ. **2)** μετὰ γεν., ὁ αὐτὸς 1. 179· (διῃρημένως ἐπὶ τοῦ σήματος ἄνω αὐτόθι 93), Πλάτ. Φαίδων 109D· τῆς κακίας ἐπάνω γεγονότες, ὑπεράνω τῆς κακίας .., Πλούτ. 2. 1063C· χρημάτων ἐπάνω εἶναι, μὴ κυριεύεσθαι ὑπὸ φιλοχρηματίας, Διογ. Λ. 6. 28. **II.** ἐπὶ συγγράμματος, ἀνωτέρω, Λατ. supra, ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται Ξεν. Ἀν. 6. 3. 1, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 8, 3 κ. ἀλλ.· τὰ ἐπ. λεχθέντα Στράβων 115· καθὼς ἐπ. γέγραπται Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 131, 3059. 4. **III.** ἐπὶ χρόνου, ἐν τοῖς ἐπ. χρόνοις, ἐν προγενεστέροις χρόνοις, Διόδ. 16. 42., 18. 49. **IV.** ἐπὶ συγγενείας, πατέρες καὶ τούτων ἐπ. Δημ. 1390. 26. **V.** ἐν τῇ λογικῇ, τὸ ἐπ. γένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὰ ὑποκάτω, Ἀριστ. Τοπ. 4. 2, 4., 6. 4, 16 κ. ἀλλ. **VI.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀπ' εἰκοσαετοῦς καὶ ἐπάνω Ἑβδ. (Ἔξοδ. Λ', 14 κ. ἀλλ.)· ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων, πλειότερον τῶν ..., Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 5· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς, μετὰ ταῦτα ἐφάνη εἰς πεντακοσίους καὶ ἐπέκεινα ἀδελφούς, Ἐπιστ. Α' π. Κορινθ. ιε', 6. **VII.** = **κατά**, ἐναντίον, Ἀποφθ. Θεοδώρ. Φ. 29. **2)** μεταξύ, ἐν μέσῳ, εὑρέθη ἐπάνω κολληγίου λῃστῶν Παφνούτ. 2. **VIII.** = **ἐπὶ** ἐν τῇ φράσει, ὁ ἐπάνω τῶν χειροτονιῶν, δηλ. ὁ ἐπὶ τῶν χ., Χρον. Πασχάλ. 697. 14· τοῦ ἁρμαμέντου Θεοφάνης 158. 19.

ἐπανωγραφή, ἡ, = ἐπιγραφή, Δουκάγγ. ἄνευ μαρτυρ.

ἐπανωένδυμα, τό, = **ἐπενδύτης**, Κωδινὸς π. Ὀφφικ. 6. 18, ἴδε καὶ Δουκάγγ.

ἐπάνωθεν, Ἐπίρρ., ἐν τοῖς ἄνω μέρεσιν, ἐν τῇ ὀρεινῇ, καὶ ἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, «τῆς ἄνω Μακεδονίας» (Δούκας), Θουκ. 2. 99· μετὰ γεν., ἐπάνωθεν ἡμῶν, εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος ἡμῶν, Πλάτ. Τίμ. 45A. **2)** ἐπὶ χρόνου, οἱ ἐπάνωθεν, οἱ ἐν προτέροις χρόνοις. οἱ προγενέστεροι, Θεόκρ. 7. 5.— Ὁ τύπος **ἐπάνωθε** ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 463, κοῦφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, ἐλαφρὸν νὰ πέσῃ τὸ χῶμα ἐπάνω σου.

ἐπάνωθι ἐν Ἀνθ. Π. 11. 404, τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία [πάντα] τεθεικώς, ἐπάνω εἰς τὴν κήλην.

ἐπανώ-κλειστος, ον, ὁ ἐπάνωθεν κλειστός, ἐπὶ τοῦ στέμματος τῶν αὐτοκρατόρων, τῆς «κορώνας» Salmas. Ep. de caesarie et coma σ. 462, 13.

ἐπανω-κλίβανον, τό, τὸ ἐξωτερικὸν **κλίβανον**, ἐπιθωρακίδιον, Νικήτ. Μαν. Κομν. σ. 246, 23, ἔκδ. Βόννης.

ἐπανωφόριον, τό, ὡς καὶ νῦν. Ἐν τοῖς Σχολ. εἰς τὰς Τζέτζου Χιλ. (IV. 883) φέρεται «ἐπενδύτην, νῦν τὸ ἐπανωφόριον· ὃν δὲ ὁ Πέτρος ἐπενδύτην διεζώσατο τὸ ὑπο(ἢ ἐπι)κάμισόν ἐστι» Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 359, 13.

ἐπαξι-έραστος, ον, = **ἀξιέραστος**, Φίλων 2. 166.

ἐπάξιος, α, ον, ἄξιος, ἀντάξιος, τινος Πινδ. Ν. 7. 131· τῆς δίκης ἐπάξια Αἰσχύλ. Εὐμ. 272, πρβλ. Χο. 95· θαυμάτων ἐπάξια Εὐρ. Βάκχ. 716· σπουδῆς οὐ .. πολλῆς τινος ἐπ. Πλάτ. Σοφ. 218E·— μετ' ἀπαρεμφ.. ἐπ. [εἶ] κατοικτίσαι Σοφ. Ο. Κ. 461, πρβλ. Πλάτ ἐν Νόμ 961B. **2)** ἀπολ., ὃν ἐπαξίως τις λαμβάνει, στέφανος Πινδ. Ι. 4. 76 (3. 62)· ἁρμόζων, ἄλγος Αἰσχύλ. Θήβ. 865· γάμος Σοφ. Ἠλ. 971, κτλ.· κυρεῖν τῶν ἐπαξίων Αἰσχύλ. Πρ. 70· οὕτως **-ίως**, Σοφ. Ο. Τ. 133. **3)** ἄξιος μνείας, Ἡρόδ. 2. 79., 7. 96· ἄξιος τοῦ κόπου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834.

ἐπαξιόω, νομίζω ὀρθόν, θεωρῶ ἄξιον, πρέπον, Λατ. dignor, μετ' ἀπαρ., τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν Σοφ. Φιλ. 803, πρβλ. Ἠλ. 1274. **2)** θεωρῶ τι ὡς ἄξιόν τινος, πιστεύω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τὰ δ' ἄλλα πάντα .. ἐπαξιῶ σε δαιμόν' ὄντα ἐξ.. εἰδέναι αὐτόθι 658· ἀλλ', ὁ γὰρ ξένος σε .. ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν, θεωρεῖ σε ἄξιον ὅπως σοὶ παράσχῃ δικαίαν ἀμοιβήν, ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1496.

ἐπαξίωσις, εως, ἡ, ἐκτίμησις, Διον. Ἁλ. Ἐκλογ. 2352, ἔκδ. Reisk.

ἐπαξονέω, (ἄξων III), ἐγγράφω ἢ καταγράφω ἐπὶ τοῦ ἄξονος, καὶ πᾶσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον .. καὶ ἐπηξονοῦσαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν Ἑβδ. (Ἀριθμ. Α', 18). Τὸ **ἐπηξονοῦσαν** εἶναι Ἀλεξανδρ. τύπος ἀντὶ **ἐπηξόνουν**, ὡς τὸ **ἐποιοῦσαν** ἀντὶ **ἐποίουν** (Ἰὼβ Α', 4) καὶ τὸ **παρετηροῦσαν** ἀντὶ **παρετήρουν** (Σουσάνν. ΙΒ'), κτλ.

ἐπαξόνιος, ον, (ἄξων) ὁ στηριζόμενος ἐπὶ ἄξονος, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ Θεόκρ. 25. 249· διάφ. γραφ. **ἐναξ-**. (ἵν' ἀξόνι' ἤ κύκλα δίφρῳ Ahrens).

ἐπάξω, Δωρ. ἀντὶ **ἐπήξω,** β' ἑνικ. πρόσωπ. τοῦ Μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **πήγνυμι,** Θεόκρ. 4. 28, ἔνθα νῦν αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν **ἐπάξα** κατὰ τὸν Σχολ. λέγοντα: «τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ α' μέσου ἀορίστου οἱ Συρακόσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται».

ἐπαοιδή, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπῳδή.**

ἐπαοιδία, ἡ, μεταγ. τύπος τοῦ προηγ., Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 9. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαοιδία· φαρμακεία, γοητεία».

ἐπαοιδός, ὁ, = **ἐπῳδός,** Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ζ', 11, 22), Φίλων Ι. 449, 11, κλ. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαοιδοί· φαρμακοί, γόητες».

ἐπαπειλέω, ἐπισείω τι ὡς ἀπειλὴν πρός τινα, τινί τι: — οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ Ἰλ. Α. 319, πρβλ. Ὀδ. Ν.127· οὕτως Ἡρόδ. 6. 32 καὶ Σοφ. ἐν Αἴ. 312, κλ. **2)** μετὰ δοτ. μόνον, ἀπειλῶ, «φοβερίζω», ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ Ἰλ. Ν. 582. **3)** μετ' ἀπαρ., ἀπειλῶ ὅτι θὰ κάμω τι, Ἡρόδ. 1.189, Σοφ. Ἠλ. 779, Ἀριστοφ. Ὄρν. 629· ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων Ἰλ. Ξ. 45, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 752. **4)** καὶ ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσαιεν ταῦτα, ὅτι προσέτι καὶ ἠπείλει, Ξεν. Ἀν. 5. 10, 7. **5)** Παθ., πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι Σοφ. Ἀντιγ. 408.

ἐπαπείλησις, εως, ἡ, ἀπειλή, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀνατάσεις.**

ἐπαπειλητικός, ή, όν, ὁ ἀπειλητικός, Δούκ. Ἱστ. Βυζ. σ. 133Β.

ἐπάπειρα, «δυσνόητα, πολλά» Ἡσύχ.

ἐπαπερείδομαι, στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τινα, ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἷός τ' ἦν, εἰ μὴ δυεῖν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο Ποσειδώνιος παρ' Ἀθηναίῳ 550Β.

ἐπαπέρχομαι, Ἀποθ., ἀπέρχομαι κατόπιν τινός, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι Γρηγ. Μακκ. Ἐγκ.

ἐπαπηχεῖται, «ἀπηχῆσαι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐξικέσθαι· ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπεχθείᾳ καὶ ἔχθρᾳ ἀπέδοσαν» Α. Β. 253. 6.

ἐπαποδύρομαι, ἀποδύρομαι ἐπί τινι, ἐπαποδυρόμενοι τῇ ἀπωλείᾳ ἡμῶν Νείλ. Ἐπιστ. 310. 22.

ἐπαποδυτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαποδύεσθαι, τῷ πόνῳ Κλήμ. Ἀλ. 888.

ἐπαποδύω, ἀποδύω τινὰ κατά τινος, παρουσιάζω αὐτὸν ὡς ἀντίπαλον, τινά τινι Πλούτ. 2.788D. — Μέσ., ἀποδύομαι, ἐπιχειρῶ, «σκουμπώνομαι», ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι Ἀριστοφ. Λυσ. 615· ἀποδύομαι κατά τινος, ἔρχομαι εἰς ἀγῶνα κατ' αὐτοῦ, τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι Πλούτ. Μάρκελλ. 3.

ἐπαποθνήσκω, ἀποθνήσκω μετά τινα, τινὶ Πλάτ. Συμπ. 208 D, πρβλ. 180Α· ἐπαποθνήσκει τοῖς λόγοις, ἀποθνήσκει ἐνῷ ἔτι ὡμίλει, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 3· ἀπολ., Πλούτ. Αἰμίλ. 35.

ἐπαποικίζω, ἀποικίζω ἐκ νέου, Καρχηδόνα ἐπαπῴκισεν Δίων Κ. 52. 43.

ἐπαποκρίνομαι, = **ἀποκρίνομαι,** Φωτ. Βιβλ. σ. 228. 28, Μεθόδ. 284Β.

ἐπαποκτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ μετ' ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον δυσανασχετοῦντα ἐπὶ τούτῳ ἐπαπέκτεινε Δίων Κ. 49 23.

ἐπαπολαύω, = **ἐναπολαύω,** ἀπολαύω, ἡδοναῖς πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ἐπαπολαύων Διοδ. Ἀποσπ. 609. 89.

ἐπαπόλλῡμι ἢ **-ύω,** ἀπολύω, καταστρέφω μετ' ἄλλον, ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν διδόντες δίκην Αἰλ. π. Ζ. 10. 48, 14, Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συν. 42 ἐν τέλει. — Μέσ., μετὰ πρκμ. **-απόλωλα,** ἀποθνήσκω μετά τινος, ἐπαπώλετο καὶ αὐτὸς τῷ Κλαυδίῳ Δίων Κ. 60. 34.

ἐπαπολογέομαι, = **ἀπολογέομαι,** διάφ. γραφ. ἐν Πλούτ. Μαρκέλλῳ 27.

ἐπαπόνασθαι, = **ἀπόνασθαι,** ἐκ τοῦ **ἀπονίναμαι,** Φίλων Ι. 327.

ἐπαποπνίγω [ῑ], ἀποπνίγω ἐπί τινι. — Παθ. ἀόρ. β', ἐσθίων ἐπαποπνιγείης, εἴθε ν' ἀποπνιγῇς ἐν τῷ ἐσθίειν, ἐνῷ τρώγεις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 940 (κατὰ διόρθ. Elmsl. ἀντὶ **ἀποπνι-**).

ἐπαπορέω, προβάλλω ἀπορίαν, δύσκολον ἐρώτημα, ἐπαπορῆσαι πρός τινα πότερον κτλ. Πολύβ. 6. 3, 6. — Παθ., ὃ καὶ ἐπαπορεῖται διά τί, κτλ., περὶ οὗ ἐγείρεται ἡ ἀπορία διὰ τί κτλ., Θεόφρ. π. Ἰλίγγων 9· τῶν νῦν ἐπαπορηθέντων, περὶ ὧν νῦν ἠγέρθη ἀπορία, Πολύβ. 6. 5, 3.

ἐπαπόρημα, τό, εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλον ζήτημα, ἐν τοῖς ἐπαπορήμασι περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων πολυγαμίας Βασίλ. τ. 2. σ. 219Α, Ὠριγέν. τ. 1. σ. 23F.

ἐπαπόρησις, εως, ἡ, (ἐπαπορέω) = **ἐπαπόρημα,** Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 221Α.

ἐπαπορηματικός, ή, όν, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐπαπορητικός.**

ἐπαπορητικός, ή, όν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἀπορίαν, ἀπορητικός, ἐπαπορητικόν τι πρᾶγμα Διογ. Λ. 7. 68, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 534Α. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** εἰπὼν γὰρ ἐπαπορητικῶς τί σφωϊ δόμεν Πηλῆϊ..; (Ἰλ. Ρ. 443) Εὐστ. 1114, 30.

ἐπαπορία, = **ἐπαπόρησις,** Σουΐδ.

ἐπαποστέλλω, ἀποστέλλω κατόπιν, ἐπ. γράμματά τινι Πολύβ. 31.12,14· ἐπαποστεῖλαι στρατηγὸν ἕτερον, ἐπιπέμψαι ἕτερον στρατηγὸν (ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἄλλον), ὁ αὐτὸς 6.15 6. **II.** στέλλω ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 32. 21, 11.

ἐπάπτω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐφάπτω**· — **ἐπαπύω,** Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπηπύω.**

ἐπαρά, Ἰων. **ἐπαρή,** ἡ, κατάρα κατά τινος, θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς Ἰλ. Ι. 456. πρβλ. ποιητὴν τῆς Θηβαΐδος παρ' Ἀθην. 466 Α· ἐπαρὰς ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2691c, 11. [Τὸ **α** τῆς παραληγ. παρ' Ὁμ. μακρόν].

ἐπαράομαι: μέλλ. **-άσομαι,** Ἰων. **-ήσομαι:** πρκμ. **ἐπήραμαι,** ἴδε κατωτ., Ἀποθ.: — ἐπικαλοῦμαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν κατά τινος, ἐκφέρω κατάρας ἐναντίον τινός, Πέρσῃσι πολλὰ ἐπαρησάμενος Ἡρόδ. 3.75· ἐπ. ἐξώλειάν τινι Ἀντιφῶν 130. 34, Λυσ. 121. 4· τῶν ἱερῶν, ἐν ὀνόματι τῶν ναῶν, Ἰσοκρ. 73Β. **2)** μετὰ δοτ. μόνον, καταρῶμαι, τῷ ἑαυτοῦ ἐπαράσασθαι παιδὶ Πλάτ. Νόμοι 931Β, κτλ. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, τίνα.. τόνδ' ἐπαράσω λόγον; τί ἀρὰ εἶναι αὕτη ἡ ἐξελθοῦσα ἐκ τοῦ στόματός σου; Σοφ. Ἠλ. 388· τί ταῦτα ἐπήραμαι; Δημ. 275.7. **4)** μετ' ἀπαρ., ἐπ. τάδ'.., τούτῳ ξυναμυνεῖν Εὐρ. Ι. Α. 60, πρβλ. Πλούτ. Σύλλ. 10.

ἐπαραρίσκω: μέλλ. **ἐπάρσω:** ἀόρ. β' **-ήρᾰρον,** ἀόρ. α' **ἐπῆρσα.** Προσαρμόζω εἴς τι ἢ ἐπί τινος, θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν. «τοῖς παραστάσιν ἐφήρμοσεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 167· ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 50. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ Ἰων. πρκμ. **ἐπάρηρα,** ὑπερσ. **ἐπαρήρειν,** προσαρμόζομαι καλῶς ἢ ἀκριβῶς, μία δὲ κληῒς ἐπᾰρήρει, «ἐφηρμόζετο, ἐπέκειτο», Ἰλ. Μ. 456· μετοχ. **ἐπαρηρώς, -υῖα, -ός,** καλῶς ἡρμοσμένος, ἐστηριγμένος, ποσσὶν ἐπαρηρὼς Ἄρατ. 83· ὡσαύτως **ἐπάρμενος, η, ον,** Ἐπικ. συγκεκομ. μετοχ. παθ. ἀορ., καλῶς προσηρμοσμένος, καλῶς παρεσκευασμένος, ἕτοιμος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 599, 625.

ἐπαράσιμος [ρᾱ], **ον,** ἐπικατάρατος, Ψευδο-Φωκυλ. 16.

ἐπᾰράσσω, Ἀττ. **-άττω,** κτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν Πλάτ. Πρωτ. 314D. **II.** ἀμεταβ., ἐπιπίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς Συνέσ. 163Β.

ἐπάρᾱτος, ον, (ἐπαράομαι) κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος, ἐπ. τινα ποιεῖσθαι Θουκ. 8. 97· ὃ ἐπάρατον ἦν μὴ οἰκεῖν, περὶ τοῦ Πελασγικοῦ, περὶ οὗ ὑπῆρχε κατάρα νὰ μὴ τὸ κατοικήσῃ τις, ὁ αὐτὸς 2. 17· τῷ δὲ ἐπάρατον τύχην [γενέσθαι] Πλάτ. Νόμοι 877Α· ἐπὶ καταρῶν κατὰ τῶν τυμβωρύχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824, 2826, κἑξ.

ἐπάργεμος, ον, ὁ ἔχων λεύκωμα, ἤτοι λευκὴν κηλῖδα, εἰς τὸν ὀφθαλμόν, ἢ ὁ τετυφλωμένος ὑπὸ λευκωμάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.1, 22., 9. 34, 5, Πολυδ. Β', 65, Ἡσύχ. **II.** μεταφ., σκοτεινός, ἀσαφής, σήματα, θέσφατα, λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 499, Ἀγ. 1113, Χο. 665.

ἐπάργματα, τά, = **ἀπάργματα,** Ἐπιγρ. Θήρας, Ἐφ. Ἀρχ. 436 = Rang. Ant. hell. 893.

ἐπαργῠρόομαι, παθ., ἐπικαλύπτομαι δι' ἀργύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 159.14· μεταφ., ἐπὶ πολυτελῶν δείπνων, μὴ πόλλ' ἄγαν.., μηδ' ἐπηργυρωμένα Μνησίμαχος ἐν «Δυσκόλῳ» 1.

ἐπάργῠρος, ον, ἐπηργυρωμένος, Ἡρόδ. 1. 50., 9. 80.

ἐπάρδευσις, εως, ἡ, τὸ ἐπαρδεύειν, πότισμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 89.

ἐπαρδεύω, = τῷ ἑπομένῳ, Νόνν. Δ. 11. 166, Χρησμ. Σιβύλ. 5. 58.

ἐπάρδω, ἀρδεύω, ποτίζω, Ἀρρ. Ἀν. 4. 6, 11· μεταφ., ἐπάρδειν ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν Λουκ. Ἀνάχ. 26· ἐν τῷ Παθ., Τίμ. Λοκρ. 102Β.

ἐπαρέομαι, = **ἐπαράομαι,** Ἐπιγρ. Νομοθ. Γόρτυν. Κρήτ. II_{18}.

ἐπαρήγω: μέλλ. **-ξω,** ἐπιβοηθῶ, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει Ἰλ. Ψ. 783· ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις Ὀδ. Ν. 391, Εὐρ. Ἠλ. 1350, Ἀριστοφ. Σφ. 402· ἀπολ., νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον Αἰσχύλ. Χο. 725· οὐπαρήξων, ὁ ἐπαρήξων, ὁ ἐπιβοηθήσων, Σοφ. Ἠλ. 1197· ὡσαύτως παρὰ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18.

ἐπαρηγών, όνος, ὁ, ἡ, βοηθός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1039, Ὀρφ. Ἀργον. 89.

ἐπάρηξις, εως, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Εὐστ. 52. 38.

ἐπάρην [ᾰ], ἴδε τὸ ῥῆμα **πείρω.**

ἐπᾰρήρει, ἐπαρηρός, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπαραρίσκω.**

ἐπᾰριθμέω, ἀριθμῶ πρὸς τούτοις, ἐπαριθμοῦσα δὲ καὶ ἄλλους Παυσ. 10. 5, 8· ἐπ. ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, ἀριθμῶ τὰς πόλεις διὰ τῶν ἡμερῶν, δηλαδὴ μίαν πόλιν ἑκάστην ἡμέραν, Ἀριστείδ. ἐν Ῥώμης Ἐγκωμ. τόμ. 1, σ. 369, ἔκδ. Γ. Δινδ.

ἐπαριστάω, ὀριστῶ δευτέραν φοράν, Ἀνώνυμ. Ἰατρ. 255, ἐν Anecd, Medica Graeca, Emerin.

ἐπᾰρίστερος, ον, πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πρὸς τὰ ἀριστερά,

τὰ ἐπαρίστερα Ἡρόδ. 2. 93., 4.191· ἀλλ', ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁ αὐτὸς 2. 36. II. μεταφ., ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνάποδος, ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς Ἔφιππ. ἐν «Φιλύρα» 3· ἐπαρίστερ' ἔμαθες. ὦ πόνηρε, γράμματα Θεόγνητος ἐν «Φάσμασι» 1. 7· βουλεύματα Διοδ. Ἀποσπ. (Ἐκλογ. Βατ.) σ. 5· ἐπαρίστεροι Κάτωνες, ἀδέξιοι μιμηταὶ τοῦ Κάτωνος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 19. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρίστερα· κακά. ἀηδῆ». — Ἐπίρρ. λαμβάνειν τι ἐπαριστέρως Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 1 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει ἐπαριστερῶς)· πρβλ. Πλούτ. 2. 467C. — Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 259.

ἐπαριστερότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις δεξιότητος, ἀνεπιτηδειότης, Ἀριστ. π. Ἀρετ. 6.1.

ἐπαρῖται ἢ **ἐπάριτοι** [ῐ], οἱ, τάγμα στρατιωτῶν τῆς Ἀρκαδικῆς Ὁμοσπονδίας (371 π. Χρ.), Ξεν. Ἑλλην. 7. 4. 33-36, Ἔφορ. 139. Ἀνδροτ. 54. Ὁ Διόδ. (ἐν 15. 62) φαίνεται ὡς ἑρμηνεύων τὴν λέξιν διὰ τοῦ **ἐπίλεκτοι**. Ὁ Ἡσύχ. γράφει τὴν λέξιν **ἐπαρόητοι** καὶ ἑρμηνεύει: «τάγμα Ἀρκαδικὸν μαχιμώτατον, καὶ οἱ παρὰ Ἀρκάσι δημόσιοι φύλακες».

ἐπάρκεια, ἡ, τὸ ἐπαρκεῖν εἰς τροφὰς ἢ χρήματα, πορισμὸς ἐπιτηδείων ἢ χρημάτων, Πολύβ. 5. 51, 10· καὶ ἐν τῷ πληθ., ζωοτροφίαι, ὁ αὐτὸς 6. 49, 7· πρβλ. ἐπαρκέω.

ἐπάρκεσις, εως, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Σοφ. Ο. Κ. 447, Εὐρ. Ἑκ. 758.

ἐπαρκέω: μέλλ. -έσω, Ἐπικ. ἀόρ. ἀπαρ. **ἐπαρκέσσαι** Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 473. 8: — εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς πρός τι, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν περιπτώσει κινδύνου ἢ βλάβης: 1) μετ' αἰτιατ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ἀποκρούω τι ἀπό τινος, οὐδέ τέ οἱ... ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, «οὐδ' ἀπεσόβησεν αὐτῷ τὴν χαλεπὴν φθοράν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 873· οὔτε τι Τηλέμαχος τό γ' ἐπήρκεσεν, ἤμυνεν, ἀπέκρουσεν, ἀπώθησεν, Ὀδ. Ρ. 568. 2) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ πεσεῖν, οὐδόλως θὰ ἐπαρκέσωσιν αὐτῷ ταῦτα (αἱ βρονταὶ δηλ. καὶ αἱ ἀστραπαὶ) εἰς τὸ νὰ μὴ πέσῃ, κατ' οὐδὲν θὰ συντελέσωσι ταῦτα ὅπως ἐμποδισθῇ ἡ πτῶσις αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 918· ἐπαρκέσαι κακότητα, ἀποκροῦσαι, ἀπῶσαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1161· ἐν Σοφ. Αἴαντι 360 (σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντ') τὸ ποιμένων ὁ Reiske μετέτρεψεν εἰς τὸ πημονάν. Τὴν διόρθωσιν ταύτην ἐγκρίνει καὶ ὁ Jebb καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ κείμενον. 3) μετὰ δοτ. προσώπου μόνον, βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, Θέογν. 871, Ἡρόδ. 1. 91, Λυσ. 138. 43, Ἀριστοφ. Πλ. 830, κτλ.· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. χραισμεῖν 4: — σπανίως μετ' αἰτ. προσώπου, ὡς τὸ ὠφελεῖν, Εὐρ. Ὀρ. 803: — ἀπολ., τίς ἄρ' ἐπαρκέσει; τίς βοηθήσει; Αἰσχύλ. Θήβ. 92· πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 777. II. χορηγῶ, παρέχω, μεταδίδωμι, ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν, τὸ μὴ πόλιν .. παθεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1170· ἐπ. τινί τι Πλάτ. Πρωτ. 321A, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ. τινί τινος πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ, παρεῖχε, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60· μετὰ δοτ. πράγμ., ἐφοδιάζω τινὰ μέ τι, πέπλοις ἐπαρκέσαι Εὐρ. Κύκλ. 301. 2) ἀναλαμβάνω τὴν δαπάνην περί τινος, γίνομαι χορηγός, Ἀλκιμίδα τό γ' ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ Πινδ. Ν. 6. 103. III. ἀπολ., ἐπαρκῶ, ὡς καὶ νῦν, ὅσον ἐπαρκεῖ Σόλων 4. 1· (πρβλ. ἀπαρκέω)· ἐπαρκέσει νόμος ὅδ', οὗτος ὁ νόμος θὰ ἐπικρατήσῃ, Σοφ. Ἀντιγ. 612. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρκεῖ· ὑπουργεῖ, χορηγεῖ. βοηθεῖ».

ἐπαρκής, ές, ὅσος ἐπαρκεῖ, ὅσος χρειάζεται, ἀρκετός, ἐν δὲ ἐπαρκὲς θάλπε βαλὼν χύτρῳ σκαμμώνιον Νικ. Ἀλεξιφ. 577· ἐπαρκῶν, οὐσία ταῖς δαπάναις ἐπαρκής Πλουτ. Κικ. 7· πρβλ. Διονύσ. Π. 1601· «ἐπαρκές· αὔταρκες» Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. -κῶς, Ἑβδ. (Α', Μακκ. ΙΑ', 35), Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 471.

ἐπάρκιος, ον, ἐπαρκῶν, ἐπαρκής, Ὀππ. Ἁλ. 4. 377, Ἀνθ. Π. 10. 76. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπάρκιοι· ἔμπειροι. βοηθοί».

ἐπαρκούντως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **ἐπαρκέω**, ἐπαρκῶς, Σοφ. Ἠλ. 354.

ἔπαρμα, τό, (ἐπαίρομαι) οἴδημα, πρήξιμον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 938. II. μεταφ., ἀνύψωμα, ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα Σωτάδης παρὰ Στοβ. 189. 44.

ἐπάρμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπαραρίσκω**.

ἔπαρμον· «σῶμα κάθυγρον». Ἡσύχ.

ἔπαρξις, ἡ, ἀμφίβολ. γραφ. ἐν Ἐμπεδ. (94) παρ' Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 2. 8· ἀντὶ τοῦ ἔπαρξις ἴετο ὁ Mullach. ἀναγινώσκει ἐπαυξήσειε τό.

ἐπάρουρος, ον, (ἄρουρα) «ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος εἴτε καὶ ἁπλῶς ἐπίγειος» (Εὐστ.)· βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ὀδ. Λ. 489.

ἔπαρσις, εως, ἡ, (ἐπαίρω) οἴδημα, πρήξιμον, φούσκωμα, κοιλίης Ἱππ. Κωακ. Προγν. 129· τῶν μαστῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7.1, 6, πρβλ. 6.18, 13, κ. ἀλλ., ἴδε ἐν λ. ἴονθος. II. ἐξέγερσις, ἀνύψωσις, Στωϊκὴ λέξις, ἡδονὴ δὲ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις Διογ. Λ. 7. 114· συστολῆς ἀλόγου ἢ ἐπάρσεως Στοβ. Ἐκλογ. 2. 170, πρβλ. Ἀμμών. ἐν λ. χαρά. 2) τὸ γαῦρον τοῦ ἤθους, ὑπερηφανία, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 1. 94A, καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ἔπαρσις· ὑπερηφανία». 3) ἐπὶ λόγου, ἀνύψωσις, καλλωπισμός, Θωμ. Μάγιστρ. σ. 427.

ἐπαρτάω, ἀρτῶ τι ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω αὐτοῦ ὡς φόβητρον, ἐπικρεμάννυμι, φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις Αἰσχίν. 25. 5· «μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ. ἀλλ' ἐπαρτῆσαι τὰς δι' αἰῶνος τιμωρίας αὐτοῖς» Αἰλιανὸς παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λ. ἐπαρτήσας: — Μέσ. κατὰ λέξιν, κρεμῶ τι ἐπί τινος, αὐτὰρ ἐπὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας Ὀρφ. Ἀργ. 1345. — Παθ., ἐπικρέμαμαι, ἐπίκειμαι, Λατ. imminere, τοσοῦτος ἐπήρτηται φόβος Δημ. 666. 14· ἀπαλλαγὴν ἐπηρτημένων φόβων 332 ἐν τέλει· πρβλ. Φύλαρχ. 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 3692. II. τὸ ἐπηρτημένον [τοῦ ζυγοῦ], τὸ προσηρτημένον ἢ κρεμάμενον μέρος, Ἀριστ. Μηχαν. 2, 4.

ἐπαρτηΐαν, «παρασκευὴν (ἀπαρτίαν)» Ἡσύχ.

ἐπαρτής, ές, (ἀρτέομαι) ἕτοιμος, παρεσκευασμένος, ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, «ἕτοιμοι, ἐπηρτισμένοι» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 151, πρβλ. Ξ. 332, Τ. 289· νῆες, ἐδωδή Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 234, Γ. 299.

ἐπαρτίζω, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, πάντα .. ἐπαρτίσσειεν ἰόντι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1210. — Μέσ. μετ' ἀπαρ., ἐπαρτίζοντο νέεσθαι, παρεσκευάζοντο νὰ .., αὐτόθι 877.

ἐπαρτικός, ή, όν, (ἐπαίρω) ὁ προξενῶν ἔπαρσιν, φούσκωμα, «πρήξιμον», σίσαρον φυσῶδες μὲν καὶ στομάχου ἐπαρτικὸν Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἐπαρτύω [ῠ], καὶ -ύνω [ῡν], συναρμόττω, αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα Ὀδ. Θ. 447. II. παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο Ὀδ. Γ. 152· ὀλεθρόν τινι Ὀπ. Κυν. 2. 443. — Μέσ., δεῖπνον ἐπηρτύνοντο, παρεσκεύαζον, ἡτοίμαζον, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 128.

ἐπᾰρυστήρ, ῆρος, ὁ, (ἀρύω) ἀγγεῖον πρὸς ἔγχυσιν ἐλαίου εἰς λυχνίαν, καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς (δηλ. τῆς λυχνίας) ἐκ χρυσίου καθαροῦ ποιήσεις Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 38).

ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῶν χρυσᾶς Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΗ', 17, Ἀριθμ. Δ', 9, Βασιλ. Γ'. Ζ', 35, Ζαχ. Δ', 2). — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρυστρίδες· ἐλαιοχύται. ἢ ἀντλητῆρες».

ἐπαρύτω: μέλλ. -ύσω, ἐπιχέω, ἐπήρυσεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ὕδατος ἐπιβλύσαντος Δίων Χρυσ. 1. 411. — Μέσ., ἐπιχέω καὶ ἀναμιγνύω, ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῖς κακοῖς ἐπαρυτόμενοι Πλουτ. 2. 600C.

ἐπαρχεῖον, τό, = **ἐπαρχία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 6627.

ἐπαρχέω, εἶμαι ἔπαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2047.

ἐπαρχή, ἡ, συνεισφορά, ἐπαρχὴν ἐπάρχονται οἱ δημόται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕκαστος ἧς ἂν λάχῃ C. I. A. 2. 588, ἴδε Koehl. ἐν τόπῳ.

ἐπαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ ἐπάρχου, Διοδ. Ἐκλογ. 498, 77, Ἐπικτ. Διατρ. 4. 1, 55., 4.7, 21, Πλουτ., κλ. 2) ἐπὶ τόπου, διαμέρισμα χώρας διοικούμενον ὑπὸ ἐπάρχου ἢ ἐπισκόπου, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Γ', 6 ὡς διάφ. γρ.), Πολύβ. 1. 15, 10.; 1. 17, 5 κ. ἀλλαχοῦ, Στράβ. 3. 4, 20., 10. 4, 22., 12.1, 4., 17. 3, 24, κτλ., Πράξ. Ἀπ. κγ', 34, κε', 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 2597· ἐπιβαίνει ἀλλοτρίαις ἐπαρχίαις καὶ χειροτονεῖ ἐπισκόπους Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 19.16, ἔκδ. Βεκκήρου: — ἐνιαχοῦ δὲν εἶναι φανερὸν ἂν ἀναφέρηται εἰς τὸ διαμέρισμα, ὃ διοικεῖ ὁ ἔπαρχος ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

ἐπαρχιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχιακός, ὡς καὶ νῦν, Modestino Lex. Gr. Lat. παρὰ P. Baldvin. 1611.

ἐπαρχικός, ή, όν, ὁ, ἀνήκων εἰς ἔπαρχον, ὁ τοῦ ἐπάρχου, ἐπ. ἐξουσία, τὸ ἀξίωμα τοῦ Praefectus Urbis, Δίων Κάσ. 75. 14. II. ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχιακός, Πλουτ. Κικ. 36, Συλλ. Ἐπιγρ. 356.

ἐπάρχιος, ου, ἡ, = **ἐπαρχία**, Εὐσέβ. II. 212A, 1488A.

ἐπάρχισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ ἐπάρχου, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 67. 17.

ἐπαρχιώτης, ου, ὁ, ὁ κάτοικος ἐπαρχίας, Εὐσέβ. II. 325C, 825A, 833A, Ἰουλιαν. Αὐτοκρ. 384D· — θηλ. **ἐπαρχιῶτις, ιδος**, Βυζ. 2) μέλος ἐπαρχίας, Σύνοδ. Ἀντιοχ. 20, Κωνστ. I. 6, Ἐφέσου 2, περὶ ἐπαρχιακῶν Ἐπισκόπων.

ἔπαρχος, ον, (ἀρχὴ) ἡγεμών, ἀρχηγός, Κιλίκων ἔπαρχος Αἰσχύλ. Πέρσ. 327· νεῶν ὁ αὐτὸς Ἀγ. 1227· (οὕτως ὁ Cauter ἀντὶ ἄπαρχος) κυβερνήτης, διοικητὴς χώρας, Πολύβ. 5. 46, 7. 2) ἐν χρήσει εἰς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ praefectus ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς σημασίαις, Πολύβ. 11. 27, 2, κτλ.· ἴδε Πίνακας Συλλ. Ἐπιγρ. σ. 35· ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, praefectus praetorio, Πλουτ. Γάλβ. 2· πρβλ. αὐτόθι 8, 13· ἔπαρχος Ἑῴας, διοικητὴς τῆς Ἀνατολῆς, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 919. 4· ἀπὸ ἐπάρχων, ex-praefectus, Συλλ. Ἐπιγρ. 2593 κἑξ. II. ὡς ἐπίθ., ἀρχὴν ἔπαρχον στόλου, ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 838.

ἐπαρχότης, ητος, = **ἐπαρχία**, Φωτίου Βιβλ. 57. 9· τὸ ἀξίωμα ἐπάρχου, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 4, σ. 98. 2) μετωνυμικῶς, ὁ ἔπαρχος, Ἰωάννης Λυδ. 173. 10, 174. 9, Τιβέρ. 23.

ἐπάρχω: μέλλ. -ξω, εἶμαι ἄρχων, διοικητής τινος, τῆς χώρας Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2· τῶν ὁμόρων Ἰσοκρ. 69E. πρβλ. Πλάτ. Κριτί.

116E· ὡσαύτως κατὰ δοτ., Ἐπίγρ. παρὰ Παυσ. 6.19, 6: — ἀπολ., ὁ **ἐπάρχων** = **ἔπαρχος**, Ἡρωδιαν. 4. 12· ἐπὶ τοῦ ὑπατικοῦ ἀξιώματος, Πλουτ. Σύλλ. 8. **2)** ἄρχω, ὑποτάσσω προσέτι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἄλλου μὲν οὐδενὸς δύναιτ' ἂν ἔθνους ἐπάρξαι Ξεν. Κύρ. 1.1, 4. **II**. τὸ Μέσ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει ἐπάρξασθαι δεπάεσσιν: αὕτη ἡ φράσις, ὡς τὸ **ἀπάρχομαι, κατάρχομαι**, εἶχε θρησκευτικὴν ἢ ἱεροτελεστικὴν σημασίαν, συσχετιζομένη πρὸς τὰς εἰς τοὺς θεοὺς προσφερομένας σπονδάς: τοῦτο φαίνεται σαφέστατα ἐκ τῆς Ὀδ. Σ. 417, οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν, ἂς ἀρχίσῃ νὰ χύνῃ οἶνον εἰς τὰ ποτήρια, πρβλ. Φ. 263: — ἐν συνόλῳ ἡ πρᾶξις αὕτη εἶχεν ὡς ἑξῆς: οἱ ὑπηρέται ἀνεμίγνυον τὸν οἶνον ἐντὸς μεγάλων κρατήρων, ἀκολούθως ἐλάμβανον διὰ κυάθου, ἤτοι οἰνοχόης, ἐκ τῶν κρατήρων κεκραμένον οἶνον καὶ ἔχυνον ὀλίγον εἰς ἕκαστον ποτήριον χάριν σπονδῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔδιδον εἰς τοὺς παρόντας νὰ πίωσιν: Ποντόνοος.. οἶνον ἐκίρνα, νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν (ἀφοῦ κατὰ πρῶτον ἔχυσεν ὀλίγον εἰς τὰ ποτήρια)· αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός, κτλ., Ὀδ. Η. 182· πρβλ. τοὺς συχνάκις ἐπαναλαμβανομένους στίχους: κοῦροι.. κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν Ἰλ. Α. 471, Ὀδ. Γ. 340, Φ. 272: — ἡ ἐπὶ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ τῷ ἐπισταδόν, κατὰ σειράν: — ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ., Nitzsch Ὀδ. Γ. 340, Η. 182. **2)** καθόλου, προσφέρω, νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 125· οὕτως ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2144, ἐπάρχεσθαι δὲ τοὺς χοροὺς χορείας τῷ Διονύσῳ.

ἐπᾰρωγή, ἡ, (ἐπαρήγω) ἀρωγή, ἐπικουρία, βοήθεια, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 302. **II**. ἐπαρωγή τινος, βοήθεια κατά τινος πράγματος, νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγὴν Λουκ. Ἀλέξ. 28· ἐντεῦθεν, ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 618. 5.

ἐπᾰρωγής, ές, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 110.

ἐπᾰρωγός, ὁ, βοηθός, ἐπίκουρος, Ὀδ. Λ. 498, Εὐρ. Ἑκ. 165, κτλ.: ὡσαύτως θηλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 196: οὐδ., τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν Ἀνθ. Π. 6. 219, 21.

ἐπασθμαίνω = **ἀσθμαίνω**, ἐπασθμαίνων σφοδρῶς Ἑβδ. (Δ' Μακκ. ς', 11).

ἔπᾱσις, εως, ἡ, ἴδε **ἔμπασις**.

ἐπασκέω: μέλλ. -ήσω, κατασκευάζω τι μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, «μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 266, πρβλ. Ἀνθ. Π. Παράρτ. 328. **II**. περικοσμῶ, μεγαλύνω, τινα τιμαῖς Πινδ. Ν. 23, πρβλ. Ἀποσπ. 206. 4. **III**. ἐξασκῶ τι, καταγίνομαι εἴς τι, Λατ. exercere, τέχνην, τὰ ἐς πόλεμον Ἡρόδ. 2.166· πένταθλον ἐπασκήσας... μουνομαχίην ἐπασκέων ὁ αὐτ. 6. 92· τὰ ἄλλα κατὰ ταὐτὰ ἐπ. 4.17· ἀρετὴν 3. 82· σοφίαν Ἀριστοφ. Νεφ. 517· παγκράτιον Αἰσχίν. 79. 24· μνήμην ἐπ., ἐξασκεῖν αὐτήν, Ἡρόδ. 2.77· δύναμίν τινος ἐπ., ἐπαυξάνειν, Αἰσχίν. 46. 10: — ἀπολ., καταγίνομαι εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, ἀσκοῦμαι, πόλλ' ἐσθίουσιν, ὡς ἐπασκούντων τρόπος Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 418A: — Παθ., ταῦτα Ῥωμαίοις ἐκ παλαιοῦ ἐπήσκηται Ἀρρ. Ἀν. 5. 8, 1. **2)** γυμνάζω ἢ ἐξεγείρω τινὰ ἐναντίον ἑτέρου, τινά τινι Δίων Κ. 46. 40· πρβλ. **ἐπαλείφω**. **3)** γυμνάζω διὰ τὸν ἀγῶνα, ἀέθλοισιν.. ἐφήβους Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 967. 3. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπασκεῖν· σέβεσθαι. ἁγνεύειν».

ἐπάσκησις, ἡ, ἐξάσκησις εἴς τι, μελέτη, τῆς μαγείας Κλημέντια 2. 24.

ἐπασκητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπασκέω**, δεῖ ἐπασκεῖν, Ἀρρ. Τακτ. 2.

ἐπασκητής, ὁ, ἀθλητής, Ἡσύχ.

ἐπάσκιον, τό, «ἡ χώνη· Σικελοί» Ἡσύχ.

ἔπᾳσμα, τό, (ἐπᾴδω) ἐπῳδή· «ἐπάσματα τὰ ὑπὸ τῶν γραιῶν τοῖς νηπίοις ἐπᾳδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παίδων ἀποπτύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην βλέπουσι» Ζωναρ.

ἐπασμενίζω, ἀσμενίζω ἐπί τινι, τοῖς προτεθεῖσιν Φωτ. Ἐπιστ. Combef. σ. 528C.

ἐπᾳσμός = **ἔπᾳσμα**, ἐπῳδή, Βασίλ. τ. 2, σ. 237C.

ἐπασπάζομαι, κατασπάζομαι, καταφιλῶ, Ἐπιστ. Ἀγάθ. ἐν Actt. Concil τ. 3, σ. 1124, 49.

ἐπασπαίρω, ἀσπαίρω ἕνεκά τινος, μόχθῳ πυκνὸν ἐπασπαίρουσα Ὀππ. Ἁλ. 5. 407. Κατὰ Σουΐδ. «ἐπήσπαιρεν, ἐψυχορράγει».

ἐπασπῐδόομαι, λαμβάνω ὡς ἀσπίδα, εὐλάβειαν ἐπασπιδώσεται Φίλων 2. 669.

ἐπασσύτερος [ῠ], α, ον, (**ἆσσον, ἀσσύτερος**) ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες Ἰλ. Δ. 427· πάντας ἐπασσυτέρους πέλασσε χθονὶ Θ. 277· σκοποὶ ἷζον αἰὲν ἐπασσύτεροι, κατάσκοποι ἐκάθηντο ἀείποτε πυκνοί, δηλ. κατὰ μικρὰ διαστήματα, Ὀδ. Π. 366· πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασσυτέρας Ἡσ. Θ. 716· καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, κῦμα.. ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, «συνεχές, πυκνὸν» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 423. **II**. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἀπαύστως πνέων, τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 579· ἐπὶ ἐνδείας, διηνεκής, ἐπασσυτέρη βιότοιο χρησμοσύνη, «ἀπορία, πενία, ἔνδεια» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς 2. 472· πρβλ. Νικ. Θηρ. 246. Ἡ λέξις μόνον κατὰ τύπον φαίνεται ὡς συγκριτική.

ἐπασσῠτερο-τριβής, ές, ὀρέγματα χερὸς ἐπασσυτεροτριβῆ, ἐπάλληλα κτυπήματα χειρὸς ἐκτεινομένης, «ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 426.

ἐπᾳστέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπᾴδω**, δεῖ ἐπᾴδειν, Πλάτ. Χαρμ. 158C.

ἐπᾳστής, ὁ, = **ἐπῳδός**, ἐπᾳστῶν καὶ φαρμακευτῶν Ἰουστῖν. Μάρτ. ἐν Ἀπολογ. 2. 6, σ. 93A. — Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. σ. 435) «ἐπάστης κάλλιον ἢ ἐπᾳστής».

ἐπαστράπτω = **ἀστράπτω**, ἐπί τινι ἢ ἁπλῶς ἀστράπτω, τινὶ Πλούτ. 2. 594D· ἀπολ., Ἀνθ. Π. 7. 49: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ Ἀνθ. Πλαν. 4. 141, 4· σπινθῆρας ἐπαστράπτουσα Νόνν. Δ. 18.74.

ἐπασφαλίζομαι, ἀσφαλίζω, ἐξασφαλίζω, καλῶς ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ ἐπασφαλίζεται Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 412B.

ἐπασχάλλω, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ ἐπί τινι, ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ὕβρει Μανέθ. 3. 86.

ἐπασχολοῦμαι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 16, σ. 402,16, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 403C.

ἐπάσχολος, ον, ἐπησχολημένος, Ζαχαρ. Πάπα Διάλ. Γρηγ. σ. 351E.

ἐπᾰτενίζω: μέλλ. -ίσω, ἀτενῶς προσβλέπω, εἴς τι Θεόφρ. π. Ἰλίγγων 9.

ἐπάτερθεν, «ἐπέκεινα» Ἡσύχ. ἀντὶ **ἀπάτερθεν**.

ἐπατρεμέω, ἀτρεμῶ, μένω ἥσυχος μετά τι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800.

ἐπᾴττω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐπαΐσσω**.

ἐπαυγάζω: μέλλ. -άσω, = **αὐγάζω**, λάμπω, φωτίζω, Μάξιμος περὶ Καταρχῶν 26· πρβλ. **ἐπηλυγάζω**. **2)** Μέσ., προσβλέπω, Ἀνθ. Π. 9. 58., 12. 91. **II**. ἀμεταβ., **ἐπαυγάζει**, ἀρχίζει νὰ φέγγῃ, Πολυαίνου Στρατηγ. 1. 39, 1, ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ **ὑπαυγάζει**, ἴδε ἐκδ. Κοραῆ σ. 27 καὶ 310.

ἐπαυδάω, ἐπιφωνῶ, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπηύδων**, «ἐπαυδῆσαι, ἐπειπεῖν» Σουΐδ. — Μέσ., ἐπικαλοῦμαι, σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν Σοφ. Φιλ. 395.

ἐπαυθᾰδιάζομαι ἢ -**ίζομαι**, Ἀποθ. = αὐθαδίζομαι, φέρομαι αὐθαδῶς, ἐπιμένω μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, Ἀρρ. Ἀν. 4. 9, 6, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3.7,11, — μετὰ διαφ. γραφ. **ἀπαυθ-**. — Ὁ ἐνεργ. τύπος παρ' Ἀριστήνῳ ἐν Συντάγματι Κανόν. Ῥάλλ. κ. Ποτλ. τ. 2. σ. 234 «εἰ ἐπὶ στρατείαν ἢ ἀξίαν ἐπαυθαδιάσοι, ἐπάρατος».

ἐπαύκλια, τά, καὶ **ἔπαικλα**, τά, τραγήματα, Ζωναρ., Δουκάγγ.

ἐπαυλάς, άδος, ἡ, ἔπαυλις, μεταγεν.

ἐπαύλειος, ον, ὁ τῆς αὐλῆς, Σουΐδ., ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ (Ὀδ. Δ. 104) γράφεται διῃρημένως, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου.

ἐπαυλέω, αὐλῶ ἐπί τινι, τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν, περὶ τοῦ μυκηθμοῦ τῶν θυομένων ζῴων, Λουκ. περὶ Θυσ. 42· ἀπολύτ., αὐλητὴς.. ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ ὁ αὐτ. π. Ὀρχ. 10. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., αὐλῶ εἴς τινα, τὴν Ἀθηνᾶν δέ φησιν Ἐπίχαρμος ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκόροις τὸ ἐνόπλιον Ἀθήν. 184F. — Παθ., μέλος ἐπαυλεῖται Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 895. **3)** ἀντηχῶ πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι Λουκ. π. Οἴκου 3.

ἐπαύλημα, τό, τὸ αὐλούμενον ἐπί τινι, Ἐτυμ. Μ. σ. 757, 32.

ἐπαύλησις, ἡ, τὸ ἐπαυλεῖν, Ἐτυμ. Μ. 772 (;)

ἐπαυλητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπαυλεῖν, Γλωσσ.

ἐπαυλίζομαι, Ἀποθ. μετὰ μέσ. ἀορ., στρατοπεδεύω ἐν τοῖς ἀγροῖς, Θουκ. 3. 5., 4. 134· πρβλ. **αὐλίζομαι**. **2)** στρατοπεδεύω πλησίον, τῇ πόλει Πλουτ. Σύλλ. 29· καταλύω παρά τινι, διέρχομαι μετ' αὐτοῦ τὴν νύκτα, «ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπαύλια**.

ἐπαύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Καλλ. Ἀποσπ. 131. 4 (Σουΐδ. ἐν λ.), Πολύβ. 4. 4,1, κτλ. **II**. **τὰ ἐπαύλια** ἢ **ἡ ἐπαυλία** (ἐνν. **ἡμέρα**), ἡ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρα, Λατ. nepotia, Ἀλκίφρων 3. 4, Πολυδ. Γ', 39· «ἐπαύλια (-ία)· ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα οὕτως καλεῖται, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ» Ἡσύχ. **2)** τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῖς νεονύμφοις προσφερόμενα δῶρα, L. Deubner Arch. Fahrbuch XVI (1900) σ. 144 — 154· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 489, καὶ πρβλ. **ἀπαύλια, προαύλια**.

ἔπαυλις, εως, ἡ, ἀγροτικὴ κατοικία βουκόλου, μάνδρα, Ἡρόδ. 1. 111· οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἔπαυλιν, αὐλίζεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ μάνδρᾳ, Πολύβ. 5. 35, 13, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6125.11. **2)** ὑποστατικόν, τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον «τσιφλίκι», οἰκία ἀγροτική, Διόδ. 12. 43, Πλουτ. Πομπ. 34, κλ. **3)** ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ, κατάλυμα, ἐπ. ποιεῖ-

σθαι, καταλύειν, στρατοπεδεύειν, Πλάτ. Ἀλκ. 2.149C· ἐπὶ τόπῳ Πολύβ.16.15, 5.

ἐπαύλισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 870.

ἐπαυλισμός, ὁ, τὸ ἐπαυλίζεσθαι, διανυκτέρευσις ἔν τινι τόπῳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 363.

ἔπαυλος, ὁ, (αὐλὴ) τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἔπαυλοι**, Ὀδ. Ψ. 358, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1. 800· **ἔπαυλα**, τά, Σοφ. Ο. Τ. 1138, Ο. Κ. 669·— μάνδρα, ἔπαυλις, ποιμνιοστάσιον, «ἐπαύλους ἤτοι σταθμούς, αὐλάς, ἐπαύλεις» (Εὐστ.), Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Ο. Τ. ἔνθ' ἀνωτ. **2**) καθόλου, κατοικία, οἶκος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 870, Σοφ. Ο. Κ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπαυξάνω ἢ **-αύξω** (Ξεν. Οἰκ. 7, 43): μέλλ. **-αυξήσω**: — ἐνεργ., κάμνω τι ν' αὐξηθῇ, αὐξάνω, μεγαλώνω, Ἐμπεδ. 94 (πρβλ. **ἔπαρξις**)· τὴν πατρίδα νικήσαντας ἐπαυξῆσαι Θουκ. 7. 70· πρβλ. 2. 36, Δημ. 38, 1, κτλ.— Παθ., αὐξάνομαι, τὰ γὰρ καλά τε κἀγαθὰ .. ἐπαύξεται Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Τίμ. 19Α, κτλ. — Τὸ ἐνεργ. = **ἐπαύξομαι** παρ' Ἱππολύτ. π. Αἱρ. 440. 34.

ἐπαύξη, ἡ, = **ἐπαύξησις**, Πλάτ. Νόμοι 815Ε.

ἐπαύξημα, τό, τὸ ἐκ τῆς ἐπαυξήσεως προερχόμενον, Θεοφυλ. Ἱστ. σ.17Α.

ἐπαυξής, ές, ὁ, αὐξανόμενος, ἐπιτεινόμενος, νόσοι, Ἱππ. 1185D· πάθεα Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2.7.

ἐπαύξησις, εως, ἡ, αὔξησις τῶν δικαίων, Πλάτ. Νόμοι 957D· τῶν μέτρων Πλουτ. Σόλων 15· εἰς τὴν ἐπ. τῶν πολιτικῶν, εἰς ὠφέλειαν αὐτῶν, Πολύβ. 5. 88, 6.

ἐπαυξητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαυξάνω**, δεῖ ἐπαυξάνειν, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 37.

ἐπαύξω, ἴδε **ἐπαυξάνω**.

ἐπαυράω, ἴδε **ἐπαυρέω**.

ἐπαύρεσις, εως, ἡ, ἀπόλαυσις τοῦ καρποῦ πράγματός τινος, τὸ καρποῦσθαι, κάρπωσις, μεγάλαι .. ἐπαυρέσιες (Ἰων. ἀντὶ -έσεις) Ἡρόδ.7.158· ταχείας τὰς ἐπ. ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 53.

ἐπαυρέω καὶ **ἐπαυρίσκω**, ἐπαυρεῖ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 417· ἐπαυρίσκουσι Θέογν.111: ἀόρ. **ἐπαῦρον** Πινδ. Π. 3. 65· ὑποτ. **ἐπαύρω**, ῃς, ῃ, ἴδε κατωτ., ἀπαρ. **ἐπαυρεῖν**, **-έμεν**, Ὅμ.:— Μέσ. **ἐπαυρίσκομαι** Ἰλ., Ἱππ. 236.13., 502.14: μέλλ. **ἐπαυρήσομαι** Ἰλ.: ἀόρ. α' **ἐπηυράμην** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.13 (15), 11, β' ἑνικ. **ἐπηύρω** (ἔνθα ὁ Ἐλμσλ. προτείνει **ἐπηύρου**) Αἰσχύλ. Πρ. 28· ἀπαρ. **ἐπαύρασθαι** Ἱππ. Ὅρκ. ἐν τέλει: ἀόρ. β' **ἐπηυρόμην** Εὐρ. Ἑλ. 469, ποιητ. β' ἑνικ. **ἐπαύρεο** Πινδ. Ν. 5. 49· Ἐπικ. ὑποτ. β' ἑνικ. **ἐπαύρηαι** Ἰλ., γ' πληθ. **-ωνται**, εὐκτ. **-οιτο** (ἴδε κατωτ.)· ἀπαρ. **ἐπαυρέσθαι** Εὐρ., Ἀνδοκ. 20. 3· (σχεδὸν οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζολογίᾳ), ἴδε κατωτ. II· ὁ Ὅμ. ἔχει β' ἑνικ. ὑποτ. **ἐπαύρηαι**, ῃ, γ' πληθ. **-ωνται**, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτ. (Ὑποτιθεμένη ῥίζα αὔρω, ἴδε **ἀπαύρω**).

I. ἐνεργ., μετέχω, ἀπολαύω τινός, μετὰ γεν. πράγμ., τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς, «βέλτιόν ἐστί τινα τούτων ἀπολαύειν αὐτῶν ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 302· αὐτὸν .. σε βούλομ' ἐπαυρέμεν (παραλειπομένης τῆς πτώσεως), «ἐπεντρυφῆσαι» (Σχόλ.), «ἀπόνασθαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 81· πλεῖον νυκτὸς ἐπαυρεῖ, ἀπολαύει πλειοτέρου μέρους τῆς νυκτός, ἐπὶ τοῦ Σειρίου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 417· (αὐτόθι 238 τὰ ἄρ.στα ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἀπηύρα**)· καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον, «καὶ τῶν γειτόνων, φησί, πολλοὶ ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 65· τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι, ἐπεντρυφῶσιν, ἀπολαύουσιν, Θέογν.111· εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, «εἰ ἀγαθοῦ κυβερνήτου τύχοι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 174. **2**) ἐγγίζω, ἐπιψαύω, μετ' αἰτ., πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν (δηλ. τὰ ἔγχεα), «πρὸ τοῦ ἅψασθαι τοῦ λευκοῦ σώματος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 573, Ο. 316· μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ Ν. 649· μετὰ γεν., λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, «τῷ λίθῳ δὲ προσεγγίσαι φυλάττου» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 340:— ἀπολ., καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, καὶ ἂν ἀκόμη ὀλίγον μόνον ἐπιψαύσῃ (ἴδε **ἐπιψαύω** II.), Λ. 391. **II**. Μέσ., καρποῦμαί τι, ἀπολαύω τῶν ἀποτελεσμάτων πράγματός τινος εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ, ὡς τὸ ῥῆμα **ἀπολαύω**: **1**) μετὰ γεν., ἐπὶ καλῆς σημασίας, τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, «τούτου δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπολαύουσι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 733· μόχθων ἀμοιβὰν ἐπαύρεο Πινδ. Ν. 5. 89· τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω Εὐρ. Ι. Τ. 529· βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών, ἀνώνυμ. ποιητ. παρ' Ἀθην. 336Β, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 677, Δ. 964· οὐδὲ φάους .. πολλὸν ἐπαυράμενον Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 274, πρβλ. 839:— σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰ .. χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι Ἀνδοκ. 20. 2· ἀποδοτέον .. ὅσον ἐπηύρατο Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 11. **6**) συχνότερον ἐπὶ κακῆς σημασίας, μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, «ἵν' ἀπολαύσωσι πάντες τῆς ἀβουλίας τοῦ βασιλέως, τουτέστιν ἵνα ἀπόλωνται δι' αὐτὸν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 410· οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε κακορραφίης .. ἐπαύρηαι Ο. 17· ἄνευ εἰρωνείας, περί τινος σφαγιασθέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν οὗ τὸ ὄνομα ἦν Λέων, τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιτο, ἴσως ὠφεληθῇ πως καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, δηλ. ἴσως ἡ μνήμη τοῦ παθήματος αὐτοῦ διαμείνῃ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἕνεκα τοῦ ὀνόματος, Ἡρόδ. 7.180· τίν' αἰτίαν σχὼν ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ; Εὐρ. Ἑλ. 469· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ γεν., τοιαῦτ' ἐπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, τοιαῦτα ἐκέρδησας ἐκ .., Αἰσχύλ. Πρ. 28· καὶ ἀπολ., τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, «δι' ὃ καὶ παραπολαύσειν αὐτὸν τῆς μωρίας ὑπολαμβάνω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 353. **2**) λαμβάνω τροφὴν ἀπό τινος, τρέφομαι, ἐπαυρίσκεται .. τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης Ἱππ. 502.13, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **ἀπαυρᾶν** 3. **3**) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιφέρω κατ' ἐμαυτοῦ, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ Ὀδ. Σ. 107 (ὁ Βουττμ. **ἐπαύρῃς**)· ἀλλ' ἴσως κάλλιον νὰ θεωρηθῇ ὡς γ' ἑνικ. ἀορ. ἐνεργ., μήπως μεγαλείτερον κακὸν σὲ εὕρῃ: — Τὰ παραδείγματα δεικνύουν ὅτι τὸ ῥῆμα εἶναι κυρίως ποιητ. καὶ Ἰων.: — πρβλ. **ἀπαυράω**.

ἐπαύρησις, ἡ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπαύρεσις**, Δημόκρ. παρὰ Στοβ.76.17.

ἐπαυρίζω, (αὔρα) πνέω ἢ φυσῶ ἐλαφρῶς ὡς αὔρα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ.1. 21, 5.

ἐπαύριον, Ἐπίρρ. = **ἐπ' αὔριον**, ἐν τῇ ἐπαύριον (ἐξυπ. ἡμέρᾳ) Ἑβδ. (Γέν. ΙΘ', 34, Ἀριθμ. ΙΑ', 32, Ἰουδὶθ Ζ', 1), Πολύβ. 8.15, 6.

ἔπαυρος, ὁ, χείμαρρος, «ἐπαύρους· τοὺς χειμάρρους ποταμοὺς» Ἡσύχ.

ἐπαῦσας, **ἐπᾄϋσον** [ῡ], ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπαΰω**.

ἐπαϋτέω [ῡ], κάμνω πρόσετι θόρυβον, τρίζω, ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἄϋτευν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 309. **II**. = **ἐπευφημέω**, ἐπηΰτησε δὲ λαὸς Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 102, Κόϊντ. Σμ. 4. 262· Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον Θεόκρ. 22. 91· ἐπὶ ἵππων, θοοὶ δ' ἐπαΰτεον ἵπποι φορβῇ ἐπιχρεμέθοντες ἄδην Κόϊντ. Σμ.11. 327· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἐπ. βοὴν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 58. — Πρβλ. **ἐπαΰω**.

ἐπαυτίκα, Ἐπίρρ., παραυτά, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, Ὀρφ. Λιθ. 329.

ἐπαυτοματίζω = **αὐτοματίζω**, Διόδ. Ἐκλογ. Βατικ. σ. 105 Mai, κλ.

ἐπαυτομολέω, αὐτομολῶ, μεταβαίνω πρός τι, ἐπαυτομολῆσαι δὲ πρὸς τὸ ἥμερον (ἀπαυτομ- Herch.) Αἰλ. π. Ζ. 2.11, 38.

ἐπαυτόφωρος, ον, = **αὐτόφορος**, φανερός, κατάδηλος, Σχόλ. Ἐνετ. Ἰλ. Ω. 556.

ἐπαυχενίζω, ἐπικρέμαμαι ἢ ἐπίκειμαι ἐπὶ τοῦ αὐχένος τινός, ἐπαυχενίζων τοῦ βασιλέως Γενέσ. 98. 22.

ἐπαυχένιος, ον, (αὐχὴν) ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ περὶ τὸν αὐχένα, ἐπαυχένιος ζυγὸς Πινδ. Π. 2. 172· ἐπαυχένιον κυνάγχαν Ἀνθ. Π. 6. 34.

ἐπαυχέω: ἀόρ. **-ηύχησα** Ἀριστοφ. Ὄρν. 628· μεγαλαυχῶ ἐπί τινι, μετὰ δοτ. πράγμ., τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν Σοφ. Ἀντ. 483, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2**) μετ' ἀπαρ., βεβαίως οἶδα, πέποιθα ὅτι, ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 65.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαυχεῖ· ἐπεύχεται».

ἐπαυχμέω, πέμπω ἢ προξενῶ αὐχμόν, ξηρασίαν, Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας Σοφ. Ἀποσπ. 470

ἐπαΰω, ἐπιβοῶ, ἐπιφωνῶ, ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ Αἰσχύλ. Χο. 828· παρὰ Θεοκρ. 23. 44, τρὶς ἐπᾄϋσον, ὦ φίλε, κεῖσαι, μετὰ βραχέος υ ἐναντίον πάσης χρήσεως· ὅθεν ὁ Briggs προὔτεινεν ἐπᾄϋσον, φίλε, κ., ἢ ἐπάπυσον, ὦ φίλε, κ. (ἴδε **ἐπηπύω**) (ἐπαίασον Ahrens).

ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ, νέα ἀφαίρεσις, νέα ἀφαίμαξις, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1.1.

ἐπᾰφᾰνίζω, κάμνω πρόσετί τι ν' ἀφανισθῇ, Λύσ. παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ.77.

ἐπαφαυαίνομαι, ξηραίνομαι, ὥστ' ἐπαφαυάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, «σκοτώθηκα ἀπὸ τὰ γέλοια», Ἀριστοφ. Βάτρ.1089.

ἐπᾰφάω (ἴδε **ἀφάω**), ἐπιψαύω, Ἑκαταῖος 360, Αἰσχύλ. Πρ. 849, Ποιητ. παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. Ο. Κ.1375, Πλάτ. Κρατ. 404D· — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἀπολ., Ἱππ. 661. 25· μετὰ γεν., χειρὶ ἐπ. τινὸς Μόσχ. 2. 50· κιθάρης Ἀνθ. Π. 5. 222· μουσικῆς Ἀλκίφρ. 3.12· μετ' αἰτ., παλάμῃ κρᾶτ' ἐπαφησάμενος Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 562. 8.

ἐπάφεσις, ἡ, τὸ ἐπαφιέναι τι, Εὐστ. Πονημάτ. σ.179, 91.

ἐπαφετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαφίημι**, δεῖ ἐπαφιέναι, τὸν ἵππον ταῖς θηλείαις Γεωπον.18. 3, 1.

ἐπᾰφή, ἡ, (ἐπαφάω) ἀφή, τὸ ἐφάπτεσθαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 18, Πλάτ. Τίμ. 46Β, κ. ἀλλ.· ἐπαφὰ δὲ μουσικὰ [τῆς λύρας] Εὐρύφαμ. Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 556. 39. **2**) αὐστηρὰ μεταχείρισις, τιμωρία, Πλουτ. 2. 46D, ἔνθα ἴδε Wyttenb. **3**) ἀφή, προσέγγισις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546.11. **II**. ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς, Πλάτ. Θεαίτ.186Β.

ἐπάφημα, τό, ἐπαφή, φιλήματα καὶ ἐπαφήματα Διογεν. Ἐπιστ.10.

ἐπάφησις, εως, ἡ, = **ἐπαφή**, Κλήμ. Ἀλ. 241.

ἐπαφίημι: μέλλ. **-αφήσω**, ῥίπτω ἐναντίον τινός, τὰ παλτὰ ἐπαφεῖναι Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· κεραμίδα τινὶ Πλούτ. 2. 241Β·

ἀπολύω ἐναντίον τινός, τοὺς ἱππεῖς καὶ τοὺς εὐζώνους ἐπαφιέναι τοῖς ἱππεῦσι τῶν ὑπεναντίων Πολύβ. 11. 22, 8· τοὺς εὐζώνους 10. 39, 3· ἐλέφαντας, κύνας ἐπ. τινι Παυσ. 1. 12, 3, κτλ.· ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν τῷ πλακοῦντι Ἀλκίφρων 1. 22. 2) ἀφίνω τι νὰ τρέξῃ εἴς τι, ὕδωρ τῷ σίτῳ Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 5. 3) ἐκβάλλω, ἐπ. ὑγρότητα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.18, 5· ἐπ. φωνήν, ἐκπέμπειν, ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 175.

ἐπαφίπταμαι, ἀφίπταμαι μετ' ἄλλον, σὺ ἐνθένδε ἀποπτὰς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ ἐπαποπτῆναι γεγονὼς παράδειγμα Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 271. 18, ἐκδ. Λ.

Ἔπαφος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. Πρ. 850· ἴδε ἐν λ. ἀφή· ὁ δὲ Ἆπις κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσάν ἐστι Ἔπαφος Ἡρόδ. 2.153., 3. 27, 28.

ἐπαφριάω, = τῷ ἑπομ., ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. -όωσα Νόνν. Δ. 43. 318.

ἐπαφρίζω, παράγω ἀφρὸν ἐπάνω ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Μόσχ. 5. 5, Νικ. Ἀλεξιφ. 32.

ἐπαφροδῖσία, ἡ, τὸ ἐπαφρόδιτον, ἐρασμιότης, κομψότης, Ἀθήν. 242C, Δίων Χρ. 2. 118.

ἐπαφρόδῖτος, ον, (Ἀφροδίτη) θελκτικός, ἐπίχαρις, κομψός, Λατ. venustus, ἐπὶ προσ., Ἡρόδ. 2. 135, Αἰσχίν. 33. 35· ἐπὶ πραγμ., Ξεν. Συμπ. 8, 15, Ἰσοκρ. 219A· ὑπερθ. **-ότατος** ὁ αὐτὸς ἐν Ἱέρωνι 1. 35:—Ἐπίρρ. **ἐπαφροδίτως**, γράφειν ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως Διον. Ἁλ. π. Λυσίου 11, σ. 477. 8. **II.** ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Σύλλα Felix, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ὅ ἐ. ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης (μεταφ. ἐκ τοῦ παιγνιδίου τῶν κύβων), Πλουτ. Σύλλ. 34, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 97. **III.** ὡς κύριον ὄνομα ἐνίοτε συναιρεῖται εἰς τὸ **Ἐπαφρᾶς, ᾶ**, ἴδε Βεντλέϋον ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Mill. σ. 82 (347).

ἔπαφρος, ον, ὑπ' ἀφροῦ κεκαλυμμένος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 969, «ἔπαφρα· τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη» Ἐρωτιαν. σ. 140· «τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα» Γαλην.

ἐπαφύσσω: μέλλ. -ύσω [ῠ], ἐπαντλῶ, ἐπιχέω, ἔπειτα δὲ θερμὸν (δηλ. ὕδωρ) ἐπήφυσεν Ὀδ. Τ. 388.

ἐπάχθεια, (ἐπαχθής), ἐνόχλησις, ἄχθος, Χρυσόστ. III. 597E.

ἐπαχθέω, φορτώνω, χρυσὸν καὶ ἄργυρον, οἷσι βαθείας νῆας ἐπαχθήσαντες Τρυφιόδ. 690.

ἐπαχθής, ές, (ἄχθος) ὁ προξενῶν βάρος, βαρύς, ῥήματα Ἀριστοφ. Βάτρ. 940. **II.** μεταφ., φορτικός, δυσάρεστος, ὀχληρός, ἅπαντ' ἐπαχθῆ (οὕτως ὁ Stanl. ἀντὶ ἐπράχθη) Αἰσχύλ. Πρ. 49· εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν Πλάτ. Φαίδων 87A· ἐπαινεῖν ἐπαχθέστερόν [ἐστι] ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 688D· ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω, ἵνα μὴ εἴπω τι δυσάρεστον, Δημ. 228. 21:—**τὸ ἐπαχθές**, τὸ δυσάρεστον, Πλάτ. Εὐθύδ. Ε· τὸ ἐπ. αὐτοῦ ὁ αὐτὸς ἐν Πρωταγ. 316D.—Ἐπίρρ. **ἐπαχθῶς** φέρειν, Λατ. aegre ferre, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 41. Συγκρ. **-έστερον**, Πλάτ. Ἐπιστ. 327B. 2) ἐπὶ προσ., ἐπαχθὴς ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς Θουκ. 6. 54, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 90D· κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν .. ἐπαχθῶς ποιεῖν Δημ. 580.13, πρβλ. 17.

ἐπαχθίζομαι, παθ., φέρω βάρος, φορτώνομαι, ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένους Φίλων 2. 450 κ. ἀλλ.·— «ἐπεχθισμένου (ἀντὶ ἐπηχθ-) βάρος βαστάζοντος» Ἡσύχ.

ἐπάχθομαι, ἄχθομαι ἐπί τινι, οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἐπάχθομαι Εὐρ. Ἱππ. 1260.

ἐπαχλύω: μέλλ. **-ύσω**, εἶμαι ἀμυδρὸς ἢ ἀσαφής, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1480· καλύπτομαι ὑπὸ ἀχλύος, Κόϊντ. Σμ. 14. 462. **II.** μεταβ., ἐπισκοτίζω, Θεμίστ. 144C. [ῡ ἔτι καὶ ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἐν Ἀράτ. 906 ὁ Schneider. διορθοῖ **ἐπαχλύων** ἀντὶ **-ύόων**].

ἐπαχνίδιος, α, ον, (ἄχνη) ἐπικαθήμενος ὡς ἄχνη, ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν Ἀνθ. Π. 9. 556.

ἐπάχνωσεν· «ἐλύπησεν, ἠνίασεν» Ἡσύχ., καὶ «ἐπαχνώθη· ἠνιάθη, ἐλυπήθη» ὁ αὐτ.·—ἴδε τὸ ῥῆμα **παχνόω**.

ἐπάχνῠμαι, ἄχνυμαι, λυποῦμαι ἐπί τινι, ἡμετέρησιν ἐπαχνυμένη θαλίῃσιν Τρυφιόδ. 424.

ἐπεάν, ἤτοι **ἐπεὶ ἄν**, Ἰων. ἀντὶ ἐπήν, ἴδε **ἐπεὶ** Δ. II.

ἐπέβδομος, ον, = **ἐφέβδομος**, Συγγρ. Μουσ.

ἐπέβρᾰχε, ἴδε **ἐπιβραχεῖν**.

ἐπεγγελάω: μέλλ. **-άσομαι**, γελῶ ἐπί τινι, περιγελῶ, ἐπισκώπτω, Λατ. irridere, φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Σοφ. Αἶ. 989, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 27· τί δῆτα τοὐδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; Σοφ. Αἶ. 969 (ἔνθα ὁ Ἐλμσλ. τοὐδ' ἂν ἐγγελῷεν ἂν κάτα, ἴδε σημ. Jebb καὶ πρβλ. **ἐγγελάω**)· ἀπολ., αὐτόθι 454, Αἰσχίν. 52. 28.

ἐπέγγονος, ὁ, ὁ μετὰ τὸν ἔγγονον, δισέγγονος, Διατ. Ἰουστινιαν.

ἐπέγγρᾰφος, ον, προστεθεὶς εἰς τὸν κατάλογον: οἱ ἐπέγγραφοι ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 272B, 275-8, 281, 284-6) φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ δεκτοὶ γινόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν· οἱ πολῖται ἦσαν **πρωτέγγραφοι**, ἴδε Böckh. 1. σ. 379.

ἐπεγγύάω = ἐγγυάω, ἐπεγγυᾶν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω Νόμ. παρὰ Λυσ. 117. 35.

ἐπέγγυος, διάφ. γρ. ἐν Πολυβ. Γ', 34, ἀντὶ **ὑπέγγυος**.

ἐπεγείρω, ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, μήπω τήνδ' ἐπέγειρε Ὀδ. Χ. 431, Ἡρόδ. 7. 139, Ἀριστοφ. Ὄρν. 83· μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 3. 9:—Παθ., ἐξεγείρομαι, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζομαι, Ὅμ. μόνον ἐν τοῖς τύποις **ἐπέγρετο**, **ἐπεγρόμενος** (οἵτινες πιθαν. ἐγένοντο ἐκ συντετμημένου ἀορ. **ἐπηγρόμην**. πρβλ. **ἔγρομαι**), Ἰλ. Κ. 124, Ξ. 256, Ὀδ. Υ. 57· φεύγετε .. ἀνδρ' ἐπεγειρόμενον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1084· δόξαι, αἳ ἐρωτήσει ἐπεγερθεῖσαι ἐπιστῆμαι γίγνονται Πλάτ. Μένων 86A· μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. **ἐπεγρηγορώς**· ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἔξυπνος, ἄγρυπνος, Πλουτ. Βροῦτ. 36, ἔνθα ἴδε Schäf. **II.** μεταφ., διεγείρω, ἐξεγείρω, στάσιν Σόλων 3.19· τὸ πάλαι κείμενον κακὸν .. ἐπεγείρειν Σοφ. Ο. Κ. 510· ἐν τμήσει, ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε αὐτόθι 1778· ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε Πλάτ. Πολ. 450B:—Παθ., **ἐπηγέρθη** [ἡ Ταλλυβίου μῆνις] Ἡρόδ. 7. 137· ἐπηγείροντο ταῖς ψυχαῖς Διόδ. 14. 52.

ἐπεγερμός, ὁ, ἐξέγερσις, Κλήμ. Ἀλ. I. 481B.

ἐπέγερσις, εως, ἡ, ἐξέγερσις ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφύπνισις, αἱ ταραχώδεις ἐπεγέρσιες Ἱππ. 76. 22.

ἐπεγερτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεγείρομαι**, δεῖ ἐπεγείρεσθαι, Κλήμ. Ἀλ. 219.

ἐπεγερτικός, ή, όν, ὁ ἐξεγείρων ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀριστ. Προβλ. 6. 5· διεγερτικός, μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικὸν Πλούτ. 2. 138B.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, δι' ἐξεγέρσεως, ἐπεγερτικῶς ἀπονυστακτέον Κλήμ. Ἀλ. I. 492C.

ἐπεγκάθημαι, ἐγκάθημαι ἐπί τινι, Εὐστ. Πονημάτ. 317. 24.

ἐπεγκᾰλέω: μέλλ. **-έσω**, φέρω κατηγορίαν κατά τινος, **τινι**, πάρεισι μὲν γὰρ οἷς ἐπεγκαλῶ Λυσ. 112. 17· καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ., τυραννίδα οἱ ἐπεγκαλέσας Προκοπ. Ἱστ. 18· οὐδεὶς ἡμῖν ἀδολεσχίαν ἐπεγκαλέσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 334.

ἐπεγκᾰνάσσω, ἐπιχέω, «ἐπεγκενάξαι [—καν—]· ἐπεμπιεῖν. ἢ ἐπιχέαι» Ἡσύχ.

ἐπεγκάπτω, χάπτω, καταπίνω, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 493.

ἐπεγκᾰχάζω, καγχάζω, γελῶ μεγαλοφώνως ἐπί τινι, ἐπεγκαχάζων τοῦ δεδουπότος μόρῳ Λυκόφρ. 285.

ἐπέγκειμαι, ἔγκειμαι ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 657.

ἐπεγκέλευμα, τό, τὸ ἐπεγκελεύειν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπίσιγμα**.

ἐπεγκελεύω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐπιθαρρύνω τινὰ εἴς τι ἔργον, ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ' .. ὡς εὐψυχίαν κτησώμεθα Εὐρ. Κύκλ. 652.

ἐπεγκεράννῦμαι, μέσ., ἐγκαταμιγνύω, τινί τι Πλάτ. Πολιτικ. 273D· ἐγκαταμιγνύω προσέτι, Πλούτ. 2. 1025B, Νικ. Ἀλεξιφ. 166, κ.τ.λ.

ἐπεγκλάω, στρέφω πρός τινα, τά τε βλέφαρα πρὸς τὸν Καίσαρα ἐπενέκλα καὶ ἐμμελῶς ἀνωλοφύρετο Δίων Κ. 51. 12· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλάσας, προσβλέψας ἐρωτικῶς, ὁ αὐτ. 79. 16.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπεγκλάσας· τοῖς ὄμμασί πως διανεύσας».

ἐπέγκλημα, τό, κατηγορία, Σώπατρ. ἐν τοῖς Ῥήτορσι (Walz) τ. 5. σ. 209, 16.

ἐπεγκλίνω, ἐγκλίνω ἐπί τι, Γαλην. τ. 4. σ. 38. 15.

ἐπεγκολάπτω, ἐγχαράττω ἐπί τινος, Λυκόφρ. 782.

ἐπεγκοτέω, ὀργίζομαι, χολοῦμαί τινι, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 219.

ἐπέγκρᾱνις, ιδος, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, ἡ παρεγκεφαλίς, Ἐρασίστρατ. παρὰ Γαληνῷ 5. 603.

ἐπεγκρεμάννῦμαι, Μέσ., κρεμῶ τι ἐπάνω εἴς τι, ἠέρι ξήρανον (τὰς σικύας), ἐπεγκρεμάσαιο δὲ καπνῷ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 372E.

ἐπεγκυκλέω, παρενείρω, παρεντίθημι, καὶ ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπεγκυκλουμένων ἀσφαλὴς φαίνεται Ἀριστείδ. 2. 514.

ἐπεγκῠλίομαι [ῐ] = **ἐγκυλίομαι**, κυλίομαι ἔν τινι, συστελλόμενος δὲ ἐφ' οἷς ἐπεγκυλίεται τῇ τοῦ βίου ἀνάγκῃ Κλήμ. Ἀλ. 877.

ἐπεγκύπτω = ἐγκύπτω, ἐπεγκύπτειν τοῖς .. βιβλίοις Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Α', σ. πϛ'.

ἐπεγρόμην, μετοχ. **ἐπεγρόμενος**, Ἐπικ. ἀόρ. παθ. τοῦ **ἐπεγείρω**.

ἐπεγκύρω, ἐμπίπτω, ἐντυγχάνω, λέων μεγάλῳ ἐπεγκύρσας θηράματι, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν ἐπικύρσας, Νικήτ. Ἀλεξ. σ. 166A.

ἐπεγχαίνω, περιγελῶ, καταγελῶ τινα διὰ μορφασμῶν, Αἰλ. παρὰ Σουίδ., Φρύν. παρὰ Φωτίῳ § 158.

ἐπεγχᾰλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], χαλαρώνω, Νικ. Ἀλεξιφ. 439.

ἐπεγχειρέω καὶ **ἐπεγχείρησις, εως**, ἡ, = **ἐγχ-**.

ἐπεγχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ποιητ. **-χεύω**, Νίκ. παρ' Ἀθην. 372F· — ἐγχέω ἐπὶ ἢ προσέτι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1137, Ἱππ. 532, 23, κτλ.· ἐπεγχέων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ [κύλικα] Εὐρ. Κύκλ. 423.

ἐπεγ-χρίμπτω ἢ **ἐπεγχρίπτω**, ἐφορμῶ, Νικήτ. Ἀλ. Πόλ. 395D.

ἐπέγχυμα, τό, = ἔγχυμα, Μεταγεν.

ἐπεγχῠμᾰτίζω: μέλλ. -ίσω, = **ἐγχυματίζω**, χύνω ἐντός, Ἱππιατρ. 74. 19· προσέτι ἐγχυματίζω, δεῖ δὲ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι Διοσκ. 5. 23.

ἐπεγχύνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **ἐπεγχέω**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ.116.

ἐπεγχύτης [ῠ]; **ου**, ὁ οἰνοχόος, οὕτω καλούμενος παρὰ τοῖς Ἑλλησποντίοις, Δημήτριος ὁ Σκήψιος παρ' Ἀθην. 425C.

ἐπέδρᾰμον, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιτρέχω**.

ἐπέδρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἐφέδρα**.

ἐπεζάρηκεν· «ἐπεβάρυνεν» Ἡσύχ.— **ἐπεζάρει** (Εὐρ. Ῥῆσ. 441, Φοίν. 45)· ἐπεβάρει. ἐπέκειτο. ἐπεκράτει».

ἐπέην, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπῆν**, γ' ἑν. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι (εἰμί)**, Ἰλ. Υ. 276.

ἐπεθίαζεν· «ἐχόρευεν: ἐθαύμαζεν ὡς θεὸν (ἐπεθείαζεν)» Ἡσύχ.

ἐπεθίζομαι, συνήθιζω εἴς τι, Ἀρισ:οξ. σ. 33 Meib.

ἐπεὶ (κατὰ τὸν Κούρτιον ἀριθμ. 335, ἐπίρρημ. χρῆσις τῆς **ἐπί**). [Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε ἐκτείνεται ἐν ἀρχῇ στίχου παρ' Ὁμ., Ἰλ. Χ. 379, Ὀδ. Δ. 13, Θ. 452, Φ. 25: — τὸ **ἐπεὶ** ἐνίοτε ἐν τῇ ποιήσει συνιζάνεται, δηλ. συνεκφωνεῖται μετὰ τῶν **οὐ**, **οὐδέ**, **οὐδέν**, **οὔτε**, Σοφ. Φιλ. 446, 948, 1037, Ἀντ. 538, Ἀριστοφ. Λυσ. 573]. Σύνδεσμος χρονικός τε καὶ αἰτιολογικὸς (πρβλ. Λατ. quum): — τὸ **ἐπειδὴ** καὶ παρ' Ἡροδ. τὸ **ἔπειτε** (ἢ **ἐπεί τε**) εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ **ἐπεί**.

Α. ΧΡΟΝΙΚΟΣ, μετὰ ταῦτα, κατόπιν (postaquam), ἀφοῦ, ὅτε (quum, cum), ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς: **I.** μεθ' ὁριστ. **1)** ἐπὶ ὡρισμένου γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀόρ., ἐπεὶ ῥ' εὔξαιτο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, ἀφοῦ προσηυχήθησαν, κτλ., Ἰλ. Α. 458· ἐπειδὴ δὲ ἐτελεύτησε Δαρεῖος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν Ἀρταξέρξης, ἀφοῦ δὲ ἀπέθανεν ὁ Δαρεῖος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν ὁ Ἀρταξέρξης, Ξεν. Ἀν. 1.1, 3· σπανίως μετὰ παρατ., ἐπεὶ εἰσεβάλλομεν Εὐρ. Ι. Τ. 260· μεθ' ὑπερσ., ἐπειδὴ ἐξηπάτησθε Δημ. 242. 6· ἀλλ' ἐν γένει εὕρηται ἀόριστος ἐκεῖ ὅπου ἠδύνατο νὰ τεθῇ ὑπερσυντέλ. πρὸς μείζονα ἔμφασιν (ἴδε ἀνωτ.), ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ postaquam venit εἶναι συνηθέστερον τοῦ postaquam venerat (πρβλ. II. κατωτ.)· μετὰ παρατ., ὅπως ἐκφράσῃ πρᾶξιν μήπω συντελεσθεῖσαν, ἐπεὶ ὑπηντίαζεν ἡ φάλαγξ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο, ἀφοῦ ἡ φάλαγξ ἤρχισε νὰ προχωρῇ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐσάλπισε, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 27. **2)** μεθ' ὑπονοουμένης ἀναφορᾶς πρὸς μεταγενέστερον χρόνον τὸ **ἐπεὶ** ἢ **ἐπειδὴ** = **ἐξ οὗ**, δηλαδὴ ἀφ' ὅτου, τίθεται κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀόρ., ἔπειτε παρέλαβον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, ἀφ' ὅτου παρέλαβον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, Ἡρόδ. 7. 8· δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ.. ἦραν Αἰσχύλ. Ἀγ. 40· ἐνίοτε μετ' ἐνεστ. (λαμβάνοντος σημασ. πρκμ.) καὶ πρκμ., ἐπεὶ δὲ φρουδός ἐστι στρατός, ἀφοῦ ὁ στρατὸς ἔχει ἀπέλθει, Σοφ. Ἀντ. 15· ἐπεί τε ὑπὸ τῷ Πέρσῃ εἰσί, πεπόνθασι τοιόνδε, ἀφ' ὅτου εἶνε ὑπὸ.., τώρα ὅτε διατελοῦσιν ὑπὸ.., Ἡρόδ. 3. 117. **II.** μεθ' ὑποτακτ., προστιθεμένου ἀείποτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ τοῦ **ἄν**, ἐν δὲ τῇ ποιήσει ἐν γένει τοῦ **ἂν** ἢ (Ἐπικ.) τοῦ **κε**: τὸ δὲ **ἐπεὶ** μετὰ τοῦ **ἂν** γίνεται **ἐπάν**, **ἐπὴν** (Ἡρόδ. **ἐπεάν**), καὶ τὸ **ἐπειδὴ** μετὰ τοῦ **ἄν**, **ἐπειδάν**· ὁ Ὅμ. ἔχει **ἐπεί κε**, **ἐπὴν** (ἅπαξ **ἐπεὶ ἄν**)· οἱ ποιηταὶ ἐνίοτε παραλείπουσι τὸ **ἂν** ἢ τὸ **κε** (πρβλ. **ἂν** Α. Ι. 2): — μετὰ ὑποθετικῆς δυνάμεως (πρβλ. **εἰ** Α. 11): **1)** ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέλλον (ὡς τὸ **ἐὰν** μεθ' ὑποτ.) μετ' ἀποδόσεως κατὰ μέλλοντα, τέκνα ἄξομεν.., ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν, ἀφοῦ κυριεύσωμεν τὴν πόλιν, Ἰλ. Δ. 238· ἤ τέ μιν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται Λ. 764, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 23· ταῦτα, ἐπειδὰν περὶ τοῦ γένους εἴπω, ἐρῶ Δημ. 1303. 25, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 3, 29· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς Ἰλ. Ζ. 412. **2)** ἐν σχέσει ἐν γένει πρὸς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν περιπτώσεων, μετ' ἀποδόσεως ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς.. μένος δαμνᾷ, ἐπεί κε λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμὸς Ὀδ. Λ. 221, πρβλ. Ἰλ. Ι. 409· ἐπειδὰν ἡ ἐκφορὰ ᾖ, .. ἄγουσι Θουκ. 2. 34· ἐπειδὰν κρύψωσι γῇ, .. λέγει αὐτόθι: (ἄνευ τοῦ **ἂν** ἢ τοῦ **κε** παρὰ ποιηταῖς, ἐπεὶ ἀμφικαλύψῃ Ὀδ. Υ. 86, Ἰλ. Λ. 478, Σοφ. Ο. Κ. 1226, Ἀντ. 1025)· ἀόρ. ὑποτακτ. μετὰ τοῦ **ἐπὴν** κτλ. ἀναφέρεται ἕνεκα τῆς ἐννοίας τοῦ μορίου (ἐν γένει μετὰ τοῦτο) ὡς σημεῖον χρόνου προγενέστερον τοῦ ἐκφραζομένου διὰ τοῦ κυρίου ῥήματος, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ Δημ. (525.11), χρὴ δέ, ὅταν μὲν τιθῆσθε τοὺς νόμους, .. σκοπεῖν, ἐπειδὰν δὲ θῆσθε, φυλάττειν. **III.** μετ' εὐκτ. (ἄνευ τοῦ **ἄν**), **1)** ἀναφερόμενον εἰς μέλλοντα χρόνον (ὡς τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ.), ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, ὁρᾶν οὐδ' ἂν ἓν δύνασθαι (ἐξυπ. οὐκ οἴει), ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς.., Πλάτ. Πολ. 516Α· ὁ Ὅμ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ **ἐπὴν** μετ' εὐκτικῆς ταυτοσήμως τῷ **ἐπεί**, Ἰλ. Τ. 208, Ω. 226, Ὀδ. Δ. 222 (ὅρα **ἂν** Α. II). **2)** συχνότερον ἀναφέρεται καθόλου εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῷ παρελθόντι περιστάσεων (ὡς τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ. ἐν γεν. ὑποθέσει), μετὰ παρατ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἐπεὶ ζεύξειεν.., δησάσκετο Ἰλ. Ω. 14· ἐπειδὴ δέ τι ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο Ξεν. Ἀν. 4. 5, 8· ἐπεὶ πύθοιτο, ἐπῄνει ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 55, πρβλ. Θουκ. 8. 38, Πλάτ. Φαίδωνα 59D, Πρωτ. 315Β. **3)** ἐν πλαγίῳ λόγῳ παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ἀντιστοιχεῖ πρὸς ὑποτακτικὴν ἐν εὐθεῖ λόγῳ, αὐτὸς δὲ ἐπεὶ διαβαίης, ἀπιέναι ἔφησθα (ὁ εὐθὺς λόγος εἶναι ἐπὴν διαβῶ) Ξεν. Ἀν. 7. 2, 27, πρβλ. 3. 5, 18, Κύρ. 1. 4, 21· ἐξαρτώμενον ἐξ εὐκτικῆς ἐν τελικῇ προτάσει, ἐπορεύοντο, ὅπως, ἐπειδὴ γένοιντο ἐπὶ τῷ ποταμῷ.. ἴοιεν Θουκ. 7. 80. **IV.** μετ' ἀπαρ. μόνον κατ' ἀφομοίωσιν ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαι (ἐξυπ. ἔφη) Πλάτ. Πολ. 619C, πρβλ. Συμπ. 174D, Ἡρόδ. 4.10., 7.150 (πρβλ. **εἰ** Α. IV). **V.** μετ' ἄλλων λέξεων, **1)** ἐπεὶ τάχιστα, εὐθὺς ὡς, Λατ. quum primum, μετὰ τὸ πλεῖστον χωριζόμενον δι' ἄλλης λέξεως, ἐπεὶ ἦλθε τάχιστα, .. ἀπέδοτο Ξεν. Ἀν. 7. 2, 6, πρβλ. Κύρ. 3. 3, 22· οὕτως, ἐπεὶ θᾶττον Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 19· ἐπεὶ εὐθέως Ξεν. Ἑλλην. 3. 2, 4· ἐπεὶ αὐτίκα Πίνδ. Ν. 1. 53· ἐπειδὴ τάχιστα Πλάτ. Πρωτ. 310D, Δημ. 818. 21· ἐπειδὰν τάχιστα Ἡρόδ. 8. 144, Ξεν. Ἀν. 3.1, 9· σπανίως ἐπειδὴ θᾶττον Δημ. 978.19· ἐπειδὰν θᾶττον Πλάτ. Πρωτ. 325C. **2)** μετὰ ποικίλων ἐμφατικῶν μορίων, ἐπεὶ ἄρα, ἀφοῦ λοιπόν, Ἰλ. Ζ. 426· ἐπεὶ οὖν, ἀφοῦ λοιπόν, ἐπὶ συνεχίσεως διηγήσεως, Α. 57, Γ. 4· ἐπεὶ ὦν Ἡρόδ. 3. 9· ἐπεὶ γὰρ δὴ ὁ αὐτὸς 9. 90, κτλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.168 κἑξ.

Β. ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΣ, ἀφοῦ, ἐπειδή, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς: **1)** μεθ' ὁριστ. (ἡγουμένου εἴτε ἐνεστῶτος εἴτε παρῳχημένου χρόνου), ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε Ἰλ. Α. 119, πρβλ. 153, 278, Αἰσχύλ. Ἀγ. 827, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 4, Θουκ. 8. 68, 80· ἐνίοτε μετ' εὐκτικῆς, παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, ὡς ἐπὶ πλαγίων λόγων, ἐπείπερ ἡγήσαιντο, ἀφοῦ (ὡς ἔλεγον) ἐνόμιζον.., Ξεν. Ἀπομν. 1..4,19. **2)** ὡσαύτως κατὰ τὰς συνήθεις συντάξεις τῶν ἀνεξαρτήτων προτάσεων, οἷον ὁριστ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ **ἂν** ἐν ἀποδ., ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν Σοφ. Φιλ. 1037· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη Ἰλ. Ο. 228, πρβλ. Δημ. 242.10· ἐπεὶ ἂν μάλα ἔλθοι Ἰλ. Ι. 304, Σοφ. Αἴ. 916· μετὰ προστ., ἐπεὶ δίδαξον, διότι εἰπέ μοι, Σοφ. Ἠλ. 352, πρβλ. Ο. Τ. 390, Ο. Κ. 969, Ἀριστοφ. Σφ.73, Πλάτ. Γοργ. 573Ε· — μετ' ἐρωτηματ. προτάσεως, ἐπεὶ πῶς ἂν καλέσειας; διότι πῶς ἤθελες καλέσει αὐτόν, Ἀριστοφ. Νεφ. 688, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 214, Σοφ. Τρ.139. **3)** μετ' ἀπαρ., ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπεὶ γιγνώσκειν γε αὐτὰ Πλάτ. Πρωτ. 353Α, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 84. **4)** ἐν ποικίλαις ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν, ὡς ἀδύνατος [εἰμι], ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν οἷός τ' εἶναι, εἶμαι ἀνίκανος (καὶ ὅμως λυποῦμαι), διότι ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τὴν ἱκανότητα, Πλάτ. Πρωτ. 335C· οὕτως, εἶμι· ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον αὐτόθι· ἐνταῦθα καθόλου δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ **καίπερ**, **καίτοι**, πρβλ. Πρωτ. 333C, 353Α, Ἀπολογ. 19Ε, Συμπ. 187Α, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 30· — ἐνίοτε μετὰ κλητ. πτῶσιν δύναται νὰ ὑπονοηθῇ ὡς ἀπόδοσις τοῦ **ἐπεὶ** τὸ **ἄκουσον** ἢ τὸ **λέξω σοι** ἢ τοιοῦτόν τι, Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν Ἰλ. Γ. 59, πρβλ. Ν. 68, Ὀδ. Γ.103, 291, κτλ. **5)** ἐνίοτε ἐπεξηγηματικῶς, κατὰ τὴν ἔναρξιν διηγήσεως (πρβλ. **γὰρ** II), ἐπεὶ ὅ γε ἀποθανὼν πελάτης τις ἦν ἐμός, λοιπὸν ὁ φονευθεὶς ἦτο.., Πλάτ. Εὐθύφρων 4C. **6)** μετ' ἄλλων μορίων, ἐπεὶ ἄρα, ἐπεὶ ἄρ δή, ἀφοῦ λοιπόν, Ὀδ. Ρ. 185· ἐπεί γε, ἐμφαντικώτερον τοῦ **ἐπεὶ** (πρβλ. τὸ Λατ. quandoquidem καὶ quando, ἀφοῦ τῷ ὄντι, καὶ ἐπειδή γε Εὐρ. Ἱππ. 946, 955, Κύκλ.181· ἐνίοτε παρεμβάλλεται λέξις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μορίου, ἐπεὶ οἵ γε πολλοὶ Πλάτ. Πρωτ. 317Α, πρβλ. Ἰλ. Α. 352, Ἡσ. Θ. 171· ἐπεὶ γε δὴ Ἡρόδ. 3. 9, Σοφ. Ἀντ. 923· ἐπειδή γε καὶ Θουκ. 6.18· ἐπεὶ ἦ, ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ μεταξύ, οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα Ἰλ. Α.156· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰμεν Ὀδ. Ι. 276· **ἐπείπερ** ἢ **ἐπειδήπερ** (ἐμφαντικῶς) Αἰσχύλ. Ἀγ. 822, Σοφ. Ο. Κ. 75, Ἀριστοφ. Ἀχ. 437, 494, Νεφ. 1412, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Πολ. 350Ε· παρ' Ὁμ. κεχωρισμένον, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι οὕτω Ἰλ. Ν. 447· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον Ὀδ. Υ. 181· ἐπεί τοι, ἀφοῦ τῇ ἀληθείᾳ, Σοφ. Ο. Κ. 433· ἐπεὶ νύ τοι Ἰλ. Δ. 416· ἐπεί τοι καὶ Εὐρ. Μηδ. 677 (ἔνθα ἴδε Πόρσ. 675), Πλάτ. Πολ. 566Ε.

ἐπειγμένως, ἀντὶ **ἠπειγμένως**, ἐν σπουδῇ, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐπιτροχάδην**.

ἐπείγω, Ὅμ., κλ., Αἰολ. **ἐποίγω**, «οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν **ει** δίφθογγον εἰς **οι** τρέπουσι», Ἀνέκδ. Κραμήρου τόμ. 1, σ. 29, 1: παρατ. **ἤπειγον** Πινδ. Ο. 8. 62, Σοφ., Ἐπικ. **ἔπειγον** Ὅμ.: ἀόρ. **ἤπειξα** Ἱππ. Ἐπιστ. 1276. 27, Πλούτ., κλ.: — Μέσ. καὶ Παθ., Ὅμ., κλ. (ἴδε κατωτ.): μέσ. μέλλ. **ἐπείξομαι** Αἰσχύλ. Ικ. 52: ἀόρ. **ἠπείχθην** Θουκ. 1. 80, Πλάτ. Νόμοι 887· πρκμ. **ἤπειγμαι** Ἀριστείδ. 404, Γαλην.—Τὸ σύνθ. **κατεπείγω** εἶναι συχνότερον ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ. Πιέζω διὰ τοῦ βάρους μου, βαρῶ, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει Ἰλ. Μ 452. Παθ., καταπονοῦμαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν Ἰλ. Ε. 622· οἱ δέ τε θά-

μνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, «καὶ οἱ θάμνοι σὺν αὐταῖς ῥίζαις καταπίπτουσι, βιαζόμενοι τῇ τοῦ πυρὸς ὁρμῇ» (Θ. Γαζῆς), Λ. 157, πρβλ. Φ. 362. **2)** πιέζω, στενοχωρῶ, ἐπείγω (διώκων), ἐπισπεύδω, Λατ. instare, urgere, ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει Ἰλ. Ζ. 85, Ὀδ. Τ. 73· καὶ μετ' αἰτ., δύω κύνε.. κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον Ἰλ. Κ. 361· οὐδεὶς ἡμᾶς ἐπείγων διώκει Πλάτ. Νόμοι 887Β. **II.** ἐπισπεύδω τι, κάμνω αὐτὸ νὰ προχωρῇ, ἔσχετο δ' αὐτοῦ νηῦς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμὰ.. χερσὶν ἔπειγον Ὀδ. Μ. 205· συχνάκις ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων Μ. 167· ὁππότ' ἐπείγῃ ἴς ἀνέμου Ἰλ. Ο. 382· καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει κατὰ πρύμναν Σοφ. Φιλ. 1451. **III.** καθόλου, ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω τι, Λατ. properare, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, «ἐπισπεύδετε δὲ τὴν τῶν ἐφοδίων ἐξώνησιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 445· τὸν οἰκαδ' ἤπειγον στόλον, ἐπέσπευδον τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον, Σοφ. Φιλ. 499· ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1540 — Παθ., ἐπὶ πλοίου, τοῖον γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων Ὀδ. Ν. 115· ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ Ο. 297, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1393, Θουκ. 3. 49. **2)** Μέσ., ἐπισπεύδω τι δι' ἐμαυτόν, μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, περιμένετε καίπερ ἐπειγόμενοι, κτλ., Ὀδ. Β. 97, Τ. 142· οὕτω, τὴν παρασκευήν, τὸν πλοῦν ἐπείγεσθαι Θουκ. 3. 2., 4. 5 κ. ἀλλ.· καὶ ἀπολ., ἐπειγομένων ἀνέμων, «ἀντὶ τοῦ ἐπειγόντων, καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεόντων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 501· ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, ὡς δ' ὅτε ὁ ὀπὸς τῆς συκῆς διὰ τῆς δυνάμεώς του ἔκαμε τὸ γάλα νὰ πήξῃ, αὐτόθι 902. **3)** ἐπείγομαι, σπουδάζω, σπεύδω, μή τις πρὶν ἐπείγεσθω οἶκόν δε νέεσθαι, πρίν τινα, κτλ., Ἰλ. Β. 354, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 21, Ἡρόδ. 8. 68, Θουκ. 8. 46, κτλ.:— ἀπολύτως, ἐπείγεσθω δὲ καὶ αὐτὸς Ἰλ. Ζ. 363· ὧραι ἐπειγόμεναι Πινδ. Ν. 4. 55· καὶ συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., παθ. ἐπειχθῆναι Ἡρόδ. 7. 10· μέσ., δρόμῳ ἐπειγομένους ὁ αὐτὸς 6. 112· νυκτὸς ἅμ' ἐπάγεται Αἰσχύλ. Χο. 660· δεῦρ' ἐπείγονται Εὐρ. Ἴων 1258· ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελεῖν ἐπ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1070· οὐ τῶν ἐπειγομένων, ἀλλὰ τῶν εὖ βουλευομένων Ἀντιφῶν 141. 36, πρβλ. Θουκ. 8. 82· ἐπείγεσθαι ἐπὶ.. Ἡρόδ. 4. 135· εἰς ἢ πρὸς.. Εὐρ. Φοίν. 1171, Θουκ. 6. 101· ἠπείγετο οἴκαδε Πλάτ. Θεαίτ. 142C, κτλ.:— παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. καὶ ὡς Ἐπίρρ. μετὰ ῥημάτων, ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει, σπεύδουσα ἀφικνεῖται πρὸς τὸ τεῖχος, Ἰλ. Ζ. 388· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη, «ἡ ψυχὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκ τῆς τρώσεως πληγὴν ὥρμησε σπεύδουσα» (Θ. Γαζῆς), Ξ. 519· δρῦς.. τέμνον ἐπειγόμενοι Ψ. 119, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἥει ἐπειγόμενος Πλάτ. Πρωτ. 310Β. **6)** ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε.. δῦναι ἐπειγόμενος, ἐπιθυμῶν ἀνυπομόνως τὴν δύσιν αὐτοῦ, Ὀδ. Ν. 30, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 52· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο Ὀδ. Α. 309, κτλ.· Ἄρηος ἐπειγόμενος, ἀνυπομόνως ἐπιθυμῶν, περιμένων τὴν μάχην, Ἰλ. Τ. 142· ἐπειγόμενος περὶ νίκης Χ. 437, 496. **IV.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἤπειγεν, «τουτέστιν ἔσπευδεν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 62· ἡ νοεῖς ἐπείγε νυν Σοφ. Ἠλ. 1435, Εὐρ., Ἀριστοφ., κλ.· τῆς ὥρας ἐπειγούσης Πλουτ. 2. 108F, κτλ. **2)** ἀπροσ., οὐδὲν ἐπείγει, δὲν ὑπάρχει βία, Λογγῖνος (Troup.) 43. 6. **3)** τὰ ἐπείγοντα, τὰ κατεπείγοντα πράγματα, Πλουτ. Σερτώρ. 3.

ἐπειγωλή, ἡ, «ἡ σπουδή, ἀπὸ τοῦ ἐπείγεσθαι» Ἐτυμ. Μ. 356. 34. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπειγωλὴ καὶ ἔπειξις· ἡ σπουδή».

ἐπειδάν, ὅ ἐ. **ἐπειδὴ ἄν** (ἴδε **ἐπεὶ** Α. II., **ἄν** Α. I. 2), μεθ' ὑποτακτ. καὶ ἑπομένως μόνον ἐπὶ χρόνου. **2)** αἱ μετ' εὐκτ. χρήσεις ἐν τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι διωρθώθησαν ἤδη ἐξ ἀντιγράφων, ἴδε Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11, Δημ. 865. 23· ἀλλὰ παρὰ τοῖς μεταγ. εὑρηται ὅπου παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. θὰ ὑπῆρχεν **ἐπειδὴ** ἢ **ἐπειδὰν** μεθ' ὑποτακτ., ὡς παρ' Ἀγαθίᾳ, κλ.

ἐπειδεί (= **ἐπειδή**) Ἐπιγρ. Κραννωνίων Θεσσαλ. Cau. 100. 101.

ἐπειδὴ ἢ **ἐπεὶ δὴ** (ὡς γράφεται νῦν παρ' Ὁμ.) ἐντονώτερος τύπος τοῦ **ἐπεί**, ἴδε ἐν λ. **ἐπεί**.

ἐπεῖδον, ἀπαρ. **ἐπιδεῖν**, ἀόρ. 6' ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστ., ἀνθ' οὗ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ἐφοράω**, θεῶμαι, βλέπω, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντ' Ἰλ. Χ. 61· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπιδόμενοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 648· ἐπιδέσθαι Εὐρ. Μήδ. 1414· ἐπιδώμεθα Ἀριστοφ. Νεφ. 289. **2)** ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπιβλέπω τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, Ζεὺς ἐπίδοι προφρόνως στόλον Αἰσχύλ. Ἱκ. 1, πρβλ. 145, 1031· τὼς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων ὁ αὐτὸς ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 485, πρβλ. **ἐφοράω**. **3)** ζῶ ἕως οὗ ἴδω τι, ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, νούσῳ τελευτᾶν Ἡρόδ. 6. 52· πῶς οὐκ ἄξιον.. τούτοις ἐγχειρεῖν, ἵνα ἔτι ἐφ' ἡμῶν ἐπίδωμεν τὴν πόλιν μετ' ἀσφαλείας εὐδαιμονοῦσαν; Ξεν. Πόροι 6. 1, Tacit. Agric. ἐν τέλει: ἔχω τὴν κακὴν τύχην νὰ ἴδω, νὰ ὑποστῶ, πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντες.. ὑβριζομένους ἀποθανεῖν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13· εὔχομαι, πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ὑμῶν γενόμενα, μυρίας ἐμέ γε κατὰ γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι αὐτόθι 7. 1, 30· προστιθεμένης μετοχῆς, μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένην πόλιν, μηδὲ νὰ ζήσω νὰ ἴδω τὴν πόλιν ταύτην περιτρεχομένην ὑπὸ τῶν προσπαθούντων νὰ σωθῶσι πολιτῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 220, πρβλ. Ἀγ. 1539· ἐπιδεῖν ἐρήμην τὴν πόλιν γενομένην Ἰσοκρ. 60D· τὴν πατρίδα ἐπιδεῖν δουλεύουσαν Δημ. 296. 20· αὐτὸς λωβηθεὶς καὶ τοὺς παῖδας ἐπιδὼν [λωβηθέντας] Πλάτ. Γοργ. 473C.

ἐπεὶ ἦ (ἄλλοτε ἐγράφετο **ἐπειή**, ἀλλ' ἴδε Spitzn. ἐν Ἰλ. Α. 156), ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἐπειδὴ ἀληθῶς, Ἰλ. Α. 156, 169, Δ. 56, κτλ.· ἀείποτε ἐν τῇ ἀποδόσει καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐν ταῖς φράσεσιν· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι ἢ ἐσσί, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν, κτλ. [ἐπεὶ ἦ παρ' Ὁμ.]

ἐπεικάδες, ων, αἱ, (εἰκὰς) αἱ ἡμέραι αἱ μεταξὺ τῆς 20 καὶ τοῦ τέλους τοῦ μηνός, «ἀποφράδας.. τὰς ἀπηγορευμένας ἡμέρας.. ἃς δὴ καὶ ἐπεικάδας καλοῦσι φθίνοντος τοῦ μηνὸς» κτλ., Ἐτυμ. Μ. 131. 15· πρβλ. **εἰκάς**.

ἐπεικάζω, εἰκάζω, ὑπολαμβάνω, ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; ἆρα ὀρθῶς εἰκάζω ὅτι αὕτη εἶναι ἡ σύζυγος ἐκείνου; Σοφ. Ἠλ. 663· ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστι, ὡς δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ συγκρίνων τὰ παθήματα αὐτῶν, Αἰσχύλ. Χο. 976. **II.** καθόλου, εἰκάζω, συμπεραίνω, ἦ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; αὐτόθι 14, πρβλ. 567· ὡς ἐπεικάσαι, ὅσον δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, Ἡρόδ. 9. 32· μακραίων γ', ὅσ' ἐπεικάσαι (οὕτως ὁ Both. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150· ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμὲ ὁ αὐτὸς ἐν Τρ. 1220. Ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀπεικάζω** II.

ἐπεικασμός, ὁ, τὸ ἐπεικάζειν, Γαλην. τ. 14, σ. 339, 11.

ἐπείκελος, = **ἐπιείκελος**, Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3398. 4· παρὰ τῷ Ὀππ. ἐν Κυνηγ. 2. 167, ἴσως γναμπτοῖς ἐπιείκελοι εἶναι ἡ διάφ. γραφή.

ἐπείκεν, **ἐπείκε**, ἢ κάλλιον **ἐπεὶ κεν**, **ἐπεὶ κε**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπεάν**, **ἐπάν**.

ἐπείκοστος, ον, = 1 + 1/20 (ἴδε **ἐπίτριτος**), Μουσ. Συγγρ.

ἐπεικτάς (-ύς)· «ὑπόσχεσις· σπουδή» Ἡσύχ.

ἐπεικτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπείγω**, ὃν δεῖ ἐπείγειν, Πλάτ. Νόμοι 687Ε.

ἐπείκτης, ου, ὁ, (ἐπείγω) = **ἐργοδιώκτης**, ἐπιστάτης ἔργου τινός, Θεοφάν. 562, 589, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 459. 6. Κατὰ Σουΐδ.: «ἐπείκτης, ὁ κατεπείγων», προσέτι «ἐπείκτης λέγεται καὶ ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν».

ἐπεικτικός, ή, όν, σπευστικός.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, σπευστικῶς, σφοδρῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 165.

ἐπεικώς, Ἀττ. μετοχ. τοῦ **ἐπέοικα**, ὃ ἴδε.

ἐπειλάρχης, **ἐπειλαρχία**, ἴδε **ἐπιλ-**.

ἐπειλέω, ἐπιτυλίσσω·— **ἐπείλησις**, ἡ, ἐπιτύλιξις, Ἥρων Βελοπ. 128.

ἔπειμι (**εἰμί**, ὑπάρχω), ἀπαρ. **ἐπεῖναι**: μέλλ. **ἐπέσομαι**. Εἶμαι ἐπί, μετὰ δοτ. τόπου, κάρη ὤμοισιν ἐπείη Ἰλ. Β. 259· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 591, πρβλ. Ἀγ. 547, κτλ.· ἀλλ' ἐν τῇ πεζολογίᾳ τὸ πλεῖστον μετὰ προθ., ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεόντων συχνῶν Περσέων Ἡρόδ. 8. 118· ἐπὶ τῷ ποταμῷ πύλαι ἔπεισι ὁ αὐτ. 5. 52, πρβλ. 7. 176· ἐπὶ ταῖς οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν Ξεν. Ἀν. 4. 4, 2· ἀπολ., κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν [δηλ. τῇ κληῗδι] Ὀδ. Φ. 7, πρβλ. Β. 344, Ἰλ. Ε. 127, κτλ. **2)** εἶμαι ἢ ὑπάρχω ἐπάνω εἴς τι, ἐπὶ ὀνομάτων, οὐκ ἐπῆν ἐπωνυμίη Ἡρόδ. 6. 53· οὕτω, ψεύδεος σεμνὸν ἔπεστι Πινδ. Ν. 7. 31· ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος Ἀριστοφ. Νεφ. 1025·— ἐπὶ ἀμοιβῶν καὶ ποινῶν, ποινά, κέρδος ἐπέσται Αἰσχύλ. Εὐμ. 541, Ἀριστοφ. Ὄρν. 597· ἔπεστι νέμεσις Σοφ. Ἠλ. 1467· ἔσχαται τιμωρίαι ἐπὶ ταῖς ἐπαγγελίαις ἔπεισι Ἰσαῖος 42. 34, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 943D·— ἀπολ. ὡς τὸ **πάρεστι**, τέρψις ἔπεστι Σοφ. ἐν Αἴ. 1216· αἰσχύνη Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33· πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἢν ὕδωρ ἐπῇ Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 16. **3)** ἐνυπάρχω, ἀνέρας, οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 150. **4)** Ταραντίνων οὐκ ἐπῆν ἀριθμός, τῶν δὲ (φονευθέντων) Ταραντίνων ἀδύνατος ἦν ἡ ἀρίθμησις (ἕνεκα τοῦ πλήθους), Ἡρόδ. 7. 170· οὕτως ἐν τῷ ἔπι ἀντὶ τοῦ **ἔπεστι**, ἴδε **ἐπί** Ε. II. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, «ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἔσται, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιγενήσεται, ὅθεν καὶ ἐπίγονος ὁ γένους διάδοχος» (Εὐστ.), Ὀδ. Δ. 756· οὐδέ τι δειλὸν γῆρας ἐπῆν, ὑπῆρχεν αὐτοῖς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 114· ἐπεσσόμενοι ἄνθρωποι, οἱ ἐν τῷ μέλλοντι ἐσόμενοι, ὥς ποτέ τις ἐρέει καὶ ἐπεσσομένων ἀνθρώπων Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 77· μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει.. μόχθον ἔχειν Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίνῃ 80. 16. **III.** εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, προΐσταμαι, Λατ. praesse, τούτοισι πᾶσι.. ἐπῆσαν.. ἡγεμόνες Ἡρόδ. 7. 96· καί σφι ἐπῆν στρατηγὸς Κλεόμβροτος ὁ αὐτ. 8. 71· ἔπεστί σφι δεσπότης ὁ νόμος ὁ αὐτὸς 7. 104· τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 241, πρβλ. 555. **IV.** ἐπὶ προσθήκης καὶ ἑτέρου ἀριθμοῦ τῷ

ἤδη ὑπάρχοντι, χιλιάδες τε ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι (δηλ. ταῖς πεντήκοντα μυριάσι) ἑπτὰ Ἡρόδ. 7. 184, πρβλ. 185. **V.** ἐπιβεβαιῶ, ὑποστηρίζω, τινι Πίνδ. Ο. 13. 141.

ἔπειμι (εἶμι, πορεύομαι), ἀπαρ. **ἐπιέναι**, χρησιμεῦον παρ' Ἀττ. ὡς μέλλ. τοῦ **ἐπέρχομαι**:—Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς Ἐπικ. τύπους: γ' ἑνικ. προσ. παρατ. **ἐπήϊεν** Ἰλ. Ρ. 741· γ' πληθ. **ἐπήϊσαν** καὶ **ἐπῇσαν** Ὀδ. Λ. 233, κτλ.· Ἀττ. **ἐπῄειν**, γ' πληθ. **ἐπῄεσαν**: μέλλ. **ἐπιείσομαι** Ἰλ., μετοχ. μέσ. ἀορ. θηλ. **ἐπιεισαμένη** Ἰλ. Φ. 424: **I.** ἐπέρχομαι (μετὰ σημασίας μέλλ., ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τόσον βέβαιον παρ' Ὁμ. ὅσον παρ' Ἀττ.): **1)** ἐπὶ προσ., ἐπέρχομαι, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, ἕδρης ἐπιόντι Ὀδ. Π. 42, κτλ. **β)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, ἐνίοτε μετ' αἰτ., νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι Ἰλ. Λ. 367, Υ. 454, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ δοτ., Αἰνείαν .. ὅς μοι ἔπεισιν Ἰλ. Ν. 482, Ἡρόδ. 7. 145, κτλ.· τῷ ἀδελφῷ ἐπ. Θουκ. 4. 129· ἐν τῇ πεζογραφίᾳ ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, ἐπ. ἐπί τινα Ἡρόδ. 7. 157, Θουκ. 1. 86, κτλ.· πρός τινα, πρὸς τὸ τεῖχος ὁ αὐτὸς 1. 86., 7. 4· ἀπολ., Αἰνείαν ἐπιόντα Ἰλ. Ν. 477, πρβλ. Ε. 238, Ὀδ. Τ. 445· οἱ ἐπιόντες, οἱ ἐπερχόμενοι, οἱ εἰσβάλλοντες, Ἡρόδ. 4. 11, κτλ.· ὡς ἐπιών, δι' εἰσβολῆς ἢ ἐπιθέσεως, Δημ. 15. 12:—ἀλλ' ὁ ἐπιὼν παρ' Ἀττ. ποιηταῖς = ὁ τυχών, καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 393· ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 752. **γ)** ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα ἵνα ὁμιλήσω, οἱ δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐκέλευόν τε ἐπιέναι, καὶ παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε Θουκ. 1. 72· παρουσιάζομαι, ἔρχομαι εἰς συμπόσιον μετά τι, ἐπὶ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς .. ᾔεσάν τε ἐν ῥυθμῷ .. καὶ ὠρχήσαντο Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11. **δ)** = **μέτειμι**, τόν τε δὴ τρόπον τοῦτον ἐπιοῦσιν ἀδύνατον φαίνεται τὰ ὄντα ἓν εἶναι Ἀριστ. Φυσ. Ἀκρ. 1. 3, 1. **2)** ἐπέρχομαι εἴς τινα, καταλαμβάνω αὐτόν, μετ' αἰτ., τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, πρὶν καταλάβῃ αὐτὴν τὸ γῆρας, Ἰλ. Α. 29 (παρὰ Πινδ. 1. 7 (6). 58· ἔπειμι ἐς γῆρας)· οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος, θά σοι ἐπέλθῃ ἀφεύκτως, Αἰσχύλ. Πρ. 1015· μετὰ δοτ., πλησιάζω, προσεγγίζω, ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισι Ἰλ. Ρ. 741· δεινῶν ἐπιόντων τοῖς Ἕλλησιν, ἐπαπειλούντων, Ἡρόδ. 7. 145:—ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. ingruere, χειμὼν ἐπιὼν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 673· νὺξ ἐπῄει Αἰσχύλ. Πέρσ. 278· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 14, Ἀν. 5. 7, 12. **β)** μετὰ δοτ. προσ., ἐπέρχεταί μοι, «μοὔρχεται», εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν Πλάτ. Πολ. 388D, πρβλ. 557E· ὅ τι ἂν ἀπὸ ταὐτομάτου ἐπίῃ μοι Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 4· ἂν τοίνυν ὑμῖν ἐπίῃ σκοπεῖν Δημ. 574. 20, κτλ.:—ἀπολ., τοὐπιόν, τὸ ἐπερχόμενον εἰς τὸν νοῦν τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 238D, 264B· πρβλ. **ἐπέρχομαι** I. 2. β, **εἰσέρχομαι** V, **ὑπέρχομαι** II. **II.** ἐπὶ χρόνου, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. **ἐπιών, οὖσα, όν**, ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα, ἡ ἐρχομένη ἡμέρα, Ἡρόδ. 3. 85, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 105, πρβλ. Πόρσ. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1651· τῆς ἐπιούσης ἡμέρας Πλάτ. Κρίτων 44A· τῆς ἐπ. νυκτὸς αὐτόθι 46A· ὁ ἐπιὼν βίοτος Εὐρ. Ὀρ. 1659· τοῦ ἐπιόντος χρόνου Πλάτ. Νόμοι 769C· ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23· ἡ ἐπιοῦσα ὥρα τοῦ ἔτους Δημ. 94. 8· εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν ὁ αὐτὸς 566· 5· εἰς τὴν ἐπ. Πυλαίαν ὁ αὐτὸς 277. 26· τοὐπιόν, τὸ μέλλον, Εὐρ Ἀποσπ. 1058· τῆς ἐπ. ἐλπίδος Ἀριστοφ. Θεσμ. 870· περὶ τῶν ἐπιόντων Δημ. 1487. 5· τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, τῶν ἐπακολουθημάτων ἕνεκα, ὁ αὐτὸς 423. 27. **2)** καθόλου, ἔρχομαι κατόπιν ἄλλου, ἀκολουθῶ, κύματα .. βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 115, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ὁ ἐπιών, ὁ διαδεχόμενός τινα, ὁ διάδοχος, ὁ δ' ἀεὶ τὠπιόντι δεικνύτω ὁ αὐτὸς Ο. Κ. 1532· ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. I. 1. β. **III.** εἶμι ἐπί τινι, μεταβαίνω εἴς τι μέρος, Λατ. obire, μετ' αἰτ., ἀγρὸν ἔπειμι ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, θὰ μεταβῶ εἰς τὸν ἀγρὸν ὅπως ἴδω τὸν καλόν μου πατέρα, Ὀδ. Ψ. 359· διατρέχω, ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 5. 74· ἐπεὶ δὲ τάσδ' εἰσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, ἄλλας ἐπῄει, μετέβη εἰς ἄλλας, Εὐρ. Φοίν. 1164· ὁ Νικίας, τοιάδε παρακελευόμενος, ἅμα ἐπῄει τὸ στράτευμα, διήρχετο δι' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπεθεώρει, Θουκ. 7. 78, κτλ.· φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν, θὰ τὰς ἀριθμήσῃ καὶ θὰ τὰς ἐπιθεωρήσῃ, περὶ τοῦ Πρωτέως, Ὀδ. Δ. 411 (πρβλ. **ἐποίχομαι** II): ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα, διερχόμενος, ἀναθεωρῶν διὰ τῆς μνήμης ἕκαστα, Λουκ. Ἑρμότ. 1.

ἐπείνυσθαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐφέννυσθαι**, ἐνδύεσθαι, Ἡρόδ. 4. 64.

ἔπειξις, εως, ἡ, τὸ ἐπείγεσθαι, σπουδή, διὰ τὴν ἔπειξιν ἀλλήλους .. ἀνακαλοῦντες πολλάκις Πλούτ. Ρωμ. 29· γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ .. δηλοῦντα ἔπειξιν τοῦ γεγραφότος Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 3.

ἐπείπερ ἢ **ἐπεί περ**, σύνδ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἐπεί**, μεθ' ὁριστ., ἐπείπερ καὶ πάγας .. ἐφραξάμεσθα Αἰσχύλ. Ἀγ. 822, 854, Σοφ. Ο. Τ. 1003, Ο. Κ. 75, Πλάτ. κλ.· παρ' Ὁμ. ἀείποτε μετὰ παρεντεθειμένης ἄλλης τινὸς λέξεως, ἐπεὶ σύ περ Ἰλ. Ν. 447, Ὀδ. Υ. 181.

ἐπεῖπον, ἀπαρ. **ἐπειπεῖν**, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, διδόντα τὸν λαγὸν Κύρῳ ἐπειπεῖν, ἐνῷ ἔδιδε τὸν λαγόν, ἐπάνω εἰς αὐτὸ νὰ εἴπῃ, Ἡρόδ. 1. 123· ἐπεῖπον τοιάδε, μετὰ τοὺς προλαλήσαντας εἶπον τοιάδε (οἱ Κορίνθιοι), Θουκ. 1. 67, Αἰσχίν. 49. 15, κτλ. **2)** ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις, ψέξαι, Αἰσχύλ. Ἱκ. 972, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26. — Καθ' Ἡσύχ. μέσ. ἀόρ. «ἐπείπασθαι· ἐξειπεῖν» καὶ μετοχ. ἐνεργ. ἀορ. β', «ἐπειπών· ἐπιβοήσας».

ἐπείρομαι, ἀπαρ. **-είρεσθαι** Ἡρόδ. 1. 19, 86 κ. ἀλλ.: παρατ. **-είρετο** 3. 22, κ. ἀλλ.: μέλλ. **-ειρήσομαι** 1. 67, κ. ἀλλ.·— ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῷ μέλλ. **ἐπερήσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 98, Πλ. 32, καὶ ἀορ. **-ηρόμην**, ἀπαρ. **-ερέσθαι** Σοφ. Ο. Κ. 557, Θουκ., κλ.·— ἐρωτῶ προσέτι, τοῦτο δὲ ἐπήρετο τῶν παρόντων ἕνεκα Ξεν. Κύρ. 6. 3, 10. **II.** μετ' αἰτ., ἐρωτῶ ἐκ νέου περί τινος πράγματος, ἐπειρησομένους τὸν χῶρον Ἡρόδ. 1. 67., 7. 101, Ἀριστοφ. Λυσ. 98· περί τινος Ἡρόδ. 1. 158· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐπ. ὅ τι σιτέεται ὁ βασιλεὺς ὁ αὐτὸς 3. 22· ἐπ. εἰ .., πότερα .., Θουκ. 1. 25, κτλ.· ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 161. **2)** ἐρωτῶ, ἰδίως τὸν θεόν, ἔδοξε .. τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι περὶ τῆς νούσου ὁ αὐτὸς 1. 19, Ἀριστοφ. Πλ. 32, Θουκ. 1. 25, κτλ.· ἐρωτῶ τινα ὅπως μοι εἴπῃ τι, θέλω ἐπερέσθαι .. τίνα, κτλ., Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **3)** ἐρωτῶ ἢ ζητῶ τὴν γνώμην τοῦ δήμου, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D, πρβλ. Δημ. 594. 26.— Πρβλ. **ἐπανείρομαι**.

ἐπειρύω, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπερύω**.

ἐπειρωνεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελῶ, χλευάζω, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 70, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 5, 13, 1.

ἐπειρωτάω ἢ **-έω, ἐπειρώτημα, -τησις**, Ἰων. ἀντὶ ἐπερ-.

ἐπεισάγω, εἰσάγω προσέτι, ἰδίως ἐπὶ τοῦ λαμβάνειν δευτέραν γυναῖκα, ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 3· ἐπεισαγαγὼν [Κλεοπάτραν] τῇ Ὀλυμπιάδι, περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. Φιλίππου, Ἀθήν. 557D· ἐπεισάγων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν (ἐν ᾗ δηλ. ἦν ἡ νόμιμος γυνὴ αὐτοῦ) ἑταίρας, ὥστ' ἠνάγκασε τὴν γυναῖκα σωφρονεστάτην οὖσαν ἀπολιπεῖν, περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀνδοκ. 4. 14· τινὰς εἰς τὸ δικαστήριον Συλλ. Ἐπιγρ. 5187α. 25.— Παθ., οἱ ἐπεισαχθέντες, οἱ νεωστὶ γενόμενοι πολῖται, Διον. Ἁλ. 2. 56, πρβλ. Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 33.— Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους Πλάτ. Πολ. 575D· εἰσάγω καὶ ἄλλους πρὸς τοὺς ἤδη ὄντας, ἤ τινας ἐπεισαγόμενοί ποθεν ἄλλους ἔξωθεν πολίτας ὁ αὐτ. Πολιτ. 293D. **2)** εἰσάγω τι νέον ἄσχετον πρὸς τὰ παρόντα, Αἰσχίν. 1. 52, 1, κτλ.· εἰσάγω τι νέον, ἄλλην ἐπεισῆγε μηχανήν, ἐφεῦρε νέαν ἄλλην πανουργίαν, Πολύβ. 32. 21, 11. **3)** εἰσάγω, κομίζω ἐντὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις, χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοίοις» 1· εἰσάγω εἰς τὴν σκηνὴν δρᾶμα μετά τι, τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαγόντων, τῶν εἰσαγόντων δρᾶμα εἰς τὸ θέατρον μετὰ τὰς ἀναρρήσεις τῶν στεφάνων, Αἰσχίν. 86. 38, Πολύβ. 24. 8, 12.

ἐπεισαγωγή, ἡ, ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσαγωγή, ἑτέρων ἰητρῶν ἐπεισαγωγὴν Ἱππ. 27. 20· ἰδίως ἐπὶ δευτέρας γυναικός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 2· προσώπων ἐπ., εἰσαγωγὴ νέων προσώπων ἢ χαρακτήρων εἰς τὴν σκηνήν, Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους ποικιλώτερος ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, περὶ τοῦ Αἰσχύλου, Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 2. 10 (τόμ. 5. σ. 422, ἔκδ. Reisk.), πρβλ. 3. 3. **2)** μέσον πρὸς εἰσαγωγήν, ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων Θουκ. 8. 92.

ἐπεισᾰγώγιμος, ον, ἐπὶ προϊόντων ἔξωθεν εἰσαγομένων εἴς τινα χώραν, ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, κατοικίσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, οὗ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον Πλάτ. Πολ. 370E.

ἐπείσακτος, ον, ὡς τὸ **ἐπακτός**, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **οἰκεῖος**, ἔρως δέ, ὅτι ἐσρεῖ ἔξωθεν καὶ οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοὴ αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπείσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων Πλάτ. Κρατ. 420B. **II.** ὁ ἔξωθεν, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγόμενος, ἀλλότριος, ξένος, ἀντίθετον τῷ **αὐτόχθων**, εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας Ἀθήνας οὐκ ἐπείσακτον γένος Εὐρ. Ἴων 590· σῖτος Δημ. 254. 10., 466. 21· ἡδονὴ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 9, 4· κακὸν Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 5· θύραθεν ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ φύσει ὑπάρχον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 11·— θηλ. **ἐπεισάκτη** εἶναι πιθανὴ γραφὴ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3777. 9.— Ἐν Ἰουστινιαν. Νεαραῖς 123, 29, τὸ **ἐπείσακτος, ον**, = **συνείσακτος, ον**.— Ἐπίρρ. **ἐπεισάκτως**, αὐτὸς μὲν φύσει τοῦτο ἔχει, ἡμεῖς δ' ἐπεισάκτως Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 265. 32.

ἐπεισβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, εἰσορμῶ, ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ εἰς τὴν θάλατταν .. ἐμάχετο Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 6· ἐπεισβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις εἰς τὴν θάλασσαν Θουκ. 2. 9., 4. 14.

ἐπεισβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**, βάλλω ἢ χύνω ἐντὸς ἄλλου, προσθέτω, ἀλλ' ἐπεισβαλεῖν ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ, ἀλλ' εἶναι εὐχάριστον νὰ προσθέσῃ τις ποτήριον ἐκ τούτου

(δηλ. τοῦ ἐκλεκ οὖ ποτοῦ) εἰς ἀσθενέστερον ποτόν, Εὐρ.'Ηλ. 498. **II.** ἀμεταβ., εἰσβάλλω ἐκ νέου, Θουκ. 3.13.

ἐπεισβάτης [ᾰ], ου, ὁ, (ἐπεισβαίνω) πρόσθετος, ὑπεράριθμος ἐπιβάτης πλοίου, τῶν ἐπεισβατῶν ὡς πλῆθος εἴη Εὐρ. Ἑλ.1550.

ἐπεισβιάζομαι, ἀποθ., ἐκβιάζω τὴν εἴσοδον, εἰσβάλλω εἰς μέρος ἔνθα ὑπάρχει ἄλλος, ὃς δ' ἂν ἕτερος ἐπεισβιάσηται 'Επιγρ. ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ.'Επιγρ. 3996, 4007, πρβλ. 4190, 4366ιι.

ἐπεισδείκνυται, διάφ. γραφ. παρ' 'Ηλιοδ.1.15 ἀντὶ **ἐπιδείκνυται**, ἴδε ἔκδ. Κοραῆ τ. 2. σ. 30, 3.

ἐπεισδέχομαι,'Αποθ., εἰσδέχομαι ἐπὶ πλέον, μηκέτι τοῦ θώρακος οἵου ὄντος.. ἐπεισδέχεσθαι Πλούτ. 2. 903E.

ἐπεισδύνω, μεταγεν. **ἐπεισδύω**, ἐπεισέρχομαι, λανθάνει γὰρ ἐπεισδύουσα ἡ παράβασις 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 8, 2.

ἐπείσειμι (εἶμι, ibo) ἐπεισέρχομαι, 'Αριστ. Φυσ. 4. 6, 9· θύραθεν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ π. Ζ. Γεν. 2. 3,10· ἐπὶ μάχης,'Ηρόδ.7.210· ἐπὶ δραμάτων, εἰσέρχομαι, εἰσάγομαι εἰς τὴν σκηνὴν μετά τι, πλείω δάκρυα ἀφήσειν ἐπὶ ταῖς τραγῳδίαις καὶ τοῖς ἡρωικοῖς πάθεσι τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπεισιοῦσιν Αἰσχίν. 3. 41, 5·— εἰσορμῶ εἴς τι, Ξεν. Κυν.10, 9. **2)** εἰσέρχομαι κατόπιν ἄλλου,'Ιππ. Προρρ. 83. 5· ἔξωθεν Πλάτ. Τίμ. 41D. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπέρχομαι, συμβαίνω εἴς τινα, τινι αὐτόθι 50E.

ἐπεισέλευσις, ἐμβολή, ἐπιφορὰ εἰς τὰ ἐντός, Εὐστρ. εἰς 'Αριστ. 'Ηθ. Ν 1. 5, 6.

ἐπεισενεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεισφέρω**, δεῖ ἐπεισφέρειν ἢ ἐπεισενεγκεῖν, Στοβ.'Εκλογ. τ. 2. σ. 46.

ἐπεισέρρω, «ἐπεισήρρησεν, εἰσεφθάρη» Σουΐδ., Πολυδ. Θ', 158. —Ὁ Herwerden ἐν Αἰσχύλ. 'Αγαμέμν. 864 ἀντὶ τοῦ **ἐπεσφέρειν** ἔχει **ἐπεισέρρειν**.

ἐπεισέρχομαι,'Αποθ. μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ., κατορθώνω καὶ εἰσέρχομαι, καὶ τῶν ἐπεισελθόντων τῶν.. ἐκ τῶν νεῶν διαφυγόντων Θουκ. 8. 35· ἰδίως, εἰσέρχομαι εἰς οἰκογένειαν ὡς μητρυιά,'Ηρόδ. 4.154. **2)** εἰσέρχομαι μετά τινα, ὁ αὐτὸς 1. 37· κατόπιν τινὸς Πλάτ. Πρωτ. 316A· καὶ συχν. παρ' 'Αττ.· τινι Διον.'Αλ. π. Δημ. 8. **3)** προσέτι, εἰσέρχομαι, μετ' αἰτ., ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν Εὐρ.'Ιων 813· μετὰ δοτ., δόμοις αὐτόθι 851· ἐπεισελθόντες εἰς τὸ χωρίον Δημ. 1155. 8· ἐπὶ πραγμάτων, εἰσάγομαι ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐπ. ἐκ πάσης γῆς τὰ πάντα Θουκ. 2. 38. **II.** μεταφ., **1)** ἐπὶ ἐθίμων, εἰσάγομαι βραδύτερον, Πλούτ. 2. 675F, κτλ. **2)** ἔρχομαι εἰς τὴν μνήμην τινός, Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. Β', 42, Πλούτ. 2. 585E.

ἐπεισηγέομαι, 'Αποθ., προσέτι εἰσηγοῦμαι, διδάσκω τι εἴς τινα, Διόδ. 5. 7.

ἐπείσθεσις, **εως**, ἡ, εἴσθεσις, εἰσαγωγή, ἀντίθ. τῷ **ἐπέκθεσις**, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Ιππ. 381. **II.** παρεμβολή, παρενθήκη, λόγων ἐπεισθέσεως οὐδόλου δεόμενον 'Ανωνύμου Προγυμν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ.1. σ. 605 ἐν τέλει.

ἐπείσιον, τό, = **ἐπίσειον**, Λυκόφρ.1385.

ἐπεισκληθῆναι, ἐξ ἐνεστ. **ἐπεισκαλέω**, διάφ. γρ. ἐν Λουκ. Φιλοψευδ. 29, ἀντὶ **ἐπεισκυκληθῆναι** ἐκ τοῦ **ἐπεισκυκλέω**, ὃ ἴδε.

ἐπεισκομίζω, εἰσκομίζω προσέτι, ἕτερον σῶμα ἐπ. Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθῆκαι) 3882 i: μέσ., Κωμ.'Ανώνυμ. 349.

ἐπεισκρίνομαι [ῑ], Παθ., ἀποχωρίζομαι καὶ εἰσέρχομαι,'Ιππ. 380. 49, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 82.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἐπεισκρινόμενον· ἐπεισερχόμενον».

ἐπεισκυκλέω, ἐπικυλίω ἐντός, ἐπεισάγω, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 13· ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις Λογγῖν. 22. 4:—Παθ., εἰσκομίζομαι, εἰσάγομαι, Λουκ. Θεῶν 'Εκκλ. 9, Φιλοψευδ. 29, ἴδε **ἐπεισκληθῆναι**.

ἐπεισκύπτω = **εἰσκύπτω**, ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεισκύπτει δόμοις Σοφ.'Αποσπ. 257, παρ' 'Αθην. 668B ὁ Meineke ἔχει: πᾶσιν ἐπεκτύπει δόμοις.

ἐπεισκωμάζω, εἰσορμῶ που ὡς οἱ κωμάζοντες, Πλάτ. Πολ. 500B· μεταφ., ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν, ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτήτῳ 184, πρβλ. Λουκ. Ψευδολογιστ.11.

ἐπεισκώμᾰσις, ἡ, εἰσκώμασις κατά τινος, ἔφοδος, Νικήτ.'Αλεξ. σ.166D.

ἐπεισοδιάζω, ἐπεισάγω, παρεμβάλλω, ὡς ἐπεισόδιον, Εὐστ.'Ιλ. 409. 21· εἰσκομίζω, Φίλων 1.134, 5.—Παθ., τῶν ἔξωθεν ἐπεισοδιαζομένων αὐτόθι 592, 14.

ἐπεισόδιος, ον, (εἴσοδος), ὁ ἔξωθεν προσερχόμενος καὶ προστιθέμενος εἴς τι, σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν οὐκ ἐπεισόδιον Πλούτ. 2. 451B, πρβλ. 584E· ἀκροάμασιν ἐπεισοδίοις Πλουτ. Λούκουλλ. 40, πρβλ. Κάτ. Πρεσβ.18,'Ανθ. II. 5.19. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἐπεισόδιον**, τό, τὸ γινόμενον χάριν ἡδονῆς, οὐχὶ δὲ χρείας ἕνεκα, τὰ δ' ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς ἕνεκεν, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα, κτλ., Πλούτ. 2. 629C, 710D· γέλγιθες, κόγχαι, ῥοιαί, σταφυλαί, δαψιλοῦς οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια 'Ανθ. II. 6. 232. **2)** ἐν τῇ ποιήσει παρενθετική τις προσθήκη, ἐπεισόδιον. **α)** ἐν τοῖς 'Επικοῖς ποιήμασιν, οἷον ὁ κατάλογος ἐν 'Ιλιάδι, 'Αριστ. Ποιητ. 23, 5. **β)** ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγῳδίᾳ τὰ διαλογικὰ μέρη, τὰ μεταξὺ δύο χορικῶν ᾀσμάτων, ἅτινα κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἁπλῶς παρενθῆκαι, αὐτόθι 12, 5:—ἀκολούθως, ἐπὶ πάσης δευτερευούσης πλοκῆς ἢ παρεντεθειμένης διηγήσεως ἐν ποιήσει, ἥτις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ πλῆρές τι σύνολον, αὐτόθι: ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς εἴδους συνθέσεως, Διον.'Αλ. π. Συνθ.'Ονομ.19. **γ)** ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ, παρεμβεβλημένον κωμικὸν μέλος, intermezzo, κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον Μεταγένης ἐν «Φιλοθύτῃ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Πυτίνῃ» 13. **3)** μεταφ., ἐπεισόδια τύχης Πολύβ. 2. 35, 5.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπεισόδιον, τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος», καὶ «ἐπεισόδιον, τὸ εἰσφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐξαγώνιον ἅπαν πρᾶγμα». Πρβλ. Πολυδ. Δ', 108, A. B. 253, 19, κτλ.

ἐπεισοδιόω, καθιστῶ τὸν λόγον ποικίλον εἰσάγων εἰς αὐτὸν ἐπεισόδια, ἐπεισοδιοῦν ἀνομοίοις ἐπεισοδίοις 'Αριστ. Ποιητ. 24, 7· πρβλ.17. 5· ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις ὁ αὐτὸς ἐν Ῥητορ. 3.17, 11, πρβλ. **ἐπεισοδιάζω**.

ἐπεισοδιώδης, **ες**, (εἶδος) ἀσυνάρτητος, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.13. 3, 9. **II.** πλήρης ἐπεισοδίων, λέγω δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετάλληλα οὔτ' εἰκὸς οὔτ' ἀνάγκη εἶναι ὁ αὐτὸς ἐν τῇ Ποιητ. 9.11.

ἐπείσοδος, ἡ, ἐπέλευσις, ἔλευσις, Σοφ. Ο. Κ. 730, 'Αποσπ. 259, Πλούτ. 2. 903D.

ἐπεισπαίω, εἰσορμῶ αἰφνιδίως, εἰσπηδῶ, εἰσέρχομαι, ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσι 'Αριστοφ.Πλ.805· Μυκονίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια Κωμικ.'Ανώνυμ.366·— ἀπολ., Λουκ.'Εταιρ. Διάλ.15.1.

ἐπεισπέμπω, εἰσπέμπω μετ' ἄλλον, Μάξιμον ἐξελεύθερον ἐπεσέπεμψε μετὰ τὸν Στέφανον Δίων Κ. 67.17.

ἐπεισπηδάω καὶ **ἐπεσπ-**: μέλλ. **-ήσομαι**, ἐπιπηδῶ ἐντός, τοὺς δ' εἰς τὰς τάφρους ἐμπίπτοντας ἐπεισπηδῶντες ἐφόνευον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64· μετὰ δοτ., ἐπεσπηδήσαντες τῷ ἄρχειν ξυνέσχον τὰ κοινὰ Φιλόστρ. σ. 73, 1, ἔκδ. Kayser, 'Αριστοφ.'Ιππ. 363, Δημ.1156. 8, Δίων Κ. 67, 17.

ἐπεισπίπτω καὶ **ἐπεσπ-**: μέλλ. **-πεσοῦμαι**, εἰσπίπτω, εἰσορμῶ αἰφνιδίως κατά τινος, ναυστάθμοις ἐπεσπεσεῖν Εὐρ. Ῥῆσ. 448· ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς πίνουσι Ξεν. Κύρ.7. 5, 27· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐπ. πόλιν Εὐρ.'Ηρ. Μαιν. 34: — ἀπολ., εἰσορμῶ, εἰσβάλλω, ὧδ' ἐπεισπεσὼν Σοφ. Ο. Κ. 915, Εὐρ.'Εκ.1042. **2)** πίπτω ἐπάνω τινός, βρονταί τινι ἐπεσπίπτουσι 'Ηρόδ.7. 42.

ἐπεισπλέω καὶ **ἐπεσπλ-**: μέλλ. **-πλεύσομαι** καὶ **-πλευσοῦμαι**, εἰσπλέω μετ' ἄλλους εἴς τινα τόπον, Θουκ. 6. 2· 'Αλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ Ξεν.'Ελλην. 1. 1, 5· μεταφ., μετὰ ταῦτα θύννων.. ἐπεισέπλει ὑπογάστρι' ὀπτῶν Εὔβουλ. ἐν «"Ιωνι» 2. **II.** εἰσπλέω που ἐναντίον τινὸς ὅπως ἐπιτεθῶ κατ' αὐτοῦ, ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι Θουκ. 4.13.

ἐπεισπνέω: μέλλ. **-πνεύσομαι**, εἰσπνέω πάλιν εὐθὺς μετ' ἄλλην εἰσπνοήν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐπεκπνέω**, Γαλην. τ.10. σ. 235(;)

ἐπεισπράττω, εἰσπράττω προσέτι ἢ ἐπὶ πλεον, τετραπλάσια ἐπεσέπραξε Δίων Κ. 74. 8.

ἐπεισρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι**, εἰσρέω ὑπεράνωθέν τινος, ὡς ὅταν ἡ θάλασσα ὁρμᾷ κατὰ τῶν πλευρῶν πλοίου καὶ εἰσρέῃ εἰς αὐτὸ ὑπεράνωθεν αὐτῶν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει Ποιητ. παρ' 'Αρρ. ἐν Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. 3, ἐν τέλει· οἷον ἐκ πηγῆς τῆς Νουμᾶ σοφίας τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἐπεισρεόντων εἰς ἅπαντας Πλουτ. Νουμ. 20, Λουκ.'Αλέξ.49,'Αθήν.156E.

ἐπειστρέχω: ἀόρ. **-έδραμον**, ἐπεισέρχομαι τρέχων, τρίτος ἐπεισέδραμεν αὐτοῖς Τιβέριος 'Ιουλιαν. 309C.

ἐπεισφέρω: μέλλ. **-οίσω**, εἰσφέρω μετά τι, ἔπειτ' ἐπέσφερε τοὺς ἀμύλους, δηλ. ἀφοῦ πρῶτον καθαρίσῃς τὰς τραπέζας, 'Αριστοφ. Εἰρήν. 1195· ἐπεισενεχθῆναι 'Ιππ. περὶ "Αρθρων 782· καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεσφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα Αἰσχύλ. 'Αγ. 864 (πρβλ. **ἐπεισέρρω**)· τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν ὁ αὐτὸς ἐν Χο. 649· ἐπ. λόγον, εἰσάγειν νέον ἐπιχείρημα, 'Αριστοφ. Θεσμ.1164· ἐν ἐπιγραφαῖς ἐπιτυμβίοις, εἰσάγω (εἰς τὸν τάφον) καὶ ἕτερον νεκρόν, Συλλ.'Επιγρ. 3384, 3863 κ. ἀλλ.— Μέσ., εἰσφέρω, εἰσάγω ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐπεισενεγκάμενοι μαρτύρια, εἰσενεγκάμενοι μαρτύρια πρὸς τοῦτο, Θουκ. 3. 53.—Παθ., τὸ ἐπεσφερόμενον πρῆγμα, τὸ ἐπερχόμενον εἰς ἡμᾶς, τὸ συμβαῖνον, 'Ηρόδ.7. 5,1· ὁ ἐπεισφερόμενος νόμος, ὁ νεωστὶ εἰσφερόμενος, 'Αριστ. Τοπ. 6.14, 5.

ἐπεισφθείρομαι, ἐνολισθάνω, ἐμπίπτω ἐν κακῇ ὥρᾳ, ἐπὶ κακῷ, Βασίλ. Σελευκ. 489B.

ἐπεισφοιτάω, εἰσέρχομαι εἴς τι, ὑπὸ τῶν ἐπεισφοιτώντων νοημάτων ἔξωθεν Φίλων 1. 615.

ἐπεισφορά, ἡ, καταδίκη, Σουΐδ., καθ' 'Ησύχ. δὲ (σ. 1392) «ἐπεισφοραί· δῶρα, ξένια, καταδίκαι».

ἐπεισφορέω, = ἐπεισφρέω, Φίλων I. 468, 34.

ἐπεισφρέω (ἴδε εἰσφρέω), ἐπεισάγω, καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; Εὐρ. Ἄλκ. 1056· λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε ὁ αὐτὸς ἐν Ἠλ. 1033· ὄφεις ἐπεισέφρησε σπαργάνοις ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρ. Μαιν. 1267· — μετοχὴ τις ἀορ. ἐπεισφρεὶς (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἐπεισπίφρημι) ἀπαντᾷ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἀποσπ. 781. 46. **II.** ἀμετάβ., ἐπεισέρχομαι, Σουΐδ., Εὐστ. Πονημάτ. 104. 11, κλπ.

ἐπείσφρησις, ἡ, ἔνεσις, εἰσαγωγή, γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ ἐπεισφρήσει τῶν ποιοτήτων Ἰωάνν. Διακ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. σ. 437 Gaisf.

ἐπεισφρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐπεισφρέω, δεῖ ἐπεισφρεῖν, Ζαχαρ. Μυτιλ. 89. 4.

ἐπεισχέω: μέλλ. -χεῶ, = εἰσχέω, ἀθρόον εἰς τὸν νοῦν ἐπεισέχεε Φίλων 1. 150. 25. — Παθ., ἐπὶ πλήθους, εἰσρέω, εἰσορμῶ, τοὺς ἐπεισχεομένους πάντας ἀπ' εὐνοίας ἥκειν συμμάχους Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 3. — Κατὰ Σουΐδ. «ἐπεισχέω, ἐπεισβάλλω».

ἔπειτα, Ἰων. ἔπειτεν, ὃ ἴδε, Ἐπίρρ. (ἐπί, εἶτα)· δηλοῖ τὴν ἀκολουθίαν μιᾶς πράξεως ἢ καταστάσεως μετ' ἄλλην, καὶ κυρίως προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπεί, ὡς τὸ εἶτα ὑπὸ τοῦ εἰ. **1)** ἐπὶ ἁπλῆς ἀκολουθίας ἄνευ αἰτιολογικῆς τινος ἐννοίας, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὡς καὶ νῦν, Λατ. deinde, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 48, Β. 169, κτλ. — ὁπόταν εὑρίσκηται ἐν ἰσχυρᾷ ἀντιθέσει πρὸς προτέραν πρᾶξιν ἢ κατάστασιν μετὰ παρῳχημένων χρόνων, = μετὰ ταῦτα, κατόπιν· μετὰ μέλλ. = εἰς τὸ ἑξῆς, τοῦ λοιποῦ, ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται Ἰλ. Ο. 140. πρβλ. Π. 498· ἀντιτίθεται τῷ αὐτίκα καὶ νῦν, Ἰλ. Ψ. 551· ὅς δ' ἔπειτ' ἔφυ, ἀντιτίθεται τῷ ὅστις πάροιθεν ἦν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 171· — ὁ Ὅμ. συχνάκις συνάπτει αὐτὸ μετ' ἄλλων ἐπιρρημάτων, αὐτίκ' ἔπειτα, αἶψα ἢ ὦκα ἔπειτα, ἔτι δὲ καὶ ἔνθα ἔπειτα· — σπανίως ἄνευ ἀναφορᾶς τινος πρὸς προγενεστέραν πρᾶξιν, τότε ἀκριβῶς, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας, οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι .. θυμὸν ἔτερπον Ὀδ. Α. 106· — συχνάκις ἐν διηγήσει, πρῶτον μὲν .., ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἔπειτα δὲ .., Λατ. primum .., deinde .., Θουκ. 2. 55, Πλάτ. Ἀπολ. 18A, κτλ.· ὑπὸ τοῦ ἔπειτα μόνου, πρῶτον μὲν .. ἔπειτα, περὶ τῶν μεγίστων κτλ. Θουκ. 1. 33, Ξεν., κλ.· ἔπειτα δὲ ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ πρῶτον, αὐτόθι 8. 3, 24, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ πρὶν μὲν .., ἔπειτα δὲ .. Σοφ. Ἠλ. 724· ἔπειτά γε Ἀριστοφ. Θεσμ. 556, Πλάτ. κλ.· κἄπειτα, συχνὰ παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 61, 305. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ ἔπειτα, τὸ ἑπόμενον, τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν Σοφ. Ἀντιγ. 611· τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ' ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 1263· οἱ ἔπειτα, οἱ μεταγενέστεροι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 672· ὁ ἐπ. βίος Πλάτ. Φαίδων 116A· εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὁ αὐτὸς ἐν Φιλ. 39E· ἡ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα Θουκ. 2. 64· ἐν τῷ ἔπειτα Πλάτ. Φαίδων 67C· ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἔπειτα ὁ αὐτὸς ἐν Παρμ. 152B· ὁ ἔπειτα χρόνος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9. **3)** ὡς τὸ εἶτα μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος προηγουμένης μετοχῆς, μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ, ἐμειδίασε καὶ ἔπειτα ἔθηκεν αὐτὸν (δηλ. τὸν κεστὸν ἱμάντα) εἰς τὸν ἑαυτῆς κόλπον, Ἰλ. Ξ. 223, πρβλ. Λ. 730, κτλ.· συχν. παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Θήβ. 267, Εὐμ. 29, Πλάτ. Φαίδων 82C· — ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ἀντιθέσεως μεταξὺ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένου θαυμασμοῦ τινος ἢ ἐκπλήξεως ἢ τοιούτου τινός, καὶ τότε ἡ μὲν μετοχὴ δύναται νὰ ἐξενεχθῇ ἐν παρεμφατικῇ ἐγκλίσει, τὸ δὲ ἔπειτα νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, μετὰ τοῦτο, τὸ μητρὸς αἷμ' .. ἐκχέας πέδοι, ἔπειτ' ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός; Αἰσχύλ. Εὐμ. 654, πρβλ. 438, Θήβ. 267· χὤταν ἐν κακοῖσι τις ἁλοὺς ἐπ. τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Σοφ. Ἀντ. 496· ὅστις ἄνθρωπον φύσιν βλαστὼν ἔπ. μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 761· εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν μέλλω Ἀριστοφ. Ἀχ. 498, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 519E, Πρωτ. 319D, Φαίδωνα 70E· ἐνίοτε ἡ αὐτὴ χρῆσις εὕρηται ἐν προτάσει ἧς προηγεῖται οὐχὶ μετοχὴ ἀλλὰ ῥῆμα παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως, οἷον, πολλάκις μὲν ὥρμα .., ἔπειτα .. διεκωλύετο Πλάτ. Πολ. 336B, πρβλ. Πρωτ. 310C, Ἀριστοφ. Ὄρν. 29, κτλ.: — οὕτω καὶ τὸ κἄπειτα προηγουμένης μετοχῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 624, Ὄρν. 536· προηγουμένου ῥήματος, Ἀχ. 126· πρβλ. Heind. Πλάτ. Κρατ. 411B, Φαίδωνα 90B: — ἴδε εἶτα I. 2. **4)** ἐν τῇ ἀποδόσει, εἰ καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, παρ' Ὁμ. συχνάκις ἐπιτεταμένον: δὴ ἔπειτα, δή τοι ἔπειτα, τότ' ἔπειτα. **5)** μετὰ χρονικόν τινα σύνδεσμον, ἐπειδὴ σφαίρῃ πειρήσαιτο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα, ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας, ἀκολούθως ἐχόρευσαν, Ὀδ. Θ. 378· οὕτω μετὰ τὸ ἐπεὶ Ἰλ. Π. 247· μετὰ τὸ ἐπὴν Ὀδ. Α. 121· μετὰ τὸ ὁπότε Ἰλ. Σ. 545· μετὰ τὸ ὅτε Γ. 223· μετὰ τὸ ὡς Κ. 552· μετὰ τὸ ἦμος Δ. 478. **6)** προηγουμένου ὑποθ. συνδέσμου, εἰ δ' ἐτεὸν δὴ .. ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, ἂν ὁμιλῇς τὴν ἀλήθειαν, τότε βεβαίως οἱ θεοὶ ὤλεσαν τὰς φρένας σου, Ἰλ. Η. 360, Μ. 234, πρβλ. Κ. 453, Ὀδ. Α. 290, κτλ.· οὕτω, μετὰ τὸ ἦν, Ἰλ. Ι. 394: οὕτω καὶ ὅταν ἡ ἀπόδοσις λαμβάνῃ σχῆμα ἐρωτήσεως, εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην; πῶς ἐγὼ δύναμαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ .., κτλ., Ἰλ. Κ. 243· οὕτως ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τοῦτο, καὶ ὅταν τὸ εἰ ὑπονοῆται ἐνυπάρχον ἐν τῇ ἀναφορικῇ ἀντωνυμίᾳ, ὡς, ὃν (= εἴ τινα) μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούεμεν, οὔ τις ἔπειτα .. τόνγ' εἴσεται Ἰλ. Α. 547· μάλιστα μετὰ μετοχ., ὃν (= εἴ τινα) δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν .., οὔ οἱ ἔπ. ἄρκιον ἐσσεῖται Ἰλ. Β. 392. **II.** ἐπὶ λογικῆς ἀκολουθίας κατὰ διάνοιαν, ἤτοι ἐπὶ ἐξαγωγῆς συμπεράσματος, ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλιν δ' ἰέναι μενεαίνεις Ὀδ. Ρ. 185, πρβλ. Ἰλ. Ο. 49, Σ. 357· οὐ σύγ' ἔπειτα .. Τυδέος ἔκγονός ἐσσι Ἰλ. Ε. 812· σπανίως ἐν ἀρχῇ, ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερα Σοφ. Ἠλ. 345. **2)** πρὸς ἔναρξιν διηγήσεως, νῆσος ἔπειτά τις ἔστι, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, ὑπάρχει λοιπὸν νῆσος, κτλ., Ὀδ. Δ. 354. **3)** παρ' Ἀττ. συχνάκις πρὸς εἰσαγωγὴν ἐμφαντικῶν ἐρωτήσεων, καὶ λοιπὸν .., ἔπειτα τοῦ δέει; Ἀριστοφ. Πλ. 827, πρβλ. Θεσμ. 188, Νεφ. 226· κατὰ τὸ πλεῖστον πρὸς δήλωσιν ἐκπλήξεως ἢ περιφρονήσεως πρὸς τὸ ἐπιχείρημά τινος, ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν [τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων]; Ξεν. Ἀπομ. 1. 4, 11· οὕτω, κἄπειτα Ἀριστοφ. Ἀχ. 126, Ὄρν. 963· συχνάκις μετὰ τοῦ δῆτα, ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; αὐτόθι 911, πρβλ. 1217, ὁ αὐτὸς Λυσ. 985, Εὐρ. Ἄλκ. 822.

ἐπείτε ἢ ἐπεί τε, ὅτε, ἀφοῦ, Ἡρόδ. 1. 14, 48, κτλ.

ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔπειτα, Ἡρόδ. 1. 146., 2. 52 κ. ἀλλ., ἴδε Δινδ. de Dial. Hdt. σ. XXXVI: — ὡσαύτως Δωρ., Πινδ. Π. 4. 376, Ν. 3. 94 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 745· πρβλ. εἶτεν.

ἐπεκβαίνω, ἐκβαίνω εἴς τι, ἐς τὴν γῆν ἐπεξέβησαν Θουκ. 8. 105· ἀπολ., ὁ αὐτὸς 1. 49: — μετ' αἰτιατ., χέρσον, ἐπεκβαίνειν, ἐπὶ κυμάτων, Ἀνθ. Παλ. 9. 276.

ἐπεκβοάω, ἐκβοῶ ἐναντίον τινός, ἐν τῷ Παθ., Δίων Κ. 43. 24.

ἐπεκβοηθέω, ἐξέρχομαι τρέχων εἰς βοήθειαν, ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων, «ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν» (Σχόλ.), Θουκ. 7. 53., 8. 55.

ἐπεκδιδάσκω, ἐπεξηγοῦμαι, σαφηνίζω, Πλάτ. Πρωτ. 328E, Εὐθύφρων 7A, Πλουτ. Σόλ. 25.

ἐπεκδιδαχή, ἡ, ἐπεξήγησις, σαφήνισις, Γ. Χοιροβ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 254. 8.

ἐπεκδίδωμι, ἐκ νέου δημοσιεύω, ἐκδίδω κατόπιν, «ὁ Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 365.

ἐπεκδιηγέομαι, ἀποθ., κατόπιν ἐξηγοῦμαι, ᾤμην φράσειν αὐτὸν πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη· ἐπειδὴ δὲ φράσειεν ἐπεκδιηγήσασθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην Πλάτ. Φαίδων 97D, κἑξ.

ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ, ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς διηγήσεως, Βασίλ. Ι. 89A.

ἐπεκδικέω = ἐκδικέω, Δωρόθ. ἐν Patrologia Graeca IX. 1633D.

ἐπεκδίκησις, ἡ, ἐκδίκησις ἐπί τινι πράξει, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τ. 8. σ. 250. 6.

ἐπεκδικία, ἡ, ὑπεράσπισις, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τόμ. 8. σ. 203. 14.

ἐπεκδρομή, ἡ, ὁρμητικὴ ἔξοδος ἐκ φρουρίου κατὰ πολεμίων, Θουκ. 4. 25, Δίων Κ. 46. 38.

ἐπέκεινα, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐκεῖνα, ἀντίθ. τῷ ἐπὶ τάδε (Πλάτ. Φαίδων 112B), πέραν, Λατ. ultra, μετὰ γεν., Ἑκαταῖος 203· τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα ὡς ἑκκαίδεκα σταδίους Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 10· οἱ ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου Ἡρωδιαν. 2. 8· ἐπέκεινα ἐλθεῖν Διονύσου, πορρωτέρω .., Ἀρρ. Ἀν. 5. 2, 1· μεταφ., ἐπέκεινα τῆς οὐσίας ὑπερέχειν Πλάτ. Πολ. 509B. **2)** μετ' ἄρθρου, τὸ ἐπέκεινα, Ἀττ. τοὐπ., ἢ τὰ ἐπ., Ἀττ. τἀπ., τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης Ἡρόδ. 3. 115, πρβλ. Θουκ. 6. 63, κτλ.· τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς Εὐρ. Ἱππ. 1199· Πίνδου τε τἀπέκεινα Αἰσχύλ. Ἱκ. 257, πρβλ. Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 10· ἀπολ., οἱ ἐκ τοῦ ἐπ. Ξεν. Ἀν. 5. 4, 3· ἐν τῷ ἐπ. Θουκ. 7. 58· εἰς τὸ ἐπ. ὑπερβῆναι Πλάτ. Πολ. 587B. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, τοῖς ἀρχαιοτέροις, Ἰσοκρ. 124B, τοὺς μὲν περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους, καὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 190A, κτλ.

ἐπεκέκλετο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπικέλομαι.

ἐπέκθεσις, ἡ, = ἔκθεσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 456, 476.

ἐπεκθέω = ἐπεκτρέχω, Θουκ. 4. 34., 5. 9, Ξεν. Ἑλλην. 5. 3, 6.

ἐπεκθύομαι, (θύω) θύω ἐπί τινι σκοπῷ, ἐπὶ τῶν θυόντων ὅπως μάθωσι τὸ μέλλον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 7, 9, πρβλ. ἐπεξοιωνίζομαι.

ἐπεκκουφίζω = ἐκκουφίζω, ἐλαφρύνω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 12.

ἐπεκλύω, διάφ. γρ. ἐν Πλουτ. Νικ. 14, ἀντὶ ὑπεκλύω.

ἐπεκπίνω: μέλλ. -πίομαι, πίνω μετά τι, ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα Εὐρ. Κύκλ. 327.

ἐπέκπλοος, συνῃρ. **-πλους**, ὁ, (ἐκπλέω) ἔκπλους κατά τινος, ἐπίθεσις κατὰ θάλασσαν, ἐπεκδρομή, ἐπέκπλ. ποιεῖσθαι Θουκ. 8. 20.

ἐπεκπνέω, ἐκπνέω εὐθὺς μετ' ἄλλην ἐκπνοήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπεισπνέω**, Γαλην τ.10. σ. 235 (;).

ἐπέκρηξις, **εως**, ἡ, = **ἔκρηξις**, εἶτ' ἐπέκρηξιν τῶν περιεχόντων Διογ. Λ.10.115.

ἐπεκροφέω, πλημμελ. γραφ. ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 701· ἴδε **ἐκροφέω**.

ἐπέκρυσις, **εως**, ἡ, (ἐκρέω) ἔξωθεν εἰσροή, Λεύκιππ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 32, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ἐπείσρυσις**.

ἐπέκτασις, **εως**, ἡ, ἔκτασις, 'Αριστ. Οὐραν. 3. 7, 4· ἔχειν ἐπέκτασιν, ἐπιδέχεσθαι ἔκτασιν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ 'Ατόμ. Γραμμῶν 42. **II**. τὸ ἐπεκτείνειν λέξιν τινά, (ὡς π. χ. **ἐκεινοσί**, **τημοῦτος**, **τηλικοῦτος**, **δῷσι**, **πυλάων** κτλ.) 'Αριστ. Ποιητ. 22, 8, Τρύφων 14, 'Απολλών. Σοφ. 2. 1, Δράκων 37,10.,156, 23, 'Απολλών. Δ. περὶ 'Αντωνυμ. 265C, 296B, 'Αρκάδ.196,1.— 'Ιδίως ἡ ἐπέκτασις βραχέος φωνήεντος = **ἔκτασις**, 'Απολλών. Δ. π. 'Επιρρ. 553, 3, 588,1.

ἐπεκτᾰτικός, **ή**, **όν**, χρησιμεύων πρὸς ἐπέκτασιν, Εὐστ.1393. 14.— 'Επίρρ. **-κῶς**, Γραμμ.

ἐπεκτείνω, ἐκτείνω περαιτέρω, ἐπεκτείνοντι γὰρ ἐπὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀπογόνους καὶ τῶν φίλων τοὺς φίλους ἐπ' ἄπειρον πρόεισιν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν.1.7,7, κ. ἀλλ.— Παθ., ἐκτείνομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Φυσ. 'Ακρ. 4. 9, 8, κ. ἀλλ. **2**) ἀμεταβ. = **ἐπεκτείνομαι**, τῶν δὴ ὑπαρχόντων .. ἔνια ἐκτείνει ἐπὶ πλέον ὁ αὐτὸς ἐν 'Αναλυτ. 'Υστ. 2.13, 2· ἐπὶ λαοῦ ἢ χώρας, Στράβων 342. **3**) Παθ., ἐκτείνομαι πέραν τινός. ἐπεκτείνεται τῆς οἰκείας ὥρας Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 6. 8, 4· ἐκτείνω ἐμαυτὸν πρός τι, μετὰ δοτ., τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, «τὸ ἐπεκτεινόμενος τὸν σύντονον δηλοῖ δρόμον, .. ἐκεῖνος γὰρ ἐπεκτείνεται, ὅστις, καὶ τῶν ποδῶν τρεχόντων, τὸ λοιπὸν ἐπινένευκε σῶμα πρὸς τὸν Σκοπὸν» (Οἰκουμενίου ἐξήγησις) 'Επιστολ. πρὸς Φιλιππησ. γ', 14. **II**. ἐκτείνω, τεντώνω, ἐπιμηκύνω, λόγους Πλούτ. 2.1147. **2**) ἐκτείνω φωνῆεν, προφέρω αὐτὸ μακρῶς, οἷον εἴ τις ἐπεκτείνας λέγοι τὸ υ 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4,1.— Παθ., **τὸ ἐπεκτεταμένον**, λέξις καταστᾶσα μακροτέρα διὰ παρεμβολῆς φωνήεντος ἢ ἄλλως πως, οἷον, **μοῦνος** ἀντὶ **μόνος**, **ἠέλιος** ἀντὶ **ἥλιος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφῃρημένον**, ὁ αὐτὸς ἐν Ποιητ. 21, 23. **III**. ἐπαυξάνω, τὰς προσόδους ἐπεκτείνειν βουλομένων Στράβων 800.

ἐπεκτετᾰμένως, 'Επίρρ. παθ. μετοχ., ἰσχυρῶς, ἐντόνως, σφοδρῶς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1050.

ἐπεκτικός, **ή**, **όν**, ὁ, ἐμποδίζων, περιορίζων, κωλυτικός, «πᾶσαι πρὸς ἐπανόρθωσιν τιμωροὶ μηχαναὶ ἐπεκτικαὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἁμαρτάνειν τοῖς κολαζομένοις γίνονται» 'Επιφάν. τ.1. σ. 569D.

ἐπεκτρέχω: ἀόρ. **-εξέδραμον**: ἐπεκθέω, τρέχω ἐναντίον τινὸς ἔκ τινος μέρους, ἐπεκδραμόντες πελτασταῖς ἐκ τοῦ ἐπὶ Λέχαιον τείνοντος τείχους Ξεν. 'Ελλην. 4. 4,17· ἀπολ., αὐτόθι 6. 2,17· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Παυσ.1. 20.

ἐπεκτρίβω, ἐπιτρίβω, φθείρω, λυμαίνομαι, 'Αθαν. τ. 2. σ.387A, Εὐσέβ. 'Εκκλ. 'Ιστ.1. σ.1.13.

ἐπεκφέρω: μέλλ. **-οίσω**, ἐκφέρω μακράν, Πλουτ. 'Αλέξ. 26.

ἐπεκχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχύνω ἐπάνω εἴς τι, ἐπιχέω, Σουΐδ. ἐν λέξει **θραυλοτέρας**: — Μέσ., χύνομαι κατεπάνω τινός, ἐφορμῶ κατ' αὐτοῦ, ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι τοῖς πολεμίοις 'Εβδ. ('Ιουδὶθ ΙΕ', 4), ἐκτείνομαι, ἐξαπλώνομαι ἐπάνω εἴς τι, Εὐάδνην.., ἐπεκχυμένην μελέεσσιν ἀμφὶ πόσιν Κόϊντ. Σμ.10. 481.

ἐπεκχωρέω, χωρῶ, βαίνω κατόπιν ἄλλου, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 401, τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει.

ἐπέλᾰσις, **εως**, ἡ, ἔφοδος ἱππικοῦ, Πλουτ. Τιμολ. 27· ἐλεφάντων, Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 31: — ὡσαύτως **ἐπελᾰσία**, ἡ, Διοδ. 'Αποσπ. 533. 46.

ἐπελαύνω: μέλλ. **-ελάσω** [ᾰ], 'Αττ. **-ελῶ**: — σύρω ἐπί τινος, τὰς ἁμάξας ἐπελαύνουσι, δηλ. ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου, ἤτοι τοῦ πάγου, 'Ηρόδ. 4. 28. **2**) παρ' 'Ομ., ἐπιθέτω ἐπί τινος ἐπιφανείας μέταλλον ἐσφυρηλατημένον εἰς πλάκας (πρβλ. **ἐλαύνω** III. 1)· ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν, περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος, ἣν κατεσκεύασεν ὁ Τυχίος, 'Ιλ. Η. 223· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ 'Έκτορος, 'Ιλ. Ν. 804, πρβλ. Ρ. 493. **3**) μεταφ., ὅρκον ἐπελαύνειν τινί, ἐπιβάλλειν διὰ τῆς βίας ὅρκον εἴς τινα, 'Ηρόδ.1.146, πρβλ. 6. 62· ἀναγκάζω, ἐπελασάσθων δὲ οἱ ἁλιασταὶ 'Επιγρ. 'Αρκαδ.1222_{23}. **II**. ἐλαύνω κατά τινος, ὀρθῶς δὲ ἔχει καὶ τῷ ἑλκομένῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον Ξεν. 'Ιππ. 8. 11· ἐλαύνω, ὁδηγῶ ἐναντίον τινός ὡς ἐπέλασε τὴν στρατιὴν 'Ηρόδ.1.164: ὠθῶ βιαίως ἐναντίον τινός, στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν 'Απολλ. Ρόδ. Α. 381. **2**) ἀμεταβ., ἐλαύνω, πορεύομαι, στρατεύω, ἐναντίον τινός, 'Ηρόδ. 1. 17., 3.151 κ. ἀλλ.· τινὶ Ξεν. 'Ελλην. 7. 1, 21· ἐπὶ Βαβυλῶνα 'Ηρόδ. 3.151, πρβλ.7. 9· ἐπήλασαν οἱ ἱππόται, ἐπετέθησαν, ἐφώρμησαν, 9. 49, πρβλ.18· τρεῖς [νῆες] ἐπήλασαν περὶ τὸ ἕρμα, ἐξώκειλαν περὶ τὴν ὕφαλον πέτραν, 7.183· μετ' αἰτ. τόπου, διέρχομαι, εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐπελάσαντες .. ἀφικέσθαι εἰς Αἴγυπτον Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 5. **III**. Παθ., Ξεν. 'Ιππαρχ. 2, 3.

ἐπελᾰφρίζομαι, Παθ., γίνομαι ἐλαφρός, ἐπὶ γεώδους οὐσίας, Φίλων 621· μεταφ., ἐπὶ προσώπων, καθιστῶ τι ἐλαφρὸν δι' ἐμέ, τὰς εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐπελαφριζόμενοι τῷ εὐσεβεῖν αὐτόθι 200·— τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐσεβ. Μαρτ. Παλ. 2. σ. 230.

ἐπελᾰφρύνω = **ἐλαφρύνω**, τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος Πλούτ. 2.165F· ἐπελαφρύνοιεν τὸν πόνον 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ.18.1,1.

ἐπελάω = **ἐπελαύνω**: — Παθ., ἐπελάσθω τὰ ἐπιζάμια, ἂς ἐπιβληθῶσι τὰ πρόστιμα, Πίναχ. 'Ηρακλεωτ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 5774. 127.

ἐπέλδομαι, ἴδε **ἐπιέλδομαι**.

ἐπελέγχω = **ἐλέγχω**, Διογ. Λ. 6. 97.

ἐπελεέω = **ἐλεέω**, 'Ιω. Χρυσ. τ. 5. σ. 548.

ἐπελευθεριάζω, ἐλευθεριάζω, ἐνεργῶ ἐλευθέρως, ὀφθαλμοὶ καὶ ἃ μὴ βουλόμεθα πολλάκις ὁρᾶν ἐπελευθεριάζοντες ὑποβιάζονται Φίλων 2. 238.

ἐπέλευσις, **εως**, ἡ, (ἐπέρχομαι) τὸ ἔρχεσθαι εἴς τι, ἔλευσις, «ἐρχομός», ἐπέλευσιν .. ἀπρόορατον Εὐστ. 1574. 59· ἐπιθεώρησις, Διονυσίῳ μὲν γὰρ ἐμέλησεν ὁλικῆς τινος περιηγήσεως γῆς καὶ ἐθνῶν ἐπελεύσεως ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Προοιμ. 'Υπομνημάτ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. σ.71.18, ἔκδ. Bernh. **2**) συμβεβηκός, γεγονὸς τυχαῖον, ταῖς πλαττομέναις καὶ λεγομέναις ἐπελεύσεσιν Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 2.1045D.

ἐπελευστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπέρχομαι**, δεῖ ἐπέρχεσθαι, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Εὐσταθ. Πονηματίων. ('Η παραπομπὴ (164. 47) ἐν τῷ Θησ. Στεφ. εἶναι ἐσφαλμένη).

ἐπελευστικός, **ή**, **όν**, (ἐπέλευσις) ὁ διερχόμενός τι ταχέως, διὰ τὸ τοῦ Διονυσίου πάνυ ἐπελευστικόν, τὸ σύντομον, τὸ ἄνευ λεπτομερειῶν, Εὐσταθ. Προοίμ. 'Υπομνημάτ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 69. 19, ἔκδ. Bernh. **2**) τυχαῖος, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1045B.

ἐπελήλᾰτο, γ' ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ **ἐπελαύνω**.

ἐπέλησε, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιλήθω**.

ἐπελθίοντεν (= ἐπελθόντες) 'Επιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ L. et W. 63.

ἐπελίσσω = **ἐπέλκω**, 'Ιων. ἀντὶ **ἐφελ-**.

ἐπέλλᾰβε, ποιητ. ἀντὶ **ἐπέλαβε**, γ' ἑνικ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπελπίζω, διαβουκολῶ τινα διὰ ψευδῶν ἐλπίδων, κάμνω αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν Θουκ. 8.1· αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι Σουΐδ. ἐν λ. **Πυθαγόρας 'Εφέσιος**, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5. 2. **II**. ἀμεταβ., ἐλπίζειν ἐπί τινι, στηρίζειν ἐπί τινι τὰς ἐλπίδας, εἰ καὶ μάλιστα ἰσχύν τέ τινα εἶχε καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐπήλπιζε Δίων Κ. 41. 11, 'Ηλιόδ. 7. 26· ἀπολ., Λουκ. Τίμων 21: ἀλλ' ὡσαύτως, **2**) ἁπλῶς = **ἐλπίζω**, Εὐρ. 'Ιππ.1011, Θουκ. 8. 54 (διάφ. γραφ. **ἐλπίζων**).

ἐπέλπομαι, καὶ 'Επικ. **ἐπιέλπομαι** (ἔλπω): — ποιητ. ῥῆμα, ἔχω ἐλπίδας, ἐλπίζω ὅτι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν 'Ιλ. Α. 545· ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ, νευρὴν ἐντανύσειν 'Οδ. Φ.126· οὐδὲν ἐπελπομένα .. ἐκτολυπεύσειν Αἰσχύλ. 'Αγ.1031: καθόλου, ἐλπίζω, Τελέστ. 1. 1.

ἐπεμασάμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιμαίομαι**.

ἐπεμβᾰδόν, ἀναβάδην, 'Ανθ. Π. 9. 688.

ἐπεμβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, βαίνω ἢ πατῶ ἐπί τινος, καὶ ἐν τῷ πρκμ. ἐπιβέβηκα, ἵσταμαι ἐπί τινος, μετὰ γεν., οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς, «ἐπιβεβηκώς» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ι. 582· σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 924· δίφρου ἐπεμβεβαώς, ἐπιβεβηκώς, 'Ησ. 'Ασπ. 324· ἀπολ., ἐπεμβεβαὼς Πινδ. Ν. 4. 47· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πύργοις ἐπεμβὰς Αἰσχύλ. Θήβ. 634, καὶ συχν. μετὰ ταῦτα: μετ' αἰτ., ἐπ. ὄχθον, ῥάχιν Εὐρ. Βάκχ. 1061, Ῥῆσ. 783· μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, εἰς πάτραν ὅτι πόδ' ἐπεμβάσει (οὕτως ὁ 'Έρμανν. ἀντὶ ποτ', ἴδε τὸ ῥῆμα **βαίνω** Α. II. 4) Εὐρ. Ι. Τ. 649. **2**) ἐμβαίνω εἰς πλοῖον ὡς ναύτης μετὰ τὴν ἀπέλευσιν ἄλλου, καὶ τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων Δημ. 1214. 26, κλπ. **II**. μετὰ δοτικ. προσώπου, καταπατῶ τι, Λατιν. insultare, ἐχθροῖσιν .. ἐπεμβῆναι ποδὶ Σοφ. 'Ηλ. 456: μεταφ., ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν Εὐρ. 'Ιππ. 668· κατ' ἐμοῦ .. μᾶλλον ἐπεμβάσει Σοφ. 'Ηλ. 836 (λυρ.)· ἀτυχήμασί τινος Πλούτ. 2. 59D. **2**) προσβάλλω τινὰ ἔν τινι τόπῳ, οἵ τε οἱ .. ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν Κόϊντ. Σμ.7. 467. **3**) τῷ καιρῷ ἐπεμβαίνων, ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς περιστάσεως, Δημ. 579. 22.

ἐπεμβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**, ἐπιβάλλω, ἐπιτίθημι, πῶμα πίθοιο 'Ησ. 'Έργ. κ. 'Ημ. 98· στόμι' ἐπ. ἐμοὶ Εὐρ. Ι. Τ. 935· γιγνώσκοντι ἐπ., ἐπισωρεύων λέξεις εἰς ἄνθρωπον ἤδη γινώσκοντα, 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 9. **2**) καταρρίπτω, ἐπιρρίπτω,

δόμους ἐπεμβαλῶ, θὰ καταρρίψω αὐτοὺς [ἐπάνω εἰς τοὺς ἐνοικοῦντας], Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 846· μετ' αἰτ., πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον, ὡς ἐπεμβάλη, ὅπως καταρρίψῃ (αὐτὴν) δηλ. τὴν μητέρα μου κατ' ἐμοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Ι. Τ. 290. **3)** ἐπιπροστίθημι, διὰ τρίτου ἔτεος ἐμβόλιμον ἐπεμβάλλουσι τῶν ὠρέων εἵνεκεν Ἡρόδ. 2. 4, Πλάτ. Κρατ. 399Α· ἐπί τι αὐτόθι 414D:— μεταφ., γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ, μετὰ τοῦτον τὸν λόγον παρουσιάζεις σεαυτὸν ὡς σωτῆρα τῆς χώρας, Σοφ. Ο. Κ. 463· ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφαῖς, ἐντίθημι καὶ ἕτερον νεκρόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3510, 3515 κ. ἀλλ.: — Μέσ., κάμνω νέας προσθήκας, Πλάτ. Πολιτικ. 277Α:—Παθ., ἐπὶ καρπίμων δένδρων, ἐμβολιάζομαι, ἐγκεντρίζομαι, Ἀθήν. 653D: πρβλ. **ἐπεμβολάς.** **4)** ἐπωθῶ, Ξεν. Κυν. 10, 11. **II.** ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι ἐντὸς ἄλλου ποταμοῦ, ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοὶ ἰσχυρότερον αὐτῶν τὸ ῥεῦμα ποιοῦσι Ξεν. Ἑλλην. 4. 2, 11.

ἐπέμβαμμα, τό, = **ἔμβαμμα,** Νικήτ. Ἀλ. Πόλ. σ. 382D.

ἐπεμβάς, άδος, ἡ, ὕψος, ὕψωμα, ὀρέων Παύλ. Σιλεντιαρ. Ἔκφρ. Ἁγίας Σοφ. 175 (308). **II.** αὔξησις, ζῳοφόρου Λυκάβαντος ἐπεμβάδα αὐτόθι 518 (935).

ἐπεμβάπτω, ἐμβάπτω μετά τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **κἀπεμβαφίζων.**

ἐπέμβᾰσις, εως, ἡ, ἐπίθεσις, ἔφοδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπαναχώρησις,** Διον. Ἀλ. 3.19.

ἐπεμβᾰτήρ, ὁ, = **ἐπεμβάτης·** ἴδε **ἐπαμβατήρ.**

ἐπεμβάτης [ᾰ], **ου,** ὁ ἀναβάτης, ἵππων ἐπεμβάται Εὐρ. Βάκχ. 782· καὶ ἀπολ., ἱππεὺς Ἀνακρ. 75: — ὡσαύτως, ἁρμάτων ἐπεμβάτης Εὐρ. Ἱκ. 585· καὶ ἀπολ., αὐτόθι 685. **II.** ἐπεμβάται ἴχνεσι κούφοις, οἱ βαίνοντες κούφοις βήμασι, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 3.

ἐπεμβλητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεμβάλλω,** δεῖ ἐπεμβάλλειν, Πλάτ. Τίμ. 51D.

ἐπεμβοάω: μέλλ. **-ήσομαι,** βοῶ, ἐπιβοῶ, μακρὸν ἐπεμβοᾷ γλώσσης θρόον Νικ. Ἀλεξιφ. 219.

ἐπεμβόημα, τό, = **ἐπεμβόησις,** Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Α', σ. 98.

ἐπεμβόησις, ἡ, ἐπιβόησις, Εὐστ. Πονημάτ. 356. 30.

ἐπεμβολάς, ἡ, ἐπὶ καρπίμων δένδρων, ἐγκεκεντρισμένος, ἐπεμβολάδας ἀπίους Ἀριστ. Ἀποσπ. 251· πρβλ. **ἐπεμβάλλω** Ι. 3.

ἐπεμβολή, ἡ, (ἐπεμβάλλω), παρενθήκη, δηλ. ὅταν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐπεμβάλλῃ τις ἔξωθέν τι, μεταξυλογία, Ἑρμογ. 2. 280, Εὐστ. 48. 46, κτλ. **2)** ἐγκέντρισμα δένδρου, Εὐστ. Πονημάτ. 136. 17.

ἐπέμβολος, ον, = **ἐμβόλιμος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2722. 3: — ὡσαύτως **ἐπεμβόλιμος,** Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτ. 2. 3.

ἐπεμβρῑμάομαι, Ἀποθ., ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, ἐπεμβριμήσομαι, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπιθωΰξω,** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 73.

ἐπεμβύω, ἐμβύω, ἐνστοιβάζω τι, Νικήτ. Ἰσ. Ἄγγελ. σ. 257Β.

ἐπεμέω, ἐμῶ ἐπάνω εἴς τι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 560Α.

ἐπέμμηνος, ον, ἔμμηνος, ἐπιμήνιος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6, 9, 3.

ἐπεμπάσσω: μέλλ. **-άσω,** ἐπιπάσσω ἔν τινι, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 421, 501.

ἐπεμπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι,** ἐπιπηδῶ κατά τινος, ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων, οὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 550.

ἐπεμπίνω, πίνω μετά τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπεγκανάξαι.**

ἐπεμπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι,** ἐπιπίπτω κατά τινος, προσβάλλω αὐτὸν μανιωδῶς, ἐπεμπίπτει τοῖς ἐχθροῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 8, 4· τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; τότε λοιπὸν διὰ τί ἔκαμε ταύτην τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ποιμνίων; Σοφ. Αἴ. 42. **2)** συντόνως πράττω τι, μετὰ σπουδῆς καταγίνομαι εἰς αὐτό, Λατ. incumbere, οὔκουν ἕλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω; Ἀριστοφ. Εἰρ. 471.

ἐπεμφανίζομαι = **ἐμφανίζομαι,** Γενέσ. 62.15.

ἐπεμφέρω: μέλλ. **-ενοίσω,** ἐπιφέρω, ἀνάγκην τινὶ Ἱππόδ. παρὰ Στοβ. 554. 55:—Παθ., Νικ. Ἀλεξιφ. 28.

ἐπεμφύρω [ῡ], ἐμφύρω, ἐμβάπτω εἴς τι, τὰς χεῖρας τοῖς ἡδύσμασι Κλήμ. Ἀλ. 171.

ἐπενᾰρίζω: μέλλ. **-ξω,** φονεύω τινὰ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἄλλου, ἢ προσέτι, ἄγε με, καὶ τότ' ἐπενάριξον Σοφ. Ο. Κ. 1733, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἐλμσλ. ἀντὶ **ἐνάριξον.**

ἐπένᾰτος, ὁ, λόγος ἢ σχέσις τοῦ ἀριθμοῦ 9:10, δηλ. ὅτι ὁ μείζων ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν ἐλάττω μετὰ τοῦ ἐνάτου αὐτοῦ μέρους· οὕτω καὶ **ἐπίτριτος, ἐπίπεμπτος, ἐφέβδομος,** Ἰαμβλ. Νικομ. Ἀριθμ. 118D.

ἐπενδημέω = **ἐνδημέω,** Μεθόδ. 141Α.

ἐπενδῐδύσκομαι, ἐπενδύομαι, ἐπενδιδυσκόμενον τὴν ἐπωμίδα Ἀθαν. τ.1. μέρος 1. σ. 475C.

ἐπενδίδωμι: μέλλ. **-δώσω,** δίδω ἐπὶ πλέον, πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι (πληγήν), ἐπιπροστίθημι καὶ τρίτον κτύπημα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1386.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπενδόμενοι· ἐπεσειδόμενοι».

ἐπενδίεσαν· «**ἐπηφίεσαν**» Ἡσύχ.

ἐπένδῡμα, τό, ἐπανωφόριον, Πλουτ. Ἀλέξ. 32.

ἐπενδύνω [ῡ], φορῶ ἐπάνω εἰς ἄλλο ἔνδυμα, καὶ ἐπὶ τοῦτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα ἐπενδύνει Ἡρόδ. 1.195.—Παθ. **ἐπενδύομαι,** ἐνδύομαι ἐπί τινι, ἐσθῆτας γυναικείας ἐπενδεδυμένοι τοῖς θώραξι, δηλ. ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι, Πλουτ. Πελοπίδ. 11· πρβλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5.1,12·— τὸ δὲ **ἐπενδύω,** μεταβ., ἐνδύω τινὰ δι' ἐπενδύτου, «ἐπαμφιάζοντες· ἐπενδύοντες» Ἡσύχ.

ἐπένδυσις, ἡ, = **ἐπένδυμα,** Εὐστ. Πονημάτ. 127. 55.

ἐπενδύτης [ῠ], **ου,** ὁ, χιτὼν φορούμενος ἄνωθεν ἑτέρου χιτῶνος, Σουΐδ. ἐν λ. **ὑποδύτης,** «ὑποδύτην τὸ ἐσωτερικὸν ἱμάτιον, ἐπενδύτην δὲ τὸ ἐπάνω», πρβλ. Ψευδο-Θέσπιν παρὰ Πολυδ. Ζ', 45, Σοφ. Ἀποσπ. 391· φέρε νῦν ταχέως χιτῶνα τόνδ' ἐπενδύτην Νικοχάρης ἐν «Ἡρακλεῖ χορηγῷ» 1.

ἐπενδυτο-πάλλῐον, τό, = τῷ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2663 (ἐκ τοῦ Λατ. pallium).

ἐπενδύω, ἴδε **ἐπενδύνω,** ἐν τέλει.

ἐπενεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιφέρω,** δεῖ ἐπιφέρειν ἢ ἐπενεγκεῖν, Ἐπιφάν. τ.1. 88C.

ἐπένεξις, εως, ἡ, (ἐπιφέρω, ἐπενεγκεῖν) προσθήκη εἴς τι, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. Ἐπιστ. σ. 467· ἕτερος τύπος οὐχὶ δόκιμος: **ἐπένεγξις** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ.

ἐπενεῖκαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπενέγκαι,** ἀπαρ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιφέρω,** Ἰλ. Τ. 261.

ἐπενήνεον, παρατ. τοῦ **ἐπινηνέω,** Ἰλ. Η. 428, 431.

ἐπενήνοθε, ἴδε **ἐνήνοθε.**

ἐπένθεσις, ἡ, (ἐπεντίθημι), παρενθήκη, οἷον γράμματος, «τὸν ἀργὸν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι» Γρηγ. Κορίνθου σ. 323, κλ.

ἐπενθετικός, ή, όν, ὁ ἐπεντιθέμενος, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ν.137.

ἐπενθλίβομαι, διέρχομαι μετὰ δυσκολίας στενὴν δίοδον συνθλιβόμενος, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Α', σ.121.

ἐπενθουσιάω, ἐνθουσιῶ ἐπί τινι, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ.727. 29.

ἐπενθήκη, ἡ, προσθήκη, Σιμοκατ. 246. 3.

ἐπενθρώσκω: ἀόρ. β' **-έθορον,** ἀπαρ. **-θορεῖν:** ἐπιπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω εἴς τινα ἢ εἴς τι, σέλμασι ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 359· ἐπενθοροῦσ' ἄνω (ἐξυπ. τῇ εὐνῇ) Σοφ. Τρ. 917· ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Τ. 469.

ἐπενθῡμέομαι, Ἀποθ., σκέπτομαι, διανοοῦμαι μετά τι, Εὐστ. Πονημάτ. 1. 47.

ἐπενθύμημα, τό, τὸ ἐπιφερόμενον τῷ ἐνθυμήματι, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 31, 1, Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3.126. 4.

ἐπενθύμησις, εως, προσθήκη ἐνθυμήματος, Βασίλ. Ι. 524Β.

ἐπενίημι, ἐπεμβάλλω, ἐπενίεται μελικράτου Matthaei Med. σ. 298. 21, Γαλην. τ. 8. σ.142.

ἐπεννεακαιδέκατος, ον, κατὰ λόγον 19 πρὸς 20, δηλ. μείζων κατὰ ἓν ἐννεακαιδέκατον, οὕτω 20:19 = 1 $^{1}/_{19}$ Ἀριστείδ. Κοΐντιλ. σ. 115.

ἐπενοχλέω, ἐνοχλῶ προσέτι, Βίος Νείλ. Νεωτ. σ. 34. 8.

ἐπενπάω, ἐκπληρῶ, ἐπιτελῶ, Ἐπιγρ. Ἠλιδ. 1152 = Ὀλ. 2, = Roberts 292. — **ἐπένπω** (= ἐφέπω;) Ἐπιγρ. ἀρχ. Ὀλυμπίας, Rhein. Mus. N. F. 35, Heft 4, σ. 585.

ἐπενσᾰλεύω, ἀμεταβ., ἐνσαλεύω ἐπί, οἱ δὲ τοῖς ὤμοις ἐπενσαλεύοντες ἐγκεκυφότες μεγαλόφρονες· ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς λέοντας Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 46· πρβλ. **ἐπισαλεύω.**

ἐπενσείω, ἐνσείω ἄνωθεν, Γαλην. τ.18· μέρ.1, σ. 556. 2.

ἐπεντᾰνύω: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], Ἐπιχ. **-ύσσω** = **ἐπεντείνω,** πεῖσμα νεὸς .. ὑψόσ' ἐπεντανύσας Ὀδ. Χ. 467.

ἐπέντᾰσις, ἡ, ἔντασις εἴς τι, Φίλων Βελοπ. σ. 67. 24.

ἐπεντείνω, ἐπενταθεὶς ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, τεντωθείς, Σοφ. Ἀντ. 1235. **II.** μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον, ἂς βάλωμεν τὰ δυνατά μας, ἂς ἐντείνωμεν τὰς δυνάμεις μας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 515· ἰσχυροποιοῦμαι, αὐξάνομαι, διαδίδομαι μεγάλως, ἐπὶ φήμης, φήσει τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι .. ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνειν Θεοφρ. Χαρακ. 9. 2.

ἐπεντέλλω, προσέτι παραγγέλλω, διατάττω, τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλεις ἔτι; Σοφ. Ἀντ. 218.

ἐπεντερώματα, τά, τὰ εἰς τὰ ἔντερα καταβαίνοντα, ἴδε **ἐπεντρώματα** ἐν τέλει.

ἐπέντευκτος, ον, ὁ εὐκόλως λαμβανόμενος, Παχυμ. Προοίμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. XXIV, C, ἔκδ. Βεν.

ἐπεντίθημι: μέλλ. **-θήσω,** παρεντίθημι, Ἀπολλ. π. Συντ. 94· πρβλ. **ἐπένθεσις.**— Παθ., προσέτι, ἐμβάλλομαι (πρβλ. **ἐπεμβάλλω**), Συλλ. Ἐπιγρ. 4429.

ἐπεντρανίζω, προσηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπί τι, ἐπατενίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 201. 65.

ἐπεντράνισις, ἡ, βλέμμα ἀτενές, Γερμαν. Κ)πόλεως 241D.

ἐπεντριβή, ἡ, = **τριβή,** Ἐπιφάν. II.1049D.

ἐπεντρίβω, ἐντρίβω ἐπί τινος, ἐπιχρίω, Πολυδ. Ε', 102·— καταφέρω, πληγὴν ἐπεντρίψαντα τῷ Θερσίτῃ Εὐστ. 219. 18. **II.** κακοποιῶ, ἐπιφέρω καταστροφήν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 1.1.

ἐπεντρῠφάω, ἐντρυφῶ ἐπί τινι, Σιμοκατ. 164. 13. — Κατὰ Σουΐδ. «ἐπεντρυφήσαντος, καταπολαύσαντος».

ἐπεντρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**, ἀπαρέμ. ἀορ. β΄-**τρᾰγεῖν**:— τρώγω τι μετὰ τὴν κυρίαν τροφὴν ὡς ἐπιτράγημα, κατοψοφαγοῦσιν οὕτως ὡς καὶ τῶν ὀστέων ἐπεντραγεῖν Φίλων τ. 2. 479. 38.

ἐπεντρώματα, τά, Ἐπίκουρ. παρ' Ἀθην. 546E, καὶ **ἐπεντρώσεις**, αἱ, Φίλων 1.115:— ἐντρυφήματα, ἡδύσματα, «ἐπέντρωμα συνθέτως ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, ὃ δοκεῖ ἐρεθισμόν τινα δηλοῦν τρυφητικόν» κτλ., Εὐστ. Ὀδ. 1910. 40. (Πιθαν. ἀντὶ **ἐπεντερώματα** ἐκ τοῦ **ἔντερα**, ἴδε Ἐρν. ἐν Καλλ. Ὕμνῳ εἰς Ἀρτ. 133).

ἐπεντύω καὶ **-ύνω** [ῡν], παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, σὺ μὲν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Θ. 374· ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν (ἡ θεὰ) Σοφ. Αἴ. 451. — Μέσ., παρασκευάζομαι ἢ ἀσκοῦμαι πρός τι, ἐπεντύνονται ἄεθλα, «εὐτρεπίζονται πρὸς τὰ ἆθλα» (Σχόλ.), Ὀδ. Ω. 89· παρ' Ἀπολλ. Ροδ. (Δ.720) μετ' ἀπαρ., ἐπεντύνοντο νέεσθαι.

ἐπεξάγω [ᾰ], ἐξάγω στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 2. 21. **II.** ἐκτείνω, ἐπιμηκύνω, τὴν διήγησιν ἐπεξάγων Πλούτ. 2. 855C· ἰδίως, ἐξετάζω τι ἐν ἐκτάσει, ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπεξάξω Δίων Κ. 46. 8· περί τινος αὐτόθι 55. 28. **2)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπ. τάξιν), ἐπ. ἀπὸ σφῶν, ἐκτείνειν τὴν γραμμὴν τῆς μάχης (πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά), Θουκ. 5. 71· οὕτω καὶ ἐπὶ πλοίων, ἐπεξ. τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν, ἐπεκτείνειν τὴν γραμμὴν πρὸς τὴν ξηράν, ὁ αὐτὸς 7. 52· πρβλ. **ἐπεξαγωγή**.

ἐπεξαγωγή, ἡ, τὸ ἐπεκτείνειν τὴν γραμμὴν τῆς μάχης, ἐπέκτασις, τοῦ κέρως Θουκ. 8.105· ἴδε τὸ προηγ. II. 2.

ἐπεξαιτέω, αἰτῶ τι παρά τινος, ἐξαιτῶ, Ἰωάνν. Χρυσ. εἰς Ματθ. τ.1, σ.160E, κλ.

ἐπεξᾰμαρτάνω: μέλλ. **-ήσομαι**, ἁμαρτάνω ἐκ νέου, Διον. Ἁλ. 2. 35· εἴς τινα, κατά τινος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 16, 4· — **ἐπεξαμαρτητέον**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεξαμαρτάνω**, δεῖ ἐπεξαμαρτάνειν ἢ ἐπεξαμαρτεῖν, Δημ. 595. 10.

ἐπεξανίσταμαι, Παθ. μετ' ἀορ. β΄ ἐνεργ. **-ανέστην**, ἐξανίσταμαι, Φίλων 2. 582.

ἐπεξᾰπᾰτάω, ἐξαπατῶ ἔτι μᾶλλον, Μνησίμ. ἐν «Δυσκόλῳ» 1, 4.

ἐπέξειμι (εἶμι, ibo), χρησιμεῦον ὡς Ἀττ. μέλλ. τοῦ **ἐπεξέρχομαι**, εἰς ὃ ὡσαύτως παρέχει τὸν παρατ. **-ήειν**, Ἰων. γ΄ πληθ. **-ήϊσαν**, Ἡρόδ.7.223· ἐξέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 2. 13, 20, κλπ.· τινὶ ὁ αὐτὸς 6. 97· πρός τινα Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 3· ἐπ. τινὶ ἐς μάχην Θουκ. 2. 23, κτλ.·— ἁπλῶς, ἐξέρχομαι, διαφεύγω, Ἀριστ. Προβλ. 24.13. **II.** προβαίνω ἐναντίον τινός, ἐκδικοῦμαι τινά, Ἡρόδ. 8. 143· ἰδίως ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας, καταδιώκω δικαστικῶς, τινὶ Δημ. 583. 23· ἐπ. τινὶ φόνου, διὰ φόνον, Πλάτ. Νόμοι 866B· ἐπ. τινὶ ὑπὲρ φόνου ὁ αὐτὸς ἐν Εὐθύφρ. 4B, πρβλ. E·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., Εὐρ. Ἀνδρ. 735· ἐπεξῆμεν τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον Μάρτυρες παρὰ Δημ. 549. 25, πρβλ. Ἀντιφῶντα 112. 35, κλπ.·— μετὰ δοτ. πράγματος, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, τῷ παθήματι Πλάτ. Νόμοι 886B (καὶ μετ' αἰτ., θάνατον Διόδ. 4. 66)· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, ἐπ. δίκῃ, προσβάλλειν τινὰ δικαστικῶς, διὰ καταγγελίας, αὐτόθι 754E· ἀλλὰ παρ' Αἰσχίνῃ (40. 27), ἐπ. γραφῇ, ἀκολουθεῖν τὴν καταγγελίαν, πρβλ. Πλάτ. Λύσ. 215E. **III.** μετ' αἰτ., διέρχομαι, ἐξετάζω ἐν λεπτομερείᾳ, σμικρὰ καὶ μεγάλα Ἡρόδ.1. 5· πάντα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1118· πάσας τὰς ἀμφισβητήσεις Πλάτ. Πολ. 437A· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτὸς ἐν Λύσ. 215E. **2)** ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι Θουκ.1. 84· ἐπ. τὰς τιμωρίας τὸ μείζους ὁ αὐτὸς 3.82.

ἐπεξειργασμένως, διάφ. γρ. ἐν Πλουτ. Ἀλεξ.1, ἀντὶ ἐξειργ-.

ἐπεξέλᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι κατά τινος, ἐπεκδρομή, Εὐστ. Πονημάτ. 356. 30.

ἐπεξελαύνω, ἀποστέλλω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐπεξάγω, ἐν τούτῳ δὴ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἱππεῖς Ξεν. Ἑλλην. 5. 3, 6.

ἐπεξέλεγχος, ὁ, πρόσθετος ἔλεγχος, ἔλεγχος ἐπὶ ἐλέγχῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 266E (διάφ. γραφ. **ἐπέλεγχος**), Ἀριστ. Ρητ. 3.13, 5.

ἐπεξέλευσις, εως, ἡ, τιμωρία, Φίλων 2. 569, 37, Σιμοκ.174, 11· ἐκδίκησις, Εὐστ.120. 38, Ἡσύχ.

ἐπεξελευστικός, ή, όν, ἐκδικητικός, Εὐστ. Πονημάτ.171.11.

ἐπεξέλκω, προσέτι ἐξέλκω, σύρω ἔξω, ἐπεξέλκειν τὸ λειπόμενον Ἱππ. 822H.

ἐπεξεργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**, Ἀποθ., πρὸς τούτοις ἐξεργάζομαι ἢ ἐκτελῶ τι, ἐν δ' ἐπεξειργάσατο .. τοιοῦτον, ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος Δημ. 274.18· ἐκτελῶ, συμπληρῶ, τελειοποιῶ, βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται Ἴων παρὰ Σέξτῳ Ἐμπ. π. Μ. 2. 24. **2)** ἐκ νέου φονεύω, αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω Σοφ. Ἀντ. 1288, πρβλ. **ἐπικτείνω**. **3)** ἀνιχνεύω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Ἀπολλ. περὶ Συντ. 132, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 4.7. **4)** ἐργάζομαι, μετὰ παθ. σημασ., «καὶ πρώην μοι ἐπεξείργασται μικρὸν συγγραμμάτιον» Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. σ.11, ἔκδ. Gaisf.

ἐπεξεργασία, ἡ, τὸ ἐπεξεργάζεσθαι, τελειοποιεῖν τι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ.11. 226.

ἐπεξεργαστής, οῦ, ὁ, ἐκτελεστής, «ἐγχώριος ἔξαρχος», Βαλσαμ.

ἐπεξεργαστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος ἢ ἐπιδεκτικὸς πρὸς ἐπεξεργασίαν, Γενέσ.11,13.— Συγκρ. ὡς ἐπίρρ. **ἐπεξεργαστικώτερον**, λεπτομερέστερον, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ.18,7.— Κανονικ. ἐπίρρ. **ἐπεξεργαστικῶς**, δι' ἐπεξεργασίας, Σέξτ. Ἐμπ. 422. 23.

ἐπεξέρπω, ἐξέρπω ἐπί τι, μετ' αἰτ., ἡ ψυχὴ .. ἐπεξέρπουσα τὰ μέρη τοῦ σώματος διοικεῖ τὸν ἑαυτῆς οἶκον Ἱππ. 378. 48.

ἐπεξέρχομαι, (ἴδε **ἐπέξειμι**), ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, κάμνω ἔξοδον, Ἡρόδ. 3. 54., 6.101, Θουκ. 3. 26, κλ.· ἐπ. τινὶ εἰς μάχην ὁ αὐτ. 5. 9· ἐπὶ ἀγγελίας, ἐξικνοῦμαι, φθάνω ἔκ τινος μέρους εἴς τινα μετά τι, ἡ δὲ δευτέρη σφι ἀγγελίη ἐπεξελθοῦσα συνέχεε οὕτω, κτλ., Ἡρόδ. 8. 99. **2)** ὡς δικαν. λέξις, καταδιώκω τινὰ δικαστικῶς, κατηγορῶ, καταγγέλλω, τινὶ Ἀντιφῶν 111. 36, Θουκ. 3. 38, κλ.· ἐπ. τινὶ φόνου, καταδιώκειν τινὰ (δικαστικῶς) διὰ φόνον, Πλάτ. Εὐθύφρων 4D· ὡσαύτως, ἐπ. δίκην ἢ γραφὴν παρακολουθεῖν, διεξέρχομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 866B. Νόμος παρὰ Δημ. 529. 25· ἐπ. φόνον Ἀντιφῶν 115. 9· ἀπολ., ἀλλ' ἐπεξέρχει λίαν, κολάζεις, τιμωρεῖς αὐστηρῶς, Εὐρ. Βάκχ. 1346· μετ' αἰτ. προσώπου, Πλουτ. Καῖσ. 69· τὴν πόλιν Εὐρ. Ἀνδρ. 735, ἔνθα ἴδε Δινδ. **3)** προβαίνω μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νά, ἢ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; φθάνεις λοιπὸν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε καὶ νὰ ἐπαπειλῇς θρασέως; Σοφ. Ἀντιγ. 752· ἐπ. πρὸς τέλος Πλάτ. Νόμοι 632C. **4)** παρακολουθῶ, τῇ παρούσῃ τύχῃ Θουκ. 4. 14· τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολ. 349A, 361E. **II.** μετ' αἰτ., διέρχομαι διὰ μέσου ἢ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, χώρην Ἡρόδ. 4. 9· τὸ πᾶν γὰρ ἐπεξελθεῖν διζήμενον ὁ αὐτὸς 7. 166. **2)** φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἔργῳ τι Θουκ. 1. 120· πᾶν ἐπεξέρχομαι, δοκιμάζω πᾶν μέσον, 5.100 (καὶ οὕτως ἀναγνωστέον ἐν 1.70 ἀντὶ ἐξέλθωσι)· τὴν νίκην Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 91· ἐπ. τι εἰς τέλος Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 17. **3)** συζητῶ, διηγοῦμαι ἢ ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας ἢ ἐντελῶς, Λατ. oratione persequi, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν Σοφ. Ἀποσπ. 659, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 870, Θουκ. 3. 67, Πλάτ. Νόμ. 672A· ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπ. Θουκ. 1. 22· δι' ὀλίγων Πλάτ. Νόμοι 778C.

ἐπεξέτασις, εως, ἡ, νέα ἐξέτασις ἢ ἐπιθεώρησις, ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος ἐποιήσαντο Θουκ. 6. 42.

ἐπεξευρίσκω, προσέτι ἐφευρίσκω, Ἡρόδ. 2.160. **II.** προσέτι, ἀνακαλύπτω, πολεμικὰς χρείας, τάς τε ἄλλας καὶ τὰς νῦν ἐπεξευρημένας Ἀριστ. Πολιτικ.7.11,11.

ἐπεξηγέομαι, Ἀποθ., διηγοῦμαί τι μετ' ἄλλον ἢ ἀναπτύσσω αὐτὸ ἔτι πλέον, Πλουτ. Ἄρτοξ. 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 714· ἴδε **ἐπεξηγητέον**. **2)** ἑρμηνεύω, «ἐπεξηγεῖται δὲ τὸ μετοχλάζει διὰ τοῦ: ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 281, Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ.12, ἔκδ. Gaisf.

ἐπεξηγηματικός, ή, όν, κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς ἐπεξήγησιν, Σχόλ. εἰς Πλάτ.

ἐπεξήγησις, εως, ἡ, «ἐπεξήγησίς ἐστιν ἀσαφοῦς λόγου ἢ λέξεως σαφηνισμός» Γεώργ. Χοιροβοσκ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 819. **2)** νέα ἢ λεπτομερὴς ἐξήγησις, Ἀριστόβ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. I. 893A, B, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 9.

ἐπεξηγητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεξηγοῦμαι**, δεῖ ἐπεξηγεῖσθαι, Κλήμ. Ἀλ. I. 292A.

ἐπεξῆς, Ἰων. ἀντὶ **ἐφεξῆς**.

ἐπεξιακχάζω, ἀλαλάζω ἐπί τινι, ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας, «ἐπαλαλάξας ... παιᾶνα ἐπινίκιον, τουτέστι τὸν ἐν τῇ ἁλώσει τῶν Θηβῶν. Ἴακχος δὲ ἐστιν ὕμνος» κτλ. (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 635.

ἐπεξόδιος, ον, ὁ ἐπ' ἐξόδῳ στρατοῦ ἢ ἐκστρατείᾳ γινόμενος: **ἐπεξόδια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, θυσίαι τελούμεναι πρὸ τῆς πορείας στρατεύματος, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 6. 5, 2· ἐθύετο ἐπεξόδια ἀντὶ ἐπ' ἐξόδῳ.

ἐπέξοδος, ἡ, ἔξοδος ἢ πορεία ἐναντίον ἐχθροῦ, πρός τινα Θουκ. 5. 8. **II.** ἐκδίκησις, τιμωρία, Φίλων 2. 314.

ἐπεξοιωνίζομαι, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ ἐκ νέου, Γαλην. 8. 471.

ἐπεξορύσσω, ἐξορύσσω, Ἐπιγρ. Τροιζῆνος, L. et F. 157a.

ἐπεξουσιάζειν, ἔχειν ἐξουσίαν ἐπί τινος, Ἐπιγρ. Σπάρτης τοῦ 1027 μ. X. CIG. 8704.

ἐπέοικε, ἁρμόζει, «'ταιριάζει'», μετὰ δοτ. προσώπου, ὅστις οἵ τ' ἐπέοικε, «ὅστις ἄξιος αὐτοῦ ἐστι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. I. 392:— ἀλλαχοῦ ἀπροσώπως, μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε .. ἑστάμεν, πρέπει, ἁρμόζει. Ἰλ. Δ. 341· νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικε ἀρηϊκταμένῳ ... κεῖσθαι, «τῷ δέ γε νέῳ πάντα καθήκει πολέμῳ ἀναιρεθέντι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 71, πρβλ. Πινδ. Ν.7.140: — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε .. ταῦτ' ἐπαγείρειν Ἰλ. Α. 126· ὄντ' ἐπέοικε βουλὰς βου-

λεύειν Κ. 146: — μετ' ἀπαρ. μόνον, ἀποδώσομαι ὅσσ' ἐπέοικε [ἀποδόσθαι] 'Ιλ. Ω. 595· οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου, ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα [μὴ δεηθῆναι], (ἐκτὸς ἂν ἀντὶ τοῦ ἀντιάσαντα ἀναγνώσωμεν ἀντιάασθαι, πρβλ. 'Ιλ. Ω. 62), 'Οδ. Ζ. 193: — μετοχ. πληθ. **ἐπεικότα**, κατάλληλα, ἁρμόζοντα, τινι Αἰσχύλ. Χο. 669. ('Απανταχοῦ τῆς 'Ιλιάδος πρὸ τοῦ **ἐπέοικε** ὑπάρχει ἔκθλιψις, πλὴν ἐν Α. 126· καὶ ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον φωνῆεν τῆς προθ. **ἐπὶ** δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πάθῃ ἔκθλιψιν πρὸ τοῦ **ἔοικε**, ὅπερ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὡς πρῶτον γράμμα σύμφωνον (ἴδε τὴν λέξιν), ὁ Ahrens (ἐν Zeitsch. f. Alt. 1836, σ. 818) προτείνει νὰ ἀπαλειφθῇ ὅλως δι' ὅλου ὁ τύπος οὗτος ἐκ τοῦ 'Ομήρου καὶ νὰ ἀναγνώσωμεν, **οἵ τε ἔοικε, μέν τε ἔοικε, πάντα ἔοικε, οὐχὶ ἔοικε**, κτλ.).

ἐπέπιθμεν, 'Επικ. συγκεκομμένον ἀντὶ τοῦ **ἐπεποίθαμεν**, **ἐπεποίθει**, ἴδε **πείθω**.

ἐπέπλως, ἴδε **ἐπιπλέω**.

ἐπεπόνθει, ἴδε **πάσχω**.

ἐπέπτᾰρε, ἴδε **ἐπιπταίρω**.

ἐπέπτᾰτο, ἴδε **ἐπιπέτομαι**.

ἐπέπω, 'Ιων. ἀντὶ **ἐφέπω**.

ἐπέραστος, ον, (ἐράω) ἀξιέραστος, Λουκ. Τίμ. 17, Εἰκόνες 10. **II.** λίαν ἀγαπητὸς ἢ ἀγαπώμενος, 'Ιω. Χρυσ.: πρβλ. **ἐπήρατος**. — Κατὰ Σουΐδ. «ἐπέραστος, ἐράσμιος».

ἐπεργάζομαι, ἐργάζομαι, καλλιεργῶ παρανόμως γῆν μὴ ἀνήκουσαν εἰς ἐμέ, ὅς δ' ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, κτλ., Πλάτ. Νόμοι 843C. **2)** ἰδίως ἐπὶ ἱεροῦ ἐδάφους, οἷον τὸ Κρισαῖον, Αἰσχίν. 69. 28, πρβλ. Λυσ. 110. 25· ἀποτινέτω δὲ ὅτις κα ληφθῇ ἐπιεργαζόμενος .. στατῆρας 'Επιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1688. 16, ἴδε τὴν λέξιν **ἐπεργασία**. **3)** καθόλου, γεωργῶ, καλλιεργῶ, διάφ. γρ. ἐν Λουκ. Τίμ. (37) ἀντὶ **ἐργάζομαι**. **II.** πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ., ἐπείργασται δὲ τῷ χαλκῷ πολλὰ .. τῶν ἄθλων 'Ηρακλέους, εἶναι ἐγκεκολαμμένα ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ, κτλ., Παυσ. 3. 17, 3, πρβλ. 8. 31, 1.

ἐπεργᾰσία, ἡ, καλλιέργεια ξένων ἀγρῶν, κατάληψις ἱεροῦ ἐδάφους (πρβλ. **ἐπεργάζομαι**), τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς Θουκ. 1. 139, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 843C. **II.** τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμοιβαίως καλλιεργεῖν καὶ καρποῦσθαι τοὺς ἀγροὺς ἀλλήλων, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23· πρβλ. **ἐπιγαμία**.

ἐπεργαστικός, ή, όν, συντελεστικός, ἐπεργαστικὸν εἰς ἔρωτα 'Ανθ. Π. 5. 178 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐπέργιον, τό, = τὸ **πάρεργον**, 'Αποστολ. Διαταγ. 2. 61.

ἔπεργος, ον, (ἔργον) δραστήριος, ἀσχολούμενος εἴς τι, εἴς τι Συλλ. 'Επιγρ. 2930. 13.

ἐπερεθίζω, διεγείρω, παρορμῶ, παρακινῶ, Πλουτ. Εὐμέν. 11· τὴν πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα, ἐπέψαυσα, τὴν ἔκαμα νὰ παίζῃ, 'Ανθ. Π. 9. 270.

ἐπερεθισμός, ὁ, ἐρεθισμός, διέγερσις, Πλούτ. 2. 908E.

ἐπερείδω: μέλλ. **-ερείσω**, ὠθῶ, ἐλαύνω τι εἴς τι, ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς 'Αθήνη [ἔγχος] .. νείατον ἐς κενεῶνα 'Ιλ. Ε. 856, πρβλ. Ρ. 48· δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, ἔβαλε δὲ μεγάλην δύναμιν, Η. 269, 'Οδ. Ι. 538· — κλείω καλῶς (θύραν), ἐπίστατο .. ἢ μὲν ἀνωΐξαι κείνου (τοῦ δουρείου ἵππου) πτύχας, ἠδ' ἐπερεῖσαι Κόϊντ. Σμ. 12. 331· στηρίζω ἐπάνω εἴς τι, ἐπακκουμβῶ, νέουσι δὲ (αἱ ἔλαφοι) κατὰ στοῖχον, καὶ ἀλλήλων ἔχονται, τὰ γένεια αἱ ἑπόμεναι τῶν προηγουμένων τῇ ὀσφύϊ ἐπερείδουσαι Αἰλ. π. Ζ. 5. 56· — μεταφ., ἐπ. τὴν διάνοιάν τινι, προσέχειν εἴς τι, Πλούτ. 2. 392A· ἐπ. τῷ φιλεῖν ἐμαυτόν, παραδίδομαι εἰς .., αὐτόθι 463C· ἐπ. τὴν φάλαγγά τινι, ἐπιφέρειν ἅπασαν τὴν ὁρμὴν τῆς φάλαγγος κατά τινος, ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Φλαμιν. 8, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ βίον Πύρρ. 21. — Μέσ., λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας, «ἐπερειδούσας τὰ ἄρμενα ἐν σχοινίοις» (Σχόλ.), Εὐρ. 'Εκ. 114. — Παθ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, κᾶτα ταῖς βακτηρίαις ἐπερειδόμεναι βαδίζετ' 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 277, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 789E· μεταφ., στηρίζομαι, πέποιθα εἴς τι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς αὐτό, ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται 'Ελλὰς ἐφορμῇ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 204· ἀπολ., ἀνθίσταμαι μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς μου, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1102. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπερείδειν τῇ χειρί, πιέζειν ἰσχυρῶς, 'Ιππ. περὶ 'Αρθρ. 788.

ἐπέρεισις, εως, ἡ, ἔρεισις, στήριξις ἐπί τινος, ὅταν ἓν πρᾶγμα κ νούμενον ἐρείδηται ἐπὶ ἄλλου, ταῖς τῶν ὀδόντων ἐπερείσεσι Διοσκ. 5. 88, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 3. 51, Κλήμ. 'Αλ. 821· — οὕτως, **ἐπερεισμός**, ὁ, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 50· — **ἐπέρεισμα**, τό, μέρος εἰς ὃ νὰ ἐπερεισθῇ τι, ἐπακκούμβημα, καταφύγιον, οἷον ἐνδιαιτήματα τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ἐπερείσματα 'Ιωάνν. Πατρ. Κων)πόλεως παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Med. τ. 1. σ. 76B.

ἐπερέομαι, 'Ιων. ἀντὶ **ἐπείρομαι**, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 36.

ἐπερεύγομαι, Παθ., ἐρεύγομαι ἐπί τι, ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι, ἐπερεύγεται ἀκτὰς 'Ωκεανοῦ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 631, πρβλ. Διον. Π. 95.

ἐπερέφω: μέλλ. **-ψω**, στεγάζω, σκεπάζω, ἐπιθέτω ὀροφὴν ἢ κοσμῶ, εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, «ὠρόφωσα, ἐστεφάνωσα» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 39· πρβλ. **ἐρέφω**.

ἐπέρομαι, ἴδε **ἐπείρομαι**.

ἔπερος, ὁ, κριός, ἔπεροι καὶ ὀρνῆαδες ἐρίων ἀτέλεες 'Επιγρ. Αἰολ. (Αἰγ.) Et. Gr. IV. σ. 268 = Hoffmann, GD. II. 155a.

ἐπερρώσαντο, ἴδε **ἐπιρρώομαι**.

ἐπερυθριάω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], ἐρυθριῶ ἐπί τινι, τοῖς ἰδίοις παίσμασιν ἐπερυθριᾶν Κύριλλ. 'Αλεξ. εἰς Μιχ. 2, σ. 309, κλ.

ἐπερύω, 'Ιων. **-ειρύω**: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], ἕλκω, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ, «ἐφειλκύσατο, ἐπεσπάσατο» (Σχόλ.), 'Οδ. Α. 441· ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, ἀναβιβάσαντες, «στήσαντες» (Σχόλ.), δηλ. ἐπὶ τοῦ τύμβου, Μ. 14· ἐπειρύσσασα παρειὰς κύσσε ποτισχομένη, «περιλαβοῦσα καὶ ἁπτομένη» (Σχόλ.), 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 149. — Μέσ., σύρω τι ἐπάνω μου καὶ σκεπάζομαι, ἐπειρυσάμενον δὲ τὴν λεοντῆν κατυπνῶσαι, περὶ τοῦ 'Ηρακλέους, 'Ηρόδ. 4. 8.

ἐπέρχομαι: παρατατ. **ἐπηρχόμην** Θουκ. 4. 120 (ἴδε **ἔρχομαι**), ἀλλ' ὁ 'Αττικὸς παρατατ. εἶναι **ἐπῄειν** καὶ ὁ μέλλων **ἔπειμι** (εἶμι): 'Αποθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. **ἐπῆλθον**, καὶ 'Επικ. **-ήλῠθον**, πρκμ. **-ελήλῠθα**: **I.** ἔρχομαι ἐπί τι: **1)** ἐπὶ προσώπων ἢ ζῴων, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, μετὰ δοτ., ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε 'Ιλ. Μ. 200, κτλ.· ἰδίως, ἔρχομαι αἴφνης πρός τινα, εἷλον ἐπελθόντες 'Οδ. Τ. 155, 'Ηρόδ. 6. 95: — μετ' αἰτ., ἐπ. πόλιν Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 593: — ἔρχομαι πρός τινα ὅπως λάβω συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ, Λατ. adire aliquem, μάντεις δ' ἐπῆλθες ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα; Εὐρ. 'Ικέτ. 155· τίνα μοῦσαν ἐπέλθω; 'Ελ. 165, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 772D· μετὰ προθ., ἔρχομαι, φθάνω εἰς μέρος τι, ἕως ἐπῆλθεν ἐς ποταμὸν 'Οδ. Η. 280, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 437· μεταφ., ἐπ. ἐς λόγου στάσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1180· ἐπ. ἐς πόλεμον, Λατ. inire bellum, Θουκ. 3. 47· ἐπ. ἐνθάδε καὶ ὁπόσε 'Ιλ. Ω. 651, 'Οδ. Ξ. 139. **β)** συχνάκις ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ἐναντίον τινός, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, παρ' 'Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ.· μετὰ δοτ., 'Ιλ. Υ. 91, Εὐρ. Βάκχ. 736, Θουκ. 6. 34· σπανίως μετ' αἰτιατ., τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθε, ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι ἦλθεν ἐπὶ τὸν αὐχένα τὸ ἔγχος, 'Ιλ. Η. 262· τήν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες, ὅταν εἰσβάλωμεν εἰς τὴν γῆν τῶν γειτόνων μας, Θουκ. 2. 39: — ἐντεῦθεν, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω διά τι, ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθεν Εὐρ. Ι. Α. 349, πρβλ. 'Ανδρ. 688 (ἀλλ' ἐν 'Ανδρ. 735, **ἐπεξελθεῖν**). **γ)** προβαίνω, παρουσιάζομαι ὅπως ὁμιλήσω, σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος, ἔλεξε δ' ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 391, Θουκ. 1. 91, 119, Πλάτ. Νόμ. 850C· ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ τὸν δῆμον, ἐπὶ τοὺς 'Εφόρους 'Ηρόδ. 5. 97., 9. 7· ἐπὶ τὸ κοινὸν Θουκ. 1. 90. **2)** ἐπὶ γεγονότων, κλπ., ἔρχομαι ἐπί τινα, καταλαμβάνω τινά, ἰδίως, ἔρχομαι αἰφνιδίως, μετ' αἰτ., τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος 'Οδ. Δ. 793, κτλ., πρβλ. 'Ηρόδ. 2. 141· ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται Σοφ. 'Αποσπ. 607· μετὰ δοτ., τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος 'Οδ. Μ. 311, πρβλ. Ε. 472· οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν Λ. 200· βροτοῖσιν .. ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 600, πρβλ. 'Αγ. 1256· ἐπῆλθέ μοι πάθος Πλάτ. Νόμ. 811C, κτλ. **β)** μετὰ δοτ. προσώπου, ὡς τὸ νῦν 'μοῦ ἔρχεται', ἐπέρχεταί μοι, ἤτοι μετ' ὀνομ., ἵμερος ἐπῆλθέ μοι ἐπείρεσθαι 'Ηρόδ. 1. 30· ὅ τι ἂν ἐπέλθῃ, Λατ. quicquid in buccam venerit, 'Ισοκρ. 238A, ἢ ἀπροσώπως μετ' ἀπαρ., καί οἱ ἐπῆλθε πταρεῖν 'Ηρόδ. 6. 107, πρβλ. Σοφ. Τρ. 135, Πλάτ. Γοργ. 485E, κτλ.· ὡσαύτως, τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 88C· πρβλ. **ἔπειμι** I. 2. 6, **εἰσέρχομαι** V. 2. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἔρχομαι, ἐπανέρχομαι, ἐπήλυθον ὧραι 'Οδ. Β. 107, κτλ.· — ὡσαύτως, ἔρχομαι, πλησιάζω, νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε Ξ. 457, πρβλ. Θέογν. 528, 728, Πινδ. Ο, 10 (11). 9· τὸ πάρος τότ' ἐπερχόμενον, καὶ τὸ ἐρχόμενον, δηλ. τὸ μέλλον, Αἰσχύλ. Πρ. 98. **2)** ἐπὶ δευτέρας γυναικός, ἔρχομαι μετὰ τὴν πρώτην, ἡ ἐσύστερον ἐπελθοῦσα γυνὴ τίκτει, κτλ., 'Ηρόδ. 5. 41. **III.** διέρχομαι ἔκτασίν τινα, ἐπισκέπτομαι τόπον τινά, Λατ. obire, μετ' αἰτιατ., πολλὴν γαῖαν 'Οδ. Δ. 268· οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται Π. 27· πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν 'Ιλ. Σ. 321, πρβλ. 'Οδ. Ξ. 139, 'Ηρόδ. 1. 30: — ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλτα, κατακλύζει αὐτό, 'Ηρόδ. 2. 19, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 560, Θουκ. 3. 89: — οὕτω παρ' 'Αττ., εἰσέρχομαι, προχωρῶ ἐντός, ἐπισκέπτομαι, ἐπελθόντοιν δόμοις Σοφ. 'Ηλ. 1297· ναοὺς χοροῖς .. ἐπέλθωμεν 'Αντ. 153· ἐπισκέπτομαι μέρος τι πρὸς ἀναζήτησίν τινος, πύλας φύλακάς τ' ἐπῆλθον σὸν δέμας θηρώμενος Εὐρ. Φοίν. 699· οὕτω, τὰς ξυνωμοσίας ἐπελθών, ἐπισκεψάμενος τὰς ἑταιρείας τῶν πολιτῶν, Θουκ. 8. 54· — ὡσαύτως, περιπατῶ ἐπάνω εἴς τι, κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει

οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ (δηλ. τῇ τάφρῳ) ὥστ' ἐπελθεῖν ὁ αὐτ. 3. 23. **2)** πραγματεύομαι, ἐξετάζω τι μετ' ἀκριβείας, συζητῶ, διηγοῦμαι, ὡς τὸ **διέρχομαι**, μετ' αἰτ., Ἠσ.'Ἀποσπ. 14. 4, Εὐρ. Ἀνδρ. 688, Ἀριστοφ. Ἱππ. 618· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Ἀριστ. Φυσ.1.7,1 κ. ἀλλ.· πειρατέον ἐπελθεῖν τίνες φθοραὶ καὶ τίνες σωτηρίαι τῶν πολιτῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 2, 6· πῶς δεῖ .. ἐπέλθωμεν συντόμως αὐτόθι 6.1, 6. **3)** διαπράττομαι, κατορθώνω, τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ, «διεπράξαντο» (Δούκας), Θουκ.1. 97. **IV.** ἀκολουθῶ τοῖς βήμασί τινος, μιμοῦμαι αὐτόν, πάτρῳ τε ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξε Πινδ. Π. 6.46.

ἐπερωτάω, Ἰων. **ἐπειρ-**: — συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ, μετ' αἰτ. προσ., τὸ χρηστήριον, τὸν θεὸν Ἡρόδ.1. 53, Θουκ.1.118, κλ.· τινα περί τινος Ἡρόδ.1. 32, πρβλ. Δημ.1072.12:— Παθ., ἐρωτῶμαι, Θουκ. 5. 45, Πλάτ. Σοφ. 250Δ. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐρωτῶ τι, ταῦτα ἐπειρώτα Ἡρόδ. 1. 30, 55 κ. ἀλλ., Ἀντιφῶν 112. 30, Πλάτ. Πρωτ. 329Δ, κτλ.· — ἀλλ' ὡσαύτως, ἐρωτῶ περί τινος, Ἡρόδ.7.100· ἐπ. ὅ τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Οἰκ. 5.19:— Παθ., τὸ ἐπερωτηθέν, ἡ γενομένη ἐρώτησις, ἢ τὸ περὶ οὗ ἐγένετο ἐρώτησις, τὸ δ' ἐπερωτηθέν, ὦ Θεαίτητε, οὐ τοῦτο ἦν Πλάτ. Θεαίτ.146Ε. **3)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἐπ. τοὺς προφήτας τὸ αἴτιον Ἡρόδ. 9. 33, πρβλ. Αἰσχίν. 11. 33. **4)** ἀπολ., θέτω, προβάλλω ἐρώτησιν, Δημ. 596.7.

ἐπερώτημα, Ἰων. **ἐπειρ-**, τό, ἐρώτημα, Ἡρόδ. 6. 67, Θουκ. 3. 53, 68. **2)** συμβόλαιον, συμφωνητικόν, ἐκ τῶν συμφώνων, ἤτοι ἐπερωτημάτων Ἰουστινιαν. Κῶδ. 8.10, 12, § γ'.

ἐπερωτηματικῶς, Ἐπίρρ., μετ' ἐρωτηματικοῦ, Κυρίλλ. Κατήχ. σ. 301. 23.

ἐπερώτησις, Ἰων. **ἐπειρ-**, εως, ἡ, ἐρώτησις, Ἡρόδ. 6. 67· μετὰ τὴν ἐπειρώτησιν τῶν χρησμῶν Ἡρόδ. 9. 44· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 4. 38. **2)** ἡ δι' ἐπερωτήσεως ἀποτεινομένης εἰς τοὺς συμβαλλομένους γινομένη ὁμολογία, ἤτοι συμβόλαιον, συμφωνία, Λατινισμός, ὡς τὸ Λατ. stipulatio, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 17, 3, §§ ε', γ', 8. 10, 12, § α' Νεαραί, 97.1, Ψελλ. 927Α.

ἐπερωτητής, ὁ, ὁ ἐπερωτῶν, Γλωσσ.

ἔπεσα, σπάνιος ἀόρ. α' τοῦ **πίπτω**, ὃ ἴδε.

ἔπεσαν, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπῆσαν**, γ' πληθ. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι**.

ἐπεσβαίνω, = **ἐπεισβαίνω**.

ἐπεσβολέω, βάλλω ἔπεσι, προσβάλλω διὰ λόγων, λοιδορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, ἐπεσβολήσας λυγρὰ Λυκόφρ. 130, Μάξιμ. π. Καταρχ. 101.

ἐπεσβολία, ἡ, τὸ ἔπεσι βάλλειν, λοιδορία, βλασφημία, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, «τὰς περὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ (τοῦ Τηλεμάχου δηλ.) φλυαρίας καὶ λοιδορίας διεξιέναι» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ.159· ἐπὶ τῶν ἰάμβων τοῦ Ἀρχιλόχου (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), Ἀνθ. Π. 9.185, πρβλ.7.70.

ἐπεσ-βόλος, ον, (ἔπος, βάλλω), ὁ ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βάλλων, φλύαρος, αὐθάδης, λοίδορος, λωβητῆρα ἐπεσβόλον, περὶ τοῦ Θερσίτου, Ἰλ. Β. 275· κερτομίη καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1727· ἐπὶ χλευαστικῶν ποιημάτων ἢ σίλλων, Ἀνθ. Π. 4. 3, περὶ τὸ τέλος.

ἐπεσθίω: μέλλ. ἐπέδομαι: ἀόρ. ἀπαρ. **ἐπιφαγεῖν**:— ἐσθίω, τρώγω τι μετὰ τι ἢ σὺν αὐτῷ (πρβλ. **ἐπὶ** Β. Ι. 1. δ, καὶ ἴδε **ἐπιπίνω**, κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν Εὐρ. Ἀποσπ. 899, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 14. 3. **2)** ἐσθίω τι μετὰ τὴν βρῶσιν ἄλλου ὡς ἀντίδοτον, ἡ δὲ χελώνη ὅταν ἔχεως φάγῃ ἐπεσθίει τὴν ὀρίγανον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 6, πρβλ. Τρόφιλον παρὰ Στοβ. 541, ἐν τέλει. **II.** κατατρώγω, ἅπαντ' ἐπήσθιεν Ἀριστοφ. Πλ. 1005, πρβλ. Εὔπολ. καὶ Τηλεκλείδ. παρ' Ἀθην. 170D· πρβλ. **ἐπιφαγεῖν**.

ἐπέσθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπεσθίω**, Ἐπίχ. 23 Ahr., Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 6, Καλλ. Ἐπιγρ. 50.

ἐπεσκεμμένως, Ἐπίρρ., μετὰ περισκέψεως, συνετῶς, Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 552Ε.

ἐπεσκιασμένως, Ἐπίρρ., σκοτεινῶς, ἀμαυρῶς, ἀσαφῶς, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 163. 12, κλ.

ἐπέσπον, ἀόρ. τοῦ **ἐφέπω**.

ἐπέσσεται, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐπέσεται**, γ' ἑν. μέλλ. τοῦ **ἔπειμι** εἰμί, ὑπάρχω).

ἐπέσσευεν, **ἐπεσσεύοντο**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπισεύω**.

ἐπεσσυμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, Κόϊντ. Σμ. 3. 443.

ἐπέσσυται, **ἐπέσσυτο**, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπισεύω.

ἐπεστεώς, Ἰων. μετοχ. πρκμ. τοῦ **ἐφίστημι**.

ἐπεσφέρω, = **ἐπεισφέρω**.

ἐπεσχάριος, ον, (ἐσχάρα) ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, Ἀνθ. Π.7. 648.

ἔπεχον, **-εσχόμην**, ἀόρ. β' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ **ἐπέχω**.

ἐπετειό-καρπος, ον, ὁ κατ' ἔτος φέρων καρπόν, ὅσα δὴ ἐπετειόκαρπα καὶ ὅσα διετίζει Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ.1. 2, 2.

ἐπετειό-καυλος, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀλλάσσων καυλόν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 8.

ἐπέτειος, Δωρ. γεν. πληθ. **ἐπετειᾶν** Αἰσχύλ. Ἀγ.1016. Ἰων. δοτ. **ἐπετείῃσι** Ἡρόδ. 6. 105 (διάφ. γραφ. -είοισι), ἀλλὰ ἐπέτειος ὡς θηλ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 92., 3. 89, Πλάτ. Νόμ. 955D, Ἀριστ., κλπ., καὶ ἐν τῷ τύπῳ **ἐπέτεος**, Ἡρόδ. 3. 89: — κατ' ἔτος γινόμενος, θυσίαι ὁ αὐτ. 6.105· ὁ ἐπ. καρπὸς ὁ αὐτ. 8.108· ὁ ἐπ. φόρος, τὸ κατ' ἔτος ἐκ τῶν φόρων εἰσόδημα, ὁ αὐτ. 5. 49, πρβλ. 3. 89· ὡσαύτως **ἐπέτεια**, τά, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 138 - 154: — ἐπέτειοι νόσοι, κατ' ἔτος ἐπανερχόμεναι, Πλάτ. Νόμ. 405C:— μεταφ., ἐπέτειοι τὴν φύσιν, εὐμετάβολοι ὡς αἱ ὧραι τοῦ ἔτους ἢ κατ' ἄλλους ὡς τὰ διαβατικὰ πτηνά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 518. **2)** ἐπὶ ἐν ἔτος διαρκῶν, ἐτήσιος, βύβλον τὴν ἐπ. γενομένην Ἡρόδ. 2. 92· τὸ ὕδωρ τὸ ἐπ., ὁ ὁ ἥλιος καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπορροφεῖ, ὁ αὐτ. 2. 25· ἐπέτεια γὰρ τὰ πολλὰ τῶν ἐντόμων Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 4.1· φυτὰ ἐπ. αὐτόθι· αἱ ἐπ. μέλιτται ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 42· ἐπ. ψηφίσματα Δημ. 651.16· τὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς Πολύβ. 6. 46, 4.

ἐπετειοφορέω, φέρω καρπὸν καθ' ἕκαστον ἔτος, Θεόφρ. π.Φυτ. Αἰτ.1. 20, 3.

ἐπετειο-φόρος, ον, ὁ φέρων καρπὸν καθ' ἕκαστον ἔτος, αὐτόθι.

ἐπετειό-φυλλος, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀποβάλλων τὰ φύλλα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π.Φυτ. Ἱστ.7.11, 3.

ἐπέτεος, Ἰων. ἀντὶ **ἐπέτειος**.

ἐπετηδευμένως (οὕτως ἀντὶ **ἐπιτετηδευμένως**), Ἐπίρρ. μετ' ἐπιτηδεύσεως, Σχόλ. εἰς Κλίμ. σ. 249. 18.

ἐπέτης, Δωρ. **-ας**, ὁ, (ἕπομαι) ἀκόλουθος, ὑπηρέτης, θεράπων, Πινδ. Π. 5 ἐν ἀρχῇ: — θηλ. **ἐπέτις**, **ιδος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 666.

ἐπετήσιος, ον, ὁ καθ' ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, διηνεκής, καρπὸς Ὀδ. Η.118· τελεσφορίην ἐπετήσιον Καλλ. Ἀπόλλ.77· ἐγχρονίσας ἐπετήσιον, ἐπὶ ἓν ἔτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2569. 8.—Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. 336.

ἐπετίνη, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν ποιωδῶν, Θεοφρ. π.Φυτ. Ἱ.7. 8,1.

ἔπετον, Αἰολ. ἀόρ. τοῦ **πίπτω**, Ἀλκαῖος ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ.1.144, 6.

ἐπέτοσσε, Δωρ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει = **ἐπέτυχε**, Πινδ. Π. 4. 43: ὡσαύτως ἐν τῇ μετοχ., ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας, «καταλαβόντας αὐτοὺς θυσίας τῷ θεῷ τελοῦντας» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Π.10. 52.—Πρβλ. **τόσσας**.

ἕπευ, Ἰων. παρατ. τοῦ **ἕπομαι**, ἀλλ' ἕπευ Ὁμ. Ἰλ. Κ.146, κ. ἀλλ.

ἐπεύαδε, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐφανδάνω**, Μουσαῖος 180.

ἐπευάζω, προσφωνῶ, ἐπευάζουσα ἄνακτα Ὀρφ. Ὕμν. 79. 9· ἐπιχαίρω, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις, περὶ τῶν Εὐμενίδων, αὐτόθι 69. 6.

ἐπευδοκέω, συγκατανεύω, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, ἐπευδοκεῖ τῇ ἐπανελεύσει Νικήτ. Ἀλέξ. σ.157D, κλ.

ἐπευθυμέω, εὐθυμῶ ἐπί τινι, ἵνα (. οἷς ἐπίστευσαν ὅρκοις ἐπευθυμήσωσι Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΗ', 6).

ἐπευθύνω, ὁδηγῶ εἴς τι σημεῖον, Ξεν. Κυν. 5. 32· διέπω, διοικῶ, ἠδὲ νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον (ἠδὲ πολίσματα πύργινα πάντ' ἐπέρθομεν, Keiper, Pallis) Αἰσχύλ. Πέρσ. 860· ἐπευθύνειν τὰ κοινά, διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν.76.13, ἀντὶ ἀπευθύνειν, ἴδε **ἀπευθύνω** Ι. 2.

ἐπευθύς, Ἐπίρρ. = **εὐθέως**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.15. 8, 5, διάφ. γρ. **ὡς εὐθύς**.

ἐπευκλείζω, δοξάζω, καθιστῶ ἔνδοξον, πατρίδ' ἐπευκλείσας Σιμωνίδ.154· πολλά σ' ἔπαινος ἐπ. Ἑλλην. Ἐπιγράμμ.209 κ.ἀλλ.

ἐπευκτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεύχομαι**, ὃν δεῖ ἐπεύχεσθαι, Κλήμ. Ἀλ. 556.

ἐπευκτός, ή, όν, ἐπιθυμητός, εὐχῆς ἄξιος, μὴ ἔστω ἐπευκτὴ Ἑβδ. (Ἱερ. Κ', 14), πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐπευλαβέομαι, Ἀποθ., εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 18).

ἐπευλογέω = **εὐλογῶ**, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 199. 8, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 207, κλ.

ἐπεύνακτοι, ων, οἱ, (εὐνάζω) ὄνομα τῶν Εἱλώτων ὅσοι κατετάχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀποθανόντων Λακεδαιμονίων ἐν τῷ πρὸς Μεσσηνίους πολέμῳ, «οὓς καὶ πολίτας ὕστερον ποιήσαντες προσηγόρευσαν ἐπευνάκτους» Θεόπομπος παρ' Ἀθην. 271C·— ὁ Διόδ., ἐν Ἐκλογ. Βατικ. σ. 10, γράφει ἐπευνακταί, καὶ φαίνεται ὅτι ταυτίζει αὐτοὺς τοῖς Παρθενίαις (ἴδε **Παρθενίας**). Καθ' Ἡσύχ. «ἐπευνα(κ)ταί· οἱ συγκοιμηταί», καὶ «ἐπεύνακτοι· οἱ παρθενίαι».

ἐπευρίσκω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφευρίσκω**.

ἐπευτυχέω, εὐμοιρῶ, ἔχω τὴν καλὴν τύχην νὰ ἔχω τι, ἡ Δρόσιλλα .. ἐπευτύχησε καλλονῆς χάριν Νικήτ. Εὐγεν.1.158.

ἐπευφημέω, ἐπιβοῶ μετ' εὐφημίας, μετ' ἀπαρ., πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα κτλ., Ἰλ. Α. 22· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 295· ἀπολ., Πλουτ. Γάλβ. 14· πρβλ. **ἐπαϋτέω**, **ἐπηπύω**, **ἐπιάχω**. **II.** μετ' αἰτ. προσώπ., οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀείδων, ὕμνησεν ᾄδων, Μουσαῖος 275. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ᾄδω ἐπί τινι ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν τινὸς πράγματος, ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε Αἰσχύλ. Πέρσ. 620· ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν .., παιᾶνα Εὐρ. Ι. Τ.1403. **3)** μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐμὰς

τύχας παιᾶν' ἐπευφήμησεν, ᾖσεν παιᾶνα ἐπὶ ταῖς ἐμαῖς τύχαις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 3· ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες, παιᾶνα τήμῃ συμφορᾷ, Διὸς κόρην Ἄρτεμιν Εὐρ. Ι. Α. 1468, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 3.

ἐπευφημίζομαι, Ἀποθ., μεταχειρίζομαι εὐφημισμὸν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1421, Ἡσύχ. ἐν λέξει **καταιάσια**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 596 κἑξ., 599.

ἐπευφραίνομαι, = **εὐφραίνομαι**, Θεόδοτ. Ἡρακλ. 1333C, Βασίλ. IV. 280A.

ἐπευφρᾱτίδιος, ον, ὁ, κάτοικος πόλεως ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, πατρὶς δέ;—Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων Λουκ. Ἀλ. 19.

ἐπευχαριστέω, ἐπιτεταμένον τοῦ **εὐχαριστῶ**, Κλημέντια 276A, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 117A.

ἐπευχή, εὐχή, προσευχή, «τάξιμον», Πλάτ. Νόμ. 871C, ἐν τῷ πληθ.

ἐπεύχιον, τό, κυρίως, τάπης ἢ τεμάχιον χονδροῦ ὑφάσματος, ἐφ' οὗ τις προσεύχεται· ἐντεῦθεν ἁπλῶς, μικρὸς τάπης, Εὐστ. 1056. 64, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 528.

ἐπεύχομαι, Ἀποθ., εὔχομαι, προσεύχομαι, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, μετὰ δοτ., θεοῖς, Διὶ Ὅμ., Ἡρόδ., κλπ., ἀλλ' ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1024, ἐπεύχεσθαι θεοῖς, προσφέρειν αὐτοῖς εὐχαριστίας·— μετ' ἀπαρ., ἱκετεύω τινὰ ἵνα.., ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι νοστῆσαι Ὀδυσῆα Ὀδ. Ξ. 423, Υ. 238, πρβλ. Σοφ. Φιλ. ἐν τέλει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1230, κτλ.· κατθανεῖν ἐπηυχόμην Σοφ. Τρ. 16· ἐπ. εὐορκοῦντι εἶναι ἀγαθὰ Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, πρβλ. Αἰσχίν. 69. 15·— μετ' αἰτ. πράγμ., εὔχομαι ὅπως μοι ἐπέλθῃ τι, μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου τοῖσδε βαρυνθεὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1462· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπ. λιτὰς Σοφ. Ο. Κ. 484· τοιαῦτα θεοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 279·— βραδύτερον μετ' αἰτ. προσώπου, ἐπ. θεοὺς Ξεν. Ἐφ. 1. 12, Ἀρισταίν. 2. 2. **II.** ποιοῦμαι εὐχήν, «τάζω», «κάμνω τάμμα», μετ' ἀπαρ. μέλλ., ἐπεύχομαι θήσειν τροπαῖα Αἰσχύλ. Θήβ. 276. **III.** κατεύχομαι, καταρῶμαι, μόρον.. Πελοπίδαις ἐπεύχεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1600, πρβλ. 501, Χο. 112· ἀρὰς τοῖς ἀπειθοῦσιν Πλάτ. Κριτίας 119E· μετ' ἀπαρ., ἐπεύχομαι [αὐτῷ] παθεῖν Σοφ. Ο. Τ. 249· ἀπολ., ἐπαρὰς ποιοῦμαι, καταρῶμαι, μὴ 'πεύξῃ πέρα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1286, πρβλ. Τρ. 809·— σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐπ. εὐτυχίαν τινὶ Πλουτ. Γάλβ. 18, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 481. **IV.** καυχῶμαι ἐπί τινι, σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας.., ἤ κεν κτλ, «σήμερον ἢ δυσὶν υἱοῖς τοῦ Ἱππάσου ἐπικαυχήσῃ ἄνδρας τοιούτους ἀνελὼν.., ἢ» κτλ. (Θ. Γαζῆς) Ἰλ. Λ. 431· ἀπολ., Ε. 119. **2)** μετ' ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι.., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 287, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1262, Εὐμ. 58, κτλ.· Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπ. [ἐξυπ. εἶναι] Εὐρ. Ι. Τ. 508· μετὰ μετοχ., μήποτε ἐκφυγὸν ἐπεύξηται. καυχηθῇ ὅτι.., Πλάτ. Σοφ. 235C. **3)** μετ' αἰτ., τίς ὃς μέγα θράσος ἐπεύξεται χεῖρα φυγὼν ἐμάν; τίς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις θὰ καυχηθῇ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τόλμῃ αὐτοῦ ὅτι διέφυγε τὴν χεῖρά μου; Εὐρ. Ῥῆσ. 693.

ἐπευωνίζω, καθιστῶ τι εὐωνον, καταβιβάζω τὴν τιμὴν αὐτοῦ, πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες Δημ. 687. 24· ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν Πλουτ. Κικ. 8· τῶν δὲ νόμων, οὓς εἰσέφερε.. ὁ μὲν ἦν.. ὁ δὲ σιτικός, ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν ὁ αὐτ. ἐν Γ. Γράκχῳ 5, πρβλ. Hemst. Λουκ. Νιγρ. 23·— «ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας ἢ κατεληλυθυίας» Πολυδ. Α', 51.

ἐπευωχέομαι, μέσ., εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω, ἐπὶ στρωμάτων ἁπαλῶν ἐπευωχεῖσθαι Δίων Κ. 62. 15.

ἐπέφαντο, γ' ἑνικ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ῥήμ. **φαίνω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 166.

ἔπεφνον, Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. β' ἐκ τῆς ῥίζης *φένω, Ὅμ.

ἐπεφόρβει, ὑπερσ. τοῦ **φέρβω**.

ἐπέφρᾰδον, ες, ε, Ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. β' τοῦ **φράζω**, Ὅμ.

ἐπέφῡκον, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπεφύκεσαν**, γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **φύω**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 148, Θ. 152, 673, Ἀσπ. Ἡρ. 76· ὡς εἰ παρατ. τοῦ **πεφύκω**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ.

ἐπεχής, ές, προσεχής, ἐνιαυτὸς Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bull. d. cor. hell. V. σ. 164.

ἐπέχυντο, γ' πληθ. Ἐπικ. ἀορ. β' παθ. τοῦ **ἐπιχέω**, Ὅμ.

ἐπέχω· μέλλ. **ἐφέξω**· ἀόρ. **ἐπέσχον**, προστ. **ἐπίσχες**, ἀπαρ. **ἐπισχεῖν**· ποιητ. **ἐπέσχεθον** Αἰσχύλ. Θήβ. 453. Ἀπολλ. Ρόδ. Ἐπιτίθημι, ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἴς τι, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων Ἰλ. Ξ. 241, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 410· ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ... κρωσσὸν βάψαι ἐπειγόμενος, «ὁ μὲν δὴ νέος (Ὕλας) ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσσόν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχεν ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος» (Σχόλ.), Θεόκρ. 13. 46. **2)** κρατῶ τι ὑπεράνω τινός, ὁ δὲ πολύπους ὁ θῆλυς ὁτὲ μὲν ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ὁτὲ δὲ ἐπὶ τῷ στόματι προκάθηται τῆς θαλάμης τὴν πλεκτάνην ἐπέχων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5, 18, 9. **II.** ὡς τὸ **παρέχω**, δίδω, προσφέρω, οἶνον ἐπισχὼν Ἰλ. Ι. 489 (485)· ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν, «ἐπέδωκεν» (Σχόλ.), «ἐπισχεῖν οἶνον, τὸ ἐγγὺς σχεῖν, οὐ ἐναντίον τὸ ἀποσχεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 444· κοτύλην τις.. ἐπέσχεν, «τῷ στόματι προσήνεγκε» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 494· εἴ ποτέ τοι.. μαζὸν ἐπέσχον αὐτόθι 83, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 225· ὡσαύτως, οὐκ ἐπέσχον.. μαστῷ τροφεῖα ματρός, δὲν σοὶ προσήνεγκα τὴν μητρικὴν τροφὴν διὰ τοῦ ἰδίου μου μαστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1492· μετ' ἀπαρ., πιεῖν ἐπέσχον Ἀριστοφ. Νεφ. 1382· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1165:—Μέσ., ἐπισχόμενος (ἐξυπ. τὴν κύλικα) ἐπέπιεν, πλησιάσας αὐτὴν εἰς τὰ χείλη του, Πλάτ. Φαίδ. 117C, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 472· ἐπὶ χείλεσι.. μαστὸν ἐπισχομένη Εὐφορίων παρὰ Στοβ. τίτ. 78. 5. **III.** κρατῶ ἢ διευθύνω τι πρός τι, τόξον σκοπῷ ἐπέχειν Πινδ. Ο. 2. 160· ἄλλῳ ἐπέσχε τόξα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 984.— Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἀπολ., ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ, σκοπεύσας ἐκτύπησεν αὐτόν, Ὀδ. Χ. 15. **6)** ἀμεταβ., σκοπεύω κατά τινος, προσβάλλω, ἐπίκειμαι, ἐπιτίθεμαι, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις; τί ἔχεις οὕτω κατ' ἐμοῦ; διατί οὕτω μὲ προσβάλλεις; Ὀδ. Τ. 71· καὶ ἐν τμήσει, ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν, «ἐπίωμεν» (Σχόλ.), Χ. 75· ἀλλήλοις ἐπ. Ἡσ. Θ. 771· οὕτως, ἐπέχειν ἐπί τινα Ἡρόδ. 9. 59· κατά τινα ὁ αὐτ. 9. 31· ἐπί τινι Θουκ. 8. 105· πρός τι Πλουτ. Ἀντών. 66· ὡσαύτως μετὰ δοτ., χοὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες, ἀποβλέποντες εἰς ἀξιώματα, Ἀριστοφ. Λυσ. 490· ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον, διηυθύνθησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἀκτήν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1766· ἀπολ., Εὐρ. Βακχ. 1131. **2)** ἐπέχειν τὴν διάνοιαν ἐπί τινι, ἔχειν τὸν νοῦν πρός τι πρᾶγμα, ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων Πλάτ. Νόμ. 926B, πρβλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 8, κτλ. **6)** ἀπολ., ἐπέχω (ἐξυπ. τὸν νοῦν), ἔχω κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, ἐλπίζω, προσδοκῶ νά, μετ' ἀπαρ., τῷ (τῷ ἱππικῷ) ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι, ἤλπιζε νὰ λάμψῃ, νὰ λαμπρυνθῇ, νὰ δοξασθῇ, Ἡρόδ. 1. 80, πρβλ. 1. 153., 6. 96· μετὰ δοτ. πράγμ., ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἴς τι, Λατ. animum advertere, ὁ δὲ Ἀννίβας ἑτοίμους ἔχων τοὺς στρατιώτας, ἐπεῖχε τῇ διαβάσει Πολύβ. 3. 43, 2, κτλ.· πρβλ. **ἐπιβάλλω** II. 3. **3)** ἐν παρατάξει μάχης, τίθεμαι, τοποθετοῦμαι, ἵσταμαι κατέναντι ἢ ἐναντίον τινός, οὗτοι [οἱ Μῆδοι] ἐπέσχον Κορινθίους, κτλ., Ἡρόδ. 9. 31. **IV.** κρατῶ ὀπίσω, διακωλύω, ἐμποδίζω, Λατ. inhibere (πρβλ. **ἐπίσχω**), ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 244· καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; Σοφ. Αἴ. 50, πρβλ. Λυκόφρ. 1171· σύρω ὀπίσω, ἐπισχὼν ἡνίαν Σοφ. Αἴ. 847· ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν, μηδὲ νὰ βραδύνωμεν τὸν ἀπόπλουν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 881· κρατῶ, ἐπίσχες ὀργάς, αἷσιν οὐκ ὀρθῶς φέρει Εὐρ. Ἑλ. 1642· οὐκ ἐφέξετε στόμα; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1283· χρησμοὺς ἐπέσχον, ἀπεσιώπησα αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 866· παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ, ἀναγκάζων αὐτὸν διὰ τοῦ ξύλου νὰ ἡσυχάσῃ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1121· περιλαμβάνω, σκεπάζω, ὡς ἡ γῆ τὸ νεκρὸν σῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 461· ὁ δὲ Θέρμιος, ἀπὸ στόματος τοῦ Μετέλλου τὸν νόμον.. λέγοντος, ἐπέσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα καὶ τὴν φωνὴν ἀπέκλεισε Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 28· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπισχόμενος τὰ ὦτα Πλάτ. Συμπ. 216A. **6)** σταματῶ ἢ διακόπτω διαπραγματεύσεις, ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργείους Θουκ. 5. 46· τὴν μὲν ζημίαν.. ἐπέσχον, ἀπέσυραν, δὲν τὴν ἐπέβαλον, αὐτόθι 63· ἐπισχεῖν ἐδεῖτό μου τὴν δίαιταν, ν' ἀποσύρω αὐτήν, Δημ. 541. 25. **γ)** ἐπέχειν τινά τινος, τὸν σταματῶ, τὸν ἐμποδίζω ἀπό τινος, ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγὼ Εὐρ. Ἀνδρ. 160, Ἀριστοφ. Λυσ. 742· οὕτω μετ' ἀπαρ., καί σε μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ, καὶ μήτε νὺξ μήτε ἡμέρα νὰ σὲ ἐμποδίζῃ ὥστε νὰ παραμελῇς νὰ πράττῃς τι ἐξ ὅσων μοι ὑπισχνεῖσαι, Θουκ. 1 129· ἐπ. τινὰ μὴ πράσσειν τι Σοφ. Ἠλ. 517, Φιλ. 349. **2)** ἀπολ., μένω ἀργός, δὲν ἐπιχειρῶ τι, Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε, «ἔστι νῦν ἐπέχειν τὸ ἐν τῷ τέως ἀργεῖν καὶ μὴ ἐγχειρεῖν ἔργῳ» (Εὐστ.), Ὀδ. Φ. 186, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 32, Σοφ. Ἠλ 1369, κτλ.· ἑπομένου συνδέσμου, ἰδίως κατὰ προστ., ἐπίσχες ἦν.., περίμενε καὶ ἴδε ἂν.., Εὐρ. Ἱκέτ. 397· ἐπίσχες ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς Αἰσχύλ. Πρ. 697· ἐπ. ἕως.. Δημ. 40. 2· μέχρι τοσούτου ἕως.. Θουκ. 1. 90· ἢ μόνον, ἐπίσχες, ἀπολ., στάσου! Αἰσχύλ. Χο. 896, Σοφ. Ο. Κ. 856, κτλ.· ἐπίσχετον, μάθωμεν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 539, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 567· κατὰ μετοχ., ἐπισχὼν ὀλίγον χρόνον Ἡρόδ. 1. 132 κ. ἀλλ.· ἐπισχών, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ παραχρῆμα, Ἀντιφῶν 135. 8· οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἧκε Πλάτ. Φαίδ. 59E·— δὲν Θουκ. 2. 81, οὐκ ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, δὲν ἐστάθησαν νὰ στρατοπεδεύσωσιν (ἔνθα τὸ ἄρθρον φαίνεται περιττόν). **6)** μετὰ γεν. πράγμ., παύομαί τινος, ἐπίσχες τοῦ δρόμου Ἀριστοφ. Ὄρν. 1200· τῆς πορείας Ξεν. Κύρ. 4. 2, 12· τούτου Θουκ. 8. 31· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος περὶ μὲν τῶν Ἀργείων ξυμμαχίας ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἐκέλευον ὁ αὐτ. 5. 32, πρβλ. 8. 5·— οὕτω μετ' ἀπαρ., παραλείπω τι ἢ ἀφίνω αὐτὸ δι' ἄλλην περίστασιν, περὶ πολέμου συμβουλεύειν τήν γε πρώτην ἐπισχήσωμεν Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 10· καὶ μετὰ μετοχ., παύομαι ποιῶν τι,

ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις Ἀριστοφ. Ὄρν. 915· πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 449:—οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Θουκ. 7. 33. γ) ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν σκεπτικῶν, ἀναβάλλω τὴν κρίσιν μου, ἀμφιβάλλω, ἐπ. ἐν τοῖς ἀδήλοις Πλούτ. 2. 955C· ἐπέχω περὶ τούτου Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27· ἴδε **ἐποχή**, **ἐφεκτικός**. **V**. καλύπτω, ἐπὶ χώρου, τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα.., λῦσε δὲ γυῖα· ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, «πεσὼν δὲ περιεκάλυψεν ἑπτὰ πλέθρα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 407· ὁπόσσον ἐπέσχε πῦρ, ὅσον μέρος κατέλαβε τὸ πῦρ, Ἰλ. Ψ. 238, Ω. 792, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 19, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, Θουκ. 2. 77·—οὕτω κατὰ μέσον ἀόρ., ἐπέσχετο, ἐπετάθη, Ἡσ. Θ. 177· ἐπέσχετο κόσμον, ὑπερίσχυσε.., Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 793. 5. **VI**. καταλαμβάνω, κυριεύω, οἱ Σκύθαι τὴν Ἀσίην πᾶσαν ἐπέσχον Ἡρόδ. 1. 104., πρβλ. 108., 8. 32, Θουκ. 2. 101, κτλ·—ἐπὶ πραγμάτων, ἡ ὀπώρη ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ἐπέχει, ἐπασχολεῖ αὐτούς, Ἡρόδ. 4. 199· τὴν πόλιν ἐπεῖχε κλαυθμός, κατεῖχε, Πλουτ. Ὄθ. 17· οὕτω, τὸ φῶς ἐπ. τι, ἐκτείνεται, ἐξαπλοῦται ἐπί τινος, Πλάτ. Πολ. 508C. **2**) ἀπολ., ἐπικρατῶ, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ Ἡρόδ. 2. 96· σεισμοὶ ἐπέσχον ἐπὶ πλεῖστον μέρος τῆς γῆς Θουκ. 1. 23· [τῶν νεῶν] ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης ἐπεχουσῶν, διεσπαρμένων.., αὐτόθι 50· τὴν [τύχην].., ἢ νῦν ἐπέχει Δημ. 311. 22· ἐτησίων ἐπεχόντων Πολύβ. 5. 5, 6. **6**) ἐπὶ χρόνου, ἐξακολουθῶ, κρούων ἐπεῖχε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327· ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς, ἐπιμένων, Πλάτ. Θεαίτ. 165E· ἐπὶ πλείους ἡμέρας ὁ σεισμὸς ἐπεῖχεν Δίων Κ. 68. 25· σκότος, νὺξ ἐπέσχε, ἐπῆλθε, Πλουτ. Μάρ. 19, Κράσσ. 30, κτλ.

ἐπεψαφίττατο (=ἐπεψηφίσατο) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 1.

ἐπηβάω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφηβάω**, Ἡρόδ. 6. 83.

ἐπήβολος, **ον**, ὁ, κάτοχος, κύριος, μετὰ γεν., οὐ.. νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων γίγνομαι Ὀδ. Β. 319· τουτέων ἐπήβολος γενόμενος Ἡρόδ. 5. 94· τούτων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ἐόντας ὁ αὐτ. 8. 111· τερπνῆς.. τῆσδ' ἐπ. νόσου Αἰσχύλ. Ἀγ. 542· ἐπ. φρενῶν, Λατ. compos mentis, ὁ αὐτ. Πρ. 444, Σοφ. Ἀντ. 492· ἐπιστήμης, παιδείας ἐπ. Πλάτ. Εὐθύδ. 289B, Νόμ. 724B· οὐκ ἐπήβολοι γεγόνατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς αὐτόθι 666D· μετ' ἀπαρ., ἐπιδέξιος, κλέψαι ἐπηβολώτατος Πλουτ. Ἄρατ. 10. **2**) ἁρμόζων, πρέπων, γυναιξὶν πόνος.. ἐπάβολος Θεόκρ. 28. 2· ἤ τι καὶ κλήροισιν ἐπήβολα, «ἤγουν μέτοχα τοῖς ἡμετέροις χωρίοις... οἱονεὶ τὰ ἡμέτερα» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 232. **II**. ὃν δύναταί τις νὰ φθάσῃ ἢ κερδήσῃ, ἐπήβολος ἅρματι νύσσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1272. (Ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 4303a. 20, φέρεται **ἐφήβολος**:—ἴδε Ruhnk. Τίμ., Blomf. Αἰσχύλ. Πρ. 453, Λοβ. Φρύν. 699).—Περὶ τῆς λέξεως ταύτης καὶ τῶν μετ' αὐτῆς συνθέτων ἴδε Γλωσσ. Παρατηρήσεις Κόντου ἐν σ. 190 § 72.

ἐπηγκενίδες [ῐ], αἱ, ἐν Ὀδ. Ε. 253, αἱ μακραὶ σανίδες αἱ προσηρμοσμέναι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου· «ἐπηγκενίδες, σανίδες ἐκ πρῴρας εἰς πρύμναν τεταμέναι... ἔστι δὲ ἐπηγκενὶς ἡ καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πήγνυνται, ἢ ὅπερ κοινῶς περίτονον λέγεται παρὰ τὸ διόλου τείνεσθαι» κτλ. (Εὐστ.), πρβλ. Ἡσύχ. καὶ ἴδε τὰς λέξ. **σταμὶν** καὶ **ἴκριον**. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ἐνεγκεῖν**, **ἠνεκής**).

ἐπηγορεύω, κατηγορῶ, μέμφομαι, τινί τι Ἡρόδ. 1. 90·—ὁ Ἡσύχ. φαίνεται ἀνέγνω **ἐπηγορέων**, ὅπερ ἑρμηνεύει **κατηγορῶν**.

ἐπηγορία, ἡ, μομφή, ὡς τὸ **κατηγορία**, Δίων Κ. 55. 18. Ὁ Δωρικ. τύπος **ἐπαγορία** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσύχ. «ἐπαγορίαν ἔχει· ἐπίμωμός ἐστιν». **II**. =**προσηγορία**, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 31., 2. 19, κ. ἀλλ.

ἐπήειν, παρατ. τοῦ **ἔπειμι** (εἶμι, πορεύομαι).

ἐπῆεν, Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι** (εἰμί, ὑπάρχω).

ἐπηετᾰνός, **όν**, ὡσαύτως ή, όν, ἴδε κατωτ.·—ἄφθονος, ἐπαρκής, Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι Δ. 89· πρασιαὶ.. ἐπηετανὸν γανόωσαι, (ὡς ἐπίρρ.) διαρκῶς θάλλουσαι, Η. 128· ἔνθα κ' ἐγὼ σῖτον.. ἐπ. παρέχοιμι, ἄφθονον, Σ. 360· πλυνοὶ ἐπηετανοί, «πολλοί, συνεχεῖς, ὁλοχρόνιοι», (Σχόλ.) Ζ. 86, πρβλ. Ν. 247· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός, «δαψιλής, αὐτάρκης» (Σχόλ.), Θ. 233, πρβλ. Κ. 427, κτλ.· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, διότι εἶχον τὰ πάντα ἐν ἀφθονίᾳ διαρκῶς, Η. 99· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1176·—ὡσαύτως, ἐπηεταναὶ τρίχες, «αἱ δασεῖαι καὶ οὐ διαλείπουσαι» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 515· πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ Θεόκρ. 25. 20. (Ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **ἔτος**, ὡς εἰ ἡ πρώτη ἔννοια ἦ ο: ἀρκετὸς δι' ὅλον τὸ ἔτος, δὲν ἁρμόζει εἰς ὅλα τὰ μνημονευθέντα χωρία, οὔτε ἀναγκαίως ἀπαιτεῖται ἔν τινι αὐτῶν. Ὁ Κούρτ. φρονεῖ ὅτι ἡ ῥίζα ὑπάρχει ἐν τοῖς **αἰϜές**, **αἰϜών**, aev-um, οἷς προσετέθη ἡ κατάληξις **-τανος**, ὡς ἐν τῷ diu-tinus, κτλ.). [Ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 113 καὶ ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 605, τετρασύλλαβον ὡς εἰ ἦν ἐπητ-].

ἐπήϊεν, **ἐπήϊσαν**, Ἐπικ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **ἔπειμι** (εἶμι, πορεύομαι).

ἐπῆκαν, Ἰων. ἀντὶ **ἐφῆκαν**, ἴδε **ἐφίημι**.

ἐπήκοος, Δωρ. **ἐπάκοος**, **ον**, (ἐπακούω):—ὁ ἐπακούων, δίδων προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, μετὰ γεν., ἐμῶν ἔργων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1420· κακῶν, δίκης ὁ αὐτ. Χο. 980, Εὐμ. 732· λόγων Πλάτ. Πολ. 499A· ἧττον συχνῶς μετὰ δοτ., εὐχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 25B· γονεῦσι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 931B· γυναιξὶν Ἀνθ. Π. 9. 303·—ἀπολ., ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπακούων, δίδων προσοχὴν εἰς τὰς προσευχάς, Πινδ. Ο. 14. 21, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1157. **II**. ἐπεὶ δὲ ἔστησαν εἰς ἐπήκοον, ὅτε δὲ ἐστάθησαν εἰς ἀπόστασιν τοιαύτην ὥστε ν' ἀκούηται ἡ ὁμιλία, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 38., 3. 3, 1· ὡσαύτως, ἐξ ἐπηκόου Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 20· ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἰκαρομ. 23· ἀναγνῶναι ἐπ. ἅπασι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. ἢ Λαπίθ. 21. **III**. Παθ., ὁ ἀκουόμενος, ἀκουστός, ἃ πᾶς ὑμνεῖ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ τῶν θεῶν Πλάτ. Νόμ. 931B· ἐπ. αἱ τοῦ θεοφιλοῦς εὐχαὶ Φίλων 1. 296. **IV**. μάρτυς, Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 29, καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἐπάκοοι· οἱ μάρτυρες. καὶ οἱ ἐπισκοποῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ἔπηλις (οὐχὶ **ἐπηλίς**, Ἀρκάδ. 31. 12), **ιδος**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἔφηλις**, κάλυμμα, σκέπασμα, πῶμα, «τὸ πῶμα τῆς λάρνακος ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν· ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου» (Εὐστ. Ὀδ. 1562. 39), Σοφ. Ἀποσπ. 877, Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 12. **II**. «ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία» Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπηλλαγμένως, Ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπαλλάσσω**, μεταβλητῶς, ἀβεβαίως, Ἱεροκλ. περὶ Προνοίας σ. 26 Casaub.

ἐπηλῠγάζω ἢ **-ίζω**, ἐπισκιάζω, ἀφρὸν καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα Αἰλ. π. Ζ. 1. 41:—Μέσ., ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, «ἐπικρύπτωνται» (Σχόλ.), δηλ. ὅπως διὰ τοῦ κοινοῦ φόβου ἐπισκιάζωσι, κρύπτωσι τὴν ἑαυτῶν δειλίαν, Θουκ. 6. 36· ἐπ. τὴν χεῖρα, κρατεῖν τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἐπισκίασιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 35· καὶ (ἄνευ τοῦ χεῖρα), ἐπ. πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτόθι 5. 2, 7· ἐπειδὴ πλείους ἑώρα ἐφισταμένους, τούτους ἐπηλυγασάμενος προσέστη, «ἐπίπροσθεν ποιησάμενος» (Ἡσύχ.), Πλάτ. Λύσ. 207B· οὕτως, ἐπὶ περδίκων καὶ ὀρτύγων, τίκτουσιν.. ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην, κρυπτόμενα ὑπὸ ὕλην, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 1, 5., 9. 8, 1, πρβλ. 9. 39, 6.—Παθ., εἶμαι κεχρυμμένος ἢ περιωρισμένος, Ἱππ. 658. 58, κτλ.—Παρ' Ἱππ., Πλάτ. καὶ Ἀριστ. τὰ χειρόγρ. ποικίλλουσι μεταξὺ **-άζω** καὶ **-ίζω**.

ἐπηλύγαιος, **ον**, (ἠλύγη) ἀμαυρός, σκοτεινός, Α. Β. 343, 10·—«ἐπηλύγαιον· ἐπινεφές, σκοτεινόν» Ἡσύχ.

ἐπηλυγίζονται, «ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται» Ἡσύχ.

ἐπηλυγισμός, «ἐπισκιασμός, σκότος», Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠλύγη**.

ἐπῆλυξ, **ῠγος**, ὁ, ἡ, σκέπη, προκάλυμμα, οὗτοι σιωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες ἑστήκασι Εὐρ. Κύκλ. 680· πρβλ. **ἐπηλυγάζω**.

ἔπηλῠς, **ῠδος**, ὁ, ἡ, **ἔπηλυ**, τό, (ἐπήλυθον) ἐπανερχόμενος, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις, στράφητε καὶ ἔλθετε πάλιν (ἐπειδὴ ἀνεχώρουν), Σοφ. Φιλ. 1190. **II**. ξένος, νεωστὶ ἐλθών, ἄλλοθεν ἐλθών, Λατ. advena, ἀντίθ. τῷ **αὐτόχθων**, Ἡρόδ. 1. 78., 4. 197, καὶ Ἀττ., ἄνδρας πολεμίους ἐπ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 243, πρβλ. Θήβ. 34, Ἱκέτ. 195·—ὡσαύτως κατ' οὐδέτ. πληθ., ἐπήλυδα ἔθνεα Ἡρόδ. 8. 73· οὐδέτ. ἑνικ., ἐπήλυδος γένους Διον. Ἀλ. 1. 60· ὕδωρ ἔπηλυ Παυσ. 2. 5, 3, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπήλυδας**. **2**) = **προσήλυτος**, Φίλων II. 392. 21, Κλήμ. Ἀλ. I. 1028B.

ἐπηλῠσίη, ἡ, τὸ ἔρχεσθαι ἐπί τινα, ἐπίθεσις, ἰδίως διὰ μαγγανείας, μαγεία, γοητεία, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 228, εἰς Ἑρμῆν 37.—Ἐπικ. λέξις.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπῳδὴ φαρμάκων. ἢ ἔφοδός τινος».

ἐπήλῠσις, **εως**, ἡ, (ἔπηλυς) ἐφόρμησις, ἔφοδος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 228, Ἀνθ. II. 5. 268, καὶ καθ' Ἡσύχ., «ἐπήλυσις· ἔφοδος. ἐπαγωγή».

ἐπηλύτης [ῠ], **ου**, ὁ, =**ἔπηλυς**, Θουκ. 1. 9, Ξεν. Οἰκ. 11, 4. **2**) **προσήλυτος**, Φίλων II. 392, 37., 406. 21·—ὡσαύτως, **ἐπήλυτος**, **ον**, Διον. Ἀλ. 3. 72.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπήλυτος· ἔποικος. προσήλυτος».

ἐπημάτιος, **η**, **ον**, (ἦμαρ) καθημερινός, ἐπημάτιαι ἀγέρονται Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 895.

ἐπημοιβηδόν, διάφ. γρ. ἐν Ὁμ. Ἰλ. Μ. 456 ἀντὶ **ἐπημοιβοί**.

ἐπημοιβός, **όν**, μεταγεν. **ή**, **όν**, ὡς ἐν Ὀππ. Ἁλ. 5. 135 (ἀμείβω):—ἐπάλληλος, Λατ. alternus, δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, «ἀλλήλοις ἐπικείμενοι. εἷς ἐφ' ἕνα» (Σχολ.) (ἴδε ἐν λ. **κλεὶς** I), Ἰλ. Μ. 456· τελαμῶνες ἐπ., σταυροειδῶς συναντώμενοι, Ὀππ. Κυν. 1. 98. **2**) ἐπὶ χιτῶνος, ὁ περιττεύων, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀλλαγήν, οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες ἐνθάδε ἕννυσθαι Ὀδ. Ξ. 513, πρβλ. Ἄρατ. 190, Νικ. Θ. 365.

ἐπημύω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, κάμπτομαι, «γέρνω», ἐπὶ δ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν (ἐξυπ. τὸ λήϊον) Ἰλ. Β. 148, πρβλ. Νικ. Θ. 870, κλ. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ἠμύω**].

ἐπήν, ἐκ τοῦ **ἐπεὶ** καὶ **ἄν**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις μέχρι Ξεν., ὅτε κατὰ πρῶτον

ἀναφαίνεται τὸ **ἐπάν**, ἐνῷ ἐν τῇ Ἰάδι τοῦ Ἡροδ. καὶ Ἱππ. ὁ ἐπικρατῶν τύπος εἶναι τὸ **ἐπεάν**:— Σύνδεσμος χρονικός, ὁπόταν, ὅταν: **1**) μεθ' ὑποτακτ., α) πρὸς δήλωσιν ὑποτιθεμένης περιστάσεως, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν Ἰλ. Δ. 239, κτλ. β) πρὸς δήλωσιν πράξεως ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῷ μέλλοντι, ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς Ἰλ. Τ. 223, Ὀδ. Λ.192, Ἡρόδ. κλ. **2**) μετ' εὐκτ., α) πρὸς δήλωσιν πράξεως ἐπαναληφθείσης ἐν τῷ παρελθόντι, ἐπεὶ δαῖδας παραθεῖτο Ὀδ. Β. 105, Δ. 222, κτλ. β) ὅπως ἐκφέρῃ λέξεις ἢ σκέψεις ἑτέρας, Ἰλ. Τ. 208, Ω. 227. **3**) μεθ' ὁριστ. μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς ἐν Σχολ. εἰς Λουκ. Περεγρ. 9.

ἐπηνέμιος, ον, (ἄνεμος) ἀνεμώδης, μεταφ. μάταιος, Σουίδ.

ἐπήνεον, **ἐπῄνησα**, ἴδε **ἐπαινέω**.

ἔπηξα, ἴδε **πήγνυμι**.

ἐπηόνιος, ον, (ἠών) παράλιος, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν διαιτώμενος, κύκνος ἐπηόνιος Ἀνθ. Π. 5.125.

ἐπήορος, ον, (ἀείρω) μετέωρος, ἐπηρμένος, νεύοντάς τε λόφους καὶ ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1066· ἄνθος... καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον ὁ αὐτ. Γ. 856· καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἐπήορα· κρεμάμενα· μετέωρα».

ἐπηπύω, ἐπιβοῶ, ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω, λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον Ἰλ. Σ. 502· πρβλ. **ἐπευφημέω**.

ἐπήρᾰτος, ον, (ἐράω), ἐπὶ ἀψύχων, εὐχάριστος, εὐφρόσυνος, χαρίεις, δαιτὸς ἐπηράτου, «ἐπεράστου, καλῆς, ἡδείας» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 228· εἵματα ἕσσαν ἐπ. Ὀδ. Θ. 366· καὶ συχνάκις ἐπὶ τόπων, ὡς ἡ Ἰθάκη περὶ ἧς λέγει ὁ Τηλέμαχος ὅτι ἦ ο αὐτῷ, μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, μᾶλλον ἐπέραστος ἐμὴ ἱπποβότου χώρας, Δ. 606. Ὁ Ὅμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ προσώπων, ὁ δὲ Ἡσ. μόνον ἐπὶ τῆς μορφῆς ἢ τῆς φωνῆς (τῶν θεαινῶν), καλὸν εἶδος, ἐπήρατον Ἔργ. κ. Ἡμ. 63· ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι Θ. 67· ἀλλ', ἐπ. νεάνιδες Αἰσχύλ. Εὐμ. 959· παρθενικὴ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ.1099. Πρβλ. **ἐπιήρανος**.

ἐπηρεάζω: παρατατ. **ἐπηρέαζον**: ἀόρ. **ἐπηρέασα**, ἀπειλῶ, τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζοντες Ἡρόδ. 6. 9. **II**. φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, ἐνεργῶ ὑβριστικῶς κατ' αὐτοῦ (πρβλ. **ἐπηρεασμός**), μετὰ δοτ. προσ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 31· παρενοχλῶ, ἐπ. μοι συνεχῶς καὶ μικρὰ καὶ μείζω Δημ. 519. 14, κτλ.· οὕτω, ἐπηρεάσαι τοῖς ψηφίσμασι, ἐναντιωθῆναι εἰς αὐτὰ μετὰ θρασύτητος, ὁ αὐτ. 331.14·— ὡσαύτως, ἐπ. εἴς τινα Ἀντιφῶν 131. 23· ἐπ. τινος Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 27· τινὰ Ἀριστ. Πολιτικ. 5.10, 15:— ἀπολ., προπηλακίζω, ὑβρίζω, Ἀντιφῶν 142.16· παρεμβάλλω ἐμπόδιον, Ξεν. Συμπ. 5, 6.— Παθ., προσβάλλομαι, ὑβρίζομαι, Λυσ.182.10, Δημ. 519. 20· πρβλ. **ὑβρίζω**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπηρεάζει· βιάζει».

ἐπηρεασμός, ὁ, ἡ μετὰ κακίας μεταχείρισις, τρία δ' ἐστὶν εἴδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε καὶ ἐπηρεασμὸς καὶ ὕβρις ... καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν· ἔστι γὰρ ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3 κέξ.

ἐπηρεαστής, οῦ, ὁ, καταφρονητής, ὑβριστής, Achmes Ὀνειρ. 104, Γρηγορ. Νύσσ. τ. 2. σ. 689D, κλ.

ἐπηρεαστικός, ή, όν, ὑβριστικός, Κωμ. Ἀνών. 357.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γαλην.1. 353, Βασίλ. III. 616B.

ἐπηρέαστος, ον, ὁ, ὁ ὑποκείμενος εἰς βλάβην, εὔβλαπτος, Κοσμᾶς ἐν Τοπογρ. Χριστ. σ. 281A.

ἐπήρεια, ἡ, τρόπος καταφρονητικός, περιφρόνησις, ὕβρις, προπηλακισμός, Λατ. contumelia (πρβλ. **ἐπηρεασμός**), Δημ. 229. 9, κτλ.· περί τι 222 ἐν τέλ., κτλ.· κελεύειν κατ' ἐπήρειαν, κελεύειν ὑπερηφάνως ἢ διὰ τρόπου ὑβριστικοῦ, Θουκ.1. 26· τουτὶ τὸ κακὸν κατ' ἐπήρειαν γεγένηται, πρὸς ὕβριν, ὅπως προσβάλῃ τινά, Ἀμειψίας ἐν «Κόννῳ» 1. 3· ἐν ἐπηρείας τάξει Δημ. 229.14· πρὸς ἐπήρειαν, ἀντίθ. τῷ πρὸς χάριν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.16, 7· ἐπήρεια δαίμονός τινος, βλαβερὰ ἐνέργεια αὐτοῦ, Λουκ. Ὑπὲρ Προσαγ. Πταίσμ.1, Φιλόστρ.· χωρὶς ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4474. 59. Πρβλ. τὴν Ὁμηρ. λέξιν **ἀρειά**.

ἐπηρεμέω, ἠρεμῶ, ἡσυχάζω μετά τι, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν Λουκ. Ἐρωτ. 45.

ἐπηρέμησις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπηρεμεῖν, ἡσυχάζειν μετά τι, Βασίλ. τ. 3. σ. 29A, κλ.

ἐπηρέσιον· «τὸ προσκεφάλαιον» Ἡσύχ. (ὁ Reisk. διορθοῖ **ὑπηρ-**).

ἐπήρετμος, ον, ὁ, ὁ καθήμενος παρὰ τὴν κώπην καὶ ἕτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ, ἑταῖροι εἵατ' ἐπήρετμοι Ὀδ. Β. 403: (οὕτως, οἱ ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι Μ. 171)· ἐπ. πόνοι Ὀππ. Ἀλ. 4. 76. **2**) ὁ ἔχων κώπας, οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι Ὀδ. Ε.16, Ξ. 224, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπήρετμοι· ἐπίκωποι».

ἐπηρεφής, ές, (ἐρέφω) ἐπικρεμάμενος, ὑπερκείμενος, ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας νηῦς ἐμή, «ἐπηρεφέας, ἤτοι ἄνωθεν ἐπηρεφεῖς ἢ ἐπικεκλιμένας πέτρας» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 131, πρβλ. Μ. 59· κρημνοὶ ἐπ. Ἰλ. Μ. 54· κότινος Θεόκρ. 25, 208· πρβλ. **κατηρεφής**. **II**. Παθ., ἐστεγασμένος, οἱ δ' (οἱ κηφῆνες δηλ.) ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, κτλ., Ἡσ. Θ. 598· ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφὲς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 736· κεκαλυμμένος, ἐσκεπασμένος, ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσιν, περὶ τοῦ σώματος δράκοντος, πρβλ. Δ.144.

ἐπήρης, ες, ἐφωδιασμένος, οὐδ' εἴ σοι πτερύγεσσιν ἐπήρεα νῶτα γένοιτο Μάξιμ. π. Καταρχ. 415· κελήτιον ἐπῆρες, ἀκάτιον κωπῆρες, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7, 3.— Κατὰ Σουίδ. «ἐπῆρες, παρεσκευασμένον, ἕτοιμον, τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἄνθρωπον ἐμβάλλουσι καὶ ἀποπλεῖ», πρβλ. τὴν κοινὴν ναυτικὴν φράσιν, «'ς τὸ κουπὶ» ἢ «'ς τὰ κουπιά».

ἐπήριστος ἢ **-ῐτος**, ον, (ἐρίζω), περιμάχητος, Εὐστ.725.16., 1962. 7.

ἐπῆρσε, Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **ἐπαραρίσκω**.

ἐπῇσαν, Ἐπ. γ' πληθ. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι** (**εἶμι**, πορεύομαι).

ἐπησθεῖεν, Ἰων. γ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ **ἐφήδομαι**.

ἐπητᾰνός, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἐπηετανός**.

ἐπήτεια, ἡ, = **ἐπητύς**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1007, ἐν τῷ πληθ.

ἐπητής, οῦ, ὁ, (ἔπος):— «σώφρων, λόγιος. ἀληθής. δίκαιος. φρόνιμος. παρὰ τὰ ἔπη. πρᾶος. χρηστός» Ἡσύχ.— οὕνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων Ὀδ. Ν. 332· ἐπητῇ ἀνδρὶ ἔοικας Σ.128:— ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. ἔχει πληθ. **ἐπητέες** ὡς θηλ., Β. 987.— Πρβλ. **ἐπητύς**.

ἐπητικός, ή, όν, ἀκολουθητικός, φανερὸν ὅτι καὶ τῶν ἀρετῶν ταὶ μὲν ἐντὶ ἀγεμονικαί, ταὶ δὲ ἐπητικαὶ Μέτωπος Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ.1. 64.

ἐπήτρῐμος, ον, (ἤτριον) κυρίως μὲν παρυφασμένος, πυκνῶς συνυφασμένος, καθόλου δὲ πυκνός, ἐπάλληλος· πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι Ἰλ. Σ. 211· δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε, ἔπιπτον ἀλλεπάλληλα ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτόθι 552· λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι .. πίπτουσι Τ. 226.

ἐπητὺς [ῡ], **ύος**, ἡ, (ἐπητής) εὐμένεια, φιλοφροσύνη, οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ Ὀδ. Φ. 306.

ἐπηῦρον, **-όμην**, ἴδε **ἐπαυρίσκομαι**.

ἐπηχέω, ἀντηχῶ, Εὐρ. Κύκλ. 426, Πλάτ. Πολ. 492C· μετ' αἰτ. συστοίχου, ἐπ. κύμβαλον, κροτῶ, κάμνω νὰ ἠχῇ τὸ κύμβαλον, Κλήμ. Ἀλ. 20. **II**. ἐπιβοῶ, βοᾷ δ' ἱερεύς, ἅπας δ' ἐπήχησε στρατὸς Εὐρ. Ι. Α.1584.

ἐπήχησις, τὸ ἐπηχεῖν, Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ. **Δωδώνη**.

ἔπηχος, ὁ, ἦχος, Σύμμαχ. ἐν Ἰεζεκ. Η.17.

ἐπηῷος, ον, (ἠώς) = **ὑπηῷος**.

ἐπί, Σανσκρ. api καὶ Ζενδ. aipi, ἴσως Λατ. ob: — Πρόθ. συντασσομένη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., καὶ δηλοῦσα τὸ εἶναι ἐπάνω, ἢ ἐπιστηρίζεσθαι ἐπάνω εἴς τινα ἐπιφάνειαν ἢ ἐπὶ σημείου τινός.

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝ.: **I**. ἐπὶ τόπου, **1**) μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὡς, καθέζετ' ἐπὶ θρόνου Ἰλ. Α. 536· ἧστο .. ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Ν. 12· ἐπὶ πύργου ἔστη Π. 700· κεῖται ἐπὶ χθονὸς Υ. 345·— καὶ ἄνευ ῥητῶς ἐκπεφρασμένου ῥήματος, ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων (ἐξυπ. ὄντες ἢ κείμενοι) Α. 46: — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅπου τὸ ὑποκείμενον ἵσταται ἐπί τινος, οἷον ἐπὶ ἅρματος ἢ ἁμάξης, ἐπὶ ἵππου, ἐπὶ πλοίου, φεύγωμεν ἐφ' ἵππων Ω. 356· οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων .. ἵκεσθον Θ. 455· ἄγαγε .. δῶρ' ἐπ' ἀπήνης Ω. 447· ἐπὶ τῆς ἁμάξης .. ὀχέετο Ἡρόδ.1. 31· ἐφ' ἵππου, συχνὸν παρ' Ἀττ.· οὓς κῆρες φορέουσιν .. ἐπὶ νηῶν Ἰλ. Θ. 528· πέμπειν τινὰ ἐπὶ τριήρους Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 56, κτλ.· οὕτω, ἐπ' ὤμου .. φέρειν Ὀδ. Κ. 170· βαδιοῦνται ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, ἐφ' ἑνὸς πορεύεσθαι σκέλους Πλάτ. Συμπ. 190D· ἐπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖν, περιπατεῖν ἐπὶ ἄκρων δακτύλων, «'ς τὰ νύχια», Σοφ. Αἴ. 1230: — ἐπὶ πραγματικοῦ τόπου ἡ πρόθ. **ἐπὶ** δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ «ἐπάνω εἰς ...», ἂν ὁ τόπος εἶναι πράγματι ὑποστήριγμα, ὡς, ἐπὶ γῆς, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑπὸ γῆς, Σοφ. Ο. Τ. 416· ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου, εἰς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ τῶν πλευρῶν, εἰς τὰ πλευρά, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 9., 3. 2, 36: — ἀλλὰ καθόλου πρέπει νὰ ἑρμηνεύεται διὰ τῆς ἐν μετὰ δοτ., σπανίως παρ' Ὁμ., ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῷ ἀγρῷ, Ὀδ. Α.190· γῆς ἐπὶ ξένης Σοφ. Ο. Κ.1706· ἐπὶ νήσου ὁ αὐτ. Φιλ. 613· ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως Εὐρ. Ἀνδρ.137· οἱ ἐπὶ Θρᾴκης Θουκ. 5. 35· ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικεῖν Ἰσοκρ. 254B· οὕτως, ἐπ' οἰκήματος καθῆσθαι, ἐν χαμαιτυπείῳ, Πλάτ. Χαρμ. 163B· ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καθίζειν Ἰσοκρ. 142E· μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῶν [ἐξυπ. χώρας], διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, Θουκ. 4. 118· ἐνίοτε ὡσαύτως, παρὰ ἢ πλησίον, ἐπ' αὐτάων (ἐξυπ. τῶν πηγῶν) Ἰλ. Χ. 153· κόλπος ὁ ἐπὶ Ποσιδηΐου Ἡρόδ. 7. 115· αἱ ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι νῆσοι, ἔξωθεν τῆς Λήμνου καὶ πλησίον αὐτῆς, αὐτόθι 6· τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, τὰ γειτνιάζοντα πρὸς τὴν Θρ., Θουκ.1. 59, κτλ.· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐπάνω, δηλ. πλησίον, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 18· ἐπὶ τῶν τραπεζῶν Πλάτ. Ἀπολ. 17C·— ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, αἱ ἐφ' ὧν ΑΑ ΒΒ [γραμμαί], αἱ γραμμαὶ ΑΑ ΒΒ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4,11, κτλ.— Ἀκολούθως ἐπὶ διαφόρων σχέσεων οὐχὶ ἀκριβῶς τοπικῶν: β) μένειν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, μένειν εἰς

τὸ ἀξίωμα, Ξεν. Ἀγησ. 1, 37· μένω ἐπί τινος, ἀρκοῦμαι εἴς τι, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστιν, ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι, κτλ. Δημ. 42 ἐν τέλει· τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οὔσης ἀπησχολημένης, ὁ αὐτ. 193.15· ἐπὶ τοῦ πολεμεῖν ὄντες, ὅτε ἦσθε ἠσχολημένοι εἰς πόλεμον, 1419. 4· ὅτι ἐγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου πάντα τὸν χρόνον κτλ., ὅτι ἐγὼ μὲν πάντοτε εἶχον τοῦτο τὸ ὄνομα, κτλ. ὁ αὐτ. 1000. 21· καὶ νῦν, ὡς βιαίας ἔχεται πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου, καὶ νῦν ὅτε ὁλόκληρος ἡ πόλις κατέχεται ὑπὸ βιαίας νόσου κτλ., Σοφ. Ἀντ. 1141. γ) ἐπὶ πλοίων, ὁρμῶ ἐπ' ἀγκύρας, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, Ἡρόδ. 7. 188· οὕτως, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς χωροῦντα, ἔχοντα στήριγμα ἐν τῇ πορείᾳ μίαν πρόσπολον, Σοφ. Ο. Κ. 746. δ) μετὰ τῆς προσωπ. ἢ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἅπαξ παρ' Ὁμ., εὔχεσθε Διΐ .. σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν, «μέσα σας», Ἰλ. Η. 195· βραδύτερον κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ γ' προσώπου, ἐπ' ἑωυτῶν κέεσθαι, καθ' ἑαυτούς, Ἡρόδ. 2. 2, πρβλ. 8. 32· οἰκέειν 5. 98· ἵζεσθαι 9. 17· ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν Θουκ. 8. 8. πρβλ. 2. 63· ἐπ' ὑμέων αὐτῶν βάλλεσθαι, νὰ σκεφθῆτε τὸ πρᾶγμα καθ' ἑαυτούς, Ἡρόδ. 3. 71, κτλ.· ἐφ' αὑτοῦ σκοπεῖν Θουκ. 6. 40· ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν .. τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι Δημ. 230. 14· ἐπ' ἑωυτῶν διαλέγονται, ὁμιλοῦσιν ἰδίαν διάλεκτον, Ἡρόδ. 1. 142· ὡσαύτως, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ χωρεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 10· πράττειν Πλάτ. Πρωτ. 326D, πρβλ. Σοφ. 217C· τὸ ἐφ' ἑαυτῶν, μόνον τὸ ἑαυτῶν συμφέρον, Θουκ. 1. 17· τἀπ' ἐμοῦ Ἀριστοφ. Πλ. 100. ε) μετ' ἀριθμητικῶν πρὸς δήλωσιν τοῦ βάθους τῆς φάλαγγος ἐν παρατάξει στρατοῦ, ἐπὶ τεττάρων ταχθῆναι, εἰς βάθος τεσσάρων ἀνδρῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 15, κτλ.· ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι, περὶ τῶν Θηβαίων ἐν Λεύκτροις, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 4, 12· ἐπ' ὀλίγων τεταγμένοι, δηλ. παρατεταγμένοι εἰς μακρὰν καὶ λεπτὴν γραμμήν, ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 8, 11, πρβλ. Θουκ. 7. 79· ἐφ' ἑνὸς ἄγειν, εἰς μίαν γραμμήν, ἄνευ βάθους, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 2, πρβλ. Ἀν. 5. 2, 6· σπανίως ἐπὶ τοῦ μήκους τῆς γραμμῆς, ἐπὶ τεσσάρων τάσσειν (ἐπὶ πλοίων) Θουκ. 2. 90· παρὰ Ξεν., ἐγένοντο τὸ μέτωπον ἐπὶ τριακοσίων, .. τὸ δὲ βάθος ἐφ' ἑκατὸν Κύρ. 2. 4, 2: — περὶ τοῦ πλεῖν ἐπὶ κέρως ἢ ἐπὶ κέρας, ἴδε κατωτ. C. 1. 3: — ἐπὶ φάλαγγος γίγνεται τὸ στράτευμα, σχηματίζεται εἰς φάλαγγα, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 6, κτλ.: — ἐν Εὐρ. Φοιν. 1466, τὸ ἀσπίδων ἔπι σημαίνει ἁπλῶς «ἐν ὅπλοις»: — σπανίως ἐπὶ μὴ στρατιωτικῶν πραγμάτων, ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14.

ζ) μετὰ γεν. προσ., ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, Λατ. coram, ἐπὶ μαρτύρων .. πράσσεταί τι Ἀντιφῶν 119.1· ἐξελέγχεσθαι ἐπὶ πάντων Δημ. 781. 4· γράψομαί σε ἐπὶ Ῥαδαμάνθυος Λουκ. Κατάπλ. 18· πίστεις δοῦναι ἐπὶ θεῶν Διον. Ἁλ. 5. 29· — σπανίως, ἐπὶ δικασταῖς Δημ. 416. 28. η) μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ **παρατηρεῖν, αἰσθάνεσθαι, σκοπεῖν, κρίνειν,** κτλ. ἔν τινι, ὁρᾶν τι ἐπί τινος Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3· αἰσθάνεσθαι, νοῆσαί τι ἐπί τινος Πλάτ. Πολ. 406C, κτλ.· σκοπεῖν, κρίνειν τι ἐπί τινος Δημ. 298.3., 305.6, πρβλ. 770.12· ἀγνοεῖν τι ἐπί τινος Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 2: — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, περί τινος, λέγειν ἐπί τινος Πλάτ. Χαρμ. 155D, Πολ. 524E, κτλ.· ἐπιδεικνύναι τι ἐπί τινος Ἰσοκρ. 181, μέσ. **2)** ἐννοουμένης κινήσεως, α) ὅπου ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως ἀπορροφεῖται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐπιστηρίξεως, ὀρθωθεὶς .. ἐπ' ἀγκῶνος, ὀρθώσας ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του, Ἰλ. Κ. 80· ἐπὶ μελίης .. ἐρεισθεὶς Χ. 225· τὴν μὲν .. καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389.

β) ὅπου ἡ κίνησις εἶναι φανερωτέρα καὶ ἡ ἔννοια εἶναι περιεκτικὴ (ὡς ἐν τῇ προθ. εἰς 1. 2, ἐν 1. 8)· ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, ἔσυραν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀφῆκαν, Α. 485· ἠπείλησε .. περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων, ἄξειν ἐπὶ νήσους πόρρω τῆς Τροίας οὔσας καὶ ἐκεῖ καταλιπεῖν, Φ. 454, πρβλ. Χ. 45· οὕτως, ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἀναβῆναι ἐπὶ τῶν πύργων αὐτόθι 7. 1, 39. γ) ἐπὶ κινήσεως πρός τι, προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, «ἐπὶ τὰς ναῦς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 700· τρέσσε .. ἐφ' ὁμίλου Λ. 546· (ἀλλά, νήσου ἔπι Ψυρίης νέεσθαι Ὀδ. Γ. 171, σημαίνει νὰ ὑπάγῃ πλησίον τῆς νήσου Ψυρ.)· ἐπ' οἴκου ἀνακομίζεσθαι, ἀναχωρεῖν, ἀπελαύνειν, ἀπελθεῖν, κτλ., πρὸς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 2.121, 4, Θουκ. 1. 30., 55., 87, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ὀνομάτων τόπων, ἰέναι ἐπὶ Κυζίκου Ἡρόδ. 4.14· πλεῖν ἐπὶ Χίου ὁ αὐτ. 1.164· ἀποπλεῖν ἐπ' Αἰγύπτου ὁ αὐτ. 1.1, πρβλ. 168· ἀπαλλάσσεσθαι ἐπὶ Θεσσαλίης ὁ αὐτ. 5. 64· ὁ κόλπος ὁ ἐπὶ Παγασέων φέρων, ὁ κόλπος ὁ φέρων εἰς Παγ., ὁ αὐτ. 7.193· ἡ ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδός, ἡ εἰς Βαβυλῶνα ἄγουσα, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 45, πρβλ. Ἀν. 6. 2, 24: — ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ τόπος εἶναι τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὃ ἀποβλέπει ὁ πορευόμενος. δ) μεταφ., ἐπὶ γνώμης τινὸς γίγνομαι, καταντῶ εἰς γνώμην τινά, Δημ. 42. 4· ἐπ' ἐλπίδος γίγνεσθαι Πλουτ. Σόλ. 14· ὡς ἐπὶ κινδύνου, ὡς διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τις κίνδυνον, Θουκ. 6. 34· ἐπὶ τοῦ ἀλύπως ζῆν, μὲ σκοπὸν νὰ .., Πλάτ. Πρωτ. 358B, πρβλ. κατωτ. B. III. 2. **II.** ἐπὶ χρόνου, κατὰ τοὺς χρόνους τινός, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων Ἰλ. Ε. 637, Ψ. 332· ἐπὶ Κρόνου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 108· ἐπὶ Κέκροπος, ἐπὶ Κύρου, ἐπὶ Καμβύσεω, κτλ., Ἡρόδ. 8. 44, κτλ.· ἐπὶ τῶν τριήκοντα Λυσ. 130. 3· ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος, ἐπὶ Λέοντος βασιλεύοντος, ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 15., 65, 134, κτλ.· ἐπὶ τῆς ἐμῆς βασιλείας Ἰσοκρ. 33C· ἐπ' ἐμοῦ, εἰς τὸν καιρόν μου, ἐφ' ἡμῶν, εἰς τὰς ἡμέρας μας, κτλ., Ἡρόδ. 1. 5., 2. 46, κτλ.· ἐπ' εἰρήνης, ἐν καιρῷ εἰρήνης, Ἰλ. Β. 797, Ι. 403, κτλ.· ἐπ' ἐμῆς νεότητος, εἰς τὴν νεότητά μου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 211· ἐπὶ τοῦ προτέρου πολέμου Θουκ. 6. 6· — ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης Ἡρόδ. 5. 117. β) μεταγεν., ἐπὶ δείπνου, κατὰ τὸ δεῖπνον, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 3· ἐπὶ τῆς τραπέζης Πλουτ. Ἀλέξ. 23· ἐπὶ τῆς κύλικος, ἐπὶ τοῦ ποτηρίου Λουκ. Ἀλ. 34, Πλουτ. Ἀλέξ. 53. **III.** ἐν ποικίλαις ἄλλαις ἐννοίαις: **1)** ἐπί, ὑπεράνω, ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐξουσίαν, ἐπ' οὗ ἐτάχθημεν Ἡρόδ. 5.109· ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 238. 13., 265. 8· ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων αὐτόθι 17 καὶ 20· ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, ὁ ταμίας ὁ πληρώνων τοὺς στρατιώτας, αὐτόθι 238.14· οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Δημ. 309. 9· ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου Πλουτ. Πύρρ. 5· ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ὄθωνος, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, Λατ. ab epistolis, ὁ αὐτ. ἐν Ὄθ. 9· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 474 καὶ ἴδε κατωτ. B. III. 6. **2)** ἡ .. Λιβύη ἐπὶ Λιβύης λέγεται .. ἔχειν τὸ οὔνομα γυναικὸς αὐτόχθονος, λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῆς Λιβύης, κτλ., Ἡρόδ. 4. 45· ἐπί τινος μετονομασθῆναι ὁ αὐτ. 1. 94· ἐπί τινος τὴν ἐπωνυμίαν ποιεῖσθαι ἢ ἔχειν ὁ αὐτ. 4.107· ἐπί τινος ἐπώνυμος γίγνεσθαι αὐτόθι 184· ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη καλουμένη Ξεν. Ἑλλην. 5.1, 36· ὡσαύτως, ἡ εἰρήνη ἡ ἐπὶ Ἀνταλκίδου Δημ. 473. 8, ἔνθα ἴδε Markl καὶ Wolf., ἴδε κατωτ. B. III. 5. **3)** ἐπὶ περιστάσεων, ἢ ἀφορμῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ πάντων, κατὰ πᾶσαν περίστασιν, Δημ. 526. 22., 574. 3· ἐφ' ἑκάστων Πλάτ. Φίλ. 25E· ἐφ' ἑκατέρου ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 159C· ἐφ' ἑκάστης μαντείας Δημ. 532. 3· ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου, ἐν .., ὁ αὐτ. 559. 24· ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πράγματος ὁ αὐτ. 538. 4, πρβλ. 230.19· ἡ ἐπὶ τῆς πομπῆς καὶ τοῦ μεθύειν πρόφασις ὁ αὐτ. 573. 1· ἐπ' ἀδείας Πλουτ. Σόλ. 22· καὶ οὕτως ἐπὶ πολλῶν φράσεων, αἵτινες κατήντησαν ἐπιρρηματικαί, ὡς, ἐπ' ἴσης (ἐξυπ. μοίρας), ἐξ ἴσου Σοφ. Ἠλ. 1061· ἐπὶ καιροῦ Δημ. 484. 20. **4)** ἐν σχέσει πρός, ἐπὶ τῶν πραγμάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 3, πρβλ. Ἠθ. Ν. 5. 3, 6.

B. ΜΕΤΑ ΔΟΤ.: **I.** ἐπὶ τόπου, ἐπάνω εἰς .., ἀκριβῶς ὅπως καὶ μετὰ γεν., ὥστε οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἑκατέρας τὰς πτώσεις κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἐνῷ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἡ δοτ. εἶναι συνηθεστέρα: **1)** μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ Ἰλ. Ζ. 354· ἧντ' ἐπὶ πύργῳ Γ. 153· στῆ δ' ἐπὶ .. νηΐ Θ. 222· κεῖσθαι ἐπί τινι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 27· καίειν ἐπὶ βωμῷ Ἰλ. Θ. 240· χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι Δ. 420· ἐπὶ χθονὶ δέρκεσθαι Α. 88, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅπου τὸ ὑποκείμενον στηρίζεται ἢ στηρίζει τι ἐπί τινος, νηυσὶν ἔπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον Β. 351· ἐπ' ὤμοις φέρειν Εὐρ. Φοιν. 1131· (ἀλλ', ἐφ' ἵππῳ, ἐφ' ἵπποις καὶ τὰ ὅμοια οὐδέποτε τίθενται ἀντὶ τῶν ἐφ' ἵππου, κτλ.): — ἐπὶ τόπων συχνάκις ἑρμηνευτέον διὰ τῆς προθ. ἐν, ἐπὶ τῇ χώρᾳ Ἡρόδ. 5.77· τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμα Σοφ. Φιλ. 353· ἐπ' ἐσχάτοις τόποις ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1100· ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνομαι ὁ αὐτ. Ἀντ. 317· ὡσαύτως, ἐπάνω ἢ πλησίον, ἐπὶ κρήνῃ Ὀδ. Ν. 408· ἐπὶ θύρῃσι Ἰλ. Β. 788, κτλ.· καὶ συχν., ἐπὶ ποταμῷ Η. 133, Ἡρόδ., κλπ.· ἐπ' ἐσχάρῃ Ὀδ. Η. 160· ἐπὶ νηυσὶ Ἰλ. Α. 558, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, οὐ τἀπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' (ὑπ' Jebb) Ὀμφάλῃ λατρεύματα, οὐ τὰ ἐν Λυδοῖς οὐδὲ ἡ ὑπ' Ὀμφάλῃ δουλεία, Σοφ. Τρ. 356. Ἴδε ἐκτενῆ σημ. Jebb.

β) ἐπάνω, ἐπ' Ἰφιδάμαντι, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἰφ., Ἰλ. Λ. 261, πρβλ. Δ. 470· τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1400: — ὡσαύτως, ὑπέρ τινος, πρὸς τιμήν τινος, οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα Ὀδ. Ω. 91· [βοῦς] οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς Ἰλ. Ψ. 776· κείρεσθαι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι Βίων 1. 81· πρβλ. Λυσ. 198. 12. γ) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐναντίον, μαθὼν δὲ ὁ Πεισίστρατος τὰ ποιεύμενα ἐπ' ἑωυτῷ Ἡρόδ. 1. 61., 6. 74, 88, Σοφ. Φ. 1138, κτλ.: — ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν, ἐν σχέσει πρός, αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων, «εἴθε οὕτως ἐν ἅπασι τὴν ὀργὴν πληρώσειεν Ἀγαμέμνων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 178· δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι Τ. 181, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 88, Τρ. 995, κτλ.: καὶ οὕτως ἐνίοτε ἁπλῶς ἀντὶ ἐπιθέτου, τὸ ἐπὶ τῷ σώματι κάλλος = τὸ σωματικὸν ἢ τὸ τοῦ σώματος Πλάτ. Συμπ. 210B, πρβλ. Πολ. 376E· τἀπὶ σοὶ κακά = τὰ σά Σοφ. Φιλ. 806: — παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, νόμον τιθέναι ἢ τίθεσθαι ἐπί τινι, ποιεῖν νόμον διά τινα, εἴτε ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε κατ' αὐτοῦ, οἳ δὴ (οἱ πολλοὶ δηλ.) καὶ τοὺς νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἑνὶ Πλάτ. Γοργ. 488D, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 12. 1, Δημ. κλ.· νόμους ἀναγράψαι ἐπί τινι ὁ αὐτ. 701.14· νόμος κεῖται ἐπί τινι ὁ αὐτ. 723. 4, πρβλ. 739. 6., 744. 27· τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαι-

πώρῳ νεκρῷ; Εὐρ. Φοίν. 1645. δ) ἐπὶ συσσωρεύσεως, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ, ἄπιον ἐπὶ ἀπίου, ἢ τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, 'Οδ. Η. 120· ἐπὶ κέρδει κέρδος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 642· ἄτη ἑτέρα ἐπ' ἄτῃ Αἰσχύλ. Χο. 404· πήματα ἐπὶ πήμασι, ἐπὶ νόσῳ νόσος Σοφ. Ἀντ. 595, Ο. Κ. 544· πρβλ. ἐπασσύτερος, ἐπάλληλος, ἐπήτριμος. ε) σύν τινι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδεϊ καὶ φρένες ἦσαν 'Οδ. Ρ. 454, πρβλ. 308· ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι παρέσχομεν 'Ιλ. Ι. 639, πρβλ. 'Οδ. Χ. 264· ἐπὶ τοῖσι, πρὸς τούτοις, Ω. 277· ἐπὶ τούτοις, συχν. παρ' Ἀττ.· γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν .. ἔχεις Εὐρ. Μήδ. 694:— παρ' Ἀττ. μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, ὁμοῦ μὲ .., ἐπὶ τῷ σίτῳ πίνειν ὕδωρ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 27· νέκταρ ποτίζειν ἐπ' ἀμβροσίᾳ Πλάτ. Φαῖδρ. 247Ε· ἰδίως ἐπὶ προσφαγίου, κάρδαμον ἐπὶ τῷ σίτῳ ἔχειν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11· παίειν ἐφ' ἅλι τὰν μάδδαν, «ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 835· μεταφ., ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλλαντίῳ; «ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ ἰχθύσι φάγοις ἄν;» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 707· πρβλ. ἐπεσθίω: — οὕτως ἐπὶ ἀριθμῶν, τρισχιλίους ἐπὶ μυρίοις = μυρίους καὶ τρισχιλίους = 13000, Πλουτ. Πόπλ. 20. ζ) ἐπὶ θέσεως, κατόπιν, ὀπίσω, ὄπισθεν, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐπὶ δὲ τούτοις δισχίλιοι ξυστοφόροι· ἐπὶ δὲ τούτοις ἱππεῖς κτλ., Ξεν. Κύρ. 8. 3,16—18. η) τὸ εἶναί τι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός, Λατ. penes, τάδ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται Πίνδ. Π. 8.107· ἐπί τινί ἐστι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν του νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 8. 29, Θουκ., κτλ.· γίγνεσθαι ἐπί τινι ὁ αὐτ. 6. 22, Ξεν., κτλ.· ἐπὶ τῷ πλήθει, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πλήθους, Σοφ. Ο. Κ. 66, πρβλ. Θουκ. 2. 84· τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπὶ σοὶ κτλ., ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ὅσον ἐγὼ δύναμαι, κτλ., Ξεν. Κύρ. 5. 4,11, Ἰσοκρ. 70Β. θ) συμφώνως πρός, ἐπὶ τοῖς νόμοις Νόμος παρὰ Δημ. 718. 8· ἐπὶ πᾶσι δικαίοις ὁ αὐτ. 483. 26, πρβλ. Σοφ. Τρ. 662. ι) ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων ἐν αἷς εὑρίσκεταί τις, ἐπὶ ἔργῳ 'Ιλ. Δ. 175, κτλ.· ταύταις ἐπὶ συντυχίαις Πινδ. Π. 1. 70· ἐπ' εὐπραξίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 1554· ἐπὶ τῷ παρόντι Θουκ. 2. 36· ἐπὶ τούτοις μένειν Δημ. 43 ἐν τέλ.· ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβεῖν, ἴδε ἐν λ. αὐτόφωρος: — ὡσαύτως, ἐπὶ τῷ δείπνῳ, κατὰ τὸ δεῖπνον, Ξεν. Κύρ. 1. 3,12· ἐπὶ τῇ κύλικι Πλάτ. Συμπ. 214Α, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 192. 2) μετὰ ῥημάτων κινήσεως: α) ὅπου ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως συνδυάζεται μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ μέρους ἐφ' οὗ ἢ εἰς ὃ γίνεται ἡ κίνησις, ἐπὶ χθονὶ βαίνει 'Ιλ. Δ. 443· θεῖναι ἐπὶ γούνασιν Ζ. 92· καταθέσθαι ἐπὶ γαίῃ Γ. 114· ἱστὸν ἔστησεν ἐπὶ ψαμάθοις Ψ. 853· ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Α. 55· δυσφόρους γνώμας ἐπὶ ὄμμασι βαλεῖν Σοφ. Αἴ. 51, κτλ. β) ἐν περιεκτικῇ συντάξει, πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, πέτονται ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, ἐφ' ὧν καὶ μένουσι χρόνον τινά, 'Ιλ. Β. 89· ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης 'Οδ. Ο. 499· καθεῖσεν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ 'Ιλ. Ε. 36· ἐλθεῖν ἐπὶ Κρήτεσσι Δ. 251, πρβλ. 273· νῆες εἰρύαται .. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Δ. 248. γ) σπανίως ἀντὶ τῆς εἰς μετ' αἰτ., νήυσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν Ε. 327, Λ. 274. δ) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, κατά τινος, ἐναντίον τινός, ἐπί τινι ἔχειν ἢ ἰθύνειν ἵππους Ε. 240, Θ. 110· ἐπί τινι ἱέναι βέλος, ἰθύνεσθαι ὀϊστὸν Α. 382, 'Οδ. Χ. 8· ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο .. τόξα 'Ιλ. Ε. 97· ἐφ' Ἕκτορι .. ἀκοντίσαι Π. 358· κύνας .. σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συΐ Λ. 293· ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσι 'Οδ. Κ. 214· συχνὸν καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς: — ὡσαύτως, ἐπί τινι τετάχθαι Θουκ. 2. 70, 3. 13. II. ἐπὶ χρόνου, σπανίως, καὶ οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ, εἰ μὴ ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ διαδοχῆς (κατωτ. 2), ἐπὶ νυκτί, ἐν καιρῷ νυκτός, 'Ιλ. Θ. 529· ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 102· ἐπ' ἤματι τῷδε, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν, 'Ιλ. Ν. 234· ἐπ' ἤματι, διὰ σήμερον, Ι. 229· αἰεὶ ἐπ' ἤματι, καθ' ἑκάστην, 'Οδ. Ξ. 105, πρβλ. Β. 284· ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ Ἡρόδ. 4. 112., 5. 53, πρβλ. Διοδ. Ἀποσπ. 525.73. 2) ἐπὶ διαδοχῆς χρονικῆς, μετά, κατόπιν, ἕκτῃ ἐπὶ δεκάτῃ ἢ τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, κατὰ τὴν 16ην τοῦ μηνός, Δημ. 279. 18., 288. 29· ἐπ' ἐξεργασμένοις, Λατ. re peracta, Ἡρόδ. 4. 164, κτλ.· ἐπί τινι ἀγορεύειν, ἀνίστασθαι, λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 898, 902, Ξεν. κτλ.· ἐπὶ διεφθαρμένοισι Ἴωσι Ἡρόδ. 1.170· τὰ ἐπὶ τούτοις, Λατ. quod superest, ὁ αὐτ. 9.78, Θουκ. κλ.· τοὐπὶ τῷδε Εὐρ. Ἱππ. 855, Πλάτ., κτλ. III. κατὰ ποικίλας αἰτιολογικὰς ἐννοίας: 1) ἐπὶ ἀφορμῆς ἢ αἰτίας, τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ, αὐτῆς ἕνεκα, 'Ιλ. Φ. 585· ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, ἐξ αἰτίας σοῦ, Ι. 492· συχνότατα ἐπὶ ῥημάτων δηλούντων ψυχικήν τινα πάθησιν, μέγα φρονεῖν ἐπί τινι, ὑψηλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι διά τι, Πλάτ. Πρωτ. 342D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4,11, κτλ.· χλιδᾶν ἐπί τινι Σοφ. Ἠλ. 360· ἀγάλλεσθαι, ἀγανακτεῖν ἐπί τινι Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, κτλ.· οὕτω καὶ μετὰ τοῦ γεγηθέναι, χαίρειν, ἀλγεῖν, θαυμάζειν, κτλ.:— ὡσαύτως, φεύγω ἐφ' αἵματι, εἶμαι ἐξόριστος ἕνεκα φόνου, Δημ. 548, ἐν τέλ.· πληγὰς λαμβάνειν ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 1. 3,11· ζημιοῦσθαι ἐπί τινι Δημ. 738. 25, κτλ.: — ἐν ἐπιρρηματικαῖς φράσεσιν, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, «μηδ' ἑτέρῳ ἡμῶν βοηθεῖτε» (Σχόλ.) 'Ιλ. Ψ. 574· δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Ἡσ. Θ. 540· ἐπ' αἰτίᾳ, κατηγορίας ἕνεκα, Ἡρόδ. 1. 137, κτλ.· ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ, κακουργίας ἕνεκα, Θουκ. 1. 37· ἐπ' εὐνοίᾳ, ἐπ' ἔχθρᾳ Δημ. 317. 8., 532. 14· ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι, μὲ .., Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 18· ἐφ' ἑκατέροις, ἐν ἑκατέρᾳ περιπτώσει, Πλάτ. Θεαίτ. 158D. 2) ἐπὶ τέλους ἢ σκοποῦ, καί μ' ἐφίλησ', ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, κληρονόμον πολλῶν κτημάτων, 'Ιλ. Ι. 482, πρβλ. Ε. 154· ἐπὶ δόρπῳ 'Οδ. Σ. 44· ἐπὶ κακῷ Ἡρόδ. 1. 68· ἐπὶ διαφθορῇ ὁ αὐτ. 4. 164· ἐπὶ σῷ καιρῷ Σοφ. Φιλ. 151· ἐπὶ τῷ κέρδει Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 56· δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ ἢ τὴν ἐπὶ θανάτῳ Ἡρόδ. 9. 37., 3. 119, πρβλ. 1.109, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10· ἐπ' ἐξαγωγῇ, δι' ἐξαγωγήν, ὡς ἐμπόρευμα, πωλεῦσι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ (οἱ Θρᾷκες) Ἡρόδ. 5. 6· ἐχρηστηριάζοντο (οἱ Σπαρτιᾶται) ἐν Δελφοῖσι ἐπὶ πάσῃ τῇ Ἀρκάδων χώρῃ, πῶς νὰ περιέλθῃ ἅπασα ἡ χώρα τῶν Ἀρκάδων εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1. 66· ἐπὶ τῷ ὑβρίζεσθαι Θουκ. 1. 38, πρβλ. 34.70,71, κτλ. 3) πρὸς δήλωσιν τῶν ὅρων ἐφ' οἷς γίνεταί τι, ἐπὶ τούτοις, ὑπὸ τούτους τοὺς ὅρους, Ἡρόδ. 1. 60, κλ.· ἐπὶ τοῖσδε, ὥστε .., Θουκ. 3. 114· ἐφ' ᾧ ἢ ἐφ' ᾧτε, ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ .., Ἡρόδ. 3. 83., 7. 158· ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἑπομένου ἀπαρ., ἐπ' ᾧ τε ξείνους ἀλλήλοισι εἶναι καὶ ξυμμάχους ὁ αὐτ. 1. 22, 3., 7.154, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 20· ἐπ' οὐδενί, ἐπ' οὐδενὶ ὅρῳ, Ἡρόδ. 3. 38, Δημ. 558. 9· ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἐπὶ ἴσοις ὅροις, Ἡρόδ. 9. 7, Θουκ. 1. 27· ἐπὶ ῥητοῖς, ἴδε ἐν λ. ῥητός: — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς προικὸς γυναικός, τὴν μητέρα ἐγγυᾶν ἐπὶ ρ' μναῖς Δημ. 840.18· περιελαυνόμενος δὲ τῇ στάσι ὁ Μεγακλέης ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα ἐπὶ τῇ τυραννίδι, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ καταστήσῃ αὐτὸν (τὸν Πεισίστρατον) τύραννον, Ἡρόδ. 1. 60. 4) χάριν τινὸς ἢ διά τι, ἔργον .. τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; 'Ιλ. Κ. 304, πρβλ. Φ. 445· ἐπὶ κόσῳ χρήματι; Ἡρόδ. 3. 38· ἐπὶ πόσῳ; Πλάτ. Ἀπολ. 41Α· ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου Ἀριστοφ. Ὄρν. 154· ἐπ' ἀργυρίῳ πράττειν, λέγειν Δημ. 398.18., 762. 20· ἐπὶ χρήμασι 447. 23· ἐπὶ πολλῷ 13. 22:— οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ τόκου τῶν δανείων, δανείζεσθαι ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, μετὰ μεγάλων τόκων, 13. 20· ἐπὶ δραχμῇ δανείζειν, δανείζειν πρὸς 12 %, 816. 12· ἐπ' ὀκτὼ ὀβολοῖς δανείζειν τοῦ μηνὸς τὴν μνᾶν, δηλ. πρὸς 16 %, 1250. 20 ἐπὶ διακοσίαις εἴκοσι πέντε τὰς χιλίας, δηλ. πρὸς 22.5 τοῖς ἑκατόν, ὁ αὐτ. 926. 4· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου ἢ τῆς ὑποθήκης, ἐφ' ὧν γίνεται τὸ δάνειον, δανείζειν ἐπὶ ἀνδραπόδοις 822. 8· ἐπ' οἴνου κεραμίοις 928. 25· ἐπὶ νηὶ 1283.18. 5) ὀνομάζομαι ἔκ τινος, ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος Πλάτ. Πολ. 470Β, ἔνθα ἴδε Stallb.· οὕτως, ὄνομα κεῖται ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 12· ὄνομα καλεῖν ἐπί τινι Πλάτ. Σοφ. 218C, 224Β· πότερον ταῦτα, πέντε ὀνόματα ὄντα, ἐπὶ ἑνὶ ὀνόματί ἐστι ὁ αὐτ. Πρωτ. 349Β· ἴδε κατωτ. Α. III. 2. 6) ἐπὶ ἐπιστασίας, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν εἷσεν, ὅστις μὲ κατέστησεν ἐπιστάτην τῶν βοῶν, 'Οδ. Υ. 209, πρβλ. 221· ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι 'Ιλ. Ζ. 25· κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν 'Οδ. Ο. 89· σημαίνειν ἐπὶ δμωῇσιν Χ. 427· πέμπειν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι Θουκ. 6. 29· ἐπὶ ταῖς ναυσὶν Ξεν. Ἑλλ. 1. 5,11· οἱ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 3, 28· οἱ ἐπὶ ταῖς καμήλοις αὐτόθι 33· οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν Δημ. 110.22· ἐπὶ θυγατρὶ .. γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μήτηρ εἰς τὴν θυγατέρα, Ἡρόδ. 4. 154, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 305. 7) ἔχων τι, ζῆν ἐπὶ παιδίοις, τελευτᾶν ἐπὶ παισί, ἔχων τέκνα, Ἀλκίφρων 1. 3, Ἡρωδιαν. 4. 2· ἀποθανεῖν ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι Ἀρτεμ. 1. 81.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤ.: I. ἐπὶ τόπου, ἐπάνω εἰς, ἐπὶ πύργον ἔβη 'Ιλ. Ζ. 386, πρβλ. Μ. 375· ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα Ἡρόδ. 1.131· προελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα Θουκ. 2. 34· ἀναβιβάζειν τινὰ ἢ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον Πλάτ. Πολ. 467Ε, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 35:— ὡσαύτως, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα 'Ιλ. Γ. 265· ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα, «πρόμυτα», Ζ. 43· ἐπὶ θρόνου .. ἕζετο Θ 442· τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, «οἱ δὲ ὦμοι αὐτοῦ κυρτοὶ συμπεπτωκότες εἰς τὸ στῆθος», Β. 218 Ὀδυσσῆ' εἷσαν ἐπὶ σκέπας, εἰς μέρος ὑπήνεμον, 'Οδ. Ζ. 212· θέσθαι ἐπὶ τὰ γόνατα Ξεν. Ἀν. 7. 3, 23· — ἀκριβῶς ὡς ἡ ἐπὶ μετὰ γεν. ἢ δοτ., αἵτινες (πτώσεις) ἐν τοιαύταις χρήσεσιν εἶναι συνηθέστεραι. 2) εἰς, ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας 'Ιλ. Α. 12, κτλ.· ἐπὶ βωμὸν ἄγειν αὐτόθι 440· ἔθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος Μ. 443 ἐπὶ τέρμ' ἀφίκετο Σοφ. Αἴ. 48 ἡ ὁδὸς ἐπὶ Σοῦσα φέρει Ξεν. Ἀν. 3. 5, 15· ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ τῶν Πυλῶν ἐπὶ τὸ Ποσειδώνιον Θουκ. 4. 118· ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον ὁ αὐτ. 1.79.— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπ., βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην 'Ιλ. Β. 18, πρβλ. Κ. 18, 85, 150, κτλ.. — ἐνίοτε ἐν περιληπτικῇ συντάξει μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας, δηλ. ἐλθεῖν καὶ ἐπιστῆναι. Πλάτ. Συμπ. 212D· παρεῖναι ἐπὶ τὸν τάφον Θουκ. 3. 24, πρβλ. Ξεν Κύρ. 3. 3, 12. 3) μεταφ., ἐπὶ ἔργα τρέπεσθαι, ἰέναι 'Ιλ. Γ. 422, 'Οδ. Β,

127· ἰέναι ἐπὶ τὸν ἔπαινον Θουκ. 2. 36· ἐπὶ συμφορὴν ἐμπίπτειν Ἡρόδ. 7. 88, κτλ: — μεταφ. ὡσαύτως, ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀποδιδόναι, ὀφείλειν, ἀποτίνειν, ὀφείλειν εἰς τὴν τράπ., Δημ. 896. 7, Μίσθωσις τραπέζης παρὰ Δημ. 1111. 12· ἡ ἐγγύη ἡ ἐπὶ τὴν τράπεζαν 895. 15, πρβλ. 900. 14· ὡσαύτως, ἐγγραφῆναι ἐπὶ τὸ ὄνομά τινος, ὑπὸ τὸ ὄνομά τινος, 1091. 26. γ) μέχρι, ἕως (= μέχρι ἐπὶ Ξεν. Ἀν. 5. 1, 11)· παρατείνειν ἐπὶ Ἡρακλῄας στήλας Ἡρόδ. 4. 181· ἐπὶ θάλασσαν καθήκειν Θουκ. 2. 97: — μεταφ., ἐπὶ πεῖρατ' ἀέθλων ἤλθομεν Ὀδ. Ψ. 248· ἐπὶ διηκόσια ἀποδιδόναι, ἀποδίδει, παράγει διακοσιαπλάσιον, περὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας περὶ ἧς λέγει ὁ Ἡρόδ. ὅτι εἶναι λίαν εὔφορος, τὸν δὲ τῆς Δήμητρος καρπὸν ὧδε ἀγαθὴ ἐκφέρειν ἐστί, ὥστε ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ, ἐπειδὰν δὲ ἄριστα αὐτὴ ἑωυτῆς ἐνείκῃ, ἐπὶ τριήκοντα ἐκφέρει Ἡρόδ. 1. 193: — ἐπὶ ἀποστάσεως ἢ μέτρου, πλέον ἢ ἐπὶ δύο στάδια Ξεν. Κύρ. 7. 5, 8, πρβλ. Ἀν. 6. 2, 2· ὅσον ἐπὶ εἴκοσι σταδίους αὐτόθι 6. 4, 5, πρβλ. 1. 7, 15: — λίαν συχνὸν μετ' οὐδ. ἐπιθ., τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν Ἰλ. Γ. 12· ὅσσον ἀφ' Ὑρμίνη, «ἐφ' ὅσον» (Σχόλ.), Β. 616, πρβλ. Ο. 358· ἐπὶ τοσοῦτό γε φρονέω, μέχρι τοσούτου ἐννοῶ, Ἡρόδ. 6. 97· ἐπὶ ὅσον δεῖ Θουκ. 7. 66· ἐπὶ πάντ' ἀφικέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 265· ἐπὶ πᾶν ἐλθεῖν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 18· ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἐλθεῖν Θουκ. 4. 92· ἐπὶ μεῖζον αὐτόθι 117, Σοφ. Φ. 259· ἐπὶ μακρότερον, ἐπὶ μακρότατον Θουκ. 4. 41., 1. 1· ἐπὶ σμικρόν, ἐπὶ βραχύ, ὀλίγον, ὀλίγον τι, Σοφ. Ἠλ. 414, Θουκ. 1. 118· ἐπ' ἔλαττον, ἐπ' ἐλάχιστον Πλάτ. Φαίδ. 93Β, Θουκ. 1. 70· ἐπ' ὀλίγον, ἐπὶ πολλὰ Πλάτ. Σοφ. 254Β· ἐπὶ πλέον, ἔτι μᾶλλον, Ἡρόδ. 1. 171, Θουκ. 2. 51· σπανίως μετ' ἐπιρρ., ἐπὶ μᾶλλον Ἡρόδ. 1. 94., 4. 181. δ) ἐνώπιον, Λατ. coram, συχνότερον μετὰ γεν., (ἀνωτ. Α. I. 1. ζ)· ἦγον αὐτὸν ἐπὶ τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 156· ἀλλά, στὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον (ὁ αὐτ. 8. 79) σημαίνει, σταθεὶς εἰς τὴν θύραν τοῦ συνεδρίου. ε) ἐν στρατιωτικαῖς φράσεσιν (ὡς Α. I. 1. ε), ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτάξαντο, ὅ ἐ. 25 τὸ βάθος, Θουκ. 4. 93· ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι, πολλοὶ τὸ βάθος, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 11· ἐπ' ὀλίγον ἢ ἐπὶ διπλάσιον τὸ βάθος γίγνεσθαι ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 5, 2· περὶ τοῦ **ἐπὶ κέρας**, ἴδε κατωτέρω 3. 3) πρός, κατά, ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερὰ Ἰλ. Η. 238, Μ. 240, Ὀδ. Γ. 171, Ἡρόδ., κλπ.· ἐπὶ τὰ ἕτερα ἢ ἐπὶ θάτερα ὁ αὐτ. 5. 74, Θουκ. 1. 87, κλπ.· ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ (τοῦ χρυσοῦ δηλ.) ἐξήλαυνε, ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα ποιέων ἑξαπάλαιστα, ἐπὶ δὲ τὰ βραχύτερα τριπάλαιστα, κατὰ μὲν τὸ μακρότερον μέρος, δηλ. τὸ μῆκος ἑξαπάλαιστα (δηλ. ἓξ παλαμῶν), κατὰ δὲ τὸ βραχύτερον (δηλ. τὸ πλάτος) τριπάλαιστα, Ἡρόδ. 1. 50· ἐπ' ἀμφότερα νοέων, ἔχων ὑπ' ὄψει ἀμφότερα, ὁ αὐτ. 8. 22, Πίνδ., κλπ.· ἐπὶ τάδε, πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, Ἰσοκρ. 156D· ἐπὶ ἐκεῖνα, ἴδε ἐν λ. **ἐπέκεινα**: — ὡσαύτως ἐν στρατιωτικαῖς φράσεσιν, ὡς, ἐπὶ δόρυ ἀναστρέψαι, ἐπὶ ἀσπίδα μεταβαλέσθαι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δόρατος ἢ τῆς ἀσπίδος, δηλ. πρὸς τὰ δεξιά, πρὸς τὰ ἀριστερά, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 29, Κύρ. 7. 5, 6· καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀνεχώρουν, ὑπεχώρουν ὀπισθοβατικῶς χωρὶς νὰ στρέψωσι πρὸς τοὺς πολεμίους τὰ νῶτα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 2, 32· οὕτως, ἐπὶ κέρας ἢ ἐπὶ κέρως πλεῖν ἢ ἄγειν (τὰς ναῦς ἢ τὸν στρατὸν) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ φάλαγγος, ὅταν αἱ νῆες ἢ οἱ στρατιῶται χωρῶσι κατὰ τῶν πολεμίων οὐχὶ μὲ εὐρὺ μέτωπον, ἀλλὰ στενὸν ὡς στήλη, ἴδε ἐν λ. **κέρας** VII: — μεταφ., ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμεῖν, δεινοῦν, κτλ., ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, Θουκ. 1. 10., 8. 74· οὕτως, ἐπὶ τὸ πλεῖον 6. 34· ἐπὶ τὸ φοβερώτερον 6. 83· ἐπὶ τὰ γελοιότερα Πλάτ. Συμπ. 214Ε· ἐπὶ τὰ καλλίω, ἐπὶ τὰ αἰσχίονα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 293Ε· ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἐπὶ τὸ χεῖρον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 381Β· ἐπὶ τὸ ἄμεινον, μαντεία παρὰ Δημ. 1072. 15. 4) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον, κατά, ἰέναι ἐπὶ νέας Ἰλ. Ν. 101· ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς Ε. 590· στρατεύειν ἢ -εσθαι ἐπί τινα Ἡρόδ. 1. 71, 77, Θουκ., κλπ.· ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Σοφ. Ο. Τ. 495· πλεῖν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 2. 90· πέμπειν στρατηγὸν ἐπί τινα Ἡρόδ. 1. 153· θύομαι ἐπί τινα, προσφέρω θυσίαν ἂν πρέπῃ νὰ πορευθῶ ἐναντίον τινός, Ξεν. Ἀν. 7. 8. 21· ὅτι ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἐστιν, πρὸς ὑμετέραν βλάβην, Δημ. 73. 26· καὶ ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἁρπάζων ὁ αὐτ. 146. 20. 5) ἐπὶ ἐκτάσεως, πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν ἤλυθον ἐς Τροίην, «διὰ πολλῆς θαλάσσης ἀφίκοντο εἰς τὴν Τροίαν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 27· φεύγονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης Β. 159· βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ' Ν. 27· ἐπὶ οἴνοπα πόντον πλέων, ὁρόων, λεύσσων Η. 88, Α. 350, Ε. 771· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην Ὀδ. Ξ. 120: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς ἔκτασιν ἐννέα πλέθρων, Λ. 577· τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποίησατ' Ὀδυσσεύς, τοσοῦτον εὖρος ἔχουσαν, Ε. 251, πρβλ. Ν. 114· ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης, εἰς μεγάλην ἔκτασιν τῆς θαλάσσης, Θουκ. 1. 50· διώκοντες ἐπὶ πολύ, εἰς πολὺ διάστημα, αὐτόθι 62, κτλ.· ἐπὶ πλεῖστον αὐτόθι 4· ὅπως ἀκούοιτε ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου αὐτόθι 2. 34. κτλ. 6) ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συχνὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔνθα ἡμεῖς λέγομεν **κατὰ** ἢ **εἰς**, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός, «πυρρὸς κατὰ τὰ νῶτα» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 308· ἵππους.. ἐπὶ νῶτον ἐΐσας αὐτόθι 765· ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει Ρ. 447, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **ἐν** ἢ **μεταξύ**, κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Κ. 213, πρβλ. Ω. 202, 535, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 11, Θ. 95· δασσάμενοι [κτήματ'] ἐφ' ἡμέας Ὀδ. Π. 385, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 322D. II. ἐπὶ χρόνου, μεῖνατ' ἐπὶ χρόνον, «ὑπομείνατε χρόνον ὀλίγον δή τινα» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 299· ἐπὶ χρόνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ὀδ. Ξ. 193· πολλὸν ἐπὶ χρόνον Μ. 407· παυρίδιον.. ἐπὶ χρόνον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 132· ἐπὶ δηρὸν Ἰλ. Ι. 415· ἐπὶ πολὺν χρόνον Πλάτ. Φαίδων 84C, κτλ.· ἐπ' ὀλίγον χρόνον Λυκοῦργ. 148. 33· ἐπὶ χρόνον τινὰ ἢ ἐπί τινα χρόνον Πλάτ. Πρωτ. 344Β, Γοργ. 524D· ἐπὶ δέκα ἔτη Θουκ. 3. 68· ἐπὶ διετὲς Δημ. 1135. 4· ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας Ξεν. Ἀν. 6. 6, 36· ἐφ' ἡμέραν ἀρκέσον, τὸ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἀρκέσον, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 34, Δημ. 1214. 6, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 32· ἐπὶ πολύ, διὰ πολὺν καιρόν, Θουκ. 1. 6, κτλ. 2) μέχρι τινὸς χρόνου, μέχρι, εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ Ὀδ. Η. 288· ἐπὶ γῆρας Θ. 226. III. ἐπὶ διαφόρων αἰτιολογικῶν ἐννοιῶν: 1) ἐπὶ τοῦ σκοποῦ δι' ὃν τις πέμπεται ἢ πορεύεταί που, ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν, ἔστειλαν τὸν Τυδέα ἐπὶ ἀγγελίαν, δηλ. ὅπως κομίσῃ ἀγγελίαν, Ἰλ. Δ. 384· ὁ μὲν πεδίονδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὴν πεδιάδα διὰ βοῦν, Ὀδ. Γ. 421· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, «ἐπὶ τὰ ὅπλα ὥρμων» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 808· ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητὴν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1418· ἐλθεῖν πρός τινα ἐπ' ἀργύριον, διὰ χρήματα, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12· πέμπων ἐπὶ στράτευμα εἰς Πέρσας, διὰ στράτευμα, αὐτόθι 4. 5, 31· ἥκειν ἐπὶ τοὺς τόκους, διὰ τοὺς τόκους, Δημ. 1225. 14· σπανιώτερον μετ' αἰτ. προσ., ἐπ' Ὀδυσσῆα ἧκε Ὀδ. Ε. 149, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 555: — μετ' αἰτ. ὀνόματος ἐνεργείας ἢ πράξεως, ἐξιέναι ἐπὶ θήραν, ἐξέρχεσθαι εἰς κυνηγεσίαν, Ξεν. Κύρ. 1, 2, 9· ἔπλεον οὐχ ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν Θουκ. 2. 83· ἐπὶ μάχην ἰέναι Ξεν. Ἀν. 1. 4, 12· ἔρχεσθαι ἢ ἰέναι ἐπὶ δεῖπνον Ἰλ. Β. 381, κτλ.· ἐπὶ δόρπον Ὀδ. Μ. 439· καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον Πλάτ. Συμπ. 174Ε, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 2. 107., 5. 18: — συχνάκις μετὰ οὐδ. ἀντωνυμ., ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν, πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 22, πρβλ. Θουκ. 5. 87· ἐπὶ αὐτὸ τοῦτο Πλάτ. Γοργ. 447Β, κτλ.· ἐπὶ τί; πρὸς τίνα σκοπόν; Λατ. quorsum? Ἀριστοφ. Νεφ. 256· οὕτως, ἐφ' ὅ τι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 22, 482· ἐφ' ἃ Θουκ. 7. 15, κτλ.· ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν δ' οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 7. 7· (ἀλλ', ἐπὶ ἴσα μάχη τέτατο, «ἰσόρροπος ἦν ἡ μάχη αὐτοῖς» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 436)· ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς τὸ καλλίτερον, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 4: — δανείζεσθαι ἐπὶ τόκον, ἐπὶ τόκῳ, μὲ τόκον, Δημ. 1212. 1: — ὡσαύτως μετὰ τὸ ὄνομα, οὕνεκ' ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε, διότι εἴσθε ἄριστοι ἐν πάσῃ ὁρμῇ, Ἰλ. Ζ. 79, πρβλ. Ὀδ. Δ. 434· ἄπορος ἐπὶ φρόνιμα Σοφ. Ο. Τ. 691· χρήσιμος ἐπὶ.. οὐδὲν Δημ. 779. 14· ὁδὸς ἐπί τι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 21· ὄργανον ἐπί τι Ἰλ. Ζ. 2, 34. 2) ὡς πρός, ὅσον διά.., τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην Σοφ. Ἀντ. 889· τοὐπ' ἐμὲ Εὐρ. Ὀρ. 1345· τοὐπὶ σ' ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 514· τὸ ἐπὶ σὲ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι Θουκ. 4. 38· ἐπὶ τὸ πολύ, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 3. 3) ἐπὶ προσώπων τεταγμένων εἰς ἐποπτείαν ἄλλων, ἐπὶ τοὺς πεζοὺς καθιστάναι ἄρχοντα Ξεν. Κύρ. 4. 5, 58, πρβλ. Ἑλλ. 3. 4, 20· συνηθέστερον μετὰ γεν. ἢ δοτ. 4) συμφώνως πρὸς.., ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν (τὰ δοῦρα), κατέστησεν αὐτὰ ἴσα συμφώνως τῇ γραμμῇ τῆς στάθμης, κοινῶς «στάφνης», δηλ. τοῦ μεμιλτωμένου σχοινίου τῶν τεκτόνων, Ὀδ. Ε. 245, Φ. 44, κτλ.

Δ. ΘΕΣΙΣ: — ἡ **ἐπὶ** δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὴν συντακτικὴν αὐτῆς πτῶσιν καὶ τότε πάσχει ἀναστροφήν, ὡς ἐν Ὀδ. Υ. 221· οὕτω καὶ ὅταν διὰ τμήσεως χωρίζηται ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἤλυθ' ἔπι ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ω. 20. II. παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τίθεται μετὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δύο πτωτικῶν, ἂν καὶ κατ' ἔννοιαν ἀνήκει ἐπίσης καὶ εἰς τὸ πρῶτον, ἢ ἅλος ἢ ἐπὶ γῆς Ὀδ. Μ. 27, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 761, Ἀντ. 367.

Ε. ΑΠΟΛ., **ἐπὶ** ἄνευ ἀναστροφῆς, ἰδίως ἐπὶ δὲ.., καὶ προσέτι.., Ἡρόδ. 7. 65, 75, κτλ.· πολιαὶ τ' ἐπὶ ματέρες Σοφ. Ο. Τ. 181· πρβλ. ἐν Β. II. **ἔπι** ἀντὶ ἔπεστι (ὡς ἔνι ἀντὶ ἔνεστι), ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος, «ἐπειδὴ οὐκ ἔπεστί σοι φόβος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 515, Γ. 45, Ὀδ. Π. 315· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ὅ ἐστι δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα ἀνὴρ οἷος ἦν ὁ Ὀδυσσεύς, Β. 58· σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί, σοὶ δὲ ἔπεστι μὲν εὐπρέπεια ἐπῶν, κτλ., Λ. 367· ἔπι δὲ μοι γέρας Αἰσχύλ. Εὐμ. 393.

Ζ. ΠΡΟΣΩΔΙΑ: ἔν τισι λέξεσι τὸ ι δὲν ἐκθλίβεται πρὸ φωνήεντος, ὡς ἐν τοῖς **ἐπιάλμενος, ἐπιείκελος, ἐπιεικής**, κλ.

II. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: I. ἐπὶ τόπου σημαίνει: 1) τὸ εἶναι ἢ κεῖσθαι ἐπί τι, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἔπειμι, ἐπίκειμαι**, — **ἐπαυχένιος, ἐπιβώμιος.** 2) κίνησιν: α) ἐπάνω ἢ ὑπεράνω, ὡς ἐν τοῖς **ἐπιβαίνω, ἐπιτρέχω.** β) πρός τι ἢ εἴς τι, ὡς ἐν τοῖς **ἐπέρχομαι, ἐπιστέλλω, ἐπαρίστερος,**

ἐπιδέξιος. γ) ἐναντίον, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαΐσσω, ἐπιπλέω, ἐπιστρατεύω, ἐπιβουλεύω.** δ) μέχρι τινός, ὡς ἐν τῷ **ἐπιτελέω.** ε) ἄνωθεν τόπου τινός, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαιωρέομαι, ἐπαρτάω**: — ὡσαύτως, πέραν τῶν ὁρίων, ὡς ἐν τοῖς **ἐπινέμομαι,—ἐπιγαμία, ἐπεργασία.** 3) τὸ ἐφαπλοῦν τι ἐπί τινος ἐπιφανείας ἢ τὸ κινεῖσθαι ἐπί τι, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαλείφω, ἐπανθίζω, ἐπιπέτομαι, ἐπιπλέω,**— οὕτω καὶ **ἐπάργυρος, ἐπίχρυσος.** 4) προσθήκην, ἐπισώρευσιν, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαγείρω, ἐπιμανθάνω, ἐπαυξάνω, ἐπιβάλλω,—ἐπίκτητος.** 5) τὸ συνοδεύειν ἢ ποιεῖν τι μετά τι ἢ ἐπί τινι, ὡς ἐν τοῖς **ἐπᾴδω, ἐπαυλέω, ἐπαγρυπνέω**: — ἐντεῦθεν ἐπὶ τόκου, **ἐπίτριτος**, εἷς καὶ $1/3$, δηλ. $1+1/3$, Λατ. sesquitertius· οὕτως, **ἐπιτέταρτος, ἐπίπεμπτος, ἐπόγδοος**, κλπ. II. ἐπὶ χρόνου καὶ ἀκολουθίας, τὸ κατόπιν, ὡς ἐν τοῖς **ἐπιβιόω, ἐπιβλαστάνω, ἐπιγίγνομαι,—ἐπακόλουθος, ἐπίγονος, ἐπιστάτης.** III. ἐπὶ αἰτιολογικῶν ἐννοιῶν: 1) τὸ αἰσθάνεσθαί τι ἐπί τινι, **ἐπιχαίρω, ἐπαισχύνομαι.** 2) ὑπεροχήν, ἐξουσίαν, **ἐπικρατέω,—ἔπαρχος, ἐπιβούκουλος, ἐπιποίμην.** 3) τάσιν πρός τι, τὸ πρόξενον, τὸ ἐγγύς, **ἐπιθυμέω,— ἐπιζήμιος, ἐπιθάνατος.** 4) πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαινέω, ἐπιμέμφομαι, ἐπικείρω, ἐπικλάω.**

ἐπι-άλλομαι, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐφάλλομαι**, οὗ ὁ Ὅμηρος ἔχει μετοχ. ἀορ. β' συγκεκομμένην **ἐπιάλμενος**, ἀντὶ **ἐφαλόμενος**, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων Ἰλ. Η.15, Ὀδ. Ω. 320, Ἡσύχ.

ἐπ-ῐάλλω: μέλλ. **ἐπιᾰλῶ**: ἀόρ. **ἐπίηλα** [μετὰ ῐ]. Πέμπω εἴς τινα ἢ κατά τινος, Λατ. immittere, ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν Ὀδ. Ο. 475: πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω Β. 316· ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν, ἐπέβαλεν, Ι. 288· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, «ἐπεισέπεμψεν» (Ἀρίσταρχ. ἐν Ἀπολλων. Λεξικ.) Χ. 49: — ὡσαύτως παρ' Ἀττ. κωμικοῖς, ἐπιαλῶ (ἐξυπ. τὸ κέντρον), ἐπαφήσω σοι τὸ κέντρον, θὰ βάλω αὐτὸ εἰς ἐνέργειαν ἐναντίον σου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1299, πρβλ. Ἀποσπ. 461, καὶ ἴδε **φιάλλω.**

ἐπιάλτης, ου, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ἐφιάλτης**.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιάλης· ὁ ἐφιάλτης· ὃν Αἰολεῖς ἐφέλην, ἄλλοι ἐπιάλην, καὶ ἐπωφέλην καλοῦσιν».

ἐπι-ανδάνω, ποιητ. ἀντὶ **ἐφανδάνω**, ὃ ἴδε.

ἐπιανέω· «ἐπιτρέπω» Ἡσύχ.

ἐπίᾰρον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **ἐφίερον**, ἱερὸν ἐπιτίμιον, πρόστιμον, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 9.

Ἐπίασσα, «Δήμητρος ἐπώνυμον» Ἡσύχ.

ἐπιβάδαι, «αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῶνται Ἀθηναῖοι» Τιμαίου Σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων.

ἐπ-ῐαύω, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐνιαύω**, Ὀδ. Ο. 557. 2) ἰαύω, κοιμῶμαι ἐπί, οὐδ' ἐπιαύει ἠϊόσιν Ἀνθ. Π. 6. 192.

ἐπ-ιάχω, ἐπιβοῶ, ἐπευφημῶ, κατόπιν ἀγορεύσεώς τινος, ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον Ἰλ. Η. 403, Ι. 50. 2) βοῶ, κραυγάζω, ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον Ἰλ. Ε. 860, Ξ. 148, πρβλ. **ἐπευφημέω.** [ῐ ἐν τῷ παρατ. ἕνεκα τῆς αὐξήσ.].

ἐπιβάθρᾱ, ἡ, μεγάλη κλῖμαξ, ἣν κατὰ ἐφόδους πρὸς ἅλωσιν πόλεως προσῆγον εἰς τὰ τείχη καὶ δι' αὐτῆς ἀνέβαινον ἐπ' αὐτῶν, ἐπιβατήριος μηχανή, γέφυρα πολιορκητική, ἄλλη ἐπιβάθρα αὐτῷ προσήγετο πρὸς τὸ τεῖχος Ἀρρ. Ἀν. 4. 27, 1· κλῖμαξ πλοίου, Διόδ. 12. 62, πρβλ. Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 22. 2) μέρος ἢ μέσον πρὸς ἐπίβασιν, Πολύβ. 3. 24, 14., 16. 29, 2· ἐδόκει πλεῖν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ... ἐπιβάθραν τῆς Ἑλλάδος οὖσαν Πλουτ. Δημήτρ. 8, Κλήμ. Ἀλ. 157· μεταφ., πρόφασις, ἐπιβάθραν τοῖς παρανομεῖν βουλησομένοις Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 8, 2.

ἐπιβαθραίνω, ἀναβαίνω δι' ἐπιβάθρας, ἀμφίβ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 296.

ἐπίβαθρον, τό, τὸ ναῦλον ἐπιβάτου, ναῦλον, Λατ. naulum, καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον .. δοίην Ὀδ. Ο. 449· καθόλου, ἐνοίκιον, μισθός, πληρωμὴ διά τι, γῆς Πλούτ. 2.727F, πρβλ. Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 22· πρβλ. Εὐστ. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ο. 448 καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει. II. τὰ ἐπίβαθρα (ἐξυπ. ἱερά), ἐπιβατήρια ἱερά, θυσίαι κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν εἰς πλοῖον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 421. III. ἐπίβαθρον ὀρνίθων, μέρος ἔνθα ἀναβαίνουσι καὶ κοιμῶνται ἢ «κουρνιάζουν» τὰ πτηνά, τοῦτο δὲ συνήθως εἶναι κλάδος δένδρου, Ἀνθ. Π. 9. 661.

ἐπιβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**: πρκμ. **-βέβηκα**: ἀόρ. **ἐπέβην**: προστ. **ἐπίβᾱ** (ἀντὶ -βηθι) Θέογν. 847: Μέσ. ἀόρ. **ἐπεβησάμην** (οὗ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται ἀείποτε τὸν Ἰων. τύπον **ἐπεβήσετο**, προστ. **ἐπιβήσεο**). A. ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀμετάβ., ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω: 1) μετὰ γεν., βάλλω τὸν πόδα μου ἐπάνω, πατῶ, περιπατῶ ἐπάνω εἴς τι, γαίης, ἠπείρου Ὀδ. Ι. 83, κτλ.· πόληος, πατρίδος, Τροίης Ἰλ. Π. 396, Ὀδ. Δ. 521, Ξ. 229· ἀδύτων ἐπιβὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 1035· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, μὴ ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων, νὰ μὴ πατήσωσιν εἰς τὰ σύνορα αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 125, πρβλ. Θουκ. 1. 103, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 6, Πλάτ. Νόμ. 778E· πυρῆς ἐπιβάντα, «ἐπιβιβασθέντα, ἐπιτεθέντα» (Σχόλ.), ἐπὶ πτώματος, Ἰλ. Δ. 99: — ὡσαύτως, ἐπιβαίνω ἐπί τινος Ἡρόδ. 2.107. 2) ἀναβαίνω ἐπάνω εἴς τι, πύργων, νεῶν, ἵππων, δίφρου, εὐνῆς Ὅμ.· μάλιστα κατὰ μέσον ἀόρ., π. χ. ἐπεβήσετ' ἀπήνης Ὀδ. Ζ. 78· ἐπ. τοῦ τείχεος Ἡρόδ. 9. 70· λέκτρων .. ἐπιβῆναι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 40: — ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ νηὸς Ἡρόδ. 8.118. 3) ἐπὶ χρόνου, φθάνω εἰς .. , τετταράκοντα δὲ ἐπιβαίνοντα ἐτῶν Πλάτ. Νόμ. 666B· εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω (Δωρικ. γεν.) ἐπιβαίνοι (δεκάτῳ Meineke) Θεόκρ. 26. 29· τῆς μειρακίων ἡλικίας Ἡρῳδιαν. 1. 3. 4) ὡσαύτως ἐν ποικίλαις μεταφ. ἐννοίαις, πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναιδείας ἦλθον, κατέστησαν ἀναιδέσταται, Ὀδ. Χ. 424· ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα σφῶϊ ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον, «ἵνα ἄμφω κατὰ τὸ ἦτορ ὑμῶν εὐφροσύνης ἐπιβαίητε, ὃ περιφραστικῶς δηλοῖ τὸ ἵνα χαρείητε» (Σχόλ.), Ψ. 52· τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμῆν 465· εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες, «εὐσεβῶς πατοῦντες» (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Κ. 189· δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες, οὔποτε διανοηθέντες τοιοῦτόν τι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1463· [ἔτους] δωδεκάτου ἐπιβάς, εἰσελθὼν εἰς τὸ .. , Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 689. 3· καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἐπ. σοφίας, ἐπιλαμβάνεσθαι, Πλάτ. Ἐπιν. 981A, ἴδε Ruhnk. ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 311· ἐπ. τῆς ἀφορμῆς, τῆς προφάσεως, δράττεσθαι, Ἀππ. Συρ. 2, Σαμνιτ. 1, κτλ., πρβλ. κατωτ. Β. 2. II. μετὰ δοτ., ἀναβαίνω ἐπάνω, ἔρχομαι ἐπάνω, ναυσὶ Θουκ. 7. 70· πρβλ. Ἰλ. Β. 351· ἐπ. τῇ Σικελίᾳ Διόδ. 16. 66· ἵππῳ Λουκ. Ὄν. 27· μεταφ., ἐπ. ἀνορέαις Πινδ. Ν. 3. 34: — ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ πύργῳ Ἡρόδ. 1.181. 2) μετὰ δοτ. προσώπ., προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, ἐπιβῆναι μεθ' ἡμῶν τῷ Ἀσσυρίῳ Ξεν. Κύρ. 5. 2, 26, κτλ.· ὡσαύτως ἁπλῶς, πλησιάζω, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 8. III. μετ' αἰτ. τόπου, κατέρχομαι εἴς τι μέρος, παρ' Ὁμ. δὶς ἐπὶ θεῶν κατερχομένων εἴς τι μέρος ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, Πιερίην ἐπιβάς, ἐπιβᾶσα Ἰλ. Ξ. 226, Ὀδ. Ε. 50· οὕτως, ἐπ. καιρόν, «τοῦ καιροῦ τῇ ἀληθείᾳ τυχὼν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. 27: — ἀκολούθως ἁπλῶς, προχωρῶ εἴς τι μέρος, εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 7. 50, Σοφ. Αἴ. 144: — οὕτως, ἐπιβ. ἐπὶ χώραν Δημ. 278. 21· εἰς .. , Διόδ. 14. 84. 2) μετ' αἰτ. προσ. σπανίως, προσβάλλω, ὡς τὸ **ἐπέρχομαι**, καὶ μόνον ποιητ., Σοφ. Αἴ. 137, Ἠλ. 492, πρβλ. Φιλ. 194, Ἰλ. Π. 69. 3) ἀναβαίνω, νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 286· ἐπὶ ἵππον Ἡρόδ. 4. 22· ἐπὶ νῆα ὁ αὐτ. 8.120: — ἐπὶ ὀχείας τῶν ζῴων, ποιοῦνται τὸν συνδυασμὸν τὰ πλεῖστα τῶν τετραπόδων ἐπιβαίνοντος ἐπὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος Ἀριστ. Ι. Ζ. 5. 2, 3. 4) μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως (πρβλ. **βαίνω** II. 4), ἐπιβῆναι τὸν πόδα τινὶ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5· ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα ὑπισχνεῖται ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 48. IV. ἀπολ., πατῶ κάπου, οὐδέ πῃ εἶχον οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι Ὀδ. Μ. 434. 2) βαίνω ἐμπρός, προχωρῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 677, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 81· ἐπίβαινε πόρσω Σοφ. Ο. Κ. 179: — προχωρῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου, Πολύβ. 1. 68, 8. 3) ἀναβαίνω ἐπὶ ἅρματος ἢ ἵππου, εἶμαι ἐπὶ ἁμάξης ἢ ἔφιππος, Ἰλ. Ε. 666, Ἡρόδ. 3. 84· ἀναβαίνω εἰς πλοῖον, ἢ εἶμαι ἐπιβάτης πλοίου, Ἰλ. Ο. 387, Σοφ. Αἴ. 357, Ἡρόδ. 8. 90, Θουκ. 1. 90, κτλ.

B. Μεταβατικὸν ἐνεργείας ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. α' (τὸ **ἐπιβιβάζω** καὶ **ἐπιβάσκω** χρησιμεύουσιν ὡς ἐνεστῶτες), κάμνω τινὰ νὰ ἐπιβῇ, ἀναβιβάζω, ὅς ῥα τόθ' ἵππων .. ἐπέβησε Ἰλ. Θ. 129· πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς Ι. 546 (542)· ὥς κ' ἐμὲ .. ἐμῆς ἐπιβήσετε (Ἐπικ. ἀντὶ -ητε) πάτρης Ὀδ. Η. 223· τινὰς ἐπὶ τὰς ναῦς Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 59· ἐπιτίθημι, νευρὰν ἐπέβασε λιγυκλαγγῆ κορώνας Βακχυλ. 5. 73 (ἔκδ. Blass)· — οὕτω καὶ κατὰ Μέσ. ἀόρ. α', πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἐῷ ἐπεβήσατο δίφρῳ Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλάδ. 65. 2) μεταφ. (ὡς ἐν Ι. 4), εὐκλεΐης ἐπίβησον, «δόξης ἐπιβῆναι ποίησον» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 285· σαοφροσύνης ἐπέβησαν (γνωμ. ἀόρ.), φέρουσιν εἰς τὰς φρένας του, Ὀδ. Ψ. 13· ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησεν ἀοιδῆς, κατέστησάν με μέτοχον αὐτῆς, δηλ. μὲ ἐδίδαξαν νὰ ᾄδω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 657, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 166· εἴ σε τύχη .. ἡλικίας ἐπέβησεν, ἂν σε εἶχε φέρῃ ἡ τύχη εἰς πλήρη ἡλικίαν, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 39. 3) ἠὼς πολλοὺς ἐπέβησε (γνωμικ. ἀόρ.) κελεύθου, ἡ αὐγὴ πολλοὺς ἐγείρει καὶ κινεῖ εἰς τὸν δρόμον των, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 582.

ἐπιβακχεύω, ἐφορμῶ ὡς βακχεύων, μεταφ., Βυζάντιόν τε τέμαχος ἐπιβακχευσάτω Νικόστρ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 1 (Ἀθήν. III. 118E).

ἐπιβάλλον, τό, ὄνομα ζῴου περὶ οὗ λέγεται ὅτι γεννᾶται καὶ ἀποθνήσκει τὴν αὐτὴν ἡμέραν, δηλ. ζῇ μίαν μόνην ἡμέραν, Σχόλ. Ἀνωνύμου ἐν Περίπλῳ Εὐξ. Πόντου, Bast. Ep. Cr. σ. 25.

ἐπιβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**: ἀόρ. **ἐπέβᾰλον**: 1) μεταβατ., ῥίπτω ἢ βάλλω τι ἐπάνω εἴς τι, Λατ. injicere, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, ἃς ἐπέβαλλον κειρόμενοι, ταῖς θριξὶ δὲ πάντα τὸν νεκρὸν κατεκάλυψαν ἃς ἐπέρριπον ἐπ' αὐτῷ κείροντες ἑαυτούς, Ἰλ. Ψ. 135· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ, ἔβαλεν ἐπ'

αὐτοῦ, 'Οδ. Ξ. 520· βάλεν δὲ ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ Δ. 440· ἑωυτὸν ἐς τὸ πῦρ Ἡρόδ. 7. 107· ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖσι, ἐπικαλύψας τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν μου δι' ὑφασμάτων, Εὐρ. Ἠλ. 1221· φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες, ἐπιρρίψαντες αὐτοὺς σωρηδὸν εἰς ἁμάξας, Θουκ. 4. 48, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 75., 5. 112· ἐπιβάλλοντας (ἐξυπ. χοῦν), ἐπιρρίπτοντας, ἐπισωρεύοντας, Θουκ. 2. 76. **2)** ἐπιτίθημι, Λατ. applicare, νώῳ δ' ἐπέβαλλεν [τοῖς ἵπποις] ἱμάσθλην, μετεχειρίζετο δὲ τὴν μάστιγα μετὰ περισκέψεως, «τεχνικῶς ἤλαυνεν» (Σχόλ.), 'Οδ. Ζ. 320· ἐπιβ. πληγάς τινι Ξεν. Πολ. Λακ. 2, 8· Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι Αἰσχύλ. Χο. 395, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 933· ἐπ. χεῖράς τινι Ἀριστοφ. Λυσ. 440:— παρὰ πεζολόγοις, ἐπιβάλλω ὡς φόρον, τινί τι Ἡρόδ. 1. 106., 2. 180· ὡς πρόστιμον ἢ ποινήν, ζημίην, φυγὴν ἐπ. τινὶ ὁ αὐτ. 6. 92., 7. 3· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 83. 8 καὶ 90. 2, ἔκδ. Blass· ἀργύριον Λυσ. 114. 39, πρβλ. **ἐπιβολή** II. 2:— οὕτω παρὰ Τραγ., θνητοῖς ἐπ. κακά, λύπην, κτλ., Σοφ. Τρ. 128, Εὐρ. Μήδ. 1115, πρβλ. Θουκ. 8. 108. **3)** ἐπιβ. σφραγῖδα, ἐπιτιθέναι, Ἡρόδ. 3. 128, πρβλ. 2. 38· ἐπί τι Ἀριστοφ. Ὄρν. 559· τινὶ αὐτόθι 1215. **4)** προστίθημι, τι Πίνδ. Π. 11. 22, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Α. 1, 1· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, τινί τι Θεόκρ. 23. 27· ἐπιβ. γάλα ἐπὶ τὸ ὕδωρ Θεόφρ. περὶ Πυρὸς 49:— μεταφ., ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, ἀναφέρω, ὑπομιμνήσκω, Λατ. mentionem injicere rei, ἀνέφελον ἐπέβαλες.. ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακὸν Σοφ. Ἠλ. 1246, ἔνθα ὁ Jebb διορθοῖ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν **ἐνέβαλες**: — ἀπολ., προσφέρω μείζονα τιμὴν ἐν δημοπρασίᾳ, ὀλίγου μισθωσάμενον ἅτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 9. **5)** προστίθημι, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει Πλάτ. Κρατ. 409Β. **6)** τοποθετῶ ἀμέσως πλησίον. ταύταις δὲ κατόπιν ἐπέβαλον τὸν τέταρτον στόλον Πολύβ. 1. 26, 15. **7)** ἀφίνω νὰ αὐξηθῇ τι, κλήματα ἐπιβάλλειν Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 13, 5. **II.** ἀπολ., εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς πορεύομαι ἢ πλέω κατ' εὐθεῖαν πρός τι μέρος, μετ' αἰτ., ἡ δὲ (ναῦς) Φεὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ 'Οδ. Ο. 297· μεταγεν. μετὰ δοτ. τόπου, ἐπέβαλε τοῖς καταντικρὺ τῆς πόλεως λόφοις Πολύβ. 5. 18, 3, κτλ.· εἰς ἢ ἐπὶ τόπον ὁ αὐτ. 2. 24, 17., 3. 6, 6· πρβλ. **ἐπέχω** III. 1. **2)** πίπτω ἐπάνω τινός, πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι (αἱ ψυχαὶ) Πλάτ. Φαῖδρ. 248Α· ὅπου γὰρ ἂν ὁ ἥλιος ἐπιβάλλῃ πλείω φύεται Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 1·— ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Λατ. irruere, ἐπιβάλλον περὶ τὸ στόμα αὐτόθι 9. 39, 7, Διόδ. 17. 64:— ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1216. **3)** (ἐξυπ. τὸν νοῦν) δίδω ἐμαυτὸν εἴς τι, ἀφιεροῦμαι εἴς τι, μετὰ δοτ., τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἐπ., Λατ. capessere rempublicam, Πλουτ. Κικέρ. 4· (πλῆρες, τὴν διάνοιαν ἐπ. πρός τι Διόδ. 20. 43): — καθόλου, δίδω προσοχὴν εἴς τι, σκέπτομαι περί τινος, Λατ. animum advertere, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 72, πρβλ. **ἐπέχω** III. 2. **4)** παρεμπίπτω, Λατ. incidere, ὅταν ἐπιβάλλῃ περὶ τοιαύτης πολιτείας ἡ σκέψις Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 22· κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Ζ. Γεν. 1. 2, 1· ζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετά τινος, τινὶ Κλήμ. Ἀλ. 327. **5)** ἐπακολουθῶ, ἔρχομαι ἀμέσως μετά τινα, ἀεὶ τῶν ἑξῆς ἐπιβαλλόντων Πολύβ. 11. 23, 2, Πλουτ. Αἰμίλ. 33· ἐπί τινι Διόδ. 18. 33:— ἀπολ., ἐπιβαλὼν ἔφη, ἐπὶ τούτοις εἶπε, Πολύβ. 1. 80, 1. **6)** ἀνήκω εἴς τινα, πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος, μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε Ἡρόδ. 7. 23, πρβλ. Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 16· εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γε, ἐπιβάλλει ἅπασι Δημ. 317. 1· ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 13, 8, πρβλ. 2. 3, 4., 3. 6, 3, κτλ.: — ἐνίοτε καὶ ἀπροσ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς Δελφοὺς δὲ ἐπέβαλλε τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος παρασχεῖν, ἔπιπτεν εἰς τὸ μερίδιόν των νὰ παράσχωσι.., Ἡρόδ. 2. 180· ἢ μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἐπιβάλλει τινὶ ποιεῖν Πολύβ. 18. 34, 1: — τὸ ἐπιβάλλον (ἐξυπ. μέρος), τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀνήκει («πίπτει») εἴς τινα, Ἡρόδ. 4. 115, πρβλ. Ἑβδ. (Τωβ. Γ', 17., Ϛ', 11)· οὕτω, τὸ ἐπ. ἐφ' ἡμᾶς μέρος Δημ. 312. 2· τὸ ἐπ. μέρος τῆς οὐσίας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 12. **7)** ἐπικλείω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11. **III.** Μέσ., τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ ἀμεταβ. χρήσει, ἀλλ' ὡσαύτως, **1)** μετὰ γεν., τρέπομαι εἴς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίεμαί τινος, μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μιμνέτω Ἰλ. Ζ. 68· παρθενίας ἐπιβάλλομαι Σαπφὼ 103· τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 16. **2)** μετ' αἰτ., βάλλω ἐπάνω μου, ἐπιβαλλομέναν.. πλόκον ἀνθέων Εὐρ. Μήδ. 840· καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, ἔβαλον, ἔρριψαν κλήρους, 'Οδ. Ξ. 209· αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλεῖται (ἡ πόλις), θὰ ἐπιβάλῃ εἰς ἑαυτήν, Θουκ. 6. 40. **3)** μετ' αἰτ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264Β, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1, 1: — καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθεμαι νὰ πράξω τι, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 282. 14 καὶ 27. **4)** μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι, φεῦγε θαλάσσια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλῃ Ἀνθ. Π. 7. 650:— μεταφ., ἀφιερώνω ἐμαυτὸν εἴς τι, Πολύβ. 5. 81, 1, Διον. Ἀλ. κλπ.: — ἀλλ' ὡσαύτως, φθάνω εἴς τι, πολίεσσι Καλλ. εἰς Δῆλ. 68. **IV.** ἐν τῷ Παθ., ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, δηλ. ἔχοντας τὰ βέλη τεθειμένα ἐπὶ τῆς νευρᾶς καὶ ἑτοίμους ὄντας νὰ τοξεύσωσιν, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 28, πρβλ. 5. 2, 12· λάσιον ἐπιβεβλημένος, ἔχων ἐπάνω του ἢ φορῶν δασὺ λινοῦν ὀθόνιον, Θεόπομπ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 4 (Ἐρωτιαν. σ. 244).

ἐπίβᾰλος, ὁ, ἡ πτέρνα, Ἡσύχ.

ἐπίβαμα, τό, «ὑποπόδιον» Ἡσύχ. (ὁ κῶδ. ἔχει **ἐπίβαλμα**).

ἐπιβαπτίζω, ἐκ νέου ἢ προσέτι βαπτίζω, βυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 27, 1.

ἐπίβαπτος, ον, ἐμβεβαπτισμένος εἴς τι, «βουτημένος», ἐπίβαπτον χυλῷ μελιτηρῷ Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 7, 4.

ἐπιβάπτω, βάπτω, «βουτῶ» εἴς τι, ἐς τὴν ἐρετρίδα γῆν... ἐπιβάψας ὀθόνιον λεπτὸν Ἱππ. 496. 19. **II.** «βάφω» Ἀριστ. Προβλ. 10. 66.

ἐπιβᾰρέω, (ἐπίβαρυς) ἐπιβαρύνω, καταβαρύνω, ἐν τῷ Παθ., εἰσφοράς, δι' ἃς οἱ πένητες ἐπιβαροῦνταί τε καὶ ἀναγκάζονται δανείσματα ποιεῖν Διον. Ἀλ. 4. 9· μετὰ δοτ., βαρέως πιέζω τινά, τοῖς ἠτυχηκόσι Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 31, πρβλ. 15 καὶ 5. 107:— Μέσ., μέλλ. **ἐπιβαρήσομαι**, μετὰ παθ. σημασ., θὰ ἐπιβαρυνθῶ, ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ πορίζειν τὸ ἀργύριον ἐπιβαρησομένων Διον. Ἀλ. 8. 73· ἀόρ. Παθ., ὑπὸ τῶν δανείων ἐπιβαρηθῆναι Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 9, πρβλ. 52. Ὅρα τὸν διαλεκτικὸν τύπον **ἐπιζαρέω**.

ἐπιβαρής, ές, βαρύς, Ἥρων ἐν Βελοπ. σ. 137. 5. **2)** φορτικός, Βίος Σιλβ. σ. 332. 10.— Ἐπίρρ. **ἐπιβαρῶς** Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 308. 1, ἔκδ. Λ.

ἐπιβάρησις, εως, ἡ, καταπίεσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 32.

ἐπιβᾰρύνω, ἐπίκειμαι βαρὺς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἀππ. Μιθρ. 25: — οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, Βασίλ. τ. 2, σ. 487Α.

ἐπίβᾰρυς, εια, υ, βαρύς, ἐπὶ ὀσμῆς, εὐωδίαν δὲ ἔχει λειριώδη ἐπιβαρεῖαν (γρ. ἐπιβάρειαν) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 6.

ἐπιβᾰσία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Δίων Κ. 68. 13. **2)** εἰσέλευσις, καὶ «εἰς ἀλλότριον οἶκον ἄναρχος εἰσέλευσις» Πολυδ. Β', 200.

ἐπίβᾰσις, εως, ἡ, (ἐπιβαίνω) τὸ πατεῖν ἐπί τινος, πάτημα, τῆς δὲ χιόνος ἄδηλον ποιούσης ἑκάστοις τὴν ἐπίβασιν Πολύβ. 3. 54, 5· κατὰ τὰς ἐπιβάσεις τῆς θαλάσσης, τὰς πλημμυρίδας.., ὁ αὐτ. 34. 9, 6. **2)** μεταβ., μέσον προσεγγίσεως, Πλάτ. Πολ. 511Β· ἔχειν ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1098b. **3)** μέσον, λαβὴ ἢ βάσις ἐπιβουλῆς, κοινῶς «πάτημα», διὰ πρῆγμα τοιόνδε ἐπίβασιν ἐς αὐτὸν ποιεύμενος Ἡρόδ. 6. 61· ἐπ. τίθεσθαι εἴς τι Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 37· προσβολή, ἐφόρμησις, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 49· πρβλ. **ἐπιβάθρα**, **ἐπιβατεύω**. **4)** τὸ ἐγείρεσθαι εἰς τοὺς πόδας πάλιν, ἀνάρρωσις ἐκ κατάγματος τοῦ ποδός, Ἱππ. π. Ἀγμ. 764· τῇ ἐπ. χρῶμαι, περιπατῶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ποδός, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 824. **5)** ἡ ἐπιστήριξις πράγματός τινος ἐπὶ ἕτερον, π. χ. ἐπὶ ὀστοῦ, αὐτόθι 816. **6)** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κατ' ἐπίβασιν, κατὰ βαθμούς, βαθμηδόν, Λογγῖν. 11. 1. **II.** ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ὀχεύειν, βατεύειν, Λατ. coïtus, Πλούτ. 2. 754Α.

ἐπιβάσκω, μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ **ἐπιβαίνω** II, μετὰ γεν., οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, «οὐ μὴν πρέπει ἀρχηγὸν ὄντα τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ κακῶν ἐπιβιβάζειν αὐτούς» (Θ. Γαζῆς), δηλ. νὰ ὁδηγῇς αὐτοὺς εἰς δυστυχίας, Ἰλ. Β. 234.

ἐπιβασκαίνω, φθονῶ, εἴπερ ἦν ἐν τῇ τούτων (τῶν ἀγγέλων) φύσει τὸ ἐπιβασκαίνειν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 200, 8.— Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «ἐπιβασκέμεν· φθονεῖν».

ἐπιβαστάζω, σηκώνω τι εἰς τὴν χεῖρά μου καὶ δοκιμάζω τί βάρος ἔχει, δισσούς γ' ἀθρήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν Εὐρ. Κύκλ. 379.

ἐπιβᾰτεύω, θέτω τὸν πόδα μου ἐπάνω εἴς τι, εἰσβάλλω, καταλαμβάνω μέρος τι, μετὰ γεν., Συρίας ἐπιβατεύειν ἔμελλον Πλούτ. Ἀντ. 28, πρβλ. Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 2.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιβατεῦσαι, ἐπιβῆναι, κατασχεῖν»: — μεταφ., τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος ἐπιβατεύων, σφετεριζόμενος, Ἡρόδ. 3. 63, 67, πρβλ. 9. 95· τούτου ἐπ. τοῦ ῥήματος, στηριζόμενος ἐπὶ τούτου τοῦ ῥ., 6. 65. **II.** εἶμαι ἐπιβάτης, δηλ. ταξειδιώτης ἢ στρατιώτης ἐπὶ πλοίου, ἐπ. ἐπὶ νεὼς Ἡρόδ. 6. 15., 7. 96, 184, Λουκ. Παράσ. 46, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 183D:— μετὰ δοτ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 48 μετ' αἰσχροῦ τινος ὑπαινιγμοῦ, πρβλ. **ἐπιβαίνω** III. 3. **2)** ἀναβαίνω, τοῦ θρόνου Φιλόστρ. 580.

ἐπιβᾰτηγός, ἡ, ναῦς ἄγουσα ἐπιβάτας, Οὐλπιαν. δίγεστ. 14. 1, 12.

ἐπιβᾰτήριος, ον, κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς ἀνάβασιν, μηχανὴ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 23:— «ἐπιβατήρια, τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν μηχανήματα» Σουΐδ.— ἐπιβατήριος λόγος, ὁ δι' οὗ προσφωνεῖ τις «ἢ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐξ ἀποδημίας ἥκων ἢ πόλιν ἑτέραν εἰς ἣν ἀφίκηται ἢ καὶ ἄρχοντα ἐπιστάντα πόλει» Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9. 231, 256, 3. **2)** ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 2. 32, 2. **II.** **ἐπιβατήριον**, τό, ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς παρουσίας ἢ τῶν ἐπιφανίων θεοῦ τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4352-55. **2)** **ἐπιβατήρια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, θυσίαι

κατὰ τὴν εἴσοδον ἢ ἐπιβίβασιν, Λιβάν.· πρβλ. **διαβατήρια**. **3**) παρὰ Χριστιαν. συγγραφεῦσι, τελεταὶ καθιερώσεως = **ἐγκαίνια**, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 28.

ἐπιβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἐπιβιβαζόμενος: **1**) **ἐπιβάται**, οἱ, οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁπλῖται ἢ ἐν γένει πολεμισταὶ στρατιῶται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐρέτας καὶ λοιποὺς ναύτας, Λατ. classiarii milites, Ἡρόδ. 6. 12., 7. 100 κ. ἀλλ.· πρβλ. Ἀρνόλδ. Θουκ. 3. 95. **б**) ἔμπορος ἐπὶ πλοίου, ἐπιστάτης τοῦ φορτίου, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **ναύκληρος**, Δημ. 922.14., 1280. 6 κ. ἀλλ. **2**) ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος μαχητής, Πλάτ. Κριτί. 119B· ὁ ἐπὶ ἐλέφαντος, ἔς τε τοὺς ἐπιβάτας αὐτῶν (τῶν ἐλεφάντων) ἀκοντίζοντες Ἀρρ. Ἀν. 5.17, 3. **3**) ὁ ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 2. **4**) ἐπὶ ζῴων, τὸ ἄρρεν τὸ ἐπιβαῖνον τῶν θηλειῶν, Γεωπ. 16. 21, 9. **5**) ἡ πτέρνα τοῦ ποδός, Ἡσύχ.

ἐπιβᾰτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιβάτην, δηλ. τὸν μαχόμενον ἐκ τοῦ πλοίου στρατιώτην, καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ στρατεύματος τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἄνδρας πρὸς τὴν ἐπιβατικὴν χρείαν, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς μαχηταὶ ἐπιβάται, Πολύβ. 3, 95, 5:—τὸ ἐπιβατικόν, οἱ θαλασσινοί, οἱ ναῦται, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 8, Πολύβ. 1. 47, 9.

ἐπιβατικῶς, Ἐπίρρ., βίᾳ, διὰ τῆς βίας, Ἀρμενόπ. 6.7, 5.

ἐπιβᾰτός. **ή**, **όν**, (Δίων Κ. 42. 44), ὃν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ, εὐπρόσιτος, Ἡρόδ. 4. 62· ἐξ ἧς ἐπιβατὸν .. τοῖς τότε ἐγίγνετο πορευομένοις. ὑπῆρχε δίοδος δι' αὐτούς, Πλάτ. Τίμ. 24Ε:—μεταφ., χρυσίῳ ἐπ., ὃν δύναταί τις νὰ πείσῃ διὰ δώρων, Πλουτ. Δημοσθ. 14.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιβατόν· ὁδευομένην» καὶ «ἐπιβατός· λεῖος, ὁμαλός».

ἐπιβάω, καταπατῶ παρανόμως μέρος μὴ ἀνῆκον εἰς ἐμέ, ἰδίως ἱερὰν γῆν, Πίναξ. Ἡρακλ. I_{128}.

ἐπίβδᾱ, ἡ, ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα, τὰ μεθεόρτια, Λατ. repotia, «ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται αἱ ἐχόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι» κτλ., Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 249, Ἐτυμ. Μ. 357. 52, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει· ἰδίως ἡ τετάρτη ἡμέρα τῶν ἀπατουρίων, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀπατούρια**: — παροιμ., ἕρπειν πρὸς τραχεῖαν ἐπίβδαν, «ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τραχεῖαν τὴν ἐπίβδην, τουτέστι τὴν μετὰ ταῦτα ἀπόλαυσιν οὐ τερπνὴν ἔχοντος» (Σχόλ. εἰς Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.)· χαῖρε .. ταῖς ἐπίβδαις Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 51, ἔνθα ἴδε Meineke: ἴδε ἐπὶ πᾶσι Ruhnk. Τίμ. ἐν λ. **ἐπιβάδαι**. **2**) ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, Ἀριστείδ. 1, σ. 352. (Ὁ Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **ἐπι-διϜα**, ἡ ἐπομένη ἡμέρα, καθ' ὅσον **διϜα** = dies).

ἐπιβδάλλω, ἀμέλγω ἐκ νέου, βδάλλοντες γὰρ οἱ ποιμένες ἅπαξ αὖθις ἐπιβδάλλουσι Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 249.

ἐπιβεβαιόω, ὡς καὶ νῦν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 4· ἐπικυρῶ, νόμον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32:—Παθ., ὡς καὶ νῦν, ἔτι μᾶλλον βεβαιοῦμαι, ἐπικυροῦμαι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 32, 2.

ἐπιβεβαίωσις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, περαιτέρω βεβαίωσις, Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλ. 33, 1.

ἐπιβελτίωσις, ἡ περαιτέρω βελτίωσις, Γλωσσ.

ἐπιβείομεν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **-βῶμεν**, καὶ **ἐπιβήμεναι** ἀντὶ τοῦ **-βῆναι**, ἴδε **ἐπιβαίνω**.

ἐπίβημα, τό, «ἐπιβήματα· εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως» Ἡσύχ. **II**. **ἐπιβήματα**, τά, συμβάματα ἐκ τύχης, Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. σ. 247, ἔκδ. Λ.

ἐπιβήσσω, βήχω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 979, μετὰ διαφ. γραφ. ὑποβ-.

ἐπιβήτωρ, **ορος**, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἀναβαίνων, ἐπιβήτωρ ἵππων, ἔφιππος, ἱππεύς, Ὀδ. Σ. 263· νεὼς ἐπιβήτορα λαὸν = ἐπιβάτας, Ἀνθ. Π. 7. 498· ἐπ. κύκλων, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Τρύφ. 307. **2**) ἐπὶ ἀρρένων ζῴων, οἷον τοῦ κάπρου, συῶν ἐπιβήτωρ Ὀδ. Λ. 131· τοῦ ταύρου, Θεόκρ. 25. 128. **II**. ὡς ἐπίθ., ἀνατινασσόμενος, ἀναπηδῶν, Νόνν. Δ. 20. 113: — μεταφ., κάτοχος, κύριός τινος, καλῶς γινώσκων τι, θηροδιδασκαλίης Μανέθ. 4. 245.

ἐπιβιάζομαι, ἀποθ., προσέτι ἐξαναγκάζω, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4325 k.

ἐπιβῐβάζω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ **ἐπιβαίνω**, τοὺς ὁπλίτας ἐπὶ τὰς ναῦς Θουκ. 4. 31:—Παθ., Ἀπολλόδ. 3.1, 1.

ἐπιβιβάσκω, = τῷ προηγ., ἀναβιβάζω τὸν ἄρρενα ἐπὶ τῆς θηλείας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.18, 26.

ἐπιβιβρώσκω, τρώγω τι μετ' ἄλλο, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως (ἀόρ. β') Καλλ. εἰς Δία 49: — μετοχ. παθ. πρκμ. **ἐπιβεβρωμένος**, τῆς πόας ἐπιβεβρωμένης .. ὑπὸ τῶν καμήλων Γαλην. τ. 14. σ. 74, 10.

ἐπίβιος, **ον**, ἐπιζῶν, παιδίον Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Γ', 108.

ἐπιβιόω: μέλλ. **-βιώσομαι**: ἀόρ. **-εβίων**: — ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐπεβίω δύο ἔτη Θουκ. 2. 65· ἐπεβίων διὰ παντὸς [τοῦ πολέμου] 5. 26· ἐπιβιοῦντος .. πένθ' ἡμέρας Δημ. 1053. 15· αἷς ἂν .. ἐπιβιῶ Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἐπιβλᾰβής, **ές**, (βλάβη) ὡς καὶ νῦν, ὁ προξενῶν βλάβην, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.—Ἐπίρρ. **-βῶς**, Πολυδ. Ε', 135.

ἐπιβλαστάνω: μέλλ. **-βλαστήσω**, βλαστάνω ἐπάνω εἴς τι, Πλούτ. 2. 723F. **II**. βλαστάνω πάλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 6.

ἐπιβλάστησις, **εως**, ἡ, ἡ μετὰ ταῦτα βλάστησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.10, 6.

ἐπιβλαστικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ πάλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.13, 8.

ἐπιβλασφημέω, καταβλασφημῶ, ἐπιβλασφημούμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων Ἀππ. Ἐμφυλ. 1.115, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 5, 4.

ἐπιβλεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιβλέπω**, δεῖ ἐπιβλέπειν, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 29, 7.

ἐπιβλέπω: μέλλ. **-ψομαι** καὶ μεταγεν. **-ψω** (ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ.): — στρέφω ἢ ῥίπτω τὸ βλέμμα πρός τινα, καὶ ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς (ὁ Σωκράτης) ἀεί τοι, ἔφη, κτλ., Πλάτ. Φαίδ. 63A· ἐπί τι Δείναρχ. 99. 22, κτλ.· τινὶ Λουκ. Ἀστρολογ. 20. **2**) μετ' αἰτ., βλέπω, παρατηρῶ τι μετ' ἀκριβείας, Πλάτ. Νόμ. 811D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 3, 9, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 8. **II**. βλέπω φθονερῶς, Λατ. invidere, τύχαις Σοφ. Ο. Τ. 1526· πρβλ. **ἐποφθαλμιάω**.

ἐπιβλεφᾰρίδιος, **ον**, ὁ ἐπὶ τῶν βλεφάρων, ἐπιβλεφαριδίων .. τριχῶν Συνέσ. 70D.

ἐπιβλεφᾰρίς, **ίδος**, ἡ, ἡ ἐπὶ τῶν βλεφάρων θρίξ, Εὐμάθ. σ. 82.

ἐπίβλεψις, **εως**, ἡ, τὸ προσβλέπειν, τὸ θεᾶσθαι, παρατηρεῖν, Πλουτ. Φιλοπ. 11, Νικ. 25 κ. ἀλλ. **2**) ἐπὶ τοῦ νοῦ, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 29, 1 κ. ἀλλ.

ἐπιβλή, ἡ, περόνη, Ἡσύχ., παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις.

ἐπιβλήδην, Ἐπίρρ. (ἐπιβάλλω) ἐπιβλητικῶς, ὡς δ' ὅτι νήϊα δοῦρα .. ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες, συναρμόζοντες τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 80.

ἐπίβλημα, τό, ὅ,τι βάλλεται ἐπάνω εἴς τι, κάλυμμα, Νικόστρ. ἐν «Κλίνῃ» 1.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίβλημα· πῶμα». **2**) ὕφασμα πρὸς διακόσμησιν, παραπέτασμα, ἐπίβλημα τῶν ποικίλων Βαβυλώνιον Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 4, Ἀρρ. Ἀν. 6. 29, 8. **II**. ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον, ἐπ. ποικίλον καινὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 35. **2**) ἐπίρραμμα, «ἐμβάλωμα», Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 16, κτλ.

ἐπιβλής, **ῆτος**, ὁ, (ἐπιβάλλω) «ὁ τῇ θύρᾳ ἐπιβαλλόμενος μοχλὸς» (Σχόλ.), θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος Ἰλ. Ω. 453.—Καθ' Ἁρποκρ. «ἐπιβλής ἐστιν, ὡς μὲν Τιμαχίδας φησί, δοκός, ὡς δέ φησι Κλείταρχος ὁ γλωσσογράφος ποιά τις δοκός», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ.·— ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος Ἀνθ. Π. 5. 242, 6. **II**. ὡς ἐπίθ. = **ἐπίβλητος**, Ἀνθ. Π. 7. 479.

ἐπίβλησις, ἡ, = **ἐπιβολή**, Achmet 225, σ. 198.

ἐπιβλήσκομαι, ἐμβάλλομαι μετά τι, ῥίπτομαι ἐντὸς ἔπειτα, μεταγεν.

ἐπιβλητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιβάλλω**, δεῖ ἐπιβάλλειν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10· πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, τινὶ Ἀρτεμίδ. 1. 11.

ἐπιβλητικός, **ή**, **όν**, ὁ μετ' ἐπιβολῆς ἐγγίζων τι.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, τινὶ Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 50. **II**. προσεκτικός, Ἰαμβλ. Προτρ. 4, σ. 44.

ἐπίβλητος, **ον**, ὁ ἐπιβληθείς, πρόσθετος, Γλωσσ.

ἐπιβλυγμός, ὁ, πηγὴ ὕδατος, πῖδαξ, Ἀκύλ. Γέν. Β', 5· προσέτι **ἐπιβλυσμός**, ὁ αὐτ. ἐν Παροιμ. Α', 26, Ἰὼβ Λ', 12.

ἐπιβλύζω, ἀναβλύζω, ἐξορμῶ, ἐπὶ ὕδατος, Ἀνθ. Π. 9. 349.

ἐπιβλύξ, Ἐπίρρ., ἀφθόνως, δαψιλῶς, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 4.

ἐπιβλύω = **ἐπιβλύζω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1238.

ἐπιβοάω: μέλλ. **-βοήσομαι**, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-βώσομαι** (ἴδε κατωτ.), μεταγεν. **-ήσω** (ὡς παρ' Ἰουστῖν. Μ.). Κράζω, φωνάζω μεγαλοφώνως πρός τινα, ἔπειτα, τῶν πρεσβυτέρων τις Ἄγιδι ἐπεβόησεν .. ὅτι διανοεῖται, κτλ., Θουκ. 5. 65· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., τοῖς μὲν Ἀθηναίοις βιάζεσθαί τε τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες ὁ αὐτ. 7. 70: — ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, Ξεν. Κυν. 6.19. **2**) βοῶ ἐπί τινι, ἐπᾴδω, μέλος χέρνιβι ἐπιβοᾶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 898: — κραυγάζω, θρηνῶ, προσέτι, στέρν' ἄρασσε κἀπιβῶ τὸ Μύσιον Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054 (κατὰ Δινδ., χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ κἀπιβόα, πρβλ. **ἔβωσα** ἀντὶ **ἐβόησα**· ἀλλ' ὁ Ἕρμαννος (κατ' Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 791) διώρθωσε καὶ βόα τὸ Μύσιον)· ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιῶν' ὡς νόμος ἐστὶν Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 2. **3**) Μέσ., φωνάζω ἐναντίον τινός, ἐπιπλήττω, ἐπιβοωμένης τῆς μητρός, ἐνῷ ἡ μήτηρ μου μὲ ἐπέπληττε, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 1: — Παθ., τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, δυσφημούμενος κατὰ τὰ ἰδιωτικά μου πράγματα, Θουκ. 6.16. **4**) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀνακράζω, οὕτω Νικοπολῖται ἐπιβοᾶν εἰώθασι, 'νὴ τὴν Καίσαρος τύχην ἐλεύθεροι ἐσμέν' Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4.1, 14, πρβλ. **ἐπιβόητος**. **II**. ἐπικαλοῦμαι, θεοὺς ἐπιβώσομαι Ὀδ. Α. 378, Β. 143· σὲ γὰρ πρώτην .. ἐπιβωσόμεθ' (πρβλ. **ἐπιδίδωμι** II.), Ἰλ. Κ. 463· οὕτως ἐπὶ χρόνων οἵτινες θεωρητέοι ὡς μέσοι, τὸν Ἀπόλ-

λωνα ἐπιβώσασθαι Ἡρόδ.1. 87· ἐπιβοᾶται Θέμιν Εὐρ. Μήδ. 168· θεοὺς.. ἐπιβοώμενοι, πατέρων τάφους ἐπ. Θουκ. 3. 59, 67:— προσκαλῶ εἰς βοήθειαν, τὴν ἄλλην στρατιὴν ἐπεβώσαντο Ἡρόδ. 9. 53, πρβλ. 5.1: — μετ' ἀπαρ., ἐπιβ. [τινα] μὴ ποιεῖν Θουκ. 8. 92. **2**) ἐν Μέσῳ τύπῳ, ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγματος, κράζω μεγαλοφώνως, ὁ αὐτ.7. 69.

ἐπιβοή, ἡ, = **ἐπιβόησις**, Διογ. Λ. 5. 90.

ἐπιβοήθεια, ἡ, τὸ ἐπιβοηθεῖν, ἐπικουρία, Θουκ. 3. 51, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47.

ἐπιβοηθέω, Ἰων. **-βωθέω**, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, τινὶ Ἡρόδ. 3. 146., 7. 207, Θουκ. 3. 69., 4. 29, κ. ἀλλ. **II.** πέμπω βοήθειαν ἐναντίον τινός, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρωθεν θορυβούμενοι, ἧσσον ταῖς ναυσὶν ἐς τὴν Μυτιλήνην καταπλεούσαις ἐπιβοηθήσουσιν ὁ αὐτ. 3. 26· ἐπί τινα Ξεν. Ἑλλην.7. 5, 24· ἀπολ., Θουκ. 3. 96 κ. ἀλλ.

ἐπιβοήθησις, ἡ, τὸ ἐπιβοηθεῖν, Νικήτ.7. 2, σ.117D.

ἐπιβόημα, τό, (ἐπιβοάω) βοὴ ἢ κραυγὴ πρός τινα, Θουκ. 5. 65.

ἐπιβόησις, **εως**, ἡ, ἐπιφώνησις, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. κ. 7. 3· δεχόμενος αὐτῶν τοὺς κρότους καὶ ἐπιβοήσεις Πλουτ. Ἄρατ. 23.

ἐπιβόητος, Ἰων. **-βωτος**, **ον**, «ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην» (Ἀμμώνιος), περὶ οὗ γίνεται κατακραυγή, ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι Θουκ. 6. 16· ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335C, πρβλ. Ἀνακρ. 60.— Πρβλ. **ἐπιβοάω** I. 3.— Ἐπίρρ. **ἐπιβοήτως** Πολυδ. Ε', 16.

ἐπιβόθριος, **ον**, (βόθρος) ὁ ἐπὶ βόθρου, Ἀριστείδ.1. 296.

ἐπίβοιον, τό, τὸ ἐπὶ βοΐ θῦμα, θυσία προβάτου εἰς τὴν Πάνδροσον, μετὰ προηγηθεῖσαν θυσίαν βοὸς εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Φιλόχ. 32· — «ἐπίβοιον: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. Φιλόχορος δ' ἐν β' φησὶν οὕτως· 'ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ θύειν ὄϊν καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον» Ἁρποκρ.

ἐπιβολαδοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐπιβόλαια, ἐπανωφόρια, ἅπερ πιθανῶς ἐλέγοντο καὶ ἐπιβολάδες, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς ἀνέκδοτος ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς ἀρχαιολογ. Ἑταιρείας Ἀθηνῶν.

ἐπιβόλαιον, τό, ἐπίβλημα, ἐπικάλυμμα, ποιούσαις ἐπιβόλαια ἐπὶ πᾶσαν κεφαλὴν Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙΓ', 18 καὶ 21).

ἐπιβολή, ἡ, (ἐπιβάλλω) τὸ ἐπιβάλλειν, ἐπιτιθέναι, ἐπιρρίπτειν τι ἐπάνω εἴς τινα ἢ εἴς τι, ὥστε μήτε τῶν πάνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων τὰς ἐπιβολὰς.. ἀνέχεσθαι Θουκ. 2. 49· χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαί, περὶ τῶν σιδηρῶν χειρῶν ἃς ἐν ταῖς ναυμαχίαις ἔρριπτον κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ὁ αὐτ.7. 62· ἐπὶ ἐπιθέσεως χρωμάτων εἰς εἰκόνα, κεράσασθαι τὰ χρώματα καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν Λουκ. Εἰκόνες 7· ἐρεθισμοί τινες ἐγίνοντο καὶ χειρῶν ἐπιβολαί, συμπλοκαί, Διον. Ἀλ. 10. 33. **2**) μεταφ., ἐπ. τῆς διανοίας, προσήλωσις, Διογ. Λ. 10. 45, Κλήμ. Ἀλ. 690·— ἀπολ., κατανόησις, τῆς ἀληθείας αὐτόθι 644, κτλ. **3**) τὸ νὰ δοθῇ τις εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος, σκοπός, σχέδιον, ἐπιχείρησις, Θουκ. 3. 45· μετὰ γεν., ἡ ἐπ. τῆς ἱστορίας, ἡ ἀπόφασις νὰ γράψῃ τις ἱστορίαν, Πολύβ.1. 4, 2· πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἐπιβολήν, ὅπως ἐπιχειρήσωσι νὰ κυριεύσωσιν ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὁ αὐτ. 1. 3, 6, πρβλ. 5. 95, 1· ἐξ ἐπιβολῆς, Λατ. ex consulto, μεμελετημένως, ἐκ προμελέτης, μετὰ σχεδίου, Λυσ. 105. 14, Διόδ. 13. 27. **4**) ἐχθρικὴ ἀπόπειρα, προσβολή, ἐπίθεσις, Πολύβ. 6. 25, 7, διάφ. γραφ. Θουκ.1. 93· αἱ ἐπιβολαὶ τῆς θαλάσσης Πλουτ. Πύρρ.15. **II.** τὸ ἐπιβαλλόμενον, ἐπιτιθέμενον, ἐπιβολαὶ πλίνθων, σειραὶ ἢ στρώσεις, στρώματα ἐκ.., Θουκ. 3. 20· σημείων ἐπιβολαί, ἐπιθέσεις σφραγίδων, Λουκ. Τίμ.13. **2**) τιμωρία, ποινή, πρόστιμον, Ἀριστοφ. Σφῆκ.769· ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν Λυσ. 159. 12, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 2, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 61. 2 (σελ. 90 ἔκδ. Blass)· ἐπιβολὰς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 16· ἡ ἐπ. τῆς βουλῆς, ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπιβληθεῖσα ποινή, Αἰσχίν. 40. 27· πρβλ. **ἐπιβάλλω** I. 2. **3**) ἀπαίτησις, ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀπαιτούμενος, Πολύβ. 3.106, 3· τὸ ἐπιβαλλόμενον δημόσιον βάρος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ.18. **III.** σκέπη, ἐπιβολὴν ἔχοντες καὶ βρεχόμενοι.. εὐτραφεῖς γίνονται καὶ ἁπαλοί, περὶ σικύων, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.16, 4. **IV.** προσθήκη, συσσώρευσις ὁμοίων λέξεων, Ῥήτορες.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιβολή· ὁρμή. ἐγγραφή. ζημία».— Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 530.

ἐπίβολος, **ον**, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐπήβολος**, ὃ ἴδε.

ἐπιβομβέω, κάμνω βόμβον κατόπιν ἄλλου ποιοῦντός τι, ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ Λουκ. π. Θεῶν 12. 1.

ἐπιβόσκησις, **εως**, ἡ, βόσκησις ἐπί τινος, χαλεπαὶ δὲ καὶ αἱ ἐπιβοσκήσεις ὅτι κτλ., Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.17, 6.

ἐπιβοσκίς, ἡ, ἐπὶ ἐντόμων, = **προβοσκίς**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 6.

ἐπιβόσκομαι, Μέσ., τρέφομαι μέ τι, οὐ τρώγω ῥαφάνους, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας, οὐ σεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι οὐδὲ σελίνοις Βατραχομ. 54.— Παθ., κἂν κολοβωθῇ τὰ φύλλα καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιβοσκομένοις, δηλ. ἀγροῖς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 6, 3. **2**) τρέφομαι ἔκ τινος, ἀντλῶ τὴν τροφήν μου ἔκ τινος, αἶαν Νικ. Θ. 68 — μεταφ., κατατρώγω, διαβιβρώσκω, ἐπὶ δηλητηρίου, αὐτόθι 430· ἐπὶ πυρός, κατακαίω, καταστρέφω, πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο Ἡρωδιαν.1.14, 9. **II.** βόσκομαι, τρέφομαι μεταξύ, ποίμνης ἐπιβόσκεται Μόσχ. 2. 82.

ἐπιβουκόλος, ὁ, = **βουκόλος**, Ὀδ. Γ. 422, κτλ., ἀείποτε ἐν τῇ πλεοναστικῇ φράσει: βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ· ἀλλὰ τὸ ἀνὴρ παραλείπεται ἐν Χ. 292.

ἐπιβούλευμα, τό, ἐπιβουλή, Θουκ. 3. 45 κ. ἀλλ.

ἐπιβούλευσις, **εως**, ἡ, ἐπιβουλή, Πλάτ. Νόμ. 872D.

ἐπιβουλευτήριον, τό, τόπος ἐπιβουλῆς, Θεοφ. Κεραμ. σ. 305, ἔκδ. Μί.

ἐπιβουλευτής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἐπιβουλεύων, ἐπίβουλος, τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἴ. 726.

ἐπιβουλευτικός, **ή**, **όν**, ἐπίβουλος, Πτολ. Τετράβ. 66.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 472D.

ἐπιβουλεύω, σχεδιάζω, μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, μηχανῶμαι προδοτικῶς ἢ κρυφίως κατά τινος, μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἐπιβ. κακὸν πόλει Τυρταῖος 2.10· ἐπανάστασίν τινι Ἡρόδ. 3.119· θάνατόν τινι ὁ αὐτ. 3. 112, Ἀνδοκ. 31. 2, κτλ.· κατάλυσιν τῇ τυραννίδι Θουκ.6.54· ὡσαύτως, τι εἴς τινα Wyttenb. εἰς Ἰουλ. σ.185. **β**) μετὰ δοτ. προσ. μόνον, σχεδιάζω, παρασκευάζω ἐπιβουλὴν κατά τινος, κἀπιβουλεύειν πόλει Αἰσχύλ Θήβ. 29· τῷ πλήθει Ἀριστοφ. Πλ. 570, Θουκ. 6. 60· θεοῖς Πλάτ. Πολ. 378B· τῇ πολιτείᾳ Δημ. 99. 27:— ἀπολ., οὑπιβουλεύων, ὁ συνωμότης, Σοφ. Ο. Τ. 618, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 10. **γ**) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, κρυφίως σχεδιάζω, μηχανῶμαι, τὸν ἔκπλουν Θουκ.7. 51, πρβλ. 8. 60, κτλ. **2**) μετὰ δοτ. πράγμ., κάμνω σχέδια διά τι, θέτω τι ὡς σκοπόν μου, πρήγμασι μεγάλοισι Ἡρόδ. 3. 122, πρβλ. 1. 183· τυραννίδι Πλάτ. Γοργ. 473C, κτλ.· ἔργοις τοιούτοις Λυσ.180.12:— ἀπολ., τὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν παρασκευάζοντα ἐπιβουλὴν πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 856C. **3**) μετ' ἀπαρ., διανοοῦμαι νὰ πράξω τι, τοὺς δὲ (Κορινθίους) ἐν τῷ πελάγει ἐπιβουλεύειν τὸν Ἀρίονα ἐκβαλόντας ἔχειν τὰ χρήματα Ἡρόδ.1. 24· ἐπιχειρήσειν ὁ αὐτ. 6.137· ποιεῖν Ἀριστοφ. Πλ.1111· ἐξελθεῖν Θουκ. 3. 20, πρβλ. Λυσ.130, 38, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ. ὅπως.. Ξεν. Κύρ.1. 4, 13: — ἀπολ., Θουκ.1. 82., 3. 82· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 1, 160. **II.** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-εύσομαι** (ἐπὶ παθ. ἐννοίας), Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34:— μέλλ. παθ. **-ευθήσομαι** Δίων Κ. 52. 33· ἀόρ. **-εβουλεύθην** Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2.15, κτλ. (ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. I.1. β):— Εἶμαι ἀντικείμενον ἐπιβουλῆς ἢ σχεδίων κακῶν, Ἀντιφῶν 114. 28., 126. 22, Θουκ. 4. 60, 61. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, σχεδιάζομαι ἐναντίον τινός, πρᾶγμα.., ὃ τοῖς θεοῖς ... ἐπιβουλεύεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 404· ἀπολ., Ἀντιφῶν 115.1, Θουκ. 3. 96· τὰ ἐπιβουλευόμενα, ἐπιβουλαί, σχέδια, Ξεν. Ἱππαρχ. 9, 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 14 κέξ., καὶ παρατηρήσεις τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμῳ Γ', σ. 370.

ἐπιβουλή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ.1.12, Θουκ. 4. 76, 86· πρός τινα, κατά τινος, Ξεν. Ἀν.1.1, 8· ἐξ ἐπιβουλῆς, δι' ἐπιβουλῆς, ἐξ ἐπιβ. θανών, ἐξ ἐπιβ. φονεὺς Ἀντιφῶν 115. 20., 111. 43· πρβλ. Θουκ. 8. 92, κτλ.· οὕτω καί, μετὰ ἐπιβουλῆς Πλάτ. Νόμ. 867A κ. ἀλλ.

ἐπιβουλία, ἡ, δόλος, προδοσία, ἐπιβουλή, Πινδ. Ν. 40. 60, Διοδ. Ἀποσπ. 569. 2.

ἐπίβουλος, **ον**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐναντίον τινὸς μηχανώμενος ἢ σχεδιάζων κακόν τι, τινι Πλάτ. Συμπ. 203E· δόλιος, προδοτικός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 587, Ξεν. Κύρ.1. 6, 27, Πλάτ. Νόμ. 808D· δεινὸς καὶ ἐπ., ἄνθρωπος βαθύς, πλήρης σχεδίων, Λυσ. Ἀποσπ. 45. 2· πίθηκον, ἐπ. κακὸν Εὔβουλ. ἐν «Χάρισιν» 1· ζῷα ἐπ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 1, 32· τὰ ἐπίβουλα, δολιότητες, Πλούτ. 2.727F:— Συγκρ. **-ότερος**, Πλάτ. Θεαίτ.174D.— Ἐπίρρ. **ἐπιβούλως**, ἐπιβούλως γίγνεσθαι Διον. Ἀλ.11. 49.

ἐπιβραβεύω, παρέχω, ἀπονέμω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8735. 3, Ἐκκλ.

ἐπιβρᾰδύνω, βραδύνω, ἀργοπορῶ μετά τι, καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς Λουκ. Τίμ. 46.

ἐπιβρᾰχεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἠχεῖν, ἀντηχεῖν, ἐπέβραχε Κόϊντ. Σμ. 5. 498., 8. 408· ἐν τμήσει, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 642.

ἐπίβρᾰχυ, Ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐπὶ βραχύ**, ἴδε **ἐπὶ** Γ. I.1. c.

ἐπίβρεγμα, τό, ὑγρὸν ἐπίθεμα, πλύσις, Ἀθήν. 692A.

ἐπιβρέμω, ποιῶ τι βρέμειν, ἠχεῖν, παταγεῖν, τὸ δ' (δηλ. τὸ πῦρ) ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο Ἰλ. Ρ.739.— Μέσ., χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδών, ἐκπέμπει ἀγρίας φωνάς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 680, πρβλ. Ὀππ. Κ. 4.171. **II.** ἐπιβοῶ μετὰ φωνῆς βροντώδους, ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδ' Εὐρ. Βάκχ.151:— ἀπολ., ἐξ ἀλὸς ἠνεμόφωνος ἐπιβρέ-

μει οὔασιν ἠχὼ Μουσαῖος 193· οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθὴρ Κόϊντ. Σμ.14. 458.

ἐπιβρενθύομαι, βρενθύομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, Κ. Ἀκροπ. Ὁμιλ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. Actt. SS. Mai. τ. 2. σ.750. 22.

ἐπιβρέχω: μέλλ. -ξω, ἐπιχέω ὕδωρ ἐπάνω εἴς τι, ἐπιβρέχω, καὶ γὰρ ἐπιβρέχουσιν (ὑποβρέχουσιν Wimmer) εἰς τὴν τρύπησιν Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 3· ἐφύω, πέμπω ὡς βροχήν, ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας, πῦρ καὶ θεῖον Ἑβδ. (Ψαλ. Ι', 6)· λούω, ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐπιβρῑθής, ές, ἔχων βαρύτητα εἴς τι, παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς ἐνδίκοις ὁμιλίαις, περὶ τῶν Μοιρῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 695.

ἐπιβρίθω [ῑ]: μέλλ. -ίσω, ἐπιπίπτω βαρύς, ἐπέρχομαι σφοδρός, ἐπὶ βροχῆς, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος Ἰλ. Ε. 91, Μ. 286· ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, «ἐπιβαρήσειαν τοὺς καρποὺς ὡς ἤδη πεπληρωμένους καὶ οὕτω βάρος ἔχοντας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 344· οὕτως ἐπὶ ἀνέμων, ἦ γὰρ ἂν ἐπιβρίσῃ ταύτῃ κατέρρηξεν ἀληθῶς ἀθρόον Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 34· λάβρον ἐπιβρίσαντες ἐπ' ἄλσεα ὑλήεντα Κόϊντ. Σμ. 3. 326: — μεταφ., Λατ. incumbere, urgere, μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. «ἐπιβρίσῃ, ἐπιβαρήσῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 343· ἐπὶ προσώπων, ἐπέβρισαν .. ἀμφὶ ἄνακτα, συνήχθησαν περὶ αὐτόν, Μ. 414, πρβλ. Θεόκρ. 22. 93, Ἀπτ. Ἐμφυλ. 4. 25· ὡσαύτως ἐπὶ πλούτου, ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται ἄπλετος εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἕπηται, «ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονία οὐκ ἐς μακρὸν παραγίνεται, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει· ἐπειδὰν μάλιστα ἐπακολουθήσας (ὁ ὄλβος) πολὺς ἐπιβαρήσῃ καὶ παραγένηται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 190· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀππ. Κ. 1. 392· ἐπὶ οἴνου, αὐτόθι 4. 349· ἐπὶ ὕπνου, Ἀνθ. Π. 9. 481. **ΙΙ.** μεταβ., ἐπωθῶ μετὰ δυνάμεως, κεῖνου κρυόεσσαν ἐπιβρίσαντος ἀκωκὴν Ὀππ. Ἁλ. 2. 467.

ἐπιβρῑμάομαι, Παθ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Γλωσσ.· πρβλ. **ἐπιβρωμάομαι**.

ἐπιβρομέω, ἐπηχῶ, βούζω ἐπάνω εἴς τι, περὶ τῆς θαλάσσης, ὡς ὅτε πόντος ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1371· ἐπὶ λεόντων, βρυχῶμαι, Ὀππ. Κ. 3. 36· ἐπὶ θαλασσίων πτηνῶν, κλαγγάζω ὑπεράνω τινός, ἀλλ' οἰωνῶν .. ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 240·— ἐπιβρ. ἀκουαί, ἠχοῦσι τὰ ὦτα, Σαπφὼ 2. 11 Bgk. (ἀλλ. **ἐπιρρομβέω**)· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ὄφρ'.. ἐπιβρομέοιντο ἀκουαὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 908.

ἐπιβροντάω, βροντῶ μετά τι, ἐπιβροντήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ Πλουτ. Μάρκελλ.12.

ἐπιβρόντητος, ον, = **ἐμβρόντητος**, ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς, καθόλου, παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος, Σοφ. Αἴ.1386.

ἐπιβροχέω, ἐμβροχίζω, δένω ὡς διὰ βρόχου, τὸ περιτόναιον ἐπισπασάμενοι καὶ ἐπιβροχήσαντες περιαιροῦμεν Γαλην. τ. 14, σ.789.13.

ἐπιβροχή, ἡ, (ἐπιβρέχω) τὸ ἐπιβρέχειν τι, Γαλην. τ. 7. σελ. 455, κτλ.

ἐπιβρύκω [ῠ], μέλλ. -ξω, δαγκάνω τινά, ἐπιτίθεμαι κατά τινος διὰ τῶν ὀδόντων, «τὸν ἁρπάζω μὲ τὰ 'δόντια», Ἄρχιππος ἐν «Πλούτῳ» 2. **ΙΙ.** ἐπ. ὀδόντας, πρίειν, τρίζειν τοὺς ὀδόντας, Ἀνθ. Π. 7. 433.

ἐπιβρῡχάομαι, ἀποθ., βρυχῶμαι πρός τινα, Νόνν. Δ. 2, 245, Ἀριστείδ. 2. 394.

ἐπιβρύχω, βρυχῶμαι ὡς λέων ἐναντίον τινός, κἠγὼ ἐπιβρύχουσα ἡμέρην τε καὶ νύκτα Ἡρώνδ. 6.13. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Rutherford. (London 1891) φέρεται ἐπιβρύκουσ', δηλ. πρίουσα τοὺς ὀδόντας.

ἐπιβρύω: μέλλ. -ύσω [ῠ], ἐπὶ ἀνθέων, βρύω, ἀνθῶ, ἄνθεα .. ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας Θεόκρ. 22. 43· κάμηλον μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν, πλήρη σκωλήκων, Ἀλκίφρων 1.17.

ἐπιβρωμάομαι, ἀποθ., κυρίως ὀγκῶμαι ὡς ὁ ὄνος πρός τινα, μεταφ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι κατά τινος, ἡ μὲν (ἡ Ἥρα δηλ.) ἁπάσαις δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διῒ παῖδας ἐξέφερον Καλλ. εἰς Δῆλ. 56· ἄλλως **ἐπεβριμᾶτο**· γυναιξὶν ὀνηδὸν ἐπιβρωμῶμαι, ἐπιχρεμετίζω, Νικήτ. Χρον. 20. 3.

ἐπιβυθίζω, κατακλύζω, ἐπὶ ποταμοῦ, ἐπεβύθισε τὰ νεογνὰ τῶν ἀμπέλων Θεοφυλ. Σιμ. Ἐπιστ. 32.

ἐπιβύθιος, ὁ, ὁ βεβυθισμένος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, Θεοφυλ. Ἱστ. σ. 140.

ἐπιβύστρα, ἡ, ἡ ἐπιβύουσα, ἀποφράττουσα, ἀπέστω δὲ (ἐκ τῶν ὤτων) ἡ ἐπιβύστρα ἡ κυψελὶς Λουκ. Λεξιφ.1.

ἐπιβύω: μέλλ. -ύσω [ῡ], ἀποφράττω, εἰ μὴ .. ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7· τὸ στόμ' ἐπιβύσας .. τῶν ῥητόρων Ἀριστοφ. Πλ. 379.—Μέσ., ἐπιβύσασθαι τὰ ὦτα Λουκ. Τίμ. 9, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 29.

ἐπιβωθέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιβοηθέω**, Ἡρόδ.

ἐπιβωμίζοντι, «θύοντι» Ἡσύχ.

ἐπιβώμιος, ον, (βωμὸς) ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ παρὰ τὸν βωμόν, κἀπιβωμίῳ ψόλῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 22a· οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ θεοῖσιν λέλαμπεν Εὐρ. Ἀνδρ.1024· βοῦς Ἀνθ. Π. 9. 453· ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύειν, ἕλκειν αὐτὰ ἐπὶ τὸν βωμόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1129· ἐπιβώμια ῥέζειν Θεόκρ. 16. 26· ἐπὶ ἱκέτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6038.

ἐπιβωμιοστᾰτέω, (ὡς εἰ ἐξ ὀνόματος **ἐπιβωμιοστάτης**) ἵσταμαι ἱκέτης παρὰ τὸν βωμόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 44.

ἐπιβωμίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ βωμοῦ, ἱερεύς, θύτης, Λυσίμ. παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1. 33.

ἐπιβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιβοήσομαι**, μέλλ. τοῦ **ἐπιβοάω**, Ὁμ. Ὀδ Α. 378 κ. ἀλλ.

ἐπιβωστρέω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπιβοάω**, ἤ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Θεόκρ.12. 35· ὁ Ahr. ἀναγινώσκει ἐπιβῶται = ἐπιβοᾶται.

ἐπίβωτος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιβόητος**.

ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, = **βώτωρ**, **βώτης**, ποιμήν, ἐπιβώτορι μήλων Ὀδ. Ν. 222, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει, πρβλ. δὲ καὶ τὴν λέξιν **ἐπιβουκόλος**.

ἐπίγαιος, ον, (γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγαια, τὰ πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν Ἡρόδ. 2.125· πρβλ. **ἐπίγειος**.

ἐπιγαμβρεία, ἡ, ἡ διὰ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 152, κλ.: — **ἐπιγάμβρευσις**, εως, Ἀνέκδ. Βατ. ἐν τῷ Φιλ. Μουσ. 2.114.

ἐπιγαμβρεύω, γίνομαι γαμβρός τινι, καὶ σὺ ἐπιγάμβρευσον τῷ βασιλεῖ, γενοῦ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΗ', 22), πρβλ. Ἰω. Λυδ. π. Μην.1.13. **ΙΙ.** ἐπ. γυναῖκα, λαμβάνω γυναῖκά τινα ὡς σύζυγον, καθ' ὃ ὁ πλησιέστατος τῶν συγγενῶν τοῦ πρώτου αὐτῆς ἀνδρός. εἴσελθε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἐπιγάμβρευσαι (Μέσ.) αὐτὴν Ἑβδ. (Γεν. ΛΗ', 8)· ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, κτλ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 24.

ἐπιγᾰμέω: μέλλ. Ἀττ. ὡς ὁ ἐνεστ. -γᾰμῶ, μεταγ. -γαμήσω: — δεύτερον γάμον ποιοῦμαι, ἔρχομαι εἰς δεύτερον γάμον, οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν Εὐρ. Ὀρ. 589· ἐπ. τὴν μητέρα τῇ θυγατρί, νυμφεύομαι τὴν μητέρα μετὰ τὴν θυγατέρα, Ἀνδοκ.16. 46· ἐπ. τέκνοις μητρυιάν, νυμφεύομαι καὶ εἰσάγω μητρυιὰν εἰς τὰ τέκνα μου, Εὐρ. Ἄλκ. 305, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβύτ. 24· ἡ ἐπιγαμηθεῖσα, ἡ δευτέρα σύζυγος, Διόδ.16. 93, Πλουτ. Θεμ. 32.

ἐπιγᾰμήλιος, ον, ὁ ἐπὶ τῷ γάμῳ γινόμενος, οὐκ ἐπιγαμηλίοις, ἀλλ' ἐπιτυμβίοις σπένδομαί σοι χοαῖς Εὐμάθ.6. σ. 213.

ἐπιγᾰμία, ἡ, τὸ λαμβάνειν καὶ δευτέραν γυναῖκα ζώσης τῆς πρώτης, διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν Ἀθήν. 560C. **ΙΙ.** ὡς τὸ Λατ. connubium = jus connubii, δικαίωμα ἀπορρέον ἐκ συνθήκης δύο πολιτειῶν καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωσιν οἱ πολῖται ἑκατέρων ἀμοιβαίως γυναῖκας ἀπ' ἀλλήλων, ἐπιγαμίας .. καὶ ἐπεργασίας καὶ ἐπινομίας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23· Ἀθηναίοις δόμεν ἐπιγαμίαν Ψήφισμα παρὰ Δημ. 256. 6, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 66, 2556. 13: — καθόλου, τὸ ἀμοιβαίως λαμβάνειν καὶ διδόναι γυναῖκας, ἐπιγαμίας ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 2.147, Ξεν. Κύρ.1. 5, 3, πρβλ. Ψήφισμα παρὰ Δημ. 291. 4· τινι Λυσ. 920.1· παρ' ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19· πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 10, Στράβ. 231· ἐπιγαμίαις χρῆσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 13.— Πρβλ. **ἐπεργασία**.— Καθ' Ἡσύχ.: «συγγένεια. ἢ τὸ παρ' ἀλλήλων ἄγεσθαι».

ἐπιγάμιος, ον, ὁ ἐπὶ τῷ γάμῳ γινόμενος, γαμήλιος, εὐχαὶ Φίλων 2. 301.

ἐπίγᾰμος, ον, ὁ ἔχων ἡλικίαν γάμου, Ἡρόδ.1.196, Δημ.1009, 14, κτλ.

ἐπιγᾰνόω, ἐπαλείφω, στιλβώνω, Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1.

ἐπιγάνυμαι [ᾰ], συχν. μετὰ δύο ν, **ἐπιγάννυμαι**, Παθ., αἰσθάνομαι ἀγαλλίασιν ἐπί τινι, ἐν εὐφροσύνῃ ἑκάστῳ τῶν παρόντων ἐπιγαννύμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 782D. — Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιγάννυται, ἐπιχαίρει», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐπιγάν[ν]υσθαι· χαίρειν».

ἐπιγάστριος, ον, (γαστὴρ) ὁ ἐπὶ τῆς γαστρός, τῆς κοιλίας: **τὸ ἐπιγάστριον**, τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος τῆς κοιλίας, τὸ δὲ κάτωθεν τούτου λέγεται **ὑπογάστριον**, Πλουτ. 2. 559F, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2.10. **ΙΙ.** μεταφ., ἀφωσιωμένος εἰς τὴν κοιλίαν, Λατ. ventri deditus, βίος Κλήμ. Ἀλ. 173.

ἐπιγαυριάω, γαυριῶ, ἀγάλλομαι ἐπί τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ.759D.

ἐπίγαυρον· «ἰσχυρὸν» Ἡσύχ.

ἐπιγαυρόω, καθιστῶ τινα γαῦρον, ὑπερήφανον, Πλούτ. 2. 78C, κτλ.— Παθ., ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Ξεν. Κύρ. 2. 4, 30· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Ὄθ. 17.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγαυρωθείς· ἐπαρθείς», καὶ κατὰ Σουΐδ. «ἐπιγαυρωθείς, ἀνδρωθεὶς (ἁδρ-;), θρασυνθείς».

ἐπιγδουπέω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐπιδουπέω**, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω (πρβλ. **ἐπευφημέω**), ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε

καὶ Ἥρη Ἰλ. Λ. 45· ἀπολ., ἠχῶ μεγάλως, κροτῶ, Ἀνθ. Π. 9. 662· μετὰ συστοίχου αἰτ., καναχὴν ἐπ. Νόνν. Δ.1. 243.

ἐπιγείζω, εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1074 περὶ τὸ τέλος.

ἐπιγείνομαι, = **ἐπιγίγνομαι**, Πινδ. Π. 4. 83, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Κ. 71.

ἐπιγειό-καυλος, ον, οὗ ὁ καυλὸς κατακλίνεται ἐπὶ τῆς γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 5.

ἐπίγειος, ον, (γέα, γῆ) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος, ζῷα Πλάτ. Πολ. 546A, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B,10, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 9, κ. ἀλλ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 369· πρβλ. **ἐπίγαιος**. 2) ὡς οὐσιαστ., **ἐπίγειον**, τό, καλῴδιον ἐκ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου δεδεμένον εἰς τὴν γῆν (πρβλ. **πρυμνήσιος**), ὡς ἐξοίσων ἐπ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 51, πρβλ. 371. Γράφεται **ἐπίγυιον** παρ' Ἁρποκρ., **ἐπίγυον** δὲ παρὰ Πολυβ. 3. 46, 3, Σουΐδᾳ καὶ Ἡσυχίῳ, καὶ οἱ τύποι οὗτοι ἀπαντῶσιν ὡσαύτως καὶ ἐν Ἐπιγραφ., ἴδε Böckh Urkunden u. d. Att. Seewesen σ.162· πρβλ. **ἀπόγαιος**. **II**. ἕρπων, ἐπὶ φυτῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 6.

ἐπιγειόφρων, ὁ, ὁ τὰ τῆς γῆς φρονῶν, Ἰω. Δαμασκ. ἐπιστ. πρὸς Θεοφ. π. Εἰκ. σ.138.

ἐπιγειό-φυλλος. ον, ἔχων τὰ φύλλα του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκβλαστάνων φύλλα ἀμέσως ἐκ τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 7. 8, 3., 9.10,1.

ἐπιγελάω: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], γελῶ ἐπιδοκιμάζων, ὡς τὸ **προσγελάω**. Λατ. arrideo, ἀντίθετον τῷ **ἐπεγγελάω** (irrideo), γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ Ἰλ. Ψ. 840, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 62A, Ξεν. Ἀπολογ. 28, κτλ.· ἐπ. τινί, γελῶ ἐπί τινι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 979· τινι σκώψαντι Θεοφρ. Χαρ. 2. 3· ἀπολ., κῦμα ἐπιγελᾷ, ῥήγνυται μετὰ ἤχου φλοισβώδους, Ἀριστ. Προβλ. 23. 24· οὕτω, στόματα ἐπιγελῶντα, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ποταμῶν, Στράβ. 501· λόγοι ἐπιγελῶντες, εὐχάριστοι, Πλούτ. 2. 27F. **II**. = **ἐπεγγελάω**, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 5.

ἐπιγεμίζω, ἐπιθέτω ὡς φορτίον, φορτώνω, ἐπιγεμίζοντας ἐπὶ τοὺς ὄνους καὶ οἶνον καὶ σταφυλὴν καὶ σῦκα καὶ πᾶν βάσταγμα Ἑβδ. (Νεεμ. ΙΓ', 15), πρβλ. Α. Β. 94. 23.

ἐπιγενεσιουργός, όν, = **γενεσιουργός**, Κλήμ. Ἀλ. 668.

ἐπιγενής, ές, (ἐπιγίγνομαι) γινόμενος ἢ αὐξανόμενος μετά τι, Πολυδ. Δ', 194.

ἐπιγένειος, ὁ, ὁ μέχρι τοῦ γενείου φθάνων, οὐ δίψῃ κολαζόμενος ἐν λίμναις ἐπιγενείοις, ὡς ὁ Τάνταλος, Γρηγ. Ναζ 2 εἰς Ἰουλ.

ἐπιγεννάομαι, Παθ., γεννῶμαι κατόπιν, Ἀθήν. 635D.

ἐπιγέννημα, Δωρ. **-ᾶμα**, τό, τὸ αὐξανόμενον ἢ γινόμενον ἐπί τινος, Ἱππ. 156A. **II**. τὸ ὕστερον γεννώμενον, παραγόμενον, Πλούτ. 2. 637E: — ἀποτέλεσμα, ἐπακολούθημα, Πολυβ. Ἀποσπ. Γραμμ. 55· ὡς φιλοσοφ. ὅρος τῶν Στωϊκῶν, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 15. 1, Διογ. Λ.7. 86, Λογγῖν. 6. 2) παρ' Ἰατρ., κατόπιν παρουσιαζόμενον σύμπτωμα, Πλούτ. 2. 910E, Γαλην.

ἐπιγεννηματικός, ή, όν, ὁ ὡς ἐπιγέννημα ἔκ τινος προγεννηθέντος ἀναφυείς, Κικ. Fin. 3. 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. Δογμ. 3.

ἐπιγέννησις, ἡ. παράφυσις, Γλωσσ.

ἐπιγεννητός, ή, όν, ὁ γινόμενος μετά τι, Παῦλ. Αἰγ. 262.

ἐπιγεραίρω, γεραίρω, τιμῶ τινα ἐπί τινι, τὸν καλόν τι ποιοῦντα .. ἐπιγεραίρειν Ξεν. Κύρ. 8. 6,11.

ἐπιγεύομαι, Μέσ., γεύομαι, τινος Πλούτ. 2. 991A, Αἰλ. π. Ζ. 4.15.

ἐπιγεωμόροι, οἱ, οἱ μετὰ τὴν τάξιν τῶν γεωμόρων ἐρχόμενοι, δηλ. οἱ χειρώνακτες, οἱ τεχνῖται, Α. Β. 257.

ἐπιγηθέω, γηθέω, χαίρω ἐπί τινι, ἐπιχαίρω, ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει Αἰσχύλ. Πρ.157 (ἔνθα ὁ Elmsl. διώρθωσεν ἐγεγήθει, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ **γέγηθα** ἔχει ἀείποτε σημασίαν ἐνεστ. παρ' Ἀττ.): — γαυριῶ, χαίρω διά τι, εὐφραίνομαι, γάμῳ ἐπιγηθήσαντες Ὀππ. Ἀλ.1.170.

ἐπιγηράσκω: μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ], γηράσκω κατόπιν τινός, ἐπὶ καρποῦ, ὡριμάζω κατόπιν ἄλλου ὡριμάσαντος πρὸ ἐμοῦ, ὥστε φησὶ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἀλκινόου κήπῳ τοὺς καρποὺς ἀλλήλοις ἐπιγηράσκειν Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (392B), πρβλ. Ὀδ. Η. 120.

ἐπιγίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγ. **-γίνομαι** [ῑ]: μέλλ. **ἐπιγενήσομαι**: ἀόρ. **ἐπεγενόμην**: πρκμ. **ἐπιγέγονα**: **I**. ἐπὶ χρόνου, γίνομαι κατόπιν, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἔρχεται κατόπιν τὸ ἔαρ, Ἰλ. Ζ. 148 (κοινῶς, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἐνν. τὰ φύλλα, (δηλ. ἐπιγίγνεται δὲ αὐτὰ (τὰ φύλλα) ἐν ὥρῃ ἔαρος)· ἐπὶ προσ., Ἡρόδ.7. 2· οἱ ἐπιγιγνόμενοι ἄνθρωποι, οἱ μεταγενέστεροι, ὁ αὐτ. 9. 85· οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφισταί, οἱ μετ' αὐτὸν ἐλθόντες, ὁ αὐτ. 2. 49· ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι .. ἐπιγενήσονται Ξεν. Κύρ. 6. 1, 12, πρβλ. Θουκ. 6. 26· τῇ ἐπιγενομένῃ ἡμέρᾳ, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, τῇ ἐπαύριον, ὁ αὐτ. 3. 75· τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους ὁ αὐτ. 4. 52· χρόνου ἐπιγιγνομένου, ἐνῷ ὁ χρόνος παρήρχετο, Ἡρόδ.1. 28, Θουκ. 1. 126· χρόνος .. παρὰ λόγον ἐπιγιγνόμενος ὁ αὐτ. 4. 26· τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐπιγενόμενα, τὰ μετὰ τοῦτο γενόμενα .., Ἡρόδ. 8. 37. 2) ἔρχομαι πολὺ ἀργά, Θουκ. 3. 77. **II**. ἐπὶ προσώπων, πραγμάτων, κλ., ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐπισυμβαίνω, Λατ. supervenire, μετὰ δοτ., βουλαῖς οὐκ ἐπέγεντο τέλος (συγκεκομμ.) Θέογν. 640· τὸ τέλος ἐπ. τινι Ἡρόδ. 3. 65, πρβλ. 7. 157: — ἰδίως ἐπὶ αἰφνιδίων ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, κ.τ.τ., καί σφι .. ἅμα τῇ βροντῇ σεισμὸν ἐπιγενέσθαι ὁ αὐτ. 5. 85· πλώουσι αὐτοῖς χειμὼν .. ἐπεγένετο ὁ αὐτ. 8.13, πρβλ. Θουκ. 4. 3· νὺξ ἐπ. Ἡρόδ. 8. 70· νὺξ ἐπ. τῷ ἔργῳ Θουκ. 4. 25· ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογί, ἐπηκολούθησεν, ἐπεβοήθησε τὴν φλόγα, ὁ αὐτ. 3. 74: — ἀπολ., τοσαύτη ἡ ξυμφορὰ ἐπεγεγένητο ὁ αὐτ. 8. 96, πρβλ. 1.16· τὰ ἐπιγιγνόμενα, τὰ κατὰ διαδοχὴν γινόμενα, ὁ αὐτ.1.71· αἱ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι, αἱ ἡδοναὶ ἐπερχόμεναι, Πλάτ. Πολιτ. 574A, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3,1. 2) ἐπέρχομαι κατόπιν, παρουσιάζομαι μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τῇ ναυμαχίῃ ἐπ. Ἱστιαῖος Ἡρόδ. 6. 27, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ.136:—ἐπέρχομαι, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινὶ Θουκ. 3. 30., 4. 93· ἀφυλάκτοις ἐπ. ὁ αὐτ.7. 32, πρβλ. 3.108· ἐπὶ νόσων, συχν. παρ' Ἱππ., πρβλ. Θουκ. 2. 64, Δημ. 946. 14, κτλ. 3) συμβαίνω, γίγνομαι, Θουκ. 5. 20. 4) ὀφείλομαι, Δημ. 497. 7· τὰ ἐπιγιγνόμενα, ὁ προκύπτων τόκος, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 5. 5) γίνομαι εἴς τι, δόξῃ ἐπ. ψεῦδός τε καὶ ἀληθὲς Πλάτ. Φιλ. 37B. 6) προστίθεμαι, πρός τι Ἀριστ. π. Οὐρ. 2.14, 13, κτλ.

ἐπιγιγνώσκω, Ἰων. καὶ μεταγεν. **-γῑνώσκω**: μέλλ **ἐπιγνώσομαι**: ἀόρ. **ἐπέγνων**: πρκμ. **ἐπέγνωκα**. Θεῶμαι, γίνομαι αὐτόπτης μάρτυς πράγματός τινος, βλέπω, διακρίνω, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε μαρναμένους Ὀδ. Σ. 30· ἐπέγνως δ' ἂν ἐκεῖ οὐδένα οὔτε ὀργιζόμενον κραυγῇ οὔτε χαίροντα ὑβριστικῶς γέλωτι Ξεν. Κύρ 8.1, 33, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 18· σπανίως μετὰ γεν., Πινδ. Π. 4. 497· ἴδε ἐν λ. **γιγνώσκω**. **II**. ἀναγνωρίζω, γνωρίζω πάλιν, αἴ κέ μ' ἐπιγνοίη Ὀδ. Ω. 217· ὅπως σε μήτηρ μὴ 'πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ, κύτταξε νὰ μὴ καταλάβῃ ἡ μήτηρ τὸ μυστικὸν ἐκ τοῦ φαιδροῦ προσώπου σου, Σοφ. Ἠλ. 1297, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 192E. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, διακρίνω, ἔργον Αἰσχύλ. Ἀγ.1598, πρβλ. Θουκ.1.132· ἐπιγνοίης ἂν αὐτὴν [τὴν σοφίαν] .. οἰκείαν γενομένην; ἤθελες διακρίνῃ αὐτὴν ἐὰν ἐγίνετο οἰκεία εἰς σέ; Πλάτ. Εὐθύδ. 301E· τοὐμὸν ἐπιγνοὺς οὔνομ' Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 506· — περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 960 χωρίου, κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν, ἴδε τὴν λέξιν **ψαύω**. **III**. κρίνω, ἀποφασίζω, ἐπινοῶ, ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι .. ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι Θουκ. 3. 57· τὰ πρόσφορα τοῖς οἰχομένοις ὁ αὐτ. 2. 65· ὑμεῖς δὲ τὰ ὑπάρχοντά τε σῴζειν καὶ ἐπιγνῶναι μηδέν, ὑμεῖς δὲ (ἐξυπ. οἷοί τ' ἐστὲ) τὰ ὑπάρχοντα σῴζειν καὶ ἐπινοῆσαι μηδέν, ὁ αὐτ.1.70· κτῆσιν, ἣν αὐτοὶ μεθ' ὅρκου δικάσαντες ἑτέροις ἐπέγνωσαν εἶναι, ἐξέδωκαν ἀπόφασιν ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἑτέρους, Διον. Ἀλ.11. 52. **IV**. ἐπιδοκιμάζω, ἐκτιμῶ, ἔχω ἐν τιμῇ, ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. ις', 18· πρβλ. **ἐπίγνωσις** II.

ἐπιγλαυκίζω, ἀντὶ **ὑπογλαυκίζω**, ἐπιγλαυκίζοντες μικρὸν ὀφθαλμοὶ Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 541. 4, ἔκδ. Βόννης.

ἐπιγλισχραίνω, καθιστῶ ἔτι μᾶλλον γλίσχρον, δηλ. γλοιῶδες, κολλῶδες, τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐὸν ἐπιγλισχραίνει τὸ πτύελον Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, 29.

ἐπιγλίχομαι, Παθ., γλίχομαι, ἐπιθυμῶ ἐπὶ πλέον, Κλήμ. Ἀλ. 201.

ἐπιγλῠκαίνω, καθιστῶ τι ὁπωσοῦν γλυκύ, ἵνα ἐπιγλυκάνω καὶ κατακεράσω τὴν χολὴν Γαλην. τ.14, σ. 277, 12. **II**. ἀμεταβ., ὀσμὴν οἷον ἐπιγλυκαίνουσαν, ἔχουσαν γλυκύτητά τινα, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.15, 4.

ἐπίγλῠκυς, εια, υ, ὁπωσοῦν γλυκύς, [καρπὸς] ὁ μὲν γὰρ ἐπίγλυκύς ἐστιν, ὁ δὲ σφόδρα πικρὸς Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 10.

ἐπιγλύφω [ῠ], ἐπιχαράττω, πλοῖα ἐπιγεγλυμμένα Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΓ', 29), Ἰαμβλ. Προτρεπτ. 107. 25., 120. 3, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπέγραψεν**.

ἐπιγλωσσάομαι, Ἀττ. **-ττάομαι**, Ἀποθ. (γλῶσσα):—λοιδορῶ, φλυαρῶ, βλασφημῶ, μηδ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμῃ πονηρᾷ μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακὰ Αἰσχύλ. Χο.1045· περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδὲν Ἀριστοφ. Λυσ. 37. **II**. μετὰ γεν., ἐκφέρω ὀνειδισμοὺς ἐναντίον τινός, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός; Αἰσχύλ. Πρ. 929.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζω διὰ γλώσσης, Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις» (Ἀποσπ. Αἰσχύλ. 72).

ἐπιγλωσσίς, Ἀττ. **-ττίς, ίδος**, ἡ, σαρκίον χονδρῶδες καὶ μυῶδες προσπεφυκὸς εἰς τὴν βάσιν τῆς γλώσσης, χρησιμεῦον δὲ νὰ ἐπιπωματίζῃ τὸ στόμιον τῆς τραχείας ἀρτηρίας ὅταν μασηθεῖσα ἡ τροφὴ παραπέμπηται εἰς τὸν οἰσοφάγον ὅπως μὴ πίπτῃ τι εἰς αὐτὴν τῶν βρωμάτων ἢ τῶν πομάτων, πῶμα γὰρ ἀτρεκὲς ἡ ἐπιγλωσσὶς Ἱππ. 268. 30· τοῖς μὲν οὖν τετράποσι καὶ ἐναίμοις ἔχει

ἡ ἀρτηρία οἷον πῶμα τὴν ἐπιγλωττίδα Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.11,12.

ἐπιγναμπτός, ή, όν, κεκαμμένος, συνεστραμμένος, εἶχε δὲ ἐπιγναμπτὰς ἕλικας Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 87.

ἐπιγνάμπτω: μέλλ. -ψω, κάμπτω, λυγίζω, ἤθελε.. ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ Ἰλ. Φ. 178· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 591. **II.** μεταφ., κάμπτω, μαλάσσω, καταπραΰνω, ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη Ἰλ. Β. 14· ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ Α. 569· ἐπεγνάμπτει νόον ἐσθλῶν Ι. 514 (510).—Καθ' Ἡσύχιον «ἐπιγνά(μ)ψω· ἐπικλάσω» καὶ «ἐπιγνά(μ)ψασα· ἐπικατακλάσασα. συμπείσασα. στυγνάσασα».—Μέσ., Νικ. Ἀλεξιφ. 363.

ἐπιγνάπτω, ἐπισκευάζω, ἀπεργάζομαι, καθιστῶ, ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας Λουκ. Δραπέτ. 28.

ἐπίγνᾰφος, ον, ἐπεσκευασμένος, Σουΐδ. ἐν λέξει **παλιναίρετα,** Πολυδ. Ζ', 77· πρβλ. **δευτερουργός.**

ἐπιγνοφόω, ἐπισκοτίζω, Γεώργ. Πισίδ. Ἀκρ. 2. 291, σ. 12.

ἐπιγνώμη, ἡ, «σύγγνώμη· διάγνωσις» Ἡσύχ.

ἐπιγνωμονεύω, εἶμαι ἐπιγνώμων, διαιτητής, Ἐπιγρ. Μαντιν. παρὰ Ροσσ. 1. 4, 9.

ἐπιγνωμονικός, ή, όν, δοκιμαστικός, Ἡσύχ. Πρεσβ. Ὁμιλ. σ. 986C.

ἐπιγνωμοσύνη, ἡ, φρόνησις, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙϚ', 23), Ἐκκλ.

ἐπι-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, διαιτητής, κριτής, μετὰ γεν. πράγμ., Πλάτ. Νόμ. 828B, πρβλ. 847C, 867E, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 3641b, Πλουτ. Κάμιλλ. 18· τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός, ἐκτιμητὴν τῆς ἀξίας τοῦ δούλου, Δημ. 978.11. **II.** = **συγγνώμων,** τινὶ Μόσχ. 4. 70. **III.** = **γνώμων,** «ἐπιγνώμονας ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Σηκοῦ (7. 25)» Ἁρποκρ., ἴδε τὴν λέξιν **γνώμων** Ι, καὶ πρβλ. Α. Β. σ. 228. 23.

ἐπιγνωρίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῐῶ, καθιστῶ τι γνωστὸν διὰ σημείων, ἐπιγνωρίζουσαι (αἱ κύνες) ἀληθῆ εἶναι ταῦτα Ξεν. Κυν. 6.23.

ἐπιγνωρισμός, ὁ, ἀναγνωρισμός, Ψευδο-Ἀθανάσ. IV. 612A, Ἀναστ. Σιν. 720B.

ἐπιγνωσία, ἡ, = **ἐπίγνωσις,** Ἰωσὴφ Θεσσαλον. ἐν Gretseri Opp. τ. 2, σ. 88.

ἐπίγνωσις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Πολύβ. 3.7, 6., 31, 4. **2)** γνῶσις πράγματός τινος, μουσικῆς Πλούτ. 5. 1145A· διάγνωσις, τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν Ἡρῳδιαν. 7. 6,7:— ἐντελής, πλήρης γνῶσις, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ι', 2, κτλ.· ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει αὐτόθι α', 28, κτλ. **II.** ἀναγνώρισις, μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν Διόδ. 17.114.

ἐπιγνωστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιγινώσκω,** δεῖ ἐπιγινώσκειν, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 6, 2.

ἐπιγνωστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐπιγινώσκειν, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 3, 4, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 265. 40.

ἐπίγνωστος, ον, γνωστός, οὐκ ἔσται ἐπίγνωστος ἐν λαῷ αὐτοῦ Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΗ', 19).

ἐπιγνώωσι, Ἐπ. γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιγιγνώσκω.**

ἐπιγογγύζω, γογγύζω διά τι, Κλήμ. Ἀποστ. Διαταγ. 3. 19, Γενέσ. 71,7, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιτρύζουσιν.**

ἐπιγομφόω = **γομφόω,** συναρμόζω, συνδέω διὰ γόμφων, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I. 282.

ἐπιγόμφωσις, εως, ἡ, συναρμογή, σύνδεσις διὰ γόμφων, Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 155, ἔκδ. Σ. Οἰκ.

ἐπιγονάτιον, τό, τετράγωνον χρυσοκέντητον ὕφασμα ὅπερ κρεμῶσιν ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος οἱ ἀρχιερεῖς ὅταν λειτουργῶσιν· ἐπ' αὐτοῦ συνήθως εἶναι ἀπεικονισμένη ἡ βάπτισις ἢ ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἢ ἄλλο τι. Ἐπιγονάτιον δύνανται νὰ φέρωσι λειτουργοῦντες οὐ μόνον ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀρχιμανδρῖται, οἰκονόμοι καὶ πρωθιερεῖς. Ἴδε Λειτουργικὴν ἐν τόπῳ.

ἐπιγονᾰτίς, ίδος, ἡ, (γόνυ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἁρμοῦ τοῦ γόνατος ὀστοῦν, τὸ ἄλλως **μύλη** λεγόμενον, Γαλην. τ.14. σ. 796.17, τ.19. σ. 99.13, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 128, 26. **II.** ἔνδυμά τι μέχρι γόνατος διῆκον, Παυσ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 976.14.

ἐπιγόνειον, τό, μουσικὸν ὄργανον ἔχον 40 χορδὰς τεθειμένας κατὰ ζεύγη ὡς ἐν τῷ ὀργάνῳ τῷ καλουμένῳ **μάγαδις,** «ἐπιγόνειον δὲ κέκληται μὲν ἀπὸ τοῦ εὑρόντος, ὁ δ' Ἐπίγονος ἦν γένει μὲν Ἀμβρακιώτης, τιμῇ δὲ Σικυώνιος, πρῶτος ἐπικρούσας ἄνευ πλήκτρου· τὸ δὲ ἐπιγόνειον ἔχει χορδὰς τετταράκοντα» Πολυδ. Δ', 59·—«μνημονεύει δὲ Ἰόβας καὶ τοῦ.. ἐπιγονείου, ὃ νῦν εἰς ψαλτήριον ὄρθιον μετασχηματισθὲν διασῴζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν» Ἀθήν. Δ' 183C.

ἐπιγονή, ἡ, αὔξησις, ἀνάπτυξις, ἐπ. λαμβάνω, γίνομαι μεγαλείτερος, αὐξάνομαι, ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμὸν Πλούτ. 2. 506F· εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος, εἰς ἀναγέννησιν μεγαλειτέρας κακίας, Λουκ. Τίμ. 3·— ἐνιαυτοῦ ἐπ., ἡ τοῦ ἔτους παραγωγή, Πλουτ. Φάβ. 4. **2)** γόνος, γένος (τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους), ὧν τὴν ἐπιγονὴν συνέβη διαμεῖναι μέχρι τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας Διόδ. 4.15· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἑβδ. (Β' Παραλ. ΛΑ', 16).

ἐπίγονος, ὁ, ὁ ἐπιγενόμενος, ὁ μετά τινα λαβὼν ὕπαρξιν, ἐπὶ διδύμων ἐμβρύων, τὸ μετὰ τὸ πρῶτον συλληφθὲν ἐν τῇ μήτρᾳ, ἐπίγονα δὲ τῷδε τῷ τρόπῳ γίνεται Ἱππ. π. Διαίτ. τὸ Α', 349. 11. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐπίγονοι,** οἱ, ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι, Αἰσχύλ. Θήβ. 903· ἐπὶ μελισσῶν, Ξεν. Οἰκ. 7, 34. **2)** **οἱ Ἐπίγονοι,** οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ ἀρχηγῶν οἵτινες ἔπεσον κατὰ τὸν πρῶτον πόλεμον ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Πινδ. Π. 8. 60, ἴδε Ἡρόδ. 4. 32, Βεντλεΐου Ἐπιστ. πρὸς Mill σ. 62 κἑξ. **β)** οἱ Ἡρακλεῖδαι, Ἑκαταῖος 253. **γ)** οἱ διάδοχοι τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, Διόδ. 1: 3, καὶ αὐτόθι Wess.· τῷ 'πιγόνου κούρῳ Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 781. 8. **3)** ὁ μετὰ τὸν νόμιμον κληρονόμον γεννηθείς, Πλάτ. Νόμ. 740C, 929C· πρβλ. **παράζυξ.**

ἐπιγουνᾰτίς, ίδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιγονατίς,** Ἱππ. 279. 30.

ἐπιγουνίδιος, ον, (γόνυ) ὁ ἐπὶ τοῦ γόνατος, ταὶ δ' (αἱ Ὧραι καὶ ἡ Γῆ) ἐπιγουνίδιον κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς, νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, «αἱ δὲ Ὧραι καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος ἐνστάξουσι τοῖς χείλεσι νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9.107.

ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ, (γόνυ) τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος, ὁ μέγας μῦς τοῦ μηροῦ, θεωρούμενος ὡς σημεῖον ἰσχύος καὶ ἀκμῆς, καί κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, ἤθελε κάμῃ στιβαροὺς μηρούς, Ὀδ. Ρ. 225· οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει Σ. 74, πρβλ. 67, Θεόκρ. 26. 34, Λουκ. Ἡρακλ. 8. Ἀλκίφρων 3.19. **II.** = **ἐπιγονατίς,** τὸ ἐπὶ τοῦ ἁρμοῦ τοῦ γόνατος ὀστοῦν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832· = **τὸ γόνυ,** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 875.

ἐπιγράβδην, Ἐπίρρ., (ἐπιγράφω) πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρός, «ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέρμα» (Θ. Γαζ.), Ἰλ. Φ. 166· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει· ἐν εἴδει γραμμῶν, Ὀρφ. Λιθ. 359.

ἐπίγραμμα, τό, (ἐπιγράφω) ἐπιγραφή, Εὐρ. Τρῳ. 1191· ἰδίως ἐπὶ ἔργου τέχνης ἢ ἀφιερώματος ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιήσαντος ἢ ἀφιερώσαντος, Ἡρόδ. 5. 59., 7. 228, Θουκ. 6. 54, 59: — ἀκολούθως, ἐπειδὴ τὰ ἐπιγράμματα ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦσαν ἔμμετρα (πρβλ. Ἡρόδ. καὶ Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.), ἡ λέξις ἔλαβε τὴν σημερινὴν αὐτῆς σημασίαν δηλοῦσα βραχὺ ποίημα συνήθως ἐν μέτρῳ ἐλεγειακῷ, δι' οὗ ἐκτίθεται περιληπτικῶς καὶ γλαφυρῶς εὐφυές τι διανόημα ἢ γεγονός τι ἄξιον μνήμης: συχνάκις ἐπιγράμματα καλοῦνται καὶ αἱ ἔμμετροι ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 646.1 κ. ἀλλ.— Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία περιέχει περίπου 4500 πεποιημένα ὑπὸ 300 περίπου ἐπιγραμματοποιῶν. **2)** ἐπιγραφή τις πρὸς διαμνημόνευσιν συμβάντος τινὸς κτλ., Δημ. 491. 4: ἐντεῦθεν = **ἐπιγραφή** 1. 2, Ἀππ. Καρχηδ. 94. **3)** ὄνομα ἢ ἐπιγραφὴ βιβλίου, Ἄλεξ. ἐν «Λίνῳ» 1. 4 καὶ 10, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 8. 8, κτλ.· εἰκόνος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9.11. **4)** ἔγγραφος ἐκτίμησις ἢ ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως, Δημ. 985.11, Ἀριστ. Ρητ. 1.13, 9.

ἐπιγραμματίζω, κάμνω εἴς τινα ἐπίγραμμα, τινά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διογ. Λ.

ἐπιγραμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπίγραμμα,** Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 1.

ἐπιγραμματιστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀπολλινάρ. Σιδώνιος ἐν ἐπιστ. 4.1.

ἐπιγραμματο-γράφος, ον, ὁ γράφων ἐπιγράμματα, Ἀνθ. Π. 7.715 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).

ἐπιγραμματο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ γράφων ἐπιγράμματα, Διογ. Λ. 6.14.

ἐπιγραπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιγράφω,** δεῖ ἐπιγράφειν, Θ. Στουδ. Βιβλ. Πατέρων, ἔκδ. Mai. τ. VI. σ. 372.

ἐπιγρᾰφεύς, εως, ὁ, ὁ ἐπιγράφων· ἐν Ἀθήναις, ὁ γραμματεὺς ὁ καταγράφων τὰς περιουσίας, τοὺς φόρους κτλ. τῶν πολιτῶν, «ἐπιγραφεῖς· οὗτοι τὰ ὀφειλόμενα ἐφ' ἑκάστου ἑκάστῳ ἔγραφον, καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπέγραφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἑκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν. καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίνον ο σίτου ἐπιγραφεῖς ὡς Ἀντιφῶν» Πολυδ. Η', 103, Α. Β. 254: — ὡσαύτως, ὁ καταγράφων τοὺς φόρους τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Ἁρποκρ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγραφεύς· ζωγράφος».

ἐπιγρᾰφή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, στηλῶν Θουκ. 2. 43:— ἐπιγραφὴ βιβλίου, Πολύβ. 3. 9, 3, κτλ. **2)** ἡ τιμὴ ἢ δόξα πράξεώς τινος, μὴ συμβῇ τὸν.. στρατηγὸν ἐκ τῆς Ρώμης φθάσαντα τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν Πολύβ. 1. 31, 4, κτλ., πρβλ. Wessel. Διόδ. 16. 50. **II.** ἐν Ἀθήναις, καταγραφὴ τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, Ἰσαῖος 46. 31· ὁ φόρος ὁ ἐπιβαλλόμενος διὰ τῆς τοιαύτης καταγραφῆς, Ἰσοκρ. 367A.

ἐπιγράφω [ᾰ]: μέλλ. -ψω, ἐπιξέω, ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς Ἰλ. Δ. 139· οὔταζον σάκος εὐρὺ.. οὐδ' ἐδύναντο εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ Ν. 553· νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὔτως Λ. 388, πρβλ. Ὀδ. Χ. 280. **2)** χαράττω σημεῖόν τι ἐπάνω εἴς τι, ὅς μιν (τὸν κλῆρον) ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, «γραμμαῖς

τισι σημειωσάμενος» (Σχόλ.), Ἰλ. Η.187· ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι τῶν παρακειμένων (δηλ. σιτίων), διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων ἐπιψαύουσαι, Λουκ. Ἔρωτ. 42.—Παρ' Ὁμ. ἡ λέξις δὲν ἔχει τὴν σημασίαν τῆς γραφῆς· ἴδε ἐν λ. γράφω. **II.** ἐπιγράφω, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 51, 5· ἐπ. γράμματα 3. 88· τάδε 4. 88· ἐπ. τὰς πόλεις ἐπὶ τρίποδα Θουκ. 1.132· εἰς τὸν τρίποδα Δημ. 1378. 1· ἐπίγραμμα ὃ .. προείλετο ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπιγράψαι ὁ αὐτ. 322. 5· ἀπολ., γράφω ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα ἐπὶ τάφου, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 679. 3, πρβλ. 502. 19 κ. ἀλλ.:—Παθ., ἐπὶ ἐπιγραφῆς, ἐπιγέγραπταί οἱ τάδε Ἡρόδ. 5.77, πρβλ. 7. 288· τῶν τῷ χρυσέῳ ἐπιγέγραπται 'Λακεδαιμονίων' ὁ αὐτ. 1. 51, 4· ἐπίγραμμα ὃ Μίδᾳ φασὶν ἐπιγεγράφθαι, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίδα, Πλάτ. Φαῖδρ. 264C· οἱ ἐπιγεγραμμένοι, ἐκεῖνοι ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι ἐπιγεγραμμένα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 21· ἐπὶ ἐπιστολῆς, ὅταν ἐκεῖ παραγένησθε, τὴν ἐπιστολὴν ἀπόδοτε τὴν ἐπιγεγραμμένην Πολύβ. 16, 36, 4.—Παθ., ὡσαύτως (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου flores inscripti nomina regum), ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα, εἶχες τὴν Γοργόνα ἐζωγραφημένην ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σου (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας II. 5), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1095· ἐπεγράφοντο δὲ καὶ οἱ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται ὡς Θηβαῖοι ὄντες, πιθ., ἐζωγράφουν ῥόπαλα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 20· οὕτως, ἀσπὶς ἐπιγεγραμμένη τὰς ὁμολογίας, ἔχουσα τὰ ἄρθρα τῆς συμφωνίας ἐπιγεγραμμένα, Διον. Ἁλ. 4. 58. **2)** ἐπιγράφω, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον Ἀθήν. 496F. **II.** συχν. ἐν Ἀττ. δικανικαῖς φράσεσιν: **1)** προσδιορίζω τὴν ποινήν, τὸ πρόστιμον ἢ τὴν ἀποζημίωσιν ἐν τῇ καταγγελίᾳ (πρβλ. **ἐπίγραμμα** 4), τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; Ἀριστοφ. Πλ. 480· μέχρι ν' δραχμῶν καθ' ἕκαστον ἀδίκημα ἐπιγρ Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 5. 37· τὰ ἐπιγεγραμμένα, αἱ ἀπαιτούμεναι ἀποζημιώσεις, Δημ. 847. 7, πρβλ. Ἰσοκρ. 356D:—οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, Αἰσχίν. 3. 15. **б)** ἐπὶ νομοθέτου, ὁρίζω τιμωρίαν, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια Αἰσχίν. 3. 9, πρβλ. Δείναρχ. 106. 28· τὸ ἐπιγραφὲν βλάβος Πλάτ. Νόμ. 915A. **2)** καταγράφω τὰ ὀνόματα καὶ τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν χάριν τῶν φόρων, ἐπιβάλλω εἴς τινα δημόσιόν τι βάρος (πρβλ. **ἐπιγραφὴ** II), ἐμαυτῷ .. τὴν μεγίστην εἰσφορὰν Ἰσοκρ. 367A, πρβλ. Ἀριστ. Οἰκ. 2, 30, Πλουτ. Κράσσ. 17·—ἀλλά, ἐπ. τινὰ προστίμοις, τιμωρεῖν τινα προστίμοις, Διόδ. 12. 12. **3)** καθόλου, καταγράφω εἰς δημόσιον κατάλογον, ἐπιγράψαι σφᾶς αὐτοὺς ἐπιτρόπους Ἰσαῖος 59. 42· ἐπ. τινὰ εἰς τοὺς πράκτορας, καταγράφειν τὸ ὄνομά τινος μεταξὺ τῶν πρακτ., Ἀνδοκ. 10. 36· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπεγράψαντο πολίτας, ἐνέγραψαν αὐτοὺς ὡς πολίτας, Θουκ. 5. 4, πρβλ. Δημ. 1314. 26, Ἰσαῖ. 46. 41. **4)** Μέσ., ὡσαύτως, ἐπιγράφομαι μάρτυρας, δίδω κατάλογον τῶν μαρτύρων μου, Δημ. 1266. 17· κλητῆρα οὐδ' ὀντινοῦν ἐπιγραψάμενος ὁ αὐτ. 542. 20:—ἀλλά, ἐπιγράφομαι τίμημα τῷ κλήρῳ, καταγράφω τὴν ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας, Ἰσαῖος 38. 9. **5)** προστάτην ἐπιγράψασθαι, ἐκλέγω προστάτην καὶ ἐγγράφω τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ δημόσιον κατάλογον, ὡς ἅπαντες οἱ μέτοικοι ἐν Ἀθήναις ὤφειλον νὰ πράττωσι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 684, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 411· καὶ οὕτω πιθ. διορθωτέον ἐπεγράφοντο (ἀντὶ -φον) ἐν Λουκ. Περεγρ. 11:—οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπιγράψασθαί τινα κύριον Δημ. 1054. 18· καὶ ἐν τῷ Παθ., κύριος ἐπιγεγράφθαι αὐτόθι 20. **б)** μεταφ., Ὅμηρον ἐπιγράφεσθαι, φέρειν τὸν Ὅμηρον εἰς μαρτυρίαν, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 2· οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι, δηλ. οἱ Πλατωνικοί, ὁ αὐτ. ἐν Ἑρμοτ. 14. **IV.** ἐπιγράφω ἐμαυτὸν ἐπί τι, βάλλω τὸ ὄνομά μου εἴς τι, Αἰσχίν. 3. 50, 9· ἀντιποιοῦμαι, τοῖς ἀλλοτρίοις ἑαυτὸν πόνοις οὐκ ἐπιγράφων Αἰλ. π. Ζ. 8. 2:—οὕτως ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσ., τοιούτων ῥητόρων ἐπὶ τὰς γνώμας ἐπιγραφομένων, γραφόντων τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς .., Αἰσχίν. 26. 38· ἐπιγράφεσθαι ἀλλοτρίαις γνώμαις Δημ. 1359. 18· τὸν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι ἐπιγεγραμμένον Δείναρχ. 94. 1· οἱ ἐπιγεγραμμένοι ἢ οἱ φυλάττοντες, οἱ ὑπογράψαντες τὰς συνθήκας ὡς ἐγγυηταί, Ἀριστ. Ρητ. 1.15, 21· οἱ ἐπιγραφόμενοι τοῖς δόγμασιν Διον. Ἁλ. 6. 84· ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ἐπιγεγραμμένοι, εἴμεθα ἁπλῶς οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ πρᾶγμα, Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 3. 8. **V.** ἀποδίδω εἴς τινα, τοῖς θεοῖς τὸ ἔργον Ἡλιόδ. 8. 9.—Μέσ., ἀναλαμβάνω, προσωνυμίαν Πλουτ. Δημήτρ. 42· ἐπεγράψατο τὴν ἑαυτοῦ προσηγορίαν ὁ αὐτ. Τιμολ. 32.

ἐπίγρῡπος, ον, ὀλίγον γρυπός, κυρτός, περὶ τοῦ ῥάμφους τῆς ἴβιδος, Ἡρόδ. 2.76· περὶ τοῦ ἀγρίου βοός, ἐπίγρυποι (οἱ ἄγριοι βόες) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 22· ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ πάνυ εὐγένειον ἐπίγρυπον δὲ Πλάτ. Εὐθύφρ. 2B, Φαῖδρ. 253D.

ἐπιγύᾰλος, ον, κοῖλος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀμφιβ. γραφ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1491. Ὁ Jebb ἐξέδωκε: περὶ γύαλ', ἴδε σημ. αὐτοῦ καὶ παράρτημα.

ἐπίγυιον ἢ **ἐπίγυον**, ἴδε ἐν λ. **ἐπίγειος**.

ἐπιγυμνάζομαι, Παθ., γυμνάζομαι ἔν τινι, τοῖσι γυμνασίοισι ἐπιγυμνάζεσθαι συμμέτροισι Ἱππ. 376. 33.

ἐπιγύων· «τῶν πρυμνησίων κάλων, ἅ τινες πείσματα καλοῦσιν» Ἡσύχ., ἴδε **ἐπίγειος** 2.

ἐπιγώνιος, α, ον, ὁ τῆς γωνίας ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γωνίας, Νικομ. π. Ἀριθμ. 1.19, 7.

ἐπιδαίομαι, ἀποθ., (**δάω** Β) διανέμω, ἐπιδαίομαι ὅρκον, μετ' ἀδήλου σημασίας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 383.—Παθ., ἐπὶ μοῖρα δέδασται Ἡσ. Θ. 789.

ἐπιδαίσιος, ον, (**δαίω** Β) «ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστός, ὁ ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δύο τισίν» (Σουΐδ.)· οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον Καλλ. εἰς Δία 59.

ἐπιδαιτέομαι, εὐωχοῦμαι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιδαιτήσομαι**.

ἐπίδαιτρον, τό, «πλακουντῶδες μαζίον ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐσθιόμεμενον, ὥς φησι Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων» Ἀθήν. 646C.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίδαιτρον· ὄψον».

ἐπιδάκνω: μέλλ. **-δήξομαι**, προξενῶ πόνον τοιοῦτον οἷον προξενεῖ τὸ δάκνειν, ἐπιδάκνεται ἄκρον νειαίρης, «ὀδυνᾶται» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλ. 19· ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδὺς 121· ἐπὶ καπνοῦ, ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 96· ἐπὶ σφοδρᾶς πείνης, τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ Ἀπολλόδ. παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λέξει **καρδιώττειν**, πρβλ. **βουλιμιῶ**.

ἐπιδακνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐπιδάκνων, Ὀρειβάσ. σ. 65 Matthaei.

ἐπίδακρυς, υ, δακρύων, Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **μυδαλέον**.

ἐπιδακρυτέος, α, ον, ὁ ἐφ' οὗ πρέπει νὰ δακρύῃ τις, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1268.

ἐπιδακρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], δακρύω ἐπί τινι, ἐπεδάκρυσε τῇ μνήμῃ τοῦ Λύσιδος Πλούτ. 2. 583C· ἀπολ., Ἀριστοφ. Σφ. 882, Αἰσχίν. 39. 22, πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἐπίδαλον· «λοιμικόν» Ἡσύχ.

ἐπιδάμναμαι, Μέσ., καταδαμάζω, ὑποτάσσω, ἠϊθέους Ἀνθ. Π. 12. 96, 5.

ἐπίδᾱμος, **ἐπιδάμιος**, Δωρ. ἀντὶ **ἐπίδημος**, **ἐπιδήμιος**.

ἐπιδᾰνείζω, δανείζω χρήματα ἐπὶ κτήματι ἐνυποθήκῳ, Δημ. 930. 18· ἐπιδ. ἐπὶ κτήμασι Ἀριστ. Οἰκ. 2, 4, 4.—Μέσ., δανείζομαι ἐπὶ ἐνυποθήκῳ κτήματι, Δημ. 908. 26., 914. 2, πρβλ. 926. 10· μεταφ., ἐπιδανείζεσθαι χρόνον Πλουτ. Βροῦτ. 33.

ἐπιδαπανάω, δαπανῶ προσέτι, Παλλάδ. Ἰατρ. 117. 27.

ἐπιδαπανητής, ό, ὁ ἐπιδαπανῶν, Γλωσσ.

ἐπίδασυς, εια, υ, ὀλίγον δασύς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 5.

ἐπιδαψῐλεύω, ἀμεταβ., εἶμαι δαψιλής, ἄφθονος, εὑρίσκομαι ἐν ἀφθονίᾳ, ἡ Πελοπόννησος Ἀπία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν Ἴστρος παρ' Ἀθην. 650C· ἀλλὰ κοινότερον: **II.** **ἐπιδαψιλεύομαι**, ἀποθ., δαψιλῶς παρέχω εἴς τινα, χορηγῶ ἀφθόνως, τινί τι Ἡρόδ. 5. 20· ἐπιδ. τινί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15:—μεταφ., φανερὸν ποιῶ, σαφηνίζω τι, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 30. 2 (ἔνθα ἴδε Hemst.), πρβλ. Συνέσ. 219B. **2)** ἀμεταβ., εἶμαι δαψιλὴς ἔν τινι, Λατ. luxuriari, κἂν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τούτοις Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 6. 2, Λουκ. π. Εἰκόνων 14.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιδαψιλευόμενος· μεγαλοψυχούμενος», πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐπιδέδρομα, ποιητ. πρκμ. τοῦ **ἐπιτρέχω**.

ἐπιδεής, ές, (ἐπιδέομαι) ἐλλιπής, στερούμενός τινός, τινὸς Πλάτ. Τίμ. 33C, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12, κτλ.—Συγκρ., ἐπιδεέστερος ἐκείνων, κατώτερος .., Πλάτ. Πολιτ. 311B· ὑπερθ. **-έστατος** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 579E.—Ἐπίρρ. **-εῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 899D.—Πρβλ. τὸν Ἐπικ. τύπον **ἐπιδευής**.

ἐπιδεὶ (= **ἐπειδὴ**) Ἐπιγρ. Θηβῶν, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 483·—**ἐπιδὴ** (= **ἐπειδὴ**) Ἐπιγρ. Αἰγοσθενιτῶν, L. et F. 1.

ἐπιδεῖ, ἴδε ἐν λ. **ἐπιδέω** Β.

ἐπίδειγμα, τό, (ἐπιδείκνυμι) δεῖγμα, ὑπόδειγμα, Ξεν. Συμπ. 6, 6, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 368C· ἐπ. ἐπιδεικνύναι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15.

ἐπιδείελος, ον, οὐδ. πληθ. **ἐπιδείελα**, ὡς ἐπίρρ. (ἄλλως **ἐπὶ δείελα**, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **δείλη** 6) κατὰ τὸ δειλινόν, «μετὰ τὴν μεσημβρίαν» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 808, 819.

ἐπιδείκνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-δείξω**: ἀόρ. **ἐπέδειξα**, Ἰων. **ἐπέδεξα**. Δεικνύω, παρουσιάζω ὡς δεῖγμα, ὑπόδειγμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 765· ἀκολούθως, καθόλου: ἐπιδεικνύω, ὡς καὶ νῦν, βίαν Πινδ. Ν. 11. 19, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 53, Πλάτ. Λάχ. 179E, Ξεν. Συμπ. 3, 3· ἑαυτόν τινι Ἡρόδ. 2. 42· πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τινὶ ὁ αὐτ. 3.135, πρβλ. 6. 61· καὶ λέγεται δεηθῆναι ἡ Κίλισσα Κύρου ἐπιδεῖξαι τὸ στράτευμα αὐτῇ, νὰ δείξῃ εἰς αὐτὴν τὸ στράτευμα ἐν παρατάξει, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 14, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 346B· ἐπιδεικνύω τὴν τέχνην μου εἴς τι, διαγωνίζομαι εἴς τι, εἰκός που τὸν μέν τινα ἐπιδεικνύναι .. ῥαψῳδίαν, ἄλλον δὲ κιθαρῳδίαν, τὸν δέ τινα τραγῳδίαν, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 658B· σοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 274A, Ξεν. Συμπ. 3, 3. **2)** συχνότερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπιδεικνύω δι' ἐμαυτόν, ἢ πρᾶγμα ἰδικόν μου, μουσικὴν ὀρθὴν ἐπ., παρέχω δεῖγμα τῆς μουσικῆς μου τέχνης, Πινδ. Ἀποσπ. 8· ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνήν, μὲ ἔδειξε γυμνήν, Ἡρόδ. 1. 11· ἐπιδείκνυσθαι πάντα τε τὸν πεζὸν στρατὸν καὶ τὸν

ἵππον, νὰ δείξωσιν εἰς αὐτοὺς πάντα τὸν πεζὸν στρατὸν καὶ τὸ ἱππικόν, ὁ αὐτ. 7. 146· ἰδίως ἐπὶ τῶν προσωπικῶν προσόντων τινὸς ἢ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ εἴς τι, ἐπιδείκνυσθαι δύναμιν Ἀνδοκ. 30. 45· σοφίαν, ἀρετήν, πονηρίαν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 258A, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἰσοκρ. 396B, Ξεν. Ἀν.1 9,16. **6**) ἐπιδείκνυμαι λόγον, ἐπιδεικνύω τὴν εὐγλωττίαν μου ἐν ῥητορικῷ λόγῳ, Πλάτ. Λάχ.179E· ἐπίδειξαι .. ἅττ' ἐδίδασκες, δὸς δεῖγμα ἐκείνων ἃ ἐδίδασκες, Ἀριστοφ. Νεφ. 935: — ἀπολ., κάμνω ἐπίδειξιν, ἐπιδεικνύω τὰς δυνάμεις μου, ἐπεδείκνυτο τοῖς λωποδύταις Ἀριστοφ. Βάτρ.771· ἐπὶ ῥητορικοῦ διδασκάλου ἀγορεύοντος ἢ διδάσκοντος, Πλάτ. Φαίδων 235B, πρβλ. Εὐθύδ. 274D, Γοργ. 447· ἐπὶ ἐπιδεικτικῶν ῥητόρων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 2· ἐπὶ μουσικοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 36· πρβλ. **ἐπιδεικτικός, ἐπίδειξις** I. **II**. δεικνύω, δηλῶ, τινὶ τὴν αἰτίαν Πλάτ. Φαίδ. 100B· ἐπ. αὐτήν, ἥτις ἐστὶν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 5· ἐπ. ὡς .., δεικνύω, ἀποδεικνύω ὅτι .., Ἀριστοφ. Ὄρν. 483, Λυσίας 92. 9· ὅτι .. Πλάτ. Πολ. 391E, κτλ.·— μετὰ μετοχ., ἐπ. πάντα ἐόντα μεγάλα Ἡρόδ. 1. 30· ἐπιδ. τινὰ φονέα ὄντα, δεικνύω, ἀποδεικνύω ὅτι εἶναί τις φονεύς, Ἀντιφῶν 111. 43, πρβλ. Σοφ. Ἠλ.1453, Ἡρόδ. 1. 30, Θουκ. 3. 64· ἐπιδείκνυμί τινα δωροδοκήσαντα, ὅτι ἔλαβέ τις δῶρα, ὅτι ἐδωροδοκήθη, Ἀριστοφ. Ἱππ.832· ἐπιδείξω σε ταῦτα συνομολογοῦντα Πλάτ. Εὐθύδ.295A· ψυχὴν ἐπ. πρεσβυτέραν οὖσαν τοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 892C· ἐπ. αὐτὸν φοβερὸν (ἐξυπ. ὄντα) Ἀνδοκ. 30. 24.— Παθ., ἐπιδείκνυται αὐθέντης (ἐξυπ. ὢν) Ἀντιφῶν 125. 3· ἐπεδείχθησαν βελτίους ὄντες Ἰσοκρ. 70E, πρβλ. 381E: — ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι χρηστὸς εἶναι, τὸ ἀπαρ. φαίνεται ὑποβολιμαῖον, ἴδε Cobet Nov. LL. σ. 634. **2**) ἀπολ., ἐπιδεικνύς, παρέχων πληροφορίας, ὑποδεικνύων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 349. **3**) Μέσ., ἔργῳ ἐπεδείκνυτο, ὅτι .., Ξεν. Ἀν.1. 9, 10· μετὰ μετοχ., ἐπ. ὑπερθέων Πλάτ. Νόμ. 648D.

ἐπιδεικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιδείκνυμι**, δεῖ ἐπιδεικνύναι, Ξεν. Κυν.10. 21, κτλ.

ἐπιδεικτιάω, ἐφετ., ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιδείξω ἐμαυτόν, νὰ ἐπιδειχθῶ, Ὠριγέν. I. 1036B,C, Ἀλέξ. Ἀλ. 569C, Κύριλλ. Ἱερ. 564A, Ἡσύχ.

ἐπιδεικτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἐπίδειξιν, ἤθους καὶ πάθους Λουκ. π. Ὀρχ. 35· ἡ ἐπιδεικτική, ἐπίδειξις, Λατ. ostentatio, Πλάτ. Σοφ. 224B. **2**) ἐπιδ. λόγοι, λόγοι πρὸς ἐπίδειξιν, δηλ. ἔντεχνα ἐγκώμια, πανηγυρικοί, λόγοι δικανικοί, κ.τ.τ., ὧν ἐγίνετο χρῆσις μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων διδασκάλων ῥητορικῆς, καὶ ὧν ὁ Ἰσοκράτης παρέχει τὰ ἄριστα παραδείγματα, Δημ. 1401 ἐν τέλ., κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ.1. 3, 3 κἑξ.· ὁ ἐπιδεικτικός, ῥήτωρ ἀγορεύων πρὸς ἐπίδειξιν, αὐτόθι 1. 3, 4.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλουτ. Λούκουλλ.11· ἐπ. ἔχειν Ἰσοκρ. 43B.

ἐπῐδεῖν, ἴδε **ἐπεῖδον**.

ἐπίδειξις, Ἰων. **ἐπίδεξις, εως**, ἡ, τὸ ἐπιδεικνύναι, γνωστὸν ποιεῖσθαι. τοῦτο ἐς ἐπ. ἀνθρώπων ἀπίκετο, ἐγένετο περιβόητον, Ἡρόδ. 2. 46. **2**) τὸ παρέχειν τι ὁρᾶν πρὸς ἐπίδειξιν, ἐπίδειξις, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως .. ἢ ἐπὶ πολεμίους παρασκευὴν Θουκ. 6. 31· ἐπ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. 3.16· ἐλθεῖν εἰς ἐπίδειξίν τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 269, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3.11, 2· ἐπ. ποιεῖσθαι τῆς σοφίας Ἀριστ. Πολιτικ.1.11,10. **3**) ἰδίως, λόγων ἐπ. ποιεῖσθαι Δημ. 319. 9· καὶ ἀπολ., ἀγόρευσις πρὸς ἐπίδειξιν, ἀπαγγελία, Θουκ. 3. 42, Πλάτ. Γοργ. 447C· ἐπ. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 44A, 85D, Πλάτ. Φαῖδρ. 99D, κλ. **II**. παράδειγμα, Λατ. specimen, ἐπίδειξις Ἑλλάδι, παράδειγμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, Εὐρ. Φοίν. 871· ἐπίδειξιν ποιεῖσθαί τινι ὡς .., παρέχει σημεῖον ἢ ἀπόδειξιν ὡς .., Αἰσχίν.7. 23.

ἐπιδειπνέω, μετὰ ἓν γεῦμα λαμβάνω καὶ ἄλλο γεῦμα, ἣν δὲ ἐπιδειπνήσωσι Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ.12, π. Διαίτ. Ὀξ. 388. **II**. ἐσθίω τι ὡς δεύτερον ἔδεσμα, τούτων ὃς ἂν ᾖ παχὺς θύσας ἐπιδειπνεῖς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1140, Ἐκκλ. 1178· λαμβάνω ἐπιδόρπιον, ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι Ἀθήν. 640F.

ἐπιδείπνιος, ον, μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι Λουκ. Λεξιφ. 9.

ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀθήν. 658E, 664E, F, πρβλ. Μαρτιάλ.11. 32, Sturz. Μακ. Διάλ. σ. 39 κἑξ.

ἐπίδειπνον, τό, τὸ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου διδόμενον ἔδεσμα, «καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκεια ὀλίγα καὶ χήνεια ὀπτὰ καὶ τρύφη πλακούντων· τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπάικλον, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα (διάφ. γρ. ἐπιδειπνίδα)» Ἀθήν. 664E, κτλ.

ἐπιδεκατεύω, λαμβάνω τὸ δέκατον, Γλωσσ.

ἐπιδέκᾰτος, η, ον, περιέχων ἕνα ἀκέραιον (1.1), ἀριθμὸν καὶ ἓν δέκατον (1. 1.), Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ.76. **II**. εἷς ἐκ τῶν δέκα: τὸ ἐπιδέκατον, τὸ ἓν δέκατον, παρ' Ἀνδοκ. 17. 7, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 10, Δημ., κλπ.· ἐπ. τόκοι, τόκοι τοῦ $^1/_{10}$ = 10 τοῖς ἑκατόν, Ἀριστ. Ρητ. 3.10, 7, Οἰκ. 2. 4, 4: — πρβλ. **ἐπίτριτος**.

ἐπιδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιδέχεσθαι, Πολύβ. 36. 3, 4.

ἐπιδεκτικός, ή, όν, ἁρμόδιος, κατάλληλος νὰ ἔχῃ, Στράβ.163. **2**) ἐπιδεκτικός, ὡς νῦν, Λατ. capax rei, πᾶν τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦ γενέσθαι Πλούτ. 2.1055C:— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 28E.

ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ, ἐπίθ., ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ, ἐπιδεκτικός, Ἰσάρας ἢ Ἀρέσας Πυθαγορ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ.1. 850.

ἐπιδελεάζομαι, Παθ., τίθεμαι ἐπί τι ὡς δέλεαρ, Διόδ.1. 35.

ἐπίδεμα, τό, = **ἐπίδεσμα**, τό, ἐπίδεσμος, Ἐπιφάν.1. 512B.

ἐπιδέμνιος, ον, (δέμνιον) ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ ἐπὶ τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης, ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνὰν Εὐρ. Ἑκ. 927.

ἐπιδέμω, κτίζω τι ἐπί τινος· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., τινί τι Ὀππ. Κ. 4.121.

ἐπιδένδριος, ον, (δένδρον) ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὤν, ἐπὶ σύκου μὴ κοπέντος εἰσέτι ἐκ τοῦ δένδρου, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (393).

ἐπιδένω, καὶ **ἐπιδέννω** = **ἐπιδέω**, Σύμμαχ. ἐν Ἡσ. Α', 6, Ἀποστ. Διατ. 2. 20, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 328, 21.

ἐπίδεξ, ὁ, ποτήριον ἀμυστὶ κενούμενον· «ἐπίδεχα» (τὰ χειρόγρ. -διχα)· σκύφον τὸν μὴ κενόν» Ἡσύχ.· ὁ Ἕρμανν. θέλει ἐπίδεχ' ἀθλίῳ (ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ τῶν ἀντιγράφων) ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1573 (1605 Διvδ.), ἔνθα ὁ Schömann διορθοῖ: ἐπὶ δυσαθλίῳ, ὁ δὲ Wecklein αὐτὸν ὄντα μ' ἀθλίῳ.

ἐπιδεξιόομαι, Μέσ., μετὰ δεξιώσεως δέχομαι, εὑρίσκω ἀπόλαυσιν ἔν τινι, Ἀναξιμένης παρὰ Διογ. Λ. 2. 4.

ἐπιδέξιος, ον, πρὸς τὰ δεξιά, δηλ. ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιά: **I**. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια .. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, ἀνίστασθε κατὰ σειράν, ἀρξάμενοι ἐξ ἀριστερῶν, ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν ὁ οἰνοχόος οἰνοχοεῖ, Ὀδ. Φ. 141, Πλάτ. Συμπ. 214B· πίνειν τὴν ἐπιδέξια (ἐξυπ. κύλικα) Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 33, πρβλ. Ἀναξανδρ. ἐν «Ἀγροίκοις» 1. 3, Ἀθήν. 463F κἑξ.: — ἐντεῦθεν, εὐοίωνος, αἴσιος, ἀστράπτων ἐπιδέξια (ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τῶν ἀκολούθων λέξεων: ἐναίσιμα σήματα φαίνων) Ἰλ. Β. 353· ἐπιδέξια χειρὸς Πινδ. Π. 6.19, Θεόκρ. 25.18:— ἐν ἰσχυρᾷ ἀντιθέσει ἐγράφετο διῃρημένως, ἐπὶ δεξιά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπ' ἀριστερά, Ἰλ. Η. 238, Πλάτ. Θεαίτ. 175E· ἀλλ' ἡ φράσις, τὰ ἐπιδέξια ἀντιτίθεται τῇ τὰ ἐπαρίστερα, Ἡρόδ. 2. 93, πρβλ. 4.191., 6. 33. **2**) μεθ' Ὅμηρον ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως πρὸς .. ἐξέλιπε (πρβλ. ὅμως Ἀριστοφ. Εἰρ. 957), καὶ ἡ λέξις κατήντησε νὰ σημαίνῃ **δεξιός**, κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐπιδέξια εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι (ἔνθα νῦν γράφεται διῃρημένως ἐπὶ δεξιά), Ξεν. Ἀν. 6. 4, 1, κτλ.· τἀπιδέξια, τὰ δεξιὰ μέρη, ἡ δεξιὰ πλευρά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1493. **II**. ὡς ἐπίθ. ἐπὶ προσ., ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ἱκανός, εὐφυής, Αἰσχίν. 25. 21, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 5· μετ' ἀπαρ., ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, 2. 4. 13· ἐπ. πρός τι Πολύβ. 5. 39, 6· περί τι Πλουτ. Αἰμίλ. 37.— Ἐπίρρ. **ἐπιδέξια**, μετὰ δεξιότητος, εὐστόχως, ἐπιτηδείως, εὐφυῶς, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 2, Νικόμ. ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 27, Πλάτ. Πολ. 420E· καὶ **ἐπιδεξίως**, Πολύβ. 3. 19, 13., 4. 35, 7, κτλ. **2**) τυχηρός, εὐτυχής, τύχῃ Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 5.—Πρβλ. **ἐνδέξιος**.

ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, δεξιότης, ἐπιτηδειότης, εὐφυΐα, Αἰσχίν. 34. 20, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 5, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 441B.

ἐπίδεξις, ιος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἐπίδειξις**, Ἡρόδ. 2. 46.

ἐπίδερις, ἐπίδερρις, ἐπιδορίς, ἐν Πολυδ. Β', 174, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὑποδορίς**.

ἐπιδέρκομαι, ἀποθ., βλέπω, παρατηρῶ προσέτι, καί νυ τάδ', αἴ κ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 266, Θ.760, κτλ.· παρ' Ὁμ. μόνον ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Λ.16.

ἐπίδερκτος, ον, ὁρατός, τινὶ Ἐμπεδ. 42.

ἐπιδερμᾰτίς, ίδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἐρωτιαν. σ. 242 ἐν λέξει **λέμμα**: = **πόσθη**, Θεοφ. Πρωτοσπαθ. σ. 902.

ἐπιδερμίς, ίδος, ἡ, (δέρμα) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπὶ τοῦ κυρίου δέρματος λεπτὸν δέρμα, ἐπιδερμίς, Ἱππ. 240. 33, κτλ. **II**. ὁ ὑμὴν ὁ συνδέων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν τῶν ἐνύδρων πτηνῶν, Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τῆς Ἰλ. Β. 460.

ἐπίδεσις, εως, ἡ, (δέω) ἐπίδεσις, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791 κἑξ., Κεφ. Τρωμ. 904.

ἐπίδεσμα, τό, = **ἐπίδεσμος**, Ἱππ. περὶ Ἀγμ.765, περὶ Ἄρθρ. 791, κτλ.

ἐπιδεσμεύω, ἐπιδένω, Ἀνθ. II.11.125.

ἐπιδεσμέω, = τῷ προηγ., Γαλην. τ.14. 339.15 κ. ἀλλ.

ἐπιδέσμιον, τό, μικρὸς ἐπίδεσμος, Γλωσσ.

ἐπιδεσμίς, ίδος, ἡ, = **ἐπίδεσμος**, Κάσσιος (Ἰατροσοφιστὴς) 161. 6.

ἐπίδεσμος, ὁ, ἐξωτερικὸς ἐπίδεσμος, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 743 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Σφ.1440· ἑτερόκλ. πληθ. **ἐπίδεσμα**, τά, Αἰλ. π. Ζ. 8. 9: — ὡσαύτως, **ἐπίδεσμον**, τό, Γαλην.· **ἐπίδεσμα**, τό, Ἱππ. (ἴδε ἐν λ.), ὅρα Λοβ. Φρύν. 292, καὶ σημείωσιν εἰς Θωμ. Μάγ. σ. 502.

ἐπιδεσμο-χᾰρής, ές, ἀγαπῶν τὸν ἐπίδεσμον, ἐπίθετον τῆς ποδάγρας, Λουκ. Τραγῳδοποδ.198.

ἐπιδεσπόζω, εἶμαι δεσπότης, ἄρχων τινός, στρατοῦ (Κῶδ. Μ. στρατῷ) Αἰσχύλ. Περσ. 241.

ἐπιδευής, ές, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπιδεής**, ἐνδεής, ἔχων χρείαν ἢ ἔλλειψίν τινος, μετὰ γεν., δαιτὸς ἐίσης, κρειῶν, γάλακτος κτλ., Ἰλ. Ι. 225, Ὀδ. Δ. 87, κτλ.· βιότου Ἡσ. Θ. 605· λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, μὴ στερούμενοι ὕβρεως καὶ αἴσχους, Ἰλ. Ν. 662· τῶν πάντων ἐπιδευέες Ἡρόδ. 4. 130· ἀπολ., τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής, «ὧν ἐπιθυμεῖ ὅς ἐστιν ἐνδεής» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 481. **II.** ἐλλιπής, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχησθα, «ὅπως μηδὲν τῶν δικαίων ἐνδεὲς καὶ ἐλλιπὲς ἔχῃς» (Θ. Γαζῆς). Ἰλ. Τ. 180· μετὰ γεν., βίης ἐπιδευέες, «δυνάμεως ἐνδεεῖς» (Σχόλ.) Ὀδ. Φ.185· καὶ ὡς συγκριτ., βίης ἐπιδευέες εἰμὲν ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὑποδεέστεροι τοῦ Ὀδυσσέως κατὰ τὴν δύναμιν, Φ. 253, πρβλ. Ὁμήρου Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 338· καὶ ἀπολ., πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν, «ἤγουν ὕστεροι» (Σχόλ.) Ὀδ. Ω.171.

ἐπιδεύομαι: μέλλ. **-δευήσομαι**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιδέομαι** (ἴδε **ἐπιδέω** Β), στεροῦμαι, ἔχω ἔλλειψιν, μετὰ γεν. πράγμ., χρυσοῦ ἐπιδεύεαι Ἰλ. Β. 229, πρβλ. Ὀδ. Ο. 371, Ἡρόδ. 1. 32· ἔχω χρείαν τῆς βοηθείας τινός, μετὰ γεν. προσ., σεῦ ἐπιδευόμενος Ἰλ. Σ. 77. **II.** ἔχω ἔλλειψιν ἔν τινι, ὑπολείπομαι ἔν τινι, μετὰ γεν. πράγμ., ἢ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; «ἢ οὐχ ἱκανῶς ἔχει ὅτι ἐν ταῖς μάχαις ἥττων εἰμί;» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 670, πρβλ. Ρ. 142· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, ὑστερεῖς πολὺ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, εἶσαι πολὺ ὑποδεέστερος ἐκείνων, Ε. 636· ἢ καὶ πράγμ. καὶ προσ., οὔ τι μάχης ἐπιδευέτ' Ἀχαιῶν Ω. 385· μεταγεν. μετ' αἰτ. πράγμ., οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθ', ὥστε κτλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.1220.— Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ Αἰολ. ἀπαρ. τοῦ μέλλ. **ἐπιδεύσην**, Σαπφὼ 2. 15, ἔνθα ὁ Ἕρμανν. γράφει **ἐπιδευής**

ἐπιδεύτερον, ἀλλὰ νῦν γράφεται ἔπι δεύτερον Ὀδ. Γ. 61.

ἐπιδεύτερος, α, ον, ἐκ τῶν δευτερευόντων ὡς ποιητής, Εὐδοκ. Μακρεμ. 68, Σουίδ. ἐν λέξει **Ἀριστομένης**.

ἐπιδευτερόω, δευτερόω, ἐπαναλαμβάνω, Ἐπιφάν. 2. 249C.

ἐπιδευτέρωσις, ἡ, δευτέρωσις, ἐπανάληψις, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΟϚ', 11, ἔνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσιν **ἀλλοίωσις**.

ἐπιδεύω, ὑγραίνω, βρέχω, Ἀνθ. Π. 7. 208. **II.** πληρῶ τι ὑγροῦ τινος, βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητὴρ Ὀρφ. Ἀργ. 1074.

ἐπιδέχομαι, Ἰων. **-δέκομαι**: μέλλ. **-δέξομαι**: Ἀποθ. Παραδέχομαι πρὸς τούτοις ἢ προσέτι, Ἡρόδ. 8. 75, πρβλ. Πολύβ. 22.1, 3. **2)** δέχομαι, λαμβάνω προσέτι, Μένανδ. ἐν Ἀδὴλ. 57. **II.** ἀναδέχομαι, ἐπάγομαι εἰς ἐμαυτόν, Λατ. admittere, πόλεμον Πολύβ. 4. 31, 1. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτρέπω τι, παραδέχομαί τι, Λατ. recipere, κατηγορίαν Δημ.139. 1· πρόφασιν Ἀριστ. Κατηγ. 5, 28· βαρεῖαν ἐπιδεγμένοι (ἀντὶ ἐπιδεδεγμένοι) ἀνάγκαν Βακχυλ. XVII. 96, ἔκδ. Kenyon (16. 96, ἔκδ. Blass)· τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον αὐτόθι 6, 24· ἐναντιότητα αὐτόθι 9, 1· τὴν μεσότητα Ἠθ. Ν. 2. 6, 18· τἀκριβὲς αὐτόθι 1. 1, 4, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐπιδέχεται ὁ χρόνος μακρολογεῖν Δείναρχ. 94.13.

ἐπιδέω (Α): μέλλ. **-δήσω**: — δένω ἐπάνω, προσδένω, τὸν λόφον Ἀριστοφ. Βάτρ.1038· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Ἡρόδ.1.171, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1037: — περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Φ. 391 ἐπέδησε θύρας, ἴδε τὸ ῥῆμα **πεδάω**. **II.** ἐπιδένω, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904: — Παθ., ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, ἔχων τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιδεδεμένα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 32 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐπιδεδεμένοι τὸ ἐπικνημίδιον, τὴν χεῖρα αὐτόθι 2. 3, 19.

ἐπιδέω (Β): μέλλ. **-δεήσω**: — εἶμαι ἐλλιπής, «χρειάζομαι», ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἑπτακοσίας μυριάδας.., ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιαδέων Ἡρόδ. 7. 28: — ἀπρόσ., ἐπιδεῖ, ὑπάρχει προσέτι ἀνάγκη, τῆς τέχνης ἄν.. ἐπιδέοι Πλάτ. Νόμ. 709D, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 63. **II.** Μέσ., ὡς τὸ Ἐπικ. **ἐπιδεύομαι**, στεροῦμαι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, ἔχω χρείαν αὐτοῦ, ἄλλο μὲν ἔχει ἑτέρου δὲ ἐπιδέεται Ἡρόδ.1. 32, Πλάτ. Συμπ. 204A, Ξεν. Συμπ. 8, 16, κτλ.· τριάκοντα ἐπιδεομένην ἡμερῶν Πλάτ. Νόμ.766C.

ἐπιδηκτικός, ή, όν, (δάκνω) δηκτικός, δάκνων, «δαγκανιάρης» μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ.

ἐπίδηλος, ον, σαφῶς ὁρώμενος, φανερός, κατάδηλος, Θέογν. 442· ἐπ. εἶναί τινι Ἡρόδ. 2. 159., 8. 97· ἐπ. ποιεῖν τι Ἀριστοφ. Ἱππ 38· μετὰ μετοχ., ἐπ. ἐστι κλέπτων ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 661: — παρ' Ἱππ., δηλῶν, φανερώνων ἐπερχομένην κρίσιν, ἴδε ἐν Ἀφ.1245. **2)** ἐπίδηλον, ἄξιον προσοχῆς, ἀσύνηθες, εἰ μηδὲν ἐπίδηλον ποιήσουσιν οἱ ἐργάται Ξεν. Οἰκ. 21, 10. **3)** ὅμοιος, ὁμοιάζων, τινὶ Ἀριστοφ. Πλ. 368. **II.** Ἐπίρρ. **-λως**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391, Ἀριστ., κλπ.· συγκρ. **-ότερον**, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Ζ. Γεν. 3.1, 15, **-οτέρως** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 6· ὑπερθ. **-ότατα** αὐτόθι 3. 1, 11 κ. ἀλλ., **-οτάτως**, π. Ζ. Γεν.1.19,15.

ἐπιδηλόω, δηλῶ, ἐπιδεικνύω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 10· νεύματί τι Φιλόστρ. 216.

ἐπιδημεύω, διατρίβω ἐν τῇ πόλει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς βίον, Ὀδ. Π. 28.

ἐπιδημέω, εἶμαι ἐπίδημος, δηλ. εἶμαι ἐν τῇ πατρίδι μου, ζῶ ἐν τῇ πατρίδι μου, ἀντίθετον τῷ **ἀποδημέω**, Θουκ.1.136, Πλάτ. Θεαίτ.173E, Ξεν., κλπ.· παρόντες καὶ ἐπιδημοῦντες Ἀντιφῶν 146. 40· ἐπ. τρία ἔτη Ἀνδοκ.17.17· ἐπ' Ἀθήνῃσι, μένειν οἴκοι ἐν Ἀθήναις, Δημ. 928.10· οὕτως, ἐν αὐτῇ (ἐξυπ. τῇ πόλει) ἐπ. Πλάτ. Κρίτων 52B· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στρατεύομαι**, Ἰσαῖος 74, ἐν τέλ. **2)** ἐπὶ νόσων, τὰς φορὰς τῶν νουσημάτων ἀεὶ ἐπιδημευόντων, αἵτινες εἶναι ἐπιδημικαί, Ἱππ. Προγν. 46. **II.** ἔρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐκ τῆς ἀποδημίας.. νῦν ἐπιδημήσας Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, πρβλ. Πλάτ. Παρμ.126B· οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν; ὅτι δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 172C· ἐπ. εἰς πόλιν Αἰσχίν. 84. 42. **III.** ἐπὶ ξένων, ἔρχομαι εἰς πόλιν τινά, μένω ἔν τινι τόπῳ, ἐν τόπῳ Ξεν. Ἀπομν.1. 2, 61· ἐπ. εἰς Μέγαρα, ἔρχεσθαι εἰς Μέγαρα καὶ μένειν ἐκεῖ, Δημ. 1357. 17· ἐπ. τοῖς μυστηρίοις, παρεῖναι, ὁ αὐτ. 571. 22· τοὺς ἐπιδημήσαντας ἅπαντας τῶν Ἑλλήνων, τοὺς παρευρεθέντας [κατὰ τὴν ἑορτήν], ὁ αὐτ. 584. 6. **2)** ἀπολ., μένω ἔν τινι τόπῳ, εἶμαι ἐν τῇ πόλει, ὅσοι ξένων ἐπιδημοῦσιν Λυσ. 123. 22, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 40· Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκεν Πλάτ. Πρωτ. 309D, πρβλ. 310E, 315C, 342C κ. ἀλλ.

ἐπιδημηγορέω, δημηγορῶ ἐπί τινος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 96.

ἐπιδήμησις, **εως**, ἡ, = **ἐπιδημία** 2, τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως Πλάτ. Ἐπιστ. 330B.

ἐπιδημητικός, ή, όν, ὁ οἴκοι διαμένων, ζῷα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἐκτοπιστικά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.1.1, 26.

ἐπιδημία, ἡ, ἡ οἴκοι διαμονή, τὸ διαμένειν ἢ διατρίβειν ἔν τινι τόπῳ, Πλάτ. Παρμ. 127A· διὰ τὰς ἐπιδημίας τὰς τῶν συμμάχων Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 18. **2)** ἐπ. εἰς.., ἄφιξις εἰς.., Ἡρωδιαν. 3. 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 281.1· ἔλευσις, παρουσία, Χριστοῦ ἐπιδημία Βασίλ. τ. 3. σ. 41B, Γρηγορ. κλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδημία· παρουσία». **3)** ἐπικράτησις νόσου τινὸς ἔν τινι τόπῳ, νουσήματος Ἱππ. 228. 54· ἐπὶ βροχῆς, Αἰλ. π. Ζ. 5. 13.

ἐπιδήμιος, ον, (δῆμος) μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, «τὰ πολιτῶν ἁρπάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων» (Σχόλ.) Ἰλ. Ω. 262· πόλεμος ἐπιδήμιος, ἐμφύλιος πόλ., ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, «τοῦ ἐμφυλίου, τοῦ μὴ πρὸς πολεμίους, ἀλλὰ πρὸς οἰκείους γινομένου» (Σχόλ.), Ι. 64· ἔφαντ' ἐπ. εἶναι σὸν πατέρ', ὅτι ἦτο ἐν τῇ πατρίδι του, Ὀδ. Α. 194· ἐπ. ἔμποροι, διαμένοντές που μόνιμοι, Ἡρόδ. 2. 39, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1024: — καθόλου, κοινός, συνήθης, Πλούτ. 2. 735A. **2)** διατρίβω μεταξύ, ψυχή.. ἐπ. ἄστροις Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 324· ἐκεῖ κατοικῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 827. **3)** ἐπὶ νόσων, ἐπικρατοῦσα, ἐπιδημικὴ νόσος, ἐπιδημία, Ἱππ., ἴδε Foës Οἰκ.

ἐπιδημιουργέω, τελειώνω ἐντελῶς, Ἱππ.1285. 55.

ἐπιδημιουργοί, οἱ, ἄρχοντες κατ' ἔτος ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πολιτειῶν εἰς τὰς ἀποικίας αὐτῶν, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, «ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας» (Σχόλ.), Θουκ.1. 56. **II.** **δημιουργοί**, Προκόπ. Ἀνεκδ. σ.73A.

ἐπίδημος, ον, = **ἐπιδήμιος**, «ἐπιδήμιος ἀντὶ τοῦ ἔνδημος. Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ» Α. Β. 93. 27· οὐ τυγχάνει ἐπίδημος ὤν, δὲν εἶναι ἐν τῇ πατρίδι του, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 348· ἐπίδαμος φάτις Οἰδιπόδα, δημώδης, κοινὴ φήμη περὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Τ. 495. **2)** διατρίβων ἔν τινι τόπῳ, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 226· οἱ ἐπίδαμοι, οἱ οἴκοι διαμένοντες, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 33. **2)** ἐπὶ νόσων, ἐπικρατοῦσα, ἐπιδημικὴ νόσος, ἐπιδημία, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 950.

ἐπιδήν, ἐπιδηρόν, οὐχὶ ὀρθῶς ἀντὶ **ἐπὶ δήν, ἐπὶ δηρόν**.

ἐπιδιαβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, διαβαίνω κατόπιν τινός, Ἡρόδ. 4.122., 6.70· ἐπ. τάφρον Θουκ. 6 101· ποταμὸν Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 4, κτλ.· ἐπιδιαβαίνω ἐπί τινα ἢ τινί, διαβαίνω ποταμὸν ὅπως προσβάλω τὸν ἐχθρόν, ἐκβιάζω τὴν διάβασιν, Πολύβ. 3. 14, 8, Στράβων 116.

ἐπιδιαγιγνώσκω, Ἰων. **ἐπιδιαγινώσκω**, ἐκ νέου σκέπτομαι, κρίνω, Ἡρόδ.1.133.

ἐπιδιαθήκη, ἡ, πρόσθετος διαθήκη, κωδίκελλος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.17. 9, 4. **II.** ἀσφάλεια, ἐγγύησις, Λυσ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐπιδιατίθεσθαι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιδιατίθημι**.

ἐπιδιαιρετέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιδιαιρεῖν (χειρουργικῶς), Ὀρειβάσ. 2. σ. 50.

ἐπιδιαιρέω, ἐκ νέου διαιρῶ, διανέμω, Πολύβ. 1. 73, 3· τοὺς πολίτας ταῖς φράτραις Διον. Ἀλ. 2. 55· τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν σατραπείαν Διόδ.19. 44· αὐτοῖς.. τοὺς ἱππέας ἐπιδιῄρει, διῄρει καὶ ἔπεμπεν ἐναντίον αὐτῶν, Ἀππ. Ἰβηρ. 25: — ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ ἐπὶ πλειόνων, διανέμειν ἀλλήλοις, Ἡρόδ.1.150., 5.116.

ἐπιδιαίτησις, εως, ἡ, κατόπιν διαίτης, ἡ μετὰ ταύτην δίαιτα, Διοσκ. 4.148 (150).

ἐπιδιάκειμαι, Παθ., κεῖμαι ἐπί τινι, εἶμαι τεθειμένος πρός τινα

σκοπόν, «ἔποιζον τὴν πλειστοβολίνδα καλουμένην παιδιάν· ὁ δ' ὑπερβαλλόμενος τῷ πλήθει τῶν μονάδων ἔμελλεν ἀναιρήσεσθαι τὸ ἐπιδιακείμενον ἀργύριον» Πολυδ. Θ', 96. Πρβλ. **ἐπιδιατίθημι**.

ἐπιδιακινδυνεύω, πρὸς τούτοις διακινδυνεύω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 14, 3.

ἐπιδιακρίνω, ἀποφασίζω ὡς κριτὴς ἢ διαιτητὴς ἢ ἀγωνοδίκης, Πλάτ. Γοργ. 524Α, διάφ. γραφ. ἐν Λάχ. 184C.

ἐπιδιαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου, γῆν ἐπιβαλόντες κατακρύπτουσιν ὅπως μηδαμῶς διαλάμψῃ τὸ πῦρ, ὅπως μηδαμῶς ἐξέλθῃ φλὸξ διὰ τῆς ἐπιβληθείσης γῆς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 3, 2· ἀλλὰ τὸ ἄριστον χειρόγρ. ἔχει **διαλ-**.

ἐπιδιαλείπω, ἀφίνω προσέτι διάλειμμα, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 105.

ἐπιδιαλλάσσω, φέρω εἰς διαλλαγήν, συνδιαλλάσσω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 6, 8.

ἐπιδιαλύω, διαλύω, καταλύω, Ὀρειβάσ. σ. 92 Matthaei.

ἐπιδιαμένω, διαμένω κατόπιν, Διογ. Λ. ἐν τῷ Προοιμ. 11.

ἐπιδιαμονή, ἡ, συνέχεια, Μ. Ἀντων. 4. 21, Κλήμ. Ἀλ. 712.

ἐπιδιανέμω, διανέμω προσέτι, Φίλων 2. 651· τινί τι Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 6, 3.

ἐπιδιανοέομαι, Ἀποθ., σκέπτομαί τι, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ προσέτι, Ἱππ. 28. 44.

ἐπιδιαπέμπω: μέλλ. **-ψω**, διαπέμπω προσέτι, Δίων Κ. 60. 20.

ἐπιδιαπλέω, διαπλέω προσέτι, Δίων Κ. 47. 47.

ἐπιδιορθόω, συναρμόζω προσέτι, Πρόκλ. Θεολ. 177.

ἐπιδιαρρέω, διαρρέω ἢ διαλύομαι προσέτι, Ἐρωτιαν. σ. 146.

ἐπιδιαρρήγνυμαι: ἀόρ. **-διερράγην** [ᾰ], Παθ., διαρρήγνυμαι ἐπί τινι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 701.

ἐπιδιασαφέω, (σαφής) προσέτι διασαφῶ, Ἡρωδιαν. π. Σχημ. 54. 30:—Παθ., γίνομαι καταφανής, σαφής, εὐνόητος, Πολύβ. 32. 26, 5.

ἐπιδιασκέπτομαι, Ἀποθ., διασκέπτομαι ἐκ νέου ἢ ἐπὶ πλέον, Νεμέσ. 529Α.

ἐπιδιασκευάζω, ἐκ νέου διασκευάζω, παρασκευάζω νέαν ἔκδοσιν ἔργου τινός, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383, πρβλ. Wolf. Προλεγ. εἰς Ὅμ. σ. clii.

ἐπιδιασύρω, διασύρω ἐκ νέου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 201.

ἐπιδιασχίζω, διασχίζω προσέτι, Ῥήτορες (Walz) τ. 7. σ. 214. 23.

ἐπιδιατάσσομαι, Μέσ., προστίθημι ἄλλας διατάξεις εἴς τι, ἀνθρώπου κεκυρωμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. γ', 15.

ἐπιδιατείνω, ἐκτείνω περαιτέρω, Γαλην. **2)** ἀμεταβ., ἐκτείνομαι μακράν, Πολύβ. 32. 9, 3.

ἐπιδιατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, προσέτι τακτοποιῶ, Δίων Κ. 62. 15.—Μέσ., καταθέτω παρακαταθήκην ὡς ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν ὅτι θέλω πράξῃ τι, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ.· ἀργύριον ἐπιδιατίθεσθαι Δημ. 896. 22 (ἴδε **ἐπιδιαθήκη**)· ὡσαύτως ἐν τῇ κυβείᾳ, διαθέτω, καταθέτω ποσόν τι ἐφ' ᾧ παίζω, Πολυδ. Θ', 96·—ὡς Παθ. τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι τὸ **ἐπιδιάκειμαι**, αὐτόθι.

ἐπιδιατρίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**, μένω ἔν τινι, καὶ οὐδένα τῇ γεύσει χρόνον ἐπιδιατρίβων Θεόφρ. π. Ὀσμ. 11, πρβλ. Ἡρωδιαν. 2. 11· περὶ κεραυνοῦ, φθάνει διεξιὼν πρὶν ἐκπυρῶσαι καὶ ἐπιδιατρίψας μελᾶναι, διαμείνας χρόνον τινὰ μετὰ τοῦτο, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 10.

ἐπιδιατριπτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιδιατρίβειν, Ὠριγ. IV. 137Β.

ἐπιδιαφέρομαι, Παθ., ἐπὶ πλοίων μετακομιζομένων ἀπὸ μιᾶς θαλάσσης εἰς ἄλλην ὑπεράνω ἰσθμοῦ, διαφέρειν δὲ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν πρῶτον καὶ εὐθὺς ταύτας ἀποπλεῖν, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφορμωμένας μᾶλλον τὸν νοῦν ἔχωσιν ἢ τὰς ὕστερον ἐπιδιαφερομένας, «προσετέτακτο ὑπερενεγκεῖν ὑπὲρ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν, καὶ ταύτας εὐθὺς ἐκπλεῖν, ἵνα οἱ Ἀθηναῖοι μὴ διώξωσι κατὰ κράτος ἐκείνας, προσχόντες ἐξ ἡμισείας καὶ ταῖς ὕστερον ὑπερφερομέναις διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα μεριζόμενοι πρὸς τὰ ἔργα θορυβῶνται, μηδὲν ἄξιον λόγου ποιοῦντες» (Δούκας) Θουκ. 8. 8 Bekk.

ἐπιδιαφθείρω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω προσέτι, ἀμφίβ. παρ' Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 6. 3, 2.

ἐπιδιάφραγμα, τό, διάφραγμα ἐπὶ ἄλλου διαφράγματος, Ἥρων π. Πνευμ. σ. 178. 4.

ἐπιδιαχέομαι, διαχέομαι ἐπί τι, Κ. Ἀκροπ. Ὁμιλ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. Actt. SS. Maii τ. 2. σ. 751. 6.

ἐπιδιδάσκω: μέλλ. **-ξω**, διδάσκω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ προσέτι, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17, Οἰκ. 10, 10.

ἐπιδιδυμίς, **ίδος**, ἡ, (**δίδυμος** II) ἐν τῇ ἀνατομικῇ, κιρσώδης τις ὄγκος ἐπικείμενος κατὰ τὴν κορυφὴν τῷ διδύμῳ, δηλ. κείμενος πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄρχεως, Γαλην. τ. 4. σ. 208. 9 καὶ 17, σ. 209. 6, τ. 19. σ. 123. 3, σ. 128. 1· ἴδε Greenhill Θεόφρ. σ. 263. 18.

ἐπιδιδύσκω, ἐνδύω, διερρωγός τι ῥάκος ἐπιδιδύσκουσι Εὐμάθ. ἢ Εὐστάθ. 11. 428.

ἐπιδίδωμι: μέλλ. **-δώσω**: — δίδω προσέτι, εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι κτλ. Ἰλ. Ψ. 559, Ἡρόδ. 2. 121, 4, κ. ἀλλ., καὶ παρ' Ἀττ. ἀπολ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 394, κτλ. **2)** δίδω εἰς προῖκα, ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρὶ Ἰλ. Ι. 148, 290, πρβλ. Λυσ. 146. 29, Πλάτ. Νόμ. 944Α, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 19. **3)** δωροῦμαι, χαρίζω, ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι, δηλ. νὰ τὰς θυσιάσωσιν ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν ἃς ἔλαβον παρ' αὐτῶν, Θουκ. 4. 11, Ἀριστοφ. Εἰρ. 333· ἐπ. τοῦ ἑαυτοῦ μέρους Ξεν. Κύρ. 1. 5, 1: — ἰδίως, προθύμως καὶ δαψιλῶς συνεισφέρω εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰσφέρειν** (ὅπερ ἦν ἀναγκαστικόν), Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3, 3, Ἰσαῖος 54. 38· ἐκ τῶν ἰδίων ἐπ. Δείναρχ. 100. 28· τριήρη ἐπέδωκεν Δημ. 566. 11· ἐπέδωκα τὰ χρήματα ὁ αὐτ. 264. 11, πρβλ. **ἐπίδοσις** καὶ ἴδε Wolf. εἰς Λεπτ. σ. 265. **4)** ἐπιδιδόναι ἑαυτόν, τὸ νὰ ἐπιδοθῇ τις εἴς τι, ν' ἀφιερώσῃ ἑαυτὸν εἴς τι, τινι Ἀριστοφ. Θεσμ. 213· εἴς τι Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Β. 28· καὶ (ἐξυπ. ἑαυτὸν) ἐπιδιδόναι εἰς τρυφήν, Λατ. effundi in delicias, Ἀθήν. 525Ε, πρβλ. 536Α. **5)** δίδω εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω, ἐπιστολήν τινι Διόδ. 14. 47, κτλ.· ἐπιδ. ψῆφον τοῖς πολίταις, παρέχειν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ψηφοφορεῖν, Πλουτ. Νουμ. 7. **II.** Μέσ., λαμβάνω ὡς μάρτυρά μου, θεοὺς ἐπιδώμεθα (ἐξυπ. μάρτυρας) Ἰλ. Χ. 254, ὅπερ ἕτεροι ἀναφέρουσιν εἰς τὸ **ἐπ-ιδέσθαι**: — ἐν Ἰλ. Κ. 463, ὁ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκε σὲ γὰρ πρώτην .. ἐπιδωσόμεθ', ἴσως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἂν καὶ ὁ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ Σχολ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ δώροις τιμήσομεν· πρβλ. **περιδίδωμι**. **III.** παρὰ πεζολόγοις συχνάκις, αὐξάνομαι, προχωρῶ, προβαίνω, προάγομαι, ἐς ὕψος (ἴδε **ἀποδίδωμι** II)· ἐς τὸ ἀγριώτερον Θουκ. 6. 60· ἐς τὸ μισεῖσθαι ὁ αὐτ. 8. 83· ἐπὶ τὸ μεῖζον αὐτόθι 24· ἐπὶ τὸ βέλτιον Ἱππ. Ἀφ. 1242, Πλάτ. Πρωτ. 318Α· βελτίων ἔσται καὶ ἐπ. αὐτόθι C, πρβλ. Κρατ. 410Ε· πρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 913Β· πρὸς εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 33Β· καὶ ἀπολ., αὐξάνομαι, ἐνισχύομαι, «μεγαλώνω», προοδεύω, βελτιοῦμαι, Θουκ. 6. 72., 7. 8, Πλάτ. Εὐθύδ. 271Β, Θεαίτ. 146Β, 150D· ἐπ. πάμπολυ [ἡ μάχη], αὐξάνεται, ἐπεκτείνεται, γίνεται μεγάλη, αὐτόθι 179D· πρβλ. **ἐπίδοσις**. **2)** = **ἐνδίδωμι** V, ὑποχωρῶ, ἐπ. ἐπίδοσίν τινι ἕλκοντι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834.

ἐπιδιέξειμι, διεξέρχομαί τι λεπτομερῶς, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Πλούτ. 2. 854F.

ἐπιδιεξέρχομαι, Ἀποθ., = τῷ προηγ., Γαλην.

ἐπιδιέρχομαι, Ἀποθ., προσέτι διέρχομαι, Πολυδ. Α', 163.

ἐπιδιετής, **ές**, ἴδε ἐν λ. **διετής**.

ἐπιδίζημαι, Ἀποθ., ἐρευνῶ, ἐξετάζω προσέτι, ἐξακολουθῶ νὰ ἐξετάζω, Ἡρόδ. 1. 95. **2)** ζητῶ, ἀπαιτῶ προσέτι, ὁ αὐτ. 5. 106· οὕτω καὶ **ἐπιδίζομαι**, Μόσχ. 2. 28.

ἐπιδιηγέομαι, Ἀποθ., διηγοῦμαι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω, Ἀριστείδ. 1. 298.

ἐπιδιήγησις, **εως**, ἡ, ἡ ἐπακολουθοῦσα ἢ ἡ μετὰ προδιήγησιν γινομένη διήγησις, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 13, 5· repetita narratio ἐν Quinct. Instt. 4. 2, 128.

ἐπιδικάζω: μέλλ. **-άσω**, δι' ἀποφάσεως ἀποδίδω εἴς τινα περιουσίαν ὑπὸ δίκην διατελοῦσαν, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐπ. κλῆρόν τινι Ἰσαῖος 86. 29, Δημ. 1174. 17.— Παθ., ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον, λαβόντος τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ κατέχοντος τὴν περιουσίαν, ὁ αὐτ. 1052. 14· ἀπολ., Νόμ. παρὰ τῷ αὐτῷ 1054, ἐν τέλ. **II.** Μέσ., ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον ὅπως τύχω τῶν δικαίων μου, Πλάτ. Νόμ. 874Α· ἔχω .. τὸν κλῆρον ἐπιδικασάμενος, ἔχω λάβει αὐτὸν δικαστικῶς, Ἰσαῖος 85. 34. **2)** μετὰ γεν., κινῶ ἀγωγὴν διά τι, ἀπαιτῶ δικαστικῶς, ἐπιδικάζεσθαι τοῦ κλήρου Λυσ. Ἀποσπ. 16, Ἰσαῖος 42. 7, Δημ. 1051. 6· ἐπιδικάζομαι τῆς ἐπικλήρου, ἀξιῶ νὰ συζευχθῶ (γυναῖκα) κληρονόμον, ὁ αὐτ. 1068. 16, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 1, Ἰσαῖος 80. 6· μεταφ., ἐπ. τῆς μέσης χώρας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 8.— Παθ., ἡ ἐπιδικασθεῖσα, κληρονόμος ἣν ἀπαιτεῖ τις δικαστικῶς εἰς γάμον, Διόδ 12. 18 (πρβλ. **ἐπίδικος**).

ἐπιδικασία, ἡ, διαδικασία πρὸς κτῆσιν ἢ κατοχὴν κληρονομίας, Ἰσαῖος 42. 8., 44. 12, Νόμ. παρὰ Δημ. 1055. 1· τῆς θυγατρὸς Ἰσαῖος 45. 16· ἐπιδικασίαι κλήρων καὶ ἐπικλήρων Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 83. 4, ἔκδ. Blass.

ἐπιδικάσιμος [ᾰ], ον, ὃν ἀπαιτεῖ τις ὡς ἀνήκοντα αὐτῷ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 2, 4· περιζήτητος, Λουκ. Ἐνύπν. 9.

ἐπίδικατοι (;), συγγενεῖς δι' ἐπιδικασίας κληρονομοῦντες (;)· ἢ **ἐπιδικατόν** (ἐπίδικα(σ)τόν;) ἐπίθ. οὐδ. γένους, Ἐπιγρ. Τεγέας Ἐφ. Ἀρχ. περίοδ. 2, σ. 410, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ἐπίδικος, ον, (δίκη) ἀμφισβητούμενος ἐνώπιον τοῦ νόμου, δυνάμενος νὰ εἶναι ὡς ὑπόθεσις δίκης (πρβλ. **ἀνεπίδικος**), ἐπ. ἐστι ὁ κλῆρος Ἰσαῖος 38. 12, πρβλ. 42. 17., 84. 24: — **ἐπίδικος**, ἡ, κληρονόμος, ἣν οἱ πλησιέστατοι τῶν συγγενῶν ἀπαιτοῦσιν εἰς γάμον, ὁ αὐτ. 44. 25 κἑξ.· ἐπ. ἐπὶ ἅπαντι τῷ κλήρῳ ὁ αὐτ. 45. 23· πρβλ. **ἐπίκληρος**. **2)** καθόλου, ὑποκείμενος εἰς δικαστικὴν ἀπόφασιν, δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, Διον. Ἁλ. 7. 58· διαφιλονι-

κούμενος, πρός τινα Πλουτ. Κλεομέν. 4· ἐπ. νίκη, ἀμφισβητουμένη νίκη, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 3.

ἐπιδίμοιρος, ον, περιλαμβάνων 1+²/₃, Κλήμ. Ἀλ. 783· οὕτως, **ἐπιδιμερής, ές,** Νικομ. Ἀριθμ. 99.

ἐπιδῖνεύω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ὀππ. Ἀλ. 4. 218, Ἡλιόδ. 3. 3.

ἐπιδῑνέω, περιστρέφω τι ὅπως ῥίψω αὐτό, περιστρέφω τι πρὶν τὸ ῥίψω, τὴν μὲν ἔπειθ'.. ῥῖψ' ἐπιδινήσας Ἰλ. Γ. 378· πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας ἧκ' ἐπιδινήσας Ὀδ. Ι. 538, κτλ. — Μέσ., περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σκέπτομαι, Λατ. volvere animo, ἐμοὶ τόδε θυμὸς πόλλ' ἐπιδινεῖται Υ. 218.—Παθ., περιστρέφομαι ταχέως, ἐπὶ πτηνῶν ἐν τῷ ἀέρι, ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην (τὼ αἰετὼ) πτερὰ πυκνὰ Β. 151· ἐπὶ κηφήνων, προσφέρονται ῥύδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 12.

ἐπιδιόγκωσις, εως, ἡ, πρήξιμον, μαστῶν Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 69, 79, 246.

ἐπιδίομαι, = **δίω** καὶ **δίομαι,** Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. Comp. 152 I₇, II₅, II₈, II₁₄, VII₂, IV₂, IV₆. ₁₁, ἴδε **δίω** καὶ πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **δίεσθει.**

ἐπιδιορθόω, διορθώνω μετὰ ταῦτα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 9.— Μέσ., τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃς καὶ καταστήσῃς κατὰ τὴν πόλιν πρεσβυτέρους Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. α', 5.

ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, διόρθωσις προηγηθείσης ἐκφράσεως, σχῆμα ῥητορ., Ἡρωδιαν. π. Σχημάτ. σ. 53, 22., 55, 9, Ῥήτορες (Walz) τ. 3. 711, τ. 8. 596, 434, 506, 535, 595, 650, 774, 688.

ἐπιδιορθωτικός, ή, όν, χρησιμεύων πρὸς ἐπιδιόρθωσιν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἑρμογέν.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 493.

ἐπιδιορίζω, ὁρίζω ἢ διορίζω περαιτέρω, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 7: — ῥημ. ἐπίθ. **ἐπιδιοριστέον,** ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 6. 12, 1.

ἐπιδιουρέω, ἐξάγω μετὰ τοῦ οὔρου ἢ οὐρῶ ὁμοῦ, πῦον ἐπιδιουρήσειν Ἱππ. 88Β.

ἐπιδιπλᾰσιάζω: μέλλ. **-άσω,** = **διπλασιάζω,** Ἡρῳδιαν. 6. 8, 17.

ἐπιδιπλοΐζω, ἐπαναλαμβάνω, χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἐπιδιπλοΐζω, οὕτως ἔχουσι τὰ χειρόγρ. παρ' Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 1014· ὁ Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου προτείνει **ἔπη διπλοΐζω,** ὁ δὲ Ἕρμανν. **ἐπανδιπλοΐζω·** ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **ἐπανδιπλάζω** κατὰ τὸ ἐν Προμηθεῖ (817) **ἐπανδίπλαζε.**

ἐπιδιπλόω, κάμνω τι διπλοῦν, καὶ ἐπιδιπλώσας τὴν δέρριν τὴν ἕκτην κατὰ πρόσωπον τῆς σκηνῆς Ἐξ. (Ἔξοδ. ΚϚ', 9)· διπλώνω εἰς δύο, ἐπ. τὰ φύλλα Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσης 66.

ἐπιδίπλωσις, εως, ἡ, = **δίπλωσις,** Φίλων 2. 479.

ἐπιδιστάζω: μέλλ. **-άσω,** διστάζω περί τινος πράγματος, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 45.

ἐπιδίστασις, εως, ἡ, δισταγμὸς ἐπί τινος ζητήματος, Γαλην. τ. 6, σ. 83 F.

ἐπιδίτριτος, ον, περιλαμβάνων 1+²/₃, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 101. 1.

ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ, ὁ γῦρος τοῦ δίφρου, = **ἄντυξ** Ι. 2, ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο Ἰλ. Κ. 475.

ἐπιδίφριος, ον, (δίφρος) ἐπὶ τοῦ δίφρου, εἰς ὅκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θήῃ Ὀδ. Ο. 51, 75. **II.** ὁ εἰς τὸ ἔργον του καθήμενος τεχνίτης, ἐργάτης, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 50. 3· ἐπ. τεχνίτης Ἰάμβλ. Βίῳ Πυθ. 245· τέχνη ἐπ., ἑδραῖον, καθιστικὸν ἐπάγγελμα, Λατ. ars sellularia, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 2. 28.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 342. **2)** ἁμαξηλάτης, κοινός, πρόστυχος ἄνθρωπος, Ἰουστινιαν. Νεαραὶ 91. 1.

ἐπιδιψάω, διψῶ προσέτι ἢ κατόπιν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1072.

ἐπιδίψιος, ον, = **δίψιος,** Νικ. Θ. 436.

ἐπιδιωγμός, ὁ, συνεχής, ἐπίμονος δίωξις, τὸν ἐπιδιωγμὸν τῶν ἐναντίων Πολύβ. 11. 18, 7.

ἐπιδιώκω: μέλλ. **-ξω,** τρέχω κατόπιν, διώκω, τινὰ Ἡρόδ. 4. 1, 160, Λυσ. 99. 24, κτλ. **II.** ἐκ νέου καταδιώκω δικαστικῶς, «καὶ Ἰσαῖος ἐπιδιώκειν ἔφη τὸ πάλιν δικάζεσθαι» Πολυδ. Η', 67.

ἐπιδίωξις, εως, ἡ, = **ἐπιδιωγμός,** Στράβ. 483, Εὐστ. Πονημάτ. 287. 41.

ἐπίδμων, ονος, ὁ, ἐμπείρως ἔχων, ἔμπειρος, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 89.

ἐπιδοιάζω, κάμνω τι διπλοῦν· μεταφ., πολλαχῶς ἐξετάζω τι, πολέας δ' ἐπεδοίασα βουλὰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 21· πρβλ. **δοιάζω.**

ἐπιδοκέω, πλημμελ. γραφ. ἐν Ἀνδοκ. 32. 43· Reisk. **ἐπιδείξαιτο,** Emper. **ἐπιδείξειε.**

ἐπιδοκίδες, «προσδοκίαι» Ἡσύχ.

ἐπίδομα, τό, ἐπίμετρον, συνεισφορά, δεῖπνα ... ἐξ ἐπιδομάτων Ἀθήν. 364F.

ἐπιδομέω, ἐποικοδομῶ, Φίλων Βυζάντ. περὶ τῶν ζ' Θαυμάτ. 2. 4, 5· ὁ Schneid **ἐπιδεδώμηται,** κτλ.

ἐπιδονέω, τρίζω, ἐφθὸς τυρὸς ἐπεδόνει πολὺς Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 2.

ἐπιδοξάζω, σχηματίζω ἰδέαν ἢ γνώμην περί τινος πράγματος, τὸ ἐπιδοξαζόμενον, δοξασία ἢ γνώμη περί τινος πράγματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 5.

ἐπίδοξος, ον, (δόξα) ἐπὶ προσώπων, ὃν προσδοκᾷ τις νὰ πράξῃ τι, ἢ ὁ πιθανῶς μέλλων νὰ εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, μετ' ἀπαρ., Ἱππ. Ἀγμ. 766· ἐπ. γενέσθαι ἐπιεικεῖς, οἵτινες εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ ἀποδειχθῶσι καλοὶ ἄνθρωποι, Πλάτ. Θεαίτ. 143D· πολλοὶ ἐπίδοξοι τωὐτὸ τοῦτο πείσεσθαι, πιθανὸν πολλοὶ νὰ πάθωσι τὸ αὐτὸ τοῦτο πρᾶγμα, Ἡρόδ. 6. 12· ἐπ. ὧν πάσχειν, προσδόκιμος, Ἀντιφῶν 115. 22, πρβλ. 120. 13· αὐτὸς δ' ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς ταύτης, ἐγὼ προσδοκῶν νὰ τύχω τῆς τιμῆς ταύτης, Ἰσοκρ. 117Ε· ἐπ. γενήσεσθαι πονηρὸς Ἰσοκρ. 397D· ἐπιδοξοτέρου ὄντος (ἐξυπ. αἱρεθῆναι) Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 32· ἐνίοτε μετὰ μετοχ. μέλλ., ἐπ. ἦσαν ἐμβαλοῦντες Πλουτ. Ἆγις 13. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, πιθανόν, μετ' ἀπαρ., ἐπ. γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 89· πρὸς οὓς ἐπ. [ἐστι] πολεμεῖν Ἀριστ. Ῥητ. 1. 4, 9:— ἀπολ., ὅσα .. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει, προσδόκιμα, ἃ ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τις, Ἡρόδ. 4. 11.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίδοξα· προσδοκώμενα»· «ἐπίδοξος· προσδόκιμος». **II.** ἐπὶ φήμης, ἐπίσημος, ἔνδοξος, Πινδ. Ν. 9. 110, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς π. χ. Διοδ. 13. 83, Πλούτ. 2. 239D, κτλ.· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 132 κἑξ.:— οὕτως ἐπίρρ. **-ως,** Ἑβδ. (Α' Ἔσδρ. Θ', 45).

ἐπιδοξότης, ἡ, ἐνδοξότης, δόξα, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. 103. 1.

ἐπιδορᾰτίς, ίδος, ἡ, (δόρυ), τὸ προέχον τοῦ δόρατος, ἡ αἰχμή, Πολύβ. 6. 25, 5, Πλούτ. 2. 217Ε.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιδορατίς· ὁ σίδηρος τοῦ ἀκοντίου, τὸ ἄνω ...» **II.** = **σαυρωτήρ** (ὃ ἴδε), **στυράκιον** Α. Β. 303, 7.

ἐπιδορπίδιος, ον, = **ἐπιδόρπιος,** Ἀνθ. Π. 6. 299.

ἐπιδορπίζομαι, ἀποθ., ἐσθίω ὡς ἐπιδόρπιον, ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι Δίφιλ. ἐν «Τελεσίᾳ» 1, Σώφιλος ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1. 5 (Ἀθήν. 640D).— Ἐν Πολυδ. Ϛ', 102, **ἐπιδορπήσασθαι,** διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπιδορπίσασθαι,** πρβλ. Η', 79· προσέτι αὐτόθι ἔχομεν **ἐπιδορπήματα** ἀντὶ **-ίσματα** (ὡς ἐν § 79).

ἐπιδόρπιος, ον, (δόρπον) πρὸς χρῆσιν μετὰ τὸ δεῖπνον, ὕδωρ (πρβλ. **προσδόρπιος**) Θεόκρ. 13. 36· πρὸς ἐπίθεσιν τραγημάτων, τράπεζαι Ἀθήν. 130C, πρβλ. Νικ. Ἀλεξιφ. 21.

ἐπιδορπίς, ίδος, παλαιὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ **δεῖπνον,** τὸ δὲ δεῖπνον ἐπιδορπίδα [ἔλεγον οἱ παλαιοὶ] Ἀθήν. 11D.

ἐπιδόρπισμα, τό, τὸ μετὰ τὴν κυρίαν τροφὴν παρουσιαζόμενον ἔδεσμα ἢ τρωγάλιον, Φιλιππίδ. ἐν «Φιλαργύρῳ» 1, Ἀθήν. 644Ε, Πολυδ. ς', 79· «ἐπιδορπίσματα· τραγήματα· ἐπίδειπνα» Ἡσύχ.— Πρβλ. **ἐπιδορπίζομαι.**

ἐπιδορπισμός, ὁ, ὡς τὸ προηγ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 100.

ἐπίδορπον, ου, τό, = **ἐπιδόρπισμα,** τἀπίδορπα δέξαισθε Ἡρώνδου Μιμίαμβ. 4. 13.

ἐπιδόσιμος, ον, ὁ ἐπὶ πλέον διδόμενος, ἐπ. παρὰ τἆλλα τοῦτ' ἔσται Ἄλεξ. «Εἰς τὸ φρέαρ» 1· ἐπ. δεῖπνα, εἰς ἃ ἀπροσδόκητος χλιδὴ προσετέθη, Κρώβυλ. ἐν «Ψευδυποβολιμαίῳ» 1, Ἀθήν. 364F.

ἐπίδοσις, εως, ἡ, τὸ χορηγεῖν ἢ παρέχειν περιπλέον, προσφορὰ αὐτοπροαίρετος εἰς τὴν πόλιν, οἱ τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδόντες Δημ. 285. 19· ἐγένοντο εἰς Εὔβοιαν ἐπιδόσεις παρ' ὑμῖν πρῶται, κτλ., ὁ αὐτ. 566. 22· ἴδε **ἐπιδίδωμι** Ι. 3: — ἐπίδομα, φιλοδώρημα εἰς τοὺς στρατιώτας, Λατ. donativum, Ἡρῳδιαν. 1. 5, κτλ. **II.** (**ἐπιδίδωμι,** ἀμεταβ.) αὔξησις, πρόοδος, ἐπ. ἐς πλῆθος τοῦ ῥοφήματος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385· ἐπ. ἔχω, εἶμαι ἐπιδεκτικὸς προόδου ἢ βελτιώσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 146Β, Συμπ. 175Ε κ. ἀλλ.· ἐπ. λαμβάνειν πρός τι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 267, πρβλ. Ἀριστ. Κατηγ. 8, 32· ποιεῖσθαι Πολύβ. 1. 36, 2· ἡ ἐπίδοσις .. γίγνεται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 8 κ. ἀλλ.· ἐπ. τῶν τεχνῶν αὐτόθι 1. 7, 17· ἡ τρίτη ἐπ. τῆς ὀλιγαρχίας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 6, 10. **6)** ἀφοσίωσις, τινός, εἴς τι πρᾶγμα, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 4. **2)** χαλάρωσις, κατάπτωσις, ἐπὶ τῶν νεύρων τοῦ σώματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784· ἐπ. ἐπιδοῦναι αὐτόθι 834. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίδοσις· ἡ προίξ· καὶ αὔξησις».

ἐπιδοτικός, ή, όν, πρόθυμος νὰ δώσῃ εἰς τοὺς χρήζοντας, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **μεταδοτικὸς** ὑπὸ Ἀμμων. σ. 57, «ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· μεταδοτικὸς δὲ ὁ φίλοις». **II.** ἕτοιμος νὰ ἐνδώσῃ ἢ ὑποχωρήσῃ, Ἱππ. Μοχλ. 866.

ἐπιδουλεύω, εἶμαι ἔτι δοῦλος, Ἰουλιαν. 409Α.

ἐπιδουπέω, παράγω δοῦπον ἢ θόρυβον κτυπῶν διά τινος, τάς τε ἀσπίδας ἀνείλοντο [καὶ] ταῖς σαρίσσαις ἐπιδουπήσαντες [ἠλάλαξαν] Πλουτ. Εὐμέν. 14, Κράσσ. 23· ἴδε **ἐπιγδουπέω**

ἐπιδοχή, ἡ, τὸ παραδέχεσθαι νέον τι μετὰ τὴν κατάλυσιν ἄλλου, ὄχλοις τε γὰρ ξυμμίκτοις πολυανδροῦσιν αἱ πόλεις καὶ ῥᾳδίας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς, καὶ παραδοχὰς νέων πολιτευμάτων, Θουκ. 6. 17.

ἐπιδράγματα, τά, πρόσθετα δράγματα, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Τράλλεων, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 181.

ἐπιδρᾰμεῖν, ἐπιδρᾰμέτην, ἴδε **ἐπιτρέχω**.

ἐπιδραμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτρέχω**, δεῖ ἐπιτρέχειν ἢ ἐπιδραμεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 429.

ἐπιδράσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**: Ἀποθ., δράττομαι, πιάνω τι διὰ τῶν χειρῶν, «ἀδράχνω», πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λιβανωτοῦ Πλουτ. Ἀλέξ. 25, κτλ.· τι Ἀλκίφρ. 3. 60: — μεταφ., ἐπιλαμβάνομαι, παντὸς ἐπιδραττόμενοι πολιτεύματος Πλούτ. 2. 793C, Ὄθων 2.

ἐπιδράω, δρῶ, ἐκτελῶ τι ἐπί τινος, ἀφικομένῳ δὲ ἐπιδράσας ὅσα Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Πυθαγόρας ὑπὲρ καθαρσίων νομίζουσιν ἐκέλευσεν ἐς ἤθη στείχειν Φιλόστρ. 234.

ἐπιδρέπομαι, Μέσ., μεταφ., δρέπομαι, ἀπολαύω, δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους Κλήμ. Ἀλ. 35.

ἐπιδρομάδην, Ἐπίρρ. = **ἐπιτροχάδην**, Ὀππ. Ἀλ. 559, Νικ. Θηρ. 481. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδρομάδην· παρέργως. κατὰ σπουδήν».

ἐπιδρομεύς, ὁ, ὁ ποιῶν ἐπιδρομήν, Νεῖλ. 516D.

ἐπιδρομή, ἡ, (ἐπιδραμεῖν) εἰσβολή, εἰσόρμησις, κυμάτων Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 33· κίνησις πρὸς τὰ ἐμπρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 35: — μεταφ., ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τῶν φιλοσόφων, ἐν τῇ τροχάδην ἐξετάσει τῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 7. 48. **II**. αἰφνίδιος εἰσβολή, προσβολή, ἔφοδος ἢ ἐξόρμησις, ἔξοδος, Θουκ. 4. 23, 34, 56· ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγή Ἡρόδ. 1. 6· ἐντεῦθεν, ἐξ ἐπιδρομῆς, αἰφνιδίως, «εἰς τὴν στιγμήν», προχείρως, ἀμέσως, ἐξ ἐπ. αἱρέσεις ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 619D· μηδὲν ἐξ ἐπ. παθεῖν Δημ. 559. 26. **III**. τόπος ἔνθα τὰ πλοῖα εἰσέρχονται, τόπος πρὸς ἐπίβασιν, ὅρμος, Λιβύης .. ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρομάς Εὐρ. Ἑλ. 404, πρβλ. Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1597. **IV**. ῥεῦσις, οἷον αἵματος, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 748. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδρομή· ἔφοδος. ἁρπαγή. ἐπίβασις».

ἐπιδρομία, ἡ, = τῷ προηγ., εἰσβολή, προσβολή, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 593, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 527.

ἐπιδρομικός, ή, όν, ὁ ἐπιδρομάδην γινόμενος, ἐσπευσμένος, ἔσται δὲ ἐπιδρομικώτερον καὶ ὁλοσχερέστερον τὸ τῆς ὑφηγήσεως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 3.

ἐπιδρομίς, ίδος, ἡ, τροχιλία, κοιν. «καροῦλι», Γλωσσ.

ἐπίδρομος, ον, ἐπὶ τείχους, τὸ ἐπιδρομὴν παρέχον, εὐάλωτον, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος Ἰλ. Ζ. 434 (ἀλλ' ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, ἐφ' οὗ δύνανται νὰ τρέχωσιν ἅρματα, Ἀνθ. Π. 9. 58)· ἐπίδρομον Ζεφύροισι, διαπνεόμενον ὑπὸ δυτικῶν ἀνέμων, Ἀνθ. Π. 10. 13, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 3. 635· ἐκ τῶν ἐπιδρόμων καὶ πεδινῶν πρὸς τὴν ἐγγὺς ὑπώρειαν ἄφιππον οὖσαν Πλουτ. Εὐμέν. 9. **II**. ἐνεργ., ἐπιτρέχων, ἐπεκτεινόμενος, ἐξαπλούμενος, ἐπὶ ἑλκῶν, Νικ. Θ. 242. **2**) μεταφ., ὑπὲρ τὸ δέον ἐσπευσμένος, ὁρμητικός, ἀπερίσκεπτος, ὅρκος, γνώμη Παυσ. 9. 21, 6., 33. 3. **3**) ἐπικείμενος, ἐπαπειλῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124. **III**. **ἐπίδρομος**, ὁ, σχοινίον ὅπερ ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ θηρευτικοῦ δικτύου, Ξεν. Κυν. 6, 9, Πολυδ. Ε', 29, πρβλ. Πλίν. 19. 1· οὕτω, δι' ὀργάνων ἐπιδρόμων (παθ.), δι' ἐκτεινομένων σχοινίων, Πλουτ. Σερτώρ. 22· πρβλ. **περίδρομος**, ὁ. **2**) «τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φάρον (ἴσως διορθ. φᾶρος) καὶ ἔλασσον» Ἡσύχ., ἢ κατὰ Πολυδ. (Α', 91) ὁ δεύτερος ἱστὸς πλοίου, ἴδε Ἰσιδ. Ἐτυμ. 19. 3.

ἐπιδροσίζω, δροσίζω, καθιστῶ εὐάρεστον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 562C.

ἐπιδῡναστεύω, δυναστεύω, βασιλεύω ἀμέσως μετά τινα, τινί, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ.

ἐπίδυσις, ἡ, = τὸ ἐπιδῦναι, Ἀμφίβολ. παρὰ Φίλωνι Ι. 115, 32.

ἐπιδυσμενέομαι, εἶμαι ἢ καθίσταμαι δυσμενής τινι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπικηραίνειν**.

ἐπιδυσφημέω, δίδω κακὸν ὄνομα εἴς τινα, καὶ τοὺς διὰ κακίαν δὲ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἐπιδυσφημοῦσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 3.

ἐπιδυσωχέω, ἐπισκώπτω, χλευάζω, «ἐπιδυσ(ω)χεῖν· ἐπιτωθάζειν» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐπιτωθάζω**.

ἐπιδύω ἢ **ἐπιδύνω**, ἀόρ. **ἐπέδυν**, ἐπὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, Ζεῦ κύδιστε .. αἰθέρι ναίων, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον, ἂς μὴ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ ἂς μὴ ἐπέλθῃ σκότος πρὶν καταχρημνίσω τὸ μέγαρον τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Β. 413· ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν, ὁ ἥλιος ἂς μὴ δύῃ πρὶν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ ὑμῶν, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ', 26, πρβλ. Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 15) καὶ Φίλωνα 2. 324.

ἐπιδωμάτιος, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος, ὁ ἐπιδωμάτιος χόρτος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 352C.

ἐπιδωμάω, ἴδε **ἐπιδομέω**.

ἐπιδώμεθα, ἴδε **ἐπιδίδωμι** II. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδώμεθα· ἐπιδῶμεν θεούς, ἴδωμεν».

ἐπιδωρέομαι, Ἀποθ., δωροῦμαι προσέτι, Γαλην. τ. 14. σ. 305, 11.

ἐπιδώτης, ου, ὁ, (ἐπιδίδωμι) ὁ ἀφθόνως παρέχων, ἐπίθετον τῶν θεῶν, ἰδίως τοῦ Διὸς ἐν Παυσ. 8. 9, 2, Πλούτ. 2. 1102F.

ἐπιείκεια, ἡ, (ἐπιεικής) τὸ λογικόν, τὸ εὔλογον, λόγος ἔχει ἐπιείκειάν τινα Ἱππ. π. Ἀγμ. 772. **2**) δικαία τις συγκατάβασις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ αὐστηρὸν δίκαιον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 10, 8, κτλ.· κατ' ἐπιείκειαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κατὰ τοὺς ὅρκους, Ἰσοκρ. 377D, πρβλ. **ἐπιεικής** II. 2. **3**) τὸ ἐπιεικές, δικαιοσύνη, μετριότης, Θουκ. 3. 40, 48., 5. 86, Πλάτ., Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 160, κτλ.· ὡσαύτως, καλωσύνη, ἀγαθότης, Δημ. 581. 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 6 κ. ἀλλ.: — ἐν τῷ πληθ., ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ χάριτες, Ἰσοκρ. 53C. **II**. κατὰ προσωποποίησιν, καὶ τό γε τῆς Ἐπιεικείας ἱερὸν οὐκ ἀπὸ τρόπου δοκοῦσι χαριστήριον ἐπὶ τῇ πραότητι ψηφίσασθαι Πλουτ. Καῖσ. 57.

ἐπιείκελος, ον, = **εἴκελος**, ὅμοιος, τινι, τὸ ἀρσ. συχν. παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.), ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν: ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, θεοῖς ἐπιείκελος Ἰλ. Α. 265, κτλ.· οὕτω, θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα Ἡσ. Θ. 968· πρβλ. **ἐπείκελος**.

ἐπιεικεύομαι, Ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι εἴς τινα ἐπιεικής, νῦν ἐπιεικεύσατο ἡμῖν ὁ θεὸς ἡμῶν Ἑβδ. (Β' Ἔσδρ. 1, 8).

ἐπιεικής, ές, (εἰκὸς) ἁρμόδιος, σύμμετρος, κατάλληλος, πρέπων, τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν .., ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον Ἰλ. Ψ. 246· εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν, εἰ δέ μοι οὐκ ἀποδώσουσι τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν, Ὀδ. Μ. 382. — Ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδέτ. **ἐπιεικές**, ἢ παρενθετ., **ὡς ἐπιεικές**, ὡς εἶναι πρέπον, Ἰλ. Τ. 147, Ψ. 537, Ὀδ. Θ. 839· ἢ μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ὃν μέν (μῦθον) κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, «ἀλλ' ὃν μὲν λόγον πρέπον ἐστὶν ἀκούειν τινὰ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 547· οἷ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, «ὁποῖα εἰκὸς ἔργα θεοῦ εἶναι, τουτέστιν οἷα ἔπρεπε θεὸς παρέχειν» (Σχόλ.), Τ. 21, πρβλ. Ψ. 50, Ὀδ. Β. 207. **II**. μεθ' Ὅμ., **1**) ἐπὶ πραγμάτων: **α**) λογικός, ἡ δὲ τρίτη [τῶν ὁδῶν] .., πολλὸν ἐπιεικεστάτη ἐοῦσα, μάλιστα ἔψευσται, ἡ δὲ τρίτη τῶν γνωμῶν πολὺ λογικωτέρα οὖσα, κτλ., Ἡρόδ. 2. 22· ἐπ. πρόφασις Θουκ. 3. 9· ἐπ. ὁδός, ἀρκούντως καλὴ ὁδός, Πλουτ. Κράσσ. 22. **β**) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ τὸν γραπτὸν νόμον δίκαιον, τί μὲν οὖν ἐστι τὸ ἐπιεικὲς καὶ ὅτι δίκαιον, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8· ἔστι δὲ ἐπιεικὲς τὸ παρὰ τὸν γεγραμμένον νόμον δίκαιον ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 13, 13· τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέασι Ἡρόδ. 3. 53· συγχωρεῖν τἀπιεικῆ τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 1438· ἐπιεικέστερον ἢ δικαιότερον Ἀντιφῶν 117. 40· ἐπ. ὁμολογία Θουκ. 3. 4· γνώμη Ἀριστοφ. Σφ. 1027· τὸ ἐπ. καὶ σύγγνωμον Πλάτ. Νόμ. 757D· πρὸς τὸ ἐπ. = **ἐπιεικῶς** 3, Θουκ. 4. 19: — καθόλου = **μέτριος**, Δημ. 915, ἐν τέλ.: — πρβλ. **ἐπιείκεια** II.
2) ἐπὶ προσώπων, ἄρτιος, τέλειος, ἄνευ ἐλαττώματος, παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, ἄφωνος δὲ Ἡρόδ. 1. 85· ἱκανός, οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν τριηράρχων Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30· τίνες .. τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς, τίνες τῶν νέων ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ εὐδοκιμήσωσι, Πλάτ. Θεαίτ. 143D, πρβλ. Πολ. 398B, Νόμ. 957A. **β**) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, λογικός, δίκαιος, ἀγαθός, πρᾶος, ἐπ. τὴν ψυχήν, τῇ φύσει, τοῖς ἤθεσιν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 210B, κτλ.· ἀπολ., Θουκ. 8. 93, Ἰσοκρ. 12D· ἐπ. ἄνδρες, ἀντίθετον τῷ μοχθηροί, Ἀριστ. Ποιητ. 13, 2· τοὐπιεικές, τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον, Σοφ. Ο. Κ. 1127· οὔτε τοὐπ., οὔτε τὴν χάριν οἶδεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 709. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιεικέα· τὸν ἀστεῖον. ἢ τὸν ἀψευδῆ. ἄλλοι τὸν ἐγχωροῦντα καὶ πρέποντα» καὶ «ἐπιεικές· καθῆκον, πρέπον, προσῆκον, ἱκανόν. ἐπεοικός. προσηνές, εὔγνωμον, μέτριον. εὐφυές, σπουδαῖον. πρᾶον. ἀγαθόν».
III. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰων. **-κέως**, πρεπόντως, ἐπαρκῶς, ἀρκούντως, «ἀρκετά», Λατ. satis, ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως, εἶναι ἀρκετὰ γλυκεῖα, Ἡρόδ. 2. 92· ἐπ. ἔχω, εἶμαι ἀρκετὰ καλά, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 176· ἐπ. ἐξεπίστασθαι Ἀριστοφ. Σφ. 1249· ἐπ. ἀναίσθητον Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 4, 3· ἐπ. πλατὺ ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 17, πρβλ. 17, 18· οἱ πυρετοὶ ἐς τεταρταῖον ἐπ. μεθίστανται Ἱππ. 139A, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 37· ἐπ. τὸ τρίτον μέρος, σχεδόν, περίπου, Πολύβ. 6. 26, 8· καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν, μόλις ἠδύναντο νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυά των, Πλάτ. Φαίδων 117C· ἐπ. μὲν .., ἴσως, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493C. **2**) πιθανῶς, λογικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 431E, κτλ.
3) μετ' ἐπιεικείας, πρᾴως, εὐμενῶς, Πλουτ. Πύρρ. 23· ἐπ. ἔχειν πρός τινα Ἰσοκρ. 310D. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιεικῶς· πάνυ, λίαν, πρᾴως».

ἐπιεικοσθέβδομος, εἰκοστὸς καὶ ἕβδομος, λόγος Πτολ. Ἁρμ. Ι. 13, σ. 62-3, ἔκδ. Wal.

ἐπιεικτός, ή, όν, (εἴκω) ὑποχωρῶν, ὑποχωρητικός, λέξ. Ἐπ., παρ' Ὁμ. ἀείποτε μετ' ἀρνήσεως, σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν Ἰλ. Θ. 32, Ὀδ. Τ. 493· μένος .. ἀάσχετον, οὐκ ἐπ., «οὐκ εὐκατάπληκτον, οὐχ ὑποχωρητικόν, οὐκ εὐένδοτον» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 892· πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπ., ἀκατάπαυστον, «οὐ μέτριον, οὐ φορητὸν»

(Σχόλ.), Π. 549· ἀλλά, ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτά, «οἷς οὐκ ἄν τις εἴξειεν ἐπιεικῶς διατεθείς, .. καὶ ἄλλως εἰπεῖν, γελαστὰ μὲν τοῖς ἄλλοις, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐπιεικτά» (Εὐστ.) Ὀδ. Θ. 307, ἔνθα ἴδε Nitzsch.

ἐπιειμένος, ἴδε **ἐπιέννυμι**.

ἐπιείσομαι, ἐπιεισάμενος, ἴδε ἔπειμι (εἶμι).

ἐπίεκτος, ον, = **ἔφεκτος**, Μουσ. Συγγρ.

ἐπιέλδομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἐπέλδομαι**, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 783.

ἐπι-ελίκτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐφελίσσων, λέξις σχηματισθεῖσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἠλέκτωρ**, Σχόλ. Ἰλ. Τ. 398.

ἐπιέλπομαι, Ἐπ. ἀντὶ **ἐπέλπομαι**, ὃ ἴδε.

ἐπίελπτος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἐλπίζῃ ἢ νὰ περιμένῃ, ἐλπιστός, Ἀρχίλ. 69, Ὀππ. Ἁλ. 4. 311.

ἐπιέννῡμι, ἐπιθέτω, ῥίπτω ἐπάνω εἴς τινα, χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν, ἐρρίψαμεν ἐπ' αὐτὸν χλαῖναν, Ὀδ. Υ. 143· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὴν μετοχ. παθ. πρκμ. **ἐπιειμένος**, περιβεβλημένος, ἐπὶ μεταφορικῆς ἐννοίας μετ' αἰτ., ἀναιδείην ἐπιειμένε, ἠμφιεσμένε, περιβεβλημένε μὲ ἀναίδειαν, ἀναίσχυντε, Ἰλ. Α. 149· θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν Θ. 262, κτλ.· ἐπ. ἀχλὺν Ἀνθ. Π. 7. 283· λευκοῖσι δ' ἑκάτερθε κόμαις ἐπιειμένη ὤμοις, ἔχουσα τοὺς λευκοὺς ὤμους ἑκατέρωθεν κεκαλυμμένους διὰ τῆς κόμης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 45· χαλκὸν ἐπίεσται, καλύπτεται ὑπὸ χαλκοῦ ἄνωθεν, Χρησμὸς παρ' Ἡροδ. 1. 47, ἴδε Κριτικ. καὶ Γραμματικ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τόμῳ Β', σ. 286.— Μέσ., ἐνδύομαι προσέτι, βάλλω ἐπάνω μου ὡς ἐπανωφόριον, χλαίνας ἐπιέννυσθαι Ἡρόδ. 4. 64· μεταφ., ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο Ἰλ. Ξ. 350· θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη, καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος (ποιητ. μέλλ.), ἂς ἐνθυμηθῇ ὅτι τὰ μέλη ἅπερ ἐνδύει εἶναι θνητὰ καὶ ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ καλυφθῇ ὅλος ὑπὸ τῆς γῆς, Πινδ. Ν. 11. 21· οὕτω, γῆν ἐπιέσασθαι Ξεν. Κύρ. 6. 4, 6· γῆν ἐπιεννύμεθα Ἀνθ. Π. 7. 480, πρβλ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 8. 4· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις, σκεπάσαντες τὴν ῥάχιν των διὰ μαλακῶν χλανίδων, Πινδ. Ν. 10. 82.— Ἀρχαῖον Ἐπ. ῥῆμα ἀπαντῶν παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν τῷ τύπῳ **ἐφέννυμι** ἕνεκα τοῦ δίγαμμα, ἴδε **ἕννυμι, καταέννυμι**· τὸ **ἐπιέσασθαι** διατηρεῖται ἔτι παρὰ Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλὰ τὸ **ἐφέσσεσθαι, ἐφέσσατο, ἐφεσσάμενος** ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 691, 1326, Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 299, 446.

ἐπιέπομαι, ἴδε **ἐφέπομαι**.

ἐπιέπω, ἐπιτελῶ; «ἐπιέψω· ἐπιτελέσω» Ἡσύχ.

ἐπιεργάζομαι, ἐπιεργαζόμενον Ἐπιγρ. Ἀμφικτυόνων ἐν Ἀθήναις CIA. II. 545, ἴδε **ἐπεργάζομαι**, 2.

ἐπιέσπερος, ἴδε **ἐφέσπερος**.

ἐπιέσπομαι, ἴδε **ἐφέπομαι**.

ἐπιετής ἢ **ἐπετής, ές,** (ἔτος) τούτου τοῦ ἔτους, ἐφετεινός, ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς (χιόνος) πεπτωκυίας Πολύβ. 3. 55, 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 337.

ἐπίϜοιφος (= **ἔποικος**) Ἐποικ. Λοκρ. γράμ., ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.

ἔπιζα, «ὄρνεα. Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἐπιζάνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφιζάνω**.

ἐπιζάξ, «ἐπὶ τὰ ἀριστερά. καὶ ἐπ' εὐθείας. καὶ ἐπὶ τὴν σύντομον. καὶ ἐπίτηδες. ἐκ πλαγίου. ἢ συντόμως. Ἀθηναῖοι» Ἡσύχ., ἴδε **ἐπιτάξ**.

ἐπιζᾰρέω, = **ἐπιβαρέω**, Εὐρ. Ῥῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἔνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.)· πρβλ. **ζέρεθρον** καὶ ἴδε ἐν **Ζ ζ**.

ἐπιζάφελος [ᾰ], **ον,** ὁρμητικός, σφοδρός, χόλος Ἰλ. Ι. 525. —Ἐπίρρ. **ἐπιζαφελῶς** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομασ. **ἐπιζαφελής**, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ· τὸ οὐδέτ. ὅμως **ἐπιζαφελὲς** εὕρηται παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἑρμηνεύει αὐτό: «θυμῶδες. ὀργίλον. χαλεπόν. ἰσχυρόν. ἐπίκοτον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὁρμητικῶς, ἐξημμένως, μανιωδῶς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μενεαίνειν Ἰλ. Ι. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεείνων Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 487· ὡσαύτως, ἐπιζάφελον κοτέουσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1672.— Μόνον Ἐπικ. (Τὸ ἁπλοῦν **ζάφελος** οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ: φανερῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἐπιτατικὸν προθεματικὸν **ζα-**.)

ἐπιζάω, Ἰων. **-ζώω**, ζῶ μετά τινα ἢ μετά τι, ἐπιζῶ, εἰ ἐπέζωσε Ἡρόδ. 1. 120· ἂν .. ἐπιζῇ (κοινῶς ἐπιζώῃ) Πλάτ. Νόμοι 661C· μεταφ. ἐπὶ φθόνου, παραμένω κατόπιν, τοῦ φθόνου πολὺν χρόνον οὐκ ἐπιζῶντος Πλούτ. Νουμ. 22.—Συντάσσεται μετὰ δοτ., πρβλ. **ἐπιβιόω** καὶ ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 313.

ἐπιζείω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπιζέω**, Ὀππ. Ἁλ. 457.

ἐπίζεμα, τό, (ἐπιζέω) βράζον ἢ βραστὸν ὑγρόν, Σύμμαχ. ἐν Ὠσηὲ Γ', 7.

ἐπιζεύγνῡμι καὶ **-ύω**· μέλλ. **-ζεύξω**. Ζευγνύω ἄνωθεν, ἐνθαῦτα αὖθις ἐπεζεύγνυον Ἡρόδ. 7. 36· τοὺς κίονας τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξεν Πλουτ. Περικλ. 13· δένω σφιγκτά, χεῖρας ἱμᾶσι Θεόκρ. 22. 3. **2)** ζευγνύω, δένω τι εἴς τι, συνάπτω, Λατ. adjungere, πώλοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον Αἰσχύλ. Εὐμ. 405· μεταφ., καὶ ἐνίοις (τῶν ἐντόμων) συγγενικοῖς οὖσιν οὐκ ἐπέζευκται κοινὸν ὄνομα οὐδὲν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1, πρβλ. Ῥητ. 3. 5, 7· — μεταφ. ἐν τῷ Παθ., μηδ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμῃ πονηρᾷ, μηδὲ νὰ κοινωνήσῃ τὸ στόμα σου μὲ λόγον πονηρόν, Αἰσχύλ. Χο. 1044· μαθηματ., ἐπεζεύχθω, κτλ., ἂς ἐπιζευχθῇ, ἑνωθῇ τὸ σημεῖον Α μετὰ τοῦ σημείου Β, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 7, κ. ἀλλ. **II.** περικλείω, ἐγκλείω, Πολύβ. 1. 75, 4., 3. 49, 7.

ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, «σπεῖρα καὶ σειρά» Ἡσύχ.

ἐπιζευκτικός, ή, όν, ὁ ἐπιζευγνύς, ἐπὶ συνδέσμου, «τίθεται δὲ κατὰ τὸν ἐπιόντα χρόνον (τὸ ὁπότε) συνεκφερομένου αὐτῷ τοῦ ἐπιζευκτικοῦ συνδέσμου τοῦ ἄν· ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε (Ὀδ. Α. 41)· ἔδει οὖν ἐπιζευκτικῷ αὐτὸν χρήσασθαι τῷ εἰ [Ὁμηρικῶς]· εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ (Ὀδ. Ε. 178)» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1349.

ἐπίζευξις, εως, ἐπίδεσις, ἐν τῇ ἐπιζεύξει τῶν ἐπιτιθεμένων (φοινίκων) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 1. **II.** παρὰ Γραμμ., ἡ ἐπανάληψις λέξεως, «ἐπίζευξις δὲ ὅταν τὰ προκείμενα ὀνόματα διαλαμβάνοντες τὴν ἐπιφορὰν ἐμφαντικωτέραν ποιησώμεθα, οἷον 'Θῆβαι δέ, Θῆβαι, πόλις ἀστυγείτων, μεθ' ἡμέραν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνηρπάσθη' (Αἰσχίν. 72. 30)» Ἡρωδιαν. περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 603. 13.

ἐπιζέφῠρος, ον, πρὸς δυσμάς, δυσμικός, δυτικός, «ἥτις ἔχεις κληῖδα ἐπιζεφύροιο Δυμαίης» Εὐφορίων παρὰ Στεφάνῳ Βυζαντ. ἐν λ. **Δύμη**:— οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ ἐλέγοντο **Ἐπιζεφύριοι**, Πινδ. Ο. 10. 18, Ἡρόδ. 6. 23, κτλ.

ἐπιζέω: μέλλ. **-ζέσω**, ἐπὶ ὕδατος, ἀνακαχλάζω ἐκ τῆς θέρμης τοῦ πυρός, ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδῦναι μετὰ πυρὸς πολλοῦ καὶ κλύδωνος ἐπιζέσαντος Πλούτ. 2. 399D· πομφόλυγες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφρῶν οἷα δὴ ἐπιζέουσαι Ἀρριανὸς ἐν Στοβ. παραρτ. 2. 5 (σ. 9, ἔκδ. Gaisf.):— μεταφ., ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσε, ἡ νεανικὴ ψυχή μου ἀνεκάχλασεν ὅτε ἤκουσα τοῦτο, Ἡρόδ. 7. 13· ἡ χολὴ ἐπιζεῖ Ἀριστοφ. Θεσμ. 468· θυμάλωψ ἐπέζεσεν (ὡς εἰ ἔλεγε θυμός) ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 321· κέντρ' ἐπιζέσαντα, ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου ἐνεργοῦντος ἐκτὸς τοῦ δέρματος, Σοφ. Τρ. 840· μετὰ δοτ., δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε Εὐρ. Ἑκ. 583. **II.** ἐνεργ., κάμνω τι νὰ βράσῃ, θερμαίνω, μετ' αἰτ., ἐπιζεῖν λέβητα Εὐρ. Κύκλ. 392, πρβλ. Musgr. (παρὰ Δινδ.) ἐν τόπῳ· οὕτως ἴσως ἐν Ι. Τ. 987, ἐκτὸς ἂν μετὰ τοῦ Δινδ. ἀναγνώσωμεν: δεινή τις ὀργὴ ἐπέζεσε, ἄγει τε τὸ σπέρμα, κτλ.

ἐπίζηλος, ον, ἀξιοζήλευτος, ὄλβιος ᾧ τινι θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν σύν τ' ἐπιζήλῳ τύχᾳ ἀφνεὸν βιοτὰν διάγειν Βακχυλ. V. 52 (ἔκδ. Kenyon), Αἰσχύλ. Ἀγ. 939.

ἐπιζηλοτυπέω, διάφ. γρ. ἐν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 18. 2, ἀντὶ τοῦ ἔτι ζηλοτυπεῖν.

ἐπιζηλόω, ποθῶ τι, ἐπιζηλοῦν ἐκεῖνα πείθει (ἐπὶ τὸ ζηλοῦν ἐκεῖνα πειθοῖ VM) Ἰουλιαν. 103C.

ἐπιζήμιος, Δωρ. **-ζάμιος, ον,** (ζημία), ὡς καὶ νῦν, ὁ προξενῶν ζημίαν, βλαβερός, ἐπιβλαβής, Χάρων. Ἀποσπ. 12, Θουκ. 1. 32· τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 9. **2)** ἐπὶ ποινῆς, τοῖς δὲ εὐπόροις ἐπιζήμιον μὴ κεκτημένοις (ὅπλα), δηλ. ἐπίκειται ζημία, πρόστιμον, τιμωρία ἐὰν δὲν ἔχωσιν ὅπλα, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 4:— **ἐπιζήμια, τά,** = **ζημίαι**, τιμωρίαι, ποιναί, Πλάτ. Νόμ. 784E, 788B· χρησόμεθα ἐπιζημίοις = ἐπιζημιώσομεν Δημ. 280. 15· ἴδε **ἐπελάω**. **II.** ὑποκείμενος εἰς ζημίαν, ποινήν, Πλάτ. Νόμ. 765A, Αἰσχίν. 7. 13.

ἐπιζημιόω, ἐπιβάλλω ζημίαν, ποινήν, στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 22.

ἐπιζημίωμα, τό, ποινή, πρόστιμον, Ἡρακλεωτ. Πίνακες ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 155, Πολυδ. Η', 149.

ἐπιζητέω, ἐπιζητῶ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, Λατ. desiderare, τινα Ἡρόδ. 3. 36., 5. 21, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 19· ἐπ. τὸν ἄνθρωπον, ἐπὶ πλέον ἀναζητεῖν, Δημ. 271. 16· τῆς αἰτίας αἰτίαν ἐπ., Πολύβ. 1. 5, 3:—ἀπόλ., οἱ ἐπιζητοῦντες, οἱ ἀνιχνεύοντες καὶ διώκοντες τὰ θηρία πρὸς τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, νόμιζε δὲ ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι Ξεν. Κύρ. 2, 4, 25:—Παθ., τὰ ἐπιζητούμενα περί τι, τὰ ἀπαιτούμενα πράγματα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 5. **2)** ζητῶ προσέτι, Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2· μηδ' ἕτερ' ἐπιζήτει καλὰ Ἀντιφάν. ἐν «Ἄρχοντι» 1. 5.—Παθ., ἐπιζητεῖται, εἶναι ζήτημα, συζητεῖται, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 2, 4· ἐπιζητεῖται πότερον .. αὐτόθι 9. 9, 2, κτλ.

ἐπιζήτημα, τό, ζήτημα, Κλήμ. Ἀλ. 528.

ἐπιζητήσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἐπιζητήσῃ, ὁ ἐπιζητούμενος, Μεταγεν.

ἐπιζήτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιζητεῖν, ἀναζήτησις, τινος Γαλην. τ. 19. σ. 372, 3· ζήτησις, ἔρευνα, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ἐπιζητητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιζητῶ**, δεῖ ἐπιζητεῖν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 1.

ἐπιζητητικός, ή, όν, ὁ, «μῶν ἄρα. σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν· τὸ γὰρ μῶσθαι ζητεῖν» Σουΐδ.

ἐπιζοφόω, ἐπισκοτίζω, τὴν τοῦ μέλλοντος γνωστικὴν ἐπι-

ζοφώσαντες δύναμιν τῆς ψυχῆς Γρηγορ. Ναζ. III. 1170A, Ὀλυμπιόδ. Ἀλ. 53A.

ἐπιζυγέω, ἐν Νικ. παρ' Ἀθην. 683C, ἐπὶ παθ. σημασίας, συνενοῦμαι.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιζυγῶν· ἀπολαμβάνων. συνέχων».

ἐπιζύγιον, τό, = **ὑποζύγιον**, τοὶ δὲ ξένοι καταγομένοι ἐξῆναι ἁμέραν καὶ νύκτα νέμεν ἐπιζύγιον, τῷ δὲ ξένῳ καταγομένῳ, κτλ., Ἐπιγρ. Ἀρκαδ. Hoffman G. D. I. σ. 23, Ἀριθμ. 29. —Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιζύγιον· μέρος τῆς νεώς». Ἴδε Danielsson Ἐπιγρ., σ. 49.

ἐπιζυγίς, ίδος, ἡ, σιδηρᾶ καρφὶς δι' ἧς ἐστερεοῦτο ἡ νευρὰ τοῦ πετροβόλου, Φίλων Βελοπ. 53.

« **ἐπιζυγκλεῖν**· ἐπισκαρδαμύττειν. ἐπιστένειν. ἐπικατακλᾶν » Ἡσύχ.· «ἐπιζυγκλοῦσα· ἐπικλείουσα. μύουσα» ὁ αὐτ.

ἐπιζῠγόω, κλείω διὰ ζυγοῦ, δηλ. μοχλοῦ, εἰς δωμάτιον εἰσδραμόντα ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας Ἀρτεμίδ. 1. 4, Πολυδ. Ι', 26.—Μέσ., **ἐπιζυγοῦμαι**, ἀσχολοῦμαι, Νικηφ. Κωνστ. 173B.

ἐπιζύγωμα, τό, δεσμός, ἱμάς. Μεταγεν.

ἐπιζώννῡμι: μέλλ. **-ζώσω**, ἐπιζωννύω, ζώννω ἐπάνω, Παθ., τύπτονται ἐπεζωσμέναι καὶ φαίνουσαι τοὺς μαζούς, ἔχουσαι τὰ ἐνδύματά των οὕτως ἐζωσμένα, ὥστε νὰ ἀφίνωσι τὸ στῆθος γυμνόν, Ἡρόδ. 2. 85· ἐπεζωσμένος ἐγχειρίδιον, ἐζωσμένος μὲ .., Πλουτ. Γ. Γράκχ. 15· ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς Παυσ. 9. 39, 8.

ἐπιζώστρα, ἡ, = **ζωστήρ**, ζώνη, ζώστρα, Σοφ. Ἀποσπ. 216.

ἐπιζώω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιζάω**, Ἡρόδ. 1. 120.

ἐπίηλε [ῑ], ἴδε **ἐπιάλλω**.

ἐπιήνδανε, ἴδε **ἐφανδάνω**.

ἐπίηρα φέρειν = ἦρα φέρειν ἢ ἦρα ἐπιφέρειν, φέρω εἴς τινα ἀρεστά, εὐπρόσδεκτα δῶρα· πράττω τι χαριζόμενός τινι, χαρίζεσθαι ἐπίηρα φέροντα Σοφ. Ο. Τ. 1095, πρβλ. Ριαν. παρὰ Στοβ. τίτλ. 4. 34· ἐπίηρα φέρεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 375· δέχθαι Ἀνθ. Π. 13. 22:—**ἐπίηρα** ὡς ἐπίρρ., χάριν, πρὸς χάριν, τινὸς Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. η', στ. 46. **II.** ἑνικὸν **ἐπίηρος**, εὐχάριστος, εὔχαρις ἁπαντᾷ παρὰ τῷ Ἐμπεδ. 211· τὸ οὐδέτ. ἐν τῇ Μικρᾷ Ἰλιάδι Λέσχεω Μυτιληναίου (Ἀποσπ. Ὁμ. 56)· ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί·—συγκρ. **ἐπιηρέστερος** ἐν Ἐπιχ. παρ' Εὐστ. 1441, 15.—Πρβλ. **ἦρα, ἐπιήρανος.** (Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λ. **ἦρα** 8. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν παρ' Ὁμ., ἀναγινώσκων ἐπὶ ἦρα φέρειν, ὅ ἐ. ἦρα ἐπιφέρειν, ἴδε ἐν λέξει **ἦρα**· ἀλλὰ τὸ **ἐπίηρα** (πρβλ. τὸ σύνθετον **ἐπιήρανος**) πρέπει πιθανῶς νὰ τηρηθῇ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις).

ἐπιήρᾰνος, ον, εὐχάριστος, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται Ὀδ. Τ. 343:—μεθ' Ὅμηρον ἡ ἔννοια μεταβαίνει εἰς τὴν τοῦ ἐπικουρεῖν, βοηθεῖν, ὡς τὸ **ἀμυντικός**, Μινύαις ἐπιήρανος Ὀρφ. Ἀργ. 97· προσέτι εἰς τὴν τοῦ κυβερνᾶν, διοικεῖν, Ἀθηναίων ἐπιήρανε Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 1, πρβλ. Νόνν. Δ. 2. 10· οὕτω, καλῶν ἐπ. ἔργων Ἐμπεδ. 429· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἴων παρ' Ἀθην. 447F:—ἀκολούθως λαμβάνει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπωθεῖν, ἀποκρούειν, ἐπιήρανος ἀσπὶς ἀκόντων Ἀνθ. Π. 9. 41. **II.** ἐνεργ., νεύρων ἐπιήρανος, ἐνισχύων, ἐπιτείνων, παρέχων ἔντασιν, τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 20.—Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἦρα** 12.

ἐπίηρος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἐπίηρα**.

ἐπιθαλαμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἢ ποιῶν ἐπιθαλαμίους ᾠδὰς ἢ ὕμνους, ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταὶ ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον Τζέτζ. ἐν «Προλεγομένοις» εἰς Λυκόφρ. περὶ τὸ τέλος.

ἐπιθᾰλάμιος, ον, (θάλαμος) γαμήλιος, Λουκ. π. Ὀρχ. 44· ἐπ. ᾠδαὶ Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 4. 1· ὡς οὐσιαστ. **ἐπιθαλάμιος**, ὁ, ἢ ἡ, (ἐξυπ. ὕμνος ἢ ᾠδή), ᾠδή, ἥτις ᾔδετο ἐν χορῷ πρὸ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου, ἴδε Θεόκρ. 18, Λουκ. Συμπ. 40, Ἱμέρ. Λογ. 1.

ἐπιθᾰλᾰμίτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

ἐπιθαλασσίδιος, Ἀττ. **-ττίδιος, ον**, = τῷ ἑπομ., Θουκ. 4. 76, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 28, κτλ.· **ἐπιθαλαττιαῖος**, διετηρήθη ὑπὸ τοῦ Κραμήρου ἐν Στράβ. 73, 167.

ἐπιθᾰλάσσιος, Ἀττ. **-ττιος, α, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 16: (θάλασσα):—κείμενος ἢ κατοικῶν παρὰ θάλασσαν, Λατ. maritimus, Ἡρόδ. 1. 154· τὰ ἐπιθαλάσσια ὁ αὐτ. 5. 30· ἐπ. τῆς Πελοποννήσου Θουκ. 2. 56· παραθαλάσσιος, θαλασσινός, Ἐπίχ. 68 Ahr.—Ἐν Ἀππ. Ἰβηρ. 12 **ἐπιθάλασσος** εἶναι πλημμελὴς γραφή.

ἐπιθαλπής, ές, θερμός, «ἐπιθαλπές· τερπνόν» Ἡσύχ.

ἐπιθάλπω, θερμαίνω ἄνωθεν, ἰδίως τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιθάλπων γαῖαν Ξενοφάν. παρ' Ἡρακλείδῃ σ. 470· πρβλ. Πλουτ. 2. 780E· ἐὰν μὴ πάλιν ἡ τεκοῦσα (πέρδιξ) ἐπιθάλψῃ αὐτὰ (τὰ ᾠὰ) Αἰλ. π. Ζ. 10. 35.

ἐπιθαλύνωντι (Δωρ.) «ἐπιφλεγμαίνωσιν» Ἡσύχ.

ἐπιθαμβέω, παρατηρῶ ἔκθαμβος, θαυμάζω, καὶ μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἐσμὸς Νόνν. Μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 7. στ. 15.

ἐπιθᾰνάτιος, ον, (θάνατος) καταδεδικασμένος εἰς θάνατον, κατάδικος, Διον. Ἀλ. 7. 35:—Ἐπίρρ., **ἐπιθανατίως** ἔχειν = ἐπιθανάτως ἔχειν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 26. **II.** αἱ ἐπιθ. δᾷδες, αἱ ἐπικήδειοι, Λιβάν. 4. 588.

ἐπιθάνᾰτος, ον, ἐπὶ ἀσθενοῦς ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ἡ μέν γε μήτηρ ἔκαμνε καὶ ἐπιθάνατος ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος Δημ. 1225. 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιθάνατος· προσδοκώμενος ἀποθανεῖν»:—Ἐπίρρ., ἐπιθανάτως ἔχω, ἀσθενῶ ἐπικινδύνως περιμένων κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸν θάνατον, Πολυβ. Γ', 106. **II.** θανατηφόρος, ὕδωσις Ἱππ. Μοχλ. 861· ἐπὶ δηλητηρίου, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 5.

ἐπιθᾰνής, ές, (θανεῖν) = **ἐπιθάνατος**, Ἀνών. παρὰ τῷ Σουΐδ.

ἐπιθάπτω, θάπτω ἐκ νέου, «ξαναθάφτω», ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν Φιλόστρ. 670. **II.** θάπτω καὶ ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4341b, 4366k, κἑξ.

ἐπιθαρσέω, Ἀττ. **-ρρέω**, θαρρῶ ἐπί τινι, ἔχω πεποίθησιν εἴς τινα ἢ εἴς τι, μὴ μόνον ὅπλοις καὶ ἵπποις καὶ ναυσὶ τοσαύταις, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀρωγαῖς ἐπεθαρροῦμεν Πλουτ. Βρούτ. 37. **II.** λαμβάνω θάρρος, ἀνθίσταμαι, τοῖς ἐχθροῖς Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 10, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 34., 9. 1· ἐπ. τῷ πελάγει, ἀποτολμῶ, ἐμπιστεύομαι .., αὐτόθι 5. 56.

ἐπιθαρσύνω, Ἀττ. **-ρρύνω**, παραθαρρύνω, δίδω θάρρος, παρακινῶ, τινὰ Ἰλ. Δ. 183, Διον. Ἀλ. 10. 41, Πλουτ. Μάρ. 36.

ἐπιθαυμάζω, δεικνύω τινὶ τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμόν μου προσφέρων αὐτῷ δῶρον, χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον, «δώροις τιμᾶν» Σουΐδ., «εὐφήμως ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ μισθὸν διδόναι» (Εὐστάθ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1147· ἐπιθαυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς, θαυμάσας διὰ τὸ .., Πλουτ. Μάρκελλ. 30, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26, 12.

ἐπιθεάζω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς ἐναντίον τινός, τινὶ Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 10· ἀπολ., ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων καὶ καταρώμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 211B. **2)** = **ἐπιθειάζω** I, ἴδε ἐν λ. **ἐπιθοάζω**.

ἐπιθεάομαι, θεῶμαι ἄνωθεν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.· ἐπιθεῶμαί τι κατὰ διάνοιαν, ἀναλογίζομαι, Πολυβ. Ϛ', 115.

ἐπιθεατρίζω, θεατρίζω ἐπί τι, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. ἐν Lazerii Misc. 1. 28.

ἐπιθειάζω, ἐπικαλοῦμαι θεοὺς καὶ ἥρωας ὡς μάρτυρας, Λατ. obtestari per deos, τοσαῦτα ἐπιθειάσας καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατὸν Θουκ. 2. 75· ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν, «θεῖά τινα ἐπιβοωμένων» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 8. 53· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **θαάσσειν** 6 καὶ ἴδε **ἐπιθεάζω**. **II.** παρέχω ἔμπνευσιν, τῷ λόγῳ Πλουτ. Θεμ. 28· ἐμπνέω, τινὶ ὁ αὐτ. 2. 580D, 589D. **б)** ἀπολ., εἶμαι ἐμπεπνευσμένος, προφητεύω, Διον. Ἀλ. 1. 31. **2)** θεοποιῶ, ἀποδίδω τι εἰς θείαν ἐνέργειαν, τὰς πράξεις Πλουτ. 2. 579F.

ἐπιθείασις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. 2. 1117A.

ἐπιθειασμός, ὁ, θείων ἐπίκλησις, ἱκεσία πρὸς τοὺς θεούς, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι Θουκ. 7. 75, ἐν τῷ πληθ. **2)** ἔμπνευσις, Πολυβ. Α', 16, Φίλων 2. 299.

ἐπιθεῖτε, Ἐπικ. β' πληθ. εὐκτ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **ἐπιτίθημι**, Ἰλ. Ω. 264, Ὀδ. Χ. 62.

ἐπιθέλγω: μέλλ. **-ξω**, καταπραΰνω, τὴν ὀργὴν Πλουτ. 2. 456B.

ἐπίθεμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐπίθημα** (ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν Ἱππ. 469. 47), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 24 (διάφ. γραφ. **-θημα**), Διόδ. 3. 14, Παυσ. 1. 2, 3· ἴδε Λοβ. Φρύνιχ. 249. **1)** κάλυμμα, σκέπασμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 989b, 991b. **2)** κιονόκρανον, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 16 κἑξ.). **3)** ἔμπλαστρον, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2, εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή.

ἐπίθεος· «σημεῖον ἐν θυτικῇ» Ἡσύχ.

ἐπιθεραπεύω, εἶμαι ἐπιμελὴς περί τι, ἐργάζομαι ἐνθέρμως ὑπέρ τινος, τὴν κάθοδον Θουκ. 8. 47· ὑπηρετῶ ἐπιμελῶς, περιποιοῦμαι, αὐτόθι 84.—Παθ., πρός τινος Δίων Κ. Ἀποσπ. Ursin. 161. **II.** ἐφαρμόζω προσθέτους θεραπείας, Ἱππ. Μοχλ. 866, πρβλ. Γεωπ. 17. 23, 2.

ἐπιθερμαίνομαι, Παθ., πάσχω ἐκ θέρμης, πυρετοῦ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 938, πρβλ. Γ', 1112.

ἐπιθεσία, ἡ, = τῷ ἑπομ. II. 4, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΛΔ', 20, ἔνθα παρὰ τοῖς Ἑβδ. ὑπάρχει ἡ λ. **δόλος**.

ἐπίθεσις, εως, ἡ, (ἐπιτίθημι) ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοποθέτησις, τοῦ ἀνδριάντος Συλλ. Ἐπιγρ. 3124:—τὸ ἐπιτιθέναι, κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Πράξ. Ἀποστ. η', 18, κτλ.· διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων (περιχρίστων ἐν ἐκδ. Βερναρδάκη) ἐπιθέσεως Πλουτ. 2. 102A. **2)** προσθήκη, πρόσθεσις, ἀντίθετον τῷ ἀφαίρεσις, Ἀριστ. π. Νεωτ. κτλ. 5, 11. **3)** ἐπίθεσις ἐπιθέτων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14. **II.** (ἐκ τοῦ Μέσ. **ἐπιτίθεμαι**) ἐπίθεσις κατά τινος, ὡς καὶ νῦν, προσβολή, ἐφόρμησις, Ἀντιφῶν 117. 41· ἐπ. γίγνεταί τινι Ξεν. Ἀν. 4. 4, 22· ἡ Περσῶν ἐπ. τοῖς Ἕλλησι Πλάτ.

Νόμ. 698Β· τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν ἐπὶ τὸ σῶμα γίγνονται τῶν ἀρχόντων Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 14· ἐπ. συστῆσαι ἐπί τινι αὐτόθι 5. 7, 3· ποιεῖσθαι αὐτόθι 5.10, 25· κατά τινος Διον. Ἀλ. 5.7· τοῖς ἔργοις Πολύβ.1. 45, 2. 2) μετὰ γεν., ἀπόπειρα πρὸς κτῆσιν πράγματός τινος, τῆς τυραννίδος Διόδ.13. 92, κτλ. 3) = **ἐπίθεμα**, κάλυμμα, σκέπασμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3516. 4) ἐξαπάτησις, ἀπάτη, δόλος, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΜΒ', 1, ΝΔ'. 12, Παροιμ. ΙΑ', 1, ΙΔ', 8· πρβλ. **ἐπιθέτης**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίθεσις· ὁ τῶν δύο ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς».

ἐπιθεσπίζω, προφητεύω καθήμενος ἐπὶ τρίποδος ἢ ἐκ τρίποδος, ἐπιθεσπίσαντά τε τῷ τρίποδι, περὶ τοῦ Τρίτωνος τοῦ λαβόντος παρὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν εἰς Δελφοὺς παρ' αὐτοῦ κομιζόμενον τρίποδα, Ἡρόδ. 4.179. II. ἐπὶ χρησμῶν καὶ οἰωνῶν, ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ, ἐγκρίνω, συνευδοκῶ, μήτε βασιλείας μήτε ἀρχὰς λαμβάνειν, ἐὰν μὴ καὶ τὸ δαιμόνιον αὐτοῖς ἐπιθεσπίσῃ Διον. Ἀλ. 2. 6· τοὺς θεοὺς ἔδει τὴν βασιλείαν αὐτῷ δι' οἰωνῶν αἰσίων ἐπιθεσπίσαι ὁ αὐτ. 3. 35.

ἐπιθεσπισμός, ὁ, χρησμός, διαταγὴ θεοῦ ἐκ τοῦ μαντείου, ταῦτα (τὰς θυσίας) κατ' ἐπιθεσπισμὸν θύει τοῦ Ἄμμωνος Ἀρρ. Ἀ 6.19, 9.

ἐπιθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτίθημι**, δεῖ ἐπιτιθέναι ἢ ἐπιθεῖναι, δίκην Πλάτ. Γοργ. 507D. II. πρέπει τις νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά του εἴς τι, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐργασίαν τινά, τινὶ Πλάτ. Σοφ. 231C, Συμπ. 217C.

ἐπιθέτης, ου, ὁ, ἀπατεών, κακὰ μηχανώμενος, Λουκ. Τραγῳδοποδ.172. II. = λειτουργὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἐθνικῶν λατρείᾳ, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθηναίῳ τόμ. Ε', σ. 428 (= CIA. III. 1280α).

ἐπιθετικός, ή, όν, (ἐπιτίθεμαι) ἕτοιμος πρὸς ἐπίθεσιν, θηρίοις Ξεν. Ἀπομν. 4.1, 3· ἐπιχειρηματικός, τολμηρός, στρατηγὸς αὐτόθι 3.1, 6· ἐπιθετικώτατος περὶ πάσας τὰς πράξεις Ἀριστ. Πολιτικ. 5.11, 27. II. (ἐπιτίθημι) Γραμμ., ἐπιθέτου τόπον ἔχων, Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 292Α, π. Συντάξ.19, 27, Τρύφ. Τροπ. 280, κλ.: οὕτω καὶ Ἐπίρρ. **-κῶς**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 35, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 29.

ἐπίθετος, ον, (ἐπιτίθημι) πρόσθετος, ὁ προσαρτηθείς, φυλαὶ Διον. Ἀλ. 3,71· ἐπίθετος ἐξουσία, οἰκειοποιηθεῖσα, ἐξουσίᾳ δ' ἐπιθέτῳ τὴν πάτριον καταλύοντας ἀρχὴν Πλουτ. Κλεομέν. 10. 2) ἐπίθετοι ἑορταί, αἱ μὴ πάτριοι, οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς .. μεγαλοπρεπῶς ἦγον κτλ. Ἰσοκρ. 145C, πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξει· ἐπίθετοι ἐπιθυμίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοιναί, τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν κοιναὶ δοκοῦσιν εἶναι, αἱ δὲ ἴδιοι καὶ ἐπίθετοι, ἰδιαίτεραι καὶ ἐπίκτητοι, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 11, 1· ἐπ. τῇ φύσει κακὰ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 5· πλαστός, ἐπίπλαστος, ψευδής, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 8· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθινός, Διον. Ἀλ. 4. 70, πρβλ. 68: — πρβλ. **ἐπακτός**, **ἐπίκτητος**. II. ὡς οὐσιαστ., **ἐπίθετον**, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3, κτλ. 2) ἀρσ., ὄνομα βόλου, δηλ. «ῥίψιματος» τοῦ κύβου, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2. III. Ἐπίρρ., ἐπιθέτως λέγων, περιγράφων ἢ δεικνύων, ὁρίζων ἐπιθετικῶς, δι' ἐπιθέτων, Στράβων 36.

ἐπιθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω ἐπί τι, πρός τι ἢ κατόπιν τινός, Ἡρόδ. 9. 107, Ξεν. Κυν. 6, 10· τινὰ Ἀππ. Ἰβηρ. 27· ἐπ. πρὸς τὴν μάχην Ἡρωδιαν. 6.7. II. τρέχω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλατέων ζωδαρίων τῶν ἐπιθεόντων οἱ οἶστροι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.19,13.

ἐπιθεωρέω, ἐκ νέου ἐξετάζω, παρατηρῶ ἐπιμελῶς καὶ μετ' ἀκριβείας, τι Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 397, 22, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 49, Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 3. 2, Πλουτ. Δημήτ.1.

ἐπιθεώρησις, εως, ἡ, = **θεώρησις**, Μ. Ἀντων. 8. 26, Πτολεμ. Τετράβ.193. Κλήμ. Ἀλ. I. 453Β.

ἐπιθήγω, ἀκονῶ ἔτι μᾶλλον, καθιστῶ μᾶλλον βλαβερὸν ἢ φαρμακερόν, τῇ βαφῇ τὰ κέντρα ἐπιθήγουσιν (ὑποθήγουσι Herch.) Αἰλ. π. Ζ. 5.16· μεταφ., διεγείρω ἔτι μᾶλλον, τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. 786Α.

ἐπιθήκη, ἡ, (ἐπιτίθημι) προσθήκη, αὔξησις, μείζων δ' ἐπιθήκη, «μείζων δὲ ἡ ἐπίδοσις» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 378· κἀπιθήκην τέτταρας, καὶ 4 δραχμὰς ἐπὶ πλέον, Ἀριστοφ. Σφ. 1391.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιθήκη· φερνή».

ἐπίθημα, τό, πᾶν ὅ τι ἐπιτίθεται (πρβλ. **ἐπίθεμα**), ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 2663· ἐντεῦθεν, 1) ἐπικάλυμμα, σκέπασμα, Τουρκ. «καπάκι», φωριαμῶν ἐπιθήματα, «κιβωτίων πώματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 228, πρβλ. Ἱππών. 47 (41), Ἡρόδ.1. 48· ἀσπίδα ἐπ. τῷ φρέατι παράθες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. (ἴδε Δινδ. 2, σ. 505)· τοὐπ. τῆς χύτρας ἀφελὼν Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 13· τὸ ἐπίπεδον τῆς τραπέζης, ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς, τράπεζαι ἐλεφαντόποδες τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμνου πεποιημένων Ἀθήν. 49Α. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τιθέμενον μνημεῖον ἢ ἄγαλμα, ἢ ἁπλῶς κάλυμμα, ἔθαψα .. καὶ ἐπίθημα καλὸν ἐπέθηκα Ἰσαῖος 2. 36, Πλουτ. Νουμᾶς 22, Παυσ. 1. 2, 3., 43. 8., 2. 7, 2, κτλ. 3) ἡ αἰχμὴ δόρατος, ἐπιδορατίς, Διόδ. 5. 30. 4) ἐπίσημον, διακριτικὸν σημεῖον, ὅτου δὲ ὁ ἀλεκτρυὼν ἐστιν ἐπίθημα τῇ ἀσπίδι, κτλ., Παυσ. 5. 25, 9.—Πρβλ. σημ. Λοβεκκ. ἐν Φρυν. σ. 249.

ἐπιθηματικός, ή, όν, ἐπιθηματικὴ (ἐξυπ. τέχνη), ἡ πρὸς κατασκευὴν ἐπιθημάτων, Πολυδ. Ζ', 208 (ἐν τῇ ἐκδ. Βεκκήρου ἡ λέξις παρελείφθη).

ἐπιθηματουργία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐπιθήματα, Πλάτ. Πολιτ. 280D, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 208.

ἐπιθηματόω, ἐπιθέτω κάλυμμα, σκέπασμα, τι Ἀντικλείδης παρ' Ἀθην. 473C.

ἐπιθηραρχία, ἡ, ἡ ἀρχηγία ἐλεφάντων, Αἰλ. Τακτ. 23:— **ἐπιθήραρχος**, ὁ, ὁ διοικῶν αὐτοὺς ἀξιωματικός, αὐτόθι.

ἐπιθηριόομαι, = **θηριόομαι**, Ὠριγ. III. 365D.

ἐπιθησαυρίζω, θησαυρίζω· ῥημ. ἐπίθ. **ἐπιθησαυριστέον**, δεῖ ἐπιθησαυρίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 336.

ἐπιθιγγάνω: ἀόρ. **ἐπέθιγον**: — ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, «ἐφάπτομαι» (Σουΐδ.), Θεόφρ. π. Ὀσμ.11· τῆς κεφαλῆς Πλουτ. Γ. Γράκχ.19: — φθάνω μέχρι .., ὄψις ἐπ. τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ. 2. 921D.

ἐπίθλᾰσις, εως, ἡ, θλάσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ὀρειβάσ. 86. 1, ἔκδ. Cocch.

ἐπιθλάσας, «συντόμως εἰπών» Ἡσύχ.

ἐπιθλίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**, = **θλίβω**. Διόδ. 3.14· μεταφ., ἀνιῶ, ἐνοχλῶ, Πλούτ. 2.782D.

ἐπίθλιψις, εως, ἡ, θλῖψις, πίεσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1. 9.

ἐπιθνήσκω, ἀποθνήσκω μετὰ ταῦτα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀλ.·— πλημμελὴς γραφὴ παρὰ Ψευδ-Ἰγνατ. 892Α ἀντὶ **ἀποθνήσκω**.

ἐπιθοάζω, ἐν Αἰσχύλ. Χο. 856 (τὰ δ' ἐπευχομένη κἀπιθοάζουσ') καὶ ἐν Εὐρ. Μηδ. 1409 (τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω) κοινῶς ἑρμηνεύεται: κάθημαι παρὰ τὸν βωμὸν ὡς ἱκέτης, αἰτοῦμαι παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν, πρβλ. **θοάζω** II· ἀλλ' ἐν τῷ Μεδ. ἀντιγράφῳ τοῦ Αἰσχύλ. τὸ ο εἶναι ἀμφίβολον καὶ ὁ Schütz (ᾧ ἠκολούθησαν οἱ πλεῖστοι ἐκδόται) ἀνέγνω: ἐπιθεάζουσ', ἐπικαλουμένη τοὺς θεούς· εἰ ἔχει οὕτω, τότε τὸ **κἀπιθεάζω** πρέπει ὡσαύτως ν' ἀποκατασταθῇ παρ' Εὐρ. (Τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ἤδη ὁ Ναύκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Εὐριπίδου).

ἐπίθολος, ον, θολερός, ἢ ὅταν ἐπίθολον ὕδωρ αἱ φρεατίαι ἀναβλύζωσι Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 283.1.

ἐπιθολόω, καθιστῶ θολερόν, Λουκ. Λεξιφ. 4.— Παθ., γίνομαι θολερός, Πλούτ. 2. 894Ε.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιθολοῦσιν· ἐπισκοτοῦσιν. ταράττουσιν».

ἐπιθόλωσις, ἡ, = τὸ ἐπιθολοῦν, Κύριλλ. Ἀλ. I. 192Β.

ἐπιθόρνυμαι, σπερμαίνω, ὀχεύω, ἐπὶ ἀρρένων ζῴων, ταῦρος .. βουσὶν ἐπιθόρνυται Λουκ. Ἐρωτ. 22, κτλ.· ἐπ. ταῖς γεγαμημέναις Φιλόστρ. 212, πρβλ. 813· πρβλ. **ὑποθόρνυμαι**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιθορνύμεναι· σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι. θορὸς γὰρ τὸ σπέρμα».

ἐπιθορύω, (θορὸς) σπερμαίνω, Κλήμ. Ἀλ. 222.

ἐπιθορῠβέω, θορυβῶ ἐπί τινι, ἐπιβοῶ, Λατ. acclamare: 1) εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἡ βουλὴ [δήλη] ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 3, 50, κτλ. 2) πρὸς δήλωσιν δυσαρεσκείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ.1. 7, 13.

ἐπιθράνιον· «μέρος τι τῆς νεώς» Ἡσύχ.

ἐπιθράσσω, Ἀττ. **-ττω**, συνηρ. ἀντὶ **ἐπιταράσσω**, «ἐπιθρᾶξαι· ἐπιθρύξαι. ἐπινύξαι» Ἡσύχ., ἴδε Πολυδ. Δ', 246 ἐν τέλει.

ἐπιθραύω, θραύω ἐπάνω εἴς τι ἢ προσέτι, καὶ τρύφος ἄρτου, αὖον ἐπιθραύσας Ἀνθ. Π. 6.105.

ἐπιθρέξας, ἴδε **ἐπιτρέχω**.

ἐπίθρεπτος, ον, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, Ἱππ. 106D.

ἐπιθρηνέω, θρηνῶ διά τι, μετ' αἰτ., Βαβρ.118. 8, Πλούτ. 2. 123C· μετὰ δοτ., θρηνῶ ἐπάνω εἴς τι, ἢ τοὺς Νειλῴους κροκοδείλους μιμῇ, οὓς φασι ταῖς κεφαλαῖς ἐπιθρηνεῖν τῶν ἀνθρώπων ὧν ἔφαγον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 258Α.

ἐπιθρήνησις, εως, ἡ, τὸ θρηνεῖν ἐπί τινι, τὰς ἐπιθρηνήσεις τῶν εἰσιόντων Πλούτ. 2. 611Α.

ἐπιθρήνητος = **ἀξιοθρήνητος**, Ἡσύχ. ἐν λ. **περίσφατα**.

ἐπιθρίαμβος, ὁ ἀκολουθῶν θρίαμβος, ὁ μετέπειτα, Σουΐδ. ἐν λ. **θρίαμβος**.

ἐπιθριδάκια, τά, «ἑορτὴ Ἀπόλλωνος» Ἡσύχ.

ἐπιθρομβόομαι, παθ., πήγνυμαι, «πήζω», μεταβάλλομαι εἰς θρόμβους, ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Νικ. Ἀλεξιφ. 364.

ἐπιθρῡλέω, = **θρυλέω**, Γρηγ. Νύσσ.1. 421C.

ἐπιθρύπτω, παραλύω, ἐκλύω, ἀμβλύνω, ἐκνευρίζω, Φιλόστρ. 46.—Παθ., κάμνω τσακίσματα, Τουρκ. «νάζια», Ἀρισταίν.1. 28· ἐπιτεθρυμμένος, ἐκτεθηλυμμένος, Πλουτ. Δίων 17. 2) θραύω, διὰ τῆς δικέλλης ἐπιθρύπτει (ὁ γεωργὸς) τὴν βῶλον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 367Α.

ἐπιθρώσκω: μέλλ. **-θοροῦμαι**: ἀόρ. **-ἔθορον**: — ἐφάλλομαι,

ἐπιπηδῶ, ἐπιβαίνω, μετὰ γεν., νηὸς ἐπιθρώσκων Ἰλ. Θ. 515, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ.100· ὡσαύτως μετὰ δοτ.: πηδῶ (ὑβριστικῶς) ἐπί τι, ὡς τὸ Λατ. insultare. τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου Ἰλ. Δ.177. **II.** πηδῶ ὑπεράνω ἐκτάσεώς τινος, ἐπὶ ἵππων, τόσσον ἐπιθρώσκουσι τόσον μακρὰν τινάσσονται μὲ ἓν πήδημα, Ἰλ. Ε. 772· μακρὰ ἐπιθρ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 438: — ἐξέχω, ἐκτείνομαι εἰς, ἐπὶ τείχους ἢ πέτρας, Ὀρφ. Ἀργ. 897, 1264. **III.** ἐγείρομαι, ὡς εἶδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλην Μουσαῖος 113.

ἐπιθυλλίς, ίδος, ἡ, = γήθυον, Ἀθήν. 371E, διάφ. γρ. ἀντὶ **γηθυλλίς.**

ἐπίθυμα, τό, ἱερεῖον, σφάγιον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἱεράθετα.**

ἐπιθῡμέω, (θυμός), ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. πράγμ., Ἡρόδ. 2. 66, Αἰσχύλ. Ἀγ. 216, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Λυσ.96. 40, Ξεν. Ἀν. 4.1,14C· ἔτι καὶ μετ' αἰτ. προσ., Μένανδ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 605D· ἐπὶ πολιτικῶν σχέσεων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **μισεῖν,** εἶτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀναγκαῖον τὰς πόλεις τῶν ἡμετέρων πολεμίων ἐπιθυμεῖν ἡμᾶς δὲ μισεῖν Ἀνδοκ. κατὰ Ἀλκιβ 10. 4, Λυσ.158. 12: — μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, πλῶσαι Ἡρόδ.1. 24· ἀπικνέεσθαι αὐτόθι 116· περισσὰ δρᾶν Σοφ. Τρ. 617, κτλ.: — ἀπολ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, Θουκ. 6. 92, Πλάτ. Πρωτ. 313D, κτλ.: — τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ = ἡ ἐπιθυμία, ἡ προθυμία διὰ τὸν πλοῦν, Θουκ. 6. 24. — Παθ., ἐπιθυμοῦμαι, τὰ ἐπιθυμιούμενα Πλάτ. Φίληβ. 35D.

ἐπιθύμημα [ῡ], τό, τὸ ἐπιθυμούμενον πρᾶγμα, Ξεν. Ἱέρ. 4. 7. **II.** ἐπιθυμία, πόθος, Ἱππ. 2. 44, 50, Πλάτ. Νόμ. 687C, κτλ.

ἐπιθύμησις [ῡ], **εως,** ἡ, ἐγκάρδιος ἐπιθυμία, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰσαίου.

ἐπιθῡμήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 237.

ἐπιθῡμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιθυμῶν τινος, νεωτέρων ἔργων Ἡρόδ.7. 6, Ἀνδοκ. 29. 32· τιμῆς, σοφίας Πλάτ. Πολ. 475B, κτλ.· φύσει πολέμου ἐπ. Ἀριστ. Πολ.1. 2,10. **2)** ἀπολ., ὁμιλητής, ὀπαδός, ἐκεῖνος γὰρ πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβὼν Ξεν. Ἀπομν.1. 2, 60.

ἐπιθῡμητικός, ή, όν, εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν ἐπιρρεπής, τινος Πλάτ. Νόμ. 475 κ. ἀλλ.· τὸ ἐπιθυμητικόν, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπερ εἶναι ἕδρα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθήσεων ἢ αἰσθημάτων, Πλάτ. Πολ. 439D, E, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.13, 2 κ. ἀλλ. — Ἐπίρ., ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τινὸς = ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Φαίδων 108A.

ἐπιθυμητός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὃν ἐπιθυμεῖ τις, ποθητός, τὰ ἐπιθυμητὰ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.10, 6.

ἐπιθυμία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (ἐπιθυμέω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμία, πόθος θερμός, ἐπ. ἐκτελέσαι Ἡρόδ.1. 32· ἐπιθυμίᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προνοίᾳ,** Θουκ. 6.13· οὕτω, Πλάτ., κλ.: — ἰδίως, σαρκική. Πλάτ., κλ.· αἱ περὶ τὸ σῶμα ἐπ. Πλάτ. Φαίδων 82C· ἐπ. πρός τινα Ξεν. Λακ. 2, 14. **2)** μετὰ γεν., ἐπιθυμία πράγματός τινος, ὕδατος, σίτου Θουκ. 2. 52., 7. 84, κτλ.· τῆς τιμωρίας Ἀντιφῶν 115. 29· τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας Ἀνδοκ. 21. 7· τῆς παρθενίας Πλάτ. Κρατ. 406B· εἰς ἐπ. τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Κριτί.113D· ἐν ἐπ. τινὸς εἶναι ἢ γίγνεσθαι ὁ αὐτ. Πρωτ. 318A, Θεαίτ. 143E, Νόμοι 841C· εἰς ἐπ. τινὸς ἀφικέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ.19B· ἐπ. τινὸς ἐμβάλλειν τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 1, 5· ἐπ. ἐμποιεῖν τινι εἴς τινα Θουκ. 4. 81. **II.** = **ἐπιθύμημα,** ἐπιθυμίας τυχεῖν Πιττακ. παρὰ Στοβ. 46. 6. πρβλ. Ἀθήν. 295A.

ἐπιθῡμίᾱμα. τό, προσφορὰ θυμιάματος, τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβοῦσῃ κἀπιθυμιάματα Σοφ. Ο. Τ. 913.

ἐπιθῡμίᾱσις, εως, ἡ, θυμιάματος προσφορά, Συλλ. Ἐπιγρ. 3068A. 24.

ἐπιθῡμιατρός, ὁ, ὁ καίων θυμίαμα, ὁ θυμιῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2983.

ἐπιθῡμιάω: μέλλ. **-άσω,** = **θυμιάω,** κοινῶς «θυμιάζω» καὶ «θυμιατίζω», Πλουτ. Ἀλέξ. 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 6· μετ' αἰτ., τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον (κρεάδιον Meineke) Μένανδ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 372C.

ἐπιθύμιος [ῡ], **ον,** = **ἐπιθυμητικός,** Μανέθων 4. 565.

ἐπιθῡμίς, ίδος, ἡ, «ἐπιθυμίδες· τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα» (Ἡσύχ.), Ἀθήν. 678C· πρβλ. **ὑποθυμίς.** **II. ἐπιθῡμίς, ίδος,** ἡ. = **θύμος,** Διοσκ. 3. 38 (44).

ἐπιθῡμό-δειπνος, ον, πρόθυμος εἰς δεῖπνον, Πλούτ. 2.726A, πρβλ. **τρεχέδειπνος.**

ἐπίθῡμον, τό, παρασιτικόν τι φυτὸν φυόμενον καὶ αὐξανόμενον ἐπὶ τοῦ θύμου, Cuscuta Epithymis, Διοσκ. 4. 176 (179): Κατὰ τὸν Sibthorp κοινῶς καλεῖται «τῆς ἀλεποῦς τὸ μετάξι».

ἐπ-ῑθύνω, = **ἐπευθύνω,** Σοφ. Φ.1059, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1325.

ἐπιθῡσιάω, ἐπιθύω, φέρε τὸ θαύμακτρον κἀπιθυσιῶμες Σώφρων ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. 443. 53, ἀλλὰ τὸ κἀπιθυσιῶμες εἶναι ἐφθαρμένον· ὁ Ahr. (Διάλ. Δωρικ. σ. 469) ἀναγινώσκει: κἀπ' ἰθὺς ἴωμες, ἤτοι κἀπίωμεν ἰθύς.

ἐπιθυσιάζω, = **ἐπιθύω,** ἐπιθυσιάζουσα διάφ. γρ. ἐν Διον. Ἀλ. (1. 31) ἀντὶ ἐπιθειάζουσα.

ἐπίθῡσις, εως, ἡ, θυσία κατόπιν γινομένη, Ἐπιγραφ. Κνίδ. παρὰ τῷ Newton, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 34B.

ἐπιθύτης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ ἐπιστατῶν ἐν ταῖς θυσίαις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3663A. 15.

ἐπῐθύω (θύω A): μέλλ. **-ύσω** [ῡ]: θύω, σφάζω κατόπιν προγεγενημένης θυσίας, τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1504· ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, κατόπιν κατέκτεινα τὴν μητέρα μου, δηλ. μετὰ τὸν Αἴγισθον, Εὐρ. Ὀρ. 562: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, πότερον οὖν Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσώμεθα..; νὰ θυσιάσωμεν λοιπὸν τὸν Γάλβαν μετὰ τὸν Νέρωνα..; Πλουτ. Γάλβ. 14, πρβλ. Μάρκελλ. 29. **II.** προσφέρω θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Wess. Διόδ. 12. 11· προσφέρω ἐπί τινος, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰς δεκάτας Διον. Ἀλ.1. 40· καθόλου, προσφέρω, λιβανωτὸν τοῖς θεοῖς Ἀριστοφ. Πλ.116.

ἐπιθύω (θύω B): — τρέχω μεθ' ὁρμῆς πρός τι, ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα Ὀδ. Π. 297. **2)** μετ' ἀπαρ., προσπαθῶ ἰσχυρῶς νὰ πράξω τι, ἐρύσσασθαι.. Τρῶες ἐπιθύουσι, «ἑλκύσαι.. ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 175· θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμῆν 475· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 1154, Γ. 354· ἐπιθύουσα Α. 1238. [Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ ἀείποτε **ἐπῑθῡω.** Ἐπειδὴ δὲ τὸ ι εἶναι μακρόν, ἐνομίσθη ὅτι τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα δὲν εἶναι θύω, ἀλλ' **ἰθύω·** ἀλλὰ τὸ **ἰθύω** ἔχει ἀείποτε υ βραχύ, ὥστε ὁ τύπος ἔπρεπε νὰ εἶναι **ἐπιθύνω.** Τὸ ῐ τῆς **ἐπι-** ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, ἴδε Spitzn. Vers. Her. 85, 86].

ἐπιθωρᾱκίδιον, τό, χιτών, ὃν ἐφόρουν ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλουτ. Ἀρτοξ.11.

ἐπιθωρᾱκίζομαι, Μέσ., ὁπλίζομαι, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 27.

ἐπιθωρήσσομαι, Παθ., ἑτοιμάζομαι πρὸς μάχην, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 42.

ἐπίθωσεν αὐτὰν ἁ πόλις (= ἔπεισεν; ὡς ἔκ τινος **πιθόω** = **πείθω**;) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ., Bull. d. cor. hell. IV. σ. 13 κ. ἀλλ. Κουμαν. Συναγωγ. Λεξ. Ἀθ. σ.

ἐπιθώῡξις, εως, ἡ, κραυγή, ἐπιβόησις, Ν. Χων. ἐν Annu. des Etudes Gr VI. σ. 48, ἐν τῇ (1) σημειώσει.

ἐπιθωΰσσω, κραυγάζω ἢ ἐπιβοῶ, δίδω μεγαλοφώνως διαταγάς, Αἰσχύλ. Πρ.73· οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας τοῦτο, ἐπεβόησας τοῦτο οὐχὶ εἰς ἀπρόθυμα ὦτα, αὐτόθι 277· συρίζων δ' ὁ κηροδέτας κάλαμος οὐρείου Πανὸς κώπαις ἐπιθωΰξει Εὐρ. Ι. Τ. 1127. **II.** παροτρύνω, παραθαρρύνω, σκύλακας ἐπιθωΰσσων Συνέσ. 320C. — Ἐν τοῖς Χρον. Νικήτ. (σ. 336A) ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἐπιθωΐζω.** «εἶχεν ὄρνιθα, καὶ ἐξιοῦσα πρὸς θήραν ἐπέκλωζέ τε καὶ ἐπεθώϊζε»· πρβλ. Κ. Παντεχνῆ Ἔκφρ. Κυνηγ. περδ. ἐν Annu. des Etudes Gr. VI. σ. 48, 2.

ἐπιΐδμων, ον, γεν. **-ονος,** = **ἐπιΐστωρ,** τινὸς Ἀνθ. Π. 6.175.

ἐπιϊερεύς, έως, ὁ, ἱερεὺς προϊστάμενος ἢ κατ' ἄλλους πρόσθετος ἱερεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 381.

ἐπιΐζομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐφίζομαι,** Ἀνθ. Π.11. 403.

ἐπιΐμερος, ον, (= **ἐφίμερος**). Δ. Μοσχ. στ. 343.

ἐπιΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἐπιστάμενος, γινώσκων, μετὰ γεν., Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων, κατὰ τὸν Σχολιαστ., «μεγαλουργόν, ἐπὶ μεγάλοις ἔργοις ἱστορούμενον, ἐπιστήμονα» Ὀδ. Φ. 26, πρβλ. Lehrs. Ἀρίσταρχ. σ.116· οὕτω, τεῶν μύθων ἐπιΐστορας, «μάρτυρας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 89, πρβλ.16. **2)** εἰδήμων, ἔμπειρός τινος, Λατ. sciens, δίσκων, γεωμετρίης Ἀνθ. Π.11. 371, παράρτ. 26. 7.

ἐπί κα (= **ἐπεί κα. ἐπειδὰν**) Ἐπιγρ. Αἰγοσθενιτῶν. L. et F.1.

ἐπικαγχάζω, καγχάζω ἐπί τινι, Γρηγόρ. Νύσσ. III. 940D. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπικαγχάζων· ἐπιγελῶν». — Πρβλ. **καχάζω.**

ἐπικαγχᾰλάω, καὶ Ἐπικ. **ἐπικαγχαλόω,** γαυριῶ ἐπί τινι, τῷ ἐπικαγχαλόωσα Κόϊντ. Σμ.1.161 κ. ἀλλ.

ἐπικαθαιρέω, καταρρίπτω, καταστρέφω μετὰ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπικαθελὼν τὸ ἐν Τέῳ τεῖχος, εἴ τι ὑπελείφθη. ἀνεχώρησε Θουκ. 8. 20.

ἐπικᾰθαίρω, καθαρίζω κατόπιν, Ῥοῦφος ἐν Matth. 286.

ἐπικαθαρίζω, = τῷ προηγ., ἐπικαθαρίσατε τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς ἀναξίους αὐτῆς ἀπελάσαντες Βασίλ. ἐν Ἐπιστ.45, τ. 3, σ. 149A.

ἐπικάθαρσις, εως, ἡ, πρόσθετος κάθαρσις, Κλήμ. Ἀλ. 128· κάθαρσις, Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325 ₁₆₉ = Κ. 241, πρβλ. **ἐκκάθαρσις.**

ἐπικαθέζομαι, Παθ., ἐπικάθημαι, ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθίζηται μόνον Ἀριστοφ. Πλ.185· μετοχ. ἀορ. α' **ἐπικαθεσθείς,** ἀετὸς ἐπικαθεσθεὶς τῇ κεφαλῇ Ἀρτεμίδ. 2. 20.

ἐπικαθεύδω: μέλλ. **-καθευδήσω,** κοιμῶμαι ἐπάνω εἴς τι, τινὶ Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 4· ἐπῳάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 1.

ἐπικαθηλόω, καρφώνω στερεῶς εἴς τι, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. 17.

ἐπικάθημαι, Ἰων. **-κάτημαι,** Παθ. Κάθημαι ἐπάνω εἴς τι, ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ἁλοὺς.. ἐπικατήμενος χειρῖδι πλέῃ ἀργυρίου Ἡρόδ. 6. 72, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1098· κάθημαι βαρὺς ἐπάνω εἴς τινα, ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο Ἀριστοφ. Βάτρ. 1046· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐπ. καμή-

λους Ἀππ. Συρ. 32· πόλις.. λόφον ἐπικαθημένη Διον. Ἀλ. 1.14:—ἀπολ., κάθημαι ἐπὶ τῶν ᾠῶν, ἐπῳάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 35, 5., 9. 33· ἐπὶ μελισσῶν, ἐπ. ἐπὶ τοῖς κηρίοις αὐτόθι 9. 40, 23. **2)** ἐπικάθημαι ἐπὶ τῆς τραπέζης, κάθημαι παρὰ τὴν τράπεζαν, περὶ γραμματέως τραπεζίτου ἢ ἀργυραμοιβοῦ, Δημ. 1189. 20· καὶ ἀπολ., ὁ ἐπικαθήμενος ὁ αὐτ. 946.14., 1193, ἐν τέλ. **3)** ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς, διαμένω ἐπάνω εἴς τι, ὡς π. χ. ἐπὶ τῶν ἀνθέων, ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ἐπιλαβὼν ὁ ἥλιος ἐρυσιβώσῃ σῆψιν ποιήσας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 4. **II.** κάθημαι ἐναντίον θέσεώς τινος, πολιορκῶ αὐτήν, ἀπολ., Θουκ. 7. 27· μετὰ δοτ., Ἀππ. Μιθρ. 78.

ἐπικαθιζάνω, ἐπικάθημαι, οἷαι τ' ἦσαν (αἱ περιστεραὶ) ἐπικαθιζάνειν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀντιφάν. ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 12.

ἐπικαθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἴς τι, καθίζω τινὰ ἐπί τι, κλίμακα χρὴ κατορύξαντα ἐπικαθίσαι (ἐπικαθῆσαι Kühn) τὸν ἄνθρωπον Ἱππ. 838C.—Μέσ., φυλακὴν ἐπεκαθίσαντο Θουκ. 4.130 (ἔνθα χειρόγραφά τινα ἐπεκαθίσταντο, ἐξ οὗ ὁ Poppo ἐπικαθίσταντο) **II.** ἀμεταβ., ἐπικάθημαι, πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 6. 5· γλαῦκα δ' ὀφθῆναι διαπετομένην ἐπὶ τὰ δεξιὰ τῶν νεῶν καὶ τοῖς καρχησίοις ἐπικαθίζουσαν Πλουτ. Θεμ. 12. **2)** κάθημαι ἀπέναντι, πολιορκῶ, πόλει Πολύβ. 4. 61, 6.

ἐπικαθίημι, ἐπιρρίπτω, τί τινι Ἔφιππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. **2)** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κάτω, τὰς μὲν πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν.. ἐσδεξάμενοι δὲ ὅσων εὐμαρῶς κρατήσειν ἔμελλον, αὖθις ἐκ τοῦ μηχανήματος αὐτὰς ἐπικαθῆκαν, ἐπὶ καταπακτῆς ἤτοι καταρρακτῆς θύρας, Ἀππ. Ἀννιβαϊκ. 51.

ἐπικαθίστημι: μέλλ. **-καταστήσω**:—καθιστῶ ἐπί τινος, πύργους τε ἐπὶ τῶν μετεώρων καὶ φύλακας ἐπικαθίστη Δίων Κ. 41. 50· πρβλ. **ἐπικαθίζω** I. **2)** καθιστῶ, διορίζω τινὰ ἐπί τι, ἐπικαθιστάναι τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις κριτὰς Πλάτ. Τίμ. 72B. **3)** καθορίζω πρὸς τούτοις, καθιδρύω, τὴν τῶν Ἐφόρων ἀρχὴν ἐπικαταστήσαντος Ἀριστ. Πολιτικ. 5.11, 2· διορίζω τινὰ ὡς διάδοχον ἐν τῇ στρατηγίᾳ, Λευκίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος Μάνιον ἐπικατέστησαν Πολύβ. 2. 19, 8· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπικατασταθεὶς στρατηγὸς αὐτόθι 2, 11.

ἐπικαινίζω, ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ι', 44), ἐν τῷ παθ. ἀορ.

ἐπικαινοτομέω, = τῷ ἑπομ., Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 3.

ἐπικαινουργέω, ἐπινοῶ νέα πράγματα, καινοτομῶ, ἀεὶ ἐπικαινουργεῖν Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 4. 39.

ἐπικαινόω νόμους, εἰσάγω καινοτομίας εἰς τοὺς νόμους, μὴ 'πικαινούντων νόμους Αἰσχύλ. Εὐμ. 693 (ὡς ὁ Στέφ. ἀντὶ μὴ 'πικαινόντων)· ὁ Wakef μὴ 'πιχραινόντων, παραβαινόντων.

ἐπικαίνυμαι, Ἀποθ., ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ (ἴδε **καίνυμαι**), πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε Ἰλ. Ω. 535:—κοσμοῦμαι, ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται, κεκόσμηται, Υ. 35· οἷς ἐπικαίνυται ἵππος (κοινῶς ἐπικίνυται) Κόϊντ. Σμ. 12.145.

ἐπικαιρία, ἡ, ἁρμόδιος καιρός, τὸ ἐπίκαιρον, εὐκαιρία, Ἱππ. 271. 10, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀκαιρία**, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 48.

ἐπικαίριος, ον, = **ἐπίκαιρος**, Ξεν. Οἰκ. 5, 4.—Ἐπίρρ., ἐπικαιρίως ἵδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς Θετταλίας εἰσβολάς, ἐν ἐπικαίρῳ θέσει, Στράβων 424. **2)** σπουδαῖος, τὰ ἐπικαιριώτατα τῆς τέχνης Ξεν. Οἰκ. 15, 11· καὶ ἐπὶ προσ., οἱ ἐπ., τὰ σπουδαιότατα πρόσωπα ἐν τῷ στρατεύματι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3,12, πρβλ. Ἑλλ. 3. 3, 11· μετ' ἀπαρ., οἱ θεραπεύεσθαι ἐπικαίριοι, ἐκεῖνοι ὧν ἡ θεραπεία εἶναι σπουδαιοτάτη, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 2, 25. **3)** ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, καίριος, τόποι ἐπ. Τίμ. Λοκρ. 102D.

ἐπίκαιρος, ον, ἐν καταλλήλῳ καιρῷ ἢ τόπῳ, ἔγκαιρος, κατάλληλος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Σοφ. Ο. Τ. 875, Θουκ. 6. 34· νίκη ὁ αὐτ. 8. 106· ἐπὶ τόπων ἢ θέσεων, ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης ἀποχρῆσθαι ὁ αὐτ. 1. 68· τὰ ἐπ., θέσεις σπουδαῖαι καὶ χρήσιμοι, Ξεν. Ἱέρ. 19, 5· τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων Δημ. 234.14, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7.12,1· νῆσος ἐν ἐπικαιροτάτῳ κειμένη Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 115· τὰ ἐπικαιρότατα Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 10· τοῦ πάθους τὸ ἐπ. Λογγῖν. 18. 2:—ὡσαύτως μετὰ γεν., τρίποδα.. λουτρῶν ἐπίκαιρον = καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, κατάλληλον διά.., Σοφ. Αἴ. 1406:—ἐπὶ προσώπων, βοηθῶν ἐν καιρῷ ἀνάγκης, Πινδ. Π. 4. 488. **2)** σπουδαῖος, ἔχων μεγάλην σημασίαν, ἐπ. σημεῖα, σπουδαῖα συμπτώματα, Ἱππ. 964Δ, πρβλ. 383. 36, κτλ.· ἐπ. τρῶμα ὁ αὐτ. 759G. **3)** ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, σπουδαῖος, καίριος, Ξεν. Ἱππ. 12, 7, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 35· ἐπ. τοῦ ζῆν, ἀναγκαῖος πρὸς ζωήν, αὐτόθι 1. 11, 5:—ἐπὶ τραυμάτων ἢ ἑλκῶν, ἐπικίνδυνος (πρβλ. **καίριος**), ἐπ. ἕλκος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391.—Ἐπίρρ., ἐπικαίρως τετρῶσθαι Παυσ. 4. 8. 4. **II.** πρόσκαιρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀΐδιος**, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 74.16, Κλημ. Ἀλ. 220.

ἐπικαίω, Ἀττ. **-κάω**: μέλλ. **-καύσω**:—ἀνάπτω ἐπί τινος τόπου ἢ θέσεως, πῦρ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 491· καίω ἐπὶ βωμοῦ, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν Ἰλ. Χ. 170, πρβλ. Ὀδ. Γ. 9, Ρ. 241. **II.** καίω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καίω, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291· οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι Πλάτ. Ἐπιστ. 340D· ἐπὶ κεραυνοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 3.1, 10· ἐπὶ πεπυρακτωμένου σιδήρου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 2· ἐπὶ τοῦ ψύχους, Ἱππ. 292. 46, Θεόφρ.

ἐπικαλαμάομαι, σταχυολογῶ μετὰ τὸν θερισμόν·—μεταφ., λαμβάνω ὅ,τι εὕρω ἐκ τῶν ἐπιλειμμάτων, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπικαλαμησόμενοι Λουκ. Τόξ. 16.

ἐπικαλέω: μέλλ. **-έσω**, ἐπικαλοῦμαί τινα, ἐπικαλέσαντες τὸν θεὸν Ἡρόδ. 2. 39· τοῦτο δὲ ποιέων ἐπικαλέει τόν τε Διόνυσον καὶ τὴν Οὐρανίην ὁ αὐτ. 3. 8, κ. ἀλλ.· ἐπικαλέω τοι τὴν θεὸν Μύλιττα, ἐπικαλοῦμαι διὰ σὲ τὴν εὐμένειαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡρόδ. 1. 199· καὶ δὴ ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω θεοὺς τοὺς βασιληΐους ἐπικαλέων, καὶ πᾶσιν ὑμῖν καὶ μάλιστα, κτλ., ἐξορκίζων ὑμᾶς εἰς τοὺς βασιλ. θεοὺς ἢ ἐπικαλούμενος τοὺς βασιλ. θεοὺς ὅπως ἐπιτηρῶσιν ὑμᾶς, ὁ αὐτ. 3. 65:—οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, σύνεσιν καὶ παιδείαν ἐπικαλούμενον ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκεται Δημ. 269. 24· (οὕτω καὶ πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ appello, Πλουτ. Μάρκελλ. 2), Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 55, κ. ἀλλ. **2)** προσκαλῶ, γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες Ὀδ. Π. 189· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 1. 187 κ. ἀλλ. **3)** αἰτῶ, ζητῶ, ἐπικαλοῦμαι, ἐπεκαλέοντο ἐκ Θεσσαλίης ἐπικουρίην Ἡρόδ. 5. 63· ἔδοξε δὲ σφι εὔξασθαι τοῖσι θεοῖσι καὶ ἐπικαλέσασθαι τοὺς Αἰακίδας συμμάχους ὁ αὐτ. 8. 64, πρβλ. Θουκ. 1.101., 3, 59, 2. **4)** προσκαλῶ εἰς μαρτυρίαν, μάρτυρα ἐπ. τινὰ Ἀντιφῶν 114. 34, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 664C· μετ' ἀπαρ., ἐπ. θεοὺς.. καθορᾶν τὰ γιγνόμενα Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 55· μετ' οὐδ. δεικτ. ἀντωνυμ., ταῦτα ἐπ. Ἡρόδ. 9. 62. **5)** Μέσ., προσκαλῶ ἐνώπιόν μου, καλῶ, ἐπὶ τῶν ἐφόρων, ὁ αὐτ. 5. 39. **6)** Μέσ., προκαλῶ εἰς μάχην, καὶ ἢν μὲν.. ἐπικαλέσωνταί σφισι ὁ αὐτ. 5.1. **II.** Παθ., λαμβάνω νέαν ἐπωνυμίαν, μετονομάζομαι, Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ μὲν Πελασγῶν.. ἦσαν Πελασγοὶ οὐνομαζόμενοι Κραναοί· ἐπὶ δὲ Κέκροπος.. ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι Ἡρόδ. 8. 44· προσονομάζομαι σκωπτικῶς ἢ ὑποκοριστικῶς, Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2, πρβλ. Ἑλλ. 2. 3, 30. **III.** ὡς τὸ **ἐγκαλέω**, φέρω κατηγορίαν κατά τινος, ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι Θουκ. 1. 139, πρβλ. 4. 133· ἐπ. τινι, μετ' ἀπαρ., κατηγορῶ τινα ὡς πράξαντά τι, Ἀντιφῶν 121. 1, Θουκ. 2. 27· ἐπ. τὴν ἀπόστασιν ὅτι.. ἐποιήσαντο ὁ αὐτ. 3. 36· ἐπ. τινι πάντα ὅσα ἠδίκητο Δίων Κ. 37. 6· ταῦτ' ἐπικαλεῖς; αὕτη εἶναι ἡ κατηγορία σου; Ἀριστοφ. Εἰρ. 663· ἐπ. ἀρχαιότητα, φέροντος ὡς λόγον δικαιολογητικὸν τὴν ἀρχαιότητα, Πλάτ. Νόμ. 657B:—ἀπολ., ἐπικαλείτω, ἂς φέρῃ τὴν καταγγελίαν του, Ἐπιγραφ. Ἁλικαρν. παρὰ Newton:—Παθ., τὰ ἐπικαλεύμενα χρήματα, τὰ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα χρήματα, ὅ ἐ. ἐκεῖνα δι' ἃ κατηγορεῖτο ὡς ἔχων αὐτά, Ἡρόδ. 2.118, πρβλ. Ἰσοκρ. 234C. **2)** μετὰ δοτ. προσ. μόνον, ἐπικαλεῖν τινι, ἐρίζειν, φιλονικεῖν πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 766E. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467, 468, 470.

ἐπικαλλύνω, καλλύνω ἐπὶ πλέον, Θεμίστ. 359B.

ἐπικάλυμμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν Μένανδ. ἐν «Βοιωτίᾳ» 3. **II.** τὸ ἐπικαλύπτον τι, αὐτῶν δὲ τῶν ἐχόντων βράγχια (ἰχθύων) τὰ μὲν ἔχει ἐπικαλύμματα τοῖς βραγχίοις, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.13, 5, π. Ζ. Μορ. 4.13,15· περὶ τῆς οὐρᾶς τῶν καράβων καὶ ἄλλων μαλακοστράκων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 3, 8., 5.7, 3· πρβλ. **ἐπίπτυγμα**· ἐπὶ τῶν ὡς πῶμα χρησιμευόντων καλυμμάτων κογχυλίων τινῶν, αὐτόθι 4. 4. 34, κ. ἀλλ.

ἐπικαλυμματίς, **ίδος**, ἡ, τὸ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τραπέζης ἐφαπλούμενον κάλυμμα, Σουδ. 1661B.

ἐπικαλυπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπικαλύπτω**, δεῖ ἐπικαλύπτειν, Κλήμ. Ἀλ. I. 637C.

ἐπικαλυπτήριον, τό, κάλυμμα, περὶ τῶν ὀνύχων, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῷα ἔχει καὶ πρὸς χρῆσιν αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ὄνυχας), τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἐπικαλυπτήρια· σκέπασμα γὰρ τῶν ἀκρωτηρίων εἰσὶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 28.

ἐπικαλύπτω, καλύπτω ἄνωθεν, πίπτω βαρὺς ἐπί τι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει (χαλέπτει Σίττλ.) Ἡσ. Θ. 798· ἐπὶ συνεχοῦς νιφετοῦ ἐπικαλύπτοντος τὰ ἴχνη τῶν ζῴων, ὅταν ἐπινίφῃ συνεχῶς, οὐδὲν δεῖ (ἰχνεύεσθαι τοὺς λαγώς)· ἐπικαλύπτει γὰρ (τὰ ἴχνη ἡ πίπτουσα χιών), Ξεν. Κυν. 8, 1· ἐπ. τὴν ἀπορίαν Πλάτ. Χαρμ. 169D.—Παθ., ἐπισκεπάζομαι, καλύπτομαι, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 395B· ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν πάθει, ἐπισκοτίζεσθαι, Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 21. **II.** ἐπιθέτω ὡς ἐπικάλυμμα, βλεφάρων φᾶρος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 612.—Παθ., τῶν βλεφάρων ἐπικεκαλυμμένων, κεκλεισμένων, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2, 2.

ἐπικάλυψις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπικαλύπτειν, κρύπτειν τι, κάλυψις, «κρύψιμον», Πλούτ. 2. 266D, Ὠριγ. IV. 205B.

ἐπικάμισον, τό, ἀντὶ **ὑποκάμισον**, χιτών, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 534, ἀντὶ τοῦ **ἐπενδύτης**, Σχόλ. εἰς τὰς Χιλιάδ. Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 359, 13, ἔνθα γράφεται ἐπι-**ὑποκάμισον.**

ἐπικαμμύω, = **καμμύω**, Παλλαδ. Λαυσ. 1067B.

ἐπικάμνω, κάμνω, ὑποφέρω, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι ἐπί τινι· μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 6.

ἐπικαμπή, ἡ, ἐπὶ τείχους, τὸ μέρος τὸ καμπτόμενον ἔκ τινος σημείου καὶ ἐκτεινόμενον πρὸς τὰ ἐντός, Ἡρόδ. 1. 180· ἐπ. ποιοῦμαι, παρατάττω τὸν στρατὸν γωνιωδῶς, δηλ. μὲ τὰ κέρατα προεκτεινόμενα ἑκατέρωθεν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ σχηματίζοντα γωνίας μετὰ τοῦ μέσου τῆς φάλαγγος οὕτως ὥστε νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, ἐννοεῖς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται; τὸ μέρος ἔνθα κάμπτουσι τὸ κέρας τῆς φάλαγγος; Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6· οὕτως, ἐς ἐπ. τάττειν Ἀρρ. Ἀν. 2. 9, 2., 3. 12, 2· πρβλ. **ἐπικάμπιος, ἐπικάμπτω.**

ἐπικαμπής, ές, κεκαμμένος, καμπύλος, ἑλικοειδής, τὸ οὐραῖον πτερὸν .. ὃ δι' ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι Λουκ. Ἀλεκτρ. 28· ξύλον Πλουτ. Κάμιλλ. 32.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 369.

ἐπικάμπιος, ον, = **ἐπικαμπής**, κεκαμμένη, γωνιώδης, ἐπ. τάξις, παράταξις καθ' ἣν τὸ ἓν κέρας τῆς φάλαγγος ἢ ἀμφότερα σχηματίζουσι κατὰ τὰ πέρατα τοῦ μέσου γωνίαν, ὥστε τὰ κέρατα οὕτω χρησιμεύουσιν ἢ πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν πλευρῶν τῆς φάλαγγος τῶν πολεμίων ἢ πρὸς ἀπόκρουσιν προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν ἐκ τῶν πλαγίων (πρβλ. **ἐπικαμπή**), Διόδ. 17. 57: — **ἐπικάμπιον**, τό, = **ἐπικαμπή**, Ἀρρ. Τακτ. 31· εἰς τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς, τὸ ἐπικαμπές, Πλούτ. 2. 594B· ἐν ἐπικαμπίῳ, γωνιωδῶς, ἐγγωνίως, Πολύβ. 1. 27, 4., 5. 82, 9.

ἐπικάμπτω, κάμπτω οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ γωνία, τὸν δάκτυλον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 8: — Παθ., ἐπικαμπτομένη ἐς τὰ ἀριστερὰ Ἱππ. 276. 35· ὀφρὺς ἐπικεκαμμένη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 9, 8· ἐπὶ στρατευμάτων, κινῶ τὰ κέρατα τῆς φάλαγγος πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὥστε νὰ σχηματίσω γωνίας μετὰ τοῦ μέσου καὶ νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ πλαγίου, στήσαντες τὴν αὐτῶν φάλαγγα. ἐπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες Ξεν. Κύρ. 7. 1, 5, πρβλ. Ἑλλ. 4. 2, 20, Ἀν. 7. 1, 5· πρβλ. **ἐπικαμπή, -κάμπιος.** II. ἀμετάβ., (τὸ ἔντερον) ἐπικάμψαν ἄνω φέρεται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 18.

ἐπικαμπύλος [ῠ], **ον**, καμπύλος, κεκαμμένος, κυρτός, ὤμους, κατὰ τοὺς ὤμους, Ὕμν. Ὁμήρ εἰς Ἑρμῆν 90, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425.

ἐπίκαμψις, εως, ἡ, = **ἐπικαμπή**, Δίων Κ. 50. 31.

ἐπικανθίς, ίδος, ἡ, = **ἐγκανθίς**, Ἱππιατρ. σ. 119, Πολυδ. Β', 71.

ἐπικᾱπίς, ίδος, ἡ, ἐπικήπιος, Ἐπιγρ. Τροιζ. 3362 ₄₉.

ἐπίκᾰρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ κεφαλήν, εἰς τὸ κάταντες, ἀλλὰ κάλλιον διηρημένως, **ἐπὶ κάρ.** ἴδε **κάρ** II, Ἡσύχ.

ἐπικαρδιάω, = **καρδιάω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 19.

ἐπικαρπία, τὸ ἐπικαρποῦσθαι κτῆμά τι, τὸ ἐξ αὐτοῦ κέρδος, κάρπωσις, εἰσόδημα, ἡ ἐπέτειος ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 955D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3· αἱ ἐπ., τὰ κέρδη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κεφάλαιον (τὰ ἀρχαῖα), Δημ. 829. 7· ἐπικαρπίας λαμβάνειν Ἰσοκρ. 184C, πρβλ. Ἀνδοκ. 12. 28· ἐπ. ἐκ τῆς ὠνῆς ὁ αὐτ. 1. 92· αἱ ἐκ τῆς γῆς ἐπ. Διον. Ἀλ. 3. 58· διὰ τὴν ἐπ. τῶν ἀδρῶν Ἀντιφάνης ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 1· πρίασθαι τὴν ἐπ. Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 108. **2)** ἡ δεκατεία ἣν πληρώνει τις πρὸς βοσκὴν κτηνῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 1. **3)** μεταφ., τῶν τῆς ἀκράτου παρρησίας ἐπικαρπιῶν πεπειραμένος Δίων Κ. 39. 10.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικαρπία· καρποφορά».

ἐπικαρπίδιος, ον, (καρπὸς) ὁ, ὁ ἐπὶ τῶν καρπῶν γινόμενος, μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον, δηλ. τὸν ἐπικαρπίδιον χνοῦν τῶν μήλων, Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἐπικαρπίζομαι, Ἀποθ., ἀφαιρῶ τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς γῆς, ἐξαντλῶ αὐτήν, ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλωψ τὴν γῆν καί ἐστι πολύρριζον καὶ πολυκάλαμον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 3.

ἐπικάρπιος, ον, (καρπὸς) ὁ προάγων ἢ προστατεύων τοὺς καρπούς, ἐπίθ. τοῦ Διός, κτλ., Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 3, Πλούτ. 2. 1048C. Καθ' Ἡσύχ. «Ἐπικάρπιος· Ζεὺς ἐν Εὐβοίᾳ»· καρποφόρος, ἐπικάρπιοι ὧραι, «διὰ τὸ μητέρας εἶναι τῶν καρπῶν» (Σχόλ.), Ἄρατ. 552. **2) τὸ ἐπικάρπιον**, ὁ μίσχος τοῦ καρποῦ, φέρει δὲ τὸν καρπὸν τοῦτον ἡ αἰγυπτία συκάμινος ἀπὸ τοῦ ξύλου καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων Ἀθήν. 51C. Παρὰ Θεοφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 1) γράφεται νῦν **περικάρπιον**· ἴσως οὕτω διορθωτέον καὶ παρ' Ἀθην. 68D. II. ὁ ἐπὶ τοῦ καρποῦ ἢ διὰ τὸν καρπὸν (τῆς χειρός), οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, ψέλλια ἐν σχήματι ὄφεων, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 40 (22).

ἐπικαρπολογέομαι, Ἀποθ., σταχυολογῶ, ἐπικαρπολογούμενος τοὺς ἀμήτους Ἰωσήπ. Μακκ. 2. 9.

ἐπικάρσιος, α, ον, καὶ μεταγεν. **ος, ον**, Πολύβ. 6. 29, 1., 30. 6, Ὀππ. Κ. 2. 169, = **ἐγκάρσιος**, ἀντίθ. τῷ **ὄρθιος**, πλάγιος, σχηματίζων γωνίαν, ἰδίως δὲ ὀρθὴν γωνίαν, ὡς ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῆς Βαβυλῶνος, Ἡρόδ. 1 180· οὕτως, οἱονεὶ ῥύμης τινὸς ἐπικαρσίου πρὸς τὴν ἄρτι ῥηθεῖσαν εὐθεῖαν Πολύβ. ἔνθ' ἀνωτ.· τῆς Σκυθικῆς τὰ ἐπικάρσια, τὰ πλάγια, τὰ κατὰ τὴν παραλίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὄρθια, τὰ πρὸς τὰ ἐντός, δηλ. τὰ κατ' ὀρθὰς γωνίας πρὸς τὴν παραλίαν, Ἡρόδ. 4. 101: — μετὰ γεν., τριήρεας τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, τοῦ δὲ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, σχηματιζούσας γωνίαν πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ Πόντου, ἀλλὰ .., ὁ αὐτ. 7. 36· κλῖμαξ ἐπικαρσίαις σανίσι καθηλωμένη Πολύβ. 1. 22, 5· ἐπικάρσια δὴ προπεσοῦμαι (Ἐπίρρ.), πλαγίως, λοξῶς, Κωμ. Ἀνών. 129. II. ἐν Ὀδ. Ι. 70, αἱ μὲν [νῆες] ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἡ λέξις κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον ἑρμηνεύεται «οὐ πλάγιαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσιοι, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλήν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν, καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ἐπὶ κάρ. ὡς τὸ 'ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ'», κατὰ δὲ τοὺς σχολιαστ. «πλάγιαι». (Πόθεν δὲ πηγάζει τὸ **-κάρσιος** ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐπικάρσιος, ἐγκάρσιος** μένει ἀβέβαιον).—Ἐπίρρ. **ἐπικαρσίως**, πλαγίως, Ἄντυλλος παρ' Ὀρειβασ. σ. 1, ἔκδ. Mai.

ἐπικαρτερέω, ἐπιμένω, Μεταγεν.

ἐπικᾰρῡκεύομαι, ἀρτύω, Ἡσύχ.

ἐπικαταβαίνω: μέλλ. -βήσομαι, καταβαίνω εἴς τι μέρος, ἐς Πλαταιὰς Ἡρόδ. 9. 25· πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 6. 97· πρὸς τὴν θάλασσαν ὁ αὐτ. 7. 23, 36· ἐκτείνομαι πρὸς τὰ κάτω, ὀδύναι ἐς τὰς χεῖρας ἐπικ. Ἱππ. Προρρ. 112. **2)** κατέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ, μαθόντες δὲ οἱ Δελφοὶ φεύγοντάς σφεας, ἐπικαταβάντες ἀπέκτειναν πλῆθός τι αὐτῶν Ἡρόδ. 8. 38, πρβλ. Θουκ. 4. 11., 7. 84: — περὶ τοῦ ἐν τοῖς Ἡρακλ. Πίναξι ἐπικαταβάνοντι ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπικαταβάλλω** 3.

ἐπικαταβάλλω: ποιητ. ἀόρ. β' **ἐπικάββαλον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 188, Κόϊντ. Σμ. 14. 583.—Καταρρίπτω ἐπί τινος, ἐκσεισθεὶς αὐτοῖς (ὁ Σαμψὼν) ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 12· ῥίπτω κατά τινος ἐξ ὑψηλοῦ μέρους, πέτρους τε καὶ ἄλλους τινὰς ὄγκους ... ἐπικατέβαλλον Δίων Κ. 50. 33. **2)** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν ὤτων τῶν κυνῶν, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα Ξεν. Κυν. 4. 3. **3)** ἐπιβάλλω πρόστιμον, ἐπικαταβαλιόντι Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 134, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ahrens ἀντὶ ἐπικαταβάνοντι, ἴδε Franck. σ. 709.

ἐπικατάγνυμι, ἄγνυμι ἐπί τι, ἐπάνω τι ἐπάνω εἴς τι, διὰ τί τοὺς μώλωπας κωλύει τὰ νεόδαρτα δέρματα προστιθέμενα .. καὶ ᾠὰ ἐπικαταγνύμενα; Ἀριστ. Προβλ. 9. 1.

ἐπικατάγομαι, Παθ., ἐπὶ πλοίων ἢ ἀνθρώπων πλεόντων, ἔρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν ὁμοῦ μετά τινος ἢ μετὰ ταῦτα, Θουκ. 3. 49., 8. 28, Δίων Κ. 42. 7, κλπ.

ἐπικαταδαρθάνω: ἀόρ. β' **-έδαρθον**, ἀποκοιμῶμαι μετὰ ταῦτα, Θουκ. 4. 133, Πλάτ. Πολ. 534D.

ἐπικαταδεσμεῖν, δένειν εἴς τι, ὁμαλαῖς σανίσι τὰ βρέφη Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 128.

ἐπικαταδέω, δένω ἐπί τινος ἢ πρός τι, Ἱππ. 1155D, Λουκ. Ὄνος 16, 34.

ἐπικαταδύομαι, Μέσ., «βουτῶ» μετὰ ταῦτα, κατόπιν, Πολυδ. Α', 108 (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου παρελείφθη ἡ λέξις): — περὶ τῆς δύσεως τῶν ἀστέρων, ἐπικαταδυομένων (τῶν Πλειάδων) Σχόλ. Βατ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 528.

ἐπικαταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω ἐναντίον τινός, Δίων Κ. 40. 36.

ἐπικαταθλάω, κατασυντρίβω, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Τ. 93.

ἐπικαταθύω, καταθύω, κατασφάζω ἐπὶ πλέον.

ἐπικαταιγίζω, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπνέω, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Β. 148 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **ἐπαιγίζω.**

ἐπικαταίρω, ἐφορμῶ ἄνωθεν ἐπί τι, ὡς τὰ σαρκοβόρα ὄρνεα, εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς, ὥσπερ ὄρνιν ἀργόν, ἐπικαταίρειν, καὶ λείψανα πολέμων σπαράσσειν Πλουτ. Πομπ. 31.

ἐπικατακαίω: μέλλ. **-καύσω**, κατακαίω ἐπί τινι ἢ προσέτι, Λιβάν. 4. 371.

ἐπικατακλάω, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμηρ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπιγνάμπτω.**

ἐπικατακλείω, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18, ἀντὶ τοῦ **κατακλείω**

ἐπικατακλίνω, κάμνω τι νὰ κλίνῃ ἐπάνω εἴς τι, τί τινι Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπημύει**, Ἐτυμ. Μέγ. 430, 56 ἐν λ. **ἠμύω.**

ἐπικατακλύζω, κατακλύζω προσέτι, ἐπικατακλύσαι δὲ καὶ τὴν Ἀσίην πᾶσαν Ἡρόδ. 1. 107.

ἐπικατακλώθω = **ἐπικλώθω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπεκλώσαντο,** ἣν ἑρμηνεύει **ἐπικατεκλώσαντο** (ἐπικατέκλυσεν Κῶδξ).

ἐπικατακοιμάομαι, Ἰων. **-μέομαι**, Ἀποθ., κοιμῶμαι ἐπί τινος, ἐπὶ τῶν προγόνων φοιτέοντες τὰ σήματα .. ἐπικατακοιμέονται Ἡρόδ. 4. 172.

ἐπικατακοιμίζομαι = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 534D.

ἐπικατακολουθέω, ἀκολουθῶ, κατακολουθῶ, τινὶ Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6.108.

ἐπικαταλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, καταλαμβάνω, προφθάνω, τὰς δὲ ἄλλας (ναῦς) ἐπικαταλαβόντες ἐξέωσαν .. πρὸς τὴν γῆν Θουκ. 2. 90· τινὰ ὁ αὐτ. 3.111, Πολύβ 1. 66, 3, κτλ.· ἐπειδὰν σελήνη ἥλιον ἐπικαταλάβῃ Πλάτ. Τίμ. 39C· τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης Διόδ. 18. 71:—Παθ., ὅταν δὲ ἐπικαταλαμβάνωνται (αἱ ἄρκτοι), ἐπὶ τὰ δένδρα ἀναπηδῶσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 1.

ἐπικαταλλᾰγή, ἡ, νομισματικὴ διαφορά, ὡς π. χ. ἡ μεταξὺ χαλκῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἔκπτωσις, καὶ παρὰ παιδὸς κομιζόμενος ἀποφορὰν τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐπικαταλλαγὴν προσαπαιτεῖν Θεοφρ. Χαρ. 30.

ἐπικαταλλάσσομαι, Παθ., συνδιαλλάσσομαι, τινι Κλήμ. Ρώμ. 48.

ἐπικαταμένω, μένω ἐπὶ πλέον, περί τι Ξεν. Κύρ.1. 2, 11, Ἑλλ.7. 4, 36.

ἐπικαταμωκάομαι, Ἀποθ. = **καταμωκάομαι**, Πολυδ. Η',77.

ἐπικαταμωμέομαι, Ἀποθ. = **καταμωμέομαι**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791.

ἐπικατανεύω, κατανεύω, Θεόδ. Πρόδρ. Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2. σ.129.

ἐπικαταξύω, καταξύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, Ἀπολλωνίου Ὁμ. Λεξ. ἐν λ. **ἐπιγράβδην**.

ἐπικαταπέτομαι, καταπέτομαι ἐπί τινα, Νικήτ. εἰς Ἰσ. Ἄγγ. 263.

ἐπικαταπηδάω, καταπηδῶ ἐπάνω εἴς τι, ἐπικαταπηδῶντες, εἰς τὰ σκάφη Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3.10, 9.

ἐπικαταπίμπρημι, καταπίμπρημι ἐπί, καίω τι ἐπάνω εἴς τινα, οἳ καὶ τὸ βουλευτήριον ἐπικατέπρησαν Ἀππ. Ἐμφ. 2. 22.

ἐπικαταπίπτω, καταπίπτω ἐπάνω εἴς τινα, εἶτ' ἐπικαταπεσὼν ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ Λουκ. Ἀνάχ.1.

ἐπικαταπλάσσω, ἐπιθέτω κατάπλασμα, ἔμπλαστρον, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767.

ἐπικαταπλέω, καταπλέω κατόπιν, καταπλεύσαντος δὲ τοῦ στόλου .. εἰς Μεταπόντιον .. ἐπικατέπλευσε Καρχηδονία τριήρης ἔχουσα πρεσβευτάς, κτλ., Διόδ.16. 66.

ἐπικαταράομαι, Ἀποθ. = **καταρῶμαι**, καὶ δεῦρο ἐπικατάρασαί μοι τὸν λαὸν τοῦτον Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 17, κτλ.).

ἐπικατᾰράσσομαι, καταπίπτω μετὰ πατάγου, Διον. Ἀλ.11.26.

ἐπικατάρᾱτος, ον, κατηραμένος, Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 10 καὶ 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 2664. 6.

ἐπικαταρρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι**, καταρρέω, ἐπὶ ὑγρῶν ἢ χυμῶν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281. **II.** καταπίπτω ἐπί τινος, τινι Πλουτ. Πελοπ. 4.

ἐπικαταρρήγνῡμαι, Παθ., ὁρμητικῶς καταπίπτω ἐπί τινος, ἐπικαταρραγεὶς αὐτῷ πέτρος ὑπερμεγέθης Διον. Ἀλ.10.16· ἐπὶ βροχῆς, Πλουτ. Μάρ. 21.

ἐπικαταρριπτέω, καταρρίπτω κατόπιν, αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία εἶτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατερρίπτουν Ξεν. Ἀν. 4. 7, 13.

ἐπικατάρρῡτος, ον, περιρρεόμενος πάντοθεν ὑπὸ ὑδάτων, ὕδασι γῆ Φώτ. ἐν Ἱστορ. ἑλλ. ἀποσπάσμ. ἔκδ. Didot, τ.V. σ.164.

ἐπικατασείω, καταρρίπτω τι ἐπάνω εἴς τινα, ὑπὸ τὴν γαστέρα πλήξας ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ πέσῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ.1.1, 5· «ἐπικατέσεισεν, ἐπικατέβαλεν» Σουΐδ.

ἐπικατασκάπτω, κατεδαφίζω, καταχρημνίζω, ἐπάνω εἴς τινα, τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον Διον. Ἀλ.1. 39.

ἐπικατασκευάζω, κατασκευάζω, κτίζω τι ἐπί τινος, τι ἐπί τι Δίων Κ. 50. 23.

ἐπικατασκήπτω, ἐπιπίπτω αἰφνιδίως, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ.7. 22, σ. 268.

ἐπικατασκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τι, Προκ. Ἱστ. σ. 325.

ἐπικατασπάζομαι = **κατασπάζομαι**, Μακάρ. 228D.

ἐπικατασπάω, ἕλκω πρὸς τὰ κάτω κατόπιν, Ἀριστ. Προβλ.11. 18:—Παθ., καταλαμβάνομαι κατόπιν ὑπὸ σπασμῶν, Ἱππ. 369. 33.

ἐπικατασπένδω = **κατασπένδω**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ.1. 3, 6.

ἐπικαταστρέφω, ἀναστρέφω τι καὶ θέτω αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, «ὑέλινον ποτήριον ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σύκοις πράως», Γεωπ. 10. 56, 6, πρβλ. Διοσκ. 5. 91.

ἐπικατασφάζω, μεταγεν. **-σφάττω**: μέλλ. **-ξω**, κατασφάζω τινὰ ἐπί τινι, ἐπικατασφάξαι μιν τῷ νεκρῷ Ἡρόδ.1. 45· ἑωυτὸν ἐπικατασφάξει τῷ τύμβῳ αὐτόθι· τῇ παρθένῳ Πλούτ. 2. 772C· ἄνευ δοτ., Διον. Ἀλ. 3. 20, Πλουτ. Κλεομ. 37.

ἐπικατατέμνω, κατατέμνω, σκάπτω ἐν τῷ μεταλλείῳ πέραν τῶν ὁρίων, Δημ. 977.7.

ἐπικατατρέχω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω ἐναντίον τινός, ἐπικαταδραμόντες ἐκ τῶν χωρίων Διον. Ἀλ. 9. 21, Δίων Κ. 36. 32.

ἐπικαταφέρομαι, Παθ., πίπτω ἐπάνω τινός, ὁ δ' (ἐλέφας) ἐπικατενεχθεὶς τῷ Ἐλεαζάρῳ διαφθείρει τὸν ἄνδρα ὑπὸ τοῦ βάρους Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ.12. 9, 4. **II.** μεταφ., φέρομαι ἢ ἔρχομαι, καταντῶ εἴς τι πρᾶγμα, ἢ ἐνεργείας ἕνεκα, ἢ ὥστε ἦθος ἐν τῷ λόγῳ γενέσθαι ἐπικατενεχθήσεται (ἐν τῇ ἐκδ. Δινδορφ. ἐπεὶ κατενεχθήσεται) Ἀριστείδ. 2. 520.

ἐπικατάφορος, ἐπιρρεπής, ἐπὶ ἤ πρός τι Ἀθήν. 391E, 608D.

ἐπικαταχέω, καταχέω τι ἐπάνω εἴς τι, Γαλην. τ. 2. σ.107B.

ἐπικαταψάω, σκαλίζω ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιπολῆς, παλιούροις συνδεδεμέναις ἐπικαταψήσαντες τὴν χώραν .. ἀρκοῦνται Στράβων 831.

ἐπικαταψεύδομαι, Ἀποθ., καταψεύδομαι προσέτι, Ἡρόδ. 3. 63, Θουκ. 8. 74.

ἐπικαταψήχω, καταπραΰνω ἀκολούθως, Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 145.

ἐπικατεῖδον, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος **ἐπικαθοράω** ἐν χρήσει, κατεῖδον προσέτι, Ἱππ. Προγν. 38.

ἐπικάτειμι, (εἶμι) καταβαίνω εἰς, ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν Θουκ. 2. 49.

ἐπικατεράω, ἐπιχέω ὑγρὸν ἐπί τινος πράγματος, Γαλην. τ. 13. σ. 681.

ἐπικατέρχομαι, Ἀποθ. = **ἐπικάτειμι**, Ἱππ. 246. 41.

ἐπικατέχω, κρατῶ, κωλύω, Διον. Ἀλ. 9. 60, Λουκ. Ἑρμότ. 23.

ἐπικατηγορέω, κατηγορῶ, λέγω τι περί τινος, ἀποδίδω τι εἴς τι ὡς κατηγορούμενον, τί τινος Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 334· τί τινι Πλούτ.1113C· τὸ σχῆμα ἐπικατηγορούσῃ Διον. Ἀλ.1. 66 (κατὰ Λ. Δινδ. ἀντὶ ἐπικατηγορήσει). — Παθ., προστίθεμαι εἰς τὸ κατηγορούμενον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 38, 2. **II.** Παθ., τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ.1.7.

ἐπικατηγόρημα, τό, = **κατηγόρημα**, Πλούτ. 2. 1127D.

ἐπικατηγόρησις, ἡ, = τῷ ἑπομ. (ἀμφίβολ.) Διον. Ἀλ.1. 66.

ἐπικατηγορία, ἡ, κατηγορούμενον, ὄνομα, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 297.

ἐπικατοικέω, κατοικῶ, ἐνοικῶ, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ Κέβης 15. Κατὰ Κοραῆν ἴσως ἔτι κατοικεῖ.

ἐπικατονομάζομαι, Παθ., ὀνομάζομαι κατὰ τὸ ὄνομά τινος, καθιεροῦμαι αὐτῷ, τῶν δαιμονίων διὰ τὴν βδελυρίαν, οἷς ἐπικατωνόμασται Κλήμ. Ἀλ.168.

ἐπικατορθόω, τοποθετῶ τι ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἐπικατορθοῦν ἐφ' ἑκάστῃ ἐπιδέσει χρὴ τὰ ὀστέα Ἱππ. π. Ἀγμ. 763.

ἐπικατορύσσομαι, Παθ., θάπτομαι ἐπί τινι, ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ἀπαιδίᾳ ζῶν ἐπικατορυχθήσομαι Ἀντιφῶν 122. 17 (ἔνθα ὁ Reisk. διορθοῖ ἔτι κατορυχθήσομαι)· ἵνα καὶ αὐτὸς ζῶν ἐπικατορυγῇ Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ.182. 22, ἔκδ. Λ.—Ἴδε Κουμαν. Συναγ. Ἀθησ. Λέξ.

ἐπικαττύω, ἐπισκευάζω παλαιὰ ὑποδήματα προσράπτων ἕτερα καττύματα καὶ πτέρνας, Πολυδ. Ζ', 82· μεταφ., μεταποιῶ παλαιὰ δράματα, Κωμικὴ φράσις παρὰ Φρυν. ἐν Α. Β. 39.

ἐπι-καυλόφυλλος, ον, ἐπὶ τῶν ποιωδῶν φυτῶν, τὸ ἔχον τὰ φύλλα ἐπὶ τοῦ καυλοῦ, ἐπικαυλόφυλλα δὲ κρηπίς, ἀνθέμιον τὸ φυλλῶδες, λωτός, λευκόϊον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.7. 8, 3.

ἐπίκαυμα, τό, (ἐπικαίω) φλύκταινα προξενηθεῖσα ἐκ καύματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 535: — κηλὶς ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. κλπ.

ἐπίκαυσις, εως, ἡ, (ἐπικαίω) τὸ ἐπικαίειν τὴν ἐπιφάνειαν μέρους τινός, ἔστη δὲ ἡ ἐπιφάνεια τεφρώδης τῶν πεδίων, ἡ δὲ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης μέλαινα ὡς ἐξ ἐπικαύσεως Στράβ. 628 καὶ 695 ἐν τέλει· προσέτι διάφ. γρ. ἐν Πλάτ. Ἀξιόχῳ 368C ἀντὶ **ἐπίκλυσις**. **II.** = **ἐπίκαυμα**, Διοσκ. 2.166.

ἐπίκαυτος, ον, κεκαυμένος κατὰ τὸ ἄκρον, σκληρυνθεὶς διὰ τοῦ πυρός, Λατ. praeustus, ἀκοντίοισι ἐπικαύτοισι Ἡρόδ.7.71,74.

ἐπικαυχάομαι, Ἀποθ., καυχῶμαι, κομπάζω ἐπί τινι, τινὶ Achmes Ὀνειρ. 111, Γρηγορ. Νύσσ. I. 524D, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 388:— **ἐπικαύχησις, εως**, ἡ, τὸ ἐπικαυχᾶσθαι, Ἑρμογ.

ἐπικαχλάζω, ἐπὶ τοῦ κύματος, ἀμφὶ δὲ κῦμα λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν, ἐκάχλαζεν ἐπὶ τῶν πετρῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 944.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικαχλάζεται· διακινεῖται».

ἐπικάω [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ **ἐπικαίω**.

ἐπίκειμαι, ἀπαρ. **-κεῖσθαι**, Ἰων. **-κέεσθαι**, χρησιμεῦον ὡς Παθ. τοῦ **ἐπιτίθημι**. **1)** ἐπὶ θυρῶν, κλείομαι (πρβλ. **ἐπιτίθημι** II), θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί, ἦσαν ἐπιτεθειμέναι, Ὀδ. Ζ.19· μεταφ., πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἁρμόδιαι Θέογν. 421. **2)** καθόλου, εἶμαι τεθειμένος, κεῖμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, μετὰ δοτ., ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ Ἡσ Θ. 143, πρβλ. Θεόκρ. 24.116:—ἐπὶ στρατευμάτων, καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν ὃ ταῖς ὄχθαις Ἴστρου τε καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον .. φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν Ἡρωδιαν. 2. 9, ἐν τῇ ἀρχῇ. **3)** ἐπὶ νήσων, νῆσοι ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι, κείμεναι παρὰ τὴν Λ., Ἡρόδ.7. 6· οὕτως, ἐπ. τῇ Θρηΐκῃ αὐτόθι 185· ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ αὐτόθι 235· καὶ ἀπολ., ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας, τὰς πλησίον κειμένας, Θουκ.

2.14, πρβλ. 4. 44· πάσῃ γὰρ ἐπίκειται τῇ θαλάσσῃ, περὶ τῆς Κρήτης, ἧς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κάτοικοι ἦσαν ἱδρυμένοι πάντες περὶ τὴν θάλασσαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 13. **II.** τίθεμαι ἐπάνω, ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν Θέογν.19· ἐπίκειται .. σῇ κεφαλῇ στέφανος ὁ αὐτ.1259, πρβλ. Ξεν. Οἰκ.19, 13· μεταφ., κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη Ἰλ. Ζ. 458. **2)** ἐπιμένω εἴς τι, ἐπιμόνως προτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι, πάγχυ ἐπικείμενος ἐνῆγε Ἡρόδ. 5. 104· στενοχωρῶ τινα ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, ἐπιμόνως ἐπιτίθεμαι κατά τινος, ἐπικειμένων γὰρ αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) Βοιωτοῖσι αὐτόθι 81, πρβλ. 6. 49· καὶ ἀπολ., ἐπικείσομαι βαρὺς Εὐρ. Ῥῆσ. 101· κἀπικείμενος βόα Ἀριστοφ. Ἱππ. 252· Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος Σφ. 1285· ἐπ. λαμπρῶς Θουκ. 7.71· πολὺς δ' ἐπέκειτο Θεόκρ. 22. 90. **3)** ἐπικρέμαμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, τοσούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 5· ἐπὶ ποινῶν, θάνατος ἡ ζημίη ἐπικέεται, ἡ ἐπιβαλλομένη τιμωρία εἶναι θάνατος, Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. 6. 58, Ἀντιφῶν 128.40· ζημία .. ἐπέκειτο στατὴρ Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4.13, 3. **4)** ἐπὶ ὀνόματος, ἐπιτίθεμαι, δίδομαι, ὅτι παντάπασιν ὡς φερομένοις καὶ ῥέουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται Πλάτ. Κρατ. 411C, Πρωτ. 349C. **5)** μεταφ., σκώμματα ἐπικείμενα, ἁρμόζοντα εἰς τὸν σκοπόν, προσήκοντα ἢ πρόχειρα, Λογγῖν. 34. 2. **III.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἰδίως κατὰ μετοχ., κἀπικείμενον κάρα κυνέας θερίζων κἀποκαυλίζων ξύλῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς (τοῦ κἀπικείμενον κάρα λαμβανομένου πληθ.) τὰς φερούσας περικεφαλαίαν θερίζων καὶ ἀποτέμνων ὡς καυλοὺς διὰ τοῦ ξύλου, δηλ. τῆς κορύνης, Εὐρ. Ἱκέτ.717, ἔνθα ἴδε Markl. (παρὰ Δινδ.)· στέφανον ἐπικείμενος, περιβεβλημένος στέφανον, Πλουτ. Μάρκελλ. 22· ἄπικας ἐπικείμενοι ταῖς κεφαλαῖς, φοροῦντες εἰς τὰς κεφαλὰς πίλους ὑψηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδές, Διον. Ἀλ. 2.70· ἀγγέλου τινὸς ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον, παριστῶντα (ἐν τῷ θεάτρῳ) πρόσωπον ἀγγέλου τινὸς ἢ θεράποντος, Πλουτ. Λυσ. 23 (κατὰ Κοραῆν διορθωτέον περικείμενον)· ἐπέκειτο ὠτειλάς, ἔφερεν ὠτειλάς, εἶχε σημεῖα τραυμάτων εἰς τὸ σῶμά του, Ἀππ. Μιθρ. 6· κιθάραν .. κόλλοπας ἐπικειμένην, ἔχουσαν κολλάβους, δηλ. «στρηρτάρια», Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 10:—μεταφ., οἱ κίνδυνον ἐπικείμενοι, ἐκτεθειμένοι εἰς .., Ἀππ. Ἐμφύλ. 4.124.

ἐπικείρω, Ἐπικ. ἀόρ. **ἐπέκερσα,** ἀποτέμνω, ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς Ἰλ. Π. 394· ἐπὶ σίτου, κουρεύω, ἀποκόπτω τὰς κορυφάς, «κορυφολογῶ», Λατ. attondere, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 4. **II.** μεταφ., παρεμβάλλω προσκόμματα, κωλύω, παρεμποδίζω, Λατ. praecidere, ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων, «φεῦ φεῦ, ὄντως δὴ παντάπασι διακόπτει τὰ βουλεύματα τῆς μάχης τῆς ἡμετέρας ὁ θεός» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ο. 467, πρβλ. Π. 120 ἴδε **κείρω.**

ἐπικεκρυμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπικρύπτω,** κρυφίως, Κλήμ. Ἀλ. 817.

ἐπικεκυφότως, Ἐπίρρ., «σκυφτά», Γερμ. Κ/πόλεως, σ. 437, ἔκδ. Mi.

ἐπικελᾰδέω, ἐπιβοῶ ἐπιδοκιμάζων τι, ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, ἐπεθορύβησαν ἐπιδοκιμάζοντες, Ἰλ. Θ. 542, Σ. 310.

ἐπικέλευμα, τό, = τῷ ἑπομένῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιστίγματα.**

ἐπικέλευσις, εως, ἡ, προτροπή, ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει ἢ ἐπικέλευσιν Θουκ. 4. 95.

ἐπικελευσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. 19.

ἐπικελευστικός, ή, όν, ὁ ἐπικελεύων, προπαραγγείλας τοῖς ἑαυτοῦ στρατιώταις πρὸς μὲν τὸ ἀνακλητικὸν ἐπιθέσθαι, πρὸς δὲ ἐπικελευστικὸν ἀναχωρῆσαι, ὅταν δοθῇ τὸ κελεῦον ἐπίθεσιν κέλευμα νὰ ὑποχωρήσωσι, Πολύαιν. 5.16, 4.

ἐπικελεύω, παρακινῶ, προτρέπω εἴς τι, μετὰ δοτ., ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσά σοι Εὐρ. Ἠλ. 1224· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1088·—ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τὸν μὴ διανοούμενον Θουκ. 3. 82· μετὰ συστοίχ. αἰτ. πράγμ., πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύσμασι τόδε ἐπικ. Ξεν. Κυν. 6, 20· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **παρακελεύομαι** (ὅπερ κυρίως σημαίνει: παραθαρρύνω τινὰ εἰς πρᾶξιν ἧς δὲν ἐγένετο εἰσέτι ἀρχή, ἐνῷ τὸ **ἐπικ-** εἰς πρᾶξιν ἧς ἐγένετο ἀρχή), Πλάτ. Φαίδων 61Α:— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Θουκ. 4. 28.

ἐπικέλλω: ἀόρ. **ἐπέκελσα,** προσπελάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, νῆας ἐπικέλσαι, Λατ. appellere naves, Ὀδ. Ι. 148· ἐπὶ ἰχθύων, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ σαργὸν ἐπικέλσοντα Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 321Β. **2)** ἀπολ., ὡς εἰ ἦν ἀμετάβ., ἀποκέλλω, ἀλλ' ἐπικέλσαντες μεῖναι χρόνον, «ἀποκείλαντες τῇ γῇ, ἐπιψαύσαντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 138· χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 575· μετ' αἰτ., γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες, «εἰς τὴν Μαριανδυνῶν ἥξετε γῆν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Β. 352:—ὡσαύτως περὶ αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ἡ μὲν ἔπειτα ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ἐπώκειλεν εἰς τὴν ξηράν, Ὀδ. Ν. 114· ἴδε ἐν λ. **κέλλω.**

ἐπικέλομαι, Ἀποθ., ἐπικαλοῦμαι, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς (συγκεκομ. ἀόρ. β' μετ' Ἐπικ. ἀναδιπλ.) Ἰλ. Ι. 454· ἐπικυκλόμεναι Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 41· μετὰ δοτ., τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 85.

ἐπικενῆς, Ἐπίρρ., ματαίως, ἀνωφελῶς, Ἀρισ. π. Φυτ. 2. 3, 8.

ἐπικεντρίζω, ἔπειτα κεντῶ διὰ τοῦ πτερνιστῆρος, δηλ. τὸν ἵππον, χαλινοὺς εἴ τις ἡνιοστρόφος ἐναρμόσῃ γένυσσι, κἀπικεντρίσῃ Ἀνθ. Π. 9.777. **II.** ἐγκεντρίζω, ἐπὶ δένδρων, Γεωπ. 5. 17, 11.

ἐπίκεντρος, ον, ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, ὁ ἐπί τινος κεντρικοῦ σημείου, ἐπίκεντροι δὲ λέγονται (ἀστέρες) οἱ ἐπί τινος τῶν κέντρων θεωρούμενοι κτλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 40.

ἐπικεράννῡμι, καὶ ἕτερον (οἶνον) κεράννυμι, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, «ἐπὶ τῷ προκερασθέντι καὶ ἕτερον κεράσαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Η. 164· πρβλ. **ἐπικίρνημι.**

ἐπίκερας ἢ **ἐπικέρας,** τό, φυτόν τι· ἀλλαχοῦ **τῆλις**·—ἐπικέρας· τῆλιν· ἔνιοι δὲ ἄλλην βοτάνην οὕτως ὀνομαζομένην Ἱππ. παρὰ Γαλην. τ.19. σ. 99, 4.

ἐπικεραστικός, ή, όν, συγκιρνῶν τοὺς χυμούς, μετριάζων, Γαλην. τ. 6. 343Ε.

ἐπικερδαίνω, κερδαίνω ἐπὶ πλέον, ἐνιαυτὸν ἐπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ Πλουτ. Φλαμιν. 3.

ἐπικέρδεια, ἡ, = **ἐπικέρδια,** τά, (ὃ ἴδε), Φιλόστρ. 740.

ἐπικερδής, ές, (κέρδος) ἐπωφελὴς ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 743.

ἐπικέρδια, τά, κέρδη ἐκ τοῦ ἐμπορίου ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας, Ἡρόδ. 4.152, Φιλόστρ. 603· πρβλ. **ἐπικέρδεια,** ἡ.

ἐπικερτομέω, περιπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ μετοχήν, τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, «παροξύνων, χλευάζων» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 744, Ὀδ. Χ. 194· ἐπὶ ἠπιωτέρας ἐννοίας, γελῶν, Ἰλ. Ω. 649. **II.** μετ' αἰτ., βώσας τὸν Θεμιστοκλέα ἐπεκερτόμησε, ἐκακολόγησεν, ἐπέπληξεν αὐτόν, Ἡρόδ. 8. 92· μετ' αἰτ. καὶ γεν., «ὁ δὲ ἧκεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας», διὰ τὴν ἀβουλίαν καὶ ἀμέλειαν αὐτῶν, Ἀγάθ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.:— πειράζω, ἐνοχλῶ, Θεόκρ. 20. 2.

ἐπικερτόμημα, τό, σαρκασμός, σκῶμμα, Δημήτρ. Φαλ. 111.

ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἡρωδιαν. π. Σχημάτ. 52, 4.

ἐπικέρτομος, ον, ἐμπαικτικός, ἀπατηλός, ἐπικέρτομα βάζων Κόϊντ. Σμ. 1.136.

ἐπικεύθω: μέλλ. **-σω,** ἐπικρύπτω, παρ' Ὁμ. ἀείποτε μετ' ἀρνήσ., τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω Ἰλ. Ε. 816· πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω Ὀδ. Ε. 143· εἰπέ μοι .. νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς Ο. 263· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω Δ. 744, πρβλ. Ρ. 141· καὶ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 800, μετ' αἰτ. προσ., οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω, δὲν θὰ τὸ κρύψω ἀπὸ σοῦ, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 332.

ἐπικέφᾰλα, Ἐπίρρ. = ἐπὶ κεφαλήν, κατακέφαλα, ἐπικέφαλά με ἐκρέμασαν Ἀπόκρυφ. Πράξεις Φιλίππου 26, Ἀέτ. 1. σ. 10, 39.

ἐπικεφᾰλαιόομαι, Μέσ., πραγματεύομαί τι κεφαλαιωδῶς, συντόμως, Πολύβ. 2. 40, 4. **II.** Παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, Δίων Κ. 52. 28.

ἐπικεφάλαιος, α, ον, (κεφαλή) «τιάρα, κόσμος ἐπικεφάλαιος» (-λιος Φώτ.) Ἐτυμ. Μεγ. 758. 4, Σουΐδ. ἐν λ. **τιάρα:**— **ἐπικεφάλαιον,** τό, κεφαλικὸς φόρος, κοινῶς «κεφαλιάτικον», Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 2· ἐν Κικ. Ἀττ. 5. 16, 2, ἀπαντᾷ ὁ πληθ. τύπος **ἐπικεφάλια.**

ἐπικέφαλον, τό, ἡ κεφαλὴ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Ἀθήναιος περὶ Μηχανημάτ. 6. 22. **II.** χρήματα διανεμόμενα τόσα κατ' ἄτομον ἢ κεφαλήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 31.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικέφαλον· τὸ ἐπικεφάλιον».

ἐπικεχειρέω, = **ἐπιχειρέω,** Peyron Ἑλλ. Πάπυρ. Mus. Taur. μέρος 2. σ. 36.7.

ἐπικεχοδώς, ὁ, μετοχ. πρκμ. τοῦ **ἐπιχέζω,** «ἀποπατήσας, ἀποτιλήσας» Σουΐδ., ἐν χρήσει ὡς σκωπτικὸν ὄνομα πτηνοῦ τινος, ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς; ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικῶς Ἀριστοφ. Ὄρν. 68.

ἐπικήδειος, ον, (κῆδος) ὁ ἐν κηδείᾳ γινόμενος ἢ λεγόμενος, ᾠδὴ ἐπ. Εὐρ. Τρῳ. 513, Πλάτ. Νόμ. 800Ε· μοῦσα Αἰλ. π. Ζ. 5. 34· λόγοι Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 6.1·— **ἐπικήδειον,** τό, ἐλεγεία, θρῆνος, Πλουτ. Πελοπ. 1· πρβλ. Francke Καλλῖν. 125.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικήδειον· ἐπιθανάτιον», καὶ κατὰ Σουΐδ. «ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. καὶ ἐπικήδειος θρῆνος ὁμοίως».

ἐπικηδεύω γάμους, συνάπτω κηδεστίαν διὰ γάμου, γάμους ἀλλήλοις ἐπικηδεύουσι Προκόπ. III. 251. 25.

ἐπικηκάζω, ὀνειδίζω, «ἐπεκήκατο· ἐπωνείδιστο» Ἡσύχ. ἀντὶ **ἐπεκήκαστο,** ἴδε **κηκάζω.**

ἐπικήπιος, ον, (κῆπος), εἰς κῆπον ἀνήκων, ἐπικήπιος αὔρη Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. κ.19. στ. 219.

ἐπικηραίνω, διάκειμαι ἐχθρικῶς πρός τινα, «ἐπικηραίνειν· ἐπιδυσμενεύεσθαι» Ἡσύχ.

ἐπικήραν· «ἐπιθανατίαν. σαθρὰν» Ἡσύχ.

ἐπικήριος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡράκλειτ. παρὰ Λουκ. ἐν Βίων Πράσει 14.

ἐπίκηρος, ον, (κήρ), ὑποκείμενος εἰς θάνατον, φθαρτός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 13, π. Κόσμ. 2. 10· βίος Καλλ. Ἐπιγράμμ. 61· τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον Πλάτ. Ἀξ. 367Β.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκηρα· ἐπίνοσα, ἢ ἐπιθανάτια», πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει:—Ἐπίρρ., ἐπικήρως διακεῖσθαι Ἰσοκρ. 230Ε.—Ὑπερθ. «ἐπικηρότατοι· ἐπισαθρότατοι» Ἡσύχ.

ἐπικηρόω, ἐπαλείφω διὰ κηροῦ, τρίβω δι' αὐτοῦ, Πολύαιν. 2. 20.

ἐπικήρυγμα, τό, τὸ ἐπικηρύσσειν, Πράξεις Συνοδ. (Actt. Conc.) τ. 3. 229, 52, Ἐπιγρ. Κίου Βιθυνίας, L. et W. 1143.

ἐπικηρῡκεία, ἡ, ἀποστολὴ πρεσβείας ὅπως πραγματευθῇ περὶ εἰρήνης, τὸ ἔρχεσθαι εἰς διαπραγματεύσεις, διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν Δημ. 61, πρβλ. Πολύβ. 14. 2, 13, Θεοπόμπ. Ἱστ. 24:—«ἐπικηρυκεία: τὸ διὰ κήρυκος εἰς φιλίαν ἐλθεῖν πρότερον ἐχθροὺς ὄντας» Α. Β. 243. 27.—Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ἐπικηρύκευμα, τό, ἀπαίτησις διὰ κήρυκος, Εὐρ. Μήδ. 738.

ἐπικηρῡκεύομαι: Ἀποθ., ἀγγέλλω διὰ κήρυκος, ταῦτα μὲν ἐπεκηρυκεύσατο τοῖσι Δηλίοισι Ἡρόδ. 6. 97· πρός τινα 9. 87· ὥς τινα Θουκ. 7. 48· περί ἢ ὑπέρ τινος Διόδ. 14. 75, Παυσ. 4. 8, 13:—μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ οἱ Βυζάντιοι κήρυκας πέμποντες ἠξίουν αὐτοὺς ἐλθεῖν ὅπως ἀποστῶσιν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 8. 80, πρβλ. 7. 49· ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα, ἔπεμψε κήρυκα καὶ ἠρώτα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 60· ἐπ. δι' ἀγγέλων ὁ αὐτ. 1. 69:—ἐν Θουκ. 8. 44 φαίνεται ὅτι εἶναι παθ., ἐπικηρυκευομένων, ἀγγελιῶν ἀποστελλομένων. **2)** ἀποστέλλω πρέσβεις ὅπως πραγματευθῶσι περὶ εἰρήνης, κάμνω προτάσεις περὶ συνθήκης εἰρήνης, τινι, εἴς τινα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 336, Θουκ. 4. 27· ταῦτά τινι Ἡρόδ. 4. 80· δημοσίᾳ κηρύττω, ἀγγέλλω, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 1163. **3)** ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, διαπραγματεύομαι, τινὶ Δημ. 888. 28. **II.** ὑπάγω ὡς κήρυξ ἢ πρεσβευτής, παρά τινος Πολύβ. 21. 13, 1.

ἐπικηρυκεύω, «δοτικῇ· Δίων τεσσαρακοστῷ ἐνάτῳ βιβλίῳ· 'ἐπεκηρύκευσαν τότε αὐτῷ, οὐδὲν ὅθι οὐκ ἐπαγγελλόμενοι'» Α. Β. 141. 18, 153. 10.

ἐπικήρυκτος, ον, ἐπικεκηρυγμένος, Ἀσδρούβαν ᾧ θάνατος ἐπικήρυκτος ἦν Ἀππ. Καρχ. 93.

ἐπικήρυξις, εως, ἡ, προκήρυξις ἀμοιβῆς, «ἐπικήρυξίς (ἐστιν) ὅταν πόλις ἐχθρὸν ἔχουσά τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτῶν τοῦτο ἐγίνετο» Οὐλπιαν. εἰς Δημ. 347. 25. **2)** ἁπλῶς, ὑπόσχεσις ἀμοιβῆς διὰ κήρυκος, Φίλων Βελοπ. 97Α.

ἐπικηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**:—ἀναγγέλλω, καθιστῶ γνωστὸν διὰ προκηρύξεως, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 31, 2· ἐπικηρυχθεὶς χθονί, Λατ. rex renunciatus, Αἰσχύλ. Θήβ. 634·—ἐπ. τὸ λάφυρον (ἴδε ἐν λ. **λάφυρον**)· ἐπ. πόλεμόν τινι Δίων Κ. 78. 38. **2)** ἰδίως ἐπὶ ποινῶν, ἐπεκήρυξε θάνατον τὴν ζημίαν, ἐπεκήρυξε θάνατον ὡς τιμωρίαν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 15· ἐπ. ἀργύριον ἐπί τινι, ὁρίζειν χρηματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν κεφαλήν τινος, Ἡρόδ. 7. 214· χρήματά τινι ἐπικ. Δημ. 347. 25:—Παθ., καί οἱ φυγόντι .. ἀργύριον ἐπεκηρύχθη Ἡρόδ. 7. 213· τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα, ἡ χρηματικὴ ἀμοιβὴ ἡ κηρυχθεῖσα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τινος, Ἀθήν. 266D, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 26· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ ἐπικηρυχθείς, ὁ προγραφείς, Δίων Κ. 37. 10· πρβλ. **ἐπικήρυκτος**. **3)** προσφέρω ὡς ἀμοιβήν, χρημάτων πλῆθος τοῖς ἀνελοῦσι Διόδ. 14. 8, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 29, Δίων Κ. 56. 43· καὶ μετ' ἀπαρ., ἐπικηρύττοντες τάλαντον .. δώσειν τῷ ἀπάγοντι Λυσ. 104, ἐν τέλει. **II.** ἐκθέτω εἰς δημοπρασίαν, ὡς τὸ **ἀποκηρύσσω**, Πλουτ. Κάμιλλ. 8.

ἐπικίδνημι, ποιητ. ῥῆμα, ἐπιχέω, ἐπεκτείνω, κακοῖς ἐπικίδνατε θυμόν, ἐπεκτείνατε γενναιοψυχίαν ἐπάνω εἰς τὰ δυστυχήματά σας, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140·—ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀείποτε ἐν τῷ παθ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς γῆς, «ἐπικλύζει, ἐπιρρεῖ» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 850, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 978· ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, ἐφ' ὅσον διάστημα τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἐκτείνεται, Ἰλ. Η. 451, 458.

ἐπικιθάρισμα, τό, τὸ ἐν τέλει δράματος κιθάρισμα, Tertul. adv. Valent. 33.

ἐπικῑναίδισμα, τό, αἰσχρὰ πρᾶξις ἢ λόγος, Κλήμ. Ἀλ. 270.

ἐπικινδῡνεύω, διακινδυνεύω:—Παθ., ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ χρήματα, τὸν κίνδυνον διατρέχει ὁ δανειστής, Δημ. 915. 14.

ἐπικίνδῡνος, ον, ὁ ἐν κινδύνῳ εὑρισκόμενος, ἐπισφαλής, κινδυνεύων, Ἡρόδ. 6. 86· ἐπ. ἦν μὴ λαμφθείη ὁ αὐτ. 7. 239· πρόσοδοι Δημ. 948. 2· ἐν ἐπικινδύνῳ, ἀντίθετον τῷ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ, Θουκ. 1. 137:—συγκρ. **-ότερος**, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19. **2)** κίνδυνον ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὡς καὶ νῦν, στρατεία Πλάτ. Πολ. 467D· δεινὴ καὶ ἐπ. ἔρις Πλάτ. Νόμο: 736C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 10· τινι, εἴς τινα, Ἱππ. Ἀφ. 1249, Θουκ. 3. 54·—ἐπικίνδυνόν [ἐστι], ὑπάρχει κίνδυνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 12, 2. **3)** Ἐπίρρ. **-νως**, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. Ἀφ. 1255· ἐπ. κεῖσθαι Σοφ. Φ. 502· ἐπ. ἔχειν Εὐρ. Ἀποσπ. 683· οὐκ ἐπικ. ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς Θουκ. 3. 37.

ἐπικινδῡνώδης, ες, (εἶδος) = τῷ **ἐπικίνδυνος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 222, Ψελλοῦ Σύνοψ. 548.

ἐπικῑνέομαι, κάμνω κινήματα ἢ χειρονομίας πρός τι πρᾶγμα, διάφ. γραφ., Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 10· συγκινοῦμαι, πληροῦμαι ζήλου, ἐπί τινι Ἑβδ. (Γ' Ἔσδρ. Η', 74).

ἐπικίνυμαι, = τῷ προηγ., Κόϊντ. Σμ. 12. 145.

ἐπικίρνημι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπικεράννυμαι**, Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὁμηρικ. 117:—Παθ., ἐπικίρναται [ὁ κρητήρ] ὑπὸ Δελφῶν Θεοφανίοισι Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. Πλούτ. 2. 270Α.

Ἐπικιχλίδες, αἱ, ποίημά τι ἀποδιδόμενον τῷ Ὁμήρῳ, «ὅτι τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπικιχλίδες, ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὅμηρον ᾄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν, ἱστορεῖ Μέναιχμος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν» Ἀθήν. 65Α, 639Α, Bentl Ἐπιστ. πρὸς Mill. σ. 63.

Ἐπικιχράδας, «ὁ Ζεὺς ἐν Κῷ» Ἡσύχ.

ἐπικίχρημι: ἀόρ. **ἐπέχρησα**, δανείζω, τινί τι πρὸς τὸν πόλεμον Πλουτ. Πομπ. 52· ἑαυτὸν εἰς ἀπαλλοτρίωσιν ἐπιχρήσας Συλ. Ἐπιγρ. 3281.

ἐπικλαγγάζω, κλαγγάζω ὡς ἡ γέρανος ἐπί τινι, Καισάρ. 856. 1072, Βασίλ. 557Β.

ἐπικλάζω: μέλλ. **-κλάγξω**, ἠχῶ πρός τι, θαλάσσῃ Ὀππ. Ἀλ. 5. 295· αἴσιον δ' ἐπί οἱ .. Ζεὺς .. ἔκλαγξε βροντάν, «αἴσιον δ' ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐκτύπησεν ὁ Ζεύς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 41.

ἐπικλαίω, Ἀττ. **-κλάω**: μέλλ. **-κλαύσομαι**:—κλαίω εἰς ἀπάντησιν ἢ ἔτι μᾶλλον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν, κλαίειν ἐλεεινῶς.—σὲ δὲ ἐπικλαίειν ὕστερον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1063· κλαίω ἐπί τινι, Φαέθοντος ἐπικλαίοντας ὀλέθρῳ Νόνν. Δ. 30. 14.

ἐπίκλᾱρος, -κλᾱρόω, Δωρ. ἀντὶ **ἐπίκληρος, ἐπικληρόω**.

ἐπικλαύσιμος, ον, ἄξιος θρήνων, Θ. Στουδ. σ. 1317, ἔκδ. Μί.

ἐπίκλασις, ἡ, κλάσις ἐπί τι, Νεμεσ. π. Φυσ. Ἀνθρ. 154.

ἐπίκλασμα, θραῦσις ἐπί τινος, Γλωσσ.

ἐπίκλαυτος, ον, «γοερός, θρηνητικός» (Σουΐδ.)· κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον Ἀριστοφ. Βάτρ. 684.

ἐπικλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], κάμπτω, λυγίζω πρός τι ἢ προσέτι:—Παθ., ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη Λουκ. Θεῶν Διάλ. 11. 2· ἐπικεκλ. τὸν αὐχένα ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. Διδασκ. 11· καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λαβὲ τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, ἐπιρρηγνυμένου, ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 20. **II.** μεταφ., κάμπτω τι πρὸς τὰ κάτω, φέρω εἰς ἀθυμίαν, τινα Πλουτ. Περικλ. 37, Ὄθ. 15· ἐπ. τινα εἰς οἶκτον Αἰλ. π. Ζ. 10. 36:—Παθ., ἐπικλάομαι τῇ γνώμῃ, γίνομαι ἄθυμος, ἀποβάλλω τὸ θάρρος μου, Λατ. frangi animo, Θουκ. 4. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, κάμπτομαι, κινοῦμαι εἰς οἶκτον, ὁ αὐτ. 3. 59· ἢ ἄνευ τοῦ τῇ γνώμῃ, ὁ αὐτ. 3. 67· τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελῶν, μουσικὴ ἐκτεθηλυμμένη, οὐχὶ ἀνδρική, Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 12.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικλασθῆναι· συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι».

ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **-κλαίω**.

Ἐπικλείδια· «ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι» Ἡσύχ.

ἐπικλεής, ές, (κλέος) πεφημισμένος, περίφημος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1472, Συλλ. Ἐπιγρ. 2613. **2)** ὀνομασθείς, κληθεὶς κατὰ τὸ ὄνομά τινος, τινι Ὀππ. Ἀλ. 2. 130, κατὰ συνεσταλμένην Ἐπικ. αἰτιατ. **ἐπικλεᾰ**.

ἐπικλείω: Ἐπικ. **-κληΐω**, Ἀττ. **-κλῄω**:—κλείω τι μετά τι, τοὺς κοπρῶνας ἀνοικοδομεῖν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 101· κλείω ἐπί τινι, θύραν ἐπεκλήϊσε Τρυφ. 200:—Μέσ., Λουκ. Τόξ. 50:—Παθ., κλείομαι πρός τι, ἀντίθετον τῷ ἀναπτύσσομαι, Ξεν. Ἱππ. 12, 6.—Ἐν Α. Β. 111. 32, «προσθεῖναι τὰς θύρας, ἀντὶ τοῦ ἐπικλεῖσαι».

ἐπικλείω, ἐκτιμῶ, ἐπαινῶ, θαυμάζω, τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται Ὀδ. Α. 351. **2)** διηγοῦμαι ὅτι .., μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., νῆα μὲν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν (ἔτι κλείουσιν, Κώδικες) ἀοιδοὶ Ἄργον, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 18, Ὀππ. Κ. 3. 78. **3)** καλῶ, ὀνομάζω, τινά τι Ἄρατ. 92:—Παθ. ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ ἐπικλήζομαι, καλοῦμαι οὕτως ἢ ἄλλως, Ἀππ. Συρ. 17, Ποιητὴς παρὰ Διογ. Λ. 6. 100. **4)** ἐπικαλοῦμαι, Ἀπόλλωνα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 700· μετ' ἀπαρ., Κυθέρειαν ἐπ. ἀμύνειν Γ. 553.

ἐπικλήδην, Ἐπίρρ. = **ἐπίκλην**, σχηματισθὲν ὡς τὸ **ὀνομακλήδην**, Ὀππ. Κ. 1. 471.

ἐπικληΐω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπικλείω**.

ἐπίκλημα, τό, (ἐπικαλέω) κατηγορία, ὡς τὸ **ἔγκλημα**, Σοφ. Ο. Τ. 227, 529, Εὐρ. Ὀρ. 570, Ξεν. Οἰκ. 11, 4.

ἐπίκλην, Ἐπίρρ. (ἐπικαλέω) ἐξ ἐπικλήσεως, κατ' ἐπωνυμίαν, ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοὔνομα, ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα ἐπίκλην γέγονεν Πλάτ. Σοφιστ. 221C· ἀέρος, τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 58D· ἕξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη ὁ αὐτ. ἐν «Φιλήβῳ» 48C· πρβλ. Λουκ. Συμπ. 6, καὶ Δίωνα Κ.75.16. 2) κατ' ὄνομα, ὀνόματι, Ἀπολλόδ. 3.13, 4.—Κυρίως αἰτ. ἀχρήστου ὀνομαστ. **ἐπίκλη** = **ἐπίκλησις** (ὃ ἴδε), καὶ **ἐπίκλην ἔχειν**, ὡς αἰτ. ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. Τιμ. 38C, Ἀνθ. Π. ἐν παραρτ. 239.—Καθ' Ἡσύχ. «**ἐπίκλη**· «ἡ ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς» καὶ «ἐπίκλη· ἐπωνυμία».

ἐπικληρικός, ή, όν, περὶ **ἐπικλήρου**, Συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ ἐπικλήρου Διον. Ἀλ, Δείναρχος 12, σ. 662.

ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, = **ἐπίκληρος**, ἡ, Ἰσαῖος παρ' Ἁρπ. ἐν λ. **ἐπίδικος** καὶ **ἐπίκληρος**.

ἐπίκληρος, Δωρ. **-κλᾱρος**, ἡ, κληρονόμος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1653, Σφ. 583, Ἀνδοκ. 16.7 κ. ἀλλ., Λυσ. 176. 22· ὥσπερ ἐπικλήρου ἀμφισβητήσων ἥκει Λυσ. 169. 29.—Ἐν Ἀθήναις ὁ πλησιέστατος ἄρρην συγγενὴς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ νυμφευθῇ κόρην κληρονόμον περιουσίας, ἤ, ἂν ἡ κληρονομία αὐτῆς ἦτο μικρά, ἦτο ὑπόχρεως διὰ νόμου ἢ νὰ νυμφευθῇ αὐτήν, ἢ νὰ τὴν προικίσῃ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας·— διὰ νὰ νυμφευθῇ δὲ αὐτὴν ἐλάμβανε τὴν ἄδειαν νὰ χωρισθῇ τὴν ὑπάρχουσαν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν πολλοὶ ἐφιλονίκουν ὅπως νυμφευθῶσιν αὐτήν, ἡ ὑπόθεσις ἐδικάζετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὁπότε ἡ κληρονόμος ὠνομάζετο **ἐπίδικος** (ἴδε τὴν λέξιν), Ἰσαῖος ἐν τῷ «περὶ Πύρρου κλήρου» καὶ ἐν τῷ «περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου», Ἁρποκρ., πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ.· ἐπικλήρου κακώσεως, αὗται δ' εἰσὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων καὶ τῶν συνοικούντων Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82.15 (ἔκδ. Blass), Ἀνδοκ. 1.121.—Περὶ τοῦ Σπαρτιατικοῦ νόμου περὶ τῶν **ἐπικλήρων**, ἴδε Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 15, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. III. 31. 2) μετὰ δοτ., ἐπ. τῇ ἀρχῇ, κληρονόμος τῆς βασιλείας, Διον. Ἀλ. 1. 70· καὶ μετὰ γεν., ἐπ. οὐσίας μεγάλης Πλουτ. Κλεομ. 1. II. ἐν Πλάτ. Νόμ. 630E, φαίνεται ὅτι σημαίνει προσδόκιμον κληρονομίαν.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκληρος· ἐνούσιος. γυνὴ δέσποινα, εἰς ἣν κατήντησαν πολλοὶ κλῆροι».

ἐπικληρόω, Δωρ. **-κλᾱρόω**, ἀπονέμω τί τινι διὰ κλήρου, ἐπικληροῦν τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητὰς Δημ. 519.1· ἐπ. ταῖς ἀρχαῖς τὰ δικαστήρια Ἀριστ. Ἀποσπ. 378· ἐπικληρωσάτωσαν οἱ ἐξετασταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 51· τινας ἐπὶ φυλάν τινα αὐτόθι 2671. 61· ἐπικληρῶ τινα, μετ' ἀπαρ., διορίζω τινὰ νὰ πράττῃ τι, ἧσί με Μοῖραι .. ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 23· ταῦτ' εἰπὼν ἐπεκλήρωσεν αὐτοὺς ἐπὶ θανάτῳ, κατεδίκασε διὰ κλήρου εἰς θάνατον ἕνα ἐξ ἑκάστης δεκάδος, Δίων Κ. 41. 35:— Παθ., ἀπονέμομαι διὰ κλήρου, τινὶ Πλάτ. Νόμοι 760B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905.7· τῶν δικαστηρίων ἐπικεκληρωμένων Δημ. 978. 8. 2) ὁρίζομαι διὰ κλήρου, τὸ ἔθνος ὃ ἐπεκεκλήρωτο Δίων Κ. 37. 50.

ἐπικληρωτικός, ή, όν, ἐπικληρωτικοὶ νόμοι, οἱ περὶ τῶν ἐπικλήρων ἃ χρὴ διορίζοντες, Λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθ. λόγων, ἐν Bull. de cor. hell. I. σ.153.

ἐπίκλησις, εως, ἡ, (ἐπικαλέω) ἐπώνυμον, πρόσθετον ὄνομα, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον κατ' αἰτ. ἀπολ., ὡς τὸ **ἐπίκλην**, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ **καλέω**, ὡς, Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι, ὡς ἐπονομάζουσιν αὐτὸν οἱ Τρῶες δι' ἐπωνύμου (ἐνῷ τὸ κύριον ὄνομα αὐτοῦ ἦτο Σκαμάνδριος), Ἰλ. Χ. 506· Ἄρκτος, ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, «ἣν καὶ ἅμαξαν κατ' ἐπωνυμίαν καλοῦσιν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 487, Ὀδ. Ε. 273, πρβλ. Ἰλ. Π.138, Χ.9· Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν ... τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον, ἐπωνόμασεν αὐτοὺς Τιτᾶνας ὡς τείνοντας τὰς χεῖρας καὶ προσπαθοῦντας νὰ πράξωσι βίαιον ἔργον (ἕτεροι ὅμως ἄλλως ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον τοῦτο· ἀλλ' ἴδε Μ. Ἐτυμ. 760. 40), Ἡσ. Θ. 207· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἐπίκλησιν δὲ ἡ κρήνη ἐπικαλέεται Ἡλίου 4. 181· Ἀθηναίης ἐπίκλησιν Ἀσσησίης 1. 19·— ἀλλ' ὡσαύτως σημαίνει, κατ' ὄνομα μόνον, ὀνόματι, Μενέσθιος .. ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη, Σπερχειῷ .. εὐνηθεῖσα, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ .. ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, ὃν ἔτεκεν ἡ τοῦ Πηλέως θυγάτηρ ἡ εὐειδὴς Πολυδώρη τῷ Σπερχειῷ συμμιγεῖσα, κατ' ὄνομα δὲ τῷ Βώρῳ, ὅς φανερῶς αὐτὴν ἀνέβαινεν, Ἰλ. Π. 177· τὸν τοῦ βουκόλου ἐπίκλησιν υἱόν, κατ' ἐπίκλησιν, οὐχὶ δὲ πράγματι, Ἡρόδ. 1. 114· οὕτω, Καλλιόπης καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος Λίνος Ἀπολλόδ. 1. 3, 2. 2) μεθ' Ὅμηρον κατ' ὀνομαστικήν, ἐπώνυμον, ὄνομα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη Θουκ. 1. 3, κτλ. 3) ἐπὶ δυσφημίας, κακὸν ἐπώνυμον ἢ ὄνομα, πόλει δὲ τῇ πάσῃ τὴν αἰσχίστην ἐπίκλησιν ὁ αὐτ. 7. 68· ἐπίκλησιν ἔχει κακὸς εἶναι Ξεν. Λακ. 9, 4· πρβλ. **ἐπίκλημα**. 4) ὄνομα, τίτλος, Δίων Κ. 37. 6, κτλ. II. τὸ ἐπικαλεῖσθαι, Ἀφροδίτης Λουκ. π. Ὀρχ. 11· δαιμόνων Δίων Κ.78. 4·— τὸ ἐπικαλεῖσθαι βοήθειαν, Διον. Ἀλ. 5. 21· τὸ Ρωμαϊκὸν appellatio, ἔφεσις εἰς τοὺς δημάρχους, Πλουτ. Μάρκελλ. 2, Κάτων Νεώτ. 33, 46. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκλη· ἡ ἐπίκλησις παρ' Ἀττικοῖς», καὶ «ἐπίκλη· ἡ ἐπωνυμία».

ἐπίκλητος, ον, (ἐπικαλέω) βοηθὸς ἐν πολέμῳ, σύμμαχος, ἐπίκλητοί σφι ἐόντες Ἡρόδ. 5.75., 7. 203. Θουκ. 4. 61. 2) ἰδιαιτέρως προσκληθεὶς ἢ συγκληθείς, σύλλογον ἐπίκλητον Περσέων τῶν ἀρίστων ἐποιέετο Ἡρόδ. 7. 8· **ἐπίκλητοι**, οἱ, σύμβουλοι τοῦ βασιλέως παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὁ αὐτ. 8. 101· σιγώντων δὲ τῶν ἐπικλήτων 9. 42:— προσκληθεὶς εἴς τι ἀξίωμα, Διον. Ἀλ. 2.76. 3) ὁ καλούμενος ἐνώπιον δικαστηρίου, κατηγορούμενος, Δίων Κ.78. 21. II. ἐκ περισσοῦ προσκεκλημένος, ὑπεράριθμος, Λατ. umbra, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1266, πρβλ. Πλουτ. 2.707B.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκλητος· ἐπίξενος. δαιτυμών. καὶ οἱ σύμμαχοι». 2) ἀλλότριος, ξένος, Διον. Ἀλ. 6. 53· ἐπονείδιστος, ἐπ. λοιδορία Πολύβ. 8.13, 2.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπίκλητος, ἔξωθεν ἐρχόμενος». 3) διακεκριμένος, ἐπίσημος, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Α', 16). 4) ἐπονομαζόμενος, Πηγὴ ἐπίκλητος Σιαγόνος = ἐπικληθεῖσα Πηγὴ Σιαγόνος, Ὠριγ. III. 1432A.

ἐπικλῐβάνιος, ον, (κλίβανος) ὁ τοῦ κλιβάνου («φούρνου») προϊστάμενος, Καρνεάδ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 185.

ἐπικλῐνής, ές, (ἐπικλίνω) κεκλιμένος, κατωφερής, χωρίον Θουκ. 6. 96· λόφοι Πλουτ. Ἀντών. 45· ἐπ. τῷ στάχυϊ καὶ μὴ ὀρθὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 1· ἐπικλινές ἐστι τάλαντον Καλλ. Ἀποσπ. 312:— ἐπικλῖνεῖς ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 575 εἶναι ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κλίνης.— Ἐπίρρ. **-νῶς**, Φίλων 1. 561.

ἐπικλινίδιος, ὁ, ὁ ἐπὶ κλίνης βεβλημένος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 543B.

ἐπικλίντης, ου, ὁ, κινούμενος πρὸς τὰ πλάγια, **σεισμοὶ ἐπικλίνται**, ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 30.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

ἐπίκλιντρον, τό, ἀνάκλιντρον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 907, Ἀποσπ. 145·— «τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης ἔφη» Πολυδ. Ϛ', 9· κατὰ Φρύνιχ. (σ.130) «ἐπίκλιντρον ῥητέον, οὐκ ἀνάκλιντρον», ἴδε σημ. Λοβεκκίου αὐτόθι σ.132.

ἐπικλίνω, θέτω θύραν εἴς τι· ἐντεῦθεν, ἐν τῷ παθ., ἐπικεκλῖμέναι σανίδες, κεκλεισμέναι θύραι, Ἰλ. Μ. 121 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.). II. κλίνω πρός τι, ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα, ὀρθιάζουσαι αὐτὰ πρός τι, Ξεν. Κυν. 6. 15· ποιμὴν .. ἐπικλίνων αὐτὸν πρὸς τοῦ Ὀρφέως τὸν τάφον, ἀκκουμβῶν, Παυσ. 9. 30, 10· ἐπ. τὸ στόμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2.17, 9:—Παθ., κεραῖαι ἐπικεκλιμέναι Θουκ. 2.76. 2) ἀμεταβ., στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ, τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μάλ' ἐσπουδακότε Πλάτ. Ἀντεραστ. 132B: — στρέφομαι πρός τι, μηδενὸς δ' ἐμποδὼν ὄντος Φιλίππῳ .. πρὸς ταῦτα ἐπικλῖναι τὰ πράγματα Δημ. 30 ἐν τέλ.· κλίνω ἐπί τι, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐπικλίναντες Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1045D. III. ἐν τῷ Παθ., κεῖμαι ἀπέναντι ἢ πλησίον, Σαλαμῖνος, τὰς ἐπικεκλιμένας ὄχθοις ἱεροῖς (ἐνν. τῆς Ἀττικῆς), Εὐρ. Τρῳ. 797, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 418. IV. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, κατακλίνω ἐμαυτόν, τύλῃ ἐπεκλίνθην Ἀνθ. Π.11.14.

ἐπίκλῐσις, εως, ἡ, κλίσις πρός τι, Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 418. 3, Πλουτ. 2.1045B κἑξ.

ἐπικλονέω, σφοδρῶς συνταράσσω, θρασέες γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες, «ἐθορύβουν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 687· διεγείρω, λυγρὴ δ' ἐπετέρπετ' Ἐνυὼ δῆριν ἐπικλονέουσα Κόϊντ. Σμ. 8. 426:—Παθ., ὁρμῶ πρός τι ἐν σπουδῇ, συνωθοῦμαι προσπαθῶν νὰ ἴδω τι, δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες, γηθόσυναι ξείνῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 783· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Σ. 7, ὁ Wolf. ἐπηνώρθωσε: νηυσὶν ἔπι κλονέονται.

Ἐπικλόπειος· «Ζεὺς οὕτω καλεῖται» Ἡσύχ.

ἐπικλοπίη, ἡ, δόλος, ἀπάτη, Νόνν. Δ. 8. 121.

ἐπίκλοπος, ον, (κλέπτω) κλεπτικός, πανοῦργος, κρυψίνους, ἀπατεών, δόλιος, ἠπεροπῆα τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Ὀδ. Λ. 364· κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλ. Ν. 291· ἐπ. ἦθος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 67, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 149· ἐπικλοπώτερον .. τὸ θῆλυ Πλάτ. Νόμοι 781A. 2) μετὰ γεν., ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, πονηρός, πανοῦργος ἐν τοῖς λόγοις, Ἰλ. Χ. 281· ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς ἐν τῇ χρήσει τῶν τόξων, Ὀδ. Φ. 397.

ἐπικλύζω: μέλλ. **-ύσω**, ἐπιρρέω, βρέχω, Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης κεῖτο βαρὺ στενάχων .. ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον, «ὅπου ἐπικλύζουσα ἡ θάλασσα ἐποίει καθαρὸν τὸν αἰγιαλὸν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 61· κατακλύζω, πλημμυρίζω, ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε Θουκ. 3. 89· ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον Λουκ. Φιλόπατρ. 21, πρβλ. Τίμωνα 18.—Παθ., κατακλύζομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 11, κτλ. 2) μεταφ., πληρῶ, καλύπτω, καταλαμβάνω, ἔνοσις ἅπασαν ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν Εὐρ. Τρῳ. 1328· ποταμὸς ὡς ἐπικλύζων Θεόκρ. 25. 201· τὴν δ' αἰνῶς Ἄτλαντος ἐπέ-

κλυσε θυμὸν ἀνίη δείματι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 695· ἐπ. τινὰ κακοῖς Λουκ. Ψευδολ. 25. 3) ἐπικαλύπτω, ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ἕλλη, κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ' ἐπικλύσαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 257· μεταφ., νῦν μέν τοι τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐπικέκλυκε τὴν δαπάνην αὐτοῦ, ἔχει καλύψει ἐντελῶς τὰ ἔξοδά του, Αἰσχίν. 78. 29. II ἀμετάβ. ὡς τὰ Λατ. affluere, redundare, εἶμαι πλήρης, εὐπορῶ, ἔχω ἀφθονίαν, καὶ τὰς ἐπεισάκτους ἀγορὰς πάσας ἐπικλύσαι μᾶλλον ἢ πρότερον Διον. Ἀλ. 6.17· τινὶ ὁ αὐτ. π. Ἰσοκρ. 14.

ἐπίκλυσις, εως, ἡ, πλήμμυρα, Θουκ. 3. 89, Θεοφρ. Ἀποσπ. 11. 12.

ἐπικλυσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πολυβ. Α', 114, 116, Ἡλιόδ. 9. 3.

ἐπίκλυστος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐπικλυζόμενος, Διόδ. 1. 10, Στράβ. 32.

ἐπικλυτός, όν, περίφημος, πεφημισμένος, ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, ἐπὶ ὄλβῳ καὶ μαντικῇ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 236.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικλυτόν· ἐπονείδιστον. ἐπίδοξον».

ἐπικλύω, = **ἐπακούω**, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκούω, μετ' αἰτ., ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο Ἰλ. Ψ. 652, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 598· μετὰ γεν., ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων Ὀδ. Ε. 150, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1240.

ἐπικλώζω, κλώζω ἐπί τινι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικήτ. Χων.

ἐπικλώθω: μέλλ. **-κλώσω**, Καλλίμ. 1. 9:— κλώθω ἐπάνω τινός, ἀπονέμω, δίδω, ἀποφασίζω, κυρίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες ἐπέκλωθον τοῖς ἀνθρώποις τὸ νῆμα τοῦ πεπρωμένου (ὅθεν ἐκαλοῦντο Κατακλῶθες)· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν γένει καὶ ἐπὶ πάσης δυνάμεως ἐπιδρώσης ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, οὕ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον Ὀδ. Γ. 208, Δ. 208, κτλ.: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀϊζὺν (οἱ θεοὶ) Υ. 196, πρβλ. Θ. 579· ἐνίοτε μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰτ., τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἴκονδε νέεσθαι Α. 17· ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένοις Ἰλ. Ω. 525 (τὸ μόνον ἐν Ἰλιάδι χωρίον ἔνθα ἀπαντᾷ)· οὕτως ὁ Αἰσχύλ. ἐν τῷ ἐνεργ., τοῦτο γὰρ λάχος .. Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν Εὐμ. 335· ἐπεὶ τό γε (ἐξυπ. θανεῖν) Μοῖρ' ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3136, κ. ἀλλ.— Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 169C, τὴν .. εἱμαρμένην, ἣν ἂν σὺ ἐπικλώσῃς, πρβλ. Λουκ. Χάρ. 16, Νεκρ. Διαλ. 30. 2· καὶ ἐν τῷ Παθ., τὰ ἐπικλωσθέντα, ὅσα εἶναι πεπρωμένον νὰ γείνωσι, Πλάτ. Πολ. 620F, πρβλ. Νόμ. 957E, Πλούτ. 2. 22B, 114D.—Ἡ κατὰ λέξιν ἔννοια φαίνεται ἐν Ἑρμίππου «Μοίραις» 9, ῥάμμ' ἐπέκλωσας. Πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Α. 17.

ἐπίκλωσις, εως, ἡ, τὸ ἐπικλώθειν, αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν Ε. Μ. 495. 25.

ἐπικναίω, = **ἐπικνάω**, Σουΐδ.

ἐπικνάμπτω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐπιγνάμπτω**.

ἐπικνάω, ἐπιξέω, ἐπιτρίβω, ξέω ἢ τρίβω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπιβάλλω, ἀλλ' ἐπικνῶσι τυρὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 533· ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον αὐτόθι 1582· τί τινι, εἶτα δῆτα σίλφιον ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν; αὐτόθι 1586· Ἀττ. ἀπαρ. **ἐπικνῆν**, Κωμ. Ἀνών. 221· πρβλ. Ἰλ. Λ. 639, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ καὶ ἴδε **κνάω**.

ἐπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐφ-**.

ἐπικνήθω, = **ἐπικνάω**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 698.

Ἐπικνημίδιοι, οἱ, ὄνομα φυλῆς τινος τῶν Λοκρῶν, οἵτινες κατῴκουν ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ ὄρους **Κνημῖδος**, οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι ἀπὸ ὄρους Κνημῖδος προσεχεῖς Οἰταίοις τε καὶ Μαλιεῦσιν Στράβ. 416, κτλ.

ἐπικνήμιον, τό, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἀντικνήμιον** ἐν Ξεν. Κυρ. 2. 3, 19.

ἐπικνίζω, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 1· ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, Ἀνθ. Π. 6. 238.

ἐπίκνισις, εως, ἡ, τὸ ἐξ ἐπιπολῆς ξύειν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2, 4.

ἐπικοιλαίνω, ποιῶ τι κοῖλον, κοιλαίνω, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 8.

ἐπίκοιλος, ον, πορώδης, σπογγώδης, ὀστέον Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 896.

ἐπικοιμάομαι, ἀποκοιμῶμαι μετά τι, Ἱππ. Ἀφ. 1254· ἢ ἐπάνω εἴς τι, Λατ. indormiscere, Πλάτ. Εὐθύδ. 300A· τοῖς βιβλίοις Λουκ. Ἀλέξ. 49. II. μεταφ., κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., ἀδιάφορος, «ἀποκοιμισμένος», εὑρόντες δὲ σφᾶς ἐπικεκοιμημένους ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις Πολύβ. 2. 13, 4.

ἐπικοίμησις, εως, ἡ, τὸ ἐπικοιμᾶσθαι, ἣν δὲ οὖς καταγῇ, ἐπιδέσιες πᾶσαι πολέμιαι .. χρὴ δὲ καὶ τὴν ἐπικοίμασιν φυλάττεσθαι, πρέπει δὲ νὰ προσέχῃ ὁ πάσχων νὰ μὴ κοιμᾶται ἐπάνω εἰς αὐτό, δηλ. τὸ ὠτίον του, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

ἐπικοιμίζω, ἀποκοιμίζω, Νόνν. Δ. 4. 307.

Ἐπικοίνιος· «Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι» Ἡσύχ.

ἐπίκοινος, ον, κοινὸς μεταξὺ πολλῶν, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μῖξιν ποιεῦνται, ἔχειν τὰς γυναῖκας κοινάς (πρβλ. τὸ Λατ. nuptiae promiscuae), Ἡρόδ. 4. 104, πρβλ. 172, 180:— ἐξ ἴσου μετέχων τινός, λέκτρων Εὐρ. Ἀνδρ. 124· μετὰ δοτ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, ἀρχὴν ἐπ. αὐτῷ ἔχειν Δίων Κ. 42. 44· ἐπ. ἀμφοῖν, ἐξ ἴσου ἀνήκων εἰς ἀμφοτέρους, Πλούτ. 2. 368E, 1018E. —Ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὸ οὐδ. **ἐπίκοινα** ὡς ἐπίρρ., ἀπὸ κοινοῦ, ἐπ. χρέωνται γυναιξὶν 1. 216· χρηστήριον, τὰ ἐπίκοινα ἔχρησε ἡ Πυθίη 6. 77· οὕτως, ἐχρήσθη ἐπίκοινον χρ. αὐτόθι 19· πρβλ. **ἐπίξυνος**. II. παρὰ τοῖς Γραμμ., ὄνομα ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῶν δύο γενῶν, ὡς π. χ. ὁ ἀετός, ὁ κόραξ, ἡ ἀηδών, ἡ ἀλώπηξ, Διον. Θρ. 634. 19, Γέλλ. 13. 7, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 261Α.— Ἐπίρρ. **ἐπικοίνως**, Κλήμ. Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπικοινόω, ἀνακοινῶ, τινί τι ἢ περί τινος, Λατ. communicare cum aliquo rem ἢ de aliqua re, Δίων Κ. 66, 10, κτλ.— Μέσ., συμβουλεύομαί τινα, τινὶ περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 313B· τινί τι Δίων Κ. 52. 21.—Παθ., περί τε γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινουμένους (κοινῶς ἐπικοινωνουμένους), καὶ περὶ τοὺς γάμους δι' ὧν ἔρχονται εἰς συγκοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Νόμ. 631D.

ἐπικοινωνέω, κοινωνῶ, συμμετέχω, μεταλαμβάνω τινός, Ἱππ. Προγν. 39· ὡς ἄμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατον μεταλαμβάνειν ἀλλήλων .., ἢ .. ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις; Πλάτ. Σοφ. 251D· ἐπ. ἀλλήλοις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 11, 4· τινὶ περί τινος Δημ. 855. 6· ἔχω σχέσιν μετά τινος, ἐπενεργῶ εἴς τι, τινὶ Ἱππ. π. Ἀγμ. 772. 2) μετέχω τινὸς μετά τινος ἄλλου, τινί τινος Πλάτ. Γοργ. 464C· καὶ Ἀρχέπολίς γε τῶν μὲν γραμμάτων τί ἐπικοινωνεῖ; τί γράμμα ἔχει ἀπὸ κοινοῦ μετὰ (τῶν λέξεων Ἀστυάναξ ἢ Ἕκτωρ); ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 394C· οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ νόμῳ, μηδὲν ἔχοντα κοινὸν μετὰ .., Αἰσχίν. 59. 37· πρβλ. **ἐπικοινόω**.

ἐπικοινωνία, ας, ἡ, κοινότης, κοινωνία, δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας (ἔνθα πρότερον, ἐπὶ κοινωνίας) Πλάτ. Σοφ. 252D.

ἐπικοινωνός, όν, = **κοινωνός**, Ἱππ. 23. 42.

ἐπικοίρανος, ὁ, = **κοίρανος**, ὡς τὸ **ἐπιβουκόλος**, Ὀρφ. Ἀργ. 292.

ἐπικοιτάζομαι, Ἀποθ., διέρχομαι τὴν νύκτα, κοιμῶμαι, ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, 2.

ἐπικοιτέω, ἀγρυπνῶ ἐπί τινος, ἐπαγρυπνῶ, ἐπιτιθέμενοι νύκτωρ τοῖς ἐπικοιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἔργων Πολύβ. 22. 10, 6.

ἐπικοίτιος, ον, (κοίτη), ᾆσμα ἐπικοίτιον, ᾆσμα ᾀδόμενον καθ' ἣν ὥραν μεταβαίνει τις εἰς κοίτην, Ἱεροκλ. εἰς τὰ Πυθαγ. Ἔπη ὑπόμν. σ. 208.

ἐπικοιτωνίτης, ὁ, ἡ, ὁ τοῦ κοιτῶνος, ὁ ἐπικοιτωνίτης εὐνοῦχος, ὁ παρακοιμώμενος, κουβικουλάριος, κατὰ τὸ Λατ. cubicularius, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5, σ. 302· (τὸ ι μακρόν).

ἐπικοκκάστρια, ἡ, ἡ ἐμπαίζουσα, ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια, «εἰωθυῖα γελᾶν, γελάστρια» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059·—**ἐπικοκκύστρια**, ἡ τὸν κόκκυγα μιμουμένη, ἀλλ' Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς παρ' Εὐστ. 1761. 26 ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς ῥῆμα **ἐπικοκκάζω**.

ἐπικολάπτω, χαράττω ἐπί τινος, ὅρον ἐπὶ πέτρας ἐπεκολάψαμεν Ἐπιγρ. Ῥόδου παρὰ Βοιωχ. τ. 2, σ. 574, D, 5.

ἐπικολλαίνω, ἐπικολλῶ, προσκολλῶ, πηλὸν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 6.

ἐπικόλλημα, τό, τὸ ἐπικολλώμενον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 3.

ἐπικολπίδιος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 41Α.

ἐπικόλπιος, ον, ὁ ἐν τῷ κόλπῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόλπου (στήθους), Αἰλ. π. Ζ. 2. 50, Νόνν. Δ. 8. 78.

ἐπικολπόω = **κολπόω**, Ἀγαθίας 188. 15.

ἐπικολυμβάω, κολυμβῶ ἐπί τι ἢ πρός τι, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπινήχομαι**.

ἐπικόλωνος, ον, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ἐπὶ τοῦ κολωνοῦ, λόφου, ἡ ἐπικόλωνος ὁδὸς ὑπῆρχε καλὴ Διόδ. 19. 19.

ἐπικομάω, τρέφω κόμην, Πολυβ. Β', 25, Δ', 136.

ἐπικόμβια, τά, (κόμβος) νομίσματα χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ χαλκᾶ ἐντὸς κόμβων, εἰς κομβοδέματα, ῥιπτόμενα εἰς τὸν λαὸν τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς χρισθεὶς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ναοῦ, περὶ τῶν Βυζαντίνων αὐτοκρατόρων· ἐνίοτε δὲ γράφεται **ἐπικόμπια**, ἴδε Δουκάγγ.

ἐπικομίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**:— ἐπιτροπεύω ἢ ἀνατρέφω, ἐπιμελείσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου, ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικομισθῇ Διαθήκη Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 14, ἐν τῷ Παθ.—Μέσ., κομίζω τι μετ' ἐμοῦ, τὴν τροφὴν αὐτοὺς ἑαυτοῖς .. ἐπικομίσασθαι κελεύσας Δίων Κ. 50. 11.

ἐπικομμόω, κοσμῶ, καλλωπίζω, Θεμίστ. 167D.

ἐπίκομος, ον, (κόμη) ὁ ἐπικομῶν, ὁ ἔχων κόμην, Πολυβ. Δ', 137· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου γράφεται **περίκομος**.

ἐπικομπάζω, κομπάζω ἐπί τινι, ὁμιλῶ κομπαστικῶς περί τινος πράγματος, ὁ δ' ἠλάλαξε κἀπεκόμπασεν τάδε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 981· ἀληθεῖ λόγῳ τὸ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσας τοὺς Ὑπερβορέους Πλουτ. Κάμιλλ. 22. 2) καυχῶμαι ἢ γαυριῶ ἐπί τινι, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 263· ἀλλ' ὁ Valck. ἀναγινώσκει: ὀλίγῳ ἐπ' ἐκόμπασε μισθῷ.

ἐπικομπέω, = τῷ προηγ. 1, Θουκ. 8. 81. 2) καυχῶμαι διά τι, τι ὁ αὐτ. 4. 126.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικομπῶν· ἐπικαυχώμενος».

ἐπικομψεύω, καθιστῶ τι κομψόν, γλαφυρότητι λέξεων τὸν λόγον ἐπικομψεύοντας Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20.11, 2.

ἐπικόπανον, τό, ξύλον ἐφ' οὗ οἱ μάγειροι κόπτουσι τὸ κρέας, κρεατοσάνιδον, «ἐπίξηνον, τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον· ἔστι δὲ τοὔνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ, 'ἡγεῖταί μ' ὅλως ἐπικόπανόν τι'» Πολυδ. Ι', 101.

ἐπικοπή, ἡ, ἐπικοπὴ εἶναι ὅταν τις κόψῃ τοὺς κλάδους δένδρου καὶ καταλίπῃ μόνον τὸ στέλεχος, «καλοῦσι δὲ ἐπικοπὴν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον» Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 17, 3· μιᾶς ἐπικοπῆς, μὲ ἓν κτύπημα, Δίων Κ. 38. 50., 49. 29.

ἐπίκοπος, ον, κλαδευμένος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.1, 12. **2)** ἐπὶ νομισμάτων, ἐκ νέου κεκομμένος, κεχαραγμένος, «ἐπίκοποι, οἱ κακῶς πρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι» Ἐτυμ. Μ. 360. 41· «ἐπίκοπος· χάραγμα ἐκ νέου πληγέν» Ἡσύχ. **II. ἐπίκοπον**, τό, = **ἐπικόπανον**, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9.

ἐπικοπρίζω, = **κοπρίζω**, Γεωπ. 2. 23, 5.

ἐπικόπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπικρίνων ἢ κατακρίνων, σκώπτης, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 18 καὶ (μετὰ διαφ. γραφ. **ἐπισκώπτης**) 4. 33, πρβλ. 2.127, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 224.

ἐπικόπτω, κτυπῶ ἐπί τινος (δηλ. ἄνωθεν), κόπτω, σφάζω, βοῦν ἐπικόψων Ὀδ. Γ. 443. **2)** μεταγεν. ἐπὶ δένδρων, κόπτω τοὺς κλάδους, κλαδεύω, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.17, 3· μεταφ., ταπεινῶ, Λατ. accidere, ὁ βασιλεὺς τοὺς πεφρονηματισμένους ἐπέκοπτε, ὡς λέγομεν νῦν «ἔκοπτε τὰ πτερά των» ἐταπείνου αὐτούς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.13, 19, πρβλ. Πλούτ. 2. 529Β· ἐμποδίζω, αὐτόθι 975Α· ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, τινά ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 24, Φιλόστρ. 843· πρβλ. **ἐπικόπτης, ἐπισκώπτω**. **3)** ἐπ. χαρακτῆρα, κόπτειν νόμισμα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 9. **4)** κόπτω, χαράσσω ἐκ νέου, τὸν ἀποτριβέντα μύλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ. **5)** ἐν Μέσ. τύπῳ, τύπτω τὸ στῆθός μου, κόπτομαι. ὀδύρομαι ἐπάνω εἴς τινα, Λατ. plangi, εἶδόν νιν αὐτή, κἀπεδᾶσα τῶνδ' ὄχων ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρὸν Εὐρ. Τρῳ. 623.

ἐπικορίζομαι, Ἀποθ., μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ὑποκορίζομαι** (Μοῖρ. 380), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 8.

ἐπικόρμιον, τό, (κορμὸς) = **ἐπικόπανον, ἐπίκοπον**, Εὐστ. 1476. 34· προσέτι **ἐπίκορμον**, ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμιου ὁ αὐτ. 1692. 62, ἔνθα ἀναγνωστέον ἐπικορμίου.

ἐπίκορον· «ἐπίκοπον. Πάμφιοι» Ἡσύχ.

ἐπίκορρι· «ἐπὶ κονδυλίῳ» Ἡσύχ.

ἐπικορρίζω, (κόρρη) κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλήν, Schneid. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 8· κοινῶς **ἐπικορίζω** ἄνευ ἐννοίας.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 5.

ἐπικορριστός, ή, όν, ὁ τυχθεὶς ἐπὶ κόρρης, ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου, «ἐπικορριστὸν (κῶδ. ἐπικόρριστον)· κατακονδυλιστὸν» Ἡσύχ.

ἐπικορύσσομαι, Μέσ., ὁπλίζομαι ἐναντίον τινός, καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ Λουκ. Ἀλέξ. 57.

ἐπικορυφόομαι, ὑψοῦμαι, φθάνω εἰς τὴν κορυφήν τινος, ἐπικορυφοῦται τῇ ὑπερηφανείᾳ Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 413C.

ἐπικορύφωσις, εως, ἡ, ἡ κατά τινα ἀναλογίαν αὔξησις, πολλαπλασίασις ἢ συγκεφαλαίωσις. Νικομ. π. Ἀριθμ. 2. σ.110.

ἐπικός, ή, όν, (ἔπος) ἀνήκων εἰς τὸ ἔπος, ποίησις Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 22· ἐπ. κύκλος, ἴδε **κύκλος**· οἱ ἐπικοί, οἱ ἐπ. ποιηταί.—Ἐπίρρ. -**κῶς**, Σουΐδ.

ἐπικοσμέω, προσθέτω κοσμήματα εἴς τι, κοσμῶ μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, τὰ ἱρὰ Ἡρόδ. 1. 184· ἐπ. τινὰς ἐπιγράμμασι, τιμᾶν τινας δι' ἐπιγραμμάτων, 7. 228· θεὰν ἐπ., τιμᾶν, πανηγυρίζειν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 383· ἐπὶ ἐπικηδείων τιμῶν, Ξεν. Κύρ.7. 3, 11.—Παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 5.

ἐπικόσμημα, τό, κόσμημα, Τατιαν. 852C.

ἐπικόσμησις, ἡ, τὸ ἐπικοσμεῖν, Ἀποστ. Διατ.1.8, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ.1011C, κτλ.

ἐπικοτέω = **κοτέω**, Νικ. Θηρ.181, ἐν τμήσει.

ἐπίκοτος, ον, ὁ μετὰ κότου, ὀργῆς γινόμενος, ἐκδικητικός, στάσιν ἐπίκοτον Πινδ. Ἀποσπ. 228· Ἥρας ἐπικότοισι μήδεσι Αἰσχύλ. Ικ. 602· τέκνοις δ' ἀγρίας ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς, αἰαῖ, πικρογλώσσους ἀράς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ.787, ἴδε Ἕρμαν.—Ἐπίρρ. -**τως**, ἐξωργισμένως, Αἰσχύλ. Ικ.162. **II.** Παθ., ἐπίμομφος, «ἐπίκοτα· ἐπίμομφα· ἃ πᾶς ἄν τις μέμφαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 386), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 628.

ἐπικοτταβίζω, ῥίπτω ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένου κοτταβείου τὸ ἀπολειπόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου μου οὕτως ὥστε νὰ ποιήσῃ ψόφον τινά, ὅστις ἐκαλεῖτο **λάταξ**, Πολυδ. ς, 110· πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀποκοτταβίζω**.

Ἐπικούρειος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἐπίκουρον, ἢ τὴν φιλοσοφικὴν αἵρεσιν τοῦ Ἐπικούρου, ἄτομα Ἀνθ. II. 11. 93· αἵρεσις Στοβ. παράρτ. σ. 24 οἱ Ἐπικούρειοι Λουκ. Ἑρμότ.16.

ἐπικουρέω, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, παρ' Ὁμήρ. μόνον ἅπαξ, ἀλλά ἑ Μοῖρα ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας Ἰλ. Ε. 614, πρβλ. Ἡρόδ. 4.128, Θουκ.7. 57· τινι Εὐρ. Ῥῆσ. 937, 956, Θουκ. 5. 23, κτλ. **2)** ὑπηρετῶ ὡς σύμμαχος ἢ μισθοφόρος εἰς τὸν πόλεμον, Ἰσοκρ. 76. 2· μισθοῦ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 575Β. **II.** καθόλου, βοηθῶ ἐν ἀνάγκῃ, τινι Εὐρ. Ι. Α. 1453, Ἀριστοφ. Σφ. 1018· τῇ δικαιοσύνῃ Πλάτ. Πολ. 368C· ἀλλὰ μετὰ δοτ. πράγμ., ὡσαύτως, τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ ἐπ., φροντίζειν περὶ αὐτῆς, Αἰσχίν. 4. 38· νόσοις ἐπικουρῆσαι, παρασχεῖν βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν τῷ πάσχοντι ἐναντίον τῆς νόσου, Ξεν. Ἀπομν.1. 4,13· οὕτως, ἐπ. τῷ λιμῷ, τῷ γήρᾳ, τῇ πενίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 2. 6., 10. 2, κτλ.· ἐσθής μέν τοι ... καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ, εἶναι χρήσιμος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 30. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., εἰ δέ τῳ ἢ χειμῶνα ἐπεκούρησα, ἐὰν δὲ εἴς τινα ἐξ ὑμῶν παρέσχον ἀνακούφισιν ἐν χειμῶνι, ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 25, πρβλ. τὸ Λατ. defendere καὶ τὰ ῥήματα **ἀμύνειν, ἀλέξειν**· ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. 8, κάραβον γυναιξὶ .. ἐπεκουρήσατε, παρέσχετε.

ἐπικούρημα, τό, βοήθημα, ἣν δὲ τοῖς .. ὀφθαλμοῖς ἐπικούρημα τῆς χιόνος, εἴ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο, ἦτο δὲ τῶν .. ὀφθαλμῶν προφυλακτικὸν ἐναντίον τῆς χιόνος ἐάν τις ἐπορεύετο ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέλαν τι, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 13.

ἐπικούρησις, εως, ἡ, βοήθεια, προστασία, τῶν θεῶν Εὐρυφ. παρὰ Στοβ. 555, ἐν τέλει· κακῶν, βοήθειαι ἐναντίον κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 28· τῆς ἀπορίας Πλάτ. Νόμ. 919Β.

ἐπικουρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπικουρῶ**, δεῖ ἐπικουρεῖν, Κλήμ. Ἀλ. Ι.1048Α.

ἐπικουρία, Ἰων. -**ίη**, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἡρόδ. 6. 108, Αἰσχύλ. Πέρσ.731, κτλ.· ἐπικουρίας δεῖσθαι Θουκ.1. 32· ἐπικουρίαν ποιεῖσθαί τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Γοργ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικουρίαν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἤθελεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11. **II.** ἐπικουρικὴ δύναμις, βοηθητική, Αἰσχύλ. Ἱκέτ.721: — μισθοφορικὸν στράτευμα, Ἡρόδ. 5. 63., 6.100· ἐν τῷ πληθ., Θουκ.7. 59· πρβλ. **συμμαχία** II. **2)** ἡ θέσις τῶν ἐπικούρων ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος, Πολ. 415C· πρβλ. **ἐπίκουρος** I. 4.

ἐπικουρίζω, πρεσβεύω τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐπικούρου, φρονῶ τὰ τοῦ Ἐπικούρου, Ὠριγέν. Ι. 1145Β.

ἐπικουρικός, ή, όν, χρησιμεύων εἰς ἐπικουρίαν, βοηθός, Πλάτ. Πολ. 434C, 441Α. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπικουρικά, συμμαχικά, Θουκ.7. 48, κτλ.· **τὸ ἐπ.** = **ἐπικουρία** II, ὁ αὐτ. 4. 52, Πλάτ., κλπ.

ἐπικούριος, ον, παρέχων βοήθειαν, βοηθητικός, ἐπίθ. θεοτήτων, Παυσ. 8. 41,7, Συλλ. Ἐπιγρ.139.1, κ. ἀλλ.

ἐπίκουρος, ὁ, βοηθός, σύμμαχος, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ., τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐπὶ τῶν βαρβάρων συμμάχων τῆς Τροίας, Τρῶες .. ἠδ' ἐπίκουροι Β. 815· Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι Γ. 456, κ. ἀλλ.· πρβλ. Ἡρόδ. 2. 152., 3. 91, κ. ἀλλ. **2)** παρ' Ἀττ. **ἐπίκουροι** ἦσαν οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται, οἵτινες ἐκαλοῦντο καὶ ξένοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐγχωρίους στρατιώτας, τοὺς πολίτας, Θουκ. 6. 55· ἐπικούρους προσμισθοῦσθαι ὁ αὐτ. 2. 33, πρβλ. Λυσ. 129. 4, κτλ.· ἀπὸ Ἀρκαδίας ἐπικούρους Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 18: — ὄνομα ἧττον τιμητικὸν τοῦ **σύμμαχοι**, Ξεν. Ἑλλ.7.1,12. **3)** = **δορυφόροι**, οἱ μισθωτοὶ σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, Ἡρόδ.1. 64., 6. 39, πρβλ. Θουκ. 6. 58. **4)** οἱ ἐπίκουροι, οὕτως ὀνομάζεται ἡ τάξις τῶν μαχίμων ἢ στρατιωτῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος, Πολ. 414Β, 415Α, 545D. **II.** ὡς ἐπίθ., βοηθός, βοηθῶν, μετὰ δοτ. προσ., Ἀφροδίτη .. Ἄρει ἐπίκουρος Ἰλ. Φ. 431· βῆναι ἐπ. τινι Πινδ. Ο. 137· ταῖς νήσοις ἐπ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1319· τοῖς ἀδικουμένοις ἐπ. Θουκ. 3. 67· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., βροτῶν ἐπίκουρε Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρη 9, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 189D, κ. ἀλλ.· ἀπολ., προστάτης, οἱ εὐνοῦχοι .. δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται Ξεν. Κύρ. 7. 5, 61. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., βοηθῶν, προστατεύων ἐναντίον τινός, νόσου Εὐρ. Ὀρ. 211. ψύχους Ξεν. Ἀπομν. 4. 3,7· Λαβδακίδαις ἐπίκουρος θανάτων, προστατεύων αὐτοὺς ἐναντίον θανάτων, Σοφ. Ο. Τ. 496· πατρὶ αἱμάτων ἐπ. Εὐρ. Ἠλ.138.

ἐπικουφίζω: μέλλ. Ἀττ. -**ιῶ**: — ἐλαφρύνω, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος πολὺ φορτίον ἐν καιρῷ τρικυμίας, τοὺς δὲ (Πέρσας) προσκυνέοντας (τὸν Ξέρξην) ἐκπηδέειν ἐς τὴν θάλασσαν· καὶ τὴν νῆα ἐπικουφισθεῖσαν, οὕτω δὴ ἀποσωθῆναι ἐς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 8.118· μεταφ., ἐπ. τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι, ἀνακουφίζειν τοὺς κόπους αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ.1. 6, 25· τὰς συμφορὰς Δημ. 643.11: — ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους, μόχθου Εὐρ. Ἠλ.72· τοῦ δέους Δίων Κ. 43.18. **II.** ὑποβαστάζω, ὑποστηρίζω, σὺ δὲ πατρός γ' .. θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζ' Σοφ. Αἴ. 1411· ἐπικουφίσαντες .. τὴν γῆν, καταστήσαντες αὐτὴν ἐλαφρὰν διὰ σκαλίσεως, ἐπισκάψαντες, Ξεν. Οἰκ.17,13. **2)** μεταφ., προξενῶ ἀνακούφισιν, τῷ μὲν προσώπῳ παρα-

θαρρύνων, ταῖς δὲ ἐλπίσιν ἐπικουφίζων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 1, 18. 6) καθιστῶ τι ἐλαφρόν, πληρῶ ἀέρος, ἤδη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 629.

ἐπικουφισμός, ὁ, ἀνακούφισις, Κλήμ.'Αλ. 880, Συλλ.'Επιγρ. 3461. 9.

ἐπικραδαίνω, κραδαίνω ἐπί τι, σείω ἐπάνω εἴς τι, τῷ τὸ σῶμα πᾶν ἐπικραδαίνειν, περὶ κυνὸς θηρευτικοῦ ὅταν πλησιάζῃ νὰ εὕρῃ τὸ θήραμα, Πολυδ. Ε', 61, Γρηγ. Νύσσ. 2, σ.74.

ἐπικραδάω, = τῷ προηγ., 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 552, 'Οππ. Κ.1.91.

ἐπικράδιον· «ἐπικάρδιον» Ἡσύχ.

ἐπικράζω: μέλλ. **-κράξω** [ᾶ], κράζω πρός τινα, ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσι Λουκ.'Ανάχ. 16· ἀόρ. **ἐπέκραξα** Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 1.

ἐπικραίνω, 'Επικ. -κραιαίνω: μέλλ. **-κρᾰνῶ** (ἀλλὰ ἐπικρᾰνεῖ ἢ ἀντεπικρᾰνεῖ Αἰσχύλ.'Αγ. 1340, περὶ ὧν ἴδε ἐν λέξει φαίνω): ἀόρ. α' -έκρᾱνα, 'Επικ. -έκρηνα, -εκρήηνα:— Μέσ., ἐπεκρήναντο Κόϊντ. Σμ. 14. 297. 'Επιτελῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ 'Ιλ., κλπ.: ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, «ἐπιτελέσειε» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ο. 599· ὣς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων, «οὕτως εἶπον· οὔπω δ' ἄρα τὴν αἴτησιν αὐτοῖς ἐπετέλει ὁ τοῦ Κρόνου υἱός» (Θ. Γαζῆς), Γ. 302, πρβλ. Β. 419· ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, «καὶ νῦν δή μοι ἐπιτέλεσον τὸ ἐπιθύμημα» (Σχόλ.) 'Ιλ. Α. 455, κτλ.· μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι, διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 40· οὕτω, ἐπ. τέλος Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 624· ἀληθῆ ὁ αὐτ. ἐν 'Επτ. ἐπὶ Θήβ. 687· γάμου πικρὰς τελευτὰς ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 745· ποινὰς θανάτων αὐτόθι 1340· χάριν ἀντ' ἔργων αὐτόθι 1546· πρβλ. Σοφ. Φιλ.1468.— Παθ., χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, «ἤγουν ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο» (Εὐστ.), 'Οδ. Δ.132, πρβλ. 616, Ο.116· ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν Αἰσχύλ.'Ικέτ. 46, πρβλ. Εὐμ. 969. II. διευθύνω, κυβερνῶ, θεοὺς Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 531, ἔνθα ὁ Ἕρμαννος ἀναγινώσκει οἴμους ἀντὶ θεούς.

ἐπικράνιος, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Κύριλλ.'Αλ. Χ.1017Β.

ἐπικρᾱνίς, ίδος, ἡ, = **παρεγκεφαλίς**, Πολυδ. Β', 45, 'Ερασίστρατος (τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικὸν εἶναί φησι) περὶ τὴν μήνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν ἐπικρανίδα λέγει Πλούτ. 2. 899Δ, Γαλην. τ.1, σ. 128.12.

ἐπικρᾱνῖτις, ιδος, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὰ κιονόκρανα τῶν κιόνων κατά τε τὸ ὕψος καὶ τὸν διάκοσμον, Συλλ. 'Επιγρ.160, ἴδε Böckh. σ. 274. Κατὰ τὸν Μύλλερον (περὶ 'Αθηνᾶς Πολιάδος σ. 48 καὶ 56) = **κιονόκρανον**, ἐξυπακ. τῆς λ. **πλίνθος**.

ἐπίκρᾱνον, τό, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον, κάλυμμα κεφαλῆς, κεφαλόδεσμος, βαρύ μοι κεφαλᾶς ἐπίκρανον ἔχειν· ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις Εὐρ.'Ιππ. 201· πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ περίκρανα ἐν Στράβ. 504, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «γράφε περίκρανα καθὰ φέρουσι τἀντίγραφα, καὶ οὐκ ἐπίκρανα, ὁ πλανηθεὶς ὁ Γερμανὸς ἐκδότης, ὡς ἐν ἀντιγράφοις φερόμενον ἀπεδέξατο». II. = **κιονόκρανον**, ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες Πινδ. 'Αποσπ. 58. 7, Εὐρ. Ι. Τ. 51· ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος Εὐστ.'Ιλ.701, 1, 'Ησύχ., Πολυδ. Β', 42· μεταφ. ἐπὶ τῶν προθέσεων, τάς γε μὴν προθέσεις ἔστιν ἐπικράνοις καὶ βάσεσι καὶ ὑποθέμασιν, ὡς οὐ λόγους, ἀλλὰ περὶ τοὺς λόγους μᾶλλον οὔσας, ὁμοιοῦν Πλούτ. 2.1011D.

ἐπίκρᾱσις, εως, ἡ, τὸ ἐπικεραννύναι, συγκερασμός, Δίφιλος παρ' 'Αθην. 91F· ἐπὶ χυμῶν, Διοσκ. 2. 53.

ἐπικρᾰταιόω, = **κραταιόω**, ἐνισχύω, 'Εσδ. ('Εκκλ. Δ', 12), ἐν τῷ Παθ.

ἐπικράτεια, ἡ, (ἐπικρατής) κυριότης, κυριαρχία, κατοχή, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 28, Πολύβ. 12. 25, 3, κτλ.· ὑπεροχή, νίκη, τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπικρατείας Πολύβ. 2.1, 3. 2) ἐπικράτησις, Πλούτ. 2. 906C, πρβλ. Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 80. II. ἐπὶ χώρας, ἡ οὖσα ὑπὸ τὸ κράτος, τὴν ἐξουσίαν τινός, ἄπιμεν .. ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας Ξεν.'Ανάβ. 7. 6, 42· κρήνη δὲ ἡδέος ὕδατος .. ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου, αὐτόθι 6. 4, 4· φθάνει .. εἰς τὴν Καρχηδονίαν ἐπικράτειαν ἐκφυγὼν Πλάτ. 'Επιστ. 349C. —'Επὶ γλώσσης, χρῆσις, 'Απολλ. Δ. Σύντ. 326. 14, 'Αριστείδ. Κυντ. 44.

ἐπικρᾰτέω, εἶμαι ἄρχων, κυβερνήτης, ἄρχω, μετὰ δοτ., ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι 'Ιλ. Κ.214· νήσοισιν 'Οδ. Α. 245, Π. 122· ἀπολ., ἔχω δύναμιν, ἐξουσίαν, εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσι ἄνακτες Ρ. 320, πρβλ. Ξ. 60, 'Αρχίλ. 63. II. ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, νικῶ, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, «ὅπως ἔτι μᾶλλον τοῖς μὲν Τρωσὶν εὐχῆς ἄξια γένωνται, καί περ νικῶσι καὶ περιγινομένοις» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ξ. 98, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ.767· ἀνώγει δὲ τωὐτὸ αἰεί, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατέειν ἢ ἀπόλλυσθαι 'Ηρόδ.7.104· ἐπικρατεῖν τῇ στάσει ὁ αὐτ.1.173. 2) συχν. μετὰ γεν., ἐπικρατῶ ὡς καὶ νῦν, ἐπ. μάχης τῶν Γελῴων 'Ηρόδ.7.155· τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. 8. 94, Λυσ. 920. 6. ἐπ. αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, ἐν δίκῃ, 'Ηρόδ. 4. 65· οὕτω καί, ἐπ. τοῦ πυρὸς ὁ αὐτ. 86· γήρως Πλάτ. Νόμ.752Α· κεκράξομαι γὰρ κἂν με δῇ δι' ἡμέρας, ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τῷ κοάξ 'Αριστοφ. Βάτρ. 267. 3) σπανίως μετ' αἰτ., κυριεύω, νικῶ, μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν 'Ισοκρ.13C· δύο βασιλέας οὐκ ἀσθενεῖς ἐπικρατήσας Δίων Κ. 35.16· ἐπικρατήσας τὰ πλέω τοῦ πολέμου, ἐπικρατήσας ἐν ταῖς πλείσταις μάχαις, Θουκ. 4.19, πρβλ. 7. 63. 4) μετὰ γεν. ὡσαύτως, γίνομαι κύριός τινος, Λατ. potiri, τῶν πραγμάτων 'Ηρόδ. 4.164· τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ.1. 17 κ. ἀλλ.· τῶν 'Ελλήνων, τῶν Περσέων ὁ αὐτ. 2. 1, κτλ.· τῶν πολίων, τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 6. 32, 115· τῆς ἀναγκαίου τροφῆς Θουκ.1. 2· τῶν ἐρώτων Πινδ. Π. 8. 9, κτλ. 5) καθόλου, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, πλήθει 'Ηρόδ. 4. 187., 5. 2· τῷ ναυτικῷ Θουκ. 2. 93· τῷ πεζῷ ὁ αὐτ. 7. 63· κατὰ θάλασσαν Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 6· μετ' ἀπαρ., ἐπικρατούντων τῶν περὶ τὸν Ξενάρη τὸν Ἔφορον ταῦτα γίγνεσθαι, καθότι ἐπεκράτει ἡ γνώμη τοῦ Ξεν. καὶ τῶν ὁμοφρονούντων αὐτῷ εἰς τὸ νὰ γίνωνται ταῦτα τοιουτοτρόπως, Θουκ. 5. 46· ἐπεκράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς 'Αθηναίους ὁ αὐτ. 6.74. 6) μεταφ., ὑπερισχύω, ἐπικρατεῖ τὸ ἀνθρώπινον ἦθος Πλάτ. Κριτί. 121Α· ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἁπανταχοῦ Μένανδ. ἐν «'Επιτρέπουσι» 1· τὸ ψῦχος, τὸ ὑγρὸν 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3, κτλ.· τὸ ὄνομα Πολυβ. 2. 38, 1· ὁ λόγος Διόδ. 5. 62. 6) μετὰ μετοχ., καὶ οὐκ ἐπεκράτουν διαιροῦντες 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 49.

ἐπικρᾰτής, ές, ὁ ἐπικρατῶν εἴς τι, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ., ἐπικρατέστερος τῇ μάχῃ, ὑπέρτερος ἐν .., Θουκ. 6. 88· ἐπικρατέστερός τινος Δίων Κ. 55. 30, πρβλ. Μέμνονα 29· κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, μετ' ἐπιτυχίας, Διοδ. 'Εκλογ. σ. 539.—Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ. **-τέως**, ἰσχυρῶς, νέφος ἀμφιδέδηκε νηυσὶν ἐπικρατέως 'Ιλ. Π. 67· ἔμπεσ' ἐπικρατέως, ἐπέπεσε μεθ' ὁρμῆς, ἰσχυρῶς, αὐτόθι 81· αὐτίκα δ' ἰὸν ἧκεν ἐπικρατέως Ψ. 863 (οὐδαμοῦ ἐν 'Οδ.)· οὕτως 'Ησ. ἐν 'Ασπ. 'Ηρ. 321, 419, 461, 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 367, κλ.

ἐπικράτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπικρατεῖν τινος, νικᾶν, καταβάλλειν, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν Θουκ.1. 41, πρβλ. Πολυδ. Θ', 142. II. παντοδυναμία, κυριαρχία, κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἐν Ῥώμῃ ἐπικράτησιν Δίων Κ. 47. 21. III. ἐπὶ πραγμάτων, ὑπερίσχυσις, κατὰ τὴν τῆς θηλείας ἐπικράτησιν Γαλην. τ. 4. σ. 629.15 καὶ τ.19. σ. 488. 4, κτλ.

ἐπικρᾰτητέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπικρατῶ**, δεῖ ἐπικρατεῖν, τινὸς Κλήμ.'Αλ. 224.

ἐπικρᾰτητικός, ή, όν, ὁ κρατῶν τι, στυπτικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπακτικός**, ὅ γε μὴν τῶν ἀλεκτορίδων ἁπλοῦς ζωμὸς ἐπικρατητικῆς [ἐπικεραστικῆς ἔκδ. Kühn) ἐστι δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων ὑπακτικῆς Γαλην. π. 'Απλ. Φαρμ. Κράσ. βιβλ. Λ. τ.12. σ. 361, § λη', ἔκδ. Kühn.— Γραμματ. **ἐπικρατητικά**, ἐπὶ ῥημάτων σημαινόντων ἐπικράτησιν.

ἐπικρατήτωρ ἀστήρ, ὁ, ὁ κυριαρχῶν, ὁ δεσπόζων ἀστὴρ ἐν τῇ 'Αστρολογίᾳ, Πτολεμ. Τετράβ. 216, 217.

ἐπικρᾱτίδιον, τό, «στημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς» 'Ησύχ.

ἐπικρᾱτικός, ή, όν, (ἐπικεράννυμι) = **ἐπικεραστικός**, Γαλην. 'Υγιειν. 4.

ἐπικρατίς, ίδος, ἡ, (κράς, κρατός), εἶδος κεφαλοδέσμου (πρβλ. **ἐπίκρανον**) ἢ μάκτρου, 'Ιππ. 28.7. 2) = **ἰφικρατίς**, «ἰφικρατίδες, αἱ ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος» Φωτ. Λεξ.

ἐπικρατύνειν· «ἐπισχύειν, ὀχυροῦν» 'Ησύχ.

ἐπικραυγάζω = **ἐπικράζω**, 'Αρρ.'Επίκτ. 1. 21, 3., 4. 1, 19.

ἐπικρεμάννυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-κρεμάσω** [ᾰ], 'Αττ.-**κρεμῶ**. 'Επικρεμῶ, ἄτην τινὶ Θέογν. 206· κίνδυνον Πολύβ. 2. 31, 7· φόβον Διόδ.16. 50. II. Παθ. **ἐπικρέμαμαι**, ἀόρ. **ἐπεκρεμάσθην**: — κρέμαμαι ἄνωθεν, περὶ κρημνώδους πέτρας, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλωνα 2. 84· οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ Πλουτ. Ποπλικ. 10: — μεταφ., ἐπίκειμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, θάνατος Σιμων. 48· δόλιος αἰὼν Πινδ. Ι. 8. 28· τιμωρία Θουκ. 2. 53· ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, ἐπικείμενος κίνδυνος, ὁ αὐτ.7. 75, πρβλ. 3. 40· μετὰ δοτ. προσ., 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 483· 'Επικ. γ' πληθ. **ἐπικρεμόωνται** Νόνν. Δ. 20.173.

ἐπικρεμής, ές, ἐπικρεμάμενος, ἄνωθεν, Χριστοδ. Ἔκφρ. 183. μεταφ., ἐκκρεμής, ἀμφίβολος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 23.

ἐπικρέτει (= ἐπικρατεῖ), οὕτως ὁ Bergk ἐξέδωκεν ἐν 'Αλκαίου ἀποσπάσματι 81 (47) (ἐν Lyr. Gr.) ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου **ἐπικρέκει**.

ἐπικρήδιος, ὁ, Κρητική τις ὄρχησις, 'Αθήν. 629C.

ἐπικρήηνον, **-κρήνειε**, ἴδε ἐν λ. **ἐπικραίνω**.

ἐπίκρημνος, ον, κρημνώδης, ἀπόκρημνος, Φερεκύδ. παρὰ τῷ

Σχολ. ἐν Ὀδ. Φ. 22, Δικαίαρχ. 2. 6 (μετὰ διαφ. γραφ. **ἀπόκρ-**).

ἐπικρήναια· «ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

ἐπίκρηνον· «κεφαλόδεσμον» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐπίκρανον.**

ἐπικρῆσαι, ἴδε ἐν λ. **ἐπικεράννυμι.**

ἐπικρῑδόν, Ἐπίρρ. (ἐπικρίνω) κατ' ἐκλογήν, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο μῆλα, «ἀντὶ τοῦ ἐπικρίναντες ἱερεῖα ἔθυσαν» (Σχολ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 302.

ἐπίκρῑμα, τό, τὸ δόξαν, ἀπόφασις, προσταγή, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737 a. 23., 4957. 28.

ἐπικρίνω [ῑ]: μέλλ. **-κρῐνῶ**, ἀποφασίζω, ὁρίζω, τι Πλάτ. Πολ. 524E, Νόμοι 768A, Διον. Ἀλ. 3. 29· τι περί τινος Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238.13, κτλ.· ἐπ. τί διαφέρει Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 7, 4· τὸ ἐπικρῖνον, ἡ κρίνουσα, ἡ ὁρίζουσα δύναμις, ὁ αὐτ. π. Ἐνυπν. 3, 8: — ἐπιβάλλω διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, θάνατον Ἑβδ. (Β' Μακκ. δ', 47). **II.** ἐκλέγω, Διόδ. 1. 75· καὶ γένος τὸ ἐξ ἑωυτέου ἀδελφοῖς ἴσον ἐπικρίνειν ἄρρεσι, ἴσον θεωρεῖν, τιμᾶν, Ἱππ. Ὅρκος.

ἐπ-ίκριον, τό, ἡ κεραία, ἤτοι «τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἱστοῦ, ᾧ προσδέεται τὰ ἄρμενα» (Σχολ.), ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ Ὀδ. Ε. 254, 318, Λατ. antenna navis.

ἐπίκρῐσις, **εως**, ἡ, κρίσις ἐπὶ οἱουδήποτε πράγματος, διορισμός, διάγνωσις, Στράβων 7, Πλούτ. 2. 43C, Διογ. Λ. 9. 92, Ἀπολλωνίου Ἀλ. περὶ Ἀντωνυμ. 351C, περὶ Ἐπιρρ. 551. 32.

ἐπικρῑτήριον, τό, = **ἐπίκριμα**, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 67· πρβλ. σημ. Coen ἐν Γρηγ. Κορίνθου, σ. 441.

ἐπικρῑτής, **οῦ**, ὁ, ἐλεγκτής, «δοκιμαστής» (Σουΐδ.), χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων καὶ συμβούλῳ τῷ Μασσανάσσῃ, διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν Πολύβ. 14. 3, 7.

ἐπικριτικός, **ή**, **όν**, ἐπιβεβαιωτικός, Διογ. Λ. 9. 47.

ἐπίκρῐτος, **ον**, ἐπίλεκτος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 5.

ἐπίκροκον, τό, ἔνδυμα γυναικεῖον, ἢ ἐκ τοῦ κροκοειδοῦς χρώματος αὐτοῦ (κρόκος) ἢ ἐκ τῆς κρόκης αὐτοῦ, Λατ. epicrocum.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκροκον· ἐπανθιστόν».

ἐπικροταλίζω = **ἐπικροτέω**, Νόνν. Δ. 17. 29.

ἐπικροτάφιος, **ον**, ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων, Νικήτ. Χων. Ἅλωσ. Πολ. σ. 382D.

ἐπικροτέω, ποιῶ κρότον ἐπί τινος, τὰ δ' [ἅρματα] ἐπικροτέοντα πέτοντο, ἐτινάσσοντο ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους κροτοῦντα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 308: — μετ' αἰτ., κτυπῶ μετὰ κρότου, συγκρούω, τὰ κύμβαλα Ἀλκίφρων 1.12· γένειον Ὀππ. Κ. 2. 244. **2)** κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 304, Πλουτ. Ἀντών. 12, Λουκ. Χάρ. 8: — μεταγεν., ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὼ χεῖρε ἐπικροτούντων Συνέσ. 166D. **3)** μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 21· ἐπ. τοῖς δακτύλοις (ὡς νῦν οἱ ὀρχούμενοι), Λατ. digitis crepare, Εὐστ. 1602.10· ἀπολ., Ἀριστόβ. παρ' Ἀθην. 530B.

ἐπικρότησις, ἡ, ἐπίπληξις, Γλωσσ.

ἐπίκροτος, **ον**, κτυπηθεὶς ἢ πατηθεὶς ἰσχυρῶς, κυρίως ἐπὶ ἐδάφους, ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἱππεύειν Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 14· τεκοῦσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπίκροτον, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 2: — μεταφ., τὸ ἐπ. τοῦ λόγου, τὸ εὔηχον αὐτοῦ, Φιλόστρ. 539.

ἐπίκρουμα, τό, «ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα· διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ· ' ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας' Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 270).

ἐπικρουνίζω, κρουνίζω ἐπί τινι, Θεοφύλ. Β. IV. 320C.

ἐπίκρουσις, **εως**, ἡ, κροῦσις ἐναντίον τινός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

ἐπικρούω, ἐπὶ ἥλου, κτυπῶ αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ, χάλασον τὸν ἧλον. — οἴμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούεις σύ γε Ἀριστοφ. Θεσμ. 1004. **II.** χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας, κρούσαντας τὴν γῆν διὰ τῶν βάκτρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 202· ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ ξίφος, κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, Πλουτ. Πομπ. 58· μεταφ., ἐμπαίζω, σκώπτω τινά, εἴς τινα Μάχων παρ' Ἀθην. 579B. **III.** = **ἐπικροτέω**, Ἑβδ. (Ἱερ. ΜΗ', 26).

ἐπικρυπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπικρύπτω**, δεῖ ἐπικρύπτειν, Κλήμ. Ἀλ. 348.

ἐπικρυπτικός, **ή**, **όν**, ὁ δηλῶν κρύψιν, ἐπικρυπτικὰ ἐπιρρήματα, ὡς π. χ. λάθρα, Γραμματ.

ἐπικρυπτομένως, Ἐπίρρ., κρυφίως, μυστηριωδῶς, Διδ. Ἀλ. I. 753A.

ἐπίκρυπτος, **ον**, κρυπτός, κεκρυμμένος, Τζέτζ., Σχόλ. εἰς τὰ μεθ' Ὅμ. 282.

ἐπικρύπτω: μέλλ. **-κρύψω**: ἀόρ. β' **ἐπέκρῠφον**. Ἐπικαλύπτω, κρύπτω, ὅστις δ' ἀλιτών.. χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει Αἰσχύλ. Εὐμ. 317· τὴν βούλησιν Πλάτ. Κρατ. 421B (ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 296, ὁ Ἕρμανν. διορθοῖ: ἔπη κρύπτειν) — συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, σκεπάζω τι, δὲν καθιστῶ αὐτὸ φανερὸν εἰς ἄλλους, πάρεστιν αὐτῷ κἀπικρύψασθαι κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 109, ἐν τέλει τὰς αὑτοῦ τύχας.. τοὐπικρύπτεσθαι σοφὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 557· ἐπ. τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν Πλάτ. Λάχ. 196B, πρβλ. Πρωτ. 346B· ὅ τι οὐχ ὑγιαίνει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 476E· τἀληθῆ Δημ. 216.16· ἀπολ., ἐπικρυπτόμενος, μὴ φανερῶν ἑαυτόν, μετὰ μυστικότητος, Ξεν. Ἀν. 1.1, 6· τὰ δὲ λοιπὰ τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον Δημ. 1415. 3· ὡσαύτως, τι εἴς τι Πλουτ. Περικλ. 4: — ἐπικρύπτεσθαί τινά τι, ἀποκρύπτειν τι ἀπό τινος, φυλάττειν αὐτὸ μυστικόν, Πολύβ. 3. 75, 1· ὡσαύτως, ἐπ. τινα ὡς.. Πλάτ. Θεαίτ. 180D: — ἀποκρύπτω τὸν σκοπόν μου, ἐπεκρύπτοντο γὰρ ὅμως ἔτι τῶν πεντακισχιλίων τῷ ὀνόματι, «ὅσοις ἦν βουλομένοις δημοκρατεῖσθαι τὴν πόλιν, οὗτοι δὴ μόνως προσηγόρευον τὴν κατάστασιν ἣν ἐβούλοντο γενέσθαι, φοβούμενοι τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὑπαλλάττοντες πεντακισχιλίους ἐκάλουν» (Σχόλ.), Θουκ. 8. 92· μεταμφιάζω ἐμαυτόν, ἐσθῆτι θεράποντος ἐπικρυψάμενος Πλουτ. Καῖσ. 38· ἐπικρυπτομένων τοὺς πολλούς, παραπλανώντων, ἐξαπατώντων, Πλάτ. Θεαίτ. 180C. — Παθ., κρύπτομαι, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 5, 9.

ἐπίκρῠφος, **ον**, κρυπτός, κρύφιος, ἄδοξος, ἐπίκρυφον οἶμον, «ἤγουν ἐν σκότῳ πορείαν· ὁ γὰρ νικηθεὶς ἀτίμως πρὸς τὸν οἶκον χωρεῖ διὰ τὴν ἧτταν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 92, Πλουτ. Ἄρατ. 10.

ἐπίκρῠψις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπικρύπτειν, Πλουτ. Νικ. 23, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

ἐπικρώζω, κρώζω ὡς κορώνη ἐπί τινι, φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1051· τινὶ Θεμίστ. 61D.

ἐπικτάομαι, Ἀποθ., κτῶμαι προσέτι ἢ ἐπὶ πλέον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 901· ἄλλον οὐδένα [νόμον] ἐπικτέονται (Ἰων.) Ἡρόδ. 2. 79· ἐπικτῶμαι ἀρχήν, ἐκτείνω τὸ κράτος μου, Θουκ. 1. 144· ἐπ. τὰ μὴ προσήκοντα ὁ αὐτ. 4. 61· τριήρεις κέκτησθε πολλὰς καὶ πάτριον ἡμῖν ἐστιν ἐπικτᾶσθαι, νὰ προσθέτητε εἰς ὅσας ἔχετε καὶ ἑτέρας, Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 3· τὸν δ' ἐπ. σύμμαχον, ὡς σύμμαχον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 671· ξυμμάρτυρας ὑμᾶς ἐπ. Σοφ. Ἀντ. 846.

ἐπικτείνω, ἀποκτείνω πάλιν, τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν, κτανεῖν ἐκ νέου, Σοφ. Ἀντ. 1030, πρβλ. Πλουτ. Κάσ. 46.

ἐπικτένιον, τό, (κτείς), «ἐπὶ μὲν τῶν γυναικῶν τὸ ἐπίσειον (τὸ μέρος τοῦ ὑπογαστρίου τὸ ἀμέσως ὑπεράνω τοῦ αἰδοίου), ἐπειδὴ ὑπὲρ τὸν κτένα ἐστὶν (ἴδε **κτείς** 6), ἐπὶ δὲ τοῦ στυπείου ἢ τοῦ λίνου τὸν τῷ κτενὶ (ἴδε **κτείς** 1) προσιζάνοντα χνοῦν ἐν τῇ ἐργασίᾳ» Γαληνοῦ Ἱπποκ. γλωσσ. ἐξήγ. σ. 475, Ἱππ. 411. 43., 631, 11, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικτένια τὰς ἠλακάτας. καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος».

ἐπικτερεΐζω, ἐπὶ νεκροῦ, τελῶ ἐπικηδείους τελετὰς ἐπ' αὐτῶν, κηδεύω, θάπτω αὐτόν, νέκυν.. ἐπεκτερέϊξαν ὁδῖται Νόνν. Δ. 47. 241· τύμβον τεύξαντες ἐπικτεριοῦσι γυναῖκα Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 200.

ἐπίκτημα, τό, (ἐπικτάομαι), «κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει· κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ, ἐπικτήματα δὲ τὰ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ» Ἀμμώνιος σ. 84.

ἐπικτηνίτης, ὁ, ὁ ἐπὶ κτηνῶν, Γλωσσ.

ἐπίκτησις, **εως**, ἡ, τὸ πρόσθετον κέρδος, καλὴ γὰρ ἡ πίκτησις Σοφ. Φ. 1344· χρημάτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 11, ἐν τῷ πληθ., Διον. Ἀλ. 9. 53.

ἐπικτητέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπικτάομαι**, δεῖ ἐπικτᾶσθαι, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 222. 63., 231. 26, ἔκδ. Taf.

ἐπίκτητος, **ον**, ὁ, πρόσκτητος, ἐπίκτητος γῆ, ἥτις δηλ. ἦτο πρότερον ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 5, πρβλ. 10· ἡ γῆ προστεθεῖσα εἰς τὴν κληρονομίαν τινός, Πλάτ. Νόμ. 924A, πρβλ. Λυκοῦργ. 154. 1· ἐπ. γυνή, ἐκ ξένης χώρας (ὡς τὸ ἐπακτός), ἡ νεωστὶ κτηθεῖσα, Ἡρόδ. 3. 3· ἐπίκτ. φίλοι, νεωστὶ γενόμενοι φίλοι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀρχαῖοι, Ξεν. Ἀγησ. 1. 36· ἐπίκτ. δόξα, ἀντίθετον τῷ ἔμφυτος ἐπιθυμία, Πλάτ. Φαῖδρ. 237D· τὰ ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ φύσει ὄντα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ σύμφυτα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.17, 9· τὸ ἐπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτοφυές, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 7, 33, κτλ.· πρβλ. **ἐπακτός**, **ἐπίθετος**.

ἐπικτίζω, κτίζω ἐκ νέου, πόλις Ἰὼλ ὄνομα, ἣν ἐπικτίσας Ἰούβας μετωνόμασε Καισάρειαν Στράβ. 831. **II.** ἱδρύω, κτίζω ἐν ᾗ μεταξύ, πόλεις Ἑλληνίδας ἐπικτίζοντες ἀγρίοις ἔθνεσι, Πλούτ. 2. 328.

ἐπικτῠπέω, ἀόρ. α' ἴδε κατωτ., ἀόρ. β' **ἐπέκτῠπον**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1136: — κτυπῶ ἐπί τινος, τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν, κτυπῶν τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 483· σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· σακέεσσιν ἐπέκτυπον ὁ αὐτ. Β. 1081· ἀπολ., ἀντηχῶ, πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος Ἀριστοφ. Ὄρν. 780· ἐπὶ χοροῦ, Πολύβ. 30.13, 9.

ἐπίκυβοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. **κυβεπίκυβοι.**

ἐπικυδαίνομαι, Παθ., γαυριῶ ἐπί τινι, Λούκιος τούτοις ἐπεκυδαίνετο Δίων Κ. 71. 2.

ἐπικῡδής, **ές**, (κῦδος) ἔνδοξος, ἐπιφανής, οἱ Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης καλουμένης Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36· λαμπρός, ἐπιτυχής, ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα ἐποίησεν Ἰσοκρ. 69C· ἐπικυδέστε-

ραι ἐλπίδες Πολύβ. 16. 4, 3· καὶ ἐπὶ προσώπων, ἐπικυδέστερος ταῖς ἐλπίσι, μᾶλλον εὔελπις, ὁ αὐτ. 5. 69, 11.—Ἐπίρρ. μόνον ἐν τῷ συγκρ. -εστέρως ἀγωνίζεσθαι ὁ αὐτ. 5. 23, 2.

ἐπικυδιάω, = **ἐπικυδαίνομαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 383· ἄλλ. ἢ ἔπι κυδιάεις.

ἐπικυέω, = **ἐπικυΐσκομαι**, Ἱππ. 1144Ε, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, ἐν τέλει καὶ ἀλλ.

ἐπικύημα, τό, τὸ συλληφθὲν ὑπὸ ἤδη ἐγκύου γυναικὸς ἢ ζῴου, κύημα, ἔμβρυον, Ἱππ. 260. 10, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 4. 5, 2.

ἐπικύησις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπικυΐσκεσθαι, δευτέρα ἐγκυμοσύνη, ἐπιγραφὴ πραγματείας Ἱπποκράτους ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΥΗΣΙΟΣ, Ἱππ. 260, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 223· μεταφ. Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 136. 5, ἔκδ. Βόννης.

ἐπικύθριον (Ἰων. ἀντὶ **ἐπιχύτριον**)· «τὸ πῶμα τῆς χύτρας» Ἡσύχ.

ἐπικυΐσκομαι, Παθ., κυΐσκομαι, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ ἐκ νέου, ἐπὶ ἤδη ἐγκυμονοῦντος ζῴου, Λατ. superfoetare, Ἡρόδ. 3 108, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ γυναικός, ὁκόταν ἐπικυΐσκηται ἡ γυνὴ Ἱππ. 260· πρβλ. **ἐπικυέω**.

ἐπικυκλέω, ἀμεταβ., ἔρχομαι κατὰ σειρὰν ἐπί τινος, ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσι (ἐν τμήσει) Σοφ. Τρ. 130· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἐπικυκλεῖσθαι Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 17, ἔνθα ὁ Sylburg. ἐπικαλεῖσθαι.

ἐπικύκλιος, **ον**, κυκλικός, ἐπ. (ἐξυπ. πλακοῦς), ὁ, στρογγύλος, Σικελικὸς πλακοῦς, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 645Ε· περὶ τῆς διαφ. γρ. ἐπικυκλίους παρὰ Πλουτ. 2. 1146D, ἴδε ἐν λ. **ἐπικυλίκειος**.

ἐπίκυκλος. ὁ, κύκλος ἐπὶ ἑτέρου κύκλου (παρ' Ἀστρον.) Πλούτ. 2. 1028Β.

ἐπικυλίδες, **ίδων**, αἱ, τὰ ἄνω βλέφαρα, «οἱ δὲ κύλον μὲν τὸ κάτωθεν βλέφαρον, τὸ δὲ ἄνωθεν ἐπικυλίδα ἢ κυλίδα» Πολυδ. Β', 66· ἴδε ἐν λ. **κύλα**.

ἐπικυλίκειος, **ον**, ὁ λεγόμενος ἢ πραττόμενος ἐπὶ τῆς κύλικος, δηλ. τοῦ ποτηρίου, ἤτοι ἐνῷ τις πίνει, ἐν συμποσίῳ (inter pocula), ἆρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι: Ἀθήν. 2Α, ἔνθα ἐν νεωτέραις ἐκδ. γράφεται ἐπικυλικίων· ἔχεις τοὺς ἐπικυλικείους περὶ μουσικῆς λόγους Πλούτ. 2. 1146D, ἔνθα ἀντίγραφά τινα ἔχουσιν ἐπικυλκίους (ἐπικυκλίους Wyttenb. καὶ ἄλλοι)· πρβλ. Διογ. Λ. 4. 42, καὶ ἴδε τὴν λ. **κύλιξ**.

ἐπικυλινδέω, **ἐπικυλίνδω** ἢ **-κυλίω** (Διόδ. 19. 19): μέλλ. **-κυλίσω** [ῑ]: — κυλίω τι ἐπί τινα, καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκύλινδον πέτρους εἰς τὸ κάταντες Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20· ἀόρ. α' **ἐπικυλῖσαι** Πολύβ. 3. 53, 4· ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Λουκ. Χάρων 3.— Παθ., τόκων τόκοις ἐπικυλισθέντων, ἐπισωρευθέντων, Πλούτ. 2. 831Ε. **2)** ἀμεταβ., τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων, ἐπικυλιομένων, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐπικυλινδρόομαι, Παθ., πατοῦμαι, ἰσοπεδοῦμαι διὰ κυλίνδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 7.

ἐπικύλιον, τό, τὸ ἄνω βλέφαρον (πρβλ. **ἐπικυλίδες**), Εὐστ. 1951. 20.

ἐπικύλλωμα, τό, χωλότης, Εὐστ. 1599. 13.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπικτόλωμα (γρ. ἐπικύλλωμα)· ἐπικορύφωμα, κατὰ δὲ Σουΐδ.: «ἐπικύλλωμα τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάρτισιν περισσευόμενον· κόλλιξ γὰρ ὁ ἄρτος· ὅθεν καὶ κολλούριον, ἀπὸ τοῦ κολοβόν».

ἐπικῡμαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, χύνομαι ὡς κῦμα ἐπάνω εἴς τι, παρ' ὧν ἐκπίπτουσι ποταμοὶ πυρὸς μεγάλοι τε καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικυμαίνοντες Φιλόστρ. 836· μεταφ., κινοῦμαι κυματωδῶς, κυρτοῦμαι, ἐπικυμαίνειν τὴν φάλαγγα Πλουτ. Ἀλέξ. 33. **II**. μεταβ., τὴν θάλασσαν .. ἐπικυμήνας, διεγείρας εἰς αὐτὴν κύματα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 3, 2.

ἐπικῡμᾰτίζω, ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι, ἐπιπλέω ἐπὶ τῶν κυμάτων, Φίλων 1. 445.

ἐπικῡμάτωσις, **εως**, ἡ, διακύμανσις, Μ. Ἀντών. 3. 28.

ἐπικύπτω: μέλλ. **-ψω**: κύπτω ἐπί τινος, ὑπέρ τι, κύπτω πρὸς τὰ κάτω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819, Ἀριστοφ. Θεσμ. 239· ὀρθὸς ἕστηκε, μικρὸν ἐπικύπτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 2· πρβλ. **ἀποκύπτω**, **ὑποκύπτω**·— ἐπικύπτω ἐπί τι, κύπτω νὰ λάβω τι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 18· ἐπ. ἐς βιβλίον, ἐγκύπτω εἰς βιβλίον, Λουκ. Ἑρμότ. 2: — στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ, τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 6. 2· ἀλλ', ἐπικύπτω τῷ συνεδρίῳ, κύπτω πρὸ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Τραγ. 11: — μετοχ. πρκμ. **ἐπικεκυφώς**, ὁ κατὰ συνήθειαν κύπτων, κυφός, οὐκ ἐπικεκυφὼς ὀρθός, ὦ βέλτιστ', ἔσει Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πανδάρῳ» 1.

ἐπικῡρίσσω, σφοδρῶς ἐπιπίπτω, ἐπὶ καταιγίδος, διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 34.

ἐπικῡρόω, ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαιῶ, ἐπιψηφίζω, τὴν γνώμην Θουκ. 3. 71, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 793, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 32, Ῥήτορ., κλπ.· μετ' ἀπαρ., τίνες .. λόγοι καθεῖλον ἡμᾶς κἀπεκύρωσαν θανεῖν Εὐρ. Ὀρ. 862.— Παθ., πρίν τι ἐπικυρωθῆναι Θουκ. 5. 45, πρβλ. **ἐπιψηφίζω**, **ἐπιχειροτονῶ**.

ἐπίκυρτος, **ον**, κεκυρτωμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὀλίγον τι κυφός, Πλούτ. 2. 53C.

ἐπικυρτόω, κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, κάρηνα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 234.— Παθ., κυρτοῦμαι ἠρέμα, Λουκ. Ἔρωτ. 14.

ἐπικύρω: παρατ. **ἐπέκῡρον** (Ἐπικ. **ἐπίκυρον**): ἀόρ. α' **ἐπέκυρσα** ἢ **ἐπεκύρησα** (ἴδε κατωτ.):—Συναντῶ, ὡς τὸ **ἐπιτυγχάνω**, Λατ. incidere, μετὰ δοτ., ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας Ἰλ. Γ. 23· ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 753· αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, «ἀεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐστοχάζετο τῇ αἰχμῇ τοῦ λαμπροῦ δόρατος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 821 (ἀλλ' ἐν Κοίντ. Σμ. 13. 394, ἐπὶ ξίφος αὐχένι κύρσαι, κρατεῖν αὐτὸ ἄνωθεν τοῦ αὐχένος)· μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν Πινδ. Π. 10. 30: — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν, «ἐπιτυχὼν πολιτῶν οὐ φθονούντων» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 10· μεγάλας ἀγαθᾶς τε .. βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 853, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 342.

ἐπικύρωσις, **εως**, ἡ, (ἐπικυρόω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιβεβαίωσις, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1. 45, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 487D, κλ.

ἐπίκῡφος, **ον**, = **ἐπίκυρτος**, κεκυρτωμένος, κυφός, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Δ', 5), τὸ συγκρ. **ἐπικυφότερος** παρὰ Σουΐδ.

ἐπικυψέλιος, ὁ, (κυψέλη) φύλαξ, προστάτης τῶν κυψελῶν τῶν μελισσῶν, Πὰν Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἐπίκυψις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπικύπτειν, ἐξαπιναίους ἐπικύψεις φυλάσσεσθαι Ῥοῦφ. σ. 83, ἔκδ. Matth., Ὀρειβάσ. σ. 2, ἔκδ. Mai.

ἐπικωθωνίζομαι, Ἀποθ., ἐξακολουθῶ πίνων, «ἐπικωθωνίζεσθαι δὲ τὸ περαιτέρω πίνειν Κριτίας λέγει» Πολυδ. Ϛ', 31.

ἐπικωκύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], κωκύω, θρηνῶ ἐπί τινι, κἀπικωκύω πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' Σοφ. Ἠλ. 283· δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι τὸν υἱὸν αὐτόθι 805· ἀπολ., ἐπεκώκυσε Ἡλιόδ. 13· μετὰ δοτ., ἐπικωκύσας τῷ πάθει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 111C.

ἐπίκωλος, **ον** = **ἐπίχωλος**, «ἐπίκωλος τὸν πόδα· σκάζων» Ἡσύχ.

ἐπικωλύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], κωλύω, παρεμβάλλω ἐμπόδιον, Θουκ. 6. 17· ἀλλήλους Ξεν. Οἰκ. 8, 4· κωλύω εἴς τι, τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε; Σοφ. Φ. 1242.

ἐπικωμάζω, κωμάζω, συνευθυμῶ περιφερόμενος ἐν ταῖς ὁδοῖς μετ' ἄλλων εὐθυμούντων, «βγαίνω πατινάδα», Πολύβ. 26. 10, 5, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 44· καθόλου, ἀγρίως ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τινός, ἐπί τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 982· τινὶ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 234· εἰς τὰς πόλεις Πλάτ. Νόμοι 950Α· εἰσορμῶ που μετὰ συνοδείας κωμαστῶν, ἐπεκώμασεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μελίσσου Πλούτ. 2. 772F: – Παθ., ὑβρίζομαι, προσβάλλομαι ἀγροίκως, τὸν δῆμιον ἐλοιδόρουν, εἰ φέρει πράως ἐπικωμαζόμενος οὕτως ἀσελγῶς καὶ παροινούμενος ὁ αὐτ. ἐν Πύρρῳ 13.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικωμάζω· χλευάζω, μυκτηρίζω».

ἐπικωμασία, ἡ, τὸ κωμάζειν, Γλωσσ.

ἐπικωμαστής, ὁ, ὁ ἐπικωμάζων, Γλωσσ.

ἐπικωμαστικός, **όν**, ὁ εἰς κῶμον ἀνήκων, ὑπόθ. εἰς Θεοκρ. εἰδύλλ. 3.

ἐπικωμιαστικῶς, Ἐπίρρ. = **ἐγκωμιαστικῶς** (ὃ ἴδε), Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 8. 1.

ἐπικώμιος, **α**, **ον**, ἐγκωμιαστικός, Ἱπποκλέᾳ ἐθέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα, «θέλοντές με τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἱπποκλέα ἄγειν φωνήν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 10. 9· ἐπικώμιος ὕμνος Ν. 8. 85· **ἐπικώμια**, **τά**, = **ἐγκώμια**, αὐτόθι 6. 56:— ἴδε **κῶμος**.

ἐπίκωμος, **ον**, = τῷ προηγ., Ἀριστίας παρ' Ἀθην. 686Α (κατὰ Λ. Δινδ. ἀντὶ **ἐπίκωπος**, Πλούτ. 2. 128D, Ἀλκίφρων 1. 37.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκωμος· ὁ ἐπᾴδων τῇ φίλῃ. ἢ ἀπὸ οἴνου ᾄδων. ὑβριστής. συγχαίρων».

ἐπικωμῳδέω, διακωμῳδῶ, σκώπτω, χλευάζω, Πλάτ. Ἀπολ. 31D.

ἐπικωπητήρ· «τροπωτήρ» Ἡσύχ.

ἐπίκωπος, **ον**, (κώπη) ὁ ἐπὶ τῆς κώπης, κωπηλάτης, Μένανδρ. παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 14, 2. **2)** ὁ ἔχων κώπας, ἐφόλκια δ' ἦσαν αὐτῇ (τῇ νηῒ) τὸ μὲν πρῶτον κέρκουρος .. πᾶς δ' ἦν οὗτος ἐπίκωπος, μὲ κωπία, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208F, Διον. Ἀλ. 3. 44 **ἐπίκωπος** (ἐξυπ. ναῦς), ἡ, ταχὺ πλοῖον, πλοῖον ταχυδρομικόν, Κικ. Ἀττ. 5. 11, πρβλ. Γέλλ. 10. 25. **3)** ἐπὶ ξίφους κυρίως, μέχρι τῆς κώπης, δηλ. μέχρι λαβῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων αἰχμηρῶν πραγμάτων, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπίκωπος Ἀριστοφ. Ἀχ. 231.— Πρβλ. **ἐπίκωμος**.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκωπα· ἐπίμεμπτα».

ἐπιλᾰβή, ἡ, (ἐπιλαμβάνω) κράτησις, «πιάσιμον», πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 432. **2)** λαβή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814.

ἐπιλαγχάνω: μέλλ. **-λήξομαι**, μοὶ πίπτει ὁ κλῆρος μετ' ἄλλον τινά, «λαχαίνω δεύτερος», οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχὼν Αἰσχίν. 62. 31· «ἔοικε τὸ γιγνόμενον τοιοῦτον εἶναι· ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἔπειτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵν' ἐὰν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ» (Ἁρποκρ.), Δημ.

1331. 5· ὅτι πονηρῷ καὶ ξένῳ ἐπέλαχες ἀνδρὶ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 3. 4, πρβλ. καὶ Ἁρποκρ. **ΙΙ.** πίπτω προσέτι εἰς τὸ μερίδιόν τινος, ἐπιλέλογχε πύματον .. γῆρας Σοφ. Ο. Κ. 1235 (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν: ἔχει ὡς κλῆρον ἢ μερίδιον· ἀλλ' ἴδε **λαγχάνω** IV).

ἐπ-ῐλᾰδόν, Ἐπίρρ. = **ἰλαδόν**, καθ' ὁμάδας, κατὰ πλήθη, Διον. Π. 763.

ἐπιλάζυμαι, Ἀποθ., κρατῶ, κλείω, ἰδοὺ σιωπῶ κἀπιλάζυμαι στόμα Εὐρ. Ἀνδρ. 250.— Μόνον ποιητ., πρβλ. ἐν λ. **λάζομαι.**

ἐπιλαιμαργέω, λαιμαργῶ ἐπί τινι, ἐπιλαιμαργῶν τῷ ὄψῳ Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. σ.145D.

ἐπιλαΐς, ῖδος, ἡ, ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τοῦ **ὑπολαΐς**, ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5.

ἐπίλακκος, ον, σχηματίζων κοίλωμα, λάκκον, τὸ ἐπ. μέρος, ὅ ἐ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ λαιμοῦ, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 54.

ἐπιλᾰλέω, ἀντιλέγω, λοιδορῶ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ κατά τινος, Σύμμ. Ψαλμ. ΡΚΒ', 4. **2)** ὁμιλῶ περὶ πράγματός τινος, Εὐστ. 773. 26, ἐν τῷ Παθ.

ἐπιλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**: ἀόρ. **-ἔλαβον**. Λαμβάνω, λαμβάνω ἐπί τινι, λαμβάνω κέρδος ἐπί τινι, ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα ταλάντοις ἔλαβεν ἑκατόν, ἔλαβε κέρδος ἑκατόν, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 11: — μετὰ γεν. διαιρετ., ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, ἀλλ' ὅτι ἔλαβεν ἀκόμη καὶ μέρος τοῦ χρόνου, δηλ. παρεξέτεινεν αὐτόν, Μ. Ἀντων. 1.17· ὁ μὲν δὴ χρόνος βοιωταρχοῦντι Ἐπαμεινώνδᾳ διήνυστο, τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἐπιλαβόντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς Παυσ. 9.14, 5. **ΙΙ.** καταλαμβάνω, προσβάλλω, ἐπὶ νόσου, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη Ἡρόδ. 8.115, Ἱππ. Ἀφ. 1258, Θουκ. 2.51· ἐπὶ ἐχθροῦ. ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσι Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 36.— Παθ., ἐπείληπται νόσῳ Σοφ. Ἀντ. 732· οὕτω δὲ καὶ ἀπολ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, ἐν τέλει· τὴν αἴσθησιν ἐπιληφθείς, παθὼν ἀποπληξίαν, Λατ. sensibus captus, Πλουτ. Φλαμ. 6· πρβλ. **ἐπίληπτος, -ληψία, -ληψις**. **6)** ἐπὶ γεγονότων, αἰφνιδίως καταλαμβάνω τινά, μὴ .. χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι Θουκ. 4.27· νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον αὐτόθι 96· ταχὺ ἐπιλαβὸν γῆρας Πλάτ. Ἐπινομ. 974Α: — ἀπροσ., ἐπιλαμβάνει, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., συμβαίνει ὥστε τις νὰ .., Πισαίους μὲν δὴ .. ἐπέλαβεν ἀναστάτους ὑπὸ Ἠλείων γενέσθαι Παυσ. 6.22, 4., 7. 21, 1. **2)** φθάνω, ἐκτείνομαι, ἔθαπτον πάντας (τοὺς νεκροὺς) ὁπόσους ἐπελάμβανε τὸ κέρας, εἰς ὅσους ἐξετείνετο τὸ κέρας, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 6· ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου, ὅτε ἐπεφεύγει, δηλ. ὀκτὼ καὶ ἥμισυ ἔτη παρῆλθον τούτου τοῦ πολέμου μέχρι τῆς εἰς Φλιοῦντα φυγῆς τῆς Χρυσίδος, Θουκ. 4.133· μετὰ γεν. διαιρετ., ἐπ. τετάρτου μηνός, φθάνω μέχρι τοῦ τετάρτου μηνός, οὐχὶ πέραν αὐτοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 9· ἔνιαι δὲ (γυναῖκες) ἐπιλαμβάνουσι καὶ τοῦ ἑνδεκάτου μηνός, φθάνουσι μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου μηνός, δηλ. γεννῶσι τὸν ἑνδέκατον μῆνα, αὐτόθι 4.10· οὕτω, φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον, πλὴν τὸ μὲν θᾶττον τὸ δὲ βραδύτερον ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαμβάνειν Θεοφρ. 1. Φ. 1. 9, 6, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 46. **3)** πιάνω, κρατῶ, βουλλώνω, κάμνω τι νὰ σταματήσῃ, σταματῶ, ἰδίως διὰ τῆς πιέσεως, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα Ἀριστοφ. Πλ. 703· ἐπιλαμβάνω τινὰ τῆς ὀπίσω ὁδοῦ, ἐμποδίζω αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ, Ἡρόδ. 2. 87· καί μοι ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, κάμε νὰ σταματήσῃ τὸ ὕδωρ τῆς κλεψύδρας (ὅπερ ἐγίνετο ὅτε ὁ ῥήτωρ διέκοπτε τὸν λόγον του ἵνα ἐξετασθῶσι μάρτυρες ἢ ν' ἀναγνωσθῶσιν ἔγγραφα, ἴδε ἐν λ. **κλεψύδρα**), Λυσ. 23.1, 5, Ἰσαῖος κλ., πρβλ. Att. Process. σελ. 713 κέξ.· τοὺς πόρους τοῦ στόματος ἐπ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 3, 5, κτλ. **4)** καταλαμβάνω χῶρον, μηδὲν τῶν τῆς πόλεως .. οἰκοδομήμασιν ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 799C· πλείω τόπον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 7, 3:— μεταφ., πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον, «ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον» (Σχόλ.), Θεόκρ. 13. 65, πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλ. corripere campum. **5)** μετὰ γεν., ἐπιχειρῶ, ἐξακολουθῶ, ἐπιλαμβάνω τῆς κινήσεως Αἰλ. π. Ζ. 5.18· τῆς ἐς τὸ ἄνω νήξεως ἐπιλαμβάνουσι αὐτόθι 13.19. **6)** μετὰ δοτ., βοηθῶ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 96. **7)** ἀμεταβ., ἐπακολουθῶ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 8, 3. **ΙΙΙ.** Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., (Πλάτ. Κρατ. 396D) κρατοῦμαι ἔκ τινος, «πιάνομαι ἀπό τι», ἐπιλαμβάνομαί τινος, μετὰ γεν., τῶν νεῶν Ἡρόδ. 6.113, Θουκ. 4.14, κτλ.· τῶν ἀφλάστων νηὸς Ἡρόδ. 6.114· τῶν ἐπισπαστήρων αὐτόθι 91· ὅτου ἐπιλάβοιτο τὰ δρέπανα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31· καί μου ἀνισταμένου ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ Πλάτ. Πρωτ. 335C· ἐπιλαβόμενος [τινος] τῇ χειρὶ Δημ. 534.1· τινος τῶν τριχῶν Αἰσχίν. 75. 3· μὴ 'πιλαμβάνου Εὐρ. Φοίν. 896. **2)** προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινος Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 22, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 4· ἰδίως διὰ λόγων, Πλάτ. Φαῖδρ. 236Β· ἐπὶ νόσων, Λουκ. Ν:γρ. 29. **3)** καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, πιάνω, τῶν παίδων Δημ. 895. 10· καταλαμβάνω τὰ ὑπάρχοντά τινος ἀπέναντι ὀφειλῆς, ὁ αὐτ. 558.18· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος κτήματος, Πλάτ. Νόμοι 954C. **4)** πιάνω, λαμβάνω, προστάτεω ἐπιλαβόμενοι, κτησάμενοι ἡγεμόνα, Ἡρόδ. 1. 127· δράττομαι, προφάσιος 3. 36., 6. 49· δυνάμιος 9. 99· καιροῦ Ἀριστοφ. Λυσ. 696· ἐξουσίας, γαλήνης Πλάτ. Πολ. 360D, Πολιτ. 273Α· τῶν ἁμαξῶν Πλουτ. Ὄθ. 3· ἐπ. λογισμῷ, Λατ. ratione assequi, Πλάτ. Φαίδων 79Α. **5)** ἐπὶ τόπου, φθάνω, ἐὰν ὁ λέων ἐπιλάβηται δασέος φεύγει, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς δάσος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3· τῶν ὀρῶν Πλουτ. Ἀντών. 41· τὸ ἐν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ θὰ ἦτο μιᾶς ἄκρας (διάφ. γραφ. ἀπολαβόμενος AC, καὶ ἀπολαβόμενοι L)·— ἐπὶ καταστάσεως, μετὰ μεταφ. ἐννοίας, ἐρημίας ἐπειλημμένοι Δημ. 36. 2. **6)** ἐπιχειρῶ, ἐπιλαμβάνομαι, πράξεων μεγάλων Πλουτ. Μάρ. 7. **7)** ἐγγίζω τι, Λατ. strictim attingere, τινος Πλάτ. Πολ. 449D. **8)** διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα, λαμβάνω τὸν λόγον (πρβλ. **ὑπολαμβάνω**), ὁ αὐτ. Γοργ. 506Β, Συμπ. 814Ε· ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι, τοῦ ψηφίσματος Ξεν. Ἑλλ. 2.1, 32· καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου ὅτι .., Πλάτ. Πολ. 490C. **9)** σπαν. μετ' αἰτ., καταλαμβάνω, τὰς Ἀθήνας Λυκοῦργ. 158. 23.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 462, § 176.

ἐπίλαμπρος, ον, λαμπρός, ἔνδοξος, καὶ οἷς ἐστιν ὁ βίος ἐπίλαμπρος Ἀρτεμίδ. 3. 61.

ἐπιλαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρόν, κοσμῶ, τὸν οἶκον Πλουτ. Λύσανδ. 30· γένος τιμαῖς Διον. Ἀλ. 6. 41:— ἐπὶ ἤχου, καθιστῶ αὐτὸν εὐκρινῆ καὶ σαφῆ, οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον ὁ αὐτ. π. Συνθ. σ.77. 9· ἐπὶ φωνῆς, καθιστῶ αὐτὴν ὀξεῖαν, οἱ βάτραχοι, προσδοκῶντες ὄμβρον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς Πλουτ. 2. 912C.

ἐπίλαμπτος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἐπίληπτος**.

ἐπιλάμπω, λάμπω μετά τι, ἢ εὐθὺς ἔπειτα, ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε Ἰλ. Ρ. 650· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 141, Πλουτ. Λυσ. 12, Φάβ. 6, Ἄρατος 21, Αἰμίλ. 17· ὥς σφι ἡμέρη ἐπέλαμψε Ἡρόδ. 8.14, πρβλ. 3.135· ἐπιλαμψάσης ἡμέρης, ὅτε ἔλαμψεν ἡ ἡμέρα, ὁ αὐτ. 7.13· οὕτως, ἔαρος ἐπιλάμψαντος ὁ αὐτ. 8.130. **2)** λάμπω ἐπάνω εἴς τι μέρος, ἐπὶ τόπου, ἀπολύτ., ὁ γὰρ ἥλιος πρὶν ἄνω ἀρθῆναι οὐκ ἐπιλάμπει Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ Ξεν. Κυν. 8, 1· μετὰ δοτ., λάμπω ἐπί τινι, αἱ φλόγες ἄκροις ἐπιλάμπουσαι τοῖς κέρασι Πλουτ. Φάβ. 6· ὁ ἥλιος αὐτοῖς ἐπέλαμψε τῷ ἔργῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτῳ 22: — μεταφ., οὔριος .. ἐπίλαμψον ἐμῷ ἔρωτι, Κύπρι Ἀνθ. Π. 5.17· τοῖς ἀπελπίζουσιν ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 20. **ΙΙ.** μεταβ., οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοις; (κατὰ Δινδ. μυρίοι) Πινδ. Ἀποσπ. 158:—Παθ., ἀμφὶ δὲ καλῇ τετραφάλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 920. **2)** πληρῶ τι φωτός, φωτίζω, ἦμος ἠέλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνας αὐτόθι 164.

ἐπίλαμψις, ἡ, τὸ ἐπιλάμπειν, ἐκλείψεις καὶ ἐπιλάμψεις Φίλων 2. σ. 330. 45 κ. ἀλλ., Σχόλ. Βεν. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Θ. 557, κλ.

ἐπιλανθάνω, ἴδε **ἐπιλήθω**.

ἐπιλάρκισμα, τό, «λάρκου βύσμα. λάρκος δὲ ἀγγεῖον ἀνθράκων πλεκτόν» Ἐτυμ. Μ. 361. 22.

ἐπ-ῑλαρχία, ἡ, διπλῆ ἴλη, ὅ ἐ. δύο ἶλαι ἢ 128 ἱππεῖς, Ἀρρ. Τακτ. 18. 2: — **ἐπ-ῑλάρχης**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς, πιθ. γραφ. ἐν Ἀφρικαν. Κεστ. 72.

ἐπί-λᾱσις, Δωρ. ἀντὶ **ἐπίλησις**, Πίνδ.

ἐπιλεαίνω, καθιστῶ τι λεῖον, Πλουτ. 2.75Β· μεταφ., ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, δηλ. καταστήσας αὐτὴν ἀποδεκτήν, παραδεκτήν, Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρβλ. 8.142, καὶ **λεαίνω**.

ἐπὶ λεάν (Δωρ.), «ἐπὶ λῃστείαν» Ἡσύχ.

ἐπιλέανσις, εως, ἡ, τὸ καθιστᾶν τι λεῖον, Φίλων 1. 254.

ἐπιλέγδην, Ἐπίρρ., κατ' ἐκλογήν, Εὐστ. 955. 8.

ἐπιλέγω, λέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μετά τι, Ἡρόδ. 2. 35, 64, κτλ.· ποιεῖν τι καὶ ἐπιλέγειν, ποιεῖν τι καὶ ἐπ' αὐτῷ ἢ μετ' αὐτὸ λέγειν, ὁ αὐτ. 4. 65· παίζουσιν ἐπιλέγοντες ὁ αὐτ. 5. 4· ἐπ. τὸν λόγον τόνδε, ὡς .. ὁ αὐτ. 2. 156., 8. 49· ἐξηπάτων .. ἐπιλέγων τοιαυτὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 418· ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ .. παρανομίαν, ἀναφέροντες ὡς ἀπόδειξιν, Θουκ. 6. 28· ἐπ. τινί τι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 7: — οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπαναλαμβάνω, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 5. **2)** καλῶ ἐξ ὀνόματος, Ἡρόδ. 5. 70, Πλάτ. Νόμ. 700Β· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 49. **3)** ἀποδίδω εἴς τινα, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 7· ἐπ. τινί, ὡς .., λέγω περί τινος ὅτι .., ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2, 6, 9. **4)** λέγω ἐναντίον τινός, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3.18. **ΙΙ.** ἐκλέγω, διαλέγω. Ἡρόδ. 3. 44, 81· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, τῶν Βαβυλωνίων ἐπελέξατο, ἐξέλεξε δι' ἑαυτὸν τινὰς ἐκ τῶν .., ὁ αὐτ. 3. 157, πρβλ. 6. 73, Θουκ. 7. 19, Ἀριστ. Ἀποσπ. 146.—Παθ., ἐπιλελεγμένοι ἢ ἐπειλεγμένοι, ἐπίλεκτοι, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 41, πρβλ. Ἰσοκρ. 71Β Βεκκ. **ΙΙΙ.** ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., σκέπτομαι περί τινος, ἀναλογίζομαι, ταῦτα Ἡρόδ. 1. 78., 2. 120 κ. ἀλλ.· οὐκ ἢ μὴ ἐπ., nihil curare, 7. 236 κ. ἀλλ.· οὐδαμὰ ἐπιλεξάμενος, μή κοτέ τίς μοι ἐπα-

ναύταίη, οὐδαμῶς φοβηθεὶς μὴ..., 3. 65., 7. 149· μετ' ἀπαρ., πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσεσθαι, περιμένων, προσδοκῶν.., 7. 49, πρβλ. 52· σπαν. παρ' 'Αττ., μηδ' ἐπιλεχθῇς 'Αγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον, μηδὲ νά με θεωρήσῃς ὡς γυναῖκα τοῦ 'Αγαμέμνονος, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1498 (ἀλλ' ὁ Ἕρμανν., μηκέτι λεχθῇ δ' 'Αγαμ. μ. εἶ. ἄλ., μηδὲ νὰ λεχθῇ πλέον ὅτι..). **2)** παρ' 'Ηροδ. ὡσαύτως, διέρχομαι, ἀναγινώσκω, τὸ βιβλίον, τὰ γράμματα 1.124, 125., 2.125 κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν Παυσ.1.12, 3.

ἐπιλείβω, χύνω οἶνον ἐπί τινος, ἐπισπένδω, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβε 'Ιλ. Δ. 463· ἀπολ., ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον 'Οδ. Γ. 341.

ἐπίλειμμα, τό, κατάλοιπον, Σχόλ. εἰς Ἄρατ.786.

ἐπιλειόω, ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, καθιστῶ τι λεῖον, ξυρίζω, ὁ μὲν καὶ ἔπειτα ἐπελειοῦτο τὸ γένειον Δίων Κ. 48. 34.

ἐπιλείπω, ἀφίνω, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, ἐπελέλειπτο δὲ πλεῖον, «τὸ δὲ πλεῖον αὐτῷ λείπεται καθὰ καὶ ἔδει» (Εὐστ.), 'Οδ. Θ. 475, πρβλ. Ξεν.'Αν.1. 8. 18.—Παθ. μετὰ γεν., ὑπολείπομαι, ἐπιλέλειπται παντὸς ἀριθμοῦ Πλάτ.'Επινομ. 978Δ. **2)** ἀφίνω τι ἄθικτον, παραλείπω, ὡς οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων Πλάτ. Πρωτ. 310Ε· μετὰ μετοχ., καὶ ἄλλα δὲ μυρία ἐπιλείπω λέγων ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 26Β, πρβλ. 52D. **ΙΙ.** ἐπὶ πράγμ.. ἐκλείπω, ἀπολείπω, ὡς τὸ Λατ. deficere, μετ' αἰτ. προσ., ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει, ἥτις μ' ἀφίνει, Θέογν.1130· γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι 'Αριστοφ.Ὄρν.1102· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἐπιλίπωσιν ἐλπίδες Θουκ. 5.103, πρβλ.'Αντιφῶντα 131. 27· ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ὁ καιρὸς μοῦ λείπει, δὲν ἀρκεῖ, Λατ. dies me deficit, 'Ισοκρ. 4Α, πρβλ. 345C· ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα Δημ. 324.18: — μεταγεν. μετὰ δοτ., Πλουτ. Κικ. 42, Αἰλ. π. Ζ. 8. 17. **2)** παρ' 'Ηροδ. συχνάκις ἐπὶ ποταμῶν, κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; περὶ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου ἅπερ ὁπόθεν διήρχοντο ἔπινον ὅλον τὸ ὕδωρ τῶν ῥυάκων καὶ ποταμίων, 'Ηρόδ. 7. 21, πρβλ. 2. 174· οὕτω, τῶν ὄμβρων ἐπιλιπόντων αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ποταμοὺς) ὁ αὐτ. 2. 25· ἀπικομένου δὲ τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον.. ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον, οὐδ' ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ τε καὶ τοῖσι κτήνεσι πινόμενος ὁ αὐτ. 7. 43, 58, κτλ.· οὕτω καὶ ἄνευ τῆς λέξεως ῥέεθρον, ξηραίνομαι, ὁ αὐτ. 7. 127· οὕτως, ἐπ. τὰ φρέατα Δημ.186. 16. **3)** ἀκολούθως καθόλου, ἐκλείπω, ἵνα μὴ ἐπιλίπῃ κατεσθιόμενα 'Ηρόδ.3.108· σῖτος ἐπιλιπὼν Θουκ. 3. 20· τὰ ἐπιτήδεια ἐπ. Ξεν.'Αν. 4. 7, 1· ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπ. Πλάτ. Πρωτ. 334Ε· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιγίγνεσθαι, 'Αριστοφ. Πλ. 554.

ἐπιλείχω = **λείχω**, διάφ. γρ. ἐν Λόγγ.1. 24, ἀντὶ ἐπιτρέχω.

ἐπίλειψις, εως, ἡ, (ἐπιλείπω) ἔλλειψις, ὀρνίθων Θουκ. 2. 50· τῆς δυνάμεως Πλούτ. 2. 695D· τελῶν Συλλ. 'Επιγρ.2695 b.

ἐπιλεκτ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς ἐπιλέκτου σώματος, Πλουτ. Ἄρατ. 32.

ἐπιλεκτέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιλέγω**, δεῖ ἐπιλέγειν, Εὐστ. Πονημάτ. σ.197. 37.

ἐπίλεκτος, ον, (ἐπιλέγω) ἐκλεκτός, «διαλεχτός», ξύλα πρὸς εὐωδίαν ἐπίλ. Αἰλ. Ποικ.'Ιστ. 5. 6: — ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ἐπίλεκτοι Ξεν.'Αν. 3. 4, 43, 'Ελλ. 5. 3, 23· οἱ Λατ. extraordinarii, Πολύβ. 6. 26, 6, κτλ. — 'Επίρρ. -τως, λογάδην, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 4.

ἐπιλελογισμένως, 'Επίρρ., μετὰ λογισμοῦ, μετὰ σκέψεως, Κλήμ.'Αλ.186.

ἐπίλεξις, εως, ἡ, (ἐπιλέγω) ἐκλογή, «διάλεγμα», 'Απ. 'Εμφυλ. 3. 5.

ἐπιλεπτύνω, καθιστῶ τι λεπτόν, ὁμαλόν, λεῖον, 'Ησύχ. ἐν λ. **ἐπέσσηθον**, Πολυδ. Ζ', 1, 24.

ἐπιλέπω: μέλλ. -ψω, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, «ξελεπίζω», «ξεφλουδίζω», δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἑλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ 'Ομ. Ὕμν. εἰς 'Ερμ.109.

ἐπιλευκαίνω, εἶμαι λευκὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιλευκαίνει τὸ περίττωμα πᾶσι καὶ τούτοις 'Αρίστ. π. Ζ. Μορ. 4.1, 3, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 3.12, 9, κτλ.

ἐπιλευκία, ἡ, = **λεύκη**, εἶδος ἐλεφαντιάσεως, Πλούτ. 2. 670F.

ἐπίλευκος, ον, λευκὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρουδερός, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 3. 7, 5.

ἐπιλεύσσω, βλέπω πρὸς τὰ ἐμπρός, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, «τοσοῦτον δέ τις ὁρᾷ πόρρω δύναται ὅσον ἐπὶ λίθου βολή» (Θ. Γαζῆς, Σχόλ.), 'Ιλ. Γ.12, ἔνθα τινὲς γράφουσι τὴν λέξιν διῃρημένως ἐπὶ λεύσσει.

ἐπίληθος, ον, (ἐπιλανθάνω) λήθην προξενῶν, μετὰ γεν., φάρμακον.., νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων (ἐπίληθες παρὰ Ψευδο-Πλουτ. ἐν Βίῳ 'Ομ. σ. 255, Κλήμ. 'Αλ. 3), 'Οδ. Δ. 221· μετὰ θηλ., ἴυγγα δέους ἐπίληθον παντὸς Αἰλ. π. Ζ. 4. 41., 15.19.

ἐπιλήθω: μέλλ. -σω, προξενῶ λήθην, ὁ γάρ τ' [ὕπνος] ἐπέλησεν ἁπάντων, «λήθην ἐπήγαγεν» (Σχόλ.), 'Οδ. Υ. 85· ἡδονὴ σφέας ἐπιλήθουσα τῶν πάρος 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12· ἐπιλήσει σε τῶν 'Αφροδισίων Φιλόστρ. (;):—Παθ., λησμονοῦμαι, ἐπιλασθὲν Πινδ. 'Αποσπ. 86· μετοχ. πρκμ. ἐπιλελησμένος 'Εβδ. ('Ησαΐας ΚΓ', 16)· οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 6· πρβλ. **ἄλαστος**.

ΙΙ. Μέσ. **ἐπιλανθάνομαι** ἢ κοινότερον **ἐπιλήθομαι**: μέλλ. **-λήσομαι**: ἀόρ. **-ελαθόμην** Πλάτ.'Απολ.17Α· ἐν Νόνν. Δ. 48. 968 **-ελήσατο**· μετὰ πρκμ. ἐνεργ. **-λέληθα** 'Ηρόδ. 3. 46, Πινδ. Ο.10 (11). 4· ἀλλὰ συνηθέστερον παθ. **-λέλησμαι** Εὐρ Βάκχ.188, 'Αριστοφ. Νεφ. 631, Λυσ. 175. 8, Πλάτ. Φαίδων 75D, κ. ἀλλ.: ὑπερσ. **-ελελήσμην** 'Αριστοφ. Σφ. 605, Πλάτ. Φαίδων 73Ε, κ. ἀλλ.—'Αφίνω τι νὰ διαφύγῃ τὴν μνήμην μου, λησμονῶ, μετὰ γεν., ὅπως 'Ιθάκης ἐπιλήσεται ('Επικ. ἀντὶ -ηται) «ἐπιλάθηται, ἀμνημονήσῃ» (Σχόλ.), 'Οδ. Α. 57· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης Δ. 455, πρβλ. 'Ησ. Θ. 560· οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο 'Οδ. Ε. 324· γονέων ἐπιλάθεται (Δωρ.) Σοφ.'Ηλ.146· οὕτω παρ' 'Ηροδ. 4. 4 καὶ 'Αττ.:— ὡσαύτως μετ' αἰτ., 'Ηρόδ. 3. 46, Εὐρ.'Ελ. 265, 'Αριστοφ. Νεφ. 631, κτλ.:— μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 853, Πλάτ. Πολ. 563Β· εἰπεῖν ἐπιλανθάνονται 'Υπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ.7· μετὰ μετοχ., ὀφείλων ἐπιλέλαθα, ἐλησμόνησα ὅτι ἐχρεώστουν, Πινδ. Ο. 10 (11). 4, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ 188· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος 'Ανδοκ. 19. 16, Πλάτ. Πρωτ. 334D, 336D· ὡσαύτως, παραμελῶ, πρόσταγμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κέβητος. **2)** σπανιώτερον, ἑκουσίως λησμονῶ, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἐνθυμοῦμαί τι, δὲν λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψει, τουτέων μὲν τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελανθάνετο 'Ηρόδ. 3. 147· οὕτως ἑκὼν ἐπιλήθομαι ὁ αὐτ. 4. 43, πρβλ. 3. 75, Αἰσχίν. 22. 39.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 450.

ἐπιληΐς, ΐδος, ἡ, (λεία) ἡ ληφθεῖσα ὡς λεία ἢ λάφυρον, κτηθεῖσα ἐν πολέμῳ, ἐπιληΐδας γὰρ ἔχοιεν τὰς πόλεις Ξεν. 'Ελλ. 3. 2, 23.

ἐπιληκέω, ἐπιβοῶ ἐπιδοκιμάζων, ὡς τὸ **ἐπιάχω**, ἢ κτυπῶ χρόνον διὰ τοῦ ποδὸς εἰς τοὺς χορεύοντας, κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, «ἐπεκρότουν» (Εὐστ.), 'Οδ. Θ. 379.

ἐπιλήκητος, ὁ, «ὁ τετυφλωμένος (οὐπικήλητος)» 'Ησύχ.

ἐπιληκυθίστρια (Δωρ. **ἐπιλακυθίστρια**), ἡ, κωμικὸν ὄνομα τῆς τραγικῆς μούσης, ἡ κομπώδης, 'Ανθ. Π. 13. 21, πρβλ. **λήκυθος** Ι. 2.

ἐπιλήνιος, ον, (ληνὸς) ἀνήκων εἰς ληνόν, «πατητῆρι» τῶν σταφυλῶν, μέλος 'Αθήν. 199Α· ὕμνος 'Ανακρεόντ. 60. 8· ἐπιλήνια χαίρειν 'Οππ. Κ. 1. 127: — ἐπῳδόν τι τοῦ Βάκχου, 'Ορφ. Ὕμν. 49.1· ὡσαύτως **ἐπιλήναιοι**, ἐπιλήναιοι θεοὶ Μάξ. Τύρ. 30. 4.

ἐπιληπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιλαμβάνω**, δεῖ ἐπιλαμβάνειν, 'Αριστ. π. Χρωμ. 2.12.

ἐπιληπτεύομαι, = τῷ ἑπομ., 'Εβδ. (Α' Βασιλ. ΚΑ', 15).

ἐπιληπτίζω, (ἐπίληπτος) εἶμαι ἐπιληπτικός, Πλούτ. 2. 290Β.

ἐπιληπτικός, ή, όν, ὁ εἰς ἐπιληψίαν ὑποκείμενος, 'Ιππ. 'Αφ. 1246, κ. ἀλλ. **ΙΙ.** νόσοι, νοσήματα ἐπ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 7.5, 6, κ. ἀλλ.—'Επίρρ. **-κῶς**, 'Ιππ.172F.

ἐπίληπτος, 'Ιων. **ἐπίλαμπτος**, ον, (ἐπιλαμβάνω) συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, Λατ. deprehensus, καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ἡρέθη; Σοφ.'Αντ. 406: μετὰ μετοχ., ἐπίλαμπτος ἀφάσσουσα ἔσται, συλληφθήσεται ψηλαφῶσα, 'Ηρόδ. 3. 69. **2)** ἀξιοκατάκριτος, ἐπίμεμπτος, ἐπιλήψιμος, βίος Φίλων 2. 4· κάλλος Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθ.) 2347ο. **ΙΙ.** πάσχων ἐξ ἐπιληψίας, ἐπιληπτικός, 'Ιππ. 'Αφ. 1247, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 8, 3, κ. ἀλλ., Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 9. 12, 5, 'Αποσπάσμ. 175.—'Ο Δημ., ἐν 794. 3, σχηματίζει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν, τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ· οὕτως, ἐπ. ὑπὸ πάθους Πλούτ. 2.798Ε.

ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐπιτιμῶν, ἐπιτιμητής, ψέκτης, Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος Τίμων παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλ. 4.

ἐπίλησις, Δωρ. **-λᾶσις**, εως, ἡ, (ἐπιλήθομαι) τὸ ἐπιλανθάνεσθαι, λησμονεῖν, λήθη, καμάτων Πινδ. Π.1. 46:— ὡσαύτως **ἐπιλησμονή**, ἡ, Ἄλεξις ἐν 'Αδήλ. 68 (ἴδε Meineke 5. 92), 'Εβδ., Καιν. Διαθ.— **ἐπιλησμοσύνη**, ἡ, Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ.147, Δίων Κ. 56. 41· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 385.

ἐπιλησμονέω, = ἐπιλήσμων εἰμί, λησμονῶ, 'Ισίδωρος Πηλ. 209C.

ἐπιλήσμων, ον, γεν. **ονος**, (ἐπιλήθομαι) ὡς καὶ νῦν, συνηθίζων νὰ λησμονῇ, «ξεχασιάρης», Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 3, 'Αριστοφ. Νεφ. 129, 485, 629, Λυσίας 128. 15, Πλάτ., κλπ.· μετὰ γεν. πράγμ., Ξεν. 'Απολ. 6, ἐν τῷ συγκρ. **ἐπιλησμονέστερος**, ἐνῷ ἐν 'Αριστοφ. Νεφ. 790 ὑπάρχει **ἐπιλησμότατος** (ὡς εἰ ἐκ θετικοῦ **ἐπίλησμος**). **ΙΙ.** ἐνεργ., προξενῶν ἐπιλησμοσύνην, ὥσπερ ἐπιλήσμονί τινι ἐπῳδῇ Χίων ἐν 'Επιστ. 3.

ἐπιλήσομαι, ἴδε **ἐπιλανθάνω**.

ἐπιληστικός, ή, όν, λησμονῶν, Εὐστ. Πονημ.117.79.

ἐπιληψία, ἡ, = **ἐπίληψις**, σταμάτημα, 'Αριστ. Προβλ. 2.1. **ΙΙ.** = **ἐπίληψις ΙΙ**, σεληνιασμός, 'Ιππ. 'Αφ. 1248, 'Αριστ. 'Αποσπ. 331, Θεοφρ. 'Αποσπάσμ. 88.—Κατ' εὐφημισμὸν καλεῖται ἱερὰ νόσος, ὁ δὲ 'Ιπποκράτης ἔχει ἰδιαιτέραν πραγματείαν περὶ

τῆς νόσου ταύτης (Περὶ Ἱερῆς Νόσου 301, ἐν δὲ τῇ ἐκδ. τοῦ Littré τ. 6. σ. 350-398).

ἐπιλήψιμος, ον, ἀξιόμεμπτος, ἐπιλήψιμος ὡς καὶ νῦν, ἀντίθ. τῷ **ἀνεπίληπτος**, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 22, κτλ.

ἐπίληψις, εως, ἡ, (ἐπιλαμβάνω) τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι, ἐφάπτεσθαί τινος, «πιάσιμον», τὸ περιπλακῆναι ἡμῖν γονάτων ἐφαπτόμενον καὶ πάσης τῆς εἰθισμένης ἐπιλήψεως γίνεσθαι Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117Β· τὸ λαμβάνειν προσέτι, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 77. **2)** ἐν νομικαῖς φράσεσιν, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις ἐπὶ κτήματος διὰ κατοχῆς, Λατ. manus injectio, Πλάτ. Νόμ. 954Ε. **3)** ἐπίπληξις, μομφή, Ἰσοκρ. 171C· οὐκ ἐλάττους ἔχει τούτων ἐπιλήψεις, ἐπιλήψιμα μέρη, Ἀθήν. 187F. **II.** ὡς τὸ **ἐπιληψία** II, ὁ σεληνιασμός, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ ὄνομα ἱερὰ νόσος, Λατ. morbus comitialis, Ἱππ. 216Ε, Ἀριστ. Προβλ. 31. 27, πρβλ. 30. 1, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 463.

ἐπιλίγδην, Ἐπίρρ., ἐπιπολαίως, ὡς τὸ **ἐπιγράβδην**, βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ .. ἄκρον ἐπιλίγδην, «οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 599 (ἔνθα ἡ β' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, ὡς εἰ ἦν **ἐπιλλίγδην**), Λουκ. Νιγρ. 36, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐπιλίζω, ἐπιψαύω ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, Νίκανδρος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 712. 34, ἐν λ. **σίζω**.

ἐπιλιμνάζομαι, Παθ., κατακλύζομαι, πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάρροις Πλουτ. Καῖσ. 25.

ἐπιλιμπάνω, = **ἐπιλείπω**, καὶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς οὐκ ἐπιλιμπάνει ὁ μέλλων τοῦ τίθημι Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 4. σ. 393 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπιλινάω, «ἐπιλινᾶν· ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἑστῶτα λίνα καὶ ἐπιβλέπειν» Ἡσύχ.

ἐπιλινευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιβλέπων τὰ θηρευτικὰ λίνα, δίκτυα, ἢ ὁ δ' αὐτῶν θηρεύων, Ἀνθ. Π. 6. 93 Ἰακώψ.

ἐπιλιπαίνω, καθιστῶ τι λιπαρόν, Πλουτ. Ἀλέξ. 57.

ἐπιλιπαρέω, = **λιπαρέω**, θερμῶς ἱκετεύω, ἐπί τινι Θεμίστ. 457 Δινδ.

ἐπιλιπής, ές, = **ἐλλιπής**, Πλουτ. Σύλλ. 7 (ἤ, ὡς ἑρμηνεύει αὐτὸ ὁ Schäf., = **ἐπίλοιπος**), Ἡσύχ.

ἐπιλιπής, ές, (λίπος) = **ὑπολιπής**, Ὀρειβάσ. ἐν Ἀρχ. Χειρουργ. σ. 114.

ἐπιλιχμάσσω, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. παρὰ Bast. εἰς Γρηγ. σ. 874.

ἐπιλιχμάω, = **ἐπιλείχω**, Βαβρ. 48. 6: — Μέσ. παρὰ Φίλωνι 1. 305, 45 (ἔνθα ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις εἶναι ἐπιλιχμήσηται), 527. 18, κτλ.

ἐπιλιχνεύω, = **ἐπιλείχω**, Φίλων 1. 137.

ἐπιλλείβω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιλείβω**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1133.

ἐπ-ιλλίζω, διανεύω, κάμνω νεύματα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, «κάμνω 'μάτι», οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, «τοῖς ὄμμασι διανεύουσι» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 11· διανεύω μετὰ πονηρίας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 387· ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω κερτομίας, «καταμωκεύουσι. κυρίως δὲ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμωκώμενον» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791. **2)** σκαρδαμύττω, ἐπιμύω, κλείω ἐν μέρει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς νυστάζων, Νικ. Θηρ. 161. **3)** συστέλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἴδω μετὰ προσοχῆς τι, Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 14, σ. 762. Πρβλ. **ἰλλός**, **ἐπιλλώπτω**, κτλ.

ἔπ-ιλλος, ον, ὁ διάστροφος τοῖς ὄμμασιν, «ἀλλοίθωρος», Λατ. strabo, Εὐστ. 206. 29.— Καθ' Ἡσύχ. «ἔπιλλος· παράστραβος, ἡσυχῇ διάστροφος. παρὰ τοὺς ἴλλους, οἵ εἰσιν οἱ ὀφθαλμοί».

ἐπ-ιλλόω, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. 206, 32.

ἐπ-ιλλώπτω, χυττάζω τινὰ σκωπτικῶς διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὀφθαλμῶν, «στραβοχυττάζω», Πλουτ. 2. 51C, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἐπιλοβίς, ίδος, ὁ, (λοβός), «μέρος τοῦ ἥπατος» Ἡσύχ.

ἐπιλογή, ἡ, (ἐπιλέγω) ἐκλογή, Λυσίμαχος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1. 34.

ἐπιλογίζομαι: μέλλ. Ἀττ. **-λογιοῦμαι**, Πλάτ. Ἀξ. 365Β. ἀόρ. **-ελογισάμην** Ξεν., Δημ., **-ελογίσθην** Ἡρόδ.: πρκμ. **-λελόγισμαι** Διον. Ἀλ. 3. 15· Ἀποθ. Ἀναλογίζομαι, συμπεραίνω, θεωρῶ, ὅτι .. Ἡρόδ. 7. 177, Δημ. 1090, ἐν τέλ.· οὐδὲν τοῦτο ἐπελογίσαντο, nullam hujus rei rationem habuerunt, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 16· πρβλ. **ἐπιλογιστέον**. **II.** ἀπαγγέλλω, λέγω τὸν ἐπίλογον, ὅτι ἔργον ῥήτορος, ὥς φησι Θεοδέκτης, προοιμιάσασθαι πρὸς εὔνοιαν, διηγήσασθαι πρὸς πιθανότητα .. ἐπιλογίσασθαι πρὸς ὀργὴν ἢ ἔλεον Ἀριστ. Ἀποσπ. 123.

ἐπιλογικός, ή, όν, (ἐπίλογος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, τοὺς ἐπιλογικοὺς οἴκτους Ἀθήν. 590Ε.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γραμμ.

ἐπιλόγισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1091Β.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογαριασμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21· σκέψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2, 435Β· τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν ὁ αὐτ. 2. 514Ε, ἔνθα ἴδε Wyttenb., πρβλ. Foës. Οἰκον. Ἱππ.

ἐπιλογιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιλογίζομαι**, δεῖ ἐπιλογίζεσθαι, Πλουτ. 2. 40Β.

ἐπιλογιστικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπιλογίζεσθαι, τῶν ἑξῆς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 3· ἐπιλογιζόμενος, φρόνιμος, Κλήμ. Ἀλ. 254.

ἐπίλογος, ὁ, (ἐπιλέγω) συμπέρασμα, κάρτα τε ἥσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ Ἡρόδ. 1. 27· ἐπίλογον ποιεῖσθαι τῆς γνώμης Ἱππ. 224. 11 κἑξ. **II.** ὁ ἐπίλογος, τὸ τέλος λόγου, ὡς καὶ νῦν, Λατ. epilogus, peroratio, Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 3., 19. 1. **2)** τὸ τέλος δράματος = **ἔξοδος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόλογος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1548. **3)** ὡσαύτως, ἐπακολουθοῦσα ἐπεξηγηματικὴ πρότασις, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 6, πρβλ. 20, 9·—ἐν Εὐρ. Ἠλ. 719 τὸ ἐπίλογοι Θυέστου εἶναι ἐφθαρμένον. Ὁ W. Dindorf παραδέχεται τὴν διόρθωσιν τοῦ Seidler: ὡς ἐστὶ λόγος Θυέστου, ἀλλ' ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ μᾶλλον, ὡς ἐστὶ λάχος ἢ πάλος Θυέστου, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 779. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

ἐπίλογχος, ον, (λόγχη) ἐπὶ βέλους, τὸ ἔχον ἀκίδα, ἀκιδωτόν, ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος Εὐρ. Ἱππ. 221.

ἐπιλοιβή, ἡ, (ἐπιλείβω) σπονδή, Ὀρφ. Ἀργ. 601.

ἐπιλοίβιος, ον, χρησιμεύων πρὸς λοιβήν, σπονδήν, φιάλην ἐπιλοίβιον Χριστοδ. Ἔκφρ. 157.

ἐπιλοιδορέω, λοιδορῶ ἐπί τινι, τῶν δ' ἀκουσάντων, οἱ μὲν ἐπελοιδόρουν αὐτόν, κτλ., Πολύβ. 15. 33, 4, ἐκ διορθώσεως τοῦ Casaub. ἀντὶ **ἀπελοιδόρουν**.— Μέσ., Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐπιτωθάζων**.

ἐπιλοίμια ἔπη, ἐπῳδαὶ πρὸς ἀπέλασιν λοιμοῦ, Πολυδ. Δ', 53.

ἐπίλοιπος, ον, ὁ ὑπολειφθείς, ὑπόλοιπος, μένων, μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ ἐς τὰ ὀκτὼ ἔτεα τῆς πληρώσιος Ἡρόδ. 3. 67· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. μετὰ γεν., αἱ ἐπ. τῶν πολίων 6. 33· τὰ ἐπ. τοῦ λόγου 4. 154· τἀπ. τῶν λόγων Σοφ. Φ. 24, κτλ.· τἀπίλοιπα Εὐρ. Τρῳ. 923· ἡ 'πίλοιπος ὁδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 842· τί οὖν ἐπίλοιπον; Ἀνδοκ. 12. 2. **2)** ἐπὶ χρόνου, τὸ μέλλον, χρόνος Ἡρόδ. 2. 13, Πλάτ. Νόμοι 628Α, κτλ.· ἡμέραι ἐπ. Πινδ. Ο. 1. 53· βίος Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 525Β, Πλάτ. Νόμοι 929Ε.

ἐπιλοίσθιος, ον, = **λοίσθιος**, Παῦλ. Σιλεντ. Ἔκφρ. Ἄμβωνος 171.

ἐπίλουτρον, τό, τὸ ποσὸν ὅπερ πληρώνει τις δι' ἓν λουτρόν, δηλ. λούσιμον, Λουκ. Λεξιφ. 2.

ἐπιλυγάζω, **-λυγαῖος**, **-λυγίζω**, πλημμελεῖς γραφαὶ τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ **ἐπηλ-**. Πλεῖσται τοιαῦται ἡμαρτημέναι γραφαὶ διωρθώθησαν ἐκ καλλιτέρων ἀντιγράφων.

ἐπιλύγεον· «ἐπινέφελον, σκοτεινὸν [ἐπηλ-]» Ἡσύχ.

ἐπιλυγίζω, λυγίζω εἴς τι, τὴν ἀκαμπῆ τῶν Ἰουδαίων ἐπιλυγίσαι καρδίαν Ἀνδρ. Κρήτ.

ἐπιλύζω, λύζω συνεχῶς ἢ βήττω, «βήχω» ἀπαύστως, ξηρὰ δ' ἐπιλύζων ὀλοῇ χελλύσεται ἄτῃ, «βήσσων διὰ χέλυος, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἄπαυστον» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 81.

ἐπιλύκειον, τό, «ὃ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο πολεμαρχεῖον, ἐπεὶ δὲ Ἐπίλυκος ἀνῳκοδόμησε καὶ κατεσκεύασεν αὐτὸ πολεμα[ρχή]σας Ἐπιλύκειον ἐκλήθη» Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. III. 5, ἐκδ. Blass σ. 4. 4 καὶ 6.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπὶ Λυκείου· ἀρχεῖον τοῦ πολεμάρχου Ἀθήνησιν».

ἐπιλυμαίνομαι, Ἀποθ., προξενῶ λύμην, βλάβην, καταστροφήν, Ἡρακλῆς πολλὰ τῶν ἐπιλυμαινομένων τὸν ἀνθρώπινον βίον καθάρας Πλουτ. 2. 881D.

ἐπιλυπέω, προσέτι λυπῶ, θλίβω, ἄλλα γὰρ .. μᾶλλόν σφεας ἐπελύπεε Ἡρόδ. 9. 50.—Παθ., λυποῦμαι ἐπί τινι, ἐπιλυπεῖσθαι ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.· ὅτι .. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 127.

ἐπιλυπία, ἡ, λύπη, θλῖψις ἐπί τινι, Ζήνων ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 100.

ἐπίλυπος, ον, (λύπη) σκυθρωπὸς ἐκ λύπης, ἡσυχῇ ἐπίλυποι, κατηφέες Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12· μελαγχολικός, ἄθυμος, Πλουτ. 2. 13Α. **II.** λυπηρός, προξενῶν λύπην, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 5 κ. ἀλλ.· τὸ ἐπίλυπον, τὸ προξενοῦν λύπην, αὐτόθι 3. 1, 13, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **καματηρόν**.

ἐπίλυσις, εως, ἡ, (ἐπιλύω) ἀπαλλαγὴ ἔκ τινος, ἐπίλυσιν πόνων, ἐπίλυσιν δίδου Αἰσχύλ. Θηβ. 134. **2)** λύσις, ἔλεγχος, σοφισμάτων Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 246· ἐξήγησις, ἑρμηνεία, τῶν ὀνειράτων Ἡλιόδ. 1. 18, πρβλ. 4. 9, Β' Ἐπιστ. Πέτρου α', 20· ἀνασκευή, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 400Β. **3)** ἐπὶ νηστείας, = κατάλυσις, Εὐσέβ. II. 492Α, Β.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπίλυσιν, ἔφοδον».

ἐπιλυσσάω, λυσσῶ, μαίνομαι, ὀργίζομαι ἐπί τινι, τοὺς τῇ ἀθέσμῳ μίξει τῶν ἀλλοφύλων ἐπιλυσσήσαντας Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 251C, κ. ἀλλ.

ἐπιλυτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιλύω**, δεῖ ἐπιλύειν, Κλήμ. Ἀλ. 736.

ἐπιλυτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς λύσιν δυσκολιῶν, «γραμματικὸς ἦν τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων» Σουΐδ. ἐν λ. **Σωσίβιος**.

ἐπίλυτρος, ον, ὁ κρατούμενος χάριν λύτρων, ἃ (δηλ. ἀνδρά-

ποδα) ἂν λάβωσιν, ἐπίλυτρα ποιοῦσι (ποιοῦνται Κοραῆς), «ἐπίλυτρον ποιεῖσθαι, τὸν ἁλόντα πολέμῳ καὶ δεδεμένον οὕτω κατέχειν, ὥστ' ἐθέλειν ἐπὶ λύτροις αὖθις ἀπολύειν» σημ. Κοραῆ, Στράβ. 736.

ἐπιλύχνιος, ον, ὁ γινόμενος καθ' ἣν ὥραν ἀνάπτουσι τὰς λυχνίας, ἑσπερινός, ἐπιλύχνιος εὐχαριστία, εὐχαριστία διὰ τὴν ἑσπέραν, Βασίλ. IV. 205A, Γρηγ. Νύσσ. III. 981C, 985B.— ἐπιλύχνιος ψαλμός, ὁ ᾀδόμενος κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Ἀποστ. Διαταγ. 8. 35. [Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἡ ἐπιλύχνιος εὐχαριστία, δηλ. τὸ Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης ἀπεδίδετο ὑπό τινων εἰς τὸν Ἀθηναγόραν τὸν μαρτυρήσαντα ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἐν ταῖς ἀρχαίαις ὅμως ἐκδόσεσι τοῦ Ὡρολογίου ἔχει ἐπιγραφήν: «ποίημα Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων», ἐξ οὗ δύναται νὰ εἰκάσῃ τις ὅτι ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ μορφὴν ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Ἑσπερινῷ].

ἐπίλυχνος, ὁ, ἡ -ον, τό, ἔλαιον διὰ λύχνον, Ἀριστ. ἢ Θεόφρ. παρ' Ἀθην.173F· ἀλλὰ κατὰ Schneid διορθωτέον ἔτι λύχνον (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ὁ Meineke).

ἐπιλύω, λύω, λύνω, τὰ δεσμά οἱ ἐπιλῦσαι Θεόκρ. 30. 42· λύω πρός τινα σκοπόν, ἐὰν ὁμόθεν .. πρὸς τὸν δρόμον ἐπιλύῃ (τὰς κύνας) Ξεν. Κυν. 7, 8· καθόλου, ἀπελευθερῶ, ἀπολύω ἐπί τινι, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ Λουκ. Παρασ. 50· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία, ἐκ τοῦ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπαλλάττει αὐτοὺς ἡ ἡλικία ἐκ τοῦ νὰ ἀγανακτῶσι, δηλ. δὲν ἀπαλλάσσει αὐτοὺς τῆς ἀγανακτήσεως, Πλάτ. Κρίτων 43C· ἐπιλύεσθαι ἐπιστολάς, ἀνοίγειν αὐτάς, Ἡρωδιαν. 4. 12, 8. **2)** λύω, ἑρμηνεύω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 164, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 246· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἀθήν. 450F, κ. ἀλλ. **3)** ἀναιρῶ κατηγορίαν, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 30. **II.** Μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., χάνω τὴν δύναμίν μου, δὲν ἔχω πλέον ἰσχύν, τοὺς μὲν ἐπιλύσεσθαι, ἐκείνους δὲ μεῖζον δυνήσεσθαι Λυσ. 25. 33, ἔνθα ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Wertermann φέρεται ὑποδύσεσθαι.

ἐπιλωβάομαι, Παθ., παραμορφοῦμαι (ὑπὸ τῆς λέπρας), ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ἔπεσον αἱ ὀφρύες αὐτοῦ ὡς ἐπιλελωβημένου, «λωβ:ασμένου», Achmes Ὀνειρ. 54.

ἐπιλωβεύω, ἐφυβρίζω, οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν Ὀδ. Β. 323.

ἐπιλωβής, ές, (λώβη) ἐπιβλαβής, βλαβερός, Νικ. Θ. 35, 771.

ἐπιλώβητος, ον, (ἐπιλωβάομαι) ὀλέθριος, τοὐπιλώβητον γένος Λυκόφρ. 1173.

ἐπιλωφάω, ἐλαφρύνω, Ἰγνάτ. ἐν Βίῳ Νικηφ. Act. SS. Mart. τ. 2. σ. 719C.

ἐπιμάζιος, ον, (μαζός) = ἐπιμαστίδιος, Ἀνθ. Π. 5. 276., 9. 548.

ἐπιμάθεια, ἡ, (ἐπιμανθάνω) τὸ κατόπιν μανθάνειν, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 18.

ἐπιμαιμάω, ἐπιθυμῶ θερμῶς, ἐπιμαιμῶσαι μάχης Λυκόφρων 301.

ἐπιμαίνω, ἐμβάλλω τινὶ μανιώδη ἔρωτα, Σουΐδ. ἐν λ. Ἀναγυράσιος. **II.** Παθ., μετ' ἀόρ. ἐπεμάνην [ᾰ], ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ Μέσ. ἐπεμηνάμην, πρκμ. -μέμηνα: — μετὰ ταῦτα μαίνομαι, μετὰ δοτ., τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, ἠγάπησεν αὐτὸν μανιωδῶς, Ἰλ. Ζ. 160· τὰ πράγμαθ', οἷς τότ' ἐπεμαίνετο Ἀριστοφ. Σφ. 744, πρβλ. 1469, Μοσχ. 6. 2, Λουκ. Ἔρωτ. 22: — ἀπολ., εἶμαι ἔξω φρενῶν, μαίνομαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1427, Θήβ. 155. **2)** ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ μανιωδῶς, ἐπεμήνατο πύργοις, περὶ τοῦ Καπανέως, Ἀνθ. Πλαν. 106.

ἐπιμαίομαι: Ἐπικ. μέλλ. -μάσσομαι: ἀόρ. -εμασσάμην: Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἐπικ. Ἀποβλέπω εἴς τι, ἀγωνίζομαι νὰ φθάσω εἰς αὐτό, μετὰ γεν., σκοπέλου ἐπιμαίεο Ὀδ. Μ. 220· μεταφ., ἐπιμαίεο νόστου, ἀγωνίζου πρὸς ἐπάνοδον, Ὀδ. Ε. 344· ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός, ἐπεζήτει, ἐπεθύμει, Ἰλ. Κ. 401· λουτρῶν Θεόκρ. 23. 57· φυγῆς Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 57: — οὕτω, μετὰ δοτ., ὁρμῶ πρός τι, ἔχω τι ὡς σκοπόν, Ὀρφ. Ἀργ. 930. **II.** μετ' αἰτ., ἁρπάζω τι, ἐπιλαμβάνομαι τινός, ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, «ἐζήτει, ἐφήπτετο. καὶ ἔστι τὸ κώπην ἀντίπτωσις, ἐφήπτετο τῆς κώπης τοῦ ξίφους» (Σχόλ.), Ὀδ. Λ. 531· τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, ὅτε ὥρμα ὁ γέρων ἐφάψασθαι ταῖς χερσί, αὐτόθι 591· χεῖρ' (ὅ ἐστι χειρὶ) ἐπιμασσάμενος, ἁρπάσας τῇ χειρὶ ἐγκρατῶς τὸ ξίφος, Ι. 302 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), πρβλ. Τ. 480· τὴν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς τρυφερᾶς χειρὸς αὐτῆς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 106. **2)** ἐπιψαύω, ψηλαφῶ, οἴων ἐπεμαίετο νῶτα, «ἐζήτει, χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ι. 441· τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, «ἐφαψάμενος» (Σχόλ.), αὐτόθι 446· γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη [αὐτὸν] Τ. 468, πρβλ. 480· ἐπὶ νῶτ' ἐπιμαίετο Ἡσ. παρ' Ἀθην. 498B· ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει φάρμακα, «ψηλαφήσει, ἐξετάσει», Ἰλ. Δ. 190· ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη Ὀδ. Ν. 429, πρβλ. Π. 172· Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους, ἐπέψαυε τῇ μάστιγι, Ἰλ. Ε. 748, κτλ.· μεταφ., ἐπεμαίετο τέχνην, Λατ. artem tractavit, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 108· ἐπ. τι νόῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 816. **III.** μεταγεν. ἀπολ., ἐπὶ τῆς νυκτός, βραδέως ἐπέρχομαι, Ὀρφ. Ἀργ. 119.

ἐπίμακρος, ον, ἐπιμήκης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838, ἔνθα ἐπανορθωτέον ὑπόμακρος, ἴδε Littré τ. 4, σ. 316.

ἐπίμαλθα· «ἀγαθά. προσηνῆ. ἢ μαλακά. ἢ ἀσθενῆ λίαν» Ἡσύχ.

ἐπιμανδᾰλωτόν, τό, (μανδαλωτός) φίλημα ἀκόλαστον, ὡς τὸ καταγλώττισμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1201.

ἐπιμᾰνής, ές, ἐμμανὴς εἴς τι, εἰς τὰς γυναῖκας Παυσ. 1. 6, 8· οὕτω, πρός τινα Ἀχ. Τάτ. 8. 1.—Ἐπίρρ., ἐπιμανῶς ἔχειν πρός τι Ἀθήν. 276E. **2)** ἀπολ., μαινόμενος, παράφρων, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 45C, Πλουτ. Δίων 47.

ἐπιμανθάνω: μέλλ. -μᾰθήσομαι, μανθάνω προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα, ἀντίθετον τῷ προμανθάνω, Θουκ. 1. 138· μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 131· εἰ .. ὁ αὐτ. 2. 160.

ἐπιμάνικα, τά, τὰ ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων φορούμενα πρόσθετα μανίκια, Πέτρ. Ἀντιοχ. 800C.

ἐπιμανίκια, = τῷ προηγ., Ψευδο-Χρυσ. Λειτουργ. τ. 6. σ. 983.

ἐπιμαντεύομαι, Ἀποθ., προσέτι μαντεύομαι, προφητεύω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 127· τινί τι αὐτόθι 138, Φιλόστρ. 202. 16.

ἐπιμαργαίνω, ἐπιμαίνομαι, μανιωδῶς ἐπιθυμῶ τι, σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι Ἄρατ. 1123.

ἐπίμαργος, ον, ἐμμανὴς διά τι, «μεμηνὼς» Σουΐδ.

ἐπιμαρμαίρω, λάμπω, Κ. Μανασσ. Χρον. 5C.

ἐπιμάρπτω, ἁρπάζω, δράττομαι, «ἐπέμαρψε· κατέλαβεν» Ἡσύχ.

ἐπιμαρτῡρέω, φέρω μαρτυρίαν περί τινος πράγματος, ἐπιβεβαιῶ, εἰ ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ πάνυ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου κεῖσθαι Πλάτ. Κρατ. 397A· ἐπ. τι πρός τινα Πλουτ. Λύσανδ. 22· τὰ χρήματα ἅ κα ἐπιμαρτυρήσωντι, ὧν ἂν ἐπιμαρτυρήσωσι τὴν κατοχήν, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 156· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Σερτώρ. 12· ὅτι .. Λουκ. Ἀλέξ. 42· ἀπολ., Πλουτ. Νικ. 6.—Παθ., ἐπιβεβαιοῦμαι διὰ μαρτυρίας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 211. **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξορκίζω τινὰ νὰ .., Λακεδαιμονίοισί τε ἐπεμαρτυρέοντο, μὴ ποιέειν μηδὲν νεώτερον περὶ πόλιν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 5. 93· πρβλ. ἐπιμαρτύρομαι.

ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, ἐπιβεβαίωσις μαρτυρίας, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 147, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 212, Πλούτ. 1121D.

ἐπιμαρτυρία, ἡ, τὸ ἐπιμαρτύρεσθαι, Θουκ. 2. 74.

ἐπιμαρτύρομαι [ῠ], Ἀποθ., ἐπικαλοῦμαί τινα νὰ εἶναι μάρτυς, ἐπὶ συνθήκης, τοὺς θεοὺς Ξεν. Κύρ. 8. 5, 25, Ἀν. 4. 8, 7, κτλ.· ἐπὶ ἀδικίας ἢ βλάβης, ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ἑλλ. 3. 4, 4· καὶ ἀπολ., Πολύβ. 25. 9, 8· — ὡσαύτως, καλῶ τινα ὅπως ἐμφανισθῶ ὡς μάρτυς μου, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινός, Λατ. antestari, Ἀριστοφ. Νεφ. 495, πρβλ. Σφ. 1437. **2)** ἐπικαλοῦμαι ἐνθέρμως, ἐξορκίζω τινά, Λατ. obtestari, Ἡρόδ. 5. 92, ἐν τέλ.· ἐπιμ. τινα μὴ ποιεῖν τι, αὐτόθι 93, Θουκ. 6. 29. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. ἑπομένου τοῦ ὅτι .., βεβαιῶ ἢ διακηρύττω ἐνώπιον μαρτύρων ὅτι .., Δημ. 915. 12, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244B· μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρ., Πλουτ. Λούκουλλ. 35.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 468.

ἐπιμάρτῡρος, ὁ, μάρτυς τῶν λόγων τινός, κτλ., Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπ. ἔστω Ἰλ. Η. 76· θεοὶ δ' ἐπ. ἔστων Ὀδ. Α. 273, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 20.

ἐπιμάρτυς, ῠρος, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1287· αἰτ. -μάρτυρα, Μουσαῖος 1, Ἀνθ. Π. ἐν παραρτ. 179· -μάρτυρας Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 229: — ὡς θηλ., Χριστοδ. Ἔκφρ. 193.

ἐπιμᾰσάομαι, Ἀποθ., τρώγω ἢ «ξηρομασῶ» τι μετὰ τὴν βρῶσιν, Ἀλκίφρων 3. 51, Γεωπ. 12. 30, 9.

ἐπιμάσσω, κυρίως ζυμώνω ἐκ νέου, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, κεφαλὰν ἐπιμάσσεται, ψηλαφᾷ, θωπεύει, Ἀνθ. Π. 7. 730.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιμάσσεται· ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον ... Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν» Ἡσύχ. (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 50).—Ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς τὸ ἐπιμάσσομαι καὶ ἐπεμασσάμην εἶναι μέλλ. καὶ ἀόρ. τοῦ ἐπιμαίομαι.

ἐπιμαστεύω, ζητῶ, ἐρευνῶ νὰ εὕρω, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Υ. 377.

ἐπιμαστίδιος, ον, (μαστὸς) ὁ θηλάζων ἔτι, βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων .. βρέμονται Αἰσχύλ. Θήβ. 349· ἐπιμαστίδιον γόνον Σοφ. Ἀποσπ. 962· ἐπιμαστίδιον τότε βρέφος ἔτι, δηλ. ἔτι ἐν γάλακτι, Εὐρ. Ι. Τ. 231, κτλ.

ἐπιμάστιος, ον, (μαστὸς) = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1734, Πολυδ. Β', 8.

ἐπιμαστίω, μαστίζω, ταύρου αὐχένα .. ἐπεμάστιε κεστῷ, Νόνν. Δ. 1. 80.

ἐπίμαστος, ον, (ἐπιμαίομαι) ὁ ἐπιμαστεύων, ἐπιζητῶν τροφήν, ἐπίμαστον ἀλήτην, «ἐπίμαστος ὁ ἐπαίτης, ὡς τροφὴν μαστεύων, ὅ ἐστιν ἐπιζητῶν» (Εὐστ.), Ὀδ. Υ. 377, Ἡσύχ.

ἐπιμᾰχέω, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν μετά τινος νὰ συμβοηθῶμεν ἀλλήλοις ὅταν βλαπτώμεθα ὑπὸ πολεμίων, πρὸς Ἀργείους ξυμ-

μαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν, δηλ. τῇ ἀλλήλων χώρᾳ βοηθεῖν, Θουκ. 5. 27.

ἐπιμᾰχία, ἡ, συνθήκη μεταξὺ δύο κρατῶν νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλοις ἐάν τις κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἢ κατὰ τῶν συμμάχων αὐτῶν, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν Κερκυραίοις μὲν ξυμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν .. ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἴῃ ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ξυμμάχους Θουκ.1.44·—«τί δε διαφέρει συμμαχία ἐπιμαχίας αὐτὸς Θουκυδίδης διδάσκει· ἢ ἡ μὲν ξυμμαχία ἐστὶ τὸ τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς τῷ ξυμμαχομένῳ ἔχειν· ἐπιμαχία δὲ τῷ συμμάχῳ μόνῳ ἀδικουμένῳ συμπράττειν, ἀμύνοντα μόνον εἴ τις ἴῃσιν ἐπ' αὐτὸν (ἢ ἐπὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ)» (Δούκας)·—ἀρκεῖν ἔφασαν σφίσι τὴν πρώτην γενομένην ἐπιμαχίαν ἀλλήλοις βοηθεῖν, ξυνεπιστρατεύειν δὲ μηδενὶ ὁ αὐτ. 5. 48, Δημ. 160, 14, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9,11, Ἡσύχ.

ἐπίμᾰχος, ον, (μάχομαι) ὃν δύναταί τις εὐκόλως νὰ προσβάλῃ, εὐπρόσβλητος, ἐπὶ ὠχυρωμένων θέσεων, ὡς τὸ **ἐπιβατὸς** καὶ **ἐπίδρομος**, ἀντίθετον τῷ **ἄμαχος**, Ἡρόδ.1. 84· ἥκιστα ἐπίμαχον Θουκ. 4. 31, 35, κτλ. (ὁ Ἡσύχ. σφάλλεται λέγων: «ἐπίμαχον χωρίον· ὃ οὐ δύναταί τις προσιέναι μαχόμενος»· ἀλλὰ πιθαν. ἑρμηνεύων νὰ εἶχε κατὰ νοῦν τὸ τοῦ Θουκ. ἥκιστα ἐπίμαχον):— ἐπὶ χώρας ἐν γένει, εὐπρόσβλητος, ᾗ τὸ ἐπιμαχώτατον ἦν τοῦ χωρίου Ἡρόδ. 9. 21, πρβλ. 6. 133, Θουκ. 4, 4, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 14· «ἐπίμαχον χωρίον, ἐφ' ᾧ δύναταί τις μάχην ἐπενεγκεῖν» Θωμ. Μ. 349. **II.** παρεσκευασμένος εἰς μάχην, «ἐπίμαχον στράτευμα, τὸ ἐπιτήδειον μάχεσθαι» Θωμ. Μάγ. ἔνθ' ἀνωτ.. οὕτω δὲ καὶ Πλούτωνι ἐπιμάχῳ Ἐπιγρ. Κνίδ. Newton's Halic. **III.** = περιμάχητος, διαφιλονεικούμενος, καὶ τὴν πόλιν ἐπίμαχον τὰς Φίλας ἀεὶ τυγχάνουσαν Ἡλιόδ. 8, 1, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται (τ. 2. σ. 374) «Ἡλιόδωρος δὲ ἐπίμαχον λέγει τὴν πόλιν τὰς Φίλας, σχεδόν τι ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ περιμάχητος, τουτέστι περὶ ἧς μάχη καὶ ἀμφισβήτησις ἦν ἀεί».

ἐπιμειδάω, ἐπιμειδιῶ, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, τὸν ἢ τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη Ἰλ. Θ. 38, κτλ.· ἐπὶ σκωπτικοῦ μειδιάματος. τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς Ἰλ. Κ. 400· ἀλλ', ἦκ' ἐπιμειδήσας, ἐλαφρῶς ἐπιμειδιάσας, Ἡσ. Θ. 547:—μετὰ δοτ., Ἀνθ. Π. 6. 345.

ἐπιμειδίᾱσις, εως, ἡ, τὸ μειδιᾶν ἐπί τινι, πολλάκις ἐπιμ. καὶ ἀποσιώπησις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον Πλούτ. 1.1009F, 1092E.

ἐπιμειδιάω: μέλλ. **-άσω**, μειδιῶ ἐπί τινι, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 129· ἐπιμειδιᾶσαι λέγεται τῷ λόγῳ Ἀρρ. Ἀν. 5. 2, 4.

ἐπιμείζων, ον, γεν. **-ονος**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἔτι **μείζων**, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 66. 37.

ἐπιμείλια, ἴδε ἐν λ. **μείλια**.

ἐπιμελαίνομαι, Παθ., γίνομαι μέλας, «μαυρίζω», ὅπερ σύμπτωμα νεκρώσεως, Ἱππ. π. Ἀγμ.775. **II.** ἐπὶ καρποῦ, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω (ὡριμάζων), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.15, 6.

ἐπιμέλᾱς, αινα, ἐπίμελαν, μέλας κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, «μαυριδερός», Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 3. 8, 7, κτλ.

ἐπιμέλεια, ἡ: Αἰολ. γέν. **-ηΐας** ἔν τινι Μυτιλην. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2189· ὀνομ. **ἐπιμελία** ἐν Σπαρτ. Ἐπιγραφ. αὐτόθι 2189 καὶ ἐν ἀντιγράφοις: (**ἐπιμελής**).— Φροντὶς ἀφιερωμένη εἴς τι πρᾶγμα, προσοχὴ εἰς αὐτό. ἐπιμέλεια, λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου, ἅπαξ παρ' Ἡροδ. (ἴδε κατωτ.), ἀκολούθως δὲ συχνάκις παρὰ Θουκ., Ξεν., κλ.· διά γε ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας, δηλ. τὰς περὶ τοὺς θεούς, Ξεν. Κύρ. 6.1, 4, κτλ.:—μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἐπ. τοῦ ναυτικοῦ, τῶν οἰκείων καὶ πολιτικῶν Θουκ. 2. 39, 40, πρβλ. 94· τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 3. 46· τῶν πραγμάτων Ἀνδοκ. 21. 24· τῶν κοινῶν Ἰσοκρ. 144D· τῶν καμνόντων Πλάτ. Νόμ.720C, κτλ.· ὡσαύτως, περί τινος Θουκ. 7. 56· περί τινα ἢ τι Λυκοῦργ.162. 24, Πλάτ. Πολ. 451D· πρός τινα ἢ τι Δημ. 618. 8, Πλάτ. Νόμ. 754B· εἴς τι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 263D· ἐπιμέλειάν τινος ποιεῖσθαι, ἔχειν Ἡρόδ. 6.105, Θουκ. 6. 41, Δημ.1414.10· ἀντίθετον τῷ ἐπιμελείας τυγχάνειν, Ἰσοκρ. 113D, κτλ.· ἐπ. παρά τινος Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ.· δι' ἐπιμελείας ἔχειν τινὰ Ἰσαῖος 64. 37· ὕδασιν ὑγιεινοῖς χρῆσθαι, καὶ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν μὴ παρέργως, καὶ περὶ τούτου πρέπει νὰ φροντίζῃ τις οὐχὶ παρέργως, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 17· ἐπιμελείᾳ, κατ' ἐπιμέλειαν, μετ' ἐπιμελείας. ἐπιμελῶς, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 47, Ἑλλ. 4. 4, 8· ὑπὸ ἐπιμελείας θεοῦ γίγνεσθαι, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον αὐτοῦ φροντίδα, Ἀντιφῶν 123. 20. **2)** ἐπιστασία, Λατ. procuratio, ὡς ἄρα ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία Αἰσχίν. 55. 35· εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμελειῶν ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρός τινα πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτόθι 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτόθι 22· ἡ τῶν ἐφήβων ἐπιμέλεια, ἰδιαιτέρα τις ἐπιστασία ἐν Ἀθήναις, Δείναρχ.110.14· πρβλ. **ἐπιμελητής**. **3)** πᾶσα ἐν γένει ἐπιμέλεια, Λατ. studium, Ξεν. Κύρ.1. 6,13, κτλ.· κατὰ πληθ., ἐπ. καὶ σπουδαὶ Πλάτ. Νόμοι 740D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.1, 2 κ. ἀλλ.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιμέλεια· σπουδὴ» καὶ «ἐπιμελείας οἶκος· ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο».

ἐπιμελέομαι καὶ **ἐπιμέλομαι**,— τὸ τελευταῖον ἀείποτε παρ' Ἡροδ. (1. 98., 2. 174, κτλ.), ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. (Θουκ. 6. 54., 7. 39, Λυσ. 110. 28, Πλάτ. Γοργ. 516B, κτλ., διωρθώθη δὲ ἁπανταχοῦ ὑπὸ Λ. Δινδορφ. ἐν Ξεν., ἴδε ἐν Κύρ. 1. 2, 10, Ἀπομν.1.1,19· ἀλλὰ τὸ **ἐπιμελέομαι** ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς ἀντιγράφ. καὶ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Εὐρ. Φοιν. 556: — μέλλ. **ἐπιμελήσομαι** Ἡρόδ. 5. 29, Θουκ., κλ. (ὁ τύπος **ἐπιμεληθήσομαι** εἶναι διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 8, Αἰσχίν. 57. 39): — ἀόρ. **ἐπεμελήθην** Ἡρόδ. 8.109, Θουκ. 8. 68, Ἰσοκρ.48B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11 (**ἐπεμελησάμην** μόνον παρὰ μεταγεν., Συλλ. Ἐπιγρ. 2802, Γαλην.· ἐν Διοδ. 2. 44 ὁ Βεκκ. ἔγραψεν **ἐπιμελομένην**):— πρκμ. **ἐπιμεμέλημαι** Θουκ. 6. 41: Ἀποθ. (μέλομαι).

Λαμβάνω φροντίδα τινός, φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, ἐπιστατῶ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀμελέω**, σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐν Εὐρ. Φοιν. 556, συχνὸν παρὰ τοῖς πεζογράφοις· μετὰ γεν. ἀντικειμένου, Ἡρόδ.1. 98., 5. 29, Ἀριστοφ. Σφ.154, Πλ. 1117, Θουκ. 3. 25, κτλ.· περί τινος Ξεν. Ἀν. 5.7,10· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 12· περί τινα Πλάτ. Μενέξ. 248E·—μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λαμβάνω φροντίδα, φροντίζω ὥστε.., πλὴν καθ' ὅσον ἀεί τινα ἐπεμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι Θουκ. 6. 54, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 10· ἢ μετὰ γεν. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν τῷ Οἰκ. 20, 9· ἑπομένου τοῦ **ὅπως** μεθ' ὁριστικῆς μέλλοντος ἢ ὑποτακτικῆς ἀορ., Θουκ. 4. 118, Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 2, κτλ. (παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἑλλην. 6. 5, 37 ἀντὶ **ὀμόσαιμεν** ἀναγίνωσκε **ὀμόσωμεν** μετὰ τὸ ὧν αὐτοὶ ἐπεμελήθητε ὅρκων ὅπως ...)· καὶ ἑπομένου τοῦ **ὡς** μετ' εὐκτικῆς (παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου), ὁ αὐτ. ἐν Ἀν.1 1, 5, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ. τινὸς ὅπως ἔσται Πλάτ. Εὐθύφρων 2D: — ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. καὶ αἰτ., προσέχω, λαμβάνω φροντίδα ἐν σχέσει πρός τι, Ἡρόδ. 2. 174, Θουκ. 6. 41, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 4, κτλ. (ἐν Εὐρ. Φοιν. 556 ἡ αἰτ. ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔχοντες): — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπιμελεῖσθαι πᾶσαν ἐπιμέλειαν Πλάτ. Πρωτ. 325C:—ἀπολ., δίδω προσοχήν, προσέχω, Ἡρόδ. 2. 2. **2)** ἐπὶ δημοσίων ὑπουργημάτων, ἔχω τὴν τήρησιν ἢ τὴν ἐπιστασίαν τινός, εἶμαι ἐπιμελητής τινος, οἷς ὑπὸ τῆς πόλεως .. προστέτακται τῶν μοριῶν ἐλαιῶν ἐπιμελεῖσθαι Λυσ.7. 29· τῶν δεκάδων Ξεν. Κύρ. 8.1, 14· τοῦ δρόμου ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 8, 25· τῶν ἱερῶν Πλάτ. Πολ. 331D· τῶν ὁδῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 4011· πρβλ. **ἐπιμελητής**. **3)** ἀσχολοῦμαι ἢ καταγίνομαι εἴς τι ἢ τέχνην τινά, κτλ., δυοῖν τέχναιν Δημ. 823. 10· τῆς μαντικῆς, τοῦ λέγειν δύνασθαι, κτλ., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 71, κτλ.· περὶ τῆς μουσικῆς Πλάτ. Νόμοι 812E· ὑπὲρ τῆς στρατηγίας Ξεν. Κύρ.1. 6, 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 135.

ἐπιμέλημα, τό, τὸ περὶ ὃ ἀσχολεῖταί τις, ἀσχόλημα, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν Ξεν. Οἰκ. 4. 4· ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα αὐτόθι 7. 22, 37.

ἐπιμελής, ές, (μέλομαι) ὁ ἐπιμελούμενος ἢ φροντίζων περί τινος, ἔχων τὴν φροντίδα τινός, ἐπιμελὴς ἀγαθῶν, ἀμελὴς κακῶν Πλάτ. Συμπ. 197D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35, κτλ.:—ἐπ. περί τι αὐτόθι Ἀπομν. 3. 4, 2. **2)** ἀπολ., ἐπιμελής, προσεκτικός, Σοφ. Ἀποσπ. 419, Ἀριστοφ. Νεφ. 501· οὕτως, ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 30, Ἰσοκρ. 70B· ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει ἑτέρου θεραπείαν Μένανδ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2. 9.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, μετ' ἐπιμελείας, Πλάτ. Τίμ. 88C, κ. ἀλλ.· Ἰων. **ἐπιμελέως**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 822· Συγκρ. **-εστέρως**, Ἀθήν. 629D· Ὑπερθ. **-έστατα**, Πλάτ. Ἀλκ. 2.104D. **II.** Παθ., περὶ οὗ φροντίζει τις, ἀλλ' οἱ τοῦτ' ἦν ἐπιμελές, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τοῦτο ἦτο ἀντικείμενον φροντίδος, Ἡρόδ. 3. 40· οἷς ἁγνεία τούτων ἐπιμελὴς Πλάτ. Νόμ. 909D· τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου πολλοῖς προσήκει, «καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ ἔργου ἀνήκει τοιουτοτρόπως εἰς πολλοὺς» (Δούκας), Θουκ. 5. 66·— τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. **ἐπιμελές**, μετὰ δοτ. προσ., Κύρῳ δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο τὰ Κροῖσος εἶπε, οἱ λόγοι τοῦ Κροίσου ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Κῦρον, εἵλκυσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. 5.12., 7. 37· ἐπιμελὲς γάρ δή μοι ἦν, διότι τοῦτο διήγειρε τὴν περιεργίαν μου. δηλ. ὁρᾶν τὸν χοῦν ὁ αὐτ. 2.150· μετ' ἀπαρ., οὐδενὶ γὰρ ἐπιμελὲς ἦν σκοπεῖν ταῦτα. διότι οὐδεὶς ἐφρόντιζε νὰ παρατηρῇ ταῦτα, Ἀντιφῶν Τετραλ. Α. 4. 7· οἷς ἐπ. ἦν εἰδέναι, ὅσοι εἶχον τὴν περιεργίαν ἢ ἤθελον νὰ μάθωσι, Θουκ. 1. 5, πρβλ. Δημ. 310. 4· οὕτως, ἐπ. ποιοῦμαι εἰδέναι Πλάτ. Συμπ.172E· τοῖς ἄρχουσι δὲ ἐπιμελὲς ἔστω μή τις ... οἱ δὲ ἄρχοντες νὰ φροντίζωσι μήπως τις .. , Πλάτ. Νόμ. 932D· οἷς τούτων ἐπιμελὲς αὐτόθι 763E, πρβλ. 824B· δεῖ περὶ ἀρετῆς ἐπ. εἶναι τῇ πόλει Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 8.

ἐπιμεληταῖαι καὶ **ἐπιμελειτεῖαι**, αἱ, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος, CIA. II. 628, ὡς καὶ νῦν.

ἐπιμελητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιμελοῦμαι**, δεῖ ἐπιμελεῖ-

σθαι, ἐπ. ὅπως .. Πλάτ. Πολ. 618B· τινὸς Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28· περί τι Ἀριστ. Πολιτιχ.7.16, 1.

ἐπιμελητεύω, εἶμαι ἐπιμελητής, Συλλ. Ἐπιγρ.1713, 2047-8, 2371.

ἐπιμελητής, οῦ, ὁ, (ἐπιμελέομαι) ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα πράγματός τινος, ὁ διέπων τι, οἰκονόμος, φροντιστής, ἐπιστάτης, τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων, διέπω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Ἀριστοφ. Πλ. 907· ἵππων καὶ ὄνων Πλάτ. Γοργ. 516A· τῶν πρὸς δίαιταν ἐπιτηδείων Ξεν. Κύρ. 8.1,9· ὡσαύτως, ὁ περὶ τῆς παιδείας ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 951E:— ἀπολ., φύλαξ καὶ ἐπ. Ξεν. Ἀπομν. 2.7, 14· ἐπὶ ἐργοδότου ἢ ἐπιστάτου, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε Θεόκρ. 10. 54· ἐπὶ διοικητοῦ, κυβερνήτου, καταστήσας ἐν αὐτῷ Δράκοντα Πελληνέα ἐπιμελητὴν Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 11, πρβλ. Πολύβ. 4. 80, 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 332, 335 κ. ἀλλ.· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀθηναίου ἐπιμελητοῦ τῆς Δήλου, αὐτόθι 2286-8, 2293 κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ ἐπιμελητῶν οἷς ἀνετέθη ὑπὸ τῆς πόλεως ἡ ἐπιστασία πράγματός τινος, **1)** ἐπὶ ἱερῶν κτημάτων ἢ πραγμάτων ἐν γένει, οὔτ' ἐπιμελητὴς ἠρημένος Λυσ. 7. 29, Συλλ. Ἐπιγρ. 108, 109· τῶν μυστηρίων Δημ. 570.7· εἰς τὰ Διονύσια ὁ αὐτ. 519.17. **2)** ἐπὶ τῶν ἕνδεκα, ἐπ. τῶν κακούργων Ἀντιφῶν 131. 26. **3)** ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φυλῶν, Δημ. 512. 2, Συλλ. Ἐπιγρ.104, 213· οἱ ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπ. Δημ.1145.15. **4)** τῶν νεωρίων ὁ αὐτ. 612. 21· ἐπ. τοῦ ἐμπορίου ὁ αὐτ. 1324. 28, Δείναρχ. 106. 20· ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσι Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολ. σ. 73. 14 (ἔκδ. Blass)· τοῦ λιμένος, λιμενάρχης, Συλλ. Ἐπιγρ. 124. 19· ἐπιθεωρητὴς σταθμῶν καὶ μέτρων, αὐτόθι 123· ἐπιτηρητὴς τῶν γυμνασίων, 353.12· ὁ τοῦ πρυτανείου 575· κρηνῶν Ἀριστ. Πολιτιχ. 6. 8, 5, Ἀθην. Πολ. σ. 62. 3· πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς αὐτόθι 14· ὁδῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 2638, κλ.

ἐπιμελητικός, ή, όν, ὁ ἐπιμελούμενος πράγματός τινος, ὁ ἱκανὸς νὰ ἐπιστατῇ, τὸν δὲ ἐπιμελητικοὺς βουλόμενον ποιήσασθαί τινας Ξεν. Οἰκ. 12, 19· ἡ **ἐπιμελητικὴ** (ἐνν. τέχνη) = **ἐπιμέλεια**, Πλάτ. Πολιτικ. 275E κἑξ.

ἐπιμελήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπιμελητής, Ἡσύχ. ἐν λ. **κομίστρια.**

ἐπιμελίη, ἡ, Ἰων ἀντὶ **ἐπιμέλεια**, Ἡροδ. βίος Ὁμ. 5.7.

ἐπιμέλλω, μέλλω, ὀκνῶ ἔτι περισσότερον, Μέμνων σ. 332 Orell.

ἐπιμέλομαι, ἴδε ἐν λ. **ἐπιμελέομαι.**

ἐπιμέλπω, ἐπάδω, Ἀΐδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν Αἰσχύλ. Θήβ. 869.

ἐπιμελῳδέω, ἐπαναλαμβάνω τι μελῳδούμενον, «τραγουδῶ», ὅταν κατ' ἀγορὰν, ὅταν ἐν ταῖς οἰκίαις γύναια, παιδάρια, πᾶς τις ἐφεξῆς τοιαῦτα ἐπιμελῳδῇ; Ἀριστείδ. 1. 511.

ἐπιμελῴδημα, τό, τὸ ἐπαδόμενον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 64.

ἐπιμέμβλεται, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιμεμέληται**, συγκεκομμ. παθ. πρκμ. (μετὰ ἐνεργ. σημασ.), Κόϊντ. Σμ. 3.123· πρβλ. **μέμβλεται.**

ἐπιμεμιγμένως, Ἐπίρρ. = **ἐπιμίξ**, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμ. σ. 288 ἐν λ. **ἐπιμίξ.**

ἐπιμέμονα, ποιητ. β' πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ (ἐνν. πορεύεσθαι), Σοφ. Φ. 515.—Ἴδε **μέμονα.**

ἐπίμεμπτος, ον, ἄξιος μομφῆς, ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχέοντες Ἀπολλών. Ἀλεξανδρεὺς ἐν Α. Β. 505. 16. **2)** ψέγων, μεμφόμενος, ψέκτης, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 446. —Ἐπίρρ. -τως, αἰσχρῶς καὶ ἐπιμέμπτως Ὑπόθ. εἰς τὸν Αἰσχίνου κατὰ Κτησ. λόγον περὶ τὸ τέλος.

ἐπιμεμφής, ές, ἐπίμεμπτος, ἄξιος μομφῆς, οὐδ' αὐτὴ Λευκόφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683C· οὐκ ἐπιμεμφὲς δῶρον Ἀνθ. II. 260.

ἐπιμέμφομαι: μέλλ. -ψομαι, Ἀποθ., ἐπιρρίπτω μομφὴν εἴς τινα, ἔχω παράπονον κατά τινος, μετὰ δοτ. προσ., ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι Ὀδ. Π. 97, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 159, κτλ.·— μετὰ γεν. πράγμ., ἐπαιτιῶμαι, παραπονοῦμαι, εἶμαι ὠργισμένος ἐπί τινι, εἴ τ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴ θ' ἑκατόμβης, «εἴ τε δὴ οὗτος ἕνεκα εὐχῆς (μὴ τελεσθείσης) ἡμῖν ἐπιμέμφεται εἴτε ἕνεκα θυσίας» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 65, πρβλ. Β. 225, καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα **μέμφομαι** 4· ὡσαύτως, οὔτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης, ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος (μέμφεται), εἶναι ὠργισμένος, Α.94· ἀκολούθως, ἐπ. τινὶ τινος, ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ἐμέμφετο ἑαυτὸν διὰ τὴν τόλμην, Λουκ. Νεκρ. Διάλ.27.2· σπανίως, ἐπ. τινά τινος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **αἰτιάομαι**, ὧν ἐπιμεμφομένα σε Σοφ. Τρ.122:— μετ' αἰτ., μέμφομαι, ψέγω, νῆσον Καλλ. εἰς Δῆλ.163, πρβλ. Ἀνθ. II. 6. 83:— ἀπολ., ἔχω παράπονον, Ἀρτέμβαρες, ἐγὼ ταῦτα ποιήσω ὥστε σὲ καὶ τὸν παῖδα τὸν σὸν μηδὲν ἐπιμέμφεσθαι Ἡρόδ.1.116, κτλ.· ἐπιμ. ὅτι .. Ἱππ. 293. 44. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., αἰτιῶμαί τινα ἐπί τινι, ὀργίζομαι κατ' αὐτοῦ διά τι, τὰ Κροῖσος ἐπιμεμφόμενος τῷ Κύρῳ Ἡρόδ.1.75, κτλ., πρβλ. 2.161., 7.169.

ἐπίμεμψις, εως, ἡ, = ἐπιμομφή, Διον. Ἁλ. 3.11.

ἐπιμένω: ἀόρ. ἐπέμεινα:—ἀναμένω, περιμένω, Ὅμ. καὶ Ἀττ. ἀπολ., εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ Ἄρηος Ἰλ. Τ.142, Ὀδ.Ρ. 277· ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον Λ. 351· ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω, ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνάμεινον ἕως οὗ ἐνδυθῶ τὰ πολεμικὰ ὅπλα, Ἰλ. Ζ. 340· ὡσαύτως, ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν ὄφρα κεν κτλ. Ὀδ. Δ. 587· ἐπιμ. ἵνα .., Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δήμ.160· οὕτως, ἐπιμ. ἔς τε .. Ξεν. Ἀν. 5. 5, 2·—μεθ' Ὅμ., ἐπιμ. ἐν τῇ πόλει Ἀνδοκ.10. 26· ἐπὶ τῇ στρατιᾷ Ξεν. Ἀν.7. 2,1. **2)** ἀπολ., ἐπὶ πράγματός τινος, μένω ἔνθα ἐτέθην, καὶ τὸν πηλόν, εἴπου δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ, ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἐγκεκυφότες τε, ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν Θουκ. 4. 4· ἐξακολουθῶ νὰ μένω, Πλάτ. Φαίδων 80C, Ξεν. Κυν. 6, 4·— διατηρῶ τὴν θέσιν μου, ἐπὶ ἱππέως, ὁ αὐτ. Κύρ.1. 4, 8. **3)** ἐξακολουθῶ ἐπιδιώκων ἢ ἀναζητῶν τι, εἰ οὖν βούλει, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμέν τε καὶ καρτερήσωμεν Πλάτ. Λάχ.194A· ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ.179E· ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις ὁ αὐτ. ἐν Πολ.490A· ἐπὶ τοῦ κακουργήματος Δημ.727. 27· ἐπὶ τῆς πολιορκίας Πολύβ. 1. 77, 1·— ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἐπ. ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἑστηκὼς Πλάτ. Μένων 93D. **4)** μένω πιστός, ἐμμένω, ὅμως ἐπέμενε ταῖς σπονδαῖς Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 6, ἔνθα διωρθώθη ἐνέμενε. **II.** μετ' αἰτ., περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ, Λατ. expectare, τινὰ Εὐρ. Ἱκέτ. 624, Φοίν. 231, Πλάτ. Πολ. 361D (πρβλ. **ἐπαναμένω**):— μετ' ἀπαρ., ἐπ. τι τελεσθῆναι Θουκ. 3. 2, πρβλ. 26· μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα, νὰ μὴ περιμείνῃς ὥστε νὰ .., Σοφ. Τρ.1176.— Πρβλ. **ἐπιμίμνω.**

ἐπιμερής, ές, «ἐπιμερής· ἀριθμὸς οὕτω λέγεται, ὅταν ὁ μείζων τοῦ ἐλάττονος ὑπερέχῃ μέρει τινί» Ἡσύχ., ἴδε **ἐπιμόριος.**

ἐπιμερίζω, διανέμω, διαμοιράζω, τινί τι, τετρακισχίλιοι, οὓς ταῖς φράτραις ἐπεμέρισαν Διον. Ἁλ. 2. 50· τὰ ἐπιμεριζόμενα, ἐπιμεριστικαὶ ἀντωνυμίαι, οἷον **ἕτερος, ἑκάτερος, ἕκαστος**, Διον. Θρᾷξ 636. 13· περὶ γενικῆς διαιρετ., «πᾶσα γενικὴ παντὸς ὀνόματος ἐπιμεριζομένη συνέχει τὸ ἄρθρον (τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ... οἱ δὲ ..)» Ἀπολλ. Δ. π. Συντ. 92. 21., 36.10., 35. 24, 1. **3)** μνημονεύω καθ' ἓν ἕκαστον, Στράβων 587.

ἐπιμερισμός, ὁ, ἐπινέμησις, Ἡσύχ. κλ.:— **ἐπιμερισμοὶ** εἶναι ἀρίθμησις συλλαβῶν ἐχουσῶν τὴν αὐτὴν προφοράν, ἀλλὰ γραφομένων διὰ διαφόρων φωνηέντων, Boissonade Προοίμ. εἰς Ἡρωδιαν. IX. **2)** ἐπιμερισμοὶ Ὁμήρου, τεχνολογία Ὁμηρικῶν λέξεων, Γραμματικόν τι ἔργον, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ «Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν Ὁμήρου ἐπιμερισμῶν κατ' ἀλφάβητον» Ἀνέκδ. Κραμήρου τόμ.1. σ.1, πρβλ. **μερισμός.**

ἐπιμερότης, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις **ἐπιμερής**, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 98.

ἐπίμεσος, ον, μέσος, «μεσόκοπον: ἀρρενικῶς, τὸ ἐπιμέσου ἡλικίας, Κρατῖνος» Α. Β. 108. 24· ἐν τῇ γραμμ. **ἐπίμεσον** ῥῆμα τὸ μέσως ἢ παθητικῶς σχηματιζόμενον καὶ μηδέποτε ἐνεργητικῶς, καὶ σημαῖνον εἴτε ἐνέργειαν μόνον καὶ οὐχὶ πάθος, εἴτε πάθος μόνον καὶ οὐχὶ ἐνέργειαν, οἷον **χρῶμαι, τεκμαίρομαι, δέομαι, ἡττῶμαι, ὀδύρομαι**, κ.τ.τ., πρβλ. **ἀποθετικὸς** II.

ἐπίμεστος, ον, ὑπερπλήρης, δώσει πάντ' ἐπίμεστα, ὑπέρπλεα, Καλλ. εἰς Δήμ. 134· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Φερεκρ. παρ' Ἡσυχ. (ἐν Ἀδήλ. 34)· «ἐπίμεστα πλουτῶν: οἷον ὑπερβάλλοντι τῷ μέτρῳ, ἀντὶ τοῦ πάνυ πλουτῶν» Φρύν. ἐν Α. Β. 40. 4.

ἐπιμεταπέμπομαι, Μέσ., πάλιν ἢ μετέπειτα μεταπέμπομαι, ἢ ὕστερον ἐπιμεταπέμπεσθαι Θουκ. 6. 21., 7. 7.

ἐπιμετρέω, μετρῶ εἴς τινα, οὐκ ἐπιδώσω οὐδ' ἐπιμετρήσω (ἔνθα φαίνεται ὅτι κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δανείζειν), «προῖκα καὶ κατὰ χάριν παρέξω, οὐδ' ἐπιμετρήσω μέτρῳ τινὶ καὶ μεδίμνῳ» (Τζέτζ.), «ἀντὶ τοῦ οὐ χρήσω» (Πρόκλ.), «οὐδ' ἐφ' οἷς ἐμέτρησα μετρήσω. ὥσπερ ἐφερμηνευτικὸν δοκεῖ τὸ ἐπιμετρήσω τοῦ ἐπιδώσω, κτλ.» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 395.— Παθ., χωρὶς τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπιμετρουμένου σίτου, ἐκτὸς τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπὶ πλέον διδομένου σίτου, Ἡρόδ. 3. 91. **II.** προσθέτω τι εἴς τι, δίδω πλειότερον, ἐπ. ὀβολὸν τοῖς ναύταις Πλουτ. Λύσανδ. 4, πρβλ. Ἀλέξ. 42· ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα [ἔτη], προσθείς, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5. 1· στρατηγίας χρόνον ἐπιμετρῆσαι, ἐπιμηκῦναι, Πλουτ. Ἀγησ. καὶ Πομπ. Σύγκρ. 3, κτλ.: προστίθημι, τι Πολύβ. 28.15, 2, κτλ.· μετὰ γεν. διαιρετ., ἐπιμετρεῖς τῶν σκωμμάτων, προσθέτεις καὶ ἄλλα σκώμματα, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ.19· ἐπ. τινι, προστιθέναι, αὐτόθι 18, πρβλ. Πολύβ. 3.118, 6· ἀπολ., ἐξογκώνω, ὑπερβολικῶς παριστάνω, ὁ αὐτ. 5. 15, 8. **III.** ἐπ. τὸν οὐρανόν, καταμετρεῖν, Λουκ. Ἰκαρομ. 6. **IV.** ἀμεταβ., ἀποτελῶ προσθήκην, ἐπιμετρῶν λόγος Πολύβ. 15. 34, 1· καὶ οὕτως ἴσως τὸ ἐπιμετροῦν, ὁ αὐτ.12.15, 2.

ἐπίμετρον, τό, κάτι τι προστιθέμενον ὅπως πληρώσῃ καλῶς τὸ μέτρον, ὑπερβολή, προσθήκη, ἦν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας, διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον Θεόκρ.12. 26· δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, αὔξεται, γίνεται περισσότερος, ἐπὶ σίτου, Θεοφρ. π.Φυτ. Αἰτ. 4.13, 7, Πλουτ. 2. 503D, 676B· ἐν ἐπιμέτρῳ, ἐπὶ πλέον, ὡς ἐκ περισσοῦ, Πολύβ. 6. 46, 6· ἐξ ἐπιμέτρου Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 47, κτλ.

ἐπιμήδιον, τό, Epimedium alpinum, «ἐπιμήδιον [οἱ δὲ ἐρινεός, οἱ δὲ θρυάς, οἱ δὲ πολύρριζον, Ῥωμαῖοι οὐινδίκτα] καυλὸς ἐστιν

οὐ μέγας, κισσῷ παραπλήσια ἔχων φύλλα ὅσον ι' ἢ ιβ', οὔτε δὲ καρπὸν οὔτε ἄνθος φέρει· ῥίζαι δὲ λεπταί, μέλαιναι, βαρύοσμοι, γευσαμένῳ μωραί» Διοσκ. 4. 19, κλ.

ἐπιμήδομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαί τι κατά τινος, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρὶ Ὀδ. Δ. 437, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 14. 479.

ἐπιμηθεύομαι, Ἀποθ., ἐπιφράζομαι, σκέπτομαι περί τινος κατόπιν, ὅταν πλέον εἶναι πολὺ ἀργά, Εὐστ. 64. 27· ὡσαύτως **ἐπιμηθέομαι**, Κορνοῦτ. σ. 18.

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ, (μῆδος) ὁ κατόπιν σκεπτόμενος, ἀπροβούλευτος, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τοῦ προηγουμένως σκεπτομένου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 85· Ἐπιμηθεὺς ἁμαρτίνοος Ἡσ. Θ. 511· ὀψίνοος Πινδ. Π. 5. 35.—Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ἀδελφῶν φέρονται ἐν ποικίλαις παροιμίαις, τὸ μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως Λουκ. Προμ. 7· Ἐπιμηθεῖ οὐκ ἔστι τὸ μέλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλειν Συνέσ., ἴδε Πλάτ. Πρωτ. 320D κέξ., πρβλ. **πρόφασις** II.

ἐπιμηθής, ές, (μῆδος) ὁ μετὰ προνοίας καὶ σκέψεως γενόμενος, ὡς ἐπιμηθὲς Θεόκρ. 25. 79· ἄλλοι δ' ὅμως δίδουσιν ἄλλην σημασίαν εἰς τὴν λέξιν.

Ἐπιμηθιάς, άδος, θηλ. ἐπίθ. τοῦ ἀρσ. **Ἐπιμηθεύς**, ἑδάην ἄταν Ἐπιμηθειάδα (γρ. ἐπιμηθιάδα) Συνεσ. Ὕμν. 3. 682.

ἐπιμηθικῶς, Ἐπίρρ., ὡς ὁ Ἐπιμηθεύς, ἀφρονεῖν με καὶ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπιμηθικῶς αἰσθέσθαι Εὐστ. Πονημάτ. 270. 64.

ἐπιμήκης, ες, ὡς καὶ νῦν, «μακρουλὸς» Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 117, Πλούτ. 2. 902D, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 10. 1· ὑπερθ. **ἐπιμηκέστατος** Ἡρῳδιαν. 8. 1· ἀνώμαλ. **ἐπιμήκιστος** Φίλων 1. 291.

ἐπιμηκύνω, μηκύνω, μακρύνω, Παυσ. 4. 10, 4, Φιλόστρ. 714.

Ἐπιμηλίδες Νύμφαι, αἱ, (μῆλα, τὰ πρόβατα) αἱ προστάτιδες τῶν προβάτων ἢ ποιμνίων, Valck. εἰς Θεόκρ. 1. 22, Λόγγ. 2. 27, Α. Β. 17. 7· **Ἐπιμηλιάδες** ἐν Παυσ. 8. 4, 2.—Πρβλ. **Μηλίδες, Μηλιάδες**.

ἐπιμήλιος, ὁ, ὁ φύλαξ ἢ προστάτης τῶν ποιμνίων, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Μακρόβ. 1. 17· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Παυσ. 9. 34, 3.

ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ, (μῆλον) εἶδος μεσπίλου, «μεσπίλου δὲ καὶ ἕτερόν ἐστιν εἶδος ἐν Ἰταλίᾳ γεννώμενον, ὃ ἔνιοι ἐπιμηλίδα καλοῦσιν» Διοσκ. 1. 170· εἶδος ἀπιδίου, ἐπιμηλὶς δὲ καλεῖται, φησὶ Πάμφιλος, τῶν ἀπίων τι γένος Ἀθήν. 82D, Ἡσύχ.

ἐπιμηνιεύω, ἔχω τὸ ἀξίωμα ἢ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ **ἐπιμηνίου**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B, 83, 2448 IV. 16, 36, κτλ.:— **ἐπιμηνιεία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ **ἐπιμηνίου**, αὐτόθι 31·— ἔκτακτος συνεδρία τῶν ἀμφικτυόνων, Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1896, 198 ff., II_{14}, πρβλ. Bourguet ἐν BCH. 1896, 225.

ἐπιμήνιος, ον, (μὴν) μηνιαῖος, **ἐπιμήνιοι**, οἱ, μηνιαῖοι ἄρχοντες, οἷοι οἱ πρυτάνεις ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. II. 35, 3137. 30 (Προσθ.), 3641b. 5, πρβλ. Ἑρμάννου Πολ. Ἀρχ. 127. 54. **2)** **ἐπιμήνιοι**, ἱερεῖς, ἱεροποιοί, οἱ τὰ ἐπιμήνια προσφέροντες, Ἡσύχ., Ἐπιγρ. Κῶ 36 b, 25 κέξ.· ἐν τῷ ἑνικ., ἐπιγρ. παρὰ Hicks 138 § 11, 24. **II.** **ἐπιμήνια**, τά, **1)** (ἐξυπ. ἱερά) μηνιαῖαι προσφοραὶ ἢ θυσίαι, ὡς τὰ ἔμμηνα, Ἡρόδ. 8. 41, παρ' Ἀθην. 234E.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις ἐπιμήνια, ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη». **2)** ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι δι' ἕνα μῆνα, Λατ. menstruum, Πολύβ. 31. 20, 13, κτλ., Ἰουβενάλ. 7. 120· ὡσαύτως, ὁ ἐπ. σῖτος Πλουτ. Φλαμιν. 5· ὁ λόγος ὁ ἐπ., ὁ κατὰ μῆνα λογαριασμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3059. 19. **3)** ἡ μηνιαία περίοδος τῶν γυναικῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰ. 10. 7, 11 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, **ἐπιμήνιον** (ἐξυπ. αἷμα), τό, Διοσκ. 2. 97· ἡ ἐπιμηνίων κάθαρσις Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9.

ἐπιμηνίω, εἶμαι ὠργισμένος ἐναντίον τινός, Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ Ἰλ. Ν. 460· τινί τι, πρός τινα ἕνεκά τινος, Ἀπ. Ἐμφυλ. 3. 55.

ἐπιμηνυτής, οῦ, ὁ, = **μηνυτής**, ὡς ἀναγινώσκεται νῦν ἐν Ἀρρ. Ἀν. 3. 26, 3.

ἐπιμητιάω, σκέπτομαι, διανοοῦμαι πῶς νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 668.

ἐπιμηχανάομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ σχέδια ἐναντίον τινός, λαμβάνω τὰς προφυλάξεις μου, Ἡρόδ. 1. 94., 6. 91· δεινόν τινι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 3. 1, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 14. 427. **II.** μηχανῶμαι προσέτι, ἄλλα ἀεὶ καινὰ ἐπιμ. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16.

ἐπιμηχάνημα, τό, μέσον πρός τι πρᾶγμα, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 249. 3.

ἐπιμηχάνησις, ἡ, ἐπίνοια, μηχάνημα, ἐξ ἐπιμηχανήσεως, ἐπίτηδες, τεχνητῶς, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 378.

ἐπιμηχανητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιμηχανῶμαι**, δεῖ ἐπιμηχανᾶσθαι, Γαλην. τ. 14. σ. 169. 9.

ἐπιμήχανος, ον, (μηχανὴ) πανούργως μηχανώμενος, κακῶν ἐπιμήχανος ἔργων, μηχανώμενος κακὰ ἔργα, Ἡρόδ. 6. 19.

ἐπιμιαίνω, μιαίνω, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 54. 16, ἔκδ. Β.

ἐπιμιγὴ [ῐ], ἡ, ἀνάμιξις, ἐγκατάμιξις, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 124.

ἐπιμίγνυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-μίξω**. Προσθέτω διὰ μίξεως, κόλακι .. ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα, προσέθηκε μῖγμά τι (ἢ μέρος τι) ἡδονῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 240B· αἰτέω σε, ... Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι λαόν, νὰ καταστήσῃς δὲ τὸν λαὸν οἰκεῖον εἰς τιμὰς κερδαινομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 9. 74· ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμιξε θνητοῖς, ἐπήνεγκεν ἐμφυλίους φόνους μεταξὺ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 59· ἐπ. τισὶ χεῖρας, μάχεσθαι αὐτοῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 107. **II.** ἀμεταβ., ἔρχομαι εἰς σχέσεις ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας, συγκοινωνῶ, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις Θουκ. 1. 2· πρός τινας Ξεν. Ἀν. 3. 5, 16· τισι Ἡλιόδ. 6. 13· χωρίῳ ἐπ., ἔρχομαι πρὸς αὐτό, ὁ αὐτ. 5. 33. **III.** οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις Ξεν. Κύρ. 7. 4, 5· παρ' ἀλλήλοις Θουκ. 2. 1· ἀπολ., ὁ αὐτ. 1. 146· ὡσαύτως, ἐπ. τινί, συναντᾶν, Πλουτ. Αἰμίλ. 12· ταῖς πράξεσι ὁ αὐτ. ἐν Φλαμιν. 2:— ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἐπ. ἀνδρὶ Δημ. 1370. 21, πρβλ. Λουκ. Ἐρωτ. 22:— ποιητ. ὡσαύτως, ἐπιμίγνυσθαι τόπῳ, συχνάζειν εἰς τόπον τινά, Ruhnk. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 99· ἐπ. δεῦρο Φιλόστρ. 206.—Ὁ ἀρχαιότερος τύπος ἦτο **ἐπιμίσγω**, ὃ ἴδε.

ἐπιμικτέα, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιμίγνυμι**, δεῖ ἐπιμιγνύναι, Θεοφ. Νόνν. τ. 2. σ. 89.

ἐπίμικτος, ον, κοινὸς εἴς τινα, ἔστι τὰ χωρία ταῦτα Λυδοῖς καὶ Καρσὶν ἐπίμικτα Στράβων 647. **2)** μεμιγμένος, ἀνάμικτος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 52, Νικ. Θηρ. 528· φασήλοις τριηρετικοῖς, ἐπιμίκτοις ἔκ τε φορτίδων νεῶν καὶ μακρῶν Ἀπ. Ἐμφύλ. 5. 95.—Ἐπίρρ. **ἐπιμίκτως** Ζωναρ. ἐν Συντάγματι Ἱερ. καν. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμιμνήσκομαι (καὶ -ῄ-), Ἰων. ὡσαύτως **ἐπιμνάομαι, -μνῶμαι**: μέλλ. **-μνήσομαι**, σπανίως **-μνησθήσομαι** (Ἡρόδ. 2. 3, Δημ. 429. 28):— ἀόρ. **ἐπεμνήσθην**, ἀλλὰ καὶ **ἐπεμνησάμην** (ἴδε κατωτ.): πρκμ. **ἐπιμέμνημαι**: Παθ. Ἀναμιμνήσκομαι, σκέπτομαι περί τινος, ἐνθυμοῦμαί τι, φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, μετὰ γεν., ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων Ἰλ. Ο. 662· ἐπιμνησαίμεθα χάρμης, «μνησθείημεν τῆς μάχης» (Θ. Γαζῆς), Ρ. 103· τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς Ὀδ. Α. 31, Δ. 189· (ταῦτα εἶναι τὰ μόνα μέρη τοῦ ῥήματος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ.). **2)** ποιοῦμαι μνείαν τινός, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο Ὀδ. Δ. 191, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 5, 85, Αἰσχύλ. Χο. 623, Σοφ., κλ.· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Ἡρόδ. 2. 101, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12, κτλ.:— μετ' οὐδ. ἀντων. κατ' αἰτ., τοσοῦτον ἐπιμνησθέντες Ἡρόδ. 1. 14, πρβλ. 2. 3· ἀλλ' ἐν 6. 136, συντάσσει τὸ ῥῆμα μετὰ γενικῆς τε καὶ αἰτιατ., τῆς μάχης τε πολλὰ ἐπιμεμνημένοι καὶ τὴν Λήμνου αἵρεσιν:— ὡσαύτως, ἐπιμ. ὅτι .. Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 8· ἐπ. περὶ γυναικῶν, ὡς .. Πλάτ. Τίμ. 18C.

ἐπιμίμνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπιμένω**, ἐνδιατρίβω, ἐμμένω, ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμίμνω Ὀδ. Ξ. 66, Ο. 372.

ἐπιμίξ, Ἐπικ. ἐπίρρ. (ἐπιμίγνυμι), ἀναμίξ, ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί, «ἀναμεμιγμένοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 525, Φ. 16· ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης, ὁ Ἄρης μαίνεται ἄνευ διακρίσεως προσώπων, Ὀδ. Λ. 537· κτείνονται ἐπιμὶξ Ἰλ. Ξ. 60:— ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΔ', 25).

ἐπιμιξία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ ἀναμιγνύεσθαι μετ' ἄλλων, συγκοινωνία, σχέσις ἐμπορικὴ ἢ ἄλλη, Λατ. commercium, ἐούσης ἐπιμιξίης πρὸς τοὺς Τεγεήτας Ἡρόδ. 1. 68· ἐπιμιξίᾳ χρῆσθαι πρὸς .. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 1· ἐπιμιξίας οὔσης παρ' ἀλλήλους Θουκ. 5. 78· ἐπιμιξίαι ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις αὐτόθι 35· ἡ πόλεων ἐπ. πόλεσιν Πλάτ. Νόμ. 949E· κατ' ἐπιμιξίαν τοῖς ἄλλοις, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰδίᾳ, Διογ. Λ. 10. 2.

ἐπίμιξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Θέογν. 297, Βαβρ. 12. 22.

ἐπιμίσγω, παλαιότερος ποιητ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ **ἐπιμίγνυμι**, ἀμεταβ., ἔχω συγκοινωνίαν ἢ σχέσεις, παρ' ἀλλήλους Θουκ. 1. 13. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, ἀναγκάζομαι πάντοτε νὰ «ἔχω νὰ κάμω» μὲ τοὺς Τρῶας, πάντοτε συγκρούομαι πρὸς αὐτούς, «ἐν τῇ μάχῃ σύνειμι» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 548, πρβλ. Ε. 505· ἐν Ὀδ. ἐπὶ εἰρηνικῶν σχέσεων, ἐμπορίου, κλπ., οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος Ὀδ. Ζ. 205, πρβλ. 241, καὶ ἴδε ἐν λ. **εἴρη**· ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτα Ἡσ. Θ. 802· μεταγεν. μετ' αἰτ. τόπου, πλησιάζω πρός τινα τόπον, προσεγγίζω, Καλλ. εἰς Δία 13:— παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἀκριβῶς ὡς ἐν τῇ Ὀδ., ἔχω σχέσεις ἐμπορικάς, ἐπιμιξίαν μετά τινος, Αἰγύπτῳ, τῇ Ἑλλάδι Ἡρόδ. 2. 104, πρβλ. 151· ἀλλήλοις Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2, 7· πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 5· ἐπ. ἐς τὴν ξυμμαχίαν πρός τινας Θουκ. 4. 118· ἀπολ., ἔρχομαι εἰς κοινωνικὰς σχέσεις, Ἡρόδ. 1. 185, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπιμίσθιος, ον, (μισθὸς) μισθωτός, ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, κτλ., παρὰ Σουΐδ., ἐν λ. **Σεβηριανός**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπάρουρος**:— ἀνώμαλ. θηλ. **ἐπιμισθίς, ίδος**, ἑταίρα, πόρνη, Ἀνθ. Π. 7. 403.

ἐπιμισθοφορά, ἡ, πρόσθετος, ἔκτακτος μισθός, Δίων Κ. 78. 36.

ἐπιμνημονεύω = **μνημονεύω**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀθην. 386C· μνημονεύω προσέτι, ἐπεὶ οὖν τούτων ἐμνημονεύσαμεν, δέον ἐπιμνημονεῦσαι τά, κτλ., Χρον. Πασχ. σ. 44. 17.

ἐπίμνησις, ἡ, μνεία, Ἀριστέας Ἰστ. 70. σ. 107.12

ἐπιμνηστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μνημονεύσῃ ἢ νὰ ἀναφέρῃ, Πλάτ. Τίμ. 90E.

ἐπιμοιραίνω, μοιραίνω, ὡς λέγομεν νῦν, αἱ Μοῖραι κατέκλωσαν καὶ ἐπεμοίραναν (κείμενον: ἐπεμοίρασαν) Σχόλ. Λυκόφρ. ς. 144, ἔκδ. Kink.

ἐπιμοιράομαι, λαμβάνω τὸ ἀνῆκον ἐμοὶ μέρος, μετ' αἰτ., κἀκ τοῦδε τοὺς θανόντας ὥρισε νόμος τύμβοις καλύπτειν κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν Μοσχίων παρὰ Στοβ. 2. 244, 31, πρβλ. Ψευδο-Φωκυλ. 93:— μετὰ γεν., μετέχω τινός, μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

ἐπιμοίριος, ον, (μοῖρα) εἰς τὴν μοῖραν ἀνήκων, μοιραῖος, νήματα Ἀνθ. Π. 7. 504.

ἐπίμοιρος, ον, μετέχων τινός, μετὰ γεν., εὐδαιμοσύνας ἐπίμοιρος (βίος) Εὐρυφάν. παρὰ Στοβ. 555. 42, Βακχυλ. 1. 158, Πρόκλ. 6. 26., 7. 25.

ἐπιμοιχεύω, μοιχεύω τινὰ μετά τι, ἐξακολουθῶ νὰ μοιχεύω, ὃς τὴν .. Τυρὼ πρῴην διέφθειρε καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 6.

ἐπιμολεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **ἐπιβλώσκω**, ἐπέμολε πάθος, ἐπῆλθε, Σοφ. Τρ. 855.

ἐπίμολος, ὁ, ὁ ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, εἰσβάλλων, γᾶς Αἰσχύλ. Θήβ. 629.

ἐπιμομφή, ἡ, (μέμφομαι) **ἐπίμεμψις, παράπονον**, Πινδ. Ο. 10 (11).12.

ἐπίμομφος, ον, ὁ ἐπιμεμφόμενος, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιμέμφηταί τινα, νὰ ψέγῃ, Εὐρ. Ῥῆσ. 327. **II**. ὡς τὸ **ἐπιμεμφής**, ἐπίμεμπτος, ἐπὶ οἰωνῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 553· ἐπίμομφον ἄταν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 830.

ἐπιμονή, ἡ, (ἐπιμένω) τὸ μένειν ἔν τινι τόπῳ, χρονοτριβή, ἥ τε ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης Θουκ. 2.18. **2**) σταθερότης, Πλάτ. Κρατ. 395A. **3**) ῥητορ., τὸ ἐμμένειν εἴς τι ζήτημα, τὸ πραγματεύεσθαι αὐτὸ φιλοπόνως, Λογγῖν. 12· «ἐπιμονὴ δέ ἐστιν,.. ἐπὶ πλεῖον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νοήματος ἐπιμονὴ μετὰ αὐξήσεως .. ὡς Δημοσθένης .. 'Θηβαῖοι φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο'» κτλ. Ἀλεξ. π. Σχημάτ. Ῥητ. (Walz) τ. 8. σ. 440, πρβλ. 501, 508, 560, 655. 675, 700, τ. 9.114. **II**. ἐν ἐπιμονᾷ τινος, ἐπὶ ὑπολοίπου ἢ περισσεύματος λογαριασμοῦ ἀφεθέντος εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640. 6 κἑξ.· πρβλ. **ἀνδοκεία**: — ἴσως ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐν ἀνδοκείᾳ καὶ ἐν ἐπιμονῇ εἶναι ὅτι τὸ μὲν δεύτερον ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀποδυόμενον τὸ ἀξίωμα ταμίαν, τὸ δὲ πρῶτον εἰς τὸν ἀναλαμβάνοντα αὐτό.

ἐπιμόνιμος, ον, = τῷ ἑπομ., Γεωπ. 2. 57.

ἐπίμονος, ον, διαμένων εἴς τι ἐπὶ πολύ, μόνιμος, Πολύβ. 6. 43, 2· ἐπίμονον ποιεῖν τὸν στρατηγόν, μόνιμον ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, αὐτόθι 15. 6· καὶ τοὺς ἐράνους ἐπιμόνους ποιεῖν, ἐπιβραδύνειν τὴν εἴσπραξιν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 38. 3,10· ὁ ὦνος ἐπ. ἔστω Συλλ. Ἐπιγρ. 2266.17:— ἐπ. τινι ἢ ἔν τινι, ἐπιμένων εἰς αὐτό, Πλουτ. Φλαμινῖν. 1.— Ἐπίρρ. **-νως**, Πλάτ. Ἀξ. 372A.

ἐπιμόριος, ον, (μόριον) περιέχων τὸ ὅλον καὶ κλάσμα ἔχον ὡς ἀριθμητὴν τὴν μονάδα, $1+\frac{1}{X}$: ἐπ. λόγος, ὁ λόγος καθ' ὃν ἀριθμός τις περιέχει ἕτερον καὶ κλάσμα τι αὐτοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 41· ὡσαύτως, **ἐπιμόριον**, τό, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3· πρβλ. **ἐπίτριτος**.— Ἐπίρρ. **-ίως**, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 20·— περὶ ἰδιαιτέρων παραδειγμάτων ἴδε **ἐπίτριτος, ἐπιτέταρτος**.— Ἂν δὲ ὁ ἀριθμητὴς συμβῇ νὰ εἶναι μείζων τῆς μονάδος, οἷον $1+\frac{2}{X}$, $1+\frac{3}{X}$, κλ. ὁ λόγος καλεῖται ἐπιμερὴς λόγος, Νικόμ., Ἰάμβλ., Ἡσύχ.

ἐπιμοριότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ εἶναί τις ἐπιμόριος, Ἰάμβλ.

ἐπιμορμύρω [ῡ], μορμύρω, μορμυρίζω, καχλάζω, ἐπεμόρμυρε τῶν πειρασμῶν τὸ κῦμα Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 55C· καὶ ἐν τμήσει, τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμύρεται ἔνδοθι πόντος Διον. Περ. 81.

ἐπίμορτος, «σπόριμος γῆ. [ἢ] ἐπιμεριστή. λέγεται οὕτω καὶ ὁ ἐπὶ μέρει ἐργαζόμενος. μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο καὶ ἑκτήμοροι οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες».—Κατὰ δὲ Πολυδ. (Ζ', 151), «ἐπίμορτος δὲ γῆ παρὰ Σόλωνι ἡ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη, καὶ μορτὴ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τῶν γεωργῶν»· ἴδε ἐν λ. **μορτή**.

ἐπιμορφάζω, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, Λατ. simulare, ἀλήθειαν, εὐσέβειαν Φίλων 1. 340, 387, 698, Κλήμ. Ἀλ. 41.— Μέσ. **-άζομαι** καὶ **-ίζομαι**, Εὐσέβ. II. 781A, IV. 804B, κλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιμορφάζονται· σχηματίζονται».

ἐπιμορφίζω, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 827D, κλ.

ἐπιμορφόω: μέλλ. **-ώσω**, δίδω μορφὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην εἴς τι, σχηματίζω, Φίλων 2. 520· ἐν τῷ Παθ., λαμβάνω τὴν μορφήν τινος, ἐπεμορφώθη ἔποψ Κλημέντια 5. 13.

ἐπιμοτόω, ἐπιθέτω μοτόν, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 277 ἔκδ. Mai.

ἐπιμοχθέω, = **ἐπιπονέω**, «ἐπιμοχθῆσαι· σὺν μόχθῳ ἐπιπονῆσαι» Ἡσύχ.

ἐπιμόχθητος, ον, ὁ ἀείποτε πλήρης μόχθων, βίος Συλλ. Ἐπιγρ. 3816.

ἐπίμοχθος, ον, πλήρης μόχθων, κοπιαστικός, ὡς τὸ **ἐπίπονος**, Μανέθων 4. 248, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 384.— Ἐπίρρ. **-θως**, μετὰ κόπου, Ἀππ. Καρχηδ. 72· οὕτως οὐδ., Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 7).

ἐπιμύζω, κάμνω διὰ τῶν μυκτήρων τὸν ἦχον **μῦ μῦ**, «μουρμουρίζω» εἰς τὸ τέλος ὁμιλίας τινός, ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, «δυσανασχετοῦσαι ἐπεμυκτήρισαν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 20, Θ. 457.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιμύζει· ἐπιστενάζει, ἐπιγογγύζει». — Μέσ. **ἐπεμύξατο**· «ἐπεστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν» Ἡσύχ.

ἐπιμῡθέομαι, Ἀποθ., λέγω προσέτι, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀπομ-**, Ἰλ. Ι. 109.

ἐπιμῡθεύομαι, Παθ., τὰ ἐπιμυθευόμενα, τὰ ψευδῶς λεγόμενα περί τινος, τὰ δ' ἐπιμυθευόμενα πέπλασται μᾶλλον ὑπὸ γυναικῶν καὶ τῶν περὶ τὰς ἐπῳδὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱ. 8. 24, 9.

ἐπιμύθιος, ον, ὁ μετὰ τὸν μῦθον ἐπακολουθῶν, τὸ ἐπιμύθιον, τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα τοῦ μύθου, Λουκ. Διόνυσος 8.

ἐπιμυκτηρίζω, ἀνυψῶ τοὺς μυκτῆρας ἐναντίον τινός, ἢ ἐξάγω ἦχόν τινα ἐκ τῶν μυκτήρων πρὸς ἐμπαιγμόν τινος, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 37.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπέμυξαν· ἐπεμυκτήρισαν,...».

ἐπιμυκτηρισμός, τὸ ἐπιμυκτηρίζειν, μεταγεν.

ἐπίμυκτος, ον, (ἐπιμύζω) ὁ ἐπιμυκτηριζόμενος, Θέογν. 269 (διάφ. γραφ. **ἐπίμικτος**).

ἐπιμυλίδιος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **διαλαός**.

ἐπιμύλιος [ῠ], **ον**, (μύλη) πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ μύλου, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9.185. **II**. ὡς οὐσιαστ., **1**) τὸ **ἐπιμύλιον**, ὁ ἄνω λίθος τοῦ μύλου, ἡ ἐπάνω μυλόπετρα, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 6). **2**) ἡ **ἐπιμύλιος** (ἐξυπ. ᾠδή), ᾆσμα ᾀδόμενον κατὰ τὸ ἄλεσμα παρὰ τὰς μυλοπέτρας, ἡ ἐπιμύλιος (ᾠδή) καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾖδον Τρύφων παρ' Ἀθην. 618D, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 7. 4.

ἐπιμῡλίς, ίδος, ἡ, (μύλη) ἡ ἐπιγονατίς, Ἱππ. Μοχλ. 841, πρβλ. Greenhill. Θεόφρ. σ. 50.11.

ἐπίμυξις, εως, ἡ, (ἐπιμύζω) τὸ ἐπιμύζειν, «στεναγμός» Ἡσύχ., πρβλ. **μυγμός**.

ἐπιμυρίζω, ἐπαλείφω, «διὸ καὶ οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνουμένους παρ' αὐτῶν ἐπιμυρίζουσιν αὐτῷ (τῷ ῥοδίνῳ μύρῳ)» Θεόφρ. π. Ὀσμ. 45.

ἐπιμύρομαι [ῡ], Παθ., ἐπικλύζομαι, καταβρέχομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὅσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 938, ἔνθα ἴδε σχολιαστὴν ὅστις ἑρμηνεύει κατὰ τρόπον ὅλως διάφορον.

ἐπίμῠσις, εως, ἡ, τὸ κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν, Κλήμ. Ἀλ. 218, Ε. Μ. 490. 54, ἴδε **σκαρδαμύσσω**·— τῶν χειλέων Γρηγ. Νύσσ. 1. 63E.

ἐπιμύσσω, ἐπιμυκτηρίζω ἐν Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 6. 3, ὑπὸ Hemst.· τοὺς ὀδόντας ἐπιμυγέντες ἀντὶ ἀπομυγέντες, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «καταγελασθέντες»·— πρβλ. **ἀποσμύχομαι** ἐν ἐκδόσει Jacobitz ἀποσμυγέντες).

ἐπιμύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ]: — κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, Διόδ. 1. 48· ὄμματ' ἐπιμύει Ὀππ. Ἁλ. 2.110· ἀπολ., κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποθνήσκω, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 41. 5· ἄνοια μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ, μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν Πολύβ. 4. 27,7. **2**) συγκλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως, Ἀριστοφ. Σφ. 934. **II**. ἀμεταβ., τὰ βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6: — ἀπολ., κλείω, ἐπὶ ὠτειλῶν, Ὀππ. Κ. 2. 290.

ἐπιμωκάομαι, Ἀποθ., ἐμπαίζω, χλευάζω, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ο. Τ. τοῦ Σοφοκλ. σχολ.·— **ἐπιμωκεύω**, διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Διΐ Τραγ. 16.

ἐπιμώκησις, ἡ, χλευασμός, Γεωρ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 218C.

ἐπιμωλέω, κάμνω ἀγωγὴν ἐναντίον τινός. ἐνάγω τινά, ἐπιμωλὲν (ΕΠΙΜΟΛΕΝ) ἰῶ πρὸ τῷ ἐνιαυτῷ Νομοθ. Γόρτ. Κρήτης IX $_{28}$· ἴδε **μωλέω**.

ἐπιμωμάομαι, Ἀποθ., ὀνειδίζω, τινὶ Διον. Π. 896.

ἐπιμωμητός, ή, όν, ἀξιόμεμπτος, ἔρις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 13· ἔργον Θεόκρ. 26. 38.

ἐπίμωμος, ον, ἀξιόμεμπτος, τὸν βίον Ἡλιόδ. 7. 2, πρβλ. Ἀρτεμ. 5. 67.

ἐπιμώομαι, Δωρ. ἀντὶ **ἐπιμαίομαι** II. 2, Βίων 7. 2 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ἐπεμαίετο**, ὡς ἐν ἐκδόσει Ahrens).

ἐπίνακτον [**ἐπινάκτην**;]· «ἐξωναύτην» Ἡσύχ.

ἐπιναρκάω, ναρκώνομαι, τῶν ἐναντίον ἐπιναρκησάντων Μιχ. Ἀτταλ. σ. 106.14, ἔκδ. Β.

ἐπινάσσω: μέλλ. **-ξω**, ἐπιπακτόω, κατακλείω, Ἡσύχ.

ἐπινάστιος, ον, (ναίω), «μέτοικος, ξένος, φυγάς» (Σουΐδ.)· Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 795.

ἐπιναυμαχία, ἡ, ἡ ἐπὶ ναυσὶ μάχη, μάχη παρὰ τὰς ναῦς, Ψευδο-Πλουτ. Βίος Ὁμ. 387.

ἐπιναυπηγέω, ἐποικοδομῶ ἐπὶ τοῦ πλοίου, «ἐὰν δ' ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πυργία δύο» κτλ. Πολυδ. Α', 92.

ἐπιναύσιος, ον, (ναυσία) παθὼν ναυτίαν, ἀναγοῦλαν, προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονὼς Πολύβ. 31. 22, 1.

ἐπινάχομαι, Δώρ. ἀντὶ ἐπινήχομαι, Θεόκρ. 23. 61.

ἐπινάω, ἴδε ἐπινέω (Α).

ἐπινεάζω, φέρομαι ὡς νέος, ὡς ἔχων νεαρὰν ἡλικίαν, «ἀνδρειοτέρᾳ κινήσει ἐπινεάζων» Πολυδ. Ι', 53.

ἐπινεανιεύομαι, Ἀποθ., φέρομαι ὡς νεανίας, δεικνύω νεανικὴν ζωηρότητα, Πολυδ. Γ', 121· ἐπινεανιευμένος φησι, μὲ νεανικὴν τόλμην, Πλούτ. 2. 1079D.

ἐπίνειον, τό, (ναῦς, νεώς) ὁ λιμὴν ἔνθα διαμένει τὸ ναυτικὸν χώρας τινός, ὁ ναύσταθμος, Ἡρόδ. 6. 116, Θουκ. 1. 30., 2. 84· ἐπίνεια καὶ λιμένας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 5: — καθόλου, λιμήν, ὅρμος πρὸς ἐμπορίαν χρήσιμος, Διον. Ἁλ. 9. 56, κλ.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπίνειον, .. πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεών εἰσιν, ὥσπερ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ Νίσαια τῆς Μεγαρίδος. δύνασαι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσι». καὶ «ἐπίνειον, παραθαλάσσιον χωρίον ἢ προσορμιστήριον, ὁ λεγόμενος κατάβολος». —Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίνειον· προσορμιστήριον, τόπος παραθαλάσσιος», καὶ «ἐπινήιον (Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.)· μικρὸς λιμὴν καὶ αἱ περὶ αὐτὸν στοαί».

ἐπινείσσομαι, ἴδε νίσσομαι.

ἐπινέμησις, εως, ἡ, διανομή, Ἱππ. 27. 32, Κλήμ. Ἀλ. 552. **II.** (ἐκ τοῦ Μέσ.) ἐπέκτασις, διάδοσις, πυρὸς Πλουτ. Λύσανδ. 12, Διογ. Λ.10. 93.

ἐπινεμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐπινέμω, δεῖ ἐπινέμειν, Πλάτ. Νόμ. 737C.

ἐπινέμω: μέλλ. -νεμῶ καὶ -νεμήσω: ἀόρ. ἐπένειμα. Ἐπιμερίζω, διαμοιράζω, σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, «ἐπεμέρισεν, ἐπέθηκε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 216, Ω. 625: μετὰ δοτ. προσ., σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Ὀδ. Υ. 254· ἐφ' ἑκατέρῳ τὸ μέρος ἐπ. ἑκάτερον Πλάτ. Πολιτικ. 264D. **II.** ἐπὶ βοσκημάτων, βόσκω αὐτὰ ἐπὶ ξένων ἀγρῶν, ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 843D· καὶ Θεαγένης ἐν Μεγάροις τῶν εὐπόρων τὰ κτήνη ἀποσφάξας λαβὼν παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπινέμοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 9, πρβλ. Δημ. 1274. 27, καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἐπινομία. β) ὡς τὸ depascere, ἐν δὲ ταῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν ἐπινέμουσι καὶ ἐπικείρουσι τὸν σῖτον, ἀφίνουσι τὰ βοσκήματα ἐπ' αὐτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 4. **2)** ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπιβόσκομαι, βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπινεμομένων, ὑπὸ τῶν ἐπιβοσκομένων προβάτων, περὶ τοῦ φυτοῦ φυξιμήλου, ὅπερ συνήθως κατατρώγεται ὑπὸ τῶν μήλων, δηλ. τῶν προβάτων, πρὶν προλάβῃ νὰ ἀναδράμῃ εἰς μέγεθος, Πλούτ. 2. 293A· οὕτως ἐπὶ τοῦ πυρός, πῦρ ἐπ. τὸ ἄστυ, ἡ πυρκαϊὰ ἐκτείνεται, ἁπλώνει εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 5. 101, πρβλ. Πολύβ. 14, 5, 7· ταύτην μὲν οὖν τὴν γραφὴν ἐς ταὐτὸ ταῖς ἄλλαις συνωσθεῖσαν ἐν Ῥώμῃ τὸ πῦρ ἐπενείματο, τὴν κατέκαυσε, περὶ τῆς περιφήμου εἰκόνος ἣν ἐζωγράφησεν ὁ Καύνιος Πρωτογένης, Πλουτ. Δημήτρ. 22· ἀπολ., τὸ πῦρ ἐκώλυσαν .. ἐπινεμηθῆναι Διόδ.17. 26: — οὕτως ἐπὶ μιασματικῆς νόσου, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1082· ἡ νόσος ἐπενείματο τὰς Ἀθήνας Θουκ. 2. 54, πρβλ. Πλούτ. 2.776F· ἀπολ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ.Νούσ.1. 6: — ἐπὶ πειρατικῆς συμμορίας, ἐπενείματο τὴν θάλασσαν Πλουτ. Πομπ. 25· ἐπὶ στρατιᾶς, ἐπ. τὴν Γαλατίαν ὁ αὐτ. ἐν Καίσ.19:—ἐπὶ ἐθίμου ἢ συνηθείας, διαδίδομαι, τινὰς ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 18: — καθόλου, πλησιάζω, προσεγγίζω, Μουσᾶν ἀπὸ τόξων Δία .. βέλεσι Πινδ. Ο. 9.11. β) ἔχω τι ὡς τροφήν, τρώγω, ὁ σάργος ἐπινέμεται τῇ τρίγλῃ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 31. γ) τρώγων καταναλίσκω, κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ, κατέστρεψεν αὐτὴν ἡ ἀλωπεκίασις, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 79· δαῖτα Νικ. Ἀλεξιφ. 510, πρβλ. Πλούτ. 2. 980D. δ) κατοικῶ, Λουκ. Διόνυσ. 6. **3)** μεταφ. ἐν τῷ Παθ., καταλαμβάνομαι (ἀδίκως) ὡς εἰ ὑπὸ κτηνῶν ὑπερβαινόντων τὰ ὅρια τῆς βοσκῆς των, θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 485· ἴδε Δοναλσῶνος Νέον Κρατύλον II. 3.

ἐπίνευσις, εως, ἡ, τὸ ἐπινεύειν, συγκατατίθεσθαι, τὰς συγκαταθέσεις βεβαιοῦμεν τῇ ταύτης (τῆς κεφαλῆς) ἐπινεύσει Ἀθήν. 66C· ἀπολ., συναίνεσις, καταστησάμενος τὴν ἀρχὴν ἐπινεύσει τῇ Καίσαρος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ.17. 9, 1. **II.** κλίσις πρός τι σημεῖον, οὐκ εὐθεῖαν τὴν ἐπίνευσιν, ἀλλὰ λοξὴν ἀτρέμα ἀπεργάζονται Γαλην. τ. 4. σ. 33. 15, καὶ 2. 461, 8.

ἐπινεύω: μέλλ. -νεύσω Λουκ. Κρόν. 1. 4· -νεύσομαι Ἀρισταίν. 2.1. Νεύω, κατανεύω, κινῶ πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὑποσχέσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνανεύω, ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι Ἰλ. Ο. 75· ἤ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Α. 528, κτλ.· νεύω διὰ τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως, ὣς φάτο Κρονίδαις ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις νεῦσαν Πινδ. Ι. 8 (7). 100· σὺ .. ἐπένευσας τάδε, ἐπεδοκίμασας, ἐπεκύρωσας τὰς πράξεις ταύτας, Εὐρ. Ὀρ. 284, πρβλ. Δημ. 332. 18· ἐπένευσεν ἀληθὲς εἶναι, ἔνευσεν εἰς σημεῖον ὅτι ἦτο ἀληθές, Αἰσχίν. 62.11· σιγῇ δὲ τὰ ψευδῆ .. ἐπινεύουσι, δηλοῦσι δὲ τὰ ψευδῆ διὰ τῆς σιωπῆς (ὡς τὸ Λατ. innuere), Δημ. 560. 6· ἀπολ., Ἀντιφῶν 117.11, κτλ.· Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί, ἔκαμαν Ἑλληνικὸν νεῦμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 115:— μετ' αἰτ., ὑπισχνοῦμαι, Πάριν, ᾧ μ' ἐπένευσαν, Εὐρ. Ἑλ. 681· τι Βάκχ. 1349· ἐπ. σιγῇ τι Δημ. 560.7· ὑπέρ τινος Πολύβ. 21. 3, 3. **2)** κάμνω νεῦμα πρὸς ἕτερον διὰ νὰ πράξῃ τι, διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ .., στορέσαι λέχος Ἰλ. Ι. 620 (616)· ἀπολ., Ὀδ. Π.164, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ.169, 466, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 37. **3)** νεύω ἢ κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ, «τῷ λαμπρῷ δὲ κράνει παρέκυπτε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 314· λόφων ἐπένευον ἔθειραι Θεόκρ. 22.186· πέτραι ἐπινενευκυῖαι, ἐπικρεμάμεναι, Λουκ. Προμ.1:— οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀντίθετον τῷ ἐξυπτιάζεσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 120. **4)** κλίνω πρός .., ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ βουλὴ πάλιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 657.

ἐπινεφελίς, ίδος, ἡ, = **νεφέλιον**, μικρὸν νέφος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 49 = 150.

ἐπινέφελος, ον, (νεφέλη) κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφέλης, ἐπινεφής, οὔτ' ἐπινεφέλων ἐόντων, μὴ ὄντος τοῦ καιροῦ νεφελώδους, Ἡρόδ. 7. 37 (ἀλλὰ δύο ἀντίγραφα ἔχουσι: ἐπὶ νεφελῶν, καὶ ἄλλα τινά: ἐπὶ νεφέων), Ἀριστ. Προβλ. 25. 18 καὶ 21 (πρβλ. **πλώϊμος**)· ὅταν ἐπινέφελον ᾖ, ἀντίθετον τῷ αἰθρίας οὔσης, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 9, 11, πρβλ. 26. 8, 3· ἐπ. οὖρον, θολόν, τεθολωμένον, Ἱππ. Ἀφ.1252. **II.** φέρων ἢ συνάγων νέφη, οἱ βορέαι ἐπινέφελοι Ἀριστ. Προβλ. 26. 62.

ἐπινεφέω, φέρω ἢ συνάγω νέφη εἰς τὸν οὐρανόν, κάμνω συννεφειάν, ἐπινεφοῦσι (οἱ νότιοι ἄνεμοι) Ἀριστ. Προβλ. 26. 38· ἐπινεφεῖ ὁ Ζεὺς Ἄλεξ. ἐν «Ἀτθίδι» 2· ἐπ. ἄνεμος Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 4· ἡ ἀπολ., ἐπινεφεῖ, εἶναι συννεφειά, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 4.

ἐπινεφής, ές, (νέφος) συννεφής, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, σκοτεινός, ἀὴρ Ἀριστ. Προβλ. 26. 8, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 2· ἐπινεφῆ, συννεφειά, ἐπινεφῆ καὶ αἴθριαι ὁ αὐτ. π. Ἀνέμ. 51· **II.** φέρων νέφη, ἐπινεφὴς καὶ ὑέτιος (ἄνεμος) αὐτόθι 4.

ἐπινεφρίδιος, ον, (νεφρὸς) ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν, δημὸν .. ἐπινεφρίδιον, «τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς λίπος» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 204.

ἐπίνεψις, εως, ἡ, συννεφειά, Ἀριστ. Προβλ. 26. 38.

ἐπινέω (Α): μέλλ. -νήσω, ἐπινήθω, ἐπικλώθω, ἰδίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, ἅσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, «ἅπερ αὐτῷ ἡ Μοῖρα τικτομένῳ ἐπέκλωσε τῷ λίνῳ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 128, Ω. 210.—Παθ., ὁ ἐπινησθεὶς αὐταῖς μόχθος Αἰλ. π. Ζ. 7.1· «ἐπινησθεῖσαν, ἀντὶ τοῦ ἐπικλωσθεῖσαν» Σουΐδ.· ἐπινενησμένα ἐς ἅπαντας Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 14.—Κατὰ Κόβητον (N. Lect. σ.161 καὶ ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου τ.1. 488) τὸ νέω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νήθω παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν νάω, ἐξ οὗ καὶ ἐπινάω καὶ οὐχὶ ἐπινέω. Ἴδε Ζηκίδου Λεξικ. Ἀττ. Ῥημάτων ἐν λ. νάω-ῶ (νήθω) καὶ Veitch Greek Verbs ἐν λ. νέω (νήθω).

ἐπινέω (Β), ἐπισωρεύω· ἴδε ἐν λ. ἐπινηνέω. **II.** ἐπισωρεύω ἢ φορτώνω μέ τι, μετὰ γεν. πράγμ., ἁμάξας .. ἐπινέουσι φρυγάνων Ἡρόδ. 4. 62· μετοχ. παθ. πρκμ. ἐπινενημένος, ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενημέναι ἀγαθῶν ἁπάντων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 838.

ἐπινέω (Γ): μέλλ. -νεύσομαι, πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω, οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει τῶν ἐπινεουσῶν (ἀπίων) τὴν πεπαιτάτην ἀεί; Ἄλεξ. ἐν «Βρεττίᾳ» 1. 5, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 3, κτλ.· ἐπί τινος Ἀθήν. 667E.

ἐπινεωτερίζω, = νεωτερίζω ἐπί, καινότερα καινοῖς ἐπινεωτερίζοντες Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 342C.

ἐπινήθω = **ἐπικλώθω**, διάφ. γρ. ἐν Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 585, ἀντὶ **κλώθω**.

ἐπινήϊος, ον, (ναῦς, νηῦς) ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἀνθ. II. 9. 82.

ἐπινηνέω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐπινέω Β**, μόνον ἐν τῷ παρατ., ἐπισωρεύω, μετὰ γεν. τόπου, νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἐπεσώρευον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, Ἰλ. Η. 428, 431· πρβλ. **νηνέω**.

ἐπινησίδιος, α, ον, ἐπὶ τῆς νήσου, φρούριον ἐπινησίδιον Γεωργ. Παχυμ. Μ. Παλ. σ. 283E.

ἐπινήσιος, παρακείμενος νήσῳ, Ἀνωνύμου Σταδιασμ. Gailii Geogr. Gr. τ. 2. σ. 470.

ἐπινηστεύω, νηστεύω μετά τινα, Ψευδο-Χρυσ. τ.7. σ. 472. 27.

ἐπίνητρον, τό, πιθ. ἠλακάτη, «ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν .. ἐπίνητρον καλεῖται» Πολυδ. Ζ', 32, Ι', 125, Ε. Μ. 362. 20.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίνητρον· ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τρίβουσιν».

ἐπινήφω: εἶμαι νηφάλιος πρός τι ἢ ἔν τινι, τῷ βίῳ Πλούτ. 2. 87E· τῇ πράξει Λουκ. Ἐρωτ. 45.

ἐπινήχομαι: μέλλ. -ξομαι, Ἀποθ., νήχομαι, κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μέσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ Βατραχομ.107· πλημμυρίζω, κατακλύζω, τοῖς πεδίοις Ἡρωδιαν.8.4· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά, δ. ἐ. ἀνήρχοντο ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, Θεόκρ. 23. 61·

ἁπλῶς, ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω, Φίλων 1.14. **2)** κολυμβῶ πρὸς ἢ εἰς, μετ' αἰτ., Σαρδὼ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις Καλλ. εἰς Δῆλ. 21.

ἐπινήχῠτος, ον, = **νήχυτος**, ἄφθονος, δῶρα 'Ορφ. 'Αργ. 39. 310.

ἐπινίζω, ὑγραίνω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιβρέχω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 13, π. Φυτ. 'Ιστ. 4.14, 6, ἐν τῷ παθ. ἀορ. **ἐπενίφθην.**

ἐπινῑκάω, νικῶ προσέτι, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς 'Εβδ. ("Εσδρ. Α. Γ', 9).

ἐπινίκειος, ον, = τῷ ἑπομ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1088, χάριν τοῦ μέτρου.

ἐπινίκιος [ῑ], **ον,** (νίκη) ἀνήκων εἰς νίκην, περὶ νίκης, ἀοιδὴ Πινδ. Ν. 4.127· ὕμνος Διόδ. 5. 29· ἀγῶνες ἐπ., ἐπὶ νίκῃ, πρὸς πανηγυρισμὸν νίκης, Πολύβ. 30. 13, 1, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 3503· οὕτως, ἐπινίκιος πομπή, ἑορτή, πανήγυρις Διον. 'Αλ. 3. 41, Πλουτ. Ρωμ. 29· ἐπ. τιμαί, αἱ θριαμβευτικαὶ τιμαί, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 31· ἡμέρα ὁ αὐτ. ἐν Κοριολ. 3. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἐπινίκιον** (ἐξυπ. **ᾆσμα. μέλος**), τό, ᾆσμα ἐπὶ νίκῃ, ᾠδὴ θριαμβική, οἷα τὰ ἐπινίκια τοῦ Πινδάρου, πρβλ. 'Αθήν. 3Ε· Ζῆνα .. ἐπινίκια κλάζων (πρβλ. **ἐπευφημέω**) Αἰσχύλ. 'Αγ. 174. **2)** **ἐπινίκια** (ἐξυπ. **ἱερά**), τά, θυσία ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑορτὴ πρὸς πανηγυρισμὸν αὐτῆς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 379. 'Ανδοκ. 33.1, Πλάτ. Συμπ. 17Α, Δημ. 532.12· τὰ ἐπ. θύειν Πλάτ. Συμπ. 173Α, κτλ.· ἑστιᾶν Δημ. 1356. 8. **β)** (ἐξυπ. **ἆθλα**), τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια Σοφ. 'Ηλ. 692, Διον. 'Αλ. 3. 27, Συλλ. 'Επιγρ. 1583 κ. ἀλλ.

ἐπίνῑκος, ον, = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 8, 99, Στράττις ἐν «Πυτίσῳ» 1· ἐπίνικος (ἐξυπ. ὕμνος), ὁ, 'Αριστείδ. 2. σ. 373, πρβλ. Böckh Σχόλ. εἰς Πίνδ. σ. 460.

ἐπινιπτρὶς κύλιξ, ἡ εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος μετὰ τὸ νίψιμον προσφερομένη κύλιξ οἴνου, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἔνιπτον τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ὡς πράττουσι καὶ νῦν ἔν τισιν ἐπαρχίαις, ὡς π. χ. ἐν Θράκῃ καὶ ἀλλ., καὶ πότος μεταδόρπιος καὶ κύλιξ μετανιπτρὶς ἡ ἐπὶ πᾶσιν· εἴποις δ' ἂν τὴν αὐτὴν καὶ ἐπινιπτρίδα Πολυδ. Ϛ', 31.

ἐπινίσσομαι, 'Αποθ., ἐπέρχομαι, μετὰ γεν., πεδίων Σοφ. Ο. Κ. 689. **2)** μετ' αἰτ., ἐπέρχομαι, ἐπισκέπτομαι, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 817, Νικ. Θ. 470· ἀπολ., Θεόκρ. 8. 43, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 281.

ἐπινίφω [ῑ], νίφω, χιονίζω ἐπί, οἷς δ' ὁ θεὸς ἐπινίφει καὶ ἐπομβρεῖ Φίλων 1. 296. **2)** ἀπροσ., ἐπινίφει, ἐκ νέου χιονίζει, ἐξακολουθεῖ νὰ πίπτῃ χιών, Ξεν. Κυν. 8,1. **II.** μεταβ., καλύπτω διὰ χιόνος, ἐν τῷ Παθ., ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 4.14, 6, Φίλων 1. 441.

ἐπινοέω, σκέπτομαι περί τινος, σοφίζομαι, μηχανῶμαί τι, ἐπινοῶ, εὑρίσκω τρόπον καὶ κατορθώνω τι, Λατ. excogito, τι 'Ηρόδ. 1. 48, 'Ιππ. π. ῎Αρθρ. 808, 837, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 884, Πλάτ. κλ.:— μετ' ἀπαρ., εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι; 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1202, πρβλ. Νεφ. 1039: — ἀπολ., κάμνω ἐπινοήσεις, σχέδια, σχεδιάζω τι, ἐπινοῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δρᾶν**, 'Αντιφῶν 121. 44· πρὸς τὸ **ἐπιτελεῖν**, Θουκ. 1.70. **2)** ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν, διανοοῦμαι, προτίθεμαι, τι Θουκ. 2. 8, Ξεν. 'Αν. 2. 5, 4, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., 'Ηρόδ. 1. 27, 'Αριστοφ. Θεσμ. 338, Ξεν. κλ.: μέλλ., 'Ηρόδ. 3. 134: ἀόρ., ὁ αὐτ. 2. 152., 5. 24, 65, Εὐρ. Ρῆσ. 195 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.) κτλ. **3)** κατανοῶ, αἰσθάνομαι, μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπινοοῦσιν ἅμα τοῖς θείοις καὶ τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες Πλουτ. Περικλ. 6. **II.** ἐπινοῶ, ὡς νῦν, Κλήμ. 'Αλ. 365 κ. ἀλλ.— Παθ., ὀνόματα ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα Λουκ. Θεῶν 'Εκκλησία 13, πρβλ. Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 8, 381, κτλ.:— ἀλλ' ὁ παθ. ἀόρ. **ἐπινοηθῆναι** κεῖται ἀκριβῶς ὡς ὁ ἐνεργ. ἐν 'Ηροδ. 3. 122., 6. 115, Λουκ. ῎Ερωτ. 31.

ἐπινόημα, τό, σκέψις, ἐπινόημα, ἐπίνοια, 'Αρχίλ. 52, 'Ιππ. π. ῎Αρθρ. 808, 'Αντιφῶν παρὰ Πολυδ Β'. 228.

ἐπινοηματικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ **ἐπινοεῖν**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρίας.—'Επίρρ. **ἐπινοηματικῶς** Φωτ. λόγ. π. σώμ. χειρόγρ. μονῆς 'Ιβήρων ἐξ ἀντιγράφου Π. Ν. Ρόκκου.

ἐπινοήμων, ὁ, ἡ, ὁ ἐπινοῶν, ἐφευρετικός, Ζωναρ. σ. 463.

ἐπινόησις, εως, ἡ, (ἐπινοέω) τὸ ἐπινοεῖν, ἐπινόημα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 334C.

ἐπινοητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπινοῶ**, δεῖ ἐπινοεῖν, Νικομ. 'Αρμ. σ. 9.

ἐπινοητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπινοῶν, δίδων προσοχὴν εἴς τι, οὐ περὶ τὰς ἐδωδὰς ἐπινοητὴς Μ. 'Αντών. 1.16.

ἐπινοητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπινοῇ, ἐπὶ ῥήτορος, Λογγῖν. 4· ἐπὶ ἰχθύων, λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ) ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασῴζειν ἑαυτὸν 'Αθήν. 310F.—'Επίρρ. **ἐπινοητικῶς**, 'Ωριγέν. II. 100D.

ἐπινοητός, ή, όν, ὑπάρχων ἐν τῷ νῷ, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ.8.38.

ἐπινοήτρια, ἡ, ἐφευρετική, Ψευδο-Χρυσ. τ.7. σ. 440.

ἐπινοθεύω, νοθεύω ἐπὶ πλέον, Φώτ. III.1108C.

ἐπίνοια, ἡ, (νοῦς) τὸ σκέπτεσθαι περί τινος, σκέψις, διάνοια, ἰδέα, οὐδ' ἐς ἐπίνοιαν ἐλθεῖν τινος Θουκ. 3. 46· ὡς .. 4. 92· οὐδ' ἐπίνοιαν οὐδέποτε ποιησάμενοι τῆς θαλάσσης, οὐδὲ διανοηθέντες ποτὲ περὶ αὐτῆς, Πολύβ. 1. 20, 12· τὰς ἐπ. εἴς τι φέρειν Διον. 'Αλ. πρὸς Γν. Πομπ. 'Επιστ. 1. 2· πάσαις ταῖς ἐπ. γίγνεσθαι περί τι Πολύβ. 5.110,10· κατ' ἐπίνοιαν Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 10. 348· πᾶσαν ἐπ. ἀτοπίας ὑπερβάλλειν Πλούτ. 2. 1065D. **2)** δύναμις τοῦ ἐπινοεῖν τι, ἐφευρετικότης, οἷνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπ. λοιδορεῖν; 'Αριστοφ. 'Ιππ. 90, πρβλ. Θεόφρ. π. 'Οσμ. 7: — ὡσαύτως, ἐφεύρεσις, ἐπινόημα, ἐπ. ἀστειοτάτη 'Αριστοφ. 'Ιππ. 539· καινὴν ἐπ. ζητεῖν ὁ αὐτ. Σφ. 346, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 3,19· θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1322, κτλ. **3)** σκοπός, σχέδιον, τίν' ἐπ. ἔσχεθες; Εὐρ. Φοίν. 408, πρβλ. Μήδ. 760· τίς ἐπ.; 'Αριστοφ. Θεσμ. 766, πρβλ. ῎Ορν. 405· τίς .. ἡ 'πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος; ὁ αὐτ. 1073, πρβλ. Πλ. 45. **II.** ἡ μετὰ ταῦτα σκέψις, δευτέρα σκέψις, ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Σοφ. 'Αντ. 389, πρβλ. **'Επιμηθεύς**: — καθόλου, κατάληψις, κατανόησις, τὴν κοινὴν ἐπίνοιαν Πολύβ. 6. 5, 2, πρβλ. Λογγίνου 'Αποσπ. 7. 3.

ἐπινομή, ἡ, (ἐπινέμομαι) ἐπὶ τοῦ πυρός, διάδοσις, ἐξάπλωσις αὐτοῦ, Πλουτ. 'Αλέξ. 35· ἐπὶ δηλητηρίου, τὴν τοῦ ἰοῦ κατὰ τοῦ σώματος ἐπινομὴν Αἰλ. π. Ζ.12. 32. **II.** ἐπίθεσις ἐπιδέσμου, Γαλην. τ. 18, μέρος 1, σ. 791, 11, 792. 1, κτλ. **2)** διαταγή, παραγγελία, ἐπινομὴν ἐδώκασιν ὅπως, ἐὰν κοιμηθῶσιν, διαδέξωνται ἕτεροι δεδοκιμασμένοι ἄνδρες τὴν λειτουργίαν Κλήμ. Ρώμ. 1. 44.

ἐπινομία, ἡ, (ἐπινέμομαι) δικαίωμα διὰ συμβάσεως δύο ὁμόρων ἐπικρατειῶν νὰ βόσκωνται τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς τὰς χώρας ἑκατέρων, ἐπιγαμίας δ' εἶναι καὶ ἐπεργασίας καὶ ἐπινομίας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 184, Συλλ. 'Επιγρ. 1335. 13., 1569. 37., 1724 b, κ. ἀλλ.· ἴδε τὰς λέξεις **ἐπεργασία, ἐπιγαμία**· — οὕτως, **ἐπινόμιον**, τό, τὸ διὰ βοσκὴν καταβαλλόμενον ἀργύριον, αὐτόθι 1537· πρβλ. **ἐννόμιον.**

ἐπινομίς, ίδος, ἡ, (νόμος) προσθήκη εἰς τὸν νόμον, παράρτημα, ὄνομα πραγματείας ἀποδιδομένης εἰς τὸν Πλάτωνα· ὁ Φίλων (1.495) ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ **Δευτερονομίου.** **II.** δῶρον τοῦ νέου ἔτους, Λατ. strena, 'Αθήν. 97D. **III.** μέρος τριήρους, αὐτόθι.

ἐπινομοθετέω, εἰσάγω προσθέτους νόμους, Πλάτ. Νόμοι 779D.

ἐπίνομος, ον, ὁ ἐν τῇ χώρᾳ οἰκῶν, ὡς τὸ **ἐπιχώριος**, Πινδ. Π.11.13, ἔνθα ἴδε Dissen. (7). **II.** = **κληρονόμος**, 'Ησύχ., Συλλ. 'Επιγρ. 1845.111. **III.** νόμιμος, κανονικός, ὡς τὸ **ἔννομος**, 'Αππ. 'Εμφυλ. 3. 94.

ἐπινοσέω, μετὰ νόσον τινὰ νοσῶ πάλιν, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ **Α'**, 953, πρβλ. Α. Β. 69. 20.

ἐπίνοσος, ον, ὑποκείμενος εἰς νόσον, οὐχὶ ὑγιής, φιλάσθενος, σῶμα 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 4, 4, Θεόφρ. π. Χρωμ. 48, Διόδ. 2. 48. —'Επίρρ. **-ως**, ὡς ἀσθενής, διάγειν ἐπ. 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 942.

ἐπινοσσοποιέομαι, Μέσ., ἐπὶ γυπῶν, κατασκευάζω τὴν φωλεάν μου ἐπάνω εἴς τι, γῦπες ὄρεσιν οὐκ ἐπινοσσοποιήσονται Δημόκρ. ἐν τῇ Fabr. Βιβλ. τ. 4, σ. 338.

ἐπίνοστος, ὁ ἐπὶ νόστῳ, ᾠδὴ 'Ησύχ. ἐν λ. **ἱμαῖος.**

ἐπινοτίζω, βρέχω τὴν ἐπιφάνειαν, συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτὰ Διοσκ. 2.105.

ἐπινυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι, ταῖς ναυσὶ Πλούτ. 2. 690C, 'Ηρακλείδ. 'Αλληγ. 'Ομ. 9.

ἐπινύκτερος, ον, νυκτερινός, Τζέτζ. Μεθ' ῞Ομ. 135.

ἐπινυκτίδιος, ον, = τῷ ἑπομ., Προκόπ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 556.

ἐπινύκτιος, ον, (νὺξ) διὰ νυκτός, ἐπινύκτια μῆλα νομεύων 'Ανθ. Π. 6. 262.

ἐπινυκτίς, ίδος, ἡ, «φλύκταινα ὑποπέλιδνος ὕφυγρος ἔναιμος, περὶ τὰς κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη» (Πολυδ. Δ', 197), 'Ιππ. π. 'Αέρ. 281, πρβλ. Κέλσ. 5. 8, 2. **2)** βιβλίον ἐν ᾧ γράφονται τὰ κατὰ τὴν νύκτα συμβαίνοντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐφημερὶς** (βιβλίον τῆς ἡμέρας, ἡμερολόγιον), Συνέσ. 153Α, C.

ἐπινύμφειος, ον, = **ἐπινυμφίδιος**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. 'Αντ. 814.

ἐπινυμφεύω, νυμφεύω μέ τινα, 'Απόλλων .. 'Υσμινίαν ἐπινυμφεύει σοι Εὐμάθ. 11. σ. 426.

ἐπινυμφίδιος, ον, ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ νύμφην, νυμφικός, 'Ανθ. Π.7.182.

ἐπινύσσω: μέλλ. **-ξω**, κεντῶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Λουκ. Λεξιφ. 11.

ἐπινυστάζω: μέλλ. **-σω** καὶ **-ξω**, νυστάζω ἐπί, ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἴς τι, τινὶ Πλουτ. Βροῦτ. 36· ἀπολ., Λουκ. Δὶς Κατηγ. 2.

ἐπινωμάω: μέλλ. **-ήσω**, κατευθύνω τὰ βήματά μου πρός τινα, πλησιάζω πρὸς αὐτόν, οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Σοφ. Φ. 168· παρατηρῶ, προσβλέπω τι, σώματα .. ὀμμάτων αὐγαῖς ἐπενώμας Εὐρ. Φοίν. 1564. **II.** διανέμω, διαμοιράζω, λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους Αἰσχύλ. Εὐμ. 311· κλήρους ὁ αὐτ. Θήβ. 729, πρβλ. 'Αγ. 781, Σοφ. 'Αντ. 139.

ἐπινῶς, = **λίαν**, Σουίδ., ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἀντὶ **ἐπιμανῶς**, ἐν Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. 2. 25· «δεῖ γράφειν ἐπι-

νῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς. Σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει».

ἐπινωτιδεύς, έως, ὁ, εἶδος γαλεοῦ, Ἐπαίνετος παρ' Ἀθην. 294D· τοῦτον ὁ Ἀριστ. καλεῖ **νωτιδανόν, αὐτόθι.** Ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. Τροφ. σ. 70.

ἐπινωτίδιος, ον, (νῶτος) ὁ ἐπὶ τῶν νώτων, Ἀνθ. Π. 6. 21.

ἐπινωτίζω, ῥίπτω ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα, πυρσῷ δ' ἀμφεκαλύφθη ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός, ἐκαλύφθη κρᾶτα πυρσῷ καὶ δεινῷ χάσματι θηρὸς ἐπινωτίσας αὐτό, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 362· ἐφορμῶ κατά τινος ὄπισθεν, «ἐπενώτισεν· ἐφώρμησεν. [Ἄρχιππος] Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ» Ἡσύχ.— Μέσ., λαμβάνω τινὰ ἐπὶ τῶν νώτων μου, ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον Παυσ. παρ' Εὐστ. 1282. 55.

ἐπινώτιος, ον, (νῶτον) ἐπὶ τῶν νώτων, ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον Βατραχομ. 77· ἐπινώτιοι κέχυνται (αἱ ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες) Λουκ. Ἔρωτ. 26.— Κατὰ Πολυδ. (Β', 133) «τὰς δ' ὠμοπλάτας εἰσὶν οἳ καὶ ἐπινώτια καὶ πλάτας ἐκάλεσαν».

ἐπιξαίνω, ξαίνω, «τζουγκρανίζω» τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐρεθίζω τοιούτῳ τρόπῳ τραῦμα μὴ ἐπουλωθὲν ἔτι; Βασίλ. III. 268B.

ἐπιξανθίζω, κάμνω τι νὰ λάβῃ χρῶμα ξανθὸν δι' ὀπτήσεως, καὶ πλευρὰ δελφάκεια ἐπεξανθισμένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλ.» 1.16.

ἐπίξανθος, ον, κλίνων πρὸς τὸ ξανθόν, κιτρινωπός, ἐπὶ λαγωῶν, Ξεν. Κυν. 5. 22· ἐπὶ ἐλάφων, Πολυδ. Ε', 76· ἐπὶ φυτῶν τινων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 4.

ἐπιξεινόομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιξενόομαι,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 764.

ἐπιξεναγία, ἡ, ἐν Ἀρρ. Τακτ. 14. 5, = πρὸς τέσσαρας ξεναγίας, δηλ. 2048 ἄνδρας.

ἐπιξενίζομαι, ἔρχομαι πρός τινα ὡς ξένος, τοὺς ἐπιξενιζομένους πρὸς αὐτὸν δεινῶς κολάζων καὶ ἀναιρῶν Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 717.

ἐπιξενόομαι, Παθ., ξενιτεύομαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις Ἰσοκρ. 418A (ἴδε σημ. Κοραῆ τ. 2. σ. 311)· τό τε γὰρ ἐπιξενοῦσθαι τινὰς ἐν ἄλλοις τεθραμμένοις νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν Ἀριστ. Πολ. 7. 6, 1· φιλοξενοῦμαι, Λουκ. Ἔρωτ. 7· ἦδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξὶν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 764, Πλούτ. 2. 250E, κτλ. **2)** ἔχω σχέσεις ξενίας μετά τινος, εἶμαι στενὸς φίλος τινός, ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς Δημ. 1224. 2, πρβλ. Διόδ. 1. 23, Πλουτ. Νουμ. 4· ἡ ἐπιξενωθεῖσα σώμασι μοῖρα, τὸ μέρος τὸ παρεχόμενον εἰς τὰ σώματα, Ἡράκλειτ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 130. **II.** ὡς Μέσ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1320, ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη, ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλόξενον ὑμῶν ἐπιμαρτυρίαν εἰς ταῦτα ὡς μέλλουσα ν' ἀποθάνω· ἴδε Ἕρμαννον ἐν τόπῳ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιξενοῦμαι· ξενοδοχοῦμαι. ἐπιμαρτύρομαι». **III.** κατὰ τὸν Ἡσύχ. ὡσαύτως = **πορεύεσθαι,** «Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσ(σ)αις».

ἐπίξενος, ὁ ἐπὶ ξένης ὤν, ξένος, Κλήμ. Ἀλ. 450.

ἐπιξένωμα, τό, ξενία, ἢ κατ' ἄλλους τόπος διαμονῆς τῶν ξένων, ξενών, φιλιοῦσθαι λαϊκοῖς εἰς ἐπιξένωμα Εὐστ. Πονημάτ. 245. 17.

ἐπιξένωσις, εως, ἡ, τὸ διατρίβειν ἐν τῇ ξένῃ καὶ συσχετίζεσθαι μετὰ τῶν ἐκεῖ οἰκούντων, Διοδ. Ἐκλογ. 582.

ἐπιξεστικῶς, Ἐπίρρ. παρ' Ἡσυχ. δι' οὗ ἑρμηνεύει τὸ **ἐπιγράβδην,** ἴδε τὴν λέξιν.

ἐπιξέω, ξέω ἢ ξαίνω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 908, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἐπίξηνον, τό, (ξηνός), «ὁ μαγειρικὸς κορμὸς ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι» Σουΐδ.· «ξύλον, ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, οἷον τὸ κρεωκόπον ξύλον (καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπανον)» Ἡσύχ.: τὸ ξύλον ἐφ' οὗ ὁ δήμιος κόπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδίκου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1277, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 318, 355, 359, 365, Εὐστ. 1443. 16.

ἐπιξηραίνω, ξηραίνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 774. Παθ.: ξηραίνομαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 89D, κτλ.· ἔχω διάλειμμα ξηρασίας, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 388. 36. **2)** βάλλω τι ἐπάνω εἴς τι νὰ ξηρανθῇ, «ξύλον εἰς ὃ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1038.

ἐπιξηραντικός, ή, όν, ὁ ἐπιξηραίνων τι, δύναμιν ἔχουσα ἐπιξηραντικὴν Διοσκ. 4. 138 (140).

ἐπιξηρᾰσία, ἡ, ἡ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ξηρασία, Ἱππ. 1169D.

ἐπίξηρος, ον, ξηρὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 969· ὁπωσοῦν ξηρός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15.

ἐπιξοά, ἡ, (**ἐπὶ καὶ ξέω**), ἐπιλέανσις, στίλβωσις, Κάλις εἵλετο ἐπιξοὰν [το]ῦ στρώματος τοῦ ἔνδοι καὶ τοῦ προδόμου Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου $3225Α_{70}$ = Ἐπίδ. Καββαδ. 241_{70}, κτλ.

ἐπίξομεν (Μεγαρ.) «ἐφήξομεν» Ἡσύχ.

ἐπίξυλον· «τὸ ἐπὶ παραστροφίδα τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου» Ἡσύχ.

ἐπίξῡνος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐπίκοινος,** ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, «κοινοὺς τοὺς ὅρους ἐχούσῃ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 442· πρβλ. **ἐπινομία.**

ἐπιξῡνόω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπικοινόω,** φωνὴν ... ἐπεξύνωσεν ἑκάστῳ Νόνν. Δ. 26. 290· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., πορφύρουσα οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπεξυνώσατο βουλῇ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1162· ὅτε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους ὁ αὐτ. Δ. 435.

ἐπιξύω, ξύω, ξύνω ἐπάνω εἴς τι, τυρὸν ἐπιξυσθέντα Πλάτ. Πολ. 405E, πρβλ. Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 907, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11. **2)** ἐγγύθεν παρέρχομαι, παραμείβομαι, ἅπτομαι, ἐπιψαύω, ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεὺς γαῖαν ἐπιξύει Ἄρατ. 650.— Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 389 «ἐπιχρίει, ἐπιξύει. σμῆξαι δέ ἐστι τὸ τὸν ῥύπον ἐπιξῦσαι».

ἐπι-όγδοος, ον, = **ἐπόγδοος,** Ἀρχαῖοι Μουσ.

ἐπιοικοδομά, ἡ, ἴδε **ἐποικοδομή.**

ἐπίοικος μένω, μένω κατ' οἶκον, μεταγεν.

ἐπιοίνιος, ον, (οἶνος) παρὰ τὸν οἶνον ἢ ἐπ' αὐτῷ, Θέογν. 965.

ἐπιοινοχοεύω, κιρνῶ οἶνον, θεοῖς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφροδ. 205

ἐπιόπτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπόπτης,** βροτῶν Ὁμήρου Ἐπιγράμμ. 11.

ἐπίοπτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἔποπτος,** Ὀππ. Ἁλ. 1. 10, Ἄρατ. 25.

ἐπιορκέω, ἐν Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 204 **ἐφορκέω,** καὶ ἐν Δελφ. Ἐπιγραφῇ αὐτόθι 1688. 9 **ἐφιορκέω,** ὡσαύτως καὶ ἐν Λυδ. Ἐπιγρ. αὐτόθι 3137. 78: μέλλ. **-ήσω** Ἰλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 914, κλπ., **-ήσομαι (κατ-)** Δημ. 1269. 24: ἀόρ. **ἐπιώρκησα** ὁ αὐτ. 1204. 20: ἀπαρ. **-ορκῆσαι** Ἡρόδ., κλπ.: πρκμ. **ἐπιώρκηκα** Πλάτ. Νόμ. 948E, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 22, ἐνίοτε γραφόμενον **ἐπιόρκηκα** ἐν Ἡροδ. 4. 68 (ἐπίορκος). Ὀρκίζομαι ψευδῶς, οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος Ἰλ. Τ. 188· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τῶν πραγμάτων εἰς ἃ ὀρκίζεταί τις, τὰς βασιληΐας ἑστίας ἐπιορκεῖν Ἡρόδ. 4. 68· τοὺς θεοὺς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1609, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 7, Δημ. 1204. 20, κτλ.· τὸ πλεῖστον ἀπολ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 298, 428, Νεφ. 402, Πλάτ. κλ.· οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν Δημ. 553. 19· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπ. ὅρκους τινὶ ὁ αὐτ. 1203, ἐν τέλει, πρβλ. Αἰσχίν. 16. 20, κτλ.— Ἀντίθετον τῷ **εὐορκέω,** Ψήφισμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. 196. 56, Χρύσιππ. αὐτόθι 58, ὅστις κάμνει διάκρισιν μεταξὺ τοῦ εὐορκεῖν καὶ τοῦ ἀληθορκεῖν, καὶ μεταξὺ τοῦ ἐπιορκεῖν καὶ τοῦ ψευδορκεῖν:— ἴδε ἐν λ. **ἐξώλεια, ἐπόμνυμι.** **II.** ὡσαύτως ἁπλῶς = **ὄμνυμι,** ὀρκίζομαι, Σόλων παρὰ Λυσ. 117. 34, ὃ ἴδε.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 290.

ἐπιορκία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ψευδὴς ὅρκος, Λατ. perjuria, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 4· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Γοργ. 524E· πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀν. 2. 5, 21· ἐπ. προσφέρεσθαι Δημ. 409. 21.

ἐπίορκος, ον, ἐπὶ ὅρκου ὃν ὠρκίσθη τις ψευδῶς, εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν Ἰλ. Τ. 264· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., ἐν τῇ φράσει ἐπίορκον ὀμόσσαι, ὀμόσαι ψευδῆ ὅρκον, Ἰλ. Γ. 279, Τ. 260, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 280, Θέογν. 432· ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσε Ἀριστοφ. Βάτρ. 150· καὶ οὕτως, ἐπ. ἐπομνύναι (ἴδε ἐν λ. **ἐπόμνυμι**)· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Κ. 332, καί ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε, ὤμοσεν ὅρκον ἀνωφελῆ, μάταιον, ὃν δηλ. αὐτὸς μὲν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἄλλως ἠθέλησαν. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ψευδῶς ὀρκισθείς, ἐπίορκος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 802, Εὐρ. Ἠλ. 1355, Ἀριστοφ. Νεφ. 399, κ. ἀλλ.· ὑπερθ. **ἐπιορκότατος,** Ἀντιφῶν 147. 11.— Ἐπίρρ. **-κως,** Ἡρωδιαν. 6. 9.

ἐπιορκοσύνη, ἡ, = **ἐπιορκία,** Ἀνθ. Π. 12. 250.

ἐπιόσσομαι, Ἀποθ., ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὼ δ' ἐπιοσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, «οὗτοι δὲ ἐπιβλέποντες τὸν θάνατον καὶ τὴν φυγὴν τῶν ἑταίρων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ρ. 381· βλέπω τινὰ ἀτενῶς, ἐν τμήσει, ἐπὶ δ' ὄσσεται .. ἄνδρα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 28· ἐννέα δ' αὐγὰς ἠελίοιο ἐπιόσσεται, μεταφ. ἐπιζῇ, Νικ. Θηρ. 510.

ἐπιουδίς, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Α. Β. 1310, ἐν λ. **αἰφνηδίς.**

ἐπίουρα, ἴδε τὴν λ. **οὖρον.**

ἐπίουρος, ὁ, ἐν χρήσει κατὰ πολὺ ὡς τὸ **οὖρος** (ὡς τὸ **ἐπιβουκόλος** καὶ **ἐπιποιμήν,** ἀντὶ **βουκόλος, ποιμήν**), φύλαξ, ἐπιστάτης, ἐπιμελητής, μετὰ γεν., ὑῶν ἐπίουρος, χοιροβοσκός, Ὀδ. Ν. 405, Ο. 39· βοῶν, φυτῶν Θεόκρ. 8. 6., 25. 1· ἐν Ἀπολλ. Ῥοδίῳ Δ. 652 διάφ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπίκουροι·** σπανιώτερον μετὰ δοτ., Κρήτῃ ἐπ., φύλαξ τῆς Κρήτης, ἐπὶ τοῦ Μίνωος, Ἰλ. Ν. 450· κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1180. **II.** μέρος ξύλου λῆγον εἰς ὀξύ, ἧλος ἐκ ξύλου, δᾳδὸς λιπαρᾶς ἐπίουρον Γεωπον. 10. 61, πρβλ. Φιλόστρ. 544, Ἡσύχ.

ἐπιούσιος, ον, (**ἐπιοῦσα,** ἴδε **ἔπειμι (εἶμι)** II):—ἐπαρκὴς διὰ τὴν ἡμέραν, ἄρτος Εὐαγγ. κ. Ματθ. ϛ', 11, κ. Λουκ. ια', 3· πρβλ. **ἐπηετανός.**—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιούσιος ἄρτος, ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων».—Κατ' Εὐθύμ. Ζυγαβην. (τ. Α', σ. 110): «ἐπιούσιον δὲ προσηγόρευσε, τὸν ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ καὶ ὑπάρξει καὶ συστάσει τοῦ σώματος ἐπιτήδειον· ἢ κατὰ Χρυσόστομον ἐπιούσιον εἶπε τὸν ἐφήμερον».—Κατὰ τὸν Ὠριγέν. περὶ Εὐχῆς 16: «πρῶτον δὲ τοῦτ' ἰστέον ὅτι ἡ λέξις ἡ ἐπιούσιος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων οὔτε τῶν σοφῶν ὠνόμασται οὔτε ἐν τῇ τῶν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ τέτριπται, ἀλλ' ἔοικε πεπλάσθαι ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν».—«πέπλασται δὲ κατὰ τὸ περιούσιος· ἀλλὰ καθὼς τοῦτο σημαίνει τὸ πολύ, τὸ πλῆθος, τὸ περισσόν, τὸ ἄφθονον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ ἐξαίρετον, οὕτω καὶ τὸ ἐπιούσιος, σημαίνει τὸ ἱκανός, τ. ἐ. ἐπαρκής, χρειώδης» σημ. Θ.

Φαρμακίδου ἐν Ζυγαδην. ἔνθ' ἀνωτ. Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 6. σ. 331. κἑξ.

ἐπιόψομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἐπόψομαι**, Ὁμ. Ἰλ. Ι. 167, Ὀδ. Β. 294.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιόψονται· προχειρίσονται. προΐδωσιν. ἐπιλέξονται».

ἐπίπᾰγος, ὁ, (ἐπιπήγνυμι) πεπηγυῖα ἢ πηκτὴ καὶ στερεὰ ὕλη σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πολλῶν πραγμάτων, «τσίπα» ἢ «κροῦστα», Διοσκ. 1.134, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9· ἀλώδης Πλούτ. 2. 627F.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίπαγος· τὸ ἐπὶ τῶν ἑψομένων, ἡ γραῦς».

ἐπίπαγχῠ, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πάγχυ**, Θεόκρ. 17. 104.—Ἐν Ἰλ. Κ. 99, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 292, ἡ ἐπὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ **πάγχυ**, ἀλλὰ χωρίζεται διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος.

ἐπιπαιᾱνίζω, ᾄδω παιᾶνα ἐπί τινος, Διόδ. 5. 29, Πλουτ. Μάρκελλ. 22.

ἐπιπαιανισμός, οῦ, ὁ, ᾠδὴ ᾀδομένη ἐπὶ νίκῃ, Στράβων 421 (κατὰ Κραῆν ἀντὶ **-παιωνισμός**).

ἐπιπαίζω: μέλλ. **-παίξομαι**, περιπαίζω, τινὶ Ἡλιόδ. 10.13· ἀπολ., ἄνθρωπ' ἐπίπαιζε Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1. 16, ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον, ἔνθα τὸ **ἐπιπαίζεται** σημαίνει: εἶναι δεύτερον παιγνίδιον ἐν ὑπαινιγμῷ πρὸς τὸ δεύτερον φαγητόν. **2**) παίζω **ἐπί**, διασκεδάζω, θαλάττῃ Φιλόστρ. 835, Ἡσύχ.

ἐπίπαιμα, τό, «ἐπίπταισμα, πρόσκομμα» Ἡσύχ.

ἐπιπαιστικός, ή, όν, (ἐπιπαίζω) ὁ πρὸς παιδιάν, πρόβλημα ἐπιπαιστικὸν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 448C· (αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσι: πρόβλημά ἐστι παιστικόν).

ἐπιπαιωνίζω = ἐπιπαιανίζω, «ἐπιπαιωνίζουσα· ἀλαλάζουσα» Ἡσύχ.

ἐπιπακτίς, **ίδος**, ἡ, «ἐπιπακτίς, οἱ δὲ ἐλλεβορίνην, οἱ δὲ βόριον· θαμνίσκος μικρός, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων» Διοσκ. 4.107 (109).

ἐπιπακτόω, κλείω καλῶς, τὰς θύρας, «τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον τὸ πακτοῦν καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστίν, ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταὐτὸν τὸ λύειν» κτλ. Πολυδ. Γ', 27 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 608).

ἐπιπᾰλᾰμάομαι = ἐπιμηχανάομαι, ἀμφίβ. ἐν Λουκ. Τοξ. 16.

ἐπιπαλλακεύομαι, πλὴν τῆς νομίμου γυναικός μου **ἔχω** καὶ παλλακήν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρομ. 215.

ἐπιπάλλω, πάλλω πρός τινα ἢ ἐναντίον τινός, βέλη **Αἰσχύλ**. Χο. 161.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπέπηλεν· ἐκλήρωσεν».

ἐπιπᾱμᾰτίς, **ίδος**, ἴδε **ἐπιπάμων**.

ἐπίπαμμα, ἴδε **ἐπίπασμα**.

ἐπιπαμφᾰλάω, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπω, πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες, «πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 127.

ἐπιπάμων, γεν. **-ονος**, (πέπᾱμαι), Δωρ. ἀντὶ **ἐπίκληρος**: ἀνώμαλ. θηλ. **ἐπιπᾱμᾰτίς**, **ίδος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 281, Ἡσύχ., Σουίδ· ἴδε Hemst. Πολυδ. Γ', 20.

ἐπίπαν ἢ **ἐπὶ πᾶν**, Ἐπίρρ., ἐν συνόλῳ, καθόλου, ἐν γένει, περίπου, συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατὰ μέσον ὅρον, Ἡρόδ. 4. 86, Θουκ. 5. 68· ἔωθε γὰρ τοῦτο ὡς ἐπίπαν ποιέειν πρὸς τὸν ζέφυρον Ἡρόδ. 2. 68· τὸ ἐπ. 6. 46· ὡς **τὸ ἐπ**. 7. 50, 1· εἰς ἐπ. Ξενοφάν. 3. 4. **2**) ἐξ ὁλοκλήρου, ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος, «οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 42, Ἱκέτ. 822. **3**) περίπου, τοὐλάχιστον, τετραδάκτυλον τὸ ἐπ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783. **II**. ἐπίθ. **ἐπίπαντες**, πληθ., ἁπαντᾷ ἐν Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. [ᾰ Ἀττ., Αἰσχύλ. Πέρσ. ἔνθ' ἀνωτ., Meineke εἰς Μένανδ. σ. 51].

ἐπίπαππος, ὁ, ὁ τοῦ πάππου πάππος, Λατ. atavus, Πολυδ. Γ', 18· ἢ πρόπαππος, ὁ τοῦ πάππου πατήρ, Λατ. proavus, Ἡσύχ., Εὐστ. Πονημ. 39. 58.

ἐπιπαραγίγνομαι, Ἀποθ., ἐπὶ στρατηγῶν, ἔρχομαι ὅπως διαδεχθῶ τινα ἐν τῇ στρατηγίᾳ, Πολύβ. 1. 31, 4· ἐπὶ γεγονότων, ἐπισυμβαίνω, μυριάκις δὲ ἔκ τινος τύχης ἐπιπαραγίγνεται καὶ τοῖς νέοις Ἴουγκος παρὰ Στοβ. 587. 41.

ἐπιπαράγω, φέρω ἐπάνω, τὴν χεῖρα ἐπιπαράγειν ἐπὶ τὸ στῆθος Ἱππ. Μοχλ. 848, ἔνθα ὅμως ὁ Δινδ. γράφει παράγειν.

ἐπιπαρανέω, ἔτι μᾶλλον ἐπισωρεύω, Θουκ. 2.77.

ἐπιπαρασκευάζομαι, παρασκευάζω, προμηθεύω προσέτι δι' ἐμαυτόν, καὶ εἴ τις τι ἐνδεόμενος γνοίη τοῦτο ἐπιπαρασκευάσαιτο Ξεν. Κύρ. 6. 3,1.

ἐπιπάρειμι, (εἰμὶ) πάρειμι ὡσαύτως, ὡς ᾔσθοντο καὶ τοὺς μετὰ Ἀριστέως ἐπιπαρόντας Θουκ. 1. 61· ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, παρουσιασθέντος ἐκεῖ, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 26· παρευρίσκομαί που, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἐπιπαρὼν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 20.

ἐπιπάρειμι, (εἶμι) πορεύομαι ἐπὶ ὑψηλοῦ μέρους παραλλήλως πρός τινα πορευόμενον κάτωθεν, οὕτω τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας πορευόμενοι οἱ μὲν τῇ ὁδῷ κατὰ τοὺς γηλόφους, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὄρος ἐπιπαριόντες, ἐπιπαραπορευόμενοι, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 30, κτλ.·— προσβάλλω τινὰ ἐκ τοῦ πλαγίου, μετὰ δοτ., ἐπιπαριὼν τῷ δεξιῷ Θουκ. 5.10. **2**) ἔρχομαι εἰς βοήθειάν **τινος**, **ὁ** αὐτ. 4. 108, κτλ.· εἰ δέοι τι.., ἐπιπαρῆσαν (κοινῶς -παρῆσαν) οὗτοι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 23, πρβλ. 30 (ἐπιπαριόντας). **3**) παρουσιάζομαι ἔμπροσθεν ἢ ἐνώπιον στρατεύματος ὅπως ἀγορεύσω (πρβλ. **πάρειμι** IV. 2), Θουκ. 4. 94, 6. 67., 7.76· ἄνευ τοιούτου σκοποῦ, ἐπ. κατὰ πρόσωπον Πολύβ. 5. 83,1. **4**) ἐπισκέπτομαι διερχόμενος, Φρυγίαν, Μυσίαν, κτλ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 5.7.

ἐπιπαρεμβάλλω, παρεμβάλλω προσέτι ἢ πλησίον, ἐπιπ. φάλαγγα, παρατάττω αὐτὴν ἐκ νέου, Πολύβ. 12. 19, 6. **II**. ἀμετάβ., ἔρχομαι εἰς γραμμὴν μετ' ἄλλων, ὁ αὐτ. 3. 115, 10., 11. 23, 4, κτλ.

ἐπιπαρέξειμι, (εἶμι), ἐξέρχομαι ἐπί τι, ἐπιπαρεξιὼν ὁ ἥλιος Ἀριστ. Προβλ. 15.7.

ἐπιπαρέρχομαι, Ἀποθ., προχωρῶ πορευόμενος παρά τι μέρος, ἐπιπαρῆλθεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τὴν ὄχθην Δίων Κ. 40. 35· κατὰ τὰ μετέωρα ὁ αὐτ. 47. 35.

ἐπιπάροδος, ἡ, ἐπὶ τοῦ χοροῦ θεάτρου, δευτέρα πάροδος; «καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος ὡς πάλιν εἰσιόντων μετάστασις, ἡ δὲ μετὰ ταύτην εἴσοδος ἐπιπάροδος» Πολυδ. Δ', 108.

ἐπιπαροίχομαι, παρέρχομαι μετά τι, τεσσάρων ἤδη χρόνων ἐπιπαρῳχηκότων τῷ διωγμῷ Πέτρ. Ἀλεξάνδρ. ἐν Συντ. Ἱερ. Κανόν. τ. 4, σ. 394, ἔκδ. Ῥάλλη καὶ Ποτλῆ.

ἐπιπαροξύνω, ἔτι μᾶλλον παροξύνω, Δίων Κ. 44. 35, Ἀχ. Τάτ. 1. 8.— Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων πασχόντων ἐκ πυρετοῦ, ὑποφέρω ἐκ διαδοχικῶν παροξυσμῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 940· ἐπὶ ἕλκους, ἔτι μᾶλλον φλεγμαίνομαι, κοινῶς «θυμώνω», ὁ αὐτ. 81 Η.

ἐπῐπαρορμάω, ἔτι μᾶλλον παρορμῶ, παροτρύνω, πρός τε τὸν πόλεμον ἐπιπαρορμῶντα τοὺς Ἀθηναίους Πλούτ. 2.118F.

ἐπίπασμα, τό, τὸ ἐπιπασσόμενον ἐπί τινος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 15.114 (κοινῶς **ἐπίπαμμα**).

ἐπιπάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-πάσω** [ᾰ]. Πασπαλίζω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς πάσσε Ἰλ. Δ. 219, πρβλ. Ε. 401· τι ἐπί τι Ἡρόδ. 4. 172· τινί τι Ὀρφ. Λιθ. 449, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 15. 3· μετ' αἰτ. μόνον, τὰς εἰρωνείας ὁ αὐτ. ἐν Ἀλιεῖ 22· ἀπολ., Θεόκρ. 2.18.— Παθ., ἄλφιτα ἐπιπασθέντα Πλάτ. Πολ. 405E.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 309.

ἐπιπαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιπάσσω**, δεῖ ἐπιπάσσειν, Ἄντυλ. παρ' Ὀρειβ. II.70,12.

ἐπίπαστος, **ον**, ἐπιπεπασμένος, «πασπαλισμένος», τευθὶς Φιλόξ. 2.16. **II**. **ἐπίπαστον**, τό, εἶδος πλακοῦντος ἐπιπεπασμένου διὰ παντοίων καρυκευμάτων, κυρίως ἁλμυρῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 103, 1089· λιπαροῖς ἐπιπάστοις Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 3· ἀλλὰ (ἐξυπ. τοῦ φάρμακον) ἔμπλαστρον, Ἱππ. 48. 26, Θεόκρ. 11. 2· πρβλ. Βλωμφ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 488.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίπαστα· τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλφιτα· οὕτως γὰρ ἤσθιον αὐτά».

ἐπιπᾰτᾰγέω, κάμνω πάταγον ἢ θόρυβον πρός τι, ἐπιπαταγοῦντες κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ **Μένανδρ**. Προτίκτωρ 127, ἔκδ. Hoesch.

ἐπιπατάσσω, πατάσσω τι **προσέτι**, **Μεταγεν**.

ἐπιπάττω, = **ἐπιπάσσω**.

ἐπιπάτωρ, **ορος**, ὁ, (πᾰτὴρ) μητρυιός, Πολυδ. Γ', 26.

ἐπιπαύω, = **παύω**, Διοσκ. 2. 24 (μετὰ διαφ. γραφῶν).

ἐπιπαφλάζω, παφλάζω ἐπί τινι, κύματα ἐπ. αἰγιαλοῖσιν Κόϊντ. Σμ. 11. 229, Νόνν. Δ. 1. 237.

ἐπιπᾰχύνω, κάμνω τι ἔτι παχύτερον, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 761.

ἐπίπεδος, **ον**, ἐπὶ τοῦ πέδου, τοῦ ἐδάφους, στοαὶ ἐπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπερῷοι, Διον. Ἀλ. 3. 68.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίπεδον· ἐπὶ τὴν γῆν. χαμόγαιον. ἰσόπεδον». **II**. ἐπίπεδος, ὡς νῦν, Πλάτ. Κριτί. 112Α· χωρίον Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 29, κτλ.· οὐκ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ αὐτόθι 6. 4, 14:— ἀνώμαλ. συγκρ. **-πεδέστερος**, αὐτόθι 7.4,13. **III**. ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, ἐπίπεδος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στερεός**, Πλάτ. Φίληβ. 51C· εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μέν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα Τίμ. 32Α· ἐπ. γωνία αὐτόθι 54E·— **ἐπίπεδον**, τό, ἐπίπεδος ἐπιφάνεια (τὸ γενικὸν ὄνομα εἶναι **ἐπιφάνεια**), ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 528D· μήκους καὶ ἐπ. καὶ βάθους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 817E. **2**) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὡς π. χ. οἱ ἀριθμοὶ δύο καὶ τρία ἐκαλοῦντο πρῶτοι ἐπίπεδοι, τὰ δὲ τέσσαρα καὶ ἐννέα πρῶτοι τετράγωνοι, Πλούτ. 2.1017D· τὰ γὰρ πεντήκοντα καὶ τέσσαρα μεσούσης ὅρον ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι συγκείμενον ἔκ τε τῆς μονάδος καὶ τῶν πρώτων δυοῖν ἐπιπέδων καὶ δυοῖν τετραγώνων καὶ δυοῖν κύβων (πρῶτοι **δὲ** κύβοι ἐλέγοντο οἱ ἀριθμοὶ 8 καὶ 21) ὁ αὐτ. 2. 415E· ὁ ἰσόπλευρος καὶ ἐπ. ἀριθμός, τετράγωνος ἀριθμός, Πλάτ. **Θεαίτ**. 148Α.— Ἐπίρρ. **ἐπιπέδως**, ἐξ ἐπιπολῆς, Νικόμ. 101.

ἐπιπεδόω, καθιστῶ τι ἐπίπεδον, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἐπιπεδωθήσονται τετραγωνικῶς ἀναλυθέντες εἰς μονάδα Νικομ. Ἀριθμ. σ. 83 D.

ἐπιπέδωσις, ἡ, τὸ ἐπιπεδοῦντι, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἀριθ. σ. 83B.

ἐπιπειθείη ἢ **-ίη** [ῑ], ἡ, πεποίθησις, πίστις, ἐλπὶς δὲ πάν-

τας κἀπιπειθεῖ τρέφει Σιμωνίδης παρὰ Στοβ. τ. 3. σ. 284, ἔκδ. Gaisf.

ἐπιπειθής, ές, ὑποχείμενος, τὸ μὲν ὡς ἐπιπειθὲς λόγῳ, τὸ δέ, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1, 7, 13, Τίμων 1.

ἐπιπείθομαι, πείθομαι εἰς τοὺς λόγους τινός, εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται ἀνδρῶν οἴκαδ' ἴμεν Ἰλ. Ρ. 154· καταπείθομαι, συγκατανεύω, ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ Ὀδ. Β. 103. **2)** ἐμπιστεύομαι εἴς τι, ἔχω πεποίθησιν, μαρτυρίοισιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1095, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 32· περὶ τοῦ **ἐπέπιθμεν**, ἴδε **πείθω**. **3)** συγκατατίθεμαι, ὑπακούω, τινὶ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 369· εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι Σοφ. Ἠλ. 1472.

ἐπιπείρω, μόνον παρ' Ἡσυχ. «ἐπιπείρει· μοιχεύεται ἢ μοιχεύει», — ὡς εἶναι ἐν χρήσει τὸ **περαίνω** ΙΙ.

ἐπιπελάζω, πελάζω ἐπί, φέρω τι πλησίον τινός, πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ πελάσαι Εὐρ. Ι. Τ. 881, ὡς ὁ Seidl. ἀντὶ παλαῖσαι (ἀντίγρ. Παλ.). Ὁ Nauck ἀναγινώσκει **πελάσσαι**, ὁ δὲ Paley νομίζει ὅτι ἡ **ἐπὶ** πλεονάζει.

ἐπιπέλομαι, Ἀποθ. (πέλω), ἐπέρχομαι, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται Ὀδ. Ν. 60· ἐνσκήπτω, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι Ο. 408:— ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. συγκεκομμ. μετοχῇ ἀορ. **ἐπιπλόμενος**, ἐπερχόμενος, πλησιάζων, ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε Ὀδ. Η. 261, Ξ. 287· ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 87, πρβλ. Θ. 493 (ἴδε ἐν λ. **ἐνιαυτός**)· ἐπιπλ. νυκτί, ἐπιπλ. ἠοῦς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1231, κτλ.· ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. Γ. 25, 127· ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, προσβάλλων, ἐπιτιθέμενος, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐπερχόμενος**, ὁ αὐτ. Δ. 465, Γ. 127· οὕτως ἐπὶ νέφους, ἰὼ σκότου νέφος.. ἐπιπλόμενον ἄφατον Σοφ. Ο. Τ. 1314.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπλομένων· κυκλουμένων, ἐπερχομένων».

ἐπιπεμπτέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιπέμπω**, δεῖ ἐπιπέμπειν, Ἀλέξ. π. Σχημ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 93.

ἐπίπεμπτος, ον, = 1—$^1/_5$, ἐπὶ δανείων φερόντων τόκον τὸ $^1/_5$ τοῦ κεφαλαίου, ἤτοι 20 τοῖς ἑκατόν, ναυτικὸν ἐπ. Ξεν. Πόροι 3, 9, πρβλ. Βοικχίου Π. Οἱ. 1. 164-186, καὶ ἴδε τὴν λ. **ἐπίτριτος**. **ΙΙ.** = **πέμπτος**, Εὔπολ. κ. ἀλλ., παρ' Ἀρπ. «τοὐπίπεμπτον, τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἐν δίκῃ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 17.

ἐπιπέμπω, στέλλω κατόπιν ἢ πάλιν, ἀγγελίας, ἀγγέλους ἐπ., μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 160, 4. 83. **2)** ἐπὶ τῶν θεῶν, πέμπω εἴς τινα, ὄψιν ὁ αὐτ. 7. 15· χάριν Πινδ. Ἀποσπ. 45· ἔρωτά τινι Πλάτ. Φαῖδρ. 245Β· ἀλλ' ἰδίως ὡς ποινήν, πέμπω κατ' ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός, Λατ. immittere, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει Εὐρ. Φοιν. 811· κινδύνους τινὶ Λυσ. 105. 9· δεσμοὺς καὶ θανάτους Πλάτ. Κρίτων 46C· ἀνάγκην τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 62C· ἀποστέλλω ἐναντίον, τινὶ Ἀππ. Καρχηδ. 49. **ΙΙ.** στέλλω προσέτι, ἄλλην στρατιὰν Θουκ. 7. 15· πρὸς τὸ στράτευμα ἄλλην ὠφέλειαν ὁ αὐτ. 6. 73. **2)** στέλλω χορηγῶν ἢ προμηθεύων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 235, πρβλ. Πολύβ. 6. 15, 4.

ἐπίπεμψις, εως, ἡ, ἡ εἴς τινα τόπον ἀποστολή, διὰ τὴν .. ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπ. Θουκ. 2. 39, πρβλ. Λουκ. Φαλ. Πρῶτ. 3, Διογ. Λ. 10. 100.

ἐπι-πένθ-εκτος, ον, = **ἐπιπενταμερής**, Νικομ. Εἰσαγωγ. Ἀριθμ. 1. 21.

ἐπι-πέντα-μερής, ές, = 1+$^5/_6$, ὁ αὐτ. πρβλ. **ἐπιμόριος**.

ἐπι-πεντ-ένατος, ον, = 1+$^5/_9$, ὁ αὐτ.

ἐπιπεραίνω, = **ἐπιπείρω**, εἴ τις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ζῶσαν ἐπιπεραίνει Ἀρτεμιδ. 1. 79 (ζῶσαν ἔτι περαίνει Reisk καὶ Reiff).

ἐπίπερθεν, Ἐπίρρ. = **ἐφύπερθεν**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπίπεδα**, Πλάτ. Θεαίτ. 173Ε (Πινδ. Ἀποσπ. 226).

ἐπιπεριελίσσω, περιτυλίσσω ἐκ δευτέρου, τι περί τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803.

ἐπιπεριτρέπω, περιτρέπω πρός τινα σκοπόν, Μ. Ἀντων. 8. 35.

ἐπιπερκάζω, γίνομαι μέλας, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν ὡριμαζουσῶν, ὡς δ' ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχί, τώρα δὲ ὅτε αἱ μιαραὶ τρίχες ἐμαύρισαν τὸ πρόσωπόν σου, Ἀνθ. Π. 11. 36.

ἐπίπερκνος, ον, κάπως μέλας, ἐπὶ σταφυλῶν ὡριμαζουσῶν· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ χρώματος λαγωῶν τινων, Ξεν. Κυν. 5, 22 (ὑποδεέστερα ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐπίπερκος**), Πολυδ. Ε΄, 67.

ἐπιπετάννῡμι: μέλλ. **-πετάσω**, ἁπλώνω τι ἐπί τι, τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας Ξεν. Κυν. 5, 10. — Παθ., τέφρη δ' ἐπιπέπτατο πολλὴ Κόϊντ. Σμ. 14. 25.

ἐπιπέτομαι: μέλλ. **-πτήσομαι**, Ἡρόδ. 7. 15, Λουκ.: ἀόρ. **ἐπεπτάμην** ἢ **-όμην** (ἴδε **πέτομαι**)· μεταγεν. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ **ἐπέπτην**, μετοχ. **ἐπιπτάς**, Ἀνθ. Π. 11. 407, Ἀλκίφρων 3. 59: Ἀποθ. Πέτομαι ἐπὶ ἢ πρός τινα, ἅλτο δ' οἰστὸς ὀξυβελής καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων Ἰλ. Δ. 126· ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις Ν. 821, Ὀδ. Ο. 160, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 15, Ἀριστοφ. Ὄρν. 48, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 19. **2)** μετ' αἰτ., πέτομαι ὑπεράνω, ὃς ἄβροχα πεδία καρποφόρα τε γᾶς ἐπιπετόμενος ἰαχεῖ Εὐρ. Ἑλ. 1486· γῆν καὶ θάλασσαν Ἀριστοφ. Ὄρν. 118, πρβλ. 1471 (ὡσαύτως, ἐπ. ἀρούραις Αἰλ. π. Ζ. 17. 16)· μεταφ., καινὰ καὶ θαυμαστὰ ἐπιπ., πετῶ πρός τι, τρέχω μετὰ σπουδῆς κατόπιν τινὸς .., αὐτόθι 1471· ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι Πλάτ. Πολ. 365Α. **3)** μετὰ γεν., πέτομαι κατά τινος, διὰ τὸ τὸν ἄρρενα .. ἐπιπετόμενον συντρίβειν (τὰ ᾠά), περὶ τοῦ ταώ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 9.— Πρβλ. **ἐφίπταμαι**, **ἐπιποτάομαι**.

ἐπί-πετρον, τό, φυτόν τι ἐπὶ πετρῶν ἢ πετρωδῶν τόπων φυόμενον, εἶδος ἀειζώου (sedum), Ἱππ. 874G, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 44, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 3· γραφόμενον **ἐπίπτερον** ἐν Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 2.—Ὁ Ἡσύχ. ἁπλῶς λέγει: «εἶδος βοτάνης παρὰ Θεοφράστῳ».

ἐπιπηγάζω, κάμνω νὰ ἀναβλύζῃ, νὰ ῥέῃ, τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 323.

ἐπίπηγμα, τό, τὸ ἐπί τινος προσπεπηγμένον, Φίλων Βελοπ. 54. 5.

ἐπιπήγνῡμι ἢ **-ύω**, στερεώνω, θεμελιώνω τι, ἀψίδων ἐπέπηξε βάσιν Παύλ. Σιλεντ. Ἔκφρ. Μεγάλ. Ἐκκλ. 497. **ΙΙ.** κάμνω τι νὰ πήξῃ ἢ παγώσῃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ δὲ παγετὸς ἐπιπήξας Ξεν. Κυν. 5, 1.—Παθ., μετ' ἀμεταβ. πρκμ. **ἐπιπέπηγα**, ὅταν ἀνίῃ καὶ πάλιν ἐπιπηγνύηται, ἐπὶ πάγου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 13, 2.

ἐπιπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι**, Πλάτ. Λύσ. 216Α:—Πηδῶ κατεπάνω τινός, ἐπιπίπτω, προσβάλλω, ἀγρίας ἐπ. τινὶ Ἀριστοφ. Σφ. 705, πρβλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπ. τῷ λόγῳ Πλούτ. 2. 512D· ἐπὶ ἀρρένων ζῴων, ἐπιπηδῶν ὀχεύει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2. 4, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 254Α.

ἐπιπήδησις, εως, ἡ, ἐφόρμησις, ἐπίθεσις, Πλούτ. 2. 76C, 916D, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ζῴου, ὄχευσις, ὁ αὐτ. 2. 768Ε.

ἐπίπηξ, ὁ, = **ἐπίπηγμα**, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 40· κλῶν πρὸς ἐγκεντρισμόν, ἔνθεμα, Γεωπ. 4. 12, 8.

ἐπίπηξις, εως, ἡ, σκλήρυνσις, νάρκωσις, τοῦ σώματος Matth. Med. σ. 291.

ἐπιπήσσω = **ἐπιπήγνυμι**, Γλωσσ.

ἐπίπηχυς, υ, «οὐ (τοῦ πήχεως) τὸ μὲν ἄνωθεν ἐπίπηχυ, τὸ δὲ κάτωθεν ἀγοστός» Πολυδ. Β΄, 140· «ἐπίπηχυ· τῶν πηχῶν τὸ ἄνω» Ἡσύχ.

ἐπιπιέζω, πιέζω ἐπάνω, ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν, «τουτέστιν ὁ Ὀδυσσεὺς ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἐκώλυε τὸ στόμα τοῦ Ἀντίκλου μὴ λαλῆσαί τι» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 287· εἴπετο δ' αὐτὸς λαιὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1335.

ἐπιπιεσμός, ὁ, τὸ ἐπιπιέζειν, Γαλην. τ. 8, σ. 19D, 156F.

ἐπιπικραίνω, κάμνω τι ἔτι πικρότερον, ὀξύτερον, ἄλλως δὲ (τὸ ὕδωρ) οὔτε δίψαν παύει, ἀλλ' ἐπιπικραίνει Ἱππ. Ὀξ. 394.

ἐπίπικρος, ον, κάπως πικρός, Ἰωσήπου κατὰ Ἀπίωνος 2. 38 (διάφ. γραφ. ἐπὶ μικρόν).

ἐπιπικρόω: μέλλ. **-ώσω**, = **ἐπιπικραίνω**, Ἐμπεδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 76.

ἐπιπίλναμαι, Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ἐπικ., προσπελάζω, ἔρχομαι πλησίον, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται Ὀδ. Ζ. 44.

ἐπιπίμπλημι, πληρῶ ἐντελῶς, σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 975.

ἐπιπίνω [ῑ]: μέλλ. **-πίομαι**: ἀόρ. **ἐπέπιον**: πρκμ. **-πέπωκα**. Πίνω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ἱππ. Διαίτ. Ὀξ. 393, Ἀριστοφ. Εἰρ. 712· ἐπ. τοῦ οἴνου, μέρος τοῦ οἴνου, Πλάτ. Πολ. 372Β· ἰδίως, πίνω μετὰ τὴν βρῶσιν, κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων Ὀδ. Ι. 297· θύννεια .. καταφαγών, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον .. χέσ Ἀριστοφ. Ἱππ. 354, πρβλ. Πλ. 1133· ἐπ. μετὰ τὸν σῖτον οἶνον Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28:—ἀπολ., τὸ πρῷ ἐπιπίνειν Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 2. 3.—Πρβλ. **ἐπινιπτρίς**.

ἐπιπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**, πίπτω ἐπάνω εἴς τινα ἢ εἴς τι, ἐπέπιπτον ἀλλήλοις Θουκ. 7. 84· ἐπί τι Ξεν. Οἰκ. 18, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 5:—μεταφ. ὡς τὸ Λατ. incidere, ἐπί τι Ἰσοκρ. 100Α· λογισμὸς ἐπιπίπτει τινὶ Πλουτ. Ὄθων 9. **ΙΙ.** ἐπιπίπτω, ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινὶ Ἡρόδ. 4. 105, Θουκ. 3. 112· ἀφυλάκτῳ αὐτῷ ἐπ. Ἡρόδ. 9. 116· ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ Θουκ. 1. 117· ἀπαρασκεύοις τοῖς ἐναντίοις Ξεν. Κύρ. 7. 4, 3· ὡσαύτως, ἐς τοὺς Ἕλληνας Ἡρόδ. 7. 10:—ἐπὶ θυέλλης, τοῖσι βαρβάροισι ὁ Βορέης ἐπέπεσε ὁ αὐτ. 7. 189· χειμὼν ἐπιπεσὼν Πλάτ. Πρωτ. 344D· ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων, ἐπιπίπτουσι δὲ τοῖς ἄλλοις μάλιστα Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 17· ἐπὶ νόσων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281· ἡ νόσος ἐπ. τοῖς Ἀθηναίοις Θουκ. 3. 87, πρβλ. 2. 48· οὕτως ἐπὶ λύπης, δυστυχημάτων, κτλ., οὐχὶ σοὶ μόνα ἐπέπεσον λῦπαι Εὐρ. Ἀνδρ. 1042, κτλ.· ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ ταῖς πόλεσι Θουκ. 3. 82, κτλ. **2)** ἐπακολουθῶ, ἐπ. ῥῖγος πυρετῷ Ἱππ. Ἀφ. 1251.

ἐπιπίσσω· «ἐπιπίσσειν· ἐπιπάσσειν» Ἡσύχ.

ἐπιπιστεύω = **πιστεύω**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 2, 4.

ἐπίπιστος, ον, διάφ. γραφ. ἐν Θεοκρ. 11, 2 ἀντὶ **ἐπίπαστος**.

ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, (πιστόω) ἐπιβεβαίωσις τῆς πιστώσεως, ἐν τῇ Ῥητορ., πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 266Ε.

ἔπιπλα, τά, ἐργαλεῖα, σκεύη, «ἔπιπλα», κινητὴ περιουσία («τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων» Πολυδ. Γ', 10· «ἱμάτια γυναικεῖα. ἢ χρήματα, ἢ σκεύη, τὰ μὴ ἔγγ(ε)ια. ἀλλ' ἐπιπόλαια» Ἡσύχ.), Λατ. supellex, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀκίνητα, Ἡρόδ. 1. 150, 164., 7. 119, κ. ἀλλ., Σοφ. Ἀποσπ. 7, Θουκ. 3, 68, Ἰσαῖος 72. 41, πρβλ. ἰδίως Ξεν. Οἰκ. 9, 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 21. (Ὁ τύπος **ἐπίπλοα** ἀπαντᾷ ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ Ἡροδ. 1. 94, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέως, διότι ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὴν γραφὴν **ἔπιπλα**· φαίνεται τοὐλάχιστον ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τῆς προθ. **ἐπὶ** (ὡς τὸ **διπλόα** ἐκ τοῦ **δίς**), οὐχὶ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **ἐπίπλοος**).

ἐπιπλαδάω, εἶμαι πλαδαρὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Φίλων 2. 418.

ἐπιπλάζομαι: μέλλ. **-πλάγξομαι**: ἀόρ. **ἐπεπλάγχθην**, Παθ. Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ἐπί τινος, πόντον ἐπιπλαγχθεὶς Ὀδ. Θ. 14· πόντον ἐπιπλάγξασθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1066.— Τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 127.

ἐπιπλᾰνάομαι, = **ἐπιπλάζομαι**, γῆν Δημόκριτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 357· ἐπιπολάζω, δακρύων τοῖς ὄμμασιν ἐπιπλανωμένων Ἡλιόδ. 7. 17, πρβλ. 3. 5· ἀπολ., κιττὸς ἐπιπλανώμενος, ἑφέρπων, Λόγγος Α. 2.

ἐπιπλᾰνήτης, ου, ὁ, περιπλανώμενος, Welck. Συλλ. Ἐπιγραμμ. 32. 11.

ἐπίπλαξις = **ἐπίπληξις**, ἐπιπλάξιες, ἐπιπλήξεις, Τίμ. Λοκρ. 103E.

ἐπίπλασις, ἡ, ἐπίθεσις ἐμπλάστρου, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 9.

ἐπίπλασμα, τό, ἔμπλαστρον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

ἐπιπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-άσω** [ᾰ]: — ἐπιθέτω ἢ ἐπαλείφω τι ἐπάνω εἴς τι, γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον Ἡρόδ. 2. 38· τι ἐπί τι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 2· τί τινι Γαλην. **II.** «βουλλώνω», «στουπώνω», τὰ ὦτα Ἀριστ. Προβλ. 3. 27· τοὺς πόρους Θεοφρ. π. Αἰσθ. 8.

ἐπιπλαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιπλάσσω**, δεῖ ἐπιπλάσσειν, Γεωπ. 16. 18.

ἐπίπλαστος, ον, ὁ ἐπιπεπλασμένος, ἐπαληλιμμένος, ἐπὶ προσώπου ἐψιμυθιωμένου, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.:— μεταφ., πλαστός. ψευδής, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.:— μεταφ., πλαστός, ψευδής, δακρύων ἐπιπλάστων Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7, Ἔρωτ. 3.— Ἐπίρρ. **-τως**, Μ. Ἀντων. 2. 16.

ἐπιπλαστώδης, ες, ἐπιπλασματώδης, ὅμοιος ἐπιπλάσματι, Matth. Med. σ. 276.

ἐπιπλᾰτάγέω, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω κροτῶν τὰς χεῖρας, μετὰ δοτ., τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, «ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 9. 22.

ἐπίπλατορ (Λακωνικ.) «πλακοῦντος εἶδος» Ἡσύχ.

ἐπιπλᾰτύνω, ἔτι μᾶλλον πλατύνω, ἐπεκτείνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8, ἐν τῷ Παθ.

ἐπίπλᾰτυς, υ, πλατὺς τὸ ἄνω μέρος, ἐπίπεδος, Ἀρχιμήδ. περὶ Κωνοειδ. κ. Σφαιρ. ἐν τῷ προοιμ.· οὕτως **ἐπιπλατής**, ές, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 5, 3· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 539.

ἐπίπλεκτος, ον, ἐπιπεπλεγμένος, πλεκτός, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Rang. Ant. hel. 863.

ἐπιπλέκω, πλέκω ἐπί τινος, Ἀνθ. Π. 12. 256, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 16. **II.** ἐν τῷ Παθ., ἐμπλέκομαι, συμπλέκομαι μετά τινος, τὰς ἐπιβολὰς τὰς Ἀννίβου ταῖς .. πράξεσιν ἐμπεπλέχθαι Πολύβ. 4. 28, 2, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλ. 31, 8, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 8· ἐμπεπλέχθαι τινὶ Στράβ. 662· ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν μετά τινος, Διοδ. Ἐκλογ. 575. 51, Ἀθήν. 211E.

ἔπιπλεος, έα (Ἰων. έη), εον, ἐντελῶς πλήρης, κρεῶν, ἀγαθῶν πάντων Ἡρόδ. 1. 119., 3. 18., 6. 139:— Ἀττ. **ἔπιπλεως**, ων, Πλουτ. Ἀντών. 85.

ἐπίπλευρος, ον, «τὰ ἐπίπλευρα· τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς ὑπὸ τὰς μασχάλας» Ἡσύχ.— πλάγιος, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 268.

ἐπίπλευσις, εως, ἡ, τὸ πλέειν ἐναντίον τινός, ἐπ. ἔχειν, τὸ νὰ δύναταί τις νὰ προσβάλῃ τινὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν πνέει ὁ ἄνεμος, σφῶν ἐχόντων τὴν ἐπίπλευσιν ἀπὸ τοῦ πελάγους Θουκ. 7. 36.

ἐπιπλέω, Ἰων. **-πλώω** (ἀμφότερα παρ' Ὁμ.): μέλλ. **-πλεύσομαι**: Ἐπικ. 6' ἑν. ἀορ. 6' **ἐπέπλως**: μετοχ. **ἐπιπλώς**, ἀλλὰ (Ἰλ. Γ. 47) **ἐπιπλώσας**. Πλέω ἐπί τινος, ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα Ἰλ. Α. 312, Ὀδ. Δ. 842· πόντον ἐπιπλώων Ε. 284· πόντον ἐπέπλως Γ. 15· ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον Ἰλ. Ζ. 291· ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ Ὀδ. Ι. 227, κτλ. **II.** πλέω ἐναντίον τινός, προσβάλλω διὰ θαλάσσης, νησοῖν ἐπ. τινὶ Ἡρόδ. 5. 86· τῇ Κερκύρᾳ Θουκ. 3. 76· ἐπί τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 11, κτλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 70., 6. 33· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 3. 80:— καθόλου, πλέω ἐμπρός, αἱ δὲ λοιπαὶ (νῆες) τῶν Ῥωμαίων ἐπιπλέουσαι κατὰ βραχὺ συνηθροίζοντο Πολύβ. 1. 25, 4, κτλ. **III.** ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι ἐπιβάτης πλοίου, πλέω, ταξειδεύω, τῶν δὲ ἐπιπλεόντων μετά γε τοὺς στρατηγοὺς οἳ δὲ ἦσαν Ἡρόδ. 7. 98., 8. 67, Θουκ. 2. 66· ἐπὶ στρατηγῶν ἢ ναυάρχων καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν, τοὺς ἐπὶ τῶν νεῶν ἐπ. στρατηγοὺς Ἡρόδ. 5. 36· ναύαρχος Θουκ. 3. 16· σύμβουλος αὐτόθι 76· ταμίας Δημ. 1188. 20:— ὡσαύτως, οἳ δὲ ἐπέπλεον ταῖς ἐμπορίαις, ἐταξείδευον ὡς ἐπιμεληταὶ ἢ ἐπιστάται τῶν ἐμπορευμάτων, ὁ αὐτ. 1285. 9· καί, ὁ ἐπιπλέων, ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου, ὁ αὐτ. 885. 17. **IV.** παραπλέω, γῆν Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 143., 4. 36, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδ. 11. **V.** πλέω κατόπιν, ἐπὶ παντὶ τῷ στόλῳ Πολύβ. 1. 50, 5. **VI.** πλέω ἐπί τινος, ἐπιπλέω, ἐπ' αὐτοῦ (ἐξυπ. τοῦ ὕδατος) Ἡρόδ. 3. 23· ἐπὶ τῆς θαλάσσης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37 ἐν τέλ.· ἐπὶ τῷ ὕδατι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 7, 16· παγοδρομῶ, ἀλλ' ἐπέπλεον ὀλισθαίνοντες ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς ποσὶ Πολύβ. 3. 55, 2 καὶ 4.

ἔπιπλεως, ων, Ἀττ. ἀντὶ **ἔπιπλεος**, ὃ ἴδε.

ἐπίπληγμα, τό, ἐπίπληξις, Ἐτυμ. Γουδ. 189. 25 (ἔνθα ἐτέθη πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ἔνιγμα, ἥτις ὡς μὴ οὖσα κατακεχωρισμένη ἐν τοῖς λεξικοῖς διέφυγε καὶ ἡμᾶς καὶ δὲν κατεχωρίσαμεν αὐτὴν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ).

ἐπιπληθύνω: πληθύνω, αὐξάνω, ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐπεπληθύνθη τὸ ὕδωρ Ἑβδ. (Γεν. Ζ', 17), καὶ **ἐπιπληθύομαι**, Δημήτρ. Φαλ. 156·— ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ: ἐπιπληθύνοντι τῷ καρπῷ Βίος Ἰω. Δαμ. τ. 1. σ. VIII. B.

ἐπιπλήκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπιπλήκτης**, Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐπιπληκτέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐπιπλήττειν, Φίλων I. 242. 31.

ἐπιπλήκτης, ου, ὁ, (ἐπιπλήσσω) ὁ ἐπιπλήττων, Γλωσσ.

ἐπιπληκτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἐπιπλήττῃ, δεινῶς τε ἦν ἐπιπληκτικὸς Διογ. Λ. 4. 63, Κλήμ. Ἀλ. 144.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, γράψαι πρὸς αὐτὴν ἐπιπληκτικῶς Διόδ. 17. 114.

ἐπίπληκτος, ον, ἐπιπληχθείς, Μοσχόπ. παρ' Ἀμμων. σ. 56.

ἐπιπλημμυρίζω, πλημμυρίζω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 622B.

ἐπιπλημμύρω [ῡ], πλημμυρῶ, τι Ὀππ. Ἁλ. 1. 465:— ὡσαύτως **ἐπιπλημμυρέω**, τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν Φιλόστρ. 2. 368, 29.

ἐπιπληξία, ἡ, = **ἐμπληξία**, Πολυδ. Ε', 121.

ἐπίπληξις καὶ Δωρ. **-πλαξις**, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπιπλήττειν, ἐπιτιμᾶν, διὰ κολασίων καὶ ἐπιπλαξίων Τίμ. Λοκρ. 103E, Ψευδο-Δημ. 1406. 26· ἐπίπληξιν ἔχειν, προκαλεῖν, ἐπιδέχεσθαι, Αἰσχίν. 25. 18· ἐπ. πρός τι ἢ τινα Ἱππ. 24. 46, Πλουτ. Σόλ. 3.

ἐπιπληρόω, ἐκ νέου πληρῶ, γεμίζω, κρατῆρα Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 482B· καὶ συναγώγιμον συμπόσιον ἐπιπληροῦσιν (κατὰ διόρθ. Casaub. ἀντὶ ἐπικληροῦσιν) Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 3· κακοῖς ἐπιπλ. κακὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 68.— Μέσ., οὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς Θουκ. 7. 14.

ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ, ὑπερπλήρωσις, Ἐρασίστρατ. παρὰ Γαλην. τ. 4. σ. 471, 7.

ἐπιπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**:— πλήττω, κτυπῶ, μαστίζω τι, τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα .. νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι Ἰλ. Κ. 500. **II.** τιμωρῶ, κολάζω, μάλιστα διὰ λόγων, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, «μαλλώνω», ἐλέγχω, ψέγω, μετ' αἰτ. προσ., καί μ' οὔ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Ἰλ. Ψ. 580, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 327A· συχνότερον μετὰ δοτ., Ἕκτορ, αἰεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις Ἰλ. Μ. 211, πρβλ. Ἰσοκρ. 8E, Πλάτ. Νόμ. 805B, κ. ἀλλ.· ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικῷ 286B.— Παθ., ἐλέγχομαι, ψέγομαι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 478E. **2)** ἐπ. τινί τι, ὀνειδίζω τινὰ διά τι, Ἡρόδ. 3. 142· τὴν .. αὐθαδίαν .. μὴ 'πίπλησσέ μοι Αἰσχύλ. Πρ. 80· ἐπ. τινι τοῦτο, ὅτι .. Πλάτ. Πρωτ. 319D:— μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, τί τόδ' ἐπέπληξας; Σοφ. Ο. Κ. 1730:— ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 288, Ξεν. Οἰκ. 13, 12, κτλ. **III.** ἀμεταβ., ἐπιπίπτω, ἀρούραις Ἄρατ. 1095.

ἐπίπλοα, ἴδε ἐν λ. **ἔπιπλα** ἐν τέλ.

ἐπιπλο-εντεροκήλη, ἡ, ἐπιπλοκήλη καὶ ἐντεροκήλη ὁμοῦ, Παῦλ. Αἰγιν. 278.

ἐπιπλόιον, τό, = τὸ **ἐπίπλοον**, ὃ ἴδε.

ἐπιπλοκή, ἡ, (ἐπιπλέκω) τὸ ἐπιπλέκεσθαι, ῥίζας ἔχει κατ' ἐπιπλοκήν, περιπεπλεγμένας, Διοσκ. 186 (189)· ἐντεῦθεν, τὸ ἔρχεσθαι εἰς σχέσεις πρός τινα, συγκοινωνεῖν, συγκοινωνία, σχέσις, βραχεῖά τις ἦν τοῖς προειρημένοις ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 5. 37, 2· ἀνάμιξις, τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐπιπλοκῆς ὁ αὐτ. 4. 3, 3:— μῖξις σαρκική, Διόδ. 4. 9, κτλ. **2)** τὸ ἐπίμικτον πράγματός τινος, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 37. **3)** τὸ ἐπιπλέκεσθαι ἢ συμπλέκεσθαι μετά τινος, ἐπὶ γραμμάτων, ὅσα δὲ ἐπιπλοκὴν ἔχει τοῦ γ εἰς η λήγει, **τρώγλη**, **αἴγλη**, **ζεύγλη**, Ἀθήν. 324C· μονήρες ἄρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ σ, Ἡρωδιαν. π. Μον. Λέξ. σ. 22, 26.

ἐπιπλοκήλη, ἡ, (ἐπίπλοον, κήλη) «ἐπιπλοκήλη ἐστὶν ὀλίσθησις ἐπίπλου κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὀσχέου», κοινῶς «σπάσιμον», Γαλην. 19. 448. 10· ἐντεῦθεν **ἐπιπλοκηλικός**, ὁ, ὁ ἔχων τοιοῦτον πάθημα, ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 396E.

ἐπιπλόμενος, η, ον, Ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀορ. τοῦ **ἐπιπέλομαι**.

ἔπιπλον, τό, ἴδε **ἔπιπλα**.

ἐπίπλοον, τό, = τῷ Ὁμηρικῷ **δέρτρῳ**, ὁ ἐπικαλύπτων τὴν

κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα πιμελώδης ὑμήν, Λατ. omentum, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 18., 3. 14, π. Ζ. Μορ. 4. 3, 1· ὡσαύτως, ἐπίπλοος, ὁ, Ἡρόδ. 2. 47· συνῃρ. ἐπίπλους, Ἐπίχ. καὶ Ἴων παρ' Ἀθην. 107· ὡσαύτως καὶ ἐπίπλοιον, Φιλέταιρος ἐν «Τηρεῖ» παρ' Ἀθην. 106Ε, Ἡσύχ. ἐν λ. ἔπιπλον· πρβλ. Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. σ. 299, 5. σ. 83.—(Κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ πέλλα (Β)· ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς προθ. ἐπί, ἡ ἐπάνω πτυχή, ὡς τὸ ἁπλοῦς ἐκ τοῦ ἅμα, διπλοῦς ἐκ τοῦ δίς, πρβλ. ἔπιπλα, τά).

ἐπίπλοος, ον, συνῃρ. **ἐπίπλους**, ουν (ἐπιπλέω): — πλέων ἐναντίον, ὁρμῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ναῦς Πολύβ. 1. 27, 5., 50. 6. **2**) πλέων κατόπιν τινός, ἀντίθετον τῷ **πρόπλοος**, ἀμφίβ. ἐν Διοδ. 20. 50. **3**) = **ἐπιβάτης**, «κυβερνήτας δὲ καὶ πρῳράτας μόνους ἐπίπλους εἶχον» Ἀρρ. παρὰ Σουΐδ. **4**) = **δίοπος**, Ἁρποκρ. ἐν λ. **διοπεύων**. **II**. περὶ τοῦ **ἐπίπλοα**, τά, ἴδε **ἔπιπλα** ἐν τέλει.

ἐπίπλοος, συνῃρ. -πλους, ὁ, τὸ πλέειν ἐναντίον, ἐπιφέρεσθαι κατά τινος, ἡ προσβολὴ ἢ ἔφοδος πλοίου ἢ στόλου, Θουκ. 2. 90, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 11· ἐπίπλουν αὐτοὶ ποιοῦνται τῇ Μιλήτῳ, ἐπιπλέουσι κατὰ τῆς Μιλήτου, Θουκ. 8. 79· καὶ ἐπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο αὐτόθι 30· ἐπὶ τὴν Σάμον αὐτόθι 63· τοῖς Ἀθηναίοις ὁ αὐτ. 3. 78· τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύειν, παρασκευάζειν 100 ναῦς πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῆς.., ὁ αὐτ. 2. 17, πρβλ. 56: — σπανίως ἐπὶ φίλων, τῷ φιλίῳ ἐπίπλῳ ὁ αὐτ. 8. 102, ἔνθα ἴδε Δούκαν καὶ ἄλλους ἑρμηνευτάς, διότι τὸ χωρίον φαίνεται λίαν ἐφθαρμένον.

ἐπίπλοος, συνῃρ. **ἐπίπλους**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἐπίπλοον**.

ἐπιπλώω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιπλέω**.

ἐπίπνευσις, εως, ἡ, (ἐπιπνέω) ἐπίπνοια, ἔμπνευσις, Λατ. afflatus, ὅ τε ἐνθουσιασμὸς ἐπίπνευσίν τινα θείαν ἔχειν δοκεῖ Στράβων 467.

ἐπιπνευστικός, ή, όν, ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 483.

ἐπιπνέω, Ἐπικ. -**πνείω** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ): μέλλ. -**πνεύσομαι**. Πνέω ἐπί τινος, Λατ. afflare, ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα Ἰλ. Ε. 698· τινι, ἐπί τινος, Ἀριστοφ. Σφ. 265· ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου ἐν θαλάσσῃ, ὅσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν Ὀδ. Δ. 357· ἀπολ., εἰσόκ' ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται Ι. 139· ὅταν.. ἐπιπνεύσῃ ὁ βορέας Ἀριστ. Προβλ. 26. 46· ἄνεμος.. ἥδιστος ἐπέπνει Πλουτ. Σερτ. 17, κτλ.· ἐπὶ σφοδρᾶς πνοῆς ἀνέμου, αὐτοῖσι ἐπιπνεῦσαι νότον μέγαν τε καὶ ἐξαίσιον, φορέοντα δὲ θῖνας τῆς ψάμμου καταχῶσαί σφεας Ἡρόδ. 3. 26· μεταφ., μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ.. Ἄρης Αἰσχύλ. Θήβ. 343, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 136· (χωρία ὡς τὸ ἐν Ἰλ. Ρ. 447, ὅσσα τε γαῖαν πνείει τε καὶ ἕρπει, καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Σ. 131, ἀνήκουσιν εἰς τὸ ῥῆμα **πνείω**, τὸ **πνέω**). **2**) μετ' αἰτ., πνέω ἐπί τι, αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, εἰκῇ πνέουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Θ. 872· ἀγρούς Λουκ. Χαρίδημ. 1. **3**) μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐκφυσῶ ἐκ τῶν μυκτήρων ἢ τοῦ στόματος, λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας, περὶ τῶν πῦρ φυσώντων ταύρων τοῦ Αἰήτου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1327. **II**. μεταφ., **1**) παρορμῶ, παροξύνω τινὰ ἐναντίον τινός, Ἀργείοις ἐπιπνεύσας σπαρτῶν γένναν Εὐρ. Φοίν. 794· στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι, παρορμήσας εἰς σφαγάς, αὐτόθι 789. **2**) ἐμπνέω εἴς, δωροῦμαι, παρέχω, Μουσῶν προφῆται ἐπιπεπνευκότες ἡμῖν τὸ γέρας Πλάτ. Φαῖδρ. 262D· ἀρωγὴν Ἀνθ. Π. 1. 16· ὄλβον Ὀρφ. Ὕμν. 84. 8. **3**) ἐκ μεταφορᾶς εὐνοϊκοῦ ἀνέμου, εὐνοῶ, χαρίζομαι, βοηθῶ, τῆς τύχης ἐπιπνεούσης, Λατ. adspirante fortuna, βοηθῶ, Πολύβ. 11. 19, 5, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 937, Πλουτ. 2. 759F. **III**. πνέω κατόπιν, ἐπιπνεῖ βορέᾳ νότος Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 5. 53.

ἐπιπνίγω, πνίγω, στραγγαλίζω, ἐπιπνίγων χειρὶ τοὺς ἐπιόντας τῷ αὐτοῦ ποιμνίῳ Ἰώσηπος Ὑπομνηστικ. σ. 148· — ὡς διάφ. γρ. ἐν τῷ κ. Λουκ. Εὐαγγ. η', 7, ἀντὶ **ἀποπνίγω**.

ἐπίπνοια, ἡ, (ἐπιπνέω) ἐπίπνευσις, ἔμπνευσις, Λατ. afflatus, ἐπ. πρᾳότητος Πλάτ. Τίμ. 71C· ἐξ ἐπιπνοίας Διός, Ζηνὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 18, 45· θείαις ἐπ. αὐτόθι 576· οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν Πλάτ. Νόμοι 811C, πρβλ. Κρατ. 399Α· μαντικὴν.. ἐπίπνοιαν Ἀπόλλωνος θέντες, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν «Φαίδρῳ» 265Β· ἐπιπνοίᾳ δαιμονίου ἐνθουσιάζειν Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 1. 1, 4· ἐπ. πρὸς τὸ καλὸν Πλουτ. Ἆγις 7· ἡ Σίβυλλα ὡμίλει ἔκ τινος δυνατῆς ἐπ. Ἰουστ. Μ. πρὸς Ἕλληνας 37. **II**. πνοὴ δυνατή, ἰσχυρὸν φύσημα ἀέρος, ἐπίπνοιαι χειμεριναὶ Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 55.

ἐπίπνοος, ον, συνῃρ. -**πνους**, ουν (ἐπιπνέω): — ἐπὶ χωρίου, **ἐπίπνοον**, ἐπιπνεόμενον, καταπνεόμενον ὑπὸ ἀνέμων, Πολύβ. Ε'. 110: — ἐμπεπνευσμένος, παρά τινος Πλάτ. Κρατ. 428C· ἐπ. καὶ κατεχόμενος ἐκ τοῦ θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99D, πρβλ. Συμπ. 181C, κτλ.· ἐπ. καὶ φοιβόληπτος Πλουτ. Πομπ. 48. — Ἐπίρρ. -**πνως**, Πολύβ. Α', 16.

ἐπιπόδιος, α, ον, (πούς) ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν· σχηματισθὲν ὡς τὸ ἐμπόδιος, περιπόδιος, οἷοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας.. ἐπιποδίας ἔλυσ' Σοφ. Ο. Τ. 1350.

ἐπιποθέω, ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ποθῶ τι σφοδρῶς, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 5. 93, Πλάτ. Πρωτ. 329D, Νόμ. 855Ε· ἐπεπόθησεν ἡ ψυχή μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 20)· ἐπὶ ἅρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε (αὐτόθι ΞΑ', 11).

ἐπιπόθημα, τό, τὸ ὅ τι ποθεῖ τις, ἐπιθυμία, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΛΘ', 9.

ἐπιπόθησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιποθεῖν τι, σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ζ', 7, Κλήμ. Ἀλ. 977.

ἐπιπόθητος, ον, ποθητός, ἐπιθυμητός, Ἀππ. Ἰβηρ. 43, Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. δ', 1.

ἐπιποθία, ἡ, = **ἐπιπόθησις**, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 23.

ἐπιποιέω, ἐπιπροστίθημι, νεότητα τῷ εἴδει Φιλόστρ. 570, 32, Συνέσ. 60Α, κλπ.

ἐπιποίησις, ἡ, προσθήκη, Εὐστ. Πονημάτ. 284, 81.

ἐπιποίητος, ον, πλαστός, ἐπίπλαστος, προσποιητός, ψευδής, Συνέσ. 17C, 85C.

ἐπιποιμήν, ένος, ὁ, ἡ, = **ποιμήν**, θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν Ὀδ. Μ. 131· πρβλ. **ἐπιβουκόλος**.

ἐπίποκος, ον, μετὰ τοῦ πόκου, τοῦ μαλλοῦ, δηλ. ἀκούρευτος, ἐπὶ ἀρνῶν, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Γ', 4) ἀντὶ **ἐπὶ πόκων**, ἀλλ' ἡ λέξις εὕρηται καὶ ἐν Ἐπιγραφῇ τῆς Κῶ 3731_6 = PH 401 [Ἐκ]άται ἐμ πόλει [οἶν] ἐπίποκον τελέ[αν]. — Πρβλ. Mitth. 16. 414, n. 1. — Κατὰ τὸν Paton καὶ Hicks οἱ ποιμένες τῆς Κῶ ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν ἔποκον ἀντὶ **ἐπίποκον**.

Ἐπιπόλα· «οὕτως ἐν Λακεδαίμονι ἡ Δημήτηρ ἱδρυμένη τιμᾶται» Ἡσύχ.

ἐπιπολάζω: μέλ. -σω, (ἐπιπολῆ) μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, δὲν ῥιζώνω, οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡ.. ὕλη ἐπιπολάζοι Ξεν. Οἰκ. 16, 14· ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱ. 8. 2, 17, πρβλ. 5. 15, 16· ἡ ἀτμὶς ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 4, 3· τὸ ἐπιπολάζον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑφιστάμενον, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 3, 2 κ. ἀλλ.· μετὰ δοτ., ὕδατι ἐπ. αὐτόθι 4. 4, 2· τὸ ἔλαιον ἐν τῷ ὕδατι ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 7, 2· ᾠῶν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται κάτω Γεωπον. 14. 7, 27: — ἐπὶ πτηνῶν, περιίπταμαι ἄνωθεν, Θεοπόμπ. Ἱστ. 79: — ἐπὶ τροφῆς, ὡς τὸ Λατ. innatare stomacho, διαμένω ἄπεπτος ἐν τῷ στομάχῳ, Ἱππ. 359. 25, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 2. 11, 5, Γαλην. **II**. μεταφ., εἶμαι ἐπὶ κορυφῆς, ἐπικρατῶ, Ἐπίχ. 133 Ahr.· Φίλιππος ἐπιπολάζει, ἐπικρατεῖ, Δημ. 117. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 95Α, 181Β· ἐπ. ἐν πᾶσι τοῖς πολιτεύμασιν Πολύβ. 30. 10, 2. **2**) ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, εἶμαι συνήθης, τοῖς τηλικούτοις.. ὕβρις ἐπ. Ξεν. Λακ. 3, 2· ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχηνείας Πλάτ. Ἀξ. 369D· αἱ μάλιστα ἐπιπολάζουσαι [δόξαι] Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4, 4· ἐπιπολάζοντος τοῦ γελοίου αὐτόθι 4. 8, 4. **3**) εἶμαι ἄφθονος, ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, ὁ χυμὸς ἐπεπόλασεν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 952· οἱ ἐπιπολάζοντες μύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 2 τὴν ἄνω ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν Ἄλεξις ἐν «Δημητρίῳ» 6. 7· ἐπὶ ἕξεων, Πολύβ. 13. 3, 1, κτλ.· ἐπὶ ποιημάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 162. **4**) εἶμαι προπετής, αὐθάδης, ἀλαζών, Διον. Ἀλ. 11. 6, Ἀππ. Μιθρ. 75· ὑπεροψία ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐμφυλ. 3. 76· μετὰ δοτ. προσ., φέρομαι αὐθαδῶς πρός τινα, Πλουτ. 2. 634C, πρβλ. Λουκ. Ἰκαρομ. 29. **III**. πλανῶμαι ἀνά τινα τόπον, τὴν Αἴγυπτον Ἡλιόδ. 2. 25, πρβλ. 8. 8· ἀπολ., περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, Ἀππ. Μιθρ. 75. **IV**. πλημμυρῶ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 34. **2**) ἐπ. τῇ ῥητορικῇ, ἐνασχολεῖσθαι εἰς τὴν ῥητορικήν, ὁ αὐτ. Ρητ. Διδάσκ. 26. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπολάζει· ἐπιπλέει».

ἐπιπολαιόρριζος, ον, (ῥίζα) ἔχων ῥίζας ἐπιπολαζούσας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὐχὶ βαθείας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 4., 2. 5, 1.

ἐπιπόλαιος, ον, καὶ θηλ. **ἐπιπολαία** παρὰ μεταγεν. ὡς παρὰ Στράβ., Γαλην., Διοσκ., κλ., ἴδε Γλωσσ. Παρατηρ. Κόντου σ. 152 καὶ 153· (ἐπιπολῆ) ἐπιπολάζων, ἐπιπόλαιος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832. 16· ἡ μὲν οὐλὴ τὸ δέρμα λεπτὸν καὶ ἐπιπόλαιον ἴσχει Ἀριστ. Προβλ. 8. 5· τραῦμα Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 37. **2**) προέχων, ἐξέχων, ὀστέον Ἱππ. 913D· ὀφθαλμοὶ Ξεν. Συμπ. 5. 5. **3**) κινητὴ περιουσία, ἐπιπολαίων (ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΝ) χρημάτων Νομοθ. Γόρτ. Κρήτης V_{44}. **4**) μεταφ., ἐπιπόλαιος, συνήθης, κοινός, Λατ. quotidianus, παιδεία Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 203· ἐπ. ἡδοναὶ καὶ διατριβαὶ Δημ. 1418. 1· ἐπ. πιθανότης Διοσκ. Θηριακ. προοίμ.· ἐπ. ὕπνος, ἐλαφρὸς ὕπνος, Λουκ. Ἀλεκτρ. 25· ἔρως ὁ αὐτ. ἐν Ἑταιρ. Διαλ. 8. 2. **6**) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καταφανής, φανερός, ἐπ. λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 4, πρβλ. 11, 10· ἐπιπολαιότερον τοῦ ζητουμένου ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 4· ἡ ἐπιπολαιοτάτη.. ζήτησις ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 3, 3· ἐπιπόλαιον τὸ ψεῦδος αὐτόθι 3. 12, 4.

II. Ἐπίρρ. -ως, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, οὐχὶ εἰς βάθος, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 8· τιτρώσκειν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3.7, 22. **2**) ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, Ἱππ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5,16· συγκρ. **-οτέρως** αὐτόθι 1 (Α. Ἔλαττον) 1, 3.

ἐπιπόλᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἐπιπολάζειν, Ἱππ. 47. 35, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3, 21.

ἐπιπολασμός, ὁ, = τῷ προηγ., ἐπ. τῆς ζέσεως Ἀριστ. Προβλ. 22. 8. **2**) μεταφ., ἔπαρσις, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, Διον. Ἀλ. 6. 65· πρβλ. **ἐπιπολάζω**.

ἐπιπολαστικός, ή, όν, ὁ ἐπιπολάζων, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιπολάζῃ, νὰ ἀναβαίνῃ ἐπάνω, κυρίως ἐπὶ ἀπέπτου ἐν τῷ στομάχῳ τροφῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394. 44, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, περισσῶς, ἀφθόνως, ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ Πολύβ. 4.12, 9.

ἐπιπολεμόομαι· «ἐπεπολέμωτο· πολεμίως διέκειτο» Ἡσύχ.

ἐπιπολεύω = **ἐπιπολάζω**, Αἰλ. π. Ζ. 9. 61.

ἐπιπολή, ἡ, (ἐπιπέλομαι) ἐπιφάνεια, Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 7, Γαλην., κλ.· ἴδε Λοβ. Φρύν.126 κἑξ. **II**. δόκιμοι συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὴν λέξιν μόνον κατὰ γεν., **ἐπιπολῆς**, ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον Ἡρόδ. 2. 62, Ξεν. Οἰκ. 19, 4· κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς.., ἐν μέσῳ δὲ.., κάτω μὲν καὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος.. ἐν τῷ μέσῳ δέ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 1, 7· λίαν ἐπ. πεφυτευμένα ὁ αὐτ. Οἰκ. 19, 4· ἐπιπολῆς τὸ σιναρὸν σκέλος ἔχοντα, ἔχοντα τὸ παθὸν βλάβην σκέλος ἀνώτατα, ὑψηλότατα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837· τὸ ἐπ., ἡ ἐπιφάνεια, τοῦ σώματος τὸ ἐπ. τε καὶ ἐντὸς Πλάτ. Φίληβ. 46D, πρβλ. 47C. **2**) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἐπάνω, ὑπεράνω, ὑπέρ, τῶν πυλέων Ἡρόδ. 1. 187, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1108, Πλ.1207, καὶ ἴδε κατωτ. IV.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπολῆς· ἀνωτάτω. ἐπιπλέον». **3**) μετ' ἄλλων προθ., κατύπερθε ἐπιπολῆς τῶν ξύλων Ἡρόδ. 4. 201· ἐξ ἐπ. Διόδ. 5. 38, Λουκ. Νιγρ. 35, κλ. (ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 17, ὁ Βεκκ. παραλείπει τὴν πρόθεσιν **ἐξ**, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Προβλ. 1. 43)· δι' ἐπ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 598A· οὕτως, ἐν ἐπιπολῇ = ἐπιπολῆς, Στράβων 570. **III**. σαφῶς, φανερῶς, πᾶσίν ἐστιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 38, 2. **IV**. **Ἐπιπολαί**, χωρίον ὑπερκείμενον τῶν Συρακουσῶν, κατωφερὲς μὲν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπόκρημνον δὲ ἑκατέρωθεν, καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακοσίων διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι Ἐπιπολαὶ Θουκ. 6. 96.

Ἐπιπολιαῖος· «Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ» Ἡσύχ.

ἐπιπολίζω. ἐποικοδομῶ, «ἐπιπόλισον· ἐποικοδόμησον» Ἡσύχ.

ἐπιπολιόομαι, Παθ., ἀρχίζω νὰ γίνωμαι πολιός, ἐπιπολιοῦνται αἱ τρίχες αὗται Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 3.

ἐπιπόλῐος, ον, ὁ ἀρχίζων νὰ γίνηται πολιός, Δημ. 1267. 21.

ἐπίπολος, ον = **πρόσπολος**. σύντροφος, Σοφ. Ο. Τ. 1322.

ἐπιπολύ, Ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐπὶ πολύ**, ἴδε ἐν λ. **πολὺς** IV. 3.

ἐπιπολυπραγμονέω, πολυπραγμονῶ ἐπί τινι, μεταγεν.

ἐπιπομπεύω, ἐμπομπεύω, πομπεύω ἐπί τινι, ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν Πλουτ. Καῖσ. 56.

ἐπιπομπή, ἡ, τὸ ἐπιπεμπόμενόν τινι ἐξ ἀνωτέρας δυνάμεως, μαγγανεία, βασκανία, Ποιητ. Βοταν. ἐν Ἑλλ. Βιβλιοθ. Φαβρικ. τ. 3, μέρος 6 § 4, στ. 22, 165, 176.

ἐπιπονέω, κοπιάζω εἴς τι, ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 17, Λακ. 2, 5, Πλάτ. Νόμοι 789E.

ἐπιπονία, ἡ, τὸ ἐπιπονεῖν, πονεῖν, κοπιάζειν εἴς τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **πονηρία**.

ἐπίπονος, ον, κοπιώδης, πλήρης ταλαιπωριῶν, λατρεία Σοφ. Τρ. 830· μόρος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1561· ἀσχολία, ἄσκησις, φυλακὴ Θουκ. 1. 70., 2. 39· γῆρας Πλάτ. Πολ. 329D· βίος Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11· μαθήσεις καὶ μελέται ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 12, 15· πλήρης πόνων καὶ θλίψεων, ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν Σοφ. Τρ. 654· ἀνιαρός, ἐπιπονώτερον [ἔργον] μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἴληφ' ἐγὼ Ἄλεξ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1· οὐδὲν διαβολῆς ἐστιν ἐπ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 50, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19:—σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔργα καλὰ καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 801E, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 29: — **τὸ ἐπίπονον**, τὸ ἐνέχον πόνον, κόπον, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ ἐπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 13, κ. ἀλλ.: — ἐπίπονόν [ἐστι] τὴν δύσκλειαν ἀφανίσαι, εἶναι δύσκολον ἔργον νὰ.., Θουκ. 3. 58. **2**) ἐπὶ προσώπων, ἐπιμελής, ὑπομένων τὴν κόπωσιν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1370, Πλάτ. Φαῖδρ. 229D:— ὡσαύτως, ὁ μὴ ἀντέχων εἰς κόπωσιν, ταχέως ἐξαντλούμενος, Θεόφρ. π. Αἰσθ. 11. **3**) ἐπὶ οἰωνῶν, ὁ προσημαίνων παθήματα, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23. **II**. Ἐπίρρ. **-νως**, Λατ. aegre, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α', 939, Θουκ. 1. 22· ἐπιπόνως καὶ καλῶς Ἰσοκρ. 386D· βιώσεται Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2, κτλ.—Συγκρ. **-ώτερον**, οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν ἐπιπονώτερον Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 2. 8.— Ὑπερθ. **-ώτατα** Ξεν. Κύρ. 7. 5, 67.

Ἐπιποντία, ἡ, ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ.

ἐπιπορεία, ἡ, προσέλευσις, προσέγγισις, ἀντίθετον τῷ **ἀποπορεία**, Ἥρων Αὐτομ. 261.

ἐπιπορεύομαι: μέλλ. **-εύσομαι**: ἀόρ. **ἐπεπορεύθην**: Ἀποθ. (**πορεύω**). Πορεύομαι, ὑπάγω ἐπί τι, ἐπιπορευθέντων ἐπὶ τὸ πλῆθος Πολύβ. 4. 9, 2· πορεύομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετ' αἰτ., ἐπιπορευόμενος ἀδεῶς ἐπόρθει, κτλ., ὁ αὐτ. 1. 12, 4, κτλ.· μετὰ δοτ., Πλουτ. Λυκοῦργ. 28. **2**) μετ' αἰτ. ὡσαύτως, ἐπισκέπτομαι, Λατ. obire, ἐπὶ στρατηγοῦ, Πολύβ. 11. 12, 1., 15. 10,1· μεταφ., διέρχομαι, διατρέχω, τῇ διανοίᾳ, τῇ ὄψει Πλούτ., ἴδε Wyttenb. ἐν 107E.

ἐπιπόρευσις, εως, ἡ, τὸ πορεύεσθαι πρός τι, Τζέτζ.· ἡ πορεία, ἡ τροχιὰ τῶν πλανητῶν, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 93.15, κτλ.

ἐπιπορπέομαι, πρκμ. **-πεπόρπημαι**· Ἀποθ.: — κομβώνω τι ἐπάνω μου διὰ πόρπης, πορφυρίδα ἐπιπεπορπημένος Πολύβ. 39.1, 2· σάγους Διόδ. 5. 30.

ἐπιπόρπημα, Δωρ. **-ᾱμα**, τό, ὡς τὸ **ἐμπερόνημα**, πᾶν ἔνδυμα κομβωνόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἰδίως μανδύας, ἐνδυμασία κιθαρῳδοῦ, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικ. ἐν «Ταῖς ἀφ' ἱερῶν» 2, Πλουτ. Ἀλέξ. 32· πρβλ. **περονατρίς**.

ἐπιπορπίς, ίδος, ἡ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 32, κατά τινας = **ἐπιπόρπημα**, κατ' ἄλλους = **πόρπη**, πρβλ. Ἰακωψίου Ἀνθ. II. σ. 192.

ἐπιπόρπωμα [-αμα;]· «τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης. καὶ τῶν ἱππέων ἢ τὰς χλανίδας συνέχουσα πόρπη» Ἡσύχ.

ἐπιπορσαίνω, χορηγῶ, παρέχω, Νικ. Ἀποσπ. 2. 54.

ἐπιπορσύνω, παρασκευάζω, Κόϊντ. Σμ. 7.712.

ἐπιπορφῠρίζω, κλίνω εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 26, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 2.

ἐπιπόρφῠρος, ον, πορφυρίζων, κλίνων εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 7.

ἐπιποτάμιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τῷ ποταμῷ, πόλις Ἑλλάνικ. 150· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐν ποταμῷ ἐργαζόμενος, ἐξησκημένος νὰ ἐργάζηται ἐν ποταμῷ, ὁ ἐπιποτάμιος ἠπειρωτικῶς λειτουργῶν ἐτάττετο Συνέσ. 111D:—θηλ. **ἐπιποταμίς, ίδος**, νύμφη, «νεράϊδα» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 8.

ἐπιποτάομαι, πρκμ. **ἐπιπεπότημαι**: Ἀποθ.:—ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐπιπέτομαι**, ἐφίπταμαι, ἵπταμαι ὑπεράνω τινός, τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ.. πεπόταται Αἰσχύλ. Εὐμ. 379· στυγία τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται Πέρσ. 669: γῆν καὶ θάλασσαν ἐπιποτώμενοι Φίλων 2. 200. **II**. ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἔτι δὲ κουφοτάτη ὡς δύνασθαι ἐπιποτᾶσθαι τῷ ἀέρι Διοσκ. 5. 85· τῷ ὑγρῷ Πορφύρ. π. Νυμφῶν Ἄντρου 10.

ἐπιπότιος, ὁ ἐπὶ πότῳ, ὁ ἐν συμποσίῳ, ἐπιπότια ᾄσματα Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 137.

ἐπίπους, οδος, ποδιαῖος, ἔχων μῆκος ἑνὸς ποδός, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. σ. 222C.

ἐπιπράττομαι, Μέσ., εἰσπράττω ἐπὶ πλέον παρά τινος, «ἐπιπραξάμενοι, ἐπὶ τοῖς προτέροις προσεπιθέντες, ἀπαιτήσαντες 'οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Καρχηδονίους χρήματα ἐπιπραξάμενοι σπονδὰς ἀνενεώσαντο'» Σουΐδ.

ἐπιπραΰνω = **πραΰνω**, Διονύσ. Περ. 1052.

ἐπιπρείγιστος, ὁ μετὰ τὸν πρεσβύτατον, Νομοθεσία Γόρτυν. Κρήτης VII_{20}.

ἐπιπρέπεια, ἡ, εὐπρέπεια, εὐσχημοσύνη, χάρις, ἐμφάνεια, Ἀριστ. Φυσιογν. 4, 7, κ. ἀλλ., Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. τ. 1. 79· κατὰ πληθ., Πολύβ. 3. 78, 2.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιπρεπείαις, στολαῖς εὐπρεπέσιν».

ἐπιπρεπής, ές, ἁρμόδιος, εὐπρεπής, Διωτογέν. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 331. 9:—**τὸ ἐπιπρεπές**, = τῷ προηγ., Λουκ. π. Εἰκόν. 7.

ἐπιπρέπω, ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι ὑπάρχων ἔν τινι, οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος Ὀδ. Ω. 252· Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα (καθ' Ἕρμαννον: παῖ, σοὶ λῆμα) Πινδ. Π. 8. 63, πρβλ. Θεόκρ. 25. 40, Διον. Ἀλ. Δείναρχ. 7· ὅ τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρᾶν Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1.1. **II**. ἁρμόζω, πρέπει, ἔπειτα τῇ εὐδαιμονίᾳ φήσει τις ἐπιπρέπειν; Ξεν. Κύρ. 7. 5, 83, πρβλ. Πλούτ. 2. 794A.

ἐπιπρεσβεύομαι, ἀπέρχομαί που ὡς πρεσβευτής, ὡς τὸ **ἐπικηρυκεύομαι**, Διον. Ἀλ. 2. 47. **II**. ἀποστέλλω πρεσβείαν, πρός τινα ὁ αὐτ. 6. 56· τινι Πλουτ. Σερτώρ. 27, Ἀντών. 68. **2**) ἀποστέλλω καὶ ἄλλην πρεσβείαν, Ἀππ. Κελτ. 18.

ἐπιπρηνής, ές, ἐπικλινὴς εἴς τι, χέρσῳ ἐπιπρηνὴς «ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 939.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιπρηνής· ἐπὶ στόμα. λοξός. ἐπικλινὴς ἐπ' ὄψιν» καὶ «ἐπιπρηνές· ἐπὶ κάτω κα(τε)στραμμένον».

ἐπιπρητήν, ῆνος, ὁ, ἡ, ἑνὸς ἔτους ἢ καὶ πλέον, «ἐπιπρητήν· αἰγὸς ἡλικία» Ἡσύχ., ἴδε **πρητήν**.

ἐπιπρηΰνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιπραΰνω**, Διον. Περ. 1052.

ἐπιπρίω, καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπρίων· τοὺς ὀδόντας τρίζων» — ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον Ἀνθ. Π. 7. 531.

ἐπιπρό, Ἐπίρρ., εἰς τὰ ἔμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, οὐ μὲν ἐπιπρὸ

«εἰς τοὔμπροσθεν .. ἢ διόλου» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 982, Διον. Π. 276.

ἐπιπροβαίνω, ἐπεκτείνομαι, ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων μυχὰ νήσων Διον. Περ.128.

ἐπιπροβάλλω, ῥίπτω τι ἐπί τινος, ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν κούρη ἐπὶ στυγερῇ, κόσμον ἔθεντο φόνον, περὶ τῆς Ταρπηΐας, Σιμύλος ὁ ποιητὴς παρὰ Πλουτ. ἐν Ρωμύλῳ 17.

ἐπιπροέηκα, ἐπιπροέμεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιπροΐημι**.

ἐπιπροέχομαι, Παθ., ἵσταμαι ἢ ἐπεκτείνομαι ἐμπρός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 524.

ἐπιπροθέω, προτρέχω πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 582, Νικ. Θ. 382.

ἐπιπροϊάλλω, ποιητ. ῥῆμα, θέτω ἢ ἐκτείνω τι ἐνώπιόν τινος, ἢ (ἡ Ἑκαμήδη) σφωϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλήν, «πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐξέτεινεν ἔμπροσθεν τράπεζαν περικαλλῆ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 628. **II.** ἐπιπέμπω, θεοὺς .. ἐπιπροΐαλλεν, ἐπέπεμπε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον εἰς αὐτήν, δηλ. τὴν Δήμητρα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 327· ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἰὸν ἐπιπροΐαλλε Κόϊντ. Σμ. 6. 231.

ἐπιπροΐημι, ποιητ. ῥῆμα, ἐξαποστέλλω τινὰ εἴς τι μέρος, τὸν μὲν νηυσὶν ἐπιπροέηκα .. Ἴλιον εἴσω, διὰ πλοίων ἐξαπέστειλα κτλ., Ἰλ. Σ. 58· ἀλλά, κεῖνον μὲν νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν, ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα, ἐκεῖνον μὲν ἔπεμψα εἰς τὰ πλοῖα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ρ.708· ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, ἀπέστειλεν αὐτοὺς ὅπως ἱκετεύσωσι, Ι. 520 (516)· τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰὸν (Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. β'), ὑπομείνειας ἂν ἐπιπέμψαι τῷ Μενελάῳ βέλος ταχύ; Δ. 94· ἐπεὶ νημερτέα βάξιν Ἥρη ἐπιπροέηκεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1185· πότμον Ποιητ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 27· λιγὺν οὖρον Ὀρφ. Ἀργ. 359· τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1617, κτλ.· ῥέεθρον ἐπιπροΐησι θαλάσσῃ, ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 49:— ἐντεῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., νήσοισιν ἐπιπροέηκε (ἐξυπ. ναῦν), «ἐπαφῆκεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 299.

ἐπίπροικος, ἡ, (προίξ) κόρη λαμβάνουσα μέρος μόνον τῆς πατρικῆς κληρονομίας ὡς προῖκα, «ἐπίπροικος δὲ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὀρφανὴ καταλελειμμένη, ἢ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων» Α. Β. 256. 10·—«ἐπίπροικος· ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα» Ἡσύχ. καὶ «ἐπίπροικα· τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον» ὁ αὐτός· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄπροικος**, Πολυδ. Γ', 35.

ἐπιπρομολεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἀχρήστου ἐνεστ. **ἐπιπροβλώσκω**, ἐπιπορεύομαι, ἐπέρχομαι, ἐπιπρομολοῦσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 665, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «περιττεύει ἡ **ἐπὶ** πρόθεσις».

ἐπιπρονοέομαι, Ἀποθ., = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1588.

ἐπιπρονεύω, νεύω, κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὑπεράνω τινός, Νικ. Θ. 374, Ὀππ. Κ. 4.122.

ἐπιπροπίπτω, πίπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1449, Νικ. Ἀλεξιφ. 496.

ἐπιπροσβάλλω, διευθύνω τὴν πορείαν μου πρός τι, Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπιπροσέβαλον Ἀβύδῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 931.

ἐπιπροσγίγνομαι, Ἀποθ., ἐπιπροστίθεμαι, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 258.

ἐπιπροσδέομαι: μέλλ. **-δεήσομαι**, Ἀποθ., ἔτι μᾶλλον δέομαι, Παρθέν.17.

ἐπίπροσθεν, ποιητ. (ἀλλὰ σπανίως) **-προσθε**, Εὐρ. Ἱκέτ. 514, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 41. Ἐπίρρ. **I.** ἐπὶ τόπου, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, ἐμπρός, ἐπίπρ. τίθεσθαι, ποιεῖσθαί τι Εὐρ. Ὀρ. 468, Ξεν. Κύρ. 1.4,24· ταῦτα δὴ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίγνεται, ἐμποδὼν γίνονται, γίνονται ἐμπόδια, Πλάτ. Γοργ. 523D· οὗ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν ἐσχάτοιν ἐπίπροσθεν ᾖ ὁ αὐτ. Παρμ. 137E· κώμας τε καὶ γηλόφους ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, φροντίσας νὰ ἔχῃ ἐμπρός του κώμας καὶ γηλόφους, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 28 (πρβλ. **ἐπιπροσθέω**). **2)** μετὰ γεν., ἐπ. τῶν ὀφθαλμῶν ἔχειν Πλάτ. 213A, πρβλ. Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 30. **II.** ἐπὶ βαθμοῦ, θεῖναί τι ἐπ. τινός, προτιμᾶν τι ἑτέρου, Εὐρ. Ἱκέτ. 514· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθέν ἐστι, εἶναι προτιμότερα, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 641· ἐπ. ταἰσχρὰ .. τῶν καλῶν Ἀντιφάν. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπιπρόσθεσις, ἐπιπροσθέτησις, ἴδε **ἐπιπρόσθησις**.

ἐπιπροσθετέω, προσθέτω ἐπὶ πλέον, Φιλόδημ. ἔκδ. Gomperz. Ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος ἐπιβεβαιοῦται μᾶλλον ἡ γραφὴ τῆς Ἐπικουρείου λέξεως **ἐπιπροσθέτησις**, τῆς παρὰ Διογένει Λαερτίῳ, ἥτις ὅμως ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Schneider καὶ τοῦ Κοραῆ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Θησ. Στεφάνου, Κουμαν. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. — Πρβλ. **ἐπιπρόσθησις** ἐν τέλει.

ἐπιπροσθέω, (ἐπίπροσθεν) εἶμαι ἐμπρός, ἐμποδίζω, ἐπιπροσθοῦντος τοῦ Κιθαιρῶνος Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 32· μετὰ δοτ., τὸ μέσον ἐπ. τοῖς πέρασι, ἵσταται ἔμπροσθεν, ἀποτελεῖ γραμμὴν μετὰ τῶν περάτων, Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 1· ὥστε τοῖς πρὸς τὴν Λιβύην τετραμμένοις πύργοις .. ἐπιπροσθεῖν ἅπασι, νὰ παρεμπίπτῃ πρὸ αὐτῶν ὅλων, νὰ εἶναι ἐμπρὸς αὐτῶν, Πολύβ. 1. 47, 2.— Παθ., ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ πυρός, καλύπτομαι ὑπὸ σκοτεινοῦ τινος πράγματος, τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ἐπιπροσθούμενον Γρηγ. Νύσ. 1. 9B [τὴν τραγῳδίαν] ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην, ἐπισκοτιζομένην, Πλούτ. 2. 41C.

ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἔμπροσθέν τινος καὶ σκιάζειν, ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 30· ἰδίως ἐπὶ ἐκλείψεων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 7., 2. 14, 7, Πλούτ. 2. 121B· ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι πρὸς κάλυψιν, Πολύβ. 3.71, 3·— **ἐπιπρόσθεσις** ἀπαντᾷ πολλάκις ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἀριστοτέλει· — **ἐπιπροσθέτησις** δὲ ἀπαντᾷ ἐν Ἐπικούρῳ παρὰ Διογ. Λ. 10. 92, 94, 96, πρβλ. Φιλόδημ. παρὰ Gomperz Herk. Stud. I. σ.13.

ἐπιπροσπλέω, προσπλέω πρός τι μέρος, μετὰ δοτ., ἐθάρρησαν πρῶτοι Ῥόδιοι ἐπιπροσπλεῦσαι τῷ τόπῳ Στράβων 57.

ἐπιπροστίθημι, προσθέτω προσέτι, Ἱππ. 380. 47, Διον. Ἁλ. 6. 9, κλ.

ἐπιπρόσω, περαιτέρω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.12.

ἐπιπροσώπειος, ον, ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐπιπροσώπεια κεντήματα, κεντήματα ἃ ὑπέστησαν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων οἱ περὶ τοὺς ὁμολογητὰς Θεοφάνην καὶ Θεόδωρον, Ἰω. Γενέσ. σ. 74.18, ἔκδ. Β., Κουμαν. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ.

ἐπιπροτέρωσε, Ἐπίρρ., προσωτέρω, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπιπροτέρωσε θέοντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 940.

ἐπιπροφαίνομαι, Παθ., φαίνομαί που, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν οἰωνοὺς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 917.

ἐπιπροφέρω, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ταρσὸν ποδὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1519.

ἐπιπροχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχύνω, χύνω, ἐκπέμπω, ὄρνις .. θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρυν ἀοιδὴν Ὁμ. Ὕμν. 19. 18.—Παθ., χύνομαι ἐπάνω, ἐφορμῶ, Νόνν. Δ. 21. 69.

ἐπιπροωθέω, ὠθῶ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὰ ἐμπρός, Λουκ. Ὄν. 10.

ἐπιπρυτανεύω, ἐπικρατῶ, ἐπιπρυτανεύειν τἀληθὲς ἐν τῷ κοινῷ Ἀσκληπ. Ἐπιστ. 28. 4.

ἐπιπρωϊαίτερον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **πρωϊαίτερον**, ἀμφ. γρ. ἐν Ἱππ. 998C.

ἐπίπρωρος, ον, (πρῷρα) «ἐπιπρώρους· τὰς μὴ κατὰ πρύμναν προσεσχηκυίας» Ἡσύχ.

ἐπιπταίρω, πταρνίζομαι ἐπάνω εἴς τι, οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν; δὲν βλέπεις, πῶς ἐπταρνίσθη ὁ υἱός μου ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους μου; (ὅπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 9, Ἀθήν. 66C), Ὀδ. Ρ. 545, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 297:— μεταφ., εἶμαι εὐμενής τινι, ἐπὶ ἐρώτων, Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον Θεόκρ. 7. 96· ἐπὶ θεοῦ, θεός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν ὁ αὐτ. 18.16.

ἐπίπταισμα, τό, ἐπίπαισμα, κροῦσμα τῶν δακτύλων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 609· πρβλ. **ἐπίπαισμα**.

ἐπιπτάρνυμαι, Ἀποθ. = **ἐπιπταίρω**, «ἐπιπτάρ(ν)υμαι· μετακαλῶ. κατέχω. ἐπισχετικὸν γὰρ ὁ πταρμὸς πολλάκις» Ἡσύχ.

ἐπιπταίω, ἀντὶ **ἐπιπαίω**, ὕποπτ. μεταγ.

ἐπίπτερον, τό, ἴδε **ἐπίπετρον**.

ἐπιπτέρυξις, ἡ, τὸ πτερύττεσθαι ἐπί τινος, Μιχ. Γλυκᾶς Χρον. σ. 45.

ἐπιπτήσσω, πτήσσω, «ζαρώνω» ἕνεκα φόβου, μὴ γὰρ δὴ ἐν τάχει ἐπιπτήξαιμεν ὀρτύγων ἐναψάμενοι φύσιν Ἀριστείδης παρὰ Φιλοστρ. 584.

ἐπιπτίσσω, τρίβω, ξεφλουδίζω, ἐξάγω διὰ τριβῆς τὸν φλοιόν, ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τῆς ζειᾶς, ἐπὰν δ' ἅπασα ἐπιπτισθῇ Γεωπ. 3 7, 1.

ἐπίπτυγμα, τό, (ἐπιπτύσσω) πτυχὴ ἐπικαλύπτουσα ἄνοιγμά τι κυρίως τῶν ὀστρακοδέρμων, λέγεται καὶ **ἐπικάλυμμα**, ὃ ἴδε, Λατ. operculum, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 21, π. Ζ. Ἱστ. 4. 2. 21., 4. 4, 10. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ βράγχια (σπάραχνα) τῶν ἰχθύων, ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 12, 6.

ἐπίπτυξις, εως, ἡ, συστολή, ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπτυξις Βασίλ. Ι. 149B, Γαλην. τ. 4. σ. 564.—Κατὰ τὸν Φρύν. ἐν Α. Β. 72. 20, «χολάδες .. αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις»:

ἐπιπτύσσομαι, πτύσσομαι, διπλώνομαι οὕτως ὥστε νὰ καλύπτω τι, τινὶ Ἱππ. 1201E· ἐπὶ τῆς ἐπιγλωττίδος, ἐπιπτύσσεσθαι δυναμένην ἐπὶ τὸ τῆς ἀρτηρίας τρῆμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.16, 10, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιπτύξαι· ἐπερεῖσαι».

ἐπιπτυχή, ἡ, = **ἐπίπτυγμα**, ἐπικάλυμμα, Πλούτ. 2. 979D· τοῦ θώρακος ὁ αὐτ. Πομπ. 35· αἱ ἐπ. τῶν ῥακίων, ἐμβαλώματα, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 2.

ἐπιπτύω, πτύω ἐπάνω εἴς τι, δαίμων τοι κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες Καλλιμ. Ἀποσπ. 235 ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ Θεοκρ. (6. 39) ὅστις ἑρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦ Θεοκρ. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, ἐπιφέρει, «ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι· Καλλίμαχος· Δαίμων, κτλ.», ἔνθα ὁ Bentley διορθοῖ:

Καλλίμαχος δ' Αἰτίων (δηλ. τετάρτῳ Αἰτίων) τρὶς κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες, σκορπίῳ τις ἐπιπτύσας Γαλην. 6. 754, 17.

ἐπίπτωσις, εως, ἡ, (ἐπιπίπτω) τὸ πίπτειν εἴς τινα, αἱ τῶν κλήρων .. ἐπιπτώσεις Πλούτ. 2.740D· τὸ κατὰ τύχην γινόμενον, σύμπτωσις, Θεαγ. παρὰ Στοβ. 9. 21· κατὰ ἐπίπτωσιν καὶ συντυχίαν Στράβ.102.

ἐπιπύησις, εως, ἡ, (πυέω) ἡ ἐκ νέου ἐμπύησις, Ἱππ. Προγν. 39, διάφ. γραφ. ἀντὶ **διαπύησις**.

ἐπιπυκνόομαι, Παθ., γίνομαι πυκνός, συμπυκνοῦμαι, ἐπιπυκνωθεὶς (ὁ ἀὴρ) καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ, πάντων λευκότατός ἐστιν Ἀριστ. π. Χρωμ. 3.17.

ἐπιπυνθάνομαι, Ἀποθ., μανθάνω, πληροφοροῦμαι κατόπιν, τὰ γεγενημένα Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 29.

Ἐπιπυργιδία, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ πύργου, ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης ἐν Ἀθήναις, Παυσ. 2. 30, 2.

Ἐπιπυργῖτις· «ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀβδήροις ἐκαλεῖτο» Ἡσύχ.

ἐπιπῠρέσσω, ἔχω πυρετὸν μετὰ ταῦτα, Ἱππ. Προρρ. 68, Γαλην. τ.19, σ. 423. 9, κ. ἀλλ.

ἐπιπῠρεταίνω, =τῷ προηγ., Ἱππ. 255. 37, κτλ.· ὡσαύτως **ἐπιπυριάω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιτυφῶσαι**.

ἐπίπῡρον, τό, (πῦρ) ἡ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἑστία ἢ θέσις διὰ τὸ πῦρ, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 211, Ἡσύχ. ἐν λ. **θυμέλη**.

ἐπιπυρόω, ἐπικαίω, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπιτυφῇ**.

ἐπίπυρρος, ον, πυρρὸς κατά τι, ἐπίπυρρος τὸ σῶμα Ἀριστ. Φυσιογν.13, 5, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 4.10, 4.

ἐπιπυρσεία, ἡ, ἐπανειλημμένον σημεῖον διὰ πυρσῶν, Πολύαιν. 6.19, 2.

ἐπιπωλέομαι, Ἀποθ., ἐπιπορεύομαι, πορεύομαι πλησίον καὶ παρατηρῶ, Λατ. obire, μετ' αἰτ., ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, ἐπὶ στρατηγοῦ ἐπιθεωροῦντος τὸν στρατὸν αὐτοῦ, Ἰλ. Γ'.196, κτλ.:— ἀλλ' ἐν Ἰλ. Λ. 264, 540, ἐπὶ κατοπτεύσεως τοῦ ἐχθροῦ, αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, «ἐπήρχετο τὰς τάξεις» κτλ. (Θ. Γαζῆς). Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν ταύτῃ τῇ φράσει, καὶ οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.— Παρὰ Θεμιστ. εὑρίσκομεν τὸν τύπον **ἐπιπολοῦμαι**, ἐπισκέπτομαι, Βόσπορον 75C· μετὰ δοτ., Σύροις 152B, ἔνθα ὁ Λοβ. (Φρύν. 584) ἀναγινώσκει **ἐπιπωλ-**.

ἐπιπώλησις, εως, ἡ, τὸ περιέρχεσθαι, ἐπίσκεψις, ἐπιθεώρησις, ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Δ τῆς Ἰλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 6129b. 59, πρβλ. Πλούτ. 2. 29A.

ἐπίπωμα, τό, σκέπασμα, τὸ ἐπίπωμα τὸ λεγόμενον ἐπίπηγμα Ὀρειβάσ. σ.125 ἔκδ. Mai, Γαλην. τ. 4. σ. 636. 1, τ. 18, μέρος 1, σ. 40. 6.

ἐπιπωμάζω, καλύπτω διὰ πώματος, ἢ ὡς διὰ πώμ., στουπώνω, Ἥρων Πνευμ. 150.— Παθ., καλύπτομαι διά πώματος, ἐπιπωματίζομαι, Ἱππ. 423. 30, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΗ', 16).— Οὕτως **ἐπιπωμάννυμι** Ἥρων Πνευμ.180.

ἐπιπωμασμός, οῦ, ὁ, τὸ καλύπτειν διὰ πώματος, Εὐστ. 1630. 63.

ἐπιπωματίζω, =**ἐπιπωμάζω**, Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13, 16, Θεόφρ. π. Πυρὸς 49, 59.— Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294.

ἐπιπωματικός, ή, όν, χρησιμεύων πρὸς ἐπιπωματισμόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 616.

ἐπιπωρόομαι, Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι πεπωρωμένος, σκληρὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἱππ. π. Ἀγμ.796· ἤ, γίνομαι τοιοῦτος κατόπιν, αὐτόθι 776.

ἐπιπώρωμα, τό, τὸ σκληρὸν μέρος ὅπερ σχηματίζεται κατὰ τὴν θεραπείαν τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· καθόλου, τύλος, callum, ὁ αὐτ. 92C, D.

ἐπιπώρωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τύλου, Ἱππ. π. Ἄρθρ.791: — τύλος, callus, Πλούτ. 2. 906F, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἐπιπωτάομαι, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἐπιποτάομαι**, Ἀνθ. Π. 9. 88.

Ἐπιρνύτιος· «Ζεὺς ἐν Κρήτῃ» Ἡσύχ.

ἐπιρραβδίζω, ἐκ νέου ῥαβδίζω, πλήττω διὰ τῆς ῥάβδου πάλιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **κραδίης νόμος**.

ἐπιρραβδοφορέω, λέξις τις παρὰ Ξεν. ἐν τῷ περὶ Ἱππ. 7, 11, ἀναφερομένη κατά τινας μὲν εἰς τὸν ἐφ' ἵππου ὀχούμενον, καὶ σημαίνουσα, κάμνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ ἐπισείων ῥάβδον ἢ μάστιγα, κατ' ἄλλους δὲ εἰς αὐτὸν τὸν ἵππον, καὶ δηλοῖ, καλπάζω, ἴδε Δοναλσῶνος Νέον Κρατύλον σ. 224. Κατὰ τὸν Πολυδ. (Α', 220): «τὸ δὲ ἐπιρ(ρ)αβδοφορεῖν τὸν ἵππον, ὅπερ γίνεται εἴ τις εἰς δρόμον ἐξελαύνει, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ ἱππικοί».

ἐπιρραγολογέω, ῥαγολογῶ, συνάζω ἐκ τῶν κλημάτων ὅσας σταφυλὰς εὕρω μετὰ τὸν τρυγητόν, Εὐάγρ. Σκιτ. 1252C, Ἰωάνν. Κλίμ. 848D.

ἐπιρρᾳθῡμέω, δεικνύω ῥαθυμίαν εἴς τι, παραμελῶ, ἣν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιρρᾳθυμήσας λάθῃ Λουκ. Δὶς Κατηγ.1.

ἐπιρραίνω, ῥαντίζω ἄνωθεν ἐπάνω εἴς τι, θαλλῷ ἐπιρραίνειν ὕδωρ Θεόκρ. 24. 96, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 8, 5· τι ἐπί τι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 5· μετ' αἰτ., ῥαντίζω τι, ἀλλ' ὅσα (ᾠὰ) ἂν ἐπιρράνῃ ὁ ἄρρην τῷ θορῷ αὐτόθι 6. 13, 6· καὶ μετὰ τῆς ἐπί, ὁ ἄρρην ἐπιρραίνει ἐπὶ τὰ ᾠὰ τὸν θορὸν αὐτόθι.—Παθ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 12.

ἐπιρρακτός, ή, όν, ὁ μεθ' ὁρμῆς πίπτων ἐπί τι, ὁ κλείων ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, θύρα ἐπιρρακτή, καταρρακτή, κοινῶς «κλαβανή», Ἀριστόδημος .. εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος θύραν ἔχων ἐπιρρακτήν· ἧς ὑπεράνω τιθεὶς κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας Πλούτ. 2. 781D, πρβλ. 365C, ἔνθα ἴδε Wyttenb.: πρβλ. **καταρράκτης**.

ἐπίρραμμα, τό, τὸ ῥαπτόμενον ἐπί τινος, Γλωσσ.· ἐκ διορθώσεως τοῦ Kuhn ἐν Πολυδ. Δ', 119 ἀντὶ **ἐπίρρημα**, καὶ οὕτως ἴσως ἐν Ζ', 66.—Πρβλ. Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 4. 683.

ἐπιρραντίζω = **ἐπιρραίνω**, Ἑβδ. (Λευ. Ϛ', 27).—Πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

ἐπιρρᾰπίζω, ῥαπίζω, κτυπῶ, τινὰ κατὰ κόρρης Ἀρισταίν. 1. 4· ἐπ. τὸ πῦρ (ἴσως ἐπιρραντίζειν) Διον. Ἀλ.1. 59. 2) μεταφ., ἐπιπλήττω, Ἀθήν.168F, 422C.

ἐπιρράπιξις, Ἰων. ἀντὶ -ισις, εως, ἡ, ἐπίπληξις, Ἴων παρ' Ἀθην. 604B.

ἐπιρραπισμός, ὁ, = **ἐπιρράπιξις**, Πολύβ. 2. 64, 4.

ἐπιρράπτω, ῥάπτω τι ἐπάνω εἴς τι, **τι ἐπί τινι**, οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιρράπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. β', 21: — ἀόριστός τις β' **ἐπέρραφεν** ἐν Νόνν. Δ. 9. 3, εἶναι πιθ. ἐφθαρμένος.

ἐπιρράσσω: μέλλ. -ξω, ὡς τὸ Ἐπικ. **ἐπιρρήσσω**, ἐπιρρίπτω, συγκρούω μεθ' ὁρμῆς, κλείω τι μεθ' ὁρμῆς, πύλας ἐπιρράξασ' ἔσω (οὕτως ὁ Dobree ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήξασ' τῶν ἀντιγράφ.) Σοφ. Ο. Τ. 1244· τὸ πῶμα Πλούτ. 2. 356C.—Παθ., ἐπὶ πυλῶν, πρὶν ἐπιρραχθῆναι τὰς πύλας Διον. Ἀλ. 8. 18· πρβλ. **ἐπιρρακτός**, **ἐπιρρήσσω**. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τινὸς μεθ' ὁρμῆς, ἐπιρράξας αὐτοῖς τὴν ἵππον, προσβαλὼν αὐτοὺς ὁρμητικῶς διὰ τοῦ ἱππικοῦ, αὐτόθι 3. 25· καὶ τὸν λίθον ἐπιρράξαντες, ἐπιρρίψαντες, ἐπιθέντες, Πλουτ. Φιλοπ.19. II. ἀμεταβ., ἐπιπίπτω μεθ' ὁρμῆς μεγάλης, ἐπὶ θυέλλης, μή τις Διὸς κεραυνὸς ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα (ἐξυπ. ἐπέπληξεν ὑμᾶς) Σοφ. Ο. Κ.1503, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 59· ἐπ. τινί, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, προσβάλλω τινά, Διόδ.15. 84, κτλ.

ἐπιρραψῳδέω, ἐπᾴδω ἐν εἴδει ῥαψῳδίας, ἔπη Λουκ. Νεκ. 4· ἐπ. ἔπη τινί, ἐπάνω εἴς τινα, Φιλόστρ. 682.

ἐπιρρέζω, προσφέρω θυσίας ἐπάνω εἴς τι, βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο νυμφάων ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται (Ἰων. παρατ.) Ὀδ. Ρ. 211. 2) θυσιάζω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι .. ἄρσενα χοῖρον Θεόκρ. 24. 97, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 157.

ἐπιρρεμβῶς, Ἐπίρρ., ἀμελῶς, ἀνειμένως, ἀφροντίστως, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ.1.1092.

ἐπιρρέπεια, ἡ, τὸ ἐπιρρέπειν, κλίνειν πρός τι, Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 4. σ. 835. 25.

ἐπιρρεπής, ές, ἔχων ῥοπήν, κλίνων πρός τι, Λατ. proclivis, πρός τι Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 60, Ἀθήν. 576F· εἴς τι Ἡρωδιαν. 6. 9· ἐπιρρεπεστέρας τὰς γνώμας πρός τινα ἔχειν ὁ αὐτ. 5. 8· ἀπολ., ἐλπὶς ἐπιρρεπεστέρα, εὐνοϊκή, Πολύβ.1. 55,1.—Ἐπίρρ., ἐπιρρεπῶς ἔχειν πρός τι Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 22,1, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 380.

ἐπιρρέπω, ῥέπω, κλίνω πρός τι, ὄφρ' .. ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστιγγος, Ἰλ. Ξ. 99, πρβλ. Θ. 72· ἐντεῦθεν καθόλου, πίπτει εἰς τὸν κλῆρόν τινος νὰ πράξῃ τι, ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 707· ἀπολ., αὐτόθι 1042. II. μεταβ., κάμνω τι νὰ κλίνῃ, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως Θέογν.157. 2) κάμνω τι νὰ ἐπέλθῃ κατά τινος, ἐπ. μῆνιν πόλει Αἰσχύλ. Εὐμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἴδε **καταρρέπω**.

ἐπιρρέω: ἀόρ. **ἐπερρύην**, Παθ. (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.): (πρβλ. **ῥέω**). Ῥέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ ἐπιμίσγεται .. ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον, περὶ τοῦ ποταμοῦ Τιταρησίου, Ἰλ. Β. 754. 2) εἰσρέω, χύνομαι ἐντός τινος, ἐπιρρεόντων τῶν ποταμῶν, ἐνῷ εἰσρέουσιν εἰς αὐτὴν (δηλ. τὴν θάλασσαν) οἱ ποταμοί, Ἀριστοφ. Νεφ.1294· πλείω ἀεὶ ἐπιρρέοντα Πλάτ. Θεαίτ. 177C, πρβλ. Τίμ. 85E, κ. ἀλλ.· ἄνωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας αὐτόθι 22E:— μεταφ., ἐπὶ μεγάλης πληθύος ἀνθρώπων, χύνομαι ὡς ῥεῦμα ἀτελεύτητον, ἐπέρχομαι, ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν Ἰλ. Λ. 724· ἐπιρρεόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ γινομένων πλεύνων Ἡρόδ. 9. 38· ἐπ. ὄχλος Γοργόνων Πλάτ. Φαῖδρ. 229D· ὅσος ὄχλος ἁμὶν ἐπιρρεῖ Θεόκρ. 15. 59· ἐπὶ τῶν ἀπορροιῶν τοῦ Δημοκρίτου, Πλούτ. 2.733E· μετ' ἀπαρ., τὸ πλῆθος τῶν εἰπεῖν ἐπιρρεόντων Ἰσοκρ. 252C:— μεταφ. ὡσαύτως, οὑπιρρέων χρόνος, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρῶν χρόνος, δηλ. τὸ μέλλον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 853· ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος, εἰσρεύσαντος δὲ πλούτου, Εὐρ. Μήδ.1229, πρβλ. Ξεν. Ἀπολ. 27, Πλάτ.

Νόμ. 778D. **II.** ἐν τῷ Παθ., Ὁμόλην .. εὔγεων μάλιστα καὶ ὕδασιν ἐπιρρεομένην, ποτιζομένην, Παυσ. 9. 8, 6.

ἐπιρρήγνῡμι: μέλλ. **-ρήξω**: ἀόρ. **ἐπέρρηξα**: — ῥηγνύω, «ξεσχίζω», πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ Αἰσχύλ. Πέρσ. 1028. Πρβλ. **ἐπιρράσσω, ἐπιρρήσσω, ἐπέρρακτος**.

ἐπιρρήδην, Ἐπίρρ., (ἐρέω, ῥηθῆναι) ὀνομαστί, ὡς τὸ **ἐπίκλην** καὶ **ἐπίκλησιν**, μετὰ τοῦ **καλεῖσθαι**, Ἄρατ. 261. **II.** = **διαρρήδην**, ῥητῶς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 640, 847· σαφῶς, Ἄρατ. 191.

ἐπίρρημα, τό, τὸ μετὰ ταῦτα λεγόμενον: **I.** ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ποιημάτιον συνήθως ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων, ὃ ἀπήγγελλεν ὁ κορυφαῖος μετὰ τὴν παράβασιν, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 575, Ἱππ. 565· ἴδε Ἡσύχ., Σουΐδ. **II.** γραμμ. τὸ ἐπίρρημα, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 2, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. σελ. 529. 6, κἑξ. **III.** σκωπτικὸν ἐπώνυμον, διὸ τῆς μανίας ἐπίρρημ' Μάχων παρ' Ἀθην. 578D (τὸ ῥῆμ' Meineke ἐν νεωτ. ἔκδ.).

ἐπιρρηματικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐπίρρημα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 244, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γραμμ.

ἐπίρρηξις, εως, ἡ, σχίσιμον, διάρρηξις, Γαλην. 14. σ. 424, 8.

ἐπίρρησις, εως, ἡ, ἔλεγχος, ὀνειδισμός, ψόγος, Ἀρχίλ. 7, Πλούτ. 2. 19C, Ἡσύχ. **II.** ῥῆσις ἄνευ σημασίας τινὸς ἀπαγγελλομένη ἐν ταῖς μαγικαῖς ἐπῳδαῖς, ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίρρησιν Λουκ. Φιλοψευδ. 31.

ἐπιρρήσσω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἐπιρράσσω**, σύρω, σπρώχνω τι ἐπί τινος μετὰ δυνάμεως, περὶ μοχλοῦ ἢ ὀχέως, «σύρτου», ὃν μετεχειρίζοντο ὅπως κλειδώσωσι θύραν, θύρην δ' ἔχε .. ἐπιβλὴς .., τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον Ἰλ. Ω. 454, πρβλ. 456 καὶ ἴδε **ἐπιρράσσω**. **2)** παρασύρω βιαίως, μεθ' ὁρμῆς, ἐπὶ ἀνέμου, οἵ μιν ἐπιρρήσσουσιν Ὀππ. Ἀλ. 1. 634:— καὶ ἀμεταβ., ἐκρήγνυμαι, ἐπὶ ἀνέμου, Ἄρατ. 292.

ἐπιρρητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἴπῃ προσέτι, Πλούτ. 2. 36B.

ἐπιρρητορεύω, ῥητορεύω ἐπί τινος, ἐπάνω εἴς τινα, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26· τι κατά τινος Ἀχ. Τάτ. 8. 8. **II.** εἰσάγω πρὸς τούτοις ὡς ῥητορικὸν ἐπίλογον, Ἀθήν. 590E.

ἐπίρρητος, ον, δυσφήμιστος, ὡς τὸ **ἐπιβόητος**, αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι (τέχναι) καὶ ἐπίρρητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδοξοῦνται Ξεν. Οἰκ. 4, 2· πλοῦτος Φιλόστρ. 303.— Ἐπίρρ. **-τως**, Πολυβ. Γ', 139.

ἐπιρρῑγέω, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 951, ἔχω μετὰ ταῦτα ῥῖγος· — **ἐπιρριγόω**, ὁ αὐτ. 72A, 76A, 1194D.

ἐπιρρίζιον, τό, κλωνάριον τῆς ῥίζης, «κωλορρίζι», πλάγια ἐπιρρίζια Διοσκ. 1. 10.

ἐπίρρικνος, ον, ῥυτιδώδης, Ξεν. Κυν. 4, 1.

ἐπίρρινον, τό, δακτύλιον τῆς ῥινὸς χρησιμεῦον ὡς κόσμημα αὐτῆς, εἶδος «σκουλαρικίου» τῆς ῥινός, Σύμμαχ. ἐν Ἰὼβ ΜΒ', 11.

ἐπίρρῑνος, ον, (ῥὶς) ἔχων μακρὰν ῥῖνα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 12.

ἐπιρριπτάριον, τό, ἔνδυμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔχον καὶ κουκοῦλαν διὰ τὴν κεφαλήν, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. σ. 391C.

ἐπιρριπτέω, = τῷ ἑπομ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ξεν. Ἀν. 5. 2, 23. **2)** ἀμεταβ., ῥίπτομαι ἐπὶ τὰ ἴχνη, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6. 22.

ἐπιρρίπτω, ῥίπτω ἐναντίον τινός, ὅτε μοι χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν Ὀδ. Ε. 310· ὁ λέων ἐπ. ἑαυτόν, ῥίπτει ἑαυτόν, ὁρμᾷ, ἐπὶ τῆς λείας του, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 4· ῥίπτω ἐπάνω εἴς τινα, ἐπ. στεφάνους Πολύβ. 18. 29, 12· Βρούτῳ τὴν φοινικίδα Πλουτ. Ἀντών. 22· χεῖρα δ' ἐπέρριψεν (ἐπὶ τοῦ κύτους), ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 84:— μεταφ., προξενῶ, τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς .. τάσδ' ἐπέρριψε πλάνας Αἰσχύλ. Πρ. 738· ἐπιρρίπτω κατά τινος, ψευδεῖς αἰτίας ἐπιρρίπτων Διόδ. 14. 12. **II.** ἐκφέρω γνώμην, ἀδιορίστως ἐπ. περὶ τῶν λοιπῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 309.

ἐπιρροή, ἡ, (ἐπιρρέω) ῥοή, ῥεῦσις, εἰσροή, κακαῖς ἐπ. ὕδωρ μιαίνων Αἰσχύλ. Εὐμ. 694· ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1510· δακρύων ἐπιρροαὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 577· ἐπ. αἵματος Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904· ἀντίθετον τῷ **ἀπορροή** (ἐκροή), Τίμ. Λοκρ. 102B· τῆς τροφῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 6· κατ' ἐπιρροὴν Τίμ. Λοκρ. 101C· αὔξην τε καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 783B:— μεταφ., ἐπ. κακῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 349· ἀνάμνησίς ἐστιν ἐπ. φρονήσεως ἀπολιπούσης Πλάτ. Νόμ. 732B. **2)** τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 141, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 623.

ἐπιρροθέω, ἐπιβοῶ ἀποκρινόμενος ἢ ἐπιδοκιμάζων (πρβλ. **ἐπευφημέω**), στάσις πάγκοινος ὧδ' ἐπιρροθεῖ Αἰσχύλ. Χο. 459· διὰ ῥόθου δεικνύω τὴν χαράν μου, τὴν ἔγκρισίν μου διά τι, χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνοντες οὐραῖσι τὴν κεκτημένην Σοφ. Ἀποσπ. 700, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 553, Ὀρ. 901· ἐπ. κτύπῳ, ἀποκρίνομαι, ἀντηχῶ, Αἰσχύλ. Χο. 427. **2)** μετ' αἰτ., ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε, πολλοὺς μὲν πικροὺς λόγους εἶπε κραυγάζων κατ' αὐτοῦ, Σοφ. Τρ. 264.

ἐπιρρόθητος, ον, ἐπίψογος, Ἡσύχ.

ἐπίρροθος, ον, ὁ σπεύδων εἰς βοήθειαν, βοηθός, τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη Ἰλ. Δ. 390· θεά .., μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖιν Ψ. 770· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί, «μακραὶ γὰρ οὖσαι αἱ νύκτες βοηθοῦσι τοῖς βουσί, ἐπειδὴ πολλὰ ἀναπαύονται καὶ ὀλίγα κάμνουσιν» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 558· ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1193:— αὐστηρότερον ὡς ἐπίθ., πύργος, μῆτις ἐπίρροθος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1045, κτλ.: — μετὰ γεν., παρέχων βοήθειαν ἐναντίον τινός, νύκτερον τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον Αἰσχύλ. Θήβ. 368: — κοινότερον ἐν τῇ ποιητικῇ ἐκτεταμένῃ μορφῇ **ἐπιτάρροθος** (ὃ ἴδε). **II.** ἐπ. κακά, ὀνείδη ἀλλεπάλληλα, συνεχὴς καὶ ἄπαυστος κακολογία, Σοφ. Ἀντ. 413, πρβλ. Valck. Ἱππ. 628:— ἐντεῦθεν, ἀξιόμεμπτος, ταπεινός, μηδαμινός, δώματα Σοφ. Ἀποσπ. 517.

ἐπίρροια, ἡ, = **ἐπιρροή**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 20, Αἰλ. π. Ζ. 10. 36, κτλ.· ἡ ἐπ. τῶν ἀγαθῶν Διοδ. Ἐκλογ. 597. 98.

ἐπιρροιβδέω, ἐκπέμπω ποιόν τινα κρωγμόν, ἐπὶ κοράκων, καὶ ἐὰν κόραξ εὐδίας μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ... ἐπιρροιβδῇ, ὕδωρ σημαίνει Θεοφρ. π. Σημ. 1. 16:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον ἰὸν λαιμῷ ἐπερροίβδησε, κατηύθυνεν αὐτὸν μετὰ ῥοίβδου εἰς τὸν λαιμόν, Κόϊντ. Σμ. 8. 322· πρβλ. **ἐπιρροιζέω**.

ἐπιρροίβδην, Ἐπίρρ. ὡς τὸ **ῥύδην**, μετὰ ἠχηρᾶς καὶ μανιώδους ὁρμῆς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 860.

ἐπιρροιζέω = **ἐπιρροιβδέω**, Θεοφρ. π. Σημ. 1. 16, Ἄρατ. 969: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἢ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγάς; τοιαύτας λοιπὸν φυγὰς τὸν φωνάζεις νὰ κάμῃ; Αἰσχύλ. Εὐμ. 424, πρβλ. Λυκόφρ. 585. **II.** φέρομαι μετὰ ῥοίβδου πρός τι, ἐπὶ βέλους, ἐπερροίζησαν ὀϊστοὶ Νόνν. Δ. 48. 940.

ἐπιρροίζειν· «ἐπισίζειν. ἐπισεύειν. ἐπεγκελεύειν» Ἡσύχ.

ἐπιρρομβέω, ἐφορμῶ μετὰ ἤχου προερχομένου ἐκ περιστροφικῆς κινήσεως, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ι. 4. 78 (3. 65).—Ἐν Σαπφοῖ 2. 11 ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **ἐπιβρομέω**.

ἐπίρροος, ὁ, συνῃρ. **-ους**, ἐπιρροή, πλήρωσις, πλεονασμός, ἐπίρρους αἵματος Ἱππ 881F.

ἐπιρροφάνω = **ἐπιρροφέω**, ἄκρητον οἶνον ἐπιρροφανέτω Ἱππ. 534. 51.

ἐπιρροφέω, ῥοφῶ προσέτι ἢ μετά τι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, Ἀριστ. Προβλ. 27. 3, 4· ἐπιρροφεῖν τοῦ ὕδατος Πλουτ. Φωκ. 9. **II.** ἐπιρροφῶ, ῥοφῶ ἀπλήστως, ἀντίθετον τῷ **πίνω**, Κλέαρχ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 20 (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 525).

ἐπιρρόφημα, τό, τὸ ἐπιρροφούμενον, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. σ. 686.

ἐπιρρόχανον· «ἀπόμακτρον (ἴδε ῥόχανον)» Ἡσύχ.

ἐπιρρυγχίς, ίδος, ἡ, (ῥύγχος) τὸ γαμψὸν ἤτοι ἀγκιστροειδὲς μέρος τοῦ ῥύγχους πτηνοῦ, Σουΐδ. ἐν λ. **γαμψώνυχος**.

ἐπιρρύζω, παρορμῶ, ἐναντίον τινός, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τινα ἐπιρρύξας Ἀριστοφ. Σφ. 705, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἡσύχ., ἀλλ' ὅμως πρβλ. **ῥύζω**.

ἐπιρρυθμίζω, φέρω εἰς ῥυθμόν, ποιήματα Πλάτ. Νόμ. 802B· ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἐστόλιζεν, ἐνέδυε μετὰ ἁπλότητος, Λουκ. Ἁλιεὺς 12.

ἐπιρρύομαι, Ἀποθ., σῴζω, διαφυλάττω, Αἰσχύλ. Θήβ. 165.

ἐπιρρῠπαίνω, καθιστῶ τι ῥυπαρὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Πλούτ. 2. 828A.

ἐπίρρῠσις, εως, ἡ, = **ἐπιρροή**, Ἱππ. 416. 54, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 14, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 51.

ἐπιρρύσμιος, η, ον, (ῥυσμὸς) ὁ ἐπιρρέων, Ἡσύχ.· ἐπιρρυσμίη ἑκάστοισιν ἡ δόξις, τυχαία, Δημόκριτ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. 7. 137.

ἐπίρρῠτος, ον, (ἐπιρρέω) ῥέων ἐντὸς ἢ πρός, ὕδωρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 8, 3· ἐπὶ τροφῆς, ἐγχεόμενος, ἐγχυματιζόμενος εἰς τὸ σῶμα, Πλάτ. Τίμ. 80D· ἐπὶ ὁράσεως, πηγάζων ἐκ τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 508B, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 99D. **2)** μεταφ., ἐπιρρέων, ἄφθονος, καρπὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 907· πρβλ. **ἐπίσσυτος**. **II.** Παθ., ὁ ὑποκείμενος εἰς ἐπιρροήν, ἀντίθ. τῷ **ἀπόρρυτος**, Πλάτ. Τίμ. 43A. **2)** καταβρεχόμενος, ποτιζόμενος ὑπὸ ὑδάτων, πεδίον μέγα καὶ καλόν, ἐπίρρυτον, περὶ τοῦ πεδίου τῆς Κιλικίας τοῦ διαρρεομένου ὑπὸ τῶν ποταμῶν Πυράμου, Κύδνου καὶ Ψάρου, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22.

ἐπιρρωγολογέομαι, Ἀποθ. (ῥώξ, ῥάξ) = **ἐπιρραγολογέω**, Ἰωσήπου Μακκ. 3· πρβλ. **ἐπικαρπολογέομαι**.—Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. «ἐπιρρωγολογοῦσι· καλαμωμένοις τὸν ἀμπελῶνα»·

ἐπιρρώννῡμι καὶ **-ύω**: ἀόρ. **ἐπέρρωσα**: — προσθέτω δύναμιν εἴς τι, ἐνισχύω, δίδω θάρρος, ἐπιθαρρύνω πρός τι, αὗται [αἱ νέες] .. σφέας ἐπέρρωσαν Ἡρόδ. 8. 14· τοὺς μὲν ἐξέπληξεν, τοὺς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωσεν Θουκ. 4. 36, πρβλ. 8. 89· εἰς τὸ ἐπιρρῶσαι αὐτοὺς Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 6· ἐπ. τινὰ πρός τι Πλουτ. Λύσανδ. 4· ἐπίρρωσον σαυτήν, λάβε θάρρος, Λουκ. Τίμ. 41· ἐπ. τὴν γνώμην, τὰ πάθη Πλούτ. 2. 62A, 681F. **II.** Παθ., ἐν ᾧ ὁ πρκμ. **ἐπέρρωμαι**, καὶ ὁ ὑπερσ. **ἐπερρώμην** χρησιμεύουσιν ὡς ἐνεστ. καὶ παρατ.: μέλλ. **ἐπιρρωσθήσομαι** Λουκ. Ἐνύπν. 18: ἀόρ. **ἐπερρώσθην**: — ἀνακτῶμαι ἰσχύν, λαμβάνω θάρ-

ρο;, Θουκ. 6. 93., 7. 2· οἱ Κορίνθιοι .. πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωντο ὁ αὐτ. 7. 17· ἐς τἆλλα πολὺ ἐπέρρωντο αὐτόθι 7· ἐπερρώσθη .. ἰδὼν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 18· ἐπερρῶσθαι πρός τι Πολύβ. 1. 24, 1· τὰς ψυχὰς Ἡρῳδιαν. 3. 3: — κεῖνοις ... ἐπερρώσθη λέγειν (ἀπροσ.), ἔλαβον θάρρος νὰ λέγωσιν, Σοφ. Ο. Κ. 661.

ἐπιρρώομαι, παλαιὸς Ἐπικ. ἐνεστ.: Μέσ. ἀόρ. α' **ἐπερρώσαντο**: — χύνομαι ἐπάνωθεν, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, αἱ δὲ θεῖαι τρίχες τῆς κόμης ἐχύθησαν κυματίζουσαι ἐκ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς τοῦ ἄνακτος, Ἰλ. Α. 529· πλοχμοὶ .. ἐπερρώοντο κιόντι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 677. 2) κινοῦμαι ἐλαφρῶς, ποσσὶν ἐπερρώσαντο, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ἐπιτεταμένως καὶ ἐρρωμένως καὶ ἐντόνως ἐχόρευσαν» Ἡσ. Θ. 8, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 385· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπίρρωσαι δὲ χορείην, κάμε τὸν χορὸν ζωηρότερον, γοργότερον, Ἀνθ. Π. 9. 403. 3) ἀκολουθῶ ταχέως, ἐπερρώοντο τιθήνῃ Κολοῦθ. 100. II. καταβάλλω πᾶσαν τὴν δύναμίν μου εἴς τι, ἐργάζομαι μετὰ προθυμίας, μετὰ δοτ., ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν· τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, εἰργάζοντο πάσῃ δυνάμει, Ὀδ. Υ. 107· ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα νήνεμον ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν, ὡς τὸ Λατ. incumbere remis, ἡμέραν καὶ νύκτα ὁμοίως ἐν νηνεμίᾳ ἐκωπηλάτουν ἐντόνως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 661. Πρβλ. **ῥώομαι**.

ἐπίρρωσις, εως, ἡ, ἐνίσχυσις, Αἰλ. π. Ζ. 6. 1, Λογγῖν. 11. 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 64.

ἐπιρυσμίζει· «διατυποῖ· ἐπανορθοῦται» Ἡσύχ.

ἐπίσαγμα, τό, (ἐπισάττω) σάγμα, σαγμάριον, κοινῶς «σαμμάρι» ζῴου, Ἑβδ. (Λευ. ΙΕ', 9)· ἐπίσαγμα τῶν ὄνων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 450: — μεταφ., δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος, τὸ φορτίον τῆς νόσου, Σοφ. Φ. 755, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

ἐπίσαθρος, ον, = **ἐπίσαπρος**, Εἰρην. 1. 13, 4, Γλωσσ. Ἐπιφαν. τ. 1. σ. 235B, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπικηρότατοι**.

ἐπισαλεύω, ἐπὶ πλοίου, εἶμαι ἀραγμένον που οὐχὶ ἐντὸς λιμένος, σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας, ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις Φιλόστρ. 740: — μεταφ., σαλεύω, κινοῦμαι, ἐπ. τοῖς ὤμοις (ἴδε **σαλεύω** II. 3), Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 45. II. κυματίζω ἐπάνω, ἡ κόμη ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ Φιλόστρ. 798· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Λουκ. Ἔρωτ. 40.

ἐπίσαλος, ον, σαλευόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἄστατος, ἀβέβαιος, εὐμετάπτωτος, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 6. 5, Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 794, 804.

ἐπισαλπίζω, συνοδεύω διὰ σαλπίσματος, οἱ ἱερεῖς βυκάνας ἔχοντες ἐπεσάλπιζον τοῖς ὑμνῳδοῦσιν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 13, 3.

ἐπίσαμον· «λευκόν» Ἡσύχ.

ἐπίσαξις, εως, ἡ, ἐπισώρευσις, τῆς γῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3.

ἐπίσαπρος, ον, σαπρὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἤδη σηπόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5.

ἐπισαρκάζω, σαρκάζω, μυκτηρίζω τινά, Φίλων 1. 587· τινὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 110.

ἐπίσαρκος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ σαρκός, ὀστέον Ἱππ. π. Ἀγμ. 764.

ἐπισάττω, ἐπισωρεύω φορτίον ἐπάνω εἴς τινα, φορτώνω, τι ἐπὶ ὄνους, ἐπὶ καμήλους Ἡρόδ. 1. 194., 3. 9· ἵππον ἐπ., ἁπλῶς, ἐπιθέτω ἐπ' αὐτὸν τὸ ἐφίππιον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 27, Ἀν. 3. 4, 35· μετὰ διπλῆς αἰτ., φορτώνω τινὰ μέ τι, τὴν ὄνον σῦκα Ἀλκίφρων 3. 20. 2) ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, τὴν ἐπισεσαγμένην γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 2, 5.

ἐπισαφέω, = τῷ ἑπομ., Ψελλ. π. Δαιμόν. σ. 3. ἔκδ. Gaulm.

ἐπισαφηνίζω, ἔτι μᾶλλον σαφηνίζω, κάμνω τι σαφέστερον, Κλήμ. Ἀλ. 545.

ἐπισαχθής (-είς ;)· «ὁ ὀφειλέτης» Ἡσύχ.

ἐπισβέννυμαι, Παθ., σβύννομαι ἐπάνω εἴς τι, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 15.

ἐπίσειον, τό, τὰ περὶ τὴν ἥβην μέρη, Ἱππ. 252. 34, κτλ.· γραφόμενον ὡσαύτως **ἐπείσιον**, Λυκόφρ. 1385· **ἐπίσιον**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 1. — Κατὰ Πολυδ. «αὐτὴ δὲ ἡ τρίχωσις (ἡ περὶ τὸ αἰδοῖον δηλ.) ἥβη τε καὶ ἐπίσιον», κατὰ δὲ Ἡσύχιον: «ἐπίσειον· τὸ αἰδοῖον ἀνδρὸς καὶ γυναικός».

ἐπίσειστος, ον, ὁ ἐπισειόμενος, κυματίζων, ἔχοντας .. ἐπίσειστον κόμην Λουκ. Ἀλεκτρ. 26. 2) **ἐπίσειστος**, ὁ, κωμικὸν προσωπεῖον ἔχον κόμην κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Πολυδ. Δ', 146 κέξ., πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 340. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπίσειστος· εἶδος κουρᾶς».

ἐπισείω, Ἐπικ. **ἐπισσ-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.): — σείω πρός τι ἢ ἐναντίον τινός, τί τινι, ἰδίως πρὸς ἐκφόβησιν ἢ καταπτόησιν, Ζεὺς .. αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν Ἰλ. Δ. 167, πρβλ. Ο. 230· ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1, πρβλ. 2. 2, κλ.· ἐπ. πόλεμον, ἀνακινεῖν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 17, 3· Πέρσας ἐπ., ἐπισείειν αὐτοὺς ὡς ἀπειλήν, Πλουτ. Θεμ. 4· ἀλλά, ἐπ. τὴν χεῖρα, εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως ἢ ἐπιδοκιμασίας, Λουκ. Σκυθ. 11, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 4, Δὶς Κατηγ. 28: — ἀπολ., ἐπὶ δ' ἔσεισε κόμαν Εὐρ. Ι. Τ. 1276· τόσσον ἐπισσείει, οὕτω φαίνεται ἐπαπειλοῦσα, ἐπὶ ἀγάλματος Σκύλλης, Ἀνθ. Π. 9. 755. 2) παροτρύνω, παρορμῶ, ἵππον Σοφ. Ἀποσπ. 159· ἐπ. τινὶ τὰς δρακοντώδεις κόρας, παρορμῶν αὐτὰς ἐναντίον τινός, Εὐρ. Ὀρ. 255· ἐπ. πόλιν σοι αὐτόθι 613· ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι τὸν Μισγόλαν Ἄλεξ. ἐν «Ἀγωνίδι ἢ Ἱππίσκῳ» 1. 3) ἀμεταβ., ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, τινὶ Διόδ. 13. 94. 4) σείω τι οὕτως ἐπί τινος ὥστε νὰ ἐγγίζῃ ἐπ' αὐτοῦ, ταῖς παρειαῖς ἐπέσειε τὸν βόστρυχον Καλλιστράτου Ἐκφράσεις 6, πρβλ. Πολυδ. Δ', 147.

ἐπισείων, οντος, ὁ, εἶδος σημαίας πλοίου, συγγενὲς τῷ **παράσειον**, Πολυδ. Α', 90. 91. 2) = **πρεσβύτης μακροπώγων**, ἐπὶ κωμικῶν προσωπείων, ὁ αὐτ. Δ', 143.

ἐπισέληνος, ον, (σελήνη) ἔχων σχῆμα σελήνης· **ἐπισέληνα**, τά, πλακοῦντες τοιούτου σχήματος, λαγῷα δώδεκ' ἐπισέληνα Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 10. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπισέληνα· πόπανα μηνοειδῆ».

ἐπισεμνολογέω, σεμνολογῶ ἐπί τινι, Ἀνώνυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1. σ. 599. 29.

ἐπισεμνύνομαι, Παθ., σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, Φίλων 1. 599, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀππίωνος 2. 3: — Τὸ ἐνεργ., ἐξυψῶ, μεγαλύνω, Βίος Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. XXIII, Φωτ. Ἐπις. σ. 379. 26.

ἐπισεσυρμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπισύρω**, ὀκνηρῶς, νωχελῶς, ἀμελῶς, Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. 31, Κλήμ. Ἀλ. 958.

ἐπισεύω, Ἐπικ. **ἐπισσ-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.). Πέμπω κατά τινος, παρορμῶ τι κατά τινος, δείδω .. μή .. μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἁλὸς Ὀδ. Ε. 421· δμῳὰς ἐπισσεύας, κελεύσας, ἐφορμήσας, Ξ. 399· μεταφ., τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, «ἐπήγαγεν, ἐπέχευεν» (Σχόλ.), Σ. 256, Τ. 129· ὀνείρατ' ἐπέσσευεν, ἐπέπεμπεν, Υ. 87· κῆρας Ἀνθ. Π. 7. 439. II. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθ., σπεύδω, πορεύομαι ἐν σπουδῇ εἰς ἢ πρός, ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί, ἠκολούθουν ἐν σπουδῇ, Ἰλ. Β. 86· ἐς Πανθοΐδην ... πάντες ἐπεσσεύοντ' Ν. 757· ἐπεσσεύοντο νομόνδε, εἰς βοσκήν, Σ. 575· νηάδ' (οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ.) ἐπεσσεύοντο Ὀδ. Ν. 19· ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, σπεύδω, ἐφορμῶ κατά τινος, νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι Ἰλ. Ο. 347. 2) λίαν συχν. κατὰ μετοχ. παθητ. πρκμ. **ἐπεσσύμενος**, μετὰ γ' ἑνικ. ὑπερσ. **ἐπέσσυτο** (ἐν χρήσει ἀντὶ ἀορ.), γ' πληθ. ἀορ. α' ἐπέσσυθεν Ὀππ. Κ. 4. 136: — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐφορμῶ, ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος Ἰλ. Ε. 438, Π. 705, κτλ.· ἴῳ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο, ἔτρωσεν αὐτὸν διὰ βέλους ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τείχους καθ' ἣν ὥραν ἐφώρμα, Μ. 388· μετὰ δοτ., αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο Ε. 459, πρβλ. Φ. 227· μετ' αἰτ., τεῖχος ἐπεσσύμενοι Μ. 143, Ν. 395· μετὰ γεν., ἐπεσσύμενος πεδίοιο, ὁρμητικῶς φερόμενος ἐπὶ τῆς πεδιάδος, Ξ. 147, Χ. 26 (πρβλ. **διαπράσσω**)· ὡσαύτως ἐπὶ πυρός, κτλ., ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον .. φλεγέθει Ρ. 737· κῦμα δεινὸν ἐπεσσύμενον Ὀδ. Ε. 314, πρβλ. 431: — ὡσαύτως, ἄνευ ἐχθρικῆς τινος ἐννοίας, πρὸς δήλωσιν ταχείας κινήσεως, μετὰ δοτ., ὥς οἱ .. ὄνειρον ἐπέσσυτο Δ. 841· μετ' αἰτ., ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια, ἔπνεεν ἄνωθεν αὐτῶν, Ζ. 20· μετ' ἀπαρ., ἐπέσσυτο διώκειν, ἔσπευδε διώκων, ἀκολουθῶν κατόπιν, Ἰλ. Φ. 601, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 758· ἀπολ., χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης Ὀδ. Ε. 428· ἐπεσσύμενος λάβε γούνων Χ. 310. 3) μεταφ., διατελῶ ἐν συγκινήσει ἢ ἐξεγέρσει, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται Ἰλ. Α. 173· θυμὸς ἐπ. ὄφρ' ἐπαμύνω Ζ. 361· μετ' ἀπαρ., ἐπέσσυτο θυμὸς .. τέρπεσθαι Ι. 398. — Ἡ Ἐπικὴ αὕτη λέξις ἀπαντᾷ σπανιώτατα παρὰ Τραγ., καὶ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πέδον ἐπισύμενος Αἰσχύλ. Εὐμ. 786· ἐπέσυτο τάνδε γαῖαν .. ἆτα Εὐρ. Φοίν. 1065· τείχεα .. ἐπέσυτο φλὸξ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1162· οὕτω, τίς .. ὄρεα τάδ' ἐπέσυτο; Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 757.

ἐπισήθω, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω», ψῆγμα χρυσίου ἐπέσηθον ταῖς κόμαις Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 3.

ἐπίσημα, τό, σημεῖόν τι ἢ τύπος ἐπὶ νομίσματος, Σιμωνίδης παρὰ Διογ. Λ. 4. 45· ἐπὶ ἀσπίδος, τοὐπίσημ' Αἰσχύλ. Θήβ. 659· ἐπ. ἔχων .. ἐν μέσῳ σάκει Εὐρ. Φοίν. 1107, πρβλ. 1125, καὶ ἴδε **ἐπίσημον**.

ἐπισημαίνω, ἀφίνω σημεῖον, ἐπὶ νόσου, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινεν, ἡ κατάληψις ὅμως τῶν ἄκρων ὑπὸ τῆς νόσου κατέλειπεν εἰς τὸν νοσήσαντα σημεῖόν τι ὅτι ὑπέστη ταύτην τὴν νόσον, Θουκ. 2. 49· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἢν ἅπαξ ἐπισημανθῇ, ἂν ἅπαξ λάβῃ τὸ σημεῖον τῆς νόσου, Ἱππ. 306. 17· πρβλ. **ἐπίσημος**: — μετ' ἀπαρ., ὁ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ὅσιον εἶναι, ἔδωκε χρησμὸν διὰ σημείων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2: — Παθ., κἀπισημανθήσεται κεῖνου κεκλῆσθαι λαός, καὶ θὰ διακρίνηται (ὁ λαὸς τῆς Ἀχαΐας) ὡς φέρων τὸ ὄνομα αὐτοῦ (τοῦ Ἀχαιοῦ δηλ.), Εὐρ. Ἴων 1593. II. δεικνύω, δηλῶ, ἐπ. κακῷ τὴν παρανομίαν Πλουτ. Νουμ. 22. III. ἀμεταβ., δίδω σημεῖα, φαίν-

νομαι ὡς σύμπτωμα ἔν τινι νόσῳ, τοῖσι μὲν οὖν καυσώδεσιν ἀρχομένοισιν ἐπεσήμαινεν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 954· ἄρθρον ἐπ. συντεταμένον ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 797, πρβλ. Foës. Οἰκον.: — ἐπὶ τῆς ἥβης, τῆς ἡβικῆς ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἀναφαίνομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 11., 1. 20, 14: — ἐπὶ τοῦ καιροῦ, Θεόφρ. π. Σημ. 1. 10· ἐπὶ οἰωνῶν, τῷ Ῥώμῳ γῦπες ἐπ. ἐξ Διον. Ἁλ. 1. 86, κτλ.· εἰς τὸ δημόσιον Παυσ. 3. 12, 6· ἐπὶ τῶν θεῶν, δαιμόνιον αὐτοῖς ἐπ. Διόδ. 19. 103, πρβλ. 5. 3, Πλουτ. Σύλλ. 14: — ἀπροσ., ἐπισημαίνει, συμπτώματα παρουσιάζονται, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 3., 6. 18, 19, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 15 κ. ἀλλ. **IV.** Μέσ., διακρίνω, μίαν ἐπισημαίνεσθαί τινα φύσιν Πλάτ. Φίληβ. 25A, πρβλ. Πολιτικ. 258C· ἐπισημηνάμενος ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι ὁ αὐτ. Γοργ. 526B. **2)** σημαίνω, δεικνύω, φανερώνω, τί βούλομαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744A· ὁ .. καὶ Ὅμηρος ἐπεσημήνατο αὐτόθι 681E· ἐπ. ἐν τοῖς ὅρκοις ὅτι 'οὐκ ἀδικήσω' Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 11· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώσσης τὴν διαμαρτίαν Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσμ. 1. **3)** βάλλω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν σφραγῖδά μου εἴς τι (ὡς σημεῖον ἐγκρίσεως), ἐπισημαίνεσθαι τὰς εὐθύνας Δημ. 310. 21· καθόλου, ἐπικροτῶ, δηλῶ ἐπιδοκιμασίαν, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, Ἰσοκρ. 233B, Αἰσχίν. 34. 26, Μένανδ. ἐν «Φάσματι» 1, κτλ.: — σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀποδοκιμάζω, Διόδ. 13. 28, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5, πρβλ. Πολύβ. 2. 61, 1. **4)** διακρίνω δι' ἀμοιβῆς ἢ ποινῆς, ἐπισημαίνεσθαί τινα δώροις Πολύβ. 6. 39, 6· κολάσεσιν ὁ αὐτ. παρὰ Σουΐδ., ὅστις γράφει: «ἐπισημήνασθαι, βεβαιῶσαι. 'ἐπισημηναμένων δὲ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτῶν' ἀντὶ τοῦ κυρωσάντων. καὶ Πολύβιος, 'τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο', ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγείη, θαυμάσειεν». καὶ αὖθις, 'τοὺς μὲν χάρισι τοὺς δὲ κολάσεσιν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις παράδειγμα εἶεν ἐπισημαίνεσθαι'».

ἐπισήμανσις, εως, ἡ, σημεῖον γενόμενον ἔκ τινος συμβεβηκότος, ἀπὸ ἐπισημάνσεως κεραυνῶν, ὅπου κεραυνοὶ ἀφῆκαν σημεῖα, Ἀριστ. Προβλ. 24. 18. **II.** ἐν ἐπισημάνσει, ἐν περισκέψει, μετὰ προσοχῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 260. 81.

ἐπισημαντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισημαίνω**, δεῖ ἐπισημαίνειν, Ἀριστ. Τοπ. 8. 6, 1.

ἐπισημασία, ἡ, σημείωσις, ἔπαινος, ἄξιος ἐπισημασίας Πολύβ. 40. 6, 1· τυχεῖν ἐπισημασίας ὁ αὐτ. 30. 1, 2, Διόδ. 16. 83, κτλ.· ἐπ. εὐνοϊκὴ Πολύβ. 6. 6, 8· ἐν τῷ πληθ., ἐπευφημίαι, Κικ. π. Ἀττ. 1. 16, πρβλ. 14. 3· ἐπὶ κακῆς σημασίας, Διόδ. 16. 83. **II.** σημεῖον, σύμπτωμα, προσβολὴ νόσου, παροξυσμός, Γαλην.: — ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς σημείων τοῦ καιροῦ, Πολύβ. 1. 37, 4, Διόδ. 1. 49, Πλούτ. 889E. **III.** ψῆφος τοῦ λαοῦ, ἐπισ. Κικ. π. Ἀττ. 14. 3, 2.

ἐπισημειόομαι, Μέσ. = **ἐπισημαίνομαι**, διακρίνω, παρατηρῶ, τὸ ἀνίσχον ζῴδιον Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 68· ἐγκρίνω, ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω, ἐπισημειωσαμένων κρότῳ τὸ ἔθος, ἐπιδοκιμασάντων διὰ χειροκροτήσεως τὸ ἔθος, Πλούτ. 235C.

ἐπισημείωσις, εως, ἡ, σημείωσις ἢ σχόλιον, Διογ. Λ. 7. 20.

ἐπίσημον, τό, πᾶν διακριτικὸν σημεῖον, οἷον τὸ οἰκόσημον, Ἡρόδ. 1. 195· σχέδιον ἢ σημεῖον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος (πρβλ. **ἐπίσημα**), ὁ αὐτ. 9. 74· ἡ σημαία ἢ τὰ σήματα τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ. 8. 88· ἡ ἐπὶ νομίσματος παράστασις, Πλουτ. Θησ. 6.

ἐπίσημος, ον, (σῆμα) ἔχων σημεῖον, φέρων ἐπιγραφὴν ἢ σχέδιόν τι ἢ παράστασιν, ἰδίως ἐπὶ νομίσματος, κεκομμένος, κεχαραγμένος, χρυσὸς ἐπίσημος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄσημος**, Ἡρόδ. 9. 41· ἀργύριον Θουκ. 2. 13· χρυσίον Ξεν. Κύρ. 4. 5, 40, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 145. 56., 146. 11· οὕτως, ἀναθήματα οὐκ ἐπ., ἀφιερώματα ἄνευ ἐπιγραφῆς τινος, Ἡρόδ. 1. 51· ἀσπίδες ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **λεῖαι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 13 καὶ 28, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Ψοφοδεεῖ» 1: — ἐπὶ ἐπιληπτικῶν, φέρων τὰ σημεῖα τῆς νόσου, Ἱππ. 306. 12: — ἐπὶ προβάτων, τὸ φέρον σημεῖόν τι, ἐγένετο δὲ τὰ μὲν ἄσημα τοῦ Λάβαν, τὰ δὲ ἐπίσημα τοῦ Ἰακὼβ Ἑβδ. (Γεν. Λ', 42). **2)** ἀξιοσημείωτος, ἄξιος μνήμης, περιφανής, Λατ. insignis, μνῆμα ἐπίσημον, μνημεῖον μετὰ περιφανῶν τεκμηρίων, περὶ τοῦ αἱματοφύρτου πτώματος τοῦ Αἵμονος, ὅπερ ἔκειτο ὡς φανερὸν μνημεῖον τοῦ ἀνηκέστου σφάλματος τοῦ Κρέοντος, Σοφ. Ἀντ. 1258· ξυμφοραὶ Εὐρ. Ὀρ. 543· εὐνή, λέχος ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 68, Ὀρ. 21· τύχη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 544· χαρακτὴρ ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 379· τάφος ἐπισημότατος Θουκ. 2. 43· τιμωρία Λυκοῦργ. 166. 10: — καὶ ἐπὶ προσ., ἐπ. σοφίην, ἐπιφανὴς ἐπὶ σοφίᾳ, Ἡρόδ. 2. 20· ἐπ. ἐν βροτοῖς Εὐρ. Ἱππ. 103· ἐπ. ξένοι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 460· ἐπὶ κακῆς σημασίας, διαβόητος, γνωστός, ἐς τὸν ψόγον Εὐρ. Ὀρ. 249· διὰ δημοκοπίαν Πλουτ. Φάβ. 14· τῇ μοχθηρίᾳ Λουκ. Ῥητόρων Διδάσκ. 25. **II.** Ἐπίρρ. -μως, Πολύβ. 6. 39, 9· συγκρ. -οτέρως, Ἀρτεμ. 2. 9.

ἐπίσης, ἀντὶ ἐπ' ἴσης (ἐξυπ. μοίρας), ἴδε ἐν λ. ἴσος IV. 2.

ἐπισθένω, ἔχω ἐπαρκῆ δύναμιν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., οὐδέ μιν... κάμψαι ἐπέσθενε χερσὶν Κόιντ. Σμ. 4. 567., 14. 177.

ἐπ-ίσθμιος, ον, ἐπὶ τοῦ αὐχένος· — **ἐπίσθμιον**· «σκέπασμα περὶ τὸν τράχηλον» Ἡσύχ.

ἐπισιγμα, τό, «ἐπεγκέλευ(σ)μα κυσίν» Ἡσύχ. — Πιθανὴ γραφὴ παρὰ τῷ αὐτῷ ἀντὶ **ἐπιστίγματα** (Σοφ. Ἀποσπ. 8).

ἐπισιγάζω, σιγῶ, σιωπῶ, Τζέτζ. Ἐπιστ. 1 μετὰ τὰς Χιλ.

ἐπισίζω, κάμνω κύνα νὰ ὁρμήσῃ, Ἀριστοφ. Σφ. 704· πρβλ. **ἐπισιστον**.

ἐπίσιμος, ον, ὁ ἔχων κάπως σιμὴν τὴν ῥῖνα, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh. Erkl. e. Aegypt. Urkund. σ. 4.

ἐπισιμόω, κάμπτω πρὸς τὰ ἔσω, τὴν προβοσκίδα Αἰλ. π. Ζ. 8. 10: — κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κάμπτω, ὁ δ' Ἀγησίλαος ἰδὼν ταῦτα πρὸς ἐκείνους μὲν οὐκ ἦγεν, ἐπισιμώσας δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἦγεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 50· πρβλ. **ἀποσιμόω**.

ἐπισινής, ές, (σίνομαι) ὁ ὑποκείμενος εἰς βλάβην παρά τινος, ὄρνισι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 1, πρβλ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3. **II.** ἐνεργ., ἐπιβλαβής, αὐτόθι 2. 3, 2.

ἐπισίνιος, ον, «ἐπίβουλος» Ἡσύχ.

ἐπισίνομαι [σῖ], Ἀποθ., βλάπτω, φυλλάδια τ' ἰσχνὴν πηγάνου, ἥν τ' ὤκιστα βορῇ ἐπεσίνατο κάμπη Νικ. Ἀλεξιφ. 413.

ἐπίσιον, τό, ἴδε **ἐπίσειον**.

ἐπίσιστον, τό, «τὸ συρίζοντας ἐποτρύνειν καὶ ἐπισπέρχειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις ἐπίσιστον καλοῦσιν» Α. Β. 252. 23, Ε. Μ. 363. 54.

ἐπισιτίζομαι: μέλλ. Ἀττ. -ιοῦμαι, Ἰων. -ιεῦμαι, Ἡρόδ. 9. 50· μεταγεν. -ίσομαι, Ἀρρ. Ἀν. 3. 30: Μέσ.: — ἐφοδιάζω ἐμαυτὸν μὲ τροφάς, λαμβάνω ἐφόδια, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 8. 101, πρβλ. Ξεν. Πόροι 4, 48· ἐπ. ἐκ τῆς κώμης Ἡρόδ. 7. 176· ἐπ. τῇ στρατιᾷ Θουκ. 6. 94· εἶχον οὐδὲν ὅπου ἂν ἐπισιτίσαιντο Δημ. 1223. 8· παρακαλῶν ποτε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὔβοιαν ἐπισιτισαμένους Ἀριστ. Ῥητ. 3. 10, 7. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἄριστον ἐπισιτιζόμενοι, προμηθευόμενοι ἄριστον, Θουκ. 8. 95· οἱ στρατιῶται ἤχθοντο ὅτι οὐκ εἶχον ἀργύριον ἐπισιτίζεσθαι εἰς τὴν πορείαν, ν' ἀγοράσωσι τροφὰς διὰ τὴν πορείαν, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 7. **3)** μεταφ., ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν, λαμβάνουσι τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια πρὸς σοφιστείαν, Πλούτ. 2. 78F. **II.** = **παρασιτέω**, Φερεκρ. ἐν «Γραυσί» 1.

ἐπισίτιος, ον, (σῖτος) ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος (δηλ. ἄνευ μισθοῦ), ἐπὶ δούλων, Πλάτ. Πολ. 420A· ἐθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν ἐπισίτιος Εὔβουλ. ἐν «Δαιδάλῳ» 1· ἐπὶ παρασίτων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 382, Τιμοκλῆς ἐν «Πύκτῃ» 1· πρβλ. **ἐπίσιτος**. **II.** **ἐπισίτια**, τά, «τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. ταῦτα δὲ ἐνίοτε ἐκάλουν καὶ σιτίον» Ἁρποκρ.

ἐπισίτισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Διόδ. 20. 73: — ὡσαύτως, **ἐπισίτισμα**, τό, Πολύαιν. 3. 10, 11.

ἐπισιτισμός, ὁ, (ἐπισιτίζομαι) τὸ ἐπισιτίζεσθαι, λαμβάνειν ἐφόδια, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 26, Ἀν. 1. 5, 9. **2)** ἀποθήκη ἐφοδίων, αὐτόθι 7. 1, 9· ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν μ' Φίλιππος παρὰ Δημ. 280. 11· ἐπ. ἀννώνης Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 15· κατὰ πληθ., Ἡρωδιαν. 6. 7.

ἐπίσιτος, ον, = **ἐπισίτιος**, ἐπὶ παρασίτου, Κράτης ἐν «Τόλμαις» 1.

ἐπισίττω, = **ἐπισίζω**, «ἐπισίττειν· κυνηγετικῶς παρορμᾶν» Ἡσύχ.

ἐπίσιφλον· «αἰσχρόν, μωμητόν» Ἡσύχ.

ἐπισιωπάω, σιωπῶ ἐπί, περὶ τὸν καιρὸν τῶν ῥημάτων, οἷς ἐπεσιώπησα, ἐφ' οἷς ἐσιώπησα, Φιλόστρ. 171.

ἐπισκάζω, χωλαίνω, ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν Ἀπολλών. Ῥόδ. Α. 669· ἀπολ., Νικ. Θηρ. 294.

ἐπισκαίρω, σκιρτῶ πρός τι, ἐπὶ ἰχθύος, Αἰλ. π. Ζ. 14. 8, Νόν. Δ. 48. 902.

ἐπισκαλίζω, σκαλίζω, Ἰουστ. Μάρτ. Ἐπιστ. σ. 32A.

ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ, (σκαλμὸς) «τὸ ὑπὸ τῷ σκαλμῷ σανίδιον» Ἡσύχ., Πολυδ. Α', 87.

ἐπισκάπτω, σκάπτω ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, Ἀνθ. Π. 9. 52. **II.** γυρίζω τὸ χῶμα πρὸς ἐπικάλυψιν τοῦ σπόρου, Λατ. inoccare, Γεωπ. 2. 24.

ἐπισκαρδαμύττω, σκαρδαμύττω ἐπί τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιζυγκλεῖν**.

ἐπισκαρίζω, πάλλομαι, ἀσπαίρω, μεταγεν.

ἐπισκαφεύς, έως, ὁ, «ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων» Ἡσύχ.

ἐπισκάφεια, τά, «ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις» Ἡσύχ.

ἐπισκεδάννυμι: μέλλ. -σκεδάσω, διασκορπίζω, ἐπιρραντίζω, τι ἐπί τι Πλάτ. Τίμ. 85A, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 1. 9. — Παθ., ἐπιρραντίζομαι, τινι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32.

ἐπισκελίσις, εως, ἡ, (σκέλος) τὸ πρῶτον πήδημα τοῦ ἵππου κατὰ τὸ κάλπασμα, ἡ πρώτη «δρασκελιά», Ξεν. Ἱππ. 7, 12, πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ. 1. 73.

ἐπισκέλλω, ἀποξηραίνω· ἀμετάβ. πρκμ. **ἐπέσκληκα**, ἐπεσκληκότες (ἐξεσκληκότες Naekius) Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 60F· πρβλ. **ἀποσκλῆναι**.

ἐπισκεπάζω: μέλλ. -άσω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, τινα Ἑβδ. (Θρῆνοι Γ', 43)· ἐπιτίθημι, τί τινι αὐτόθι.

ἐπισκεπής, ές, (σκέπη) παρέχων σκέπην, καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9.16, 1, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 30.

ἐπισκεπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., περὶ οὗ πρέπει νὰ σκεφθῇ ἢ ἐξετάσῃ τις, Θουκ. 6.18, Πλάτ. Φαίδων 107B. **II.** οὐδ. **ἐπισκεπτέον,** δεῖ ἐπισκοπεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 598D.

ἐπισκέπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπισκεπτόμενος, «ἐπισκέπται, ἄρχοντες ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ὑπηκόους καὶ τὰ τούτων πράγματα» Δ. Β. 251.15: — κατάσκοπος, 'Απ. 'Εμφυλ. 3. 25.

ἐπισκεπτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἐξέτασιν, μέθοδος Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 5. 3.

ἐπισκέπτομαι, ἐνεστ. ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγ. συγγραφεῦσιν (ὡς παρὰ Ψευδο-'Ιππ., Μενάνδρῳ ἐν 'Αδήλ. 162), ἐξ οὗ παραλαμβάνονται οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ ῥήματος **ἐπισκοπέω·** ἴδε **σκέπτομαι.**

ἐπισκέπω = **ἐπισκεπάζω,** 'Ανθ. Π. 6. 62, 'Απολλόδ. 1. 6, 2.

ἐπισκευάζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, δεῖπνον 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1147, ἐν τῷ Παθ.: — ἐπ. ναῦν, ἑτοιμάζειν, ἐξαρτύειν, Θουκ. 1. 29, κτλ.· ἐπ. ἵππους, ἐπισάττειν, ἑτοιμάζειν, Ξεν. 'Ελλ. 5. 3, 1: — Μέσ., ἐπισκευάζεσθαι ναῦν, παρασκευάζειν πρὸς ἀπόπλουν, Θουκ. 7. 36· ἀγοράσαντες δὲ καὶ ἐπισκευασάμενοι ὁπόσα ἐδύναντο ὑποζύγια νυκτὸς ἀπῆσαν, ἐφοδιάσαντες αὐτὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα, Ξεν. 'Ελλ. 7. 2, 18· ἐπ. τὴν διαλεκτικὴν εἰς .. 'Αριστ. Ῥητ. 1. 4, 6. **2)** ὡσαύτως, τὰ χρήματα ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, νὰ τοποθετήσωσιν αὐτὰ ἐφ' ἁμαξῶν, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1. **II.** ἐπισκευάζω, ἀνακαινίζω, διορθώνω ὡς νῦν, Λατ. reficere, τὰ τείχη Θουκ. 7. 24· τὸν ναὸν Ξεν. 'Αν. 5. 3, 13· τὰς τριήρεις 'Ανδοκ. 26. 18, πρβλ. Λυσ. 'Αποσπ. 18· τὰς ὁδοὺς Δημ. 36.17· καὶ ἐν τῷ Μέσ., πόλιν παλαιὰν ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 738B.

ἐπισκευασία, ἡ, ἐπισκευή, Γλωσσ.

ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἢ διορθώνων, τῶν πομπείων Δημ. 618.4, κτλ.· τῶν ἱερῶν Νόμ. παρ' 'Αθην. 235D.

ἐπισκευαστικῶς, 'Επίρρ., παρακλητικῶς, Βασίλ. τ. 2. σ. 164D.

ἐπισκευαστός, ή, όν, διορθωθείς, ἀνακαινισθείς, Πλάτ. Πολιτ. 270A.

ἐπισκευή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῶν ἱρῶν 'Ηρόδ. 2.174, πρβλ. 175· τῶν τειχῶν Δημ. 329. 5, κτλ.· τὰς ἐπ. καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων Πολύβ. 6.17, 2. **II.** ὑλικὰ πρὸς ἐπισκευὴν ἢ παρασκευήν, τῶν νεῶν Θουκ. 1. 52· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐλέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευὰς Δημ. 819. 25· χορηγίας καὶ ἐπ. Πολύβ. 1. 72, 3, πρβλ. 11. 9, 1.

ἐπισκευωρέω, σκευωρῶ, ἐν τῷ παθ., Εὐστ. Πονημάτ. σ. 34, 2.

ἐπίσκεψις, εως, ἡ, ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις, ἐπίσκεψις, Ξεν. Οἰκ. 8, 15· τῶν ἱερῶν Πλάτ. Νόμοι 849A· τῶν ἱππέων Πλουτ. Κράσσ. 13· ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν, Πολύβ. 5. 56, 8· πρβλ. **ἐπισκοπή. 2)** ἐξιχνίασις, ἔρευνα, 'Ιππ. Προρρ. 85, Πλάτ. Πολιτ. 456C, κ. ἀλλ., Ξεν. 'Απομν. 4. 6, 1.

ἐπισκήνιον, τό, (σκηνή) ἐν θεάτρῳ, θάλαμος ὑπεράνω τῆς σκηνῆς, Βιτρούβ. 7. 5. — Καθ' 'Ησύχ. «τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον».

ἐπίσκηνος, ον, (σκηνή) πρὸ τῆς σκηνῆς, ἐνώπιον τῆς σκηνῆς, δηλ. δημόσιος, γόοι Σοφ. Αἴ. 579. **2)** οἱ ἐπίσκηνοι, οἱ (ἐν ταῖς πόλεσιν) ἐπισταθμεύοντες στρατιῶται, Πλουτ. Σερτώρ. 24· ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ (τ. 4. σ. 335 καὶ 330), καὶ πρβλ. τὸ ἑπόμ. **II.** ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, ἡ ἐπ. ὡς οὐσιαστ. = **ἐπισκήνιον,** Βιτρούβ. 57. **III.** ἐξωτερικός, τυχαῖος, ὁ ἐπίκλητος οὑτοσὶ καὶ ἐπίσκηνος ὄχλος Διον. 'Αλ. 6. 53, πρβλ. 9. 53.

ἐπισκηνόω, καταλύω, ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ ταῖς οἰκίαις Πολύβ. 4. 18, 8· ταῖς οἰκίαις ἐπισκηνώσαντες αὐτόθι 72. 1· μεταφ., ἵν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐν ἐμοί, Β'. 'Επιστ. π. Κορινθ. ιβ', 9.

ἐπισκήπτω: μέλλ. -ψω: πρκμ. **ἐπέσκηφα,** Διογ. Λ. 1. 118: Κάμνω τι νὰ πέσῃ ἐπί τινος, ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 740· ἀναθέτω, ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Σοφ. Αἴ. 566. **2)** ἀμετάβ., ἐπιπίπτω ὡς κεραυνός, Λατ. ingruere, invadere, πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν, κατήντησεν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 482· νόσος ἐπέσκηψε πολλὴ Πλουτ. Θησ. 15· ᾧ ἂν ἔρως ἐπισκήψῃ ὁ αὐτ. 2.767D, πρβλ. 701B. **II.** ἐπιβάλλω, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους .. διέπειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 104· κελεύω, Σοφ. Ο. Τ. 252, 1446, 'Αντιφῶν 111. 36, Θουκ. 2. 73· σπανιώτερον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., 'Ηρόδ. 4. 33, Εὐρ. 'Αλκ. 365· τὸ ἀπαρ. συχνάκις ἐξυπακούεται, τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω (ἐξυπ. ποιεῖν) Σοφ. Τρ. 1223· οὕτω, πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε Εὐρ. Ι. Τ. 701· τὸ πρόσωπον συχνάκις ὡσαύτως παραλείπεται, ἐπ. (ἐξυπακ. ὑμῖν) τὸν .. φόνον ἐκπρήξασθαι 'Ηρόδ. 7.158· ἐπισκήπτουσα .. ἔξω δόμων .. ὠθεῖν ἐμὲ Αἰσχύλ. Πρ. 664· ἐπέσκηψε .. εἶρξαι Αἴαντα Σοφ. Αἴ. 752· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Εὐρ. Ι. Τ. 1077. **2)** ἰδίως, ἐξορκίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω .. μὴ περιϊδεῖν 'Ηρόδ. 3. 65· κλαίοντας, ἱκετεύοντας, ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν ἀλιτήριον στεφανοῦν Αἰσχίν. 76. 6, πρβλ. Θουκ. 2. 73, κτλ.· ἐπὶ τῶν διαταγῶν ἢ παραγγελιῶν τῶν ἀποθνῃσκόντων, μέμνησθε τὰ ἐπέσκηψε Πέρσῃσι τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρεομένοισι 'Ηρόδ. 3.73, πρβλ. Λυσ. 138. 40, Δημ. 840.15., 954.15. **III.** ὡς 'Αττ. δικανικὸς ὅρος, καθόλου ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, καταγγέλλω τινὰ καὶ κινῶ ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ (ἴδε **ἐπίσκηψις** II), διεμαρτύρησεν οὑτοσὶ ... ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν .. ἡ .. δίκη τῶν ψευδομαρτυριῶν εἰσῄει, ὅ ἐ. ἐκίνησέ τις καθ' ἡμῶν διαμαρτυρίαν· ἡμεῖς δὲ ἀπηντήσαμεν δι' ἐπισκήψεως .., καὶ ἐκινήσαμεν ἀγωγὴν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, 'Ισαῖος 52. 19· πλῆρες, ἐπ. τινὶ ψευδομαρτυριῶν Δημ. 846. 29, πρβλ. 1139. 7, Αἰσχίν. 18. 27· ὡσαύτως ἁπλῶς, ἐπ. τινι 'Ισαῖος 39.13· καί, ἐπ. [τῇ μαρτυρίᾳ] ὡς ψευδεῖ οὔσῃ, ἀποκηρύττειν αὐτὴν ὡς ψευδῆ, Δείναρχ. 96. 42: — ὡσαύτως ἐπὶ ἑτέρων ἐγκλημάτων, οἷον φόνου, ἐπ. τινὶ φόνου Πλάτ. Εὐθύφρων 9A, πρβλ. Νόμους 871E· ἐπ. εἰς ὑμᾶς, ποιεῖν καταγγελίαν, καταγγέλλειν ἐνώπιον ὑμῶν, Λυσ. 99. 38: — αὕτη ἡ ἔννοια ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πλάτ. Θεαίτ. 145C· ἐντεῦθεν τὸ Παθ., ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 937C· καθόλου, πρὸς τῆς θανούσης .. ἐπέσκηπτου, κατηγγέλλου, κατηγορεῖσο, Σοφ. 'Αντ. 1313· ἴδε Att. Process. σ. 385.— Καθ' 'Ησύχ.: «ἐπισκήπτει· σημειοῦται. μέμφεται. προνοεῖται. ἐντέλλεται. ἐπιτιμᾷ».

ἐπισκηρίπτω, = **ἐπισκήπτω,** 'Ησύχ. ἐν λ. **ἐπισκήπτω.**

ἐπίσκηψις, εως, ἡ, διαταγή, ἐντολή, παραγγελία, τὰς Εὐθυκράτους ἐπισκήψεις 'Ισαῖος 78. 34, πρβλ. Πλουτ. Δίωνα 11. **II.** ὡς δικανικὸς ὅρος, καταγγελία ἥτις εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς καταδιώξεως, ἰδίως ἐν δίκῃ ψευδομαρτυριῶν, γενομένη ἐναντίον τῶν μαρτύρων διαμαρτυρίας (ἴδε τὴν λέξιν), τῇ ἐπ. τῶν ψευδομαρτυριῶν Δημ. 1154. 22· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ 'Αριστ., ἐν Πολιτικ. 2. 12, 11, λέγει περὶ τοῦ Χαρώνδου ὅτι πρῶτος .. ἐποίησε τὴν ἐπίσκηψιν· ὡσαύτως ἦν ἐν χρήσει εἰς ὑποθέσεις φόνου, Δημ. 1161.11· πρβλ. **ἐπισκήπτω** III.

ἐπισκιάζω: μέλλ. -άσω, ἐπιρρίπτω σκιὰν ἐπάνω εἴς τι, Λατ. obumbrare, τῇ πτέρυγι τὴν 'Ασίην 'Ηρόδ. 1. 209, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 3, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 5· μετὰ δοτ., Θεοφρ. π. Αἰσθ. 79, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 7. **II.** ἐπισκοτίζω, ἀμαυρῶ, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 30· ἀντίθετον τῷ **φωτίζειν,** Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 141· μεταφ., ἐπικαλύπτω, τὰ δεινὰ ἑτέροις ὀνόμασιν ἐπ. 'Ιούγκου ἐκ τοῦ Περὶ Γήρως παρὰ Στοβ. 597 ἐν τέλει· οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 11· τὸν ἑκάστου βίον ἐπισκιάζουσα (διάφ. γρ. ἐπηλυγάζουσα) ὁ αὐτ. π. Διαβολῆς 1· τῇ εὐγενείᾳ 'Ηρωδιαν. 2.10: — Παθ., λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη, βλέπουσα κρυφίως, Σοφ. Τρ. 914.

ἐπισκίασις, εως, ἡ, = **ἐπισκιασμός,** 'Αθαν. τ. 2, σ. 282, Γρηγ. Νύσσ. 'Αντιρρ. 27, σ. 189, Χρον. Πασχ. σ. 374. 7, Μεθόδ. σ. 405, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 17.

ἐπισκίασμα, τό, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισκιάζειν, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 112.

ἐπισκιασμός, ὁ, «κάλυμμα» 'Ησύχ.

ἐπισκιάω = **ἐπισκιάζω,** 'Αρατ. 736, Κόϊντ. Σμ. 2. 479· ἐπὶ τῶν ταῶν, ἐὸν δέμας .. ἐπισκιάουσιν 'Οππ. Κ. 2. 590.

ἐπίσκιος, ον, (σκιά) ἐσκιασμένος, ἔχων σκιάν, σκιερός, τόπος Πλάτ. Πολ. 432C, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6.15, 6· οἴκημα Πλουτ. Μάρ. 39· μεταφ., βίος ἐπίσκιος, ὁ μακρὰν τῆς πολιτικῆς τύρβης, ἥσυχος, Λατ. vita umbratilis, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν δημόσιον βίον, ὁ αὐτ. 2. 135B. **II.** ἐνεργ., ἐπισκιάζων, μετὰ γεν., ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς ἐπισκίασιν τῶν ὀμμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1650. — 'Επίρρ. -ίως, ἐπιβούλως, ἐπισκίως, κρυψίνως, ὑπούλως Πολύβ. Δ', 51.

ἐπισκιώδης, ες, = **ἐπίσκιος,** Ψευδ-'Αθαν. 4. 576B.

ἐπισκιρτάω, σκιρτῶ ἐπί, τινι Νόνν. Δ. 2. 29· μεταφ., ὡς τὸ Λατ. insultare, τῷ νεκρῷ Πλουτ. Δημοσθ. 22: — ἀπολ., ἐπισκιρτῶσιν ἔθειραι, ἴουλοι 'Ανθ. Π. 5.103., 12.10.

ἐπισκίρτημα, τό, σκίρτημα, πήδημα, Νόνν. Δ. 19. 152.

ἐπίσκληρος, ον, ὁπωσοῦν σκληρός, κοιλίη 'Ιππ. 79D.

ἐπισκοπᾶτον, τό, Λατ. episcopatus, = **ἐπισκοπή,** Κηρουλάρ. 741A.

ἐπισκοπεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, 'Επιφάν. 1.735.

ἐπισκοπεῖον, τό, ἐπισκοπικὸς οἶκος, ἡ κατοικία τοῦ ἐπισκόπου, Παλλαδ. Λαυσ. 1235B, Βίος Χρυσ. 27B, Σύνοδ. Κων/πόλεως κτλ.· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, Κ. Πορφυρ. Νεαρ. Περὶ δυνατῶν κτλ.

ἐπισκοπεύω, = τῷ ἑπομ., 'Εβδ. (Μιχ. Ζ', 7). **2)** εἶμαι ἐπίσκοπος, Εὐσέβ. II. 249A, 256B, VI. 752A, 'Επιφάν. II. 57D, κλπ.

ἐπισκοπέω: μέλλ. -σκέψομαι, μεταγεν. -σκοπήσω, Βαβρ. 103. 8: Μέσ. ἀόρ. -εσκεψάμην, μεταγεν. -εσκόπησα, Λουκ. 'Ερμότ. 44 καὶ 59: πρκμ. **ἐπέσκεμμαι,** 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 13, Πλάτ. 'Επινομ. 990A· ὡσαύτως ἐν παθητ. σημασίᾳ, 'Αριστ. π. Οὐρ. 3.1, 10, π. Ζ. Μορ. 4.11, 21. Παρατηρῶ, ἐξετάζω τι, 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ.: προσέχω εἴς τι, ῥίπτω ἓν βλέμμα εἰς αὐτό, βλέπω, ὦ

Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἄμ' ἐπεσκέψω κακὰ Εὐρ. Ἡρακλ. 869· ἐπὶ πολιούχων θεῶν, Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 1136· Ἴλιον .. ἐπισκοπεῖ σεμνὸς Ποσειδῶν Εὐρ. Ι. Τ. 1414, πρβλ. Φοιν. 661· ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1173, πρβλ. 1186· ὡσαύτως ἐπὶ κυβερνήτου πόλεως, οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμων; Πλάτ. Πολ. 506Β, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 4, 6· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, Πλάτ. Λύσ. 207Α·— ἀκολουθουσῶν ἐξηρτημένων προτάσεων, ἐπ. ὅσῳ ἐλάσσων ὁ χῶρος γέγονε Ἡρόδ. 2. 109· ἐπ. πῶς ἔχει Πλάτ. Γοργ. 451C· τόδ' ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 87Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 22· πότερον .., ἢ .. Πλάτ. Πολ. 518Α· τίς εἴη .. Ξεν. Ἀπομν. 3. 2, 4, πρβλ. Συμπ. 1, 12· ἐπ. μὴ .., προσέχειν μήπως, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 2. **2)** ἐπισκέπτομαι, ὦ θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολὼν Σοφ. Αἴ. 854· ἐπισκέπτομαί τινα ὡς φίλος ἢ ὡς ἰατρός, Δημ. 113. 25· ἐπ. τοὺς κάμνοντας Ξεν. Κύρ. 8. 2, 25, Ἀπομν. 3. 11, 10, Πλούτ., κλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Δημ. 1364. 11.— Παθ., εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην, ἣν δὲν ἐπισκέπτονται ὄνειρα, δηλ. ἄϋπνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 13. **3)** ἐπὶ στρατηγοῦ, ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω, τὰς τάξεις Ξεν. Ἀν. 2. 3, 2· τὰ ὅπλα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 5, 21, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 296. **4)** ἐξετάζω τι καλῶς, ὅ,τι ἂν μέλλῃς ἐρεῖν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ Ἰσοκρ. 11Α· ὡσαύτως, ἐπ. πρός τι Πλάτ. Νόμ. 924· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 348D, κ. ἀλλ., Ξεν.· ὑπέρ τινος Πολύβ. 3.15, 2· ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν ὅστις εἴης; Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 24· ἐπ. τίς .., ποία τις .., κτλ., Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 1· πότερον .. αὐτόθι 3. 4, 1.— Μέσ., ἐξετάζω κατ' ἐμαυτόν, μελετῶ, σκέπτομαι, Πλάτ. Φαίδων 91D· εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπ. τι ὁ αὐτ. Φίληβ. 61Ε, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 3. 8, Φιλήμ. ἐν «Μύστιδι» 1. **5)** ἐπίσκοπός εἰμι, = **ἐπισκοπεύω**, Ἰγνάτ. 696Α, Κλημέντ. 40Α, Εὐσέβ. ΙΙ. 684, Ἀθανάσ. Ι. 348C, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙΙ. 1076C, κλ.

ἐπισκοπή, ἡ, ἐπίσκεψις, ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἐπισκοπῇ ἐπισκέψεται ὁ θεὸς ὑμᾶς Ἑβδ. (Γεν. Ν', 24, 25, Ἔξοδ. Γ', 16, ΙΓ', 19, Λευϊτ. ΙΘ', 20)· τιμωρία, Ἀριθμ. Ις', 29, Ἰὼβ Ι', 12, Σοφ. Σολ. Β', 20, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 44· ἀπογραφή, ἀπαρίθμησις, Ἔξοδ. Λ', 12, Ἀριθμ. Ζ', 2. **ΙΙ.** τὸ ὑπούργημα τοῦ ἐπισκόπου, Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. γ', 2, Κλήμης Ῥώμης Ι. 44, σ. 296C, Εἰρην. 849Α, Ἱππόλυτ. Αἱρ. 450. 67, κλ.: — καθόλου, ὑπούργημα, ἀξίωμα, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΗ', 8), πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. α', 20. **2)** ἡ τοῦ ἐπισκόπου κατοικία, Ἄννα Κομν. 14. 425. **3)** μετωνυμικ. τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων, Ἀποστ. Διαταγ. 8.10, 13.

ἐπισκόπησις, εως, ἡ, ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις, Αἰν. Τακτ. 10.

ἐπισκοπητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισκοπῶ**, δεῖ ἐπισκοπεῖν, Ὠριγέν. IV. 489Α, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 214. 30.

ἐπισκοπία, ἡ, = **εὐστοχία**, ἀλλ' ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. (ς', 205). **ΙΙ.** πρόσβλεψις, παρατήρησις, ἡλίου Ἀνθ. Π. παράρτ. 315. **ΙΙΙ.** = **ἐπισκοπή**, Εὐσέβ. ΙΙ. 1136Α, Ἐπιφάν. ΙΙ. 220Β.

ἐπισκοπικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐπίσκοπον, Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱ. 5.16, 8. 21, 22.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 138, 573, κλ.

ἐπισκοπομάρτυρες, οἱ, ἐπίσκοποι μάρτυρες, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 988, ἔκδ. Μί.

ἐπίσκοπος, ὁ, (**σκοπὸς 1**) ὁ ἀγρύπνως ἐπιτηρῶν καὶ φυλάττων τι, φύλαξ, ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ (δηλ. τὴν πόλιν), περὶ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Ω. 729· ἐπίσκοπος .. ὀδαίων, «ὁ τῶν ἐφοδίων ταμίας» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 163· ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, ἐπόπται, ἔφοροι τῶν συνθηκῶν, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Χ. 255· νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι, φύλακες, Σοφ. Ἀντ. 217· πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι, πρὸς ἐπίσκεψιν, ὅπως ἐπισκοπήσωσιν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 112· ἐπ. ὀϊστῶν, ἐπὶ τοξότου (πρβλ. ἄναξ κώπης), Θεόκρ. 24.105· παιδαγωγός, Πλάτ. Νόμ. 795D· ἐπόπτης, ἐπ. σωφροσύνης καὶ ὕβρεως αὐτόθι 849Α·— ἰδίως ἐπὶ πολιούχων ἢ προστατευτικῶν θεῶν (πρβλ. **ἐπισκοπέω**), Παλλὰς ἐπ. Σόλων 15. 3· δίκη Πλάτ. Νόμοι 872Ε· Κλειὼ ἐπ. χερνίβων Σιμωνίδ. 74· Χάριτες Μινυᾶν ἐπ. Πινδ. Ο. 14. 5· θεοὶ ἐπ. ἀγορᾶς Αἰσχύλ. Θήβ. 272· πατρῴων δωμάτων ἐπ. ὁ αὐτ. Χο. 126· τὸ δεινὸν .. φρενῶν ἐπίσκοπον ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 518· νυχίων φθεγμάτων ἐπ., ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 1148· σπανίως μετὰ δοτ., πᾶσι γὰρ ἐπ. ἐτάχθη .. Νέμεσις Πλάτ. Νόμοι 717D· Δίκη ἐπ. αὐτόθι 872Ε. **2)** κατάσκοπος, μετὰ δοτ., ἐπ. Τρώεσσιν ἐπίσκοπον Κ. 38· ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν αὐτόθι 342. **3)** οἱ Ἀθηναῖοι συνείθιζον νὰ ἀποστέλλωσι δημοσίους λειτουργούς, οἵτινες ἐκαλοῦντο ἐπίσκοποι, ἤτοι ἐπόπται, πρὸς διοίκησιν τῶν ὑποτελῶν πόλεων, ὡς οἱ τῶν Λακεδαιμονίων **ἁρμοσταί**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1023, Συλλ. Ἐπιγρ. 73, 73 b (προσθῆκ.). **4)** ἐκκλησιαστικὸς ἐπόπτης κατὰ τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους = **πρεσβύτερος**, Πράξ. Ἀποστ. κ', 28, Ἐπ. Φιλ. α', 1, πρὸς Τιμόθ. Α', γ'. 2, Τίτ. 1. 7· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἰγνατίου καὶ ἐφεξῆς **ἐπίσκοπος**, ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.

ἐπίσκοπος, ον, (**σκοπὸς ΙΙ**), ὁ βάλλων τὸν σκοπόν, ἐπιτυχής, βάλλειν ἐπ. Θεμίστ. 143Α· τοξότης Ἱμέρ. Ἐκλ. 14. 4· βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἠχὴν Ὀππ. Κ. 1. 42·— φθάνων, ἐγγίζων, νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα Αἰσχύλ. Εὐμ. 903 (ἴδε Δινδ. εἰς Ἀγ. 1378)· ἄτης τῆσδ' ἐπ. μέλος, ἀνάλογον ἢ ἁρμόδιον πρὸς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, Σοφ. Αἴ. 976, ἔνθα ἴδε Λοβ.: — οὐδ. πληθ. **ἐπίσκοπα**, ὡς ἐπίρρ., ἐπιτυχῶς, «τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ» (Ἡσύχ.), ἐπ. τοξεύειν Ἡρόδ. 3. 35· ὁμαλὸν Ἐπίρρ. **-πως**, Πολυδ. ς', 205: συγκρ. **-ώτερα**, Θεμίστ. 116Β· ὑπερθ. **-ώτατα** Πολυδ. Α', 215.— Πρβλ. **εὔστοχος, εὔσκοπος**.

ἐπισκορπίζω, σκορπίζω ἐπί τι, Σουΐδ., διασκορπίζω, ἐπισκορπίζοντες τὸν πλοῦτον Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 426. 6.

ἐπισκοτάζω, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 740, Συλλ. Ἐπιγρ. 3915. 39.

ἐπισκοτέω, (σκότος) ἐπιρρίπτω σκιὰν ἐπί τινος, προξενῶ σκότος, οἰκίαν ᾠκοδόμησεν τοσαύτην ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τόπῳ Δημ. 565. 25· ἐπεσκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς θέας, ἐγίνετο εἰς αὐτὸν ἐμπόδιον νὰ βλέπῃ, Πλάτ. Εὐθύδημ. 274C, πρβλ. Πολύβ. 34.12, 2, Πλούτ. 2. 538Ε. **2)** μεταφ., ἐπιρρίπτω σκότος καὶ ἀμαυρότητα, τῇ κρίσει Ἱππ. 1299. 4, Ἀριστ. Ῥητ. 1.1, 7· ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις Ἰσοκρ. 3C· τὸ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπ. τῷ καθορᾶν ὁ αὐτ. 160D, πρβλ. Δημ. 23. 27· οἶνος τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 11· ἐπ. γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 41· τὸ δ' ἐρᾶν ἐπ. ἅπασιν, ὡς ἔοικεν Μένανδ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 1, κτλ.— Παθ., εὑρίσκομαι ἐν σκότει ἢ ἐν ἀβεβαιότητι, ἐπισκοτεόμενος τῇ ἀπειρίῃ Ἱππ. 27. 37· ἐπισκοτεῖσθαι καὶ κωλύεσθαι Πολύβ. 2. 39, 12.

ἐπισκότησις, εως, ἡ, σκοτισμός, κοινῶς «σκοτείνιασμα» τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Πλουτ. Περικλ. 35, Νικ. 23, κτλ.

ἐπισκοτίζω = **ἐπισκοτέω**, Πολύβ. 13. 5, 6, ἐν τῷ παθ.

ἐπισκότῐσις, εως, ἡ, καὶ **-ισμός, οῦ**, ὁ, = **ἐπισκότησις**, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 2. 7, σ. 112, 2. 8, σ. 119.

ἐπίσκοτος, ον, ὁ ἐν τῷ σκότει ὤν, ἐσκοτισμένος, παρελθοῦσα [ἡ σελήνη] τὴν ἐπ. χώραν (ἐπὶ ἐκλείψεως) Πλουτ. Αἰμίλ. 17· ἐντεῦθεν ὁ Ἕρμανν. διώρθωσεν ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα, ἐπὶ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου, ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 74. 4, ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου **ἐπισκόπτεν**.

ἐπισκύζομαι, Ἀποθ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπί τινι, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοὶ Ἰλ. Θ. 370· μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι (Ἐπικ. ἀόρ.) Ὀδ. Η. 306:— Ἐνεργ. ἀόρ. ἀπαρ. **ἐπισκύσαι**, «ἐπισκύσαι, τὸ χαλεπῆναι» Ε. Μ. 364.13.

ἐπισκῠθίζω: μέλλ. **-ιῶ**, πίνω τὸν οἶνον κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, δηλ. πίνω αὐτὸν ἄκρατον, ἀκρατοποτῶ, ζωρότερον πίνω, Ἡρόδ. 6. 84, πρβλ. Ἀθήν. 427Β κἑξ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 45.

ἐπισκυθρωπάζω, γίνομαι, φαίνομαι σκυθρωπὸς ἢ βλοσυρός, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 5· ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 375Α, Πολυδ. ς', 29.

ἐπισκύνιον [ῠ], τό, τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου (Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 36)· πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Ρ. 136· δεινὸν ἐπισκ. ξυνάγων, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 823· τοῖον ἐπισκ. βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ Θεόκρ. 24.116, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4.100· ῥυσὸν ἐπισκύνιον, πολιὸν ἐπ. Ἀνθ. Π. 6. 64., 7. 117· ἔτι δὲ καί, φαιδρὸν ἐπ., αὐτόθι 12. 159· ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, ἐπὶ σοβαρευομένου ἀνθρώπου, αὐτόθι 11. 376· ἐν τῷ πληθ. αὐτόθι ἐν τῷ Παραρτήματι 68: — ὡσαύτως ὡς τὸ **ὀφρύς**, Λατ. supercilium, ἐν χρήσει ἐπὶ ἀλαζονείας ἢ προσποιήσεως, αὐτόθι 7. 63, κτλ.· ἀλλ' ἐν Πολυβ. 26. 5, 6, ἁπλῶς, αὐστηρότης, σοβαρότης συμπεριφορᾶς, κατά τε τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον καὶ τάξιν οὐκ ἀνοίκειον τῆς ἡλικίας.

ἐπίσκυρος, ὁ, παιδιά τις διὰ σφαίρας, «ὁ μετὰ πολλῶν σφαιρισμός» Ἡσύχ., ἴδε Kuster ἐν λέξει. **ΙΙ.** ἄρχων, ἐπόπτης, Καλλ. Ἀποσπ. 231.

ἐπίσκωμμα, ἐμπαιγμός, Α. Β. 1186, = **σίλλος**, Ε. Μ. 713.7.

ἐπισκωμματίζω, ἐπισκώπτω, Ἐπιφάν. 1 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπισκωμματικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκωπτικόν, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 990; 2.106.

ἐπισκώπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπισκώπτων, ὁ ἐμπαίζων· ἴδε **ἐπικόπτης**.

ἐπισκώπτω, σκώπτω ἐπί τινι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, τινὰ Πλάτ. Εὐθύφρων 11C, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 6· τι αὐτόθι 3.11, 16, Συμπ. 1, 5, καὶ συχν. ὡς διάφ. γραφ. **ἐπικόπτω**· εἴς τι Πλουτ. Λυκόφρ. 30. **2)** ἀπολ., παιδιᾷ χρῶμαι, παίζω, ἀστεΐζομαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 375· ἔφη ἐπισκώπτων Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 7.

ἐπίσκωψις, εως, ἡ, τὸ ἐπισκώπτειν, ἐμπαιγμός, «περίπαιγμα» Πλουτ. Ἀντών. 24.

ἐπισμᾰρᾰγέω, ἐπηχῶ, ἐπεσμαράγησε δὲ δρυμῶν Ὀππ. Κ. 2.78, Κόϊντ. Σμ. 2. 546, κτλ.: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., νέον ὕμνον ἐπεσμαράγησαν Ἰάκχῳ, ἠχηρῶς ἐφύμνησαν, Νόνν. Δ. 48. 965.

ἐπισμάω, ἐπιτρίβω ἢ ἐπαλείφω τι ἐπί τινος, μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., τί γάρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν; Ἀριστοφ. Θεσμ. 389, πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Κλεοβουλίναις» 9: — **ἐπισμήχω** εἶναι τύπος ἧττον Ἀττ., Ὀππ. Κ.1. 501 (δι. γρ. **ἐπισμύχω**).

ἐπισμῡγερός, ά, όν, οἰκτρός, ἐλεεινός, πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει, ἐπισμυγερὴ καὶ αἰνὴ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 264· αἶσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1065.— Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ., ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν. οἰκτρῶς, ὀδυνηρῶς ἐπλήρωσεν, Ὀδ. Γ. 195· ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται, «ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτοῦ, ἐπιπόνως» (Σχολιαστ.), «ἀθλίως, χαλεπῶς .. παρέλκει δὲ ἡ ἐπί» (ὁ αὐτ.), Δ. 672.

ἐπισοβέω, βιάζω, ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ τις, μάστιξί τινα Θεμίστ. 50B· ὠθῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τι Ἡλιόδ. 6. 11, πρβλ. 4. 5· εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, ἐξεσφενδόνα ἐπ' ἐμέ, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 5.

ἐπ-ίσ-ογκος, ον, τοῦ αὐτοῦ ὄγκου, ἐφθαρμένον παρὰ Στράβωνι 614· ὁ Κοραῆς ἀναγινώσκει **ἐπίσου ὄγκου** ἀντὶ **ἐπισόγκου**.

ἔπ-ισος, ον, = ἴσος, Πολύβ. 3.115,1, Ἑβδ. (Σειράχ. Θ', 12).

ἐπισοφίζομαι, σοφίζομαι, ἐπινοῶ, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ.184, Ἐπιφάν. II. 688D.

ἐπισόφισις, ἡ, ἐπινόησις, Ἰουστῖν. Σικελ. Ἐπιστ. 32.13.

ἐπισόω, καθιστῶ τι ἴσον πρὸς ἄλλο, ξύλα δύο στρογγύλα μῆκος καὶ πάχος ἀκριβῶς ἐπισώσαντες (ἀπισώσαντες Reisk.) Πλουτ. Λύσανδρ. 19.

ἐπισπάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (ἐπισπάω) ἀμυστί, «μονορρούφι», πίνειν Ἱππ. 546. 23.

ἐπισπαίρω, σπαίρω ἐπί τινι, συνταράσσομαι, ἐπί τινι Πλούτ. 2. 327E.

ἐπίσπᾰσις, εως, ἡ, ἐφέλκυσις, καὶ τὴν ἐπίσπασιν τῆς τροφῆς Ἀριστ. π. Πνεύμ. 2. 10, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 6, κτλ.

ἐπισπασμός, ὁ, εἰσέλκυσις τῆς πνοῆς, εἰσπνοή, Ἱππ.1185E.

ἐπισπαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισπάω**, δεῖ ἐπισπᾶν, Οἰκουμέν. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τ.111, σ. 457.

ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ, (ἐπισπάω) σιδήριον ἢ λαβὴ δι' ἧς ἡ θύρα ἕλκεται ὅταν θέλῃ νὰ κλείσῃ τις αὐτήν, εὑρὼν προσκειμένας τὰς θύρας καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπρὶξ εἴχετο κρατερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς Ἡρόδ. 6. 91· πρβλ. **ἐπισπάω** I. 2.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπισπαστῆρες, τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται ἡ πύλη» καὶ «ἐπισπαστήρων, τῶν τῆς θύρας κρατημάτων», πρβλ. **ἐπίσπαστρον**. **II**. τρίκλωστον ἐπισπαστῆρα βόλοιο, ἐπὶ τῆς ὁρμιᾶς τοῦ ἁλιέως, Ἀνθ. II. 6.109.

ἐπισπαστικός, ή, όν, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκων, ῥοφητικός, τοῦ ὑγροῦ Ἀριστ. Προβλ. 37. 3, 2, Πολύβ. 4. 84, 6, κλ.· ἐπὶ φαρμάκων, φάρμακον ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ ἑλκύῃ ἔξω τοὺς χυμούς, Γαλην.— Ἐπίρρ., ἐπισπαστικῶς κινεῖν, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 69.

ἐπίσπαστος (ἐπισπαστὸς Λοβ. Παραλ. 491), **ον**, ὅνπερ ἐπισύρει τις καθ' ἑαυτοῦ. Ἶρος .. ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, «ἐπίσπαστον κακὸν τὸ αὐθαίρετον, καὶ ὅ τις καθ' ἑαυτοῦ ἐπισπᾶται» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ.73, πρβλ. Ω. 462· ἐπίσπαστον λύπην ἐγέννησεν Ἡλιόδ. 2. 6· δεσποτεία Δίων Κ. 62. 3.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίσπαστον· αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν»:— **ἐπισπαστόν**, ἐπὶ τῶν μνηστήρων ἐν τῇ Ὀδ., Παυσ. 8. 12, 6. **II**. ἐπ. βρόχος, σφιγκτῶς ἐξειλκυσμένος βρόχος, «θηλειά», Εὐρ. Ἱππ. 783.

ἐπίσπαστρον, τό, σχοινίον δι' οὗ ἀνασύρει τίς τι ἢ ῥυμουλκεῖ, Διόδ.17. 90· ὡσαύτως, ὁ βρόχος τοῦ ὀρνιθοθήρα, Ὀππ. Ἰξευτ. 3.12, Ἡσύχ. **2)** = **ἐπισπαστήρ**, Πολυδ. Ι', 22, «ῥόπτρον ἐπίσπαστρον θύρας» Εὐστ. Ὀδ. 1429. 2. **II**. τὸ ἐπισυρόμενον, παραπέτασμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚϚ', 36).

ἐπισπάω: μέλλ. **-σπάσω** [ᾰ]: ἕλκω, σύρω κατόπιν μου, Ἡρόδ. 2.121, 4· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, Ξεν. Ἀν. 4.7,14· ἦγ' ἐπισπάσας κόμης, ἐκ τῆς κόμης, Εὐρ. Ἑλ.116, πρβλ. Τρῳ. 882, Ἀνδρ.711· ἐπισπασθῆναι τῇ χειρὶ Θουκ. 4. 130·— μεταφ., ἐπιφέρω, προξενῶ, τοσόνδε πλῆθος πημάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 477. **2)** ἕλκω πρὸς τὰ ἔξω, κλείω, ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἴχετο τοῦ ῥόπτρου Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 36, πρβλ. **ἐπισπαστήρ**· ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου, ἑλκυσθέντος, σφιγχθέντος, Δημ. 744. 9. **3)** ἐφελκύω πρὸς ἐμαυτόν, κερδαίνω, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα ταῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Σοφ. Αἴ. 769: — συχν. ἐν τῷ Μέσ., ἐπισπᾶσθαι κέρδος Ἡρόδ. 3.72· εὔνοιαν Πολύβ. 3. 98, 9· ἔχθραν Ἀνθ. II.11. 340· πώγωνα ἐπισπασάμενος, κτησάμενος, Λουκ. Ζεὺς Τραγ.16. **4)** ἐφελκύω, θέλγω, καταπείθω, τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 420A· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ὁ λόγος .. ἂν ἐπισπάσαιτο Θουκ. 3. 44, πρβλ. 5. 111· ἐπισπᾶσθαί τινα εἰς ἑαυτοῦ βούλησιν Πλάτ. Νόμ. 863E· ἐπ. ὁ πέρδιξ τὸν θηρεύοντα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 3: — μετ' ἀπαρ., παρακινῶ νὰ πράξῃ τίς τι, ἐπισπάσεσθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι, ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο θὰ παρεκίνει, θὰ εἵλκυεν αὐτοὺς ὥστε νὰ ἀποτολμήσωσι, Θουκ. 4. 9· ἐπισπᾶσθαί τινα ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα Ξεν. Κύρ. 5. 5,10·— ἐπ. τοὺς πολεμίους ἐφ' ἑαυτὸν Πλουτ. Φιλοπ.18, πρβλ. Μάρ. 11. 21, 26, Πολύβ. 3. 110, 2, κτλ.— Παθ., φοβοῦμαι μὴ πάντες .. ἐπισπασθῶσιν .. πολεμῆσαι Δημ. 62. 5. **5)** Μέσ., ἀπορροφῶ τροφήν, ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. Προβλ. 2. 25, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 12, κ. ἀλλ.· καταρροφῶ, ἐπὶ τοῦ πίνοντός τι, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 4. **6)** Μέσ. ὡσαύτως, προσκαλῶ, Πύρρον Πολύβ. 1. 6, 5· φυλακὴν καὶ βοήθειαν παρά τινος αὐτόθι 7. 6. **7)** ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένης βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν ποιεῖν, ἐπανερχομένης, Θουκ. 3. 89. **II**. ἀνατρέπω, ἐντεῦθεν παροιμ., ὅλην τὴν ἅμαξαν ἐπισπάσω, Λατ. plaustrum percutisti, Λουκ. Ψευδολογιστ. 32. **III**. ἐν τῷ Μέσ., ἕλκω τὴν ἀκροβυστίαν πρὸς τὰ κάτω, προσπαθῶ νὰ γείνω ὡς ἀπερίτμητος, περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω **Α'** Ἐπιστ. π. Κορινθ. ζ', 18, πρβλ. **Α'** Μακκ. **Α'**, 15, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.12. 5,1.

ἐπισπεῖν, ἐπισπών, ἴδε **ἐφέπω**.

ἐπισπείρω: μέλλ. **-σπερῶ**, σπείρω, τὴν δὲ ὁδὸν ταύτην, τῇ βασιλεὺς Ξέρξης τὸν στρατὸν ἤλασε, οὔτε συγχέουσι Θρήϊκες οὔτ' ἐπισπείρουσι Ἡρόδ. 7. 115· σπείρω ἐπί τινος, φυτοῖς δὲ οὖσι τοῖς τοιούτοις καὶ ἐπισπείρειν ἐπὶ τὰ ἄνδηρα δεῖ κριθὰς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.15, 4· τινί τι αὐτόθι 2. 17, 3: — μεταφ., ἐπ. μομφὰν ἀλιτροῖς Πινδ. Ν. 8. 67.

ἐπίσπεισις, εως, ἡ, τὸ ἐπισπένδειν, τὴν ἐπίσπεισιν τοῦ οἴνου Ἡρόδ. 2. 39.

ἐπίσπεισμα, τό, τὸ ἐπιχεόμενον ὡς ἐσχάτη σπονδή· μεταφ., ἐπ. τῶν ἐκκεχυμένων βίων Πλούτ. 2. 349B, ἐκ διορθώσ. τοῦ Reisk, ἀντί: ἐπὶ πεισμάτων ἐκκεχυμένον βίον.

ἐπισπένδω: μέλλ. **-σπείσω**, ἐπιχέω τι, κυρίως ὡς σπονδήν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ οἶνον κατὰ τοῦ ἱρηΐου ἐπ. Ἡρόδ. 2. 39· ἐπεὰν οἶνον ἐπισπείσωσι κατὰ τῶν κεφαλέων ὁ αὐτ. 4. 62· τοῖσι ἱροῖσι ὁ αὐτ.7.167· νεκρῷ Αἰσχύλ. Ἀγ.1395· τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς, μετὰ τοιαύτας εὐχάς, ἐπιχέω ταύτας τὰς σπονδάς, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 149·— ἀπολ., κάμνω σπονδήν, Ἡρόδ. 4. 60· οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ.156: — ὡσαύτως, ἐπ. δάκρυ Θεόκρ. 23. 38. **II**. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συνομολογῶ νέαν συνθήκην, Θουκ. 5. 22.

ἐπισπερχής, ές, ὁρμητικός, σφοδρός, τῷ σχήματι καὶ τῷ ἤθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχὴς ἀλλ' ἀγαθὸς φαινέσθω Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 2.— Ἐπίρρ. **-χῶς**, Ξεν. Κύρ. 4.1, 3.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισπερχῶς· μετὰ σπουδῆς».

ἐπισπέρχω, ἐπισπεύδω, σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς, αὐτὸς ἐπισπέρχων Ὀδ. Χ. 451· [ἵππους] κέντρῳ ἐπισπέρχων Ἰλ. Ψ. 430· ναῦν ἐρετμοῖς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 346· τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 689· τοὺς ἄλλους τοιαῦτ' ἐπέσπερχε Θουκ. 4. 12· μετ' ἀπαρ., ἐπισπεύδω, ἐπείγω, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 525, Πλούτ. 2. 347A.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισπέρχουσαι· ἐπισπεύδουσαι, ἐπειγόμεναι». **2)** ἐπ. ἴχνος, ἀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἴχνη, Ὀππ. Κ. 4. 90, πρβλ. Νικ. Θ. 144. **II**. ἐπισπέρχουσιν ἄελλαι, «ἐπισπεύδουσιν, ἐπείγονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 304.

ἐπισπέσθαι, ἴδε **ἐφέπω** Β.

ἐπισπεύδω, παροτρύνω, προτρέπω πρός τι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀποσπεύδω**, καὶ Ἀρτάβανος, ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν Ἡρόδ.7.18· ἐπ. τὸ δρᾶν Σοφ. Ἠλ. 467· τὴν στρατείαν Ἰσοκρ. 69A, κτλ.: ἐπὶ προσώπων, παροτρύνω, κάμνω τινὰ νὰ σπεύσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 5.1, 33· ὁδῖταν Θεόκρ. 16. 93.— Παθ., Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 10. **II**. ἀμεταβ., σπεύδω πρὸς τὰ ἐμπρός, Εὐρ. Τρῳ.1275· πρός τινα Ξεν. Πόροι 3. 4· ἐπισπεύδω εἴς τι, ἀποβλέπω μετὰ ζήλου εἴς τινα σκοπόν, Bornem. Ξεν. Συμπ. 7, 4· μετὰ δοτ., βοηθῶ, οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν, οὓς δὲν ἐβοήθησεν ἡ φύσις, Πλάτ. Νόμοι 810B· μετοχ. **ἐπισπεύδων**, μετὰ σπουδῆς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1389.

ἐπισπευστικός, ή, όν, ὀτρυντικός, Εὐστ. 831. 29.

ἐπισπιλάσαι, ἀπαρεμφ. **σπιλῶσαι**, κηλιδῶσαι, μολῦναι, μιᾶναι, Φώτιος ἐν Nauck. Lex. Vindob. σ. 216.

ἐπισπλαγχνίδιοι, ἐπίθ., ἐπὶ τῶν σπλάγχνων, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 25.

ἐπισπλαγχνίζομαι, Ἀποθ. = **σπλαγχνίζομαι**, ὁ δὲ ἐπισπλαγχνιζόμενος ἐλεηθήσεται Ἑβδ. (Παροιμ. Σολ. ΙΖ', 5), Σύμμαχ. ἐν Δευτερονομ. ΙΓ', 8.

ἐπίσπληνος, ον, ἔχων βεβλαμμένον τὸν σπλῆνα, ἔχων πάθησιν τοῦ σπληνός, σπληνικός, Ἱππ. 1238B.

ἐπισπόμενος, ἴδε **ἐφέπω**.

ἐπισπονδή, ἡ, ἀνανεωθεῖσα ἀνακωχή, ἣ ἣν δύναταί τις νὰ ἀνανεώσῃ, Θουκ. 5. 32, ἐν τῷ πληθ.

ἐπισπορά, ἡ, (ἐπισπείρω) δευτέρα σπορά, σπορὰ ἐπὶ σπορᾶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.17, 10, Ἐκκλ.· πρβλ. **ἐπισπορία**.

ἐπισπορεύς, έως, ὁ, ὁ ἐπισπείρων, Βασιλ. III. 637C, Σωκράτ. 520A.

ἐπισπορία, ἡ, «ἐπισπορία ἐστὶν ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλῃ» (Πολυδ. Α', 223)· ἐπισπορίην ἀλέασθαι, «τὸ μὴ ἀνωμάλως ῥίπτειν, ἀλλὰ συμμέτρως τὰ σπέρματα, μὴ ἐπάλληλα

ταῦτα εἰς ἕνα τόπον· αὕτη γὰρ ἡ ἐπισπορία» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 444.

ἐπισπόριον, τό, = ἐπισπορά, Γερμανὸς Κων/πόλεως 265C.

ἐπίσπορος, ον, ὁ κατόπιν σπαρείς, οἱ ἐπίσποροι, οἱ μετέπειτα, οἱ ἀπόγονοι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 673· τὰ ἐπ., λάχανα σπειρόμενα διὰ ὄψιμον συγκομιδήν, τὰ καλούμενα ἐπίσπορα· ταῦτα δ' ἐστὶ τεύτλιον, θριδακίνη, εὔζωμον, λάπαθον, κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 1, 2.

ἐπισπουδάζω, ἐπισπεύδω, παροτρύνω τινα εἴς τι, Ἑβδ. (Γέν. ΙΘ', 15 ὡς διάφ. γραφ., Παροιμ. ΙΓ', 11 ἐν τῷ Παθ.). **II.** ἀμεταβ., σπεύδω, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶττον Λουκ. Ἀλ. 2. **III.** ἐπισπουδάζειν τῷ οἴνῳ, σπουδάζειν ἐπὶ τῷ οἴνῳ, σπουδαιολογεῖν ἐν πότῳ, Φιλόστρ. 585.

ἐπισπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπισπεύδων τινὰ εἴς τι, ὁ ἐξαναγκάζων αὐτὸν νὰ πράξῃ τι, Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΙΔ', 4).

ἐπίσπω, -σποιμι, -σπών, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐφέπω**.

ἔπισσαι, αἱ, = **ἐπιγιγνόμεναι**, Ἑκαταίου Ἀποσπ. 367.—Καθ' Ἡσύχ. «ἔπισσα· ὕστερον γενομένη. νεωτέρα». Ἴδε καὶ Ἀνέκδ. Κραμήρου τ. 1. σ. 280. 27 ἐν λέξει **μέτασσα**.

ἐπισσείω, ἐπισσεύω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπισείω, ἐπισεύω**.

ἐπίσσοφος, ὁ, ἄρχων ἔν τισι Δωρ. πόλεσιν ἐκλεγόμενος ὡς πρόεδρος τῆς ἐκκλησίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448 VIII. 16 κέξ.—Ἴδε Lexicographical Study of Greek. Inscr. by H. M. Searles. ἐν λέξει.

ἐπίσσῠτος, ον, (ἐπισεύω, ἐπέσσυμαι) ὁ ἐξορμῶν, ὁ ἀναβλύζων μεθ' ὁρμῆς, ἐπὶ δακρύων, κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 887· βίαιος, αἰφνίδιος, δύαι αὐτόθι 1150· βίου τύχαι ὁ αὐτ. Εὐμ. 924· μετ' αἰτ., ὁρμητικός, φρένας ἐπίσσυτος Εὐρ. Ἱππ. 574.

ἐπίσσωτρον, τό, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπίσωτρον**, Ἰλ. Ε. 725.

ἐπίστᾳ, ἀντὶ **ἐπίστασαι**, β' ἑνικ. τοῦ **ἐπίσταμαι**, Πίνδ., Αἰσχύλ.

ἐπίσταγμα, τό, τὸ σταζόμενον ἐπί τινος ἢ εἴς τι, Γαλην. Λεξ.

ἐπισταγμός, ὁ, (ἐπιστάζω) αἱμορραγία τῆς ῥινός, Διοσκ. 3. 23.

ἐπιστᾰδόν, Ἐπίρρ. (ἐφίστημι, ἐπιστῆναι) ἱστάμενος ἐφ' ἕκαστον κατὰ σειρὰν (ἐφιστάμενος ἑκάστῳ Ε. Μ. 364. 33), ὅ ἐ. διαδοχικῶς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, «ἐφεστῶτες» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 392· νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδὸν Ν. 54, Σ. 425· πρβλ. **ἐπάρχομαι**, καὶ ἴδε Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 293, πρβλ. Δ. 1687.—Τὸ ἐν Ὀδ. Π. 453 χωρίον δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, φαίνεται ὅτι ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὴν ἄλλην ἑρμηνείαν τῶν Σχολιαστῶν, «ἐπισταμένως, ἐμπείρως» (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ῥήμ. **ἐπίσταμαι**), ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης.

ἐπιστάζω, στάζω τι ἐπάνω εἴς τι, δηλ. ἀφίνω νὰ πέσῃ τι κατὰ σταγόνας ἐπί τινος ἢ εἴς τι, τινί τι Ἀριστ. Προβλ. 3. 5, 6, Ὀρειβάσ. Cocchi σ. 102· μεταφ., τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν Πινδ. Ι. 4 (3) ἐν τέλει· βραχὺ τῆς πειθοῦς Λουκ. Ἔρωτ. 19· πρβλ. **ἐνστάζω**.—Παθ., ἐπειδὰν ἐπισταγῇ ὄνυχι, περὶ γάλακτος, Διοσκ. 2. 75. **II.** ἀμεταβ., ἐκ νέου πάσχω αἱμορραγίαν τῆς ῥινός, Ἱππ. 80E (ἔνθα κακῶς ἐπίσταξις), 171E.

ἐπισταθμάομαι, Ἀποθ., καλῶς ζυγίζω, ἐξετάζω, πάντ' ἐπισταθμώμενος Αἰσχύλ. Ἀγ. 164.

ἐπισταθμεία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπισταθμία**.

ἐπισταθμεύω, καταλύω ὡς στρατιώτης παρά τινι, Πλουτ. Σύλλ. 25· τινι ὁ αὐτ. Δημήτρ. 23, πρβλ. 2. 828F. **II.** Παθ., ἀναγκάζομαι ὑπό τινος νὰ παράσχω αὐτῷ κατάλυμα καὶ τροφήν, οἱ δὲ Φωκεῖς.. ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπισταθμευόμενοι Πολύβ. 21. 4, 1· ὁρίζομαι ὡς κατάλυμα, οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι Πλουτ. Ἀντών. 9. **III.** μεταφ., ἀπασχολῶ τι εἴς τι, οὐδ' ἐπισταθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις Πλούτ. 2. 778B.

ἐπισταθμία, ἡ, κατάλυμα, ἐπ. ποιεῖσθαι παρά τινι, καταλύειν παρά τινι, Διόδ. 17. 47 (διάφ. γραφ. -είαν), πρβλ. Ἐκλογ. 603. 92 καὶ 96. **II.** ὑποχρέωσις τοῦ παρέχειν κατάλυμα εἴς τινα, κυρίως εἰς στρατιώτην, μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη, «τῆς ἀνάγκης τοῦ οἴκησιν καὶ τροφὴν παρέχειν τοῖς στρατιώταις· τοῦτο γὰρ ἐσήμαινον αἱ ἐπισταθμίαι, ὃ παρὰ τοῖς Τούρκοις τὰ καλούμενα κονάκια» Κοραῆς (τ. 4. σ. 330), Πλουτ. Σερτώρ. 6, Κικ. Ἀττ. 13. 52, 2.

ἐπιστάθμη, ἡ, στάθμη, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 428D.

ἐπιστάθμησις, ἡ, στάθμησις, ζυγοστασία, Γλωσσ.

ἐπίσταθμος, ον, ὁ παρὰ τὸν σταθμὸν θύρας, Ἀνθ. Π. 9. 336. **2)** σταθμεύων, καταλύων παρά τινι, ἕκαστος τῶν σταθμούχων τὸν ἴδιον ἐπίσταθμον εὖ μάλα μεθύσας ἀπέκτεινε Πολύαιν. 7. 40, 1: — **ἐπίσταθμα**, τά, πρόσθετα σταθμά, «τὰ δὲ ὀνομαζόμενα σταθμία, σταθμά, ἐπίσταθμα καὶ στάσιμα ὠνόμασε Κηφισόδωρος» Πολυδ. Δ', 173. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐπίσταθμος**, ὁ, διοικητής, σατράπης, καὶ μόνον οὐκ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστὰς Ἰσοκρ. 65E· Ἑκατόμνως δ' ὁ Καρίας ἐπίσταθμος ὁ αὐτ. 74D,— «ἐπίσταθμοι· οἱ ἄρχοντες καὶ σατράπαι οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑπηκόους πόλεις· παρὰ τὸ ἐπὶ τοῖς σταθμοῖς εἶναι· σταθμοὶ δὲ αἱ καταγωγαί. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τοιούτους ἁρμοστὰς ἐκάλουν» Α. Β. 253. 22, πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λ. **2)** = **συμποσίαρχος**, Πλούτ. 2. 612C.

ἐπισταλάζω, = **ἐπιστάζω**, τί τινι Λουκ. Ἐπιστολ. Κρον. 31· ὡσαύτως **ἐπισταλάω**, στάζω ἐπάνω εἴς τι, ἱδρὼς .. στῆθος ἐπ. Ἀνθ. Π. 9. 322.

ἐπίσταλμα, τό, (ἐπιστέλλω) παραγγελία, καὶ ἀγοράζειν αὐτῷ μὲν μηδέν, ξένοις δὲ ἐπιστάλματα (ἀποστέλλειν, Foss) εἰς Βυζάντιον ἀλμάδας, κτλ., Θεόφρ. περὶ Μικροφιλοτ. (Χαρ. 7)· λέγεται ὅτι ἡ λέξις ἐπεχωρίαζεν Ἀλεξανδρεῦσιν, Sturz. Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 72.

ἐπισταλτικός, ή, όν, (ἐπιστέλλω) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλλειν: **1)** ἐν τῇ γραμμ., **ἐπισταλτικὴ πτῶσις**, ἡ δοτική, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 239, Α. Β. 636. 6. **2)** = **ἐπιστολικός**, Πρόκλ. παρὰ Φωτ.

ἐπίσταμαι, β' πρόσ. **-ασαι**, Αἰσχύλ. Πρ. 374, 982, Σοφ. Ἠλ. 629, Πλάτ., ἀλλ' **ἐπίστᾳ** Πινδ. Π. 3. 142, Αἰσχύλ. Εὐμ. 86, 581, καὶ **ἐπίστη** Θέογν. 1085, Ἰων. **ἐπίστεαι** (ἐν συνθέσ. **ἐξεπ-**) Ἡρόδ. 7. 135· προστακτ. **ἐπίστασο** ὁ αὐτ. 7. 29, Αἰσχύλ. Πρ. 840, 967, κτλ.· ἀλλ' **ἐπίσταο** Ἡρόδ. 7. 209, συνῃρ. **ἐπίστω** Σοφ. Ο. Τ. 658, κτλ.· ὑποτακτ. Ἰων. **ἐπιστέωμαι** Ἡρόδ. 3. 134, Ἀττ. **ἐπίστωμαι** Πλάτ. Εὐθύδ. 296A: — παρατ. **ἠπιστάμην, ασο, ατο**, Αἰσχύλ. κλ.· ἄνευ αὐξήσ. **ἐπίστατο** Ὅμ., καὶ παρ' Ἡροδ. πλεῖστοι ἐκδόται γράφουσιν αὐτὸ ἄνευ αὐξήσ.· Ἰων. γ' πληθ. **ἠπιστέατο** ἢ **ἐπιστέατο**: — μέλλ. **ἐπιστήσομαι** Ὅμ., Ἀττ.: — ἀόρ. **ἠπιστήθην** Ἡρόδ. 3. 15, Πλάτ. Νόμ. 687A: — Ἀποθ.: **I.** μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι, εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ ἀλλέξαι, «οὐδὲ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἴσονται οἱ Ἕλληνες συλλέξαι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 320, πρβλ. Ὀδ. Ν. 207· ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπί τε διανοητικῆς ἱκανότητος, ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν Ἰλ. Ξ. 92, Ὀδ. Θ. 240· ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ Δ. 730, καὶ ἐπὶ τεχνικῆς δεξιότητος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν Ἰλ. Ε. 60: — συχν. παρ' Ἀττ., οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι Αἰσχύλ. Πρ. 982, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 589· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπ. δόμος Αἰσχύλ. Ἀγ. 962· ἐπ. .. θεοὺς σέβειν Εὐρ. Ἱππ. 996, πρβλ. Ἄλκ. 566· κιθαρίζειν οὐκ ἐπ. Ἀριστοφ. Σφ. 969, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 223D, Πολ. 420E, κ. ἀλλ.· τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, σῷζ' ὅπως ἐπίστασαι Αἰσχύλ. Πρ. 374, πρβλ. Εὐμ. 581. **2)** παρ' Ἡροδ., εἶμαι βέβαιος, εἰξεύρω, πιστεύω ὅτι .., 3. 134, 140., 6. 139, κ. ἀλλ. **II.** μετ' αἰτ., ἐννοῶ ὑπόθεσίν τινα, γνωρίζω, εἶμαι πεπειραμένος ἔν τινι, γινώσκω καλῶς τι, πόλλ' ἠπίστατο ἔργα Ἰλ. Ψ. 705, πρβλ. Ὀδ. Β. 117, Η. 111· Μουσέων δῶρον Ἀρχίλ. 1· τὴν τέχνην Ἡρόδ. 3. 130· τὸ μέλλον Αἰσχύλ. Πέρσ. 373· ἐμπειρίᾳ ἐπ. τι Θουκ. 4. 10· πάσας τὰς δημιουργίας Πλάτ. Πολ. 598C· ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπ. Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 1· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ὁμοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 276· μετ' ἀπαρ. πρὸς ἐπεξήγησιν τῆς αἰτιατ., ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπ. Σιμων. Ἀμοργ. 24, πρβλ. Ἀρχίλ. 59: — οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, οὓς εἶχον προχείρους καὶ ἐγίνωσκον ἀπὸ στήθους, Πλάτ. Φαίδων 61B, πρβλ. Γοργ. 484B· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, τοὺς γινώσκοντας νὰ διαλέγωνται Συριστί, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 31. **2)** μεθ' Ὅμηρ., γνωρίζω τι ὡς γεγονός, γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος, γινώσκω καλῶς (ἐξ οὗ ἐπιστήμη), Ἡρόδ 7. 8, καὶ Ἀττ.· τὸ **ἐπίστασθαι** κεῖται ὡς ἰσοδύναμον τῷ **εἰδέναι**, Πλάτ. Θεαιτ. 163C, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 21, 9 κέξ., Φυσ. 1. 1, 1· (ἀλλ' ἐνίοτε τὸ μὲν **εἰδέναι** εἶναι γενικὸς ὅρος, τὸ δὲ **ἐπίστασθαι** περιορίζεται εἰς τὴν αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴν γνῶσιν (ἐπιστήμη), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 10): — συχνάκις ἐπιτείνεται δι' ἄλλων λέξεων, οἷον, εὖ ἐπ. Ἡρόδ. 5. 42· σαφῶς ἐπ. Αἰσχύλ. Πρ. 840, κτλ.· τὰ διαφέροντα ἐπ. Ἀνδοκ. 31. 34: — Συντάσσ., ἐπ. τι Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἐπ. περί τινος Ἡρόδ. 2. 3, Θουκ. 6. 60· περὶ θεῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 793· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, τί σφιν χρήσηται ἐπ. Θέογν. 770· ἐπ. ὅτι .. ἢ ἐπ. τοῦτο, ὅτι .. Ἡρόδ. 1. 3, 156, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ.· ὡς .. Ἡρόδ. 1. 122, Αἰσχύλ. Πέρσ. 599, Σοφ. Αἴ. 1370· ἐπ. αὐτὸν οἷς ψωμίζεται Ἀριστοφ. Ἱππ. 715, κτλ. **3)** σπανίως, γνωρίζω τινά, ὡς τὸ **γνῶναι**, ὁ παῖς τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπ. Εὐρ. Ἴων 51, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1278, **III.** μετὰ μετοχ. παρὰ πεζογράφοις καὶ Ἀττ., γνωρίζω ὅτι τις εἶναι, ἔχει, κτλ., εὖ ἐπ. αὐτὸς σχήσων Ἡρόδ. 5. 42· ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο Σοφ. Αἴ. 1399, πρβλ. Θουκ. 2. 44· ὡσαύτως, ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπ. σε χρή Σοφ. Αἴ. 281, πρβλ. Ο. Τ. 848: — μετὰ διπλῆς αἰτ., ἑαυτοὺς Φαυστύλου ἠπιστάμεθα παῖδας (ἐξυπ. ὄντας) Πλουτ. Ῥωμ. 7. **IV.** ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. **ἐπιστάμενος, η, ον**, καίπερ ἐν πολλοῖς φυλάττουσα τὴν ῥηματικὴν αὐτῆς δύναμιν, πολλάκις ὅμως εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίθ., ὡς τὸ **ἐπιστήμων**, εἰδήμων, ἔμπειρος, νοήμων, ἀνδρὸς ἐπισταμένου, «ἐπιστάμενον ἄνδρα τὸν σπουδαῖόν φησιν, ἤτοι ἀγαθόν. ἀφ' οὗ γέγονεν ἀφορμὴ τοῖς ὕστερον τοῦ λέγειν ἐπιστήμας τὰς ἀρετάς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ξ. 359· ἐπισταμένῳ περ ἐόντι, καίπερ ὄντι ἐμπείρῳ, Ἰλ. Τ. 80· καὶ μάλ' ἐπ. Ὀδ. Ν. 313· ἔτι καὶ ἐπὶ

τῶν ποδῶν χορευτοῦ, θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι, ἐξησκημένοις, Ἰλ. Σ. 599:— ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπιστάμενος πολέμοιο, φόρμιγγος, ἀοιδῆς, ἔμπειρος, πεπειραμένος εἰς .. , Β. 611, Ὀδ. Φ. 406· καὶ μετὰ δοτ., ἄκοντι (ἔνθα ἴσως ἐξυπακουστ. βάλλειν) Ἰλ. Ο. 282: — ἐντεῦθεν, **2)** Ἐπίρρ. **ἐπιστᾰμένως**, δεξιῶς, ἐμπείρως, Ὅμ., Ἡσ. Θ. 87, κτλ.· εὖ καὶ ἐπισταμένως Ἰλ. Κ. 265, Ὀδ. Υ. 161, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 107· ἐπιστ. πίνειν Θέογν. 212 Bgk.· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3. (Ἐπειδὴ οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν φράσιν ἐφίστημι τὸν νοῦν κἄπως μετὰ τῆς σημασίας τοῦ **ἐπίσταμαι**, εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ **ἐπίσταμαι** εἶναι ἁπλῶς ἀρχαῖος μέσος τύπος τοῦ **ἐφίστημι**, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 13, τῷ γὰρ ἠρεμῆσαι καὶ στῆναι τὴν διάνοιαν ἐπίστασθαι .. λέγομεν, καὶ ἴδε **ἐπίστασις** 2).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 52.

ἐπίσταξις, εως, ἡ, αἱμορραγία ῥινὸς (ἡ λέξις φαίνεται ἐφθαρμένη), Ἱππ. 80.18· πρβλ. **ἐπιστάζω** ἐν τέλει.

ἐπιστᾰσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, = **ἐπίστασις**, ὡς **ἐλασία** ἢ **ἔλασις**, (πρβλ. Λοβ. Φρύν. 528), προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἔχει δὲ ἐπιστασίαν, εἶναι ἀξία προσοχῆς, Ἀθήν. 66Β· ἐπ. τῆς νόσου Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6. **ΙΙ.** διοίκησις. κυβέρνησις, πρὸς τὴν ἐπ. αὐτῶν Στράβ. 366, πρβλ. Διόδ. 20. 32· ἀπολ., Πλουτ. Λούκουλλ. 2, Νικ. 28, κτλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 51, 52 καὶ 510.

ἐπιστᾰσιάζω, στασιάζω ἐπί τινι, δὲν παραδέχομαί τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 37, Θεοφύλ. Σιμοκ. 325. 11.

Ἐπιστάσιος Ζεύς, ὁ, ὁ παρὰ Ρωμαίοις Jupiter Stator, ὁ ποιῶν ἵστασθαι καὶ μὴ φεύγειν, τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, ὃν ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειεν Πλουτ. Ρωμ. 18. (Ἐκ τοῦ **ἐφίστημι**).

ἐπίστᾰσις, εως, ἡ, (ἐφίστημι) «σταμάτημα», ἔμφραξις, ἐπίσχεσις, τῆς κοιλίης, τοῦ οὔρου Ἱππ. 195Ε, 76Ε· ἐπ. αἵματος, «σταμάτημα» τοῦ αἵματος, ὁ αὐτ. 380.15· πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 1. **2)** βία, ὁρμή, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 1. **ΙΙ.** (ἐφίσταμαι) «σταμάτημα», στάσιμον, τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 2. 4, 26· φροντίδων ἐπιστάσεις, στάσιμον διαλογισμῶν, ἀνήσυχοι διαλογισμοί, Σοφ. Ἀντ. 225· ἀντίθετον τῷ **κίνησις**, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 21, κ. ἀλλ. **2)** τὸ ἵστασθαι πρὸς ἐξέτασιν, παρατήρησις, προσοχή, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 17· τοῦτ' ἄξιον ἐπιστάσεως ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 4, 7· μετὰ ἐπ. ὁ αὐτ. περὶ Ἀτομ. Γραμμ. 18· ἐπ. γίγνεταί τινος Πολύβ. 8. 30, 13· ἄξιος ἐπιστάσεως ὁ αὐτ. 11. 2, 4· ἄγειν τινὰ εἰς ἐπ. ὁ αὐτ. 9. 22, 7· ἐξ ἐπ., προσεκτικῶς, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. 3. 58, 3· ἄξιος ἐπ. ὁ αὐτ. 11. 2, 4. **3)** = **ἐπιστασία** ΙΙ, Διόδ. 14. 82· ἐπ. ἔργων, ἐπίβλεψις, ἐποπτεία, ἐπιτήρησις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 2: — ἴσως ἔχει ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. ια', 28. **4)** ἀρχή, ἔναρξις, ἐπ. ποιεῖσθαι ἀπὸ .. , Πολύβ. 1. 12, 6· ἡ ἐπ. τῆς ἱστορίας ὁ αὐτ. 2. 71, 7· τῆς κακίας Ἑβδ. (Β' Μακκ. ϛ', 3). **5)** ἀφρός, Ἱππ. Ἀφ. 1259. **6)** θέσις, τὴν ἐπ. ἐπ' ἀλλήλοις ἔχειν, ἐπὶ πλοίων, Πολύβ. 1. 26, 12. **ΙΙΙ.** ἴδε **ἐπισύστασις**.

ἐπιστᾰτεία, ἡ, (ἐπιστατεύω) ἀξίωμα, κυβέρνησις, διοίκησις, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. § 174.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ἐπιστᾰτέον, ἴδε **ἐπιστατητέον**.

ἐπιστᾰτεύω, = τῷ ἑπομ., Εὐσέβ. παρὰ Στοβ. 308. 42, Συλλ. Ἐπιγρ. 5142·— ὁ τύπος οὗτος «σπανιώτατα μὲν ἀπαντᾷ, ἀνελλήνιστος δ' ὑπὸ τοῦ Κοβήτου νομίζεται» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατ. σ. 28.

ἐπιστᾰτέω, εἶμαι ἐπιστάτης, ἐπόπτης, ποιμνίοις Σοφ. Ο. Τ. 1028, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 188· ἡ ψυχὴ ἐπ. τῷ σώματι Πλάτ. Γοργ. 465C, 465C, πρβλ. Πολ. 443Ε· τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργῳ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 390C, πρβλ. 405D. **2)** μετὰ γεν., ἔχω τὴν ἐποπτείαν τινός, τὴν φροντίδα, τοῦ ἔργου Ἡρόδ. 7. 22· ἔργων Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3· ζῴων ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 2· τοῦ οἵους δεῖ εἶναι αὐτόθι 8. 1, 16· τῆς παιδείας Πλάτ. Πολ. 600D· οὐκ ἂν ὀρθῶς ἔχοι τὸν χείρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 338, πρβλ. Ἰσοκρ. 62C· ἐπ. τῶν νοσεόντων Ἱππ. 27. 7· καὶ ἀπολ., Πλάτ. Πολιτ. 293Β. **3)** ἵσταμαι πλησίον, παρίσταμαι, ὑποστηρίζω, βοηθῶ, οὐ ψευδὴς μάρτυς ἔργμασιν ἐπ. Πινδ. Ν. 7. 71· Παιὼν τῷδ' ἐπεστάτει λόγῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1248. **4)** σπανίως μετ' αἰτ., ἀκολουθῶ, τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Σοφ. Ἀποσπ. 163. **ΙΙ.** ἐν Ἀθήναις, εἶμαι **Ἐπιστάτης**, ἤτοι πρόεδρος (ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ), συχν. ἀπαντᾷ ἐπὶ κεφαλῆς ψηφισμάτων, ἔδοξε τῷ δήμῳ .·. Νικιάδης ἐπεστάτει Θουκ. 4. 118, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 373, Ἀνδοκ. 13. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 73b. 1 (Προσθήκ.), 74. 8., 76. 2, κτλ.. καὶ ἴδε **ἐπιστάτης**, **πρύτανις** ΙΙ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ.. σ. 28, ἔνθα καὶ παθ. **ἐπιστατοῦμαι** ὑπό τινος· ἴδε καὶ Παρατηρ. τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 363 κἑξ.

ἐπιστάτη, ἡ, ἴδε **ἐπιστάτης** IV.

ἐπιστᾰτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ., ὅστις καὶ ἑρμηνεύει αὐτὸ «τὸ στόμα τῆς νεώς», καὶ κατὰ πληθ., «ἀγορανόμοι. καὶ οἱ τῶν πλοίων νομεῖς».

Ἐπιστατήριος, «Ζεὺς ἐν Κρήτῃ» Ἡσύχ.

ἐπιστάτης, ου, ὁ, (ἐφίσταμαι) ὁ παρά τινι ἱστάμενος, ὅθεν, ὁ προσερχόμενος ὅπως ἐπαιτήσῃ ἢ ἱκετεύσῃ, ἐπαίτης, ἱκέτης, οὐ σύγ' ἂν .. σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης Ὀδ. Ρ. 455. **2)** ἐν παρατάξει μάχης, ὁ ἱστάμενος πλησίον ἀνδρός τινος ὄπισθεν (ὡς ὁ **παραστάτης** ἦτο ὁ πλησίον ἐκ δεξιῶν ἢ ἀριστερῶν ἱστάμενος, ὁ δὲ **προστάτης** ὁ ἐν τῇ ἔμπροσθεν γραμμῇ), Ξεν. Κύρ. 3. 3, 59., 8. 1, 10, κ. ἀλλ. **ΙΙ.** ὁ ἐπί τινος ἱστάμενος, ἀναβάτης, ἁρμάτων ἐπιστάται, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Σοφ. Ἠλ. 702· ἐπὶ τοῦ μαχομένου ἐκ τοῦ ἅρματος, ὡς τὸ **παραβάτης**, γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται Εὐρ. Φοίν. 1147· ἐλεφάντων ἐπ., ἐπὶ τοῦ ὁδηγοῦ, Πολύβ. 1. 40, 11. **2)** ὁ ὡρισμένος νὰ ἐπιστατῇ ἐπί τινος, νὰ εἶναι ἀρχηγός, οἱ δ' ἐπιστάται, δισσὼ στρατηγὼ Αἰσχύλ. Θήβ. 815· πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης, δηλ. ὁπλίτης, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 379· ποιμνίων ἐπιστάταις Σοφ. Αἴ. 27· ἐρετμῶν ἐπ. (ὡς τὸ κώπης ἄναξ) Εὐρ. Ἑλ. 1267· θύματος ἐπ. ὁ αὐτ. Ἑκ. 223· ἀλλά, ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην ζεύγλαισι, δαμαστὴν ταύρων πυρπνόων διὰ τῶν ζευγλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 478· οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας, δηλ. οὐχ ὅπλων, ἀλλὰ γυναικείας τρυφῆς ἐπιστάτας, «οἵους εἰκὸς εἶναι ἐπιτηδείους εἰς τὴν τῶν ἐνόπτρων καὶ μύρων ὑπηρεσίαν» (Σχόλ.), περὶ τῶν Φρυγῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1112· ἐπὶ προστάτου θεοῦ, ἐναλίῳ θεῷ τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ Σοφ. Ο. Κ. 889· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης, ὁ διέπων, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 76·— ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, δέομαι δ' ὑμῶν τῶν λόγων ἴσους καὶ κοινοὺς ἡμῖν ἐπιστάτας γενέσθαι, κριτάς, Ἀνδοκ. 29. 34· ἐπιστήμων, ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί ἂν εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὦ Σώκρατες, ἢ ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν; Πλάτ. Πρωτ. 312D· ἐπ. ἄθλων, πρόεδρος, ἐπιμελητὴς τῶν ἀγώνων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 949Α, πρβλ. Ξεν. Λακ. 8, 4· ἐπὶ τῶν ἐπιστατούντων ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 18· ἐπὶ κυβερνήτου πλοίου, ὁ αὐτ. Οἰκ. 21, 3, καὶ (μεταφ.) Πλάτ. Πολ. 412Α. **ΙΙΙ.** ἐν Ἀθήναις ἰδίως, **1)** ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις, εἷς ἐκ τῶν πρυτάνεων, ἐκλεγόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὅστις προήδρευεν ἐν τῇ βουλῇ ἢ τῇ ἐκκλησίᾳ (ἐὰν συνέβαινε νὰ συνεδριάζῃ αὕτη ἢ ἐκείνη) μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς δ' πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ ἐπιστάτης διωρίσθη φύλαξ τῶν ἀρχείων καὶ τοῦ θησαυροφυλακίου, καὶ ἐκλήρου ἐννέα προέδρους ἐκ τῶν ἐννέα φυλῶν (ἐξαιρουμένης τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς), οἵτινες προήδρευον ἔν τε τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἔπραττεν αὐτὸς ἕως τότε, καὶ ὅστις ἐκαλεῖτο ἐπιστάτης τῶν προέδρων, Αἰσχίν. 59. 13, Δημ. 596. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 186, 189. 5.—Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. ἐν τῇ Ἀθην. Πολ. XLIV (σ. 63. 20, ἔκδ. Blass), «ἔστι δὲ ἐπιστάτης τῶν πρυτάνεων εἷς ὁ λαχών· οὗτος δ' ἐπιστατεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ οὐκ ἔστιν οὔτε πλείω χρόνον οὔτε δὶς τὸν αὐτὸν γενέσθαι. τηρεῖ δ' οὗτος τάς τε κλεῖς τὰς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματ' ἐστὶν καὶ [τὰ] γράμματα τῇ πόλει, καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα, καὶ μένειν ἀναγκαῖον ἐν τῇ θόλῳ τοῦτόν ἐστιν, καὶ τριττὺν τῶν πρυτάνεων ἣν ἂν οὗτος κελεύῃ. καὶ ἐπειδὰν συναγάγωσιν οἱ πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, οὗτος κληροῖ προέδρους ἐννέα, ἕνα ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης πλὴν τῆς πρυτανευούσης, καὶ πάλιν ἐκ τούτων ἐπιστάτην ἕνα, καὶ παραδίδωσι τὸ πρόγραμμα αὐτοῖς· οἱ δὲ παραλαβόντες τῆς τ' εὐκοσμίας ἐπιμελοῦνται, καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν προτιθέασιν, καὶ τὰς χειροτονίας κρίνουσιν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα διοικοῦσιν, καὶ τοῦ [τ'] ἀφεῖναι κύριοί εἰσιν. καὶ ἐπιστατῆσαι μὲν οὐκ ἔξεστιν πλεῖον ἢ ἅπαξ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ, προεδρεύειν δ' ἔξεστιν ἅπαξ ἐπὶ τῆς πρυτανείας ἑκάστης». **2)** ἐπόπτης, ἐπιτηρητὴς δημοσίων ἔργων, οἰκοδομῶν, κτλ., τοῦ νεὼ τοῦ ἐν πόλει, δηλ. τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1· ἐπ. τῶν ἔργων, Λατ. praefectus operum, Δημ. 264. 26, πρβλ. Αἰσχίν. 55. 41· τοῦ ναυτικοῦ ὁ αὐτ. 85. 29· τῶν κοπρώνων Δημ. 785. 13, κτλ. **IV.** κατὰ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Ἀριστοφ. εἰς Ὄρν. 436, «**ἐπιστάτη** δὲ θηλυκῶς χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρείαν. οἱ δὲ πήλινον Ἥφαιστον πρὸς τὰς ἑστίας ἱδρυμένον ὡς ἔφορον τοῦ πυρός». ἄλλως «ὁ **ἐπιστάτης** ξύλον ἐστὶ κόρακας ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι λέβητα ὑποκαιόμενον». Ἴδε Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 9, καὶ πρβλ. τὴν λέξιν **ἐπίστατον**.—Περὶ τοῦ **ἐπιστάτης** ἔχει πολλὰ ὁ Σουΐδ. ἃ ἴδε. **V.** ἐκκλησιαστ. = **ἡγούμενος** μοναστηρίου, Δωρόθ. 1800Β.

ἐπιστᾰτητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιστατέω**, δεῖ ἐπιστατεῖν, μετὰ δοτ., Πλάτ. Πολ. 377Β, 401Β· μετὰ γεν., Ξεν. Οἰκ. 7, 35· ἴδε Λοβ. Φρύν. 766.

ἐπιστᾰτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τὸ ἐπιστατεῖν, **ἡ ἐπιστατικὴ** (ἐξυπακ. ἐπιστήμη), Πλάτ. Πολιτικ. 292Β, 308Ε. **ΙΙ.** ἑδραῖος, ἀμετακίνητος, Διογ. Λ. 7. 45.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀμετακινήτως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 84 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπισταδόν**· ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 182.

ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπιστάτης**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 374, Σουΐδ., Εὐδοκ. Μακρεμβ. 12 Villois. An. Gr.

ἐπιστᾰτον, τό, = **ὑποκρητηρίδιον, ἐν τῷ Ἀττικῷ** κειμένῳ τῆς Σιγειακῆς Ἐπιγραφῆς.

ἐπιστᾰχύω, (στάχυς) ἀναδίδω, αὐξάνω, **κυρίως** ἐπὶ τῶν σταχύων· μεταφ., ἐπὶ τῆς πρώτης ἐξανθήσεως τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν, ἶσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι, «ηὔξανον, ἤνθουν» (Σχόλ.), περὶ τοῦ Κυζίκου καὶ τοῦ Ἰάσονος ὄντων τῆς αὐτῆς ἡλικίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 972.

ἐπιστέαται, Ἰων. ἀντὶ **ἐπίστανται**.

ἐπιστεγάζω, ἐπιθέτω στέγην, ἐπεστέγασε τὸ οἴκημα δοκοῖς παχείαις Κρητίας παρ' Ἀθην. 529C.—Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπέρεψα**.

ἐπιστείβω, πατῶ ἐπάνω, ἵσταμαι ἐπάνω, ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, ὁ τόπος δὲ ἐφ' οὗ πατεῖς, Σοφ. Ο. Κ. 56· ἐπιλήθεται οὕνεκα γαῖαν ποσσὶν ἐπιστείβει Ριαν. παρὰ Στοβ. 54. 18· αἰγιαλόνδε Ὀρφ. Ἀργ. 1118· ἐπ. ἔργον, Λατ. opus aggredi, προχωρεῖν εἰς τὸ ἔργον, αὐτόθι 941.

ἐπιστεγνόω, γραπτέον **ἐπιστεγανόω**, «σκεπάζω, στουπώνω» Ἥρων Πνευμ. σ. 232D.

ἐπιστείριον, τό, τὸ ἐπὶ τῆς στείρας, «ἐπιστείριον τὸ τῆς νηὸς» Σουΐδ.

ἐπιστείχω, πλησιάζω, νᾶσον Πινδ. Ι. 6. 5, 30· ἀήματα .. ἐπ. χθόνα Αἰσχύλ. Εὐμ. 906· ἀπολ., τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν Εὐρ. Ἀποσπ. 813.7.

ἐπιστέλλω: μέλλ. **-στελῶ**, στέλλω πρός τινα, γράψας ἐς βιβλίον τάδε ἐπέστειλε ἐς Σάμον Ἡρόδ. 3. 40, πρβλ. 7. 239· γράφω, ἀγγέλλω δι' **ἐπιστολῆς**, ἠδίω .. ἂν εἶχον ὑμῖν .. ἐπιστέλλειν Θουκ. 7.14· ὁ δὲ Κῦρος αὐτῷ ἐπέστελλε πρὸς μὲν Πέρσας λέγειν κτλ., Ξεν. Κύρ. 4. 5, 26· ἐπ. ἐπιστολάς τινι Δημ. 51. 2, Πλάτ. Ἐπιστ. 363Β:— ἀπολ., στέλλω ἀγγελίαν, Εὐρ. Ι. Τ. 770· ἰδίως δι' ἐπιστολῆς, γράφω, παραγγέλλω, Λυσ. 160. 27· περί τινος ὡς ἀδικοῦντος Θουκ. 8. 38· ἐπ. ὅτι .. αὐτόθι 50, 99· τὰ ἐπισταλέντα ἐκ Σάμου, αἱ εἰδήσεις αἱ ἀποσταλεῖσαι ἐκ Σάμου, αὐτόθι 50· τὰ ἐπεσταλμένα, ἐπιστολαί, Πλουτ. Ἀρτοξ. 21, κλ.· πρβλ. **ἐπιστολή**. **2)** παραγγέλλω, διατάττω, τινί τι Θουκ. 5. 37· τινά τι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 32· τινὶ περί τινος αὐτόθι 4. 5, 34, Πλάτ.· μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὶ ἀπίστασθαι Ἡρόδ. 6. 3· τινὶ ἐκμαθεῖν Εὐρ. Φοίν. 863· ὡσαύτως, ἐπ. τινὰ ποιεῖν τι Σοφ. Ο. Τ. 106, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 1· καὶ ἄνευ πτώσεως, δίδω διαταγὰς ὅπως πράξῃ τίς τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 205, Θουκ. 8. 72, κλ.·— οὕτως, ἐν τῷ Παθ., ἐπέσταλτό οἱ .., μετ' ἀπαρ., διετάχθη νὰ .., Ἡρόδ. 4. 131· καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπέσταλται ὁ αὐτ. 6. 97· αἷς ἐπέσταλται τέλος, εἰς ἃς ἀνετέθη ἡ ἐπιμέλεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 908, πρβλ. Εὐμ. 743· τὰ ἐπεσταλμένα, αἱ δοθεῖσαι διαταγαί, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 779· κατὰ τὰ ἐπ. ὑπὸ Δημοσθένους Θουκ. 4. 8. **3)** διατάττω διὰ διαθήκης, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14, πρβλ. Valck. Εὐρ. Ἱππ. 858. **II.** σύρω τι ὑπεράνω, φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν Χριστοδ. Ἔκφρ. 140· πρβλ. **συστέλλω**.

ἐπιστεναγμός, ὁ, στεναγμὸς ἐπί τινι, Γλωσσ.

ἐπιστενάζω: μέλλ. **-άξω**, στενάζω ἐπάνω εἴς τινα, καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Αἰσχύλ. Πέρσ. 727, Πλουτ. Βροῦτ. 51, κτλ.· ἀπολ., Εὐρ. Ι. Τ. 283.

ἐπιστένακτος, ον, «τὴν ἐπιστένακτον βοήν», τὴν μετὰ στεναγμῶν ἐπιβοωμένην ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1301.

ἐπιστενᾰχίζω, = **ἐπιστένω**, Νόνν. Δ. 8. 204· πρβλ. **ἐπιστοναχίζω**.

ἐπιστενάχω, = **ἐπιστένω**, τινὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 790· ἀόρ. ἐπεστενάχησε θανόντι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2109g: — ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 185: — Μέσ., ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι Ἰλ. Δ. 154, πρβλ. Τ. 301, Χ. 515.

ἐπίστενος, ον, συνεσταλμένος, **Ἀριστ.** π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 7, ἐν τῷ συγκρ.

ἐπιστένω, στενάζω ἐπί τινι ἢ μετά τι, ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων Ἰλ. Ω. 776, πρβλ. Ἡσ. Θ. 679· τί δὴ τάλαινα τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις; διὰ τί στενάζεις διὰ ταῦτα τὰ τέκνα; Εὐρ. Μήδ. 929, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 21, κλ. **2)** μετ' αἰτ., θρηνῶ, Σοφ. Τρ. 947.

ἐπιστέρνιος, ον, ἐπιστήθιος, ἐπιστέρνιον ἀνάκλιμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης Θ. Στουδ. σ. 785, ἔκδ. Μί.

ἐπιστεφᾰνόω, κοσμῶ διὰ στεφάνου, βωμὸν Πινδ. Ο. 9, ἐν τέλ.· τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 401.

ἐπιστεφής, ές, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ φράσει κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, κρατῆρας πλήρεις οἴνου μέχρι στεφάνης, Ἰλ. Θ. 232, Ὀδ. Β. 431, πρβλ. **ἐπιστεφέω**: — κεκαλυμμένος ἔκ τινος πράγματος, ἥδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις ἕστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής, περὶ τῆς νήσου Θάσου, Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτ. 2. 604C:— μεταφ., ὅσοις ἐπιστεφὴς φρονήσεως ἡ κεφαλὴ Εὐστ. Πονημ. σ. 319, 66.

ἐπιστέφω, κυρίως, περιβάλλω διὰ στεφάνου ἢ ὡς διὰ στεφ., ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ Μέσῳ, κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν ποτοῦ, Ἰλ. Α. 470, Ὀδ. Α. 148, κτλ.· «ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρητῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται» Ἀθήν. 13D, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 674F (διότι οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν μεταγενεστέραν συνήθειαν, καθ' ἣν τὸ ποτήριον ἐστέφετο δι' ἀνθέων, Λατ. vina coronare, ὡς ὁ Οὐεργίλιος ἐκλαμβάνει τὸ πρᾶγμα, Αἰν. 3, 525, πρβλ. Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ἴδε ἐν λ. **ἐπιστεφής, ἀμφιστεφής**). **II.** καλύπτομαι διά τινος, μέ τι, τράπεσδαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι, κεκαλυμμέναι δι' ἄρτων, Ἀλκμὰν 61. **III.** χοὰς ἐπιστέφω τινί, ἐπιχέω χοὰς ἐπὶ τοῦ τύμβου τινός, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποθ' ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε Σοφ. Ἠλ. 441.

ἐπιστέωνται, ἐπίστῃ, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπίσταμαι**.

ἐπιστηθίζομαι, ἀκκουμβῶ, στηρίζω τὸ στῆθός μου ἐπί τινος, Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμ. Η', 5), διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπιστηρ-**.

ἐπιστήθιος, ον, (στῆθος) ἐπὶ ἢ παρὰ τὸ στῆθος, ἐπὶ φίλου, οἰκεῖος, προσφιλής, στενός, Δαμασκ. Ι. 1249C (πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιγ', 25), Θεοφάν.:— ὡσαύτως **ἐπιστηθίδιος**, Ε. Μ. 760. 48, 723., 9., 733, 19., 762, 15, κλ.

ἐπιστήκω, = **ἐφέστηκα**, Βίος Ἐπιφαν. 84D.

ἐπιστηλόομαι, Παθ., ἐπιτίθεμαι ὡς στήλη ἐπί τινος, θινὸς ἐπεστηλωμένον ἄχθος Ἀνθ. Π. 7. 503.

ἐπίστημα, τό, (ἐφίστημι) πᾶν τὸ ἐστημένον ἐπί τινος, ἐπιτάφιος στήλη, Πλάτ. Νόμοι 958Ε, Σουΐδ.· προσέτι, κόσμημά τι πλοίου, Διόδ. 13. 3.

ἐπιστημάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ προηγ., Βίτων Πολεμ. Ὀργ. σ. 106. 39.

ἐπιστήμη, ἡ, (ἐπίσταμαι) τὸ ἐπίστασθαί τι καλῶς, ἔχειν ἀκριβῆ γνῶσιν αὐτοῦ, ἐμπειρία, δεξιότης, ὡς π. χ. τῆς τοξείας, Σοφ. Φ. 1057· ἐν τῷ πολέμῳ, Θουκ. 1. 121., 6. 72., 7. 62· ἐπ. πρὸς τὸν πόλεμον Λυσ. 914. 15· περί τι Πλάτ. Φίληβ. 55D· τοῦ νεῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 311C. **II.** καθόλου, γνῶσις, ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις ἂν Σοφ. Ο. Τ. 1115· πάντ' ἐπιστήμης πλέως, πάνσοφος ἐν πᾶσι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 721, πρβλ. Τρ. 338. **2)** ἐπιστημονικὴ γνῶσις, ἴδε ἰδίως Πλάτ. Πολ. 477Β κἑξ., Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 33, Ἠθ. Ν. 6. 3· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν **τέχνην** καὶ **ἐμπειρίαν**, Πλάτ. Πολ. 422C, Ἴων 536C, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 4· πρὸς τὴν **δόξαν**, Ἱππ. Νόμος, Πλάτ. Πολιτ. 301Β:— ἐν τῷ πληθ., αἱ διάφοροι ἐπιστῆμαι, συχν. παρὰ Πλάτ., κλ. **3)** ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία, τάξις, Εὐσέβ. ΙΙ. 285C, 620Α· ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιστήμη, πειθαρχία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Παχώμ. 949Α· τῶν ἀδελφῶν (δηλ. μοναχῶν) Κυρίλλ. Ἱερ. Προκατ. 4.

ἐπιστημον-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς πειθαρχίας ἐν μοναστηρίῳ, εὐταξίας, Στουδ. 1781D, 1709D· ἐπιστήμων εἴς τι, Εὐστ. Πονημ. 21. 8: **-αρχικός, ή, όν**, κατάλληλος πρὸς τοιαύτην θέσιν, αὐτόθι 50. 20: **-αρχέω**, εἶμαι τοιοῦτος, αὐτόθι 66. 78.

ἐπιστημονίζω, ἐπιστήμονα ποιῶ τινα, Ἀκύλ. ἐν Ἡσαΐᾳ ΝΒ, 13.

ἐπιστημόω, = τῷ προηγ., Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. Β', 10, ΛΑ', 8.

ἐπιστημονικός, ή, όν, ἐπιδεκτικὸς ἐπιστήμης, γνώσεως, ἀντίθετον τῷ **λογιστικός**, τὸ ἐπ. [μέρος τῆς ψυχῆς] Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 8, 2, Ἠθ. Ν. 6. 1, 6· θεὸς .. πάντων ἐπιστημονικώτατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 12. **II.** ἀνήκων εἰς ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὡς καὶ νῦν, ἀρχαὶ ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 1, 2· ὁρισμὸς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 3· ἀπόδειξις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὕστ. 1. 6, 11, κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 4.

ἐπίστημος, ον, = **ἐπιστήμων**, γινώσκων, μετὰ γεν. πράγμ., Ἱππ. 1200C.

ἐπιστημοσύνη, ἡ, = **ἐπιστήμη**, Ξενοκρ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 13.

ἐπιστήμων, ἐπιστῆμον, γεν. **-ονος**, (ἐπίσταμαι) ἐπιστάμενος, γινώσκων, συνετός, ἐπ. βουλῇ τε νόῳ τε Ὀδ. Π. 374· ἄρχοντες Ξεν. Οἰκ. 21, 5· ἐπιστήμων γὰρ εἶ = ἐπίστασαι γὰρ Εὐρ. Ἰκ. 843. **2)** ἔχων γνῶσιν ἢ ἐμπειρίαν πράγματός τινος, ἔμπειρος, πεπειραμένος, μετὰ γεν., κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 514· τῆς θαλάσσης, τοῦ ναυτικοῦ Θουκ. 1. 142., 8. 45· τῆς τέχνης Πλάτ. Γοργ. 448Β· ὡσαύτως, περί τινος ἢ τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 599Β, κτλ.· μετ' οὐδ. ἐπιθ. ἐν χρήσει ὡς ἐπιρρήματος, τὰ προσήκοντα ἐπιστήμων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 9, πρβλ. Οἰκ. 2, 16. **3)** μετ' ἀπαρ., γινώσκων πῶς νὰ .., λέγειν τε καὶ σιγᾶν Πλάτ. Φαίδων 276Α, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 16.— Συγκρ. **-ονέστερος**, Πλάτ. Χαρμ. 174Α.—Ἐπίρρ. **ἐπιστημόνως**, μετὰ γνώσεως, ἐπιτηδείως, ἐμπείρως, λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 207Β· ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 233C· συγκρ. **-έστερον** Ξεν. Οἰκ. 3, 14· ὑπερθ. **-έστατα** Πλάτ. Πολ. 534D. **II.** κάτοχος ἐντελοῦς γνώσεως, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 301Β, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **δοξαστής**, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208Ε· παρ' Ἀριστ., ὁ ἐπιστημονικῶς γινώσκων τι, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 6, 4, Κατηγ. 8, 41.

ἐπιστήριγμα, τό, = **στήριγμα**, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΒ', 19).

ἐπιστηρίζω: μέλλ. **-ξω**, στηρίζω τι ἐπί τινος, χηλὴν .. νώτοισιν ἐπεστήριξαν ὄνοιο Ὀππ. Κ. 4. 256.— Παθ., ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι Ἀριστ. Προβλ. 23. 13· ἐβάδιζεν ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς ἱκέταις Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 6· ἐπί τινα Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΖ', 12).

ἐπιστήριξις, ἡ, στήριξις ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 707.

ἐπιστητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπίσταμαι**, δεῖ ἐπίστασθαι, 'Ανέκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 207.14, κτλ.

ἐπιστητικός, **ή, όν**, ὁ δυνάμενος ἐπίστασθαι, ἐπιστητικὴ ἕξις Κλήμ. 'Αλ. 468.

ἐπιστητός, **ή, όν**, (ἐπίσταμαι) ἐπιστητόν, ὃ δύναται νὰ μάθῃ τις μετὰ λόγου, καὶ ὧν μὲν μή ἐστι λόγος, οὐκ ἐπιστητά εἶναι .. ἃ δ' ἔχει, ἐπιστητὰ Πλάτ. Θεαίτ. 201D, 'Αριστ., κλ.· τὸ ἐπιστητὸν μαθητὸν ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. Ν. 6. 3, 3, κ. ἀλλ.

ἐπιστίγματα· «ἐπικελεύσματα. Σοφοκλῆς 'Αθάμαντι ('Αποσπ. 8). ἐπιστάλματα» 'Ησύχ.·— ἐὰν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν τὸν Μοῖριν (σ. 157), δέον νὰ γράψωμεν **ἐπισίγματα**, πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λ. **ἐπίσιγμα**, ἴδε καὶ Ruhnk. παρὰ Valck. εἰς Θεόκρ. 6. 29.

ἐπιστιγμή, ἡ, τὸ ἐπιστιζόμενον, Αἰν. Τακτ. 31.

ἐπιστίζω: μέλλ. **-ξω**, στίζω, κάμνω στίγματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Νικ. Θ. 332.— Παθ., εἶμαι κατάστικτος, πλήρης στιγμάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3.7, 5· τῷ νώτῳ οἱ σημεῖα ἐπέστικται Αἰλ. π. Ζ. 11. 24· ἐπιστιζομένων γραμμάτων Αἰν. Τακτ. 31. —Κατὰ Μοῖριν (σ.157) «ἐπισίξας, 'Αττικῶς. ἐπιστίξας, 'Ελληνικῶς». —Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιστίξαι· ἐφορμῆσαι» καὶ ἀλλαχοῦ «ἐπισίξαι· ἐφορμῆσαι» καὶ «ἐπισίξας· ἐπαφεὶς εἰς ὁρμήν». Ἴδε **ἐπισίζω**.

ἐπιστίλβω, στίλβω, ἐπιλάμπω, γυναικὶ δ' ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις Λουκ. Ἔρωτ. 26, Πλουτ. Λύσ. 28.

ἐπίστιον, τό, ἐν 'Οδ. Ζ. 265, νῆες .. εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, ἔνθα ἡ ἔννοια φαίνεται ὅτι εἶναι: ἕκαστος ἔχει ἴδιον ἐπιστέγασμα διὰ τὸ πλοῖόν του ὅτε εἵλκυεν αὐτὸ εἰς τὴν ξηράν. Οἱ ἀρχαῖοι εὑρίσκοντο ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς λέξεως ταύτης: ὁ 'Αρίσταρχος ὑπελάμβανεν αὐτὴν ὡς 'Ιωνικὸν τύπον ἀντὶ **ἐφέστιον** (ὅπερ ἐν τῇ νέᾳ 'Ιάδι τοῦ 'Ηροδότου βεβαίως εἶναι **ἐπίστιον**· ἴδε ἐν λέξει **ἐφέστιος**)· ἀλλ' ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρος ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ἐφέστιος**·— μία ἐκ τῶν ἑρμηνειῶν τοῦ Σχολιαστοῦ εἶναι: «ἐπίστιον, ἐποίκιον, σκηνή, νεώριον .. παρὰ τὸ ἱστίον».

ἐπ-ίστιος, ον, 'Ιων. ἀντὶ **ἐφέστιος**.

ἐπιστιχάομαι, 'Αποθ. = **ἐπιστείχω**, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. δ', 206.

ἐπιστοβέω, χλευάζω, λοιδορῶ, μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 663, Δ.1725.

ἐπιστοιβάζω, στοιβάζω, ἐπισωρεύω ἐπί τινος, καὶ ἐπιστοιβάσουσι ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ 'Εβδ. (Λευϊτ. Α', 7, Η', 12).

ἐπιστοίβασις, εως, ἡ, τὸ ἐπιστοιβάζειν, ἐπισώρευσις, Εὐστ. 741. 5.

ἐπιστολάδην [ᾰ], 'Επίρρ. (**ἐπιστέλλω** ΙΙ), ἐζωσμένως, κομψῶς, ἐπὶ ἱματισμοῦ, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ἀντὶ τοῦ κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως», 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 287.

ἐπιστολάριοι, οἱ, Λατ. epistolares, οἱ γραμματεῖς τοῦ αὐτοκράτορος, Βασιλικ. 9,1,122 καὶ 127.

ἐπιστολεύς, έως, ἡ, (ἐπιστολή) γραμματεύς, τοῦ Αὐτοκράτορος Συλλ. 'Επιγρ. 5900, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιστέλλω**.
ΙΙ. παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ὑποναύαρχος, Ξεν. 'Ελλ. 2. 1, 7., 4. 8, 11, κτλ.· φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος ἦτο καὶ κομιστὴς ἐπιστολῶν (ἐπιστολιαφόρος), αὐτόθι 6. 2, 25, πρβλ. 1.1, 23.

ἐπιστολή, ἡ, (ἐπιστέλλω) πᾶν τὸ ἐπιστελλόμενον δι' ἀγγέλου, ἀγγελία, παραγγελία, διαταγή, εἴτε προφορικὴ εἴτε ἔγγραφος (πρβλ. Θουκ. 7.11 πρὸς τὸ 8. 5), 'Ηρόδ. 4. 10, καὶ 'Αττ.· ἐξ ἐπιστολῆς, κατὰ διαταγήν, 'Ηρόδ. 6. 50· οἱ Τραγ. χρῶνται τῇ λέξει ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Πρ. 3, Πέρσ. 783, 'Ικέτ. 1012, Σοφ. Αἴ. 781, Ο. Κ. 1601, κτλ.· Πενθέως ἐπιστολαῖς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πενθέως, Εὐρ. Βάκχ. 442· τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψε ; παραγγελίας περὶ τῶν τέκνων της ; ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 858·— ἰδίως ἡ παραγγελία ἀποθνήσκοντος, ἡ τελευταία αὐτοῦ θέλησις, ἴδε Valck. ἐν Εὐρ. 'Ιππ. ἔνθ' ἀνωτ. 2) ἐπιστολή, γράμμα, Λατ. epistola, ἐπ. διαπέμπειν, ἀποδοῦναι Θουκ. 1.129., 7. 10· λύειν ὁ αὐτ. 1. 132· ἐπ. ἔδωκεν ἀποδοῦναι Λυσ. 160. 24· πέμπειν τινὶ Εὐρ. Ι. Τ. 589· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μιᾶς ἐπιστολῆς, ὡς τὸ **γράμματα**, Λατ. literae. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 111. 314, Θουκ. 1.132, κτλ.· ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν .. τοῦ Ὄθωνος, Λατ. ab epistolis Othoni, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, Πλουτ. Ὄθ. 9, πρβλ. Olear. εἰς Φιλόστρ. 589.

ἐπιστολη-φόρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 1. 3.

ἐπιστολιᾱ-φόρος, ον, ὁ φέρων, κομίζων ἐπιστολάς·— ἴδε ἐν λ. **ἐπιστολεύς**.

ἐπιστολίδιον, τό, **ἐπιστόλιον**, Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 293C, κλ.

ἐπιστολίζω = **στολίζω**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 229.

ἐπιστολικός, ή, όν, κατάλληλος δι' ἐπιστολήν, 'Αριστ. 'Αποσπ. 620· ἔχων ὕφος ἐπιστολῆς, λόγοι Διον. 'Αλ. π. Λυσ. 1. 3· βιβλία Διογ. Λ. 10. 25· χαρακτὴρ Δημ. Φαληρ. 223.

ἐπιστολιμαῖος, ον, ὁ δι' ἐπιστολῶν, ὁ ἐν ἐπιστολαῖς, ὁ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, ἐπιστολικός, συνουσία Φιλόστρ. 187, πρβλ. 285· ἐπ. γράμματα Φίλων 2. 533, Εὐσ.: — δυνάμεις ἐπ., δυνάμεις ὑπεσχημέναι δι' ἐπιστολῶν καὶ ἐψηφισμέναι, ἀλλὰ μηδέποτε σταλεῖσαι, δυνάμεις ἐπὶ τοῦ χάρτου, Δημ. 45.12, πρβλ. 48.17.

ἐπιστόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπιστολή**, Πλουτ. 'Αγησ. 3, κλ.

ἐπιστολο-γρᾰφικός, ή. όν, ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ· Πορφ. Βίος Πυθαγ. § 12· μέθοδον .. τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλουμένην Κλήμ. 'Αλ. 657· ἴδε **ἱερογλυφικός**.

ἐπιστολο-γράφος, ὁ, (γράφω) ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματεύς, Πολύβ. (31. 3, 16) παρ' 'Αθην. 195Β, 'Επιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 5717. 24.

ἐπιστολοειδής, ές, ὁ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, Bud.

ἐπιστοματίζω = **ἐπιστομίζω**, Φίλων 1, 85, 28, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ἐπιστομίζω**.

ἐπιστομία, ἡ, κατὰ Ζηνόδοτον ἀντὶ **ἐπεσβολία**, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Δ. 159.

ἐπιστομίζω: μέλλ. 'Αττ. **-ῐῶ**, (στόμα) χαλινῶ, δαμάζω (ἵππον), Φιλόστρ. 841· μεταφ., ἀποστομίζω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, τοὺς ἐχθροὺς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 845, πρβλ. Δημ. 85. 5, Αἰσχίν. 42. 29· οἷον ἐπ. καὶ χαλινοῦντες τὸ φιλόφωνον Πλούτ. 2. 967Β.—Παθ., ἐπεστομίσθη Πλάτ. Γοργ. 482Ε·— «ἐπιστομίσαι, τὸ ἐπισχεῖν λέγοντα» Πολυδ. Β', 102· «ἐπιστομίζων· φιμῶν, ἐλέγχων» 'Ησύχ., πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λ. ΙΙ. ἐπὶ αὐλητῶν, βάλλω ἐπὶ τοῦ στόματός μου τὸ ἐπιστόμιον (τὴν φορβειάν), φορβειᾷ .. ἐπιστομίσας ἑαυτόν, περὶ τοῦ Μαρσύου, Πλούτ. 2.713D·—ἀλλά, ὁ αὐλὸς ἐπ. τὴν φωνήν, ἐμποδίζει τὴν φωνήν, ὁ αὐτ. ἐν 'Αλκ. 2· οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 7. ΙΙΙ. κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον, «ἐπίστομα», Λουκ. π. Εἰκόν. 10, π. Διαβολ. 12.

ἐπιστόμιον, (στόμα) τὸ πῶμα ἢ στρόφιγξ ὑδραγωγικοῦ σωλῆνος, ὡσαύτως **ἐπιτόνιον**, Βάρρων De Re Rusticâ 3. 5, 16, Βιτρούβ. 10. 13.

ἐπιστομίς, ίδος, ἡ, = **φορβειά**, «**διὰ τὴν φορβειάν, οἱονεὶ ἐπι**στομίδα» 'Ησύχ. ἐν λ. **ἐπίχαλκον**.

ἐπιστόμισμα, τό, ἐπιστόμιον, φίμωτρον, **μεταφ.**, ἐμπόδιον, κώλυμα, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 19. 3, 3.

ἐπιστομιστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιστομίζειν, Κλήμ. 'Αλ. 196.

ἐπιστομόω, ἐμφράττω, «στουπώνω», Ἥρων π. Πνευμ. σ. 186D.

ἐπιστονᾰχέω = **ἐπιστένω**, ἐπὶ τῶν κυμάτων, 'Ιλ. Ω. 79· ἴδε Spitzn. Excurs. εἰς 'Ιλ. Γ.— 'Ωσαύτως **ἐπιστονᾰχίζω**, = τῷ προηγ. (μετὰ διαφ. γρ. **-στεναχίζω**), 'Ησ. Θ. 843, Βατραχομ. 73.

ἐπιστορέννῡμι, ἢ (παρ' 'Ησυχ.) **-στόρνῡμι**: μέλλ. **-στρώσω**: ἀόρ. α' **-εστόρεσα** ἢ **-έστρωσα**: μέσ. ἀόρ. **-εστορέσαντο** Νόνν. 24. 334.—Στρώνω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπιστρώνω, ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα, ἐπὶ τῆς κλίνης, 'Οδ. Ξ. 50· χιτῶνας ἐπὶ τὸν στῦλον 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 836:—βάρβαρός τις μέλλ. **ἐπιστρωννύσω** τῇ γῇ νιφετόν, μόνον παρὰ τῷ Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτρ. 24.
2) ἐπισάττω, ἐπιστρῶσαι τὸν ὄνον 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 8. 9, 1· ἡ κάμηλος ἁλουργίδι ἐπέστρωτο Λουκ. Προμ. 4.

ἐπιστοχάζομαι = **στοχάζομαι**, Λεόντ. Βυζάντ. Ι. 1256D.

ἐπιστοχαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιστοχάζεσθαι, διάφ. γραφὴ ἐν Νικομ. 'Αριθμ. 2. 28, 6, ἀντὶ **ἐπιτροχαστέον**.

ἐπιστρατάομαι, 'Αποθ. = **ἐπιστρατεύω**, Νόνν. Δ. 1. 267., 48. 32, ἐν τῷ 'Επικ. γ' πληθ. παρατ. **ἐπεστρατόωντο**.—Πρβλ **στρατάω, στρατόω**.

ἐπιστρᾰτεία, 'Ιων. **-ηΐη**, ἡ, ἐπιστρατεία ἐναντίον τινός, 'Ηρόδ. 9. 3· τῶν Πλαταιῶν, κατὰ τῶν Πλ., Θουκ. 2. 79· σὺν Κύρῳ Ξεν. 'Αν. 2. 4, 1.

ἐπιστράτευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., 'Ηρόδ. 3. 4.

ἐπιστρᾰτεύω, ἐκστρατεύω κατά τινος, τινὶ Εὐρ. Βάκχ. 784, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1522, Θουκ. 3. 54, κτλ.· ἐπί τινα 'Αριστ. Οἰκ. 2, 30· ἐπὶ τὴν χώραν 'Ανδοκ. 14. 27, Πλάτ. Μενέξ. 239Β· εἰς Θετταλίαν Αἰσχίν. 65. 32·— παρὰ ποιηταῖς μετ' αἰτ. τόπου, ἐπ. πατρίδα τὴν ταύτης Σοφ. Τρ. 362· Εὐβοΐδα χώραν αὐτόθι 74, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 22· οὕτως, ἐπ. τινα ὁ αὐτ. Ι. Α. 1154, Θουκ. 4. 60, 92:—ἀπολ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 780, Σοφ. Αἴ. 1056· πεζῷ καὶ ναυσὶ Πλουτ. Νικ. 7·— οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, μετὰ παθητ. πρκμ., ἐπιστρατεύεσθαι ἐπ' Αἴγυπτον 'Ηρόδ. 3.107, πρβλ. 6. 132· μετὰ δοτ., Εὐρ. Μήδ. 1185, 'Αριστοφ. Σφ. 11, κτλ.· μετ' αἰτ. τόπου, Εὐρ. Φοίν. 605.

ἐπιστράτηγος, ὁ, ὑποστράτηγος, Ῥωμαῖοι .. κατὰ τὴν χώραν (τὴν Αἴγυπτον δηλ.) ἐπιστρατήγους τινὰς καὶ νομάρχας καὶ ἐθνάρχας ... ἀποδείξαντες, πραγμάτων οὐ μεγάλων ἐπιστατεῖν ἠξιωμένους Στράβων 798, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 2285, 4715, 4751 κ. ἀλλ.: — **ἐπιστρατηγέω**, ἔχω τοῦτο τὸ ἀξίωμα, αὐτόθι 4701, -04, -05.

ἐπιστρᾰτοπεδεία, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν ἀπέναντι, Πολύβ. 1. 77, 7· ἡ τῶν πολεμίων ἐπ., τὸ ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐστρατοπέδευσαν πλησίον, ὁ αὐτ. 5. 76, 9.

ἐπιστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, τοῖς Ῥωμαίοις Πολύβ. 1. 19, 5· ἐπὶ τὸ ὄρος 5. 30, 4, κτλ.

ἐπίστρεμμα, τό, ἡ στροφὴ ἢ καμπὴ μεθορίου γραμμῆς, Συλλ. 'Επιγρ. 5594. 28.

ἐπιστρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιστρέφω**, δεῖ ἐπιστρέφειν, 'Αριστείδ. 1. 99.

ἐπιστρεπτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ κάμῃ τινὰ νὰ

συνέλθῃ, Εὐστ. Πονημ. 121. 79.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐπιστροφάδην, αὐτόθι 74. 4. **2)** ἐπ. πρὸς ἑαυτό, ἱκανὸν νὰ στρέψῃ πρὸς ἑαυτό, Πρόκλ. Στοιχείωσις Θεολ.15.

ἐπίστρεπτος, ον, (ἐπιστρέφω) ὁ πρὸς ὃν στρέφεταί τις, ὃν βλέπει καὶ θαυμάζει τις, αἰὼν Αἰσχύλ. Χο. 350· ὥραν .. ἐπ. βροτοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 997. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ περιστρέψῃ, εὔστροφος, Ἥρων π. Πνευμ.185.

ἐπιστρέφεια, ἡ, προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς, Διον. Ἀλεξ. 1321C, Εὐσέβ. II. 1141A, 801A.

ἐπιστρεφής, ές, ὁ στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸν νοῦν αὐτοῦ εἴς τι, προσεκτικός, ἄγρυπνος, ῥήτωρ Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 275F· πρβλ. **ἐπιστρέφω** II. 3. **2)** ἀκριβής, αὐστηρός, καταγραφαὶ Διον. Ἁλ.10. 33· ἀρχὴ Ἡρῳδιαν.1. 8, κτλ.·—οὕτως, ἐπίρρ. **-φῶς**, Ἰων. **-φέως**, μετὰ σπουδῆς, δραστηρίως, ἐνεργῶς, εἴρετο ἐπιστρ. Ἡρόδ. 1. 30· ἐπιστρ. καὶ ῥητορικῶς φήσουσι Αἰσχίν.10. 30· ἐπ. πάνυ καὶ θρασέως Διον. Ἁλ. 7. 34· πρβλ. **ἐπιστρέφω** II. 5.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιστρεφέως, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς παρὰ Ἡροδότῳ καὶ ἀπατητικῶς», πρβλ. καὶ Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15a. **II.** εὔστροφος, Λατ. versatilis, ποικιλοτρόπως καμπτόμενος, ποικίλος, φωνὴ ἐπ., ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 3.

ἐπιστρέφω: μέλλ. **-ψω**, στρέφω, γυρίζω, ἀλλ' ὑποχωρεῖν νῶτον ἐπιστρέψας Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141· στρέφω πρός τι μέρος, δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον ἐχθροὺς Εὐρ. Ἡρακλ. 942, πρβλ. Ξεν. Κυν. 10, 12· ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, στρέψαντες αἰφνιδίως τὰς ναῦς (ἴδε **ἐπιστροφή**), Θουκ. 2. 90· ἀλλ' ὡσαύτως, τρέπω τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγήν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 9· στρέφω, ἐπιστρέψαντος δὲ ταχέως ἐκείνου τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς Πλουτ. Σύλλ.19. **β)** ἀμετάβ., στρέφομαι πρός, ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Γ. 370,—οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, καὶ ἐνταῦθα δέ τινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ μεταβατ., περιστρέφω, ἀλλ' ἴδε Ἡρόδ. 2.103, Σοφ. Τρ. 566, Θουκ.1. 61· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο Ἀριστοφ. Σφ. 422· ἐπὶ ναυτῶν, Πολύβ. 1. 47, 8., 50. 5· ἐπὶ ἀγρίου κάπρου, στρέφομαι καὶ ἐφορμῶ ἐναντίον τοῦ κυνηγοῦ, ἐπί τινα Ξεν. Κυν. 10, 15:—ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 44, κτλ.: ἐπὶ νόσου, ἐπανέρχομαι, Ἱππ.135E. **2)** στρέφω πρός, τὸ νόημα Θέογν.1083· ἦθος κατά τινα ὁ αὐτ.213· ἐπιστρέψας τὸν Δία, ἀναγκάσας τὸν Δία νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν, ἑλκύσας τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, Λουκ. Τίμ. 11· πρός τι, εἴς τινα Πλούτ. 2. 21C, 69E: ἐπισκήπτω, ἐπάγω, ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Σοφ. Τρ.1182:—ἐπ. τὴν φάλαγγα, προσάγειν αὐτὴν εἰς μάχην, Πλουτ. Ἀντών. 42:—ἐντεῦθεν, **β)** ἀμετάβ., στρέφομαι πρός τινα, Ξεν. Ἱππ. 8. 12, κτλ.· ἐπ. πρὸς ἢ ἐφ' ἑαυτόν, ἐξετάζειν καθ' ἑαυτόν, σκέπτεσθαι, Πλωτῖν. 5. 3, 1, Πρόκλ. Στοιχείωσ.15. **3)** κάμνω τινὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 5, πρβλ. Πλουτ. Ἀλκ. 16. **β)** ἀμετάβ., μετανοῶ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 15, Λουκ. 22. 32, κτλ. **4)** συστρέφω, «στρήφω», Λατ. torquere, ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἐπιστρέφειν δοκεῖ Ἀριστοφ. Πλ.1131· ἐπ. ἐπισκύνιον Ἀνθ. Π. 11. 376:—καὶ ἐν τῷ Παθ., διαστρέφομαι, τράχηλος ἐπιστρέφεται Ἱππ. Ἀφ. 1250· ἐπὶ κόμης, οἷς ἐπέστραπται τὸ τρίχιον, ὧν αἱ τρίχες εἶναι ἐστραμμέναι, Ἀριστ. Προβλ. 33.18. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., ἰδίως κατ' ἀόρ. β' παθ. **ἐπεστράφην** [ᾰ], ὡσαύτως **ἐπεστρέφθην**, Ὀππ. Κ. 4. 178:—στρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω καὶ βλέπω, ἤϊε ἐπιστρεφόμενος, στρεφόμενος ὀπίσω καὶ βλέπων, Ἡρόδ. 3.156· οὕτως ἐπὶ λέοντος, βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3· καὶ μετ' αἰτ., πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη κἄρριψεν αὑτὴν αὖθις ἐς κοίτην πάλιν, ἐξερχομένη τοῦ θαλάμου πολλάκις ἐστράφη ὀπίσω καὶ ἔρριψεν ἑαυτὴν πάλιν ἐπὶ τῆς κοίτης, Εὐρ. Ἀλκ.187· δόξα τῇδ' ἐπεστράφη, οὕτω μετεστράφη, μετεβλήθη, Σοφ. Ἀντ. 1111. **2)** περιφέρομαι, Ὕμν. Ὁμ. 27.10· κατ' ἄλσος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 508· καὶ μετ' αἰτ., γαῖαν ἐπιστρέφεται, πλανᾶται ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τῆς συνυπαρχούσης ἐννοίας τοῦ παρατηρῶ, σπουδάζω τι, Ἡσ. Θ. 753, Θέογν. 648· οὕτως, ἐπ. ὀρέων κορυφὰς Ἀνακρ. 2:—ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, ἔρχομαι εἴς τινα τόπον, πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον; Εὐρ. Ἑλ. 83, πρβλ. 89,768, Ἴων 352· (ὡσαύτως, εἰς χώραν Ξεν. Οἰκ. 4,13):—μετὰ συστοίχ. αἰτ., διεξόδους ἐπιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι .., Πλάτ. Φαῖδρ. 247A, πρβλ. Πολ. 616C:—ἐπὶ τοῦ ἡλίου, περιστρέφομαι, Διον. Περ. 584· πρβλ. **ἐπιστρωφάω**. **3)** στρέφω τὸν νοῦν πρός τι, προσέχω εἴς τι, ἐξετάζω, Λατ. observare (πρβλ. **ἐπιστροφή** II. 3), τινος Ἀνακρ. 97, Σοφ. Φ. 599, Ἀνθ. Π. 5. 48:—ἀπολ., ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, προσέχω, ἐπιστραφεὶς Ἡρόδ.1. 88· οὐκ ἦλθες, .. οὐκ ἐπεστράφης Εὐρ. Ῥῆσ. 400· οὐκ ἐπεστράφη = οὐκ ἐφρόντισε (ὀλίγον ἀνωτέρω) Δημ. 665. 5, πρβλ. 133. 24, Ἀνθ. Π. 11. 319. **4)** μετ' αἰτ., Θέογν. 440· θεοῦ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη, ἐπεσκέψατο αὐτήν, Εὐρ. Ἀνδρ.1030. **5)** μετοχ. παθ. πρκμ. **ἐπεστραμμένος**, = **ἐπιστρεφής**, ἔνθερμος, σφοδρός, λόγοι ἐπ. Ἡρόδ. 7. 160, πρβλ. 8. 62: πρβλ. **ἐπιστρεφής**.

ἐπίστρεψις, εως, ἡ, σύστρεψις, συστροφή, τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794, κτλ.

ἐπιστρογγύλλομαι, στρογγυλεύομαι, Νικ. Θ. 514.

ἐπιστρόγγῠλος, ον, κλίνων εἰς τὸ στρογγύλον, ἔχων στρογγύλον πως σχῆμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 27, 1.

ἐπιστροφάδην, κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, «ἐνεργῶς, ἐντόνως. ἢ, ἄλλοτε εἰς ἄλλον ἐπιστρεφόμενος. σπουδαίως» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 483· τύπτε δ' ἐπιστροφάδην Φ. 20· τύπτον ἐπιστροφάδην, «τουτέστιν ἐπιστρεπτικῶς» (Εὐστ.), «μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος» (Ἀπολλώνιος), Ὀδ. Χ. 308, κτλ. (ἢ, κατ' ἄλλους = **ἐπιστρεφῶς**, ζωηρῶς, σφοδρῶς)· ὡσαύτως, ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν, τουτέστιν οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν, ἀλλὰ τῇδε κἀκεῖσε ἀποκλίνων, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 210· ἀπανταχόθεν, Ὀππ. Κ.1.79:—ποιητ. ἐπίρρ. ἀπαντῶν καὶ παρὰ Φίλωνι 2.177.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιστροφάδην· ἐπιστρεφόμενος ἰσχυρῶς. ἢ μετὰ ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος, οἷον ἐπεστραμμένως. καὶ ἐνεργῶς».

ἐπιστροφεύς, έως, ὁ, ὄνομα τοῦ πρώτου σπονδύλου τοῦ τραχήλου, «τῶν δὲ σφονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεὺς ὀνομάζεται» Πολυδ. Β', 131.

ἐπιστροφή, ἡ, (ἐπιστρέφω) περιστροφή, ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης Πλάτ. Πολ. 620E· συστροφή, «στρήψιμον», τῶν σχοινίων Πλουτ. Ἀλέξ. 25. **II.** ἀμεταβ., δαΐων ἀνδρῶν ἐπιστροφαί, περὶ πολεμίων, στρεφομένων ὅπως ἀντιμετωπίσωσί τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1045· μυρίων ἐπιστροφαὶ κακῶν, ἐπανειλημμέναι προσβολαὶ ἀναριθμήτων κακῶν, αὐτόθι 537, πρβλ. Διόδ.19. 83, Ἀρρ. Ἀν. 7. 17· ἰδίως ἐν στρατιωτικοῖς ἑλιγμοῖς, Πολύβ.10. 21, 3 (ἔνθα ἴδε Schweigh.), Πλουτ. Φιλοπ. 7· ἐπὶ πλοίων, ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεως, στροφή, ἡ ἐπ. ἐς τὴν εὐρυχωρίαν Θουκ. 2. 90, 11· ἐξ ἐπιστροφῆς, δι' αἰφνιδίας στροφῆς, Πολύβ. 1. 76, 5, Πλουτ. Τιμολ. 27· ἀλλά, ἐξ ἐπιστροφῆς παθεῖν, ἐξ ὑποτροπιάσεως, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 159. **2)** ἐναντία φορὰ τῶν πραγμάτων, μετατροπὴ αὐτῶν, μή τις ἐπ. γένηται Θουκ. 3.71· ἀποτέλεσμα, τέλος, Πολύβ. 22. 15, 15. **3)** προσοχὴ εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, φροντὶς περὶ αὐτοῦ (πρβλ. **ἐπιστρέφω** II. 3), πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπ. Σοφ. Ο. Τ. 134· ὧν ἐπιστροφή τις ἦν, ὅσοι ἐπιμέλειάν τινα ποιοῦνται τῶν πραγμάτων, Εὐρ. Ι. Τ. 671· οὕτως, ἐπιστροφῆς ἄξιον Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 9· ἐπ. ποιεῖσθαι Φίλιππ. παρὰ Δημ.158. 25, πρβλ. 439.15· ἐπ. ἔχειν τινὸς Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 125· περί τινος Πλούτ. 2. 1045A, κτλ.· ἐπιστροφῆς τυγχάνειν Πολύβ. 4. 4, 4, κτλ. **4)** τὸ περιστρέφεσθαι ἔν τινι τόπῳ, ἐνδιατρίβειν, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., πατρῴων δωμάτων ἐπιστροφαὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 648, ἔνθα ἴδε τὸν Blomf.· ξενοτίμους ἐπ. δωμάτων, ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῆς ξενίας, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 548· οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί, οἵτινες ἐνταῦθα εἶναι ἀπαράδεκτοι, δὲν δύνανται νὰ μείνωσιν, Εὐρ. Ἑλ. 440· Σπερχειὲ ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί, νομαὶ ἔνθα συχνάζουσι βόες, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 243· οὕτω, Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαὶ (κατὰ Δινδ. ἀντὶ Σηρῶν ἐνστροφαὶ) αὐτόθι 264.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιστροφαί· διατριβαί. δίαιται. Αἰσχύλος Φρυξίν»· πρβλ. Ἀριστείδ. 1. σ. 239. **5)** ἔντασις, σφοδρότης ὕφους, λόγου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἁβρότης**, Φιλόστρ. 519.

ἐπιστρόφησις, εως, ἡ, περιπέτεια, μεταβολή, καὶ ταὶ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπιστροφάσιες Ὀνάτος παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ.1. 94.

Ἐπιστροφία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Verticordia, ἡ καρδιοστρόφος, Παυσ.1. 40, 5.

ἐπιστροφίς, ίδος, ἡ, «ὅταν ἡ ὀσφὺς ᾖ στρεβλὴ» Ἡσύχ.:—κατὰ πληθ., «τρίχες συνεστραμμέναι» Ἡσύχ.—«οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι οὐ μόνον οὖλαι ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφίδες, αἱ συνεστραμμέναι τρίχες» Εὐστ.1561. 38.

ἐπίστροφος, ον, (ἐπιστρέφω) ὁ ἀναστρεφόμενος, ἐρχόμενος εἰς συγκοινωνίαν μετ' ἄλλων (κατὰ τὰς περιπλανήσεις αὐτοῦ), φιλοξενούμενος ἐν ξέναις χώραις, ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων Ὀδ. Α. 177· (διάφ. γραφ. **ἐπίσκοπος**) Θ.163· ἐπ. τινος, ἐνδιαφερόμενος εἴς τι, ἔν τινι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 397. **2)** = **ἐπιστρεφής**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 979, Διον. Π. 75. **3)** Ἐπίρρ. **-φως**, ἐπιμελῶς, Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 10, Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλ. 225. 3:—ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **ἐπιστρεφῶς**.

ἐπίστρωμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ἐπίσαγμα, «σαγμάρι», δίχα ἐπιστρωμάτων, ἄνευ ἐφιππίου, περὶ ἵππου, Achmes Ὀνειρ. 152.

ἐπιστρώννυμι ἢ **-ύω**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιστορέννυμι**.

ἐπιστρωφάω, θαμιστ. τοῦ **ἐπιστρέφω**, ἀλλὰ μόνον ἐν ἀμεταβ. μετ' αἰτ., συχνάζω εἴς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι αὐτόν, θεοὶ .. ἐπιστρωφῶσι πόληας, «ἐπέρχονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 486· ἀνέρος, ὅντε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι, ἐπέρχονται αὐτῷ, ἐνοχλοῦσιν αὐτόν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 44· γαῖαν Ὀρφ. Ἀργ. 828· εἰς γῆν Φρύν. παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 433:—οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, εἰσέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι, συχνάζω, κατέχω, δῶμ' ἐπιστρωφω-

μένου Αἰσχύλ. Ἀγ. 972· ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς .., πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπ. πέδον; Εὐρ. Μήδ. 666.

ἐπιστυγής, ές, (στυγέω) ἀπεχθής, μισητός, Κλήμ. Ἀλ. 79.

ἐπιστυγνάζω, = **στυγνάζω ἐπί τινι**, ἀνιῶμαι, θλίβομαι διά τι πρᾶγμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπαγάλλομαι**, ἐφήδομαι, Βασίλ. I. 485B, III. 225C, 257B, Γρηγ. Ναζ. 1. 941B.

ἐπιστύλιον, τό, (στῦλος) ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ εἶναι ἡ δοκὸς ἡ κειμένη ἐπὶ τῶν στύλων, ἐν δὲ τῇ λιθοδομίᾳ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ θριγκοῦ τὸ ἐπὶ τῶν κιονοκράνων στηριζόμενον, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 36, 2751-3, Πλουτ. Περικλ. 13· καθελὼν ἀπὸ τῶν ἐπιστηλίων Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 68. 12 (ἔκδ. Blass)· — «κίονες διεστάθησαν ξύλινοι ... ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου στέγην» Ἀθήν. 196B, 205E, Βιτρούβ.:— ὡσαύτως, **ἐπιστυλίς**, ίδος, ἡ, Φίλων 1. 666· καὶ **ἐπίστυλον**, τό, Γεωπ. 14. 6, 6.

ἐπιστύφω [ῡ]: μέλλ. **-ψω**, ἐνστύφω, στύφω, Νικ. Ἀλ. 79. 277· τὰ ἐπιστύφοντα .. βρώματα Ἀθήν. 120C· μεταφ. ἐνοχλῶ, τραχύτητας ἐν ταῖς συμπλοκαῖς τῶν ὀνομάτων, ἐπιστυφούσας τὴν ἀκοὴν Διον. Ἀλ. π. Δημ. 38· ἐλέγχω, μέμφομαι, ἐπιπλήττω, Ἀλκίφρ. 1. 3.

ἐπιστωμύλλομαι, Μέσ., ἁμιλλῶμαι νὰ φανῶ ὑπέρτερος ἐν τῷ κωμῳδεῖν, Συνέσ. 62C.

ἐπισυγγράφω, συγγράφω πρὸς τούτοις, προσέτι, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5.16.

ἐπισυγκάμπτω, = **συγκάμπτω**, Γαλην. εἰς Ἱππ. Ὑπομνήμ. Γ', τ. 18, μέρος 1. σ. 643. 9, κτλ.

ἐπισυγκεράννυμι, = **συγκεράννυμι**, Ἀθηναγόρ. Ἀπολογ. 246.

ἐπισυγκλείω, συγκλείω τι ἐπί τινος, κλοιὸς χρυσοῦς περὶ τὸν αὐχένα .. διὰ χειρὸς βασιλέως ἐπισυγκλείεται Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 411B, κτλ.

ἐπισυγκροτέω, περισυνάγω, συναθροίζω, κυρίως στρατιώτας, καὶ συγκροτῶ στρατιωτικὸν σῶμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 1, 6.

ἐπισυγκρούω, = **συγκρούω**, Δίων Κ Ἐκλογ. Βατ. σ. 185.

ἐπισυγχέω, συγχέω προσέτι, τὰς περὶ θεοῦ δόξας Φίλων 1. 320.

ἐπισυζεύγνυμι, ἐπισυνάπτω, Γαλην. τ. 12. σ. 456A, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. B. 278.

ἐπισυζυγής, ές, ἡνωμένος μετά τινος, ἡ δυὰς ἐπισυζυγὴς οὖσα τῇ μονάδι Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 121.

ἐπισυζυγία, ἡ, παρ' Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τακτ. 8, τάγμα ἐξ ὀκτὼ πολεμικῶν ἁρμάτων, «ζυγαρχία λέγεται τὰ δύο ἅρματα, συζυγία δύο ζυγαρχίαι, ἐπιζυγία δύο συζυγίαι».

ἐπισυκοφαντέω, ἔτι μᾶλλον συκοφαντῶ, ἐνοχλῶ δι' ἀνοήτων κατηγοριῶν, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η', 31, Πλουτ. Ἀντών. 21.

ἐπισυλλαμβάνω = **ἐπικυΐσκομαι**, ἐπισυλλαμβάνουσιν αἱ γυναῖκες Ὀρειβ. ἔκδ. Daremb. τ. 3, σ. 70·— **ἐπισύλληψις**, εως, ἡ, = **ἐπικύησις**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 260.

ἐπισυλλέγω, **συλλέγω ἐπί**, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 744.

ἐπισύλληψις, εως, ἡ, δευτέρα σύλληψις, Λατ. superfoetatio, Πλούτ. 2. 906C, D.

ἐπισυμβαίνω, συμβαίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 4. 2, Ἀν. Πρ. 2.16, 1. II. ἐπιγίγνομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 371, πρβλ. 373.

ἐπισυμβάλλομαι, ἐν Φυλάρχ. παρ' Ἀθην. 593D, ἡμαρτημένη ἀνάγνωσις ἀντὶ **ἐπὶ νοῦν βάλλομαι**, οὐδὲν τῶν προγεγενημένων φιλανθρώπων ἐπὶ νοῦν βαλομένη.

ἐπισύμβαμα, ατος, τό, τὸ ἐπισυμβαῖνον, Ν. Χων. σ. 598. 8, ἔκδ. B.

ἐπισυμμαχία, ἡ, συμμαχία ἐναντίον κοινοῦ ἐχθροῦ, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 160.13.

ἐπισυμμύω, συγκλείομαι ἐπάνω εἴς τι, οἷον ῥιζοῦται καὶ οἷον ἐπισυμμύει Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3.

ἐπισυμπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**, ἐπισυμπίπτει οὐ μέτριον εὐτύχημα τοῖς ἤδη γεγονόσιν, συμπίπτει ἐπὶ τοῖς ἤδη γεγονόσι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15.10, 3· ἀπολ., Φίλων 2. 221.

ἐπισυμπλέκω = **συμπλέκω**, Ἀπολλώνιος Δ. π. Συντ. 124. 26, Ἱππόλ. π. Αἱρ. 336. 3, κλ.

ἐπισυμφέρω, φέρω τι σύναμα, μνημονεύεται ἐκ τῆς Νικομάχ. Θεολ. Ἀριθμ.

ἐπισυνάγω, συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, Πολύβ. 1. 75, 2., 5. 97, 3· ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 37, κτλ.— Παθ., Πλούτ. 2. 894Δ· ἐπισυστέλλω, «οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι» Ἡσύχ. ἐν λέξει **σφηκίσκος**, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει **σφηκώδεις**.

ἐπισυναγωγή, ἡ, = **συναγωγή, σύναξις**, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 7), Β' Ἐπιστ. π. Θεσσ. β', 1, κτλ. 2) περιληπτικὴ θέα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 67.

ἐπισυναθροίζω, συναθροίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. 126 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπαγείρω** κλ.

ἐπισυναινέω, συναινῶ εἴς τι. τοῖς ὅρκοις ἐπισυναινέσαντος τοῦ πλήθους Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5.1, 16.

ἐπισυναίρω, συναίρω ἐπί, ἐπισυναίροντες τὰς αἰχμὰς τῶν ὅπλων Μ. Ἀτταλ. σ. 248. 8, ἔκδ. B.

ἐπισυναλλάττω, συναλλάττω, συμφιλιώνω, Ἰωάνν. Καμενιάτ. Ἅλωσ. Θεσσ. 376D.

ἐπισυναλοιφή, ἡ, συναλοιφὴ ἐν τέλει στίχου, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. 4. 7, σ. 29.— Οἱ Λατῖνοι γραμματικοὶ χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ τῆς συνιζήσεως, οὕτω τὸ Phaethon ἀναγινώσκεται ὡς δισύλλαβ., τὸ scio ὡς μονοσύλλαβ., Διομήδ. 442. 20, κλ.

ἐπισύναξις, ἡ, συναγωγή, ἐπιγραφὴ συγγράμματος Μιχ. Γλυκᾶ: Χρονικὴ Σύντομος Ἐπισύναξις, Κῶδ. Ἐνετ. παρὰ Morell. Bibl. Ms. σ. 266.

ἐπισυναπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισυνάπτω**, δεῖ ἐπισυνάπτειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 20.

ἐπισυνάπτω, ὡς καὶ νῦν, συνάπτω, προσαρτῶ τι εἴς τι, οἷς ἐπισυνάψομεν τὰς περὶ τὴν Αἴγυπτον ταραχὰς Πολύβ. 3. 2, 8· κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται, τι ἀπό τινος Διον. Ἀλ. 1. 87· προσθέτω, τι περί τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 120. 2) = **συνάπτω**, ἐπισυνάπτειν μάχην τινὶ Διόδ. 14. 94, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 18. II. συνορεύω, ἔρχομαι ἀμέσως κατόπιν, Φωτ. Βιβλ. 458. 30.

ἐπισυνάρχομαι, Ἀποθ., ἄρχομαι συγχρόνως, βοηθῶ, ἐπισυναρξαμένας αὐτῷ τὰς τύχας Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 554.1.

ἐπισυναφή, ἡ, «ἐπισυναφὴ δέ ἐστιν ὅταν τρία τετράχορδα κατὰ συναφὴν ἑξῆς μελῳδηθῇ, οἷον ὑπάτων, μέσων, συνημμένων» Βακχεῖος Εἰσαγ. Τέχν. Μουσ. σ. 21.

ἐπισύνδεσις, εως, ἡ, ἕνωσις, σύνδεσις, Πλούτ. 2. 885B· τῶν ἐν κόσμῳ Μ. Ἀντών. 6. 38.

ἐπισυνδέω: μέλλ. **-δήσω**, συνδέω σφιγκτότερα, ταῦτα μὲν οὖν οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, καθιστᾷ αὐτὴν μᾶλλον δύσλυτον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 7. — Μέσ., ἐπισυνδέεσθαι τὰ τῆς κοινωνίας Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 490. 43.

ἐπισυνδίδωμι, συνωθοῦμαι πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐπισυνδιδόντων ὁλκῇ καὶ φορᾷ τοῦ θλιβομένου πρὸς τὸ κενούμενον Πλουτ. Αἰμίλ. 14.

ἐπισυνδρομή, συνδρομή, συρροὴ ἐπὶ τὸ αὐτό, Νικήτ. Μανουὴλ Κομν. σ. 57D.

ἐπισύνειμι, (εἶμι) ἔρχομαι ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό, δεχόμενοι τοὺς ἐπισυνιόντας Διον. Ἀλ. 1. 63 (διάφ. γρ. τοὺς ἔτι συνιόντας).

ἐπισυνείρω, ἐπισυνάπτω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 142.

ἐπισυνεισφέρομαι, συνεισφέρομαι προσέτι, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 292B.

ἐπισυνεισφορά, ἡ, πρόσθετος συνεισφορά, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 966C.

ἐπισυνέμπτωσις, ἡ, «λέξεων ὁμοιοκαταληξία καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλία» Εὐστ. Ἰλ. 1291, 43.

ἐπισυνεργέω, συνεργῶ ἐπί τι, εὐφωνίαν .. ἐπισυνεργούντων Εὐρυφάμου περὶ βίου παρὰ Στοβ. 556. 30.

ἐπισυνέχω, κρατῶ, ἔχω, τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐπισυνέχοντας γυναῖκας ἀλλογενεῖς Ἑβδ. (Α' Ἔσδρ. Θ', 17).

ἐπισυνηγορέω, = **συνηγορέω**, Ἰσίδ. Πηλουσ. 207A.

ἐπισυνήθης, ες, = **συνήθης**, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. A. 35.

ἐπισύνθεμα, το, ἐπισώρευμα, Νικήτ. Ἰω. Κομν. σ. 17D.

ἐπισύνθεσις, εως, ἡ, περαιτέρω σύνθεσις ἢ σύνδεσις, συναρμογή, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 22· ἡ πρὸς ἄλληλα ἐπ. Λογγῖν. 40. 1

ἐπισυνθετικός, ή, όν, ὁ ἐπισωρεύων· **ἐπισυνθετική**, ἡ, = **ἐκλεκτική**, ὄνομα αἱρέσεως, Γαλην. τ. 14. σ. 684. 8.— Ἐπίρρ **-κῶς**, = κατ' ἐπισύνθεσιν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 40.

ἐπισύνθετος, ον, = **σύνθετος**, Κλήμ. Ἀλ. 667· — **μέτρον ἐπισύνθετον**, = **διπενθημιμερές**, Ἡφαιστ. 15.12, 27.

ἐπισυνθήκη, ἡ, πρόσθετον ἄρθρον ἐν συνθήκῃ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ὡς τὸ **ἐπισπονδαί**, Πολύβ. 3. 27,7.

ἐπισύνθημα, τό, = **ἐπισύνθεμα**, Εὐστ. Πονημάτ. 336, 49.

ἐπισυνιστάω, = τῷ ἑπομ., Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14.1, 3.

ἐπισυνίστημι: μέλλ. **-συστήσω**, προσέτι συνιστῶ, καὶ ἐπισύστησον (σύστησον Herch.) τῷ ἀνδρὶ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 9· διεγείρω ἐναντίον τινός, ὡς ἐπισυνιστάντας αὐτῷ (τῷ Ἡρώδῃ) τὸν δῆμον Φιλόστρ. 560. II. Παθ. μετ' ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., συνάγομαι ἐπί τινος, ἐπισυνισταμένας (τὰς ἀκτῖνας) αὐτῷ (τῷ νέφει) Πλούτ. 2. 894E· ἀπολ., εἶμαι ἡνωμένος, συναυξάνομαι, κορυφοῦμαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 85., 11. 119. 2) ἀπὸ κοινοῦ ἀνθίσταμαι κατά τινος, τινὶ Παρθέν. 35· ἀπολ., Πλούτ. 2. 227Δ.

ἐπισυννέω, ἐπισωρεύω, ἕτερα ἐπ' αὐτοῖς στοιχηδὸν ἐπισυνένησαν Δίων Κ. 40. 2.

ἐπισυνοικίζω, συνοικίζω νέους ἐποίκους, Στράβ. 213.— Παθ., ἐπὶ τόπου, ἐκ νέου συνοικίζομαι, Παυσ. 6. 22, 5.

ἐπισυντάσσω, συντάσσω, μηχανῶμαί τι ἐναντίον τινός, διαβολὰς τοῖς ἀδελφοῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 28, 1.

ἐπισυντείνομαι, Παθητ., καθ' ὑπερβολὴν ἐντείνομαι, Ἱππ. 404.13.

ἐπισυντέμνω, καθιστῶ σύντομον, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. B. 156.

ἐπισυντήκω, συντήκω, λυώνω, Γαλην. τ. 12, σ. 107.—Παθ., κατατήκομαι, μαραίνομαι, ἐπιξυντακέντες ὤλοντο Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14.

ἐπισυντίθημι, προσθέτω προσέτι, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 207.

ἐπισυντρέχω, τρέχω ὁμοῦ πρός τινα τόπον, ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 25.

ἐπισυνωθέω, = **συνωθέω**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 104.

ἐπισῡρίζω, = τῷ ἑπομ., Αἰλ. π. Ζ. 2. 7, Νόνν. Δ. 1. 71.

ἐπισῡρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, συρίζω ὅπως σημάνω τι, διὰ συριγμοῦ δίδω σημεῖον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 10, 1.

ἐπίσυρμα, τό, πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινός, ἡ οὐρὰ ὄφεως, Ἱππ. Ἐπ. 1277· ἡ γραμμὴ ἢ τὸ ἴχνος ὅπερ γίνεται ὅταν τις σύρῃ τι κατὰ γῆς, Ξεν. Κυν. 9, 18.

ἐπισυρμός, ὁ, (ἐπισύρω) ὀκνηρία, ἀμέλεια, εἰς ἐπ. καὶ λήθην ἄγειν Πολύβ. 40. 2, 10. **II**. σαρκασμός, τὸ σαρκάζειν, ὅ ἐστιν εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος Στοβ. Ἐκλογ. 2. 222.

ἐπισυρράπτω, συρράπτω ἐπί τινος ἢ προσέτι, Ἀθαν. τ. 2, σ. 547.

ἐπισυρρέω, συρρέω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπὶ ὑδάτων, Στράβ. 240, Διον. Ἁλ. 4. 55, Πλούτ. 2. 895B.

ἐπισύρροια, ἡ, συρροή, Αἰλ. π. Ζ. 12. 20.

ἐπισύρω [ῡ], σύρω νωχελῶς, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε Διογ. Λ. 1. 81· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ποδήρεις χιτῶνας ἐπισύρεσθαι Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 46· φελλοὺς αὐτόθι 45· οἰκέτας Βασίλ.—Παθ., σύρομαι κατὰ γῆς, ἕρπω, ἐπὶ τῆς γῆς Ξεν. Κυν. 5. 13, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 23. **II**. πράττω τι νωχελῶς, ἀμελῶ τινος ἐπίτηδες, ἀποφεύγω σκοπίμως, τὰ πράγματα Λυσ. 175. 18· καὶ ἀπολ., ἐπισύροντες ἐροῦσι, θὰ εἴπωσι συγκεχυμένως ὅπως μὴ ὦσι καταληπτοί, Δημ. Λεπτ. 496. 23, ἔνθα ἴδε Wolf.· μή τι ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν, εἶναι βραδύν, ἀμελῆ, Μ. Ἀντών. 8. 51:—ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχν. κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., παρημελημένος, Πολύβ. 16. 20, 3· γράμματα ἐπισεσυρμένα, ἀμελῶς ἢ ἐσπευσμένως γεγραμμένα, τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλὰ ἐπισεσυρμένα δηλοῦντα ἕξιν τινα τοῦ γεγραφότος Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 3· φθέγγεσθαι ἐπισεσ. τι καὶ συνεχὲς καὶ ἐπίτροχον ὁ αὐτ. ἐν Πλοίῳ ἢ Εὐχ. 2· χρέμπτεσθαι ἐπισεσ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλοπάτρ. 20· ἐπισεσ. καὶ ῥυπαρός, ἠμελημένος καὶ ἀκάθαρτος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Διογ. Λ. 1. 81.—Ἐπίρρ. **ἐπισεσυρμένως**, νωχελῶς, ἀμελῶς, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 38, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1545.

ἐπισύστᾰσις, εως, ἡ, θορυβώδης συνάθροισις, τοῦ ὄχλου Πράξ. Ἀποστ. ΚΔ', 12 (τὰ ἄριστα χειρόγρ. ἔχουσιν **ἐπίστασις**)· φατρία, σῶμα στασιωτῶν, πρβλ. Βηρωσσὸν παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀππίωνος 1. 20, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙϚ', 40)· συνάθροισις, πλειόνων κακῶν ἐπισύστασιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 127.

ἐπισυστέλλομαι, Παθ., συνέλκομαι, συμμαζεύομαι, εἰς μικρότερον σχῆμα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3· «σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσι» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 301.

ἐπισυστρέφω, συνάγω ὑπὸ μίαν κατηγορίαν, συναθροίζω, Λογγῖν. 24· ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπισυστρέφεσθαι τὴν συναγωγὴν ἐπὶ Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙϚ', 42).

ἐπισυσφίγγω, συσφίγγω προσέτι, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 165. 8, ἔκδ. Λ.

ἐπίσυχνος, ον, ἀρκούντως συχνός, Ἱππ. Προρρ. 79 (ἀλλ' ὁ Littré **ἐπὶ συχνὸν** ἐξ ἀντιγράφων, τ. 5. σ. 562).—Ἐπίρρ. **ἐπισύχνως**, παρὰ Σουΐδ., ἐν λ., Λογγῖνος (6)· ἀλλ' ἐν τῷ ἀρίστῳ Παρισινῷ ἀντιγράφῳ κεῖται: **ἐπὶ δείπνῳ**.

ἐπισφᾰγίς, ίδος, ἡ, (σφαγὴ) τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος κοίλωμα, «ἡ δὲ ὄπισθεν κατὰ τὸν στροφέα σφόνδυλον κοιλότης ἐπισφαγὶς προσείρηται» Πολυδ. Β', 134, ἔνθα ἄλλοτε **ἐπισφαγεὺς** ἢ **ἐπισφαγιεύς**.

ἐπισφάζω, μεταγεν. **-σφάττω**, σφάζω ἐπί, σφάζω ἐπάνω εἴς τι, ἰδίως ἐπὶ ἐπιτυμβίων θυσιῶν, κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ Εὐρ. Ἑκ. 505· καὶ ἅμα πρόβατα πολλὰ ἐλαύνειν ὡς ἐπισφαγείη τῷ Ἀβραδάτᾳ Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7. **2)** ἐπιχέω, αἷμα μηλείου φόνου ἐπ. Εὐρ. Ἠλ. 92, πρβλ. 281.—Παθ., αἷμα ἀρτίως ἐπεσφαγμένον Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 19. **II**. σφάζω ἐπί τινος ἢ προσέτι, τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 995, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 29 (ἔνθα καὶ τὸ Μέσ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ)· Ἀντώνιον ἐπ. Καίσαρι Πλουτ. Βροῦτ. 18:—ἐκ νέου φονεύω, νεκροὺς ἐπισφάττειν Διογ. Λ. 2. 135. **III**. φονεύω ἐντελῶς, «ἀποτελειώνω», Λατ. conficere, Πλουτ. Ἀντών. 76:—μεταφ., σκοτώνω, σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ ἐπιτιμῶν Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 43.

ἐπίσφαιρα, ων, τά, κατὰ Πλούταρχον εἶδος δερματίνων ἱμάντων δι' ὧν περιέδεον τὰς χεῖρας οἱ διαμαχόμενοι ἐν ταῖς παλαίστραις, «ὅπως εἰς ἀνήκεστον ἡ ἅμιλλα μηθὲν ἐκπίπτῃ μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυπον» Πλούτ. 2. 825C:—οὕτω, μάχαιραι μετ' ἐπισφαίρων, ξίφη φέροντα κομβία ἐπὶ τῆς αἰχμῆς, ὡς νῦν τὰ τῶν ἐξασκουμένων εἰς τὴν ξιφομαχίαν, Πολύβ. 10. 20, 3·—ὑποκορ. **ἐπισφαίριον**, τό, ἐπισφαίριον ῥινὸς Γαλην. τ. 18, μέρος 1, 805, 10.

ἐπισφαίρωμα, τό, ἐπισφαίριον στέμματος, Ἄννα Κομν. 78C.

ἐπισφᾰκελίζω, γίνομαι γαγγραινώδης, ἢν μὴ ἐπισφακελίσῃ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 790, κτλ.

ἐπισφᾰκέλῐσις, εως, ἡ, γάγγραινα, τερηδών, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816.

ἐπισφάλεια, ἡ, τὸ ἐπισφαλές, ἡ, ἀβεβαιότης, Πολυβ. Ἀποσπ. Βατικ. σ. 459.

ἐπισφᾰλής, ές, (σφάλλομαι) ὑποκείμενος εἰς πτῶσιν, ὁ μὴ ἀσφαλής, ἀσταθής, ἀβέβαιος, τὰ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ Πλάτ. Πολ. 497D· ἐπισφαλεστέρα δύναμις Δημ. 22. 14, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 1, 1· ἐπισφαλὲς [ἐστι] ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 5, 25. **II**. (σφάλλω) ὡς ἀεὶ μὲν ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς ἀεὶ μὲν ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κίνδυνόν τινα βλάβης, Πλούτ. 2. 653C, κτλ. **2)** ἐπικίνδυνος, νόσημα Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· καιροί, χώρα Πολύβ. 1. 66, 12.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισφαλής· βλαβερός. ἐπικίνδυνος».—Ἐπίρρ., ἐπισφαλῶς ἔχειν, διακεῖσθαι, εὑρίσκεσθαι ἐν κινδύνῳ, ὁ αὐτ. 6. 25, 4, Πλουτ. Σόλ. 13· ὑπερθ., ἐπισφαλέστατα περᾶσαι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 15.

ἐπισφάλλω, καθιστῶ τι ἐπισφαλές, ἐπικίνδυνον, δόλῳ δευτέρῳ τὰς προσβάσεις αὐτῶν ἐπισφάλλον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 29:—Παθ., ὁδὸν ἧς ἐπεσφάλησαν, ἀπεπλανήθησαν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 280D.

ἐπίσφατον· «ἐπιμωμητόν. ... ἢ ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένον» Ἡσύχ.

ἐπισφάττω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐπισφάζω**.

ἐπισφελίτης· «ὁ θρανίτης· σφέλας γὰρ τὸ ταπεινὸν διφρίον, τὸ ὑποπόδιον. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ θρᾶνος, ἔχει δὲ τὴν ἄνω ἕδραν» Ἡσύχ.

ἐπισφηκόω = **ἐπισφηνόω**, σίδηρον ἐπεσφήκωσε κορύμβῳ Νόνν. Δ. 9. 123.—Μέσ., αὐτόθι 2. 111.

ἐπίσφηνον, τό, (σφήν), πρόσθετος σφήν, Κλήμ. Ἀλ. 800.

ἐπισφίγγω = **σφίγγω**, πέδιλα .. τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα Λουκ. Ἔρωτ. 41· κόρην .. εἶχον ἐπισφίγξας πήχεσιν ἡμετέροις, εἶχον τὴν κόρην σφιγκτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Ἀνθ. Π. 5. 243· χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας, τῶν σανδαλίων τοὺς ἱμάντας, Ἀθήν. 543F· ἐπ. τὴν ἀμφισβήτησιν, περιπλέκειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λύειν**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 96· τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, σφίγξον ἔτι μᾶλλον τὴν χορδήν, ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 36.

ἐπισφοδρύνω, σφοδρύνω ἔτι μᾶλλον, Πλουτ. Κλεομέν. 10, Φιλόδημ. 1. σ. 36.

ἐπισφρᾱγίζω [ῑ]: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐνσφραγίζω, ἐπιβάλλω, σφραγῖδα, ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ, σοὶ κλέος ὁππότε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι Ἀνθ. Πλαν. 366:—Μέσ., βουλόμενος ἐπισφραγίσασθαι διὰ τῆς συγκλήτου τὴν αὐτοῦ παρανομίαν, νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς συγκλήτου νὰ ἐπισφραγισθῇ ἡ παρανομία αὐτοῦ, Πολύβ. 32. 22, 3. **II**. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς Ἀποθ., **ἐπισφραγίζομαι** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πλάτ. Νόμ. 855E, 957B· ἐπ. τινί τι, παρέχειν τι εἴς τινα ὡς δῶρον, Ἐπιγρ. Δελφ. 40. **2)** ἐπιθέτω ὡς σφραγῖδα, ἐντυπώνω, τῇ πολιτικῇ μίαν ἰδέαν Πλάτ. Πολιτικ. 258C, πρβλ. Φαίδ. 75D· σιγὴν χείλεσιν ἐπ. Νόνν. Δ. 48. 218 (ἀλλ' ἐν Ἡλιοδ. 6. 13, σιγῇ ἐπ. τι).—Παθ., ἀποτυποῦμαι ἐπί τινος, δηλοῦμαι διά τινος, Πλάτ. Φίληβ. 75D· σημειοῦμαι, τινι, διά τινος πράγματος, Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐπισφρᾱγισμός, ὁ, ἐπιβεβαίωσις, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ρητόρων (Walz):—οὕτως, **ἐπισφράγισις, εως**, ἡ, αὐτόθι 7. 1319· **ἐπισφράγισμα**, τό, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 1, κτλ.

ἐπισφρᾱγιστής, οῦ, ὁ, ὁ σφραγίζων ἢ ὑπογράφων, Λουκ. Ἀλέξ. 23.

ἐπισφραγιστικός, ή, όν, ἐπισφραγίζων, ἁρμόδιος πρὸς ἐπισφράγισιν, Εὐστ. Θεσσαλ. ἔκδ. Ml. τ. 136, σ. 661.

ἐπισφύζω, ἔτι μᾶλλον σφύζω, πάλλω, κτυπῶ, Γαλην. 4. 783.

ἐπισφύρια [ῠ], τά, αἱ πόρπαι δι' ὧν συνήπτοντο πρὸς ἄλληλα κατὰ τὰ σφυρὰ τὰ δύο μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰς περικνημῖδας, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἀργυρᾶ ταῦτα, κνημῖδας .... ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, «τοῖς τῶν σφυρῶν καλύμμασιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 331, Λ. 18, κτλ. **2)** τὸ ἄνω μέρος τῆς κατὰ τὰ σφυρὰ ἀρθρώσεως, τὰ σφυρά, Ἀνθ. Π. 6. 206, Ὀππ. Κ. 4. 434.—Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐπισφύριος, ον, (σφυρὸν) ὁ ἐπὶ τῶν σφυρῶν, γέρας ἐπ., ὁ μηνίσκος (lunula) ὁ ἐπὶ τῶν πεδίλων τῶν γερουσιαστῶν ἐν Ρώμῃ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 31· τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας περιηρτημένος τῷ ὑποδήματι, τοῦτο δέ ἐστιν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδὲς Φιλόστρ. 555.

ἐπίσφῠρος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6. 107.

ἐπισχεδιάζω, λέγω ἢ πράττω ἐκ τοῦ προχείρου, τῷ καιρῷ, ἐγκαίρως, Φιλόστρ. 485, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164, καὶ ἴδε **αὐτοσχεδιάζω, σχεδιάζω**.

ἐπισχεδόν, Ἐπίρρ., πλησίον, ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 3· ὡς πρόθ. μετὰ γεν. ἢ δοτ., ἐπισχεδὸν ἀλλήλησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 604· ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο ὁ αὐτ. Δ. 948.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισχεδόν· σύνεγγυς, ἀγχοῦ».

ἐπισχεθεῖν, ποιητ. ἀόρ. τοῦ **ἐπέχω**, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 453.—Παθ. ἀόρ. **ἐπισχεθῆναι** παρ' Ἀθην. 213D·—πρβλ. Λεξ. Σοφ. τοῦ Ellendt, ἴδε **εἰκαθεῖν** καὶ **σχέθω**.

ἐπισχερώ, Ἐπικ. Ἐπίρρ. (σχερὸς) ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὡς τὸ **ἐφεξῆς**, ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ Ἰλ. Σ. 68, πρβλ. Λ. 668, Ψ. 125· οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 528:—μετὰ γεν., τὸ γάρ ἧμιν ἐπ. ἦεν ἀοιδῆς, τὸ ἀμέσως κατόπιν, ὁ αὐτ. Δ. 451. **II**. ἐπὶ χρόνου, τρὶς ἐπ., τρὶς κατὰ σειράν, διαδοχικῶς, Σιμωνίδ. 158· βαθμηδόν, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, «ἤτοι κατὰ τάξιν καὶ ἐφεξῆς εἰς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος» (Εὐστ. Ἰλ. 492, 41), Θεόκρ. 14. 69.

ἐπισχεσία, πρόφασις, οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε Ὀδ. Φ. 71.

ἐπίσχεσις, εως, ἡ, (ἐπέχω) σταμάτημα, κώλυσις, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 945, Πλάτ. Νόμ. 740D· πνεύματος Ἀριστ. Προβλ. 33. 5· τῆς φωνῆς Πλουτ. Δημήτρ. 38· πολέμου, κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβιάδ. 18, κτλ.· τῶν ἀδικούντων Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 23. 2) ἀπροθυμία, ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς (κατὰ τὸν Σχολιαστ. ὅμως: «κώλυσις, πρόφασις») Ὀδ. Ρ. 451· ἡ ἐν τῇ Οἰνόῃ ἐπίσχεσις, χρονοτριβή, Θουκ. 2. 18.

ἐπισχετέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπέχω**, δεῖ ἐπέχειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A.

ἐπισχετικός, ή, όν, ἐμποδίζων, κωλύων, ἐμφρακτικός, τῆς κοιλίας Ἀθήν. 666A· γαστρὸς Γαλην. 6. 523, κτλ.

ἐπισχετλιάζω, σχετλιάζω ἐπί τινι, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Π. 686.

ἐπισχηματίζω, δίδω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα εἴς τι, μετασχηματίζω αὐτό, ἐπισχηματίζων τὸ πρόσωπον εἰς λύπην Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 2, 5.

ἐπισχίζω, σχίζω, αὐλακίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐπισχίζοντες ἄρουραν, ἐπὶ ἀροτριώντων βοῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 662· τὸν φλοιὸν ἐπισχίσαντες Στράβ. 763.—Παθ., ἐπισχιζόμεναι, σχιζόμεναι εἰς μικροτέρας διακλαδώσεις, Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 3. 28, 23.

ἐπισχίς, ίδος, ἡ, σφήν, ἐπισχίδας (ἐπιζυγίδας Turnebus) Βιτρούβ. 10. 18 (12. 1 Schn.).

ἐπίσχισμα, τό, σχίσμα ἐπί τινος, Ἐτυμ. Μ. σ. 555, 38.

ἐπίσχιστος, ον, σχιστὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μεταγεν.

ἐπ-ισχναίνω, καθιστῶ τινα ἰσχνόν, εὕρηται ἐν ἀντιγράφοις ἀντὶ τῆς ὀρθῆς γραφῆς **ἀπισχναίνω**, ὡς ἐν Ἱππ. 490. 7, Πλούτ. 2. 624D.

ἐπισχολάζομαι, Μέσ., σχολὴν ἔχω, σχολάζω, Σοφ. Ἀποσπ. 296 (Εὐστ. Ἰλ. 899, 17).

ἐπισχολέομαι = **ἀπασχολέω** (ἀμφίβ. γραφ.) Εὐσέβ. II. 789A.

ἐπ-ισχῡρίζομαι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **ἀπισχ-**, Ἀρρ. Ἀν. 5. 25.

ἐπισχύρους (Κρητικ.)· «ἐπικούρους» Ἡσύχ.

ἐπ-ισχύω, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, ἐνισχύω, τὴν πόλιν Ξεν. Οἰκ. 11, 13. **II**. ἀμετάβ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἰσχυρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 4· ὑπερισχύω, Διόδ. 5. 59· ἐπιμένω, οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 5.

ἐπ-ίσχω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐπέχω**, κρατῶ ἢ διευθύνω πρός, ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους, «ἐπέχειν, κωλύειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 465· Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους; «ὦ φίλε Κύκνε, διὰ τί καθ' ἡμᾶς ἐπιφέρετε τοὺς ταχεῖς ὑμῶν ἵππους; τὸ γὰρ ἐπίσχετε ἀντὶ τοῦ ἐπάγετε» (Σχόλ.), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 350. **II**. ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, σταματῶ, ἔπισχε μένος κρατερὸν (κατ' ἄλλους ἐπί-σχε προστ., ἀλλ' ἴδε Göttl.), «κώλυσον τὴν ἰσχυρὰν σου ὁρμὴν» (Σχόλ.), αὐτόθι 446· οὐδέν μ' ἐπίσχει Εὐρ. Ι. Τ. 912· οὕτω παρὰ Θουκ. 3. 45, Πλάτ. Νόμ. 932E· τὸ ἐπίσχον, τὸ κωλῦον, κώλυμα, ἐμπόδιον, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 11:— μετὰ γεν., ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Ὀδ. Υ. 266· οἴει, αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν; Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 298A: — οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας, ἐπιζωσάμεναι, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 176· ἐπίσχετ' ὀργῇ χεῖρας ἠρεθισμένας, ἐκώλυσεν, Εὔφρων ἐν «Μούσαις» 1. 3.—Παθ., ἐμποδίζομαι, οἷς δὲ πάλιν ἐπίσχεται τὸ τῆς κοιλίας κτλ. Θεόφρ. π. Ἱδρώτ. 20. 2) ἀμεταβ., σταματῶ, περιμένω, ἔπισχε, στάσου, Εὐρ. Ἠλ. 758· ἐπισχεῖν μέχρι τοσούτου Θουκ. 1. 90, πρβλ. 5. 46., 7. 50. 3) μετὰ γεν., παύομαι τοῦ ποιεῖν τι, τάχ' οὖν ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν Πλάτ. Φαῖδρ. 257C, πρβλ. Παρμ. 152B.

ἐπισωμᾰτόομαι, Παθ., σχηματίζομαι εἰς σῶμα στερεόν, ἅπερ δὴ μᾶλλον ἐφιζάνοντα ἐπισωματοῦνται Διοσκ. 5. 84.

ἐπίσωμος, ον, (σῶμα) σωματώδης, «γεμᾶτος», ἐν τῷ συγκρ., ἐπισωμότερον Διοσκ. 175 (176)

ἐπισωρεία, ἡ, ἐπισώρευσις, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 127· οὕτω καὶ **ἐπισώρευσις**, εως, ἡ, Εὐστ. Πονημάτ. 192. 10.

ἐπισώρευμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἀνών. ἐν Lat. gramm. ed. Keil IV. σ. 581.

ἐπισωρεύω, ὡς καὶ νῦν, σωρεύω ἐπί τινος, τινί τι Ἀθήν. 123E, Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 3: συσσωρεύω, Λατ. accumulare, Πλούτ. 2. 830A.

ἐπίσωτρον, Ἐπ. **ἐπίσσωτρον** (ἀείποτε παρ' Ὁμ.), τό, ἡ μεταλλίνη στεφάνη τοῦ τροχοῦ ἡ περὶ τὸ σῶτρον, τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, «ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα κύκλα» (Εὐστ.), Ἰλ. Ψ. 519· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Ε. 725, Λ. 537, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

ἔπιτα (= **ἔπειτα**), Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 97·— πρβλ. **ἐπιδεί**, καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. ἔπιτα.

ἐπιτᾰγή, ἡ, (ἐπιτάσσω) = τῷ ἑπομ., Πολύβ. 13. 4, 3· νόμων ἐπιταγαὶ Διόδ. 1. 70. 2) ἐπιβεβλημένος φόρος, Πολύβ. 21. 4, 1.

ἐπίταγμα, τό, (ἐπιτάσσω) πρόσταγμα, διαταγή, Πλάτ. Πολ. 359A· ἐπ. ἐπιτάξαι Αἰσχίν. 1. 14· ἐξ ἐπιταγμάτων Ἀνδοκ. 24. 42· ἐξ ἐπιτάγματος Δημ. 399. 12· κατ' ἐπίταγμα Ross. Ἐπιγρ. 189:—κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **πρόσταγμα** σημαίνει τυραννικὴν ἢ παράνομον ἀπαίτησιν, Πλάτ. Νόμ. 722E, Ὑπερείδ. κατὰ Δημ. 5. 2, πρβλ. Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 717· ἐπιτάγματα τυράννων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ψηφίσματα, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 28· ἀπαίτησις ἑταίρας, ἐπείπερ πολυτελὴς ἦν ἡ Νικαρέτη τοῖς ἐπιτάγμασι, ἐπειδὴ ἦτο πολυδάπανος εἰς τὰς ἀπαιτήσεις της, Δημ. 1354. 15. 2) ὅρος συνθήκης, Πολύβ. 1. 31, 5. **II**. ἐπιβοηθητικὸν τάγμα στρατιωτῶν, τὰ δ' ἐπιτάγματα τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων ἐπὶ τὰ κέρατα μερίσας κτλ. Πολύβ. 5. 53, 5, Πλουτ. Πομπ. 69.

ἐπιταγματικός, ή, όν, ὁ ἐπιτασσόμενος, περὶ τῆς ἀντωνυμίας **αὐτὸς** (ἐγὼ αὐτὸς) Ἀπολλών. περὶ Ἀντων. 306A, 316C, 339B, 407, Συντ. 62, 21, 194, 8. Ἀρκ. 144, 7.

ἐπιτάδε, ἐνίοτε ἐν τοῖς ἀντιγρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπὶ τάδε**, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐπέκεινα**.

ἐπιτᾱδες, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπίτηδες**, Θεόκρ. 7. 42.

ἐπιτάδηος· «ὁ ἐραστής» Ἡσύχ.

ἐπιτάδουμα, τό, (= **ἐπιτήδευμα**), Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. d cor. hell. IV. σ. 354 (δὶς αὐτόθι οὕτω).

ἐπιταινίδια παντοδαπὰ (ὑπον. κοσμήματα) Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 49.

ἐπιτακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτάσσω**, δεῖ ἐπιτάσσειν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 12, ἔκδ. Βασιλ.

ἐπιτακτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ξεν. Κύρ. 2. 3, 4.

ἐπιτάκτης, ου, ὁ, ὁ ἐπιτάσσων, Γεωπ. 17. 2, 4· ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. Imperiosus, ὅπερ ἦν ἐπώνυμον τοῦ Μανλίου ἢ Μαλλίου Τορκουάτου, Πλούτ. 2. 308E.

ἐπιτακτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτάσσων, ὁ ἐξουσίαν ἀσκῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 10, 1· ἡ ἐπιτακτικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἐπιτάσσειν, Πλάτ. Πολιτικ. 260C κἑξ.· οὕτω, τὸ -κὸν αὐτόθι.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Διοδ. Ἐκλογ. 619. 80.

ἐπίτακτος, ον, ἐπιβεβλημένος, προγεγραμμένος, ὡρισμένος, μέτρον Ηινδ. Π. 4. 421, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 120. **II**. παρατεταγμένος ὄπισθεν, οἱ ἐπίτακτοι, ἡ ἐφεδρεία στρατοῦ, Θουκ. 6. 67· ἐπ. σπεῖρα Πλουτ. Σύλλ. 17.

ἐπιτάκτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐπιτάσσων, Ἡσύχ. ἐν λ. **σημάντορες**, πρβλ. Σουΐδ. κ. Φώτ.

ἐπιτᾰλαιπωρέω, ἐπὶ πλέον ταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω, Θουκ. 1. 123· πρός τινι, ἔν τινι πράγματι, Πλάτ. Πολ. 540B.

ἐπιτᾰλάριος, ον, ἔχων κάνιστρον ἢ καλάθιον, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ τὸν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπιταλαρίου βωμὸν Πλούτ. 2. 323A.

ἐπίταλον· «πολυχρόνιον» Ἡσύχ.

ἐπίτᾰμα, τό, (ἐπιτείνω) ἐπίτασις, «τέντωμα», Πλούτ. 2. 457B.

ἐπιτάμνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιτέμνω**.

ἐπιτᾰνύω, = **ἐπιτείνω**, τανύω, ἁπλώνω τι ἐπάνω εἴς τι, Ἱππ. παρὰ Γαλην. τ. 18, σ. 408· Ζεὺς ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε .. ὑσμίνῃ Ἰλ. Π. 567. 2) τανύω ἰσχυρῶς, οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται (μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ.) Ἀρχίλ. 3:— ὠθῶ ἰσχυρῶς, εἰσωθῶ ἀποτελεσματικῶς [τὸν σύρτην θύρας], Ὀδ. Α. 442· ἴδε **κλείς** I. 2.

ἐπιτάξ, Ἐπίρρ. (ἐπιτάσσω) κατὰ σειράν, ὡς τὸ **ἐφεξῆς**, Εὐρ. Ἀποσπ. 294, Ἄρατ. 380, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 327. **II** = **συντόμως**, Κωμ. Ἀνών. 71.

ἐπίταξις, εως, ἡ, διάταξις, ἡ ἐπ. τοῦ φόρου, ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβολὴ φόρου, Ἡρόδ. 3. 89, πρβλ. 97:— διάταξις, τάξις, Πλάτ. Νόμ. 834D· κατὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπίταξιν, Λατ. ex animi sententia, αὐτόθι 687C. 2) τὸ ἐπιτάσσειν, ἄρχοντος ἔργον ἐπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 12· πρβλ. 7. 3, 2· κατ' ἐπίταξιν, ἐπιτακτικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20, 11, πρβλ. 19, 9.

ἐπιτάρᾰξις, εως, ἡ, διατάραξις, σύγχυσις, Πλάτ. Πολ. 518A.

ἐπιτᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, ταράττω ἔτι μᾶλλον, Ἡρόδ. 2. 139· ἡ κοιλία ἐπιταράσσεται Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 951· πάθει τοὺς λογισμοὺς ἐπιταραττόμενος Πλούτ. 2. 788E· διαταράσσω, ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 2. 1.

ἐπιτάρροθος, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ **ἐπίρροθος**, ἐπαρωγός, βοηθός, ὑπερασπιστής, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν βοηθούντων κατὰ τὴν μάχην, εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι Ἰλ. Λ. 366, Υ. 453, Ὀδ. Ω. 182· Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι, βοηθὸν ἐν μάχῃ, Ἰλ. Ρ. 339· θεοὶ .. ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν Μ. 180· ὡς θηλ., τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα Ε. 808, πρβλ. 828. 2) κύριος, κυ-

ρίαρχος, Τεγέης Χρησμ. παρ' Ἡροδ.1. 67. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ἐπίρροθος**, ὡς τὸ **ἀταρτηρός** ἐκ τοῦ **ἀτηρός**· ὁ Λυκόφρων ὅμως μεταχειρίζεται τὸ ἁπλοῦν **τάρροθος**, 360, 400, κτλ.), Ἡσύχ.

ἐπίταρχον· «ἐπιτάφιον» Ἡσύχ.

ἐπίτᾰσις, εως, ἡ, (ἐπιτείνω) «τέντωμα», νεύρων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784· ἐπὶ τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὀργάνου, Πλάτ. Πολ. 349E, πρβλ. Πλούτ. 2. 99C· ἐπ. τῶν καταπελτῶν Ἀππ. Καρχηδ. 93. **2)** ἔντασις ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄνεσις** (χαλάρωσις), Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 6, 2 κ. ἀλλ.· ἐπὶ παροξυσμοῦ, τὰς ἐπιτάσιας τῶν πυρετῶν καὶ τὰς ἀνέσιας Ἱππ. 405. 44· χειμῶνος Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 6· ὄμβρων Πολύβ. 4. 39, 9· πόνων Θεοφρ. Ἀποσπ. 9.11· πρβλ. Πλούτ. 2. 732C κέξ.: — ἐπὶ ὕφους, τὸ ἐξαλλαγὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ.13, Λογγῖν. 38. **II.** τὸ μέρος τοῦ δράματος, ἐν ᾧ ἡ πλοκὴ γίνεται πυκνοτέρα, Γραμμ.

ἐπιτάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**.—Ἐντέλλομαι, προστάττω, ἑτοῖμος μὲν ἐγώ εἰμι ποιέειν ... τὸ ἂν ἐπιτάσσῃς σὺ Ἡρόδ. 5. 111· μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς Σοφ. Ο. Κ. 839, κτλ.· τί τινι, ὡς, ἐπ. ἄεθλόν τινι Ἡρόδ. 4. 43, πρβλ.1.115· πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους Βακχυλ. Ἀποσπ. 50 [B 21]: — μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἐπ. τοῖσι μὲν πεζὸν στρατὸν .. παρέχειν Ἡρόδ. 4. 83, πρβλ. 3.159, Ἀριστοφ. Σφ. 69, Ἀνδοκ. 24. 44, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διατάττω νὰ .., Ξεν. Λακ. 5, 8· παραλειπομένου τοῦ πτωτικοῦ, ἐπ. ἀποφορὴν ἐπιτελέειν Ἡρόδ. 2. 109, πρβλ.137:—ἀπολ., ἐπιβάλλω διαταγάς, Θουκ.1.140, κ. ἀλλ.· τινὶ Σοφ. Ἀντ. 664.—Παθ., δέχομαι διαταγάς, ὑποτάσσομαι εἰς διαταγάς, εἰ 'πιταξόμεσθα δὴ Εὐρ. Ἱκέτ. 521· ἐπιτασσόμενος Ἀριστοφ. Σφ. 686· μετ' ἀπαρ., οἱ ἐπιτεταγμένοι γαμεῖν Πλάτ. Νόμοι 925E· μετ' αἰτ. πράγμ., ἄλλο τι ἐπιταχθήσεσθε Θουκ. 1. 140: — ἐπὶ πραγμάτων, διατάττομαι, Λατ. imperari, ὁ στρατὸς ὁ ἐπιταχθεὶς ἑκάστοισι Ἡρόδ. 6. 95· οὕτω, Λακεδαιμονίοις .. ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 7· τὰ ἐπιτασσόμενα, αἱ διδόμεναι διαταγαί, Ἡρόδ. 1. 115· τἀπιταχθέντα Πλάτ. Τίμ. 20B κ. ἀλλ.· τὸν νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 740C. **2)** μεταχειρίζομαι τὴν προστακτικὴν ἔγκλισιν, τί γὰρ ἄν τις ὑπολάβοι ἡμαρτῆσθαι ἃ Πρωταγόρας ἐπιτιμᾷ, ὅτι εὔχεσθαι οἰόμενος ἐπιτάττει εἰπὼν «μῆνιν ἄειδε θεά;» Ἀριστ. Ποιητ.19, 8, (ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ ἁπλῶς τὸ κελεύει ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὔχεσθαι). **II.** τάσσω τι ἀμέσως μετ' ἄλλο ἢ παρ' ἄλλο τι, [Σαγάρτιοι] ἐπετετάχατο ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 7. 85· ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς, Διομέδοντι δὲ Ἐρασινίδης Ξεν. Ἑλλ.1. 6, 29.—Μέσ., τοὺς ἱππέας ἐπετάξαντο ἐν τῷ δεξιῷ Θουκ. 6· 67· ὄπισθεν τοῦ πεζοῦ τὴν ἵππον Ἡρόδ.1. 80· ὄπισθεν ἐπιτεταγμένον Πλάτ. Πολ. 471D· διεβίβαζε τὸν στρατὸν ἐν δώδεκα σπείραις προτεταγμέναις, ταῖς δ' ἄλλαις ἐπιτεταγμέναις διὰ τὰς κυκλώσεις τῶν πολεμίων Πλουτ. Λούκουλλ. 31, κτλ.—Μέσ., Ξεν. Ἀν. 6. 5, 9:—Παθ., τοῖσι μυρίοισι ἐπετέτακτο ἵππος Ἡρόδ. 7. 41. **3)** διορίζω τινὰ ὡς ἀρχηγόν τινος, ἐπιτάξας αὐτοῖς Πτολεμαῖον, κτλ., Ἀρρ. Ἀν. 1. 24 κ. ἀλλ.—Παθ., οἱ ἐπιτεταγμένοι, οἱ διορισθέντες ὡς φρουροὶ τῶν ἁμαξῶν, Θουκ. 5. 72.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 311-313.

ἐπιτᾰτικός, ή, όν, (ἐπιτείνω) ὁ σημαίνων ἐπίτασιν, ἀντίθετον τῷ **ἀνεκτικός**, «ἢ τὸ **δα** ἐπιτατικόν» (ἐν τῇ λ. **δασπλῆτι**) Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 14, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 632, κτλ.

ἐπιτάφιος [ᾰ], **ον**, (τάφος) ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου ἢ παρὰ τὸν τάφον, ἀγὼν ἐπ., ὁ εἰς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος τελούμενος, Διόδ. 17. 117· ἐπιτάφιον (ἐξυπ. ἀγῶνα) ἀγωνίσασθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1417· ὁ δὲ πολέμαρχος ... διατίθησι δ' ἀγῶνα τὸν ἐπιτάφιον Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 86. 1 (ἔκδ. Blass), Πλουτ. Πύρρ. 31, Λουκ. Εὐν. 4: — ἐπ. λόγος ἢ ἁπλῶς ἐπιτάφιος, λόγος ἐκφωνούμενος ἐπὶ τοῦ τάφου, οἷος ὁ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων πολιτῶν ἐκφωνηθείς. Ἔχομεν ἱκανὰ παραδείγματα ἐπιταφίων, ὡς παρὰ Θουκ. 2. 35 κέξ., παρὰ Πλάτ. ἐν Μενεξ., καὶ ἑτέρους ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λυσίου καὶ Δημοσθ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ.1. 7, 34, κτλ.·—οὕτως, ἐπ. ἔπαινος Πλούτ. 2. 218A· ἐπ. σοφιστής, ὁ ποιῶν τοιούτους λόγους, Ἀχ. Τάτ. 3. 25. **II.** **ἐπιτάφια**, τά, κηδεία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 24.

ἐπιταφρόω, περικλείω διὰ τάφρου, Οἱ μ. Θεοφάν.1.13.

ἐπιτᾰχύνω, ἐπισπεύδω, τινὰ τῆς ὁδοῦ Θουκ. 4. 47· τὸν πόλεμον, τὴν πορείαν Πλουτ. Περικλ. 29, κτλ.· τὴν φράσιν, καθιστῶ αὐτὴν ταχεῖαν, τρέχουσαν, ὁ αὐτ. 2. 1011E· τῇ Ἑλλάδι τὴν πεπρωμένην Παυσ. 8. 51, 4.—Παθ., ὑπὸ μαστίγων ἐπιταχυνομένους Πλουτ. Ἀντών. 68.

ἐπιτάχυνσις, εως, ἡ, ἐπίσπευσις, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 331.19.

ἐπιτέγγω, ἐπιχέω ὑγρόν, ὑγραίνω, βρέχω, τί τινι Ἱππ. π. Ἀγμ. 770· τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύοις Φιλόστρ. 574·—ὡσαύτως = **ἐπιστάζω**, Ἀνακρεόντ. 57. 22.

Ἐπιτέγιος ἥρως (τέγος) Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. III. 290, ἐπιστέγιος.

ἐπίτεγκτος, ον, βεβρεγμένος, ἐπὶ ἐπιδέσμων, ἐπιθεμάτων, κτλ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830·

ἐπίτεγξις, εως, ἡ, ἐπίβρεξις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 770.

ἐπιτεθειασμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., ἐνθουσιωδῶς, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, Πολυδ. Α', 16.

ἐπιτείνω: μέλλ. **-τενῶ**: Ἰων. παρατ. **ἐπιτείνεσκον** Ἡρόδ. 1.186. Ἐκτείνω ἐπί τινος, ἢ ὑπεράνω τινός. ξύλα ἐπὶ τὴν γέφυραν Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπὲρ τάφρου ὁ αὐτ. 4. 201·— ὁ Ὅμ. μόνον ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι Ὀδ. Λ. 19· ἐπὶ πτόλεμος τέτατό σφιν Ἰλ. Ρ. 736. **2)** τείνω, τεντώνω, «χορδίζω», ἐπὶ τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὀργάνου, ἐπ. τὰς χορδάς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνίημι** ἢ **χαλάω**, χαλαρώνω, Πλάτ. Λύσ. 209B· ὥσπερ λύραν ἐπ., ἕως ἂν ἁρμόσῃ Μάγων Ἐπιστ. 1. 9:— Παθ., χορδαὶ ἐπιτεινόμεναι ὀξύτερον φθέγγονται Ἀριστ. Προβλ.18.35,4, πρβλ. π.Ζ. Γεν.5.7,16. **β)** ἐπὶ ἤχου, καθιστῶ αὐτὸν ὀξύτερον, ἐπ. τὸν φθόγγον καὶ ὀξὺ φθέγγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 2,14, πρβλ. 9. **γ)** μεταφ., ἐπαυξάνω τι, ἐπιτείνω αὐτό, ἆρα σφοδροτέρας τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ θυμοὺς καὶ ἔρωτας ἡ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει; Πλάτ. Νόμοι 645D· τὰ τιμήματα ἐπ. ἢ ἀνιέναι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8,10, πρβλ. Δημ.1290.17· τὰ τῆς ψυχῆς γυμνάσια Πλάτ. Πολ. 498B· ἐπ. τὴν πολιτείαν, καθιστᾶν αὐτὴν αὐστηροτέραν, Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 8, πρβλ. 5.1, 9, Ρητ.1. 4,12· ἐπ. τὴν κρᾶσιν, καθιστᾶν αὐτὴν ἰσχυροτέραν, Πλούτ. 2. 677F· τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς καὶ σκοτεινοῖς ἐπ., ἐπὶ τοῦ χρωματισμοῦ εἰκόνος, αὐτόθι 57C· τῇ γλυκύτητι τοῦ νουθετοῦντος ἐπ. τὸ πικρὸν .. τῆς νουθεσίας αὐτόθι 67B: — ἀπολ., ἐπιμένω εἴς τι, ἔτι μᾶλλον ἐπέτεινεν οὗτος Δημ. 1287. 3, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, 1, Πολ. 4. 6, 10: — Παθ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνίεσθαι**, Πλάτ. Φαίδων 98C, κ. ἀλλ.· ἀπροσώπως, ἐπιτείνεται = ἐπίτασις γίνεται, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2.7,13. **δ)** ἀμεταβ., αὐξάνομαι, ἰσχυρότερος γίνομαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἱππ. 1331I· ἐπὶ κινήσεως, Ἀριστ. Φυσ. 6.7, 3, κ. ἀλλ.·—«ἐπιτεῖναι· μεγαλῦναι· μακρῦναι» Ἡσύχ. **3)** παροτρύνω, παρακινῶ, τινὰ ποιεῖν τι Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 3· ἐπέτεινεν οὖν ἔτι μᾶλλον αὐτὸς ἑαυτὸν ἐν ταῖς στρατείαις καὶ ταῖς κυνηγεσίαις, ὑπέβαλλεν εἰς μεγαλειτέρας σωματικὰς σκληραγωγίας αὐτὸς ἑαυτόν, κτλ., Πλουτ. Ἀλέξ. 40. **II.** Παθ., τανύομαι, ὡς ἐπὶ βασανιστηρίου ὀργάνου, τῷ πυρετῷ Ἱππ. 1154H· ὑπὸ νόσων Πλάτ. Φαίδων 86C· ἀκολούθως καθόλου, βασανίζομαι, ζηλοτυπῶν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 4. **2)** τεντώνομαι, ἐκτείνομαι, τὰ δὲ νεῦρα οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι Πλάτ. Φαίδων 98C· ἐπὶ τιμῶν ἢ ἀξιῶν, ὑψοῦμαι, ἀλλ' ἐκλεγόμενοι τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο, ἦσαν ὑψωμέναι, Δημ. 1290. 17· ταῖς εὐνοίαις ἐπιταθῆναι Πολύβ. 17. 16, 3· ἐπιτεταμένος ἐκείνοις (δηλ. τοῖς βιβλίοις), ἀφωσιωμένος, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 27, πρβλ. Διόδ.1. 37. **3)** ὑπομένω, πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι Ξεν. Λακ. 2, 5· διαρκῶ πλείονα χρόνον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.7.10, 3.

ἐπιτείρομαι, Παθ., ὑποφέρω, ταλαιπωροῦμαι, κέαρ δ' ἐπετείρετο λιμῷ Ὀρφ. Ἀργ.1089 (Κῶδ. ἐτείρετο).

ἐπιτειχίζω, οἰκοδομῶ φρούριον ἢ ὀχύρωμα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς πολεμίας χώρας ὅπως χρησιμεύῃ ὡς ἡ βάσις στρατιωτικῶν ἐνεργειῶν κατ' αὐτῆς, ἀπολ., Θουκ. 1. 142., 7. 47· ἐπ. [Δεκέλειαν] τῇ πατρίδι Ἀνδοκ. 13. 35, πρβλ. Πλουτ. Ἀλκιβ. 23· ἐπ. τῷ Φλιοῦντι τὸ .. Τρικάρανον Ξεν. Ἑλλ.7. 2,1, πρβλ. 5. 1, 2· καὶ ἐν τῷ Παθ., Δεκελείας ἐπιτετειχισμένης Αἰσχίν. 38. 5: — μεταφ., ἐπ. τυράννους ἐν χώρᾳ, ἐγκαθιδρύειν τυράννους ἐν τῇ χώρᾳ, Δημ. 99. 2, πρβλ.133. 22· οὕτω, τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν ἐπ. Λουκ. Νιγρ. 23· ἐπ. [τινὰ] τῇ συνωμοσίᾳ .. πολέμιον Πλουτ. Βροῦτ. 20.

ἐπιτείχῐσις, εως, ἡ, ἡ οἰκοδόμησις φρουρίου ἐπὶ τῶν ἐχθρικῶν συνόρων, ἡ κατοχὴ αὐτῶν, Θουκ.1.142· ἐπ. Δεκελείας ὁ αὐτ.6.93.

ἐπιτείχισμα, τό, φρούριον ἢ ὀχύρωμα οἰκοδομηθὲν ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 8. 95, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 2· τινι ἢ ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, κατασκευάζειν ὑμῖν ἐπ. τὴν Εὔβοιαν Δημ. 106. 3· ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ὁ αὐτ. 248. 13· μετὰ γεν., ὡς χαλεπὸν πολεμεῖν ἐστιν Ἀθηναίοις ἔχουσι τοσαῦτα ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας, οἵτινες ἔχουσι τοσαῦτα φρούρια ἐπαπειλοῦντα τὴν χώραν αὐτοῦ, Δημ. 41. 20 (ἂν καὶ ὁ Hemst. ἐν Λουκ. Νιγρ. 23, διισχυρίζεται ὅτι ἡ τοιαύτη ἔννοια θὰ ἀπήτει τῇ χώρᾳ). **2)** μεταφ., φραγμός, κώλυμα, ἐμπόδιον, ἐπ. πρὸς τὸ μηδ' ὁτιοῦν παρακινεῖν Δημ.193. 27· ὥσπερ ἐπ. τοῖς υἱοῖς κατάγει τὸν Ἀντίπατρον Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ.1. 23, 1· τὴν φιλοσοφίαν ἐπ. τῶν νόμων, φραγμὸν ἐναντίον τῶν νόμων ἢ (κατὰ Hemst. ἔνθ' ἀνωτ.) ὀχύρωμα πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν, Ἀλκιδάμας ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 4.

ἐπιτειχισμός, ὁ, = **ἐπιτείχισις**, Θουκ.7.18, Ξεν. Ἑλλ. 5.1, 2· τῇ χώρᾳ, κατ' αὐτῆς, Θουκ. 1. 122· μεταφ., ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτ. ἐζήτει Δημ. 254. 20.

ἐπιτειχιστής, ὁ, ἐπισκευαστὴς τῶν τειχῶν, Νικήτ. Μαν. Κομν. σ. 89Β.

ἐπίτειχος, τό, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, Εὐστ. Ἰλ. 969. 5.

ἐπιτεκμαίρομαι, Ἀποθ., τεκμαίρομαι, εἰκάζω περί τινος, τινι Ἄρατ. 229· τινὸς ὁ αὐτ. 457, 1038· ἐπ. οἷος.. ὁ αὐτ. 142.

ἐπίτεκνος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ δυναμένη νὰ τεκνοποιήσῃ, γόνιμος, Ἱππ. Ἀφ. 1255.

ἐπιτεκνόω, γεννῶ μετὰ ταῦτα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 5, 6.

ἐπιτεκταίνομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, δόλον Ὀππ. Κ. 3. 405.

ἐπιτεκταντήρ, ῆρος, ὁ, παρασκευαστής, Ἡσύχ.

ἐπιτέλεια, ἡ, ἐπίβλεψις, διοίκησις, Πολύαιν. 6. 9, 3 (ἔνθα ὁ Κοραῆς **ἐπιμέλεια**). II. τελειότης, ἐντέλεια, Ἀριστέας 3.

ἐπιτέλειος, α, ον, = **τέλειος**, ἐπιτελείαις εὐχαῖς (διωρθώθη ἐπὶ τελείαις εὐχ.) Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 2, 4.

ἐπιτελειόω, τελειῶ, συμπληρώνω, τὴν θυσίαν Πλουτ. Μάρ. 22· πρβλ. **ἐπιτελέωμα**· — ἐπιτελειωθῆναι = θανεῖν, Ἰω. Κλίμακ. 712C.

ἐπιτελείωσις, εως, ἡ, κατόπιν γινομένη προσφορά, ἰδίως εὐχαριστήριος ἐπὶ τῇ γεννήσει τέκνου, ἐπιτελείωσις παίδων Πλάτ. Νόμοι 784D. II. ἐκτέλεσις, συμπλήρωσις, τινος Πλουτ. Νουμ. 14. 2, 961C· ἐπ. τῆς πολιτείας, περὶ τῆς Τιμητείας ἐν Ῥώμῃ, ὁ αὐτ. Κάτων Πρεσβ. 16, Φλαμιν. 18.

ἐπιτέλεσις, εως, ἡ, συμπλήρωσις, Ἀριστ. Προβλ. 10. 32.

ἐπιτέλεσμα, τό, τὸ ἐπιτελεσθέν, συμπληρωθέν, παρὰ Πολυβ. ς', 181.

ἐπιτελεστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτελῶ**, δεῖ ἐπιτελεῖν, Ἰσοκρ. 240Β.

ἐπιτελεστής, οῦ, ὁ, ἐκτελεστής, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 305.

ἐπιτελεστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἐπιτέλεσιν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 56.

ἐπιτελέω: μέλλ. -**έσω**, ἐκτελῶ, ἐπιτ. τὰ ἐπιτασσόμενα Ἡρόδ. 1. 175, πρβλ. 51. 90· τὰς ἐντολὰς αὐτόθι 157· τὸν προκείμενον ἆθλον αὐτόθι 126· ἐπ. ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν Θουκ. 1. 70· τοῖς ἔργοις ἐπ. Ἰσοκρ. 22C: — κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως χρησμῶν, ὀπτασιῶν, κτλ., ἐπ. φήμην, χρηστήριον, ὄψιν Ἡρόδ. 1. 13, κ. ἀλλ.: ἐπὶ εὐχῶν ἢ ὑποσχέσεων, αὐτόθι 86., 2. 63, Θουκ. 1. 138: — Μέσ., τὴν χρῆσιν ἐπιτελέσασθαι Πλάτ. Φίλ. 276C· ἐπὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἐπ. πόλεμον Πολύβ. 1. 65, 2: — Παθ., ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ Ψήφισμα παρὰ Δημ. 235. 4. 2) φέρω εἰς τελειότητα, τὴν γένεσιν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 8, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 7: Παθ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 8, κ. ἀλλ.· ἐπὶ συλλογισμοῦ, γίνομαι τέλειος διὰ τῆς ἀναγωγῆς εἰς τὸ πρῶτον σχῆμα, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 5, 16., 1. 23, 11, κ. ἀλλ. II. τελῶ θρησκευτικὸν καθῆκον, θυσίας Ἡρόδ. 2. 63· νηστείας καὶ ὁρτὰς ὁ αὐτ. 4. 186, πρβλ. 1. 167., 2. 122: — ἀπολ., προσφέρω θυσίαν, τινι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 61. III. ἀποτίνω, καταβάλλω, πληρώνω, ἀποφορὴν Ἡρόδ. 2. 109· πεντήκοντα τάλαντα βασιλεῖ τὸν ἐπέτειον φόρον ὁ αὐτ. 5. 49, πρβλ. 5. 82, 84· ἐπιμήνια 8. 41· μεταφ. ἐν τῷ Μέσ., εἰ δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι, νὰ πληρώνω τὰ χρέη (οὕτως εἰπεῖν) τοῦ γήρατος, νὰ ὑποστῶ τὰ βάρη αὐτοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 8· οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο, καὶ ἐπλήρωσε τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος του, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 33: — Παθ., ἡ δίκη.. τοῦ φόνου.. ἐκ Μαρδονίου ἐπετελέετο, ἀπετίνετο ὑπὸ.., Ἡρόδ. 9. 64. IV. ἐπιβάλλω εἴς τινα, δίκας τινί, Λατ. poenas irrogare aliqui, Πλάτ. Νόμοι ἐν τέλει.

ἐπιτελέωμα, τό, «ἐπιτελοῦν καὶ ἐπιτελέωμα· ἀμφότερα πολλάκις ἐστὶ τὰ ὀνόματα ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας Λυκούργου, ἔοικε δὲ ἐπιτελέωμα λέγειν τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον ὑπὲρ τοῦ ἐπιτελεῖς γενέσθαι τὰς πρότερον θυσίας. αὐτὸς γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ φησὶν ‚ἔτι τοίνυν ἔξῃ πάντων ὕστατα ταῦτα θύεσθαι καὶ ἐπιτελεώματα εἶναι τῶν ἄλλων θυμάτων'» Ἁρποκρ. — Κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἐπιτέλεωμα· τὸ ἐπὶ θυσίᾳ γινόμενον». — Ἴδε **ἐπιτελειόω**, **ἐπιτελείωσις**.

ἐπιτελής, ές, (τέλος) τέλειος, **ποιεῖν** τι **ἐπιτελές**, = **ἐπιτελεῖν**, ἀπειλήσας παντοῖα τῷδε, ἢν μὴ τάδε ἐπιτελέα ποιήσῃ Ἡρόδ. 1. 117., 3. 141, Ἱππ. Ὅρκ. κτλ.· ταῦτά τε δὴ ὧν ἐπιτελέα ἐγίνετο = ἐπετελοῦντο, Ἡρόδ. 1. 124, Θουκ. 1. 141· εὐχὴ ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 931Ε· κρίσιν λαμβάνειν ἐπιτελῆ Διον. Ἁλ. 10. 46· — «ἐπιτελῆ, εἰς πέρας ἀγόμενα» Σουΐδ.: — ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου, «ἐπιτελής· ὡραία γαμεῖσθαι» Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. -**έως**, ἐπὶ τέλους, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 8. II. ἐνεργ., ἀποτελεσματικός, Ἀντ. Λιβ. 19.

ἐπιτέλλω: ἀόρ. **ἐπέτειλα**: — Μέσ. ἀόρ. **ἐπετειλάμην**: — Παθ. πρκμ. **ἐπιτέταλμαι**. Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, κελεύω, λέγω, Ὅμ., κλ. — Σύνταξις: μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν Ὀδ. Ψ. 349· μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν Ἰλ. Α. 25, κτλ.· μῦθον.., ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Λ. 839· ἐλήθετο συνθεσιάων ἃς ἐπέτελλε.. Διομήδης Ε. 320· ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας αὐτόθι 818· οὕτω, θάνατον ἐπιτέλλειν Πινδ. Ν. 10. 145· ἐπ. τέρματα, ὁρίζειν, Αἰσχύλ. Πρ. 100 (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ ἀμεταβ., ἀνατέλλειν, ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιτείλας**)· μετὰ δοτ. προσ. μόνον, δίδω διαταγὰς εἴς τινα, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω Ἰλ. Κ. 63, Ν. 753, κτλ.· οὕτω καὶ ἀπολ., ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλε Ὀδ. Ψ. 349· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἰλ. Μ. 84, Φ. 230, κτλ.· οὕτω, πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε (ἐξηλ. ποιεῖν) Ω. 780, πρβλ. Λ. 765, Ὀδ. Ρ. 9: — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ἄλλοις ταῦτ' ἐπιτέλλεο Ἰλ. Λ. 295, πρβλ. Ὀδ. Λ. 622· Ἀχαιῶν νόστον.., ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς Α. 327· ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους Λ. 622· ἐπ. ἀνίας.. κραδίῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 264· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Β. 802, Ὀδ. Φ. 240· ἀπολ., Ρ. 21: — ἐν τῷ Παθ., τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, προσετέτακτο, Ἰλ. Β. 643, Ὀδ. Λ. 524. II. Παθ., ἀνατέλλω, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν ὅσοι ὁρίζουσι τὰς ὥρας τοῦ ἔτους (ἴδε Λοβ. Φρύν. 125), Πληϊάδων.. ἐπιτελλομενάων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 381· Ἀρκτοῦρος.. ἐπιτέλλεται αὐτόθι 565, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 371· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἱππ. 553. 8, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 10., 2. 5, 4. 2) μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος, ὡραῖος καὶ ἔρως ἐπιτέλλεται Θέογν. 1275· ἀγήτωρ υἱῷ ἐπιτελλόμενος Πινδ. Π. 1. 135.

ἐπιτέμνω, Ἰων. -**τάμνω**: μέλλ. -**τεμῶ**: ἀόρ. β' **ἐπέτεμον** Ἀττ., **ἐπέταμον** Ἰων. — Χαράττω τὴν ἐπιφάνειάν τινος δι' ὀξέος ὀργάνου, λίθῳ ὀξεῖ τὸ ἔσω τῶν χειρῶν παρὰ τοὺς δακτύλους τοὺς μεγάλους ἐπιτάμνει Ἡρόδ. 3. 8· ἐπιταμόντες μαχαίρῃ 4. 70· σχίζω, ἐπιτάμνων κατὰ μῆκος τὰς σάρκας ὁ αὐτ. 6. 75· φλέβα Ἱππ. π. Ἀέρ. 293· τραυματίζω, ἐπ. τὴν σαυτοῦ κεφαλὴν Αἰσχίν. Περὶ Παραπρ. 33 ἐν τέλει. — Μέσ., ἐπεὰν ἐπιτάμωνται τοὺς βραχίονας, ἐγχαράξωσιν, ὁ αὐτ. 1. 74· κατά τι, εἴς τι μέρος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 4. II. συντέμνω, τὰ ἐπιχειρήματα Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 15, 8· διακόπτω, ὁ δὲ βασιλεύς, ἔτι λέγοντα τὸν πρεσβευτὴν ἐπιτεμών, οὐκ ἔφη προσδεῖσθαι, κτλ., Πολύβ. 28. 19, 3· ἀποσιωπῶ τι, τὰς προφάσεις ὁ αὐτ. 35. 4, 6, πρβλ. 5. 58, 3. 2) συντομεύω, συντέμνω, διηγοῦμαί τι ἐν συνόψει, Πλουτ. Ἀρτοξ. 11 (πρβλ. **ἐπιτομή**): ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 16. 3) ἀποκόπτω τὴν θέαν, Μανέθων 2. 115. — Παθ., ἀποτέμνομαι, ἀπόλλυμαι, Φίλων 2. 582. — Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιτεμνόμενος, περικόψας».

ἐπίτεξ, εκος, ἡ, (τεκεῖν) ἡ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ, τὴν θυγατέρα ἐπίτεκα ἐοῦσαν Ἡρόδ. 1. 108· ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐοῦσα αὐτόθι 111, πρβλ. Ἱππ. 603. 4· ἐπὶ ζῴων, Λουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. Συνόντ. 34· [ὅτι]ς ἐπίτεξ Ἐπιγρ. Κρητ. Comp. 10, σὺν ἐπίτοκα (ἐξ ὀνομ. ἐπίτοξ) αὐτόθι 31· λέξις Ἰων., Hemst. Θωμ. Μ. σ. 357, πρβλ. **ἐπίτοκος**. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 324.

ἐπιτερατεύομαι, Ἀποθ., τερατολογῶ καὶ ἄλλα τερατολογήματα, Παυσ. 8. 2, 7.

Ἐπιτέρμιος, ον, (τέρμα) ὁ ἐπὶ τοῦ τέρματος, ἐπὶ τοῦ τέλους. «Ἐπιτέρμιος· Ἑρμῆς» Ἡσύχ.

ἐπιτερπής, ές, παρέχων τέρψιν, τερπνός, εὐχάριστος, χῶρος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 413· ἃ καὶ λόγῳ.. ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές Πλάτ. Φαῖδρ. 240D· ἰδεῖν Πλουτ. Ρωμ. 16· τῶν πεπραγμένων ἐπ. αἱ μνῆμαι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 4, 5. — Ἐπίρρ. -**πῶς**, Πλουτ. Νουμ. 13. II. ὁ εἰς τέρψεις, ἡδονὰς ἀφωσιωμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 23.

ἐπιτέρπομαι, Παθ., Ἐπικ. ῥῆμα, τέρπομαι ἐπί τινι, ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις Ὀδ. Ξ. 228, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 166, Ἡσ. Θεογ. 158, Πινδ. Ο. 5. 51, Θέογν. 1218· ἐπιτέρπεσθαι θυμὸν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 204· Δήλῳ ἐπ. ἦτορ αὐτόθι 146· μετ' ἀπαρ., Ἀνθ. Π. 9. 766.

ἐπιτεταγμένως, Ἐπίρρ., ἐν προσηκούσῃ τάξει, Βασίλ. τόμ. 1, σ. 496, 3.

ἐπιτεταμένως, Ἐπίρρ., ἐν ἐπιτάσει, σφόδρα, λευκὴ ἐπιτεταμένως, λευκοτάτη, Διοσκ. 5. 171· ὑπερμέτρως, τοῖς προπίνουσιν ἐπιτεταμένως οὐκ οἰκείως διατίθεται ὁ στόμαχος, ἀλλὰ μᾶλλον κακοῦται Ἀθήν. 45D· μετ' ἐπιτάσεως, ἐπιτεταμένως ὁρᾷ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 635.

ἐπιτεταραγμένως, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ **ἐπιταράσσω**, ἐν σφοδρᾷ ταραχῇ, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 526, 15, ἐκδ. Β.

ἐπιτέταρτος, ον, = 1 + ¼ (πρβλ. **ἐπίτριτος**), Νικομ. Ἀριθμ. σ. 101.

ἐπιτετευγμένως, Ἐπίρρ. (ἐπιτυγχάνω), ἐπιτυχῶς, Διογ. Λ. 2. 42.

ἐπιτετηδευμένως, (ἐπιτηδεύω) ἐπιμελῶς, μετ' ἀκριβείας, οὐκ αὐτοσχεδίως, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπιτετηδευμένως Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· «ἐξεπίτηδες, ἐπιτετηδευμένως» Ἐτυμ. Γουδ. σ. 203, 35.

ἐπιτετηρημένως, Ἐπίρρ (ἐπιτηρέω), μετ' ἐπιτηρήσεως, μετὰ προσοχῆς, Βασίλ. τ. 2. σ. 480D, 542C, κτλ.

ἐπιτετμημένως, Ἐπίρρ. (ἐπιτέμνω), συντόμως, Στράβ. 202.

ἐπι-τετρα-έβδομος, ον, = 1 + ⁴⁄₇ (πρβλ. **ἐπίτριτος**), Νικομ. Ἀριθμ. σ. 108.

ἐπιτετραμερής, ές, = **ἐπιτέταρτος**, ὁ αὐτ. σ.106.

ἐπι-τετρά-πεμπτος, ον, = 1 + 4/5 (πρβλ. **ἐπίτριτος**), ὁ αὐτ. σ.107.

ἐπιτετράφαται, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιτρέπω** I. 3 ἐν τέλει.

ἐπίτευγμα, τό, (ἐπιτεύχω), ἐξεύρημα, τέχνασμα ἢ ἐπιτυχία, Διόδ.1. 27· τοῖς περὶ τὴν ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι Διογ. Λ. 8. 57. **II.** ποιητῶν ἀγαθῶν ἐπιτεύγματα, προϊόντα, Διόδ. 15. 6· τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 630. 73.

ἐπιτευκτικός, ή, όν, (ἐπιτυγχάνω) ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 3, 1, Διον. Ἁλ. π. Πομπ. 5. **2)** ἀπολ., ἐπιτυχής, ἀποτελεσματικός, φάρμακον Παῦλ. Αἰγ. 3. 78· ζῆλος Πολύβ. 10. 25, 7. **II.** ἀσφαλής, τὴν **ἐπιτευκτικωτάτην** (δηλ. χώραν) ὁ αὐτ. 2. 29, 3.

ἐπιτευξία, ή, = **ἐπίτευξις**, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. Ἰλ. Ω. 216.

ἐπίτευξις, εως, ἡ, (ἐπιτυγχάνω), τὸ ἐπιτυγχάνειν, εὐκαιρία χρόνου ἐπίτευξις ἐν ᾧ χρὴ παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι Πλάτ. Ὅροι 413C, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 8, 13, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. **2)** ἐπιτυχία, Ἀππ. Καρχ. 105. **II.** = **ἔντευξις**, συνέντευξις, ἀμφίβ. ἐν Θεοφρ. Χαρ. 12.

ἐπιτευτάζω, ἐπασχολοῦμαι, ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι εἴς τι, Πλάτων παρὰ Διδύμῳ τῷ Ἀλεξανδρεῖ ἐν Miller Mél. d. lit. gr. σ. 399.

ἐπιτεύχω, κατασκευάζω διά τι, Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι Πινδ. Ὀ. 8. 42.

ἐπιτεχνάζομαι, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Ἁλ. 3.194.

ἐπιτεχνάομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι πρός τινα σκοπόν, βουλὴν σοφωτάτην .. ἐπιτεχνᾶται Ἡρόδ. 1. 63· ἐπιτεχνήσασθαι τοιόνδε 1. 123· ἐπιτεχνᾶται τοιόνδε 2. 2, πρβλ. 119.121, 4. **2)** μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, ἐῶ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ Λουκ. Δὶς Κατ. 1. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 446.

ἐπιτέχνημα, τό, ἐπινόημα, Αἰλ. π. Ζ. 12. 16· **-ασμα** Φωτ. Ἐπιστ. 279, 35.

ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, ἐπινόησις διά τινα σκοπόν, ἐξεύρεσις, Θουκ. 1. 71, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 14, Παυσ. 1. 66· ἐπεξεργασία τεχνική, περὶ ὕφους λόγου, Διον. Ἁλ. π. Ἰσαίου 3· τεχνικὴ παρασκευὴ ὑδάτων, Ἀθήν. 124E, πρβλ. 568A· νέα ἐπινόησις, Ἀθήν. 124E, κτλ.

ἐπιτεχνητός, όν, τεχνητῶς κατεσκευασμένος, τεχνητός, Λουκ. Προμ. 18, περὶ Ὀρχ. 27.

ἐπιτεχνολογέω, προσθέτω εἰς τοὺς κανόνας τέχνης τινός, Ἀλέξ. Ἀφρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Τοπ. 8.

ἐπιτηγανίζω, τηγανίζω μετὰ ταῦτα, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 2. 49.

ἐπιτηδειόομαι, Παθ., γίνομαι ἐπιτήδειος, κατάλληλος ἢ ἱκανός, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 228.

ἐπιτήδειος, α, ον, Ἰων. **-εος**, έη, εον, ὁμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ειότερος**, **-ειότατος**, Θουκ. 4. 54., 7. 86, κτλ.· ἀνώμαλ., **ἐπιτηδεέστερος**, **-έστατος**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Δημόκρ. παρ' Εὐστ. 1441. 16· Ἰων. **-εώτερος**, **-εώτατος**, Ἡρόδ. 9. 2., 1.110, κ. ἀλλ. (ἐπιτηδές): — ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρόσφορος, γῆ, χώρα Ἡρόδ. κλ. — Σύνταξις: ἐπιτήδειος ἔς τι Ἡρόδ. 1. 115, κτλ.· πρός τι Πλάτ. Πολ. 390B· συχν. μετ' ἀπαρ., χωρίον ἐπ. ἐνιππεῦσαι, κατάλληλον πρὸς ἱππασίαν, Ἡρόδ. 6. 102, πρβλ. 9. 2, Θουκ. 1. 20, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1228, Εὐρ. Βάκχ. 508· ἄνδρα ἐπιτηδεώτατον .. δέξαι Ἡρόδ. 3. 134, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 82· οὕτως, ἐπ. τῷ σώματι κινδυνεύειν Ἀντιφῶν 136. 35· καὶ ἄνδρας δέ τινας ἀπέκτειναν .. οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι, οὓς ἐνόμισαν ὅτι ἦτο συμφέρον νὰ ἄρωσιν ἐκ τοῦ μέσου, Θουκ. 8. 70· ἐπ. τεθνάναι Ἀνδοκ. 32. 27, πρβλ. Λυσ. 185. 32· οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις, ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς, .. , ἀλλὰ διότι δὲν εἶσαι εὐχάριστος σύντροφος νὰ ζῇ τις μετὰ σοῦ, Εὐρ. Ἀνδρ. 206· ὡσαύτως, ἐπ. ὀστρακισθῆναι, ἄξιος νὰ ὀστρακισθῇ, Ἀνδοκ. 34. 2· ἐπ. παθεῖν τι Δημ. 610. 20· τὸν ἐπ. ἔπαιεν, ἔτυπτεν ἐκεῖνον ὃν ἥρμοζε νὰ κτυπήσῃ, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 11· ἀλλά, ἐπ. ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, ὅστις εἶναι πιθανὸν νὰ ἔλθῃ, ἢ ὅστις ἔχει κλίσιν ἢ διάθεσιν νά .. , Θουκ. 8. 63· ἐπὶ καταλλήλου τοποθεσίας, ἄνδρες Ἕλληνες ἐνθαῦτα ὑμῖν ἐπιτήδεον οἰκέειν Ἡρόδ. 4. 158, κτλ. **II.** χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀναγκαῖος, **1)** ἐπὶ πραγμάτων, ὀλιγαρχία ἐπ. τοῖς Λακεδαιμονίοις, κατάλληλος, ἁρμόζουσα, Θουκ. 5. 81· ἐπ. τῷ δήμῳ Λυσ. 134. 23· καταστῆσαι ἐς τὸ ἐπ., πρὸς ὠφέλειαν αὐτῶν, Θουκ. 4. 76· οὐδὲν ηὗροντο ἐπ., οὐδεμίαν ὠφέλειαν, ὁ αὐτ. 1. 58· ἐπὶ συνθηκῶν, οἰωνῶν, οὐκ ἐπ., οὐχὶ εὐνοϊκά, ἀντίθετον τῷ **καλά**, Ἡρόδ. 6. 97., 9. 37: — ἰδίως ὡς οὐσιαστ., **τὰ ἐπιτήδεια**, τὰ χρειώδη, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τὰ ἐφόδια, κυρίως ἐπὶ ζωοτροφιῶν, Λατ. commeatus, ὁ αὐτ. 2.174, Θουκ. κλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ ἀριθμ., Ξεν. Πόρ. 4, 38. **2)** ἐπὶ προσώπων, χρήσιμος, φιλικός, Ἡρόδ. 4. 72, Θουκ. 3. 40· τινι, εἴς τινα, Θουκ. 4. 78· ἐπ. ποιεῖν τινα Ἀνδοκ. 34. 25· ἐόντα τῷ πατρὶ ἐπιτήδειον, φερόμενον πρεπόντως τῷ πατρί, Ἡρόδ. 3. 52· ἐπ. τοῖς πρασσομένοις, εὐνοϊκῶς ἔχων πρὸς .. , Θουκ. 8. 54: — ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., μετὰ γεν., στενὸς φίλος, Λατ. necessarius, οἱ ἐπ., οἱ φίλοι, ὁ αὐτ. 5. 64· Ἀθηναίων ἐπ. ὁ αὐτ. 7. 73· ἡμέτερος ἐπ. Λυσ. 93. 41. **III.** Ἐπίρρ. **-είως**, καὶ Ἰων. **-έως**, προθύμως, χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως Ἡρόδ. 1.108., 4.139. **2)** πρεπόντως, προσηκόντως, οὐ γὰρ ἐποιήσατε ἐπιτηδέως ὁ αὐτ. 9. 7· σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείως, ὡς συνέφερεν αὐτοῖς, Θουκ. 1. 19, πρβλ. 5. 82. — Συγκρ. **-ειότερον**, ὁ αὐτ. 4. 54· **-ειοτέρως** Ἱππ. 602. 39. **3)** ἐπ. ἔχειν τινί, φιλικῶς ἔχειν, Παυσ. 3. 9, 3.

ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, ἁρμοδιότης, καταλληλότης, εὐκολία πρός τι, Ἱππ. π. Ἀγμ. 769· πρός τι, Πλάτ. Νόμ. 778A. **2)** ἐπ. πρὸς πόλεμον, προετοιμασία πάντων τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου, Πολύβ. 2. 23, 11. **II.** φιλικὴ διάθεσις, ἀγαθότης, καλωσύνη, πρὸς ἅπαντας Ἀριστείδ. 1. 112· ἀντίθετον τῷ **ἀπόστασις**, Διογ. Λ. 10. 46.

ἐπιτηδές, Ἐπίρρ., ἐπὶ σκοπῷ ὡρισμένῳ, ἐπὶ **τούτῳ**, ἐπίτηδες, ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν Ἰλ. Α. 142· μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν Ὀδ. Ο. 28. — Παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. γράφεται προπαροξ. **ἐπίτηδες** (πρβλ. **ἀληθές, ἄληθες**). Ἡρόδ. 3.130., 7. 44, 168, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 902, Ἀριστοφ. Ἱππ. 893, 1135, 1184, Εἰρ. 142, κ. ἀλλ., Θουκ. 3.112, Πλάτ. κλ.: Δωρ. **ἐπίταδες** Θεόκρ. 7. 42· ἐντεῦθεν, μετὰ πονηρίας, ἀπατηλῶς, Εὐρ. Ι. Α. 476: — ὥσπερ ἐπίτηδες, ἁρμοδίως, ὡς πρέπει, Πλούτ. 2. 577D: μεταγεν. ὡσαύτως **ἐξεπίτηδες**. Τύπος **ἐπιτηδής** δὲν ἀπαντᾷ ἐν χρήσει· μόνον ὁ Εὐστ. ἐν Ὀδ. Ο. 28 ἀναφέρει αὐτὸν ὡς ἀρσ. τοῦ **ἐπιτηδές**. (Ἡ ἐτυμολογία ἀβέβαιος· ὁ Κούρτ. ὑποβάλλει γνώμην ὅτι πιθανὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ **τείνω**, Λατ. tendo· ἐντεῦθεν τὰ **ἐπιτηδεύω, ἐπιτήδειος**).

ἐπιτήδευμα, τό, τὸ εἰς ὅ τι ἀσχολεῖταί τις, ἐργασία, ἀσχολία, ἐπάγγελμα, ἐνέργεια, συνήθεια, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. studium, institutum, τὰ τῆς χώρας ἐπιτηδεύματα Θουκ. 1. 138, πρβλ. 6. 15· ἢ μάθημα ἢ ἐπ. Πλάτ. Λάχ. 180A· πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 454D, πρβλ. Εὐθύδ. 275B· τὰ καθ' ἡμέραν ἐπ., καθημεριναὶ συνήθειαι, Θουκ. 2. 37, πρβλ. Ἀντιφ. 122. 13· ἐπ. πρός τινα Θουκ. 1. 32· πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ. 711B, 918A. **2)** δίαιτα, Foës. Οἰκ. Ἱππ.

ἐπιτήδευσις, εως, ἀφοσίωσις ἢ προσοχὴ εἴς τι ἔργον ἢ ἀσχολίαν, Θουκ. 2. 36, Πλάτ. κλ.· ἐξάσκησις ἕξεως ἢ χαρακτῆρος, εἰς ἀρετὴν Θουκ. 7. 86· ἀρετῆς Πλάτ. Πολ. 853B· βίοτου ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις, ὑπερβολικαὶ ἀκριβολογίαι εἰς τοὺς τρόπους, Εὐρ. Ἱππ. 261· τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, τὸ ἐπιτετηδευμένον ὕφος, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 8.

ἐπιτηδευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτηδεύω**, δεῖ ἐπιτηδεύειν, Πλάτ. Νόμ. 858D.

ἐπιτηδευτός, ή, όν, ἐπιτετηδευμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φυσικός, Συνέσ. 63C.

ἐπιτηδεύω: παρατ. **ἐπετήδευον** Πλάτ. Φαίδ. 64A: ἀόρ. **ἐπετήδευσα** Θουκ. 1. 37: πρκμ. **ἐπιτετήδευκα**, **-μαι**, Λυσ. 135. 41, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 304B, κτλ., ὡς εἰ ἦν σύνθετον ἐκ τῆς **ἐπὶ** καὶ **τηδεύω**, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ῥῆμα ὑπάρχει, καὶ τὸ **ἐπιτηδεύω** σχηματίζεται κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ **ἐπιτηδές**. Καταγίνομαι εἴς τι, ἀσκῶ, ἐπαγγέλλομαι, ἔχω ὡς ἔργον μου, ἐπιτηδεύομαι, Λατ. studere rei, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1.135, κτλ., ἔν τοι κακοῖς .. ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά Σοφ. Ἠλ. 309· ἀσκοῦμαι εἴς τι, ἐπ. λαλιὰν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1069· εὐσέβειαν Ἀντιφ. 119. 11· τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν, τοῦτο δὲ ἐπὶ κακ. καὶ οὐκ ἐπ' ἀρ. σκοπίμως ἔπραξαν, Θουκ. 1. 37· κακὰ καὶ αἰσχρὰ Λυσ. 135. 40· ἐπαγγέλλομαι, ἐξασκῶ, ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην Πλάτ. Θεαίτ. 149A, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1, 13, κτλ.· ὡσαύτως, **ἐπ. τι πρός τι**, ἐπινοεῖν τι πρός τινα σκοπόν, τοιάδε ἐπιτηδεύσας Ἡρόδ. 6. 125: — Παθ., γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος διὰ κόπων καὶ ἀσκήσεως, διὰ τέχνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φύσει εἶμαι τοιοῦτος, Ἡρόδ. 1. 98, Λυσ. 135. 41· ἐπὶ κυνῶν, μετ' ἐπιμελείας ἀνατρέφομαι, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40. **2)** μετ' ἀπαρ., ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω νὰ πράξω, συνηθίζω νὰ πράττω, Ἡρόδ. 3. 18., 4. 170, Πλάτ. κλ.· οὕτω καὶ ἐπ. ὅπως .. Ἡρόδ. 3.102. **3)** ἀπολ., κατὰ μετοχ. ἀόρ. **ἐπιτηδεύσας**, ἐπίτηδες, Ἡλιόδ. 5. 31.

ἐπιτηδέως, Ἐπίρρ. τοῦ **ἐπιτήδεος**, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιτήδειος**, ὃ ἴδε.

ἐπιτήθη, ἡ, ἡ μήτηρ τῆς μάμμης, Λατ. abavia, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παμφίλῃ» 3, Πολυδ. Γ', 18· πρβλ. **ἐπίπαππος**.

ἐπίτηκτος, ον, ἐπίχρυσος, στέφανον κύκλῳ ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα Ἄλεξ. ἐν «Ἱππεῖ» 2. **2)** κεκαλυμμένος χρυσῷ ἢ ἐπιχρύσοις κοσμήμασι, «sigillis s. emplematis inductus», ὡς ἑρμηνεύει ὁ Böckh, κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150A. 43· κρατὴρ ἐπ., ἐπίχρυσος, αὐτόθι 151. 25., 159. 9. **II.** μεταφ., πλαστός, κίβδηλος, ἐπίτηκτα φιλεῖν Ἀνθ. Π. 5.187, πρβλ. Κικ. π. Ἀττ. 7. 1, 5.

ἐπιτήκω, ἐντήκω, τήκω, «λυώνω» τι καὶ ἐπιχέω αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα Ἡρόδ. 7. 239· κηρὸν ἐπιτήξαντες τῷ νεκρῷ Πλουτ. Ἀγησ. 40.

ἐπιτηλίς, ίδος, ἡ, ἔχουσα κεράτιον ὡς θήκην τῶν σπόρων της, ἐπιτηλὶς μήκων = μήκων κερατῖτις, «παπαροῦνα» φέρουσα τὸν σπόρον αὐτῆς ἐντὸς κερατίων, Νικ. Θ. 852.

ἐπιτηρέω, παραμονεύω, καιροφυλακῶ, νύκτ' ἐπιτηρήσασα θυώδεος ἐκ θαλάμοιο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 245· βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν αὐτόθι 922· ἐπετήρουν ἀπιόντας αὐτοὺς Θουκ. 5. 37, πρβλ. 4. 42· ἐπιτηρῶν τὴν θεράπαιναν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν Λυσ. 1. 2, 4· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάδος, σὺ δὲ κύτταξε ν' ἀνακαλύψῃς τὸ σφάλμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1151· κἄτ' ἐπιτήρει, ὅταν ἤδη 'γὼ κτλ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 633· ὅς (ὁ κύων) κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς ἐπιτηρῶν, ἐξέδεται σου τοὔψον Ἱππ. 1031· ὁπότε .. Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 2, 16: Μέσ., Ἡλιόδ. 5. 20.

ἐπιτηρήσιμος, ον, ὃν πρέπει νὰ τηρήσῃ, νὰ φυλάξῃ, τοῦ κοινωνῆσαι ἡμέραι Κλημέντια 444B.

ἐπιτήρησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιτηρεῖν, παραφυλάττειν, «παραμονεύειν», Φωτ. Ἐπιστ. 67, 12. **2)** τήρησις, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 3.18, κτλ. **3)** ἐπίβλεψις, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1135.

ἐπιτηρητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτηρῶ**, δεῖ ἐπιτηρεῖν, Φίλων II. 305.12, Εὐσέβ. IV. 972B.

ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ, φύλαξ, φρουρός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ 36· ἐπ. ἱερᾶς πύλης (ἐν Ἐλεφαντίνῃ τῆς Αἰγύπτου) Συλλ. Ἐπιγρ. 4869-78, 4941d (Προσθῆκαι).

ἐπιτηρητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτηρῶν, καιροφυλακῶν εὐκαιρίαν, κυρίως ἵνα πράξῃ τι κακόν, Διογ. Λαέρτ. 7.114· μετὰ γεν., Πλούτ. 2. 538D.

ἐπιτίθημι: μέλλ. **-θήσω**: πρκμ. **-τέθεικα**, Πλάτ. Εὐθύδ. 272B· τὸ παθητ. παραλαμβάνεται τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ **ἐπίκειμαι**. **Α.** ἐνεργ., θέτω, τοποθετῶ τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπιθέτω, ἐπὶ θυμάτων ἢ ἄλλων προσφορῶν τιθεμένων ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τοῦ βωμοῦ, ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι Ὀδ. Φ. 267, πρβλ. Γ. 179· ἐπὶ λιβανωτοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 426, Σφ. 96· λιβανωτὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπετίθεσαν (ἐξυπ. τῇ ἐσχάρᾳ) Ἀντιφῶν 113. 24· ἐπὶ ἐδεσμάτων τιθεμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα Ὀδ. Α. 140, πρβλ. Κ. 355· θέτω τι ἐπάνω εἴς τι, οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα, ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε ..; Ἰλ. Ω. 264· [νέκυας] ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες Ὀδ. Ω. 419· καὶ ἡ γενικὴ σύνταξις εἶναι: ἐπ. τινί τι, ὡς τὸ Λατ. imponere· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν., αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας Ἰλ. Ω. 589, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 183· ἐπ. τι ἐπί τινος ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ἐπί τι Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14:— μετ' αἰτ. μόνον, ἐπιθέτω, ἐπ. φάρμακα Ἰλ. Δ. 190· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν Κ. 466· στήλην Ἡρόδ. 7. 183· φάκελον ξύλων Εὐρ. Κύκλ. 242· ἐπ. μνημεῖά τινι ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 702. **2)** προσηλώνω ἢ στρέφω τι πρός τι, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν· Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν, «ἐπειδὴ ἡ τοῦ Διὸς μετεβλήθη διάνοια· ἐπὶ ταῖς θυσίαις ἄρα τοῦ Ἕκτορος μᾶλλον ἔθηκε τὴν διάνοιαν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 46· ἀλλά, τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, μετ' ἀπαρ., ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς νὰ .., Ὀδ. Φ. 1. **ΙΙ.** ἐπιθέτω πῶμα ἢ κάλυμμα, ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη Ὀδ. Ι. 314· κεφαλῇ ἐπέθηκε καλύπτρην Ε. 232· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρησιν, δηλ. ἔθηκε λίθον ὡς θύραν ἢ πρὸ τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου, Ν. 370· ὡσαύτως, θέτω θύρας εἴς τι, κολλητὰς ἐπέθηκε θύρας (πρβλ. **ἐπιρρήσσω**) Ψ. 194· θύρας ἐπέθηκε φαεινάς Φ. 45, πρβλ. Ι. 240· ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ, καὶ πρβλ. **ἀνακλίνω ΙΙ.** **ΙΙΙ.** προσθέτω, ὅσσα τε νῦν ὔμμ' ἔστι καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε Ὀδ. Χ. 62, πρβλ. Ἰλ. Η. 364, κτλ.· κράτος, κῦδός τινι Ἰλ. Α. 509, Ψ. 400, 406· ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω Ψ. 796. **2)** ἐπὶ χρόνου, κάμνω τι νὰ ἔλθῃ μετά τι, ἐπιφέρω, ἐπάγω, ἀλλ' ὅτε δὴ ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων Ὀδ. Μ. 399, Ο. 477· μάλα πολλὰ [ἔτεα] Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 694. **IV.** μύθῳ ἢ μύθοις τέλος ἐπιθεῖναι, θεῖναι πέρας αὐτοῖς, Λατ. finem imponere, Ἰλ. Τ. 207, Υ. 369, κτλ. **2)** ἐπιθέτω τι πρὸς συμπλήρωσιν ἐργασίας τινός, πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην Ἰλ. Δ. 111· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν Ὀδ. Τ. 256· οὕτω μεταγεν., δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν (ἴδε τὴν λ. **κεφάλαιον**) Δημ. 520, 27· κολοφῶνα ἐπ. τῇ σοφίᾳ (ἴδε τὴν λ. **κολοφών**) Πλάτ. Εὐθύδ. 301E, πρβλ. 272B· πίστιν ἐπ. Δημ. 165. 2, πρβλ. 1196. 17, 28. **V.** ἐπιβάλλω, ἐπὶ ποινῆς, σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν Ὀδ. Β. 192· δίκην, ζημίαν, ἄποινα ἐπ. τινὶ Ἡρόδ. 1. 120. 144., 9. 120, κτλ.· θάνατον αὐτοῖς ἐπιθέντες δίκην τῆς ἁμαρτίας; Πλάτ. Νόμ. 838C· ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπ. ἀμοιβὴν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 332· τιμωρίαν ὑπέρ τινος Δημ. 1392. 10, πρβλ. κατωτ. Β. IV:— οὕτως ἐπὶ τιμωρίας ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θήσειν γὰρ ἔμελλεν (ὁ Ζεὺς) ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Β. 39· οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον Ζ. 357· [ἄτην] οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε .. Ἐρινὺς Ὀδ. Ο. 234· ἀνάγκην ἐπ., μετ' ἀπαρ., Ξεν. Λακ. 10, 7· ἐπιθεὶς δὲ καὶ εἴ τις ταῦτα φύγοι, μηδενὸς ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν, ἐπιβαλὼν ὡς τιμωρίαν. αὐτόθι 3, 3· ἴδε κατωτ. Β. IV. **VI.** ὡς τὸ ἐπιστέλλω, πέμπω, γράφει ἐς βιβλίον πάντα, .. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε Ἡρόδ. 3. 42· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλεϊ ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μυτιλήνην ὁ αὐτ. 5. 95· ἐπ. ἐπιστολὴν Δημ. 915. 17· ἴδε κατωτ. B. V, καὶ πρβλ. **ἀντεπιτίθημι.** **VII.** ἐπὶ καταλήξεως ὀνόματος, ἐπὶ γὰρ ὑὸς τε καὶ ὄνου τὰς ἐπωνυμίας μετατιθείς, αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε (ὡς π. χ. Ὑᾶται, Ὀνεᾶται) Ἡρόδ. 5. 68· δίδω, τὸ τοῦ ὅλου ἐπιθέντες ὄνομα Πλάτ. Συμπ. 205B, κτλ.· ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, μεταχειρίζομαι ὡς ἐπίθετον, Γραμμ.

Β. Μέσ. ἀπὸ τοῦ Πλουτ. καὶ ἐφεξῆς μετὰ παθ. ἀόρ.: — βάλλω ἐπάνω μου, φορῶ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν .. θήκατο, ἔθηκε περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, Ἰλ. Κ. 30· κρατὶ δ' ἐπὶ .. κυνέην θέτο Ε. 743, Κ. 41, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 702, κτλ.· σῖτον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 3: — χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου, «θεὶς τὰς χεῖρας τὰς ἀνδροκτόνους ἐπὶ τοῖς στήθεσι τοῦ φίλου» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 317· οὐκ ἐπιθήσομαι [δ' ἐμῷ] κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν; Εὐρ. Ἀνδρ. 1210. **ΙΙ.** θέτω τι ἐπί τινος ἢ εἴς τι, πύλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε Πλάτ. Συμπ. 218B· θύρας Ὀρφ. Ἀποσπ. 1. 2, κτλ., ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙ. **ΙΙΙ.** ἐπιδίδομαι, μετὰ δοτ., ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιθέσθαι Ἡρόδ. 1. 1· τῇ πείρᾳ, τῷ ἔργῳ Θουκ. 7. 42, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3, κτλ.· μετ' ἀπαρ., ἐπιχειρῶ, φιλοσοφεῖν ἐπέθετο Ἄλεξ. ἐν «Γαλατείᾳ» 1. 3· γράφειν Ἰσοκρ. 82A, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 242B. **2)** ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, προσβάλλω τι, ἐπιτίθεμαι, τῇ Εὐβοίῃ Ἡρόδ. 5. 31· Ἐφεσίοισι ὁ αὐτ. 1. 26, πρβλ. 102., 8. 27· τῷ δήμῳ Θουκ. 6. 61· τῇ δημοκρατίᾳ Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 12· οὐδεὶς πώποτε πρότερον ἐπέθετο τῇ τοῦ δήμου καταλύσει πρὶν .., ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας πρὶν .., Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 65. 5· τῇ τυραννίδι Λυκοῦργ. 165. 27· ὠφελοῦμαι ἐκ τῆς περιστάσεως νὰ ἐπιτεθῶ, ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις Ἰσοκρ. 15B· οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήμασιν, ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν Δημ. 643. 10· ἀπολ., ἐπιτίθεμαι, κάμνω ἐπίθεσιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 5. **3)** ἀπολ., δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκεε, ἤσκει δικαιοσύνην μετ' ἐγκαρτερήσεως, ἐπιμονῆς, Ἡρόδ. 1. 96, πρβλ. 6. 60. **IV.** ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν, τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρόους τ' ἀράς; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1409· ἐπιβάλλω, θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο Θουκ. 2. 24· καὶ φόβον ἐπιτίθεσθαι τῷ μὴ ποιοῦντι τὰ παραγγελλόμενα Ξεν. Κύρ. 4. 5, 41. **V.** διατάττω τινά, φὰς Ἀστυάγεα εἶναι τὸν ταῦτα ἐπιθέμενόν μοι Ἡρόδ. 1. 111· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., 3. 63. **VI.** δίδω ὄνομα, οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων .. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες Ὀδ. Θ. 554.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471, ἔνθα ἐπεθέμην, οὐχὶ ἐπετέθην, καὶ τὸν αὐτὸν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 370.

ἐπιτίθω, σφόδρα ἀδόκιμος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ προηγ., Θεοφάν. 653. 3, 5.

ἐπιτίκτω: μέλλ. **-τέξομαι**, γεννῶ προσέτι ἢ μετ' ἄλλο, Ἱππ. 260. 11, 18· τῷ πρώτῳ ἕτερον ἐπιτίκτουσιν Ἀριστ. Ἀποσπ. 260, πρβλ. Πλουτ. Φιλοπ. 1.

ἐπιτιμά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἐπιτιμία Ι**, Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1692.

ἐπιτίμαιος, ὁ, (**ἐπιτιμάω** ΙΙ. 2), ὁ εὑρίσκων σφάλματα καὶ ἐπιτιμῶν τοὺς ἄλλους, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ ἱστορικοῦ Τιμαίου, Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος παρ' Ἀθην. 272B, πρβλ. Διοδ. 5. 1.

ἐπιτιμάω, ἐκτιμῶ τι, ὁρίζω τὴν τιμήν τινος, Λατ. aestimare: ἐντεῦθεν, **1)** ἐν τιμῇ ἔχω, ἐκτιμῶ, Ἡρόδ. 6. 39. **2)** ἐπιτείνω, ὑψώνω τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων, τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολὺ Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 27· ἀπολ., Αἰλ. π. Ζ. 10. 50· ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, αὐξάνουσα τὴν τιμήν, ἀπαιτοῦσα πλείονα, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιτιμῶσα**:— Παθ., ὅτι δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν Δημ. 918. 20, 1208. 2. **ΙΙ.** ἐπὶ δικαστῶν, ἐπιβάλλω ποινὴν εἴς τινα, δίκην Ἡρόδ. 4. 43, διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν. 16. 10· ἐπ. ἀργύριον Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 6:— πρβλ. **ἐπιτιμήτωρ**, **ἐπιτίμιον**. **2)** ψέγω, κατακρίνω, Λατ. objicere, exprobare alicui, μὴ πάθωμεν ὃ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν Πλάτ. Φαῖδρ. 237C, Ἰσοκρ. 5D, κτλ.— Παθ., Ἀριστ. Ποιητ. 17, 2. **β)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, μέμφομαι, ἐπιτιμῶ, ὡς καὶ νῦν, οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶ Δημ. 502. 12· ὅτι εἰμ' ἀλαζών, τοῦτ' ἐπιτιμᾷς; Ἀναξανδρίδης ἐν «Φαρμακομάντει» 1:— Παθ., τὸ .. ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 31· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 16. **γ)** μετὰ δοτ. μόνον, ἀποδοκιμάζω, κατακρίνω, Λυσ. 169. 42, Ἰσοκρ. 170A, Δημ. 246. 9· τινι ἐπί τινι Πολύβ. 7. 11, 9· περί τι ὁ αὐτ. 8. 11, 1· τινὶ ὅτι .., ὡς .. Πλάτ. Θεαίτ. 169D, Δημ. 160. 15, κτλ. **δ)** ἀπολ., ἐπιπλήττω, λόγῳ καλῶς ἐπ. Θουκ. 3. 38, πρβλ. 4. 28· τὸν μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ἴσως φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον Δημ. 13. 27, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 16 κ. ἀλλ.

ἐπιτίμημα, τό, τίμημα, ποινή, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 15.

2) ἐπιτίμησις, ἔλεγχος, ψόγος, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 32, Πλούτ. 2. 1110Ε.

ἐπιτίμησις, εως, ἡ, ἐπίπληξις, Θουκ. 7. 48, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 62, Ἀριστ. Ρητ. 1.1, 12 κ. ἀλλ.· ἐπιτίμησιν ἐπιτιμᾶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 6, 5. **II.** ὕψωσις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, σίτου Ἀππ. Ἐμφυλ. 4.117.

ἐπιτιμητέον, ῥημάτ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτιμῶ**, δεῖ ἐπιτιμᾶν, μετὰ δοτ., οἷς μὲν ἐπιτιμητέον .. οἷς δὲ συγγνώμην δοτέον Πολύβ. 8. 1, 2, Φίλων 437, 3. **II. ἐπιτιμητέος, α, ον,** ἄξιος ἐπιτιμήσεως, Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 6, 32.

ἐπιτιμητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Ἁλ. 1. 682.

ἐπιτιμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκτιμητής, ὁ ὁρίζων τὴν τιμήν, Λατ. taxator, Ἀντιφῶν 133.18, Συλλ. Ἐπιγρ. 102, 5 (ἴδε Böckh σ. 141). **II.** ὁ τιμωρῶν, τιμωρός, κολασταὶ κἀπ. κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 478· ἐπ. ἔργων, ὁ κατακρίνων, ψέγων, ὡς οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρὺς Αἰσχύλ. Πρ. 77· τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητὴν Εὐρ. Ἱκ. 255· ἐπ. τῆς .. ὁμιλίας Πλάτ. Φαῖδρ. 239Ε.

ἐπιτιμητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτιμῶν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 23· λόγος ἐπ. Ὅροι Πλάτ. 416 ἐν τέλει.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 328, 26, κλ.

ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, ἐν Ὀδ. Ι. 270, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, «τιμωρός, ἐκδικητής» (Εὐστ.), δηλ. Ζεὺς ξένιος. Τὸ ῥῆμα **ἐπιτιμάω** δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιτιμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἐπίτιμος**, ἡ ἀπόλαυσις πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων, ἐκλογικὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀτιμία**, Αἰσχίν. 39. 42, Δημ. 549.10· συνειλεγμένον εἰς τὴν ἐπιτ. ἀργύριον, χρήματα συναχθέντα πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ εἶναι ἐπίτιμον πολίτην, τοῦ ἐκλέγειν, ὁ αὐτ. 329. 12. **II.** ποινή, τιμωρία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 43, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Γ', 10). **II.** = **αἰδοῖον**, Ἀρτεμίδ. 1. 45.

ἐπιτιμιάζω, ἐπιβάλλω ἐπιτίμιον, Θ. Στούδ. σ. 1240, ἐκδ. Μί.—**ἐπιτιμιασθεὶς** αὐτόθι σ. 1581.

ἐπιτίμιον, τό, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἐπιτίμια**, τά, ἡ ἀξία ἢ ἐκτίμησις πράγματός τινος, ὅ ἐ. **1)** αἱ πρός τινα γενόμεναι τιμαί, ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπ. Σοφ. Ἠλ. 915· (ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντᾷ, ὁ Δινδόρφ. προτείνει **τἀπιτύμβια**· τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέκρινε καὶ παρεδέξατο ὁ Jebb). **2)** ποινή, τιμωρία, τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι Ἡρόδ. 4. 80, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1086· τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια Αἰσχύλ. Πέρσ. 823· τοῖς ἐπιτιμίοις ἔνοχοι τοῦ φόνου Ἀντιφῶν 125. 33· τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐπιτ. Λυκοῦργ. 148. 17· καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί, πῶς ἀνταμείβουσι, δηλ. πῶς τιμωροῦσιν οἱ θεοὶ τὴν ἀσέβειαν, Σοφ. Ἠλ. 1382, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3.12, 3· κρίσεις .. μεγάλα ἔχουσαι ἐπιτίμια Δημ. 229, τέλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν, ὅτι θὰ λάβῃ τὴν τιμωρίαν, θὰ τιμωρηθῇ, Αἰσχύλ. Θηβ. 1021· θάνατον ἔταξε τὸ ἐπ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 9· ἐπ. ὁρίζειν τινὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 354, κτλ. Ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαις) 2561b. 80, ἐπιτίμιοις ἀπαντᾷ, καὶ ἐπίτιμον αὐτόθι 4300ν.

ἐπίτιμος, ον, ἐπὶ πολίτου, ὁ ἀπολαύων πάντων τῶν δικαιωμάτων ἐλευθέρου πολίτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄτιμος** (ὃ ἴδε), Ἀριστοφ. Βάτρ. 702, Ἀνδοκ. 10. 12, Θουκ. 5. 34, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2,11, κτλ.· χρήματα ἐπ., περιουσία μὴ δημευθεῖσα ἂν καὶ ὁ κύριος αὐτῆς διετέλει ἐν ἐξορίᾳ, Νόμος παρὰ Δημ. 634. 13. **2)** ἔχων ἀξίαν, πολύτιμος, Ἀγάθ. 31, 10.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίτιμον· πλούσιον. τιμωρόν· τιμητόν». **II.** Ἐπίρρ. **-μως**, ἐντίμως, Κλήμ. Ἀλ. 507.

ἐπιτινάσσω, ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, Βασίλ. τ. 3. σ. 546Β.

ἐπιτίτθιος, ον, ἐπιμάζιος, ἐπιμαστίδιος, «'ς τὸ βυζί», Λατ. subrumus, παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτίτθιον Ἀνθ. Π. 11. 243· ἀπολ., γαλαθηνός, Θεόκρ. 24. 53.

ἐπιτιτράω, τρυπῶ ἄνωθεν, Ὀρειβ. σ. 98, ἐν τῷ ἀορ. **ἐπιτρῆσαι.**

ἐπιτιτρώσκω, = **τιτρώσκω**, Φίλων ΙΙ. 576, 23.

* **ἐπιτλάω,** ῥίζα ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῷ ἀόρ. β' **ἐπέτλην**: φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, «δι' ὃ σοι ὑπομεινάτω ἡ καρδία» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 591· τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, «δι' ὃ σοι ἡ καρδία ὑπομεινάτω καὶ πεισθήτω τοῖς ἐμοῖς λόγοις», Τ. 220· μυρί' ἐπιτλὰς Νικ. Ἀλεξιφ. 241.

ἐπιτμήγω: μέλλ. -ξω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιτέμνω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 407.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιτμήγειν· ἐπιτέμνεσθαι· σπεύδειν».

ἐπιτμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτέμνω**, δεῖ ἐπιτέμνειν, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 150.

ἐπιτοκία, ἡ, τόκοι τόκων, Φίλων 2. 285, 12.

ἐπιτοκίδιος, ον, γενέθλιος, Ψελλ. περὶ τῶν ὀνομάτ. τῶν δικῶν σ. 108.

ἐπιτόκιον, τό, γενεθλιακὸν ποίημα, Εὐμάθ. 4. 6. **2)** τόκος, Αἴσ. 133.

ἐπίτοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, «ἐπίτοκος ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδός, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν» Φρύν. 333· ἀλλ' ἡ ἀποδοκιμαζομένη λέξις ἀπαντᾷ παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστ. **2)** γόνιμος, τίκτουσα, Ἱππ. 1201Η· ἐν γαστρὶ ἔχουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 573. a₂: καὶ οὕτω γιγνώσκουσιν ὅτι ἐπίτοκά εἰσιν οἱ ποιμένες, ἴδε **ἐπίτεξ**. **II.** (**τόκος** II) φέρων τόκον ἐπὶ τόκῳ, τόκοι ἐπίτοκοι, τόκοι ἐπιφέροντες τόκους, Λατ. vorsura, Πλάτ. Νόμ. 842D.

ἐπιτολή, ἡ, (**ἐπιτέλλω** II) ἡ πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἐμφάνισις ἀστέρος, ἄστρων Εὐρ. Φοίν. 1116· ἰδίως ὅταν ᾖ ὁρατός, δηλ. ὅταν συμβαίνῃ νὰ ὁρᾶται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐντεῦθεν: ἡ περίοδος τῆς ἐμφανίσεως ἀστέρος τινὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4, κτλ.· Ἀρκτούρου Θουκ. 1. 78· Κυνὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.19,11· τῆς Πλειάδος Πολύβ. 4. 37, 2: μεταγεν. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 90, Πλούτ. 2. 889Ε, Ἀρτεμίδ. 1. 3· πρβλ. **ἀνατολή**. **2)** ἔγερσις ἀνέμου, Παλαίφ. 18. 2· ἡ ἀρχὴ ἢ πηγὴ ποταμοῦ, Ἐπιγραφ Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554.109.

ἐπιτολμάω, ὑπομένω, σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. sepere aude, Ὀδ. Α. 353· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν Θέογν. 445· ἀπολ., ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καρτερικῶς ὑπέμεινε, «τοῦ ἐπετόλμησεν ἑρμηνεία, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καὶ ἔστι ταὐτὸν τὸ ἔτλη καὶ ἔμεινεν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 238· μεταγ. καὶ μετὰ δοτ., ἀποτολμῶ τι, τῇ διαβάσει, τῷ ἔργῳ Πλουτ. Φιλοπ. 10, Ἀντών. 69· τῷ δίφρῳ, τῷ ἀναβῆναι ἐπ' αὐτοῦ, Φιλόστρ. 780· ἐπ. τινι Αἰλ. π. Ζ. 7.19, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ἐπιτολμητέον, ῥημάτ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτολμῶ**, δεῖ ἐπιτολμᾶν, μετ' ἀπαρ., Φίλων 1. 2· ἐπειδὴ καλεῖ καιρός, ἐπιτολμητέον αὐτῷ Γαλην. τ. 4.158, 9.

ἐπιτοματικός, ή, όν, ἐν εἴδει ἐπιτομῆς, ἐπίτομος, πρόχειρος, Γαλην. τ. 8. σ. 317.

ἐπιτομή, ἡ, (ἐπιτέμνω), τομὴ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντομή, τῆς κεφαλῆς Αἰσχίν. 60. 43. **II.** ἐπιτομή, περιληπτικὴ ἔκθεσις, τῶν φυσικῶν Ἀριστ. Προβλ. 9, ἐν τῇ κεφαλίδι περὶ τοῦ Λιβίου, Δίων Κ., κλ.· ἐν ἐπιτομῇ Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 20, 1· ἡ Ῥώμη καλεῖται ἐπιτομὴ τῆς οἰκουμένης Ἀθήν. 20Β.

ἐπίτομος, ον, (ἐπιτέμνω), τετμημένος εἰς τεμάχια, κομμάτια ξύλου, καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίτομα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.1, 12· ἐπιτομωτάτη ὁδός, συντομωτάτη, Συνεσ. Ἐπιστ. 35· τὰ ἐπ. τῆς χώρας Παυσ. 10. 31, 7· ἐπίτομον δεῖξας ἢ λεωφόρον Δίων Χρυσ. 1. 474. **2)** σύντομος, ἐπίτομον ἀναγραφὴν Σουΐδ. ἐν λ. **Διογενειανός**.—Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀπολλ. Δ. π. Ἀντωνυμ. 261Β, Συντ. 215, 9; Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 487Α.

ἐπιτόνιον, τό, (ἐπιτείνω), ἐργαλεῖον πρὸς ἐπίτασιν ἢ τέντωμα, κόλλαβος δι' οὗ αἱ χορδαὶ ἐντατοῦ ὀργάνου ἐντείνονται πρὸς ἀποτέλεσιν ἁρμονίας, Ἀθήν. 456D· μεταφ., ἡ συντροφία ὥσπερ ἐπ. ἐστι τῆς εὐνοίας Πλούτ. 2. 3D. **II.** μικρὸς αὐλὸς πρὸς τὸν τόνον τοῦ ὁποίου ἐντείνονται τὰ ὄργανα, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξει **ἀπότομον.**

ἐπίτονος, ον, (ἐπιτείνω), ἔντονος, Διοδώρ. Ἐκλογ. 557· ἐπὶ ἤχου, Φιλόστρ. 537.—Ἐπίρρ. **-νως**, κατὰ διόρθωσιν Turneb. ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 385. **II. ἐπίτονος** (ἐξυπ. ἱμάς), ὁ, σχοινίον πλοίου, ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω ἱστοῦ, ἀντίθ. τῷ **πρότονος**, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ [ἱστῷ] ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς, ἔνθα τὸ ἐπ. εἶναι μακρὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, Ὀδ. Μ. 423.—Κατὰ Σουΐδ «ἐπίτονος, ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας». **2) ἐπίτονοι,** οἱ μεγάλοι μυῶνες τοῦ ὤμου καὶ βραχίονος, Πλάτ. Τίμ. 84Ε, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 4· νεύρων ἐπίτονοι Πλάτ. Νόμοι 945C.

ἐπιτονόω. κατ' ἰατρικὴν σημασίαν, ἐνδυναμώνω, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 26.

ἐπιτοξάζομαι, Ἀποθ., τοξεύω ἐναντίον τινός, τῷ δ' ἐπετοξάζοντο .. Ἀχαιοὶ Ἰλ. Γ. 79, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. π. Διαβολ. 12, Δίωνι Κ. 74. 6.

ἐπιτοξεύω, = τῷ προηγ., τινὶ Δίων Κ. 68. 31· τινὰ Ἀρσταίν. 11.

ἐπιτοξῖτις, ιδος, ἡ, ἐν σταυροειδεῖ τόξῳ ἡ αὖλαξ ἢ τὸ κοίλωμα ἔνθα τίθεται τὸ βέλος, «τὸ δεχόμενον τὸ βέλος κοίλασμα (ἐκάλουν) ἐπιτοξίτιδα» Ἥρων Βελοπ. 124Α, Φίλων Βελοπ. σ. 75Α· epitoxis ἐν Βιτρουβ. 10. 15.

ἐπιτοπίζω, (τόπος), «κατοικίζω» Σουΐδ., ἴδε **κατοικίζω.**

ἐπιτοπίως, Ἐπίρρ. = ἐπὶ τῷ τόπῳ, Θεοφάν. 610, 13.

ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλέον, ἐπιτοπλεῖστον, ὡσαύτως **ἐπιτοπλῆθος**, ἀντὶ **ἐπὶ τὸ πολύ, πλέον, πλεῖστον, πλῆθος,** γενικῶς, καθόλου, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κοινῶς, συνήθως· ἴδε ἐν λέξει **πολύς.**

ἐπιτόσσαις, Δωρ. μετοχ. τοῦ **ἐπέτοσσε**

ἐπιτράγημα, τό, δεύτερον ἔδεσμα, ἢ τὸ λαμβανόμενον μετὰ τὸ τράγημα, Νικήτ. 755, 14.

ἐπιτρᾰγηματίζω, προσφέρω ὡς τραγήματα, Ἰουλ. Ἐπιστ. κδ', 391, ἐν τῷ Παθητικῷ.

Ἐπιτρᾰγία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἔκ τινος αἰγὸς εἰς τράγον μεταμορφωθείσης ὑπ' αὐτῆς, λέγεται δὲ αὐτῷ (τῷ Θησεῖ) τὸν μὲν ἐν Δελφοῖς ἀνελεῖν θεὸν Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι .. θύοντι δὲ πρὸς θαλάσσῃ τὴν αἶγα θήλειαν οὖσαν, αὐτομάτως τράγον γενέσθαι· διὸ καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν Ἐπιτραγίαν Πλουτ. Θησ. 18.

ἐπιτραγίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος παχέος μὲν ἀλλ' ἄνευ ᾠῶν, καὶ ἑπομένως στείρου (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), «εἰσὶ δέ τινες ἰχθύες οἳ καλοῦνται ἐπιτραγίαι, γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιοῦτοι· κυπρῖνος καὶ βάλαγρος· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ᾠὸν οὔτε θορὸν οὐδέποτε» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.11, 7.

ἐπίτρᾰγοι, οἱ, (ἴδε **τραγάω**) τὰ ἀκμαῖα καὶ ὀργῶντα κλήματα ἀμπέλου, Διον. Ἀλ. 17. 2.— Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. (367, 17) «ἐπιφυλλίδες, τὰ πρὸς βότρυας, οἱ καλούμενοι ἐπίτραγοι», κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. (Ζ', 152) «οἱ δὲ καλούμενοι νῦν τῶν ἀμπέλων ἐπίτραγοι θυμάλωπες ἐλέγοντο».

ἐπιτρᾰγῳδέω, διηγοῦμαί τι κατὰ τρόπον τραγικόν, ἐξογκώνω, ὅσα οἱ φαρμακοπῶλαι καὶ οἱ ῥιζοτόμοι .. ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 5, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 28, Λουκ. Τοξ. 12· ἐξογκώνω ἔτι μᾶλλον, τινί τι Πλουτ. Περικλ. 28· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 18· ἐπετραγῴδει τούτῳ τῷ δράματι καὶ ἕτερον πάθος ὁ δαίμων Ἡλιόδ. 2. 29.

ἐπιτράνωσις, ἡ, = **τράνωσις**, Ὠριγ. III. 340B.

ἐπιτρᾰπεζίδιος, ον, «ὁ παράσιτος» Ἡσύχ.

ἐπιτραπέζιος, ον, (τράπεζα) ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης, μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος, ἐπὶ ὕδατος κεχυμένου ἐπὶ τραπέζης, ὅπερ δύναταί τις διὰ τοῦ δακτύλου νὰ κάμῃ νὰ ῥυῇ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λουκ. Ἑρμ. 68· ἐπιτραπέζια διηγήματα Βασίλ. τ. 1. σ. 69D, λέξις Εὐστ. Ὀδ. 1561, 58. **II**. = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λ. **τραπεζῆες**.

ἐπιτράπεζος, ον, = τῷ προηγ., σκεύη Θεοφρ. περὶ Λίθων 42.

ἐπιτραπέζωμα, τό, ἐν τῷ πληθ. **ἐπιτραπεζώματα**, τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενέλεῳ» 1, πρβλ. Ἀθήν. 170F, Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐπιτρᾰπέουσι, Ἐπ. γ' πληθ. ἐνεστ. ἀντὶ **ἐπιτρέπουσι**, Ἰλ. Κ. 421.

ἐπιτραυματίζω, τραυματίζω πάλιν, τὸν τετρωμένον ἐπιτραυματίζειν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 236C.

ἐπιτρᾰχήλιος, ον, (τράχηλος) ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου, «ἐπιτραχήλιος κόσμος» Σουΐδ. **2)** **ἐπιτραχήλιον**, τό, μέρος ἱερατικῆς στολῆς, τὸ γνωστὸν ἐπιτραχήλιον, Ψευδο-Χρυσ. XII. 777A, Πέτρ. Ἀντιοχ. 800C, κλ.

ἐπιτρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτρέπω**, δεῖ ἐπιτρέπειν, Ξεν. Ἱέρ. 8. 9, Πλάτ. Συμπ. 213E· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐκείνοισι .. οὐκ ἐπιτρεπτέα ἐστὶ Ἡρόδ. 9. 58.

ἐπιτρεπτικός, ή, όν, προτρεπτικός, Ἀριστείδ. 2. σ. 310, Διονύσ. Ἀρεοπ. 132, Ὠριγ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 229A, κλ.

ἐπιτρέπω, Ἰων. **-τράπω**: μέλλ. **-τρέψω**: ἀόρ. α' **-έτρεψα** Ὁμ., Ἀττ., Ἰων. **-έτραψα** Ἡρόδ 4. 202: ἀόρ. β' **-έτραπον** Ὁμ.:— Μέσ., Ἰων. μέλλ. **-τράψομαι** Ἡρόδ. 3.155: ἀόρ. β' μέσ. **-ετρᾰπόμην** Ὁμ. — Παθ., Ἰων. ἀόρ. α' **-ετράφθην**: μετοχ. **-τραφθεὶς** Ἡρόδ.: ἀόρ. β' παθ. **-ετράπην**. Κυρίως, τρέπω ἢ στρέφω πρός τι· ἀλλ' οὕτω μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β', σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο .. εἴρεσθ', ἡ καρδία σου ἔκλινεν εἰς τὸ νὰ ἐρωτήσῃς περὶ τῶν βασάνων μου, Ὀδ. Ι. 12· ἀνατρέπω τι ἐπί τινος, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας Λουκ. Λεξιφ. 8. **2)** τρέπω τι ἐπάνω εἴς τινα, μεταφέρω, κληροδοτῶ, τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι Ὀδ. Η. 149. **3)** ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, «ἐπίτροπον, οἰκονόμον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐποίησε» (Σχόλ.), Β. 226 (ἴδε **ἐπίτροπος**)· ἐπιτρέψειας ἕκαστα δμωάων [ἐκείνῃ], ἥτις .. ἀρίστη Ο. 24, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 509· θεοῖσιν μῦθον ἐπιτρέψαι, «τουτέστιν, ἀνάθες» (Εὐστ.), Ὀδ. Χ. 287, πρβλ. Τ. 502· οὕτω, κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπην (Αἰολ. ἀπαρ.) Ἀλκαῖος 35· σμικραῖς .. ἑαυτοὺς ἐλπίσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 913:— συχν. παρὰ πεζογράφοις, ἐπ. τινὶ τὰ πρήγματα Ἡρόδ. 6. 26· τὴν πόλιν ὁ αὐτ. 4. 202· Νάξον ὁ αὐτ. 1. 64· τὰ πάντα, πλεῖστα Θουκ. 2. 65., 5. 99· τὴν ἀρχὴν Ξεν. Ἀν. 5. 9, 31, κτλ.· τινὰ ἰατρῷ Ἀντιφῶν 127. 38, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 130· ὡσαύτως, παραδίδω υἱὸν πρὸς ἐκπαίδευσιν, Πλάτ. Λάχ. 200D, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1098· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι, σὲ δὲ μόνον ἀφῆκε νὰ κοπιάζῃς, Ἰλ. Κ. 116, πρβλ. 421, Ἡρόδ. 9. 10:— συχν. παρ' Ἀττ., παραχωρῶ τι εἴς τινα (πρβλ. **ἐπιτροπή**), ἔπεισαν δίαιταν ἐπιτρέψαι αὐτοῖς Δημ. 1360. 7, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 936A· ὑμῖν ἐπιτρέπω κρῖναι Πλάτ. Ἀπολ. 35D, πρβλ. Ἀνδοκ. 1. 28. **4)** μετὰ δοτ. μόνον, ἀφίνω τὰ πάντα εἰς ἕτερον, ἐμπιστεύομαι ἐμαυτὸν εἴς τινα, ἔχω πεποίθησιν, τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα, «ἐξουσίαν δεδώκαμεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 59· ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν Ὀδ. Φ. 279· ἐπ. τῇ ὀλιγαρχίῃ Ἡρόδ. 3. 81· καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ὡς τὸ Λατ. referre ad .., ἀφίνω ὑπόθεσίν τινα εἰς τὴν κρίσιν ἢ διαιτησίαν ἄλλου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1115, Σφ. 521, Βάτρ. 811, Θουκ. 1. 28· τινὶ δικαστῇ, εἴς τινα ὡς εἰς δικαστήν, ὁ αὐτ. 4. 83:— ὡσαύτως, ἐπ. τινὶ περί τινος Πλάτ. Γοργ. 512E, Ἀλκ. α', 117E· Ἀθηναίοις ἐπ. περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου, νὰ παραδώσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἀθηναίων μόνον νὰ μὴ ἔχωσιν ἐξουσίαν θανάτου ἐπ' αὐτῶν, Θουκ. 4. 54· περὶ ὧν διαφερόμεθα τοῖς οἰκείοις ἐπιτρ. Δημ. 813. 2· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Θουκ. 5. 31. **5)** Μέσ., ἐμπιστεύομαι εἴς τινα, ἀφίνω τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς αὐτόν, τινὶ Ἡρόδ. 1. 96., 5. 95, κτλ.: ὡσαύτως, ἐμπιστεύομαί τι ἀνῆκον εἰς ἐμὲ εἰς ἄλλον, ὁ αὐτ. 3. 155, 157, Ξεν., κλ. **6)** Παθ., ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται (γ' πληθ. πρκμ. ἀντὶ ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ) Ἰλ. Β. 25· τῇς (ἐνν. ὥραις) ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, τοῦ οὐρανοῦ αἱ πύλαι εἶναι δεδομέναι εἰς αὐτὰς (νὰ τὰς ἀνοίγωσι καὶ νὰ τὰς κλείωσι), Ἰλ. Ε. 750, Θ. 394, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 142, κτλ.; ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἀρχὴν ἐπιτραφθέντες Ἡρόδ. 1. 7· ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν Θουκ. 1. 126· πρβλ. **πιστεύω** II. **II**. παραχωρῶ, δίδω, Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας Ἰλ. Φ. 473· παρ' Ἀττ., ἐπ. τινί, μετ' ἀπαρ., παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, Ἀριστοφ. Πλ. 1078, Πλάτ. κλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 7. 7, 8, Πλάτ.· ὡσαύτως, Θηβαίοις ἐπ. αὐτονόμους (-οις;) εἶναι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 9· οὐδενὶ ἐπ. κακῷ εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 31· μετὰ μετοχ., ἐπ. ἀδικέοντι τῷ ἀδελφεῷ Ἡρόδ. 2. 120· μὴ ἐπ. τινὶ ἀδικοῦντι Πλάτ. Εὐθύφρ. 5E· ὡσαύτως ἀπολ., ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Πινδ. Ο. 6. 36, Ἀριστοφ. Νεφ. 799, Πλοῦτ. 915, Θουκ. 1. 71. **2)** ἀμεταβ. ὡς τὸ Λατ. concedere, οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, «τουτέστιν οὐδὲ ὑπὸ γήρως ἐνικᾶτο» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 79· ἡλικίῃ καὶ θυμῷ μὴ ἐπίτραπε, μὴ ὑποχώρει, μὴ κυριεύου ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 36· ταῖς ἐπιθυμίαις Πλάτ. Νόμ. 802B· τῇ ὀργῇ Διον. Ἀλ. 7. 45. **III**. κελεύω, ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἐπέτρεψεν ἐφέπεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3, 11, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 784C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 17, καὶ Ἀθηνᾶν τ. Γ', σ. 312 κἑξ.

ἐπιτρέφω: μέλλ. **-θρέψω**, τρέφω ἐπί, ἐπιτέτροφε τύμβῳ βότρυν Ἀνθ. Π. 7. 536. **2)** καθόλου, τρέφω, διατηρῶ, γυναῖκας καὶ τὰ εἰς πόλεμον ἄχρηστα ἐπιθρέψειν Ἡρόδ. 8. 142, 144· κακὸν τῇ πόλει Διον. Ἀλ. 10. 6. **II**. Παθ., γεννῶμαι κατόπιν, ἐπιγίγνομαι, ἀνατρέφομαι, ὡς οἱ ἀπόγονοι, Λατ. succrescere, ἐκ τούτων δὴ ὦν σφι τῶν δούλων καὶ τῶν γυναικῶν ἐπετράφη νεότης Ἡρόδ. 4. 3· οἱ ὕστερον ἐπιτραφέντες βασιλέες ὁ αὐτ. 2. 121, 1· καθόλου, Κῦρον ὁρέων ἐπιτρεφόμενον, τρεφόμενον ὡς διάδοχον, ὅτι ἐμεγάλωνε καὶ ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ γείνῃ διάδοχος, ὁ αὐτ. 1. 123, Διον. Ἀλ. 7. 9.

ἐπιτρέχω: μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι**· ἀόρ. β' **-έδρᾰμον** Ὁμ. (σπανίως ἀόρ. α' **-έθρεξα**, Ἰλ. Ν. 409): πρκμ. **-δεδράμηκα**, Ξεν. Οἰκ. 15. 4· ποιητ. **-δέδρομα** Ὀδ.· τρέχω, ὁρμῶ κατά τινος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅπως προσβάλω, ἐπιτεθῶ· ἀπολ., ὁ δ' ἐπέδραμεν Ἰλ. Δ. 524, πρβλ. Σ. 527· ἐπὶ κυνῶν, οἱ μὲν κεκληγῶτες ἐπέδραμον Ὀδ. Ξ. 30· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τινός, τινὶ Θουκ. 4. 32, Ξεν. Κυν. 9, 6· ἐπί τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 51. **2)** τρέχω, ὁρμῶ ἐπάνω εἴς τι μετ' ἀπληστίας, οὔτι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετο, δηλ. ἐδέχετο πάντα τὰ διδόμενα οὔ τι ἐπιδραμὼν αὐτοῖς, χωρὶς νὰ δείξῃ μεγάλην προθυμίαν, Ἡρόδ. 3. 135· οὐκ ἄν ποτέ που τὸ ἀπορηθὲν περὶ αὐτῶν συγχωρήσειεν ἐπιδραμών, δὲν θὰ ἔσπευδέ ποτε βεβαίως νὰ παραδεχθῇ αὐτὸ ἀμέσως, Πλάτ. Νόμ. 799C· οὐκ ἂν ἡγεῖσθ' αὐτὸν κἂν ἐπιδραμεῖν Δημ. 831. 10· μετὰ δοτ., εἶμαι ἄπληστος διά τι, Ἀππ. Καρχηδ. 94. **II**. τρέχω ἐπί τινος ἀποστάσεως, τόσσον ἐπεδραμέτην, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ψ. 433, πρβλ. 418, 417· τρέχω ἄνωθεν, ἐπιψαύω τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν ἔγχεος Ν. 409. **2)** ἐπεκτείνομαι, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη Ὀδ. Ζ. 45· κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς Υ. 357:—μετὰ δοτ., τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμὴ Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 2· ἐπιδέδρομε νυκτὶ φέγγος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 670· οἷ ἔρευθος ἐπιτρέχει Ἄρατ. 834, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3. 94· ἐξανθήματα ἐπ. τοῖς σώμασιν Πλούτ. 2. 671A· ὄρεσι .. ἀφ' ἡλίου μορφαὶ ἐπ. αὐτόθι 934D· σημείων τῷ νεκρῷ μοχθηρῶν ἐπιδραμόντων, ἐπιφανέντων, ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ. 13, κτλ.· μετ' αἰτ., οἶδμα ὅταν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ, ὅταν τὸ κῦμα ὁρμήσῃ ὑπεράνω τοῦ σκότους τῆς ἀβύσσου, Σοφ. Ἀντ. 588· τοῦ περὶ τὴν Αἴτνην ῥεύματος πολλάκις τὴν χώραν ἐπιδεδραμηκότος, περὶ τῆς λάβας, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. 105, 5· ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 645· Ῥώμην ἐπέδραμε λόγος Πλουτ. Αἰμίλ. 25. **3)** ἐπ. **καλάμους χείλεσι**, Λατ. labro percurrere, ἁρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχε Λόγγος 1. 24· τὴν σύριγγα τῇ γλώσσῃ Ἀλκίφρ. 3. 12· τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς

'Αθήν. 139E. **4)** διατρέχω χώραν τινά, ὡς στρατὸς πολεμίων, τοῦτο δὲ Μαιάνδρου πεδίον πᾶν ἐπέδραμε Ἡρόδ. 1. 161· τὰς κώμας πάσας ὁ αὐτ. 8. 23· τὴν χώρην πᾶσαν αὐτόθι 32· ὡσαύτως, ἐπὶ τὰ ἔξω Θουκ. 4.104. **5)** διέρχομαι, πραγματεύομαί τι ἐλαφρῶς, Λατ. oratione percurrere, Ξεν. Οἰκ. 15, 1· εὐπόρως ἐπ. περί τινος Ἰσοκρ. Ἐπ. 9. 6· μικρὰ περὶ αὐτῶν Δημ. 217. 7· τὰς ἀπορίας ἐπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3.15, 3· Ἡροδότου .. ἡ λέξις .. ῥᾳδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν Πλούτ. 2. 854E· ἐπ. διὰ βραχυτάτων, διὰ τῶν ἀναγκαίων, κτλ., αὐτόθι 119E, κτλ. **6)** ἐπὶ χώρας, ἐκτείνομαι, ἐπὶ .. Διον. Περιηγ. 809, πρβλ. 1092. **III.** τρέχω ἀμέσως κατόπιν, ἅρματα .. ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέδραμον Ἰλ. Ψ. 504· ἐπ. τὰ ἴχνη, ἐπὶ κυνῶν κυνηγετικῶν, Ξεν. Κυν. 3, 6· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἀκολουθῶ, Ἄρατ. 316· ἐπ. τοῖς θήλεσιν, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, Πλούτ. 2. 965E.

ἐπίτρησις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω διάτρησις, Ὀρειβ. σ 98.12.

ἐπιτριακοστο-δεύτερος, -τρίτος, -τέταρτος, -πέμπτος λόγος, ὁ λόγος ὃν παριστάνουσι τὰ κλάσματα $^{32}/_{33}$, $^{33}/_{34}$, $^{34}/_{35}$, $^{35}/_{34}$, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. σ. 115·— οὕτω καὶ **ἐπιτριακοστὸς** λόγος Πτολ. ἁρμ. II. 14, σ. 168, ἔκδ. Wal.

ἐπιτριβή, ἡ, συντριβή, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 103· καταστροφή, βλάβη, Ὠριγ. I. 1140, III. 1173B, Εὐσέβ. III. 225C, Ἀθαν. I. 768D.

ἐπιτρίβω [ῑ]: μέλλ. -ψω: ἀόρ. β' παθ. **ἐπετρίβην** [ῐ]: μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. Λουκ. Ἰκαρομέν. 33 (ἔνθα ὁ Κόβητος διωρθοῖ ἐπιτετρίψονται, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 246).— Τρίβω ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καταθλίβω, κἄπνιγε κἀπέτριβεν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1376, πρβλ. Βατρ. 571.— Παθ., τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι αὐτόθι 1408· ἐπιτριβόμενος τὸν ὦμον, πιεζόμενος, θλιβόμενος ἐκ τοῦ βάρους, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 88. **2)** μεταφ., θλίβω, λυπῶ, βλάπτω, στενοχωρῶ, καταστρέφω, ἥλιος καίων ἐπιτρίβει τούς τε ἀνθρώπους καὶ τὴν χώρην Ἡρόδ. 4.184· γάμος μ' ἐπέτριψε Ἀριστοφ. Νεφ. 438, πρβλ. 243· ταὐτά με ἐπιτρίβει πόθῳ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 888· ὀδύναις τινὰ ἐπιτρ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· ἐπ. τοὺς ἀπόρους Δημ. 260, ἐν τέλ.: ἁπλῶς φονεύω, Λυσ. 135. 17· ἐπὶ ἠθοποιοῦ διαστρέφοντος ὃ ὑποκρίνεται πρόσωπον, ἢ ὃν ἐν Κολυττῷ ποτ' Οἰνόμαον κακῶς ἐπέτριψας; Δημ. 288. 20, Πλούτ. 2. 531B: — Παθ., ἐντελῶς καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος Σόλων 33. 7, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1022, Εἰρ. 369· ἐπιτριβείης, ἀπολεσθείης, «νὰ χαθῇς!», Ὄρνιθ. 1530, Θεσμοφ. 557· ἐπιτριβείην εἴ τι ἐψευσάμην Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2. 3. **II.** Μέσ., «ἐπιτρίβεσθαι: ἐπὶ γυναικῶν λέγεται χρωμένων ψιμυθίῳ τῷ προσώπῳ ἢ φύκει» Α.Β. 40, 28, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 389. **III.** διὰ τριβῆς φλογίζω, ἐπ. τὴν νόσον, ἐπιτείνειν αὐτήν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 59, 62· ἐρεθίζω τινὰ ἐναντίον τινός, ἐξοργίζω, ἐπιτρῖψαι τὸν ἄνθρωπον Πολύβ. 4. 84, 8· παροτρύνω, τινὰ ἐς πόλεμον Ἀππ. Μακεδ. 4.

ἐπιτρίζω, τρίζω ἐπί τινι, τοὺς ὀδόντας Κύριλλ. Ἀλ. I. 272A, II. 345B.

ἐπιτριηραρχέω, τριηραρχῶ πέρα τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου χρόνου, Δημ. 1214. 16., 1223. 13, κτλ.· ἐπ. τέτταρας μῆνας 1218. 13.— Παθ., ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη μοι δυοῖν μηνοῖν καὶ διαδόχου οὐχ ἥκοντος ἐπὶ τὴν ναῦν, ἀφοῦ δύο ἤδη μῆνες εἶχον παρέλθει πέρα τοῦ διωρισμένου δι' ἐμὲ χρόνου τῆς τριηραρχίας καὶ διάδοχος δὲν ἤρχετο νὰ παραλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν, Δημ. 1212. 27· διῆλθε ὅλον τὸν πρὸς Πολυκλέα «περὶ τοῦ Ἐπιτριηραρχήματος» λόγον.

ἐπιτριηράρχημα, τό, ἡ πέρα τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου χρόνου παρατεινομένη ὑπηρεσία τῆς τριηραρχίας, ἐπιτριηραρχήματος πέντε μηνῶν καὶ ἓξ ἡμερῶν ἀνηλωμένου Δημ. 1206. 11., 1219. 23, κτλ.· ἴδε τὸ προηγ.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. ἐν λέξει **τριηράρχημα**: «ἐπιτριηράρχημα δὲ τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον», πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **τριηράρχημα**.

ἐπιτριήραρχοι, οἱ, οἱ πέρα τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου χρόνου τριηραρχοῦντες, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Mitth. d. d. arch. inst. V. σ. 44 (Beilage. 1).

ἐπιτριμερής, ές, περιέχων 1 $^{3}/_{4}$, Νικομ. Ἀρ. σ. 99· πρβλ. **ἐπίτριτος**.

ἐπίτριμμα, τό, (ἐπιτρίβω) τὸ ἐπιτριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου, ψιμύθιον, Νικήτ. Χρον. 37C, Ἰω. Χρ. τ. 2. σ. 424A, κτλ. **2)** πρᾶγμα ἐφθαρμένον ἐκ τῆς τριβῆς· μεταφ., ἐπ. ἐρώτων, ἐπὶ πόρνης, Νικήτ. Χρον. 335D· πρβλ. **περίτριμμα**.

ἐπιτριμμός, οῦ, ὁ, = **ἐπίτριψις**, Ἀκύλας ἐν Δευτ. ΚΓ', 1.

ἐπιτρίπεμπτος, ον, (τρίς, πέμπτος) μείζων κατὰ $^{3}/_{5}$, δηλ. 1 $^{3}/_{5}$, Νικομ. Ἀριθμ. 108, ἔκδ. Ast.

ἐπιτριπτέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιτρίβω**, δεῖ ἐπιτρίβειν, Κρατήρου Ἀν. τ. 3. 225, 10.

ἐπίτριπτος, ον, (ἐπιτρίβω), ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος, πανοῦργος, δόλιος, τοὐπίτριπτον κίναδος, ἡ πανοῦργος ἀλώπηξ, Σοφ. Αἴ. 103, πρβλ. Ἀνδοκ. 13. 23· φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες Σαννυρίων ἐν «Ἰοῖ» 1· οὐπίτριπτος, μαστιγίας, κάθαρμα, «λέρα» Ἀριστοφ. Πλ. 275, πρβλ. 619· ὠπίτριπτε ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 557· ἡ νῦν ἐπ. .. μουσική, ἡ τετριμμένη, λίαν συνήθης, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6.14· πρβλ. **ἐπιτρίβω**.

ἐπιτρίς, Ἐπίρρ., εἰς τρεῖς φοράς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐπι-τρι-τέταρτος, ον, περιέχων 1 + $^{3}/_{4}$, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 101· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐπίτριτος, ον, περιέχων ἕνα ἀκέραιον καὶ τὸ ἓν τρίτον (1 + $^{1}/_{3}$), δηλ. ἔχων τὸν λόγον τοῦ 4 πρὸς 3, Λατ. sesquitertius, ἐπ. πυθμήν Πλάτ. Πολ. 546C: οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τακτικῶν ἀριθμῶν **ἐπιτέταρτος** ὡς 5 πρὸς 4· **ἐπίπεμπτος** ὡς 6 πρὸς 5· **ἔφεκτος** ὡς 7 πρὸς 6, κλπ.: πρβλ. **ἐπιμόριος, ὑπότριτος**. **2)** ἐπὶ τῶν διαστημάτων τῶν μουσικῶν τόνων, Πλάτ. Τίμ. 36A, Πλούτ. 2. 1138, κἑξ. **3)** πούς ἐπίτριτος ἢ ἁπλῶς **ἐπίτριτος**, ὁ, ὄνομα μετρικοῦ ποδὸς ὅστις ἐκλήθη οὕτως ὡς συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς σπονδείου (περιέχοντος τέσσαρα χρονικὰ σημεῖα) μετὰ ἰάμβου ἢ τροχαίου (οἵτινες περιέχουσι τρία): κατὰ δὲ τὴν θέσιν τῆς βραχείας συλλαβῆς καλεῖται α' ος, β' ος, γ' ος ἢ δ' ος ἐπίτριτος, ᴗ – – –, – ᴗ – –, – – ᴗ –, – – – ᴗ. Ἴδε Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. ἐν τῇ ὑπὸ Gaisf. ἐκδ. τοῦ Ἡφαιστ. σ. 192. **4)** ἐπὶ τόκου, **ἐπίτριτον** (ἐξυπ. δάνεισμα), τό, ἦτο δάνειον, οὗ κατ' ἔτος ἐπληρώνετο τὸ $^{1}/_{3}$ ὡς τόκος, δηλ. πρὸς 33 $^{1}/_{3}$ τοῖς ἑκατόν, Ξεν. Πόροι 3. 9· οὕτω, τόκοι ἐπίτριτοι Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 10, 7· ἑξακόσιαι δραχμαὶ ἐπίτριτοι, 600 δραχμαὶ πρὸς 33 $^{1}/_{3}$ %, Ἰσαῖος παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξει, πρβλ. **ἐπίπεμπτος, ἐπόγδοος**, καὶ ἴδε ἐπὶ πᾶσι Böckh P. E. 1. 164–186.— Ἐπίρρ. **ἐπιτρίτως**, «ὁ μεταξὺ τοῦ θ' καὶ ς' ἡμιολίως, τοῦτο μεταξὺ τοῦ ϛ' καὶ θ' ἐπιτρίτως» Νικομ. Εἰσαγ. σ. 136.

ἐπιτριτόω, ἐπαναλαμβάνω διὰ τρίτην φοράν, Ἀναξίλας ἐν «Ἀγροίκῳ» 1 (Ἀν. Β. 93,18).

ἐπίτριψις, εως, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιτρίβειν, ἐπὶ ποταμῶν, ἡ τρίβος, ἡ πορεία αὐτῶν, ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (ἐν Ψαλμ. ϟβ' 3) ἀντὶ ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν.

ἐπιτρομέω, φοβοῦμαί τι, τὸ τρομάζω, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆες χειμάρρους Κόϊντ. Σμ. 2. 474, εἰ μὴ ἀναγνωστέον ὑποτρ-.

ἐπίτρομος, ον, (τρέμω) πεφοβημένος, ἔντρομος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 78 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **φοβερά**.

ἐπιτροπάδην, «ἐπιθέτως, οὐκ ἐκ ψυχῆς» Ἡσύχ.· ἡ ἑρμηνεία δὲν εἶναι σαφής.

ἐπιτροπαῖος, α, ον, (ἐπιτροπὴ) ἐπιτραπείς, ὡς ἐπίτροπος, ἐπ. λαβεῖν τὴν ἀρχὴν Ἡρόδ. 3. 142· ἐπ. ἔχειν τὴν βασιληΐην ὁ αὐτ. 4.147.

ἐπιτροπεία, ἡ, (ἐπιτροπεύω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιτρόπευσις, τινὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 239E, Ἀριστ. Πολιτικ. 2.10, 1· ὡσαύτως **ἐπιτροπία**, ἡ, (ἐπίτροπος), Λυσ. παρὰ Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 8, Πολύβ. 15. 31. 4· ἐπιτροπίας (= ἐπιτροπῆς) δίκη Πλάτ. Νόμ. 928C· ἐπ. διδόναι τινὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 3800.11· «οὐ γὰρ οἷόν τε ἀνθρώπους ἄνευ νόμων καὶ δίκης ζῆν· ὅταν οὖν ταῦτα τὰ δύο ἐκ τοῦ πλήθους ἐκλίπῃ, ὅ τε νόμος καὶ ἡ δίκη, τότε ἤδη εἰς ἕνα ἀποχωρεῖν τὴν ἐπιτροπίαν τούτων καὶ φυλακήν» Ἰαμβλ. Προτρεπτ. σ. 104. 4.

ἐπιτρόπευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Πολ. 554C.

ἐπιτροπευσιμος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτροπευθῇ, Νομικὰ τεμάχια ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 453.

ἐπιτροπευτικός, ή, όν, κατάλληλος διὰ τὸ ὑπούργημα τοῦ ἐπιτρόπου, δηλ. ἐπιστάτου, Ξεν. Οἰκ. 12. 3.

ἐπιτροπεύω, εἶμαι ἐπίτροπος, ἐπιτροπεύω, διευθύνω, φυλάττω, ἐπιστατῶ, **1)** ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 134, Ξεν. Οἰκ. 12, 8., 13, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 519, κτλ.· τινὶ Πλάτ. Νόμ. 849B. **2)** μετὰ γεν., Λεωβώτεω Ἡρόδ. 1. 65· ὡσαύτως ἐπὶ χώρας, Αἰγύπτου ἐπ. ὁ αὐτ. 3.15· τοῦ πλήθεος αὐτόθι 82· Βαβυλῶνος ὁ αὐτ. 7. 62· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., τῆς χώρας ἧς ἐπετροπεύοντο Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 6. **3)** μετ' αἰτ., κυβερνῶ, διοικῶ, τὴν πατρίδα Ἡρόδ. 3. 36· τὴν πόλιν ὁ αὐτ. 8. 127, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 519B· τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἰμ' ἐγὼ Ἀριστοφ. Ἱππ. 212. 426. 949· τὴν κτῆσιν Πλάτ. Νόμ. 877C· μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τινά, εἶμαι φύλαξ καὶ ἐπίτροπός τινος, Θουκ. 1. 132, Λυσ. 116. 31.— Παθ., διατελῶ ὑπὸ ἐπιτρόπους, ὁ αὐτ. 894. 3, Ἰσαῖος 36.7, κλ.· κακῶς .. ἐπιτροπευθῆναι Πλάτ. Νόμ. 928C, πρβλ. Δημ. 814. 27· οὕτως ἐπιτροπευθεὶς ὁ αὐτ. 829. 9. **II.** = **ἐπιτρέπω**, δίαιταν Ἰσ. 54. 6.

ἐπιτροπέω, = τῷ προηγ., ἐπιτροπῶ πολιτεύειν Ἐπιστ. Πεισιστρ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 53· «ἐπιτροπεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν. Πλάτων Φαίδρῳ» Α. Β. 93, 30, ἀλλ' ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ (239E) δὲν ἀπαντᾷ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μόνον τὸ οὐσιαστ. **ἐπιτροπεία**. Ἴδε Λοβ. Φρύν. 590.

ἐπιτροπή, ἡ, (ἐπιτρέπω) τὸ ἀναφέρεσθαι ἢ ἐπιτρέπειν εἰς διαιτητὴν τὴν ἀπόφασιν δίκης τινός, ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν γενέσθαι ἢ εἰς πόλιν τινὰ ἢ εἰς ἰδιώτην Θουκ. 5. 41· ἡ ἐπ. τούτῳ πρὸς Παρμένοντα Δημ. 900. 1· εἰς ἐπ. ἔρχεσθαι ὁ αὐτ. 897. 1· ἡ ἐπ. ἐγένετό μοι αὐτόθι 7· ἀνιέναι τὴν ἐπ., μὴ ἀποδέχεσθαι

αὐτήν, Θουκ. 5. 31. **2)** καθόλου, ἐξουσία τοῦ ἀποφασίζειν, τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως, ἐπ. διδόναι τινὶ περί τινος Ἱππ. 25. 27· τῇ Συγκλήτῳ διδόναι τὴν ἐπ. Πολύβ. 18. 22, 5· διδόναι ἑαυτοὺς εἰς ἐπ., ἢ τὴν ἐπ. διδόναι περὶ σφῶν αὐτῶν, Λατ. dedere se in fidem, τὸ νὰ παραδώσῃ τις ἑαυτόν τινι ἄνευ ὅρων, ὁ αὐτ. 2. 11, 8., 15. 8, 14, κτλ.· ἐπιτροπὴν λαμβάνω, λαμβάνω πᾶσαν ἐξουσίαν, Πολύβ. 3. 15,7, πρβλ. Διον. Ἁλ. 2. 45, Διόδ. 17. 47. **II.** τὸ ὑπούργημα ἢ ἡ ἐξουσία ἐπιτρόπου, οἰκονόμου, ἐπιστάτου, διοικητοῦ, Λυσ. Ἀποσπ. 26, Πλάτ. Νόμ. 924B, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 83 (ἔκδ. Blass). **2)** ἀγωγὴ κατὰ ἐπιτρόπου εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευθέντος πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ, Λατ. tutelae judicium, ἐπιτροπῆς δικάζεσθαι Λυσ. Ἀποσπ. 15· καταγιγνώσκειν τὴν ἐπ. Δημ. 861 ἐν τέλ., πρβλ. 900. 1· ἐπιτροπῆς κρίνειν τινὰ Πλούτ. 2. 844C· πρβλ. Att. Process σ. 454.

ἐπιτροπία, ἴδε ἐν λ. **ἐπιτροπεία**.

ἐπιτροπικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἐπίτροπον, ἐπ. νόμοι, νόμοι περὶ ἐπιτροπείας. Πλάτ. Νόμ. 927E· ἐπ. λόγος Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 20.

ἐπίτροπος, ον, (ἐπιτρέπω) ἄνθρωπος εἰς ὃν εἶναι ἐμπεπιστευμένη ἡ φροντὶς πράγματός τινος, οἰκονόμος, ἐπιστάτης, φροντιστής, κυβερνήτης, κτλ.· μετὰ γεν. πράγμ., τῶν ἑωυτοῦ Ἡρόδ. 1. 108· τῶν οἰκιῶν 3. 63· τῶν πατρῴων Δημ. 539. 23, πρβλ. 565.15: τοπάρχης, ἀντιβασιλεύς, Μέμφιος, Μιλήτου Ἡρόδ. 3. 27., 5. 30, πρβλ. 5. 106: ἐπιτετραμμένος, ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα Τίμνεω, τοῦ Ἀριαπείθεος ἐπιτρόπου ὁ αὐτ. 4,76. **2)** μετὰ γεν. προσ., ἐπίτροπος, προστάτης, κηδεμών, ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταστήσεται Ὑπερείδου Ἐπιτάφ. 43. Ὁ Καλλίας καλεῖται ἐπίτροπος τοῦ Πρωταγόρου, πληρεξούσιος, συνήγορος, οὐ γὰρ ἐγώ, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μᾶλλον Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τῶν ἐκείνου ἐπίτροπος Πλάτ. Θεαίτ. 165A. πρβλ. Δημ. 819.18· ὁ Καίσαρος ἐπίτροπος ἢ ἐπ. Καίσαρος, Λατ. procurator Caesaris, διοικητὴς ἢ τοπάρχης ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, Πλούτ. 2. 813E, Συλλ. Ἐπιγρ. 1186 κτλ.· ἐπ. Σεβαστοῦ ἢ -στῶν ὁ αὐτ. 1078, 1318,1813b (Προσθῆκαι), 1352, κτλ. **3)** ἀπολ., ὁ ἐπιτροπεύων τινά, κηδεμών, ἀλλ' ὁ μὲν ἦν ἔτι παῖς, ὁ δὲ τούτου ἐπίτροπός τε καὶ ἀνεψιὸς Ἡρόδ. 9.10, Θουκ. 2. 80, κτλ.· θεὸς ἐπ. ὧν Πινδ. Ο. 1. 171: φροντιστής, ἐπιμελητής, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 35.—Περὶ **ἐπιτρόπων** πρβλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 82 καὶ 83 (ἔκδ. Blass).

ἐπιτροφή, ἡ, (ἐπιτρέφω) διατροφή, συντήρησις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9,1.

ἐπιτροχάδην [ᾰ], Ἐπίρρ., ἤ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, συντόμως, «παρατρέχων τὰ πολλὰ καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 213· ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, «ἐσπευσμένως» (Σχόλ.), «κατ' ἐπιδρομήν» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 26.

ἐπιτροχάζω, ἐπιτρέχω ἐλαφρῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 341. 85· συντόμως πραγματεύομαι, ῥαθύμως ἐπιτετροχασμένα Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 16.

ἐπιτρόχᾰλος, ον, ἐπὶ ῥυθμῶν, γοργός, οὐκ ἐπιτροχάλους καὶ ταχεῖς.. ἀποδίδοσθαι τοὺς χρόνους Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 18· μεταφ., ταχύς, ταχέως ῥέων, ὁ αὐτ. περὶ Δημ. 40.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιτρόχαλον· πυκνῶς. καὶ ταχέως».

ἐπιτροχασμός, ὁ, «ἐπιτροχασμός ἐστιν ὀνομασία πραγμάτων κατὰ μόνην ἀπαρίθμησιν γινομένη, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως» Φοιβάμμ. περὶ Σχημ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 505, Ἀλέξανδρ. π. Σχημ. αὐτόθι 450, ἴδε καὶ 656,701.

ἐπιτροχαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιτροχάζειν, Νικομ. Ἁρμ. σ. 7· πρβλ. **ἐπιστοχαστέον**.

ἐπιτροχάω, = **ἐπιτροχάζω**, μετ' αἰτ., ὕδωρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1266, Διον. Περιηγ. 148· μετὰ γεν., κύματος Ἀνθ. Π. 9. 306· ἀπολ., Διον. Περιηγ. 148. **2)** ἐπιτρέχω πρός τι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1606· πίπτω, Ἄρατ. 889.

ἐπίτροχος, ον, εὐκόλως τρέχων, εὐκόλως κλίνων, μετ' ἀπαρ., Ἱππ. 792B, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **ἐπίφορος**· μεταφ., ταχύς, γοργός, μέλη, ῥυθμοὶ Ἡλιόδ. 4. 17· γοργῶς, ταχέως λαλῶν, λαλοῦντες ἤδη στωμύλα καὶ ἐπίτροχα Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 3· ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομ. 7.—Ἐπίρρ. ἐπιτρόχως λαλεῖν Αἰλ. π. Ζ. 7. 7.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίτροχον· ῥᾴδιον. ἕτοιμον. γοργόν».

ἐπιτρῠγάω, τρυγῶ τὰ καταλειφθέντα μετὰ τὸν τρυγητόν, Ὠριγέν. III. 632C.

ἐπιτρύζω, ἐπιγογγύζω, τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας Βαβρ. 42. 8, Ἡσύχ.: ἀπολ., ἐπὶ τέττιγος, τερετίζω μετά τι, Ἀνθ. Π. 6. 54.

ἐπιτρύσσειν· «ἐπίμεινον. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐπιτρῠφάω, τρυφῶ, ἐντρυφῶ ἔν τινι, δόγμασιν Φίλων 2. 392.

ἐπιτρύχομαι [ῡ], Παθ., μεγάλως θλίβομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2113e.

ἐπιτρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**: ἀόρ. **ἐπέτρᾰγον**: τρώγω τι ὡς ὄψον μετὰ τῆς κυρίας τροφῆς ἢ μετ' αὐτήν, κάρδαμον ἢ θύμον ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 21, 28· μετὰ γεν. διαιρετ., τρώγω ἔκ τινος, Αἰλ. π. Ζ. 3. 5.

ἐπιτρωπάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπιτρέπω**, τινί τι, ἢ μετ' ἀπαρ., Ὀππ. Ἁλ. 2. 223., 5.188. **2)** κελεύω, διατάσσω, τινὶ μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 351· ἀπολ., Χριστοδ. Ἔκφρ. 300.

ἐπιτυγχάνω: μέλλ. **-τεύξομαι**: ἀόρ. **ἐπέτῠχον**: — κυρίως, κτυπῶ, βαρῶ τὸ σημάδι, **ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ**, ῥᾴδιον μὲν τοῦ ἀποτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, χαλεπὸν δὲ τὸ ἐπιτυχεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 14· οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις Πλούτ. 2. 438A· ἐντεῦθεν, **II.** συναντῶ, ἀπαντῶ, εὑρίσκω κατὰ τύχην. **1)** μετὰ δοτ. προσ., ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 195· ζητοῦσ' ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς αὐτόθι 535, Θουκ. 3. 75., 8. 34· ἑτοίμως ἐπ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 738D· ἐπ. γυναικὶ βιαζομένῃ αὐτόθι 874C· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., ἐπ. σορῷ Ἡρόδ. 1. 68· ἐπ. ταῖς θύραις ἀνεῳγμέναις Πλάτ. Συμπ. 223B. **2)** μετὰ γεν. προσ., μετρίου ἀνδρὸς Ἀριστοφ. Πλ. 245, πρβλ. Πλουτ. Ἀρτοξ. 12· μετὰ γεν. πράγμ, ἐπ. ὁλκάδος ἀναγομένης Θουκ. 3. 3· εὐώνων ἐπ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 33. **3)** ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 570, Θουκ. 6. 68· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, ὁ ἐπιτυχών, ὡς τὸ ὁ τυχών, ὁ ἐπιών, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ τις, ὁ τυχών, Ἡρόδ. 2. 2, Ἀντιφῶν 115.1· μάλιστα μετ' ἀρνήσ., οὐ φαύλων οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων Πλάτ. Κρατ. 390D· οὐ γάρ οἶμαι τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι.. ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 4A· οὐ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος, οὐχὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 352C· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1248, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1375. **III.** κατορθώνω, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, μετὰ γεν. πράγμ., Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 28, Δημ. 1168.1· τοῦ καλῶς μιγνύειν Πλάτ. Φίλ. 61D· ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀγῶνος, κερδαίνω τὴν δίκην, Δημ. 1175.16, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 1.1, 2. **2)** ἀπαντῶ, εὑρίσκω, Πλάτ. Πολ. 431C· ἅττ' ἂν ἐπιτύχῃς Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 14. **3)** μετὰ μετοχ., ἐπιτυγχάνω ἐν τῇ πράξει ἢ ἐκτελέσει τινός, Ἡρόδ. 8. 101, 103, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· οὕτω καὶ μετ' ἀπαρ., Λουκ. Νεκυομ. 6. **4)** μετὰ δοτ. τροπ., εἶμαι τυχηρός, ἐπιτυχὴς ἔν τινι πράγματι, μάχῃ Αἰσχίν. 77. 16· καὶ ἀπολ., εἶμαι ἐπιτυχής, ἐπιτυγχάνω, Πλάτ. Μένων 97C, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 19. **5)** Παθ., ἔχω καλὴν ἔκβασιν, αἱ ἐπιτετευγμέναι πράξεις, ἐπιτυχεῖς, Πολύβ. 6. 53, 2, πρβλ. Ἵππαρχ. παρὰ Στοβ. 574. 21, Διόδ. 1.1, Πλούτ. 2. 673E. **IV.** μετὰ δοτ. προσ., συνομιλῶ μετά τινος, ὡς τὸ **ἐντυγχάνω**, Πλάτ. Νόμ. 758C· ὡσαύτως, ἐπιτυγχάνω βιβλίῳ, λαμβάνω καὶ ἀναγινώσκω αὐτό, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 27.

ἐπιτῠλίττω, ἐξελίττω, ἀνελίττω, ἐπὶ βιβλίου, Διογ. Λ. 9.114.

ἐπιτυμβίδιος, α, ον, (τύμβος), ἐπιτάφιος, θρῆνοι Αἰσχύλ. Χο. 342· τὴν δ' ἐπ. τούτῳ θῆκεν χάριν Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6207. **II.** ἐπιτυμβίδιοι ἐν Θεοκρ. 7. 23, ἐπώνυμον τῶν κορυδαλλῶν, ἢ διότι ἔχουσιν ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον, ἢ ὅτι τάφοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἐνδιατρίβουσιν, ὡς λέγει ὁ Βαβρ. (72. 20), καὶ κορυδαλλὸς οὐν τάφοις παίζων: — περὶ τοῦ κορυδαλλοῦ ἢ κορυδοῦ ὁ Ἀριστοφ. (Ὄρν. 472) μυθολογεῖ παράδοξα: «οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι, προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν· γῆν δ' οὐκ εἶναι, .. τὴν δ' ἀποροῦσαν ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι»· πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 16. 5, ἴδε καὶ Σχόλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπιτύμβιος, ον, = τῷ προηγ., αἶνος, θρῆνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1547, Χο. 335· χοαὶ Σοφ. Ἀντ. 901· σῆμα Συλλ. Ἐπιγρ. 3685· πρβλ. ἐπιτίμιον: — Ἀφροδίτη ἐπιτυμβία, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Venus Libitina, Πλούτ. 2. 269B· οὕτως, θεοὶ ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1034.

ἐπιτυπόω, ἀποτυπῶ, διατυπῶ, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 20, 16.

ἐπίτυρον, τό, ἔδεσμα κατεσκευασμένον ἐξ ἐλαιῶν, Κάτων R. R. § 119, Πλαῦτος Mil. Gl. 1:1, 24, Ἡσύχ. (ἔνθα ἡ γραφὴ εἶναι ἐφθαρμένη) «ἐπίτερα· ἐκπιάσματα ἐλαιῶν».

ἐπιτυφλόω, κλείω τοὺς πόρους, Ἀριστ. Προβ. 9. 13, Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 66· — τυφλώνω, «ἐπιτετυφλωμένον, πεπηρωμένον» Ἐτυμ. Μ. 365, 50.

ἐπιτύφομαι [ῡ]: Παθ., κατακαίομαι, Φιλόστρ. 516, 854· — μεταφ., καταφλέγομαι ὑπὸ ἔρωτος, ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου, δηλ. ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί, ἐπικαῇ, ἐκπυρωθῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 221· θηρίον.. Τυφῶνος.. μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, μαινόμενον, Πλάτ. Φαῖδρ. 230A (ἄλλοτε ἐγράφετο **ἐπιτεθυμένον**)· τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. «ἐπιτύφω· ἐπαπολύω. Συρακούσιοι».

ἐπιτῡφόω = **τυφόω**, Ἡσύχ. — Κατὰ τὸν Μοῖριν: «ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς. ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς».

ἐπιτυχής, ές, (ἐπιτυγχάνω), ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀποτελεσματικός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀποτυχής**, ἐν τῷ Συγκρ. (Πλάτ. Σίσυφ. 391D)· κότος Αἰσχύλ. Ἱκ. 744· ἔν τινι Ἀριστ. περὶ τῆς καθ' ὕπν. μαντικῆς 2, Διόδ. 4. 83· κατά τι Πολύβ. 5. 102, 1· **μετὰ γεν.**, ἐπ. τῶν καιρῶν δόξα, ἥτις ἀείποτε ἐπιτυγχάνει,

'Ισοκρ. 239A.—'Επίρρ., ἐπιτυχῶς εἰπεῖν Πλάτ.Φίλ. 38D· διειλέχθαι 'Ισοκρ. 280D. **II.** Παθ., εὔκολος εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις αὐτόν, εὔβλητοι καὶ ἐπ.'Απ. Συρ. 25.

ἐπιτυχία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πολύβ. 1. 6, 4, Διον. 'Αλ. 3. 70, κτλ.

ἐπιτωθάζω: μέλλ. -άσω, ἐπισκώπτω, ἀστειεύομαι, Πλάτ. 'Αξίοχ. 364C· ἐμπαίζω, περιγελῶ, τινὰ καὶ τινὶ 'Απ.'Εμφυλ. 2, 67., 5.125· τὸ γεγονὸς 'Αθήν. 604E, 'Ησύχ.

ἐπιτωθασμός, ὁ, ἐμπαιγμός, περίγελως, Πολύβ. 3. 80, 4, 'Ηλιόδ.10. 25.

ἐπιφαγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐπεσθίω**.

ἐπιφαιδρύνω, κάμνω τι λαμπρὸν ἢ καθαρόν, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 663.—Παθ., 'Ηλιόδ. 8. 9.

ἐπιφαίνω: μέλλ. -φᾰνῶ, ὡς τὸ **ἐπιδείκνυμι**· ἀπολ., μηδὲ λίην ἐπίφαινε Θέογν. 359· ἐπ. τι, Λατ. prae se ferre, Πολύβ. 10.18, 8· μηδὲν τεχνικὸν Διον. 'Αλ. πρὸς 'Αμμ.1.10· τὸ ἀγέρωχον, τὴν προαίρεσιν Πλούτ.· ἀνθρωπόμορφόν τι Λουκ. 'Αλέξ. 12:—Παθ., ἐπιφαίνομαι, αἴφνης φαίνομαι, ἥλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη 'Ιλ. Ρ. 650· ἐπὶ ἐχθροῦ αἰφνιδίως ἐμφανιζομένου, 'Ηρόδ. 2.152., 4.122, Θουκ. 8. 42, κτλ.· διὰ τὸ ἐπιφανέντα με κωλῦσαι Μαρτυρία παρὰ Δημ. 522. 9· ἐπ. ἐς τὴν Νάξον 'Ηρόδ. 5. 30, πρβλ. Ξεν.'Αν. 3. 4, 13· ἐπιφανῆναι ἐπὶ τὸ ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 21.10· ἐπὶ τὰ Δρέπανα Πολύβ. 1. 49, 7· ἐπιφαίνομαί τινι ἐς οἶκον, παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι, 'Ηρόδ. 4. 97· ἐπιφαίνομαί τινι ὁ αὐτ. 1. 24, καὶ ἀλλ.: συχν. ἐπὶ ὀνείρων καὶ ὁράσεων, ὁ αὐτ. 2. 91., 3. 27· ἐν τῷ ὕπνῳ ὁ αὐτ.7. 16· ὡσαύτως, ἵνα σφι τιμωρίη.. ἐπιφανήσεται ὁ αὐτ. 8. 49· τὰ ἐπιφαινόμενα, συμπτώματα ἀκολουθοῦντα ἢ ἐπισυμβαίνοντα, 'Ιππ. 'Αφ. 1243. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κάμνω φανερὸν ὅτι .., Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ.1044D. **3)** Παθ., κατὰ λέξιν, φαίνομαι ἐπί τινος, Τίμ.Λοκρ.101D· ἐπιφαίνεται καὶ ταῖς εἰκόσι, φαίνεται, διακρίνεται καὶ ἐπὶ τῶν εἰκόνων, Πλούτ. 'Αρατ. 3 καὶ 48, Γάλβ. 23. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., ἐν τῷ ἐνεργ., δεικνύω φῶς, φέγγω, φωτίζω, ἡμέρας ἐπιφαινούσης Πολύβ. 5. 6, 6· (οὕτω καί, ἡμ. ἐπιφαινομένης ὁ αὐτ. 3. 113, 1)· ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καθημένοις Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 79.

ἐπίφαλλος, ὁ, ὀνομασία αὐλήσεως, ὁ ἐπίφαλλος ηὐλεῖτο μετ' ὀρχήσεως, Τρύφων παρ' 'Αθην. 618C.

ἐπιφάνεια [ᾰ], ἡ, ἐμφάνισις, π. χ. τῆς ἡμέρας, ἡ «χαραυγή», Πολύβ.3.94,3· ἰδίως ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις ἐχθροῦ, ὁ αὐτ.1.54, 2· ἐπὶ θεοτήτων ἐμφανιζομένων εἰς τὸν λατρεύοντα, Διον. 'Αλ. 2. 68, Πλουτ. Θεμ. 30· τὰς ὑπ' αὐτῆς (ἐνν. 'Αρτέμιδος) γινομένας ἐναργεῖς ἐπ. 'Επιγρ. 'Εφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2954. 4· φανέρωσις τῆς Προνοίας, Διόδ. 1. 15, ἔνθα ἴδε Wessel.:—ὅρασις, ὅραμα, 'Ιουστ. Μ. 'Απολ.1. 5 καὶ 14· ἡ ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν δαιμόνων, 'Εδδ. (Β' Βασιλ. Ζ', 23, Β' Μακκ. Γ', 24, κτλ.), 'Αριστέας 30, Παύλ. 'Επιστ. π. Τιμ. Β', α', 10, Κλήμ. Ρ. 2.12, Κλήμ. 'Αλ. II. 39B. = τὰ **ἐπιφάνια**, Χρυσ. II. 369D, κλ. **II.** ἡ ὁρατὴ ἐπιφάνεια σώματός τινος, 'Αριστ. Κατηγ. 6, 1, Μεταφ. 2. 5, 3., 6. 2, 2, κ. ἀλλ.· ἐπιφάνεια δέ ἐστιν, ὃ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει Εὐκλ. Στοιχεῖα I, Ε'· ἡ κατὰ πρόσωπον ἐπ., τὸ μέτωπον, Πολύβ. 1. 22, 10· κατὰ τὰς ἐπ. μάχεσθαι, ἐν τῷ μετώπῳ, ὁ αὐτ. 3. 116, 10· αἱ τρεῖς ἐπ. τῆς πόλεως, αἱ τρεῖς ὁραταὶ αὐτῆς πλευραί, ὁ αὐτ. 4. 70, 9· ἡ ἐπιφάνεια ἤτοι ἐπιδερμὶς τοῦ σώματος, 'Αριστ. π. Αἰσθ. 3. 5, Διόδ. 3. 29, ἔνθα ἴδε τὸν Wessel. **2)** τὸ κατ' ἐπιφάνειαν, τὸ ἐξωτερικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν οὐσίαν ἢ πραγματικότητα, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τῇ ἀληθείᾳ, παρὰ τῷ Σουΐδ. **3)** ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, φήμη, δόξα, ἰδίως προερχομένη ἔκ τινος ἀπροσδοκήτου, Πλάτ. 'Αλκ. 1. 124C, 'Ισαῖος 64. 34· ἐν τῷ πληθ., 'Ισοκρ. 137C, Διόδ.19.1.

ἐπιφανής, ές, ὁ εἰς φῶς ἐρχόμενος, αἴφνης παρουσιαζόμενος, ἐπὶ θεῶν, 'Ηρόδ. 3. 27, κτλ.· ἐντεῦθεν, παρὼν πρὸς βοήθειαν, Λατ. praesens, θεοὶ ἐπιφανέστατοι Διόδ.1.17, ἔνθα ἴδε Wessel. **2)** ἐπὶ τόπων καὶ πραγμάτων, καταφανής, περιφανής, πόλις ἐπ. ἔξωθεν Θουκ. 5.10, πρβλ. 6. 96., 7.19· τινὶ 7. 3· ἔχειν ἐπιφανεῖς θηλάς, ὁρατάς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2.13, 3. **3)** δῆλος, κατάδηλος, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων Θουκ. 1. 21· διὰ τὸ μὴ ἐπ. εἶναι 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 5,10. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔνδοξος, ἀξιοσημείωτος, ἔχων διακεκριμένην θέσιν, 'Ηρόδ. 2. 89 κ. ἀλλ.· οἰκίης οὐκ ἐπ. αὐτόθι 172· ὀνομαστὸς εἴτε ἐπὶ καλῷ εἴτε ἐπὶ κακῷ, Ξεν. 'Απομν. 3.1,10, Λύσ. 140. 36· ἀνδρείᾳ Θουκ. 6.72· πρὸς τὸν πόλεμον Πλάτ. Νόμ. 629E:—καθόλου, περιβόητος, εὐκλεής, Λατ. illustris, Πινδ. Π.7.7, κτλ.· ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος Θουκ. 2. 43. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιος προσοχῆς, σημειώσεως, οὗτοι σφέων οἱ ἐπιφανέστατοι νόμοι εἰσὶ 'Ηρόδ. 5. 6· ἐπιφανεστάτη χρεία Πολύβ.1.78,11. **3)** ὡς ἐπίθ. θεῶν, τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν, Διὸς κτλ., Συλλ. 'Επιγρ. 1392 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ βασιλέων ἐν τῇ 'Ανατολῇ, π. χ. ἐπὶ τοῦ 'Αντιόχου τῆς Συρίας, Πολύβ. 26.10,1, κτλ. **III** 'Επίρρ. -**νῶς**, Θουκ. 1. 91· συγκρ. -**έστερον**, Μένανδ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2.19· ὑπερθ. -**έστατα**, Θουκ. 5.105.

ἐπιφάνια (ἐξυπ. ἱερά), τά: **1)** τὰ γενέθλια, ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ, 'Επιφ. I. (932B) 336C, II, 828B, Χρυσ. II. 458D, XI, 22B (ἴδε **Θεοφάνια**). **2)** = **Θεοφάνια**, ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ, Γρηγ. Ναζ. II. 561C, Χρυσ. II. (355A) 459B, 'Αποστ. Διατ. 8, 33, κλ.· πρβλ. 'Αθήν. 542E· ἴδε **ἐπιφάνεια** I.

ἐπίφαντος, ον, (ἐπιφαίνομαι) ὁ ἐν φάει ὤν, ὁ ἐν τῷ φωτί, ὁ ζῶν, Σοφ. 'Αντ. 841, πρβλ. Valck Εὐρ. Φοιν. 1349.

ἐπιφαντικῶς, 'Επίρρ., ἐξ ἐπιθ. **ἐπιφαντικός**, σαφῶς, ἐναργῶς, καταφανῶς, Σχόλ. Βασιλικ. ἐκδ. Heimb. τ. 1, σ. 626· ἡ λατινικὴ μετάφρασις ἔχει dilucide.

ἐπιφαρμακεύω, μεταχειρίζομαι φάρμακον εἴς τι, ἀμφ. παρὰ τῷ Μενάνδ. ἐν «"Ηρωϊ» 4.—'Ο Meineke ἔχει: πεφαρμάκευσ' ὦ γλυκύτατ' ἀντὶ ἐπιφαρμάκευσον γλυκύτατ'.

ἐπιφαρμάττω, οὐκ ἀκίνδυνον ἐπιφαρμάσσειν τὰ σπλάγχνα ἤδη πεφαρμαγμένα, νὰ βάλλῃ εἰς αὐτὰ καὶ ἄλλο φάρμακον, ἐνῷ εἶναι ἤδη πεποτισμένα ἐκ φαρμάκων, 'Αχιλλ. Τάτ. 4.16.

ἐπίφᾰσις, εως, ἡ, = **ἐπιφάνεια**, τὸ ἐπιφαίνεσθαι, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 27· ἐξωτερικὴ ὄψις, ἐπ. βασιλικὴ Πολύβ. 4. 77, 3· κατὰ τὴν ἐπίφασιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, Πολύβ.11.27, 8· ἀντίθετον τῷ κατ' ἀλήθειαν, ὁ αὐτ.14. 2, 9· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ κατ' ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 26. 5, 6. **II.** ἔνδειξις, ἐπίδειξις, ἑτοιμότης ἀκριβείας κτλ. ὁ αὐτ. 4.11, 4., 12.11, 4, κτλ.

ἐπιφάσκω, δισχυρίζομαι, ἐπαγγέλλομαι, διαβεβαιῶ, μετ' ἀπαρ., Φίλων παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 388D· προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἐπ. τὸν πλούσιον ὁ αὐτ. 2. 536.

ἐπιφατνίδιος, ον, (φάτνη) ὁ ἐπὶ τῆς φάτνης ἢ παρ' αὐτήν, φορβειὰ Ξεν. 'Ιππ. 5,1.

ἐπιφάτνιος, ον, = τῷ προηγ., Μανασσ.:—«ὁ ἑωσφόρος ἀστὴρ» 'Ησύχ.

ἐπιφαύσκω, = **ἐπιφώσκω**, ἐκλάμπω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης, 'Εβδ. ('Ιὼβ ΚΕ', 5, ΛΑ', 26)· ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ. τύπῳ, αὐτόθι ΜΑ', 9.

ἐπιφαύω, ἐπιλάμπω, τινὶ 'Επιστ. π. 'Εφεσ. ε', 14.

ἐπιφέρνια, τά, προίξ, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. I. 147.

ἐπιφέρω: μέλλ. **ἐποίσω**: ἀόρ. α' **ἐπήνεγκα**· ἀόρ. β' **ἐπήνεγκον**· ἐπιβάλλω, οὔτις ἐμοῦ ζῶντος.. σοὶ.. βαρείας χεῖρας ἐποίσει, «ἐπιβαλεῖ» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 89· ἢ ἁπλῶς, χεῖρας ἐποίσει 'Οδ. Π. 438· οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν "Αρηα 'Ιλ. Γ. 132, πρβλ. Θ. 516, Τ. 318, Ω. 82· οὕτως, ἐπ. δόρυ Αἰσχύλ. Εὐμ. 766· πρβλ. Εὐρ. 'Ικέτ. 1192, 'Αριστοφ. "Ορν. 344· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπιφέρειν τινὶ πόλεμον, κινεῖν, Λατ. bellum inferre, πόλεμον ἀκήρυκτον 'Αθηναίοισι ἐπέφερον, διεξῆγον πόλεμον ἀκήρυκτον, 'Ηρόδ. 5. 81, πρβλ. Θουκ. 1. 141· ὅπλα ὁ αὐτ. 4.16., 7.18· ἐπιφέρω τὸ διάφορόν τισι, φέρω, προξενῶ, διαφωνίαν μεταξὺ αὐτῶν, ὁ αὐτ.7. 55· ἐπ. δίκην, τιμωρίαν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 943D· ἀμοιβήν τινι Πολύβ.1. 84, 10:—ἀπολ., εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις, ἂν οὕτως ἐκτελέσῃς τὴν ἐπίθεσιν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 837. **2)** ἐπιθέτω, ἰδίως θέτω προσφορὰς ἐπὶ τάφου, ἐπ. ἀπαρχὰς Θουκ. 3. 58, πρβλ. 2. 34· τῷ νεκρῷ στέφανον Πλουτ. Περικλ. 36· ταφὴν εἴς τινα 'Απ. 'Εμφυλ.1.73· τὰ ἐπιφερόμενα, αἱ προσφοραί, 'Ισοκρ.189A:—ὡσαύτως, ἐπιθέτω χρώματα, ἀλοιφάς, κτλ., Πλάτ. Σοφ. 251A, 'Επιστ. 354B· ὡσαύτως, ἐπ. τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα, δηλ. ἐφαρμόζειν αὐτά, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 424E. **3)** φέρω ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἐπ. τινὶ αἰτίαν 'Ηρόδ.1. 26, 68 κ. ἀλλ., 'Αντιφῶν 134. 6, Πλάτ. Φαῖδρ. 98A· ἔγκλημα Εὐρ. 'Ορ. 766· μέμψιν 'Αριστοφ. Βάτρ.1253· ψόγον Θουκ. 1. 70· ὡσαύτως, ἐπ. μωρίην, μανίην τινί, ἀποδίδω μωρίαν, κτλ., εἴς τινα, κατηγορῶ τινα ἐπί.., Λατ. exprobare alicui, 'Ηρόδ.1.131., 6. 112· ἀδικίαν Θουκ. 3. 42· τῷ ἀνθρώπῳ.. κακίας καὶ ἀρετὰς Πλάτ. Σοφ. 251E· τὴν Κλεοπάτραν αὐτῷ, ὀνειδίζειν αὐτὸν διὰ τὴν Κλ., Δίων Κ. 50.1· τι ἐπί τινα 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 6. 11, 2. **4)** ἐπιφέρω, φέρω, ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ἐπ. τιμὰν θνατοῖς Πινδ. Ο. 1. 50· ἐλευθερίαν Θουκ. 4. 85· δουλείαν, κτλ., ὁ αὐτ. 3. 56. **5)** προσθέτω, αὐξάνω, ἐπ. τὴν ὑπερβολὴν ὁ αὐτ. 3. 82· ὀργὰς ἐπιφέρω τινί, ὑπηρετῶ εἰς τὰ πάθη του, χαρίζομαι εἰς αὐτόν, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 12, Θουκ. 8. 83, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ. **6)** δίδω ὄνομα εἴς τινα, Λατ. imponere, Πλάτ. Πολιτικ. 307B, Πολ. 596A κ. ἀλλ., 'Αριστ. Ρητ. 3. 6, 7 κ. ἀλλ. **7)** ἐπιφέρω ψῆφον, δίδω ψῆφον, Διον. 'Αλ. 2.14. **II.** Μέσ., φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω ὡς προῖκα, τι Λυσ.153.12, πρβλ. Δημ. 1011. 4, καὶ ἴδε **εἰσφέρω** II. 3· ἐπὶ στρατιωτῶν, σιτία Πλουτ. Σερτ. 13· ὕδωρ Στράβ. 138. **2)** μεταχειρίζομαί τι, τρώγω, 'Ιππ. 85A. **III.** Παθ., ὁρμῶ κατά τινος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο 'Ιλ. Ο. 743, πρβλ. Θουκ. 3. 23, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 19, κτλ.· ἐπὶ πλοίου, φέρομαι, διευθύνομαι ἐναντίον ἑτέρου, 'Ηρόδ. 8. 90· θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρεται, μεγάλη θάλασσα πλήττει τὸ πλοῖον, Ξεν. 'Αν. 5. 8, 20:—λοιδορῶ, ὑβρίζω, 'Ηρόδ. 8. 61:—μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ

πράξω τι, Πολύβ. 29. 9, 5. **2)** ἀποδίδομαι εἴς τινα, ἀδικίας δ' ἐπιφερομένης Θουκ. 3. 42. **3)** φέρομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἡρόδ. 2. 96· ἐπ. ἐπί τι, ἄγομαι εἴς τινα γνώμην, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5, 6. **4)** ἐπέρχομαι, ἐπίκειμαι, ἀπειλῶ, ἐπ. κίνδυνος Πολύβ. 2. 23, 7· κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., προδεικνύειν τὰ ἐπιφερόμενα, τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν, Ἡρόδ. 1. 209, πρβλ. 3.16· ἐπ. κακὰ Ἀντιφῶν 115. 30:—ὡσαύτως, ἁπλῶς ἐπέρχομαι, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι Πλάτ. Φίληβ. 43Α· τὰ ἐπ., τὰ ἑπόμενα (ἐν προφορικῷ ἢ γραπτῷ λόγῳ), Πολύβ. 3. 6, 8. **5)** ἐπὶ φράσεων, ἐφαρμόζομαι, Πλούτ. 2. 41C.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιφερομένους· ὡρμηκότας», καὶ «ἐπιφέρει· προσήκει», καὶ «ἐπιφέρεται· ἀλαζονεύει».

ἐπιφημητήρ, ῆρος, ὁ ἐπευφημῶν, «ἐπιφημητῆρες· εὐφημοῦντες. ἢ ἐπιφωνοῦντες. ἢ συγκατατιθέμενοι» Ἡσύχ.

ἐπίφημι, συγκατατίθεμαι, συναινῶ, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 820F, 1113B· μετοχ. μέσ. ἀορ. **ἐπιφάμενος** παρ' Ἡσυχ. ἐν λ.

ἐπιφημίζω, προφέρω ἢ προλέγω δυσοιώνους λέξεις περὶ τοῦ μέλλοντος, ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο (Μέσ.) Ἡρόδ. 3.124, ἴδε Εὐστ. εἰς Ἰλ. 28, 27· ἐπ. τινὶ πολλὰ καὶ ἄτοπα Δίων Κ. 39. 39. **2)** ὑπισχνοῦμαι κατὰ μαντείαν τινά, κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα .. ἐκδώσειν Εὐρ. Ι. Α.130· ἡ ἐκ παιδὸς ἐπιφημισθεῖσα τῷ ἀνδρὶ ἑβδόμη ὑπατεία (ἐπὶ τοῦ Μαρίου) Ἀππ. Ἐμφυλ.1. 61· πρβλ. **ἐπιφήμισμα, ἐπιφημισμός, φήμη**. **II.** ἀποδίδω τι εἴς τινα, ἑκάστῃ μοίρᾳ θεὸν Πλάτ. Νόμ.771D· [τούτοις] ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπ. Δημ. 495.10 (ἔνθα ἴδε Wolf.)· συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπ. τὸ δαιμόνιον Πλουτ. Ποπλ. 23· ὀνομά τινι Δίων Κ. 54. 33, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 187:—Παθ., θεοῖς .. παῖδες ἐπεφημίσθησαν Δίων Κ. 44. 37· ὅσα θεῖα Ἐλευσῖνι ἐπιφημίζεται Ἀριστείδ. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διατείνομαι ὅτι .., τὴν ἔξω φορὰν ἐπεφήμισεν εἶναι Πλάτ. Τίμ. 36C· αὐτὸν Ἀσκληπιοῦ θεράποντα εἶναι Αἰλ. π. Ζ. 8. 12· πολλὰ ἐπ. αὐτῷ δηλοῦν [τὴν ἔλαφον] Πλουτ. Σερτ. 11. **III.** καλῶ τι οὕτως ἢ δίδω εἰς αὐτὸ τοιοῦτον ὄνομα διὰ τὸν δεῖνα λόγον, τἀγαθὸν ἐπ. λυσιτελοῦν Πλάτ. Κρατ. 417C, πρβλ. Τίμ.73C. **IV.** παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ἀφιερώνω τι εἴς τινα θεόν, Λουκ. Θεσ.10· Ἄρεως παῖδας ἐπ. τινὰς Στράβ. 250· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. 275, Πλουτ. Κάμιλλ. 7, κτλ.—Ἡ λέξις **συνηθέστατα εἶναι** ἐν χρήσει ἐν σχέσει πρὸς θεότητα καὶ συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **ἐπευφημέω ἢ -ίζω**, Λοβεκ. Φρύν. 596.

ἐπιφήμισμα, τό, οἰώνισμα· ἐπὶ κακοῦ οἰωνοῦ, Θουκ.7.75· ἐπὶ ἀγαθοῦ οἰωνίσματος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ.7. 5, 2, κτλ.

ἐπιφημισμός, ὁ, τὸ ἐπιφημίζειν ἢ ἀφιεροῦν τι εἴς θεόν τινα δι' ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ποταμῶν Εὐρώτα καὶ Ἀλφειοῦ, οὓς οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ ἄλλους ποταμοὺς ἐθεοποίουν, Στράβ.275.

ἐπιφθάνω, φθάνω πρῶτος, προφθάνω, μετοχ. ἀορ. **ἐπιφθάς**, τρῶσεν ἐπιφθὰς Βατραχομ. 213. — Μέσ., **ἐπιφθασάμενος**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει **αἴξ οὐρανία** ἐν τέλει.

ἐπιφθέγγομαι: μέλλ. **-γξομαι**: Ἀποθ., φθέγγομαι μετά τινα, Λατ. accinere, ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα Αἰσχύλ. Χο. 457· λέγω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Πλάτ. Φίληβ. 18D· ἐπιφθέγγομαί τι πᾶσι πράγμασι, ἐπαναλαμβάνω τι μετὰ ἕκαστον συμβάν, Πλούτ. 2. 436C, πρβλ.150D· τι ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ποπλ. 14. **2)** ἁπλῶς, φθέγγομαι, προφέρω, Πλάτ. Κρατ. 383Α· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 257C. **II.** ἐπιλέγω, ἐπιβοῶ, καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο λέγων, ἔξω Χριστιανούς, τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους Λουκ. Ἀλέξ. 38.

ἐπίφθεγμα, τό, πᾶν ὅ,τι προφέρεται ἐναντίον τινός, ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, ἀπειλή, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ.140, 23, Εὐσ. Ἀποσπασμάτ. σ. 142, 29, κλ. **II.** ἐπιφώνημα, ὡς τὸ ὤμοι ἐγὼ Ἀπολλ. Δ. περὶ Ἐπιρρ. 537,10· κλητικὸν ἐπίφθεγμα τὸ ὦ ὁ αὐτ. περὶ Συντ. 52, 26· παιωνικὸν ἐπίφθεγμα Ἀθήν. 696F. **III.** ἡ προσθήκη χορικῆς ᾠδῆς, ἥτις ὡσαύτως καλεῖται καὶ ἐπιφθεγματικὸν [σύστημα], «ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια ὡς πρὸς τὸν νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ **πρόσκειται**» Ἡφαιστ. 130, «τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐπῳδὸς ... ἀλλὰ καλεῖται **σύστημα ἐπιφθεγματικὸν**» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 338.

ἐπιφθεγματικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίφθεγμα (ἴδε ἐπίφθεγμα III).

ἐπίφθεγξις, εως, ἡ, ἐπιβόησις, ἐπιφώνησις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ.704.

ἐπιφθίνω, φθίνω, φθείρομαι ἐπί τινος, λείριά τε στήλησιν ἐπιφθίνοντα καμόντων, φθίνοντα ἐπὶ στήλαις τῶν θανόντων, Νίκανδρος παρ' Ἀθην. 684D.

ἐπιφθονέω, ἀποκρούω τινά, δὲν θέλω νὰ πράξῃ τι, ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις (ἐνν. ἆσσον ἴμεν) Ὀδ. Λ. 149. **II.** τρέφω μῖσος ἐναντίον τινός, τινὶ Ἡρόδ. 9. 79.—Παθ., ζηλοφθονοῦμαι, Διον. Ἁλ. 9. 43.

ἐπίφθονος, ον, ὑποκείμενος εἰς φθόνον, μισητός, πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται, μισοῦνται ὑπὸ τῶν θεῶν, Ἡρόδ. 4. 205· ὁ διεγείρων τὸν φθόνον, μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει, μηδὲ καθίστα τὴν διάβασίν μου ἐπίφθονον στρώσασα τὴν ὁδὸν διὰ πέπλων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 921· τινι Εὐρ. Μήδ. 304, Ἱκέτ. 893· εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν Θουκ.7.77· πενία ἥκιστα ἐπ. Ξεν. Συμπ. 3, 9· ἐπιφθονώτεραι (ἐνν. αἱ ἐμαὶ διατριβαί) Πλάτ. Ἀπολ. 37D, πρβλ. Πολ. 502D· ἐπίφθονόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἄξιον φθόνου, ἀξιομίσητον, Ἡρόδ.7.139, Ἀριστοφ. Ἱππ.1274:—**τὸ ἐπίφθονον**, φθόνος, τὸ ἐπ. λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις Θουκ.2.64. **2)** ἐνεργ., ὁ ἔχων μῖσος ἢ φθόνον ἐναντίον τινός, οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 135· ἀπολ., ἐπιβλαβής, ὁ αὐτ. Εὐμ. 376· τὸ θεῖον .. ἐπίφθονον = φθονερὸν (παρ' Ἡροδ.) Ἀππ. Ἐμφυλ. 8. 59. **II.** Ἐπίρρ., ἐπιφθόνως διακεῖσθαί τινι, φθονεῖσθαι ὑπό τινος, Θουκ. 1. 75· ἐπ. διαπράξασθαί τι, κατὰ τρόπον μισητόν, ἢ (ἐνεργ.) μὲ τρόπον ἱκανοποιοῦντα τὸν φθόνον του, ὁ αὐτ. 3. 82 ἐν τέλ.· ἥκιστα ἐπ., μετ' ἐλαχίστου φθόνου, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 37. **2)** ἐπ. ἔχειν πρός τινα, διατελεῖν ἐν καταστάσει ἔχθρας πρός τινα, αὐτόθι 3. 3, 10., 8. 2, 28.

ἐπίφθορος, ον, (φθορὰ) φθοροποιός, φάρμακον Πολυδ. Ε', 132.

ἐπιφθύζω, Δωρ. **ἐπιφθύσδω**, = **ἐπιπτύω**, πτύω διὰ νὰ ἀποφύγω τὴν ἐπίδρασιν μαγείας ἢ γοητείας, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν αἱ γραῖαι, Λατ. despuere, Θεόκρ.7.127, πρβλ. Tibull.1. 2, 54· ἀλλὰ παρὰ Θεοκρ. 2. 62 ἡ ἔννοια φαίνεται κἄπως διάφορος. Ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ἐπιφθύσδοισα, ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα. [ἀντὶ τοῦ μετὰ ψιθυρισμοῦ ἐπιπτύουσα]».

Ἐπιφί, ὄνομα Αἰγυπτ. μηνός, = **πάναιμος**, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. ς', 38), Πλούτ. 2. 312B, κλ.

ἐπιφιλονεικέω, φιλονεικῶ ἐναντίον τινός, ἢ προσέτι, Χρυσ. II. 142B.

ἐπιφιλοπονέομαι, Ἀποθ., καταγίνομαι φιλοπόνως εἴς τι, θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει τι ἡ γῆ Ξεν. Οἰκ. 5, 5.

ἐπίφλεβος, ον, (φλὲψ) ἔχων τὰς φλέβας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἔχων αὐτὰς ἐξεχούσας ὑπεράνω τῆς ἐπιφ., Ἱππ. 1180G, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ.1.11,12.

ἐπιφλεβοτομέω, φλεβοτομῶ προσέτι, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. II. 41,7.

ἐπιφλεγής, ές, (φλέγω) φλογώδης, πυρώδης, χρῶμα Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 34.

ἐπίφλεγμα, τό, φλόγωσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 362.

ἐπιφλεγμαίνω, ὑποφέρω ἐκ μεσολαβούσης φλογώσεως, Ἱππ. π. Ἀγμ.776, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.10.7, 6.

ἐπιφλεγμονέομαι, = **ἐπιφλεγμαίνω**, Ἀλεξ. Τραλλ. 2. σ.125.

ἐπιφλέγω: μέλλ. -ξω, κατακαίω, πῦρ .. ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην Ἰλ. Β. 455· ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ [νεκρὸν] .. πῦρ Ψ. 52· ἐπὶ ἐχθροῦ, πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον Ἡρόδ. 8. 32· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐπ. ἀκτίνεσσιν Διον. Περιηγ. 1110 ἐπ. τὴν πόλιν, πυρπολεῖν αὐτήν, Θουκ. 2. 77.—Παθ., Νικ. Θ. 188. **2)** μεταφ., ἐξάπτω, παροτρύνω, προτρέπω, σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 395 δι' ἔρωτος, Λαῒς ἐπ. τὴν Ἑλλάδα Πλούτ. 2.767F, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κάτ. Πρεσβ. 1, Αἰλ. π. Ζ. 15. 9.—Παθ., Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 34. **3)** μεταφ. ὡσαύτως, καθιστῶ τινα ἔνδοξον, Λατ. illustrare, ἐπ. πόλιν ἀοιδαῖς Πινδ. Ο. 9. 34. **II.** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καίω ἰσχυρῶς, εἶμαι καυστικός, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος ὥσπερ νῦν τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ Λουκ. Ἀνάχ. 25, Δίων Κ. 59. 7·—μεταφ., εἶμαι λαμπρός, Πίνδ. Π. 11. 69.

ἐπιφλόγισμα, τό, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἐπιφλογίζω**), μέρος πεφλογισμένον, πεφλογισμένον ἐξάνθημα, Ἱππ. Ἀφ.1053. Ὁ Ἐρωτιαν. (σ. 388) ἑρμηνεύων τὴν λέξιν φῷδες λέγει: «καλοῦσι δὲ φῷδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι στρογγύλα ἐπιφλογίσματα».

ἐπιφλογώδης, ες, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ὡσεὶ πεφλογισμένην, ἐπιφλογώδεσιν ἐξερύθροισι χρώμασι Ἱππ. 191H, ἔνθα ἴσως γραπτέον ἐπὶ φλογώδεσι.

ἐπιφλυγμός, ὁ, ἀνάβλυσις ὕδατος, Ἀκύλ. Γέν. Β', 6, πρβλ. **ἐπιβλυγμός**.

ἐπιφλύζω, = **ἐπιφλέγω**, ἀμεταβάτως, Σωφρόνιος 3681C.

ἐπιφλυκταινόομαι, Παθ., ἔχω φλυκταίνας, ἐξανθήματα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, Ἱππ. 1127B.

ἐπιφλύω [ῡ], φλυαρῶ, λοιδορῶ, τινὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 481.

ἐπίφοβος, ον, φοβερός, τρομερός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1152· φόβου πρόξενος, Πλουτ. Πύρρ.7. **II.** Παθ., ὁ ἠρέμα φοβούμενος, δειλός, Γαλην. τ.19. σ.707, 3:—Ἐπίρρ. **ἐπιφόβως** Ἀππ. Σύρ.19.

ἐπιφοινικίζω, λαμβάνω χρῶμα φοινικοῦν, κοκκινίζω, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 5.17, Θεόφρ. π. Χρωμ. 32.

ἐπιφοινίσσω, καθιστῶ τι φοινικοῦν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κοκκινίζω αὐτό, Λουκ. Ἔρωτες 41. **II.** ἀμεταβ., κλίνω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα, εἶμαι ὑπέρυθρος, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6.1.10· ὅπως ἐν τῷ Παθ., Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 36.

ἐπιφοιτάω, Ἰων. -έω, μεταβαίνω που συχνά, συχνάζω, πλεῦνος δὲ ἀεὶ γινομένου τοῦ ἐπιφοιτέοντος, ἀντὶ πλεύνων δὲ ἀεὶ γινομένων τῶν ἐπιφοιτεόντων, τῶν προσερχομένων νὰ δικασθῶσιν, Ἡρόδ. 1. 97., 9. 28· ὁ ἐπιφοιτέων κέραμος, τὰ ἀεὶ εἰσαγόμενα ἀγγεῖα οἴνου, ὁ αὐτ. 3. 6· ἐπ. ἐς.., περιέρχομαι εἰς διάφορα μέρη, Θουκ. 1. 135· ὥστε τὴν γῆν δῃοῦν ἐπιφοιτῶντες, ὥστε εἰσβάλλοντες νὰ δῃῶμεν τὴν γῆν, αὐτόθι 81. **2)** μετὰ δοτ. προσ., σπάνιος ἐπιφοιτᾷ σφι, σπανίως ἐπισκέπτεται αὐτούς, περὶ τοῦ ἱεροῦ πτηνοῦ τῶν Αἰγυπτίων φοίνικος, Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. Λουκ. Ἐρωτ. 9. **3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπὶ ὀνείρων, φῄς τοι.. ἐπιφοιτᾶν ὄνειρον θεοῦ τινος πομπῇ Ἡρόδ. 7. 16, πρβλ. 15. 16· ἐπὶ νόσου, ἐπανέρχομαι, Ἱππ. 169C, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· ἐπεφοίτα πανταχόσε, μετέβαινε πανταχοῦ, Πλουτ. Ἀντ. 65.

ἐπιφοίτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπέρχεσθαι εἴς τινα· ἰδίως ἐπὶ θεοῦ, ἔμπνευσις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

ἐπίφοιτος, ον, ὁ ἐπιφοιτῶν, ὁ ἐπερχόμενος, τινὶ Μανέθ. 4. 83.

ἐπιφορά, ἡ, (ἐπιφέρω) τὸ ἐπιφέρειν τι εἴς τι ἢ ἐπί τι, ἐντεῦθεν, **1)** προσθήκη τις γινομένη εἰς τὸν μισθόν τινος, Θουκ. 6. 31, Διόδ. 17. 94· προσθήκη συντελοῦσα εἴς τι, ἡ ἔξωθεν ἐπ. τῆς εὐδαιμονίας Πολύβ. 5. 90, 4. **2)** τὸ ἐπιφέρειν, ἐπιβάλλειν, ἐπιβολή, ὀνομάτων Πλάτ. Κράτ. 430D, Νόμ. 944B. **3)** προσθήκη, δευτέρα σειρὰ φαγητῶν [ἐπὶ δείπνου], Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 1. 58· πρβλ. **ἐπιφόρημα**. **II.** (ἐκ τοῦ Παθ.) προσφορὰ γινομένη ἐπὶ τοῦ τάφου, Πλουτ. Νουμ. 22. **2)** αἰφνίδιος προσβολή, ὁρμή, βία, Λατ. impetus, Πολύβ. 6. 55, 2, κτλ.· ἐπ. ὄμβρων, χειμῶνος, δακρύων, αἰφνίδιος βροχή, αἰφνίδια δάκρυα, ὁ αὐτ. 4. 41, 7, κτλ.· ἐπ. ἀνέμων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 11· ἡ ἐπίθεσις ῥήτορος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀπολογία**, Φιλόστρ. 542· ἡ τῆς αἰσθήσεως ἐπ., προσοχή, Πλούτ. 2. 1144b. **3)** ἐπ. ῥευμάτων, ἐπιρροὴ ὑγρῶν, Λατ. epiphora, αὐτόθι 102A, Γαλην. τ. 13. σ. 439C. **III.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἡ δευτέρα πρότασις ἔν τινι περιόδῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀρχή**, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 20· ἐν τῇ λογικῇ, τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ ἢ ὑποθέσεώς τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 301.

ἐπιφορβέω, (φέρβω) τρέφω· ἀλλ' ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 105, βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς, ὀρθότερον εἶναι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὑπερσ. τοῦ φέρβω.

ἐπιφορέω = ἐπιφέρω, ἐπισωρεύω, ἐπιπολῆς τῶν ξύλων χοῦν γῆς ἐπ. Ἡρόδ. 4. 201, πρβλ. 8. 28· ἐπὶ τὸν ἅλα γῆν ἐπιφορέοντες, οὕτω σπείρουσι ὁ αὐτ. 4. 183· ὕλην ἐπεφόρησαν 7. 36· γῆν Ἀριστοφ. Εἰρ. 167, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· λίθους ἄνωθεν Ἀριστ. Εἰρ. 224. **2)** συλλαμβάνω ἢ ἔχω ἐν γαστρί, Σύνοδ. Ἀγκύρ. 25.

ἐπιφόρημα, τό, ἐν τῷ πληθ., πρόσθετα ἐδέσματα, τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον, Ἡρόδ. 1. 133, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 610, Ἄρχιππ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 4 (παρ' Ἀθην. 640F)· ἐν τῷ ἑνικῷ, Λουκ. Λεξιφ. 8, ἴδε ἐν λ. **Ἄβυδος**. **2)** προσφορὰ ἐπὶ τοῦ τάφου, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 122 (27).

ἐπιφόρησις, εως, ἡ, ἐπισώρευσις, κόνεως Εὐστ. Πονημάτ. 321. 33.

ἐπιφορικός, ή, όν, (ἐπιφορὰ) σφοδρός, δεινός, ἐπὶ ὕφους λόγου, Ῥήτορες. **2)** ἐν τῇ γραμμ. = **συλλογιστικός**, περὶ τῶν συνδέσμ., **ἄρα, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν**, κτλ., Ἀπολλ. Δ. π. Συνδ. 494, 13, 519, 20.

ἐπίφορος, ον, (ἐπιφέρω) φέρων πρός τι μέρος, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς [τὴν πόλιν] Θουκ. 3. 74, πρβλ. 2. 77· εὐνοϊκός, οὔριος, ἐπὶ ἀνέμων, Παυσ. 8. 28, 4· ἐπιφορώτατος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 813. **II.** διατεθειμένος, ἔχων κλίσιν νά, ἐπίφορος ῥέπειν πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· ἁρμόδιος, κατάλληλος, εἴς τι Λογγῖν. 5. 1· ἀπολ., λάγνος, ἀκόλαστος, Ἱππ. 1280. 23.—Ἐπίρρ. ἐπιφόρως ἔχειν πρός τι Στράβ. 553. **2)** ἐπὶ ἐδάφους, κατωφερής, Λατ. acclivis, Πλουτ. Φλαμιν. 8. **III.** ἔγκυος, Ἱππ. Προρρ. 75· ἐπίτεξ, Ξεν. Κύρ. 7. 2· «ἐπίφορος· τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα» Ἡσύχ.: ἐπὶ φυτῶν, ἔτι τὸ μὲν μετοπωρινὸν ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8.

ἐπιφορτίζω, φορτίζω, φορτώνω ἐπάνω εἴς τι, ἀσκοὺς ἐπιφορτίσαντες ὕδατος Ἰωσήπου κατὰ Ἀπ. 2. 8.—Μέσ., Ξεν. Ἱππ. 5, 2. **2)** μεταφ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, γίνομαι φορτικός, τινὶ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 379.

ἐπιφορτώματα, τά, δηλ. τὰ μείζονα τοῦ δέοντος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 480, ἔκδ. Β.

ἐπίφραγμα, τό, (ἐπιφράσσω) κάλυμμα, σκέπασμα, Ἥρων Πνευμ. 157.

ἐπιφραδέως, (ἐπιφράζομαι), Ἐπίρρ., **ἐπιμελῶς**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1134, Γ. 83: — συγκρ. **ἐπιφραδέστερον**, «ἐπιφραδέστερον· συντομώτερον, συνετώτερον» Ἡσύχ.

ἐπιφράδμων· «ψευδολόγος» Ἡσύχ.

ἐπιφράζω, φράζω, λέγω προσέτι, Ἡρόδ. 1. 179, ἔνθα ὁ Βεκκ. ἔτι φράσαι· (περὶ τοῦ ἐπέφραδε ἴδε ἐν λ. φράζω). **II.** ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ **Μέσ.**, κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀόρ. καὶ (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας) παθ. **ἐπεφράσθην**: **1)** μετ' ἀπαρ., σκέπτομαι νὰ κάμω, μοὶ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ.., οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, «ἐπεφράσθης, ἐβουλεύσω, ἐπενόησας» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 183· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ'.., ἐξελάσαι δόρυ, «ἐπεφράσατο, ἐνενόησεν, ἐνεθυμήθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 665. **2)** μετ' αἰτ., σκέπτομαι περί τινος, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον Ὀδ. Ο. 444· κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην Ἡσ. Θ. 160· ἐπιφράζεται τοιάδε Ἡρόδ. 6. 61, πρβλ. 1. 48· γάμον Θεόκρ. 22. 166: — ἀπολ., ὧδε ἐπιφρασθείς, καταλήξας εἰς τοῦτο τὸ συμπέρασμα, Ἡρόδ. 4. 200· ἐπιφρασθεῖσα αὐτή, σκεφθεῖσα αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δι' ἰδίας ἐπινοίας, ὁ αὐτ. 7. 239. **3)** παρατηρῶ, Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν, «τὸ ἐφράσατο καὶ τὸ ἐνόησεν ἐκ παραλλήλου τὸν αὐτὸν ἔχει νοῦν» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 94, 533· ἑπομένου τοῦ **ὅσον**.., Ἰλ. Φ. 410· ὅτι.. Ἀρρ., κτλ.· ἐπ. κατὰ θυμὸν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 402· ἀναγνωρίζω, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοὶ Ὀδ. Σ. 94· λαμβάνω γνῶσίν τινος, ὡς.. ἐπιφρασσαίατο βουλήν, «καὶ τὴν βουλὴν γνοῖεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 282, πρβλ. Ν. 741· ὅκως δὲ οὗτος Μήδων ἄποικοι γεγόνασι ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω ἐπιφράσασθαι, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω, Ἡρόδ. 5. 9.

ἐπίφραξις, εως, ἡ, ἡ παρέμπτωσις τῆς γῆς ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης, Πλούτ. 2. 891E.

ἐπιφράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**· φράττω, κλείω, ταύτην [τὴν εἴσοδον] ἐπιφράξαντες τῇ ὕλῃ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 3, 2· πόρους Νικ. Ἀλεξιφ. 285: — Μέσ., καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ ἂν διὰ κηροῦ ἐπιφράξῃς τὰ ὦτά σου, Λουκ. Εἰκ. 14, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 150E.—Παθ., τοῦ στομίου τοῦ περὶ τὸν τροχὸν ἐπιφραττομένου Πλούτ. 2. 891E.

ἐπίφρενα· «ὑποχόνδρια» Ἡσύχ.

ἐπίφρικτος, η, ον, ἔχων τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιφρίκτην φολίδεσσι, δηλ. ἐπιφρίσσουσαν, Νικ. Θ. 157.

ἐπιφρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἔχω τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ὡς τὸ Λατ. horrere, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 98D, Διον. Περιηγ. 443· ἰδίως ἐπὶ ὕδατος, νέποδες.. ἐπιφρίσσουσι γαλήνη, ἐγείρουσιν ἠρέμα κυματίδια ἐπὶ τῆς γαληνίου θαλάσσης, Ὀππ. Κυν. 1. 384, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1147, Πολυδ. Α', 106.

ἐπιφρονέω, εἶμαι εὐφυής, ἔξυπνος· μόνον κατὰ μετοχ. θηλ. ἐπιφρονέουσα = ἐπίφρων Ὀδ. Τ. 385, μόλον ὅτι ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. 424B θέτει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἐπικλείουσι**, λέγων, ὡς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσιν ἄνθρωποι, κτλ.

ἐπιφροσύνη, ἡ, (ἐπίφρων) φρόνησις, σύνεσις, εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη Ὀδ. Ε. 437· ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι Τ. 22· παρατήρησις, Ἄρατ. 762, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 659· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Φίλωνι, Ἰωσήπῳ, κλ.

ἐπίφρουρος, ον, ὁ φρουρῶν ὑπεράνω τινός, μεταφ., ἐπικείμενος, ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ Εὐρ. Ὀρ. 1575.

ἐπίφρων, ον, (φρὴν) φρόνιμος, συνετός, οἵ τε (οἱ θεοὶ) δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα Ὀδ. Ψ. 12· αἰχμητὴν.. καὶ ἐπίφρονα βουλήν, συνετὸν ἐν βουλῇ, Π. 242· ὡσαύτως, βουλή, μῆτις ἐπίφρων Γ. 128, Τ. 326, Ἡσ., (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.).—Λέξις Ἐπικὴ ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Βακχυλ. 16. 25 (ἔκδ. Kenyon)· πρβλ. **εὔφρων**.

ἐπιφύλαξ, ᾰκος, ὁ, = **φύλαξ**, Λόγγος 1. 21.

ἐπιφῠλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, φυλάττω, περιμένω, πλοῦν ἐπιφυλαττέτω, ἂς περιμένῃ διὰ πλοῖον ν' ἀποπλεύσῃ, Πλάτ. Νόμ. 866D.

ἐπιφύλιος, ον, (φυλὴ) διανενεμημένος εἰς τὰς φυλάς, χθὼν Εὐρ. Ἴων 1577.

ἐπιφυλλίζω, καρπολογῶ σταφυλὰς ἐν ἀμπέλῳ· μεταφ., ἀναζητῶ ἐπιμελῶς, Ἑβδ. (Θρῆνοι Α', 22, Β', 20), Νικήτ. Χρον. 121A.

ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον): **ἐπιφυλλίδες**, αἱ, τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπολειφθέντα ἐπὶ τῶν κλημάτων μικρὰ βοτρύδια, κοινῶς «ἐπανωστάφυλα», Ἀνθ. Π. 6. 191, Διοσκ. 4. 144, Ἑβδ. (Θρῆνοι Β', 20)· ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 92 καλεῖ τοὺς μηδαμινοὺς καὶ ἀναξίους ποιητὰς ἐπιφυλλίδας, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ. Διον. Ἁλ. ἐν Ῥητορ. 10, 18.

ἐπι-φυλλό-καρπος, ον, ἔχων καρποὺς ἐπὶ τῶν φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8.

ἐπίφῠσις, εως, ἡ, (ἐπιφύω) ἔκφυσις ἐπὶ τοῦ δέρματος ἢ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος, σάρκωμα, ἐπ. βλεφάρων = σῦκον II, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085· ἐπ. σαρκός, ἐπὶ σαρκὸς καλυπτούσης τὸ ὀστοῦν, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 752· χονδρίου ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 810· ἡ ἐπ. τοῦ δέρματος, οἷαι αἱ τῶν ἰχθύων λεπίδες, Ἀθήν. 357C. **2)** ἐπίφυσις ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀστοῦ χρησιμεύουσα πρὸς τὴν ἄρθρωσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796· διακρινόμενον ἀπὸ τῆς λεγομένης ἀποφύσεως, καθ' ὅσον κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν εἶναι ἴδιον μικρὸν ὀστοῦν συνδεόμενον μετὰ τοῦ μεγάλου διὰ χόνδρου, ἐνῷ κατὰ τὴν ἀκμαίαν ἡλικίαν τὰ δύο συγχωνεύονται εἰς ἓν συνεχὲς ὀστοῦν.

ἐπιφῠτεύω, φυτεύω ἐπάνω ἢ ὑπεράνω τινός, μεταφ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 168.

ἐπιφύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ]: φύω ἐπί τι ἢ προσέτι, Θεοφρ. π. Φυτ.

Ἱστ. 1. 9, 3. **II.** Παθ. μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ. **ἐπέφυν, ἐπιπέφυκα**· [τῷ σήματι] ἐπιπέφυκε ἐλαίη, ἐφύτρωσεν ἐπὶ τοῦ σ., Ἡρόδ. 4. 34· ἰδίως ὡς ἔκφυσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 9, κ. ἀλλ.· ταῖς ψυχαῖς ἐπ. μελανίαι Πολύβ. 1. 81, 7:— ἐντεῦθεν, ἐμμένω, εἶμαι στενῶς προσκεκολλημένος εἴς τι (πρβλ. ἐμφύω), ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ὁ αὐτ. 12. 11, 6· ἰδίως ἐπὶ κυνῶν, ἐπ. τοῖς θηρίοις, ἐπιμένειν διώκειν, κατὰ πόδας, Πλουτ. Λούκουλλ. 1· μεταφ., προσκολλῶμαι, τοῖς πλείστοις.. οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν Πλάτ. Νόμ. 937D· τοῖς ἀγαθοῖς Πλούτ. 2. 6C: προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινι αὐτόθι 507C. **2)** γεννῶμαι κατόπιν, Πλουτ. Κλεομ. 16.

ἐπιφωνέω, πλησιάζω εἴς τι μέρος φωνῶν, μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην ἱεράν Σοφ. Ο. Κ. 1762, πρβλ. Ἀρισταίν. 1. 14: ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἀποσπ. Ὁμ. 42. **2)** ἐπιφωνῶ, λέγω τι περί τινος ἢ ἀναφερόμενος εἴς τι, ὦ Ἡγησίας ὁ Μάγνης ἐπιπεφώνηκεν ἐπιφώνημα κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον Πλουτ. Ἀλέξ. 3· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλῳ 39· ἐφαρμόζω εἴς τινα, τινί τι Ἀθήν. 178E. **3)** προσφωνῶ, τινί τι Πλουτ. Πομπ. 4. **4)** συναινῶ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 36.

ἐπιφώνημα, τό, ἀστεῖος λόγος, Πλουτ. Ἀλέξ. 3. **2)** ἐν τῇ Ρητορ., τελειωτικὴ πρότασις περιέχουσα τὸ συμπέρασμα ἢ τὴν ἠθικὴν ἐφαρμογήν, Διον. Ἀλ. Ρητορ. 10. 18, Δημήτρ. Φαλ. 106, 109, Κυντιλ. 8. 5, 11. **3)** παρὰ Γραμμ. ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡσύχ. ἐν λέξει **κόγξ**.

ἐπιφωνηματικός, ή, όν, ἔχων φύσιν ἐπιφωνήματος (2), Εὐστ. 1038. 38.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Δημήτρ. Φαλ. 109.

ἐπιφωνημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπιφώνημα**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 31.

ἐπιφώνησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιφωνεῖν, κραυγή, Πλουτ. Πομπ. 4.

ἐπιφωνητής, ὁ, ὁ ἐπιφωνῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξει **λιγύς**.

ἐπιφωράω: μέλλ. **-άσω**, ἀνακαλύπτω ἔν τινι πράγματι, διακρίνω, Συνέσ. 292B.

ἐπιφώσκω, ὡς τὸ **ἐπιφαύσκω**, προβαίνω πρὸς τὸ λυκαυγές, καὶ σάββατον ἐπέφωσκε, ἐξημέρωνε σάββατον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 54, κατὰ Ματθ. κη', 1· ἐπιφωσκούσης τῆς ὀγδόης Συλλ. Ἐπιγρ. 9119. **II.** μεταβ., κάμνω τι νὰ ἐκπέμπῃ (φῶς), φέγγος Ποιητ. Βοταν. 25.

ἐπιφωτίζω, φωτίζω, ἐπιπεφώτισταί μου ὁ νοῦς Ἑρμ. Τρισμ.

ἐπιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) = **φωτισμός**, Πλούτ. 2. 936B.

ἐπιχαίνω, μεταγ. τύπος τοῦ **ἐπιχάσκω**, ἐπικεχηνότες τῷ χρυσίῳ Λουκ. Τίμ. 18, περὶ Θυσ. 9 κ. ἀλλ. **II.** = **ἐγχαίνω**, ἐπεγγελῶ, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιχάνῃ**.

ἐπιχαιρ-άγᾰθος, ον, ὁ τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιχαίρων, σχηματισθὲν ὡς ἀντίθετον τῷ **ἐπιχαιρεκάκος**, Ἐρατοσθ. παρὰ Στράβ. 61.

ἐπιχαιρεκᾰκέω, μετὰ χαιρεκακίας εὐφραίνομαι ἐπί τινι, τῷ πταίσματί τινος Φωτ. Ἐπ. 295. 30.

ἐπιχαιρεκᾰκία, ἡ, χαρὰ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 18., 2. 7, 15.

ἐπιχαιρέ-κᾰκος, ον, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς, Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀδήλ. 8, Ἄλεξις ἐν «Διαπλεούσαις» 1, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 15, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐπιχαιρεκάκως** Νικ. Δαβ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 38, σ. 813.

ἐπιχαιρεσί-κᾰκος, ον, = τῷ προηγ., Εὐσ. V. 93B, ἴδε Λοβεκκ. Φρύν. 770.

ἐπιχαιρησίκακος, = τῷ προηγ., Ὠριγέν. I. 420A, 508A.

ἐπιχαιρησικάκως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., Διδ. Ἀλ. 1177D.

ἐπιχαίρω, χαίρω ἐπί τινι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς, μετὰ δοτ. πράγμ., κακοῖς τοῖς τοῦδε Σοφ. Αἴ. 961· ἀτυχίαις τῶν πέλας Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 127, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 20· μετὰ δοτ. προσ., Δημ. 558 ἐν τέλει· τινὶ τεθνηκότι Πλουτ. Εὐμ. 2· ἀπολ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1015, Δημ. 126. 19, καὶ μέσ. ἀόρ. ἐπεχήρατο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 55. **2)** σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐπιχαρῆναι (ἀόρ. 6' παθ.) χαίρω ἐπὶ τῇ χαρᾷ ἑτέρου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 314· μετ' αἰτ., σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Σοφ. Αἴ. 136· πρβλ. Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1549.

ἐπιχᾰλαζάω, ῥίπτω χάλαζαν ἐπί τινος, μεταφ. πετροβολῶ, ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθών, ... ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; Λουκ. Τίμ. 58.

ἐπιχᾰλᾰρός, ά, όν, (ἐν τῷ Θ. Στ. **ἐπιχάλαρος**), κάπως χαλαρός, (ἐπιδέσει) ἐπιχαλαρωτέρη Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 817.

ἐπιχᾰλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], χαλαρώνω, τὸ καλώδιον Πολύβ. 34. 3, 5· δεσμὸν Λουκ. Ἑρμότ. 3. **II.** ἀμεταβ., ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, σὺ μὲν θράσυς τε καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς Αἰσχύλ. Πρ. 179.

ἐπιχαλεπαίνω, χαλεπαίνω ἐπί τινι, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπαλαστήσασα**.

ἐπιχαλκεύω, χαλκεύω, κατασκευάζω τι σφυρηλατῶν ἐπὶ ἄκμονος, κἀπιχαλκεύει μύδρους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297· μεταφ., μεταβάλλω τινά, ὡς διὰ σφυρηλατήσεως, πρὸς τὸν σκοπόν μου, τὸν πλάττω κατὰ τὴν θέλησίν μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 422, Ἀριστ. Ρητ. 3. 19, 1. **II.** Παθ., λεπίδες δ' αὐταῖς ἦσαν ἐπικεχαλκευμέναι πανταχόθεν χρυσαῖ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 3.

ἐπιχαλκῖται· «ὁπλῖται» Ἡσύχ.

ἐπίχαλκος, ον, κεχαλκωμένος διὰ χαλκοῦ, χάλκινος, ἀσπὶς Ἡρόδ. 4. 200, Ἀριστοφ. Σφ. 18· **ἐπίχαλκος** (ἐξυπ. ἀσπίς), ἡ, τὸ μὲν δόρυ μετὰ τῆς ἐπιχάλκου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβαλεν Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπίχαλκος ἀσπίς· ἔχει γὰρ χαλκῆν τὴν ἐπιβολήν»·— **ἐπίχαλκον, τό**, καθ' Ἡσύχ.: «τὸ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορβειάν, οἱονεὶ ἐπιστομίδα».

ἐπιχάραγμα, τό, τὸ ἐπιχαρασσόμενον ἐπὶ νομίσματος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπίκρουμα** καὶ ἐν λ. **γλαῦξ**.

ἐπιχᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, χαράσσω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, φύλλον ἐπικεχαραγμένον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 2, 5. **II.** χαράττω τι ἐπί τινος, καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον ἢ πρόβατον ἢ σῦν Πλουτ. Ποπλ. 11.

ἐπιχαρής, ές, εὐχάριστος, χαροποιός, τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ; Αἰσχύλ. Πρ. 160. **II.** ἐπὶ προσώπου, ὁ χαίρων ἐπί τινι, εἰ δὲ καὶ ἐπιχαρὴς ἐγενόμην πτώματι ἐχθρῶν μου Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΑ', 29).

ἐπιχᾰριεντίζομαι, Ἀποθ., ἐπιλέγω τι χαριεντιζόμενος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπίθ. 12.

ἐπιχᾰρίζομαι: μέλλ. Ἀττ. **-ῐοῦμαι**, Ἀποθ., παρέχω ὡς χάριν, τινά τι Ξεν. Ἱππ. 6. 12. **2)** ἀμεταβ., ἐπιχαρίττα (ἢ ἐπιχαρίτται, Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιχάρισαι) τῷ ξένῳ, ἔσο εὐγενὴς πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 884, πρβλ. Ahrens Αἰολ. Διάλ. σ. 177, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἐπίχαρις** ἐν τέλει.

ἐπίχᾰρις, ὁ, ἡ, οὐδ. **ἐπίχαρι**, εὐάρεστος, εὐχάριστος, θελκτικός, Αἰσχύλ. Θήβ. 910 (ἔνθα ὅμως τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ δάκτυλον, οἷον τὸ **εὔχαρις**), κτλ.· ἐπ. ἐν ταῖς συνουσίαις Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· χάρις οὐκ ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 853D· σιμὸς ἐπ. κληθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 474E· θηρίον ἐπ., ἐπὶ τοῦ λαγωοῦ, Ξεν. Κύρ. 5. 33· τὸ ἐπίχαρι, τρόπος εὐάρεστος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2 6, 12, Πλάτ. Πολ. 528D· τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἶναι **ἐπιχαριτώτερος, -τατος** (ἐκ θετικοῦ **ἐπιχάριτος**), συχν. παρὰ Ξεν., πρβλ. Bornem. ἐν Συμπ. 3. 9., 7, 5. Τὸ Ἐπίρρ. εἶναι ὡσαύτως **ἐπιχαρίτως**, Ξεν. Ἀπολ. 4, Ἰσοκρ. 311E· Βοιωτ. **ἐπιχαρίττως**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 867, πρβλ. **ἐπιχαρίζομαι**.

ἐπιχάριτος, ον, ὁ, = **ἐπίχαρις**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 476, κλ.

ἐπιχαρίττα ἢ **ἐπιχαρίτται** (κατὰ Bergk. **ἐπιχάριττε**), Βοιωτ. ἀντὶ **ἐπιχάρισαι**, ἴδε **ἐπιχαρίζομαι**.

ἐπιχαρίττως, ἴδε ἐν λ. **ἐπίχαρις**.

ἐπίχαρμα, τό, (ἐπιχαίρω) ᾧτινι ἐπιχαίρει τις ἐπιχαιρησικάκως, ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην ὕβρισμα κἀπίχαρμα καὶ διαφθοράν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 459, Θεόκρ. 2. 20. **II.** χαιρεκακία, Εὐρ. Φοίν. 1555.

ἐπίχαρτος, ον, (ἐπιχαίρω) **ἐφ' ᾧ** τις αἰσθάνεται χαράν, εὐφρόσυνος, Σοφ. Τρ. 1262· γεραροῖς ἐπίχαρτον Αἰσχύλ. Ἀγ. 722· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **2) ἐφ' ᾧ** τις ἐπιχαίρει ἐπιχαιρησικάκως, ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα, παθήματα παρέχοντα ἀφορμὴν χαρᾶς εἰς τοὺς ἐχθρούς μου, Αἰσχύλ. Πρ. 158· οἱ δικαίως τι πάσχοντες ἐπίχαρτοι, δηλ. ἄξιοι ὅπως ἐπιχαίρῃ τις διὰ τὸ πάθημα αὐτῶν, Θουκ. 3. 67, Δημ. 1127. 11· βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος, προξενήσας ἐπὶ τούτῳ χαρὰν τοῖς βαρβάροις, Πλάτ. Ἐπιστ. 356B. **II.** μεταβ. = **ἐπιχαίρων**, «Φιλωνίδης δὲ (ἐν Ἀδήλ. 7) τὸν ἐπιχαίροντα ἐπίχαρτον εἴρηκεν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαῦλον, ὥστε βέλτιον μὴ ὀνόμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετοχαῖς» Πολυδ. Γ', 101.

ἐπιχάσκω, Ἀττ. τύπος τοῦ **ἐπιχαίνω**, χάσκω ἐπί τινι, Μανασσ. Χρον. 1.—Ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 2, διορθωτέον **ὑποχάσκω**, ὅπερ ἐγένετο ἤδη ἐν τῇ ἐκδόσει Wimmer.

ἐπιχασμάομαι, Ἀποθ., χασμῶμαι ἐπί τινι, Ἡλιόδ. 4. 5.

ἐπιχατέες· «ἐνδεεῖς» Ἡσύχ.

ἐπιχαυνόομαι, Παθ., χαυνοῦμαι ἐπί τινι, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 362.

ἐπιχέζω: μέλλ. **-χεσοῦμαι**, χέζω ἐπί, Ἀριστοφ. Λυσ. 440, Ἐκκλ. 640· πρκμ. **ἐπικέχοδα**, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 68.

ἐπιχειλής, ές, (χεῖλος) ὁ ἐπὶ τῶν χειλέων ἢ παρὰ τὰ χείλη, γλῶσα ἐπιχειλής, λάλος, Πολυδ. Ϛ', 120. **II.** πλήρης μέχρι χειλέων (πρβλ. **ὑπερχειλής**), περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ Ἀριστοφ. Ἱππ. 814· πίθος ἐπ. τῶν ἀγαθῶν Θεμίστ. 174D, πρβλ. 115A. **III.** ἔχων τὰ χείλη πρὸς τὰ ἔσω ὡς οἱ γέροντες, Ἀλκίφρ. 3. 55.

ἐπιχειμάζω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι τόπῳ ἢ ἐν ἐπιχειρήσει τινί, Θουκ. 1. 89. **2)** ἐνοχλῶ, λυπῶ, «ἐπιχειμάζεις σαυτόν, Μένανδρος εἴρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρεῖς ὁμοίως. πειστέον δὲ τοῖς δοκίμοις τοῖς μηδ' εἰδόσι τοὔνομα» Φρύν. 387, ἔκδ. Λοβεκκίου, πρβλ. Ἀμμώνιον (146) ἐν λ. **χειμάζειν**, ἴδε καὶ Sturz Μακεδ. Διάλ. σ. 72. **II.** ἀπροσ. **ἐπιχειμάζει**, ἐπιγίγνεται χειμών, Γεμῖνος ἐν Petav. Οὐραν. σ. 62, 68. 79.

ἐπιχειμᾰσις, εως, ἡ, = **μεταχείμασις**, Πλίν. Η. Ν. 18. 57.

ἐπιχειμέριος, α, ον, χειμερινός, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 14.

ἐπίχειρ, ὁ, ἡ, πρόχειρος, παρὰ Πολυδ. Β', 148, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου παρελείφθη ἡ λέξις.

ἐπίχειρα· «τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις» Ἡσύχ.

ἐπιχειρέω, (χείρ), θέτω τὴν χεῖρά μου εἴς τι, οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον, «καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιχειρεῖν τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν, κατὰ τό: ἐπὶ χεῖρας ἴηλαν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 386, πρβλ. 395· πηδαλίοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 542. **2)** θέτω τὴν χεῖρά μου εἴς τι ἔργον, ἀρχίζω νὰ ἐργάζωμαι, ἐπιχειρῶ, τῇ διώρυχι Ἡρόδ. 2. 158· δρησμῷ ἐπ., ἐπιχειρεῖν ἀπόδρασιν, 6. 70· τῇ ὁδῷ 7. 43, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 819· τοῖσι βασιληΐοισι Ἡρόδ. 3. 63· τυραννίδι 5. 46· ἔργῳ τοσούτῳ 9. 27· λόγοις, τέχνῃ Πλάτ. Φαῖδρ. 279Α, Γοργ. 521D, κτλ.· τοῖς ἀδυνάτοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 5, κτλ. **3)** σπανιώτερον μετ' αἰτ., μεγάλα ἔργα Θέογν. 75, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 45C, Φίληβ. 57Β.—Παθ., ἐπιχειροῦμαι, Θουκ. 4. 55., 6. 31, Ξεν., κλ.· τὸ ἐπιχειρούμενον, ὅπερ ἐπιχειρεῖ τις, Πλάτ. Νόμ. 746Β. **4)** μετὰ δοτ. καὶ απαρ., ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, νὰ πράξω τι, Ἡρόδ. 3. 38, 65., 9. 42, Ἀριστοφ. Βάτρ. 81, Θουκ. 2. 40, Πλάτ., κλ.—Παθ., ὁ αὐτ. Τίμ. 53Α κ. ἀλλ. **II.** ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, τινι Ἡρόδ. 1.11, 26, 190, Θουκ. 3. 94, Ἀριστοφ. Σφ. 1030, κτλ.· πρός τινα Θουκ. 7. 51· ἐπί τινα Πλάτ. Μενέξ. 241D· εἰς τὰς σατραπείας Διόδ. 14. 80:—ἀπολ., Ἡρόδ. 5. 72., 8. 108, Θουκ., κτλ.· κτείνων ἢ ἐπιχειρῶν Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 17.—Παθ., Θουκ. 2. 11. **III.** προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ ν' ἀποδείξω, συζητῶ διαλεκτικῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 205Α· περί τινος Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 1· ἔκ τινος, ἔκ τινος ζητήματος, αὐτόθι 2. 11, 1· πρός τι, πρός τι συμπέρασμα, αὐτόθι 3. 6, 13 κ. ἀλλ.· ἔς τι Διογ. Λ. 4. 28· ἐπ. ὅτι .. Ἀριστ. Τοπ. 5.1, 3· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2. 19, 2· λογικώτερον ἔστιν ἐπιχειρεῖν ὧδε ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Οὐρ. 1. 7, 15.

ἐπιχείρημα, τό, ὡς καὶ νῦν, ἰδίως στρατιωτικόν, Θουκ. 7. 47, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2. 6, κτλ.· ἐπ. ἐπιχειρεῖν Πλάτ. Ἀλκ. α', 113C· πολλὴ μωρία καὶ τοῦ ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 317Β. **2)** τὸ σημεῖον τὸ χρησιμεῦον ὡς βάσις τῶν ἐνεργειῶν ἐναντίον ἐχθροῦ, Ἀππ. Συρ. 52· ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἐπιχειρουμένη ἀπόδειξις, οἵας γίνεται χρῆσις ἐν τῇ Διαλεκτικῇ καὶ ἥτις εἶναι σύντομός τις μετ' αἰτιολογίας ἀπόδειξις (φιλοσόφημα), Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12 κ. ἀλλ., πρβλ. Trendelenb. Λογ. Ἀριστ. σ. 100· οὕτως ἐν τῇ Ῥητορικῇ, Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 1. 8.

ἐπιχειρηματικός, ή, όν, (ἐπιχείρημα II), περιέχων ἐπιχειρήματα, διαλεκτικός, λόγοι Ἀριστ. π. Μνήμ. 2, 1.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 515, Εὐσ. Πονημάτ. σ. 203, 13.

ἐπιχείρησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιχειρεῖν τι ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις, Ἡρόδ. 1. 11, Θουκ. 2. 11., 4. 130· τὴν ἐπ. μὴ συντάχυνε Ἡρόδ. 3. 71· ἐκφέρειν τὴν ἐπ. ὁ αὐτ. 8. 132· ἐπ. ποιεῖσθαί τινος, ἐπιχειρεῖν τι, Θουκ. 1. 70· ὑμετέρα ἐπ., ἐπιχείρησις ἐναντίον ὑμῶν, αὐτόθι 33· ἡ ἐπ. τοῦ σῶσαι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 115Β, πρβλ. Νόμ. 631Α. **II.** διαλεκτικὸς συλλογισμὸς (ἴδε **ἐπιχείρημα**), Ἀριστ. Τοπ. 2. 4, 6., 6.1, 3, πρβλ. Πολύβ. 12. 8, 4, Διον. Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 1. 8.

ἐπιχειρητέον ἢ **-έα**, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσβάλῃ, τινὶ Θουκ. 1. 118., 2. 3· πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Πλάτ. Ἀπολ. 18Ε. **II.** **ἐπιχειρητέος**, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐπ. Ἀντιφῶν 116. 41.

ἐπιχειρητής, οῦ, ὁ, τολμηρὸς εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν τι, ἀντίθετον τῷ ἄτολμος, Θουκ. 8. 96· ἐπ. τινος, ἕτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι, Πλάτ. Τίμ. 69D.

ἐπιχειρητικός, ή, όν, ἕτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι ἢ νὰ ἐπιτεθῇ, Πλούτ. 2. 978Β. **II.** ἡ **-κή** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ δι' ἐπιχειρημάτων συλλογίζεσθαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 8, 7.

ἐπιχειρίζω, προσβάλλω, «ἀλλήλους ἐπιχειρίσαι» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀλληλίζεσθαι.** **II.** **ἐπεχειρίσθη** (**-ήθη** εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή), ἐγένετο δοκιμὴ θεραπείας, Ἱππ. 1147Ε.

ἐπίχειρον, τό, (χείρ) μόνον κατὰ πληθ. **ἐπίχειρα**, τά, κυρίως μισθὸς τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν· ἐντεῦθεν, μισθός, πληρωμή, ἢ **1)** ἐπὶ ἀμοιβῆς, ἀνταμοιβῆς, Ἀριστοφ. Σφ. 586, Τραγ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 586C, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 17. 8· ἀρετῆς ἐπίχειρα Πλάτ. Πολ. 608C· εἰρωνικῶς ἐν Δημ. 1484. 4, Πολύβ. 8. 14, 5:— ἢ **2)** συχνότερον ἐπὶ ποινῆς, τοιαῦτα τῆς ὑψηγόρου γλώσσης .. τἀπίχειρα γίγνεται Αἰσχύλ. Πρ. 319, πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 33, κλ.· ξιφέων ἐπ. λαχοῦσα, τὸν μισθὸν τοῦ ξίφους, δηλ. τὸν δι' αὐτοῦ θάνατον, Σοφ. Ἀντ. 820. Ἐν ἀντιγράφοις ἐνίοτε κακῶς, ἐπιχείρια, ὡς παρ' Ἱππ. 26. 13.

ἐπιχειρονομέω, κάμνω χειρονομίας, Φίλων 1. 298., 2. 485· μεταφ., ἁρπάζω τι, λαμβάνω μὲ τὴν χεῖρά μου, αὐτόθι 2. 371· παρ' Ἡσυχ. «οἱ ἐπιχειρονομοῦντες· οἱ ταῖς χερσὶν ὡς νόμοις χρώμενοι».

ἐπιχειροτονέω, ψηφίζω ὑπέρ τινος προτεινομένου ψηφίσματος, διὰ ψήφου ἐγκρίνω, ἐπικυρῶ, ἐπειδὰν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας Δημ. 48. 17· ἡ εἰρήνη ἡ ἐπιχειροτονηθεῖσα Ψήφισμα παρὰ Δημ. 235. 9· κυρίως ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐν 261. 17, ἐπεχειροτόνησεν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, πρβλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 62. 20 (ἔκδ. Blass). **2)** ἐπὶ ἀρχόντων, παραδέχομαί τινα ἐκλεχθέντα εἴς τι ἀξίωμα, Νόμ. παρὰ Δημ. 612. 25, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, 396· ἐπὶ Ῥωμαίου δημάρχου, ἐπεχειροτόνησε τῷ Μαρίῳ τὴν στρατηγίαν, κατώρθωσε (ὁ Σουλπίκιος) νὰ ἐκλεχθῇ ὁ Μ. στρατηγός, Πλουτ. Μάρ. 35. **II.** παρ' Ἐκκλ., χειροτονῶ προσέτι ἢ κατόπιν.

ἐπιχειροτονία, ἡ, ψηφοφορία δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν, Πλάτ. Νόμ. 755Ε· νόμων ἐπιχειροτονίαν ποιεῖν Ψήφισμα παρὰ Δημ. 706. 7· ὡσαύτως, ἐπ. διδόναι αὐτόθι 716. 19· ἐπ. ἐστὶ ἢ γίγνεται αὐτόθι 706. 8 κέξ., 1330. 17· (οἱ πρυτανεύοντες) καὶ περὶ τῆς ὀστρακοφορίας ἐπιχειροτονίαν διδόασιν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 63. 8 (ἔκδ. Blass)· οὕτω δίδωσιν ἐν μὲν τῇ βουλῇ τὴν ἐπιχειροτονίαν, ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ τὴν ψῆφον αὐτόθι σ. 80. 8.

ἐπιχερρονησιάζω, ἔχω σχῆμα παραπλήσιον χερσονήσῳ, Στράβ. 277, ἔνθα ὁ Κοραῆς ἐστὶ δέ τι χερροννησιάζουσα.

ἐπιχέω: μέλλ. **-χεῶ** (ἴδε **χέω**), β' πρόσ. **ἐπιχεῖς** Ἀριστοφ. Εἰρ. 169: ἀόρ. α' **ἐπέχεα**: — Ἐπικ. ἐνεστ. **ἐπιχεύω**: ἀόρ. α' **ἐπέχευα**: ἀπαρ. **ἐπιχεῦαι** Ὅμ. Χύνω ἐπάνω εἴς τι, ἐπιχύνω, χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε .. νίψασθαι Ὀδ. Α. 136, κτλ.· πλῆρες, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι Ἰλ. Ω. 303· χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ χευάντων Ὀδ. Δ. 213· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως, οἴνῳ ἐπιχέειν ὕδωρ Ξεν. Οἰκ. 17. 9. **2)** μεταφ., τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε Ἰλ. Ω. 445· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν Ε. 618· ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦεν Ὀδ. Γ. 289· θρῆνον ἐπ. Πινδ. Ι. 8 (7). 129· ὀδμὴν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 191· βλασφημιῶν ἐπ. (γεν. διαιρ.) Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 35. **3)** ἐπὶ στερεῶν, ὡς τὸ **χώννυμι**, θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν Ὀδ. Γ. 258, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 256· ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν Ζ. 419· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 205. **II.** ἐγχέω, ἐγχύνω, ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 407D· ἐν ἀγαθὸν ἐπιχέασα, τρί' ἀπαντλεῖ κακὰ Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 26· πληρῶ ποτήριον. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο Ἀνθ. Π. 12. 168, πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. 3. 8, 13., 19. 9, καὶ ἴδε κατωτ. Β. II.

Β. Μέσ., ἐπιχύνω ἢ ῥίπτω ἐπάνω μου, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων Ὀδ. Ε. 487· ἐπεχεύατο πήχεε παιδί, ἐξέτεινε τὰς χεῖράς της περὶ τὸν παῖδα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 268· ἀλλά, πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, δι' ἑαυτόν, Ὀδ. Ε. 257. **2)** ποντώθη δ' ἄρα γαῖα, βυθὸς δ' ἐπεχεύατο πάντῃ, ἡ δὲ θάλασσα ἐπέχεεν ἑαυτὴν πανταχοῦ, Κόϊντ. Σμ. 14. 604. **II.** ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, ᾧτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἤτοι λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν εἰς οὗτινος ὄνομα ἤθελεν ἕκαστος, ἐπὶ ἐρωτικῶν προπόσεων, Θεόκρ. 14. 18, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 3· ὡσαύτως, ἔρωτος ἀκράτω (γεν. διαιρετ.) ἐπεχεῖτο Θεόκρ. 2. 152· καὶ ἁπλῶς, ἐπιχεῖσθαί τινος Φύλαρχ. ἐν Ἀποσπ. 29· ἴδε Welcker Θέογν. 315, καὶ πρβλ. τὴν λ. **ἐπίχυσις II.**

Γ. Παθ., ἐπιχέομαι, χύνομαι ἐπάνω, ἰλύος ἐπιχυθείσης Ξεν. Οἰκ. 17, 12· μεταφ., τοῖς Ἑλληνικοῖς ὀνόμασι τῶν Ἰταλικῶν ἐπικεχυμένων Πλουτ. Ῥωμ. 15. **2)** μεταφ., ἐπὶ πληθύος ἀνθρώπων συρρεόντων εἴς τινα τόπον, ἐπέχυντο (Ἐπικ. ἀόρ. β' παθ.), Ἰλ. Ο. 654· ἀνὰ νῆας Π. 295· οὕτως, ἐπέρχομαι ὡς χείμαρρος ἢ ῥεῦμα, τοῖς ἐναντίοισι ἐπιχυθέντας .. μῦς ἀρουραίους Ἡρόδ. 2. 141· τοσούτων μοι πραγμάτων ἐπικεχυμένων Θεόπομπ. παρὰ Πολυβ. 8. 11, 13. **3)** μεταφ., ἐπὶ λόγου, ἐγχέομαι ὡς πρόσθήκη, Λατ. supervenio, τοῦ νῦν ἐπικεχυμένου λόγου, περὶ τῆς συζητήσεως ἧς τώρα ἐγένετο ἀρχή, Πλάτ. Πολιτικ. 302C· ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ἐπιχυθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 793Β. **II.** ἐπὶ ὀπτῶν ἰχθύων, .. ἰχθῦς, τοῦτο μὲν ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους Λουκ. Ὄνος 47.

ἐπιχηρεύω, διατελῶ χήρα, διαμένω ἐν χηρείᾳ μετά τι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 7, 3.

ἐπιχθόνιος, ον, καὶ βραδύτερον **α, ον** (χθών):—Ἐπικ. ἐπίθ., ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος, συχν. παρ' Ὅμ., ὡς ἐπίθ. τῶν θνητῶν, ἄνθρωποι, ἄνδρες, βροτοί Ὀδ. Θ. 479, Ἰλ. Α. 266, 272· καὶ ἀπολ., ἐπιχθόνιοι, γήϊνοι, ἄνθρωποι ἐπίγειοι (πρβλ. **χαμαί**), ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπουράνιοι θεοί Ω. 220· οὕτως, ἐπ. γένος ἀνθρώπων Πινδ. Ἀποσπ. 232. 3:—ἐπ. δαίμονες, οἱ θαμίζοντες εἰς τὴν γῆν, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 122, Βακχυλ. 4. 15 κ. ἀλλ. **II.** ὁ ζῶν εἰς τὰ μεσόγαια μέρη, Διον. Περιηγ. 459, 1093.

ἐπιχιλιάδιον· «τὸ χιλιοστὸν» Ἡσύχ.

ἐπιχιλόω· πληρῶ, Ἡσύχ.

ἐπιχιονέω, χιονίζω ἐπάνω εἴς τι, τοῦ πάγους ἐπιχιονηθέντος Θεοφάν. 670, 6·—**ἐπιχιονίζομαι** Μιχ. Γλυκᾶς ἐν Χρον. 284Β.

ἐπιχλευάζω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, τι Πλουτ. Νουμ. 22· τινά Ἀππ. Συρ. 53· περιγελῶ τινα, τινι ὅτι .. Πλουτ. 2. 93Β· λέγω περιφρονητικῶς, κερδῶ δ' ἐπεχλεύαζεν ὡς .. Βαβρ. 82. 4.

ἐπιχλιαίνω, θερμαίνω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν Λουκ. Ἀλέξ. 21.— Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 219.

ἐπίχλοος, ον, (χλόη) ἔχων χλοερὰν ἐπιφάνειαν, Ὀππ. Ἁλ. 1. 131.

ἐπιχνοάω, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσῃ ἐθείραις, «ὡς χνοῦν ἔχουσαι τὰς λευκὰς φυομένας τρίχας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 672 (κῶδ.: **ἐπιχνοάουσαι**, Passow: **ἐπιχνοαούσῃ**).

ἐπίχνοος, συνῃρ. **-χνους**, ὁ, ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα Ἱππ. Κωακ. Προγν. 208· «ἐπίχνουν, ἐπίπαγον χνοώδη» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 472.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπίχνουν· ἐπεσκοτισμένον».

ἐπιχοή, ἡ, = **ἐπίχωσις**, Στράβ. 691.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιχόα· κατάχυσις».

ἐπίχολος, ον, (χολὴ) πλήρης χολῆς, χολώδης, πυρετοὶ Ἱππ. π. Ἀγμ. 775· μεταφ., ὀργίλος, εὐερέθιστος, Φιλόστρ. 580· ταῖς ὀργαῖς Πλούτ. 2.129C. **II**. ἐνεργ., γεννῶν, παράγων χολήν, ποίη ἐπιχολωτάτη Ἡρόδ. 4. 58, ὅπου προυτάθη ἡ διόρθωσις ἐπιχυλοτάτη (ἐκ τοῦ **χυλός**), ἀλλ' ἴδε Αἰλ. π. Ζ. 16. 26.

ἐπιχορδίς, **ίδος**, ἡ, (χορδὴ) τὸ μεσεντέριον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2. 6.

ἐπιχόρευσις, τὸ χορεύειν κατόπιν, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3. σ. 54.

ἐπιχορεύω, χορεύω ἐπί τινι ἢ πρὸς τιμήν τινος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1317· ἔρχομαι χορεύων, Ξεν. Συμπ. 9, 4· κωμικῶς ἐπὶ φαγητῶν φερομένων εἰς τὴν τράπεζαν, ἄριστον ἐπεχόρευσεν Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 1· ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας ὁ αὐτ. ἐν «Πελιάσι» 1. **II**. ἐπιλέγω χορικόν τι ᾆσμα, καὶ ὁ μὲν ποιητὴς εἰπών: 'πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων' ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας ἀπῆλθε Φιλόστρ. 199.

ἐπιχορηγέω, = **χορηγῶ**, παρέχω, ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγήσαι Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. θ', 10· ὁ .. ἐπιχορηγῶν ὑμῖν τὸ πνεῦμα πρὸς Γαλ. γ', 5.— Παθ., ἀγῶνες λαμπραῖς ἐπιχορηγούμενοι δαπάναις Διον. Ἀλ. 10. 54· πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν .. ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁρμῶν διατηρούμενον καὶ συνδεόμενον, Ἐπιστ. π. Κολ. β', 19· πρβλ. **ἐπιχορηγία**.

ἐπιχορήγημα, τό, πρόσθετον χορήγημα, παροχή, Ἀθήν. 140C, ἐν τῷ πληθ.

ἐπιχορηγητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιχορηγῶ**, δεῖ ἐπιχορηγεῖν, Σωρ. Ἐφέσ. ἔκδ. Erm. σ. 131.

ἐπιχορηγία, ἡ, περαιτέρω χορήγησις, πρόσθετος βοήθεια, πᾶν τὸ σῶμα .. συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, συνδεόμενον διὰ πάσης συναφείας τῶν συνεργούντων μελῶν (πρβλ. **ἐπιχορηγέω** ἐν τέλ.), Ἐπ. πρὸς Ἐφ. δ', 16· διὰ τῆς ἐπ. τοῦ πνεύματος, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνεύματος, Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. α', 19.

ἐπιχορηγός, ὁ, ὁ ἐπιχορηγῶν, Ἐπιφάν. II. 569Α.

ἐπιχοριαμβικός, ή, όν, ἐπιχοριαμβικὸν μέτρον, τὸ Σαπφικόν, Ἡφαιστ. 14. 2· χοριαμβικὸν μέτρον, οὗ προηγεῖται τροχαϊκὴ διποδία, Ἀριστείδ. Κοϊντ. 5.

ἐπιχορτάζω, προσέτι τρέφω, Σωσίθ. ἐν Ἑρμάνν. Πονημ. 1. 55.

ἐπιχραίνω, χρωματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες Λουκ. Δὶς Κατ. 6· ἐπικεχράνθαι (κοινῶς **-κεχρῶσθαι**) ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Τραγ. 8· πρβλ. **ἐπικαινόω**.

ἐπιχράω, (**χράω Α**), ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, μετὰ γεν., τάων (δηλ. τῶν Ἁρπυιῶν) ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν, «πολλάκις .. ἐθελήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 283· μετ' αἰτιατ., τυτθὸν ἐπέχραε δέρμα, ἐλαφρῶς ἐπέψαυσε, Κοϊντ. Σμ. 11. 480.

ἐπιχράω, (**χράω Β**), ποιητ. λέξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παρατ. ἢ ἀόρ. β' **ἐπέχραον**.— Προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσιν ἐπέχραον .., ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον Ἰλ. Π. 352, 356· μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐβάρυναν» (Εὐστ.), Ὀδ. Β. 50· ἀλόχῳ .. ἐπέχραον ἀλλοτρίᾳ Πινδ. Ἀποσπ. 44. **2**) ἀπολ., εἶμαι ὁρμητικός, σφοδρός, ἐπὶ ἀνέμου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 498. **3**) μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος ἢ σπεύδω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Δ. 508· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., .. ἀνάγκης, ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος, μὲ ἠνάγκασε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα κτλ.., ὁ αὐτ. Γ. 431· πρβλ. **ζαχρηής**.

***ἐπιχράω**, (Γ), δανείζω προσέτι, πρβλ. **ἐπικίχρημι**. **II**. **ἐπιχράομαι**, Ἀποθ., μεταχειρίζομαί τι, ἔρχομαι εἰς συγκοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, ἐπισκέπτομαι αὐτό, κἀπιχρώμεθα χθονὶ Εὐρ. Ῥῆσ. 942. **2**) μετὰ δοτ. προσ., Λατ. uti, ἔρχομαι εἰς στενὰς σχέσεις πρός τινα, οὐκ ἐχθροὶ ὄντες, ὥστε βλάπτειν οὐδ' αὖ φίλοι, ὥστ' ἐπιχρῆσθαι, ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα ἐχθροί, ὥστε νὰ σᾶς βλάψωμεν, οὔτε πάλιν φίλοι ὥστε νὰ κάμνωμεν κατάχρησιν τῆς φιλίας, Θουκ. 1. 41· αἱ ἐπιχρεώμεναι [αὐτῇ] μάλιστα γυναῖκες, αἱ στενώταται αὐτῆς φίλαι, Ἡρόδ. 3. 99, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 953Δ.

ἐπίχρειος, ὁ, ἀναγκαῖος, Θεόδ. Μετοχ. π. Πολ. Κυρην. σ. 93, ἔκδ. Orell.

ἐπιχρεμέθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1260, Κοϊντ. Σμ. 11. 328.

ἐπιχρεμετίζω, χρεμετίζω ἐπί τι, Νικήτ. Χρον. 19. 4.

ἐπιχρέμπτομαι, Ἀποθ., χρέμπτομαι (ξεροβήχω) ἐπί τινι, ἢ καθ' ὃν χρόνον λέγω τι, καὶ λαρύγγιζε καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις Λουκ. Ῥητόρ. Διδάσκ. 19.

ἐπιχρηματισμός, ὁ, τὸ χρηματίζεσθαι, ἀσχολεῖσθαι εἰς χρηματιστικὰς ἐργασίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 1.

ἐπιχρησμῳδέω, χρησμῳδῶ ἐπί τινι, ὡς παράδοξα ἐπεχρησμῴδει τῷ ἑαυτοῦ βίῳ τρία ταῦτα, περὶ Φαβωρίνου τοῦ φιλοσόφου, Φιλόστρ. 489.

ἐπιχρίμπτω, ἐπιφέρω, ἐπιπέμπω, ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γαῖαν ἁ πάνδωρος αἶσα Βακχυλ. Ἀποσπ. 62 [Β. 36]· ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Ὀππ. Κυν. 2. 171.— Παθ., ἐπικλίνομαι, «ἀκκουμβῶ», λέχρις ἐπιχριμφθείς, «πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλιθείς» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1235.

ἐπίχρῖσις, **εως**, ἡ, (ἐπιχρίω), τὸ ἐπιχρίειν, ἐπαλείφειν τι, ἐπάλειψις, ὀπὸν θανάσιμον πρὸς τὰς ἐπιχρίσεις τῶν βελῶν Στράβ. 199, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 476.

ἐπίχρισμα, τό, τὸ ἐπιχριόμενον, ἀλοιφή, ἐπιχρίσμασι προσώπου στιλβοποιοῦσα Διοσκ. 1. 90.

ἐπιχριστέον, ῥηματικὸν ἐπίθετον τοῦ **ἐπιχρίω**, δεῖ ἐπιχρίειν, Γεωπ. 16. 18.

ἐπίχριστος, ον, ἐπικεχρισμένος, ἐπαληλιμμένος, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθραίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν Λουκ. Ἔρωτ. 41· φάρμακα Στράβ. 513· τὰ ἐπ., ἀλοιφαί, Πλούτ. 2. 102Δ: — μεταφ., ψευδής, οὐχὶ γνήσιος καὶ πραγματικός, Λατ. fucatus, οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐτὶν Λουκ. Τίμ. 28.

ἐπιχρίω: μέλλ. **-ίσω** [ῑ], ἐπαλείφω, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ (δηλ. τὸ τόξον) Ὀδ. Φ. 179· ἐπιχρίσασα παρειὰς Σ. 172.— Μέσ., ἀλείφω ἐμαυτόν, ἀλείφομαι, χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ Σ. 179. **2**) ἀλείφω ἐπάνω εἴς τι παχὺ ἐπίχρισμα, Τουρκ. «σουβαντίζω», ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62. **3**) ἐπ. σφραγῖδα, σφραγίζειν, Εὐαγγ. Πετρ. 8. (ἐν Κανταβριγίᾳ 1892). **II**. ἐπιβάλλω, ἀλείφω ἀλοιφήν, τινί τι Διοσκ. 3. 25· ἐπιχρίω ὡς ἀλοιφήν, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 6.

ἐπιχροὰ καὶ **ἐπιχρόα**, ἡ, χροιά, Ἀθήν. 42E·— **ἐπίχροια**, Κλήμ. Ἀλ. 792.

ἐπιχρόϊσις, **εως**, ἡ, ἐπίχρωσις, καθάπερ ἐπὶ τῶν καθαιρόντων καὶ ἐξαγόντων τὰς ἐπιχροΐσεις Θεόφρ. π. Αἰτ. Φυτ. 2. 5, 4, διάφ. γρ. **ἐπίχρωσις**.

ἐπιχρονίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, διαρκῶ ἐπὶ πολύ, ὅταν (τὸ θερμὸν) ἐπιχρονίσῃ Ἀριστ. Προβλ. 24. 2· ἐπικεχρονικὸς οἴδημα, παλαιόν, ἐκ πολλοῦ χρόνου, χρόνιον, Γαλην.:— ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., ἐπιχρονιζόμενος δὲ (ὁ νότος) ψυχθεὶς συνίσταται μᾶλλον εἰς ὕδωρ Ἀριστ. Προβλ. 26. 19.

ἐπιχρόνιος, **ον**, διαρκῶν ἐπὶ χρόνον, μακρός, μακροχρόνιος, Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 14 (ἔνθα ὁ κῶδ. **ἐπιχθόνιοι**):— θηλ. **ἐπιχρονία** Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 9, 3.

ἐπίχρῡσος, ον, ἐπικεκαλυμμένος διὰ χρυσοῦ (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κατάχρυσος** καὶ **περίχρυσος**, ἴδε τὰς λέξεις), Ἡρόδ. 1. 50., 2. 182., 9. 80, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 12, 16 καὶ ἀλλ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 14, κτλ.: πρβλ. **ἐπίτηκτος**. **II**. πλούσιος, Ἡλιόδ. 2. 8.

ἐπιχρῡσόω, μεταβάλλω εἰς χρυσόν, ἐν τῷ Παθ., καὶ γὰρ ἡ τροφὴ ἡ διδομένη αὐτῷ διὰ τοῦ στόματος ἐπεχρυσοῦτο, περὶ τοῦ Μίδου, Εὐδοκία ἐν Ἰωνιᾷ 290 περὶ τὸ τέλος.

ἐπιχρώζω, = **ἐπιχρώννυμι**, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 1, 2, Νικ. Ἀλεξιφ. 337, Διόδ. 2 52.

ἐπίχρωμα, τό, ἐπίχροια, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. σ. 203.

ἐπιχρωματίζω, ἐπιτίθημι χρῶμα, οὕτω δή, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματ' ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν αὐτὸν Πλάτ. Πολ. 601Α.

ἐπιχρωματικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς χρωμάτισιν, Πτολ. ἁρμ. II. 1, σ. 91 - 2, ἔκδ. Wal.

ἐπιχρωμάτωσις, **εως**, ἡ, **ἐπιχρωμάτισις**, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom τ. III. σ. 667.

ἐπιχρώννῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-χρώσω**, τρίβω ἢ ἀλείφω ἐπί τινος, χρωματίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι, καὶ δίδει εἰς ὅλον τὸν οἶκον χρωματισμόν τινα διὰ τοῦ ἐρυθήματος αὐτοῦ (ὁ χρυσός), Λουκ. περὶ Οἴκου 8· ἣν δ' ἔχων φύσιν ὁ ἀὴρ .. κατὰ τὰς ἐπιψαύσεις ἐπικέχρωκε τὸν χαλκὸν Πλούτ. 2. 395E· ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω, οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος .. φαρμάκοις .. καταβαφεῖσα Λουκ. Εἰκ. 16· μεταφ., δόξαις ἐπικεχρωσμένοι, ἁπλῶς χρωματισμένοι μὲ δόξας, Πλάτ. Ἐπιστ. 340D.

ἐπίχρωσις, **εως**, ἡ, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρωματισμός, Πλούτ. 2. 382C· διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 4.

ἐπίχυμα, τό, (ἐπιχέω) ὑπόχυμα, ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Σχόλ. ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 499 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **ἐπάργεμα**.

ἐπιχύνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἐπιχέω**, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2.1092.

ἐπίχυσις, **εως**, ἡ, (ἐπιχέω) χύσις ἐπί τινος ἢ ἔν τινι, εἰσροή, Πλάτ. Τίμ. 77D, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· ποταμῶν ἐπιχύσεις Ἀθήν. 331D· τῶν ὄμβρων Δίων Κ. 41. 45: — μεταφ., ἐπ. πολιτῶν Πλάτ. Νόμ. 740Ε· τῆς τῶν ἡδονῶν ῥώμης αὐτόθι 841Α. **2)** = **ὑπόχυσις**, πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε καὶ λευκώματα Νικηφ. Κάλλιστος ἐν Lambec. Bibl. Caes. τ. 8, σ.123Β. **3)** = **κονίασις**, Ἡσύχ. **II.** ἡ πλήρωσις τῶν ποτηρίων διὰ πρόποσιν, ὅπερ ἦν ἔργον τοῦ οἰνοχόου, Πολύβ. 16. 21, 22· ἐπίχυσιν τινος λαμβάνειν, ποιεῖσθαι (πρβλ. **ἐπιχέω** II), Πλουτ. Δημήτρ. 25, Βροῦτ. 24· ἐν ταῖς ἐπιχύσεσι = ἐν τοῖς συμποσίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. 121. **III.** ποτήριον, ἢ οἴνου λάγηνος, Μένανδ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 1· ἐπ. χαλκίου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 12· πρβλ. Φύλαρχον παρ' Ἀθην.142D.

ἐπιχυτάριον, τό, πρόχους, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 468,5.

ἐπιχυτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιχέω**, δεῖ ἐπιχεῖν, Διοσκ. 2. 89, κλ.

ἐπιχυτήρ, **ῆρος**, ὁ, ἀγγεῖον δι' οὗ ἐπέχεον ὑγρόν τι, πρόχους, Σύμμ. ἐν Ζαχαρ. Δ', 2, πρβλ. **ἐπίχυσις** III.

ἐπίχυτος, **ον**, (ἐπιχεόμενος, ὡς οὐσιαστ. **ἐπίχυτος** (ἐξυπ. πλακοῦς), ὁ, εἶδος πέμματος, ὅπερ ἄλλως ἐλέγετο ἔγχυτος πλακοῦς, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 2, Ἀθήν. 645C. **2)** **ἐπίχυτον**, τό, «εἶδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου κεχυμένον» Ἡσύχ.

ἐπιχωλαίνω, χωλαίνω εἴς τι, Γεώργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 111C.

ἐπίχωλος, ὁ, «ἐπίχωλος· τὸν πόδα σκάζων» Ἡσύχ. (ὁ κῶδ. ἔχει: **ἐπίκωλος**).

ἐπίχωμα, τό, ἐπισώρευσις χώματος, μεταγεν. **ἐπιχωματισμός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, καὶ ῥῆμα **ἐπιχωματίζω**, μεταγ.

ἐπιχώνια· «κάρυα» Ἡσύχ.

ἐπιχώννυμι καὶ **-ύω**, ἐπισωρεύω τι εἰς ὕψος, νεκρῷ θῖνα γῆς Πλουτ. Ἀρτοξ. 18· τούτοις γῆν ἐπιχώσας Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6298.— Παθ., ἐπ. τὸ ἔδαφος ἐπὶ τὴν λίμνην Ἀριστ. π. Θαυμ. 89· βωμὸς ἐπικεχωσμένος Ὑπόθεσις εἰς Σοφ. Φιλ. **II.** πληρῶ, γεμίζω, τὴν δίοδον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 3, 2· τοὺς λιμένας Διόδ.13.107.

ἐπιχώομαι, Ἀποθ., ὀργίζομαι ἐπί τινι, ἐπεχώσατο μύθοις Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 367·

ἐπιχωρέω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τοῖς ἀπιστοῦσι Σοφ. Ἀντ. 219, πρβλ. Πολύβ. 4.17, 8· ὡσαύτως, συμφωνῶ τινί, τούτῳ τῷ ἐπιγράμματι ἐπεχώρησε καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος Ἔρυθος καλούμενος Ἀριστ. π. Θαυμ. 133, 4. **2)** ἐπ. τινί τι, παραχωρεῖν τι εἴς τινα, Ἀρρ. Ἀν. 1. 27, 5, Πλουτ. 2. 422Α· μετ' ἀπαρ., ἐπικεχώρηταί τινι ποιεῖν τι Συλλ. Ἐπιγρ. 124. 24. **3)** συγχωρῶ, ἁμαρτήματα Πλουτ. Ἀλέξ. 45, πρβλ. 2. 482Α· πρβλ. **συγχωρέω**. **II.** προσέρχομαι εἴς τινα, γίνομαι σύμμαχος, Λατ. accedere alicui, Θουκ. 4.107· πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 34. **2)** χωρῶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι .. τὴν φάλαγγα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 2, 17. **3)** ἀκολουθῶ, ὑπάγω κατόπιν, προεμβάλλει τοὺς πόδας, καὶ αὐτὸς ἐπιχωρεῖ Παυσ. 9. 39, 11.

ἐπιχώρησις, **εως**, ἡ, παραχώρησις, ἄδεια, Ἀρρ. Ἀν. 6. 25, Ἑβδ. (Ἔσδρ. Γ', 7).

ἐπιχωριάζω, **1)** ἐπὶ προσώπων, συνηθίζω νὰ ἐπισκέπτωμαι, νὰ συχνάζω, Λατ. ventitare, ἐπ. Ἀθήναζε Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 57Α· ἐπ. τινί, συνηθίζω νὰ συνδιατρίβω σὺν ἢ μετά τινος, Λουκ. Ψευδολ. 19 οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι, μὴ συνηθίζων πολὺ νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ ἄνω πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Χάρ. ἢ Ἐπισκοποῦντι 1. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, εἶναί τι σύνηθες, ἐπικρατεῖ ἔν τόπῳ τινί, περὶ Ἀθήνας ἐπεχώρίασεν ἡ αὐλητικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 12· παρά τισι Πολύβ. 6. 46, 3· τῇ νήσῳ Στράβ. 487:—οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀπροσ., ἐπιχωριάζεται, εἶναι σύνηθες, ἐπικρατεῖ ὡς συνήθεια ἐν τῷ τόπῳ, συνηθίζεται, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 6, πρβλ. Ἀθήν. 619F. **3)** ἐπὶ φυτῶν καὶ λαχανῶν, ἐγκλιματίζομαι, μεθ' ὃν χρόνον πάλιν ἐπιχωριάζει Ἀθήν. 369F. **4)** ὀνομάζω, καλῶ τι κατὰ τὴν τῆς χώρας συνήθειαν, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 30.

ἐπιχώριος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Ἀριστοφ. Νεφ. 601, Πλάτ., κλ.: (χώρα): — ἐντὸς ἢ ἐκ τῆς χώρας, **1)** ἐπὶ προσώπων, οἱ ἐπ., οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ἐγχώριοι, Ἡρόδ. 1. 78, 181 κ. ἀλλ.· οὑπιχώριοι χθονὸς Σοφ. Ο. Τ. 939, Εὐρ. Ἴων 1111· ἐπ. ἁμαρτήματα, τὰ κατὰ ἐγχωρίων, Πλάτ. Νόμ. 730Α· οὕτω, ἐπ. ὄρνιθες Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 800, πρβλ. 661· οὐ .. ἐπ. ὁ γὺψ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 11, 4. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τῆς χώρας ἢ ἐν χρήσει ἐν τῇ χώρᾳ, ὑποδήματα Ἡρόδ. 1. 195· κράνεα ὁ αὐτ. 7. 91, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 141· τὸν ἐπ. τρόπον Ἀριστοφ. Πλ. 47· συχνάκις, τὸ ἐπιχώριον, τοὐπιχώριον, ἡ συνήθεια τῆς χώρας, συνήθεια ἐπικρατοῦσα, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1173, Θουκ. 6. 27, κτλ.· τὰ ἐν Πέρσαις ἐπ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 280· ἐπιχώριον ὂν ἡμῖν, μετ' ἀπαρ., ὡς εἶναι ἡ συνήθεια τῆς χώρας ἡμῶν, Θουκ. 4. 17· ἐπιχωρίου ὄντος τοῖς Πέρσαις φιλεῖν Ξεν. Ἀγησ. 5, 4· οὐκ ἐπ. ὑμῖν τοῦτο, τοῦτο δὲν εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ τόπου σας, Πλάτ. Νόμ. 730Α· ἐπιχώρια, κοινὰ πράγματα, Πινδ. Π. 3. 38, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 342· καλὰ ἐπ., τιμαὶ τῆς χώρας, Πινδ. Π.1.7 (6). 2· ὁλκὴ ἐπιχώριαι ἑβδομήκοντα (δηλ. δραχμαὶ) Συλλ. Ἐπιγρ. 2858· μετὰ γεν., τῆς ἡμετέρας μούσης ἐπιχώριον, ἰδιάζον, Πλάτ. Συμπ. 189Β.— Ἐπίρρ. -ίως, Ἀριστοφ. Σφ. 859.—Πρβλ. **ἐγχώριος**.

ἐπίχωσις, **εως**, ἡ, (ἐπιχώννυμι), ἐπισώρευσις, «παντὸς γένους ὕλης καὶ γῆς καὶ λίθων» φερομένων ὑπὸ χειμάρρων, Πολύβ. 4. 41, 9· μεταφ., ἐξόγκωσις, Εὐστ. Πονημάτ. 188. 21.

ἐπιχωστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιχώννυμι**, δεῖ ἐπιχωννύναι, Γεωπ. 5. 9, 7.

ἐπιψαίρω, ἐπιψαύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 512.

ἐπιψακάζω, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **ἐπιψεκάζω**, ὃ ἴδε.

ἐπιψάλλω, κρούων ἔγχορδον ὄργανον ἢ ἐπᾴδων ἀποτελῶ συμφωνίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 79· μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς ἐπιψάλλοντες καὶ καταυλοῦντες Πλουτ. 2. 713Β.—Κατὰ τὸν Πολυδ. (Δ', 58), «τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα καὶ ἐπιψαλλόμενα, ἔγχορδα, κτλ.».

ἐπιψαύδην, Ἐπίρρ., ἐπιγράβδην, ἀκροθιγῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 599 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπιλίγδην**.

ἐπίψαυσις, **εως**, ἡ, ἐλαφρὰ ψαῦσις, Πλουτ. 2. 395Ε, Αἰλ. π. Ζ. 8. 7.

ἐπιψαύω, ψαύω, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, μετὰ γεν., Ἡσιοδ. Ἀσπ. Ἡρ. 217, Ἡρόδ. 3. 87, καὶ Ἀττ., φθάνω τι, Πινδ. Ι. 3 (4). 17· κἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψαύσῃσι, δηλ. ἐάν τις κοιμηθῇ ἔστω καὶ ὀλίγιστον, Θεόκρ. 21. 4· ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται, «ὅπως ἄν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 164· τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρύνιδος νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι Φανίας παρ' Ἀθην. 638C· γῆς ἐπ., ἐπὶ ναυαγῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 563· καθόλου, ἐπιλαμβάνομαι, κώπης ὁ αὐτ. ἐν Φιλ.1255· ἐγγίζω τι, λαμβάνω μέρος εἴς τι, τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐὰν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1394· μεταφ., ὡσαύτως, ἐλαφρῶς ἐγγίζω τι, Λατ. strictim attingere, Ἡρόδ. 2. 65. **2)** μετὰ δοτ., Κόϊντ. Σμ. 2. 456· πρβλ. **ψαύω**. **3)** μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 12. 551, Ὀρφ. Λιθ.126. **II.** ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἅπαξ, καὶ τοῦτο μεταφ. ἐπὶ ἀμεταβ. ἐννοίας, ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι, «τοῦτο ἀντιπτωτικῶς κεῖται, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀνδρί, ὃς ὀλίγον τι ἐπιψαύει φρενῶν, ... ἔστι γὰρ ὅλος ὁ στίχος ἀντὶ τοῦ 'ἀνέρι φρονίμῳ'» Εὐστ., Ὀδ. Θ. 547· πρβλ. εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ Ἰλ. Λ. 391.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 479.

ἐπιψαφίδδω, Βοιωτ. ἀντὶ **ἐπιψηφίζω**, Συλλ. Ἐπιγρ.1562.

ἐπιψάω, καταψάω, καταψήχω, κοινῶς «χαϊδεύω», ἐπιψήσας μου τῇ χειρὶ τὴν κόμην Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 206. 23.

ἐπιψεκάζω, ἀρχ. Ἀττ. -ψακάζω, ἐπιχέω κατὰ σταλαγμοὺς ἐν εἴδει ψεκάδων, ἐπιβρέχω, ἢν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψακάζωσιν, ἐὰν δὲ οἱ ὑπηρέται μὲ μικρὰ ποτήρια συχνὰ μᾶς δροσίζωσι, Γοργ. παρὰ Ξεν. Συμπ. 2. 26, πρβλ. Θεοφρ. π. Λιθ.13· καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην οὐδὲ ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 27· ἀπολ., ὁ θεὸς ἐπιψακάζει, βρέχει ἐλαφρῶς, ψιχαλίζει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1141. **2)** ῥαντίζω, τὴν πυρκαϊὰν ἐπεψέκαζεν Ἡλιόδωρ. 6. 14.

ἐπίψεκτος, ἐπίμεμπτος, Ἡφαιστίων Θηβ. Ἀποτελ. σ.10, 19.

ἐπιψέλιον, τό, ὑποσιαγόνιος ἅλυσις τοῦ χαλινοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐπιψεύδομαι, Ἀποθ., ψεύδομαι ἐπί τινι, Ξεν. Ἱέρων 2, 16, Λουκ. π. Εἰκ. 20. **II.** ἀποδίδω ψεῦδος εἴς τινα, τί τινι ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 42. **III.** παραμορφώνω, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιψευσάμενος Πλουτ. Φλαμιν. 9.

ἐπίψηγμα, τό, «ἁλὸς ἄχνη, ἐπίψηγμά ἐστιν ἁλός», ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, Διοσκ. 5.119 (127).

ἐπιψηλαφάω, ψηλαφῶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον Πλάτ. Πολ. 360Α· ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος, ψηλαφήσας καὶ εὑρὼν τὸν σκίμποδα, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 310C.

ἐπιψηφίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, θέτω τι εἰς ψηφοφορίαν ὅπερ ἦτο ἔργον τοῦ προέδρου (ἐπιστάτου) τῆς ἐν Ἀθήναις Βουλῆς ἢ Ἐκκλησίας, ἐπ. τὰς γνώμας Ἀντιφῶν 146. 39, Αἰσχίν. 71. 7· ταῦτα Δημ. 596. 4· μετ' ἀπαρ., ἢν δέ τις εἴπῃ ἢ ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα εἰς ἄλλο τι, κτλ., Θουκ. 2. 24·— οὕτως ἐπὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, ἐπ. τὰς γνώμας Αἰσχίν. 71. 41. **2)** ἀπολ., θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, Θουκ. 6.14, κτλ.· οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 1.1,18· συχνὸν ἐν τοῖς προοιμίοις τῶν ψηφισμάτων, τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε Εὐάγγελος Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 85c, πρβλ. 90, 96, 105 κ. ἀλλ., ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ.

10. 34·— ἐπ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν (ἐν Σπάρτῃ) Θουκ. 1. 87· ἐπ. τῇ ἐκκλησίᾳ Λουκ. Τίμ. 44. **3)** ἐπ. τινί, θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν ἀντὶ ἑτέρου ἢ κατὰ παραχίνησιν ἄλλου, Ἡρόδ. 8. 61. **4)** ἐπ. τοὺς παρόντας, θέτω τὸ ζήτημα ἐνώπιον αὐτῶν, λαμβάνω τὰς ψήφους των, λαμβάνω τὴν γνώμην των περὶ αὐτοῦ, Πλάτ. Γοργ. 474Α:—πρβλ. **ἐπιψαφίδδω**. **II.** Παθ., τίθεμαι εἰς ψηφοφορίαν, Αἰσχίν. 36. 43., 71. 24, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 40: —ἐπὶ ἀρχῆς, ὅταν ἐπιψηφίζηται ἀρχή τις Ἀριστ. Πολιτ. 5.1, 11. **III.** μεταγεν. ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἢ καθόλου ἐπὶ τῶν ψηφοφορούντων, ψηφοφορῶ, Διόδ. 19. 61, Διον. Ἀλ. 6.71, 84· ἀλλ' ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. 7. 38, Λουκ. Χαρίδημ. 12· ἐνῷ τὸ μέσ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 2152 b. 5, 2264 κ. ἀλλ.

ἐπιψήφισις, εως, ἡ, τὸ ἐπιψηφίζειν τι, δι' ἐμῆς ἐπιψηφίσεως βασιλεύοντα Νικήτ. Ἰω. Κομν. σ. 30D·— **ἐπιψήφισμα**, τό, Λιβάνιος τ. 4, σ. 313. 7.

ἐπιψήχω, ἐπιτρίβω, βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις Ἐπιγρ. Σάρδεων ἔμμετρ. L. et W. 640.

ἐπιψίζω, ἐπιψωμίζω, «ἐπίψισει· ἐπιψιεῖ, ἐπιψωμιεῖ» Ἡσύχ.

ἐπιψῐθυρίζω, ψιθυρίζω εἴς τι, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 13. 108, Προκοπ. Ἀνεκδ. σ. 73C.—Παθ., τοιούτου τινὸς ἐπιψιθυριζομένου Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 834B.

ἐπίψογος, ον, ἄξιος ψόγου, ἐπίμεμπτος, Ξεν. Λακ. 14. 7, Πλουτ. Σύγκρ. Κίμ. καὶ Λουκ. 1.—Ἐπίρρ. **-γως**, μετὰ ψόγου, ἐπιμέμπτως, λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Δημ. κ. Κικ. 3, Κλήμ. Ἀλ. 245. **II.** ἐνεργ., ἐπίψογον φάτιν, ψόγον φέρουσαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 611.

ἐπιψοφέω, ψοφῶ, κάμνω κρότον μετά τι, αἱ δὲ πόδεσσιν οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι Καλλ. εἰς Ἄρτ. 247· ἐπικροτῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 228E. **II.** κράζω μεγαλοφώνως, τι Κλήμ. Ἀλ. 270.

ἐπιψόφησις, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἐπιψοφῶ**, Γλωσσ.

ἐπίψυξις, ἡ, ἀνάψυξις, «δρόσισμα», Φιλάγρ. ἐν Matth. Med. σ. 60. 4.

ἐπιψύχω, καθιστῶ τι ψυχρόν, «δροσερόν», γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὖραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 525, Πλουτ. Σερτ. 8.

ἐπιψωμίζω, ταγίζω ἐπὶ πλέον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιψίσει**.

ἐπ-ιωγαί, ῶν, αἱ, τόποι ἢ μέρη πρὸς ἀγκυροβόλησιν τῶν πλοίων καὶ προφύλαξιν αὐτῶν, οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί, «τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες, ἔνθα καὶ ἰωή, τουτέστι πνοὴ ἄγνυται» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 404·— ἐν τῷ ἑνικῷ: κατερχομένους ἐπιωγήν (διάφ. γρ. ἐπ' ἰωγήν) «σκέπην, ὑφ' ἧς ὁ ἄνεμος ἄγνυται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1640, Ἡσύχ.

ἐπ-ιωνικός, ή, όν, ἐν τῇ μετρικῇ, «ἐπιωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον, ... ἐπιωνικὸν δὲ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαράς» Ἡφαιστίων Κεφ. ιδ', 3, κ. 6.

ἐπιώψατο, ποιητ. γ' ἑνικ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ **ἐφοράω**.

ἔπλε, συγκεκομμένον ἀντὶ **ἔπελε**, ἀόρ. β' ἐνεργ. τοῦ **πέλω**: **ἔπλεο**, **ἔπλευ**, **ἔπλετο**, συγκεκομμένα ἀντὶ τῶν **ἐπέλεο**, **ἐπέλου**, **ἐπέλετο**, παρατ. μέσ.

ἔπληντο, γ' πληθ. Ἐπικ. Παθ. ἀόρ. τοῦ **πελάζω**, Ἰλ. Δ. 449, Θ. 63.

ἐπ-όγδοος, ον, Λατ. sesquioctavus, $1+\frac{1}{8}$, Πλάτ. Τίμ. 36A, B:— ἐπ. λόγος, ὁ λόγος τοῦ $\frac{9}{8}$, Πλουτ. 2. 367F· ἐπ. τόκος, τόκος ἀναβαίνων εἰς τὸ $\frac{1}{8}$ τοῦ κεφαλαίου, δηλ. $12\frac{1}{2}$ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, Δημ. 1212. 2.—Πρβλ. **ἐπίτριτος**.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπόγδοον· τόνος μουσικός».

ἐπ-ογκόομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι, ὑψοῦμαι, Νικήτ. Χρον. 65D.

ἐπόγκιαι· «αἱ τοῦ πλοίου παραθῆκαι» Ἡσύχ.

ἔπ-ογκος, ον, = **ἔγκυος**, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 194.

ἐπογκόομαι, ἐξογκοῦμαι, Νικήτ. Μαν. Κομν. 2. 65D.

ἐπ-ογμεύω κύκλον, ἀνοίγω κυκλικὴν αὔλακα, σχηματίζω κύκλον, Τρυφιόδ. 354.

ἐπ-όγμιος, ον, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἡ προστάτις τῶν ὄγμων τοῦ ἀγροῦ, ἡ ἔφορος τοῦ θέρους, ὦ Δάματερ ἐπόγμιε Ἀνθ. Π. 6. 258.

ἐπόδια, **ἐποδιάζω**, Ἰων. ἀντὶ **ἐφόδια**, **ἐφοδιάζω**.

ἐπογραφέω, γράφω ἔπη, Σχόλ. εἰς Γρηγ. ἐν Καταλ. Βοδλ. σ. 47.

ἐποδυνάομαι, αἰσθάνομαι ὀδύνην ἐπί τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 245A.

ἐπ-οδύρομαι, Ἀποθ., θρηνῶ ἐπί τινι, ἐπωδύραντο δὲ πέτραι Ἀνθ. Π. 7. 10.

ἐποδώκει, Αἰσχύλ. Πέρσ. 656 (ἔνθα νῦν γράφεται εὖ ποδούχει κατὰ τὸν Πολυδ. Α', 98), ἴδε τὸ ῥῆμα **ποδοχέω**.

ἐποείσανθο (= **ἐποιήσαντο**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 1.

ἐπ-όζω, ἀρχίζω νὰ ὄζω κακῶς, νὰ βρωμῶ, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ζ', 18, κατὰ χρόν. μέλλ. **ἐποζέσει**) Γαλην. 19. 100.

ἐποίγνυμι ἢ **ἐποίγω**, ἴδε ἐν λ. **ἐπώχατο**.

ἐπ-οιδαίνω, πρήσκομαι, ῥινὸς ἄκρον ἐποιδαίνων, «καὶ τοῦ δέρματος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν γίνεται ἔπαρμα» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 477.

ἐπ-οιδάλεος, α, ον, ἐξωγκωμένος, πρησμένος, Ἱππ. 544. 46.

ἐπ-οιδέω = **ἀποιδαίνω**, Ἱππ. 72F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 2· ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. **-ησις**, ἡ, αὐτόθι 3. 5, 5.

ἐπ-οιδίσκομαι, Παθ = **ἐποιδαίνω**, Ἱππ. 1148G.

ἐπ-οίζω, ἴδε **ἐπῴζω**.

ἐποικειόομαι, εἶμαι οἰκεῖος, πρόσεισιν ὁ Δούκας τῷ βασιλεῖ, ἐπῳκείωτο γὰρ ὑπὲρ ἅπαντας, τιμηθεὶς Ν. Χων. σ. 745. 7, ἔκδ. Β.

ἐπ-οικέω, ὑπάγω ὡς ἔποικος εἴς τινα τόπον, μετ' αἰτ., Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις Εὐρ. Ἴων 1583· Βοιωτίαν Στράβ. 410· ὡσαύτως, ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 10· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 752E. **II.** ἐγκαθίσταμαι πλησίον ἢ ἔχων ἐχθρικοὺς σκοποὺς ἐναντίον τινός, ὑμῖν Θουκ. 6. 86· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ Δεκέλεια .. τῇ χώρᾳ ἐπῳκεῖτο, ἡ Δεκέλεια κατῳκεῖτο ὑπὸ τῶν πολεμίων ὡς ὁρμητήριον ἐπιδρομῶν κατὰ τῆς χώρας (δηλ. τῆς Ἀττικῆς), Θουκ. 7. 27.

ἐποικία, ἡ, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀποικία**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 135.

Ἐποικιδία· «Δημήτηρ ἐν Κορίνθῳ» Ἡσύχ.

ἐπ-οικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐγκαθιστῶ τινα ὡς ἔποικον ἔν τινι πόλει, ταῖς δὲ πλείοσι (πόλεσι) τοὺς ἑαυτῷ στρατευομένους ἐπῴκιζεν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 96, κτλ., ἐν τῷ Παθ., καταφυγόντι εἰς Ἀνδήριον τεῖχος, ἐπ' αὐτῇ τῇ Σαλώνῃ ἐπῳκισμένον Δίων Κ. 56. 12. **II.** **ἐπιτειχίζω**, τινὶ Παυσ. 4. 26, 6., 28. 1. **III.** καλλιεργῶ, ἔδωκεν .. κῆπον ἐποικίσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3561.

ἐποίκιον, τό, (οἶκος) ἔπαυλις, ἀγροτικὴ οἰκία, ἀγροκήπιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1730, 5774. 146, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 265, Ἑβδ. (Λευϊτ. κε', 31). **II.** ἔπιπλα τῆς οἰκίας, Πανδέκτ.

ἐπ-οίκῐσις, εως, ἡ, τὸ ἐποικίζειν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 137.

ἐπ-οικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐπὶ προϋπαρχούσης οἰκοδομῆς, ἐποικοδομήσαντες δὲ αὐτὸ (δηλ. τὸ τεῖχος) οἱ Ἀθηναῖοι ὑψηλότερον, καταστήσαντες αὐτὸ ὑψηλότερον δι' ἐποικοδομήσεως, Θουκ. 7. 4· μεταφ., ἐπισωρεύω, σχηματίζω οὕτως εἰπεῖν κατακόρυφον σημεῖον, ἀνιοῦσαν ἔμφασιν, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 7, 31, Ῥητ. π. Ἀλ. 4. 9· πρβλ. **ἐποικοδόμησις**. **2)** οἰκοδομῶ ἐπί τινος, ἐπὶ κρηπῖδι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 11· ἐπὶ κρηπῖδος Πλάτ. Νόμ. 736E· μεταφ., τοῖς ἀληθέσιν ἐψευσμένα Παυσ. 8. 2, 6. **II.** οἰκοδομῶ πάλιν, ἀνοικοδομῶ, Πλάτ. Νόμ. 793C, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 12, Δημ. 1278. 27. **III.** **ἐπιτειχίζω**, Πολύβ. 2. 46, 5.

ἐπ-οικοδομή, ἡ, καὶ **ἐποικοδόμημα**, τό, ἐπί τινος οἰκοδομή, ὅ τε θεμέλιος ἥ τε ἐποικοδομὴ Κλήμ. Ἀλ. 864, 660· Σικελιωτ. Δωρ. **ἐποικοδομά**, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 150.

ἐπ-οικοδόμησις, εως, ἡ, τὸ ἐποικοδομεῖν: μεταφ., ἐπισώρευσις, ἀνιοῦσα ἔμφασις, Ἀριστ. π. Ζ. Γέν. 1. 18, 34, Λογγῖν. 39· πρβλ. **ἐποικοδομέω I**.

ἐπ-οικονομέομαι, Παθ., οἰκονομοῦμαι, ὃ πάσαις ἐποικονομεῖται [ἐπικοινωνεῖται Schneid] ταῖς οἰκονομίαις Ἀριστ. Οἰκ. 2, 1.

ἐπ-οικονομία, ἡ, ἀνάλογος διανομή, ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν Λογγῖν. 11, 6 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἐποικοδομία).

ἔπ-οικος, ὁ, ὁ ἐγκατασταθεὶς μεταξὺ ξένων, Πινδ. Ο. 9. 105· ἐντεῦθεν, ξένος, ἀλλότριος, ὁ μηδὲν δικαίωμα πολιτικὸν κεκτημένος, παραπλήσιον τῷ **μέτοικος**, Σοφ. Ἠλ. 189 (ὡς θηλ.), πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 742A, Συλλ. Ἐπιγρ. 2602. **2)** συνηθέστερον, ὁ ἀπερχόμενος ἢ πεμπόμενός που ὡς μετανάστης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1307· ἐποίκους πέμπειν, ἀποστέλλειν Θουκ. 2. 27 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ἰσοκρ. 83C· δέχεσθαι, ἐπάγεσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 11 καὶ 13· πρβλ. **ἄποικος**, **σύνοικος**. **II.** γείτων, γειτονικός, ἐπ. Ἀσίας ἁγνᾶς ἕδος Αἰσχύλ. Πρ. 410· γειτνιάζων, Σοφ. Ο. Κ. 506.

ἐποικουρέω = **ὑποικουρέω**, Φίλων 2. 202, 12.

ἐπ-οικτείρω, (ἐξ ἐπιγραφ. ἀπὸ τοῦ 550 μέχρι τοῦ 350 π. Χ. ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι **οἰκτίρω**, διὰ τοῦ **ι**, ἴδε Meisterhans Grammatik der Att. Ins. σ. 87), αἰσθάνομαι οἶκτον, ἔλεος, ἐπί τινι, καί ποτέ μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα φασὶν ἐποικτεῖραι, καὶ τόδε φάσθαι ἔπος Ξενοφάν. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 120, 2· οἰκτίρω τινὰ ἐπί τινι, ἐποικτίρω δέ νιν Σοφ. Αἴ. 121, Ο. Τ. 671, κτλ. ἀπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1069.

ἐπ-οικτίζω, οἰκτίρω, μετ' αἰτιατ., θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Σοφ. Ο. Τ. 1296· «ἐποικτίσας· οἰκτείρας» Ἡσύχ.—Μέσ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 27, 3.

ἐποίκτιστος, ον, ἄξιος οἴκτου, ἄθλιος, οἰκτρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1221.

ἔπ-οικτος, ον, ἀξιολύπητος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1614.

ἐπ-οιμώζω: μέλλ. **-οιμώξομαι**, οἰμώζω, θρηνῶ ἐπί τινι, τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει Αἰσχύλ. Χο. 547.

ἐποίνιος, ον, (οἶνος), βακχικός, Νόνν. Δ. 11. 301· σκόλιον ἐν συμποσίοις ᾀδόμενον, Κραμήρου 'Ανέκδ. τ. 4. σ. 314, 6.

ἐποιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιφέρω**, δεῖ ἐπιφέρειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ.

ἐποίσω, μέλλ. τοῦ **ἐπιφέρω**, 'Ιλ. Α. 89, 'Οδ. Π. 438.

ἐπ-οιχνέω, = τῷ ἐποιχ., 'Ανθ. Π. 12. 131.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐποιχνεῖ· ἐπιφοιτᾷ».

ἐπ-οίχομαι, οἴχομαι ἐπί, πορεύομαι πρός τινα, αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς 'Οδ. Α. 324· αὐτόν τε κέλευε αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας Ρ. 346, 351, πρβλ. Ζ. 382· ἐπ. δόμον ἄλλον Θέογν. 353· ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξειναίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις, ὅτι προσέρχονται εἰς τοὺς θεοὺς διὰ θυσιῶν καὶ πανηγύρεων τοσούτων ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν βροτῶν, Πινδ. Ο. 3. 72· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 44. **2)** ἐπέρχομαι μετὰ ἐχθρικοῦ σκοποῦ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, μετ' αἰτ., Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ 'Ιλ. Ε. 330, πρβλ. Κ. 487. **II.** ἀλλ' ὅ γε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων, «ἀλλ' οὗτός γε τὰ ἐξέχοντα ἄκρα τῶν νεῶν ἐπήρχετο μεγάλως προποδίζων» (Θ. Γαζῆς), Ο. 676.

2) περιέρχομαι, κάμνω τὸν γῦρον κατὰ σειρὰν (πρβλ. **ἔπειμι** III), ἐπὶ οἰνοχόου, θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων 'Οδ. Α. 143· ἐπὶ στρατηγοῦ ἐπιθεωροῦντος τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα, Λατ. obire, στίχας ἀνδρῶν πάντας ἐπῴχετο 'Ιλ. Ο. 279, πρβλ. Π. 155, 'Οδ. Δ. 451· καὶ ἀπολ., περιέρχομαι, ἐπιθεωρῶ, 'Ιλ. Κ. 171, Ρ. 215· πάντοτ' ἐποιχόμενος Ε. 508· πάντη ἐπ. Ζ. 81, Κ. 167, κτλ. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ τῶν βελῶν τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς 'Αρτέμιδος, ἃ ἔφερον τοῖς θνητοῖς θάνατον, τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντη ἀνὰ στρατὸν Α. 383, πρβλ. 50· ἐπ' αὐτῶν τῶν θεῶν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν Ω. 759, 'Οδ. Γ. 280· 'Άρτεμις ἁγνὴ οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν Ε. 123, κτλ. **4)** καταγίνομαι εἰς τὸ ἔργον μου, «κυνηγῶ τὴν δουλειά μου», Λατ. obire, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι 'Ιλ. Ζ. 492, 'Οδ. Α. 358, Ρ. 227, κτλ.· δόρπον ἐποίχεσθαι, ἀπέρχεσθαι εἰς τὸ δεῖπνον, Ν. 34· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, ἱστὸν ἐποιχομένην, «ἱστουργοῦσαν, καὶ ὑφαίνουσαν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 31, 'Οδ. Ε. 62, κτλ.· ἔργον φυλόπιδος ἐπ. Μίμνερμ. 13. 10· φύλοπιν 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 200· [γύας καὶ ἀλωάς] ἔργοισιν ἐπ., μετὰ κόπου, Θεόκρ. 25. 32· μετὰ δοτ., ἔργῳ ἐπ. Κοΐντ. Σμ. 12. 343: — ἀπολ., κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπιμελῶς, πολυασχόλως, ἡ μὲν ἐποιχομένη .. ἔντυεν ἵππους 'Ιλ. Ε. 720, πρβλ. **ποιπνύω**.

ἐπ-οιωνίζομαι, 'Αποθ., προμαντεύω, προμηνύω, «ἐποιωνιζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην ταῦτα λέγει» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. "Ορν. 447, πρβλ. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 927· πρβλ. **ἐπιφημίζω**.

ἐπ-οκέλλω, = **ἐπικέλλω**, φέρω εἰς τὴν ξηράν, ῥίπτω ἔξω, νέας ἐποκείλαντες 'Ηρόδ. 6. 16., 7. 182· ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα Θουκ. 4. 26. **2)** ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξοκέλλω, πίπτω εἰς τὴν ξηράν, «πίπτω ἔξω», συντρίβομαι, ὁ αὐτ. 8. 102· εἰσπλέω, 'Αρρ. 'Αν. 2. 23, 3· ἐπὶ ἰχθύος, 'Αριστ. π. Θαυμ. 136.

ἐπ-οκλάζω, ὀκλάζω, γονατίζω ἐπί τινος, τῇ γῇ συνεχὲς ἐποκλάζοντες, ἐπὶ ὀρχουμένων, 'Ηλιόδ. 4. 17.

ἐπ-οκριάω, εἶμαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Νικ. Θ. 790.

ἐπ-οκριόεις, εσσα, εν, προέχων, 'Ανθ. Π. 7. 401.

ἐπ-ολβίζω: μέλλ. **-ίσω**, καλῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, τινὰ Νόνν. Δ. 46. 325.

ἐπολιός, ὁ, εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ, ἴσως ὁ παρ' 'Αριστοτ. **αἰγωλιός**, Σουΐδ.

ἐπ-ολισθάνω: μέλλ. **-ολισθήσω**, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ἐπί τινος, ἐπὶ πλοίου καθελκυομένου εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις ὁλκὰς ἀπ' ἠιόνων ἐς βυθὸν ἑλκομένη 'Ανθ. Π. 10. 15· μεταφ., μήτ' ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις αὐτόθι 5. 278.

ἔπολμις· «εἶδος μάντεως» 'Ησύχ.

ἐπ-ολολύζω, κράζω ἐκ χαρᾶς, ἀλαλάζω, θριαμβεύω ἔν τινι, ἀπολ. (ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ), ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ Αἰσχύλ. 'Αγ. 1236· νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσίν ἐστιν ἐπολολύξαι, «εὐφημῆσαι» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. 'Ιππ. 616· τινὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 825· ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν Χο. 942· πρβλ. **ἐπαλαλάζω**, **ὀλολύζω**.

ἐπ-ολοφύρομαι, 'Αποθ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ ἐπί τινι, ἐπολοφύρεσθαι ταῖς τῆς πατρίδος συμφοραῖς 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Πόλ. ἐν τῷ Προοιμ. § 4.

ἕπομαι, ἀκολουθῶ, 'Αποθ., ἴδε **ἕπω**.

ἐπ-ομβρέω, = **ἐφύω**, ἐπιβρέχω, πρβλ. **ἐπινίφω**.—Παθ., εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσσον ἀπόχρη 'Ανθ. Π. 11. 365. 7. **2)** χύνω ὡς βροχὴν ἐπί τινος, ἐὰν μὴ ἐπομβρήσῃ ταῖς αἰσθήσεσι τὰς ἀντιλήψεις .. ὁ θεὸς Φίλων 1. 48 καὶ 296. **II.** ἀμεταβ., ἀναβλύζω, Βασίλ., Θεοφύλ. Σιμοκ., Φώτ.

ἐπόμβρησις, εως, ἡ, διὰ βροχῆς ἄρδευσις, Σουΐδ.

ἐπομβρία, πολλὴ βροχή, ἀφθονία βροχῆς, 'Ιππ. 'Αφ. 1247· καθόλου, πολλαὶ βροχαί, βροχερὸς καιρός, κατακλυσμὸς ὑδάτων, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 304· ἀντίθετον τῷ **αὐχμός**, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 294, 'Αριστοφ. Νεφ. 1120· Δευκαλίωνος ἐπ. Κλήμ. 'Αλ. 380· ἐν τῷ πληθ., 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 4, 9, κ. ἀλλ.: — μεταφ., χερμάδων ἐπομβρία Λυκόφρ. 333.

ἐπ-ομβρίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀρδεύω, 'Ηλιόδ. 9. 9. **2)** ἐπιχέω ὡς βροχήν, Κλήμ. 'Αλ. 337.

ἐπ-όμβριος, ον, = τῷ ἐπομ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 5.

ἐπ-ομβρος, ον, λίαν βροχερός, ἔαρ, ἔτος 'Ιππ. 'Αφ. 1247, 'Επιδημ. τὸ Γ', 1081· θέρος, φθινόπωρον, χειμὼν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 19, 4 κ. ἀλλ.· χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 7, 6.

ἑπομένως, 'Επίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **ἕπομαι**, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἀντιθ. πρὸς τὸ **πρώτως**, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4, 13. **II.** συμφώνως πρός τι, τινὶ Πλάτ. Νόμ. 844Ε, πρβλ. 'Αριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 14.

ἐπ-όμνυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **ἐπομοῦμαι**: ἀόρ **ἐπώμοσα**. 'Ομνύω μετὰ ταῦτα, ὀμνύω συμφώνως πρὸς δοθεῖσαν παραγγελίαν ἢ διαταγήν, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυον (δι. γραφ. ἀπ-), 'Οδ. Ο. 437, πρβλ. Θουκ. 2. 5 (ἐν 'Ιλ. Α. 233, 'Οδ. Υ. 229, κτλ. καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, κτλ., ἡ ἐπὶ κεῖται ἐπιρρηματικῶς, προσέτι). **2)** μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., ἐπίορκον ἐπώμοσεν (ἴδε ἐν λ. **ἐπίορκος**), 'Ιλ. Κ. 332· ὅς κεν τὴν ἐπίορκον .. ἐπομόσσῃ, ὁστισδήποτε ὀμόσῃ ψευδῆ ὅρκον ἐν ὀνόματι αὐτῆς [τῆς Στυγός], 'Ησ. Θ. 793. **3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τὸν ἥλιον, ὁρκίζεσθαι εἰς τὸν .., 'Ηρόδ. 1. 212· ἐπ. τινὰ θεῶν, Λατ. deos jurare, Εὐρ. Ι. Τ. 747, κτλ.· ἐπ. θεοὺς ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 433· οὕτως, ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 6· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., μή τι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι Θέογν. 1195.—Μέσ., ἐπόμνυσθαι τοὺς θεοὺς παρὰ Δημ. 747. 12· ὡσαύτως, οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο Λουκ. 'Ικαρομέν. 9· ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων θεῶν ὁ αὐτ. π. Διαβολ. 18. **4)** μετ' αἰτιατ. πράγμ. ὡσαύτως, ὁρκίζομαι εἴς τι πρᾶγμα, 'Αριστοφ. Λυσ. 211, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 23. **5)** μετ' ἀπαρ., ὁρκίζομαι ὅτι, 'Ηρόδ. 5. 106, Εὐρ. Ι. Τ. 794, Πλάτ. Κριτίας 120Α· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπωμόσατο .. εἰδέναι Αἰσχίνην Δημ. 273. 7· ὡσαύτως, ἐπομνύειν ἢ μὴν μετ' ἀπαρ., Ξεν. Συμπ. 9, 6, Πλουτ. 'Αλέξ. 47· 'Επικ., ἐπ. ἦ μὲν .. 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 715, κτλ.· ἐπ. ὅτι .. Πλουτ. Περικλ. 30. **6)** ἀπολ. κατὰ μετοχ. ἀορ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπομόσας εἶπε, εἶπε μεθ' ὅρκου, ἐνόρκως, 'Ηρόδ. 8. 5, Ξεν. 'Αν. 7. 8, 2. **II.** ἐν τῷ Μέσ. = **ὑπόμνυσθαι** (ἂν μὴ ἀναγνωστέον αὐτὸ τοῦτο), 'Αριστοφ. Πλ. 725.

ἐπ-ομόργνυμι, ἀφίνω τύπον ἐπί τινος, ἐντυπῶ, ἐνσφραγίζω, Γρηγ. Ναζ.

ἐπομφάλιος, α, ον, (ὀμφαλός), ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τοῦ κεντρικοῦ σημείου τῆς ἀσπίδος, βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος .. μέσσον ἐπομφάλιον, ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος (Λατ. umbo), 'Ιλ. Η. 267· σῦκον ἐπομφ., σῦκον ἔχον μίσχον ὅμοιον ὀμφαλῷ, 'Ανθ. Π. 6. 22. **II** **τὸ ἐπομφάλιον**, ὁ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν τόπος, Παρθέν. 35, πρβλ. Πολυδ. Β, 169.

ἐπ-ονειδίζω, ὀνειδίζω, διασύρω, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 18. 6, 2, Κλήμ. 'Αλ. Ι. 628Α.

ἐπονείδιστος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος ὀνείδους, ἀξιοκατάκριτος, αἰσχρός, καταπεφρονημένος, Εὐρ. Ι. Τ. 689· ἐπ. εἰρήνη 'Ισοκρ. 254D, πρβλ. Δημ. 449. 9· ἀμαθία Πλάτ. 'Απολ. 29Β, κτλ.· τινι Ξεν. Συμπ. 8. 34· ἐπονείδιστόν ἐστι παρά τισι Δημ. 806. 7· τοὔνομα τοὐπονείδιστον βροτοῖς, τὸ ἐπονείδιστον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Εὐρ. 'Αποσπ. 475 b· ἐπονειδιστότερον 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 12, 2.—'Επίρρ. **-τως**, αἰσχρῶς, Πλάτ. Νόμ. 633Ε.

ἐπ-όνησις, εως, ἡ, ἀπόλαυσις, συμποσίας 'Αλκαῖος 46.

ἐπ-ονομάζω, δίδω ἢ ὁρίζω ὄνομα εἴς τι, δίδω νέον ὄνομα, ᾧ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν Πλάτ. Τίμ. 60D· ᾧ τὸ «ἔστιν» ἐπονομάζεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 185C· πᾶσι ταὐτὸν ἐπ. ὄνομα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 263C· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τὰς Μούσας .. τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 406Α.—Παθ., τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπονομάζεται, εἰς τὴν ἐξουσίαν δίδεται τὸ ὄνομα ὕβρις, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 238Α, πρβλ. Κρατ. 404Β. **2)** ἐπονομάζω τινὰ ἀπό τινος αἰτίας, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι αὐτόθι 397C· ἐπ. αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 103Β· ὡσαύτως, ἐνίοτε μετὰ τοῦ εἶναι πλεοναστ., ὁ αὐτ. Παρμεν. 133D· ἴδε **ὀνομάζω**.

3) καθόλου, ὀνομάζω, καλῶ οὕτως ἢ ἄλλως, ἀφνειὸν ἐπ. τὸ χωρίον Θουκ. 1. 13· σοφιστὴν ἐπονομάσας, δηλ. σεαυτόν, Πλάτ. Πρωτ. 349Α, πρβλ. Φαίδωνα 113Β κ. ἀλλ.· παρακαταθήκην ἐπ. Δημ. 840. 11: — Παθ., ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, ἀπό τινος Θουκ. 6. 2, κτλ.· ὡσαύτως, τινὸς Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1329, Πλάτ. Νόμ. 738Β· πατρόθεν ἐπον. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 204Ε· πατρὸς .. δαίτ' ἐπωνομασμένην, ὃ ἐ. κληθεῖσαν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αγαμέμνονος (πρβλ. **ἐπώνυμος**), Σοφ. 'Ηλ. 284: — ἰδίως, ἐπο-

νομάζομαι, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 2. 29· ὦ ξένε Ἀθηναῖε, .. δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 626D. 4) προφέρω, λέγω, ἀναφέρω, ἐπονομαζούσας τὰ οὐνόματα ἐν τῷ ὕμνῳ Ἡρόδ. 4. 35, πρβλ. 7.115· ἐπονομάζων τινά, καλῶν τὸ ὄνομά τινος κατὰ τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 16, πρβλ. Κλέαρχ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1.

ἐπονομασία, ἡ, τοὺς βαπτιζομένους ἐπὶ τρισμακαρίᾳ ἐπονομασίᾳ, ἐπικλήσει (δηλ. «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος»), Κλήμ. Ὁμ. 11, 26, τ. 1. σ. 705 (Κλημέντια 256B, 257C).

ἐπ-ονομαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπονομάζειν, ὅσους θεοὺς οὐρανίους ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 828D.

ἐπ-οξίζω: μέλλ. -ίσω, ἐπὶ ἐρυγῆς, ἐποξίζουσαν ἐρυγήν, «ῥέψιμον μὲ ξινίλαν», Ἐρωτιαν. σ. 266 ἐν λ. ὀξυρεγμίη.

ἐπ-οξύνω [ῡ], ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Θ', 7). — Παθ., φωνὴ τραχεῖα καὶ ἐποξυνομένη τοῖς ῥήμασι, καθισταμένη ὀξεῖα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 777D.

ἔπ-οξυς, υ, ἔχων γεῦσιν ὁπωσοῦν ὀξεῖαν, ὡς τὸ ὀξύμελι, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἐπ-οπίζομαι, Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν Ὀδ. Ε.146· θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 291, Θέογν. 1297· — τὸ ἐνεργ. ἐν Ὀρφ. Λιθ. 67 Ἑρμ.

ἐπόπισθεν, Ἐπίρρ., ὄπισθεν, ἐρχόμενος ὄπισθεν, κατόπιν, ἀλλὰ κάλλιον διῃρημένως, ἐπ' ὄπ., κατὰ Gaisf. καὶ ἄλλους ἐν Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 42.

ἐποποῖ, κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τοῦ ἔποπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 58.

ἐπο-ποιΐα, ἡ, ἐπικὴ ποίησις ἢ ἐπ. ποίημα, Ἡρόδ. 2.116, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 24 κἑξ.

ἐπο-ποιϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐπικ. ποίησιν, σύστημα Ἀριστ. Ποιητ. 18.12.

ἐπο-ποιός, ὁ, ἐπικὸς ποιητής, Ἡρόδ. 2. 120, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 10· καθόλου, στιχουργός, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 6.

ἐπ-οπτάω, ὀπτῶ, «ψήνω» προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα, ἐπώπτων ἔγκατα πάντα Ὀδ. Μ. 363, Δίφυλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121C· ἐφθὸν ἐποπτᾶν οὔ φασι δεῖν Ἀθήν. 656B. 2) ὡς λογοπαίγνιον = **ἐπωπάω**, ἐφορῶ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 303.

ἐποπτεία, ἡ, ὁ τρίτος καὶ ἀνώτατος βαθμὸς μυήσεως ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις μυστηρίοις, Πλουτ. Δημήτρ. 26· πρβλ. **ἐποπτεύω** II. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

ἐπόπτευσις, εως, ἡ, ἐξέτασις, νεκυομαντεῖαι μὲν γὰρ καὶ ἀδιαφθόρων παίδων ἐποπτεύσεις, περὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐντοσθίων ἀδιαφθόρων παίδων χάριν μαγικῶν σκοπῶν (πρβλ. Σωκρ. 3.13 λέγοντα: «παῖδας καταθύειν ἀφθόρους ἄρρενας καὶ θηλείας»), Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1.18.

ἐποπτεύω, (ἐπόπτης) ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, ἐπὶ ἐπιστάτου ἢ ἐπόπτου, ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε Ὀδ. Π.140, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 765· Ἑρμῆ .. πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη Αἰσχύλ. Χο. 1· ἐπ. μάχην αὐτόθι 489· ὁ πάντ' ἐπ. τάδε ἥλιος αὐτόθι 985· δίκας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 224· ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις φόρμιγγι Πινδ. Ο.7.19: — ὡσαύτως, μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ, μηδ' ἐφορᾶν μετ' ὀργῆς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 220. 2) ἀπολ., ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω, οἱ περὶ τοὺς νόμους ἐποπτεύοντες Πλάτ. Νόμ. 951D. II. γίνομαι ἐπόπτης, γίνομαι δεκτὸς εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μυήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' ἴδε **μύστης**), Πλάτ. Ἐπιστ. 333E, Πλουτ. Δημήτρ. 26· μετ' αἰτ., θεωρῶ ὡς ἐπόπτης, Πλάτ. Φαῖδρ. 250C· παροιμ. ἐπὶ ἐπιτυχίας τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ κοσμικῆς εὐτυχίας, ἐποπτεύειν δοκῶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 745. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

ἐποπτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., ἐπὶ προστατῶν θεῶν, λιτῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 640: — ὡσαύτως, ἐπ. φρυκτωριῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 11.

ἐπόπτης, ου, ὁ, (ἐπόψομαι, ἐφοράω) ὁ ἐπιβλέπων, φύλαξ, ἰδίως ἐπὶ θεοῦ, Πινδ. Ν. 9.12· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Παυσ. 8. 30,1· ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4699· ἐπ. πόνων, θεατής, Αἰσχύλ. Πρ. 299· τῶν ἀνθρωπίνων Τίμ. Λοκρ. 105A· ὥσπερ ἐπόπτας τῶν στρατηγουμένων Δημ. 47. 5. II. ὁ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μυήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' ἴδε **μύστης**), Συλλ. Ἐπιγρ. 71b.7, 2158, Πλουτ. Ἀλκ. 22· πρβλ. **ἐποπτεύω** II, **ἐποπτικός**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ἐποπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἐπόπτην, τὰ τέλεα καὶ ἐπ., τὰ ἀνώτατα μυστήρια, Πλάτ. Συμπ. 210A, πρβλ. Φιλόχ. 14, Πλουτ. Δημήτρ. 26· καθόλου, μυστικός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 7· οἱ ἐποπτικώτεροι, οἱ βαθύτερον μεμυημένοι, Ἡλιόδ. 9. 9· πρβλ. **ἐποπτεύω**.

ἐπόπτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπόπτης**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 34· αἱ Ἐπόπτιδες, ὄνομα βιβλίου τινὸς ὑπὸ Σωρανοῦ, Πλίν. ἐν Προοιμ. περὶ τὸ τέλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

ἔπ-οπτος, ον, ὁ ἐγγὺς εὑρισκόμενος καὶ ὁρατός, Στράβ. 239· πρβλ. **ἐπίοπτος**.

ἐπόπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπόπτης**, Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. σ. 459 Gaisf. — παράδοξον ἀρσεν. **ἐπόπτριος** ἀπαντᾷ παρὰ Θεοδ. Προδρ. σ. 66, 354.

ἔποπτρον, τό, «τὸ κοινῶς λεγόμενον φανάριον», Σχόλ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 6, σ. 773.

ἐποράω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφοράω**.

ἐπορβεῖται· «φθονεῖ» Ἡσύχ.

ἐποργάω, «ἐποργῶσαι, μηνιῶσαι» Σουΐδ.

ἐπ-οργιάζω, τελῶ ὄργια ἔν τινι τόπῳ, ὅπου πόλεσσιν ἔρως ἐποργιάζει Ἀνακρεόντ. 14 (13).

ἐπ-οργίζομαι, Ἀποθ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 3, Δανιὴλ ΙΑ', 40).

ἐπ-ορέγω: μέλλ. -ξω, προσφέρω εἴς τινα, δίδω προσέτι, εἴ περ ἄν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ, «ἐὰν αὖθις ὁ Ζεὺς τῷ υἱῷ τοῦ Τυδέως τῷ Διομήδει δόξαν παράσχηται» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 225· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ., τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος Σόλων 4 (14). 2. II. Μέσ., ἐκτείνω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὅπως προσβάλω τινά, κατ' ἄλλους προτείνω, προβάλλω τὸ δόρυ ὅπως προσβάλω, παρ' Ὁμ. ἅπαξ, ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρὶ Ἰλ. Ε. 335· ἐπορέγομαί τινος χειρί, ἁπλώνω τὴν χεῖρά μου νὰ πιάσω τι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1313, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136B (ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐπωρέχθην)· ὡσαύτως, χεῖράς τινι ἐπ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1212· ἐπ. πρός τι Ἱππ. 1212F· ἀπολ., 1210C. 2) μεταφ., ἐπιτείνω τὰς ἀπαιτήσεις μου, Ἡρόδ. 9. 34· ἐπ. τινός, ἐπιθυμῶ, σφοδρῶς, ποθῶ τι, Πλάτ. Πολιτικ. 437C, Θεαίτ. 186A. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπορεξάμενος· ἐφορμήσας· ἐπελθών· ἐπιλαβόμενος».

ἐπορέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφοράω**, Ἡρόδ. 1.124.

ἐπ-ορθιάζω, κάμνω τι νὰ σταθῇ ὄρθιον, ἐπορθ. τὰ ὦτα, ὀρθώνω, «τεντώνω ταὐτιά», Φίλων 2. 4· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑψῶ τὴν φωνήν μου, ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 29· ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν αὐτόθι 1120· ἀπολ., ἐπορθιάζω γόοις, ἐγείρω τὴν φωνήν μου ἐν θρήνοις, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1050.

ἐπ-ορθρεύω, ἐγείρομαι ἐνωρίς, Ἐτυμ. Μ. 368.1. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπορθρεῦσαι· ἐπαγρυπνῆσαι». — Μέσ., Δίων Χρ. 1. 372, Λουκ. Ἐνύπν. 1, Πολυδ. Α', 71. II. ἵνα πατρὶ γόους νυχίους ἐπορθρεύσω, ἵνα εἴπω πρωὶ πρωὶ εἰς τὸν πατέρα μου τοὺς νυκτερινούς μου θρήνους, Εὐρ. Ἠλ. 142 (ὡς ὁ Δινδ. ἀντὶ ἐπορθοβοάσω).

ἐπ-ορθρίζω, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 712D.

ἐπορθρισμός, ὁ, ἡ πρωινὴ κατὰ τὸν ὄρθρον ἔγερσις, τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, δηλ. κεκραγμοὶ τελωνῶν ἐπορθρισάντων, αἱ πρωιναὶ κραυγαὶ τῶν θορυβωδῶν εἰσπρακτόρων φόρων, Πλούτ. 2. 654F.

ἐπ-οριγνάομαι, = **ἐπορέγομαι**, Θεμίστ. 33A.

ἐπ-ορίνω, διεγείρω, δι. γρ. ἐν Νικ. Θ. 671, Μανέθων 6. 597.

ἐπορκίζω = **ἐφορκίζω**, ἐξορκίζω, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολογ. 2, 6 ἐν τέλ.

ἐπορκισμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ἐφορκισμός**, ἐξορκισμός, Κυρίλλου Ἱερ. Προοίμ. εἰς τὴν Κατήχ. 4, 5.

ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, ἐξορκιστής, Ἰουστίνου Μάρ. Ἀπολογ. 2, 6, Εὐσέβ. II. 621B, 756A, κλ.

ἐπορκιστός, όν, ἐξορκισθείς, Κύριλλ. Ἱερ. σ. 231.

ἐπορμάω, **ἐπορμέω**, Ἰων. ἀντὶ ἐφ-.

ἐπ-όρνῡμι καὶ -ύω: μέλλ. -όρσω· ἀόρ. -ῶρσα: — ποιητ. ῥῆμα, διεγείρω, ἐξεγείρω, ὅς μοι ἐπῶρσε μένος Ἰλ. Υ. 93. 2) διεγείρω καὶ ἀποστέλλω ἐναντίον τινός, ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην, «ἄγε μὴν παρόρμησον αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν» (Θ. Γαζῆς), Ε. 765, πρβλ. Μ. 293, Ὀδ. Φ. 100· μετ' ἀπαρ., οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι Ἰλ. Η. 42: — ὡσαύτως, ἐπὶ πραγμάτων, τὴν [ὀϊζύν] μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων Ὀδ. Η. 271· οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Ἰλ. Ο. 613· ἤ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον Ὀδ. Ε. 109, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 12· τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε, ἔστειλεν ὕπνον εἰς αὐτήν, Ὀδ. Χ. 429, πρβλ. Ἰλ. Μ. 253. II. Παθ. **ἐπόρνῡμαι**, μετὰ πρκμ. ἐπόρωρα, γ' ἑνικ. Ἐπικ. ἀόρ. β' παθ. **ἐπῶρτο**: — ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ., ἢ καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ Ἰλ. Φ. 324· ἀπολ., ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειὸς Ψ. 689, πρβλ. 759 (ἴδε **ὄρομαι**): — μετὰ συστοίχ. αἰτ., τὸν δ' ἐπόρνυται στόλον Αἰσχύλ. Ἱκ. 187: — ἐπὶ πραγμάτων, μετ' ἀπαρ., ὦρτο δ' ἐπὶ .. οὖρος ἀήμεναι Ὀδ. Γ. 176· ἐπὶ δίψος ὄρωρεν Νικ. Θ. 774.

ἐπ-ορούω, Ἐπικ. ῥῆμα, ὁρμῶ βιαίως ἐναντίον τινὸς ἢ πρός τινα, τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν Ἰλ. Ο. 520· ἀπολ., ἐπόρουσε κύων ὡς αὐτόθι 579· ἅπαξ μετ' αἰτ., ἅρμ' ἐπορούσας Ρ. 487. ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας πλὴν ἅπαξ, Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, ὥρμησεν ἵνα ζητήσῃ αὐτόν, Ε. 793· οὕτω καὶ

ἅπαξ ἐν τῇ 'Οδ. ἐπὶ ὕπνου, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος λυσιμελὴς ἐπόρουσε Ψ. 343.

ἐπ-οροφόω, ἐπιθέτω ὀροφήν, ἐπὶ ταύτῃ (δηλ. τῇ γῇ) καθάπερ τινὰ θείαν στέγην τὸν οὐρανὸν ἐπωρόφωσε 'Ηρακλ. 'Αλληγ. 'Ομηρ. 48, σ.160, ἔκδ. Sch.

ἔπορσον, ἴδε ἐπόρνυμι.

ἐπόρυξις, εως, ἡ, τὸ ἐπορύσσειν, ἐπισκάπτειν, 'Επιγρ. Τροιζήνος, L. et F. 157,a.

ἐπ-ορύττω, ὀρύττω εἰς βάθος, ἔοικεν ἐπορύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἧπαρ (περὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ τρώγοντος τὸ ἧπαρ τοῦ Προμηθέως) 'Αχιλλ. Τάτ. 3. 8.

ἐπ-ορχέομαι, 'Αποθ., ὀρχοῦμαι πρός τι, ἐπορχούμενος ὕης (ἢ ὑῆς) ἄττης, χορεύων πρὸς τὸν ἦχον ἢ τὸ μέλος.., Δημ.313,26, πρβλ. Πλούτ. 2. 336C:— μεταφ., ὀρχοῦμαι χλευαστικῶς πρός τινα, Λατ. insultare, ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις 'Αππ. Καρχ. 66.

ἔπος, εος, τό, (ἐκ √FΕΠ, ἴδε ἔπω Α). I. λέξις, παύρῳ ἔπει, δι' ὀλίγων λέξεων, Πινδ. Ο. 13.138· ἔπους σμικροῦ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 443· λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, λόγοι κοσμηθέντες διὰ κομψῶν λέξεων, Θουκ. 3. 67· καθόλου, τὸ διὰ λέξεων ἐκφερόμενον εἴτε πολλῶν εἴτε ὀλίγων, ὁμιλία, λόγος, λίαν συχνὸν παρ' 'Ομ. (ὅστις δὲν μεταχειρίζεται οὕτω τὸ μετὰ ταῦτα συνώνυμον **λόγος**)· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **μῦθος**, μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων 'Οδ. Δ. 597· ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς Λ. 561.—'Εντεῦθεν, ὡσαύτως, ὅταν αἱ λέξεις τοῦ ᾄσματος εἶναι σπουδαιότεραι τῆς μελῳδίας αὐτοῦ, ᾆσμα μετὰ μουσικῆς, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν Θ. 91· ἀοιδὸν.. ὅς τε θεῶν ἐξ εἰδῆ δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι Ρ. 519.—Αἱ ἑπόμεναι χρήσεις εἶναι αἱ μᾶλλον ἄξιαι σημειώσεως παρ' 'Ομ.: 1) λόγος ἄξιος νὰ ἀκούσῃ τις αὐτόν, σπουδαῖος, στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαιόλος Ἕκτωρ 'Ιλ. Γ. 83. 2) ὑπόσχεσις, Θ. 8. τελεῖν ἔπος, φυλάττειν, ἐκτελεῖν τὸν λόγον, Ξ. 44, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ.1033. 3) λόγος ἐπίκαιρος, συμβουλή, γνώμη, 'Ιλ. Α.108, κτλ.· συχνὸν παρ' 'Αττ. 4) ὁ λόγος, ἐκ θείας ἐμπνεύσεως, προφητεία, χρησμός, καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντηος ἀλαοῦ, κτλ., 'Οδ. Μ. 266, 'Ηρόδ.1.13, κλ., καὶ Τραγ.: — βραδύτερον ὡσαύτως, λόγιον, ῥητόν, παροιμία (ὡς τὸ **ἀπόφθεγμα**), τὸ παλαιὸν ἔπος 'Ηρόδ.7. 51, πρβλ. 'Αριστοφ. Ὄρν. 507. 5) λέξις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔργον, ἔπεα ἀκράαντα, λόγοι ἀνεκτέλεστοι, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀντίθετον τῷ **ἔτυμα**, 'Οδ. Τ. 595, πρβλ. Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 111: — ἐντεῦθεν αἱ λέξεις **ἔπος** καὶ **ἔργον** συχνάκις παρατίθενται ἀλλήλαις, 'Ιλ. Ο. 234, 'Οδ. Β. 272, κτλ.· οὕτω καί, ἠ ἔπει ἠὲ βίῃ 'Ιλ. Ο. 106· προσέτι, ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Α. 77. 6) ἐκεῖνο ὅπερ αἱ λέξεις ἐκφράζουσιν, ἡ ἔννοια, οὐσία, ὑπόθεσις λόγου, κτλ., σχεδὸν ὅμοιον τῇ λέξει **πρᾶγμα**, νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' 'Αχιλῆϊ Λ. 652, Ρ. 701, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1144, Ο. Κ. 443: — ὁ Ὅμ. συχν. ἔχει τὰς φράσ., ἔπος εἰπεῖν, ἐρεῖν, φάσθαι, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, φράζεσθαι, πιφαύσκειν. II. μεταγεν. χρήσεις, 1) συχνάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἔργου ἢ πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 174, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 39, κτλ.· ἔργῳ τε καὶ ἔπει Πλάτ. Νόμ. 897C· ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεε 'Ηρόδ. 3. 135, πρβλ. 1. 90, Λοβέκκ. ἐν Σοφ. Αἴ. σ. 430. 2) κατ' ἔπος, λέξιν πρὸς λέξιν, ἀκριβῶς, 'Αριστοφ. Βάτρ. 802. 3) πρὸς ἔπος, εἰς τὸν πρῶτον λόγον, ἅμα τῇ αἰτήσει, Λουκ. 'Επιστ. Κρον. 37. β) πρὸς ἔπος ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ, πρὸς πᾶσαν λέξιν ἀποκρινομένου τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτ. ἐν 'Αλεξ. 19, Φιλόψ. 38:— ὡσαύτως, ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος Αἰσχύλ. Εὐμ. 586, πρβλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 1375, Πλάτ. Σοφ. 217D. γ) οὐδὲν πρὸς ἔπος, πρὸς οὐδένα σκοπόν, 'Αριστοφ. 'Εκκλ.751· ὡσαύτως, ἐξαρκεῖ σοι, ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι Πλάτ. Εὐθύδ. 295C· τί πρὸς ἔπος; ὁ αὐτ. ἐν Φιληβ.18D, Λουκ., κλ. 4) ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ὡς εἰπεῖν ἔπος, εἰπεῖν κατὰ τὸ λεγόμενον, οὕτως εἰπεῖν, Εὐρ. 'Ηρακλ. 167, κτλ.· ἴδε ἐν λ. ἔμβραχυ καὶ ἐν λ. ὡς Β. II. 3: — ἰδίως, ὁμιλῶ ἁπλῶς, γενικῶς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὄντως ἢ ἀκριβεῖ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 656Ε, Πολ. 341Β· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁμιλῶ σαφῶς, ἁπλῶς, «μὲ ἕνα λόγον», Αἰσχύλ. Πέρσ. 714. 5) ἑνὶ ἔπει, μὲ μίαν λέξιν, συντόμως, ἑνὶ ἔπεϊ πάντα συλλαβόντα λέγειν 'Ηρόδ. 3. 82. III. ἐν τῷ πληθ., ποίησις εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους, ἐπικὴ ποίησις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **μέλη** (τὴν λυρικὴν ποίησιν), **ἰαμβεῖα, διθυράμβους**, κτλ., πρῶτον παρὰ Πινδ. Ν. 2. 2, 'Ηρόδ. 2.117, Θουκ.1. 3· νικᾶν ἔπος Συλλ. 'Επιγρ. 200. 13· ποιητὴς ἐπῶν αὐτόθι 1584. 9, κ. ἀλλ., πρβλ. Ο. Μυλλέρου 'Ιστ. τῆς 'Ελλ. Φιλολογίας 4 § 3· ἀκολούθως ἐφηρμόσθη εἰς τὴν ἐλεγειακὴν ποίησιν, ἔπειτα εἰς ἄλλα εἴδη, ἔτι δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λυρικὴν ποίησιν, 'Αλκμὰν 29, Πινδ Ο. 3.14. 2) ἐν τῷ ἑνικῷ, στίχος ποιήσεως, 'Ηρόδ. 4. 29, 'Αριστοφ. Βάτρ. 862, 956, 1161· ἐντεῦθεν, περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ὁ αὐτ. Νεφ. 638· πρβλ. Francke εἰς Καλλῖν σελ.77 κἑξ.· ἔτι δέ, τῷ δὲ πλήθει τῶν λεγομένων οὐκ ἐπιτιμησόντων οὐδ' ἣν μυρίων ἐπῶν ᾖ τὸ μῆκος 'Ισοκρ. 261Α, πρβλ. Schäf. εἰς Διον. π. Συνθ. σ. 30· καὶ παρὰ Λουκ. (πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 28), ἐπὶ ζωγράφου, οὐδ' ἐν ἑπτὰ ἔπεσι γράφει, οὐδ' ἐν ἑπτὰ γραμμαῖς.—Ἴδε καὶ Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Δ', σ.137.

ἐπ-οστρακίζω, ῥίπτω ὄστρακα ἢ πλατέα πετράδια μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης οὕτως ὥστε νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ αὐτὴν πολλάκις, κοινῶς παίζω «παξημαδάκια».—Κατὰ τὸν Μέγ. 'Ετυμ. (368, 3), «ἐποστρακίζειν, παιδιά τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες ὄστρακα ἀφιέντες εἰς τὴν θάλασσαν», πρβλ. Ζωναρ. 853 καὶ 'Ησύχ. ἐν λ., πρβλ. προσέτι Minuc. Fel. 3. 6.— Καθ' 'Ησύχ. «ἐποστρακίζειν· ὀστράκοις παίζειν».

ἐποστρακισμός, «εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης προΐενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλάκις ἕως ἀτονήσαντα δυῶσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦντα πρόσοψιν» Εὐστ. 1161, 34.

ἐποσφραίνομαι, ὀσφραίνομαι, τοῦ βρώμου δὲ ἐποσφραινομένων Σχόλ. 'Ιωάν. Κλίμ. σ. 356,14.

ἐπόσχιον, τό, «κλῆμα, ἐξ οὗ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης» Γαλην. Γλωσσ. 472.

ἐπ-οτοτύζω, ἀναβοῶ, κραυγάζω θρηνωδῶς, ἰήιον μέλος.. ἐπωτότυζε Εὐρ. Φοίν.1038.

ἐπ-οτρύνω, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, ἀπολ., συχν. παρ' 'Ομ., ὅστις πολλάκις συνάπτει αὐτῷ καὶ ἄλλο ταυτόσημον ῥῆμα, ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει 'Ιλ. Ζ. 439, κ. ἀλλ.· μετ' αἰτ. προσ., 'Ηρόδ.7.170, κ. ἀλλ.· εἰς τὸ πρόσω ἐπ αὐτόθι 223· ἐπὶ δεινὰ Θουκ.1. 84:— μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὰ μαχέσασθαι, χαλεπαίνειν, κτλ., 'Ιλ. Υ. 171, κτλ., πρβλ. 'Ιππ. π. 'Αγμ. 776· στείχειν Πινδ. Ν. 9. 47· μολεῖν Σοφ. 'Ηλ. 1264· ἔρδειν ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ [ἔρδειν] 'Ιλ. Ο. 148· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι.. κατακῆαι, νὰ παροτρύνῃ καὶ διατάξῃ αὐτοὺς νὰ καύσωσι, 'Οδ. Κ. 531· ἱππεῦσιν ἐπότρυνον.. ἐλαυνέμεν 'Ιλ Ο 258, πρβλ. Π. 525·— ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν ὅπλων ἅπτεσθαι, ἔνθα ἡ δοτ. καὶ τὸ ἀπαρ. ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ἐκέλευσεν, 'Οδ. Β.422, 1.488,561, κλ. 2) μ. αἰτ. πράγμ., νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον, διεγείρει πόλεμον ἐναντίον ἡμῶν, Χ. 152· ὡσαύτως, πόλεμον.. ἐπ. γίγνεσθαι Θουκ. 7. 25· ἀγγελίας.. ἐπ. Κεφαλλήνων πολίεσσιν, πέμπειν ἀγγελίας κατεπειγούσας εἰς τὰς πόλεις τῆς Κ., 'Οδ. Ω. 355· σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, ἔδιδον τὸ σημ. τῆς συμπλοκῆς εἰς τοὺς ὁπλίτας, Θουκ. 6. 69, πρβλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 33, Κράσσ. 23.—Μέσ., ἐποτρυνώμεθα πομπήν, ἂς σπεύσωμεν νὰ πέμψωμεν αὐτὸν (τὸν 'Οδυσσέα) μετὰ συνοδείας, 'Οδ. Θ. 31.— Παθ., ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου Αἰσχύλ. Θήβ. 698.

ἐπουδαῖος, ον, (οὖδας) ἐπιχθόνιος, 'Ησύχ.: ὁ τύπος ἐπούδειος εἶναι πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ ἐπ' οὔδεος, 'Ανθ. Π.7.198.

ἐπουλίς, ίδος, ἡ, (οὖλον) «ἐπουλίς ἐστιν ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον» ἢ «ἐπουλίς ἐστι φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τῶν γομφίων ὀδόντων οὖλα, ὑπερανεστηκυῖα ὡς ὑπερσάρκωμα» Παῦλος Αἰγιν. 3. 26, 'Αέτιος σ.155, Πολυδ. Δ', 199.

ἐπ-ουλόομαι, Παθ., ἐπὶ ἕλκους, κλείω, θεραπεύομαι, 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 789, Γαλην. 11. 440.

ἔπ-ουλος, ον, κάπως οὖλος, σγουρός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3.10, 5.

ἐπούλωσις, εως, ἡ, ἐπὶ ἕλκους, «κλείσιμον», ἴασις, Γαλην. 18 μέρος 1,723.

ἐπουλωτικός, ή, όν, συντελεστικὸς πρὸς ἐπούλωσιν, Γαλην. τ.14.784.

ἐπουραῖος, α, ον, (οὐρὰ) ὁ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, δῆγμα 'Ανθ. Π. 9. 252.

ἐπ-ουράνιος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Κόϊντ. Σμ. 2. 429· ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐράνιος, παρ' 'Ομ. μόνον ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπ. θεός, θεοὶ 'Οδ. Ρ. 484, 'Ιλ. Ζ. 129, 131, 527· ἐπουράνιοι εὐσεβῶν ψυχαὶ Πινδ. 'Αποσπ. 97. 4· ἡ ἐπ. πορεία Πλάτ. Φαῖδρ. 256D. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡς οὐσιαστ., οἱ ἐπουράνιοι = θεοί, Θεόκρ. 25. 5, Μόσχ. 2. 21· οὕτως, ἤδη ἐπ. εἶ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 3· τὰ ἐπουράνια, τὰ οὐράνια φαινόμενα, Πλάτ. 'Απολ. 19Β.

ἐπ-ουρέω, κατουρῶ ἐπί τινος, Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 17, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5,16.

ἐπουριάζω, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, κινῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 45· κολπόω, φουσκώνω, τὴν ὀθόνην ὁ αὐτ. π. Οἴκ.12.

ἐπ-ουρίζω, ὠθῶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς ὡς οὔριος ἄνεμος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπουρίζοντος δὲ τοῦ πελάγους καθάπερ τοῦ ποταμίου ῥεύματος διὰ τὴν πλημμυρίδα Στράβ.113· μεταφ., ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημα ἐπούρισας, δὲν ἔστρεψας τὸν νοῦν σου ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦτο, Εὐρ. 'Ανδρ. 610· μετὰ συστοιχ. αἰτ., πνεῦμα αἱματηρὸν ἐπουρίσασα, ἐπιπνεύσασα πνοὴν αἵματος (ἐπὶ τῶν 'Ερινύων) Αἰσχύλ. Εὐμ.137· πρβλ. **κατουρίζω**. II. ἀμεταβ., κινοῦμαι κατ' εὐθεῖαν πρός τι μέρος ὡς ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου, τρέχε κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας 'Αριστοφ. Θεσμ. 1226. πρβλ. 'Επιχαρ. ἐν 'Αθήλ. 2. 3· μεταφ., βοηθῶ, ὅσῳπερ ἂν μὴ

ἐπουρίσῃ τὸ τῆς τύχης Πλάτ.᾿Αλκ. 2.147Α· πρβλ. **οὖρος**.

ἔπ-ουρος, ον, πνέων εὐνοϊκῶς, αὖρα Σοφ. Τρ 954. **II.** μεταφ., ὑποβοηθούμενος, ὠθούμενος, πνεύματι ἀληθείας Κλήμ. ᾿Αλ.130· πρβλ. **ἄπουρος**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἔπουρος· εἶδος ἰχθύος».

ἐπ-ουρόω, ἔχω οὖρον ἄνεμον, Πολύβ. 2. 10, 6.

ἐπούρωσις, εως, ἡ ἀμφίβ. λέξις ἐν ᾿Αριστ. Ρητ. 3.13, 5, πιθ. τὸ σπεύδειν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς εἰ διὰ βιαιοτάτου ἀνέμου, διάφ. γρ. **ἐπόρουσις**.

ἐπ-ουσία, ἡ, περίσσευμα, Πτολεμ. ἐν Φαβρικ.᾿Ελλ. Βιβλ.

ἐπουσιώδης, ες, (εἶδος) προστιθέμενος εἰς τὴν οὐσίαν, οὐχὶ οὐσιώδης, Πορφύρ. κλ., ἴδε Bast. Γρηγ. σ. 340.

ἐπ-οφείλω, ὀφείλω προσέτι ἢ ἀκόμη, τι Θουκ. 8. 5.— Παθ., τόκος ἐποφειλόμενός τισι Δίων Κ. 42. 51.

ἐπ-οφθαλμέω, = **ἐποφθαλμιάω**. παρὰ Πλουτ. ἐν Αἰμιλ. 30, ἀναγνωστέον κατὰ Κοραῆν ἐποφθαλμιάσαντες, ὡς ἁπανταχοῦ παρὰ Πλουτ. Παρὰ μεταγεν. τισὶ συγγραφ., οἷος ὁ Χαρίτων 1.7, ᾿Αθανάσ.1. σελ. 397, οἱ τύποι ἐποφθαλμῆσαι ἢ -ῖσαι ἴσως εἶναι γνήσιοι.

ἐποφθαλμία, ἡ, φθόνος, Ἄννα Κομν. σ. 32C.

ἐπ-οφθαλμιάω, ῥίπτω βλέμματα πλήρη ἐπιθυμίας εἴς τι, ἐπιθυμῶ τινος, τινι Αἰλ. π. Ζ. 3. 4· ἐπ. χρήμασι Πλουτ. Καῖσ. 2· πρὸς τὸν πλοῦτον ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Δημοσθ. 25· πρβλ. Dorv. Χαρ. σ. 86, Schaif Λογγ. σ. 350· ἴδε **ἐποφθαλμέω**.

ἐποφθαλμίζω, ἴδε **ἐποφθαλμέω**.

ἐπ-οφθάλμιος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ· τὰ ἐποφθάλμια, τὰ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέρη, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

ἐπ-οφλισκάνω, ὀφείλω ἔτι πλείονα, τί τινι Θεμίστ. 83Α.

ἐποφρύδιον, τό, «τὸ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων», μέτωπον, ᾿Ετυμ. Χειρόγρ. (Γουδ. σ. 202, 36), ἐν λ. **ἐπισκύνιον**.

ἐπ-οχέομαι, Παθ., μετὰ μέλλ. (καὶ ἐν Νόνν. Δ. 45. 322, ἀόρ.) Μέσ.: — φέρομαι ἐπί τινος, ὀχοῦμαι, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. vehi, οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν Ἕκτωρ .. ἐποχήσεται, λέγει ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς ἵππους τοῦ ᾿Αχιλλέως, Ἰλ. Ρ. 449, πρβλ. Κ. 330· ἐφ' ἵππῳ Παυσ. 6. 20, 16· ἀπολ., κάμηλον ὥστε ἐποχεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 1, 49· ἐπὶ ἐξηρθρωμένου ὀστοῦ, στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ πλησίον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· κωμικῶς, ἐμβάταις ὑψηλοῖς, Λουκ. π. ᾿Ορχ. 27· ἡ κωμῳδία .. ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλὰ ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Προμηθ. εἶ ἐν Λόγ. 6· ἡ γῆ τῷ ἀέρι Πλούτ. 2. 896D.

ἐποχετεία, ἡ, ἡ δι' ὀχετῶν ἄρδευσις, Στράβ.740, ἐν τῷ πληθ.

ἐπ-οχετεύω, φέρω ὑγρόν τι δι' ὀχετῶν, Λατ. derivare, Πλάτ. Γοργ. 493Ε· τὸ ἀπορρέον .. δι' ὀχετῶν ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Κριτίᾳ 117Β· πηγὴν ἄλλην εἰς τὸν ἀγωγὸν Συλλ.᾿Επιγρ. 4040.1. 20· ἐπ. ἄνθεσιν ὕδωρ Λογγ. 4. 4· μεταφ., λόγος οἴνῳ τὸ φιλάνθρωπον ἐπὶ τὴν ψυχὴν .. ἐπ. Πλούτ. 2. 660Β:—Παθ., [αἷμα] ἐκ τῆς καρδίας ἐποχετεύεται καὶ εἰς τὰς φλέβας ᾿Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 11· [αἱ φλέβες] ἐς ἀλλήλας ἐποχετεύονται, φέρουσιν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ αἷμα, Ἱππ. 278. 42· ὕδωρ τὸν Ἰούλιον .. εἰς τὴν πόλιν ἐπωχετεύθη Δίων Κ. 48. 32, πρβλ. 49. 42.—Μέσ., ἐποχετεύεται τοῖς κοχλίαις τὰ λίαν ἔξαλα Στράβ. 819· ἰδοῦσα δὲ (ἡ ψυχὴ) καὶ ἐποχετευσαμένη ἵμερον, εἰσαγαγοῦσα εἰς ἑαυτὴν ὡς δι' ὀχετοῦ ἵμερον, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Ε.—[Ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ἐν ᾿Εμπεδ.190].

ἐποχεύς, έως, ὁ, (ἐπέχω), ὁ ἐμποδίζων· ἴδε ἐν λ. **ἐποχλεύς**.

ἐπ-οχεύω, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ἐπιπηδῶ, ὀχεύω, βατεύω, ᾿Αριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 6.—Μέσ., συνδυάζομαι, ἑνοῦμαι, θερμὸν δ' ἐποχεύετο θερμῷ ᾿Εμπεδ. παρὰ Μακροβ.7. 5.

ἐποχή, ἡ, (ἐπέχω), ἐμπόδιον, διακοπή, ἡ κατὰ τὸν πόλεμον Πολύβ. 38. 3, 2· μετ' ἐποχῆς, μετ' ἐπισχέσεως, μὲ «σταμάτημα» (ἐν τῷ τρέχειν) ὁ αὐτ. 10. 21, 4· ἐποχὰς ποιεῖν .. τῆς προκοπῆς, διακόπτειν τὴν πρόοδον, Πλούτ. 2.76D. **II.** τὸ ἐπέχειν περί τινος, μὴ ἐκφέρειν κρίσιν ἐκ τοῦ προχείρου περὶ αὐτοῦ, ὅρος τεχνικὸς σκεπτικῶν φιλοσόφων, Πλούτ. 2. 1122Α, κτλ.· τὸν ὅρον τοῦτον μετέφρασεν εἰς τὴν Λατινικὴν ὁ Κικέρων, ὁ αὐτ. ἐν Κικέρ. 40 (ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: ἔστι τοὐναντίον τῇ συγκαταθέσει ἡ διὰ δύο λέξεων assenssionis retentio ἑρμηνευθεῖσα τῷ Κικέρωνι ἐποχή ... ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν ᾿Ακαδημαϊκῶν μᾶλλον, καὶ τῶν Πυρρωνείων φιλοσόφων, περὶ ἣν καί, ἐφεκτικοὶ ἑκάτεροι ὠνομάσθησαν. «καὶ ἡ ἐποχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπέχεσθαι τὴν διάνοιαν, ὡς μήτε τιθέναι, μήτε ἀναιρεῖν, διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν ζητουμένων», φησὶν ὁ ἐμπειρικὸς Σέξτος» (Πυρρων ὑποτυπ. Α. 22, § 196), πρβλ. Κικ. Acad. Pr. 2.18· ἴδε **ἐπέχω** IV. 2. c. **III.** διακοπή, παῦσις τοῦ φωτὸς διαρκούσης ἐκλείψεως, Πλούτ. 2. 923Α. **2)** ἡ ἐποχὴ ἀστέρος, τὸ σημεῖον ἐν ᾧ ὁ ἀστὴρ φαίνεται ὅτι διακόπτει τὴν ῥύμην αὐτοῦ καὶ μένει ἀκίνητος, ἀφοῦ φθάσῃ τὸ ὕψιστον τῆς τροχιᾶς αὐτοῦ, Πτολεμ., Νικομ. ᾿Αρμ. 6, πρβλ. Ideler Χρον. 1. σ. 115· καθόλου, ἀστέρων ἐποχαί, αἱ θέσεις τῶν ἀστέρων, αἱ σύνοδοι αὐτῶν ἢ συζυγίαι, Πλουτ. Ρωμύλ. 12· ἐντεῦθεν, ἱστορικὴ ἐποχή. Νικομ. ᾿Αρμ. σ. 6.

ἐπόχησις, ἡ, τὸ ἐποχεῖσθαι, ᾿Ιαμβλ. Β. Πυθ. 65, σ.136.

ἐποχητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐποχέομαι**, δεῖ ἐποχεῖσθαι, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 220, 82, ἔκδ. Taf.

ἐποχθίδιος, α, ον, (ὄχθη), ἐπὶ τῶν ὄχθων τὰς διατριβὰς ποιούμενος, Νύμφαι ἐποχθίδιαι, Νηρηΐδες, εἴδετε Δάφνιν χθιζὸν ᾿Ανθ. Π. 9. 556.

ἐπ-οχθίζω, στενάζω, «βογγῶ», ὀδύναις ᾿Οππ. ᾿Αλ. 5.170.

ἐποχλεύς, έως, ὁ, = **τροχοπέδη**, δηλ. τὸ ὄργανον δι' οὗ κωλύουσι τὸν τροχὸν νὰ στρέφηται εἰς κατάντεις τόπους, Σιμάριστος παρ' ᾿Αθην. 99C, ἔνθα ὁ Casaub. διορθοῖ ἐποχεύς, καὶ τὴν διόρθωσιν ταύτην παρεδέξατο ὁ Meineke.

ἐποχλέω = **ἐνοχλῶ**, ἐποχλεῖ τὸν Καίσαρα Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 13Β.

ἐποχλίζω, κλείω, ἀσφαλίζω, ᾿Απολλ. Λεξικ. Ὁμ. ἐν λέξει **ἐπώχατο**.

ἐπ-οχμάζω, κρατῶ ἰσχυρῶς, ᾿Οππ. Κ.1. 389· ἀλλ' ἴδε **ἐπαιχμάζω**.

ἔπ-οχον, τό, τὸ κάλυμμα τοῦ ἐφιππίου ἢ κατ' ἄλλους, ἡ ζώνη ἡ συγκρατοῦσα τὸ ἐφίππιον ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἵππου, «ἴγγλα», «γίγλα», Τουρκ. «κολάνι», Ξενοφ. Ἱππ.12. 9.

ἔποχος, ον, (ἐπέχω), ὁ ἐποχούμενος, κυρίως ἐπὶ ἵππου, ἁμάξης ἢ πλοίου, μετὰ γεν. ἢ δοτ., ναῶν ἔποχοι, ἅρμασιν ἔποχοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 45. 54· μεταφ., λόγος μανίας ἐπ., λόγος ὀχούμενος ἐπὶ τῆς μανίας, δηλ. μανιώδης, «τρελλός», Εὐρ. Ἱππ. 214 (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμ. νηπιάας ὀχέειν). **2)** ἀπολ., καλῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου καθήμενος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· ἐπόχους ἡ θήρα ἀποδεικνύει αὐτόθι 8.1, 35· ἐπεὶ δὲ δεῖ ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἐλαύνοντα ἔποχον εἶναι, νὰ μένῃ τις καλῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 8, 10, πρβλ.᾿Αριστοφ. Λυσ. 677· ὡσαύτως, ἱππασίας ἔποχος, ἠσκημένος εἰς .., Πλουτ. Μάρ. 34. —᾿Επίρρ., ἐπόχως καθίσαι, ἀσφαλῶς, Πολυδ. Α', 209. **II.** Παθ., ποταμὸς ναυσὶ ἐπ., πλωτός, Πλουτ. Μάρ.15.

ἐπ-οχυρόω, ἔτι μᾶλλον ὀχυρώνω, Διοδ.᾿Εκλογ. 532. 85.

ἔποψ, οπος, ὁ, «πούπος», «πουπούτης», «τσαλαπετεινός», Λατ. upupa, οὕτω κληθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ᾿Επίχ. 116 Ahr., ᾿Αριστοφ. Ὄρν. 226 κ. ἀλλ.· ὅρα Αἰσχύλ. ᾿Αποσπ. 305, ἔνθα ὑπάρχει φανταστική τις παραγωγή, ἔποψ ἐπόπτης τῶν αὐτοῦ κακῶν.— Καθ' Ἡσύχ. «ἔποψ· ἐπόπτης. δυνάστης. καὶ εἶδος ὀρνέου».

ἐπ-οψάομαι, (ὄψον), ᾿Αποθ., τρώγω τι ὡς ὄψον μετὰ τοῦ ἄρτου μου, τοῦτον δεῖ τὸν ζωμόν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς .. ἐποψᾶσθαι Πλούτ. 2. 237Α. **2)** τρώγω τὸ φαγητόν μου ἐπάνω εἴς τι, τρυβλίῳ εὐτελεῖ Κλήμ. ᾿Αλ.190.

ἐπόψημα, τό, τὸ μετὰ τοῦ ἄρτου ἐσθιόμενον, προσφάγιον, Συλλ. ᾿Επιγρ.1625. 62· οὕτως **ἐπόψησις, εως**, ἡ, **᾿Αθήν.186D**.

ἐποψία, ἡ, = **ἔποψις**. Θεμίστ. 2D, Συνέσ., κλ.

ἐποψίδιος, ον, κατάλληλος ὅπως ἐσθίηται μετὰ τοῦ ἄρτου, ᾿Ανθ. Π. 7. 736.

ἐπόψιμος, ον, (ἐπόψομαι), ὃν δύναταί τις ἢ «βαστᾷ ἡ καρδιά του» νὰ ἴδῃ, δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον Σοφ. Ο. Τ. 1312.

ἐπόψιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Ἄρατ. 258· (ὄψις)· καταφανής, φαινόμενος καλῶς, ἔποπτος, ὁρατός, τόπος Σοφ. ᾿Αντ.1110· πρβλ. **προσόψιος**: — μεταφ., ἐπιφανής, περιφανής, βωμὸς Ὁμ. Ὕμν. εἰς ᾿Απόλλ. 496:—ἐν Ἰλ. Γ. 42 διωρθώθη εἰς **ὑπόψιον**. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐπιβλέπων τὰ πάντα, ἐπόπτης, ἐπίθ. τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 1040· μάλιστα τοῦ Διός, ᾿Απολλ. Ρόδ. Β. 1124, 1133, Καλλ. εἰς Δία 82, Ἡσύχ.

ἔπ-οψις, εως, ἡ, θέα ἔκ τινος τόπου, ἐπ' ὅσον ἔπ. τοῦ ἱροῦ εἶχε, ἐφ' ὅσον διάστημα ἐξετείνετο ἐκ τοῦ ναοῦ ἡ ὄψις, ὅσον μέρος ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τις ἐκεῖθεν, Ἡρόδ. 1. 64· ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας ἐπ., πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἡμετέρα ὅρασις, Πλάτ. Πολ. 499C· τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν, τὴν θέαν τῆς ναυμαχίας, Θουκ.7.71· ἔποψίν τινος παρέχειν Πλουτ. Αἰμίλ. 22· καταστῆναι εἰς ἔπ. τῶν πολεμίων ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλ. 8· πεσόντας δ' ἀμφοτέρους ταφῆναι μὴ ἐν ἐπόψει ἀλλήλοις, οὕτως ὥστε ἐκ τοῦ ἑνὸς τάφου ὁ μὴ φαίνηται ὁ ἄλλος, Στράβ. 676. **II.** ἐπίβλεψις, ἐποπτεία, ἐπ. θεία περὶ τοῦ κόσμου Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 555. 26.

ἐπόψομαι: μέλλ. τοῦ **ἐφοράω**, ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει.

ἔππᾱσις, εως, ἡ, ἴδε **ἔμπασις**.

ἐπράθην [ᾱ], ἀόρ. α' παθ. τοῦ **πιπράσκω**.

ἔπρᾰθον, ἀόρ. β' τοῦ **πέρθω**.

ἔπρεσε, ᾿Επικ. ἀντὶ **ἔπρησε**, ἀόρ. τοῦ **πρήθω**, **Ἡσ. Θ. 856**.

ἐπρήθην, ᾿Ιων. ἀόρ. α' παθ. τοῦ **πιπράσκω**.

ἔπρηξα, ᾿Ιων. ἀντὶ **ἔπραξα**, ἀόρ. α' τοῦ **πράσσω**.

ἔπρησα, ἀόρ. α' τοῦ **πρήθω**.

ἑπτά, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., κτλ., περὶ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτοῦ ὡς μυστικοῦ ἀριθμοῦ ἴδε ᾿Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 6, 5, κτλ. (Πρὸς τὰ **ἑπτ-ά, ἕβδ-ομος** (ἀντὶ ἕπτ-ομος, πρβλ. **ὀκτώ, ὄγδ-οος**) πρβλ. Σανσκρ. sapt-an, sapt-amas· Ζενδ. hapt-an, hapt-athas· Λατ. sept-em, sept-imus· Γοτθ.

καὶ Παλ-Ὑψ-Γερμ. sib-un (sieben)· Παλαιο-Σκανδ. sjau, sjaundi (ἐκπεσόντος τοῦ χειλοφώνου)· Ἀγγλο-Σαξον. seof-on, κτλ.).— Περὶ τοῦ **Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 346 κἑξ.

ἑπτα-βόειος, ον, κεκαλυμμένος δι' ἑπτὰ πτυχῶν βοείου δέρματος, φέρων σάκος .. χάλκεον, ἑπταβόειον Ἰλ. Η. 220· σάκος αἴολον, ἑπταβόειον ταύρων ζατρεφέων αὐτόθι 222, κτλ.· κωμικῶς, θυμοὶ ἑπτ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1017, Ἡσύχ.

ἑπτά-βοιος, ον, =τῷ προηγ., ἑπτ. ἄρρηκτον σάκος Σοφ. Αἴ. 576.

ἑπτά-γλωσσος, ον, ἑπτάφθογγος, ἑπτάτονος, φόρμιγξ Πινδ. Ν. 5. 43.

ἑπτα-γράμματος, ον, ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων ἀποτελούμενος, ἐπὶ λέξεων ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, ὡς π. χ. **ὀργίλος, σκληρός,** κτλ., Ἡσύχ., πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 176.

ἑπτα-γωνικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 85C.

ἑπτά-γωνος, ον, ἔχων ἑπτὰ γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὑψουμένων εἰς τὴν ἑβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117. II. **ἑπτάγωνα,** τά, εἶδος μουσικῶν ὀργάνων, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 13.

ἑπταδάκτυλος, ον, ἔχων ἑπτὰ δακτύλων πάχος, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 4.18.

ἑπταδεύσαντες, μτχ., ἄρξαντες τὴν τῶν ἑπτὰ ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ ἀρχήν, Ἐπιγρ. Ὀλβίας ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Struve ἐν Ὀδησσῷ 1866 σ. 3 (= Hermes, 1869, τ. Γ', σ. 441, ἀρ. IV).

ἑπτά-δουλος, ὁ, ἑπτάκις δοῦλος, ὁλωσδιόλου δοῦλος, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 5.75, Ἱππῶναξ παρ' Εὐστ. 725. 40, πρβλ. **τρίδουλος.**

ἑπτά-δραχμος, ον, ἑπτὰ δραχμῶν ἄξιος, Θεόκριτ. 15.19.

ἑπτάδυμος, ον, γεννώμενος ὁμοῦ μεθ' ἑτέρων ἕξ, Ἀριστ. παρὰ Στράβ. 695, Ἀριστοτέλης δὲ τινα καὶ ἑπτάδυμα ἱστορεῖ τετοκέναι· πρβλ. **δίδυμος.**

ἑπτάδωρος, ον, χάρις, ἡ τῶν ἑπτὰ χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Εὐχὴ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Συνόψει ἱερᾶς ἀκολουθίας τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

ἑπτά-ενος, ον, = **ἑπταετής,** Ἡσύχ., πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθην. τ. Α', σ. 66.

ἑπταέξ = ἑπτὰ ἢ ἕξ, Τζέτζ. Ἱστ. 11, 342.

ἑπτα-ετήριος, α, ον, ἑπτὰ ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8664.

ἑπταετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος ἑπτὰ ἐτῶν, Διονύσ. Ἀλεξ. 1333B.

ἑπτα-ετής, ές, = **ἑπτέτης,** ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίας, Ἱππ. Προγν. 43, Πλάτ. Γοργ. 471C:— **έτις, ιδος,** Ἀνθ. Π. παράρτ. 153. II. παροξ. **ἑπταέτης, ες,** ἑπτὰ ἐτῶν· οὐδ. **ἑπτάετες,** ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, Ὀδ. Γ. 305, Η. 259.

ἑπταετῆσαι, ἀπαρέμφ., γενέσθαι ἑπτὰ ἐτῶν, Θ. Στουδ. σ. 1461, ἔκδ. Mi.

ἑπταετία, ἡ, περίοδος ἢ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν, Πλάτ. Ἀξ. 366D, Πλουτ. Δημήτρ. 44.

ἑπτά-ζωνος, ον, ἔχων ἑπτὰ ζώνας, περὶ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος, Νόνν. Δ. 1. 241· ἴδε Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 13.

ἑπτα-ήμερος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ ἡμερῶν ἢ διαρκῶν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, Δίων Κ. 76. 1· πρβλ. **ἑπτήμερος.**

ἑπτάθεος, ἔχων ἑπτὰ θεούς, «νῦν δὲ λέγεται ἡ Θεοδοσία τῇ Ἀλανικῇ ἤτοι τῇ Ταυρικῇ διαλέκτῳ Ἀρδαύσα, τουτέστιν ἑπτάθεος» Ἀνωνύμου Περίπλ. Εὐξ. σ. 5, ἔκδ. Hudson.

ἑπτάϊ = **ἑπτάκις,** Κεδρην. I. 305, 20.

ἑπτᾰ-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., δεκαεπτά, Ἡρόδ. 1. 50 κ. ἀλλ.· παρ' Ὁμ., ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα Ὀδ. Ε. 278 κ. ἀλλ.

ἑπτακαιδεκα-έτης, ου, ὁ, = **ἑπτακαιδεκέτης,** Διόδ. 2. 2, Πολυβ. Α', 55.

ἑπτακαιδεκάκις, Ἐπίρρημ., δεκαεπτάκις, δεκαεπτὰ φοράς, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 196, Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 104, 31, ἔκδ. Βekk.

ἑπτακαιδεκά-μετρος, ον, περιέχων 17 μέτρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1333.

ἑπτακαιδεκαπλάσιος, ον, δεκαεπταπλάσιος, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 1257, ἔκδ. Mi.

ἑπτακαιδεκά-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν,** 17 ποδῶν μῆκος ἔχων, Πλάτ. Θεαίτ. 147D.

ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον, κατὰ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν, Ἱππ. Ἀφ. 1250.

ἑπτακαιδέκατος, η, ον, δέκατος ἕβδομος, Ἱππ. Ἀφ. 1245, Θουκ. 7. 28, κτλ.

ἑπτακαιδεκ-έτης, ες, 17 ἐτῶν ἡλικίας, Πολύβ. 4. 24, 1, Διογ. Λ. 5. 6.

ἑπτα-και-εικοσα-έτης, ες, 27 ἐτῶν ἡλικίας, Διον. Ἁλ. 4. 7, κτλ.

ἑπτακαιεικοσα-πλάσιος, ον, εἰκοσιεπτάκις μεγαλείτερος, Πλάτ. Τίμ. 35E· ὡσαύτως, **ἑπτακαιεικοσα-πλασίων, ονος, ὁ, ἡ,** Πλούτ. 2. 890C.

ἑπτακαιεικοσαπλοῦς, οῦν, = **ἑπτακαιεικοσαπλάσιος,** Ἀνων. μουσ. πρανμ. ἀπόσπ. ἐν Χρον. κλ. XI. σ. 161.

ἑπτακαιεικοσ-έτης, ες, 27 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 251.

ἑπτακαιεικοσι-μόριος, ον, περιέχων ἐν εἰκοστὸν ἕβδομον μέρος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 4.

ἑπτακάτιοι, αι, α, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἑπτακόσιοι,** Ἡρακλεωτ. Πίναχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 47.

ἑπτά-καυλος, ον, ἔχων ἑπτὰ καυλοὺς ἢ στελέχη, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 48.

ἑπτα-κέφαλος, ον, ἔχων ἑπτὰ κεφαλάς, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 340. 9.

ἑπτάκιν, ἑπτάκις, Ἐπιγρ. παναρχαία Σπάρτης, Mitth. d. d. arch. Inst. II. σ. 318 = IG. ant. 79.

ἑπτάκις, Ἐπίρρ., ἑπτὰ φοράς, Λατ. septies, Πινδ. Ο. 13. 56, Ἀριστοφ. Λυσ. 698, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως **ἑπτάκι,** Σιμωνίδ. 159, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 860.

ἑπτᾰκισ-μύριοι [ῡ], **αι, α,** ἑβδομήκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 4. 86, κτλ.

ἑπτακισ-χίλιοι [χῑ], **αι, α,** ἑπτὰ χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 43, κλ.

ἑπτά-κλῑνος, ον, ἔχων ἑπτὰ ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας, οἶκος Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 5, Ξεν. Συμπ. 2. 18· κοιτὼν Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 205C· καὶ ἄνευ τοῦ **οἶκος** ἢ **κοιτών,** Τιμόθ. ἐν «Κυναρίῳ» 1· θὲς ἑπτάκλινον, βάλε ἑπτὰ ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 12· **ἑπτάκλινον,** τό, ὡς μέτρον χώρου, τὸ δέρμα κατέχει εἰς ἑπτ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 1.

ἑπτᾰκόσιοι, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

ἑπτακοσιο-πλασιάκις, Ἐπίρρ., 700 φοράς, ἴδε **ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις.**

ἑπτακοσιοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Διογ. Λ. 1. 24.

ἑπτα-κότῠλος, ον, χωρῶν ἑπτὰ κοτύλας, λήκυθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

ἑπτ-άκτῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, ἔχων ἑπτὰ ἀκτῖνας, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 11E· ἴδε Hemst. Λουκ. 1. 165.

ἑπτά-κτῠπος, ον, ἑπτάτονος, φόρμιγξ Πινδ. Π. 2. 129.

ἑπτά-κυκλος, ον, ἔχων ἑπτὰ κύκλους, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 297 C, κλ.

ἑπτά-κωλος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ κώλων, στίχων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 219.

ἑπτά-λογος, ἡ, σύγγραμμα ἐν ἑπτὰ λόγοις ἢ βιβλίοις, Ἀγάπ. παρὰ Φωτ. κατὰ Μανιχ. 1. σ. 55 ἔκδ. Wolf.

ἑπτά-λογχος, ον, ἔχων ἑπτὰ λόγχας, δηλ. ἑπτὰ τάγματα λογχοφόρων, στόλος Σοφ. Ο. Κ. 1305, πρβλ. 1311.

ἑπτά-λοφος, ον, ὁ ἔχων ἑπτὰ λόφους, περὶ τῆς Ῥώμης, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 5, 2, Ἀνθ. Π. 14. 121, Πλούτ. 2. 280D.

ἑπτά-λυχνος, ον, ἔχων ἑπτὰ λύχνους, Ἐκκλ.

ἑπταμελής, ές, ὁ συγκείμενος ἐξ ἑπτὰ μελῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 204, ἔκδ. Βασιλ.

ἑπταμερής, ές, ὁ συγκείμενος ἐξ ἑπτὰ μερῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 204, ἔκδ. Βασιλ.

ἑπτα-μηνιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 18, 1, Πλούτ. 2. 908B.

ἑπτά-μηνος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ γεννηθεὶς τὸν ἕβδομον μῆνα μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, παιδίον, βρέφος, τέκνον ἑπτάμηνον, «ἐφταμηνίτικον», Ἱππ. 254. 24, κ. ἀλλ.· τίκτειν τινὰ ἑπτάμηνον, τίκτειν ἑπτάμηνα [τέκνα] Ἡρόδ 6. 69, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 9. II. **ἑπτάμηνος, ἡ,** ἑπτὰ μηνῶν χρονικὸν διάστημα, Πλούτ. 2. 907F.

ἑπτα-μήτωρ, ορος, ἡ, μήτηρ ἑπτὰ τέκνων, Ἰωσήπ. Μακκ. 16.

ἑπτά-μῐτος, ον, ἑπτάχορδος, ἡ δὲ λύρη ἑπτάμιτος ἐοῦσα κτλ. Λουκ. περὶ τῆς Ἀστρολ. 17, Ἀνθ. Π. 9. 250.

ἑπταμναῖος, α, ον, ἑπτὰ μνῶν βάρος ἔχων, Ἡσύχ. ἐν λ. **μολυβδίς.**

ἑπταμοιρία, ἡ, τὸ ἕβδομον μέρος, Παύλ. Ἀλ. Ἀποτελέσμ. σ. 29.

ἑπτα-μόριον ἢ **ἑπτα-όριον,** τό, τὰ ἑπτὰ διαμερίσματα, χώραν τε πολλὴν προέμενοι τῆς ἑαυτῶν, ἣν Σεπτεμπάγιον καλοῦσιν, ὅπερ ἐστὶν ἑπταμόριον Πλουτ. Ῥωμ. 25, διάφ. γρ. **ἑπταχώριον.**

ἑπτάμορφος, ον, ὁ ἔχων ἑπτὰ μορφάς, Μεθόδ. 73C.

ἑπτάμυξος, ον, ἐπὶ λυχνίας ἐχούσης ἑπτὰ μυκτῆρας ἢ θέσεις δι' ἐλλύχνια, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 909B.

ἑπτά-μῡχος, ον, ἔχων ἑπτὰ μυχούς, δηλ. πολλούς, ἑπτάμυχον σπέος, «πολύμυχον» (Σχόλ.), Καλλ. εἰς Δῆλ. 65.

ἑπτάνευρον, πολύνευρον, ἀρνόγλωσσον, Ἀππουλ. περὶ δυνάμ. βοταν. 1, Παῦλ. Αἰγιν. 7. 17.

ἔπταξαν, Δωρ. ἀντὶ **ἔπτηξαν,** γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ **πτήσσω.**

ἑπταόριον, τό, ἑπταβοῦνι, Γλωσσ.

ἑπταούγκιον, τό, τὸ ἔχον ἑπτὰ οὐγκίας, Γλωσσ.

ἑπτα-πάλαιστος, ον, ἔχων μῆκος ἑπτὰ παλαιστῶν (παλαμῶν), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 321.

ἑπτά-πεκτος, ον, (πέκω) ἐπὶ αἰγός, «ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα» Ἡσύχ.· «ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι· παῖξαι γὰρ τὸ κεῖραι ἢ κτε-

νίσαι» Σουΐδ.· ὄνομα κωμικοῦ τινος ἔργου ἐνίοτε ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ὅμ.

ἑπτα-πέλεθρος, ον, ἔχων μέγεθος ἑπτὰ πλέθρων, Ἄρης ἑπταπέλεθρος Νόνν. Δ. 36.14.

ἑπτάπηγος, ον, ὁ ἔχων ἑπτὰ πηγάς, Κυρίλλου βίος Σάβα ἐν Cotel. Eccl. mon. τ. 3, σ. 252Δ.

ἑπτά-πηχυς, υ, γεν. **εος**, ἔχων μῆκος ἑπτὰ πήχεων, Ἡρόδ. 1. 68. κτλ.

ἑπταπλᾰνής, ές, = ἑπτὰ πλανητῶν, Σεκούνδου Γνωμ. 635.

ἑπταπλασιάζω, ὡς καὶ νῦν, μεταγεν.

ἑπταπλασιασμός, ὁ, Ἥρων Νεώτ.121,19.

ἑπτα-πλάσιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, ἑπτάκις τόσος, Πλάτ. Ἐπιστ. 332Α.— Ἐπίρρ. -ως, Ἑβδ. (Παροιμ. Ϛ', 31).

ἑπτα-πλασίων, ον, γεν. -ονος, = τῷ προγ., Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΒ', 6).

ἑπτά-πλευρος, ον, ἔχων ἑπτὰ πλευράς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1 15,1: — **ἑπτάπλευρον**, τό, εἶδος βοτάνης, plantago, = **ἀρνόγλωσσον**, Διοσκ. 2.153.

ἑπτάπληγος, ου, ἡ, = αἱ ἑπτὰ πληγαί, Μαλαλ. 65, 6.

ἑπταπλόος, ον, συνηρ. **-πλοῦς**, **οῦν**, ὡς καὶ νῦν, Θεοδόσ. Μελιτ. παρὰ Hardt εἰς Πολυδ. σ. 53.

ἑπταπλόω, ἑπταπλασιάζω, Γερμαν. Κωνσταν)πόλεως ἐν Θεορ. Ἐκκλ. σ.149.

ἑπτα-πόδης, ου, ὁ, ἔχων μῆκος ἑπτὰ ποδῶν, θρῆνυς Ἰλ. Ο. 729· ἄξων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 422, Ἡσύχ.

ἑπτά-πολις, ὁ, ἡ, περιέχων ἑπτὰ πόλεις: **Ἑπτάπολις**, διαμέρισμά τι τῆς Αἰγύπτου, Διον. Π. 251· καλούμενον **Ἑπτανομὶς** ὑπὸ τοῦ Πτολ. 4. 5, **Ἑπτάνομος** ἢ **-ία**, ὑπὸ τοῦ Εὐστ. εἰς Διον. Π. ἔνθ' ἀνωτ.

ἑπτάπολος, ον, ἔχων ἑπτὰ πόλους, σφαῖρα Ἔπη Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 1, σ. 2. 4.

ἑπτά-πορος, ον, ἔχων ἑπτὰ πορείας, ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Ὕμν. Ὁμ.7.7· ἐπὶ τῶν Πλειάδων, Εὐρ. Ι. Α. 7, Ῥῆσ. 529, Ὀρ. 1005· Πληϊάς ἑπτ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2892· ἐπὶ τοῦ Νείλου, Μόσχ. 2. 51, Διον. Π. 264.

ἑπτά-πους, **ποδος**, ὁ, ἡ, ἔχων μῆκος ἑπτὰ ποδῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 564, Συλλ. Ἐπιγρ.160.1,19, Ἡσύχ.

ἑπτά-πῦλος, ον, ἔχων ἑπτὰ πύλας· ἐπίθετον τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Ἰλ. Δ. 406, Ὀδ. Λ. 263, Αἰσχύλ. Θήβ. 165, Erf. Σοφ. Ἀντ.101,119.—**Αἱ** ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο **ἑκατόμπυλοι**.

ἑπτά-πυργος, ον, ἔχων ἑπτὰ πύργους, ἐπίθ. τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Εὐρ. Φοίν. 245, κτλ.

ἔπτᾰρον, ἀόρ. β' τοῦ **πταίρω**, Ὀδ. Ρ. 541.

ἑπτάρροος, ον, (ῥόος), ἔχων ἑπτὰ ῥεῖθρα ἢ κοίτας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304, ἔνθα (ἀντὶ ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρους), ὁ Δινδόρφ. ἐξέδωκε: Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος).

ἑπτάς, **άδος**, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἑπτά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 3, κτλ.

ἑπτά-σημος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ χρονικῶν σημείων, Ἡφαιστ.11. 9.

ἑπτα-στάδιος, ον, ἔχων μῆκος ἑπτὰ σταδίων, διῶρυξ Σκύμν. 648· τὸ ἑπτ., χῶρος ἑπτὰ σταδίων, Στράβ.122, 124.

ἑπτ-άστερος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων, Κλήμ. Ἀλ. 813.

ἑπτάστολος, ον, ἔχων ἑπτὰ στολάς, ἡ ἑπτάστολος φύσις, ἡ ἔχουσα ἑπτὰ στολὰς αἰθερίους (τοὺς πλανήτας), (Ὠριγ.) φιλοσοφ. ἔκδ. Mi. σ. 3134·— δι. γρ. ἐν Εὐρ. Ἱκ.1221 ἀντὶ **ἑπτάστομος**.

ἑπτά-στομος, ον, ἔχων ἑπτὰ στόματα, πύλαι ἑπτ., ἐπὶ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Εὐρ. Ἱκ. 401· οὕτως, ἑπτ. πύργωμα αὐτόθι 1221, Φοίν. 287· πόλισμ' ἑπτάστομον Βάκχ. 919· Θήβας .. τὰς πύλας ἑπταστόμους Σοφ. Ἀποσπ.778· πρβλ. **ἑπτάπυλος**.

ἑπτά-στροφος, ον, = ἑπτὰ στροφῶν, συνιστάμενος ἐξ ἑπτὰ στροφῶν, Ἡφαιστ. σ. 134 Gaisf.

ἑπτά-στῦλος, ον, ἔχων ἑπτὰ στύλους, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 339, ἔκδ. Mil.

ἑπτασυλλαβία, ἡ, τὸ ἑπτασύλλαβον, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 328, 2.

ἑπτα-σύλλαβος, ὁ ἐξ ἑπτὰ συλλαβῶν, Ἐφραίμ. παρὰ Lambec. Bibl. Caes. τ. 8, σ. 731D.

ἑπτασυστρόβητος, ον, τὸ ἑπτασυστρόβητον ὄρχημα, τὸ ἑπτάκις συστραφέν, Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 341, 18.

ἑπτατάλαντος, ον, ἀξίας ἑπτὰ ταλάντων, Θεμίστ. 284Β.

ἑπτα-τείχεις ἔξοδοι, αἱ ἑπτὰ ἔξοδοι (πύλαι) τοῦ τείχους τῶν Θηβῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 284.

ἑπτάτευχος, ὁ, τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως μετὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ τῶν Κριτῶν, Σιδώνιος ἐν Ἐπιστ. 5.15.

ἔπτᾰτο, γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ **πέτομαι** ἢ **πέταμαι**.

ἑπτά-τομος, ον, ἐν ἑπτὰ τόμοις, Σωκρ. 841Α, Ψελλ. 927Δ.

ἑπτά-τονος, ον, ἔχων ἑπτὰ τόνους, ἑπτάφωνος, Τέρπανδ. 1, Ἴων 3. 3, Εὐρ. Ἄλκ. 446.

ἑπτα-φαής, ές, ἑπταπλασίως λάμπων, Ὀρφ. Ὕμν. 6. 8

ἑπτα-φεγγής, ές, ἔχων ἑπτὰ φέγγη, Φίλων Ι. 504. 26, ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τοὺς ἑπτὰ πλανήτας.

ἑπτά-φθογγος, ον, ἑπτάφωνος, κιθάρα Εὐρ. Ἴων 881.

ἑπτά-φυλλος, ον, ἔχων ἑπτὰ φύλλα, πολύφυλλος, κράμβη Ἱππῶναξ 28.

ἑπτά-φωνος, ον, ἔχων ἑπτὰ φωνάς, περὶ στοᾶς τινος ἐν Ὀλυμπίᾳ παρεχούσης ἑπταπλῆν ἠχώ, Πλούτ. 2. 502D, Λουκ. Περεγρ. 40, πρβλ. Πλίν. 36. 15.

ἑπτά-φωτος, ον, = **ἑπταφαής**, Ψευδο-Θεοφύλ. Β. IV.1229D.

ἕπτᾰχᾰ, Ἐπίρρ., εἰς ἑπτὰ μέρη, Ὀδ. Ξ. 434· οὕτως, **ἑπταχῆ** Δίων Κ. 55. 26, **ἑπταχῇ** Φίλων Ι. 28, 43, **ἑπταχῶς** Γαλην. 19. 280, 9.

ἑπτά-χορδος, ον, ἔχων ἑπτὰ χορδάς· ὡσαύτως = **ἑπτάτονος**, Ἀριστ. Προβλ. 19. 25, κ. ἀλλ., Νικομαχ. Ἁρμ.7.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑπτάχορδα· παλαιὰ μέλη δι' ἑπταχόρδου ᾀδόμενα».

ἑπτάχρονος, ον, ἑπτὰ χρόνων (βραχέων) ἐν τῇ προσῳδίᾳ, Δράκων 13. 28, Ἡφαιστ. 3. 3.

ἑπτά-ωρος, ον, ἐξ ἑπτὰ ὡρῶν ἀποτελούμενος, Θεολ. Ἀριθμ. σ.45.

ἑπτετηρίς, **ίδος**, ἡ, ἑορτὴ ἀγομένη κατὰ ἑπτὰ ἔτη, ἔστι δὲ καὶ ἑπτετηρὶς ἐνταῦθα Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 78. 14, ἔκδ. Blass. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ.149.

ἑπτ-έτης, = **ἑπταετής**, ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Χιωνίδης ἐν «Ἥρωσιν» 3, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 418· ὀνομ. πληθ. **ἑπτέτεις** ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121Ε· θηλ. **ἑπτέτις**, **ιδος**, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 480, ἐν Λουκ. Τοξ. 61.

ἑπτήμερος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἑπταήμερος**, ον, Ἱππ. 254. 18.

ἑπτ-ήρης, ες, ἔχων ἑπτὰ σειρὰς κωπῶν, Πολύβ.1. 23, 4, Ἀθήν. 203D.

ἐπτοημένως, μετὰ τάρβους, Πλανούδ. Ὀβιδ Μεταμορφ. 3. 244.

ἑπτορόγυιος, ον, (ὀργυιὰ) ἔχων μῆκος ἑπτὰ ὀργυιῶν, πόδες Σαπφὼ 99.

ἑπτός, **ή**, **όν**, ἀντὶ ἑφθός, ή, όν, Γλωσσ.

ἔπτ-υσκλος, ἡ, «ἡ δὲ ἔπτυσκλος (κῶδ. ἔπτυσχλος) εἶδός ἐστιν ὑποδήματος» Α. Β. 16, 14, ἀλλὰ μικρὸν ἀνωτέρω γράφεται **ἔπτυσχλοι**: «ὅθεν καὶ ἔπτυσχλοι ὤφειλε διὰ τοῦ φ καὶ θ, καὶ γὰρ τὸ ὕσχλος δασύνεται. ἔστι δὲ τῶν ὑποδημάτων, ὅθεν οἱ ἱμάντες ἐξάπτονται πρὸς τὸ συνέχειν τὸν πόδα». Ἐν Φωτίου Λεξ. φέρεται: «πτύσχλοι, ὑποδημάτιόν τι· κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι».— Καθ' Ἡσύχ. «ἔπτυσκλυ (Βοιωτ.)· ἀνδρεῖον ὑπόδημα».

ἑπτώροφος, ον, ἔχων ἑπτὰ ὀροφάς, «πατώματα», Διόδ.14. 30· πρβλ. Λοβ. Φρύν.709.

ἔπυδρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἔφυδρος**, Ἡρόδ. 4.198.

ἐπύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔπος**, μικρὸν ἔπος, Ἀθήν. 65Α· ποιημάτιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 398, Εἰρ. 532, Βάτρ. 942. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπυλλίοις· στίχοις».

ἔπω, λέγω· ἴδε **εἶπον**. (Ἐκ √ϜΕΠ παράγονται ὡσαύτως τὸ **ἔπος** (γραφόμενον **Ϝεπος** ἐν παλαιᾷ τινι ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 3), **ἐϜεῖπον**, **εἶπον**, **ἐν-έπω**, **ὄψ**, ἀλλ' οὐχὶ τὸ **ἔσπον**, **ἐνέπω**, **ἐνίσπον**, **ἴσκε**· πρβλ. Σανσκρ. vak, vivakmi (dico, voco), vâk (vox)· Λατ. voco, κτλ.· Παλαιο-Ὑψηλ.-Γερμ. wahan, gewahnian (νεώτ. Γερμ. erwähnen).

ἕπω, καταγίνομαι εἴς τι, παρατ. **εἶπον**, κτλ.: τὸ ἐνεργητ. σχεδὸν δὲν εἶναι ἐν χρήσει, εἰμὴ ἐν συνθέσει, ἴδε κατωτ. Α:— Μέσ. **ἕπομαι**, παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **ἕσπομαι** (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ἀορ. β'), Ὁμ. Ὕμν. 29. 12, κτλ.: — παρατ. **εἱπόμην**, Ἐπικ. **ἑπόμην** Ἰλ.:—μέλλ. **ἕψομαι**:—ἀόρ. β' μετὰ δασείας **ἑσπόμην** Ὅμ.· **ἑσπέσθω** Ἰλ. Μ. 350· ὑποτακτ. **ἕσπωνται** Ὀδ. Μ. 349· εὐκτ. **ἑσποίμην** Τ. 579, Φ. 77· ἀπαρ. **ἑσπέσθαι** Ἰλ. Ε. 423, Ὀδ. Δ. 38· μετοχ. **ἑσπόμενος** Ἰλ. Κ. 246, Μ. 395. κτλ.· (ἐπειδὴ τὸ ἑ- εἶναι μέρος τῆς ῥίζης, ὁ Βεκκ. πιθανῶς σφάλλεται εἰσαγαγὼν τοὺς τύπους **σπέσθω**, **σπῶνται**, **σποίμην**, **σπέσθαι**, **σπόμενος**· ἂν καὶ Ἐπική τις προστακτ. **σπεῖο** ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Κ. 285, καὶ τὸ ἑ- βεβαίως ἀποκόπτεται ἐν τοῖς συνθέτοις **συνεπίσπεσθε** Πλάτ. Κριτί. 107Β· **ἐπί-σπῃ** Σοφ. Ἠλ. 967, Πλάτ., **ἐπισπέσθαι** Πλάτ., **ἐπι-σπόμενος** Θουκ., κτλ., **μετα-σπόμενος** Ὅμ.—(Ἐκ τῆς √ἙΠ, ἀντὶ ΣΕΠ, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ὀπ-αδός**, **ὅπ-λον**· πρβλ. Σανσκρ. sak, si-sak-mi, καὶ sap, sapâmi (sequor), sakis, sakivas (socius)· Λατ. sequor, secundus, ad-secla, socius, secus· Λιθ. seku).

Α. ἐνεργ. **ἕπω**, ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἁπλοῦν: τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, «τοῦτον δὲ εὗρεν ἐν τῷ δωματίῳ περιέποντα καὶ ἐπιμελούμενον τῶν περικαλλῶν αὐτοῦ ὅπλων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 321: πανταχοῦ δ' ἀλλαχοῦ (ὡς, ἀμφ' Ὀδυσῆα ἕπον Ἰλ. Λ. 483· ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα αὐτόθι 776, κτλ.· μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσα Κ. 516· περὶ τεύχε' ἕπουσιν Ο. 555), αἱ προθέσεις χωρίζονται διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδε ἐν λέξ. **ἀμφιέπω**, **διέπω**, **ἐφέπω**, **μεθέπω**, **περιέπω**· γ' πληθ. **ἕπουσι** ἀπαντᾷ ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 429, 490, Θηρ. 508, 738.

Β. Μέσ. **ἕπομαι**, ἔρχομαι κατόπιν, ἀκολουθῶ. **Ι.** ἐπὶ

προσώπων, ἢ κατόπιν ἢ ἐν συνοδείᾳ τινός, ἀπολ., ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο Ἰλ. Λ. 472· ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο Ὀδ. Β. 413· ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο, κτλ.:—Σύνταξ.: μετὰ δοτ., Ὅμ., κλ.· μετ' αἰτ. μόνον παρὰ Πινδ. Ν.10 69 καὶ μεταγ. ποιηταῖς, πιθαν. σφάλμα ἐν Λουκ. Ὄν. 51:—ὡσαύτως συχν. ἑπομένης προθέσεως, ἕπεσθαι ἅμα τινὶ Ἰλ. Β. 534, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἅμα ἐπαναλαμβανομένου, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο Ὀδ. Λ. 372, πρβλ. Ο. 541· καὶ ἀπολ., ἅμ' ἕποντο Ὅμ. (ἴδε ἀνωτ. Σοφ. Ἠλ. 253, Αἴ. 814· σπανιώτερον, ἐπί τινος Ὀδ. Δ. 278, Β. 197· ἐπί τινι Εὐρ. Ἄλκ. 1032, Ξεν., κτλ.· μετά τινι Ἰλ. Σ. 234· μετά τινα Ν. 492· (καὶ παρ' Ἀττ., μετά τινος Ἀριστοφ. Πλ. 824)· σύν τινι Ὀδ. Η. 304, κτλ.· ὄπισθεν Ἡρόδ. 1. 45, κτλ.· ὡσαύτως, ἕπεσθαι βάδην Ξεν. Ἀν. 6. 5, 25· ἐπὶ βασιλέα, ἐναντίον τοῦ βασιλέως, αὐτόθι 1. 4, 14, κτλ. 2) ἀκολουθῶ, ἐπὶ ἀμφιπόλων, οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο Ὀδ. Α. 331, πρβλ. 6. 84, κτλ.:—ὡσαύτως, συνοδεύω τινὰ ὡς τιμητικὴ συνοδεία, Λατ. prosequi, Ἰλ. Α. 424· συνοδεύω τινὰ ὡς πομπὸς ἢ ὑπερασπιστής, Ὀδ. Γ. 376, Ἰλ. Σ. 383. 3) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, παρακολουθῶ, διώκω, ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων Λ. 154, 165, 754, Ρ. 753, Φ. 256, κτλ.· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἕποντο Λ. 474· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.)· θηρίοις ἕπονται διώκοντες Ξεν. Ἀν. 5. 4, 24. 4) συνακολουθῶ, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι Ἰλ. Π. 154, Ὀδ. Ζ. 319:—μεταφ., ἐπὶ τῶν μελῶν ἢ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, ὦ γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, «εἴθε, ὥσπερ ἐν τῷ προσφιλεῖ στήθει ὑπάρχει σοι προθυμία, οὕτω σοι καὶ τὰ γόνατ' ἀκολουθοῖεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 314· γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται Ὀδ. Υ. 237, πρβλ. Ἰλ. Θ. 140· ἕπεσθαι τοῖς καιροῖς Πλουτ. Πομπ. 17. 5) ἐπὶ πληγέντος διὰ δόρατος ὃς ἐν τῇ ἐξελκύσει αὐτοῦ παρακολουθεῖ αὐτό, Θεστορίδην .. δουρὶ τυχήσας νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής, «αὐτὸς δὲ ἑπόμενος τῷ δόρατι κατέπεσεν ἐπὶ πρόσωπον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 395· κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ, «κενὴ δὲ ἡ περικεφαλαία ἅμα τῇ παχείᾳ αὐτοῦ χειρὶ εἵπετο» (Θ. Γαζῆς), δηλ. ἀποσπασθεῖσα τῆς κεφαλῆς ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά του, Γ. 376· Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ .. ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα, παρηκολούθησε, κατέπεσε, Μ. 398. 6) ἀκολουθῶ ἐπὶ τὰ ἴχνη τινός, τῷ στίβῳ τῶν ἵππων Ξεν. Ἀν. 7. 3, 43· ἀπολ., ἕπεσθε, ὦ κύνες ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 6. 19. 7) ἀκολουθῶ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, νόμῳ Ἡρόδ. 5. 18, Θουκ. 2. 35· ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 245· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1053, Ἡρόδ. 9. 16:—ἀποδέχομαι πρόσκλησιν, Ξεν. Συμπ. 1. 7:—ἕπ. κακοῖς, ὑποκύπτειν αὐτοῖς, Σοφ. Τρ. 1074. 8) ἁπλῶς, ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, μόνον κατὰ προστ. ἕπεο προτέρω, ἐλθὲ πλησιέστερον, Ὀδ. Ε. 91, Ἰλ. Σ. 387. 9) παρακολουθῶ, ἰδίως διανοητικῶς, ἐννοῶ, Λατ. mente assequi, συχνὸν παρὰ Πλάτ., ἆρ' ἕπομαί σου τῷ λόγῳ; Πρωτ. 319Α· οὐχ ἕσπου τοῖς λεχθεῖσιν Πολιτικ. 280Β· οὐχ ἕπομαι τοῖς λεγομένοις Εὐθύφρ. 12Α. 10) ἐπὶ χρόνου, τοῖς ἑπομένοις, εἰς τὰς ἑπομένας γενεάς, Πλάτ. Φίλ. 17D. 11) ἀπρόσ., ἕπεται διελθεῖν, εἶναι ἑπόμενον νά, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 1. II. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ νυμφικῶν δώρων, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, ὅσα εἶναι πρέπον ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτὴν ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, Ὀδ. Α. 278, Β. 197· ἴδε ἀνωτ. 4 καὶ 5. 2) ἐπὶ τιμῆς, δόξης, κλ., τούτῳ .. κῦδος ἅμ' ἕψεται Ἰλ. Δ. 415· οὕτως, ἄτη, τιμὴ ἕπεταί τινι Ι. 512. 514· ὄλβος, μῶμος, κτλ., συχνὸν παρὰ Πινδ.· πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη Αἰσχύλ. Ἱκ. 523, κτλ.· ἢ οὐ γιγνώσκεις ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή; ὅτι οὐδεμίαν ὑπεράσπισιν σοὶ παρέχει ὁ Ζεύς; Ἰλ. Θ. 140, πρβλ. Ὀδ. Υ. 237, Πινδ. Ν. 11. 55, Αἰσχύλ. Ἀγ. 854. 3) ἀκολουθῶ μετά τι, ἐπακολουθῶ, ἕπεσθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ καὶ ἀναισχυντίᾳ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7, κτλ.· τὰ ἑπόμενά τινος, τὰ παρακολουθοῦντα, τὰ ἀποτελέσματα, Πλάτ. Πολιτ. 271Ε, πρβλ. Πολ. 394Ε· τὰ ἑπ. μεγέθη, τὰ προκύπτοντα μεγέθη ἔν τινι ἀναλογίᾳ, Ἐκκλ. 4) ἀκολουθῶ, συμφωνῶ, Πινδ. Ο. 2. 39., 13. 66· ἑπόμενα σωφροσύνῃ, συνᾴδοντα πρὸς τὴν σωφρ., Πλάτ. Νόμ. 632C, 934C· τὰ τούτοις ἑπόμενα, τὰ ὅμοια τούτοις, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 406D· ἀναγκαῖα καὶ ἑπ. ἀλλήλοις, λογικῶς ἐπακολουθοῦντα, αὐτόθι 486Ε· οὕτω καὶ ἐπὶ Νυμφῶν, οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἕπονται, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν οὔτε τῶν .. οὔτε .., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 260.

ἐπῳάδιος, ον, ὁ ἐπῳασθείς, ἐξελθὼν τοῦ ᾠοῦ, Ὀππ. Ἁλ. 1. 752. (Συνήθ. γραφ. **ὑπῳάδιος.**)

ἐπῳάζω: μέλλ. **-άσω** (ᾠόν), κάθημαι ἐπὶ τῶν ᾠῶν, «κλωσσῶ», τὸ πλεῖστον ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 8, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἄλλων ζῴων, οἷον χελωνῶν, 5. 33, 3· ἐπὶ μελισσῶν, 5. 22, 10· ἐπὶ ἀραχνίων, κτλ., 5. 27, 3· ἐπὶ μαλακοστράκων, 5. 18, 9· πρβλ. **ἐπῴζω.**— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπῳάζουσι· νεοττεύουσιν. ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς βοῶσιν».— Κατὰ Σουΐδ.: «ἐπῳάζουσιν· ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ᾄδουσι. βοῶσιν». II. μεταβ., ἐπῳάζω νεοσσούς, οὐ γὰρ ἐπῳάζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων, ἀλλὰ διὰ τεχνητῆς θερμότητος, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 74.

ἐπῴασις, εως, ἡ, τὸ ἐπῳάζειν, «κλώσσημα», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 6, 3· ὡσαύτως, **ἐπῳασμός,** ὁ, αὐτόθι 6. 1, 2., 6. 9, 4.

ἐπῳαστικός, ή, όν, ἀγαπῶν ἢ συνηθίζων νὰ ἐπῳάζῃ, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12.

ἐπωβελία, ἡ, (ὀβελὸς) «ἐπιτίμιόν ἐστιν ἡ ἐπωβελία τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος, ὅπερ ἐδίδοσαν οἱ διώκοντες τοῖς φεύγουσιν, εἰ μὴ ἕλοιεν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν, ὅπερ ἕκτον ἐστίν, ἐν ἓξ ὀβολοῖς τῆς δραχμῆς λογιζομένης. ἐκ πολλῶν δέ ἐστι τοῦτο οὕτως ἔχον μαθεῖν» Ἁρποκρ.:—ἐδίδετο δὲ ἡ ἀποζημίωσις εἰς τὸν ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἰδιωτικαῖς ὑποθέσεσιν, αἵτινες ἐκαλοῦντο δίκαι), ἐὰν οὗτος δὲν ἐπετύγχανε νὰ λάβῃ τοὐλάχιστον τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, τὴν ἐπωβ. ὀφλεῖν, τῆς ἐπωβ. κινδυνεύειν Δημ. 834. 25., 880. 10· πρβλ. Böckh P. E. 2. 87 κέξ., Att. Process σ. 641. 729, κέξ., Ἡσύχ. —Ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 921D μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δήλωσιν τόκου, ἕνα ὀβολὸν κατὰ δραχμήν, ὡς ἦτο καὶ ὁ **ἔφεκτος** λεγόμενος **τόκος** (ἴδε ἐν λέξ. **ἔφεκτος**)· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει μᾶλλον ἀποζημίωσιν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς μὴ τηρήσαντας τὰ ὁμολογηθέντα.

ἐπ-ῳδή, Ἰων καὶ ποιητ. **ἐπαοιδή,** ἡ, ᾆσμα ᾀδόμενον ἐπί τινος, μαγικὸν ᾆσμα, μαγικοὶ λόγοι, μαγγανεία. ἐν χρήσει πρὸ πάντων πρὸς θεραπείαν τραυμάτων, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα .. ἔσχεθεν Ὀδ. Τ. 457, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 384· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, δὲν εἶναι ἴδιον σοφοῦ ἰατροῦ νὰ θρηνολογῇ ἐπῳδὰς ἐπὶ ἕλκους ἀπαιτοῦντος ἐντομήν, Σοφ. Αἴ. 582· ἐπὶ τῶν Μάγων, Ἡρόδ. 1. 132· καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει Αἰσχύλ. Πρ. 174· φίλων ἐπῳδαῖς Σοφ. Ο. Κ. 1194, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 10 κέξ.· ποίαις ἐπῳδαῖς ἢ λόγοις ἁλίσκεσθαι Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 16· οὔτε φάρμακα .., οὐδ' αὖ ἐπῳδαὶ Πλάτ. Πολ. 426Β· θυσίαι καὶ ἐπ. αὐτόθι 364Β· τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 202Ε, κτλ.: μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, μαγεία διά τι ἢ ἐναντίον τινός .., τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησε πατὴρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 649.

ἐπώδης, ες, (ἐπόζω) ὁ κακῶς ὄζων, ἐκπέμπων δυσωδίαν, ὡς τὸ δυσώδης, Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ.

ἐπῳδικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς **ἐπῳδὸν** (II), Ἡφαιστ. 3. 3.

ἐπῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπῳδός** (II), Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιρρήματα.**

ἐπῳδός, όν, (ἐπᾴδω) ὁ ᾄδων πρός τι ἢ ἐπί τινος, μεταχειριζόμενος λέξεις ἢ μαγικὰ μέσα πρὸς θεραπείαν τραυμάτων πρὸ πάντων, ἐπῳδοὶ μῦθοι Πλάτ. Νόμ. 903Β. 6) ὡς οὐσιαστ., μάγος, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **γόης,** Εὐρ. Ἱππ. 1038, Βάκχ. 234· μετὰ γεν., ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων, ἐπῳδὸν πρὸς παῦσιν τῶν Θρᾳκίων ἀνέμων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1418· ἐπ. τῶν τοιούτων Πλάτ. Φαίδ. 78Α:—μετὰ δοτ., συντελεστικός, ὠφέλιμος, ἐπ. γίγνεσθαι τοῖς νέοις πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 671Α· νοσῶν ἀνὴρ νοσοῦντι .. ἐπ. ἐστι, εἶναι παρηγορία, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 51Ε. 2) Παθ., πρὸς μουσικὴν ᾀδόμενος, φωναὶ Πλούτ. 2. 622D· κατάλληλος δι' ᾆσμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 16. 6) ὁ ᾀδόμενος ἢ λεγόμενος συμφώνως πρός τι, μορφῆς ἐπῳδὸν (ἐπώνυμόν τιΝαύκιος) ἤ τί ..; Εὐρ. Ἑκ. 1272. II. ἐν τῇ μετρ. ὡς οὐσιαστ., 1) ἐπῳδός, ἡ, (σπαν. ἀρσεν., Ἡφαιστ. σ. 129) ἡ μετὰ τὴν ᾠδήν, μέρος λυρικῆς ᾠδῆς ᾀδόμενον μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφήν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 19. 2) **ἐπῳδός,** ὁ, ὁ κατὰ πυκνὰ διαλείμματα ἐπαναλαμβανόμενος στίχος ἔν τισι ποιήμασιν ὡς ἐν Θεοκρ. 1. 64 κέξ. «ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς»: ἐν Βίωνι 1, «αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν ἔρωτες»: ἐν Μόσχῳ 3, «ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι»:—μεταφ., ὁ κοινὸς ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπ., ὁ ἀεὶ ἐπαναλαμβανόμενος λόγος, Πλούτ. 2. 507Ε. 6) δύο στίχων ὁ βραχύτερος, Ἰαμβικὸς δίμετρος ἑπόμενος τριμέτρῳ, ἐπινοηθεὶς ὑπὸ Ἀρχιλόχου καὶ ἐν χρήσει παρ' Ὁρατίῳ· ἐντεῦθεν μικρὰ ποιήματα γεγραμμένα εἰς τοῦτο τὸ μέτρον ἢ εἰς παρόμοια μέτρα ἐκαλοῦντο **ἐπῳδοὶ** Ἡφαιστ. 12. 1, **ἐπῳδὰ** Πλούτ. 2. 1141Α.

ἐπωδυνία, ἡ, πόνος, ὀδύνη, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 444.

ἐπώδυνος, ον, (ὀδύνη) πλήρης ὀδύνης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Προγν. 38· τραύματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1205· δάκρυα Πλούτ. 2. 114D· ἀνώμ. συγκρ. **-νέστερος** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816.—Ἐπίρρ. **-νως,** ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Α', 975.

ἐπ-ῴζω, = **ἐπῳάζω,** Ἐπίχ. 96, Ahr., Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 2· κλώζω ἢ κακκαρίζω, ἐπὶ ὄρνιθος ἐπῳαζούσης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 266· μεταφ. ἐπὶ τῆς Νιόβης, τέκνοις ἐπῷζε τοῖς τεθνηκόσι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 158· ἀλλ' ὁ Nauck ἀναφέρει τὸ ἐπῷζε εἰς τὸ **ἐποιζω,** ἐθρήνει ἐπ' αὐτῶν.

ἐπ-ωθέω, ἐπωθῶ, σπρώχνω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 4, Προβλ. 16. 8, 7· οὐ τοῦ τὴν ὁρμὴν ἐπώσοντος δεῖται Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλ. 445. 19. 2) ἐμπήγω μὲ δύναμιν, ἐπωθοῦντων τῷ σιδήρῳ τὸν κοντὸν εἰς τοὺς ἱππεῖς Πλουτ. Κράσσ. 27·

ἐπ-ωθίζω, = τῷ προηγ., σπρώχνω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι ζεφύρου Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐπ-ωκής, ές, κάπως ὀξὺς ἢ ξινός, Ἱππ. 543. 49., 544. 17.

ἐπ-ωκύνω, καθιστῶ τι ὀξύτερον, ταχύνω, μὴ βλακεύων, ἀλλ' ἐπωκύνων τὴν ἐνέργειαν Γαλην. 6. 100.

ἐπώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) = ὀλέθριος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 203.

ἐπ-ωλένιος, ον, ἐπὶ τῆς ὠλένης, τοῦ βραχίονος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 433, 510, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 557.

ἐπωμάδιος, ον, (ὦμος) ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων, πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδία(ι)ς φορεῖ (φόρει Ahrens) Θεόκρ. 29, 29, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 108.

ἐπωμαδόν, Ἐπίρρ., ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 738, Κόϊντ. Σμ. 13. 541, Ἀνθ. Πλαν. 4. 279, Σουΐδ.

ἐπ-ωμίδιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ὤμου, φλὲψ Ἱππ. 277. 36, 48: — ἐπωμίδιον, τό, μικρὰ ἐπωμίς, Ἀππ. Ι. 819. 91, ἔκδ. Schweighaeuser 1785.

ἐπ-ωμίζομαι, Μέσ., θέτω ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, Ψευδο Λουκ. Φιλόπατρ. 4.

ἐπώμιος, ον, = ἐπωμάδιος, Λουκ. Ἐρωτ. 44, Ἀλκίφρων 1. 1. 2) ὡς οὐσ. τὸ ἐπώμιον, = ὠμοφόριον, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 264B, = ἐπωμίδιον, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 721, 23.

ἐπωμίς, ίδος, ἡ, (ὦμος) τὸ ὑπερέχον ἄκρον τοῦ βραχίονος ἔνθα συνδέεται μετὰ τοῦ ὀσ.οῦ τῆς κλειδός, «τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος ἀκρωμία καὶ ὤμου κεφαλὴ καὶ ἐπωμὶς καὶ ἀκρωκώλια» (Πολυδ. Β΄, 137), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13, πρβλ. Greenhill Θεόφρ. 199. 9· κατὰ τὸν Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 1) τὸ ὀπίσθιον αὐχένος μόριον ἐπωμίς: ἐν τῷ πληθ.. ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 6. 14. 2) παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὁ ὦμος, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 414D, Καλλ. εἰς Δῆλ. 143, Ἀνθ. Π. 9. 588. 3) τὸ μέτωπον ἢ τὸ ὑψηλότατον μέρος τοῦ πλοίου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 15. II. τὸ μέρος τοῦ γυναικείου χιτῶνος τὸ ὁποῖον ἐκαρφώνετο παρὰ τὸν ὦμον διὰ περονῶν, ἢ τοῦ ὤμου ταινία, Εὐρ. Ἑκ. 558, φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608Β: — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ ἐρέτου, Εὐρ. Ι. Τ. 1404· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 425.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπωμίς, εἶδος περιβολαίου», κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἐπωμίδα· ὡς λέντιον, ἱερατικὸν περιβόλαιον». 2) = τῷ Ἑβρ. ἐφώδ, ὅπερ ἐφόρουν οἱ Ἰουδαῖοι ἱερεῖς, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ΄, 6, ΚΘ΄, 30). 3) = ὠμοφόριον. Ἀποφθεγμ. Πατέρων 284Α. 4) = παραστάς, θύρα, Ἑβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΜΑ΄, 2).

ἐπωμοσία, ἡ, (ἐπόμνυμι) = ὑπωμοσία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 725.

ἐπώμοσις, εως, ἡ, τὸ ὁρκίζεσθαι ἐπί τινι, Εὐστ. Ἰλ. 809, 32.

ἐπωμότης, ὁ, πρόσθετος ὀμότης, ἔνορκος δικαστής, Ἐπιγρ. Λοκρικὴ ἐκδ. Ἰω. Οἰκ., Hicks 31, 10, πρβλ. ὁρκωμότης.

ἐπώμοτος, ον, (ἐπόμνυμι), ὡρκισμένος, οὔνεχ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος (διάφ. γρ. ἐνώμοτος) Σοφ. Αἴ. 1113· οὐκ ἐπώμοτος λέγων δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 427, πρβλ. ἐνώμοτος. II. Παθ., μάρτυς τῶν ὅρκων, ὡς τὸ ὅρκιος, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, «τουτέστι τοῦ ὅρκου ἐγγυητὴν» (Σουΐδ.), Σοφ. Τραχ. 1188.

ἐπώνια, τά, (ὠνή), φόρος δι' ἐμπορεύματα ἀγοραζόμενα ἢ πωλούμενα, «τὰ δὲ καταβαλλόμενα ὑπὲρ τῶν πιπρασκομένων, τέλη ἐπώνια λέγουσιν» Πολυδ. Ζ΄, 15, πρβλ. Ἁρπ. ἐν λ., (ἀλλ' ἐπωνία, ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 668. 30)· πρβλ. Böckh P. E. 2. 37· κατὰ τὰ Α. Β. (40. 7) «ἐπώνια: τὰ ἐπὶ τοῖς ὠνίοις προσδιδόμενα ἔξωθεν χάριτος ἕνεκα».

ἐπωνυμέω, φέρω ἐπώνυμον, ἐπονομάζομαι, τὸν ἐκεῖθεν ἐπωνυμοῦντα Μ. Ἀκομ. τ. Α΄, σ. 292, 23, ἔκδ. Λ.

ἐπωνυμία, Ἰων. -ίη, ἡ, (ἐπώνυμος), ἐπώνυμον, ὄνομα διδόμενον κατόπιν ὡς ἐπώνυμον, «παρανόμι», ἔκ τινος ἀφορμῆς, ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος προσώπου ἢ πράγματος, Λατ. cognomen, ὡς Ἔπαφος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 46· Πολυνείκης ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 829· ἐπ. ποιεῖσθαι, ἐπονομάζεσθαι, Ἡρόδ. 2. 42· ὅθεν ἔθεντο τὰς ἐπωνυμίας ὁ αὐτ. 4. 45· ἐπί τινος, κατὰ τὸ ὄνομά τινος, 1. 49· οὕτως, ἔχειν ἐπ. ἐπί τινος 4. 45, 107· καλεῖσθαι ἐπωνυμίην ἐπί τινος 1. 14· κατὰ ἐπωνυμίην τινὸς κεκλῆσθαι 1. 173· ἔχειν ἐπ. ἀπό τινος 2. 42., 7. 121 κ. ἀλλ., πρβλ. Θουκ. 2. 102, Πλάτ. Φαῖδρ. 238C· τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς θεοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 626D, πρβλ. Κρι.ί. 114Α· ἐπ. ἀφ' ἑαυτῶν παρέχεσθαι Θουκ. 1. 3· ἀλλά, τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας.. σχεῖν, ὅτι ἔδωκε τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς τὴν χώραν, αὐτόθι 9· ἐπ. τινὶ Μαργίτην τίθεσθαι, ἐπονομάζειν τινὰ Μ., Αἰσχίν. 76. 24· ἂν τὸ ὄνομα ἀνήκῃ εἰς τὸ ὑποκείμ., δύναται νὰ διαμείνῃ κατ' ὀνομαστ., προσείληφε τὴν ἐπωνυμίαν .. συκοφάντης ὁ αὐτ. 41. 14· ἀλλά, ἔχουσα τὴν ἐπ. τὴν τοῦ ὅ ἐστιν Πλάτ. Φαίδ. 92Β· ὡσαύτως μετὰ προσθήκης ἀπαρεμφ., ἐπ. ἔχει εἶναί τι, ἔχει ὄνομα ὅτι εἶναί τι, δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι εἶναι, αὐτόθι 102C· ἐπ. ἔχει τὸ .. καλὸς κἀγαθὸς κεκλῆσθαι Ξεν. Οἰκ. 12. 2· ἐπ. ἔχοντος Θασίου εἶναι Ἡρόδ. 2. 44· ὡς ἐπίρρ., Ὀλυμπίῳ ἐπωνυμίην, κατὰ τὸ ἐπώνυμον, αὐτόθι, πρβλ. 4. 16., 5. 92. 2) καθόλου, ὄνομα, ὁ αὐτ. 2. 4, κτλ.· πρβλ. ἐπωνύμιος.

ἐπωνύμιον, τό, = τῷ προηγ., Διον. Ἁλ. 5. 19, Πλουτ. Πύρρ. 1., 2. 560F.

ἐπωνύμιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπωμ. (Ι. 3), κεκλημένος κατὰ τὸ ὄνομά τινος, τινὸς Πινδ. Π. 1. 58, Ἡρόδ. 2. 112· ἐπωνυμίαν χάριν νίκας Πινδ. Ο. 10 (11). 95· τὴν τῇδε ἐπωνυμίαν, τὸ ἐνταῦθα συνώνυμον. Πλάτ. Φαίδρ. 250Ε.

ἐπώνυμος, ον, (ὄνυμα, Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα), φερώνυμος, τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, φερώνυμον, Ὀδ. Τ. 409· Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῆς μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα κλαῖε, «Ἀλκυόνην ὠνόμαζον φερωνύμως, διότι ἡ μήτηρ αὐτῆς θρῆνον ἔχουσα ἀλκυόνος τῆς πολλὰ πενθούσης ἔκλαιεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 562 (558), πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 373· Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμοι, οὕνεκα .. Ἡσιόδ. Θ. 144, πρβλ. 282: — ὅταν παραλείπηται ὁ λόγος, τὸ ὄνομα καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐκφραστικὸν τοῦ πράγματος, Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, δηλ. ἡ εὐκτή, Ὀδ. Η. 54· κάρτα δ' ὢν ἐπ., πομπαῖος ἴσθι, ἐπὶ τοῦ πομπαίου Ἑρμοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 90· Ζεὺς ἀλεξητήριος ἐπ. γένοιτο, εἴθε νὰ γείνῃ ἀλεξητήρ, ὑπερασπιστής, καθὰ σημαίνει καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 8, πρβλ. 405· ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη λέγω αὐτόθι 658· ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος, ὀρθῶς ἐπωνομάσθης .., Εὐρ. Φοίν. 1495· πρβλ. φερώνυμος. 2) ὠνομασμένος προσέτι, ἔχων ἐπώνυμον, Ἡρόδ. 5. 45· πολλῶν ὀνομάτων ἐπ., καλουμένη διὰ πολλῶν ἐπωνύμων, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 2. 3) παρὰ Τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ὀνομασθεὶς κατά τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, μετὰ γεν., ἐμοῦ δ' .. ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν, λέγει ὁ βασιλεὺς παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. 252, πρβλ. Πρ. 850, Σοφ. Ο. Κ. 65· ἐπ. ὄρνιχος Πινδ. Ι. 6. 78, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 11· ἔνθεν ἔστ' ἐπ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 689· ἐπ. δεῖπνα Θυέστου Εὐρ. Ὀρ. 999· ὡσαύτως, ἐπ. ἐπί τινος Ἡρόδ. 4. 184· ἔκ τινος Διον. Π. 779· ἀπό τινος Σκύμν. 546: — ὡσαύτως μετὰ δοτ. (πρβλ. Ὀδυσσεύς), Σοφ. Ἀποσπ. 403· ποιεῖν ἐπώνυμόν τινι Πλάτ. Νόμ. 969Α· ἐπ. ἑαυτῷ Διον. Ἁλ. 1. 71· τὸ ἐπ. = ἐπωνυμία Πολύβ. 5. 21, 7, κτλ., καὶ οὕτω, τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτι .., εἰς τὸν μὲν τὸ ἐπώνυμον ἐδόθη, διότι .., Ἡσιόδ. Θ. 282. — Ἐπίρρ. -μως, ἔκ τινος Ἀθήν. 121Α· πρβλ. τὸ προηγ. II. ἐνεργ., δίδων τὸ ὄνομά του εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον (ἐνν. τὸ σάκος), ὅπερ σοὶ δίδει τὸ ὄνομά σου (: Εὐρυσάκης), Σοφ. Αἴ. 574. 2) ἐν Ἀθήναις, οἱ ἐπώνυμοι (ἐνν. ἥρωες), ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ τῆς Ἀττικῆς ὠνομάσθησαν, ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 28, Ἰσοκρ. 382D, Δημ. 548. 3, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 31. 19 κ. ἀλλ. (ἔκδ. Blass), Παυσ. 1. 5, 2, κλ. 6) ἄρχων ἐπώνυμος, ὁ πρῶτος τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο τὸ ἔτος, Παυσ. 3. 11, 2, Πολυβ. Η΄, 85, 89, Συλλ. Ἐπιγρ. 186, 189, 190-6, 376 κ. ἀλλ., πρβλ. Θουκ. 2. 2: — οὕτως ἐπὶ τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης, Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτων, Ἡρωδιαν. 1. 16, κτλ.

ἐπωπάω, (ὤπτομαι) = ἐφοράω, ἐποπτεύω, ἐπιτηρῶ, φυλάττω, Λατ. inspicere, πολλὰ Αἰσχύλ. Χο. 693· πάντα φρενὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 275· ὁδηγῶ, διευθύνω, γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ [Πειθὼ] αὐτόθι 971. — πρβλ. Ἡσύχ. ἔνθα καὶ ὁ τύπος ἐπωπάζει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Ἐπωπετής· «Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίοις» Ἡσύχ.

ἐπωπεύς, έως, ὁ, ἐπιτηρητής, ὕποπτον παρ' Ἀγαθαρχίδ. σ. 24.

ἐπωπή, ἡ, τόπος ἐξ οὗ ἐπιβλέπει τις, σκοπιά, Αἰσχύλ. Ἱκ. 539.

ἐπωπίς, ίδος, ἡ, (ἕπομαι) σύντροφος, ἀκόλουθος, Λυκόφρ. 1176, ἔνθα ἴδε Τζέτζ. σ. 946 Müll. II. ἐπωπίς, ἡ ἐπιβλέπουσα, φυλάττουσα, «ἐπωπίδες· ἐπίσκοποι, ἀκόλουθοι· παρὰ Λακεδαιμονίοις» Ἡσύχ., ἔνθα ὁ Kuster ἐπωπητή. — «Ἐπωπίς· Δημήτηρ παρὰ Σικυωνίοις» Ἡσύχ.

ἐπωρεύει· «ὡραῖα συντελεῖ» Ἡσύχ.

ἐπωριάζω, (ὥρα) μεριμνῶ, Ἡσύχ.

ἐπ-ωροφία, ἡ, ἀνωτέρα στέγη, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 81.

ἐπῶρσε, ἀόρ. α΄ τοῦ ἐπόρνυμι· ἐπῶρτο, Ἐπ. ἀόρ. β΄ παθ.

ἐπ-ωρύω [ῡ], ὠρύομαι ἐναντίον τινός, Ἀνθ. Π. 9. 311· ἐν τῷ Μέσ., Ἑβδ. (Ζαχ. ΙΑ΄, 8).

ἔπωσις, εως, ἡ, σπρώξιμον πρός τι, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3.

ἐπωστρίς, ίδος, ἡ, ἡ ὠθοῦσα ἑτέραν ὄπισθεν πρὸς τὸ ἄναντες. — Καθ' Ἡσύχ: «ἐπωστρίδες· αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὀσφύν».

ἐπ-ωτειλόομαι, Παθ., ὠτειλοῦμαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 4.

ἐπωτίδες, αἱ, (οὖς) δοκοὶ ἐξέχουσαι ὡς ὦτα ἑκατέρωθεν τοῦ προσθίου μέρους τοῦ πλοίου, ὁπόθεν ἐρρίπτοντο αἱ ἄγκυραι, Εὐρ. Ι. Τ. 1350· ἐνίοτε ἰσχυροποιούμεναι ὅπως ἀνθίστανται εἰς τὴν προσβολὴν ἐχθρικοῦ πλοίου, Θουκ. 7. 34, 36, ἔνθα ἴδε Arnold., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 3, Φιλόστρ. τ. 2, σ. 322, 17 ἔκδ. Kayser, πρβλ. Στράβ. 138, Διόδ. 17. 115: — ἑνικ. ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 107. 2) λαβὶς ποτηρίου, Σχόλ. εἰς Κλήμ. 788C.

ἐπ-ωφέλεια, ἡ, ὠφέλεια, κέρδος, Δημόκρ. παρὰ Στράβ. 452.22.

ἐπ-ωφελέω, ὠφελῶ ἢ βοηθῶ τινα εἴς τι, τινά τι, τινά οὐδὲν Σοφ. Ἠλ. 1005, Εὐρ. Ὀρ. 955, Ἀριστοφ. Νεφ. 1442, Πλάτ., κτλ.: ἐπ. τινα, βοηθεῖν, ἐπικουρεῖν, Σοφ. Ἠλ. 578, Φιλ. 905, 1371· τινι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 441, Εὐρ. Ἀνδρ. 677· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 843C.— Παθ., λαμβάνω βοήθειαν, Φαλάρ. Ἐπιστ. 113: — ἐν Σοφ. Ο. Κ. 541, ἐδεξάμην δῶρον, ὃ μήποτ'.. ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι, ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει τὸ **ἐπωφέλησα** ὡς **ὤφελον**, εἴθε νὰ μὴ εἶχον δεχθῆ. Ὁ Ἕρμ. πειρᾶται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη σημασίαν διά τινος ἑρμηνείας λίαν βεβιασμένης, ἴδε τὴν σημείωσιν αὐτοῦ. Ὁ Jebb ἔχει **ἐπωφελήσας**, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ καὶ τὸ παράρτημα ἐν σ. 278.

ἐπωφέλημα, τό, βοήθημα, ταμίευμα, βορᾶς Σοφ. Φ. 275.

ἐπωφελής, ές, βοηθῶν, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Πολυδ. Ε', 136, καὶ ἄλλοι Γραμματ.— Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Ε', 135, Θεμίστ. 252A, 278C.—Παρ' Ἡσυχ. παροξυτόνως: «**ἐπωφέλης**· ὁ καλούμενος ἐφιάλτης».

ἐπωφελία, ἡ, = **ἐπωφέλεια**, Ἀνθ. Π. 6. 33.

ἐπ-ωφέλιμος, ον, = **ἐπωφελής**, Χρυσ. Ἔπη 6.

ἐπώχατο, παλαιὸν Ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. Παθ. ἐν Ἰλ. Μ. 340, πᾶσαι γὰρ [πύλαι] ἐπώχατο, πᾶσαι ἦσαν κεκλεισμέναι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, καὶ ὅτι ὁ τύπος ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα **ἐπέχω** (πρβλ. **ὀχεύς**). Ὁ Ἀρίσταρχ. πιθαν. ἔγραψεν **ἐπῴχατο** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἐποίγω**, ὅπερ ὅμως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ τὸ κλείειν ἢ εἶναι κεκλεισμένον), Σχόλ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ.—Ὁ Ζηνόδοτος προέτεινε πάσας γὰρ ἐπῴχετο, ὁ θόρυβος ἔφθασεν εἰς πάσας τὰς πύλας (ἐκ τοῦ **ἐποίχομαι**), Σχόλ. ἐν τόπῳ, Εὐστ. 909.13.

ἔπ-ωχρος, ον, ὀλίγον ὠχρός, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911.

***ἔρα**, ἡ, τὸ Λατ. terra, γῆ, μόνον παρὰ Γραμμ.: ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. **ἔραζε**, εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε Ὀδ. Ο. 527· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔρ. Χ. 85, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 419. 471· οὕτω, νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔρ. Ἰλ. Μ. 156· οὐμὸς δὲ πότμος .. κυρῶν ἄνω ἔρ. πίπτει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· βραδύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε Θεόκρ. 7.146· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, θάλλειν Μόσχ. 2. 66.

ἔραδος· «παρὰ τὸ ἐρίζειν· νεῖκος. συνδρομή. λοιδορία. ἀνεξικακία» Ἡσύχ.

ἐραΐα, «ὁ κλάδος· σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυδαλῶδες» Σουΐδ.

ἔρᾰμαι, β' ἑνικ. **ἔρασαι** Εὐρ., Ἐπικ. **ἔρασσαι** Θεόκρ. 1. 78· β' πληθ. **ἐράασθε** (ὡς τὸ **ἀγάασθε**), Ἰλ. Π. 208· γ' ἑνικ. ὑποτ. **ἔρηται**, Δωρ. **ἔρᾶται**, Πινδ. Π. 4.164· εὐκτ. **ἐραίμην**, ὁ αὐτ. 11. 76· παρατ. **ἠράμην** [ᾰ], Σαπφ. 37, Θέογν. 1346, Πίνδ., Θεόκρ.: μέλλ. **ἐρασθήσομαι** Αἰσχύλ. Εὐμ. 852: ἀόρ. **ἠράσθην** Ἀλκμ. 17, μετοχ. **ἐρασθεὶς** Ἡρόδ. 1. 8, 96, Αἰσχύλ.· ἀλλὰ παρ' Ἐπικ. καὶ τῷ Πινδ. μέσ. ἀόρ. **ἠρᾰσάμην** (ὁπόθεν οἱ Ἐπικ. τύποι **ἠράσσατο** Ἰλ. Υ. 223, Αἰσχύλ. 26· καὶ **ἐράσσατο** Ἡσιόδ. Θ. 915, Πινδ. Π. 2. 50)· πρκμ. **ἤρασμαι** Παρθέν. 2. 3: — παρὰ πεζολόγοις ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ **ἐράω**, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι τύποι ἐκ τοῦ **ἔραμαι**. Ἐρῶ, εἶμαι «ἐρωτευμένος», ἀγαπῶ ἐμμανῶς, μετὰ γεν. προσ., κυρίως ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο φύλων διεγειρομένου πάθους, ἔχω ἔρωτα πρός τινα (ἴδε **ἐράω**), ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὥς σεο νῦν ἔραμαι, «ἐρῶ, ἐπιθυμῶ» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 446, Ξ. 328· τῆς .. ἠράσατ' Π. 182· τάων .. ἠράσσατο Υ. 223· λέχους Εὐρ. Μήδ. 491· ἐπὶ γυναικός, ἢ .. ἠράσσατ' Ἐνιπῆος Ὀδ. Λ. 238· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐρ. μέγαν γ' ἔρωτα Εὐρ. Μήδ. 697.—Παρὰ τῷ Ἀλκίφρ. 1. 18, ἀντὶ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἠράσθης, ὁ Κόβητος προτείνει ἠρέθης. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀγαπῶ ὑπερμέτρως, σφόδρα ἐπιθυμῶ, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου Ἰλ. Ι. 64· φυλόπιδος .. ἔηςτὸ πρίν γ' ἐράασθε Π. 208· ἐρασθεὶς τυραννίδος Ἡρόδ. 1. 96· τῶν ἀπεόντων Πινδ. Π. 3. 35· καλῶν αὐτόθι 11. 76· γῆς τῆσδε Αἰσχύλ. Εὐμ. 852· κείνων ἔραμαι Ἀριστοφ. Σφ. 751 (λυρ.)· οὕτω, Πλάτ., κλ. **2)** μετ' ἀπαρ., σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν Θέογν. 1151· ἤρατο ἐπιψαύειν Πινδ. Π. 4.164· ἔραμαι πυθέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 511· λαβεῖν τι Εὐρ. Μήδ. 700· φαγεῖν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146· οὕτω παρὰ Πλάτ., κλ.: — ἀπολ., οὐκ ἔραμαι, δὲν ἔχω τοιαύτην ἐπιθυμίαν, Πινδ. Ν. 1. 44.

ἐρανάριος, ὁ, ὁ ἐξ ἐράνων σιτιζόμενος, Σύνοδ. Χαλκηδ. 1065B.

ἐρᾰν-άρχης, ου, ὁ, ὁ πρόεδρος ἐράνου, ὁ συλλέγων τὰς συνεισφοράς, Διογ. Λαέρτ. 6. 63, Ἀρτεμίδ. 1. 17., 2. 36.—Καθ' Ἁρποκρ. ἐν λέξει **πληρωτής**: «πληρωτὰς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἐωνημένοις· εἶεν δ' ἂν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι ἐρανάρχαι».

ἐραν-έμπολος, ον, ὁ διατρεφόμενος διὰ συνεισφορῶν, «ἐρανέμπολοι· οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες» Ἡσύχ.

ἐρᾰνίζω, ἔρανον αἰτῶ ἢ ὑποβάλλω εἰς ἔρανον, μετ' αἰτ. προσ., τά τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας Δημ. 1482. 2. **2)** συλλέγω διὰ συνεισφορᾶς, ἐπαιτῶ ἢ δανείζομαι, στεφάνους Αἰσχίν. 60. 4· ἐρ. φίλον παρὰ φίλοις Πλάτ. Νόμ. 915E· μεταφ., φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνδυάζω, εἰς ὅλον Ἀνθ. Π. 9.13, πρβλ. 11, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 12· τὰ σώματα, ἐπισωρεύειν αὐτά, Δίων Κ. 43. 38· ἠράνισαι (β' ἑν. παθ. πρκμ.) νεφέλαις, εἶσαι ἐξωγκωμένος ἐκ .., Ἀνθ. Π. 9. 277.—Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, δανείζομαι, τροφὴν παρ' ἑτέρων Πλούτ. 2.1058C, πρβλ. Πολυδ. Δ', 43· πανταχόθεν ἡδονὴν ἐρανίζεσθαι Λουκ. Βίων Πρᾶσις 12, πρβλ. π. Ὀρχ. 49· ἀπολ., Διογ. Λ. 9. 50. **II.** βοηθῶ διὰ συνεισφορᾶς, τινι Δημ. 999. 24· καὶ ἀναγνωστέον πολλοῖς ἀντὶ πολλοὺς ἐν Ἀντιφ. 117. 33.—Παθ., βοηθοῦμαι διὰ συνεισφορᾶς, ἐρανισθεὶς πρὸς τῶν φίλων Διογ. Λ. 8. 87.

ἐρᾰνικός, ή, όν, περὶ ἐράνου, ἢ ἀνήκων εἰς ἔρανον, ἐρ. δίκη, περὶ ἐράνου, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ.74. 15 (ἔκδ. Blass), Πολυδ. Η', 37· νόμος ἐρ. αὐτόθι· ἐρ. λόγος, λόγος τις (τοῦ Δεινάρχου) περὶ ἐράνου, Διονυσίου Ἀλ. Δείναρχ. 12· ἀκροάσεις ἐρανικαί, ἀκροάσεις δι' ἐράνου, διδασκαλία ἐπὶ μισθῷ, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212C.

ἐράνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔρανος**, «ἐράνιον· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον» Ἡσύχ.

ἐρᾰνισις, εως, ἡ, συλλογὴ συνεισφορῶν, συνεισφορά, Πλάτ. Νόμ. 915E· προσέτι, **ἐρανισμός**, ὁ, Διον. Ἀλ. 6. 96.

ἐρανιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐρανίζω**, δεῖ ἐρανίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 785.

ἐρᾰνιστής, οῦ, ὁ, ὁ συνεισφέρων εἰς ἔρανον (σύλλογον ἐρανιστῶν), ἑστιᾶν ἐρανιστὰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 356, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20., 8. 9, 5, Ἀθήν. 362E: πρβλ. **ἔρανος** II.—Καθ' Ἁρποκρ.: «ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τὴν φορὰν ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρων. τὸ δὲ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης ἐράνου, εἰ γνήσιος».

ἐραννός, ή, όν, (ἐράω), ἐρατεινός, ἐπέραστος, τερπνός, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ πόλεων ἢ τόπων ἐν γένει, Καλυδῶνος ἐραννῆς Ἰλ. Ι. 531, 577· πόλιν ἐραννὴν Ὀδ. Η. 18· οὕτω περὶ τοῦ Ταϋγέτου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1297 (λυρ.)· τῆς Μιλήτου, τῆς Λέσβου, Θεόκρ. 28. 21, Μόσχ. 3. 90· ὡσαύτως, ἐραννὸν ὕδωρ Σιμωνίδ. 55· ἐραννὸν Ἀοῦς ἰδεῖν φάος Βακχυλ. 16. 42 (ἔκδ. Blass), Ἡσύχ.· παρὰ μεταγ. καθόλου = **ἐρατός**, φιλότης Διον. Π. 777· φηγός, ἄλσος, κτλ., Ὀρφ.· σπαν. ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ. 335.—Πρβλ. **ἐρατεινός**, **ἐρατός**.

ἔρᾰνος, ὁ, τὸ διὰ συνεισφορᾶς δεῖπνον, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ **συμβολή**, Λατ. coena collaticia, φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο λιτὸν δεῖπνον, διότι τίθεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰλαπίνη**, ὅπερ ἐσήμαινε μεγάλην εὐωχίαν, εἰλαπίνη ἠὲ γάμος· ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστὶν (ἴδε **εἰλαπίνη**) Ὀδ. Α. 226 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), πρβλ. Λ. 414: παρὰ Πινδ., συμπόσιον, πανήγυρις, ἑορτή, Ο. 1. 59· πολύθυτος ἔρ. ὁ αὐτ. Π. 5. 103· ἔρανον εἰς θεοὺς .. ἐποίεις Εὐρ. Ἑλ. 388· ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἐπενεγκεῖν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7.1. **2)** πᾶσα συνεισφορά, Λατ. symbola, οἵας οἱ Ἀθηναῖοι ὤφειλον νὰ συνεισφέρωσι πρὸς συντήρησιν τῶν πτωχῶν ἢ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 615, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ., ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 651-3· ἐξ οὗ ὁ Πινδ. καλεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἣν ὁ Περσεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Πολυδέκτην λυγρὸν ἔρανον, Π. 12.25· ἐράνους λέλοιπε, δὲν κατέβαλε τὰς συνεισφοράς, Δημ. 821. 14, πρβλ. Ἰσαῖ. 88. 28· ἀκολούθως, καθόλου, συνεισφορὰ γινομένη ὑπὸ φίλων πρὸς ὑποστήριξιν ἢ βοήθειάν τινος ἐν δυσκολίαις εὑρισκομένου, φιλικὸν δάνειον, ἔρ. εἰσφέρειν τινὶ Πλάτ. Συμπ. 177C, Νόμ. 927C· συλλέγειν Ἀντιφ. 117. 19· αἰτεῖν Λουκ. Τίμ. 45· ἔρανον φέρειν ἁπλῶς, συνεισφέρειν ἐλευθέρως, Δημ. 142. 1., 547. 10· διτάλαντον εἶχες ἔρανον παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν συμμοριῶν ὁ αὐτ. 329. 17· τοὺς ἐράνους διαφέρειν, ἀποτίνειν τὰς ὀφειλάς, Λυκοῦργ. 150. 8. **3)** εὐμένεια, χάρις, Ἰσοκρ. 212A· χάρις, ἣν μάλιστα ὁ εὐεργετηθεὶς μέλλει νὰ ἀνταποδώσῃ, κάλλιστον ἔρανον· δοὺς γὰρ ἀντιλάζυται Εὐρ. Ἱκέτ. 363, πρβλ. Θουκ. 2. 43, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 47, Ξεν. Κύρ. 7.1,12, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 5· εἰρωνικῶς, τὸν αὐτὸν ἔρ. ἀποδοῦναι, ἀποδοῦναι τὰ ἴσα, Δημ. 1348. 3. **II.** ἑταιρεία ἀνθρώπων συνεισφερόντων εἰς κοινὸν ταμεῖον πρός τινα σκοπόν, «σύλλογος», πρβλ. Δημ. 329. 15· τὰ μέλη τοιούτου συλλόγου ἐκαλοῦντο **ἐρανισταί**, Συλλ. Ἐπιγρ. 126, κ. ἀλλ., καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῶν ἐκαλεῖτο **ἀρχερανιστής**, αὐτόθι 2525b. Οἱ σύλλογοι οὗτοι συνήθως ἐλάμβανον πολιτικὸν χαρακτῆρα· ἐνίοτε ἀπετέλουν σωματεῖα κατέχοντα περιουσίαν καὶ ἐξήσκουν μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς δημοκρατίας· περὶ τῶν διαφόρων **ἐράνων** ἴδε Casaub. Θεοφρ. Χαρακτ. 15, Böckh P. E. 1. 328, Att. Process σελ. 540 κἑξ. (Πιθανῶς συγγενὴς τῷ **ἐράω**, **ἔραμαι**, ἴδε Ἀθήν. 362E).—Καθ' Ἡσύχ.: «ἔρανον· συνεισφορά. δῶρον. **εὐωχία**. ἡ ἀνὰ μέρος δεῖπνον. ἡ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον».

ἔρασδε, Δωρ. ἀντὶ **ἔραζε**, ὃ ἴδε.

ἐρᾰσί-μολπος, ον, ὁ τερπόμενος εἰς τὰς μολπάς, τὰ ᾄσματα, περὶ τῆς Θαλείας, Πινδ. Ο. 14. 22.

ἐρᾰσι-πλόκᾰμος, ον, ἔχων ἐπεράστους πλοκάμους, Ἴβυκ. 8. Πινδ. Π. 4. 242.

ἐρᾰσί-πτερος, ον, ἔχων ἐπέραστα πτερά, Νόνν. Δ. 10. 256.

ἔρασις, εως, ἡ, (ἔραμαι) ἐπιθυμία, μῖξις, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολόγου (437. 38) καὶ ἄλλων Γραμμ. πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐτυμολογίας τῆς λέξ. **ἥρως**.

ἐρασιχρηματία, ἡ, ὁ ἔρως τῶν χρημάτων, Ὀλυμπιόδ. Διάκονος εἰς Ἰὼβ 475.17.

ἐρασι-χρήματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ χρήματα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 5, Φιλόστρ. 621.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐρασιχρημάτους· φιλαργύρους».

ἐράσμιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ἀνακρ. 18· ἐπέραστος, εὐχάριστος, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 52, Ξεν. Συμπ. 8. 36· ὑπερθετ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 10, 3: ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, πόλει Αἰσχύλ. Ἀγ. 605· κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος Μόσχ. 3.19· οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἐράσμιον ἀνθήσασα Ἀνθ. Π. 7. 219, Ἡσύχ.

ἐραστεύω, = ἐράω, μόνον ἅπαξ ἁπαντῶν, ἐραστεῦσαι γάμων Αἰσχύλ. Πρ. 893.

ἐραστής, οῦ, ὁ, (ἔραμαι), ὡς καὶ νῦν, «ἀγαπητικός», κυρίως προσώπων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 732, κτλ. **2**) μεταφ., πραγμάτων, τυραννίδος Ἡρόδ. 3. 53· ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν Σοφ. Ο. Τ. 601· πολέμων Εὐρ. Ἡρακλ. 377· παίδων ἐρ., ἐφιέμενος, ἐπιθυμῶν νὰ ἔχῃ τέκνα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1088, πρβλ. Ἴωνα 27 καὶ 1246· ἐρ. πραγμάτων = πολυπράγμων Ἀριστοφ. Εἰρ. 191, πρβλ. Νεφ. 1459· ἐρ. τοῦ πονεῖν, ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 254· ἐρ. λόγων, νοῦ, ἐπιστήμης Πλάτ. Φαῖδρ. 228C, κλ.· ἐπαίνου Ξεν. Κύρ. 1.5, 12:—ὡσαύτως, ἐρ. περὶ τὸ καλὸν Πλάτ. Συμπ. 203C· ἐρ. ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 70B:—ἐν χρήσει ὡσαύτως ὡς θηλ. παρὰ Φιλοστράτ. 350, ἐρασταὶ αὐτοῦ πολλαὶ πόλεις· πρβλ. Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. σ. 85.

ἐραστός, ή, όν, = **ἐρατός**, ἀγαπητός, ἐράσμιος· παρὰ πεζογράφοις ὁ συνήθης τύπος, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Συμπ. 204C, ἐν Φαίδρῳ 250D· ὡσαύτως παρὰ Σιμωνίδῃ (;) ἐν Ἀνθ. Π. 5. 159· Συγκρ., πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα αὐτόθι 12.197.

ἐράστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐραστής**, ἡ ἐρῶσα, «καὶ γυναῖκας ἐραστρίας Εὔπολις εἴρηκεν» Πολυδ. Γ', 50· μετὰ γεν., ὁκόθεν γὰρ ἐράστριαι τελέθουσιν ἀλλοτρίων λεχέων κτλ. Περικτυόνη παρὰ Στοβ. ἐν Ἀνθολ. τ. 3 σελ 138 ἔκδ. Gaisf., Αἰλ. π. Ζ. 3. 40.

ἔρᾶται, γ' ἐνικ. ὑποτ. τοῦ **ἔραμαι**· ἀλλ', **ἐρᾶται**, παθ. ὁριστ. τοῦ **ἐράω**.

ἐρατεινεύειν· «στρατεύεσθαι. ἢ δυσφορεῖν» Ἡσύχ.

ἐρᾰτεινός, ή, όν, ἐράσμιος, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπων· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, **ἠνορέη**, **φιλότης**, **δαίς**, **ἀμβροσίη** Ἰλ. Ζ.156, Ὀδ. Τ. 300, κτλ., καὶ συχνάκις παρὰ Πινδ.: σπανίως ἐπὶ προσώπων καὶ τότε τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν Ὀδ. Δ.13, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 423, Ἡσ. Θ.136, 909· παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν, θυγατέρα τρυφερὰν καὶ ἐρασμίας ὁμήλικας, Ἰλ. Γ.175· ἐπὶ ἀνδρός, οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι, «ἀγαπητὸς καὶ ἐπέραστος· ἢ ἡδὺς καὶ προσηνής» (Σχόλ.) περὶ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, Ὀδ. Ι. 230.—Μόνον Ἐπ. καὶ Λυρ., ἂν καὶ ἀπαντᾷ ὡς ἐπίθ. τῶν ὑδάτων ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 282. Πρβλ. **ἐραννός**.

ἐρᾰτίζω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **ἐράω**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, κρειῶν ἐρατίζων, ἀπλήστως ἐπιθυμῶν, Ἰλ. **Λ. 551.**, Ρ. 660, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 64, 287.

Ἐρατινοί· «ἔθνος ὑπεράνω Ἀράβων» Ἡσύχ.

ἐρατινὸν (Βοιωτ.)· «ἐπέραστον. ἔνδοξον» Ἡσύχ.

ἐρᾰτο-πλόκᾰμος, ον, = **ἐρασιπλόκαμος**, Ὀρφ. Ὕμν. **43.2.**

ἐρᾰτός, ή, όν, (ἐράω) ἐπέραστος, χαρίεις, ἐράσμιος, ἐπαφρόδιτος, **ἐπὶ** προσώπων καὶ πραγμάτων, δῶρ' ἐρατὰ .. χρυσέης Ἀφροδίτης Ἰλ. Γ. 64· ἔργ' ἀνθρώπων Ἡσ. Θ. 879· φιλότης αὐτόθι 970· χέλυς, φωνή, πόλις Ὁμ. Ὕμν.· χῶρος Ἀρχίλ. 18· αἰδώς, κῶμος Πινδ. Π. 9. 20, Ι. 2. 45· συχνάκις δὲ καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. καὶ ἐν τῇ Ἀνθ.· ὡσαύτως ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν, στήθεα Αἰσχύλ. Θήβ. 864· λέχος Εὐρ. Ἡρακλ. 915· μολπὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 718· ὕμνοι Ἀριστοφ. Θεσμ. 993: — ἐπὶ προσ., φυὴν ἐρατὴ Ἡσ. Θ. 259, 355· νέοι ἄνδρες ἐρατοὶ Θέογν. 242· παῖς Πινδ. Ο. 10 (11). 120, πρβλ. 6. 74:—οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἐρατὸν κιθαρίζειν, ἐρασμίως, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 423, 455. **3**) ἀγαπητός, ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ Τυρταῖος 7. 29.—Πρβλ. **ἐραννός**, **ἐρατεινός**· οἱ τοῦ πεζοῦ λόγου τύποι εἶναι, **ἐραστός**, **ἐράσμιος**.

ἐρᾰτό-χροος, ον, ἔχων ἐράσμιον πρόσωπον, Ἀνθ. Π. 5.76.

ἐρᾰτύω, Δωρ. ἀντὶ **ἐρητύω**, Σοφ. Ο. Κ. 164, Βακχυλ. 16. 12 (ἔκδ. Blass).

Ἐρᾰτώ, οῦς, ἡ, ἡ ἐρασμία, ἡ ἀξιέραστος, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ.78. **2**) μία τῶν Ὠκεανίδων, αὐτόθι 247.

ἐρατώνυμος, ον, περὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ ἐρατὸν ὄνομα ἔχουσα, ἐρατώνυμος κόρα Βακχυλ. XVII, 31, ἔκδ. Kenyon.

ἐρατ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ ἐράσμιον ἔχουσα βλέμμα, Ἐπίγραμμα ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6235, διάφ. γραφ. ἐν Ὁμ. Ἐπιγρ. 1. 2, ἀντὶ **ἐριῶπις**.

ἐραυνάω, Ἀλεξανδρ. τύπος τοῦ **ἐρευνάω**, συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὡσαύτως ἐν Ἀποκαλ. Β', 23 (Lachm.)

ἔραχος «τὸ δράγμα. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

ἐράω, ἐν τῷ ἐνεργ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἃ παρὰ ποιηταῖς εἶναι **ἔραμαι**, **ἠράμην**), Ἰων. **ἐρέω**, Ἀρχίλ. 21: παρατ. **ἤρων**, Ἡρόδ. 9.108, Εὐρ. Ἀποσπ. 161, Ἀριστοφ. Ἀχ. 146.—Παθ., (ἐν συνθ.) **ἀντ-ερᾶται** Ξεν. Συμπ. 8. 3· εὐκτ. **ἐρῷο** ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 11,11, ἀπαρ. **ἐρᾶσθαι** Πλουτ. Βροῦτ. 29, κτλ., μετοχ. **ἐρώμενος** (ἴδε κατωτ.):—ἀλλὰ τὸ **ἐράομαι** εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς Ἀποθ, ὡς τὸ **ἔραμαι**, γ' ἐνικ. **ἐρᾶται** Σαπφὼ 16, Θεόκρ. 2. 149, (τὸ β' πληθ. **ἐράασθε** ἐκτείνεται Ἐπικῶς ἀντὶ **ἔρασθε**):—ἅπαντες οἱ λοιποὶ χρόνοι εὑρίσκονται ἐν τῷ ἄρθρῳ **ἔραμαι**. Ἐρῶ, ἔχω ἔρωτα, ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα, μετὰ γεν. προσ., κυρίως ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἔρωτος, εἶμαι ἐρωτευμένος μέ τινα (ἐντεῦθεν παρὰ Ξεν., οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς .., οὐδὲ πατὴρ θυγατρὸς Κύρ. 5.1,10)· ἤρα τῆς .. γυναικὸς Ἡρόδ. 9.108, κτλ.· ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Συμπ. 200A· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐρᾶν ἔρωτα Εὐρ. Ἱππ. 31, Πλάτ. Συμπ. 181B· ἀλλ' ἀσχέτως πρὸς τὸν μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἔρωτα, ἀγαπῶ θερμῶς, διαστελλόμενον τοῦ **φιλέω** ὡς τὸ Λατ. amo ἀπὸ τοῦ diligo (ἴδε **φιλέω** Ι. 3), οὐδ' ἤρα οὐδ' ἐφίλει Πλάτ. Λύσ. 222A· καὶ ἐν τῷ παθ., ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἂν ἀλλὰ καὶ ἐρῷο Ξεν. Ἱέρ. 11,11, πρβλ. Πλουτ. Βροῦτ. 29:—ἀπολ., ἐρῶν, ἐραστής, Πινδ. Ο. 1.128 (ὅστις ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸ ἔραμαι), Σοφ. Ἀποσπ. 162· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐρωμένη** Ἡρόδ. 3. 36· ὁ ἐρώμενος Ξεν. Συμπ. 8. 36, Πλάτ. Φαῖδρ. 239A, κτλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 737. τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ, delicias ejus, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 2. **ΙΙ**. ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εἰς ἔρωτα, ἐπιθυμῶ τι ἐμμανῶς, τυραννίδος Ἀρχίλ. 21· μάχης ἐρῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 392· μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 156· ἀμηχάνων ἐρᾷς Σοφ. Ἀντ. 90· πατρίδος ἐρᾶν Εὐρ. ἐν Φοιν. 359· καὶ μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41; θανεῖν ἐρᾷ Σοφ. Ἀντ. 220, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.

* **ἐράω**, ἐκχέω, τύπος εὑρισκόμενος μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπ-**, **ἐξ-**, **κατ-**, **κατεξ-**, **μετ-**, **συν-ερέω**, ἐκτὸς ἂν διατηρηθῇ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1599.

ἐργάδεις, ἴδε ἐν λ. **Ἀργαδεῖς**.

ἐργάζομαι, Ὁμηρ., Ἀττικ.: μέλλ. **-άσομαι** Ἀττικ., Δωρ. **ἐργαξοῦμαι** Θεόκρ. 10. 23, **ἐργῶμαι** Ἑβδ., ὁ τύπος **ἐργᾶται** (= **ἐργάσεται**) εὕρηται ἐν Ἐπιγρ. Λεβαδείας (Ἀθηναίου τόμ. Δ', σ. 370-72): ἀόριστ. **εἰργασάμην** Ἡρόδοτ., Ἀττικ., γ' πληθυντ. **ἐργασαίατο** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1147, Λυσ. 42: πρκμ. **εἴργασμαι**, Ἰων. **ἔργ-**, Ἡρόδ., Ἀττ.—Ἅπαντες οἱ χρόνοι οὗτοι εἶναι Ἀποθετ.· ἀλλά τινες ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσι παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. -Ἡ αὔξησις **ει** γράφεται διὰ τοῦ **η** ἔν τισιν ἐπιγραφαῖς, ἠργάζετο Συλλ. Ἐπιγρ. 162.7· ἠργάσατο 4300h (Προσθ.), 4315b, πρβλ. 456· ἠργασμένος 3270. 19: (ἔργον). Ἐργάζομαι, κοπιάζω, κυρίως ἐπὶ γεωργίας (πρβλ. **ἔργον** 1. 2, **ἐργάτης**, **ἐργασία**, **ἐργάσιμος**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 297, 307, Θουκ. 2.72, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πάσης χειρωνακτικῆς ἐργασίας τῶν δούλων, τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ Ὀδ. Ξ. 272· ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν λατομίαις, Ἡρόδ. 2.124, κτλ.· ἐργαζόμενον, οὐ δικαζόμενον, κεκτῆσθαι τὴν οὐσίαν Ἀντιφῶν 117. 35· ἐργ. ἐν τοῖς ἔργοις, ἐν τοῖς μεταλλείοις, Δημ. 1048 ἐν τέλ.: μετὰ δοτ. ὀργάν., χαλκῷ, διὰ χαλκοῦ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 150: — ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται, Σοφ. Ἀποσπ. 149· ἐπὶ πτηνῶν ἐργαζομένων πρὸς κτῆσιν τροφῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 1· ἐπὶ μελισσῶν, αὐτόθι 40, 33· ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων φυσῶν τοῦ Ἡφαίστου, τὰς δ' (τὰς φύσας δηλ.) ἐς πῦρ ἔτρεψε κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι Ἰλ. Σ. 469· τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, τὸ πρᾶγμα ἐργάζεται, δηλ. προχωρεῖ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 148· ὁ ἀὴρ ἐργάζεται, παράγει ἀποτελέσματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.12,7. **ΙΙ**. μεταβατ. ὡς τὸ **ποιέω**, ἀπεργάζομαι, «κάμνω», κλυτὰ ἔργα, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Υ. 72, πρβλ. Χ. 422· ἀγάλματα, ὕμνους Πινδ. Ν. 5. 2, Ι. 2. 66· ἁμαξίδας Ἀριστοφ. Νεφ. 880· οἰκοδόμημα Θουκ. 2.76· εἰκόνας, ἀνδριάντας, κτλ., Πλάτ. Κρατ. 431C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 6, κτλ.· τὸν κηρόν, σχαδόνας, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 49, 54: καθιστῶ, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 11. 2· μέγαν Αἰλ. Π. Ἱστ. 3.1. **2**) ὡς τὸ **δράω**, πράττω, ἐκτελῶ, ἔργα ἀεικέα Ἰλ. Ω.733· ἔργον ἐργ., ἐπὶ τῶν γεωργῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 380, πρβλ. 395· φίλα, ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι Ὀδ. Ρ. 321, Ω. 210· καλά, θαυμαστὰ Πλάτ., κλ.· περὶ θεοὺς ἄδικον Πλάτ. Γοργ. 522D· ἐργ. ἔργον, ἀντίθετον τῷ **βουλεύειν**, Σοφ. Ἀντ. 267, κτλ., Ο. Τ. 347: — μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τι εἰς ἄλλον, πολλοὶ πολλὰ .. ὑμᾶς εἰσιν εἰργασμένοι Ἡρόδ. 2. 26, κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κάμνω κακόν τι εἴς τινα, κακὰ ἐργάζεσθαί τινα, ὡς τὸ κακὰ δρᾶν ἢ ποιεῖν τινα Σοφ. Φιλ. 786, Θουκ. 1.137, κτλ.· οὕτω, οἷά

μ' εἰρνάσω; τί μ' εἴργασαι; Σοφ. Φιλ. 928, **1171**, κτλ.· μὴ δῆτα τοῦτό μ' ἐργάσῃ ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 1206· αἴσχιστα ἐργ. τινα 'Αριστοφ. Σφ. 787· σπανιώτερον, ἀγαθὰ ἐργ. τινα 'Ηρόδ. 8. 79, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1373, Θουκ. 3. 52. Πλάτ. Κρίτων 53Α· πολλὰ καὶ καλὰ τὴν 'Ελλάδα Πλάτ. Φαῖδρ. 244Β· σπανίως, τινί τι 'Αριστοφ. Σφ. 1350. **3**) κατεργάζομαί τι, ὅπλα .., οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο 'Οδ. Γ. 435 ἐργ. γῆν 'Ηρόδ. 1. 17, κτλ.· ἐργ. [γῆν] ἐργάταις Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11· γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 3. 3, 7 ἀργυρῖτιν, ἣν οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο "Εγκλημα παρὰ Δημ. 974, ἐν τέλ.· ἐργ. θάλασσαν, ἐπὶ ἐμπόρων, Διον. 'Αλ. 3. 46· οὕτω, καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν ἐργάζονται, ἐπὶ ἁλιέων, 'Ησ. Θ. 440: — χωνεύω τροφήν, Λατ. subigere, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 18, 1, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 7., 6. 18, **11**. **4**) κτῶμαί τι ἐργαζόμενος, ὡς νῦν τὸ «κάμνω», χρήματα 'Ηρόδ. 1. 24, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 840, κτλ.· βίον ἐκ τοῦ δικαίου 'Ανδοκ. 18. 42, πρβλ. 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 43. 297· ἀργύριον ἀπὸ σοφίας Πλάτ. 'Ιππ. Μείζων 282D· μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. 'Απομν. 2. 8, 2· ἐμπορεύομαι, ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται Δημ. 794. 22· ζημίαν ἐργ. (δηλ. ἑαυτῷ) 'Ισαῖ. 58. 19. **5**) ἐξασκῶ, Λατ. exercere, τέχνην, ἐργασίαν Πλάτ. Φαῖδρ. 60Ε, κτλ.· ἐπιστήμην Ξεν. Οἰκ. 1. 7. **6**) ἀπολ., ἐργάζομαι ἔργον τι ἢ ἀσχολοῦμαι εἰς ἐργασίαν τινά, ἐλθὼν ἐπὶ τὸ γναφεῖον, ἐν ᾧ εἰργάζετο Λυσ. 23, 2· ἐν ἐμπορίῳ Δημ. 957. 27· ἐν τῇ ἀγορᾷ 1308, 9· κατὰ θάλασσαν ἐργάζεσθαι 1297. 8· τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι. διὰ τούτων τῶν χρημάτων ἐργάζομαι εἰς ναυτικὰ δάνεια, 893. 24· δὶς ἢ τρὶς ἐργ. τῷ αὐτῷ ἀργυρίῳ 1292. 3· ταῦτα ἐργ., οὕτως ἐμπορεύεται, 794. 22· οἱ ἐργαζόμενοι, οἱ ἐμπορευόμενοι, 922. 10: — ἰδίως ἐπὶ πορνῶν, σώματι ἐργ., Λατ. corporis facere, 1351. 21· ἐργ. ἀπὸ τοῦ σώματος Πολύβ. 12. 13, 2· ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας (αἱ ἑταῖραι) "Αλεξις ὁ Σάμιος παρ' 'Αθην. 572F· πρβλ. **ἐνεργάζομαι**, **7**) προξενῶ, πημονὰς Σοφ. 'Αντ. 236· πόθον τινὶ Δημ. 1404. 18. **III**. ὁ παθ. πρκμ. **εἴργασμαι** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, ὡς π. χ. ἐν 'Ηροδ. 3. 155, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 321, 'Αντιφ. 125. 36, καὶ οὕτως ἀείποτε παρὰ Σοφ., ἴδε Λοβέκκ. ἐν Σοφ. Αἴ. 21: ἀλλὰ συχνάκις ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐπὶ παθ. σημασίας, **1**) γίνομαι ἢ οἰκοδομοῦμαι, ἔργαστο τὸ τεῖχος 'Ηρόδ. 1. 179· ἐκ πέτρας εἰργασμένος Αἰσχύλ. Πρ. 242· οἰκοδόμημα διὰ ταχέων εἰργ. Θουκ. 4. 8· λίθοι εἰργ., κατειργασμένοι, ὁ αὐτ. 1. 93· γῆ εἰργ. Ξεν. Οἰκ. 19, 8· θώρακας εὖ εἰργ. ὁ αὐτ. ἐν 'Απομν. 3. 10, 9. **2**) ὡς παθ. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐννοίας, γίνομαι, πράττομαι, τελοῦμαι, Αἰσχύλ. 'Αγ. 354, 1346, Εὐρ. 'Εκ. 1085· τὰ εἰργασμένα, τὰ πεπραγμένα, 'Ηρόδ. 7. 53, Εὐρ. "Ιων 1281· ἐργ. ἐστι .. εἰργασμένα Σοφ. Ο. Τ. 1374, πρβλ. 1369. 'Ο ἐνεστ. ἐπὶ παθ. σημ. εἶναι σπάνιος, τὸ χρῆμ' ἐργάζεται 'Αριστοφ. Λυσ. 148· σκεύη οἷς γῆ ἐργάζεται Διον. 'Αλ. 8. 87· παρατ. **ἠργάζετο** (εἰργάζετο Cobet κ. ἄλλ.) 'Υπερείδ. 'Υπὲρ Εὐξενίππ. 44· μέλλ. **ἐργασθήσομαι**, ἀείποτε ἐπὶ παθητ. σημασ., Σοφ. Τρ. 1218, 'Ισοκρ. 'Επιστ. 6· καὶ οὕτως ὁ ἀόρ. **εἰργάσθην** Πλάτ. Πολιτικ. 281Ε, Πολ. 353Α: πρβλ. **ἐπ-**, **δι-**, **ἐν-**, **ἐξ-εργάζομαι**.

ἐργᾰθεῖν, 'Επ. **ἐεργαθεῖν**, 'Αττ. **εἰργαθεῖν**, ποιητ. ἀόρ. β' ἀπαρ. τοῦ εἴργω, χωρίζω, ἀποκόπτω, ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν 'Ιλ. Ε. 147· ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν Λ. 437. **II**. ἀναχαιτίζω, Σοφ. 'Ηλ. 1271, Εὐρ. Φοίν. 1175, 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 1171: πρβλ. **κατειργαθόμην**. Περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. **ἀμυναθεῖν**, **διωκαθεῖν**, **εἰκαθεῖν**.

ἐργᾰλεῖον, 'Ιων. **-ήιον**, τό, (ἔργον), ἐργαλεῖον, ὄργανον, 'Ηρόδ. 3. 131. Θουκ. 6. 44, Πλάτ. Πολιτικ. 281C, κλ. — Καθ' 'Ησύχ.: «ἐργαλεῖον· ἐργαστήριον παρὰ Ταραντίνοις».

ἐργαλοθήκη, ἡ, ἐργαλειοθήκη, 'Ησύχ. ἐν λ. **σουγλάριον**.

ἔργανα (Βοιωτ.)· «ἐργαλεῖα, σκεύη χειρῶν» 'Ησύχ.

ἐργάνη, [ᾰ], ἡ, ἐργάτις, ὡσαύτως **ὀργάνη**, ἐπίθ. τῆς 'Αθηνᾶς, Λατ. operosa Minerva, Σοφ. 'Αποσπ. 727, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστορ. 1, 2, Πλούτ. 2, 99Α, Παυσ. 1. 24, 3· πρβλ. **ἐργάτις II**. **II**. = **ἐργασία**, Κλήμ. 'Αλ. 279, πρβλ. 'Ησύχ.

ἐργάομαι, = **ἐργάζομαι**, 'Εβδ. ("Εξ. Κ', 9, κ. **ἄλλ.**).

ἐργᾰσείω, ἐφετικὸν τοῦ **ἐργάζομαι**, ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ, μέλλω νά .., ὡς ἐργασείων οὐδὲν Σοφ. Τρ. 1232· τί δ' ἐργασείεις; τί μέλλεις νὰ πράξῃς; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1001.

ἐργᾰσία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, (ἐργάζομαι), ὡς καὶ νῦν, «δουλειά», ἀσχολία, Λατ. labor, ἐργασίην φεύγειν 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Ερμ. 486, καὶ 'Αττ.· ἀντίθετον τῷ **ἀργίᾳ**, Ξεν. 'Απομν. 2. 7, 7· ἐργ. ἀγαθή, παραγωγικὴ ἐργ., ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 4. 29· ἀνελεύθερος 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 1, 40· ἐργασίᾳ ἐγχειρεῖν, ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40· ἡ περὶ τὴν θάλασσαν ἐργ., ἐπὶ ναυτῶν, Πλάτ. Πολ. 371Β· μὴ γενομένης ἐργασίας, Δημ. 819. 28· δὸς ἐργασίαν, μετ' ἀπαρ., Λατ. da operam ut .., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ΙΒ', 58· ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας ἐργάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 7. 20. **II**. κατασκευή, οἰκοδομή, τειχῶν Θουκ. 7. 6· ἱματίων, ὑποδημάτων, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 449D, Θεαίτ. 146D· τῆς ἐσθῆτος Ξεν. Οἰκ. 7. 21· πίττης Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 2. 6· μεταφ., Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς ἐργασίαις ἁλίσκεται, ἡ Τροία κυριεύεται (δηλ. εἶναι πεπρωμένον νὰ κυριευθῇ) κατὰ τὸ μέρος τὸ κτισθὲν διὰ τῶν χειρῶν σου, Πινδ. Ο. 8. 56· ἐργ. ἡδονῆς Πλάτ. Πρωτ. 353D. **2**) ἡ κατεργασία ὕλης τινός, ἡ ἐργ. τοῦ σιδήρου 'Ηρόδ. 1. 68· χαλκοῦ, ἐρίων, ξύλων Πλάτ. Χαρμ. 173Ε· τῶν χρυσείων μετάλλων Θουκ. 4. 105, πρβλ. 'Υπερείδ. 'Υπὲρ Εὐξενίππ. 45: ἀλλὰ συνηθέστατα, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, ἐργ. γῆς, χώρας 'Αριστοφ. Βάτρ. 1034, 'Ισοκρ. 145D, κτλ.· ἐργ. περὶ κήπων Πλάτ. Μίνως 316Ε· ὡσαύτως, πέψις, χώνευσις τροφῶν, 'Αριστ. περὶ 'Αναπν. **11**. **1**, κτλ. **3**) καθόλου, ἐμπόριον, Ξεν. 'Απομν. 3. 10, 1, Δημ, 976. 28, κτλ.· ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὢν τῆς κατὰ τὴν θάλασσαν, ἐνησχολημένος εἰς ἐμπόριον κατὰ θάλασσαν, Δημ. 893. 21· ἐργ. χρημάτων 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 8. 9, 5· — ἐπάγγελμα. ἐργασία ἑταίρας, ἐπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην 'Ηρόδ. 2. 135, ἴδε Valck εἰς 1. 93, Δημ. 270. 15. **4**) ἐξάσκησις, τῶν τεχνῶν Πλάτ. Γοργ. 450C· ἡ ἐργ. τῆς τραπέζης, τὸ ἔργον τοῦ τραπεζίτου, Δημ. 946. 3· Κύπριδος 'Ανθ. Π. 5. 219. **5**) ἔργον τέχνης, τετράγωνος ἐργ., ἐπὶ τῶν 'Ερμῶν, Θουκ. 6. 27, πρβλ. 7. 6. **III**. συντεχνία ἢ ἑταιρεία ἐργατῶν, ἡ ἐργ. τῶν βαφέων Συλλ. 'Επιγρ. 3924, πρβλ. 3938, καὶ ἴδε τὴν λ. **ἔργον V**.

ἐργασίμη, ἡ, εἶδος σμύρνης τῆς χειρίστης ποιότητος, ἡ δὲ χειρίστη ἐν ἁπάσαις ἐργασίμη καλεῖται Διοσκ. 1. 77.

ἐργάσιμος, ον, καὶ **η**, **ον**, ὁ ἐπιδεκτικὸς ἐργασίας, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐργασίαν, λίθοι Πλούτ. 2. 701C· ξύλα Πολυδ. Η', 109· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ γῆς, ἐργ. χωρία, ἀρόσιμα, Πλάτ. Νόμ. 639Α, 958D· οὕτω, τὰ ἐργ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16, κτλ.· τὰ τεμένη ὅσα .. θεμιτόν ἐστιν ἐργάσιμα ποιεῖν Συλλ. 'Επιγρ. 103. 17· ἡ ἐργ. (δηλ. γῆ) Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 6. 3, 5. **2**) ἐργάσιμος ἡμέρα, ἡμέρα καθ' ἣν δύναταί τις ἢ ἐπιτρέπεται νὰ ἐργασθῇ, 'Εβδ. (Α', Βασιλ. Κ', 19). **II**. ἐνεργ., ὁ ἐργαζόμενος πρὸς πορισμόν, τὸ ἐργάσιμον, οἱ ἐργαζόμενοι, ἡ ἐργατικὴ τάξις, 'Απп. 'Εμφυλ. 3. 72· ἰδίως ἐπὶ ἑταιρῶν, 'Αρτεμίδ. 1. 80. **2**) δραστήριος, θρασύτης 'Ορφ. "Υμν. 59. 7.

ἔργασις, ἡ, = **ἐργασία**, ἐκτέλεσις, «τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 853.

ἐργαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐργάζεσθαι, Ξεν. 'Ιππαρχ. 8. 8. **II**. τοὔργον ἔστ' ἐργ., πρέπει νὰ γίνῃ ἢ πρέπει τις νὰ τὸ κάμῃ, Αἰσχύλ. Χο. 298, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 791, Ξεν. Οἰκ. 7. 35· τὰ ἔργα .. ὡς ἐστὶν ἐργαστέα αὐτόθι 13. 3· ὅτ' ἦν ἐργ., ὅτε ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσῃ τις, Σοφ. Τρ. 688.

'Εργασίων, **ωνος**, ὄν. κύρ. παρ' 'Αριστοφ. (Σφ. 1201), ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει **γεωργός**.

ἐργαστήρ, **-ῆρος**, ἐργάτης, ἰδίως ἐν τῇ γεωργίᾳ, Ξεν. Οἰκ. 5. 15· ἐπὶ σιδηρουργοῦ, 'Ορφ. "Υμν. 65. 4: — κοινότερον **ἐργάτης**.

ἐργαστηριακοί, οἱ, ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν αὐτῶν ἀποζῶντες, χειρώνακτες, Πολύβ. 38. 4, 5.

ἐργαστηρι-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ πρῶτος ἐργαστηρίου τινός, Συλλ. 'Επιγρ. 4968.

ἐργαστήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἐργασία, ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον ἔνθα τὴν ἐργασίαν ἐτέλουν δοῦλοι, 'Ηρόδ. 4. 14, Λυσ. 120. 44, 'Ισαῖος 40. 11 κἑξ., Συλλ. 'Επιγρ. 123. 9, κ. ἀλλ.· μεταλλεῖον, λατομεῖον, αὐτόθι 162. 6, Δημ. 967. 17 κἑξ.· κρεοπωλεῖον, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 744· κουρεῖον, Πλούτ. 2. 973Β, πρβλ. Perizon. ἐν Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 6. 12: κατ' εὐφημισμόν, χαμαιτυπεῖον, Δημ. 1367. 26 (ἴδε **ἐργάζομαι II. 6**). **2**) μεταφ., τὴν πόλιν ὄντως εἶναι πολέμου ἐργ. Ξεν. 'Ελλ. 3. 4, 17· συκοφαντῶν ἐργ., ὁμὰς συκοφαντῶν, Δημ. 995. 8, πρβλ. 1010. 25.

ἐργαστής, = **ἐργαστήρ**, Συλλ. 'Επιγρ. 3920, πρβλ. 3480, 'Απολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 500· διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐργάται** παρ' 'Ιωσήπῳ ἐν 'Ιουδ. 'Αρχ. 18. 1, 1.

ἐργαστικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν, ἐργατικός, ἐπιμελής, 'Ιππ. 86Β, Πλάτ. Μένων 81D, Ξεν. 'Απομν. 3. 1, 6· οἱ ἐργ., οἱ ἐργατικοί, οἱ ἐργάται, Πολύβ. 10. 16, 1, πρβλ. **ἐργατικός**. **2**) **ἡ ἐργαστική** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τι, Πλάτ. Πολιτικ. 280Ε, 281Α· τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικόν, τὸ ὄργανον τὸ πρὸς πέψιν τῆς τροφῆς, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 4, 8.

ἐργαστῖναι, αἱ, κόραι αἵτινες ὕφαινον τὸν πέπλον τῆς 'Αθηνᾶς, «ἐργαστῖναι· αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι» 'Ησύχ.

ἔργαστρα, τά, μισθὸς ἐργασίας, «ἐργατικά», 'Επιγρ. 'Αθηνῶν CIA. II. 403, A. Rang. Ant. hell. 857, στ. 16.

ἐργατεία, ἡ, ἐργασία, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. 7, 17).

ἐργᾰτεύομαι, 'Αποθ., ἐργάζομαι πολύ, κοπιάζω, Διόδ. 20. 92, 'Αθαν. τ. 1, σ. 36Α, κλ.

ἐργάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὡς παρ' ἡμῖν, Συλλ. 'Επιγρ. 2266. 18, κτλ.: ἰδίως, ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, γεωργὸς (πρβλ. **ἔργον I. 2**, **ἐργάζομαι I**), γῆς ἐργ. 'Ηρόδ. 4. 109., 5. 6· οἱ ἐργ. οἱ περὶ γεωργίαν Δημ. 933, ἐν τέλ.: συχνάκις ὡσαύτως ἀπολ., ὡς τὸ **αὐτουργός**, Σοφ. Ο. Τ. 859, Εὐρ. 'Ηλ. 75, 'Αριστοφ. 'Αχ. 611, κτλ.· ὡσαύτως μετ' οὐσιαστ., ἐργ. ἀνὴρ Θεόκρ. 10. 9, Δημ. 1362. 11· οὑργάτης λεώς, ὁ ἐργατικὸς λαός, 'Αριστοφ. Εἰρ. 632· ὡσαύ-

τως ἐπὶ ζῴων, βοῦς ἐργ., ἐργαζόμενος βοῦς, Ἀρχίλ. 36, Σοφ. Ἀποσπ. 149· ἐργ. σφῆκες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 2· ὡσαύτως, ἐργ. θαλάσσης, ἐπὶ ἁλιέως, Ἀλκίφρ. 1. 11· ἐργάτης λίθων, ὁ ἐργαζόμενος λίθους, λιθοξόος ἢ λιθογλύφος, Λουκ. Ἐνύπν. 2. 2) ὡς ἐπίθετ., ἐργατικός, δραστήριος, ἐπιμελής, ἐργ. στρατηγὸς Ξεν. Κύρ. 1. 6, 18· ἀντίθ. τῷ **ἀργός**, Πλάτ. Εὐθύδ. 281C, πρβλ. Πολ. 554A: πρβλ. **ἐργάτις**, II. ὁ ἐξασκῶν τέχνην τινά, τῶν πολεμικῶν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 4· ἐργ. δίκης, ἐπὶ δικαστοῦ, Λυκόφρ. 128· ἀπολ., ὁ ἔμπειρος εἰς τὴν ἐξάσκησιν ἰδιαιτέρου τινὸς κλάδου χειρουργικῆς, π. χ. εἰς τὴν λιθοτομίαν, οὐ τεμέω δὲ οὐδὲ μὴν λιθιῶντας, ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτῃσιν ἀνδράσι πρήξιος τῆσδε Ἱππ. Ὅρκος 1. III. ὁ πράττων τι, ἐργαζόμενος, Σοφ. Ἀντ. 252· τῶν καλῶν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 27· τῆς ἀδικίας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 27. IV. εἶδος μηχανήματος ναυτικοῦ κυρίως πρὸς ἀνέλκυσιν ἀγκυρῶν, κοινῶς «ἀργάτης» ἢ «μποζαργάτης», Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 110E· ergata παρὰ Βιτρουβ. 10. 4.

ἐργᾰτήσιος, α, ον, παρέχων εἰσόδημα, χώρα Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 21.

ἐργᾰτικός, ή, όν, = **ἐργαστικός**, Πλάτ. Πολιτικ. 259E· ὅμοιος ἐργάτῃ, γυνὴ ἐργ. Λουκ. Ἐνύπν. 6· ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐπιμελής, δραστήριος, Πλάτ. Μένων 81D· τὸ ἐργ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 295: συγκ. **-ώτερος**, ὑπερθ. **-ώτατος**, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 38 καὶ 40.— Ὁ Ἡρόδ. (2. 11) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ Νείλου διὰ τὰς χώσεις τὰς προξενουμένας εἰς τὰ παράλια ἐκ τῆς ἰλύος ἣν καταβιβάζουσι τὰ ῥεύματα αὐτοῦ.— Ἐπίρρ., ἐργατικῶς πρός τι, ἐπωφελῶς διὰ .., Πλουτ. Κάμιλλ. 16.

ἐργᾰτίνης [ῑ], **ου, ὁ**, = **ἐργάτης**, ἰδίως γεωργός, ἐργ. βουκαῖος, ἐργ. ἀνὴρ Θεόκρ. 10. 1., 21. 3, Ἀνθ. Π. 11. 58· οὕτω, βοῦς ἐργ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 663, Ἀνθ. Π. 6. 228. 2) ὡς ἐπίθ., ἐργατικός, δραστήριος, ἐνεργητικός, μετὰ θηλ. οὐσιαστ., ἐργατίναις παλάμαισιν Ἀνθ. Π. παράρτ. 323. II. μετὰ γεν., ἐργαζόμενός τι ἢ ἀσκῶν τέχνην τινά, Ἀνθ. Π. 5. 240, 275.

ἐργάτῐς [ᾰ], **ιδος, ἡ**, θηλ. τοῦ **ἐργάτης**, γυνὴ ἐργάτις· ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 50· ἐργ. βοῦς Ἀνθ. Π. 9. 741. 2) ὡς πραγματικὸν ἐπίθ., ἐργατική, ἐπιμελής, δραστήριος, γυναῖκες οὕτω ἐργ. Ἡρόδ. 5. 13· γλῶσσαν μὲν ἀργὸν χεῖρα δ' εἶχεν ἐργάτιν Σοφ. Φιλ. 97· βιοτὰ Ἀνθ. Πλαν. 1. 15. 3) ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, Μοῖσα οὔπω ἐργάτις ἦν, ἡ Μοῦσα δὲν ἦτο εἰσέτι μισθωτή, Πινδ. Ι. 2. 10· γυνὴ ἐργ., ἐπὶ ἑταίρας (πρβλ. **ἐργάζομαι** II. 6), Ἀρχίλ. 173.

II. μετὰ γεν., ἡ ποιοῦσα ἢ παράγουσά τι, μνήμην ἁπάντων .. ἐργάτιν Αἰσχύλ. Πρ. 461 (ἔνθα ὁ Ἕρμανν. ἐκ τοῦ Στοβ. ἐργάνην)· νέκταρος ἐργ., ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 404· νήματος, ἐπὶ τῆς ἠλακάτης, 6. 174· σελίδων, ἐπὶ ποιητῶν, 9. 26· Κύπριδος, ἐπὶ ἑταιρῶν, 5. 245· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πολιτεία ἐργ. τῶν ἀγαθῶν Διον. Ἀλ. 2. 76.

ἐργατο-κυλένδριος, ὁ, = **ἐργάτης** IV, «μποζαργάτης», Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 109.

ἐργατῶνες· «οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται, οἱ παρὰ Ἀττικοῖς ἐρχατῶνες· παρὰ Κρησὶν ἐργάτωνες (ἐργατῶναι;) οἱ ἐπὶ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων τεταγμένοι» Ἡσύχ.

ἐργεπείκτης, ου, ὁ, (ἐπείγω) ἐπιστάτης τῶν ἔργων, ἐργοδιώκτης, Εὐστ. 588. 16.

ἐργ-επιστασία, ἡ, ἐπιστασία ἔργων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2779, 3936,

ἐργ-επιστᾰτέω, εἶμαι ἐπιστάτης ἔργων, αὐτόθι 2963c. 2965: 2966· καὶ **ἐργ-επιστάτης, ου, ὁ**, ἐπιστάτης ἔργων, Ἐπίχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 183, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 337.

ἔργμα (παρὰ Πινδ. **ἔργμα**), **τό**, ποιητ. ἀντὶ ἔργον, ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους Ὁμ. Ὕμν. 27. 20., 32. 19, Θέογν. 29, Ἀρχίλ. 65, Σόλων 3. 12, Βακχυλ. 13. 17 (ἔκδ. Blass), συχνάκις παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Θήβ. 556, Ἱκέτ. 500· **σπαν. παρὰ πεζογράφοις**, ὡς παρὰ τῇ Περικτ. ἐν Στοβ. 487. 24.

ἕργμα, τό, (εἴργω) φραγμός, σκέπη, **Ἀριστ. π. Ζ. Μορ.** 2. 15, 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἕργμασι· κωλύμασι. περιφράγμασιν».

ἐργμός, οῦ, ὁ, = **εἰργμός**, Ἰαμβλ. Προτρεπτ. σ. 68. 8 καὶ 12.

ἔργνῡμι, ποιητ. ἀντὶ εἴργω, πρβλ. **καθείργνυμι**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐργνύει· κρύπτει. κατακλείει».

ἐργοδιωκτέω, ἐπισπεύδω τὸ ἔργον, εἶμαι ἐργοδιώκτης, ἐργοδηγός, Ἑβδ. (Β. Παραλ. Η', 10).

ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, (διώκω) ἐπιστάτης ἔργων, ἐργοδηγός, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Γ', 7).

ἐργοδόσιον, τό, ἐργοστάσιον, Κωδιν. Παρεκβολ. 21.

ἐργο-δοτέω, δίδω ἐργασίαν κατ' ἀποκοπήν, ἀντίθετον τῷ **ἐργολαβέω**, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 8, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826. 5.

ἐργο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων ἐργασίαν, ἀντίθετον τῷ **ἐργολάβος**, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 1. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 24.

ἐργο-λάβεια [ᾰ], **ἡ**, = **ἐργολαβία**, Ἀλκίφρ. 1. 34.

ἐργο-λᾰβέω, ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὡρισμένῳ χρηματιστικῷ **ποσῷ**, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἐργοδοτέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 24· μετ' αἰτ., ἐργ. ἀνδριάντας, Λατ. statuas conducere faciendas, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 3, πρβλ. Φιλόχ. 97· τὸ μακρὸν τεῖχος Πλουτ. Περ. 13:—ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ἐργ. τὰ μειράκια, ἀναλαμβάνειν τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν ἐπὶ μισθῷ, Ἀλκίφρ. 3. 55· καὶ ἀπολ., ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, ἐπιδιώκω χρηματικὴν ὠφέλειαν, κερδοσκοπῶ, σοφιστὴς ἐργολαβῶν Αἰσχίν. 42. 41, πρβλ. Δημ. 608. 12· ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Αἰσχίν. 58. 26· τινί, διά τινα, Δημ. 784. 25· ἐπί τινα ἢ μετά τινος, ἐναντίον τινός, Αἰσχίν. 24. 37, Δημ. 1482. 26· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πολύαιν. 6. 51.

ἐργο-λᾰβία, ἡ, τὸ ἀναδέχεσθαι τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὡρισμένῃ ἀμοιβῇ, παρὰ τοῖς ῥήτορσι, κερδοσκοπία, πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι Ἰσοκρ. 87C, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ· ἐργολαβίας ἕνεκεν παραμένουσιν ἐν τῷ μαθήματι Διόδ. 2. 29.

ἐργολάβος, [ᾰ], **ὁ**, ὁ συμβαλλόμενος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινός, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὡρισμένῳ χρηματικῷ ποσῷ, Λατ. conductor, redemptor, ἀντίθετον τῷ **ἐργοδότης**, Πλάτ. Πολ. 373C, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 32· τοῦ ἀγάλματος, πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ, Πλουτ. Περικλ. 31· ἐργ. δίκης, συνήγορος, Θεμίστ. 260B, Πολυδ. Ζ', 182. II. ἐργολάβους προσφέρουσι τὰς τοιαύτας χάριτας κέρδους ἢ χρηματισμοῦ ἕνεκα Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. 410.—Κατὰ Σουΐδ.: «ἐργολάβος· οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπὲρ τινῶν ἔργων μισθὸν λαμβάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον, ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ ὀνόματι».

ἐργο-λήπτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., «τοὺς δὲ ἐργολάβους καὶ ἐργολήπτας Τηλεκλείδης ὁ κωμικός» Πολυδ. Ζ', 182.

ἐργομίσης, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ **μίσεργος**, ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 54, 15, ἔκδ. Gaisf., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 323.

ἐργομωκῶν· «ἐμπαίζων» Ἡσύχ.

ἔργον, τό, (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε * **ἔργω**). Ἔργον, ἐργασία, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Β. 436, κτλ.· ἀντίθ. τῷ ἀεργίῃ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 313· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον Ἰλ. Μ. 412· ἔργον ἐποίχεσθαι Ζ. 492· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν Μ. 271· ἰδίως κατὰ πληθ., ἄλλος ἄλλοισιν .. ἐπιτέρπεται ἔργοις Ὀδ. Ξ. 228· ἐπὶ ἔργα τραπέσθαι Ἰλ. Γ. 422· ἔργων παύσασθαι Ὀδ. Δ. 683· τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, «κύτταζε τὴν δουλειά σου», Ἰλ. Ζ. 490, Ὀδ. Α. 356.— **Ἰδίως κατὰ τὰς ἑξῆς σχέσεις**, 1) ἐν τῇ Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον **ἐπὶ** ἔργων ἢ πράξεων πολεμικῶν, πολεμήϊα ἔργα Ἰλ. Β. 338, κ. ἀλλ., Ὀδ. Μ. 116· ἔργον μάχης Ἰλ. Ζ. 522· καὶ μόνον, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ Δ. 175, πρβλ. 539· οὕτω μετέπειτα, ἔργον .. Ἄρης κρινεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 414· ἐν τῷ ἔργῳ, κατὰ τὴν συμπλοκήν, Θουκ. 2. 89, πρβλ. 7. 71· ἔργου ἔχεσθαι, συνάπτειν μάχην, Πινδ. Π. 4. 414, πρβλ. Θουκ. 1. 49· κρατεῖν ἔργον, νικᾶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Ο. 9. 127· ἀλλὰ κατὰ πληθ. μετὰ τοῦ ἄρθρ., τῶν ἔργων ἔχεσθαι ἢ ἅπτεσθαι, ἐπὶ τὰ ἔργα τραπέσθαι ἢ ἰέναι Κόβητος V. LL. σ. 41:—ὡσαύτως, ἔργα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις, ἔθηκε [τὴν ἀμοιβὴν] ἐνδόξων ἔργων περὶ τὴν κόμην αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 13. 54. 2) ἐπὶ ἔργων **φιλοπονίας**, ὅθεν: α) ἐπὶ ἀγρῶν κεκαλλιεργημένων, ἀνδρῶν πίονα ἔργα Ἰλ. Μ. 283, κτλ.· ἔργ' ἀνθρώπων Π. 392, Ὀδ. Ζ. 259· βροτῶν Κ. 147. οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν .. ἔργα (πρβλ. τοῦ Οὐεργιλίου hominumque boumque labores), 10. 98· καὶ ἔργα μόνον, Ἰλ. Π. 392, Ὀδ. Π. 140, κτλ.· Ἔργα καὶ ἡμέραι, δηλ. γεωργικὰ ἔργα καὶ αἱ κατάλληλοι ἡμέραι πρὸς ἐργασίαν, ὄνομα τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ Ἡσιόδου· δύο δ' αἰὲν εἶχον πατρώϊα ἔργα, εἰργάζοντο εἰς τὰ πατρικὰ κτήματα, Ὀδ. Β. 22· ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα .. ἴμεν, οὔτε εἰς τὰ κτήματά μας θὰ ὑπάγωμεν, Β. 127, πρβλ. 252· ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης .. ἔργ' ἀφίκοντο, τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἰς τοὺς ἀγροὺς τῆς Ἰθάκης, Ξεν. 344· ἀμφὶ .. Τιταρήσιον ἔργα νέμοντο, ἐκαρποῦντο τοὺς ἀγρούς, Ἰλ. Β. 751, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 222· οὕτω, τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα, τοὺς κεκαλλιεργημένους ἀγροὺς τῶν Μυσῶν, Ἡρόδ. 1. 36· καὶ παρ' Ἀττ., τὰ γεωργικὰ ἔργα, τὰ κατ' ἀγροὺς ἔργα, κτλ.:—ἀκολούθως, καθόλου, περιουσία, πλοῦτος, κτήματα, ἔργον ἀέξειν Ὀδ. Ξ. 65, Ο. 372· πρβλ. **ἐργάτης, αὐτουργός**, γεωργὸς καὶ **ἀεργός, ἀργός** (κυρίως, ὁ μὴ ἐργαζόμενος τὴν γῆν). β) ἐπὶ γυναικείας ἐργασίας, τὸ ὑφαίνειν, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ .. ἰσοφαρίζοι Ἰλ. Ι. 390, κτλ.· ἀμύμονα, ἀγλαά, περικαλλέα ἔργ' εἰδυῖα Ὁμ.· ἔργα ἐργάζεσθαι Ὀδ. Υ. 72., 22. 422: ἴδε κατωτ. III. (Ἐντεῦθεν ἡ Ἀθηνᾶ, = ὡς προστάτης τοιούτων ἔργων καλεῖται **ἐργάνη, ἐργάτις**). γ) περὶ ἄλλων ἀσχολιῶν, παρ' Ὁμ., θαλάσσια ἔργα, ἁλιεία, ὡς πόρος ζωῆς, Ὀδ. Ε. 67· ὁ βίος τοῦ ναύτου, Ἰλ. Β. 614· καὶ ἀκολούθως περιφρ., ἔργα δαιτός, δηλ. ἀνήκοντα εἰς εὐωχίαν, Ι. 228· φιλοτήσια ἔργα, δηλ. ἐρωτικαὶ ὑποθέσεις, Ὀδ. Λ. 246· ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429· οὕτω παρὰ μεταγεν., ἔργα Κυπρογενοῦς Σόλων παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλ. 31· Ἔρωτος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 1· Ἀφροδίτης, Κύπριδος, κτλ.· ὡσαύτως, τέκνων ἐς ἔργον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1207· καὶ ἀπολ. ἔργον, ἴδε Ἰακωβίου Ἀνθ. 1. 2. σ. 194· οὕτω καί, ἔργα τάχους, θήρας, κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 2. 12, κτλ., παρὰ Θεοκρ. 22. 42, τὰ ἄνθη κα-

λοῦνται φίλα ἔργα μελίσσαις:—παρ' 'Αττ. ἐπὶ παντὸς εἴδους ἔργων, οἷον ἐπὶ μεταλλείων κ.τ.τ., ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις, Ξεν. Πόρ. 4. 5, Δημ., κτλ. **3**) δύσκολον, βαρὺ ἔργον, ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον 'Ιλ. Ν. 366· ἀλλ' ἐν τῇ 'Οδ., ἔργον τρομερόν, παράτολμον, Λατ. facinus, Δ. 663., Λ. 272· οὕτως, ἀργαλέον ἔργον, 'Ομ.: ὡσαύτως, χερμάδιον λάβε χειρὶ Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, μέγαν ὄγκον,'Ιλ. Ε. 303. πρβλ. Υ. 286.

4) πρᾶξις, ἐνέργεια, ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε 'Οδ. Α. 388· Τρώων.. θέσκελα ἔργα 'Ιλ. Γ.130· ἀήσυλα ἔργα Ε. 876· καρτερά, ἀεικέα ἔργα, κτλ.,'Ομ.· παλίντιτα, ἄντιτα ἔργα ὁ αὐτ.· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, «συνετοῦ νοῦ καὶ ἄριστα βουλεύεσθαι δυναμένου ὁ παρὼν καιρὸς δεῖται» (Σχόλ.),'Ιλ. Ω. 354· ἔργα ἀποδείκνυσθαι 'Ηρόδ.1.16, κτλ.:—συχνὸν παρ' 'Ομ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔπος**, ἔργον, οὐχὶ λόγος μόνον, ἴδε τὴν λέξιν **ἔπος** II. 1· οὕτως **ἔργον** καὶ **μῦθος** ἀντίκεινται,'Ιλ. Ι. 443., Τ. 242, Αἰσχύλ. Πρ. 1080, κτλ.· ἀλλὰ παρ' 'Αττ. κατὰ τὸ πλεῖστον **ἔργον** καὶ **λόγος**, Σοφ.'Ηλ. 358, Εὐρ.'Άλκ. 339· **ἔργον** καὶ **ῥῆμα**, Σοφ. Ο. Κ. 873· **ἔργον** καὶ **ὄνομα**, Εὐρ. Ι. Α.128, Θουκ. 8.78, 89· ὡσαύτως ἐν πλείσταις φράσεσι, πέπρακται τοὖργον Αἰσχύλ. Πρ.75, πρβλ.'Αγ.1346· χωρεῖν πρὸς ἔργον Σοφ. Αἴ.116· τὸ μὲν ἐνθύμημα χαρίεν.. τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον, δηλ. ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, Ξεν.'Αν. 3. 5,12· ἐν ἔργῳ, ἕτοιμος πρὸς ἐνέργειαν, Εὐρ. Ι. Τ.1190, κτλ. **II**. ὡς τὸ **πρᾶγμα** ἢ **χρῆμα**, ἔνθα δύναται νὰ τεθῇ τὸ **τι**· πᾶν ἔργον.. ὑπείξομαι, εἰς πᾶν πρᾶγμα, 'Ιλ. Α. 294· μάλιστα ἐν φράσεσι: μήδεσθαι ἔργα Β. 38, κτλ.· πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι Ζ. 348, κτλ. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Β. 252,'Οδ. Ρ. 78, κτλ.· μέμνημαι τόδε ἔργον 'Ιλ. Ι. 527· ἄκουε τοὖργον Σοφ. Τρ.1157, πρβλ. Ο. Τ. 847, Αἴ. 466.

III. Παθ., τὸ κατεργασθὲν ἢ ποιηθὲν ἔργον, οἷ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, ἐπὶ τῶν ὅπλων τοῦ 'Αχιλλέως,'Ιλ.Τ. 22·ἐπὶ ἀργυροῦ κρατῆρος, ἔργον 'Ηφαίστοιο'Οδ.Δ. 617· πέπλοι.. ἔργα γυναικῶν 'Ιλ. Ζ. 289,'Οδ. Η. 97, πρβλ. Κ. 223· ὕφασμα, σῆς ἔργον χερὸς Αἰσχύλ. Χο. 831· λώτινον ἔργον, ἔργον πεποιημένον ἐκ λωτοῦ, Θεόκρ.24.45· ἐπὶ τείχους, κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον 'Αριστοφ.'Όρν.1125· ἐπὶ ἀγάλματος, Ξεν. 'Απομν. 3.10.7· ἐπὶ πολιορκητικῶν ἐργασιῶν, αὐτὸς δὲ περιῄει τὴν πόλιν ἐπισκοπῶν, πῶς δυνατὸν εἴη προσάγειν ἔργα τῷ τείχει καὶ μηχανὰς Πολύβ. 5. 3, 6· ἐπὶ συγγραμμάτων,'Ανθ. Π. 11. 354, 8. **2**) τὸ ἀποτέλεσμα ἐργασίας, ἔργον χρημάτων, τόκος ἢ κέρδος ἐκ τῶν χρημάτων,'Ισαῖ. 88. 24, Δημ. 816.16., 819. 2· πρβλ. **ἀργός**, **ἐνεργός**. **IV**. αἱ ἑπόμεναι ἰδιάζουσαι 'Αττ. φράσεις προέρχονται ἐκ τῆς σημασ. Ι: **1**) ἔργον ἐστί, α) μετὰ γεν. προσώπου, εἶναι ἔργον τινός, «ἡ δουλειά του», ἡ κυρία αὐτοῦ ἐργασία, ἴδιον, χαρακτηριστικόν, ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον Αἰσχύλ. Χο. 673· ὅπερ ἐστὶν ἔργον ἀγαθοῦ πολίτου Πλάτ. Γοργ. 517C· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἅπερ νεῶν ἄμεινον πλεουσῶν ἔργα ἐστὶν Θουκ. 2. 89· οὐ θερμότητος ἔργον ἐστὶ ψύχειν Πλάτ. Πολ. 335D· οὕτω μετὰ δοτ. προσ., οἷς τοῦτο ἔργον ἦν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 36, πρβλ. 6. 3, 27· οὕτω καὶ μετὰ τῆς κτητ. ἀντων., σὸν ἔργον ἐστί, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἰδικόν σου ἔργον, εἰς σὲ ἀνήκει νὰ.., Αἰσχύλ. Πρ. 635· ἐμὸν τόδ' ἔργον.. κρῖναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 734· οὕτω, σὸν ἔργον, θῦε θεοῖς 'Αριστοφ. 'Όρν. 862· ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 426· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἡμέτερον τὸ ἔργον 'Ηρόδ. 5.1. 'Εν τοιαύταις φράσεσιν ἡ λέξ. **ἔργον** συχνάκις παραλείπεται, ἴδε **εἰμὶ** Γ. II.ε.

β) μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει χρεία, ἀνάγκη τινός, ὠφέλεια, τί δῆτα τόξων ἔργον; Εὐρ.'Άλκ. 39· πολλῆς φυλακῆς ἔργον [ἐστί] Πλάτ. Πολ. 537D· συχνάκις μετ' ἀρν., οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι Σοφ. Αἴ. 852, πρβλ.12· οὐδὲν.. ὀδόντων ἔργον ἔστ' 'Αριστοφ. Εἰρ.1310· οὐ δόλου νῦν ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Ιππ.1158, πρβλ. Εὐρ.'Ιππ. 911· μετὰ δοτ. προσ., ἐπεδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ 'Ηρόδ.1.17· μετὰ τοῦ ἄρθρ., οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων.. τόδ' εἴη τοὔργον, τὸ ἔργον ἡμῶν τοῦτο δὲν φαίνεται πλέον νὰ ἔχῃ χρείαν πολλῶν λόγων, Σοφ. 'Ηλ.1373· προστεθειμένης μετοχῆς, οὐδὲν ἦν ἔργον αὐτοῦ κατατείναντος Πλουτ. Ποπλικ.13. γ) μετ' ἀπαρ., πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν [πάντα], θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον ἔργον νὰ τὰ διεξέλθῃ τις, Ξεν.'Απομν. 4. 6,1, πρβλ. Λυσ.11. 6. 41· ἔργον ἐστὶν εἰ ἐροῦμεν Δημ. 716. 22· ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν Μένανδρ. ἐν «'Ασπίδι» 3:—κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρν., οὐδὲν ἔργον ἑστάναι, εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ἵσταταί τις ἄπρακτος,'Αριστοφ. Λυσ. 424, πρβλ.'Όρν.1308, Σοφ. Αἴ. 852, κτλ.:—ὡσαύτως μετὰ γεν., πλείονος ἔργου ἐστί.. μαθεῖν Πλάτ. Εὐθύφρ.14Α:—σπανίως μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ Φίλιππος (ἢ Φιλιππίδ.) ἐν «'Ολυνθιακῷ» 1. 3· ἔργον [ἐστί], Λατ. opus est, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πρέπει νὰ.., 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 15, 8. **2**) ἔργα παρέχειν τινί, παρέχειν πράγματα, ἐνοχλήσεις, 'Αριστοφ. Νεφ. 515, Πλάτ. Τίμ. 29D· ἔργον ἔχω, λαμβάνω τὸν κόπον, φροντίζω, μετὰ μετοχ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 6· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν 'Απομν. 2.10, 6. **3**) ἔργον γίγνεσθαι τῆς νόσου, γίνεσθαι θῦμα αὐτῆς, 'Ανών. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἄτολμος**· ἴδε 'Ιακωβίου 'Ανθ. Π. σ. 277· κτεινόμενος ὑμέτερον ἔργον εἰμὶ Πλουτ. Εὐμέν. 17· τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας Λουκ. Δημ.'Εγκ. 29. **5**) ἔργον ποιοῦμαί τι, κάμνω τι ἔργον μου, ἐπιμελῶς ἐργάζομαι εἴς τι, Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α, Ξεν.'Ιέρ. 9. 10· οὕτως, ἐν ἔργῳ τίθεσθαι Αἰλ. π. Ζ. 4.15. **V**. = **ἐργασία** III, τὸ ἔργον βαφέων Συλλ.'Επιγρ. 3498.

ἐργοπαρέκτης, ου, ὁ, (παρέχω) ὁ παρέχων ἐργασίαν, Κλήμ. Ρώμ. § 34· πρβλ. **ἐργοδότης**.

ἐργοπονέομαι, 'Αποθ., ἐργάζομαι πολύ, κοπιάζω, μοχθῶ, ἐργοπονούμενοι οὐ διαλείπουσιν (οἱ μύρμηκες) 'Αρτεμίδ. 3. 6. —Τὸ ἐνεργ. παρὰ Κλήμεντι ἐν 'Αποστ. Διατ. σ. 34C· ἐργοπόνει, ἐνδελέχιζε, κοπία.

ἐργο-πόνος, ὁ, γεωργός, 'Ανθ. Π. 11. 9· κυνηγός,'Oππ. Κυν. 1.148· ἁλιεύς, Νικ. Θ. 830· ἐργ. ἐλέφαντος, ὁ κατεργαζόμενος ἐλεφαντόδοντας, Μανέθ.· ὡς ἐπίθ., ἐργατικός, ἐπιμελής, Κόλουθ. 192, ἐν τῷ θηλ.

ἐργοσκόπος, ὁ σκοπῶν τὰ ἔργα τινός, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. σ. 51.

ἐργοστάσιον, ἐργαστήριον, διάφ. γρ. παρὰ Κωδινῷ ἐν Παρεκβολ. 21, ἀντὶ **ἐργοδόσιον**.

ἐργο-στόλος, ον, = **ἐργεπιστάτης**, Χαρίτων 4. 2, Συλλ. 'Επιγρ. 3700.

ἐργο-τεχνίτης, ου, ὁ, τεχνίτης ἔργων, = τεχνίτης, 'Ιάμβλ. π. Μυστ. σ. 165.

ἐργότρυς, ὁ, (ὀτρύνω) = **ἐργεπείκτης**, «κατάσκοπος ἔργων» 'Ησύχ.

ἐργο-φόρος, ον, ἐργαζόμενος, πολυάσχολος, ἐργατικός, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Αἰλ. π. Ζ. 5. 42.

ἐργό-χειρον, τό, ἔργον τῶν χειρῶν, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐργοχείρων τῶν μοναχῶν ἐν ταῖς μοναῖς, Βασίλ. III. 633C, 'Αποφθ. Πατέρων 105C, κλ.

ἐργύλον· «στάτην. 'Ίωνες» 'Ησύχ.

ἔργω, 'Ιων., καὶ **ἐέργω** 'Επικ., 'Αττικ. δὲ **εἵργω** (ἢ **εἵργω**, ἴδε κατωτ.)· ὁ 'Ομ. ἔχει **ἔργω** ἢ **ἐέργω**, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στίχου, ἀλλ' οὐδέποτε **εἵργω**, διότι ἐν 'Ιλ. Ψ. 72 τῆλέ μ' ἐέργουσι εἶναι ἡ πιθ. γραφ. (ὁ Monro διετήρησε τὴν ἀρχαίαν γραφ. τῆλέ με εἴργουσι): παρατ. **εἶργον** (ἐξ-) 'Ηρόδ. 5. 22:—μέλλ. **ἔρξω** (ξυν-) Σοφ. Αἴ. 393, **εἵρξω** ἢ **εἵρξω** ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1406, Εὐρ. 'Ηλ. 1255, Θουκ., κτλ.:—ἀόρ. **ἔρξα** 'Οδ. Ξ. 411, 'Ηρόδ.3.136· **εἷρξα** Εὐρ. Βάκχ.443: ἀόρ. β' **εἰργάθον** (ἴδε ἐργαθεῖν):—Μέσ. καὶ Παθ.: ἐνεστ., 'Ιλ. Ρ. 571, 'Ηρόδ., κλ.: μέλλ. **ἔρξομαι** Σοφ. Ο. Τ. 890· **εἵρξομαι** Ξεν.'Αν. 6. 6, 16, Αἰσχίν. 71. 2: ἀόρ. **ἔρχθην** 'Ιλ. Φ. 282,'Ιππ. 590. 52, 54· **εἴρχθην** Λυκοῦργ.164. 4, Δημ.1367.10: πρκμ. **ἔργμαι** 'Ομ.'Ύμν. εἰς 'Ερμ. 123, 'Επικ. γ' πληθ. **ἔρχαται** 'Οδ. Κ. 283· **εἶργμαι** 'Αριστοφ. 'Όρν.1085, Ξεν.'Ελλ. 5. 2, 31: 'Επικ. μετοχ. **ἐεργμένος** 'Ιλ. Ε. 89: ὑπερσ.'Επικ. γ' πλ. **ἔρχατο** Ρ. 354, **ἐέρχατο** 'Οδ. Κ. 241. —Δυσκολία τις ὑπάρχει ἐν τῇ χρήσει τῆς δασείας. 'Ο Εὐστ. (1387. 3) λέγει ὅτι παρ' 'Αττ. τὸ **εἵργω** ἐσήμαινεν ἐγκλείω, τὸ δὲ **εἴργω** κωλύω· καὶ ἡ διάκρισις αὕτη μέχρι τινὸς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ τῆς χρήσεως τῶν συνθέτων **ἀπείργω**, **καθείργω**. 'Αλλ' ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις τηρεῖται, καὶ ἀπαντᾷ ὁ τύπος **κατείργω** ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἀποδιδομένης εἰς τὸ **εἵργω**. 'Ο Βεκκῆρος ἐν Θουκ. ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα τοῦ Τζέτζου ἐν Κραμήρου 'Ανεκδ. τ. 3. σ. 352, 30, «τὸ εἴργω καὶ ψιλοῦται καὶ δασύνεται, τῶν 'Αττικῶν μὲν αὐτὸ δασυνόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων ψιλούντων»· ἀλλὰ τοῦτο πάλιν δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ **κατείργω** παρ' 'Αττ. συγγραφ. ἀντὶ τοῦ **καθείργω**.

('Εκ τῆς √ΕΡΓ παράγονται ὡσαύτως αἱ ἑξῆς λέξεις: **εἴργνυμι**. **εἱργμός**, **εἱρκτή**. **Λυκοῦργος**· πρβλ. Σανσκρ. urig, urinag-mi (arceo), Λατ. urg-eo, Γοτθ. vrik-a (διώκω), 'Αγγλο-Σαξων. wring-an ('Αγγλ. to wring).) Κωλύω τινά, εἴτε ἐγκλείων αὐτὸν εἴτε ἀποκλείων, κλείω ἐντός, ἐγκλείω, συγκλείω, Λατ. includere, ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ, «συσχεθέντα» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Φ. 282: ἐνὶ Κίρκης (δώμασιν) ἔρχαται ὥς τε σύες, συγκέκλεινται ὥσπερ χοῖροι, 'Οδ. Κ. 283· μετ' ἀπαρ., τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν.. κοιμηθῆναι Ξ.411· Θρήϊκας.. ὅσσους 'Ελλήσποντος.. ἐντὸς ἐέργει, περικλείει ἐντός, 'Ιλ. Β. 845, κτλ. (οὕτως, ἔνδον εἶρξας 'Αριστοφ. 'Αχ.330)· ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε [φάλαγγας], ὀπίσω ἐπὶ τὰς ναῦς συνήλαυνε καὶ ἔκλειεν αὐτὰς ἐκεῖ, 'Ιλ. Π. 395, πρβλ. Μ. 219, Θουκ.1.106· καθείργω, κλείω ἐντός, πύλας.. αἵτε θανόντων ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας Θέογν. 710, 'Ηρόδ. 3. 136, Δημ.159. 4, κτλ.:—ἐπὶ πραγμάτων, χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, «ἔνδον ἑαυτῶν περιέκλειον» (Σχόλ.), 'Οδ. Η. 88· σύμπαντα ἔρξας, ἐγκλείσας.., Πλάτ. Πολιτικ. 285Β:—Παθ., σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη, «ἀσπίσι γὰρ πεφραγμένοι ἦσαν πανταχόθεν» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ρ. 354· γέφυραι ἐεργμέναι, ὡς τὸ ἐζευγμέναι, ἠσφαλισμέναι, ἰσχυρῶς κατεσκευασμέναι, στερεαί (ἴδε **γέφυρα**), Ε. 89. **II**. ἀπείργω, κωλύω, ἀποκλείω, Λατ. excludere, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων Ψ.72· ἐέργουσι 'Οδ. Λ.503, Θουκ. 4. 9, κτλ.· ἀμφὶς

ἐέργειν Ἰλ. Ν. 706 (ἴδε ἀμφὶς III)· οὕτως, ἐκτὸς ἐέργειν Ὀδ. Μ. 219· κλῄθροις ἂν εἰργοίμεσθα Εὐρ. Ἑλ. 288. 2) μετὰ γεν., ἀποσοβῶ, ἀπομακρύνω, κωλύω, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν Ἰλ. Δ. 131, πρβλ. Ρ. 571· ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργε θυμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 333· ἔργειν τινὰ σιτίων Ἡρόδ. 3. 48· ἔργειν τινὰ ἱερῶν, νομίμων, ἀγορᾶς, κτλ., ὡς τὸ Λατ. interdicere igni κτλ., Ἰσοκρ. 73D, Ἀντιφ. 145. 32, Λυσ. 105. 21· καὶ μετὰ προθ. ἐργ. βέλος ἀπὸ χροὸς Ἰλ. Δ. 130· τινὰ ἀπὸ τιμῆς Ὀδ. Λ. 503· ἀπὸ χώρας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 63· ἐκ πόλεως Ξεν. Ἀν. 6. 6,16, κτλ.· σπανίως ὡς τὸ ἀμύνειν, μετὰ δοτ. προσ., εἴργειν .. μητρὶ πολέμιον δόρυ, ἀποκρούειν ἀπ' αὐτῆς, Αἰσχύλ. Θηβ. 416.— Παθ., εἰργόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπηρον ποιῆσαι, ἐκτὸς θανάτου καὶ ἀκρωτηριάσεως (ὡς τὸ πλὴν θανάτου), Αἰσχίν. 26. 16.— Μέσ., ἀπέχομαί τινος, μετὰ γεν., βοῶν Ἡρόδ. 4.164· τῶν ἀσέπτων Σοφ. Ο. Τ. 890· γέλωτος Πλάτ. κλ.· ἔργετο τοῦ ἄλσους, ἐφείδετο αὐτοῦ, δὲν κατέστρεφεν αὐτό, Ἡρόδ. 7.197, πρβλ. 4.164. 3) ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἀπολ., Θέογν. 686:— Παθ., οὐδὲν εἴργεται, τίποτε δὲν ἐμποδίζεται, δηλ. πάντα ἐπιτρέπονται, Σοφ. Τρ. 344· εἴργου, παῦσε, «στάσου», ὁ αὐτ. Ο. Κ. 836. 6) μετ' ἀπαρ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ **μή**, οὐ νὺξ ἐέργει μὴ οὐ κατανύσαι Ἡρόδ. 8. 98· εἴργει τόνδε μὴ θανεῖν νόμος Εὐρ. Ἡρακλ. 963, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1027· μόνον μετ' ἀπαρ., κακὸν δὲ ποῖον ... εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι Σοφ. Ο. Τ. 129· εἴρξω πελάζειν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1408· οὐδὲν εἴργει .. τελειοῦσθαι τάδε ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1257· μετὰ τοῦ ἄρθρου, εἰργαθεῖν τὸ μὴ οὐχ ἑλεῖν Εὐρ. Φοίν. 1175· ὡσαύτως, εἶργεν ὥστε .. ἢ ὥστε μὴ .., μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 2,13, Ἀν. 3. 3,16.

***ἔργω**, ἄχρηστος ῥίζα, ἀνθ' ἧς **ἔρδω, ῥέζω, ἐργάζομαι**, εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ.: περὶ τοῦ μέλλ. ἔρξω, ἀόρ. ἔρξα, πρκμ. ἔοργα καὶ ὑπερσ. **ἐώργειν** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔρδω**. (Ἐκ τῆς √FΕΡΓ παράγονται ὡσαύτως ἔργ-ον (γραφόμενον Fάργον ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. II), ἐργάζομαι, ὄργ-ανον καὶ ἴσως ὀργ-ια· πρβλ. Σανσκριτ. vrag-âmi, Γοτθ. vaurk-jan (ἐργάζεσθαι), Παλαιο-Ὑψηλ.-Γερμ. werah (Γερμ. werk, Ἀγγλ. work):— τὸ ἔργον εὕρηται ἄνευ τοῦ δίγαμμα ἐν Ἰλ. Λ. 395, Ὕμν. εἰς Δήμ. 140, 144).

ἐργώδης, ες, (εἶδος) ἐπίπονος, ὀχληρός. ἐργ. φαρμακεύεσθαι, δύσκολος πρὸς κάθαρσιν, Ἱππ. Ἀφ. 1245, πρβλ. 1249, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 9· θυγάτηρ κτῆμ' ἐστὶν ἐργῶδες πατρὶ Μένανδ. ἐν «Ἀνεψιοῖς» 2· πολέμιος Πλουτ. Μάρκελλ. 30· ἐργῶδές ἐστιν, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10, 5 κ. ἀλλ.· ἐργωδέστερον αὐτόθι 1. 13, 8, κ. ἀλλ.— Συγκριτ. καὶ ὑπερθ. **-έστερος, -έστατος**, Λουκ. Ἀλκ. 4, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 6.

ἐργ-ωνέω, ἀναλαμβάνω διὰ συμβολαίου τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων, Ἐπιγρ. Ἀρκαδ. 1222_{12}, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2266Α. 9.

ἐργώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) = ἐργολάβος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 35, 2058Β. 39, 2266. 5 κἑξ.· καὶ **ἐργωνία, ἡ**, = ἐργολαβία, Πολύβ. 6.17, 5.

ἐργωρία, ἡ, ἀνιαρότης, ὀχληρότης, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 118.

ἔρδω: παρατ. **ἔρδον** Ἰλ. Λ. 707, Ἰων. **ἔρδεσκον** Ι. 540, Ἡρόδ. 7. 33: μέλλ. **ἔρξω** Ὀδ. Λ. 80, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 327, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1058, Σοφ. Φιλ. 1406: ἀόρ. **ἔρξα** Ὅμ., Ἡρόδ.· δὲν λαμβάνει δὲ αὔξησιν παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς (πιθ. πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ **ἦρξα**, ἀορίστου τοῦ **ἄρχω**), Αἰσχύλ. Θήβ. 924, πρβλ. Ἀγ. 1529 Δινδ.: πρκμ. **ἔοργα** Ὅμ., κλ.· γ' πληθ. **ἔοργαν** Βατραχομ. 179: ὑπερσ. **ἐώργειν**, γ' ἑν. **ἐώργει** Ὀδ. Δ. 693, Ξ. 289· **ἐόργεε** Ἡρόδ. 1. 127: — τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐλάμβανε τὴν δασεῖαν κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 329· καὶ συχνάκις οὕτω γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφ., πρβλ. ποιητ. ἐν Πλάτ. Εὐθύφρ. 12Β (πρβλ. **ῥέζω**, ὅπερ εἶναι ἁπλῶς κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ **ἔρδω**. καὶ ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **κελαινὸς** 5· καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ***ἔργω**). Ποιητ. καὶ Ἰων. ῥῆμα **πράττω**, ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε Ὀδ. Θ. 490· ἔρξον ὅπως ἐθέλεις Ἰλ. Δ. 37· ἔρξον, ὅπῃ .. νόος ἔπλετο Χ. 185, πρβλ. Πινδ. Π. 8. 7, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1658, κτλ.· εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς Ἰλ. Β. 364· εὖ ἔρξας Ε. 650· οὔτε εὖ ἔρδων οὔτε κακῶς Θέογν. 368:— συχνότερον μετ' αἰτ., ἔρδειν μέγα ἔργον, ἔργα βίαια Ὀδ. Β. 236, Τ. 92· ἐρδ. φίλα, ἐσθλά, πολλά, κτλ., Ὅμ.· ἐνίοτε μετὰ δοτ. προσ., ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργειν Ὀδ. Ξ. 289· μὴ νυκτὶ .. ἀποθύμια ἔρδοι Ἰλ. Ξ. 261, πρβλ. Μόσχ. 4. 93, Εὐρ. Μήδ. 1292· ἀλλ' ἔτι καὶ παρ' Ὅμ. συχνότερον μετὰ διπλῆς αἰτ., ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε Ἰλ. Γ. 351, πρβλ. κακὰ πολλὰ ἔοργεν Τρῶας Ε. 175, πρβλ. Ι. 540 (536), Αἰσχύλ. Πέρσ. 236, κτλ.· ἀνήκεστον πάθος ἐρδ. τινὰ Ἡρόδ. 1.137· ὡσαύτως, εὖ ἔρδειν τινὰ Θέογν. 105. 949, Σιμωνίδης π. γυναικ. 80, κτλ.· κακῶς Ἡρόδ. 6. 88. Εὐρ. Μήδ. 1302· ὡσαύτως ἀπολ., ἐρδ. τινά, κακοποιεῖν, βλάπτειν τινά, Σοφ. Φιλ. 684· σπανίως μετὰ μόνου οὐσιαστ. ὡς ἀντικειμ., ἐρδ. πήματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 786· προσωφέλησιν Σοφ. Φιλ. 1406· φάρμακα ἔρδειν, ποιεῖν μαγείας, Θεόκρ. 2.15· ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, «ἕκαστος, φησίν, ἣν οἶδε τέχνην ἐργαζέσθω. καὶ ταῦτα δὲ ἐν ταῖς παροιμίαις φέρεται» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 1431: —Παθ. ἐρδόμενον μέρος, τὸ διδόμενον μερίδιον, Πινδ. Ο. 8.104. 2) τελῶ ἢ προσφέρω θυσίαν (ἴδε ῥέζω), συχν. παρ' Ὅμ. (ἀλλ' οὐχὶ κατὰ πρκμ. καὶ ὑπερσ.)· ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας Ἰλ. Β 306· ἐρδ. ἱερὰ καλὰ Ἡσίοδ. Θεογ. 417· Διῒ θυσίας Ἡρόδ. 1.131· σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν Αἰσχύλ. Θήβ. 230· καὶ ἐν τῷ Παθ., θυσίη ἐρδομένη ὧδε 4. 60:— ὡσαύτως, ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. facere operari, ἔρδειν .. ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 135.

ἐρέα, ἡ, = **ἔριον**, μᾶλλον, Στράβ. 196, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 197Β.

ἐρεβεννός, ή, όν, (Ἔρεβος) Ἐπικ. ἐπίθ., ζοφερός, σκοτεινός, μαῦρος, νὺξ Ἰλ. Θ. 488, Ἡσίοδ., κτλ.: ἀὴρ Ἰλ. Ε. 864· νέφεα Χ. 309 οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.— Πρβλ. **ἐρεμνός**.

Ἐρέβεσφι, Ἐρέβευσφι, ἴδε ἐν λ. Ἔρεβος.

ἐρεβίνθειος, ον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐρεβίνθου, ἐρεβίνθειος Διόνυσος: «παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων» Ζηνόβ. 3. 83, ἐν Παροιμιογρ. σ. 298 ἐκδ. Gaisf.

ἐρεβινθιαῖος, α, ον, ἐρεβινθιαῖον μέγεθος = μέγεθος ἐρεβίνθου, Διοσκ. 5.154 (155).

ἐρεβίνθινος, η, ον, = **ἐρεβίνθειος**, Ἡσύχ. Σουΐδ.

ἐρέβινθος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥεβίθι», Λατ. cicer, Ἰλ. Ν. 589· οἱ ἐρέβινθοι ἐτρώγοντο ὠμοὶ (ὡς τὰ ἀμύγδαλα) ἢ ἠψημένοι (ὡς τὰ κάστανα), μετὰ τὸ φαγητὸν ὡς τράγημα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1136, κ. ἀλλ., Κρώβυλος κ. ἄλλοι παρ' Ἀθην. 54Ε· ἐρ. καὶ κύαμοι Πλάτ. Πολ. 372C: — τὸ φυτόν, ἡ «ῥεβιθιά», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 3, 2, κτλ. II. μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 801, Βάτρ. 545, Ἡσύχ., πρβλ. **κριθὴ** IV. (Συγγενὲς τῷ **ὄροβ-ος**, Λατ. erv-um, Παλαιο-Γερμ. araw-eiz (Γερμ. erbse).)

ἐρεβινθώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος ἐρεβίνθῳ, φύλλον ἐρεβινθῶδες, δηλ. ὅμοιον μὲ τὸ τῆς «ῥεβιθιᾶς», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 3.

ἐρεβο-διφάω, ψηλαφῶ, «πασπατεύω» ἐν τῷ σκότει, ὑπὸ τὸν Τάρταρον Ἀριστοφ. Νεφ. 192· ἀναζητῶ τι ψηλαφῶν, δᾷδας ἐρεβοδιφήσας, Εὐστ. Πονημάτ. 294. 79.

ἐρεβόθεν· ἐκ τοῦ ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν γῆν σκότους, Εὐρ. Ὀρ. 178.

Ἔρεβος, τό, Ἀττ. γεν. **Ἐρέβους** Ἀριστοφ. Ὄρν. 694, Ἰων. γεν. **Ἐρέβευς** Ἰλ. Θ. 368, Ὀδ. Λ. 37, καὶ **Ἐρέβευσφιν** (ἐξ Ἐρέβεσφιν Ἰλ. Ι. 572, πρβλ. Ἡσιόδ. Θ. 669, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 350), ἀνθ' οὗ ὁ Buttm. προτιμᾷ **Ἐρέβεσφιν**, κατὰ τοὺς γραμμ. (καὶ ἡ γραφὴ αὕτη ἐγένετο δεκτὴ ἐν Ἰλ. καὶ ἐν Θεογ. Ἡσιόδ. ἔνθ' ἀνωτ.), δὲν ἀπαντᾷ δοτ. οὔτε πληθ. Τὸ **Ἔρεβος**, Λατ. Erebus, τόπος σκότους, μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ Ἅδου (ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ἔρεβος διακρίνεται ἐν Ἰλ. Θ. 368), καὶ ἑπομένως οὐχὶ τόπος διαμονῆς τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ διαβάσεως, διότι διὰ τοῦ ἐρέβους ἔπρεπε νὰ διέλθῃ τις εἴτε μεταβαίνων εἰς τὸν Ἅδην εἴτε ἐπανερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, Ἰλ. Π. 327, Ὀδ. Κ. 528, Λ. 564, Μ. 81, κ. ἀλλ., καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, ἀλλὰ σπαν. παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Πλάτ. Ἀξ. 371Ε, Πλουτ. 2.1130D:— μεταφ., ἔρεβος ὕφαλον, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου, τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ἀντ. 589· ἐπὶ αἰνίγματος, ἀξυνέτοις ἔρεβος Ἀνθ. Π. 7. 429. II. κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἐν Θεογονίᾳ 125, τὸ Ἔρεβος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Χάους, «ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο· Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο, οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα». Ἐντεῦθεν **ἐρεβεννός, ἐρεμνός**· περὶ τῆς ῥίζης ἴδε τὴν λέξιν **ὀρφνη**).

Ἐρεβόσδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸ Ἔρεβος, Ὀδ. Υ. 356.

Ἐρεβο-φοῖτις, ἡ, ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα, ἀόρατος, Σχόλ. Ἰλ. Τ. 87, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **ἠεροφοῖτις**, περὶ Ἐρινύος.

Ἐρεβοφυής, ές, ὡς τὸ Ἔρεβος, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. 56. 3.

ἐρεβώδης, ες, σκοτεινὸς ὡς τὸ Ἔρεβος, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2.169C, 475F.

ἐρεβ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἔχουσα ἐρεβώδη ὄψιν, ἢ ἐρεβῶδες βλέμμα, Ὀρφ. Λιθ. 538.

ἔρεγμα, τό, (ἐρείκω), = **ἔριγμα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.12.12.

ἐρέγμινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τετριμμένων ἢ «κοπανισμένων» κυάμων, ἄλευρον Διοσκ. 3. 94.

ἐρεγμός, ὁ, = ἔρεγμα, Ἐρωτιαν. σ. 378 ἐν λ. φακῶν ἐρέγματα. II. = **ἐρυγμός**, σημ. Piers. εἰς Μοῖριν 158.

ἐρεείνω, ὡς τὸ **ἔρομαι**, ἐρωτῶ περί τινος, ἢ ἐρωτῶ νὰ μάθω τι, συχνὸν παρ' Ὁμ.: μετ' αἰτ' προσ., μηδ' ἐρέεινε Ὀδ. Η. 31, κτλ.· ἢ μετ' αἰτ. πράγμ., τί ἡ γενεὴν ἐρεείνεις Ἰλ. Ζ. 145, κτλ.· ἢ μετὰ διπλ. αἰτιατ., ἐπεί οὐ με τοῦτ' ἐρεείνεις Ὀδ. Δ. 220, Δ. 137· ὡς ἐρέεινον ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ Ω. 262:— οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ Ρ. 305· ἐρευνῶ πρὸς εὕρεσίν τινος, ἀναζητῶ, πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀρίστη, ἣ καὶ τρωγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει Βατραχομ. 52. 2) πολυπραγμονῶ περί τινος, οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας, ἐρωτῶ περί τινος πράγματος, μαντείην .. ἣν ἐρεείνεις Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 533. 4) δοκιμάζω, ἐξετάζω, αὐτόθι 487. II. λέγω, ὁμιλῶ, αὐτόθι 313. Ἐπικὴ λέξ. ἐν χρήσει

ἔν τινι ἐξαμ. παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ Κωμικῷ ἐν «Μήδῳ»,1, καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 228E.

ἐρεθίζω, Δωρ. -ίσδω Θεόκρ.: Ἐπικ. ἀπαρ. -ιζέμεν Ἰλ. Δ. 5: παρατ. **ἠρέθιζον** Σοφ. Ἀντ. 965 (Λυρ.), Ἐπικ. **ἐρέθιζον** Ἰλ. Ε· 419:— μέλλ. -ίσω Γαλην., -ιῶ Ἱππ. 845F:— ἀόρ. **ἠρέθισα** Διον. Ἀλ. 3.72· ποιητ. **ἐρέθισε** (Turnebus: ἠρέθισε κῶδ.) Αἰσχύλ. Πρ.181 (χορ.), ἀπαρ. **ἐρεθίξαι** Ἀνθ. Π.12. 37:—πρκμ. **ἠρέθικα** Αἰσχίν. 33.11:—Παθ. ἀόρ. **ἠρεθίσθην**, μετοχ. **ἐρεθισθεὶς** Ἡρόδ. 6, 40, Διον. Ἀλ.: πρκμ. **ἠρέθισμαι**, ἴδε κατωτ.: (ἐρέθω). Διεγείρω, παροξύνω εἰς ὀργήν, εἰς πόλεμον, εἰς μάχην, ἐρεθίζω, **Λατ.** provocare, ὡς ἀείποτε ἐν Ἰλ. Α. 32, Ε. 419, κτλ.· ἐρ. κερτομίοις ἐπέεσσι Δ. 5· κύνας τ' ἄνδρας τε, ἐπὶ λέοντος, Ρ. 658· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. (πλὴν ἐν Τ. 45, ὄφρα κε.. μητέρα σὴν ἐρεθίζω, ἐρεθίζω τὴν περιέργειαν αὐτῆς)· ἐρ. τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3.146· φιλαύλους τ' ἠρ. Μούσας Σοφ. Ἀντ. 965· ὥσπερ σφηκιὰν ἐρ. τινὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 475· χεῖρον.. ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 258:— μεταγεν., καθόλου, διεγείρω, ἐξάπτω, φόβος ἐρ. φρένας Αἰσχύλ. Πρ.181· μεταφ., ἐρ. χοροὺς Εὐρ. Βάκχ.148· ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, ἐρέθιζε μάγαδιν, ἔγγιζε, Τελέστης παρ' Ἀθην. 637A· τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες Πλούτ. 2.822C· ἀλλ' ἐν Θεοκρ. 22. 2, πὺξ ἐρ., φαίνεται ἁπλῶς = **ἐρίζειν**:—Παθ. ἐρεθίζομαι, διεγείρομαι· ὑπό τινος Ἡρόδ. 6. 40, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ.1104· ἐπὶ τοῦ πυρός, φέψαλος.. ἐρεθιζόμενος.. ῥιπίδι Ἀριστοφ. Ἀχ. 669· αἰθὴρ ἐρεθιζέσθω βροντῇ Αἰσχύλ. Πρ. 1045· πνεῦμα ἠρεθισμένον, ἐπί τινος τρέχοντος ἕως οὗ κοπῇ ἡ ἀναπνοὴ αὐτοῦ, Εὐρ. Μήδ.1119· ἐπὶ βηχός, Ἱππ. Ἀφ. 1251· ἕλκος ἠρεθισμένον, πεφλογισμένον, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ.768, Πολύβ.1. 81, 6· ἐπὶ τὴν ὕβριν ἠρεθίσθαι Λουκ. Ἔρωτ. 22.

ἐρέθισμα, τό, τὸ ἐρεθίζειν, ἐρεθισμός, διέγερσις, Ἀππ. παρὰ Σουΐδ.· χορῶν ἐρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 312· συμποσίων ἐρ., λεγόμενον περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὑπὸ τοῦ Κριτίου, Ἀθήν. 600D.

ἐρεθισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 391· τριβή, Θεοφρ. περὶ Ἱδρ.16· ἐνόχλησις, Διον. Ἀλ.10.33:—ἐν Ἱππ. Ἀφ.1244, ἐρεθισμοὶ εἶναι φάρμακα διεγερτικὰ τῶν διαφόρων λειτουργιῶν τοῦ σώματος.

ἐρεθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐρεθίζω**, δεῖ ἐρεθίζειν, Πλάτ. Τίμ. 89B.

ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρεθίζῃ τοὺς ἄλλους, φιλόνεικος ἄνθρωπος, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΑ', 18), Ἡσύχ.

ἐρεθιστικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐρεθισμόν, σημεῖον ἐρεθιστικὸν Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392.15, ὡς καὶ νῦν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ ἐρεθίζῃ, διεγερτικός, μετὰ γεν., ἐρεθιστικὰ ὀρέξεως Δίφ. Σιφν. παρ' Ἀθην.120E. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 36.

Ἐρεθύμιος: «ὁ Ἀπόλλων παρὰ Λυκίοις. καὶ ἑορτὴ Ἐρεθύμια» Ἡσύχ.

ἐρέθω: παρατ. **ἤρεθον** Μόσχ. 3. 85, Θεόκρ. 21. 21, Ἰων. **ἐρέθεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 618,1103:— παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ **ἐρεθίζω**, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε, διεγείρω εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω, μή μ' ἔρεθε σχετλίη Γ. 414· ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν Α. 519: ἀλλ' ἐν Ὀδ. ἐπὶ πάσης ἐνοχλήσεως, ὀδυνάων.. αἵ μ' ἐρέθουσι Δ. 813· μελεδῶναι Τ. 517· μετ' ἀπαρ., Ὁμ. Ὕμν. 7.14· μετ' αἰτ. πράγμ., ἤρεθον ᾠδάν, ἤγειρον ᾠδήν, ᾆσμα, Θεόκρ. 11. 21· ἐρ. ἐρωμανίην, ἐπαυξάνειν, Ἀνθ. Π. 5. 256.

ἐρειγμός, ὁ, (ἐρείκω), = **ἔρεγμα**, Γαλην. 6, σ. 533, μετὰ διαφ. γραφ. **ἐριγμός**.

ἐρείδω: Ἐπ. παρατ. **ἔρειδον** Ἰλ. Ν.131: μέλλ. **ἐρείσω** Καλλ. εἰς Δῆλ. 234, Ἀνθ.: ἀόρ. **ἤρεισα** Σοφ. Ἀντ. 1236, Πλάτ. Φαῖδρ. 254E, Τίμ.91E· Ἐπικ. **ἔρεισα** (ἐπ-) Ἰλ.: πρκμ. **ἤρεικα** (συν-) Ἱππ. 305. 24, (προσ-) Πολύβ. 5. 60, 8· ἀλλ' **ἐρήρεικα** (προσ-) Πλουτ. Αἰμίλ.19.— Μέσ.: μέλλ. **ἐρείσομαι** (ἐπ-) Ἀριστ. Προβλ. 6. 3, Πολύβ.: ἀόρ. **ἠρεισάμην** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 362, (ἀπ-) Πλάτ. Πολ. 508D· Ἐπικ. **ἐρείσατο** Ἰλ. Ε. 309.— Παθ., γ' ἐν. μέλλ. **ἐρηρείσεται** Ἱππ. 650. 32: Ἐπικ. ἀόρ. **ἐρείσθην** Ἰλ.: πρκμ. **ἐρήρεισμαι** Ἡρόδ. 4.152, Ἱππ. 837H, πρβλ. 838B, β' ἑνικ. **ἠρήρεισθα** Ἀρχίλ.88· ὡσαύτως **ἤρεισμαι** Τίμ. Λοκρ. 98E, Διόδ. 4.12, Παυσ. 6. 25, 5· Ἰων. γ' πληθ. πρκμ. **ἐρηρέδαται** Ἰλ. Ψ. 284, 329, **ἐρήρεινται** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 320: ὑπερσ. **ἠρήρειστο** Ἰλ. Δ. 136· γ' πληθ. **ἐρηρέδατο** Ὀδ. Η. 95:— ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν αὔξησιν μόνον ἐν τῷ **ἠρήρειστο**, ὁ δὲ Ἡσ. (Ἀσπ. Ἡρ.362), ἐν τῷ **ἠρείσατο**. Ποιητικ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις), στηρίζω τι ἐπὶ ἄλλου, ἐπακκουμβῶ, δόρυ.. πρὸς τεῖχος ἐρείσας Ἰλ. Χ.112· θρόνον πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας Ὀδ. Θ. 66, 473· πύργῳ ἔπι προὔχοντι.. ἀσπίδ' ἐρείσας Ἰλ. Χ. 97· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐρείσατε.. πλευρὸν ἀμφιδέξιον Σοφ. Ο. Κ.1112· πρὸς στέρν' ἐρείσας (δηλ. τοὺς παῖδας) Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1362, πρβλ. Βάκχ. 684· τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν Πλάτ. Φαῖδρ. 254E· ἐρ. τινὰ εἰς ἕδραν Εὐρ. Ἡρακλ. 603· εἰς γῆν Πλάτ. Τίμ. 91E· ἐς χεῖρας ἐρ. τι Θεόκρ. 7. 104· ἐρ. τὴν κεφαλὴν ἐπὶ γῆς Πλάτ. Τίμ. 43E· τὸ γόνυ κατὰ τοῦ ἰνίου Πλουτ. Φλαμιν. 20· ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α.1234:— μετέπειτα καθόλου, ἐμπήγω ἰσχυρῶς, ἐμβάλλω, ἄγκυραν χθονὶ Πινδ. Π.10.79· ἐρ. ὄμμα, Λατ. figere oculos, προσηλοῦν, εἴς τι Εὐρ. Ι. Α.1123· ἐπὶ χθονὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α.784· ἐρ. πόδας ἐς βένθος, Λατ. figere restigia, στηρίζειν τὸν πόδα στερεῶς, αὐτόθι 1010. **2)** ὑποστηρίζω, ἀνέχω, Λατ. sustinere, ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ, ἐπὶ πυκνῆς τάξεως ὁπλιτῶν, Ἰλ. Ν. 131, Π. 215· ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἔρεισον Τυρταῖος 8. 31· πέλτην ἔρεισον Εὐρ. Ῥῆσ. 487· κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων Αἰσχύλ. Πρ. 350· μεταφ., ἐρ. τὰν γνώμαν, ἐπιβεβαιοῦν τὴν γνώμην, Θεόκρ. 21. 61· ἴδε ἐν τέλει. **3)** πιέζω ἰσχυρῶς, ἐπιτίθεμαι, τόξῳ τινὰ Πινδ. Ο. 9. 48· ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1: — ἐπὶ σημασίας αἰσχρᾶς, ἐρ. γυναῖκα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 616, Ἀποσπ. 55,116. **4)** ὠθῶ, ῥίπτω, ὅπῃ κέ τις.. ἐρείδῃ Ἐμπεδ. 104· ἔπη.. ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων, ἐξεσφενδόνα.., Ἀριστοφ. Ἱππ. 627, πρβλ. 628· ὁ χορὸς ἤρειδεν ὁρμαθοὺς τέσσαρας ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 914· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ' ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1375. **5)** ἐμπήγω, πλευραῖς ἔγχος Σοφ. Ἀντ.1236· ἐρ. μάστιγα, ἐφαρμόζειν, τύπτειν διὰ τῆς μάστιγος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ.14· ἵν' ἀνταίαν ἐρείσω πλαγὰν Εὐρ. Ἀνδρ. 845. **6)** ἐπὶ στοιχημάτων, καταθέτω τι ἀπέναντι ἑτέρου, ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, «ἤγουν φέρων κατάθου» (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 24· Λατ. deponere, Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 3. 31., 9. 62. **II.** ἀμετάβ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ, ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, στηριζόμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, Ὀδ. Χ. 450 (ἔνθα ὅμως ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν ἀλλήλοισιν, καὶ ὑπονοοῦσι νέκυας μετὰ τὸ ἐρείδουσαι, «ἵνα δηλοῖ στοιβὴν τῶν νεκρῶν ἡ λέξις» (Εὐστ.). **2)** ἐπιτίθεμαι, ἐπωθῶ, οὐδὲ δύναντο ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν, οὐδ' ἐδύναντο (οἱ Τρῶες) ἐρείδοντες (σὺν) βελέεσιν ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι (αὐτόν), Ἰλ. Π.108· εἴς τινα Ἀριστοφ. Νεφ. 558· νέφος ἐρ. ἐπὶ γῆν Πλουτ. Νουμ. 2· πνεῦμα κατὰ τῆς σχεδίας ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 19· ἐπὶ ἀσθενείας, καταλαμβάνω μέρος τι τοῦ σώματος, μένω, ἀκκουμβῶ ἐκεῖ, νόσος γὰρ ἀεὶ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1004, πρβλ. Γαλην. κλ. **3)** καθόλου, δίδομαι εἴς τι μετὰ προθυμίας καὶ δραστηριότητος, «πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα», ἰδίως ἐν τῷ ἐσθίειν, ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων τέως ἕως σαυτὸν λάθῃς διαρραγείς Ἀριστοφ. Εἰρ. 31, πρβλ. 25 (ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. «ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις», remis incumbentes)· ἐρείδετον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 415. **III.** Μέσ. καὶ Παθ., στηρίζομαι, «ἀκκουμβῶ» ἐπί τινος, τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος (δηλ. σκήπτρῳ) Ἰλ. Β. 109· ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι Ξ. 38· ἐπὶ μελίης.. ἐρεισθεὶς Χ. 225· ἔτι καὶ μετὰ γεν., ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ γαίης, ἐστηρίχθη μὲ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ε. 309, Λ. 355· καὶ ἀπολ., ἐρεισάμενος βάλε, στερεῶς σταθείς, πατήσας στερεά, λαβὼν στάσιν στερεάν, ὡς τὸ εὖ διαβάς, Μ. 457, πρβλ. Π.736· ἀλλ' ἐπὶ πεσόντος, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη Η.145, Λ.144· οὔδει δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται, αἱ κόμαι αὐτῶν ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ψ. 284 γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου, στηριζομένου, «χωσμένου».., Αἰσχύλ. Ἀγ. 64· τοῖς γούνασιν ἐρηρεισμένοι Ἡρόδ. 4.152· πιέζω στενῶς, σφίγγω, ἐπὶ ἐπιδέσμου, Ἱππ. περὶ Ἰητρ.743. **2)** ἐμπήγομαι στερεῶς, ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, ἐστηρίχθη, ἐνεπάγη, Ἰλ. Γ. 358, Η. 252, κτλ.· λᾶε ἐρηδέδαται, ἵσταντο στερεῶς ἐμπεπηγμένοι, Ψ. 329· θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' Ὀδ. Η. 95 (ἀλλ' αὐτόθι 86, τοῖχοι ἐληλέδατ', ἐκ τοῦ **ἐλαύνω**, εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις): ἀπολ., δίκας ἐρείδεται πυθμήν, εἶναι στερεός, Αἰσχύλ. Χο. 646: ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πλανᾶσθαι**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.13, 5. **3)** ἐρείδεσθαι ναυαγίαις, πίπτειν εἰς τὴν ξηρὰν ἐν ναυαγίῳ, Πινδ. Ι.1. 52. **IV.** Μέσ., **1)** μετὰ σημασίας ἀμοιβαιότητος, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν, «μηκέτι μάχεσθε μηδὲ καταπονεῖτε κακοῖς ἑαυτούς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 735. **2)** μετ' αἰτ., στηρίζω στερεῶς δι' ἐμαυτόν, πλήσιον ἠρείραντο καρήατα Σιμωνίδ. 173· βάκτρῳ δ' ἐρείδου.. στίβον Εὐρ. Ἴων 743· ἐπὶ γαῖαν ἴχνος Ἀνθ. Π.12. 84· ἐπὶ τοίχῳ λίθον Θεόκρ. 23. 49· ἐπὶ χειρὶ παρειὴν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1160· χεῖρας σκηπανίῳ Ἀνθ. Π. 6. 83· τὸ γῆρας ἐπὶ σκήπωνος αὐτόθι 7. 457· ἐς πόλον ἐκ γαίης μῆτιν ἐρ., ἐγείρειν τὰς σκέψεις εἰς.., αὐτόθι 9. 787· ἴδε ἀνωτ. Ι. 2.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

ἐρείκη ἢ **ἐρίκη**, ἡ, Λατ. erīca, θάμνος φρυγανοειδής, κοινῶς, «ἀρεῖκι», «ρεῖκι», γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί, ξηρᾶς ἐρείκης σωρὸν ἀνάψαντες διὰ τοῦ πυρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 295, Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶ» 1, Θεόκρ. 5. 64. (**ἐρίκη** [ῑ] Ἀρκάδ. σ. 107. 14· ἀλλ' **ἐρείκη** Θεογνώτου Κανόν. σ.109. 33· πρβλ. **ἐρικόεις**).

ἐρεικίς, ἴδε **ἐρικίς**.

ἐρεικτός, ή, όν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, Ἑβδ. (Λευιτ. Ϛ', 21 ἔνθα διάφ. γραφ. **ἑλικτά**), «ὄσπρια ἐρεικτὰ τὰ σχιστά, ὁποῖον ὁ κύαμος. Παυσανίας δὲ καὶ ἐρεικτὸν πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρον ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι, ὃν ἄνθρωπος κοινὸς

εἴποι ἂν ἀδράλεστον» Εὐστ. 941. 23, 1524. 64: ὡσαύτως, **ἐρικτά**, τά, σῖτος πεφρυγμένος καὶ κεκομμένος, «κοπανιστός», Ἱππ. 642.13· νέα πεφρυγμένα χῖδρα ἐρικτά, χλωρὰ πεφρυγμένα ἀστάχυα κοπανιστά, Ἑβδ. (Λευιτ. Β', 14), πρβλ. Ἡσύχ, Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐρείκω: ἀόρ. **ἤρειξα** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 88, (**κατ-**) Σφ. 649: μετοχ. **ἐρείξας** Ἱππ. 484. 52, κτλ., ἐπανορθωτέον δὲ ἀντὶ τοῦ **ἐρίξας** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν 639. 53: ἀόρ. β', ἴδε κατωτ. II.— Μέσ.. **κατερείκω**:— Παθ., ἴδε κατωτ.: (συγγενὲς τῷ **ἐρέχθω**;). Διατέμνω, διασχίζω, χωρίζω, ἤρεικον χθόνα, διέτεμνον αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρότρου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 287· πέπλον ἐρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1060· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ Παθ., ἐρεικόμενος περὶ δουρί, «σχιζόμενος .. ὁ χιτών» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 441. 2) συντρίβω, κοπανίζω, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν ἢ ὀσπρίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 88· κάχρυς, ζειάς Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· κριθαὶ ἐρηριγμέναι ὁ αὐτ. 266. 39· κύαμοι ἐρηρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 7. 1· ναῦς πρὸς ἀλλήλαισι πνοαὶ ἤρεικον, συνέτριβον αὐτάς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 655. **II.** ἀμετάβ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' **ἤρῐκον**, ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, ἐρράγη ἢ διεσχίσθη, Ἰλ. Ρ. 295:—ἀλλὰ παρὰ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 164 ὁ ἀόρ. οὗτος εἶναι μεταβατ., ἐκτὸς ἐὰν μετατρέψωμεν αὐτὸν εἰς **ἤρεικον**· πρβλ. **ἐρείπω** II.

Ἐρεινύς, = **Ἐρινύς**, Ἐπιγρ. Χαλκίδος (ὡς ἐξέδωκεν αὐτὴν ὁ Παπαβασιλείου) ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 634. 34.

ἔρειξις, **εως**, ἡ, (ἐρείκω), «σχίσις» Σουΐδ. **II.** Ε. Μ. 372.17, = ἡ ἐσχισμένη γῆ.

ἔρειο, Ἐπ. προστ. τοῦ **ἔρομαι** (ἐρωτῶ), Ἰλ. Λ. 611.

ἐρειοί, οἱ, λέξις ἀμφίβ. ἐν Θεοκρ. 15. 50 πάντες ἐρειοί, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ γινώσκομεν περὶ αὐτῆς εἶναι ὅτι ἦτο λέξις ὑβριστικὴ κατὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἴδε Ἑρμηνευτὰς ἐν τόπῳ.

ἐρείομεν ἀντὶ **ἐρέωμεν**, Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτακτ. τοῦ **ἐρέω** (ἐρωτῶ), Ἰλ. Α. 62.

ἐρείπιον, τό, (ἐρείπω), ὡς καὶ νῦν, ἐκεῖνο ὅπερ ἔμεινε μετὰ τὴν καταστροφὴν πράγματός τινος, ἔστι γὰρ εἰκάσαι .. τὸ ἐρείπιον «ῥάκει οἰκίας» Ἀριστ. Ῥητορ. 3.11.13, Ὀππ. Ἁλ. 5. 324:— ἀλλαχοῦ πάντοτε κατὰ πληθ., ναυτικὰ ἐρ., τεμάχια ναυαγίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 660, Ἀποσπ. 273, Εὐρ. Ἑλ. 1080. οὕτως, θραύμασίν τ' ἐρειπίων Αἰσχύλ. Πέρσ. 425· ὡσαύτως, οἰκημάτων, τειχέων, Ἡρόδ. 2.154, 4.124· δόμων Εὐρ. Βάκχ. 7· καὶ ἐρείπια μόνον. ὡς παρ' ἡμῖν, ἐν τοῖς Κιμωνίοις .. ἐρειπίοις Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 4, πρβλ. Meineke ἐν Κωμ. 5. σ. 20· ἐρ. χλανιδίων, ῥάκη, τεμάχια ἐνδυμάτων, Σοφ. Ἀποσπ. 400· πέπλων Εὐρ. Τρ. 1025· νεκρῶν ἐρ., λείψανα, Σοφ. Αἴ. 308, Εὐρ. Ἀποσπ. 268:— ποιητ. λέξ. ἀπαντῶσα ἔν τινι πεζῇ Ἐπιγρ. 2700e, καὶ παρὰ Διον. Ἁλ. 1.14.

ἐρείπιος, **ον**, ἐν καταστάσει ἐρειπίου, Φίλων I. 197. 37.—Κατὰ Σουΐδ.: «ἐρείπιος γῆ, ἡ χέρσος», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **δαπέδοις**.

ἐρειπιόω, καθιστῶ τι ἐρείπιον, καταστρέφω, Γρηγορ. Νύσσ. 3. 924C, κλ.

ἐρειπόω, ἴδε **ἐριπόω**.

ἐρειπιών, **ῶνος**, ὁ, σωρὸς **ἐρειπίων**, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγ. 2554.113.

ἐρείπω· Ἐπικ. παρατ. **ἔρειπον**, Ἰλ. Μ. 258, ἴδε ἐν τέλ.: μέλλ. **ἐρείψω** Σοφ. Ο. Κ. 1373, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 1:— ἀόρ. **ἤρειψα**, Ἡρόδ. 1.164, (**ἐξ-**), Πινδ.· ἀμετάβ. ἐν τῷ ἀορ. β' **ἤρῐπον**, (ἴδε κατωτ. II, καὶ πρκμ. **ἐρήρῐπα** (**κατ-**), Ἰλ.— Μέσ., ἀόρ. **ἠρειψάμην** (**ἀν-**), Ὀδ., Ἀπολλ. Ῥόδ.: ἀόρ. β' **ἠριπόμην** (ἐπὶ παθ. σημασ.) Ἀνθ. Π. 9.152:— Παθ.: ἀόρ. **ἠρείφθην** Ἀρριαν. Ἀν. 1. 21, **ἐρειφθείς**, Σοφ. Αἴ. 309: ἀόρ. β' **ἠρίπην** [ῐ], ἴδε κατωτ.· πρκμ. **ἐρήριμμαι**, Ἀρρ., ἔνθ' ἀνωτ., (**κατ-**), αὐτόθι 22· ὑπερσ. **ἐρήριπτο** (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **ἤρειπτο**), Πλουτ. Βροῦτ. 42· Ἐπ. **ἐρέριπτο** (ἴδε κατωτ.). (Ἴσως **συγγενὲς τῷ ῥίπτω**). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις), καταρρίπτω, καταβάλλω, καταχρημνίζω, καταστρέφω, ἔρειπον ἐπάλξεις Ἰλ. Μ. 258· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν Ο. 361· ὄχθας καπέτοιο .. ποσσὶν ἐρείπων αὐτόθι 356· προμαχεῶνα ἕνα τοῦ τείχεος ἐρ. Ἡρόδ. 1.164, ἴδε ἐν τέλ.· πόλιν.. ἐρείψεις Σοφ. Ο. Κ. 1372· μεταφ., ἐρείπει θεῶν τις, θεός τις καταχρημνίζει αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 596:— Παθ., καταρρίπτομαι, καταπίπτω εἰς ἐρείπια, ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν Ἰλ. Ξ. 15· τῆς μὲν ἐρειπομένης (δηλ. γαίης) Ἡσιόδ. Θεογον. 704· ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο Σοφ. Αἴ. 309· ἐρείπεται κτύπος .. Διόβολος, κατέρχεται βροντὴ ῥιφθεῖσα κάτω παρὰ τοῦ Διός, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1462· ἐρείπεσθαι εἴς τινα, πίπτειν ἐπί τινος, Πλουτ. Ἀλέξ. 33:— ὁ Πίνδ. ἐν Ο. 2.76 ἔχει ὡσαύτως καὶ μετοχ. παθ. ἀορ. **ἐριπέντι**, πεσόντι, ἔνθα θὰ ἦτο εὔκολον ἐν ἀνάγκῃ νὰ διορθώσωμεν **ἐριπόντι**. **II.** ἀμεταβ. ὡς τὸ παθ., ἐν τῷ ἀορ. β' **ἤρῐπον**, Ἐπ. **ἔρῐπον**· καταπίπτω, λίαν συχν. παρ' Ὅμ., ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων Ε. 47, κτλ.· γνὺξ δ' ἔριπε, ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐγονάτισεν, αὐτόθι 68· ἤριπε δὲ πρηνὴς αὐτόθι 58· προπάροιθε Π. 319, πρβλ. Υ. 456· ἐξοπίσω Χ. 467: ἐν κονίῃ, ἐν κονίῃσι Ε. 75, Η. 743· ὡσαύτως ἐπὶ δένδρων, ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα Φ. 243, πρβλ. 246· ἐντεῦθεν ἐπὶ πολεμιστοῦ, ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν Ν. 389· ἐπὶ ἀστέρος, ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἐν πόντῳ Θεόκρ. 13. 50:— ἐν πολλοῖς χωρίοις ἔνθα ὁ ἀόρ. οὗτος εὑρέθη ἐπὶ μεταβ. σημασίας ὁ παρατ. **ἤρειπον** ἀντικατέστησεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτόν, Ἡρόδ. 9. 70, Παυσ. 4. 25, 2., 10. 32, 6· ἀλλὰ παρὰ Σιμωνίδῃ 44.3, ἡ μεταβ. σημασία φαίνεται βεβαία· πρβλ. **ἐρείκω** II.

ἐρείπωσις, ἡ, καταστροφή, κατάλυσις, Λέων Διάκονος σ. 29Α, κλ.

ἔρεισις, **εως**, ἡ, ἡ μετὰ δυνάμεως ὤθησις, τὴν τοῦ πέτρου ἔρεισιν, περὶ τῆς μεγάλης πέτρας ἣν ὤθει πρὸς τὰ ἄνω μετὰ πολλοῦ κόπου ὁ Σίσυφος, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 20· στήριξις, τοῦ χείλους Ἀθήν. 488Ε.

ἔρεισμα, τό, (ἐρείδω), στήριγμα, ὑποστήριγμα, σκῆπτρα, χειρὸς ἐρείσματα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 254· ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος, = ἐρεισάμενος αὐτόθι 109· ἐν τῷ πληθ., τὰ στηρίγματα οἰκίας, Πλάτ. Νόμ. 793 C· τὰ ὑποστηρίγματα τὰ χρησιμεύοντα ὅπως μὴ κλίνῃ τὸ πλοῖον εἰς τὰ πλάγια (πρβλ. **ἕρμα**), Θεόκρ. 21.12· πολύβροχ' ἀμμάτων ἐρείσματα, οἱ μετὰ πολλῶν βρόχων κόμβοι τῶν δεσμῶν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1036· ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ζῴων, τοῖς γὰρ τετράποσιν ἄκοπον τὸ ἑστάναι .. ὑποκειμένων τεττάρων ἐρεισμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10. 55, περὶ Πορείας Ζ. 8. 7, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῶν ὀστῶν καὶ μυῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 9, 13, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 10. 2) μεταφ. ἐπὶ προσώπου, Θήρων' ἔρεισμ' Ἀκράγαντος, στήριγμα, στῦλον τοῦ Ἀκράγ., Πινδ. Ο. 2.12· οὕτως, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 46· καὶ οὕτως, ἔρεισμ' Ἀθηνῶν κεῖται (κατὰ σχῆμα προληπτικόν) ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Κ. 58· Ἀθῆναι τῆς Ἑλλάδος ἐρ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 10, πρβλ. Τίμ. 50 (οὕτως ὁ Ὅμ., ἕρμα πόληος)· πρβλ. **ἔαμα**. **II.** ἡ πίεσις σώματός τινος ἐπὶ τῶν στηριγμάτων, Ἱππ. 759Η.

ἐρειψίλαος, **ον**, ὁ καταρρίπτων, καταστρέφων λαούς, κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Blass ἐν Βακχυλ. 12. 167, ἔνθα ὁ πάπειρος ἔχει μόνον τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς **ἐρειψ-**. Ὁ Kenyon συνεπλήρωσεν: **ἐρειψιτοίχοις**.

ἐρείψιμος, **ον**, κατερριμμένος εἰς ἐρείπια, Εὐρ. Ι. Τ. 48.

ἐρειψιπύλας, ὁ, ὁ καταρρίπτων, καταχρημνίζων πύλας, ἐρειψιπύλαν παῖδα .. Διὸς ἀργικεραύνου, πιθ. ἀναφ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πολιορκίαν καὶ ἅλωσιν τῆς Τροίας, Βακχυλ. V. 56, πρβλ. **ἐρειψίτοιχος**.

ἔρειψις, **εως**, ἡ, (ἐρείπω) ἡ κατάρριψις, πτῶσις, καταστροφή, Ἐπιγραφ. Ἀθ. ἐν Müller Mun. Ath. σ. 39.104, Ἐρωτιαν. σ. 138.

ἐρειψί-τοιχος, **ον**, ὁ καταρρίπτων τοίχους, δωμάτων Αἰσχύλ. Θήβ. 884, πρβλ. **ἐρειψιπύλας**.

Ἐρεμβοί· «νομάδες. Αἰθίοπες, Ἄραβες, Ἰνδοὶ Ἀράβιοι» Ἡσύχ.

ἐρεμναῖος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Κόϊντ. Σμ. 2. 510.

ἐρεμνός, **ή**, **όν**, συγκεκομμ. ἐκ τοῦ **ἐρεβεννὸς** (πρβλ. **Ἔρεβος**), μέλας, ζοφώδης, κατάμαυρος, ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε Ὀδ. Ω. 106, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 427:— ὡσαύτως, ζοφερός, σκοτεινός, ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς Ὀδ. Λ. 606· ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι Ἰλ. Μ. 375· αἰγὶς ἐρ. Ξ. 167, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 444· ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου, ἐπὶ αἱματοχυσίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390· ἐρ. αἷμα Σοφ. Αἴ. 376· Ἅιδου μυχοὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 218· μεταφ., ἐρεμνὴ φάτις, σκοτεινὴ φήμη, Σοφ. Ἀντ. 700.

ἔρεξα, ἀόρ. α' τοῦ **ῥέζω**.

ἐρέομαι, ἴδε **ἔρομαι**.

ἐρεοῦς, **ᾶ**, **οῦν**, (ἐρέα) συνῃρημ. ἀντὶ τοῦ **ἐρέεος**, ἐξ ἐρίου, μάλλινος, Πλάτ. Πολιτικ. 280Ε, 281C, 283Α, Κρατ. 389Β· πρβλ. **ἐρίνεος**.

ἐρέπτομαι, Ἀποθ., ἐσθίω, τρώγω, μετ' αἰτ., ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. (ἐξαιρουμένου τοῦ παρ' Εὐστ.), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χορτοφάγων ζῴων, λωτόν, κρῖ λευκόν, πυρὸν ἐρεπτόμενοι Ἰλ. Β. 776, Ε. 196, Ὀδ. Τ. 553, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.: ἐπὶ ἀνθρώπων, λωτὸν ἐρ. Ι. 97, Ἀνθ. Π. 9. 618· βότρυν αὐτόθι Η. 20· ἐπὶ ἰχθύων, δημὸν ἐρεπτόμενοι, ἐσθίοντες τὸ λίπος νεκροῦ σώματος, Ἰλ. Φ. 204:— Ἐπικ. ῥῆμα ἐν κωμικῇ χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1295, ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων. Τὸ ἐνεργητ. **ἐρέπω**, τρώγω, παρὰ Νόννῳ ἐν Δ. 40. 306. Πρβλ. **ἀν-**, **ὑπερέπτω**.

ἐρέπτω, **ἐρέφω**, ἐπιστέφω, Πινδ. Π. 4. 427, Ι. 4. 93 (3.72), Ὀππ. Κυν. 4. 262, Ἀριστείδ., κλ.:— Μέσ., κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1· οἳ .. ξανθὰν ἐρέψωνται κόμαν Βακχυλ. 8. 24 (ἔκδ. Blass).

ἐρέριπτο, ἴδε **ἐρείπω**.

ἐρέσθαι, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ Ἰων. ἐνεστ. **εἴρομαι**, ἐρωτῶ, ὅπερ οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται μόνον κατ' ἀόρ. **ἠρόμην** καὶ **ἐρέσθαι** μετὰ τοῦ **ἐρωτάω** ὡς ἐνεστ. (**Διακρίνεται ἐκ τοῦ τονισμοῦ ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ἀπαρ. ἐνεστ.** **ἔρεσθαι**, **λέγειν**· ἴδε τὰς λέξεις **ἔρομαι**, **εἴρομαι**).

ἐρεσία, ἡ, ἐν Γλωσσ. = **εἰρεσία**.

Ἐρέσιος· «Ἀπόλλων» Ἡσύχ.

ἐρεσμεῖ· «καταπλεῖ» Ἡσύχ.

ἐρέσσω, Ἀττ. **-ττω**: Ἐπ. παρατ. **ἔρεσσον** Ὀδ.: ἀόρ. **ἤρεσα** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1110, (**διήρεσα**) Ὀδ. Μ. 444, (**διήρεσσ'** αὐτόθι Ξ. 351.) (Ἐκ τῆς √ΕΡΕΤ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἐρέτ-ης**, **ἐρετμόν**, **εἰρεσ-ία**, **ὑπ-ηρέτ-ης**, **ἀμφ-ήρ-ης**, **ἁλι-ήρ-ης**, **τρι-ήρ-ης**, **πεντηκόντ-ορ-ος**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. arit-ras, arit-ram (Ἀγγλ. oar, rudder), arit-â (ἐρέτης), Λατ. rat-is, rem-us, rem-i-gium, tri-rem-is, Παλαιο-Σκανδιν. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. ár (Ἀγγλ. oar, κώπη), Παλαιο-Γερμ. ruod-ar (Γερμ. ruder)). Κωπηλατῶ, ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας Ἰλ. Ι. 361· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον Ὀδ. Ι. 490, Μ. 194· πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον Λ. 78· πομπίμοις κώπαις ἐρ. Σοφ. Τρ. 561· ἐπὶ πτηνῶν πετομένων, πτεροῖς ἐρ. Εὐρ. Ι. Τ. 289· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 161. **II.** μεθ' Ὅμ., μεταβ., σπεύδω κωπηλατῶν· μεταφ., γόων .. ἐρέσσετ'.. πόμπιμον χεροῖν πίτυλον, κρούετε ταῖς χερσὶ τὸν ἔμμετρον κτύπον τὸν συνοδεύοντα τοὺς θρήνους, Αἰσχύλ. Θήβ. 855 (πρβλ. ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1046).— Παθ., ναῦς ἠρέσσετο αὐτόθι 422, πρβλ. Ἱκ. 723 καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 633· ἐπὶ πτηνῶν (ἴδε ἀνωτ.), πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου remigio alarum), Αἰσχύλ. Ἀγ. 52, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 289. **2)** καθόλου, θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κινῶ ταχέως, τὸν πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 138, Ἀνθ. Π. 10. 22, πρβλ. 101: — μεταφ., τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς .. καθ' ἡμῶν Σοφ. Αἴ. 251· ἐρ. μῆτιν, Λατ. consilium volvere, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 159:— Παθ., ἐπὶ τόξου, λαμβάνομαι ἀνὰ χεῖρας, ἐκτείνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1135· ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, οἴστρῳ ἐρεσσομένα, ἐλαυνομένη ὑπὸ τοῦ οἴστρου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 541. **III.** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διέρχομαι αὐτὴν κωπηλατῶν, διέρχομαι, Καλλίμαχος ἐν Ἀνθ. Π. (ἐν τῷ παραρτ. 45):— Παθ., νήεσσιν ἐρέσσεται .. ὕδωρ Ἀνθ. Π. 4. 3, 81. Πρβλ. **ἐλίσσω**, **κινέω**, **ἀράσσω**.

ἐρεσχηλέω (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ διαφ. γραφ. **-ελέω**), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ὁμιλῶ ἐπιπολαίως, λέγω ἐρεσχελίας, ἀστειολογῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σπουδῇ λέγω**, σπουδαιολογῶ, Πλάτ. Πολ. 545E, Νόμ. 885C, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 16. 3, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., λέγω παίζων ἢ ἀστεϊζόμενος ὅτι .., Φιλόστρ. 64. **II.** μεταβ., πειράζω τινὰ ἀστειευόμενος, ἐπελαβόμην ἐρεσχηλῶν σε Πλάτ. Φαῖδρ. 236B, πρβλ. Ἀθήν. 223E, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει· ἀνιῶ, ἐνοχλῶ τινα, τοὺς δὲ βατράχους βοᾶν καὶ ἐρεσχελεῖν τὸν ἥρωα Αἰλ. π. Ζ. 3. 37., 15, 22, Λουκ. Δημών. 10, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., Πλάτ. Φίληβ. 53E. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., πρόφασιν, ἀφορμὴν ἐρ., εὑρίσκειν πρόφασίν τινα ἢ αἰτιολογίαν μηδαμινήν, Ἀππ. Καρχηδ. 74, Μιθρ. 64. (Ὁ τύπος **ἐρισχηλέω**, ὃν ἀπεδέξατο ὁ Βεκκῆρος ἐν Πλάτ. (ἐξαιρέσει μόνον τοῦ Φιλήβου 53E), κατὰ Piers. ἐν Μοίρ. 159, Buttm ἐν Φαίδρῳ ἔνθ' ἀνωτ., ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Παρθεν. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 374. 51).

ἐρεσχηλία ἢ **-ελία**, ἡ, μωρολογία, φλυαρία, Σωκράτ. 3. 7, Βασίλ. τ. 2. σ. 495B, κλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρεσχελία· φιλονεικία, φλυαρία. ἔνστασις».

ἐρεταίνω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐρέσσω**, Ἡσύχ. (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Schmidt διωρθώθη: «ἔρετε τὰν νᾶν ἔλαυνε τὴν ναῦν»).

ἐρετή, ἡ, = **ἀρετή**, ἐρετῆς ἕνεκεν Ἐπιγρ. Δηλία ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 463· σῆς δ' ἐρετῆς μνήμην ἔλιπες Ἀττ. Ἐπιγρ. ἔκδ. Σ. Α. Κουμανούδη ἀριθ. 3037.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐρετὴ (Αἰολεῖς;)· ἐπιθυμητή».

ἐρέτης, **ου**, (ἐρέσσω), κωπηλάτης, κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ., νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν Ὀδ. Α. 280, κ. ἀλλ. Ἡρόδ. 6. 12, καὶ Ἀττ.: μεταφ., κυλίκων ἐρέται, ἐπὶ φιλοποτῶν ἢ μεθύσων, Διον. παρ' Ἀθην. 443D. **II.** ἐν τῷ πληθ. προσέτι, κῶπαι, Ἀνθ. Π. 6. 4.

ἐρετικός, **ή**, **όν**, κωπηλατικός: ἡ **ἐρετική** (δηλ. **τέχνη**), ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, Πλάτ. Νόμ. 707A· ἐρ. πληρώματα, πληρώματα κωπηλατῶν, Πλουτ. Πομπ. 25· οὕτω, τὸ ἐρετικόν, Λατ. remigium, Ἀππ. Ἀννιβαϊκ. 54· ἐρ. αὐλήματα Πολυδ. Δ', 56.

ἐρετμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 714, ἐκ διορθώσ. τοῦ Meineke, πρβλ. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 366.

ἐρετμόν, τό, Λατ. remus, ποιητ. ἀντὶ **κώπη**, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν Ὀδ. Λ. 77, πρβλ. Ψ. 276, Πίνδ., Αἰσχύλ., κλ.· εὐῆρες ἐρετμὸν Ὀδ. Λ. 121, 129, κτλ.· οὕτω, κατὰ πληθ., εὐήρε' ἐρετμὰ αὐτόθι 124· ἐρετμοῖσι Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 96· ἐρετμὰ Εὐρ. Ι. Α. 1388, Ι. Τ. 1485:— ἐπὶ πτερύγων, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐρέσσω** II. 1. **II.** «τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον» Ἡσύχ.

ἐρετμόω, ἐφοδιάζω μὲ κώπας, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας, «κώπαις ἁρμόσαι» (Ἡσύχ.), Εὐρ. Μήδ. 4· ἀλλὰ χεῖρας ἐρετμώσαντες, ἐπιθέντες ταῖς κώπαις τὰς χεῖρας, Ὀρφ. Ἀργ. 356· καὶ ἐν Νόνν. Δ. 7. 185, μεταχειρίζομαι τὰς χεῖρας ὡς κώπας, κωπηλατῶ δι' αὐτῶν, κολυμβῶ: «γυμνὴ χεῖρας ἐρετμώωσα δι' ὕδατος ἔτρεχε κούρη». **II.** κωπηλατῶ διὰ μέσου, διέρχομαι, ἐξ εἰκασ., ἠερίους κενεῶνας ἐρετμώσασα πεδίλῳ αὐτόθι 14. 3.

ἐρετριάζει· «σκώπτει. παίζει» Ἡσύχ.

Ἐρετριεύς, ὁ, ὁ ἐξ Ἐρετρίας, Ἡρόδ., κλ.: γεν. ἑνικ. **-ιέως**, συνῃρ. **-ιῶς**, Στεφ. Βυζ. Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 195· πληθ. **-ιέων**, συνῃρ. **-ιῶν**, Θουκ. 4. 123, 8. 95, Βεκκ.: αἰτ. ἑνικ. **-ιᾶ**, Ἀρκάδ. 130· «Ἐρετριέων ῥῶ· Ἐρετριεῖς τῷ ρ̄ κατακόρως χρῶνται» Ἡσύχ.:— ἐπίθ., **Ἐρετρικός**, **ή**, **όν**, Ἡρόδ., κλ.· οἱ Ἐρ., οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐρετριέως Μενεδήμου, Στράβ., ἴδε Ritter Ἱστορ. Φιλ. 2. 141 κέξ.: ὡσαύτως **Ἐρετριακός**, **ή**, **όν**, Στράβ. 393·— «ἐρετριακὸς κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου (Ὀλυμπ. 84, 3) ψήφισμα ἐγράφη ἐξ Ἐρετρίας καταλέξαι ὁμήρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων υἱούς. τοῦτο οὖν τὸ ψήφισμα ἔχει ἐπιγραφὴν ἐρετριακὸς κατάλογος» Ἡσύχ.·— **Ἐρετριαῖος**, **α**, **ον**, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 8. 95· **Ἐρετριάς** (δηλ. **γῆ**), **άδος**, ἡ, εἶδος πηλοῦ ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας, Διοσκ. 5. 171.

ἐρέττω, μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ **ἐρέσσω**, Λουκ., Αἰλ.

ἔρευγμα, τό, = **ἔρυγμα**: ἐν τῷ πληθ., **ἐρεύγματα**, πολυτελῆ ἐδέσματα, Γρηγόρ. Ναζ. Ἐπιγρ. 166.

ἐρευγμᾰτώδης, **ες**, (εἶδος), προξενῶν ἐρυγήν, ἐρευγμόν, «ρέψιμον», ἐρευγματωδέστερα (τὰ αἴγεια κρέα τῶν βοείων) Ἱππ. 404. 47.

ἐρευγμός, ὁ, = **ἔρευγμα**, «ρέψιμον», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 138, Ἀριστ. Προβλ. 10 44.

ἐρευγμώδης, **ες**, = **ἐρευγματώδης**, Ἱππ. 356. 24.

ἐρευγό-βιος, **ον**, ὁ διάγων τὸν βίον ἐρευγόμενος, γαστρίμαργος, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 172.

ἐρεύγομαι: μέλλ. **ἐρεύξομαι**, Ἱππ. 607. 42· ἀόρ. **ἠρευξάμην**, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 81· πρβλ. **ἀν-**, **ἐξ-ερεύγομαι**: Ἀποθ. (Ἐκ τῆς √ΕΡΥΓ παράγονται προσέτι αἱ λέξεις **ἐρυγ-εῖν**, **ἐρῦγ-ή**, **ἐρυγ-γάνω**, κλ.· πρβλ. τὰ Λατ. ruc-to, rumino· τὰ Ἀγγλο-Σαξον. roc-cetan καὶ τὰ Παλαιὰ-Ὑψηλ.-Γερμ. it-ruch-..n (ruminare. Ἐξεμῶ, Λατ. eructare, μ. αἰτ., ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος Ἰλ. Π. 162· ἰὸν Νικ. Θ. 232· ἀπολ., «ρεύγομαι», ἐκπέμπω διὰ τοῦ στόμος ἀέρα ἐκ τοῦ στομάχου, Λατ. ructare, ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων, περὶ τοῦ Κύκλωπος, Ὀδ. Ι. 374, πρβλ. Ἱππ. 485. 29, Ἀριστ. Προβλ. 10. 44. **2)** μεταφ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑψουμένης καὶ θραυομένης εἰς ἀφροὺς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, «ἐκβρασσομένης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 265· κῦμα ποτὶ ξερὸν .. δεινὸν ἐρευγόμενον Ὀδ. Ε. 403· ἐρεύγεται ἤπειρόνδε (πρβλ. **προσερεύγομαι**) Ε. 438· οὕτως ἐπὶ τῆς Αἴτνης, ἐρεύγονται παγαὶ πυρὸς Πινδ. Π. 1. 40· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Ἀππ. Μιθρ. 103· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐρεύγονται σκότον .. νυκτὸς ποταμοί, ἐπὶ τῶν ποταμῶν τοῦ ᾅδου, Πινδ. Ἀποσπ. 95. 8· ἀφρὸν ἐρευγόμενος Διον. Π. 539, κτλ.· ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Κενταύρου, Ἀνθ. Πλαν. 4. 115. **II.** ἐν ἀορ. β' ἐνεργ. **ἤρῠγον**, μετοχ. **ἐρυγών**, «μουγκρίζω» κυρίως ἐπὶ ταύρων (πρβλ. **ἐρύγμηλος**), ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν Ἰλ. Υ. 403· ὡς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα .. θυμὸς ἀγήνωρ αὐτόθι 406· τρὶς μὲν Ὕλαν, ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός, ὅσον ἠδύνατο νὰ φωνάξῃ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ, Θεόκρ. 13. 58.— Αὕτη ἡ ἔννοια περιορίζεται εἰς τὸν ἀόρ. (ἐξαιρ. τῶν Ἑβδ., ἔνθα ὁ ἐνεστ. **ἐρεύγομαι** καὶ μέλλ. **-ξομαι** κεῖνται ἀντὶ τοῦ λαλῶ μεγαλοφώνως καὶ τοῦ βρυχῶμαι, πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 64, Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. 50), ἀλλὰ προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης σημασίας, καθ' ὅσον ἀμφότεροι οἱ τύποι παρήχθησαν ἐκ τοῦ ἐν τῷ λαιμῷ ἢ λάρυγγι ἤχου· καὶ ὁ ἀόρ. δὲ **ἤρυγον** κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ἐρεύγομαι** παρ' Ἀριστ. ἐν Προβλ. 10. 44, Νικ. Ἀλεξιφ. 111.

ἐρευθαλέος, **α**, **ον**, (ἔρευθος), ἐρυθρός, Νόνν. Δ. 12. 329, 359.

ἐρευθέδανον, τό, ἐρυθρόδανον, rubiatinctoria, Ἡρόδ. 4. 189, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 6.

ἐρευθέω, ἐρυθριῶ, κοκκινίζω, Λουκ. Νέρ. 7, Φιλόστρ. 641.

ἐρευθήεις, **εσσα**, **εν**, ἐρυθρός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 727, Νικ. Θ. 899 (διάφ. γραφ. **-ῆς**).

ἐρεύθημα, τό, ἐρύθημα, ἐρυθρότης, Γαλην. II. 268E, ἔκδ. Charter. Lutetiae 1679.

ἐρευθής, **ές**, = **ἐρευθήεις**, Στράβ. 779, Ἄρατ. 784, Ὀππ. Κυν. 3. 94.

ἐρευθιάω, ἐρυθριῶ, γίνομαι ἐρυθρός, κοκκινίζω, Ἱππ. 638. 51, Ὀππ. Ἁλ. 3. 25, Ἡσύχ.

ἔρευθος, **εος**, τό, ἐρυθρότης, «κοκκινάδα», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 979, Πλούτ. 2. 48C· ἐπὶ χρώματος, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 726.

ἐρευθόω, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Χρον. 92D.

ἐρεύθω, ἀορ. α' ἀπαρ. **ἐρεῦσαι**· (ἐρυθρός): κάμνω ἐρυθρόν, κηλιδῶ δι' ἐρυθροῦ χρώματος, ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων Ἰλ. Λ. 394· γαῖαν ἐρεῦσαι αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ Σ. 329.— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἐρυθρός, Σαπφὼ 94, Ἱππ. 1020E, Θεόκρ. 17. 127, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 778, κτλ.· πρβλ. **συνεξερεύθω**.

ἐρευκτικός, **ή**, **όν**, (ἐρεύγομαι) προξενῶν ἐρευγμόν, Διοσκ. 1. 90, 2. 137.

ἔρευνα, **ης**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ζήτησις, ἀναζήτησις, ἐρ. ἔχειν τινός, ἐρευνᾶν, ἀναζητεῖν, Σοφ. Ο. Τ. 566· οὐδ' ἦξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς; Εὐρ. Ἴων 328· ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν Ἀριστ. Οἰκ. 2. 31.

ἐρευνάς, άδος, ὁ, ἡ, = **ἐρευνητικός**, Ἰωάνν. Λυδ. 140. 7, 193.16, ἔκδ. Βόννης.

ἐρευνάω, γραφόμενον **-έω** ἐν Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 59 (ἐρέω):— ἐρευνῶ, ἀναζητῶ τι, ζητῶ νὰ εὕρω τι, ἐπιζητῶ, ἐξετάζω, ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ᾖσαν Ὀδ. Π. 436· μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν Ἰλ. Σ. 321· τεύχε' ἐρ. Ὀδ. Χ. 180· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν Αἰσχύλ. Πρ. 1038, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 33· νεκροὺς ἐρευνᾶν κάμε τὴν εἰργασμένην; Εὐρ. Μηδ.1318· κακούργους Ξεν. Κύρ.1. 2,12· τὸ γραμματεῖον Δημ. 788 ἐν τέλ.· παρὰ Σοφ., ἐν Ο. Τ. 725, ἡ φράσις: ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, εἶναι τολμηρὰ ἔκφρασις ὡς εἰ συνίστατο ἐκ τῶν ἑξῆς δύο προτάσεων: ὧν ἂν χρείαν ἔχῃ καὶ ἃ ἂν χρήσιμα ὄντα ἐρευνᾷ. **2)** ἐρευνῶ νὰ εὕρω τι, ἐπισταμένη ὡς, εἰ ὑποστρέψαντες ἐς ζήτησιν ἀπικοίατο, πάντα ἐρευνήσειν μέλλοιεν Ἡρόδ. 5. 92, 4· τὸ πλοῖον Ἀντιφῶν 133. 1· ὅρος τανύφυλλον ἐρευνῶν Θεόκρ. 25. 221:— ἀπολ., εὑρήσεις ἐρευνῶν Πινδ. Ο. 13. 161. πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 268. **3)** ἐρωτῶ περί τινος, ἐξ πικρὰν δ' ἐρευνᾷς φάτιν Εὐρ. Ἑλ. 662· παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 669· ἐξετάζω ζήτημά τι, αὐτόθ. 1089· ταῦτ' οὖν.. ζητῶ καὶ ἐρ. Πλάτ. Ἀπολογ. 23B, πρβλ. 41B, Θεαίτ. 200E, κ. ἀλλ.:— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 174A. **4)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ νὰ πράξω τι, ὅστις ἐρευνῇ ἴσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον, ὅστις ζητεῖ νὰ κατασκευάσῃ οἶκον ἴσον τῇ κορυφῇ ὄρους κατὰ τὸ ὕψος, Θεόκρ.7. 45.

ἐρευνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐρευνάω, δεῖ ἐρευνᾶν, Ξεν. Συμπ. 8. 39.

ἐρευνητήρ, ῆρος, ὁ, Νόνν. Δ. 2. 25·— **ἐρευνητής**, οῦ, ὁ, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256A, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.17. 5, 5· ὁ ἐρευνῶν, ὁ ἀναζητῶν.

ἐρευνητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ἢ συνηθίζων νὰ ἐρευνᾷ, ἢ ὁ συντελῶν πρὸς ἔρευναν, Νικήτ. Χρον. σ. 312D.—Ἐπίρρ. **ἐρευνητικῶς**, μετ' ἐρεύνης, μετὰ προσοχῆς, Ταράσ. 1453A.

ἐρευνήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Κορνοῦτ. π. Θ. Φ.10.

ἔρευξις, εως, ἡ, (ἐρεύγομαι) ἐρευγμός, «ῥέψιμον», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 959.

ἐρευξί-χολος, ον, ὁ ἐξεμῶν χολήν, χολερικός, Νικήτ. Χρον. 19.4.

ἐρέφω: παρατ. **ἤρεφον** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54, ποιητ. ἔρεφον Πινδ. Ο.1.110: μέλλ. **ἐρέψω** Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν.1110: ἀόρ. **ἤρεψα** Δημ. 426. 1 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ), Ἐπικ. ἔρεψα Ὅμ.— Μέσ.: μέλλ. **ἐρέψομαι** Εὐρ. Βάκχ. 323: ἀόρ. **ἠρεψάμην** Ἀπολλ. Ῥόδ. B.159, κτλ., **(κατ-)** Ἀριστοφ. Σφ.1294.— Παθ., πρκμ. **ἤρεπται** Φιλόστρ. 33. (Ἐντεῦθεν **ὄροφος**· πρβλ. **ἐρέπτω** καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ὀρφνη**). Καλύπτω διὰ στέγης, καθύπερθεν ἔρεψαν.. ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, δηλ. ἐστέγασαν [τὴν σκηνὴν] διὰ καλάμων θερίσαντες αὐτοὺς ἐκ λειμῶνος (ἴδε Spitzner Exc. 36), Ἰλ. Ω. 450, πρβλ. Ὀδ. Ψ.193, Ἰλ. Α. 39 (ἴδε **ἐπερέφω**)· τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετὸν (ἴδε **ἀετὸς** ΙΙΙ), «στεγάσομεν πρὸς ἀέτωμα» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1110, πρβλ. Ἀποσπ. 54· ξύλοις ἤρεψε τὴν οἰκίαν Δημ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** καλύπτω διὰ στεφάνου, στέφω, ἐπιστέφω, Πινδ. Ο.13. 46· ὧν (δηλ. τῶν κρατήρων) κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους Σοφ. Ο. Κ. 473.— Μέσ., στέφω ἐμαυτόν, κισσῷ τ' ἐρεψόμεσθα καὶ χορεύσομεν Εὐρ. Βάκχ. 323· ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 159: πρβλ. **ἐρέπτω**. **3)** κοσμῶ ὡς διὰ στεφάνων ἀνθέων, ναὸν κρανίοις Πινδ. Ι. 4. 94 (3. 72): καθόλου, καλύπτω, λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον ὁ αὐτ. Ο.1.110.

Ἐρεχθεύς, έως, Ἐπικ. **-ῆος**, ὁ, ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττικῆς, «ὅν ποτ' (ὡς λέγει ὁ Ὅμ.) Ἀθήνη θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα· κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν, ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ» (ἐκ τοῦ **ἐρέχθω**), κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. B. 547, Ὀδ. Η.81· ἐντεῦθεν **Ἐρέχθειον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν Ἀθήναις, Παυσ. 1. 26, 6, Πλούτ. 2. 843F· καὶ **Ἐρεχθεῖδαι**, οἱ, ὡς ἐπώνυμον τῶν Ἀθηναίων, Πίνδ. καὶ Τραγ.· ἑνικῶς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ.1015. 1030· **Ἐρεχθεῖδαι** παρ' Εὐρ. ἐν Μηδ. 824:—**Ἐρεχθηΐς**, ΐδος, θηλ. ἐπίθ., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἐρεχθέα, θάλασσα Ἐρ., πηγή τις ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένη εἰς αὐτόν, Ἀπολλόδ. 3. 14, 1. πρβλ. Ἡρόδ. 8. 55· ὡσαύτως τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἐρεχθηΐδος (Ἐρεχθῆδος Blass) Δημ. 536. 21, κτλ. **ΙΙ.** ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, ὅς τὴν ἱερωσύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε Πλούτ. 2. 843B, Λυκόφρ.158, 431.

ἐρέχθω, διατέμνω, διασχίζω, διαρρηγνύω, σπαράττω, δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων Ὀδ. Ε. 83, 157. — Παθ., νῆα .. ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, φερομένην τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, Ἰλ. Ψ. 317· ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη, βασανιζομένη, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 358. Πρβλ. Spitzn. Exc. Ἰλ. xxxiv § 3. (Συγγενὲς τῷ **ἐρείκω**.)

ἐρέψιμος, ον, στεγάσιμος, χρησιμεύων πρὸς ἐπιστέγασιν, δένδρα ἐρέψιμα Πλάτ. Κριτίας 111C· ὕλη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 8.

ἔρεψις, εως, ἡ, ἐπιστέγασις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6,1 στέγης, Πλούτ. Περικλ.13, Ἀνώνυμ. 45, κτλ.

ἐρέω (Α), Ἐπ. ῥῆμα. = **ἐρεείνω**, **ἔρομαι**, **ἐρωτάω** (δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται πρὸς τὸ **ἐρέω** (Β)): —ἐξετάζω νὰ μάθω, μ. αἰτ. πράγμ., περί τινος, ἐρέων γενεήν τε τόκον τε Ἰλ. Η.128, πρβλ. Ὀδ. Φ. 31. **1)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα (Ἐπικ. ἀντὶ **ἐρέωμεν**), Ἰλ. Α. 62· ἀλλήλους ἐρέοιμεν Ὀδ. Δ.192· ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην Λ. 229.

ἐρέω (Β), Ἰων. ἀντὶ **ἐρῶ**, θὰ εἴπω· ἴδε **ἐρῶ**.

ἐρημάδελφος, ον, ὁ ἔρημος ἀδελφῶν, μὴ ἔχων ἀδελφούς, ἐρημάδελφοι ἐγενόμεθα Θ. Στουδ. σ. 1644, ἔκδ. Μί.

ἐρημάζω, (ἔρημος), ἀφίνομαι ἔρημος, εἶμαι ἔρημος, ὑπάγω μόνος, ἐρημάζεσκον (Ἰων. παρατ.), Θεόκρ. 22. 35, πρβλ. Ἀνθ. Π.7. 315.

ἐρημαῖος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐρῆμος**, ἔρημος, κοινῶς «ἔρμος», «ὁλομόναχος», Μόσχ. 3. 21, Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 672, κτλ.· σιωπηλός, νὺξ Ἐμπεδ. 252· ἐγκαταλελειμμένος, νεοσσοὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1298: μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, Ἀνθ. Π. 9. 439.

ἐρημανθρωπία, ἡ, ἔλλειψις ἀνθρώπων, Καλλίμ. κ. Χρυσορ. στ. 345 ἔκδ. Λ.—**ἐρημάνθρωπον**, τό, αὐτόθι στ. 1268.

ἐρημάς, άδος, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **ἐρῆμος**, Μανέθων 6. 67. **ΙΙ.** μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, Χριστοδ. Ἔκφρ. 334.

ἐρήμη (δηλ. δίκη), ἡ, ἴδε **ἐρῆμος** ΙΙ.

Ἐρημήσιος· «Ζεὺς ἐν Λέσβῳ» Ἡσύχ.

ἐρημία, ἡ, **Ι.** ἐπὶ τόπων, ἐρημία, τόπος ἀκατοίκητος, ἔρημος, Ἡρόδ. 3. 98, Αἰσχύλ. Πρ. 2, κτλ.· ἡ Σκυθῶν ἐρημία (παροιμ. ἐκ τοῦ Ἡροδ. 4.17 κἑξ.), Ἀριστοφ. Ἀχ.704· ἀφίκετ' εἰς ἐρ. ὁ αὐτ. ἐν Λυσ.787· ἕρπειν εἰς ἐρημίας, εἰς ἔρημα, μοναχικὰ μέρη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 3, 2, κτλ. **ΙΙ.** ὡς κατάστασις, «μοναξιά», τὸ νὰ εἶναί τις μόνος, ἐρημίαν ἄγειν, ἔχειν, διατελεῖν ἐν ἐρημίᾳ, ζῆν βίον μονήρη, Εὐρ. Μηδ. 50, Βάκχ. 609· ἐρημίας τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 510· ἐν ἐρημίᾳ ἐλοιδοροῦντο Ἀντιφῶν 115.19· ἐπὶ προσώπων, ἀπομόνωσις, ἐγκατάλειψις, Σοφ. Ο. Κ. 957, Λυσ.151. 30, Ἰσαῖος 35.12, κτλ.· δι' ἐρημίαν, δι' ἔλλειψιν δηλ. συμμαχίας, Θουκ.1.71, πρβλ. 5. 67· ἐρημίας ἐπειλημμένοι Δημ. 36. 2· εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 4. **β)** ἐπὶ τόπων, ἐρήμωσις, Λατ. vastitas, ἐρημίαν γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακή, ὅταν κατερημωθῇ παντελῶς πόλις τις, Εὐρ. Τρῳ. 26· ἐρημίᾳ δούς, ἐρημώσας, καταστρέψας, αὐτόθι 95· ἀτριβὴς ὑπ' ἐρημίας Θουκ. 4. 8. **2)** μετὰ γεν., ἔλλειψίς τινος, ἀπουσία, φίλων Ξεν. Ἀπομν. 2. 2.14· ἀρσένων, βροτῶν, ἀνδρῶν Εὐρ. Ἑκ.1017, Βάκχ. 875, Θουκ. 6.102· λύχνων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1484, κτλ.· δι' ἐρημίας πολεμίων πορεύεσθαι, ἄνευ συναντήσεως πολεμίων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 21· τὴν ἐρ. ὁρῶν τῶν κωλυσόντων, βλέπων ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὅστις νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, Δημ. 54.10· ἔτι δέ, ἐρημία κακῶν, ἀπαλλαγή, ποῖ κακῶν ἐρημίαν εὕρω; Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1157.

ἐρημιάς, άδος, ἡ, ἐν Θεόκρ. 27. 62 φαίνεται σημαίνει κόρην ἀφιερώσασαν τὴν παρθενίαν αὐτῆς τῇ Ἀρτέμιδι, Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκ ἔτι πιστή (σοῖς ῥήμασιν οὐκέτι πιστή Ahrens), διότι ἀπώλεσε τὴν παρθενίαν της.

Ἐρημικά, ῶν, τά, τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Παλλαδ. Λαυσ. 1010B, Σωζομ.1373C.

ἐρημικοειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἐρημικόν, πολίτευμα Θ. Στουδ. σ. 1437, ἔκδ. Μί.

ἐρημικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἐρημίαν, ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΑ', 7.—ἐρημικὸς βίος, ὁ βίος ἐρημίτου, Γρηγ. Ναζ. Ι.1104A, κλ.

ἐρημίτης [ῐ], ου, ὁ, ὁ τῆς ἐρήμου, ὄνος, ἄγριος ὄνος, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΑ', 12). **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., ἐρημίτης, μοναχὸς ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, Παλλαδ. Λαυσ.1212C, Ἀποφθ. Πατέρ. 240A, κλ.

ἐρημοβάτευτος, ον, = ἐρημοπλάνος, Γρηγέντ. 705C.

ἐρημοβατέω, περιπατῶ ἐν ἐρημίαις, Θ. Βαλσαμῶν παρὰ Ban. din. Calal. Bibl. Med. τ. 1, σ. 81.

ἐρημοδίκιον, τό, = ἐρήμη δίκη, μὴ παρόντων ἑκατέρων τῶν μερῶν, Γλωσσ. Οὐλπ. Διγεστ. 4.7, ἐν Νεαρ. 63, 3.— **ἐρημόδικοι**, οἱ ἐκ μονομεροῦς εἰσηγήσεως τὴν καταδίκην ἔχοντες, Βασιλικ., Δουκάγγ.

ἐρημόθωκος· «ἐρημολόγος» Ἡσύχ.

ἐρημο-κόμης, ὁ, ἡ, γεν. ου, ὁ στερούμενος κόμης, Ἀνθ. Π. 6. 294, 7. 383.

ἐρημο-λάλος, [ᾰ], ον, λαλῶν, τερετίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, τέττιξ Ἀνθ. Π.7.196.

ἐρημολόγος, ὁ λέγων ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐρημόθωκος**.

ἐρημό-νομος, ἢ **-νόμος**, ον, ὁ συχνάζων τὰς ἐρήμους, θεαὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1333· θῆρες Ἀνθ. Π. 6.184.

ἐρημο-πλάνος [ᾰ] ον, ὁ πλανόμενος μόνος, ἢ ἐν ταῖς ἐρημίαις, Ὀρφ. Ὕμν. 38. 4 (κοινῶς **ἐρημοπλάναν**)· θεωρεῖται ὡς διευρυμβώδες ὑπὸ Δημητρ. Φαληρ.116.

ἐρημοποιός, όν, ὁ προξενῶν ἐρήμωσιν, Σουίδ. ἐν λέξ. **ἐρημωτής**.

ἐρημόπολις, ι, γεν. **ιδος,** ὁ ἐστερημένος τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, ἐρημόπολις μάτηρ Εὐρ. Τρῳ. 599.

ἐρημο-πολίτης, ου, = τῆς ἐρήμου πολίτης, Βασίλ. IV. 357C; βίος Ψευδο-Γερμ. 396A.

ἐρῆμος, ον, ἀλλὰ καὶ θηλ. **ἐρήμη,** Ὀδ. Γ. 270, Σοφ. Ο. Κ. 1719, Ἀνθ. 739, Τρῳ. 530, καὶ ἐν τῇ Ἀττ. φράσει δίκη ἐρήμη (ἴδε κατωτ. III): Ἀττ. ὡσαύτως **ἔρημος, ον,** Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 33 (πρβλ. **ἑτοῖμος**): συγκρ. **-ότερος,** Θουκ. 3.11, Λυσ., κλ.· ὑπερθ. **-ότατος,** Ἡρόδ. 9.118, Ξεν. Ἔρημος, μόνος, μοναχικός, I. ἐπὶ τόπων, ἐς νῆσον ἐρήμην κάλλιπεν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· χῶρος Ἰλ. Κ. 520· συχν. παρ' Ἡροδ., καὶ Ἀττ.· τὰ ἐρ. τῆς Λιβύης, τὰ ἔρημα μέρη .., Ἡρόδ. 3. 32, πρβλ. Θουκ. 2.17· ἐρῆμος γάρ ἐστιν ἡ χώρη αὕτη ὑπὸ καύματος Ἡρόδ. 2. 32, 3.102, πρβλ. **ἐρημία** I· ὡσαύτως, ἡ ἐρήμη Αἰλ. π. Ζ. 7. 48. 2) ἐπὶ προσώπων ἢ ζῴων, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, «τὰ δὲ βοσκήματα, ἠρημωμένα τῆς τοῦ ποιμένος βοηθείας φεύγει. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ ποιμένος τοῦτο νοοῦσιν» (Σχόλ.). Ἰλ. Ε. 140· Ξέρξην ἔρημον [μολεῖν] Αἰσχύλ. Πέρσ. 734· ἧσθαι δόμοις ἔρημον ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 862· πόρτις ἐρήμα Σοφ. Τρ. 530· ἔρημος κἄφιλος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 228· ἐρ. ἀπολιπών τινα Ἀριστοφ. Πλ. 447· συχν. ἐπὶ δυστυχῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένων ἀνθρώπων, Ἀνδοκ. 31. 8, κτλ.· οὐκ ὢν τῶν ἐρημοτάτων οὔτε τῶν ἀπόρων κομιδῇ Δημ. 551.7· εἰς ὀρφανὰ καὶ ἔρημα ὑβρίζειν Πλάτ. Νόμ. 927C:— ἐπὶ ὀρνέων, μονῆρες, οὐχὶ ἀγελαῖον, ἐρήμους ὄρνιθας Πλουτ. Καῖσ. 63:— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἔρημα κλαίω, κλαίω μόνος, Εὐρ. Ἰκ. 775· ἔρημον ἐμβλέπειν, βλέπω ἀτενῶς πρὸς οὐδὲν ὡρισμένον σημεῖον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 393. 3) ἐπὶ καταστάσεως, πλάνος, πότμος Σοφ. Ο. Κ. 1114, 1716. II. μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, κενὸς ἢ μὴ ἔχων τι [χώρη] ἐρ. πάντων Ἡρόδ. 2. 32· ἀνθρώπων 4.17, πρβλ. 18· ἀνδρῶν 6. 23, πρβλ. 8. 65, Σοφ. Ο. Τ. 57· ἰὼ στέγαι φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1405· Πειραιᾶ ἐρ. ὄντα νεῶν Θουκ. 8. 96· ἀπολύτως, ἀνυπεράσπιστος, ᾗ ἦν ἐρημότατον (δηλ. τὸ τεῖχος), Ἡρόδ. 9.118. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐγκαταλελειμμένος ὑπό τινος, συμμάχων ὁ αὐτ. 7,160· πατρὸς Σοφ. Ο. Κ. 1717· πατρὸς καὶ μητρὸς Πλάτ. Ν. 927D· πρὸς φίλων Σοφ. Ἀντ. 919· οὕτως, ἐρ. οἶκος, οἶκος ἄνευ κληρονόμων, Ἰσαῖος 66. 29. 3) ἄνευ κακῆς σημασίας, μὴ ἔχων, ἄνευ, ἐσθὴς ἔρημος ὅπλων Ἡρόδ. 9. 63· ἐλεύθερος, ἀπηλλαγμένος ἀπό τινος, ἀνδρῶν κακῶν ἔρημος πόλις Πλάτ. Νόμ. 862E, πρβλ. 908C. III. **ἐρήμη,** σπανίως **ἔρημος** (μετὰ ἢ συνηθέστερον ἄνευ τοῦ **γραφή, δίκη, δίαιτα**), ἡ, δίκη καθ' ἣν δὲν παρουσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ἐναγόμενος καὶ οὕτω καταδικάζεται ἐρήμην, ἤλπιζε .. τὴν γραφὴν .. ἐρήμην ἔσεσθαι, ὅτι θὰ ἦτο ἀνυπεράσπιστος, Ἀντιφῶν 116.1· ἐρήμη δίκη θάνατον καταγιγνώσκειν τινὸς Θουκ. 6. 61· ἐρήμην εἷλον [δηλ. δίκην], ἐκέρδησα τὴν δίκην μὴ παρουσιασθέντος τοῦ ἀντιδίκου, Δημ. 540. 21· ἐρήμην αὐτὸν λαβόντες .. εἷλον Λυσ. 159. 34· ἔρημον δεδωκότα, καταδικάσαντα ἐρήμην, ὁ αὐτ. 542. 4· ἔρημον ὦφλε δίκην, κατεδικάσθη μὴ παρουσιασθείς, Δημ. 542. 23, πρβλ. Ἀντιφῶντα 131.1· ἐρήμην καταγιγνώσκειν ἢ καταδιαιτᾶν τινος, ἐκφέρειν κρίσιν ἢ ἀπόφασιν ἐναντίον τινὸς ἐρήμην, Δημ. 903. 9, 1013. 22· γενομένης ἐρήμου κατὰ Μειδίου ὁ αὐτ. 544. 22· ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες ἀπολογουμένου οὐδενὸς Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρβλ. Δημ. 542. 20· ἐρήμην ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν Λουκ., κλ. 2) περὶ τοῦ ἐρήμας τρυγᾶν ἴδε **τρυγάω**. (Συγγενὲς τῷ ἠρέμα, κτλ., κατὰ τὸν Κούρτ. ἀρ. 454).

ἐρημο-σκόπος, ὁ, ὁ φυλάττων ἀμελῶς, «ἐρημοσκόπους, τοὺς ῥᾳθύμως φυλάττοντας» Σουΐδ.

ἐρημοσύνη, ἡ, ἐρημία, Ἀνθ. Π. 9. 4 καὶ 665.

ἐρημότοπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἔρημος τόπος, καὶ **ἐρημοτοπία,** ἡ, Καλλίμ. κ. Χρυσορ. στ. 864 καὶ 78, ἔκδ. Λ.

ἐρημο-φίλης [ῐ], **ου,** ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν, Ἀνθ. Π. 9. 396, Πλαν. 256.

ἐρημόω: μέλλ. **-ώσω** (ἔρημος): ἐρημώνω, γυμνώνω, καταστρέφω, ἱερὰ θεῶν Θουκ. 3. 58· τὴν χώραν Ἀνδοκ. 26. 10.— Παθ., Κρήτης ἐρημωθείσης Ἡρόδ. 7.171· πόλεις ἠρημώθησαν Θουκ. 1. 23, πρβλ. 2. 44. II. στερῶ τινά τινος, μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρ. τινα εὐφροσύνας μέρος Πινδ. Π. 3. 174 (πρβλ. **στερέω, ἀφαιρέω**): ἀλλὰ μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀνδρῶν ἐρ. ἑστίαν ὁ αὐτ. Ι. 4. 27 (3. 35)· ἠρήμωσε δὲ σῶν ναυβατῶν ἐρετμά, κατέστησε τὰς κώπας ἐρήμους ἀνδρῶν, Εὐρ. Ἑλ. 1610· σεαυτὸν ἐρημοῖς [φίλων] Πλουτ. Ἀλέξ. 39.— Παθ., ἀποστεροῦμαί τινος, ἀνδρῶν Ἡρόδ. 1.144· συμμάχων ὁ αὐτ. 7.174· ἄρσενος Αἰσχύλ. Ἀγ. 260· πατρὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 805· τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς, τὰ καταλειπόμενα ἄνευ φυλακῆς, Ξεν. Ἱππαρχ. 4.18. 2) ἀπελευθερώνω, ἀπαλλάττω ἀπό τινος: Διὸς ἄλσος ἠρήμωσε λέοντος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 360· Ἀσίαν Περσικῶν ὅπλων Πλουτ. Κίμ. 12. — Παθ., πνεῦμα ὀσμῶν ἐρημωθέν, ἀπαλλαγὲν ἐκ τῶν ὀσμῶν, Πλάτ. Τίμ. 66E. III. ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, ἐὸν χῶρον Πινδ. Π. 4. 479· τάξιν ἐρήμου θανὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 298. πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 314, Πλάτ. Νόμ. 865E· τὴν πόλιν ἐκλιπόντες καὶ ἐρημώσαντες, καὶ ἀφέντες αὐτὴν ἔρημον, Θουκ. 5. 4· τόνδ' ἐρημώσας ὄχον, καταλιπὼν κενὸν τοῦτο τὸ ὄχημα, κατελθὼν δηλ. ἐξ αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1070. IV. τηρῶ ἐν ἐρημίᾳ, καθιστῶ ἔρημον, Αἰσχύλ. Ἰκ. 516, Εὐρ. Μήδ. 90.— Παθ., ἐρημωθέντος τοῦ ὁμίλου, ἀποχωρισθέντος ἐκ τοῦ ὁμίλου, Ἡρόδ. 4.135.

ἐρημώδης, ες, = ἔρημος, Ἑρμ. Σιμ. 9. 26.

ἐρήμωσις, εως, ἡ, τελεία ἐγκατάλειψις, καταστροφή, Ἑβδ. (Λευιτ. ΚϚ', 34, Παρ. Β', 30 κτλ.), Ἀρρ. Ἀν. 1. 9,13.

ἐρημωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐρημῶν, ὁ φέρων ἐρήμωσιν, Ἀνθ. Π. 6.115.

ἐρημωτικός, ή, όν, ἐρημῶν, καταστρεπτικός, Ἐπιφάν. 1. σ. 458.

ἐρηρέδαται, -ατο, ἴδε **ἐρείδω.**

ἐρήριμμαι, ἴδε **ἐρείπω.**

ἐρήρισται, ἴδε **ἐρίζω.**

ἐρητύω, Δωρ. **ἐρᾱτύω:** παρατ. **ἐρήτυον** (ἄνευ αὐξήσ.) Ἰλ., Ἰων. **-ύεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1301, Κόϊντ. Σμ.: μέλλ. **-ύσω** Ἀπολλ. Ῥόδ., **(κατ-)** Σοφ. Φιλ. 1416: ἀόρ. **ἐρήτυσα** Ἰλ. Α. 192· προστ. **ἐρήτυσον** Εὐρ. Φοίν. 1260· θαμιστ. **ἐρητύσασκε** Ἰλ. Β.189, Λ. 567.— Παθ. ἴδε κατωτ. [ῠ πρὸ φωνήεντος, ἐκτὸς ἂν εἶναι μακρὰ συλλ., ὡς ἐρητῡοντο μένοντες Ἰλ. Θ. 345· ἀλλὰ μακρὸν πρὸ τοῦ σ, καὶ ἐν τῷ Αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. **ἐρήτῡθεν·** ἀλλ' ὁ Σοφ. ἐν Ο. Κ.164 ἔχει ῠ πρὸ μακρᾶς συλλ.] Ἐπικ. ῥῆμα (ἀπαντῶν δὶς παρὰ Τραγ.), ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον Ἰλ. Σ. 503· ἐρητύσασκε φάλαγγας Λ. 567· ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον Β.164, πρβλ. 75.189, Ὀδ. Ι. 493· ἐρητύσειε τε θυμὸν Ἰλ. Α. 192· πολλὰ κέλευθος ἐρατύει (ἐρατύοι Musgr.), μεγάλη ἀπόστασις μᾶς χωρίζει, Σοφ. Ο. Κ.164.— Μέσ., ἐρητύοντο δὲ λαὸν Ἰλ. Ο. 723. — Παθ., ἐρητύοντο μένοντες Θ. 345· ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς Ι. 462 (458), πρβλ. Ν. 280· ἐρήτυθεν (Αἰολ. ἀντὶ -θησαν) δὲ καθ' ἕδρας Β. 99, 211· παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο Θ. 345, κ. ἀλλ. 2) ἀκολούθως μετὰ γεν., ἀπομακρύνω ἀπό τινος, τέκνα δεινῆς ἁμίλλης Εὐρ. Φοίν. 1260· ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ, ἐπέτασσεν αὐτοὺς (τοὺς κύνας) νὰ μὴ ὑλακτῶσιν, Θεόκρ 25. 75.— Παθ., μετ' ἀπαρεμφ., ναυτιλίης .. ἐρητύοντο μέλεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 835.

ἔρι, τό, ἄκλιτος τύπος τῆς λέξεως **ἔριον,** μαλλίον, Φιλητ. 18.

ἐρι-, ἀχώριστον μόριον ὡς τὸ **ἀρι-,** προτιθέμενον τῶν λέξεων πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπ. καὶ Λυρ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρι· πολύ, μέγα, ἰσχυρόν».

ἐριάδες, = κανθαρίδες, Γλωσσ.

ἐρι-αυγής, ές, λίαν φωτεινός, λαμπρός, Ὀρφ. Ἀποσπ. 7.11.

ἐρι-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλόν, καμπύλον τράχηλον, ἐριαύχενες ἵπποι Ἰλ. Κ. 305, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.· ἀντίθετον τῷ **βυσαύχην.** — Καθ' Ἡσύχ. «ἐριαύχενες· γαῦροι. μεγαλαύχενες. μεγάλοι, ἀπὸ μέρους».

ἐρι-αχθής, ές, (ἔριον, ἄχθος) φέρων ἄχθος ἐρίου, μαλλοῦ, βαθύμαλλος, ἢ (ἐρι-, ἄχθος) λίαν βεβαρημένος, ποίμνη Μάξιμ. π. Καταρχ. 520.

ἐρίβαλλος, ὁ, «τὸ μαρσίπιον» Ἀρκάδ. 54. 9, γραπτέον **ἀρίβαλλος.** Ἴδε τὴν λέξιν.

ἐρι-βόας, ου, ὁ, ἰσχυρῶς βοῶν, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 10· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Π. 15. 27.

ἐρίβοια· «νύξ. καὶ μεγάλως τιμωμένη» Ἡσύχ. II. ὡς κύρ. ὄν. **Ἐρίβοια** Βακχυλ. 16. 14, **Ἐριβοίας** 12. 102 (ἔκδ. Blass).

ἐρί-βομβος, ον, μεγάλως, ἰσχυρῶς βομβῶν, μέλισσα Ὀρφ. Ἀποσπ. 49.

ἐρι-βρεμέτης, ου, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διός, ἰσχυρῶς βροντῶν, Ζεὺς Ἰλ. Ν. 624· περὶ τοῦ Αἰσχύλ., ἢ που δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει Ἀριστοφ. Βάτρ. 814· Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ Διον. Π. 578, κτλ.· ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέων Πινδ. Ι. 4.77 (3. 64)· μεγάλως ἠχῶν, αὐλὸς Ἀνθ. Π. 6.195.

ἐρι-βρεμής, ές, = ἐρίβρομος, Ἀνθ. Π. 6. 344.

ἐρι-βριθής, ές, λίαν βαρύς, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 636.

ἐρί-βρομος, ον, ἠχηρῶς βοῶν, φωνάζων, εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Διόνυσ. 56, Ἀνακρ. 14, Πανύας παρ' Ἀθην. 36D· ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέοντες Πινδ. Ο. 11 (10) ἐν τέλει· χθών, νεφέλη ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 3,11.

ἐρι-βρύχης [ῡ], γεν. **ου,** Ἐπικ. **-εω,** ὁ, = τῷ ἑπομ., ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἄσχετον Ἡσ. Θ. 832· σῦς ἐριβρύχας Βακχυλ. 5. 116 (ἔκδ. Blass)· πόντος, λέων Ὀππ. Ἁλ. 1. 476,709.

ἐρί-βρυχος, ον, ἠχηρῶς βρυχώμενος, βοῦς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 116· λέων Κόϊντ. Σμ. 3.171· ἰσχυρῶς ἠχῶν, ἐπὶ σάλπιγγος, Ἀνθ. Π. 6.159.

ἐρι-βῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βώλους, ἐπὶ εὐφόρου γῆς· ἐντεῦθεν εὔγειος, λίαν εὔφορος, ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβώλακος ἠπείροιο Ν. 235· συχνὸν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι Α.155, κτλ.· πόλεως .. ἐριβώλακος Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισιν» 3, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἐρίδωλος, ον, = τῷ προηγ., Ὀδ. Ε. 34, καὶ συχνάκις ἐν Ἰλ.
ἐρίδωτος· «μεγαλόψοφος» Ἡσύχ.
ἐρι-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, μεγάλην ἔχων γαστέρα, μόσχος Νικ. Ἀλεξιφ. 344.
ἐριγδουπέω, κτυπῶ, κροτῶ σφοδρῶς, βροντωδῶς, σχηματισθὲν ὑπὸ τοῦ Σχολ. εἰς Ἰλ. Η. 507.
ἐρί-γδουπος, ον, = **ἐρίδουπος** (ὃ ἴδε), βροντωδῶς ἠχῶν, βροντώδης, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθετον τοῦ Διός, ἐριγδούπου Διὸς υἱὸν Ἰλ. Ε. 672· ἐρ. πόσις Ἥρης Ὀδ. Ο.112,180·Ἰλ.: Ἐν Ἰλ. Λ.152, περὶ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, ἐρίγδουποι πόδες ἵππων.
ἐριγηθής, ές, λίαν περιχαρής, Ὀρφ. Λιθ. 24.
ἐρίγηρυς, -υος, ὁ, ἡ, μεγαλοφώνως ὁμιλῶν, «μεγαλόφωνος» Ἡσύχ.
ἐρίγληνος, ον, ἔχων μεγάλους τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν, μεγαλόφθαλμος, Ὀππ. Κυν.1. 310.
ἔριγμα, τό, (ἐρείκω)· τετριμμένοι, κοπανισμένοι κύαμοι, Ἱππ. 220F· ἴδε **ἔρεγμα.**
ἐρίγμη, ἡ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 505.
ἐριδαίνω: παρατατ. **ἠρίδαινον,** Βαβρ. 68: Ἐπικ. ἀόρ. ἐρίδηνα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 89:— Μέσ., Κόϊντ. Σμ. 5.105· Ἐπικ. ἀόρ. α' ἀπαρ. **ἐριδήσασθαι** (μετὰ τοῦ ι μακροῦ) ἢ **ἐριδδήσασθαι,** Ἰλ. Ψ.792· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεστ.: (ἐρίζω). Φιλονεικῶ, μαλλώνω, μετ' ἀνδράσι Ὀδ. Φ. 310· αὕτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν Ἰλ. Β. 342· νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐρ. Ὀδ. Σ. 403· εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐρ. Ἰλ. Α. 574· εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, φιλονεικοῦμεν, ἀγωνιζόμεθα (ὡς περὶ ἄθλου) διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς, Ὀδ. Β. 206· μετὰ δοτ., ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν.. πελεμιζέμεν Ἰλ. Π. 765, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 89· ὡσαύτως, ἀντία πάντων.. ἐριδαινέμεν οἷος Ὀδ. Λ.79· μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 262:— ἐπὶ πολέμου, πρῶτον παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 986. κτλ.:— Μέσ., ἀργαλέον δὲ ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, «χαλεπὸν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἐλθεῖν αὐτῷ εἰς ἅμιλλαν ποδῶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ.792.— Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Δημητρίῳ Βυζαντίῳ παρ' Ἀθην. 452D· τὸ χωρίον ἐν Λουκ. Ἁλιεῖ 6 παρελήφθη ἐκ τοῦ Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 89.
ἐριδάντης, ου, ὁ, ἐριστής, φιλόνεικος, παρὰ Διογ. Λ. 2.107· Ἰωνικὴ τις γεν. πληθ. **ἐριδαντέων** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Δημοκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 614E, ὅπερ ἔκαμε τὸν Κλήμ. Ἀλεξ. (σ. 328) νὰ ἐπινοήσῃ τὴν ὀνομ. **ἐριδαντέες.**— Παρ' Ἡσυχ. ὡς κύριον ὄνομα «Ἐριδάντας· Ἡρακλῆς παρὰ Ταραντίνοις».
ἐρίδηλος, ον, κατάδηλος, ἐπιφανὴς λίαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιη', ς.15.
Ἐριδίμιος· «Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ» Ἡσύχ.
ἐριδινής, ές, (δῖνος), ὁ λίαν ταχέως περιδινούμενος, καπνὸν ἐρευγομένη ἐριδινέα Τρυφιόδ. 231.
ἐρίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἔριον, Λουκ. Ὠκύπους 89 (ἔνθα **ἐρί διον**), Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 22,71, Φώτ. ἐν λ. **λαμπάδιον.**
ἐριδμαίνω, = **ἐρεθίζω,** κινῶ εἰς ἔριδα, ἐρεθίζω, σφήκεσσιν ἐοικότες.. οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν Ἰλ. Π.260. **II.** ἀμετάβ., = **ἐριδαίνω,** μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 94· ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν δρέπτον ἐριδμαίνουσαι Μόσχ. 2. 69· διά τι Ἀνθ. Πλαν. 4. 297· ὑπέρ τινος Νικ. Ἀλεξιφ. 407· μετ' ἀπαρ., κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ.12. 31.
ἐρί-δματος, ον, (δέμω), ἰσχυρῶς ἐκτισμένος, δηλ. ἀκίνητος, ἀκατάβλητος, ἔρις ἐρ. (πρβλ. θεόδμητος, εὔδμητος) Αἰσχύλ. Ἀγ.1461:— ὁ Ἕρμαννος ἀναφέρει τὴν λέξ. εἰς τὸ δαμάω, ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζὺς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., λίαν δαμάζουσα, καταβάλλουσα τὸν ἄνδρα.
ἐρί-δουπος, ον, ὡς τὸ **ἐρίγδουπος,** πλὴν ὅτι ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν δεύτερον τύπον ἐπὶ προσώπων, τὸν δὲ πρῶτον ἀείποτε ἐπὶ πραγμάτων καὶ τόπων, ἀκτάων ἐριδούπων Ἰλ. Υ. 50· ποταμῶν ἐριδούπων Ὀδ. Κ. 515· αἰθούσης ἐριδούπου Ἰλ. Ω. 323, κτλ.
ἐρίδ-ωρος, ον, μεγαλόδωρος, ἄφθονος, ὀπώρη Ὀππ. Κυν. 3. 504.
ἐρίζω, Δωρ. γ' πληθ. **ἐρίζοντι** Πινδ. Ν. 5.72· Ἐπικ. ἀπαρ. **ἐριζέμεναι, -έμεν** Ἰλ. Φ. 185, Ψ. 404, Δωρ. ἐρίσδεν Θεόκρ. 6. 5: παρατ. **ἤριζον** Δημ. 113. 20, Ἐπικ. **ἔριζον** Ἰλ. Β. 555, Ἰων. **ἐρίζεσκον** Ὀδ. Θ. 225: μέλλ. **ἐρίσω** (δι-) Ἀππ. Ἐμφυλ. 5.127, Δωρ. **ἐρίξω,** Πινδ. ἐν Εὐστ. Ποιημάτ. 56. 94: Ἐπικ. ἀόρ. **ἤρισα** Ἡσ. Θ. 928, Λυσ. 194. 33, ποιητ. **ἔρισα** Πινδ. Ι. 8 (7). 60· Ἐπικ. εὐκτ. **ἐρίσσειε** Ὅμ., ἴδε κατωτ.· Δωρ **ἤριξα** Ἡρακλειωτ. Πίναξ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 26: — πρκμ. **ἤρικα** Πολύβ. 3. 91, 7: — Μέσ., Ἐπικ. παρατ. **ἐρίζετο** Ἡσ. Θ. 534: Ἐπικ. ἀόρ. ὑποτ. **ἐρίσσεται** (ἀντὶ **ἐρίσηται**) Ὀδ. Δ. 80.— Παθ., Ἐπικ. πρκμ. **ἐρήρισμαι** (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.), ἴδε κατωτ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ἐρ-έθω, ἐρ-εθίζω**). Μάχομαι, φιλονεικῶ, μαλλώνω, συνήθως ἐπὶ λογομαχιῶν, τινί, πρός τινα, Ἰλ. Α. 6, κτλ., καὶ Ἀττ.· ἀλλήλοις Ὀδ. Σ. 277, Πλάτ.· ἀντιβίην τινὶ Ἰλ. Α. 277· ἀντία τινὶ Πινδ. Π. 4. 507· πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 162, Ἡρόδ.7.50,1, Πλάτ. Πολ. 395D· ὕς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε Θεόκρ. 5. 23· περί τινος Ἰλ. Μ. 423, κ. ἀλλ.:— ἀκολουθούσης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐρ. ὅστις ἀρείων Θεόκρ. 5. 67· ὁπότερος γενναιότερος Πλάτ. Λύσ. 207C:— ἀπολ. παρὰ Πλάτ. ἐπὶ σοφιστικῶν φιλονεικιῶν, ἀντίθ. τῷ **διαλέγεσθαι,** Πολ. 454Α, πρβλ. Πρωτ. 337Β. **2)** ἀνταγωνίζομαι, ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα, εἶμαι ἀντίπαλός τινος, οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος Ἰλ. Γ. 223· ἐπεὶ σφισιν οὔ τις ἔριζεν Ὀδ. Θ. 371, πρβλ. Ξεν. Κυν. 1. 12:— μετ' αἰτ. πράγμ., ἀνταγωνίζομαι, εἶμαι ἀντίπαλος, ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα ἔν τινι πράγματι, οὐδ' εἰ.. Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι Ἰλ. Ι. 389, πρβλ. Ὀδ. Ε. 213, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 5:— ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., ὀρχηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. «τῇ ἐν τῇ διακονίᾳ ἐνεργείᾳ» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 321· οὕτω παρ' Ἀττ., γνώμῃ ἐρ. τινὶ Λυσ. 194. 31· ὡσαύτως ἐρίζητον (Ἐπικ. ἀντὶ -ετον) περὶ ἴσης Ἰλ. Μ.423· ἐρίσσειαν περὶ μύθων Ο. 284· ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων Ὀδ. Θ. 225, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 49· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν χερσὶ μαχήσασθαι Ὀδ. Σ. 38· ἴσα δὲ πίνειν οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν Φάλαικος παρ' Ἀθην.440E. **3)** ἀπολ., δύναμαι ν' ἀγωνισθῶ, νὰ ἔλθω εἰς ἅμιλλαν πρός τινα, Νέστωρ οἶος ἔριζεν, «ἐξισοῦτο» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 555. **II.** ὁ Ὅμ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ., ᾧ [τόξῳ] οὔ τίς τοι ἐρίζεται Ἰλ. Ε. 172· ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσεται.. κτήμασιν Ὀδ. Δ. 80· οὕτως, ἐρίζετο βουλὰς Κρονίωνι Ἡσ. Θ. 534· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., τῷ οὔ τις ἐρήρισται κράτος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 53, πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 155, Ι. 4. 49 (3. 47).
ἐρί-ζωος, ον, μακρόβιος, Λατ. vivax, Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. 6. 18, Ἡσύχ.
ἐρι-ήκοος, ον, (ἀκούω) ἔχων ὀξεῖαν τὴν ἀκοήν, Ὀρφ. Λιθ. 462.
ἐρί-ηρος, ον, (*ἄρω, πρβλ. **ἦρα**) ἐντελῶς ἁρμόζων, ὡς ἐπίθ. τοῦ **ἑταῖρος,** πιστός, ἐρίηρος ἑταῖρος, «ἄγαν εὐάρμοστος» (Σχόλ.), ἐν τῷ ἑν. μόνον ἐν Ἰλ. Δ. 266· ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἑτεροκλίτως ἐν τῷ πληθ., ἐρίηρες ἑταῖροι, αἰτ. ἐρίηρας ἑταίρους Ἰλ. Γ. 47, 378, Ὀδ. Ι.100,172,193, κτλ.· παρωδεῖται δὲ ὑπὸ Κρατίνου ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5· τὸ ἐρίηρος ἀοιδὸς ἐν Ὀδ. Α. 346, Θ. 62, 471 πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπὸ γενικὴν ἔννοιαν, πιστὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του (οὐχὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας, διότι κατ' ἀνάγκην ᾖδεν, Α. 154), πρβλ. Ἡσύχ.
ἐρι-ηχής, ές, (ἠχέω) μεγάλως, ἰσχυρῶς ἠχῶν, Ὀππ. Ἁλ.3.213.
ἐριθάκη, ἡ, ἡ τροφὴ τῶν μελισσῶν, ἣν πλὴν τοῦ μέλιτος παρασκευάζουσι πρὸς ἰδίαν χρῆσιν· εἶναι δὲ στερεωτέρα τοῦ μέλιτος καὶ οὐχὶ ὅσον αὐτὸ ῥευστή· δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται πρὸς τὴν κηρήθραν, ἥτις ὠνομάζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μελίκηρον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 9, πρβλ. 9. 40· ἡ ἐριθάκη καλεῖται προσέτι **κήρινθος** καὶ **σανδαράχη.**— Πρβλ. Ἡσύχ.
ἐριθακίς, ίδος, ἡ, = **ἔριθος** (ἡ), ἐργάτις, Θεόκρ. 3. 35.
ἐρίθακος, ὁ, πτηνὸν λάλον διδασκόμενον νὰ ψελλίζῃ λέξεις ὡς ὁ ψιττακός, «ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον» Σουΐδ.— Κατ' Ἀριστοτέλ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49Β, 4), μεταβάλλουσι δὲ καὶ οἱ ἐρίθακοι καὶ οἱ καλούμενοι φοινίκουροι ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐρίθακος χειμερινόν, οἱ δὲ φοινίκουροι θερινοί, διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων οὐθὲν ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τῇ χροᾷ μόνον· πρβλ. Ἀποσπ. τοῦ αὐτοῦ 241. 10.— Παροιμ., οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους, «ἔστι δὲ ὄρνεον ὑπὸ μέν τινων καλούμενον ἐριθεύς, ὑπὸ δὲ ἑτέρων ἐρίθυλος, ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐρίθακος» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 922 (927)·— ὁ Adams νομίζει ὅτι ὁ ἐρίθακος εἶναι ἡ πυραλλίς, «πετρίτης».
ἐριθακώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἐρίθακος, λάλος, φλύαρος, ἐριθακώδεις γραῖαι Ἐπίχ. 33 Ahr.
ἐριθαλής, ἡ **-θαλλής,** Δωρ. ἀντὶ **ἐριθηλής,** Ἡσύχ.
ἐριθαλίς, ίδος, ἡ, «εἶδος δένδρου» Ἡσύχ.
ἐρίθαλλος, ον, (θάλλω) ὁ σφόδρα θάλλων, ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, Σιμωνίδ. 23· πρβλ. 23· πρβλ. **ἐριθηλής.**
ἐριθεία, ἡ, (ἐριθεύομαι) ἐπὶ μισθῷ ἐργασία, «μισθαρνία» Σουΐδ. **II.** ἐπιδίωξις δημοσίας τινὸς θέσεως, σπουδαρχία, Λατ. ambitus, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 2, 6· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 5. 3, 9.
ἐριθεύομαι, Ἀποθ. (ἔριθος):— ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, Ἑβδ. (Τωβ. Β', 11)· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Ἡλιοδ. 1. 5, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 833, Εὐστ. 1162. 23. **II.** ἐπὶ δημοσίων ἀρχόντων, ἐπὶ προσώπων, ἐπιδιώκω θέσιν δημοσίαν, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν σπουδάζω, σπουδαρχέω, ἐπιζητῶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ὄχλου, οἱ ἐριθευόμενοι, Λατ. ambitum exercentes, Ἀριστ. Πολ. 5. 3, 9· ἀλλὰ μεταβ. ἐν τῷ συνθέτῳ, ἐξεριθεύεσθαι τοὺς νέους, δελεάζειν, πλανᾶν καὶ ἑλκύειν αὐτοὺς εἰς φατριαστικὰ μέτρα, Πολύβ. 10. 22, 9. Πρβλ. **ἐριθεία, ἀνερίθευτος.**
ἐριθεύς, έως, ὁ, = **ἐρίθακος,** Ἄρατ. 1025, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 2.
ἐρι-θηλής, ές, (θάλλω, τέθηλα) λίαν θάλλων, ἐπὶ φυτῶν, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους, «ἄγαν θάλλοντας, εὐθαλεῖς» (Σχόλ.),

Ἰλ. Κ. 467· ἔρνος .. ἐριθηλὲς ἐλαίης Ρ. 53· δάφνης ἐριθηλέος ὄζον Ἡσ. Θ. 30· ἐπὶ κήπων, ἀλωάων ἐριθηλέων Ἰλ. Ε. 90· οὕτω, γαῖα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 723· μεταφ., εὐνομία Ἀνθολ. Πλαν. 4.72.

ἐρίθηλος, ον, = τῷ προηγ., Ῥώμη Χρησμ. Σιβυλλ. 8. σ. 714.

ἔρῑθος, ὁ, καὶ ἡ, ἐργάτης ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, μισθωτός, ὑπηρέτης οἱουδήποτε εἴδους· ἐν τῇ Ἰλ. ἔριθοι εἶναι οἱ θερισταί, ἔνθα δ' ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, «ἔριθοι, κυρίως μὲν ἐριουργοί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι» (Σχόλ.), Σ. 550 καὶ 560· βραδύτερον, ἔριθοι, αἱ, αἱ νήθουσαι καὶ ὑφαίνουσαι, αἱ ἐριουργοῦσαι (τυχαία δὲ εἶναι ἡ ὁμοιότης τῆς λέξεως πρὸς τὸ ἔριον), Δημ.1313. 6. Θεόκρ.15. 80, κτλ.· ἐπὶ ἀραχνῶν, πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει Σοφ. Ἀποσπ. 269. **II.** τλήμων γαστρὸς ἔριθος, Λατ. crepitus ventris, ὁ ἐκ τῆς γαστρὸς ἐξερχόμενος ἀήρ, ψόφος τῶν ἐντέρων, πορδή, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 286, ἔνθα ἴδε Ἕρμαννον.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἔριθοι· οἱ γεωργοί. παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, ἥτις ἐστὶ γῆ. καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ ἐριουργοί. ἢ μισθωτοί».

ἐρίθυλος, ὁ, = **ἐρίθακος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 927.

ἐρίθῡμος, ον, ὀξύθυμος, Κόϊντ. Σμ.1.742.

ἐρικάνην· «φραγμόν» Ἡσύχ.

ἐρίκει· «σχίζει» Ἡσύχ.

ἐρῑκεῖν, ἴδε **ἐρείκω**.

ἐρίκη [ῑ], ἴδε **ἐρείκη**.— Πρβλ. Ἡσύχ.

ἐρῑκίς, ίδος, ἡ, (ἐρείκω) ἡ ἐρικτή, κοπανισμένη κριθή, χονδραλεσμένη, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Γαλην.: ὡσαύτως **ἐρεικίς** (ὃ ἴδε)· καὶ **ἐρικάς** Ἡσύχ.

ἐρικίτας ἄρτος, ὁ, ἐκ χονδραλεσμένης κριθῆς, Σέλευκ. παρ' Ἀθην.114Β.

ἐρι-κλάγκτης, ου, ὁ, (κλάζω), ὁ σφοδρῶς κλάζων, ἠχῶν, Πινδ. Π.12. 38.

ἐρίκλαυστος, καὶ **-κλαυτος**, ον, ὁ κλαίων πολύ, Ἀνθ. Π.7. 560, Συλλ. Ἐπιγρ. 400.11. **II.** Παθ. πολύκλαυστος, πολυθρήνητος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 668.

ἐρίκλῡτος, ον, ὁ πολὺ φημισθείς, περίφημος, Ὀρφ. Ἀργ.1028.

ἐρῑκόεις, συνηρ. **ἐρικοῦς**, **οῦσσα**, **οῦν**, πλήρης ἐρίκης· ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ κυρ. ὀνόματι **Ἐρικοῦσσα**, μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, Στράβων 276, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ.· ἐν τοῖς Σχολίοις εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 586 γράφεται **Ἐρεικοῦσσα**, ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Σχολ. Β. 43 **Ἐρικώδης**.

ἐρικτέᾰνος, ον, πολυκτήμων, πλούσιος, Ὀππ. Κυν. 1. 312.

ἐρικτός, ή, όν, ἴδε **ἐρεικτός**.

ἐρί-κτῠπος, ον, ὁ μέγαν κτύπον ποιῶν, Ποσειδῶν Ἡσιόδ. Θ. 456. 930.

ἐρι-κῡδής, ές, ὁ ἔχων μεγάλην δόξαν, ἔνδοξος, Ἐπικ. ἐπίθ. τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, Ἰλ. Ξ. 327, Ὀδ. Λ. 576 καὶ 631· ἐπὶ τῶν δώρων αὐτῶν, θεῶν ἐρικυδέα δῶρα Ἰλ. Γ. 65, Υ. 265· ἐρ. ἥβη Λ. 225, Ἡσ. Θ. 988:— πλὴν τούτου ὁ Ὅμ. μόνον ἔχει δαῖς ἐρικ., λαμπρὸν συμπόσιον, Ἰλ. Ω. 802, Ὀδ. Γ. 66, Κ.182, κτλ.·— καὶ ἐνταῦθα δὲ πρόκειται περὶ εὐωχίας ἐν θυσίᾳ:— ἐπὶ τόπων καὶ ἀνθρώπων, ἄστυ Χρησμ. παρ' Ἡροδ.7. 220, Ὀρφ., κλ.

ἐρι-κύμων [ῡ], ον, (κύω), σφόδρα ἐγκύμων, ἐρικύμονα φέρματα (φέρματι κῶδ.) Αἰσχύλ. Ἀγ.119: ἀλλὰ τὸ Μεδ. Ἀντίγρ. ἔχει **ἐρικύματα**, ὁπόθεν ὁ Seidl. διώρθωσεν **ἐρικυμάδα**.

ἐριλαμπέτις, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Μάξ. π. καταρχ.102.

ἐρι-λαμπής, ές, ὁ σφόδρα λαμπρός, Ὀρφ. Ἀποσπ. 29, Γρηγ. Ναζ. III. 414Α, 462Α.

ἐρι-μύκης [ῡ], ου, = τῷ ἑπομ., ταῦρος Καλλ. Ἀποσπ. 452.

ἐρί-μῡκος, ον, (μυκάομαι, μέμυκα), ὁ ἰσχυρῶς μυκώμενος, βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων Ἰλ. Υ. 497, πρβλ. Ψ.775, Ὀδ. Ο. 235, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.788· ὀλολυγὴ Ἀνθ. II. 6. 219.

ἐρῑνάζω· μέλλ. -άσω, Δωρ. -άξω· — ὡς τὸ Λατ. caprifico, «ἐρινάζειν, ὀλύνθους περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν καὶ ἀγρίων συκῶν, ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τῶν δένδρων» (Φωτίου Λέξ. Συναγ.)· δι' ὃ καὶ ἐρινάζουσι τὰς συκᾶς· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὅπως οἱ ψῆνες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν τῶν ἐπικρεμαννυμένων γιγνόμενοι διοίγωσι τὰ ἐπὶ τῆς συκῆς κτλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 5, πρβλ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8,1, ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 6, καὶ πρβλ. Ἡρόδ.1.193· τὸ ἠρινασμένον, τὸ γονιμοποιηθὲν σῦκον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 3· πρβλ. ψήν, ὀλυνθάζω. **II.** συνάζω ἄγρια σῦκα, «ἐρινάζειν .. τὸ τὰ ἐρινὰ ἀφαιροῦντας εἰς θύλακα κατατίθεσθαι (ἐρινὰ γὰρ τοῦ ἐρινεοῦ σῦκα») Πολυδ. Ζ', 143, Ἡσύχ.

ἐρῑνάς, άδος, ἡ, = **ἐρινεός**, Νικ. Θηρ. 854. **II.** = **ὄλυνθος** ἢ **ὄλονθος**, Ἀμερίας δὲ ἐρινάδας καλεῖσθαι τοὺς ὀλόνθους Ἀθήν.76Ε.

ἐρῑνασμός, ὁ, τὸ ἐρινάζειν, ἡ ἐργασία τῆς γονιμοποιήσεως τῶν σύκων, Θεοφρ. π. Αἰτ. Φυτ. 2. 9, 5.

ἐρῑναστός, ή, όν, ὡριμάσας δι' ἐρινασμοῦ, Schneid ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9,12.

ἐρῑνεόν, τό, ὁ καρπὸς τοῦ ἐρινεοῦ, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην.75Ε· πληθ. **ἐρινᾶ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 6· ὡσαύτως, = **ὄλυνθος**, ἴδε **ἐρινόν**.

ἐρῑνεός, ὁ, ἡ ἀγριοσυκῆ, κοινῶς «ὀρνεὸς» ἢ «ὀρνιά», ficus caprificus, λαὸν δὲ στῆσαν παρ' ἐρινεὸν Ἰλ. Ζ. 433, Λ.167, κ. ἀλλ.. Ἡσίοδ. παρὰ Στράβ. 643, Ἐπίχ. 85 Ahr., Θεόκρ.· Ἀττ. **ἐρίνεως** (οὐχὶ ἐρινεώς Χοιροβοσκ. 261 Gaisf.), Ἀθήν.75D· πρβλ. **ἐρινός**. **2)** = **ἐρινεόν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 5.

II. ὡς ἐπίθ. **ἐρινεός**, ά, όν, συνηρ. **οῦς**, **ᾶ**, **οῦν**, ὁ ἐκ τῆς ἀγριοσυκῆς, ἐρινεὸν σῦκον, = ἐρινεόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 9., 32, 6· γεν. πληθ., ἐρινῶν συκῶν Ἀθήν.76C· κράδαις ἐριναῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 680 (Ἀθήν. 76C).

ἐρίνεος [ῐ], α, ον, Ἰων. **εἰρίνεος**, η, ον, ἐξ ἐρίου, μάλλινος, κιθών, εἵματα, κτλ., Ἡρόδ.1.195, 2, 81., 4.93, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837, π. Ἀγμ.763· πρβλ. τὰ Ἀττ. **ἐρεοῦς**.

ἐρινεώδης, ες, (εἶδος), πλήρης ἀγρίων συκῶν (ἐρινεῶν), Στράβ. 598.

ἐρίνεως, ἴδε **ἐρινεός**.

ἐρῑνόν, τό, ἄωρον σῦκον, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8,1.

ἐρῑνός, ὁ, **ἐρινεός**, ἀγριοσυκῆ, Στράττις ἐν «Τρωΐλῳ» 2, Νικ. Ἀλεξιφ. 319. **2)** = **ἐρινόν**, ἄγριον σῦκον, πέπων ἐρ. ὥς, ἀχρεῖος ὢν Σοφ. Ἀποσπ.190.

ἔρῑνος, ὁ, φυτὸν ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τὸν βασιλικόν, δι' ὃ λέγεται καὶ **ὠκιμοειδές**· «φύεται δὲ παρὰ ποταμοῖς καὶ κρήναις· φύλλα δὲ ἔχει ὠκίμοις ὅμοια, μικρότερα δὲ καὶ ἐπεσχισμένα» Διοσκ. 4. 29.

Ἐρῑνύς, (οὕτω δι' ἑνὸς ν γραφόμενον ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφ., οὐχὶ δὲ **Ἐριννύς**, ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφ.): γενικ. **ύος**, ἡ: πληθ., ὀνομ. **Ἐρινύες**, αἰτ. παρ' Ὁμήρῳ **Ἐρινύας** καὶ **Ἐρινῦς**· παρὰ δὲ Ἀττ. μόνον **Ἐρινῦς**· Ἀττ. γεν. πληθ. συνηρ. **Ἐρινῦν** ἀντὶ **Ἐρινύων**, ὡς τὸ **γενῦν** ἀντὶ **γενύων**, Δινδ. ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 931 καὶ 970. Θεότης τιμωρὸς κακῶν πράξεων, παρ' Ὁμ. (ὡς αἱ παρὰ Ρωμ. **Furiae**) ἀείποτε κατὰ πληθ. πλὴν ἐν Ἰλ. Ι. 571, Τ. 87, Ὀδ. Ο. 234· ἀλλ' οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τὸ ἑν. ἐπ' ἴσης συχνῶς ὅσον καὶ τὸ πληθ., οὕτω δὲ δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς προσωποποίησις τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ τριῶν Ἐρινύων πρῶτον γίνεται λόγος ἐν Εὐρ. Τρῳ. 457, Ὀρ.1650· ἀλλὰ τὰ ὀνόματα Τισιφόνη, Μέγαιρα, Ἀληκτὼ ἀπαντῶσι μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, οἷον Ἀπολλοδ.1.1, 4, κλ.: παρ' Ὁμ. οὐδεὶς ἀριθμὸς ἀναφέρεται· ὁ δὲ Αἰσχύλ. εἰσάγει πλήρη χορὸν ἐξ αὐτῶν, καὶ ὁ Εὐρ. δὲν περιορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἐν Ι. Τ. 961 κ.ἑξ. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἐπικοῖς τιμωροῦσι τὴν ἐπιορκίαν, Ἰλ. Τ. 259, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 801· τὴν ἀνθρωποκτονίαν, Ἰλ. Ι. 571· ἀγνώμονα διαγωγὴν πρὸς τοὺς γονεῖς, αὐτόθι 454, Ὀδ. Β.135 (ἴδε κατωτ. II)· κακομεταχείρισιν ἱκετῶν, Ρ. 475· ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, Ἰλ. Ο. 204· καὶ πᾶσαν ἀλαζονικὴν καὶ αὐθάδη διαγωγήν:— ἐπιβάλλουσι σιγὴν εἰς τὸν ἵππον τοῦ Ἀχιλλέως Ξάνθον μέλλοντα νὰ ἀποκαλύψῃ πλείονα τοῦ δέοντος, Τ. 418· ἀποπλανῶσι τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἐκλάβωσι τὸ κακὸν ἀντὶ ἀγαθοῦ, ὡς ἡ **Ἄτη**, Τ. 87, Ὀδ. Ο. 234.— Οἰκητήριον αὐτῶν ἦτο τὸ **Ἔρεβος**, ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ.. **ἠεροφοῖτις**, Ἰλ. Ι. 571 (567), καὶ τὸ ὅτι ἐδύναντο νὰ καταδιώκωσί τινα καὶ πέραν τοῦ τάφου, Τ. 260, Ὀδ. Υ.78.—Κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ.185, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Γῆς διὰ σταγόνων τινῶν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ (ἴδε Γλάδστωνος Hom. Stud. 2. 302 κ.ἑξ.)· ὁ Αἰσχύλ. θεωρεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Νυκτός. Περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις λατρείας αὐτῶν καὶ τῆς ἰδέας ἣν εἶχον περὶ αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι ὅρα Müller ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. § 77 κ.ἑξ.,—καὶ πρβλ. **Εὐμενίδες**, **Σεμναί**.

II. ὡς προσηγ., μητρὸς ἐρινύες, κατάραι τῆς μητρός, Ἰλ. Φ. 412, Ὀδ. Λ. 280· Ἀρά τ' ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενὴς Αἰσχύλ. Θήβ.70, πρβλ.724 καὶ 886, Σοφ. Ο. Κ.1434· ἀλλά, τίσαιτο .. ἐρινῦς πατρός, τὴν φονικὴν ἐνοχὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἡσ. Θ. 472· οὕτω, ἐρινύες Λαΐου, αἱ παρὰ τοῦ Λαΐου κληροδοτηθεῖσαι κατάραι, παρ' Ἡροδ. 4. 149· φρενῶν ἐρινύς, διατάραξις αὐτῶν, μανία, Σοφ. Ἀντ. 603· ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν, ποία εἶναι αὕτη ἡ Ἐρινὺς ἣν κελεύεις νὰ ἐκπέμψῃ ὀξεῖαν κραυγὴν ἐπὶ τῆς οἰκίας, Αἰσχύλ. Ἀγ.1120:— παρὰ Τραγ., ἐπὶ προσώπων ἀποστελλομένων ὑπὸ τῶν θεῶν ὅπως ἐπενέγκωσιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συμφοράς, πομπᾷ Διὸς ξενίου, νυμφόκλαυτος Ἐρινύς, περὶ τῆς Ἑλένης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 749, Σοφ. Ἠλ.1080, Τραχ. 891, Εὐρ. Ὀρ.1390· ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεται παρὰ πεζογράφοις, εἰ μὴ ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 357Α. Πολυβ. 24. 8, 2, κλ. Πρβλ. **ἀλάστωρ**. **III.** ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος ἐν Ὄγκαις πόλει τῆς Ἀρκαδίας, Καλλ. Ἀποσπ. 207 (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.153), Παυσ. 8. 25, 4 κἑξ. [ῡ ἐν πάσαις ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι.] πρβλ. τὸ Σανσκρ. Saraṇ-yû, μυθικὸν τι πρόσωπον ἐν τῇ Βέδᾳ, (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσύχ.: **Ἀράντισιν**· **Ἐρινύσι**)· περὶ τῆς συγγενείας τῶν δύο ἴδε M. Müller Sc. of L. 2. 484).

ἐρῑνύω, εἶμαι ὠργισμένος, πλήρης ἀγανακτήσεως, Ἀρκαδικὴ λέξις ἐκ τοῦ Ἐρινύς, ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ὅτι τὸ θυμῷ χρῆσθαι καλοῦσιν ἐρινύειν οἱ Ἀρκάδες Παυσ. 8. 25. 6

Ἐρῑνυώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὰς Ἐρινῦς, Πλούτ. 2. 458B, 602D.

ἐρίξας, ἴδε **ἐρείκω.**

ἐριοκόμος, ὁ, ἐριουργός, μεταγέν.

ἐρίολβος, ου, ὁ, σφόδρα ὄλβιος, βασιλεὺς Μ. Ἀκόμ. τ. Β', σ. 391. 9, ἔκδ. Λ.

ἔρῐον, τό, Ἰων. **εἴριον,** Ἡρόδ., Ἱππ., καὶ ἀείποτε παρ' Ὁμ. πλὴν τῆς γεν. **ἐρίοιο** ἐν Ὀδ. Δ. 124: — ἔριον, μαλλίον, Ἰλ. Μ. 434, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Συμπ. 175D, Πολ. 398A· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Γ. 388, Ὀδ. Σ. 316· τἄρια, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τὰ ἔρια, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1387· ἔρια οὖλα αὐτόθι 1067· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισι, ὁμοιάζουσι μὲ «μαλλιὰ ἁπλωμένα», περὶ τῶν νεφελῶν, ὁ αὐτ. Νεφ. 343· ἐρίων τάλαντον ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1147· τὰ Μιλήσια ἔρια Εὔβουλ. ἐν «Πρόκριδι» 1, πρβλ. Ἄμφιν ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1· εἴρια ἀπὸ ξύλου, βάμβαξ (Γερμ. Baumwolle, δενδρόμαλλον), Ἡρόδ. 3. 47, πρβλ. 106., 7. 65· οὕτω, τὸ ἔριον [τῆς ἀράχνης], ὁ ἱστὸς αὐτῆς, Φιλόστρ. 853· τὰ ἐκ τῆς θαλάττης ἔρια, περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων φυσιολόγων ὀνομαζομένου βύσσου, τοῦ γενείου τῆς πίνης, δι' οὗ εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης· ἐκ τῶν ἐρίων τούτων καὶ νῦν ἔτι ἐν Τάραντι τῆς Ἰταλίας κατασκευάζουσι λεπτοϋφῆ χερόκτια, Ἀλκίφρ. 1. 2. (Ἐκ τῆς √ΕΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **εἶρ-ος, ἐρ-έα, ἐρ-εοῦς. εὔ-ερ-ος·** πρβλ. Σανσκρ. ụr-â ur-anas (πρόβατα), ûr-ṇa (ἔριον)· Λατ. vell-us, vill-us· Γοτθ. vull-a (ἔριον)· Ἀγγλ. wool, Λιθ. vil-na· Σλαυ. vlu-na.)

ἐριό-ξῠλον, τό, τὸ φυτὸν τοῦ βάμβακος, Οὐλπιαν.

ἐριο-πλύτης, ου, ὁ, (πλύνω) ὁ πλύνων, λευκαίνων ἔρια, Διοσκ. 2.193.

ἐριοπωλέω, πωλῶ ἔρια, εἶμαι ἔμπορος ἐρίων, Πολυδ. Ζ', 28.

ἐριο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἔρια ἢ ἔμπορος μαλλίων, Πολυδ. Ζ', 28.

ἐριο-πωλικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐριοπωλῶν, δολίως, πανούργως, «μὲ κατεργαριά», Ἀριστοφ. Βάτρ. 1386.

ἐριο-πώλιον, τό, ἡ τῶν ἐρίων ἀγορά, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 8, 1.

ἐριό στεπτος, ον, (στέφω) ἐστεμμένος δι' ἐρίων, ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν ; Αἰσχύλ. Ἱκ. 23, ἐκ διορθώσ. Σκαλιγ. ἀντὶ **ἱεροστέπτοισι** τοῦ Κώδικος.

ἐριούνης, ὁ, ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἐριούνιος καὶ **ἐριούνης,** ὁ, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμ. (πιθ. ἐκ τοῦ **ἐρ-, ὀνίνημι**), ὁ ἔρι ὀνινύς, ὁ ἄγαν ὠφελῶν, μεγαλωφελής, πρόξενος εὐτυχίας, σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς, «ὁ σωσίοικος καὶ πολυωφελὴς Ἑρμῆς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 72· Ἑρμείας ἐριούνιος Ω. 457, 679· οὕτω καὶ ἐριούνης Ἑρμείας Υ. 34, Ὀδ. Θ. 322· Διὸς ἐριούνιος υἱὸς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 28· θεῶν ἐριούνιε δαῖμον αὐτόθι 551· ἀπολ. **Ἐριούνιος,** δηλ. ὁ Ἑρμῆς, Ἰλ. Ω. 360, 440:— ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1144, Ἑρμῆς ἐριούνιος κεῖται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δόλιος· πρβλ. ποιητ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 374. 24· ἴδε τὴν λέξιν **ἀκάκητα.** **II.** ἐρ. νόος Ὀρφ. Λιθ. 197, πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἐριουργεῖον, τό, ἐργοστάσιον, ἐν ᾧ κατεργάζονται ἔρια, Πολυδ. Ζ', 28.

ἐριουργέω, κατεργάζομαι ἔρια, Ξεν. Ἑλλ. 5.4,7, Λακ. 1.3, κτλ.

ἐριουργία, ἡ, ἡ κατεργασία τῶν ἐρίων, Πολυδ. Ζ'. 28.

ἐριουργός, όν, (ἔριον, * ἔργω) ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, Δίων Κ. 79.7· ἡ ἱερὰ φυλὴ τῶν ἐρ., ἐν Φιλαδελφείᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3422. 28.

ἐριοφορέω, φέρω ἔριον, ἐπὶ προβάτων, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 208D.

ἐριο-φόρος, ον, φέρων ἔριον, δένδρον ἐρ., τὸ φυτὸν τοῦ βάμβακος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.7,7.

ἐριπεῖν· ἴδε **ἐρείπω.**

ἔριπες· «δαλοί» Ἡσύχ.

ἐρί-πλευρος, ον, ἔχων ἰσχυρὰς πλευράς, στιβαρός, Πινδ. Π. 4. 419.

ἐρίπνη ἢ **ἐρίπνα,** ἡ, ἀπορρὼξ πέτρα, κρημνὸς ἀπότομος, Εὐρ. Ἠλ. 210, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1147, κτλ.· ἐπάλξεων ἐρίπνας, τὰ ὕψη τῶν ἐπάλξεων, ἢ τοὺς ὑπεράνω αὐτῶν πύργους, Εὐρ. Φοίν. 1168. (ἐκ τοῦ **ἐρείπω,** ὡς rupes ἐκ τοῦ rumpo), Ἡσύχ.

ἐριπόλιοι δμωαὶ Σιμωνίδης ἐκ τοῦ **ἐριοπόλιοι,** συγκοπῇ τοῦ ο, Ἐτυμ. Μ. σ. 38, 46, (διάφ. γρ. **αἰριπόλιοι**).

ἐριπόω, = **ἐρείπω,** Ἐτυμ. Μέγ. 374, 32· **ἐρειπόω** ἐν Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 434.

ἐρι-πτοίητος, ον, παρὰ πολὺ πτοούμενος, ἔντρομος, Νόνν. Δ. 28.13.

ἐρῐπών, μετοχ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **ἐρείπω.**

ἔρις, ῐδος, ἡ, αἰτ. **ἔριν** καὶ **ἔριδα,** ἐξ ὧν ἡ αἰτ. ἔριν εἶναι ὁ δόκιμος Ἀττ. τύπος, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὁμ. (Ὀδ. Γ. 136, 161, Π. 292, Τ. 11), ὅστις ὅμως προτιμᾷ τὸν ἀρχαιότερον τύπον **ἔριδα:** πληθ. **ἔριδες,** ἐν δὲ τῇ Κ. Διαθ. καὶ **ἔρεις** (Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορ. ιβ'. 20, κ. ἀλλ.) (ἴδε **ἐρίζω**). Ἔρις, φιλονεικία, διένεξις, «μάλλωμα», συχνάκις μετά τινος ἐννοίας ἀνταγωνισμοῦ καὶ ἁμίλλης· **I.** ἐν τῇ Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον τίθεται ὁμοῦ μετὰ τῶν λέξεων **πόλεμος, μάχη** καὶ τῶν τοιούτων, αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε Α. 177, Ε. 891· μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς Ε. 732, πρβλ. Ν. 358· στενώτερον ὁριζομένη δι' ἐπιθέτου, ἔρις κακή, κρατερή, θυμοβόρος Ἰλ. Γ. 7, Υ. 48, κτλ.· ἢ διὰ γεν., ἔρις πτολέμοιο, Ξ. 389, κτλ.· καὶ τἀνάπαλιν, νεῖκος ἔριδος Ρ. 384 (οὕτω καὶ εἰς ἔριν μάχης Ξεν. Κύρ. 2. 3, 15)· ὡσαύτως, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος Ε. 861· ἔριδι ἢ ἐξ ἔριδος μάχεσθαι Α. 8, Η. 111· ἔριδι ξυνιέναι Υ. 66, Φ. 390· θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι Υ. 134· ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, ἤγειρον φοβερὰν μάχην, Υ. 55:— οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, πρβλ. Πινδ. Ν. 8. 87, κτλ.: ἐν Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 429, τὸ χωρίον οὐδὲ τὰν Διὸς ἔριν πέδοι σκήψασαν, φαίνεται νὰ σημαίνῃ τὴν ἐναντίωσιν τοῦ Διὸς μεταβιβαζομένην εἰς τὴν γῆν ἐν ἀστραπαῖς: — παρ' Ὁμ. σπανίως ἐν τῷ πληθ., ἔριδας καὶ νείκεα Ἰλ. Β 376, Υ. 251. **II.** ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἁμίλλης, ἀνταγωνισμοῦ, ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνήρ, ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων Θ. 210· εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ Σ. 366· ὡσαύτως, ἔρις χερσὶ Σ. 13· ἔριδα προφέρουσαι, ἐν προθύμῳ ἁμίλλῃ, Ζ. 92· ἔριν στῆσαι ἔν τινι Π. 292, Τ. 11.— ὁ Ἡσίοδ. διακρίνει καλὴν καὶ κακὴν ἔριν, Ἔργ. κ. Ἡμ. 11 κἑξ., πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 975:— οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς σχεδὸν ὡς τὸ ἀγών, ἅμιλλα, καλλονᾶς, μελῳδίας Εὐρ. Ι. Α. 1308, κτλ.· ὅπλων ἔριν ἔθηκε συμμάχοις ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 100· ἔριν ἔχειν ἀμφὶ μουσικῇ Ἡρόδ. 6. 129· Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν μορφᾶς ἁ Κύπρις ἔσχεν Εὐρ. Ι. Α. 183· ἔριν ἐμβάλλειν τισὶ πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Κύρ. 6. 2, 4, πρβλ. 8. 2, 26· εἰς ἔριν συμβάλλειν τινάς, περί τινος, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 4, 2· κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀντιζηλίας πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 5. 88, πρβλ. Κόρινναν 21· Διὸς βρονταῖς ἐς ἔριν, εἰς ἅμιλλαν πρὸς τὰς τοῦ Διὸς βροντάς, Εὐρ. Κύκλ. 328: — ὡσαύτως, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης, Ἀνθ. Π. 6. 286· ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 975, ἔρις ἀγαθῶν σημαίνει ζῆλον, ἅμιλλαν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, χάριν τοῦ βελτίστου. **III.** μεθ' Ὅμ., ἐπὶ πολιτικῶν καὶ οἰκογενειακῶν διχονοιῶν, κτλ., φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι Σοφ. Ἀντ. 1234· ἔριδες, νείκη, στάσις, .. πόλεμος Ἀριστοφ. Θεσμ. 788· ἔριδος ἀγὼν Σοφ. Αἴ. 1163· ἔριν συμβάλλειν τινὶ Εὐρ. Μήδ. 521· ἐκφεύγειν Πλάτ. Νόμ. 736C· λύειν, κατασβέσαι Εὐρ. Φοίν. 81, Σοφ. Ο. Κ. 422· γίγνεται ἔρις πρός τινα Θουκ. 6. 31· μετὰ προθέσ., ἐς ἔριν ἐλθεῖν τινι Ἡρόδ. 9. 33, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 877· ἀφικέσθαι, ἐμπίπτειν εἰς ἔριν Εὐρ. Ι. Α. 319, 377· ἐν ἔριδι εἶναι Θουκ. 2. 21· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. 6. 35· δι' ἐρίδων γίγνεσθαι Πλάτ. Τίμ. 88Α· δι' ἐρ. ἰέναι τινὶ Πλουτ. Καῖσ. 33· κατ' ἔριν Πλάτ. Κριτί. 109B· ἔριδος ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 237B· μετ' ἀπαρ., εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις .., ἀρχῆς λαβέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 372. **2)** λογομαχία, φιλονεικία, ἐκ τῆς ἔριδος .. ἐμάχοντο Ἡρόδ. 1. 82· ἔριν λόγων διδόναι ἀλλήλοις Εὐρ. Βάκχ. 715· ἔρις ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἀλλὰ .., Θουκ. 2. 54· ἔρις ἦν εἴτε .., ὁ αὐτ. 3. 11· μεστὸς ἐρίδων Πλάτ. Φίλ. 49Α· ἡ περὶ τὰς ἔριδας φιλοσοφία Ἰσοκρ. 209B· συχνάκις οὕτω παρὰ Πλάτ., πρβλ. **ἐριστικός.** **IV.** ὡς κύριον ὄνομα, ἡ Ἔρις, ἡ θεὰ ἡ κινοῦσα εἰς πόλεμον, Ἰλ. Λ. 73· ἀδελφὴ καὶ σύντροφος τοῦ Ἄρεως, Δ. 440· τίθεται ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **Κυδοιμὸς** καὶ **Κήρ,** ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ Σ. 535· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ. 225, ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός· ἡ παρὰ Οὐεργιλίῳ Discordia. **2)** παρὰ μεταγεν. Μυθολόγοις ἦτο ἡ θεά, ἥτις ὡς μὴ προσκληθεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος ἐπήνεγκε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, Κόλουθος ἐν Ἑλ. Ἁρπ. 37 κἑξ.· τῆς διηγήσεως ταύτης τὰ σπέρματα εὕρηνται ἐν Ἰλ. Ω. 62 (εἰ τὸ χωρίον γνήσιον).

ἐρι-σάλπιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἠχηρῶς σαλπίζων· ὄνομα πτηνοῦ τινος ἐν τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 884· παρ' Ἡσυχ. **ἠρισάλπιγξ,** «ὅπερ εὐλόγως νομίζεται ὀρθότερον τοῦ κειμένου ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφάνη Σχολίοις ἐρισάλπιγξ» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 366.

ἐρίσδεν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐρίζειν,** Θεόκρ. 4.8., 5.136.

ἐρι-σθενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 119.

ἐρι-σθενής, ές, μεγαλοσθενής, μεγαλοδύναμος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Ν. 54, Ὀδ. Θ. 289, Ἡσ. Θ. 4, κτλ.· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πινδ. Π. 7. 2· ἐρισθενέων Λαπιθάων Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 41, ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν αὐτόθι 543· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Ὀρφεύς· ἐρισθενέεσι θεμέθλοις Ἀνθολ. II. 9. 800. Ἐπίρρ. **-έως,** Μάξιμ. π. καταρχ. 540.

ἐρισία, τὸ ἔρχεσθαι εἰς ἔριν, τὸ μάχεσθαι, Θεόγν. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 2. σ. 87. 6.

ἐρίσκηπτα· «ἱερὰ βοτάνη, εἰς ἣν ἂν ἔρις ἐπισκήψῃ» Ἡσύχ.

ἔρισμα, τό, (ἐρίζω) αἰτία ἔριδος, Ἰλ. Δ. 38.

ἐρι-σμάρᾰγος, ον, ἠχηρῶς βροντῶν ὡς τὸ **ἐρίκτυπος,** ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἡσ. Θ. 815, κτλ.· θάλασσα Μουσαῖος 318· ἀστραπὴ Λουκ. Τίμ. 1.

ἐρισμός, ὁ, = **ἔρις,** Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2.107.

ἐρί-σπορος, ον, καλῶς ἐσπαρμένος, αἶα 'Οππ. Κυν. 2. 119.
[**ἐρισταλκής, ές,**] πλημμελής ἀνάγνωσις Kenyon παρὰ Βακχυλίδῃ VII.7. ὁ Blass ἀνέγνω ὀρθῶς: **ἀρισταλκής, ές,** ἔχων ἀρίστην, πολεμικωτάτην ἀλκήν.

ἐρι-στάφυλος, ον, ὡς ἐπίθετον τοῦ οἴνου, ἄμπελοι αἵ τε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον, «ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον» (Σχολ.), ἢ ἀπὸ μεγάλων σταφυλῶν, 'Οδ. I.111, 358. **II.** πλούσιος εἰς σταφυλάς, ἐπὶ τῆς Λέσβου, 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 92E. ὡς ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, 'Ανθ. Π. 9. 580.— Καθ' 'Ησύχ.: «ἐριστάφυλον· καλλιστάφυλον· πολύν. ἢ τὸν ἐξ εὐγενοῦς σταφυλῆς ἢ μεγάλης».

ἐριστής, οῦ, ὁ, (ἐρίζω) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίζῃ, φιλόνεικος, 'Ακύλας ἐν 'Ιεζεκ. ΜΔ', 6.

ἐριστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας, φιλόμαχος, μαχητικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. I. A. 576. **II.** ἰδίως ἀγαπῶν τὰς λογομαχίας ἢ συζητήσεις, φιλόνεικος, Πλάτ. Λύσ. 211B. κτλ.· παιδιὰ 'Αριστ. Ρητ.1.11,15· ὁ ἐριστικὸς περιγράφεται ὑπὸ τοῦ 'Αριστ. «οὕτως ἔχων πρὸς τὸν διαλεκτικὸν ὡς ὁ ψευδογράφος πρὸς τὸν γεωμετρικόν» Σοφιστ. "Ελεγχ. 11, 6· οἱ Ἀκαδημιακοὶ τῶν ἄλλων ἐριστικώτεροι Λουκ. 'Αλ. 43· οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, οἵτινες ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν διαλεκτικήν, ἐκαλοῦντο σκωπτικῶς '**Εριστικοί,** αὐτόθι 106·—ἡ ἐριστική (δηλ. τέχνη), ἡ περὶ τὰς συζητήσεις τέχνη, σοφιστεία, Πλάτ. Σοφιστ. 231E, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὸ ἐριστικόν, ὁρίζεται ὡς τὸ ἔντεχνον καὶ περὶ δικαίων .. καὶ ἀδίκων ἀμφισβητοῦν αὐτόθι 225C· τὰ ἐριστικὰ 'Αριστ. Ρήτ. 2. 24,10, κ. ἀλλ.· οἱ ἐρ. συλλογισμοί, λόγοι, σοφίσματα, παραλογισμοί, ὁ αὐτ. ἐν Τόπ.1.1, 3, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3.7,7· ἡ ἐριστικῶν τέχνη, ἔργον τι τοῦ Πρωταγόρου, Διογ. Λ. 9. 55:—'Επίρρ. **-κῶς,** Πλάτ. Πολ. 454B, κτλ.

ἐριστός, ή, όν, περὶ οὗ φιλονεικεῖ τις, τὰ δὲ τοῖς (δεῖ τοι Mekler) δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, «τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα πρόσπελάζειν» (Σχολ.), Σοφ. 'Ηλ. 220.

ἐρισφαλής, ές, = ἐπισφαλής, Εὐστ. Πονημάτ. 324.14.

ἐρι-σφάραγος, ον, μεγάλως ἠχῶν, πολύηχος, μεγαλόφωνος, Ποσειδῶν 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Ερμ.187· εὐρυάνακτος ἄγγελος Ζηνὸς ἐρισφαράγου, ἐριγδούπου, Βακχυλ. 5. 20 (ἔκδ. Blass).— 'Ο Πλούτ. ἐν Συμποσ. (2. 698E) λέγει: βρόγχος, ὃν ἀσφάραγον ἐκάλουν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ τοὺς μεγαλοφώνους ἐρισφαράγους ἐπονομάζειν εἰώθασι.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἐρισφάραγος· μεγαλαύχην. ὑψηλόφρων».

ἐρίσφηλος, ον, = **ἐρισθενής,** ἐπὶ τοῦ 'Ηρακλέους, «Στησίχορος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν 'Ηρακλέα, ἴσον τῷ ἐρισθενῆ» 'Ετυμ. Μ.100. 47.

ἐρισχηλέω, ἴδε **ἐρεσχηλέω** ἐν τέλει.

ἐρίσχηλος, ὁ, λοίδορος, 'Ετυμ. Μ. 374. 50.

ἐρι-ταρβής, ές· «μεγάλως δειλός» 'Ησύχ.

ἐρί-τῑμος, ον, πολύτιμος, ἐπὶ χρυσοῦ, οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο 'Ιλ. I.126, 268· ἐπὶ τῆς αἰγίδος, αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον ἀγήρων ἀθανάτων τε B. 447· τριπόδων ἐριτίμων 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Απόλλ. 443, 'Αριστοφ. 'Ιππ.1016·— ἐπὶ προσώπων, Μανέθων 3. 324, Θεμίστ. 54D· Μοῖραι Συλλ. 'Επιγρ. 3982.13. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἰχθύς τις, πιθ. εἶδός τι σάρδης, σαρδέλλας, χαλκίδας ἃς καλοῦσι καὶ σαρδίνους, ἐριτίμους 'Αθήν. 328F, 355F, ἴδε σημείωσ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. καὶ Γαληνὸν σ.167, κἑξ. — 'Επίρρ., **ἐριτίμως,** Ν. Χων. σ. 299. 8 (ἔκδ. B.), Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ.15 (ἔκδ. Mil.).

ἐρί-τμητος, ον, καλῶς κεκομμένος, ἐριτμήτοισιν ἱμᾶσι 'Οππ. Κυν. 4.106.

ἐριφέας· «χίμαρος» 'Ησύχ.

ἐρι-φεγγής, ές, λίαν λαμπρός, φεγγοβόλος, Πρόκλ "Υμν. 2.13. Μανέθων 6. 22.

ἐρίφειος, ον, (ἔριφος) ἀνήκων εἰς ἔριφον, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 9, 'Αντιφάν. ἐν «Φιλώτιδι» 1.7, Ξεν. 'Αν. 4. 5, 31.

ἐριφιήματα· «ἔριφοι. Λάκωνες» 'Ησύχ.

ἐρίφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔρῐφος, 'Αθηνίων ἐν «Σαμόθραξιν» παρ' 'Αθην. 661B. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κε', 33, κτλ.

ἐρι-φλεγής, ές, ὁ πάνυ φλέγων, Νόνν. Δ. 26. 33.

ἐρί-φλοιος, ον, ὁ ἔχων παχὺν φλοιόν, «αἱ ἄκαρποι (δρύες), φησὶ ('Αγαθοκλῆς) καὶ πλατύφυλλοι ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ Περγαμηνοῖς» Εὐστ. 'Ιλ. 994. 42.

ἐριφοκλόπος, ὁ, ὁ κλέπτων ἐρίφους, 'Οππ. Κυν. 1. 516, ἀντί: **ἐρίφων κλοπὸς** τῶν ἀντιγράφ. J. G. Schneider.

ἔρῐφος, ὁ, ὁ νεαρὸς γόνος αἰγός, «κατσικάκι», ἄρνεσσιν .. ἠδ' ἐρίφοισιν 'Ιλ. Π. 352, πρβλ. Ω. 262, 'Οδ. I. 226. **II.** **ἔριφοι, οἱ,** Λατ. hoedi, ἀστερισμός τις (οὗ ἡ ἐπιτολὴ τῇ 23 Σεπτεμβρίου καθ' ἡμᾶς), ὅστις προξενεῖ θυέλλας, ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις, «ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ ἑσπερίοις» (Σχολ.), Θεόκρ.7. 53· ἐπ' ἐρίφοις, ἐν καιρῷ τρικυμιώδει, "Αρατ. 158, ἴδε Σχολ. Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐριφοστάσιον, τό, μάνδρα δι' ἐρίφους, Γλωσσ.

ἐριφυής, ές, πολύβλαστος, κριθὴ Μ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 42. 25, ἔκδ. Λ.

ἐρί-φυλλος, ον, ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα, «ἐρίφυλλος δρῦς· ἡ πλατύφυλλος. καὶ ἡ καλουμένη φελ(λ)ός» 'Ησύχ.

ἐριφώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐρίφῳ, φύσις 'Ισίδωρ. Πηλ. ἐπ. Α', 193.

'Ερι-χθόνιος, ὁ, ἀρχαῖος ἥρως τῶν 'Αθηνῶν συνταυτιζόμενος ἐνίοτε τῷ 'Ερεχθεῖ, Θεμιστ. Λόγ. 27, σ. 337, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 55 καὶ ἴδε τὴν λέξιν **Κέκροψ!—'Ερεχθονίδαι,** = **'Ερεχθεῖδαι,** Συλλ. 'Επιγρ. 411.

ἐρί-χρῡσος, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν, πλούσιος, 'Ανθ. II.9.785.

ἐρίψιμα· «πτώσιμα» 'Ησύχ.

ἐριώδης, ες, (εἶδος) ἐρίῳ ὅμοιος, μαλλωτός, 'Ιππ. π. "Αρθρ. 816, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 45, 3, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 7, 4.

ἐριώδυνος, ον, (ὀδύνη) πολυώδυνος, λίαν ὀδυνηρός, Μάξιμ. π. Καταρχ. 161· «ἐριωδύνου· μεγαλωδύνου» 'Ησύχ.

ἐριώδων· «μεγάλους ἔχων ὀδόντας» 'Ησύχ.

ἐριώλη ἢ **ἐριωλή** (Koen ἐν Γρηγορ. Κορίνθου σ. 570), ἡ, σφοδρὰ ἀνέμου συστροφή, ἀνεμοστρόβιλος, σφοδρὰ καταιγιώδης θύελλα, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1132, Δ. 1778· περὶ τοῦ Κλέωνος 'Αριστοφ. ἐν 'Ιππ. 511, πρβλ. **βάραθρον·** ἐν Σφηξὶ 1148 σχηματίζει δι' αὐτοῦ λογοπαίγνιον, ὡς εἰ ἦν σύνθετον ἐκ τοῦ **ἔριον** καὶ τοῦ **ὀλλύναι,** ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.— οὔκουν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλῆν δικαιότερόν γ' ἢ καυνάκην; «ἐριώλην, ἐρίων ἀπώλειαν, παρὰ τὸ τὰ ἔρια ἀναλῶσαι» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐρι-ώπης, ου, ὁ, θηλ. **-ῶπις, ιδος,** (ὤψ) μεγαλόφθαλμος, ἐν τῷ θηλ. Κύμης ἐριώπιδα κούρην 'Ομ. 'Επιγράμμ. 1. 2· ἐν τῷ ἀρσ. κατ' αἰτ. **ἐριώπεα** Μάξιμ. π. Καταρχ. 545· **ἐριῶπα** αὐτόθι 32.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἐριῶπις· μεγαλόφθαλμος. καὶ ἡ 'Αγχίσου γυνή» καὶ «ἐριώπιδος· εὐώπιδος».

ἐρκάζειν· «σκώπτειν» 'Ησύχ.

ἐρκάνη, ἡ, (ἕρκος, εἴργω) φραγμός, Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 969. 2. 1578. 21· μάνδρα, Θεμίστ. 292A.

ἕρκατος· «φραγμός» 'Ησύχ.

ἑρκεῖος (οὐχὶ **ἕρκειος** ἢ **ἕρκιος**), **ον,** ὡσαύτως α, ον. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 653:— ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἕρκος, εἰς τὸ προαύλιον, Ζεὺς 'Ερκεῖος, ὁ τῆς οἰκογενείας, ἐπειδὴ ὁ βωμὸς ἢ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἵστατο ἐν τῷ ἕρκει, τῷ προαυλίῳ, 'Οδ. Χ. 335, 'Ηρόδ. 6. 68, Σοφ. 'Αντ. 487, Εὐρ. Τρῳ. 17, Κρατῖνος ὁ νεώτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 5, πρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθυδ. 302D· ἀπολ., ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ 'Ερκείου Παυσ.4.17, 4· (ὁ 'Οβίδιος τηρεῖ τὴν 'Ελλ. λέξ. Jupiter Herceus· ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Λατ. λέγεται Penetralis· καὶ οἱ "Ελληνες ἑρμηνεύουσι τὸ Ρωμαϊκὸν Penates διὰ τοῦ 'Ερκεῖοι, Διον. 'Αλ. 1. 67). **2)** ἑρκείους πύλας, βαλὼν ἑρκείων πυλῶν, θύρας ἑρκείας κτύπον, περὶ τῶν θυρῶν τῆς αὐλῆς, Αἰσχύλ. Χο. 561, 571, 653· πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης, αὐτῆς τῆς στέγης, τῆς ὑπὸ στέγην αὐλῆς, τῆς οἰκίας, Σοφ. Αἴ. 108, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ Εὐρ. Τρῳ. 483. — Καθ' 'Ησύχ.: «ἑρκείου Διός· τοῦ ἀσφαλίου. ἢ τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν. ἔστι δὲ ἕρκειος Ζεὺς παρ' 'Αθηναίοις».—"Ιδε παρατηρήσεις Κόντου ἐν 'Αθηνᾶς τ. Δ', σ.153 κἑξ.

ἕρκιον, τό, περίφραγμα, φραγμός, περίβολος, ἕρκιον αὐλῆς 'Ιλ. I. 476, 'Οδ. Σ. 102· παρὰ μεταγεν., κατοικία, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1074, πρβλ. Θεόφρ. περὶ Σημ. 53. ('Εκ τοῦ **ἕρκος**· ὑποκορ. δὲ μόνον κατὰ τύπον).— Καθ' 'Ησύχ. «ἕρκιον· κύκλος αὐλῆς. οἰκία. τειχίδιον. στεφάνη δώματος».

ἑρκίτης [ῑ], **ου, ὁ,** ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκέτης, «'Αμερίας δὲ ἑρκίτας φησὶ καλεῖσθαι τοὺς κατὰ τοὺς ἀγροὺς οἰκέτας» 'Αθήν. 267C, 'Ανέκδ. 'Οξ. τ. 2. σ. 45.7, 'Ησύχ.

ἑρκοθηρικός, ή, όν, (θήρα) ἀνήκων εἰς τὸ θηρεύειν διὰ θηρευτικῶν δικτύων, τοῦτο ἑρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν εἶναι Πλάτ. Σοφ. 220C· **ἑρκοθηρευτική** (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 139· **-ρευτής, ὁ,** αὐτόθι 137.

ἑρκό-πεζα· «τὰ τῶν νεῶν (ἴσως διορθωτ. τειχῶν) ἔξωθεν περιτιθέμενα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι ἀκανθώδη ξύλα» 'Ησύχ., πρβλ. Φωτ. Λεξ.

ἕρκος, εος, τό, (ἔργω, εἴργω) φραγμὸς οἱοσδήποτε (πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον Πλάτ. Σοφιστ. 220B) πέριξ κήπων καὶ ἀμπελώνων, 'Οδ. Η.113, 'Ιλ. Ε. 90., Σ. 564. **2)** ἰδίως, περίβολος περὶ τὴν αὐλὴν οἰκίας, 'Οδ. Φ. 238, κ. ἀλλ. (πρβλ. **ἑρκεῖος**)· ἕρκος ὑπερθορεῖν Σόλων 15. 28, 'Ηρόδ. 6. 134· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Αἴ.1253:— ὡσαύτως, τὸ περιπεφραγμένον μέρος, ἡ αὐλή, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ 'Ιλ. Π. 231., Ω. 306, πρβλ. 'Οδ. Θ. 57. κλ.· Κίσσιον ἕρκος, δηλ. τὰ Σοῦσα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 17· γαίας ἕρκος, περιπεφραγμένη πόλις, Εὐρ. 'Ηρακλ. 441· ἕρκος ἱερόν, δηλ. ὁ βωμός, Σοφ. Τρ. 607· ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς πίννης, Πλούτ. 2. 980. **3)** τεῖχος πρὸς ὑπεράσπισιν, ἕρκεϊ χαλκείῳ 'Ιλ. Ο. 566· ἕρκος .. ἐκ ναυηγίων περιεβάλοντο 'Ηρόδ.7.191, πρβλ. 9. 99. **4)** περιφρ., ἕρκος ὀδόντων, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, «ποῖος λόγος τὸ περίφραγμα τῶν σῶν ὀδόντων διέφυγε» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Δ. 350, Σόλων 25 (3). 1· οὕτως, ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων 'Ιλ. I. 409.

Ὀδ. Κ. 328· κάρχαρον ἕρκος, ἄνευ τοῦ ὀδόντων. Ὀππ. Ἁλ. 1. 506· ὡσαύτως, ἀγγέων ἕρκεσι, ἀντὶ τοῦ ἄγγεσι, Πινδ. Ν. 10. 68· σφραγῖδος ἕρκος, ὅ ἐστι σφραγίς, Σοφ. Τρ. 615. 5) μεταφ., πᾶς φραγμὸς ἢ μέσον ὑπερασπίσεως, ἕρκος ἀκόντων, ἐπὶ ἀσπίδος, χρησιμευούσης ὡς μέσον ἀμύνης ἐναντίον τῶν ἀκοντίων, Ἰλ. Ο. 646, πρβλ. Δ. 137· ἕρκος βελέων Ε. 316· ἕρκος ἰωχμοῖο, ἀμυντήριον ἐν μάχῃ ἢ καταδιώξει. ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ Νεμέου λέοντος, Θεόκρ. 25. 279, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 99· ἕρκεσιν εἴργειν κῦμα θαλάσσας Αἰσχύλ. Πέρσ. 90:— ἐπὶ προσώπων· οὕτως ὁ Αἴας καλεῖται ἕρκος Ἀχαιῶν Ἰλ. Γ. 229., Ζ. 5., Η. 211· ἐπὶ ἀνδρείως πολεμούντων στρατιωτῶν, ἕρκος πολέμοιο Δ. 299· ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ἕρκος Ἀχαιοῖσιν .. πολέμοιο Α. 284· οὕτως ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, γαίας μονόφρουρον ἕρκος Αἰσχύλ. Ἀγ. 257· ἀπολ., Πινδ. Π. 5. 151, κτλ.: — πρβλ. τὴν λ. **πύργος**. 6) ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ περιφράγματος ἢ τοῦ περιορισμοῦ, δίκτυον, βρόχος πρὸς σύλληψιν κτηνῶν, Ὀδ. Χ. 469· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυν., σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσι Σοφ. Ἀποσπ. 382, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 528· πρὸς σύλληψιν ἐλάφων. Πινδ. Π. 3. 89· πρὸς ἄγραν ἰχθύων, ὁ αὐτ. Π. 2. 147· ἐν Ἡροδ. 7. 85 ἐπὶ τοῦ βρόχου τῶν Σιγαρτίων: — μεταφ., τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1611, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 60, Εὐρ. Μήδ. 986, Ἠλ. 155, Βάκχ. 958· χρυσοδέτοις ἕρκεσιν .. γυναικῶν, διὰ τοῦ χρυσοῦ ὅρμου δι' οὗ ἐξηπατήθη ἡ Ἐριφύλη νὰ προδώσῃ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, Σοφ. Ἠλ. 838.

ἑρκ-οῦρος, ον, ὁ φυλάττων ἕρκος τι ἢ περίβολον, Ἀνθ. Π. 12. 257 (τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσιν **ὀρκοῦρος**).

ἑρκτή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **εἱρκτή**.

ἐρκτός, ή, όν, = **ῥεκτός**, κατορθωτός, Ἀρριαν. Ἰνδ. 20.

ἕρκτωρ, ορος, ὁ, (* ἔργω), ὁ πράττων τι, τῶν μεγάλων ἕρκτορές εἰσι κακῶν Ἐτυμ. Μ. σ. 375. 40.

Ἑρκύνια· «ἑορτὴ Δήμητρος» Ἡσύχ.

ἕρμα, τό, ἔρεισμα, ὑποστήριγμα· ἐπὶ τῶν ὑποστηριγμάτων (ξυλίνων ἢ λιθίνων) ἐφ' ὧν ἵστατο τὸ πλοῖον ὅτε ἐσύρετο ἔξω (πρβλ. **ἔρεισμα**), νῆα .. ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάννυσαν, «ἐρείσματα, στηρίγματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 486· ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν Β. 154· μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἕρμα πόληος, ἔρεισμα ἢ ὑποστήριγμα τῆς πόλεως, Π. 549, Ὀδ. Ψ. 121· τοῦτο .. οἷον ἕρμα πόλεως κείσθω, ὡς θεμέλιον διὰ τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 737Α· ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον Πλούτ. 2. 814C· πρβλ. **ἑρμίς**. 6) ὑπάρχει σκοτεινή τις μεταφ. ἐν Ἰλ. Δ. 117, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, ἐπὶ ὀξέος βέλους, ὡς τοῦ θεμελίου ὀδυνῶν, δηλ. τῆς αἰτίας ἢ πηγῆς αὐτῶν· ἀλλ' ὁ στίχος οὗτος ἠθετεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου. 2) ὕφαλος ἐν θαλάσσῃ ἔνθα πλοῖον δύναται νὰ προσαράξῃ, Ἡρόδ. 7. 183, Θουκ. 7. 25, Εὐρ. Ἑλ. 854 (ἔνθα ἀναγνωστέον ἐφ' ἕρμα)· ἄσημα ἕρματα, ἀφανεῖς ὕφαλοι, Ἀνακρ. 36 ἔνθ. ἴδε Bgk.)· ἄφαντον ἕρμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1007, πρβλ. Εὐμ. 565· ἕρματα ὕφαλα Διον. Ἁλ. 1. 52· ἕρμα γῆς ἁπαλόν, πηλώδης ὕφαλος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 101. 3) ὕψωμα, λοφίσκος, σωρὸς χώματος ἢ λίθων, κοινῶς «τοῦμπα», πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ... τάφου Σοφ. Ἀντ. 849· ἐρισθενὲς ἕρμα θανοῦσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 4599· (οὕτω δὲ ὁ Ἕρμ. ἀναγινώσκει ἐν Αἰσχύλ. Χο. ἀντὶ **ἔρυμα**)· τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξορμᾷ τις, ἀφετήριον ἕρμα Φιλόξ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 319· ἕρματα τῶν θεμελίων, ἐρείπια τῶν θεμ., Διόδ. 5. 70. 4) ἕρματα πλοίων, «σαβοῦρρα», Πλούτ. 2. 782Β· οὕτως ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 9. 40, 46) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν λίθων δι' ὧν ὑπετίθετο ὅτι αἱ γέρανοι καὶ αἱ μέλισσαι ἰσορροποῦν ἐν τῇ πτήσει αὐτῶν (ἡ παρὰ Οὐεργιλ. saburra Γεωργ. 4. 195), πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1137, 1429 μεταφ., τὸ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἕρμα Σωκρ. παρὰ Στοβ. Τ. 3. 72· οἷον ἕρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν θεμένη Πλουτ. Λυκ. 5: ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τοῦ ἕρματος πλοίου ἐσχηματίσθη ἡ μεταφορὰ ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 580, λαβοῦσα δ' ἕρμα Δῖον, συλλαβοῦσα καὶ ἐγκυμονήσασα διὰ τοῦ Διός·—πρβλ. **ἑρματίζω**. II. ἐν τῷ πληθ. **ἕρματα**, ἐνώτια, Ἰλ. Ξ. 182, Ὀδ. Σ. 297. 2) οὕτω παρ' Αἰλιανῷ (περὶ Ζ. 17. 25), δεσμός, ταινία, βρόχος, ἕρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι· σπεῖραι ὄφεως, τοῖς ἐκείνου περιπεσὼν ἕρμασιν αὐτόθι 37. (Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ πρέπει νὰ παράγηται ἐκ τοῦ **εἴρω**, Λατ. sero, ὅπως τὸ **ὅρμος**· ἀλλ' ἡ πρώτη σημασ. μετὰ τῶν ποικιλιῶν αὐτῆς ὑποδεικνύει ἡμῖν τὸ **ἐρείδω**, πρβλ. **ἔρεισμα**, καὶ ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.).

ἑρμ-ἀγέλη, ἡ ἀγέλη (μέγα πλῆθος) τέκνων γεννηθέντων ἐκ τῆς Ἑρμιόνης, Ἑρμιόνη γε κόραξ παρελέξατο· ἡ δὲ τάλαινα φρικτῶν δαιμονίων ἑρμαγέλην ἔτεκεν Ἀνθ. Π. 11, 353, πρβλ. **Ἑρμοπιθηκιάδης**.

ἑρμάζω, (ἕρμα), στηρίζω, στερεώνω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· ὁ δὲ L. Dind. διορθοῖ **ἡρμάσθαι** ἀντὶ **ἡρμόσθαι**, αὐτόθ. 743 Α.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρμάσαι· ἐλαφρῶς περιελίξαι» καὶ «ἑρμάσει· μαλάξει, στηρίξει».

Ἑρμᾰθήνη, ἡ, **Ἑρμαθηνᾶ**, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 1 καὶ 4. Διαμφισβητεῖται ἂν τοῦτο ἦτο (α') εἶδος Ἑρμῶν ἐκ τῶν τιθεμένων ἐν ταῖς ἀφετηρίαις μετὰ κεφαλῆς Ἀθηνᾶς, ἢ (β') ἄγαλμα ἢ προτομὴ μετὰ διπλῆς κεφαλῆς (ὡς ἡ τοῦ Ἰανοῦ), τοῦ Ἑρμοῦ δηλ. καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ (γ') ἄγαλμα ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων ἐν συνδυασμῷ· ἡ αὐτὴ ἀμφιβολία ὑπάρχει ἐν τοῖς τύποις **Ἑρμ-άνουβις**, Ἀνθ. Π. 11. 360, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 14Α· **Ἑρμ-έρως**, Πλίν. 36. 4, 10· **Ἑρμ-ηρακλῆς**. Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 10· **Ἑρμό-παν**, Α. Β. 1198, Ἀρκάδ. 8. 9. Ἡ τρίτη ἔννοια βεβαίως εὑρίσκεται ἐν τῷ **Ἑρμαφρόδιτος** (ὃ ἴδε)· καὶ τὸ Ἐπίγραμ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 234 (ἔνθα περιγράφεται ἄγαλμα ἔχον κεφαλὴν Πανός, κορμὸν Ἡρακλέους καὶ πόδας Ἡφαίστου) ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο. Ὁ Ἑρμαφρόδιτος τοῦ Πολυκλέους ἦτο περίφημος (πιθαν. τοῦ πρεσβυτέρου Πολυκλέους, τοῦ ἀκμάσαντος π. Χρ 370), Πλίν. 34. 19, 20. Ἑρμαφροδίτου ἀγάλματα μνημονεύει ὁ Θεόφρ. ἐν Χαρ. 17 καὶ ὁ Ποσείδιππος (τῆς Νέας Κωμ., περὶ τὸ 289 π. Χ.)· πρβλ. Müller Archäol der Kunst § 128. 345.

ἑρμᾰΐζω, μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν, Εὐστ. 15· πρβλ. **Ἑλληνίζω**.

Ἑρμαϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν ἢ ὢν ὅμοιος αὐτῷ, Μαρῖνος ἐν βίῳ Πρόκλου 28, Εὐστ. Πονημάτ. 263. 36·— **Ἑρμαϊκοί**, οἱ τοῦ Ὁρατίου viri Mercuriales, πεπαιδευμένοι ἄνδρες, φιλόλογοι, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Notices des Mss. 6. σ. 45. Ἐπίρρ. -**κῶς**, Εὐστ. 818. 19.

ἕρμαιον, τό, κυρίως δῶρον τοῦ θεοῦ Ἑρμοῦ, δηλ. ἀπροσδόκητος τύχη, εὕρημα θεόπεμπτον (ἴδε ἐν λ. **Ἑρμῆς** II), Σοφ. Ἀντ. 397· ἕρμαιον ἂν ἦν τινι, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Φαίδων 107C· ἕρμ. ἂν εἴη ἡμῖν εἰ .. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 176C· ἕρμ. ἂν ἐφάνη ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 368D· ἑρμαίῳ ἐντυγχάνειν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486Ε· ἕρμ. ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαί τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 217Α, Γορ. 489C· νομίζειν Δημ. 986. 16: πρβλ. **εὕρημα** II. 2) = **ἕρμαξ**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἕρμακες**. II. **Ἕρμαια** (δηλ. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἀγομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Πλάτ. Λύσ. 206D, Αἰσχίν. 2. 22. Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 7. (Κυρίως οὐδ. τοῦ **Ἑρμαῖος**, ἀλλ' ὡς οὐσιας. προπαροξύνεται, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **ἀγαθή**, Εὐστ. Ὀδ. 1809. 43·— κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Λουκ. ἐν Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 12, «ἕρμαιον τὸ εὕρημα προπαροξυτόνως· τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται».

Ἑρμαῖος, α, ον, καλούμενος ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑρμοῦ, Ἑρμ. λόφος, ἐν Ἰθάκῃ, Ὀδ. Π. 471· Ἑρμ. λέπας Λήμνου Αἰσχύλ. Ἀγ. 283, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1459:— ὁ Σχολ. τῆς Ὀδ. περὶ τοῦ Ἑρμαίου λόφου λέγει: «Ἑρμαῖος οὖν λόφος ἀντὶ τοῦ σημεῖον τῆς ὁδοῦ· τὰ γὰρ σημεῖα τῶν Ρωμαίων μιλίων Ἑρμαίους λόφους καλοῦσιν»· πρβλ. Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. **Ἑρμαῖ** 2) ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, κερδαλέος, ἐπικερδής, ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 947· λύρη Ἄρατ. 674.

Ἑρμαϊσταί, οἱ, ἑταιρεία τις ἧς τὰ μέλη οὕτως ἐκαλοῦντο, τὸ κοινὸν τὸ Ἑρμαϊστᾶν Ἐπιγρ. πόλεώς τινος τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας, Bull. dell' Inst. di R. 1860. σ. 218., Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. I. σ. 285 καὶ IV. σ. 190. Σύλλογός τις ἐν Ῥόδῳ, Hell. Journ τ. 1. σ. 356.

Ἑρμαιών, -**ῶνος**, ὁ, ὄνομα μηνός τινος ἐν Ἁλικαρνασσῷ. Newton's Halic.· ἐπίσης ἐν Κέῳ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 546.

ἕρμακον· «ὄρνεον (ἐρίθακον ;)» Ἡσύχ.

ἑρμάν, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ἕρμα**, παρὰ Φωτ. καὶ Ἁρποκρ.

Ἑρμάνουβις, ιδος, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

ἕρμαξ, ᾰκος, ἡ, (ἐκ τοῦ **ἕρμα**, πρβλ. **λίθαξ**), σωρὸς λίθων, συσσωρευόμενος περὶ τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, καθ' ἣν ἕκαστος διαβάτης διερχόμενος ἔρριπτεν ἕνα λίθον εἰς τὸν σωρόν, Νικ. Θ. 150· πρβλ. **Ἑρμαῖος**, **Ἑρμεῖον**. II. Καθ' Ἡσύχ. «ἕρμακες· αἱ ὕφαλοι πέτραι».

Ἑρμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Ἑρμῆς**, «ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἀρμάρια, ἑρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι, ὡς εὗρον ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ Ἁγίου Διονυσίου .., οἱ γὰρ Ἕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἐποίουν, μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ Ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν ἑρμάριον. ἐποίουν δὲ αὐτοὺς διακένους, θύρας ἔχοντας καθάπερ τειχοπυργίους· καὶ ἔσωθεν αὐτῶν ἐτίθουν ἀγάλματα ὧν ἔσεβον θεῶν· ἔξωθεν δὲ ἀπέκλειον τοὺς Ἑρμᾶς» Ἐτυμ. Μ. 146. 56.

ἕρμασις, εως, ἡ, (ἑρμάζω) = τῷ ἑπομ., Ἐρωτιαν. σ. 174:— **ἕρμασσις** ἐν Ἐπιγρ. Τροιζῆνος, L. et. F. 157a.

ἕρμασμα, τό, στήριγμα, ἔρεισμα, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 749· πρβλ. **ἕρμα**.

ἑρμασμός, ὁ, ὑποστήριγμα (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), Ἱππ. π. Ἀγμ. 770.

ἑρμᾰτίζω, = ἑρμάζω, ὑποστηρίζω διὰ χειρουργικῆς ἀρτάνης, τῆς κνήμης ἡρματισμένης Ἱππ. π. Ἀγμ. 766. II. ἐπιθέτω ἕρμα, σαβοῦρραν (**ἕρμα** I. 5), ἑρμ. ἑαυτοὺς λιθιδίοις Πλούτ. 2. 967B. — Μέσ., ἑρματίζω ἐμαυτόν, ἰσορροπῶ, λιθιδίοις αὐτόθ. 979D· ἀλλὰ μεταβ., νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται, παραλαμβάνουσι νύμφας εἰς τὰς οἰκίας των ὡς ἕρμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 406, 8, πρβλ. Λυκόφρ. 1319.

ἑρμᾰτίτης, ὁ, χρησιμεύων ὡς ἕρμα, πέτρος Λυκόφρ. 618.

Ἑρμ-αφρόδιτος, ὁ, πρόσωπον μετέχον τῶν ἰδιοτήτων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ Ἑρμαφροδίτου, υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Διόδ. 4. 6, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 23, Χριστοδ. Ἔκφρ. 202, κτλ.· περὶ ἀγαλμάτων Ἑρμαφροδίτου ὅρα ἐν λ. **Ἑρμαθήνη**.

Ἑρμάων, **Ἑρμέας**, **Ἑρμείας**, ἴδε ἐν λ. **Ἑρμῆς**.

Ἑρμεῖον, τό, ἱερὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ ἴσως = ἕρμαξ, Στράβ. 343.

Ἕρμειος· «ἀπὸ δήμου. λέγονται γάρ τινες Ἕρμειοι τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς» Ἡσύχ.

Ἑρμ-έρως, ωτος, ὁ, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

ἑρμεών· «σωρὸς λίθων» Ἡσύχ.

Ἑρμήδιον, ἴδε **Ἑρμίδιον**.

ἑρμηνεία, ἡ, (ἑρμηνεύω) ἐξήγησις, διασαφήνισις, Διογ. Ἀπολλωνιάτ. ἐν Ἀποσπ. 1, Πλάτ. Πολ. 524B, Θεαίτ. 209A· ἡ δύναμις τοῦ διὰ λόγων ἐκφράζειν τὰ διανοήματα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 12· χρῆσθαι τῇ γλώττῃ πρὸς ἑρμηνείαν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2 17, 5, πρβλ. τὸ περὶ Ψυχ. 2. 8, 16, π. Ἀναπν. 11, 1· ἔκφρασις, αἱ Πλατωνικαὶ ἑρμ. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 1. 2· ὑπόμνημα ἑρμηνευτικόν, ἑρμηνεία εἰς τὴν ὀκτάτευχον Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 7. 8, κλ.

ἑρμήνευμα, τό, ἐξήγησις, ἑρμηνεία, Εὐρ. Φοίν. 470, Ἡρ. Μαιν. 1137. **2)** σύμβολον, μνημεῖον, Νηρῆδος γάμων Εὐρ. Ἀνδρ. 46.

ἑρμηνεύς, έως, ὁ, (Ἑρμῆς, ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν) ἐξηγητής, ἰδίως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν γλῶσσαν, «διερμηνεύς», Ἡρόδ. 2. 125, 154, κ. ἀλλ., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 17, κτλ. **II.** ἐξηγητής, ὁ ἑρμηνεύων, ὁ καθιστῶν τι σαφές, Πινδ. Ο. 2. 153, Αἰσχύλ. Ἀγ. 616, 1062, κτλ.· οἱ ποιηταὶ καλοῦνται ἑρμηνεῖς τῶν θεῶν, Πλάτ. Ἴων 534E· τῶν νόμων ἑρμ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 907D· σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμ. λόγων Εὐρ. Ἀποσπ. 127.

ἑρμήνευσις, εως, ἡ, ἑρμηνεία, ἐξήγησις, Δίων Κ. 66. 1.

ἑρμηνευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἑρμηνεύω**, δεῖ ἑρμηνεύειν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 226.

ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ, = **ἑρμηνεύς**, Πλάτ. Πολιτικ. 290C, Πολυδ. Ε', 154.

ἑρμηνευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἑρμηνείαν· ἡ ἑρμηνευτικὴ (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260D· ἑρμ. δύναμις Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 34.

ἑρμηνεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἑρμηνευτής**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 589.

ἑρμηνεύω, μέλλ. -σω, διερμηνεύω, μεταφράζω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, καὶ ἔλεξε Ξενοφῶν, ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος Ξεν. Ἀν. 5. 4, 4. **II.** ἐξηγοῦμαι διὰ λέξεων, ἔτι δὲ ἀπορωτέρως διάκειμαι ὡς χρὴ ὑμῖν ἑρμηνεῦσαι ταῦτα Ἀντιφῶν 121 17, Θουκ. 2. 60, κτλ. **2)** κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ τι, ἐξηγοῦμαι, ἀναπτύσσω, ἑρμηνεύω τι εἴς τινα, ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι Σοφ. Ο. Κ. 398, Εὐρ. Ἀποσπ. 637· ἐκ τᾶς πινακίδος δ' ἀμπερέως ὅ τι κα λέγῃ τὰ γράμμαθ', ἑρμήνευε Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσι» 3· καί μοι δοκοῦσι θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν Πλάτ. Ἴων 535A.— Μέσ., ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 985B.— Παθ., Ἀριστ. ἐν Σοφ. Ἐλέγχ. 4, 9.

Ἑρμ-ηρακλῆς, έους, ὁ, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ: ἐκτὸς τῆς ὀνομ., ὁ Ὅμ. ἔχει συχνάκις αἰτ. **Ἑρμῆν**, ἀλλ' **Ἑρμῆ** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5094-9: δοτ. **Ἑρμῇ** Ὀδ. Ξ. 435: κλητ. **Ἑρμῆ** Ὁμ. Ὕμν. 17, 12, Αἰσχύλ. Πέρσ. 629, Εὐμ. 90: Ἐπικ. γεν. **Ἑρμέω** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 413, εἰς Ἀφρ. 149, Ἡρόδ. 5. 7, κτλ.· μετ' ἐπεκτάσ. **Ἑρμείω** Ἰλ. Ο. 214· ὁ ἀσυναίρ. τύπος **Ἑρμέας** μόνον ἐν τῇ δοτ. **Ἑρμέᾳ** Ἰλ. Ε. 390: Ἐπικ. ὀνομ. **Ἑρμείας**, αἰτ. -**αν**, συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ· **Ἑρμείης** μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπικοῖς, ὡς Καλλ., Νικ., κλ.: γεν. **Ἑρμείαο** Ὀδ. Μ. 390, Ο. 318, **Ἑρμεία** Ἀνθ. Π. 7. 480: κλητ. **Ἑρμεία** Ὅμ.: — Δωρ. ὀνομ. **Ἑρμᾶς**, γεν. -**ᾶ**, Πίνδ., κλ., κλητ. **Ἑρμᾶ** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 271, 387: ὡσαύτως **Ἑρμάων** [ᾱ], Ἡσ. Ἀποσπ. 9, Βίων 3. 8, Ἀνθ. Π. 4. 3, 110· Βοιωτ. γεν. **Ἑρμάου** Keil Ἐπιγραφ. σ. 76. Ἑρμῆς, ὁ παρὰ Λατ. Mercurius, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἐν Θεογον. 938· ὁ Ὅμ. ἀναφέρει τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἦ ῥα καὶ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα (ὁ Ζεὺς) Ὀδ. Ε. 28, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ καλεῖ Μαιάδα, Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱεῖ Ὀδ. Ξ. 435. Παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν (Ἰλ. Ω. 334, Ὀδ. Ε. 28) καλεῖται **διάκτορος** (ὃ ἴδε)· ὡς δοτὴρ εὐτυχίας (Ἰλ. Ξ. 491, Ὀδ. Ο. 319) ἐριούνιος, ἀκάκητα, πρβλ. **ἕρμαιον**, μετὰ ἰδιαιτέρας ἀναφορᾶς πρὸς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν κτηνῶν (Ἡσ. Θεογον. 444), ὥστε ἀκολούθως γίνεται βουκολικὸς θεὸς (ἴδε **νόμιος**)· ὡς θεὸς πάσης κρυφίας πράξεως, πανουργίας ἢ στρατηγήματος (Ὀδ. Τ. 397) **δόλιος**· ἕνεκα δὲ τῆς χρυσῆς αὐτοῦ ῥάβδου τῆς μαγικὴν δύναμιν ἐχούσης (Ὀδ. Ε. 47) ἐκαλεῖτο **χρυσόρραπις**· ὡς ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων (Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Ω. 1, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα συχνότατα) **ψυχοπομπός, πομπαῖος**. Κατὰ τὸν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. παρίσταται ὡς ὁ εὑρὼν τὴν **χέλυν** καὶ ὡς ἐπιτήδειος κλέπτης. Ἀκολούθως ἐγένετο θεὸς προστάτης πάσης νοερᾶς ἢ σωματικῆς δεξιότητος καὶ ἱκανότητος ἐν παντὶ πράγματι, ὡς τῆς γυμναστικῆς (ἴδε **ἐναγώνιος**), τῆς ῥητορικῆς, τῶν γραμμάτων καὶ πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης· ὡσαύτως τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἀγορᾶς, τῶν ὁδῶν (ἀγοραῖος, ἐμπολαῖος, ὅδιος, ἐνόδιος) καὶ τῶν κηρύκων. Ἡ ῥάβδος αὐτοῦ εἶχε μαγικὴν δύναμιν, ἴδε κατωτ. II. 4. Συνήθως παρίστανετο ὡς νεανίας λεπτοφυής· παλαιότερόν τι Πελασγικὸν ἄγαλμα αὐτοῦ παρίστανεν αὐτὸν ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν μετὰ γενειάδος καὶ ὀρθοῦ αἰδοίου, Ἡρόδ. 2. 51· καὶ ἐν Ἀθήναις πᾶσαι ἐν ταῖς γωνίαις τῶν ὁδῶν τετράγωνοι στῆλαι ἔχουσαι κεφαλὴν ἢ προτομὴν ἐκαλοῦντο Ἑρμαῖ (ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ ὁ Winckelman, Lessing κλπ. σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ἕρμα, ἕρμαξ**)· ἐκαλοῦντο προσέτι ἡ τετράγωνος ἐργασία Θουκ. 6. 27· τὸ σχῆμα τὸ τετράγωνον Παυσ. 4. 33, 3· τὰ ὁμοιώματα ταῦτα ἐτίθεντο ὡς ὅρια καὶ ἐθεωροῦντο ἱερά· ἐντεῦθεν ἡ ταραχὴ ἡ γενομένη κατὰ τὴν θραῦσιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 415 π. Χ., ἐμεγάλυνον καὶ ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τὰ μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο Θουκ. 6. 28. 53, Ἀνδοκ. 6, 7, κτλ.· πρβλ. **Ἑρμαθήνη** καὶ ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **Ἑρμαῖ**· ὁ πληθυντ., τῶν ἱερῶν Ἑρμῶν ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἔν τινι Σαμοθρ. ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2158.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρμαῖ· παραφυάδια δένδρων, οἷς παίζοντες ἑρμομαχεῖν λέγουσιν». **II.** παροιμ.: **1)** Ἑρμῆν ἕλκω, πίνω (κοιν. «τραβῶ») τὸ τελευταῖον ποτήριον ἐν συμποσίῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Στράττις ἐν «Λημνομέδᾳ» 1. **2)** κοινὸς Ἑρμῆς, συντροφικός, ἀνήκων εἰς πάντας ὁμοίως, δηλ. ἐὰν δύο ἢ πλείονες ἄνθρωποι εὕρωσί τι κατὰ τύχην, δικαιοῦνται νὰ μοιρασθῶσιν αὐτὸ ἐπιφωνοῦντος ἑκάστου «κοινὸς Ἑρμῆς», πάντες ἔχομεν μερίδιον, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2· «καὶ τῶν εὑρισκομένων χαλκῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐν ταῖς ὁδοῖς δεινὸς ἀπαιτῆσαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν» Θεοφρ. Χαρ. 30, ἔνθα ἴδε Casaub· πρβλ. **ἕρμαιον**. **3)** ἐν τῷ λίθῳ Ἑρμῆς, ὁ ὑπονοούμενος ὡς ὑπάρχων ἐν τῷ λίθῳ καὶ πρὶν ἔτι λάβῃ μορφὴν Ἑρμοῦ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 5, 6., 4. 2. 7, κ. ἀλλ. **4)** Ἑρμῆς ἐπεισῆλθε, φράσις ἐν χρήσει ἐπὶ αἰφνιδίου παύσεως τῆς συνομιλίας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «βωβὸς περνάει», ἢ «Ἑβραιόπουλον γεννᾶται», Πλούτ. 2. 502F. **5)** τὸ Ἑρμοῦ ῥαβδίον, τὸ δι' οὗ ἀγαθόν τι γίνεται, Ἑρμοῦ ῥαβδίον. οὗ θέλεις, φησίν, ἅψαι, καὶ χρυσοῦν ἔσται Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 20, 12. **6)** Ἑρμοῦ ἀμύητος· «ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἔν τισιν ἐμπείρων· χλευαστικὴ δὲ ἡ παροιμία, ὁμοίᾳ τῇ: βάλλ' ἐς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην» Διογενιαν. IV. 63. **7)** Ἑρμοῦ κλῆρος· «ὁ πρῶτος ἑλκόμενος κλῆρος Ἑρμοῦ νομίζεται» Ἡσύχ. **8)** Ἑρμοῦ αἰδοῖον, λίθος τις τῶν τιμίων ἄγνωστος, Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 37. 166. **9)** Ἑρμοῦ ψῆφος· «τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἕρμαια» Ἡσύχ.

Ἑρμίδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ **Ἑρμῆς**, μικρὸν ἄγαλμα Ἑρμοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 924· ὡς ἔκφρασις στοργῆς καὶ ἀγάπης, ὑποκόρισμα φιλοφρονητικόν, μή νυν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὠρμίδιον αὐτόθι 382. Ἐν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 1, **Ἑρμήδιον** διὰ τοῦ η ἐν τῇ προπαραλ., ὅπερ ἴσως εἶναι ὁ ὀρθὸς τύπος.

ἑρμὶς ἢ **ἑρμίν, ῖνος**, ὁ, = ἕρμα, ἐπὶ τῆς σημασίας στηρίγματος τῆς κλίνης, ποὺς κλίνης, ἑρμῖσι, «τοῖς ποσὶ τῆς κλίνης» (Σχολ.), Ὀδ. Θ. 278· αἰτ. τοῦ ἑνικ. **ἑρμῖνα**, Ψ. 198, ἴδε Εὐστάθ. ἐν τόπῳ, πρβλ. δὲ καὶ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει.

Ἑρμογενιασταί, οἱ, αἱρετικοί τινες οὕτω καλούμενοι ἐκ τοῦ αἱρεσιάρχου αὐτῶν, Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. σ. 52, ἔκδ. Mi.

ἑρμο-γλυφεῖον, τό, ἐργαστήριον γλυπτικῆς, Πλάτ. Συμπ. 215A.

ἑρμο-γλυφεύς, έως, ὁ, γλύπτης Ἑρμῶν· καθόλου, γλύπτης, ἀγαλματοποιός, συναρμοστὴν καὶ ἑρμογλυφέα Λουκ. Ἐνύπν. 2, Πλούτ. 2. 580E, πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρ. 365, καὶ ἴδε τὴν λ. **ἑρμογλύφος**.

ἑρμο-γλυφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς γλυπτικήν· ἡ -**κή** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἑρμογλύφου, Λουκ. Ἐνύπν. 7.

ἑρμογλύφος, ὁ, = **ἑρμογλυφεύς**, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν Λουκ. Ἐνύπν. 2.

ἑρμο-δάκτυλος, ον, ὁ, φυτόν τι ὅπερ τινὲς μὲν νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ Colchicum autumnale, ἕτεροι δὲ τὸ Iris tuberosa, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 643 κἑξ., Διοσκ. 4. 42 ἐν τοῖς νόθοις.— Κατὰ τὸν Sibth. ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἔχει δύο ὀνόματα: **πενταδάκτυλον** καὶ **πεντάφυλλον**.

ἑρμοκοπίδης, ου, (κόπτω), ὁ κόπτων, καταστρέφων τοὺς Ἑρμᾶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 1094, Πλουτ. Ἀλκ. 20· πρβλ. **Ἑρμῆς** I. ἐν τέλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρμοκοπίδαι· οἱ περικόψαντες τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησιν, ἐπὶ Ἀριμνήστου ἄρχοντος, τοῦ Πελοποννησιακοῦ συνεστῶτος πολέμου».

ἑρμομαχέω, παίζω διὰ παραφυάδων δένδων ἀχρήστων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἑρμαῖ.

Ἑρμό-πᾶν, ὁ, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

Ἑρμοπιθηκιάδης, ὁ, ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑρμολύκου καὶ πιθήκου τινός (λέξις κωμικῶς πλασθεῖσα πρὸς χλευασμὸν τῶν δυσειδῶν τέκνων τῆς θυγατρὸς Ἑρμολύκου τινός), Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ· ἡ δ' ἔτεκεν πολλοὺς Ἑρμοπιθηκιάδας Παλλάδ. ἐν Ἀνθ. Π. 11, 353.

Ἕρμος ἢ **Ἕρμοι**· «δῆμος Ἀττικῆς καὶ ποταμός» Ἡσύχ.

Ἑρμοχοίνιος γῆ· «ἡ Αἴγυπτος τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο» Ἡσύχ.

ἔρνατις· «ἀναδενδράς» Ἡσύχ.

ἐρνεσί-πεπλος, ον, τετυλιγμένος εἰς φύλλωμα, Ὀρ. Ὕμν. 29. 5.

ἐρνεσίπεπλος, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ περιβεβλημένος μὲ ἔρνη, νεαρὰ βλαστήματα, Ὀρφ. Ὕμν. εἰς Διόνυσ. 30. 5.

ἔρνια, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ **ἔρινα**, Πολυδ. Α', 242.

ἐρνοκολάπτης, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ **δρυοκολάπτης**, Διον. Ἀλ.1.14.

ἐρνο-κόμος, ον, ὁ περιποιούμενος νεαρὰ φυτά, «ἐρνοκόμων· παραδεισαρίων», Ἡσύχ.

ἐρνόομαι, Παθ., ἀναδίδω, βλαστάνω, Φίλων, 2. 402.

ἔρνος, εος, τό, νεαρὸς βλαστός, ὡς σύμβολον τῆς νεανικῆς τρυφερότητος καὶ καλλονῆς, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Ἰλ. Σ. 56, 437, πρβλ. Ὀδ. Ξ.175· οὕτως, οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης Ἰλ. Ρ. 53, πρβλ. Ὀδ. Ζ.163:— ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν **ἔρνεα** (ἀπολ.) ἐπὶ τῶν στεφάνων οὓς ἐφόρουν οἱ νικηταὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι, Ν.11. 37, Ι.1. 38, 94. **II.** ἀκολούθως. ἐπὶ τέκνου (πρβλ. **θάλος**), Πινδ. Ν. 6. 64, Ι. 4.77 (3. 63), καὶ Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ.1525, Εὐμ. 661, 666, Σοφ. ἐν Ο. Κ. 1108· ἔρνος τῆς νηδύος Εὐριπ. Βάκχ.1307· τίς ἀθανάτων ἢ βροτῶν τοιοῦτον ἔρνος θρέψεν ἐν ποίᾳ χθονί; Βακχυλ. 5. 87 (ἔκδ. Blass)· κεράων ἔρνος, περιφρ. ἀντὶ κέραα, Ὀππ. Κυν. 2. 194· ἡ Δῆλος καλεῖται **ἔρνος** ὡς ἀναδῦσα ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς βλαστάνει τὸ ἔρνος ἐκ τῆς γῆς. Πινδ. Ἀποσπ. 58. 2. **2)** καρπός, ἐπὶ τοῦ μήλου τῆς Ἔριδος, Κόλουθ. 60,130,147, Ἡσύχ.

ἔρνυξ, ῠγος, ὁ, = τῷ προηγουμ., ποιητ. ἀντὶ **κέρας**, Ἀριστ. Ποιητ. 21,17.

ἐρνώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς νεαρόν, τρυφερὸν βλαστόν, Γεωπ.10. 22, 5.

Ἐρξείης ἢ **Ἐρξίης**, ὁ, ἐν Ἡροδ. 6. 98, ὡς μετάφρασις τοῦ Περσικοῦ ὀνόματος Δαρεῖος (ὃ ἴδε)· κατά τινας ἐκ τοῦ * ἔργω, ἔρδω, ὁ ἐργαζόμενος, ὁ πλάττων τι: ἄλλοι ἐκ τοῦ **ἔργω, εἴργω**, Λατιν. coercitor. **Ἐρξίη** ἀπαντᾷ ἔν τινι στίχῳ παρ' Ἡφαιστ. 34. 5. Πρβλ. Μέγα Ἐτυμ. 376. 52.

ἔρξω, ἔρξα, ἴδε **ἔρδω**.

ἐρόεις, εσσα, εν, (ἔρος), ποιητ., πλήρης ἔρωτος, θελκτικός, χαρίεις, Σπειώ τε Θόη θ' Ἀλίη τ' ἐρόεσσα (κοιν. Σπειώ τε θοή, Θαλίη τ' ἐρόεσσα), ἐρατεινή, Ἡσ. Θ. 245, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφροδ. 264, εἰς Ἑρμ. 31· ὡσαύτως ἐν Λυρ. χωρίοις, Σαπφ. Ἀποσπ. 64, Εὐρ. Ἀποσπ. 903, Ἀριστοφ. Ὄρν. 248.

Ἐροιάδαι· «δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς» Ἡσύχ.

ἔρομαι, β' ἑνικ. **ἔρεαι**, Χρησμ. ἐν Ἀγῶνι Ἡσ. κ. Ὁμ. σ.314, ἔκδ. Goettl.· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **εἴρομαι**· (**ἐρωτάω** εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος, **ἐρέω** (Α) εἶναι ἕτερος Ἐπικ. τύπος διάφορος τοῦ **ἐρέω** (Β), Ἀττ. **ἐρῶ**, θὰ εἴπω): παρατ. **εἰρόμην**: μέλλ. **ἐρήσομαι**, Σοφ. Ο. Κ.1166, Εὐρ., Πλάτ., κλ.· Ἰων. **εἰρήσομαι**, Ὀδ. Δ.61., Π.237, Ἡρόδ:— ἀόρ. **ἠρόμην**, Εὐρ. Ἴων 521. Θουκ., κλ.· προστ. **ἐροῦ**, Σοφ. Ἠλ. 563, Εὐρ. κλ., Ἐπ. **ἔρειο**, Ἰλ. Λ. 611· ὑποτακτ. **ἔρωμαι**, Ὀδ. Θ.133, Ἀττ. εὐκτ. **ἐροίμην**, Ὀδ. Α.135., Γ.77, Ἀττ.· ἀπαρ. **ἐρέσθαι** (συχνάκις ἡμαρτημένως γραφόμενον **ἔρεσθαι**), ὅπερ ἀείποτε ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει **μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι**, Ὀδ. Γ. 69, 243, κ.ἀλλ. πλὴν ἐν Α. 405)· μετοχ. **ἐρόμενος**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 574, Θουκ. 4. 40.—Ἕτερος Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπος **ἐρέομαι**, ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὑποτ. **ἐρέωμαι**, Ὀδ. Ρ. 509· ἀπαρ. **ἐρέεσθαι**, Ζ. 298., Ψ.106, Ἱππ.113Α, παρατατ. **ἐρέοντο**, Ἰλ. Α. 332, Θ. 445· καὶ Ἰων. σύνθετον **ἐπειρέομαι** ἐν Ἡροδ. 3. 64. Ἐρωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, κατὰ τὸ πλεῖστον ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅττι ἕ κήδοι Ὀδ. Ι. 402, κτλ.· ἤρετο ὅ τι θαυμάζοι Θουκ. 3.113· ἐρώμεθα εἴ τιν' ἄεθλον οἶδε Ὀδ. Η.133, κτλ.· οὕτως, ἐρέσθαι ὅπου.. . Πλάτ. Πολ. 327C· διά τι.., ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 355 C, κτλ.· ὡσαύτως ἑπομένης εὐθείας ἐρωτήσεως, ἤρετο Ξενοφῶντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ξενοφῶν, οὐ σὺ ἐνόμιζες..; Ξεν. Ἀπομν.1. 3, 9· ἐρομένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου, ἆρ' ἄν, ὦ Δερκυλίδα, ἐν καιρῷ γένοιτο, εἰ .; ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 3, 2, πρβλ. Κύρ.1. 4,19. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, ἐρωτῶ ποῦ εἶναί τι, ἐρέεσθαι δώματα πατρὸς ἐμοῦ Ὀδ. Ζ. 298· ἐρωτῶ περί τινος ἢ διά τι, εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε καὶ πόσιας, «ἐρωτῶσαι ὑπὲρ τῶν υἱῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 239· εἴρεαι Ἕκτορα δῖον Ω. 390 θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς Ὀδ. Π. 402. **3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, Ἰλ. Α. 332, 513, κτλ., Ἡρόδ.1.32· εἴρετο δ' ἡμέας, ὦ ξεῖνοι, πόθεν ἐστέ; Ὀδ. Ι. 251· εἴροντο τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι Ρ. 368. **4)** μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρωτῶ τινα περί τινος, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή· τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Η. 237, πρβλ. Τ. 509. **5)** συχνότατα, τινὰ περί τινος, ὡς, ἵνα μιν περὶ πατρός.. ἔροιτο Α.135, πρβλ. Γ.77, Ἡρόδ. 4.76, κτλ., Εὐρ. Ἠλ. 548· ὡσαύτως. οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο Ὀδ. Λ. 570· ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι Τ. 95.

ἔρος, ὁ, αἰτιατ. **ἔρον**, δοτ. **ἔρῳ**·— ὁ ἀρχαιότατος, ἀλλ' ἁπλῶς ποιητικὸς τύπος τοῦ **ἔρως** (πρβλ. **γέλως**), ἔρως, σφοδρὰ ἐπιθυμία, οὐ.. θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Ἰλ. Ξ. 315, πρβλ. Ὀδ. Σ. 212· ἀλλὰ συχνότατα ἐν τῇ φράσει ἐξ ἔρον ἕντο, ἐξέντο ἔρον, ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν, (ἴδε ἐν λ. **ἐξίημι** II)· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡσιόδ. ἐν Θ.120, 910, παρ' Ἰβύκῳ 1. 4, Σαπφοῖ 43, Θεόγνιδι 1060, 1322, καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ., ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ.198, Εὐρ. ἐν Μηδ.151, ἐν λυρικοῖς χωρίοις· ἀλλὰ παρ' Εὐρ. καὶ ἐν διαλογικοῖς, Ἱππ. 337, 449, Ἴων 1227, Ἠλ, 297, Ι. Τ.1172. Ἀφοῦ δὲ ἔρος εἶναι ὁ καθόλου Ὁμηρ. τύπος, τὸ **ἔρως** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν ἐκδόσει τοῦ Ὁμ. Ἰλ. Γ. 442, Ξ. 294) πιθανῶς δέον νὰ μεταβληθῇ εἰς **ἔρος** καὶ ἐν Ὀδ. Σ. 212, ἡ δοτ. ἔδει νὰ γραφῇ **ἔρῳ** (ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσιν), οὐχὶ **ἔρω** (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ **ἔρωτι**). **II.** ὡς ὄνομα κύριον, ὁ θεὸς Ἔρως, Ἡσ. Θ.120.

ἔρος. τό, ἔριον· ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **εἶρος**.

ἐροτή, ἡ, Κύπριοι, ἀντὶ **ἑορτὴ** καθ' Ἡσύχ.· **ἔροτις** δὲ Αἰολ. (κατὰ τὸν Εὐστ.), Εὐρ. Ἠλ. 625, πρβλ. Εὐστ.1908, 57, Μ. Ἐτυμ. 379. 31:— περὶ τοῦ **ἔροτις** καὶ ὁ Ἡσύχ. λέγει: «ἔροτις· ἑορτή, πανήγυρις» καὶ «ἔροτιν· ἑορτήν».

ἐρούα· «πορεύου. ἀναπαύου» Ἡσύχ.

ἔροψ· «ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.

ἑρπ-άκανθα, ἡ, εἶδος ἑρπούσης ἀκάνθης, Διοσκ. 3.19.

ἑρπετό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ ἑρπετοῦ, Διοσκ. 3.79.

ἑρπετόεις, εσσα, εν, ὅμοιος ἑρπετῷ ἢ ἀνήκων εἰς ἑρπετόν, γένος ἑρπετόεν Ὀππ. Κυν. 2. 274.

ἑρπετό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν ἑρπετοῦ, Ἐπιφάν. τ.1. σ.272Β.

ἑρπετόν, τό, (ἕρπω) κτῆνος ἢ ζῷον βαδίζον ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον βαδίζοντα ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν, Ὀδ. Δ.418· ὄφις καὶ σαύρας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἑρπετῶν Ἡρόδ. 4.183· τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκεν.. ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας Ξεν. Ἀπομν.1. 4.11· ἑρπετά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πετεινά, Ἡρόδ 1.140, πρβλ. Θεόκρ.15.118, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1240:— ἐν Πινδ. Π.1. 47 τὸ ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχον τέρας ὁ Τυφὼς καλεῖται ἑρπετόν, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 13· πυκινώτατον ἑρπετόν, ἐπὶ κυνηγετικοῦ κυνός, Πινδ. Ἀποσπ. 73· ἐπὶ ἐντόμων, Σιμωνίδ.12, Νικ. Ἀποσπ. 2. 46. **II.** ἰδίως τὸ ἐπὶ τῆς κοιλίας ἕρπον, «ἑρπετόν», μάλιστα ὁ ὄφις, Εὐρ. Ἀνδρ. 269, Θεόκρ. 24. 56· ἑρπετά τε καὶ δακετὰ πάντα Ἀριστοφ. Ὄρν.1069.

ἑρπετο-φάγος, ον, ὁ τρώγων ἑρπετά, Ἐπιφάν. τ. 2. σ.106Α.

ἑρπετώδης, ες, ὅμοιος ἑρπετῷ, ὀφιοειδής, περὶ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2.13.

ἑρπηδών, όνος, ἡ, = **ἕρπης**, Νικ. Ἀλεξιφ. 418, ἔνθα ὁ Σχολ. κακῶς **ἑρπυδόνα**.

ἑρπήλη, ἴδε **ἕρπιλλα**.

ἑρπηνώδης, ὡς ἕρπης, Φίλων 2. 205

ἕρπης, ητος, ὁ, (καθ' Ἡρωδιαν. δὲ παρὰ Χοιροβ. 54. 29, **ἑρπής, -ῆτος**) (ἕρπω): νόσημα χαλεπὸν τοῦ δέρματος ἐξαπλούμενον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, Fuës. Oec. Ἱππ.· ἕρπης ἐσθιόμενος Ἱππ. Ἀφ.1253·— ὡσαύτως **ἑρπήν, ῆνος**, ὁ, Φίλων 2. 61.— Κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμολόγ.: «ἑρπὴν ὄνομα πάθους. παρὰ τὸ ἕρπω ἑρπήν. ἔστι δὲ πάθος χαλεπόν. ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος· ἐπιπλατύνεται γὰρ τῷ σώματι οὐκ εἰς ὄγκον, ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μῆκος. λέγεται δὲ καὶ **ἑρπίνη** ὡς εὗρον εἰς τὸ Λεξικὸν» (Ἀνέκδ. Βεκκ. 256.18, καὶ Φωτίου Λεξ. ἐν λέξει).

ἑρπηστήρ, ῆρος, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἑρπυστήρ**, Ὀρφ. Λιθ.49.

ἑρπηστής, οῦ, ὁ, = **ἑρπετόν**, Νικ. Θ. 9, κτλ.· ἐπὶ μυός, Ἀνθ. Π. 9. 86. **3)** ἐπίθ., ὁ ἕρπων, ἑρπηστὴν πόδα, κισσέ, χορεύσας αὐτόθι 11. 33.

ἑρπηστικός, ή, όν, ἔχων τάσιν ἢ φύσιν πρὸς τὸ ἕρπειν· τὰ ἑρπηστικά (πρβλ. **ἕρπης**), ἐξανθήματα ἐξαπλούμενα ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 220Ε, Πολυδ. Δ', 206 (διάφ. γραφ. **ἑρπυστικά**).

ἕρπιλλα, ἡ, ὄνομα θαλασσίου ζῴου, Νουμήνιος ἐν «Ἀλιευτικῷ» παρ' Ἀθην. 306C· ἑρπίλλας (ἑρπήλας Kaibel) δολιχήποδας αὐτόθι 305Α.

ἕρπις, ὁ, λέξις αἰγυπτιακὴ σημαίνουσα οἶνον, ὅπου τὸν ἕρπιν ὁ σκότος καπηλεύει Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 42· Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἕρπιν (δ' ἔλων ὄλπιν θεοῖς οἰνοχοῆσαι Kaibel) θεοῖς ᾠνοχόησεν Σαφὼ παρ' Ἀθην. 39Α, Τζέτζ. ἐν Λυκ. 579.—Ἐν ἐπιγραφῇ ἱερογλυφ. (Ebers Aegypten σ. 327) ἐπὶ ἀγγείου εὕρηται ἡ λέξις erp ἢ arp.

ἑρπτόν, τό, = **ἑρπετόν**, ἐν Ἀριστ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 481. 36.

ἑρπύζω: παρατ. **εἵρπυζον** Κόϊντ. Σμ. 13. 93: ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐν τῷ ἐνεστ.: οἱ Ἀττ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. **ἑρπύσαι** [ῠ], εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος ἀορ. τοῦ **ἕρπω** (ὃ ἴδε). Ἑρπύω, «σύρομαι», παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ γεροντικῆς ἡλικίας ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων διατελούντων ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλης θλίψεως ἢ δυστυχίας, ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν Ὀδ. Α.193· ἑρπύζων παρὰ θῖνα Ν. 220, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 225· ἐπὶ τετραπόδων (πρβλ. **ἑρπετὸν**) καὶ ἐπὶ παιδίων, Νικ. Ἀλεξιφ. 555· ἐπὶ χρόνου, Ἀνθ. Π. 6. 19· ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, αὐτόθι 7. 22.

ἑρπύλλῐνος, η, ον, ἐξ ἑρπύλλου κατεσκευασμένος, στεφάνους.. ἑρπυλλίνους Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 4. 5· μύρον Ἀντιφάν. ἐν «Θορικίοις» 1. 7, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 6. 27.

ἑρπύλλιον, τό, = **ἕρπυλλος**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ.1. 3.

ἑρπυλλίς, ίδος, ἡ, «τέττιξ» Ἡσύχ.

ἕρπυλλος, ὁ, καὶ ποιητικῶς ἡ, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 1, Ἀνθ. Π. 4.1, 54, Παγκράτης παρ' Ἀθην. 677F· εἶδος ἑρπυστικοῦ ἀειθαλοῦς φυτοῦ, Λατ. serpyllum, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον στεφάνους· ἦν δὲ ἱερὸν ταῖς Μούσαις, Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1, Ἀριστοφ. Εἰρ.168. — Κατὰ Σουΐδ.: «ἕρπυλλος εἶδος ἄνθους, σαμψύχῳ ὅμοιον, ὃ μάλιστα ἐν τοῖς ὕδασι θάλλει. φυταρίου τι εἶδος· παρὰ τὸ ἕρπειν ταῖς ῥίζαις. ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον».

ἕρπῡσις, εως, ἡ, (ἑρπύζω) τὸ ἕρπειν, ἕρψις, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 246:— **ἑρπυσμός, ὁ,** Σουΐδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρπυσμός· ἡ φωνὴ τῶν χοίρων».

ἑρπυστάζω, = ἑρπύζω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **ἄταλλε.**

ἑρπυστήρ, ῆρος, ὁ, = ἑρπηστής, ἑρπετόν, Ὀππ. Κυν. 3.110. **2)** ἐπίθ., ὁ ἕρπων, ὄφεις ἑρπ. Ὀππ. Κυν. 3. 411, Ὀρφ. Λιθ. 49· ἑρπ. δρόμος Παύλου Σιλ. Ἄμβ. 243: ὡσαύτως **ἑρπυστής, οῦ, ὁ,** παιδίον ἕρπον, Ἀνθ. Π. 9. 302.

ἑρπυστικός, ή, όν, ὁ ἕρπων, ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑρπόντων, ζῷα ἑρπ., ἑρπετά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.1.1, 29, π. Ζ. Μορ. 4.10, 31.

ἕρπω: παρατ. **εἷρπον:** Δωρ. μέλλ. **ἑρψῶ** Θεόκρ. 5. 45, 18.40, Ἀττ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐφέρψω:** ἀόρ. **εἷρψα** παρὰ Δίωνι τῷ Χρ. (Λοβεκ. Παραλ. 1. 35), ὁ δὲ Ἀττ. τύπος εἶναι **εἵρπῠσα,** ἀπαρ. **ἑρπύσαι** (παραλαμβανόμενα ἐκ τοῦ **ἑρπύζω**), πρβλ. **ἕλκω, εἵλκῠσα.** (Ἐκ τῆς √ΕΡΠ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ἑρπ-ύζω, ἑρπ-ετόν, ἕρπ-ης·** πρβλ. Σανσκρ. sarp, sarp-âmi, sarp-as· Λατ. serp-o, serp-ens). Ἕρπω, «σύρομαι», καθόλου δὲ κινοῦμαι, περιπατῶ βραδέως, ὡς τὸ **ἑρπύζω:** ἥμενος ἢ ἕρπων Ὀδ. Ρ. 158· ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει Ἰλ. Ρ. 447, Ὀδ. Σ. 131, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 95· εἷρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι μεμύκει, ἐκινοῦντο μὲν τὰ δέρματα, τὰ δὲ κρέατα ἐν τοῖς ὀβελοῖς μυκηθμῷ ὅμοιον ἦχον ἀπετέλουν, Ὀδ. Μ. 395· ἐπὶ νηπίων, Αἰσχύλ. Θήβ. 17· ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 207· ἕρπ. ἐξ εὐνῆς Ἀριστοφ. Σφ. 552: — συχν. παρὰ Τραγ., ἁπλῶς ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 810, κλ.· ἕρπεθ' ὡς τάχιστα Σοφ. Ο. Κ. 1643· Θησεὺς ὅδ' ἕρπει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1154· ἕρπειν ἐς μῦθον, πρὸς ᾠδὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 316, ἐν Κύκλ. 423· ἕρπε δεῦρο, ἐλθὲ ἐδῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 722· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἕρπ. ὁδοὺς Σοφ. Αἴ. 287· κέλευθον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1223, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ.195· ὡσαύτως, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον Κωμικὸς παρὰ Πλουτ. 54B. **2)** ἐπὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων, βότρυς ἐπ' ἦμαρ ἕρπει Σοφ. Ἀποσπ. 239· ἤδη ἕρπουσα πρόσω αὐτόθι 546· ἐπὶ δακρύου καταρρέοντος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ.1231· ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι, ὡς τὸ Λατ. serpit rumor, Πινδ. Ι. 4. 68 (3. 58), πρβλ. Σοφ. Αἴ.1087· πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει αὐτόθι 157 (πρβλ. **ὑφέρπω**)· ὁ πόλεμος ἑρπέτω, ἂς κάμῃ τὸν δρόμον του, Ἀριστοφ. Ἱππ. 673, πρβλ. Λυσ.129: — ὡσαύτως, προοδεύω, εὐτυχῶ, Πινδ. Ο.13.148, πρβλ. Ν.7.100:— ἐπὶ δυστυχημάτων, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως εἴς τινα, Σοφ. Ἀντ. 585, 619, πρβλ. Αἴ.1087.

ἐρράδαται, ἴδε τὸ ῥῆμα **ῥαίνω.**

ἐρρᾳδιουργημένως, Ἐπίρρ., εἰκῇ, ἀλογίστως, τυχόντως, ἀσκόπως ἢ σκολιῶς, Ἐπιφάν. τ.1. σ. 312A.

ἐρραθάγει· «ἐκρότει» Ἡσύχ.

ἐρραθάμιζε· «ἐρρόφα» Ἡσύχ.

ἐρράθαινεν· «ὕγραινεν. κατέβρεχεν» Ἡσύχ.

ἔρραμμα, τό, ἐμβάλωμα, Κλήμ. Ἀλ. σ. 213.

ἔρραος, ὁ, κριός, Λυκόφρ.1316 (διάφ. γραφ. **ἔρρωος** ἢ **ἐρρωός**)· ὡσαύτως, ἄγριος κάπρος, Καλλ. Ἀποσπ. 335 (κατὰ τὸν Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.)· παρ' Ἡσυχ. ἐφέρετο **ἐρράς,** ἀλλὰ νῦν διωρθώθη εἰς **ἔρραος.** (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἄρρην,** Ἰων. **ἔρσην·** πρβλ. Σανσκρ. vṛshas (ταῦρος), Λατ. verres, aries).

ἐρράπτω, = ἐνράπτω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Διον. Ἀλ. 4. 62, Αἰλ. π. Ζ. 2. 22, Ἀριστείδ.1. 29, κλ.

ἐρρᾳστωνευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ῥᾳθύμως, ἀμελῶς, ἠμελημένως, Θεόδ. Μετοχ. σ 93, ἔκδ. Orell.

ἐρρεντί, Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ μετοχ. **ἐρρείς, ἐρρέντος,** ὡς εἰ ἐκ τοῦ ***ἔρρημι, = ἔρρω**); ὡς παρὰ τὸ **ἐθέλοντος** τὸ **ἐθελοντί,** πιθαν. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὁλοσχερῶς, Ἀλκαῖος ἐν Ἐτυμ. Μ. 377,19.

ἐρρετός· «φθόρος» Ἡσύχ.

ἐρρήεντα· «δροσώδη. καταψυκτικά» Ἡσύχ.

ἐρρήθην, ἴδε **ἐρῶ, εἰπεῖν.**

ἐρρηνο-βοσκός, όν, = προβατοβοσκός, Σοφ. Ἀποσπ. 589.

ἐρρήσει· «ἥξει. εἰσελεύσεται» Ἡσύχ.

ἐρρηφορέω, = ἀρρηφορέω, ὑπηρετῶ ὡς ἀρρηφόρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 431.

Ἐρρηφόροι· «οἱ τῇ Ἕρσῃ ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα» Ἡσύχ.

ἔρρῑγα, πρκμ. τοῦ **ῥιγέω·** Δωρ. γ' πληθ. **ἐρρίγοντι.**

ἔρρῑνον ἢ **ἔνρινον, τό,** (ἐν, ῥίς), φάρμακόν τι πταρμικόν, ἐπιφέρον πταρμόν: «ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς παρὰ Παυσανίᾳ ἔνρινον ἴσως καὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα ᾧ τὰς ῥῖνας, φησίν, ἐνεχρίοντο» Εὐστ.950.1.

Ἕρρος· «ὁ Ζεύς» Ἡσύχ.

ἐρρυθμισμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. **παθ. πρκμ., εὐρύθμως,** Δίων Κ.79.16.

ἔρρυθμος, ον, = ἔνρυθμος, Πλούτ. 2. 623B.

ἔρρω: μέλλ. **ἐρρήσω,** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 259, Ἀριστοφ. (ἴδε κατωτ.): ἀόριστ. **ἤρρησα,** ὁ αὐτ. ἐν Βατρ.1192 (πρβλ. **ἀν-, εἰσέρρω**): πρκμ. **ἤρρηκα (εἰσ-),** ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ.1075. (Ἐκ τῆς √FΕΡΡ, ἴδε Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. **ἀπόFερσε**). Πορεύομαι βραδέως καὶ μετὰ κόπου, μόλις δύναμαι νὰ περιπατήσω διὰ χωλότητα, ὅθεν καὶ περὶ τοῦ Ἡφαίστου λέγει ὁ Ὅμ. αὐτὰρ ὁ ἔρρων πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ Ἰλ. Σ. 421· ἥ μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο, μὲ συνήντησε πλανώμενον μόνον, Ὀδ. Δ. 367, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 259. **2)** ἁπλῶς, πορεύομαι, ὑπάγω, ἐς τὰς ἑορτὰς Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 76, πρβλ. 2556. 39. **II.** κατὰ κακήν μου τύχην ἢ πρὸς ἐμὴν βλάβην ἔρχομαι ἢ ὑπάγω που ὅπου κάλλιον νὰ ἔσπανε τὸ πόδι μου παρὰ νὰ ἐπήγαινα, ἐνθάδε ἔρρων, «ἐπὶ φθορὰν παραγενόμενος» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 239, Ι. 364, συχν. παρ' Ἀττ., Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι, πίπτοντας ἐκ τῆς Τυρίας νεώς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 963, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 379, Πλάτ. Φίλ. 241D· ἄτιμος ἔρρειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 884· ὡς Πόλυβον ἤρρησεν, ἦλθε πρὸς αὐτόν, ἐπὶ λύμῃ, ὅπου εἴθε νὰ μὴ μετέβαινεν, Ἀριστοφ. Βάτρ.1192, πρβλ. Λυσ. 336. **2)** τὸ πλεῖστον κατὰ προστ. **ἔρρε,** abi in malam rem, «κρημνίσου!» «πήγαινε 'ς τἀνάθεμα», Ἰλ. Θ.164, Θέογν. 601· ἔρρ' οὕτως Ἰλ. Χ. 498· προσέτι, ἔρροις Εὐρ. Ἄλκ. 734, Ἀνθ. Π. 5. 3· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἔρρετε λωβητῆρες ἐλεγχέες Ἰλ. Ω. 239, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 562· καὶ ἐν τῷ γ' ἑνικ. **ἐρρέτω,** ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸν κόρακα, ἐρρέτω, οὗ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι ἔσσεται Ἰλ. Υ. 349, Ὀδ. Ε.139· ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω Ἀρχίλ. 5: ἐρρέτω Ἴλιον, ἀπόλοιτο, Σοφ. Φιλ. 1200· μετὰ προθ., ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, Λατ. aufer te hinc ocius, Ὀδ. Κ. 72· ἔρρ' ἐκ προσώπου Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 8. 41 (ἔκδ. Crusii)· ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο Θεόκρ. 20. 2· παρ' Ἀττ. μετὰ προσθήκης καὶ ἄλλης λέξεως πρὸς ἐπίτασιν, ἔρρ' ἐς κόρακας, Λατ. pasce corvos, «πήγαινε 'ς τὸν διάβολον», Ἀριστοφ. Πλ. 604· ἔρρ' ἐς κόρακας .. ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἄλεξ. ἐν «Ἱππεῖ» 1· οὕτως, οὐκ ἐρρήσετε; οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; δὲν θὰ ξεκκουμβισθῆτε 'ς τὸν διάβολον; Ἀριστοφ. Λυσ. 1240, Εἰρ. 500· εἰ μὴ 'ρρήσετ' ὁ αὐτ. ἐν Σφ.1320. **3)** παρ' Ἀττ., χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἐξαφανίζομαι, καταστρέφομαι, ὡς τὸ **οἴχομαι,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 419· ἔρρει πανώλης ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ.732· ἄφαντος ἔρρει Σοφ. Ο. Κ. 560· ἔρρει τὰ θεῖα, ἐχάθη ἡ εἰς τοὺς θεοὺς ὀφειλομένη τιμή, αὐτόθι 910· ἔρρει δέμας φλογιστὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 57· ἔρρει μάτην Εὐρ. Ἑλ.1220· θανόντας ἔρρειν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ.1113· ἐξ οἵων καλῶν ἔρρεις, ἐκ τίνων εὐτυχιῶν ἔχεις ἐκπέσει, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 389· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, Λατ. acrum est de me! Ξεν. Συμπ.1.15, πρβλ. Κύρ. 6.1, 3, Πλάτ. Νόμ. 677 C· ἔρρει τὰ καλά, ἡ εὐτυχία παρῆλθεν, Ἱπποκρ. ἐπιστολεὺς τοῦ Μινδάρου παρὰ Ξεν. ἐν τοῖς Ἑλλ.1.1,23, ἔνθα αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἔρρει τὰ κᾶλα (Bergk), δηλ. τὰ πλοῖα κατεστράφησαν, ἴδε τὴν λέξιν **κᾶλον.**

ἔρρωγα, πρκμ. τοῦ **ῥήγνυμι.**

ἐρρωμένος, η, ον, μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ῥώννυμι,** ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγιείας, ἰσχυρός, ἀντίθετον τῷ **ἄρρωστος,** Πλάτ. Φαῖδρ. 268A, Δημ. 24. 3· ἐρρωμένος ὢν Λυσ. 168. 38· ἐρρωμένη δύναμις Πλάτ. Φαῖδρ. 268A:— ἀνώμαλον σύγκρ., τειχομαχίη ἐρρωμενεστέρη Ἡρόδ. 9.70, Πλάτ. Γοργ. 483C· ἐρρωμενεστέραις ταῖς γνώμαις Ξεν. Κύρ. 3. 3, 31· τὸ φύσει ἐρρωμενέστερον Πλάτ. Συμπ.181C:— ὑπερθ. **-έστατος,** Ἀνδοκ.34.15, Πλάτ. Πολ.477E.— Ἐπίρρ. **ἐρρωμένως,** ἀνδρείως, Αἰσχύλ. Πρ. 65,76, Ἀριστοφ. Σφ. 230· χωρεῖν Ξεν. Ἀγησ. 2,11· συγκρ. **-έστερον,** Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 278A· **--εστέρως,** Ἰσοκρ. 74E· ὑπερθ. **-έστατα,** Πλάτ. Πολ.401D.

ἐρρώμην, ἴδε **ῥώννυμι.**

ἐρρώοντο, ἐρρώσαντο, ἴδε **ῥώομαι.**

ἔρρωος, ὁ, = ἔρραος, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Λυκόφρ.1316.

ἔρρωσο, ἴδε **ῥώννυμι.**

ἐρσαῖος, α, ον, = ἐρσήεις, «ἐρσαῖα· ἐαρινά. νέα. ἁπαλά. δροσώδη» Ἡσύχ.

ἔρση, ἡ, Ἐπικ. **ἐέρση·** Δωρικ. **ἔερσα,** Πινδ. Ν. 3.135· **ἔρσα,** Ἀλκμὰν 32, Θεόκρ. 20.16. Ἀρχαία ποιητ. λέξις, δρόσος, Ἰλ. Ψ. 598, κτλ.· τεθαλυῖα ἐέρση, ἄφθονος δρόσος Ὀδ. Ν. 245· οὕτως, θῆλυς ἐέρση, «θῆλυς δὲ ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν... ποιητικῶς δὲ εἶπε τὸ θῆλυς κτλ.» (Εὐστ.), Ε. 467, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 395· ἐν τῷ πληθ., ψεκάδες βροχῆς, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας Ἰλ. Λ. 53· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι (δηλ. τῆς νεφέλης) Ξ. 351· χλωραῖς ἐέρσαις Πινδ. Ν. 8. 69:— καθόλου ἐπὶ παντὸς ὑγροῦ, καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας, ὑφελοῦσα αὐτὸ ἐκ τῆς ποντίας δρόσου, δηλ. τῆς θαλάσσης, περὶ κοραλλίου, αὐτόθι 7.116, πρβλ. Γ.135· γλυκερὴ ἐέρση, ἐπὶ τοῦ μέλιτος, Ἡσ. Θ. 83. **II.** ἐν Ὀδ. Ι. 222, χωρὶς αὖθ' ἕρσαι (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ὁ Ὅμ. ἔχει τοῦτον τὸν τύπον), μεταφ. ἐπὶ νέων καὶ τρυ-

φερῶν ζώων· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. τὰ νέα ζῷα καλοῦνται δρόσοι, παρ' Αἰλιαν. (π. Ζ.7.47) ψάκαλοι· πρβλ. βρέφος, μέτασσαι. ('Εκ τῆς √FΕΡΣ, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ 'Ομ. τύποι ἐ-έρση, ἐ-ερσήεις· πρβλ. Σανσκρ. varsh, varsh-ati (pluit), varsh-as (pluvia)· ἴσως δὲ καὶ ras-as (νοτίς, ὑγρόν)· Λατ. ros· ὁ Pott ὑποδεικνύει ὡσαύτως σχέσιν τινὰ μετὰ τοῦ δρόσος).— Καθ' 'Ησύχ. «ἔρσαι· οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενοι ἔριφοι. καὶ τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων, καὶ αἱ δρόσοι», καὶ ἔρση· δρόσος. νοτία. ὁμίχλη».

ἐρσήεις, 'Επιχ. **ἐερσ-, εσσα, εν**, δροσερός, πλήρης δρόσου, λωτὸν ἐρσήεντα 'Ιλ. Ξ. 348· λειμὼν 'Ανθ. Π. 9. 668, κτλ· μεταφ. ἐπὶ πτώματος, οἷον ἑερσήεις κεῖται, δροσερός, 'Ιλ. Ω. 419· νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι, περὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ "Εκτορος, αὐτόθι 757.

ἔρσην, ενος, ὁ, 'Ιων. ἀντὶ **ἄρσην**.

"Ερσης, ου, ὁ, ἐπίθ. 'Απόλλωνος, 'Επιγρ. 'Αττικῆς. CIA. I. 430.

ἐρσηφορία, ἴδε **ἀρρηφόρος**.

ἔρσις, εως, ἡ, (εἴρω) πλοκή, ἀνάδεσις, «ἔρσις, τὸ πλεξείδιον» Σουΐδ., κτλ., διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 1. 6, Θεοφύλ. Σιμοκ. σ. 152D.

ἔρσω, (ἔρση), ὑγραίνω, βρέχω, ὡς τὸ **ἄρδω**, Νικ. Θηρ. 62. 631.

ἐρσώδης, ες, (εἶδος) = ἐρσήεις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 6.

ἐρῠγάω, = τῷ ἑπομ., πυκνῶς ἐρυγᾶν Γεωπ. 17. 17, 1.

ἔρτις· «χρημνός» 'Ησύχ.

ἐρυγάστωρ· «μεγαλογάστωρ» 'Ησύχ., ἀλλ' ἴσως **ἐρι-γάστωρ**.

ἐρυγγάνω, κοινὸς πεζὸς καὶ 'Αττ. τύπος τοῦ ἐρεύγομαι, 'Ιππ. 371. 46, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 2· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἶνον ἐρυγγ. Εὐρ. Κύκλ. 523, πρβλ. Εὔπολιν ἐν «Μαρικᾷ» 14· σκοροδάλμην Λουκ. 'Αλέξ. 39· μεταφ., δάνει' ἐρυγγάνων Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 21· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., 'Ιππ. 371. 24, 38.— Περὶ τοῦ ἤρῠγον ἴδε **ἐρεύγομαι**.

ἐρυγή, ἡ, ἐρευγμός, Λατ. eructatio, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 529, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5. **II.** «φωνή, βοή τις» 'Ησύχ. («ἐρυγεῖν· φωνεῖν, φωνῆσαι» Schmidt).

ἐρυγήτωρ· «βοητής» 'Ησύχ.

ἐρυγιάζεσθαι (ἐκ τοῦ **ἐρυγή**, ταὐτὸ τῷ **ἐρεύγεσθαι, ἐρυγγάνειν**), Σωρ. 'Εφ. ἔκδ. Erm. σ. 166.

ἔρυγμα, τό, = τῷ προηγ., 'Ιππ. 484. 28.

ἐρυγμαίνω, = **ἐρυγγάνω**, «ἐρυγμαίνουσα. ἡ βοῦς. καὶ ὁ ταῦρος ἐρυγμαίνων, ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς» 'Ησύχ.·— **ἐρυγμένω**, 'Ιππ. 1207Ε.

ἐρυγματώδης, ες, (εἶδος) ἐπιφέρων, προξενῶν ἐρευγμόν, 'Ιππ. 485. 27.

ἐρύγμηλος, η, ον, (ἐρῠγεῖν) ταῦρον ἐρύγμηλον, «μέγα μυκώμενον» (Σχόλ.), 'Ιλ. Σ. 580· ὡς τὸ **ἐρίμυκος**. **II.** ἐρυγμήλη, «ἐπίθετον ῥαφάνου, ἴσως ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς» 'Ετυμ. Μ. 379. 28, πρβλ. 'Ησύχ. (ἔνθα ὁ κῶδ. ἔχει τὸν τύπον **ἐρυγηλή**).

ἐρυγμός, ὁ, = **ἐρυγή**, 'Αριστ. Προβλ. 13. 4, κ. ἀλλ., Θεοφρ. 'Αποσπ. 4. 61.

ἐρῠθαίνω: ἀόρ. **ἐρύθηνα** 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 791:— ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐρυθραίνω**, ποιῶ τι ἐρυθρόν, ὁ αὐτ. Δ. 474. Κάμνω τι νὰ κοκκινίσῃ, παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ὁ αὐτ. Α. 791:— παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῷ Παθ., γίνομαι ἐρυθρός, ἐρυθαίνετο αἵματι γαῖα 'Ιλ. Κ. 484, Φ. 21 (ἐν τῷ ἐνεργ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ἐρεύθω**)· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 11. 92· γίνομαι καταπόρφυρος, 'Ανθ. Π. 12. 8.— Παθ. ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, 'Αρρ. παρὰ Στοβ. παράρτ. 2. 5, Πολυδ. Β', 87, Εὐμάθ. σ. 22 (μετὰ διαφ. γρ. ἐρυθραίνεται).

ἐρύθημα, τό, (ἐρῠθαίνω) ἐρυθρότης, «κοκκινάδα» ἐπὶ τοῦ δέρματος, 'Ιππ. 'Αφορ. 1260, Θουκ. 2. 49· ἐρ. προσώπου, τὸ κυρίως προερχόμενον ἐξ αἰδοῦς, κοκκίνισμα, Εὐρ. Φοιν. 1488, πρβλ. 'Ιππ. 397: — ἀπολ., ἐρυθρότης, κοκκινάδα, Ξεν. Κύρ. 5, 18· «αἰδὼς δ' ἐπερρύθμιζεν ἠπιώτατον ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι» Χαιρήμων παρ' 'Αθην. 608D.

ἐρυθίβη, ἡ, κατὰ Ῥοδίους ἀντὶ **ἐρυσίβη**, Στράβ. 613.

ἐρυθίβιος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ 'Απόλλωνος παρὰ Ῥοδίοις, Στράβ. 613, ἴδε **ἐρυσίβιος**.

ἐρῦθῖνος, ὁ, = ἐρυθρῖνος, 'Ηνίοχος ἐν «Πολυπράγμονι» 1, 3, 'Οππ. 'Αλ. 1. 97.— Καθ' 'Ησύχ. «'Ερυθῖνοι· πόλις καὶ χώρα ἐν Παφλαγονίᾳ. καὶ εἶδος ἰχθύος».

ἐρυθράδιον, τό, = **ἐρυθρόδανον**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 74.

ἐρυθραίνω, καθιστῶ τι ἐρυθρόν, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 15, 3· πρόσωπον Περικτ. παρὰ Στοβ. 488. 2.— Παθ., γίνομαι ἐρυθρός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 5· ἐρυθριῶ, αἰδοῦς ἐνεπίμπλατο, ὥστε καὶ ἐρυθραίνεσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 9, 2. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ἐρυθρός, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 8. 4, 3.

ἐρυθραῖος, α, ον, = **ἐρυθρός**. πόντος, θάλασσα Διον. Π. 38, κλ.· κάλαμος αὐτόθι 1127· λίθος Statius, Silvae 4. 6, 18. **II.** ὁ ἐξ 'Ερυθρῶν, 'Ηρόδ., κλ.

ἐρυθρᾶνός, όν, ἐρυθρός, εἶδος κισσοῦ, Πλίν. 24. 49.

'Ερυθρᾶσι, 'Επίρρ., ἐν 'Ερυθραῖς, Συλλ. 'Επιγρ. 1.73b (Προσθ.).

ἐρυθραυγής, ές, ὁ ἔχων ἢ πέμπων ἐρυθρὰν λάμψιν, περὶ τοῦ χαλκοῦ. Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 120.

ἐρύθρημα, τό, = **ἐρύθημα** (ἴσως ἡμαρτημ. γραφ.), Πολυδ. Ϛ', 187, Γρηγ. Νύσσ. 1. σελ. 54, 135.

ἐρυθρίας, ου, ὁ, ἔχων χροιὰν ἐρυθράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὠχρίας**, 'Αριστ. Κατηγ. 8, 15.

ἐρυθρίᾰσις, 'Ιων. **-ησις, εως**, ἡ, κοκκίνισμα, 'Ιππ. 23. 24.

ἐρυθριάω, 'Επιχ. μετοχ. **-ιόων**, Μουσαῖος 161: παρατ. **ἠρυθρίων** Λουκ. Παίσματ. 1, κτλ.: ἀόρ. **ἠρυθρίᾱσα** Πλάτ., κλ.: πρκμ. **ἠρυθρίᾱκα** (ἴδε **ἀπηρυθριᾱκότως**). "Εχω τάσιν πρὸς τὸ ἐρυθριᾶν, ἐρυθριῶ, κοκκινίζω, τότε καὶ εἶδον ἐγὼ .. Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα Πλάτ. Πολ. 350D. Πρωτ. 312Α; κτλ., πρβλ. Δημ. 270. 2· ἀστεῖόν γε .. ὅτι ἐρυθριᾷς Πλάτ. Λύσ. 204C· μετὰ μετοχ., ἐρυθριῶ ποιῶν τι, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1· ὅστις δ' ἐρυθριᾷ τηλικοῦτος ὢν ἔτι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, οὐκ ἔστιν κακὸς 'Αντιφάν. ἐν 'Αδήλ. 58, πρβλ. Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 173, 287· ὡσαύτως, ἐρ. τινά, ἐρυθριᾶν ἐνώπιόν τινος, 'Αρισταίν. 1.13· μετ' ἀπαρ., Λιβάν. 4.775.

ἐρυθρῖνος, ὁ, λυθρῖνι ἢ λυθρινάρι, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 11, 8, κ. ἀλλ., 'Αθήν. 300Ε, F, 327Β, C. "Ιδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. καὶ Γαληνὸν σ. 61.

ἐρύθριον, τό, κοκκίνη τις ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 7. 18.

ἐρυθρόβαπτος, ον, ὁ, = τῷ ἑπομένῳ, Κωνστ. Μανασσ. 127.

ἐρυθρο-βαφής, ές, κοκκινοβαμμένος, Εὐστ. 6. 8.

ἐρυθρό-βωλος, ον, ἐρυθρὰν ἔχων γῆν, Σχόλ. Διον. Π. 183.

ἐρυθρό-γραμμος, ον, ἐρυθρὰς ἔχων γραμμάς, 'Αριστ. 'Αποσπ. 278, πρβλ. 'Αθήν. 321Ε.

ἐρυθρογραφέω, γράφω δι' ἐρυθροῦ χρώματος, Θεόδ. 'Υρτακ. 'Επιστ. 17.

ἐρυθρόγραφον, τό, γραφή, γράψιμον δι' ἐρυθροῦ χρώματος, Νικήτ. Χων. σ. 387C.

ἐρυθρό-γραφος, ὁ, ἡ, ἐρυθροσήμαντος, δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων γεγραμμένος, 'Εφραίμ. Καισ. 8506, σ. 201.

ἐρυθρο-δάκτυλος, ἔχων ἐρυθροὺς δακτύλους· κατακρίνεται ὡς οὐχὶ ποιητικόν, 'Αριστ. Ρητ. 3. 2, 13.

ἐρυθρόδᾰνον, τό, τὸ «ῥιζάρι», Λατ. rubia tinctoria, Διοσκ. 3. 150· **ἐρυθρόδανος**, ἡ, Πλίν. 24. 56.

ἐρυθροδανόω, βάπτω τι μὲ ἐρυθρόδανον, «ῥιζάρι», βάπτω ἐρυθρόν, 'Εξόδ. ("Εξοδ. ΚΕ', 5, ΚϚ', 14).

ἐρυθρο-ειδής, ές, ἔχων ὄψιν ἐρυθράν· πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἐλυτρο-**, ὃ ἴδε.

ἐρυθρο-κάρδιος, ον, ἔχων ἐρυθρὰν καρδίαν, ἐντεριώνην, Θεοφράστ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 3.

ἐρυθρό-κομος, ον, ἔχων ἐρυθρὰν κόμην, ἐρυθρὸν χνοῦν, Πλίν. 13. 34.

ἐρυθρό-λευκος, ον, ἀσπροκόκκινος, 'Ησύχ. ἐν λ. **φλογόλευκον**.

ἐρυθρο-μέλας, αινα, ἐρυθρόμελαν, μαυροκόκκινος, 'Αθήν. 652Ε.

ἐρυθρόνιον, τό, φυτόν τι **ἐκ τοῦ** γένους τοῦ σατυρίου, «σατύριον τὸ ἐρυθρόνιον, οἱ δὲ σατύριον ἐρυθραϊκὸν» Διοσκ. 3. 1 44.

ἐρυθρο-ποικῐλος, ον, ἔχων στίγματα ἐρυθρά, 'Επίχαρμ. 47 Ahr.

ἐρυθρό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν**, ἔχων ἐρυθροὺς πόδας. πελειάς 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 13, 3. **II.** ἐν 'Αριστοφ. "Ορν. 303, εἶδος πτηνοῦ ἐνύδρου (ἴσως τὸ totanus calidris).

ἐρυθρο-πρόσωπος, ον, ἔχων ὄψιν ἐρυθράν, 'Ανώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **'Αρμάτος**.

ἐρυθρός, ά, όν, [τὸ υ φύσει βραχὺ] 'Αριστοφ. 'Αχ. 787, 'Ιππ. 1088, "Ορν. 145· ὥστε οἱ ὀρθοὶ τύποι τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἶναι **-ώτερος, -ώτατος**, ὡς ἐν Πλάτ. Τιμ. 83Β, 'Επιν. 987C· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **-ότερος** ἐν 'Αναξανδρίδ. ἐν «Κερκίῳ» 1, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1]. Κόκκινος, Λατ. ruber, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ νέκταρος καὶ τοῦ οἴνου, 'Ιλ. Τ. 38, 'Οδ. Ε. 93· τοῦ χαλκοῦ, 'Ιλ. Ι. 365 (ἴδε τὴν λ. **χαλκός**)· τοῦ χρυσοῦ, Θέογν. 450· τῆς μίλτου, 'Ηρόδ. 3. 57· τοῦ κόκκου («πρινοκοκκίου»), Δρόμων ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 265:— **ἐρυθρά**, τά, ἐρυθραὶ φλύκταιναι, ἐξανθήματα, 'Ιππ. Κωακ. Προγν. 147, 427, 1, κτλ. **II.** 'Ερυθρὴ θάλασσα παρ' 'Ηροδ. περιλαμβάνουσα τήν τε «'Ερυθρὰν θάλασσαν» ἢ 'Αραβικὸν κόλπον καὶ τὸν 'Ινδικὸν **'Ωκεανὸν** (περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Περσικοῦ κόλπου διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ), 1. 180, 202., 2. 8, 158., 4. 39· οὕτω, πόντος 'Ερ. Πινδ. Π. 4. 448: — ἀκολούθως καὶ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 10, Διόδ. 2. 11· ἐν χρήσει ἀορίστως ἐπὶ μακρὰν ἀπεχόντων καὶ ἀγνώστων τόπων, μόνον οὐκ ἐπὶ τὴν 'Ερ. θάλατταν πρεσβείας πέμπειν Δημ. 438. 20. Πρβλ. **'Ερυθραῖος**. ('Εκ τῆς √ΕΡΥΘ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ἐρεύθ-ω, ἐρυσ-ίβη**· πρβλ. Σανσκρ. rudh-iram (αἷμα), rohit-as (ἐρυθρός)· Λατιν. rub-er, ruf-us, rut-ilus, rob-igo ('Ομβρ. ruf-ru)· Γοτθ. ga-riud-jo (αἰδημοσύνη)· Παλαιο-Σκανδιν. rjoð-r (ruddy), rjoð-a· 'Αγγλο-Σαξον. reód-an (κοκκινίζω)· Παλαιο-'Υψηλο-Γερμαν. rôt, rost (roth, red), κτλ.

ἐρυθρότης, ητος, ἡ, κοκκινάδα, 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 5, 10, Γαλην., κλ.

ἐρυθροφορέω, φορῶ ἐρυθρά, κόκκινα ἐνδύματα, Ἄννα Κομνηνὴ τ. Β', σ. 17, ἔκδ. Β.

ἐρυθροφόρος, ον, ὁ φορῶν ἐρυθρὰ ἐνδύματα, ὁ φέρων κόκκινα, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 239. 34, ἔκδ. Taf.

ἐρυθρό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων ἐρυθρὰ φύλλα, κοκκινόφυλλος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4769.

ἐρυθρό-χλωρος, ον, κοκκινοκίτρινος, Ἱππ. 1175C· διάφ. γραφ. **-χολος**.

ἐρυθρό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους, ουν**, ἔχων ἐρυθρὸν χρῶμα, Δίων Κ. 43. 43.

ἐρυθρό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 1.

ἐρυθρόω, ποιῶ τι ἐρυθρόν, τοῖς αἵμασιν ἠρύθρωσαν ἀρούρας Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 28.

ἐρυθρώδης, ες, = **ἐρυθροειδής**, Ἀθήν. 76B.

ἐρυθρῷος, ον, ἐρυθρός, κόκκινος, ἐρυθρῴοις γράμμασι Κ. Μανασσ. Χρον. 2707, ἀλλὰ γραπτέον **ἐρυθρῷος**, ὡς τὸ **προικῷος**, κ. τ. τ.

ἐρῠκᾰνάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐρύκω**, κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα Ὀδ. Α. 199· μετ' ἀπαρ., κωλύω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἐρικανόωσα μάχεσθαι Κόϊντ. Σμ. 12. 205· ὡσαύτως, Ἐπικ. παρατ. **ἐρύκανε** (ἐκ τοῦ **ἐρυκάνω**), Ὀδ. Κ. 429, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 650.

ἐρυκτῆρες, οἱ, τάξις τις ἀπελευθέρων ἐν Σπάρτῃ, Μύρων παρ' Ἀθην. 271F.

ἐρύκω [ῡ], Ἰλ., Ἡρόδ., Τραγ., σπάν. ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 25, πρβλ. **ἀπερύκω**· Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **ἐρῡκέμεν**, Δωρ. **ἐρύκεν** (ῡ) Βακχυλ. XVI (XVII). 41: μέλλ. **ἐρύξω**, Ὅμ., οὐχὶ Ἀττ.: ἀόρ. α' ἤρυξα, Αἰσχύλ. Θήβ. 1076, (**ἀπ-**) Ξεν. Ἀν. 5. 8. 25· Ἐπικ. **ἔρυξα**, Ἰλ. Γ. 113, Ὀδ. Ρ. 515, κτλ.:—Ἐπικ. ἀόρ. β' **ἠρύκᾰκον** (πρβλ. **ἠνίπαπε** ἐκ τοῦ **ἐνίπτω**), Ἰλ. Ε. 321, Υ. 458, ἢ **ἐρύκᾰκον** Λ. 352, κτλ., ἀπαρ. **ἐρῡκᾰκέειν** Ε. 262, Ὀδ. Λ. 105:—Μέσ., Ἰλ. Μ. 285.— Παθ., ἴδε κατωτ. II.—Παράλληλοι τύποι, **ἐρυκάνω, -ανάω** (πρβλ. **δεικανάομαι**) ἀπαντῶσι παρ' Ὅμ. (Συγγενὲς τῷ **ἐρύω**). Ἀναχαιτίζω, περιορίζω, κατέχω, ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, «τοὺς ἵππους εὐτάκτως κατέχειν αὐτόθι ἐπὶ τῇ τάφρῳ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 48, κτλ.· λαὸν ἐρυκάκετε, κατέχετε, κωλύετε (ἀπὸ τῆς φυγῆς), Ζ. 80, πρβλ. Ω. 658· ἀλλά, λαὸν ἔρυκε, ἁπλῶς, ἔκαμε τὸν λαὸν νὰ μένῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτο, ἐκράτησεν αὐτὸν ἐκεῖ, Ψ. 258· θυμὸν ἐρυκακέειν, περιστέλλειν, ἀναχαιτίζειν τὴν ἐπιθυμίαν, Ὀδ. Λ. 105· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν, ἑτέρα σκέψις μὲ ἐκώλυσεν (ἀντίθετον τῷ **ἀνῆκεν**), Ι. 302· ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν', νὰ περιορίσω αὐτόν, Ἰλ. Θ. 206· πίστιν ἐρ., δηλ. δυσπιστεῖν, Ἐμπεδ. 360· ἔρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδὼς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 652·— μετὰ γεν., μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, «μηδὲ κώλυέ με τοῦ πολεμεῖν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 126· ἀλλά τις θεῶν .. Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Σοφ. Τρ. 120· οὕτως, ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 28·— μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράττῃ τι, Πινδ. Ν. 4. 54, Εὐρ. Ἡρακλ. 691· μετ' ἀπαρ. ἀόρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 317· μέλλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 346· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἤρυξε πόλιν μὰν ἀνατραπῆναι Αἰσχύλ. Θήβ. 1076· ἐρ. τινὰ μή .., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 11. 2) ἀπολ., κωλύω, ἐμποδίζω, ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια Ἰλ. Λ. 352· ἐρυκέμεν, νὰ ἐμποδίσωσι (τὴν φυγὴν αὐτῶν), Φ. 7. 3) ἀναστέλλω, ἀνακόπτω, ἀναχαιτίζω, σταματῶ τὸν ἐχθρόν, εἴ κε .. ἐρύξομεν ἀντιάσαντες Ἰλ. Ο. 297, πρβλ. Ὀδ. Χ. 178· οὕτω, τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει Ἰλ. Θ. 178· ἐρ. τοὺς ἐπιόντας Ἡρόδ. 4. 125, πρβλ. 5. 15, κτλ. 4) κρατῶ τινα ξενίζων αὐτόν, Λατ. hospitio destinere, ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας Ἰλ. Ζ. 217· συχνὸν ἐν Ὀδ., ὡς ἐν Ρ. 408·—ἀλλ' ὡσαύτως, κρατῶ βίᾳ, περιορίζω, [πόντος] πολέας ἀέκοντας ἐρύκει Ἰλ. Φ. 59, πρβλ. Ὀδ. Δ. 14, Η. 315, κτλ.· ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, κατάκλεισον αὐτάς, Τ. 16· γῆ μιν ἐρύκει, ἐπὶ νεκροῦ, Ἰλ. Φ. 62. 63· σφῶε .. δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει Ὀδ. Θ. 317· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κῦμα δέ .. μιν ἐρύκεται Ἰλ. Μ. 285. 5) ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, Λατ. arcere, ἄκοντα Φ. 594· ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι Ὀδ. Ε. 166· κακόν, τό οἱ οὔ τις ἐρύκακεν Ἰλ. Ο. 450, πρβλ. Ρ. 292· οὕτως, ἐρ. ψευδέων ἐνιπὰν Πινδ. Ο. 10 (11). 7· τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρ. Θεόκρ. 7. 127· τὰ κακὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ Ξεν. Ἀν. 3. 1. 25· πόλεμον ἀπό τινος Πολύβ. παρὰ Σουΐδ. 6) χωρίζω, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει Ἰλ. Κ. 161. II. Παθ., κωλύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπέλθω, κρατοῦμαι, δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι Ὀδ. Δ. 373, πρβλ. 466, Ρ. 17. 2) ἀπολ., μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ, μή μοι ἐρύκεσθον, λέγει ὁ ἡνίοχος εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους, Ἰλ. Ψ. 443 3) ἐμποδίζομαι, ἐρυκόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ, ἐμποδιζόμενοι νὰ ὑδρεύωνται ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ, Ἡρόδ. 9. 49. 4) ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται, ὁ τόπος οὗτος ἀμελῶς φυλάσσεται, δηλ. εἶναι ἀνοικτὸς εἰς πάντας, Σοφ. Φιλ. 1153 (ἀλλ' ὁ Πόρσων ἐκλαμβάνει τὰς λέξεις ἀπὸ τοῦ ὅδε μέχρι τοῦ ὑμῖν ὡς παρενθετικάς, καὶ ἀποδίδει τὸ ἀνέδην εἰς τὸ ἕρπετε, ἀλλ' οὕτω καταστρέφεται ἡ ἔννοια ἐντελῶς· ὁ Jebb διορθοῖ: ἀλλ' ἀνέδην, ὁ δὲ χῶρος * ἄρ' οὐκέτι φοβητός. Ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb καὶ παράρτημα).

ἔρῡμα, τό, (ἐρύομαι) φυλακτήριον, προφυλακτήριον μέσον, μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, «καὶ τῆς μίτρας, ἣ ἐζώννυτο, φύλαγμα τοῦ σώματος ἔχων αὐτήν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 137. ἐπὶ χλαίνης καὶ χιτῶνος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 534· θώρακας, ἐρύματα σωμάτων Ξεν. Κύρ. 4. 3, 9· ἐρ. νιφετοῦ, σκέπη, προφύλαγμα ἐναντίον τοῦ.., Καλλ. Ἀποσπ. 142· τὸ ἔρυμα τοῦ τείχους ἐφυλάσσετο Ἡρόδ. 7. 223· 225· περιβαλέσθαι ἕρκος, ἐρ. τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 9. 96, πρβλ. Θουκ. 8. 40· ἐρ. Τρώων, τεῖχος τῆς Τροίας, Σοφ. Αἴ. 467· ἐρ. λίθοις ὀρθοῦν, πρόχωμα, Θουκ. 6. 66· ἐρ. τειχίζεσθαι, τειχίζειν ὁ αὐτ. Α. 11, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 46· ὡσαύτως ἐπὶ ποταμοῦ ἢ χαρακώματος ἐν χρήσει πρὸς στρατιωτικὴν ἄμυναν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 4, 22. 2) ἀμυντήριον, ἐρ. χώρας, περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 791· στήριγμα, παῖδας ἐρ. δώμασι Εὐρ. Μήδ. 597· ἔρυμα πολεμίας χερός, ἀμυντήριον ἐναντίον ἐχθρικῆς χειρός, αὐτόθι 1322· πρβλ. **ἕρμα** I. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχύρωμα. φυλακή. κάλυμμα. φύλαγμα». Κατὰ Σουΐδ. «ἔρυμα, φύλαγμα καὶ τεῖχος, ἀσφάλισμα».

Ἐρυμάνθιος, ον, ἀνήκων εἰς τὸ ὄρος Ἐρύμανθον, Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔκτανε (Ἡρακλῆς) Ἀνθολ. Πλαν. σ. 252. 92.

ἐρῠμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 5.

ἐρυμνάομαι, Παθ., κατασφαλίζομαι, «ἐρυμνᾶσθαι, κατησφαλίσθαι» Σουΐδ.

ἐρυμνό-νωτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα καλῶς κεκαλυμμένα ἢ πεφυλαγμένα, ἐπὶ καρκίνου, Ἀνθ. Π. 6. 696.

ἐρυμνός, ή, όν, ὑπερθ. **-ότατος**, Ἀνθ. Π. 7. 138, 599 (ἐρύομαι):— ὠχυρωμένος, ὀχυρὸς διὰ τέχνης ἢ ἐκ φύσεως, Γλύκωνά τ' ἐρυμνὴν Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 15 (132 Gottl), πρβλ. Θουκ. 5. 65· ἐρ. δώματα Εὐρ. Ἑλ. 68· κεῖναι μὲν πύργοισι .. ἐρυμναί, Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι Καλλ. εἰς Δῆλ. 23· τὰ ἐρυμνά, θέσεις ὀχυραί, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 31, κτλ.· τόποι οἱ ἐρ. Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 5· ἐπὶ ὄρους, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν Ὄθρυν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 514, κτλ.—Ἐπίρρ. συγκρ. **-οτέρως** Ἀριστ. Πολ. 7. 12, 3.

ἐρυμνότης, ητος, ἡ, τὸ ὀχυρὸν θέσεώς τινος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 23· τῶν τειχῶν Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 9· ἐρ. τῶν Ἄλπεων, δυσκολία ἐν τῇ ὑπερβάσει αὐτῶν, Πολύβ. 3. 49, 9, κτλ.

ἐρυμνόω, ὀχυρώνω, κάμνω ὀχυρόν, Ἐτυμ. Μ. 378. 31.

Ἐρυμός· «Ζεύς. καὶ ζυγός. καὶ ζεύγλη» Ἡσύχ.

ἔρυξις, εως, ἡ, = **ἔρευξις**, Ἱππ. 1200A.

ἐρυσ-άρμᾰτες, αἰτ. **-ᾰτας**, ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ἄνευ ἑνικ. ἐν χρήσει, οἱ τὰ ἅρματα σύροντες, ἐρυσάρματες ἵπποι, ἐρυσάρματας ἵππους Ἰλ. Ο. 354, Π. 370, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 369. Πρβλ. Λοβεκκ. Παραλ. 179.

ἐρῠσῐβάω, πάσχω ἐξ ἐρυσίβης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 2.

ἐρυσίβη [ῐ], ἡ, «νόσος τις (ἐξ) ἀέρος ἐπιγιγνομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς» (Ἡσύχ.), Λατ. robigo, ἰδίως προσβάλλουσα τὸν σῖτον, Πλάτ. Πολ. 609A, ἔτι μᾶλλον τὴν κριθήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 14, 14· αὐχμοὶ καὶ ἐρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 3· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Συμπ. 188B, κτλ.— Κατὰ τὸν Θεόφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 2) ἡ δ' ἐρυσίβη σαπρότης τις.— Κατὰ τὸν Σουΐδ. «ἐρυσίβη, θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν. τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασι. ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου». (Ἐκ τοῦ **ἐρυθρός**, ὃ ἴδε· πρβλ. **μίλτος** III. Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Ὀρφ. Λιθ. 594).

ἐρυσίβιος, ὁ, ἀποτρέπων τὴν ἐρυσίβην, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· θηλ. **ἐρυσιβίη**, ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος ἐν Ῥόδῳ κτλ., ὡς τὸ Λατ. Robīgus, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἤγοντο τὰ Robigalia πρὸς ἀποφυγὴν τῆς robigo:— τὸ πρῶτον μόνον κατὰ τὸ Ῥόδιον ἰδίωμα, **ἐρυθίβιος** Στράβων. 613· τὸ δὲ δεύτερον ἡμαρτημένως γράφεται **ἐρυσίβη** ἐν τῷ Γουδ. Ἐτυμ. ἐν λ. **ἐρυθίβιος**.

ἐρῠσῐβόω, προσβάλλω δι' ἐρυσίβης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24 ἐν τέλει.— Παθ., = **ἐρυσιβάω**, Θεοφρ. αὐτόθι 22. 2, κτλ.

ἐρυσιβώδης, ες, πλήρης ἐρυσίβης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27, 3., 9. 40, 46, Θεόφρ.

ἐρῠσί-θριξ ψήκτρα, ψήκτρα δι' ἧς κτενίζονται αἱ τρίχες· κτένιον μὲ μικροὺς ὀδόντας, Ἀνθ. Π. 6. 246.

ἐρῠσῖμον, τό, «ἄγριον κάρδαμον» (Ἡσύχ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 1· εἰρύσιμον ἐν Νικ. Θ. 894· ὡσαύτως **ῥύσιμον**. 2) ἐρύσιμον, = «ἑλκύσιμον» Φώτ.

ἐρῠσί-νηϊς, ῐδος, ἡ, ἡ τὴν ναῦν φυλάττουσα καὶ σῴζουσα, ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐρῠσί-πελας, ατος, τό, ἰσχυρὰ φλόγωσις καὶ ἐξοίδησις τοῦ δέρματος, κοινῶς «ἀνεμοπύρωμα», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, Προγν. 45, 17, Ἀφ. 1253. (Ἐκ τοῦ **ἐρυθρός, πέλλα**, = δέρμα, Κουρτ. ἀρ. 353· πρβλ. **ἐρυσίβη**).

ἐρυσιπελατό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυσιπέλατος, φλεγμονή .. τεκοῦσα ὄγκον ἐρυσιπελατόχρουν Ψελλ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. 1. 228· καὶ **ἐρῠσῐπελᾰτώδης, ες**, (εἶδος) ὅμοιος ἐρυσιπέλατι ἢ μετέχων τῆς φύσεως τοῦ ἐρυσιπέλατος, οἴδημα .. ἐρυθρὸν καὶ ἐρυσιπελατῶδες Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 912.

ἐρῦσί-πτολις, ὁ, ἡ, (ἐρύομαι) ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ προστατεύουσα, ὑπερασπίζουσα τὴν πόλιν, πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι (ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρίσταις νεωτάταις ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ἡ γραφὴ ῥυσίπτολι) Ἰλ. Ζ. 305, Ὁμ. Ὕμν. 10. 1. 28. 3.

ἔρυσις, εως, ἡ, (ἐρύω) ἕλκυσις, «τράβηγμα», νεῶν ἐρύσεις ἐκ θαλάσσης ἄνω Μαξ. Τύρ. 19. 4· ἐν Φίλωνι 1. 602 ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **δρουσις**.

ἐρυσί-σκηπτρον, τό, ὄνομα φυτοῦ τινος, = **ἀσπάλαθος**, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ. 57, Διοσκ. 1. 19.

ἐρυσί-χαιος, ον, ὁ ποιμενικὴν ῥάβδον κρατῶν, Ἀλκμὰν 12, πρβλ. Ἀρκάδ. σ. 43 (ὁ Ἀπολλόδ. παρὰ Στράβ. 460, ἔνθα ἡ λέξις γράφεται **Ἐρυσιχαῖος**, θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς κύριον ὄνομα: «τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινάς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται ' Ἐρυσιχαῖος, οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν' ».

ἐρῦσί-χθων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ διατέμνων τὴν γῆν, ἐπὶ βοὸς ἀροτριῶντος, οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον' ; Στράτων παρ' Ἀθην 382Ε.

ἐρυσμός, ὁ, ἔρυμα ἢ ἐπικούρημα κατὰ τῆς μαγείας, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 230: — **ἔρυσιμον**, «λάχανον, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες» Φωτίου Λεξ.· ἐκ δὲ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. (Ἰλ. 965. 48), φαίνεται ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶναι αἰτιατ. τοῦ ἀρσενικοῦ **ἐρυσμός**. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Εὐστ.: «ἀπὸ τοῦ ἐρύειν δοκεῖ παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ἐρυσμός, λάχανον, φησίν, θερμαντικόν, οὗ κτλ.».

ἔρυσος· «σπυρίς, κάλαθος» Ἡσύχ.

ἐρυστός, ή, όν, ἐξειλκυσμένος, κολεῶν ἐρυστὰ .. ξίφη, γυμνὰ ξίφη, Σοφ. Αἴ. 730.

ἐρῦτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐξελκύων ἢ σῴζων ἀπό τινος, κακῶν ἐρυτῆρα Νικ. Ἀλεξιφ. 363.

ἐρύω, Ἰων. **εἰρύω**· Ἐπικ. ἀπαρ. **εἰρύμεναι** [ῠ], Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 816: — παρατ. **εἶρυον** Μόσχ. 2. 14, **ἔρυον** Ἰλ. Μ. 258· **ἐρύεσκον**, Νόνν. Δ. 43. 50:— μέλλ. **ἐρύω** ὡς ὁ ἐνεστ., Ἰλ. Λ. 454, Ο. 351.. Ξ. 67· κ. ἀλλ., **ἐρύσω**, ὡς ἐν Ὀππ. Ἀλ. 5. 375· Ἐπικ. **ἐρύσσω**, Ὀππ., Νόνν.: — ἀόρ. **εἴρῠσα**, Ὅμ., Ἡρόδ.· **ἔρυσα**, Ἰλ. Ε. 573, Πινδ.· **εἴρυσσα**, Ἰλ. Γ. 373, Ὀδ. Θ. 85· ἐκτεταμένον **ἐρύσασκε** (ἐξ-), Ἰλ. Κ. 490· προστ. **εἴρυσον**, ἔτι καὶ παρὰ τῷ Σοφ. ἐν Τρ. 1033 (ἐν χορῷ)· ὑποτ. **ἐρύσω**, Ἰλ., **εἰρύσω**, Ἱππ. 452. 12, κτλ., β' ἑνικ. **ἐρύσσῃς**, Ἰλ. Ε. 110, Ἐπικ. α' πληθ. **ἐρύσσομεν** (ἀντὶ ωμεν), Ἰλ. Ξ. 76, Ρ. 625· εὐκτ. **ἐρύσαιμι**, Ἰλ. **ἐρύσαι, ἐρύσσαι**, Ἰλ.· ἀπαρέμφ. **εἰρύσαι** (δι-, ἐξ-), Ἡρόδ.· μετοχ. **ἐρύσας**. Ἰλ. Ψ. 21, **εἰρύσας**, Ἡρόδ. 4. 10· **ἐρύσσας**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 913. Ἰων. καὶ ποιητ. ῥῆμα. Ἕλκω, σύρω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καθόλου, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ὁρμῆς ἢ σφοδρότητος. νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, καθελκύσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 141, Ὀδ. Θ. 34· ἅλαδε Β. 389· νῆα .. ἐρύσσομεν ἤπειρόνδε, ἀνελκύσωμεν εἰς τὴν ξηράν, Κ. 423· νῆα .. ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, ἀνείλκυσαν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Π. 325, 359· ἔνθα τε νῆες εἰρύατ .. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Ἰλ. Δ. 248· ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντες ἐπ' ἄκρης, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὃν ὁ Ὅμ. ὀνομάζει δουράτιον ἵππον καὶ κοῖλον δόρυ Ὀδ. Θ. 508· τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος, «τρὶς δ' ἑλκύσας περὶ τὸ μνῆμα τοῦ τεθνεῶτος υἱοῦ τοῦ Μενοιτίου», (Θ. Γαζῆς), ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Ω. 16· οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν, ἔσυραν, ἐκόμισαν, ἐπὶ φίλων, Ε. 573, Π. 781 ; ἢ ἐπὶ πολεμίων, νεκρὸν γὰρ ἐρύοντα ἰδών, ἰδὼν αὐτὸν ἕλκοντα νεκρὸν πρὸς σκύλευσιν, κτλ., Δ. 467 κἑξ., κ. ἀλλ. (ἴδε κατωτ. Β. Ι. 2)· ἐπὶ κυνῶν καὶ σαρκοφάγων ὀρνέων, ἕλκω καὶ διασπαράττω, οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι Λ. 454, κτλ.· — ἐντεῦθεν, σύρω τινὰ διὰ τῆς βίας, δῆσα ἐρύσσας, ἑλκύσας ἀναγκαστικῶς ἔδησα, Ὀδ. Ι. 99· μετὰ γεν. τοῦ μέρους, διὰ δώματ' ἐρ. .. ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς Ρ. 479· οὕτως, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω κουρίξ, ἔσυραν δὲ αὐτὸν ἐντὸς ἐκ τῆς κόμης, Χ. 188· — σύρω πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε Ζῆν', δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ καθελκύσητε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ πεδίον τὸν Δία, Ἰλ. Θ. 22, πρβλ. 23, 24· σειρὴν .. κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι Ὀδ. Χ. 176· χειρὶ πάλιν ἐρύσασ' Ἰλ. Ε. 836 (πρβλ. **αὐερύω**): — ἐπὶ πολεμιστῶν, δόρυ .. ἐξ ὠτειλῆς εἴρυσε, ἐξείλκυσε, Π. 863· ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστὸν Ε. 110· μελίην .. ἐκ κρημνοῖο Φ. 175· ὡσαύτως, φάρμακον ἐκ γαίης Ὀδ. Κ. 303: — ὡσαύτως, καταρρίπτω, καταστρέφω, κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, κατέρριπτον τὰς στεφάνας τῶν πύργων (ἀλλὰ κατ' Ἀρίσταρχον: «τὰς ὑποτρόχους κλίμακας ἐπὶ τοὺς πύργους εἷλκον»), Ἰλ. Μ. 258, πρβλ. Ξ. 35. **2)** ἄνευ ἐννοίας τινὸς βίας, ἕλκω, ἑλκύω, φᾶρος .. κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε, ἔσυρεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, Ὀδ. Θ. 85· ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, σύρων ἢ κρατῶν αὐτόν .., Ἰλ. Χ. 493· νευρὴν ἐρ. ἐπί τινι, ἕλκειν, τανύειν τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ἐναντίον τινός, Ἰλ. Ο. 464· οὕτως, ἐρ. τόξον Ἡρόδ. 3. 30· ἔγχος εἴρυσον, σῦρε τὸ ξίφος σου, Σοφ. Τρ. 1033· ἐπί τινι κλῆρον ἐρ., ἕλκειν, ἐκβάλλειν, Καλλ. εἰς Δία 62· ἐκ ποδὸς ἐρ., ἕλκειν κατὰ μέρος, Πινδ. Ν. 7. 99· ἀλλὰ πλίνθους εἰρύειν, Λατ. ducere lateres, ὡς τὸ ἕλκειν, Ἡρόδ. 2. 136.

Β. Μέσ., **ἐρύομαι**, Ἰων. **εἰρύομαι** (μετὰ ῠ, ἐνῷ τὸ ῥύομαι (ὃ ἴδε) κοινῶς ἔχει ῡ): μέλλ. ἀπαρεμ. **ἐρύεσθαι** Ἰλ. Ι, 248, Ξ. 422, Υ. 195· **ἐρύσσομαι** Κ. 44, Ὀδ. Φ. 125, **εἰρύσσομαι** Ἰλ. Σ. 276: — ἀόρ. **εἰρῠσάμην** Δ. 186, **εἰρύσσατο** Χ. 306, **ἐρύσαντο** Α. 466, κτλ.· ὑποτακτ. **ἐρύσωμαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1204· εὐκτ. **ἐρύσαιο, -αίατο** Ἰλ. Ε. 456, 298· **εἰρυσσαίμην** Θ 143, Ὀδ. Π. 459· ἀπαρ. **ἐρύσασθαι** Ἰλ. Χ. 351, **εἰρύσσασθαι** Λ. 216· μετοχ. **ἐρυσσάμενος** Δ. 190, **εἰρυσάμενος** (ἐπ-) Ἡρόδ. 4. 8: — πλὴν τούτων ἔχομεν ἐν μέσῃ σημασ. τοὺς ἑξῆς τύπους: **ἔρῦται** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1208· γ' πληθ. **εἰρύαται** [ῠ] Ἰλ. Δ. 239, [ῡ] Ὀδ. Π. 463 ἀπαρ. **εἰρύσθαι** Ὀδ., **ἔρῡσο, ἔρῡτο** Ἰλ., Ἡσ., **εἴρῡτο** Ὅμ., **εἴρυντο, -ύατο** Ἰλ. Μ. 454, Χ. 303, γ' πληθ.: κατὰ τύπον οὗτοι οἱ χρόνοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ.· ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος γράφει τὸ ἀπαρ. **εἴρυσθαι, ἔρυσθαι** (οὐχὶ εἰρύσθαι, ἐρύσθαι), καὶ τὰ **ἔρυσο, ἔρυτο** πρέπει νὰ θεωρηθῶσι τοὐλάχιστον ὡς μέρη Ἐπικ. παρατ. ἢ ἀορ.: — ἐξετάζοντες τὰ ἀκολουθοῦντα παραδείγματα θὰ ἴδωμεν ὅτι οἱ παθητ. οὗτοι τύποι ὁσάκις κεῖνται ὡς μέσοι λαμβάνουσιν ἀείποτε τὴν μεταφ. σημασ. σῴζω, φυλάττω, ὑπερασπίζω, προστατεύω, ἀποκρούω (πρβλ. **ῥύομαι**), καὶ οὐδέποτε λαμβάνουσι τὴν κυριολεκτικὴν σημασ. ἕλκω, «τραβῶ», εἰ μὴ ὅταν εἶναι παθητικοὶ (ἴδε κατωτ. Γ.), πλὴν ἐν Ὀδ. Χ. 90 (ἔρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ), ἔνθα τὸ **ἔρυτο** δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχον παθ. σημασίαν. Ἕλκω, σύρω τι δι' ἐμαυτόν, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας, «μετὰ ταῦτα δ' ἂν ἑλκύσαιμεν ἁπάσας τὰς ναῦς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ξ. 79, ἴδε κατωτ. Γ. Ι· αὐτοὶ γάρ μιν (δηλ. τὸν δουράτεον ἵππον) Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο Ὀδ. Θ. 504· ξίφος, μάχαιραν, ἄορ ἐρύεσθαι, ἐξέλκειν, Ἰλ. Δ. 530, Φ. 173, Γ. 271· ἐκ κολεοῖο Θεόκρ. 22. 191· δόρυ ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην Ὀδ. Κ. 165· ἐπὶ κρέατος ἐκ τοῦ ὀβελοῦ, ἐρύσαντό τε πάντα, καὶ ἔσυραν, ἐξήγαγον πάντα, Ἰλ. Α. 466, κτλ.· ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, ἐπιθυμῶν νὰ τανύσῃ τὸ τόξον, Ὀδ. Φ. 125· καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρυσαίμην Θεόκρ. 25. 273. **2)** ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, ἆσσον ἐρύσσατο Ὀδ. Τ. 481. **ΙΙ.** σύρων ἐξάγω τινὰ ἐκ συνωστισμοῦ, μάχης ἢ ἄλλου κινδύνου, ἐρύσασθαί τινα μάχης, χάρμης Ἰλ. Ε. 456, Ρ. 161· ἰδίως ἐπὶ ἑταίρων ἑλκόντων τὸ πτῶμα φονευθέντος φίλου ἥρωος. οὐδέ κε .. ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν Σ. 152, πρβλ. Ε. 298, Ρ. 104· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐχθρῶν, Ξ. 422· ἐντεῦθεν, **2)** ἀπαλλάττω, ἐξάγω ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐλευθερῶ, μετὰ χεροῖν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Ε. 344, πρβλ. Λ. 363· πῶς ἂν .. εἰρύσσαισθε Ἴλιον ; Ρ. 327· Ποσειδάων .. Νέστορος υἱὸν ἔρυτο Ν. 555· βουλῆς .. ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους Κ. 44· ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο σάωσε τε Ε. 22· ὁ δ' ἐρύσσατο καί μ' ἐλέησεν Ὀδ. Ξ. 279· ἀκολούθως ἐπὶ αἰχμαλώτων, ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώνω, οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι .. Πρίαμος, «οὐδ' ἐὰν σὲ αὐτὸν διὰ χρυσοῦ ἰσοστάθμου σοι ἀναρρύσασθαι κελεύῃ .. ὁ Πρίαμος» (Θ. Γαζῆς»), Ἰλ. Χ. 351. **3)** ἡ ἀρχικὴ ἔννοια τοῦ ἕλκειν ἢ ἐξέλκειν ὁλοσχερῶς ἐκλείπει καὶ τὸ **ἐρύεσθαι** σημαίνει ἁπλῶς, ὑπερασπίζω, προστατεύω, προφυλάττω, ἐπὶ πανοπλίας, ἀλλὰ πάροιθεν εἰρύσατο ζωστὴρ Ἰλ. Δ 186· [κυνέη] εἴρυτο κάρη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 138· μίτρης .., ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο Ἰλ. Δ. 138· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ Ψ. 819· ὡσαύτως, ἄστυ δὲ πύργοι ὑψηλαί τε πύλαι σανίδες τ' .. εἰρύσσονται Σ. 275· σανίδων .., αἵ ῥα πύλας εἴρυντο Μ. 454· οἶος ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ Ζ. 403, πρβλ. Φ. 507, Ω. 499· οἵ με πάρος γε εἰρύατο Χ. 303· Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ Π. 542· [ἔλαφον] ὕλη εἰρύσατο Ο. 273· ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι Ὀδ. Ε. 484: ἀκολούθως, **ΙΙΙ.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποκρούω, ἀπελαύνω, ἀπομακρύνω, ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν Ἰλ. Β. 859· ἡ δ' (δηλ. ἡ ἀσπὶς) οὐκ ἔγχος ἔρυτο Ε. 538, Ρ. 518, Ω. 524. **2)** κωλύω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, παραπλησίως τῷ ἐρύκω, Διὸς νόον εἰρύσσαιτο Θ. 143· μὴ ὁ μὲν κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο Ω. 584· νόστον ἐρυσάμενοι, ἀποφυγόντες τὴν ἐπάνοδον· δηλ. διαμείναντες, Πινδ. Ν. 9. 54· νῆά τ' ἐρύσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 607. **3)** φυλάττω, ἐπιτηρῶ, νῆα, νῆας ἔρυσθαι Ὀδ. Ι. 194, Κ. 444, Ξ. 259, Ρ. 429· εἴρυσθαι μέγα δῶμα Ψ. 151· ἢ νῶϊν εἴρυτο θύρας, ἐπὶ δούλης, αὐτόθι 229· ἐπέτελλεν .. εἴρυσθαι ἄκοιτιν Γ. 268· αὐλὶν ἔρυντο, ἐπὶ κυνῶν, Θεόκρ. 25. 76· ὡσαύτως, ἔτι μ' αὖθ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα, μὲ περιμένουσι, μὲ ἐνεδρεύουσιν, Ὀδ. Π. 463· χαλεπόν σε θεῶν .. δήνεα εἴρυσθαι, εἰδέναι, γνῶναι, Ψ. 82· φρεσὶν ἐρύσασθαι, φυλάξαι, κρύψαι, Π. 459· οἵ τε (δηλ. οἱ δικασπόλοι) θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, «οἵτινες τὰς δίκας καὶ τοὺς νόμους παραλαβόντες παρὰ τοῦ Διὸς φυλάττουσιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 239: ἐντεῦθεν, **4)** φυλάττω, τιμῶ, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ὑπακοῆς, οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος, οὐκ ἐφύλαξας, Φ. 230· ἔπος εἰρύσσασθαι, «φυλάξαι» (Σχόλ.), Α. 216.

IV. δέχομαι, κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ, καὶ στόμαχος οὐ πάμπαν εἰρύαται τὴν τροφὴν Ἱππ. 663. 24, πρβλ. 661. 52.

Γ. Παθ., ἀνέλκομαι εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ πλοίων, ἔνθα θαμειαὶ Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα, «ὅπου πυκνῶς αἱ τῶν Μυρμιδόνων νῆες ἦσαν εἱλκυσμέναι· περὶ τὸν ταχύποδα Ἀχιλλέα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 69· ὅσαι πρῶται εἰρύατο Ο. 654· θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι Ν. 682· εἰρύατο νῆες θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς Ξ. 30· εἰρύαται ἀμφὶ θαλάσσης αὐτόθι 75, πρβλ. Δ. 248· καὶ οὕτως ἴσως, νῆες δ' ὁδὸν ., εἰρύαται, εἱλκυσμέναι εἰσὶν ἔξω κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ (ἔνθα ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ῥῆμα ὡς μέσ. Β. ΙΙ. 4, καὶ ἑρμηνεύουσι: φυλάττουσι τὴν ὁδόν, Ὀδ. Ζ. 265. **ΙΙ.** = **ἐρύκομαι**, ἡ δ' ἔρῦτ' εἰν Ἀρίμοισιν Ἡσ. Θ. 304.

Δ. Ἀμφισβητεῖται ἂν τὸ **ἐρύω** ἕλκω, καὶ τὸ **ἐρύομαι** διασῴζω, ὑπερασπίζω, προστατεύω, ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· ἀλλ' ἡ σχέσις τῆς ἐννοίας, ὡς ἐκτίθεται ἀνωτέρω, φαίνεται ἀρκούντως πειστική, πρβλ. **ῥύομαι**.

ἔρφος, **εος**, **τό**, δέρμα, = **στέρφος**, **τέρφος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 248, Θηρ. 376.

ἐρχανιέντα πυλῶνα· «τὸν πεπυκνωμένον, καὶ συνεχόμενον» Ἡσύχ.

ἔρχᾰται, **ἔρχᾰτο**, Ἰων παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἔργω.

ἐρχᾰτάομαι, Παθ., κλείομαι ἐντός τινος, ἐν δὲ ἑκάστῳ [συφεῷ] πεντήκοντα σύες .. ἐρχατόωντο, «καθειργμέναι ἦσαν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 15.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐρχατόωνται· συνέχονται».

ἔρχᾰτος, ὁ, «φραγμὸς» Ἡσύχ., πρβλ. **ἕρκος**.

Ἐρχεία· «δῆμος φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος» Ἡσύχ.

ἔρχομαι, Ὁμηρ., κλ.: παρατ. **ἠρχόμην** Ἱππ. 1226Ε, καὶ συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς παρὰ Λουκ. ἐν Δίκῃ Φων. 4, Παυσ. 5. 8, 5, κλ.· παρ' Ἀττ. εὕρηται μόνον ἐν συνθέτοις, **ἐπ-ηρχόμην** Θουκ. 4.120, **προσ-** αὐτόθι 121, **περι-** Ἀριστοφ. Θεσμ. 504· ἂν ἀναγνώσωμεν **ἤρχοντο** (ἀντὶ **προ-**) ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17, θὰ εἶναι παρατ. τοῦ **ἄρχομαι**, ὡς ἐν Πλάτ. Πολ. 452Ε:— οἱ χρόνοι οὗτοι γίνονται ἐκ τῆς √ΕΡ, ΕΡΧ (πρβλ. τὸ Σανσκρ. ar, ark'h)· οἱ δ' ἑπόμενοι ἐκ τῆς √ΕΛΥΘ, ὡς π. χ. ὁ μέλλ. **ἐλεύσομαι** Ὁμ., Ἰων. καὶ μεταγεν. πεζ., ἐνίοτε παρὰ Τραγ. (Αἰσχύλ. Πρ. 854, Ἱκ. 522, Σοφ. Ο. Κ. 1206, Τρ. 595), ἀλλ' ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ μόνον ἐν Λυσ. 165. 13, ἴδε ὀλίγον κατωτ.:— ἀόρ. **ἤλῠθον** Ἐπικ. καὶ Λυρ. ἐν χρήσει παρ' Εὐρ., ἔτι καὶ ἐν διαλογικοῖς χωρίοις (Ῥῆσ. 660, Ἡλ. 598, Τρῳ. 374, πρβλ. Νεόφρ. παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Μηδ. 661)· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὁμ. ὁ συγκεκομμ. τύπος **ἦλθον** εἶναι κοινότερος, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι μόνον οἱ συγκεκομμένοι τύποι εἶναι ἐν χρήσει, **ἔλθω**, **ἔλθοιμι**, **ἐλθέ**, **ἐλθεῖν**, **ἐλθών**· Ἐπικ. ἀπαρ. **ἐλθέμεναι**, **-έμεν** Ἰλ.· Δωρ. **ἦνθον** ἀντὶ **ἦλθον** Ἐπίχ. 126 Ahr., Θεόκρ. 2. 118, 16. 9· Λακων. **ἔλσῃ**, **ἔλσοιμι**, **ἐλσών** ἀντὶ **ἔλθῃ**, **ἔλθοιμι**, **ἐλθών** Ἀριστοφ. Λυσ. 105, 118, 1081· μεταγενέστερός τις ἀόρ. **ἦλθα** ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νῦν, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθ., πρβλ. Συλ. Ἐπιγρ. 4922, 6210, κτλ.· γ' πληθ. **ἤλθοσαν** Ἑβδ.· **ἤλυθα** Συλλ. Ἐπιγρ. 6278, πρβλ. Ἀνθ. Π. 14. 44: —πρκμ. **ἐλήλῠθα** Ἀττ.· συγκεκομμ. πληθ. **ἐλήλῠμεν**, **ῠτε**, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 9, Ἀχαιὸς παρ' Ἡφαιστ. σ. 18 (ἔκδ. Gaisf.)· παρ' Ὁμ. ἀείποτε Ἐπικ. **εἰλήλουθα**, ὅθεν α' πληθ. **εἰλήλουθμεν** Ἰλ. Ι. 49, Ὀδ. Γ. 81, μετοχ. **εἰληλουθώς** Τ. 28, Υ. 360· καὶ ἅπαξ (Ἰλ. Ο. 81) **ἐληλουθώς**: — ὑπερσ. **ἐληλύθειν** Εὔπολ. (;), ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1306· Ἰων. **ἐληλύθεε** Ἡρόδ.· Ἐπικ. **εἰληλούθει** Ἰλ.· ὡσαύτως **ἠληλούθειν** Καλλ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 417.— Μέρη τινὰ τοῦ ῥήματος τούτου ἀνεπληροῦντο παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκ τῶν τύπων τοῦ **εἶμι**, δηλ. αἱ πλάγιαι ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστ. **ἴω**, **ἴοιμι**, **ἴθι**, **ἰέναι**, **ἰών** (ἀντὶ **ἔρχομαι**, **ἐρχοίμην**, κτλ.)· παρατ. **ἦα**, **ᾔειν** (ἀντὶ **ἠρχόμην**)· μέλλ. **εἶμι** (ἀντὶ **ἐλεύσομαι**)· ἴδε Elmsl. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 210, Λοβέκ. ἐν Φρυν. 38, Κόβητον ἐν V. LL. σ. 32. Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω (πρβλ. **ἥκω**, **οἴχομαι**), λίαν συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς:— αἱ ἰδιαίτεραι σημασίαι προκύπτουσιν ἐκ συντάξεως μετ' ἄλλων λέξεων, καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῶν προθέσεων μεθ' ὧν συντάσσεται τὸ ῥῆμα. **1**) ἔρχομαι εἴς τινα τόπον ἢ ἀπέρχομαι, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας συχνάκις παρ' Ὁμ., μάλιστα ἐν τῇ προστ., ἥτις ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ ἄγε, ἐμπρός! ἁπλῶς ὡς παρακελευσματικόν. **2**) ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, ἀγγελίην στρατοῦ .. ἐρχομένοιο Ὀδ. Β. 30, πρβλ. Κ. 267· πλῆρες, αὖτις, ἄψ, πάλιν ἐλθεῖν Τ. 533, 544, κτλ.· ὡσαύτως, οἶκον ἐλεύσεται Τ. 313· οὕτως, οἴκαδε, πρὸς οἶκον, Ἀττ.:— ἀπολ., **ἦλθες**, ἔφθασες, ἔχεις ἔλθει, ὡς καὶ νῦν, Π. 461, κτλ.

ΙΙ. μετὰ συστ. αἰτ., ὁδὸν ἐλθέμεναι, «εἰς ὁδὸν παραγενέσθαι, ὅ ἐστιν εἰς ἐνέδραν κατελθεῖν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 151· ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν, ἤλθομεν εἰς ἄλλον δρόμον, «ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα· ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό· τὰ γὰρ δύο ἓν σημαίνουσιν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ι. 262· τηϋσίην ὁδὸν ἐλθεῖν, «ματαίαν» (Σχόλ.), Γ. 316· συχν. παρ' Ἀττ., ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πρ. 962, Θήβ. 714· ὡσαύτως, κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν Πλάτ. Νόμ. 707D· νόστιμον πόδα ἐλθεῖν (πρβλ. **βαίνω** Α. ΙΙ. 4), Εὐρ. Ἄλκ. 1153:— ὡσαύτως, ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν Ὀδυσῆϊ, «ἄγγελον καὶ πρεσβευτὴν ἀφικόμενον ...» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 140· ἐξεσίην ἐλθόντι, ὅτε μετέβη ὡς πρεσβευτής, Ω. 235, Ὀδ. Φ. 20. **2**) μετ' αἰτ. τόπου, ἔρχομαι, φθάνω εἴς τι μέρος, σπαν. παρ' Ὁμ., Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι Ἰλ. Χ. 483· ἔρχεσθον κλισίην, ὑπάγετε, Α. 322· ἀλλὰ συχνὸν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς παρὰ Πινδ. ἐν Π. 4. 91, παρὰ Σοφ. ἐν Τρ. 259, κλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 2. 24, 25·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος Σοφ. Φιλ. 141· ἴδε **βαίνω** Α. ΙΙ. 3. **3**) μετὰ γεν. τόπου, πεδίοιο ἐλθεῖν, διὰ τοῦ πεδίου (πρβλ. **διαπράσσω**, **ἀτύζομαι**), Ἰλ. Β. 801· ἀλλὰ παρ' Ἀττ., ἔκ τινος τόπου, καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, καὶ ἐκ ποίας γῆς ἦλθον, Σοφ. Ο. Κ. 572· οὕτω καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἐκ Πύλου εἰλήλουθας Ὀδ. Ο. 42:— καὶ ἐπὶ προσώπων, ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι (δηλ. ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου) Πλάτ. Πρωτ. 309Β· προέρχομαι, γίγνομαι, δεῖ ἐκ τῶν παρόντων ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι, πρέπει δὲ ἐκ τῶν παρόντων (δεινῶν) νὰ ἐξέλθωμεν ἄνδρες γενναῖοι καὶ νὰ μὴ παραμελήσωμεν ἑαυτούς, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 3. **4**) μετὰ δοτ. προσ., ἔρχομαι εἴς τινα, δηλ. ἔρχομαι εἰς βοήθειαν ἢ ἐπικουρίαν καὶ ἀνακούφισίν τινος, σπάν. παρ' Ὁμ., Ὀδ. Π. 453· ἀλλὰ συχνὸν μετέπειτα, Πινδ. Ο. 1. 161, Αἰσχύλ. Πρ. 663, Θουκ. 1. 13, 8, 19, κτλ.· ἀποροῦντι αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς Πλάτ. Πρωτ. 321C· ὡσαύτως ἐπὶ κακοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 358, Πέρσ. 440, κτλ.: ἴδε κατωτ. Β. Ι. **ΙΙΙ.** μετὰ μετοχ. μέλλ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τίνος ἕνεκα, ἔρχομαι οἰσόμενος ἔγχος, ὑπάγω νὰ φέρω .., Ἰλ. Ν. 256· ἔρχομαι ὀψομένη Ξ. 301· συχν. παρ' Ἀττ., μαρτυρήσων ἦλθον Αἰσχύλ. Εὐμ. 576, κτλ.· ἐν Εὐρ. Μηδ. 1303, ὁ Elmsl. διώρθωσεν **ἐκσώσων** ἀντὶ **ἐκσῶσαι**· ὡσαύτως, ἐλθεῖν ὡς ποιησόμενοι Ξεν. κλ. **2**) παρ' Ἡροδ. ὡς βοηθητικὸν ῥῆμα, ἔρχομαι λέξων, μέλλω, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ εἴπω (ὡς τὸ Γαλλ. je m'en vais vous dire), 1. 5., 2. 40., 7. 102., 3. 6, κ. ἀλλ.· οὕτως, ἔρχ. σημανέων 4. 99· ἔρχ. μηκυνέων 2. 35: — σπάν. παρ' Ἀττ., Πλάτ. Εὐθύφρων 2C, Θεάγ. 129Α· ἐν Φαίδρ. 100Β, ἔρχομαι ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδεῖξασθαι, ἀντὶ ἔρχ. σοι ἐπιδειξόμενος, ἴδε Heind. **3**) μετὰ μετοχ. ἐνεστ., ἀορ. ἢ πρκμ. παρ' Ὁμήρ. δηλούσης τὸ πῶς ἔρχεταί τις, ἦλθε θέουσα, ἦλθε «τρεχάτη», Ἰλ. Λ. 715, κτλ.· ἦλθε πεφοβημένος Κ. 510· ἦλθε φθάμενος, ἦλθε προφθάσας (πρῶτος), Ψ. 779· κεχαρισμένος ἐλθεῖν Ὀδ. Β. 54:— Τὸ ἐν Ἰλ. Σ. 180 χωρίον εἶναι ἄξιον προσοχῆς, σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ, ἀντὶ ἠσχυμμένος ᾖ, ἐὰν τὸ νεκρὸν σῶμα (τοῦ Πατρόκλου) περιυβρισθῇ, ὡς τὸ venias ἀντὶ τοῦ fias ἐν Οὐεργ. Γεωργ. C. 1. 29· ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ σημασία, καταντῶ νὰ εἶμαι, ἀποβαίνω, Λατ. evadere, exire, prodire. **4**) ἡ μετοχὴ τοῦ ἀορ. **ἐλθών** συχνάκις προστίθεται εἰς ἕτερον ῥῆμα, οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθών, οὐδὲ νὰ ὑπάγω καὶ πολεμήσω, Ἰλ. Π. 521· κάθηρον ἐλθών, ἐλθὲ καὶ κάθηρον, αὐτόθι 668· οὕτω παρ' Ἀττ., λέγοις ἂν ἐλθών Αἰσχύλ. Ἱκ. 928· δρᾶν νῦν τάδ' ἐλθὼν Σοφ. Ἀντ. 1107, πρβλ. Schäf. ἐν Αἴ. 1183. **IV.** ἐπὶ παντὸς εἴδους κινήσεως, ἐξ ἁλὸς ἐλθεῖν Ὁμ.· ἐπὶ πόντον .. ἔρχεσθαι, διαπλεῦσαι τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Β. 265· καὶ μετὰ προσδιορισμῶν, πόδεσσιν ἔρχεσθαι, πεζῇ πορεύεσθαι, Ζ. 40· πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα Ἰλ. Ε. 204, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, Ρ. 758, κτλ.· ἐπὶ πλοίων, Ο. 549, Ὀδ. Ξ. 334· ἐπὶ δοράτων ἢ ἀκοντίων, συχν. ἐν Ἰλ.·— ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ὡς ἐπὶ ποταμῶν, Ἰλ. Ε. 91· ἐπὶ ἀνέμων ἢ θυέλλης, Ἰλ. Ι. 6· Ὀδ. Μ. 288· ἐπὶ νεφῶν, Ἰλ. Δ. 276, Π. 364· ἐπὶ ἀστέρων, ἐπιτέλλω, ἀνατέλλω, Ὀδ. Ν. 94· ἐπὶ χρόνου, εἰς ὅ κεν ἔλθῃ νὺξ Ἰλ. Ξ. 77, πρβλ. Ω. 351· ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος Ὀδ. Λ. 192· ἔτος ἦλθε Α. 16·— ἐπὶ γεγονότων καὶ καταστάσεων, εἰς ὅ κε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος Ν. 59, πρβλ. Λ. 135: — ἐπὶ αἰσθημάτων, διεγείρομαι, ἄχος, ἵμερος ἦλθεν Ἰλ. Χ. 43, Ω. 514· ἐπὶ ἤχων κτλ., τὸν .. περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ Κ. 139· καὶ ἄνευ τοῦ φρένας: περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ Ρ. 261· ἐπὶ οἴνου, Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος Ὀδ. Ι. 362· ἐπὶ μάχης, ὁμιόσ' ἦλθε μάχη Ἰλ. Ν. 337· ἐπὶ πραγμάτων πεμπομένων ἢ λαμβανομένων, ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθῃσι Τ. 191, πρβλ. Α. 120·— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., π. χ. ἐπὶ κινδύνων καὶ τῶν τοιούτων, εἰ πάλιν ἔλθοι τῇ Ἑλλάδι κίνδυνος ὑπὸ βαρβάρων Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 43· μηδ' ὑπ' ἀνάγκης γάμος ἔλθοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 1032, πρβλ. Πέρσ. 436, 440· ἐπὶ φημῶν, διαταγῶν, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 663, Θουκ. 8. 19, 96, κτλ.· — εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε, πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου κτλ., ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν ἑαυτόν του, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 17, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 1, 15.

Β. Μεθ' Ὅμηρον φράσεις: **1**) ἐς λόγους ἔρχεσθαί τινι, ἔρχεσθαι εἰς συνομιλίαν, Ἡρόδ. 6. 86, 1, Σοφ. Ο. Κ. 1164· οὕτως, ἐς ὄψιν τινὶ ἐλθεῖν Ἡρόδ. 3. 42. **2**) εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τινι (ἴδε ἐν λ. **χείρ** ΙΙ. 3)· οὕτως, ἐς μάχην ἐλθεῖν τινι Ἡρόδ. 7. 9, 3· εἰς ὀργάς τινι Πλάτ. Πολ. 572Α· ἴδε κατωτ. 6. **3**) ἐπὶ μεῖζον ἔρχεται, αὔξεται, Σοφ. Φιλ. 259· ἆρ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἔλθοι, ἆρά γε δὲν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, δὲν θὰ κάμῃ ὅ,τι εἰμπορεῖ, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 18. **4**) ἐς τὸ δεινόν, ἐς τὰ ἀλγεινὰ ἐλθεῖν, ἐλθεῖν εἰς κίνδυνον, κτλ., Θουκ. 3. 45, 2. 39· εἰς τοσοῦτό τινος ἐλθεῖν ὥστε .. Πλάτ. Γοργ. 487Β, κτλ.· εἰς τὸ ἔσχατον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 361D· ὅσοι ἐνταῦθα ἡλικίας ἦλθον, ὅσοι ἔφθασαν εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, αὐτόθι **329Β**·

ἐς ἀσθενὲς ἔρχ., καταντᾶν εἰς ἀδύνατον συμπέρασμα, Ἡρόδ. 1. 120· ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν, ἀριθμεῖσθαι, Θουκ. 2. 72· εἴς ἐρωτά τινος ἐλθεῖν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2· εἰς ἔλεγχον Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 8. 3, κτλ. 5) παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι, παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, Εὐρ. Ἡρακλ 296· οὕτω, παρ' ὀλίγον ἐλθεῖν Πλουτ. Πύρρ.10· παρὰ τοσοῦτον .. ἦλθε κινδύνου, τόσον πλησίον τοῦ κινδύνου ἦλθε, Θουκ. 3. 49. 6) μετὰ τῆς διὰ καὶ γεν., ἐμφατικὴ περίφρασις ἀντὶ ῥήματος, π. χ. διὰ μάχης τινὶ ἔρχεσθαι, ἀντὶ μάχεσθαί τινι, Εὐρ. Ἑλ. 978, Θουκ. 4. 92· διὰ πολέμου ἔρχεσθαι, ἀντὶ πολεμεῖν, Ἡρόδ. 6. 9, Θουκ. 2. 11· διὰ φιλίας τινὶ ἔρχεσθαι, ἀντὶ φιλεῖν τινα. διὰ πείρας ἔρχεσθαι, ἀντὶ πειρᾶσθαι· διὰ φόνου, διὰ πυρὸς ἐλ., φονεύειν, καίειν κτλ., Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν. 482, Br. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 773, ὡς τὸ Λατ. grassari rapinis, ferro, igne, ira πρβλ. διά Α. IV:— ἀλλά, οἱ διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, ὅσοι διῆλθον ὁλόκληρον τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων, ὅσοι ἐξεπλήρωσαν πάντα τὰ καθήκοντα, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15· διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες Πλάτ. Ἀλκ. 1. 142Α. 7) ἔρχεσθαι παρὰ τὴν γυναῖκα, τὸν ἄνδρα, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ἡρόδ. 2. 115., 6. 68.

Ἐρχομενός, ὁ, ἢ ἡ, (Krüger ἐν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 37, Popp. ἐν Προλεγ. εἰς Θουκ. 8), = **Ὀρχομενός**, ἴσως οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 15, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἄρατ. Φαιν. 45, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569a. III.

ἔρψις, εως, ἡ, (ἕρπω) τὸ ἕρπειν, «σύρεσθαι», Πλάτ. Κρατ. 419 D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 7.

ἔρῳ, δοτ. τοῦ ἔρος (ὃ ἴδε), Ὀδ.

ἐρῶ Ἀττ., Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἐρέω**, μέλλ. τοῦ σπαν. ἐνεστ. **εἴρω** (Β.)· Ἀττ. εὐκτ. **ἐροίην** Ξεν. Κύρ. 3. 1, 14:— ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐνεργ. πρκμ. **εἴρηκα** Ἀττ.: ὑπερσ. **εἰρήκειν** Πλουτ. 2. 184: Παθ. πρκμ. **εἴρημαι** Ἰλ., Ἀττ., Ἰων. γ' πληθ. **εἰρέαται** Ἡρόδ. 7, 81: ὑπερσ. **εἴρητο** Ἰλ., Ἀττ.:— ἀόρ. Παθ. **ἐρρήθην**, μεταγεν. **ἐρρέθην** (ὁ Βεκκῆρος παρὰ μὲν Πλάτωνι πανταχοῦ παρεδέξατο τὸν τύπον **ἐρρήθην** παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει **ἐρρέθην**, ὡς ἐν Κατηγ. 9, 3), Ἰων. **εἰρέθην** Ἡρόδ. 4. 77, 156: μέλλ. **ῥηθήσομαι** 1. 73, Πλάτ. Πολ. 473, Ἰσοκρ. 173Ε, Δημ. 830. 10· ἀλλὰ κοινότερον **εἰρήσομαι**, μόλις εὔχρηστον ἐν τῷ γ' ἑνικῷ **-ήσεται** Ἰλ. Ψ. 795, Πινδ. Ι. 6. (5)· 87, Σοφ. Φιλ. 1276, κτλ.— Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλ. **ἐρέω**· γ' ἑνικ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. μετὰ μετοχ. **εἰρημένος**· ἀόρ. μετοχ. **ῥηθεὶς** ἐν τῇ φράσει ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ (ἴδε κατωτ.), καὶ μέλλ. Παθ.— Τὴν θέσιν τοῦ ἐνεστ. **εἴρω** (σπάνιον παρ' Ἐπικ. καὶ οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ.) καταλαμβάνουσι τὰ ῥήματα **φημί**, **λέγω** ἢ **ἀγορεύω**· τὸ δὲ **εἶπον** χρησιμεύει ὡς ἀόρ. (Ἐκ τῆς √ΕΡ ἢ FΕΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἔρ-ομαι**, **εἴρω**, **ῥη-τός**, **ῥή-τρα**, **ῥή-τωρ**, **ῥῆ-μα**· πρβλ. Σανσκρ. brû, bra-vîmi (διαλέγεσθαι)· Λατ. ver-bum· Γοτθ. vaur-d (Ἀγγλ. word, λέξις) anda-waurd ant-wort):— Πιθ. ὡσαύτως καὶ αἱ λέξεις **ἐρέω** (Α), **ἐρεείνω**, **ἐρωτάω**, καὶ **ἐρευνάω**, **ὀαρίζω**, **εἰρήνη** νὰ ἔχωσι συγγένειαν πρὸς τὴν αὐτὴν ῥίζαν). I. θὰ εἴπω ἢ θὰ ὁμιλήσω, μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., Ὅμ.· ὡσαύτως ἀπολ., οὐδὲ πάλιν ἐρέει, «οὐδὲ τὰ ἐναντία σοι ἐρεῖ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 56· ἐν δ' ὔμμιν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι, «λέξω δὲ ἐν ὑμῖν ἅπασι φίλοις οὖσι» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 528, πρβλ. Ὀδ. ΙΙ. 378·— ἀκολούθως συχνὸν παρ' Ἀττ., ἐρεῖν πρός τινα, περί τινος, κτλ.:— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ὁμιλῶ περί τινος, κακῶς ἐρεῖν τινα, κακολογεῖν τινα, Θέογν. 796, Εὐρ. Ἄλκ. 705· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρεῖν τινά τι αὐτόθι 954, Πλάτ. Κρίτων 48Α:— Παθ., μῦθος .. εἰρημένος ἔστω Ἰλ. Θ. 524, πρβλ. Ὀδ. Μ. ἐν τέλ.· λίαν εἰρημένον, λίαν ἀληθές, Αἰσχύλ. Πρ. 1031. II. = θὰ εἴπω, θὰ ἀναγγείλω, ἔπος, ἀγγελίην Ἰλ. Δ. 419, κτλ.· οὕτω περὶ τῆς Ἠοῦς λέγει ὁ Ὅμηρος, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα, ἤτοι ἵνα προαναγγείλῃ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τῷ Διί, Ἰλ. Β. 49· ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, ἐπὶ λόγῳ ὀρθῶς καὶ δικαίως λεχθέντι, Ὀδ. Σ. 414. 2) εἰρημένος, συμπεφωνημένος, μισθὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 368, Ἡρόδ. 6. 23, πρβλ. Schäf. παρὰ Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 33· **εἰρημένον**, ἀπολ., καί τοι εἴρηται, καί τοι ὡμολόγηται (δηλ. ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς τριακοντούτεσι), Θουκ. 1. 140. 3) **ἐροῦντες**, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἦλθον ἐπισκεψόμενοι τά τε ἄλλα ὅπως ἔχοι .. καὶ Δερκυλίδᾳ ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν, καὶ εἰς τὸν Δερκυλίδαν ν' ἀναγγείλωσι τὴν διαταγὴν (τῶν οἴκοι τελῶν) κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 6, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 6·— οὕτως ἐν τῷ παθ., εἴρητό οἱ, μετ' ἀπαρ., ἐδόθησαν αὐτῷ διαταγαὶ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 7. 26, κτλ. III. ἐν τῷ παθ., οὗτοι μὲν οἱ παραθαλάσσιοι τῶν νομάδων Λιβύων εἰρέαται (Ἰων. ἀντὶ εἴρηνται), ἐγένετο περὶ αὐτῶν λόγος, ὁ αὐτ. 4. 181.

ἐρῳδιός, ὁ, τὸ ὄρνεον ὁ ἐρωδιός, κοινῶς «ῥωδιός», «ψαροφάγος», Λατ. ardea, Ἰλ. Κ. 274, Σιμωνίδης Ἰαμβογρ. 7, Ἀριστοφ. Ὄρν. 886, κλ.· ὡσαύτως **ῥωδιός** Ἱππῶναξ 59:— ὑπὸ Ἀριστοτ. μνημονεύονται τρία εἴδη ἐρωδιῶν: ὁ πέλλος, πιθ. ὁ κοινὸς ἐρωδιός, Ardea cinarea· ὁ λευκός, A. egretta· ὁ ἀστερίας, A. stelleris, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 23· ὁ ἐρωδιὸς περὶ οὗ λέγει ὁ Ὅμ. (Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.) ὅτι ἐν τῷ βαθεῖ σκότει τῆς νυκτὸς ἔπεμψεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν Διομήδη ὅπως ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς θάρρος, ἦτο πιθανῶς ὁ A. nycticorax, ὁ νυκτοκόραξ.— Καθ' Ἡρωδιανὸν (Β', 924) **ἐρωδιός**.

ἐρωέω: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἠρώησα** (ἐρωή):— Ἐπικ. ῥῆμα, ὁρμῶ, ἐξορμῶ, χύνομαι, αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, «περιρρυήσεται τῷ δόρατι» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 303, Ὀδ. Π. 441· ἠρώησαν ὀπίσσω, ἐπὶ ἵππων, «ὑπεχώρησαν εἰς τοὐπίσω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 433· οὕνεκεν ἠρώησε .. Ἀργώ, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργώ, Θεόκρ. 13. 74. 2) μετὰ γεν. πράγμ., ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω, ἐν ἄλλῃ τινὶ περιστάσει μᾶλλον ἢ νῦν πιθανὸν ν' ἀποχωρήσω ἐκ τῆς μάχης, δηλ. ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει οὐδὲ κἂν φαντάζομαι νὰ καταλίπω τὴν μάχην, Ἰλ. Ν. 776, πρβλ. Τ. 170· ἐρωήσουσι δὲ χάρμης Ξ. 101· ἐρώησαν καμάτοιο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 302· ὡσαύτως κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ., νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, δηλ. τοῦ σκοπέλου, «ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν, ἡ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, τουτέστιν οὐδέποτε ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν ἡ νεφέλη. ὁ δὲ ἄλλως ἔφη τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, τουτέστι τὸ νέφος, ὃ ταὐτὸν τῇ νεφέλῃ κατὰ πολυωνυμίαν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 75· ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει (δηλ. τοῦ ἰέναι) Ἰλ. Β. 179:— μεταγενέστ. μετ' αἰτ., καταλείπω, ἀφίνω, Θεόκρ. 13. 74., 24. 99. II. μεταβ., ἀποτρέπω, ἀπελαύνω, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν Ἰλ. Ν. 57· ἀλλ' εὕρηται παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς παρὰ Θεοκρ. 22. 174, Καλλ. εἰς Δηλ. 133, Κοΐντ. Σμ. 3. 520.

ἐρωή, ἡ, Ἐπικ. ὄνομα (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ταχεῖα κίνησις, ὁρμή, δύναμις, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν «αὔξει δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς δύναμιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 62, πρβλ. Ξ. 488· τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, δουρὸς ἐρωή, ὁρμή, Λ. 357, Ο. 358· ἐρωὴ βελέων Δ. 542, Ρ. 562· λεῖπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν, «ἀφίστατο τοῦ ὑπερενδόξου Μενελάου δόρατος βολῆν» (Θ. Γαζῆς), Ψ. 529, πρβλ. Φ. 251· καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ, καὶ τῇ τοῦ λικμῶντος ῥωμαλεότητι, Ν. 590· ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς πετράων Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1657· πυρὸς Ἀνθ. Π. 9. 490. 2) ἐπιθυμία, ὁρμή, περὶ Κύπριν ἐρωὴ αὐτόθι 10. 112, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3. 175. II. μετὰ γεν. πράγματ., ἀποχώρησις ἀπό τινος, ἀποχή, ἡσυχία, ἀνάπαυσις, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωὴ Ἰλ. Π. 302, Ρ. 761· μάχης Θεόκρ. 22. 192· δακρύων Μόσχ. 4. 40· ἀπολ., διαφυγή, σωτηρία, οὐ γὰρ ἐρωὴ λυγροῖς ἐν στομάτεσσιν, «οὐδαμῶς γὰρ ἐκφυγεῖν ἔνεστι τὸ μέγα χάσμα τῶν στομάτων» (παράφρ.), Διον. Π. 601.

ἐρωμανέω, εἶμαι ἐρωμανής, Ὀππ. Κυν. 3. 368, Ἀνθ. Π. 5. 267.

ἐρω-μανής, ές, ἐμμανὴς ὑπὸ ἔρωτος, Διοδώρ. Ἐκλογ. 581. 98 (κατὰ τὸν Vales. ἀντὶ **ἐρωμένην**). 2) ὁ διεγείρων ἐμμανῆ ἔρωτα, φίλτρα Ὀρφ. Ὕμν. 54. 14.

ἐρωμανία, ἡ, ἐρωτικὴ μανία, ἐρωτομανία, Ἀνθ. Π. 5. 47, 220, 255.

ἐρωμένιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ἐρωμένη**, μικρὰ ἐρωμένη, τρυφερὰ ἀγάπη, Ἀνθ. Π. 11. 168.

ἐρώμενος, ὁ, **ἐρωμένη**, ἡ, ἴδε **ἐράω**.

ἔρως, ωτος, ὁ: περὶ τῆς δοτ. **ἔρῳ** ἀντὶ **ἔρωτι** ἴδε ἐν λ. ἔρος· παρὰ ποιητ. ἔχομεν αἰτ. **ἔρων** ἀντὶ **ἔρωτα**, Ἰακωβίου Ἀνθ. II. 459 (9. 39): (ἔραμαι, ἐράω). Νεώτερος τύπος τοῦ Ἐπικ. καὶ Λυρ **ἔρος**, ἔνθερμος ἀγάπη, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν πάθους (περὶ τῶν Ὁμηρικῶν χωρίων ἴδε ἐν λ. **ἔρος**)· ἔρως θηλυκρατὴς Αἰσχύλ. Χο. 600· ἔρως ἀνίκατε μάχαν κτλ. Σοφ. Ἀντ. 781 κἑξ.· ἐρωτ' ἐρᾶν Εὐρ. Ἱππ. 32· ὁ τῆσδ' ἔρως, ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως, Σοφ. Τρ. 433, Εὐρ. Ἴων 67· πρός τινα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, ἐν ἀρχῇ: — καθόλου, ἔρως, ἐπιθυμία πράγματός τινος, ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς Αἰσχύλ. Ἀγ. 540. Εὐμ. 865, κτλ.· περί τι Πλάτ. Νόμ. 782Ε· πρός τι Λουκ. Νιγρ. ἐν ἀρχῇ: — ἔχω ἔρωτά τινος Ἡρόδ. 5. 32· ἔρως ἔχει με Αἰσχύλ. Ἱκ. 521, Σοφ. Ἀποσπ. 690· ἔρως ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 368· ἔρως ἐμπίπτει μοι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 341, Θουκ. 6. 24· εἰς ἐρωτά τινος ἀφικέσθαι Ἀντιφάνης ἐν «Ὑδρίᾳ» 1. 3· ἐλθεῖν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2: — ἐν τῷ πληθ. **ἔρωτες**, Λατ. amores, Πινδ. Ν. 3. 51, κτλ.· οὐχ ὅσιοι ἐρ. Εὐρ. Ἱππ. 764· ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως Ἀριστοφ. Ὄρν. 1316, κτλ. 2) τὸ πρᾶγμα ὃ ἐρᾷ τις, ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι, «τῶν οὖν ἀμηχάνων ἐρώτων, φησίν, ἐπιθυμίαι ὀξυτέρας ἔχουσι τὰς μανίας» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 11 ἐν τέλ.· οὐδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι κυρίους γε ὄντας, ἐπὶ φιλαργύρων, Λουκ. Τίμ. 14. 3) ἐν Σοφ. Αἴ. 693, ἐπὶ ὑπερβολικῆς χαρᾶς, πρβλ. φρίσσω II. 4. II. ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ θεὸς Ἔρως, Amor, Ἀνακρ. 64, Σοφ. Ἀντ. 781, Εὐρ. Ἱππ. 525 κἑξ., κτλ.· ὁ ἀρχαιότατος τῶν θεῶν καθ' Ἡσ. (ἴδε **ἔρος**), πρβλ. Παρμεν. 132:— ἐν τῷ πληθ., Σιμωνίδ. 116, κτλ.· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου mater Cupidinum.

Ἐρωτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Ἔρως**, μικρὸν Ἐρωτάριον Ἀνθ. Π. 11. 174.

ἐρωτάω, 'Επικ. **εἰρωτάω**, ἀλλὰ συνηρ. παρ' 'Ομ., ἴδε κατωτ.· παρ' 'Ηροδ. τὰ 'Αντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν συνηρ. τύπων **εἰρωτᾷ, εἰρωτῶσι** κτλ. ('Ηρόδ. 3.119.,1. 67. κ. ἀλλ.), καὶ **εἰρωτέειν** κτλ. (ὁ αὐτ. 4. 145 κ. ἀλλ.): παρατ. **ἠρώτων** Θουκ. 7. 10, κτλ., **εἰρώτα** 'Οδ. Ο. 423· 'Ιων. **εἰρώτεον** ἢ **-ευν** 'Ηρόδ. 4.145., 3. 140: — μετὰ πληθ. προστ. **ἐρωτώντων** 'Αντιφῶν 137. 5:— μέλλ. **-ήσω**, κτλ.: ἡ συνήθ. λέξ. παρ' 'Αττ., ἡ ἀναπληροῦσα τοὺς ἐλλείποντας χρόνους τοῦ **ἔρομαι**, οἱ δ' 'Επικ. τύποι εἶναι **ἐρέω** Α, **ἐρεείνω**. 'Ερωτῶ, τινά τι, περί τινος, ἅ μ' εἰρωτᾶς 'Οδ. Δ. 347, Ρ.138· εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; Ι. 364· ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ Σοφ. Ο. Τ. 1122· οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ' 'Αριστοφ. Νεφ. 641, κτλ.: — Παθ., ἐρωτῶμαι, τι Πλάτ. Νόμ. 895Ε, Ξεν. Κύρ.1. 4, 3. **2)** ἐρωτῶ τι, ὡς νῦν, ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ' Αἰσχύλ. Πρ. 226, Πλάτ. Πολ. 508Α· τι περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 185C· ἐρ. ἐρώτημα ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 487Ε.— Παθ., τὸ ἐρωτηθέν, τὸ ἐρωτώμενον, περὶ οὗ ἠρώτησεν ἢ ἐρωτᾷ τις, Θουκ. 3. 61, Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 23, κτλ.· τὰ ἔμπροσθεν ἠρωτημένα Πλάτ. Νόμ. 662D, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 522. **3)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, εἰρώτα δὴ ἔπειτα τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι 'Οδ. Ο. 423· ἐρωτᾶν εἰ .. ἢ ἦν .., 'Ιππ. 682. 46, Θουκ. κλ. (ἴδε ἐν λ. **πύστις**)· ὑμᾶς ἐρωτῶ .. ἢ ταῦτ' ἄριστα κτλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 182· πότεροι ..'Αριστοφ.'Αχ. 648· ὅστις Αἰσχύλ. κλπ. **II.** ἐρωτῶ τινα περί τινος, ζητῶ νὰ μάθω τι παρ' αὐτοῦ, εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεὸν 'Οδ. Ε. 97· ἐρ. καὶ ἐλέγχειν 'Αντιφῶν 144.7· τινα ἀμφί τινος Εὐρ. Ἴων 236· ἐρ. τὸν θεὸν Ξεν.'Αν. 3.1,7, 'Απομν.1. 3, 1, κτλ.— Παθ., ἐρωτᾶσθαι θέλω Εὐρ. Ι. Α.1130. **2)** ἐν τῇ Διαλεκτικῇ, ὡς ἀντίθετον πρὸς τὴν συλλογιστικὴν ἀπόδειξιν, προκαλῶ συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἀντιπάλου δι' ἐρωτήσεων, 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρότ.1.1, 3, κ. ἀλλ.· οὕτως, interrogare ἐν Κικ. Fat. 28· ἐντεῦθεν βραδύτερον, συλλογιστικῶς συμπεραίνομαι (πρβλ. **συνερωτάω** II), Λουκ. Πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 17. **III.** παρὰ μεταγεν. = **αἰτέω**, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἐρ. τινά τι 'Εβδ. (Α', Βασιλ. Λ', 21, κ. ἀλλ.)· ἐρ. τινα ποιεῖν τι Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 37, κ. ἀλλ.· ἐρ. τινα ἵνα ἢ ὅπως ποιῇ τι παρὰ τῷ αὐτῷ ζ', 3, 36, κ. ἀλλ.· ἐρ. τινα περί τινος Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ις', 26, κτλ.

ερωτεύομαι, ὡς καὶ νῦν, πίπτω εἰς ἔρωτα, ἐρωτεύεσθαι ἀληθινὸν ἔρωτα Θ. Στουδ. σ.1362, ἔκδ. Mi.

ἐρώτη, Δωρ. ἀντὶ **ἐρώτα**, β' ἑνικ. τῆς προστ. τοῦ **ἐρωτάω**, 'Αριστοφ.'Αχ. 800.

ἐρώτημα, τό, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 3. 54· ἡ πρὸς τὸ ἐρ. ἀπόκρισις αὐτόθι 60 τὰ ἐρ. τοῦ ξυνθήματος, αἱ περὶ τοῦ συνθήματος ἐρωτήσεις. ὁ αὐτ. 7. 44· ἐρ. περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 336D· ἐρ. ἐρωτᾶν, ἐρέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 42Ε, Πολ. 487Ε. **II.** ἐρώτησις γινομένη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προκαλέσῃ τις συμπέρασμα ἐκ τῆς ἀποκρίσεως, 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρ.1.15, 8, 'Αναλυτ."Υστ. 1. 12, 2, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐρωτάω** II. 2.

ἐρωτηματίζω, προβάλλω ἐρωτήσεις ὅπως προκαλέσω συμπεράσματα ἐκ τοῦ ἀντιπάλου μου, 'Αριστ. Τοπ. 8.1, 2.

ἐρωτηματικός, ή, όν, ἐνέχων ἐρώτησιν· ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ 1225, κτλ.

ἐρώτησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πρωτ. 312D, κ. ἀλλ., Ξεν. Κύρ. 8. 4,13, κ. ἀλλ.· ταύτην ποιήσασθαι τὴν ἐρώτησιν 'Ισοκρ.171Α· περί τινος, ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει Πλάτ. Θεαίτ.147C. **II.** ἐν τῇ διαλεκτικῇ, πρόκλησις συμπερασμάτων δι' ἐρωτήσεων, 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρ.1.1. 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐρωτάω** II. 2.

ἐρωτητέον, ῥηλ. ἐπίθ. τοῦ **ἐρωτῶ**, δεῖ ἐρωτᾶν, 'Αριστ.'Αναλυτ. "Υστ.1.12, 2.

ἐρωτητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς ἐρωτήσεις, ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ; Πλάτ. Κρατ. 398Ε. **II.** ἡ **-κή**, ἡ τέχνη τοῦ προκαλεῖν συμπεράσματα δι' ἐρωτήσεων, 'Αριστ. Σοφιστ."Ελεγχ.11. 9.—'Επίρρ **ἐρωτητικῶς**, = ἐρωτηματικῶς, 'Επιφάν. τ.1. σ. 983D.

ἐρωτιάς, άδος, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **ἐρωτικός**, Νύμφαι 'Ανθ. Π. 9. 627.

ἐρωτιάω, εἶμαι ἐρωτόληπτος, 'Αχιλλ. Τάτ. 6. 20.

ἐρωτιδεύς, έως, ὁ, μικρὸς ἔρως· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **λαγιδεὺς** ἐκ τοῦ **λαγώς** πληθ. **ἐρωτιδεῖς** 'Ανακρ. 26.

'Ερωτίδια (δηλ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ ἔρωτος, 'Αθήν. 561Ε, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 7.154, καὶ ἐν Σπαρτιατικῇ 'Επιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ.1429,1430 ἔνθα **'Ερωτίδεια** καὶ **-αια**).

ἐρωτίζω, = **ἐρωτάω**, 'Ησύχ. ἐν λ. **ἠρώτιζον**.

ἐρωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἔρωτα, ἢ προερχόμενος ἐξ ἔρωτος, ὀργή, λύπη Θουκ. 6. 57, 59· ἐρ. ξυντυχία. ἐρωτικὴ ὑπόθεσις, αὐτόθι 54· ἐρ. λόγος, λόγος περὶ ἔρωτος, Πλάτ. Φαῖδρ 227C· ἐρ. μέλος, ᾆσμα ἐρωτ., Βίων 15. 2· περὶ ἐρ. αἰτίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 4,1· τὰ ἐρωτικά, ἐρωτικαὶ ὑποθέσεις, Πλάτ. Συμπ. 186C,193Ε, κ. ἀλλ.· τὰ ἐρ. περὶ γυναῖκας Πλουτ. Κίμ. 4· ὡσαύτως, = **'Ερωτίδια** Πλούταρχ. 2.748F· ἡ ἐρωτική, = τὰ ἐρωτικὰ 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 9.1,2. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἔκδοτος εἰς ἔρωτα, Πλάτ. Πολ. 474D, κ. ἀλλ.· συγκρ. **-ώτερος** Ξεν. Συμπ. 4. 62· καθόλου, ἔχων ἔρωτα, τρέφων πόθον, πρός τι Πλουτ. Δημοσθ. 25. —'Επίρρ. **-κῶς** Θουκ. 6. 54· ἐρ. μεταχειρίζεσθαί τινα Λυσ. 'Αποσπ. 2· ἐρ. διατίθεσθαι Πλάτ. Συμπ. 207Β· ἐρ. ἔχειν τινός, ἔχειν ἔρωτα πρός τινα, αὐτόθι 222C· ἐρωτικῶς ἔχειν .. τοῦ ποιεῖν τι, ἐπιθυμεῖν σφοδρῶς, Ξεν. Κύρ. 3. 3,12.

ἐρώτιον, τό, = **ἐρωτάριον**, Λουκ. Φιλοψ. 14.— Καθ' 'Ησύχ. «ἐρώτιον· ἐρώμενον. Ταραντίνοις».

ἐρωτίς, ίδος, ἡ, ἠγαπημένη, ἐρωμένη, Θεόκρ. 4. 59. **II.** ὡς ἐπίθ., **'Ερωτίδες** νῆσοι, νῆσοι τοῦ ἔρωτος, 'Ανθ. Π.7. 628.

ἐρωτό-βλητος, ον, «ἐρωτοχτυπημένος», διάφορ. γραφ. παρ' Εὐμαθ. ἐν 'Ισμ. 84. 9.

ἐρωτο-γράφος, ον, περὶ ἔρωτος, μέτρον 'Ανθ. Π.7. 421.

ἐρωτο-δέσμη, ἡ καὶ **-δεσμος**, ὁ, δεσμὸς ἔρωτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 5822, κλ.

ἐρωτο-διδάσκαλος, ὁ, ἡ, διδάσκαλος τῆς τέχνης τοῦ ἐρᾶν, 'Αθήν. 219D.

ἐρωτοδίκη, ἡ, δίκη ἐρωτική, Λυβ. κ. Ροδ. στ. 2831, ἔκδ. Μαυρ.

ἐρωτοδυναστεία, ἡ, δυναστεία ἔρωτος, πολύφοβος Λυβ. κ. Ροδ. στ. 150, ἔκδ. Wr.

ἐρωτόεις, εσσα, εν, πλήρης ἔρωτος, 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. 206.

ἐρωτοκάμινος, ἡ, κάμινος ἔρωτος, Καλλίμ. κ. Χρυσορ. στ. 1129, ἔκδ. Λ.

ἐρωτοκράτης καὶ **ἐρωτοκράτωρ**, ὁ, ὁ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἐρωτικῆς δυνάμεως κυριαρχῶν, ἐρωτοκράτης Ἔρως Λυβ. κ. Ροδ. στ. 382, 402, 421, ἔκδ. Wr.:— οὐσιαστ. **ἐρωτοκρατία**, ἡ, τὸ κράτος τοῦ ἔρωτος, αὐτόθι στ. 270, κ. ἀλλ.

ἐρωτο-κράτητος, ον, ὁ κυριευθείς, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, Κ. Μανασσ. Χρον.1874.

ἐρωτοληπτέω, εἶμαι ἐρωτόληπτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 528.

ἐρωτό-ληπτος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἔρωτος, Λατ. amore cuptas, Νικήτ. Εὐγ. 6. 624.

ἐρωτοληψία, ἡ, τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ ἔρωτος, Σουΐδ. ἐν λ. **κάτοχος**.

ἐρωτομανέω, = **ἐρωμανέω**, Στοβ. 'Εκλογ. 2. 118, Πολυδ. Γ'. 68.

ἐρωτο-ανής, ές, = **ἐρωμανής**, 'Ορφ."Υμν.54.14, 'Αθήν.599Ε

ἐρωτο-μανία, ἡ, = **ἐρωμανία**, ἐμμανὴς ἔρως, Πλούτ. 2.451Ε.

ἐρωτο-παίγνιον, τό, ποίημα ἐρωτικόν, Γέλλιος 2. 24.

ἐρωτοπικρίαι, αἱ, πικρίαι τοῦ ἔρωτος, Λυβ. κ. Ροδ. στ. 22, ἔκδ. Wr.

ἐρωτο-πλάνος, ον, ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν τὸν ἔρωτα, φθόγγος 'Ανθ. Π.7.195.

ἐρωτο-πλοέω, πλέω ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ ἔρωτος, 'Ανθ. Π. 5.156.

ἐρωτο-ποιέομαι, παθ., γίνομαι δι' ἔρωτα, 'Ιουστῖν. Μάρτ. σ 49.

ἐρωτο-τόκος, ον, ὁ τίκτων γεννῶν ἔρωτα, Μουσαῖος 159.

ἐρωτοτρόφος, ον, ἡ τροφὸς ἢ μήτηρ τοῦ ἔρωτος, δηλ. ἡ 'Αφροδίτη, 'Ορφ.'Αργ. 476. 871.

ἐρωτύλος, ὁ, Δωρ. λέξις, ἀγαπητός, ἐράσμιος, Θεόκρ. 3.7. **II.** ὡς ἐπίθετ., ἐρωτύλα ἀείδειν, ᾄδω ᾄσματα ἐρωτικά, Βίων 3.10,13.

ἐς, 'Ιων. καὶ παλαιὸς 'Αττ. τύπος τῆς προθ. **εἰς**· ἅπαντα τὰ σύνθετα ζητητέον ἐν **εἰσ-**, πλὴν ὀλίγων 'Ιων. καὶ 'Επικῶν λέξ. ἀπαντωσῶν μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ἐσ-**.

ες· κατάλ. πτώσ. αἰτ. πληθυντ. τριτοκλίτων ἀντὶ **ας**.— Ἔτι **ες** κατάλ. πτώσ. ὀνομ. ἢ αἰτιατ. ἑνικ. ἀρσ. τριτοκλίτου ὀνόματος -ῶν συνήθως ληγόντων εἰς **ος**, τέμενες (δὶς) 'Επιγρ Μεγαλοπόλεως, L. et F. 331 στ. 31 καὶ 42.—Ἴδε Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. ἀθησ. ἐν τόπῳ.

ἐς δέ καί (= πρὸς δέ καί), 'Επιγρ. Θήρας, CIG. 2448.

ἐσαγείρω, ἐσάγω, ἴδε **εἰσαγείρω, εἰσάγω**.

ἐσαεί, διὰ παντός, ἴδε **ἀεί**.

ἐσαθρέω, ἐσακούω, κτλ., ἴδε **εἰσαθρέω, εἰσακούω**.

ἐσᾶλτο, ἴδε **εἰσάλλομαι**.

ἔσαν, 'Επικ. καὶ 'Ιων. γ'. πληθ. παρατ. τοῦ **εἰμί**.

ἐσάντα, ἐσάπαξ, ἴδε **εἰσάντα, εἰσάπαξ**.

ἐσαπικνέομαι, 'Ιων. ἀντὶ **εἰσαφικνέομαι**.

ἐσάρτι, ἐπίρρ. ἀντὶ **εἰς ἄρτι**, ἕως τώρα, Λοβεκ σημείωσ. εἰς Φρύν. 21.

ἔσας, μετοχ. ἀόρ. τοῦ **ἕζω**, σημασ. I.

ἐσαῦθις, ἴδε **εἰσαῦθις**.

ἐσαύριον, ἴδε **αὔριον**· ἀλλὰ εἰς τὴν ἐσαύριον, Πολύβ.8.15 6.

ἐσάφιξις, εως, ἡ, = ἄφιξις εἴς τι μέρος, 'Ανδρέας Χαρτοφύλαξ ἐν Hardt Catal. cord Gr Monacens τ. 5, σ. 305-6.

ἐσάχρι, ἐπίρρ., (εἰς ἄχρι) μέχρι, μετὰ γεν., ἐσάχρι Μυρίνης 'Απολλ. Ρόδ. Α. 604, 'Ανθ. Πλαν. 4. 307.

ἐσβαίνω, ἐσβάλλω, κτλ., ἴδε **εἰσβαίνω, εἰσβάλλω**.

ἐσβιβάζω, ἐσβολή, ἐσδέχομαι, ἐσδίδωμι, ἐσδύω, ἔσειμι, ἴδε **εἰσβιβάζω, εἰσβολή**, κτλ.

ἐσδέλλοντες ἐς τοῖ ἔργοι (= ἐκβάλοντες ἐκ τοῦ ἔργου, ἢ: ἐκ τῷ ἔργῳ) 'Επιγρ. Τεγέας, L. et F. 340c = Cau.117.— Πρβλ. τὰ παρ' 'Ησυχ.: «ζέλλειν· βάλλειν» καὶ «ἔζελεν· ἔβαλεν».

ἔσδοσις, ἡ, (= ἔκδοσις) Ἐπιγρ. Τεγέας. L. et F. 340e = Cau. 117:— **ἐσδοτῆρες**, οἱ, (= ἐκδοτῆρες, ἐκδόται) αὐτόθι.

ἐσδραμύλιξον· «εἴσδραμε» Ἡσύχ.

ἐσεμάσσατο, ἴδε **εἰσμαίομαι**.

ἐσένης, ἐσένην, ἴδε **ἔνος**.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐσένας· ἐς τρίτην»

ἐσέπτατο, ἴδε **εἰσπέτομαι**.

ἐσεργνύναι, Ἰων. ἀντὶ **εἰσέργειν**, ἐγκλείειν, περιορίζειν, Ἡρόδ. 2. 86.

ἐσεσάχατο, ἴδε **σάττω**.

ἐσέχυντο, ἴδε **εἰσχέω**.

ἐσέχω, ἐσηγέομαι, ἐσηθέω, ἐσήκω, ἴδε **εἰσ-**.

ἐσήλατο, ἴδε **εἰσάλλομαι**.

ἐσηλῦσίη, ἡ, = **εἰσέλευσις**, Ἀνθ. Π. 9. 625.

ἔσθαι, ἀπαρ. μέσ. ἀόρ. τοῦ **ἵημι**. **2**) ὡσαύτως παθ. πρκμ. τοῦ **ἕννυμι**.

ἐσθέω, (ἐσθής) ἐνδύω·—ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ., τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. **ἠσθημένος**, καὶ Ἰων. **ἐσθημένος**, ἐνδεδυμένος ἢ περιβεβλημένος τι, ἐσθῆτα ἐσθημένος Ἡρόδ. 6.112· μετὰ δοτ., ῥάκεσι ἐσθημένος ὁ αὐτ. 3.129· ἠσθημένοι πέπλοισι Εὐρ. Ἑλ. 1539 ; Πελοποννησιακῶς ἠσθημένος Πυθαίνετος παρ' Ἀθην. 589F· γ' πληθ. πρκμ. **ἤσθηνται** Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· γ' ἑνικ. ὑπερσ. **ἤσθητο**, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12.32· **ἠσθῆσθαι**, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Ζ 16. 34.

ἔσθημα, τό, ἔνδυμα, ἐν χρήσει παρὰ Τραγ., ἀείποτε κατὰ πληθ., = ἐνδύματα, ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 836, ἐν Ἀγ. 562, Σοφ. ἐν Ἠλ. 268· οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 3. 58, κτλ.

ἔσθην (= ἐσθῆτα), ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **ἔσθη**, πεντάκις οὕτως ἐν Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθηναίου τ. Β', σ. 235-6.

ἔσθην, γ' δυϊκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἕννυμι**, Ἰλ. Σ. 517.

ἐσθής, ῆτος, Δωρ. **ἐσθάς, ᾶτος**, ἡ, (ἴδε **ἕννυμι**): — ἐνδυμασία, ἔνδυμα, Ὅμ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττ., χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, «ἐσθῆτα ... ἀντὶ τοῦ ἐσθῆτας» (Εὔστ.). Ὀδ. Ε. 38· χρηστηρία ἐσθής, τὸ ἔνδυμα προφήτιδος, Αἰσχύλ Ἀγ. 1270· Ἀργολὶς ἐσθής, Ἀργολικὴ ἐνδυμασία. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 237· μετρία ἐσθής, ἁπλῆ, ἀπέριττος ἐνδυμασία, Θουκ. 1. 6· κατὰ πληθ., τὰ ἐνδύματα πολλῶν ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 871, Πλάτ. Ἀλκ. (Πρῶτος) 122Ε· ἀλλ' ἑνὸς μόνου, Εὐρ. Ἑλ. 421. **II**. περιληπτικῶς, ἐνδύματα, ἐσθῆτα ἔσφερον εἴσω, δηλ. τὰ ἀρτίως πλυθέντα ἐνδύματα, Ὀδ. Η. 6· ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς Ψ. 290· τὰ ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον Ἡρόδ 3. 66, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3 1,19. **III**. μεταφορ., = **τεῖχος**, ἐσθὴς τῆς πόλεως Δημάδης παρ' Ἀθήν. 99D.

ἔσθησις, εως, ἡ, (ἐσθέω) ἐνδυμασία, ἔνδυμα, πιθαν. γραφ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητ. 2. 8,14, πρβλ. Πολυδ. Γ', 51· ἐν τῷ πληθ., Ἀθήν. 18Ε, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 4· δοτ. πληθ. **ἐσθήσεσι** Φίλων 2. 158.

ἐσθητο-πράτης, ὁ, ὁ πωλῶν ἐσθῆτας, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 195, ἔκδ. Mil.

ἐσθητορράφος, ὁ, ὁ ῥάπτων ἐσθῆτας, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 337, ἔκδ. Mil.

ἔσθι, = **ἴσθι**, «ἔσθι τὸ ἴσθι λέγει Ἑκαταῖος» Ἀνώνυμ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 1. σ. 207.

ἐσθίω (πρβλ. τοὺς ποιητ. τύπους **ἔσθω, ἔδω**, ὧν ὁ δεύτερος εἶναι ὁ ῥιζικὸς τύπος καὶ ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται ὁ μέλλ. καὶ ὁ πρκμ. τοῦ **ἐσθίω**): παρατ. **ἤσθιον** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 147: μέλλ. **ἔδομαι** (πρβλ. **πίνω**, μέλλ. **πίομαι**) Ἰλ. Δ. 237, Ὀδ Β. 123, Ἀττ.· τὸ **ἐδοῦμαι** εἶναι μεταγεν. ἂν οὐχὶ ἡμαρτημένος τύπος, (προκατεδεῖται) Λουκ. Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδ. 7, κτλ.: πρκμ. **ἐδήδοκα** Ἀριστοφ. Ἱππ. 362, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1. 2, Ξεν.· **ἐδήδοϝα** εὕρηται ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ Σπαρτιατ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 15: Ἐπικ. μετοχ. **ἐδηδώς, -υῖα**, Ἰλ. Ρ. 542, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 560: ὑπερσ. **ἐδηδόκειν** Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 4:—Μέσ. **ἐσθίομαι** Ἱππ. 1128F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 11: ἀόρ. **ἠδεσάμην (κατ-)** Γαλην. 5. 752.— Παθ. **ἐσθίομαι** Ὀδ. Δ. 318, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 42, 4, Λουκ.: ἀόρ. **ἠδέσθην** Ἱππ. 1. 686 Kühn, Ἀριστ. Προβλ. 13. 6,1, **(ἀπ-, κατ-)** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 5, ἐν «Ἑορταῖς» 8: πρκμ. **ἐδήδεσμαι (κατ-)** Πλάτ. Φαῖδρ. 110Ε, **ἐδήδεμαι (ἀπ-)** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 22, Ἐπικ. γ' ἑνικ. **ἐδήδοται** Ὀδ. Χ. 56. Ὁ ἀόρ. β' σχηματίζεται ἐκ τῆς √**ΦΑΓ**, ἴδε **φαγεῖν**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε τὴν λ. **ἔδω**). Τρώγω, Ὅμηρ. (μάλιστα ἐν Ὀδ.), κλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν Ὀδ. Β. 305, Φ. 69· κρέα ἤσθιον Υ. 348· τὰ ἐσθίοντα, τὰ στόματα, πλεῖστα .. γὰρ τὰ ἐσθίοντα ἐν στρατιᾷ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17· ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐσθ. τι Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Ἀποσπ. 596 (ἔκ τινος σατυρικοῦ δράματος), Εὐρ. Κύκλ. 233· ὡσαύτως, ἐσθ. τινός, τρώγω ἔκ τινος .., Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 6, κτλ.· ἐπὶ θηρίων, κατατρώγω, καταβροχθίζω, ἤσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος Ὀδ. Ι. 292, πρβλ. Ἡσ. Θ. 524, 773, κτλ.— Παθ., οἶκος ἐσθίεται, ὁ οἶκος, ἡ περιουσία καταστρέφεται, Ὀδ. Δ. 318. **2**) μεταφ., πάντας πῦρ ἐσθίει, τὸ πῦρ καταναλίσκει πάντας, Ἰλ. Ψ. 182 ἐπὶ διαβρωτικοῦ ἕλκους, ὡς ὁ ἕρπης (ἴδε τὴν λέξιν), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 246· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ἕλκεα ἐσθιόμενα, ἐπὶ πεφλογισμένων δριμέων ἑλκῶν, κτλ., Ἱππ. 1128F· ἐσθ. ἑαυτόν, κατατήκειν, στενοχωρεῖν (ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου, ὃν θυμὸν κατέδων), Ἀριστοφ. Σφ. 287· ἐσθ. τὴν χελύνην, δάκνειν τὸ χεῖλος, αὐτόθι 1083· ἐσθ. τὴν καρδίαν Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 12Ε. **3**) ὀδόντες ἐσθιόμενοι, σεσηπότες, Θεοφρ. Χαρ. 21 Schneid.

ἐσθλαί· «ξύλινα παίγνια. Ἀμαθούσιοι» Ἡσύχ.

ἐσθλό-γαμος, ον, ὁ ἐλθὼν εἰς καλὸν γάμον, ὁ νυμφευθεὶς καλῶς, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 78.

ἐσθλο-δότης, ου, ὁ, πάροχος ἐσθλῶν, ἀγαθῶν, Μανέθων 2. 142, Συνεσ. Ὕμν. 4. 270.

ἐσθλός, ή, όν, Δωρ. **ἐσλός**, ή, όν· συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ότερος, -ότατος**, Ἀνθ. Π. 9. 156., 6. 240. (Ἐκ τῆς √**ΕΣ**, **εἰμὶ** (**ἐσμί**), κατὰ τὸν Κούρτ.· πρβλ. Σανσκρ. sat (ὤν, bonus), su-(εὖ), sv-astis (εὐεστώ). Ποιητ. ἐπίθ. = τῷ **ἀγαθός**, καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, ἢ (ὡς συνήθως) ἐπὶ ἀρχηγῶν, ἢ καὶ ἐπὶ χοιροβοσκοῦ, ὡς ἐν Ὀδ. Ο. 557 ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Β. 348· ἐσθλὸς ἔν τινι Ἰλ. Ο 283· ἀκολούθως μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 106, κτλ.:— ἐντεῦθεν κατὰ πολλὰς σχέσεις, **1**) ἐπὶ προσώπων, ἐκ τῆς κοινῆς παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἰδέας περὶ ὑπεροχῆς καὶ ἐξοχότητος, ἀγαθός, γενναῖος, ἰσχυρός, Ὅμ., ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ.· ὡσαύτως, ὄλβιος, πλούσιος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 212· καὶ ἀκολούθως, εὐγενής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακός** (ἴδε ἐν λέξει **ἀγαθὸς II**), εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακή Σοφ. Ἀντ. 38· ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 96· ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων Εὐριπ. Ἀνδρ. 772, κτλ.· πρβλ. Welcker ἐν προοιμ. Θεόγν. σ. XXII· ἐπὶ εὐγενῶν ἵππων, Ἰλ. Ψ. 348. **2**) ἐπὶ τοῦ νοῦ καὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, **νόος, μένος, κλέος**, κτλ., Ὅμ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον Ὀδ. Ρ. 66· ἐσθλὸς εἴς τινα, καλός, πιστός, Σοφ. Ἠλ. 24· τινι Ναυμάχιος 48. **3**) ἐπὶ πραγμάτων, κτλ., **φάρμακα, τεύχεα, κτήματα, κειμήλια**, κτλ., Ὅμ. καὶ Ἀττ. **4**) εὐοίωνος, αἴσιος, καλός, τυχηρός, ὄρνιθες Ὀδ. Ω. 311· ὕπαρ Τ. 547· μοῖρα, γάμος, κτλ., Τραγ. **5**) ὡς οὐσιαστ., **ἐσθλά**, τά, ἀγαθὰ (δηλ. πράγματα), πυρὴν ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν Ὀδ. Κ. 523· εἴ τις ἐσλὰ πέπαται Πινδ. Π. 8.103·— ἀλλὰ **ἐσθλόν**, τό, καλὴ τύχη, εὐτυχία, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κακόν**, Ἰλ. Ω. 530· παρά καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν Ὀδ. Ο. 488· ἐσλὸν βαθὺ Πινδ. Ο. 12. 17. **6**) ἐσθλὸν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι καλόν, συμφέρον νά .., Ἰλ. Ω. 301.— Ποιητικὴ λέξις ᾗ χρῆται καὶ ὁ Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 441Β, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 19 (ἐν Ἰων. διαλέκτ.), κτλ.

ἐσθλότης, ητος, ἡ, ἀγαθότης, καλωσύνη, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 441Β.

ἔσθος, εος, τό, σπάν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἔσθημα**, Ἰλ. Ω. 94, Ἀριστοφ. Ὄρν. 940 τὸ ἔσθος (μετὰ χασμωδίας, ἐπειδὴ τὸ πάλαι εἶχε δίγαμμα ἡ λέξ.) λεγόμενον ὑπὸ Λάκωνος ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1096· πρβλ. τοὺς τύπους **βέστον, γεστία** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. καὶ Ἡσύχ.

ἔσθ' ὅτε, ἀντὶ **ἔστιν ὅτε**, Λατ. est quum, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, κἄποτε ἐσχηματισμένον ὡς τὸ **ἐνίοτε**, μεθ' ὁριστ., Ξεν. Κύρ. 3.1, 20, πρβλ. Θεόκρ. 25. 26· ἔσθ' ὅτε .., ὅτε .. Σοφ. Αἴ. 56, κέξ.

ἔσθω, Ἐπικ. ἀπαρ. **ἐσθέμεναι**: παρατ. **ἦσθον**, Ὀδ., Μάτρων παρ' Ἀθην. 137Β:— ποιητ. τύπος τοῦ **ἐσθίω**, τρώγω, ἔσθειν καὶ πίνειν Ὀδ. Ε. 197, πρβλ. Η. 220· ἔσθουσαι βάλανον, ἐπὶ ζῴων, καταβροχθίζουσαι, Ν. 409· ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε, ὅ ἐστι καταβιβρώσκειν πᾶσαν τὴν περιουσίαν ἀκίνητόν τε καὶ κινητήν, Β. 75· ἐπὶ ζῴων, τρέφομαι ἔκ τινος, τρώγω τι, Ἰλ. Ω. 415, Ὀδ. Ν. 409·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1597, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 7 (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Φιλιππίδης ἐν «Ἀργυρίου Ἀφανισμῷ» 1. 5, Μάτρων ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀθήν. 597Α· σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Πλούτ. 2. 101D, Ἑβδ. (Λευ. ΙΖ', 10, 13., ΙΘ'. 27).

ἐσία, ἡ, ἴδε **ἑσσία**.

ἐσία, ἡ, (ἵημι) ἀποστολή, πρεσβεία, Σουίδ, κλ., πρβλ. **ἐξ-εσίη**.

ἐσιάλλοντι (Βοιωτ.)· «ἐκτείνουσιν, ἐκπέμπουσιν» Ἡσύχ.

ἐσϊέμεναι, θηλ. πληθ. μετοχ. ἐνεστ. μέσ. τοῦ **εἰσίημι**, Ὀδ. Χ. 470.

ἐσικνέομαι, ἐσίπταμαι, ἴδε **εἰσικνέομαι, εἰσίπταμαι**.

ἐσίμειν (= **ἐσιέναι, εἰσιέναι**), Ἐπιγρ. Ῥόδου ἐν Bilioti et Cottret l'île de Rhôdes σ. 390.

ἔσις, εως, ἡ, (ἵημι) ἄφεσις, Ἐτυμολ. Μ. 469. 49. **2**) (ἵεμαι) ὁρμή, μόνον παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 411D, 420Α· ἀλλὰ τὸ σύνθετον **ἔφεσις** εὑρίσκεται πολλαχοῦ. **II**. (ἕζω) τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 535. 20.

ἐσιτήριον· «τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα» Ἡσύχ.

ἐσκαταβαίνω, ἴδε **εἰσκαταβαίνω**.

ἐσκάτθετο, μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **εἰσκατατίθημι**, Ἡσ. Θεογον. 840, 899.

ἔσκε, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἦν**, γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **εἰμί**,

ἐσκεμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ περισκέψεως, Δημ. 749. 8.

ἐσκηδεκάτη (= **ἑκκαιδεκάτη**, ἢ μᾶλλον **ἑξκαιδεκάτη**), Ἐπιγρ. Τανάγρας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 210.

ἐσκίχρημι, δανείζω, δανείζω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Ἐπιγραφ. Θεσσ. 1557.

ἐσκλείει· «εἰσάγει» Ἡσύχ.

ἔσκληκα, ἀμετάβ. πρκμ. τοῦ **σκέλλω**.

ἐσκλησία, ἡ, (= **ἐκκλησία**) Ἐπιγρ. Ἐλευθερναίων Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 71.

ἔσκλητος ἢ **ἐσκλητός**, ἡ, μικρὰ συνέλευσις (τεχνικὸς ὅρος), ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ καθάπερ τᾷ ἐσκλήτῳ καὶ τᾷ βουλᾷ Ἐπιγρ. Ρηγ. IG Sic. et It. 612 = Ditt. Syll. 251.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἡ τῶν ἐξόχων συνάθροισις ἐν Συρακούσαις», πρβλ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 7. 8, καὶ ἴδε **ἔκκλητος** II.

ἐσκομιδή, ἐσκομίζω, ἴδε **εἰσκομιδή, εἰσκομίζω**.

ἔσκον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. παρατ. τοῦ **εἰμί**, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Η. 153· λίαν συχν. ἐν τῷ γ' προσ. **ἔσκε**, οὐδέποτε ἐν τῷ β' **ἔσκες**.

ἐσκοπημένως, ἐπίρρ. = **ἐσκεμμένως**, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 177.

ἐσλιανάτω (= **ἐκλειανάτω**;), Νικαρέτα τᾶς οὐπεραμερίας Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. III. σ. 465· πρβλ. Κουμανούδ. Συναγωγ. λέξ. ἀθησ. ἐν τόπῳ.

ἐσλός, Δωρ. ἀντὶ **ἐσθλός** ὃ ἴδε.

ἔσμα, τό, = **μίσχος**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 254.

ἐσμασσόμενος· «ἐμβαλλόμενος» Ἡσύχ.

ἐσματευόμενον «ζητοῦντα, ἐρευνῶντα. κακοπαθοῦντα (κατωθ-)» Ἡσύχ.

ἔσμιον· «νόστιμον» Ἡσύχ.

ἐσμόνω (Βοιωτ.)· «ἐξελεύσομαι» Ἡσύχ.

ἑσμός, (οὐχὶ ἐσμός, διότι ἡ ῥίζα εἶναι ἙΔ, **ἕζομαι**, ἴδε Αἰσχύλ. Ἱκ. 684, πρβλ. **ἀφεσμός**), ὁ, πᾶν τὸ ἀφθόνως ἐξορμῶν, ἀνάβλυσις, Λατ. scaturigo· ἰδίως σμῆνος μελισσῶν, Ἡρόδ. 5. 114, Πλάτ. Νόμ. 708Β, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 28; σφηκῶν, καθ' ἑσμούς, κατὰ σμήνη, Ἀριστοφ. Σφ. 1107. **2)** πλῆθος ἢ ἀγέλη, ἑσμὸς ὑβριστής, ἐπὶ ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Ἱκ. 31· ἑσμὸς ὡς πελειάδων ἕζεσθε αὐτόθι 223· γυναικῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 353, κτλ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἑσμοὶ γάλακτος, ῥύακες γάλακτος, Εὐρ. Βάκχ. 710, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· προσέτι, ἑσμὸς μελίσσης γλυκύς, ὅ ἐστι μέλι, Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 481, Ἑρμάννου Πονημάτ. 2, 252; ὡσαύτως, ἑσμ. νούσων Αἰσχύλ. Ἱκ. 684· λόγων Πλάτ. Πολ. 450Β.— Πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἑσμο-τόκος, ον, παράγων σμήνη μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 6. 239.

ἑσμο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, φύλαξ μελισσῶν, Γεωπ. 15. 2, 9.

ἔσο (Βοιωτ.)· «ἐξ ὅσου» Ἡσύχ.

ἐσόβδην, ἐπίρρ. ἴδε **ὄβδη**.

ἐσοβημένος, Ἐπίρρ. ἀντὶ **σεσοβημένως**, ἐσοβημένως καὶ ταραχωδῶς Ἀντύλλ. ἐν Matth. Med. σ. 281.

ἔσοδος, ἐσοικείω, κτλ., ἴδε **εἴσοπτρον, εἰσοικέω**.

ἔσοπος κήπου, ἴσως **εἴσοδος** κήπου, Ἐπιγρ. Σόλων Κιλικίας, L. et W. 1473.

ἐσοπτρίζομαι: = **κατοπτρίζομαι**, Ἰαμβλ. Προτρ. 107. 26., 120. 3.

ἔσοπτρον, ἐσοράω, ἴδε **εἴσοπτρον, εἰσοράω**.

ἐσοῦ (= **σοῦ**), γεν. πτῶσ. προσωπ. ἀντων., παρ' ἐσοῦ Ἐπιγρ. Αἰγύπτου CIG. 4866 = Rev. arch. 1865, I. σ. 428· μετ' ἐσοῦ Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. VI. σ. ι'.

ἐσοῦμαι, Δωρ. ἀντὶ **ἔσομαι**, μέλλ. τοῦ **εἰμί**.

ἐσοχάδες, ων, αἱ, (εἰσέχω) ἐσωτερικαὶ αἱμορροΐδες, κοινῶς «ζοχάδες», Γαλην. 2. σ. 449. 19 καὶ 21, κτλ., πρβλ. **ἐξοχάδες**.

Ϝεσπάριοι (= **ἑσπέριοι**), Ἐπιγρ. Ναυπάκτου, Ἐποίκ. Λοκρ. γραμμ., ἔκδ. Ἰω. Οἰκ. ς' 10.

ἐσπαρμένως· «σποράδην» Ἡσύχ.

ἑσπέρα, Ἰων. -έρη, ἡ, Λατ. vespera, κυρ. θηλ. τοῦ **ἕσπερος**· **I.** (ἐξυπακ. ὥρα), ἑσπέρα, «βράδυ» (παρ' Ὁμ. ἕσπερος), Ἡρόδοτ. 1. 142, Πίνδαρ., κτλ.· ἑσπέρας, κατὰ τὴν ἑσπέραν, τὸ «βράδυ», Πινδ. Π. 4. 70, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 28, Πλάτ., κλ.· τῆς ἑσπέρας Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 3. 8· ὡσαύτως, ἑσπέρην Ἱππ. 644. 25· ἀπὸ ἑσπέρας εὐθὺς Θουκ. 3. 112· ἀνατολὴν ποιεῖσθαι ἀφ' ἑσπ. Ἀριστ. Μετεωρολ. 1. 7, 12· ἐφ' ἑσπέρας Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 52· οὕτως, ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ Πινδ. Π. 11. 18· πρὸς ἑσπέρᾳ Ἀριστ. Σφ. 1085· εἰς ἢ πρὸς ἑσπέραν, κατὰ τὸ «βράδυ», Πλάτ. Συμπ. 223D, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30· ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν Πλάτ. Συμπ. 220C· ἐπεὶ πρὸς ἑσπέραν ἦν Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 22· ἑσπέρας γιγνομένης Πλάτ. Πολ. 621Α· περὶ ἑσπ. βαθεῖαν, ἀργὰ τὸ «βράδυ», Πλούτ. 2. 179D:— μεταφ., ὁ βίος ἑσπέραν ἄγει, κλίνει πρὸς τὸ τέλος του, Ἄλεξ. ἐν «Τιτθῇ» 3· βίου ἑσπ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 21, 13:— ἐν τῷ πληθ., αἱ ἑσπεριναὶ ὧραι, Dissen. ἐν Πινδ. I. 7. 44. **II.** (ἐξυπακ. χώρα), τὸ πρὸς δυσμὰς μέρος τοῦ κόσμου, ἡ πρὸς δυσμάς, Λατ. occidens, ὡς τὸ Γερμ. Abend, πρὸς ἑσπέραν Εὐρ. Ὀρ. 1260· πληρέστερον, ἡ πρὸς ἑσπέρην χώρη Ἡρόδ. 1. 82· τὸ πρὸς ἑσπέρης ὁ αὐτ. 8. 130· οὕτω, τὰ πρὸς ἑσπέραν Θουκ. 6. 2.

ἑσπεραῖος, α, ον, ἑσπέριος, ἑσπερινός; ἑσπεραία ὥρα Θ. Στουδ. σ. 896, ἔκδ. Mi.

Ἑσπερία (ἐξυπακ. χθών), ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος χώρα, ἡ Ἰταλία, Διον. Ἀλ. 1. 35, 49: — ἡ Ἱσπανία, «Ἱσπανία χώρα; ἣ καὶ Ἰβηρία καὶ Ἑσπερία» Σουΐδ.

ἑσπερίζω, τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ, ἢ διέρχομαι τὴν ἑσπέραν μετά τινος, ἤρχοντο οὖν οἱ ξένοι καὶ ἑσπέριζον μετ' αὐτῶν (**ἑσπέριζον** = **ἡσπέριζον**) Δωρόθ. 1741C.

ἑσπερίηθεν, ἐξ ἑσπέρας, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 212C.

ἑσπερικός, ή, όν, ὁ τῆς ἑσπέρας, τῆς δύσεως, μῆλον ἑσπερικόν, παρὰ τοῖς Λίβυσι, = **κίτριον**, Ἰόβας παρ' Ἀθην. 83C.

ἑσπερινός, ή, όν, = τῷ ἑπομ. Ξεν. Λακ. 12. 6.— ἡ ἑσπερινὴ θυσία Ἑβδ. (Λευ. ΚΓ', 5, κλ.)· ἑσπερινὴ εὐχὴ Βασίλ. IX. 497C· σύναξις Θεόφιλ. Ἀλ. 33Β. **2)** ὡς οὐσ., ὁ **ἑσπερινός** (ἐξυπ. ὕμνος) Γρηγέντ. 616Β.— Ἐν τῇ Λειτουργικῇ μέγας ἑσπερινός, καθ' ὃν τελεῖται καὶ εἴσοδος καὶ μικρὸς ἑσπερινὸς ὁ συνήθης.

ἑσπέριος, α, ον, καὶ ος, ον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 395· (ἕσπερος)· ἀντίθ. τῷ **ἠοῖος, ἑῷος**· **I.** ἐπὶ χρόνου, πρὸς ἑσπέραν, κατὰ τὸ βράδυ, τὴν ἑσπέραν, Ὁμ., ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥήματος, ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ .. κάτειμι Ὀδ. Ο. 505· ἑσπέριος ἦλθεν Ι. 336· ἑσπερίους ἀγέρεσθαι ἀνώγει Β. 385· ἀπονέεσθαι ἑσπ. Ι. 452, πρβλ. Β. 357, Ξ. 344· ἑσπ. φλέγεν Πινδ. Ν. 6. 66:— ἑσπερίῃσι (δηλ. ὥραις), κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, Ὀππ. Κυν. 1. 138, Μανέθων 2. 422· ἄχρι ἑσπερίου (ἐξυπ. χρόνου) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 34, 1·— περὶ τοῦ ἑσπ. ἀοιδαί, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποκουρίζομαι**. **II.** ἐπὶ τόπου, ὁ πρὸς δυσμάς, δυτικός, Λατ. occidentalis, πρός .. ἑσπερίων ἀνθρώπων Ὀδ. Η. 29, πρβλ. Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἔριφοι Θεόκρ. 7. 53· ἅλς Ἄρατ. 407, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 443· τὰ ἑσπ., τὰ δυσμικὰ μέρη, Θουκ. 6. 2, Πλούτ. Ἀντών. 30· ἀφ' ἑσπερίης (ἐξυπακ. χώρης), ἐκ δυσμῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 6012c.

ἑσπερίς, ίδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **ἑσπέριος**, δυσμική, δυτική, Διον. Π. 563. **II.** ὡς οὐσ., ἄνθος τι εὐωδιάζον τὴν ἑσπέραν, ἴσως τὸ κοινῶς λεγόμενον «μανουσάκι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 17, 3. **2)** ὡς ὄνομα κύρ., **Ἑσπερίδες**, αἱ θυγατέρες τῆς Νυκτὸς περὶ ὧν ἐμυθολογεῖτο ὅτι κατῴκουν ἐπί τινος νήσου τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τὴν ἑσπερίαν ἄκραν τοῦ κόσμου καὶ ἐφύλαττον τὸν περίφημον κῆπον τῶν χρυσῶν μήλων, Ἡσιόδ. Θ. 215. 518·— ἐπιστεύετο δὲ ὅτι ἦσαν τρεῖς τὸν ἀριθμόν, πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐν Θεογονίᾳ 275 νόθου στίχου τοῦ Ἡσιόδου· κατὰ τὸν Διόδ. (4. 27), ἦσαν θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, καὶ ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν. **3)** αἱ Ἑσπ. νῆσοι, παρὰ Στράβ. 150, = αἱ Μακάρων νῆσοι·— παρὰ Διοδ. Π. 563, = αἱ Κασσιτερίδες.

ἑσπέρισμα, τό, (ἑσπερίζω) = δεῖπνον, Φιλήμ. παρ' Ἀθην. 11D.

ἑσπερίτης, ου, ὁ, θηλ. **ἑσπερῖτις**, ιδος, δυσμικός, Σουΐδ.

ἑσπερόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ δυσμῶν, Ἄρατ. 891.

ἕσπερος, ον, (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑσπέραν, ἑσπερινός, ἕσπ. ἀστήρ, ὁ «ἑσπερινός», Ἰλ. Χ. 318· ἀντίθ. τῷ ἑῷος ἀστήρ, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 670· ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ. ἄνευ τοῦ ἀστήρ, λαμπρὸν ἑσπέρου φάος Εὐρ. Ἴων 1149, Βίων 16. 1· ἰδίως ἐπὶ τοῦ πλανήτου «Ἀφροδίτης», Τίμ. Λοκρ. 97Α, Κικ. N. D. 2. 20 (πρβλ. **φωσφόρος**)· ὡσαύτως, ἕσπερον .. σελάνας ἐρατὸν φάος Πινδ. 10. 90 (ἴδε τὴν λ. **λαμπτήρ**): ἕσπ. θεός, ὁ θεὸς τοῦ σκότους, δηλ. ὁ Ἅδης ἢ ὁ Θάνατος, Σοφ. Ο. Τ. 178; — ὡσαύτως ὡς τὸ **ἑσπέριος**, συνδυαζόμενον μετὰ ῥήματος, Ὁμ. Ὕμν. 19. 14, Τίμ. Λοκρ. 96Ε· πρβλ. **Ἔρεβος, ζόφος**. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἑσπέρα, «βράδυ» (ἴδε **ἑσπέρα**), ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε Ὀδ. Α. 423· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, περιέμενον νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἑσπέρα, Δ. 786, πρβλ. Σ. 305, 306· ποτὶ ἕσπερον, πρὸς ἑσπέραν, «πρὸς τὸ βράδυ», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 550· ὡσαύτως ἑτερογεν. πληθ., ποτὶ ἕσπερα Ὀδ. Ρ. 191: ὡσαύτως, ἡ ἕσπερος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1290: μεταφ., ἐπὶ ἡλικίας, τί δὲ ἕσπερός ἐστι γυναικῶν Ἀνθ. Π. 5. 233. **II.** ὁ πρὸς δυσμάς, τόποι Αἰσχύλ. Πρ. 348· ἀγκῶνες Σοφ. Αἴ. 805· ἕσπερος γῆ, ἡ πρὸς δυσμάς· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ γῆ, ἀφ' ἑσπέρου Καλλ. εἰς Δῆλ. 174· πρὸς ἕσπερον ἢ -ου Διον. Π. 280, 335. (Κατ' ἀρχὰς εἶχε Ϝ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν μνημονευθέντων Ὁμηρικῶν χωρίων· **Ϝέσπερε** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ποιήμασι τῆς Σαπφοῦς 45 Ahr.· πρβλ. Σανσκρ. varatis (νύξ), ἴσως ἐκ τοῦ vas (καλύπτειν)· οὕτω vesper εἶναι ὁ παλαιὸς Λατιν. τύπος· τὸ δὲ hesperus παρελήφθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς). Πρβλ. **Ϝεσπάριοι**.

ἐσπευσμένως, Ἐπίρρ. (σπεύδω), μετὰ σπουδῆς, ταχέως, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 54.

ἐσπιφράναι, ἀπαρέμφ. ἀπαντῶν ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6, 3, κατὰ τὸ φαινόμενον = **εἰσφρεῖν** ἢ **εἰσφέρειν**, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 1. 15, 3.

ἕσπομαι, μεταγεν. Ἐπικ. τύπος τοῦ **ἕπομαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1607, Διον. Π. 436, 1140, Ὀππ. Ἀλ. 3. 141, κτλ.· **ἔσπεται** εἶναι διάφ. γραφ. ἀντὶ ἔρχεται ἐν Ὀδ. Δ. 826, ἣν ἀπεδέξαντο ὁ Wolf καὶ ὁ Spitzn.

ἑσπόμην, ἀπαρ. σπέσθαι, ἀορ. β' τοῦ **ἕπομαι**.

ἔσπον, ἀόρ. β' παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ β' πληθ. τῆς προστ., ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, .. οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν κτλ., «εἴπατε νῦν μοι, Μοῦσαι, κτλ.» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 484, Λ. 218, Ξ. 508, Π 112. (Πιθανῶς ἐκ √ΣΕΠ, συγγενοῦς τῇ √FΕΠ, εἶπον: ἐντεῦθεν, ἔ-σπετε, ἔνι-σπεν, ἐνν-έπω, μέλλ. ἐνι-σπήσω· πρβλ. ἔ-σκεν, θέ-σκελος, ὡσαύτως Ἀρχ. Λατ. in-sece (ἔννεπε), insectiones (narrationes, ἀφηγήσεις)· Παλαια-Ὑψηλ.-Γερμ. seg-jan (sagen)· Λιθ. sak-aú· περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τῶν γραμμάτων π καὶ κ, ἴδε Κ κ II. 2).

ἐσπουδασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., σπουδαίως, σοβαρῶς, Πλάτ. Σίσυφ. 390B: μετὰ ζήλου, Στράβ. 465· μετὰ σπουδῆς, ταχέως, ἐσπευσμένως, Ἡλιόδ. 1. 27.

ἐς (= ἐκ ἢ ἐξ), μετὰ δοτ.. ἐς τῷ οἴκῳ, ἐς τᾷ πτόλιϳι, ἐς τᾷ ζᾷ, ἐς τῷ κάπῳ Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118.

ἔσσα, ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ ἕννυμι, Ὅμ.· ἔσσαι, ἀπαρ., Ὀδ.· ἐσσάμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. α', Ὅμ.· ἀλλά, II. ἔσσαι εἶναι ὡσαύτως ποιητ. ἀντὶ ἕσαι, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἕζω, Πινδ. Π. 4. 486: γ' πληθ. ὁριστ. ἀορ. ἔσσαντο αὐτόθι 364. Κατὰ τὸν Veitch τὸ ἔσσαι καὶ ἔσσαντο ἀναφέρονται εἰς ἄχρηστον ἐνεστῶτα ἕω.

ἐσσάομαι, = ἡσσάομαι, ἡττῶμαι, καὶ γὰρ ἐσσῶμαι κἠγὼ Ἡρῴδ. Μιμίαμβ. 8, 19.

ἐσσάρχι (= ἐξάρχει), Κορίννης ἀποσπάσμ. 3 ἐν τῇ ἐκδ. Bergk τῶν Λυρ. Ἑλλ. — Ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι ὡς καὶ ἐν τῷ πουκτεύϊ (= πυκτεύει) εὕρηνται ἴσως τὰ ἀρχαιότατα παραδείγματα τῆς διὰ τοῦ ι ἀποδόσεως τῆς διφθόγγου ει.

ἐσσέγραφεν (= ἐξεγράφησαν), Ἐπιγρ. Χορσιείων Βοιωτ. ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ'; σ. 215.

ἐσσεδάριος, ὁ, τὸ Λατ. essedarius, ὁ ἁρματομαχῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2164.

ἐσσεῖμεν (= ἐξεῖναι), ἀπαρέμφ., Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 91-93, Λεβαδείας αὐτόθι IV. σ. 97.

ἐσσεῖται, γ' ἑν. τοῦ ἐσσοῦμαι, Δωρ. μέλλ. τοῦ εἰμί, Λατ. sum, Ὅμ., κλ.

ἐσσέσθειν (= ἔσεσθαι), Ἐπιγρ. Λαρίσσης, Mittheil d. d. arch. Inst. VII. σ. 64. — αὐτόθι καὶ 3 ἄλλα ἀπαρέμφ. εἰς άσθειν, ἔσθειν, όσθειν.

ἔσσευα, Ἐπικ. ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ σεύω.

ἐσσήν, ῆνος, ὁ, ἱερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ὡς τὸ Λατ. rex sacrificulus, Παυσ. 8. 13, 1· παρὰ Καλλ. βασιλεύς, Ὕμν. εἰς Δία 66, πρβλ. Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 17. 6: — κατὰ τὸ Μέγα Ἐτυμ. (383. 30), «ἐσσὴν ὁ βασιλεὺς κατ' Ἐφεσίους ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μελισσῶν βασιλέως» (δηλ. τῆς βασιλίσσης), ὡς εἰ ἦν συγγενὲς τῷ ἑσμός, καὶ δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι Μέλισσα (ἴδε μέλισσα) ἦτο ὄνομα ἱερείας τινὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Πρβλ. Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ.

ἐσσηνεύσας· ἐσσὴν γενόμενος, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood. Discov. etc. Appnd. 4, Nº 2.

ἐσσί, Δωρ. β' ἑνικ. τοῦ ἐμμί (Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἰμί).

ἐσσία, ἡ, Πυθαγ. Δωρ. ἀντὶ οὐσία, Φιλόλαος σ. 139, 141 Böckh ἐν Πλάτ. Κρατ. 402C· ὅτι δὲ ὁ τύπος οὗτος καὶ οὐχὶ τὸ ἐσία ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος φαίνεται ἐκ τοῦ Δωρ. β' ἑνικ. ἐσσὶ καὶ τῆς θηλ. μετοχ. ἔσσα κτλ., Ahrens D. Dor. σ. 324.

ἐσσίταλα (Βοιωτ.)· «πρόσοδος, ἐμπλοκή» Ἡσύχ.

ἕσσο, β' ἑν. ὑπερσ. παθ. τοῦ ἕννυμι, ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ', ὅσσα ἔοργας Ἰλ. Γ. 57, Ὀδ. Π. 199.

ἔσσομαι, Ἐπικ. μέλλ. τοῦ εἰμί.

ἐσσόν· «ἱμάτιον» Ἡσύχ.

ἐσσόομαι, Ἰων. ἀντὶ ἡσσάομαι.

ἐσσόριον, τό, = ἐνσόριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3270.

ἔσσυμαι, παθ. πρκμ. τοῦ σεύω.

ἐσσύμενος, η, ον, μετοχὴ παθητικοῦ πρκμ. τοῦ σεύω (μετὰ τονισμοῦ καὶ σημασίας ἐνεστῶτος), σπεύδων, ὁρμητικός, πρόθυμος, παρ' Ἐπικ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ. 518, Πινδ. Π. 4. 239· πρόθυμος, ἐπιθυμῶν τι, μετὰ γεν., πολέμου, ὁδοῖο Ἰλ. Ω. 404, Ὀδ. Δ. 733· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., πολεμίζειν, ἀλύξαι Ἰλ. Λ. 717, Ὀδ. Δ. 416, πρβλ. Ο. 73, Πινδ. Ἀποσπ. 74. 4. II. Ἐπίρρ. ἐσσυμένως, ἐν σπουδῇ, ὁρμητικῶς, μάχεσθαι, ἀποβῆναι Ἰλ. Ο. 698, Ὀδ. Ξ. 317, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 147.

ἔσσυο, **ἔσσυτο**, β' καὶ γ' ἑνικ. ὑπερσ. ἢ Ἐπικ. μέσου ἀορ. β' τοῦ σεύω

ἔσσων, ον, Ἰων. ἀντὶ ἥσσων.

ἔστα· «ἐνδύματα» Ἡσύχ. — «ἔστα, λάπια· ἡ τῶν ἱματίων ἀγορὰ ὑπὸ Ταραντίνων» Ἡσύχ.

ἕστακα, μεταγεν. μεταβατ. πρκμ. τοῦ ἵστημι, ἔχω στήσει, Δωρ. μετοχ. ἐστακεῖα Ἐπιγραφ. Θήρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, 1. 26· τὸ πλεῖστον ἐν συνθ. ἀνέστακα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 30· καθ- Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 38· ἐφ- Πολύβ. 10, 20, 5· μεθ- Λογγῖν. 16, 2· παρ- Πολύβ. 3, 94, 7· περι- Πλάτ. Ἀξ. 370D.

ἐστάλατο, Ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ στέλλω, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288.

ἐστάμεν, **-άμεναι** [ᾰ], Ἐπικ. ἀπαρ. συγκεκομμ. πρκμ. τοῦ ἵστημι· ἀλλά, II. ἕσταμεν, α' πληθ. ὁριστ.

ἕσταν, **ἑστἄότες**, ἴδε ἵστημι.

ἑσταότως, Ἐπίρρ., ἐπὶ ποδός, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Τ. 79.

ἑστᾰσαν, γ' πληθ. συγκεκομμ. ὑπερσ. τοῦ ἵστημι, Ὅμ.· ἀλλά, II. ἔστᾰσαν ἀντὶ ἔστησαν, γ' πληθ. ἀορ. α', ἔστησαν ἢ ἐτοποθέτησαν, Ἰλ. Β. 525, Ὀδ. Γ. 182, Σ. 307, πρβλ. ἰδίως Ἰλ. Μ. 55. 56.

ἑστᾶσι, **ἕστᾰτε**, **ἕστᾰτον**, ἴδε τὸ ῥῆμα ἵστημι, Ἰλ.

ἔστε, (Δωρ. ἔστε Ἐτυμ. Μ. 382, 8, Ahrens, D. Dor. σ. 37), ἴσως ἀντὶ ἐς ὅτε· ὁ Dind. γράφει ἔς τε καὶ παραβάλλει ὥστε (ὥς τε) καὶ ἕτερα ἄλλα σύνθετα μετὰ τοῦ τε· ἔν τινι Βοιωτ. Ἐπιγραφῇ γράφεται ἔττε (Συλλ. Ἐπιγρ 1569c. 13): — μόριον τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων ἀπαντῶν πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Τραγ. ποιηταῖς, Ἡροδ., Ξεν., καὶ μεταγεν. συγγραφ. — Παρὰ Πλάτ. εὕρηται μόνον ἅπαξ ἐν τῷ Συμπ. 211C, (ἔνθα ὁ Ἑρμαννὸς ἔχει ἕως) καὶ τότε ἐν τῷ στόματι ξένης Μαντινικῆς. I. ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, = ἕως: 1) μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν· ἕως, α) μεθ' ὁριστ. ἀορ., ἐπὶ πραγματικῶν συμβάντων ἐν παρελθόντι χρόνῳ, ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασσον, ἔστε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα Αἰσχύλ. Πρ. 457, Σοφ. Ἀντ. 415, Αἴ. 1031, Ἠλ. 753· ἔστε περ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 85· παίουσι τὸν Σωτηρίδαν, ἔστε ἠνάγκασαν πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 49· οὕτω, 2. 5, 30., 3. 1, 28. β) μεθ' ὑποτακτ. ἀορ. καὶ τοῦ ἄν, ὅταν ἀναφέρηται εἰς μέλλοντα χρόνον, ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην ἔστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου Αἰσχύλ. Πρ. 376, πρβλ. 697, Εὐμ. 449· τῇδε μενέομεν, ἔστ' ἂν καὶ τελευτήσωμεν Ἡρόδ. 7. 141, πρβλ. 158· περιμένετε ἔστ' ἂν ἐγὼ ἔλθω Ξεν. Ἀν. 5. 1, 4· ἔστε κε, ἀορίστως, μέχρι τοῦ καιροῦ καθ' ὃν.., Θεόκρ. 5. 22· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἔστε κ' ἀμέλξῃς 1. 6, πρβλ. 6. 32: — ἡ ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. δυνατὸν νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἱστορικὸν χρόνον, ἐδέοντο Εὐρυβιάδεω προσμεῖναι .. ἔστ' ἂν αὐτοὶ τέκνα τε καὶ τοὺς οἰκέτας ὑπεκθέωνται Ἡρόδοτ. 8. 4, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 15, Ἀν. 4. 5, 58· — τὸ ἂν ἐνίοτε παραλείπεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω Σοφ. Αἴ. 1183· ἴδε ἂν Α. I. 2. γ) μετ' εὐκτ. ἀορ. ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (ὅτε ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔστ' ἂν μεθ' ὑποτακτ.), ἐπιμεῖναι ἐκέλευσαν ἔστε βουλεύσαιντο Ξεν. Ἀν. 5. 5, 2· ἀνέμενον αὐτοὺς ἔστε ἐμφάγοιέν τι, περιέμενον αὐτοὺς ἕως οὗ φάγωσί τι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 1, 44· διὰ τὸ ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 9, 11, ἔστε νικῴη = ἔστε νενικηκὼς εἴη, donec vicisset, ὅρα νικάω: — ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ὅτι .. δέοιτο ἂν αὐτοῦ μένειν ἔστε οὐ ἀπέλθοις ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 5. 3, 13. δ) μετ' ἀπαρ' ἀορ., ἐν πλαγίῳ λόγῳ κττ. ἀντὶ εὐκτ., ἔστε αὐτὴν νέμεσθαι Κρῆτες = ἔστε αὐτὴν νέμοιντο Κρῆτες, Ἡρόδ. 7. 171· συχνάκις παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ἔστε Δαρεῖον γνῶναι = ἔστε Δαρεῖος γνοίη, Ἀρρ. Ἀν. 2. 1, 3· ἔστε παρελθεῖν αὐτόθι 4. 7, 1, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 12· ἀντὶ τοῦ ἔστ' ἂν μεθ' ὑποτ., Ἀρρ. Κυν. 2. 4, 25., 2. 31, 5. ε) μεθ' ὁριστ. παρατ., ἔστ' ἀφίκανεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 849· ἀλλὰ τὸ ἀφίκανεν εἶναι κατ' οὐσίαν ἀόρ. 2) ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, ἐνῷ, α) μεθ' ὁριστ. παρατ. ἐπὶ πραγματικῶν συμβάντων ἐν τῷ παρελθόντι, Θέογν. 959· ἔστε μὲν αἱ σπονδαὶ ἦσαν, οὔποτε ἐπαυόμην Ξεν. Ἀν. 3. 1, 19, πρβλ. Ἀπομν. 1. 2, 18, Ἀρρ. Ἀν. 2. 11, 6. β) μεθ' ὑποτακτ. ἐνεστ. καὶ τοῦ ἄν, ἐπὶ πράξεως ἀναφερομένης εἰς τὸ μέλλον, οὐ μὲν δὴ λήξω .. ἔστ' ἂν .. λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ Σοφ. Ἠλ. 105, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 337· ἔστ' ἂν περ ἐπιδεικνύηται Ξεν. Ἱππ. 11, 9· ἔστ' ἂν ἔκδημος (ἐξυπ. ᾖ) χθονὸς Θησεύς, ἄπειμι Εὐρ. Ἱππ. 659· οὕτω μεθ' ὑποτ. πρκμ. = ἐνεστ., ὑμῖν Λακεδαιμόνιοι ἐπαγγέλλονται γυναῖκας ἐπιθρέψειν, ἔστ' ἂν ὁ πόλεμος ὅδε συνεστήκῃ Ἡρόδ. 8. 142. γ) μετ' εὐκτ. ἐνεστ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔστ' ἂν μεθ' ὑποτ.), ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς βέλτιον εἶναι τὸν πόλεμον ἀκήρυκτον εἶναι, ἔστ' ἐν τῇ πολεμίᾳ εἶεν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5. δ) μεθ' ὑποτακτ. ἀορίστ. καὶ τοῦ ἄν, ἔστ' ἂν πολεμίους δείσωσι (δεδίωσι;), τὰ κελευόμενα πάντα ποιοῦσι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 6. II. ΕΠΙΡΡΗΜΑ, = ἕως, μέχρι .. Λατ. usque (οὐχὶ πρὸ τοῦ Ξεν.), α) ἐπὶ χώρου, διαστήματος, μέχρι, βόθροι ἐγίγνοντο μεγάλοι ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον Ξεν. Ἀν. 4. 5, 6, πρβλ. 4. 8, 8, Ἀρρ. Ἀν. 1. 28, 3· ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν, «ἔστ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι μέχρι πήχεως» (Σχόλ.), Θεόκρ. 7. 67· σπανίως ἄνευ προθ., παρατείνει ἔστε τὴν θάλασσαν Ἀρρ. Ἰνδ. 2. 2 (ὁ Hercher παρεμβάλλει ἐπί). β) ἐπὶ χρόνου, ἔστε ἐπὶ κνέφας ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 25, 2· ἔστε ἐς .. Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. στήλ. II. 60· ἔστε κατά .. αὐτόθι στήλ. I. 65· ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικὸν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3.

ἔστεισις, ἡ, (= ἔκτισις) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et. F. 340e.

ἔστελσεν (Αἰολ.)· «ἔστειλεν» Ἡσύχ.

ἔστη· στολή. Κύπριοι. ἠγέρθη, ἵστατο» Ἡσύχ.

ἕστηκα, **ἑστήξω**, καὶ **-ομαι**, **ἔστησα**, **ἔστην**, **ἑστηώς**, ἴδε ἵστημι.

ἑστήκω. ἴδε στήκω.

ἑστία, ἡ, Ἰων. **ἱστίη** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ., οὕτω καὶ τὸ ἄριστον Ἀντίγραφον τῶν Ἔργ. κ. Ἡμ. τοῦ Ἡσιόδου 732 ἀντὶ **ἑστίη**). Ἡ ἑστία τῆς οἰκίας, τὸ μέρος ἔνθα ἀνήπτετο τὸ πῦρ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας, ὅθεν ἐλέγετο **μεσόμφαλος**, κοινῶς «γωνιά», Τουρκ. «οτζάκι», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1056 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. 4)· ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ, καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ πλησίον τῆς ἑστίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 299· ἡ δὲ αὕτη τὸ ἱερὸν ἕδος τῶν οἰκογενειακῶν θεοτήτων, Εὐρ. Μήδ. 396, κτλ.· καὶ ἄσυλον τοῖς ἱκέταις (ἴδε **ἐφέστιος**), καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ Πινδ. Ἀποσπ. 49· ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι Θουκ. 1. 136· ἡ δορύξενος ἑστ. Σοφ. Ο. Κ. 633: ἐντεῦθεν ὅρκος ἐπ' αὐτῇ ἦτο ἰδιαζόντως ἱερός, καὶ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ σοβαρῶν διαβεβαιώσεων, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, .. ἱστίη τ' Ὀδυσῆος Ὀδ. Ξ. 159, Ρ. 156, Τ. 304· οὕτως ἐν Ἡροδότ. 4. 68, Σοφ. Ἠλ. 881. **2)** αὐτὸς ὁ οἶκος, ἡ κατοικία, ὁ οἰκογενειακὸς κύκλος, ἡ οἰκογένεια, Πινδ. Ο. 1. 17, Π. 11. 21, καὶ συχν. παρὰ Τραγ., ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 264, κλ.· διξὰς ἱστίας οἰκεε Ἡρόδ. 5. 40. μεταφορ., ἐπὶ τῆς ὑστάτης κατοικίας, ἤτοι τοῦ τάφου, Σοφ. Ο. Κ. 1728. **3)** οἰκογένεια, οἱ πολλοί, πλὴν ὀγδώκοντα ἱστιέων κτλ. Ἡρόδ. 1. 176· ἱστίη οὐδεμία νομιζομένη εἶναι Γλαύκου 6. 86. **4)** παρὰ Τραγ. ὡσαύτως, θυσιαστήριον, βωμός, ὡς τὸ **ἐσχάρα**. Αἰσχύλ. Θήβ. 275, Εὐμ. 282· βούθυτος ἑστ. Σοφ. Ο. Κ. 1495· γᾶς μεσόμφαλος ἑστ., ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, Εὐριπ. Ἴων 462· ὅπερ παρὰ Τραγ. καλεῖται ἑστία Πυθόμαντις, Δελφική, Πυθική:—ἡ κοινὴ ἑστία, ὁ δημόσιος βωμὸς χρησιμεύων ὡς ἄσυλον εἰς τοὺς πρόσφυγας, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 20 (πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 372, βωμόν, ἑστίαν χθονός), ἣν ὁ Ἀππ. ἐν Καρχ. 84 καλεῖ πολιτικὴν ἑστίαν· ἴδε κατωτ. II· ἀλλὰ κοινὴ ἑστ. ἐκαλεῖτο καὶ ἡ δημοσία τράπεζα ἐδέξαντο τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τὴν κοινὴν ἑστ. Πολύβ. 29. 5. 6; πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1193. 33, Πολυδ. Θ', 40· καλέσαι τινὰς ἐπὶ ξένια εἰς πρυτανεῖο εἰς τὴν κοινὴν ἑστ. Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Keil. IV. b 16:—μυηθεὶς ἀφ' ἑστίας, φράσις ἐν χρήσει ἐπὶ σεμνοπρεποῦς τινος μυήσεως ἐν Ἐλευσῖνι Συλλ. Ἐπιγρ 393 (ἔνθα ἴδε Böckh), 406, 443, κ' ἀλλ.· τὸν ἀφ' ἑστίας μύστην αὐτόθι 406 c (προσθῆκαι). **5)** μεταφ., ἐπὶ πόλεων αἵτινες ἐθεωροῦντο, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἑστία τοῦ κράτους, Σελεύκειαν δὲ περιορᾶν .. ἀρχηγέτιν οὖσαν, καὶ σχεδὸν ὡς εἰπεῖν ἑστίαν ὑπάρχουσαν τῆς αὐτῶν δυναστείας Πολύβ. 5. 58, 4, Διόδ. 4. 19., 15. 90· ἐπὶ τῆς Δήλου, ἱστίη ὦ νήσων Καλλ. εἰς Δῆλ. 325· οὕτως ὁ Πλούταρχ. λέγει, ἑστ. ἤθους 2. 52B, 97B. **II.** ὡς ὄνομα κύρ. **Ἑστία**, Ἰων. **Ἱστίη**, ἀλλ' ἐν Ἡσ. Θ. 454 **Ἑστίη**, Βοιωτ. **Ἱστιαία** Ἐπιγραφ. Keil σ. 197:— ἡ παρὰ Ρωμ. Vesta, παρθένος θεά, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 22 κἑξ.· θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ.. ἀλλὰ ταυτιζομένη τῇ Ρέᾳ κατὰ τὸν Ὀρφ. Ὕμν. 26. 9· προστάτις τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενείας, προσέτι καὶ τῆς πολιτείας, δι' ὃ καὶ ἐν ταῖς εὐωχίαις καὶ σπονδαῖς ἔθος ἦν τὰς ἀπαρχὰς τῇ Ἑστίᾳ ποιεῖσθαι, καὶ αὐτὴν ἐπικαλεῖσθαι πρώτην, Ὁμ. Ὕμν. 23 καὶ 29, Ὀρφ. Ὕμν. 83; Διόδ. 5. 68· Ἑστία πρυτανεία, ἡ βουλαία Ἑστ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347 k, 2349 b. 13· λατρευομένη ὡς ἡ κοινὴ Ἑστία ὑπὸ τῶν Γετῶν, Διόδ. 1. 94, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 127: — παροιμ., ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ ἐκ τῶν οἰκείων, Ἀριστοφ. Σφ. 846, Πλάτ. Εὐθύφρων 3 A, Στράβων 9, ἔνθα ἴδε Casaub.· ἡ Ἑστία γελᾷ, ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἑστίᾳ θορυβοῦντος πυρός, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 2. 9, 5. **2)** ὑπῆρχεν ἄγαλμα τῆς **Ἑστίας** ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις βουλευτηρίῳ, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἄσυλον, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 52· Ἑστία βουλαία ἐν Αἰσχίν. 34. 7, πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 23· ἕτεροι γράφουσιν **ἐστία**, βωμός τις. ἴδε ἀνωτ. 1. 4.— Ἴδε ἐν λέξει **ἄστυ**. [ῐ ἐν Ὀδ. ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ῑ ἐν Ὁμ. Ὕμν. ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος· παρ' Ἡσ. ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον·—ῐ ἀείποτε παρ' Ἀττ.].

ἑστίᾱμα, τό, (ἑστιάω) ἑστίασις, φίλευμα, τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα Εὐρ. Ι. Τ. 387· μεταφ., ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἑστιαμάτων Πλάτ. Νόμ. 935A.

ἑστιαρχέω, εἶμαι ἀρχός, δεσπότης τῆς ἑστίας, εἶμαι οἰκοδεσπότης καὶ ἑπομένως φιλοξενῶ, φιλεύω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγὼ Λουκ. Ἐρωτ. 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360· **ἑστι-άρχης, ου**, ὁ, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ ἑστιαρχῶν, ὁ ἑστιῶν τινα ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, Πλούτ. 2. 643D· ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 1793b, εἶναι ὄνομα ἄρχοντός τινος, πρβλ. 2052. 4.

Ἑστιάς, άδος, ἡ, παρθένος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑστίας, Διον. Ἀλ. 2. 64, Πλουτ. Ἀντών. 21.

ἑστίᾱσις, εως, ἡ, τὸ ἑστιᾶν τινα, φιλεύειν, συμπόσιον, εὐωχία, Θουκ. 6. 46, Πλάτ. Πολ. 612A, κ. ἀλλ.· λόγων ἑστ., συμπόσιον λόγων, Πλάτ. Τίμ. 27B· ἑστ. συμφορητός, δι' ἐράνου, Ἀριστ. Πολιτικ 3. 15, 7. **II.** ἐν Ἀθήναις, μία τῶν τακτικῶν λειτουργιῶν, δημόσιον συμπόσιον ἢ γεῦμα διδόμενον ὑπὸ πολίτου εἰς τοὺς συμφυλέτας αὐτοῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 6, πρβλ. Böckh P. E. 2. 221· ἴδε **ἑστιάτωρ**, **ἑστιάω**, ἴδε Λεξικ. Ἑλλ. Ἀρχαιολ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ, ἔκδ. Α. Κωνσταντινίδου.

ἑστιατήρ· «ὁ δοκιμαζόμενος» Ἡσύχ.

ἑστιατήριον, τό, δειπνητήριον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο αἱ ἑστιάσεις, Φιλόστρ. 605.

ἑστιατορία, ἡ, τροφῆς ἐπιχορήγησις, Ἐκκλ. (Δ' Βασιλ. ΚΕ', 30), ἴδε Ἡσύχ., Φώτ.

ἑστιατόριον, τό, = **ἑστιατήριον**, Θεοπόμπ. Ἱστ. 33, Διον. Ἀλ. 2. 23.

ἑστιάτωρ [ᾱ], **ορος**, ὁ, ὁ ἑστιῶν τινα, ὁ φιλεύων ἢ φιλοξενῶν τινα, Πλάτ. Πολ. 421B, Τίμ. ἐν ἀρχῇ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑστιάτωρ· ὁ δειπνίζων. ὁ εἰς εὐφροσύνην καὶ εὐωχίαν καλῶν. ἤγουν τροφεύς». **2)** ἐν Ἀθήναις, ὁ τράπεζαν παρατιθεὶς τοῖς ἑαυτοῦ συμφυλέταις, «εἱστίων (δὲ) τὰς φυλὰς οἱ μὲν ἐθελονταὶ οἱ δὲ κληρωτοί» (Ἁρποκρ.) Δημ. 463. 15., 996, 24· πρβλ. **ἑστίασις**, **ἑστιάω**. **3)** μεταφ., ὁ ἐξαπατῶν, Θεμίστ. 301A. **II.** ὁ ἑστιώμενος, φιλευόμενος, ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 540C.

ἑστιᾶχος· «οἰκουρός. οἰκῶναξ. καὶ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν» Ἡσύχ., = **ἑστιοῦχος**.

ἑστιάω, Ἰων. **ἱστιάω**: παρατ. **εἱστίων** Λυσ. 151. 24, Πλάτ., Ἰων. γ' ἑνικ. **ἱστία** Ἡρόδ. 7. 135: μέλλ. **ἑστιάσω** [ᾱ] Ἀντιφάνης ἐν «Βουταλίωνι» 1. 1: ἀόρ. **εἱστίᾱσα** Ξεν., κλ., ἀπαρ. **ἑστιᾶσαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1212: πρκμ. **εἱστίακα** Δημ. 565. 11:— Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ.: (ἑστία). Δέχομαι, φιλοξενῶ ἐν τῇ ἑστίᾳ μου, δηλ. ἐν τῷ οἴκῳ μου, ξένους Λυσ. 120. 43· φιλεύω, τινὰ Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1212· τινὰ ἐν δώμασιν Εὐρ. Ἄλκ. 765· ἑστ. τινα ἰχθύσιν, μὲ ἰχθῦς, Πλάτ. Πολ. 404D· ἐν Ἀθήναις, ἑστ. τὴν φυλὴν (πρβλ. **ἑστίασις**) Δημ. 565. 11· τὴν πόλιν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 2, 11, κτλ.· χρησιμεύω ὡς ἑστιατήριον, ἦν δὲ ὁ ἀνδρὼν ὁ ὑποδεχόμενος καὶ ἑστιῶν αὐτοὺς ἑκατοντάκλινος Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 7. **2)** ἀπολ., ἑστιῶ, «δίδω γεῦμα», ἑστιᾷ ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος αὐτόθι 12. 51· οἱ ἑστιῶντες, οἱ φιλεύοντες, Πλάτ. Γοργ. 518D. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., γάμους ἑστιῶ, κάμνω γαμήλιον συμπόσιον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 483, Ἀριστοφ. Ὄρν. 132· ἑστ. νικητήρια Ξεν. Κύρ. 8. 4, 1· ἐπινίκια Δημ. 1356. 8· γενέθλια Λουκ. Ἑρμότ. 11· καὶ μετὰ διπλ. αἰτ., ἅμα θύσαντα τὰ ἱερὰ ἑστιᾶσαι ἐκεῖνον Ἀντιφῶν 113. 14· θεσμοφόρια ἑστ. τὰς γυναῖκας Ἰσαῖος 46. 11· τὴν γενέθλιον ἑστ. τινα Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 26, πρβλ. Συμπ. 2· ἀλλ' ὡσαύτως, ἔρανόν τινι ἑστ. Ἐπίχ. 65 Ahr.· μετὰ μόνης δοτ., τοῖς κόραξιν ἑστιῶν, «ἑστίασιν παρέχων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 941. **4)** μεταφ., ἑστ. τινα καλῶν λόγων Πλάτ. Πολ. 571D, πρβλ. Λουκ. Φιλοψ. 39· ἑστ. τὰς ἀκοάς, τὴν ὄψιν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1, π. Ζ. 17. 23, κτλ. **II.** Παθ. μετὰ Μέσ. μέλλ. **ἑστιάσομαι** Πλάτ. Πολ. 345C, Θεαίτ. 178D· μεταγενέστ. **ἑστιᾱθήσομαι** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 977: ἀόρ. **εἱστιάθην** Πλάτ. Φαῖδρ. 247E, (συν-) Δημ. 400 25· μεταγεν. **ἑστιάσασθαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 186: πρκμ. **εἱστίᾱμαι** Πλάτ. Πολ. 354A, Ἰων. ἀπαρ. **ἱστιῆσθαι** Ἡρόδ. 5. 20. Ἑστιῶμαι, μετέχω ἑστιάσεως, φιλοξενοῦμαι, «φιλεύομαι», Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 354A, 372C· ἑστιᾶσθαι παρὰ φίλου Ἀντιφῶν 114. 14· μετ' αἰτ., πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα; καθ' ὕπνους συμποσιάζομεν; Ἀριστοφ. Σφ. 1218, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 611E, Φαῖδρ. 247 E· μετὰ δοτ., εὐωδίᾳ Ξεν. Συμπ. 2. 3· λόγοις Ἀθήν. 275A.

ἑστιόομαι, Παθ. (ἑστία), ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν οὐδ' ἄτεκνοι· δῶμ' ἑστιοῦται, ὁ οἶκος ἑδραιοῦται (δηλ. διὰ τῶν τέκνων), Λατ. domus constituta, fundata est, Εὐρ. Ἴων 1464.

ἑστιο-πάμων [ᾱ], ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας παρὰ Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσι, Πολυδ. Α', 74, Γ', 20.

ἑστιος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν, θεοί, ἐσχάρα Ἡλιόδ. 1. 30., 4. 18.

ἑστιότροφος, ον, ὁ τρεφόμενος ἐν τῇ ἑστίᾳ, εἰς τὸν οἶκον, οἰκότροφος, ὄρνιθες Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 350, ἔκδ. Mil.

ἑστιουχέω, (ἔχω) εἶμαι προστάτης, κυβερνήτης, ἄρχοντες γὰρ ἑστιουχοῦσι πόλεως καὶ πολιτῶν σωτηρίας Χαιρώνδ. παρὰ Στοβ. 290. 12.

ἑστιοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ φυλάττων, προστατεύων τὴν ἑστίαν, δηλ. τὸν οἶκον ἢ τόπον τινά, Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονός, φύλαξ τῆς .., Εὐρ. Ἱκ. 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 866, Πλάτ. Νόμ. 878A. **2)** ἔχων βωμὸν ἢ ἑστίαν, γαῖα, πόλις, αὐλὴ Αἰσχύλ. Περσ. 511, Σοφ. Ἀντ. 1083, Εὐρ. Ἀνδρ. 283. **3)** ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας ἢ τοῦ βωμοῦ, ἑστ. ψόλος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280 (κατὰ Musgr. ἀντὶ μόνον)· πῦρ Πλούτ. 2. 158C. **II.** ὁ ξενίζων, φιλεύων, ὁ εὐωχίαν παρέχων, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 11.

ἑστιῶτις, ιδος, ἡ, ἡ τῷ οἴκῳ ἀνήκουσα, ἢ ἐκ τοῦ οἴκου ἐρχομένη, ἑστιῶτις αὔρα Σοφ. Τρ. 954.

ἕστο, ἴδε **ἕννυμι**.

ἐστοχασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ στοχασμοῦ, πρεπόντως, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 196 (202, 249, 283)· μετὰ γεν., ἑστ. τοῦ σκοποῦ Ἡλιόδ. 7. 5.

ἐστραμμένος, η, ον, παθ. μετχ. τοῦ πρκμ. τοῦ **στρέφω**, Ὁμ.

Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 411: ἐπίρρ. **-νως**, διαφόρως, Θωμ. Μ. ἐν λ. **περιβάλλω**.

ἐστρατόωντο, ἴδε **στρατάομαι**.

Ἐστρῆνες· «Σειρῆνες» Ἡσύχ.

ἐσ-τρίς (ἐς τρίς), = **τρίς**, τρεῖς φοράς, Πινδ. Ο.2.123, Π.4.108.

ἐστρωμένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **στορέννυμι**, «στρωμένος» Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ.159.

ἐστώ, οῦς, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ **οὐσία**, ἀντίθ. τῷ **μορφή**, Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ.1.714. (Ἐκ τοῦ **εἰμί, ἐστί**· πρβλ. **ἀπεστώ, εὐεστώ, κακεστώ**, Σανσκρ. sv-astis), Ἡσύχ.

ἔστωρ, ορος, ὁ, πάσσαλος ἐνιέμενος, ἐμβαλλόμενος τῷ ῥυμῷ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλον, ἐπέβαλον δὲ τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσάλῳ τὸν κρίκον» (Θ. Γαζῆς), πιθ. ὅπως διέρχωνται δι' αὐτοῦ αἱ ἐσωτερικαὶ ἡνίαι, Ἰλ. Ω. 272; πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 2. 3,13, Πλουτ. Ἀλέξ.18. Παρ' Ὁμ., ἔνθ' ἀνωτ., τὸ **ἕκτωρ** (ἐκ τοῦ **ἔχω**), οἷον ὁ **ἐχέτωρ**, ὁ κρατῶν, εἶναι κατὰ τὸν Σχολ. διάφ. γραφή.— Πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἐσύνηκεν, ἀόρ. α' μετὰ διπλῆς αὐξήσ. τοῦ **συνίημι**.

ἐσ-ύστερον, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ἐς ὕστερον**, μετὰ ταῦτα, Ὀδ. Μ. 126 (ἔνθα νῦν γράφεται διῃρημένως ἐς ὕστερον), Ἡρόδ. 5. 41.

ἔσφᾱλα, (ὡς λέγομεν καὶ νῦν) Δωρ. ἀντὶ **ἔσφηλα**, ἀόρ. α' τοῦ **σφάλλω**, Πινδ. Ο. 2.145, κ. ἀλλ.

ἐσφαλμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ὡς καὶ νῦν, κατὰ λάθος, κακῶς, Ἀνθ. Π.15. 38.

ἐσφέρω, ἐσφορά, ἴδε **εἰσφέρω, εἰσφορά**.

ἔσφλᾰσις, εως, ἡ, πρὸς τὰ ἔσω πίεσις, Ἱππ. 899F.

ἐσφλάω, πιέζω πρὸς τὰ ἔσω, Ἱππ. 899F. ἐν τῷ παθ.

ἐσχάζοσαν, Ἀλεξανδρεωτ. ἀντὶ **ἔσχαζον**, Λυκόφρ. 21.

ἔσχαμεν (= **ἔσχομεν**), Pap. du Louvre 17. 24.

ἐσχάρα, Ἰωνικ. **άρη** [ᾰ], ἡ, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. **ἐσχαρόφιν** (ἀπ' ἐσχ- Ὀδ. Η.169· ἐπ' ἐσχ- Ε. 59, Τ. 389). Ὁ τόπος ἐφ' ᾧ τὸ πῦρ καίεται, ἑστία, «γωνιά», Ὅμ. (μάλιστα ἐν Ὀδ.), ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, ἐκάθητο πλησίον τῆς ἑστίας, Ὀδ. Ζ. 52· ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ αὐτόθι 305· ὡς τόπος ἐφεστίου πυρός, ἔνθα κατέφευγον οἱ ἱκέται ζητοῦντες ἄσυλον, καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν, παρὰ τὴν ἑστίαν (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ), Ὀδ. Η.153, πρβλ.160.169, Τ. 389· ἐν χρήσει πρὸς παρασκευὴν φαγητῶν, Υ. 123· πρὸς καῦσιν εὐωδῶν ξύλων ἢ θυμιαμάτων, Ε. 59· ἐνίοτε δὲ ἦτο κινητή, εἶδος πυραύνου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 888, Σφ. 938· πρβλ. Πολυδ. Γ', 94, 95, Βεκκήρου Χαρικλ.1 σ. 205. **2)** Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, πυρὰ στρατευμάτων ἐν καιρῷ πολέμου, Ἰλ. Κ. 418.

II. θυτικὴ ἐσχάρα, βωμὸς πρὸς προσφορὰν ὁλοκαυτωμάτων, διακρινομένη ὅμως ἀπὸ τοῦ γενικωτέρου **βωμός**, ὡς τὸ Λατ. altare ἀπὸ τοῦ ara «βωμὸς ἰσόπεδος» (Ἀπολλ. Λεξ.), «βωμοῦ δὲ διαφέρει ἐσχάρα, καθότι ὁ μὲν ὑπερέστηκεν, ἡ δὲ πρόσγειός ἐστι» (Εὐστ. 1575. 40), Ὀδ. Ξ. 420, ἴδε Σοφ. Ἀντ. 1016· πρὸς ἐσχάραν Φοίβου Αἰσχύλ. Πέρσ. 205· ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 108· ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις αὐτόθι 806· Πυθική, Διός, θεῶν Εὐρ. Ἀνδρ.1241. 41, κτλ., πρβλ. Δημ.1385. 2· ἐνίοτε κινητή, καὶ πῦρ ὄπισθεν αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρας μεγάλης ἄνδρες εἵποντο φέροντες Ξεν. Κύρ. 8. 3,12, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 202B· ἐσχ. βωμιαῖος Σοφ. Ἀποσπ. 36· βώμιος Εὐρ. Φοίν. 274. **III**. μέσον πρὸς παραγωγὴν πυρός, οἷον ξηρὸν ξύλον, προσάναμμα, «δαδί», κτλ., ὡς τὸ **πυρεῖον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 7, περὶ Πυρὸς 64. **IV**. πᾶσα βάσις, ἐφ' ἧς στηρίζεταί τι, ὡς τὸ **βωμός**, Vitruv. 10.11, 9. **V**. παρ' Ἰατρ. ἐσχάρωμα, «κακάδι», ὅπερ σχηματίζεται ἐπὶ καυτηριασθέντος ἕλκους, Ἱππ. π. Ἄρθρ.788, κτλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 2, Ἀριστ. Προβλ.1. 32, πρβλ. Ἁρποκρ., Σουΐδ., καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει. **IV**. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον ὡς καὶ νῦν, ἐσχάρην κρεηδόκον Ἀνθ. Π.101· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **VII**. ἐν τῷ πληθ., = τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.1283 (1286), Σουΐδ.

ἐσχαρεύς, έως, ὁ, ὁ ἐν τῷ πλοίῳ μάγειρος, Πολυδ. Α', 95, Θεμίστ. 195B.

ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ, = **ἐσχάρα I**, Θεόκρ. 24. 48, Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἐσχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐσχάρα**: **1)** πύραυνον, Τουρκ. «μαγκάλι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 435. **2)** μέρος ἐφ' οὗ ἵσταταί τις ἢ στηρίζεται, βάσις, Πολύβ. 9. 41, 4, Διόδ. 20. 91. **3)** «Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' οὗ καθέλκονται νῆες εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ **σκαρίου** εἶναί φησι» (Εὐστ. 1575. 45)· κοινῶς «σκάρα», καθειλκύσθη δὲ (ἡ ναῦς) τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ ἐσχαρίου τινὸς κτλ. Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204C. **4)** ἐσχάρα, ἕλκος ἐκ καύσεως, Ὀρειβ. 197 Mai.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐσχάριον· κοῖλον θυμιατήριον».

ἐσχάριος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἐσχάραν, τὴν ἑστίαν ἢ κατάλληλος δι' αὐτήν, **πῦρ** Ἀνθ. Π.7. 210.

ἐσχᾰρίς, ίδος, ἡ, μικρὸν πύραυνον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 435 Ἄλεξ. ἐν «Φιλίσκῳ» 1, Πλουτ. Κράσσ. 16, κτλ.· ἐσχ. χρυσῆ Συλλ. Ἐπιγρ. 2859· εἶδος φανοῦ ἐν χρήσει πρὸς ἁλιείαν κατὰ τὴν νύκτα, «πυροφάνι», τῆς πρῴρας τῶν ἀκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς Αἰλ. π. Ζ. 2. 8, ἴδε τὴν λ. **ἰπνός III**.

ἐσχᾰρίτης, (δηλ. ἄρτος), ὁ, ἄρτος ὠπτημένος ἐπὶ ἐσχάρας, Ἀντίδοτος ἐν «Πρωτοχόρῳ» 2, Κρώβυλος ἐν «Ἀπαγχομένῳ» 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐσχαρίτης· ἄρτος ἐγκρυπτος».

ἐσχαρό-πεπτος, ον, ὀπτηθεὶς ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, Ἱππ. 1136C (κατὰ Passov. ἀντὶ **ἐσχαρόπεπος**).

ἔσχαρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὁ αὐτὸς καὶ **κόρις**, ἴδε Ἄρχιππον ἐν «Ἰχθύσι» 5, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 44· «τῶν δὲ πλατέων (ἰχθύων) βούγλωττον, ψῆτταν, ἔσχαρον, ὃν καλοῦσι καὶ κόριν» Δωρίων παρ' Ἀθην. 330A· ὁ Κοραῆς ἐν σημ. εἰς Ξενόκρ. σ.186 μνημονεύων τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ἀθην. ἐπάγεται: «ἔστι δὲ καὶ ὁ ἔσχαρος, ὡς γοῦν εἰκάζει ὁ Ῥονδελέτος (παρὰ τῷ Γεσνήρ. Περὶ ἐνύδρ. σ. 785), βουγλώττου εἶδος τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν Μασσαλιωτῶν Pegouse».

ἐσχᾰρόφῐν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἐνικ. ἀριθμ. τοῦ **ἐσχάρα**.

ἐσχᾰρόω, κάμνω νὰ σχηματισθῇ ἐσχάρα, «κακάδι»· ἐπὶ ἀλοιφῶν, φαρμάκῳ χρῆσθαι τῶν ἠρέμα ἐσχαρούντων Ὀρειβάσ. 186 Mai·— παθ., ῥυπαρὰ ἕλκη καὶ ἐσχαρωμένα (γράφ. ἠσχ-) Διοσκ 169 (172).

ἐσχαρώδης, ες, (ἐσχάρα V.) ὅμοιος πρὸς ἐσχάραν σχηματισθεῖσαν ἐκ καυτηριάσεως, Πολυδ. Δ', 204, Γαλην. τ.14. σ.777, 9, καὶ τ.19. σ. 412, 3.

ἐσχάρωμα, τό, «κακάδι», Ἱππιατρ. σ. 210, 211.

ἐσχάρωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἐσχάρας, «κακαδιοῦ», Ἀριστ. Προβλ.1. 33.

ἐσχαρωτικός, ή, όν, ἐπὶ φαρμάκου, τὸ ἔχον τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῦ ἕλκους νὰ σχηματίζῃ ἐσχάραν, «κακάδι», Διοσκ. 2. 83, 5.132 (133).

ἐσχατάω, (ἔσχατος) μένω ἔσχατος, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ., εἴ τινά που δηίων ἕλοι ἐσχατόωντα, ὕστατον ὑπολειπόμενον, Ἰλ. Κ. 206· ἐπὶ πόλεως, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, «τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῆς Βοιωτίας κειμένην» (Σχολ.), Β. 508, Μύρσινος ἐσχατόωσα αὐτόθι 616· ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος, ἀπὸ τῆς ἐσχάτης δύσεως, Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 174· κάρηνον ἔσχατ., τὸ βρέγμα, Ἄρατ. 207:— μετὰ ῥήματος, τεχθήσεται ἐσχατόωσα, ἐπὶ τέλους, Μανέθων 4. 459.

ἐσχᾰτεύω, τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, τὰ ἄκρα αὐτῶν, δηλ. οἱ κλῶνες, οἱ πτόρθοι ἢ ἀκρεμόνες; Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.1, 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 366B· εἶμαι εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τόπου τινός, εἰς τὴν ἄκραν, ἐσχατεύουσα (ἡ Τριφυλία) τῆς Ἀρκαδίας ὡς πρὸς τὰς χειμερινὰς δύσεις, Πολύβ. 4.77, 8.

ἐσχᾰτιά, Ἰων. **ιή**, ἡ, (ἔσχατος) τὸ ἔσχατον μέρος, ἄκρα, ὅριον, ἰδίως τόπου τινός, Ὅμ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ., ἀλλὰ σπάν. παρὰ Τραγ.· νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ἐπὶ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς νήσου, Ὀδ. Ε. 238· ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ἀγροῦ, Δ. 517, Ε. 489· καὶ ἁπλῶς, ἐπ' ἐσχατιῇ ἢ -ῆς, ἐπὶ τῆς ἄκρας ἢ τῆς ἀκτῆς, Ι.182,180· ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, «ἁπλῶς ἐσχατιὰ τὸ τοῦ λιμένος ἄκρον μεθ' ὃ ἡ θάλασσα» (Σχόλ.), Β. 391, Κ. 96· ἐσχατιῇ πολέμου, κατὰ τὰ ἀπώτατα ἄκρα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, Ἰλ. Λ. 524, Υ. 328· ἐσχατιῇ, ἐν τῷ κατωτάτῳ μέρει [τῆς ἐπικηδείου πυρᾶς], Ἰλ. Ψ. 242· ἐσχατιαῖς, ἀντὶ ἐν ἐσχ., κατὰ τὰ πέριξ ἄκρα, Σοφοκλ. Φιλ.144:— μεταφ., τὸ ἔσχατον, ὕψιστον σημεῖον, ὄλβου πρὸς ἐσχατιαῖς Πινδ. Ι. 6. (5).17· πρὸς ἐσχατιὰν ἀρεταῖσιν ἱκάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. 3.77· ὡσαύτως ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, καρδίης ἡ ἐσχ. Ἱππ. 269. 4· γένυος Ἄρατ. 57. **2)** τὰ σύνορα χώρας τινός, ἐσχατιῇ Γόρτυνος Ὀδ. Γ. 294· ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Ἰλ. Ι. 484· οὕτως, ἐσχατιῇ, μόνον ἐν Ὀδ. Ξ.104, Ἀρχίλ. 82· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης, τὰ ἄκρα, τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, Ἡρόδ. 3.106· ὡσαύτως, τὰ σύνορα, ἡ μεθόριος χώρα, τῆς Αἰτωλίδος ὁ αὐτ. 6.127: ἀπολ., ὁ αὐτ. 3.115.116, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 4, κτλ., πρβλ. 6.127: — ἐν τῇ Ἀττ., «ἐσχατιαί: τὰ χωρία λέγουσιν ἐσχατιὰς τὰ πρὸς τοῖς ὅροις τῆς χώρας ἢ τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ» (Δ. Β. 256. 30)· κτῆμα, οἰκίαν μὲν γὰρ ὄπισθεν τῆς πόλεως, ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δ' ἕτερον χωρίον Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 97, Δημ. 1040.13, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2338.52 κέξ., Böckh Δ. Ε.1. 86, πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λ. **3)** ἐπὶ χρόνου, ἀν' ἐσχατιάν, ἐπὶ τέλους, Πινδ. Π.11. 86· οὕτω κατὰ δοτ., ἐσχατιῇ Νικ. Θηρ. 437. **4)** **ἐσχατιαί**, = δύσεις, Ἄρατ. 574.

ἐσχᾰτίζω, εἶμαι ἔσχατος, φθάνω λίαν ἀργά, ὑστερῶ, Ἑβδ. (Ἰουδ. Ε', 28)· = χρονίζω, Α' Μακκ. Ε', 53.

ἐσχάτιος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἔσχατος**, Νικ. Θηρ.747, Ἀνθ. Π. 7.555.

ἐσχατιώτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῶτις, ιδος**, ὁ ἐπὶ τῶν συνόρων. ὡς κύριον ὄνομα, ὁ ἐξ **Ἐσχατιᾶς** (τῆς Τήνου), Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 6.17, κ. ἀλλ., πρβλ. 2347c 28.

ἐσχᾰτο-γήρως, ων, ὁ ἐν ἐσχάτῃ (γεροντικῇ) ἡλικίᾳ ὤν, Διόδωρ. 15.76, Στράβων 650. κτλ.— ὡς θηλυκ., Πολύβ. Β', 18: ὡσαύτως, **ἐσχατόγηρος, ον**, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΒ', 8). καὶ παρὰ Βυζ. **ἐσχατογέρων**, ὁ, Προκοπ. Ἱστ. 558A, 595C, κλ. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ

τῆς λέξ. ταύτης καὶ τῶν ὁμοίων ὑπάρχει διαφωνία τις μεταξὺ τῶν ἐκδοτῶν. Ὁ Ἕρμαννος (De emend. ral. Gr. σ. 24 κέξ.) θέλει αὐτὰς παροξυτόνους· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ Κυνέρου, ὅστις νομίζει ὅτι ὀνόματα ταύτης τῆς τάξεως δύνανται νὰ ὦσι προπαροξύτονα μόνον ὅταν ἐν τῇ παραληγούσῃ ἔχωσιν ε, καὶ ὅτι εἶναι σφάλμα νὰ ἐφαρμόζηται ὁ τονισμὸς οὗτος καὶ εἰς τὰ παραλήγοντα εἰς η, οἷα εἶναι τὸ ἀγήρως κτλ. ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τούτοις (259, 13, 363. 27, 365,46, 378.16) ἔχει ὡς παράδ. εὔγηρως. Ἴδε Greek Accentuation by Chandler σ.156).

ἐσχατόεις, ἐν τῇ αἰτ. **ἐσχατόεντα**, πιθαν. ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **ἐσχατόωντα**, ἴδε Meneike Θεόκρ.7.77, Bernhardy ἐν Διον.II.65.

ἐσχατόμοιρος, ον, ἔχων τὴν ἐσχάτην μοῖραν, Ζεὺς ἐσχατ. Ὑπόθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludw. σ. 101.

ἔσχατος, η, ον, ὡσαύτως, **ος, ον**, Ἄρατ. 625: (πιθαν. ἐκ τῆς προθ. **ἐκ, ἐξ**, ὡς εἰ ἦν **ἔξατος, ἐξώτατος**): **I**. ἐπὶ τόπου, ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ., ὁ μάλιστα ἀπέχων, ἐξώτατος, τελευταῖος, θάλαμος ἔσχ., ὁ τελευταῖος πρὸς τὰ ὀπίσω θάλ., Ὀδ. Φ. 9· ἔσχατοι ἄλλων, ἐπὶ τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἐν ταῖς τάξεσι τῶν Τρώων, Ἰλ. Κ. 434, πρβλ. Θ. 225, Λ. 8· ἔσχατοι ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων, Ὀδ. Α. 23· οἰκέομεν .. ἔσχατα, λέγουσιν οἱ Φαίακες, Ζ. 205· ἐσχάτη τῶν οἰκουμένων ἡ Ἰνδικὴ Ἡρόδ. 3: 106, πρβλ. Θουκ. 2. 96, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5, κτλ.· ἀλλὰ συχν. ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὄνομα, ὑπ'.. ἐσχάτην στήλην Σοφοκλ. Ἠλ. 720: τάξιν ἔσχ., τὸ ἀπώτατον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντ. 4:— ἐν τῷ πληθυντ., ἔσχατα γαίης Ἡσ. Θ.731· τὰ ἔσχατα τοῦ ἄστεως, τοῦ στρατοπέδου Θουκ. 8. 95., 4. 96· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ἐπ' ἔσχατα χθονὸς Σοφ. Τρ. 655· ἐξ ἐσχάτων ἐς ἔσχατα ἐπικέσθαι, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, Ἡρόδ.7.100, πρβλ. Ξεν. Πόρ.1. 6· παρ' ἔσχατα λίμνης Πλάτ. Φαίδων 113Β, πρβλ. Θουκ. 3.106.— Κατὰ τὰς διαφόρους ἀποστάσεις πράγματός τινος ἔχει καὶ διαφόρους σημασ., ὡς π.χ., ἐσχάτη πυρά, τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτῆς, ἡ κορυφὴ τῆς πυρᾶς, Σοφ. Ἠλ. 900· κατώτατος, βαθύτατος, Λατ. imus, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθών, εἰς τὰ κατώτατα τοῦ ᾅδου, Θεόκρ.16. 52: ἐσχάτην ἅλα Ἀνθ. II. 13. 27: ἐσώτατος, Λατ. intimus, σάρκες Σοφ. Τρ. 1053· ἐπὶ ἀνθρώπου, τελευταῖος, ἔλαυνε δ' ἔσχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 734. **2)** ἐπὶ βαθμοῦ, ἀνώτατος, ὕψιστος, Πινδ. Ο.1.182, Ι. 4.19 (3. 29): ἐπὶ παθημάτων, κλ., δεινότατος, χείριστος, κάκιστος, πόνος, ἀδικία, κίνδυνος Πλάτ. Φαῖδρ. 247Β, Πολ. 361Α· ὀδύναι αἱ ἔσχ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ 354Β· δῆμος ἔσχ., ἡ χειρίστη δημοκρατία, Ἀριστ. Πολιτικ. 4.11,11. **β)** ὡς οὐσιαστ., τὸ ἔσχατον, τὰ ἔσχατα, ὁ ὕψιστος βαθμός, ἐς τὸ ἔσχ. κακοῦ ἀπικέσθαι Ἡρόδ. 8. 52· τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχ. κακοῦ ὁ αὐτ 1. 22· διακαρτερέειν ἐς τὸ ἔσχ. ὁ αὐτ.7.107: ἐπ' ἔσχατα βαίνεις Σοφ. Ο. Κ. 217· προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 753· ἐπ' ἔσχ. ἐλθεῖν ἀηδίας Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, πρβλ. Πολ. 301D, κτλ.· ὃ πάντων .. ἔσχατόν ἐστι, πάσχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 83C· τὰ ἔσχατα πονεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2· πᾶσι τοῖς ἐσχ. ζημιοῦσθαι, extremis suppliciis, Πλάτ. Πολιτικ. 297Ε· ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, τὰ χείριστα τῶν χειρίστων κακῶν, Σοφ. Φιλ. 65, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 87 (Meineke σ. 423)· οὕτως ἐν τῷ Ὑπερθ., τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθεῖν, τὰ χείριστα .., Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 49· ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἀριστ., οὐ γὰρ τοῦ ἐσχάτου ἐσχατώτερον εἴη ἄν τι Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 4, πρβλ. Φρύν. 135 Lob. **3)** ἐπὶ προσώπων, ταπεινότατος, προστυχώτατος, μηδαμινώτατος, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ.9, Δίων Κ. 42. 5, Ἀλκίφρων 3. 43:— παροιμ., οὐδείς, οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος, ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων ἀνθρώπων, Μάγνης ἐν «Ποάστρίᾳ» 1, πρβλ. Φιλήμονα ἐν τῷ «Σικελικῷ» 3, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 481· τὸ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 209Β χωρίον, Μυσῶν τὸν ἔσχατον, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν μάλιστα ἀπομεμακρυσμένον κάτοικον τῆς γῆς. Ἴδε Παροιμιογρ. σ. 38 ἔκδ. Gaisf. **4)** ἐπὶ χρόνου, τελευταῖος, ἐς τὸ ἔσχ., μέχρι τέλους, Ἡρόδ.7.107· Θουκ. 3. 46· ἔσχ. πλοῦς, ναυτιλία, τὸ τέλος αὐτῆς, Πινδ. Π. 10. 45, Ν. 3. 39· ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας, ὑπεράνω τῆς τελευταίας ῥίζης τοῦ γένους, Σοφ. Ἀντ. 599· ἔσχ. Ἑλλήνων, Ρωμαίων Πλουτ. Φιλοπ. 1, Βροῦτ. 44:— οὐδ., ἔσχατον, ὡς Ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φοράν, Σοφ. Ο.1550· τὸ ἔσχ. Πλάτ. Γοργ. 473C. **5)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὰ ἔσχατα εἶναι τὰ τελευταῖα τῶν κατωτάτων ὑποδιαιρέσεων, τὰ ἄτομα, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 5, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2.13, 5, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 20, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὸ ἔσχ. ἄτομον Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 3, κ. ἀλλ.· τὸ ἔσχ. ἀρχὴ τῆς πράξεως π. Ψυχῆς 3.10, 2, κτλ. **6)** ὁ ἔσχ. ὅρος, ἐν τῷ συλλογισμῷ, Ἠθ. Νικ.7.10,13. **II**. -**τως**, μέχρις ἐσχάτων, καθ' ὑπερβολήν, Ἱππ. 5. 33· ἔσχ. διαμάχεσθαι Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.7, 6: ἔσχ. φιλοπόλεμος Ξεν. Ἀν. 2. 6,1. **2)** οὕτως, ἐς τὸ ἔσχ. = **ἐσχάτως**, Ἡρόδ.7. 229, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4,33· εἰς τὰ ἔσχ. μάλα ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 1. 2· οὕτω, τὸ ἔσχατον Πλάτ. Γοργ. 473 κ. ἀλλ.

ἐσχατόων, όωσα, ἴδε **ἐσχατάω**.

ἔσχεθον, ἴδε **ἔχω**.

ἐσχηματισμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., τροπικῶς, ἐσχηματισμένως εἰρῆσθαι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 23, Ἐπιφάν. τ.1. σ. 818Β, κλ.

ἔσχον, ἐσχόμην, ἴδε **ἔχω**.

ἔσχων, παρατ. τοῦ * **σχάω**, = **σχάζω**.

ἔσω, παλαιότερος τύπος τοῦ **εἴσω**, πρβλ. **εἰς** καὶ **εἴσω**:— Συγκριτικ., ἐσωτέρω τῆς Ἑλλάδος Ἡρόδ. 8. 66: Ὑπερθετ., ὡς ἐσωτάτω τῆς μασχάλης Ἱππ. 783C, πρβλ. 276. 18.

ἔσωθεν (**εἴσωθεν** μόνον ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811Η, 812Α), σπανίως **ἔσωθε**, Εὐρ. Ἡρακλ. 42 (ἐν Αἰσχύλ. Χο. 800 **ἔσω** ἐκ διορθώσεως):— Ἐπίρρ., ἔσωθεν, «ἀπὸ μέσα», Ἱππ. 7. 36., 8. 37, καὶ Ἀττ. **2)** ἐντός, μέσα, ὁ αὐτ. 1. 181., 2. 36, Αἰσχύλ. Ἀγ. 991:— μετὰ γεν., ἔσωθεν ἄντρων Εὐρ. Κύκλ. 516· πρβλ. **ἔσω**.

ἐσωπή, ἡ, (ὤψ) ὄψις, Ὀππ. Ἁλ. 4. 358.

ἐσώτατος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ **ἔσω**, ἐσωτερικώτατος, Λατιν. intimus, ἀντίθ. τῷ **ἐξώτατος**. Φίλων 2.147, Ἰώσηπ. κλ.:— **ἐσώτερος, α, ον**, Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 24:— ἴδε ἐν λ. **ἔσω**.

ἐσωτερικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὰ ἔσω: τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους διῃροῦντο εἰς ἐσωτερικὰ καὶ εἰς κοινὰ καὶ ἐξωτερικὰ (πρβλ. **ἐξωτερικός**), Κλήμ. Ἀλ. 68· καὶ ὁ Λουκ. ἐν Βίων Πράσει 26 παριστᾷ τὸν Ἀριστοτέλη ὡς παρουσιάζοντα διττὴν ὄψιν (μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικὸν τὸν δὲ ἐξωτερικὸν καλεῖν):— ἀλλὰ τὴν λέξιν δὲν μεταχειρίζεται αὐτὸς ὁ Ἀριστ., καὶ πιθανῶς ἐπενοήθη ὅπως ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸ **ἐξωτερικός** (ὃ ἴδε) ὅπερ αὐτὸς μεταχειρίζεται.

ἐσωτέριον ἢ **ἐσωφόριον**, τό, ἐσωτερικὸν ἔνδυμα, κοινῶς «μεσοφόρι», Λατ. interula, «ἀντερὶ» (Τουρκ.), Σαλμάσ. Tertull. Pall. σ. 409.

ἐσωτέρω, συγκρ. τοῦ **ἔσω**, ὃ ἴδε.

ἐτάζω, ἐξετάζω, δοκιμάζω, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ συνθέτῳ τύπῳ **ἐξετάζω** (ἀνθ' οὗ κεῖται ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ἡρόδ. 3. 62)· ἀλλ' **ἐτάζει** (μόνον πρὸς ἐτυμολογικοὺς σκοποὺς) Πλάτ. Κρατ. 410D· **ἐτάζουσι** Πῶλος παρὰ Στοβ. 105. 47· ὑποτ. ἀορ. **ἐτάσῃς** Ἀνθ. II. 7. 17., 12. 135.— Παθ., Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ϛ', 7, κ. ἀλλ.): (ἴδε ἐν λ. **ἐτεός**).

ἔται· «ἑταῖροι. συνήθεις. πολῖται. δημόται. φίλοι. ἐπίκουροι» Ἡσύχ., ἴδε **ἔτης**.

ἑταίρα, Ἰων. -**ρη**, ἡ, ἴδε **ἑταῖρος** II.

ἑταιρεία, ἡ, (συχνάκις γραφόμενον **ἑταιρία** ἐν Ἀντιγράφοις, Σοφ. Αἴ. 682, Εὐρ. Ὀρ. 1072, 1079, Θουκ. 3. 82, Ἰσοκρ. 56D, Δημ., κλ., πρβλ. **ἀνδρεία**), Ἰων. -**ηΐη**, (ἑταῖρος). Συντροφία, σύλλογος, σύνδεσμος, ἀδελφότης, τῶν ἡλικιωτέων Ἡρόδ. 5. 71· ἑτ. ποιεῖσθαι, συνάγειν Ἰσοκρ. 38Α, Πλάτ. Πολ. 365D· μαρτύρων συνεστῶσα ἑταιρεία Δημ. 560. 5· αἱ βόες νέμονται καθ' ἑταιρείας, κατ' ἀγέλας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 4. **2)** ἐν Ἀθήναις πολιτικὸς σύλλογος πρὸς φατριαστικοὺς σκοπούς, Θουκ. 3. 82, Λυσ. 125. 16, Ἰσοκρ. 56D, Πλάτ. Πολ. 365D· ἑταιρεῖαι ἐπ' ἀρχὰς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173D· οὕτως ἐν Καρχηδόνι, τὰ συσσίτια τῶν ἑτ., παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐν Σπάρτῃ φιδίτια, Ἀριστ. Πολιτικ. 2.11, 3, πρβλ. 5. 6, 6., 5.11, 5. **II**. καθόλου, φιλικὴ σχέσις, φιλία, Σιμωνίδης 119, Σοφ. καὶ Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἔχθρα, Δημ. 851.18. **III**. = **ἑταιρήσεις**, Ἀνδοκ. 13. 27, Διόδ. 2. 18: ὁ Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2, συνδυάζει τὰς σημασίας II. καὶ III.

ἑταιρει-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς ἑταιρείας ἢ πολιτικῆς φατρίας, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξεων σ. 70D,— καὶ **ἑταιρειάρχος**, Παχυμ. Μαν. Παλ. σ. 216C, κλ.

ἑταιρεῖος, α, ον, Ἰων. -**ήϊος, η, ον**, ἀνήκων εἰς ἑταίρους, Ζεὺς ἑτ., προστάτης τῆς φιλίας, Ἡρόδ. 1. 44, Δίφιλος ἐν «Βαλανείῳ» 1· φόνος ἑτ., ὁ φόνος συντρόφου, Ἀνθ. II. 9. 519. **II**. ἐρωτικός, πλήρης ἀγάπης, ἑτ. φιλότης Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 58, πρβλ. Ἀνθ. II. 9. 415.

ἑταιρεύομαι, Παθ., πορνεύομαι, Διόδ. 12. 21, κλ.

ἑταιρέω, ἐπὶ παιδὸς ἄρρενος ἢ θήλεος, χρησιμεύω πρὸς ἀσελγῆ σκοπὸν ἐπὶ μισθῷ, μισθαρνῶ ἐπὶ τῷ σώματι ἔχων ἐραστήν, Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 5. 2, κ. ἀλλ., Φοινικίδης ἐν Ἀδήλ. 1. 2· τινί, μέ τινα, Ἀνδοκ. 13. 28, κλ.· φιλία ἑταιροῦσα, ψευδής, ἐπίπλαστος ἢ πορνικὴ φιλία, Πλούτ. 2. 62D· πρβλ. **πορνεύω**, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτῶν ἴδε Ἀνδοκ. 8.16. **II**. Μέσ., = **ἑταιρεύομαι**, Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 260Ε.— Κατὰ τὸν Θωμᾶν Μάγιστρον (σ. 375 κέξ.) «ἑταιρῶ δὲ .. τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν τὰ τῶν ἑταιρῶν. ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πασχητιῶν, ἀλλ' ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ ἐραστοῦ, πορνεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ τυχόντος».

ἑταιρηΐη, **ἑταιρήϊος, η, ον**, Ἰων. ἀντὶ **ἑταιρεία, ἑταιρεῖος, α, ον**.

ἑταίρησις, εως, ἡ, (ἑταιρέω) τὸ **ἑταιρεῖν**, τὸ **ἐπὶ** συνουσίαις μισθαρνεῖν, Αἰσχίν. 2. 43, κτλ.

ἑταιρία, ἡ, ἴδε **ἑταιρεία**.

ἑταιριάρχης, ὁ, ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8903.

ἑταιρίδεια, (δηλ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ ἑταιρείου Διὸς ἐν Μαγνησίᾳ, Ἡγήσανδρος ἐν «Ὑπομνήμασι» παρ' Ἀθην. 572D.

ἑταιρίδιον, ὑποκορ. τοῦ **ἑταίρα**, Πλούτ. 2. 808E.

ἑταιρίζω: μέλλ. -ίσω, εἶμαι ἑταῖρος ἢ σύντροφός τινος, μετὰ δοτ., ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι Ἰλ. Ψ. 335· ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 96. 2) μεταβ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, ἐκλέγω ὡς σύντροφόν μου, ἤ τινά που Τρώων ἑταιρίσσαιτο (Ἐπικ. ἀντὶ ἑταιρίσαιτο), «ἑταῖρον καὶ συνεργὸν λάβοι» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 456, πρβλ. Ναυμάχ. 55. **II**. ἑταιρεύομαι, εἶμαι πόρνη, ἐν τῷ ἐνεργ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8. 2· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀθήν. 593B.

ἑταιρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἑταιρείαν· ἡ ἑταιρική, ἡ συντροφία, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 5, 3., 8. 12, 1 κ. ἑξ., κ. ἀλλ. 2) τὸ ἑταιρικόν, = ἑταιρεία 2, Θουκ. 8. 48· ἑτ. συνάγειν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 23· τὰ ἑταιρικά, φατρίαι, πολιτικαὶ μερίδες, σύλλογοι, Πλουτ. Λύσανδρ. 5. Δίων Κ. 37. 57· (ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ colegia τῶν Ρωμαίων, Δίων Κ. 38. 13). 6) ὁ δεσμὸς τῆς ἑταιρείας, ὁ δεσμὸς τῆς φατρίας, Θουκ. 3. 82. 2) ἵππος ἑταιρική, σῶμα ἱππέων σωματοφυλάκων τῶν Μακεδόνων βασιλέων, Πολύβ. 16. 18, 7· πρβλ. ἑταῖρος I. 6. **II**. ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος πρὸς ἑταίραν, πορνικός, -κή, γυνὴ Πλούτ. 2. 140C, κτλ. τὸ ἑτ., ἡ συνήθεια τῶν ἑταιρῶν, Ἀλκίφρων 2. 1·— οὕτως ἐπίρρ. -κῶς, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 20, Πλουτ. Πομπ. 2.

ἑταιρίς, ίδος, ἡ = **ἑταίρα**, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, Ἀθήν. 567A, Ἀνθ. Π. 6. 208:— κατὰ τὸν Θωμᾶν Μάγιστρον 357 «ἑταίρα Ἀττικοί, οὐχ ἑταιρίς».

ἑταιρισμός, ὁ, (ἑταιρίζω II), πορνεία, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων Ἀθήν. 516B.

ἑταιριστής, οῦ, ὁ, ἀσελγὴς ἄνθρωπος, «ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κεκυλινδημένος» Πολυδ. Ϛ', 188· θηλ. **ἑταιρίστρια**, = τριβάς, Πλάτ. Συμπ. 191E.

ἑταῖρος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ἕταρος** (ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 990 Λυρ.), ὁ: (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἔτης**). Σύντροφος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἀκολούθων ἀρχηγοῦ τινος, σύντροφος ἐν τοῖς ὅπλοις, Ἰλ. Α, 179, Γ. 259, Ι. 658, κτλ.· ὡσαύτως, ὁ συντρώγων μετά τινος, Ὀδ. Ρ. 577· ὁ σύνδουλος, Ὀδ. Ξ. 407, 413, Ο. 307 κἑξ.· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Σ. 350, Φ. 100 συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ ἀνὴρ Θ. 584, Ἡρόδ. 3. 95, Ἀντιφῶν 113. 24· τὰ Ὁμ. ἐπίθ. εἶναι **ἐσθλός, πιστός, φίλος ἑταῖρος, ἐρίηρες ἑτ.**: — ἐν γένει, φίλος, σύντροφος, Ἰλ. Α 179, Γ. 259, Ι. 658, Κ. 151, Ὀδ. Ν. 266· ἐν φιλικῇ προσαγορεύσει, ὦ ἑταῖρε, καλέ μου φίλε, Ἀριστοφ. Σφ. 1239· φίλ' ἑταῖρε Θέογν. 751· κτλ.:— μετὰ γεν. διαιρετ., δαιτὸς ἑταῖρε, σύντροφε τοῦ δείπνου μου, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 436· νυκτὸς ἑτ. αὐτόθι 290· πόσιος καὶ βρώσιος ἑταῖροι, ὁμοτράπεζοι, Θέογν. 115· ὡσαύτως, ἑτ. ἐν πράγματι ὁ αὐτ. 116. 2) μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων, ἐσθλὸς ἑταῖρος, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, Ὀδ. Λ. 7, Μ 149· φθόνος .. ἑτ. ἀνδρῶν Πινδ. Ἀποσπ. 231· γέλως ἑτ. ὕβρεως Πλούτ. 2. 622B:— μετὰ δοτ., βίον .. τὸν σοφοῖς ἕταρον Ἀνθ. Π. 7. 470. 3) οἱ μαθηταὶ ἢ ὁμιληταὶ ἐκαλοῦντο ἑταῖροι τῶν διδασκάλων των ὡς οἱ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 7· οὕτως ὁ Δημόκριτος ἦτο ἑταῖρος τοῦ Λευκίππου, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 9· συμφοιτηταί, συμμαθηταί, Πολυδ. Δ', 45. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν μερίδα (πρβλ. **ἑταιρεία** I. 2), 124. 14· οἱ περὶ αὐτὸν ἑτ., οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς λέσχην, Δημ. 521. 12. 5) σπανίως ἐπὶ ἐραστῶν, ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὀντινοῦν ἐδέξατο Σιμωνίδης περὶ Γυναικ. 49, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 913. 6) **ἑταῖροι**, οἱ, οἱ σωματοφύλακες· σῶμα ἱππικοῦ ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, Πολύβ. παρ' Ἀθήν. 194E. πρβλ. **πεζέταιροι**. 7) ὡς ἐπίθ., κοινωνός, συνέταιρος, τὸ ἐπιθυμητικὸν ἡδονῶν ἑταῖρον Πλάτ. Πολ. 439D:— ἐντεῦθεν ἐν τῷ Ὑπερθετ., τοῖς σεαυτοῦ ἑταιροτάτοις, εἰς τοὺς στενωτάτους σου φίλους, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487D, πρβλ. Φαίδωνα 89D:— ὡσαύτως, σαρδῶν γένος πετρήεσιν ἑταῖρον, σταθερόν, ἐμμένον εἰς τὰς πέτρας, Ὀππ. Ἁλ. 4. 267· ἀπολ.. ἐπὶ ζῴων, ἀγελαῖος, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 2. 325. **II**. **ἑταίρα**, Ἰων. **ἑταίρη**, Ἐπικ. **ἑτάρη** [ᾰ], ἡ, σύντροφος, Ἔρις .. Ἄρεος .. κασιγνήτη ἑτάρη τε Ἰλ. Δ. 441· φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ι. 2· φόρμιγξ .., ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην Ὀδ. Ρ. 271, πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. Γ. 11, 6, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 478· Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα Ἀριστοφ. Ἱππ. 589, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 603B· πενία σφιν ἑταίρα Θεόκρ. 22. 16· Ποσειδάωνος ἑταίρη, περὶ τῆς καταποντισθείσης πόλεως Ἑλίκης, Καλλ. εἰς Δῆλον 101. 2) παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγον καὶ οὕτω κατὰ διαφόρους ἀποχρώσεις τῆς σημασίας, ἀπὸ παλλακῆς (ἥτις ἠδύνατο νὰ εἶναι σύζυγος κατὰ πάντα τὰ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ νομικοῦ προσόντος, ὅπερ ἦν τὸ δικαίωμα τῆς πολίτιδος) μέχρι τῆς κοινῆς ἑταίρας, διακρίνεται δ' ὅμως τῆς πόρνης, καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις πόρνης, ἑταίρας δὲ εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 2· πρῶτον ἐν Ἡρόδ. 2. 134, 135, καὶ συχνὸν παρὰ Κωμ., ἴδε Ἀριστοφ. Πλ. 149, Ἀθήν. 571C κἑξ., πρβλ. Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. **Ἑταῖραι**:— ἡ Ἀφροδίτη ἐλατρεύετο ὡς Ἑταίρα, Φιλέταιρος ἐν «Κορινθιαστῇ» 1, Κλήμ. Ἀλ. 33. Καθ' Ἡσύχ. «ἑταίρας ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης Ἀθήνησιν. ἀπὸ τοῦ τὰς ἑταίρας καὶ τοὺς ἑταίρους ἄγειν».— Πρβλ. **ἑταιρέω**. (Περὶ τῶν διασήμων παρ' ἀρχαίοις ἑταιρῶν ἴδε τὸ ΙΓ' Βιβλίον τοῦ Ἀθηναίου).

ἑταιροσύνη, ἡ = **ἑταιρεία**, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 15.

ἑταιρόσυνος, η, ον, φιλικός, φίλος, Ἀνθ. Π. 12. 247.

ἑταιρο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἑταίρας, Μανέθων 4. 313, Ἀθανάσ. 1. 356B· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πορνοκόπος**.

ἑτάλασσας, ἴδε ***τλάω**.

ἔταλον, τό, ἐνιαύσιον, ἀρνηάδων ἔταλα Ἐπιγραφ. Αἰολ. Hoffmann GD. II, σ. 10, ἀριθμ. 155α₁₈, κτλ.

ἑτἄρίσσαιτο, ἴδε **ἑταιρίζω** II.

ἕταρος, **ἑτάρη**, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἑταῖρος**, **ἑταίρη**.

ἔτας, αἰτ. πληθ. τοῦ ἔτης.

ἔτᾰσις, εως, ἡ, καὶ **ἐτασμός**, ὁ, (ἐτάζω) ἀμφότερα παρὰ τοῖς Ἑβδ., σπάνιοι τύποι ἀντὶ τῶν συνήθων **ἐξέτασις**, **-σμός**. Προσέτι, **ἐταστέον** = **ἐξεταστέον**, Τζέτζ.: **ἐταστής** = **ἐξεταστής**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3641 b. 42, Σουΐδ.· **ἐταστικός**, ή, όν, = **ἐξεταστικός**, Ἐκκλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐτασμός· ἐξέτασις. ἢ ὁ ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς».

ἐτεῇ, ἐπίρρ. τοῦ **ἐτεός**, πράγματι, ἀληθῶς, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 3. σ. 2· πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 214, Διογ. Λ. 9. 72.— Ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1179, ἀντὶ τῆς ἐν Ἀντιγράφῳ γραφῆς (Ζεὺς αἰτεῖ τὰ ἕκαστ', ἐπιδέρκεται) τινὲς ἀναγινώσκουσιν: ἐτεῇ (ἔτι που Ἕρμαννος, ἀτενὲς Merkel, ἐτεὸν Meineke, αὐτὸς Κῶδ. Βατ. κ. Παρισ.)

ἐτεθήπεα, ἴδε **τέθηπα**.

ἔτειος, α, ον, (ἔτος) ἐτήσιος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Λατ. annuus, ἄεθλα Πινδ. Ι. 4. 114· φρουρὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 2· δασμὸς Εὐριπ. Ρῆσ. 435· πρβλ. **ἐπέτειος**:— **ἔτεια** ὡς ἐπίρρ., Λυκόφρ. 721. **II**. ἑνὸς ἔτους, Ξεν. Κύρ. 5. 14, πρβλ. Valck Diatr. σ. 6.

ἔτεκον, ἴδε **τίκτω**.

ἐτελίς, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 1· ὡσαύτως, **ἐτελίς**, **ἔντελις**, **εὐτελίς**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐτελίς· χρύσοφρυς ὁ ἰχθύς».

Ἐτεο-βουτάδαι, οἱ, γένος τι ἐπίσημον καὶ περιφανὲς ἐν Ἀθήναις «ἀπό τινος Βούτου, ἀφ' οὗ γένους οἱ ἱερεῖς καθίσταντό φασιν Ἀθήνησι .. καὶ εἰσὶν Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀληθῶς ἐκ τοῦ Βούτου» Εὐστ. Ὀδ. 1644. 47, Ἄλεξις ἐν «Πυραύνῳ» 1. 3, Δημ. 573 10, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 112. 24 (ἔκδ. Blass).— Καθ' Ἁρποκρ. «ἐτεοβουτάδαι: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. γένος παρ' Ἀθηναίοις, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἐτεὸν γὰρ τὸ ἀληθές. ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱέρεια τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς, καθά φησι Δράκων περὶ γενῶν»:— οἱ **Ἐτεοβουτάδαι** καλοῦνται καὶ Βουτάδαι ἔτυμοι ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 666.— Καθ' Ἡσύχ. «Ἐτεοβουτάδαι· γένος Ἀθήνησι πάνυ λαμπρόν».

ἐτεο-δμώς, ῶος, ἢ **ἐτεόδμως**, ωος, ὁ, τίμιος, πιστὸς δοῦλος, «ἐτεοδμώων τῶν (ἐν)γνησίως δουλευόντων» Ἡσύχ.· πιθαν. ἁπλῶς διάφ. γραφ.: καὶ κ' ἐτεοδμώων (ἀντὶ καὶ κέ τεο δμώων) ἐν Ὀδ. Π. 305.

Ἐτεοκλέης, συνῃρ. **-κλῆς**, ὁ: ποιητ. αἰτ. **Ἐτεοκλέα** (ἀντὶ **κλέεα**) Αἰσχύλ. Θήβ. 1007· κλητ. **Ἐτεόκλεες**, αὐτόθι 39· (ἐτεός, κλέος).

Ἐτεό-κρητες, οἱ, ἀληθεῖς, γνήσιοι Κρῆτες, «οἱ Ἰθαγενεῖς Κρῆτες» (Εὐστ. Ὀδ. 1644, 47), Ὀδ. Τ. 176.

ἐτεό-κρῑθος, ἡ, γνησία, καλὴ κριθή, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 2.

ἐτεός, ά, όν, (Ἐκ τῆς √ΕΤ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἔτ-υμος**, **ἐτ-άζω**· πρβλ. Σανσκ. sat-yas (ἀληθής), sat-yam (ἀλήθεια)· Παλαιο-Σκανδ. sann-r, Ἀγγλο-Σαξονικ. soth (sooth)): — ἀληθής, πραγματικός, γνήσιος, πόλλ' ἐτεά Ἰλ. Υ. 255· ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, εἰ ἀληθὲς .., Α. 300· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, εἰ ἐτεόν περ Ξ. 125· καὶ συχνότερον (μάλιστα ἐν Ὀδ.), εἰ ἐτεόν γε, εἰ πράγματι ἔχει οὕτω, πρβλ. Spitzn. Ἰλ. Ξ. 125. **II**. ἐτεόν, ὡς ἐπίρρ., κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, ἀληθῶς, Λατ. revera, εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω Ὀδ. Ν. 328, πρβλ. Ἰλ. Θ. 423· εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις Ο. 53· εἰ ἐτεόν .. μιμνήσκομαι, ὀρθῶς, Θεόκρ. 25. 173. 2) παρ' Ἀριστοφ. ἀείποτε ὡς ἐρωτ., πράγματι; ἀληθῶς; οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεόν ..; Ἀχ. 322, πρβλ. 609· ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Ἱππ. 32, πρβλ. 732· τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν; Νεφέλ. 93· τί τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; αὐτόθι 820, πρβλ. 1502· ὡσαύτως ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, ἐτεόν; ὡς τὸ **ἀληθες**; «ἀλήθεια;», Λατ. itane? Ὀρν. 393· πρβλ. **ἀληθής** III. 2, καὶ ἴδε **ἔτος** (ἐπίρρ.).— Τὸ ἀρσενικὸν δὲν ἀπαντᾷ· τὸ δὲ θηλ. μόνον ὡς ἐπίρρ. **ἐτεῇ**, ὃ ἴδε, Ἰω. Ἀλεξ. ἐν τονικ. παραγγέλμ. σ. 29. 5. ἀναφέρει ὡσαύτως ἐτά· ἀπὸ τοῦ ἐτός .., ὡς 'ἐτὰ Τημενίδος χρύσεον γένος'», καὶ παρ' Ἡσυχ. φέρεται «ἐτά· ἀληθῆ. ἀγαθά».

ἑτεραλκής, ές, ἐπίθ. τῆς **νίκης**, ἡ παρέχουσα δύναμιν εἰς τὸν ἕτερον ἐκ τῶν δύο, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, μάχης ἑτεραλκέα νίκην, νίκην ἐν τῇ μάχῃ κλίνουσαν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἢ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην,

«τῷ ὄντι μὲν οὖν ἠπίστατο τὴν ἑτερορρεπῆ νίκην τῆς μάχης» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 362· σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην, σημεῖον διδοὺς (ὁ Ζεὺς) τοῖς Τρωσὶν ὅτι ἡ νίκη ἔσται ἑτεροκλινής, δηλ. ὑπὲρ τῶν ἐναντίων, Θ.171· ἀλλ', ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς; ἢ ἵνα παράσχῃς τοῖς Ἀχαιοῖς νίκην κλίνουσαν ὑπὲρ αὐτῶν; Η. 26· οὕτω καὶ ἄνευ τῆς λέξ. **μάχη**, δίδου ἑτεραλκέα νίκην Ρ. 627, Ὀδ. Χ. 236. οὕτως, ἑτ. Ἄρης Αἰσχύλ. Πέρσ. 951 (Λυρ.). καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. 2) ἐνεργ., δῆμος ἑτ., σῶμα ἀνδρῶν ἐφεδρικὸν οὕτως εἰπεῖν, ὅπερ δίδει τὴν ῥοπὴν τῆς νίκης εἰς τὸ ἕτερον μέρος, δηλ. τὸ ἔχον χρείαν βοηθείας, Ἰλ. Ο.738· λύσις ἑτ. Νικ. Θηρ. 2· σκάζοντα ποδῶν ἑτεραλκέϊ ταρσῷ, περὶ τοῦ Ἡφαίστου, Νόνν. Δ. 9. 230. **II.** κλίνων ὁτὲ μὲν πρὸς τὸ ἓν μέρος, ὁτὲ δὲ πρὸς τὸ ἕτερον, ἀμφίρροπος, Λατ. anceps, μάχη Ἡρόδ. 9:103· καὶ οὕτως, ἑτεραλκέως ἀγωνίζεσθαι, ancipiti Marte pugnare, ὁ αὐτ. 8.11· οὕτω, μόθου ἑτ. κλωγμῷ, ποιητ. παρὰ Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 31.— Ἡ αὐτὴ ποικιλία ἐννοιῶν καταφαίνεται καὶ ἐν ἄλλοις συνθέτοις, πρβλ. **ἑτεροκλινής**, **ἑτερορρεπής**, **ἑτερόρροπος**, **ἑτερήμερος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑτεραλκέα νίκην· ἑτεροκλινῆ, ἑτερορρεπῆ. τὴν τοῖς προτέροις νενικημένοις ἀλκὴν περιποιοῦσαν».

ἑτερ-άριθμος, ον, ἔχων διάφορον ἀριθμόν, «ἑτεράριθμον δὲ (σχῆμα) εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ ἀριθμοῦ μετάβασις πρὸς ὁμώνυμον ἢ πρὸς σημαινόμενον ἀναγομένη, ὡς: τὰ παιδία παίζει» Φοιβάμμων περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 503.

ἑτεραχθέω, = **ἑτεροκλινέω**, κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, «ἑτεραχθεῖ, οἷον οἱ πολλοὶ ἑτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτουοῦν διῃρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ» Α. Β. 38. 24.

ἑτεραχθής, **ές**, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἑτερορρεπής, Κυρίλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλ.7. σ. 222.

ἑτερ-εγκεφαλάω ἢ **-έω**, πάσχω κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐγκεφάλου (πρβλ. **ἡμικρανία**), παραφρονῶ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 611. Κατὰ τὰ Α. Β. 37,18: «ἑτερεγκεφαλεῖν: τὸ ἐγκέφαλον ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν. ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος διμερής ἐστιν, εἰκὸς εἰρῆσθαι τὸ ἑτερεγκεφαλεῖν, οἷον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ».

ἑτερειδής, **ές**, = **ἑτεροειδής**, Νικ. Ἀλεξιφ. 84.

ἑτερημερία, ἡ, τὸ ζῆν ἡμέραν παρ' ἡμέραν; διάφ. γραφὴ παρὰ Φίλωνι (2.189), ἀντὶ **ἑτερήμερος ζωή**.

ἑτερ-ήμερος, ον, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν (ζῶν), περὶ τῶν Διοσκούρων, ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν Ὀδ. Λ. 303, πρβλ. Φίλωνα 2. 189· ἐπὶ διαλείποντος πυρετοῦ, Ὀρφ. Λιθ. 627.— Ἐπίρρ. **ἑτερημέρως** Ν. Χων. σ. 596. 2, ἔκδ Β.

ἑτερήρης, **ες**, (*ἄρω) = **ἀμφήρης**, Μάξιμ. π. Καταρχ.165.

ἑτέρηφι, Ἐπικ. δοτ. θηλ. τοῦ **ἕτερος**.

ἑτερο-, ὡς πρῶτον συνθετικόν, ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 185 καὶ ἀλλ.

ἑτεροβάρεια, ἡ, τὸ βαρύνειν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἡσύχ. ἐν λ. **καταπρόσκλησιν**.— **ἑτερο-βαρής**, **ές**, βαρύνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Εὐστ. 1316. 26.

ἑτεροβουλία, ἡ, μεταβολὴ γνώμης, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 860D:— **ἑτερό-βουλος, ον**, ὁ ἑτέραν βουλὴν ἢ γνώμην ἔχων, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2. σ.13E, 23D.

ἑτερογαμία, ἡ, τὸ συνάψαι ἕτερον γάμον, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1317.

ἑτερο-γάστριος, **ον**, ὁ ἐξ ἑτέρας γαστρός, ἐξ ἄλλης μητρός, ἀντίθετον τῷ **ὁμογάστριος**, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 347.

ἑτερογενέω, εἶμαι ἑτέρου γένους, ἀνήκω εἰς ἄλλο εἶδος, Νικομ. Ἀρ. Εἰσαγ.

ἑτερο-γενής, **ές**, ἑτέρου γένους, τὰ ἑτ., ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.18,1, π. Ζ. Γεν.1.18, 24. **II.** τὰ ἑτ., παρὰ γραμμ., ὀνόματα μεταβάλλοντα τὸ γένος αὐτῶν, ὡς **δάκτυλος**, **δάκτυλα** κτλ., κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Ἀριστ. Κατηγ. 3. 2.— Ἐπίρρ. **-νῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 361.

ἑτερό-γλαυκος, ον, ἔχων τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν γλαυκόν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1,18.

ἑτερό-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον**, ὁ λαλῶν ἑτέραν, δηλ. ξένην γλῶσσαν, ξενόγλωσσος, Πολύβ. 24. 9, 5, Στράβ 333· ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, δι' ἑτερογλώσσων καὶ διὰ ξένων χειλέων θὰ λαλήσω πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον, πρὸς Κορινθ. Α' Ἐπιστ. κ. ιδ', 21.— Ἐπίρρ. **-ώσσως**, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 234·— ἀντίθετ. τῷ **ὁμόγλωσσος**.

ἑτερό-γναθος, ὁ, ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληροτέραν τῆς ἄλλης, ἵππος Ξεν. Ἱππ.1. 9., 3. 5., 6. 9.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑτερόγναθος· σκληρόστομος. ἀπειθής. ἐπὶ τῶν ἵππων», κατὰ δὲ τὸν Φώτιον «ἑτερόγναθος ὁ ἀπειθὴς ἢ ὁ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων».

ἑτερογνωμονέω, ἔχω ἑτέραν γνώμην, Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 283. 37.

ἑτερόγνωμος, ον, ὁ ἔχων διάφορον γνώμην, Δίδ. Ἀλ. 865C, πρβλ. **ἑτερογνώμων**.— Ἐπίρρ. **ἑτερογνώμως** Δίδ. Ἀλ. 461A.

ἑτερογνωμοσύνη, ἡ, διαφορὰ γνώμης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10.11,7.

ἑτερο-γνώμων, ον, ἔχων διάφορον γνώμην, ἑτερόγνωμος, Κλήμ. Ῥώμ. 1. 11, Συνέσ. 1068A, Κύριλλ. Ἀλ. 368A.

ἑτερό-γονος, **ον**, = **ἑτερογενής**, Ἱππιατρ. σ.11, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀμφίσγονοι**.

ἑτερο-δέσποτος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἕτερον δεσπότην ἢ κύριον, πρόβατον ἑτεροδέσποτον Θεόδ. Στουδ. σ. 206A.

ἑτερο-δίδακτος, ον, δεδιδαγμένος ὑφ' ἑτέρου, τὸ αὐτοφυὲς κρεῖττον τοῦ ἑτεροδιδάκτου Ὀλυμπιόδ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 11.

ἑτεροδιδασκαλέω, διδάσκω ἑτέρας διδασκαλίας, οὐχὶ τὰς ὀρθάς, πρὸς Τιμόθ. Α' Ἐπιστ. κ. α', 3, Ἰγνάτ.721B, κλ.:— **ἑτεροδιδασκαλία**, ἡ, ἀπατηλὴ διδασκαλία, Εὐστ. Πονημάτ. 81. 96:— **ἑτερο-διδάσκαλος**, ὁ, ὁ ἕτερα καὶ οὐχὶ τὰ ἀληθῆ διδάσκων, αἱρετικός, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 32.

ἑτεροδοξέω, ἔχω ἑτέραν δοξασίαν, δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἑτεροδοξεῖν Πλάτ. Θεαίτ.190E.— Παρ' Ἐκκλ., εἶμαι ἑτερόδοξος, αἱρετικός, Ἰγνάτ.712B, Εὐσέβ. II. 497A.

ἑτεροδοξία, ἡ, τὸ ὑπολαμβάνειν ἓν πρᾶγμα ἀντὶ ἑτέρου, πλάνη γνώμης (πρβλ. **ἀλλοδοξία**), Πλάτ. Θεαίτ. 193D.— Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ νὰ εἶναί τις ἑτερόδοξος, αἱρετικός, Ἰγνάτ. 669A, Εὐσέβ. 2.708B, Ἀθαν.1. 469C, 549B, Ἐπιφάν. I.173A,180C.

ἑτερό-δοξος, ον, ὁ ἔχων διάφορον δόξαν, διάφορον γνώμην, ἀντίθ. τῷ **ὁμόδοξος**, Λουκ. Εὐν. 2:— ἐντεῦθεν, 2) πρεσβεύων ἄλλο παρὰ τὸ ὀρθόν, ἀκολουθῶν πλάνην, ἀντίθετ. τῷ **ὀρθόδοξος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9,19, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 5.— Παρ' Ἐκκλ., αἱρετικός, Κλήμ. Ἀλ. I.1176B, II. 457A, Ἱππόλυτ. 617A, 868A, Ὠριγέν. I. 261A, 1284C, κλ.— Ἐπίρρ. **-ξως**, κατὰ τρόπον ἑτερόδοξον, μετὰ διαφόρου γνώμης, Φιλόστρ. 559.

ἑτερο-δύναμος, ον, διαφόρου δυνάμεως, τὸ ἑτ., διαφορὰ δυνάμεως ἢ ἱκανότητος, Στοβ. Ἐκλογ.1. 838.

ἑτερο-εθνής, **ές**, εἰς ἕτερον ἔθνος ἀνήκων, ξένος, Στράβ. 128, Κλήμ. Ἀλεξ. 478.

ἑτερο-ειδής, **ές**, ἀνήκων εἰς ἕτερον εἶδος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.17, 25, Πλουτ. 2. 894A.— **ἑτεροείδεια**, ἡ, ἕτερον εἶδος, Θεολ. Ἀρ. σ. 8.

ἑτερό-ζηλος, ον, ζηλωτὴς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς μέρους, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς ῥοπῆς πλάστιγγος, Εὐστ. Πονημάτ. 345. 35.— Ἐπίρρ. **ἑτεροζήλως**, οὐχὶ δικαίως, Ἡσ. Θ. 544. **II.** ζηλωτὴς ἑτέρου ἔργου, Ἀνθ. II.11. 216.

ἑτεροζυγέω, εἶμαι ἑτερόζυγος, σύρω ἀνίσως, μετ' ἀνίσου δυνάμεως, ἐπὶ ἀροτριώντων βοῶν, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. **ἰσοφόροι**· μεταφ. μετὰ δοτ., μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, μὴ ὁμοζυγεῖτε μὲ τοὺς ἀπίστους, μὴ ἀναμιγνύεσθε μὲ αὐτούς, πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. ς', 14, πρβλ. **ἑτερόζυγος**.

ἑτεροζύγησις, **εως**, ἡ, διαφωνία, Νικήτ. 376D· ἀλλὰ **ἑτεροζυγία**, ἡ, κλίσις, ῥοπὴ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ 3.

ἑτερό-ζυγος, ον, ἑτέρου εἴδους, ἑτεροειδής, τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, δὲν θὰ κάμῃς τὰ κτήνη σου νὰ βατεύωνται μὲ ἑτεροειδῆ κτήνη, Ἑβδ. (Λευϊτ. ΙΘ', 19, πρβλ. Δευτ. ΚΒ', 10), «τουτέστιν, οὐ δώσεις ἵππον θήλειαν ὄνῳ τοῦ μιγῆναι αὐτὴν καὶ ἀνάπαλιν» Κύριλλ.:— παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ κλινόμενος κατὰ διάφορον κλίσιν, Εὐστ. Ἰλ. 113, 35· οὕτως ἐπίρρ. **-γως**, ἑτεροκλίτως:— τὸ Ἐπίρρ. σημαίνει προσέτι, διαφόρως, Πρόκλ. ἐν Α. Β. 1164. 2) ἐπὶ πλάστιγγος, ἡ ῥέπουσα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ψευδο-Φωκυλ.13. **II.** μετ' ἄλλου συνεζευγμένος, δηλ. διπλοῦς, Νόνν. Δ.10. 348.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑτερόζυγοι· οἱ μὴ συζυγοῦντες».

ἑτερό-ζυξ, **υγος**, ὁ, ἡ, ἐζευγμένος μόνος εἰς τὸν ζυγόν, ἄνευ τοῦ συντρόφου του, μεταφ., μήτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιιδεῖν γεγενημένην Ἴων παρὰ τῷ Πλουτ. ἐν Κίμ. 16· πρβλ. **μονόζυξ**. **II.** = τῷ προηγ. II., Νόνν. Δ. 5.148.

ἑτεροήμερος, = **ἑτερήμερος**, Τατιαν. 728C.

ἑτεροθαλής, **ές**, θάλλων ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, ἐπὶ τέκνων τοῦ αὐτοῦ μὲν πατρὸς ἀλλ' ἐκ διαφόρων μητέρων, δηλ. ἐπὶ τέκνων μὴ ὁμομητρίων, Εὐστ. Ἰλ.1283, 2, Κ. Μανασσ. Χρον. 6440, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. σ.197B, Ἀρμενόπουλ. 5. 9,19 κ. ἀλλ., ἀντίθ. τῷ **ἀμφιθαλής**.— Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 23.

ἑτερο θελής, **ές**, ἔχων ἑτέραν θέλησιν, Δαμασκηνός, μνημονεύεται ἐν τῷ Θησαυρῷ Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς.

ἑτερό θηκτος, ον, ἠκονημένος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, Νικήτ. Χρον.171C.

ἑτερό-θρησκος, ον, ἀλλόθρησκος, μεταγεν.

ἑτερό-θροος, ον, ἀλλόθροος, ξενόγλωσσος, ξένος, Νόνν. Δ.2.172. συνῃρ. **-θρους, ουν**, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. 4. σ.147.

ἑτεροῖος, α, ον, Ἐπικ. **-όϊος, η, ον**, Διον. II. 1180:— ἀλλοῖος, διάφορος τὸ εἶδος, Ἡρόδ. 1. 99., 2. 35., 4. 62· ἑτ. ἢ.., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ.10· ἑτ. τινὸς αὐτόθι 11· ἀσυνήθης, παράδοξος, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Διαίτ. Ὀξ. 384.— Ἐπίρρ. **-οίως**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390.

ἑτεροιότης, ητος, ἡ, διαφορὰ κατὰ τὸ εἶδος, Πλάτ. Παρμ. 160D, 164A.

ἑτεροιόω, ἀλλοιόω, μεταβάλλω, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Πλούτ. 2. 559C· εἴς τι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 1:— Παθ., μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, Ἡρόδ. 2. 142., 7. 225, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, π. Ἀγμ. 762.

ἑτεροίωσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 11, π. Κόσμ. 6. 32.

ἑτεροιωτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἑτεροιοῦν ἐπιτήδειος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 70.

ἑτερό-καρπος, ον, φέρων ἀλλοίους, διαφόρους καρπούς, ἐπὶ ἐνθέτων δένδρων, Ἱππ. 245. 34.

ἑτεροκινησία, ἡ, ἡ δι' ἑτέρου κίνησις, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 225.

ἑτερο-κίνητος, ον, κινούμενος ὑφ' ἑτέρου, μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀντίθετ. τῷ **αὐτοκίνητος**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 106, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 365, κλ.

ἑτεροκλινέω, κλίνω, ῥέπω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΙϚ'. 11, Α. Β. 38, 24, ἐν λ. **ἑτεραχθεῖ**, Ἐκκλ.

ἑτερο-κλινής, ές, ῥέπων, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, κεκλιμένος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795, Δίων Κ. 57. 21· χωρίον ἑτ., κατωφερὲς μέρος, Ξεν. Κυν. 2, 7.— Ἐπίρρ. **ἑτεροκλινῶς** ἔχειν πρὸς ἡδονήν, ἔχειν ῥοπήν, κλίσιν, προδιάθεσιν πρὸς αὐτήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12, 7.

ἑτερόκλιτος, ον, (κλίνω) ἀνωμάλως κλινόμενος, ἐπὶ ὀνομάτων, ὡς γυνή, γυναικός, Ζεύς, Διός, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 1075, κτλ.· ἐπὶ ῥημάτων, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἀντωνυμ. 14.— Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 113. 41.

ἑτερο-κλονέω, κλονῶ, σείω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ὀππ. Κυν. 4. 204· διάφ. γραφ. **ἑτεροκλινέω**.

ἑτερο-κνεφής, ές, = τῷ ἡμίσει σκοτεινός, Συνέσ. 1297D, Ψελλ. 1124B.

ἑτεροκοπία, ἡ, γύμνασμα, παιγνίδιον, ἐν ᾧ δύο μέρη ἁμιλλῶνται πρὸς ἄλληλα, παιγνίδιον σφαίρας, Caelius Aurelianus 5. 11.

ἑτερό-κοπος, ον, δίστομος, (πάντα τὰ λεξικὰ οὕτως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν, ἂν καὶ συμφώνως τῇ φύσει τῆς Ἑλλην. γλώσσης ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ τὸ ἐναντίον): ἑτερόκοπα ξίφη Ἄννα Κομν. σ. 115Α.

ἑτερο-κρανία, ἡ, πόνος κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς (πρβλ. ἡμικρανία), Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλ. τ. 3. σ. 263· ὡσαύτως **ἑτεροκράνιον,** τό, Γαλην. τ. 14. σ. 400, 13· ἐπίθ. **ἑτεροκρανικός,** ή, όν, ὑποκείμενος εἰς ἑτεροκρανίαν, Ἄντυλλ. ἐν Matthaei Med. 309. —Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερό-κτυπος, ον, ὁ ἕτερον κτύπον ἔχων, Νόνν. Δ. 39, 347.

ἑτερό-κωφος, ον, «ὁ τὴν ἑτέραν τῶν ἀκοῶν βεβλαμμένος», κωφὸς κατὰ ἓν οὖς, Κυρίλλ. Λεξικ.·— **ἑτεροκωφέω,** εἶμαι κωφὸς κατὰ τὸ ἕτερον οὖς, ἑτεροκωφῶν Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΘ', 27), ἀλλ' ὁ Λοβέκ. ἐν Φρυν. 137 διορθοῖ **ἐθελοκωφῶν**.—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 20.

ἑτερολαμπής, ές, ἄλλως, ἀλλοίως λάμπων, Θεόδ. Στουδ. σ. 195B.

ἑτερό-λεκτος, ον, λεχθεὶς ὑπὸ ἄλλου, τὸ ἑτερόλεκτον, «τὸ ὑπὸ ἄλλου λεχθὲν» (Σχόλ.), Ἰω. Κλιμ. 322. 8, 329. 43.

ἑτερολέκτως, Ἐπίρρ., τὸ εἰπεῖν τι δι' ἄλλων λέξεων, Θ. Στουδ. 833B.

ἑτερο-λεξία, ἡ, ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἐννοίας δι' ἄλλων λέξεων, Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἐκκλ. σ. 677, Θεόδ. Στουδ. 94B.

ἑτερο-λογία, ἡ, δόλος, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΡΛΗ', 4.

ἑτερό-μαλλος, ον, λάσιος, δασὺς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μέρους, Στράβ. 218.— **ἑτερομαλλής, ές,** «καυνάκαι· στρώματα ἢ ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ» Ἡσύχ. ἐν λ. **καυνάκαι** (ἀλλὰ κατὰ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 22, τὸ **ἑτερομαλλῆ** ὡς ἀσύστατον τρεπτέον εἰς τὸ **ἑτερόμαλλα**).

ἑτερομάσχαλος· «χιτὼν δουλικὸς ἐργατικός. ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην» Ἡσύχ.—Κατὰ Πολυδεύκ. (Ζ', 47) «χιτὼν δὲ ἑτερομάσχαλος καὶ ἀμφιμάσχαλος, ὁ μὲν ἐλευθέρων σχῆμα, ὁ δὲ ἑτερομάσχαλος οἰκετῶν», πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 337. 3.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 22.

ἑτερο-μεγεθέω, αὐξάνω κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ὀδόντες.. ἑτερομεγεθήσαντες Ἀρτεμίδ. 1. 31.

ἑτερομέρεια, ἡ, κλίσις, ῥοπὴ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. **κατὰ πρόσκλησιν**.

ἑτερομερέω, λαμβάνω τὸ μέρος φατρίας τινός, μεροληπτῶ, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 194D.

ἑτερομερής, ές, ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, βίος Κρίτων παρὰ Στοβ. 41. 8· ἀριθμοὶ ἑτερομερεῖς·ἑτερομήκεις Θεολογ. Ἀρ. σ. 63 Ast. **2)** τὸ ἑτ., χωρισμός, Πορφ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 838.

ἑτερομετρία, ἡ, διαφορὰ ἐν τῷ μέτρῳ, **ἑτερόμετρος, ον,** ἑτέρου μέτρου, ἀμφότερα παρ' Ἡφαιστ. 15. 3.

ἑτερο-μήκης, ἑτερόμηκες, ἀνισόπλευρος, δηλ. ἐπιμήκης ὀρθογώνιος, Ξ. ν. Ἱππ. 7. 14· **ἑτερόμηκες,** τό, «ἑτερόμηκες δὲ ὃ ὀρθογώνιον μέν, οὐκ ἰσόπλευρον δὲ» Εὐκλείδ. 1. σ. 2 λα', Ἀριστ. Κατηγ. 8. 35, π. Ψυχ. 2. 2, 2. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, οὐχὶ τετράγωνος, δηλ. προκύπτων ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο ἀνίσων παραγόντων, ὡς 6=3×2, Πλάτ. Θεαίτ. 148A, Πλούτ. 2. 367F· ἀντίθετ. τῷ **ἰσόπλευρος**, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 4. 3. Πρβλ. **προμήκης**.

ἑτερομηκικὸς λόγος, ὁ, ὁ λόγος, ἡ ἀναλογία τῶν πλευρῶν τοῦ ὀρθογωνίου, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 133A.

ἑτερο-μήτριος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἑτέρας μητρός, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 19· **ἑτερομήτωρ, ορος,** ὁ, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 223.

ἑτερόμματος, ον, = **ἑτερόφθαλμος**, οἱ δὲ ἑτερόμματοι καταφρονοῦντες καὶ πολέμου καὶ φάσματος καὶ λεόντων Ἰούλ. Ἀφρικανὸς ἐν Κεστ. σ. 292, ἴδε Φιλολ. Ποικίλ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 43.

ἑτερομόλιος δίκη, ἡ, (μολεῖν) «ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι, ἀλλ' ἕτερος, ὅ ἐστιν ἐκ τῶν δύο ὁ εἷς» Εὐστ. 999. 63, Φώτ., Ζηνόβ. 3. 88 ἐν Παροιμιογρ.—Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερόμορφος, ον, ἔχων διάφορον μορφήν, Αἰλ. π. Ζ. 12. 16, Φίλων 1. 655.

ἑτερο-ουσία, ἡ, διαφορὰ οὐσίας ἢ φύσεως, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 976C.

ἑτεροούσιος, = **ἑτερούσιος**, ἐξ ἑτέρας οὐσίας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὁμοούσιος, Ὠριγέν. 4. 625C, 628Δ, Ἀθαν. I. 457A, κλ.

ἑτεροπάθεια, ἡ, (παθεῖν) τὸ πάσχειν εἰς ἄλλο μέρος, τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ Διοσκ. 2. 184.

ἑτερο-παχής, ές, ἀνίσως παχύς, ξύλα Ἀπολλ. Πολιορκ. 27.

ἑτερό-πιστος, ον, = **ἑτερόδοξος**, Φώτ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 1. 123, 125, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 11, σ. 212E, ἔκδ. Παρ.

ἑτερο-πλανής, ές, πλανώμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Νικ. Ἀλεξιφ. 243.

ἑτερο-πλατής, ές, ἔχων ἄνισον πλάτος, Ἀπολλ. Πολιορκ. 26.

ἑτερόπλευρος, ον, ὁ ἔχων ἑτέρας πλευράς, Σκύμν. Περιηγ. στ. 266 (κῶδ. **τρίπλευρος**).

ἑτερόπλοκοι, πόδες ἐν τῇ μετρικῇ πεντασύλλαβοι, οὓς ὄντας 32 τὸν ἀριθμόν, καταλέγει ὁ Διομήδης ἐν Gram. Lat. ed. Keil. I. σ. 481.

ἑτερό-πλοος, ον, συνῃρ. **πλουν, ουν,** ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων μόνον δι' ἕνα πλοῦν, ὅταν ἀποπλέῃ τις ἔκ τινος λιμένος ὅπως μεταβῇ εἰς ἄλλον ὡρισμένον λιμένα, οὐχὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦν τῆς ἐπιστροφῆς, ἑτερόπλῳ τῷ ἀργυρίῳ κεχρημένῳ Δημ. 916. 3· οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον εἰς Ἀθήνας ὁ αὐτ. 1291. 25· τὰ ἑτερόπλοα (ἐξυπακ. ἀργύρια) ὁ αὐτ. 909. 25, πρβλ. Böckh P. E. 1. 178.— Πρβλ. ἀμφοτερόπλους καὶ ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερόπνοοι αὐλοί, οἱ, διπλοῖ αὐλοί, Ἀνακρέων 25 (49)· ἀμφίβ.

ἑτεροποδέω, (ἑτερόπους) εἶμαι ἑτερόπους, χωλαίνω, ἑτεροποδοῦντες ἵπποι Ἱππιατρ. σ. 258.

ἑτερο-ποιός, όν, διάφορον ποιῶν, Α. Β. 1375.

ἑτερόπορπος, ον, (πόρπη) ἐμπεπορπημένος, θηλυκωνόμενος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, ἐπὶ γυναικείας ἐσθῆτος, Καλλ. Ἀποσπ. 225.

ἑτερό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀνίσους τὸ μέγεθος, ἑπομένως χωλός, Ἀλκίφρων 3. 27, Φιλόστρ. 515, Ἱππιατρ. 53. 8, ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 43.

ἑτεροπροσωπέω, διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, Γραμμ. Θ. Γαζῆ 4. 521.

ἑτερο-πρόσωπος, ον, διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπίρρ. -πως, Γραμμ. **II.** σχῆμα ἑτ., ὁπόταν λέγηταί τι ὡς ἐξ ἄλλου προσώπου, δηλ. μὲ τὰς λέξεις ἄλλου προσώπου, Φοιβάμμων περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. 504, 6· ἐπίρρ. **-πικῶς**, Γραμμ.

ἑτερό πτολις, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως, Ἤριννα 4, Νόνν. Δ. 26. 41.

ἑτερό-πτωτος, ον, κατὰ πτῶσιν ἄλλης κλίσεως ἀνωμάλως κλινόμενος, τὸ γοῦν μεγάλοι ἑτερόπτωτον ὂν τοῦ μέγας, ὀρθῶς ἐπὶ δυϊκοῦ τὸ λ ἐφύλαξε Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. 11C.

ἑτερορρέπεια, ῥέπω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Πλούτ. 2. 1026E.

ἑτερορ-ρεπής, ές, ῥέπων ἐξ ἴσου πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀμερόληπτος, δίκαιος, Ζεὺς ἑτερορρεπής, νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις Αἰσχύλ. Ἱκ. 403 **II.** = **ἑτερόρροπος**, ἐπὶ ἀσθενῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ κρίσει τῆς νόσου, Ἱππ. 399. 55· οὕτως, ἑτ. ζήτημα Ἑρμογ.— Ἐπίρρ. **-πῶς**, Πολυδ. Δ', 172.—Καθ' Ἡσύχ. «ἑτερορρεπές· ἐπὶ τὸ ἕτερον ῥέπον καὶ βαροῦν».

ἑτερορ-ροπία, ἡ, = **ἑτερορρέπεια**, Πολυδ. Δ', 172.

ἑτερόρ-ροπος, ον, (ὡσαύτως η, ον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 939, ἀλλὰ πιθ. ἐσφαλμένως), ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ἑτ. ἐπὶ γῆν ἀφικέσθαι Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808· ἑτ. ἐπάρματα, οἰδήματα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Α', 938· ἐπὶ πεπηρωμένων μελῶν, ὁ αὐτ. περὶ Ἰητρεῖον 748· θεῶν ἑτ. δῶρα, δῶρα ἅπερ δυνατὸν νὰ ἀποβῶσι καλὰ ἢ κακά, Ῥιαν. παρὰ Στοβ. 54. 4. Ἐπίρρ. **-πως**, Πολυδ. Η', 13.

ἑτερόρ-ρυθμος, Δωρικ. **-ρυσμος, ον,** ἔχων διάφορον ῥυθμόν, Γαλην. τ. 19, σ. 409, 17· «ἑτερόρ(ρ)υσμα· ἀνόμοια» Ἡσύχ.

ἕτερος, α, ον, Δωρ. **ἅτερος** [ᾰ], Koen ἐν Γρηγορ. Κορίνθου

304:— ἀλλ' ἅτερος [ᾱ]. 'Αττ. κρᾶσις ἀντὶ ὁ ἕτερος, 'Ιων. οὕτερος 'Ηρόδ. 1. 34, κτλ., Δωρ. ὥτερος Θεόκρ.· οὐδ. θάτερον, τό ἕτερον, 'Αττ., 'Ιων. τοὔτερον 'Ηρόδ. 1. 32· πληθ. ἅτεροι ἀντὶ οἱ ἕτεροι, 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 6, 4· θάτερα 'Αττ.: γεν. θατέρου 'Αττ., 'Ιων. τοὐτέρου Σιμωνίδ. περὶ Γυναικ. 113, Δωρ. θατέρω Τίμ. Λοκρ. 94Α, ἢ θωτέρω 'Επίχ.: δοτ. θατέρῳ Αἰσχύλ. Πρ. 778: θηλ. ὀνομαστ. ἁτέρα ἢ (ἐν 'Αντιγράφ. τοῦ Σοφ ἐν Ο. Κ. 497, 'Αριστοφ. Λυσ. 85. 90, ἡτέρα): δοτ. θατέρᾳ Σοφ. Ο. Τ. 782, Εὐριπ. κλ. (ἐν 'Αντιγράφ. ἐνίοτε θητέρᾳ), 'Ιων. τἠτέρῃ Φοίνιξ ὁ Κολοφώνιος παρ' 'Αθην. 495Ε.— Μεταγεν. καὶ ἧττον δόκιμοι συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν ὀνομ. θάτερος, ἔτι καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ θάτερος, ἡ θατέρα Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 200, Λυκόφρων 590· θατέραν, θατέρων, κτλ., 'Ιώσηπ. καὶ 'Εκκλ.· πρβλ. Valck. εἰς Εὐριπ. 'Ιππ. 349. Piers. ἐν Μοίριδι 432. ('Εκ τῆς √ΑΝΤ· πρβλ. τὸ Σανκρ. ant-aras· Γοτθ. anþ-ar· 'Ισλανδ. ann-arr, πληθ. adrir· Γερμ. and-ere, κτλ.· ἐν τῇ Λατ. alt-er τὸ n μετεβλήθη, ἐξηφανίσθη δὲ ἐν τῇ 'Αγγλο-Σαξον. od-ar (oth-er), ὡς ἐν τῷ ἕτερος.

I. ὁ ἄλλος, εἷς ἐκ τῶν δύο, ὁπότε (πλὴν παρὰ ποιηταῖς) συνήθως προστίθεται τὸ ἄρθρον· συχνάκις ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν σκαιῇ ἔγχος ἔχων, ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον 'Ιλ. Π. 734· τῇ ἑτέρῃ μὲν .., τῇ δ' ἑτέρῃ .., Ξ. 272, Φ. 71, 'Οδ. Χ. 183, πρβλ. Ξεν. Κυν. 10. 11· χειρὶ ἑτέρῃ, τῇ μιᾷ χειρί, 'Ιλ. Μ. 452, 'Οδ. Κ. 171, (ἀλλὰ χεὶρ ἑτέρη, συνήθως ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἴδε κατωτ. IV. 1)· οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος ὅσα ὑπάρχουσι κατὰ ζεύγη, ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο, διὰ τοῦ ἑτέρου κροτάφου, 'Ιλ. Δ. 502· χωλὸς δ' ἕτερον πόδα Β. 217, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 162, Δείναρχ. 100. 35· ἀμφότεραι αἱ γνάθοι, ἢ ἡ ἑτέρα Ξενοφ. 'Ιππ. 1, 9· ὁ ἕτ. τῶν ὀφθαλμῶν Διονύσ. 'Αλ. 5. 23· εἰς γόνυ θάτερον Φιλόστρ. 843:— ἀκολούθως ἐπὶ πάντων τῶν προσώπων ἢ πραγμάτων ὅσα ὑπάρχουσι κατὰ ζεύγη, Λατιν. alteruter, ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσιν 'Ιλ. Ε. 258, κτλ.· τὴν ἑτέραν πύλην, τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο πυλῶν, 'Ηρόδοτ. 3. 156· τῶνδε τὰ ἕτερα ὁ αὐτ. 4. 126· τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν .. τὸν ἕτ. Εὐρ. Φοίν. 951· ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν, ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο .., Θουκ. 4. 43· δυοῖν ἀγαθοῖν τὸ ἕτ. αὐτόθι 28· τὸ ἕτ. τοῖν δυοῖν τειχοῖν ὁ αὐτ. 7. 24· δυοῖν θάτερον, ἢ .., ἢ .. Πλάτ. Θεαίτ. 187Β· τῷ ἑτέρῳ ἢ ἀμφοτέροις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 475Α:— ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. alterutri, τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν κτλ. 'Οδ. Λ. 258· τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται σήμερον, τούτων λοιπὸν τῶν γονέων ἢ οἱ ἐμοί, ἢ οἱ σοὶ θὰ κλαύσωσι τὸν ἀγαπητὸν αὐτῶν υἱὸν σήμερον, 'Ιλ. Υ. 210· εἰς ὅ κε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην 'Ιλ. Η. 292· ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν Ν. 303· συχν. μετ' ἀρνήσ., οὐδ' ἕτεροι Λ. 71· πρβλ. οὐδέτερος, μηδέτερος.

2) ἐν διπλαῖς προτάσεσι τὸ ἕτερος (παρὰ πεζογράφοις ἀείποτε ὁ ἕτερος) ἐπαναλαμβάνεται· ἑτέρῳ μὲν δουρὶ .., τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς Φ. 164· τὸν ἕτερον, ἕτερον δὲ .. 'Οδ. Ε. 265· ἕτ. λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν 'Ιλ. Γ. 103· ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν Π. 250· καὶ οὕτω παρὰ πᾶσι τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσιν: — τὸ ἕτερος ἐνίοτε παραλείπεται ἐν τῇ μιᾷ προτάσει, δίδωσι [ἕτερος μὲν] κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων Ω. 528, πρβλ. Η. 420· ἡ μὲν .., ἡ δ' ἑτέρη Χ. 149· ἕτερος .., ὁ δὲ .. 'Οδ. Θ. 374· μετὰ τοῦ ἄλλος, ἕτερος μὲν .., ἄλλος δὲ .. 'Ιλ. Ι. 313, 472, πρβλ. Θουκ. 4. 61, Πλάτ. Πολ. 439Β, Θεαίτ. 185Α· καὶ τἀνάπαλιν, ἄλλῳ ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν [ἔδωκεν] 'Ιλ. Ν. 731, πρβλ. 'Οδ. Π. 123· τότε μὲν ἕτερα .., ἄλλοτε δὲ ἄλλα .. Πλάτ. 'Αλκ. Πρῶτος 116Ε· ὁ ἕτερος .., ὁ λοιπός .. Ξεν. 'Αν. 4. 1. 23· ἕτερα .., τὰ δέ .. Σοφοκλ. Ο. Κ. 1454· καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζολόγοις, εἷς μὲν .., ἕτερος δὲ ..

3) συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν 'Οδ. Ρ. 266· ἡ δ' ἑτέρα [κύλιξ] τὴν ἑτέραν ὠθείτω, τὸ ἓν ποτήριον ἂς ὠθῇ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἄλλο, 'Αλκαῖος 41· ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν ἢ θάτερον, ἢ τὸ ἓν μέρος ἢ τὸ ἄλλο, Εὐρ. "Ιων 849· ἕτεροι ἑτέρων ἄρχουσι Θουκ. 2. 64· ἕτερος ἀφ' ἑτέρου ἔθνῃσκον ὁ αὐτ. 2. 51· εἴ τίς τι ἕτερος ἑτέρου προφέρει ὁ αὐτ. 7. 64· ξυμμιγνυμένων ἑτέρων ἑτέροις 'Αριστοφ. "Ορν. 701· ὡσαύτως, συμφορὰ ἑτέρα ἑτέρους πιέζει, μία συμφορὰ πιέζει τούτους καὶ ἄλλη τοὺς ἄλλους, Εὐρ. "Αλκ. 893· τίθεται προσέτι καὶ τρίς, ἑτέρᾳ δ' ἕτερος ἕτερον ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρῆλθεν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 905, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 231· οὕτω καί, ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 250.

4) ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. alter, δεύτερος, ἡ μὲν .., ἡ δ' ἑτέρη .., ἡ δὲ τρίτη .. 'Οδ. Κ. 352 κἑξ., πρβλ. Ν. 67 κἑξ., 'Ιλ. Μ. 93 κἑξ., Π. 179, 'Ηρόδ. 7. 57, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 22· ἡ ἑτέρα (ἐξυπ. ἡμέρα), ἡ δευτέρα ἡμέρα, δηλ. ἡ μετὰ τὴν αὔριον, αὐτόθι 4. 6, 10· (πρβλ. πρότασις).

6) οὕτω μετ' ἀντωνυμ. ποσότητος, τόσοι δ' αὖθ' ἕτεροι, ἄλλοι τόσοι, 'Ησ. Θ. 367· ἕτερον τοσοῦτο, ἄλλο τόσον κατὰ τὸ μέγεθος, 'Ηρόδ. 2. 149· ἑτέρου τοσούτου χρόνου 'Ισοκρ. 72D· ἕτερα τοιαῦτα, ἄλλα παρόμοια, 'Ηρόδ. 1. 120, 191· τοιοῦτος ἕτ., ἀκριβῶς ἄλλος τοιοῦτος, ὁ αὐτ. 3. 47, πρβλ. 1. 207., 2. 5· τῷ αὐτῷ τρόπῳ .. τῷ ἑτέρῳ ὁ αὐτ. 2. 127· ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρία 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 313· χιλίας ἑτέρας (δραχμάς] Δημ. 1323. 20· δεύτερος, τρίτος, τέταρτος ἕτ., ἀκόμη δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, ὁ αὐτ. 643. 18., 644. 16, κλ.· οὕτως, ἕτεροι αὐτοί, ἄλλοι αὐτοί, 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 8. 12, 3 νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὕρηκε τὸν ἕτερον τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονὶ Μένανδρ. ἐν «'Υμνίδι» 4· ὁ ἑταῖρος ἕτερος ἐγὼ Κλήμ. 'Αλ. 450.

II. τίθεται ἀνειμένως ἀντὶ τοῦ ἄλλος, Λατ. alius, ἄλλος, ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ' ἀείποτε μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς διαφορᾶς, ὅτε τὸ ἄρθρον οὐδέποτε προστίθεται, ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται 'Ιλ. Δ. 306, 'Οδ. Η. 124, κτλ., καὶ συχν. παρ' 'Αττ., 'Αριστοφ. 'Αχ. 422· ἕτ. τις ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 949, Εἰρ. 274, Πλάτ., κλπ.· ἕτερα ἄττα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 188Β· ἐπαναλαμβανόμενον, ἑτέραν χἀτέραν τρικυμίαν Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 7· αἱ δ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες 'Αριστ. Λυσ. 66· πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαί τινα Εἰρ. 295:— παρ' 'Αττ. μετ' ἀρνήσεως, οἷα οὐχ ἕτερα [ἐγένετο], ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν ἔγιναν ἄλλα, Θουκ. 1. 23· ναυμαχία .. οἵα οὐχ ἑτέρα τῶν προτέρων ὁ αὐτ. 7. 70, πρβλ. 29, Πλούταρχ. 2. 671Β, κτλ.

III. ἄλλος παρὰ τὸν συνήθη, διάφορος, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν 'Οδ. Ι. 302· τὸ μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἕτ., δηλ. ἀμφότερα εἶναι διάφορα, διαφέρουσι, Πλάτ. Μένων 97D, πρβλ. Πολ. 347Α· ἕτ. τε καὶ ἀνόμοιον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186Β· τὸ ταὐτὸν ἕτ. ἀποφαίνειν καὶ τὸ ἕτ. ταὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 259D καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς Δημ. 911. 7, κτλ.·— μετὰ τοῦ ἄλλος: χἀτέρους ἄλλους πόνους, καὶ διαφόρους ἄλλους κόπους, Εὐρ. 'Ικέτ. 573· πρβλ. 'Ορ. 346, καὶ Δινδ. ἐν τόπῳ· Ῥόδον καὶ ἄλλας πόλεις ἑτέρας Δημ. 198. 21· ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως Φιλήμων ἐν «Σικελικῷ» 1· ἕτερα φρονῶν καὶ δημηγορῶν Δείναρχ. 92. 23:— μετὰ γεν., ἄλλος παρά, διάφορος, φίλους .. ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων Θουκ. 1. 28, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 333Α· Δημ. 142. 26· ὡσαύτως, ἕτερον ἢ .. Εὐρ. 'Ορ. 346· οὕτω μετὰ τῆς προθ. παρά, παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερον Πλάτ. Φαῖδρ 74Α, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2· ἕτερα εἴδη παρὰ μοναρχίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 8, 10, πρβλ. 3. 15, 13.

2) διάφορος παρ' ὅ,τι ἔπρεπεν, οὐχὶ καλός, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ κακός, ὡς τὸ Λατ. alius ἢ sequior ἀντὶ malus, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα Σοφ. Φιλ. 503· ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον Δημ. 597. 3 ἀλλ' ὡσαύτως ἀπολ., δαίμων ἕτ. Πινδ. Π. 3. 62· θυσία Αἰσχύλ. 'Αγ. 151· λέκτρα, συμφοραὶ Εὐρ. Μήδ. 639, 'Ηρ. Μαιν. 1238· πλέον θάτερον ποιεῖν, πλειότερον κακόν, 'Ισοκρ. 389D, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 114Ε, Εὐθύδ. 280Ε, Δημ. 1175. 19· ἴδε Bentl. Op. σ. 21, Valck. Diatr. σ. 112.

IV. ἰδιάζουσαι φράσεις:

1) τῇ ἑτέρᾳ (δηλ. χειρί). 'Επικ. τῇ ἑτέρῃ ἢ ἑτέρηφι, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς (ἴδε ἐν ἀρχ.)· ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ (δηλ. τῇ ἀριστερᾷ) ἔλαβε τὴν πυράγραν, 'Ιλ. Σ. 477, 'Οδ. Ο. 481, Θεόκρ. 24. 45· ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, τῇ ἑτέρᾳ λαμβάνειν, λαμβάνειν ἀπόνως, Πλάτ. Σοφιστ. 226Α· ἑτέρηφι (οὐχὶ -ηφι, ἴδε Göttl.) 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 214· ὡσαύτως, ἐκ δ' ἑτέρης 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 1115; 'Ανθ. Π. 9. 650.

6) (ἐξυπ. ἡμέρα), κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, Σοφ. Ο. Τ. 782· θατέρᾳ Εὐριπ. Ῥῆσ. 449· τῇ ἑτέρᾳ Ξεν. Κύρ. 4. 6, 10.

γ) (ἐξυπακουομ. ὁδῷ), κατ' ἄλλον διάφορον τρόπον, Σοφ. Ο. Κ. 1444· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρᾳ τρέπεσθαι, διότι συμβαίνει πως τὰ τοιαῦτα νὰ λαμβάνωσιν ἄλλην τροπήν, 'Αριστοφ. Νεφ. 812· ἑτέρᾳ πῃ ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 35· τότ' ἄλλοσ'.. θατέρᾳ δὲ .. Σοφοκλ. Τρ. 272· θατέρᾳ .., θατέρᾳ .., κατὰ τὸν ἕνα τρόπον .., κατὰ τὸν ἄλλον .., 'Ηνίοχ. ἐν 'Αδήλ. 1. 16:— ὡσαύτως κατ' αἰτ., ἑτέραν ἐκτρέπεσθαι Λουκ. Τίμ. 5.

2) 'Επιρρηματικῶς μετὰ προθέσ.

α) ἐπὶ θάτερα, πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, ἐπὶ θάτερα μὲν .., ἐπὶ θάτερα δὲ .. 'Ιππ. 783D. Ε. τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δὲ ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἕλκων Πλάτ. Σοφιστ. 259C· ὡσαύτως μετ' ἄλλης προθ., ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, πρὸς τὸ ἕτερον μέρος ἢ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, Θουκ. 1. 87· ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, ὁ αὐτ. 7. 37· ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θ., ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θ. Πλάτ. Πρωταγ. 314Ε:— μετὰ γεν., ἐς τὰ ἐπὶ θ. τοῦ ποταμοῦ Θουκ. 7. 84· εἰς τἀπὶ θ. τῆς πόλεως Ξεν. 'Ελλ. 6. 2, 7· τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ῥινὸς 'Ιππ. 802C.

6) κατὰ θάτερα, κατὰ τὸ ἓν ἢ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, κατὰ θ. ἀστὸς Δημ. 1307. 24, πρβλ. Πλουτ. Βροῦτ. 51, κτλ.: ἀλλά, καθ' ἕτερα, ὡς πρὸς ἄλλα ζητήματα, Θουκ. 7. 42.

V. ἐπίρρ. ἑτέρως, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, ἀντίθετ. τῷ ἀμφοτέρως. Πλάτ. Θεαίτ. 181Ε· ἑτ. τε καὶ ἑτ. = ἀμφοτέρως, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 235Α· ἑτ. ἔχειν τοῦ σκέλους = ἑτεροσκελὴς εἶναι, Φιλόστρ. 129.

2) κατ' ἄλλον τρόπον, νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες 'Οδ. Α. 234 (ἔνθα ὁ Spitzn. καὶ ὁ Nitzsch προτιμῶσιν ἑτέρωσε βάλοντο)· οὔτε εἶναι κοινὸν τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, χἀτέρως καλῶς ἔχον Σοφ. 'Αντ. 687 (κατὰ τὸν Erfurd ἀντὶ χἀτέρῳ), Θεοκρ. 'Επιγράμμ. 10. 3· ἑτέρως ἔχω, εἶμαι διάφορος, «διαφορετικός», τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον 'Αριστοφ. Πλ. 371:— συχνότερον παρὰ πεζογράφοις, ὡς ἑτ., κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, 'Ιππ. 800D, Πλάτ.

Σοφ. 266Δ, κτλ.· ἐάν τε καλῶς, ἐάν θ' ὡς ἑτ. Δημ. 254, 7, πρβλ. 298. 22·— μετὰ γεν., διαφόρως παρὰ.. ἑτ. πως τῶν εἰωθότων Πλάτ. Πολιτικ. 295D· ἑτ. ἤπερ.. Αἰλ. π. Ζ.12. 28.

ἑτερο-σήμαντος, ον, διάφορον ἔχων σημασίαν, Εὐστ. 1411. 43.—Ἐπίρρ. -τως, Ἰω. Διακ. Σχόλ. εἰς Ἡσ.Ἀσπ. Ἡρ. 354.

ἑτερο-σκελής, ές, ἔχων ἄνισα τὰ σκέλη, Ἱππιατρ. 13. σ. 53· ἐπὶ τριγώνου, τρίγωνον ἰσοσκελές, ἑτεροσκελές, σκαληνὸν Πολυδ. Δ', 161.

ἑτερό-σκιος, ον, (σκιὰ) οὗ ἡ σκιὰ (κατὰ μεσημβρίαν) πίπτει πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, δηλ. πρὸς μίαν διεύθυνσιν, ἐπὶ τῶν οἰκούντων πρὸς βορρᾶν καὶ νότον τῶν τροπικῶν, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβωνι 135, πρβλ. 133· ἴδε **ἀμφίσκιος, περίσκιος.**— Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 23.

ἑτερόσ-συτος, ον, ὁρμῶν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Νόνν. Δ. 38. 244.

ἑτερό-στοιχος, ον, ἀνήκων εἰς ἕτερον στοῖχον, «ἑτερόστιχα· ἀσύμφωνα» Ζωναρ. σ. 892, Φώτ., Ἡσύχ.

ἑτερό-στομος, ον, ἔχων μίαν μόνον «κόψιν», πέλεκυς Συνέσ. 1489C· «πέλεκυς ἑτερόστομος» Πολυδ. Α', 137.

II. **ἑτερόστομος φάλαγξ,** «ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται ἥτις πορεύεται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, τουτέστι τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου, τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεος τοὺς ἡγεμόνας ἐν τῇ δεξιᾷ παραγωγῇ» Σουΐδ. (Τακτ. Ἀρριαν. 29. 3).— Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 21 κἑξ.

ἑτερό-στροφος, ον, ἐκ διαφόρων στροφῶν ἀποτελούμενος, Ἡφαιστ. 9. 3.

ἑτερο-σχημάτιστος, ον, διαφόρως ἐσχηματισμένος: τὸ **ἑτεροσχημάτιστον,** «ἑτεροσχημάτιστον δέ ἐστιν ἐναλλαγὴ ῥήματος εἰς μετοχήν, ἢ καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συνδέσμου, ἢ καὶ ῥήματος ἀπὸ ἐγκλίσεως εἰς ἔγκλισιν, ὡς ἵνα ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, 'ἐπειδὴ ἔτρεχεν ὁ δεῖνα, τόδε ἐγένετο', εἴπω 'τρέχοντος τοῦ δεῖνα τόδε ἐγένετο'» Φοιβάμμωνος περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 503.

ἑτερο-σχήμων, ἑτερόσχημον, ἔχων διάφορον σχῆμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 1, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 51· μεταγεν. **ἑτερόσχημος, ον.**

ἑτερο-ταγής, ές, ἀνήκων εἰς ἑτέραν τάξιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁμοταγής, Πρόκλ. Θεολ. § 21, Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. σ.106.

ἑτερότης, ητος, ἡ, διαφορὰ γένους ἢ οὐσιώδης διαφορά, «οἷον τὸ μὲν ἵππος τὸ δ' ἄνθρωπος. ἀνάγκη ἄρα τὴν διαφορὰν ταύτην ἑτερότητα τοῦ γένους εἶναι. λέγω γὰρ γένους διαφορὰν ἣ ἕτερον ποιεῖ τοῦτο αὐτὸ» Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 8, 3, πρβλ. 4. 9, 4· «διαφορὰ δὲ καὶ ἑτερότης ἄλλο. τὸ μὲν γὰρ ἕτερον καὶ οὗ ἕτερον οὐκ ἀνάγκη εἶναί τινι ἕτερον.., τὸ δὲ διάφορον τινὸς τινὶ διάφορον κτλ.» αὐτόθι 9. 3, 7.

ἑτεροτράχηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον ἑτεροκλινῆ, δηλ. κλίνοντα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Τζέτζ. Ἐπιστ. 69, ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 43.

ἑτεροτροπέω, ἔχω ἄλλους, διαφόρους τρόπους. πολεμεῖ πως ἀλλήλοις τὰ ἑτεροτροπεῖν ᾑρημένα Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰωάνν. 15.19. σ. 897.

ἑτερό-τροπος, ον, διαφόρου τρόπου, διαφόρου εἴδους, κακὸν ἑτερότροπον Ἀριστοφ. Θεσμ. 724· γαλεῶν ἑτ. φῦλα Ὀππ. Ἁλ.1. 379. II. ὁ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, τρεπόμενος, ἀβέβαιος, τύχης ἑτ. ὁρμὴ Ἀνθ. Π. 9.768, πρβλ. Νόνν. Δ. 2. 669., 7. 7.—Ἐπίρρ. **ἑτεροτρόπως,** ἑτέρῳ τρόπῳ, Καισάρ. 1149, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 201Β.

ἑτερό-τροφος, ον, διαφόρως ἀνατραφείς, Συνέσ. 22Δ.

ἑτερ-ούας, ὁ, ἡ, τό, μόνωτος, ἔχων ἓν οὖς, μίαν λαβήν, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 7, 22, Εὐστ. 870. 2· ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 658.—Ἀλλ' ὁ Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 20 κἑξ.) λέγει: «ἐπειδὴ βραχεῖα ἡ λήγουσα τοῦ ἐπιθέτου, πλημμελὴς ἐξελέγχεται οὖσα ἡ παροξύτονος ἐκφορὰ ἑτερούας».

ἑτερ-ουΐς, ΐδος, ἡ, ἀγγεῖον ἔχον μίαν μόνην λαβήν, «ἑτερουΐδα· τρυβλίον (γρ. τρύβλιον) κενὸν» Ἡσύχ., ἴσως διορθωτ. «καινόν».—Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 21.

ἑτερο-υπόστατος, ον, ὁ ἔχων ἑτέραν ὑπόστασιν, Θεόδ. Στουδ. σ. 63Ε.

ἑτερ-ούσιος, ον, ἔχων ἑτέραν οὐσίαν, ἀντίθετον τῷ **ὁμοούσιος,** Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 25Β, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4.11 καὶ 12, Θεόδ. Στουδ. σ.160Β.

ἑτερο-ουσιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἑτερούσιος,** Ἐκκλ.

ἑτεροφαής, ές, =τῷ ἡμίσει περιλάμπων, Συνέσ.1297D, Ψελλ. 1124Β.

ἑτεροφανής, ές, φαινόμενος διάφορος, ἔχων ἑτέραν ὄψιν, Γαλην. τ.12. σ. 473Β.

ἑτεροφθαλμία, ἡ, διαφορὰ τῶν δύο ὀφθαλμῶν πρὸς ἀλλήλους, Ἱππιατρ.13. σ.53.

ἑτερό-φθαλμος, ον, μονόφθαλμος, Λατ. unoculus, luscus, Δημ.744.18, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 22, 4, κ. ἀλλ.· ἑτ. ποιεῖν τὴν Ἑλλάδα, μεταφ. ἐπὶ τῆς προταθείσης καταστροφῆς τῶν Ἀθηνῶν, Λεπτίνης παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητ. 3.10,7, Πλούταρχ. 2. 803Δ.

II. ἔχων ὀφθαλμοὺς διαφέροντας ἀλλήλων κατὰ τὸ χρῶμα, Γεωπ.16. 2,1· πρβλ. **ἑτερόγλαυκος.**—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 11 κἑξ.

ἑτερό-φθογγος, ον, ἔχων διάφορον φθόγγον, φωνήν, ἐκ δὲ ζώων ἑτεροφθόγγων μίαν ἁρμονίαν ὁμόφωνον ἄγει Συνεσ. Ὕμν. 3. 339.

ἑτερο-φορέομαι, παθ. = **ἑτερορρεπέω,** Τιμαίου Λεξ. ἐν λέξ. **ταλαντοῦσθαι.**

ἑτεροφρονέω, ἔχω ἑτέραν γνώμην, Κίνναμ. σ.147Α.

ἑτεροφροσύνη, ἡ, διαφορὰ φρονήματος ἢ γνώμης, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 34.

ἑτερο-φρούρητος, ον, ὑπὸ ἑτέρου φρουρούμενος, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ.1940 (532Β).

ἑτερόφρων, ον, (φρήν) φρονῶν κατὰ τρόπον ἕτερον, ἑτερόδοξος, Δίδυμ. Ἀλ. 808Δ, Κύριλλ. Ἀλ. τ.1, μέρος 1. σ.135Ε. II. παραδόξως σκεπτόμενος, μαινόμενος, ἐμμανής, ἑτερόφρονα κούρην Τρυφιόδ. 439· ἑτερόφρονα λύσσαν Ἀνθ. Π.1.19.

ἑτερο-φυής, ές, διαφόρου φύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὁμοφυής,** Ἱππόλυτ. 832Β, 837C, Ἀθαν. Ι. 457Δ, ΙΙ.772D· ἀλλαχοῦ γεννηθείς, αὐτ.

ἑτερό-φυλος, ον, ἀνήκων εἰς ἑτέραν φυλὴν ἢ γένος, Αἰλ. π. Ζ.16. 27, Σκύμν.101· ἑτέρου εἴδους, Εὐστ. Πονημάτ.144. 69.

ἑτερό φυτον δένδρον, τό, ἐγκεκεντρισμένον ἐπὶ ἑτέρου δένδρου, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑτεροφωνέομαι, ἀποθ., εἶμαι διάφορος τὴν φωνήν, τὸν ἦχον, Εὐστ.1626. 3.

ἑτεροφωνία, ἡ, διαφορὰ φωνῆς ἢ τόνου, Πλάτ. Νόμ. 812D· ὁ Θεόφρ. ἔγραψε περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν Ἀθήν. 390Α.

ἑτερό-φωνος, ον, ἔχων διάφορον φωνήν, ἑτερόγλωσσος, ἐντεῦθεν, ξένος ἑτεροφώνῳ στρατῷ Αἰσχύλ. Θήβ.170, ἔνθα ἡ λέξις ἴσως εἶναι γλώσσημα· διότι τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ λέξ. οἵαν ὁ Ἕρμαννος προτείνει: ἑτεροβάγμονι στρατῷ.

ἑτερόχειρ, ὁ, ἡ, = **ἀριστερόχειρ,** Συνέσ. σ. 161 ϐ', ἴδε Φιλολογ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 25.— Πρβλ. **ἕτερος** Ι., ἔνθα τὸ ἑτέρη χεὶρ = ἀριστερὰ χείρ.

ἑτερό-χηλος, ον, ἔχων ἀνίσους χηλάς, Ἱππιατρ. πρβλ. **ἑτερόπους.**

ἑτεροχροέω, ἔχω διάφορον χρῶμα, τοῦ ἑτεροχροοῦντος ὀστέου Chirurg. Vett. σ. 93.17.— Κατὰ τὰ Α. Β. 386, 9, «ἀλλοφάσσειν: ἑτεροχροεῖν, παρορᾶν».

ἑτεροχροια, ἡ, διαφορά, ποικιλία χρώματος, μελανοράβδωτοι (κατὰ Κοραῆν διορθωτέον μέλανες ῥαβδωτοί) καθ' ἑτεροχροιαν, «κατὰ ποικιλίαν ἢ ποικίλως ῥαβδωτοί» (Κοραῆς), Ξενοκρ. περὶ Ἐνυδρ. Τροφ. σ.15, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν σ.151 ἐν τέλ.

ἑτερόχροιος, ον, = **ἑτερόχρους,** «ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὴν χροιάν» Σουΐδ., Ζωναρ.

ἑτεροχροιότης, ητος, ἡ, = **ἑτερόχροια,** Πύρρων παρὰ Διογ. Λ. 9. 86.

ἑτερό-χρονος, ον, ὁ ἔχων διαφόρους χρόνους· τὸ ἑτ., «μετάβασις ἀπὸ χρονικοῦ ῥήματος εἰς χρόνον ἄλλον» Φοιβάμμωνος περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 504.

ἑτεροχρονικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ χρόνον ἕτερον, Matth. Lectt. Mosq. τ. 2. σ. 48.

ἑτερό-χροος, ον, συνῃρ. -χρους, -ουν, ἕτερον χρῶμα ἔχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 2, Πολυδ. Θ', 98. 2) ποικιλόχρους, Νόνν. Δ. 5.186, ὅστις μεταχειρίζεται ἑτερόκλ. δοτ. καὶ αἰτ. **ἑτερόχροϊ, -χροα.**

ἑτεροχρωματέω, = **ἑτεροχροέω.** Γεωπ. 2. 6, 37.

ἑτερό-χρωμος, ον, ἑτερόχροος, Ἱππιατρ.

ἑτερό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = ἑτερόχροος, Γρηγόρ. Νύσσ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 3. σ.10. II. ἑτερόχρωτες ὕπνοι, ὕπνος μετ' ἄλλου προσώπου, συγκοίμησις. (ἴδε ἑρμηνείαν Κοραῆ ἐν τῷ Θησαυρῷ Στεφάνου ἐν λ.), Λουκ. Ἔρωτες 42: ὁ Κόβητος διορθοῖ **ἐνερόχρωτες.**

ἑτερόω, ἀλλοιόω, καθιστῶ ἀλλοῖον, ἑτερουμένην Νικ. Γερασ. ΙΙ. 27. 1.

ἑτέρσετο, ἴδε **τερσαίνω.**

ἑτέρωθεν, (ἡ -θε, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 281, Κόϊντ. Σμ., κλ., ἀλλ' ὁ Spitzn. διορθοῖ **ἑτέρωθι**): Ἐπίρρημ..: — ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε Ἰλ. Α. 247, κ. ἀλλ.· ἐκ δ' ἑτέρωθεν Θεόκρ. 22. 91. 2) βραχυλογικῶς μετὰ ῥημ. στάσεως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ **ἑτέρωθι,** ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, κατέναντι, Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς ἕστηκ' Ἰλ. Γ. 230. Ζ. 247. II. = ἄλλοθεν, ἐξ ἄλλου μέρους, Πλάτ. Νόμ. 702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4.1. 34.

ἑτέρωθι, ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔνθεν μέν.., ἑτ. δέ.. Ὀδ. Μ. 235· ἑτ. δὲ.. Ἡρόδ. 2.106. II. = ἄλλοθεν, Πλάτ. Νόμ. 702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4.1, 34· οὐδαμόθι ἑτ., ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ τόπῳ, Ἡρόδοτ. 3.113· ἑτ πανταχοῦ, ἐν οἰφθήποτε ἄλλῳ τόπῳ. Ἀντιφῶν 146. 5:— μεταγεν., ἑτ. τοῦ λόγου, εἰς ἄλλο μέρος τοῦ λόγου, Ἡρόδ. 6.19, πρβλ. 9. 58· ἑτ. που τοῦ σώματος

Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2. 11. III. ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, τότε μὲν .. ἑτ. δὲ Ἡρόδ. 3. 35.

ἑτερωνυμέω, ἔχω ἕτερον ὄνομα, Νικομ. Ἀρ. σ. 92· **ἑτερωνυμία**, ἡ, ἕτερον ὄνομα, Θεοδ. Στουδ. σ. 259C, Εὐστ. Ἰλ. 304, 21, κλ.— **-ώνυμος, ον**, ἔχων ἕτερον ὄνομα, Κλήμ. Ἀλ. 928.

ἑτέρως, ἴδε **ἕτερος** V.

ἑτέρωσε, Ἐπίρρ., πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἰλ. Δ. 492, Ὀδ. Π. 179· ἔνθεν μὲν .. ἑτ. δὲ .. Πλάτ. Σοφιστ. 224A:— πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἑτ. κάρη βάλεν Ἰλ. Θ. 306, πρβλ. 308, Ν. 543, Ὀδ. Χ. 17. 2) βραχυλογικῶς μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ **ἑτέρωθι**, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, οἱ δ' ἑτ. καθῖζον Ἰλ. Υ. 151· κἂν ἑτ. πατάξῃς Δημ. 51. 27. II. = ἄλλοσε, πρὸς ἄλλο μέρος, Ἰλ. Ψ. 231, Ὀδ. Π. 163, καὶ Ἀττ.· ἑτ. τρέχειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 828· ὡσαύτως, εἰς ἑτ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1315.

ἑτέρωσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, ἐν τῇ ἑτερώσει (ἑτεροιώσει Κοραῆς) τοῦ περιέχοντος Μ. Ἀντών. 4. 39.

ἑτέρωτα, Αἰολ. ἀντὶ **ἑτέρωθι**, Σαπφὼ 1. 5, ἴδε Α. Β. 606, 607.

ἐτετεύχατο, Ἐπικ. γ' πληθυντ. παθ. ὑπερ. τοῦ **τεύχω**, Ἰλ. Λ. 808.

ἔτετμε, ἴδε **τέτμον**.

ἐτεωνεῖ· «ἀληθεύει» Ἡσύχ.

ἐτεώνια· «ἀληθῆ» Ἡσύχ.

ἐτήρ, ῆρος, ὁ, ἑνὸς ἔτους ἡλικίαν ἔχων, ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' (ἐρέξας κῶδ.) ἐπακτίοις Σοφ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 329, 20· μετὰ τῆς σημειώσεως: γράφεται δὲ καὶ εὐείρας.

ἔτης, ου, ὁ, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ πληθ. **ἔται**, οἱ, (ἴδε ἐν τέλει):— οἱ **ἔται**. κατὰ τὸν Nitzsch ἐν Ὀδ. Δ. 3, ἦσαν κυρίως ὁμόφυλοι συγγενεῖς μεγάλης τινὸς οἰκογενείας καὶ ἐξαρτώμενοι ἐξ αὐτῆς, ἔται δὲ ἐλέγοντο καὶ οἱ συνέστιοι φίλοι (Κραμήρου Ἀν. τ. 4. σ. 408, 26), ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν Ἰλ. Ζ. 262· δαίνυνται γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν Ὀδ. 3· συχνάκις συνδυάζεται μετ' ἄλλων συγγενικῶν λέξεων, παῖδές τε κασίγνητοί τε ἔται τε Ἰλ. Ζ. 239, πρβλ. Π. 456, Ὀδ. Ο. 273· ἔται καὶ ἀνεψιοί Ἰλ. Ι. 464· ἔται καὶ ἑταῖροι Η. 295· γείτονες ἠδὲ ἔται Ὀδ. Δ. 16· σπανίως ἐν τῷ ἑνικ., ἔτης Ἡρακλῆος Ὀρφ. Ἀργ. 224, Ἕρμαννν. II. ἀκολούθως, = **δημότης** ἢ **πολίτης**, κάτοικος ἑκάστης πόλεως, τοῖς δὲ ἔταις καττὰ πάτρια δικάζεσθαι, «δι' ἀλλήλων λύειν τὰ διάφορα» (Σχόλ.), Θουκ. 5. 79· ἐν τῷ ἑνικῷ, = **ἰδιώτης**, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς κατέχοντας ἀρχήν τινα, πρός σε .. ὡς ἔτην λέγω Αἰσχύλ. Ἱκ. 247· οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνὴρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 314· ἀρχῷ.. οὐκ ἔτη πρέπων Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 158. III. περὶ τοῦ ὦ τὰν ἢ ὦ 'τάν, ἴδε ἐν λέξει **τάν**. (Ἔχει τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ. καὶ γράφεται Ϝέτης ἐν Παλαιᾷ τινι Ὀλυμπ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11: πρβλ. **ἑταῖρος**).

ἐτησίαι, οἱ, (ἔτος) μετὰ τοῦ ἄνεμοι ἢ ἄνευ αὐτοῦ, περιοδικοὶ ἄνεμοι, τὰ Τουρκιστὶ «μελτέμια» λεγόμενα· παρ' Ἡροδ. ἰδίως ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν «μονσοὺν», οἵτινες πνέουσιν ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν καθ' ὅλον τὸ θέρος, 2. 20, κτλ.· οὕτως ἐπὶ βορείων ἀνέμων ἐν Ἑλλάδι (βορειοδυτικῶν κατὰ τὸν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 13), οἵτινες πνέουσιν ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἐπὶ 40 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σειρίου, Ἡρόδ. 6. 140., 7. 168, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 287, Δημ. 48. 28., 93. 13· ἐντεῦθεν διακρινόμενοι ὡς βορέαι ἐτησίαι ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Προβλ. 26. 2, πρβλ. Μετεωρ. 2. 5, 21, Πλιν. Η. Ν. 77. § 1· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου **εὔρου**, ὅτι οἱ εὖροι κατ' ἐκεῖνο τὸ πέλαγος .. πνέοιεν ἐτησίαι Στράβ. 144:— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ νοτίου «μονσοὺν» τοῦ ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ, Ἀρρ. Ἀν. 6. 31, Ἰνδ. 21.

ἐτησιάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ ἐπομ., ἐπίθ. τοῦ **αὔρα**, Νόνν. Δ 12. 286.

ἐτήσιος, ον, καὶ παρ' Ἱππ. α, ον (ἔτος): διαρκῶν ἐπὶ ἓν ἔτος, πένθος Εὐρ. Ἄλκ. 336· προστασία Θουκ. 2. 80· ἐτησίους σφᾶς ἄρχειν, ἄρχειν ἐπὶ ἓν ἔτος, Δίων Κ. 60. 24. 2) κατὰ πᾶν ἔτος, ὧραι Ἱππ. 1279. 48, Πλούτ. 2. 993E· θυσίαι Θουκ. 5. 11, κτλ.· ἐτήσιοι πρόσιτ' ἀεὶ Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσιν» 6.— Ἐπίρρ. **-ίως**, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 107· οὕτως ἐν τῷ οὐδ., ἡμερίδας τρυγόωσιν ἐτήσιον Ἀνθ. Π. 5. 27.

ἐτητυμία, ἡ, ἀλήθεια, Ἀνθ. Π. 9. 771, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 69.

ἐτήτυμος, ον, ἐκτεταμ. ποιητ. ἀντὶ **ἔτυμος** (ὡς **ἀταρτηρὸς** ἐκ τοῦ **ἀτηρός**), ἀληθής, οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτ. Ὀδ. Ψ. 62· ἄγγελος ἐλθὼν Ἰλ. Χ. 438· ἐτήτυμα μυθεῖσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 10· τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, εἰπέ μοι τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ, Ὀδ. Α. 174· τοῦτ' ἐτήτυμον .. ; μετ' ἀπαρ., εἶναι τοῦτο ἀληθὲς ὅτι .. ; Αἰσχύλ. Περσ. 737· εἰ λέγεις ἐτήτυμα Σοφ. Φιλ. 1290· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 119. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀληθής, φιλαλήθης, οὐ ψευδόμαντις .. ἀλλ' ἐτ. Εὐρ. Ὀρ. 1667· ἐτ. στόμα ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1085. 3) ἀληθής, γνήσιος, πραγματικός, Λατ. sincerus, κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτ., δι' ἐκεῖνον δὲν μένει ἀληθής, πραγματικὴ ἐπιστροφή, Ὀδ. Γ. 241· ἐτ. φέγγος Πινδ. Ο. 2. 101· ἀλήθειά, κλέος αὐτόθι 10 (11). 66, Ν. 7. 92· ἐτ. Διὸς κάρα Αἰσχύλ. Χο. 948· ποῖς ἐτ. γεγὼς Σοφ. Τρ. 1064· χρυσὸς Θεόκρ. 12. 37. II. ὡς Ἐπίρρ. κατ' οὐδ., ἐτήτυμον, ὡς τὸ **ἐτεόν**, ἀληθῶς, πράγματι, ὄντως, Ὀδ. Δ. 157, Ἰλ. Ν. 111, Σ. 128, Ἀρχίλοχ. 31:— παρὰ Τραγ. τὸ Ἐπίρρ. **-μως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 166, 477, 681, κτλ.· ὡς ἐτητύμως Σοφ. Ἠλ. 1452.

ἔτι [ἴ, πλὴν ἐν ἄρσει, Ἰλ. Ζ. 139, κτλ.]. (Πρβλ. Σανσκρ. ati (ultra)· Λατ. et, et-iam, at- ἐν τῷ at-avus):— Ἐπίρρ. I. χρονικόν, 1) ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀκόμη, εἰσέτι, Λατ. adhuc, ἔτι μοι μένος ἔμπεδον Ἰλ. Ε. 254· ἔτι τυτθὸν ἐόντα Ζ. 222· εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς Σοφ. Ο. Κ. 623· ἔτ' ἐκ βρέφεος (πρβλ. **ἐξέτι**), ἔτι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, Ἀνθ. Π. 9. 567· μετὰ τοῦ **καί**, ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἰλ. Α. 455, Ἡρόδ.· ἔτι καὶ ἐκ παρόντων Θουκ. 7. 77· ἔτι καὶ νυνὶ Πλάτ. Συμπ. 215D· νῦν ἔτι ζεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 708, πρβλ. Ἀγ. 818. 2) ἐπὶ τοῦ παρεληλθόντος κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ παρατατ., ἀήθεσσον γὰρ ἔτι, ἦσαν ἀκόμη ἀσυνήθιστοι, Ἰλ. Κ. 493, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 102, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀορ., Αἰσχύλ. Χο. 340, Πλάτ. Πρωτ. 310C, κτλ.:— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας πρέπει ἐνίοτε νὰ ἑρμηνεύηται διὰ τοῦ **ἤδη**, καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι ἔτι Πλάτ. Μένων 93A· προορωμένοις ἔτι Θουκ. 5. 111, πρβλ. Διον. Ἀλ. 5. 46· ἔτι πρότερον Θουκ. 8. 45. 3) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον, ἄλγε' ἔδωκεν .. ἠδ' ἔτι δώσει Ἰλ. Α. 96, πρβλ. Ε. 465· οὕτω μετὰ τῆς εὐκτ., ἔτι .. φιλέοι Ὀδ. Ο. 305· μετὰ τῆς προστ., μή τις ἔτι .. ἔστω Β. 330., Ε. 8:— ὡσαύτως, μετὰ ταῦτα, τοῦ λοιποῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 908, Σοφ. Ἠλ. 66, κτλ., ἴδε Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 636. 4) μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἔτι ἢ οὐκέτι, οὐχὶ πλέον, ἴδε **οὐκέτι**, **μηκέτι**. II. ἐπὶ βαθμοῦ, ἀκόμη, προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Λατ. praeterea, insuper, ἕτερόν γ' ἔτι Ὀδ. Ξ. 325· ἔτ' ἄλλος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 156, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 411, Ὀδ. Λ. 623, Σοφ. Ἀντ. 218, κτλ.· τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον .. ; Αἰσχύλ. Χο. 114· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, πρὸς τοῖσδ' ἔτι, πρὸς τούτοις ἔτι (πρβλ. **προσέτι**) Σοφ. Φιλ. 1339, Ἀριστοφ. Νεφ. 720· ἔτι δέ, καὶ πρὸς τούτοις, ἐπὶ πλέον, Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ Θουκ. 1. 80, κτλ.· πρῶτον μὲν .. ἔπειτα δὲ .. ἔτι δὲ .., Ξεν. Ἀν. 6. 6, 13· καὶ ἔτι, μόνον, Πλάτ. Σοφ. 239D. 2) συχνάκις πρὸς ἐπίτασιν συγκρ., ἔτι μᾶλλον, «ἀκόμη περισσότερον», Ἰλ. Ξ. 97, 362· μᾶλλον ἔτι Ὀδ. Σ. 22· ἔτι καὶ μᾶλλον Πινδ. Π. 10. 88· ἔτι πλέον Ἡρόδ. 7. 6, Θουκ. 1. 80· παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος Αἰσχύλ. Πρ. 987· πότμῳ τῷ νῦν .., κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι Σοφ. Ο. Τ. 272, πρβλ. Ἠλ. 559, 1299. 3) μετὰ τοῦ θετικοῦ, ἔτι τοίνυν τοσόνδε, ἄλλο τόσον, ἀκόμη τόσον, Πλάτ. Θεαίτ. 184B· πρόσθεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 242D· ἔτι ἄνω, ἀκόμη ἀνωτέρω, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 9· ἔτι μάλα Ἀριστοφ. Εἰρ. 53, 462, Βάτρ. 864· οὕτω τὸ adhuc παρὰ τοῖς μεταγεν. Λατ., ἴδε Passow ad Tac. Germ. 19. Ἐν τοιαύταις περιστάσεσι συχνάκις ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 6. 97.

ἐτιθηνήσατο· «ἔθρεψεν»,— «**ἐτιθήνευσεν**· ἐτρόφησεν (-ευσεν). ἐτιθηνήσατο» Ἡσύχ.

ἔτλην, ης, η, ἀόρ. τῆς ῥίζης * **τλάω**.

ἔτμαγεν, Αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **τέμνω**.

ἐτνηρός, ά, όν, (ἔτνος) ὅμοιος ἔτνει, ἐτνηρὸν ἔψημα Φανίας παρ' Ἀθην. 406C.

ἐτνήρυσις, εως, ἡ, (ἀρύω) κοχλιάριον δι' οὗ ταράσσουσιν ἢ ἐξάγουσι τὸ ἔτνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 245, Ἀποσπ. 612. Πρβλ. **ἐτνοδόνος** καὶ ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐτνίτης (ἢ **-ίτας**) [ῑ], ἄρτος, ὁ, = **λεκιθίτης**, παρ' Ἀθην. 111B, 114B.

ἐτνο-δόνος, ον, ὁ ἀνακυκῶν, ἀνακατώνων τὸ ἔτνος, τορύνη Ἀνθ. Π. 6. 305· ἐτνοδόνον τορύναν αὐτόθι 306.

ἔτνος, εος, τό, πυκνὸς ζωμὸς μετ' ὀσπρίων, εἶδος πόλτου ἢ χυλοῦ ὀσπρίων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 246, Βάτρ. 62, 506, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 290D· ἔτνος γε πίσινον εὔχρων καὶ καλὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1171· ἐν τῷ πληθ., Καλλ. Ἀποσπ. 178. (ἔτνος ἐν Ἐτυμολ. Μ., Ἡσυχ., κλ.).

ἑτοιμάζω: μέλλ. **-άσω**, κτλ.: παθ. πρκμ. **ἡτοίμασμαι** ἐνίοτε ἐν κυρίᾳ παθ. σημασ., ἐνίοτε δὲ ἐν μέσῃ, ἴδε κατωτ.: (ἕτοιμος). Ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, προμηθεύω, ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ' Ἰλ. Α. 118· νέας Ἡρόδ. 6. 95· στρατιὴν ὁ αὐτ. 7. 1· ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Σοφ. Τρ. 361· δῶμα Εὐρ. Ἄλκ. 364· βουλὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 473· δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι, εἰς τοὺς προξενοῦντας δάκρυα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 454 (ἔνθα ὁ Δινδ. προτείνει: δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσι, ἴδε ἐν τόπῳ)· ἀργύριον ῥητὸν Θουκ. 2. 7, κτλ.:— μετ' ἀπαρ., κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Ἰλ. Τ. 197. II. Μέσ., ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ Κ. 571· ἑτοιμάσσαντο δὲ ταύρους Ν. 184· τἄλλα ἡτοιμάζετο, ἔκαμνε τὰς λοιπὰς τοῦ ἑτοιμασίας, Θουκ. 4. 77· ὅπως ἑτοιμάσαιντο τιμωρίαν ὁ αὐτ. 1. 58· πλείονα ἡτοιμασμένοι Ξεν. Κύρ. 3. 3, 5· τροφὴν ἡτοιμασμένοι Δημ. 690. 8. 2) ἑτοιμάζω ἐμαυτόν, παρασκευάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, μετ' ἀπαρεμφ. Ξεν. Ἀπολ. 8· πρός τι Πολύβ. 3. 105, 11. III. Παθ., γίνομαι ἕτοιμος, ἡτοιμάσθαι ἤδη, ὅτι τὰ πράγματα εἶχον ἤδη ἑτοιμασθῇ, Θουκυδ. 6. 64, πρβλ. 7. 62· ἑτ. τι, παρασκευάζομαι μέ τι, Πολύβ. 8. 32, 7.

ἑτοιμασία, ἡ, = **ἑτοιμότης**, πρός τι Ἱππ. 24. 47· εἰς ἑτ.

ὑμῶν παρέχω, θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 1, 2. **II.** παρασκευή, ἑτοιμασία ὡς νῦν, Ἑβδ. (Ψαλμ. Θ', 41, κ. ἀλλ.), Ἐκκλ.

ἑτοιμαστής, οῦ, ὁ, προπαρασκευάζων, ἑτοιμάζων, Κλήμ. Ἀλ. 826.

ἑτοιμαστικός, ή, όν, ὁ ἑτοιμάζων, προπαρασκευαστικός, ἑτοιμαστικὴ φωνή, ἡ ἑτοιμάζουσα τὴν ἀκοὴν τῶν ἀνθρώπων, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 764Α καὶ Β.

ἑτοιμό-δακρυς, υ, γεν. **υος,** εὐκόλως κινούμενος εἰς δάκρυα, Εὐστ. 115. 30.

ἑτοιμο-θάνᾰτος, ον, ἕτοιμος ν' ἀποθάνῃ, μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον, Διαταγ. τῶν Ἀποστ. 2. 14.— ὡς οὐσιαστ., τὸ **ἑτοιμοθάνατον,** τὸ μὴ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον, Στράβ. 713.

ἑτοιμο-κόλλιξ, ῐκος, ὁ, ὁ χορηγῶν ἑτοίμως «κολλίκια» ἢ «κουλλούρια», Κωμ. Ἀνών. 163 (Ἡσύχ. ἐν λ. **ὀλισβοκόλλιξ**).

ἑτοιμο-κοπία, ἡ, ἑκούσιος κόπος, Ἱππ. 28. 19.

ἑτοιμολογία, ἡ, τὸ ἑτοίμως καὶ εὐχερῶς λέγειν, Ἐπιφάν. II. 376Α: — **ἑτοιμο-λόγος, ον,** ἕτοιμος εἰς τὸ λέγειν, ὁ ἑτοίμως ἀπαντῶν, Φωτίου Λεξ. ἐν λ. **εὑρεσίλογος.**

ἑτοιμο-μεμφής, ές, ἕτοιμος εἰς τὸ μέμφεσθαι, Εὐστ. 873. 3.

ἑτοιμο-παθής, ές, εὐαίσθητος, ἑτοιμοπαθὴς πρὸς τὸ δακρύειν Νικήτ. Εὐγ. 6. 132.

ἑτοιμο-πειθής, ές, ἑτοίμως πειθόμενος, Ἡρῳδιαν. ἐπιμερισμ. σ. 38, ἔκδ. Boiss.

ἑτοιμο-πενθής, ές, ἑτοίμως πενθῶν, εὐαίσθητος εἰς λύπας, Νικήτας Εὐγεν. 9. 192.

ἑτοιμό-πιστος, ον, εὔπιστος, Μάξιμ. Πλανούδ. ἐν μεταφ. Μεταμορφ. Ὀβιδ. 7. 826.

ἑτοιμό-πτωτος, ον, ἕτοιμος νὰ πέσῃ, «ἀκροσφαλής: ἀντὶ τοῦ ἑτοιμόπτωτος» Λ. Β. 367, 16.

ἑτοιμόρ-ροπος, ον, ὁ ἑτοίμως ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κεκλιμένος καὶ ἕτοιμος νὰ πέσῃ, Νικήτ. Χρον. 95D.

ἑτοῖμος, ον, ἀλλ' ὡσαύτως θηλυκ. **ἑτοίμη** Ἰλ. Ι. 425, Σοφ. Ἠλ. 1079, κτλ.· παρὰ συγγραφεῦσι μετὰ τὸν Θουκ.· **ἕτοιμος, η, ον,** ἢ **ος, ον·** πρβλ. **ἐρῆμος:** — (πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἔτυμος**). Ἕτοιμος, πρόχειρος, ἠτοιμασμένος, ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα Ὀδ. Ξ. 453, κτλ.· [τὰ κρέα] εἶχε ἑτοῖμα Ἡρόδ. 1. 119, πρβλ. 3. 123· ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα Θεόκρ. 13. 63, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 357· ἑτοῖμα χρήματα, ἕτοιμα, Ἡρόδ. 5. 31· ἑτ. ποιεῖσθαι, ἑτοιμάζειν, ὁ αὐτ. 1. 11· ὡς ἑτοῖμα ἦν, ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, Θουκ. 2. 3· ἐπειδὴ αὐτῷ ἑτ. ἦν αὐτόθι 98· ἐξ ἑτοίμου, ἀμέσως καὶ ἄνευ δισταγμοῦ, ἀμέσως, προχείρως, ἐξ ἑτ. λαμβάνειν Ἰσοκρ. 101C· ἐξ ἑτ. ὑπακούειν Ξεν. Οἰκ. 14, 3· ἐξ ἑτοιμοτάτου διώκειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 57· ἐξ ἑτοίμου φίλον εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 16, πρβλ. Ἱπποκρ. Προγν. 46· οὕτω καί, ἐν ἑτοίμῳ [ἐστί] Θεόκρ. 22, 61· ἐν ἑτ. ἔχειν Πολύβ. 2. 34, 2· ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίδη Αἰσχύλ. Χο. 448: — τὰ ἑτοῖμα, Λατ. quae in promptu sunt, ἐπὶ τὰ ἑτοῖμα μᾶλλον τρέπονται Θουκ. 1. 20· τὰ ἑτοῖμα βλάψαι ὁ αὐτ. 70· ἀλλά, τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν .. κινδυνεύειν ὁ αὐτ. 6. 9. **2)** ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, βέβαιος, μέλλων βεβαίως νὰ γείνῃ, αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος Ἰλ. Σ. 96, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830: — ὡσαύτως, εὔκολος νὰ παραχθῇ ἢ νὰ γείνῃ, ἐπεὶ οὔ σφισιν ἧδε γ' ἑτοίμη (δηλ. μῆτις) Ἰλ. Ι. 425· ἕτ. ἐστὶ τὸ διαφθαρῆναι, εὔκολον, Πλούτ. 2. 706C· μετ' ἀπαρεμφ., ἕτ. μᾶλλόν [ἐστιν] ἀπεχθάνεσθαι Πλάτ. Πολ. 567Α, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 89· οὐ γάρ τι ἕτ. μεταπεῖσαι, δὲν εἶναι εὔκολον .., Παυσ. 2. 23, 6. **3)** ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἑτοῖμα τετεύχαται, ὄντως ἔχουσι γίνῃ, Ἰλ. Ξ. 53· ἡ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, τῷ ὄντι ἐξεπληρώθησαν (ἃ ὑπέσχου), Ὀδ. Θ. 384. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἕτοιμος, δραστήριος, πρόθυμος, ζηλωτής, Λατ. paratus, promptus, ἕτ. ἦν ἐμοὶ σειραφόρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 842· τινί, ἔν τινι ἢ διά τι, Πινδ. Ο. 4. 24· ἔς τι Ἡρόδ. 8. 96· πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 12· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., ἕτοιμος, πρόθυμος νὰ βοηθήσω ἢ νὰ ὑπάγω μετά τινος, κτλ., Πινδ. Ν. 4. 120. πρβλ. Ἡρόδ. 1. 50· μετ' ἀπαρ., ἕτοιμος νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. 1, 42, 113, κ. ἀλλ.· ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 791· χωρεῖν ἕτ. Σοφ. Αἴ. 813, πρβλ. Ἀντ. 264, Ἀντιφῶντα 144. 10· ὑπακούειν ἑτοιμότεροι Θουκ. 4, 61· θηρία ἕτ. διαμάχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 207Β· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τό τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα Σοφ. Ἠλ. 1079· ὡσαύτως, ἑτοῖμος ἦν, ἀπολ., ἦτο ἕτοιμος, Ἡρόδ. 1. 10, πρβλ. 5. 31· ἑτ. ἔχειν τινάς, ἔχειν τινὰς ἑτοίμους, παρεσκευασμένους, ὁ αὐτ. 3. 45· ἑτ. ποιεῖσθαί τινας ὁ αὐτ. 5. 86. **2)** προσέτι, πρόθυμος, τολμηρός; Λατ. in omnia paratus, λῆμα Ἀριστοφ. Νεφ. 458· ἡ γνώμη Θουκ. 4. 123· τὸ ἕτοιμον, ἡ ἑτοιμότης, τὸ ἀποφασιστικόν, Εὐρ. Ὀρ. 1106· τὸ ἕτ. τῆς γνώμης Φιλόστρ. 706· τὰ ἕτ. τῶν θηρίων ὁ αὐτ. 292. **III.** Ἐπίρρ. **-μως,** Θουκ. 1. 80· ἑτ. ἔχειν Δημάδ. 179. 5· ἑτ. ἥκειν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 2· ἑτ. παρορᾷς, φανερῶς, προφανῶς, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 300C· (παρ' Ἀττ. συχνάκις ἐξ ἑτοίμου, ἴδε ἀνωτ. I. 1)· συγκρ. **ἑτοιμότερον** Ἰσαῖος 47 ἐν τέλ.· ὑπερθ. **-ότατα** Πλάτ. Πολιτ. 290Α.

ἑτοιμό-σβεστος, ον, ὁ ἕτοιμος νὰ σβεσθῇ, «εὐκολόσβυστος», Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 898Α.

ἑτοιμότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἑτοιμότης πρὸς τὸ ποιεῖν τι Δημ. 1268. 7· λόγων ἑτ., ἱκανότης εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, Πλούτ. 2. 6Ε. **2)** προθυμία, κλίσις, διάθεσις, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 32· ἐν τῷ πληθ., Μ. Ἀντων. 4. 12.

ἑτοιμο-τόμος, ον, ἕτοιμος εἰς τὸ τέμνειν, χεῖρες Ἀνθ. Π. 9. 282.

ἑτοιμο-τρεπής, ές, εὐκόλως τρεπόμενος ἢ ὁδηγούμενος εἴς τι, ἑτοιμοτρεπὴς εἰς ἁμαρτίαν Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ζαχ. 13. σ. 790.

ἑτοιμο-τρεχής, ές, ἕτοιμος νὰ δράμῃ, Νικήτ. Χρον. 331D.

ἑτοιμο-φθόρος, ον, εὐκόλως φθείρων, καταστρέφων, Ἰωάν. Χρυσ. Ὁμ. 116, τ. 6.

ἑτοιμό-φλεκτος, ον, εὐκόλως φλεγόμενος, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 414.

ἔτος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.): — ἔτος, ὡς καὶ νῦν, τῶν προτέρων ἐτέων Ἰλ. Λ. 691· τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν, ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην Ω. 765, πρβλ. Ὀδ. Β. 89; Τ. 222· ὅτε δὴ ὀγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν Η. 261· ἔτος ἐνιαυτῶν, ἴδε ἐν λέξ. **ἐνιαυτός**· ἑκάστου ἔτους Πλάτ. Φαίδων 58Β· ἀν' ἕκαστον ἔτος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 4· ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἀνθ. Π. 9. 430· ἀνὰ πέντε ἔτεα, κάθε πέντε ἔτη, Ἡρόδ. 8. 65· δι' ἔτους πέμπτου, κάθε πέμπτον ἔτος, Ἀριστοφ. Πλ. 584· κατὰ ἔτος, κατ' ἔτος, Θουκ. 4. 53· κατὰ πᾶν ἔτος Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 1· ἔτος εἰς ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Σοφ. Ἀντιγ. 340· εἰς ἔτος Θεόκρ. Ἐπιγράμμ. 13· εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος ὁ αὐτ. ἐν Εἰδυλλ. 18. 15· παρὰ ἔτος, κάθε δεύτερον ἔτος, Παυσ. 9. 32, 3· πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη, πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, Πλάτ. Ἀπολ. 18Β· τρίτῳ ἔτει, κατὰ τὸ τρίτον ἢ διὰ τὸ τρίτον ἔτος, Θουκ. 1. 101· τρίτῳ ἔτεϊ πρότερον Ἡρόδ. 6. 40· τρίτῳ ἔτεϊ τουτέων, κατὰ τὸ τρίτον μετὰ ταῦτα ἔτος, αὐτόθι, κτλ.· συχν. κατ' αἰτ., ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον .. βόσκων, τοῦτο εἶναι τὸ δέκατον ἤδη ἔτος ἀφ' ὅτου, Σοφ. Φ. 312C· τύραννος ἐγεγόνει ἤδη χιλιοστὸν ἔτος, τώρα καὶ χίλια ἔτη, Πλάτ. Πολ. 615C, πρβλ. Δημ. 29. 21., 900. 3· ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἀνθρώπου, γεγονὼς ἔτη τρία ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν, δηλ. 97 ἐτῶν, Ἰσοκρ. 283C (;)· γεγονὼς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4, πρβλ. 13; κτλ.· καὶ ἄνευ τοῦ **γεγονώς,** τοὺς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 3, 1, πρβλ. 6. 4, 25, κτλ.· ὡσαύτως κατὰ γεν., ἐπειδὰν ἐτῶν ᾖ τις τριάκοντα Πλάτ. Νόμ. 721Α· μυρίων ἐτῶν, κατὰ περίοδον 10,000 ἐτῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 284Ε· ὥρα ἔτους, ἴδε ἐν λ. ὥρα I. **II.** περὶ τῆς ἀρχικῆς διακρίσεως τοῦ **ἐνιαυτὸς** καὶ **ἔτος,** ἴδε **ἐνιαυτός**· καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐν χρήσει πρὸς ἐξίσωσιν τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους πρὸς τὸ ἡλιακὸν ἴδε **ὀκταετηρίς, ἐννεακαιδεκετηρίς.** (Ἐκ √FET: μάλιστα εὕρηται γεγραμμένον **Fέτος** ἐν Δωρ. καὶ Αἰολ. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 11, 1569. 37, 5774. 101· πρβλ. ἀρχ. Σανσκρ. vatsas, vatsaras (ἔτος)· Λατ. vetus: — ἐντεῦθεν παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἐτήσιος, τῆτες (σῆτες), νέωτα.**)

ἐτός, Ἐπίρρ. = **ἐτωσίως,** μάτην, ἄνευ λόγου, ματαίως, μόνον με' ἀρνήσεως, οὐκ ἐτός, Λατ. non frustra, non temere, non sine ratione, Ἀριστοφ. Ἀχ. 411, 413, Ὄρν. 915, Θεσμ. 921, Πλ. 1166, Ἀποσπ. 116, Φιλέταιρ. ἐν «Κορινθιαστῇ» 1, Πλάτ. Πολ. 414Ε, 568Α· οὕτως ἐν ἐρωτήσεσιν, οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε; Ἀριστοφ. Πλ. 404· οὐκ ἐτὸς ἄρ' ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή; ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 245. **II.** ἡ σημασία: ὄντως, πράγματι, = **ἐτεὸν** φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τῶν Γραμμ.

ἑτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ἵημι,** πεμπτός, ἴδε **ἀν-ετός, ἀφ-ετός.**

ἔτρᾰγον, ἀόρ. β' τοῦ **τρώγω.**

ἔττε, ἴδε ἔστε.

ἐττία· «(Λάκωνες) ἑστία» Ἡσύχ.

ἐττοῖ παρέοντος (= ἐπὶ τοῦ παρόντος), Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mittheil. d. d. arch. Inst. VII. σ. 64· αὐτόθι εὕρηνται **ἀττᾶς. ἀττᾶν** (= ἀπὸ τᾶς, ἀπὸ τᾶν), **καππάντος χρόνοι** (= κατὰ παντὸς χρόνου), **ὑππρότας** (= ἀπὸ πρώτας).

ἐττῶν· «(Κρῆτες) ἐκ τῶν» Ἡσύχ.

ἐτυμηγορέω, λέγω τὴν ἀλήθειαν· **ἐτυμηγορία, ἡ,** τὸ ἐτυμηγορεῖν, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, Α. Β. 1376.

ἐτῠμηγόρος, ον, (ἀγορεύω) ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, Ὀρφ. Ἀργ. 4. 1183.

ἐτῠμό-δρῡς, ῠος, ἡ, ἡ ἀληθὴς δρῦς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2. — Καθ' Ἡσύχ. «ἡ τὰς γλυκείας βαλάνους ἔχουσα».

ἐτῠμό-θροος, ον, λαλῶν τὴν ἀλήθειαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 60.

ἐτῠμολογέω, ἀναλύω, λέξιν τινὰ καὶ εὑρίσκω τὴν ἀρχὴν αὐτῆς Ἀθήν. 35C· ἐτ. τι ἀπὸ ἢ ἔκ τινος ἢ παρά τι, Γραμμ.: — ῥημ. ἐπίθ. **ἐτυμολογητέον,** δεῖ ἐτυμολογεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 629.

ἐτῠμολογία, ἡ, ἡ ἀνάλυσις λέξεως πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Στράβ. 784. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16: — μεταφραζομένη εἰς τὴν

Λατ. διὰ τοῦ notatio ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος (Top.10), καὶ διὰ τοῦ originalio ὑπὸ τοῦ Κοϊντιλιανοῦ 1. 6, 28.

ἐτυμολογικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, Εὐστ. 1799. 25· ἡ **-κή**, ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐτυμολογίας, Varro L. L.· **τὸ -κόν**, ἐτυμολογ. λεξικόν·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 396.15.

ἐτυμο-λόγος, **ον**, σπουδάζων τὴν ἐτυμολογίαν· ὡς οὐσιαστ., **ἐτ.**, ὁ, ὁ ἐτυμολογῶν, Ἐτυμ. Μ., Varro L. L.

ἔτῠμος, **ον**, ὡσαύτως, ἡ, ον, Σοφ. Φιλ. 205 (Λυρ.):— ποιητ. ἐπίθ., ὡς τὸ **ἐτήτυμος**, ἀληθής, βέβαιος, πραγματικός: ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ., ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Ἰλ. Κ. 534, Ὀδ. Δ. 140· οὕτως, ἐγώ, φάμ' ἔτυμον Σοφ. Ἀντ. 1320· ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα Ὀδ. Τ. 203, πρβλ. Ἡσ. Θ. 27· οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, οὗτοι [οἱ ὄνειροι] ἔχουσιν ἀληθῆ ἔκβασιν, Ὀδ. Τ. 567, πρβλ. Θέογν. 713, Αἰσχύλ. Πρ. 293· ἔτ. λόγος, ἀληθὴς διήγησις, φήμη, Στησίχ. 29, Πινδ. Π.1.132· ἔτ. ἄγγελος, φήμη, φάτις Αἰσχύλ. Θήβ. 82, Εὐρ. Ἠλ. 818, Ἀριστοφ. Εἰρ. 114· πάθεα Αἰσχύλ. Εὐμ. 496· τέχνη παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 260Ε· ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, πόσον φυσικῶς.., Θεόκρ. 15. 82. **2)** τὸ οὐδέτ. **ἔτυμον**, παρ' Ὁμ. εἶναι καὶ Ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἐτεόν**, ἀληθῶς, ὄντως, πραγματικῶς, ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἦλθ' Ὀδυσεὺς Ὀδ. Ψ. 26· οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἰλ. Ψ. 440· ὡς ἔτυμον Ἀνθ. Π. 7.352· ὡσαύτως πληθ., **ἔτυμα**, αὐτόθι 663· τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ. **ἐτύμως**, Ξενοφάν. 7. 4, Πινδ. Ο. 6.130, Αἰσχύλ. Θήβ. 918, κτλ.· ὡς ἐτύμως ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 534. **II.** **ἔτυμον**, τό, ὡς οὐσιαστ., ἡ ἀληθὴς κατὰ γράμμα σημασία τῆς λέξεως ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, ἡ ἐτυμολογία ἢ παραγωγὴ αὐτῆς, ἡ ῥίζα, Διόδ. 1.11, Ἀθήν. 571D, Πλούταρχ. 2. 278D.—Ἐπίρρ. **-μως**, ἐτυμολογικῶς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6.19, κ. ἀλλ.— οὐδαμοῦ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ· καὶ παρὰ μεταγεν. μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ II, πλὴν ἐν Πλάτ. Ἀξιόχ. 366Β.

ἐτῠμότης, **ητος**, ἡ, ἡ ἀληθὴς σημασία λέξεως, Στράβ. 248, 345, Πλούτ. 2. 638Α.

ἐτῠμώνιος, **ον**, ποιητικ. ἀντὶ **ἔτυμος**, «ἐτυμώνιον· ἀληθές» Ἡσύχ.

ἐτωσιο-εργός, **όν**, ἐργαζόμενος ματαίως καὶ ἀνωφελῶς, «ὁ μετὰ παρκδρομὴν τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ ἐργαζόμενος» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 409.

ἐτώσιος, **ον**, (**ἐτός** ἐπίρρ.): Ἐπικ. ἐπίθ., μάταιος, ἄσκοπος, ἄλογος, ἀνωφελής, Λατ. irritus, ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς Ἰλ. Ξ. 407· ἐτώσια πίπτει ἔραζε [τὰ βέλη] Ρ. 633· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη, ἄνευ ἀποτελέσματος, Ὀδ. Χ. 256, 273· δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο Ω. 283:— ἐντεῦθεν, ἄχρηστος, ἀνωφελής, περιττός, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης Ἰλ. Σ. 104· ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 400· ἔργον ἐτ. λείπειν, λείπειν αὐτὸ ἀτέλεστον, αὐτόθι 438· ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς, ὅ ἐστιν ἁπλῶς προσποιούμενος ὅτι θὰ κτυπήσῃ χωρὶς νὰ πράττῃ τοῦτο, Θεόκρ. 22.102· ὡς ἀρσ., πρῶτον παρὰ Θεοκρ. 25. 236· ὡς θηλ. ἐν Ὀρφ. Λιθ. 533.—Οὐδ. **ἐτώσιον**, ὡς Ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ. 698· ἐτώσια Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 893· ὁμαλὸν Ἐπίρρ. **-ίως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 246.

εὖ, Ἐπικ. **ἐΰ** (ἀλλὰ μόνον πρὸ διπλοῦ συμφώνου, ὥστε τὸ υ γίνεται θέσει μακρόν· ἴδε κατωτ. V). Ἐπίρρ. (κυρίως οὐδ. τοῦ **ἐΰς**), καλῶς, Λατιν. bene, ἀντίθ. τῷ **κακῶς**, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς: συχνάκις συνδέεται μετ' ἄλλου Ἐπιρρήματος, εὖ καὶ ἐπισταμένως, καλῶς καὶ ἐμπείρως, Ἰλ. Κ. 265, Ὀδ. Υ. 161· εὖ λειήνας, ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, κτλ., ἴδε Ἰλ. Β. 382 κέξ.· οὕτως, εὖ κατὰ κόσμον Κ. 472· σπανιώτερον, εὐτυχῶς, καλῶς, Ὀδ. Γ. 188, 190, Τ. 79.— Χρήσεις: **2)** μετὰ ῥημάτων ἰδίως γνωστικῶν, εὖ οἶδα, εὖ εἰδώς, εὖ γιγνώσκειν, κτλ., Ὅμ. κλ.· ἡ φράσις εὖ οἶδ' ὅτι, συνηθέστατα προστίθεται ἐν τοῖς διαλόγοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ πεζογράφων, σὺ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, οὐ πράγματ' ᾄσει Ἀριστοφ. Εἰρ. 1296, Δημ., κλ.· εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε Αἰσχύλ. Πέρσ. 784· εὖ οἶδα, ἐν ἀποκρίσεσι, Διώξιππος ἐν «Φιλαργύρῳ» 1· ὡσαύτως, εὖ μήδεο, «καλῶς βουλεύου» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 360· εὖ ἔρδειν, = εὐεργετεῖν, Ε. 650· εὖ εἰπεῖν τινα, εἰπεῖν καλὸν λόγον περί τινος, Ὀδ. Α. 302:—μεθ' Ὅμ., εὖ δρᾶν, ποιεῖν, θέσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὖ πάσχειν, εὖ πράσσειν εὖ βεβηκέναι, ἔχειν καλῶς, διάγειν καλῶς, ὅρα τὰ ῥήματα· οὕτως, εὖ ἔχειν, ἥκειν, λαχεῖν Ἡρόδοτ. κτλ.· μετὰ γεν., εὖ ἥκειν τοῦ βίου Ἡρόδ. 1. 30· εὖ φρονεῖν, ἴδε **φρονέω**· εὖ σέβειν, ἴδε **εὐσεβέω**, κτλ·—πρὸς ἔμφασιν ἐνίοτε τίθεται ἐν τέλει τῆς φράσεως, ἄνδρες γεγονότες εὖ Ἡρόδ. 7.134· νόμους μὴ λύειν ἔχοντας εὖ ὁ αὐτ. 3. 82· καὶ ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἰδίου ῥήματος: εὖ πρᾶγμα συντεθὲν Δημ. 275. 26. **2)** εὖ γε, συχν. ἐν ἀποκρίσεσιν, ἴδε ἐν λ. **εὖγε**. **II.** μετ' ἐπιθ. ἢ Ἐπιρρ., εὖ πάντες ἢ πάντα, ὡς τὸ μάλα πάντα Ὀδ. Θ. 37, 39, κτλ.· εὖ μάλα Δ. 96, κτλ.· εὖ μάλα πάντες Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 172· εὖ μάλα πρεσβύτης Πλάτ. Εὐθύφρων 4Α· μάλ' εὖ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 142, Πλάτ. Σοφιστ. 236D· εὖ καὶ μάλα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 194Α· κάρτα εὖ Ἡρόδ 3.150· εὖ πάνυ.. ἢ πάνυ εὖ Ἀριστοφ Πλ. 198, Πλάτ. Μένων 80Α· εὖ σαφῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 784· εὖ πως Εὐρ. Ἑκάβ. 902· εὖ γ', ἄνδρες, εὖ σφόδρ' Νικόστρατος ἐν «Ἀπελαυνομένῳ» 1· οὕτως ὡσαύτως, καλῶς τε καὶ εὖ, εὖ τε καὶ καλῶς Ἡρόδ. 1. 59, Πλάτ.· εὖ κἀνδρικῶς, εὖ κἀνδρείως Ἀριστοφ. Ἱππ. 379, Θεσμ. 656. **III.** ὡς οὐσιαστ., τὸ εὖ, τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, τὸ δ' εὖ νικάτω Αἰσχύλ. Ἀγ. 121, 139, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1140, Ἀριστοφ. Ἀχ. 661· τοῦ εὖ ἕνεκα Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 1, 8. **IV.** ὡς τὸ κατηγορούμενον προτάσεως, τί τῶνδ' εὖ; Αἰσχύλ. Χο. 337, πρβλ. 116· εὖ εἴη, εἴθε ν' ἀποβῇ εἰς καλόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 216· εὖ σοι γένοιτο, εἴθε νὰ εὐτυχήσῃς, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 186C. **V.** ἐν συνθέσει ἔχει πάσας τὰς σημασίας τοῦ Ἐπιρρ., ἀλλὰ συνήθως συνυπονοεῖται μέγεθος, ἀφθονία, εὐτυχία ἢ εὐκολία· οὕτω τὰ μετ' αὐτοῦ σύνθετα συχνάκις = τοῖς μετὰ τοῦ **πολὺ** συνθέτοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σύνθετα τοῦ **κακὸς** καὶ **δυσ-**. Ὁπόταν διπλοῦν σύμφωνον ἀκολουθῇ ἐν συνθέσει, παρ' Ἐπικ. συνήθως γίνεται **ἐΰ-** μετὰ θέσει μακροῦ υ, ὡς **ἐΰγναμπτος**, **ἐΰδμητος**, **ἐΰζυγος**, κτλ., Ἕρμανν. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 36· τὰ ἡμίφωνα διπλασιάζονται μετ' αὐτό, οἷον **ἐϋμμελίης**, **ἐΰννητος**, **ἐΰρρεος**, **ἐΰσσελμος**· ἐνίοτε παρ' Ἐπικ. παρεμβάλλεται η χάριν τοῦ μέτρου, **εὐηγενής**, **εὐηπελής**. Ὡς τὸ στερ. α, Λατ. in, καὶ τὸ **δυσ-**, συντίθεται μόνον μετ' ὀνομάτων· τὰ δὲ ῥήματα, ἐν οἷς τὸ **εὖ** ἀποτελεῖ τὴν πρώτην συλλαβήν, παράγονται ἐκ συνθέτων ὀνομάτων, ὡς, **εὐπαθέω**, ἐκ τοῦ **εὐπαθής**· τύποι δὲ οἷοι τὰ **εὐπάσχω**, **εὐποιέω** δέον νὰ γράφωνται διῃρημένως: **εὖ πάσχω**, **εὖ ποιέω**, κτλ.· ἐν τοῖς **ἐϋκτίμενος**, **εὐναιόμενος**, κτλ., ἡ μετοχὴ ἐγένετο ἐπίθ.· ἴδε πρὸ πάντων Λοβέκ. ἐν Φρυν. 561, κέξ.:— τὸ **εὐδοκέω** φαίνεται ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν.

εὗ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **οὗ**, Λατ. sui, γεν. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. τοῦ γ' προσ., εἴ πως εὗ πεφίδοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη Ἰλ. Υ. 464· ἀντὶ αὑτοῦ Ἡρόδ. 3. 135. **II.** ἐν Ἰλ. Ξ. 427, Ο. 165, Ω. 293, 611, ἔνθα ἐπίσης εἶναι ἐγκλιτικόν, κεῖται ἀντὶ τοῦ **αὑτοῦ**.

εὖα, ἐπιφώνημα παρακελευσματικόν, «εὖα· ἐπιφημισμὸς ληναϊκὸς καὶ μυστικός. καὶ ἔα» Ἡσύχ., πρβλ. **εὐοῖ**: — **εὐᾶ** κατὰ Σουίδ. «τράγου φωνῆς μίμημα».

εὐαγγελέω, = τῷ ἑπομ., ἀναφερόμενον ὑπὸ **Φρυνίχου** ἐκ τοῦ Πλάτ. (Πολ. 432D, Θεαίτ. 144Β), ἔνθα οἱ ἐκδόται ἔχουσιν εὖ ἀγγέλλω, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. σ. 632, καὶ Νέον Φρύνιχ. Rutherford σ. 335.

εὐαγγελίζομαι, παρατ. παρὰ Παυσ.: μετοχ. μέλλ. **-ιούμενος** Λουκ. Ἰκαρομ. 34: ἀόρ., Ἀριστοφ. ἔνθα κατωτέρω:— ἐνεργητ., Ἑβδ. (Α', Νόμ. ΛΑ', 9), Ἀποκάλ. Ἰωάνν. ι', 7., ιδ', 6: ὑπερσ. **εὐηγγελίκειν**, ἀμφίβ. παρὰ Δίωνι Κ. 61.13 (εὐάγγελος): Ἀποθ. Ἀγγέλλω εὐάρεστα νέα, εὐχαρίστους εἰδήσεις, λόγους ἀγαθοὺς εὐαγγελίσασθαί τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 643, πρβλ. Φρύν. Κωμῳδὸν ἐν «Σατύροις» 1, Δημ. 332. 9· εὐτυχίας τινὶ Λυκοῦργ. 150.7· ὡσαύτως, τινά τι Ἀλκίφρ. 3.12, Ἡλιόδ. 2.10· εὐ. ὅτι.., Θεοφρ. Χαρ. 17· τινὶ ὅτι.., Λουκ. Φιλοψ. 31· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλουτ. Μάρ. 22. **II.** κηρύττω ἢ ἀναγγέλλω, διακηρύττω ὡς χαροποιὸν ἄγγελμα, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 43, κτλ.· εἰρήνην Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. 6', 17, κτλ. **2)** ἀπολ., κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 18, κτλ.: μετ' αἰτ. προσ., κηρύττω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν καλὴν ἀγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου, παρὰ τῷ αὐτῷ γ', 18, Πράξ. Ἀποστ. η', 25· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις τοῖς προφήταις Ἀποκάλ. Ἰωάννου ι', 7 (ἔνθα τοὺς δούλους εἶναι ἡ προτιμοτέρα γραφή), ιδ', 6· εὐαγγελίζοντες τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν καὶ τῷ λαῷ Ἑβδ. (ἔνθ' ἀνωτ.): — ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., εὐαγγελίζομαι τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 5, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. δ', 2 καὶ 6· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, κηρύττομαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 16, Ἐπιστ. π. Γαλ. α', 11.—Ἐν τῇ λειτουργικῇ: ἀναγινώσκω τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας: εἰρήνη σοι τῷ εὐαγγελιζομένῳ Εὐχολόγ. σ. 54.

εὐαγγελικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καλὴν ἀγγελίαν, χαρὰ Achmes Ὀνειρ. 10. **II.** ἀνήκων εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἢ περιεχόμενος ἐν αὐτῷ, Εἰρην. 1. 3, 6, Κλήμ. Ἀλεξ. I. 1168C, Ἱππόλ. 812D, Ὠριγ. I. 536D: —Ἐπίρρ. **εὐαγγελικῶς** Ἱππόλυτ. 696Β, Ἰσιδ. Ἐπιστ. 1.16, Κύριλλ. Ἀλ. I. 137D, κλ.

εὐαγγέλιον, τό, ἀμοιβὴ διὰ καλήν τινα ἀγγελίαν διδομένη εἰς τὸν ἀναγγέλλοντα, εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, «ἀγαθῆς ἀγγελίας δῶρον» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 152· οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγ. τόδε τίσω οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται αὐτόθι 166:— οὕτω παρ' Ἀττ., ἀλλ' ἀείποτε κατὰ πληθ., εὐαγγέλια θύειν, προσφέρειν θυσίαν εὐχαριστήριον ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἰσοκρ. 142Α, Ξεν., κλ.· εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῷ θεῷ Ἀριστοφ. Ἱππ. 656· ἐβουθύτει ὡς εὐαγγ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14· εὐαγγελίων θυσίαι Αἰσχίν. 76. 23· εὐαγγέλια στεφανοῦν, ἀναδῆσαί τινα, στεφανοῦν τινα ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 647, Πλ. 765· ὡσαύτως, ἐπ' εὐαγγελίοις Πλουτ. Σερτ. 11. **II.** καλαὶ ἀγγελίαι, καλαὶ εἰδήσεις, Λουκ. Ὄν. 26, Πλούτ.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐαγγέλια· μηνύματα. κηρύγματα». **2)** ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἐννοίᾳ, ἡ ἀγαθὴ ἀγγελία, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου, Εὐαγγ. κ.

Ματθ. δ', 23 κ. ἀλλ., Μάρκ. α', 1, κ. ἀλλ., Λουκ. Πράξ. ιε', 7., κ', 24, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ρωμ. 6', 16, κ. ἀλλ., Ἐπιστ. Πέτρ. Α', δ', 17, Ἰγνάτ. 704Β, Κλήμ. Ἀλεξ. Ι. 1229Α, κλ.

εὐαγγέλιος, ον, = **εὐαγγελικός,** Κλήμ. Ἀλ.140, κλ.

Εὐαγγελίς, ἡ, θεά τις ὑποτακτική, ὡς φαίνεται, τῆς ἐν Σάμῳ Ἥρας, Ἐπιγρ. Σάμου, G. Curtius Urk. z. Gesch. von Samos (Wesel, 1873).

εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, ὁ φέρων καλὰς ἀγγελίας: **1)** κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου, Πράξ. Ἀποστ. κα', 8, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἐφεσ. δ', 11, π. Τιμόθ. Β', δ'. 5, κτλ. **2)** Εὐαγγελιστής, συγγραφεὺς ἑνὸς τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων· περὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν Ματθαίου, Μάρκου, Λουκᾶ καὶ Ἰωάννου. **3)** μετωνυμ. = **εὐαγγέλιον,** Εὐχολόγ. σ. 54.

εὐαγγελίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ κηρύττουσα τὸ εὐαγγέλιον. Βασίλ. Σελ. 517Β, Νικήτ. Παφλ.181Α.

εὐάγγελος, ον, (ἀγγέλλω) φέρων καλὰς ἀγγελίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22· ἐλπίδες αὐτόθι 262, κτλ.· σωτηρίων πραγμάτων εὐάγγ. αὐτόθι 646 φήμη εὐ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5973b. **II.** Καθ' Ἡσύχ. «Εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς».

εὐάγεια, ἡ, καθαρότης, ἁγνεία, ἁγιότης, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 74. **II.** λαμπρότης, αὐτόθι 107· ἐν Προτρεπτ. σ.152 **εὐαγία,** ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **εὐαυγία.**

εὐαγέω, εἶμαι εὐαγής, ἅγιος, καθαρός, αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι Θεόκρ. 26. 30· εὐαγέων καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην Καλλ. εἰς Δῆλ. 98.

εὐαγής (Α), ές, (ἄγος): ἀπηλλαγμένος ἄγους, καθαρός, εὐσεβής, ὡς τὸ **ἁγνός, ἅγιος,** Λατ. castus, ἀντίθετ. τῷ **δυσαγής.** **1)** ἐπὶ προσώπων, καθαρός, ἁγνός, ἀμίαντος, ὁ δ' ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα .. ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγὴς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεστάτων ἱππέων Διον. Ἀλ.10.13· ἴδε ἐν λέξ. **εὐαγέω.** **2)** ἐπὶ πράξεων, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; ἄμεμπτα, δίκαια, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγὲς ἦν τοῦτο ἀποκτεῖναι Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 495· τοῦτο δ' οὐκ εὐαγές μοι ἀπέβη, οὐχὶ εὐοίωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312Α: — οὕτως ἐν τῷ Ἐπιρρ., εὐαγέως ἔρδειν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κτλ.· οὐκ εὐαγῶς Φίλων 2. 472. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, καθαρός, ἁγνός, ἄμωμος, ἐλέφας (δηλ. ἐλέφαντος ὀδόντες) .. οὐκ εὐαγὲς ἀνάθημα Πλάτ. Νόμ. 956Α· θυηλαὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1140, κλ.· ὕμνοι Ἀνθ. Π.7. 34· λέχος Ἀπп. Ἐμφυλ. 2. 148. **4)** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 921 ἔχει ἐνεργητικήν πως σημασίαν, ἴδε **λύσις** Ι. 3.

εὐαγής (Β), ές, (ἄγω): εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, ἄνθρωποι Ἱππ. 363. 35· μέλισσαι Ἀνθ. Π. 404. 7· ὀφθαλμοὶ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2. 4.

εὐαγής (Γ), ές, (ἴδε ἐν τέλει): καθαρός, λαμπρός, εὐαγέος ἠελίοιο (πρβλ. **ἀγής** ΙΙ) Παρμ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 732· καθαρὰ καὶ εὐαγέα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, Ἱππ. 376. 39, πρβλ. Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ.73,78· λευκῆς χιόνος .. εὐαγεῖς βολαὶ Εὐρ. Βάκχ. 662, πρβλ. Ῥῆσ. 303· εὐαγέστερον γίγνεσθαι, ἀντίθετ. τῷ σκοτωδέστερα φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ, Πλάτ. Νόμ. 952Α· εὐαγέστατος, ἀντιθετ. τῷ θολερώτατος, ἐπὶ ἀέρος, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 58D. **II.** μακρόθεν ὁρατός, ἐπιφανής, περιφανής, ἕδραν εὐαγῆ στρατοῦ (πρβλ. **κάτοπτος** ἐν Ἀγ. 307) Αἰσχύλ. Πέρσ. 466 (ἀλλὰ περὶ τῆς ἐτυμολογίας καὶ ἀκριβοῦς ἐννοίας τῆς λέξεως ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ οὔτε οἱ ἀρχαῖοι σχολιασταί, οὔτε οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταὶ συμφωνοῦσιν)· ἔστην θεατὴς πύργον εὐαγῆ λαβὼν Εὐρ. Ἰκ. 652. [ὅτι τὸ α εἶναι μακρὸν φαίνεται μόνον ἐκ τοῦ Παρμεν. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **ἀγής·** διότι παρὰ Τραγ. ἡ λέξις αὕτη ἀείποτε ἀπαντᾷ ἐν τῷ πέμπτῳ ποδί, καὶ παρὰ Λεωνίδ. Ταραντίνῳ (Ἀνθ. Π. 6. 204) ἀντὶ **εὐαγέα** ὁ Meineke προτείνει διόρθωσιν **εὐᾶκέα.**] (Ἡ σημασία φανερῶς διακρίνει τὴν λέξιν ταύτην ἀπὸ τοῦ **εὐαγής** Α καὶ Β, καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξ. εἶναι **ἀμφίβ.**· ὁ Hemsterhuis προτείνει νὰ διορθωθῇ ἁπανταχοῦ **εὐαυγής** (ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 9 ὁ Βεκκῆρος γράφει **εὐαυγέστατος** ἐξ Ἀντιγράφων, πρβλ. **εὐαύγεια** ΙΙ)· ἀλλ' ἡ μεγάλη συμφωνία τῶν Ἀντιγράφων δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο· καί τινες ἐξήνεγκαν γνώμην ὅτι ἡ ῥίζα πρέπει νὰ εἶναι **ἀγή** ἢ **ἀϜγή = αὐγή).**

εὐάγητος, ον, = **εὐαγής (Γ),** λαμπρὸς φύσιν εὐ., ἐπὶ νεφῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 276.— ἡ ποσότης δὲν ἐπιτρέπει τὴν παραδοχὴν τῆς ἄλλης σημασίας, ἣν προτείνει ὁ Σχολ., δηλ. **εὐκίνητος, εὐαγής** (Β).

εὐαγία, ἡ, ἴδε **εὐάγεια.**

εὐάγκᾰλος, ον, (ἀγκάλη) ὁ εὐκόλως φερόμενος ἐν ἀγκάλαις, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον Αἰσχύλ. Πρ. 350· τόξον Εὐρ. Ἀποσπ. 782 (ἔνθα ὁ Nauck **ἄγκυλον**)· φόρτος Αἰλ. παρὰ Σουίδ.: εὐάρεστος πρὸς ἐναγκαλισμόν, Λουκ. Ἔρωτες 25. **II.** ἐνεργ., εὐκόλως περιλαμβάνων, εὐρύχωρος, λιμὴν Εὐστ. Πονημάτ. 265. 93

εὐάγκεια, ἡ, τὸ ἔχειν ὡραίας κοιλάδας, Πίνδου εὐάγκεια, αἱ ὡραῖαι κοιλάδες τῆς Πίνδου, Καλλ. εἰς Δήμ. 83.

εὐαγκής, ές, (ἄγκος) ἔχων ὡραίας κοιλάδας, Πινδ. Ν. 5. 84.

εὐάγκριτος, ον, = **εὐανάκριτος.** εὐκόλως ἀνακρινόμενος, εὐδιάγνωστος, ἀντίθετ. τῷ **δυσάγκριτος,** Ἐπιγρ. ἔμμετρος Θηβῶν, «Ἀθηναῖον» τ. Α', σ. 477.

εὔαγλις, ἡ, περὶ τῆς κεφαλῆς σκορόδου, «καλὰς ἄγλιθας ἔχουσα. ἄγλιθες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ σκελίδια ἡ συνήθειά φησι» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ 432.

εὐᾰγόραστος, ον, εὐκόλως ἀγοραζόμενος, εὐθηνός, Ἡσύχ. ἐν λέξει **εὔωνος.**

εὐᾱγορέω, εὐαγορία, Δωρ. ἀντὶ **εὐηγορέω, εὐηγορία.**

εὐαγρεσία, ἡ, = **εὐαγρία,** Θεόκρ. 31.1.

εὐαγρέω, ἔχω καλὴν ἄγραν, Ἀνθ. Π. 6.12, 304, Ἀθήν. 297F

εὐαγρής, ές, = **εὔαγρος,** Ὀππ. Ἀλ. 3. 49., 4.157.

εὐαγρία, ἡ, καλὴ ἄγρα, Πολύβ. 8. 31, 6, Ἀνθ. Π. 6. 187., 9. 268.

εὔαγρος, ον, (ἄγρα) εὐτυχὴς ἐν τῇ ἄγρᾳ, ἐπιτυχής, τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόγον Σοφ. Ο. Κ.1089, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 34· παρέχων καλὴν ἄγραν, αὐτόθι 9. 555.

εὐαγύα, ἡ, ἀντὶ **εὐάγυια,** ἡ ἔχουσα καλὰς ὁδούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8749.

εὐᾰγωγία, ἡ, καλὴ ἀγωγή, καλὴ ἀνατροφή, Αἰσχίν. 48. 20. **II.** τὸ εὐάγωγον, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις Πλάτ. Ὅροι 413Β, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 5. 5.

εὐάγωγος, ον, (ἀγωγή) εὐκόλως ἀγόμενος, ὁδηγούμενος, ἐπί τι, εἴς τι, πρός τι Πλάτ. Πολ. 486Ε., Ξεν. Οἰκ.12, 15, Ἀριστ. Πολιτικ.7.7, 4· εὐαγώγους ξυμβαίνειν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 671Β· ὑπό τινος Ἰσοκρ. 409D· καὶ φύσει πως εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν [ἔνθα τὸ **ευ** εἶναι βραχὺ] Μένανδρ. ἐν «Ναυκλήρῳ» 4. **II.** χρήσιμος, παρέχων εὐκολίας εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἰσοκρ.224Α (ἔνθα ὁ Blass ἐξέδωκεν εὐαγωγός)· ἐπὶ ἵππου, «εὐάγωγος, εὐήνιος» Πολυδ. Α', 195· τῶν δακτύλων τὸ εὐάγωγον Λουκ. Εἰκόνες 6:— ἐπὶ τόπου, εὐχάριστος πρὸς διαμονήν, Στράβων 178. **III.** Ἐπίρρ., **-γως,** εὐκόλως, Κικ. πρὸς Ἀττ.13. 23, 3.

εὐάγων, [ᾰ] **ωνος, ὁ, ἡ,** ἐπὶ ἐπιτυχῶν ἀγώνων, εὐάγων τιμά, «ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμή» (Σχόλ.), Πινδ. Ν.10.71.

εὐαδές· «εὔπνουν» Ἡσύχ.

εὐαδής· «εὐήνεμος. οἱ δὲ εὐαής (Σοφ. Φ. 828)» Ἡσύχ.

εὐᾰδίκητος, ον, (ἀδικέω) ὁ εὐκόλως ἀδικούμενος, Ἀνδοκ. 31. 7, Λουκ. Τίμ. 32, Ἵππαρχ. παρὰ Στοβ. 573. 40.

εὔαδον, ἴδε **ἀνδάνω.**

εὐάεια, ἡ, (εὐαής) δροσερός, ὑγιεινὸς ἀήρ, Ἀθήν. 205Β.

εὐᾱερία, ἡ, δροσερότης ἀέρος, λαμπρότης καιροῦ, Πλούταρχ. 2. 787D.

εὐάερος, ον, (ἀήρ) ἔχων καλὸν, δροσερὸν ἀέρα, Στράβ.150.

εὐάζω, κραυγάζω, βοῶ **εὐαί** πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 1135, Εὐρ. Βάκχ.1035· Διονύσῳ Ἀνθ. Π. 9. 363· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μελῳδὸν εὐ. χορὸν Σώπατρ. παρ' Ἀθήν.175D:— ἐν Εὐρ. Βάκχ. 68, ἀντὶ εὐαζόμενα θεόν, ὁ Ἕρμανν. διώρθωσεν **ἀζόμενα.** — Καθ' Ἡσύχ. «εὐάζει· θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται».

εὐαής, ές, (ἄημι) εὐάερος, δροσερός, χώρῳ ἐν εὐαεῖ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 597· νάπη Ποιητ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 445D. **II.** ἐνεργ., ἐπὶ ἀνέμου, ὁ εὐνοϊκῶς πνέων, οὔριος, ἀντίθετον τῷ **δυσαής,** Ἡρόδ. 2.117, Εὐρ. Ἑλ.1504:— μεταφ., εὐνοϊκός, Ὕπνε .. εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις (μετὰ ἄ), Σοφ. Φιλ. 828.

εὔαθλος, ον, ὁ εὐδοκιμῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ι. 5 (6). 3· ὡς ὄνομα κύριον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ.710. **II.** ὁ καλῶς κερδηθείς, εὐάθλων γεράων Ἀνθ. Πλαν. 4. 363.

εὐαί, κραυγὴ χαρᾶς, ὡς τὸ **εὐοῖ,** Ἀριστοφ. Λυσ.1294, κτλ.· εὐαί, σαβαῖ Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 10.

εὐαιμία, ἡ, (αἷμα) ἡ καλὴ κατάστασις τοῦ αἵματος, Γαλην. τ. 7. σ. 340.

εὐαιμορράγητος, ον, εὐκόλως πάσχων αἱμορραγίαν, Γαλην. 19. 457.

εὐαίνετος καὶ **εὐαίνητος, ον,** (αἰνέω) ὁ πολυαίνετος, εὐαίνητος Ὀρφεὺς Πινδ. Π. 4. 315· εὐαίνετε Κηΐα μέριμνα Βακχυλ.18.11 (ἐκδ. Blass).

εὐαίρετος, ον, (αἱρέω) εὐάλωτος, χώρη Ἡρόδ.7.130· λαγὼς Πολυδ. Ε', 50· πρβλ. **εὐεύρετος.**

εὐαισθησία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ αἰσθάνεσθαί τι εὐκόλως, Πλάτ. Τίμ.76D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2.10, 6.

εὐαισθητέω, εἶμαι εὐαίσθητος, πρὸς μόνον ἦν τὸ δάκρυον ἄγαν εὐαισθητοῦσα, περὶ τῆς Νιόβης, Τζέτζ. Ἱστορ. 4. 451, Παλλάδ. Λαυσ. σ. 54Α, κλ.

εὐαισθητικός, ή, όν, = **εὐαίσθητος,** Γαλην.16, 360.

εὐαίσθητος, ον, (αἰσθάνομαι) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων εὐερέθιστα τὰ αἰσθητήρια, εὐκόλως αἰσθανόμενος ἢ ἀντιλαμβανόμενός τινος, περί τι Πλάτ. Νόμ. 812C· ἐλέφας εὐ. ζῷον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 46,1·— Συγκρ. -ότερος, Πλάτ. Τίμ.75C· Ὑπερθ. ὁ ἄνθρωπος εὐαισθητότατος τῶν ἄλλων ζῴων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2.17,2: — τὸ εὐαίσθητον = εὐαισθησία, Γαλην: — Ἐπίρρ., εὐαισθήτως ἔχειν τινός, ἔχειν ταχεῖαν ἀντίληψίν τινος, ταχέως ἀντιλαμβάνεσθαί τινος, Πλάτ. Νόμ.670Β, πρβλ. 661Β· εὐαισθητοτέρως ἔχειν περί

τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 527D. 2) ἐπὶ πραγμάτων: ὃ εὔκολον εἶναι νὰ αἰσθανθῇ ἢ νὰ διακρίνῃ τις, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 6,14, Πλούτ. 2. 956F.

εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων εὐδαίμονα βίον, ὁ ζῶν εὐδαιμόνως, εὐαίων εὐαίων εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ Εὐρ. Ἴων 126· καθόλου, εὐδαίμων, μακάριος, βίοτος Αἰσχύλ. Πέρσ. 711, Σοφοκλ. Τρ. 81· πλοῦτος Σοφ. Ἀποσπ. 718· ὕπνος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 829· πότμος Εὐρ. Ι. Α. 551.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐαίων: εὐγήρως. εὔμοιρος».

εὐάκεστος [ᾰ], **ον**, εὐίατος, ἁμαρτάς εὐακεστοτέρη Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 350.

εὐᾰκής, ές, ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἰων. Ἐπιρρ. **εὐακέως**, εὐιάτως, Ἀρετ. 99. 49.

εὐακοέω, εὐάκοος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **εὐηκοέω, εὐήκοος**.

εὐακολουθία, ἡ, ὀρθὴ τάξις, ἁρμοδία διάταξις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 77Β.

εὐακόλουθος, ον, εὐκόλως ἀκολουθῶν, Achmes Ὀνειροκρ. σ. 248,1.

εὐακόνητος, ον, καλῶς ἠκονημένος, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 441.

εὐάκουστος, ον, = **εὐήκοος**, Ι. 3, Ἡρακλῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 5985.

εὐακροατής, ὁ, ὁ καλῶς ἀκροώμενος, εὐμενὴς ἀκροατής, Λεοντ. Π. 1997Β.

εὐάκτῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίας ἀκτῖνας, Ἀρκάδ. σ. 103, Ἐτυμ. Μ. 491. 50.

εὐᾰλαζόνευτος, ον, περὶ οὗ εὔκολον εἶναι νὰ καυχᾶταί τις, Ἀριστ. Ρητ. 2.15, 2.

εὐᾱλάκατος, ον, Δωρ. ἀντὶ **εὐηλάκατος**, Θεόκρ. 28. 22.

εὐαλδής, ές, (ἀλδαίνω) εὐαυξής, σπαργῶν, Ἀνθ. Π. 9. 325, παράρτ. 50. 24.—Ἐπίρρ. **-έως**, Ἱππ. Λεξ. ΙΙ. ἐνεργ., καθιστάνων τι γόνιμον, εὔφορον, Ἄρατ. 217, Πλούτ. 2. 664D· τρέφων, Νικ. Ἀλεξιφ. 543· πρβλ. **εὐαρδής**.

εὐαλθής, ές, (ἄλθω) εὐκόλως θεραπευόμενος, εὐθεράπευτος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 804· συγκρ., αὐτόθι 831. ΙΙ. ἐνεργ., θεραπεύων, ἰώμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 326.

εὐάλιος, ον, Δωρ. ἀντὶ **εὐήλιος**, Εὐρ.

εὐαλκής, ές, (ἀλκή) ἄλκιμος, ἰσχυρός, Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 1. σ. 411.

εὐαλλοίωτος, ον, (ἀλλοιόω) εὐκόλως ἀλλοιούμενος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 27.27, Ψευδο-Διονυσ. 301Β.

εὐαλσής, ές, (ἄλσος) ἔχων ὡραῖα ἄλση, Στράβ. 152.

εὐάλφιτος, ον, ἐκ καλοῦ ἀλεύρου, Ἀνθ. Π. 7. 736.

εὐαλωσία, ἡ, (ἅλως) πληροῦσα τὰ ἁλώνια, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, «Εὐαλωσία· Δημήτηρ, ὅτι μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ καὶ πληροῖ» Ἡσύχ.

εὐάλωτος, ον, εὐκόλως συλλαμβανόμενος, εὐκόλως χειρούμενος, εὐθήρατος, Ξεν. Κυν. 9. 9, Πλάτ. Φαῖδρ. 240Α· σφόδρ' εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία Δημήτριος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἀδήλ. 2· ὑπὸ πάντων διὰ κολακείας εὐάλ. Πλουτ. Κράσσ. 6· οὐδὲ ὑφ' ἡδονῆς, οὐδὲ ὑπὸ δέους εὐάλ. ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρ. 10· εὐάλ. εἴς ἤ πρός τι, εὐκόλως παραπλανώμενος, παρασυρόμενος εἰς .., αὐτόθι 11, κτλ.· εὐάλ. εἰς τὸ μιμεῖσθαι, εὐκόλως ὁδηγούμενος εἰς τὸ μιμεῖσθαι, ὁ αὐτ. 2. 334D·—Συγκρ. **-ότερος** Λουκ. Ἀποκήρυττ. 28· ἀνωμ. **εὐαλούστερος** Ἀλκίφρων 2. 1, ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ Λοβεκ. ἐν Παραλ. 39.—Ἐπίρρ. **-τως** Φίλων 1. 129.

εὐαμερία, εὐάμερος, Δωρ. ἀντὶ **εὐημερία. εὐήμερος**.

εὐάμπελος, ον, ἔχων ὡραίας ἀμπέλους, Στράβ. 152, 247, 269: — ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

εὐάν [ᾱ], κραυγὴ τῶν βακχευόντων, ὡς τὰ **εὖα, εὐοῖ**, Εὐρ. Τρῳ. 326, Λουκ. Τραγ. 38.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ., Ἰνδικὴ λέξις σημαίνουσα τὸν κισσόν, ὅστις ἦτο ἱερὸς τῷ Βάκχῳ.

εὐανάγνωστος, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐκολοανάγνωστος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 6.

εὐανάγωγος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξερχόμενος δι' ἀποχρέμψεως, εὐανάγωγα τὰ ἐκ τοῦ θώρακος ποιεῖ Διοσκ. 3. 44.

εὐαναδιδάκτως, Ἐπίρρ., οὕτως ὥστε εὐκόλως νὰ ἀναδιδαχθῇ τις, Σουΐδ. ἐν λέξει **εὐανακλήτως**, ἀντὶ τοῦ **εὐδιαλλάκτως** ἐν Μάρκῳ Ἀντ. 1.7.

εὐανάδοτος, ον, ὁ εὐκόλως ἀναδιδόμενος εἰς τὸ σῶμα, Ἀθήν. 26Α· ἤ, εὔπεπτος, «εὐκολοχώνευτος», Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 356Β (διάφ. γραφ. **εὐαπόδοτον**.)

εὐανάκλητος, ον, ὁ εὐκόλως ἐκφωνούμενος, ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 7, 5. ΙΙ. ὃν εὐκόλως ἀνακαλεῖ τις, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον Πλουτ. Κίμ. 17· εὐαν. ἑαυτὸν παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ. 2.—Ἐπίρρ., εὐανακλήτως ἔχειν πρός τινα, «συμπαθῶς» (Σουΐδ.), Μ. Ἀντων. 1.7.

εὐανακόμιστος, ον, ὁ εὐκόλως ἀνακομιζόμενος, ἐπαναφερόμενος, Πλούτ. 2. 458Ε, Γαλην. τ. 6. σ. 297, 4.

εὐανάληπτος, ον, ὁ εὐκόλως λαμβανόμενος πάλιν, κἂν ἐκπέσῃ δὲ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ δόρυ, οὐκ ἀπόλωλεν· ἔστι γὰρ πηκτὸν ἐκ δρυὸς καὶ ἐλάτης, ὥστε βαπτιζομένου τοῦ δρυΐνου βάρει μετέωρον εἶναι τὸ λοιπὸν καὶ εὐανάληπτον Στράβ. 24· εὐκόλως, καλῶς κρεμάμενος, ἐπὶ κατεαγότος μέλους τοῦ σώματος ἐν χειρουργικῇ ἀρτάνῃ, Ἱππ. π. Ἀγμ. 779.—Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. περὶ Ἰητρεῖον 743. ΙΙ. ἐνεργ., εὐκόλως λαμβάνων, ἱκανὸς πρός τι, ἐπιδεκτικός, ἀρετῆς Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 220.

εὐᾰνάλωτος, ον, εὐκόλως ἀναλισκόμενος, ἔρευναι Ἀριστ. π. Φυτ. 1.1, 4.

εὐανάμνηστος, ον, εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος, Ἱεροκλ. Πυθ. 80. 7.

εὐανάπειστος, ον, εὐκόλως ἀναπειθόμενος, Ἰουλ. Πολυδ. σ. 193, ἔκδ. Boucherie.

εὐανάπνευστος, ον, εὐκόλως ἐν μιᾷ πνοῇ ἐπαναλαμβανόμενος, λέξις Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 5.

εὐανάσειστος, ον, εὐκόλως ἀνασειόμενος, Φιλόδημ. π. Ὀργῆς ἔκδ. Gomperz.

εὐανασκεύαστος, ον, εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1948. 60.

Εὐάνασσα· «ἡ Δημήτηρ» Ἡσύχ.

εὐανάστρεπτος, ον, εὐκόλως ἀναστρεφόμενος, Κ. Ἑρμ. μετάφρασ. Ὁμ. Ἰλ. στ. 1000 ἔκδ. Μαυροφρ.

εὐανάστροφος, ον, εὐκόλως στρεφόμενος ὀπίσω, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολ. σ. 230.

εὐανάσφαλτος, ον, εὐκόλως ἀνασφάλλων, ταχέως ἀναλαμβάνων, Ἱππ. 382. 11.

εὐανάτμητος, ον, ὁ εὐκόλως ἀνατεμνόμενος, Γαλην. τ. 4. σ. 101.

εὐανάτρεπτος, ον, εὐκόλως ἀνατρεπόμενος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2.14,1, Γαλην. τ. 12. σ. 407C, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 149, 4, κλ.

εὐανάτροφος, ον, καλῶς τεθραμμένος, «καλεθρεμμένος», Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 307.

εὐανδρέω, ἐπὶ τόπου, κατοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν, Στράβ. 46, κτλ.· πόλιν πολλῇ εὐανδροῦσαν ἡλικίᾳ Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 26.—Μέσ., Σκύμν. 249, Ὤκελλος 4. ΙΙ. εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ, Πλουτ. Κάμιλλ. 8, Ἀππ. Συρ. 37.

εὐανδρησία, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἡρῳδιαν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. 246.

εὐανδρία, ἡ, ἀφθονία ἀνδρῶν, ἰδίως γενναίων καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 12, ἔνθα ἴδε Schneid.· ἐν τῷ πληθ., πληρωμάτων εὐανδρίαις, διὰ τῆς εὐανδρίας τῶν πληρωμάτων, διὰ τῶν ἐξ ἀνδρῶν ἐκλεκτῶν καὶ γενναίων συνισταμένων πληρωμάτων, Πλουτ. Πομπ. 24: — ἐν Ἀθήναις, «Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο» Δείναρχος παρ' Ἁρπ.· ἔστι γὰρ ἆθλα τοῖς μὲν τὴν μουσικὴν νικῶσιν ἀργύριον .. τοῖς δὲ τὴν εὐανδρίαν ἀσπίδες Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 89. 2 (ἔκδ. Blass)· εὐανδρίᾳ νικᾶν Ἀνδοκ. 34. 29· ἐν ταῖς εὐανδρίαις Ἀθήν. 565F, ἔνθα ἴδε Schweigh. ΙΙ. ἀνδρικὴ ἡλικία, ἀνδρεία, ἀνδρικὸν φρόνημα, γενναιότης, Εὐρ. Ἠλ. 367· ἡ δ' εὐανδρία διδακτόν ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 913· παρασκευάζειν πρὸς εὐανδρίαν, ἀνατρέφειν, γυμνάζειν πρὸς εὐανδρίαν, Ἐπιστ. Βασιλέως Ἀντιγόνου παρὰ Διογ. Λ. 7.7.

εὔανδρος, ον, (ἀνήρ) ἔχων ἀφθονίαν ἀγαθῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν, Τυρταῖος 12.1, Πινδ. Π. 1.77, Εὐρ. Τρῳ. 229, κτλ.· εὐανδροτάτη πόλις Πλούτ. 2. 209Ε. ΙΙ. εὐτυχίαν φέρων εἰς τοὺς ἀνθρώπους, συμφοραὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 1031.

εὐάνεμος, Δωρ. ἀντὶ **εὐήνεμος**.

εὐάνετος, ον, (ἀνίημι) εὐκόλως διαλυόμενος, Διοσκ. 5. 152.

εὐάνθεμον, τό, φυτόν τι ὅμοιον χαμαιμήλῳ, Ἱππ. 626. 54·— «εὐάνθεμον· ὅπερ καὶ ἀνθεμὶς λέγεται καὶ χαμαίμηλον» Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. σ. 474, πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

εὐάνθεμος, ον, πλήρης ἀνθέων, ἀνθηρός, Πινδ. Ο. 1. 109, Ἀνθ. Π. 4. 1, 9.

εὐανθέω, εἶμαι πλήρης ἀνθέων, ἀνθῶ, θάλλω, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 6: μεταφ., ὑπεραυξάνομαι, Ἱππ. 565. 42., 653. 29.

εὐανθής, ές, (ἄνθος) ἀνθηρός, ζωηρός, θάλλων, μεταφορ. ἐπὶ τῶν πρώτων τριχῶν τῶν γενείων, πυκάσαι τε γένυς εὐανθεῖ λάχνῃ, ὅπερ ταὐτὸν τῷ: «γένυν πεπυκάσθαι, ὅ ἐστιν ἐσκεπάσθαι εὐανθεῖ λάχνῃ» (Εὐστ.), «εὐφυεῖ τριχώσει» (Σχόλ.), Ὀδ. Λ. 320· ἴδε ἐν λέξ. **οἰνάνθη** Ι. 3. ΙΙ. ἔχων ἀφθονίαν ὡραίων ἀνθέων, ἀγροὶ Θέογν. 1200· κόλποι λειμώνων Ἀριστοφ. Βάτρ. 373· κεκοσμημένος δι' ἀνθέων, Πινδ. Π. 2. 113. 2) ἀνθηρός, φαιδρός, λαμπρός, χρῶμα Πλάτ. Φαίδων 100C, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 2. 3 καὶ 5· ἐσθής Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 15· βαφαὶ Αἰλ. π. Ζ. 16. 41· πορφύρα Ἀνθ. Π. 6. 250· τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος, τὰ λαμπρὰ τοῦ πτηνοῦ χρώματα, Ἀθήν. 399Δ. ΙΙΙ. μεταφ., ἀνθηρός, ζωηρός, ὡραῖος, καλός, ὄλβος Πινδ. Ι. 5 (4). 16· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἡλικία αὐτόθι 7 (6). 48, πρβλ. Ο. 6. 144, Ἀριστοφ. Νεφ. 1002· εὐανθεῖ ὀργᾷ, εὐγενεῖ τρόπῳ, Πινδ. Π. 1. 173· ἐν ἅλμῃ .. εὐανθεστέρα, ἁλμυρωτέρα, Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 21.

εὐάνθητος, ον, = **εὐανθής**, Θ. Πρόδρ. ἐν Bois. An. nov. σ. 380.

εὐάνιος, ον, (ἀνία) ὁ εὐκόλως ἀνιώμενος, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος. πρᾶος», μεθ' ὃ προστίθησι «πειθήνιος».

συγχέων οὕτω τὸ εὐᾶνιος πρὸς τὸ εὐᾶνιος (Δωρ. ἀντὶ εὐήνιος).

εὐᾱνορία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **εὐηνορία**.

εὐαντέω, ἀπαντῶ ἢ συναντῶ ἐπιχαρίτως, μετὰ δοτ., Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 268.

εὐάντης, **ες**, = τῷ ἑπομ., ἀντίθετον τῷ **δυσάντης**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.148.

εὐάντητος, **ον**, (ἀντάω) εὐαπάντητος, εὐπρόσιτος, εὐμενής, θεὸς Ἀνθ. Π. παράρτ. 2.83.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐάντητος· καλῶς ὑπαντῶν». II. εὐπρόσδεκτος, ἄγρη Ὀππ. Κυν. 2. 488, πρβλ. Ἀλ. 2149.

εὐάντυξ, **ῠγος**, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ἄντυγα. Κατὰ Σουΐδ.: «εὐάντυγα, εὐάξονα». II. ἔχων ὡραῖον θόλον, ἐπὶ οἰκοδομήματος, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 121

εὐάνυστος, **ον**, ὁ εὐχερῶς ἀνυστός, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 51. 10., 301. 2., 302. 8, ἔκδ. Λ.

εὐάνωρ [ᾱ], **ορος**, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **εὐήνωρ**.

εὔαξος, **ον**, εὔθραυστος, Γεωπ. 10, 57.

εὐαπάλλακτος. **ον**, ἀφ' οὗ εὐκόλως τις ἀπαλλάσσεται, ἵππος 3.1· εὐαπαλλακτότερον πάθος Ἀριστ. Προβλ. 5. 22.—Ἐπίρρ. -τως Αἰν. Τακτ. σ. 50 ἔκδ. Orell.

εὐαπαντησία, ἡ, εὐπροσηγορία, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτάρχ. 2. 441 B.

εὐαπάντητος, **ον**, = **εὐάντητος**, Κλήμ. Ἀλεξ. 858, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2139b.26, Σουΐδ. ἐν λ. **εὐάντητος**.

εὐαπάρτιστος, **ον**, καλῶς ἀπηρτισμένος, τέλειος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 362.

εὐαπάτητος, **ον**, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἀπατήσῃ τις, Πλάτ. Φαῖδρ. 263B, Βίας παρὰ Στοβ. 221. 46, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2.16 κ. ἀλλ. II. ἐνεργ., ἑτοίμως, εὐκόλως ἀπατῶν τινα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.1,7.

εὐαπήγητος, **ον**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **εὐαφήγητος**.

εὐαπόβατος, **ον**, ἐφ' οὗ εὔκολον εἶναι νὰ κάμῃ τις ἀπόβασιν, νῆσος εὐαποβατωτέρα Θουκ. 4. 30.

εὐαπόβλητος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποβαλλόμενος, χανόμενος, Δίδ. Ἀλ. 856C, Κύριλλ. Ἀλ. I. 976D, κλ.

εὐαπόδεικτος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποδεικνυόμενος, πιθανός, «φανερός» (Ἡσύχ.), Βασίλ. τ. 2. σ. 219D, Ἀθανάσ. II.1112A.

εὐαπόδεκτος, **ον**, ἀποδεκτός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 235.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐπιφαν. μοναχ. Βίος Μαρίας σ. 40.

εὐαποδεξία, ἡ, φιλικὴ διαγωγή, Θεόδ. Στουδ. σ. 377D.

εὐαπόδοτος, **ον**, ὃν εὐκόλως χωνεύει τις, εὔπεπτος, ἴδε ἐν λ. **εὐανάδοτος**. 2) εὐδιάλυτος ἢ εὐεξήγητος, ἐν πράγμασιν εὐαποδότοις Στράβ. (2. 4, 5), 107.

εὐαπόδυτος, **ον**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐαπόλυτος** ἐν Ἀριστ. π. Ζ. 4. 4,16, ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 291.

εὐαπόκρῐτος, **ον**, εἰς ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀποκριθῇ, Σωρανὸς π. Γυναικ. Παθ. σ.1. ἔκδ. Dietz.—Ἐπίρρ. -τως ἔχειν πρός τι, ἔχειν εὔκολον ἀπόκρισιν πρός τι, Ἀρτεμ. 4. 63.

εὐαποκύλιστος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποκυλιόμενος, Γαλην. 4. σ. 471. 538.

εὐαπολόγητος, **ον**, ὃν εὐκόλως συγχωρεῖ τις, «εὐκολοσυγχώρητος», Στράβ. 463, Πλουτ. Ἀγησ. 18.

εὐαπόλῠτος, **ον**, εὐκόλως χωριζόμενος, τινος Ἱππ. Μοχλ. 842· ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἄρθρ. 792, Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 30· διάφ. γραφ. **εὐαπόδυτος**, ὃ ἴδε.

εὐαπόνιπτος, **ον**, εὐεξάλειπτος, Α. Β. 817,12.

εὐαπόπνοος, **ον**, εὐκόλως ἐξατμιζόμενος, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 42.

εὐαπόπτωτος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποπίπτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.

εὐαπόρρῠτος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀπορρέων, Ἱππ. π. Ἀγμ. 770.

εὐαπόσβεστος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποσβεννύμενος, «εὐκολόσβυστος», Ἀρτεμίδ. 1.74.

εὐαπόσειστος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποσειόμενος, Ἐπίρρ. **εὐαποσείστως**, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2.1036E.

εὐαπόσπαστος, **ον**, ὃν εὔκολον εἶναι νὰ ἀποσπάσῃ τις ἀπό τινος, εὐαπόσπαστα ἀλλήλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.18, 4.

εὐαποτείχιστος, **ον**, ὃν εὔκολον εἶναι νὰ περιβάλῃ τις διὰ τείχους, ὅπως μὴ δι' ἐλάσσονος εὐαποτείχιστοι ὦσιν Θουκ. 6.75, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31.

εὐαπόφυκτος, **ον**, εὐκόλως ἀποφεύγων ἢ ἐκφεύγων, ὀλισθηρός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

εὐάρητος ὄνειρος· «εὔτακτος» Ἡσύχ.

εὖαρ, τό, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλλαδίου χάριν ἐτυμολογίας: «τὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὖαρ εἶναι εἴρηται· ἡδίστη γὰρ τότε ἡ τοῦ ἔαρος κρᾶσις» Φωτίου Βιβλ. σ. 535,15.

εὐαρδής, **ές**, ὁ καλῶς ἀρδεύων, ποτίζων, Πλούτ. 2. 912F· πιθαν. ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **εὐαλδής**.

εὐάρεσκος, ἴδε **εὐάρεστος**.

εὐᾰρεστέω, ἀντίθετον τῷ **δυσαρεστέω**, εἶμαι εὐάρεστος, τινι, εἴς τινα, Διόδ. 14. 4:— Παθ., εὐαρεστοῦμαι, τινι, εἴς τι, ὁ αὐτ. 17.113. II. ἀμεταβ., = τῷ παθ., Λύσιππ. ἐν Ἀδήλ. 1, Διον. Ἀλ. 11. 60.

εὐαρέστημα, τό, = **εὐαρέστησις**, Matthaei Med. σ. 68.

εὐαρεστήριος, **α**, **ον**, ἐπὶ θυσίας, ἡ πρὸς εὐαρέστησιν τῶν θεῶν γινομένη, θυσίαις εὐαρεστηρίοις Διον. Ἀλ. 1. 67, διωρθώθη ἐκ τοῦ Βατικ. κώδικος, ἀντὶ **ἀρεστηρίοις**.

εὐᾰρέστησις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πρὸς τὴν κοινὴν εὐαρέστησιν Διον. Ἀλ. 10. 57, κτλ.

εὐαρεστητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **εὐαρεστῶ**, δεῖ εὐαρεστεῖν, Φίλων 2. 413.

εὐαρεστία, ἡ, = **εὐαρέστησις**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 6, 8, ὡς διάφ. γραφ. Κλημέντια 257B, κλ.

εὐαρεστικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος, ἁρμόδιος πρὸς εὐαρέστησιν, Μ. Ἀντων. 9. 6.

εὐάρεστος, **ον**, (ἀρέσκω), ἀρέσκων, εὐπρόσδεκτος, προξενῶν εὐαρέστησιν, τινι Β', Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 9, κτλ.· πρός τινι Κλήμ. Ἀλ. 882· τὸ εὐάρεστον = εὐαρέστησις, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιβ', 2:—Ἐπίρρ., εὐαρεστοτέρως διακεῖσθαί τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 5· κοινῶς, **εὐαρεσκοτέρως**, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 621.

εὐᾰρίθμητος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀριθμούμενος, δηλ. ὀλίγος τὸν ἀριθμόν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383, Πλάτ. Ἀπολ. 40D, Συμπ. 179C· παρὰ Βυζ., **εὐάριθμος**, **ον**, Νικήτ. Χων. σ. 350C, κλ.

εὔαρκτος, **ον**, (ἄρχω) ὁ εὐκόλως ἀρχόμενος, πειθήνιος, ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα, ἐπὶ ἵππου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 193.

εὐάρμᾰτος, **ον**, (ἅρμα) ἔχων καλὰ ἅρματα, Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος Σοφ. Ἀντ. 845. 2) νικητὴς ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, Πινδ. Π. 2. 9., Ι. 2. 24.

εὐαρμοστέω, εἶμαι καλῶς ἡρμοσμένος ἢ συντεθειμένος, Ἱππ. 28. 2.

εὐαρμοστία, ἡ, ἡ καλὴ ἁρμογή, μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμοστίαις συμπείθειν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 203· εὐ. τῆς ψυχῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς Def. Πλάτ. 411E. II. ἐπὶ διαθέσεων καὶ τρόπων τῶν ἀνθρώπων, καταλληλότης, Πλάτ. Πολ. 400D, Πρωτ. 326B· εὐαρ. τρόπων Δημ. 1407. 5· εὐαρ. πρὸς ἔντευξιν Πλουτ. Συγκρ. 1.

εὐάρμοστος **ον**, (ἁρμόζω) καλῶς ἡρμοσμένος, ἁρμονικός, κάλαμοι Εὐρ. Ἠλ. 702· μέλος, ὄνομα Πλάτ. Νόμ. 655A, Κρατ. 405A. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ καλῶς συμμορφούμενος εἴς τι, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, πρὸς ἅπαντα Ἰσοκρ. 239C· εὐάρμ. ἑαυτὸν ἐν πᾶσι παρέχειν Πλάτ. Πολ. 413E·— Συγκριτ. καὶ Ὑπερθετ. Πλάτ. Πρωτ. 326B, Πολ. 412A· τὸ εὐάρμ. = εὐαρμοστία, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 178D·—Ἐπίρρ., εὐαρμόστως ἔχειν πρός τι Ἰσοκρ. 223E.

εὔαρνος, **ον**, πλούσιος εἰς πρόβατα, Ἀνθ. Π. 6.108· ἐπὶ θήλεος, οἰός, «προβατίνας», ἡ καλὰ τίκτουσα ἀρνία, ἀπ' εὐάρνοιο .. οἰὸς αὐτόθι 7. 657.

εὐάροτος, **ον**, (ἀρόω) καλῶς ἀροτριωθεῖσα ἢ εὐκόλως δυναμένη νὰ καλλιεργηθῇ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 810, Ἀνθ. Π. 6. 41., 9. 347.

εὐάρτῡτος, **ον**, (ἀρτύω) καλῶς ἠρτυμένος, παρεσκευασμένος, ἐπὶ ἐδεσμάτων, Ἀθήν. 165B.

εὐαρχία, ἡ, καλὴ διοίκησις, καλὴ κυβέρνησις, Ἐτυμολ. Μέγ. 390. 38.

εὐαρχίσασθαι· «ἀπάρξασθαι» Ἡσύχ.

εὐαρχιῶ· «ἄρξομαι» Ἡσύχ.

εὔαρχος, **ον**, ὁ καλῶς ἄρχων, ὁ καλῶς κυβερνῶν, Λυκόφρ. 233. 2) εὐκόλως κυβερνώμενος, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 5, 5. II. ὁ καλῶς ἀρχόμενος ἢ ἀρχίζων, λόγος Λουκιαν. Λεξιφ. 1:— κάμνων καλὴν ἀρχήν, Τουρκ. «σεφτέ», ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀγοραστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἀνθ. Π. 6. 304.

εὔας, ὁ, τὸ παρὰ Ρωμαίοις ovatio, ἴδε **εὐαστής** II.

εὐάς, **άδος**, ἡ, ἡ κράζουσα εὖα, δηλ. βακχίς, μαινάς, εὐάδα κούρην Ὀρφ. Ὕμν. 48.1, Φιλόστρ. 793. 2) ὡς ἐπίθ., ὁ, ἡ, βακχική, εὐάδι φωνῇ .. γεραίρων Νόνν. Δ.19.108: ἴδε ἐν λ. **οἰνάς**. II. **Εὔας**, **αντος**, ὁ, «ἐπίθετον Διονύσου» Δράκων, 62. 6, Ἐτυμ. Μ. 553. 46.—Καθ' Ἡσύχιον = **Διόνυσος**.

εὔασμα, τό, κραυγὴ βακχική, Εὐρ. Βάκχ. 129. 151.

εὐασμός, ὁ, (εὐάζω) ἡ κραυγὴ εὖα, κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐθυμίας, ἐπὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, Ἑρμησιάναξ 5.18, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 22, Ἀντών. 75.— Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ὄρν. 874: «τῶν Ἑλλήνων τινὲς τὸν εὐασμὸν σεβασμὸν λέγουσιν».

εὐάστειρα, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ **εὐαστήρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 8, 68,1.

εὐάστερος, **ον**, (ἀστήρ) πλήρης ἀστέρων, ἀστερόεις, Ἄρατ. 237. II. λαμπρὸς ἀστήρ, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 3.

εὐαστήρ, **ῆρος**, ὁ, = τῷ ἑπομέν., Ὀρφ. Ὕμν. 29, Ἀνθ. Π. 9. 246.

εὐαστής, **οῦ**, ἢ παροξ. **εὐάστης**, **ου**, ὁ, (εὐάζω) ὁ κράζων εὖα, βακχεύων, Ὀρφ. Ὕμν. 53. 5, Ἀνθ. Πλαν. 1.15, κτλ. II. ὁ εὐαστὴς θρίαμβος, ἐν χρήσει παρὰ Διον. Ἀλ. 5. 47 πρὸς μετάφρασιν τοῦ ovatio τῶν Ρωμαίων, ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἐν Μαρκέλλ. 22 χρῆται τῷ **εὔας**.

εὐαστικός, **ή**, **όν**, βακχευτικός, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔσαμα** (ἀντὶ **εὔασμα**).

εὐάτριος [ᾱ], **ον**, **Δωρ.** ἀντὶ **εὐήτριος**.

εὐαύγεια, **εὐαυγής**, ἴδε ἐν λ. **εὐαγὴς** (Γ).

εὐαυξής, ές, ταχεῖαν αὔξησιν λαμβάνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.13, 4: Συγκρ.-**έστερος**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3.12, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ.1.8, 4.

εὐαύχην, **ενος**, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν αὐχένα, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμηρον 478.

εὐαφαίρετος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀφαιρούμενος, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 42.

εὐαφάνιστος, **ον**, εὐκόλως ἀφανιζόμενος, Προκόπ. Διάκον. ἐν Ἑλλην. Πατρολ. Mi. τ.100, σ.1200.

εὐάφεια, ἡ, μαλακότης ἐν τῷ ἅπτεσθαι, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις καὶ εὐάφειαν Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 48D, Ὀρειβάσ. 133 Mai.

εὐαφήγητος, **ον**, Ἰων **εὐαπήγητος**, **ον**, ὃν εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀφηγηθῇ, νὰ περιγράψῃ, Ἡρόδ.7.63, Δίων Κ. 42. 26.

εὐαφής, **ές**, (ἀφή) ὁ εἴκων ἐπὶ τῇ θίξει, ἁπαλός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.17,10· μεταφ., ἐπιδεκτικός, νοῦς Πλούτ.2. 588D.—Ἐπίρρ. -**φῶς**, Ἰων. -**φέως**, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1. 6· εὐνοήτως, σαφῶς, δεικνύναι Μ. Ἀντών. 11. 18. 10. **II**. ἐνεργ., ἐλαφρῶς ἐγγίζων, Ἀρετ. ἔνθ' ἀνωτ. 9.10.—Ἐπίρρ. -**φῶς**, Λουκ. Ἁρμον. 1: μεταφ., εὐ. μετάβασις, εὔκολος, ἀβίαστος, φυσικὴ μετάβασις, εὐαφὴς καὶ ἀνάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις ὁ αὐτ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 55· τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων ὁ αὐτὸς Εἰκ. 14.

εὐάφεια, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **εὐάφεια**, Ἀνθ. Π. 5. 35., 294.

εὐάφιον, τό, φάρμακον θεραπεῦον δι' ἐξωτερικῆς ἐπαλείψεως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαλην.

εὐάφορμος, **ον**, πρόσφορος, ἕτοιμος, Ἐκκλ. **II**. ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ αἰτιολογήσῃ αὐτόθι.

εὐᾱχής, εὐάχητος, Δωρ. ἀντὶ **εὐηχής**, **εὐήχητος**.

εὐβάστακτος, **ον**, ὃν εὐκόλως φέρει τις ἢ κινεῖ, μηχανὴ Ἡρόδ. 2.125. **2**) ὃν εὐκόλως φέρει ἢ ὑποφέρει τις, Ἀριστ. Ρητ.1.12, 34, Πολιτικ. 1. 9, 8. **II**. καλῶς ὑποστηριζόμενος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 772.

εὔβᾰτος, **ον**, (βαίνω) εὐδιάβατος, εὐπρόσιτος, ἀντίθετον τῷ δύσβατος, οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν Αἰσχύλ. Πρ.718· ποιεῖν τι εὔβατόν τινι Πλάτ. Νόμ.761 Α: συγκρ., -**ώτερος** Ξεν. Ἑλλ.4.6,9.

εὐβᾰφής, **ές**, καλῶς βεβαμμένος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ.1. 942· ἔχων καλὴν βαφήν, ὡραῖον χρῶμα, τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐβαφῆ τῆς βασιλικῆς ἐσθῆτος Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 8. σ. 688D, ἔκδ. Παρισ.—Ἐπίρρ., **εὐβαφῶς** Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 373, ἔκδ. Mil.

εὔβιος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36,1, ἐν τῷ ὑπερθετ.

εὐβίοτος, **ον**, ὁ εὐκόλως εὑρίσκων τὴν τροφὴν αὐτοῦ, ἐπί τινων ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.1, 23., 11. 5, κ. ἀλλ. **II**. ἐπὶ ἀνθρώπων, διάγων βίον καλόν, ἀξιότιμος, Δίων Κ. 52, 39.

εὔβλαπτος, **ον**, εὐκόλως βλαπτόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1,12,1. **II**. εὐκόλως βλάπτων, Γεωπ. 9. 9, 10.

εὐβλάστεια, ἡ, ἡ ταχεῖα καὶ ἄφθονος βλάστησις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ.1. 20, 5:—γράφεται καὶ **εὐβλαστία** αὐτόθι 1. 20, 6, ἔκδ. Wimmer.

εὐβλαστέω, βλαστάνω καλῶς, ταχέως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1.20.5· τὸ δ' ὅλον οὐ ποιεῖ ἡ θερμότης μάλιστα εὐβλαστεῖν αὐτόθι 4.3,3.

εὐβλαστής, **ές**, ὁ καλῶς καὶ ταχέως βλαστάνων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3, 24. 2. **II**. ἐνεργ., ὁ συντελῶν πρὸς καλὴν βλάστησιν, αὐτόθι 2, 3, 3.

εὐβλαστία, ἡ, ἴδε **εὐβλάστεια**.

εὔβλαστος, **ον**, = **εὐβλαστὴς** I, Φίλων 2. 56. **II**. = **εὐβλαστὴς** II, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 3, 3.

εὐβλέφᾰρος, **ον**, ἔχων ὡραῖα βλέφαρα, Ἀνθ. Π. 14. 122.

εὔβλητος, **ον**, εὐκόλως βαλλόμενος, εὐπρόσβλητος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2.79, Συρ. 35.

εὐβοήθητος, **ον**, εὐκόλως βοηθούμενος ἢ ὑπερασπιζόμενος, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ.7. 5, 3, πρβλ. 6, 3. **2**) ἐπὶ νόσων, εὐκόλως θεραπευόμενος, Ἱππ. 397. 22, Ἀριστ. Προβλ. 1. 25.

Εὔβοια, γεν. **ας**, Ἰων. **ης**, ἡ, ἡ παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς κειμένη γνωστὴ νῆσος, Ὅμ., Ἡσ., κλ. — **Εὐβοίηθεν** καὶ ποιητ. -**θε**, ἐξ Εὐβοίας, Καλλ. εἰς Δῆλ. 197. 200.—**Εὐβοεὺς** (οὐχὶ **Εὐβοιεύς**, Ἐτυμ. Μ. 389. 10), **έως**, ὁ, αἰτιατ. **Εὐβοᾶ**, πληθ. -**οᾶς** (ἂν καὶ τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Θουκ. 4. 92, κτλ. ἔχουσιν -**οέας**), ἴδε Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. σ. 126B, ὁ ἐξ Εὐβοίας, Ἡρόδ. κλ.—Ἐπίθ. **Εὐβοϊκός**, **ή**, **όν**, Θουκ., Εὐρ. Ἑλ.767 κλ.· παρ' Ἡροδ. **Εὐβοεικός**, 3. 89, 95· παρὰ Τραγ. ὡσαύτως **Εὐβοικός**, Εὐβοικὸν ξίφος Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 371· ὡσαύτως **Εὐβόειος**, **α**, **ον**, Σοφ. Ἀποσπ. 239· ἀρσ. **Εὐβοΐτης**, **ου**, ὁ, Στράβ. 449· θηλ. **Εὐβοΐς**, **ΐδος**, Ἡρόδ. 3. 89, Διόδ.12.11· ἀλλὰ συνηρ. αἰτιατ. **Εὐβοΐδα** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ.74, κτλ.· ὡσαύτως ἐκτεταμ. **Εὐβοιΐς**, αὐτόθι 237, 401, Ἀποσπ. 239.—**εὐβοΐδες**, κάστανα, Δίων Χρυσ.1 246,—«εὐβοΐδες, τὰ καστάνια» Ἐτυμ. Μ. 389.1.—Ἐπίρρ. **Εὐβοϊκῶς**, Συνέσ. 23D.

εὐβολέω, ἐπιτυγχάνω εἰς τὸν βόλον, τὸ «ῥίψιμον» τοῦ κύβου, **Λουκ. Ἔρωτ. 16**.

εὔβολος, **ον**, (βάλλω) εὐκόλως ἐπιτυγχάνων βόλος, εὐκόλως ἐπιτυγχάνον ῥίψιμον τοῦ κύβου, Μίδας ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος (τὸ δὲ Μίδας ἦν ὄνομα βόλου) Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 4, Πολυδ. Θ', 94, Σουΐδ. ἐν λ. **Μίδας**: — καθόλου, εὐτυχής, ἐπιτυχής, «τυχηρός», ἄγρη Ὀππ. Ἁλ. 3. 71, Ἡλιόδ. 5. 18.—Ἐπίρρ., ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἦτο εὐτυχής, διετέλει ἐν εὐτυχίᾳ, Αἰσχύλ. Χο. 696 (οὕτως ὁ Pors. ἀντὶ **εὐβούλως**).

εὐβοσία, ἡ, καλὴ βοσκή, χώρα ἔχει πολλὴν εὐβ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 3, πρβλ. 6. 22, 3. **2**) εὐτροφία, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν.1.18. 59., 4. 6, 5· ἐξ ἁλὸς Ἀνθ. Π.11.199. **II**. ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3858, πρβλ. 3906 b.

εὐβόστρῠχος, **ον**, ἔχων καλοὺς βοστρύχους, Ἀνθ. Π. 5. 251, Πολυδ. Β', 27.

εὐβοτέομαι, ἀποθ., ἔχω καλὴν βοσκήν, Στράβ. 500.

εὔβοτος, **ον**, (βόσκω) ἔχων ἄφθονον καὶ καλὴν βοσκήν, ἀλλ' ἀγαθὴ μέν, εὔβοτος, εὔμηλος, «εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 406· τοῖς ζῴοις πᾶσιν εὔβοτον Πλάτ. 110E ἐν τέλει, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 16. **II**. εὐτραφής, ἀμνὸς Θεόκριτ. 5. 24.— Καθ' Ἡσύχ. «εὔβοτοι· εὔτροφοι. εὐανθεῖς».

εὔβοτρυς, **υ**, γεν. **υος**, ἔχων ἀφθόνους σταφυλάς, Σοφ. Φιλ. 548, Ἀνθ. Π. 9, 668· **εὐβότρυος**, **ον**, ἐν Ἀνακρεοντ. 4.17.

εὐβουλεύς, **έως**, ὁ, ἐπίθ. πολλῶν θεῶν, προσαγορευθῆναι (τὸν Δία) εὐβουλέα καὶ μητιέτην διὰ τὴν ἐν τῷ βουλεύεσθαι καλῶς σύνεσιν Διόδ. 5,72. Νικ. Ἀλ.14, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 6 αἰτ. **εὐβουλῆ** Πλούταρχ. 2.714 C, πρβλ. **εὔβολος** ἐν τέλει.— Καθ' Ἡσύχ. «Εὐβουλεύς· ὁ Πλούτων. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς ὁ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ».

εὐβουλία, ἡ, καλὴ βουλή, εὐθύτης κρίσεως, φρόνησις, Αἰσχύλ. Πρ.1035,1038, Σοφ. Ἀντ.1050, Θουκ.1.78, κ. ἀλλ.· περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 318E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6. 9, 3.

εὔβουλος, **ον**, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνιμος, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο.13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689. Ὑπερθ., Ἀνδοκ. 18. 10.—Ἐπίρρ. -**λως** (ἴδε τὴν λ. **εὔβολος**), Συγκρ. -**ότερον**, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερθ. -**ότατα** Γεωπ. 5.16,1.— ὡς ἐπίθετον τοῦ Πλούτωνος, «ὁ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος» Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὔβους, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν βοῶν, οὐδ' εὔβουν (ἄλλως εὔβων) σε ἔσεσθαι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. Δῆλ. 54.

εὐβρεχής, **ές**, καλῶς βεβρεγμένος, Νικ. Ἀλ. 298· διάφ. γραφ. **εὐβραχής**.

εὔβροχος, **ον**, ὁ πολλοὺς ἢ καλοὺς ἔχων βρόχους, ἐπὶ θηρευτικοῦ δικτύου πτηνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 179.

εὔβρωτος, **ον**, ὁ καλὸς πρὸς βρῶσιν ἐπὶ εἴδους ἄρτου, εὔβρωτος πρὸς ξηροφαγίαν Ἀθήν.113 Β· τινὶ Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ.582 Β.

εὐβύριος, **ον**, = **εὔοικος**, Εὐφορίων 92, πρβλ. Ἐτυμ.Μ.389.24.

εὔβυρσος, **ον**, ὁ ἐκ βύρσης ἰσχυρᾶς κατεσκευασμένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1299 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **εὔρρινος**.

εὔβωλος, **ον**, (βῶλος) εὔφορος (ἴδε **εὔπωλος**).

εὐ-βωλο-στρόφητος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀροτριώμενος, Εὐστ. 385. 36., 4131. 53.

εὐγᾱθής, **εὐγάθητος**, Δωρ. ἀντὶ **εὐγηθής**, **εὐγήθητος**.

εὔγαιος, **ον**, συνήθης διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὔγειος**.

εὐγάλακτος, **ον**, ἐπὶ αἰγός, παρέχουσα καλὸν γάλα, Ἀλκίφρων 3. 21.— Παρ' Ἡσυχ. ἑτεροκλίτως, «εὐγάλακτες· εὔτροφοι».

εὐγάληνος [ᾰ], **ον**, λίαν γαλήνιος, Λυκόφρ. 20.— Ἐπίρρ.-**νως**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1776.

εὐγᾰμέω, συνάπτω εὐτυχῆ γάμον, Ἡφαιστ. Ἀποτελεσμ. σ. 5.

εὐγᾰμία, ἡ, εὐτυχία ἐν τῷ γάμῳ, Πολυδ. Θ', 160.

εὔγᾰμος, **ον**, εὐτυχῆ γάμον συνάψας, εὐτυχὴς ἐν τῷ γάμῳ, Νόνν. Δ.1.27.— Καθ' Ἡσύχ. «εὔγαμος· ἐπίθετον Ἀθηναίων».

εὖγε ἢ **εὖ γε**, Ἐπίρρ., καλῶς, ὀρθῶς, ἐν ἀποκρίσεσι δι' ὧν ἐπιβεβαιοῖ ἢ ἐγκρίνει τις τὰ λεχθέντα, ὡς, σοὶ γὰρ χαρίζομαι.—Ἀπόκρ., εὖγε σὺ ποιῶν Πλάτ. Πολ. 351C· οὕτως, εὖγ', εὖγε ποιήσαντες Ἀριστοφ. Εἰρ. 285· εὖγε λέγεις Πλάτ. Ἀπολ. 24E, κτλ.· πρὸς παρότρυνσιν κυνῶν, εὖγε, εὖγε, ὦ κύνες, ἕπεσθε Ξεν. Κυν. 6.19·— εἰρωνικῶς, εὖγε μένταν διετέθην Ἀριστοφ. Ὄρν. 1692. **2**) ἄνευ ῥήματός τινος, ὡς καὶ νῦν, εὖγε, ὡραῖα! πολὺ καλά! Λατ. euge! Πλάτ. Γοργ. 494C, κ. ἀλλ.· διπλοῦν, εὖγ', εὖγε Ἀριστοφ. Ἱππ. 470· εὖγ', εὖγε, νὴ Δί' εὖγε Ἐκκλ. 213· εὖγ', ὅτι ἐπείσθης Νεφ. 866· μετὰ γεν., εὖγε τῆς προαιρέσεως Λουκ. Βίων Πρᾶσις 8.

εὔγειος **ον**, (γῆ) ἔχων καλὴν γῆν, εὔγειον .. χωρίον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.11, 1, Στράβων 311, 545: ἡ εὔγειος (δηλ. γῆ ἢ χώρα), εὔφορος χώρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.13, 2.

εὐγένεια, ποιητ. **εὐγενία** (ὃ ἴδε), ἡ, καταγωγὴ ἐκ καλοῦ ἢ ἐνδόξου γένους, ὑψηλὴ καταγωγή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυσγένεια**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 442, Ἐπίχ.142 Ahr., συχνὸν παρ' Εὐριπ.· ἐμῶν εὐγ. παίδων = ἐμοὶ εὐγενεῖς παῖδες, Εὐριπ. Τρῳ. 583· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Εὐθύδ. 379B, Πολ. 618D· πρβλ. **εὐγενής**. **2**) ἐπὶ ἐκλεκτῶν ζῴων, φυτῶν, κ.τ.τ., Πλούτ. κτλ. **3**) ἐπὶ ὕφους, Λογγῖνος 34. 2.

εὐγένειος, Ἐπικ. **ἠϋγένειος**, ον, (γένειον) ἐπὶ λέοντος, ὁ ἔχων καλὸν γένειον ἢ ὡραίαν χαίτην, λέων .. ἠϋγένειος Ὀδ. Δ. 456· λὶς Ἰλ. Ο. 275, Ρ.109, κλ.· ἐπὶ τοῦ Πανός, ἔχων καλὸν γένειον, Ὁμ. Ὕμν.18. 39· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πλάτ. Εὐθύφρων 2Β, Λουκ. Ἰκαρ. 20.

εὐγενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ἴων 1060, Ἀνδρ.771, Φοίν. 1510, κτλ.· θηλ. **εὐγενέτειρα**, Ἀνθ. Π. 9.788.

εὐγενής, ές, παρ' Ὁμ. **εὐηγενής**, (ὃ ἴδε), καὶ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 94 **ἠϋγενής**, (γένος): ἐκ καλοῦ γένους, ἐξ εὐγενοῦς γενεᾶς, ὑψηλῆς καταγωγῆς, εὐγενής, Λατ. generosus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 704· τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενές, τὸ νὰ εἶναί τις ἐστιγμένος θεωρεῖται ὡς σημεῖον εὐγενείας, Ἡρόδ. 5. 6. 2) παρὰ τοῖς Τραγ. ἡ ἔννοια αὕτη σχετίζεται μετὰ τῆς ἐννοίας ὑψηλοῦ καὶ γενναίου φρονήματος, ὡς ἐν Σοφ. Ἀντ. 38, Φιλ. 874, κτλ.· διαφέρει φύσις γενναίου σκύλακος .. νεανίσκου εὐγενοῦς Πλάτ. Πολ. 375 Α·— ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ **γενναῖος**, Ἀριστ. Ρητ. 2.15, 3, π. τὰ Ζ. Ἱστ.1.1 32. 3) ἐπὶ ζώων, καλοῦ γένους, εὐγενής, γενναῖος, ἵππος Θέογν. 184, Σοφ. Ἠλ. 25· λέων Αἰσχύλ. Ἀγ.1259· ὄρνιθες Πολύβ.1. 58,7· ἐπὶ φυτῶν, καλοῦ εἴδους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2.14, Γαλην.· ἐπὶ χώρας, εὔφορος γόνιμος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25· φλέβες καὶ ἶνες Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.1, 7. 4) ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, ἔξοχος, ὅταν εὐγενεστάτη φανῇ (δηλ. ἡ σελήνη) Σοφ. Ἀποσπ.713· παρθένος εὐγενὴς εἶδος Εὐριπ. Ἑλ. 10· εὐγ. πρόσωπον, παρηΐς, κτλ. ὁ αὐτ.· ἐπὶ ὕφους. τὸ εὐγ. τῆς λέξεως Αἰλ. π. Ζ. ἐν τέλει. II. Ἐπίρρ. -**νῶς**, ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Κύκλ. 201· γενναίως, μετὰ γενναιότητος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ.729.

εὐγενία, ἡ, = **εὐγένεια**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 696, Ἀνθ. Π.7. 337, Παράρτ.130.

εὐγενίζω, καθιστῶ τι εὐγενές, ἐξευγενίζω, πόλιν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 89.

εὐγένιος, ον, = **εὐγενής**, «εὐγένιος. εὐγενής. καὶ εἶδος ἀμπέλου» Ἡσύχ. II. **εὐγένιον**, τό, ὄνομα εἴδους τινὸς σταφυλῆς, Γεωπ.11. 3, 4.

εὐγενίς, ίδος, μεταγενέστ. θηλ. τοῦ **εὐγενής**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ.7. 3, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3200, (προσθῆκαι) 3857u:— τὴν λέξιν ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Ἡρωδιαν., ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 451.

εὐγεφύρωτος [ῡ], ον, ὁ εὐκόλως γεφυρούμενος, «εὐκολογεφύρωτος», τόπος Πολύβ. 5. 66, 5.

εὐγεώργητος, ον, ὁ εὐκόλως καλλιεργούμενος, νῆσος Σκύλαξ σ. 9, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 575.

εὐγέωργος, ον, = τῷ προηγ., Ἰω. Χρυσ. τ.10, σ. 986C, ἔκδ. Παρισ.

εὔγεως, ων, = **εὔγειος**, Αἰλ. π. Ζ.5.561, Ἀππ. Ἐμφυλ.4.102.

εὐγηθής, ές, πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.792.

εὐγήθητος, ον, Δωρ. **εὐγάθητος**, ον, = τῷ προηγ., Εὐριπ. Ι. Τ. 212

εὐγηρέω, φθάνω εἰς εὐτυχὲς γῆρας, γηράσκω εὐτυχῶς, Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθ. τ. 2. 236.

εὐγηρία, ἡ, εὐτυχὲς γῆρας, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5,15· πρβλ. **εὐγήρως**.

εὔγηρος, ον, μόνον ἐν τῷ πληθ., ἴδε **εὐγήρως**.

εὔγηρυς, υ, ἡδέως ἠχῶν, ᾠδὴ Ἀριστοφ. Βάτρ. 213, Ὀππ. Ἁλ. 5. 617.

εὐγήρως, ων, ὁ εὐτυχὲς διερχόμενος γῆρας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ταχυγήρως**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5,15, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 41, Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2892· πληθ. ὀνομαστ. **εὔγηροι** ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.12, 3· οὐδ. **εὔγηρα**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825. — Παρ' Ἡσυχ. εὕρηται Ὑπερθετ. «εὐγηρότατος· καλῶς γηρῶν».

εὐγλάγετος, ον, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Τραγ.110.

εὐγλαγής, ές, Νικ. Θ 617, καὶ **εὔγλαγος**, ον, Λυκόφρ. 307· ἔχων ἄφθονον γάλα·— δοτ. κατὰ μεταπλασμ. **εὔγλαγι**, ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **εὔγλαξ**, ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 9.744.

εὔγληνος, ον, ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Λυκόφρων 598, Ὀππ. Κυν. 3. 79.

εὔγλυπτος, ον, καλῶς γεγλυμμένος, καλῶς κεχαραγμένος, Ἀνθ. Π.7. 363: ὡσαύτως, **εὐγλύφανος**, ον, Νόνν. Δ. 34. 238· **εὐγλυφής**, ές, Ἀνθ. Π. 6. 63.

εὐγλωσσία, Ἀττ. -**ττία**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, εὐχέρεια εἰς τὸ λαλεῖν, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Εὐρ. Ἀποσπ. 205, Ἀριστοφ. Ἱππ. 837. II. ἡδύτης ᾄσματος, Αἰλ. π. Ζ 17. 23.

εὔγλωσσος, Ἀττ. -**ττος**, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐφραδής, εὔγλωττος, Αἰσχύλ. Ἱκ.775· τὸ Νεστόριον εὔγλ. μέλος Εὐρ. Ἀποσπ. 891· ἔχων εὐχέρειαν γλώσσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 445. 2) ὁ ἡδέως ἠχῶν, εὔηχος, ἐπὶ τῆς Ἀττ. διαλέκτου, Ἀνθ. Π. 9.188:— τὸ εὔγλωττον, ἡ εὐφράδεια, Διον. Ἁλ. π. Συνθ.1. II. ἐνεργ., ὁ λύων τὴν γλῶσσαν, ποιῶν τινα εὐφραδῆ, οἶνος Ἀνθ. Π. 9. 503.

εὐγλωττέω, εἶμαι εὐφραδής, Θωμᾶς Μάγιστρ. 394, Ἐκκλ.

εὐγλωττίζω, καθιστῶ εὔγλωττον, τινά τι, τινὰ εἴς τι πρᾶγμα, Φιλόστρ. 273.

εὐγλώχῑν, ῑνος, ὁ, ἡ, ὀξεῖαν ἔχων αἰχμήν, Ὀππ. Ἁλ. 5. 439, Κοΐντ. Σμ. 8. 406.

εὖγμα, τό, (εὔχομαι) ὡς τὸ **εὖχος**, καύχημα, καύχησις, κενὰ εὔγματα εἰπὼν Ὀδ. Χ.249. II. ὡς τὸ **εὐχή**, ἀλλ' ἀείποτε κατὰ πληθ., ἱκεσίαι, εὐχαί, ἐκφράσεις ἐπιθυμίας, Αἰσχύλ. Πρ. 584, Θήβ. 267, Χο. 463, Σοφ. Ἀντ.1185, Ἀριστοφ. Θεσμ. 354, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ.139.

εὔγναμπτος, Ἐπικ. **ἐΰγναμπτος**, ον, καλῶς ἐπικεκαμμένος, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις Ὀδ. Σ. 294· χαλινοὶ Ὀππ. Ἁλ. 5. 498· περόνη Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 833· ἄγκυρα Ὀρφ., κλ.— Περὶ τοῦ θηλ. εὐγνάμπτη ἴδε Λοβεκ. Παρ. 459, κέξ.

εὔγνητος, ον, = **εὐγενής**, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 685D.

εὐγνωμέω = **εὐγνωμονέω**, Νικηφ. Κωνστ/εως Ἱστ.11. 9.

εὐγνωμονέω, εἶμαι εὐγνώμων, εὐμενής, δίκαιος καὶ τίμιος, δεικνύω καλὰ αἰσθήματα, φέρομαι μετ' ἐπιεικείας, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ.1. 2, Πλουτ. Νουμ.12, Λουκουλλ. 4· πρός τινα Διόδ.13.22.

εὐγνωμοσύνη, ἡ, χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος, χρηστότης, καλοκαγαθία, ἐπιείκεια, εὐμένεια, ἀβροφροσύνη, Αἰσχίν.78. 8, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐγνωμοσύνη· εὔνοια». 2) φρόνησις, Πλουτ. Θεμιστ.7, κτλ.

εὐγνώμων, **εὔγνωμον**, γεν. ονος, (γνώμη), ἔχων καλὰ αἰσθήματα, εὐγενής, καλοκάγαθος, ἐπιεικής, συνετός, δίκαιος, Ἀνδοκ. 20. 26, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6, Αἰσχίν.78.6, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.11, 1· ψεῦδος εὐγνωμονέστερον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ.1. 4· παθεῖν εὐγνώμονα Διόδ.13. 25. 2) σοφός, φρόνιμος, Πλουτ. 2. 420 Ε· εὔγνωμον τὸ πόνημα, μετὰ σκέψεως, Ἀνθ. Πλαν. 4. 41. II. Ἐπίρρ., **εὐγνωμόνως**, ἐπιεικῶς, εὐμενῶς, Διόδ.19. 9. μετὰ παρρησίας, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ.1. 4. 2) φρονίμως, Ξεν. Ἀγησ. 2. 25.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ.154 κέξ.

εὔγνωστος, ον, λίαν γνωστός, οἰκεῖος, Σοφ. Αἴ.704, Εὐρ. Ὀρ. 1394, Λυσ.148. 26. 2) εὐδιάκριτος, Πλάτ. Σοφιστ. 218Ε· εὔγνωστον .. πότερος .. ἐστιν ὁ πονηρὸς Δημ. 844.16. Ἐπὶ τοῦ τύπου **εὔγνωτος** ἴδε Λοβ. ἐν Αἴαντι ἔνθ' ἀνωτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὔγνωστος· δῆλος, φανερός».

εὔγομφος, ον, καλῶς συνηρμοσμένος, Εὐρ. Ι. Τ.1286· ὡσαύτως, **εὐγόμφωτος**, ον, Ὀππ. Ἁλ.1. 58.

εὐγονέω, εἶμαι γόνιμος, πρόβατα γάρ .. εὐγονοῦντα πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1.14, 1.

εὐγονία, ἡ, γονιμότης, εὐφορία, Πλάτ. Πολ. 546Α, Ξενοφ. Λακ.1. 6.

εὔγονος, ον, εὔτεκνος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ.581· τὸ εὔγονον, παραγωγικὴ δύναμις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 8, 3.

εὐγραμματία, ἡ, τὸ ὡραῖον γράψιμον (τῶν ἀλφαβητικῶν στοιχείων), Γαλην. 2.75Α.

εὐγράμματος, ον, συγκείμενος ἐκ καλῶν γραμμάτων, εὔφημος, Σουΐδ. ἐν λέξει.

εὐγραμμία, ἡ, ἡ ὡραιότης ἰχνογραφήματος, Ἀθήν.197Β.

εὔγραμμος, ον, καλῶς ἐσχεδιασμένος, Λουκ. ἐν Δὶς Τραγ. 33· ὁ ὡραίας ἔχων γραμμὰς ἢ σχῆμα, Στράβ.100· τῶν ὀφρύων τὸ εὔγραμμον, αἱ λεπταὶ καὶ κανονικαὶ αὐτῶν γραμμαί, Λουκ. Εἰκόνες 6. II. καλῶς διαγεγραμμένος, περίοδοι Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22.—Ἐπίρρ. **εὐγράμμως**, Ἰω. Λαυρ. π. Ἀρχ. σ. 282.

εὐγραφής, ές, (γράφω) καλῶς γεγραμμένος, ἐζωγραφημένος, Ἀνθ. Π. 6. 221. II. ἐνεργ., γράφων καλῶς, κάλαμος αὐτόθι 6. 66, πρβλ. 65.

εὐγραφία, ἡ, καλὴ ζωγραφία, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Θρᾴκης τοῦ ἔτους 149 μ. Χρ., Annali di Inst. di Roma, 1868, σ.133.

εὔγραφος, ον, καλῶς ἐζωγραφημένος, Παύλου Σιλ. Ἄμβ. 97.

εὐγύαλος, ον, ἔχων ὡραῖα κοιλώματα, Τρυφ. 537, Νόνν. Δ. 13. 68 (ἔνθα διάφ. γραφ. **εὐρύαλος**).

εὔγυιος, ον, ὁ ἔχων καλὰ μέλη τοῦ σώματος, ἢ καλὸν σῶμα, εὔρωστος, εὐγυίων .. νέων Βακχυλ. XI.11.

εὔγῡρος, ον, ὡραίους γύρους ἢ κύκλους ἔχων, οὗ κατ' εὔγυρον πάλην ψάμμιος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν, περὶ τοῦ παλαιστοῦ Δημοστράτου, Ἀνθ. Πλαν. 25.

εὐγωνία, ἡ, κανονικότης τῶν γωνιῶν, μῆκος εἰς εὐγωνίαν Εὐρ. Ἴων 1137, ἐξ εἰκασίας τοῦ Elmsl. ἀντὶ εἰς εὐγώνιον.

εὐγώνιος, ον, ἔχων κανονικὰς γωνίας, Ξεν. Οἰκ. 4, 21, Ἀριστ. Προβλ.15.11, 1, Εὐρ. Ἴων 1137.

εὐδαίδᾰλος, ον, καλῶς, κομψῶς εἰργασμένος, εὐδαίδαλον νᾶα Βακχυλ. XVII. 89, ἔκδ. Kenyon, Ἀνθ. Π 1.16.

εὐδαιμονέω: μέλλ. -ήσω: πρκμ. **εὐδαιμόνηκα** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 8: (**εὐδαίμων**). Εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχής, ὄλβιος, Ἡρόδ.1.170, Θουκ. 8. 24, Εὐρ., κλ.· τι, ὡς πρός τι, Ἡρόδ. 2. 177, Σοφ. Ἀντ. 506, κτλ.· εἰς ἅπαντα Εὐρ. Ἀποσπ. 46· ἐς θυγατέρας ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 541· ἔν τινι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 3· —**εὐδαιμονίης**, τύπος εὐχῆς, εὐλογίας παρὰ τῷ Εὐρ. ἐν Ἠλ. 231, ἐν Φοιν.1086, ἴδε Elmsl. ἐν Εὐρ. Μηδ.1041 (1073)· παρῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 446. 457.

εὐδαιμόνημα, τό, καλή, τύχη, εὐτυχία, εὐτύχημα, Λουκιαν. Εἰκ. 22, Στοβ. Ἐκλογ. 2.194.

εὐδαιμονία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, εὐτυχία, ὄλβος, Ὁμ. Ὕμν. 10. 5, Πινδ. Ν.7. 83, Ἡρόδ.1. 5,32, καὶ συχνάκις παρ' Ἀττ.· χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδ. Θουκ. 2. 97· ἐπὶ χωρῶν, Ἡρόδ. 5. 28., 7, 220, κτλ.· μοῖρ' εὐδαιμονίας Πινδ. Π. 3.150· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Εὐρ. Ι. Α. 591, Πλάτ. Φαίδων 115D. **2)** παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., τελεία εὐτυχία, ἴδε **εὐδαίμων** ἐν τέλει.

εὐδαιμονίζω, θεωρῶ ἢ καλῶ τινα εὐτυχῆ, μακαρίζω, εὐδαιμόνιζε παῖδα σὴν Εὐρ. Τρῳ. 268, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2.7, 7, Ἰσοκρ.175D, κλ.· μετὰ γεν. πράγμ., οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι, οὐχὶ ἐκ τῶν πολὺ ἀξίων μακαρισμοῦ διὰ τὴν τύχην του, Σοφ. Ο. Κ.144, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 516C, 518B, Συμπ.194E· αὐτὸν εὐδαιμονιεῖ τῆς περιουσίας Δημ. 550. 20, πρβλ. 362.12· εὐδ. τινὰ ὑπέρ τινος Ξεν. Ἀπομν.1.7, 3· ἐπί τινι Δημ. 314. 2· διά τι Λουκ. Νιγρ. 23.—Παθ., Πλάτ. Πολ. 465D, κ. ἀλλ.

εὐδαιμονικός, ή, όν, τείνων ἢ ἄγων εἰς εὐδαιμονίαν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 6, 3, Ρητ.1.19, 31· τὰ εὐδ., τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν εὐδαιμονίαν, Ξεν. Ἀπομν. 4.2, 34· τελετὴ καλή τε καὶ εὐδ. Πλάτ. Φαῖδρ. 253C. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀποδεχόμενος εὐδαιμονίαν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1134, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.8,16· οἱ εὐδαιμονικοί, φιλόσοφοι θεωροῦντες ὡς ἄκρον ἀγαθὸν τὴν εὐδαιμονίαν, Διογ. Λ.1.17, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 548A:—Ἐπίρρ., -κῶς πράττειν, διάγειν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 856, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 9.

εὐδαιμόνισμα, τό, ὅ,τι θεωρεῖται ὡς εὐδαιμονία, Πλάτ. Ἐπιστ. 354C. **II**. συγχαρητήριον, Ἀπ. Ἐμφυλ. 4.16.

εὐδαιμονισμός, ὁ, τὸ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 34, Ἠθ. Νικ. 4. 7, 13, Πλουτ. Πελοπίδ. 34, κλ. **2)** = **εὐδαιμονία**, Εὐστ. Πονημάτ. 304. 14.

εὐδαιμονιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εὐδαιμονίζω**, δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.1.10,1. **2) -έος, α, ον**, ὃν δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀρρ. Ἀν.1.12, 2.

εὐδαιμοσύνη, ἡ, = **εὐδαιμονία**, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 13. 36, Ξεν. Ἐφ.1.16.

εὐδαίμων, εὔδαιμον, ὁ εὖ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχων: ἐντεῦθεν, εὐτυχής, μακάριος, Λατ. fetix. τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὃς τάδε πάντα εἰδὼς ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν, τούτων ὅστις ταῦτα πάντα εἰδὼς ἐργάζηται, μὴ δυσαρεστῶν τοὺς θεούς, οὗτος εἶναι εὐδαίμων καὶ ὄλβιος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 824· εὐδ. καὶ ὄλβιος Θέογν. 1007· καὶ παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 647, Πέρσ.768, Σοφ. Ἀντ. 582· μακάριός τε καὶ εὐδ. Πλάτ. Πολ. 354A· μετὰ γεν., εὐτυχὴς ἔν τινι ἢ διά τι, Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., Φαίδ. 58E: ὡσαύτως εἰρωνικῶς, εὐδ. εἶ, ὅτι οἴει .. Πλάτ. Πολ. 422E· τὸ εὔδαιμον = εὐδαιμονία, Θουκ. 2. 43.—Ἐπίρρ. **-μόνως** Εὐρ. Ὀρ. 601, Ἀριστοφ. Πλ. 802, κλ.— Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **-έστερον. -έστατα** Πλάτ. Νόμ.734D,710B. **2)** ἰδίως ἐπὶ ἐξωτερικῆς εὐτυχίας, ὁ εὐημερῶν, ὁ πλούσιος, οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν Ἡρόδ 1.133, πρβλ.196., 5. 8, Πινδ. Π. 10. 34, Θουκ. 1. 6, κλ.· ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐδαίμονες ὄντες Λυσ. 903. 11· οἱ πλούσιοι καὶ εὐδ. Πλάτ. Πολ. 406C, πρβλ. Πρωτ. 316B: — ὡσαύτως ἐπὶ τόπων, αἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες Ἡρόδ. 8.111· Εὐβοίη, νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδ. ὁ αὐτ. 5. 31· Κυράνα Πινδ. Π. 4. 491, κτλ.—Ἂν καὶ πάντοτε ἐμπερικλείει τὴν ἔννοιαν καλῆς τύχης, ὅμως ἐν Εὐρ. Μηδ. 1230 ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **εὐτυχής**, ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ· συνήθως ὅμως ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι στενῶς σχετίζονται, εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία, ὄλβος καὶ εὐημερία, ἴδε πρὸ πάντων Πλάτ. Πολ. 354A, 580C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.1. 8, 4, κέξ, 7.13, 2, κέξ., Πολιτικ. 8. 5,10.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ.157 κέξ.

εὐδάκρῡτος, ον, (δακρύω) ἀξιοδάκρυτος, οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε Αἰσχύλ. Χο.181. **II**. ὡραῖος ἐν δάκρυσιν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.

εὐδάκτῠλος, ον, ἔχων ὡραίους δακτύλους, Ἀλκίφρων 3. 67.

εὐδάμνας· «εὐδάμαστος» Ἡσύχ.

Εὐδάνεμος· «ἄγγελος παρ' Ἀθηναίοις» Ἡσύχ.

εὐδάνω, ποιητ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὕδω**, Λυκόφρ. 1354, ἀλλὰ πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐνδύνει**.

εὐδάπᾰνος, ον, (δᾰπάνη) πολλὰ δαπανῶν, ἐλευθέριος, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 2. 2, Πλουτ. Σόλ. 3.—Ὑπερθ. **εὐδαπανώτατος** Δίων Κ. 44. 39. **II**. ὁ μὴ δαπανηρός, ὁ διὰ μετρίας δαπάνης γινόμενος, Διον. Ἀλ. 2. 23, Δίων Κ. 52. 30.

εὐδαρκής· «εὐόφθαλμος» Ἡσύχ. (πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **εὐδρακὴς** ἢ **εὐδερκής**).

εὐδείελος, ον, (ἴδε ἐν τέλ.) εὔδηλος, φανερός, μακρόθεν ὁρατός, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ.), τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον τῆς Ἰθάκης, Ὀδ. Β. 167, Ι. 21, κτλ.· ἐπὶ νήσων καθόλου, ἢ πού τις νήσων εὐδειέλος Ν. 234· πιθ. διὰ τὸ εὔδηλον αὐτῶν, διότι «πᾶσαι αἱ νῆσοι συγκρινόμεναι ἠπείροις εὐδηλότατα ἔχουσι τὰ ὅρια» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β.167 (περιγραφὴ λίαν ἁρμόζουσα τῇ Ἰθάκῃ)· οὕτως ὁ Πίνδ. ἐν Ο. 1. 178 καλεῖ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρόνιον εὐδείελον, μακρόθεν ὁρατόν· πρβλ. **εὐαγὴς Γ.** **II**. μετέπειτα, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, εὐήλιος, ὡς ἐν Πινδ. Π. 4. 136 ἡ Ἰωλκὸς καλεῖται εὐδ. χθών, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὀρεινὰς κατοικίας τοῦ Ἰάσονος (τοὺς αἰπεινοὺς σταθμούς)· οὕτω περὶ τῆς Κρίσης μετὰ τοῦ ἀναπεπταμένου αὐτῆς πεδίου πρὸς νότον, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 434· ὅσα που φύει εὐδείελος αἶα Εὐφορ. 54. (Ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **δέελος, δῆλος**, ἴδε ἐν λ. **δῖος**. Ὁ Στράβ. καὶ τινες γραμμ. θεωροῦσι τὴν δευτέραν σημασίαν ὡς τὴν μόνην, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **δειλῆ** 7-9· ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ δυσμικός, = δυτικός, ἐκ τοῦ **δείλη**, ἑσπέρα, ὅπερ ἁρμόζει μὲν εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀλλ' οὐχὶ εἰς πάσας τὰς νήσους καὶ βεβαίως οὐχὶ εἰς τὴν Ἰωλκόν, ἥτις ἔκειτο κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.).

εὐδεινός, ή, όν, = **εὐδιεινός**, Ἀνέκδ. Ὀξ.2.207, ἐν τῷ Συγκρ. **-ότερος**, ἐντεῦθεν πιθανῶς, εὐδεινοὺς λιμένας ἐπανορθωτέον ἀντὶ **εὐδινοὺς** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 22, καὶ **εὐδεινότατος** ἀντὶ **εὐδινώτατος** ἐν Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 7, περὶ τῶν ἐν Παλ. Μαρτυρ. 9.

εὐδειπνία, ἡ, καλὸν δεῖπνον, Ἁρμόδ. παρ' Ἀθην.149B, 479D, πρβλ. **φιλοτησία**.

εὔδειπνος, ον, δαῖτες εὔδ., καλῶς κατηρτισμέναι εὐωχίαι, Εὐρ. Μήδ. 200. **II**. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 484, παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος, σημαίνει παρὰ τοῖς νεκροῖς εἰς οὓς προσφέρουσι θυσίας οἱ ζῶντες θὰ εἶσαι ἄτιμος· ὁ Σχολιαστ. ἑρμηνεύει: «τῶν ἄλλων νεκρῶν μεταλαμβανόντων ἐναγισμῶν σὺ ἄτιμος ἔσει». Πρβλ. Φωτ. λεξ., Ἡσύχ. ἐν λ. καὶ Μέγα Ἐτυμ. σ. 42, 3, ἐν λ. **αἰώρα**.

εὐδενδρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὔδενδρος**, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 358, ἔκδ. Mil.

εὔδενδρος, ον, ἔχων ἄφθονα καὶ καλὰ δένδρα, Πινδ. Ο. 8. 12, Π. 4.131, Εὐρ. Ι. Τ.134, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἱππ. π. Ἀέρων 288, Στράβ. 100.

εὐδερκής, ές, βλέπων καλῶς, ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, Μάξιμος π. καταρχ. 151. 263.— **Εὐδέρκης**, κύρ. ὄν., Δημ. σ. 688, 11, ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α'. σ. 29.

εὐδέρματος, (δέρμα) ἔχων καλόν, ἰσχυρὸν δέρμα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 125, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λ. **εὔρρινος**.

εὐδέψητος, ον, (δεψέω) καλῶς κατειργασμένος, τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, Ἱππ. π. Ἄρθρ.779, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1. σ. 436, 14, ἔκδ. Kühn.

εὔδηλος. ον, ἐντελῶς φανερός, κατάδηλος, Αἰσχύλ. Πέρσ.1009, κλ.· εὔδηλός [ἐστι] ποιῶν, εἶναι καταφανὴς τοῖς πᾶσι ποιῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1130· εὔδηλόν [ἐστιν] ὅτι .. Πλάτ. Πολιτικ. 308D· φιλόσοφός τις εἶ — εὔδηλον Ἄλεξις ἐν «Λίνῳ» 1. 11· ἐν εὐδήλῳ [ἐστί] Ἱππ. 6. 3· ἴδε ἐν λ. **δῆλος**.— Ἐπίρ. **-λως** Πλουτ. Θησ. 3.

εὐδία, ἡ, καλοκαιρία, κοινῶς «βιὸ:ά», ἐκ χειμῶνος εὐδία Πινδ. Ι. 7 (6). 52· ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 14· ὅταν εὐδία γένηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 3· εὐδίας (γεν.), ἐν καλοκαιρίᾳ, αὐτόθι 8.12, 10·— πληθ., ἔν γε χειμῶσι καὶ εὐδίαις Πλάτ. Νόμ. 961F· εὐδιῶν οὐσῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 36. **2)** μεταφ., ἠρεμία, ἡσυχία, γαλήνη, Πινδ. Ο. 1. 158, Π. 5. 12, Αἰσχύλ. Θήβ. 795, Ἀντιφῶν 116. 25, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 19· ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῆς διανοίας, Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. 2.118E, ἔνθα ἴδε Wytt.· σαρκὸς εὐδ., καλὴ κατάστασις τῆς σαρκός, αὐτόθι 126C. [Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε **εὔδιος**].

εὐδιάβᾰτος, ον, «εὐκολοπέραστος», ποταμὸς Ξεν. Ἑλλ. 4. 2. 11, Πλούτ. 2. 1117D, Πολύαιν. 2. 1, κλ.

εὐδιάβλητος, ον, = τῷ ἑπομ., Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2.1040B.

εὐδιάβολος, ον, ὃν εὐκόλως διαβάλλει τις, Πλάτ. Νόμ. 944B· εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 3B.—Ἐπιρρ.. εὐδιαβόλως ἔχειν Δημ. 1406. 10.

εὐδιάγνωστος, ον, ὃν εὐκόλως διακρίνει τις, Γαλην. τ.14. σ. 63.10, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 668, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 3A, κλ.

εὐδιάγραπτος, ον, ὁ εὐκόλως διαγραφόμενος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 145. 230.

εὐδιάγωγος, ον, φαιδρός, ἱλαρός, εὔθυμος, Διοσκ. 4. 61, Φίλων 1. 52, κλ.

εὐδιάζομαι, ἀποθ., = **εὐδιάω**, βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος Πλάτ. Ἀξ. 370D·— ἐνεργ., παρὰ τῷ Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 508D.

εὐδιάθετος, ον, καλῶς διατεταγμένος·—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 2. **II**. καλῶς διατεθειμένος, ἐπὶ προσώπων, Δούκ. 81B, Θεόδ. Στουδ. 546D, κλ. **III**. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυσδιάθετος**, ἐπὶ ἀγάμου κόρης, «οὐκ εὐδιάθετος· οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι» Ἡσύχ.

εὐδιάθρυπτος, ον. = ῥᾳδίως διαθρυπτόμενος, συντριβόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 828D, ΙΙΙ.1341C.

εὐδίαιος ἢ **-ιαῖος**. ὁ, ὀπὴ ἐν τῷ πλοίῳ πρὸς ἐκροὴν τοῦ ἐν τῷ πυθμένι ἀθροιζομένου ῥυπαροῦ τῆς «σεντίνας» ὕδατος, Πλούτ. 2. 699F, πρβλ. Πολυδ. Δ', 92, Ἡσύχ., «τρῆμα τῆς νεὼς δι' οὗ ἡ ἀν-

τλία ἐχρεῖ» Σουΐδ., πρβλ. **χείμαρρος**. **II**. **εὐδίαιον**, τό, τὸ ἄκρον σωλῆνος κλυστηρίου, κτλ., παρὰ Φήστῳ, **εὔδιον** ἐν Πολυδ. Δ', 181.

εὐδιαίρετος, ον, εὐκόλως διαιρούμενος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 8, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 8,10, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7.13,1, κτλ.

εὐδιαίτερος, α, ον, ἀνώμαλ. Συγκρ. τοῦ **εὔδιος**, ὃ ἴδε.

εὐδιαίτητος, ον, περὶ οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ἐξενέγκῃ τις γνώμην, Στράβ. 332, Γαλην. τ. 5. σ. 361, Εὐνάπ. 471 ἔκδ. Boiss.

εὐδίαιτος, ον, ἐγκρατῶς διαιτώμενος, Ξεν. Ἀπολ. 19, Πολυδ. Ϛ', 27, κλ.

εὐδιάκλαστος, ον, εὔθραυστος, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Σοφον. 1. σ. 588, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. σ. 237, 338.

εὐδιακόμιστος, ον, ὁ εὐκόλως διακομιζόμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγχίπους**.

εὐδιάκοπος, ἢ **εὐδιάκοπτος**, ον, ὁ εὐκόλως διακοπτόμενος Πολύβ. 3. 46, 4., 55, 1.

εὐδιακρισία, ἡ, τὸ εὐκόλως διακρίνειν, Λυβ. κ. Ροδ. στ. 995, 1706, ἔκδ. Wr.

εὐδιακόσμητος, ον, ὁ εὐκόλως διακοσμούμενος, Πολύβ. 8. 36.9.

εὐδιάκριτος, ον, ὁ εὐκόλως διακρινόμενος, Γαλην. τ. 2. σ. 200. **2)** εὐεξήγητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 23. **II**. ἐνεργ., εὐκόλως διακρίνων, Εὐστ. Πονημάτ. 140. 3, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Εὐστ. Πονημάτ. 8. 91, κλ.

εὐδιάλλακτος, ον, εὐκόλως διαλλαττόμενος, εἰρηνικός, Διον. Ἀλ. 4. 38.—Ἐπίρ. **-τως**, Πλούτ. Καῖσ. 54.

εὐδιάλυτος, ον, εὐκόλως ἀνοιγόμενος, ἐπὶ γαλεάγρας, Στράβ. 273. **2)** εὐκόλως διαλυόμενος, φιλία Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 3,3· Ἑλλὰς Πλούτ. Φιλοπ. 8. **3)** εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος, ἀναιρούμενος, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 9.5, Ἑρμογ. **4)** εὐκολοχώνευτος Ἀθήν. 87E. **II**. εὐκόλως διαλλαττόμενος, Πολύβ. 29. 5, 5.

Εὐδι-άναξ, **ακτος**, ον, ἄναξ τῆς γαλήνης, πεπλασμένον κύριον ὄνομα, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνακτος Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 15.

εὐδιανός, ή, όν, = **εὔδιος**, θαυμαστὸς ἐὼν φάνη.. καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε, «ἐφάνη δὲ θαυμάσιος καὶ ἡνίκα τῶν ψυχρῶν αὐρῶν τὸ φάρμακον (δηλ. τὴν χλαμύδα) ἐπηνέγκατο ἐν τῇ Πελλήνῃ (ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἕρμαια)· ταύτην γὰρ ἐλάμβανον τὴν χλαμύδα οἱ νικῶντες» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 9. 146, πρβλ. Bökh εἰς Πίνδ. 5. 10.

εὐδιάπλαστος, ον, εὐσχημάτιστος, ὡραῖος, Σύγκελλ. 17. 4.

εὐδιάπνευστος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεόφρ. περὶ Ὀσμ. 39, Ἀθήν. 26E. **II**. ὁ εὐκόλως διαπνεόμενος, Ἀθήν. ἐν Mathaei Med. 227.

εὐδιάπνοος, ον, συνῃρ. **-πνους**, **ουν**, εὐκόλως ἐξατμιζόμενος, τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 2.

εὐδιάρθρωτος, ον, καλῶς διηρθρωμένος, συνηρμοσμένος, ἐπὶ ὕφους, Εὐστ. 106. 12, κλ.

εὐδιάρπαστος, ον, εὐκόλως διαρπαζόμενος, ληστευόμενος, Βασιλ. τ. 1, σ. 42E.

εὐδιάσειστος, ον, εὐκόλως διασειόμενος, Ἐτυμ. Μ. 104. 5, κλ. **II**. ὃν εὐκόλως ἀνασκευάζει τις, Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 3B.

εὐδιαρρίπιστος, ον, ὁ εὐκόλως διαρριπιζόμενος, ὃν εὐκόλως διασκορπίζει ὁ ἄνεμος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 176B, III. 817A κ. ἀλλ.

εὐδιασκέδαστος, ον, ὁ εὐκόλως διασκεδαζόμενος, κίβδηλος καὶ εὐδιασκέδαστος ἡδονή, εὐκόλως παρερχομένη, Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθ. σ. 440.

εὐδιάσπαστος, ον, εὐκόλως διασπώμενος, ἐξαγόμενος ἐκ τῆς γῆς εἰς ἣν ἐνεπάγη, ἐπὶ χαράκων, Πολύβ. 18. 1, 9.

εὐδιαστόλως, Ἐπιρρ. εὐκρινῶς, σαφῶς, Κύριλλ. Ἀλ. VII. 180C.

εὐδιάστροφος, ον, ὁ εὐκόλως διαστρεφόμενος, καταστρεφόμενος, Θεόδ. Πρόδρ. Ροδ. σ. 110.

εὐδιάτμητος, ον, ὁ ῥᾳδίως διατεμνόμενος, Κύριλ. Ἀλ. III. 1308C.

εὐδιατύπωτος, ον, = ὁ ῥᾳδίως διατυπούμενος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 216, 87.

εὐδιάφθαρτος, ον, = τῷ ἑπομ., Πλάτ. Νομ. 845D.

εὐδιάφθορος, ον, εὐκόλως φθειρόμενος, καταστρεφόμενος, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 10, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 4.

εὐδιαφορέω, γεννῶ εὐκόλως, αἱ δὲ κριθαί, πρὸς τῷ πιαίνειν, καὶ κατὰ τὴν γέννησιν εὐδιαφορεῖν ποιοῦσι τὸ ζῷον, δηλ. εὐέκφορον, Γεωπ. 19. 6, 12.

εὐδιαφόρητος, ον, εὐκόλως διαφορούμενος διὰ τοῦ ἱδρῶτος, εὐεξάτμιστος, Διοσκ. παρ' Ἀθην. 10C. **II**. εὐκόλως ἱδρώνων, Γαλην.:—οὐσιαστ. **εὐδιαφορησία**, ἡ, Σωρ. Ἐφ. σ. 33, ἔκδ. Erm.

εὐδιάφυκτος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ διαφύγῃ τις, οὐκ εὐδιάφυκτα τὰ τῆς σαρκὸς πάθη Κύριλλ. Ἀλ. III 1236A.

εὐδιάχυτος, ον, εὐκόλως διαλυόμενος, φάρμακα Ἀριστ. Προβλ. 1. 42· γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 6· ἀὴρ Πλούτ. 2. 901B· τὴν ὄρεξιν εὐδ. ἔχειν Διογ. Λ. 10. 149.

εὐδιαχώρητος, ον, ῥᾳδίως διαχωρῶν, Ξενοκρ. 31.— Συγκρ. **εὐδιαχωρητότερος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυσδιαχωρητότερος**, Ἀριστ. Προβλ. 31, 8.

εὐδιάω, Ἐπικ. μετοχ. **εὐδιόων** (εὔδιος), εἶμαι γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσσης καὶ καιροῦ, κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 371· ἄνεμος.. ὅς κεν ἄῃσιν ἤπιος, εὐδιόων Ὀππ. Ἁλ. 3. 58, πρβλ. Ἄρατ. 899· ἐπὶ θαλασσοπλοούντων, πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 903· πρβλ. **διαύω**.

εὐδίδακτος [ῐ], ον, εὐκολοδίδακτος, εὐάγωγος, Διοδ. 2. 29.

εὐδιεινός, ή, όν, = **εὔδιος**, χειμὼν Ἱππ. Ἀφ. 1247· γαλήνη Πλάτ. Νόμ. 919 Δ· τροπαὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 9· ὁ ζέφυρος ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 31, κτλ.· ἐπὶ τόπων, ἐν εὐδιεινοῖς, ἐν τόποις πεφυλαγμένοις ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, Ξεν. Κυν. 5. 9, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 7.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἱππ. 25. 15.— Πρβλ. **εὐδεινός**.

εὐδιέξοδος, ον, εὐχερῶς ἐξερχόμενος, Ἱππ. 298. 14· εὐδ. κοιλίη, εὔκολος κένωσις, ὁ αὐτ. 339. 2.

εὐδίετος, ον, (διΐημι) εὐκόλως τηκόμενος, εὔτηκτος, Διόσκ. 1. 18.

εὐδιήγητος, ον, εὐκολοδιήγητος, Ἰσοκρ. 389E.

εὐδικία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (δίκη) δίκαιος τρόπος, δικαιοσύνη, ἐν τῷ πληθ., εὐδικίας ἀνέχειν Ὀδ. Τ. 111· εὐδικίῃ, δικαίως, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 343· σύντροφος εὐδικίης Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 246· ὃς εὐδοκίης ἀγανῆσι σῶσε.. πόλιας αὐτόθι 373, πρβλ. 2859.— ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Πλούτ. 2. 781F.

εὐδίνητος [ῑ], ον, εὐκόλως στρεφόμενος, εὔστροφος, τρύπανα Ἀνθ. Π. 6. 205· ἐπὶ ὀρχηστῶν, Παύλου Σιλ. Ἀμβων. 120. **II**. καλῶς ἐστρογγυλευμένος, Νόνν. Δ. 109.

εὐδῖνός, όν, = **εὐδιεινός**, Ὀρφ. Ὕμν. 21. 5· Στράβ. 453, 16, Εὐσέβ. II. 813B.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐδινά· πραέα, κατεσταλμένα», κατὰ Ζωναρᾶν (897): «εὐδινὸς καιρὸς ὁ εὐδίαν ἔχων».— Καὶ κατὰ Σουΐδ.: «εὐδιεινὸς ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἄνεμος, καὶ εὐδινὸς ὁμοίως».

εὐδίοδος, ον, δι' οὗ εὐκόλως διέρχεταί τις, εὐδιάβατος, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1.7,1. **2)** ἐπιτρέπων εὔκολον ἐξάτμισιν, Ἀριστ. Προβλ. 8. 4. **II**. εὐκόλως διερχόμενος, διαβαίνων, πρὸς τοὺς πόρους Θεοφρ. π. Ὀσμ. 62.

εὐδιοίκητος, ον, ὃν εὐκόλως διαθέτει τις ἢ χωνεύει, Γαλην. τ. 14. σ. 736, 9.

εὐδίολκος, ον, (ἕλκω) εὐκόλως ἕλκων, ὁδηγῶν, δελεαστικός, δύναμις Φίλων 1, 517.

εὔδιον, τό, ἴδε **εὐδίαιος**.

εὐδίοπτος, ον, δι' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ τις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2.13,12, Προβλ. 23. 8 καὶ 38· τὸ εὐδ., διαφάνεια, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 23.

εὐδιόρθωτος, ον, εὐκόλως διορθούμενος, θεραπευόμενος, Ἱππ. 8. 9, Διον. Ἀλ. 10. 42.

εὐδιόριστος, ον, εὐκόλως ὁριζόμενος, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 1.

εὔδιος, ον, (ἴδε ἐν λέξ. **δῖος**): — γαλήνιος, καθαρός, λαμπρός, ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, θαλάσσης, ἄνεμος Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 38· εὔδια πάντα Θεόκρ. 22. 22· ἁλὸς ἄκραι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 521, κτλ.· θερμός, μαλακός, ἤπιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χειμέριος**, Πινδ. Π. 5.12· χειμὼν Ἱππ. π. Ἀέρ. 287· ἐπὶ προσώπων, ἤπιος, φαιδρός, εὔχαρι, Ὀππ. Ἁλ. 4. 29· τὸ εὔδιον τοῦ προσώπου Μ. Ἀντών. 6. 30:— οὐδ. **εὔδιον**, **εὔδια**, ὡς Ἐπίρρ. Ὀππ. Κυν. 1. 44, Ἀνθ. Π. 10. 14:— ἀνώμαλ. Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **εὐδιέστερος**, **-έστατος** Ἱππ. π. Ἀέρ., ἔνθ' ἀνωτ.· **εὐδιαίτερος** Ξεν., ἔνθ' ἀνωτ. **II**. ἐξερχόμενος ἢ ἀσχολούμενος ἐν καλοκαιρίᾳ, Ἄρατ. 916· φέρων ὡραῖον καιρόν, Ὀρφ. Ὕμν. 37. 24. [Ἐκ τῆς ποσότητος τοῦ **δῖος** θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ ι εἶναι μακρὸν ἐν τῷ **εὔδιος**, **εὐδία**, κτλ.· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ ἔχουσιν ῐ ἐν ἀμφοτέροις· μόνον ἐν Ὀρφ., ἔνθ' ἀνωτ., ἐν ἄρσει ῑ ὡς καὶ ἐν Ἀράτ. 784, 823, 850: ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.15, 4 ὁ Βεκκῆρος ἔγραψεν **εὐδῖαι**, ἴσως κατὰ λάθος].

εὔδιφρος, ον, ἔχων καλὰ ἅρματα, ἐπὶ τῆς Ἤλιδος, Νόνν. Δ. 37.139.

εὔδμητος, Δωρ. **-δμᾱτος**, ον, καλῶς ᾠκοδομημένος, βωμός, πύργος, πόλις Ὅμ., ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ, ἐΰδμητος, πλὴν ἐν Ὀδ. Υ. 302, ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον.

εὐδοκέω παρατ. **εὐδόκουν** ἢ **ηὐδόκουν**: μέλλ. **-ήσω**. Εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένος, εὐνοϊκῶς διάκειμαι, ἀποδέχομαί τι εὐχαρίστως, συναινῶ ἔν τινι πράγματι, τινι Πολύβ. 2. 38, 47· τι Ἑβδ.· ὡσαύτως μετὰ προσώπου, τινι Διόδ. 17. 47· ἔν τινι Ἐπιστ. Β', π. Κορ. ιβ', 10, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 17. ὡσαύτως μετὰ μετοχ., χαίρω πράττων τι, Πολύβ. 2. 38, 4· μετ' ἀπαρ., συγκατανεύω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. 5. 93, 7· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., συναινῶ νά.., 1. 8, 4., 7. 4, 5. **3)** οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἢ παθ., εὐδοκεῖσθαι ἐπί τι 1. 8, 4· τινι 3. 31, 6., 27. 3, 5:— ἀπολ., εὐδοκήθη, ηὐτύχησεν, Ἑβδ. (Α', Παραλ. ΚΘ'. 23), **II**. ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εὐάρεστος ἢ εὐπρόσδεκτος, τινι, εἴς τινα, Πολύβ. 20. 5, 10·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἢ παθ., ἐπιδοκιμάζομαι ἢ γίνομαι ἀποδεκτός, τινι, ὑπό τινος, ὁ αὐτ. 1. 6, 3, κτλ.· ἀπολ., 1. 71, 3,

εὐδόκησις, **εως**, = **εὐδοκία**, Πολύβ. 16. 20, 4, Διόδ. 15, 6, κλ.

εὐδοκητής, οῦ, ὁ, = ὁ εὐδοκῶν, Ἐπιφάν. II. 881B.

εὐδοκητός, ή, όν, ἀρέσκων, ἀρεστός, εὐπρόσδεκτος, Διογ. Λ. 2. 87, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΞΖ', 31, Ὠριγέν. III. 1081A.

εὐδοκία, ἡ, ἐπιδοκιμασία, ἔγκρισις, εὔνοια, χάρις, Συλλ. Ἐπιγρ. 5960, παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ.

εὐδοκιμάζω, = **εὐδοκέω**, 'Ωριγέν. VII.13A.

εὐδοκιμέω: παρατ. **ηὐδοκίμουν** Πλάτων. Γοργ. 515Ε· ἀόρ. **ηὐδοκίμησα** Ξενοφ. Κύρ. 7. 1, 46, Δημ. 7. 20: πρκμ. **ηὐδοκίμηκα** 'Αριστοφ. Νεφέλ. 1031: — ἡ αὔξησις παραλείπεται ἐν τῇ 'Ιάδι διαλ., 'Ηρόδ. 3;131.,7. 227, καὶ συχνάκις ἐν 'Αντιγράφοις 'Αττ. συγγραφέων, ὡς ἐν 'Αριστοφ., ἔνθ' ἀνωτ.; Ξεν. 'Ελλ. 6.1,2, κλ. Εἶμαι εὐδόκιμος, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, εἶμαι ἔντιμος, δημοτικός, Θέογν. 587; Εὐρ 'Αποσπ. 550, 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Λυσίας 173. 40, κτλ.: — εὐδοκιμῶ ἔν τινι, διακρίνομαι ἔν τινι, εὐδοκιμῶ; 'Ηρόδ. 1. 59, Θουκ. 2 37· ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν Πλάτ. 'Ιππ. Μείζων 291 Α· ἐπί τινος Δημ. 1425, 5· τι Δίων Κ. 60. 8· περί τι Πλάτ. Πολ. 368Α, κτλ.: ἔκ ἢ ἀπό τινος Πλουτ. Δίων 34, 'Ανθ. Π. 11.157, Δίων Κ.: — εὐδ. μάλιστα τῶν μαθητῶν Πλάτ. Πρωταγ. 315 Α· οὕτως, εὐδ. διά πάντων τῶν βασιλέων 'Ηρόδ. 6. 63: — εὐδ. παρά τῷ βασιλεῖ, ἔχειν δύναμιν παρ' αὐτῷ, ὁ αὐτ. 8. 87, πρβλ. 88., 9. 20· παρά τισι εὐδοκιμῶν νόμιος Δημ. 530. 16: — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Κωμ. 'Ανώνυμ. 50 (Διόδ. 12. 14), Πλουτ. Γάλβ. 16. **2)** ἐπὶ οἴνων, ἐδεσμάτων, κλ., λίαν τιμῶμαι, εὐδ. σφόδρα Ἄλεξ. ἐν 'Αδήλ. 14· σκῶπες σφόδρα εὐδ., δηλ. ἡ σὰρξ αὐτῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 28: — οὕτως ἐπὶ πραγμάτων καθόλου, οἱ εὐδοκιμοῦντες τῶν νόμων ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. Νικ. 10. 9, 20· ἐπὶ κοινῶν ἐπιχειρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 23,30, κ. ἀλλ. **II.** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, ἔχω ἐν τιμῇ, Διόδ. 4. 24.

εὐδοκίμησις, **εως**, ἡ, καλὴ φήμη, τιμή, ἐπιτυχία, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. 358Α, 363Α, Λουκ. 'Αλ. 25· ἐν τῷ ἑνικ. παρὰ Θεμιστίῳ 347C.

εὐδοκιμία, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Φίληβ. 58D.

εὐδόκῐμος, **ον**, ὁ εὐδοκιμῶν εἴς τι, ἔντιμος, ἔνδοξος, ἐπιτυχής, στρατιά Αἰσχύλ. Πέρσ. 857· θάνατος Εὐρ. 'Ηρακλ. 621· εὐδ. εἴς τι, πρός τι, Πλάτ. 'Απολ. 29D, Νόμ. 878Α· ἐπί τινι Πλουτ. Λύσανδρ. 22· ἐν πᾶσιν Πλάτ. Νόμ. 631Β· ἐν τῇ 'Ελλάδι Ξεν. 'Απομν. 3.7, 1.

εὐδοκουμένως, μετοχ. 'Επίρρ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ **εὐδοκέω**, κατὰ γνώμην τινός, κατ' εὐχήν, μετὰ δοτ., Πολύβ. 18. 34, 10.

εὐδόμητος, **ον**, λέξις πλασθεῖσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὔδμητος**. Εὐστ. 782. 24.

εὐδοξέω, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, Εὐρ. Ρῆσ. 496, Ξεν. 'Απομν. 3. 6, 16, κτλ.· τὰ πολλά, εἰς πλεῖστα πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 1. 1, 31.

εὐδοξία, ἡ, καλὴ φήμη, τιμή, δόξα, Σιμωνίδης 5, Πινδ. Π. 5. 9, καὶ συχν. παρ' 'Αττ., πρβλ. 'Αριστ. Ρητ. 1.5, 8· ἀρετή, τὸ ἔξοχον, Πινδ. Ν. 3.70· ἐν τῷ πληθ., Δημ. 332. 6. **2)** ἐπιδοκιμασία, τοῦ πλήθους Πλάτ. Μενέξ. 238D. **II.** καλὴ κρίσις, ἀντίθετον τῷ **ἐπιστήμῃ**, ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99Β.

εὔδοξος, **ον**, (δόξα) ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ἔντιμος, περίφημος, ἔνδοξος, Θέογν. 195, Σιμων. 147, Πινδ. Π. 12. 10, Θουκ. 1. 84, κλ.· εὔδ. παρά τισι Πλάτ. Νόμ. 773Α· νέες εὐδοξόταται, πλοῖα ἔχοντα τὴν ἀρίστην ὑπόληψιν, τὰ πρῶτα ἢ «πρώτης τάξεως», 'Ηρόδ. 7. 99.—'Επίρρ. **-ξως**, Πλάτ. 'Ιππ. Μείζων 287Ε.

εὔδουλος, **ον**, ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ δούλους, 'Αχαιὸς παρ' 'Αθην. 267D, Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 72.

εὐδρᾰκής, **ές**, (δέρκομαι) ὀξυδερκής, Σοφ. Φιλ. 847.

εὐδράνεια, ἡ, ἰσχὺς καὶ ὑγεία σωματική, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΓ', 19), 'Ησύχ. (ἀδρᾰνὴς εὕρηται μόνον παρὰ Γραμμ. καὶ Κυρίλλῳ 'Αλ. ΙΙ.148D, 521C: ἡ ῥίζα εἶναι **δραίνω**.)

εὐδρομέω, τρέχω καλῶς, εἶμαι ταχύς, Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 467, Πλουτ. Φιλοπ. 18: μεταφ., εὐτυχῶ, εὐημερῶ, Φιλόστρ. 807· **εὐδρόμι** (δηλ. **εὐδρόμει**) ἐπὶ τύμβου, Συλλ. 'Επιγρ. 6760.

εὐδρομία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, ταχύτης, 'Ιππ. 'Επιστ. 1276. 54.

εὐδρομίας, **ου**, ὁ, ὠκύς, ταχέως τρέχων, εὔδρομος, ἐπὶ ἰχθύος, 'Ερατοσθ. παρὰ Πλουτ. 2. 981D.

εὔδρομος, **ον**, τρέχων καλῶς, ταχύς, ὠκύς, 'Ανθ. Π. 6. 160, 'Ορφ. **2)** εὔδρομος πόλις, πόλις μετὰ καλῶν ἱπποδρόμων, 'Ανθ. Π. παράρτ. 336. **II.** ἐπὶ ἰατρικῆς σημασίας, ἔχων τοὺς πόρους ἀνοικτούς, σῶμα Πλούτ. 2.715Ε, Γαλην. τ. 12. σ. 377Β.

εὔδροσος, **ον**, ἔχων ἄφθονον δρόσον, ἄφθονον ὕδωρ, πηγαὶ Εὐρ. Ι. Α. 1517· τόποι 'Αριστοφ. Ὄρν. 245.

εὐδύνᾰτος, **ον**, ἰσχυρός, 'Ορφ. Ὕμν. 28. 20.

εὐδυσώπητος, **ον**, ῥᾳδίως δυσωπούμενος, εὐκόλως ἐνδίδων εἰς παρακλήσεις, Πλούτ. 2.5?8Ε.

εὕδω· παρατ. **ηὗδον** Πλάτ. Συμπ. 203Β, ἀποκατασταθὲν ἐν Εὐρ. Βάκχ. 683, Ρήσῳ 763, 779, **εὗδον** 'Ιλ. Β. 2, Θεόκρ. 2 126, 'Ιων. **εὕδεσκε** 'Ιλ. Χ. 503: — μέλλ. **εὑδήσω** Αἰσχύλ. 'Αγ. 337: — ἀόρ. **ηὕδησα** (**καθ-**) 'Ιππ. Κοιμῶμαι, πλαγιάζω, συχνὸν παρ' 'Ομ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὁπότ' ἂν αὖτε εὕδησθα γλυκὺν ὕπνον 'Οδ. Θ. 445· ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1014· γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον Θεόκρ. 24.7· ὡσαύτως, ὕπνῳ γ' εὕδοντα, βεβυθισμένον εἰς ὕπνον (κατὰ Badham: ἐνδόντα, παραδοθέντα εἰς τὸν ὕπνον), Σοφ. Ο. Τ. 65· εὕδειν .. παρὰ χρυσέῃ 'Αφροδίτῃ 'Οδ. Ο. 337, 342· σὺν ὁμήλικι εὕδειν Θέογν. 1059· τὴν ὅλην νύκτα Πλάτ. Νόμ. 807Ε, κ. ἀλλ.: — ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ 'Ιλ. Κ. 482· οὐμὸς εὕδων .. νέκυς Σοφ. Ο. Κ. 621· πρβλ. **κοιμάω** ΙΙ. 3. **II.** μεταφ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο 'Ιλ. Ε. 524· εὑδέτω πόντος Σιμωνίδης 44.15, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 566· εὕδοντα πόλεμον ἐπεγείρειν Σόλων 3.19· εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαὶ 'Αλκμὰν 34· οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει Εὐρ. 'Ικ. 1148· εὕδει χάρις, κοιμᾶται, παύεται, Πινδ. Ι. 7 (6), 23, πρβλ. Εὐρ. 'Εκ. 662· ἐπὶ τοῦ νοῦ ἢ τῆς καρδίας, εἶμαι ἥσυχος, εἶμαι εὐχαριστημένος, εὑδούσῃ φρενὶ Σοφοκλ. 'Αποσπ. 563, πρβλ. Θεόκρ. 126, Πλάτ. Πολ. 571C· (οὕτω τὸ dormire, ἐν τῇ Λατιν., πρβλ. Heid. 'Οράτ. Σατ. 1. 2,7): — ἐπὶ προσώπων, κοιμῶμαι, ὥστε κεῖ βραδὺς εὕδει, δηλ. καὶ ἂν ἀναπαύεται ἀκόμη καὶ δὲν θέλει νὰ κινηθῇ, Σοφ. Ο. Κ. 307· Τισίαν ἐάσομεν εὕδειν, θὰ ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἀναπαυθῇ, Πλάτ. Φαῖδρος 267Α: πρβλ. **βρίζω**.— Παρὰ πεζογράφοις κοινότερον εἶναι τὸ **καθεύδω**, ἂν καὶ εὑρίσκομεν τὸ εὕδω ἐν 'Ηροδ. 1. 34, 209, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κυν. 5.11.

εὐδώρητος, **ον**, ἀφθόνως δωρηθείς, 'Οππ. 'Αλ. 4. 359.

εὐδωρία, ἀντίθετ. τῷ **φειδωλία**, ἐλευθεριότης εἰς τὸ δωρεῖσθαι, Εὐσέβ. ΙΙ.1252C.

εὔδωρος, **ον**, ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος, 'Οππ. 'Αλ. 2. 39· παρ' 'Ομ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, 'Ιλ. Π.179, 186. **II.** πλουσίως δεδωρημένος, πεπροικισμένος, Παύλ. Σιλ. 'Εκφρ. τῆς Μεγ. 'Εκκλ. 920.

Εὐδωσώ· «ἡ 'Αφροδίτη ἐν Συρακούσαις» 'Ησύχ.

εὐέᾱνος, **ον**, πλουσίως ἐνδεδυμένος, Μόσχ. 4.75, Μάξιμ. π. καταρχ. 477, 562.

εὐέγρετος, **ον**, ἢ **εὐέγερτος**, (ἔγρομαι, ἐγείρω) εὐκόλως ἐξεγειρόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ιεροκλέους.

εὐεγχής, ὁ, ὁ ἔχων καλὸν ἔγχος, ὤτρυνε δ' Ἄρης εὐεγχής Βακχυλ. 12.147 (ἔκδ. Blass).

εὔεδρος, **ον**, (ἕδρα) ἔχων λαμπρὰν ἕδραν, ἢ καθήμενος ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου, ἐπὶ θεοτήτων, Αἰσχύλ. Θήβ. 96, 319· καθέδρα εὔεδρος, «ἀσφαλὴς καὶ βεβαία» Σουΐδ., δηλ. ἀσφαλὲς κάθισμα ἐπὶ τοῦ ἵππου. **2)** ἐπὶ πλοίου, = **εὔσσελμος**, Θεόκρ. 13. 21, **II.** Παθ., ἵππος εὔεδρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἱππεὺς κάθηται ἀσφαλῶς, Ξεν. 'Ιππ. 1. 12. **III.** ἐν καλῷ ἢ τυχηρῷ τόπῳ, εὔεδρος ὄρνις, οἰωνὸς ἐμφανιζόμενος ἐν εὐθέτῳ καὶ καταλλήλῳ τόπῳ, Αἰλ. π. Ζ. 16. 16.· καθόλου, ἁρμόζων, ἁρμόδιος, Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 6.—'Επίρρ. **εὐέδρως**· «εὐθέτως, βεβαίως» 'Ησύχ.

εὐέθειρος, **ον**, ἔχων καλὴν κόμην, 'Ανακρ. 80 Bgk.· κοινῶς **εὐέθειρᾰ**.

εὐειδής, **ές**, ἔχων καλὸν εἶδος, ὡραίαν μορφήν, γυνὴ 'Ιλ. Γ. 48· κυρίως ἐπὶ καλλονῆς γυναικείας (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπ.), πρβλ. 'Ησ. Θ. 250, Θέογν. 1002, Πινδ. Ι. 8. (7). 61, Πλάτ. Κρίτωνα 44 Α, Ξεν. 'Απομν. 3.11, 4· ἀλλ' ἐπὶ ἀρρένων, 'Ηρόδ, 1. 32, 112., 6. 32 (ἐν τῷ 'Υπερθ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 324, Εὐρ. 'Ελ. 1540, Ξεν. 'Ελλ. 5. 3, 9: καθόλου ὡραῖος, χρωτὸς εὐειδὴς φύσις Εὐρ. Ἄλκ. 174: — **τὸ εὐειδές**, καλλονὴ προσώπου, τὸ εὐηδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόσωπον καλοῦσι 'Αριστ. ἐν Ποιητ. 25. 16.

εὐείκαστος, **ον**, «εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι» 'Ησύχ.: — εὐκόλως ἢ εὐχερῶς εἰκάζων, Πτολ. Τετράβ. 155. 7.

εὔεικτος, **ον**, ὁ ῥᾳδίως εἴκων, εὐπειθής, Δίων Κ. 69. 20, 'Αλεξ. 'Αφρ. Προβλ. 2. 23.—'Επίρρ. **εὐείκτως**, εὐπειθῶς, Κλήμ. Ρώμης 1. 37.

εὐείλητος, **ον**, ὁ, εὐδίπλωτος, «εὐείλητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα», περὶ ταπήτων, Εὐστ. 'Ιλ. 1056.

εὔειλος, **ον**, εὐήλιος, θερμός, Λατ. apricus, πνοαὶ Εὐρ. Φοίν. 674, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 612· χωρία 'Αριστ. π. Ζ. 'Ιστ. 8.12, 9, Σουΐδ., Φώτ., κλ.

εὐειμᾰτέω, εἶμαι καλῶς ἐνδεδυμένος, 'Αντιφάν. ἐν «'Αφροδισίῳ» 3, 'Αριστ. Ρητ. πρὸς 'Αλέξ. 1, 2: — παρὰ μεταγεν. **εὐιματέω**, Σωτάδης παρὰ Στοβ. 189. 42.

εὐείμᾰτος, **ον**, (εἷμα) εἶμαι ἐνδεδυμένος μὲ καλὰ ἐνδύματα, εἶμαι «καλοφορεμένος», Μάξιμ. Τύρ. 3. 10, ἐκ διορθ. Στεφάνου.

εὐειμονέω, = **εὐειματέω**, Κύριλλ. 'Αλ. Χ. 473C.

εὐείμων, **ον**, = **εὐείματος**, δύο γυναῖκ' εὐείμονε Αἰσχύλ. Πέρσ. 181.

εὔειρος, **ον**, (**εἶρος**, **ἔριον**) ἔχων ἔριον καλὸν ἢ ἐκ καλοῦ ἐρίου, 'Ιππ. 666. 41 (ἐν τῷ ὑπερθ.), 'Ανθ. Π. 7. 657: — 'Αττ. **εὔερος** Σοφ. Τρ. 675 (κατὰ Λοβέκ. ἀντὶ εὐείρου)· εὔερόν τ' ἄγραν, δηλ. πρόβατα, (εὔερον κατὰ Schneidew., εὐκερών τ', κατὰ τὰ ἀντίγραφα) ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 297, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον 'Αριστοφ. Ὄρν. 121· γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν, «οἷον μαλακὴν ὥσπερ σισύραν εὐέριον» (Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.), Κρατῖνος ἐν «Πυλαίᾳ» 6.— Περὶ τοῦ 'Αττ. τύπου ἴδε Φρύν. 146 καὶ Λοβ. ἐν τόπῳ· περὶ δὲ τῆς ἑτεροκλ. αἰτ. εὔειρας ἀντὶ εὐέρους ἴδε ἐν λ. **ἐτήρ**.

εὐείσβολος, **ον**, εἰς ὃν εὐκόλως εἰσβάλλει τις, Στράβ. 792· ἀντίθετ. τῷ **δυσείσβολος**.

εὐέκβᾰτος, **ον**, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐκβαίνει τις, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 395.

εὐεκκαρτέρητος, ον, ὃν εὐκόλως ὑπομένει τις, Ἡρακλεωτικ. Ἀπόσπ. σ. 212 Scott.

εὐέκκαυστος, ον, εὐκόλως ἐκκαιόμενος, Γαλην. 2, σ. 3. 34 (Ald).

εὐέκκριτος, ον, ἐπὶ τροφῆς, ἡ εὐκόλως ἐκκρινομένη, εὐδιαχώρητος, Ξενοκρ. 33, Ἀθήν. 62F.

εὐέκνιπτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐκνιπτόμενος, ἐξαλειφόμενος, ἐπὶ χρώματος, Πολυδ. Α', 44.

εὐέκπλυτος, ον, = τῷ προηγουμ., Πολυδ. Α', 44. II. ἐνεργ., ὁ ἐκπλύνων, ὁ καθαρίζων εὐκόλως, Ἱππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 385.

εὐεκποίητος, ον, ἐπὶ τροφῆς, = εὐέκκριτος, εὐδιαχώρητος, Ἀθήν. παρ' Ὀρειβασ. I. 10, 12.

εὐεκπόρθητος, ον, ὁ ῥαδίως ἐκπορθούμενος, Ἀπολλ. Λεξ. σ. 90.

εὐέκπτωτος, ον, ὁ ῥᾳδίως πίπτων, Πτολεμ. Τετράβ. 161 ἐν λ. **ἀλαπαδνότερος**.

εὐεκπύρωτος [ῠ], ον, ὁ ῥᾳδίως ἐκπυρούμενος, Στράβ. 579.

εὐέκρυπτος, ον, εὐκόλως ἀποπλυνόμενος, Πολυδ. Α', 44, ἐπὶ βαφῆς.

εὐεκτέω, εἶμαι ἐν καλῇ ὑγιείᾳ, εἶμαι εὔρωστος, τῷ σώματι Κέβητος Πίναξ 18· εἰς ψυχὴν Εὐστ. Πονημάτ. 121. 88· ὅταν ἢ ζῷον ἢ δένδρον εὐεκτῇ Πλούτ. 2. 919C.

εὐέκτης, ου, ὁ, (ἔχω) ὁ εὐεκτῶν, ὑγιής, εὔρωστος, ἀντίθετον τῷ **καχέκτης**, Πολύβ. 3. 88, 2, Διογ. Λ. 2. 22.

εὐεκτία, ἡ, = **εὐεξία**, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 41.17., 43.14.

εὐεκτικός, ή, όν, ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγιείας, ὑγιής, εὔρωστος, σώματα Πλάτ. Νόμ. 684C· ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 9, κ. ἀλλ. 2) συντελεστικὸς πρὸς εὐεξίαν, ὑγιεινός, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 13, 3, Ἠθ. Νικ. 5. 1, 5.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. σ. 168.— Καθ' Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. «εὐεκτικῶς· σχετικῶς».

εὔεκτος, ον, = **εὐέκτης**, Γαλην. 6. 664, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ἱππ. 109.

εὐέκφορος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ῥᾳδίως κυοφοροῦσα καὶ τίκτουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 11.

εὐέλαιος, ον, παράγων ἄφθονον καὶ καλὸν ἔλαιον, Στράβ. 243.

εὐέλεγκτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐλεγχόμενος, Πλάτ. Θεαίτ. 157B, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15, κτλ.· ὁ εὐκόλως δοκιμαζόμενος, Πλάτ. Ἀπολ. 33C.

Εὐελίδης· «αὐθάδης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ» Ἡσύχ.

εὐέλικτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἑλισσόμενος, τὸ τοῦ δράκοντος.. εὐέλικτον Εὐστ. 229. 36· εὔκαμπτος, «εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως ὡς ἔχει τὸ σῶμα .. ὑγρόν, εὐέλικτον» Πολυδ. Ε', 83, πρβλ. Β', 117.

εὐελκής, ές, οὗ τὰ ἕλκη εὐκόλως θεραπεύονται, ἀντίθ. τῷ δυσελκής, Ἱππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 391.

εὔελκτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἑλκόμενος, Γαλην. τ.13.10C.

εὔελον· «εὐήλιον» Ἡσύχ.

εὔελπις, ὁ, ἡ, οὐδ. **εὔελπι**: ἔχων καλὴν ἐλπίδα, πλήρης ἐλπίδος καὶ θάρρους, Θουκ. 4.10, 62, Ξεν., κλ.· ἐπὶ τοῖς δεινοῖς Θουκ. 1. 70· οὕτως εὔελπις ὢν περὶ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 364A· πρὸς τὸν θάνατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 41C· τοῦ κρατήσειν Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 76. 2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., εὔελπίς εἰμί σε ἰσχύσειν Αἰσχύλ. Πρ. 509· εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι, εὐελπιστοῦντες ὅτι θὰ σωθῶσι, Θουκ. 6. 24, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 63C· τὸ εὔελπι, ἡ καλὴ ἐλπίς, φαιδρότης, εὐθυμία, Πλούτ. 2.1101D, Δίων Κ. 42.1, κτλ.· οὕτως, εὔελπις λαλιά, φαιδρὰ ὁμιλία, Πολύβ. 1. 32, 6· μετὰ τοῦ μᾶλλον ὡς Συγκρ., ὅπως εὐέλπιδες μᾶλλον εἶεν οἱ Ἕλληνες Ξενοφ. 2.1,18, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.177. II. Παθ., περὶ οὗ καλὸ ἐλπίζει τις, Ἑβδ. (Παροιμ. ιθ', 18). Παρὰ Κλήμ. Ἀλ. I. 976C, **εὔελπις** = **ἀγαθὴ ἐλπίς**.

εὐελπιστέω, ἔχω καλὴν ἐλπίδα, Χαρίτων σ. 79. 22, Νικήτ. Χρον. 415B:— **εὐελπιστία**, ἡ, τὸ εὐελπιστεῖν, Πολύβ. 11. 3, 6, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 258, § 95: — **εὐέλπιστος**, ον, πλήρης ἐλπίδος, ἐν τῷ Ἐπιρρ. **εὐελπίστως**, μετὰ καλῆς ἐλπίδος, Ἰω. Κλίμακ. σ.117. 21.

εὐέμβατος, ον, εὐκολοέμβατος, Ἱππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 395, Χίων ἐν Ἐπιστ.15.

εὐέμβλητος, ον, ὃν εὐκόλως ἐμβάλλει, τοποθετεῖ τις, ἐπὶ ἐξαρθρωθέντων μελῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833.

εὐέμβολος, ον, ἐκτεθειμένος εἰς εἰσβολάς, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ.7.11,10. II. = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Ἀγμ.777.

εὐέμετος ἢ εὐήμετος, ον, εὐκόλως ἐμῶν, ἣν δὲ καὶ εὐήμετος ᾖ, ἐμέειν .. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

εὐεμής, ές, (ἐμέω) εὐκόλως κινούμενος εἰς ἔμετον, Ἱππ. 645. 35· ἵνα εὐεμὲς ᾖ (οὕτως ὁ Κῶδ. Vrb.), ἵνα εὔκολος ᾖ ὁ ἔμετος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.10, 2.— Τύπος τις **εὐημὴς** ἀπαντᾷ ἐν Ἱππ. Ἀφ.1249B, πρβλ. Λοβ. ἐν Φρυν.706.— Ἴδε Γραμματικὰ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 551 ἐν λ. **εὐεμής**, **δυσεμής**.

εὐεμπτωσία, ἡ, ἡ τάσις, διάθεσις πρός τι, Στοβ. Ἐκλογ.2.182: — παρ' Ἰατρ., νόσος εἰς ἣν κοινῶς ὑπόκειται οἱ ἄνθρωποι, οἷον κρυολογήματα, κ. τ. τ., Ποσειδώνιος παρὰ Γαλην. 5. σ.157B, Διογ. Λ.7.115.

εὐέμπτωτος, ον, εὐκόλως ἐμπίπτων, εἴς ἢ πρός τι Γαλην.5. 157A, Πτολεμ. Τετράβ. 164, Ὠριγέν. III. 1300B, κλ.—Ἐπίρρ. -τως, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. σ. 45, Ἰω. Χρυσ III. 571B, κλ.

εὐέμφρακτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐμφραττόμενος, Γαλην. 6. 497, 2.

εὐένδοτος, ον, εὐκόλως ἐνδίδων, γῆ μαλακὴ καὶ εὐένδοτος Στράβων 740.

εὐέντευκτος, ον, φιλοπροσήγορος, ὁμιλητικός, Πολυδ. Ε', 138. —Ἐπίρρ. -τως, αὐτόθι 139.

εὐέντρεπτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, «ἐντροπαλός», Πτολεμ. Τετράβ. σ.159.

εὐεξάγωγος, ον, εὐκόλως ἐξαγόμενος, καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάσσης πλησίον Στράβ. 222.

εὐεξάλειπτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐξαλειφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 53.

εὐεξανάλωτος, ον, ὁ εὐχερῶς ἀναλισκόμενος, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Ἱππ. 383.10.

εὐεξαπάτητος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐξαπατώμενος, Πλάτ. Πολ.409A, Ξεν. Ἱππαρχ.7.15.

εὐέξαπτος, ον, εὐκόλως ἀναπτόμενος, ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ξηρότερον, εὐέξαπτον εἶναι Μ. Ἀντών. 9. 9, Γαλην. τ.13. σ. 9C, Εὐστ. Ἰλ. 87. 27, κλ.

εὐεξέλεγκτος, ον, εὐκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ, Ἱππ. Μείζων 293D.

εὐεξέλικτος, ον, ἔμπειρος περὶ τὴν ἐξέλιξιν, ἐπὶ στρατοῦ, Στράβ. 154.

εὐεξέταστος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἢ ἀνακαλύψῃ τις, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 4, 4.

εὐεξία, ἡ, (εὐέκτης) καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, καλὴ κατάστασις τῆς ὑγείας, ἐντελὴς ὑγεία, εὐρωστία, ἀντίθετον τῷ **καχεξία**, Ἱππ. Ἀφ. 1242· σαρκὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 200· εὐεξία τῶν σωμάτων καὶ καχεξία Πλάτ. Γοργ. 450A, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 1, 5· εὐεξία καὶ ὑγίεια Πλάτ. Πολ. 559A· ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 41A, Αἰσχίν. 26. 43· εὐεξίαι τῶν σωμάτων Πλάτ. Πρωτ. 354 B. II. καθόλου, ῥώμη, ἰσχύς, καλὴ κατάστασις, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 404D· τῆς πολιτείας Ξεν. Λακ. 8.1· πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 7.16, 12· φωνῆς Πλούτ. 2. 804B, κτλ.· εὐ. ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἱκανότης, δεξιότης εἰς τὰ πολεμικά, Πολύβ. 3. 6, 12.

εὐεξίλαστος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐξιλεούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.148.

εὐέξοδος, ον, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεται ἢ ἐκφεύγει τις, ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον Αἰσχύλ. Πέρσ. 688· εὐ. πόλις, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **δυσέμβολος** Ἀριστ. Πολιτικ.7. 5, 3, πρβλ.7.11, 3. II. ἐνεργ., εὐκόλως διαφεύγων, ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 22.

εὔεξος· «εὐφυής» (κατὰ τὸ σῶμα δηλαδ.) Ἡσύχ.

εὐεπάγωγος, ον, ὁ εὐκόλως ἐπαγόμενος, πρός τι Πολύβ. 31.13, 5.

εὐεπαίσθητος, ον, εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος, Ἱππ. 606. 29.

εὐεπακολούθητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρακολουθήσῃ, ἐπὶ σειρᾶς συλλογισμῶν, Ἀριστ. Ρητ.1. 2. 13.

εὐεπανόρθωτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐπανορθούμενος, Ἱππ. 7. 26 καὶ 30.

εὐέπεια, ἡ, (εὐεπής) καλλιέπεια, εὐφράδεια, Πλάτ. Φαῖδρος 267C, Διον. Ἀλ. εἰς Δημοσθ. 25, κλ.· εὐέπειαι λόγων Πλάτ. Ἀξίοχ. 369D. II. εὔφημος λόγος, εὐφημία, Σοφ. Ο. Τ. 932.

εὐεπήβολος, ον, ἴδε **εὐεπίβολος**.

εὐεπηβόλως, = **εὐεπιβόλως**, Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. σ. 68.18., 184.76, ἐκδ. Taf.

εὐεπήκοος, ον, εὐπειθής, Ἀνδρ. Κρήτ. 1160 B, Στέφ. Διάκ. 1130A.

εὐεπηρέαστος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐπηρεαζόμενος, βλαπτόμενος, Ἐπίκτ. 4.11, 111, Γρηγ. Ναζ. I. 637B.

εὐεπής, ές, (ἔπος) εὐφραδής, μελῳδικός, φωνὴ Ξεν. Κύρ.13. 16. 2) ποιῶν τινα εὔγλωττον, ἐμπνέων εὐγλωττίαν, ὕδωρ, τοῦ Ἑλικῶνος, Ἀνθ. II.11. 24 II. Παθ., καλῶς λαληθείς, εὐπρόσδεκτος, λόγος Ἡρόδοτ. 5. 50:—Ἐπίρρ. -**πῶς**, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22.

εὐεπίβατος, ον, ὃν εὐχερῶς ἀναβαίνει τις, λόφος Στράβων 234, Πολύαινος 6. 5· εὐπρόσβλητος, Λουκ. π. Διαβολ.19.

εὐεπίβλεπτος, ον, εὐκόλως ὁρώμενος, κατάδηλος, φανερός, Πολυδ. Α', 172.

εὐεπίβολος, ον, εὔστοχος, εὐστόχως βάλλων ἐπὶ σκοπόν· ἐντεῦθεν, εὐφυής, ἀγχίνους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.7. 322: ἄλλως, **εὐεπήβολος**.—Ἐπίρρ. **εὐεπιβόλως** (**εὐεπηβόλως** Reisk.) Ἀρτεμίδ. 4, προοίμ.— Κατὰ τὸν Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρ. σ.192 κἑξ.) ἡ διὰ τοῦ η ἐκφορὰ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἡ μόνη ὀρθή.

εὐεπιβούλευτος, ον, ὁ εὐχερῶς ὑποκείμενος εἰς ἐπιβουλὴν ἢ στρατήγημα, Στράβ.100, κλ.—Συγκρ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 3.

εὐεπίβουλος, ον, ἀρεσκόμενος νὰ σκευωρῇ ἐπίβουλα σχέδια ἐναντίον τινός, Πτολ. Τετράβ. σ.162.1.163.11.

εὐεπίγνωστος, ἢ **-γνωτος, ον**, ὃν εὐκόλως γινώσκει τις, 'Αρτεμίδ. 4. 84, 'Ιουστῖνος Μάρτ. σ. 426C.— Καθ' 'Ησύχ.: «εὐεπίγνωστος· εὐκατάληπτος».—'Ετυμ. Μ. σ. 142. 40: «ἀριφραδέα, εὐεπίγνωτα, εὔσημα».

εὐεπίδεκτος, ον, ὁ εὐκόλως δεχόμενός τι, «ὅπως βραχέντα (τὰ δούρατα) εὐεπίδεκτα γένηται τῶν σφηνῶν» Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ῥόδ. Α.1005.

εὐεπίδρομος, ον, εὐπρόσβλητος, Θεμίστ. 235D.

εὐεπίη, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **εὐέπεια**, 'Ιππ. 22. 53, 'Ανθ. Π. 6. 322, Συλλ. 'Επιγρ. 6857, 6860.

εὐεπίθετος, ον, εὐπρόσβλητος, καθ' οὗ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιτεθῇ, εὐεπίθετος ἡμῖν εἴη Θουκ. 6. 34· εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις, καὶ τότε (τὸ στράτευμα) ἐγένετο εὐπρόσβλητον εἰς τοὺς πολεμίους, Ξεν. 'Αν. 3. 4, 20· εὐ. ὁ μεθύων 'Αριστ. Πολιτικ. 306Α:—'Επίρρ., εὐεπιθέτως ἔχειν Αἰνείας Τακτ. 23.

εὐεπίληστος, ον, ἀντίθετον τῷ **μνημονικός**, ὁ εὐκόλως λησμονῶν, ἐπιλήσμων, τινος Εὐστ. Πονημάτ. 306. 65.

εὐεπιλόγιστος, ον, ὃν εὐκόλως συμπεραίνει τις, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ.1. 297, Γαλην. τ. 8. σ. 591C.

εὐεπίμικτος, ον, εὐπρόσιτος, χώραν πᾶσιν εὐεπίμικτον Στράβ. 493· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πολυδ. Ε', 138.—'Επίρρ. **-τως**, αὐτόθι 139.

εὐεπιπόλαστος, ον, εὐκόλως ἐπιπολάζων, ἐρχόμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, γάλα Σωρ. 'Εφ. σ.168, ἔκδ. Erm.

εὐεπίστρεπτος, ον, εὐκόλως τρεπόμενος, ἐπὶ τὸ χεῖρον 'Απп. Καρχ. 8. 50

εὐεπίστροφος, ον, = τῷ προηγ., 'Ετυμ. Μ. 616.7.—'Επίρρ. **-φως**, Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 240. 7.

εὐεπίτακτος, ον, εὐχερῶς εἰς τάξιν τιθέμενος, εὐάγωγος, 'Ανθ. Π. 11. 73.

εὐεπίτευκτος, ον, εὐκόλως ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἐπιτυχής, ἐν μάχαις 'Ανών. παρὰ τῷ Σουΐδ.· πρόσφορος, Σευῆρος περὶ Κλυστήρ. σ. 34 Dietz.

εὐεπιφορία, ἡ, εὐκολία τοῦ φέρειν τι πρὸς οἱανδήποτε διεύθυνσιν, εὐκολία τοῦ ἐξετάζειν τι κατὰ ποικίλους τρόπους, Σέξτ. 'Εμπ. Π.1. 181. **II**. ῥοπή, κλίσις, προδιάθεσις, τῶν παθῶν Κλήμ. 'Αλ. 507.

εὐεπίφορος, ον, εὐκόλως φερόμενος πρός τι, ἐπικλινής, ἐπιρρεπής, εἴς, πρός, ἐπί τι Κλήμ. 'Αλλ. 551, κλ.· ἐπὶ συγγραφέων ἰδιαιτέρως εὐνοούντων φράσεις τινάς, Γραμμ.—'Επίρρ. **-ρως**, ἑκουσίως, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 206· ἐπικλινῶς, εὐ. ἔχειν πρός τι Στράβ. 28.

εὐεπιχείρητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ προσβάλῃ τις, εὐπρόσβλητος, Πολυδ. Α', 172. **2)** εὐκόλως ἐπιχειρούμενος ἢ ἀποδεικνυόμενος, πρόβλημα 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρότ.1. 26, 1, πρβλ. Τοπ. 2. 4, 1. **II**. ὁ ἑτοίμως ἐπιχειρῶν τι, Διογ. Λ. 4. 30:—'Επίρρ. **-τως**, 'Ιεροκλ. εἰς Πυθαγ. σ. 97.

εὐέργαστος, ον, ὃν εὐκόλως ἐργάζεταί τις, εὔπλαστος, Κλήμ. 'Αλ.109.

εὐέργεια, 'Ιων. **-είη**, ἡ, = **εὐεργεσία** I, 'Ανθ. Π. 15. 34. **2)** εὐκολία περὶ τὸ ἐργάζεσθαι ἢ πράττειν, εὐκολία, 'Ορειβάσ. 51 Mai.

εὐεργεσία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, ἀγαθοεργία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακοεργία**, ὡς, κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων 'Οδ. Χ. 374, Θέογν. 548, κλ. **II**. εὐποιΐα, εὐεργεσία, εὐεργεσίας ἀποτίνειν 'Οδ. Χ. 235, πρβλ. 'Ησ. Θ. 503· ἡ ἐξ 'Ιστιαίου εὐ., ἡ γενομένη ὑπ' ἐκείνου, 'Ηρόδοτ. 5.11· ἐκτίνειν ὁ αὐτ. 3. 47· εὐεργεσίας ἀποδείκνυσθαι εἴς τινας ὁ αὐτ. 3. 67· καταθέσθαι ἔς τινα Θουκ.1.128· εὐεργ. ποιέειν 'Ηρόδ. 4.165· προέσθαι Ξεν. 'Αν.7.7, 47· προσφέρειν Πλάτ. Γοργ. 513Ε· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐεργ. ἀπολαύειν 'Ισοκρ. 307D· εὐεργ. ὀφείλεταί μοι Θουκ.1.137, πρβλ. 32· ἀντ' εὐεργεσίας, διὰ γενομένην εὐεργεσίαν, Σιμωνίδης 103, Θεόκρ.17.116· ἐπ' εὐεργεσίας καθιστάναι τοὺς βασιλεῖς 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 15. 11:— μετὰ γεν., εὐεργ. τῆς πόλεως, εὐεργεσία γενομένη πρὸς τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 850Β:— πληθ., δημόσιαι εὐεργεσίαι ἢ ὑπηρεσίαι, τὰς τῶν προγόνων εὐεργεσίας Λυσ.142. 2, καὶ συχν. παρὰ Ῥήτορσι. **2)** ψηφίζεσθαί τινι εὐεργεσίαν, ἀπονέμειν τινὶ διὰ ψηφίσματος τὸ τιμητικὸν ἐπώνυμον **εὐεργέτης** (ἴδε τὴν λέξ.), Wolf. εἰς Δημ. 475. 11· κεῖταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος Θουκ. 1.129, πρβλ. 'Ηρόδοτ. 5. 11, Ξεν. 'Ελλ.1.1, 26, Συλλ. 'Επιγρ. 84. 91, κλ. **III**. «**Εὐεργεσία**· Ἥρα ἐν Ἄργει» 'Ησύχ.

εὐεργετέω: παρατ. **εὐεργέτουν** Ξεν. 'Απολ. 26, 'Αγησ. 4. 4 (διάφ. γραφ. **εὐηργ-**): μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **εὐεργέτησα** 'Ισοκρ. 52 Β, Δείναρχ. 92.11, **εὐηργ-** (ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις) 'Αριστοφ. Πλ. 835, Λυσίας 111. 22: πρκμ. **εὐεργέτηκα** Πλάτ. Πολ. 615Β, Δημ. 467.13, **εὐηργ-**, Λυκοῦργ.167, 58, κτλ.:— Παθ., μετοχ. τοῦ ἀόρ. **εὐεργετηθείς**, (ἴδε κατωτ.): πρκμ. **εὐεργέτημαι** Ξεν. 'Απομν. 2. 2, 3 (**εὐηργέτ-** Δινδόρφ.), Πλάτ. Κρίτων 43Α:— τὰ μνημονευθέντα παραδείγματα δεικνύουσι τὸ ἀβέβαιον παντὸς περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ ῥήματος κανόνος. Εἶμαι εὐεργέτης, πράττω εὐεργεσίαν, κάμνω καλὸν εἴς τινα, Σοφ. Φιλ. 670. **2)** κηρύττομαι ὡς εὐεργέτης (2), 'Επιγρ. ἐν Hell. J. τ.10. σ.77. **II**. μετ' αἰτ. προσ., προσφέρω ὑπηρεσίας εἴς τινα, πράττω καλὸν ἔργον, κάμνω εὐεργεσίαν εἴς τινα, τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ.725, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1540, Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ., κλ.· ὡσαύτως, εὐεργεσίαν εὐεργ. τινά Πλάτ. 'Απολ. 36C, πρβλ. Πολ. 615Β· ὅ τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς αὐτόθι 345Α· μεγάλως ἢ μεγάλα εὐεργ. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10 καὶ 12· μετὰ δοτ. πράγμ., χρήμασιν εὐεργ. αὐτόθι 2·— Παθ., λαμβάνω εὐεργεσίαν, εὐεργεσίαν εὐεργετηθεὶς Πλάτ. Γοργ. 520C· μείζονα εὐεργετημένος Ξεν. 'Απομν. 2. 3, 3· καί τι εὐεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ Πλάτ. Κρίτων 43Α· ὡσαύτως, εὐεργετούμενος εἰς χρήματα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 184 Β.

εὐεργέτημα, τό, πρᾶξις εὐεργετική, εὐεργεσία, πρός τινα Ξεν. Κύρ. 8. 2, 2, 'Ισοκρ. 47 C, κτλ.: πληθυντ., Ξεν. Κύρ. 5. 5, 34, 'Αριστ., κλ.

εὐεργέτης, ου, ὡς καὶ νῦν, ὁ εὐεργετῶν, Πινδ. Π. 2. 43, Σοφ. 'Αντ. 284· τινί, εἴς τινα, 'Ηρόδ. 6. 30, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1252· συνηθέστερον, τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 151, Πλάτ. Κρατ. 403Ε. **2)** τιμητικὸν ἐπώνυμον ἀπονεμόμενον εἰς ἀνθρώπους εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν· εὐεργέτης βασιλέος ἀνεγράφη, ἐσημειώθη ἐν τοῖς βιβλίοις ὡς .., 'Ηρόδ. 8. 85 (πρβλ. **ὀροσάγγαι**), πρβλ. 3.140., 8.136· μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγέγραψαι Πλάτ. Γοργ. 506C, πρβλ. Λυσίαν 159. 38, Ξεν. 'Ελλ. 6. 1, 4, Συλλ. 'Επιγρ. 84.1052, καὶ ἴδε **εὐεργεσία** II. 2. **II**. ὡς ἐπίθ., ἀγαθός, εὐεργετικός, Πινδ. Ο. 2,171, Π. 4. 54.—Συγκρ. **μᾶλλον εὐεργέτης** Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ.177.

εὐεργετητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **εὐεργετῶ**, δεῖ εὐεργετεῖν, τοὺς φίλους Ξεν. 'Απομν. 2.1, 28.

εὐεργετικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ πράξῃ καλόν, νὰ πράξῃ εὐεργεσίαν, ὁ εὐεργετῶν, 'Αριστ. Ῥητ. 2. 11, 4, κτλ.· δόξα εὐ., φήμη δι' εὐεργεσίαν, αὐτόθι 1. 5, 9· δύναμις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, δύναμις παρεκτικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν, αὐτόθι 1. 9, 4· μετὰ γεν. προσ., εὐ. ἀνθρώπων, εἰς ἀνθρώπους, Πλάτ. Ὅροι 412Ε· τὸ εὐεργ., εὐεργεσία, Διόδ.1.25:— τὸ **εὐεργετητικὸς** εἶναι συνήθως διάφ. γραφή.

εὐεργέτις, ιδος, θηλ. τοῦ **εὐεργέτης**, Εὐρ. Ἄλκ.1058, Πλάτ. Νόμ. 896Ε:— μεταγενέστ. **εὐεργέτισ(σ)α**, Mémoire sur une mission au mont Athos σ. 46.

εὐέργη, ἡ, ἴδε **ἐόργη**.

εὐεργής, ές, (ἔργον) εὖ πεποιημένος, κατὰ τέχνην καὶ καλῶς εἰργασμένος, ἐπὶ ἁρμάτων, εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου 'Ιλ. Ε. 585· ἐπὶ πλοίων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργὴς Ω. 396, καὶ συχν. ἐν 'Οδ.· πηδάλιον 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 627· ἐπὶ ἱματίων, ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην 'Οδ. Ν. 224· ἐπὶ χρυσοῦ, κατειργασμένος, χρυσοῦ .. εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα Ω. 274. **2)** καλῶς πεποιημένος: ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ. **εὐεργέα** = τῷ παρὰ πεζογράφοις **εὐεργεσίαι**, οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων Χ. 319, πρβλ. Δ. 695.

εὐεργία· «τορύνη» 'Ησύχ.

εὐεργός, όν, (*ἔργω) ἐπὶ γυναικός, ἡ καλὰ ἔργα πράσσουσα, ἀγαθουργός, σώφρων, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν 'Οδ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν Λ. 434, Ο. 422, Ω. 202. **2)** χρήσιμος, πρός τι 'Αριστ. π. Ζ. Μορ.2.16,16:—'Επίρρ., εὐεργῶς ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 6, 5. **3)** ἐπὶ ἀστέρων, εὐνοϊκός, Μανέθων 3. 63, κτλ. **II**. Παθ., **εὔεργος, ον**, προπαροξυτόνως, καλῶς εἰργασμένος, καλῶς ἠροτριωμένος, Δάματερ πολύκαρπε .. τοῦτο τὸ λᾶον εὐεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα Θεόκρ. 10. 43. **2)** εὐκόλως κατεργαζόμενος, 'Ηρόδ. 3. 24· ὕλη 'Αριστ. Φυσ. 2. 2, 9· ξύλον Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 1, 1· ἔρια Λουκ. Δραπέτ. 12·— ἀλλὰ κατὰ τὸν τονισμὸν ἐπικρατεῖ σύγχυσις ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι.

εὐερέθιστος, ον, εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, Στράβων 660.

εὐερία, ἡ, καλὴ ποιότης ἐρίου, μαλακότης ἐρίου, Πλάτ. Κωμ. ἐν «'Υπερβόλῳ» 4.

εὐέριος, ον, ἡμαρτημένος τύπος τοῦ **εὔερος**, Λοβ. Φρύν.146.

εὐέρκεια, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779Β· διάφ. γραφ. **εὐερκία**.

εὐερκής, ές, (ἕρκος) καλῶς πεφραγμένος, ἔχων ἀσφαλῆ περίβολον, ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς 'Ιλ. Ι. 472 (468), 'Οδ. Φ. 389, κτλ.· ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν, ἄλσος Πινδ. Ο. 13. 156· πόλις Αἰσχύλ. 'Ικ. 955· χώρα εὐ. πρὸς τοὺς πολεμίους Πλάτ. Νόμ. 760Ε· ὑποδοχὴ αὐτόθι 848Ε: — ἀσφαλής, θύρας δ' εὐερκέες εἰσὶν 'Οδ. Ρ. 267 (μετὰ διαφ. γρ. εὐεργέες). **2)** περιβάλλων, περικλείων ἐντός, ἐπὶ δικτύων, 'Οππ. 'Αλ. 4. 655.—'Επίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 503C.

εὐέρκτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **εὐεργέτης**, 'Ανθ. Π. 9. 92.

εὐερμέω, εὐνοοῦμαι ὑπὸ τοῦ 'Ερμοῦ, εἶμαι εὐτυχής, Πολυδ. Ε'. 135 (ὁ Φώτ. ἡμαρτημένως **εὐερνῶ**): ἐκ τοῦ **εὐερμής, ές**, ('Ερμῆς),

«εὐτυχής» Ἡσύχ. :— **εὐερμία**, ἡ, εὐτυχία, Αἰλ. π. Ζ. 5. 39:— «εὐερμία· εὐτυχία· ἔμπαλιν δὲ δυσερμία, δυστυχία» Ἡσύχ.

εὐερνής, ές, (ἔρνος) καλῶς βλαστάνων, θάλλων, Εὐρ. Ι. Τ. 1100· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, καλῶς ηὐξημένος, εὔσωμος, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. 103, πρβλ. 502, Ἀνθ. Π. παράρτ. 257. 10· ἐπὶ χώρας, πλουσία εἰς φυτά, εὔβοτος καὶ εὐερνὴς Στράβ. 477. Ἡσύχ.

εὔερος, ον, Ἀττ. τύπος τοῦ **εὔειρος**, ὃ ἴδε.

εὐέστιος, ον, ἐπὶ τῆς Δήλου, ἡ οὖσα ἐν καλῇ θέσει, ἡ κατέχουσα καλὴν θέσιν μεταξὺ τῶν νήσων, Καλλ. εἰς Δῆλ. 325.

εὐεστώ, οῦς, ἡ, (**εὖ**, **ἐστώ**, ἴδε ἐν. λ. **εὖ**), καλὴ κατάστασις, ἡσυχία, ἠρεμία, εὐτυχία, ἐν τῇ παρελθούσῃ εὐεστοῖ Ἡρόδ. 1. 85· ἐν εὐ. φίλῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 187, Ἀγ. 929· χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν Ἀγ. 647· αἰτ. εὐεστὼ Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 45. Πρβλ. **ἐστώ**, **ἀεί-**, **ἀπ-εστώ**.— Πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

εὐετηρία, ἡ, (ἔτος) καλὸν ἔτος, «καλὴ χρονιὰ» (διὰ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς), ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4, Πλάτ. Συμπ. 188Α, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ἐν ταῖς εὐετηρίαις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 20· ἐπὶ προβάτων, τῶν δὲ προβάτων ἐὰν μὲν τὰ πρεσβύτερα ὁρμᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 19, 7, κ. ἀλλ. **2)** καθόλου, εὐτυχία, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 1. 8, 6., 8. 1, 1, Πολιτικ. 5. 6, 17, Ἡσύχ.

εὐετία, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 14. 121.

εὐεύρετος, ον, (εὑρίσκω) εὐκόλως εὑρισκόμενος, εὐεύρετον χώραν, θέσιν ἣν εὐκόλως εὑρίσκει τις, Ξεν. Οἰκ. 8. 17: ἐν Ἀπομν. 3. 1, 10 **εὐεύρετοι** κατὰ διόρθωσιν L. Dind. ἀντὶ **εὐαίρετοι**.

εὐέφικτος, ον, ἐφικτὸς ἄνευ δυσκολίας, διὰ τοῦτο εὐέφικτος ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σ. 44. 26.

εὐεφόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 134.

εὐέφοδος, ον, εὐπρόσβλητος, εὐπρόσιτος, ἐπὶ τόπων, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 13, Πολύβ. 1. 26, κτλ.

εὐέψητος, ον, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 12.

εὐζηλία, ἡ, καλὴ ἅμιλλα, τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζηλίας καὶ καθαριότητος Πλουτ. Λυκ. 12, ἔνθα ὁ Κοραῆς παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Κλαυερίου: **εὐτελείας**, δηλ. τῆς βραχύτητος τῶν λόγων, «παρ' ἅπασι φέρεται εὐζηλίας, πλὴν ἑνός, ἐν ᾧ γράφεται ἀζηλίας. Ἔστι μὲν οὖν γράφειν ἀφελείας· προειλόμην γε μὴν τὴν τοῦ φίλου Κλαυερίου διόρθωσιν εὐτελείας» Κοραῆς.—Ὁ Κόβητος διορθοῖ **εὐφημίας**.

εὔζηλος, ον, ἔχων καλὸν ζῆλον· ἐν τῷ Ἐπιρρ. **-λως**, μετὰ καλοῦ ζήλου, Ἀνθ. Π. 11. 144. **II.** ἐπίζηλος, ἀξιοζήλευτος, Νικ. Ἀλ. 9, Εὐστ. 361. 24.

εὐζυγής, ές, = τῷ ἑπομ., γάμος Γρηγόρ. Ναζ. IV. 45Α.

εὔζυγος, Ἐπικ. **ἐΰζυγος**, ον, (**ζυγὸς III**) ἐπὶ πλοίων, ἔχων καλὰ καθίσματα, νηὸς ἐϋζύγου, κατὰ τὸν Σχολ. «εὖ συζευγνυμένης», Ὀδ. Ν. 116, Ρ. 288· ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργὼ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 4, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ἐΰζυγον, ἤγουν εὐκάθεδρον».

εὔζυμος, ον, καλῶς ἐζυμωμένος, πρὸ πάντων εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔστω Γαλην. 14. 879.

εὔζυξ, υγος, ὁ, ἡ, ἀποτελῶν ὡραῖον ζεῦγος, μαζοὶ γλαγόεντες, ἐΰζυγες, ἱμερόεντες Ἀνθ. Π. 5. 56.

εὐζωγράφητος, ον, καλῶς ἐζωγραφημένος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 184, 39.

εὐζωέω, ζῶ καλῶς, ἀντίθ. τῷ **κακοζωέω**, Μ. Ἀντών. 3. 12.

εὐζωΐα, ἡ, καλὴ ζωή, τὸ ζῆν καλῶς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 18, 4· τρισύλλ. τύπος, χάριν τοῦ μέτρου, ἐν Πινδ. Π. 4. 233, ἱερὸν εὐζῴας (οὐχὶ εὐζώας) ἄωτον.

εὐζωμέομαι, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Ἱππ. 551. 32· ἴδε **ζωμεύω**.

εὔζωμον, τό, φυτὸν οὗ τὰ σπέρματα ἐχρησίμευον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς παρ' ἡμῖν τὰ τοῦ σινάπεως.—Ἡ λέξις διετηρήθη ἐφθαρμένη ἐν τῷ πληθυν., διότι ὁ λαὸς τὰ εὔζωμα ὀνομάζει σήμερον «ζούματα», ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ εὔζωμον ὀνομάζεται «ρόκα», ἡ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 3, Διοσκ. 2. 169.— Κυρίως οὐδ. τοῦ **εὔζωμος**, δηλ. ἐξ οὗ κατασκευάζεται καλὸς ζωμός.

εὔζωνος, Ἐπικ. **ἐΰζωνος**, ον, (ζώνη) καλῶς ἐζωσμένος, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰλ. Α. 429, Ψ. 261, 760, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 212), ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τῶν γυναικῶν (αἵτινες ὡσαύτως καλοῦνται βαθύζωνοι, καλλίζωνοι, βαθύκολποι), ἐκ τοῦ **ζώνη** (ἴδε τὴν λέξ.)· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 339. 3.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐζώνους· εὐτόκους. καλῆς». **2)** ἀκολούθως καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐζωσμένος πρὸς γύμνασιν, ἐζωσμένος, ἡ ἐνδεδυμένος ἐλαφρῶς πρὸς πορείαν, δραστήριος, ἐνεργητικός, τὸ τοῦ Ὁρατίου alte praecinctus, μῆκος ὁδοῦ εὐζώνῳ ἀνδρὶ πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται Ἡρόδ. 1. 72· τριήκοντα ἡμερέων εὐζώνῳ ἀνδρὶ αὐτόθι 104, πρβλ. 2. 34, Θουκ. 2. 97· ἰδίως ἐπὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων στρατιωτῶν, Λατ. expeditus, ἦσαν γὰρ τῶν πολεμίων οἱ εὔζωνοι κατατρέχοντες τοῖς λίθοις ἔβαλλον Ξεν. Ἀν. 5. 4. 23· ἢ ἐπὶ ὁπλιτῶν μὴ φερόντων τὰς βαρείας αὐτῶν ἀσπίδας, αὐτόθι 7. 3. 46· μεταγεν. ἐπὶ πλοίων, Μάξ. Τύρ. 1. 210:—Ἐπίρρ. **-νως**, Ἀλκίφρων 3. 55:—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐζώνως· εὐστόλως· μὴ ἔχων φορτίον». **3)** ἐπὶ ἐνδύματος, καλῶς ἐζωσμένον, Σοφ. Ἀποσπ. 314b. **4)** μεταφ., εὐβάστακτος, πενία Πλουτ. Πελοπίδ. 3· βίος Δίων Κ. 56. 6.

εὔζωος, ον, (ζωὴ) μακρόβιος, διαρκῶν πολύ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 10., 5. 4, 3.

εὔζωρος, ον, ἐντελῶς καθαρός, ἄμικτος, ἐπὶ οἴνου, Εὐρ. Ἄλκ. 757, Ἀριστ. Ἐκκλ. 227, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 423C, κἑξ.— Συγκρ. **-ότερος** καὶ **-έστερος**, εὐζωρότερον .., ὦ παῖ, δὸς Δίφιλος ἐν «Παιδερασταῖς» 1, πρβλ. Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 136· κέρασον εὐζωρέστερον Ἀντιφάνης ἐν «Λάμπωνι» 3· πίνειν .. κύλικας εὐζωρεστέρας Εὔβουλ. 15α, πρβλ. ᾆσμα ἐν Πλουτ. Θησ. 22.

εὔζωστος, ον, (ζώννυμι) εὐκόλως ζωννύμενος, κατάλληλος πρὸς ζῶσιν, ἡ εὐζωστότατος αὐτὸς ἑαυτοῦ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791, πρβλ. Σχολιαστὴν Ἰλ. Α. 429, ἔνθα μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐϋζώνοιο** «εὐζώστου, καλῆς καὶ εὐστόλου».

εὐηγενής, ές, Ἐπικ. ἀντὶ **εὐγενής**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 230, Θεόκρ. 27. 42, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 29.

εὐηγεσία, ἡ, (ἡγέομαι) εὐαρχία, ἐξ εὐηγεσίης Ὀδ. Τ. 114.— Πρβλ. Ἡσύχ.

εὐηγορέω, λέγω καλὰ περί τινος, ἐπαινῶ, Πινδ. Ι. 1. 73 ἐν τῷ παθ.

εὐηγορία, ἡ, καλὸς λόγος, ἔπαινος, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 139.

εὐήγορος, ον, (ἀγορεύω) ὁ αἴσια λέγων, ὡς τὸ **εὔφημος**, Εὔβουλ. ἐν «Ὀδυσσεῖ ἢ Πανόπταις» 1 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει εὐηγορῶν, μετοχ.).

εὐήθεια, παρὰ Τραγ. ὡσαύτως **εὐηθία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ:— ἀγαθότης ἤθους, ἁπλότης, τιμιότης, Πλάτ. Πολ. 348C, Δημ. 717. 2· δι' εὐήθειαν, ἕνεκα τῆς καλῆς αὐτοῦ διαθέσεως (οὐχὶ ἄνευ εἰρωνείας), Ἡρόδ. 3. 140. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, μωρία, ἄνοια, βλακεία, ἐς τοσοῦτο εὐηθίης ἀνήκει τοῦτο Ἡρόδ. 7. 16, 3, πρβλ. 1. 60· κουφόνουν τ' εὐηθίαν Αἰσχύλ. Πρ. 383· ἀλλ' ἀνωφελὴς εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνὴ Εὐρ. Ἱππ. 639, πρβλ. Θουκ. 3. 45, Λυσ. 175. 17, κλ.

εὐήθης, ες, (ἦθος) ἔχων καλὸν ἦθος, ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ἀγαθός, ἁπλοῦς, ἄδολος, Πλάτ. Πολ. 348Β· ἀντίθετον τῷ **πανοῦργος**, Λυσ. 100. 17· τὸ εὔηθες = εὐήθεια, Θουκ. 3. 83· τὸ εὐηθέστατον Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15· ἐπὶ πόρνης, ἡ παραλελυμένα ἔχουσα τὰ ἤθη, Ἀρχίλ. 17. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἁπλοϊκός, ἀνόητος, μωρός, βλάξ, «κουτὸς» (πρβλ. τὸ ἀρχ. Ἀγγλ. seely πρὸς τὸ Ἀγγλο-Σαξον. sælis, Γερμ. selis, μακάριος), πρῆγμα εὐηθέστατον Ἡρόδ. 1. 60· μῦθος, λόγος, αἰτία, ὁ αὐτ. 2. 45, Πλάτ. Νόμ. 818Β, κ. ἀλλ.· κακοήθης δ' ὢν τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης Δημ. 228. 26· τὸ τῶν προβάτων ἦθος εὔηθες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 3, 2· ὡς οὐσιαστ., ἠλίθιος ἄνθρωπος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 16, πρβλ. Buhnk. Τίμ. σ. 132· εὔηθές [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι ἀνοησία, μωρία, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 5, κ. ἀλλ.· λίαν, κομιδῇ εὔηθες ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλ. Ὑστ. 1. 32. 4, Ἀποσπ. 202. **3)** μεταφ. ἐπὶ πληγῶν ἢ νόσων, ἐλαφρός, εὐκολοθεράπευτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακοήθης** (δύσκολος, δυσθεράπευτος,), Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, Προγν. 43. **II.** Ἐπίρρ. **-θως**, Πλάτ. Φαίδων 100D:—Συγκρ., **-έστερα**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 276Ε· Ὑπερθ., **-έστατα**, Εὐρ. Ἀνδρ. 625.

εὐηθία, Ἰων. **-ίη**, = **εὐήθεια**, ὃ ἴδε.

εὐηθίζομαι, φέρομαι ὡς εὐήθης, κάμνω τὸν εὐήθη, πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 336C· εἶμαι εὔθυμος, ἀστεΐζομαι, Φιλόστρ. 343.

εὐηθικός, ή, όν, ὡς εὐήθης, ἔχων καλὸν ἦθος, μὲ «καλὰ φυσικά», Πλάτ. Πολ. 343C, Χαρμ. 175C. **2)** ἀνόητος, μωρός, εὐηθικώτερόν ἐστί τι Ἀριστ. Φυσ. 4. 10, 8.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1258· εὐηθ. ἔχειν Πλάτ. Ἱππ. μείζων 301D.

εὐήκης, ες, (ἀκὴ) καλῶς ἠκονημένος, ὀξύς, αἰχμῆς .. εὐήκεος Ἰλ. Χ. 319· εὐήκεα φάσγανα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 101· εὐήκεϊ συρῷ Νικ. Ἀλ. 410· πρβλ. **εὐαγὴς I**, ἐν τέλει.—Ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ.

εὐηκοέω, εἶμαι εὐήκοος, ὑπακούω προθύμως, μετὰ γεν., καὶ εὐηκοήσω τῶν ἀεὶ κρινόντων ἐμφρόνως Ὅρκος τῶν Ἀθηναίων Ἐφήβων παρὰ Στοβ. 243. 25.

εὐηκοΐα, ἡ, πρόθυμος ὑπακοή, Διόδ. 17. 55, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1, μέρος 1, σ. 92 Α, κλ.

εὐήκοος, ον, (ἀκοὴ) ἀκούων καλῶς ἢ εὐκόλως, Ἱππ. Ἀφ. 1247. **2)** προθύμως ἀκούων, ὑπακούων, εὐπειθής, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 13, 17:— μεταφ., ὑστέραι εὐήκοοι ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἱστ. 10. 1, 7. **3)** προθύμως εἰσακούων, ἐπὶ τῶν θεῶν, θνατοῖς Ἀνθ. Π. 9. 316·— καθόλου, κλίνων ἢ ἔχων διάθεσιν, πρὸς μεταβολὴν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 5.—Ἐπίρρ., εὐηκόως διακεῖσθαι πρός τι Πολύβ. 27. 6, 7. **II.** εὐκόλως ἀκουόμενος, ἀκουστός, Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 13· εὐηκοώτερα τὰ τῆς νυκτὸς ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 11. 5. **2)** εὐχάριστος εἰς τὸ οὖς, εὐάρεστος μνημονεύεται ἐκ Δημ. τοῦ Φαληρ.

εὐηλάκατος, Δωρ. **εὐαλάκατος**, ον, καλῶς νήθων, κλώθων, ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 28. 22.

εὐήλατος, ον, ἐφ' οὗ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἱππεύῃ ἢ ἐλαύνῃ

ἐφ' ἅρματος ἢ ἁμάξης, πρὸς ἄναντες εὐήλατον Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 54· τὰ θηρία ἐξελᾶν πρὸς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 1. 4, 16.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐήλατον· καλῶς ἐληλαμένον ἢ ἐλαυνόμενον» καὶ «εὐήλατος· ὁ πεδεινὸς καὶ εὐάροτος χῶρος».

εὐῆλιξ, ῖκος, ὁ, ἡ, (ἡλικία) ἔχων καλὸν ἀνάστημα, Πολέμων 181, Ἀνδρ. Κρήτ.1304C, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 126, 478, 227, πρβλ. Λοβεκ. Παρ. 289.—Ὁ τύπος **εὐήλικος** μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Achmes Ὀνειροκρ. σ.11, εὐνοῦχον εὐειδῆ, εὐήλικον.

εὐήλιος, Δωρ. **εὐάλιος**, **ον**, ἐκτεθειμένος καλῶς εἰς τὸν ἥλιον, προσήλιος, Λατ. apricus, Εὐρ. Ἱππ.129· «καὶ σύμπασαν δὲ τὴν οἰκίαν ἐπέδειξα αὐτῇ ὅτι πρὸς μεσημβρίαν ἀναπέπταται, ὥστε εὔδηλον εἶναι ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος» Ξεν. Οἰκ. 9. 4· εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν, ἐν ἡμέραις καθ' ἃς λάμπει ὁ ἥλιος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 242· εὐάλιον πῦρ, ὁ ἀεὶ κινούμενος ἄνω αἰθὴρ κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Ἀναξαγόρου, Εὐρ. Ι. Τ.1138· εὐήλιος οἰκία Ἀριστ. Οἰκ.1. 6, 9· ἐν εὐηλίῳ, εἰς εὐήλιον μέρος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.16, 1· εὐήλιον τὸ μετόπωρον, καλὸν ὅπως ἐξέρχηταί τις εἰς τὸν ἥλιον, Φιλόστρ.155.—Ἐπίρρ. -ίως, μὲ λαμπρὸν ἥλιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 906. **II**. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥλιον, ἀγαπῶν νὰ ἐξέρχηται εἰς τὸν ἥλιον καὶ νὰ ἡλιάζηται, Φιλόστρ. 233.

εὐημερέω, (εὐήμερος) διέρχομαι εὐτυχεῖς ἡμέρας, Σοφ. Ἠλ. 653· καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ, καὶ εἰ τὰ πάντα νῦν μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν Θηβῶν βαίνουσι κατ' εὐχήν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 616· τὸ εὐημεροῦν τῆς πόλεως, ἡ εὐημερία αὐτῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 13· πόλεις εὐημεροῦσαι αὐτόθι 6. 8. 22· εὐημερεῖν καὶ τροφὴν ἄφθονον ἔχειν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.19, 1· ἀντίθετ. τῷ **χαλεπῶς ἔχειν**, αὐτόθι 8.12,10, πρβλ. 18, 1 κἑξ.· εὐ. τοῖς σώμασι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 16. **2**) ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, Αἰσχίν. 36.18· ὡσαύτως ὡς τὸ νικᾶν, μετ' αἰτ., π. χ., τραγῳδίαν εὐημερεῖν Ἀθήν. 577D, πρβλ. 484 D· ἀκρόαμα εὐημεροῦν Πλούτ. 2. 521F.

εὐημέρημα, τό, εὐτύχημα, ἐπιτυχία, Πολύβ. 3.72, 2, Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 21.

εὐημερία, Δωρ. **εὐαμερία** [ᾱ], ἡ, καλὴ ἡμέρα, ὡραῖος καιρός, καλοκαιρία, ὡς τὸ **εὐδία**, εὐημερίας οὔσης Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 2· γενομένης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.15, 6· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 5. 9, 3. **II**. ἡμέρα εὐτυχίας, ὑγεία καὶ εὐτυχία, ὑγεία καὶ ὄλβος, Εὐρ. Ἠλ.196, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.10. 8, 9, Πολιτικ. 3. 6, 5, κ. ἀλλ. **2**) καλὴ κατάστασις, ἀκμή, ὑγεία, τοῦ σώματος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.5.11, 5, κ. ἀλλ.· πρὸς ὑγίειαν καὶ πρὸς εὐημ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ.1. 6, 8. **3**) τιμὴ καὶ δόξα, Πινδ. Ι.1. 56, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9.13· εὐτύχημα, Πλούτ. 2. 498B· νίκη, ἐπιτυχία, Πολύβ. 7. 9, 10· ἐν τοῖς θεάτροις Ἀθήν. 631F· εὐαμερίαις ἐμπορικαῖς, ἐπιτυχίαις ἐν τῷ ἐμπορίῳ, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 250. 21.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐημερία· εὐδαιμονία».

εὐήμερος, Δωρ. **εὐάμερος** [ᾱ], **ον**, (ἡμέρα) ἀνήκων εἰς ὡραίαν, εὐτυχῆ ἡμέραν, εὐήμερον φάος, εὐτυχὴς ἡμέρα, Σοφοκλ. Αἴ.709. **2**) ἀπολαύων εὐτυχοῦς ἡμέρας, εὔθυμος, φαιδρός, εὐάμεροι μολπαί Εὐρ. Ἀποσπ.775. 41 (Αὐρ.)· πρόσωπον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1322· μοῖρα Πλάτ. Τίμ. 71D· τὸ εὐήμερον, εὐτυχία, Φίλων 1.515.

εὐήμετος, εὐημής, ἴδε **εὐέμετος, εὐεμής**.

εὐημονία, ἡ, (ἥμων) δεξιότης εἰς τὸ ῥίπτειν ἢ βάλλειν, ἐπιτυγχάνειν, Ἡσύχ., πρβλ. **ἡμοσύνη** παρὰ τῷ αὐτῷ.

εὐηνεμία, ἡ, οὔριος ἄνεμος, Λουκ. Λεξιφ. 15.

εὐήνεμος, Δωρ. **εὐάνεμος** [ᾱ, πλὴν ἐν Ἀνθ. Π. 9. 555], **ον**· ὁ ἔχων καλῶς ὡς πρὸς τοὺς ἀνέμους· δηλ. **I**. εὔδιεινός, καλός, ἀχείμαστος, πόντου γεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον Εὐρ. Ἀποσπ. 318· τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πὰρ Διὸς Θεόκρ. 28. 5.—ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. 3. 13, 8. **2**) μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμων, λιμὴν Εὐρ. Ἀνδρ.749· χώρα Λουκ. Ἀποκηρ.27. **II**. ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, καλῶς διαπνεόμενος, [ὡς πῦρ] ἐν εὐανέμοις βάσσαις (πρβλ. **εὔπνοος** II) Σοφ. Αἴ. 197· καὶ οὕτω πιθαν. εὐαν. λίμνας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 341.

εὐήνιος, ον, (ἡνία) εὐπειθὴς εἰς τὰς ἡνίας, εὐχερῶς συρόμενος, ἅρμα Ἐμπεδ. 49· ὀχήματα Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· ἵπποι εὐηνιώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 467E· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ.730B· ἐπὶ νόσου, ἡ εὐκόλως ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου, Ἱππ. 562. 50· πρβλ. **εὐάνιος**.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐήνιον· καλῶς ἡνιοχούμενον. ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενον, πρᾶον».—Ἐπίρρ. **-ως**, εὐπειθῶς, Πλάτ. Σοφιστ. 217C, κτλ.

εὐηνορία, ἡ, (εὐήνωρ) ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετή, ἀνδρεία, γενναιότης, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 407· οὕτως ὁ Πινδ. ἐν Ο. 5. 21, ἐν τῷ πληθ.

εὐήνυτος, ον, (ἀνύω) εὐκατόρθωτος, Ἡσύχ.· **εὐήνυστος** Ζωναρ.

εὐήνωρ, Δωρ. **εὐάνωρ** [ᾱ], **ορος**, **ὁ**, **ἡ**, παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) ἐπὶ οἴνου, ὁ ἀνδρείας περιποιητικός, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον Δ. 622· ἐπὶ χαλκοῦ, ὁ κοσμῶν τὸν ἄνδρα, ὁ συντελῶν πρὸς ἀνδρείαν, καθότι ἐχρησίμευεν εἰς ὁπλοποιίαν, φέρον δ' εὐήνορα χαλκὸν Ν.19. **II**. παρὰ Πινδ. ἐπὶ πόλεων, κτλ., ἔχουσα καλοὺς ἄνδρας, ἀφθονοῦσα εἰς γενναίους ἄνδρας, ὡς τὸ **εὔανδρος**, Ο.1. 37, 6.136, κτλ.· ἵππος εὐ., ὁ ἐγκλείων γενναίους ἄνδρας, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Τρυφ. 468.

εὐηπελής, ές, (πέλομαι) πρᾶος, εὐήνιος, Ἡσύχ.

εὐηπελία, ἡ, «εὐθηνία, εὐεξία» Ἡσύχ., Καλλίμ. εἰς Δήμ. 136, ἔνθα ἴδε Bentl.

εὐήρατος, ον, (ἔραμαι) λίαν ἠγαπημένος, ἀξιέραστος, Πινδ. Ο. 5. 21., 6.165, Τελέστης 1.7.—**εὐάρατος** δὲν εἶναι ἐν χρήσει.

εὐήρεια «εὔπλοια. εὐχέρεια» Ἡσύχ.

εὐήρετμος, ον, (ἐρετμός) καλῶς ἡρμοσμένος εἰς τὴν κώπην, σκαλμὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 376. **2**) καλῶς κωπηλατούμενος, πλάτα Σοφ. Ο. Κ. 716· ναῦς Εὐρ. Ἴων 1160.

εὐήρης, ες, καλῶς ἡρμοσμένος, Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) ἀείποτε ἐπίθ. τῶν κωπῶν, εὐμεταχείριστος, εὔληπτος, λαβὼν εὐῆρες ἐρετμὸν Λ.120· οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ αὐτόθι 124, κτλ.· νεὼς εὐήρ. πίτυλος, ὁ πάταγος τῶν καλῶς ἡρμοσμένων ἢ ἐρεσσομένων κωπῶν, Εὐρ. Ι. Τ. 1050· εὐήρ. σκάφη Πλουτ. Ἀντών. 65: — καθόλου, εὐήρ. πρὸς τὴν χρείαν, ἁρμόδιος, ἁρμόζων.., Ἱππ.19. 52· εὐ. τεύχη Χρησμ. παρὰ Παυσ. 4.12, 4· εὐ. ἵππος = εὐήνιος, «εὐάγωγος» Ἡσύχ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **-ήρης, κατήρης, ποδήρης, τριήρης**.)

εὐηρότατος, η, ον, εὔδιος, Ἡσύχ.

εὐήροτος, ον, (ἀρόω) καλῶς ἠροτριωμένος, Πολυδ. Α', 227, Σουΐδ.

εὐήρυτος, ον, (ἀρύω) ὁ ῥᾳδίως ἀντλούμενος, ὕδωρ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ.106.

εὐήτριος, Δωρ. **εὐάτριος** [ᾱ], **ον**, (ἤτριον) ὁ διὰ λεπτῆς κλωστῆς ὑφασμένος, εὐυφής, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 45· ὕφασμα Πλάτ. Πολιτικ. 310E· ἱμάτιον Λουκ. Λεξιφ. 9· αἱ εὐ. σινδόνες, ἐκ βάμβακος, Στράβ. 693. **II**. ἐνεργ., καλῶς ὑφαίνων, τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν.. κερκίδα Ἀνθ. Π. 6. 289.

εὐηφενής, ές, (ἄφενος) πλουτῶν, εὖ πλουτῶν, ἢ εὖ τῷ πλούτῳ χρώμενος, αὐτοκασίγνητον εὐηφενέος Σώκοιο Ἰλ. Λ. 427· Τρώων εὐηφενέων Ψ. 81 (κοιν. εὐηγ-).

εὐηχής, Δωρ. **εὐᾱχής, ές**, καλῶς ἠχῶν, εὔηχος, Πινδ. Π. 2. 25, Καλλ. εἰς Δῆλ. 296, Πλούτ. 2. 437D.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐηχές· εὔφωνον, εὔφημον».

εὐήχητος, Δωρ. **εὐάχητος** [ᾱ], **ον**, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ἴων 884· μεγάλως ἠχῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ.1272.

εὔηχος, ον, = **εὐηχής**, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. **14**, Ἀθήν. 80D· οὐδ. πληθ. **εὔηχα**, ὡς Ἐπίρρ., Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

εὐθάλαμος, ον, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ εὐτυχῆ ποιοῦσα τὸν θάλαμον, δηλ. τὸν γάμον, Νόνν. Δ. 2. 324.

εὐθάλασσος, ον, κείμενος καλῶς παρὰ τὴν θάλασσαν, Φιλόστρ. 548. **2**) δῶρον εὐθάλασσον, τὸ τῆς ναυτικῆς δεξιότητος ἢ δυνάμεως (τῶν Ἀθηναίων), Σοφ. Ο. Κ.711 (μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ἐν φρέατι θαλάσσιον ὕδωρ ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ, πρβλ. **θάλασσα** 3). **II**. ὁ ἀντέχων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ταξειδεύων χωρὶς νὰ τὸν πειράζῃ ἡ θάλασσα, Ἀλκίφρων 2. 4.

εὐθάλεια [θᾰ], ἡ, τὸ ἄνθος πράγματός τινος, εὐδαιμονίας Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ.13. 38· **εὐθαλία** ἐν Ἐτυμ. Μ. 442.12.

εὐθαλέω, θάλλω καλῶς, ἀνθῶ, Νίκανδρ. παρ' Ἀθήν. 683C, Κόϊντ. Σμ. 4. 423, Πλούτ. 2. 28D

εὐθαλής, ές, (√ΘΑΛ, **θάλλω**) θάλλων καλῶς, ἀνθηρός, Αἴγυπτος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304, πρβλ. Μόσχ. 3. 107, Ὀρφ. Ἀργ. 910, Ἀνθ. Π.7. 600, κτλ.

εὐθαλής, ές, Δωρ. ἀντὶ **εὐθηλής**, ἐν καλῇ ἀκμῇ, ἀκμαῖος, ὡραῖος, Πινδ. Π. 9.128· ὄλβῳ βρίθειν φάμαν ἤκουσ' εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ Εὐρ. Τρῳ. 217· σῴζω δ' εὐθαλεῖς καρποὺς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1062 (ἔνθα ἴδε Dind.).—ἐν Ἀνθ. Π. 9. 247. 313, ἀναγνωστέον **εὐθηλής**.

εὐθαλπής, ές, καλῶς θάλπων, θερμαίνων, θερμός, Κόϊντ. Σμ. 4. 441.

εὐθανασία, ἡ, εὔκολος ἢ εὐτυχὴς θάνατος, Ποσείδιππος ἐν «Μύρμηκι» 1, Φίλων 1. 182, Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 7, 3, Αὔγουστ. παρὰ Suet. Oct. 99.

εὐθανατέω, ἀποθνήσκω καλῶς καὶ εὐτυχῶς, Πολύβ. 5. 38, 9, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 4, 5.

εὐθάνατος, ον, ἀποθνήσκων εὐκόλως ἢ εὐτυχῶς, θάνατος.. εὐθάνατος = εὐθανασία, Μένανδρος ἐν «Ἁλιεῦσι» 3.—Ἐπίρρ. **-τως**, Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ.106.

εὐθάρσεια, ἡ εὐτολμία, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3.91·— **εὐθαρσία** Πλάτ. Ὅροι 412A.

εὐθαρσέω, ἔχω καλὸν θάρρος, εἶμαι εὔτολμος, Ἀνδοκ. 21. 38· ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 34, Ἰκ.1015, ὁ Μεδ. Κῶδ. ἔχει εὖ θ. διῃρημένως, δηλ. εὖ θαρσεῖτε ἀντὶ τοῦ κοινοῦ εὐθαρσεῖτε.

εὐθαρσής, ές, πλήρης θάρρους, εὔτολμος, Ὁμ. Ὕμν. 7. 9, Αἰσχύλ. Ἀγ. 930, Εὐρ. Ἠλ. 526· ἐν τοῖς δεινοῖς Ξεν. Ἀγησ. 11. 10· πρὸς κίνδυνον Διόδ. 11. 35.—Συγκρ. **-έστερος** Πλούτ. 2. 69A· Ὑπερθ. **-έστατος** Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 9:—Ἐπίρρ., λέγ' εὐθαρσῶς Αἰσχύλ. Ἱκ. 249· εὐθαρσῶς ἔχειν πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.

6, 4. 2) ἀσφαλής, ἀκίνδυνος. τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθ. Ξεν. Ἱππαρχ. 4.11.

εὐθέᾱτος, ον, (θεάομαι) εὐκόλως ὁρώμενος, Πολυδ. Ε', 150.

εὐθεῖα, ἡ, ἴδε **εὐθύς.**

εὐθεῖν· «(Κρῆτες) ἐλθεῖν» Ἡσύχ.

εὐθένεια, ἡ **-ία, εὐθενέω,** ἴδε **εὐθηνία, εὐθηνέω.**

εὐθέρα· «μέρος τι τῆς νεὼς» Ἡσύχ.

εὐθεράπευτος, ον, εὐκόλως θεραπευόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.16, 6, κτλ.· εὐκόλως βοηθούμενος, Δίων Κ. 38. 24. **II.** ὃν εὐκόλως κτᾶταί τις δι' εὐμενοῦς τρόπου καὶ περιποιήσεων, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10.

εὐθέριστος, ον, εὐκόλως θεριζόμενος: — **εὐθέριστον,** τό, εἶδος βαλσάμου (παρὰ Διοσκ. **θεριστόν**), Πλίν. 12. 54.

εὐθέρμαντος, ον, εὐκόλως θερμαινόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 3.

εὔθερμος, ον, λίαν θερμός, Ἱππ. 243 (δίς), πιθαν. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ἔνθερμος.**

εὔθερος, ον, ἐπὶ χωρίου, εὐχάριστον τὸ θέρος, Πολυδ. Ε',108.

εὐθεσία, ἡ, καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, εὐεξία, Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ.·— ἐνιαυτὸς εὐθεσίης, «ὁ εὐφορίας ἀπεργαστικός» αὐτόθι.

εὐθετέω, εἶμαι εὔθετος, κατάλληλος, εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 4· εὐθ. εἴς τι Διόδ. 2 41, 48: μετὰ δοτ., λιμένας .. οὐ μόνον τοῖς ἐμπόροις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας αὐτόθι 5.12. **II.** μεταβ., τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24.1 (διάφ. γραφ. εὐθετίσαντα), Δίων Κ. 40.49· εὐθ. ἑαυτὴν ὁ αὐτ. 51.13· «εὐθετεῖν νεκρόν· τὸ εὖ κοσμεῖν ἐν τάφοις νεκρὸν» Δ. Β. 40.

εὐθέτης, ου, ὁ, διαιτητής, Ἐπιγρ. Πριήν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2905C. 2.

εὐθέτησις, εως, ἡ, καλὴ διάταξις, τακτοποίησις, εὐημερία, Εὐστ. 1383.13.

εὐθετίζω, τοποθετῶ καλῶς, ὀστέα .. βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ εὐθετίσας κατέθηκε Ἡσ. Θ. 541· κατασκευάζω τι εὐθέτως, χελιδὼν .. ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τείχῳ Βαβρ. 118. 2· διευθετῶ, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες τὰς κόμας εὐθετίζουσι Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 29, κτλ.— Μέσ., ὀστέα εὐθετισάμενος, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππ. π. Ἀγμ. 757, 764· πρβλ. **εὐθετέω.**

εὔθετος, ον, (τίθημι) καλῶς τεθειμένος. τεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πρόχειρος, Ἱππ. π. Ἰητρ. 744· εὐκόλως τοποθετούμενος, λέβητας εὐθέτους (οὕτως ὁ Aurat. ἀντὶ -του) Αἰσχύλ. Ἀγ. 444· εὔθ. σάκος, ἄρβυλαι, εὐάρμοστα, εὔκολα καὶ ἕτοιμα πρὸς χρῆσιν, Λατ. habilis, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 642, Ἀποσπ. 255· εὔθ. εἴς τι Διόδ. 2. 57· πρός τι ὁ αὐτ. 5. 37· εὔθετόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι κατάλληλον, «βολικὸν» νὰ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 491. 36. 2) ἐπὶ προσώπων, κατάλληλος, τινὶ Νικ. παρὰ Στοβ. 149. 4· πρός τι Πολύβ. 26. 5, 6, κτλ.· ταχύς, ἄξιος, ἱκανός, κατά τι, ἔν τινι, Διοδ. Ἐκλογ. 598. 34:—Ἐπίρρ., εὐθέτως ἔχειν Ἱππ. π. Ἀγμ. 766· πρός τι Διοδ. Ἐκλογ. 593. 6.

εὐθεώρητος, ον, εὐκόλως ὁρώμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 27· τινι, ὑπό τινος, Διόδ. 19. 37. 2) εὐνόητος, Ἀριστ. Ρητ. 1.15, 25· εὐθεώρητόν ἐστι περί τινος ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1.18, 32· οὐκ ἔστιν εὐθ. ποτέρως .. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλεγχ. 25. 3.

εὐθέως, Ἐπίρρ. τοῦ εὐθύς, ὃ ἴδε.

εὐθηγής, ές, καλῶς ἀκονῶν, ὀξύνων, Ἀνθ. Π. 6. 63.

εὔθηκτος, ον, καλῶς ἠκονημένος, ὀξύς, Λυκόφρ. 1105, Νόνν. Δ. 17. 121.

εὐθηλέομαι, Παθ. (εὐθηλής), ἔχω θηλάσῃ καλῶς, εἶμαι εὐτραφής, παχύς, ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321 (Ἀθήν. 375E,) πρβλ. Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 452. 7.—Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', 555.

εὐθηλία, εὐθηνία, «εὐθηνία, εὐθηλία τις οὖσα» Σουΐδ.

εὐθηλήμων, ον, σπάν. τύπος τοῦ ἑπομ., μόσχος Ἀνθ. Π. 6. 623.

εὐθηλής, ές, (θηλή) καλῶς θηλάσας, «καλοθρεμμένος», ἴδε **εὐθαλής.**

εὔθηλος, ον, (θηλή) ἔχων θηλὴν σφριγῶσαν, εὔθηλον πόριν Εὐρ. Βάκχ. 737· εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες Ι. Τ. 580· μαστὸν εὔθηλον θεᾶς Λυκόφρ. 1328.

εὐθημονέομαι, ἀποθ., θέτω εἰς τάξιν, εὐθετῶ, εὐθετίζω, εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις Πλάτ. Νόμ. 758B·— τὸ ἐνεργ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Ἱστ. 1. 367: «καὶ θῶπλα λάζευ καὶ γνάθους εὐθυμόνει».

εὐθημοσύνη, ἡ, τάξις, εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη, «τὸ καλῶς διατίθεσθαι καὶ οἰκονομεῖν τινα τὰ ἑαυτοῦ καλόν, τοὐναντίον δὲ φαῦλον» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 469. 2) ἕξις καλῆς τάξεως, κλίσις πρὸς εὐταξίαν, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 7, Αἰλ. π. Ζ. 9.17.

εὐθήμων, ον, γεν. **ονος,** (τίθημι) καλῶς τεταγμένος, ἐν τάξει εὑρισκόμενος, εὔτακτος· ἐπὶ ὀρνίθων, ἡ σίττη .. τὴν διάνοιαν εὔθικτος καὶ εὐθήμων καὶ εὔβιοτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.17, 1., 32. 3· εὐθήμονι μέλπων ἀοιδῇ, «εὖ διατεθειμένῃ, εὐρύθμῳ, εὐποιήτῳ» Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 569. **II.** τακτοποιῶν, βάλλων εἰς τάξιν τὰ πράγματα, μετὰ γεν., δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες, «εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 84.

εὐθηνέω, Ἰων. καὶ μεταγεν. ἀντὶ **εὐθενέω** (ἴδε κατωτ.) θάλλω, ἀκμάζω, εὐδοκιμῶ, εὐημερῶ, Λατ. florere, vigere, ἐπὶ ζῴων, μῆλά τ' εὐθενοῦντ' ἄγαν (εὐθενοῦντα Πᾶν Meineke, εὐθενοῦντα γᾶ Dobree) .. τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 944· καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν .. ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα αὐτόθι 908· τὰ κτήνεα εὐθηνέειν εἰκὸς Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· ἄλλα [ζῷα] ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις Ἀριστ. Πολιτικ. 1.11, 2· ἐπὶ γῆς, Ξεν. Ἀθ. 2, 6· ἐπὶ χωρῶν, εὐθηνέειν Αἴγυπτον Ἡρόδ. 2. 91, 124· οὕτω, μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 895 συχνὸν παρὰ Δημ., ἐπὶ ἀνδρῶν, κτλ., τοὺς στρατιώτας .. εὐθενεῖν 94. 26· εὐθενούντων τῶν πραγμάτων 321. 8, κτλ.· ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα συμφοραῖς περιπεσεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 9, 11· εὐθηνεῖν τοῖς σώμασι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 14· ἔχω ἀφθονίαν πράγματός τινος, [ἄρουρα] κτήνεσιν εὐθηνεῖ Ὁμ. Ὕμν. 30.10, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.19, 1, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 44, Αἰλ. π. Ζ. 5.13. **II.** τὸ Παθ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐθηνήθησαν Ἡρόδ. 1. 66· τὴν πόλιν εὐθενεῖσθαι Δημ. 413.10, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 9. 59.—Ὁ τύπος **εὐθενέω** θεωρεῖται ὡς ὁ μόνος Ἀττ. τύπος ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρου, ἀπαιτεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ., καὶ εὕρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τοῦ Δημ.· ὁ δὲ τύπος εὐθηνέω ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Ὁμ. Ὕμν., ἔνθ' ἀνωτ., εὕρηται δὲ ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἴωσι συγγραφεῦσι καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τοῦ Ἀριστ.· μετὰ δὲ τοὺς χρόνους τούτου φαίνεται ὅτι κατέστη ὁ ἐπικρατῶν τύπος· ἴδε Δινδορφ. προοίμ. εἰς Δημ. VIII, πρβλ. ὡσαύτως **εὐσθενέω.** (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ Σανσκρ. dhanam (πλοῦτος)).

εὐθηνία, ἡ, ἀφθονία πράγματός τινος, εὐθηνία κτημάτων Ἀριστ. Ρητ. 1. 5. 3, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.19, 8· ἡ ἀπὸ σιτίων εὐθ. Πλούτ. 2. 307D. 2) καλὴ κατάστασις, εὐδαιμονία, Φίλων 1. 438· ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις εὑρίσκομεν ἄρχοντας ἢ ἐπιστάτας διοριζομένους ὅπως ἐπιστατῶσι περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τῶν πόλεων καὶ καλουμένους εὐθηνίας ἐπιμελητάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1186, πρβλ. 3080, 4240: ὡσαύτως, εὐθενίας ἔπαρχος = **ἐπιμελητής,** 5895· εὐθενείας ἔπ. 5973· εὐθενίη, ἔν τινι, Ἐπιγρ. αὐτόθι 3769.

εὐθηνός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ἐν τῇ ταύτης ἀγορᾷ πάντα εὐθηνὰ Ψευδο-Χρυσ. τ. 9. σ. 849C, ἔκδ. Παρισ.

εὐθήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (θήγω) = **εὔθηκτος,** Θεογνώστου Κανόνες ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 2. σ. 40. 24.

εὐθήρᾱτος, ον, ὃν εὐκόλως θηρεύει ἢ κτᾶταί τις, Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη Αἰσχύλ. Ἱκ. 86· ἔτ' εὐθ. Ἀνθ. Π. 12. 105· εὐθ. ὑπὸ τῶν ἡδέων Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 1, 11·—Ἰων. **εὐθήρητος,** διάφ. γραφ. **-ευτος** Ὀππ. Ἁλ. 5. 426.

εὐθηρία, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῇ θήρᾳ, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48.

εὔθηρος, ον, (θήρα) τυχηρὸς ἢ ἐπιτυχὴς ἐν τῇ θήρᾳ, Εὐρ. Βάκχ. 1253· εὔθηρος (ἔφεδρος Boiss.) ὀρνέων ἴρηξ Βαβρ. 72. 21· ἐπώνυμον τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 185· εὔθηρος ἄγρη, αὐτόθι 27, πρβλ. 253· εὔθ. κάλαμοι, βέλη, μὴ ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ, αὐτόθι 89. 2) κατάλληλος πρὸς τὸ δελεάζειν τὸ θήραμα, Αἰλ. π. Ζ. 12. 42. **II.** (θὴρ) ἔχων ἀφθονίαν κυνηγίου, ὄρος Στράβ. 636, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 268.

εὐθής, Ἀλεξανδρεωτικ. ἀντὶ **εὐθύς** Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΘ', 18), ἴδε Θωμᾶν Μάγ. σ. 383.

εὐθήσαυρος, ον, καλῶς τεθησαυρισμένος, εὐθήσαυρον ἐλαίην Ἀνθ. Π. 6. 300.

εὐθικός, ή, όν, (εὐθὺς) εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, κίνησις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 51.

εὐθικτέω, εὐκόλως θιγγάνω, ψαύω, ἵνα μὴ εὐθικτῇ τὰ ἐπιβαλλόμενα Ἀπολλ. Πολιορκ. 16E.

εὔθικτος, ον, (θιγεῖν) ἐγγίζων καλῶς, ἐπιτυχῶς, εὐθυβόλῳ καὶ εὐθίκτῳ χρησάμενοι προσβολῇ Φίλων 1. 286, 38. 2) εὐφυής, ὀξύς, εὔθ. τὴν διάνοιαν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17.1· εὔθ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, ὀξέως ἀποκρινόμενος, Ἀθήν. 583D· εὐφυής, ἀγχίνους, Πολύβ. 17. 4, 4, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 302. – Ἐπίρρ -τως Ἡρῳδιαν. 4. 7.

εὐθιξία, ἡ, εὐφυΐα, ἐπιτηδειότης, **Φίλων 1.157, 593,** Ἀνώνυμ παρὰ Σουΐδ.

εὔθλαστος, ον, (θλάω) εὔθραυστος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 12.

εὐθνήσιμος, ον, εὐθάνατος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1293.

εὔθνητος, ον, ὁ εὐκόλως θνήσκων, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σ. 88A.B.

εὔθοινος, ον, τρώγων ὑπερβολικῶς, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Πλούτ. 2. 267E. **II.** εὔθ. γέρας, τιμὴ δεικνυομένη εἴς τινα διὰ πολυτελοῦς θυσίας καὶ εὐωχίας (πρβλ. **εὔδειπνος**), Αἰσχύλ. Χο. 257.

εὐθορύβητος, ον, εὐκόλως θορυβούμενος, εὐθορύβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας, πρὸ τῶν συκοφαντῶν, Πλουτ. Νικ. 2.

εὔθραυστος,ον, (θραύω) εὐκόλως θραυόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 9, Πλούτ. 2. 174D.

εὔθρεπτος, ον, καλῶς τρεφόμενος, εὐτραφής, Ἐτυμ. Μ. 28. 41.

εὔθριγκος, ον, ἔχων καλὸν θριγκόν, «περβάζι» (Τουρκ.), εὔθριγκοί θ' ἕδραι Εὐρ. Ἑλ. 70.

εὔθριξ, Ἐπικ. **εὔθριξ, τρῖχος,** ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τρίχας, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 2· ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἵππων, ἔχων ὡραίαν καὶ ἄφθονον χαίτην, ἵππους Ψ. 13. 301, 551· ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4. 6· ἐπὶ προβάτων, μηρί' εὐτρίχων τε μήλων Βακχυλίδ. Ἀποσπ. 4. 5 (ἔκδ. Blass)· ἐπὶ πτηνῶν, ἔχων ὡραῖα πτερά, Θεόκρ. 18. 57. **II.** κατεσκευασμένος ἐξ ἰσχυρῶν τριχῶν, ἐπὶ ἁλιευτικῆς ὁρμιᾶς, Ἀνθ. Π. 9. 52, πρβλ. Νικ. Ἀλ. 352.

εὔθρονος, Ἐπικ. **ἐΰθρονος, ον,** ἔχων ὡραῖον θρόνον, ἐΰθρονος Ἠὼς Ἰλ. Θ. 565, Ὀδ. Ζ. 48, Ο. 495, Ρ. 497· Ἀφροδίτη Πινδ. Ι. 2. 8· Ὧραι ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 105, κλ.

εὔθροος. Ἐπικ. **ἐΰθροος, ον,** εὔηχος, Ὀππ. Κ. 5. 285, Ἀνθ. Π. 6. 39.

εὐθρυβής, ές, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 5. 142, κτλ.

εὔθρυπτος, ον, (θρύπτω) εὐκόλως θραυόμενος, αὐχὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 30· εὔθρ. ἀήρ, εὐκόλως διαιρούμενος, διαχωριζόμενος, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 8· ἐπὶ χώματος, εὐκόλως θρυπτόμενος, Στράβ. 579, Πλούτ. 17· ἐπὶ κρέατος, εὔπεπτος, ὁ αὐτ. 2. 916B. **II.** μεταφ., Λατ. dissolutus, ἐκτεθηλυμμένος, ἐκνενευρισμένος, Γαλην. 2. 326.

εὐθύ, οὐδ. τοῦ **εὐθύς,** ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ.· ἴδε **εὐθὺς** Β.

εὐθύβλαστος, ον, ὁ ἔχων εὐθεῖαν βλάστησιν, ἔρνος Θ. Στουδ. σ. 808, ἔκδ. Μί.

εὐθυβολέω, ῥίπτω ἢ πέμπω κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, Πλούτ. 2. 906B· πρβλ. **εὐθυβόλος.** **II.** ἀμεταβ., τινάσσομαι ἢ ὑπάγω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐμπρός, αὐτόθι 907A, B, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Φίλων 2. 176.

εὐθυβολία, ἡ, ἡ εὐθεῖα βολή, εὐστοχία, Πλουτ. Νικ. 25.

εὐθυβόλος, ον, (βάλλω) ὁ ἐξ εὐθείας βάλλων, ὁ βάλλων, κτυπῶν τὸ σημεῖον, Θ. Στουδ. 276C· ὄνομα εὐθ., τὸ ἀκριβὲς ὄνομα, Φίλων 1. 73, κτλ.· τὸ εὐθ. = τῷ προηγ., ὁ αὐτ. 2. 465.—Ἐπίρρ. **-λως** ὁ αὐτ., Ἡλιόδ. 5. 22.

εὐθυ-γένειος, ον, ἔχων εὐθὺ τὸ γένειον, Πολέμ. Φυσιογν. 2. 13.

εὐθύ-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον,** ὁ παρρησίᾳ λέγων, εὐθυρρήμων, Πινδ. Π. 2. 157, Δαμασκ. παρὰ Σουΐδ.

εὐθύ-γραμμος, ον, ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 1, κ. ἀλλ.· τὸ εὐθ. (μετὰ τῆς λέξεως σχῆμα ἢ ἄνευ αὐτῆς), σχῆμα ἀποτελούμενον ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρ. 2. 25, 2, Προβλ. 16. 4, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 1: ἐντεῦθεν **-γραμμικός,** ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τοιοῦτον σχῆμα· καὶ Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 80. 136.

εὐθυδήμων, ονος, ὁ. «ἁπλοῦς δημότης, Εὐριπίδης Ἀντιόπη» Ἡσύχ. (Εὐριπ. Ἀποσπ. 228).

εὐθυ-δίκαιος, ον, ἴδε **εὐθύδικος.**

εὐθυ-δικία, ἡ, ἡ κατ' εὐθεῖαν, ἄμεσος δίκη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῆς χρήσεως οἱωνδήποτε τεχνικῶν ἐμποδίων καὶ δυσκολιῶν (οἷαι αἱ παραγραφαί, διαμαρτυρίαι)· εὐθυδικίαν ἀποδέχεσθαι Ἰσαῖος 63. 15· εἰσιέναι Δημ. 908. 7· ὡσαύτως, εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι ἢ εἰσελθεῖν ὁ αὐτ. 1103. 11, Ἰσαῖος 60. 62.

εὐθύ-δικος, ον, ὁ δικαίως δικάζων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 761, Ἀνθ. Π. 6. 346· ἀντὶ τοῦ **εὐθυδίκαι** ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 312, ὁ Ἕρμανν. διορθοῖ **εὐθυδίκαιοι**· πρβλ. **ὀρθοδίκαιος.**

εὐθυδικόφρων, ον, ὁ εὐθύδικα φρονῶν, Θ. Λάσκ. σ. 768. ἔκδ. Μί.

εὐθυδρομέω, ἐπὶ πλοίων, χωρῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, κάμνω εὐθὺν δρόμον, Φίλων 1. 131, 327, Πράξ. τῶν Ἀποστ. ιϛ', 11.

εὐθυ-δρόμος, ον, τρέχων κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἄνεμοι Στράβ. 45· νῆες Ὀρφ. Ὕμν. 21. 10.

εὐθυ-έντερος, ον, ἔχων εὐθέα ἔντερα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 15, κ. ἀλλ.· τὸ εὐθ., τὸ ὀρθὸν ἢ ἀπευθυσμένον, Ἰατρ. Συγγρ.

εὐθυεπής, ές, (ἔπος) εὐθυρρήμων, παρρησίᾳ ὁμιλῶν, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 13.

εὐθυεπία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν παρρησίᾳ, ὀρθολογία, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 7 (ἔνθα γράφεται **εὐθυέπεια** ὡς καὶ παρ' Ἡσυχίῳ· ἀλλ' ἐν Φωτίου Λεξ. **εὐθυεπία**).

εὐθυ-εργής, ές, καλῶς εἰργασμένος, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 27, εἰ μὴ ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **εὐεργής.**

εὐθυ-θάνατος, ον, ταχέως φονεύων, θανάσιμος, πληγὴ Πλουτ. Ἀντών. 76.

εὐθύ-θριξ, ὁ, ἡ, ἔχων εὐθείας τρίχας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 13, κἑξ.

εὐθύ-καυλος, ον, ἔχων εὐθὺν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4. 5.

εὐθυκρέων· «παχύς» Ἡσύχ.

εὐθυκτέανον (αἰτιατ. θηλ.)· «εὐθὺ πεφυκυῖαν, εἰς ὀρθόν» Ἡσύχ.

εὐθύ-ληπτος, ον, ὁ εὐχερῶς κρατούμενος, εὔκολος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

εὐθυλογέω, ὀρθολογῶ, ὀρθοεπῶ, ἐκ τῆς γραμματ. Θεοδ. Γαζῆ.

εὐθυλογία, ἡ, = **εὐθυέπεια,** Πολέμων Φυσιογν. 1. 6.

εὐθυ-λόγος, ον, = **εὐθυεπής,** Σουΐδ.

εὐθυμαχέω, μάχομαι, ἀγωνίζομαι φανερῶς, ἄνευ ἀπάτης, παρὰ τῷ Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ.

εὐθυ-μάχης, ου, ὁ, φανερῶς μαχόμενος, Πινδ. Ο. 7. 27.

εὐθυμαχία, ἡ, φανερὰ μάχη, Πλουτ. Σερτ. 10.

εὐθυ-μάχος [ᾰ], **ον,** = **εὐθυμάχης,** Σιμωνίδ. 108, Ἀνθ. Π. παράρτ. 73.

εὐθυμέω, εἶμαι εὔθυμος, εὐθυμῶ, Εὐρ. Κύκλ. 530, Ἀνθ. Π. 5. 101· εἶμαι εὐμενής, Θεόκρ. 15. 143. **II.** μεταβ., κάμνω τινὰ εὔθυμον, καθιστῶ τινα φαιδρόν, εὐθυμῶν ἐμὲ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 4, πρβλ. Δημόκρ. παρὰ Στοβ. τίτ. 83. 25:— ἐντεῦθεν, **εὐθυμέομαι,** Παθ., εἶμαι εὔθυμος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 36· ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 4. 1. 19· ἐν ταῖς ἀτυχίαις Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 20.

εὐθυμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **εὐθυμῶ,** δεῖ εὐθυμεῖν, Ξεν. Ἀπολ. 27.

εὐθυμία, ἡ, φαιδρότης, χαρά, εὐφροσύνη, Πινδ. Ι. 1. 88, Δημόκρ. παρὰ Σενέκᾳ de Tranq. 2, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 7· ἐν τῷ πληθ., Πινδ. Ο. 2. 63, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12.

εὐθυμοποιός, όν, ὁ προξενῶν εὐθυμίαν, φάρμακον Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 158. 10 καὶ ἀλλαχοῦ.

εὔθυμος, ον, ἀγαθός, εὐμενής, ἄναξ Ὀδ. Ξ. 63. **II.** φαιδρός, πλήρης χαρᾶς, εὔθυμος, Πινδ. Ο. 5. 51, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 13, Πλάτ. Νόμ. 792B· συμπόσιον εὐθ. Ἴων 1. 14 Bgk., πρβλ. **ἔκθυμος:**— ἐπὶ ἵππων, θυμοειδής, Ξεν. Ἱππ. 11. 12:— τὸ **εὔθυμον** = **εὐθυμία,** Πλουτ. 2. 1106C, Δίων Κ. 21. 1— Ἐπίρρ. **-μως,** μετ' εὐθυμίας, φαιδρῶς, Βατραχομ. 159, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1592, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 12.—Συγκρ. **-ότερον** αὐτόθι 2. 2, 27: Ὑπερθ. **-ότατα** αὐτόθι 3. 3, 12.

εὔθυνα (περὶ τοῦ **εὔθυνα** καὶ **εὐθύνη** ἴδε ἐν τέλει), ἡ, γεν. **εὐθύνης,** αἰτ. **εὔθυναν·** (εὐθύνω):— τὸ ποιεῖν τι εὐθὺ διόρθωσις, τιμωρία, κόλασις, Πλάτ. Πρωταγ. 326E. **II.** ἐν Ἀθήναις λογοδοσία, ἣν ὑπεχρεοῦτο πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος νὰ δώσῃ κατὰ τὸ τέλος τῆς δημοσίας αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐν χρήσει καθ' ἑνικὸν παρ' Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 571, Λυσίᾳ 118, 26., 119. 37., 174. 26, Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 10, ἐν τέλει· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 825, Πλάτ., Ρήτορ.· εὔθυναι τῆς πρεσβείας, λογοδοσία τῆς πρεσβείας τινός, Δημ. 367, 2· εὐθύνας ἀπαιτεῖν, ἀπαιτεῖν λογοδοσίαν, λογαριασμὸν παρά τινος, ὁ αὐτ. 308. 23· κατηγορεῖν τινος εἰς τὰς εὐθύνας Ἀντιφῶν 146. 23· τὰς εὐθύνας κατηγορεῖν, ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἔρχεσθαι, ἀμφισβητεῖν τὴν λογοδοσίαν τινός, ὁ αὐτ. 341. 18, 366. 25:— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐθύνας διδόναι, ὑπέχειν, παρέχειν, ὑποβάλλειν τοὺς λογαριασμοὺς εἰς ἐξέτασιν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1187, Ἀνδοκ. 12. 19, Λυσ. 183. 21, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 39. ἔκδ. Blass. 2) ἐάν τις ἤθελε νὰ κατηγορήσῃ τινὰ ἄρξαντα ἢ διοικήσαντά τι τῶν δημοσίων ἐπὶ κακῇ διαχειρίσει δημοσίων χρημάτων, ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῶν λογιστῶν (ἴδε **λογιστής**), καὶ αὕτη ἡ νομικὴ ἐνέργεια ὠνομάζετο ἐπίσης **εὔθυναι,** Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 15, 16, 70. 5 (ἔκδ. Blass)·— εὐθύνας ὀφλεῖν, κατηγορηθῆναι ἢ καταδικασθῆναι ἐπὶ καταχρήσει, Ἀνδοκ. 10. 15, Λυσ. 148. 25· ἕνεκα κλοπῆς Αἰσχίν. 55. 17· εὐθύνας ἀποφυγεῖν, διαφυγεῖν, ἀπαλλαγῆναι τῆς κατηγορίας, Πλάτ. Νόμ. 946D, 947E· εὐθυνῶν ἀπολύειν τινὰ Ἀριστοφ. Σφ. 571:— μεταφ., τὰς εὐθύνας τὰς τοῦ βίου, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 34.— Πρβλ. Böckh. P. E. 1. 254.—Τύπος **εὔθυνα** δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ, ἴδε κανόν. Θεογνώστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 101, 5, δι' ὃ καὶ διωρθώθη ἐν Δημ. 17. 15., 367. 2· ὁ δὲ τύπος **εὐθύνη** δύναται νὰ ὑπάρχῃ μόνον παρὰ μεταγεν., ἀλλ' ὁπουδήποτε ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις παλαιῶν καὶ δοκίμων συγγραφέων, ὡς ἐν Λυσ. 118. 26., 174. 26, εἶναι πιθανὸν σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων· ἴδε Λ. Δινδόρφιον ἐν Θησ. Στεφ., καὶ Κόντου Παρατ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 132.

εὔθυνος, ον, ὁ εὐθύνων, διορθῶν, τιμωρῶν, δικαστής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 828, Εὐμ. 273· πρβλ. **εὐθυντήρ.** **II.** «ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας. διείλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ» (Ἁρποκρ.), κληροῦσι δὲ καὶ εὐθύνους ἕνα τῆς φυλῆς ἑκάστης, καὶ παρέδρους δύο ἑκάστῳ τῶν εὐθύνων Ἀριστοτέλ. Ἀθην. Πολ. σ. 69. 10 (ἔκδ. Blass), νόμος παρ' Ἀνδοκ. 10. 39, Πλάτ. Νόμ. 945A κἑξ., Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 16· ἴδε Böckh P. E. 1. 254 κἑξ.·— ὅτι δὲ ἡ τῶν **λογιστῶν** ἀρχὴ ἦτο διάφορος τῆς τῶν **εὐθύνων** ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 8 (ἔκδ. Blass). Ἴδε καὶ Λεξ. Ἑλλ. Ἀρχαιοτ. Σμίθ (μεταφρ. Σ. Τσιβανοπούλου) σ. 366.—Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 132.

εὔθυνσις, εως, ἡ, (εὐθύνω) τὸ εὐθύνειν, ποιεῖν τι εὐθύ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κάμψις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, π. Πορείας Ζῴων 9. 1· εὔθυνσις τῆς διεστραμμένης ῥινός, «ἴσασμα», Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 481, 8.

εὐθυντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ εὐθύνω, δεῖ εὐθύνειν, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 34D.

εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ διορθῶν, τιμωρῶν, κολαστής, ὕβριος Θέογν. 40. **2)** ὡς ἐπίθ., εὐθυντὴρ οἴαξ, ὁ διευθύνων οἴαξ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 717.

εὐθυντήριος, α, ον, ὁ ποιῶν τι εὐθύ, διευθύνων, κυβερνῶν, σκῆπτρον Αἰσχύλ. Πέρσ. 764·— **εὐθυντηρία**, ἡ, τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἔνθα ἦτο προσηρμοσμένον στερεῶς τὸ πηδάλιον, Εὐρ. Ι. Τ. 1356.

εὐθυντής, οῦ, ὁ, = **εὔθυνος**, Πλάτ. Νόμ. 945B,C· δῆμος εὐθυντὴς χθονός, ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl. ἐν Εὐρ. Ἱκ. 440 (ἀντὶ **αὐθέντης**).

εὐθυντικός, ή, όν, ὁ περὶ εὐθυνῶν, (ἴδε **εὔθυνα**), εὐθυντικὸν (δικαστήριον) Ἀριστ. Πολιτικ. 4.16, 2· λόγος εὐθυντικὸς Διον. Ἀλ. Δείναρχ. 11.

εὐθυντός, ή, όν, ὁ καταστὰς εὐθύς, ἴσος, ἀντίθ. τῷ **καμπτός**, Μετεωρ. 4. 9, 5.

εὐθύνω (ῡ): μέλλ. ὑνῶ, (εὐθὺς) = τῷ Ὁμ. **ἰθύνω** (ὅπερ ἀπαντᾷ συχνάκις ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773): ὁδηγῶ κατ' εὐθεῖαν, διευθύνω, οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 287· εὐθ. ἡνίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1738· ἅρματα Ἰσοκρ. 9A· ηὔθυνον ἀμφῆρες δόρυ, διηύθυνον τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐρεσσόμενον πλοῖον, Εὐρ. Κύκλ. 15· εὐθ. πλάταν ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 39· εὐθ. ἀγέλας, ὁδηγεῖν, Ξεν. Κύρ. 1.1. 2· εὐθ. χεροί, διευθύνειν ὁδηγεῖν αὐτόν, Σοφ. Αἴ. 542· εὐθ. πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 728, κτλ. **2)** μεταφ., διοικῶ, κυβερνῶ, διευθύνω, Κύρου δὲ παῖς.. ηὔθυνε στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773· πᾶσαν εὐθύνων πόλιν Σοφ. Ἀντ. 178, πρβλ. 1164, Εὐρ. Ἑκ. 9, Πλάτ. Μίνως 320 D. **II.** ποιῶ τι εὐθύ, εὐθ. δίκας σκολιάς, διεστραμμένας δίκας διευθετεῖν, ποιεῖν αὐτὰς δικαίας, Σόλων 5. 36· εὐθ. δίκας λαοῖς Πινδ. Π. 4. 273· εὐθ. οὖρον, πέμπειν οὔριον ἄνεμον, ὁ αὐτ. Ο. 13. 38 εὐθ. ὄλβον ὁ αὐτ. Π. 1. 88· ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον.. εὐθ. ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς Πλάτ. Πρωταγ. 325D, πρβλ. 236E. **III.** ἐν Ἀθήναις, ἀκούω λογοδοσίαν (πρβλ. **εὔθυνα**), ἐπὶ ἄρχοντος, καλῶ αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν, Πλάτ. Πολιτικ. εὐθ. τὰς ἀρχὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9,26., 12. 5, κ. ἀλλ.—Παθ., 299A· ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 18, 6. **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, προσκαλῶ τινα ὅπως δώσῃ εὐθύνας περί... τινὰ κλοπῆς Πλουτ. Κικ. 9.— Παθ., τῶν ἀδικημάτων εὐθύνθη Θουκ. 1.95. **3)** καθόλου, καταχρίνω, τὴν Φιλίστου διάλεκτον Πλουτ. Νικ. 1. **IV.** ἀμετάβ., ὑπηρετῶ ὡς εὔθυνος, Πλάτ. Νόμ. 946.

εὐθυονειρία, ἡ, ἐναργὲς ὄνειρον, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὕπν. Μαντ. 2. 12.

εὐθυ-όνειρος, ον, ὁ βλέπων ἐναργῆ ὄνειρα, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὕπν. Μαντ. 2. 2 καὶ 10.

εὐθυπλοέω, πλέω κατ' εὐθεῖαν, ἐπί τι Στράβ. 493, Ἀρρ. Κυν. 25. 8.

εὐθύπλοια, ἡ, ὁ κατ' εὐθεῖαν πλοῦς, Στράβ. 151.

εὐθυπλοκία, ἡ, (πλοκὴ) εὐθὺ πλέξιμον, ὁμαλὴ ὕφανσις, ὁμαλότης ὑφάσματος, Πλάτ. Πολιτικ. 283A, 311B.

εὐθύπλοος, ον, συνηρ. **-πλους, ουν**, ὁ κατ' εὐθεῖαν πλέων, Στράβ. 282.

εὐθύ-πνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν**, ὁ πνέων κατ' εὐθεῖαν, Πινδ. Ν. 7. 42, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 14. **II.** ἀναπνέων ἐλευθέρως Ἱππ. 1170E.

εὐθυ-πομπός, όν, ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν πέμπων, Πινδ. Ν. 2. 10.

εὐθυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, πότμος εὐθυπορῶν, (ἐκ μεταφ. τοῦ πλοίου) τὸ πεπρωμένον κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ βαῖνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1005· ἐπὶ κινήσεως, Ἀριστ. π. Πορείας ζῴων 10. 4, κ. ἀλλ.· ἀντίθ. τῷ **ἀνακάμπτειν** ὁ αὐτ. π. ψυχῆς 1. 3, 20· μετὰ συστοίχ. αἰτ., εὐθ. ὁδόν, δρόμον, πορεύεσθαι κατ' εὐθεῖαν, Πινδ. Ο. 7. 167, Ι, 5 (4). 76. **II.** ἔχω εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 4.

εὐθυπορία, ἡ, εὐθύτης πορείας, τὸ κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσιν πορεύεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 747 A, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 34. **II.** εὐθύτης πόρων ἐν τοῖς δένδροις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 2.

εὐθύ-πορος, ον, ὁ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν πορευόμενος, μεταφ. εὐθύς, ἦθος Πλάτ. Νόμ. 775D. **II.** ἔχων εὐθὺν πόρον, κέρας Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 38· ἔχων εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 3.

εὐθυρρημονέω, ὁμιλῶ ἀπὸ τοῦ εὐθέος, λέγω τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, Κικ. Fam. 9. 22, 4· ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, Πλουτ. Δημήτρ. 14.

εὐθυρρημοσύνη, ἡ, παρρησία λόγου, τὸ λαλεῖν ἄνευ ὑπεκφυγῶν ἢ συστολῆς, εὐθυέπεια; Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 72.

εὐθυρρήμων, εὐθύρρημον, (ῥῆμα) παρρησίᾳ ὁμιλῶν, ὁ λέγων τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, εὐθυεπής, Κικ. Fam. 12.16, Πολυδ. Ε', 119.—Ἐπίρρ. **-μόνως**, Κλήμ. Ἀλ, 493.

εὐθύρ-ριζος, εὐθείας ῥίζας ἔχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1,7, 2.

εὐθύρ-ρῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, εὐθεῖαν ἔχων ῥῖνα, Πολυδ, Β', 73.

εὔθυρσος, ον, ὁ καλὸν ἔχων θύρσον, Εὐρ. Βάκχ. 1158.

εὐθύς, εῖα, ύ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἰθὺς** (ὡς ἀείποτε ἐν Ἰλ., Ὀδ. καὶ Ἡροδ.), ἴδε ἐν λέξ. **ἰθύς**. Εὐθύς, ἴσος, εἴτε καθέτως, εἴτε ὁριζοντίως, ἀντίθετ. τῷ **σκολιὸς** ἢ **καμπύλος**, Πλάτ., κλ.· εὐθ. πλόος, ὁδὸς Πινδ. Ο. 6. 177, Ν. 1. 36, καὶ Ἀττ.· εὐθυτέρα ὁδὸς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ὁδοὺς εὐθείας τέμνειν Θουκ. 2. 100· ῥόμβος ἀκόντων Πινδ. Ο.13.134· εὐθεῖα (δηλ. ὁδῷ), διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Πλάτ. Νόμ. 716A· εὐθεῖαν ἕρπε Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195· τὴν εὐθεῖαν Εὐρ. Μήδ. 384· ἐπ' εὐθείας Διόδ. 19. 38· ἴδε κατωτ. 2 καὶ 3· οὕτω καί, εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν Ξεν. Ἱππ. 7. 17, κτλ.· τοῦ εὐθέος πλήρης, κεκορεσμένος, βεβαρημένος ἀπὸ τοῦ νὰ πορεύηται τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, αὐτόθι 14· ἡ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς πρὸς.., Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 10. **2)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, εὐθύς, σαφής, δίκαιος, ῥῆτραι Τυρταῖος 2. 8· τόλμα Πινδ. Ο.13.15· δίκη ὁ αὐτ. Ν.10. 22· κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην (ἴδε **εὐθυδικία** καὶ πρβλ. **εὐθύνω** II) Αἰσχύλ. Εὐμ. 433· εὐθ. ἑταῖρος Σκόλ. Ἑλλ. 15 Bgk.· ὁ εὐθὺς λόγος Εὐρ. Ἱππ. 492, πρβλ. Πινδ. Π. 3. 50· τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον Πλάτ. Θεαίτ. 173A· ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, λέγειν παρρησίᾳ, φανερῶς, κατ' εὐθεῖαν, ἀπροκαλύπτως, Θουκ. 3. 43· ἐκ τοῦ εὐθέος ὑπουργεῖν, φανερῶς, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ὁ αὐτ. 1. 34· καὶ ἐν τῷ θηλ., ἁπλῶς καὶ δι' εὐθείας Πλούτ. 2. 408E· ἀπ' εὐθείας αὐτόθι 57A, ἐν Φαβ. 3. **3)** ἡ εὐθεῖα, ὡς οὐσιαστ., **α)** (ἐξυπακ. γραμμή), εὐθεῖα γραμμή, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 2, Εὐκλείδ.· ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας Πολύβ. 3. 113, 2 καὶ 3· ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν αὐτόθι 8. **β)** (ἐξυπακ. πτῶσις) ἡ ὀνομαστ., Λατ. casus rectus, Διονύσ. Θρ. 632. 10, 635. 5, Δρακ. 18. 5, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Ἀντων. 268C, 289B, κτλ.

Β. Ὡς Ἐπίρρ., **εὐθὺς καὶ εὐθύ**, ὧν τὸ μὲν πρῶτον κυρίως ἐπὶ χρόνου, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τόπου. **I.** **εὐθύ**, ἐπὶ τόπου, κατ' εὐθεῖαν, εὐθὺ Πύλονδ' ἐλάων Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 342· ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη Σοφ. Ο. Τ. 1242· εὐθὺ ἐπὶ Βαβυλῶνος, κατ' εὐθεῖαν πρὸς.., Ξεν. Κύρ. 5. 2, 37· καὶ οὕτω μετὰ γεν., εὐθὺ τῶν κυρηβίων, εὐθὺ Πελλήνης Ἀριστοφ. Ἱππ. 254, Ὄρν. 1421· εὐθὺ τοῦ Διὸς ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 68, 77, πρβλ. 819· εὐθὺ τῆς σωτηρίας αὐτόθι 301, πρβλ. Εὐριπ. Ἱππ. 1197, Θουκ. 8. 88, κτλ.· ἴδε **ἰθύς**. **2)** = **ἁπλῶς**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2, πρβλ. 9.13, 2. **3)** ἐνώπιόν τινος, τοῦ δαιμονίου Πλάτ. Θεάγ. 129A. **II.** **εὐθύς**, **1)** ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, εὐθύς, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, Πινδ. Ο. 8. 54· ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 361· ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν Σοφ. Αἴ. 317· τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον Θουκ. 1.1, πρβλ. 5. 3., 7.77· συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων ἐπιρρηματικῶν λέξεων, τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν Πινδ. Π. 4.147· εὐθὺς κατὰ τάχος Θουκ. 6.101· εὐθὺς παραχρῆμα (ἴδε ἐν λ. **παραχρῆμα**)· εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς Ἀριστοφ. Εἰρ. 84· εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 7. 2,16· ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 3.16, 9· εὐθὺς κατ' ἀρχὰς Πλάτ. Τίμ. 24C· ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 1· εὐθὺς ἐκ νέου, ἐκ παιδός, ἔτι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Πλάτ. Πολ. 485D, 519A· εὐθὺς ἐκ παιδίου Ξεν. Κύρ. 1. 6, 20 (ἴδε ἐν λ. **παῖς** II)· μετὰ μετοχ., εὐθὺς νέοι ὄντες Θουκ. 2. 39· τοῦ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, αὐτόθι 47· ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου [τοῦ πολέμου], ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 1. 1· εὐθὺς ἀποβεβηκότι, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀπόβασιν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 4. 43· εὐθὺς γενομένοις, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 186B. **2)** σπανίως, ὡς τὸ εὐθύ, ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας, ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν ὑπεράνω τῆς πόλεως, Θουκ. 6. 96· τούτου εὐθὺς ἐχομένη, ἀμέσως πλησίον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 8. 90, πρβλ. Θεόκρ. 25. 23· εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν, Σπονδ. παρὰ Θουκ. 4.118· τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπηδαυρίας ὁδόν, τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Ἄργος, καὶ.., Εὐρ. Ἱππ. 1197 (φράσις ἣν ὁ Φώτ. σημειοῦται ὡς πλημμελῆ, ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ)· εὐθὺς Λυκείου Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 4:— ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ **εὐθὺς** ἀντὶ τοῦ **εὐθὺ** κατέστη κοινοτέρα παρὰ μεταγεν., ὡς παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.1,14., 2.17, 6 καὶ 7., 4. 3, 5. **3)** ἐπὶ τρόπου, κατ' εὐθεῖαν, ἁπλῶς, Πλάτ. Μένων 100A: φυσικῶς, ἀναντιρρήτως, φανερῶς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2,10, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **αὐτίκα** (II)· παραδείγματος χάριν, ἐπὶ τῷ πρώτῳ τυχόντι παραδείγματι, ὥσπερ ζῷον εὐθὺς ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 4, 6, πρβλ. 8, π. Οὐρ. 2. 2,1, κ. ἀλλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 167, 169.

Γ. **εὐθέως**, Ἐπίρρ., ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ Ἐπίρρ. **εὐθύς**, Σοφ. Αἴ. 31, Ο. Κ. 994, Εὐρ. Ἀποσπ. 31, Πλάτ. Φαίδων 63A, κτλ.· αἰσθόμενος εὐθέως, εὐθὺς ὡς ἐνόησε, Λυσ. 97. 22· ἐπεὶ εὐθέως, εὐθὺς ὡς, Ξεν. Ἑλλ. 3.2,4· εὐθέως παραχρῆμα Ἀντιφῶν 113, 30, Δημ. 1237. 21· ἴδε ἀνωτ. Β.I. **2)** ἀμέσως, κατ' εὐθεῖαν, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 3.14. **3)** ὡς τὸ **εὐθὺς** Β. II. 3, οἷον εὐθέως, ὡς παραδείγματος χάριν, Πολύβ. 6. 52. 1., 12. 5, 6.

εὐθύσανος [ῠ], **ον**, ἔχων καλοὺς θυσάνους, Ἀνθ. Π. 6. 202.

εὐθυσκοπέω, βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρός τι, Πλούτ. 2.737A.

εὐθυ-σκόπος, ον, βλέπων κατ' εὐθεῖαν, ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέπων, Ἡσύχ. ἐν λ. οὐκ εὐθυσκόπου.

εὐθυσμός, ὁ, (εὐθύνω) τὸ εὐθὺ ποιεῖν τι, Φίλων 1. 576..

εὐθύ-στομος, ον, = **εὐθυρρήμων**, Πολυβ. Ε', 60.

εὐθυτενής, ές, (τείνω) πρὸς τὸ εὐθὺ τεταμένος, εὐθύς, Αἰλ. π. Ζ. 4. 34, Φίλων 1. 456. —Ἐπίρρ. -νῶς, Γαλην. 12. 477F.—Ἐπίρρ. **εὐθυτενῶς**, κατ' εὐθεῖαν, Φίλων Ι. 338, 24.

εὐθύτης, ητος, ἡ, (εὐθύς) ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετ. τῷ **καμπυλότης**, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 20· προσέτι ἀντίθετον τῷ **περιφέρεια**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 6· εὐθύτης τριχῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οὐλότης**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 2, κ. ἀλλ. **II.** δικαιοσύνη, Ἑβδ. (Ἠσ. ΚΔ', 14).

εὐθυ-τοκία, ἡ, ὁ ἁπλοῦς τόκος, τοῖς δὲ ἄλλοις δανείοις ἄνωθεν ἀπὸ τῶν συγγραφῶν δραχμαῖον τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν Ἐπιγραφ. Λακ. Μ. 51 = Le B. 7. 242a₃₇.

εὐθυτομέω, τέμνω κατ' εὐθεῖαν·—**εὐθυτομία**, ἡ, εὐθεῖα τομή, Ὀρειβάσ. 2. 4 Mai.

εὐθύ-τομος, ον, εὐθέως, κατ' εὐθεῖαν τετμημένος, εὐθύς, ὁδὸς Πινδ. Π. 5.120.

εὐθύ-τονος, ον, = **εὐθυτενής**· εὐθύτονοι καταπέλται Ἀθήν. περὶ Μηχανημάτ. σ. 5.13· τὰ εὐθ. ὄργανα Ἥρων Βελοπ. 122· ἴδε **παλίντονος**.

εὐθύ-τορνος, ον, προσηκόντως τετορνευμένος, Κωνσταν. Βασίλ. Μακ. σ.152.

εὔθυτος, ον, καλῶς τεθυμένος, καλλίθυτος, Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 2.

εὐθυ-τράχηλος, ον, ἔχων εὐθὺν τράχηλον, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. σ.14, ἔκδ. Dietz.

εὐθυ-τρεχής, ές, τρέχων κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, εὐθυτρεχὲς (διάζωμα) ἐξ Ἀττικ. Ἐπιγρ. ἔνθα ὑπάρχει -υτρεχὲς ὅπερ συνεπλήρωσεν ὁ Μύλλερος (De munim. Athen. σ.66) εἰς εὐθυτρεχὲς ἢ ἰθυτρεχές.

εὐθύ-τρητος, ον, ἔχων εὐθεῖαν διάτρησιν, αὐλίσκος Ροῦφος παρ' Ὀρειβασ. ΙΙ. 221, 7.

εὐθύ-τριχος, ον, = **εὐθύθριξ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 7, Πολέμων Φυσ. 2. 3.

εὐθύ-τρυπος, ον, ἔχων εὐθεῖαν τρύπαν, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 73 (κῶδ. εὐρύτρ-).

εὐθυ-φερής, ές, κινούμενος κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, εὐθύγραμμος κίνησις, Πλάτ. Νόμ. 815Β.

εὐθυ-φλόγιστος, ον, ὁ εὐθέως φλογιζόμενος, εὔφλεκτος, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 51C.

εὐθύ-φλοιος, ὁ, εἶδος δρυός, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2.

εὐθυ-φορέομαι, φέρομαι, κινοῦμαι κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Πρόκλ.

εὐθυφορία, ἡ, κίνησις κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Ἀριστ. Φυσ. 5.4, 3.

εὐθυφορικός, ή, όν, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ κατ' εὐθεῖαν φέρουσα, «ἴσος δρόμος», Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ.195.17, ἔκδ. Λ.

εὐθύφρων, ον, (φρήν) ὀρθῶς φρονῶν, Αἰσχ. Εὐμ. 1040, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 130.70· — ἐν Εὐμ. 1034 ὁ Δινδόρφ. διορθοῖ: ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ, ἀντὶ εὐθύφρονι .. τῶν κωδ.

εὐθυ-φυής, ές, ἔχων εὐθεῖαν αὔξησιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 6 Schneid.

εὐθυ-ώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ἔχων εὐθεῖς ὄνυχας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 9, 6., 8.16, 2· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 708.

εὐθυωρέω, εὐθυπορῶ, Ἀριστ. Προβλ. 11.58.

εὐθυωρία, ἡ, εὐθυπορία, εὐθεῖα διεύθυνσις, Πλάτ. Πολ. 436Ε, Τίμ. 45C, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 14, κ. ἀλλ.· κατ' εὐθυωρίαν, κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Τίμ. Λοκρ. 94Β, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 7, κ. ἀλλ.· ἀντικροῦσαι κατ' εὐθ., κατ' εὐθεῖαν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 2, 9· ὡσαύτως, εἰς εὐθ., κατ' εὐθεῖαν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἔλαττον) 2, 1· εὐθυωρία ἐπὶ θάλασσαν Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2561b. 64· ὡσαύτως, ἀν' εὐθυωρείαν (διὰ τοῦ ει) Ἡρακλεωτικ. Πίνακες 5774. 65.

εὐθύωρος, ον, κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσιν ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ οὐδετ. **εὐθύωρον**, ὡς Ἐπίρρ. εὐθύς, εὐθύωρον ἄγων, κατ' εὐθεῖαν, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 16, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 11.16· ὁρᾶν αὐτόθι 7. 5. (Ἡ κατάληξις -ωρος οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὸ ὥρα ὡς δεικνύει ἡ σημασία).

εὐθώρηξ, ὁ, ἡ, καλὸν ἔχων θώρακα, Ἀνθ. Π. 9. 389, Νόνν. Δ.15.156.

εὐιάζω, = **εὐάζω**, Εὐρ. Κύκλ. 495, πρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1033.

εὐιακός, ή, όν, Βακχικός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 289· θηλ. **εὐιάς**, άδος, Ἀνθ. Π. 9. 603.

εὐίατος, ον, (ἰάομαι) εὐθεράπευτος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 790, Ξεν. Ἱππ. 4. 2· εὐιατότερος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 2, 10, κ. ἀλλ.

εὔϊδε (= ἔϝιδε, εἶδε) Ἐπιγρ. Αἰολ. Αἰγύπτου ἔμμετρος ἐν CIG. 4725· ἴδε G. Meyer griech. Gram. σ. 213.

εὔϊδρως, ωτος, ὁ, ἡ, εὐκόλως ἱδρώνων, Θεοφρ. π. Ἱδρ. 20· κ. ἀλλ.· οὐδ. εὔιδρον αὐτόθι 19· οὕτως, **εὐίδρωτος**, ον, Γαλην. 6. 222· πληθ. **εὐίδρωτα** Ἀριστ. Προβλ. 2.17, κ. ἀλλ.

εὐίερος, ον, λίαν ἅγιος, πανάγιος, Λατ. sacrosanctus, Ἀνθ. Π. 6. 231.

εὐικέτευτος, ον, εὐκολοϊκέτευτος, Φωτ. Λεξ. ἐν λέξ. **εὐάντητος**.

εὔικμος, ον, εὔυγρος, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξ. 1389.

εὐίλατος, ον, (ἱλάομαι) σφόδρα ἵλεως, εὐμενής, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 7045· εὐ. ἐγένου αὐτοῖς Ἑβδ. (Ψαλμ. ϟΗ'. 8)· **εὐιλατεύω**, εἶμαι εὐίλατος, ἵλεως, εὐμενής, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΘ', 20, κ. ἀλλ.).

εὐιματέω, ἴδε **εὐειματέω**.

εὔϊνος, ον, (ἴς) ἔχων ἰσχυρὰς ἶνας, ξύλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 1.

Εὔιος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, ἐκ τῆς κραυγῆς **εὐαί**, **εὐοῖ**, Σοφ. Ο. Τ. 211, Εὐρ. 157, κτλ.: **Εὔιος** = Βάκχος, αὐτόθι 566, 579. **II.** **εὔιος**, ον, ὡς ἐπίθ., βακχικός, πῦρ Σοφ. Ἀντ. 964· τελεταὶ Εὐρ. Βάκχ. 238.

εὔιππος, ον, ἐπὶ προσώπων, ἔχων καλοὺς ἵππους, ἡδόμενος ἐπὶ καλοῖς ἵπποις, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 210, Πινδ. Ο. 3.70· Ὑπερθ., Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 5, κτλ. **2)** ἐπὶ τόπου, περίφημος διὰ τοὺς καλοὺς ἵππους αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 2, Σοφ. Ο. Κ. 668· πρβλ. **εὔπωλος**.

εὔιστος πόθος, ὁ, πόθος γνώσεων, Ἀνθ. ΙΙ. παράρτ. 182. (Ἐκ τοῦ ἔσημι, οἶδα, γινώσκω).

εὐίσχιος, ον, ἔχων καλὰ ἰσχία, Ἀνθ. Π. 5.116.

εὐιχθυς, υ, ἔχων ἀφθόνους καὶ καλοὺς ἰχθῦς, θάλασσα Διόδ. 11:57, πρβλ. Ἀθήν. 360Ε.

εὐιώτης, ου, ὁ, (εὔιος) βακχικός, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ.1. σ. 86· θηλ. **εὐιῶτις**, ιδος, Μοσχίων ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 242.

εὐκαής, ές, (καίω) εὐχερῶς καιόμενος, Διοσκ. 4.155, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 432.

εὐκαθαίρετος, ον, εὐκόλως καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Θουκ. 7.18, Δίων Κ. 47. 37· ὁ εὐκόλως καταλυόμενος, Βασίλ. τ. 1. σ. 1036Β· ἐπὶ τείχους, τὸ εὐκόλως καταρριπτόμενον, Πολυβ. Α', 170.

εὐκάθεδρος, ον, = **εὔσσελμος**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 390, κτλ.

εὐκάθεκτος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, περιοριζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 69.

εὐκαιρέω, ἔχω εὐκαιρίαν, ἔχω καιρόν, Πολύβ. 20. 9, 4· μετ' ἀπαρ., Πλούτ. 2. 223D, Λουκ. Ἔρωτ. 33. **II.** τινὶ ἢ εἴς τι, ἀφιερῶ τὸν καιρόν μου εἴς τι πρᾶγμα, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ Χίωνος Ἐπιστ. 16· εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 21· πρβλ. **ἐνευκαιρέω**, **III.** ἀπολαύω εὐκαιρίας, εὐημερῶ, εὐτυχῶ, Πολύβ. 4. 60, 10· τοῖς βίοις ὁ αὐτ. 32. 21, 12· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡσαύτως **εὐκαιρέομαι**, ὡς ἀποθ., Ποσειδώνιος παρ' Ἀθήν. 275Α.

εὐκαίρημα, τό, τὸ ἐν ἁρμοδίῳ καὶ καταλλήλῳ χρόνῳ γινόμενον, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194.

εὐκαιρία, Ἰων. -ίη, ἡ, κατάλληλος, ἐπιτήδειος καιρός, εὐκαιρία, τὴν εὐκ. διαφυλάττειν Ἰσοκρ. 239F, Πλάτ. Φαῖδρ. 272Α:—ἀφθονία χρόνου, σχολή, Ἱππ. Ἐπιστ. 1281. 13: (τὴν χρῆσιν ταύτην ἀποδοκιμάζουσιν ὁ Φρύν. καὶ Μοῖρις, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **σχολή**). **II.** καταλληλότης, ἁρμοδιότης, Πλούτ. 2.16Β, 736F. **2)** ἐπίκαιρος τοποθεσία, τῶν πόλεων Πολύβ. 16. 29, 3· **III.** πλοῦτος, εὐημερία, ὁ αὐτ. 1. 59, 7, κτλ.· ἀφθονία, τῶν ὑδάτων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3, 23, 4, Διόδ. 1. 52.

εὔκαιρος, ον, ὁ εἰς ἁρμόδιον καιρόν, εἰς κατάλληλον περίστασιν γενόμενος, λόγος Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 25· μετ' ἀπαρ., χῶ τι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστι Σοφ. Ο. Κ. 32: **τὸ εὔκαιρον** = **εὐκαιρία** Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχ. 7· εὔκαιρον ἀείσας, ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43. **II.** ἐπὶ τόπων, ὁ ἐν καλῇ τοποθεσίᾳ, Πολύβ. 4. 38, 1, Διόδ. 1 63, κτλ. **III.** πλούσιος, ὄλβιος, Πολύβ. 13. 9, 1. **IV.** Ἐπίρρ. -ρως, ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, ἐν εὐκαιρίᾳ, Ἱππ. Ἐπιστ. 1285, εὐκαίρως χρῆσθαί τινι Ἰσοκρ. 111Β· εὐκ. ἔχειν πρός τι Ἰσοκρ. 223Ε, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7.1, 18.—Συγκρ. -ότερον Πλάτ. Φαίδων 78Α· Ὑπερθ. -ότατα Πολύβ. 5. 63. 13. **2)** οὐκ εὐκαίρως ἔχειν, οὐκ ἔχειν εὐκαιρίαν, ὁ αὐτ. 5. 26, 10.

εὐκαλεῖ· «ἀτρεμίζει» Ἡσύχ.

εὐκαλεία· «ἡσυχία» Ἡσύχ.

εὔκᾱλος, = **εὐκᾱλία**, Δωρ. ἀντὶ **εὔκηλος**, **εὐκηλία**.

εὐκάματος, ον, εὔκολος, κόπος, εὔκολος, πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκχ. 66· εὐκ. ἔργα, καλῶς εἰργασμένα ἔργα, Ἀνθ. ΙΙ.1.10· εὐκ. στέφανος, στέφανος κτηθεὶς δι' εὐγενῶν ἀγώνων, Ἀνθ. Πλαν. 4. 335.

εὐκάμπεια, ἡ εὐκαμψία, Ἀρχαῖοι Ἰατρ. σ.126 Matthaei.

εὐκαμπής, ές, (κάμπτω) καλῶς κεκαμμένος, καμπύλος, δρέπανον Ὀδ. Σ.368· κληῖδ' εὐκαμπέα Φ.6· χαλάσαο εὐκαμπέα τόξα Ὁμ. Ὕμν. 27.12· ἄροτρον, ἅρπη, κτλ., Μόσχ., κλ.·—εὐκαμπὴς τὰ κέρατα Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ.15. 2· τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν ὁ αὐτ. Εἰκ.14. **II.** ὁ εὐκόλως καμπτόμενος, εὔκαμπτος, κατασκευάζειν τι εὐκαμπὲς Πλουτ. Σύλλ.17. [Ἡ παραλήγ. εἶναι βραχεῖα ἐν τῷ εὐκαμπὲς ἄγκιστρον Ἀνθ. Π. 6.

4, ἔνθα ὁ Σαλμάσιος προὔτεινε τὴν ἀνάγνωσιν εὐκαπές, εὐκόλως καταπινόμενος, ἐκ τοῦ κάπτω).

εὔκαμπτος, ον, εὐκόλως καμπτόμενος, εὐλύγιστος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.11, 17.

εὐκαμψία, ἡ, τὸ εὔκαμπτον, τῆς φωνῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.7. 26.

εὐκᾰνόνιστος, ον, καλῶς κεκανονισμένος, Ἐφρ. Σύρ. τ. 1. σ. 71C.

εὐκάρδιος, ον, (καρδία) ἔχων γενναίαν καρδίαν, θαρραλέος, εὔτολμος, Λατ. egregie cordatus, Σοφ. Αἴ. 364· καρτερικός, Φιλ. 535, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, θυμοειδής, Ξεν. Ἱππ. 6.14.—Ἐπίρρ. -ίως, ἐμψύχως, γενναίως, παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως Εὐρ. Ἑκ. 549. **II.** = **εὐστόμαχος**. Ἱππ. παρὰ Γαλην., Ξενοκρ. σ. 18.

εὐκάρηνος, ον, καὶ ποιητ. **ἠϋκάρηνος, ον**, ἔχων καλὴν κεφαλήν, Μάρκελ. Σιδήτ. περὶ Ἰχθύων 24.

εὐκαρπέω. παράγω πολὺν καὶ καλὸν καρπόν, καρποφορῶ καλῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 5, π. Φυτ. Ἱστ. 2.7, 7.

εὐκάρπησις, ἡ, = **εὐκαρπία**, Γαλην. τ. 6. σ. 665, 17.

εὐκαρπία, ἡ, ἀφθονία καρποῦ, καρποφορία, Ἀριστ. Ἀποσπ. 240, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.1, 2:— **εὐκάρπεια**, ἐν Εὐρ. Τρῳ. 217, κατὰ τὸν Burges.

εὔκαρπος, ον, ἔχων ἄφθονον καρπόν, γόνιμος· ἐπὶ γυναικῶν, εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι Ὁμ. Ὕμν. 30. 5· ἐπὶ δένδρων, σιτηρῶν, γῆς, Πινδ. Π. 1. 57, Ν. 1. 20· χώρη εὐκαρποτάτη Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· εὔκ. θέρος Σοφ. Αἴ. 671. **II.** ἐνεργ., ποιῶν τι γόνιμον, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. παρὰ Πλουτ. 2.756E· τῆς Δήμητρος, κλ., Ἀνθ. Π. 7. 394.

εὐκαρπόω, ποιῶ εὔκαρπον, Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. Ml.

εὐκάρφωτος, ον, καλὰ καρφωμένος, πρβλ. **εὐγόμφωτος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 58.

εὐκατάβλητος, ον, ὁ εὐχερῶς καταβαλλόμενος, Ἰω. Χρυσ. τ. 8. σ. 51C.

εὐκαταγέλαστος, ον, ὁ ὅλως καταγέλαστος, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 25. 29.

εὐκατάγνωστος ον, ἀξιοκατάκριτος, ἀξιόμεμπτος, Καν. τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδ. σ. 247. 32.

εὐκατάγωγος, ον, καλὸς πρὸς προσόρμισιν, λιμὴν Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 195.

εὐκατᾰγώνιστος, ον, εὐκόλως καταγωνιζόμενος, καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Πολύβ. 9. 4, 8, κτλ.

εὐκατάκαυστος, ον, εὐκόλως κατακαιόμενος, Σουΐδ. ἐν λέξει **εὐκατάπρηστος**.

εὐκατακόμιστος, ον, εὐκόλως μετακομιζόμενος, ὕλη Στράβων 822.

εὐκατακράτητος, ον, ὁ εὐχερῶς κατακρατούμενος, Πολύβ. 4. 56, 9.

εὐκάτακτος, ον, εὐχερῶς θραυόμενος, εὔθραυστος, Φίλων 2. 308, πρβλ. **εὐκατέακτος**.

εὐκατάληπτος, ον, εὐκόλως κατανοούμενος, Ἀρτεμίδωρ. 1. προοίμ., Ἱππ. κλ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἱππ. περὶ Ἰητρείου 743.

εὐκατάλλακτος, ον, εὐκόλως διαλλατόμενος, καταπραϋνόμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 17.—Ἐπιρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1344.

εὐκατάλῠτος, ον, εὐκόλως καταλυόμενος, καταστρεφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 15.

εὐκαταμάθητος, ον, εὐχερῶς κατανοούμενος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

εὐκαταμάχητος, ον, εὐχερῶς καταμαχόμενος, καταβαλλόμενος, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6.17.

εὐκατάμικτος, ον, ὁ εὐκόλως καταμιγνυόμενος, εὐπροσήγορος, πρᾶον καὶ εὐκατάμικτον πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εἶναι Ἀθαν. τ. 2. σ. 383D.

εὐκατανόητος, ον, εὐχερῶς κατανοούμενος, Πολύβ. 18. 13, 11.

εὐκατάνυκτος, ον, εὐκόλως κατανυσσόμννος, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος κατάνυξιν, Θεόδ. Στουδ. σ. 276E, κλ.,—Ἐπίρρ. **εὐκατανύκτως**, μετὰ πολλῆς κατανύξεως, Ἀναστ. Σινδ. σ. 224.1.

εὐκαταπάλαιστος, ον, εὐχερῶς ἐν τῇ πάλῃ καταβαλλόμενος, Ἐτυμ. Μ. 400. 5.

εὐκατάπαυστος, ον, εὐκόλως καταπαυόμενος, Γαλην. 2. 206A.

εὐκατάπληκτος, ον, εὐκόλως καταπληττόμενος, θορυβούμενος, Λιβαν. Βίος Δημοσθ.

εὐκατάπρακτος, ον, ὁ εὐκόλως καταπραττόμενος, εὐκατόρθωτος, Πολυβ. Θ', 161.

εὐκαταπράϋντος, ον, εὐκόλως καταπραϋνόμενος, Γλωσσ.

εὐκαπάπρηστος, ον, εὐκόλως κατακαιόμενος, «εὐκατάπρηστον· εὔκαυστον, εὐχερῶς καιόμενον» Ἡσύχ., Βασίλ. I. 225B.C, III, 377D.

εὐκαταπτόητος, ον, εὐκόλως καταπτοούμενος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 273A.B, III. 760D.

εὐκατάπτωτος, ον, ὁ εὐχερῶς καταπίπτων, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐαπόπτωτος**, Νικήτ. Βυζ. 704A.

εὐκατάσβεστος, ον, εὐχερῶς κατασβεννύμενος, Ψευδο-Χρυσ τ. 5. σ. 686A, ἔκδ. Παρισ.

εὐκατάσειστος, ον, εὐχερῶς κατασειόμενος ἢ καταρριπτόμενος, Κύριλλλ. Ἀλ. I. μέρ. 1, σ. 408D, κλ.

εὐκατασήμαντος, ον, εὐκόλως σφραγιζόμενος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

εὐκατάσκεπτος, ον, εὐκολοπαρατήρητος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 772, Γαλην. 4. 184.

εὐκατασκεύαστος, ον, εὐκόλως κατασκευαζόμενος, Φίλων Βελοπ. 56C. 61A.

εὐκατάσκευος, ον, = τῷ προηγ., Φαβωρῖν. σ. 104.1.

εὐκατάστᾰτος, ον, ἐν καλῇ καταστάσει, στερεός, εὐσταθής, ἀπαθής, ἥσυχος, Ἐφρ. Σύρ. τ. 3. σ. 138A, κλ.—Ἐπίρρ. **εὐκαταστάτως**, εὐσταθῶς, ἀταράχως, Μακάρ. 517D.

εὐκατάστροφος, ον, καλῶς συντεταγμένος, ἐπὶ περιόδου Δημήτρ. Φαλ. 10.

εὐκατάσχετος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, συγκρατούμενος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 766, ἐν τῷ συγκρ.

εὐκατάτακτος, ον, εὐχερῶς εἰς τάξιν τιθέμενος, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 1, 6.

εὐκατάτρεπτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατατρεπόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 857B.

εὐκατατρόχαστος, ον, εὐχερῶς προσβαλλόμενος, εἰς ἐπιδρομὰς ὑποκείμενος, Στράβ. 671· ἐπὶ συγγραφέων, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψέξῃ, ἀδόκιμος, ὁ αὐτ. 15.

εὐκατάτροχος, ον, = **εὐκατάφορος**, Κύριλλ. Ἀλ. I. 360A, 577C, IV. 857B.

εὐκαταφορία, ἡ, κατωφέρεια, Διογ. Λ. 7. 115· ἐν τῷ πληθ.

εὐκατάφορος, ον, ἔχων κλίσιν πρός τι, Λατ. proclivis, πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 8, 8.

εὐκαταφρόνητος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος καταφρονήσεως, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 28, Κύρ. 8. 3, 1, Δημ. 45. 1, κλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Πλουτ. Δημήτρ. 16.

εὐκαταφρόντιστος, ον, καλῶς πεφροντισμένος, Φίλων 1. 644.

εὐκατάψευστος, ον, περὶ οὗ εἶναι ἀσφαλὲς νὰ ψευσθῇ τις, διότι φησὶ (Ἐρατοσθένης) τὰ πόρρω τερατολογεῖσθαι μᾶλλον διὰ τὸ εὐκατάψευστον Στράβ. 26.

εὐκατέακτος, ον, = **εὐκάτακτος**, Ἀρτεμίδ. 1. 66.

εὐκατέργαστος, ον, ὃν εὐκόλως κατεργάζεταί τις, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.7, 3· ἔρια Γαλην. τ. 12. σ. 226F· ἐπὶ τροφῆς, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Ξεν. Ἀπομν. 4.3, 6. **2)** εὐχερῶς κατορθούμενος, Δημ. 1464. 65, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 29· εὐκατεργαστότερόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 12. **3)** εὐκατάβλητος, εὐκαταμάχητος, Διον. Ἀλ. 3, 20, Πλουτ. Πύρρ. 19.

εὐκατηγόρητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ, Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. τ. 98, 56, Θουκ. 6. 77, Πολύβ. 4. 29, 3.

εὐκατοίκητος, ον, κατάλληλος πρὸς ἐνοίκησιν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1621.

εὐκάτοπτος, ον, εὐκόλως ὁρώμενος, φανερός, σαφής, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 150B.

εὐκατόρθωτος, ον, εὐχερῶς κατορθούμενος, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 101.—Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 246.

εὐκάτοχος, ον, = **εὐκατάσχετος**, Κύριλλ. Ἀλ. VII. 119B.

εὔκαυστος, ον, εὐκόλως καιόμενος, εὔφλεκτος, Θεοφρ. π. Πυρός 72, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1134:— **εὔκαυτος** παρὰ Φωτ. ἐν λ. **πισσοκώνη**.

εὐκέαστος, ον, (κεάζω) εὐκόλως σχιζόμενος, εὔσχιστος, εὔκλαστος, Εὐστ. 1241. 18.

εὐκέᾰτος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., κέδρου τ' εὐκεάτοιο Ὀδ. Ε. 60· ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο Θεόκρ. 24. 248.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκέατον· ξηράν. εὔσχιστον. εὔκαυστον».

εὐκέλᾰδος, ον, καλῶς ἠχῶν, μελῳδικός, λωτὸς .. εὐκέλαδος, ἐπὶ αὐλοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 160· εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα, «εὐμούσων καὶ ἡδέων» (Σχόλ.,) Ἀριστοφ. Νεφ. 312· μολπὰ Ἀνθ. Π. 7. 194, κτλ.

εὔκεντρος, ον, ἔχων καλὸν κέντρον, ὀξύς, εὔκεντρον βέλος Ἀνθ. Π. 9. 339.

εὐκέραος, ον, ἔχων ὡραῖα κέρατα, Μόσχ. 9. 52, Ἀνθ. Π. 9. 827· πρβλ. **εὔειρος**.

εὐκέραστος, ον, καλῶς συγκεκερασμένος, εὐκραής, ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας, Πλούτ. 2. 922E· ἐπὶ ἤχου, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22.

εὐκερδής, ές, ἐπικερδής, Ὀππ. Κυν. 1. 37.

εὐκερμᾰτέω, (κέρμα) ἔχω ἀφθονίαν κερμάτων, εἶμαι πλούσιος εἰς χρήματα, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 23.—Κατὰ τὸν Φρύνιχ. (σ. 362): «εὐκερματεῖν ἀηδὲς πάνυ· ἥδιστα ἂν εἴποις εὐπορεῖν κερμάτων».

εὔκερως, ων, συνηρ. ἀντὶ **εὐκέραος**· γεν. **εὐκέρωτος** Γεωπ. 18. 1, 3.

εὐκέφᾰλος, ον, καλὴν ἔχων κεφαλήν, Ἀρρ. Κυν. 4. 4.

εὐκηλήτειρα, ἡ, (εὔκηλος) ἡ κηλοῦσα, θέλγουσα ἢ καταπραΰνουσα, παίδων εὐκηλήτειρα, «ἡ καλῶς θέλγουσα τοὺς παῖδας» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 462, πρβλ. Πλούτ. 2. 657D· «εὐκηλήτειρα· ἡσυχάστρια» Ἡσύχ.

εὐκηλία, ἡ, ἡσυχία, Ἡσύχ. (εὐκαλεία κῶδ.).

εὔκηλος, ον, καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. η, ον· Δωρ. **εὔκᾱλος**: (ἴδε ἐν λέξ. **ἕκηλος**): — ἀπηλλαγμένος φροντίδων, ἥσυχος, ἀμέριμνος, Λατ. securus, εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλησθα Ἰλ. Α. 554· εὗδον δ' εὔκηλοι Ὀδ. Ξ. 479, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 241, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 364B· ἡμεῖς μὲν .. πολέας τελέοντες ἀέθλους .., ὁ δ' εὔκηλος Ὀδ. Γ. 263· εὔκηλοι πολέμιζον, «ἐφ' ἡσυχίας ἐμάχοντο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ρ. 371· εὔκηλος τότε νῆα θοὴν .. ἑλκέμεν ἐς πόντον, δηλ. ἄνευ φόβου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 669, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 480· μάλ' εὔκηλος τέρπου φρένα Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 2. **2)** ἀπὸ τοῦ Θεοκρ. καὶ Ἀπολλ. Ῥοδ. καὶ ἐφεξῆς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, νὺξ εὔκηλος, ἥσυχος, ἤρεμος, Θεόκρ. 2.166· πτέρυγες εὔκηλοι, σταθεραί, ἰσόρροποι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 568· αὖραι εὐκ., εὔπνοοι, Ὀππ. Ἁλ. 4. 415.— Ἐπίρρ. **-λως**, Ἀπολλ. Ῥόδ. 2. 861.

εὔκηλος, ον, (καίω) εὐκόλως καιόμενος, «εὔκηλον· εὔκαυστον, εὔσχιστον.» Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ» Φωτ. Λέξ. Συναγ.

εὐκήπευτος, ον, ὁ καλῶς κηπευόμενος, καλλιεργούμενος, ὁ φυτουργὸς τῶν εὐκηπεύτων δένδρων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 333· ὡς οὖσ., ἕτερον ὄνομα τοῦ στρύχνου, τὸν δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν ὃν καὶ εὐκήπευτόν τινες ὠνόμασαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7.7,2 (κατὰ τὸν Urbin. κώδικα, ἀντὶ **εὐήπατος**, περὶ οὗ ἴδε Schneider ἐν ταῖς σημειώσ. καὶ Προσθήκαις).

εὐκῑνησία, ἡ, εὐκολία κινήσεως, εὐκινησία, Ἀντυλλ. παρὰ Στοβ. 547. 3, Πολύβ. 8. 28, 3· ἡ τῆς βάσεως εὐκινησία τῷ ποδὶ ψαυομένη Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637A· ἐν τῷ πληθ., Διόδ. 3. 49. **2)** ἐπὶ παθ. σημασ., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10. 63.

εὐκίνητος, ον, (κῑνέω) εὐκόλως κινούμενος, Λατ. mobilis, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Τίμ. 58E· τὸ εὐκινητότατον αὐτόθι 56A· εὐκινητότατον τὸ σφαιροειδὲς Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 15, κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 8. **2)** εὐκόλως μεταβαλλόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 8, 2:— τὸ εὐκίνητον, ἡ ἀστάθεια, Ἡρωδιάν. 7. 7.—Ἐπίρρ. **-τως**, Διόδ. 20. 95. **3)** εὐκόλως κινούμενος, ἔχων κλίσιν, πρὸς ἀρετήν, πρὸς ὀργὴν Ἀριστ. Κατηγ. 10. 28, Ῥητ. 2. 2, 11· εἰς λόγους Ἀνθ. Π. παράρτ. 304. **4)** = **εὐέλεγκτος**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 11.

εὔκισσος, ον, πλήρης κισσοῦ, Ἑλικῶν εὔκισσος Ἀνθ. Π. 7. 407, 3.

εὐκίων [ῑ], ον, ἔχων καλοὺς κίονας, εὐκίονες αὐλαὶ θεῶν Εὐρ. Ἴων 185, Ἀνθ. Π. 7. 648, 7, κλ.

εὔκλαδος, ον, ἔχων καλοὺς κλάδους, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 648, Σουΐδ. ἐν λ. **εὔπτορθος**.

εὔκλαστος, ον, (κλάω) ὁ εὐχερῶς κλώμενος, εὔθραυστος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 60.

εὐκλεής, ές, παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 73, κλ. **ἐϋκλειής**, ἴδε κατωτ.: οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται συντετμημένους τύπους πτώσεών τινων, δοτ. **εὐκλεῖ** ἀντὶ **εὐκλεεῖ** ἢ **-εεῖ**, Πινδ. Ν. 2. 39· αἰτ. τοῦ ἑνικ. **εὐκλέα** ἀντὶ **εὐκλεέα** ἢ **-εᾶ**, Πίνδ., Σοφ. Ο.Τ. 161, Βακχυλ. κλ.· αἰτ. τοῦ πληθ. **εὐκλέας** ἀντὶ **εὐκλεέας** ἢ **-εῖς**, Σιμωνίδ. 31. 1, Πινδ. Ο. 2.163:— ὡσαύτως ἔχομεν τοὺς ἐκτεταμένους ποιητ. τύπους **εὐκλειής** Συλλ. Ἐπιγρ. 2936. αἰτ. **εὐκλεῖα** Πινδ. Ν. 6. 50· πληθ. **ἐϋκλεῖας** Ἰλ. Κ. 281, Ὀδ. Φ. 331: πρβλ. **ἀγακλεής**. (κλέος). Ἔχων καλὸν κλέος, περίφημος, ἔνδοξος, Ὁμ., κλ.· οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς Ἰλ. Ρ. 415· γόος εὐκλεὴς .. Ἀτρείδαις, πρὸς δόξαν τῶν Ἀτρειδῶν, Αἰσχύλ. Χο. 321· βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 86· εὐκλεέστατος βίος Εὐρ. Ἄλκ. 633, κτλ.· — Ἐπίρρ. **-ειῶς**, ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος Ἰλ. Χ. 110, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 332· εὐκλεῶς ἀπολέσθαι, κατθανεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 328, Ἀγ. 1304· Ὑπερθ., εὐκλεέστατα Ξεν. Ἱππαρχικ. 1, 1.

εὔκλειᾰ, ἡ· ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 685 **εὐκλείᾱ** χάριν τοῦ μέτρου· Ἐπικ. **ἐϋκλείη** Ἰλ. Θ. 285, Ὀδ. Ξ. 402· **εὐκλείη** Ἀνθ. Π. παράρτ. 215· πρβλ. **ἄγνοια**, **ἄνοια**, κτλ.·— καλὸν κλέος, καλὴ φήμη, δόξα, Ὅμ., κλ.· τὸν .. ἐϋκλείης ἐπίβησον Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· λιπὼν .. εὔκλειαν ἐν δόμοισι Αἰσχύλ. Χο. 349· στέφανος εὐκλείας Σοφ. Αἴ. 465, Εὐρ. Ἰκ. 315: πρβλ. **ἄγαλμα**.

εὐκλεΐζω, Ἰων. **-ηΐζω**, ἐπαινῶ, δοξάζω, Σαπφὼ 118, Τυρταῖος 8. 24· Δωρ. ἀόρ. **εὐκλέϊξας** Βακχυλ. 6. 16 (ἔκδ. Blass)· ἀπαρ. ἀόρ. **εὐκλεΐξαι** Πινδ. Π. 9.161· **εὐκληΐζων** Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 175.

ἐϋκλειής, Ἐπίρρ. **ἐϋκλειῶς**, Ἐπικ. ἀντὶ **εὐκλεής**, **εὐκλεῶς**.

εὔκλεινος, ον, ἔχων μέγα κλέος, ἔνδοξος, Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 9. 48.

εὔκλειστος, ον, (κλείω) καλῶς κεκλεισμένος, Εὐστ. 1937. 61, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 178.

ἐϋκλήϊς [ῑ], ῖδος, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ προηγ., καλῶς κεκλεισμένη, εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής, θύρη .. ἐϋκλήϊς, ἀραρυῖα Ἰλ. Ω. 318· οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ., κλ., ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος ἑπόμενος τῷ Τρύφωνι γράφει: ἐῢ κληῗσ' ἀραρυῖα, «εὖ ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμένη» (Σχόλ.).

εὐκληματέω, ἔχω καλά, σφριγῶντα κλήματα, ἐπὶ ἀμπέλου, Ἑβδ. (Ὠσ. Ι', 1)·— ἐκ τοῦ **εὐκλήματος**, ον, ἐπὶ ἀμπέλου ἐχούσης σφριγῶντα κλήματα, Ἀθανάσ. 2. σ. 223.

εὐκληρέω, εἶμαι εὔκληρος, εἶμαι τυχηρός, ἔχω καλὴν μερίδα, Τέλης παρὰ Στοβ. 577. 35· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κλῆρον Ἀνθ. Π. 11. 128.

εὐκλήρημα, τό, καλὴ τύχη, εὐτύχημα, κατόρθωμα, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀδώνιδι» 1, Διοδ. 18. 13.

εὐκληρία, ἡ, καλὸς κλῆρος, καλὴ τύχη, εὐημερία, εὐτυχία, Διον. Ἁλ. 3. 14, Αἰλ. π. Ζ. 1. 54.

εὔκληρος, ον, τυχηρός, εὐτυχής, Ἀνθ. Πλαν. 296, πρβλ. Α. Β. 34. 25 ἐν λ. **δύσκληρος**.— ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει: «εὐεπίτευκτος».

εὐκλής· «ὁ ᾅδης· καὶ ὀνομαστός. καὶ εὐειδής» Ἡσύχ.

εὐκλόνητος, ον, ὁ εὐκόλως κλονούμενος, Νείλ. Ἐπιστ. σ.194.

εὔκλωνος, ον, ὁ καλοὺς τοὺς κλῶνας ἔχων, Γαλην. τ. 13. σ. 877.

εὔκλωστος, ον, καλῶς κεκλωσμένος, χιτὼν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 203· λίνον, νῆμα Ἀνθ. Π. 6. 33, 284.

εὔκμητος· «εὐπαγής» Ἡσύχ.

ἐϋκνήμῑς, ῖδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς κνημῖδας, καθόλου εὔοπλος, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **ἐϋκνήμῑδες**, **ἐϋκνήμῑδας**, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπίθετον τῶν **Ἀχαιῶν**, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ τῶν **ἑταίρων**, ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι Β. 402, Ι. 550. **II.** ἔχουσα ὡραίας ἀκτῖνας ἐν τοῖς τροχοῖς, ἀπήνη Νόνν. Δ. 7. 140.

εὔκνημος, ον, ἔχων καλὰς κνήμας, Ἀνθ. Π. 5. 203, πρβλ. Πλίν. Η. Ν. 34. 8, 21. **II.** εὐκνήμοιο κόμην βρίθουσαν ὀρείης Νικ. Θηρ. 648, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦται: «εὐκνήμοιο, ἤγουν εὐκλάδου. ἢ εἶδος βοτάνης», πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξιφ. 372.

εὔκνιστος, ον, εὐερέθιστος, Μανέθ. 5. 337.

εὐκοίλιος, ον, εὐκολύνων τὴν κένωσιν τῆς κοιλίας, περὶ τοῦ τεύτλου, τὸ δὲ λευκὸν εὐκοίλιον Διοσκ. 2.149, Ἀθήν. 371B· τὸ τοῦ Θεοπόμπου (Ἀθήν. 649B) εἰς εὐδουλίαν ὁ Κοραῆς διορθοῖ εἰς εὐκοιλίαν.

εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ, σκεπτόμενος περὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, σκεπτόμενος ἀπὸ κοινοῦ, ἀρχὰ Αἰσχύλ. Ἱκ. 700.

εὐκοινωνησία, ἡ, τὸ εὖ κοινωνεῖν, Μ. Ἀντων. 11. 20.

εὐκοινώνητος, ον, εὔκολος εἰς κοινωνίαν, μεθ' οὗ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἔχῃ δοσοληψίας, εἰς χρήματα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4.1, 26.

εὐκολία, ἡ, (εὔκολος) κυρίως τὸ νὰ εἶναί τις εὔκολος εἰς τὰ ἀποβλέποντα τὴν τροφήν, Πλούτ. 2. 461C· ἡ περὶ τὴν δίαιταν εὐκ. ὁ αὐτ. ἐν Καίσαρι 17: — ἀλλὰ παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσι, **2)** ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, αὐτάρκεια, καλὴ διάθεσις, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C, κτλ. **3)** ἐπὶ τοῦ σώματος, εὐχέρεια καὶ ἐλαφρότης εἰς τὰς κινήσεις, εὐκινησία, Πλάτ. Νόμ. 942D· μεταφ., εὐκολία πρὸς τὴν ποίησιν Πλουτ. Κικ. 40· εὐκ. πρήξιος Ἀνθ. Π. 7. 694.

εὔκολλος, ον, (κόλλα) καλῶς συγκολλῶν, κολλητικός, Ἀνθ. Π. 6. 109.

Εὔκολος· «Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίοις» Ἡσύχ.

εὔκολος, ον, (κόλον): **I.** ἐπὶ προσώπων, εὐκόλως εὐχαριστούμενος μὲ τὴν τροφήν του, Ἀνθ. Π. 9. 72· εὐκ. τῇ διαίτῃ Πλουτ. Λυκοῦργ. 16· τὸ εὔκολον τῆς διαίτης ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 3:— ἀλλὰ παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσι. **2)** περὶ διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἀντίθετ. τῷ **δύσκολος**, εὐκόλως ἱκανοποιούμενος, αὐτάρκης, πρᾶος, εἰρηνικός, «καλόκαρδος», Λατ. facilis, comis, λεγόμενον περὶ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 82, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 4, 12· μετὰ δοτ., εὔκολος πολίταις, φιλικὸς πρὸς αὐτούς, ἐν εἰρήνῃ διάγων μετ' αὐτῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· εὐκ. ἑαυτῷ Πλάτ. Πολ. 33A· εὐκ. πρός τινα Πλουτ. Φάβ. 1:— Ἐπίρρ. **-λως**, μετ' εὐκολίας, ἡσύχως, πράως, εὐκ ἐξέπιε Πλάτ. Φαίδων 117C· εὐκ. φέρειν τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.10, 12· εὐκόλως ἔχειν Λυσ. 101. 23· ζῆν Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 2· ὡσαύτως, ἀμελῶς, ἄνευ φροντίδος, Πλάτ. Σοφιστ. 242C. **2)** ἕτοιμος, πρόθυμος, εὐκίνητος, Ἀνθ. Π. 5. 206, πρβλ. Πολυδ. Α', 130, Δ', 96. **4)** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασ., εὐκόλως κλίνων ἢ ὠθούμενος πρός τι, ἐπιρρεπής, πρὸς ἀδικίαν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 40· ὀργαῖς Πλούτ. 2. 463D. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εὔκολος, οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν Πλάτ. Πολ. 453D, πρβλ. Παρμ. 131E:—Ὑπερθ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 779E.

εὐκολο-στάλακτος, ον, ὁ εὐκόλως σταλάζων, εὐεπίφορος εἰς δάκρυα, καὶ γὰρ εὐκολοστάλακτος τῶν γυναικῶν ἡ φύσις Βελθάνδρος καὶ Χρυσάντζα στ. 415, ἔκδ. Μαυρ.

εὔκολπος, ον, ἔχων καλὸν κόλπον, ἐπὶ γυναικός, Χριστοδ. Ἔκφρ. 104. **2)** μὲ καλὰς πτυχάς, ἐπὶ δικτύου, Ἀνθ. Π. 6. 28. **3)** ἔχων καλοὺς κόλπους, ἐπὶ χώρας, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 285 C.

εὐκόλυμβος, ον, καλῶς κολυμβῶν, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 387.

εὐκόμης, ου, ὁ, (κόμη) = **εὔκομος**, Πολυδ. Β', 24. Ε', 83, Μάξιμ. Τύρ. 3. 8.

εὐκομῐδής, ές, (κομιδή) περὶ οὗ ἔλαβέ τις καλὴν ἐπιμέλειαν, Ἡρόδ. 4. 53, ἐν τῷ Ὑπερθ.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκομιδής· εὖ ἡγμένος· εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ».

εὐκόμιστος, ον, (κομίζω) = τῷ προηγ., Πολυδ. Θ', 161, Εὐστ.

1560. 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκόμιστος· ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς· κομιδὴ γὰρ ἡ ἐπιμέλεια».

εὔκομος, Ἐπικ. **ἠΰκομος, ον**, (κόμη) ἔχων ὡραίαν κόμην, ἐπὶ θεαινῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ., ἐν τῷ Ἐπικῷ τύπῳ· οὕτω Ἰλιάδ. Ο. 6.154, Π. 5. 60· εὔμαλλος, εὔκομα μῆλα Ἀνθ. Π. 9. 363, 20:— ἐπὶ ἄλσους, Πολυδ. Α', 229.

εὐκομόων, εὐκομόωντα κάρηνα Κόϊντ. Σμ. 4.403· ἴσως γραπτέον διῃρημένως: εὖ κομόωντα.

εὔκομπος, ον, ὁ ἰσχυρῶς ἠχῶν, εὔκομποι πλαγαὶ ποδός, ἐν τῇ ὀρχήσει, Εὐρ. Τρῳ.152.

εὐκοπία, ἡ, εὐκολία ἐργασίας, Διόδ.1. 36., 3, 17.

εὔκοπος, ον, μὲ ὀλίγον κόπον, εὔκολος, Πολύβ.18.1, 2· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ. εὐκοπώτερόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 5, ιθ', 24, κτλ.—Ἐπίρρ. **-πως**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 615: Συγκρ. Ἐπίρρ. **-ώτερον**, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 418. 54.

εὐκόρυθος, ον, (κόρυς) ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ὀππ. Κυν. 1. 363.

εὐκόρυφος, ον, ἔχων καλὴν κορυφήν, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 992: μεταφ., ἐπὶ ὕφους λόγου, ἡ καλῶς καὶ γλαφυρῶς τελευτῶσα περίοδος, ὡς τὸ **εὐκατάστροφος** Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 40 καὶ 43.

εὐκοσμέω, φέρομαι εὐπρεπῶς, κοσμίως, Ἑβδομ. (Α' Μακκ. Ε', 15).

εὐκόσμητος, ον, (κοσμέω) εὖ κεκοσμημένος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 384.

εὐκοσμία, ἡ, καλὸς τρόπος, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια τρόπου, Εὐρ. Βάκχ. 693, Ξεν., κλ., πληθυντ., εὐκοσμίαι τῶν παίδων Πλάτ. Πρωτ. 325D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4.15, 9· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας καὶ τῶν παρθένων, ἄρχων τις οἷος ὁ censor morum, Ἐπιγρ. Σμύρν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3185.19· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκ. ἄρχων αὐτόθι 3831a.14 (προσθῆκαι), 3847m (προσθῆκαι).

εὐκοσμίως, Ἐπίρρ., = **εὐκόσμως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 969.

εὔκοσμος, ον, κοσμίως φερόμενος, κόσμιος, εὐπρεπής, Σόλων 3. 32. Θουκ. 6. 42 (ἐν τῷ Συγκρ.)· οὐκ εὔκοσμον αἱροῦνται φυγὴν Αἰσχύλ. Πέρσ. 481:—τὸ εὔκοσμον, = εὐκοσμία, Θουκ.1. 84. **2**) καλῶς κεκοσμημένος, εὔχαρις, Εὐρ. Βάκχ. 235· τοῖχοι γραφῆσιν εὔκοσμοι Ἀρετ. Ὀξ. Νοὺσ. Θεραπευτ.1.1. **II**. Ἐπίρρ. **-μως**, μετ' εὐκοσμίας, Ὀδ.Φ.123, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 626. Ὑπερθ. **-ότατα** Ξεν. Κύρ. 2. 4, 1. **2**) μετὰ κόσμου (στολισμοῦ), μετὰ χάριτος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α.1120, Πλουτ. Δημ.11.

εὔκουρος, ον, (κείρω) καλῶς κεκαρμένος, Ἡγήμων παρ' Ἀθην. 698 E.

εὐκράδαντος, ον, (κραδαίνω) ὁ εὐκόλως κραδαινόμενος, σειόμενος, εὔσειστος, «ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον» Ἐτυμ. Μ.701. 53.

εὐκραής, Ἐπικ. **ἐυκραής, ές**, = **εὔκρατος**, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀκραής· ἐπὶ ἀνέμων, ἤπιος, ἐλαφρός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.1228, Δ. 891· ἐπὶ κλίματος, ἤπιος, μαλακός, Ἀριστ. Μετεωρ.1.14, 10· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 33.

εὐκραίρης, ητος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Μαξίμ. π. καταρχ. 84.

εὔκραιρος, Ἐπικ. **ἐΰκραιρος, ον**, ὡσαύτως, **α, ον**, (κραῖρα) ἔχων ὡραῖα κέρατα, εὔκερως, ἰδίως ἐπὶ βοῶν, βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 209· εὐκραίρῳ βοΐ Αἰσχύλ. Ἱκ. 300. **2**) ἐπὶ πλοίων, ἔχων ὡραῖον ἔμβολον, Ὀππ. Ἁλ. 2. 516.

εὐκράς, ᾶτος, ὁ, ἡ, = **εὔκρατος**, (Λοβ. Παρ. 264), εὐκραής, ἐπὶ μέσης θερμοκρασίας, κρήνη εὐκρὰς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος Πλάτ. Κριτίας 112D· ἐπὶ κλίματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.7.1, 4· μεταφ., ἔστιν οἷς βίος ὁ μικρὸς εὐκρὰς Εὐρ. Ἀποσπ. 506, πρβλ. 197 (ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ) **2**) ἐπὶ οἴνου, εὖ κεκραμένος πρὸς πόσιν, Πολυδ. Ϛ', 23. **3**) ἐπὶ προσώπων, εὐκοινώνητος, οὐ πολλοῖς εὐκρ. Ἀνθ. Π.12.105.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκράς· εὐκέφαλος· εὔκρατος».— Κατά τινας γραμματικοὺς ἡ λέξις γράφεται παροξυτόνως **εὔκρας**, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., Φώτιος ἐν λ., Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 335, 1.

εὐκρᾱσία, ἡ τὸ εὖ κεκερασμένον, καλὴ θερμοκρασία, τῶν ὡρῶν Πλάτ. Τίμ. 24C· τοῦ ἀέρος Πολύβ. 34. 8, 4: ἀπολ., Ἀριστ. Προβλ.1.11, π. Φυτ.1. 2, 9· ἐν ταῖς εὐκρασίαις, ἐν τοῖς εὐκράτοις κλίμασι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 1. **2**) ἐπὶ προσώπων, εὐκρ. τοῦ σώματος, καλὴ κρᾶσις, ἰδιοσυγκρασία, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.12, 4, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 37.

εὐκράτιον, τό, οἶνος μεμιγμένος ὕδατι κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, Βίος Ἁγίας Εὐπραξ. 18

εὔκρᾱτος, Ἰων. **εὔκρητος, ον**, (κεράννυμι) καλῶς συγκεκερασμένος, Εὐρ. Ἀποσπ. 776· ἀὴρ Πλάτ. Ἀξ. 371D· ὥρα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3.12, 11· εὔκρατον ποιεῖν τὴν θερμότητα ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2.7, 9· ἐπὶ χωρῶν, Διόδ.1.10· ἐπὶ τῆς εὐκράτου ζώνης, Διογ. Λ. 7. 156· ἐπὶ ὑγρῶν, μετρίας θερμότητος, χλιαρός, Γαλην., κλ.· ἐπὶ οἴνου, μεμιγμένος κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, Ἀριστ. Προβλ. 3.18· ὁπόθεν, εὔκρατον, (ἀπολ.), αὐτόθι 22: πρβλ. **ἄκρατος**. **2**) μεταφ., συγκεκερασμένος, ἤπιος, ὀλιγαρχία, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 6. 6, 1· ἦθος Μ. Ἀντών. 1 15· Κύπρις Ἀνθ. Π. 6, 208. **3**) ἐπὶ προσώπων, εὐκοινώνητος, εὐπροσήγορος, εὔκρ· πρὸς ἅπαντας (ἴδε **εὐκράς 3**) Ἱππ. 22. 47·— ὡς οὐσιαστ., **εὔκρατον, τό**, ἀφέψημα ἐκ πεπέρεως, κυμίνου καὶ ἀνίσου ἐν χρήσει ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Σουΐδ. 1716B (ταὐτὸν τῷ κυμινοθέρμῳ τοῦ Πτωχοπροδρόμου).

εὐκρατόω, καθιστῶ τι εὔκρατον, Παλλάδ. Ἰατρὸς περὶ Πυρετ. 114.11.

εὐκράτως [ᾰ], Ἐπίρρ. τοῦ **εὔκρατος**, συγκεκερασμένως, μετρίως, Γαλην.· εὐκράτως ἔχω, εἶμαι χλιαρός, Ἀρτεμίδ.1. 64.

εὐκρᾱτῶς, Ἐπίρρ., στερεῶς, ὅταν ξύλον μακρὸν ἢ μέγα μὴ εὐκρατῶς ἔχῃ τις, ὅταν δὲν κρατῇ αὐτὸ καλά, Ἀριστ. Προβλ. 3. 26, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. **εὐκρατής**.

εὐκράτωσις, ἡ, = **εὐκρασία**, Ἀνωνύμου Ἐπιτ. Ῥητ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 663, 28.

εὔκρεκτος, ον, (κρέκω) καλῶς κρέκων, καλῶς ἠχῶν, ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, φόρμιγγος εὐκρέκτου Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1194. **2**) καλῶς «κτυπημένος» διὰ τῆς κερκίδος, ἐπὶ τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος, εὐκρέκτους.. μίτους Ἀνθ. Π. 6.174.

εὐκρήδεμνος, ον, ἔχων καλόν, κομψὸν κεφαλόδεσμον, Νόνν. Δ. 26. 338.

εὔκρημνος, ον, ἔχων μεγαλοπρεπεῖς κρημνούς, εὐκρήμνοις ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπήων Ὀππ. Κυν. 3. 251.

εὔκρηνος, ον, (κρήνη) ἔχων κρήνας ὡραίας, καλοὺς πίδακας, καλῶς ἀρδευόμενος, Ἀνθ. Πλαν. 4. 330.

εὐκρήπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων καλὴν κρηπῖδα, ἰσχυρὰν βάσιν, Νόνν. Δ. 40. 258.

εὔκρητος, ον, Ἰων. ἀντὶ **εὔκρατος**.

εὔκρῑθος, ον, (κριθή) πλούσιος εἰς κριθήν, Θεόκρ. 7. 34, Ἀνθ. Π, 6. 258.

εὐκρίνεια, ἡ, (εὐκρῐνής) καθαρότης, σαφήνεια, Πλάτ. Ὅροι 414A, Εὐστ. Πονημάτ. 303, 35, Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 210, κλ.

εὐκρῑνέω, ἐκλέγω καλῶς, ἑτοιμάζω προσηκόντως, τοὺς στρατευσομένους δεῖ εὐκρινεῖν Ξεν. Ἑλλ. 4.2, 6· πρβλ. **διευκρινέω**.

εὐκρῑνής, ές, (κρίνω) καλῶς κεχωρισμένος, Ξεν. Ἱππαρχικ. 3. 3· καλῶς ἀνεῳγμένος, στόματα Ἱππ. 598. 22. **II**. σαφής, φανερός, μὴ συγκεχυμένος, τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων, τότε οἱ ἄνεμοι εἶσι διακεκριμένοι καὶ σταθεροὶ καὶ οὐχὶ συγκεχυμένοι καὶ ἀλλήλοις μαχόμενοι, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 668· γνῶσις εὐκρ. γενήσεται Ἰσαῖος 79.12· οὐκ εὐκρινὲς [ἐστι], δὲν ὑπάρχει φανερὰ διάκρισις, Ἀριστ. Προβλ. 11. 33, 2·—οὕτως ἐν τῷ Ἐπιρρ., εὐκρινῶς ἔχειν Πλάτ. Σοφιστ. 242C· εὐκρινέστερον ἰδεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564C· οὐκ εὐκρινῶς, ἄνευ διακρίσεως, Στράβ.779. **III**. ἐν καλῇ τάξει, πάντα .. εὐκρινέα ποιέεσθαι Ἡρόδ.9.42·—Ἐπίρρ., **εὐκρινῶς**, Ξεν. Οἰκ. 8.19. **IV**. ὑγιής, ἔτι δὲ καὶ τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὄν, δηλ. ὅ, φιλάσθενον, Ἰσοκρ. 415E, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκρινής· ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων· καὶ ὁ νεκρός», καὶ κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον (392.30): «εὐκρινής, συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων καὶ ὑγιάνας, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι· Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τίθενται». **2**) ἐπὶ νόσων, εὐκόλως εἰς κρίσιν ἐρχόμενος, Ἱππ. Ἀφ. 12, 47· οὕτω δὲ καὶ ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἰων. **-νέως**, ἴδε Foës. Οἰκον. Ἱππ.

εὔκρῐτος, ον, (κρίνω) περὶ οὗ εὐκόλως κρίνει τις, οὐκ εὔκρ. τὸ κρῖμα Αἰσχύλ. Ἱκ. 397· κρίσις Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ 385· νόσημα ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1243· εὔκρ. [ἐστιν] ὅτι.., εὐκόλως διακρίνεται, εἶναι κατάδηλον ὅτι, Πλάτ. Πολιτικ. 272C, πρβλ. D.

εὐκρόκᾰλος, ον, πλήρης χαλίκων, Νόνν. Δ. 15. 95.

εὐκρότᾰλος, Ἐπικ. **ἐϋκρ-, ον**, συνοδευόμενος ὑπὸ κροτάλων, χορεῖαι Ἀνθ.Π.9.139· ζωηρός, θορυβώδης, πλατάγη αὐτόθι 6.309.

εὐκρότητος, ον, καλῶς ἐσφυρηλατημένος, καλῶς εἰργασμένος, ἐπὶ μετάλλου, πρόχους Σοφ. Ἀντ. 430· ἐπὶ ξίφους, ὁ δ' εὐκρότητον δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν (δορίδ' ἀναρπάσας Nauck) Εὐρ. Ἠλ. 819· πρβλ. Valck. Ἄδων. σ. 358C.

εὔκροτος, ον, καλῶς ἠχῶν, Ἀλκίφρων 3. 43:— Ἐπίρρ. **-τως**, Σώπατρος ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 14.

εὔκρυπτος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ κρύψῃ τις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 753, Αἰσχύλ. Ἀγ. 623.

εὐκρυφής, ές, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39. 6.

εὐκτάζομαι, θαμιστικὸν τοῦ **εὔχομαι**, Ἡσύχ., Φώτ.

εὐκταῖος, α, ον, (εὔχομαι) Ἀττ.—Ἐπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τραγ., πρβλ. **ἀραῖος**): **1**) ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς εὐχήν, ἀναθηματικός, Ἅιδου .. εὐκταίαν χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ.1387· τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχαὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1060· ἐπῳδαὶ Πλάτ. Νόμ. 906B· εὐκτ. νύμφα, ἀφωσιωμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Τ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludi votivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Κ.:— εὐκταῖα, τά, ἀφιερώματα προσφερόμενα συμφώνως πρὸς γινομένην εὐχὴν («τάξιμον»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχύλ. Ἱκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. **2**) ἐπιθ. τῶν θεῶν, οὓς ἐπικαλεῖταί τις ἰδίως, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν, «ἣν ἐπηύξατο Οἰδίπους τελέσας τὰς ἀρὰς»

(Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 724· πατρόθεν εὐκταία φάτις αὐτόθι 841· Θέμις εὐκταία Εὐρ. Μήδ. 169· τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεὸς ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 214. **3**) καθόλου, ὃν ἐπιθυμεῖ τις, ἠώς, λιμὴν Ἀνθ. Πλ. 6. 203., 9. 41· γάμος γάρ .. εὐκταῖον κακὸν Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 102· ἐπιθυμητός, Πλάτ. Νόμ. 687Ε (διάφ. γραφ. **εὐκτέον**), Λουκ. Τύραννν. 17.—Ἐπίρρ. **εὐκταίως**, κατ' εὐχήν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 5. 155.

εὐκτέᾰνος, ον, (κτέανον) εὐκτήμων, πλούσιος, ὄλβιος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 897, Ἀνθ. Π. 9. 442.

εὐκτέᾰνος, ον, (κτείς) = **εὐκτήδων**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3 (ἐν τῷ συγκρ.): εὐμήκης, ὑψηλός, εὐκτ. δρῦς, Πλουτάρχ. Μάρκ. 8, πρβλ. Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 99C.— πρβλ. **ἰθυκτέανος.**

εὐκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ εὔχεσθαι, Μεθόδ. 241Α.

εὐκτήδων, ον, γεν. **ονος,** (κτηδών) ἔχων εὐθείας ἶνας· ἐντεῦθεν, εὐκόλως σχιζόμενος, ἐπὶ ξύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.1, 11· πρβλ. **εὐκέατος.**

εὐκτημοσύνη, ἡ, καλή, πλουσία κατάστασις, πλοῦτος, Πολυδ. Ϛ', 196.

ἐϋκτήμων, ον, (κτῆμα) ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα, **εὐκτήμων,** πλούσιος, Πινδ. Ν. 7. 135, Πολυδ. Γ', 109.

εὐκτήριος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς προσευχήν, εὐκτήριος οἶκος Συλλ. Ἐπιγρ. 8638, Εὐσέβ. II, 928A, Βασίλ. IV. 473B, Δίδ. Ἀλ. 589B, κλ. **II.** **εὐκτήριον,** τό, ἰδιαίτερον μέρος πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, παρεκκλήσιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8668, Γρηγ. Θαυματουργ. 1048A, Δίδ. Ἀλ. 589C, Ἐπιφάν. II. 757D, κλ.

εὔκτητος, ον, ὁ καλῶς κτηθείς, Ἀνθ. Π. παράρτ. 47, Ἀρισταίν. 2.15.

εὐκτικός, ή, όν, (εὐκτός) ἐκφράζων εὐχὴν ἢ ἀνήκων εἰς εὐχήν, ὕμνοι Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9. σ. 139· εὐκτικὰ μέλη Πρόκλ. Χρηστ. σ. 389, 3 Gaisf., πρβλ. Ἀνθ. Π. 1.118. **2**) ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις, Διον. Θρᾷξ 638, κλ.—τὸ **εὐκτικόν,** = ἡ **εὐκτικὴ ἔγκλισις,** Α. Β. 31, 1.—Ἐπίρρ., **-κῶς,** ἱκετευτικῶς, Μεθόδ. 49B, Γρηγ. Ναζ. III. 160B, κλ. **3**) κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀγαπῴην.**

ἐϋκτίμενος, η, ον, (κτίζω) καλῶς ἐκτισμένος, Ὁμ. ἐπίθετον τῶν πόλεων, ἐϋκτ. πτολίεθρον Ἰλ. Β. 501, κτλ.· ἀκολούθως περὶ παντὸς πράγματος εἰς ὃ ὁ ἄνθρωπος εἰργάσθη, νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο, κατειργάσαντο οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ κομψὰς οἰκοδομάς, Ὀδ. Ι. 130 (ἔνθα ἴδε Nitzsch)· ἐϋκτ. ἐν ἀλωῇ, ἐπὶ ἀλωνίου καλῶς κατεσκευασμένου, Ἰλ. Υ. 496, Φ. 77· ἐπὶ κήπου, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ὀδ. Δ. 226. Ὁ κοινὸς τύπος **εὐκτιμένη** ἀπαντᾷ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 36.

εὔκτιστος, ον, ποιητ. **ἐΰκτιστος,** (κτίζω) = τῷ προηγ., Ἰωάν. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. 270.

ἐΰκτῐτος, ον, = **ἐϋκτίμενος,** Ἰλ. Β. 592, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 423, Διον. Π. 552.

εὐκτός, ή, όν, (εὔχομαι) ἄξιος εὐχῆς, ἐπιθυμητός, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἵνα γείνωσιν ὅσα οἱ Τρ. ἐπιθυμοῦσι καὶ εὔχονται, Ἰλ. Ξ. 98· τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην Σοφ. Ἀποσπ. 723. **2**) ὃν ἄξιον εἶναι νὰ ἐπιθυμήσῃ τις, εὐκτὸν ἀνθρώποις Εὐρ. Ἴων 642, Ἰσοκρ. 283Ε, Θεόκρ. 10.52· εὐκτότατος γάμος Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 142:— εὐκτόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἡρακλ. 458, Ἀπομν. 1. 5, 5. **II.** ἀφιερωμένος, «ταμμένος», Ἀνθ. Π. 10. 19.

ἐϋκτυπέων, ουσα, ον, (κτυπέω) ἰσχυρῶς κτυπῶν, Κόϊντ. Σμ. 5. 21.

εὐκῠβέω, (κύβος) = **εὐβολέω,** ἐπιτυγχάνω ἐν τοῖς κύβοις, Ἄμφις ἐν «Γυναικομανίᾳ» 3.

εὔκυκλος, ον, ἔχων καλὴν περιφέρειαν, στρογγύλος, ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐπίθετον τῆς ἀσπίδος, ἀσπίδας εὐκύκλους Ε. 453, 797, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 590· εὔκ. ἕδρα Πινδ. Ν. 4. 107· σφαίρη Παρμεν. 103· ὄχοι Αἰσχύλ. Πρ. 710· ἀντίπηγος εὐκύκλου Εὐρ. Ἴων 1391· στεφάνη Ξεν. Κύρ. 9. 12· εὔκυκλον ποιεῖν Πλάτ. Τίμ. 40A· ὀφθαλμοὶ Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5. **2**) ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐπίθ. τοῦ **ἀπήνη,** πιθ. ταυτόσημον τῷ **εὔτροχος,** ἔχουσα ὡραίους τροχούς, Ζ. 58.70 **II.** ἐν κύκλῳ κινούμενος, κυκλικός, χορεία Ἀριστοφ. Θεσμ. 968.—Ἐπίρρ. **λως,** Ὀρφ. Λιθ. 135.

εὐκύκλωτος, ον, = τῷ προηγ. 1, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1, Ἀριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδῃ» 1.

εὐκύλῐκος, η, ον, (κύλιξ) ἁρμόζων **καλῶς** εἰς τὴν κύλικα, εὐκυλίκην λαλιὴν Ἀνθ. Π. 7. 440.

εὐκύλιστος, ον, εὐκόλως κυλιόμενος, **Ἥρων Αὐτομ. 245.**—Ἐπίρρ. **εὐκυλίστως,** αὐτόθι.

εὐκύμαντος, ον, ἰσχυρῶς κυμαινόμενος, **μεταφ., Εὐστ.** Ὀδ. 1392. 49.

εὔκωπος, ον, ἔχων καλὰς κώπας, **Ὀππ. Ἀλ. 5. 244, Ἡσύχ.** ἐν λ. **ἐϋσέλμοιο.**

εὐλάβεια, ἡ, Ἰων. **-ίη,** Θέογν. 118: ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐλαβοῦς, διάκρισις, προσοχή, πρόβλεψις, Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ., Σιμωνίδ. 111, Gaisf., κλ.· ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, θὰ ἐνεθυμεῖτο τὴν προσοχήν, Σοφ. Ἠλ. 994· **προσωπ.** ἐν Εὐρ. Φοίν. 782· ἡ εὐλ. σῴζει πάντα Ἀριστοφ. Ὄρν. **377**· εὐλάβειαν ἔχειν μὴ .., = εὐλαβεῖσθαι μὴ .., Πλάτ. Πρωτ. **321Α**· οὕτως, εὐλ. αὕτη .. τὸ μὴ νέους .. γεύεσθαι, ἡ προσοχὴ πρὸς κώλυσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ νὰ .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 539A· εὐλαβείας δεῖται πολλῆς, εὐλαβείας ἐστὶ πολλῆς Δημ. 425. 5, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 22· εὐλάβειαν ποιεῖσθαι περί τι αὐτόθι 5. 11, 28· δι' εὐλαβείας ἔχειν τινὰ Διον. Ἀλ. 5. 38· ἐπ' εὐλαβείᾳ .. προείρηται, χάριν προσοχῆς, Πλάτ. Πολ. 539D· τὸ ἐπ' εὐλαβείᾳ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1024 πιθαν. εἶναι γλώσσημα· ὁ Τρικλίνιος προὔτεινεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ, ἑπόμενος τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Σχολ. «ὥστε μὴ βλαβῆναι». **2**) μετὰ γεν., προσοχὴ ἢ διάκρισις ἔν τινι πράγματι, εὐλάβειά τινος ποιητέα Ἀντιφῶν 123. 43· εὐλάβειαι πληγῶν, ἀποφυγή, Πλάτ. Νόμ. 815A· τῶν αἰσχρῶν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 39· πρβλ. ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων Σοφ. Ο. Κ. 116· εὐλάβειαν προὐθέμην τῶνδε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1334. **3**) σεβασμός, εὐσέβεια, εὐλάβεια, πρὸς ἢ περὶ τὸ θεῖον Διόδ. 13. 12, Πλουτ. Κάμιλλ. 21, Νουμ. 22· ἀπολ., φόβος τοῦ θεοῦ, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ε', 7, ιβ', 28, πρβλ. Πλούτ. 2. 432Ε. **4**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερβολικὴ προσοχή, δειλία, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 1.

εὐλαβέομαι: παρατ. **ηὐλαβούμην** Εὐρ. Ὀρ. 748, 1059 (διάφ. γραφ. **εὐλ-**), εὐλ- Αἰσχίν. 4. 26: μέλλ. **-ήσομαι** Πλάτ. Πολ. 410A· ὡσαύτως, **-ηθήσομαι** Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 1. 30, 2, Διογ. Λ. 7. 116, Γαλην. Ἑβδ.: ἀόρ. **ηὐλαβήθην** (ἢ **εὐ-**), ἴδε κατωτ.

Φέρομαι ὡ: εὐλαβής, προσέχω, εἶμαι διακριτικός, φυλάττομαι, Λατ. cavere; ἑπομένου **μὴ** ἢ **ὅπως μὴ** μεθ' ὑποτακτ., εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγὼς Σοφ. Τρ. 1129, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 100, Ἀριστοφ. Ἱππ. 253, Πλάτ. Φαίδ. 89C, κλ.· μετὰ μέλλ. ὁριστ., εὐλαβούμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ .. οἰχήσομαι αὐτόθι 91C: ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., ἐνίοτε ἄνευ τοῦ **μή,** εὐλαβουμένῳ πεσεῖν Σοφ. Ο. Τ. 616· εὐλ. λέγειν Πλάτ. Φαίδων 101C· ἐνίοτε παρενθεμένου τοῦ **μή,** ηὐλαβεῖτο μὴ σῴζειν φίλους Εὐρ. Ὀρ. 1059, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1277, Πλάτ. Χαρμ. 155D. **2**) προσέχω, φροντίζω, χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος Ἀριστοφ. Ἀχ. 955· εὐλ. περί τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἴων 537A· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφί τινι Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 21:— ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβούμενος ἠρόμην Πλάτ. Πρωτ. 333Ε· εἰ μηδὲν εὐλαβηθέντα τἀληθὲς εἰπεῖν δέοι, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3. **II.** μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περί τινος, φυλάττομαι ἀπό τινος, εὐλαβοῦ βρόμον .., μή σ' ἀναρπάσῃ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195· **εὐλ.** τὸν κύνα, φυλάττου, πρόσεχε, Ἀριστοφ. Λυσ. 1215· εὐλ. πενίαν Πλάτ. Πολ. 372C, πρβλ. Πρωταγ. 316D· τὸν φθόνον Δημ. 327. 13· τὸ ψεῦδος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 8· τοὺς ὑβρίζεσθαι νομιζομένους ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 11, 3· τὰς μυίας ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 7, κ. ἀλλ: **2**) σέβομαι, τιμῶ, τὸν θεὸν Πλάτ. Νόμ. 879Ε· τὸν δῆμον Πλουτ. Περικλ. 7. **3**) περιμένω ἡσύχως, ἀναμένω, καιρὸν εὐλαβούμενος Εὐρ. Ὀρ. 699, πρβλ. Φοιν. 141.

εὐλᾰβής, ές, (λαβεῖν) ὁ καλῶς κρατῶν, ὁ κρατῶν στερεά, ἐν χρήσει κυριολεκτικῶς ἐν τῷ Ἐπιρρ. **εὐλαβῶς,** εὐλαβέστατα κατέχειν Αἰλ. π. Ζ. 3. 13., 6. 55· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μεταφορ. σημασίας, **2**) ἀναλαμβάνων τι μετὰ φρονήσεως, διακριτικός, προσεκτικός, προφυλακτικός, Πλάτ. Πολιτικ. **311Α, κ.** ἀλλ.· τὸ εὐλαβές, = **εὐλάβεια,** αὐτόθι Β· εὐλαβὴς περί τι, πρός τι Πλουτ. **Γ.** Γράκχος 3 κτλ.· εὐλ. ἀπό τινος, ἀπέχων ἀπὸ .., Ἑβδ. (Λευ. ΙΕ', 31). **3**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἄγαν φυλακτικός, δειλός, Πλουτ. Φάβ. 17.—Ἐπίρρ. **εὐλαβῶς** Πλάτ. Σοφιστ. 246B. — Συγκρ. **-εστέρως** Εὐρ. Ι. Τ. 1375, **-έστερον** Πολύβ. 1. 18, 1: Ὑπερθ. **-έστατα** Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. **4**) πλήρης σεβασμοῦ, εὐσεβής, θεοσεβής, εὐλαβής, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 25, Πράξ. Ἀποστ. β', 5., η', 2, καὶ συχνὸν ἐν Χριστιαν. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 8615, 8647, κ. ἀλλ. **II.** Παθ., ὁ παρεχόμενος βεβαίαν ἀντιλαβήν, «εὐκολόπιαστος», ἡ πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβὴς Λουκ. Τίμ. 29. **2**) ὃν μετὰ προσοχῆς ἀναλαμβάνει ἢ ἐκτελεῖ τις, μετάβασις Πλάτ. Νόμ. 736D· ἡδονὰς εὐλαβεῖς Πλουτ. Περικλ. 15, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «ἴσως γε μὴν ἐγέγραπτο, ἡδονὰς ἀβλαβεῖς (ὡς ὑπενόησέ τις τῶν πρὸ ἐμοῦ)».

εὐλαβητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **εὐλαβοῦμαι,** εὐλαβητέον αὐτὴν (τὴν ποίησιν) ὂν τῷ ἀκροωμένῳ, ὁ ἀκροώμενος πρέπει νὰ προφυλάξῃ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτῆς, Πλάτ. Πολ. 608A· ὡς εὐλαβητέον ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, ὅτι πρέπει νὰ φοβῆταί τις μᾶλλον τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 527B, πρβλ. 480.

εὐλᾰβητικός, ή, όν, φυλακτικός, Πλάτ. Ὅροι **412Α, Στοβ.** Ἐκλογ. 2. 106.

εὐλᾰβίη, Ἰων. ἀντὶ **εὐλάβεια.**

εὐλάζω. (εὐλή) = **σκωληκιάω.** Ἡσύχ.

εὐλᾰΐγξ, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **εὔλειθος, Ἀνθ. Π. 9. 767, 605,** Κόλουθ. 46.

εὐλάκα, ἡ, ἐν Χρησμῷ τινι παρὰ Θουκ. 5. 16, εἰ δὲ μὴ ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλαξεῖν, **εἰ δὲ** μὴ θὰ ἀρόσωσι (τὴν **γῆν**) **μὲ** ἀργυ-

ρᾶν ὕνιν, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ σιτοδεία, ὥστε νὰ πορίζωνται τὸν σῖτον ἄλλοθεν, ὠνούμενοι αὐτὸν δι' ἀργυρίου. Οὔτε τὸ ῥῆμα οὔτε τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ. Εἶναι ἀρχαῖοι Λακωνικοὶ τύποι πιθαν. συγγενεῖς τῷ **αὖλαξ**.

εὔλᾰλος, ον, ἡδέως λαλῶν, Ἀνθ. Π. 9. 525. **II.** = **εὔγλωττος** II, αὐτόθι 229, κτλ.

εὐλαμπής, ές, λίαν λαμπρός, Μάξιμ. π. Καταρχ. 582, Μάξ. Τύρ. 17· ὡσαύτως, **εὔλαμπρος, ον**, Πολυδ. Δ', 183.

εὐλάχᾰνος, ον, ἔχων ἀφθονίαν λαχάνων, Ἀνθ. Π. 7. 321.

εὐλείαντος καὶ **εὐλέαντος, ον**, (λεαίνω) εὐκόλως λεαινόμενος, Ξενοκρ. 42· τροφὴ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.14,10.

εὔλειμος, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Βάκχ. 1084.

εὐλείμων, ον, ἔχων καλοὺς λειμῶνας, οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Ὀδ. Δ. 607, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 529, Ἡσιόδου Ἀποσπ. 39.

εὔλεκτρος, ον, παρέχων συζυγικὴν εὐτυχίαν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. Τρ. 515, Ἀνθ. Π. 5. 545· ἐπὶ νύμφης, ὡραία, Σοφ. Ἀντ. 795.

εὔλεξις, ι, ἔχων καλὴν ἐκλογὴν λέξεων, Λουκ. Λεξιφ. 1, Ρητ. Διδασκ. 17 (σκώπτων τὴν λέξιν), πρβλ. Λοβέκκιον ἐν Φρυν. 628.

εὐλέπιστος, ον, εὐκόλως λεπιζόμενος, «ξεφλουδιζόμενος», βάλανος Διοσκ. 4. 160.

εὐλεχής, ές, = **εὔλεκτρος**, Ἀνθ. Π. 7. 619, Πλαν. 182.

εὐλή, ἡ, σκώληξ, τὸ ἔμβρυον τῆς μυίας, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., καὶ ἀείποτε ἐπὶ τῶν σκωλήκων τῶν ἀναπτυσσομένων ἐπὶ τῆς σαρκὸς καὶ ἑπομένως διαφόρων τῶν ἑλμίνθων, Ἰλ. Τ. 26, Ω. 414 (ἴδε ἐν λ. **αἰόλος** I.)· ὑπ' εὐλέων καταβρωθῆναι Ἡρόδ. 3. 16 (πρβλ. **ἐκζέω, εὐλάζω**). ἴδε Ἱππ. 622. 26, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.15, 10: — ἐπὶ κοινῶν σκωλήκων, Ὀρφ. Λιθ. 594. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΕϜΛ, γενομένην κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τῆς ϜΕΛ, εἴλω).

εὐληθάργητος, ον, εἰς ληθαργίαν ὑποκείμενος, Ἰω. Χρυσ. τ. 9. σ. 898A, ἔκδ. Παρισ.

εὔληκτος, ον, ταχέως λήγων, Λουκ. Τραγ. 324.

εὐλημᾰτέω, (λῆμα) ἔχω καλὴν διάθεσιν, εἶμαι θαρραλέος, φαιδρός, «εὐλημάτει· λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 104), πρβλ. καὶ Φωτίου Λεξικ.

εὐληνής, ές, ἔχων ὡραῖον μαλλίον, Ἐτυμ. Μ. 393.

εὔληπτος, ον, εὐκόλως λαμβανόμενος, μόνον ἐπιρρηματικῶς, καὶ προσφέρουσιν ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα τῷ μέλλοντι πίνειν, καὶ προσφέρουσι τὸ ποτήριον οὕτως ὥστε ὁ μέλλων νὰ πίῃ νὰ δύνηται νὰ λαμβάνῃ αὐτὸ εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 1.3,8. **2)** εὐκόλως κυριευόμενος, εὐάλωτος, νησιῶται Θουκ. 6.85· πόλις Διον. Ἀλ. 3. 43 (ἐν τῷ συγκρ.)· εὔλ. κόλαξι Πλούτ. 2.66B: — ὃν εὐκόλως καταλαμβάνει τις ἢ κερδαίνει, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 10· εὐκόλως κατανοούμενος, εὐνόητος, Ἰαμβλ. Πρ. σ. 42.

εὔληρα, ων, τά, ἀρχαία Ἐπικ. λέξις ἀβεβαίου ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **ἡνία**, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε Ἰλ. Ψ. 481, Κόϊντ. Σμ. 4. 508., 9. 156· Δωρ. **αὔληρα**, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 393, καὶ ὡς διάφορος γραφ. ἐν Ἰλ., Ἡσύχ. (Ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **εὐλή**).

εὐλίβᾰνος, ον, πλούσιος εἰς λιβανωτόν, εὐλιβάνου Συρίης Ὀρφ. Ὕμν. 54.17.

εὔλῐθος, ον, ὁ ἐκ καλοῦ λίθου, ἄντρον Ὀρφ. Ὕμν. 58. 4· ἐκ λαμπροῦ λίθου κατασκευασθείς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 6.

εὐλίμενος, ον, (λιμήν) ἔχων καλοὺς λιμένας, ἀκταὶ Εὐρ. Ἑλ. 1463· πόλις εὐλιμενωτέρα Πλάτ. Νόμ. 704C πρβλ. Β· εὐλ. ἁλὸς οἶκοι Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 327D.

εὐλῐμενότης, ητος, ἡ, τὸ εὐλίμενον, Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ.9. σ.175.

εὔλιμνος, ον, (λίμνη) ἔχων πολλὰς λίμνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.19, 3.

εὔλῑνος, ον, καλῶς νήθων, κλώθων, ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, Παυσ. 8. 21.

εὐλιπής, ές, (λίπος) σφόδρα λιπαρός, Λυκόφρων. 874, Ἐπιστολαὶ Φιλοστρ. 748.

εὐλιτάνευτος, ον, (λιτανεύω) εὐκόλως εἰς παρακλήσεις ἐνδίδων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α.1141.

εὐλογέω: παρατ. **εὐλόγουν** ἢ ηὐλ- Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 454: μέλλ. **-ήσω** Εὐρ. Ἑκ. 465: ἀόρ. **εὐλόγησα** ἢ ηὐλ- Ἑβδ., ἀπαρ. **εὐλογῆσαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 565: πρκμ. **εὐλόγηκα** Ἑβδ.: — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. **εὐλογήσομαι** (διάφ. γραφ. -ηθήσομαι, ὡς ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἑβδ.) Ἰσοκρ. 190A: ἀόρ. **εὐλογήθην** Φαλάριδος Ἐπιστ. 4· πρκμ. **εὐλόγημαι** Ἑβδ. Λέγω καλοὺς λόγους περί τινος, ἐπαινῶ τινα, πόλιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 580· πατέρα τὸν ἀμὸν Σοφ. Φιλ. 1314, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ συχνὸν παρ' Εὐρ.· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., δίκαια εὐλ. τινα, δικαίως ἐπαινεῖν τινα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 372, πρβλ. Ἐκκλ. 454· — θεοὶ εὐλογοῦσί τινα, τιμῶσιν αὐτόν, Εὐρ. Ἱκ. 927· συχν. ἐν μεταγεν. Ἐπιγραφ., εὐλογεῖ τὸν θεὸν Πτολεμαῖος., Ἰουδαῖος Συλλ. Ἐπιγρ. 4838c, πρβλ. (ἐν προσθήκαις) 4705b, c, κ. ἀλλ. — Παθ., ἐπαίνοις εὐλογούμενον Σοφ. Ο. Κ. 720· τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμον' εὐλογούμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1401. **II.** δίδω τὴν εὐλογίαν μου, εὐλογῶ, συχνὸν παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. **2)** ὡσαύτως, κατά τινα Ἑβρ. εὐφημισμόν, καταρῶμαι, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Κ', 10), ἴδε Field. (Ἑξαπλᾶ) Ἰὼβ Β', 9.

εὐλόγησις, ἡ, ἡ εὐλογία, ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, ἡ εὐλόγησις τῶν κολλύβων Τριῴδιον, ἡ ἐκ τοῦ ἱερέως εὐλόγησις Γεώργ. Παχυμ. Ἱστ. 4. 5.

εὐλογητάριον, τό, ἐν τῇ λειτουργικῇ, εὐλογητάρια, εἶναι τροπάριά τινα ὧν ἀναγινωσκομένων ἢ ψαλλομένων προηγεῖται ἡ ῥῆσις: «Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου» Ὡρολόγ., Εὐχολόγ. — εὐλογητάρια ἀναστάσιμα, τὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀναγινωσκόμενα ἢ ᾀδόμενα, εὐλογητάρια δὲ νεκρώσιμα τὰ κατὰ Σάββατον, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν γίνονται δεήσεις ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ἐν Κυρίῳ. Τὰ εὐλογητάρια ἀποτελοῦσι καὶ μέρος τῆς νεκρωσίμου τελετῆς.

εὐλογητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **εὐλογῶ**, δεῖ εὐλογεῖν, Κλήμ. Ἀλ. I. 493.

εὐλογητικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἐπαινῇ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀμφότερα ἐν Εὐστ. Πονηματίοις 219. 62., 115.17.

εὐλογητός, ή, όν, εὐλογημένος, Φίλων 1. 453, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 68, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 25, κτλ.

εὐλογία, ἡ, καλλιλογία, Πλάτ. Πολ. 400D, Λουκ. Λεξιφ. 1: — ἐν Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 22, 4 φαίνεται ὅτι σημαίνει, ὡραῖον ἦχον, εὐπρεπῆ γλῶσσαν, πρβλ. Ἐπιστ. π. Ρωμ. 16.18· — πληθ., γλαφυραὶ φράσεις, Αἴσωπ. 229 Ἔκδ. Κοραῆ. **II.** ἔπαινος, ἐγκώμιον, Πινδ. Ν. 4. 8 (ἴδε ἐν λ. **ῥαίνω**), Θουκ. 2. 42· ὑμνῆσαι δι' εὐλογίας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 356· ἄξιος εὐλογίας Ἀριστοφ. Εἰρ. 738· ἐν τῷ πληθυντ., Πινδ. I. 3. 3, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365A· — καλὴ φήμη, δόξα, ἀγήραντος εὐλ. Σιμωνίδ. 97, πρβλ. Πινδ. Ο. 5, ἐν τέλει· παρὰ μεταγεν. Ἐπιγραφ., = αἶνος τῷ Θεῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4838 c, κ. ἀλλ. **III.** ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ καθόλου ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, εὐλογία κατὰ τὴν νῦν σημασίαν, Ἑβδ. (Γέν. ΜΘ', 25, Ἡσ. ΞΕ', 8, Ἰεζεκ. ΛΔ', 26), Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιε', 29, κ. ἀλλ. **2)** δῶρον, Ἑβδ. (Γέν. ΛΓ', 11, Κριτ. Α', 15, Α', Βασιλ. ΚΕ', 27), Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. Β. θ', 5, Βασίλ. III. 1313C, κλ. **3)** προσφορὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνισταμένη κυρίως ἐξ ἄρτου καὶ οἴνου, Ἀποστολ. Διαταγ. 8. 31, Σωκρ. 760B, **4)** προσφορὰ ἄρτου μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Ἰωάν. Μόσχ. 2869D, Σωφρ. 3989A, κλ. **5)** τεμάχιον εὐλογημένου ἄρτου = ἀντίδωρον, Στουδ. 1752B, κλ. **6)** εὐλογία τῆς γαμικῆς συναφείας = στεφάνωμα, Στουδ. 1093A. **7)** ἡ ἄδεια τοῦ ποιῆσαί τι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου, Ψευδο-Βασίλ. III. 1307C, 1309A, Στουδ. 1736C, 1748C, κλ.

εὐλογιστέω, = εὐλόγιστός εἰμι, φέρομαι μετὰ περισκέψεως, ἔν τινι Διογ. Λ. 7.88, Πλούτ. 2.1072C, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 25· πρός τι Πλουτ. Ὄθων 13, κλ.

εὐλογιστία, ἡ, τὸ εὖ λογίζεσθαι, περίσκεψις, φρόνησις, Πλάτ. Ὅροι 412E, Πλούτ. 2. 103A.

εὐλόγιστος, ον, ὁ εὐκόλως ὑπολογιζόμενος, «εὐκολολογάριαστος», ἐπὶ ἀριθμῶν, Ἀριστ. Μετὰ τοῦ Φυσ. 13. 6,1, π. Αἰσθ. 3.12· πληθὺς Διον. Ἀλ. 4. 15. **2)** καλῶς λογαριασθείς, ζυγισθείς, αἰτίαι ὁ αὐτ. 1.4· εὔλογος, ὀρθός, ὁδὸς ὁ αὐτ. 5.55· ἐκλογὴ Πλούτ. 2. 1072C. **II.** ὀρθῶς ὑπολογίζων, φρόνιμος, σκεπτικός, Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 4, Πολύβ. 10. 2, 7, κτλ.: τὸ εὐλόγιστον = εὐλογιστία Πλούτ. 2, 1071E, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 11, 17: — Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 135· εὐλ. φέρειν Διον. Ἀλ. 4. 21.

εὔλογος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν λόγον, λογικός, προσήκων, κατάλληλος, νουθετήματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 830· οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε Πλάτ. Πολ. 605E· εὔλογον [ἐστί], μετ' ἀπαρ., εἶναι ὀρθόν, εὔλογον νά.., Ἀριστοφ. Βάτρ. 736, Πλάτ. Κρατ. 396 B, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 12, κ. ἀλλ.· οὕτως, εὐλογώτερόν [ἐστι] ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1.13,11, κ. ἀλλ. **2)** εὔλογος, δίκαιος, πρόφασις Θουκ. 3. 82, Δημ. 277. 29, κτλ.· τὸ εὔλογον, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 4. 87· ἐκ τῶν εὐλόγων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, Πολύβ. 10.44,6, πρβλ. Πλουτ. Θεμιστοκλ. 13· ἐκτὸς τῶν εὐλόγων πίπτειν, ἔξω πάσης πιθανότητος, Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 10. 2, 3. — Συγκρ. Πλάτ. Ἐπιστ. 352A· Ὑπερθ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4. **II.** Ἐπίρρ. **-γως**, ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Θήβ. 508, Ἱκ. 47, Ἀποσπ. 5· εὐλόγως ἄπρακτοι ἀπίασιν Θουκ. 4. 61· εὐλ. φέρειν (**εὐλόφως** Abresch.), Εὐρ. Ἀποσπ. 175· εὐλ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 62D· εὐλ. φθονεῖν τινι Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 3.1· τοῖς εὐλόγως καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσι Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 771· παρ' Ἀριστ. συχνάκις ὡς τὸ **εἰκότως**, ἐν τέλει περιόδου ἐκφράζον πλήρη συναίνεσιν, Ἠθ. Ν. 7. 13, 2., 8. 13, 2, κ. ἀλλ.· Συγκρ. **-ωτέρως**, Ἰσοκρ. 121C· **-ώτερον**, Πολύβ. 7. 7, 7.

εὐλογοφάνεια, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **εὐλογοφανής**, ὁ διάβολος μετ' εὐλογοφανείας βλάπτει ἡμᾶς Δωρόθ. 5. 775, κλ.

εὐλογο-φανής, ές, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον **εὔλογος**, Ῥήτορες (Walz) τ. 2. σ. 316. — Ἐπίρρ. **-νῶς**, Εὐστ. 171. 17.

εὐλογχέω, εὐμοιρῶ, εἶμαι τυχηρός, κατὰ τὸν Kuster καὶ Hemsterh. ἀντὶ τοῦ **εὐλογεῖν** ἐν Ἡσυχ. (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Schmidt ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἡσυχ.).

εὔλογχος, ον, (λέλογχα, λαγχάνω) ὁ καλὴν λόγχην (Ἰων. ἀντὶ λάχος, κλῆρον) ἔχων, τυχηρός, Δημόκριτος μὲν γὰρ εὔχεσθαί φησι δεῖν, ὅπως εὐλόγχων εἰδώλων τυγχάνωμεν, «ὅπως προσπίπτωσιν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος (τουτέστι τοῦ περικυκλοῦντος ἡμᾶς ἀέρος) φαντασίαι εἰδώλων εὐτυχῶν» (σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ), Πλούτ. 2. 419Α, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 1.

εὐλοειδής, ές, (εὐλός, εἶδος) αὐλακώδης, Γενεσίου Βασιλειῶν Βιβλ. 1.11C, πρβλ. **εὐλός**.

εὐλοέτειρα, ἔχουσα ὡραῖα λουτρά, πόλις Ἀνθ. Π. παράρτ. 336.

εὐλοιδόρητος, ον, ἐκτεθειμένος εἰς λοιδορίας, κακολογίας, ὃν εὐκόλως κακολογεῖ τις, Μένανδρ. ἐν «Σικυωνίῳ» 1, Πλούτ. 2. 757Α.

εὐλός, ὁ, αὖλαξ, ὀχετός, Συνέσ. 174D (κοινῶς **αὐλός**).

εὔλοφος, ον, ἔχων ὡραῖον λόφον, κυνῆ Σοφ. Αἴ. 1286, πρβλ. σφήκωμα καὶ ἴδε Ἡλιόδ. 7. 5. **II.** ὁ αἴρων τὸν ζυγὸν καλῶς, ἰσχυρός, ὑπομονητικός, ἀντίθετ. τῷ **δύσλοφος**, αὐχὴν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· νῶτον Λυσ. 776.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὔλοφος· ῥᾴδιος, εὐχερής»— Ἐπίρρ. εὐλόφως φέρειν Εὐστ. 1653. 6, πρβλ. **εὔλογος** II· «εὐλόφως, γενναίως» Σουΐδ.

εὐλοχία, ἡ, ἡ καλὴ γέννα, εὐτεκνία, εὐλοχία Δωρίδος, ἡ καλὴ γέννα, τὰ καλὰ τέκνα τῆς Δωρίδος, δηλ. αἱ **Νηρηΐδες**, αἵτινες κατὰ τὸν Ἡσίοδ. (Θεογ. 240) ἦσαν τέκνα τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος, Ἐπιγραφ. ἔμμετρος Ἄνδρου. Ross Inscr. ined. II. 96; πρβλ. Kaib epigr. Gr. 443.

εὔλοχος, ον, βοηθῶν ἐν τῷ τοκετῷ, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Εὐρ. Ἱππ. 166· Εἰλείθυια Καλλ. Ἐπιγράμμ. 56.

εὐλύγιστος, ον, (λυγίζω), εὐκόλως λυγιζόμενος, εὔκαμπτος, Εὐστ. 73. 20.

εὐλύρας [ῠ], ὁ, = τῷ ἑπομ., ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐριπ. Ἄλκ. 570, Ἀριστοφ. Θεσμ. 969.

εὔλυρος, ον, (λύρα) ὁ παίζων καλῶς τὴν λύραν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἀποσπ. 480· ἐπὶ τῶν Μουσῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 229· ἐπὶ κιθαριστοῦ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 215.

εὐλυσία, ἡ, εὐκολία περὶ τὸ λύειν, εὐκινησία, Διογ. Λ. 6. 70, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 19. 11· εὐλ. κοιλίας, ὑγιεινὸς βαθμὸς εὐκοιλιότητος, Κικ. Fam. 16. 18, 1.

εὔλυτος, ον, (λύω) εὐκόλως λυόμενος, Ξεν. Κυν. 6. 12. **2)** ἐπὶ εὐκοιλιότητος, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὔλυτοι Ἱππ. Προγν. 43, Ἀριστ. Προβλ. 4. 3. **3)** χαλαρῶς συνηρθρωμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8., 6, 15:— ἐπὶ προσώπων, εὐκίνητος, ἐλαφρός, Διόδ. 3. 32. **4)** μεταφ., εὐκόλως διαλυόμενος, στέργηθρα Εὐρ. Ἱππ. 256· ἐπὶ πολιτικῶν σχέσεων καὶ συνθηκῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19· ἐπὶ προβλημάτων, εὐκόλως λυόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Γεν. 3. 5, 5. **5)** μεταφ., ὡσαύτως, στόμα εὔλυτον πρὸς λοιδορίαν Θεοφρ. Χαρακτ. 6. **II.** Ἐπίρρ. **-τως**, εὐκόλως, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 190, Πολύβ. 27. 9, 5, κτλ.

εὐμάθεια, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν, εὐάγωγία, εὐπείθεια, Πλάτ. Πολ. 490C· ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τὸν ποιητικὸν τύπον **εὐμαθία**, Πλάτ. ἐν Χαρμ. 159Ε, ἐν Μένωνι 88Α· Ἰων. **ίη**, Ἀνθ. Π. 6. 325, κ. ἀλλ. **II.** τὸ εὐνόητον πράγματός τινος, Ἐκκλ.

εὐμαθής, ές, (μαθεῖν) ὁ εὐχερῶς ἢ ταχέως μανθάνων, Λατ. docilis, ἀντίθετον τῷ **δυσμαθής**, Πλάτ. Πολ. 486C, κ. ἀλλ.· τινος Πλάτ. Ἐπιστ. 344Α· πρός τι Δημ. 705. 11:— Ἐπίρρ. **εὐμαθῶς**, εὐμαθῶς παρακολουθεῖν Αἰσχίν. 16. 29. — Συγκρ. **-έστερον**, Πλάτ. Νόμ. 723Α. **II.** Παθ., ὁ εὐκόλως μανθανόμενος, εὐνόητος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 442, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 3· εὐμαθὲς φώνημα, εὐδιάγνωστον, εὐκρινές, Σοφ. Αἴ. 15· εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ Ξεν. Οἰκ. 20. 14, κτλ.· οὕτως ἐν Σοφ. Τρ. 614 ὃ κεῖνος εὐμαθὲς .. ἔρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται, ἔνθα αἱ δύο τελευταῖαι λέξεις εἶναι κατὰ διόρθωσιν τοῦ Billerbeck ἀντὶ τῶν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἐπ' ὄμματα θήσεται.

εὐμαθία καὶ **εὐμαθίη**, ἴδε ἐν λ. **εὐμάθεια**.

εὐμάκης [ᾱ], ές, Δωρ. ἀντὶ **εὐμήκης**.

εὐμάλακτος, ον, [ᾰλ], ον, εὐκόλως μαλασσόμενος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 426.

εὔμαλλος, ον, ἔχων καλὸν μαλλίον, Πινδ. Ι. 5 (4). 79.

εὔμᾱλος, Δωρ. ἀντὶ **εὔμηλος**.

εὐμάραθος, ον, ἔχων ἄφθονον μάραθον, Ἀνθ. Π. 9. 318.

εὐμάραντος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἢ ταχέως μαραινόμενος, Γρηγ. Ναζ. IV. 80Α, Κύριλλ. Ἀλ. I. 164Α, III. 1301C.

εὐμάρεια, ἡ, Ἰων. **-ίη** (οὐχὶ **-έη**, ἴδε Koen. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 521)· εὐχέρεια, εὐκολία, εὐκαιρία, τινι, ὅπως πράξῃ τίς τι, Εὐρ. Ἀποσπ. 181· ἀλλὰ συνηθέστερον τινος Σοφ. Φιλ. 284, 704· εὐμ. φυγῆς Ἀνών. παρὰ Σουΐδ· τῆς ζητήσεως Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 3, 4. **2)** εὐκινησία, δεξιότης, χεροῖν Εὐρ. Βάκχ. 1128· μεταφ., ἐπὶ τῆς διανοίας, Μ. Ἀντών. 1. 3. **3)** ἐπὶ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, καλὴ κατάστασις, ἀνάπαυσις, εὐμαρείᾳ χρῆσθαι, ἡσυχίαν ἄγειν, ἐν ἡσυχίᾳ διάγειν, Σοφ. Τρ. 193· ἀλλ' ὡσαύτως, εὐμαρίῃ χρᾶσθαι εὐφημιστικῶς = alvum exonerare, ἀφοδεύειν, ἀποπατεῖν, Ἡρόδ. 2. 35, πρβλ. 4. 113· εὐμ. παρασκευάζειν, παρασκευάζειν εὔκολα ἢ πρόχειρα μέσα, Πλάτ. Νόμ. 738D· πρὸς τὰς Διὸς ὥρας εὐμ. μηχανᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 321Α· εὐμ. ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι εὔκολον νά .., ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204D, Ξεν. Οἰκ. 5. 9· δι' εὐμαρείας, εὐμαρῶς, εὐκόλως, Λουκ. Ἔρωτες 13· πρὸς εὐμάρειάν τινος, πρὸς εὐκολίαν τινός, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππίᾳ 5.

εὐμαρέω, εὐπορῶ, τὸ δὲ πάντων εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ θνατοῖσιν Βακχυλ. 1. 36 (σελ. 29, ἔκδ. Blass).

εὐμᾰρής, ές, εὔκολος, εὐχερής, πρόχειρος, ἄνευ κόπου, ὡς τὸ **εὔκολος**, πλὴν τοῦ ὅτι συνήθως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ πραγμάτων, πρῶτον ἐν Θεόγνιδι 843 (ὅστις ἔχει καὶ τὸ Ἐπίρρ. **-έως**, 463)· εὐμ. χείρωμα, εὔκολος λεία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1326· δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 338.— εὐμαρές [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι εὔκολον .. Σιμωνίδ. 154, Πινδ. Π. 3. ἐν τέλ., Ν. 3. 37, Εὐρ. Ἄλκ. 492· οὕτως, ἐν εὐμαρεῖ [ἐστι] ὁ αὐτ. Ι. Α. 969, πρβλ. Ἑλ. 1227, Ἀποσπ. 385. 10. **2)** σπανίως ἐπὶ προσώπ., εὔκολος, ἤπιος, πρᾶος, Ἱππ. 24. 52, Σοφ. Ἠλ. 179, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6. **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ποιητ. **-ρέως**, ἠπίως, Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Κριτίας 113Ε. **3)** εὐκόλως, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 332, Βακχυλ. 5. 195 (ἔκδ. Blass), Πλάτ. Νόμ. 706Β, Ἡρώνδ. Ἀποσπ. 5, Λουκ. Ἔρωτες 53. (Κατὰ τὰ Ἐνετικὰ Σχόλ. ἐν Ἰλ. Ο. 37, ἐκ τοῦ ἀχρήστου **μάρη** = **χείρ**, πρβλ. **εὐχερής**). [ᾰ, πλὴν ἐν Ἐπιχ. 23 Ahr.].

εὐμᾰρίζω, καθιστῶ τι εὐμαρές, εὔκολον, «ἐλαφρώνω», Θεόδ. Στουδ. σ. 258Α.

εὐμᾰρίη, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **εὐμάρεια**.

εὔμᾰρις, ιδος, ἡ, οὐχὶ **εὐμαρίς**, Ἀρκάδ. σ. 34, οὗ ὁ κανὼν ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῆς αἰτ. **εὔμαριν** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 660), ἀλλ' ὁ Μέγας Ἐτυμολόγ. (393. 16) καὶ ὁ Φώτιος ὀξυτονοῦσι τὴν λέξιν:— Ἀσιατικόν τι σανδάλιον, «παντοῦφλα», βαρβάροις ἐν εὐμάρισι Εὐρ. Ὀρ. 1370· κροκόβαπτον .. εὔμαριν ἀείρων (ἐπειδὴ τὸ κίτρινον ἦτο τὸ βασιλικὸν χρῶμα ἐν Περσίᾳ), Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ σανδάλια ταῦτα εἶχον παχέα πέλματα, δι' ὃ καὶ ἡ εὔμαρις ἐκαλεῖτο βαθύπελμος, Ἀνθ. Π. 7. 413, πρβλ. Λυκόφρ. 855. (πιθαν. ξένη λέξις). [Τὸ ᾱ γίνεται βραχὺ ἐν τῇ Ἀνθ.].

εὐμᾰρότης, ητος, ἡ, = **εὐμάρεια**, Καλλίστρ. 894.

εὐμᾱχᾰνος, ον, [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ **εὐμήχανος**.

εὔμᾰχος, ον, ᾧ εὐκόλως μάχεταί τις, εὐπολέμητος, Μάξιμ. Τύρ. 26. 2.

εὐμεγέθης, ες, καλοῦ μεγέθους, μεγάλου μεγέθους, Ἀριστοφ. Πλ. 543· λάβρακος κρανίον εὐμέγεθες Εὔβουλος ἐν «Τιτθαῖς» 1· μάλα εὐμ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4. **2)** μαρτυρία .. εὐμεγέθης, σπουδαία, οὐχὶ ἀσήμαντος, Δημ. 625. 22.

εὐμεθόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Πτολεμ. Μαθημ. 1, 9, τ. 1, σ. 26, ἔκδ. Halm.

εὐμέθοδος, ον, ὡς καὶ νῦν, μεθοδικός, Ἀλέξ. Τραλλ. 15·— Ἐπίρρ. **-δως**, Ἀρισταίν. 1. 13.

εὐμέθυστος, ον, εὐκόλως μεθυσκόμενος, Γεωπ. 7. 34, 2.

εὐμειδής, ές, προσμειδιῶν, εὐμενής, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 715, Καλλ. εἰς Ἥραν 129.

εὐμειλές· ἴδε **εὐμείλικτος** ἐν τέλει.

εὐμείλικτος, ον, εὔκολος μειλισσόμενος, ὁ εὐκόλως καθιστάμενος μειλίχιος, ἡ εὐμείλικτος καὶ ἀμνησίκακος αὐτῶν καρδία Θεόδ. Στουδ. σ. 219Β.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «εὐμ(ε)ίλιχοι· εὐμ(ε)ίλικτοι, εὐαφεῖς. μ(ε)ίλιχος γὰρ ὁ ἡδύς» καὶ «εὐμειλές· εὐμείλικτον».

εὐμέλᾰνος, ον, ἐπὶ μελανοθήκης, ἡ ἔχουσα καλὸν μέλαν, «μελάνι», καὶ τὰν εὐμέλανον βροχίδα Ἀνθ. Π. 6. 295.

εὐμέλεια, ἡ, μελῳδία, Διόδ. 4. 84, Πλούτ. 2. 456Β, κτλ.

εὐμελής, ές, ου, μελῳδικός, εὔηχος, ῥυθμικός, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 1, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 175Ε· διάφορον τοῦ **ἐμμελής** (ἔμμετρος), Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11, κτλ.· καθόλου, εὐάρεστος, συμπόσιον Πλάτ. Ἀξίοχ. 371D: — Ἐπίρρ. **-λῶς**, Μάχων παρ' Ἀθην. 577D. **II.** ἔχων ἰσχυρὰ μέλη, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀπίκιος**.

εὐμελιτέω, παράγω πολὺ ἢ καλὸν μέλι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 26, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6 2, 3.

εὐμένεια, ἡ, ποιητ. **εὐμενία**, Πινδ. Π. 12. 8:— ὁ χαρακτὴρ ἢ ὁ τρόπος τοῦ εὐμενοῦς, καλὴ διάθεσις πρός τινα, εὔνοια, χάρις, ἡμῖν .. παρὰ τῶν θεῶν .. εὐμένεια εἴη Ἡρόδ. 2. 45, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 631, Εὐρ. Ἑλ. 313, Ξεν. Ἀπολ. 7· εὐμ. πρὸς τὸ θεῖον Θουκ. 5. 105· ἐπ' εὐμενείᾳ, ὅπως κερδήσῃ τις τὴν εὔνοιαν τῶν θεῶν, Λουκ. Τόξ. 1· σὺν εὐμενίᾳ, εὐμενῶς, Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐπὶ ὀσμῆς, ἡδύτης, τὸ εὐάρεστον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12.

Εὐμένεια, τά, ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐμένους, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2139b. 40.

εὐμενέτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **εὐμενής**, ὁ εὐμενῶς διακείμενος, χάρματα δ' εὐμενέτῃσι χαρὰ δὲ τοῖς εὐμενῶς διακειμένοις, δηλ. τοῖς φίλοις, Ὀδ. Ζ. 185.— Θηλ. **εὐμενέτειρα** παρ' Ἡσυχ.

εὐμενέω, εἶμαι εὐμενής, εὔνους, Ψευδο-Φωκυλ. 134, Θεόκρ. 17. 62, Ὀππ. Κυν. 1. 9, κτλ.· τινι, πρός τινα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 260. II. μετ' αἰτ., φέρομαι μετ' εὐμενείας πρός τινα, Πινδ. Π. 4. 225· πρβλ. ἁνδάνω καὶ ἀρέσκω μετ. αἰτ.

εὐμενής, ές, (μένος) ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, εὔνους, ἀγαθός, τινι, πρός τινα, ἐπὶ τῆς καρδίας, Χαῖρε, Ποσείδαον γαιήοχε .. εὐμενὲς ἦτορ ἔχων Ὁμ. Ὕμν. 22. 7 (οὐχὶ ἐν Ἰλ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδ.), ἐπὶ τῶν θεῶν, εὐμενέσσι .. παρὰ Κρονίδαις Πινδ. Π. 2. 45· εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω Αἰσχύλ. Ἱκ. 686, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 2· ἵλεως καὶ εὐμενής ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 2, Θεόκρ. 5. 18· Ἑρμῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 4767· Ζεὺς 7367e, κτλ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 175, Ἀγ. 516, Ἱκ. 488, Σοφ. Ἀντ. 212, κτλ.· εὐμ. πρός τι, καλῶς διατεθειμένος πρός τι, Πλουτ. Λούκουλλ. 42· τὸ εὐμενές = **εὐμένεια**, Πλάτ. Νόμ. 792Ε, Δημ. 53. 6· ξεῖνος δὲ ξείνῳ .. εὐμενέστατον πάντων Ἡρόδ. 7. 237. 3) ἐπὶ ἐνεργειῶν, τόπων, κλ., εὐμενεῖ τύχᾳ, νόῳ Πινδ. Ο. 14. 24, Π. 8. 25· εὐμ. ὀλολυγμός, σημαίνων εὔνοιαν, φιλικός, Αἰσχύλ. Θήβ. 268· γῇ εὐμ. ἐναγωνίσασθαι, εὐνοϊκὴ ὅπως ἀγωνισθῇ τις ἐν αὐτῇ, Θουκ. 2. 74· ἐπὶ τοῦ ὕδατος ποταμοῦ, εὐεργετικός, Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ Αἰσχύλ. Πέρσ. 487 ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἤπιος, μαλακός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 6· οὕτως ἐπὶ φαρμάκων, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394· ἐπὶ ὁδοῦ, εὔκολος, ὡς τὸ εὐμαρής, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 12. II. Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἰων. **-έως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 952, Πλάτ. Φαίδων 89Α, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1275, κλ.— Συγκριτ. **-έστερον** Εὐρ. Ἑλ. 1298, Πλάτ. Νόμ. 718D· ὡσαύτως **-εστέρως** Ἰσοκρ. 49Β, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5. 1: — Ὑπερθετ. **-έστατα** Θ. Στουδ. 379C· **-εστάτως** Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. σ. 142.

εὐμενία, ἡ, ποιητ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **εὐμένεια**, Πινδ. Π. 12. 8.

Εὐμενίδες (ἐξυπ. θεαί), αἱ, κυρίως αἱ εὐμενεῖς θεαί, κατ' εὐφημισμὸν δὲ αἱ Ἐρινύες, ὄνομα τραγῳδίας τοῦ Αἰσχύλ.· ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην Σοφ. Ο. Κ. 486· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς Εὐμενίδας Εὐρ. Ὀρ. 38· διαφέρουσαι ἀπὸ τῶν σεμνῶν θεῶν κατὰ τὸν Φιλήμονα, «Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων» (Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 42).— Πρβλ. Müller ἐν Εὐμεν. § 87.

εὐμενίζομαι, Μέσ., ἐξιλεῶ, ἥρωας Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22.

εὐμενικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς εὐμενῆ, ὅμοιος ἐκείνῳ, τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ ἐκεῖνον, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 8, 2, Πολύβ. 12. 8, 6.

εὐμέρδης· «εὔρωστος» Ἡσύχ.

εὐμέριστος, ον, (μερίζω) εὐκόλως μεριζόμενος, διαιρούμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 10, 8.

εὐμεταβλησία, ἡ, τὸ εὐμετάβολον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 37.

εὐμετάβλητος, ον, (μεταβάλλω) εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Ἀριστ. Τέχνη Ρητ. 1. 12, 34· ἐπὶ τῆς τροφῆς, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Ἱππ. 383, 8· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Αἴσωπ. 315. — Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 37.

εὐμετάβολος, ον, = τῷ προηγ., εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Πλάτ. Πολ. 503C, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 32, κτλ.· εὐμ. ἐστιν .. βίος Δίφιλ. ἐν Ἀδηλ. 37· τὸ εὐμετ. = **εὐμεταβλησία**, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 2, κτλ.

εὐμετάγωγος, ον, εὐκόλως μεταβιβαζόμενος ἢ κατὰ μέρος τιθέμενος, Γαλην. τ. 19. σ. 558, 10, κλ.· τὸ ἐν Ἀντύλλ. παρ' Ὀρειβ. σ. 33 ἔκδ. Mai. **εὐμετάγωνος** εἶναι ἡμαρτημένη γραφ.

εὐμετάδοτος, ον, εὐκόλως, προθύμως μεταδίδων, ἐλευθέριος, Α' Ἐπιστ. π. Τίμ. ς', 18, Κλήμ. Ἀλ. 166· τὸ εὐμετάδοτον, ἐλευθεριότης, Μ. Ἀντών. 1. 14. II. Παθ., εὐκόλως μεταδιδόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1014.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐσυναλλάκτως**.

εὐμετάθετος, ον, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, πρός τι Πλουτ. 2. 799C· εὐμετάβολος, ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα, ἀσταθής, ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 53.

εὐμετακίνητος, ον, εὐκόλως μετακινούμενος ἢ μεταβαλλόμενος, ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 12, 4· τὸ εὐμ., ἔλλειψις σταθερότητος, Μ. Ἀντών. 1. 16.

εὐμετακόμιστος, ον, εὐκόλως μετακομιζόμενος, ἀείποτε ἕτοιμος, πρός τι Κωνστ. παρ' Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 36, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 2.

εὐμετακύλιστος, ον, εὐκόλως μετακυλιόμενος, Γαλην. 2. 4C, Εὐστ. Πονημάτ. 327. 73.

εὐμετάλλακτος, ον, ὁ εὐχερῶς μεταλλασσόμενος, Γλωσσ.

εὐμετάμελος, ον, ὁ εὐκόλως μεταμελόμενος, Θ. Στουδ. 203Ε.

εὐμετάπειστος, ον, εὐκόλως μεταπειθόμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 2.

εὐμεταποίητος, ον, εὐκόλως μεταποιούμενος, μεταβαλλόμενος, ἀλλοιούμενος, Ἱππ. 24. 52.

εὐμετάπτωτος, ον, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 45· τὸ τῆς τύχης εὐμετάπτωτον Διόδ. ἐν Ἐκλογ. Βατ. σ. 18.

εὐμετάστατος, ον, εὐκόλως μετακινούμενος, ἀσταθής, Πλουτ. 2. 5D.

εὐμετάστρεπτος, ον, εὐκόλως μεταστρεφόμενος, εὐμετάβλητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 203 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **στρεπτός**.

εὐμετάτρεπτος, ον, εὐκόλως μετατρεπόμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 526, Σουΐδ.

εὐμετάφορος, ον, εὐκόλως μεταφερόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 743, Ἐτυμ. Μ. 255. 52.

εὐμεταχείριστος, ον, ὃν εὐκόλως μεταχειρίζεταί τις, εὐκολοκυβέρνητος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰσοκρ. 410D, Πλάτ. Φαῖδρ. 420Α, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 20: — οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 9· χρεία εὐμ. πρὸς τὸ ζῆν Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 8. 2) εὐδιοίκητος, Θουκ. 6. 85, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 15.

εὐμετρέω, = εὖ **μετρέω**, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 172D.

εὐμέτρητος, ον, ὁ ῥᾳδίως μετρούμενος, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III. σ. 461.

εὐμετρία, ἡ, καλὸν μέτρον, καλὴ ἀναλογία, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3: — μέτρον ἄριστον, καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν μέτρον ἄριστον Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 6, Εὐστ. 1414. 10, κλ. 2) ὀρθότης τοῦ μέτρου ἐν τῇ στιχουργίᾳ, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 1336Α.

εὔμετρος, ον, καλῶς μεμετρημένος, καλῶς ὑπολογισθείς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1010 ἐν καλῇ ἀναλογίᾳ, Θεόκρ. 25. 209. 2) εὔρυθμος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25.

εὐμήκης, Δωρ. **εὐμάκης** [ᾱ], ες, (μῆκος) ἔχων καλὸν μῆκος, ὑψηλός, Πλάτ. Παρμ. 127Β, Θεόκρ. 14. 25.— Συγκρ. **-έστερος**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 11· Ὑπερθ., Στράβ. 222. 3) καθόλου, μέγας, τύχαι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 596· μῆκος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10. 11.

εὔμηλος, Δωρ. **εὔμᾱλος**, ον, ἔχων πλῆθος προβάτων, Ὀδ. Ο. 406, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 54, Πινδ. Ο. 6. 169, Θεόκρ. 22. 157.

εὔμηρος, ον, ἔχων καλοὺς μηρούς, Πολυδ. Β', 187, Θ', 162.

εὐμήρυτος, ον, (μηρύω) εὐκόλως νηθόμενος, κλωθόμενος, Λουκ. Δραπέτ. 12.

εὔμητις, ιδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν σκέψιν, σοφός, φρόνιμος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 97, Ἀνθ. Π. 9. 59.

εὐμηχανία, Δωρ. **εὐμᾱχανία**, ἡ, ἐπιτηδειότης ἐν τῇ ἐπινοήσει μέσων, ἐφευρετικὴ ἱκανότης, μετ' ἀπαρ., Πινδ. Ι. 4. 3: = **εὐπορία**, Πλουτ. Τιμολ. 16, Λουκ. Φάλ. 1. 12.

εὐμήχανος, Δωρ. **εὐμάχανος** [ᾱ], ον. I. ἐπὶ προσώπων, εὐφυὴς ἐν τῷ ἐφευρίσκειν, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, ἀντίθετ. τῷ **ἀμήχανος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 381, Πλάτ. Πρωτ. 324D, κτλ.: — μετὰ γεν., εὐμήχανος λόγου ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 408Β· ἁλίων εὐμ. ἔργων Ὀππ. Ἁλ. 4. 593: — μετὰ προθέσ., εὐμ. πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ πτηνῶν, πλήρης ἐπινοήσεων πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 11, 1, πρβλ. 18, 1· ἔν τινι Διόδ. 20. 92· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Πλουτ. 830Β.— Ἐπίρρ. **-νως**, Πλουτ. Περικλ. 31, κτλ. II. Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εὐφυῶς ἐπινοηθείς, ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων Ἀριστοφ. Ἱππ. 759· ἐπίνοιαι Πλάτ. Πολ. 600Α.

εὔμικτος, ον, κοινωνικός, Θεμίστ. 270D: — ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ συχναζομένη, Πολυδ. Γ', 96.

εὐμίμητος [ῑ], ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ μιμηθῇ τις, Πλάτ. Πολ. 605Α.

εὐμίσητος [ῑ], ον, ἀξιομίσητος, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9, ἐν τῷ Ὑπερθ.

εὔμῑτος, ον, ἔχων ὡραίας κλωστάς, ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς Εὐρ. Ι. Τ. 817.

εὔμιτρος [ῐ], ον, ὁ ἔχων ὡραίαν μίτραν (ὃ ἴδε), Μόσχ. 4. 98.

ἐϋμμελίης, ὁ, (εὖ, μελία), ὡπλισμένος διὰ καλοῦ δόρατος, ἐκ μελίας, Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ Πριάμου, ἐϋμμελίω Πριάμοιο (ἀντὶ τοῦ Ἰων. **ἐϋμμελίεω**), «τοῦ ἐν ποτε τῇ μελίᾳ χρησαμένου, πολεμικοῦ» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 47, 165, Ζ. 449· τοῦ Εὐφόρβου, Πανθόου υἱὸς ἐϋμμελίης Ρ. 9· υἱὸν ἐϋμμελίην αὐτόθι 59· υἷες ἐϋμμελίαι αὐτόθι 23· τῶν ἡρώων, Ὀδ. Γ, 400, Ἡσίοδ., κλ.· Δωρ. γεν. **ἐϋμμελία** Ἀνθ. Πλαν. 1. 6.

εὔμναστος, ον, Δωρ. ἀντὶ **εὔμνηστος**.

εὐμνημόνευτος, ον, εὐκόλως μνημονευόμενος, ὃν εὐκόλως ἐνθυμεῖταί τις, Δημ. 1296. 10, Ἀθήν. 277C· — Συγκρ. **-ότερος**, Ἀριστοτ. Ρητ. 1. 9, 25· Ὑπερθ. αὐτόθι 3. 9, 3. II. ἄξιος μνείας, ἀξιομνημόνευτος, Πλάτ. Τίμ. 18C, D.

εὐμνήμων, ον, ἀπαντῶν ἐν τῷ Συγκρ. Ἐπιρρ. **εὐμνημονεστέρως**, ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχῃ, ὅπως ὁ ἔπαινος διατηρῆται εὐχερέστερον ἐν τῇ μνήμῃ, Ξεν. Ἀγησ. 11. 1.

εὔμνηστος, ον, καλῶς ἐνθυμούμενος, σκεπτόμενος περί τινος, τινὸς Σοφ. Τρ. 109 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **εὔμναστος**), Ποιητ. παρὰ Παυσ. 10. 5, 8.

εὐμοιρᾱτέω, = **εὐμοιρέω**, μόνον παρὰ Τιμ. Λοκρ. 99Ε.

εὐμοιρέω, εἶμαι εὔμοιρος, τυχηρὸς εἴς τι, ἀξιοῦμαί τινος, τῆς κρείττονος παρὰ σοῦ εὐμοιρησάτω καὶ μερίδος καὶ ὑποληψεως Εὐστ. Πονημάτ. 356. 24· τι Συνέσ. 68Α: — εὐμοιρεῖ, ἐν

ἐπιτυμβίοις, εὐτύχει, felix sis, Συλλ. Ἐπιγρ. 9300, 9424, κ. ἀλλ.: — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐμοίρησεν· εὐτύχησεν. ἐκληρώσατο».

εὐμοιρία, εὐκληρία, εὐτυχία, καλὴ κατάστασις, σώματος, φωνῆς Λουκ. Εὐνοῦχ. 8, π. Ὀρχ. 72· εὐμοιρίᾳ τῆς αἱρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. Διδασκ. 8· ἀπολ., Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 5. 3, Πλούτ. 2.14C, κτλ.

εὔμοιρος, ον, εὔκληρος, ὄλβιος, καλόμοιρος, εὐτυχής, εὐδαίμων, ἀντίθετον τῷ **ἄμοιρος**, Πλάτ. Συμπ. 197D, Καλλ. εἰς Δῆλ. 294, Ἀνθ. Π. 6. 278, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 19· περὶ τῆς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμενίσι 890 γραφῆς τοῦ κώδικος: τῇ δέ γ' ἀμοίρου, ἴδε **γημόρος**.— Ἐπίρρ. **-ρως**, = **εὐτυχῶς**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου: Συγκρ. **-ότερον**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.

Εὐμολπίδαι· «οὕτως οἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἐκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱεροφαντήσαντος ...» Ἡσύχ., Φώτ.

εὔμολπος, ον, ὁ ἡδέως μέλπων, Ἀνθ. Π. 9. 396· ὡς κύριον, ὄνομα ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 154: — **εὐμολπέω**, μέλπω καλῶς, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 478: — **εὐμολπία**, ἡ, «εὐφωνία» Ἡσύχ.

εὐμορφία, ἡ, ὡραιότης μορφῆς, συμμετρία, Εὐρ. Τρῳ. 936, Πλάτ. Συμπ. 218E· σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 716A· εὐμορφίαι λόγων Εὐρ. Κύκλ. 317, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 400· χολῆς λοβοῦ τε .. εὐμ., συμμετρία ἐν τοῖς σπλάγχνοις, ἥτις ἀπῃτεῖτο ὅπως τὸ θῦμα ᾖ εὐοίωνον, Αἰσχύλ. Πρ. 495.

εὐμόρφιος, α, ον, = **εὔμορφος**, μητέρος εὐμορφίης [ῑ], ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9727.

εὔμορφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἔχων ὡραίαν μορφήν, ὡραῖος, Σαπφὼ 78, Ἡρόδ. 1.196, Αἰσχύλ. Ἀγ. 416, 454· σῶμα εὔμορφον ἰδεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 109.10· μεταφ., εὔμ. κράτος Αἰσχύλ. Χο. 490.

εὐμουσία, ἡ, ἱκανότης ἀντιλήψεως τοῦ ὡραίου καὶ τεχνικοῦ, παίδευσις ἀνωτέρα, ἐμπειρία καὶ τέχνη εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν συμπεριφορὰν ἐν ταῖς διαφόροις περιστάσεσι, πραγμάτων εὐμ. Εὐρ. Ἀποσπ. 188· ἀντίθετον τῷ **ἀμουσία**, κινεῖ δὲ ἡμᾶς ἡ εὐμουσία, ἐνοχλεῖ δὲ ἡ ἀμουσία Πλούτ. 2. 903A.

εὔμουσος, ον, ἔμπειρος ἐν ταῖς τέχναις, ἰδίως ἐν τῇ ποιήσει, μουσικῇ καὶ ὀρχήσει, ἀντίθετον τῷ **ἄμουσος**: ἐντεῦθεν, μελῳδικός, μολπὴ Εὐρ. Ι. Τ. 145· τιμαὶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 112· παιδιὰ Λουκ. Ἔρωτ. 53· χεύματα Ἀντ. Π. 9. 66.— Ἐπίρρ. **-σως**, ἐπιχαρίτως, Πλούτ. 2.1119D.

εὔμοχθος, ον, σύντονος, δραστήριος, πολύμοχθος, γυμνὰς (= γυμνάσιον) Ἀνθ. Π. παράρτ. 103.— Καθ' Ἡσύχ: «εὐμόχθων· τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρώτων».

εὔμῡθος, ον, εὔγλωττος, εὐφραδής, Ἀνθ. Π. 4. 3, 107.

εὔμῡχος, ον, ἠχηρῶς μυκώμενος, Ἀνθ. Π. 6. 255., 9.104.

εὐμῦλία ἢ **εὐμιλίη**, ἐφθαρμένη λέξις ἐν Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Ἑρμ. 325· ὁ Ἕρμαννος διορθοῖ **εὐμελίη**, καὶ ἄλλοι: **εὐμαρίη**, **εὐελίη**, **εὐδίη**, κτλ.

εὔμωλα· «εὔθετα. εὔοπλα» Ἡσύχ.

εὔμωλος· «ἀγαθὸς πολεμιστής. εὔοπλος», καὶ Ὑπερθ. «εὐμωλότατον· ἁπαλόν. νεώτατον» Ἡσύχ.

εὐνάεις, εσσα, εν, ἴδε **εὐνάων**.

εὐνάζω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ] Ὀδ., Ἀττ.: ἀόρ. **ηὔνᾰσα** Εὐρ. Ρῆσ. 762, **εὔνασα** Σιμωνίδ. 116, Ἀπολλ. Ρόδ.: — Παθ., Ὀδ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ηὐνάσθην** ἢ **εὐνάσθην** Πινδ. Π. 3. 44, Εὐρ. Ἴων 17, 1484, (**ξυν-**) Σοφ. Ο. Τ. 982, Ἐπικ. γ' πληθ. **εὔνασθεν** (**κατ-**) Ἰλ. Γ. 448· **εὔνασμαι** (**κατ-**) Εὐρ. Ρῆσ. 611: (εὐνή): — κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ., πρβλ. **εὐνάω**: **1**) τοποθετῶ τινά που χάριν ἐνέδρας, ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα .. εὐνάσω ἑξείης Ὀδ. Δ. 408. **2**) βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1060, κτλ.· ἐπὶ ζῴων κατακλινόντων τὰ νεογνὰ αὐτῶν εἰς τὴν φωλεάν, Ξεν. Κυν. 9, 3· μεταφ., ἐπὶ θανάτου, ἀποκοιμίζω, καταβάλλω, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ Σοφ. Ο. Τ. 961. πρβλ. Τρ. 1042· οὕτω, βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ Σιμωνίδ. ἔνθ' ἀνωτ.· εὐνάζειν .. βλεφάρων πόθον Σοφ. Τρ. 106. — Παθ., κατακλίνομαι, πλαγιάζω, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς Υ. 1· εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα Ψ. 299· οὕτως Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 336, καὶ Ἀττ. ποιητ.· ὡσαύτως Ξεν. ἐν Κυν. 12, 2: ὡσαύτως, ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες .. εὐνάζοντο, συνήθιζον νὰ κοιμῶνται (νὰ «κουρνιάζουν»), Ὀδ. Ε. 65: ὡσαύτως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ε. 119· οὕτω, θεαῖς εὐνάζεται Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 191· εὐνάσθη ξένου λέκτροισιν Πινδ. Π. 3. 44· εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 205· γάμοις .. βασιλικοῖς εὐνάζεται Εὐρ. Μήδ. 18· Φοίβῳ κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1484· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 23· ἐπὶ πόνου, οὐ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ Σοφ. Τρ. 1242. **II**. ἀμεταβ., ὡς τὸ Παθ., αὐτόθι 1005.

εὐναής, ές, = **εὐνάων**, ἐπ' ε[ὐν]αεῖ πόρῳ .. Θερμώδοντος Βακχυλ. VIII [IX] 42 (ἔκδ. Blass), κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Jebb, διότι ἐν τῷ παπύρῳ διακρίνονται μόνον τὰ γράμματα ε .. αει.

εὐναιετάων, ουσα, ον, καλῶς τοποθετημένος, καλῶς κατῳκημένος, Ὁμηρικ. ἐπίθ. τῶν λέξεων **πόλις**, **δόμοι**, **μέγαρα**· οὕτω καὶ **εὐναιόμενος**, η, ον, ἐν τῇ Ἰλ., ὡς ἐπίθ. τοῦ **πόλις** ἢ **πτολίεθρον**· ὡσαύτως, ἐν Βουδείῳ εὐν. Ἰλ. Π. 572· ἐς Σιδονίην εὐν. Ὀδ. Ν. 285.— Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα **εὐναίομαι** ἢ **εὐναιετάω**, δι' ὃ ἐν ταῖς νεωτέραις καὶ ἀρίσταις ἐκδόσεσι γράφεται διῃρημένως, **εὖ ναιετάων**, **εὖ ναιόμενος**, ἀλλὰ πρβλ. Spitzn ἐν Ἰλ. Δ. 164.

εὐναῖος, α, ον, (εὐνὴ) ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ εὐνῇ ὤν, εὐν. λαγώς, λαγωὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ φωλεᾷ, Ξεν. Κυν. 5. 9· εὐν. ἴχνη, ἴχνη τῆς κοίτης αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 7, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 184, Meineke ἐν Στράττ. «Ἀταλάντη» 1. **2**) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς συζυγικῆς κλίνης, εὐν. δάμαρ, γαμέτης, πόσις, κτλ., σύνευνος, ὁμόκοιτος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 329, Εὐρ. Ἱκ. 1028, κτλ.· Κύπρις ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 179· εὐν. γάμοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 331· ἄτη εὐν., ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Εὐρ. Ἀνδρ. 104. **3**) λύπη εὐν., ἥτις κάμνει ὥστε νὰ μένῃ τις ἐπὶ τῆς κλίνης του (πρβλ. **δεμνιοτήρης**), ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 160· εὐν. πτέρυγες, ἐπῳάζουσαι, ἐπὶ πτηνῶν ἐν τῇ φωλεᾷ, Ἀνθ. Π. 9. 95. **4**) **εὐναία**, ἡ, φωλεά, ἴδε ἐν λ. **καρφηρός**· ὡσαύτως, **εὐναῖα**, τά, εὐνή, Ὀρφ. Λιθ. 221. **II**. (**εὐνὴ** II) ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγκυροβόλησιν· ἐντεῦθεν, καθόλου, ὁδηγῶν, διευθύνων πλοῖον, πηδάλια Εὐρ. Ι. 432. **2**) ὡς οὐσιαστ., **εὐναία**, = **εὐνὴ** II, ἄγκυρα, λίθος εὐναίης Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 955.

εὐνάσιμος, ον, κατάλληλος ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς εὐνή· **εὐνάσιμα**, τά, μέρη κατάλληλα πρὸς ὕπνον, Ξεν. Κυν. 8. 4.

εὐναστήρ, ῆρος, ὁ, εὐνάζω) = **εὐνητήρ**. Λυκόφρ. 144: θηλ. **εὐνάστειρα**, παρὰ Γαλην. 13. 876. **II**. ὁ χρησιμεύων ὡς ἄγκυρα, Ὀππ. Ἁλ. 3. 373.

εὐνατήρ, **εὐνάτειρα**, **εὐνάτωρ**, ἴδε **εὐνητήρ**.

εὐνᾱτήριον, τό, μέρος ἐν ᾧ κατακλίνεταί τις πρὸς ὕπνον, κοιτών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 160, Σοφ. Τρ. 918 ἐν τῷ πληθ.: — γαμήλιος θάλαμος, Εὐρ. Ὀρ. 590.— **εὐναστήριον** εἶναι τύπος μεταγεν. ὑπεισελθὼν εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν Τραγ., Δινδ. ἐν Αἰσχύλου Πέρσ. ἔνθ' ἀνωτ.

εὐνάω: μέλλ. **-ήσω** Ἀνθ.: ἀόρ. **εὔνησα** Ὀδ.: — Παθ., Σοφ.: ἀόρ. **εὐνήθην** Ὅμηρ., κλ.: πρκμ. **εὔνημαι** Ἀνθ. Π. 7. 397: (**εὐνή**): — ποιητ. ῥῆμα, = **εὐνάζω**, (ἀλλὰ σπανίως παρ' Ἀττ.). **1**) τοποθετῶ ἐν ἐνέδρᾳ, ἑξείης δ' εὔνησε [ἡμᾶς] Ὀδ. Δ. 440. **2**) ἀποκοιμίζω, καταβαυκαλῶ, εὐνήσασα φρουρὸν ὄφιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 87: μεταφ., τῆς δ' εὔνησε γόον Ὀδ. Δ. 758· κάματον, ἐλπίδας, χόλον Ἀνθ. Π. 10.12, κτλ.: — Παθ., ὡς τὸ **εὐνάζομαι**, κατακλίνομαι, «πλαγιάζω», αὐτόθι 7, 397· ἐπὶ κυνός, κεῖμαι ἐν τῷ οἰκίσκῳ μου, ἐν τῇ εὐνῇ μου, Σοφ. Ο. Κ. 1571. πρβλ. **εὐνῶμαι**· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. ἀορ. ἐπὶ ἀνέμων, παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι Ὀδ. Γ. 384· οὕτω, πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Σοφ. Ἀποσπ. 581· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ὀδ. Κ. 296, κτλ.· φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι Ἰλ. Γ. 441, Ξ. 314, κτλ.· μετὰ δοτ. προσώπου, συγκατακλίνομαι, συγκοιμῶμαί τινι, θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα Β. 821, Π. 176: — οὕτω, παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσα Ἡσ. Θ. 967.

εὐνάων, ουσα, ον, (νάω) καλῶς, εὐκόλως ῥέων, ὑγρός, ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ (διάφ. γραφ. εὐνάεντος, ἐκ τοῦ **εὐνάεις**, ἀλλὰ πρβλ. **ἀενάων**) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41.

Εὐνεῖδαι· «γένος ἀπὸ Εὔνεω κεκλημένου, τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ, οἷον γένος ὀρχηστῶν καὶ κιθαριστῶν. οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι κιθαριστῶν. ἐνταῦθα γὰρ ᾤκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ» Ἡσύχ., Πολυδ. Η', 103, Φώτ.

εὐνέτης, ου, ὁ, (εὐνὴ) = **εὐναστήρ**, Εὐρ. Ὀρ. 1393, Ἀνθ. Π. 9.241: — θηλ. **εὐνέτις**, ιδος, Ἱππ. 1221E, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 96, κλ.

εὔνεως, ων, (ναῦς) ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς ναῦς, Κροῖσος μὲν εἶχεν εὔιππον γῆν, Πολυκράτης δὲ εὔνεων θάλασσαν Μάξ. Τύρ. 55.

εὐνή, ἡ, Ἐπικ. γεν. ἑν. καὶ πληθ. **εὐνῆφι**, **-φιν**, Ὅμ. Κλίνη, κοίτη, εὐνῇ ἔνι μαλακῇ Ἰλ. Ι. 618, κτλ.· ἔβη εἰς εὐνήν, μετέβη εἰς τὴν κλίνην, ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ, Ὀδ. Α. 427, κτλ.· εὐνῆς ἐπιβήμεναι Ἰλ. Ι. 133, κτλ.· ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα Ξ. 336· ἐξ εὐνῆφι θορόντα Ο. 580· ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Ὀδ. Β. 2, Γ. 405, Δ. 307· πρβλ. **λέκτρον**. **2**) ἡ στρωμνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **λέχος** (ἢ κλίνη), λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν Γ. 403· ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνὴν Ψ. 179, ἴδε ἐν λ. **ἐνεύναιος**. **3**) εὐναὶ Νυμφάων, αἱ κατοικίαι αὐτῶν, Ἰλ. Ω. 615: — ἐπὶ ζῴων, συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει .. εὐνὰς συσὶν Ὀδ. Ξ. 14· ἡ φωλεὰ ἐλάφου, Δ. 338, Ἰλ. Λ. 115· ἡ κοίτη λαγωοῦ, Ξεν. Κυν. 6. 16· φωλεὰ πτηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 425. κριοῦ εὐναί, μέρος ἐν Κολχίδι, ὅπου ὁ κριὸς τοῦ Φρίξου ἔστη, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 116. **4**) ἡ γαμήλιος ἢ συζυγικὴ κλίνη, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προστιθεμένης ἰδίας λέξεως, δι' ἧς δηλοῦται τοῦτο, ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Ἰλ. Σ. 433· ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι Ὀδ. Δ. 333· ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν Κ. 297· καὶ συχνάκις ἐν τῇ φράσει, ἐμίγην (ἐμίγη) φιλότητι καὶ εὐνῇ Ἰλ. Γ. 445, κτλ.· — ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς Πινδ. Ο. 7, 10· εὐναῖς ἀνανδρώτοισι Σοφ. Τρ. 109· εὐναὶ γαμήλιοι, νυμφίδιοι, κρύφιαι Εὐρ. Μήδ. 1027, Ἄλκ. 885, Ἠλ. 720: — ἐνίοτε ὅμως καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης ἄλλης λέξεως, ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις,

ἔνθα δεν υπαρχει αἰτία νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὸ ἐπὶ προσώπου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 907, πρβλ, Τρῳ. 831· οὕτως ἐπὶ παρθένων, ἄτερ εὐνᾶς Πινδ. Ο. 9. 69· ὅσιος ἀπ' εὐνῆς Εὐρ. Ἴων 150. **5)** ἡ ἐσχάτη κλίνη τοῦ ἀνθρώπου, ὁ τάφος, ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναὶ Αἰσχύλ. Χο. 319· εἰς εὐνὴν πατρὸς Σοφ. Ἠλ. 436, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 260· (οὕτω τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ Τυφωέος εὐναὶ ἐν Ἰλ. Β.783). **6)** κατοικία, Πλάτ. Πολ. 415E. **II.** πληθ. εὐναί, λίθοι χρησιμεύοντες ὡς ἄγκυραι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ., καὶ ῥιπτόμενοι, ὡς καὶ νῦν, ἐκ τῆς πρῴρας, ἐνῷ ἡ πρύμνα προσεδένετο εἰς τὴν ξηρὰν (πρβλ. **πεῖσμα, πρυμνήσιον**), ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν Ἰλ. Α. 436, Ὀδ. Ο. 498· ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, ἔξω δὲ εἰς τὰ ἀνοικτὰ ἐπ' ἀγκύρας θὰ σαλεύωμεν, Ἰλ. Ξ.77· εὐνὰς δ' ἔνθ' ἔβαλον κατὰ βένθεος Κόϊντ. Σμ.12. 346:— τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶχον αἱ ἄγκυραι ἔτι καὶ ὅτε ἦσαν ἐκ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 436.—Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅπως ἐκλάβωμεν τό, ἐπὶ ταῖς εὐναῖς τοῦ Θουκ. 6. 67, ἐν τῇ Ὁμηρικῇ σημασίᾳ.—Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ πεζολόγοις, ὡς ἐν Πλάτ. Πρωτ. 321 Α, Πολ. 415E, Πολιτικ. 272 Α.

εὐνῆθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς εὐνῆς, Ὀδ. Υ.124, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.197.

εὔνημα, τό, (εὐνάω) συγκοίμησις, συζυγία, Εὐρ. Ἴων 304, ἐν τῷ πληθ.

εὐνητήρ, Δωρ. **εὐνᾱτήρ**, **ῆρος**, ὁ, (εὐνάω) συγκοινωνὸς τῆς κοίτης, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πέρσ.136· ἐπὶ ἰχθύος, Ὀππ. Ἁλ. 4 383· — θηλ. **εὐνάτειρα** (Δωρ. τύπος ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.), θεοῦ μὲν εὐν., συγκοινωνὸς τῆς κοίτης αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ.157· εὐν. Διὸς λεχέων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 895, πρβλ. Ἀνθ. Π. 15. 21: μεταφ., εὐνήτειρα νὺξ ἔργων, ἡ καταπαύουσα τὰς ἐργασίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1058. **II.** χιτὼν εὐνητήρ, «νυκτικὸν ὑποκάμισον», Κωμ. Ἀνώνυμ. 325 (Πολυδ. Ι', 123).

εὐνήτης, ου, ὁ, = **εὐνητήρ**, Εὐριπ. Μήδ.159·— θηλ. **εὐνήτρια**, Σοφ. Τρ. 922.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐνήτης· ἀνήρ».

εὐνήτωρ, Δωρ. **εὐνάτωρ, ορος**, ὁ, = **εὐνητήρ**. Αἰσχύλ. Ἱκ. 665, Εὐρ. Ἴων 912, Ἡρ. Μαιν. 27, 97.

εὐνῆφι, εὐνῆφιν, Ἐπικ. γεν. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **εὐνή**.

εὔνια, ων, τά, κλῖναι, στρωμναί, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 117, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

εὐνικές· «εὐκρινές» Ἡσύχ.

εὐνίκητος, ον, εὐκόλως ἡττώμενος, Γαλην. 2. σ. 207.

εὐνίκμητον· «εὐλίκμητον» Ἡσύχ.

εὖνις, ὁ, ἡ, αἰτ. **εὖνιν**· πληθ. **εὔνιδες** (ἴδε κατωτ.):—ἐστερημένος τινός, ὡς τὸ ὀρφανός, μ. γεν., ὅς μ' υἱῶν .. εὖνιν ἔθηκε, μὲ κατέστησεν ἔρημον τῶν υἱῶν μου. Ἰλ. Χ. 44· ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε .. εὖνιν ποιήσας Ὀδ. Ι. 524· βραχίονες εὔνιδες ὤμων, ἀπεσπασμένοι ἐκ τῶν ὤμων, Ἐμπεδ. 308· εὔνιες (ιδες;) ἀνδρείων ἀχέων, ἐλεύθεροι, ἀπηλλαγμένοι .., ὁ αὐτ. 461· γένναν εὖνιν πατρὸς Αἰσχύλ. Χο. 247, πρβλ. 794· εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 6295: — ἀπολ., ἐστερημένος τέκνων, πολλὰς ὡς Περσίδων μάταν εὔνιδας (εὔπαιδας Weil) ἔκτισαν ἠδ' ἀνάνδρους (ἔκτισαν εὐνίδας κῶδ.) Αἰσχύλ. Πέρσ. 289.—Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 53.

εὖνις, ιδος, ἡ, **εὐνέτις**, σύνευνος, σύζυγος, Σοφοκλ. Τρ. 563, Εὐριπ. Ὀρ. 929, Ι. Α. 397, 807, Ἀνθ. Π. 9. 355· ὡσαύτως ὡς ἀρσ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 393.—Ὁ τονισμὸς **εὐνίς, ίδος**, εὑρισκόμενος ἐν Ἀντιγράφοις, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν Γραμμ.

ἐΰννητος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **εὔνητος** (νέω):— καλῶς κεκλωσμένος ἢ ὑφασμένος, οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους, «εὖ νενησμένους καὶ εἰργασμένους» (Σχολ.), Ἰλ. Σ. 597, πρβλ. Ω. 580· πέπλοι λεπτοί, ἐΰννητοι Ὀδ. Η. 97.

εὐνοέω, εἶμαι εὔνους, εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρός τινα, τινι Ἡρόδ. 9. 237, Σοφοκλ. Αἴ. 687, Λυσ.131.1, Ἀριστοφ. Νεφ. 1412, κλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 9.79· ὁ εὐνοῶν, ὁ εὐνοϊκῶς διακείμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 7, 2: — Παθ., ἀπολαύω εὐνοίας, εὐνοοῦμαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ.171.

εὐνόημα, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **εὐνόμημα**, ὃ ἴδε.

εὐνόησις, εως, ἡ, αἴσθημα εὐνοϊκόν, εὔνοια, εὐμένεια, Ἀρτεμίδ. 2.12.

εὐνοητικῶς, Ἐπίρρ. **εὐμενῶς**, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 204.

εὔνοιᾰ, ἡ, ποιητ. ἐνίοτε **εὐνοίᾱ** (πρβλ. **ἄγνοια, ἄνοια**), Ἕρμαννος εἰς Σοφ. Φιλ.129· Ἰων. **εὐνοίη**, ποιητ. **εὐνοΐη**, Ἀνθ Π. παράρτ. 318: (εὔνους):— εὔνοια, ὡς καὶ νῦν, τὸ εὐνοϊκῶς διακεῖσθαι, εὐμένεια, ἀγαθότης, κατ' εὔνοιαν, ἐξ ἀγαθότητος, ἐξ εὐμενείας, «ἀπὸ καλωσύνην», Ἡρόδ. 6. 108· δι' εὐνοίας Θουκ. 2. 40· δι' εὔνοιαν Πλάτ. Πρωτ. 337B· εὐνοίας ἕνεκα Δημ. 243. 19· κατ' εὔνοιαν κρίνειν, «μεροληπτικῶς», Ἀντιφῶν 124. 9, Λυσ.188, ἐν τέλει· κατ' εὔνοιαν φρενῶν Αἰσχύλ. Ἱκ. 940· μετ' εὐνοίας Πλάτ. Φαῖδρ. 241C, Δημ. 317. 29· ὑπ' εὐνοίας ὁ αὐτ. 20. 22· εὐνοίῃ Ἡρόδ. 7. 239· εὐνοίᾳ λέγειν Σοφ. Φιλ. 1322· εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ἐξ ἀγάπης πρὸς σέ, Πλάτ. Γοργ. 486Α· οὕτω μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, Αἰσχύλ. Θήβ. 1007· εὐνοίᾳ τῇ ἑαυτοῦ Πλάτ. Γοργ. 485Α· εὐνοίας ἕνεκα τῶν Ἑλλήνων, ἕνεκα εὐνοίας πρὸς αὐτούς. Ξεν. Ἀν. 4.7, 20· εὔνοιαν ἔχειν εἴς τινα παρὰ Δημ. 243.19, πρβλ. Θουκ. 2. 8· πρός τινα Πλάτ. Πολ. 470Α· εὐν. παρὰ τῶν θεῶν Δημ. 18. 2· ἐξ ἀνθρώπων Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· εὔνοιαν παρέχειν, παρέχεσθαι, δεικνύειν εὔνοιαν, Σοφ. Τρ. 708, Ἀντιφῶν 138. 20, Ἀνδοκ. 2. 29· εὔνοιαν ἔχειν, εὔχεσθαι ἐκ καρδίας ἵνα .., Θουκ. 2. 11· ὡς ἑκατέρῳ τις εὐνοίας .. ἔχοι ὁ αὐτ. 1. 22 (ἴδε ἔχω Β. II. 2): ἐν τῷ πληθ., αἰσθήματα ἀγαθότητος, τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει Αἰσχύλ. Ἱκ. 489· Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 450. **II.** δῶρον εἰς ἔνδειξιν εὐνοίας, ἰδίως ἐπὶ δώρων συνήθως διδομένων εἰς τοὺς Ἀθηναίους στρατηγοὺς ἐκ τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Δημ. 432. 2· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 96. 9· πρβλ. Thirlw. Ἑλλ. Ἱστορ. τ. 6. σ. 49.

εὐνοΐζομαι, Ἀποθ. = **εὐνοέω**, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ.7.7, 2.

εὐνοϊκός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, ἀγαθός, εὐμενής. εὐνοϊκώτερον ὑπάρχει τινὶ Δημ. 1299. 13, πρβλ. Ἄμφ. ἐν «Ἀθάμαντι» 1.— Ἐπίρρ., εὐνοϊκῶς ἔχειν τινὶ Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 15· πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 34· εὐν. διακεῖσθαι πρός τινα Ἰσοκρ. 282B· ἀκοῦσαι εὐνοϊκῶς Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. XVI· εὐν. προσδέχεσθαι Δημ. 227. 22.— Συγκρ. **-ωτέρως** ὁ αὐτ.1228.14: Ὑπερθ. **-ώτατα** Ξεν. Κύρ. 8. 4,1.

εὐνομέομαι: μέλλ. **-ήσομαι** Ἡρόδ. 1. 97: ἀόρ. **εὐνομήθην** αὐτόθι 65: πρκμ. **εὐνόμημαι** Ἐπιμενίδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 113: Ἀποθ. Ἔχω νόμους καλούς, καλὸν πολίτευμα, εἶμαι εὔνομος, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ.1.18, Πλάτ., κλ.· πόλις εὐνομεῖται ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 380B· πόλις εὐνομουμένη Δημ. 744. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ.1.1, 4, Πολιτικ. 4. 8, 5· οἰκία οὐκ εὐν. Αἰσχίν. 24. 24· ἰσχύσετε, ὅταν εὐνομῆσθε, ὅταν θὰ τηρῆτε τοὺς νόμους, ὁ αὐτ. 1. 26.—Ἐν Πλάτ. Νόμ. 927B, ἀντὶ τῆς ἐνεργ. μετοχῆς **εὐνομοῦσα**, ὁ Ast. προτείνει **εὔνομος οὖσα**.

εὐνόμημα, τό, νόμιμος, ἔννομος ἐνέργεια, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2.1041Α, Στοβ. Ἐκλογ. 2.192 (κοινῶς **εὐνόημα**).

εὐνομία, Ἰων. **εὐνομίη**, ἡ, καλὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, καλὴ διοίκησις, τάξις, εὐταξία, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, «εὐνεμεσίαν (εὐνεμησίαν Barn), καθ' ἣν εὖ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 487· μετέβαλον ὧδε ἐς εὐν. Ἡρόδ. 1. 65· πληθ., εὐνομίῃσι πόλιν κάτα .. κοιρανέουσιν Ὁμ. Ὕμν. 30. 11, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 216B· ἀπόλεμος εὐν. Πινδ. Π. 5. 90· εὐνομίᾳ σέβειν Σοφ. Αἴ.712, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 195, 236· εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέχεσθαι Πλάτ. Πολ. 425Α· κατὰ τὸν Ἀριστ., οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ· διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑποληπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις νόμοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν Πολιτικ. 4. 8, 6, πρβλ. 3. 9, 8· κατὰ δὲ Πλάτ. (Ὅροι 413E), εὐνομία πειθαρχία νόμων σπουδαίων: — οἱ ἐπὶ τῆς εὐνομίας, παραπλήσιον τῷ νομοφύλακες, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 59. **2)** προσωποπ. ὑπὸ Ἡσ. ἐν Θεογονίᾳ 902 ὡς θυγάτηρ τῆς Θέμιδος, πρβλ. Πίνδ. ἐν Ο. 9. 26., 13. 6 κέξ., Δημ. 772. 23· οὕτως ὡς ὄνομα ποιήματος τοῦ Τυρταίου, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5.7, 4, Στράβ. 362. **3)** εὐκαμψία τῆς φωνῆς, ἐν τῇ μουσικῇ, Λόγγος 2. 3. **II.** (**εὔνομος** II) ἐπιμέλεια ἐν τῇ νομῇ, καλὴ βοσκή, μεταφ. ἐπὶ μελισσῶν, Φιλόστρ. 812, Λόγγος 1. 5.

εὔνομος ον, (νόμος) ὁ ὑπὸ καλοὺς νόμους διατελῶν, καλῶς κυβερνώμενος, πόλις Πινδ. Ι. 5 (4). 28· Σκύθαι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 203 (πρβλ. Στράβ. 300)· εὐνόμων ἀνδρῶν, ζώντων ἐν εὐνομίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 815B. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἔρανος εὐνομώτατος, «δικαιότατος» (Σχόλ.), Πινδ. Ο.1. 61· μοῖρα εὐν. = **εὐνομία**, ὁ αὐτ. Ν. 9. 70. **II.** (νομὴ ἢ νομὸς) ἐπὶ τόπων, καλὸς πρὸς βοσκήν, ἔχων καλὴν βοσκήν, Λόγγος 4. 4.

εὔνοος, οον, Ἀττ. συνῃρ. **εὔνους, ουν**, πληθ. **εὖνοι**, ὡσαύτως ἑτερόκλ. **εὔνους** (συνῃρ. ἐκ τοῦ **εὔνοες**) Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 122: γεν. πληθ. **εὐνόων** Θουκ. 6. 64:— εὐνοϊκῶς διακείμενος, καλῶς διατεθειμένος, εὐμενής, φιλικός, Ἡρόδ., Τραγ., κλ.· ἀνὴρ φίλος καὶ εὐν. Ἡρόδ. 5. 24· εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς Αἰσχύλ. Πέρσ. 226· τινι Ἡρόδ. 7. 173, κ. ἀλλ., Σοφ. Φιλ. 1351, κτλ.· τῷ δήμῳ Ἀνδοκ. 31. 9· ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον, ἐγὼ καὶ οἱ εὐνοϊκῶς ἐμοὶ διακείμενοι πρέπει νὰ λυπώμεθα, Ξεν. Ἀπολ. 27· τὸ εὔνουν = **εὔνοια**, Σοφ. Ἠλ.1203, Θουκ. 4. 87, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυσμενής**, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 5· περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ **φίλος** ἴδε Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 2, 4.— Συγκρ. **εὐνούστερος** Σοφ. Αἴ. 822, Ἰων. **εὐνοέστερος** ἐν Ἡροδ. 5. 24: Ὑπερθ. **εὐνούστατος** Ἀριστοφ. Ἱππ. 874, Πλάτ., πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 143. **2)** ἐπὶ πραγμάτ., τὴν πάροδον ἵν' ἔχῃς τῶν θυρῶν εὐνουστέραν, εὐνοϊκωτέραν, Διονύσ. Κωμῳδιοποιὸς ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 17.— Ἐπίρρ. **εὐνόως** Πλουτ. Γάλβ. 8, κτλ.· συνῃρ. **εὔνως** Μ. Ἀντων. 3. 11, ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 141: Ὑπερθ. **-νούστατα** Διόδ. 19. 6.— Περὶ τοῦ **εὔνοος** ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 24 κέξ.

εὔνοστος, ἡ, θεὰ προστάτις τῶν μύλων, «θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων» Εὐστ. Ὀδ.1383,42. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. σ. 972· πρβλ. **νόστος II**. **II.** εὐνόστου λιμήν, ἐν Ἀλε-

ξανδρείᾳ, = ὁ λιμὴν τῆς εὐτυχοῦς ἐπιστροφῆς, Στράβων 792, 795.

εὐνουχίας, ου, ὁ, (εὐνοῦχος) ὅμοιος πρὸς εὐνοῦχον, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 293, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2.7, 15. **ΙΙ.** μεταφ., εἶδος σικυοῦ ἄνευ σπόρων, ἀντίθετον τῷ **σπερματίας**, οὐχ ὁρᾷς ὅτι ὁ.. Λέαγρος.. περιέρχεται σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων; Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λαΐῳ» 1· ὡς ὄνομα δένδρων τινῶν φοινικοφόρων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 250· εὐν. κάλαμοι, οἱ τοῦ Πλινίου spadones, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.11, 4.

εὐνουχίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀποτέμνω τὰ γεννητικὰ μόριά τινος, καθιστῶ αὐτὸν εὐνοῦχον, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων Λουκ. Κρονοσόλων 12· εὐν. ἑαυτὸν τῆς ἐπιθυμίας Κλήμ. Ἀλ. 538:— Παθ., Δίων Κ. 68. 2:— ῥηματ. ἐπίθ., εὐνουχιστέον τοὺς μόσχους Γεωπ. 17. 8, 2.

εὐνουχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐνούχων, εὐνουχικὸν παιδάριον Ι. Γενέσ. σ. 23, 8 ἔκδ. Β.

εὐνούχιον, τό, εἶδος θρίδακος, μαρουλίου, = **ἀστυτὶς** ἢ **ἀστῦτις**, Πλιν. Η. Ν. 19. 8.

εὐνουχισμός, ὁ, τὸ εὐνουχίζειν, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 2. σ. 700, Ὠριγ. ΙΙΙ. 1253Α, κλ.—**εὐνουχιστής**, οῦ, ὁ εὐνουχίζων, Γλωσσ.

εὐνοχο-ειδής, ές, ὅμοιος εὐνούχῳ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 293.

εὐνοῦχος, ὁ, (εὐνή, ἔχω) ἀνὴρ ἐκτομίας, οὗ ἐξέτεμον τὰ γεννητικὰ μόρια. Ἐν Ἀσίᾳ, ἀκολούθως δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶχον αὐτοὺς ὡς φύλακας τῶν γυναικῶν καὶ ὡς θαλαμηπόλους (ὁπόθεν τὸ ὄνομα, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες), Ἡρόδ. 1. 117., 7. 187., 8. 105, Ἀριστοφ. Ἀχ. 117 κἑξ., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 60 κἑξ.: ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς αὐλαῖς καὶ τοῦ Βυζαντίου πολλάκις κατεῖχον ὑψηλὴν θέσιν. 2) ἐπὶ ζῴων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 585, Τζέτζ. 3) ἐπὶ καρπῶν, ἄνευ σπόρου ἢ πυρῆνος, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 652Α (πρβλ. **εὐνουχίας**):— εἶδος πλατυφύλλου καὶ ἀκαύλου θρίδακο; (μαρουλίου), ἥτις ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων ἐλέγετο **εὐνοῦχος**, ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν **ἀστῦτις** (ἢ **ἀστυτὶς** κατὰ Meineke), Ἀθήν. 69Ε. **ΙΙ.** ὡς ἐπίθ., ὁ φυλάττων τὴν εὐνήν, τὴν κοίτην, ἄγρυπνος, λαμπάδες εὐνούχιος ὄμμασιν Σοφ. Ἀπόσπ. 880.

εὐνουχώδης, ες, = **εὐνουχοειδής**, Σουΐδ. ἐν λ. ἄρρην.

εὔντα, Δωρ. ἀντὶ **ἐόντα**, οὐδ. πληθ. τῆς μετοχ. **ὤν**, Θεόκρ. 2. 3.

εὐνόως, (εὔνοος) Ἐπίρρ., μετ' εὐνοίας, εὐμενῶς, Ἀριστέας 27, Ἐπίκτ. 4. 6, 7.

εὐνώμας, ου, ὁ, (νωμάω) = **εὐκίνητος**, αἰὲν εὐνώμᾳ χρόνῳ Σοφ. Αἴ. 604 (ἔνθα τὰ κρείττω τῶν Ἀντιγράφων ἐναντίον τοῦ μέτρου ἔχουσιν **εὐνόμα**)· ἀλλ' ὁ Bgk. διορθοῖ **εὐνῶμαι**, Παθ. τοῦ **εὐνάω**, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, καὶ πρβλ. Ο. Κ. 1571.

εὔνωτος, ον, ἔχων καλὰ ἢ ἰσχυρὰ νῶτα, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 18.

εὔξαντος, ον, (ξαίνω) καλῶς ξαινόμενος, περὶ ἐρίου, Ἀνθ. Π. 6. 282.

εὔξεαι, Ἐπικ. β' ἑνικ. ἀορ. α' ὑποτ. τοῦ **εὔχομαι**, **αὐτὰρ** ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι κτλ. Ὀδ. Γ. 45.

εὔξενος, Ἰων. **εὔξεινος**, ον, ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, φιλικός, ἀνδρῶνας εὐξ. δόμων, τοὺς θαλάμους τοὺς ὡρισμένους πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων, Αἰσχύλ. Χο. 712· λιμὴν εὐξεινότατος ναύταις Εὐρ. Ἱππ. 157:—Ἐπικ. Ἐπίρρ. **εὐξείνως** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 963, 1179. **ΙΙ.** Πόντος Εὔξεινος, ἡ τανῦν Μαύρη Θάλασσα, Ἡρόδ. 1. 6, κ. ἀλλ., Εὐρ. Ι. Τ. 125, κτλ.· εὐξ. πέλαγος Πινδ. Ν. 4. 80· οἶδμα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 410, κτλ.· ὁ Εὔξεινος μόνον, Στράβ. 491.— Κατὰ πρῶτον τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο **ἄξενος**, ὁ ἀφιλόξενος, ἐκ τῶν ἀγρίων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὰ παράλια αὐτοῦ (dictus ab antiquis Axenus ille fuit, Ὀβίδ. Trist. 4, 4, 56):— ἴσως τὸ ὄνομα **εὔξεινος** ἐλέχθη κατ' εὐφημισμόν, ὡς τὸ **Εὐμενίδες**.

εὔξεστος, Ἐπικ. **ἐΰξεστος**, η, ον, ἀλλά, ος, ον, Ὀδ. Ο. 333: (ξέω): — καλῶς ἐξεσμένος, ὡς τὸ **εὔξοος**, ἐπὶ τῆς ἐργασίας τέκτονος, ῥυμός, ἀπήνη, φάτνη Ἰλ. Ω. 271, 275, 280· χηλὸς Ὀδ. Ν. 10· ἄκοντες Ξ. 225·— τὸ εὔξεστον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 27.—Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 559, δ'.

εὐξήραντος, ον, εὐκόλως ξηραινόμενος ἢ ἐξατμιζόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 15. 3, 11, κ. ἀλλ.

εὔξοος, Ἐπικ. **ἐΰξοος**, ον· συνηρ. γεν. ἐΰξου δουρὸς ἀκωκὴ Ἰλ. Κ. 373, Spitzn.: (ξέω)·— ἀκριβῶς ὡς τὸ **εὔξεστος**, συχνὸν παρ' Ὁμ. ἅρμα, δίφρος Ἰλ. Β. 390, Ὀδ. Δ. 590· δόρυ Ἰλ. Κ. 373· κτλ.· ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ:— ἐν Ὀδ. Ε. 237, σκέπαρνον ἐΰξοον, ἐξ ἐστιλβωμένου μετάλλου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ. «δύναται καὶ κατὰ ἐνεργητικὴν σημασίαν εἶναι τὸ εὖ ξέον, ὥς που καὶ βέλος ὠκύμορον, τὸ ὠκὺ θανατοῦν». **ΙΙ.** εὐκόλως ξεόμενος ἢ στιλβούμενος, εὐξοώτερα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 4.

εὐξυλῆ, λέξις ἐφθαρμένη ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 3, ἔνθα ὁ Schn. διώρθωσεν **εὔχυλα**.

εὐ-ξυλο-εργός, όν, καλὸς πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ξύλου, ὕλης πελεκήτορας εὐξυλοεργοὺς Μανέθων 4. 324.

εὔξυλος, ον, ἐκ καλοῦ ξύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 6· ἔχων ἀφθονίαν ξύλων, Ἀποσπ. Ἀννιβ. 58.

εὐξύμβλητος, **εὐξύμβολος**, **εὐξύνετος** Ἀττ. ἀντὶ **εὐσύμβλητος**, **εὐσύμβολος**, **εὐσύνετος**.

εὔξυστος, ον, (ξύω) εὐκόλως ξυόμενος ἢ ῥινιζόμενος, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911.

εὐογκία, ἡ, οὐσ. τοῦ εὔογκος, μέτριος ὄγκος, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. 553. 16.

εὔογκος, ον, ἔχων καλὸν ὄγκον, ἀρκετὸν ὄγκον, κλινούσης τῆς λέξεως εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὀγκώδης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· κοιλία ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40· οὐδ' ἄγαν εὔ. Εὐρ. Ἀποσπ. 689· εὔογκος εἶναι γαστρί, μὴ ἐσθίειν πολλά, Ποιητ. παρὰ Στοβ. Τίτ. 97. 17· εὔ. φωνή, ἠχηρὰ φωνή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ψιλή**, Φιλόχορ. 66: — μεταφ., βαρύς, σπουδαῖος, ἀντίθετ. τῷ **εὐτελής**, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 2· θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ τὸ λιτὸν ὕφος Πλούτ. 2. 511Β. **ΙΙ.** μέτριος τὸν ὄγκον, συμπαγής, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 6, π. Ζ. Γεν. 4. 1, 41· συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **μικρός**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 8:— φορητός, εὐμετακόμιστος, ὁ αὐτ. 9. 16, 8· τὰ εὔ. τῶν ἀναθημάτων Πλούτ. 2. 969Ε. 2) ἐπὶ χόρτων καὶ βοτανῶν, εὔπεπτος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου.—Ἐπίρρ. **εὐόγκως**, μετὰ ἐπαρκοῦς ὄγκου, Διοκλ. παρ' Ὀρειβάσ. ΙΙΙ. 173. 5.

εὐοδέω, ἔχω ἐλευθέραν ὁδὸν ἢ δίοδον, ἐπὶ ῥέοντος ὕδατος, Δημ. 1274. 19, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 50, κ. ἀλλ.— ἀπρόσ. ἐν τῷ Παθ., εὐοδεῖται, ὑπάρχει ἐλευθέρα δίοδος, ὁ αὐτ. 3. 4, 24. 2) μεταφ., «πηγαίνω καλά», εὐτυχῶ, εὐοδῶν πορεύομαι Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ· 10· ἡ ἀρετή.. προϊοῦσα εὐοδεῖ Μ. Ἀντών. 6. 17· χαῖρε καὶ σὺ κεὐόδει, ἐπὶ ἐπιτυμβίου πλακός, Συλλ. Ἐπιγρ. 1956, πρβλ. 1907· 9. 3706.

εὐοδία, καλὴ πορεία, καλὸν ταξείδιον, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 34) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1528, ἔνθα τὸ εὐοδίαν ἀπὸ στόματος χέειν, πρέπει νὰ σημαίνῃ εὐχὰς ἀγαθὰς πρὸς ἐπιτυχίαν τινός, (πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης, «κατευόδιον»).

εὐοδιάζω, βάλλω τι οὕτω πως ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ εὐκόλως, νὰ εὕρῃ εὐκόλως τὸν δρόμον του, λαβόντες οὖν.. ἁρμόζοντα καθετῆρα εὐοδιάσωμεν αὐτὸν Παῦλ. Αἰγ. 6. 59·— οὐσιαστικ., **εὐοδιασμός**, ὁ, ὁ δὲ τοῦ εὐοδιασμοῦ τρόπος τοιοῦτός ἐστιν αὐτόθι.

εὐοδμία, **εὔοδμος**, ἴδε **εὐοσμία**, **εὔοσμος**.

εὔοδος, ον, εὐδιάβατος, ἐπὶ ὀρέων, Ξεν. Ἀν. 4. 8. 10· ἐπὶ ὁδοῦ, εὔβατος, ὁδὸς.. εὐοδωτάτη τοῖς ὑποζυγίοις αὐτόθι 4. 2, 9. 2) μεταφ., εὔκολος, ἄνευ δυσκολίας, ἁπλοῦς, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1127D. 3) ὁ εὐκόλως ἐκκρινόμενος, εὐέκκριτος, πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν (τὰ ὄστρεα) οὐκ εὔοδα Μνησίθεος παρ' Ἀθην. 92C· ὡς ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὁ εὔοδος θεός, ὁ παρέχων εὐοδίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4705b, κ. ἀλλ. εὔοδά σοι πάντ' ἐστὶ Ἐπιτύμβ. ἐν Amer. Inst. 3. σ. 313.

εὐοδόω, καθιστῶ τὴν πορείαν τινὸς καλήν, εὔποτμον, μετὰ δοτ. προσ., σφῷν δ' εὐοδοίη (εὖ διδοίη Burges) Ζεύς, «νὰ σᾶς δώσῃ καλὸν κατευόδιον», Σοφ. Ο. Κ. 1435· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. μετ' αἰτ., Ἑβδ., κτλ., ὁ δὲ Ἕρμαννος διορθοῖ, σφῷ ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Σοφ.: ἀπολ., τὸ εὐοδοῦν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 7. 2) Παθ., κάμνω εὐτυχές, αἴσιον ταξείδιον, εἰ εὐοδωθήσωμαι Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 10· ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτυγχάνω, «πηγαίνω καλά», ὡς Κλεομένεϊ εὐωδώθη τὸ πρᾶγμα Ἡρόδ. 6. 73· θησαυρίζω ὅ τι ἂν εὐοδῶται = εὐπορῇ Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ις' 2, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. ια', 29. **ΙΙ.** ἀμεταβ., = τῷ Παθ., Φίλων 1. 514.

εὐοῖ, ἐπιφώνησις βακχευόντων, Λατ. evoe, ὡς τὸ **αἰαῖ**, ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσὸς Σοφ. Τρ. 219, κτλ., ἴδε Φώτ. ἐν λέξ.

εὐοικονόμητος, ον, εὐκόλως οἰκονομούμενος, μόνον ἐν τῷ Ἐπιρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 464. 2) εὔπεπτος, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 54D, 80Β, 115D.

εὔοικος, ον, ἔχων καλὰς οἰκίας, Ἐτυμολ. Μ. 389. 24. 2) καλὸς πρὸς κατοικίαν, εὐάρεστος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 370. **ΙΙ.** φιλόξενος, Δίων Κ. 44. 39. 2) ἀγαθὸς πρὸς τοὺς οἰκέτας, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 267D.

εὐοινέω, ἔχω ἄφθονον οἶνον, ἐξάγω καλὸν οἶνον, Στράβ. 516.

εὐοινία, ἡ, ἀφθονία οἴνου, καλὸς τρυγητός, Στέφ. Βυζ.

εὐοίνιστος, ον, ἐκ καλοῦ οἴνου, ἐπιλοιβή Ὀρφ. Ἀργ. 601.

εὔοινος, ον, ἔχων ἄφθονον οἶνον, Λέσβος Ἑρμησιάναξ 5. 55, πρβλ. Στράβ. 241· σταφυλὴ Ἀνθ. Π. 6. 300.

εὐοιωνισμός, οῦ, ὁ, καλὸς οἰωνός, προαίσθησις εὐτυχίας, Σχόλ. εἰς Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 47.

εὐοιώνιστος, ον, ἔχων καλὸν οἰωνόν, Διοδ. Ἐκλογ. 629. 37.

εὔολβος, ον, πλούσιος, εὐδαίμων, Εὐρ. Ι. Τ. 189, Ἐπίγραμμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1582, 2661.

εὐολέσθητος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰαμβλ. Προτρ. 352.

εὐόλισθος, ον, εὐκόλως ὀλισθάνων, ἀσταθής, ἡλικία Φίλων 2. 463, πρβλ. Πλούτ. 2. 878D. **ΙΙ.** λίαν ὀλισθηρός, κόπρος Ἀλέξ. Ἀφρ. 1. 90.

εὐόλκιμος, ον, (ὁλκή) εὐκόλως ἑλκόμενος, συρόμενος, κολλώδης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802.

εὐομβρία, ἡ, ἀφθονία βροχῆς, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. σ. 353, κλ.

εὔομβρος, ον, ἔχων ἀφθονίαν βροχῆς, καλῶς ποτιζόμενος, Στράβ. 183.

εὐόμῑλος, ον, κοινωνικός, Μ. Ἀντων. 1. 16· ἐμπιστευτικός, Ἡλιόδ. 3.10· οὐσιαστ. ἐν τῷ πληθ. **εὐομιλίαι, αἱ**, Χάρ. ἐν Λατ. Γραμμ. (ἔκδ. Keil) 1, σ. 33.12., 549.10.

εὐόμματος, ον, ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, βλέπων καλά, «ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῷον καὶ εὐόμματον» Ἐτυμ. Μ. σ. 284, 8.

εὐομολόγητος, ον, εὐκόλως ὁμολογούμενος, ἀναμφήριστος, Πλάτ. Πολ. 527Β.

εὐόμφαλος, ον, παρ' Ἀρκάσι = **εὔοσμος**, Ἀθήν. 682C, ἴδε ὀμφὴ ἐν τέλει.

εὐόνειρος, ον, ὁ βλέπων εὐχάριστα ὄνειρα, Στράβ.761· φέρων εὐχάριστα ὄνειρα, νὺξ Ἡλιόδ. 3. 5· τὰ εὐ., εὐχάριστα ὄνειρα, Πλούτ. 2. 83D.

εὐόνυξ, ῠχος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυροὺς ὄνυχας, Μ. Σιδήτ. 34.

εὐοπλέω, εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, ὡπλισμένος, Ἀνθ. Π. 12.120, Φίλων 1. 20.

εὐοπλία, ἡ, καλὴ κατάστασις ὅπλων καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς, Ξεν. Ἱέρ. 9, 6.

εὔοπλος, ον, καλῶς ὡπλισμένος, καλῶς παρεσκευασμένος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 592· λόχος, πόλις Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 5, Ἱέρ. 11, 3· τῶν ζῴων τὰ ἄρρενα εὐοπλότερα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 11. **II.** (ὁπλὴ) ἔχων καλὰς ὁπλάς, Πολυδ. Α', 191.

εὔοπτος, ον, (ὁράω, ὄψομαι) περιφανής, εὐκόλως ὁρώμενος, Λογγῖν. 4. 3. **II.** ὡραῖος, εὐειδής, Ἐτυμολ. Μ. 276. 36.

εὐόρᾱτος, ον, (ὁράω) = τῷ προηγουμ. I, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ.

εὐοργησία, ἡ, ἠπιότης διαθέσεως, Εὐρ. Ἱππ. 1039, Βάκχ. 641.

εὐόργητος, ον, (ὀργὴ) ὁ εὐμενῶς φερόμενος, «ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος» (Ἡσύχ.), Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· τοῖς κόλαξι .. εὐόργητος Εὔβουλος ἐν «Διονυσίῳ» 1. 3.— Ἐπίρρ., εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, μὲ ἤπιον τρόπον, ἠπίως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀργισθείς, Θουκ. 1. 122. **II.** ὁ εὐκόλως εἰς ὀργὴν κινούμενος, πλήρης ὀργῆς, Πλούτ. 2. 413C.

εὔοργος, ον, (ὀργὴ) ἐπὶ ψόγου, «ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρων. ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου» Ἡσύχ.

εὐόρεκτος, ον, ὁ προξενῶν ὄρεξιν, ὀρεκτικός, τὸ μὲν ποικίλον ἥδιόν ἐστιν, τὸ δὲ ἥδιον εὐορεκτότερον Πλούτ. 2. 663E.

εὐόριστος, ον, ὃν εὐκόλως τηρεῖ τις ἐντὸς ὁρίων, ἡ ἀτμὶς ὑγρὸν καὶ ψυχρόν· εὐόριστον μὲν ὡς ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 6· τὸ εὐόρ., ἀντίθετον τῷ τὸ δυσόριστον, αὐτόθι 4. 1, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 6, 3.— Κατὰ τὸν Ζωναρᾶν σ. 917: «εὐόριστον τὸ ψηλαφώμενον καὶ φθειρόμενον, οἷον ὁ ἄρτος καὶ τὰ ὅμοια».

εὐορκέω, ὁρκίζομαι ἀληθῶς, κάμνω ἀληθῆ ὅρκον, ὁρκίζομαι ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ἀντίθ. τῷ **ἐπιορκέω**, μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς Ἰσοκρ. 7 Α·— φυλάττω τὸν ὅρκον μου, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 28· τινι Θουκ. 5. 30· τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ' ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν θὰ ἔκαμνα ψευδῆ ὅρκον, Εὐρ. Ὀρ. 1517· ὑμεῖς δὲ κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες, τηροῦντες τοὺς ὅρκους, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 25.

εὐορκησία, ἡ, τὸ εὐορκεῖν, Ἀλέξανδρος ἐν «Ἑλένῃ» 1· πρβλ. Λοβέκ. ἐν Φρυν. 513.

εὐορκία, ἡ, = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 2.119.

εὔορκος, ον, ὁ τηρῶν τὸν ὅρκον του, πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον αὐτοῦ, ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 283, πρβλ. 183, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 86, 3, Ἀριστοφ. Πλ. 61, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42, κτλ.· εἴς τινα Εὐρ. Μήδ. 495. **II.** ἐπὶ ὅρκων, εὔορκα ὀμνύναι, ὁρκίζεσθαι πιστῶς, Ἀντιφῶν 112. 23· διομόσασθαι εὐορκότερα ὁ αὐτ. 143. 18· ψηφίσασθαι Ἰσαῖος 2, ἐν τέλει· γνῶναι Δημ. 310. 16· εὐορκοτέραν θήσεσθε τὴν ψῆφον ὁ αὐτ. 846. 2, πρβλ. 522. 19· εὐορκοτάτην τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν Λυκοῦργ. 149. 23, πρβλ. Λυσ. 153. 3: — συμφώνως πρὸς τὸν ὅρκον τινός, οὐχὶ ἐναντίον τοῦ ὅρκου, εὔορκόν [ἐστι] Θουκ. 5. 18, πρβλ. 23, 29· εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστι Δημ. 525. 13· οὕτως ἐν τῷ Ἐπιρρ., τὰ δ' εὐόρκως ἔχει Αἰσχύλ. Χο. 979· εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 19, 5.

εὐόρκωμα, τό, πιστὸς ὅρκος, Αἰσχύλ. Χο. 901 ἐν τῷ πληθ.

εὐόρκωτος, ον, = **εὔορκος**, Πολυδ. Α', 39.

εὐόρμητος, ον, (ὁρμάω) εὐκόλως ὁρμῶν πρός τι, εὐόρμητος πρὸς ἡδονὴν Βασίλ. Σελ. ἐν βίῳ Θέκλ. σ. 76.

εὔορμος, ον, ἔχων καλοὺς ὅρμους πρὸς προσόρμισιν πλοίων, ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος Ὀδ. Δ. 358, πρβλ. I. 136, Ἰλ. Φ. 23, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 207, Σοφ. Φιλ. 221, κτλ. **2)** καλῶς ἠγκυροβολημένος, «ἀραγμένος», εὐόρμων .. πρυμνήσια νηῶν Ἀνθ. Π. 10. 4.

εὐορνιθία, ἡ, καλὸς οἰωνός, Σοφ. Ἀποσπ. 881.

εὔορνις, ῑθος, ὁ, ἡ, καλὰ προμηνύων, αἴσιος, οἰωνοὶ Διον. Ἀλ. 2. 73· **II.** ἔχων ἀφθονίαν πτηνῶν, ἐπίθ. τῆς Τανάγρας ἐν Ἀνθ. Π. 7. 424.

εὐόροφος, ον, ἔχων καλὴν ὀροφήν, καλῶς ἐστεγασμένος, Ἀνθ. Π. 9. 59.

εὐόρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίους κλάδους, Νόνν. Δ. 21.296.

εὐοσμέω, εἶμαι εὔοσμος, εὐώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.16.1.

εὐοσμία, ἡ, εὐωδία, Σοφ. Ἀποσπ. 340, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 4· ἀλλ' **εὐοδμία** ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 51· πρβλ. Πολυδ. Β', 75. 76.

εὔοσμος ἢ **εὔοδμος, ον**, (ἴδε ὀδμή, ὀσμή) ἔχων καλὴν ὀσμήν, εὐώδης, εὔοδμον ἔαρ Πινδ. Ἀποσπ. 45. 14· σέλινον, νέκταρ Θεόκριτ. 3. 23., 17. 29· οὕτω δὲ καὶ Διον. ὁ Περιηγ. 937 (διάφ. γραφ. **εὐώδης**), κλ.· εὔοδμος τῇ ὀσφρήσει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13. 3.—Πρβλ. **ὀσμή**.

εὐοσφραντικός, ή, όν, ὀξὺς τὴν ὄσφρησιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐρινοτάτην**.

εὐόσφρητος, ον, ὡς τὸ προηγ., ὁ ἔχων καλὴν ἤτοι ὀξεῖαν ὄσφρησιν, Ἐτυμολ. Μ. 765. 53.

εὐόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων ὡραίους ὀφθαλμούς, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41. **2)** ὁ ἔχων ὀξεῖαν ὅρασιν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 55. **II.** εὐάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀθήν. 545E:— μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀρεστός, κατὰ τὸ φαινόμενον καλός, εὐλογοφανής, εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 18, 16· πρβλ. εὐπρόσωπος.— Ἐπίρρ. **-μως**, «εὐοφθάλμως: ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ταῶν» Ἁρποκρ.

εὐοφρῦς, υ, ἔχων ὡραίας ὀφρῦς, Ἀνθ. Π. 5.76.

εὐοχέω, καλῶς ἡνιοχῶ, «εὐοχεῖται, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται» Σουΐδ.

εὐοχθέω, ἔχω ἀφθονίαν ἀγαθῶν, εὐημερῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 475, Ριαν. παρὰ Στοβ. 54.12.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐοχθεῖν· εὖ ἔχειν, εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι. εὐτροφεῖν· ὀχὴ γὰρ ἡ τροφή».

εὔοχθος, ον, ἔχων καλὰς ὄχθας, γόνιμος, εὔφορος, γῆ Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 7. 2·— ὡσαύτως, δαῖτας εὐόχθους, πολυτελεῖς, Βακχυλ. Ἀποσπ. 22 (23) ἔκδ. Blass· βορὰ Εὐρ. Ἴων. 1169.

εὐόχοον· «πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται» Φωτ. Λεξ. ἐν λ.

εὔοχος, ον, (ἔχω) ἰσχυρῶς κρατῶν, δεσμὸς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808. **II.** ὃν εὐκόλως κρατεῖ ἢ διατηρεῖ τις, σχῆμα ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 779.

εὐοψέω, ἔχω ἄφθονα ὀψάρια, Στράβ. 184, 658.

εὐοψία, ἡ, (ὄψον) ἀφθονία ὀψαρίων, Ἀλκίφρων 3. 3.

εὐοψία, ἡ, (ὄψις) καλὴ ὄψις, εὐπροσωπία, Ἄλεξις ἐν «Γαλατείᾳ» 3.

εὔοψος, ον, ἔχων ἀφθονίαν ὀψαρίων, ἀγορὰ Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 10· χωρίον Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 304 D, πρβλ. Πλούτ. 2. 669C, κτλ.

εὐπαγής, ές, (√ΠΑΓ, πήγνυμι) ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ τῶν μελῶν, συμπαγής, στερεός, «γερός», Πλάτ. Νόμ. 775C, Ξεν. Κυν. 4. 1., 5, 30, κτλ.: ἐπὶ πραγμάτων, σελίδες αὐτόθι 2. 8· βάκτρον Θεόκρ. 25. 208: πρβλ. **εὐπάξ**.— Ἐπίρρ. **-γέως**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 401.

εὐπάθεια, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (εὐπαθής) ἡ ἀπόλαυσις ἀγαθῶν, ἀπόλαυσις ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, Ξεν. Ἀγησ. 9. 3, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 8, 2:— ἰδίως ἐν τῷ πληθ., ἀπολαύσεις, τέρψεις, τρυφαί, ἐν εὐπαθίῃσι (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ -είῃσι, πρβλ. 8. 99), διατελεῖν ἐν τρυφῇ καὶ ἐν εὐθυμίᾳ, Ἡρόδ. 1. 22, 191· εὐπαθείας ἐπιτηδεύειν αὐτόθι 135· ὡσαύτως λιχνεύματα, ἡδύσματα, εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι Ξεν. Ἀπολ. 18, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 404D. **2)** παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, μακαρία κατάστασις τῆς ψυχῆς, Διογ. Λ. 17. 115· πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 11, 9, οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν ἀλλ' εὐπ. νομίζειν:— καθόλου, εὐαισθησία, Πλούτ. 2. 589C, κτλ. πρβλ. Wyttenb. ἐν 132C.

εὐπαθέω, διάγω εὐάρεστον τὸν βίον, εὐφραίνομαι. εὐθυμῶ, πινειν καὶ εὐπαθέειν Ἡρόδ. 2. 133, 174, Πλάτ. 347C· ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 247D· ἴδε **εὐπάθεια**· ἀντίθετον τῷ **δυστυχέω**. Δίων Κ. 56. 45. **2)** λαμβάνω εὐεργεσίας, εὐεργετοῦμαι, ὑπό τινος Πλούτ. 2.176B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

εὐπαθής, ές, (πάθος) ἀπολαύων ἀγαθῶν, ἡδυπαθής, ἁβροδίαιτος, ἔχοντες εὐπαθῆ βίον Κράτης ἐν «Θηρίοις» 4. **II.** εὐκόλως πάσχων ὑπό τινος, ὑπὸ τοῦ ἀέρος Ἀριστ. Προβλ. 8. 4· τῷ ἀέρι Πλούτ. 2. 949E· πρὸς τὸ πῦρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 35· εὐπ. εἰς τὸ πάσχειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 7· ἐπιδεκτικός, εὐαίσθητος, Πλούτ. 2. 528D.

εὐπαθίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **εὐπάθεια**.

εὐπαιδευσία, ἡ, καλὴ ἐκπαίδευσις, Εὐρ. Ἀποσπ. 1080, Μενάνδρου Μονόστιχ. 653.

εὐπαίδευτος, ον, καλῶς πεπαιδευμένος, καλῶς ἠσκημένος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· εὐπαίδευτόν ἐστι, εἶναι ἔργον ἐμπείρου ἀνδρός, μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 780· ἐπιστολὴ εὐπαίδευτος, δεικνύουσα τὴν εὐπαιδευσίαν τοῦ γράψαντος αὐτήν, Διον. Ἀλ. πρὸς Γν. Πομπ. ἐν ἀρχῇ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Συγκρ. **-ότερον**, Ἀθήν. 177E.

εὐπαιδία, ἡ, καλὴ τέκνων γενεά, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· τέρπεται δ' εὐπαιδίᾳ Εὐρ. Ἱκ. 490· εὐπαιδίαν ἔχοντ', εὐτυχῆ ἐν τέκνοις, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 678· ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας Ἀριστοφ. Σφ. 1512· τῆς .. ἡμετέρας εὐπ. Ἰσοκρ. 229C. Πρβλ. **εὐτεκνία**.

εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ ἢ πολλὰ τέκνα, Ὁμ. Ὕμν. 30. 5, Ἡρόδ. 1. 32, καὶ Ἀττ., ὡς Εὐρ. ἐν Ἑκ. 810, Ἀριστοφ. ἐν Πλ. 639· βιοτᾶς εὔπαιδος Εὐρ. Ἴων 491: — ἀλλά, Λατοῦς γόνος

εὔπαις, ὁ εὐγενὴς αὐτῆς υἱός, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 689, Ι. Τ. 1234.— Πρβλ. εὔτεκνος.

εὔπακτος, Δωρ. ἀντὶ εὔπηκτος.

εὐπάλαιστος, ον, εὐ ὅλως ἡττώμενος ἐν τῇ πάλῃ, Ἐπίχαρ. 98 Ahr.

εὐπάλαιστρος, ον, ἐμπείρως ἔχων εἰς τὰ τῆς παλαίστρας, ἐξησκημένος, μεταφ., τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, τὸ μετ' ἐπιτηδειότητος εἰρωνεύεσθαι, Λογγῖν. 34. 2.

εὐπάλαμος, ον, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν τι τεχνηέντως, εὐμήχανος, ἐπινοητικός, εὐπάλαμον μέριμναν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1531· ἔρως Ὀρφ. Ὕμν. 57. 4· σοφίη Ἀνθ. ΙΙ. παράρτ. 55. 2) καλῶς ἐξειργασμένος, ἔντεχνος, ὕμνοι Κρατῖνος ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 530.

εὐπαλής, ές, (πάλη) = εὐπάλαιστος, ἄεθλοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β 6!8, ἴδε Ruhnk. Ἐπιστ. Κριτικ. σ. 222, Ἰων.—Ἐπίρρ. εὐπαλέως Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 193.

εὐπάξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐπήξ, εὔπᾱγι κύκλῳ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ εὐπαγεῖ ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1428.

εὐπαράγωγος, ον, εὐκόλως φερόμενος εἴς τινα τόπον, ὀστέα Ἱππ. π. Ἀγμ. 755. ΙΙ. εὐκόλως παρασυρόμενος, ἀποπλανώμενος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1115, Πλάτ. Τίμ. 69D. 2) ἐνεργ., ἀπατηλός, δελεαστικός, Φίλων 2. 481.

εὐπαράδεκτος, ον, εὐκόλως γινόμενος δεκτός, εὐπρόσδεκτος, Πολύβ. 10. 2, 11, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 114Α. ΙΙ. ἑτοίμως δεχόμενος, τινος Φίλων 1. 136· οὕτως, εὐπαράδοχος Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ. 961Α.

εὐπαραίτητος, ον, εὐδιάλλακτος, εὐεξίλαστος, Πλουτ. Δίων 47, Φωκ. 29.

εὐπαράκλητος, ον, εὐκόλως διὰ παρακλήσεων ἐξιλεούμενος, Πλάτ. Ἐπιστ. 328Α. ΙΙ. εὐκόλως καταπείθων, καταπειστικός, τρόπος Ἀρισταίν. 2. 1.

εὐπαρακολούθητος, ον, ὃν εὐκόλως παρακολουθεῖ τις, ἐπὶ διηγήσεως, ἐπιχειρήματος λογικοῦ, κτλ., Πολύβ. 4. 28, 6, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6· τοῦ εὐπαρακολουθήτου ἕνεκα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 11.—Ἐπίρρ. -τως, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 37. ΙΙ. εὐκόλως ἀκολουθῶν, «εὐπαρακολούθητοι· ὀξεῖς εἰς τὰ πράγματα καὶ οὐ νωχελεῖς» Ἡσύχ.

εὐπαρακόμιστος, ον, ὁ εὐκόλως παρακομιζόμενος, ὁλκάδος .. πρὸς τὴν γῆν μὴ εὐπαρακομίστου διὰ τὸ μέγεθος Πλουτ. Λούκουλλ. 13· μεταφ., εὐπαρακομίστῳ τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον Πλουτ. 2. 597Β. ΙΙ. πόλις .. εὐπαρακόμιστος τῆς περὶ ξύλα ὕλης, ἔχουσα καλὴν θέσιν διὰ τὴν προμήθειαν ξυλείας, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4.

εὐπαράκρουστος, ον, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀποκρούσῃ, νὰ ἀνασκευάσῃ, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 6Α.

εὐπαραλόγιστος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος, Πολύβ. 5. 75, 2, κτλ.

εὐπαραμύθητος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐχαῖς Πλάτ. Νόμ. 888C. 2) ὁ εὐκόλως παραμυθούμενος, παρηγορούμενος, θάνατος Πλουτ. 2. 110D, 113Ε.

εὐπάραος, ον, Δωρ. ἀντὶ -ηος, = εὐπάρειος, Πινδ. Π. 12. 28.

εὐπαράπειστος, ον, εὐκόλως παραπειθόμενος, φίλοις εὐπαραπειστότατος Ξεν. Ἀγησ. 11, 12.

εὐπαράπλους, ουν, ὃν εὐκόλως περιπλέει τις, Στράβ. 838.

εὐπαρατήρητος, ον, ὁ εὐκόλως παρατηρούμενος, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 3. σ. 255 ἐν τέλει.

εὐπαράτρεπτος, ον, ὃν εὐκόλως μετατρέπει τις ἀπὸ τῆς γνώμης του, ὡς τὸ εὐπαράπειστος, Πολυδ. Η', 12.

εὐπαρατύπωτος, ον, εὐκόλως ἀποπλανώμενος ἐξ ἐσφαλμένων ἐντυπώσεων, αἰσθητήρια Μ. Ἀντών. 5. 33.

εὐπαράφορος, ον, εὐκόλως παραφερόμενος, ἐκτρεπόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 141D, ΙΙ. 529Β, Χ. 344D:—«εὐπαράφοροι· ἐξεστηκότες» Ἡσύχ.

εὐπάρεδρος, ον, ὁ ἐγκαρτερῶν, ἀφωσιωμένος, προσκεκολλημένος, τὸ εὐπάρεδρον, τὸ καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς, πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπάρεδρον (διάφ. γρ. εὐπρόσεδρον) τῷ Κυρίῳ Ἐπιστ. Α' π. Κορ. ζ', 35, πρβλ. Ἡσύχ., Σουΐδ.—Ἐπίρρ. εὐπαρέδρως, μετ' ἀφοσιώσεως, Κύριλλ. Ἀλ. VΙ. 217Β, κλ.

εὐπάρειος, ον, ἔχων ὡραίας παρειάς, καλλιπάρειος, Πολυδ. Β', 87, Θ', 162· Δωρ. εὐπάραος, ὃ ἴδε.

εὐπαρείσδυτος, ον, ὁ εὐκόλως παρεισδύων εἰς μὴ προσῆκον μέρος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797.

εὐπαρηγόρητος, ον, ὁ εὐκόλως παρηγορούμενος, Πτολ. Τετράβ. 153.—Ἐπίρρ. εὐπαρηγορήτως καὶ εὐπαρηγόρως μνημονεύονται ἐκ τῶν Ἐπιστ. Φαλάριδος.

εὐπάρθενος, ον, περίφημος διὰ τὰς ὡραίας παρθένους, Τρυφ. 51. ΙΙ. εὐπ. Δίρκη, εὐδαίμων παρθένος, Εὐρ. Βάκχ. 520, πρβλ. Ἀνθ. Π. 287, Νόνν. Δ. 16. 311, καὶ ἴδε ἐν λ. εὔπαις.

εὐπαρόδευτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ προσελκυσθῇ ἡ προσοχὴ αὐτοῦ, Σουΐδ. ἐν λ. Ἁρμάτος.

εὐπάροδος, ον, εὐπρόσιτος, Στράβ. 148.

εὐπάροιστος, ον, = εὐπαράφορος, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 35, 237· εὐμετακόμιστος, αὐτόθι 286.— Κατὰ Σουΐδ. «εὐπάροιστον· εὐπαράγωγον», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

εὐπαρόξυντος, ον, εὐκόλως παροξυνόμενος, ὑπὸ κακῶν Πλουτ. Ἀντών. 73.

εὐπαρόρμητος, ον, εὐκόλως παρορμώμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 10.

εὐπάροχος, ον, ἑτοίμως παρέχων ἑαυτόν, πειθήνιος, ἵππος Ἱππιατρ.· ὁ ἐλευθερίως παρέχων τι, Ἰω. Δαμασκ. ΙΙ. 264Β.

εὐπαρρησίαστος, ον, ὁ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, Θεόδ. Στουδ. σ. 338C, κλ.

εὐπάρυφος, ον, ἔχων ὡραίαν πορφυρᾶν παρυφὴν ἢ κράσπεδον, περίζωμα Πλουτ. Αἰμίλ. 33· ὡς οὐσιαστ., εὐπάρυφος, ἡ, ὡραῖον ἔνδυμα, Νικόστρ. ἐν «Βασιλεῦσι» 1, Ἡρῳδιαν. 1. 16. 2) ἐπὶ προσώπων φορούντων τοιοῦτον ἔνδυμα, Λατ. praetextatus, εὐπάρυφός τις, ἐκ τῶν μεγάλων τις, Πλουτ. 2. 57Α (ἔνθα ἴδε Wytt), Λουκ. Ἐνύπν. 17, Δημών. βίος 17, κλ. 2) μεταφ., πομπώδης, διηγήματα Πλουτ. 2. 547Ε· ἀλλά, εὐπ. λόγοι παρ' Ἀθην. 453Α εἶναι πιθ. διηγήσεις ἀσελγεῖς διὰ διφορουμένων λέξεων, ὡς τὸ Λατ. praetextatus.

εὐπάτειρα, ἡ, = εὐπατέρεια, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 218.

εὐπᾰτέρεια, ἡ, (πατήρ) ὡ; τὸ εὔπατρις, θυγάτηρ εὐγενοῦς πατρός, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, Ἰλ. Ζ. 292, Ὀδ. Χ. 227· τῆς Τυροῦς, Λ. 235, πρβλ. Μόσχ. 2. 29. 2) ἐπὶ τόπων, ἀνήκων εἰς εὐγενῆ πατέρα, αὐλὰ Εὐρ. Ἱππ. 98.

εὐπᾰτόριον, τό, βοτάνη τις, agrimonia eupatorium (κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος), Διοσκ. 4. 41.

εὐπᾰτρίδης, ου, Δωρ. -δας, α, ὁ (πατήρ): — ἐκ καλοῦ ἢ εὐγενοῦς πατρός, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἐπὶ προσώπ., Σοφ. Ἠλ. 162, Εὐρ. Ἄλκ. 920, Ἱππ. 152, κτλ.· ὡσαύτως, εὐπατρίδαι οἶκοι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1073. ΙΙ. ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους οἱ εὐπατρίδαι ἀπετέλουν τὴν πρώτην τάξιν, οἱ γεωμόροι τὴν δευτέραν, οἱ δημιουργοὶ τὴν τρίτην· ὅτε δὲ ἱδρύθη ἡ δημοκρατία, οἱ εὐπατρίδαι, ὡς οἱ Πατρίκιοι ἐν Ρώμῃ, διετήρησαν τὰ ἱεραρχικὰ ἀξιώματα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν, πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 765, Ἰσοκρ. 351C, Ξεν. Συμπ. 8. 40, Πλουτ. Θησ. 25, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 17. 20· εὐπατρίδαις δὲ γινώσκειν τὰ θεῖα καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς αὐτόθι 1. 112. 5 (ἀποσπ.)· πένητας εὐπατρίδας οὐδεὶς ὁρᾷ Ἄλεξις «Θηβαίοις» 1. 3· «οἱ δὲ φιλοβασιλεῖς, ἐξ εὐπατριδῶν ὄντες, μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπεμελοῦντο, συνεδρεύοντες ἐν τῷ βασιλείῳ τῷ παρὰ τὸ βουκολεῖον» Πολυδ. Η', 111, ἴδε Thirlw. Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος τ. 2. σ. 10 κέξ., Grote τ. 3. κεφ. 10. 2) ἐν Ρώμῃ οἱ Πατρίκιοι, Πλουτ. Ποπλ. 18, Φάβ. 16, κτλ. 3) «εὐπατρίδαι, οἱ αὐτόχθονες καὶ μὴ ἐπήλυδες» Φώτ.

εὔπᾰτρις, ιδος, ἡ, (πατήρ) ὡς τὸ εὐπατέρεια, γεννηθεῖσα ἐξ εὐγενοῦς πατρός, τᾶς εὐπάτριδος Νηρῆδος Εὐρ. Ι. Α. 1077· οὕτω, τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι, ποία ἄλλη γυνὴ οὕτως εὐγενὴς εἶναι δυνατὸν νὰ γεννηθῇ εἰς τὸν κόσμον; Σοφ. Ἠλ. 1080· ἐλπίδων (ἐκ φίλων Mekler) ἔτι κοινοτόκων εὐπατρίδων τ' ἀρωγαί, δηλ. ἀρωγαὶ ἐν ἐλπίδι γιγνόμεναι ἀπὸ τοῦ εὐπατρίδου καὶ κοινοτόκου (Ὀρέστου), αὐτόθι 858, ὁ Jebb ἐξέδωκεν εὐπατριδᾶν, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. 2) ἐν Ρώμῃ, αἱ εὐπάτριδες ἀρχαί, αἱ τῶν Πατρικίων, Δίων Κ. 46. 45.

εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 969, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. μέγα.

εὐπαχής, ές, ἔχων ἀρκετὸν πάχος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 6., 4. 3, 4., 4. 6, 2.

εὐπέδιλος, ον, καλὰ φορῶν πέδιλα, Ἶρις Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 765D.

εὐπέδιος, ον, ἔχων ἐπίπεδον, καλὸν ἔδαφος, Κόϊντ. Σμ. 11. 125, ἴσως ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ εὐρυπέδοιο·— θηλ. εὐπεδιάς, ἄδος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 88.

εὔπεζος, ον, (πέζα) ἔχων ὡραίους πόδας, Πολυδ. Β', 192.

εὐπείθεια, ἡ, πρόθυμος ὑπακοή, Τίμ. Λοκρ. 104Β, Πλουτ. Δίων 4, κτλ.· εὐπειθία ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1359.

εὐπειθέω, προθύμως ὑπακούω, εἶμαι εὐπειθής, Χαρώνδ. παρὰ Στοβ. 290. 10.

εὐπειθής, ές, (πρβλ. εὐπιθής) ὡς καὶ νῦν, ὁ προθύμως ὑπακούων, τινι Αἰσχύλ. Εὐμ. 829, Πλάτ. Φαῖδρ. 254Α· τοῖς νόμοις εὐπειθέστατος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 715C, πρβλ. 890C· ὡσαύτως μετὰ γεν., τῶν νόμων αὐτόθι 632Β· πρός ἢ εἴς τι αὐτόθι 718C, Φαῖδρ. 271D:— ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 29· ἐπὶ ὕλης (ξύλου), ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθής Γαλην. 6. 41· ἐπὶ τροφῆς, ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφὴν καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν Πλουτ. 2. 669Β:—Ἐπίρρ. -θῶς, αὐτόθι 981Α. ΙΙ. ἐνεργ., καταπειστικός, δημηγόρους εὐπειθεῖς .. στροφὰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 623· ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 274· σήματ' εὐπειθῆ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 259·— ἐπὶ χαλινοῦ, καθιστῶν εὐπειθῆ, εὐπειθεῖ δεσμῷ Ὀππ. Κυν. 1. 313.

εὔπειστος, ον, (πείθομαι) ἐπὶ προσώπων, εὐκόλως πειθόμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 2: πρβλ. εὔπιστος.

εὔπεκτος, ον, = εὔποκος, Ἡσύχ.

εὐπελάγής, ές, κείμενος εἰς ἐπίκαιρον μέρος πρὸς τὸ πέλαγος, εὐπελαγέος Μελιβοίης Ὀρφ. Ἀργ. 168.

εὐπελέκητος, ον, εὐκόλως πελεκώμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6. 4.

εὐπελής, (πέλω) πρᾶος, εὐήνιος, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 215.

εὐπέμπελος, ον, λέξις ἀπαντῶσα μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμ. 476, ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον (δηλ. αἱ Εὐμενίδες), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «εὐπαραίτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον» ὡς εἰ ἦν **εὐπέμφελον,** (πρβλ. **δυσπέμφελος**)· ἄλλοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν στίχ. 481, ἑρμηνεύουσιν: εὔπεμπτος, εὐκόλως ἀποπεμπόμενος (πρβλ. **δύσπεμπτος**).

εὔπεμπτος, ον, ὁ εὐκόλως πεμπόμενος, Γλωσσ.

εὐπένθερος, ον, ἔχων καλὸν πενθερόν, εὐπένθερε γαμβρὲ Θεόκρ. 18. 49.

εὐπέπαντος, ον, καλῶς ὡριμασμένος, ὥριμος, ἐπὶ εὐωδῶν σύκων, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 39, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 89 κ. ἀλλ.

εὔπεπλος, ον, ἔχων ὡραῖον πέπλον, ὡραῖα ἐνδεδυμένος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Ε. 424, Ὀδ. Ζ. 49, Ἡσ. Θ. 273, Βακχυλ. 10. 42., 14. 49 (ἔκδ. Blass).

εὐπεπτέω, ἔχω καλὴν πέψιν, «χωνεύω καλά», Ἱππ. 267. 21, Γαλην. τ. 2. σ. 102, 18.

εὔπεπτος, ον, εὐκολοχώνευτος, ἀντίθετον τῷ **δύσπεπτος,** Ἱππ. ἐν Διαίτ. Ὀξ. 385, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 7, 7, κ. ἀλλ. **2)** ἐνεργ., ἔχων καλὴν πέψιν, εὐκόλως χωνεύων, Med. Vett. σ. 227, 253, Matth.

εὐπέραντος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613, 35.

εὐπέρᾶτος, ον, «εὐκολοπέραστος», ποταμὸς Στράβ. 697.

εὐπεράτωτος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613, 36.

εὐπεριάγωγος, ον, εὐκόλως περιστρεφόμενος, ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 3.

εὐπεριαίρετος, ον, εὐκόλως ἀφαιρούμενος, τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1· πρβλ. **δυσπεριαίρετος** αὐτόθι.

εὐπερίγραπτος, ον, = τῷ ἑπομ., Λουκ. ἐν Δὶ Τραγ. 33.

εὐπερίγρᾰφος, ον, ὃν εὐκόλως περιγράφει τις, ὁ εὐκόλως ὁριζόμενος, Στράβ. 78. 210. **2)** ἔχων ὡραίας τὰς ἐξωτερικὰς γραμμάς, ἔχων κομψὴν περιφέρειαν, καλὸν σχῆμα, Λουκ. Ἔρωτες 14, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13· τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ Λουκ. π. Οἴκ. 7. — Ἐπίρρ. **εὐπεριγράφως,** διὰ καλῶς ὡρισμένου τρόπου, Ἄτταλ. παρὰ Ἱππάρχ. 1041Α, κλ.

εὐπερίδρακτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατανοούμενος, τὸ εὐπερίδρακτον καὶ σαφὲς τῶν ἐπιχειρημάτων Ἀέτιος παρ' Ἐπιφαν. τ. 1. σ. 924C, 931D.

εὐπερίθραυστος, ον, εὔθραυστος, τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικὸν εὐπερίθραυστόν ἐστι καὶ σαθρὸν Πλούτ. 2. 458Ε.

εὐπερικάλυπτος, ον, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, εὐκόλως κρυπτόμενος, Τραγ. παρὰ Στοβ. 563. 28.

εὐπερίκοπτος, ον, ἀποκόπτων τὴν τυπικότητα, ἁπλοῦς, εὐπ. τὰς ἐντεύξεις, ἀποφεύγων τὰς μακρολογίας καὶ τυπικὰς ἐκφράσεις, Πολύβ. 11. 10, 3.

εὐπερίληπτος, ον, εὐκόλως περιλαμβανόμενος· ἐντεῦθεν, συνεσταλμένος, στενός, Πολύβ. 7. 7, 6. **II.** εὐκόλως κατανοούμενος, Πορφυρίου περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 4.

εὐπερινόητος, ον, καλῶς ἐπινοηθείς, καλῶς συντεθείς, στίχος Συλλ. Ἐπιγρ. 2722. 9. **2)** = **εὐνόητος,** Ὠριγέν. III. 1473Β.

εὐπερίοπτος, ον, = **εὐκαταφρόνητος,** Πολύβ. Ἀποσπ. 30.

εὐπεριόριστος, ον, καλῶς ὁριζόμενος, Στράβ. 83.

εὐπερίπᾰτος, ον, ἐπιτρέπων τινὰ νὰ περιπατῇ εὐκόλως, Λουκ. Τραγ. 324.

εὐπερίσπαστος, ον, εὐκόλως δυνάμενος νὰ συρθῇ, Ξεν. Κυν. 2, 7.

εὐπερίσταλτος, ον, ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, εὔζωνος, Εὐστ. Ἰλ. 198. 43.

εὐπερίστᾰτος, ον, εὐκόλως περιβάλλων, περιπλέκων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ιβ', 1. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐπερίστατον· εὔκολον, εὐχερῆ», πρβλ. κ. Σουίδ. καὶ Φώτ. ἐν λ.

εὐπερίτρεπτος, ον, ὁ ῥαδίως ἀνατρεπόμενος, λίθος Ἀθήν. 155Ε· ὁ ῥαδίως περιτρεπόμενος, Λουκ. ἐν Δὶ Τραγ. 50.

εὐπερίφρακτος, ον, ὁ ἔχων καλῶς περιπεφραγμένον τὸ σῶμα, ὅπλοις εὐπερίφρακτος Πλανούδ. Μεταφρ. Βοηθ. σ. 44. 4.

εὐπεριφρόνητος, ον, εὐκαταφρόνητος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 306, 61, Σουίδ.

εὐπερίφωρος, ον, (φωράω), ὁ εὐκόλως φωρώμενος, φανερούμενος, Πλούτ. 2. 238F.

εὐπερίχυτος, ον, ὁ ῥαδίως περιχεόμενος, Πλούτ. 2. 954D.

εὐπερίψυκτος, ον, ὁ ῥαδίως ἀποψυχόμενος ἢ γινόμενος ψυχρός, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 185 ἔκδ. Dietz

εὐπετάλεια, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Ποιητ. περὶ Δυνάμ. Βοταν. παρὰ Φαβρίκ. 3. σ. 633.

εὐπέτᾰλος, ον, ἔχων ὡραῖα φύλλα, πλήρης φύλλων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1000, Ἀνθ. II. 4. 1, 19, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., **εὐπέταλον,** τό, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 4. 148. **2) εὐπέταλος,** ὁ, πολύτιμός τις λίθος, Ὀρφ. Λιθ. 228.

εὐπέταστος, ον, ὁ εὐχερῶς πεταννύμενος, ἡ λέξις παρ' Ἡσυχίῳ, ὅστις ἑρμηνεύει: «εὐπέταστον· πλατὺ· εὐρύπιστον».

εὐπέτεια, ἡ, εὐκολία, δι' εὐπετείας, εὐκόλως, Εὐρ. Φοίν. 262· μετ' εὐπετείας Πλάτ. Τίμ. 64D· κατ' εὐπέτειαν Διον. Ἁλ. 6. 52: — ἐν τῷ πληθ., εὐπετείας διδόναι, παρέχειν εὐκολίας, κακίας πέρι Πλάτ. Πολ. 364C. **2)** εὐκολία περὶ τὸ λαμβάνειν ἢ ἔχειν, Λατ. copia, Ἡρόδ. 5. 20· τροφῆς Ξεν. Οἰκ. 5. 5· τῶν προθυμουμένων Πλάτ. Νόμ. 718D· ἀγορᾶς Πλουτ. Νικ. 20. **3)** ἀσθένεια, ἀδυναμία σώματος, Ἱππ. 230. 27.

εὐπετής, ές, (√ΠΕΤ, πίπτω)· κυρίως ἐπὶ τῶν κύβων, ὁ πίπτων καλῶς· μεταφ., εὐνοϊκός, εὐτυχής, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1011· καὶ οὕτως ἐν τῷ Ἐπιρρ., εὐπετῶς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 552: — παρὰ Γραμμ. ὡσαύτως, τὸ εὐπετές, τὸ εὔρυθμον, Schäf. ἐν Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 310· — ἀλλὰ συνήθως, εὐχερής, εὔκολος, ἄνευ δυσκολίας, Λατ. facilis, Ἡρόδ., Τραγ., κλ.· πήδημα Αἰσχύλ. Πέρσ. 95· ὁδός, πρόσοδος Πλάτ. Σοφιστ. 218D, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 3, κτλ.· πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς Εὐρ. Φοίν. 689· οὐδὲν εὐπετὲς τῶν μεγάλων Πλάτ. Πολ. 365C: — μετ' ἀπαρ., εὐπετὴς χειρωθῆναι Ἡρόδ. 3. 120, 145· ὀφθῆναι, εἰσακοῦσαι Πλάτ. Σοφιστ. 254Α, Πολ. 494D· ὡσαύτως, εὐπετές [ἐστι], εἶναι εὔκολον νά.., πολλοὺς εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἕνα Ἡρόδ. 5. 97, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 995, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 13. **2)** Ἐπίρρ. **-τῶς,** Ἰων. **-τέως,** οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπετέως Ἡρόδ. 3. 69, πρβλ. 1. 189. κ. ἀλλ.· εὐπ. φυλάξασθαι Ἀντιφῶν 124. 38· ἔχειν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 23· — μετ' ἀριθμητικῶν, ἑξακοσίους ἀμφορέας εὐπετῶς χωρέει, εὐκόλως χωρεῖ 600 ἀμφορεῖς, Ἡρόδ. 4. 81· τὸ πλάτος γίνεται τεσσέρων εὐπ. δακτύλων, φθάνει εἰς πλήρεις τέσσαρας δακτύλους, ὁ αὐτ. 1. 193: — Συγκρ. **-εστέρως** ὁ αὐτ. 3. 143· ὡσαύτως **-έστερον,** Ἱππ. Προγν. 38. **II.** ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, εὐκόλως φερόμενος, ἐλαφρός, Πολύβ. 2. 28. 7, Πλουτ. Φιλοπ. 9. **III.** ἐπὶ προσώπων, εὐχαριστημένος, εὔκολος τὸ ἦθος, Εὐριπ. Κύκλ. 526· εὐπετὲς ἦθος Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 4. 2· οὕτως, εὐπετῶς φέρειν Σοφ. Ἀποσπ. 521. **IV.** εὐπετὴς ἀναχώρησις, ἐσπευσμένη, Πλούτ. 2. 797Β.

εὐπετής, ές, (πέτομαι) ὁ καλῶς πετόμενος, Εὐστ. 899. 55.

εὔπετρος, ον, ἐκ καλοῦ σκληροῦ λίθου, Ἀνθ. Π. 6. 306.

εὐπεψία, ἡ, καλὴ χώνευσις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8., 4. 3, 5.

εὐπηγής, ές, = **εὐπαγής, εὔπηκτος,** ἅπαξ παρ' Ὁμήρ., ξεῖνος μέγας ἠδ' εὐπηγής, συμπαγής, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, Ὀδ. Φ. 334· μῆτραι Ἱππ. 609. 11: — Καθ' Ἡσύχ. «εὐπηγής· εὖ τεθραμμένος· εὐπαγὴς τῷ σώματι».

εὔπηκτος, ον, (πήγνυμι) καλῶς συμπεπηγμένος, καλῶς ἐκτισμένος, ᾠκοδομημένος, ἐν μεγάρῳ εὐπ. Ἰλ. Β. 661· μυχῷ κλισίης εὐπ. Ι. 663 (659)· μυχῷ θαλάμων εὐπ. Ὀδ. Ψ. 41· σύριγγα ἐκ καρῶ εὐπάκτοιο, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου, δηλ. καλῶς συμπεπηγμένου, συμπαγοῦς, Θεόκρ. 1. 128· πρβλ. **εὐπαγής, εὐπηγής.** **II.** ἐπὶ ὑγρῶν, εὐκόλως πηγνύμενος, Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 5. 9, πρβλ. 6, 1. **2)** ἐνεργ., εὐπ. ἀὴρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 3.

εὐπήληξ, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ἀνθ. Π. 6. 120, Βαβρ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **γέρανος.**

εὔπηνος, ον, (πήνη) καλῶς ὑφασμένος, ὑφαὶ Εὐρ. Ι. Τ. 312, 814, κτλ.

εὐπηξία, ἡ, (εὔπηκτος) στερεότης, τὸ συμπαγές, Ἀδαμ. Φυσιογν. 2. 16.

εὐπηχύς, υ, εὐπήχεις χεῖρες, μετὰ ὡραίων πήχεων, Εὐρ. Ἱππ. 200· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, εὐπήχυν Ἀθήνην Ριαν. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 4. 34, 21.

εὐπῖδαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν πιδάκων, πηγῶν, Ἀνθ. Π. 6. 253.

εὐπιθάνως, Ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς πιθανότητος, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 2.

εὐπῐθέω, = **εὐπειθέω,** Ἱππ. 650. 22

εὐπῐθής, ές, = **εὐπειθής I,** οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθὴς Αἰσχύλ. Πρ. 333 (335)· θάρσος εὐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 982· — ἐν πέντε ἑτέροις χωρίοις, ἔνθα τὸ μέτρον δὲν ἀπαιτεῖ **εὐπῖθής,** τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **εὐπειθής,** ἴδε ἐν λέξει.

εὐπίλητος [ῐ], **ον,** καλῶς συμπεπιεσμένος, πυκνός, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2, 12.

εὐπίνεια, ἡ, ἀρχαιοπρεπὴς καλλονὴ ἐκφράσεως, ἐφ' ἧς ὁ τῆς ἀρχαιότητος πίνος. δηλ. ὁ χνοῦς ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, nitor obsoletus (Auct. ad Herenn. 4. 16)· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ὕφους τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἁπλότης, ἀφέλεια, Λογγῖνος 30· ἴδε **εὐπινής II.** **2)** ποιότης καλοῦ σιδήρου, Ὀρειβάσ. 125 Mai.

εὐπῐνής, ές, (πίνος) ὁ ἱκανὸν πίνον, ἤτοι ῥύπον ἐξ ἐλαίου καὶ

κόνεως ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐπὶ ἀθλητοῦ ἐν τῇ παλαίστρᾳ, καλῶς γεγυμνασμένος, ῥωμαλέος, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ.118· ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, χαλκὸς .. εὐπινέστερος .. τοῦ σιδήρου Ὀρειβάσ.121 Mai. **II.** μὲ ἱκανὴν σκωρίαν ἐκ τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἀρχαιότητος, κυρίως ἐπὶ ἀρχαίων ἀγαλμάτων· ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ ὕφους τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἁπλοῦς, ἀφελής, φυσικός, Κικ. πρὸς Ἀττ.12. 6, 3· οὕτω δὲ καὶ Ἐπιρρ. -**νῶς**, αὐτόθι 15.17, 2·— περὶ τῆς λέξ. ἴδε Toup. ἐν Λογγίνῳ 30, Schäf. ἐν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 301, 329, Ernesti Clav. Cic. ἐν λέξ.: πρβλ. **πίνος, εὐπίνεια, ἀρχαιοπινής, πινόομαι.**

εὔπιστος, ον, (πίστις) ἄξιος ἐμπιστοσύνης, ἀξιόπιστος, ἐπὶ προσώπων, Ξεν. Κύρ.1. 2, 12· εὔπιστα, πράγματα εὐκόλως πιστευόμενα, Σοφ. Αἴ.151·— ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφ. γραφ. **εὐπειστος**. **II.** ἐνεργ., εὐκόλως πιστεύων, εὐκολόπιστος, Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 4, Ἀριστ. Ρητ. 2.12, 7: οὕτως Ἐπίρρ., εὐπίστως ἔχειν Ἀριστοφ. Θεσμ.105. **III.** εὐκόλως ὑπακούων, εὐπειθής, Εὐκλείδ. παρὰ Στοβ. 86. 2, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **εὐπειστος**.

εὐπίων [ῑ], ὁ, ἡ, γεν. ονος, λίαν παχύς, λίαν πλούσιος, Ἀνθ. Π.7. 654.

εὔπλαγκτος, ον, ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος.

εὐπλαδής, ές, = **πλαδαρός**, Ἰαμβλ. Μαθημ.191.

εὐπλάνης, ές, πλανώμενος κατὰ βούλησιν, Ὀππ. Κυν. 4. 365.

εὔπλαστος, ον, εὐκόλως πλαττόμενος, τιθέμενος εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐπὶ τεθλασμένης ῥινός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 804. **2)** εὐκόλως πλαττόμενος ἢ λαμβάνων σχῆμά τι, ἐπὶ κηροῦ, Πλάτ. Πολ. 588 D· εὐκόλως μορφούμενος, ἦθος ὁ αὐτὸς ἐν Νόμ. 666C· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστ. Ποιητ.17. 4. **II.** εὐκόλως ἢ καλῶς πλάττουσα, δίδουσα σχῆμα καὶ μορφήν, φύσις ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3.11, 6.

εὐπλάτης, ές, ἔχων καλὸν πλάτος, λόγχη Ξεν. Κυν.10. 3.

ἐύπλειος, α, ον, καλῶς πεπληρωμένος, κὰδ δ' ἄρα πήρην θῆκεν ἐύπλείην Ὀδ. Ρ. 467.

ἐυπλεκής, ές, = τῷ ἑπομ., θύσανοι .. πάντες ἐυπλεκέες Ἰλ. Β. 449· πρβλ. **εὔπλεκτος**· ἐπὶ σπυρίδων, Ἀνθ. Π. 6. 28· ἐπὶ χορδῶν, Ὀππ. Ἀλ. 5. 379.

εὔπλεκτος, Ἐπικ. **ἐύπλεκτος**, ον, ὡσαύτως, η, ον, Νόνν. Δ.13. 200· (πλέκω):— καλῶς πεπλεγμένος, συνεστραμμένος, σειράς τ' εὐπλέκτους Ἰλ. Ψ.115· ἐυπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ; ἐντὸς ἅρματος ἔχοντος τὰς πλευρὰς πλεκτὰς ὡς τὰ καλάθια, αὐτόθι 335· οὕτω, δίφροι ἐύπλεκέες αὐτόθι 436, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 306, 370· ἀκολούθως ἐπὶ δικτύων, Εὐρ. Βάκχ. 870· ἐπὶ κόμης, Ἀνθ. Π. 5.287.

εὔπλευρος, ον, ἔχων ἰσχυροὺς πνεύμονας, Λατ. bona latera habens, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.7. 9,3, Φυσιογν. 6. 9, κ. ἀλλ.; πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **εὐηκες**.

εὐπληθής, ές, ἐντελῶς πλήρης, διαφέρειν δὲ τῶν ἄλλων καλάμων (τὸν αὐλητικὸν) εὐτροφίᾳ τινὶ τῆς φύσεως· εὐπληθέστερον γὰρ εἶναι καὶ εὐσαρκότερον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 4.

εὔπληκτος, ον, εὐκόλως πληττόμενος ὥστε νὰ παράγῃ ἦχον, ὁμαλῷ πνεύματι καὶ λείῳ κεκραμένος (ὁ χαλκὸς) εὔπληκτός ἐστι καὶ ἠχώδης Πλούτ. 2. 721E.

εὐπλήρωτος, ον, ῥᾳδίως πληρούμενος, πλήρης, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 2, Γαλην. τ. 2. σ. 204.

εὐπλοέω, ἔχω καλὸν πλοῦν, Βίο; Ὁμ. 18. Τέλης παρὰ Στοβ. 232. 22· ἴδε Dorv. Charit. σ. 599· εὐπλοεῖτε, ὡς εὐχή, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 6250b.

εὐπλόησις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Θεόδ. Στουδ. σ. 402E.

εὔπλοια, ποιητ. **εὐπλοΐη**, ἡ, καλὸς πλοῦς, καλὸν ταξείδιον, εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ .. ἐννοσίγαιος Ἰλ. Ι. 362· εὔπλοιαν ἔπραξαν Αἰσχύλ. Ἱκ. 1046· εὐπλοίας τυχὼν Σοφ. Ο. Τ. 423, κτλ. Τὸν τύπον εὐπλοΐη ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Ἀνθ. Π. 9. 9 καὶ 107, παράρτ. 283, ἀλλ' οὐχὶ ἐν Ἰλ. (ἀλλὰ νεώτεραί τινες ἐκδόσεις ἔχουσιν εὐπλοΐην). **II.** Εὔπλοια, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 4443.

εὐπλοκαμέω, ἔχω καλοὺς πλοκάμους, Σχόλ. Ἀμβροσ., κλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Β. 61.

ἐυπλοκαμίς, ῖδος, Ἐπικ. θηλ. τοῦ ἑπομ., σχηματισθὲν ὡς τὸ **ἐυκνημίς**, Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Β. 119, Τ. 542, ἐυπλοκαμῖδες Ἀχαιαί.—Ἐν λεξ. Φωτ. «εὐπλοκαμῖδες, καλλιπλόκαμοι».

εὐπλόκαμος, Ἐπικ. **ἐυπλόκαμος**, ον, ἔχων ὡραίους πλοκάμους, ἔχων ὡραίαν κόμην, συχνὸν παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίθετον θεαινῶν καὶ γυναικῶν, ἰδίως τῆς Ἠοῦς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀδ. Ε. 390. Υ. 80, κτλ.· παρὰ μεταγεν., καὶ ἐπὶ παιδίων καὶ ἀνδρῶν, π. χ. Μόσχ. 1.12, Ὀρφ. Λιθ. 433· εὐπλόκαμοι κόμαι Εὐρ. Ι. Α.791·— ἐυπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς Ἀρχίλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 824, πρβλ. Ὀππ. Κυν.1.131., 3.182.

εὔπλοκος, ον, (πλέκω) = **εὔπλεκτος**, Ὀππ. Ἀλ. 3.75, Ἀνθ. Π. 6.174.

εὔπλοος, ον, συνηρ. -**πλους**, ουν, (πλέω) καλὸς διὰ πλοῦν, εὐπ. πλόος, = **εὔπλοια**, Ἤριννα 2· ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο, εἴθε νὰ γίνωσιν αὐτῷ πάντα εὐδιεινὰ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς φιλικὸν λιμένα (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **εὔπλοος**), Θεόκρ. 7. 62.

εὔπλουτος, ον, «εὔπλουτον κανοῦν· εὖ ἔχον πλούτου διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ οὐλάς. πλοῦτον γὰρ ἔλεγον τὴν ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν περιουσίαν». Ἡσύχ.

ἐυπλῦνής, ές, (πλύνω) καλῶς πλυθείς, καθαρός, φᾶρος ἐυπλυνὴς Ὀδ. Θ. 392, 425., Ν. 67., Π.173.

εὔπλωτος, ον, εὐνοϊκὸς πρὸς πλοῦν, κῦμα Ἀνθ. Π.10. 25.

εὐπνοέω, = εὔπνοός εἰμι, Ἀριστ. Προβλ.10. 48.

εὐπνοια, ἡ, εὐκολία περὶ τὴν ἀναπνοήν, Ἱππ. 38.11, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 1, κ. ἀλλ. **II.** καλὴ καὶ ἐλευθέρα πνοή, ἀνέμων Διόδ. 2. 40. **2)** τοποθεσία εὐάερος, Ἀριστ. Προβλ.14. 7· ἐν εὐπνοίᾳ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.16, 5· εὔπνοιαι εὐήλιοι Διοσκ. 3.134. **III.** εὐωδία, Ἀνθ. Π.12.7, ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **εὐπνοΐη**.

εὔπνοος, ον, συνηρ. **εὔπνους**, ουν· Ἐπικ. **ἐΰπνοος**: (πνέω)· — ἀναπνέων καλῶς ἢ εὐκόλως, Ἱππ. Προγν. 41. **2)** μεταβατικὸν ἐνεργείας, ὁ ποιῶν τινα νὰ πνέῃ ἐλευθέρως, ἀπαλλάσσων αὐτὸν τῆς δυσπνοίας, λουτρὸν Ἱππ. 395. 34. **3)** ἐκπέμπων εὐωδίαν, εὐωδιάζων, λειριά Μόσχ. 2. 32· ῥόδον Ἀνθ. Π. παράρτ. 287. **II.** παρέχων ἐλευθέραν εἰς τὸν ἀέρα δίοδον, Λατ. perflabilis, μυκτῆρες Ξεν. Ἱππ.1, 10· ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν τόπος εὔπνους Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 19, πρβλ. 3. 12, 3· ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοι Λόγγος 2. 35. **2)** εὐήνεμος, εὐάερος, οἰκία εὔπνους μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιος δὲ τοῦ χειμῶνος Ἀριστ. Οἰκ.1. 6, 9· τόποι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ.14.7· δένδρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1.15, 4 τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου Πλάτ. Φαῖδρ. 230C. **III.** καλὸς πρὸς ἀναπνοήν, δροσερὸς καὶ καθαρός, ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.13, 8, Στράβ. 150: — Συγκρ. **εὐπνοώτερος**, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Ἱππ.1131G· ὡσαύτως **εὐπνούστερος**, Ἱππ. 1121A, Ἀριστ., κλ.· Ὑπερθ. -**ούστατος**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3.12, 3.

εὐποδία, ἡ, (εὔπους) τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὔπους**, τὸ ἔχειν καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς πόδας, τὸ περιπατεῖν καὶ τρέχειν καλῶς, ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ.1. 3· «ἡ δὲ ποδῶν ἀρετὴ εὐποδία» Πολυδ. Α', 194.

εὐποιέω, εὐποιητέος, ἐσφαλμένοι τύποι ἀντὶ τῶν **εὖ ποιέω, εὖ ποιητέος**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 260 - 263 § 96.

εὐποιητικός, ή, όν, εὐεργετικός, εἰς ἢ περὶ χρήματα Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 8., 1. 9, 10· τινός, πρός τινα, αὐτόθι 2. 2, 25· τὸ εὐποιητικόν, ἡ εὐεργεσία, αὐτόθι 1.11, 22, Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 2. 1052B.

εὐποίητος, ον, (ἴδε κατωτ.): — καλῶς πεποιημένος, καλῶς εἰργασμένος, ἔν τε θρόνοις ἐυποιήτοισι τάπητας βάλλετε πορφυρέους Ὀδ. Υ. 150· εὐποίητόν τε πυράγρην Γ. 434· οὕτω καὶ Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 64, Ἀπολλ. Ρόδ., κλ.— Ἐν Ἰλ. Ε. 466., Π. 636, ἔνθα ἡ τοῦ θηλυκοῦ κατάληξις ἀπαντᾷ, δέον νὰ γραφῇ διῃρημένως: εὖ ποιητῇσι, εὖ ποιητάων (ἐν τελευταίᾳ δ' ὅμως ἐκδόσει Hentze ἐυποιήτῃσι, ἐυποιητάων).

εὐποιΐα, ἡ, ἀγαθοεργία, εὐεργεσία, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 25· τῆς εἰς ἑαυτὸν εὐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 189. 9· πληθ., νίκησον αὐτοῦ τὴν ἀγριότητα ταῖς εὐποιΐαις Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 37.

εὐποίκῖλος, ον, λίαν ποικίλος, πολυποίκιλος, εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης Ἀνθ. Π. 6. 154. 5.

εὐποιός, όν, = (ποιέω) εὐποιητικός, δίκαιος, Ἡσύχ.

εὔποκος, ον, πλούσιος εἰς ἔριον, ἐριώδης, ἔμμαλλος, μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1416.

Εὐπόλειος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Εὔπολιν ἢ ὅμοιος αὐτῷ, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 10.

εὐπολέμητος, ον, εὐκόλως καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Πολυδ. Α', 158.

εὐπόλεμος, ον, ἱκανός, ἄξιος, εὐδόκιμος ἐν πολέμῳ, Νίκη Ὁμ. Ὕμν. 7. 4· πόλις Ξεν. 4, 51, Οἰκ. 4, 3· ἐπὶ πολεμιστῶν, Ἀνθ. Πλαν. 5. 331:—Ἐπίρρ. -**μως**, ἐμπειροπολέμως, ὁ μὲν Γάννυς καὶ τὰ στενὰ .. σπουδῇ προκατέλαβε καὶ τοὺς στρατιώτας εὐπολέμως διέταξε Δίων Κ.78. 38.

εὔπολῖς, ιδος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς πόλεις, Πολυδ. Θ', 27.

εὔπομπος, ον, ὁ εὖ πέμπων ἢ ἄγων εἰς εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, Σοφ. Ο. Τ. 697· εὐπόμπῳ τύχῃ (κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸν πομπαῖον Ἑρμῆν) Αἰσχύλ. Εὐμ. 93.

εὐπόνως, Ἐπίρρ., μετὰ ὀλίγου κόπου, εὐκόλως, Ἕρμανν. ἐν Σοφ. Ι. Τ. 301.

εὐπόρευτος, ον, εὐκόλως πορευόμενος, παρερχόμενος, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ 686. **2)** δι' οὗ εὐκόλως τις διέρχεται, εὔπορος. Κύριλλ. Ἀλ. VI. 437D.

εὐπορέω: μέλλ. -**ήσω**: ἀόρ. **εὐπόρησα**: πρκμ. **εὐπόρηκα** Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 297E. κτλ., ἀλλ' **ηὐπόρηκα** Πλουτ. 2. 403F: Εἶμαι εὔπορος, εὐτυχῶ, εὐημερῶ, εὑρίσκομαι ἐν καλῇ καταστάσει, οὐκ ἂν ἴσως εὐποροίην, δὲν θὰ ἠδυνάμην ἴσως νὰ ἐπιτύχω, Πλάτ. Νόμ. 634B· εὐποροῦσι γὰρ οἱ ὀλίγοι, ἔχουσιν εὐπορίαν, εἶναι πλούσιοι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8,7· εὐπ. ἀπὸ τῶν πονηροτάτων

Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 4· οἱ εὐποροῦντες Ἄμφις ἐν «Διθυράμβῳ» 2· ἐπὶ πραγμάτων, ὅθεν ὁ πόλεμος εὐπορεῖ, ὅθεν ὁ πόλεμος διατηρεῖται ἐπιτυχῶς, Θουκ. 6. 34. 6) μετὰ γεν. πράγματος, ἔχω ἀφθονίαν τινός, ἔχω μέγα πλῆθος ἔκ τινος, εἶμαι πλούσιος εἴς τι, χρημάτων Λυσ. 154. 15, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 4. 2· σίτων Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 19· ῥημάτων, ὀνομάτων, λόγων Πλάτ. Ἴων 536C, Σοφιστ. 267D, Συμπ. 209B· εὐπ. ἵππων Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 10· εὐπ. τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, ἐν τέλει·— ὡσαύτως, εὐπ. ἔν τινι Ἀντιφῶν 137. 12· τινὶ Πολύβ. 1. 17, 2. 2) εὑρίσκω μέθοδον, εὑρίσκω τρόπον, ἀπολ., ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν Θουκ. 6. 44· μετ' ἀπαρ., ἔχω τὴν δύναμιν, ὡς οὐ πάνυ εὐπορῶν τοῦ πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 235A, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 3, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 478A· ὡσαύτως, εὐπορῶ ὅ τι λέγω, ἔχω πάμπολλα νὰ εἴπω, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 532C· τοῦτο εὐπορῶ, ἔχω ἑτοίμην ἀπάντησιν εἰς τοῦτο, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 279A· οὐκ εὐπ. ὅπῃ.., δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω καὶ πῶς, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219E. II. μετ' αἰτ. πράγματος, παρέχω, δίδω, χορηγῶ, τἀργύριον Ἰσαῖος 64. 15, πρβλ. Θουκ. 6. 34· δέκα μνᾶς τινι Δημ. 894. 19· προμηθεύω, ἄλλοθεν χρήματα ὁ αὐτ. 1019. 12· ὅθεν σιτοπομπίας εὐπόρησε τοῖς στρατιώταις ὁ αὐτ. 671. 13· προσβάλλω, παρουσιάζω, ἀποδείξεις Διόδ. 2. 31· πρβλ. συνευπορέω καὶ ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 595:— ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ. = τῷ ἀμεταβ. ἐνεργ., ἔχω ἀφθονίαν τινός, οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων Ἀριστ. Οἰκ. 2. 2, 4· τινι Πολύβ. 5. 43, 8· ἀπολ., οἱ εὐπορούμενοι Συλλ. Ἐπιγρ. 2058, 66, πρβλ. Λουκ. Δὶς Κατηγ. 27· εὐπορηθέν, ἐν αὐστηρῶς Παθ. σημ., χορηγηθέν, Βίος Ὁμ. 210. III. ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἀπορέω**, ἔχω τὰς ἀπορίας μου λελυμένας, ἔχω σαφῆ γνῶσιν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2· εὐπ. περί τινος ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 1. 2, 1, π. Ζ. Μορ. 1. 5, 2.

εὐπόρημα, τό, ὠφέλεια, κέρδος, βοήθεια, Ἀλκιδάμ. σ. 87.

εὐπόρητος, «ὁ καλῶς διοικῶν» Ἡσύχ.

εὐπορία, ἡ, (εὔπορος) τρόπος εὔκολος τοῦ ποιεῖν τι, εὐκολία, ἱκανότης, μετ' ἀπαρ., Ἐμπεδοκλ. 347 εὐπ. ἦν ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 52· ἀπολ., ὅτε πολλὴ ὑμῖν εὐπ. φαίνεται Ξεν. Ἀν. 7. 6, 37· μετὰ γεν. πράγμ., τὸ πορίζεσθαι ἢ ἔχειν ἀφθόνως τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς εὐζωΐαν, τοῦ βίου Πλάτ. Πρωτ. 321E· τοῦ καθ' ἡμέραν Θουκ. 3. 82· ὡσαύτως, εὐπ. ἔν τινι, εὐπ. ἔκ τινος Λυσ. 168. 29, 30· οὕτως, εὐπ. τῆς τύχης Θουκ. 3. 45· εὐπορίαν τῇ βδελυρίᾳ τῇ ἑαυτοῦ τοὺς συμμάχους τοὺς ὑμετέρους ποιούμενος, ποιούμενος τοὺς ὑμετέρους συμμάχους ὄργανα τῆς ἑαυτοῦ βδελυρίας, Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχου 33, 3· ἡ παρ' ἀλλήλων εὐπ., ἀμοιβαία βοήθεια, Ἰσοκρ. 129E· ἡ περὶ τὴν οὐσίαν εὐπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 2. 2) ἀφθονία, χρημάτων Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 28· ἀγαθῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 4, 8· ἡ περὶ τὸν βίον εὐπ. Ἰσοκρ. 234B· ἀπολ., εὐτυχία, καλὴ κατάστασις, πλοῦτος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 7· ἀντίθετον τῷ **ἀπορία**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 4· ἐν τῷ πληθ., πλεονεκτήματα, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 253, Δημ. 59. 2· εὐπορίαι τῶν προσόδων Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 6, 5· ἀρουραία εὐπ., ἀγροτικὸς γεωργικὸς πλοῦτος, Ἀνθ. Π. 9. 373· μιῆς ὀίος καὶ βοὸς εὐπορίη, συνισταμένη ἐκ μιᾶς «προβατίνας» καὶ ἑνὸς βοός, αὐτόθι 149. II. ἀντίθετον τῷ **ἀπορία**, λύσις ἀμφιβολιῶν καὶ δυσκολιῶν, θετικὴ γνῶσις, Πλάτ. Φίλ. 15C, Ξενοφ. Οἰκ. 9. 1· ἡ ὕστερον εὐπ. λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2. III. **Εὐπορία**, ἡ, ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Ἄρτεμις ἐν Ῥόδῳ, Ἡσύχ.

εὐποριστία, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ πορίζεσθαι, Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. 1. 51.

εὐπόριστος, ον, (πορίζω) εὐκόλως πορριζόμενος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 144, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 1, 7·— **εὐπόριστα** (δηλ. φάρμακα), τά, κοινὰ καὶ πρόχειρα οἰκογενειακὰ φάρμακα, Πλουτ. Λούκουλλ. 40.— Περὶ Εὐποριστῶν, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Διοσκορίδου.

εὔπορος, ον, δι' οὗ εὐκόλως διέρχεταί τις, «εὐκολοπέραστος», ἄτης.. πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον Αἰσχύλ. Ἱκ. 470· ὁδὸς Πλάτ. Πολ. 321E· παριόντες ἐπὶ τὰ εὔπορα, δηλ. μέρη, Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 4· εὔπορόν ἐστι διϊέναι Θουκ. 4. 78, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 17· εὐπ. ποιεῖν τὰ ὦτα Λουκ. Λεξιφ. 1. 2) εὐκόλως πορριζόμενος, εὐκόλως ποιούμενος, εὔκολος, τὰ μέγιστα.. σφι εὔπορά ἐστι Ἡρόδ. 4. 59· πολλά τοι θεὸς.. εὔπορ' ἀνθρώποις τελεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 101· παρ' ἐμοῦ δ' ἐστὶ ταῦτα εὔπορα Ἀριστοφ. Πλ. 533. πρβλ. Πλάτ. Πολ. 404C· φιλία.. εὐπ. εἴη Ἀριστοφ. Λυσ. 1267· τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν Θουκ. 1. 93· πλεῖστον.. μέλι καὶ εὐπορώτατον Πλάτ. Πολ. 564E:— τὸ εὔπορον = **εὐπορία**, εὑρίσκειν τὸ εὐπ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837· διὰ τὸ εὐπ. τῆς ἐλπίδος Θουκ. 8. 48· εὔπορόν ἐστι, εἶναι εὔκολον, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 4. 10, κτλ. II. εὐκόλως προχωρῶν, ἕτοιμος, γοργός, γλῶττα Ἀριστοφ. Ἱππ. 637. 2) ἐπὶ προσώπων, πλήρης ἐπινοιῶν ἢ μηχανημάτων, εὐφυής, ἐφευρετικός, ἕτοιμος, ἔξυπνος, ἀντίθετον τῷ **ἄπορος**, Εὐριπ. Ἀποσπ. 433· εἴ οὖν τις.. εὐπορώτερος ἐμοῦ Πλάτ. Φαίδων 86D· εὔπορος ἐν τοῖς ἀπόροις Ἄλεξις ἐν «Τραυματίᾳ» 2· εὐπορώτερος πρὸς ἅπα ἔργον Πλάτ. Πρωτ. 348D· μετ' ἀπαρ., εὐπορώτατος πορίζειν χρήματα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 236· ἐς τὴν.. δίαιταν.. εὐπορώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1112. III. καλῶς ἐφωδιασμένος μέ τι, πλούσιος εἴς τι, πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην Θουκ. 2. 64, πρβλ. Δημ. 369· τὰ περὶ τὸν βίον Ἰσοκρ. 162E· καρπῶν Ἀριστ. Οἰκ. 2. 24, 4·— ἀπολ., ἐν καλῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, πλούσιος, Δημ. 17. 9., 1045. 23· οἱ εὐπ., ἀντίθετον τῷ οἱ ἄποροι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 7. 5, κτλ. IV. Ἐπίρρ. **-ρως**, εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, κτλ.— Συγκρ. **-ώτερον** Πλάτ. Συμπ. 204E. 2) ἐν ἀφθονίᾳ, ἀφθόνως, εὐπ. ἔχειν, εὐημερεῖν, Λουκ. Λεξιφ. 2.

εὐπόρφυρος, ον, ἔχων λαμπρὸν πορφυροῦν χρῶμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 96.

εὐποσία, ἡ, = **εὐβοσία**, καλὴ βοσκή, εὐκαρπία, εὐθηνεία, Ἐπιγρ. Ὀλβίας, Struve ἐν φυλλαδίῳ (1866) σ. 26-7, πρβλ. Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. ἀθησαυρ. ἐν λέξει.

εὐποσιαρχέω, εἶμαι ἢ διατελῶ **εὐποσιάρχης**, εὐποσιαρχήσαντα (τὸν δεῖνα) Ἐπιγρ. Ἐρυθραίας L. et W. 53.

εὐποσι-άρχης, ου, ὁ, τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ὅτι δηλοῖ ἄρχοντά τινα ἔχοντα ἱερατικόν τι ἀξίωμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3385. 3, ἴδε Πανδώρας τ. 19, σ. 84, Ἐπιγρ. 12.

εὐπότιστος, ον, εὐκόλως ποτιζόμενος, Γλωσσ.

εὐποτμέω, εἶμαι εὔποτμος, «καλότυχος», εὐτυχής, Πλουτάρχ. Αἰμίλ. 26.

εὐποτμία, ἡ, καλὴ τύχη, εὐτυχία, Ξάνθος παρὰ Σουΐδ. ἐν ταῖς λέξεσιν **εὐποτμία** καὶ **Ξάνθος**, Πλουτ. Ἀριστείδ. 21, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 1, Αἰλ. π. Ζ. 11. 10.

εὔποτμος, ον, εὐτυχής, αἰὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 245· εὐποτμότατε Σοφ. Ἀποσπ. 146, πρβλ. Πλουτ. 2. 58D.— Ἐπίρρ. **εὐπότμως**, εὐτυχῶς, Μουσώνιος 176, Σουΐδ., Ἡσύχ., Φώτ.

εὔποτος, ον, (πίνω) καλὸς πρὸς πόσιν, εὔγευστος ἐν τῇ πόσει, ἐπὶ κρηναίου ἢ ποταμίου ὕδατος, Αἰσχύλ. Πρ. 676, 812· ἐπὶ γάλακτος, Πέρσ. 611. II. ἐξ οὗ καλῶς δύναταί τις νὰ πίῃ, ἐκπώματα Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 482B.

εὔπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, ἔχων καλοὺς πόδας, ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, Ξεν. Ἱππ. 1, 3, Κυν. 3, 2· ἐπὶ πτηνοῦ, εὔπους καὶ κακόπτερος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 22, 2. II. ἐπὶ στίχων ἐν τῇ ποιήσει, ὁ συνιστάμενος ἐκ καλῶν καὶ εὐρύθμων ποδῶν, εὔποδος ἁρμονίας Ἀνθ. Π. 6. 54, κ. ἀλλ.

εὐπραγέω, = **εὖ πράσσω**, εὐημερῶ, εὐτυχῶ, Θουκ. 2. 60., 6. 16, Ξεν. Ἀπολ. 27 κτλ.

εὐπράγημα, τό, ἐπιτυχία ἐν πολέμῳ, πολεμικὸν κατόρθωμα, Ἀππ. Καρχηδ. 4, Ἐμφυλ. 1. 51.

εὐπραγής, ές, (πρᾶγος) εὐτυχής, εὐδαίμων, Πλανούδ. Μετάφρ. Βοηθ. σ. 37.— Συγκρ. **εὐπραγέστερος**, καὶ κατὰ Σουΐδ. **εὐπραγότερος**.— Ἐπίρρ. **-γως**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 286.

εὐπραγία, ἡ, τὸ εὖ πράττειν, εὐπραγεῖν, εὐημερεῖν, εὐτυχὴς ἔκβασις, εὐτυχία, Ἀντιφῶν 120. 14, Θουκ. 5. 46. κτλ.· ὡσαύτως ἐν Πινδ. Ο. 8. 18, Π. 7. 17· **εὐπραξία**, Ἰων. **-ηξίη**, (ὃ ἴδε), εἶναι ὁ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Τραγ. ἐν χρήσει τύπος:— ὁ Θουκυδ. ἔχει τὸν πληθ. ἐν 1. 84., 4. 17, ὡς καὶ ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 732C, Ἰσοκρ. 197B. II. εὐπραγία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἁπλῆν ἐπιτυχίαν, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 116B, Εὐθύδ. 281B περὶ αὐλημάτων εὐπρ. αὐτόθι 279E, πρβλ. Πρωτ. 345A.

εὔπρακτος, ον, εὐκόλως πραττόμενος, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 20. II. = **εὐπραγής**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 63, Μανέθων 1. 352.

εὐπραξία, Ἰων. **εὐπρηξίη**, ἡ, = **εὐπραγία**, Ἡρόδ. 7. 49., 8. 54, Αἰσχύλ. Θήβ. 224, Σοφ. Ο. Κ. 1554, καὶ Εὐρ. ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἴων 566· ὡσαύτως ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 1. 33., 3. 39, ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις προτιμᾶται ὁ τύπος **εὐπραγία**· ἀμφότεροι οἱ τύποι εἶναι συχνοὶ παρὰ τῷ Ἀριστ. ἐν τῇ ἐκδ. Βεκκήρου. 2) ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 5613b. II. καλὴ διαγωγή, καλὸς τρόπος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 14, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 5. 4.

εὔπραξις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **εὐπραξία**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 255· ἀλλ' ὁ Λοβέκ. ἐν Φρυν. 501 προτιμᾷ πέλοιτο.. εὖ πρᾶξις, πρβλ. στ. 500.

εὔπρεμνος, ον, ἐπὶ δρυός, ἡ ἔχουσα καλὸν πρέμνον, εὐσκελέχος, παρ' εὐπρέμνῳ.. δρυΐ Ἀνθ. Π. 6. 221· κέδροι Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰων. 18. 1.

εὐπρέπεια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὸν ἐξωτερικόν, ἀξιοπρέπεια, εὐπρέπειαι προέχειν Θουκ. 6. 31. ἀντίθετ. τῷ **ἀπρέπεια**, Πλάτ. Φαῖδρ. 274D, κ. ἀλλ. II. ἐξωτερικὴ εὐπρέπεια μόνον κατὰ φαινόμενον, εὐσχημοσύνη καλύπτουσα σφάλμα ἢ ἐλάττωμα, εὐπρεπείᾳ λόγου Θουκ. 3. 11; ἔχει.. εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305E.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐπρέπεια· εὐμορφία».

εὐπρεπής, ές, (πρέπω) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων καλὸν ἐξωτερικόν, καλός, εὐσχήμος. σχῆμα εὐπρεπέστατον Ἡρόδ. 1. 60, πρβλ. 2. 37· κόσμος εὐπρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 833· εὐπρεπὴς ἰδεῖν Ἀριστοφ. Θεσμ. 192. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· εἶδος εὐπρεπὴς Εὐρ. Ἑκ. 269· τὴν ὄψιν Δημ. 1016. 24· κοσμεῖν.. οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέστερα Πλάτ. Νόμ. 761C. 2) ἁρμόζων, πρέπων, ἀρ-

μόδιος, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον (δηλ. ἐξελθεῖν ἐστι) Αἰσχύλ. Χο. 664, κτλ.· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 1145· λόγος ἐμοὶ οὐκ εὐπρεπέστερος λέγεσθαι Ἡρόδ. 2. 47· νόσημα οὐκ εὐπρ. Ἰσοκρ. 289Δ· τελευτὴ εὐπρεπεστάτη, ἐνδοξότατον τέλος, Θουκ. 2. 44. **3**) ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εὐπρεπής, ἀντίθετον τῷ **ἀληθής**, Εὐρ. Τρῳ. 951· σκῆψις εὐπρεπεστάτη Ἡρόδ. **3**. 72· εὐπρ. αἰτία Θουκ. 6. 76· εὐπρ. δειλία, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀρετῆς, ὑπὸ καλὸν ὄνομα 3. 82· μετ' ὀνόματος εὐπρεποῦς αὐτόθι· ἀπάτη εὐπρεπεῖ 4. 86· ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, ἐπὶ προφάσει, 7. 57· τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου, = **εὐπρέπεια** (ΙΙ, 3), 33, 44· εὐπρ. ἦν πρὸς τοὺς πολλοὺς 8. 66. **ΙΙ**. Ἐπίρρ. **-πῶς**, Ἰων. **-πέως**, Ἡρόδ. 7. 220, Αἰσχύλ. Ἀγ. 616, κτλ. — Συγκρ. **-πέστερον** Εὐρ. Ῥῆσ. 841· Ὑπερθ. **-πέστατα** Θουκ 8.109.

εὐπρεπτος, ον, ἐπιφανής, ἔνδοξος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 772, πρβλ. **πάμπρεπτος**.

εὐπρηξίη, Ἰων. ἀντὶ **εὐπραξία**.

εὐπρήσσω, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ **εὖ πρήσσω**, ἐν Ὀδ. Θ. 259, εὖ πρήσσεσκον ἕκαστα.

εὐπρηστος, ον, (πρήθω) εὐφύσητος, εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι, ἐπὶ φυσητηρίων, Ἰλ. Σ. 471, Ἡσύχ., Σουΐδ.

εὐπρήων, ωνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ ἀκρωτήρια, Παύλ. Σίλ. Ἄμβων 247.

εὐπριστία, ἡ, τὸ εὐκόλως διὰ τοῦ πρίονος διασχίζεσθαι, Ἱππ. Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Θ. 93.

εὐπριστος, ον, εὐκόλως πριονιζόμενος, διασχιζόμενος, Ἱππ. Τρωμ. 911, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 3.

εὐπροαίρετος, ον, ὁ ἀγαθῆς ὢν προαιρέσεως, κάμνων καλὴν ἐκλογήν, Ἀρτεμίδ. 2. 37, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 703, κλ.

εὐπρόδοτος, ον, εὐκόλως προδιδόμενος, Φωτ. ἐπιστολ. ριε', σ. 439, ἔκδ. Ἰω. Βαλέττα.

εὐπρόθυμος, ον, ἔχων καλὴν προθυμίαν, λίαν πρόθυμος, ζηλωτής, Θεόδ. Στουδ. 338Β, κλ.

εὐπρόσδεκτος, ον, ὃν εὐχαρίστως δέχεταί τις, Πλούτ. 2. 801 C, Ἐπιστ. π. Ῥωμ. ιε', 16, 31, κτλ.

εὐπρόσεδρος, ον, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐπάρεδρος** ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

εὐπροσηγορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὐπροσήγορος**, Ἰσοκρ. 6Β.

εὐπροσήγορος, ον, ὁ τοῖς λόγοις οἰκείως ἐντυγχάνων τινί, ὁμιλητικός, φιλόφρων, Εὐρ. Ἱππ. 95, ἔνθα ἴδε Valck.· εὐπρ. φρήν, στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 775, κτλ.· γῆρας αὐτόθι 594. 22, Τραγ. παρὰ Στοβ.· τῷ λόγῳ εὐπροσήγορος Ἰσοκρ. 6 Α· οὐκ εὐπρ. ἆται, δυστυχίαι αἵτινες ἀποτρέπουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῶσι πρὸς ἐμέ, ἀπὸ τοῦ νὰ ὦσιν εὐπροσήγοροι πρός με, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1284· ἐν εὐπροσηγόροισιν ἐστί τις χάρις Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 663.— Ἐπίρρ. **-ρως**, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 5. 4.

εὐπρόσθετος, ον, εὐκόλως παρεχόμενος, προμηθευόμενος, τροφὴ Ἱππ. 383. 9.

εὐπρόσιτος, ον, ἐπὶ τόπου, εἰς ὃν εὐκόλως πλησιάζει τις, «εὐκολοπλησίαστος», Στράβ. 545, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2.44. **2**) ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσοδος, εὐπροσήγορος, Ἐκκλ.· εὐάρεστος, εὐχάριστος ἄνθρωπος, Μανέθων 5. 288· εὐπρόσδεκτος, Θεόδ. Στουδ. σ. 315Β, Ἡσύχ.

εὐπροσόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Γεωπ. 10. 1, 3.

εὐπρόσοδος, ον, ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, Λατ. qui faciles aditus habet, Θουκ. 6. 57, Ξεν. Ἀγησ. 9. 2. **2**) ἐπὶ τόπων, εὐπρόσιτος, εὐκόλως πλησιαζόμενος, ὡς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 5. 24, Ἀν. 5. 4, 30· ἔνθα .. ᾤετο εἶναι, εὐπροσοδώτατον ὅσα δεῖ προσκομίζεσθαι, ἡ προχειροτάτη ὁδὸς διὰ τὰ πράγματα ὅσα .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6 1, 23. **ΙΙ**. ἐνεργ., εὐκόλως πλησιάζων, ναῦς Φίλων Βελοπ. 104.

εὐπρόσοιστος, ον, εὐκόλως πλησιαζόμενος· καὶ καθόλου, εὔκολος, ἔκβασις Εὐρ. Μήδ. 279.

εὐπροσόμιλος, ον, = **εὐόμιλος**, Α. Β. 39.

εὐπροσόρμιστος, ον, εἰς ὃν εὐκόλως προσορμίζεταί τις ἢ ἀποβαίνει, νῆσος Διόδ. 5.13, πρβλ. Πολυδ. Α', 100.

εὐπρόσρητος, ον, = **εὐπροσήγορος**, Πολυδ. Ε', 135.

εὐπρόσφθεγκτος, ον, εὔηχος, «εὐήκοος» Ἡσύχ.

εὐπρόσφορος, ον, εὐκόλως προσφέρων, εὐφραδής, ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ Ἡρωδιαν. 8. 3, 7. **ΙΙ**. εὐχαρίστως ἐσθιόμενος, θρεπτικός, ἐπὶ τροφῆς, Ξενοκρ. 7. 9· πρβλ. **πρόσφορος**.

εὐπρόσφυτος, ον, εὐκόλως προσφυόμενος, τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 2.

εὐπροσωπέω, κάμνω καλὴν ἐπίδειξιν, Ἐπιστ. π. Γαλ. ς' 12.

εὐπροσωπία, ἡ, καλὸν πρόσωπον, καλὴ ὄψις, Διον. Ἁλ. 3.11.

εὐπροσωπο-κοίτης, ὁ, κείμενος οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάζῃ εὐπρόσωπον ὄψιν, τύχαι εὐπρ. (μεταφ., ἀπὸ τῶν κύβων) Αἰσχύλ. Χο. 969, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου καὶ Franz. (τύχα δ' εὐπρόσωπ' ἐπωπᾷ τὸ πᾶν Weil).

εὐπρόσωπος, ον, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ. 29· μειράκιον Ἀριστοφ. Ιλ. 976, πρβλ. Βατρ. 410, Ξεν. Ἀπομν. **1**. 3, 10· μετὰ φαιδροῦ προσώπου, δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος Ἰλεώς τ' ἴσως χωροῦντ' ἄνευ σοῦ Σοφ. Αἴ. 1009. **2**) μεταφ., καλῶς κατ' ἐπιφάνειαν, ὑπεκρίναντο μὲν οὕτω εὐπρόσωπα, ἀπεκρίναντο μὲν οὕτω κατ' ἐπιφάνειαν καλῶς, Ἡρόδ. 7. 168· οὐκ εὐπρ. φροιμίοις Εὐριπ. Φοίν. 1336· λόγους εὐπρ. καὶ μύθους 277. 6· εὐπρ. ἡ τοιαύτη νομοθεσία Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, **11**. —Ἐπίρρ. **-πως**, Φιλόστρ. 510.

εὐπροφάσιστος, ον, εὐάρμοστος, εὔλογος κατὰ τὸ φαινόμενον, αἰτία Θουκ. 6. 105. **2**) εὐκόλως ἀποδεχόμενος προφάσεις, Ἀππ. Καρχηδ. 64.

εὐπρόφορος, ον, εὐκόλως προφερόμενος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. **12**.

εὐπρόχειρος, ον, πολὺ πρόχειρος, ὡς καὶ νῦν, Ἀνών. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 279.

εὐπρυμνής, ές, καλῶς διευθύνων (τὸ πλοῖον), καλῶς κυβερνῶν, τυγχάνοντος εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 989· ὁ Paley ἐξέδωκε: τυγχάνοντα πρευμενῆ φρενὸς χάριν, ὁ Sidgwich: τυγχάνοντας ἐκ πρυμνῆς φρενὸς χάριν, καὶ ἄλλοι ἄλλως.

εὔπρυμνος, ον, ἔχων καλὴν πρύμναν, νῆες Ἰλ. Δ. 248, Εὐρ. Ι. Τ. 1000, 1357· πλάται ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 723, Βακχυλ. 12. 150 (ἔκδ. Blass)

εὔπρῳρος, ον, ἔχων καλὴν πρῷραν, εὐπρῴροισι πλάταις Εὐρ. Ι. Α. 765.—Κατὰ Φώτιον: «εὔπρῳρον· εὐπρόσωπον».

εὐπταιστος, ον, εὐκόλως πταίων, σφαλλόμενος, ἀσταθής, σφαλερός, Ἱππ. 26.19.

εὔπτερος, ον, ἔχων καλὰ πτερά, ἐπὶ πτηνῶν, Σοφ. Ο.Τ. 176, Εὐρ. Ἴων 1200, 1203· ἐπὶ φαρέτρας, ἡ ἔχουσα καλὰ βέλη, Βίων 1. 82· μεταφορ., ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων, «εὐγενῶν, ἐπηρμένων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 800.

εὐπτέρυγος, ον, ἔχων καλὰς πτέρυγας, Ὀππ. Κυν. 3.125· ἐπὶ πλοίων, Ἀνθ. Π. 10. 6.

εὐπτησία, ἡ, εὐκολία, ἢ ἐμπειρία περὶ τὴν πτῆσιν, Ἀρτεμίδ. 5. 69

εὐπτόητος, ον, εὐκόλως πτοούμενος, πρὸς ἅπαν Πλούτ. 2. 642 Α.

εὐπτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **εὐπόλεμος**, Κόϊντ. Σμ. 5. 320.

εὔπτορθος, ον, ἔχων ὡραίους κλάδους, «εὔκλαδος» (Σουΐδ), ἐπὶ κεράτων, Ἀνθ. Πλαν. 4. 96.

εὐπυγία, ἡ ὡραῖον σχῆμα, κομψὴ στρογγυλότης τῶν ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος τῶν περὶ τὴν πυγήν, Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1.11.

εὔπυγος, ον, (πυγή) ἔχων καλὴν πυγήν, καλῶς ἐσχηματισμένα ὀπίσθια, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 992, Πολυδ. Β', 184: πρβλ. **καλλίπυγος**.

εὐπυνδάκωτος, ον, ἔχων καλὸν πυθμένα, ἐπὶ ποτηρίου, Λουκ. Λεξιφ. 13.

εὔπυργος, ον, ἔχων καλοὺς πύργους, ἐπὶ τετειχισμένων πόλεων, Τροίην εὔπυργον Ἰλ. Η. 71, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 270· ποιητ. ὡσαύτως **ἠΰπυργος** Πινδ. Ν. 4.19, Βακχυλ. 5. 184 (ἔκδ. Blass).

Εὐπυρίδαι· «δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν» Ἡσύχ.

εὔπυρος, ον, εὔφορος εἰς σῖτον, Πολυδ. Θ', 162.

εὐπυροφόρος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **πυροφόρος** ἐν Στράβ. 241.

εὐπύρωτος, ον, (πυρόω) εὐκόλως καιόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22, 5.

εὐπώγων, ὁ, ἔχων καλὸν πώγωνα, καλὸν γένειον, Ἀριστ. Φυσιογν. 3.11, Ἀνθ Π. 9. 99. 744, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 8. 17.

εὔπωλος, ον, ἔχων ἀφθονίαν πώλων ἢ ἵππων, **παρ'** Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῆς Τροίας, Ἴλιον εἰς εὔπ. Ἰλ. Ε. 551, κτλ.· δῶρον .. εὔιππον, εὔπωλον .., ἔνθα τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων ἐν πολέμῳ, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ παραγωγὴν ἵππων, Σοφ. Ο. Κ. 711 (ἀλλ' ἴσως **εὔζωλον** εἶναι ἡ ἀληθὴς λέξις, πρβλ. τὸ τοῦ Σχολ. **εὔφορον**).

εὔπωνος· «ὄμβρος (Ἀλκαῖος;)· εὔποτος» Ἡσύχ., ἐν Φωτ. **εὔπονος**.

εὐραθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, στάζων πολύ, κάθυγρος, Νόνν. Δ. 5. 258.

εὐραί, αἱ, οἱ πόλοι τοῦ ἄξονος, ἐφ' ὧν στρέφονται οἱ τροχοί, «τὰ τῷ ἄξονι ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ» Πολυδ. Α', 146.

εὖραι· «αὖραι» Ἡσυχ.

εὐρ-ακύλων, ἴδε **εὐροκλύδων**.

εὐράμην, ἴδε **εὑρίσκω**.

εὐράξ, Ἐπίρρ., πλαγίως, στῇ δ' εὐρὰξ σὺν δουρί, «ἐκ πλαγίου» (Σχόλ.), Ἰλ. Λ. 251, Ο. 541. **ΙΙ**. εὐρὰξ πατάξ, ἐπιφώνημα ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1258, πρὸς ἀποδίωξιν πτηνῶν, ἀλλ' ἴδε Σχολιαστὴν ἐν τόπῳ, ὅστις δίδει εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο κακὴν σημασίαν.

εὐρειθρος, ον, = **εὐρρεής**, Μανέθων 1.141.

εὕρεμα, τό, μεταγεν. καὶ ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ **εὕρημα**, Ἀνθ. Π.7. 411, Βαβρ. ἐν Προοιμ 108· ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 446.

εὑρεσιέπεια, **-επέω**, ἴδε **εὑρησιέπεια**, **εὑρησιεπέω**.

εὑρεσί-κακος, ον, ἐφευρίσκων κακόν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 407.

εὑρεσιλογέω, εὑρίσκω ἢ πολλαπλασιάζω λέξεις, Πολύβ. παρ' Ἀθην.193D, Διογ. Λ. 2.134.

εὑρεσιλογία, ἡ, ἱκανότης περὶ τὴν εὕρεσιν λέξεων, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Πολύβ.18. 29, 3, Διόδ.1. 37, κτλ.:— σοφιστικὴ χρῆσις τῶν λέξεων, ἱκανότης ἢ ἐμπειρία εἰς τὸν σχηματισμὸν λογοπαιγνίων, Πλούτ. 2. 1033B, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 35·— **εὑρησιλογία** εἶναι συχνὴ διάφ. γραφή.

εὑρεσί-λογος, ον, ἐφευρίσκων λέξεις, ἔχων μέγα πλῆθος λέξεων, Διογ. Λ. 4. 37, πρβλ. Wyttenb. ἐν Πλουτ. 2. 31Ε.— Φέρεται **εὑρησίλογος** ἐν Ἀντιγράφοις, Λοβέκ. ἐν Φρυν. 446.— Ὁ τύπος **εὑρεσιλόγος** ἐσφαλμένος, ἴδε Χατζ. ἐν «Ἐλέγχ. καὶ Κρίσ.» σ. 520 παραπέμποντα εἰς Wilamowitz καὶ Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τόμ. ε', σ. 73.—Καθ' Ἡσύχ. «εὑρεσίλογος· φλύαρος».

εὑρέσιος Ζεύς, ὁ, ὡς θεὸς τῶν ἐφευρέσεων, Διον. Ἀλ.1. 39.

εὕρεσις, εως, ἡ, τὸ εὑρίσκειν, ἀνακάλυψις, Πλάτ. Πολ. 336Ε, Κρατ. 436Α, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ συγγραφῆς, ἐπίνοια νοημάτων ἁρμοδίων (ὁ τεχνικὸς ὅρος εἶναι **παρασκευή**), Διον. Ἀλ. π. Δημ. 51· πρβλ. **εὕρησις**.

εὑρεσί-τεχνος, ον, ὁ εὑρετὴς τεχνῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 31.14.

εὑρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ εὕρῃ τις, νὰ ἀνακαλύψῃ, Θουκ. 3. 45.

εὑρετής, οῦ, ὁ, ὁ εὑρίσκων, ὁ ἀνακαλύπτων, ἐπινοητής, Πλάτ. Λάχ.186Ε, Ἰσοκρ.18Β, κτλ.· πρβλ. **εὑρέτις**.

εὑρετικός, ή, όν, ἐφευρετικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ εὑρίσκειν, Πλάτ. Συμπ. 209Α, Πολιτικ. 286Ε, 287Α· εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν Μένανδ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 4.

εὑρέτις, ιδος, θηλ. τοῦ **εὑρετής**, Σοφ. Ἀποσπ. 88· αἰτ. **εὑρέτιν** Διόδ.1. 25· (ὁ τύπος οὗτος ὁρίζει τὸν τόνον· διότι ἡ αἰτ. τοῦ **εὑρετὶς** θὰ ἦτο **εὑρετίδα**).

εὑρετός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εὑρίσκω**, ὃν δύναταί τις νὰ εὕρῃ, νὰ ἀνακαλύψῃ, τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ Σοφ. Ἀποσπ. 723· εὑρετὰ ἀνθρώποις Ξεν. Ἀπομν. 4.7,6.

εὑρέτρια, ἡ, = **εὑρέτις**, Διόδ. 5. 67.

εὕρετρον, τό, ἀμοιβὴ τῆς εὑρέσεως ἀπολεσθέντος πράγματος, ὡς τὸ **μήνυτρον**, Γρηγόρ. Θαυματουργ. 1045C, κλ.

εὕρηκα, πρκμ. τοῦ **εὑρίσκω**.

εὔ-ρηκτος, ον, ὁ εὐχερῶς ῥηγνύμενος, εὔθραυστος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ.1.13, Ὀρειβάσ.121 Mai.

εὕρημα, τό, παρὰ μεταγεν. **εὕρεμα**, ὃ ἴδε: (εὑρίσκω):—ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, πρᾶγμα ἀνακαλυφθὲν οὐχὶ ἐκ τύχης ἀλλὰ διὰ σκέψεως, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Σοφ. Ἀποσπ. 379· πολλῶν λόγων εὑρήμαθ' Εὐρ. Ἑκ. 248, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 561, Πλάτ. Θεαίτ. 200C, κ. ἀλλ.· τύμπανα Ῥέας.. εὑρ. Εὐρ. Βάκχ. 59, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 188· ἀντίθετ. τῷ **ὑπηρέτημα**, Ἀντιφῶν 113. 9. **2)** μετὰ γεν., ἐφεύρεσις χάριν τινός, θεραπεία, τῆς ξυμφορᾶς Εὐρ. Ἱππ. 716, πρβλ. Δημ. 808. 15. **II.** τὸ ἀπροσδοκήτως εὑρεθέν, παραπλήσιον τῷ **ἕρμαιον** (ὃ ἴδε), καλὴ τύχη, εὐτύχημα, ἀνέλπιστον κέρδος, Ἡρόδ. 7. 155· εὑρ. εὕρηκε ὁ αὐτ. 7. 10. 4., 8. 109· οὕτως, εὕρημα.. κάλλιστον εὕρηκ' Εὐρ. Ἡρακλ. 534· εὕρημα.. οἷον εὕρηκας τόδε ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 716, πρβλ. 553· εὑρήμασι πλούσιος ἐγένετο Ἡρόδ.7.190· εὑρ. γίγνεται τόδε Εὐρ. Ἠλ. 606· σφίσι δὲ ξυστυχοῦσιν εὑρ. εἶναι διακινδυνεῦσαι Θουκ. 5.46· εὑρ. ἐδόκει εἶναι αὐτόθι 7. 3,13 πρβλ. Ἰσαῖον 77. 24, κτλ. **2)** ἐπὶ ἐκθέτου παιδίου, εὑρ. δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν Σοφ. Ο. Τ.1105, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1349.

εὑρημοσύνη, ἡ, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Πολυδ. Β', 128.

εὔ-ρημων, ον, γεν. ονος, (ῥῆμα) εὐεπής, εὐφραδής, εὔγλωττος, Πολυδ. Β', 128· «εὔρημον καλλιεπὲς» Ἡσύχ.

εὑρησι-επής, ές, ἐφευρίσκων ἔπη, ἤτοι λέξεις ἢ λόγους, ἔμπειρος ἐν τῇ χρήσει αὐτῶν, εὐφραδής, Πινδ. Ο. 9.120· πλήρης λέξεων, σοφιστικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 447·— ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. **εὑρεσιέπεια**, καὶ **εὑρεσιεπέω** Λοβέκ. ἐν Φρυν. 440.

εὑρησιλογέω, -λογος, κτλ., = **εὑρεσιλογέω, εὑρεσίλογος**.

εὕρησις, εως, ἡ, τύπος ἀδόκιμος ἀντὶ **εὕρεσις**, Λοβέκ. ἐν Φρυν. 446.

εὑρήσω, μέλλ. τοῦ **εὑρίσκω**.

εὔρητος, ον, (ῥηθῆναι) εὐκόλως λεγόμενος, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23.

εὑρήτωρ, ορος, ὁ, = **εὑρετής**, Ἀνθ. Π. 9. 505.

εὔριζος, ον, καλῶς ἐρριζωμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 5, ποιητ. **ἐΰρριζος**, Νικ. παρ' Ἀθην. 683C, Φώτ.

εὖριν, μεταγεν. τύπος τοῦ **εὔρῑς**, ὃ ἴδε.

εὔρῑνος, Ἐπικ. **ἐΰρρινος**, ον, (ῥίς) = **εὔρις**, Βαβρ. 43. 8, Ὀππ. Κυν. 2. 456, Αἰλ. π. Ζ. 2.15.

εὔρῑνος, Ἐπικ. **ἐΰρρινος**, ον, ἐκ καλοῦ δέρματος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ 1299, Ἀνθ. Π.14. 55.

εὐρῑπῐδ-ἀριστοφανίζω, ἀριστοφανίζω τὸν Εὐριπίδην, δηλ. σκώπτω καὶ περιπαίζω αὐτὸν ὡς ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειριζόμενος λέξεις καὶ φράσεις αὐτοῦ, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 155.

Εὐριπίδειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Εὐριπίδην, ὅμοιος αὐτῷ, εὑρ. τι ξυμβήσεται Πλάτ. Θεαίτ. 154D· τὸ Εὐριπίδειον, τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐριπίδου, Πλουτ. Πύρρ. 14:— ἀλλά, τὸ Εὐριπίδειον (δηλ. μέτρον) εἶναι ἀσυνάρτητός τις τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος στίχος, ὡς ὁ ἑξῆς: ἕως ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστὴρ Εὐριπ. Ἀποσπασμάτια ἄδηλα 136· ἴδε Ἡφαιστ.15.20.

Εὐριπίδης, [πῐ], ου, ὁ, ὄνομα κύριον. **II.** ὄνομα κύβου, Δίφιλος δ' ἐν Συνωρίδι.. Εὐριπίδου μνησθεὶς (κύβος δέ τις οὕτως καλεῖται Εὐριπίδης) παίζων, κλ. Ἀθήν. 247Α· ὁ τεσσαρακοστὸς ἀριθμὸς ἐν τῇ βολῇ τῶν ἀστραγάλων, «ἐπεὶ δὲ τοῖς τετταράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προστᾶσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐριπίδης, εἰ τετταράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον» Πολυδ. Θ', 101· ἴδε Vömel Diss. de Eurip. casa talorum Francf.1847.

Εὐρῑπῐδίζω: μέλλ. **-σω**, μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.18.

Εὐρῑπῐδικῶς, Ἐπίρρ., ὡς ὁ Εὐριπίδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. 18.

Εὐρῑπίδιον, τό, μικρὸς Εὐριπίδης, ὑποκοριστικὴ ἔκφρασις στοργῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 404, 475.

εὐρίπιστος, ον, (ῥῑπίζω) εὐκόλως ῥιπιζόμενος, ὁ εὐκόλως τῇδε κἀκεῖσε φερόμενος, ἄστατος, Κικ. π. Ἀττ. 14. 5, 2.

εὔρῑπος, ὁ, στενὸν θαλάσσης, πορθμὸς ἔνθα ἡ παλίρροια εἶναι λίαν ὁρμητική, Ξεν. Ἑλλ.1. 6, 22, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.12, 4., 15, 20, π. Κόσμ. 4. 34· ἰδίως ὁ πορθμὸς ὁ χωρίζων τὴν Εὔβοιαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, ἔνθα οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι τὸ ῥεῦμα ἑπτάκις τῆς ἡμέρας μετεβάλλετο (νεώτεροι παρατηρηταὶ συμφωνοῦσι θεωροῦντες αὐτὸ ὡς λίαν εὐμετάβολον, ἴσως ἕνεκα τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου διὰ μέσου τοῦ πορθμοῦ), Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 222, κτλ., Στράβων 403:— παροιμ. ἐπὶ ἀστάτου, εὐμεταβόλου, ἀσθενοῦς τὸν νοῦν καὶ τὸ φρόνημα ἀνθρώπου, πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου Αἰσχίν. 66. 27· μεταρρεῖ ὥσπερ Εὔριπος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 6, 3· ἄστατα καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον Ἵππαρχ. παρὰ Στοβ. 574. 12. **II.** καθόλου, διῶρυξ, τάφρος, κτλ., Βαβρ.120. 2, Ἀνθ. Π.14.135, Διον. Ἀλ. 3. 68. (Ἐκ τοῦ **εὖ, ῥιπή, ῥιπίζω**, ἴδε Κούρτ ἀριθ. 516).

εὐρῑπώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῷ Εὐρίπῳ, τόπος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.11, 32. **II.** ὁ ζῶν ἐν τοιούτῳ τόπῳ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 17.

εὔρῑς, ῑνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ῥῖνα, δηλ. ὀξεῖαν ὄσφρησιν, κυνὸς.. ὥς τις εὔρινος βάσις Σοφ. Αἴ. 8· περὶ τῆς Κασσάνδρας, εὔρις.., κυνὸς δίκην Αἰσχύλ. Ἀγ.1093·— παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **ἔϋρριν**, Ὀππ. Κυν.1. 463, πρβλ. 4. 357.

εὑρίσκω: παρατ. **ηὕρισκον** ἢ **εὕρισκον** Σοφ. Ο. Τ. 68, Φιλ. 283, Ἀριστοφ. Βάτρ. 806, Θουκ., κλ.: μέλλ. **εὑρήσω** Ὁμ. Ὕμν., Ἀττ.: ἀόρ. β' **εὗρον** Ὅμηρ., κλ.· Ἀττ. **ηὗρον** ἢ **εὗρον** Εὐρ. Μήδ. 553, κτλ.· Ἐπικ. ἀπαρ. **εὑρέμεναι** Ὁμ.: ἀόρ. α' **εὕρησα** παρὰ μεταγεν. ὡς ἐν Μανέθωνι 5.137: πρκμ. **εὕρηκα** Σοφ., κλ.:— Μέσ.: μέλλ. **εὑρήσομαι** Ἡρόδ. 9. 6, Λυσ., κλ.: ἀόριστ. β' **εὑρόμην** Ὅμηρ, Ἀττικ., **ηὑρόμην** ἢ **εὑρόμην** Αἰσχύλ. Πρ. 267, Θουκυδ. 1. 58: ἀόριστ. α' **εὑράμην** Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 3 Gaisf., Διονύσ. Ἀλ. 13. 11, Ἀνθ Π. 9. 29, παράρτημ. 274, πρβλ. Wolf. Λεπτ. σ. 216:—Παθ.: μέλλ. **εὑρεθήσομαι** Σοφ. Ο. Τ. 108, Εὐρ. Ι. Α. 1105, Ἰσοκρ. 196Ε: ἀλλ' ὡσαύτως μέσ. (μετὰ παθ. σημασ.) **εὑρήσομαι** Ξεν. Ἀν. 5. 8, 22: ἀόρ. **εὑρέθην** Σοφ. Αἴ. 1135, Ἀριστοφ. Θεσμ. 521, Θουκ. 6. 31: πρκμ. **ηὕρημαι** ἢ **εὕρημαι** Αἰσχύλ. Πέρσ.743, Σοφ. Τρ. 1075, Εὐρ., κλ.—Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸν ἐνεργ. καὶ μέσον ἀόρ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Τ. 158, ἔ θα: ἔθ' εὑρίσκω εἶναι πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἐφευρίσκω** καὶ εἰσήχθη ἤδη εἰς τὰς ἀρίστας ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου)· ὁ μέλλων εὑρήσεται ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 202. Οἱ μετ' αὐξήσεως τύποι διὰ τοῦ **ηὑ-** προτιμῶνται ὑπὸ Ἐλμσλ., Βεκκήρου καὶ Δινδορφίου ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ πεζογράφων, ἴδε Veitch Ἑλληνικὰ Ῥήματα ἐν λέξει. Εὑρίσκω· εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων Ἰλ. Δ.498, κτλ.· εὕρημα εὑρίσκειν, ἴδε ἐν λ. **εὕρημα**. **2)** μετὰ μετοχ., εὑρίσκω ὅτι.., εὕρισκε Λακεδαιμονίους.. προέχοντας Ἡρόδ.1. 56, πρβλ.1. 5· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἣν εὑρεθῆς δίκαιος ὢν Σοφ. Τρ. 411, πρβλ. Ο. Τ. 839, Ο. Κ. 946:— ἡ μετοχὴ ἐνίοτε παραλείπεται: εὑρίσκειν θεοὺς κακοὺς (ἐξυπ. ὄντας) ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 452· εὑρήσει τοσαῦτα ἔτη (ἐξυπ. ὄντα) Θουκ. 5. 26· θῆλυς εὕρημαι (δηλ. ὢν) Σοφ. Τρ. 1075· ἄνους εὑρέθη ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 763. **3)** μετ' ἀπαρ., βουλευόμενος (ὁ Κῦρος) εὕρισκε πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν.. ἐπὶ τὰς Σάρδις, ὅτι δι' αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἐλάσῃ κατὰ τῶν Σάρδεων, Ἡρόδ. 1. 79· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, εὑρίσκεται (εὑρίσκε τε Schäf) ταῦτα καιριώτατα εἶναι αὐτόθι 125. **4)** εὑρ. ὅπως.., εὑρίσκω διὰ τίνων μέσων.., Θουκ 7. 67:— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, μετ' ἀπαρ., ἀ.εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω πῶς νὰ.., ηὕρετο.. παύειν Εὐρ. Μηδ. 196. **II.** ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι δυνάμεσθα Ὀδ. Μ. 393· οὐδέ τι τέκμωρ εὑρέμεναι δύνασαι Δ. 374, πρβλ. Ἰλ. Η. 30, Ι. 48· εὑρ. ὁδὸν Πινδ. Π. 10. 49· ἐξ ἀμηχάνων πόρους Αἰσχύλ. Πρ.59· μηχανὴν σωτηρίας ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 209· πημάτων ἄρηξιν Σοφ. Ἠλ. 875.

τινὰ ἐμοῦ βελτίονα Ἀριστοφ. Πλ.104, κτλ.:—οὕτως ἐν τῷ μέσ., εὕρετο τέκμωρ Ἰλ. Π. 472· Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, ὅττι κε θεῖο παιδὸς παιδὶ φίλῳ, σὺ αὐτὸς φρόντισον νῦν νὰ εὕρῃς τί ὄνομα θὰ βάλῃς εἰς τὸν ἀγαπητὸν παῖδα τῆς θυγατρός σου, Ὀδ.Τ. 403· εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν .. εὑροίμην Ι; 421. **III**. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ὀχήματα Αἰσχύλ. Πρ. 468, κτλ.· πρόφασιν Ἀντιφῶν 9.— Μέσ., τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται, τὰ ἔργα γίνονται λόγοι, δηλ. ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν, Σοφ. Ἠλ.625. **IV**. εὑρίσκω, κτῶμαι, ἀρετάν, δόξαν Πινδ. Ο.7.163, Π. 2. 716· φίλους Σοφ. Ἀποσπ.109· ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 284, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1107· δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη Σοφ. Ο. Κ. 1078· ἀφ' ὧν ὄνασιν εὕρωσι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ.1061· εὑρ. τινί τι, Πλάτ. Πρωτ. 321D· εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον; τί σχέδιον ἔχεις διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός σου; Εὐρ. Ἠλ. 650.— Μέσ., εὑρίσκω ἢ ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν, κακὸν εὕρετο Ὀδ. Φ. 304· (οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ Ω.262)· αὐτὸς εὑρόμην πόνους Αἰσχύλ. Πρ. 267· μοῖραν εὕρετ' ἀσφαλῆ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1588, πρβλ. Θήβ. 879· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., μέγα πένθος εὕρηται Σοφ. Αἴ. 615· εὑρήσεται τιμωρίην Ἡρόδ. 3. 148, πρβλ. 9. 6, 26, κτλ.· κλέος, τιμὰν Πινδ. Π. 3. 196, κτλ.· ἄδειαν εὑρέσθαι Ἀνδοκ. 3.14· ἀτέλειαν Δημ.457.9· εὑρίσκεσθαι ὠφέλειαν ἀπό τινος Θουκ. 1. 31· τι παρά τινος Λυσ. 130. 31· εὑρ. παρά τινος, μετ' ἀπαρ., ἐπιτυγχάνω παρά τινος νὰ .., Ἡρόδ. 9. 28· εὑρ. δεηθέντες Λυσ.141 25. **V**. ἰδίως ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κλ., εὑρίσκω τιμήν, μετὰ δέ, ὅκως αὕτη εὑροῦσα πολλὸν χρυσίον πρηθείη, ἄλλην ἀνεκήρυσσε, μετὰ δέ, ὅτε αὕτη εὑροῦσα καλὴν τιμὴν ἐπωλεῖτο, ἄλλην ἀνεκήρυττεν ὁ κῆρυξ, Ἡρόδ. 1. 196· εὗρε πλέον ἢ ἑβδομήκοντα τάλαντα Ξεν. Ἑλλ. 3.4.24, πρβλ. Πόρους 4. 40· οἰκία εὑρίσκουσα δισχιλίας (ἐξυπ. δραχμάς) Ἰσαῖος 72. 39· ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὑρόντος, ὅταν τις πωλῇ κακὸν δοῦλον καὶ τὸν δίδῃ εἰς τὴν τυχοῦσαν τιμήν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 5, 5· οὕτω, τοῦ εὑρίσκοντος Αἰσχίν.13, 41· καὶ πωλῶν τι μὴ λέγειν τοῖς ὠνουμένοις, πόσου ἂν ἀποδοῖτο, ἀλλ' ἐρωτᾶν, τί εὑρίσκει, τί τιμὴν νομίζεις θὰ εὕρῃ, τί τιμὴν νομίζεις θὰ πιάσῃ, Θεοφρ. Χαρακτ. 15, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

εὐροέω, (εὔροος) ῥέω καλῶς ἢ ἀφθόνως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4. **II**. μεταβ., προβαίνω καλῶς, εἶμαι εὐναϊκός, ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ Αἰσχύλ. Πέρσ. 601· τῶν πραγμάτων αὐτῷ εὐροούντων Πολύβ. 4. 48, 11· τῆς τύχης εὐροούσης Διόδ. 2. 45· ἐπὶ ἀνδρῶν, εἶμαι εὐτυχής, εὐημερῶ, Ἀρρ. Ἐπίκτ.1.1, 22., 3. 10, 10. **III**. εἶμαι εὐφραδής, ὁμιλῶ ἐπιτυχῶς, Πλουτ. Ἀλέξ.53.

εὔροια, ἡ, καλή, εὔκολος ῥοή, ἐλευθέρα δίοδος, ὑδάτων Πλάτ. Νόμ.779C· τῶν φλεβῶν Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3.17. **II**. εὐφράδεια, Λατ. flumen orationis, Πλάτ. Φαῖδρ. 238C· σὺν εὐροίᾳ Φιλόστρ. 491, κτλ. **III**. εὐκολία, Πλάτ. Νόμ.784Η· τῶν πραγμάτων Πολύβ. 2. 44, 2, κτλ.· ἀφθονία, τῶν πάντων Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 524C. **2**) εὔροια βίου, Στωϊκὴ φράσις δηλοῦσα βίον εὐδαίμονα, τὸ τοῦ Σενέκα vita secundo cursu defluens, Διογ. Λ.7. 88.

εὐροίζητος, ον, ἠχηρῶς συρίζων, ἐπὶ βέλους, Ἀνθ. Πλαν.4.104.

εὐρο-κλύδων, ωνος, ὁ, θυελλώδης τις ἄνεμος ἐν Πράξ. Ἀποστ. κζ', 14. Ἡ λέξις φαίνεται σημαίνουσα: θύελλαν ἐξ ἀνατολῆς· ἀλλ' ὑπάρχει ποικιλία γραφῶν, καὶ ἡ πιθανωτέρα εἶναι **εὐρ-ακύλων** (Λατ. Vulgata: Euroaquilo), δηλ. βορειοανατολικὸς ἄνεμος (πρβλ. **εὐρόνοτος**), ὁ σήμερον καλούμενος Gregali, ὁ σφοδρότατος ἄνεμος ἐν τῇ Μεσογείῳ, συνήθως πνέων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος.

εὗρον, ἴδε **εὑρίσκω**.

εὐρό-νοτος, ὁ καὶ ἡ, ἄνεμός τις μεταξὺ Εὔρου καὶ Νότου, Λατ Phoenix ἢ Vulturnus, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 8, περὶ Κόσμ. 4.14, Συλλ. Ἐπιγρ. 6180 - 81.

εὔροος, Ἐπικ. **ἐΰρροος**, ον, συνηρ. **εὔρους**, ουν, ῥέων καλῶς ἢ ἀφθόνως, ὁ καλὰ ὡραῖα ῥεύματα ἔχων, Σκάμανδρος Ἰλ. Η. 329, Φ.130· Σπερχειὸς Σοφ. Φιλ. 491· Εὐρώτας Εὐρ. Ἑκ. 649. **II**. ἐν τῇ Ἰατρικῇ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἔχων τοὺς πόρους ἀνοικτούς, Ἱππ. π. Ἄρθρ.1244, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.7.1, 9· ὡσαύτως, τὸν πόρον ἔχειν εὔρουν αὐτόθι 10. 5, 12. **III**. ἐπὶ τῆς ὁμιλίας, κλ., ῥέων εὐφραδής, εὔγλωττος, στόμα Εὐριπ. Ἱππ. ἐν Ἀποσπ.12, πρβλ. Schäf. ἐν Διον Ἀλ. π. Συνθ. 23·— καθόλου, ἄφθονος, Πλάτ. Τίμ.77D. **IV**. ἐπιτυχής, εὐτυχής, οἷς ἂν εὔρ. ἡ γένεσις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ.740D· βίος Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. σ. 742 Gaisf., Μ. Ἀντων. 2. 4:— Συγκρ. **εὐροώτερος** ἢ **-ούστερος** (Γαλην. 16. 360), Λοβέκ ἐν Φρυν. 143.— Ἐπίρρ. **εὐρόως**, Ἀρρ. Ἐπίκτ.1. 4, 27., 3. 22, 45, Ἀρεταῖος κλ.: Συνηρ. **εὔρως**, Πολυδ. Δ', 23.

εὔροπος, ον, εὐκόλως ῥέπων, κλίνων, εὔροπον ἅμμα, βρόχος εὐκόλως συσφιγγόμενος, Ἀνθ. Π. 9. 543. Ἐπίρρ. **εὐρόπως**, οὔτε γὰρ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εὐρόπως εἶχεν αὐτῷ, ἦτο εἰς αὐτὸν εὔκολον, Ἀντιφῶν 138. 20.

Εὖρος, ὁ, ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος ἢ ἀκριβέστερον ΑΝΑ ἄνεμος (πρβλ. **ἀπηλιώτης**), Λατιν. Eurus, Ἰλ. Β. 145, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 6, 12, π. Κόσμ. 4.12, Συλλ. Ἐπιγρ. 6180 - 81. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ **ἠώς**, **αὔως**, **ἕως**, ὁ πρωϊνὸς ἄνεμος, ὡς **Ζέφυρος** συγγενεύει τῷ **ζόφος**, ὁ ἑσπερινὸς ἄνεμος: πρβλ. **ἠώς**. Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **εὔω** ἢ **εὔω**, Σανσκρ. ush, Λατ. uro. ἐκ τῆς ξηραντικῆς αὐτοῦ φύσεως, Ἀριστ. Μετεωρ. ἔνθ' ἀνωτέρω).

εὖρος, ους, τό, τὸ πλάτος, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἀπολ., εὖρος, κατὰ τὸ πλάτος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μῆκος** ἢ **ὕψος**, Ὀδ. Λ. 312, Ἡρόδ.1.178, Ξεν. Ἀν.1.4,4, κτλ.· οὕτω, τὸ εὖρος αὐτόθι 1. 4, 9, κτλ.· εἰς εὖρος Εὐρ. Κύκλ. 390· ἐν εὔρει Αἰσχύλ. Θήβ.763.

ἐϋρραθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ καλὰς σταγόνας στάζων, πρῶτος ἐϋρραθάμιγγος ἀλείφατος εὗρεν ἐέρσην Νόνν. Δ. 5. 258, 15. 61, 19.160, κτλ.

ἐΰρραπις, ιδος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίαν ῥάβδον, Ἑρμῆς Νόν. Δ.4.1.

ἐϋρραφής, ές, (ῥάπτω) εὐραφής, καλῶς ἐρραμμένος, ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν, καλῶς ἐρραμμένοις «κωρύκοις, καὶ κοινότερον θυλάκοις» (Εὐστ.), Ὀδ.Β.354, 380· ἐϋρραφέος παρὰ μηροῦ, περὶ τοῦ Διονύσου ὃν ἐξήγαγεν ὁ Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ αὐτοῦ, Διον. Π. 940, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐϋρρεής, ές, (ῥέω) ὁ καλῶς ῥέων, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐν τῇ Ἐπικ. γεν., ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἐϋρρεέος Ἰλ. Ζ. 508, Ξ. 433, Ο. 265, κτλ.· ποταμοῖο παρ' ὄχθας εὐρεῖος Ἡσίοδ. παρὰ Στράβ. 342.

ἐϋρρείτης, ου, ὁ, (ῥέω) = **ἐϋρρεής**, Σατνιόεντος ἐϋρρείταο Ἰλ. Ζ. 34· Αἴγυπτον ἐϋρρείτην Ὀδ. Ξ. 257: παρ' Ἀττ., Σιμόεντι ἐπ' εὐρείτᾳ Εὐρ. Τρῳ. 809: οὕτως, **ἐΰρρειτος**, η, ον, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 5. 7, 3 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Sylburg.)· καὶ **ἐϋρρείων**, ουσα, ον, Χριστοδ. Ἐκφρ. 411.

ἐϋρ(ρ)έκτης, ου, ὁ, = **εὐεργός**, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ὀλυμπ. Arch. Ztg. 1880, σ. 54.

ἐΰρρην, Ἐπικ. ἀντὶ εὔρρην, ἔχων ἄφθονα πρόβατα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 49.

ἐΰρρηνος, ον, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1086. **2**) ἐκ καλοῦ προβάτου, κόρσῃ Ἀνθ. Π.14.149.

ἐΰρρηχος, ον. (ῥηχὸς) λίαν ἀκανθώδης, ἀκανθωτός, καρπὸς ἐϋρρήχου παλιούρου Νικ. Θ. 868, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦται: «εὔρηχος ἡ καλῶς περιφράσσουσα, καὶ ἡ πρὸς φραγμοὺς εὖ πεποιημένη, ῥῆχος γάρ ἐστιν ὁ φραγμός».

ἐϋρρῖν, **ἐΰρροος**, Ἐπικ. ἀντὶ εὔρῖν, εὔροος.

εὐρῠ-άγυιᾰ, θηλ. ἐπίθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., ἔχουσα εὐρείας ἀγυιάς, εὐρείας ὁδούς, παρ' Ὁμήρ. ἐπίθ. μεγάλων πόλεων, ἐν Ἰλ. σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ τῆς Τροίας· περὶ τῶν Ἀθηνῶν, Ὀδ. Η. 80· ἀλλὰ περὶ τῶν Μυκηνῶν ἐν Ἰλ. Δ. 52· καθόλου, εὐρ. πόλις Ὀδ. Ο. 384· ἀλλά, χθὼν εὐρυάγυια = **εὐρυόδεια** (ὃ ἴδε), Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ.16· εὐρ. δίκα, ὅ ἐστι δημοσία, Τέρπανδρ. 3 Bgk. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐρυάγυια· μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. πλατὺ ἄμφοδον· καὶ ἡ πλατεῖα καὶ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι ὁδός».

εὐρυ-αίχμας, γεν. Δωρ. α, ὁ, οὗ τὸ δόρυ ἐκτείνεται μακράν, ἢ εὔοπλος, νικηφόρος, στρατὸς Πινδ. Ἀποσπ.160.

εὐρύ-ᾰλος, ον, (ἅλως) ἔχων εὐρὺ ἀλώνιον, εὐρύς, χῶρος Ὀππ. Ἁλ. 1. 62· νέφεα Ἀνθ. Π. 7. 748· παρὰ Νόνν. Δ. 4. 409, κτλ.· ὡσαύτως **εὐρυάλως**, **-ωος**. **II**. «Εὐρύαλος· ὁ Ἀπόλλων» Ἡσύχ.

εὐρυάναξ, ακτος, ὁ, οὗ τὸ κράτος εὐρὺ καὶ μέγα, αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος Ζηνὸς Βακχυλ. V. 19, ἔκδ. Blass.

εὐρῠ-άνασσα, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ εὐρέως ἀνάσσουσα, Καλλ. εἰς Δήμ. 122. **II**. «Εὐρυάνασσα· ἡ Ἥβη» Ἡσύχ.

εὐρυβάλινδος· «ὁ Διόνυσος» Ἡσύχ.

εὐρύ-βᾰτος, ον, εὐρέως βαίνων, εὐρέα βήματα ποιῶν, Ζεὺς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 233, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασ. II. **2**) ἐκτεταμένος, Κοΐντ. Σμ. 2. 283, Νόνν. Δ. 28. 79. **II**. ὡς κύριον ὄνομα, διάσημός τις ἀπατεών, οὗ τὸ ὄνομα κατέστη παροιμιακόν, Πλάτ. Πρωτ. 327D, Δημ. 233. 8, Αἰσχίν.73.12· ὁ προδότης τοῦ Κροίσου, Ἔφορ. παρὰ Σουΐδ., Διοδ. Ἐκλογ. 553. 56.—Καθ' Ἡσύχ.: «Εὐρυβάτης· πανοῦργος, ἀπατεών, κέρκωψ».— Ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **εὐρυβατεύομαι**, φέρομαι ὡς ὁ Εὐρύβατος, «πονηρεύομαι», Εὐστ. Ὀδ.1864,10, Σουΐδ. ἐν λέξει.

εὐρυ-βέρεθρος, ον. ἔχων εὐρὺ βάραθρον, Τζέτζ. ἐν Ὁμ. 475.

εὐρυ-βίας, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **εὐρυβίης**, ου, ὁ, = **εὐρυσθενής**, Ἡσ. Θ. 931, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 295, Πινδ. Ο. 6. 98, Βακχυλ.15. 31, κλ.

εὐρυ-βόας, ου, ὁ, εὐρέως, ἰσχυρῶς βοῶν, Λιβάν. 4. σ. 816.31.

εὐρυ-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἔχων εὐρεῖαν, μεγάλην γαστέρα, μεταφ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Χρησμ. παρ' Ἀπολλοδ. 2. 8, 2, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 660.

εὐρυ-γένειος, ον, ἔχων εὐρεῖαν σιαγόνα, Ὀππ. Κυν. 2. 104· ἔχων πλατεῖαν γενειάδα, Νόνν. Δ.18. 345.

εὐρυ-δίνης [ῑ], ου, ὁ, ὁ εὐρεῖαν δίνην σχηματίζων, παρ' εὐρυδίναν Ἀλφεὸν Βακχυλ. III. 6, V. 38.

εὐρυ-εδής, ές, ὁ ἔχων εὐρὺ ἕδος, ἔδαφος, ἐκτεταμένος, εὐρύς, χθὼν Σιμωνίδ. 8.17.

εὐρύεδρος, ον, ὁ ἔχων εὐρεῖαν ἕδραν, χθόνα κατ' εὐρύεδρον Βακχυλ. XVI (XVII). 80, ἐξ εἰκασίας Herw. ἀντὶ τοῦ ἐΰδενδρον τοῦ παπύρου.

εὐρυ-θέμειλος, ον, = εὐρυεδής, ἐπώνυμον τοῦ Ἅδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5973c· πέδον εὐρυθέμειλον Παῦλος Σιλεντ. Ἔκφρ. τῆς Μεγ. Ἐκκλ. 620· οὕτως, **εὐρυθέμεθλος**, ον, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 167.

εὐ-ρυθμία, ἡ, εὔρυθμος τάξις ἢ κίνησις, κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν παραδιδόναι Πλάτ. Πολ. 522Δ, πρβλ. Πρωτ. 326B· αἱ περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαι Ἰσοκρ. 87E· ἡ κυκλικὴ εὐρ. τῶν περιόδων Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 6. 60·— ἁρμονία μεταξὺ τοῦ ῥήτορος καὶ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 45E, Quintil. 1. 10. 26. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀξιοπρέπεια, χάρις, Πλάτ. Πολ. 400F· ἥ τ' εὐρυθμία τό τ' ἦθος, Δαμόξ. ἐν Ἀδήλ. 1.7· εὐ. τῶν σωμάτων Πλούτ. 2. 8E, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 8. 3) εὐρ. χειρῶν, λεπτότης ἀφῆς παρ' ἰατρῷ (χειρουργῷ) κτλ., Ἱππ. 24.14, πρβλ. Πλούτ. 2. 67E.

εὔ-ρυθμος, ον, Ἐπικ. **ἐΰρρυθμος**, Μανέθων·— ῥυθμικός, Λατ. numerosus, concinnus, ἐπὶ μουσικοῦ ῥυθμοῦ ἢ χρόνου, μουσικὴ εὔρ., διακρινόμενον τοῦ **εὐμελής**, Ἀριστ. Πολιτικ. 8.7. 1· λέξις ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 8, 7· καὶ τοῦ ἔνρυθμος, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 11· εὔρ. κρούματα Ἀριστοφ. Θεσμ. 121· εὔρ. πούς, κινούμενος ἐν ῥυθμῷ, φυλάττων «χρόνον», αὐτόθι 985· προβήματα ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 759· μέλος Πλάτ. Νόμ. 655Δ· κίνησις αὐτόθι 795E· σφυγμὸς εὔρυθμος, κανονικός, Γαλην.·— Ἐπίρρ. εὐρύθμως εἰπεῖν Ἰσοκρ. 294B. 2) ἐπὶ προσώπων, κόσμιος, ἐπίχαρις, Πλάτ. Πρωτ. 326B, Πολ. 413E, κτλ.· πιλίδιον ἁπαλόν, εὔρυθμος βακτηρία .. ὅλως αὐτὴν ὁρᾶν γὰρ τὴν Ἀκαδήμειαν δοκῶ, ἐπὶ γέροντος Ἀκαδημεικοῦ φιλοσόφου, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀνταίῳ» 1. 4:— Ἐπίρρ. **-μως**, μετ' εὐρυθμίας, ἐπιχαρίτως, Εὐριπ. Κύκλ. 563· πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταβον Πλάτ. Κωμ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 44. 3) καλῶς ἁρμόττων, ὁ ἁρμόττων γάρ ἐστιν εὔρυθμος Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 10 κἑξ.· εὔρ. ὀρνίθιον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5· φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 7, πρβλ. 12, 9. 4) ἐπὶ ἐγχειρήσεων, ἐν τῷ Ἐπιρρ., ἐπιτηδείως, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 742.

εὐρυ-κάρηνος, ον, ἔχων εὐρεῖαν κεφαλήν, σιγύνην εὐρυκάρηνον Ὀππ. Κυν. 1.152· πίθος Νονν. Δ. 20. 127.

εὐρύ-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, ἔχων κέρατα εὐρέως ἀναπεπταμένα, ἐπὶ ἐλάφων καὶ βοῶν, Ὀππ. Κυν. 2. 293, κτλ.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ, ὄνομα διασήμου τινὸς ἐγγαστριμύθου· ἐντεῦθεν ὡς προσηγορ., ἐγγαστρίμυθος, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1019, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Σοφιστ. 252C.— Κατὰ Σουΐδ.: «Εὐρυκλῆς πᾶς ἐγγαστρίμυθος, ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως;», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ.

εὐρυκόας· «μεγαλόνους· μέγα ἰσχύων· εὐήκοος· εὔνομος· εὔτονος· εὐμενής» Ἡσύχ.

εὐρυ-κοίλιος, ον, ἔχων εὐρεῖαν κοιλίαν, Ἱππ. 269. 2.

εὐρύ-κολπος, ον, = **εὔστερνος**, χθὼν Πινδ. Ν. 7. 49.

εὐρυκόωσα, (κοάω = κοέω) ἐπίθετον τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἀκούει τις εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἕνεκα τῆς ἠρεμίας.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐρυκόωσα· εὐρυνόμος. ἢ πολυάστερος νύξ. ἢ μεγάλη. ἢ πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα· κόους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ κοιλώματα ἔλεγον». 2) ἐπὶ τῆς θαλασσίας θεᾶς Κητοῦς μακρόθεν ἀκουστῆς, «εὐρυκόωσα· ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα ... ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων 'ὅσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσσατο Κητὼ'» Ἐτυμ. Μ. 395. 28.

εὐρυκρείων, οντος, ὁ, ἔχων εὐρὺ καὶ μέγα κράτος, μέγας βασιλεύς, ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων Ἰλ. Α. 102· ἀείποτε ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀγαμέμνονος, πλὴν ἐν Ἰλ. Λ. 751 ἔνθα εἶναι ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος: εὐρυκρείων ἐνοσίχθων·— τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀπαντᾷ πολλαχοῦ τῆς Ἰλιάδος, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδ. Γ. 248. — Νεώτεροί τινες ἐκδόται τοῦ Ὁμήρου ἐξέδωκαν: εὐρὺ κρείων διῃρημένως.

εὐρυ-λείμων, ον, ἔχων εὐρεῖς λειμῶνας, Λιβύα Πινδ. Π.9.95.

εὐρυ-μέδων, οντος, ὁ, = **εὐρυκρείων**, περὶ τοῦ αἰθέρος, Ἐμπεδ. 438· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο. 8. 41· περὶ τοῦ Χείρωνος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 3. 5:— παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα· οὕτω καὶ θηλ. **Εὐρυμέδουσα**.

εὐρυ-μενής, ές, εὐρὺς καὶ ἰσχυρός, τεῖχος, Φᾶσις Ὀρφ. Ἀργ. 958. 1050.

εὐρυ-μέτωπος, ον, ἔχων εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ βοῶν, Ἰλ. Κ. 292, Ὀδ. Γ. 382, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 291, Στράβ. παρ' Ἀθην. 382E· ἐπὶ ἀνδρῶν, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 376, 378, 663, πρβλ. **μετωπίας**.

εὐρυ-νεφής, ές, ὁ ἔχων εὐρέα νέφη, εὐρυνεφεῖ Κηναίῳ Ζηνὶ Βακχυλ. XV (XVI), 17, ἔκδ. Blass.

εὐρύνω (ῡ): μέλλ. **-υνῶ** (εὐρύς) καθιστῶ τι εὐρύ, πλατύνω, λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, ὁμαλὸν ἐποίησαν τὸν τῆς ὀρχήστρας τόπον, ἐπλάτυναν δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο, Ὀδ. Θ. 260· εὐρύνων τὸ μέσον, ἀφίνων ἐν τῷ μέσῳ εὐρὺ διάστημα, Ἡρόδ. 4. 52· εὐρ. τοὺς μυκτῆρας, διαστέλλειν, Ξεν. Ἱππ. 1, 10· αὔλακας εὐρ. Θεόκρ. 13. 31· ἀνοίγω ἕλκος, καθιστῶ αὐτὸ εὐρύτερον, ὄνυξι Ἀππ. Ἔμφυλ. 2. 99· στήθεα Ὀππ. Κυν. 3. 442.— Παθ., εὐρύνομαι, γίνομαι εὐρύτερος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040.1, 24. 2) μεταφ., ἐκτείνω, ξενίου δαίμονος ἐργασίην Ἀνθ. Π. 7. 698.— Παθ., ἐκτείνομαι εἰς μακρὰν ἔκτασιν, Διον. Η. 92, Λουκ. Ἀλεκτρ. 6.

εὐρύ-νωτος, ον, ἔχων εὐρέα νῶτα, φῶτες Σοφ. Αἴ. 1251.

εὐρυόδεια, ἡ, (ὁδός) θηλ. ἐπίθ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν., ἔχουσα εὐρείας ὁδούς, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς γῆς (ὡς τὸ εὐρύπορος ἐπὶ τῆς θαλάσσης), χθονὸς εὐρυοδείης, ἧς αἱ ὁδοὶ εἶναι εἰς ἅπαντας ἀνοικταί, Ἰλ. Π. 635, Ὀδ. Γ. 453, κτλ. Πρβλ. **εὐρυάγυια**, καὶ Ἡσύχ.

εὐρυοδίνης, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Χρησμῷ παρὰ Στράβ. 1. 53., 12. 536 ἀντὶ **ἀργυροδίνης**, ὡς ἐν τῇ Ἐπιτομῇ καὶ ἐν Σιβυλλ. Χρησμ. σ. 515.

εὐρύοπα, Ἐπικ. ἀντὶ -όπης, ὁ, (√ΟΠ, ὄψομαι) ὁ εἰς μακρὰν ἔκτασιν βλέπων, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ Διός, κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ὀνομ. ἐν τέλει τοῦ στίχου, εὐρύοπα Ζεύς· ὡσαύτως ἐν τῇ κλητ., εὐρύοπα Ζεῦ Ἰλ. Π. 241· ἐν ἀρχῇ, εὐρύοπα Κρονίδης Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. 22. 4: ἐν τῇ Ἰλ. ὑπάρχει καὶ αἰτ., ὡς ἐξ ὀνομαστ. **εὐρύοψ**, εὐρύοπα Ζῆν (ἐν τέλει στίχου) Θ. 206, Ξ. 265, Ω. 331· εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην Β. 498, Ω. 98· Ζῆνα .. εὐρύοπα, κρείοντα Ὁμ. Ὕμν. 22. 2 Ἡ ῥηθεῖσα σημασία εἶναι ἀναγκαία ἐν Ὀρφ. Λιθ. 88, ἔνθα ἀναφέρεται εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ὁ Πίνδ. (Ἀποσπ. 238, χορὸς εὐρύοπα κέλαδον φθεγγόμενος) ὑποθέτει τὴν λέξιν ὡς ἐκ τοῦ ὄψ (φωνή) εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἠχῶν, πολλοὶ δὲ ὑποστηρίζουσι τὴν σημασίαν ταύτην καὶ παρ' Ὁμ., ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 498. [ᾰ, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἱππότα, νεφεληγερέτα**, κλ., ἀλλὰ συνήθως α θέσει μακρόν.]

εὐρυ-πέδιλος, ον, ἔχων εὐρέα πέδιλα, εὐρύς, ὁπλὴ Ὀππ. Κυν. 1. 288.

εὐρύ-πεδος, ον, ἔχων εὐρεῖαν ἐπιφάνειαν, εὐρύς, εὐρύχωρος, γαῖα Ἀνθ. Π. 7.748.

εὐρύ-πορος, ον, ἔχων εὐρεῖς πόρους, εὐρύχωρα περάματα ἢ δρόμους, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ὡς τὸ εὐρυόδεια ἐπὶ τῆς γῆς), ἔνθα πάντες δύνανται νὰ πλανῶνται κατὰ βούλησιν, μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο Ἰλ. Ο. 381, πρβλ. Ὀδ. Δ. 432, Μ. 2, Αἰσχύλ. Πέρσ. 110.

εὐρυπρωκτία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ εὐρυπρώκτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 843, Σφ. 1070, κ. ἀλλ.

εὐρύ-πρωκτος, ον, ἔχων εὐρὺν πρωκτόν, Λατ. pathicus, catamitus· ὡσαύτως, μοιχὸς συλληφθείς, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς προχείρου τιμωρίας τῶν τοιούτων (ἴδε **ῥαφανίδωσις**)· συχνάκις ὑπὸ Ἀριστοφ. ἀναφερόμενον εἰς τοὺς Ἀθηναίους καθόλου, ὡς ἐν Ἀχ. 716, Νεφ. 1090.— Συγκρ., Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 2.

εὔρυπτος, ον, (ῥύπτω) εὐκόλως καθαριζόμενος, Πολυδ. Α', 44.

εὐρυπυλής, ές, ἔχων εὐρείας πύλας, ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ Ἰλ. Ψ.74, πρβλ. Ὀδ. Λ.571.

εὐρυ-πώγων, ωνος, ὁ, ἔχων εὐρὺν πώγωνα, πλατεῖαν γενειάδα, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 654.

εὐρυ-ρέεθρος, ον, ἔχων εὐρὺ ῥεῖθρον, εὐρέως ῥέων, Ἰλ. Φ.141· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

εὐρυ-ρέων, ουσα, ον, εὐρέως ῥέων, Ἀξιὸς εὐρυρέων Ἰλ. Β. 849., Π. 288., Φ. 157· Ἀλφεὸς Πινδ. Ο. 5. 44. — Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα **εὐρυρέω** (διότι ἐν Ἰλ. Ε. 545 ἀναγνωστέον **εὐρὺ ῥέει**), δι' ὃ ἐν ταῖς νεωτάταις καὶ ἀρίσταις ἐκδ. γράφεται διῃρημένως: **εὐρὺ ῥέων**.

εὐρύς, εὐρεῖα, εὐρύ· Ἰων. θηλ. **εὐρέα** (οὐχὶ εὐρέη), Ἡρόδ. 1.178, οὕτως ἐν Θεοκρ. 7.78: γεν. **εὐρέος, είας, έος**· αἰτ. ἑνικ. παρ' Ὁμήρ. **εὐρὺν** καὶ ἐνίοτε **εὐρέα** (ἴδε κατωτ.):— γεν. εὐρέος ὡς θηλ., Ἀσίου Ἀποσπ. 2, Ὀππ. Κυν. 3. 323· οὕτως ὀνομ. πληθ. **εὐρέες**, Ἀνθ. Π. 9. 413:— πρβλ. **ἡδύς, θῆλυς**, Näke Χοιρίλ. σ.74·— Συγκρ. εὐρύτερος, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΕΥΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **εὖρ-ος, εὐρύνω**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. ur-us, θηλ. ur-vi, ur-u-k'akshâs = **εὐρύοπα**). Πλατύς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἰδίως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, οὐρανὸν εὐρὺν Ἰλ. Γ. 364, κτλ.· εὐρεῖα χθὼν Δ.182 κτλ.· εὐρέα πόντον Ζ. 291· ὡσαύτως, εὐρέα κόλπον Σ.140, Φ.125, κτλ.· εὐρ. σχεδίη Ὀδ. Ε.163· ὦμοι Ἰλ. Γ. 210, 227, Ὀδ. Σ. 68, κτλ.· (οὕτως, εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι Ἰλ. Γ.194)· μετάφρενον Κ. 29· σάκος Λ. 527· τεῖχος Μ. 5· εὐρυτέρα ὁδὸς Ψ. 427· εὐρὺν ἀγῶνα (ἴδε ἐν λ. ἀγών)· κατά, ἀνά, μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν Δ. 229, 384, 478·— συχνὸν παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς πλὴν τῶν Ἀττ., οἵτινες σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται αὐτὸ εἰμὴ ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀλλ' ἴδε Εὐρ. Ἀποσπ. 913, Ἀριστοφ. Ἱππ. 720· οὐδ' εἶναι κοινὸν παρὰ πεζολόγοις, εὐρ. τάφρος Ἡρόδ. 1.178· κόθορνοι εὐρέες, ὑποδήματα εὐρύχωρα, 6.125· οἰκίαι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25· ἀντίθετον τῷ **στενός**, Πλάτ. Νόμ. 737Δ· φλέβες, πόροι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 66 D, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.11, 2· κατὰ εὐρύτερα Πλάτ. Φαίδων 111D. 2) μέγας, φθάνων εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, κλέος εὐρὺ

Ὀδ. Ψ. 137· κληδῶν Σιμωνίδ. 84 (59). 6· εὐρ. ἐλπίδες Ἀνθ. Π. 7. 99. ‖ ὡς Ἐπίρρ., τὸ οὐδ. εὐρὺ εἶναι ἐν πλείστῃ χρήσει, Πινδ. Ο. 13. 34, κλ. — Συγκρ. εὐρυτέρως ἔχειν Ἀριστοφ. Λυσ. 419· ἴδε εὐρυρέων.

εὐρυ-σάκης [ᾰ], ες, ἔχων εὐρεῖαν ἀσπίδα· μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἴαντος, ἴδε Σοφ. Αἴ. 575. — Καθ' Ἡσύχ. «εὐρυσάκης· ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος».

εὐρυ-σθενής, ές, οὗ τὸ σθένος εὐρύ, μέγα, πανίσχυρος, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλ. Ζ. 455, Θ. 201, Ὀδ. Ν. 140· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Ι. 2. 26· ἐπὶ τοῦ Τελαμῶνος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 62· ἐπὶ τῆς πόλεως Ἱμέρας, Ἱμέραν εὐρυσθενέ', ὁ αὐτ. ἐν Ο. 12. 2· ὡσαύτως, ἀρεταί, πλοῦτος ὁ αὐτ. ἐν Ο. 4. 16, Π. 5. 1, Βακχυλ. 18. 17 (ἔκδ. Blass).

εὐρύ-σορος, ον, ἔχων εὐρεῖαν σορόν, θήκην νεκροῦ, εὐρύσορον σῆμα Ἀνθ. Π. 7. 528.

εὐρύ-στερνος, ον, ἔχων εὐρέα στέρνα, Γαῖ' εὐρύστερνος Ἡσ. Θ. 117· οὐρανὸς Ἀνθ. Πλαν. 303, Ὀρφ. Λιθ. 639· Ἀθάνα Θεόκρ. 18. 36· Ποσειδῶν Χριστοδ. Ἔκφρ. 65. — πρβλ. εὐρύκολπος.

εὐρυ-στήθης, ες, = τῷ προηγ., ὁ ἔχων εὐρὺ στῆθος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 12.

εὐρυ-στομία, ἡ, τὸ προφέρειν τὰς λέξεις εὐρέως, μετὰ ῥητορικοῦ τινος ὄγκου, Εὐστ. 11. 43. — μεταφ., πομπώδης γλῶσσα, κομπορρημοσύνη, Φαρισαϊκὴ εὐρυστομία ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 190. 88.

εὐρύ-στομος, ον, ἔχων εὐρὺ στόμα, Ἱππ. 609, 12, Ξεν. Ἱππ. 10. 10, κτλ.

Εὐρυτάν, ᾶνος, ὁ κάτοικος τῆς Εὐρυτανίας, ἔθνος Αἰτωλικὸν ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ Εὐρύτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1554. 11b.

εὐρυ-τενής, ές, λίαν ἐκτεταμένος, ὁ μακρὰν ἐκτεινόμενος, Νόνν. Δ. 21. 326.

εὐρυτέρως, Ἐπίρρ. Συγκρ. τοῦ εὐρύς, ὃ ἴδε.

εὐρύτης [ῠ], ητος, (εὐρύς) πλάτος, Ἱππ. 397. 30. ‖ ἡ ἔκτασις λέξεώς τινος ἐν τῇ προφορᾷ, «τὸ σημῆναι Ἰακὸν πλὴν τὸ σημᾶναι πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα» Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 72.

εὐρύ-τιμος, ον, λίαν τετιμημένος, ὁ μεγάλως πανταχοῦ τιμώμενος, Ζεὺς Πινδ. Ο. 1. 67.

εὔρυτος, ον, (ῥέω) ἐπὶ κρήνης, ἡ καλῶς καὶ ἀφθόνως ῥέουσα, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 420.

εὐρύ-τρητος, ον, ἔχων εὐρείας ὀπάς, ἠθμὸς Διοσκ. 1. 79.

εὐρύ-τρυπος, ον, (τρυπάω) = τῷ προηγ., Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 73, ἔνθα ὁ Schneid. εὐθύτρυπος.

Εὐρυφάεσσα, ης, ἡ, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν λάμπουσα, σύζυγος τοῦ Ὑπερίονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἡλίου, Ὁμ. Ὕμν. 31. 2, 4.

εὐρυ-φαής, ές, ὁ μακρὰν εἰς ἀπόστασιν λάμπων, φέγγων, Τιτὰν Συνεσ. Ὕμν. 9. 38.

εὐρυ-φαρέτρης, ου, ὁ ἔχων εὐρεῖαν φαρέτραν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 45· ὡσαύτως, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 115.

εὐρύ-φλεβος, ον, ἔχων εὐρείας φλέβας, Γαλην. 6. 49.

εὐρυ-φυής, ές, περὶ τῆς κριθῆς, ἡ ἐπὶ πλάτος καὶ ἐπὶ πολὺ φυομένη, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν στάχυν αὐτῆς, πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκὸν Ὀδ. Δ. 604, ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται: «εὐρυφυὲς λέγει τὸ κρῖ παρατετηρημένως, ὡς τοιοῦτον ὂν κατὰ τὴν ἔκφυσιν».

εὐρυφωνία, ἡ, εὐρύτης ἤχου, φωνῆς, Εὐστ. 39. 42.

εὐρύ-φωνος, ον, ὁ εὐρέως, μεγάλως ἠχῶν, Εὐστ. 1396. 3.

εὐρυχάδης, ές, (√ΧΑΔ, χανδάνω) μεγάλως χαίνων, ἔχων εὐρὺ στόμα, ἐπὶ ποτηρίων, Ἀνθ. Π. 6. 305, Λουκ. Λεξιφ. 7.

εὐρυ-χαίτης, ου, ὁ, ἔχων μεγάλην καὶ βαθυπλόκαμον κόμην, ἐπὶ τοῦ θεοῦ Διονύσου, Πινδ. Ι. 7. 4.

εὐρύ-χορος, ον, πλατύς, μέγας, Ὁμ. ἐπίθ. μεγάλων πόλεων, εὐρύχορον Μυκαλησσὸν Ἰλ. Β. 498, Ὀδ. Ο. 1, κτλ.· τῆς Ἑλλάδος, δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο Ἰλ. Ι. 478· τῆς Ἀσίας, τῆς Λιβύης, Πινδ. Ο. 7. 34, Π. 4. 76· ἀγυιαὶ ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 77, Εὐρ. Βάκχ. 87, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 7· οἶκος Ἀνθ. Π. 6. 319. — Εἶναι Ἐπικ. τύπος τοῦ εὐρύχωρος, μετὰ βραχείας παραληγούσης χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ καλλίχορος, ἴδε Nitzsch ἐν Ὀδ. Ζ. 4, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. χορός· ἀλλ' ἀπαντᾷ ἅπαξ παρ' Εὐρ., καὶ ἐν πεζῇ τινι Ἀττ. Ἐπιγραφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (ἐν ταῖς προσθήκαις) 175b.

εὐρυ-χωρής, ές, = εὐρύχωρος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Παυσ. 3. 19, 1. — Συγκρ. -έστερος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 22. — Ὑπερθ. -έστατος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 16.

εὐρυχωρία, Ἰων. -ίη, ἡ, εὐρὺς χῶρος, ἐν τῇ λοιπῇ εὐρ. τῆς θήκης Ἡρόδ. 4. 71, πρβλ. Δημ. 428. 14· εὐρ. τῷ θεῷ ποιεῖτε Ποιητ. παρ' Ἀθην. 622B· ἀποκλείουσι γὰρ τῆς ἄνω εὐρυχωρίης τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος, ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς ἐξαρθρώσεως σχηματισθέντος κενοῦ χώρου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787· ἐν εὐρυχωρίᾳ εἶναι Πλάτ. Θεαίτ. 194D· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 804C (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν εὐρυχώρια, τά). 2) ἰδίως ἐπὶ εὐρυχώρου πεδίου καταλλήλου πρὸς μάχην, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18, Ἑλλ. 7. 4, 24· ἐπὶ θαλάσσης, ἀνοικτὸν καὶ εὐρύχωρον μέρος, ἐν εὐρυχωρίῃ ναυμαχέειν Ἡρόδ. 8. 60, πρβλ. Θουκ. 2. 83., 86, 90. 3) μεταφ., εὐρὺς χῶρος, πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, δηλ. δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ πολλῶν ἀποδείξεων, Πλάτ. Μίνως 315D· εὐρ. τινὸς διδόναι, παρέχειν Πλοῦτ. 2. 48E, 828D.

εὐρύ-χωρος, ον, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 12, Διόδ. 19. 84.

εὐρύ-οψ, οπος, ὁ, ἡ, ἴδε εὐρύοπα.

εὐρώγης (ῥώξ), ἔχων καλὰς καὶ ἀφθόνους ῥᾶγας, πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγεα Ἀνθ. Π. 6. 190.

εὐρώδης, ες, ποιητ. ἀντὶ τοῦ εὐρύς, Σοφ. Αἴ. 1191.

εὐρώεις, εσσα, εν, (εὐρώς) πλήρης εὐρῶτος, «μουχλιασμένος», ὑγρὸς καὶ σκοτεινός, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, οἰκία .. εὐρώεντα (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. loca senta situ) Ἰλ. Υ. 65· εἰς Ἀΐδεω δόμον εὐρώεντα Ὀδ. Κ. 512, Ψ. 322, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 152· εὐρώεντα κέλευθα Ὀδ. Ω. 10· ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 482· τάφον εὐρώεντα Σοφ. Αἴ. 1167· ἐν Ἡσ. Θ. 731, 739, ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου, ἔνθα ἦσαν καθειργμένοι οἱ Τιτᾶνες, χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης. — Γραμματικοί τινες ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν οὐ μόνον διὰ τοῦ σκοτεινός, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ πλατύς, = ἀναπεπταμένος, ὅπερ παριστᾷ τὴν λέξιν ὡς ἰσοδύναμον τῷ εὐρύς (πρβλ. εὐρώδης), Ἀπολλ. Λεξ. σ. 374, Ἡσύχ. 1. 1528 (ἔκδ. Albert.), Ἐτυμολ. Μ. 397. 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰδέαν τινὰ ἀποστροφῆς καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξ. οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστ. εὐρώς, ὡς μετεχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θέογνις, ὁ Σιμωνίδης, κλ. Μεταγεν. ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἁλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀναμφιβόλως μετεχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτόσημον τῷ εὐρύς, πρβλ. εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμίξωμεν τὸν Ὅμηρον.

εὐρωΐαν· «εὐεξίαν. ὑγίειαν» Ἡσύχ.

εὑρών, οῦσα, όν, μετοχ. ἀόρ. β' ἐνεργ. τοῦ εὑρίσκω.

Εὐρωπαῖος, α, ον, ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης, Διον. Ἁλ. 1. 2· Ἰων. Εὐρωπήϊος, η, ον, Ἡρόδ. 7. 73. — Εὐρωπεύς, ὁ, = Εὐρωπαῖος, ὁ αὐτ. 8. 133, 135· θηλ. Εὐρωπίς, ίδος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώπη, ἡ, ὡς γεωγραφικὸν ὄνομα πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 251, 291, Πινδ. Ν. 4. 115· λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδ' Αἰσχύλ. Προμ. 734. II. ὡς θηλ. κύριον ὄνομα, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 357, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. — Περὶ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τοῦ Διὸς ἴδε Ἡρόδ. 1. 2, 173., 4. 45, ἀνάγνωθι δὲ καὶ τὸν χαριέστατον τοῦ Λουκιανοῦ διάλογον Ζεφύρου καὶ Νότου (Ἐνάλ. Διάλ. 15). — Καθ' Ἡσύχ. «Εὐρώπη· χώρα τῆς δύσεως. ἢ σκοτεινή».

Εὐρωπία, ἡ, = Εὐρώπη I, Σοφ. Ἀποσπ. 37, Εὐριπ. Ἀποσπ. 382· ὡσαύτως, Εὐρωπείη, ἡ, Διον. Π. 152, Μόσχ. 2. 15. II. ὄν. κύρ., «Εὐρωπία· ἡ Ἥρα» Ἡσύχ.

εὐρωπός, ή, όν, = εὐρύς, Εὐρ. Ι. Τ. 626, Ὀππ. Ἁλ. 3. 20., 4. 526· πρβλ. στενωπός.

εὐρώς, ῶτος, ὁ, «μοῦχλα», ὑγρασία μετὰ σήψεως, σηπεδών, φθορά, Λατ. situs, squalor, Θέογν. 452, Σιμωνίδ. 5. 4, Βακχυλ. Ἀποσπ. 4 [13]. 11 (ἔκδ. Blass), Εὐρ. Ἴων 1393, Πλάτ. Τίμ. 84B, πρβλ. μάλιστα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 5 κἑξ.· εὐρὼς ψυχῆς Πλοῦτ. 2. 48C· ἴδε εὐρώεις.

εὐρωστέω, εἶμαι εὔρωστος, ἀντίθετον τῷ ἀρρωστέω, Πολυδ. Γ', 121.

εὐρωστία, ἡ, καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, ἰσχύς, δύναμις, Ἀριστ. π. Θαυμ. 1. 2· τῆς ψυχῆς Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 44.

εὔρωστος, ον, (ῥώννυμι) ὑγιής, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 6· εὔρωστος τὸ σῶμα αὐτόθι 6. 1. 6· τῷ σώματι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 123· τὴν ψυχὴν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 4. — Ἐπίρρ. -τως, Ξεν. Ἀγησ. 2. 24.

Εὐρώτας, ου, ὁ, ὁ κύριος ποταμὸς τῆς Λακωνίας. II. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ εὐρύς, Ἀνθ. Π. 5. 60.

εὐρωτίαν· «ἰὸν μελανίαν» Ἡσύχ.

εὐρωτιάω, (εὐρώς) εἶμαι ἢ γίνομαι πλήρης εὐρῶτος, «μουχλιάζω», φθείρομαι, σήπομαι, καταρρέω, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 8, Λουκ. Νεκυομ. 15, κτλ.· βίος εὐρωτιῶν, ὁ βίος τοῦ ἀνίπτου καὶ ἀκαθάρτου, βίος «βουτημένος εἰς τὴν βρῶμαν», Ἀριστοφ. Νεφ. 44.

εὕς, ὁ, (ἴδε εὖ) ἀγαθός, γενναῖος, εὐγενής, ἀρχαία Ἐπικ. λέξ. ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὁμ. κατ' ὀνομ., εὒς παῖς Ἀγχίσαο Ἰλ. Β. 819, κτλ.· ἅπαξ κατ' αἰτιατ., υἱὸν ἐΰν Πριάμοιο Θ. 303· τὸ οὐδέτερον εἶναι ἀείποτε ἠΰ (ἴδε ἠΰς), διότι τὸ εὖ εἶναι ἐν χρήσει μόνον ὡς Ἐπίρρ.: — ἀνώμ. γεν. ἑνικ. ἑῆος (ὑποτιθεμένη ὑπό τινων ὡς Ἐπικ. τύπος τοῦ ἕο, sui, ἴδε Βουττμ. Λεξ. ἐν λ., ὅστις δὲν παραδέχεται τὴν ἰδέαν ταύτην· ἐν ταῖς νεωτάταις ἐν τούτοις καὶ ἀρίσταις ἐκδόσεσι γράφεται ἑῆος, μετὰ δασέος πνεύματος, ἔν τισι δὲ καὶ ἐῆο κατὰ Ζηνόδοτον), παιδὸς ἑῆος Ἰλ. Α. 393 παιδὸς ἑοῖο Σ. 71· χόλον υἷος ἑῆος (ἑοῖο Leaf) Ο. 138, Ω. 422, 550· ἀείποτε ἐν τέλει στίχου (πλὴν ἐν Ὀδ. Ο. 450): — γεν. πληθ. ἑάων (ὡς εἰ ὑπῆρχε θηλ. ὀνομ. ἑνικ. ἐὰ ἢ ἑά), ἕτερος δὲ τ'

ἑάων, ἕτερος δὲ (πίθος) ἀγαθῶν, Ἰλ. Ω. 528· θεοί, δωτῆρες ἑάων Ὀδ. Θ. 325 Ἑρμεία ... διάκτορε, δῶτορ ἑάων αὐτόθι 335, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. 17. 12., 29. 8, Ἡσ. Θ. 46. 111.

εὖσα, = **οὖσα**, Δωρ. θηλ. μετοχ. τοῦ **εἰμί**, Θεόκρ. 2 76., 5.26.

εὖσα, ἴδε **εὕω**.

εὐσαβέω, = εὐσεβέω, εὐκτ. εὐσαβέοι = εὐσεβοίη, Ἐπιγραφ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1880, σ. **54**.

εὖσαι· «καῦσαι» Ἡσύχ.

εὐσάλευτος, ον, (σαλεύω) εὐκόλως σαλευόμενος, Φίλων 1. 96, Ἀθαν. τ. 1. σ. 404, Ἰω. Διάκ. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 225.

εὔσαμα· «ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα» Ἡσύχ.

εὐσάνίδωτος, ον, (σανίς) ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχον καλὰ σανιδωμένον κατάστρωμα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐϋσσέλμοιο**.

εὐσαρκέω, εἶμαι εὔσαρκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 561.

εὐσαρκία, ἡ, εὐρωστία τοῦ σώματος, τὸ ἔχειν καλὰς σάρκας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 821, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 2· ἐπὶ καρποῦ, ὅταν ᾖ εὔσαρκος, μεστὸς τροφῆς, Θεφρ. π Φυτ. Αἰτ. 1, 9, 2.

εὔσαρκος, ον, (σὰρξ) ἔχων καλὰς σάρκας, εὐσώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1249, Ξεν. Λακ. 5. 8. κλ.· ἐπὶ κρέατος, κρανίων μέρη εὔσαρκα, πλήρη σαρκός, Ἄμφις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.» 1: — ἀντιτίθεται δὲ ὁτὲ μὲν τῷ **σαρκώδης**, ὁτὲ δὲ τῷ **ἄσαρκος**, Γαλην.

εὐσαρκόω, κάμνω τινὰ εὔσαρκον, Γαλην. Θεραπ. 14.

εὐσάρκωσις, εως, ἡ, = **εὐσαρκία**, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Ἱππ. 401.

εὐσέβεια, ἡ, (πρβλ. **εὐσεβία**): — ὡς καὶ νῦν, σεβασμὸς πρὸς τὸ θεῖον, εὐλάβεια θρησκευτική, Λατ. pietas, ἀντίθετον τῷ **δυσσέβεια**, Τραγ.· μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης Αἰσχύλ. Θήβ. 344· εὐσ. Ζηνός, πρὸς τὸν Δία, Σοφ. Ἠλ. 1097· πρὸς εὐσέβειαν = εὐσεβῶς, αὐτόθι 464· ὡσαύτως ὡς τὸ pietas, σεβασμὸς πρὸς τοὺς γονέας, υἱικὸς σεβασμός, αὐτόθι 968· εὐσ. εἰς θεοὺς καὶ γονέας Πλάτ. Πολ. 615C· εὐσ. πρὸς ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 193D, Ἰσοκρ.: — τὴν εὐσ. τῶν πραχθέντων Ἀντιφῶν 122.22.

2) φήμη ἐπὶ εὐσεβείᾳ, εὐσέβειαν .. οἴσει, θὰ ἀπολαύῃς τῆς τιμῆς ὅτι εἶσαι εὐσεβής, Σοφ. Ἠλ. 968· δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, περὶ τοῦ Αἰνείου, Ξεν. Κυν. 1, 15· πρβλ. **ἀρετὴ** ἐν τέλει, καὶ Πολυδ. Α', 20.

εὐσεβέω, εἶμαι εὐσεβής, ζῶ ἢ φέρομαι εὐσεβῶς καὶ μετ' εὐλαβείας, ἀπολ., Θέογν. 145, Σοφ. Αἴ. 1350, κλ.· εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 731· περί τινα Εὐρ. Ἄλκ. 1148, Πλάτ. Συμπ. 193Α· πρός τινα Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 567· Ἀνθ. Π. 10. 107· εὐσ. τὰ πρὸς θεούς, εἰς τὰ ἀποβλέποντα τοὺς θεούς, Σοφ. Φιλ. 1441· τὰ περὶ θεοὺς Ἰσοκρ. 26B: — ὡσαύτως, εὐσ. θεούς, σέβεσθαι αὐτούς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 338, κλ.· ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει ὁ Πόρσων ἐν Εὐρ. Φοιν. 1340 γράφει εὖ σέβειν ('vitentur tragici dixisse εὖ σέβειν θεοὺς καὶ εὐσεβεῖν εἰς θεούς'), ἀλλ' ἡ διάκρισις εἶναι ἀμφισβητήσιμος, διότι καὶ τὰ ῥήματα εὐεργετέω καὶ ἀσεβέω εἶναι ἐν χρήσει μετ' αἰτ. προσώπου (ἴδε τὰς λέξ.): ἔχομεν δὲ καὶ Παθ. **εὐσεβεῖσθαι**, ἀπολαύειν σεβασμοῦ, ἐν Ἀντιφῶντι 123. 42, Πλάτ. Ἀξίοχ. 364C.

εὐσέβημα, τό, πρᾶξις εὐσεβής, Δημήτρ. Φαληρ. 281.

εὐσεβής, ές, (σέβω) Λατ. pius, ὡς καὶ νῦν, θρῆσκος, εὐλαβής, ὅσιος, ἀντίθετον τῷ **δυσσεβής** (ὃ ἴδε), Θέογν. 1137, Ἡρόδ. 2.141, Πινδ. Ο. 3. 73, καὶ Ἀττ., ἀλλ' οὐχὶ κοινὸν παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Φιλ. 39E: πιστὸς εἰς τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, ἰδίως ἐκπληρῶν ἱερὰ καθήκοντα, πρὸς ἢ ἔς τινα Αἰσχύλ. Ἱκ. 339, Εὐρ. Ἠλ. 253· μετ' αἰτ. τρόπου, εὐσεβὴς χεῖρα, δίκαιος ἐν ἔργῳ, Αἰσχύλ. Χο. 141· εὐσεβεῖς ἐξ εὐσεβῶν Σοφ. Ἠλ. 589, πρβλ. Α', Ἐπιστ. π. Κορ. ζ', 14· ὁ τῶν εὐσεβῶν χῶρος, ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371C· ἐν εὐσεβέων (ἐξυπ. χώρᾳ) Καλλ. Ἐπιγράμμ. 11.

II. ἐπὶ πράξεων, πραγμάτων κλ., ἅγιος, ἡγιασμένος, ἱερός, ταῦτά μοὔστιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα Αἰσχύλ. Χο. 122· εὐσ. χρηστήριον Εὐρ. Ἠλ. 1272· εὐσεβὲς [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 42· οὕτως, ἐν εὐσεβεῖ [ἐστι] Εὐρ. Ἑλ. 1277: — τὸ εὐσεβὲς = **εὐσέβεια**, Σοφ. Ο. Κ. 1125, Εὐρ. Τρῳ. 42, Ἀντιφῶν 141. 2 καὶ 29· τοὐμὸν εὐσεβὲς Εὐρ. Ἱππ. 656· τὰ ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῆ παραβαίνειν Φίλιππος παρὰ Δημ. 280. 10. **III**. Ἐπίρρ. **εὐσεβέως**, Ἀττ. **-βῶς**, Πινδ. Ο. 6. 133, κτλ.· εὐσεβῶς ἔχει ἀντὶ τοῦ εὐσεβές ἐστι Σοφ. Ο. Τ. 1431, Δημ. 407. 8· Συγκρ. **-έστερον**, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 16: ὑπερθ. **-έστατα**, Ἰσοκρ. 47B.

εὐσεβία, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **εὐσέβεια**, Θέογν. 1138, Πινδ. Ο. 8. 10, Σοφ. Ἀντ. 943, Ο. Κ. 189, Κριτίας παρ' Ἀθην. 433A.

εὐσεβόφρων, ὁ, ἡ, ἔχων εὐσεβὲς φρόνημα, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **-όνως**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802, Ψευδο-Ἀθανάσ. IV. 717B.

εὔσειστος, ον, εἰς σεισμοὺς ὑποκείμενος, Στράβ. 447.

εὐσέλαος, ον, λαμπρῶς λάμπων, εὐλαμπής, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. Μεγάλ. Ἐκκλ. 830.

εὐσέληνος, ον, φέγγος, ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ φέγγους τῆς σελήνης· ἡ λέξις εὕρηται ἐν νόθῳ προλόγῳ τοῦ Ῥήσου μνημονευομένῳ ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ δράματος τούτου τοῦ Εὐριπίδου. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐσέληνος· εὐφεγγής».

εὔσελμος, Ἐπικ. **ἐΰσσελμος, ον**, (σέλμα) ἔχων καλὰ σέλματα, ζυγὰ ἢ καθέδρας, καλὰ θρανία διὰ τοὺς κωπηλάτας, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. τύπ. ὡς ἐπίθετ. τῶν πλοίων, νηὸς ἐϋσσέλμοιο, «εὐκαθέδρου· σέλματα γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι» (Σχόλ.) Ἰλ. Β. 170· οὕτω Στησίχ. 29, Εὐρ. Ι. Τ. 1383 (ἐν τῷ κοινῷ τύπῳ). — Κατ' ἄλλους τὸ ἐΰσσελμος ναῦς σημαίνει πλοῖον ἔχον καλόν, στερεὸν κατάστρωμα (ἐν τῇ πρῴρᾳ μόνον καὶ τῇ πρύμνῃ), ἴδε Λεξικ. Ὁμηρ. Autenrieth καὶ τὸ τοῦ Πανταζίδου.

εὔσεπτος, ον, (σέβω) λίαν σεπτός, θεῖος, **ἱερός**, τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ. 864.

εὐσήκωτος, ον, ἐν καλῇ ἰσορροπίᾳ, ὁ δὲ κανὼν ἔστω εὐσήκωτος πάντων Βίτων Μηχ. 113.

εὐσημία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, καλὴ πρόγνωσις, καλὸν σημεῖον, Ἱππ. 1170 (ἴδε Littré 5. σελ. 286)· πρβλ. **διοσημία**, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 407.

εὔσημος, ον, ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐοίωνος, φάσμα Εὐρ. Ι. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43. **II**. εὐδιάγνωστος, εὐόρατος, εὔσημον γὰρ οὔ με λανθάνει [τὸ πλοῖον] Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 714· καπνῷ δ' ἁλοῦσα .. εὔσημος πόλις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 818· σήματα Ἱππ. Μοχλ. 851· ἴχνη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.19, 5· οὐκ εὔσημον, ὅθεν .. αὐτόθι 3. 8, 2· εὔσ. προσαγόρευσις Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1, 3. **2**) εὐκόλως νοούμενος, εὔληπτος, εὐδιάκριτος, σαφής, οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοὰς Σοφ. Ἀντ. 1021· ἀντίθετον τῷ **ἄσημος**, αὐτόθι 1004. — Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 2· — Ὑπερθετ. **-ότατα**, Πλούτ. 2. 1022A.

εὔσηπτος, ον, (σήπω) εὐκόλως σηπόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 11, πρβλ. 1. 18.

εὐσηψία, ἡ, εὔκολος ἢ ταχεῖα σῆψις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 1.

εὐσθένεια, ἡ, καλὸν σθένος, ἰσχύς, δύναμις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 6. Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1. σ. 308E.

εὐσθενέω, ἔχω καλὸν σωματικὸν σθένος, εἶμαι ἰσχυρός, ὑγιής, Εὐρ. Κύκλ. 2· ἐν Ἀριστ. Προβλ. 1. 22., 20. 18, μετὰ διαφ. γραφ. **εὐθενέω**.

εὐσθενής, Ἐπικ. **ἐϋσθενής, ές**, (σθένος) ἰσχυρός, σθεναρός, ῥωμαλέος, Κόϊντ. Σμ. 14. 633· ἰσχυρός, σίδηρος Ἀνθ. Πλαν. 4. 325: — Συγκρ. **-έστερος** Θεόφραστ. περὶ Πυρὸς 64· ἀλλ' ἀνώμαλ. Ὑπερθ. **-ώτατος** Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 28. — Ἐπίρρ. **-νῶς**, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 121E· Ὑπερθ. **εὐσθενέστατα** αὐτόθι σ. 62 A.

εὐσίδηρος, ον, καλῶς δεδεμένος ἢ συνηρμοσμένος διὰ σιδήρου, ἁμάξης .. εὐσιδήρου Ἰω. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀσπίδ. 237.

εὐσίπυος, ον, ἔχων πλῆρες τὸ σιτηρὸν ἀγγεῖον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀλιγησίπυος**, θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων Ἀνθ. Π. 6. 288. ἐκ τοῦ **σιπύα** (**σιπύη**), σιτηρὸν ἀγγεῖον ἢ ἀρτοθήκη.

εὐσιτέω, ἐσθίω μετ' ὀρέξεως, Ἱππ. Ἀφ. 1245· ἐν τοῖς συσσιτίοις οἱ Κρῆτες καθήμενοι εὐσιτοῦσι (συσσιτοῦσι Meineke), Πυργίων παρ' Ἀθην. 143E· εἶμαι καλὰ τεθραμμένος, «καλοθρεμμένος», τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 13.

εὐσιτία, ἡ, καλὴ ὄρεξις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. καὶ 16, στ. 20. ἔκδ. Kühn.

εὔσιτος, ον, ἔχων καλὴν ὄρεξιν, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 135· εὔσ. πολλῶν σιτίων Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 16. **II**. ἔχων καλὸν σῖτον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 34.

εὔσκαλμος, ον, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα καλοὺς σκαλμούς, κατὰ Reisk. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 215, 3.

εὐσκανδάλιστος, ον, ὁ εὐκόλως σκανδαλιζόμενος, Ἀναστ. Σιν. 41D.

εὐσκάνδιξ, ῖκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν σκανδίκων (χαιροφύλλων, «μυρωνίων»), Ἀνθ. Π. 9. 318.

εὔσκαρθμος, ον, (σκαίρω) ὁ ταχέως ἀναπηδῶν, ταχύπους, εὐκίνητος, τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι Ἰλ. Ν. 31· νῆες Κόϊντ. Σμ. 14. 10· Πὰν Ἀνθ. Π. 6. 32. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐΰσκαρθμοι· εὔποδες, εὐκίνητοι, ταχεῖς· σκαρθμὸς γὰρ ἡ κίνησις, τὸ δὲ σκαίρειν τὸ κινεῖσθαι».

εὐσκάριστος, ον, (σκαρίζω) = τῷ προηγ., Ἐνετικὰ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 13, Ἐτυμολ. Μ. 398. 23.

εὔσκαφος, ον, (σκάπτω) εὐκόλως σκαπτόμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. **λάχεια**.

εὐσκέδαστος, ον, (σκεδάζω) εὐκόλως σκεδαζόμενος, σκορπιζόμενος, οὐσία εὐσκέδαστος ἢ εὐδιαφόρητος Γαλην. 10. 283.

εὐσκελής, ές, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Πολυδ. Β', 193 ἀντὶ **ἀσκελής**, «καὶ παρὰ Πλάτωνι 'ἀσκελὲς καὶ ἄπουν'».

εὐσκέπαστος, ον, παρέχων καλὴν σκέπην, Θουκ. 5.71· ἐν τῷ Ὑπερθ.: πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς (δηλ. τῆς στρατιωτικῆς χελώνης τῆς διὰ τῶν ἀσπίδων σχηματιζομένης πρὸς σκέπην) Δίων Κ. 49. 30.

εὐσκεπής, ές, (σκέπας) ὁ εὖ σκεπόμενος, μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμων, τόποι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 1, 1· τῶν ἀνέμων, ἀπὸ .., ὁ αὐτ. ἐν τῷ περὶ Ἀνέμ. 24.

εὔσκεπτος, ον, εὐκόλως ἐξεταζόμενος, εὔσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας Πλάτ. Φίληβ. 65D.

εὐσκευέω (ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. **εὔσκευος**), εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, «καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα ὧν δεῖ πρὸς θάνατον» (Σχόλ.),— τοὺς λόγους τούτους λέγει ὁ Αἴας πρὸς ἑαυτὸν μικρὸν πρὸ τῆς αὐτοκτονίας— Σοφ. Αἴ.823.

εὐσκίαστος, ον, καλῶς σκιαζόμενος, σκιερός, κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰὲν Σοφ. Ο. Κ. 1707.

εὔσκιος, ον, (σκιὰ) = τῷ προηγ., Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον Πινδ. Π. 11. 33· ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ Εὔπολις ἐν «Ἀστρατεύτοις» 3· οἰκία Ξεν. Οἰκ. 9. 4· εὔσκιον ἄλσος Θεόκρ. 7. 8.

εὐσκόπελος, ον, πλήρης σκοπέλων, Πείσανδρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Νιφάτης.**

εὔσκοπος, Ἐπικ. **ἐΰσκοπος, ον,** (σκοπέω) ὁ καλῶς σκοπῶν, ὀξυδερκής, ἄγρυπνος, ἐΰσκοπος Ἀργειφόντης Ἰλ. Ω. 24, 109, Ὀδ. Η. 137· ἅπαξ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Λ. 198 (ἴδε κατωτ.)· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Θεόκρ. 25. 143· περὶ τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ὕμν. 12. 9· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἀνθ. Π. 11. 112. **2)** ὁ ἐν μεγάλῃ ἀποστάσει ὁρώμενος, ἐπὶ ἀστέρων καὶ φωτός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 2, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1716· ἐπὶ τόπων, ἔχων ἐκτεταμένην θέαν, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 5, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 13. **II.** (σκοπὸς) ἀγαθὸς σκοπευτής, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα, «ἡ εὖ καταστοχαζομένη τοῦ σκοποῦ» (Εὐστ.), Ὀδ. Λ. 198· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 61, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἥραν 190· τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη Αἰσχύλ. Χο. 694· οὕτω παρὰ μεταγεν., εὔσκοπα βάλλειν, τοξεύειν Ἡλιόδ. 9. 5· πρβλ. **εὔστοχος.**— Ἐπίρρ. **-πως,** Φίλων 2. 372· εὐσκ. ἔχειν τῶν ἀποκρίσεων Φιλόστρ. 556.

εὐσκωμμοσύνη, ἡ, εὐχέρεια εἰς τὸ σκώπτειν, εὐκολία εἰς ταχείας καὶ εὐφυεῖς ἀπαντήσεις, Πολυδ. Ε', 161.

εὐσκώμμων, ον, γεν. **ονος** (σκῶμμα) ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκώπτειν ἢ εἰς σκωπτικὰς ἀπαντήσεις.— Ἐπίρρ. **-μόνως,** Πολυδ. Ε', 161.

εὔσμαλον· «εὔχαρι» Ἡσύχ.

εὐσμερδής· «εὔρωστος» Ἡσύχ.

εὔσμηκτος, ον, καλῶς κεκαθαρμένος, καθαρός, σίδηρος Μάξιμ. π. Καταρχ. 285.

ἐΰσμηριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ἔχων πυκνὴν τρίχα, Νόνν. Δ. 11. 388.

εὐσμίλευτος, ον, καλῶς διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένος, Ἡσύχ. (Ἀντίγραφ. **εὐσμίλωτα**).

εὔσοια, ἡ, εὐτυχία, εὐδαιμονία, Σοφ. Ο. Κ. 390, Ἀποσπ. 124.

εὔσοντας· «ἐκδέροντας» Ἡσύχ.

εὔσοος, ον, σῶος, εὐτυχής, εὔσοα τέκνα Θεόκρ. 24. 8· ὡσαύτως, εὔσως Βάτων παρ' Ἀθην. 103C· πρβλ. **δύσσοος** καὶ Ἡσύχ.

εὐσπειρής, ές, καὶ **εὔσπειρος, ον,** (σπεῖρα) καλῶς συνεσπειραμένος, ἑλικοειδής, Ἀνθ. Π. 6. 206, 219.

εὐσπλαγχνία, ἡ, καλὴ καρδία, γενναιοψυχία, σταθερότης, Εὐρ. Ῥῆσ. 192. **II.** εὐσπλαγχνία ὡς καὶ νῦν, συμπάθεια, οἶκτος, Ἰωάνν. Μαλαλ. σ. 482, 11, κλ.

εὐσπλαγχνίζομαι, Ἰων. Χρυσ. τ. 4. σ. 567 ἔκδ. Παρισ., πρβλ. **σπλαγχνίζομαι.**

εὔσπλαγχνος, ἔχων ὑγιᾶ σπλάγχνα, Ἱππ. 89C. **II.** πλήρης εὐσπλαγχνίας, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. δ', 32, Α', Πέτρ. γ', 8.

εὔσπολον· «(Αἰολεῖς)· εὐείμονα. εὐσταλέα» Ἡσύχ.

εὔσπορος, Ἐπικ. **ἐΰσπορος, ον,** καλῶς ἐσπαρμένος, γύαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 230· Αἴγυπτος Ἀνθ. Πλαν. 4. 295. **2)** πλούσιος εἰς σπόρον, ἔχων ἀφθονίαν σπόρου, εὔσπορον ἀνθέμιον Ἀνθ. Παλ. 4. 1, 36. **II.** ὁ συντελῶν πρὸς καλὴν σποράν, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 176.

ἐΰσσελμος, ἐΰσσωτρος, Ἐπικ. ἀντὶ **εὔσελμος, εὔσωτρος.**

εὐστάθεια, ἡ, σταθερότης, καλὴ κατάστασις, εὐημερία, Πλούτ. 2. 342F, κτλ.· ὑπὲρ εὐστ. τῆς πόλεως Συλλ. Ἐπιγρ. 2071, πρβλ. 3459. **2)** ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς ὑγείας, εὐστ. σαρκός, φράσεις τῶν Ἐπικουρείων ἐν Πλουτ. 2. 135C, κτλ.· corpus bene constitutum Κικ. Tusc 2. 6· οὕτως Ἰων. **εὐσταθίη** Ἱππ. 24, 45, Ἀνθ. Π. 12. 199· **εὐσταθία** Συλλ. Ἐπιγρ. 2070.

εὐσταθέω, εἶμαι εὐσταθής, σταθερός. ὅταν πολίταις εὐσταθῶσι δαίμονες, ὅταν ὦσιν εὔνοϊκοί, Εὐρ. Ῥῆσ. 315· εὐστ. ταῖς διανοίαις Διον. Ἀλ. 6. 51· εἶμαι ἤρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 30, πρβλ. Πλούτ. 2. 281B. **2)** εἶμαι ὑγιὴς κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, λέξις τῶν Ἐπικουρείων, ὁ αὐτ. 2. 1090A· ἐπὶ χώρας, Ἀππ. Ἰβηρ. 9.

εὐστᾰθής, ές, Ἐπικ. **ἐϋσταθής,** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. (ἵσταμαι): καλῶς τεθεμελιωμένος, καλῶς ᾠκοδομημένος, περὶ σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἰλ. Σ. 374, κτλ.· ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου, θαλάμου Ὀδ. Υ. 258, Ψ. 178. **II.** μεταφ., σταθερός, σοβαρός, Πλούτ. 2. 44A, κτλ. **2)** ἐπὶ τοῦ σώματος, ὑγιής, εὖ ἔχων Ἐπίκουρ. αὐτόθι 1089D· σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα Κλεομήδ. 2. 1. σ. 112· πρβλ· **εὐσταθέω, εὐστάθεια.** **3)** εὐσταθεῖς νοῦσοι, εὐκόλως θεραπευόμεναι, οὐχὶ σοβαραί, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἐπιδημ. τὸ Α', 938. **4)** ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἐπὶ ἀνέμων, κλ., σταθερός, ἀμετάβλητος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τῷ Γ', 1091· Ζέφυρος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 820. **5)** καθόλου, σταθερός, ἥσυχος, βίος Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 1· ἁρμονία Διον. Ἀλ. π. Δημ. 36. **III.** Ἐπίρρ. **-θῶς,** Διογ. Λ. 7. 182, Ἀππ. παρὰ Σουίδ.· **-θέως,** Ἐπιγραφ. Μυτιλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2189.

εὐστᾰθίη, Ἰων. ἀντὶ **εὐστάθεια.**

εὐσταθμία, ἡ, καλὴ μετ' ἀκριβείας στάθμησις, Ὀρειβάσ. 68 Mai.

εὐστάθμως, Ἐπίρρ., μετ' ἀκριβοῦς σταθμήσεως, Ἱππ. 588. 43, ἀλλ' ἴδε Föes.

εὐστάλεια, ἡ, ἁπλῆ διευθέτησις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839· ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **εὐσταλίη:** ἐπὶ στρατευμάτων, ἐλαφρότης στολῆς, ἐνδυμασίας, Πλουτ. Σερτώρ. 12.

εὐσταλής, ές, (στέλλω) καλῶς παρεσκευασμένος, στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 795· ἐπὶ στρατοῦ, ἐλαφρῶς ὡπλισμένος, Λατιν. expeditus, εὐσταλεῖς τῇ ὁπλίσει Θουκ. 3. 22· ἱππεὺς εὐσταλέστατος Ξεν. Ἱππ. 7. 8, κτλ.· ὁπλισμὸς εὐσταλέστερος Διον. Ἀλ. 7. 59· τὸ εὐσταλὲς πρὸς πόλεμον = **εὐστάλεια,** Ἡρωδιαν. 3. 8. **2)** ἁπλοῦς, εὔκολος, Ἱππ. Μοχλ. 841· πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής, καλὸν καὶ εὔκολον ταξείδιον, Σοφ. Φιλ. 780. **3)** συμπαγής, ὑστέρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 6, 14· εὐσταλὴς τὸν ὄγκον, τῷ σώματι Πλουτ. Μάρ. 34, κτλ. **4)** καλὸς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους, εὐπρεπής, χαρίεις, κόσμιος καὶ εὐστ. ἀνὴρ Πλουτ. Μένων 90A, πρβλ. Διόδ. Κωμ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 17, Πλουτ. Σόλων 12:— κατὰ τὴν στολὴν ἢ ἐνδυμασίαν, εὐπρεπής, τὸ σχῆμα εὐσταλὴς Λουκ. Τίμ. 54. **II.** Ἐπίρρ. **-λῶς,** Ἰων. **-λέως,** ἐπὶ στολῆς, Ὀππ. Κυν. 1. 97, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740· ἐπὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων στρατευμάτων, Ἡρωδιαν. 4. 15. **2)** κομψῶς, κοσμίως, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 743.

εὐσταλίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **εὐστάλεια.**

εὐστατέω, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 179. 19.

εὐστάφῦλος, [ᾰ], **ον,** ἔχων ἀφθόνους σταφυλάς, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 933 D.

εὐστᾰχυς, υ, σταχύων εὔπορος, ἔχων ἀφθονίαν σταχύων, Ἀνθ. Π. 6. 36, Χρησμ. παρ' Ἡλιοδ. 2. 26, κτλ.· μεταφορ., ἀνθηρός, ἀκμάζων, εὔσταχυς ἡλικίη, ἀνθηρὰ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 7. 589· τεκέων εὔσταχυν ἀνθοσύνην αὐτόθι 5. 276.

εὐστεγής, ές, καλῶς ἐστεγασμένος, διάφ. γραφ. ἐν Σχολ. Λυκόφρ. 350, ἀντὶ **εὐπαγής.**

εὐστείλεον (στειλεός), «καλὴν λαβὴν ἔχουσαν» Ἡσύχ.

εὐστείρη, θηλ. ἐπίθ., ἔχουσα καλὴν τρόπιν, ναῦς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 401.

εὔστερνος, ον, ἔχων καλὰ καὶ εὐρέα στέρνα, Ἐμπεδ. 221, Μανέθων 4. 96.

εὐστέφανος, Ἐπικ. **ἐϋστέφανος, ον,** ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ. 511· ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῆς Κυθερείας, Θ. 267, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 196, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 224, κτλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 298· περί τινος Νηρηΐδος, ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 255· (ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτάς, οὐχί: καλῶς ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος, ὡς παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἀλλά: καλῶς ἐζωσμένος, ὡς τὸ **εὔζωνος**)· εὐστ. θεῶν θυσίαι, καλλιστέφανοι θυσίαι θεῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 309· λειμῶνες εὐστ., ἐστεμμένοι δι' ἀνθέων, Ὀππ. Κυν. 1. 461. **II.** ἐν Ἰλ. Τ. 99, Ἡσ. Ἀσπίδ. 80, Θεογ. 978, ἡ πόλις Θῆβαι καλεῖται **ἐϋστέφανος** (ἴδε **στεφάνη**), περιβαλλομένη καλοῖς τείχεσι καὶ πύργοις, ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην, κτλ.· οὕτως, εὐστ. ἀγυιαὶ Πινδ. Π. 2. 109· Κρότων Διον. Π. 369· πρβλ. **στέφανος** I, **στεφάνωμα,** καὶ Ἡσύχ.

εὐστεφής, ές, (στέφος) = τῷ προηγ., Χρησμ. παρὰ Σωκρ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστορ. 4. 8, Μάξιμ. π. καταρχ. 529.

εὔστηθος, ον, ἔχων ὡραῖον στῆθος, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμηρ. 470.

εὐστήρικτος, ον, καλῶς ἐστηριγμένος, στερεός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 312.

εὐστῐβής, ές, (στείβω) καλῶς πεπατημένος, καλὴν βάσιν ἔχων, εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας Ἀνθ. Π. 6. 23· στερεός, ὁδὸς Κύριλλ. Ἀλ. III. 1273A: σαφής, εὐνόητος, κατὰ τὴν ἀστιβῆ καὶ ἁπλουστέραν τοῖς πολλοῖς θεωρίαν παρὰ τῷ αὐτῷ.

εὔστικτος, ον, καλῶς ἐστιγμένος, πεποικιλμένος, κατάστικτος, Ὀππ. Κυν. 1. 336.

εὔστιπτος, ον, ἐπὶ ὑφάσματος, πυκνῶς ὑφασμένος, καλῶς συμπεπιεσμένος, κατειργασμένος, ἐΰστιπτον .. φᾶρος, «εὔστρεπτον, εὐπίληπτον» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 30.

εὐστιχίη, ἡ, καλὴ στιχουργία, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ῥώμης, Kaib. epigr. gr. 618.

εὔστολος, ον, = **εὐσταλής,** ναῦς Σοφ. Φιλ. 516, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 603.

εὐστομαχέω, ἔχω ὑγιεινὸν στόμαχον, ἔχω καλὴν ὑγείαν, Φιλόδημ. ἐν Herkul Stud. 1. σ. 47.

εὐστομᾰχία, ἡ, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις, εὔκολος πέψις, Ἱκέσιος παρ' Ἀθηναίῳ 298B.

εὐστόμᾰχος, ον, καλὸς διὰ τὸν στόμαχον, ὑγιεινός, Διοσκ. 1. 171, Ἱκέσιος παρ' Ἀθην. 689C, πρβλ. 26F· ἴδε **εὐκάρδιος**: — Ἐπίρρ. **εὐστομάχως**, μετὰ καλοῦ στομάχου, «μὲ καλὸ στομάχι», Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 5, 2· εὐστομάχως ἀπορέγχειν Ἀνθ. Π. 11. 4, 3.

εὐστομέω, εἶμαι εὔστομος, ᾄδω ἡδέως, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Σοφ. Ο. Κ. 18, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 1. 20· ὁμιλῶ εὐστόμως, Λουκ. Τραγ. 181. 2) καθόλου, = **εὐφημέω**, Αἰσχύλ. Χο. 997, Ἀριστοφ. Νεφ. 833.

εὐστομία, ἡ, εὐέπεια, εὐφωνία, εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενος τῆς ἀληθείας Πλάτ. Κρατ. 404D, 412E, κτλ.· ἡδὺ ᾆσμα, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· κάλλος τῆς γλώσσης, εὐέπεια, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 12, π. Δημ. 13, κλ.— Κατὰ Πολυδ. (Ε', 117) «ἔπαινος, εὐφημία, εὐλογία, ἐγκώμιον· βίαιον δὲ τὸ καλλιλογία καὶ εὐστομία». **II**. τὸ εὐάρεστον εἰς τὸ στόμα, καλὴ γεῦσις, ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.18, 6, Ἱκέσιος παρ' Ἀθην.310F.

εὔστομος, ον, (στόμα) ἔχων στόμα εὐμέγεθες, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 2· ἐπὶ ἵππου, εὔστ. τῷ χαλινῷ, ὁ ἄνευ δυσκολίας δεχόμενος τὸν χαλινόν, εὐάγωγος, ἀντίθετον τῷ **ἄστομος**, Πλούτ. 2. 39A· ἔχων μέγα στόμα, ἐπὶ ποτηρίων, Λουκ. Λεξιφ.7. **II**. καλλιεπής, εὐφραδής, Ἀνθ. Π.14.10· ἐπὶ οἰνηροῦ λαγήνου, ὁ καθιστῶν τινα εὔγλωττον, αὐτόθι 9. 229· ἐπὶ πτηνῶν, ἡδέως ᾄδων, ᾠδικός, Αἰλ. π. Ζ.13.18.—Ἐπίρρ. **-μως**, μὲ καθαρὰν προφοράν, αὐτόθι 4. 42· Ὑπερθ. **-ώτατα**, αὐτόθι 13.18· μελῳδικώτατα, αὐτόθι 1. 43. 2) ὡς τὸ **εὔφημος**, ὁ ἀποφεύγων τὰς δυσοιώνους λέξεις καὶ οὕτω τηρῶν σιγήν, περὶ μὲν τούτων .. μοι .. εὔστομα κείσθω, περὶ τούτων τῶν πραγμάτων ἂς τηρήσω θρησκευτικὴν σιγήν, Ἡρόδ. 2. 171, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 28, ἐν τέλει· εὔστομ' ἔχε, σιώπα, σῖγα, Σοφ. Φιλ. 201. **III**. εὐάρεστος εἰς τὸ στόμα, ἀφίνων εἰς αὐτὸ καλὴν γεῦσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6,10.

εὐστόμφαστος, ον, μετὰ πολλοῦ στόμφου, στομφώδης, σαρκασμὸς Μ. Φιλῆς τ. Α', σ.190, ἔκδ. Mil.

εὐστόν, τό, ὁλόκαυτον θῦμα (;), ἣν δὲ εὐστὸν θύῃ ἡ πόλις, λάψεται γλῶσσαν Ἐπιγρ. Ἰων.100_5 = Ditt. Syll. ἐκ τοῦ εὕω. — Καθ' Ἡσύχ. «εὐστόν· τὸ σειόμενον». Ἴδε Dittenberger ἔνθ' ἀνωτ. ἐν τῇ σημειώσει.

εὔστοος, ον, ἔχων ὡραίας στοάς, πόλις Ἀνθ. Π. παράρτ. 336.

εὐστόργως, Ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς στοργῆς, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 235, ἔκδ. Mil.

εὐστόρθυγξ, Ἐπικ. **ἐϋστόρθυγξ**, ὁ, ἡ, ἐκ καλοῦ στελέχους, Ἀνθ. Π. 6. 35, 232.

εὐστοχέω, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἐπιτυγχάνω, ἀντίθετον τῷ **ἁμαρτάνω**, Πολυβ.1.14.7, κτλ.· μετὰ γεν., εὔστ. πάσης περιστάσεως, τῶν καιρῶν, τῆς ἐλπίδος. ἐπιτυγχάνω ἀκριβῶς, ὁ αὐτ. 2. 45, 5., 28. 3, 6., 32.7,10· ὀρθῶς εἰκάζω, Πλούτ. 2. 617D· — ὁ Παθ. ἀόρ. ἀπαντᾷ ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2, εὐστοχηθεῖσα χάρις, ἐπικαίρως γενομένη.

εὐστόχημα, τό, τὸ εὐστόχως γιγνόμενον, εὔστοχον κατόρθωμα, ἐπιτυχία, «ἀποφθέγματα, ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα» Διογ Λ.5.34.

εὐστοχία, ἡ, τὸ εὖ στοχάζεσθαι, εὐστόχως βάλλειν, ἐπιτυχία, ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται Εὐρ. Ι. Τ. 1239· χερὸς εὔστ., περιφρ. ἀντὶ τόξου, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 811:— μεταφ., εὔστ. καιροῦ Πλούτ. 2. 74D. **II**. μεταφ., ὀξύτης, εὐφυΐα, ἀγχίνοια, Λατ. acumen, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6, 9, 2· χειρῶν εὔστ., ἐπὶ ζωγράφων, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 310.

εὔστοχος, ον, εὐστόχως βάλλων, τῷ δ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ (οὕτως ὁ Elmsl. ἀντὶ **πέτρῳ**) Εὐρ. Ἑλ. 76· εὔστ. ἀκόντιον Ξεν. Ἱππ.12.13, **II**. καλῶς σκοπεύων, ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' εὔστοχον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.195· λόγχαις .. εὐστοχώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 140· εὔστοχος τὴν τοξικὴν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 33· ἐντεῦθεν, Ἐπίρ.; εὐστόχως βάλλειν Ξεν. Κύρ.1. 4, 8· εὔστοχα τοξεύειν Λουκιαν. Νιγρ. 39. — Ὑπερθ. **-ώτατα** Δίων Κ. 67.14. 2) μεταφ., ἐπιτυχής, ὀρθῶς εἰκάζων, Ἀριστ. Καθ' Ὕπν. Μαντ. 2.11· καθόλου, εὐφυής, ἀγχίνους, ἱκανός, Ἀριστ. Ρητ. 3.11. 5, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1, Ἀνθ. Π. 41. 430· τὸ εὔστοχον = **εὐστοχία**, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 950B· εὔστ. ἐν ἀπαντήσεσιν, Διογ. Λ. 6. 74.— Ἐπίρρ. **-χως**, Πλάτ. Νόμ. 792D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ.1.1,1. 3) πλήρης ἐπιτυχίας, ἄγρη Ὀππ. Ἁλ. 3. 280· εὐχαὶ Ἀνθ. Π. 6. 158.

εὖστρα ἢ εὔστρα (ἴδε Ἐτυμ. Μ. 398, 31), ἡ: (εὕω): τὸ μέρος ἔνθα ἐφλόγιζον, «ἐκαψάλιζαν» τοὺς χοίρους «εὖστρα, βόθρος ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν τρίχας» (Εὐστ.1446,22), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1236, Πολυδ. Ϛ', 91. **II**. «κατὰ Παυσανίαν, τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἤτοι ὁ περικεκαυμένος στάχυς» Εὐστ. ἔνθ. ἀνωτ. **III**. κωμικῶς, τὸ γυναικεῖον μόριον, αὐτόθι.

εὐστρᾰφής, ές, (στρέφω) = **ἐϋστρεφής**, «εὐστραφὴς δὲ ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς» Ἀμμών. σ. 55, ἔκδ. Valcken., Ἐτυμ. Γουδ.

εὔστρεπτος, Ἐπικ. **ἐΰστρεπτος, ον**, (στρέφω) καλῶς συνεστραμμένος, ἐπὶ σχοινίων ἢ λωρίων ἐκ δέρματος, ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι Ὀδ. Β. 426, Ο. 291. **II**. εὐκίνητος, ἐλαφρός, εὔστροφος, πόδες Ἀνθ. Π. 9. 533.

ἐϋστρεφής, ές, (στρέφω) εὔστρεπτος, ἐπὶ νευρᾶς τόξου, ἐϋστρεφέα νευρὴν Ἰλ. Ο. 463· ἐπὶ χορδῆς κιθάρας, ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς Ὀδ. Φ. 408· ἐπὶ σχοινίου, πεῖσμα ἐϋστρ. Κ. 167. ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ Ξ. 346· ἐπὶ λόγου, εὐλόγιστος, ἐϋστρεφέεσι λόγοισιν Ι. 427.

εὐστρόγγυλος, ον, «ὁλοστρόγγυλος», Εὐτεκν. Μετάφρ. Νικ. Θηρ. 509, σελ. 344.

εὐστροφάλιγξ [ᾰ], ὁ, ἡ, ἐπὶ κόμης, ἡ καλοὺς βοστρύχους ἔχουσα, ἐδίνησεν δ' εὐστροφάλιγγα κόμαν Ἀνθ. Π. 6. 219, 18.

εὐστροφία, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ στρέφεσθαι, εὐκινησία, ἐπιτηδειότης, ἔν τινι Χρύσιππ. παρ' Ἀθην.18B· εὔστρ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις Πλούτ. 2. 510F, πρβλ. 975Δ.

εὔστροφος, Ἐπικ. **ἐΰστροφος, ον**, καλῶς περιεστραμμένος, «καλὰ στρημμένος», ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, «καλῶς περιεστραμμένῳ ἐρίῳ, τουτέστιν, ἐρεᾷ σφενδόνῃ» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 599, 716. **II**. εὐκόλως στρεφόμενος, εὐκίνητος, ἐλαφρός, ταχύς, γοργός, νῆες Εὐρ. Ι. Α. 293· ζῷον Πλάτ. Κριτί. 109 C· πρὸς τὰς ἀπαντήσεις εὔστρ. Πλούτ. 2. 803F· τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος Φιλόστρ. 589·— Ἐπίρρ. **-φως**, Ἀνθ. Πλαν. 385.

εὔστρωτος, ον, (στρώννυμι) καλῶς ἐστρωμένος, Λατιν. bene stratus, ἐς λέχος εὔστρωτον, «καλὰ 'στρωμένον», Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ.158; εἰς Δήμητρ. 385.

εὔστῡλος, ον, ἔχων ὡραίους στύλους, Εὐρ. Ι. Τ.128. **II**. ἔχων στύλους συμμέτρως ἀπέχοντας ἀλλήλων, Βιτρούβ. 3. 2, 1.

εὐστῠφέλικτος, ον, εὐκίνητος, Πλαν. Μεταφρ. Βοηθ. σ.18. 8.

εὐσύγγνωστος, ον, «εὐκολοσυγχώρητος», Ἀθαν. τ. 2. σ. 299. —Ἐπίρρ. **εὐσυγγνώστως** Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 4. σ. 69.11.

εὐσυγκατάβατος, ον, ὁ εὐκόλως συγκαταβαίνων, Θεόδ. Στουδ. 537B.

εὐσύγκρυπτος, ον, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 753, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1. 8.

εὐσυγχώρητος, ον, εὐκόλως ὑποχωρῶν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 32, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: **οὐκ ἐπιεικτόν**. 2) = **εὐσύγγνωστος**, μεταγενέστ.

εὐσῡκοφάντητος, ον, εὐκόλως συκοφαντούμενος, Πλούταρχ. 2.707F.

εὐσύλητος, [ῡ], **ον**, ῥᾳδίως συλώμενος, λαφυραγωγούμενος, ληστευόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. VII 412D.

εὐσύλληπτος, ον, εὐκόλως συλλαμβανόμενος, εὐσυλληπτότερος τοῖς κυνηγοῖς Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ.1.54, σ. 53, ἔκδ. Leem. **II**. ἐπὶ γυναικός, ἡ ῥᾳδίως συλλαμβάνουσα, Κορνοῦτ.168. Πτολ. Τετράβ.72, Γαλην. II.106D, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀρικύμων**· εὐσυλληπτότεραι τοῦ σπέρματος Γεωπ.7.1.

εὐσυλλόγιστος, ον, εὐκόλως συμπεραινόμενος, βέβαιος, εὐσυλλογιστότερα .. τὰ ἀληθῆ Ἀριστ.1.1,12· εὐκόλως ἐξαγόμενος ὡς πόρισμα, ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσον ὑπῆρχε τὸ βάθος τῶν ἱππέων Πολύβ.12.18, 8.

εὐσύμβατος, ον, εὐκόλως συμβαδίζων, συμφωνῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 159. 30.

εὐσυμβίβαστος, ον, ὁ εὐκόλως συμβιβαζόμενος, πιθανός, ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ εὐσυμβίβαστον Εὐστ. 247. 29.

εὐσύμβλητος, καὶ ἀρχ. Ἀττ. **εὐξύμβλητος, ον**, = τῷ ἑπομ., τέρας εὐσ. Ἡρόδ. 7. 57· ἧδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία Αἰσχύλ. Πρ.775.

εὐσύμβολος, ἀρχ. Ἀττ. **εὐξύμβολος, ον**, εὐκόλως μαντευόμενος ἢ κατανοούμενος (πρβλ. **συμβάλλω** III. 2), εὐξ. τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι Αἰσχύλ. Χο.170, πρβλ. Δίωνα Κ. 40.17. **II**. μεθ' οὗ εὐκόλως τις συμβάλλεται, ἔρχεται εἰς δοσοληψίας, τίμιος, ἀκέραιος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5· προάγων τὸ ἐμπόριον; εὐξ. δίκαι Αἰσχύλ. Ἱκ.701. 2) εὐκόλως συνεισφέρων τὴν συμβολὴν αὑτοῦ, «εὐσύμβολος: ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλων, τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν, Ἀντιφῶν Πολιτικῷ» Ἁρποκρ. **III**. εὐοίωνος, Πλουτ. Δημήτρ. 12, Αἰλ. π. Ζ. 3. 9.— Ἐπίρρ. **-λως**, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Πίνδ. Σχολίων.

εὐσυμπερίφορος, ον, μεθ' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ζήσῃ τις, φιλόφρων, Διογ. Λ.7.13.

εὐσυμπλήρωτος, ον, εὐκόλως συμπληρούμενος, κερδαινόμενος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10.133.

εὐσύμφῠτος, ον, εὐκόλως συμφυόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.7, 10.

εὐσυνάγωγος, ον, εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, μέρος πρόσφορον πρὸς συναγωγὴν πραγματειῶν, ἐμπορεῖον, Ἀριστ. Πολιτικ.7.12, 6.

εὐσυναίσθητος, ον, εὐκόλως συναισθανόμενος, εὐσυναίσθητον ὁ ἐλέφας (οὕτω τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ. ἀντὶ εὐαίσθητον)

Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 33· ἴδε O. Keller. ἐν ἐκδ. τοῦ Rer. natural. Script. Gr. 1, σ. 23.

εὐσυνάλλακτος, ον, εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, Πλούτ.2.42E. —Ἐπίρρ. **-τως**, ἐντίμως, Ἑδδ. (Παροιμιογρ. ΚΕ', 10). — Καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ. «εὐσυναλλάκτως· εὐμεταδότως».— **εὐσυναλλαξία, ἡ**, «ἕξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον», Ἀνδρόνικ. περὶ Παθῶν σ. 751.

εὐσυνάρμοστος, ον, ὁ ῥᾳδίως συναρμοζόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.7, 3.

εὐσυνάρπαστος, ον, εὐκόλως συναρπαζόμενος καὶ ἀποκομιζόμενος, εὐπαρακόμιστος, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἠσ. σ. 875.

εὐσυνειδησία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ καλὴ συνείδησις, Κλήμ. Ἀλ.797, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 255.

εὐσυνείδητος, ον, ἔχων καλὴν συνείδησιν, Μ. Ἀντων. 6. 30. Ἐπίρρ., **εὐσυνειδήτως**, Κλήμ. Ἀλ. 510, καὶ ἄλλοι·—**εὐσυνειδότως**, Ὠριγέν. IV. 188B, οὐχὶ ὀρθῶς κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 254-258.

εὐσυνεσία, ἡ, = **σύνεσις**, ταὐτὸ γὰρ σύνεσις καὶ εὐσυνεσία, καὶ γὰρ οἱ συνετοὶ καὶ εὐσύνετοι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.10, 2.

εὐσύνετος, ον, Ἀρχ. Ἀττ. **εὐξύνετος, ον**, ὁ ἔχων σύνεσιν, συνετός, ὁ ἔχων ταχεῖαν ἀντίληψιν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.10, 4, εὐσυνετώτεροι εἰς ταῦτα αὐτόθι 10. 9, 21:— Συγκρ. Ἐπίρρ. **-ετώτερον**, Θουκ. 4.18:— τὸ εὐσύνετον = **εὐσυνεσία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4816. **II.** εὐκόλως ἐννοούμενος, εὐκατάληπτος, Εὐρ. Ι.Τ.1092.

εὐσυνήγορος, ὁ καλὸς συνήγορος, Κραμ. Ἀνέκδ. τ.4. σ.329, 32.

εὐσυνθεσία, ἡ, καλὴ τῶν λέξεων σύνθεσις, διάταξις, Εὐστ. 85. 34. **II.** ἡ καλὴ πίστις ἐν ταῖς συνθήκαις, ἡ πιστὴ τήρησις αὐτῶν, Φίλων 2. 267.

εὐσυνθετέω, εἶμαι καλῆς πίστεως, φυλάττω τὰς συνθήκας, ἀντίθετον τῷ **ἀσυνθετέω**, Χρύσιππ. παρὰ Στοβ. 198.6· ἐν πᾶσι Πολύβ. 22. 25,5· πρός τινα Προκοπ. Βάνδαλ. 2. σ. 238A.

εὐσύνθετος, ον, καλῶς συντεθειμένος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3.— Ἐπίρρ. **-τως**, Εὐστ. 2. 22. **2)** = τῷ ἑπομ., Πτολ. Τετρ.165.

εὐσύνθηκος, ον, ὁ πιστὸς εἰς τὰς συνθήκας, Ἀππ. Μιθρ. 11, ἔνθα γραπτέον **ἐνσύνθηκος**, = **ἔνσπονδος**.

εὐσύνοπτος, ον, εὐκόλως δι' ἑνὸς βλέμματος ὁρώμενος, ἀμέσως βλεπόμενος, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 172 (=183), Αἰσχίν.70. 21· μέγεθος εὐσ. Ἀριστ Ποιητ.7.10· πλῆθος ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 5, 3· τάφοις ἀλλήλοις εὐσ., πλησίον ἀλλήλων, εὐκόλως ὁρώμενοι ἀπ' ἀλλήλων, αὐτόθι 2.12, 9· δύναμις εὐσ. τοῖς ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 5. 14, 6. **II.** μεταφ., εὐκόλως συναρπαζόμενος ὑπὸ τῆς διανοίας, ἐπὶ ποιήματος, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 5· λέγω δὲ περίοδον λέξιν .. ἔχουσαν μέγεθος εὐσ. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 9, 3· ἐπὶ τῶν γεγονότων ὑποθέσεώς τινος, αὐτόθι 3.12, 5, πρβλ. Πολιτικ. 7.1, 6· ἐπὶ ψεύδους, εὐκόλως ὁρώμενος ἢ ἀποκαλυπτόμενος, ὁ αὐτ. περὶ Αἰσθ. 4. 4· — Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. περὶ Θαυμ. 99· — Ὑπερθετ. **-ότατα**, Κύριλλ. Ἀλ. τ.1. σ.73E.

εὐσυνουσίαστος, ὁ, ἡ, φιλόφρων, ὁμιλητικός, τὸ **εὐσυνουσίαστον**, τὸ ἥμερον, Πρόκλ. εἰς Τίμ. Πλάτ. σ. 3.

εὐσύντακτος, ον, καλῶς συντεταγμένος, εὐσύντακτος γὰρ ἦδε ἡ τάξις ἄλλης μᾶλλον Ἀρρ. Τακτ. 16.10. **2)** ἔχων καλὴν σύνταξιν, εὔκολος, ἐπὶ ὕφους, Εὐστ. 66. 33·—Ἐπίρρ. **-τως**, ὁ αὐτ. 336. 4, Φιλήμ. Λεξ. Τεχνολ. § 32.

εὐσυνταξία, ἡ καλὴ καὶ κανονικὴ σύνταξις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

εὐσύντριπτος, ον, εὐκόλως συντριβόμενος, Πολύβ. 9.19, 7.

εὐσυσταλτικός, ή, όν, εὐκόλως συστελλόμενος, Ἀθαν. τ. 2. σ. 429.

εὐσύστατος, ον, καλῶς συνιστάμενος, εὐσχημάτιστος, ἔμβρυα εὐσύστατα ἐκβάλλει Matthaei Med.122.

εὐσυστροφία, εὐστροφία, Γλωσσ.

εὐσύστροφος, ον, εὔστροφος, εὐκίνητος, Γλωσσ.

εὔσφαιρος, ον, ὁλοστρόγγυλος, εὐσφαίρων (μαργάρων) Τζέτζ. Ἱστ.11. 492.

εὔσφυκτος, ον, (σφύζω) ἔχων καλὸν σφυγμόν, Γαλην. τ. 8. σ. 431.

εὐσφυξία, ἡ, καλός, ὑγιὴς σφυγμός, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4, Κλήμ. Ἀλ. 286.

εὔσφῠρος, Ἐπικ. **ἐΰσφυρος, ον**, ἔχων ὡραῖα σφυρά· ἐπὶ γυναικός, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ.16, Θέογν. 28.13, κτλ.· πούς Εὐρ. Ἑλ.1570.

εὔσχετος, ον, (σχεῖν) εὐκόλως κατεχόμενος ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 744.

εὐσχημάτιστος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Εὐστ.1570. 47.

εὐσχημονέω, φέρομαι εὐσχημόνως, Πλάτ. Νόμ.732C, Μενάνδρου Μονόστ. 646.

εὐσχημόνημα, τό, εὐσχήμων πρᾶξις, Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθικ.2.194.

εὐσχημονίζω, διατηρῶ τινα εὐσχήμονα, περὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἴσως, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 43· τρέφων Εὐφρόνιον καὶ εὐσχημονίζων αὐτόθι 66.

εὐσχημονισμός, ὁ, εὐσχημοσύνη, εἰ χροίαν ἔχοισαν Σωσίβιος ἢ Σωσὼ τροφᾶς ἢ εὐσχημονισμοῦ Ἐπιγραφ. Δελφῶν W. et F. 43.

εὐσχημονολογέω, εὐσχημόνως ὁμιλῶ, μεταγ.

εὔσχημος, ον, εὐσχήμων, Δίων Κ. 44.—Ἐπίρρ. **-μως**, Εὐρ. Ἑκ. 569.

εὐσχημοσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὐσχήμων**, κοσμιότης, Πλάτ. Συμπ.196A, Ξεν. Κύρ. 5.1, 5· βίου, ῥημάτων Πλάτ. Πολ. 588A, Νόμ. 627D.

εὐσχήμων, εὔσχημον, γεν. **ονος**, (σχῆμα) κομψὸς τὸ σχῆμα, εὐπρεπής, ἐπίχαρις, ἀντίθ. τῷ **ἀσχήμων**, Πλάτ. Πολ. 413E. κ. ἀλλ.· — Συγκρ. **-έστερος**, αὐτόθι 554· Ὑπερθ. **-έστατος**, Ξεν. Ἱππ. 11,12. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἔχων τὸ ἐξωτερικὸν μόνον εὔσχημον, εὐσχήμων κατ' ἐπιφάνειαν, εἴς τινα Εὐρ. Μήδ. 584, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 3. **II.** ἐπὶ πραγμ., πρέπων, εὐπρεπής, ἁρμόζων, λόγοι Εὐρ. Ἱππ. 490· πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον λέγειν Αἰσχίν.76. 39· τὸ εὔσχημον, Λατ. decorum, Πλάτ. Πολ. 401C, Νόμ.797B:—Ἐπίρρ. **-μόνως**, μετὰ χάριτος καὶ ἀξιοπρεπείας, Ἀριστοφ. Σφ.1210, Ξεν. Κύρ.1. 8, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.10,13: — Συγκ. **-έστερον**, Πλάτ. Ἐπιν. 981A. **2)** μεταγεν. ὡσαύτως, εὐγενής, ἐξ ἐντίμου κοινωνικῆς τάξεως, πλούσιος, ἔντιμος, Πράξ. Ἀπ. ιδ', 2, κτλ., πρβλ. Λοβέκ. ἐν Φρυν. 333.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.154.

εὐσχῐδής, ές, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 2. 211, Ἀνθ. Π. 6.68.

εὔσχιστος, ον, εὐκόλως σχιζόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6. 3, Ἀνθ. Π. 6. 227.

εὐσχολέω, σχολῆς εὖ ἔχω, εὔσχολός εἰμι, ἔχω εὐκαιρίαν, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 30· τινός, Λουκ. Ἔρωτ. 33.— Κατὰ Μοῖριν (σ, 138): «εὐσχολῶ οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ σχολὴν ἄγω».

εὐσχολία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **εὔσχολος**, τὸ σχολὴν ἄγειν, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ., Λόγγος, 3. 13.

εὔσχολος, ον, ὁ σχολὴν ἄγων, ἰδίως ὁ μὴ ἀσχολούμενος εἰς πόλεμον, εὔσχολοι καὶ ἀπερίσπαστοι Λακεδαιμόνιοι γενηθέντες Πολύβ. 4. 32, 6· εὔσχολος τὴν ψυχὴν Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 32.—Ἐπίρρ. **εὐσχόλως**, Εὐστ. Θεσσαλ. ἔκδ. Mi. τ. 136, σ. 320:— Συγκρ. **-ώτερος**, Μ. Ἀντων. 3. 24.

εὐσωμᾰτέω, ἔχω σῶμα καλῶς ἀνεπτυγμένον, εἶμαι εὔσαρκος, ἰσχυρὸς καὶ ῥωμαλέος, Εὐρ. Ἀνδρ. 765, Ἀριστοφ. Νεφ. 799· ἐπὶ δένδρων, εὐσ. τοῖς μεγέθεσι Πλούτ. 2. 641A.

εὐσωματία, ἡ, ἰσχὺς ἢ εὐεξία τοῦ σώματος, Πολυδ. Β', 235.

εὐσωμᾰτώδης, ες, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 31.

εὔσωμος, ον, εὔρωστος τὸ σῶμα, εὔσαρκος, κοινῶς «γεμᾶτος» Ἐτυμολ. Μ. 105. 46.

εὐσωπία· «(Δωριεῖς) ἡσυχία» Ἡσύχ.

εὔσως, ων, = εὔσοος, ὃ ἴδε.

εὔσωτρος, Ἐπικ. **ἐΰσσωτρος, ον**, ἔχων καλὰ σῶτρα, δηλ. καλοὺς τροχούς, ἀπήνη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 273, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Ω. 578, ἀντὶ **ἐϋξέστου**. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὔσωτρον· εὐκύλιστον· σωὴ γὰρ ἡ ἐφορμὴ καὶ φορά, ἧς εἶδος ἡ κύλισις» καὶ «εὐσώτρου· εὐδρόμου».

εὐτᾰκής, ές, (τήκω) εὐκόλως τηκόμενος, Λουκ. Ἑρμότ. 61.

εὐτακτέω, εἶμαι εὔτακτος, φέρομαι καλῶς, Θουκ. 8. 1, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4. 1, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτῶν, ὑπακούω, πειθαρχῶ, αὐτόθι 3. 5. 21· εὐτ. πρὸς ἀρχήν, εἶμαι εὐπειθής, εἰς .., Πλουτ. Κάμιλλ. 18.

εὐτάκτημα, τό, πρᾶξις εὔτακτος, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 192.

εὔτακτος, ον, (τάσσω) ὁ ἐν καλῇ τάξει, τακτικός, πόλις Ἀριστοφ. Ὄρν. 829· σιωπὴ Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 153C· βίος Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 298· εὔτ. τὸν βίον, τὴν δίαιταν Πλούτ. 2. 749D, Διογ. Λ. 2. 25. **2)** ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, τακτικός, πειθαρχῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 424, Θουκ. 2. 89, κτλ.: πορεία ὁ αὐτ. 7. 77.—Συγκρ., Ξεν. Ἀν.3.2,30. **II.** Ἐπίρρ. **-τως**, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 944· ἐν τάξει, Αἰσχύλ. Πέρσ. 399, Ἀριστοφ. Νεφ. 964.—Συγκρ. **-ότερον**, Δημ. 1125. 1· ἀλλ.· **-τέρως** Ξεν. Ἱππαρχ. 2. 7.

εὐτάλαντος, ον, πολυτάλαντος, ζυγοστάτης Γ. Πισίδ. Ἑξαήμ. στ. 206.

εὐτᾰμίευτος, ον, καλῶς τεταμιευμένος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7. 14· εὐδιαχείριστος, εὐοικονόμητος, Ἱππ. π. Ἄρθρ.799. 803, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 13.

εὐταξία, ἡ, καλὴ τακτοποίησις, τῶν λίθων Ἀνθ. Π. 9. 695· τῶν τῆς ψυχῆς μέτρων πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Ὅροι 401D· τῆς ψυχῆς πρὸς ἡδονὰς αὐτόθι E·— καλὴ κατάστασις, ὅπλων καὶ ἵππων Ξεν. Ἀπομν.3.3,14. **2)** καλὴ τάξις, πειθαρχία, Θουκ. 6. 72· εὔτακτος διαγωγή, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C· ἐν πολιτείᾳ, τάξις, ἡ εὐνομία εὐταξία Ἀριστ Πολιτικ. 7. 4, 8., πρβλ. 6. 6, 5., 6. 8, 1. **3)** μετριότης ἐν τῇ διαίτῃ, Ἐρασίστρ παρὰ Πλουτ. 2. 911B. **II.** ὡς φιλοσοφ. ὅρος, ἡ ἕξις τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πᾶν ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ καὶ τόπῳ, πρβλ. Κικ. Off. 1. 40.

εὐτᾰπείνωτος, ον, εὐκόλως ταπεινούμενος, Συνέσ. 277B.

εὐτάρακτος, ον, εὐκόλως ταρασσόμενος, Πλουτ. Ἄρατ. 10.

εὔταρσος, ον, ὁ ἔχων καλὸν ταρσόν, ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ τέτ-

τιγος, Ἀνθ. Π. 7. 213· εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι αὐτόθι 6. 254.

εὔτε, ἀναφορικὸν Ἐπίρρ.: **I.** ἐπὶ χρόνου, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **ὅτε**, ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ Τραγ., καὶ οὐδέποτε παρὰ Κωμ. ἢ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις· ἀλλ' ἀπαντᾷ ἔστιν ὅτε παρ' Ἡροδ. (2. 63., 6. 27., 7. 209). Ὅτε, καθ' ὃν χρόνον, **1)** μεθ' ὁριστ. ἐπὶ ὡρισμένου γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, εὖτέ μιν .. προὔπεμψεν, ὅτε ἔπεμψεν αὐτὸν Ἰλ. Θ. 367, πρβλ. Λ. 735, Ψ. 85, Εὐρ. Ἴων 888· συνήθως μετὰ συσχετικοῦ μορίου ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς ἔνθα, Ἰλ. Ζ. 392 τῆμος δὴ Ὀδ. Ν. 93· δὴ τότε Χ. 182· καὶ τότε δή ῥα Ω. 147· τόφρα δὲ Υ. 73· δὲ Ἰλ. Ψ. 62, Ὀδ. Ρ. 359· δ' ἄρα Υ. 56· ἡ μετὰ τοῦ **εὖτε** πρότασις δύναται νὰ ἀκολουθῇ, Ἰλ. Ε. 396, Ζ. 515, Πινδ. Ο. 3. 50. **2)** μεθ' ὑποτ., εὖτε ἂν (ὡς τὸ **ὅταν**), μετὰ ὑποθετικῆς δυνάμεως (πρβλ. **εἰ** Α. II), **α)** ἀναφερόμενον εἰς τὸ μέλλον (ὡς τὸ **ἐὰν** μεθ' ὑποτακτ.), οὔτι δυνήσεαι χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ πίπτωσι, ὁπόταν πολλοὶ θὰ πίπτωσιν, Ἰλ. Α. 242, πρβλ. Β. 34, Αἰσχύλ. Πέρσ. 230. **β)** ἀναφερόμενον συνήθως εἰς μίαν ἐκ πολλῶν περιστάσεων, μετ' ἐνεστ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἥμισυ ἀρετῆς ἀποαίνυται .., εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν Ὀδ. Ρ. 323, πρβλ. 320, Ἡρόδ. 6. 27, Αἰσχύλ. Ἀγ. 12· ἐν πλαγίῳ λόγῳ (ὅπου δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ εὐκτική, παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, Πινδ. Ο. 6. 114· τὸ **ἂν** ἐνίοτε παραλείπεται, εὖτ' ἔρδωμεν Ὀδ. Η. 202, πρβλ. Ἡσ. Θ. 28, Αἰσχύλ. Θήβ. 338, καὶ συχνάκις ἐν τῇ Ἀνθ. (Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 106). **3)** μετ' εὐκτικῆς, ὅτε ἀναφέρεται εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῷ παρελθόντι περιστάσεων, μετὰ παρατ. ἐν τῇ ἀποδόσει, εὖτε μάχοιτο, ὁσάκις ἤθελε πολεμήσῃ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 164, Ὁμ. Ὕμν. 18. 8, Αἰσχύλ. Ἀγ. 565. **III.** αἰτιολογικόν, ἀφοῦ, μεθ' ὁριστ. ἀορ., Σοφ. Αἴ. 715, Ο. Κ. 84, Φιλ. 1099. **IV.** ὡς Ἐπίρρ. συγκρίσεως, ἀντὶ τοῦ **ἠΰτε**, ὡς, δὶς ἐν Ἰλ., εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι κτλ., Γ. 10· τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ' Τ. 386 (οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ., ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὔτε): ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης παρὰ Κοΐντῳ Σμυρν.

εὐτείχεος, ον, (τεῖχος) ἔχων καλὰ τείχη, Τροίη, Ἴλιος Ἰλ. Α. 129, κτλ.· ὡσαύτως, **εὐτειχής, ές**, Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67, Εὐρ. Ἀνδρ. 1010· ἐν Ἰλ. Π. 57 ἔχομεν αἰτιατ. **εὐτείχεα** (οὐχὶ **εὐτειχέα**), ὅπερ ὁ Εὐστ. ἀναφέρει εἰς τὸ εὔτειχος, εος.

εὐτείχητος, ον, (τεῖχος) = **εὐτείχεος**, Φρυγίη Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 112.

εὐτείχιστος, ον, καλῶς τετειχισμένος, Πολύβ. 3. 90, 8, ἀμφίβ.

εὔτειχος, ον, = **εὐτείχεος**, Μάξ. Τύρ. 27. 2, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 187. 11, κ. ἀλλ.

εὐτέκμαρτος, ον, εὐείκαστος, «εὐτέκμαρτον· καλῶς τυπούμενον» Ἡσύχ.

εὐτεκνέω, εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τέκνα, Εὐρ. Ἀποσπ. 524, Πλούτ. 2. 278B.

εὐτεκνία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα, εὐτεκνίας κῦρσαι Εὐρ. Ἴων 470· εὐτεκνίᾳ δυστυχίαν .. καθελεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 66, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 4, Ἠθ. Ν. 1. 8, 16· εὐτ. παίδων Ἀνθ. Π. παράρτ. 264· γονιμότης, αὐτόθι 356· πρβλ. **εὐπαιδία**. [ὁ Θεόκρ. ἐν 18. 51 ἔχει τὴν λέξιν μετὰ βραχείας παραληγ., ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν λέξιν **τέκνον**].

εὔτεκνος, ον, ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ τέκνα, ἐπὶ γυναικῶν, Εὐρ. Ἑκ. 581, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Πριάμου, αὐτόθι 620· εὔτ. βοῦς (δηλ. ἡ Ἰὼ) Αἰσχύλ. Ἱκ. 275· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1405· εὔτ. χρησμός, χρησμὸς δι' οὗ δίδοται ὑπόσχεσις καλῶν τέκνων, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 423· εὔτ. ξυνωρίς, ζεῦγος καλῶν τέκνων, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1618.— Συγκρ. **-ότερος** (μετὰ διαφ. γραφ. **-ώτερος**) Διόδ. 4. 74. Ὑπερθ. **-ώτατος** Εὐρ. Ἑκ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἴδε Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1287). **II.** ἐπὶ ζῴων, καλὸς πρὸς τὰ ἴδιά του τέκνα, φιλόστοργος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 6, 5., 9. 11, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. **εὔπαις**.

εὐτέλεια, ἡ, Ἰων. **εὐτελίη** (πρβλ. **εὐμάρεια**): εὐθηνία, πρὸς εὐτελίην σιτίων, πρὸς ἐπιτυχίαν εὐθηνίας τῶν τροφίμων, Ἡρόδ. 2. 92· εἰς εὐτέλειαν, εὐθηνά, δηλ. προστύχως, φαύλως, ἀντίθετον τῷ **εἰς κάλλος**, εἰς εὐτ. χηνὶ συγγεγραμμένῳ, «εὐτελῶς γεγραμμένῳ χηνὶ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 805· κρέας δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; τίνος; Ἀπόκρ. εἰς εὐτέλειαν, τὸ εἰς εὐτελῆ τιμὴν πωλούμενον, Ἀντιφ. ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 1· μᾶζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 1. **2)** εὐτέλεια ὡς καὶ νῦν, εὐσέβειαν καὶ οὐκ εὐτ. ὑμῖν ἀνέγραψε Λυσ. 185. 13. **II.** οἰκονομία, λιτότης, ἐπ' εὐτελείᾳ, οἰκονομικῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 405· φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας, μετὰ λιτότητος, ἄνευ πολυτελείας, Θουκ. 2. 40· εἰς εὐτ. συντέμνειν, περικόπτειν τι μέχρι σημείου οἰκονομίας, ὁ αὐτ. 8. 86· ἐς εὐτέλ. σωφρονίζειν αὐτόθι 1· εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε σωφροσύνης Ἀνθ. Π. 10. 104· ἐν τῷ πληθ., ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι, τὰ μικρὰ καὶ ὀλιγοδάπανα εἶναι ἀρεστὰ τοῖς θεοῖς, Ἀντιφάνης ἐν «Μύστιδι» 2. **2)** Εὐτελία, προσωποπ. ὄνομα κύριον, Κράτ. Θηβ. 3. 3 Bgk.

εὐτελής, ές, (τέλος) εὔωνος, εὐθηνός, Ἡρόδ. 2. 86, Πλάτ. Κρίτων 45A, κτλ.· μηδαμινός, εὔκολος, Πλάτ. Νόμ. 649D· εὐτελέστερα δὲ τὰ δεινὰ Θουκ. 8. 46.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, εὐθηνά, Ξεν. Συμπ. 4. 49· ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς Ἕριππος ἐν «Ὁμοίοις ἢ Ὀβελιαφόροις» 1. **2)** οὐτιδανός, ποταπός, «τιποτένιος», ἐπὶ προσώπων, σημιατουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν Αἰσχύλ. Θήβ. 491· ἐπὶ χαρακτῆρος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 4· ἀντίθετον τῷ σεμνός, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 4, 8· ὅστις .. εὐτελέστατος Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 9· παιδισκάριον .. εὐτελὲς Μένανδρ. ἐν «Μισουμένῳ» 3· ἀνόητος εὐτελὴς ὑπερβολὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 137:— οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, εὐτ. βίος, οὐτιδανός, ἄθλιος, πρόστυχος, Πλάτ. Νόμ. 806A· εὐτελεστέρα ἄσκησις, ἀναξία λόγου, μὴ ἀπαιτοῦσα πολὺν κόπον, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 16· τἄλλα δὲ .. εὐτελέστατ' ἔστ' Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 11, πρβλ. Ἐπίνικον ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1. 4. **II.** ὀλιγοδάπανος, λιτός, δίαιτα Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5· δεῖπνον Πλούτ. 2. 150C.

εὐτελίζω, ἐξευτελίζω, ταπεινῶ, Πλούτ. 2. 1073C, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 13.

εὐτελισμός, ὁ, ἐξευτελισμός, ταπείνωσις, Λογγῖνος 11. 2, ἐν τῷ πληθ.

εὐτελιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξευτελίζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV. 6, ἔκδ. Sauppe.

Εὐτέρπη, ἡ, ἡ τέρπουσα λίαν, μία ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 77.

εὐτερπής, ές, τερπνός, εὐάρεστος, θελκτικός, Πινδ. Ο. 6. 180, Ἀνθ. Π. 9. 364.

εὐτέχνητος, ον, τεχνηέντως εἰργασμένος, Ἀν. Π. 6. 260.

εὐτεχνία, ἡ, ἐμπειρία ἐν τῇ τέχνῃ, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 34, Λουκ. Ἑρμότ. 20, Ἀνθ. Πλαν. 5. 142.

εὔτεχνος, ον, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, ἐπὶ προσώπων, Ἱππ. Ἐπιστ. 1276. 51, Συλλ. Ἐπιγρ. 4924b· εὐτέχνων .. σκυτοτόμων Ἀντ. Π. 6, 206. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μετὰ τέχνης κατεσκευασμένον, εὐτέχνοισιν ἐδέθλοις Παῦλ. Σιλεντ. Ἔκφρ. Μεγαλ. Ἐκκλ. 514· ἔργοις ὁ αὐτ. ἐν Ἄμβ. 79.—Ἐπίρρ. **εὐτέχνως**, Πολυδ. Δ', 24, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρος 1. σ. 110D, κλ.

εὔτηκτος, ον, εὐκόλως τηκόμενος ἢ διαλυόμενος, Ἀριστ. Πρβλ. 1. 50, κλ.

εὐτηξία, ἡ, ἡ περὶ τὴν τῆξιν εὐκολία, τὸ εὐκόλως τήκεσθαι, Ἀριστ. π. Θαυμ. 50.

εὐτιθάσευτος, ον, ὁ εὐκόλως τιθασευόμενος, ἐξημερούμενος, Στράβ. 705.

εὐτίνακτος, ον, ὁ εὐκόλως τινασσόμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. κροτητά.

εὐτλήμων, Δωρ. **εὐτλάμων** [ᾱ], **ον**, γεν. **-ονος**, λίαν ἀντέχων, καρτερικός, εὐτλήμονι δόξῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 28· εὐτλάμονι θυμῷ Εὐρ. Μήδ. 865.

εὔτμητος, ον, (τέμνω) καλῶς τετμημένος, ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ δερματίνων πραγμάτων, ἱμάντες Κ. 567, Φ. 30· τελαμὼν Η. 304, Ψ. 825.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐτμήτοις· εὖ κατεσκευασμένοις».

εὔτοιχος, ον, ἔχων καλοὺς τοίχους, Μανέθων 4. 151.

εὐτοκέω, τίκτω εὐκόλως, Ἱππ. 260, 25, Κικ. π. Ἀττ. 10. 18· ἐπὶ δένδρων, γεννῶ, παράγω καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 1.

εὐτοκία, ἡ, εὐτυχὴς τοκετός, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 56, Ἀνθ. Π. 9. 268· τρισσὴ εὐτ., τριῶν τέκνων εὐτυχὴς γέννησις, αὐτόθι 349.

εὐτόκιος, ον, βοηθῶν τὸν τοκετόν, Γεωπ. 13. 10, 12· κοινῶς **ἀτόκιον**.

εὔτοκος, ον, εὐκόλως γεννῶν, ἀντίθ. τῷ **δύστοκος**, ἵππος δὲ τῶν τετραπόδων ἁπάντων εὐτοκώτατον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 21, κ. ἀλλ.

εὐτολμέω, εἶμαι ἀρκούντως τολμηρός, ὥστε μὴ εὐτολμεῖν αὐτοὺς ἀδικεῖν Δίων Κ. 55. 16.

εὐτολμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὔτολμος**, μεγάλη τόλμη, ἀνδρεία, θάρρος, γενναιότης Εὐρ. Μήδ. 469, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 3. 5· ἐν τῷ πληθ., Διόδ. 17. 10.

εὔτολμος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν τόλμην, θαρραλέος, εὐτόλμῳ ψυχᾶς λήματι Σιμωνίδ. 140 (199)· ἀπ' εὐτ. φρενὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1309· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 4· κύνες Ὀππ. Κυν. 3. 383.— Ἐπίρρ. **-μως** Τυρταῖος 12, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1298:— Συγκρ. **-ότερον** Πλουτ. Σόλ. 14.—Ἀείποτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀντιτίθεται δὲ τῷ **τολμηρός**, παράτολμος, εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 153.

εὔτομος, ον, καλῶς διῃρημένος, κανονικός, ἐπὶ οἰκίας ἢ πόλεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 6 κέξ.

εὐτονέω, εἶμαι εὔτονος, ἔχω εὐτονίαν, δύναμιν, Ἱππ. Ἐπιστ. 1279. 1., 1283. 48· ἔχω τὴν δύναμιν ἢ τὰ μέσα νὰ πράξω τι, εἰπεῖν τι Πλούτ. 2. 531B, πρβλ. 533E· παρέχειν τι Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 10.

εὐτονία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ καλῶς ἐντεταμένου, ἔντασις, ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις, εὐκαμψία, Ἱππ. Ἐπιστ. 1277· ὄρχησιν τινα κούφην καὶ περιέχουσαν πολλὴν εὐτονίαν σκελῶν Διόδ. 5. 34· ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 2. 3· ἐπὶ χαρακτῆρος,

Πλούτ. 2. 156C.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐτονία. ἀνεξικακία. καρτερία· ὑπομονή».

εὐτονίζω, δίδω δύναμιν εἴς τι πρᾶγμα, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. σ. 433.

εὔτονος, ον, (τείνω) καλῶς ἐντεταμένος, ἔχων τόνον, δύναμιν, εὔρωστος, ἰσχυρός, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τῶν μελῶν αὐτοῦ, Ἱππ. Ἀφ 1247, Ἀριστ. π. Ζώων Πορείας 10. 9· τὸ.. εὔτονον.. σωμάτων καὶ ψυχῶν = **εὐτονία**, Πλάτ. Νόμ. 815A, κλ.· ἐπὶ μηχανῶν, Πολύβ. 8. 7, 2· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Διόδ. 1. 41. ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ἀριστ. Π. Θαυμ. 22· ἐπὶ ῥήτορος, δεινός, εὔγλωττος, εὔτονος τῇ λέξει Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5. 4· τῆς λέξεως τὸ εὔτονον αὐτόθι 3. 2.—Ἐπίρρ. **-νως**, μετὰ τόνου καὶ δυνάμεως, ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Πλ. 1095. II. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καλὸν τόνον ἔχουσα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.7.1.—Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **ἔντονος**, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 665.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὔτονος· εὐμενής. γενναῖος».

εὐτοξία, ἡ, δεξιότης ἐν τῷ τοξεύειν, Ἡρωδιαν. 1.15· ὁ Βεκκῆρος εἰκάζει: **εὐστοχία**.

εὔτοξος, ον, ἔχων καλὰ τόξα, δηλ. βέλη (ἴδε **τόξον** II), εὔτοξον φαρέτρην Ἀνθ. Πλαν. 4. 214.

εὐτόρνευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 5. 135.

εὔτορνος, ον, καλῶς τετορνευμένος, στρογγύλος, κυκλοτερής, Εὐρίπ. Τρῳ. 1197, Λυκόφρ. 664. 2) εὐκόλως τορνευόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 4.

εὐτράπεζος, ον, ἔχων καλὴν τράπεζαν, φιλόξενος, ἄνδρῶνες Αἰσχύλ. Ἀγ. 243· ἐπὶ προσώπων, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 19. 2) ἁβρός, ἁβροδίαιτος, τρυφηλός, βίος Εὐρ. Ἀποσπ. 672· ἐπὶ ἀνδρῶν, εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένων τροφαὶ Ἔριφος ἐν «Πελταστῇ» 1 (Ἀθήν. 137D)· ἐπὶ ἐδεσμάτων, δαπανηρός, πολυτελής, Πλούτ. 2. 667C.

εὐτρᾰπελεύομαι, ἀποθ., εἶμαι εὐτράπελος, ἀστεῖος, εὐφυής, ἢ φέρομαι εὐτραπέλως, ἀστεΐζομαι, εὐφυολογῶ, Πολύβ. 12. 16, 4, Διοδ. Ἐκλογ. 615. 59· οὕτως ὁ Δινδ. (ἀντὶ **εὐτραπεζεύομαι**) ἐν Εὐστ. 1053. 18.

εὐτρᾰπελία, ἡ, ἡ φύσις, τὸ ἰδίωμα τοῦ εὐτραπέλου, εὐφυΐα, ἀστειότης, ζωηρότης, Λατ. urbanitas, Ἱππ. 24. 3 ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὁριζομένη ὡς πεπαιδευμένη ὕβρις Ῥητ. 2. 12, 16 (ἴδε ἐν λ. **εὐτράπελος**)· οὕτως, ἡ περὶ τὰς παιδιὰς καὶ τὰς ὁμιλίας εὐτρ. Πλουτ. Ἀντ. 43. 2) σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = **βωμολοχία**, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἐφεσ. ε'. 4.

εὐτράπελος, ον, (τρέπω) εὐκόλως τρεπόμενος ἢ μεταβαλλόμενος, ἀγχίστροφος, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 13· εὐκίνητος, ἐλαφρός, ἐπὶ τῶν πιθήκων, ὁ αὐτ. π. Ζ. 5. 26· λόγος εὐτρ., δεξιός, ἕτοιμος λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν, Ἀρισ. οφ. Σφ. 469· —Ἐπίρρ. **-λως**, δεξιῶς, ἑτοίμως, ἄνευ σκαιότητος ἢ δυσκολίας, Θουκ. 2. 41. 2) ἕτοιμος πρὸς ἀπάντησιν, εὐφυής, ὀξύς, ζωηρός, Λατ. urbanus, facetus, lepitus, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2.7, 13 (ἔνθα ἡ εὐτραπελία εἶναι μέση μεταξὺ ἀγροικίας καὶ βωμολοχίας, πρβλ. 4. 8, 3)· εὐτρ. παρὰ τὰς συνουσίας Πολύβ. 24. 5, 7· ἀλλά, 6) ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = **βωμολόχος**, σκωπτικός, φλύαρος, ἀχρειολόγος, ὡς Ἰσοκρ. 149D, πρβλ. **εὐτραπελία** ἐν Ἐπιστ. Παυλ. π. Ἐφεσ. ε'. 4· εὐτράπελόν ἐστι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι γελοῖον ὅτι.., Πλουτ. 2.1062B. 2) δόλιος, πανοῦργος, ἔπος εὐτράπελον, «εὐτράπελον δέ, ἀπαίδευτον, αἰσχρόν. ὃ ἐκτρέψαιτο ἄν τις» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4.186· μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρδεσσ', μὴ ἀπατηθῇς, ὦ φίλε (Ἱέρων), ὑπὸ τῆς ἀπατηλῆς κολακείας καὶ φιλοκερδείας τῶν αὐλικῶν κολάκων, αὐτόθι 1. 178.

εὐτρᾰφέω, καλῶς τρέφομαι, θάλλω, ἀκμάζω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.10, 1· ἀλλ' ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι **εὐτροφεῖ**, ὡς ἡ **εὐτροφία** ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7.1, 11.

εὐτρᾰφής, ές, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, ἀκμαῖος, εὔσωμος, παχύς, Ἱππ. π. Ἀέρ 289, Εὐρ. Μήδ. 920, Ι. Τ. 304, Πλάτ. Νόμ. 835D, Ἀριστ., κλ., πρβλ. **εὐτρεφής**— τὸ εὐτραφές, = **εὐτροφία**, Πολύαιν. 7. 36.—Ἰων. Ἐπίρρ. εὐτραφέως ἔχω, εἶμαι εὐτραφής, Ἱππ. 257. 5. II. ἐνεργ., θρεπτικός, ὕδωρ Αἰσχύλ. Θήβ. 308· γάλα ἐν Χο. 898.

εὐτραφία, Ἰων. **εὐτραφίη, ἡ**, τὸ εὖ τρέφεσθαι, εὐημερία, Συλλ. Ἐπιγρ. 3769.

εὐτράχηλος, ον, ἔχων ὡραῖον τράχηλον, Ἱππιατρ. 261, Ἰω. Μαλαλ. 1.133, 134, κλ.

εὐτρεπής, ές, (τρέπω) εὐκόλως τρεπόμενος· καθόλου, ἕτοιμος, παρεσκευασμένος· συχνὸν παρ' Εὐρ.· εὐτρεπὲς ποιεῖσθαί τι Βάκχ. 440· εὐτρ. παρεῖναι αὐτόθι 844, κ. ἀλλ.· οὕτως, εὐτρεπῆ.. τὸν κοντὸν ποίει Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 2· δεῖπνον εὐτρεπὲς Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» 2.12· εἰδὼς εὐτρεπεῖς ὑμᾶς Δημ. 45. 2· συνήγοροι.. καθ' ἡμῶν εὐτρεπεῖς ὁ αὐτ. 551.17· εὐτρ. πρός τι Διον. Ἀλ. 2. 3.—Ἐπίρρ. εὐτρεπῶς ἔχω, εἶμαι ἕτοιμος, παρεσκευασμένος, Δημ. 15. 9.

εὐτρεπίζω: μέλλ. Ἀττ., **-ιῶ**, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, ξίφος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1651· ἃ χρὴ Εὐρ. Ι. Τ. 470· πάντα Δημ. 13.1, πρβλ. 32. 5., 44. 21· εὐτρ. τὰ τείχη, ἐπισκευάζειν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 4.— Παθ., γίνομαι ἕτοιμος, παρασκευάζομαι, Εὐρ. Ι. Α. 111, Ἀριστοφ. Πλ. 626· σφαγαῖσιν ηὐτρεπισμένον Λυκόφρ. 614:— Μέσ., ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτὸν ἢ ἑτοιμάζω τι ἰδικόν μου, Θουκ. 4.123, πρβλ. 2.18. II. διαλλάττω, φιλιώνω, τινά τινι Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 12· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., αὐτόθι 6, καὶ ἐν τῷ Παθ. πρκμ., ἅπαντας ηὐτρέπισται Δημ. 286.17.—Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ Παθ. πρκμ. **εὐτρεπισμένως**, ἑτοίμως, Λέων Διάκ. σ. 26 C.

εὐτρεπισμός, ὁ, «ἑτοιμασία» Σουΐδ.

εὐτρεπιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εὐτρεπίζω**, δεῖ εὐτρεπίζειν, ἑτοιμάζειν, Ἱππ. 423. 43, Ἡλιόδ. 4.15.

εὐτρεπιστής, οῦ, ὁ, ἑτοιμάζων, παρασκευάζων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 72.

εὔτρεπτος, ον, εὐκόλως τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 32, Πλουτ. Μάρ. 21· τὸ εὔτρεπτον ὁ αὐτ. 2. 912B· ἐπὶ νοσημάτων, ἤπιος, Γαλην. 15. 590. 2) ἕτοιμος, πρόθυμος, ἐπιρρεπής, εὔτρεπτος πρὸς μεταβολάς, εὐμετάβολος, αὐτόθι 978F, Πολυδ. Ϛ', 121.

εὐτρεφής, Ἐπικ. **ἐϋτρεφής, ές**, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, ὄϊες.. ἐϋτρεφέες Ὀδ. Ι. 425· αἰγὸς ἐϋτρεφέος Ξ. 530· σαρκὸς εὐτρεφέστατον πάχος Εὐρίπ. Κύκλ. 380, ἔνθα ὁ Scal. εὐτραφέστατον· διότι τὸ **εὐτραφὴς** εἶναι ἐν χρήσει ἀλλαχοῦ παρ' Εὐρ. καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος. II. τρέφων, θρεπτικός, χώρας εὐτρεφοῦς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.18, 1 (ἔνθα διωρθώθη ἤδη εἰς εὐτραφοῦς).

εὐτρεψία, ἡ, (εὔτρεπτος) τὸ εὐμετάβολον, Κλήμ. Ἀλ. 460.

εὐτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν περιστερῶν, Νόνν. Δ. 13. 62.

εὔτρητος, Ἐπικ. **ἐΰτρητος, ον**, (τιτράω) καλῶς τετρημένος, τετρυπημένος, λοβοὶ Ἰλ. Ξ. 182· δόνακες Ἀνθ. Πλαν. 4. 8· πρβλ. **χόανος**· ἔχων πολλὰ ἀνοίγματα, φλεβία Θεοφράστ. περὶ Αἰσθ. 56· πορώδης, σπόγγος Κόϊντ. Σμ. 9. 429· πέδον Ἀνθ. Π. 6. 21.

εὐτρίαινα, ὁ, (Αἰολ. ἀντὶ **εὐτριαίνης**, ὡς τὸ ἱππότα ἀντὶ **ἱππότης**, κτλ.), ἔχων καλὴν τρίαιναν, ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο. 1.117, κατ' αἰτιατ. **εὐτρίαιναν**, πρβλ. **ἀγλαοτρίαινα, ὀρσοτρίαινα**.

εὐτρῑβής, ές, καλῶς τετριμμένος, εἰς κόνιν μεταβεβλημένος λεπτήν, «ψιλοκοπανισμένος», Νικ. Ἀλεξιφ. 328, 405· ἑτερόκλ. δοτ. **ἐϋτριβὶ** (ὡς ἐξ ἐνομ. **εὔτριψ**), αὐτόθι 44· πρβλ. Λοβεκκίου Παραλ. 117.

εὔτριπτος, ον, (τρίβω) εὔθρυπτος, ψαθυρός, εὐκόλως τριβόμενος, ὅταν ἴδῃς μαλακὸν ἄγαν εὔτριπτον, εἰς ἴγδην βαλὼν λέαινε τῷ δοίδυκι Δημοκράτης παρὰ Γαληνῷ τ. 14. σ. 130, 9.

εὔτρῐχος, ον, = **εὔθριξ**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 934· τὸ εὔτριχον Κλήμ. Ἀλ. 267.

εὐτροπία, ἡ, (εὔτροπος) εὐστροφία, τὸ ἀγχίστροφον, ἡ περὶ τὸ ἦθος εὐτρ. Πλουτ. 2. 500D. II. καλὴ διάθεσις, χρηστότης ἤθους, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 494. 5.

εὔτροπις, ιδος, ἡ, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα καλὴν τρόπιν, «εὐστείρης νηός· εὐτρόπιδος» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 401.

εὔτροπος, ον, (τρέπω) εὔστροφος, οἱ δὲ ἐμμελῶς παίζοντες εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 3. II. ὁ καλοὺς ἔχων τρόπους, «εὔτροπος γὰρ ἀνὴρ ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 1· ἐπὶ νοσημάτων, ἤπιος, οὐχὶ ὀξύς, καὶ εὔτροποι καὶ οὐ κατόξεες Ἱππ. 50. 24.—Ἐπίρρ. **εὐτρόπως**, «εὐοργήτως, εὐτρόπως· ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος» Σχόλ. εἰς Θουκ. 1.122.

εὐτροφέω, τρέφομαι καλῶς, ἔχω εὐεξίαν σώματος, αὐξάνομαι, «μεγαλώνω», Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4.1, 29, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 2, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. ἢ Παθ., ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 4· ἴδε **εὐτραφέω**.

εὐτροφία, ἡ, καλὴ τροφή, ἀνθηρὰ κατάστασις, εὐεξία, τῶν σωμάτων, τῶν ψυχῶν Πλάτ. Πρωτ. 531A κἑξ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 6, κ. ἀλλ.· ἴδε **εὐτραφέω**.

εὔτροφος, ον, θρεπτικός, ὑγιεινός, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.14, 1 ἔαρ Ὀππ. Κυν. 3.180. II. Παθ., καλῶς τεθραμμένος, ἀκμάζων, θάλλων, ἐπὶ δένδρων, Διόδ. 17. 89· ἐπὶ τέκνων, Ἱππ. 267. 17.

εὐτρόχᾰλος, Ἐπικ. **ἐϋτρ-, ον**, (τρέχω) καλῶς ῥέων, ταχέως, ὁρμητικῶς κινούμενος, ποταμὸς Ὀππ. Κυν. 2.131· μέλισσα Ἀνθ. Πλαν. 36· ἀοιδὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 907. II. ὁλοστρόγγυλος, σφαῖρα, κύκλος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 135, Μανέθων 2. 130· ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, ἐντὸς τοῦ στρογγύλου, κυκλοτεροῦς ἀλωνίου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 597, 804, πρβλ. Spitzn. εἰς Ἰλ. Υ. 496.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐτρόχαλον· εὔκυκλον. ταχινόν».

εὔτροχος, Ἐπικ. **ἐΰτροχος, ον**, ποιητ. αἰτ. κατὰ μεταπλ. **ἐΰτροχα** Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 1 σ. 271: ἔχων ὡραίους τροχούς, ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους Ἰλ. Θ. 438, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 463· ἅμαξαν ἐΰτρ. Ὀδ. Ζ. 72, Ἰλ. Ω. 150, κλ.· εὐτρ. κύκλος Εὐρ., ἴδε ἐν λ. **ἀντίπηξ**. 2) τρέχων ταχέως, ὁρμητικός, Λατ. volubilis, Πλάτ. Τίμ. 37B· τρέχων, διολισθάνων εὐκόλως, ἐπὶ σχοι-

νίου διερχομένου διὰ μέσου βρόχων («θηλειῶν»), Ξεν. Κυν. 2. 4· εὔτροχος γλῶσσα, ἕτοιμος, εὐκίνητος, εὐφραδής, Εὐρ. Βάκχ. 268· εὔτρ. ἐν τῷ διαλέγεσθαι Πλουτ. Περικλ. 7· τὸ τῆς διανοίας εὔτρ. Δαμάσκιος παρὰ τῷ Σουΐδ.—Ἐπίρρ., εὐτρόχως ἀναγινώσκειν, μετὰ πολλῆς εὐχερείας, Φίλων 1. 303. **II.** ὁλοστρόγγυλος, τεῖχος Ἀνθ. Π. παράρτ. 50.13.

εὐτρύγητος,ον, εὐκόλως τρυγώμενος, ἐπὶ καρποφόρων δένδρων ἅπερ ὁ περιποιούμενος αὐτὰ διὰ καταλλήλου κλαδεύσεως περιορίζει τὴν εἰς πολὺ ὕψος αὔξησιν αὐτῶν, καὶ οὕτω καθιστᾷ αὐτὰ πολύκλαδα καὶ πολυβλαστῆ, τὰ δὲ τοιαῦτα δένδρα: ἅμα τῇ πολυκαρπίᾳ καὶ εὐτρυγητότερα καὶ τὸ ὅλον εὐθεραπευτότερα γίνεται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 4.

εὐτυκάζομαι, ἀποθ., ἑτοιμάζω,— καθ' Ἡσύχ. **εὐτυκάζου** (Ἀντίγραφ. **εὐτύκαζον**)· «εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον»· ἐντεῦθεν διωρθώθη ὑπὸ Λ. Δινδορ. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 149, τόξον εὐτυκάζου (τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον ἔχει: τόξον .. τυκάζου).

εὐτυκές· «εὐεργές. εὐχερές. εὐποίητον. ῥᾴδιον» καὶ «εὐτυκῶς· ῥᾳδίως καὶ τὰ ὅμοια» Ἡσύχ.

εὔτῠκος, ον, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., καλῶς ᾠκοδομημένος, εὐτύκους δόμους (οὕτως ὁ Bothe) Αἰσχύλ. Ἱκ. 959. **II.** ἕτοιμος, γλῶσσα αὐτόθι 994· πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον .. εὔτυκος αὐτόθι 974· θεῖος προφάτας εὔτυκος .. ὑμνεῖν Βακχυλ. 8. 4 (ἔκδ. Blass)· πῦρ εὔτυκον ἔστω Θεόκρ. 24. 86· εἴς τι Πρατίν. 2 Bgk.

εὔτυκτος, ον, (τεύχω) καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς ἐξειργασμένος, κυνέη Ἰλ. Γ. 336, κτλ.· ἱμάσθλη Θ. 44, κλ.· κλισίη Κ. 566, Ὀδ. Δ. 123· κρέα εὔτ. ποιεῖσθαι, παρασκευάζειν αὐτὰ πρὸς τροφήν, Ἡρόδ. 1.119, Βακχυλ. 17. 50.

εὐτύπωτος, ον, εὐκόλως δεχόμενος ἐντύπωσιν, εὐμάθεια δὲ εὐτυπώτου Γαλην. τ. 2. σ. 202· εὐτυπωτάτων καὶ ἁπαλῶν διὰ τὸν οἶνον ὄντων Πλούτ. 2. 660C ἔνθα ὁ Beisk. διώρθωσεν: **εὐτυπώτων** ἀντὶ **-ωτάτων.** **2)** ὁ καλῶς ἢ εὐκόλως τυπούμενος ἢ ἐγχαραττόμενος, «διὰ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ξύλῳ (τῇ πεύκῃ) εὐτύπωτον» Εὐστ. 633. 25.

εὐτύχεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **εὐτυχία,** Σοφ. Ἀποσπ. 882.

εὐτῠχέω· παρατ. **ηὐτύχουν** ἢ **εὐτύχουν** Σοφ., κλ.: μέλλ. -ήσω Εὐρ. Ὀρ. 1212· ἀόρ. **ηὐτύχησα** ἢ **εὐτ-,** Εὐρ., κλ.: πρκμ. **ηὐτύχηκα** ἢ **εὐτ-** Πλάτ., κλ.: γ' πληθ. ὑπερσ. **εὐτυχήκεσαν** Δημ. 231. 4: — Παθ.: ἀόρ. **εὐτυχήθην** Ἡρωδιαν. 2. 14: πρκμ. **εὐτύχημαι,** ἴδε ἐν τέλει. Εἶμαι εὐτυχής, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, εὐημερῶ, Πινδ. Ο. 7. 149, Ι. 3. 1, Ἡρόδ., κλ.· πόνου χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ἠλ. 945· οἱ εὐτυχοῦντες, οἱ ἐν εὐτυχίᾳ ὄντες, Ἀντιφῶν 120. 14:— εὐτ. τινος, εἶμαι εὐτυχὴς ὡς πρός τι, Λουκ. Χαρίδημ. 23· εἰ μνήμης εὐτυχῶ Ἀθήν. 58C·— τινι, πράγματι, τῷ πολέμῳ Ἡρόδ. 1.171, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 68· τῷ βίῳ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 111· ἀλλὰ συνηθέστερον μετ' αἰτ. πράγμ., τοὺς ἄλλους πολεμίους Ἡρόδ. 1, 65· τὰ πάντα ὁ αὐτ. 3. 40, Σοφ. Ο.Τ. 88, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 542, Ἴωνα 567. ἔν τινι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 5· μετὰ μετοχ., ἐπιτυγχάνω ἐν τῷ ποιεῖν τι, Εὐρ. Ὀρ. 1212, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 11· οὕτω μετ' ἀπαρ., Λόγγος 4. 19. Διογ. Λ. 9.100· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., εὐτ. εὐτύχημα Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6:— εὐτύχει, ὡς τὸ Λατ. vale, ἐν τέλει τῶν ἐπιστολῶν ἢ ἐπὶ ἐπιτυμβίων πλακῶν (πρβλ. **εὐπλοέω**), Πλάτ. Ἐπιστ. 321C, Συλλ. Ἐπιγρ. 4346, 4837, κ. ἀλλ.· εὐτυχεῖτε Ἐπιστ. Φιλίππου παρὰ Δημ. 251. 24· ὡσαύτως, ἀλλ' εὐτυχοίης Αἰσχύλ. Χο. 1063, Σοφ. Ο. Τ. 1478, Εὐρ. Μήδ. 688· πρβλ. **ὀνίνημι** II. 3:— Παθ., εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις ἱκανά, ἔχουσιν ἀρκετὰς ἐπιτυχίας, Θουκ. 7. 77. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, βρότεια πράγματ' εὐτυχοῦντα, εὐδοκιμοῦντα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1327· χωρὶς πόνου μὲν οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ἠλ. 945· τὸ εὐτυχοῦν, ἡ ἐπιτυχία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 610· τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ δόξαν, αἱ δὲ πλειότεραι κατὰ λόγον εὐτυχίαι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀσφαλέστεραι ἢ αἱ ἀπροσδόκητοι, Θουκ. 3. 39, πρβλ. 4. 79.

εὐτύχημα, τό, ὡς καὶ νῦν, εὐτυχὲς συμβάν, εὐτυχὴς περίπτωσις, Εὐρ. Φοίν. 1356, Πλάτ. Συμπ. 217A, κλ.· εὐτυχεῖν εὐτ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6.

εὐτῠχής, ές, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ προσώπων καὶ γεγονότων, Ἡρόδ. 1. 32, Τραγ., Πλατ., κλ.· ἀντίθετον τῷ **ὄλβιος,** Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· τῷ **εὐδαίμων,** Εὐρ. Μήδ. 1229 (ἴδε ἐν λ.)· εὐτυχεῖ πότμῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 709· εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν Σοφ. Τρ. 293· μετὰ δοτ., ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει ἐμοί τε, καλῶς νὰ ἔλθῃ μὲ εὐτυχίαν εἰς τὴν πόλιν του καὶ εἰς ἐμέ, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 308· δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 999·— τὸ εὐτυχές, = **εὐτυχία,** Θουκ. 2. 44. **II.** Ἐπίρρ. **-χῶς,** Πινδ. Ν. 7. 133, Τραγ., κλ.· Ἰωνικ. **-χέως** Ἡρόδ. 3. 39. — Συγκρ. **-έστερον** Εὐρ. Ἡρακλ. 247, κλ.· Ὑπερθ. **-έστατα** Ἡρόδ. 7. 6.

εὐτῠχία, (πρβλ. **εὐτύχεια**), ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὴ τύχη, ἐπιτυχία, εὐημερία, Πινδ. Ο. 6. 139, Ἡρόδ. 1. 32, Τραγ., κλ.· τὴν ἀτυχίαν εἰς εὐτυχίαν αἰτοῦμαι μεταστῆναι Ἀντιφῶν 119,34· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **εὐδαιμονία** ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 1. 5, 17· ἐπ' εὐτυχίᾳ Εὐρ. Ι. Τ. 1490, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 573· εὐτυχίᾳ χρῆσθαι Πλάτ. Μένων 72A· κατά τινα θείαν εὐτ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798B· ἡ κατὰ πόλεμον εὐτ. Θουκ. 1.120·— ἐν τῷ πληθ., εὐτυχήματα, ἐπιτυχίαι, ὁ αὐτ. 2. 44.

εὐύᾰλος, ον, ἐκ καλῆς ὑάλου, ῥηγνυμέναις καθαραῖς εὐυάλοις φιάλαις κατὰ τὸν Πλανούδην, ἀντὶ τοῦ ἐν Ἀνθ. Παλ. 11. 55 δευτέρου στίχου: ἄψ ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην.

εὐυδρέω, ἔχω ἀφθονίαν ὕδατος, Στράβ. 371.

εὐυδρία, ἡ, ἀφθονία ὕδατος, Στράβ. 218.

εὔυδρος, ον, (ὕδωρ) ἔχων πολύ, ἄφθονον ὕδωρ, ἄστυ Σιμωνίδ. 102· ἀκτά Πινδ. Π. 1. 152· γῆ ποιώδης καὶ εὔυδρος Ἡρόδ. 4. 47· χῶρος εὐυδρότερος ὁ αὐτ. 9. 25. **2)** ἐπὶ ποταμοῦ, ἔχων καλόν, ὡραῖον ὕδωρ, Εὐρ. Ι. Τ. 399· ἥξεις ἐπ' ἐννεάκρουνον εὔυδρον ποτὸν (διορθωθὲν ἀντὶ ἔνυδρον) Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεω» 3.

εὐυμνία, ἡ, = **εὐμολπία,** Ἡσύχ.

εὔυμνος, ον, ἐν πολλοῖς ὕμνοις ὑμνούμενος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 19. 207, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 30, ἐν Ἀποσπ. 36 (ἐν τῷ Ὑπερθ.), κτλ. [Ἡ παραλήγουσα βραχεῖα ἐν Ἐπιχ. 69 Ahr.]

εὐυπέρβᾰτος, ον, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεταί τι, ἐπὶ κοιλότητος (κοτύλης) ἀφ' ἧς ἡ κεφαλὴ ὀστοῦ εὐκόλως ἐξολισθάνει, διενέγκοι μὲν γάρ ἄν τι καὶ κοτύλη κοτύλης, ἡ μὲν εὐυπέρβατος ἐοῦσα, ἡ δὲ ἧσσον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784.

εὐυπέρβλητος, ον, ὁ εὐχερῶς ὑπερβαλλόμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2,19.

εὔυπνος, ον, κοιμώμενος καλῶς, βαθέως, Ἱππ. 267. 37. **II.** ἐνεργ., δίδων, παρέχων καλὸν ὕπνον, «ὁ Ζεὺς παρὰ Δελφοῖς» Ἡσύχ.

εὐυπόδητος, ον. ἐπὶ πεδίλου, τὸ εὐκόλως ὑποδενόμενον, τὰ τῆς Ἑλένης εὐυπόδητα πέδιλα Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 853, Ἡσύχ. ἐν λ. **πάξ.**

εὐύποιστος, ον, = ῥᾴδιος φέρειν, εὐκόλως ὑποφερόμενος, «εὐκολοϋπόφερτος», Θεοδώρητ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 19, κλ.

εὐυπόληπτος, ον, ὁ καλῶς φυλάττων τι ἐν ἑαυτῷ, Εὐστ. Πονημάτ. 259.44· ὁ ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ὡς καὶ νῦν (ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτιμήσῃ τι καλῶς), αὐτόθι 68.51, Ἰουστιν. Κῶδ. 10.30,4, Χρον. Πασχ. 734. 8.— ὡσαύτως **εὐυπόλημπος** Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 400. 13.— οὐσιαστ. **εὐυποληψία,** ἡ, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 11. 989, ἔκδ. Wr.

εὐυπονόητος, ον, εὐκόλως ὑπονοούμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1521, 12.

εὐυπόστατος, ον, ἔχων καλὴν ὑπόστασιν, καλὴν ἀντοχήν, Ἀφρικ. Κεστ. σ. 291B.

εὐυπότακτος, ον, ὁ εὐκόλως ὑποτασσόμενος, ὑπακούων, Γλωσσ.

εὐυποχώρητος, ον, εὐκόλως ὑποχωρῶν, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1086.

εὐύφαντος, ον, (ὑφαίνω) = τῷ ἑπομ., Σουΐδ., Βυζαντ.

εὐῠφής, ές, (ὑφή) καλῶς ὑφασμένος, Ἀνθ. Π. 10. 2· περὶ τοῦ: τὸν δέ γ' εὐυφῆ ἐν Σοφ. Τρ. 602, ἴδε ἐν λ. **ταναϋφής.**

εὐυψής, ές, (ὕψος) ἔχων ἀρκούντως μέγα ὕψος, Νικήτ. Χρον. 106 D.

εὐφαής, ές, (φάος) λάμπων καλῶς, λίαν λαμπρός, φωτεινός, Νόνν. Δ. 8. 111.

εὐφάλαρος· ἔχων λαμπρὰ φάλαρα, Ἡσύχ.

εὐφᾱμέω, εὔφᾱμος, Δωρ. ἀντὶ **εὐφημέω, εὔφημος.**

Εὐφάμιος· «ὁ Ζεύς» Ἡσύχ.

εὐφᾰνής, ές, φαινόμενος καλός, στρατὸς Μαυρίκ. Στρατ. σ.229.

εὐφαντασίαστος, ον, ὁ συλλαμβάνων ἐν τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ καλὰ πράγματα, Ἀθαν. τ. 1. σ.757.

εὐφαντᾰσίωτος, ον, ὁ διὰ τῆς ἑαυτοῦ φαντασίας δυνάμενος νὰ μεγαλοποιῇ καὶ παριστᾷ ζωηρῶς ὡς πραγματικὰς ἐννοίας ἀφῃρημένας δίδων εἰς αὐτὰς σχῆμα καὶ μορφήν, Λατ. qui sibi res, voces, actus secundum verum optime fingit, Κυντιλιανὸς 6. 2, 30.

εὐφᾰρέτρης, ου, ὁ, Δωρ. **-ας, α,** ἔχων ὡραίαν φαρέτραν, Σοφ. Τρ. 208.

εὐφάρμᾰκος, ον, ἔχων ἀφθονίαν φαρμάκων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.10, 3. **II.** = «εὔχροος» Ἡσύχ.

εὐφέγγεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., φωταύγεια, Ἰάμβλ. Προτρ. σ.116. 9.

εὐφεγγής, ές, φέγγων καλῶς, λαμπρός, φωτεινός, ἡμέρα .. εὐφ. ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 387· ἀστέρες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1195· σελήνη Πλούτ. 2.161E· τὸ εὐφ. Λουκ. Ἱππίας 8.

εὐφημέω, Δωρ. **εὐφᾱμέω** (εὔφημος), μεταχειρίζομαι λέξεις εὐοιώνους, ἀντίθετον τῷ **δυσφημέω.** **I.** ἀποφεύγω πᾶσαν δυσοίωνον λέξιν, ὡς ἀπῃτεῖτο κατὰ τὰς ἱερὰς τελετάς, τὸ τοῦ Ὁρατίου male ominatis parcere verbis· ἀκολούθως (τούτου ὄντος τοῦ ἀσφαλεστάτου μέσου πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν), τηρῶ θρησκευτικὴν σιγήν, φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ εὐφημῆσαί τε κέλεσθε Ἰλ. Ι. 171, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 263, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 17,18, κτλ.· τὸ πλεῖστον κατὰ προστακτικήν, εὐφήμει, εὐφημεῖτε, σιγᾶτε, σιωπή!

Λατ. bona verba quaeso, favete linguis, οἱονεὶ πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ οἰωνοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 298, Ἀχ. 241, κ. ἀλλ.· οὕτως, οἱ δὲ ἀμβώσαντες μέγα εὐφημέειν μιν ἐκέλευον, ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὐτοῦ ἐτάραξαν αὐτούς, Ἡρόδ. 3. 38· εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην Ἀριστοφ.. Βάτρ. 354· εὐφήμει τουτό γε, ἦν δ' ἐγὼ Πλάτ. Εὐθύδ. 301A, πρβλ. Πολ. 329C· οὐκ εὐφημήσεις; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 214D.— Παθ., εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ (fausta audienti, Ἑρμ.) Αἰσχύλ. Ἱκ. 512· πρβλ. **εὔστομος** II. 2. **II.** βοῶ, ἀνακράζω εἰς ἔπαινον ἢ τιμήν τινος, ἢ ἐν θριάμβῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 596, Εὐμ. 1035, Ἀριστοφ. Πλ. 758, Διόδ. 5. 49. **2)** μετ' αἰτ., τιμῶ, ἐπαινῶ, λέγω καλὰ περί τινος, Πλάτ. Ἐπιν. 992D, Ξεν. Συμπ. 4. 49· ὡσαύτως, καλῶ δι' ἐπιεικοῦς ὀνόματος, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 119.— Παθ., ἔχω καλὴν φήμην, Συλλ. Ἐπιγρ. 4389. **III.** ἠχῶ ἐν θριάμβῳ, κέλαδος Ἑλλήνων πάρα.. εὐφήμησεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 389· ὀλολυγμὸς εὐφημῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 28.

εὐφημητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ εὐφημεῖν, Φίλων II. 257, 33.

εὐφημητικός, ή, όν, ἔχων σημασίαν εὔφημον, Εὐστ. 763. 37.

εὐφημία, ἡ, ἡ χρῆσις λέξεων εὐοιώνων, ἀντίθετον τῷ δυσφημία. **I.** ἀποχὴ ἀπὸ γλώσσης δυσοιώνου, θρησκευτικὴ σιγή, εὐφημίαν ἴσχε = εὐφήμει Σοφ. Τρ. 178· σῷζε τὴν εὐφημίαν Σοφ. Ἀποσπ. 206· εὐφημία 'στω, εὐφημία 'στω, ὡς προκήρυξις ἐπιβάλλουσα σιγὴν πρὸ τῆς προσευχῆς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 959, Θεσμ. 295· οὕτως, εὐφημίαν.. κηρύξας ἔχω Σοφ. Ἀποσπ. 764· Ταλθύβιος.. εὐφημίαν ἀνεῖπε Εὐρ. Ι. Α. 1564· μετ' εὐφημίας διδάσκειν Πλάτ. Νόμ. 949B· ἐν εὐφημίᾳ δεῖ τελευτᾶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117D· πρὸς εὐφημίαν τρεπέσθω, felix faustumque sit, Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν πρ. Πταίσμ. 17. **II.** ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας, λόγων εὐφημίαν, τὸ εὔφημον τῶν λόγων, Εὐρ. Ι. Α. 608· διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν, «διὰ τοὺς καλοὺς καὶ εὐνοϊκοὺς πρὸς τὴν πόλιν λόγους» (Δούκ.), Αἰσχίν. 1. 169· πᾶσαν εὐφ. παρειχόμην Δημ. 1472. 5· εὐφ. ἔχειν πρός τινα Πλάτ. Νόμ. 717C· ἰδίως, ὄνομα καλὸν καὶ ἔντιμον διὰ κακὸν πρᾶγμα, εὐφημισμὸς (ὡς, Εὐμενίδες, εὐφρόνη, κτλ.), δι' εὐφημίαν αὐτόθι 736A· εὐφημίας ἕνεκα Αἰσχίν. 66, ἐν τέλει· πρβλ. Πλούτ. 2. 449A. **2)** = **εὐφωνία**, Δημήτρ. π. Ἑρμηνείας 175 (ἐν Ῥήτορσι Walz τ. 9. σ. 79), πρβλ. **εὐφημίζω** II. **III.** προσευχὴ καὶ αἶνος, λατρεία, τιμή, Εὐρ. Ι. Α. 1470, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 149B, Δείναρχ. 106. 38· ἀθάνατος εὐφ. Διόδ. 1. 2· ἀείμνηστος Πλούτ. 2. 121A· ἡ ὕστερον εὐφ. Δίων Χρ. 1. 571· τὴν παρὰ πᾶσιν ἀγαθὴν εὐφημίαν, καλὴν φήμην, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 39·— καὶ ἐν τῷ πληθ., ὕμνοι πρὸς αἶνον, ἔπαινοι, Πινδ. Π. 10. 54.— Ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 206, ἀντὶ σῷζε τὴν εὐφημίαν, ἀνάγνωθι εὐθυμίαν.

εὐφημίζω, μεταχειρίζομαι εὔφημον, καλὴν λέξιν περὶ κακοῦ πράγματος, καί, **εὐφημισμός**, ὁ, ἡ χρῆσις εὐφήμου λέξεως ἀντὶ δυσοιώνου, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες, εὐφρόνη ἀντὶ νύξ, κτλ.. Εὐστ. 1398. 52, πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. 281. **II.** χαιρετίζω δι' εὐφήμων ἐπιφωνήσεων, Ἡρῳδιαν. 2. 3, 35, ἐν τῷ Παθ.

εὐφημικῶς, Ἐπίρρ. = **εὐφήμως**, Κύριλλ. Ἀλ. 1056A.

εὐφήμισμα, τό, τὸ εὐφημίζειν, Ἰωσ. Φλαβ. Ἰουδ. πόλ. 7. 5, 2.

εὐφημολογία, ἡ, τὸ εὔφημα λέγειν, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 155 v⁰.

εὔφημος, Δωρ. **εὔφᾱμος**, ον, (φήμη) ἐκπέμπων φωνὴν εὐοίωνον, ὅσιος, ἀντίθετον τῷ **δύσφημος**, ἔστι δὲ.. εὔφημος (ὁ μελανάετος)· οὐ γὰρ μινυρίζει.. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν δευτερευούσαις σημασίαις, **I.** ἀπεχόμενος ἀπὸ δυσοιώνων λέξεων, δ. ἐ. τηρῶν θρησκευτικὴν σιγήν, εὔφημον.. κοίμησον στόμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1247· γλῶσσαν εὐφ. φέρειν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 581· οὕτως ἴσως, εὐφ. γόοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 36· τὸ τᾶς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἱέντες, κινοῦντες τὰ χείλη, ἄνευ ἤχου ἢ λέξεων, ἐν σιγηλοῖς στοχασμοῖς ἀφοσιώσεως, Σοφ. Ο. Κ. 132· οὕτως, ὑπ' εὐφήμου βοῆς, δηλ. ἐν σιγῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 630· εὔφημα φώνει, ὡς τὸ **εὐφήμει**, Λατ. fave lingua, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 362, 591, Εὐρ. Ι. Τ. 687· εὔφημος ἴσθι Σοφ. Ἀποσπ. 426· εὐφ. πᾶς ἔστω λαὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 39. **2)** ἤπιος (πρβλ. **εὐφημία** I. 2, **εὐφημισμός**), ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι.. κατονομάζειν, δι' ἠπίων ἐκφράσεων, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140C· πρὸς τὸ εὐφημότατον, Λατ in meliorem partem, Λουκ. Προμ. 3· πρβλ. **ἀνευφημέω**. **II.** ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας, ὁ εὖ ἠχῶν, εὐοίωνος, καλὰ προσημαίνων, μῦθοι Ξενοφάνης 1. 14· ἦμαρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 636· ἔπος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 512· εὔφαμοι κέλαδοι Εὐρ. Τρῳ. 1072· εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θείατ' ἀοιδοὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 694 (ἴδε Ἕρμαννον)· Μούσης ἀνοίγειν.. εὔφημον στόμα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1719· εὔφημοι πόνοι, εὐσεβεῖς, ἱεροί, Εὐρ. Ἴων 134· δόμοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1144· ᾠδῆς γένος, ἐρωτήματα Πλάτ. Νόμ. 801 A, Ἱππ. Μείζων 293A:— οὕτως Ἐπίρρ. **-μως**, δι' εὐφήμων λέξεων ἢ φράσεων, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 171, Αἰσχύλ. Εὐμ. 287, Πλάτ. Φαῖδρ. 261C, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 4. 91. **III.** ἐπαινετικός, λόγοι εὐφ., ἐγκώμια, Πολύβ. 31. 14, 4. **IV.** ὡς ὄνομα κύριον, «Εὔφημος· ὁ Ζεὺς ἐν Λέσβῳ» Ἡσύχ.

εὔφθαρτος, ον, εὐκόλως φθειρόμενος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 11, 5, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 11, κ. ἀλλ. **II.** εὔπεπτος, «εὐκολοχώνευτος», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 68F.

εὐφθογγέω, φθέγγομαι καλῶς ἢ ᾄδω εὐφώνως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 18, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως: **εὐστομοῦσιν**.

εὔφθογγος, ὁ εὖ φθεγγόμενος, καλῶς ἠχῶν, εὔφθογγοι χοροὶ λύρην ὀχέων Θέογν. 534· κελάδους εὐφθογγοτέρους Αἰσχύλ. Χο. 341· συρίγγων εὐφθόγγῳ φωνᾷ Εὐρ. Τρῳ. 127· ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, ἐπὶ πτηνῶν, ἐν τῷ Ὑπερθ., Στράβ. 718, πρβλ. 260.

εὐφῐλής, ές, ὁ λίαν φιλούμενος, εὐφιλῆ χέρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 34. **II.** ἐνεργ., λίαν φιλῶν, ποίμνης τοιαύτης οὔτις εὐφιλὴς θεὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 197.

εὐφίλητος, η, ον, λίαν πεφιλημένος, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 107.

εὐφῐλόπαις, ὁ, ἡ, τοῖς παισὶ φίλτατος, ἐπὶ σκύμνου λέοντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 721.

εὐφῐλοτίμητος, ον, ἐκ φιλοδοξίας γινόμενος, δαπανήματα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 11.

εὔφῑμος, εὐχαλίνωτος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 178. **II.** ὁ φιμῶν τῇ στύψει, στυπτικός, εὐφίμου καρπὸν μύρτου Νικ. Ἀλεξιφ. 275.

εὔφλαστος, ον, εὔθλαστος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 26.

εὔφλεκτος, ον, εὐκόλως φλεγόμενος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 22, Ἀρρ. Ἀν. 2. 19, 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὔφλεκτα· εὐκαῆ ξύλα».

εὐφορβία, ἡ, πολυτροφία, σφαδᾴζεις πῶλος ὣς εὐφορβίᾳ, γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης Σοφ. Ἀποσπ. 727 (Πλούτ. 2, 280F).

εὐφόρβιον, τό, «δένδρον ἐστὶ ναρθηκοειδὲς Λιβυκόν.., ὀποῦ μεστὸν δριμυτάτου» Διοσκ. 3. 96, Λατ. Euphorbium· ὡσαύτως καὶ ὁ ῥητινώδης ὀπὸς τοῦ φυτοῦ, αὐτόθι.

εὔφορβος, ον, (φέρβω) εὐτραφής, Ὀρφ. π. σεισμῶν 95. **2)** εὔφορος. εὐφόρβοιο ἀρούρης Εὐδοκία ἐν Bandini Catal. Bibl. Med. τ. 1. σ. 234. 56.

εὐφορέω, εἶμαι εὔφορος, γόνιμος, Ἱππ. Ἐπιστ. 1274. 20, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιϐ', 16· εὐτ. σταφυλὰς Γαλην. 3. 44. **II.** ἐπὶ πλοίων, φέρω μέγα φορτίον, Λουκ. Λεξιφ. 15.

εὐφόρητος, ον, εὐκόλως φερόμενος, ὑποφερτός, τινι Αἰσχύλ. Χο. 353, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. σ. 388B, Θεόδ. Στουδ. σ. 182B.

εὐφορία, ἡ, ἡ δύναμις τοῦ φέρειν ῥᾳδίως, Ἱππ. π. Ἀγμ. 775. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἄφθονος παραγωγή, εὐφορία καρπῶν, οἴνου Ξεναγ. παρὰ Μακροβ. 5. 19, Ἀλκίφρων 1. 24· ἐλαίου Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 60. **III.** δεξιότης, ταχυχειρίαν, εὐποδίαν, εὐφορίαν, ἰσοφορίαν Πολυδ. Δ', 97.

εὐφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν φόρμιγγα, καλῶς φορμίζων, Ἀνθ. Π. 7. 10. **II.** Παθ., ἐπὶ λυρικῆς μουσικῆς, μολπῆς εὐφόρμιγγος, συνοδευομένης ὑπὸ καλῆς φόρμιγγος ἢ λίαν μελῳδικῆς, Ὀππ. Ἁλ. 5. 618.

εὔφορος, ον, (φέρω) ὃν φέρει τις μεθ' ὑπομονῆς, ἔσχεν.. εὐφόρων λάθαν πόνων Πινδ. Ν. 10. 45. **2)** εὐκόλως φερόμενος ἢ φορούμενος, εὐμεταχείριστος, ἐλαφρός, ὅπλα Ξεν. Κύρ. 2· 3, 14· δόρυ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 7, 8· περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος Λουκ. περὶ Οἴκου 7. **3)** εὐκόλως φερόμενος, ταχέως ἐξαπλούμενος, ἐπὶ νοσημάτων, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 27·— ἐπὶ προσώπων, ἐπιρρεπής, εὐφ πρὸς ἡδονὰς Λογγῖνος 44. 1. **II.** ἐνεργ., ὁ φέρων τινὰ καλῶς· ἐπὶ ἀνέμου, εὐνοϊκός, οὔριος, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 27. **2)** ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐνεργητικός, δραστήριος, εὔρωστος, ὑγιής, Φωκυλ. 3, Ξεν. Συμπ. 2, 16· ἔνιοι τῶν βοῶν ζῶσι καὶ εἴκοσιν ἔτη, ἐὰν εὔφορον ἔχωσι τὸ σῶμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 4. **2)** ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ, νὰ ὑπομείνῃ, ἐν τῷ Ἐπιρρ., εὐφόρως τλῆναι Σοφ. Φιλ. 572· εὐφορώτατα φέρειν Ἱππ. Ἀφ. 1242, πρβλ. π. Ἀγμ. 764· εὐφόρως ἔχειν πρός τι Πλούτ. 2. 651C. **4)** ἐπὶ ζῴων ἢ δένδρων, ὡς καὶ νῦν, παραγωγικός, καρποφόρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 3, π. Φυτ. 1. 6, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10· μετὰ γεν., ὀπώρας Ἡρῳδιαν. 1. 6· πόλις εὐφ. πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν, πλουσία εἰς ἀνδρείαν, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 3. 3. **5)** ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι εὐκόλως, μετ' ἀπαρ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 2:— Ἐπίρ., εὐκόλως, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 146· εὐφόρως ἔχειν τῆς γλώττης, ἔχει γλῶσσαν ἕτοιμον, Φιλόστρ. 536· εὐφόρως ἔχω, αἰσθάνομαι καλλίτερα, Γαλην.— Ἀνώμαλ. Συγκρ., εὐφορέστερος ἐν Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4,

εὔφορτος, ον, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα ὅσον φορτίον ἢ ἕρμα πρέπει νὰ ἔχῃ ὅπως εὐπλοῇ, εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες Ἀνθ. Π. 12. 53·— μεταφ., καλῶς κινούμενος, εὐκίνητος, εὐφόρτοις μελέεσι Ὀππ. Κυν. 1. 85, πρβλ. 4. 447.

εὐφράδεια, ἡ, ὀρθὴ χρῆσις τῆς γλώσσης, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1, 98. **2)** = **εὐγλωττία**, Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. 455.

εὐφρᾰδής, ές, (φράζω) «σαφής» Σουΐδ. **2)** Παθ., καλῶς, ὀρθῶς ἐκπεφρασμένος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 382, κτλ.· ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸ Ἐπίρρ. ἐν Ὀδ. Τ. 352 **εὐφραδέως**, εὐφραδῶς, εὐγλώττως, μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.

εὐφρᾰδίη, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **εὐφράδεια**, Ἀνθ. Π. 1. 28, Συλλ. Ἐπιγρ. 6854f.

εὐφραίνω, Ἐπιχ. **ἐϋφρ-**: μέλλ. Ἀττ. **εὐφρᾰνῶ** Αἰσχύλ. Χο. 742, κτλ., Ἰωνιχ. καὶ Ἐπιχ. **εὐφρανέω** Ἰλ. Ε. 688, **ἐϋφρανέω** Η. 297:— ἀόρ. **εὔφρᾱνα** ἢ **ηὔφρᾱνα** Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. II. 13. 19, Εὐρ., κτλ., Ἐπιχ. **εὔφρηνα** Ἰλ. Ω.102, ὑποτακτ. **ἐϋφρήνῃς** Η. 295:— Παθ. μετὰ Μέσ. μέλλ., **εὐφρᾰνοῦμαι** Ξεν. Συμπ. 7. 5, Ἰωνιχ. β' ἑνιχ. **εὐφράνεαι** Ἡρόδ. 4. 9· ὡσαύτως Παθ. **εὐφρανθήσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 165, Αἰσχίν. 27.12: ἀόρ. **εὐφράνθη** ἢ **ηὐφρ-**, Πινδ. Ο. 9. 94, Ἀριστοφ. Ἀχ. 5: (εὔφρων). Προξενῶ εὐφροσύνην, χαράν, φαιδρότητα, χαροποιῶ, «καλοχαρδίζω», εὐφρανέειν ἄλοχον Ἰλ. Ε. 688· ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας Ὀδ. Ν. 44· ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι φρόνημα Υ. 82· εὐφρ. θυμόν τινος Πινδ. Ι. 7 (6). 2· φρένα, νόον, βίον τινός, κτλ., Τραγ.· τινὰ ἐπέεσι Ἰλ. Ω.102· δι' ἀρετὴν Πλάτ. Μενέξ. 237Α· τινά τι Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 211Ε, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6. **II**. Παθ. εὐφραίνομαι, τέρπομαι, πληροῦμαι χαρᾶς, εὐφραίνεσθαι ἔκηλον, εὐφραίνεσθαι ἥσυχον, Ὀδ. Β. 311, Ἡρόδ. 4. 9· τινι Πινδ. Π. 9. 30, Πλάτ. Νόμ. 796Β· ἐπί τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 5· ἔν τινι Ξεν. Ἱέρ. 1. 16· διά τινος αὐτόθι 8· ἀπό τινος 4. 6· μετὰ μετοχ., εὐφράνθη ἰδὼν Πινδ. Ο. 9. 94· εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται Σοφ. Αἴ. 280, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 36· τὰ ἐμὰ σὺ ηὐφραίνου, σὺ ἀπέλαυες τῆς εὐφροσύνης ἥτις ἀνῆκεν εἰς ἐμέ, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 13. 2.

εὐφραντήριος, ον, = **εὐφραντικός**, Φίλων Καρπ. 64Β.

εὐφραντήριον, τό, χαρά, Θεόδ. Ἀγκ. 1393Β.

εὐφραντικός, ή, όν, ὁ εὐφραίνων, ὁ προξενῶν εὐφροσύνην, οὐδέν ἐστιν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος Ἀθήν. 608Α.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετ' εὐφροσύνης, Ψευδο-Χρον. τ. 7. σ. 324,14.

εὐφραντο-ποιός, όν, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 520.

εὐφραντός, ή, όν, εὐάρεστος, εὐχάριστος, παρέχων εὐφροσύνην, Τιμοκρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 6. **2**) εὐφραινόμενος, πλήρης χαρᾶς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 536.— Ἐπίρρ. **εὐφραντῶς** Μόσχ. περὶ Σχεδ. σ. 182.

εὐφρᾰσία, ἡ, εὐφροσύνη, φαιδρότης, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 72. 38. — Καθ' Ἡσύχ.: «δαῖτος· εὐωχία. εὐφρασία».

εὔφραστος, ον, (φράζω) εὐπρόφερτος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 6· σαφής, ὀπωπὴ Διον. 171.

εὐφρονέων, Ἐπιχ. **ἐϋφρ-**, εὖ φρονῶν, εὖ κρίνων, ἔχων καλὴν κρίσιν, εὖ διακείμενος, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἐν τῷ στίχ. ὃ [ἢ ὅς] σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν Ἰλ. Α. 73, κ. ἀλλ.— θηλ. **-έουσα** ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 998·— πληθ. **-έοντες**, Μανέθων 1. 233 ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ῥῆμα **εὐφρονέω**, ἴδε **εὖ** ἐν τέλει.— Ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι φέρεται διῃρημένως, **ἐὺ φρονέων**.— Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 260 κἑξ.

εὐφρόνη, ἡ, (εὔφρων) ἡ καλὴ ὥρα, κατ' εὐφημισμόν, ἀντὶ τοῦ νὺξ (πρβλ. **Εὐμενίδες**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 558, Πινδ. Ν. 7. 4, καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἴωσι πεζολόγοις, ὡς Ἡρόδ. 7. 12, 56, κ. ἀλλ., Ἱππ. 588. 42, κτλ.· ἄστρων εὐφρόνη, = ἀστερόεσσα εὐφρόνη Σοφ. Ἠλ. 19· εὐφρόνης = νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἀναξιμ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 4· οὕτω, κατ' εὐφρόνην Αἰσχύλ. Πέρσ. 221, Σοφ. Ἠλ. 259: **II**. = **εὐφροσύνη** Ἡσύχ.· ἐν Εὐρ. Ἑλ. 1470 διωρθώθη νῦν εἰς τὸ **εὐφροσύναν** (Matth.), πρβλ. **δυσφρόνη**.

εὐφρονίδης, ου, ὁ, υἱὸς τῆς νυκτός, Ἀνθ. Π. παράρτ. 281.

εὐφρονίων· «(Δωρ.) εὖ τὰς φρένας διακείμενος. φρόνιμος. χαίρων» Ἡσύχ.

εὐφρόνως, Ἐπίρρ. τοῦ **εὔφρων**.

εὐφροσύνη, Ἐπιχ. **ἐϋφροσύνη, ἡ**, (εὔφρων): ὡς καὶ νῦν, χαρά, εὐθυμία, φαιδρότης, ἀλλήλησι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι Ὀδ. Υ. 8, πρβλ. Κ. 465, κτλ.: ἰδίως ἐπὶ συμποσίου, οὐ γὰρ ἐγώ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κάτα δῆμον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ Ὀδ. Ι. 6, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 449, 482, κτλ.· κρητὴρ μεστὸς ἐϋφροσύνης Ξενοφάν. 1. 4: ἐν τῷ πληθ., μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, θυμηδίαις εὐφραίνεται σοῦ ἕνεκα, Ὀδ. Ζ. 156· φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσα ἐν εὐφροσύναις Αἰσχύλ. Πρ. 540, Εὐρ. Βάκχ. 376, κτλ.:— ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. ἐν Κύρ. 8. 1, 32, Ἀγησ. 9, 4, ἐν τῷ πληθ., καθ' ἑνιχ. δὲ ἐν Κύρ. 3. 3,7, καὶ παρὰ Πλάτ. ἐν Τιμ. 80Β. **II**. ὡς κύριον ὄνομα, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, ἡ διδοῦσα χαρὰν καὶ εὐφροσύνην τοῖς ἀνθρώποις, Ἡσ. Θ. 909· πρβλ. **Θάλεια**.

εὐφρόσῠνος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Ἀνθ. Π. 5. 40· ποιητ. ἀντὶ **εὔφρων**, φαιδρός, τερπνός, εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς (ἐπ' ἐμαῖς εὔφροσι ταῖσδ' ἀοιδαῖς κεχαρημένος Meineke) Σκόλ. δ' παρ' Ἀθην. 694C. — Ἐπίρρ. **-νως**, φαιδρῶς, εὐθύμως, Θέογν. 764. **II**. ἐνεργ., εὐφραίνων, πληρῶν τινα εὐφροσύνης, Διοσκ. 4.128·— ὡς ἐπώνυμ. τῆς νυκτός, εὐφροσύνη, τερπνὴ .. μῆτερ ὀνείρων Ὀρφ. Ὕμν. 3. 5, κτλ.· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 231 κἑξ.

εὔφρουρος, ον, (φρουρὰ) εὐφύλακτος, κομιδῇ Ὀππ. Ἁλ. 5. 621.

εὔφρων, Ἐπιχ. **ἐΰφρ-, ον**, ἀμφότερα παρ' Ὁμ. (φρήν): φαιδρός, πλήρης εὐφροσύνης, ἐπὶ τῶν εὐφραινομένων ἐν εὐωχίαις, εἴπερ τις .. δαίνυται εὔφρων Ἰλ. Ο. 99, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 531, Πινδ. Ν. 5.70, κτλ.· οὕτως Ἐπίρρ. **εὐφρόνως**, μετ' εὐφροσύνης, Πινδ. Π. 10. 63, κτλ. **2**) ἐνεργ., ὁ φαιδρύνων, ἱλαρύνων, ὁ προξενῶν εὐθυμίαν, οἶνον εὔφρονα Ἰλ. Γ. 246· εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι Αἰσχύλ. Ἀγ. 806· ὦ φέγγος εὖφρον αὐτόθι 1577· ῥοαὶ εὔφρονες Ἀργείοις Σοφ. Αἴ. 420· οὐδ. πληθ., εὔφροσι δέχεσθαι = εὐφροσύναις (ἔνθα ὁ Δινδ. ὑποθέτει ὅτι ἀπωλέσθη ὁλόκληρος στίχος, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τὸ οὐσιαστ. τὸ προσδιοριζόμενον ὑπὸ τοῦ εὔφροσιν) Αἰσχύλ. Εὐμ. 632. **II**. βραδύτερον, ἔχων καλὰς διαθέσεις, εὐμενής, εὔνους, ἀγαθός, θεὸς εὔφρων εἴη εὐχαῖς Πινδ. Ο. 4. 21, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 772, Σοφ. Αἴ. 705, κτλ.· γαῖαν .. εὔφρονα μήλοις Πινδ. Ο. 7. 116· εὔφρων ἥδ' ὁμιλία Αἰσχύλ. Εὐμ. 1030· ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο αὐτόθι 640: (ἐν Θεοκρ. 25. 29, ἐπίφρονας εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή):— Ἐπίρρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 351, 849, Πέρσ. 837. **III**. = **εὔφημος**. Ξενοφάν. 1. 13· πῶς εὔφρον' εἴπω; Αἰσχύλ. Χο. 88· οὐδ' αὖ τόδ' εὖφρον Ἱκ. 378.

εὐφυής, ές, (φυὴ) εὖ ηὐξημένος, εὐτραφής, καλῶς ἐσχηματισμένος, καλλιφυής, εὔμορφος, μηροὶ Ἰλ. Δ. 147· πτελέη Φ. 243· εὐφ. κλάδος, ἐπὶ κισσοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 98· πρόσωπον ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1198· ὀδόντες Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1.20· χεῖρες, πόδες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 13, κτλ.· χορείας εὐφυὴς βάσις, εὔτακτος, χαρίεις, ἐπίχαρις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 968. **II**. ἔχων καλὴν διάθεσιν ἐκ φύσεως (πρβλ. **εὐφυΐα** II), Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 13. κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 17· ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, εὐφυεστάτους Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3. **2**) ἐκ φύσεως ἁρμόζων, ἁρμόδιος ἢ κατάλληλος, πρός τι Πλάτ. Πολ. 455Β, Ἰσοκρ., κτλ.· εἴς τι Πλάτ. Πρωτ. 327C· εὐφυὴς λέγειν Αἰσχίν. 25. 41· εὐφ. τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς Πλάτ. Πολ. 409Ε· τὴν γνώμην Ἰσοκρ. 196Ε· σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, εὐφ. πρὸς ἀγονίαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 18 καὶ 19:— Ἐπίρρ., εὐφυῶς ἔχει, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1· εὐφ. ἔχειν ἢ κεῖσθαι πρὸς .. αὐτόθι 5. 3, 15., 7. 6, 5. εὐφυέστερον ἔχειν Δημ. 1414. 1. **3**) ἐπὶ τόπων, εὐνοϊκός, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3. 25, κτλ.· οὕτως ἐπὶ χρόνου, Πολύβ. 1. 19, 12. **III**. ἐκ φύσεως εὐφυής, ὡς τὸ **εὐτράπελος**, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ **βωμολόχος**, Ἰσοκρ. 149D, περὶ Ἀντιδ. § 303· σοφιστὴς εὐφ. Ἄλεξις ἐν «Γαλατείᾳ» 1, 4, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Λίνῳ» 1.13· εὐφυής, μεγαλοφυής, Ἀριστ. Ποιητ. 17. 4, πρβλ. Ρητ. 2. 15, 3· ἀντίθετον τῷ **γεγυμνασμένος**, αὐτόθι 3. 10, 1, πρβλ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 17. ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3:— Ἐπίρρ. **εὐφυῶς**, μετ' εὐφυΐας, Πλάτ. Πολ. 401C· κολακεύειν εὐφυῶς Ἀντιφάν. ἐν «Λημνίαις» 2· ὀψοποιεῖν εὐφυῶς Ἄλεξις ἐν «Ἀσκληπιοκλείδῃ» 1.

εὐφυΐα, ἡ, τὸ εὖ καὶ καλῶς πεφυκέναι, καλὴ φυσικὴ ἀνάπτυξις, Ἱππ. π. Ἰατρεῖον 742· εὐφ. καὶ ὥρα Πλουτ. Σόλων 1. **II**. φυσικὸν προτέρημα, φυσικὴ εὐφυΐα, μεγαλοφυΐα, καὶ ἠθικῶς, καλὴ διάθεσις, συχνάκις μετ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν συγχρόνως, ὡς τὸ Γαλλικὸν un bon naturel, ἀγχίνοια. εὐφυΐα ψυχῆς Πλάτ. Ὅροι 412Ε· εὐφυΐα τάχος μαθήσεως αὐτόθι 413D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 17, Ρητ. 1. 6, 15. κ. ἀλλ. **2**) ἐπὶ τόπων, ἡ εὔφορος φύσις, χώρας εὐβοσίᾳ καὶ εὐφυΐᾳ πρὸς τὸ θᾶττον βλαστάνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 3· πρβλ. Πολύβ. 2. 68, 5.— Ὁ τύπος **εὐφύεια** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἀλέξ. (ἐν Ἀδήλ. 78).

εὐφύλακτος, ον, εὐκόλως φυλαττόμενος ἢ φρουρούμενος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 998· εὐφ. ἡ καρδία, καλῶς πεφυλαγμένη, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 11· εὐφυλακτότερον ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 2. 12·— ἐν εὐφυλάκτῳ εἶναι, φυλάττεσθαι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 201· εὐφυλακτότερα αὐτοῖς ἐγίγνετο Θουκ. 8. 55· οὕτως, ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη ὁ αὐτ. 3. 92, Πλουτ. Ρωμ. 18. **II**. (φυλάττομαι), καθ' οὗ εὐκόλως φυλάττεταί τις, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 15. 9, Δίων Κ. 57. 1.

εὔφυλλος, ον, ἔχων καλὰ καὶ ἄφθονα φύλλα, Πινδ. Ι. 6 (5). 89, Εὐρ. Ι. Τ. 1246.

εὐφύσητος [ῡ], **ον**, εὐκόλως φυσώμενος εἰς ἀποτέλεσιν φλογός, Α. Β. 239.

εὔφῠτος, ον, (φυτὸν) καλῶς πεφυτευμένος, Πολυδ. Α', 228.

εὐφωνία, ἡ, καλὴ φωνή, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἀριστ. Προβλ. 11. 39· ἠχηρότης φωνῆς, ἰσχυρὸς ἦχος, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 36 **II**. εὐφωνία ὡς καὶ νῦν, Διον. Ἁλ. Ἰσοκρ. 3, κ. ἀλλ.· «διὰ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξέστης» Ἐτυμ. Μ. 610. 56.

εὔφωνος, ον, ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, Πιερίδες Πινδ. Ι. 1. 9· χορὸς (ἴδε **σύμφθογγος**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1187, κτλ.· εὐφ. θαλίαι, συμπόσια μετὰ καλλιφώνων ᾀσμάτων, Πινδ. Π. 1. 72. **2**) ἔχων ἠχηρὰν φωνήν, ἐπὶ κήρυκος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 713, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20, πρβλ. Δημ. 380. 2.— Ἐπίρρ. **-νως**·— Συγκρ. **-οτέρως** Δημ. Φαληρ. 267· **-ότερον** Πλούτ. 2. 1132Δ.

εὐφώρᾱτος, ον, εὐκόλως φωρώμενος, εὐκόλως ἀνακαλυπτόμενος· τύπος τις κατὰ τὸ φαινόμενον Ὑπερθετ. **εὐφωρότατος**, ἐν Πλουτ. 2. 63C καὶ Γαλην. τ. 8. σ. 501D, εἶναι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡμαρ-

τημένη γραφὴ ἀντὶ **εὐφώρατος**, ὡς τὸ θριπηδέστατος εἶναι συνήθης ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ θριπήδεστος. Πρβλ. **εὐχείρωτος**.

εὐχαίτης, ου, ὁ ἔχων ὡραίαν κόμην, Καλλ.'Επιγράμ. 56· ἔχων ὡραίαν χαίτην, Πολυβ. Ε', 83· ἔχων ὡραῖα φύλλα, 'Ανθ. Π. 4. 1, 51., 9. 669.

εὐχαιτίας, ου, ὁ, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Διόδ. 20. 54.

εὐχάλῑνος [ᾰ], **ον**, ἔχων ὡραῖον χαλινόν, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 169.

εὐχᾰλίνωτος, ον, (χαλῑνόω) ὁ καλῶς κεχαλινωμένος, 'Ηρῳδιαν. 'Επιμ. σ. 178.

εὐχαλκος, ον, εἰργασμένος ἐκ καλοῦ χαλκοῦ ἢ ἐκ καλῶς εἰργασμένου χαλκοῦ, στεφάνη 'Ιλ. Η. 12· ἀξίνη Ν. 612· μελίη Υ. 322· τρίποδες 'Οδ. Ο. 84· κράνος Αἰσχύλ. Θήβ. 459· ὅπλα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 456.

εὐχάλκωτος, ον, (χαλκόω) = τῷ προηγ., κρεάγρα 'Ανθ. Π. 6. 305.

εὐχανδής, ές, εὐρύχωρος, Μανέθων 6. 463, Νικ.'Αλεξιφ. 63.

εὐχᾰρής, ές, = τῷ **εὔχαρις**, Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9. σελ. 274.

εὐχαρίη, ἡ, (= **εὐχαριστία**) 'Επιγρ. ἔμμετρ. Πατρῶν τῶν μ. Χρ. χρόνων ἐν 'Αθηναίου τ. Ζ', σ. 210.

εὔχᾰρις, οὐδ. **εὔχαρι**, γεν. **ιτος**·—εὐχάριστος, θελκτικός, εὐάρεστος, πλήρης χάριτος, ἐπίχαρις, δημοτικός, Λατ. gratiosus, urbanus, ἰδίως ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, Πλάτ. Πολ. 486AD, 487A· Ξεν.· ἀστεῖος καὶ εὔχαρις Ξεν. Κύρ. 2. 2. 12· εὐχ. κατὰ τὰς ἐντεύξεις, ἐν ταῖς ὁμιλίαις Πολύβ. 22. 21, 3., 24, 5, 7· τὸ εὔχαρι, εὔχαρις καὶ φιλόφρων τρόπος, εὐπροσηγορία, Ξεν.'Αγησ. 8, 1., 11, 11:—ἐπὶ τῆς 'Αφροδίτης, Εὐρ.'Ηρακλ. 894, πρβλ. Μήδ. 632.—ἐπὶ ζῴων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 5:—'Υπερθ. **εὐχαριτώτατος** 'Απλ.'Εμφυλ. 2. 26· τὸ ἐν Πολυβ.'Εκλογ. Βατ. σ. 402, **εὐχαρίστατα**, ἴσως διορθωτέον εἰς **-ότατα**, ἐκ τοῦ **εὐχάριστος**.

ΙΙ. ἐπὶ τόπων, εὐάρεστος, 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 12, 4.

εὐχᾰριστέω, ὡς καὶ νῦν, οἶδα χάριν, ἐκφράζω εὐχαριστίας, 'Επιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 34 (ἔνθα ἴδε Böckh), Ψήφισμα παρὰ Δημ. 257. 2· τινι Ποσειδώνιος παρ' 'Αθην. 213Ε· ἐπί τινι ἢ περί τινος Πολύβ. 16. 25, 1, Διόδ. 16. 11.— Παθ., 'Ιππ. 'Επιστ. 1284. 31. **2)** ἐκπέμπω εὐχαριστίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐλογίαν τῶν πέντε ἄρτων καὶ τοῦ ἄρτου τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, Εὐαγγ. κ. 'Ιωάνν. ς', 11, κατὰ Λουκ. κβ', 19, 'Επιστ. Α', πρὸς Κορινθ. ια', 24 (Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 26, κτλ.). **3)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν θείαν μετάληψιν κατὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, 'Ιουστῖνος Μάρτ. (Τρυφ. 41) 'Απολ. Ι. 65, 66, Κλήμ. 'Αλ. Ι. 813Α, κλ.

εὐχᾰριστήριος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἀπονέμων εὐχαριστίας, θυσίας εὐχ. τοῖς θεοῖς ἀποδιδόναι Διον.'Αλ. 10. 17· ὡς οὐσιαστ., **εὐχαριστήρια** (δηλ. ἱερά), τά, προσφορὰ εὐχαριστήριος, τοῖς θεοῖς θύειν εὐχ. Πολύβ. 5. 14, 8, πρβλ. Διοδ. 'Εκλογ. 621. 79· οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ, 'Ασκληπιῷ καὶ 'Υγείᾳ .. εὐχαριστήριον (ἐξυπ. ἀνέθηκεν) 'Επιγραφ. Μήλου ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2429, πρβλ. 517, 1606, κ. ἀλλ.—'Επίρρ. **εὐχαριστηρίως**, μετ' εὐχαριστίας, Σωκρ. 792Α.

εὐχαριστητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εὐχαριστῶ**, δεῖ εὐχαριστεῖν, Φίλων Ι. 273. 38, 'Ωριγ. ΙΙΙ. 896Α.

εὐχᾰριστία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συναίσθησις ἢ ἔκφρασις εὐγνωμοσύνης, εὐγνωμοσύνη, 'Ιππ. 28. 11, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 256. 19· πρός τινα Διόδ. 17. 59· ἀπόντι μᾶλλον εὐχ. ποίει Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 146. **2)** ἀπονομὴ εὐχαριστίας, ἡ «ἁγία Εὐχαριστία», ἤτοι τὸ Κυριακὸν δεῖπνον, 'Ιγνάτ. 700Β, 713Β, 'Ιουστίνου Μάρτ. 'Απολ. 1. 65, κλ. **3)** τὰ ἅγια δῶρα, ὁ ἡγιασμένος ἄρτος καὶ οἶνος, 'Ιουστίνου Μάρτ. 'Απολ. Ι. 66 (Τρυφ. 70), Κλημέντια 12. 36, Κλήμ.'Αλ. Ι. 692Β, κλ.

εὐχαριστικός, ή, όν, = **εὐχάριστος**, Βασίλ. Ι. 317Β, Στέφ. Διάκ. 1165C, κλ.

εὐχαριστικῶς, 'Επίρρ., εὐγνωμόνως, μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας, Φίλων 1. 59, 273.

εὐχάριστος, ον, (χάρις, χαρίζομαι) = **εὔχαρις**, ὡς καὶ νῦν, πλήρης χάριτος, θελκτικός, Ξεν. Οἰκ. 5. 10· ἐπὶ πραγμάτων, εὐάρεστος, γλαφυρός, λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 1.—'Επίρ., τελευτᾶν τὸν βίον εὐχαρίστως 'Ηρόδ. 1. 32. **ΙΙ.** εὐγνώμων, Λατ. gratus, αὐτόθι 90, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49.—'Επίρρ., εὐχαρίστως διακεῖσθαι πρός τινα Διόδ. 1. 90. **ΙΙΙ.** ἀγαθοεργός, εὐεργετικὴ διάθεσις, τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον ὁ αὐτ. 18. 28.

εὐχάρῑτος. ον, συχν. διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., ὡς ἐν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 5.

εὐχάροπος, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **χαροπός**, Γεωπ. 14. 16.

εὐχατῆσαι· «ἐπικαυχήσασθαι» 'Ησύχ.

εὐχατότερον· «πλουσιώτερον (εὐχαιῶ-)» 'Ησύχ.

εὔχειλον· «εὔτροφον. εὔχορτον» 'Ησύχ., πρβλ. **εὔχιλος**.

εὐχείμερος, ον, (χεῖμα) ὑγιεινὸς ἢ κατάλληλος ὅπως διαχειμάσῃ τις, πόλεις 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 11, 2. **ΙΙ.** ἐνεργ., ὑπομένων τὸν χειμῶνα ἢ τὸ ψῦχος καλῶς, εὐκόλως, εἰσὶ δὲ εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρκων ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 10, 5. 'Αντίθετον τῷ **δυσχείμερος**.

εὔχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐξησκημένην καὶ ἐπιτηδείαν τὴν χεῖρα, ἐπιδέξιος, Πινδ. Ο. 9. 169· σὺν νόῳ εὔχ. 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 799· ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη, ἐπὶ γλύπτου, Σοφ. Ο. Κ. 472, πρβλ. **δαίδαλος** ΙΙ, καὶ ἴδε **εὐχέρεια** Ι.—'Επίρρ. **-ρως**, 'Ιω. Τζέτζ. 'Επιστ. 21.

εὐχειρία, ἡ, ταχύτης χειρός, ἱκανότης, ἐμπειρία, δεξιότης (πρβλ. **εὐχέρεια** Ι), ἀνόητος εὐχ. 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 802, πρβλ. Πολύβ. 11. 13, 3, κτλ.

εὐχείρωτος, ον, (χειρόω) ὁ ῥαδίως χειρούμενος, καταβαλλόμενος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 452, Ξεν. 'Ελλ. 5. 3, 4.—'Εν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 36. Οἰκ. 8, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14, 7, κτλ., ὑπάρχει 'Υπερθ. **εὐχειρότατος** ἀντὶ **εὐχειρωτότατος**, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. σ. 38.

εὐχέλαιον, τό, (εὐχή, ἔλαιον): ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ μυστηρίων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας· εἶναι δὲ ἱερὰ τελετὴ καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἀλείφει δι' ἐλαίου τὸν νοσοῦντα καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἰατρεύσῃ αὐτὸν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. τὸ ἔλαιον δι' οὗ ἀλείφεται ὁ πάσχων λέγεται ἅγιον ἔλαιον. ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ ἀπαιτοῦνται ἑπτὰ ἱερεῖς, Εὐχολόγ. (Πρβλ. 'Επιστ. 'Ιακώβου ε', 14, 15, Εἰρην. 665Β, Δαμασκ. ΙΙ. 24Β).— Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ **χρίσμα**, ὅπερ εἶναι ἄλλο μυστήριον.

εὐχέρεια, ἡ, = **εὐχειρία**, δεξιότης, Πλάτ. Πολ. 426D, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 10, 1· εὐκολία καὶ εὐχ. Πλάτ. Νόμ. 942D. πρβλ. 'Αλκ. 1. 122C· ἐπὶ τεχνίτου, Πλουτ. Περικλ. 13· εὐχ. Πραξιτέλους Λουκ. Ἔρωτ. 11· πρβλ. **εὔχειρ**. **ΙΙ.** ἑτοιμότης, κλίσις, διάθεσις πρός τι, εὐχ. πονηρίας, ῥοπὴ εἰς τὸ κακόν, ἠθικὴ παράλυσις, Πλάτ. Πολ. 391Ε· πρὸς ὀργὴν Λουκ. Προμ. 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 271Β. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασύτης, ὑβριστικὸς τρόπος, ἰταμότης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 495· ἡ τῆς πράξεως εὐχ. Αἰσχίν. 17. 33· ἐπὶ ἱστοριογράφου εὐχερῶς γράφοντος ψευδῆ καὶ τερατώδη πράγματα, Πολύβ. 16. 18, 3· ἀκόλαστος ἢ ἀτάσθαλος διαγωγή, ἢ πρὸς τὸν δῆμον εὐχ. Πλουτ. Δημήτρ. 11· περὶ τὰς γυναῖκας, περὶ τοὺς ὅρκους ὁ αὐτ. ἐν Λυκ. 15, ἐν Λυσ. 8. πρβλ. **ῥᾳδιουργία**.— Καθ' 'Ησύχ. «εὐχέρεια· κουφότης».

εὐχερής, ές, (χείρ) ὃν εὐκόλως χειρίζεταί τις, εὔκολος, ἀκίνδυνος, οἱ ἐν ὑστερικαῖς σπασμοὶ εὐχερεῖς· 'Ιππ. Προρρ. 77· βίος Πλάτ. Πολιτικ. 266C. θάλασσα .. μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχ. 'Απλ.'Εμφυλ. 2. 84· εὐχερές ἐστι, μετ' ἀπαρ., Βατραχομ. 62· πάντα ταῦτα ἐν εὐχερεῖ ἔθου, «τὰ ἐπῆρες ἐλαφρά», δὲν ἔδωκες εἰς αὐτὰ προσοχήν, Σοφ. Φιλ. 875· τὸ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων, ὁ εὔκολος οὗτος τρόπος τῆς χρήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 184C:—'Επίρρ. **εὐχερῶς** ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117C, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, εὐκολοκυβέρνητος, ἐνδοτικός, αὐτάρκης, ὑποχωρῶν, ἀγαθός, Σοφ. Φιλ. 519· οὕτως .. εὐχ. ἀνήρ Ἄλεξις ἐν 'Αδήλ. 9. 8· εὐχ. θεὸν λέγεις 'Αριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ», 4. 5· ἡ ὗς .. εὐχερέστατον πρὸς πᾶσαν τροφὴν τῶν ζῴων ἐστίν, εὐκολωτάτη εἰς τὸ νὰ ἐσθίῃ παντὸς εἴδους τροφήν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8., 6, 2·— συχνὸν ἐν τῷ 'Επιρρ., εὐχερῶς φέρειν Πλάτ. Πολ. 474Α· εὐχ. ἔχειν πρός τι 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 4, 3· **-έστερον** Ξεν. Λακ. 2, 5·—'Υπερθ. **-έστατα** Διοδ.'Εκλογ. Βατ. σ. 88. **ΙΙ.** ἐπιτήδειος, ἱκανός, ἄξιος, καὶ τῆς τε πολεμικῆς χρείας, τῆς κατ' ἄνδρα μὲν καὶ κατ' ἰδίαν εὐχερεῖς καὶ πρακτικοὶ Πολύβ. 4. 8, 9. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ **ῥᾳδιουργός**, ὁ εὐκόλως καὶ ἀσυστόλως πράττων πᾶσαν ἀτιμίαν, Δημ. 557. 28, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 5.—'Επίρρ. **-ρῶς**, ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ τι ἂν βουληθῇς Δημ. 248. 11, πρβλ. 315. 3· εὐχερῶς πως Πλάτ. Θεαίτ. 154Β·— Συγκρ. **-έστερον** 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11.

εὐχετάομαι, 'Επικ. ἀντὶ **εὔχομαι**, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἄνευ αὐξ.). Εὔχομαι, δέομαι, θεοῖσι μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος 'Ιλ. Θ. 347· Κρονίωνι .. εὐχετάασθαι Ζ. 268· πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ Νέστορί τ' ἀνδρῶν Λ. 761, πρβλ.'Οδ. Θ. 467. **ΙΙ.** καυχῶμαι, μετ' ἀπαρ., τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; 'Οδ. Α. 172, κτλ.· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 189, 'Ορφ.'Αργ. 287:— μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ, Λατ. gloriari, ἵνα μή τις .. εὐχετόωτ' ἐπέεσσι 'Ιλ. Μ. 391· οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι Ρ. 19· μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι Υ. 348: — κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, κομπάζειν ἐπ' αὐτῶν (ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὀλόλυξεν ἐν στίχ. 408) 'Οδ. Χ. 412.

εὐχέτης, ὁ, ὁ εὐχόμενος ὑπέρ τινος, Δαμασκ. ΙΙ. 341Β.

εὐχετίαζον· «ηὔχοντο» 'Ησύχ.

εὐχή, ἡ, (εὔχομαι) προσευχὴ ἢ τάξιμον, ἅπαξ μόνον παρ' 'Ομ. (ἀνθ' οὗ αἱ παρ' αὐτῷ λέξεις εἶναι **εὖχος** καὶ **εὐχωλή**), ἐπῆν εὐχῇσι λίσῃ 'Οδ. Κ. 526· οὕτως 'Ησ. ἐν Θ. 419, Θεόγν. 341, 'Ηρόδ. 1. 31, Πινδ. καὶ 'Αττ., πρβλ. **τέλειος** ΙΙ, **τελεσφόρος** Ι· θεὸς εὔφρων εἴη .. εὐχαῖς Πινδ. Ο. 4. 21· εὐχὰς ἀνασχεῖν τινι Σοφ. 'Ηλ. 636· εὐχὴν ἐπιτελέσαι θέλων, Λατ. vota persol-

vere, θέλων νὰ ἐκτελέσῃ «τάξιμον», Ἡρόδ. 1. 86· ἀποδιδόναι Ξεν. Ἀπομν. 2. 2,10· εὐχῇ χρῆσθαι, Λατ. votis potiri, Πλάτ. Νόμ. 688B· κατὰ χιλίων παρῄνεσα .. εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, νὰ κάμωσιν εὐχὴν (τάξιμον) ὅτι θὰ θυσιάσωσι χιλίας αἶγας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 661· ἐν θεῶν εὐχαῖσι Σοφ. Ο. Τ. 239, κτλ.· εὐχὰς εὔχεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ τοῖς θεοῖς Πλάτ. Νόμ. 700B, Δημ. 381.10, κτλ.· εὐχὴν ἀποθύειν Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2.10· κατ' εὐχήν, ἐξ εὐχῆς, Λατ. ex voto, Καλλ. Ἐπιγρ. 50, Ἀνθ. Π. 6. 357. **2)** ἁπλῆ ἐπιθυμία, πρᾶγμα τῆς φαντασίας κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πραγματικότητα, εὐχαῖς ὅμοια λέγειν, οἰκοδομεῖν ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Πλάτ. Πολ. 499C, 456C, 540D· μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος αὐτόθι 450D· κατὰ τὴν παίδων εὐχήν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παιδαρίων, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 29D· ἄξια εὐχῆς, πράγματα ἐπιθυμητὰ μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐλπιστὰ ἢ πραγματοποιήσιμα, Ἰσοκρ. 79A· πολιτεία ἡ κατ' εὐχὴν γινομένη Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 1, πρβλ. 4. 1, 3. **3)** εὐχὴ ἐπὶ κακῷ, δ. ἐ. ἐπίκλησις κακοῦ, κατάρα, πατρὸς κατ' εὐχὰς Αἰσχύλ. Θήβ. 819, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 70. **4)** χειροτονία, εὐχὴ ἡγουμένου Νικηφ. Κων/πόλεως 866B. **5)** ἄδεια διδομένη ὑπὸ ἡγουμένου μοναστηρίου εἰς μοναχόν, Ἰωανν. Κλίμακ. 893B.

εὐχήμων, ον, εὐχῆς ἄξιος, Ἡσύχ.:— πιθαν. σφάλμα.

εὔχῑλος, ον, ἔχων ἄφθονον χόρτον πρὸς τροφὴν ζῴων, κάπη Λυκόφρ. 95. **II.** ἐπὶ ἵππου, καλῶς τρεφόμενος, Ξεν. Ἱππ. 1. 12, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.14, 21, πρβλ. **εὔχειλος**.

εὐχίμᾰρος [ῐ], ον, ἔχων ἀφθονίαν αἰγῶν, Ἀνθ. Π. 6.108.

Εὐχῖται, ῶν, οἱ, = **Μασσαλιανοί**, αἱρετικοὶ πιστεύοντες καὶ κηρύττοντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὤφειλε διηνεκῶς νὰ προσεύχηται, Κυριλλ. Ἀλ. Χ. 376Α, Θεοδώρητ. IV. 429B, κλ.

εὔχλοος, συνῃρ. **-χλους**, **ουν**, (χλόη) χλοερός, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Σοφ. Ο. Κ.1600· ἀνθηρός, θαλερός, Νόνν. Δ. 41.15.

εὔχλωρος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἔγχλωρος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 2.

εὐχο-λόγιον, τό, βιβλίον προσευχῶν, Ἀναστ. Σιν. 793B, Μεθόδ. Κων/πόλεως 1317D.— **Εὐχολόγιον τὸ Μέγα**, τὸ μέγα βιβλίον τῶν προσευχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρβλ. Suicer ἐν λέξει.

εὔχομαι, Ἐπικ. β' ἑνικ. **εὔχεαι** Ἰλ. Λ. 378, κτλ.: παρατ. **ηὐχόμην** ἢ **εὐχ-**: μέλλ. **εὔξομαι**: ἀόρ **ηὐξάμην** ἢ **εὐξ-**. Ἡ αὔξησις οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ἐπικ. καὶ Ἴωσι. Παρ' Ἀττικ. ὁ Ἐλμσλ., Δινδ. καὶ ἕτεροι ἑπόμενοι τῷ Μοίριδι γράφουσιν **ηὐ-**.— Περὶ τῶν Παθ. τύπων ἴδε κατωτ. IV:— Ἀποθ. (συγγενὲς τῷ **αὐχέω**, **καυχάομαι**). Προσεύχομαι, ἀναπέμπω εὐχάς, τελῶ εὐχήν, ποιοῦμαι εὐχὴν (τάξιμον), Λατ. precari, vota facere, θεῷ, θεοῖς Ὅμ. καὶ ἄλλοι ποιηταί, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 7. 178., 8. 64, Θουκυδ. 3. 58· καὶ μετὰ συστοιχ. αἰτ., εὐχ. εὐχὰς τοῖς θεοῖς, κτλ., ἴδε ἐν λ. εὐχή· εὐχ. θεόν, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 9. 268· εὐχ. πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 1. 3,2, κτλ.· εὐχὰς ὑπὲρ τινος πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχ. Αἰσχίν. 56. 22. εὐχ. ἔπος Σιμωνίδ. 43. 18, Πινδ. Π. 3· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1060:—μετὰ δοτ. ἠθικῆς, προσεύχομαι ὑπὲρ τινος, Ἰλ. Η. 298:— ὁ Ὅμ. ἀρέσκεται νὰ συνάπτῃ τὸ μεγάλα ἢ τὸ πολλὰ τῷ εὔχεσθαι, προσεύχεσθαι μεγαλοφώνως καὶ ἐνθέρμως, ποιεῖν πολλὰς προσευχάς:— ἀπολ., Αἰσχύλ. Χο. 465, Ἱκ. 980. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εὔχομαι ἵνα .., Διὶ δ' εὔχεται αἰεὶ .. φθῖσθαι Ὀδ. Ο. 353, Φ. 211, Ἡρόδ. 1. 31, καὶ Ἀττ.: μετὰ μόνου ἀπαρ., εὐχ. θάνατον φυγεῖν Ἰλ. Β. 401· τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο, ἢ .. λαβεῖν; Ἡρόδ. 1. 25· οἶκον ἰδεῖν Πινδ. Π. 4. 521, κτλ.· ὡσαύτως, εὔχομαι τοὺς θεοὺς δοῦναί μοι, ἱκετεύω νὰ μοι δώσωσιν οἱ θεοί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 351, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 26· πρὸς τοὺς θεοὺς διδόναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2· ταῖς Μούσαις εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 545D, κτλ.:— ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1512 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι, νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, οὗ καιρὸς ἀεὶ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῴονος ὑμᾶς κυρῆσαι), δέον νὰ ἀναγνώσωμεν, οὗ καιρὸς ἐᾷ (ὡς μονοσύλλαβον) ζῆν, ὡς ὁ Δινδ., ἢ οὗ καιρὸς ἢ ζῆν ὡς ὁ Meineke, ἀλλ' ἡ γενικῶς παραδεδεγμένη διόρθωσις εἶναι ἡ τοῦ Δινδορφίου, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **3)** μετ' αἰτ. ἀντικειμ., εὔχομαι νὰ ἔχω τι, ἐπιθυμῶ, χρυσὸν εὔχονται, «χρυσὸν εὔχονται κτήσασθαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 8. 63, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., εὐχόμενος τοῦτ' ἂν εὔξαιτο Ἀντιφῶν 144. 16· εὐχ. τινί τι, εὔχομαι νὰ συμβῇ τι εἴς τινα, ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην Σοφ. Φιλ. 1019· ὡσαύτως, εὔχομαί τινι ὑπὲρ τινος, πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένη ἀγαθὰ ὑπὲρ σοῦ Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 10, πρβλ. 3.14, 3, Κύρ. 2. 3, 1. **II.** ὑπισχνοῦμαι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., εὔχομαι ἑλπόμενος Διὶ .. ἐξελάαν κύνας Ἰλ. Θ. 526· θεοῖσι .. ἑκατόμβας ῥέξειν Ὀδ. Ρ. 50, πρβλ. Ἰλ. Δ. 101, Πλάτ. Φαίδωνα 58C· μετ' ἀπαρ. ἀόρ., εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι Ἰλ. Σ. 499, καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., παρ' οἷς μετ' ἀπαρ. ἐνεστῶτος, ηὔξω θεοῖς .. ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε Αἰσχύλ. Ἀγ. 933, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1033. **2)** μετ' αἰτ. πράγματος μόνον, ὡς τὸ Λατ. vovere, «τάζω τι», πολλῶν πατησμὸν εἱμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 963· ἱερεῖον, θυσίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1619, κτλ.· [λύχνον] περὶ παιδὸς Καλλ. Ἐπιγράμ. 56. 3. **3)** τὸ πρᾶγμα ὃ ὑπισχνεῖταί τις ἐν τῇ εὐχῇ, ἐκφέρεται πολλάκις διὰ τῆς προθ. **κατά**, ὡς εἰ τὸ διὰ τῆς εὐχῆς προσφερόμενον ἦν ἤδη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, εὐχ. τοῖς θεοῖς κατὰ ἑκατόμβης Πλουτ. Μάρ. 26., 2, 291B· κατὰ νικητηρίων Δημ. Ἐπιστ. 1, πρβλ. ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 660.
III. ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ: ὑπισχνοῦμαι νὰ πράξω τι, προκύπτει ἔννοια οἵα ἡ τοῦ **αὐχέω**, μεγαλοφώνως ὑπισχνοῦμαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ, ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ Ἰλ. Ξ. 366: — τὸ πλεῖστον οὐχὶ ἐπὶ κενῆς καυχήσεως, ἀλλὰ περὶ πράγματος περὶ οὗ δικαιοῦταί τις νὰ καυχᾶται, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι Ἰλ. Ζ. 211, πρβλ. Θ. 190· πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι Ξ. 113, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 449Α· σπανίως ἄνευ ἀπαρεμφ., ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι (ἐξυπ. εἶναι) Ὀδ. Κ. 199· τὸ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται Πινδ. Π. 4. 173· πόρτις εὔχεται βοὸς (ἐξυπ. εἶναι) Αἰσχύλ. Ἱκ. 313, πρβλ. Τ. 536· ἔνθεν εὔχομαι γένος Εὐρ. Ἀποσπ. 697: — ἀλλ' ὡσαύτως. **2)** καυχῶμαι ματαιοφρόνως, μεγαλαυχῶ, εὔχεαι αὔτως Ἰλ. Λ.388· μετ' ἀπαρ., εὐχ. δηώσειν Σοφ. Ο. Κ.1318. **3)** ἁπλῶς, ὁμολογῶ ἢ διακηρύττω, ἱκέτης δέ τοι εὐχ. εἶναι Ὀδ. Ε. 450, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 88· τίς χθὼν εὔχεται ἥδε [εἶναι]; τί τόπος ἆρά γε νὰ εἶναι οὗτος; Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1251: — πρβλ. **εὐχετάομαι II.** **IV.** ὡς Παθ., ἐμοὶ μετρίως εὖκται, ὑπ' ἐμοῦ ἐγένετο ἐπαρκὴς δέησις, Πλάτ. Φαῖδρ. 279C· ἡ πανήγυρις ἡ .. εὐχθεῖσα, ἡ «ταμμένη», Δίων Κ.47.32:— ἀλλ' ὁ Σορ. μεταχειρίζεται ὑπερσ., ηὖγμην μετὰ ἐνεργ. σημασ. ἐν Τρ. 610.

εὔχορδος, ον, ἐπὶ λύρας, ἡ καλὰς χορδὰς ἔχουσα, Πινδ. Ν.10 39.

εὐχορήγητος, ον, ὁ εὐκόλως χορηγούμενος, διδόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 298.15.

εὔχορος, ον, καλλίχορος, εὐχόροιο τέχνης Ἀνθ. Π. (Παράρτ.) 217. 7.

εὔχορτος, ον, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, συντελῶν πρὸς θρέψιν, θρεπτικός, ὅπου δ' ἂν ἧττον δυσχεραίνῃ τὸ ποτόν, τοῦτο μᾶλλον εὔχορτόν ἐστι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8. 1. **II.** ἔχων ἄφθονον βοσκήν, πλήρης χόρτων, εὔχορτα πεδία Πολυδ. Ζ', 184.

εὖχος, **εος**, τό, (εὔχομαι) ποιητ. λέξις: **II.** ὅπερ εὔχεταί τις νὰ ἔχῃ, ἰδίως πολεμικὴ δόξα, καθόλου, πᾶν τὸ περιποιοῦν τινι δόξαν καὶ φήμην, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας Ἰλ. Ε. 285· εἴδομεν ὁππότερῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ Χ.130· πόρη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων Ὀδ. Χ.7· ἀλλ', ὦ ξένοι, ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε, κάμετέ μοι τοὐλάχιστον μίαν χάριν, Σοφ. Φιλ. 1202· ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι, «καύχημα λαμπρὸν ἀνενέγκασθαι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 203· ἑλεῖν Τυρταῖ. 9. 36, Πινδ. Π. 5. 26· Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα, ἀφῄρει ἀπ' αὐτοῦ τὸ καύχημα, Ἰλ. Ο. 462· μέλεον δὲ οἱ εὖχος ἔδωκας; «ἄμοχθον δὲ καὶ ἄλυπον καύχημα αὐτῷ ἐπέδωκας;» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 473, καὶ συχνὸν παρὰ Πινδ., ὡς Ο.10 (11).75· ἐπὶ προσώπων, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων Ἀνθ. Π.7. 27. **II.** βραδύτερον, εὐχή, ἀφιέρωμα, «τάξιμον», Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43.— Καθ' Ἡσύχ. «εὖχος· βούλησις. νίκη».

εὔχρεως, **ων**, = **εὔχρηστος**, τότε δὴ εὔχρεῳ ἐν δέπαϊ (τότε δὴ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ Cas. καὶ Dalec.) Ἀντίμαχος παρ' Ἀθην. 469F.

εὐχρηματέω, εἶμαι εὐχρήματος, Πολυδ. Γ', 109, Ϛ', 196:— **εὐχρηματία**, ἡ, πλοῦτος, ὁ αὐτ. Ϛ', 196.— **εὐχρημάτιστος**, ον, πολυχρήματος, Πρόκλ.· **εὐχρήματος**, **ον**, πλούσιος, Πολυδ. Γ'. 109.

εὐχρημονέω, = **εὐχρηματέω**, Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 196.

εὐχρηστέω, εἶμαι χρήσιμος, τινι, διά τι πρᾶγμα, Πολύβ.12. 18, 3· εἴς τι Διοσκ. 1. 6, κτλ.· τινι, εἴς τινα (ἄνθρωπον), Συλλ. Ἐπιγρ. 3800. 13· ἀπολ, Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Λ.7.129, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 22. **II.** Παθ., εὐχρηστεῖσθαι διά τινα, λαμβάνειν βοήθειαν διά τινος, Διόδ. 5.12· ὑπό τινος Πλούτ. 2.185D. **2)** εἶμαι ἐν κοινῇ χρήσει, ἐπὶ λέξεων, Εὐστ. 964. 21, κτλ.

εὐχρήστημα, τό, λαμβανομένη ὠφέλεια, Κικ. Fin. 3. 21.

εὐχρηστία, ἡ, εὐκολία περὶ τὴν χρῆσιν, σκευῶν Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ὠφέλεια, χρησιμότης, πρός τι Πολύβ. 9.7, 5. **II.** πίστις, ὑπόληψις ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, ἵνα τῆς εὐχρηστίας μὴ στερηθῇ Διόδ.1.79.

εὔχρηστος, ον, (χράομαι) εὔκολος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος. Ἱππ. π. Ἀγμ.763, καὶ συχνὸν παρὰ Ξενοφ. (παρ' ᾧ ἀπαντῶσιν ἀμφότερα, τό τε Συγκρ. καὶ Ὑπερθ.)· πρός τι Πλάτ. Νόμ.777B, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 5· εἴς τι Διόδ. 5. 40.— Ἐπίρρ. **-τως** Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2.1044D· εὐχρήστως ἔχειν πρός τι Πολύβ. 3.73, 5.

εὐχρόαστος, ον, = **εὔχροος**, ἀμφίβολ. ἐν Ξεν. Ἱππ.1.17· κατὰ L. Dind. **εὔρωστοι**.

εὐχροέω, ἔχω καλήν, ὑγιεινὴν χροιάν, Ἀριστοφ. Λυσ. 80, Γαλην., κλ.

εὐχροής, ές, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **εὔχροος**, δέρμα βόειον εὐχροὲς Ὀδ. Ξ. 24.

εὔχροια, Ἰων. **εὐχροίη**, ἡ, καλὴ χροιά, ζωηρὰ καὶ ὑγιεινὴ ὄψις, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 127Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4. 5, κτλ.

εὔχροος, ον, συνηθημ. **εὔχρους, ουν**· Ἰων. **εὔχροιος, ον**· πρβλ. **εὔχρως**· (χρόα)· ἔχων καλόν, ζωηρόν, ἀνθηρὸν χρῶμα, καλὴν ἐπιδερμίδα, ὑγιής, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ξεν. Λακ. 5. 8, κτλ.— Συγκρ. **-οώτερος** Ξεν. Κύρ. 8.1, 41· **-ούστερος** Ἀριστ. Προβλ. 2. 30, κτλ.· Ὑπερθ. **-ούστατος** αὐτόθι 32.1. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ, εὔχροα χρώματα Φιλόχορ. παρ' Ἀθην. 638Α.—Ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει τόμ. Β' σ. 49 κἑξ.

εὔχρῡσος, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν, ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, Σοφ. Φιλ. 394.

εὔχρως, ων, = **εὔχροος**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1171, Θεσμ. 644, Λυσ. 206, Ξεν. Οἰκ. 10, 5· πληθ. **εὔχρῳ** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 2. **2)** ἐπὶ μουσικῆς, ὡς τὸ **εὔχροος**, Πλάτ. Νόμ. 555Α. Ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

εὐχῡλία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **εὔχυλος**, τῶν μυῶν οἱ μὲν Ἐφέσιοι .. τῇ εὐχυλίᾳ τῶν .. κτενῶν βελτίονες Ἀθήν. 87C, 306E.

εὔχῡλος, ον, ἔχων καλὸν χυλόν, πλήρης χυλοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.11, 15· ἐπὶ κρέατος, Ἄλεξ. ἐν «Πονήρῳ» 4, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 62C, Ἱκέσιος, αὐτόθι 282D.— Ἐπίρρ. **-λως**, Ἱππ. 589. 28.

εὐχῡμία, ἡ, = **εὐχυλία**, Ἱππ. 412. 19, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.11. 4.

εὔχῡμος, ον, ἔχων καλὸν χυμόν, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 649D· πρὸς τὴν ἐδωδὴν εὔχ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, ἐν τέλει. — Συγκρ., ἡ ὑγρότης εὐχυμότερα ποιεῖ Πλούτ. 2.690Α.— Ἐπίρρ., **εὐχύμως**, Ροῦφ. Ἐφέσ. σ 125, ἔκδ. Ruelle.

εὐχωλή, ἡ, (εὔχομαι) Ἐπικ. τύπος τοῦ **εὐχή**, προσευχή, «τάξιμον», οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης Ἰλ. Α. 65, 93· θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν Ι. 499, Ὀδ. Ν. 357· εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἡσιόδ Ἀσπ. Ἡρ. 68· ὡσαύτως παρ' Ἴωσι πεζολόγοις, πρβλ. **εὐχωλιμαῖος** καὶ ἴδε Πρωταγ. παρὰ Διογ. Λ. 9.53, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 28.29 **II**. καύχησις, μεγαλαυχία, κομπορρημοσύνη, πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι Ἰλ. Θ. 229· κραυγὴ θριάμβου, ἔνθ' ἅμ' οἰμωγή καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Δ. 450, Θ. 64. **2)** ἀφορμὴ καυχήσεως, καύχημα, κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην Ἰλ. Β. 160, πρβλ. Δ. 173· ὃ μοι .. εὐχ. κατὰ ἄστυ πελέσκεο Χ. 433.

εὐχωλῐμαῖος, α, ον, διατελῶν ὑπὸ εὐχήν, τάξιμον, οἱ εὐχωλιμαῖοι Ἡρόδ. 2.63, ὅστις ὀλίγον ἀνωτέρω δίδει καὶ τὴν ἑρμηνείαν, εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες:—τὸ **εὐχωλιμαῖοι** χρησιμεύει πρὸς μετάφρασιν τῆς Γαλατικῆς λέξεως **σιλόδουροι**, Νικόλ. Δαμασκην. παρ' Ἀθην. 249Β. **2)** εὐχ. θέαι, Λατ. ludi votivi, Δίων Κ. 79. 9. **II**. = **εὐκταῖος**, εὐκτός, ἐπιθυμητός, Πολυδ. Ε', 130.

εὐχώριστος, ον, (χωρίζω) ὃν εὐκόλως χωρίζει τις, «εὐκολοχώριστος», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 6, 8.

εὐψάμᾰθος, ον, ἀμμώδης, πλήρης ἄμμου, Ἀνθ. Π. 6. 223,

εὐψήφῑς, ῑδος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς ψηφῖδας, πολλοὺς χάλικας, χαλικώδης, Νόνν. Δ. 10. 163.

εὔψοφος, ον, εὔηχος, Δίων Χρυσ. 12. σ. 360 = 18Geel.

εὔψυκτος, ον, εὐκόλως ψυχόμενος, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 16. Πρβλ. 8. 6.

εὐψῡχέω, εἶμαι εὔψυχος, θαρραλέος, Ἐπιστ. π. Φιλ. β', 19, Πολυδ. Γ', 135. **II**. **εὐψύχει**, χαῖρε, συνήθης ἐπιγραφὴ ἐπὶ τάφων, ὡς τὸ Λατ. pia anima!, Ἀνθ. Π. παράρτ. 244, Συλλ. Ἐπιγρ. 2204, 4467, κ. ἀλλ.· πρβλ. **εὐπλοέω, εὐτυχέω**.

εὐψῡχής, ές, (ψῦχος) εὐαρέστως ψυχρός, δροσερός, Ἡρωδιαν. 1. 12., 6. 6.

εὐψῡχία, ἡ, καλὸν θάρρος, γενναιότης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 326, Εὐρ. Μήδ. 402, Θουκ. 1.121, κ. ἀλλ.· ἀντίθετον τῷ **κακοψυχία**, Πλάτ. Νόμ. 791C.

εὔψῡχος, ον, (ψυχὴ) ἔχων θάρρος, θαρραλέος, εὔτολμος, γενναῖος, γενναιόψυχος, Λατ. animosus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394, Εὐρ. Ῥῆσ. 510, κτλ.· τὸ .. ἐς τὰ ἔργα εὔψυχον Θουκ. 2. 39, πρβλ. 43., 4.126· εὐψυχότατοι πρὸς τὸ ἐπιέναι ὁ αὐτ. 2.11.— Ἐπίρρ. **-χως**, Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 21. **II**. (ψύχω) ἀναψυκτικός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 1.

εὕω: μέλλ. **εὕσω**: ἀόρ. **εὗσα**, ἄνευ αὐξήσεως: (ἴδε ἐν λέξ. **αὕω**): — ποιητ. ῥῆμα, φλογίζω, «καψαλίζω», παρ' Ὁμήρ., ἐπὶ χοίρων, ὧν ἐφλόγιζον τὰς τρίχας πρὶν μαγειρεύσωσιν αὐτούς, «ἔστι δὲ τὸ εὕειν ἀρχαῖον, οὔπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι» (Εὐστάθ.), εὗσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν Ὀδ. Ξ. 75, πρβλ. 426, Β. 300· σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἰλ. Ι. 468, Ψ. 33· οὕτως ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Ὀδ. Ι. 389· μεταφ., ἐπὶ δυστρόπου καὶ φιλέριδος γυναικός, εὕει ἄτερ δαλοῦ ἄνδρα Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 703.— Ἐν Λουκ. Λεξιφ. 11 καὶ Ἐτυμολ. Μ. φέρεται μετὰ ψιλῆς **εὔω**· ἀλλὰ τὰ σύνθετα **ἀφεύω, ἐφεύω** ἀναιροῦσι τὴν τοιαύτην γραφήν, ἴδε Εὐστ. 1745. 50.

εὐωδέω, εἶμαι εὐώδης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 250, Θεόδ. Στουδ. σ. 289D, Achmes Ὀνειρ. σ. 23, κλ.

εὐώδης, ες, (ὄζω, ὄδωδα) ὡς καὶ νῦν, ἔχων καλὴν ὀσμήν, εὔοσμος, πλήρης εὐωδίας, ἀντίθετον τῷ **δυσώδης**, ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ Ἰλ. Γ. 382· εὐῶδες ἔλαιον Ὀδ. Β. 339· εὐώδης κυπάρισσος Ε. 64· εὐωδέστατος Ἡρόδ. 3.112· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πεζολόγοις·—τὸ εὐῶδες = **εὐωδία**, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 11· εὐῶδες ὄζειν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 12. 3.

εὐωδία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡδεῖα ὀσμή, Ἡρόδ. 4. 75, Ξεν. Συμπ. 2. 3· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τίμ. 65Α· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, εὐώδεις οὐσίαι, Διόδ. 1. 84.

εὐωδιάζω, κάμνω τι νὰ γίνῃ εὐῶδες, νὰ «μοσχοβολᾷ», Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 144, 178, 256, Κλήμ. Ἀλ. 933, 12· καὶ γῆν εὐωδιάζοντες συγκράτοις εὐοδμίαις Κωνστ Μανασσ. Χρον. 83, κλ. 2) ἐκπέμπω εὐωδίαν, εἶμαι εὐώδης, ὡς καὶ νῦν, Θεόδ. Στουδ. σ. 442, «ἄνθη καλλίπνοα εὐωδιάζοντα» Ἡσύχ. ἐν λ. **κρίνα**.— Παθ., εὐωδιαζομένην ἅμα καὶ ὑγιεινότερον τὸν ἀέρα ἔχουσαν παρὰ τοῦτο Στράβ. 721· τὸ δὲ ὀρνίθειον καὶ χήνειον στέαρ οὕτως ἂν εὐωδιασθῇ Διόσκ. 2. 91.

εὐωδίζομαι, Ἀποθ., αἰσθάνομαι εὐωδίαν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 193.

εὐώδῑν, ῑνος, ὁ, ἡ, εὐκόλως ὠδίνων, γεννῶν· καρποφόρος, γόνιμος, Ὀππ. Κυν. 3. 19· νηδὺς Ἀνθ. Π. 6. 201· ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Μάξιμ. π. Καταρχ. 529. **II**. Παθ., εὐκόλως τεχθείς, Κόλουθος 281, Νόνν. Δ. 14.148.

εὔῳδος, ον, ἡδέως ἠχῶν, γῆρυς Πλούτ. 2. 405F.

εὐώλενος, ον, ὡραίας ὠλένας ἔχων, Πινδ. Π. 9. 31· δεξιὰ Εὐρ. Ἱππ. 605.

εὐωμοσία, ἡ, ἡ τήρησις τοῦ ὅρκου, Ἡρωδ. Ἐπιμερ. 205.

εὐώμοτος, ον, (ὄμνυμι) ὁ τηρῶν τοὺς ὅρκους, Πολυδ. Α', 39.

εὐώνητος, ον, καλὰ ἠγορασμένος, εὔωνος, εὐθηνός, Στράβ. 218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύβ. 2. 15, 4.— **εὐωνίζω**, ἐξευτελίζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ', 9.

εὔωνος, ον, εὐθηνὸς (Γαλλ. à bon marché), Ἐπίχαρμ. 19 Ahr., Δημ. 255.12, κτλ.· φίλοι Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 4· θάνατος Ἀνθ. Π. 11.169.— Συγκρ. **εὐωνότερος**, Ὑπερθ. **-ότατος**, Δημ. 255.12, Πλάτ. Εὐθύδ. 304Β· ἀλλ' ἀνώμ. **-νέστερος**, Ἐπίχ. παρ Ἀθην. 424D.— Ἐπίρρ. **-νως**, Ὑπερθ. **-ότατα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2483.

εὐωνυμέομαι, Παθ., ἔχω καλὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημ. 141. 13.

εὐωνύμιος, α, ον, = τῷ ἑπομ. II, Κόριννα παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 136C.— Ἐπίρρ. **-ίως**, πρὸς τὰ ἀριστερά, Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1711.

εὐώνῠμος, ον, (ὄνομα) ἔχων καλὸν ὄνομα, ἔντιμος, Ἡσ. Θ. 409, Πινδ. Ο. 2.12, κλ.· εὐώνυμος χάρις, ἡ τιμὴ καλοῦ ὀνόματος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 11. 90· δίκη .. μὴ εὐώνυμος, οὐχὶ ἔντιμος, Πλάτ. Νόμ. 754Ε. **2)** ἐπὶ καλοῦ οἰωνοῦ, εὐοίωνος, Λατιν. bone ominatus, ἀντίθετον τῷ **δυσώνυμος**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 302D, Δίων Κ. 52. 4. **3)** εὐτυχής, Πίνδ. 7.70., 8. 80· πρβλ. Εὐστ. 852. 5. **II**. εὐφημιστικῶς ἀντὶ **ἀριστερός**, (διότι οἱ κακοὶ οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν, πρβλ. **δεξιός, εὔξεινος, εὔφημος** καὶ **ἀριστερός**), λύει τὸν αὐτῆς πέπλον .. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον Σοφ. Τρ. 926· ἐξ εὐωνύμου χειρὸς Ἡρόδ. 7.109· ἐξ εὐωνύμου (ἐξυπ. χειρὸς) ὁ αὐτ. 1.72· κατὰ τὰ εὐ. Ξεν. Λακ. 11, 10· εἰς τὰ εὐ. παρεκκλίνειν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 19· ἐπὶ τὰ εὐ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 9· ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, τὸ εὐώνυμον κέρας Ἡρόδ. 6.111, Θουκ. 5. 67, Ξεν., κλ.· τὸ εὐώνυμον (ἄνευ τοῦ κέρας) Θουκ. 4. 96· ἐπὶ οἰωνῶν, ἀντίθετον τῷ οἱ δεξιοὶ φύσιν, Αἰσχύλ. Πρ. 490. **III**. ὡς ὄν. κύρ., «Εὐώνυμον· καὶ δῆμος φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος».

εὐώνυμος, ἡ, euonymus Europaeus, Πλίν. 13. 38· «τὸ δ' εὐώνυμον καλούμενον δένδρον φύεται μὲν ἄλλοθί τε καὶ τῆς Λέσβου ἐν τῷ ὄρει τῷ Ὀρδύννῳ καλουμένῳ· ἔστι δὲ ἡλίκον ῥόα καὶ τὸ φύλλον ἔχει ῥοῶδες, μεῖζον δὲ ἢ χαμαιδάφνης, καὶ μαλακὸν δὲ ὥσπερ ἡ ῥόα .. ἀνθεῖ δὲ τοῦ ἦρος· τὸ δὲ ἄνθος ὅμοιον τὴν χρόαν τῷ λευκῷ ἴῳ· ὄζει δὲν δεινὸν ὥσπερ φόνου. ὁ δὲ καρπὸς ἐμφερὴς τὴν μορφὴν μετὰ τοῦ κελύφους τῷ τοῦ σησάμου λοβῷ· ἔνδοθεν δὲ στερεὸν πλὴν διῃρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν. τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων ἀποκτιννύει, καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός, καὶ μάλιστα τὰς αἶγας» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 13.

εὐῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) ἔχων ὡραίους ὀφθαλμοὺς ἢ ὡραῖος τὴν ὄψιν, εὐώπιδα κούρην Ὀδ. Ζ. 113, 142, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 334, πρβλ. Σοφ. Τρ. 523· εὐῶπις Σελάνα Πινδ. Ο. 10 (11). 90· — ἀναγινωσκόμενον παρά τινων ὡς ἀρσεν. παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 8. 12, πρβλ. Ἰακώψιον ἐν τόπῳ· ἴδε ἐν λέξ. **εὐώψ**.

εὐωπός, όν, = **εὐώψ**, Εὐρ. Ὀρ. 918, Διον. Π. 1075, Βαβρ. 124· εὐ. πύλαι, φιλικαὶ πύλαι, Εὐρ. Ἴων 1611. **II**. ὁ βλέπων καλῶς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 38.

εὐωπός, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 256.

εὐωρέω, (εὔωρος) ὀλιγωρῶ, ἀμελῶ.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐωρεῖν· τὸ μηδενὸς ἔχειν λόγον, ἢ μηδενὸς φροντίζειν» καὶ «εὐωρεῖ· παίζει».

εὐωρία, ἡ, (ὥρα) εὐάρεστος ὥρα, Λόγγος 1. 9.— Καθ' Ἡσύχ.:

«εὐωρία· ὀλιγωρία, ἀμέλεια», καὶ κατὰ Φώτιον: «τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ ῥαθυμότερόν πως ἔχειν».

εὐωριάζω, = **εὐωρέω**, Σοφ. Ἀποσπ. 505· ὁ Πέρσων ἐπηνώρθωσε τὸν τύπον ἐν Αἰσχύλ. Πρ.17 (ἐκ τοῦ Ἡσυχ. καὶ Φωτ.) ἀντὶ τῆς ἐν τῷ Ἀντιγράφ. γραφ. **ἐξωριάζω**.

εὔωρος, ον, (ὥρα) ὀλίγωρος, ἀμελής, ἀδιάφορος, τινος, περί τινος, Εὔφορ.102. **II**. (ὥρα) εὔωρος γῆ, καρποφόρος, «ἡ τὰ ὡραῖα ἔχουσα» Ἡσύχ.· εὔωρος γάμου, ὥριος, Λατ. maturae nuptiae, Σοφ. Ἀποσπ. 200.

εὐωχέω : μέλλ. **-ήσω**, κτλ.: — Μέσ. καὶ Παθ., μέσ. μέλλ. **-ήσομαι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ.717, Πλάτ. Πολ. 372B: ἀόρ. **εὐωχησάμην** Λουκ. Κρον.11· ἀλλὰ Παθ. μέλλ. **εὐωχηθήσομαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 2336.11: ἀόρ. **εὐωχήθην**, ἴδε κατωτ.: πρκμ. **εὐώχημαι** Ἱππ. 679. 8, Ἀριστοφ. Λυσ.1224:— ἡ αὔξησις οὐδαμοῦ εὕρηται· (**εὖ, ἔχω** Ἀθήν. 363B). Ἑστιῶ μεγαλοπρεπῶς, μετ' αἰτ. προσ., Ἡρόδ. 1. 126., 4.73, 95, Εὐρ. Κύκλ. 346, Ἀριστοφ. Σφ. 341, Ξεν. κτλ.· ἐπὶ ζῴων, τρέφω καλῶς, τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρὸν Πλάτ. Πολ. 588E· τὰς ὗς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 3:— Μέσ. καὶ Παθ., τρώγω καὶ πίνω καλῶς, ἐντρυφῶ ἐσθίων καὶ πίνων, εὐωχέονται Ἡρόδ. 5. 8· ὡς ἔθυσαν καὶ εὐωχήθησαν ὁ αὐτ.1.31· εὐωχημένοι, εὐωχηθέντες, μετὰ τὴν εὐωχίαν, Ἀριστοφ. Λυσ.1224, Ἐκκλ. 664: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., τρώγω τι «χορταστικά», ἀπολαύω, κρέα εὐωχοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6, πρβλ. Πολύβ. 8. 26, 10· εὐωχεῖσθαι ἐπινίκια Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 39· εὐ. γάμους, ἑορτήν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλιοδ.:— ἐπὶ ὑποζυγίων, βόσκομαι εἰς κόρον, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 11, Ἱππαρχ. 8, 4· ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον, «ὥσπερ ὄνος κριθῶν κορεσθείς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ.1306. **II**. μεταφ., ἐπὶ ἄλλων ἀπολαύσεων, εὐωχοῦντες [αὐτοὺς] ὧν ἐπεθύμουν Πλάτ. Γοργ. 518E· πολλὰ καὶ ἡδέα .. εὐώχουν ὑμᾶς αὐτόθι 522A· οὕτως, εὐωχεῖν τινα καινῶν λόγων Θεοφρ. Χαρακτ.9.—Μέσ., ἐντρυφῶ, ἀπολαύω, μετὰ γεν., εὐωχοῦ τοῦ λόγου Πλάτ. Πολ. 352B· ἴδε Heind. ἐν Λύσ. 211D, καὶ πρβλ. **ἑστιάω**.

εὐωχητήριον, τό, δειπνητήριον, αἴθουσα συμποσίου, Γρηγ. Κορίνθου 527, ἔκδ. Schaefer.

εὐωχητής, οῦ, ὁ, εὐωχούμενος, δαιτυμών, συμπότης, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ.1022.

εὐωχητικός, ή, όν, εἰς εὐωχίαν ἀνήκων, Γλωσσ.

εὐωχία, ἡ, εὐθυμία, ἰδίως ἐν συμποσίῳ, γεῦμα πλούσιον καὶ ἄφθονον, συμπόσιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1006, πρβλ. Βατρ. 85, κτλ.· ποιεῖν τὴν εὐωχίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 3028· ἐν τῷ πληθ., συμπόσια ἑορτῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 3, Πλάτ. Πολ. 329A, Ἀθήν. 363B, κλ. **2**) καθόλου, προμήθεια ζωοτροφιῶν διὰ στρατόν, Πολύβ. 3. 92, 9. **II**. μεταφ., λόγων εὐωχίαι, ἐντρυφήσεις, ἀπολαύσεις λόγων, Ἀνθ. II. 4. 3, 6.

εὐωχιάζω, = **εὐωχέω**, Λιβάν. 4.1078.

εὐωχιαστικός, ή, όν, κατάλληλος, ἁρμόδιος πρὸς εὐωχίαν, Ἰανὸν κήνουλον (caenulum), οἷον εὐωχιαστικὸν Ἰω. Λυδ π. μην. 4.1.

εὐώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ἔχων ὡραίους ὀφθαλμοὺς ἢ καλὸς τὴν ὄψιν, παρειά Σοφ. Ἀντ. 530· εὐῶπα πέμψον ἀλκάν, πέμψον καλὴν βοήθειαν, (ἀλλ' ὁ Λοβέκ., θύγατερ Διὸς εὐῶπι, πέμψον ἀλκὰν) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ.189· πρβλ. **εὐῶπις**.

ἔφᾱ, Δωρ. ἀντὶ **ἔφη**, ἴδε τὸ ῥῆμα **φημί**.

ἐφαάνθη, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐφάνθη**, ἴδε τὸ ῥῆμα **φαίνω**.

ἔφᾱβος, ἐφᾱβικός, Δωρ. ἀντὶ **ἔφηβος, ἐφηβικός**.

ἐφαγνίζω, τελῶ νεκρικὰς τελετάς, Ἐτεοκλέα μὲν .. τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι, καὶ νὰ τελέσητε πάσας τὰς νομιζομένας νεκρικὰς τελετάς, Σοφ. Ἀντ.196· ἐντεῦθεν, αὐτόθι ἐν στίχ. 247 (κἀφαγιστεύσας ἃ χρὴ) συμπεραίνουσιν ὅτι, ἐφαγιστεύσας εἶναι ἡ ὑποκρυπτομένη λέξις. Ἀλλ' ἴσως ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι: **ἀφ-**· διότι ὁ Φρύν. ἐν Α. Β. 26 λέγει: «ἀφαγνίσαι: ἀντὶ τοῦ ἀνιερῶσαι καὶ ἀναθεῖναι» ἔχων βεβαίως ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Σοφοκλ. πάντ' ἐφαγνίσαι·— ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ἀντ. 247.

ἔφᾰγον, ἴδε **ἐσθίω**.

ἐφαιμάσσω, κάμνω τι αἱματηρόν, τὸ «αἱματώνω», Ὀρειβάσ.118 Cocch. ἐν τῷ Παθ.

ἐφαιρέομαι, Παθ., ἐκλέγομαι ἢ διορίζομαι ὅπως διαδεχθῶ ἄλλον, Θουκ. 4. 38, Συλλ. Ἐπιγρ.1845. 93.— Μέσ., ἐκλέγω διάδοχον, Λατ. subrogare, Δίων Κ. 49. 43.— ὁ ἐνεργ. τύπος **ἐφαιρεῖν** εὕρηται ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. W. et F.167.

ἐφακέομαι, ἐπισκευάζω, ἐφακείσθων (δρόμιον) Ἐπιγρ. Δελφ., Cauer 204_{37}, γεφύρας ἐφακεῖσθαι 1.41.

ἐφάλιος [ῐ], **ον**, (ἅλς) = **ἔφαλος**, Φώτ., Σουΐδ.

ἐφάλλομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. ἀόρ. β' μετὰ τοῦ τύπου τοῦ ὑπερσυντ. **ἐπᾶλτο** (πρβλ. **ἀναπάλλω**). μετὰ μετοχ. **ἐπάλμενος, ἐπιάλμενος** (ἴδε κατωτ.): Ἀποθ., τινάσσομαι ἐπάνω, ἀναπηδῶ ἐπί τινος ὥστε νὰ προσβάλω αὐτόν, ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, «ἐφήλατο, ὥρμησε» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ.140, πρβλ. Ν. 643· Τρώεσσιν ἐπάλμενος Λ. 489, κτλ.· ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρὶ αὐτόθι 421, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 220· ὡσαύτως, ἄνευ ἐχθρικῆς σημασίας, μετὰ γεν., ἐπιάλμενος ἵππων, πηδήσας ἐπὶ τὸ ἅρμα, Ἰλ. Η.15· κύσσε μιν ἐπιάλμενος, ὁρμήσας ἐφίλησεν αὐτόν, Ὀδ. Ω. 320· ἐπὶ φήμης, ἐς Αἰθίοπας ἐπᾶλτο Πινδ. Ν. 6. 84·— σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφ. Πλάτ. Ἴων 535B, πρβλ. Πλούτ. 2.139B, Ἀλκίφρονα 1. 10.

ἔφαλμος, ον, ἁλμυρός, ἐφάλμων βρωμάτων Πλούτ. 2.687D·— **ἔφαλμα**, τό, ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 6, εἶναι ἐφθαρμένον.

ἔφᾰλος, ον, (ἅλς) ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος, παράλιος, ἐπὶ λιμένων, Κήρινθόν τ' ἔφαλον Ἰλ. Β. 538, πρβλ. 584, Σοφ. Αἴ. 192· ἡ ἔφ. (δηλ. γῆ), ἡ παραλία, Λουκ. Ἔρωτ.7. **II**. ἐπὶ πλοίων, Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 596D.

ἐφᾱλόω, Δωρ. ἀντὶ **ἐφηλόω**.

ἔφαλσις, εως, ἡ, τὸ ἐφάλλεσθαι ἐπί τινος, Ἀριστ. Προβλ.16.4,4.

ἐφάμαν [φᾰ], Δωρ. ἀντὶ **ἐφάμην**, ἴδε **φημί**.

ἐφαμαρτάνω, μεταβατικὸν ἐνεργείας, παραπλανῶ εἰς ἁμαρτίαν, κάμνω τινὰ νὰ ἁμαρτήσῃ, πρὸς τὸ ἐφαμαρτεῖν τὸν Ἰούδαν Ἑβδ. (Ἱερ. ΛΘ', 35).

ἐφάμερος, ἐφᾱμέριος, Δωρ. ἀντὶ **ἐφήμερος, ἐφημέριος**.

ἐφάμιλλος [ᾰ], **ον**, (ἅμιλλα) ὡς καὶ νῦν, ἴσος ἢ ἀντίπαλος, ὅμοιος, ἐφ. γίγνεσθαί τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἰσοκρ. 4C· τὸ ἐφ., ἰσότης, ὁμοιότης, Πλούτ. 2.617C.— Ἐπίρρ. **-λως** Πλουτ. Κλεομ. 39. **II**. Παθ., θεωρούμενος ὡς ἀντικείμενον ἀνταγωνισμοῦ ἢ ἁμίλλης, ἐφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης Δημ. 331.10· ἐφάμιλλον ποιεῖν τι ὁ αὐτ. 488. 13· ὅπως ἐφάμιλλον ἦ πᾶσι .. φιλοδοξεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 20, πρβλ. 97, 120.18.

ἔφαμμα, τό, = **ἐφαπτίς**, Πολύβ. 2. 28, 8.

ἐφαμματίζω, ἐπιδένω ἢ δένω ὁμοῦ, Ὀρειβάσ.149, Mai, Σωραν.

ἔφαμμος, ον, ἀμμώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4, κτλ. ὁ Schneid. **ὕφαμμος**.

ἔφᾰν, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἔφασαν**, ἴδε **φημί**.

ἐφανγρέω, ἐν τῷ παθ. = ἐφαιροῦμαι, Ἐπιγρ. Θεσσ. 345_{41}, κτλ.

ἐφανδάνω: μέλλ. **-αδήσω**: Ἐπικ. **ἐπιανδάνω**:— ἀρέσκω τινί, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως, «ἐπαρέσκει» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 407· βουλὴν ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε αὐτόθι 45· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος Ὀδ. Π. 406: ἀόρ. **ἐπεύαδεν**, Μουσαῖος 180· μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 950, Ὀρφ. Ἀργ. 771.

ἐφάπαξ, Ἐπίρρ., ἅπαξ μόνον, μίαν φορὰν μόνον, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» Α. Β. 96.17, Ἐπιστ. π. Ῥωμ ς', 10, π. Ἑβρ. ζ', 27, κτλ. **II**. παρευθύς, Ἐπιστ. Α', π. Κορ. ιε', 6.

ἐφάπαλος, ον, = **ἁπαλός**, Γεωπ. 10. 78, 3.

ἐφαπλόω, ἁπλόω, ἁπλώνω, ἄωτον Ὀρφ. Ἀργ.1333· μετὰ γεν., λέων .. γυῖα γῆς ἐφαπλώσας, ἁπλώσας ἐπὶ τῆς γῆς, Βαβρ. 95. 2· στῆθος ἐφαπλώσας .. ὄχθην Νόνν. Δ. 15. 9· μετὰ δοτ., δίκτυα νεπόδεσσιν ἐφ. αὐτόθι 20. 385· ἐρετμοῖς χεῖρας Ὀρφ. Ἀργ.455:— Παθ., λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν .. περιέτεινε τῷ σώματι ... ὡς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσί, οὕτως ὥστε οἱ δεξιοὶ πόδες τοῦ δέρματος τοῦ λύκου νὰ ἁπλωθῶσιν ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Λόγγος 1. 20· σκότος ἐφήπλωται Πλούτ. 2. 167A.

ἐφάπλωμα, τό, πᾶν τὸ ἁπλούμενον ἐπί τινος, «τοὺς τάπητας οὓς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, ἓν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσιν» Εὐστ.1347.40, πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας: **πάπλωμα**.

ἐφαπλωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφαπλόω**, δεῖ ἐφαπλοῦν, Σωρ. Ἐφ., ἔκδ. Erm., σ. 205.

ἐφαπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφάπτω**, δεῖ ἐφάπτειν, Κλήμ. Ἀλ. 1. 496B.

ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, τὸ ἐπανωφόριον στρατιώτου, ὁ μανδύας, Λατ. sagum, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 194 F, Καλλίξ. αὐτόθι 196, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. **II**. γυναικεῖον ἔνδυμα, Στράβ.294· πρβλ. **ἔφαμμα**.

ἐφάπτω, Ἰων. **ἐπάπτω**: μέλλ. **-ψω**·— δένω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπικρεμῶ, πότμον ἐφάψαις ὄργανον, ἐπιβαλὼν αὐτὸ ὡς μοιραίαν καταδίκην, Πινδ. Ο.9.91· τί δ' .. ἐγὼ λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; τί ὠφέλεια θὰ προέκυπτεν ἂν ἐγὼ παρέβαινον ἢ ἐφύλαττον [τὴν διαταγὴν τοῦ Κρέοντος]; Σοφ. Ἀντ. 40 (οὕτω τὸ **συλλύειν** ἀντιτίθεται τῷ **συνάπτειν**, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ.1317)· ἔγνω γὰρ τάλας .. τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε, διότι κατενόησεν ὁ δυστυχὴς ὅτι ἐν τῇ ἑαυτοῦ ὀργῇ παρώξυνεν αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Τρ.933:— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ., ἐπ' ἀγχόνην ἥψαντο Σιμωνίδ. ἐν Ἰαμβλ. 1. 18:— ὁ Ὅμ. ἔχει ὡσαύτως Παθ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ πρκμ. καὶ ὑπερσ. **ἐφῆπται, ἐφῆπτο**, ὡς τὸ Λατ. imminet, εἶναι ἢ ἦτο κρεμασμένον ὑπεράνω τινός, ὡρισμένον ὡς τὸ πεπρωμένον τινός, μετὰ δοτ. προσ., Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται «ἐπήρτηται, ἐπικρέμαται. τοῦτ' ἔστιν ἐπίκειται» (Σχόλ.), Ἰλ. Β.15.32,69, πρβλ. Ζ 241· Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται Η.402, Ὀδ. Χ.41· ἐφῆπτο αὐτόθ.33· ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται Ἰλ. Φ. 513· ἤδη τόδ' ἐγγύς, ὥστε πῦρ, ἐφάπτεται (ἐξυπ. τῶν φρενῶν) Εὐρ. Βάκχ. 777 (ὁ Nauck ἀναγινώσκει **ὑφάπτεται**)·— πρβλ. **ἐπαρτάω, ἐπικρεμάννυμι**.

II. Μέσ., ἐπιλαμβάνομαί τινος, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐπὴν

χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο, «ταὐτὸν τῷ, ἐπὶ χέρσου γενέσθαι, κολυμβῶντα δηλαδή· τοῦ γὰρ νηχομένου αἱ χεῖρες πρῶται ἅπτονται γῆς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 348· ἀκολούθως ἐν Θεόγνιδι 6, Αἰσχύλ. Ἱκ. 412 (πρβλ. ἐφάπτωρ), Σοφ. Αἴ. 1172, κτλ.· ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου, φθάνω, ἐγγίζω, Λατ. attingo, Εὐρ. Ἑλ. 556, πρβλ. Πινδ. Ν. 9. 113. 2) ἐπιλαμβάνομαί τινος διὰ τῆς διανοίας, φθάνω εἴς τι, Λατ. assequi, ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ Πλάτ. Συμπ. 212Α· ἐφ. τινὸς μνήμῃ, αἰσθήσει ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 253Α, ἐν Φαίδωνι 65D· ἐφ. ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 190C· ὡσαύτως, ἐφ. λόγων Πινδ. Ο. 9. 19· ζητημάτων Πλάτ. Νόμ. 891C· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος, τινος αὐτόθι 915C. 3) παρὰ Πινδ. ὡσαύτως μετὰ δοτ. (ὡς τὸ θιγγάνω καὶ τὸ ψαύω), δίδομαι εἴς τι, ἐπέεσσι, τέχναις, κελεύθοις ζωῆς Ο. 1. 138, Π. 8. 61· μετὰ δοτ. προσ., Ἐπιγραφ. Δελφ. 18. 4) ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. τοῦ Παθ. πρκμ. μετὰ γεν., ὅσαι μέν νυν εἴδεος ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος, ταχὺ ἀπαλλάσσονται, ὅσαι μὲν λοιπὸν συμβαίνει νὰ ἔχωσι κάλλος προσώπου καὶ καλὸν ἀνάστημα, ταχέως ἀπαλλάσσονται, 1. 199, ἔνθα ἴδε Bähr, πρβλ. 8. 105. 5) ὡς τὸ Λατ. contingere, σχετίζομαι πρός τινα, μετὰ γεν., ταύτης τῆς ἕξεως ἐφαπτόμενα Πλάτ. Νόμ. 728Ε· ὁμοιάζω πολύ, Διονν. Ἀλ. π. Συνθ. 14. 6) ἀκολουθῶ, ἔρχομαι δεύτερος, Θεόκρ. 9. 2.

ἐφαπτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἐφαπτίδα, Φώτ. ἐν λέξ. **στολάς.**

ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ ἐφαπτόμενός τινος, ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες Αἰσχύλ. Ἱκ. 728, πρβλ. 412. II. ὁ θωπεύων τινά, κοινῶς «χαϊδεύων», αὐτόθι 312, 535 (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὄνομα **Ἔπαφος**)· ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 7., 52. 9.

ἐφαρδμόν· «ἀρδευτὸν πεδίον» Ἡσύχ.

ἐφαρμογή, ἡ, συμφωνία, Πλούτ. 2. 780Β.

ἐφαρμόδιος, ον, = **ἁρμόδιος,** Θ. Λάσκ. σ. 1281, ἔκδ. Mi.

ἐφαρμόζω, Ἀττ. **-όττω,** Δωρ. **-όσδω** (Θεόκρ.): μέλλ. **-όσω:** I. ἀμετάβ., προσαρμόζομαι ἐπί τινος ἢ εἴς τι, πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι.., εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε, «εἰ ἐφαρμόζοιεν αὐτῷ τὰ ὅπλα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Τ. 385. 2) εἶμαι ἁρμόδιος ἢ δύναμαι νὰ προσαρμοσθῶ εἴς τι, τινὶ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 32, 2, Πολιτικ. 3. 4, 2, κ. ἀλλ.· ἐπί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 3. 1, 10, κ. ἀλλ.· ἐπί τι αὐτόθι 5. 4, 15, κ. ἀλλ.· ὁ.. μάλιστα ἐφαρμόσας πολίτης ἐπὶ πάντας τοὺς πολίτας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 1, 8· ἐφ. ἐπ' ἄλληλα Εὐκλείδ.· ἀπολ., Ἀριστ. Πολ. 7. 6. 3) εἶμαι κατάλληλος, ἁρμόζω, [οἵνῳ] ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαὶ Πανύας παρ' Ἀθην. 37Β· πρός τι Πλούτ. 2. 136Ε, κτλ. II. μεταβατ., προσαρμόζω τι εἰς ἕτερον, κόσμον χροΐ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 76· σχοίνῳ [τοὺς ἀνθέρικας] Θεόκρ. 1. 53: — Μέσ., ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο Ἀνθ. Π. 9. 19. 2) συναρμόζω, καθιστῶ ἀναλόγους, τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις Ξεν. Ἀγησ. 8. 8· τοὺς λόγους τοῖς προσώποις Διον. Ἀλ. ἐν Λυσ. 13· καθάπερ δὲ λόγῳ ἡ ποίησις ἡδύσματα μέλη καὶ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς ἐφαρμόσασα Πλούτ. 2. 769C, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1004· ἐφ. τι ἐπί τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 3· τι ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὕστ. 1. 7, 2· τι ἔς τινα Λουκ. Ἀλ. 38· λόγων τε πίστιν.. ἐφαρμόσαι Σοφ. Τρ. 623. — Μέσ., χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο Ἀνθ. Π. 9. 768, πρβλ. 10. 26. — Παθ., συναρμόζω ἐμαυτὸν εἴς τι, τινὶ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 317Β.

ἐφάρμοσις, εως, ἡ, = **ἐφαρμογή,** Τίμ. Λοκρ. 95C.

ἐφαρμοστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφαρμόζω,** δεῖ ἐφαρμόζειν, τινί τι Πολύβ. 1. 14, 8, Πλούτ. 2. 34F, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 6.

ἐφάρξαντο, Ἀττ. ἀντὶ **ἐφράξαντο,** Ἐτυμ. Μ. 667, 22 ἐν λ. **πεφαργμένος,** πρβλ. Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 63, Σοφοκλ. Ἀντ. 236, κτλ.

ἐφάρμοστος, ον, ἐφαρμοζόμενος, Ν. Χων. σ. 584, 17., 685, 6, ἔκδ. Β.

ἔφαψις, ἡ, ἐπαφή, θωπεία, Αἰσχίν. 46 (κατ' αἰτ. **ἔφαψιν**)· πρβλ. **ἐφάπτωρ.**

ἐφέβδομος, ον, περιέχων $1+\frac{1}{7}$, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 118, ἴδε **ἐπίτριτος.**

ἐφεδές· «ἐπίπεδον, ταπεινόν, χαμαί» Ἡσύχ.

ἐφεδέτα(ι)· «ἀρχή τις ἐν Σάμῳ» Ἡσύχ.

ἐφέδρα, Ἰων. **ἐπέδρη,** ἡ, τὸ ἐφεδρεύειν, παραμένειν πλησίον τόπου τινός· ἐντεῦθεν, πολιορκία, ἀποκλεισμός, Λατ. obsessio, Ἡρόδ. 1. 17· ἐπέδρην ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 5. 65. 2) κάθισις ἐπί τινος πράγματος, Λατ. insessio, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ Πλάτ. Πολιτικ. 288Α. II. σταθμός, «στάβλος», Χρησμ. παρὰ Φλέγ. ἐν Θαυμασ. 3. 2) βάσις, Ἥρων Πνευμ. σ. 183. III. «πόα τις, ἣν καὶ ἵππουριν καλοῦσι» Ἡσύχ., Πλίν. 26. 20.

ἐφεδράζω, θέτω ἢ στηρίζω τι ἐπάνω εἴς τι, τί τινι Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 211· μηρῷ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα Ἡλιόδ. 1. 2. II. ὑποστηρίζω, ὑποβαστάζω, τὴν βάσιν τοῦ πρεσβύτου ὁ αὐτ. 7. 8.

ἐφέδρανον, τό, τὸ ἐφ' οὗ κάθηταί τις, τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον γλουτὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 2· πληθ., γλουτοὶ καὶ ἐφέδρανα Πολυδ. Β', 184. 2) κάθισμα. «ἐφέδρανα· ἐφ' ὧν καθῆντο (οἱ) τὰς λύρας ἔχουσι» Ἡσύχ. 3) ἐφέδρανον ὄργανον, μηχάνημά τι ἐφ' οὗ ἐκάθηντο οἱ πάσχοντες κατὰ τὴν ὥραν χειρουργικῆς ἐγχειρήσεως, Ὀρειβάσ. 120 Mai.

ἐφεδράω, ἴδε **ἐφεδρήσσω.**

ἐφεδρεία, ἡ, τὸ καθῆσθαι ἐπί τινι, ἐπὶ δένδρεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 2· ἡ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ἐφ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 15. 8. II. τὸ νὰ κάθηταί τις πλησίον ἀναμένων τὴν σειράν του, ἐπὶ πυγμάχων κτλ., Πλάτ. Νόμ. 819Β. 2) ἐν πολέμῳ, ἡ δύναμις ἡ ἐπιτηροῦσα καὶ οὖσα ἕτοιμος ὅπως ἀνακουφίσῃ τὰ κινδυνεύοντα μέρη τοῦ μαχομένου στρατοῦ, Λατιν. subsidia, Πολύβ. 1. 9, 2. III. τὸ κεῖσθαι πλησίον, παραμονεύειν, ἢ τῶν πολεμίων ἐφ. Πολύβ. 24. 12, 2· τὸ ἐνεδρεύειν, Λατιν. insidiae, Πλούτ. ἐν Φλαμιν. 8.

ἐφεδρεύω, (ἔφεδρος) ἐπικάθημαι, ἐπιστηρίζομαι, τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρᾳ Εὐρ. Ἠλ. 55· ἐπῳάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 8, 1. II. ἐνεδρεύω, παραμονεύω, ἐπὶ ἐχθροῦ περιμένοντος εὐκαιρίαν ὅπως ἐπιπέσῃ, Θουκ. 4. 71., 8. 92· ὅταν ἴδωσιν ἐφεδρεύουσαν τὴν δύναμιν Ἰσοκρ. 186C· ἐφ. τινί, ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω, οἷον τὸν δέσμιον ἢ αἰχμάλωτον, Εὐρ. Ὀρ. 1627· καθόλου, παραφυλάττω, καιροφυλακῶ, τοῖς.. ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων Δημ. 61. 3· τοῖς καιροῖς τινος ὁ αὐτ. 100. 10., 135. 10· τοῖς ἀτυχήμασί τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 2. 3) ἐπὶ τρίτου ἀγωνιστοῦ (πρβλ. **ἔφεδρος** II. 4), Λουκ. Ἑρμότ. 40. 3) ἐν πολέμῳ, ἀποτελῶ τὴν ἐφεδρείαν, Πολύβ. 18. 15, 2. 4) ἐπιτηρῶ, ἐπιστατῶ, προφυλάττω, τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ ὁ αὐτ. 5. 95, 5. III. σταματῶ, Πλουτ. Πύρρ. 32, κτλ.

ἐφεδρήσσω, ποιητ. ἀντὶ **ἐφεδράζω,** ἐπικάθημαι, ἕδρης Κόλουθ. 252· ἅρμασι Νόνν. Δ. 20. 36. 2) παρακάθημαι, τινὶ Ἀνθ. Π. 7. 161, Κόλουθ. 68. — Ἀντίγραφά τινα ἔχουσιν **ἐφεδρήσω,** ὅπερ ἐλαμβάνετο ὡς ἀόρ. ἐνεστῶτός τινος **ἐφεδράω.**

ἐφεδριάω, = τῷ προηγ., Κόλουθ. 15. II. μεταβ., βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, γέροντα ἐλάζετο χειρός, καί μιν ἐφεδριάασκεν Τζέτζ. εἰς Ὅμ. 391.

ἐφεδρίζω, παίζω τὴν παιδιὰν τὴν λεγομένην ἐφεδρισμόν, καθ' ἣν ὁ ἡττηθεὶς περιαγαγὼν καὶ συνάψας τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας κατὰ τὰ νῶτα ἐβάσταζε τὸν νικήσαντα ἐπὶ τῶν νώτων, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐφεδρίζει, δηλ. κάθηται ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἡττηθέντος, Ἡσύχ., ἴδε Meineke ἐν Φιλήμονος «Ἐφεδριάζουσι» 2· — ἐντεῦθεν **ἐφεδρισμός** ἢ **-ιασμός,** ὁ, τὸ τοιοῦτον παιγνίδιον, Πολυδ. Γ', 118, Ἡσύχ.· καὶ «**ἐφεδριστῆρας**· τοὺς ἐπικαθημένους ἐν τῇ εἰρημένῃ παιδιᾷ» Ἡσύχ.

ἔφεδρος, ον, (ἕδρα) καθήμενος ἐπί τινος, μετὰ γεν., λεόντων ἔφεδρε, ἐπὶ τῆς Κυβέλης, Σοφ. Φιλ. 401· ἵππου Εὐρ. Ἴων 202· γῆς ἐφ. στρατὸς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 954. 2) **ἔφεδρον,** τό, σταθερὸν κάθισμα, θρανίον, Ἱππ. π. Ἀγμ. 757. — «ἔφεδρόν τι· ὀστοῦν τι ἐν ἡμῖν» Ἡσύχιος. II. ὁ καθήμενος πλησίον, τῶν πηδαλίων, ἐπὶ τοῦ πηδαλιούχου, Πλάτ. Πολιτικ. 273D· ὡσαύτως μετὰ δοτ., σκηναῖς Εὐρ. Τρῳ. 139· ἀπολ., ξύνεστιν ἔφεδρος, κεῖται πλησίον, Σοφ. Αἴ. 610. 2) τοποθετημένος ἐν ἐφεδρείᾳ πρὸς βοήθειαν ἢ ἀνακούφισιν, ἐφέδρους ἱππότας.. ἱππόταις ἔταξε, ἔταξεν ἱππεῖς ὡς ἐφεδρείαν πρὸς βοήθειαν τῶν ἱππέων, Εὐρ. Φοιν. 1095· πρβλ. Πολύβ. 8. 33, 6. 3) παρακαθήμενος καὶ παραφυλάττων, τῶν καιρῶν, τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. 3. 12, 6, κτλ., πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 125· ἐφ. βίου, καιροφυλακῶν τὴν ζωήν του, δηλ. καραδοκῶν τὸν θάνατόν του, Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 3, Ἡσύχ. 4) συχνάκις ἐπὶ τοῦ τρίτου ἀγωνιστοῦ (πυγμάχου ἢ παλαιστοῦ), ὅστις παρακάθηται ὅπως ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ νικητοῦ, ὡς τὸ **διάδοχος,** supposititius (Martial.), Πινδ. Ν. 4. 156, Εὐρ. Ῥῆσ. 119, Ἀριστοφ. Βάτρ. 792, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 41 κἑξ.· πρὸς βασιλέα μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 10· καθάπερ ἐφ. ἀθλητῇ Πλουτ. Σύλλ. 29· Κράσσος, ὃς ἐφ. ἦν ἀμφοῖν ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 28· ἐφ. τοῦ ἀγῶνος ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 53· οὕτω, κατά τινα ἀντίφρασιν ἐν Αἰσχύλ. Χο. 866, μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς, δηλ. εἷς ἐναντίον δύο, μηδενὸς ὑπάρχοντος ὅπως λάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἡττηθέντος. 5) καθόλου, ὁ ἀναμένων ὅπως λάβῃ τὴν θέσιν ἑτέρου, διάδοχος, ἐφ. βασιλεὺς (ἄνευ διαφ. γραφ. ἔπεδρος) Ἡρόδ. 5. 41· ἐφ. τινος Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 9. — Ὁ Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 327) διορθοῖ τὸ ἐν Μιχ. Ἀκομινάτῳ (τόμ. Β', σ. 119, 17) **ἔφεδρος** εἰς **ὕφεδρος.**

ἐφέζομαι, Ἀποθ., κυρίως ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. καὶ γ' ἐνικ. παρατ.: ἀπαρ. **ἐφέζεσθαι** Ὀδ. Δ. 717: προστ. **ἐφέζεο** Ἀ.-β. II. 15. 13. Κάθημαι ἐπί τινος, μετὰ δοτ., δενδρέῳ ἐφεζόμενοι Ἰλ. Γ. 152· πατρὸς ἐφέζετο γούνασι Φ. 506· δίφρῳ ἐφέζεσθαι Ὀδ. Δ. 717, πρβλ. 509· ὄχθῳ Ἀριστοφ. Ὄρν. 774· ὡσαύτως μετὰ γεν., Πινδ. Ν. 4. 109, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1001· ἐπὶ νώτοις Μόσχ. 2. 121· εἰς ἔποπος.. αὖλιν ἐφεζόμενοι Ἀνθ. Π. 5. 237· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Εὐρώταν ἐφεζόμεναι Εὐρ. Ἑλ. 1492· τύχη.. ναῦν θέλουσ' ἐφ. (ὁ Casaub. ναυστολοῦσ') Αἰσχύλ. Ἀγ. 664· ἴδε καθίζω II. 2) κάθημαι πλησίον, ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς

ἐφέζετο 'Οδ. Ρ. 334· μετ' αἰτ., οὐδ' ἔχων μύσος.. τὸ σὸν ἐφεζόμην βρέτας (οὕτως ὁ Wieseler) Αἰσχύλ. Εὐμ. 446. Πρβλ. **ἐφίζω**.

ἐφέηκα, 'Επικ. ἀντὶ **ἐφῆκα**, ἴδε ἐν λ. **ἐφίημι**.

ἐφείω, 'Επικ. ἀντὶ **ἐφέω**, ἴδε ἐν λ. **ἐφίημι**.

ἐφεκτικός, ή, όν, (ἐπέχω) ἱκανὸς νὰ ἐμποδίσῃ ἢ σταματήσῃ, τῆς κοιλίας Δίφιλ. Σίφν. παρ' 'Αθην. 355Ε· σηπεδόνων Διοσκ. 5.126: — οἱ σκεπτικοὶ φιλόσοφοι ἐκαλοῦντο **ἐφεκτικοί**, διότι ἀείποτε ἐπεῖχον, ἤτοι εἶχον ἐκκρεμῆ τὴν ἑαυτῶν γνώμην καὶ δὲν ἤθελον νὰ βεβαιώσωσιν ἢ ν' ἀρνηθῶσί τι ὁριστικῶς, Gell. 11. 5· ἴδε **ἐποχὴ** II: κέξ.—'Επίρρ. **-κῶς** Στοβ. 'Εκλογ. 1.78.

ἐφεκτός, ή, όν. (ἐπέχω) πληθ. οὐδ., **τὰ ἐφεκτά**, ζητήματα, ἐφ' ὧν δύναταί τις νὰ ἐπέχῃ δηλ. νὰ μὴ λέγῃ ὡρισμένως τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Σέξτ. 'Εμπ. 11. 3. 55· πρβλ. τὸ προηγ.

ἔφ-εκτος, ον, περιέχων $1+{}^{1}/_{6}$. Βιτρούβ. 3.1, 12· τόκος ἐφ., ὅτε ἀπετίνετο ὡς τόκος τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου, $= 16\,{}^{2}/_{3}$ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, (πρβλ. **ἐπωβελία**), Δημ. 944.10: πρβλ. **ἐπίτριτος**.

ἐφελίσσω, ἐπιτυλίσσω, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. τῆς Μεγ. 'Εκκλ. 368.— Μέσ., σύρομαι κατόπιν τινός, Νικ. Θ. 220.— Παθ., περιτυλίσσομαι, Παυσ. 4. 26. 8.

ἐφελκίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐπὶ ἕλκους ἢ πληγῆς γενομένη σκληρὰ ἐπιδερμίς, ἐσχάρα, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἐφελκόομαι, Παθ., γίνομαι ἑλκώδης, 'Ιππ. 1201Β.

ἐφελκτικός, ή, όν, ἑλκυστικός, Εὐστ. 1765. 10.

ἐφέλκυσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς ἕλξιν δύναμις, τὸ ἐφελκύειν, 'Αριστ. π. Φυτ. 2.1, 6· γραμματ., ἡ τοῦ δὲ ἐπέκτασις ἢ ἐφέλκυσις (ὡς ἐν τῷ λόγονδε) Κραμ. 'Ανέκδ. τ. 1. σ. 363, 4.—**ἐφελκυσμός**, ὁ, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Εὐστ. 52. 24.

ἐφελκυστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐφελκύων πρὸς ἑαυτόν, Φώτ., Σουΐδ.

ἐφελκυστικός, ή, όν, ὁ ἐφελκόμενος, ὡς παρὰ Γραμμ. νῦ ἐφελκυστικόν. **II**. ἐνεργ., ὁ ἕλκων, σύρων πρὸς ἑαυτόν, ἐφελκυστικὸν τᾶς ψυχᾶς 'Ιππόδαμ. παρὰ Στοβ. 249· 52· τοῦ ν Εὐστ. 52. 22.—'Επίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. 2. 24.

ἐφέλκω, 'Ιων. **ἐπέλκω**: μέλλ. **ἐφέλξω** Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 632: ἀλλ' ὡς ἀόρ. α' ἐν χρήσει εἶναι τὸ **ἐφείλκυσα** (πρβλ. **ἕλκω**). Σύρω κατόπιν μου, σύρω, ἐπ. τὰς οὐράς, ἐπὶ προβάτων μακρὰς ἐχόντων τὰς οὐράς, 'Ηρόδ. 3. 113· τὴν ἀδελφεὴν .. ἐπ' ὕδωρ ἔπεμπον ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν καὶ κλώθουσαν λίνον ὁ αὐτ. 5. 12· ναῦς ὡς ἐξέλξω, θὰ «ρυμουλκήσω», Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Θουκ. 4. 26· ἐφ. ξύλον, ἐπὶ ξύλου προσδεδεμένου εἰς τὸν πόδα, Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 1· τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, ἐπὶ ἀρρώστων τροφίων ἵππων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 24, 2· ἐφ. τὰ ἰσχία αὐτόθι 6. **2**) ἕλκω, σύρω μετ' ἐμαυτοῦ ἢ κατόπιν μου (ἴδε κατωτ. III. 4), πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους Εὐρ. Μήδ. 552· Ἥλιος ἐφέλκων λαμπρὸν 'Εσπέρου φάος Ἴων 1149, 'Ηρ. Μαιν. 776· μήτε τινὰ ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλάτ. ἐν Φιλ. **3**) σύρω, καὶ μὴν ἐφέλκω καὶ ποτῆρ' ἀσκοῦ μέτα (δηλ. ὡς εἰ ἦν ὁ ποτὴρ (τὸ ποτήριον) ἐφόλκιον τοῦ ἀσκοῦ) Εὐρ. Κύκλ. 151· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ, Λουκ.—'Εν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσῳ. **II**. Παθ., ἑταῖροι. οἱ μὲν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν, τῶν ποδῶν ἐπισυρομένων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ νεκροῦ ἀποκομιζομένου ἐκ τῆς μάχης ὑπὸ τῶν ἑταίρων, 'Ιλ. Ψ. 696· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος, δηλ. ἐσύρετο, Ν. 597· ὁ δὲ λίθος ὄπισθεν ἐπελκόμενος, συρόμενος ὄπισθεν (τῆς βάριδος), 'Ηρόδ. 2.96· τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων παραλύεσθαι ἐπελκομένους ὁ αὐτ. 3.105: τοὺς ὑπολειπομένους καὶ ἐπελκομένους ἐφόνευον. τοὺς περιπλανωμένους. ὁ αὐτ. 4. 203, πρβλ. Πολύβ. 9. 40, 2. **2**) προσελκύομαι, 'Ομ. Ὕμν. 18. 9· μηδὲ .. τούτῳ ἐφέλκεσθε Θουκ. 1. 42.

III. Μέσ., ὡς τὸ ἐνεργ., σύρω, χωλαίνει καὶ ἐφέλκεται (δηλ. τὸν πόδα) Πλάτ. Νόμ. 795Β· τἄλλα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 544Ε. **2**) ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, προσελκύω, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, ἡ ὄψις τοῦ σιδήρου προσελκύει τοὺς ἄνδρας, δηλ. φέρει αὐτοὺς εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτοῦ, 'Οδ. Π. 294, Τ. 13· ὕδωρ ἐπ' ἑωυτὸν 'Ηρόδ. 4. 50· ἐφ. τινὰ πρός τι Πολύβ. 9.13· ἐφ. κάλλει πάντας 'Ανθ. Πλαν. 288. **3**) σύρω, «τραβῶ», τὴν θύραν ἐφελκύσασθαι Λουκ. Ἔρωτ. 16· προστιθέναι τὴν θύραν καὶ τὴν κλεῖν ἐφέλκεσθαι Λυσ. 92. 42· ἐφ. ὀφρῦς, συνοφρυοῦσθαι, 'Ανθ. Π. 7. 440· ἐφ. κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον Πλουτ. Καῖσ. 66. **4**) ἐπιφέρω ἀποτελέσματα, πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ Εὐρ. Μήδ. 462· ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφ. ὁ αὐτ. παρὰ Στοβ. 3. 36, στ. 26· τοὔμπαλιν οὐ βούλονται ἐφ. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32· πρβλ. ἀνωτ. 1. 2. **5**) ἀξιῶ δι' ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι, ἀλλότριον κάλλος Πλάτ. Γοργ. 465Β· Μοῦσαν ὀθνείην Θεοκρ. 'Επιγράμμ. 22. 4. **6**) σύρω κατόπιν μού τινα ὡς ὑποδεέστερον, δηλ. ὑπερτερῶ, τινὰ κάρτει 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 1162.

ἐφέλκωσις, εως, ἡ, (ἐφελκόω). ὁ σχηματισμὸς ἑλκῶν, 'Ιππ. 1194G, ἐν τῷ πληθ.

ἔφελξις, εως, ἡ, τὸ ἐφέλκειν, 'Αριστ. π. Ζ. Πορείας 8. 6.

ἐφέμεν, 'Επικ. ἀντὶ τοῦ **ἐφεῖναι**, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐφίημι**.

ἐφέννυμι, ἴδε **ἐπιέννυμι**.

ἐφεξαμερής. ἀριθμὸς περιλαμβάνων $1+{}^{1}/_{6}$, Νικομ. 'Αριθμ. Α', 23. σ. 72, ἔκδ. Hoche.

ἐφ-εξκαιδέκατος, ον, περιλαμβάνων $1+{}^{1}/_{16}$, Πλούτ. 2. 1021D· ἴδε **ἐπίτριτος**.

ἐφεξῆς, 'Ιων. **ἐπεξῆς**, ποιητ. **ἐφεξείης**, 'Ορφ. 'Αργ 325, 355. 'Επίρρ.: — κατὰ σειράν, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἵζεσθαι 'Ηρόδ. 5. 18· χωρεῖν Εὐρ. 'Ελ. 1390· ἑστάναι 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 842, κτλ.: πάντες ἐφ., πάντες κατὰ σειράν, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 47· ἐφ. ἐπὶ κέρως τεταγμέναι Εὔβουλος ἐν «Ναννίῳ» 4, Ξέναρχ. ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 6· ὥσπερ ὁπλιτῶν φάλαγγα βάθος ἐφεξῆς Ξεν. 'Ελλ. 7. 5, 23· τὰ ἐφ. λεγόμενα Πλάτ. Σοφιστ. 261D:—ἐν χρήσει ὡς κατηγορούμενον, ἵν' ἐφ. ὁ λόγος ἴῃ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 281D:—μετ' ἄρθρου, τὰς ἐφ. [πολιτείας] ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 449Α, πρβλ. Νόμ. 696Ε· ἡ ἐφ. γωνία, ἡ παρακειμένη, ἡ πλησίον γωνία, Εὐκλ.· τοῦτο μὲν ὡς δῆλον ἐατέον, τὸ δ' ἐφεξῆς ῥητέον, τὸ μετὰ τοῦτο, Πλάτ. Φαῖδρ. 239D. **2**) μετὰ δοτ., ἐγγύτατα, εὐθὺς μετά τι, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 148Ε, 149Α, κ. ἀλλ.· τὸ ἐφ. τούτοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 34D· ἐφ. τοῖς εἰρημένοις 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 9, 1· σπανίως μετὰ γεν., Πλάτ. Τίμ. 55Α. **II**. κατὰ διαδοχήν, συνεχῶς, ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἰδίως μετὰ τοῦ πᾶς, ὡς, ἐφ. πάντας Ξεν. Οἰκ. 12. 10· δῃοῦν πᾶσαν τὴν γῆν ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 4. 6, 4· τὴν 'Ελλάδα πᾶσαν ἐφ. ἁρπάζειν Δημ. 103. 15· μὴ τοῖς αἰτίοις ἀλλὰ πᾶσαν ἐφ. ὀργίζεσθαι ὁ αὐτ. 1447. 5. **2**) σπανιώτερον ἐπὶ χρόνου, τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς 'Ηρόδ. 2.77, πρβλ. Λυσ. 156. 31· τέσσαρες ἐφ. 'Αριστοφ. Βάτρ. 915· δὶς ἐφ Καλλ. 'Επιγράμμ. 37. **2**) μετὰ ταῦτα, ἀμέσως ἔπειτα, εὐθὺς ἐφ. Δημ. 236. 17· εἰσελθὼν .. καὶ ἐφεξῆς .. καθεζόμενος ὁ αὐτ. 553. 14.

ἔφεξις, εως, ἡ, (ἐπέχω) = **ἐπισχεσία**, ἀφορμή, πρόφασις, τοῦ δ' ἔφεξιν; = τίνος χάριν; 'Αριστοφ. Σφ. 338, 'Ησύχ.

ἐφεπομένως, = **ἑπομένως**, Μάξιμ. ὁμολογ. ἐν 'Ελλ. Πατρολ. Μί. τ. 91, σ. 1197.

ἐφ-επτακαιδέκατος, ον, περιέχων $1+{}^{1}/_{17}$, Πλούτ. 2. 1021D· ἴδε **ἐπίτριτος**.

ἐφ-έπω: παρατ. (**ἐφεῖπον**) 'Επικ. **ἔφεπον**, 'Ιων. **ἐφέπεσκον**: μέλλ. **ἐφέψω**: ἀόρ. **ἔπεσπον** (Αἰσχύλ. Πέρσ. 552, τὸ μόνον παρὰ Τραγ. χωρίον), ἀπαρ. **ἐπισπεῖν**, μετοχ. **ἐπισπών**· ἴδε κατωτ. IV. 'Ακολουθῶ, ἕπομαι, διώκω, τινὰ 'Ιλ. Λ. 117, Μ. 188· ἀπολ., Ο. 742, κτλ.· ἄγρην ἐφέπεσκον .. ἰχθῦς ὄρνιθάς τε 'Οδ. Μ. 330. **II**. ἐλαύνω, [ἵππους] ἐφέπων μάστιγι 'Ιλ. Ω. 326· καὶ μετὰ δοτ. προσ., Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους, ἤλαυνεν αὐτοὺς ἐναντίον αὐτοῦ, Π. 732· ἔφεπε, προστακτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, αὐτόθι 724. **III**. ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ἐπιδιώκω, μετ' αἰτ., οὐδέ κ' 'Αθήνης τόσσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, «ἐπέρχοιτο, ἐπιδιώκοι» (Σχόλ.), Υ. 359· ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν 'Οδ. Ξ. 195· πόλεμον ἐφ. Σιμωνίδ. 109· τερπωλὰς καὶ θαλίας 'Αρχίλ. 12· ὅσια καὶ νόμιμα 'Αριστοφ. Θεσμ. 675, πρβλ. 'Ηρόδ. 7. 8, 1· ἐφ. Θήβας, διοικεῖν κυβερνᾶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 38, πρβλ. 552· ἐφ. παραιβασίας, καταδιώκειν ἢ κολάζειν .., 'Ησ. Θ. 220· ἐφ. δίκαν Φιλοκτήτου, ἀκολουθεῖν τὸν τρόπον ἐκείνου, Πινδ. Π. 1. 97. **2**) μετ' αἰτ. τόπου, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, διέρχομαι, διατρέχω, Λατ. obire, κορυφὰς ὀρέων, ἐπὶ θηρευτῶν, 'Οδ. Ι. 121· πεδίον 'Ιλ. Λ. 496· γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης 'Ησ. Θ. 365· γῆν καὶ θάλασσαν Λουκ. Τραγ. 267· συχνάζω εἴς τινα τόπον, ἐπὶ θεῶν, Πινδ. Π. 1. 57, πρβλ. 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 384. **IV**. συναντῶ, ἐπισπῶμαι, πότμον ἐπισπεῖν 'Ιλ. Ζ. 412, κτλ.· θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν 'Οδ. Ω. 31· θανεῖν [ἢ -έειν] καὶ πότμον ἐπ. 'Ιλ. Η. 52, 'Οδ. Δ. 562, κτλ.· κακὸν οἶτον ἐπέσπον 'Οδ. Γ. 134· ὀλέθριον ἦμαρ ἐπ. 'Ιλ. Τ. 294· μόρσιμον ἦμαρ ἐπ. Φ. 100· τἀνάπαλιν, αἰὼν ἔφεπε μόρσιμος Πινδ. Ο. 2. 19.— Τὸ ἐνεργ. εἶναι σπάνιον παρ' 'Αττ., ἴδε ἀνωτ.

B. Μέσ. **ἐφέπομαι** (παρὰ μεταγεν. ποιητ. **ἐφέσπομαι**, ὃ ἴδε): παρατ. **ἐφειπόμην**: μέλλ. **ἐφέψομαι**: ἀόρ. **ἐφεσπόμην**, **ἐπεσπόμην**, Πινδ. Π. 4. 237, προστ. **ἐπίσπου**, ἀπαρ. **ἐπισπέσθαι** (ὡσαύτως ἀορ. α' προστ. **ἐφεψάσθω** (διάφ. γραφ. **ἐφαψ-**) Θεόκρ. 9. 2). 'Ακολουθῶ, διώκω, ἑπισπόμενος Ταφίοισιν 'Οδ. Π. 426· ἀλλ' οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἥτις ἀπαντᾷ παρ' 'Ηροδ. 1. 103., 3. 54, Θουκ. 4. 96, κτλ.

II. ἀκολουθῶ, συνοδεύω, λαῶν ἔθνος ἑπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ 'Ιλ. Ν. 495· ἐπισπέσθαι ποσίν, ἀκολουθεῖν πεζῇ, Ξ. 521· οὕτω παρ' 'Ηροδ. 3. 14, 31, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο, ἂν μὴ ἡ τύχη τὸν ἀκολουθήσῃ, ὁ αὐτ. 1. 32, κτλ.· ᾧ χάρις ἐφέσπετο 'Αριστοφ. Σφ. 1278:— ἀπολ., ἀντίθετον τῷ ἡγεῖσθαι, Θουκ. 3. 45. **2**) ὑπακούω, προσέχω εἴς τι, ἑπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ 'Οδ. Γ. 215, Π. 96· ἑπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, ἐγκαταλιπόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν φορὰν τοῦ πάθους των, «τῇ ἑαυτῶν ὁρμῇ καὶ ἐπιθυμίᾳ συνδραμόντες» (Σχόλ.), Ξ. 262, Ρ. 431· τῇ γνώμῃ τινὸς ἐπ. 'Ηρόδ. 7. 10, 3· οὕτω παρ' 'Αττ., βουλῇ ..

ἐπισπέσθαι πατρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 620· γνώμαις, βουλεύμασι, τῷ δικαίῳ Σοφ.'Ἀντ. 636, 'Ηλ. 967,1037, Εὐρ.:— ἀπολ., ὁ ἐπισπόμενος, ἀντίθετον τῷ ὁ πείσας, Θουκ. 3. 43· ὡσαύτως, συμφωνῶ, ἐπιδοκιμάζω, εἰ δὲ .. ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι 'Οδ. Μ. 349, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 237. **3)** ἀκολουθῶ λογικόν τινα συλλογισμόν, Πλάτ. Νόμ. 644D, Θεαίτ.192E, κτλ.

ἐφέργνυμι, κλείω ἐντός, ἐφέρξοντι 'Ηρακλεωτ. Πίναξ. I_{131}.

ἐφερμήνευμα, τό, τὸ ἐφερμηνεύειν, ἐπεξήγησις, ἐνωτίσασθαι τῶν ἐφερμηνευμάτων (τῶν ἐφηρμηνευμένων Κῶδ.) Θεοδ. Προδρ. Γαλεωμυομ. 358· **-νευσις**, ἡ, Τζέτζ. Σχόλ. 'Εξηγ.'Ιλ. σ. 142, 24.

ἐφερμηνευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφερμηνεύω**, δεῖ ἐφερμηνεύειν, Πρόκλ. Παρμ. 670 (103).

ἐφερμηνευτικός, ή, όν, ἐπεξηγηματικός, Εὐστ. 777. 57, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 48.

ἐφερμηνεύω, ἐπεξηγοῦμαι, Διονύσ.'Αρεοπ. σ. 306D.— Ἐν τῷ Παθ., Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ 595.

ἐφερπύζω, μεταγεν. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., 'Ανθ. Π. 9. 231, 'Ορφ. Λιθ.701, κτλ.

ἐφέρπω: μέλλ. -ψω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 500· ἀλλ' ὁ ἐν χρήσει α' ἀόρ. εἶναι **ἐφείρπῠσα**, 'Αριστοφ. Πλ. 675 (ἐν Θεοκρ. 22. 15, ἀντὶ **ἐφερπύσας** [ῡ], πιθ. ἀναγνωστέον **ἐφερπυίσας** μετὰ τοῦ Kiessl., ἢ **ἐπιβρίσας** μετὰ τοῦ Λοβεκ.): πρβλ. **ἕρπω**. Ἕρπω ἐπάνω εἴς τι, ἐπὶ χύτραν 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ποιητ., ἔρχομαι ἐπί τινα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἔρχομαι πρός τινα βραδέως ἢ κρυφίως, τινὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 314, 943· ἐπ' ὅσσοισι νὺξ ἐφέρπει Εὐρ. Ἄλκ. 269. **2)** ἀπολ., ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 500· ἰδίως κατὰ μετοχ., ἐπερχόμενος, χρόνος ἐφέρπων Πινδ. Ο. 6.164· ἐφέρποισα κρίσις ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 96. 4.

'Εφεσηΐς, ΐδος, ἡ, ἑορτὴ ἢ πανήγυρις τῶν 'Εφεσίων καὶ χρονολογικὴ ἐποχή, ὡς **'Ολυμπιάς, Πυθιάς, Παναθηναΐς**, 'Επιγρ. 'Εφέσου Wood. Discov. etc. Append. VI. Nº 8 καὶ 18.

'Εφέσια, ίων, τά, ἡ ἑορτὴ τῆς 'Εφεσίας 'Αρτέμιδος, Θουκ. 3. 104, πρβλ. Παυσ.7. 2. **II.** «'Εφέσια γράμματα· ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν» Φώτ., πρβλ. 'Ησύχ.

ἐφεσίαν· «ἀντιποίησιν. ἐπιθυμίαν» 'Ησύχ.

ἐφέσιμος δίκη, ἡ, δίκη ἐν ᾗ εἶχέ τις τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἔφεσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον, οὐ κυρία δὲ ἡ κρίσις (τῆς βουλῆς), ἀλλ' ἐφέσιμος εἰς τὸ δικαστήριον 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. XLV. 2 (σ. 65), ἔκδ. Blass, Λουκ. Εἰκόν. 15· οὕτω, γνῶσις ἐφ. Δημ. 78. 28, Πολυδ. Η', 63,125, Γαλην. τ.10, σ.7.

ἔφεσις, εως, ἡ, (ἐφίημι) τὸ ῥίπτειν τι κατά τινος, τοξεύειν, ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις Πλάτ. Νόμ.717A. **2)** μεταφ. ὡς 'Αττ. νομικὸς ὅρος, «ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή» 'Αρποκρ.·—«ἔφεσις δέ ἐστιν, ὅταν τις ἀπὸ διαιτητῶν ἢ ἀρχόντων ἢ δημοτῶν ἐπὶ δικαστὴν ἐφῇ, ἢ ἀπὸ βουλῆς ἐπὶ δῆμον, ἢ ἀπὸ δήμου ἐπὶ δικαστήριον, ἢ ἀπὸ δικαστῶν ἐπὶ ξενικὸν δικαστήριον» Πολυδ. Η', 62· εἴς τινα Δημ. 1301. 4, 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. IX. 2, XLV. 2, κτλ.· ἐπί τινα 'Αριστ. 'Αποσπ. 416· πρός τινα Διον. 'Αλ. παρὰ 'Ισαίῳ 12, πρβλ. **ἔκκλητος**. **II.** (ἐφίεμαι) τὸ ἐφίεσθαί τινος, ἔφεσις, ἐπιθυμία, ὄρεξις, τινος 'Αρχύτ. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 741 Gaisf., Πλάτ. Νόμ. 864B, 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 3. 5,17· ἀπολ., Πλάτ. Ὅροι 413C, 'Ησύχ.

ἐφεσπερεία, ἡ, «ἡ τῆς ἑσπέρας» Σουΐδ.

ἐφεσπερεύω (ἑσπέρα), «ἑσπέρας ἐγρηγορῶ» 'Ετυμ. Μ. σ. 403. 52·—«τὸ μὲν ἑσπέρας προσαγρυπνῆσαι καὶ ἐφεσπερεῦσαι καὶ ἐφεσπερεύσασθαι» Πολυδ. Α'.71·—«ἐφεσπερεύεσθαι· ἑσπέρας ἐγρηγορέναι» 'Ησύχ.

ἐφέσπερος, ον, (ἑσπέρα) δυσμικός, χῶρος Σοφ. Ο. Κ.1059.

ἐφέσπομαι, μεταγεν. ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ **ἐφέπομαι**, Νόνν.

ἐφέσσαι, ἔφεσσαι, ἐφέσσεσθαι, ἴδε **ἐφίζω**.

ἐφεστιασάμενος· «εὐωχηθείς. εὐφρανθείς» 'Ησύχ., Φώτ.

ἐφέστιος, 'Ιων. **ἐπίστιος, ον**, 'Ηρόδ., 'Επιγρ. Τηΐα ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 3128: (ἑστία). 'Επὶ τῆς ἰδίας ἑστίας, ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, «ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἑστίας. εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν» (Σχόλ.), 'Οδ. Γ. 234· Τρῶες, ἐφέστιοι, ὅσσοι ἔασιν, «αὐτόχθονες, πολῖται» ἀντίθετον τῷ **ἐπίκουροι**, 'Ιλ. Β. 125, πρβλ. 130· μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἀλλ' ἐμὲ .. ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων (δ. ἐ. ἐπὶ τὴν ἑστίαν) 'Οδ. Η. 248· ἦλθεν ἐφ. Ψ. 55· ἐφέστιον πῆξαι .. σκῆπτρον (δηλ. ἐπὶ τῇ ἑστίᾳ) Σοφ. 'Ηλ.419:—ἐπὶ τῶν ἱκετῶν καθεζομένων παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ ἐπικαλουμένων προστασίαν, ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένετο 'Ηρόδ.1.35· ἱκέτης καὶ δόμων ἐφ., ἐντὸς τοῦ ναοῦ οἰκῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 577, πρβλ. 669· κάθησθε δωμάτων ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ικ. 365· τὸν δ' ἐφ. θεῶν αὐτόθι 503, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 32· ὡσαύτως, ἁπλῶς ἐπὶ ξένου, ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 262· συχνὸν ἐν 'Απολλ. Ροδ., ἐφ. ἐν μεγάροισιν Δ. 909., Γ. 1117, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., ἐφ. ἀθανάτοισιν, κατοικῶν μετὰ τῶν ἀθανάτων, ὁ αὐτ. Γ.116: πρβλ. Δ. 518· μετὰ δοτ. τόπου, ὁ αὐτ. Δ.117. **II.** καθόλου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὴν οἰκογένειαν ἢ ὑπάρχων ἐντός, Λατ. domesticus, πόνων .. δόμων ἐφέστιοι Αἰσχύλ. Θήβ. 853· θύματα ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 1310· μίασμα ὁ αὐτὸς ἐν Εὐμ.169· ἀλαλαγαὶ Σοφ.Τρ.206· οἰκέτις ὁ αὐτ. παρὰ Πλουτ.2.959F· εὐναὶ Εὐρ.'Ηλ. 216· ἐφ. δόμοι, οἱ θάλαμοι τῆς οἰκίας, Αἰσχύλ. Θήβ.73:—'Ιων. **ἐπίστιον**, τό, οἰκογένεια, οἰκογενειακὸς κύκλος, 'Ηρόδ. 5. 72,73· πρβλ. **ἐπίστιος**. **III.** θεοὶ ἐφέστιοι, οἱ οἰκογενειακοὶ θεοί, Λατ. Lares ἢ Penates, εἰς οὓς ἦν ἀφιερωμένη ἡ ἑστία, 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 416. 3· Ζεὺς ἐπίστιος ἢ ἐφέστιος, ὡς προστάτης τῆς ξενίας, 'Ηρόδ. 1. 44, Σοφ. Αἴ. 492· ἐφέστιον ἵδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων, ἐπὶ οἰκογενειακῶν θεοτήτων, Πλάτ. Νόμ. 931A· ἐπιστίη (δηλ. κύλιξ), ποτήριον πινόμενον εἰς τιμὴν τῶν οἰκογενειακῶν θεῶν, Bgk ἐν 'Ανακρ. 90.— Πρβλ. 'Ησύχ.

ἐφεστρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 37.

ἐφεστρίς, ίδος, ἡ, (ἐφέννυμι) ἐπανωφόριον, ἱμάτιον, μανδύας, Ξεν. Συμ. 4. 38· φιλοσοφικὸν τριβώνιον, 'Αθήν. 98A· στρατιωτικὴ χλαμύς, Πλουτ. Λούκουλλ. 28· μανδύας γερουσιαστοῦ, 'Ηρῳδιαν. 4. 2· ὡσαύτως, γυναικεία ἐσθής, 'Ανθ. Π. 9.153, κτλ.· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 441 ἐν τῇ 'Αγγλ. μεταφρ. **2)** χλαμὺς ἐφεστρὶς 'Αθήν. 215B, Πολυδ. Ζ', 61.

ἐφετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφίημι**, δεῖ ἐφιέναι, Κικ. πρὸς 'Αττ. 9. 4, 2, 'Ιωσήπου 'Ιουδ.'Αρχ. 4. 8, 32, σ. 224.

ἐφέτης, ου, (ἐφίημι) «ἡγεμών» 'Ησύχ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 80. **II.** **ἐφέται**, οἱ, «δικαστῶν εἶδος 'Αθήνησι τῶν ἐφ' αἵματι δικαζόντων» καὶ «κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας 'Αθήνησι δικάζοντες» 'Ησύχ.· — «ἐφέται τὸν μὲν ἀριθμὸν εἷς καὶ πεντήκοντα, Δράκων δὲ αὐτοὺς κατέστησεν ἀριστίνδην αἱρεθέντας· ἐδίκαζον δὲ καὶ τοῖς ἐφ' αἵματι διωκομένοις ἐν τοῖς πέντε δικαστηρίοις» Πολυδ. Η', 125, 'Ανδοκ. 10. 43, πρβλ. Πλουτ. Σόλωνα 19· μετὰ δὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς ἐξ 'Αρείου Πάγου βουλῆς, ἥτις ἀνέλαβε πάσας τὰς ἐκ προνοίας (προμελέτης) φονικὰς δίκας, οἱ ἐφέται ἐδίκαζον μόνον τὰς ἐλαφροτέραν ποινὴν συνεπαγομένας ἀνθρωποκτονίας εἰς τὰ τέσσαρα δικαστήρια: ἐν Δελφινίῳ, ἐν Παλλαδίῳ, ἐν Πρυτανείῳ καὶ ἐν Φρεαττοῖ, Δημ. 643-646, 'Αριστ. 'Αποσπ. 417-19, κλ.

ἐφετικός, ή, όν, (ἐφίημι) ἀποβλέπων εἴς τι, τινος Κλήμ. 'Αλ. 661. **II.** κινούμενος ὑπὸ ἐπιθυμίας, Θεοφρ. 'Αποσπ. 12. 9, Wimmer·— παρὰ Γραμματ. **ἐφετικὰ** λέγονται τὰ ἐπιθυμίας δηλωτικὰ ῥήματα, Χοιροβ. ἐν Α. Β.1277. **III.** **ἐφετικοὶ** ἀγῶνες, οἱ κατ' ἔφεσιν γινόμενοι ἐν δικαστηρίοις, Βασιλικ. τ. 1, σ. 450, ἔκδ. Heimb.

ἐφετίνδα παίζειν ('Επίρρ.), «εἶδος παιδιᾶς, ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ προτείναντες ἀλλαχῇ βάλλωσι» 'Ησύχ.— «**ἐφετίνδα** ὄνομα παιδιᾶς φεναχικῆς. 'Ως γὰρ 'Αριστοφάνης φησὶ τὸ ὀστρακίνδα παρὰ τὸ ὄστρακον ἀναπλάσας, αἰνιττόμενος τὸν ἐξοστρακισμόν, οὕτω Κρατῖνος ἀνέπλασε τὸ ἐφετίνδα, παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γινομένας ἐφέσεις» 'Ετυμ. Μ. 402.39·— «ἡ δὲ ἐφετίνδα, ὡς ἔστιν εἰκάζειν, ὄστρακον ἀφέντα ἐς κύκλον ἐχρῆν συμμετρήσασθαι, ὡς ἐντὸς τοῦ κύκλου στῇ» Πολυδ. Θ', 117.

ἐφετμή, ἡ, (ἐφίημι) ποιητ. λ. ὡς τὸ **ἐφημοσύνη**, παραγγελία, ἐντολή, προσταγή, 'Ιλ. Ξ. 249 (ἴδε **πινύσσω**)· θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ Τ. 299·— συχνὸν ἐν τῷ πληθ., ἐντολαί, διατάγματα, παραγγελίαι, ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν ἢ τῶν γονέων, 'Ιλ. Ε. 508, Σ. 216, 'Οδ. Γ.11, κτλ.· ἀλλ' ἐν 'Ιλ. Α. 495, Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων ἑοῦ·— ὡσαύτως ἐν Πινδ. Π.3.19, κτλ., Αἰσχύλ. Χο.300. 685, Εὐμ. 241, Εὐρ. Ι. Α. 634·— ὡσαύτως, ἐπὶ αἰτήσεων, εὐχῶν ἢ παρακλήσεων, Πινδ. Ι. 6. (5) 26.

ἐφέτος, ἐφετινός, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ.336, κἑξ.

ἐφετός, ή, όν, (ἐφίεμαι) ἐπιθυμητός, θεῖόν τι καὶ ἐφετὸν 'Αριστ. Φυσ.1.9, 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 274D.— 'Επίρρ. **τῶς**·— **ἐφετόν**, τό, (ἐξυπ. **δικαστήριον**) δικαστήριον ἐν Μεγαλοπόλει ὅμοιον τῷ τῶν ἐφετῶν ἐν 'Αθήναις, 'Επιγρ. ἐν τῷ Hell. J. παράρτ.1. σ.126. **II.** συγχωρητός, ἐπιτετραμμένος, 'Αγαθ. 'Ιστορ. Β', 7, σ. 78. 20, ἔκδ. Β.

ἐφευάζω, = **ἐπευάζω**, Πλουτ. Μάρκελλ.22, ἂν μὴ ἀναγνωστέον **εὐάζω**.

ἐφεύρεμα, τό, = **ἐφεύρημα**, ἀνακάλυψις, ἐφεύρεσις, Βασίλ.III. 165C, Σχόλ. εἰς Εὐρ.

ἐφεύρεσις, εως, ἡ, ἀνακάλυψις, ἐφεύρεσις, Α. Β.773, 'Ιγνατίου 'Επιστ. 2. σ. 34.

ἐφευρετής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνακαλύπτων, ὁ μηχανώμενος, 'Ανακρεόντ. 41· κακῶν 'Επιστ. π. Ρωμ. α', 30, 'Εκκλ.·— **ἐφευρετικός, ή, όν**, ὁ ἐφευρίσκων ἤτοι ἔχων τάσιν ἢ ἱκανότητα εἰς τὸ ἐφευρίσκειν, Σχόλ. εἰς 'Ησ.Ἔργ. κ. 'Ημ. σ.24, (Poetae Minores Graeci Gaisford τ. 2.).

ἐφευρίσκω: 'Ιων. **ἐπευρίσκω**: μέλλ. **ἐφευρήσω**: ἀόρ. **ἐφηῦρον** ἢ **ἐφεῦρον**, κτλ. 'Ανευρίσκω, εὑρίσκω, εἴ που ἐφεύροι ἠιόνας λιμένας τε 'Οδ. Ε. 440, πρβλ. 417 (πρβλ. **εὑρίσκω** ἐν ἀρχ.), πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 266A·— κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., ὃν δ' αὖ .. βοόωντα ἐφεύροι 'Ιλ. Β. 98· δαινυμένους δ' εὗ πάντας ἐφεύρομεν 'Οδ. Κ.452· τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν, ἀνεκαλύψαμεν, συνελάβομεν αὐτὴν διαλύουσαν, Ω. 145, πρβλ. Σοφ. 'Ηλ. 1093. Πλάτ. Πολιτικ. 307C:— οὕτως ἐν τῷ

Παθ., μὴ ἐφευρεθῇ πρήσσων Ἡρόδ. 9. 109· κλέπτων ὅταν τις .. ἐφευρεθῇ Σοφ. Ἀποσπ. 669· δρῶν ἐφευρίσκει (δ' ἑνικ.) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 938· ἐφηύρημαι κακός (δηλ. ὤν) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1421, πρβλ. Ἀντ. 281· δειλὸς ὢν ἐφηυρέθης Εὐρ. Ἰκ. 319. **2)** ἀνακαλύπτω προσέτι, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Τ. 158· τινί τι Παυσ. 3.12, 10. **3)** εἰσάγω προσέτι, ὅσα δ' ἂν ἐφευρίσκῃ [τὰ τέλη] Ξεν. Πόροι 4. 40. **II.** ἐπινοῶ, ἐπὶ τεχνῶν, τέχνην Πινδ. Π. 12. 13 (καὶ ἐν τῷ μέσ., αὐτόθι 4. 466)· σοφῶς ἐφεῦρες ὥστε μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 699. **2)** ἀναπαλύπτω, εὑρίσκω τι ἄγνωστον, ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς Σοφ. Ἀποσπ. 379. 8· χρόνου διατριβὰς αὐτόθι 380· πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 3.

ἐφεψιάομαι, ἐμπαίζω, σκώπτω, χλευάζω, Λατ. elludere, τεθνηῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες Ὀδ. Τ. 331, πρβλ. 370· ἴδε **καθεψιάομαι**.

ἐφέψω, ἐκ νέου βράζω, Ἀθήν. 656Β· πρβλ. **ἐποπτάω**:— Παθ., ἐφέψεται ὕδωρ, κοχλάζει, Παλλάδ. (Ἰατρὸς) περὶ Πυρετῶν σ. 40.

ἐφήβαια, τά, (ἥβη) τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρη, Λατ. pubes, Διοσκ. 1. 3, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 647Α.

ἐφήβαρχος, ὁ, (ἔφηβος, ἄρχω) ἐπόπτης τῶν ἐφήβων, ἄρχων τις ἔν τισι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἷον ἐν Ἐδέσσῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1997c (προσθῆκαι)· ἐν Κυζίκῳ, 3660, κτλ.· ἴδε Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3.1, 34., 7.19·—**ἐφηβαρχέω**, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἐν Βερροίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1957g (προσθῆκαι)· ἐν Τέῳ, 3085-6· ἐν Φιλαδελφείᾳ, 3421· ἐν Κυζίκῳ, 3665.

ἐφηβάω, Ἰων. **ἐπηβάω**, φθάνω εἰς ἡλικίαν ἐφήβου, ἀνδροῦμαι, Ἡρόδ. 6. 83, Αἰσχύλ. Θήβ. 665, Εὐρ. Ἀποσπ. 563, Ξεν. Κύρ. 6.1.12.

ἐφηβεία, ἡ, (ἐφηβεύω) ἡ ἡλικία τοῦ ἐφήβου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, οὐδ' εἰς ἐφηβείαν ἦλθες τέκος Ἀνθ. Π.7. 467.

ἐφηβεῖον, τό, μέρος πρὸς γύμνασιν τῶν ἐφήβων, Στράβ. 246: ἐντεῦθεν ὡς ἀρχιτεκτονικὸς ὅρος, Βιτρούβ. 5.11, 1.

ἐφήβειος, α, ον, νεανικός, ἀκμὴ Ἀνθ. Π.7. 427, παράρτ.148.

ἐφηβεύω, εἶμαι ἔφηβος, φθάνω εἰς ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Παυσ.7. 27,5, Ἀρτεμίδ.1.54· οἱ ἐφηβεύσαντες, οἱ γενόμενοι ἔφηβοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 265, 272Β, 275-6, κ. ἀλλ.· τὸ ἐφηβεῦον = **οἱ ἔφηβοι**, Ἡλιόδ.7. 8.

ἐφηβητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔφηβος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 24.

ἐφηβία, ἡ, = **ἐφηβεία**, Ἀρτεμίδ. 1. 54. **II.** **ἐφηβεῖον**, Β', Μακκ. δ', 9.

ἐφηβικός, ή, όν, Δωρ. **ἐφαβικός**, ά, όν, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἔφηβον, Θεόκρ. 23. 56· τὴν .. τρίχα τὴν ἐφ. κείρας Συλλ. Ἐπιγρ. 2392. **II.** **τὸ ἐφηβικόν.** **1)** = **ἔφηβοι**, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3. **2)** τὸ μέρος τοῦ θεάτρου τὸ ὡρισμένον διὰ τοὺς ἐφήβους, Πολυδ. Δ', 122, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 795.

ἔφηβος, Δωρ. **ἔφᾱβος**, ὁ, ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ, «καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι» Πολυδ. Η', 105, Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐπιδιετές**· (ὁ Ξεν. ἐν Κύρ. 1. 2, 8 θέτει τὴν ἡλικίαν ταύτην μετὰ τὸ 16ον ἢ 17ον ἔτος διὰ τοὺς Πέρσας: μέχρι μὲν δὴ ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν, ἐκ δὲ τούτου εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται)· ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην ὁ Ἀθηναῖος νεανίας ὑφίστατο τὴν δοκιμασίαν καὶ ἐνεγράφετο ὡς πολίτης εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον τοῦ δήμου αὐτοῦ, Λυκοῦργ. 157. 18, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. κεφ. 42., 76.1· δοκιμασία ἐφήβων ὁ αὐτ. 60. 12 κἑξ.. ἴδε Böckh de Eph. Att. (1819), Λεξικ. Ἀρχαιοτ. (κατὰ τὸν Πολυδ. καὶ Ἁρποκρ. ἡ ἐγγραφὴ ἐν ληξιαρχικῷ γραμματείῳ ἐγίνετο μετὰ δύο ἔτη, δηλ. εἰς τὸ 20ὸν ἔτος)· πρβλ. **περίπολος**. **2)** ἐπὶ παρθένου, Βασίλ., Ἡσύχ., Φώτ. **II.** εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. 469Δ. **III.** βόλος τις τῶν κύβων, Ἀνθ. Π. 7. 427.

ἐφηβοσύνη, ἡ, ἡλικία τοῦ ἐφήβου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 6. 282.

ἐφηβότης, ητος, ἡ. = τῷ προηγ., Βυζαντ.

ἐφηγέομαι, ἀποθ., ὁδηγῶ εἴς τινα τόπον, μετὰ δοτ. προσ., ἰδίως ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ὁδηγῶ τὸν ἄρχοντα εἰς οἰκίαν ἔνθα εἶναι κεκρυμμένος κακοῦργος ὃν ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ συλλάβω, Δημ. 601. 20, πρβλ. 803. 15, Πολυδ. Η', 50· καὶ τὸ ὄνομα **ἐφήγησις**, ἡ, ἐσήμαινεν ἀγωγὴν ἐναντίον ἀνθρώπου δεχομένου καὶ κρύπτοντος κακοῦργον, Α. Β. 187, Σουίδ., Φώτ. κλ.

ἐφήδομαι, = **ἐπιχαίρω**, τινι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· Θηβαίοις .. ἐφησθῆναι παθοῦσιν Δημ. 231. 2· ἐπί τινι Δίων Κ.· ἀπολ., Ξεν. Ἀγησ. 7, 5, Δημ. 196. 21·— σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἀρισταίν. 1. 12.

ἐφηδύνω, καθιστῶ τι ἡδύ, νόστιμον, καρυκεύω, τὴν τροφὴν Πλούτ. 2. 668D·— μεταφ., λόγοις διατριβὴν ἐφ. αὐτόθι 514F.

ἐφήκω: μέλλ. **ἐφήξω**, Σοφ. Ἠλ. 304·— ἔχω φθάσει, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 34, Ἀντ. 1257, κτλ.· ἐφῆκεν ἡμέρα Θουκ. 8. 61. **2)** ὅσον ἂν ἡ **μόρα ἐφήκῃ**, ὅσον τόπον καταλαμβάνει ἢ κατέχει, Ξεν. Λακ. 12. 5.

ἐφῆλιξ, ἴκος, ὁ, ἡ, = **ἔφηβος**, Ἀνθ. Π. 7. 427.

ἔφηλις, Ἰων. **ἔπηλις**, ιδος, ὡσαύτως **ἐφηλίς**, ίδος, ἡ: (ἧλος): — σιδηροῦν ἔλασμα καθηλωμένον ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος κιβωτίου, Φίλων Βελοπ. 63F, Ἡσύχ. **II.** ἐν τῷ πληθ., τραχέα στίγματα ἅπερ καθιστῶσι τὸ πρόσωπον κατάστικτον (ἐκ τοῦ **ἧλος**), ἢ κατ' ἄλλους μελανίαι ἐν τῷ προσώπῳ ἕνεκα τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου (ἐκ τοῦ **ἥλιος**), Ἱππ. Προρρ. 105C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3, κτλ.· πρβλ. Νικ. Θ. 333, 158.

ἔφηλος, ον, (ἧλος) καρφωμένος ἐπί τινος ἢ εἴς τι, Σουίδ. **II.** ἔχων λευκὸν στίγμα, ὀφθαλμὸς Αἰλ. π. Ζ. 15.18· ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος Ποιητ. ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμ. 714. 6, Φώτ.

ἐφηλότης, ητος, ἡ, λευκὸν στίγμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Σέξτ. Εμπ. π. Μ. 7. 233.

ἐφηλόω, καρφώνω τι στερεῶς· τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ, μεταφ., ὡρίσθη τὸ πρᾶγμα ἀμετακλήτως, Αἰσχύλ. Ἰκ. 944.

ἐφηλωτός, ή, όν, (ἐφηλόω) καρφωμένος ἐπάνω εἴς τι, Ἥρων Αὐτομ. σ. 244.

ἔφημαι, Παθ. πρκμ. ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ. (πρβλ. **ἧμαι**): εἶμαι τοποθετημένος ἢ κάθημαι ἐπί τινος, κληῗδεσσιν ἐφήμενοι Ὀδ. Μ. 215· θρόνῳ Ζ. 309· μετὰ γέν., πόντου θινὸς ἐφήμενος Σοφ. Φ. 1124· κάθημαι ἔν τινι, δόμοις, τάφῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1217, Χο. 501· ὡσαύτως μετ' αἰτ. (ἴδε ἐν λ. **καθίζω**), βρέτας ἐφήμενος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 409, πρβλ. 440 καὶ ἴδε **ἐφέζομαι** ἐν τέλ.· τάφον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 158· βωμία ἐφημένη = βωμῷ ἐφ. Εὐρ. Ἰκ. 93. **II.** Παλλάς οἵ τ' ἐφήμενοι, οἱ πάρεδροι (πρβλ. **ἔφεδρος**), Αἰσχύλ. Εὐμ. 629.

ἐφημερευτής, οῦ, ὁ, ὁ καθ' ἡμέραν φυλάττων ἢ διοικῶν, ὁ ἄρχων τῆς ἡμέρας, Φίλων 2. 481, 32, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 953C.

ἐφημερεύω, δαπανῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἴς τι πρᾶγμα, Πολύβ. 22.10, 6· μετὰ δοτ., τοῖς κινδύνοις Διόδ. 11. 8. **II.** προεδρεύω ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853.

ἐφημερία, ἡ, τάξις ἢ σειρὰ ἱερέων οἵτινες ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα κατὰ περιόδους ἐξετέλουν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 5, πρβλ. Ἑβδ. (Α', Παραλ. ΚΔ), καλουμένη πατριὰ ὑπὸ Ἰωσήπου ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 7.14, 7· πρβλ. Ἑβδ. (Α', Παραλ. ΚΔ, 4).— Κατὰ Σουίδ.: «ἐφημερία, ἡ πατριά, λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία». **2)** ἱερατικὴ ὑπηρεσία ἐν ὡρισμένῃ σειρᾷ ἡμερῶν, Ἑβδ. (Νεεμ. ΙΓ', 30 κτλ.). **3)** ἡ καθ' ἑκάστην τελουμένη λειτουργία ἱερέως ἢ ἱερομονάχου ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Βασίλ. III. 645A.

ἐφημερινός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 34.

ἐφημέριος, Δωρ. **ἐφᾱμ-**, ον, ὡσαύτως α, ον, Πινδ. Ν. 6. 10, (ἡμέρα): — κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ὃς τὸ καταβρόξειεν .. οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἔπιεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 223· ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντίθετον τῷ μετὰ νύκτας, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** μόνον ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ τὴν ἡμέραν, ἐφημέρια φρονέοντες, μηδόλως φροντίζοντες περὶ τῆς αὔριον, Ὀδ. Φ. 85· κῆδος ἐφ., διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, βραχυχρόνιον, Θέογν. 656· συχνάκις ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφημέριοι, πλάσματα ἐφήμερα, Αἰσχύλ. Πρ. 546, Ἀριστοφ. Ὄρν. 687· θνατά τε καὶ ἐφαμ. ζῷα Τίμ. Λοκρ. 99D. **3)** διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός, ἀμβροσία Φερεκύδ. παρὰ Πλουτ. 2. 938B· λάτρις ἐφ., ὑπηρέτης ἡμερήσιος, μισθωθεὶς «μὲ τὴν ἡμέραν», Θέογν. 656· μισθὸς Ἀνθ. Π. 7. 634.— Πρβλ. **ἐφήμερος**.

ἐφημερίς, ίδος, ἡ, ἡμερολόγιον, ἰδίως στρατιωτικὸν ὑπόμνημα τῶν καθ' ἡμέραν συμβαινόντων, ὡς τοῦ Καίσαρος τὰ Commentarii, Πλουτ. Καῖσ. 22· οὕτως ἀναγινώσκομεν περὶ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐφημερίδων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 23, Ἀρρ. Ἀν. 7. 25, 1. **2)** «ἡμερολόγιον», βιβλίον τῶν καθ' ἡμέραν λογαριασμῶν, Πλούτ. 2. 829C, Προπέρτ. 3. 23, 20· νῦν δ' ὥσπερ εἰς τὰς ἐφημερίδας φιλοσοφοῦντες, δαπάνην ἀφαιροῦσι τῶν δείπνων ἐν τοῖς ἀχρήστοις καὶ περιττοῖς Πλούτ. 2. 999Α. **3)** ἡμερολόγιον, «καλενδάριον», Συνέσ. **II.** = **ἐφημερία**, Ἰωσήπ. Βίος 1.

ἐφήμερον, τό, ἔντομόν τι βραχεῖαν ἔχον ζωήν, τὸ καλούμενον ζῷον ἐφήμερον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 16· ζῷον πτερωτὸν τετράπουν .. ἅμα δυομένου (τοῦ ἡλίου) ἀποθνήσκει βιῶσαν ἡμέραν μίαν αὐτόθι 5.19, 26. **II.** φυτὸν δηλητηριῶδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.16, 10, Νικ. Ἀλ. 250, Διοσκ. 4. 85, Ἡσύχ. κλ.

ἐφήμερος, ον, Δωρ. **ἐφάμερος**, Αἰολ. **ἐπάμερος**, Πινδ. Π. 8. 135: (ἡμέρα):— κοινότερος τύπος τοῦ **ἐφημέριος**, μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν διαρκῶν, βραχυχρόνιος, πρόσκαιρος, τερπνὸν Πινδ. Ι. 7 (6). 57· τύχαι Εὐρ. Ἡρακλ. 866· ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 558 (ἔνθα ἴδε Πόρσωνα)· ἐφ. σώματα καὶ χρήματα Θουκ. 2. 53· χρῆσις Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 5· ἐφήμερον .. καὶ προπετῆ βίον Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 2 τὸ ἐφήμερον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 4. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφήμεροι, πρόσκαιροι, ὡς τὸ **ἐφημέριοι**. Πινδ. Π. 8.135, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. (Ἀμοργ.) 1. 3, Αἰσχύλ. Πρ. 83· ὦ τάλας ἐφάμερε Πινδ. Ἀποσπ. 128· ὦ 'φήμερε Ἀριστ. Νεφ. 223· ὦ φίλε καὶ ἀτεχνῶς ἐφ. Πλάτ. Νόμ. 923Α **3)** τὸ ἐφή-

μερον, ἔντομόν τι· ἴσως τὸ ephemera longicauda, ἴδε λεξ. **ἐφήμερον.** **II.** ἡμερήσιος, καθημερινός, πυρετὸς Ἱππ. Ἀφ. 1251· τροφὴ Διον. Ἀλ. 8. 41· πράξεις Λουκ. Ψευδολ. 17· δαπάνη Πλουτ. Περικλ. 16, κτλ. **III.** φάρμακον ἐφ., ἐπιφέρον θάνατον αὐθημερόν, Λατ. venenum praesentaneum (Πλίν.), Πλουτ. Θεμιστ. 31· πρβλ. **ἐφήμερον II.**

ἐφημερούσιοι, ων, οἱ, οἱ ἔχοντες μιᾶς μόνον ἡμέρας οὐσίαν, οἱ κτώμενοι τόσα μόνον ὅσα ἐπαρκοῦσι πρὸς τροφὴν μιᾶς ἡμέρας, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 225.

ἐφημιόλιος, ον, ἧττον ὀρθὸς τύπος τοῦ **ἡμιόλιος**, Θεοδ. Σμυρν. 24, σ. 119.

ἐφημοσύνη, ἡ, (ἐφίημι) = **ἐφετμή**, ἐντολή, διαταγή, παραίνεσις, οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν Ἰλ. Ρ. 697, πρβλ. Ὀδ. Μ. 226, Π. 340· οὕτως ἐν Πινδ. Π. 6. 20, Σοφ. Φιλ. 1144, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 3.

ἔφησθα, Ἐπικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἔφης**, ἐν χρήσει καὶ ἐν τοῖς κωμικ. διαλόγοις.

ἐφησυχάζω: μέλλ. **-άσω**, συναινῶ εἴς τι, διάφ. γραφ. ἐν Πολυβ. 2. 64, 4· τινι Ἡλιόδ. 6. 7. **II.** εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 8.

ἐφθάλεος, α, ον, (ἕψω) = **ἐφθός**, Σουΐδ., Φώτ.

ἐφθαρμένως, Ἐπίρρ. Παθ. πρκμ., τοῦ **φθείρω**, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 43.

ἐφθέος, α, ον, (ἕψω) ὃν πρέπει νὰ μαγειρεύσῃ τις, Νικ. Ἀλ. 392.

ἐφθ-ήμερος, ον, διαρκῶν ἑπτὰ ἡμέρας, ἀνοχαὶ Πλούτ. 2. 223A.

ἐφθ-ημιμερής, περιέχων ἑπτὰ ἡμίση, δηλ. 3 ½· ἰδίως ἐν τῇ μετρικῇ, περιέχων τρεῖς πόδας καὶ ἥμισυν, τὸ πρῶτον τοῦτο τμῆμα ἑξαμέτρου ἢ ἰαμβικοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 302, κτλ.· πρβλ. **πενθημιμερής.**

ἐφθημιμερικὸν μέτρον, τὸ καὶ παροιμιακόν, Τριχ. ἐν Script. Metr. Gr., ἔκδ. Westphal I. σ. 278.

ἐφθίατο, ἴδε **φθίνω.**

ἐφθο-πώλιον, τό, μέρος ἔνθα ἐφθὸν κρέας πωλεῖται, μαγειρεῖον, Ποσείδιππος ἐν «Παιδίῳ» 1, Ἀθήν. 94C.

ἐφθός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἕψω**, βραστός, παρεσκευασμένος πρὸς τροφήν, μεμαγειρευμένος, ἐπὶ κρέατος καὶ ἰχθύος, Ἡρόδ. 2. 77, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, Εὐρ. Κύκλ. 246, Ἀριστοφ. Εὐρ. 717, Ἐκφαντίδης ἐν «Σατύροις» 1, Πλάτ. Πολ. 404C, κτλ.· ἐπὶ λαχάνων, κραμβίδιον ἐφθὸν χάριεν ἀστεῖον πάνυ Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκοις» 6· ἐπὶ ὑγρῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3. 8· ἐπὶ θερμοῦ λουτροῦ, ἐφθόν [με] .. πεποίηκεν Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 9. **2)** ἐφθὸς χρυσός, καθαρὸς χρυσός, Σιμωνίδ. 64. **II.** μεταφ., χαλαρός, ἐκνενευρισμένος, νωθρός, Ἱππ. 1225E· καὶ οὕτω τὸ οὐσιαστ. **ἐφθότης, ητος, ἡ,** νωθρότης, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392.

ἐφιάλλω, ἴδε **φιάλλω.**

ἐφιάλτης, ου, ὁ, ὁ ἀλλόμενος ἐπί τι, ὁ πνιγαλίων, ἢ ἠπιάλης, πάθος στομαχικόν, καθ' ὃ ὁ κοιμώμενος αἰσθάνεται ὡς νὰ πηδᾷ τις ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν πλακώνῃ, Λατ. incubo, κοινῶς «βραχνιᾶς», Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 2, Στράβ. 19· Αἰολ. **ἐπιάλτης**, Ἀλκαῖος 129.— Κατ' Εὐστ. (Ἰλ. σ. 561. 10), «Ἐφιάλτης δὲ οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάθους ἡ λέξις κεῖται στομαχικοῦ, ὃ καὶ ἐπίαλτος λέγεται· τοῦτο δὲ ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχνᾶν λέγει. Ἡ δὲ διὰ τοῦ φ γραφὴ τοῦ ἐφιάλτου ἢ διὰ τὸ ἴσως δασύνεσθαι τὸ ἰφάλλῳ παρά τισι γίνεται ἢ κατά τινα γλῶσσαν τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ» κτλ.

ἐφιαλτία, ἡ, ἢ **ἐφιάλτιον, τό,** βοτάνη προφυλακτικὴ κατὰ τοῦ ἐφιάλτου, Ποιητ. περὶ Δυνάμ. Βοταν. ἐν Ἑλλ. Βιβλιοθ. Φαβρ. τ. 2. σ. 654. 162.

ἐφιδρόω, Ἰων. **ἐπιδρ-**, ἱδρώνω προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα, πυρετῷ Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 941· ἱδρώνω ὀλίγον καθ' ὅλον τὸ σῶμα ἢ μόνον κατὰ τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, ὁ αὐτ., ἴδε Foes Oec.

ἐφιδρύω, ἱδρύω ἐπί τινος, Φίλων 1. 21, Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 158.

ἐφίδρωσις, εως, ἡ, ἡ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν θώρακα γινομένη ἐλαφρὰ ἵδρωσις, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ ὅλου τοῦ σώματος, Πλουτ. Βροῦτ. 25, Γαλην.

ἐφιδύειν· «ὀκνεῖν» Ἡσύχ.

ἐφιέρεια· «τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα» Ἡσύχ.

Ἐφιερόν· «ἱερόν ἐστι τῶν 12 θεῶν ἐν Βοσπόρῳ» Φώτ.

ἐφιζάνω, Ὁμηρ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἀείποτε κατὰ παρατ., κάθημαι εἰς, τὼ δὲ λοεσσαμένω .. δείπνῳ ἐφιζανέτην Κ. 578:— ἐπικάθημαι, ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανεν Κ. 26· νώτοισιν ἐφίζανε Μόσχ. 2. 108· μετ' αἰτ., θῶκον Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 667: — ἀκολούθως ὡσαύτως κατ' ἐνεστ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2. 12, Φιλόστορ. 810.

ἐφ-ίζω, Δωρ. **ἐφίσδω:** **I.** μεταβατ. ἐνεργείας, ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ., **ἐφέσσαι, ἐφέσσασθαι**, βάλω τινὰ νὰ καθίσῃ, ἐπικαθίζω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἐνεργ., τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, νὰ μὲ ἀπαγάγωσιν εἰς Πύλον καὶ νὰ μὲ βάλωσιν εἰς τὴν ξηράν, Ὀδ. Ν. 274· — συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, καθίσας με ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ γονάτων, Π. 443 (πρβλ. Ι. 455, ἔνθα κεῖται μέλλων ἐφέσσεσθαι)· προστ., ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, «ἐπιβίβασον» (Εὐστ.), Ὀδ. Ο. 277· καὶ ἐν τμήσει, ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο Ξ. 295. **II.** ἀμεταβ., καθέζομαι, κάθημαι, ὁ Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀείποτε ἐν τῷ παρατ., Νέστωρ αὖ τότ' ἐφῖζε Ὀδ. Γ. 411· ἔνθ' ἄρ' ἐφῖζεν Τ. 55· ἔνθα .. ἐφίζεσκε Ρ. 331· βραδύτερον δὲ καὶ κατ' ἐνεστ., βαρὺς δ' ἐφίζει Αἰσχύλ. Ἱκ. 650· ὥρα ἐφίζοισα γλεφάροις, ἐπικαθημένη, Πινδ. Ν. 8. 4· ὕπνος .. βλεφάροισιν ἐφίζων Μόσχ. 2. 3: πρὸς ὄμμ' ἀχλὺς ἐφίζει Κριτίας 2. 11· ἀμφὶ μήλοις Νικ. Ἀλεξιφ. 478· τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει (Δωρ.) Θεόκρ. 5. 97.

ἐφίημι, Ἰων. **ἐπίημι**, τοῦ ἐνεργητ. ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. τοῦ ἐνεστ. **ἐφιείς:** μέλλ. **ἐφήσω:** ἀόριστ. α' ὁριστ. **ἐφῆκα**, Ἐπικ. **ἐφέηκα:** ἀόρ. β' προστ. **ἔφες**, ὑποτακτ. **ἐφείω, ῃς, ῃ**, (οὕτως ἔπειτα ἐν ταῖς πλαγίαις ἐγκλίσεσι προτιμᾶται ὁ ἀόρ. β' **ἐφῇς**, Σοφ. Ἠλ. 554, μετοχ. **ἐφείς**, Αἴ. 495, κτλ.): τοῦ Μέσου, μετοχ. ἐνεστ. **ἐφιέμενος:** μέλλ. **ἐφήσομαι:** ἔχει προσέτι ὁ Ὅμ. καὶ γ' ἑνικ. παρατ. **ἐφίει**, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἐφιέω:** πρβλ. **ἵημι.** [**ἐφῐ́ημι** Ἐπικ., **ἐφῑ́ημι** Ἀττ.· ὅμως ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται: **ἐφιείς, ἐφίει, ἐφιέμενος** μετὰ ῐ, πλὴν τοῦ **ἐφῑ́ει** ἐν Ὀδ. Ω. 180.] Πέμπω πρός τινα, Πριάμῳ .. Ἶριν ἐφήσω Ἰλ. Ω. 117· ἐφέηκέ με καλέειν, ἔπεμψέ με νὰ καλέσω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 712. **2)** παρ' Ὁμήρῳ μετ' ἀπαρ., παρακινῶ, παρορμῶ εἴς τι, οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι Ὀδ. Ξ. 464· οὕτως, ἐφ. τινὰ ἐχθοδοπῆσαι, χαλεπῆναι, στοναχῆσαι Ἰλ. Α. 518, Σ. 108, 124, πρβλ. Πινδ. Ι. 2. 15. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ῥίπτω, ἀκοντίζω κατά τινος, ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Ἰλ. Π. 812· ἄλλοις ἐφίει βέλεα Ὀδ. Ω. 180, κτλ.· ἔγχος μελίην Ἰλ. Υ. 346, Φ. 170· οἰστὸν ἐπί τινι Εὐρ. Μήδ. 634· ἐφ. χεῖράς τινι, ἐπιβάλλειν χεῖράς τινι, Λατ. injicere manus, μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω Ὀδ. Υ. 39, πρβλ. Ἰλ. Α. 567, κτλ. **4)** ἐπὶ γεγονότων, τοῦ πεπρωμένου, κλ., πέμπω εἴς τινα, τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν Ἰλ. Δ. 396, κτλ.· Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν Α. 445, πρβλ. Φ. 524· μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, «ἐπισκήψω, ἐντελοῦμαι» (Ἀπολλ. Λεξικ.), Ὀδ. Τ. 576· τοῖσιν ἀεικέα νόστον .. ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκε, ἐχαρίσατό μοι, Ι. 38· οὕτω, πάντ' ἐφήσω μόρον, συγχωρήσω, ἐπιτρέψω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 501· τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν, ἐπέπεμψεν, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 786. **5)** πέμπω ἐναντίον τινός, ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἵππον Ἡρόδ. 5. 63· τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας 9. 49, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 307· στρατὸν ἐς πεδία Εὐρ. Ἡρακλ. 393:— ὡσαύτως, ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ εἰσρεύσῃ, διοχετεύω, ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὴν χώρην Ἡρόδ. 7. 130, πρβλ. 2. 100· τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὴν ἔσοδον ὁ αὐτ. 7. 176· οὕτω καί, ἐφ. ἀκτῖνα Θήβαις Εὐρ. Φοίν. 5. ἀγέλας ἐπὶ τὰ χωρία Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν, πολὺ ἔλυσας τὴν γλῶσσάν σου, Εὐρ. Ἀνδρ. 954· ὀργήν τινι ἐφ. Πλάτ. Νόμ. 731D. **6)** βάλλω, ῥίπτω ἐντός τινος, εἰς λέβητ' ἐφῆκεν ἕψεσθαι μέλη Εὐρ. Κύκλ. 404. **II.** χαλαρώνω, ἰδίως τὸν χαλινόν, Λατ. remittere, ἐφ. καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ. Πρωτ. 338A· πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην [τῷ ἀνέμῳ] Ἀνθ. Π. 10. 1, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 934:— ἐντεῦθεν. **β)** παραχωρῶ, Λατ. concedere, τινὶ τὴν ἡγεμονίαν Θουκ. 1. 95· πάνθ' ἐφέντες ἡδονῇ Εὐρ. Ἀποσπ. 568· τἆλλα τοῖς δούλοις Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5. 19· ἴδε ἐν λ. **χείριος.** **γ)** μετ' ἀπαρ., ἐπιτρέπω, ἀφίνω, τινὶ ποιεῖν τι Ἡρόδ. 1. 90., 3. 113· τινὶ πᾶν λέγειν Σοφ. Ἠλ. 631· ἤν ἐφῇς μοι (δηλ. λέγειν] αὐτόθι 554, πρβλ. 556, 649· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 24·— Παθ., ἐφεθήσεταί τινι, μετ' ἀπαρ., Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 24. **7)** ἐντέλλομαι, διατάσσω, Πινδ. Ι. 2. 13· ἴδε κατωτ. Β. **2)** παραχωρῶ, παραδίδω, ἀφίνω ὡς λείαν εἴς τινα, ἐγκαταλείπω, ἐφῆκεν ἄλλοις ἰχθύσιν διαφθορὰν Σοφ. Αἴ. 1297, πρβλ. 495·— ἀπολ., κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ ἑαυτόν), παραδίδομαι εἴς τι, οὐρίᾳ, εἰς οὔριον ἄνεμον, Πλάτ. Πρωτ. 338A· ἰσχυρῷ γέλωτι Πολ. 388E· τῇ ἡδονῇ Τίμ. 59C· ἴδε **δίδωμι** IV. **III.** ἀφίνω τὸν ἄρρενα ἐπὶ τὴν θήλειαν, Λατ. admittere, Ἡρόδ. 3. 85., 4. 30, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 47, 1. **IV.** ὡς νομικὸς ὅρος, ἀφίνω εἴς τινα ν' ἀποφασίσῃ, δίκας ἐφ. εἴς τινα Δημ. 1017. 27., 1024. 22· ἐφ. τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀναφέρω τινὰ εἰς .., ὁ αὐτ. 913. 33· τοιαῦτα εἰς ἕτερον δικ. Λουκ. Ἑρμότ. 30·— καὶ ἀπολ. (ἐξυπακ. ἑαυτόν), κάμνω ἔφεσιν τῆς ὑποθέσεως, εἰς τοὺς δικαστὰς Δημ. 862. 5, πρβλ. 1017. 25· ἐπί τινα Λουκ. Δὶς Κατηγ. 4· ἀπό τινος Δίων Κ. 64. 2, πρβλ. **ἐφέτης, ἔφεσις.**

B. Μέσ., ἐντέλλομαι, (ἴδε **ἐφετμή, ἐφημοσύνη**), ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, ἐντεταλμένος τάδε λέγω, Ὀδ. Ν. 7, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 82, Ω. 300· ἐπιστολὰς ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο Αἰσχύλ. Πρ. 4· πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; Σοφ. Ο. Τ. 766· — μετ' ἀπαρ., ἐφ. τινὶ ποιεῖν τι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1111, Ἀριστοφ. Σφ. 242· χαίρειν, Ἀθάνα, τἆλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι, «ἐφίεμαί σε εἰς τὰ ἄλλα κελεύειν μοι καὶ χαίρειν ὡς πειθομένου μου» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 112, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 1039· ἀπολ., ὡς ἐφίεσαι ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 228. πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1483· ἐφ. ἐς Λακεδαίμονα, ἐν-

τέλλεσθαι, πέμπειν ἐντολὰς εἰς .., Θουκ. 4.108. **2)** ἐπιτρέπω, ἀφίνω εἴς τινα νὰ πράξῃ τι, κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Σοφ. Φιλ. 619, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 31, κτλ. **ΙΙ.** μετὰ γεν., ἀποβλέπω εἴς τι, ἀγαθοῦ τινος Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.1, 1· τῶν προσώπων, τῶν ὄψων Πλουτ. Πομπ.71, Καῖσ. 45. **2)** σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τινος, τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει; Σοφ. Ἠλ. 143· τί .. ἐφίεσαι φιλοτιμίας; Εὐρ. Φοίν. 531· ἀλλοτρίων Ἀντιφῶν 138 37· τῶν κερδῶν, ἀρχῆς Θουκ.1. 8,128, πρβλ. 4. 61· μετὰ γεν. προσ., Ξεν. Ἀπομν. 4.1, 2: ἐν Σοφ. Ο. Τ.766, ἀντὶ τοῦ: τί τοῦτ' ἐφίεσαι; ὁ Linwood προτείνει: τί τοῦδ' ἐφίεσαι;— μετ' ἀπαρ., ὧν .. σοῦ τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον Σοφ. Φιλ.1315· ἐφ. ἄρξειν Θουκ. 6. 6, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σοφ. Ο. Τ.1055.

ἐφίητι, Δωρ. ἀντὶ **ἐφίησι**, Πινδ. Ι. 2.15.

ἐφικάνω, = τῷ ἑπομ., χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει Ὀδ. Λ. 196.

ἐφικνέομαι, Ἰων. **ἐπικνέομαι**: μέλλ. **ἐφίξομαι**: ἀόρ. **ἐφῑκόμην**: Ἀποθ. **Ι.** φθάνω τινά, σκοπεύω πρός τινα, μετὰ γεν. ἐπὶ δύο ἀντιπάλων μαχητῶν, ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο, δηλ. κατ' ἀλλήλων, Ἰλ. Ν. 613· ἁπλῶς, φθάνω ἢ κτυπῶ διὰ ῥάβδου, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 292Α· τῶν ἄλλων ὅσων ἂν ἐφικέσθαι δυνηθῶσιν Ἰσοκρ. 280Β, πρβλ. Δημ. 800.70, Πλούτ. 2. 267C, κτλ.· ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνῃ οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσε Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1.20· τὰ βέλη ἐφ. ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν Λουκ. Νιγρ.36. **2)** φθάνω ἢ ἐκτείνομαι, ὅσον ὁ ἥλιος ἐφ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.1.7, 1, κτλ.· ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 8· ἐδυνάσθη ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, ἠδυνήθη νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος αὑτοῦ ἐπὶ τοσαύτην ἔκτασιν χωρῶν δυνάμει τοῦ φόβου ὃν ἐνέπνεεν, αὐτόθι 1.1, 5· ἐφ. ἐς τὸ λεπτότατον Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ.19· ὅπου μὴ ἐφ. ἡ λεοντῆ, προσραπτέον .. τὴν ἀλωπεκῆν Πλούτ. 2. 190Ε· μετὰ μετοχ., ἐφ. φθεγγόμενον ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ.18· ἐφ. βλέποντα μέχρι τινὸς Δίων Χρυσ. 2. 321. **3)** μεταφ., πλησιάζω, προσεγγίζω εἴς τι, περιγράφω, Λατ. rem acu tangere, ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἰς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ κακῶν Δημ. 361. 25· ἐφ. ἀριθμούμενος Πολύβ.1. 57. 3:— οὕτω καὶ μετὰ προθ., ἐς τὰ ἄλλω λέγων ἐπίκεο ἀληθέστατα Ἡρόδ. 7. 9. **4)** φθάνω εἴς τι, γίνομαι κάτοχος αὐτοῦ, ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, οὗτοι μόνοι τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν Ἰσοκρ. 1. 5· ἀλλ' ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας Αἰσχίν. 81.10· φθάνω εἰς βαθμὸν νά .., οἱ δὲ ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν Δημ. 465. 24, πρβλ. 494. 3· καὶ μετ' ἀπαρ., οὐδεὶς ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διελθεῖν Πλούτ. 2. 338D, πρβλ. Πολύβ.1. 4, 11:— ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, Ἀππ. Μιθρ.102. **ΙΙ.** μετ' αἰτ., ἐπέρχομαι, ὡς τὸ **ἐφικάνω**, εἴ σε μοῖρ' ἐφίκοιτο Πινδ. Ι. 5(4).17· μετὰ διπλ. αἰτ., ἐπικέσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἑλλήσποντον, κολάσαι αὐτὸν πληγαῖς, Ἡρόδ.7. 35.

ἐφικτός, **ή**, **όν**, εἰς ὃν εὐκόλως φθάνει τις, προσιτός, Παρμεν. 42· οὐκ .. ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτὸν Ἐμπεδ. 389· τὸ μέσον ἐπίπαν ἐφ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 13· ἐφικτὸς εἰκότι λόγῳ Πλουτ. Θησ.1. **ΙΙ.** ἐφικτόν ἐστι, εἶναι δυνατόν, μετ' ἀπαρ., Πολύβ. 9. 24, 5· καθόσον ἐφικτόν, καθόσον εἶναι δυνατόν, Λατ. pro virili, Ἀριστ. π. Κόσμ. 1, 6· ὡς οὐκ ἦν ἐφικτὰ αὐτοῖς Αἰλ. π. Ζ. 5.7· ἐν ἐφικτῷ, ἐντὸς τοῦ δυνατοῦ, Θεόφρ. π. Λίθ. 25, π. Πυρὸς 70· ἐν ἐφικτῷ τῆς ἐλπίδος, τοῦ φιλῆσαι Πλούταρχ. 2. 494Ε, 496C· ὡς ἐφικτὸν ἐλθεῖν Διον. Ἀλ. 2. 38.

ἐφιλαρύνω, = **ἱλαρύνω**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 147. 3, ἔκδ. Λ.

ἐφῑμείρω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἱμείρω**, μετ' αἰτ., Νικ. παρ' Ἀθην. 683F· μετὰ γεν., Ἀνθ. Π. 5. 269, Νόνν. Δ.14. 355· μετ' ἀπαρ., Μουσαῖος 80:— Μέσ., Ἄρατ. 975.

ἐφίμερος [ῑ], **ον**, ἐπιθυμητός, ποθητός, θελκτικός, εὐφρόσυνος, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 15, Θέογν.132· χῶρος Ἀρχίλ. 18· ὕμνος Θέογν. 994· φάτις Αἰσχύλ. Χο. 840· ἡ τέκνων ὄψις ἐφ. προσλεύσσειν Σοφ. Ο. Τ. 1375· τὴν ἐφ. κόμην Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ.6· ἐφ. ἀνδράσιν ἄγρη Ὀππ. Ἁλ.4.110.

ἐφινίους· «τὰς ἐπὶ τοῦ ἰνίου σάρκας» Ἡσύχ.

ἐφιορκέω, ἐν Δελφικῇ ἐπιγραφῇ καὶ ἄλλαις, ἀντὶ **ἐπιορκέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688.13. κ. ἀλλ.· ἴδε Böckh 1. σ. 808.

Ἔφιππος· «Ζεὺς ἐν Χίῳ» Ἡσύχ.

ἐφιππάζομαι, ἐφορμῶ ἔφιππος κατά τινος, μεταφ., ἐφιππάσασθαι λόγοις, καταδραμεῖν, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ.131· πρβλ. **καθιππάζομαι**. **2)** ἱππεύω, ἐποχοῦμαι, δελφῖνά μοί τινα τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 6. 2· ἐπὶ σημασίας αἰσχρᾶς, ἄνωθεν ἐπικειμένην ἢ ἐφιππαζομένην Ἀρτεμίδ.1.79.

ἐφιππαρχία, **ἡ**, διπλῆ ἱππαρχία συνισταμένη ἐκ 1024 ἱππέων, αἱ δὲ δύο ἱππαρχίαι ἐφιππαρχία τεσσάρων καὶ εἴκοσιν ἀνδρῶν καὶ χιλίων Ἀρρ. Τακτ. 18. 4, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἐφίππων**.

ἐφιππαστήρ, **ῆρος**, **ὁ**, = **ἐπιβήτωρ**, Ἀπολ. Λεξ. ἐν λέξ. **ἐπιβώτορι**.

ἐφιππεύω, ἐπέρχομαι ἔφιππος ἐναντίον τινός, προσβάλλω τινὰ διὰ τοῦ ἱππικοῦ, τινὶ Διόδ.17.19. **ΙΙ.** ἐπιβαίνω, ἐποχοῦμαι, Βαβρ.76.10·— ἐπὶ ζῴων, ὀχεύω, βατεύω, καὶ χίμαροι λασίῃσιν ἐφιππεύουσι χιμαίραις Ὀππ. Κυν.1. 390.

ἐφίππιος, **ον**, (ἵππος) ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου τιθέμενος, κασᾶς δὲ τούσδε τοὺς ἐφιππίους τοῖς τῶν ἱππέων ἡγεμόσι δὸς Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6· πῖλος Πλουτ. Ἀρτοξ.11 (ἔνθα **ἐφίππειος**)· τὸ μὲν ἐφίππιον στρῶμ' ἐστὶν ἡμῖν, τὸ μὲν ἐφίππιον χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς ὡς στρῶμα, Ἀντιφάνης ἐν «Ἱππεῦσι» 1· ἐπειδάν γε μὴν καθίζηται, ἐάν τε ἐπὶ ψιλοῦ ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, τοῦ πάγματος δηλ., Ξεν. Ἱππ.7. 5. **ΙΙ.** **ἐφίππιος** (δηλ. δρόμος), ὁ, ὁ τοῦ ἱππέως δρόμος, δρόμος ὡρισμένης τινὸς ἐκτάσεως, Πλάτ. Νόμ. 833Β.— «ἐφίππιον: ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων» Φώτ.

ἔφιππον, **τό**, ὄχημα ὑφ' ἑνὸς ἵππου συρόμενον, Δίων Κ. 63.13, Πολυδ. Γ', 54, κτλ.

ἔφιππος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, «Εὔπολις Αἰξίν» Φώτ., Πλούτ. 2. 306Ε. κτλ.· ἐφ. ὄντες, ἀντίθετον τῷ **ὁπλιτεύοντες**, Λυσ.140. 21 Βεκκῆρος· ἀνδριὰς ἔφιππος Πλουτ. Ποπλικ.19· ἔφιππος εἰκὼν χαλκῆ ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 22. **2)** κλύδων ἔφιππος, μεταφ., ὁρμητικὸν κῦμα ἁρμάτων, παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 733. **ΙΙ.** «ἀγὼν γυμναστικὸς παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

ἐφιππο-τοξότης, **ου**, **ὁ**, ἔφιππος τοξότης, ἴδε ἐν λ. ἀμφιπποτοξότης.

ἐφίπταμαι, μεταγεν. ἐνεστ. τοῦ **ἐπιπέτομαι**, Μόσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θαυμ.119, 148.

ἐφίσδω, Δωρ. ἀντὶ **ἐφίζω**.

ἐφιστάνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἐφίστημι**, τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον Πλούτ. 2. 233Ε. **ΙΙ.** ἐπίσχω, σταματῶ, ῥοῦν τε γυναικεῖον ἐρυθρὸν ἐφιστάνει Διοσκ. 4.16. **2)** ἐπιμελοῦμαι πράγματός τινος, Πολύβ.11.2,5.

ἐφίστημι, Ἰων. **ἐπίστημι**: **Α.** Μεταβ. ἐνεργείας ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀόρ. α'. **Ι.** ἵστημί τι ἐπί τινος, τί τινι Θουκ. 2. 75· τι ἐπί τινος Πλάτ. Κριτίας 116Α· τι ἐπί τινι Ξεν. Ἑλλ. 3.1,7· τι ἐπί τι Δημ.1029. 29· μεταφ., ἐφ. μοῖραν βίῳ, Λατ. finem imponere vitae, Πλάτ. Πολ. 498C· ἀνάγκην τινὶ Διον. Ἀλ.1.16. **ΙΙ.** διορίζω ἐπί τινος, βάλλω ὑπεράνω τινός, Λατ. praeficere, μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1202· ἐφιστάναι φύλακα βοΐ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 303· ἐπ. τινὰ ὕπαρχόν τισι Ἡρόδ. 5. 27· στρατηγὸν τῷ στρατοπέδῳ Πλάτ. Ἀλκ. (Α') 122Β, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5.1,15· τινὰ τοῖς πράγμασι Ἰσοκρ. 20Β· παιδαγωγοὺς ἐπέστησεν αὐτοῖς Ξεν. Λακ. 2, 1· τὸν νόμον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 6, 2· .. συμμάχους, ἐφ' ὧν ἐπέστησε τὸν ἀδελφὸν Εὐκλείδαν Πολύβ. 2. 65, 9· κύνα ἐπὶ ποίμνην Δημ. 807. 3· τινὰ ἐπὶ τὰς εὐθύνας ὁ αὐτ. 264. 7· μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὰ ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὐκοσμίας Ἰσοκρ.147Β, κτλ. **2)** παρεισάγω, ἐπάγω, [ἡ τύχη] ἐπιστήσασα Ῥωμαίους Πολύβ. 15. 20, 6· ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον ἁπάντων τῶν ἀδικημάτων, τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι Δημ. 351. 25. **3)** προξενῶ, κατάπληξίν τινι Διόδ. 14. 62· κίνδυνόν τινι Ἀππ. Ἀνν. 55, πρβλ. Συρ.10, Πολύβ. 2. 20, 7. **ΙΙΙ.** ὁρίζω, ἱδρύω, τινὶ ἀγῶνα, εἰς τιμὴν ἢ ἀνάμνησίν τινος, Ἡρόδ. 1. 167., 6. 38· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁρίζω, διατάττω, ὁ νόμος ἐφίστησι κρίνειν τοὺς ἄρχοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 5· ἐπιστήσατε, quid facere debeamus, Πλιν. Ἐπιστ. 6. 31,12. **ΙV.** ἱδρύω, τοποθετῶ πλησίον, ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα (= περὶ τὸ σῆμα) ἱππέας Ἡρόδ. 4.72. ὅρους ἐφ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν Δημ. 1029. 29· τὴν φάλαγγα τούτοις κατόπιν ἐφ. Πολύβ. 1. 33, 6, πρβλ. 26, 14. **V.** σταματῶ τι, κάμνω τι νὰ σταθῇ, Λατ. inhibere, ἐπιστῆσαι τὸ στράτευμα Ξεν. Κύρ. 4. 2, 18· τὴν ὁδόν, τὴν πορείαν Διόδ. 17. 112, Πλουτ. Κίμ. 1· τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω Ἀρρ. 5. 16, 1· ἐφ. τὴν ὁρμήν, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, Πολύβ. 16. 34, 2· τὴν διήγησιν, διακόπτω, ὁ αὐτ. 7. 12, 1· ἀπολ., ἐπιστήσας (δηλ. ἑαυτόν, τὸν ἵππον), σταθείς, Ξεν. Ἀν.1. 8,15. **VI.** ἐφίστημι τὴν γνώμην κατά τι, προσηλώνω τὸν νοῦν μου εἴς τι, φροντίζω περί τινος, Ἰσοκρ. 203Β· τὴν διάνοιαν περί τινος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.1. 6, 2· τὴν σκέψιν περί τινος αὐτόθι 13. 2, 19· τὸν λόγον ὁ αὐτ. περὶ Νεότ. 6, 4· τὸν νοῦν τινι Διόδ. 12.1· αὐτὸν ἐπιστήσας ἐπί τι Ἀριστ. Τοπ. 5. 5, 9· ἀκολούθως, **ἐπιστῆσαι**, ἀπολ., ὡς τὸ προσέχειν, δίδω προσοχήν, τούτοις ἐπιστήσαντες ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 1, 5· περί τινος ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ.1. 2, 2· περί τι π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 12· ἐπί τι Πολύβ. 1. 65, 5, κτλ.· ἐπιστήσασι μᾶλλον λεκτέον, μετὰ πλείονος ἐπιστασίας λεκτέον, Ἀριστ. Πολιτικ.7.16,12, πρβλ. Ἠθ. Ν. 6. 12, 8, κ. ἀλλ. (ἐντεῦθεν αἱ λέξεις **ἐπίσταμαι**, **ἐπιστήμη**, ἃς ἴδε)· πρβλ. Β. V. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐφιστῶ τὴν προσοχήν τινος, Πλουτ. Γ. Γράκχ.17.1, κτλ.· ἐπιστῆσαί τινα ἐπί τι Πολύβ. 2. 61,11., 4. 34, 9· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ μέλλοντι **ἐπιστήσομαι** Δημ. 66. 23.

Β. ἀμετάβ. ἐν τῷ Μέσ. καὶ Παθ., **ἐφίσταμαι**: ἀόρ. α' **ἐπεστάθην** (Σοφ. Ἀποσπ. 708, Εὐρ. Ἱππ.819, Ι.Τ.1375), μετὰ πρκμ.,

ὑπερσ. καὶ ἀορ. β' ἐνεργ. (οἱ μεταβ. ἐνεργείας τύποι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὁμ., ὁ δὲ Παθ. μόνον ἐν τῷ παρατ. ἐφίστατο, Ἰλ. Λ. 644· ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἀόρ. β' ἢ πρκμ. ἐνεργ.). Ἵσταμαι ἐπί τινος, τεῖχος., ῥύατ' ἐφεσταότες Ἰλ. Σ. 515· πύργῳ ἐφεστήκει Ζ. 373· δίφρῳ ἐφεσταότος Ρ. 609, κτλ.· ἐπέστη βηλῷ ἔπι λιθέῳ Ἰλ. Ψ. 201· ἡ.. ἐπισταθεῖσα ὀρθὴ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 9, 5· ἐπὶ τὰς.. σχεδίας Πολύβ. 3. 46, 8. **2)** ἐπιβάλλομαι, μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ Σοφ. Τρ. 1170, πρβλ. Ο. Τ. 777. **3)** ἵσταμαι, ἐπιπολάζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτος, δηλ. τὸ ἀνθόγαλα, Ἡρόδ. 4. 2· λιπαρότητες ἄνω ἐπιστάμεναι Ἱππ. 40. 52· ὀρρὸς ἐφίσταται γάλακτι Διοσκ. 1. 96· οὕτως ἐπὶ ἀτμίδων, σχηματίζομαι, Ἀριστ. περὶ Νεότ. 5, 2. **II.** τοποθετοῦμαι ὑπεράνω τινὸς ὡς ἐπιστάτης ἢ ἐπόπτης, ἐπιστατῶ, Λατ. praeesse, ἐφίσταται πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 538· οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι Ἀριστοφ. Σφ. 955· οἷοι νῷν ἐφεστᾶσιν σκοποὶ Σοφ. Αἴ. 945· ἐπί τινι Ξεν. Ἱέρ. 9, 5· ἐπί τινος Πλάτ. Πολ. 460B, Δημ. 436. 28· σπαν. μετὰ γεν., τὸν ἐπεστεῶτα τῆς διώρυχος Ἡρόδ. 7. 117· ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1058:— ἀπολ., ὅπῃ ἂν ἐπίστωνται, ὁπουδήποτε ἔχουσι τὴν ἀρχηγίαν, Θουκ. 6. 72· ἰδίως ἐν τῇ μετοχ., ὁ ἐφεστηκώς, ὁ ἐπιστατῶν, ὁ ἐπιβλέπων, Ξεν. Οἰκ. 21, 9· οἱ ἐφεστῶτες, Ἰων. οἱ ἐπεστεῶτες Ἡρόδ. 2. 148., 4. 82, Σοφ. Αἴ. 1072· οἱ ἐφεστηκότες Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 19· οἱ ἐφιστάμενοι αὐτόθι 3. 5, 21. **III.** ἵσταμαι πλησίον, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι Ἰλ. Ν. 133· ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες, ἐφεστ. παρὰ τάφρῳ Μ. 52, 199· θύρῃσιν ἐφίστατο Λ. 644· οὕτως, ἐφ. πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 538· ἐπὶ τῇ πόλι Ἡρόδ. 4. 203· ἐπὶ τὰς πύλας, ἐπὶ τὰς θύρας ὁ αὐτ. 3. 77, Πλάτ. Συμπ. 212E· ἐπὶ τοῖς προθύροις ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 64C· ἰδίως ἐπὶ ὀνείρων ἢ ὁραμάτων, φαίνομαι εἴς τινα, εὕδοντι ἐπέστη ὄνειρος Ἡρόδ. 1. 34, πρβλ. 7. 14, Ἰλ. Κ. 496, Ψ. 106· ἐπιστῆναι νυκτὸς Ἰσοκρ. 215E, κτλ.— ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 78, Σοφ. Ο. Κ. 558, κτλ.· οἱ λέβητες ἐπεστεῶτες Ἡρόδ. 1. 59· ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε Πλάτ. Θεαίτ. 172E, πρβλ. Αἰσχίν. 65. 5·—ἐπὶ στρατευμάτων, τοποθετοῦμαι ὄπισθεν, κατόπιν ἐπ. τοῖς θηρίοις Πολύβ. 16. 18, 7· πρβλ. ἐπιστάτης. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἵσταμαι κατέναντί τινος, τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισι Ἰλ. Ο. 703, πρβλ. Ε. 624· ἔνθα μένος φρονέοντες ἐφέστασαν Ὀδ. Χ. 203, πρβλ. Ω. 380· ἐμφανίζομαι ἐνώπιόν τινος, ἐπὶ στρατεύματος, ἐπὶ τῇ πόλι Ἡρόδ. 4. 203· ἐπὶ τὸ βασίλειον Ἰσοκρ. 200E· ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως, Θουκ. 8. 69· ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γιγνομένοις Ἰσοκρ. 167D, πρβλ. Δημ. 66. 23, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 17. 1· εἰς τοὺς ὄχλους Ἰσοκρ. 372D. **3)** μεταφ., ἐπὶ γεγονότων, ἐπίκειμαι, εἶμαι ἐγγύς, instare, Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο Ἰλ. Μ. 326· πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη Σοφ. Ο. Τ. 777, πρβλ. Θουκ. 3. 82, Δημ. 287. 5· περὶ τοῦ βασιλέως.. ὁ λόγος ἐφέστηκε νῦν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 1, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 1. **IV.** διακόπτω τὴν πορείαν μου, σταματῶ, ἐπορεύετο δὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος Ξεν. Ἀν. 2. 4, 26, (πρβλ. Α. V.)· ἐπιστὰς περιέμεινα Πλάτ. Συμπ. 172A: — μετὰ γεν., ἐπ. τοῦ πλοῦ Θουκ. 2. 91. **V.** προσηλώνω τὸν νοῦν μου εἴς τι, ἐπί τι Ἰσοκρ. 213D, Δημ. 245. 12· τοῖς πράγμασιν.. ἐπιστάντες ὁ αὐτ. 43. 20· ἐπιστάς, ἀπολ. (δηλ. τοῖς πράγμασι) ὁ αὐτ. 305. 9· διὰ ταῦτ' ἐγρήγορεν, ἐφέστηκεν ὁ αὐτ. 70. 16· πρβλ. Α. VI. 1.

Γ. ὁ μέσος ἀόρ. α' εἶναι ἐν χρήσει ὡς μεταβ. ἐνεργείας, τοποθετῶ, [τὰς θύρας] ἅσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους ὅτε κατῆλθε λαβὼν ἐπεστήσατο Ξεν. Ἀγησ. 8, 7· διορίζω, τάττω, φρουροὺς ἐπεστησάμην ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 9, 19· τέλος ἐπιστήσασθαι, ἐπιτιθέναι, Πλάτ. Νόμ. 802A· ὁ ἐνεστ. εὕρηται οὕτως ἅπαξ, τοῦ με τήνδ' ἐφίσταται βάσιν; πρὸς τί κωλύεις ταύτην μου τὴν πορείαν; διὰ τί μ' ἐμποδίζεις νὰ ἀπέλθω; Σοφ. Τρ. 339·— παρὰ μεταγεν. ὁ πρκμ. κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας: τάττω ἐπιστάτην ἢ ἐπόπτην, τινά τινι Πολύβ. 10. 20, 5., 24. 2, 32., 9, 1. **2)** ἐπιστησάμενος, ἀμεταβ., χρηματίσας ἐπιστάτης, Ἐπιγραφ. Θυατείρων ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3498.

ἐφιστορέω, ἐπερωτῶ, Ἡσύχ.

ἔφλαδον, ἴδε φλάζω.

ἐφοδεία, ἡ, (ἐφοδεύω) τὸ περιέρχεσθαι, ἐπισκέπτεσθαι τοὺς φρουρούς, κτλ. Πολύβ. 6. 35, 8. **2)** φυλακή, φρούρησις, περιπολία, Wessel. ἐν Διοδ. 20. 16.

ἐφοδευτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ἐφοδεύω,** δεῖ ἐφοδεύειν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2, 198.

ἐφοδευτής, οῦ, ὁ, ὁ περιερχόμενος πρὸς ἐξέτασιν:—κατάκοπος, Ἀκύλας ἐν Γενέσ. ΜΒ', 9.

ἐφοδευτικῶς, ἐπιτροχάδην, ὡς ἐν παρόδῳ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 308.

ἐφοδεύω, περιπολῶ, ἐπισκέπτομαι τοὺς φρουροὺς ὅπως ἴδω εἰ φυλάττουσιν ἀγρύπνως, καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφώδευον τὸ μὲν ἀφ' ἑσπέρας σὺν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη, τὸ δὲ πρὸς ὄρθρον σὺν τοῖς ἵπποις Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 24., 5. 3, 22, πρβλ. **κώδων·**—μετ' αἰτ., ἐφ. φύλακας Πολύβ. 6. 35, 11.—Παθ., **ἐφοδεύεται,** γίνεται ἡ περιπολία, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1160, πρβλ. Πλούτ. 2. 781C: — ἐν Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16, ἐπὶ ἐπόπτου κατ' ἔτος ἐπισκεπτομένου τὰς σατραπείας τῆς Περσίας:—Τιμοκλῆς ἐν «Φιλοδικαστῇ» 1 ἐπὶ τοῦ γυναικονόμου, οὗ ἔργον ἦν τὸ ἐπιβλέπειν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν εἰ τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. **2)** ἐπιστατῶ, ἐπιβλέπω, ἐφ. ἀγῶσιν Αἰσχύλ. Χο. 728· ἡ ὑπὸ τοῦ Conington προτεινομένη διόρθωσις, **ἐφεδρεῦσαι** εἶναι λίαν πιθανή. **3)** ἐπισκέπτομαι ὡς κατάσκοπος, κατασκοπεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. Α', 22). **4)** μεταφ., προβαίνω ἐξετάζων, ἐξετάζω ἐπιχείρημα λογικόν, Πλούτ. 2. 895C, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 222, κτλ. **II.** παραμονεύω, ἐνεδρεύω, **τινὶ** Κλήμ. Ἀλ. 4.

ἐφόδια, τά, ἴδε **ἐφόδιον.**

ἐφοδιάζω, Ἰων. **ἐποδιάζω:** μέλλ. **-άσω,** ἐφοδιάζω τινὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ ταξείδιον, Λατ. viaticum dare, τούτους λυσάμενοι ἀποπέμπουσι ἐποδιάσαντες ἐς τὰς Ἀθήνας Ἡρόδ. 9. 99· τινὰ Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 65: — Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμοῦ τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 18. 3, 2.—Παθ., ἐφοδιάζομαι μέ τι, θερμοὺς ἐφωδιάσθημεν αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ἄρτους) Ἑβδ. (Ἰησ. Ναυ. Θ', 12)· **2)** καθόλου, χορηγῶ τι, ἐφοδιάζω, αὐτοὺς ἀλκῇ καὶ ὅπλοις Διόδ. 5. 34, πρβλ. Πλούτ. 2. 327. **II.** Μέσ., μετ' αἰτ. πράγμ., πενταδραχμίαν ἑκάστῳ ἐφοδιασάμενος, φροντίσας ὥστε εἰς ἕκαστον νὰ δοθῶσι πέντε δραχμαί, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 12. **3)** μεταφ., διατηρῶ, προάγω, ἀργίαν Πλουτ. Σόλων 23· τὴν ἀπείθειαν ὁ αὐτ. ἐν Κοριολ. 16.

ἐφόδιον, τό, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἐφόδια,** Ἰων. **ἐπόδια,** τά, (ἴδε ἐν τέλει)·— Λατ. viaticum, τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ὁδοιπορίαν, χρήματα καὶ ζωοτροφίαι, ἰδίως ἐπὶ στρατεύματος, ἐπόδια δοῦναι, λαβεῖν Ἡρόδ. 4. 203., 6. 70· δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις Δημ. 34. 10, πρβλ. **σιτηρέσιον:**— ἐπὶ τῶν παρεχομένων εἰς πρεσβευτὴν χρημάτων δι' ἔξοδα ὁδοιπορίας, ἐφόδι' οὐκ ἔχω Ἀριστοφ. Ἀχ. 53· ἐφόδια ἀναλίσκειν Δημ. 441. 2:— καθόλου, τὰ ἀναγκαῖα μέσα πρὸς συντήρησιν, ἐφόδια τῷ γήρᾳ ἱκανὰ Δημ. 1201. 22, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1024· τὰ τῆς φυγῆς ἐφ. Αἰσχίν. 24. 30., Πλουτ. Ἄρατ. 6· τὰ ἐφ. τοῦ πολέμου Ἀριστ. Ῥητ. 3. 10, 7· ἔτι καί, ἐφόδια τοῖς ἵπποις Ἀνδοκ. 33. 9· ἐπὶ δημοσίων χρημάτων, μιᾶς ἡμέρας ἐφόδια ἐν τῷ κοινῷ Δημ. 690. 8· καὶ ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, τὰ ἐν σώματι ὑπάρχοντα ἐφ. Ἀριστ. Προβλ. 3, 5, 7. **2)** σπανιώτερον ἐν τῷ ἑνικ., εὐσεβὴς βίος μέγιστον ἐφ. Ἐπίχ. 152Ahr.· ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον Θουκ. 2. 70· οὐκ ἔχων.. εἰμὴ παῖδα καὶ ὅσον ἐφ. Ξεν. Ἀν. 7. 3, 30· χιλίας λαβόντες δραχμὰς ἐφόδιον παρ' ὑμῶν Δημ. 390. 24, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 107. 35· ἡ χρηστότης.. θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ Μένανδρ. ἐν «Ὑμνίδι» 1. πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Ὁμοπατρίοις» 2, ἐν Ἀδήλ. 251· τὴν Ἰλιάδα ἀρετῆς ἐφόδιον νομίζων Πλουτ. Ἀλέξ. 8. **3)** μεταφ. = **ἀφορμή,** Δημ. 917. 14, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 31, πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 8C.

ἐφόδιος, ον, ὁ ἐπὶ ἐξόδῳ γινόμενος, «ἐξιτηρίους εὐχάς, ἐφοδίους τοῖς πρὸς ἔξοδον ἰοῦσιν ἢ πρὸς θάνατον» Σουΐδ.

ἔφοδος, ον, εὐπρόσιτος, Θουκ. 6. 66 (ἐν τῷ Ὑπερθ. **-ώτατος**), Πολύαιν. 1. 49.

ἔφοδος, ὁ, ὁ περιερχόμενος καὶ ἐπιβλέπων τοὺς φρουρούς, περίπολος, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16, Πολύβ. 6. 36, 6, πρβλ. **ἐφοδεύω.**

ἔφοδος, ἡ, ὁδὸς πρός τι μέρος, πρόσοδος, ἄλλη ἔφοδῳ.. ἐπιὼν τῷ λόφῳ Θουκ. 4. 129., 6. 99· ἔφοδος μέντοι αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 6, πρβλ. 3. 4. 41·— ἐπὶ λογικοῦ ἐπιχειρήματος, ἔφοδος ἐπί τι Ἀριστ. Τοπ. 1. 12. **2)** μέσον προσεγγίσεως, Πολύβ. 4. 34, 5· εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων ἐκ τῆς ξένης, τῶν ἐπιτηδείων Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 3· συγκοινωνία, παρ' ἀλλήλους Θουκ. 1. 6· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. 5. 35. **3)** ἐπιχείρησις, σχέδιον, μέθοδος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 33, Θεόφρ. π. Αἰσθ. 60. **II.** ἐπιδρομή, προσβολή, ἐπίθεσις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 376, Θουκ. 1. 93, κτλ.· τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 2. 2, 18· ἔφοδον ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 95· δέχεσθαι ἔφοδον, ἀντίθετον τῷ **φεύγειν,** ὁ αὐτ. 4. 126, Πλάτ. Φαίδων 95B· γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος Θουκ. 3. 11· ἐξ ἐφόδου, ὡς καὶ νῦν, Πολύβ. 1. 36, 11, κτλ.· τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ Διον. Ἀλ. 4. 51:— ἐπὶ πλοίων, εἰς ὁδὸν καὶ ἔφοδον, διὰ φορτίον καὶ διὰ πόλεμον, Πολύβ. 3. 25, 4·- νυκτιπόλοι ἔφοδοι, ἐπὶ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ὡς ὑποκειμένων τῇ Περσεφόνῃ, Εὐρ. Ἴων 1049. **2)** προσβολὴ πυρετοῦ, Ἱππ. 44. 3. **3)** ἐν τῇ Ῥητ. ὡς τὸ Λατ. insinuatio, ἔντεχνον προοίμιον, καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται καὶ προκατασκευαῖς Διον. Ἀλ. ἐν Ἰσαίῳ 3.

ἐφοίτη, Δωρ. γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **φοιτάω.**

ἐφόλκαιον, τό, (ἐφέλκω) πηδάλιον, ξεστὸν ἐφόλκαιον Ὀδ. Ξ. 350.

ἐφόλκιον, τό, (ἐφέλκω) μικρὸν πλοῖον, λέμβος, παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν μεγάλων πλοίων, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208F, Πλουτ. Πομπ. 73, κτλ.· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 369. **2)** καθόλου, τὸ ἔκ τινος ἐξαρτώμενον, Ἀνθ. Π. 7. 67, Πλουτ. Πομπ. 40., 2. 476A, πρβλ. Α. Β. 257.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐφόλκιον· διὰ τοῦ ἕ τὸ πηδάλιον, ἀπὸ τοῦ ἐφέλκεσθαι»,

ἐφολκίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., ἄχθος, βάρος, «ἐπάχθεια, σκάφος» (Ἡσύχ.), Εὐρ. Ἀνδρ. 200, Ἡρ. Μαιν. 631, 1424.

ἐφολκός, όν, (ἐφέλκω) ἑλκυστικός, ἐπαγωγός, ἐφολκὰ λέγειν Θουκ. 4. 108: μετὰ γεν., παιδὸς ἐφολκὸν Καλλ. Ἀποσπ. 291· ἐφολκὸς εἰς παρρησίαν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8.12:— **ἐφολκόν**, τό, δόλωμα, δέλεαρ, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ π. Ζ.7.10. **II.** ἔχων χρείαν ἑλκυσμοῦ, βραδυκίνητος, νωθρός, βραδύς, Ἀριστοφ. Σφ. 268· μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ, «μὴ προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 200

ἐφομαρτέω: μέλλ. **-ήσω**, παρακολουθῶ κατὰ πόδας, ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον Ἰλ. Θ. 191, Μ. 412, Ψ. 414· μετὰ δοτ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 201, κτλ.· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐν Ἀρρ. Ἀναβ. 1. 19.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐφομαρτεῖτον· ὁμοζυγεῖτε».

ἐφομιλέω, συναναστρέφομαι μετά τινος, καὶ γὰρ τὴν (δηλ. τὴν Σαπφὼ) ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρέων Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 598C· μετὰ δοτ., Νόνν. Δ. 5. 410.

ἐφόμοιος, ον, = **ὅμοιος**, ἐφ. ὢν τοῦ μετεχομένου ὁ μετέχων Θ. Στουδ. σ. 880, ἔκδ. Ml.

ἐφοπλίζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι δαίνυντ' Ἰλ. Ψ. 55· Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο .. δεῖπνον ἐφοπλίσσαι Ὀδ. Τ. 419· δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἰλ. Δ. 344· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα Ἰλ. Θ. 503, Ι. 66· ὡσαύτως, ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι Ὀδ. Ζ. 37, πρβλ. 57, 69, Ἰλ Ω. 263· [νῆα] ἐφοπλίσσαντες Ὀδ. Β. 295· μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1720. **2)** ὡς καὶ νῦν, ὁπλίζω τινὰ ἐναντίον τινός, τινά τινι Ὀππ. Κυν. 3. 244· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, Ἔρων ὕμμιν ἐφοπλίσομαι Ἀνθ. Π. 9. 39, πρβλ. Πλαν.151. **II.** Μέσον ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, ὁπλίζω ἐμαυτόν, ἐς ἀγῶνα Ὀππ. Ἁλ. 5. 617:— ἑτοιμάζομαι πρὸς ἐπίθεσιν, λαγωοῖς ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 3. 86.

ἐφόπτης· «θεατής· αὐτόπτης» Ἡσύχ.

ἐφόρᾱσις, ἡ, τὸ ἐφορᾶν, ἐπίβλεψις, πρὸ ὄψεως ἔχοντες τὴν τῶν θεῶν ἀναπόδραστον ἐφόρασιν Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν 21.

ἐφορᾱτικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς τὸ ἐφορᾶν, ἐπιβλέπειν, ἐπιτηρεῖν, Ξεν. Οἰκ.12,19.

ἐφοράω, Ἰων. γ' ἑνικ. **ἐπορᾷ**, ἀπαρ. **ἐπορᾶν**· γ' πληθ. **ἐπορέουσι** (Schäf.) Ἡρόδ. 1. 124: παρατ. **ἐφεώρων**, Ἰων. γ' ἑνικ. **ἐπώρα** αὐτόθι 48: μέλλων **ἐπόψομαι** Ὀδ., Αἰσχύλ., κλ., Ἐπικ. ὡσαύτως **ἐπιόψομαι**, ἴδε κατωτ.: ἀόρ. α' **ἐπόψατο** Πινδ. Ἀποσπ. 58 ἐν τέλει, **ἐπιώψατο** κατωτ. II· ὑποτακτ. **ἐπιόψωνται** Πλάτ. Νόμ. 947C· ἀλλ' ὁ συνήθης ἀόρ. εἶναι **ἐπεῖδον** (ὃν ἴδε). Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει Ἰλ. Γ. 277, Ὀδ. Λ.109, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ὡς ἐν Σοφ. Ἠλ. 825· ὁπόσας ἐφορᾷ φέγγος ἀελίου, ποιητ. ἀντὶ ὅσαι εἰσί, Εὐρ. Ἱππ. 849· ἔπειτα ἐπὶ τῶν θεῶν καθόλου ἢ τῆς θείας προνοίας, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, βλέπω, Ζεὺς .. ὅστε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ Ὀδ. Ν. 214· θεοὶ .. ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες Ρ. 487· Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος Σόλων 12 (4). 17· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορέουσι Ἡρόδ. 1. 124· Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα Σοφ. Ἠλ. 175, πρβλ. 825· δίκην πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφορᾶν Δημ. 772. 29, κτλ. οὕτω, λιμὸς (προσωποπ.) μαλθακόν σφ' ἐπόψεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 1642: — ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν Ἡρόδ. 3. 53· τὰς πόλεις Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 1· πάντ' ἐφορῶν καὶ διοικῶν Δημ. 38. 12· οὐ ῥᾴδιον ἐφορᾶν πολλὰ τὸν ἕνα Ἀριστ. Πολιτικ. 3 16, 9· ἀρχὴ ἐφορῶσα περὶ τὰ συμβόλαια αὐτόθι 6. 8, 3· ἐπὶ στρατοῦ ἐφεδρεύοντος ἐν ὥρᾳ μάχης, προσέχω, ἐπιτηρῶ, οἷς εἴρητο, ᾗ ἂν τοῦ στρατεύματός τι πονῇ μάλιστα, ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι Θουκ. 6. 67· ἐπὶ στρατηγοῦ περιερχομένου τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ἐπιτηροῦντος, ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων (ὁ Κῦρος) ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ του δέοιντο Ξεν. Κύρ. 5. 3, 59· ἐπισκέπτομαι νοσοῦντα, αὐτόθι 5. 4, 18· ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν, ἵνα ἐπισκέψηται τὴν λαμπρὰν εὐωχίαν, Πινδ. Ο. 8, 68. **2)** ἁπλῶς, βλέπω, θεωρῶ, ἐποψόμενον Τιτυὸν Ὀδ. Η. 324· ἐπιθεωρῶ, ἕκαστα τῶν συγγραμμάτων Ἡρόδ. 1. 48.— Πολλάκις μετὰ μετοχ., ἐπόψεαι .. φεύγοντας Ἰλ. Ξ. 145· ἐπόψεαι .. κτεινομένους μνηστῆρας Ὀδ. Υ. 233· ἐπορᾷ μιν ἐξιόντα Ἡρόδ.1.10· ἐφ. τοὺς φίλους εὐδαίμονας γενομένους Ξεν., κλ., πρβλ. **ἐπεῖδον**:— ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, ᾤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν, «ἣν οὐδὲ ὀνομάσαι καλὸν» (Σχόλ.), περὶ τῆς Ἰλίου, διὰ τὰ κακὰ ὧν ἐγένετο πρόξενος, Ὀδ. Τ. 260, 597, Ψ.19· Ἀγαμέμνονός σέ φημι ἐπόψεσθαι μόρον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1246· τὰ μέλλοντα Σοφ. Τρ. 1206, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ.1059, Ξεν. Ἀν.7.1. 30:— Παθ., ὅσον ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου, ὅσον μέρος αὐτῆς ἐβλέπετο, Θουκ. 3. 104· ἐκλέγω, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων Ἰλ. Ι. 167· ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη Ὀδ. Β. 294· ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, «κατέλεξεν, ἐξελέξατο» Σουΐδ. ἐν λέξ., ἴδε σημ. Πιερσῶνος εἰς Μοῖριν σ.142, πρβλ. Μέγα Ἐτυμ. 362. 39.

ἐφορεία, ἡ, (ἐφορεύω) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου, Ξεν. Λακ. 8. 3, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Β', 55, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9,19 κἑξ., ἐνίοτε μετὰ διαφ. γραφ. **ἐφορία** αὐτόθι 2. 6,17, Ρητ. 3.18, 6. **2)** ἐν τῇ Ἐκκλησ. γλώσσῃ = **ἐπισκοπή**. ἐφορεία Τύρου Φιλοστόργ. 504A. **II.** (ὅρος) σύνορον, μεθόριον, Ἑκαταῖος (202) παρὰ Στράβ. καὶ Εὐστ.

ἐφορεῖον, τό, τὸ μέρος ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἔφοροι ἐν Σπάρτῃ, Ξεν. Ἀγησ.1. 36, Πλούτ. 2. 232F.

ἐφορεύω, = **ἐφοράω**, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 627, 678, Εὐμ. 530· μετὰ γεν., ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 7· περί τινος Λουκ. Χαρίδημ. 10. **II.** εἶμαι ἔφορος, Θουκ. 8. 6, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 1.

ἐφορικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἔφορον, Ξεν. Λακ. 15. 6.

ἐφόριος, α, ον, (ὅρος) συνορεύων, γείτων, Ῥωμαίων καὶ Παρθυαίων ὄντες ἐφόριοι Ἀππ. Ἐμφυλ. 5.9· ἐπὶ τῶν συνόρων, ἀγορᾶς ἐφορίας Νόμος παρὰ Δημ. 631 ἐν τέλει, ἐξηγεῖται δὲ τὴν λέξιν αὐτὸς ὁ Δημοσθένης ὀλίγον κατωτέρω (632, 24) «ἀγορᾶς ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας· ἐνταῦθα γάρ, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, τἀρχαῖα συνῆσαν οἱ πρόσχωροι παρά θ' ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγειτόνων, ὅθεν ὠνόμακεν ἀγορὰν ἐφορίαν», δηλ. ἀγορὰν γινομένην ἐν τοῖς συνόροις, ἔνθα οἱ ὅμοροι λαοὶ συνήρχοντο χάριν ἀγοραπωλησίας ἢ δι' ἄλλον λόγον, ἴδε σημ. Weber ἐν τόπῳ, Πολυδ. Θ', 8· πόλεις ἐφορίας ἐδείμασθε Ἀριστείδ. τ.1. σ. 219· στήλη ἐφορία Πολυδ. Θ', 8.

ἐφορμαίνω, ἐφορμῶ, φέρομαι μεθ' ὁρμῆς, δρόμῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 208, πρβλ. Ὀρφ. Ὕμν. 33.74· τινι, κατὰ ἢ ἐναντίον τινός, Ὀππ. Κυν. 3. 367.

ἐφορμάω, Ἰων. **ἐπορμάω**: μέλλ. **-ήσω**: — διεγείρω τι ἐναντίον τινός, οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον Ἰλ. Γ. 165· ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους Ὀδ. Η. 272· ἐπορμῆσαι τοὺς λύκους, παρορμῆται, Ἡρόδ. 9. 93· ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 611· μετὰ διπλ. αἰτ., ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, παρορμήσαντα τοὺς ναύτας νὰ πλεύσωσιν ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 1143, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὀρφ. Λιθ. 26: — περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 3, 31, ἴδε ἐν λ. **ἐφορμέω**. **II.** ἀμεταβ., ὁρμῶ ἐναντίον τινός, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινι Εὐρ. Ἱππ. 1275, Πλουτ. Πομπ. 19, κτλ. ἐπί τινα Δίων Κ. 36.7· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ, Ὀππ. Ἁλ. 2.94, Ὀρφ. Λιθ. 34: — ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 21, τὸ ἐφορμήσασαν, διωρθώθη ἤδη εἰς ἀφορμήσασαν: — αὕτη ἡ ἔννοια εἶναι συχνοτέρα ἐν τῷ Παθ. **III.** Παθ. καὶ Μέσ., παροτρύνομαι μετ' ἀπαρ., ἔχω προθυμίαν, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι Ἰλ. Ν. 74, πρβλ. Ὀδ. Α. 275., Φ. 399, κτλ: — ἀπολ., ὁρμῶ μανιωδῶς, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι Ἰλ. Ρ.465· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ. Παθ. ἀορ., **ἐφορμηθείς**, Ζ. 410, κτλ.· ἄκοντι ἐφορμαθεὶς Πινδ. Ν. 10. 129· ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου Αἰσχύλ. Πέρσ.462· καὶ ἁπλῶς ἄνευ ἐχθρικῆς ἐννοίας, τινάσσομαι, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τρὶς μὲν ἐφωρμήθην Ὀδ. Λ. 206, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 457: — μετ' αἰτ., ὁρμῶ κατά τινος, φέρομαι ὁρμητικῶς κατ' αὐτοῦ, ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται Ἰλ. Ο. 691, πρβλ. Υ.461· οὕτως, ἐφορμήσασθαι ἀέθλους Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ.127·— σπάνιον παρὰ πεζολόγοις, ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας, πρὸς καταφυγὴν καὶ πρὸς ἔξοδον ἢ ἐξόρμησιν, Θουκ. 6. 49.

ἐφορμέω, Ἰων. **ἐπορμέω**: μέλλ. **-ήσω**·—μένω ἠγκυροβολημένος παρά τινι τόπῳ ἢ κατέναντι αὐτοῦ, ἐκτελῶ ἀποκλεισμόν, λαθὼν τοὺς ἐπορμέοντας, διαφυγὼν τὸν στόλον τοῦ ἀποκλεισμοῦ, Ἡρόδ. 8. 81, πρβλ. Θουκ. 8. 75, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 20 κἑξ.· πεζῇ τε καὶ ναυσὶν ἐφ. Θουκ. 4. 24:— μετὰ δοτ., ἐφορ. τῷ λιμένι ὁ αὐτ. 7. 3· ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ ὁ αὐτ. 5. 30· ἐπὶ τῷ λιμένι Ξεν. Ἑλλ. 6.2, 7· ἐπὶ τοῦ στόματος Πολύβ.1.46, 5·—μετ' αἰτ., ἐφ. ναυσὶ τὴν ἀκτὴν Ἀππ. Ἐμφυλ. 5.72· (ἐν Θουκ. 3. 31, τὸ ἣν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς, φαίνεται ἐφθαρμένον)· — καθόλου παραμονεύω, μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμὲ Σοφ. Ο. Κ. 812· ἐφ. τοῖς καιροῖς Δημ. 30. 18· — Παθ., διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμεῖσθαι Θουκ.1.142., 8. 20· ἐν 6. 49 ὁ Schäfer διώρθωσεν **ἐφορμισθέντας**.

ἐφορμή, ἡ, εἴσοδος, δι' ἧς νὰ ἐφορμήσῃ τις, μία δ' οἴη γίγνετ' ἐφορμὴ Ὀδ. Χ.130, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.108, Ὀππ. Ἁλ. 4. 623: — προσβολή, ἐπίθεσις, ἐφορμαῖς λαβεῖν Θουκ. 6. 90, πρβλ. Göller εἰς 6. 49· ἐπιχείρησις, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 204.

ἐφόρμησις, εως, ἡ, (ἐφορμέω) τὸ ἐφορμεῖν πρὸς ἐπιτήρησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἡ θέσις ἣν κατέχουσι τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα, = **ἔφορμος**, ἄλλως τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης, διότι καὶ ὁ σταθμὸς τῶν πολεμίων εἶναι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, Θουκ. 2.89 (ἔνθα ἴδε Arnold.)· μέσον ἡ εὐκολία πρὸς τοῦτο, ὁ αὐτ. 6. 48., 8. 15· ἐφ. παρέχειν ὁ αὐτ. 3. 33. Ἐνίοτε φέρεται: **ἐφόρμισις** ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις. Πρβλ. **ἔφορμος**, ὁ.

ἐφορμητικός, ή, όν, παρορμητικός, παρορμῶν εἰς μάχην, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνακλητικός**, Μάξιμ. Τύρ. 26. 8, διάφ. γραφ. ἐν Πολυδ. Δ', 86, ἀντὶ **ἐξορμητικός**.

ἐφορμίζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὅρμον, φέρω εἰς τὴν ἀκτήν, ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἀμφὶ ταύτην θῖνά με ῥοιβδήσας Εὖρος ἐφωρμίσατο Ἀνθ. Π.7. 636·— **Μέσ.** καὶ **Παθ.**, ἔρχομαι εἰς ὅρμον, ἀγκυ-

ῥοβολῶ, εἰς κόπον Θουκ. 4. 8· πρβλ. ἐφορμέω ἐν τέλ.:— ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, = ἐφορμέω, 'Αππ. 'Εμφυλ. 5.108. II. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ζητῶ καταφύγιον ἔν τινι τόπῳ, ἔλαφοι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν 'Ανθ. Π. 9. 244, πρβλ. 254.

ἔφορμος, ον, ἐν ὅρμῳ ἠγκυροβολημένος, αἱ νῆες.. ἔφορμοι οὖσαι Θουκ. 3.76.

ἔφορμος, ὁ, = **ἐφόρμησις**, Θουκ. 3. 6., 4. 27· ἐς ἔφ. πλεῖν ὁ αὐτ. 4. 32.

ἔφορος, ὁ, (ἐφοράω) ἐπόπτης, φύλαξ, ἡγεμών, στρατιᾶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 25· χώρας Σοφ. Ο. Κ.145· σφαγίων Εὐρ. Ῥῆσ. 30· τῶν παίδων Πλάτ. Φαῖδρ. 265C:— ὡς θηλ., Διλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **Νέμεσις**. II. ἐν Σπάρτῃ, ἔφοροι, οἱ, σῶμα ἐκ πέντε ἀρχόντων, ὅπερ εἶχε δύναμιν καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων, Ἡρόδ. 1. 65., 6. 82, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 692A, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 6, 17., 2. 9, 26, κ. ἀλλ.· παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς παρὰ Κρησὶ **κόσμους**, οἱ μὲν ἔφοροι τὴν αὐτὴν ἔχουσι δύναμιν τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ καλουμένοις κόσμοις αὐτόθι 2. 10, 6·— ὡσαύτως, ἄρχοντες ἐν Θήρᾳ, Συλλ. 'Επιγρ. 2448. III. παρ' 'Εκκλ. = **ἐπίσκοπος**, τὸ στῖφος τῶν 'Αρειανῶν ἐφόρων Φιλοστόργ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 1. 9, σ. 7· 'Αέτιον τὸν ἔφορον τῆς Παλαιστίνης αὐτόθι 3.12, σ. 46.

ἐφυβρίζω, ὑβρίζω, φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν, αὖθις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων 'Αγαμέμνων 'Ιλ. Ι. 368· μετὰ δοτ., Σοφ. Αἴ. 1385· μετ' αἰτ., 'Ανθ. Πλαν. 4· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκροὺς Εὐρ. Φοίν. 1663· συχνάκις προστίθεται οὐδ. ἐπίθετον, πολλὰ ἐφυβρίζειν τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 947· τὰ δεινά τινι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 180· εἰς ἀδελφὸν οἶ' ἐφύβρισας ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 624· ἐφύβριζον ἄλλα τε καὶ εἰ..., μετεχειρίζοντο ὑβριστικὴν γλῶσσαν ἐρωτῶντες πρὸ πάντων ἂν.., Θουκ. 6. 63. II. ὡς τὸ **ἐπιχαιρεκακέω**, χαίρω ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἄλλου, Σοφ. Αἴ. 954, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

ἐφυβριστήρ, ῆρος, = τῷ ἑπομ., 'Ανθ. Π. 7. 352, ἔνθα ἀντὶ τοῦ ἐφυβριστῆρας ἰάμβους νῦν διωρθώθη· ἐφ' ὑβριστῆρας.

ἐφυβριστής, οῦ, ὁ, ὑβριστής, Πτολ. Τετρ. 165.

ἐφύβριστος, ον, αἰσχρός, ἐπονείδιστος, μιαρός, Ἡρωδιαν. 6. 1· ἐφύβριστα πάσχειν ὁ αὐτ. 2. 7.— 'Επίρρ. -τως, Πλουτ. 'Αρτοξ. 30, Ἡρωδιαν. 2.13.

ἐφύγοσαν, 'Αλεξανδρ. γ'. πληθ. ἀορ. β' τοῦ **φεύγω**.

ἐφυγραίνομαι, Παθ., γίνομαι ὑγρός, ὑγραίνομαι, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 10. 3, 12· ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐκλύομαι, ἐλαφρύνομαι, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 948.

ἔφυγρος, ον, ὑγρὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, 'Αριστ. Προβλ. 9. 46., 23. 34, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 7.

ἐφυδάτιος, α, ον, ἐν τοῖς ὕδασι διαιτώμενος, Νύμφη ἐφυδατίη 'Απολλ. Ῥόδ. Α.1229.

ἐφυδρεύω, ποτίζω, ἀρδεύω, ἀπόλλυσθαι (τὴν κυπάριττον) φασίν, ἐάν γε νέαν οὖσαν ἐφυδρεύωσι πολλῷ Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 7, 1.

ἐφυδριάς, άδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς τὸ ὕδωρ, Νύμφη 'Ανθ. Π. 9. 327, 329.

ἔφυδρος, 'Ιων. **ἔπυδρος**, ον, (ὕδωρ) ὑγρός, βροχερός, ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου, Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος 'Οδ. Ξ. 458· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου Orion aquosus. 2) ἔχων ἄφθονον ὕδωρ, γῆ ἔπυδρος πιδακὶ Ἡρόδ. 4.198, πρβλ. 'Ιππ. π. 'Αέρ. 280, 'Αριστ. Μετεωρ. 1.10, 3, κ. ἀλλ. 3) ὑδρωπικός, 'Ιππ. (;) 4) ζῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, νῆττα Φιλόστρ. 776.

ἐφ' ὕδωρ, (οὐχὶ **ἐφύδωρ**), ὁ, ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ ὑδραυλικοῦ ὡρολογίου (κλεψύδρας) ἐν τοῖς 'Αθηναϊκοῖς δικαστηρίοις, «ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίνετο ὃς καὶ ἐκαλεῖτο ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας» Πολυδ. Η', 113.

ἐφυλακτέω, ὑλακτῶ κατά τινος, κραυγάζω, μετὰ δοτ., ἐπὶ κυνός, τοὺς.. ὁδοιπόρους ἔσαινεν, ἐκείνῳ δὲ ἐφυλάκτει Πλούτ. 2. 969F, πρβλ. 551C.

ἐφυμνέω, ᾄδω τι ἐπί τινι σκοπῷ, οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε, ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες Αἰσχύλ. Πέρσ. 393· τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; ὑμνῆσαι ἐπὶ τῇδε τῇ χθονί, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 902, πρβλ. Χο. 385· κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Σοφ. 'Αντ. 1305· τὸ πάτριον μέλος ἐφυμνέω Πλάτ. Νόμ. 947C, πρβλ. 799A, Συμπ. 197E. 2) ἐπὶ μουσικῆς, ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Σοφ. 'Αποσπ. 361. II. ᾄδω θρηνώδη ὕμνον, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1275. III. ἐξυμνῶ, Δία ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 658.

ἐφυμνιάζω, ἐπᾴδω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 1.

ἐφύμνιον, τό, ἐπῳδὸς ὕμνου, 'Αθήν. 701B, Σχόλ. εἰς Πίνδ. ἐπώνυμον ἐντεῦθεν παραγόμενον, ὡς τὸ Ἰήϊος, ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 713, πρβλ. Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 97. — Κατὰ τὸ Γοὐδ. 'Ετυμ.: «ἐφύμνια· οἱ ὕμνοι· οἱ μετ' ὀργάνων καὶ τέχνης ᾀδόμενοι», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐφύμνια· ᾠδαί».

ἐφύπερθε [ῠ], καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**, 'Επίρρ., ἄνωθεν, ὑπεράνω, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας Ἰλ. Ω. 645, 'Οδ. Δ. 298, πρβλ. 'Ιλ. Ι. 213· κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων Ξ. 184, ὑπεράνω, κεφαλὴ τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται 'Οδ. Δ.150· ἐκ τῶν ἄνω, ἐφύπερθεν ἐρεισθεὶς 'Οδ. Ι. 383· ἀκολούθως ἐνίοτε μετὰ γεν., Πινδ. 'Αποσπ. 227, Θεόκρ. 23. 59·— ὡσαύτως γεωγραφικῶς, ὑπεράνω, 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 393.

ἐφυπνόω, κοιμῶμαι ἐν τῷ μεταξύ, Αἰσώπ. 173.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐφυπνῶσαι· καθευδῆσαι».

ἐφυπνώττω, κοιμῶμαι ἐπί τινος, 'Αλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐφυπνώττειν λόγος 'Ιουλιαν. 'Επιστ. 15.— Κατ' Ὀνησίκριτον παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ 'Αλεξ. 8, τὴν Ἰλιάδα: «εἶχεν.. ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον».

'Εφύρα [ῠ], 'Ιων. **'Εφύρη**, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Κορίνθου, 'Ιλ. Ζ.152· προσέτι καὶ ἄλλων πόλεων ἐν Ἤλιδι καὶ Θεσπρωτίᾳ, Nitzsch 'Οδ. Α. 259, Β. 328, Ἡσύχ.

ἐφύση [ῡ], Δωρ. ἀντὶ **ἐφύσα**, γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ φυσάω.

ἐφυστέρησις, εως, ἡ, = **ὑστέρησις**, καθυστέρησις, Κλήμ. 'Αλ. 201.

ἐφυστερίζω, ἔρχομαι ἀργότερον, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, τὰ ἐφυστερίζοντα = αἱ ὑστεροῦσαι πόλεις, Θουκ. 3. 82, πρβλ. Διον. 'Αλ. Θουκ. 29.

ἐφυφαίνω, ὑφαίνω ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων 'Οππ. Κυν. 3. 415.

ἐφυφή, ἡ, κρόκη, «ὑφάδι», Πλάτ. Νόμ. 734E, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 30.

ἐφύω, ἀπρόσ., ἐφύει, βρέχει ἐπάνω εἴς τι, μετὰ δοτ., χείριστον δὲ ἐὰν ἀπανθοῦσί τισιν ἐφύσῃ καθάπερ ἐλάᾳ καὶ ἀμπέλῳ Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4.14,8, κτλ.· ἀπολ., ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐπιστῇ ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.17,7· μετοχ. παθ. πρκμ. ἐφυσμένος, βεβρεγμένος, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχήν, Ξεν. Κυν. 9, 5.

ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε, δηλ. ἐπὶ τούτῳ ὥστε, ἴδε **ἐπί** Β. ΙΙ. 3.

ἐφώδης, ὁ, «ἐνδύεται τὸν λεγόμενον ἐφώδην, Ἑλληνικῇ δ' ἐπωμίδι προσεοικότα» Ἰωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 3. 7, 5· ὡσαύτως, **ἐφὼδ** καὶ **ἐφοὺδ** 'Εβδ. (Κριταὶ ΙΖ', 5, Α', Βασιλ. Β', 18 κτλ.).

ἐφωραΐζω, ἐξωραΐζω, καθιστῶ τι ὡραῖον, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 38.

ἐφώριος, ον, (ὥρα) πέπειρος, ὥριμος, 'Ανθ. Π. 9. 563.

ἔχαδον, ἴδε **χανδάνω**.

ἐχάνη· «σκεῦός τι ὁδοιπορικὸν» Ἡσύχ.

ἐχέβοιον, τό, κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 252, = **μεσάβοιον**.

ἐχ-έγγυος, ον, ὁ δοὺς ἢ δυνάμενος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ἀξιόπιστος, ἀσφαλής, δόμοι Εὐρ. Μήδ. 388· λόγος ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 192· ποιεῖν τι ἐχέγγυον, Λατ. ratum facere, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 759· ζημία ἐχέγγυος, ποινὴ ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ βασισθῇ (ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν ἢ τὴν πρόληψιν τῶν κακουργημάτων), Θουκ. 3. 46· ἐχεγγυώτατος μάρτυς 'Αθήν. 398F· τὸ ἐχέγγυον, ἐγγύησις, ἀσφάλεια, Ἡρόδ. 2.13· ἐχέγγυος πρὸς ἢ εἴς τι Πλούτ. 2. 595F, 1055B· μετὰ γεν., σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος 'Ανθ. Π.10. 56· ἀπορρήτων ἐχ., εἰς ὃν ἀσφαλῶς δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ μυστικά, Πλουτ. Ποπλικ. 4· ἀξίωμα ἐχέγγυον πρὸς ἡγεμονίαν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡγεμον., ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 37, πρβλ. Ἡρωδιαν. 3.13· μετ' ἀπαρ., ἱκανῶς ἰσχυρὸς εἰς τὸ νὰ.., Πλουτ. Αἰμίλ. 8, πρβλ. 2. 923C. II. Παθ., ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ὑπὸ τὴν σὴν ἐγγύησιν, προστασίαν, Σοφ. Ο. Κ. 284.

ἐχε-γλωττία, ἡ, ἀνοκωχὴ γλώσσης, σιγή, σιωπή, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν Λεξιφ. 9, κατὰ τὸ **ἐκεχειρία** (διακοπὴ πολεμικῶν ἐργασιῶν).

ἐχε-δερμία, ἡ, δερματική τις ἀσθένεια τῶν κτηνῶν, Λατ. coriago, 'Ιππιατρ. σ. 88.

ἐχεδημία, ἡ, κατὰ τὸν Δικαίαρχον ἐν Πλουτ. Θησ. 32, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς 'Ακαδημείας ἐκ τοῦ ἥρωος 'Εχεδήμου.

'Εχεδωρίδες· «αἱ νύμφαι» Ἡσύχ.

ἐχέ-θυμος, ον, ὁ κρατῶν τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐγκρατής, σώφρων, 'Οδ. Η 320· πρβλ. **ἐχέφρων**.— 'Επίρρ. **-μως**, 'Επιφάν. τ.1, σ.691.

ἐχείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔχις**, μικρὰ ἔχιδνα, «ἐχείδιον, ὀφείδιον» Σουίδ., πρβλ. καὶ Ζωναρ.

ἐχεκήλης, ες, (κήλη) πάσχων ἐξ ἐντεροκήλης, κοινῶς «σπασμένος», «κηλήτης» Ἡσύχ.

ἐχέ-κολλος, ον, πλήρης κόλλης, ῥητινώδης, 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 799· ἐλάτη Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 6, 2· πηλοῦ ἐχεκόλλου Πλουτ. 2. 966D· τὸ ἐχέκολλον, ἡ κόλλα, αὐτόθι 735E.— 'Επίρρ. **-λως**, Διοσκ. 5.172.

ἐχε-κτέανος, ον, ἔχων μεγάλα κτήματα, Ῥιαν. 1, Νόνν. Δ. 11. 37.

ἐχε-μυθέω, σιγῶ, σιωπῶ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 2· τὰ ἀπόρρητα καὶ ἐχεμυθούμενα, πράγματα μὴ λεγόμενα, κρατούμενα μυστικά, 'Ιαμβλ. Προτρ. σ. 310· λέξις Πυθαγόρειος, ὁ αὐτ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 94.

ἐχεμυθία, ἡ, σιωπή, σιγή, Πλουτ. Νουμ. 8, κτλ.· λέξις τῶν Πυθαγορείων, ὁ αὐτ. 2. 728D, 'Αθήν. 308C.— Ὁ τύπος **ἐχεμύθεια** «εἶνε παντελῶς βάρβαρος καὶ ἀσύστατος» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 393.

ἐχέ-μυθος, ον, κρατῶν τὸ μυστικόν, ὡς τὸ τοῦ Ὁμ. (Ὀδ. Τ. 502) ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 219Δ, πρβλ. Φώτ., Σουΐδ. καὶ Ζωναρ.

ἐχε-νηΐς, ΐδος, συνῃρ. **-νῆς, ῆδος,** ἡ, (ναῦς) ὁ κρατῶν τὰς ναῦς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 149 (ἴδε **ἄπλοια**)· ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 27· γαλήνη Νόνν. Δ.13.114. **II.** μικρὸς ἰχθύς, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ ὀπίσω τὰ πλοῖα, remora, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 14, 4· πρβλ. Ὀππ Ἁλ. 1. 212, Πλιν. Ν. Η. 9. 25.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.120.

ἐχεπάμων, ον, ὁ ἔχων νόμιμον δικαίωμα κληρονομίας, ἐπίκληρος, ἐχέπαμον γένος ἐν τᾷ ἱστίᾳ Λοκρ. Ἐπιγρ. ἔκδ. Οἰκονομ. σ.123, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 155.

ἐχεπευκής, ές, (πεύκη) Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ βέλους, Ἰλ. Α. 51, Δ. 129,— κατὰ τὸν Εὐστ. κλ., πικρός, ἀλλὰ κατὰ τὸν Buttm. (Λεξιλ. ἐν λ.), ὀξύς, διαπεραστικὸς (πρβλ. **πεύκη**, **πικρός**)·— μεταγεν. ποιηταὶ βεβαίως μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **πικρός**, ὡς Νικ. Θ. 600, 866, Ὀρφ. Λιθ. 469.

ἐχέ-πικρος, ον, = τῷ προηγ., Εὐστ. 42. 33.

ἐχέ-πωλος, ον, «ὁ ἔχων ἵππους» Σουΐδ.—«ἐχέπωλοι· ἱππικοί, ἱπποτρόφοι» Ἡσύχ.— ἐν Ἰλ. ὄνομα κύριον.: Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον Δ. 458, πρβλ. Ψ. 296.

ἐχερρημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) = **ἐχεμυθία**, σχηματισθὲν ἔκ τινος μὴ σῳζομένου ἐπιθέτου **ἐχερρήμων**, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 34.

ἐχεσαμία· «ὅτε θέρους ὄντος ψεκάσῃ ἢ βροντήσῃ» Ἡσύχ., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 407.

ἐχέ-σαρκος, ον, ἐχόμενος τῆς σαρκός, ἐφαρμοζόμενος ἐπὶ τῆς σαρκός, ἐχέσαρκον χιτώνιον ἠμπείχετο Ἀθήν. 590F.

ἐχέσκει· «ἀνιᾶται» Ἡσύχ.

ἔχεσκον, ἴδε **ἔχω**.

ἐχέ-στονος, ον, ὁ προξενῶν στόνους, στεναγμούς, λύπας, ἰὸν ἐχέστονον Θεόκρ. 25. 213.

ἔχεσφιν· «ἅρμασιν (Βοιωτοί)» Ἡσύχ.

ἐχέτης, ου, ὁ, = **ὁ ἔχων**, ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πινδ. Ἀποσπ. 273.

ἐχέτλη, ἡ, (ἔχω) λαβὴ ἀρότρου, Λατ. stiva· «τοῦ ἀρότρου τὸ κατόπιν ξύλον ὀρθόν, οὗ ἔχεται ὁ ἀρότης» (Ζωναρ., Φώτ., Ἐτυμ. Μ. 404. 15), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ 465, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1325, Ἀνθ. Π. 7. 650. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου, καὶ ἡ αὖλαξ. καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου», καὶ «ἐχέτλαις· ἀροτριάμασιν. αὔλαξιν». καὶ «**ἐχετλεύειν**· ἀροτριᾶν».

ἐχετλήεις, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς ἐχέτλην, ἐχετλήεντά τε γόμφον Ἀνθ. Π. 6. 41.

ἐχέτλιον, τό, (ἔχω) ἐχετλίου ἐξαναδῦσαι Νικ. Θηρ. 825, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «τόπος τοῦ πλοίου ὅπου τοὺς ἰχθῦς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται».

ἐχετο-γνώμων, ονος, ὁ, μηχάνημα ὑδραυλικόν, δι' οὗ τὸ ὕδωρ τηρεῖται εἰς ὡρισμένον ὕψος, Ἀβυδ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 9. 41.

ἐχέτρωσις, εως, ἡ, βοτάνη τις, ἡ λευκὴ βρυωνία, Ἱππ. 574. 52, κλ.

ἐχέτωρ, ορος, ὁ, λέξις πλασθεῖσα χάριν τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος **Ἕκτωρ**, Σχόλ. εἰς Ὁμήρ. Ἰλ. Ω. 272, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στίχ.100.

ἔχευα, ας, ε, Ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ **-χέω**, Ὅμ.: Μέσ. **ἐχευάμην** Ἰλ. Ε. 314.

ἐχεφρονέω, εἶμαι ἐχέφρων, Ἀνθ. Πλαν. 332.

ἐχεφροσύνη, ἡ, φρόνησις, σύνεσις, Ἀνθ. Π. 9. 767.

ἐχέφρων, ον, γεν. **ονος**, (φρὴν) φρόνιμος, συνετός, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων Ἰλ. Ι. 341, πρβλ. Ὀδ. Ν. 332· ἀλλ' ἐν Ὀδ. τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης, **Δ.111**, κτλ.—Ἐπίρρ. **-όνως**, Διόδ. 15. 33.

ἐχήνια, τά, μέρος χαλινοῦ, ἴσως τοπικός τις τύπος τοῦ **ἐχῖνος** (V), Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 23, ἴδε Böckh 1. σ. 237.

ἔχης, ητος, ὁ, = **ἐχέτης**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 38, Ἐτυμολ. Μ. 404. 23.

ἐχθαίρω, Δωρ. γ' πληθ. **ἐχθαίροντι**, Θεόκρ. 24. 29· παρατ. **ἤχθαιρον** Εὐρ. Ἰκ. 879: ἀόρ. α' **ἤχθηρα** Ἰλ. Υ. 306, Αἰσχύλ., κτλ : Δωρ. **ἤχθᾱρα**, Τιμοκρέων ἐν Πλουτ. Θεμιστ. 21: — Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **ἐχθήρατο**, ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Νικ. Ἀλεξιφ. 539, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 13. 255:—Παθ., Σοφ. Αἴ. 458· Μέσ. μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 93· (ἔχθος). Μισῶ, ἀποστρέφομαι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα Ἰλ. Ι. 452, πρβλ. Ὀδ. Δ. 692, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 298, καὶ Τραγ.· ὡς παρῳδία τῶν «Φρουρῶν» τοῦ Ἴωνος ἐν Ἀριστοφ. Βατρ.1425· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔχθος ἐχθήρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανομένης καὶ αἰτ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ.1034:— Παθ., μισοῦμαι, εἶμαι μισητός, τινι Αἰσχύλ. Ἱκέτ.754, Χο. 241, Σοφ., κλ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. μέλλ., ἐχθαρεῖ μὲν ἐμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 93:— Μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Νικ. Ἀλεξιφ. 539.— Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. ἐν Ἐπιστ.1285. 21, Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 6, 5., 10. 9, 12, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, οἷον τῷ Φίλωνι (ὅστις συντάσσει αὐτὸ μετ' ἀπαρ., ἃ τις παθεῖν ἐχθαίρει 2. 629) Πλουτ., Δίωνι Κ. κλ.— Παρὰ Τραγ., **ἐχθαίρω, -αρτέος**, εἶναι οἱ μόνοι δόκιμοι τύποι, ἂν καὶ οἱ μεταγεν. τύποι **ἐχθραίνω, -αντέος** εἰσέφρησαν εἰς τὰ Ἀντίγραφα, Πόρσ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 292, Μηδ. 555.

ἐχθαρτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐχθαίρω**, ὃν δεῖ ἐχθαίρειν, μισεῖν, ἀξιομίσητος, Σοφ. Αἴ. 679.

ἐχθειάσας· «μεγάλως θαυμάσας (Κρῆτες)» Ἡσύχ.

ἐχθέμειν, = ἐκθεῖναι, Ἐπιγρ. Καμιρέων τῶν ἐν Ῥόδῳ Transact. of the R. soc. of Liter. XI, new. ser.

ἐχθές, Ἐπίρρ. (ἴδε **χθές**), ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Νεφ.175, Θεσμ. 616, Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην.397D, κτλ.· ἀπ' ἐχθὲς Ἀνθ. Π.11. 35· μέσφα τό γ' ἐχθὲς Θεόκρ.2.144· οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς Σοφ. Ἀντ. 456· χθὲς καὶ πρώην, ἴδε **πρώην**.

ἐχθεσινός, ή, όν, = **χθεσινός**, Ἀνθ. Π.10.79.

ἐχθέω, ἴδε **ἔχθω**.

ἔχθημα, τό, = **μίσημα**, Φώτ., Σουΐδ.· ἐντεῦθεν τὸ ἐν Ἡσυχ. «**ἔχθιμα**· **μισήματα**, Σοφοκλῆς Τυροῖ», ἀναγνωστέον: **ἐχθήματα**, (Σοφ. Ἀποσπ. 590).

ἐχθιζινός, ή, όν, = **ἐχθεσινός**, Μένανδρ. ἐν «Κυβερνήταις» 3.

ἔχθιστος, η, ον, ἀνώμαλ. Ὑπερθ. τοῦ **ἐχθρός**, ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ, σφόδρα μισητός, Ἰλ.Β.220· ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν Ε. 890, κτλ.· τὸν θεοῖς ἔχθιστον .. Αἰσχύλ. Πρ. 37· ἔχθιστος ὁρᾶν Σοφ. Αἴ. 818· ἔχθ. γεγὼς Εὐρ. Μήδ. 467. **2)** ἐχθρικώτατος, τῶν ἡμῖν ἐχθίστων Θουκ. 2.71· ὡς δὲ ἐχθροὶ καὶ ἔχθιστοι, πάντες ἴστε ὁ αὐτ.7. 68· μετὰ γεν. ὡς εἰ ἦν οὐσιαστ., οἱ ἐκείνου ἔχθιστοι, οἱ πικρότατοι αὐτοῦ ἐχθροί, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 5:— ὁ Λουκ. ἔχει καὶ : **ἐχθίστατος**, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 245.

ἐχθίων [ῑ], **ἔχθῖον,** γεν. **ονος**, ἀνώμαλ. Συγκρ. τοῦ **ἐχθρός**, ἐχθρικώτερος, μισητότερος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 438, Σοφ.Ο.Τ.272, Εὐρ. Ἠλ. 222, Ἀριστοφ. Ὄρν. 370.—Ἐπίρρ., ἐχθιόνως ἔχειν Ξεν. Συμπ. 4, 3.

ἐχθοδοπέω, δεικνύω ἔχθραν πρός τινα, φέρομαι ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν, ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ Ἰλ. Α. 518.

ἐχθοδοπός, όν, μισητός, ἀξιομίσητος, φῶς Σοφ. Φιλ.1136· πόλεμος Ἀριστοφ. Ἀχ. 226· τοῖα .. ἀνεστέναζες .. ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Σοφ. Αἴ. 932· τῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγονυίας πολλοῖς, ἴσως δὲ .. ἑτέροις προσφιλοῦς Πλάτ. Νόμ 810D· ἐπὶ φαρμάκου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ.13· ἐχθ. ὄμμασιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1670. (Ὁ τονισμὸς δεικνύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἁπλῶς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἐχθρός**, **ἔχθος**, ὡς τὸ **ἀλλοδαπὸς** τοῦ **ἄλλος**, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ποδαπός**).

ἐχθοῖ· «ἔξω (Κρῆτες)» Ἡσύχ.

ἔχθος, εος, τό, ἔχθρα, μῖσος, Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος Ὀδ. Ι. 277· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἔχθεα λυγρὰ Ἰλ. Γ. 416, πρβλ. Πινδ. Π. 2.100· ἔχθος τινός, μῖσος διά τινα, Ἡρόδ. 9.15, Αἰσχύλ. Ἱκ. 331, Θουκ. 1. 95· κατ' ἔχθος τινὸς ὁ αὐτ. 1. 103., 1. 57· ἐς ἔχθος ἐπικέσθαι τινί, ἐχθρὸς γενέσθαι, Ἡρόδ. 3. 82· εἰς ἔχθος ἐλθεῖν τινι Εὐρ. Φοίν. 879· ὑπ' ἔχθους Πλουτάρχ. Ποπλικ.19. **II.** ᾧ πλεῖστον ἔχθος, ἀντικείμενον μίσους, ἔχθρας τῆς μεγίστης (ὡς τὸ **μῖσος II**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 284· πρβλ. **ἐχθαίρω**.— Παρὰ πεζολόγοις ἡ λέξις: **ἔχθρα** εἶναι ἡ συνηθεστέρα. (Κατὰ τὸν Buttm. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λέξει **ὀχθῆσαι** ἐν τέλει, ἐκ τοῦ ἐκ, **ἐξ**, **ἐκτός**, ἀκριβῶς ὅπως ἡ πρώτη σημασία τοῦ Λατ. hostis ἤτοι ξένος).

ἐχθός, = **ἐκτός**, Ἐπιγρ. Λοκρικὴ Οἰανθείας, ἔκδ. Ἰω. Οἰκονομίδου, Hicks 31.11.

ἔχθρα, Ἰων. **ἔχθρη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐχθρικὴ διάθεσις, μῖσος, Ἡρόδ. 5. 81, Πινδ. καὶ Ἀττ.: ἔχθρα τινός, ἔχθρα πρός τινα, Ἀντιφῶν 119. 20, Θουκ. 3.10· κατ' ἔχθραν τινὸς Ἀριστοφ. Εἰρ. 133· ἔχθρα ἔς τινα Ἡρόδ.1. 5, Θουκ. 2. 68· ἔχθρα πρός τινα Αἰσχύλ. Πρ. 491, Θουκ. 2. 68· δι' ἔχθρας μολεῖν, ἀφικέσθαι τινὶ Εὐρ. Φοίν. 479, Ἱππ.1164, 307D, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5. 9· δι' ἔχθρας γενέσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν.1412· εἰς ἔχθραν βάλλειν τινὰ Αἰσχύλ. Πρ. 388· εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν, καθίστασθαί τινι Δημ. 534. 24, Πλάτ., κλ.· πρὸς ἔχθραν, ἐκ προσωπικοῦ μίσους ἢ ἐχθρικῆς διαθέσεως, Δημ. 274. 4· ἔχθραν συμβάλλειν, συνάπτειν τινὶ Εὐρ. Μήδ. 44, Ἡρακλ. 459· ἔχθραν αἴρεσθαι Δημ. 558. 9: ἀντίθετον τῷ καταλλάσσεσθαι τὰς ἔχθρας, Ἡρόδ. 7.145· ἔχθραν λύειν Εὐρ. Τρῳ. 50· διαλύεσθαι Θουκ. 4.19· ἀνελέσθαι Ἰσαῖος 36. 11· διαλλαχθῆναι τῆς ἔχθρας Ἀνδοκ. 23. 3. — μετωνυμικῶς, = ὁ **ἐχθρός**, ὁ **ἀντικείμενος**, ὁ διάβολος, Ἰσιδώρ. Ἀποφθ. 6.

ἐχθραΐζω, ἐχθρός εἰμι, Ὠριγέν. 736Α.

ἐχθραίνω: παρατ. **ἤχθραινον** Ξεν. Ἀγησ. 11. 5: ἀόρ. **ἤχθρηνα** Μάξιμ. π. καταρχ. 67· (**ἐχθρός**):— μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐχθαίρω** (ὃ ἴδε), μισῶ, τινα Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλουτ. Νουμ. 5:— ὡσαύτως, ἐχθραίνω τινί, διατελῶ ἐν ἐχθρικαῖς σχέσεσι πρός τινα, Αἰλ. π. Ζ. 5. 2. **II.** καθιστῶ τινα μισητὸν ἢ ἐχθρικόν, τινά τινι Μάξιμ. ἔνθ. ἀνωτ.· ἐχθραίνουσα τέκνοις γονέας Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 26.

ἐχθραντέος, Βυζαντ. τύπ. τοῦ **ἐχθαρτέος**:— **ἐχθραντικός, ή, όν,** ἐχθρικός, Νικήτ. Χρον.184D.

ἔχθρασμα, τό, = **ἔχθρα**, Ἡσύχ.

ἐχθρελέγκτης, ου, ὁ, ὁ ἐξελέγχων (ὁ νικῶν) τὸν ἐχθρόν, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 612. 2, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἐχθρολέτης**.

ἐχθρεύω, διάκειμαι πρός τινα ἐχθρικῶς, γίνομαι ἐχθρὸς αὐτοῦ, τινὶ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΓ', 22, κ. ἀλλ.)· «τούτῳ γοῦν τῷ Φαλάριδι Στησίχορος ἐχθρεύσας» Τζέτζ. Ἱστ. 1. 671.

ἐχθρία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἔχθρα**, Ἑβδ. (Γέν. ΚϚ', 21)· πρβλ. **θεοσεχθρία**.

ἐχθρικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ἐχθρικῶν δὲ καὶ πολεμίων Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 239. 18· ἄνθραξι βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην Ἀστραμψύχου Ὀνειροκρ. 1.

ἐχθρο-δαίμων, ον, ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος, θεομισής, τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ Σοφ. Ο. Τ. 816.

ἐχθροειδῶς, ὡς ἐχθρός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπόπτως**.

ἐχθρόθεος, ον, ὁ τῷ Θεῷ ἐχθρός, Θεόδ. Στουδ. σ. 449C.

ἐχθρόκοσμος, ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, Θεόδ. Στουδ. σ. 394C.

ἐχθρολέτης, ὁ ὀλετὴρ τῶν ἐχθρῶν, ἀντὶ **ἐχθρελέγκτης** ἐν Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 217Α, 375C.

ἐχθρο-λέων, ὁ, ἀντίπαλος λέων, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 96. 3.

ἐχθρό-ξενος, ον, ἐχθρὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, μισόξενος, Αἰσχύλ. Πρ. 727, Θήβ. 606, 621, Εὐρ. Ἄλκ. 558.

ἐχθροποιέω, καθιστῶ τινα ἐχθρὸν πρός τινα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 60, πιθαν. γραφ. ἐν Στοβ. 510, 2 πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐχθιδοποιήσεις** (γρ. ἐχθοδοπήσεις).

ἐχθροποιός, όν, ὁ ἔχθραν ποιῶν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 54.

ἐχθρός, ά, όν, (ἔχθος) μισητός, μεμισημένος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς Παθ. σημασίας): ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν Ἰλ. Ι. 312, πρβλ. 378, Ὀδ. Ξ. 156· ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν, μετ' ἀπαρ., εἶναι μισητὸν εἰς ἐμὲ νὰ .. Μ. 452· θεοῖσιν ἐχθρὸς Ἡσ. Θ. 766, Θέογν. 601, Ἀριστοφ. Ἱππ. 34· ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενέλεῳ» 1, κτλ. **II.** ἐνεργ., μισῶν, ἔχων ἔχθραν πρός τινα, τινὶ Θουκ. 8. 45, Ξεν. Ἀγησ. 6. 1, κλ.: μετὰ γεν., ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν Πινδ. Ο. 7. 165: ἀπολ., ἐχθρὰ γλῶσσα Αἰσχύλ. Χο. 309· ὀργαὶ Εὐμ. 987, κτλ. **III.** πολλάκις ὡς οὐσιατ., **ἐχθρός**, ὁ, ἔνθα αἱ δύο ἔννοιαι ἥ τε ἐνεργ. καὶ ἡ παθ. συμπίπτουσιν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 340, Πινδ., Τραγ., κλ.· ἀνὴρ ἐχθρὸς Ἡρόδ. 1. 92· ὁ Διὸς ἐχθρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 120· ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων Ἀγ. 1374· εἴ .. τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ Θουκ. 4. 47· οἱ ἐμοὶ ἐχθροὶ ὁ αὐτ. .. 89, κτλ. — Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον: «ἐχθρὸς πολεμίου καὶ δυσμενοῦς διαφέρει. ἐχθρὸς μὲν γὰρ ὁ πρότερον φίλος· πολέμιος δὲ ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας· δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν καὶ ἀδιαλλάκτως ἔχων»· πρβλ. Πολυδ. Α', 150. **IV.** πλὴν τῶν ὁμαλῶν Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **ἐχθρότερος, -τατος** (Πινδ. Ν. 1, 98, Σοφ. Ο. Τ. 1346), οἱ ἀνώμαλοι τύποι **ἐχθίων, ἔχθιστος** (οὓς ἴδε) ἦσαν ἐν κοινῇ χρήσει. **V.** Ἐπίρρ. **ἐχθρῶς**, Πλάτ. Νόμ. 697D, κλ. — Συγκρ. **ἐχθροτέρως**, Δημ. 61. 26.

ἐχθρόφρων, ον, ἔχων ἐχθρικὰς διαθέσεις, Ἐτυμολ. Μ. 245. 23.

ἐχρωδέω, ἐχθρικῶς διάκειμαι, πρός τινα Σουΐδ ἐν: Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα.

ἐχθρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐχθρῷ, ἐχθρικός. — Ἐπίρρ., **ἐχθρωδῶς**, ἐχθρωδῶς ἔχειν τινὶ Δίων Κ. 43. 10.

ἐχθῦσαι· «ἐξεμέσαι (Κρῆτες)» καὶ «ἐχθύσῃ· ἐκφυσήσῃ. ἐκπνεύσῃ (Κρῆτες)» Ἡσύχ.

ἔχθω (ἴδε ἔχθος ἐν τέλει), μισῶ, οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσι βροτοὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 301· ἔχθεις Σοφ. Φιλ. 510, Εὐρ. Μήδ. 118· ἔχθει Σοφ. Αἴ. 459, Εὐρ. Ἀνδρ. 212: — ὡσαύτως (ἐκ τοῦ **ἐχθέω**), προστ. **ἔχθει** Θέογν. 1032: παρατ. **ἤχθεε** Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 598Α· — ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ ῥῆμα μόνον ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ Ὀδ. Δ. 502· οὐ γὰρ ὀΐω πάγχυ θεοῖς .. [αὐτὸν] ἔχθεσθαι αὐτόθι 756· ἤ τοι ἐμοὶ .. ῥήγεα σιγαλόεντα ἤχθεθ' Τ. 338· ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι Ξ. 366· ἔχθεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 417· ἤχθετο Εὐρ. Ἱππ. 1402. — Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., πλὴν ὅτι μετοχή τις Παθ. πρκμ. **ἠχθημένος**, ἀπαντᾷ παρὰ Λυκόφρ. 827· τὸ σύνθετον **ἀπεχθάνομαι** εἶναι εὐχρηστότερον.

ἐχίδιον (ῐ). τό, μικρὰ ἔχιδνα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 34, 2· διάφ. γραφ. **ἐχίδνιον**.

ἔχιδνα, ἡ. (ἔχις) ὡς καὶ νῦν, ἡ «ὀχιὰ» ἢ «ὄχεντρα», Ἡρόδ. 3. 108, Τραγ., Πλάτ. Σοφιστ. 218Α, κτλ.· μεταφ., ἐπὶ ἀπίστου συζύγου ἢ φίλου, Αἰσχύλ. Χο. 249, Σοφ. Ἀντ. 531. **II.** ἀρχαιότερον, ὡς ἐν Ἡσ. Θ. 297. 301, μόνον ὡς κύριον ὄνομα τέρατός τινος, ὅπερ ἦν θυγάτηρ τῆς Καλλιρρόης: ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον ... θείην κρατερόφρον' Ἔχιδναν, ἥμισυ μὲν νύμφην .. ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν κτλ., Βακχυλ. 5. 62 (ἔκδ. Blass).

ἐχιδναῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς ἔχιδναν ἢ ὅμοιος ἐχίδνῃ, Καλλ. Ἀποσπ. 161, Ἀνθ. Π. 7. 71.

ἐχιδνήεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 209· δίφρος ἐχιδνήεις, συρόμενος ὑπὸ ἐχιδνῶν, Νόνν. Δ. 13. 191.

ἐχιδνο-ειδής, ές, ὅμοιος ἐχίδνῃ, συνηρ. **ἐχιδνώδης** (ὃ ἴδε), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχιδνο-κέφᾰλος, ον, ἔχων κεφαλὴν ἐχίδνης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχιδνό-κομος, ον, ἔχων κόμην ἐχιδνώδη, Νόνν. Δ. 1. 173.

ἐχιδνο-λογέω, συλλέγω ἐχίδνας, Εὐστ. Διον. Π. 376.

ἐχιδνότοκος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἐχίδνης, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 85D, κλ.

ἐχιδνο-φαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἐχίδνας, Διοσκ. 1. 234.

ἐχιδνο-χᾰρής, ές, εὑρίσκων τέρψιν εἰς τὰς ἐχίδνας, Μαινὰς ἐχιδνοχαρὴς Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 168.

ἐχιδνώδης, ες, = **ἐχιδνοειδής**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχίειον, τό, = **ἔχιον**, Νικ. Θ. 56, 637.

ἐχιεύς, έως, ὁ, μικρὰ ἔχιδνα, πληθ. **ἐχιῆες**, Νικ. Θ. 133.

Ἐχῖναι, ῶν, αἱ, νῆσοι ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει, Ἐχινάων θ' ἱεράων Ἰλ. Β. 625, Εὐρ. Ι. Α. 286, συνήθως καλούμεναι **Ἐχῑνάδες**, αἱ, Ἡρόδ. 2. 10, κλ.

ἐχιναῖος, ον, = **ἐχιδναῖος**, Ψευδο-Νικ. Θ. 230.

ἐχιν-αλώπηξ, εκος, ὁ, ἐχῖνος καὶ ἀλώπηξ, Στέφ. Βυζ. 5, ἐν λ. **Ἀζανοί**, πρβλ. **χηναλώπηξ**.

ἐχῑνέες ἢ **ἐχῖνες**, οἱ, εἶδος μυὸς ἔχοντος τραχείας καὶ ἀκανθώδεις τρίχας, ζῶντος δὲ ἐν Λιβύῃ, Ἡρόδ. 4. 192, πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμ. 28.

ἐχῑνῆ (δηλ. δορά), ἡ, δέρμα τοῦ ἐχίνου (ἀκανθοχοίρου), Ἀρκάδ. σ. 112, πρβλ. Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 320.

ἐχῑνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἐχῖνος**, μέρος τοῦ ὠτός, «ἡ δὲ περὶ τῇ κυψέλῃ κοιλότης ἐχινίσκος» Πολυδ. Β', 86· σκεῦος μαγειρικόν, ὁ αὐτ. Ι', 95.

ἐχῑνο-μήτρα, ἡ, τὸ μέγιστον εἶδος τῶν θαλασσίων ἐχίνων, ἔτι αἱ ἐχινομῆτραι καλούμεναι, μεγέθει πάντων μέγισται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 2.

ἐχῑνό-πους, οδος, ὁ, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ἴσως ταυτόσημον τῷ **ἐχίῳ**, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 44Ε, πρβλ. Ἀθήν. 97D.

ἐχῖνος, ὁ, (οὐχὶ **ἐχίνος** [ῐ], ὡς ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. σ. 67. 170: ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 251 **ἐχίνου** εἶναι ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ σχίνου, ἴδε Δινδ.). Ὁ ἀκανθόχοιρος (κυρίως ἐχῖνος χερσαῖος), Erinaceus Europaeus, Ἀρχίλ. 83, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1086, Ἴων παρ' Ἀθην. 91Ε, Θεοφρ. Ἀποσπ. 175. **2)** ὁ θαλάσσιος ἐχῖνος, «ἀχινός», Ἐπίχ. 26 Ahr., Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 5, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D· ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ἐσθιομένων ἐχίνων ὑπάρχουσι καὶ «ἄλλα .. δύο γένη τό τε τῶν σπατάγγων καὶ τὸ τῶν καλουμένων βρυσσῶν· γίνονται δὲ οὗτοι πελάγιοι καὶ σπάνιοι» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 2, Ἀθήν. 91Α-Ε. **II.** τὸ ὄστρακον τοῦ θαλασσίου ἐχίνου, ὅπερ πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς δοχεῖον ἢ ποτήριον ἐν ᾧ ἐτίθεντο φάρμακα ἰατρικά, Ἱππ. 663, 40, κ. ἀλλ.· ἐντεῦθεν, **2)** ὡς τὸ Λατ. testa, ἀγγεῖον, δοχεῖον, ὑδρία, εἶδος χύτρας, Λατ. echinus, Ἀριστοφ. Σφ. 1436, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 23, ἴδε Ἐρωτιαν. τῶν παρ' Ἱππ. Λέξ. Συναγ., Ἡσύχ. «ἐχῖνος δὲ χύτρας εἶδος» Πολυδ. Ϛ', 91, Ὁρατ. Σάτ. 1. 6, 117, πρβλ. **κόγχη**. **3)** τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κλειόμεναι ἐσφραγίζοντο αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις ὑπὸ τῶν διαιτητῶν, ὅπως ὑπάρχωσι πρόχειροι ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε γίνῃ ἔφεσις τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν, Δημ. 1180. 24, 1265. 15, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 75. 11 καὶ 21. **III.** τὸ ἀκανθῶδες κέλυφος καρπῶν τινων, οἷον τοῦ καστάνου, Ξενοκρ. 43, Ἡσύχ. Φώτ. **2)** οἱ τραχηλικοὶ σπόνδυλοι τοῦ κεστρέως, Ἀθήν. 306F. **IV.** ὁ ἀληθὴς στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν ζῴων, ἔνθα κυρίως γίνεται ἡ πέψις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8· καλούμενος οὕτως ἐκ τῆς τραχείας αὐτοῦ ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας, πρβλ. αὐτόθι 4· βοῶν ἐχ. Καλλ. Ἀποσπ. 250· ὡσαύτως ὁ πρόλοβος, ἐπὶ τῶν ποηφάγων πτηνῶν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 7. **V.** ἐν τῷ πληθ., τὰ πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη τοῦ χαλινοῦ ὀξέα ἄκρα, ἅπερ δι' αἰφνιδίου συσπάσεως τῶν ἡνιῶν ἐπίεζον τὸ στόμα (Λατ. frena lupata), Ξεν. Ἱππ. 10, 6· πρβλ. **ἐχήνια, ὑποστόμια**. **VI.** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ᾠοειδὲς κόσμημα εἰς τὸ ἄνω μέρος Δωρικῶν καὶ Ἰωνικῶν κιονοκράνων (πιθαν. ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ), Βιτρούβ. 4. 3. **VII.** εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήν. 647Α. (Πρβλ. Ἀρχ.-Ὑψηλ.-Γερμαν. igil (Γερμ. igel)· Σλαυ. jezi· Λιθ. ezys).

ἐχῑνώδης, ες, (εἶδος) ἀκανθώδης, ὅμοιος ἐχίνῳ (ἀκανθοχοίρῳ), Ἀριστ. π. Θαυμ. 28· καθόλου, τραχύς, Στράβ. 545.

ἐχιό-δηκτος, ον, = **ἐχιδνόδηκτος**, Στράβ. 588, Διοσκ. Νόθ. 1. 103.

ἐχιολέκτης, ὁ, ὁ συλλέγων τοὺς ἔχεις καὶ μισθοῦ δεικνύων αὐτούς, κατὰ διόρθωσιν Κοραῆ ἐν Κεβήτου Πίνακι σ. 88 (ἔκδ. Κοραῆ) ἀντὶ τοῦ **ἐχιόδηκτος**, ἴδε ἐκτενῆ σημ. αὐτοῦ ἐν σ. 148.

ἔχιον, τό, (ἔχις) εἶδος φυτοῦ, «φειδοβότανον», Sprengel ἐν Διοσκ. 4. 27, ἔνθα ἴδε περιγραφὴν αὐτοῦ

ἔχῐς, εως, ὁ, γεν. πληθ. **ἔχεων**, Πλάτ. Εὐθύδ. 290Α· παρὰ τῷ Νικάνδρῳ γεν. **ἔχιος**, πληθ. **ἐχίεσσι, ἔχιας**. Ἔχιδνα. «ὀχιά», «ὄχεντρα», Πλάτ. Συμπ. 217Ε, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 28 (ἔνθα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ᾠοτόκου ὄφεως), κτλ.: μεταφ., συκοφάντης καὶ ἔχις τὴν φύσιν Δημ. 799. 4· πορεύεται διὰ τῆς ἀγορᾶς

ὥσπερ ἔχις ὁ αὐτ. 786, ἐν ἀρχῇ.—Ἡ **ἔχιδνα** κατὰ τὸν Νίκανδρον ἐν Θηρ. 129, εἶναι τὸ θῆλυ τοῦ **ἔχεως**· ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι ἔχις καὶ ἔχιδνα εἶναι δύο διάφορα εἴδη: ὁ Ὀππ. ἔχει τὸ ἔχις ὡς θηλυκ., Κυν. 3. 439. (Ἐκ τῆς √ΕΧ, ΕΓΧ, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις, **ἔχ-ιδνα**, **ἔγχ-ελυς**, **Ἐχίων** πρβλ. Σανσκρ. ah-is Λατ. ang-uis, ang-uilla· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. unc· Λιθ. ang-uis (anguis)· ung-urys (anguilla): — ἂν οἱ Τευτονικοὶ τύποι, οἷον Ἀγγλο-Σαξον. oel, Γερμ. aal, κτλ., ἔχωσι σχέσιν τινά, πρέπει νὰ ἐσχηματίσθησαν ἀνεξαρτήτως).

ἐχίτης [ῑ], ου, ὁ, εἶδος λίθου, Πλίν. Η. Ν. 37.11.

ἔχμα, τό, (ἔχω) τὸ ἐμφράσσον· ἑπομένως, **I.** ἔμφραγμα, χερσὶ μάκελλαν ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων Ἰλ. Φ. 259· ἴδε ἐν λ. **ἀμάρη**. **2)** μετὰ γεν., ὀχύρωμα, σκέπη ἐναντίον τινός, ἐπηλυσίης Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 37· ἔχμα βολάων· «εἴρηκε τὰς ἀσπίδας· ἔχμα γὰρ τὸ κώλυμα» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 201. **II.** ὑποστήριγμα, ἔρεισμα, ἔχματα πέτρης, πᾶν τὸ συγκρατοῦν τὴν πέτραν (δηλ. τὸν βράχον), Ἰλ. Ν. 139 (οὕτως ἔχματα γούνων Νικ. Θ. 724)· ὡσαύτως, ἔχματα πύργων, ὑποστηρίγματα, «ἐρείσματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 260· ἔχματα νηῶν, ὑποστηρίγματα τῶν πλοίων, δι' ὧν ταῦτα μένουσιν ἀκλινῆ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Ἰλ. Ξ. 410· ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 1200 τὸ ἐξῄειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης σημαίνει, μετ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν ῥίζαν (τῆς ἐλάτης) χωμάτων.

ἐχμάζω, κρατῶ στερεῶς, κατέχω, κωλύω, ἐμποδίζω, Εὐστ. 904, 4, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 265, Ἡσύχ.· πρβλ. ὀχμάζω.

ἐχομένως, Ἐπίρρ. τοῦ ἔχομαι, = **ἐφεξῆς**, Ἀπολλόδ. 3.1,1. Ἀπολλων. περὶ Ἀντωνυμ. 128Β· ἐχομένως τινός, κατόπιν μετά τινα, Διογ. Λ. 4. 23.

ἐχο-νόη, ἡ, = **ἕξις νοῦ**, ἐπινοηθὲν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως **τέχνη**, πρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Κρατ. 414Β.

ἐχόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἔχω, ἐν τῇ φράσει: ἐχόντως νοῦν, **νουνεχόντως**, Πλάτ. Νόμ. 686Ε· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 64Α.

ἐχυρίσαι· «τῷ διὰ χειρὸς ὅρκῳ συνθέσθαι» Ἡσύχ.

ἐχυρός, **ά**, **όν**, (ἔχω) ὀχυρός, ἀσφαλής, ἐπὶ τόπων, λιμήν, χωρίον, κτλ., Θουκ. 4. 8, 9, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 13, κτλ.· ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεν Θουκ. 1.90· ἐν ἐχυρῷ εἶναι ὁ αὐτ. 7.77· ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαί τι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 26, Ἡσύχ. **2)** ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, κτλ., ἀξιόπιστος, λόγος Θουκ. 3. 83· ἐλπὶς 7. 41· ἐχυρὰ παρέχεσθαι, παρέχειν ἰσχυροὺς λόγους, ὁ αὐτ. 1. 32· τὴν τόλμαν .. ἐχυρωτέραν παρέχεσθαι ὁ αὐτ. 2. 62· ἐχυρωτέρα δύναμις ὁ αὐτ. 1. 42· τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε ὁ αὐτ. 3. 12. **3)** ἐπὶ προσώπων, ἐχυρὸς πρός .., ἀσφαλὴς ἐναντίον, Πλουτ. Σόλων 1. **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Θουκ. 5. 26·— Συγκρ. **-ώτερον**, ὁ αὐτ. 8. 24.

ἐχυρότης, **ητος**, **ἡ**, στερεότης, καὶ τὴν ἐν οἰκοδομίαις ἐχυρότητα Φίλων 1. 644, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ὀχυρότης**, Πολύβ. 1. 57, 6.

ἐχυρό-φρων, **ον**, γεν. **ονος**, (φρήν) ἔχων ἰσχυρὸν νοῦν, «ἐχυρόφρονες· αἱ σπουδαῖα φρονοῦσαι. ἢ ἀσφαλεῖς ἐν φρονήσει» Ἡσύχ.

ἐχυρόω, καθιστῶ τι ἐχυρόν, ἀσφαλές, ὡς τὸ ὀχυρόω, Φώτ., «ἰσχυροποιῶ» Σουΐδ.— παρ' Ἰσοκρ. 107Β, **ἐχυρῶσαι** εἶναι διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ὁρίσαι**.

ἐχύρωμα, τό, ὀχύρωμα, Θεοφύλ. Σιμοκ. 11.18.

ἔχω, β' ἑνικ. **ἔχεισθα** Θέογν. 1316, Σαπφώ, ἴδε Γρηγ. Κορίνθ. 582· γ' δυϊκ. **ἔχετον** Σοφ. Ἀντ. 146· β' ἑνικ. ὑποτ. **ἔχῃσθα** Ἰλ. Τ. 180:— παρατ. **εἶχον**, Ἐπικ. **ἔχον**, συχνὸν παρ' Ὁμ.· γ' δυϊκ. **εἰχέτην** Σοφ. Ο. Τ. 1511· Ἰων. **ἔχεσκον** Ἰλ. Ν. 257, Ἡρόδ. 6. 12:— μέλλ: **ἕξω** ἢ (ἐπὶ τῆς σημασίας κρατῶ, ἣν συνήθως ἀποδίδουσιν εἰς τὸ ἴσχω) **σχήσω**· β' ἑνικ. **σχήσεισθα** Franck ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 366 (κ. ἄλλ. **σχήσῃσθα**, ὑποτ. ἀόρ.)· ὡσαύτως ἀόριστός τις α' **ἔσχησα** εὕρηται παρὰ μεταγεν., Χρησμ. Σιβυλλ. 11 (9). 91, Νόνν. Δ. 17. 177, Συλλ. Ἐπιγρ. 5984Β. 7· καὶ τύπος τις **ἔσχα** αὐτόθι 1030. 5, πρβλ. 2264b (προσθῆκαι), 2942c (προσθῆκαι), 6316: — ἀόρ. **ἔσχον** (ἀείποτε μετ' αὐξήσ. ἔτι καὶ παρ' Ὁμ.)· προστ. **σχὲς** Σοφ. Ἠλ. 1013, Εὐρ. Ἱππ. 1354 (ἡμαρτημένος τύπος **σχὲ** ἐνίοτε εὑρίσκεται ἐν Ἀντιγράφοις εἰς τὰ σύνθετα **κατάσχε**, **μέτασχε**. **πάρασχε**, ἴδε Δινδ. ἐν Εὐρ. Ἑκ. 842, Veitch Ἑλληνικὰ Ῥήματα σ. 252)· ὑποτ. **σχῶ** Ἰλ. Φ. 309, Αττ.· εὐκτ. **σχοίην** Ἰσοκρ. 11Ε, κτλ.; γ' πληθ. **σχοίησαν** Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 42· ἀλλὰ **σχοῖμι** (ἐπι-, κατα-, παρα-) Εὐρ. κλ.· γ' πληθ. **σχοῖεν** Θουκ. 6. 33· ἀπαρ. **σχεῖν** Ἰλ. Π. 520, Ἀττ., Ἐπικ. **σχέμεν** Ἰλ. Θ. 254· (παρ' Ἀλεξανδρ. συγγραφ. γ' πληθ. παρατ. καὶ ἀόρ. **εἴχοσαν**, **ἔσχοσαν**, Ἀνθ. Π. 5. 209, Σκύμν. 696): περὶ τοῦ ποιητικ. τύπου **ἔσχεθον** ἴδε * **σχέθω**: — πρκμ. **ἔσχηκα** Πλάτ. κλ.· Ἐπικ: **ὄχωκα** (συν-) Ἰλ. Β. 218.— Μέσ., παρατ. **εἰχόμην** Πίνδ., Ἀττ.:— μέλλ. **ἕξομαι** Ἰλ. Ι. 102, Ἀττ.· **σχήσομαι** αὐτόθι 235, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1335, συνηθέστερον ἐν τοῖς συνθέτοις (**ἀνα-**) Αἰσχύλ. Θήβ. 252, (**ανα-**) Λυσ. 115. 5, κλ.:— Παθ., πρκμ. **παρ-έσχημαι**, μετὰ μέσ. σημασ., ἴδε **παρέχω** Β:— ἀόρ. **ἐσχόμην** (δὶς παρ' Ὁμ. ἄνευ αὐξήσ. **σχέτο** Ἰλ. Η. 248, Φ. 345), Ὁμ., Ἡρόδ. 6. 85, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. πλὴν ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀν-**, **ἀπ-**, **παρ-εσχόμην**· προστ. **σχοῦ**, **σχέσθον**, **σχέσθε** (ἀνα-) Εὐρ., κλ.· ἀπαρ. **σχέσθαι** Ὀδ. Δ. 422, Ἡσίοδ. — Παθ., μέσ. μέλλ. **ἐν-έξομαι**, μετὰ παθ. σημασ., Εὐρ. Ὀρ. 516, Δημ. 1231.16· μεταγεν. **σχεθήσομαι** Γαλην., καὶ συχνάκις ἐν συνθέτοις, Πλούτ. κλ.:— ἀόρ. **ἐσχέθην** Ἀρρ. Ἀν. 5.7., 6. 11, (**ἐν-**, **κατ-**, **συν-**) Πλουτ. 2. 980F, ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 21, Ἱππ. 557. 3· ὁ μέσ. ἀόρ. **ἔσχετο**, Ἐπικ. **σχέτο**, **μετοχ. σχόμενος** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ., Ἰλ. Ρ. 696, Ὀδ. Δ. 705, Λ. 278, Ἡρόδ. 1. 31· πρβλ. **κατέχω** C. II: — πρκμ. **ἔσχημαι** Παυσ. 4. 21, 2, (**ἀπ-**, **κατ-**) Δημ. 1204. 7· πρβλ. **ἐπῴχατο**.— Ἐκ τοῦ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. σχεῖν προκύπτει ὁ παράλληλος τύπος **ἴσχω** (ὃ ἴδε) ἐπὶ ἰδίας σημασίας. (Ἐκ συγκρίσεως πρὸς συγγενεῖς γλώσσας φαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα ὑπῆρξε διπλῆ, **1)** √ΕΧ, ΣΕΧ, = ἔχω, ὅπόθεν καὶ τὸ ἴσχω (ὃ ἐ. σι-σέχ-ω, πρβλ. **μίμνω**, **πίπτω**), σχήσω, ἔσχον, ἔσχηκα, **σχέσις**, **σχῆμα**· ὡσαύτως, **ἐχυρός**, **ὀχυρός**· **ἕξω**, **ἑξῆς**, **ἑξείης**· **ἰσχνός**, **σχεδόν**· καὶ **2)** √FEX, κρατῶ, «βαστῶ», ὁπόθεν τὰ **ὄχ-ος**, **ὀχ-έομαι**, **ὄχημα**, **ὀχ-ετός**· **ὀχ-εύω**· ἴσως καὶ **ὄχ-λος**, **ὀχ-λέω**· πρβλ. Σανσκρ. vah, vah-âmi (veho), vâh-asas (ὀχετός), vâh-anam (ὄχος), vah-ati (fluvius)· Λατ. veh-o, veh-i-culum, vectura, ὡσαύτως via, velum· Γοτθ. ga-vigan (σαλεύειν), κτλ.· Ἀρχ.-Ὑψηλ. Γερμ. wag-an (Γερμ. vagen), κτλ.).

Α. Μεταβ.:— κύριαι σημασίαι, **I.** ἔχω, **II.** κρατῶ: **I.** ἔχω, ἴδε **χεὶρ** Ι. 2. **1)** ἔχω, κατέχω ὡς κτῆμα, ἐπὶ περιουσίας· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνηθεστάτη χρῆσις, Ὀδ. Β. 336, Π. 386, κτλ.· οἱ ἔχοντές τι Ἡρόδ. 6. 22· ἢ ἁπλῶς, **ὁ ἔχων**, ὁ πλούσιος, Σοφ. Αἴ. 157· **οἱ ἔχοντες**, Εὐρ. Ἄλκ. 57, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1295, Πλ. 596· οἱ οὐκ ἔχοντες, οἱ πτωχοί, Εὐρ. Ἱκ. 240· οὕτω, κακὸν τὸ μὴ ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 405· ἔχειν χρέα Δημ. 957. 5, πρβλ. 970. 4·— ἔχω τι παρά τινος, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 77· τι ἔκ τινος Σοφ. Ο. Κ. 1618· παρά τινος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 663· ὑπό τινος Ξεν. Ἀν. 7.6, 33, κτλ.· ὑπό τινι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 191:— μετὰ γεν. διαιρετ., μαντικῆς ἔχον τέχνης Σοφ. Ο. Τ. 709· — Παθ., κατέχομαι ὑπό τινος, ἀνήκω εἴς τινα, τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ, «τούτου δὲ ἡ θυγάτηρ ἐγεγάμητο Ἕκτορι τῷ πολεμιστῇ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 398, πρβλ. Σ. 130, 197. **2)** ἔχω, δηλ. ἔχω τὴν φροντίδα τινός, ἐπιτηρῶ τι, ἔχον πατρώϊα ἔργα Ὀδ. Β. 22, πρβλ. Δ. 737· πύλαι .., ἃς ἔχον Ὧραι Ἰλ. Ε. 749, Θ. 393· τὰς ἀγέλας Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7· τὰς δίκας Δημ. 1153. 4:— εἶμαι ἐνησχολημένος εἴς τι, φυλακὰς ἔχον, ἐφύλασσον, Ἰλ. Ι. 1, 471· σκοπιὴν ἔχε Ὀδ. Θ. 302· ἀλαὸς σκοπιὴν εἶχε Ἰλ. Κ. 515., Ν. 10· σκοπιὴν ἔχ. τινὸς Ἡρόδ. 5. 13· οὕτω, θήραν ἔχειν τινός, θηρᾶν τι, Σοφ. Αἴ. 564, κτλ.· ἐν χεροῖν ἔχειν τι, ἴδε **χεὶρ** ΙΙ. 6. ζ. **3)** μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ ἔν τινι τόπῳ, οὐρανόν, Οὔλυμπον Ὁμ.: συχνάζω, [Νύμφαι] ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα καὶ πηγὰς Ὀδ. Ζ. 123· Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 24· ἰδίως ἐπὶ προστατηρίων ἢ πολιούχων θεῶν καὶ ἡρώων, Θουκ. 2. 74, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 24, πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 69:— ἐπὶ ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι Ὀδ. Ζ. 177, 195, κτλ.· Θήβας ἔσχεν, ἐκυβέρνησεν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 4· ἔχεις γὰρ χῶρον, κατέχεις αὐτόν, Σοφ. Ο. Κ. 37, πρβλ. Ὀδ. Ψ. 46:— ἐπὶ ζῴων, ὅταν δὲ ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσιν (οἱ λαγῷ) Ξεν. Κυν. 5. 12. **4)** ἔχω γυναῖκα (κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ **γυναῖκα**), οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην καί σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι Ὀδ. Δ. 569, πρβλ. Ε. 313, Ἰλ. Γ. 53, κτλ.· ἔσχε ἄλλην ἀδελφεὴν Ἡρόδ. 3. 31, πρβλ. Θουκ. 2. 29· ὡσαύτως, ἔχω ὡς ἐρωμένην, διατηρῶ, Θουκ. 6. 57, Ἀνθ. Π. 5. 186, κτλ.· ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι Ἀρίστιππ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 75, πρβλ. Ἀθήν. 544D.— ἐν τῷ Παθ., Ὁμ. ἔνθ' ἄνωτ. 1 ἐν τέλει. **5)** ἔχω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, φιλοξενῶ, Ὀδ. Ρ. 515, Υ. 377, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 232, 274. **6)** ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. συχνάκις συνδυάζεται μετὰ ῥήματος σχεδὸν πλεοναστικῶς, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ δίδῃ πλείονα ἔμφασιν εἰς τὸν λόγον, οὓς ὁ γεραιὸς αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ, «οὓς (ἡμιόνους) ὁ γέρων αὐτὸς ἔχων ἀνέτρεφε παρὰ τῇ καλῶς κατεσκευασμένῃ φάτνῃ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ω. 280· τοῦτο εἶναι συχνὸν παρὰ τοῖς πεζολόγοις ὡς ἐν ταῖς ἑπομέναις φράσεσιν, ἧκε ἔχων ταῦτα (δηλ. τὰ βιβλία) ἐς τὰς Σάρδις Ἡρόδ. 3. 128, πρβλ. 2. 115· ἐπὶ στρατηγοῦ μετὰ τοῦ στρατεύματός του, ὃς ἂν ἥκῃ ἔχων στρατὸν ὁ αὐτ. 7. 8, 4, κτλ.· σπάνιον παρὰ τοῖς ποιηταῖς· πρβλ. **λαμβάνω** Ι. 11, **φέρω** Χ. 2. **7)** ἐπὶ τόπου, ἔχω τι πρὸς τὰ ἀριστερά μου, νήσου ἔπι Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες Ὀδ. Γ. 171· ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα Ε. 277· ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ ἔχειν Θουκ. 3. 106· ὕστατον ἔχ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 2, κτλ. **8)** ἐπὶ ἕξεων, καταστάσεων ἢ περιστάσεων σωματικῶν ἢ ψυχικῶν, γῆρας ἔχ., περιφρ. ἀντὶ γηράσκειν, Ὀδ. Ω. 250· κακὸν Υ. 83· ἕλκος Ἰλ. Π. 517. λύσσαν Ι. 305· μάχην ἔχ. Ξ. 57 ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχ. Ὀδ. Ω. 515· ὕβριν ἔχειν, εἶναι ὑβριστήν, Α. 368, κτλ.· Ἀφροδίτην Χ. 445· οὕτω, φρένας ἔχ. Ἰλ. Ν. 394, κτλ.· βουλὴν Β. 344·

θυμόν, νόον, μένος ἔχειν, κτλ.·— ὡσαύτως, ἔχω, ὑφίσταμαι, πάσχω, ἄλγεα Ε. 895, κτλ.· ἄχεα θυμῷ Γ. 412· πένθος μετὰ φρεσὶ Ω.105· πένθος φρεσὶ 'Οδ. Η. 219· πόνον .. καὶ ὀϊζὺν 'Ιλ. Ν. 2, 'Οδ. Θ. 529· οὐδὲν βίαιον 'Ηρόδ. 3.15:— οὕτω καὶ παρ' 'Αττ., αἰσχύνην. ἐπιθυμίαν, φροντίδα ἔχειν, κτλ., περιφραστ. ἀντὶ αἰσχύνεσθαι, ἐπιθυμεῖν, φροντίζειν, κτλ.· ποθὴν ἔχ. τινὸς = ποθεῖν, 'Ιλ. Ζ. 362. ἐπιδευὲς ἔχ. τινὸς = ἐπιδεύεσθαι Τ.180· ἔχ. τέλος = τελεῖσθαι, Σ.378· κότον ἔχ. τινὶ = κοτεῖσθαι, Ν. 517· πρβλ. **μομφή**, **πήδημα** ΙΙ. κτλ.:— οὕτω συχνάκις καὶ μετὰ προθ., ἔχω τινὰ ἐν ὀργῇ (ἢ ἁπλῶς ὀργῇ), διατελῶ ὠργισμένος ἐναντίον τινός, οὕτως ἐν ὀργῇ εἶχον οἱ πλείους τοὺς 'Αθηναίους Θουκ. 2. 8· ἐν ὀρρωδίᾳ τι ἔχ. αὐτόθι 89· ἴδε ἐν λ. **διά** Α. ΙΙΙ. 1. b· ἀνὰ στόμα, ἐν στόματι, ἢ διὰ στόματος ἔχ., ἴδε **στόμα** Ι. 3.— 'Αλλ' αὗται αἱ φράσεις συχνάκις πάσχουσι μετάθεσιν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω γῆρας εὑρίσκομεν: γῆρας ἔχει με 'Ιλ. Σ. 515· γέλως ἔχει μιν 'Οδ. Θ. 344· οὕτως, ἀμηχανίη, θάμβος, κλέος, αἶσα ἔχει τινὰ "Ομ.· ὥς σφεας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχε 'Ηρόδ. Α.135· βίος ἔχει τινὰ Σοφ. 'Ηλ. 225· πρβλ. **ἀδαημονίη**, **χαλιφροσύνη**, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, αἴθρη ἔχει κορυφὴν 'Οδ. Μ.76· μένος ἠελίοιο ἔχει μιν Κ.160· σε οἶνος ἔχει φρένας Σ. 331· ἔχει βέλος ὀξὺ γυναῖκα, ἐπὶ γυναικὸς ὠδινούσης, 'Ιλ. Λ.269· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἔχεσθαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, ἀχέεσσι, θυμῷ, κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ, ὡς τὸ Λατ. teneri, "Ομ. ἀγρυπνίῃσι, ὀργῇ 'Ηρόδ.· ὑπὸ πυρετοῦ 'Ιππ.· ἐν ἀπόρῳ, ἐν ξυμφοραῖς, κτλ., Θουκ., Πλάτ. κλ. **9**) ἔχω ἐμπειρίαν πράγματός τινος, γινώσκω, ἐννοῶ, δμῆσιν ἵππων 'Ιλ. Ρ. 476· τέχνην 'Ησ. Θ.770· πάντ' ἔχεις λόγον Αἰσχύλ. 'Αγ. 582· ἔχετε τὸ πρᾶγμα Σοφ. Φιλ.789, πρβλ. Εὐρ. "Αλκ. 51· ἔχεις τι; ὡς τὸ Λατ. tenes?, ηὗρες τίποτε; «κατάλαβες»; 'Αριστοφ. Νεφ. 732· ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; Πλάτ. Θεαίτ.154Α·— γνωρίζω, εἰξεύρω, εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν Σοφ. Ο. Τ. 311, Εὐρ. 'Ορ. 778.

10) συνεπάγομαι, φέρω, προξενῶ, Εἰλείθυιαι .. ὠδῖνας ἔχουσαι 'Ιλ. Λ. 272· καναχὴν ἔχε Π. 105, 794· ἔχον βοήν, ἐπὶ αὐλῶν, Σ. 495· τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖς Εὐρ. 'Ορ.1545· ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει Δημ. 142. 27. κτλ.· ἴδε **ἀγανάκτησις**, **κατάμεμψις**. **11**) ἔχειν σταθμόν, ἔχω βάρος, ἴδε ἐν λ. **σταθμός** ΙΙΙ. 2. **12**) μετὰ δευτέρας αἰτ., ἥτις εἶναι κατηγορούμενον τῆς πρώτης, 'Ορφέα ἄνακτ' ἔχειν Εὐριπ. 'Ιππ. 953, ἴδε **ἐπώμοτος** ΙΙ· γελῶσι παιδιὰν ἔχοντες τὸν ἐκείνου θάνατον Σέλευκος παρ' 'Αθην. 155Ε· πρβλ. ΙΙ. 12.

II. κρατῶ, **1**) κρατῶ, ἔχειν χερσίν, ἐν χερσίν, μετὰ χερσίν, κτλ., ἴδε ἐν λ. **χείρ**· μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχειν 'Ιλ. Ν. 200· πρόσθεν ἔχ. ἀσπίδα Ν. 157· ὑψοῦ κάρη Ζ. 509· ὑπὲρ πασῶν 'Οδ. Ζ. 107· ὄπιθεν 'Ιλ. Ψ. 136· κρατῶ τι χάριν τινός, ὡς βοηθὸς αὐτοῦ, Ι. 209, πρβλ. Ν. 600· κρατῶ ὑψηλά, ὑποβαστάζω, σηκώνω, οὐρανὸν .. κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι 'Ησ. Θ. 517, 746, ἴδε ἐν λ. **ἀμφίς**· οὕτως, ἔχει δέ τε κίονας, ἐπὶ τοῦ "Ατλαντος, 'Οδ. Α. 53. **2**) κρατῶ, χειρὸς ἔχων Μενέλαον 'Ιλ. Δ.154· Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδὸς (τὸν Κεβριόνην) Π.763, πρβλ. Λ. 488 (ἴδε κατωτ. C. Ι)· ἔχειν τινὰ μέσην, ἁρπάσας αὐτὸν ἐκ τῆς ὀσφύος, ἀπὸ τὴν μέσην, ἐπὶ παλαιστῶν, 'Αριστοφ. Νεφ.1047· ἔχομαι μέσος ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 571, 'Ιππ. 388, Βατρ. 469· μεταφ., φρεσὶν ἔχειν, ἔχειν, φυλάττειν ἐν τῷ νῷ, 'Ιλ. Β. 33· νῷ ἔχ. τινὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. 2Β, πρβλ. Πολ.490Α.

3) ὡς τὸ **φέρω**, **φορέω**, Λατ. gestare, ἐπὶ ὅπλων καὶ ἐνδυμάτων, φέρω, φορῶ, εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισιν 'Ιλ. Σ. 538, πρβλ. 595· παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων Γ. 17· ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ Ξ. 376· κυνέην κεφαλῇ ἔχε 'Οδ. Ω. 231, πρβλ. Ρ. 122, 450· τάδ' εἵματ' ἔχω Ρ. 24, πρβλ. 572, κτλ.· στολὴν ἀμφὶ σῶμα Εὐρ. 'Ελ. 554· στολήν, χιτῶνα, κτλ., Ξεν. Κύρ.1. 4, 26, κτλ. **4**) ἐπὶ γυναικός, κυοφορῶ, ἔχω ἐν γαστρί, Λατ. utero gestare, 'Ηρόδ. 5. 41, 'Ιππ.1128G, 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14· πλῆρες, ἐν γαστρὶ ἔχειν 'Ηρόδ. 3. 32· ὡσαύτως, πρὸς ἑαυτὴν ἔχειν 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 990. **5**) ἀποκρούω, κωλύω, Λατ. sustinere hostem, συνήθως μετ' αἰτ. προσ., ἕξουσι γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοὶ 'Ιλ. Ν. 51, Υ. 27· ἅπαξ μετὰ δοτ., οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον, «ἐπέσχεν, ἐκώλυσεν» (Σχόλ.), Π. 740: ὁ "Ομ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλοντα **σχήσω** τὸ πλεῖστον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **σχήσομαι**, μετ' αἰτ. ὡς τὸ ἐνεργ., ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' 'Αχαιοὺς σχήσεσθαι 'Ιλ. Μ. 126, Ρ. 639. **6**) κρατῶ στερεά, στερεώνω, ὀχῆες εἶχον πύλας Μ. 456· θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Ω. 453· περιέχω, περικλείω, φρένες ἦπαρ ἔχουσιν 'Οδ. Ι. 301· οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν Λ. 219. **7**) κατέχω τι, κρατῶ αὐτό, ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, εἶχεν ἐν χειρί, 'Ιλ. Ψ. 871· πλησιέστερον, τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι Ε. 569· συχνάκις ἐπὶ ἵππων ἢ πλοίων, ὁδηγῶ, διευθύνω, ἐλαύνω, πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους Γ. 263, πρβλ. Λ. 760· φόβονδε Θ.139· τῇ ῥα .. ἔχον ἵππους Γ.752, κτλ.· παρὲξ ἔχε δίφρον 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 352· ἀλλά μοι εἴφ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα 'Οδ. Ι. 279· παρὰ τὴν ἤπειρον ἔχ. νέας 'Ηρόδ. 6. 95. κτλ.·— ἀκολούθως συχν. ἀπολ., ἄνευ τοῦ ἵππους ἢ νῆας, τῇ ῥ' ἔχε, κατ' ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν ἐξηκολούθει νὰ πορεύηται, 'Ιλ. Π. 378, πρβλ. Ψ. 422· Πύλονδ' ἔχον, ἐξηκολούθουν διευθυνόμενος πρὸς τὴν Πύλον, 'Οδ. Γ. 182, πρβλ. Σοφ. 'Ηλ. 720· ὡσαύτως (ἰδίως ἐν τῷ μέλλοντι σχήσω καὶ ἀορ. **ἔσχον**), προσορμίζομαι, νέες ἔσχον ἐς τὴν 'Αργολίδα χώρην 'Ηρόδ. 6. 92· σχεῖν πρὸς τὴν Σαλαμῖνα ὁ αὐτ. 8. 40· τῇ Δήλῳ, κατὰ τὸ Ποσειδώνιον Θουκ. κλ.· ποῖ σχήσειν δοκεῖς; 'Αριστοφ. Βάτρ. 188.— 'Ακολούθως προσέτι, στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις, στρέψον αὐτὴν ἐπάνω εἰς ἄλλους, Σοφ. Φιλ 1119· κλισίαις ὄμμ' ἔχων, ἔχων τὸ ὄμμα προσηλωμένον πρὸς τὴν σκηνήν, ἢ κατὰ τὸν Jebb: ἔχων τὸ πρόσωπόν σου κεχρυμμένον ἐν τῇ σκηνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ.193· ἄλλοσ' ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 272· τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει Εὐρ. Φοίν. 360· δεῦρο νοῦν ἔχε, ἔχε τὸν νοῦν σου ἐδῶ, ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ.1181· πρός τινα ἢ πρός τι τὸν νοῦν ἔχειν Θουκ. 3. 22., 7.19· οὕτω, πρός τινα τὴν γνώμην ἔχειν ὁ αὐτ. 3. 25. **8**) κατέχω, κρατῶ, τοὺς γὰρ ἀνώγειν σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, «κατέχειν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Δ. 302, Π. 712· ἀναχαιτίζω, σταματῶ, τινὰ Ν. 51, Υ. 27, Ψ. 720, καὶ 'Αττ.· χεῖρας ἔχων 'Αχιλῆος, κρατῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Σ. 33· ἀλλά, οὐ σχήσει χεῖρας, «οὐκ ἐφέξει, οὐ κωλύσει» (Εὐστ.), 'Οδ. Χ. 70· ἔσχ' ὀδύνας, «ἐπέσχεν, ἔπαυσεν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Λ. 848, πρβλ. 271· ἔσχε κῦμα 'Οδ. Ε. 451· μῦθον σιγῇ Τ. 502· (οὕτως, εἶχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενὶ 'Ηρόδ. 9. 93)· ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον 'Οδ.Ο.445· σίγα δ' ἕξ. στόμα, ἐν ἡσυχίᾳ Εὐρ. 'Ιππ.660, 'Αποσπ.775. 56· πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ.1159· πόδα ἔξω ἢ ἐκτὸς τινος ἔχειν, ἴδε ἐν λ. **πούς** Ι. 5. d. **9**) κρατῶ μακρὰν τινος, ἐμποδίζω, τινὰ ἀγοράων, νεῶν 'Ιλ. Β. 275, Ν. 687· γόων Σοφ. 'Ηλ. 375· φόνου Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν.1005· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἤ τινα .. σχήσω ἀμυνέμεναι 'Ιλ. Ρ. 182:— παρ' 'Αττ., ἀναχαιτίζω ἢ ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, τοῦ μὴ καταδῦναι Ξεν. 'Αν. 3. 5, 11, πρβλ. 'Ελλ. 4. 8, 5· ἔσχον μὴ κτανεῖν Εὐρ. 'Ανδρ. 686, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 158, κτλ.· οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν πατρὶ Εὐρ. 'Ιππ. 658· πᾶς γὰρ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι Ξεν. 'Αν. 3. 5, 11· τὸ μὴ ἀδικεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 691, πρβλ. 'Ηρόδ. 5.101· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἔχ. τινὰ βουθυτοῦντα Σοφ. Ο. Κ. 888· μαργῶντα Εὐρ. Φοίν. 1156. **10**) κρατῶ, κατακρατῶ, ὅς οἱ χρήματα εἶχε βίᾳ 'Οδ. 230, πρβλ. Δημ. 867. 26· "Εκτορ' ἔχει .. οὐδ' ἀπέλυσεν 'Ιλ. Ω.115, πρβλ. 136·— αὐτὸς ἔχε, παρακαλῶ, ἔχε το σύ· εὐγενὴς τρόπος ἀποποιήσεως, Εὐρ. Κύκλ. 270. **11**) προφυλάττω, σῴζω, 'Ιλ. Ω. 730· ἐπὶ ὁπλισμοῦ, ὑπερασπίζω, προστατεύω, Χ. 322.

12) τηρῶ ἔν τινι καταστάσει (ἀνωτέρω Ι.12), εἶχον ἀτρέμας σφέας αὐτοὺς 'Ηρόδ. 9. 54, πρβλ. 53, 'Αριστοφ. Θεσμ. 230· ἔχ. ἑαυτὸν κατ' οἴκους 'Ηρόδ. 3.79· ἐκποδὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 344, Ξεν.· σῖγα νάπη φύλλ' εἶχε Εὐρ. Βάκχ.1084· τοὺς στρατιώτας πολλὰ πεπονηκότας ... ἔχειν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 11.

III. μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν δύναμιν νὰ πράξω τι, εἶμαι ἱκανός, συχν. ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ. ἀορίστ., ὡς ἐν 'Ιλ. Η. 217, Π. 110, κτλ.· σπανίως μετὰ παραλείψεως τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' οὔ πως ἔτι εἶχε, εἰσέτι δὲν ἠδύνατο, 'Ιλ. Ρ. 354· οἷά κ' ἔχωμεν, ἐφ' ὅσον δυνάμεθα, 'Οδ. Ο. 281· οὕτω καὶ παρ' 'Αττ., ἐξ οἵων ἔχω Σοφ. 'Ηλ. 1279· ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 315· ὅσον εἶχες Εὐρ. Ι. Α. 1453· ὡς ἔχω ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ. 614· ἀλλὰ πάντοτε δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρέμφατον ἐκ τῶν συμφραζομένων. **2**) μεθ' "Ομ., οὐκ ἔχω, ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, οὐκ οἶδα, ἀγνοῶ, δὲν εἰξεύρω .., οὐκ εἶχον τίς ἂν γενοίμην Αἰσχύλ. Πρ. 905, πρβλ. 'Ισοκρ. 259C· οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ .. ἀφανίσαι Σοφ. Ο. Κ.1710· οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· οὐκ ἔχω ποῦ πέσω Σοφ. Τρ. 705· ὅπως μολούμεθ' οὐκ ἔχω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ.1743· αἱ δύο συντάξεις συνδυάζονται ἐν 'Αντ. 270, οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως .. πράξαιμεν.

B. ἀμεταβ., εὑρίσκομαι ἔν τινι καταστάσει ἀλλ' ἔχον [οὕτως], ὥστε τάλαντα .., ἀλλ' εἶχον, δηλ. ἦσαν ἴσοι ὡς αἱ πλάστιγγες .., 'Ιλ.Μ.433· ἕξω, ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, «κατάσχω τὸ πρᾶγμα, σιγήσω .. ἢ καὶ ἄλλως κοινότερον ἀντὶ τοῦ διατεθῶ ἐφ' οἷς παραγγέλλεις» (Εὐστ.). 'Οδ. Τ. 494, πρβλ. 'Ιλ. Ν. 679, Ω. 27· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἔμενεν ἥσυχον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Ν. 557· οὕτω παρ' 'Αττ., σχὲς οὗπερ εἶ, μεῖνον ἐκεῖ ὅπου εἶσαι, Σοφ. Ο. Κ.1169· ἔχειν κατὰ χώραν 'Αριστοφ. Βάτρ.793. διὰ φυλακῆς ἔχειν, φυλάττεσθαι, Θουκ. 2. 81· ἔχ' ἠρέμα, μένε ἥσυχος, ἡσύχασον, Πλάτ. Κρατ.399Ε, κτλ.· ἔχε δή, στάσου τώρα, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 349D, Γοργ. 460Α (ἔνθα ἴδε Heind.), κτλ.· ἔχε αὐτοῦ Δημ.1109.6·. ἔχε νῦν, ἔχε οὖν, καὶ ἔχε μόνον ὡς τὸ ἄγε 'Αριστοφ., Πλάτ., κτλ. **2**) μετὰ γεν. ἀπέχομαι ἀπό τινος, πολέμου Θουκ.1,112· πρβλ. Γ. IV. 2. **3**) μετὰ γεν. ὡσαύτως, λαμβάνω μέρος εἴς τι, «ἔχω νὰ κάμω» μέ τι, μαντικῆς τέ-

χνης Σοφ. Ο.Τ.709· συχνότερον μετὰ προθ., ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ἐργάζομαι περί τι, «καταγίνομαι», ἀμφί τι Αἰσχύλ. Θήβ.102, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 26. κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ.7. 4, 28. **II**. ἁπλῶς, εἶμαι, ἑκὰς εἶχον, ἦσαν μακράν, Ὀδ. Μ.435· ὄμβρος ἔχει Ν.245· ἔχ. κατ' οἶκον Ἡρόδ. 6. 39· ἔχ. ἐν ἀνάγκαισι Εὐρ. Βάκχ.89, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις Ἀριστοφ. Βάτρ.704 ὅπου συμφορᾶς ἔχεις Εὐρ. Ἠλ.238· ἐκποδὼν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ι.Τ.1226, κτλ. **2**) συχνάκις μετὰ τὰ Ἐπιρρ. τρόπου, εὖ ἔχει Ὀδ. Ω. 245· συχνότατα παρ' Ἀττ., ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καλῶς ἔχει, κακῶς ἔχει, Λατ. bene habet, male habet, οὕτως ἔχει Ἀριστοφ. Πλ.110· οὕτως ἐχόντων, quum res ita se habeant, Ξεν. Ἀν. 3. 2,10· ὡς ὧδ' ἐχόντων Σοφ. Αἴ. 981· οὕτω διὰ στέρνων ἔχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ.639· οὕτως ἔχειν περί τινος Ἡρόδ. 6. 16, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 7· πρός τι Δημ.122. 26· τῇδ' ἔχ. Σοφ. Φιλ.1336· κοσμίως ἔχ. Ἀριστοφ. Θεσμ.853· ἥδιον ἔχ. πρός τινα Δημ. 127. 8, κτλ.· ὡς εἶχε Ἡρόδ. 1.114, Θουκ. 1. 134, κ. ἀλλ.· ὡς ἔχω, Ἀριστοφ. Λυσ. 610· ὥσπερ ἔχομεν Θουκ. 3. 30, ἔνθα ἴδε τὸν Duker.· ἔχ. ταὐτόν, idem valet, Εὐρ. Ὀρ.308· τἀναντία εἶχεν Δημ.121 19· ἀσφαλέως, ἀναγκαίως ἔχει = ἀσφαλές, ἀναγκαῖόν ἐστι, Ἡρόδ.1. 86., 9. 27· καλῶς ἔχει, ὡς καὶ νῦν, ἴδε **καλὸς** Γ. II. 6. **6**) συχνάκις προστίθεται γενικὴ τρόπου, εὖ ἔχειν τινός, ἔχειν καλῶς ὡς πρός τι, ἔχειν ἀφθονίαν αὐτοῦ, καλῶς ἔχω τῆς μέθης, εἶμαι ἀρκετὰ καλὰ μεθυσμένος, Ἡρόδ. 5. 20· σπόρου ἀνακῶς ἔχω, καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τὸ σπείρειν, ὁ αὐτ. 8, 109· εὖ ἔχειν φρενῶν, σώματος Εὐρ. Ἱππ. 462, Πλάτ. Πολ. 404D· πρβλ. **ἥκω** Ι. 2. γ· οὕτως, ὡς ποδῶν εἶχον, ὅσον ταχέως ἠδύναντο νὰ δράμωσι, Ἡρόδ. 6.116· ὡς τάχεος εἶχεν ἕκαστος ὁ αὐτ. 8.107· ὡς ... τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι Θουκ. 1.22· ὡς ὀργῆς ἔχω Σοφ. Ο.Τ. 345, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 313, 857, κτλ.· πῶς ἔχεις δόξης; Πλάτ. Πολ. 456D· οὕτω τρόπου ἔχεις Ξεν. Κύρ.7.5,56· μετρίως ἔχ. βίου Ἡρόδ. 1. 32· ὑγιεινῶς ἔχ.. αὑτοῦ καὶ σωφρόνως Πλάτ. Πολ. 571D: — ἀλλ' ὡσαύτως, εὖ ἔχ. τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 464Α, Ξεν. Οἰκ. 21. 7· οὕτως ἔχ. τῇ φύσει, τῇ διανοίᾳ Δημ. 330. 6, Λυκοῦργ. 157. 14, πρβλ. Ἰσοκρ. 191Α. **3**) λόγος ἔχει, διαδίδεται, λέγεται, ἴδε Bast Ep. Cr. σ. 239. **III**. ἐπὶ διευθύνσεως, κρατῶ ἢ διευθύνω τι πρός τι, ἴδε ἀνωτ. Α. II.7. **2**) ἵσταμαι ὄρθιος, ἐξέχω, κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, «τουτέστιν ἀναβαίνοντες καὶ ὡς οἷον ἀνίσχοντες ἢ καὶ ὑψοῦ ἀνέχοντες τὰς δοκούς» (Εὐστ.), Ὀδ.Τ.38· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν, «διέσχε, διῆλθεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 520. **3**) ἄγω, φέρω πρός τι σημεῖον, ὁδοὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχ. Ἡρόδ.1.180, πρβλ.191., 2.17· ἔχω εἴς τι, δεικνύω πρός τι σημεῖον, διευθύνομαι, τείνω πρός τι, ἔχθρα ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 5. 81, τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον, ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τοὺς Ἀργ., ὁ αὐτ. 6.19· τὰ ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα ὁ αὐτ. 6. 2, κτλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, ἐκτείνομαι, ἐπ' ὅσον ἔποψις τοῦ ἱροῦ εἶχε ὁ αὐτ. 1. 64. **4**) ἐπί τινι ἔχω, ἔχω ἐχθρικὰς διαθέσεις πρός τινα.., ὁ αὐτ. 6. 49, Σοφ. Ἀντ. 986: πρβλ. **ἐπέχω** III. **IV**. μεθ' Ὅμ. τὸ **ἔχω** ἑνοῦται μετὰ μετοχ. ἀορ. ἑτέρου ῥήματος, κρύψαντες ἔχουσι, ἀντὶ κεκρύφασι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 42· ἀποκλῄσας ἔχεις, ἀντὶ ἀποκέκλεικας, Ἡρόδ.1.37· ἐγκλείσασ' ἔχει Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355, πρβλ. Θεσμ. 706· — τὸ **ἔχω** ἐνίοτε δίδει σημασίαν ἐνεστῶτος εἰς τὸν ἀόρ., ὡς θαυμάσας ἔχω, εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει θαυμασμοῦ, Σοφ. Φιλ. 1326· ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει, ὅστις νῦν ἔχει αὐτὸν ἐν ἀτιμίᾳ, Εὐρ. Μήδ.33, πρβλ. Σοφ. Ἀντ.22,32,77, κτλ.:—σπανιώτερον μετὰ μετχ. ἄλλων χρόνων, πρκμ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 701, Φιλ. 600, Ξεν. Ἀν. 1.3,14., 4.7,1· ἐνεστ., Εὐρ. Τρῳ. 318.—Ἡ περίφρασις αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν μεταγεν. χρῆσιν τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος **ἔχω** πρὸς ἔκφρασιν τοῦ πρκμ., πρβλ. **εἰμὶ** Β. 2.—Ἀλλά, **2**) ἡ μετοχὴ **ἔχων** μετὰ τοῦ ἐνεστ. προστίθησι τὴν ἔννοιαν τῆς διαρκείας εἰς τὴν παροῦσαν πρᾶξιν, ὡς, τί κυπτάζεις ἔχων; τί ἐξακολουθεῖς νά.., Ἀριστοφ. Νεφ. 509· τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; διὰ τί ἐπιμένεις ἀργοπορῶν; ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ.1151· τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων; αὐτόθι 853, πρβλ. Θεσμ. 473, 852· ἢ ἄνευ ἐρωτ., φλυαρεῖς ἔχων, ληρεῖς ἔχων, συνεχῶς φλυαρεῖς, δὲν παύεις φλυαρῶν, Πλάτ. Γοργ. 490Ε, 497Α, πρβλ. Εὐθύδ. 295C, Θεόκρ. 14. 8. **3**) πλεοναστ., ἐστὶν ἔχον = ἔχει, Ἡρόδ. 1. 86· ἐστὶν ἀναγκαίως ἔχων = ἔχει ἀναγκαίως, Αἰσχύλ. Χο. 237, Ἀριστοφ. Εἰρ. 334.

Γ. Μέσ., προσκολλῶμαι εἴς τι, «κρατοῦμαι», ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθείς, τῷ προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς Ὀδ. Μ. 433, πρβλ. Ἰλ. Α. 513, Ὀδ. Ι. 435, κτλ.· πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσι ἔχονται (αἱ ἄκανθαι) Ε. 329:—κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, τῆς ἔχετε στενάχων, εἴχετο αὐτῆς, ἐκράτει αὐτὴν δυνατά, αὐτόθι 429, πρβλ. Ι. 435· βρετέων Αἰσχύλ. Θήβ. 98· ἑξόμεσθά σου Ἀριστοφ. Πλ. 101. **2**) μεταφ., προσκολλῶμαι, ἀφοσιοῦμαι εἴς τι, ἔργου Ἡρόδ. 8. 11, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 10· βιοτᾶς, ἐλπίδος Εὐρ. Ἴων 491, Ἰνὼ 21 (ἐν τοῖς Ἀποσπ.)· τῆς αὐτῆς γνώμης Θουκ. 1.140· δράττομαί τι, ὠφελοῦμαι ἔκ τινος, ἔχεο τῶν ἀγαθῶν Θέογν. 32· προφάσιος ἔχεσθαι Ἡρόδ. 6. 94· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος, ἀμφοτέρων τῶν ἐπωνυμιέων ὁ αὐτ. 2.17· ἐπιχειρῶ τι μετὰ ζήλου, ἐπιλαμβάνομαι, μάχης.. ἧς νῦν ἔχονται Σοφ. Ο. Κ. 424· κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3, 17. εἶμαι ζηλωτής τινος, τῆς ἀληθείας Πλάτ. Νόμ. 709C. **3**) ἔρχομαι ἀμέσως κατόπιν, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, αὐτόθι 1. 8, 4· ἕπεσθαι ἐχομένους.. τῶν ἁρμάτων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ.7.1, 9· τῆς πληγῆς ἔχεται, ἀκολουθεῖ τὸ κτύπημα, Δημ. 51. 27:— ἐπὶ λαῶν ἢ χωρῶν, εἶμαι πλησίον, προσεγγίζω, συνορεύω, τινος Ἡρόδ. 4.169, Θουκ. 2. 96, κτλ.· οἱ ἐχόμενοι, οἱ ὅμοροι, οἱ γειτνιάζοντες λαοί, Ἡρόδ. 1. 134: ἐπὶ χρόνου, τὸ ἐχόμενον ἔτος, τὸ ἐρχόμενον, τὸ προσεχές, Θουκ. 6. 3· τὰ ἐχόμενα, τὰ ἀκολουθοῦντα, Πλάτ. Γοργ. 494Ε, Ἰσοκρ. 121D. **4**) ἐξαρτῶμαι, ἔκ τινος Ὀδ. Ζ.197, Λ. 346· μετὰ γεν., σέο ἕξεται Ἰλ. Ι.102. **5**) ἀνήκω εἴς τινα, ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων, τῶν διδασκάλων Πλάτ. Νόμ. 661Α, Πρωτ. 319Ε, κτλ.· ἡ μετοχὴ παρ' Ἡροδ. εἶναι συχνάκις περιφρ., τὰ τῶν ὀνειράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα, ἅπερ ὄντως εἶναι = τὰ ὀνείρατα, τὰ σιτία, κτλ., Ἡρόδ. 1. 120, 190, 2.77., 3. 25, 66, κτλ. **II**. ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, καλύψασα τὰς ἑαυτῆς παρειὰς διὰ τῶν ἁπαλῶν ἢ καλῶν κρηδέμνων, Ὀδ. Α. 334, Φ. 65· ἀσπίδα πρόσθ' ἔσχετο, ἐκράτησε τὴν ἀσπίδα ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ, Ἰλ. Μ.294, πρβλ. 298, Υ. 262. **III**. κρατῶ τὴ θέσιν μου, ἀντέχω, ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι, «ᾠήθησαν γὰρ μηκέτι τοὺς Ἕλληνας ἀνθέξειν» (Θ. Γαζῆς), Μ. 126· ἔχεο κρατερῶς, «ἀνθίστασο ἰσχυρῶς» (Θ. Γαζῆς), Π. 501, Ρ. 559. **2**) μετ' αἰτ., ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπωθῶ, οὐδ' ἔτι φασὶν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους σχήσεσθ', ὅτι θὰ δυνηθῶσι ν' ἀποκρούσωσι, Ρ. 639. **IV**. κατέχομαι, σταματῶ, ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο (τὸ ἔγχος) Η. 248· ἔσχετο φωνὴ Ρ. 696, κτλ. **2**) ἀπέχομαί τινος, αὐτῆς, μάχης Β. 98, Γ. 84· βίης Ὀδ. Δ. 422· ἐχώμεθα δηϊοτῆτος ἐκ βελέων Ἰλ. Ξ.129· τῆς τιμωρίης Ἡρόδ. 6. 85· τῶν ἀθίκτων Σοφ. Ο. Τ. 891, κτλ.· μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 328· — οὕτως, οὐκ ἂν ἐσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας Σοφ. Ο. Τ.1387:— ὡσαύτως, κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι, «κακῶν ἀπέχεσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Χ. 316· Μενέλεω σχέσθαι χέρα Εὐρ. Ῥῆσ.174:— ἀπολ., σχέο, σχέσθε, ἐπίσχες, παῦσαι, Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεές Ἰλ. Φ. 379· σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε, «παύσασθε, ὦ φίλοι, καὶ ἄφετέ με μόνον» (Θ. Γαζῆς), Χ. 416. **V**. ἀνέχομαι, ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν (δηλ. εἶναι) = **ἀνεσχόμην**, Σοφ. Ἀντ. 466.

ἔχωνθι = **ἔχωντι, ἔχωσι,** ὑποτακτ., Ἐπιγραφ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1568.

ἐψάλαται, Ἰων. γ' πληθ. Παθ. πρκμ. τοῦ **ψάλλω.**

ἑψᾰλέος, α, ον, (ἕψω) βραστός, κατάλληλος πρὸς βράσιν, Νικ. Ἀλεξιφ. 565.

ἑψ-άνδρα, ἡ, (ἀνήρ) ἡ ἕψουσα (βράζουσα) τοὺς ἄνδρας, ἐπίθ. τῆς Μηδείας, ἥτις διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠθέλησε νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν νεότητα τὸν γέροντα Αἴσονα, Ἀνθ. Π. 15. 26, ἔνθα κακῶς **ἔψανδρα.**

ἑψάνη, ἡ, (ἕψω)· «ἑψητήριον· λοπάς» Ἡσύχ.

ἑψᾰνός, ή, όν, βεβρασμένος, βραστός, Ἱππ. 641. 45, Ἀριστ. Προβλ. 20. 4, 5· **ἑψανά, τά,** = **ἑψήματα,** Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 68Ε.

ἕψεμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἕψημα,** Ἑβδ. (Δ', Βασιλ. Δ', 38, 39).

ἐψευσμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. Παθ. πρκμ. τοῦ **ψεύδομαι,** ψευδῶς, ἀπατηλῶς, Πλάτ. Νόμ. 897Α, Στράβ. 63.

ἑψέω, ἑψάω, ἴδε **ἕψω.**

ἕψημα, τό, πᾶν τὸ βεβρασμένον· πληθ., λάχανα πρὸς μαγειρείαν, Πλάτ. Πολ. 372C, 455C, Διόδ. 1. 80, κλ. **II**. οἶνος ἡψημένος εἰς γλυκύτητα, βρασθεὶς ἕως οὗ ἔμεινε τὸ ἓν τρίτον αὐτοῦ, Ἱππ. 359. 6, Πολυδ. Ϛ', 17· τὸ γὰρ ἕψημά σου γευόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας Πλάτ. Κωμ. «Συμμαχίᾳ» 4· Λατ. sapa, Πλίν. 14. 11. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἕψημα· ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσιν, ἄλλοι γλυκύ».

ἑψηματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἕψημα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἕψησις, εως, ἡ, βράσις, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, κτλ.· ἡ ἕψ. τῶν κρεῶν Ἡρόδ. 4. 61· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολιτικ. 303Ε· — ἡ χώνευσις μεταλλικῶν οὐσιῶν, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 1.

ἑψητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἕψω,** δὴ ἕψειν, Διοσκ. 2. 89.

ἑψητήρ, ῆρος, ὁ, χύτρα, ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, Ἀνθ. Π. 6. 305.

ἑψητήριον, τό, «ἑψάνη· ἡ λοπάς» Ἡσύχ. **II**. = **μαγειρεῖον,** Ψευδο-Βασίλ. 1313Α.

ἑψητής, οῦ, ὁ βράζων, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ., Βασιλ.

ἑψητικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς βράσιν, κατάλληλος πρὸς βράσιμον, Γλωσσ.

ἑψητός, ή, όν, βραστός, βεβρασμένος, ὄξος Ξεν. Ἀν. 2. 3, 14·

ὕδατα Νικ. Ἀλεξιφ. 111. **II. ἐψητοί, ῶν, οἱ**, μικροὶ ἰχθύες βραστοὶ πρὸς βρῶσιν, Ἀριστοφ. Σφ. 679, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσι» 8, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 2, Ἀθήν. 301A-C· πρβλ. **ἐπανθρακίς**.

ἐψία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (**ψίά, ψειὰ**) παιγνίδιον ὅπερ ἐπαίζετο διὰ ψηφιδίων· καθόλου, παιδιά, παιγνίδιον, Νικ. Θ. 880· «ἐψία· γέλως, παιδιά, χλεύη, ἔφοδος· ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ (Ἀποσπ. Σοφ. 4.)» Ἡσύχ. Ὑπάρχει πληθ. τύπος **ἔψια** ἢ **ἔψια, τά**, ἐν Ἐτυμολ. Μ. 406. 8, ἑρμηνευόμενα: «τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια», παρὰ δὲ Ἡσυχ. «**ἔψεια**· παίγνια».

ἐψιάομαι, Ἀποθ. (ἐψία) παίζω μὲ ψηφῖδας, διασκεδάζω, θύρῃσι καθήμενοι ἐψιάασθων, «παιζέτωσαν» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Ρ. 530· ἐψιάασθαι μολπῇ καὶ φόρμιγγι Φ. 429· ἀμφ' ἀστραγάλοισι.. ἐψιόωντο Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 118, πρβλ. Α. 459, Καλλ. εἰς Ἄρτεμιν 3, εἰς Δημ. 36.—Ἐπικ. ῥῆμα, πρβλ. **ἐφ-, καθ-εψιάομαι**.

ἐψιατέον· «παικτέον» Ἡσύχ.

ἐψιατικόν· «γυμναστικόν. παιγνιῶδες» Ἡσύχ.

ἐψιέω, ἴδε **ἐμψίω**.

ἐψιμυθισμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. Παθ. πρκμ. τοῦ **ψιμυθίζω**, μετὰ ψιμυθίου, «κομμωτικῶς καὶ ἐψιμυθισμένως ἔχει, καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιάν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1064, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: καπηλικῶς ἔχει.

ἐψόω, = **ἕψω**, ἐψοῦται ἡ τροφὴ Θεόδωρ. Ἀβουκ. 1553Β, ἐν τῇ Ἑλλ. Πατρολογίᾳ.

ἕψω, γ' ἑνικ. παρατ. **ἧψε** Ἡρόδ. 1. 48 (Ἀντίγραφ. **ἔψεε**, ἴδε κατωτ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 505, Σφ. 239, ἀποσπ. 507, 548: μέλλ. **ἑψήσω** Νικοχάρης ἐν Ἀδήλ. 1, Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1: ἀόρ. **ἥψησα** Ἡρόδ. 1. 119 (κοινῶς **ἕψ-ησα**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 109, 355, Πλάτ., κλ., πρβλ. **συν-έψω**: πρκμ. **ἥψηκα** Φίλων 2. 245:—Μέσ., προστ. **ἕψου** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321: μέλλ. **ἑψήσομαι** Πλάτ. Πολ. 372C:—Παθ., μέλλ. **ἑψηθήσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **ἡψήθην** Ἡρόδ. 4. 61, Πλούτ., κλ. (παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐν Λευϊτ. Ϛ' 28 ἀπαντᾷ ὑποτακτικὴ παθητικοῦ ἀορίστ. **ἑψεθῇ** ἀντὶ **ἑψηθῇ**): μετοχ. **ἑψηθεὶς** Διοσκ. 5. 100, ἑψηθέντες ἐν οἴνῳ ὁ αὐτ. ἐν Εὐπορ. 1. 148: παρακειμ. **ἡψημένος** Ἀριστοτέλ. Προβλ. 5. 36. Διόδωρ. 2. 9, **ἑψημένος** Ἱππ. 628. 25, πρβλ. **ἀφέψω** II.—Ὁ ἐνεστὼς **ἑψέω**, ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τονισμοῦ ὃν φέρουσι τὰ Ἀντίγραφα· ἀλλ' ἀντὶ τῶν **ἑψῶ, ἑψοῦσι, ἑψεῖν, ἕψεε**, ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι τίθενται τά: **ἕψω, ἕψουσι, ἕψειν, ἧψε**, ἴδε Δινδόρφ. de Dial. Hdt. σ. XXXVI· πρὸς δὲ οἱ τύποι **ἑψοῦντες, ἑψῶντες** παρὰ Διοδ. 1. 80. 81, διωρθώθησαν ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Δινδ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **πέσσω**). Βράζω, ἐπὶ κρέατος κτλ. (οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., ἴδε ἐν λ. **ὀπτάω**), χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἕψεε αὐτοὺς ἐν λέβητι χαλκέῳ Ἡρόδοτ. 1. 48, τὰ μὲν ὤπτησε τὰ δὲ ἕψησε τῶν κρεῶν αὐτόθι 119, ἑψήσαντες δὲ τὰ κρέα κατευωχέονται αὐτόθι 216, κ. ἀλλ., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· [τὰ σμικρὰ κρέα] κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν Πλάτ. Εὐθύδημ. 301C, κλπ: χύτρας ἕτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 845, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290D· παροιμία ἐπὶ ἀνωφελοῦς κόπου, λίθον ἕψεις (πρβλ. **πλίνθος**) Ἀριστοφ. Σφ. 280, Πλάτ. Ἐρυξ. 405Β· μετὰ γεν. διαιρ., ἥψομεν τοῦ κορκόρου, ἐβράσαμεν μέρος τοῦ κορχόρου, Ἀριστοφ. Σφ. 239.—Μέσ., ἕψου μηδὲ λυπηθῇς πυρὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321.—Παθητ., βράζομαι, ἐπὶ κρέατος, ἐπεὰν δὲ ἑψηθῇ τὰ κρέα, ὁ θύσας τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος ῥίπτει ἐς τὸ ἔμπροσθεν Ἡρόδοτ. 4. 61, κτλ.· ἐπὶ ὕδατος, ὑφίσταμαι βρασμόν, βράζω, πᾶν ὕδωρ προθερμανθὲν ψύχεται μᾶλλον, ὥσπερ τὸ τοῖς βασιλεῦσι παρασκευαζόμενον ὅταν ἑψηθῇ μέχρι ζέσεως Ἀριστοτέλ. Ἀποσπάσμ. 208, Πλούταρχ. 2. 690C. 2) ἐπὶ μετάλλων, χωνεύω, καθαρίζω διὰ τοῦ πυρός, ἑψόμενος χρυσὸς Πινδ. Ν. 4. 133· πρβλ. **ἄπεφθος**. 3) Μέσ., ἑψήσασθαι κόμην, βάψαι αὐτήν, «ἑψήσασθαι κόμην τὸ καταχρῶσαι ἔλεγον» Πολυδ. Β', 35· πρβλ. Φωτ., Ἡσύχ. 4) μεταφ., περιθάλπω, τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων καλῶν ἄμμορος Πινδ. Ο. 1. 133, ἴδε Dissen. (83), καὶ πρβλ. **πέσσω** III. 3.

ἔω, Ἰων. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί**.

ἕω, Ἰων. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ **ἵημι**. 2) γεν. καὶ αἰτ. τοῦ **ἕως**, ἠώς, αὐγή.

ἐώ, = **ἐγώ**, Ἰωάνν. Σχυλίτζης (πρβλ. τὸ Βοιωτικὸν **ἰώ**).

Ἑωανατολεύς, έως, ὁ, προσηγορία τοῦ Θεοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 766, ἔκδ. Mi.

ἔωγα, ἔωγμαι, ἴδε **οἴγνυμι**.

ἔωθα, ἐώθεα, ἴδε **ἔθω**.

ἕωθεν, Ἐπικ. **ἠῶθεν** (ὃ ἴδε), Ἐπίρρ., (ἕως) ἀπὸ πρωίας, «ἀπὸ νωρίς», «ἀπὸ τὴν αὐγήν», ἀεὶ γὰρ δὴ.. εἰώθειμεν φοιτᾶν.. παρὰ τὸν Σωκράτη, συλλεγόμενοι ἕωθεν εἰς τὸ δικαστήριον Πλάτωνος Φαίδων 59D, κτλ.· ἕωθεν εὐθὺς Ἀριστοφ. Πλ. 1121, Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 1. 8. 2) αὔριον ἕωθεν, αὔριον πρωΐ πρωΐ, εἰς τὰ χαράγματα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 6· αὔριον ἕωθεν ἄφικου οἴκαδε καὶ μὴ ἄλλως ποιήσῃς Πλάτωνος Λάχ. 201Β· οὕτως, ἕωθεν μόνον Ἀριστοφ. ἐν «Ἀχαρναῖς» 277, ἐν «Νεφέλαις» 1195, Πλάτ., κλ.· τὸ γ' ἕωθεν Ἀριστοτέλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 22.

ἑωθινός, ή, όν, (ἕως) πρωϊνός, πρωϊνός, γίνεται σφι ὁ ἥλιος κατάπερ τοῖσι ἄλλοισι ὁ ἑωθινὸς Ἡρόδ. 3. 104· ἑωθινὸς.. εἶδον στρατὸν Σοφ. Ἀποσπ. 445· οὔσης.. ἐκκλησίας ἑωθινῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 20· τὸ ἑωθινόν, ὡς ἐπίρρ., ἐνωρίς, πρωΐ, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. ἐν τῇ ἀρχῇ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 282· οὕτως, ἐξ ἑωθινοῦ, = ἕωθεν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 2, Πλάτ. κλ. ἐξ ἑωθινοῦ μέχρι δείλης Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 5· εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ Ἄλεξις ἐν «Φυγάδι» 1. 4· περὶ τὴν ἑωθ. φυλακήν, περὶ τὴν πρωϊνὴν φυλακήν, Λατ. sub quartam vigiliam, Πολύβ. 3. 67, 2· ὑπὸ τὴν ἑωθ. (μόνον) αὐτόθι 43. 1· τῆς ἑωθ. φυλακῆς Πλουτ. Πομπ. 68· προσειπεῖν τὸ ἑωθ., προσειπεῖν τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμόν, τὸ «καλημέρα», Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγ. Πταίσμ. 1· πρβλ. Μάξιμον παρ' Ἀθην. 580D (ἔνθα τὸ γ' ἑωθινὸν εἶναι ἡ πιθ. γραφ.)· ἑωθιναὶ δίκαι, παροιμία ἐπὶ ὑποθέσεων ταχέως συντελουμένων, «τὰ βραχέα πράγματα, ἐπεὶ ταῦτα ὄρθρου ἐξεδίκαζον» Α. Β. 258. 2) ἀνατολικός, Διον. Π. 697· Συγκρ. **-ώτερος** Στράβ. 493· Ὑπερθετ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. 199· ἑωθινὸς ἀστήρ, ὁ αὐγερινός, Ἑβδ. (Σειράχ, Ε', 6)· ἑωθ. προσευχαὶ Εὐσέβ. V. 409Β. 3) ὡς οὐσ. (α') **ἡ ἑωθινὴ** (ἐξυπ. ὥρα) = **πρωΐα**, Ἑβδ. (Α', Μακκ. Ε. 30), Πολύβ. 1. 53, 4, κλ.· (β') **τὰ ἑωθινά**, = ὄρθρος, ἑωθινὴ προσευχή, Χρον. Πάσχ. 552. 13· (γ') **τὸ ἑωθινὸν** (ἐξυπ. τροπάριον), ὅπερ ψάλλεται εἰς τὸ τέλος τῶν **αἴνων**. Ὑπάρχουσι δὲ ἕνδεκα ἑωθινά, Στουδ. 1709C, Λέων 300 κέξ.

ἑῷος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, ποιητ. ἀντὶ **ἑῷος, ἑωθινός**, ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν Ἑωΐου Ἀπόλλωνος τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 686, ἐπικλείοντες Ἑωΐον Ἀπόλλωνα αὐτόθι 700· ὡσαύτως, ἀνατολικός, ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδος ἄχρι καρήνου, ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑωϊον ἔμμεναι ἄκρην Διον. Περ. 111.

ἐῴκει, ἴδε **ἔοικα**.

ἑωλίζομαι (ἕωλος), εἶμαι ἢ γίνομαι ἕωλος, παλαιοῦμαι, ἐπὶ ἰχθύος, Γαλην. 390F· τὸ ἐνεργ. **ἑωλίζω** = ἕωλον ποιῶ, Ῥοῦφ. παρ' Ὀρειβάσ. 1. 271, 7.

ἑωλο-κρᾱσία, ἡ, (κρᾶσις) μῖγμα ζωμῶν ἐξ ἑώλων δείπνων, ὅπερ ἐπέχεον ἐπὶ τῶν καταβληθέντων ἐκ τῆς μέθης καὶ τοῦ ὕπνου συντρόφων αὐτῶν οἱ μὴ μεθυσθέντες συμπόται αὐτῶν χάριν παιδιᾶς καὶ γέλωτος κατὰ τὸ τέλος συμποσίου, μεταφ. ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς αὐτοῦ κατασκεδάσας, καταχύσας ἐπ' ἐμὲ τὰ ἀηδῆ καὶ ἕωλα κράματα τῆς ἑαυτοῦ κακίας, Δημ. 242. 13, ἔνθα ὁ Σουΐδας παρατηρεῖ: «ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἅ ἐστιν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης» Σουΐδ. ἐν λ., πρβλ. Λουκ. Συμπ. 3· ἀλλ' ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλουτ. 2. 148Α, ἐμμένει τὸ.. δυσάρεστον, ὥσπερ ἑωλοκρασία τις ὕβρεως ἢ ὀργῆς, φανερῶς εἶναι = τῷ **κραιπάλῃ**, Ἡσύχ.

ἕωλος, ον, (πιθ. ἐκ τοῦ **ἕως, ἠώς**) μιᾶς ἡμέρας, παλαιός, ὁ μείνας μέχρι τῆς αὔριον, ἐπὶ κρέατος καὶ ἰχθύων, παλαιός, ἀντίθετον τῷ **πρόσφατος**, σήπονθ' ἕωλοι κείμενοι δύ' ἡμέρας ἢ τρεῖς Ἀντιφάνης ἐν «Μοιχοῖς» 1. 6· αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων [τὸ τέμαχος] οὐκ ἄχθομαι Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 1. 15· οὕτω, πρόσφατόν ἐστι καὶ νέον ὕδωρ τὸ ὑόμενον, ἕωλον δὲ καὶ παλαιὸν τὸ λιμναῖον Ἀριστ. Ἀποσπ. 207· ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων Λουκ. Κατάπλ. 18.—ἡ ἕωλος ἡμέρα, ἡ μετὰ τὴν εὐωχίαν ἡμέρα, ἰδίως ἡ μετὰ τοὺς γάμους, ὁπότε τὰ λείψανα τοῦ τῆς προτεραίας συμποσίου ἐτρώγοντο, Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 2· ἕωλος θρυαλλίς, ἡ πλησιάζουσα νὰ σβεσθῇ ἐκ τῆς παλαιότητος, θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα Λουκ. Τίμ. 2. 2) ἐπὶ πράξεων, παλαιός, ἀπηρχαιωμένος, «σκωριασμένος», τἀδικήματα ἕωλα.. εἰς ἡμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται Δημ. 551. 13· ῥαψῳδίαι, πράγματα Πλουτ. 2. 514C, 674F· ἕωλόν ἐστι τὸ λέγειν 777Β, πρβλ. Λουκ. Ψευδολογιστ. 5. 3) ἐπὶ χρημάτων, ὁ κείμενος ἄχρηστος, ἐπισεσωρευμένος, περίεργόν ἐστιν ἀποκεῖσθαι πάνυ ἕωλον ἔνδον ἀργύριον Φιλέταιρος ἐν «Κυναγίδι», 2. 10. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ παραμελῶν τι καὶ ἀναβάλλων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, βραδύς, ἄτολμος, Πλουτ. Νικ. 21· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ κραιπαλῶν τὴν ὑστεραίαν μέθης, Λατιν. hesternus, εἰ μὴ ναυτιώδης, μηδὲ θολερός, μηδὲ ἕωλος, μηδὲ τεταραγμένος ὁ αὐτ. 2. 128Ε· ἕωλος ταῖς μνήμαις αὐτόθι 611Ε.

ἐώλπει, ἴδε **ἔλπομαι**.

ἑῶμεν ἢ ἔωμεν, μεμονωμένος τις τύπος ὑποτακτ. εὑρισκόμενος ἐν Ἰλ. Τ. 402, ἐπὶ χ' ἕωμεν (ἔωμεν Monro) πολέμοιο, ἀφοῦ κορεσθῶμεν πολέμου, (ὡς ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ τινὲς τῶν παλαιῶν).—Ἡ ἔννοια καὶ σύνταξις εἶναι ὡς ἡ τοῦ **ἄω**, κορέννυμαι, πληρού-

μαι πράγματός τινος, καὶ εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ὁ Buttm. καὶ ὁ Spitzner ἀνάγουσιν αὐτό. Νεώτεροι γραμματικοὶ ἀνάγουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ἵημι μετὰ τῆς σημασίας τοῦ **ἀνίημι** II. 8. 6.

ἐών, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. μετοχ. τοῦ **εἰμί**.

ἐώνημαι, ἐωνήμην, ἴδε **ὠνέομαι**.

ἐῳνοχόει, ἴδε **οἰνοχοέω**.

ἔωντι = ὦσι, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί**, Ἐπίγρ. Κρήτης ἐν CIG. 2556.14, Ρόδου ἐν CIG. 2525. 55.

ἔῳξα, ἴδε **οἴγνυμι**.

ἑῷος, **α, ον**, Αἰσχύλ. Πρ. 25, κτλ.· ὡσαύτως, **ος, ον**, ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἁλίου Εὐρ. Φοίν. 169· ποιητ. **ἑώϊος**. Ἰωνικ. καὶ παρ' Ὁμ. **ἠοῖος**. ὃ ἴδε: (**ἕως**). Ὁ κατὰ πρωΐαν γινόμενος, πρωϊνός, πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 18, κτλ.:— ἑῷος ἀστὴρ = Ἑωσφόρος, Εὐρ. Ἀποσπ. 999· οὔθ' Ἕσπερος οὔθ' Ἑῷος οὕτω θαυμαστός Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5.1, 15· ἑῷος ἐξαναστῆναι, ἐγερθῆναι ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, Εὐρ. Ἠλ. 786. **2)** ἀνατολικός, Λατ. Eöus, εὑρόντες τεταγμένους .. Κορινθίων τοὺς φυγάδας ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς τῷ ἑῴῳ τείχει Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 9· τὰ ἑῷα, τὰ ἀνατολικὰ μέρη, Λουκ. Χάρων 5· ἐξ ἑῴας (δηλ. χώρας) Ἀριστ. Προβλ. 26. 54, 4· κατὰ τὰς ἑῴας ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 1.

ἐώρα, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **αἰώρα**, ὃ ἴδε. **II.** ἑορτή τις τῆς Ἠριγόνης ὡσαύτως καλουμένη καὶ **ἀλῆτις**, Ἀθήν. 618E· πρβλ. Ἑρμηνευτ. εἰς Πολυδ. Δ', 55, ἔνθα ἡ λ. γράφεται: **αἰώρα**.

ἑώρα, ἑώρακα, ἴδε **ὁράω**.

ἐώργει, ἴδε **ἔρδω**.

ἐωρέω, ἐώρημα, ἐώρησις, ἐωρίζω, τύποι ἰσοδύναμοι τοῖς **αἰωρ-**· πρβλ. **μετ-έωρος, -ίζω**·

ἑώρταζον, ἑορτάζω.

ἕωρτο, ἴδε **ἀείρω**.

ἕως, ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ Ἰων. **ἠώς**, ὃ ἴδε.

ἕως, Ἐπικ. **εἵως, εἷος** καὶ **ἧος** (ἴδε ἐν τέλ.): **Α.** ἀναφορικὸν μόριον ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. donec, dum, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ σημείου μέχρις οὗ ἐνέργειά τις προχωρεῖ ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐνεργείας, μέχρις, ἕως, ἢ πρὸς τὴν συνέχειαν αὐτῆς, ἐνόσῳ, ἐνῷ. **I.** μέχρις, ἕως, **1)** ὡς χρονικὸς σύνδεσμος, **α)** μεθ' ὁριστικῆς, ἐπὶ γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμὸν Ἰλ. Λ. 342· ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν Ὀδ. Ε. 123· ἕως ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ὤλετο Σοφ. Ἀποσπ. 225, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 428, 464, κτλ.· ὅταν ὑπάρχῃ παρατατ. μετὰ τοῦ **ἂν** ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε ἡ μετὰ τοῦ **ἕως** πρότασις ἐκφράζει πρᾶξιν μὴ τελεσθεῖσαν, καὶ αὐτὸς ἡδέως μὲν ἂν Καλλικλεῖ τούτῳ ἔτι διελεγόμην, ἕως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν, θὰ ἐξηκολούθουν ἔτι νὰ συνομιλῶ μετὰ τούτου ἕως ὅτου θὰ εἶχον ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν .., Πλάτ. Γοργ. 506B, πρβλ. Κρατ. 396C. **β) ἕως ἂν** ἢ **κε** μεθ' ὑποτακτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀβέβαιον γεγονὸς ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ, μαχήσομαι .., εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, μέχρις ὅτου ἐπιτύχω, Ἰλ. Γ. 291, Ἀργειφόντης, ὅς σ' ἄξει εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ Ω. 183, τούτου (δηλ. τοῦ ποταμοῦ) παρ' ὄχθας ἕρφ' ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμὸν κτλ. Αἰσχύλ. Πρ. 810· οὐδ' ἂν ἁπάντων τῶν ἄλλων γένηται κύριος, οὐδέν ἐστ' αὐτῷ βεβαίως ἔχειν, ἕως ἂν ὑμεῖς δημοκρατῆσθε Δημ. 135. 1, κτλ.· παρὰ Τραγ. τὸ **ἂν** ἐνίοτε παραλείπεται, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Σοφ Αἴ. 555· ἕως κληθῇ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 147· ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 764· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 141. **γ) ἕως** μετ' εὐκτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀβέβαιον γεγονὸς ἐν τῷ παρελθόντι, ὦρσε .. Βορέην, ἕως ὅ γε Φαιήκεσσι .. μιγείη Ὀδ. Ε. 386, πρβλ. Ι. 376, Ἀριστοφ. Βάτρ. 766· περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον Πλάτ. Φαίδων 59D, κτλ.:— **ἂν** ἢ **κε** προστίθεται εἰς τὴν εὐκτικὴν (οὐχὶ εἰς τὸ **ἕως**), ἂν τὸ γεγονὸς παρίσταται ἐξαρτώμενον ἐκ περιστάσεων, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, ἕως ὅτου (εἰ δυνατὸν) ἅπαντα ἀποδοθῶσι, Ὀδ. Β. 78· οὐκ ἂν ἀποκρίναιο, ἕως ἂν σκέψαιο Πλάτ. Φαίδων 101D· τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σῴζειν ἐμέ, ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που Σοφ. Τρ. 687· κἀγὼ μὲν ἠξίουν αὐτοὺς μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἕως τἀληθῆ δόξειεν αὐτοῖς λέγειν Ἰσοκρ. 361D.— Ἐν τῇ Ὀδ. τὸ **ἕως** (ἄνευ τοῦ **ἂν**) σχεδὸν λαμβάνει τὴν δύναμιν τελικοῦ συνδέσμου, ὥστε, ἵνα, εἷος Πηνελόπειαν .. παύσειε κλαυθμοῖο Δ. 800· δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον εἷος χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν Ζ. 80· ἀρώμενος εἷος ἵκοιο γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱὸν Τ. 367. **δ)** μετ' ἀπαρ., μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Αἰλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ἰλυσπώμενον**. **2)** μετὰ μεμονωμένων λέξεων, ὡς **ἄχρι, μέχρι**, Λατ. usque, τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρ. χρόνου, ἕως ὅτε, Λατ. usque dum, μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὅν, μεθ' ὁριστ., Ξεν. Κύρ. 5.1, 25· οὕτως, ἕως οὗ Ἡρόδ. 2. 103· καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον Εὐαγγ. κ. Ματθ. α', 24, κτλ.: ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ, ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ αὐτόθι ε', 25, κτλ.· ἕως πότε; Λατ. quousque? ὡσαύτως, αὐτόθι ιζ', 17, κ. Ἰω. ι', 24· ὡσαύτως, ἕως ὀψὲ Θουκ. 3. 108· ἕως ἄρτι Α' Ἐπιστ. Ἰω. β', 9· καὶ ἐπὶ τόπου, ἕως ὧδε, Λατ. huc usque, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 5:— ὡσαύτως μετὰ γεν., ἕως τοῦ ἀποτῖσαι, ἕως ὅτου πληρώσῃ, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3. 18, πρβλ. Δημ. 262: 5, Ἀρ.στ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 46 3, κτλ.:— ὡσαύτως μετὰ προθ., ἕως πρὸς καλὸν ἑῷον ἀστέρα Ἀνθ. Π. 5. 201· καὶ ἐπὶ τόπου, ἕως εἰς τὸν χάρακα Πολύβ. 1. 11, 4· ἕως ἐπὶ τὴν θάλασσαν (διάφ. γραφ. ὡς) Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 14·— μετ' αἰτ., Γεώργ. Σύγκελλ. 7A, κτλ.

II. ἐνόσῳ, ἐνῷ, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀρχῇ στίχου, παρ' Ὁμ. μεθ' ὁριστ.; εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν Ὀδ. Ν. 315· ἤσθιε δ' εἷος ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν Ρ. 358· αὐτὰρ ἐγώ γε οὐκ ἀλέγω, εἷός μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια ζώει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς Ρ. 390· ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ Αἰσχύλ. Χο. 1026, Πέρσ. 710· ἕως ἔτι ἐλπὶς [ἦν] Θουκ. 8. 40:— ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει **τέως**. Ἐπικ. **τείως, τεῖος**, εἷος ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε Ὀδ. Δ. 90· οἱ δ' εἷος μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο λιλαιόμενοι βιότοιο Μ. 328· εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς Ἰλ. Σ. 15· τόφρα δὲ Κ. 507, Υ. 41· δὲ μόνον Α. 193, Ὀδ. Δ. 120. **β)** παρ' **Ἀττ.** ἐνίοτε, ἕως ἄν, μεθ' ὑποτακτ. ὅταν πᾶσα ἡ ἐνέργεια ἀναφέρηται εἰς τὸ μέλλον, οὔ μοι .. ἐλπίς, ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1435· λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ἕως ἂν ἐῶσιν Πλάτ. Φαίδων 85B, κτλ. **γ) ἕως**, μετ' εὐκτ. ἐν περιπτώσει ἐπανειλημμένης ἐνεργείας, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 155A.

B. Παρ' Ὁμ. ἐνίοτε = **τέως**, ἐπί τινα χρόνον, μέχρι τινός, εἵως μὲν .. ὤρνυον .. αὐτὰρ ἐπεὶ .. Ἰλ. Μ. 142· εἵως μὲν ἀπείλει ..· ἀλλ' ὅτε .. Ν. 143· εἵως μὲν .. ἕποντο .. αὐτὰρ ἐπεὶ .. Ο. 277, πρβλ. Ρ. 727, 730, Ὀδ. Β. 148· συνεχῶς, Γ. 126. ἐν Ἡροδ. 8. 74 εἶναι πιθανῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **τέως**.

[**ἕως**, μετὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ποσότητος ἰάμβου μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν Ὀδ. Β. 78· ὡς μονοσύλλ. ἐν Ἰλ. Ρ. 727, Ὀδ. Β. 148, κτλ.· ὡς σπονδεῖος ἐν τῷ τύπῳ **εἵως**, ἐν Ἰλ. Γ. 291, Λ. 342, κτλ.· ὡς τροχαῖος ἐν τῷ τύπῳ **εἷος**, εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε Κ. 507· εἷος ἐγὼ .. Ὀδ. Δ. 90, πρβλ. Ζ. 280. Ι. 233, κτλ.— Ὅπου εἶναι σπονδεῖος ἢ τροχαῖος, ὁ Κούρτ. προτιμᾷ τὴν γραφὴν **ἧως, ἧος**, ὅ ἐ. **ἧϝος**, Δωρ. **ἇϝος, ἇς**, πρβλ. Σανσκρ. yâvat (quamdiu).]

ἔωσα, ἴδε **ὠθέω**.

ἔωσι, Ἰων. ἀντὶ **ὦσι**, γ' πληθ. ἐνεστ. ὑποτακτ. τοῦ **εἰμί**.

ἕωσπερ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἕως**, ἔτι καὶ ἕως, Θουκ. 7. 19, Πλάτ., κλ.

Ἑωσ-φόρος, Δωρ. **Ἀωσφόρος**, ὁ, ὁ φέρων τὴν πρωΐαν, Λατ. Lucifer, ὁ Ἑωθινὸς ἀστήρ, δηλ. ἡ Ἀφροδίτη, κοινῶς «Αὐγερινός», Ἰλ. Ψ. 226, Ἡσ. Θ. 381, Πινδ. Ι. 4. 40 (3. 42): πρβλ. **φωσφόρος**. [Παρ' Ὁμ. ἀείποτε τρισύλλ. κατὰ συνίζησιν.]— Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ = σατᾶν ἢ σατανᾶς, Ὠριγ. IV. 45C, Εὐσ. III. 556B, Γρηγ. Ναζ. III. 443A, Εὐάγρ. 1220D. (Τὸ ἐν Ἡσαΐᾳ (ΙΔ', 12) χωρίον: πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἑωσφόρος ὁ πρωῒ ἀνατέλλων; δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν πτῶσιν τοῦ σατανᾶ).

ἑωυτοῦ, ἑωυτέων. Ἰων. ἀντὶ **ἑαυτοῦ**, κτλ.

Ϝ

[Ϝ **Ϝ**, τὸ **δίγαμμα** ἢ **βαῦ** (ἄκλιτα), ἔτι δὲ **'τὸ δίγαμμον'**, ἕκτον γράμμα τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, περισωθὲν ὡς 'στίγμα' (ϛ), ὅθεν ὡς ἀριθμὸς ϛ' = 6.—Πιθανώτατα τὸ Ϝ εἶνε λείψανον τῆς προφοινικείου τῶν Ἑλλήνων γραφῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ συμβόλου τούτου ἔκ τε τῆς Φοινικικῆς γλώσσης καὶ ἐκ τοῦ ἀλφαβήτου τῶν πρὸς ἀνατολὰς Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ ἀποικιῶν, ἔτι δ' ἐκ τῆς παρουσίας ὁμοίου τῷ Ϝ συμβόλου ἐν τῇ παναρχαίῳ τῆς Κρήτης (Κνωσοῦ καὶ Φαιστοῦ) γραφῇ.

Ἐν τοῖς σῳζομένοις λειψάνοις τῆς τε Αἰολικῆς καὶ Ἰωνικῆς καὶ Ἀττικῆς* διαλέκτου τὸ δίγαμμα οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ, εὕρηται δ' ὅμως

---

* Ἐν ταῖς ἀναριθμήτοις Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς τρία μόνα παραδείγματα καὶ ταῦτα ὕποπτα εὑρέθησαν μέχρι τοῦδε, ἤγουν· αἱ CIA, iv, 1, c 373, 234 (σ. 198) αν]εθεκεν τα[θεναιαι δ]εκα[τεν]

ἐν ταῖς **Δωρικαῖς** διαλέκτοις τῆς **Λακωνικῆς**, Ἡρακλείας, Ἄργους, **Κορίνθου**, Κορκύρας, Μεγάρων, **Κρήτης**, Ἀχαΐας, (Ἠπείρου), Λοκρίδος, Φωκίδος, **Δελφῶν**, Θεσσαλίας, Ἤλιδος, Ἀρκαδίας, Κύπρου, (Παμφυλίας), **Βοιωτίας**. Ἐν ταύταις ταῖς διαλέκτοις τὸ F φαίνεται ὅτι ἔσχεν εὐρεῖάν τινα διάδοσιν, ἅτε ἁπαντῶν σποράδην καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς παλαιοτάταις ἐπιγραφαῖς, περισωζόμενον δὲ μέχρι τέλους τῆς δοκίμου ἀρχαιότητος.

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΩΝ ΘΕΩΡΙΑΙ. Οἱ παλαιότεροι γραμματικοὶ ἐγνώρισαν τὸ F (μᾶλλον ἐκ τῶν τότε πανταχοῦ προστυγχανουσῶν ἐπιγραφῶν ἢ ἐκ τῶν διαλεκτικῶν ποιημάτων) ἐν χρόνοις καθ' οὓς τὸ σύμβολον τοῦτο ἦν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη νεκρόν, ἀγνοοῦντες δὲ οὐ μόνον τὴν φύσιν ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα ἐκάλεσαν αὐτὸ **δίγαμμα**, ἤγουν 'διπλοῦν γάμμα', ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφὴν (F = Ϝ). Ἐκαλεῖτο δ' ἐνίοτε καὶ **βαῦ** κατὰ τὸ Λατινικὸν V (vau), ὅπερ ἐτυμολογικῶς ἐνομίσθη ταυτόσημον, καὶ γράμμα ὅπερ τότε ὡς φωνῆεν μὲν ἐξηλληνίζετο διὰ τοῦ Ȣ (ου), ὡς σύμφωνον δὲ διὰ τοῦ συμφωνοειδοῦς υ (εὐθύς, εὐρύς, εὐεργέτης) ἢ β. Ἀντιγράφοντες δ' ὅμως διαλεκτικὰ κείμενα οἱ παλαιότεροι Ἕλληνες τὸ F ἀπέδιδον ἢ **παραστατικῶς** (γραφικῶς) διὰ τοῦ Γ (ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ Τ ἢ Ε), τοῦ μάλιστα παρεμφεροῦς τῷ F, ἢ **φωνητικῶς** διὰ τῶν συμφωνοειδῶν γραμμάτων V (Ȣ, υ) καὶ B (β), ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ Φ (φ), ἅπερ ἤδη προεφέροντο ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Τὰ ἑπόμενα παραδείγματα εἰλημμένα τὰ πλεῖστα ἐκ τοῦ Ἡσυχίου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ διευκρινοῦσι σαφέστερον τὰ εἰρημένα.

Α'. Παραστατικῶς: 1) F = Γ, οἷον γακτὸς (ἀκτός), γέαρ (ἔαρ), γισχὺν (ἰσχύν), γῖπον (εἶπον), γιτέα (ἰτέα), γοῖδα (οἶδα), γοῖνος (οἶνος), γόρτυξ (ὄρτυξ), γέτορ (ἔτος), γεκᾶσα (ἑκοῦσα), γέστα (vesta, στολή), γῶ (ἑῶ, ἑαυτῷ), κτλ. Πρβλ. καὶ Βεκκήρου Ἀνέκδοτα σελ. 1168: 'Προστίθεται δὲ καὶ τὸ γ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον· ἄναξ γουάναξ, Ἑλένα Γουέλενα, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥήξεις γούρηξεις εἴρηται'. (Ὅρα καὶ κατωτέρω Σημ. 1.) 2) F = Τ, οἷον· τραγαλέον (διερρωγότα), τηράνθεμον (ἠράνθεμον). 3) F = Ε, οἷον· ΕΟΝ ἐκ τοῦ FON (ὄν).

Β'. Φωνητικῶς: 1) F = V, Υ (υ), οἷον· αὐάταν (ἄταν), υέσις (στολή), ἄυρηκτος (ἄρρηκτος), εὐράγη (ἐρράγη), ἔυαδε (ἕαδε), ναῦος (ναός), κτλ. 2) F = Β (β), οἷον· βείκατι (Fείκατι, εἴκοσι), ἀβήδονα (ἀηδόνα), βαβέλιος (ἀέλιος, ἥλιος), βιδεῖν (ἰδεῖν), φάβος (φάος, φῶς), ὤβεα (ὠά), βηράνθεμον (ἠράνθεμον), βαδὺ (ἀδύ, ἡδύ), κτλ. Τούτοις προσθετέα πολλὰ ἀπὸ τοῦ βρ- ἀρχόμενα, οἷον· βραΐδιος (ῥᾴδιος), βράκος (ῥάκος), Βραδάμανθυς (Ῥαδάμανθυς), βρήτωρ (ῥήτωρ), βρόδον (ῥόδον), βρίσδα (ῥίζα), βρυτὴρ (ῥυτήρ), κτλ. Ὡσαύτως ἐν Βοιωτικαῖς ἐπιγραφαῖς· Βορθαγόρας, Βράμις, Βρανίδας, Εὐρυβάνασα, Βοικέτας, βοικίαρ (οἰκίας), ὄρβος (= ὄρFος, ὅρος), διαβειπάμενος, Βαναξιβούλου, Βοινοβίου, Εὐβάλκης, Εὔβανδρος, κτλ. 3) F = φ, οἷον· φίκατι (εἴκοσι, ἐν Παμφυλικῇ ἐπιγραφῇ), φέσπερε (ἕσπερε, παρὰ Σαπφοῖ;). Ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ δίγαμμα F προφανῶς συγχέεται πρὸς τὸ Λατινικὸν γράμμα F, ὅπερ, ὡς εἰκός, ἐξελληνίζεται διὰ τοῦ ὁμοφώνου αὐτῷ φ.

Σημ. **Παλαιαὶ μαρτυρίαι περὶ τοῦ δίγαμμα.** Varro et Didimus apud Priscian. 'V vero loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim habuit apud Latinos quam apud Aeoles habuit olim Digamma, id est Vau, ab ipsius voce profectum, teste Varrone et Didymo qui id ei nomen esse ostendunt... Adeo autem hoc verum est quod pro digamma Aeolico F ponitur V: quod sicut illi solebant accipere digamma modo pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: Οἰόμενος Fελέναν ἑλικώπιδα, sic nos quoque pro consonante plerumque simplici habemus V loco digamma positum'.— Διον. Ἀλικ. Ρωμ. Ἀρχ. Α' 20, 10 '**Ἐλώδη** ἃ νῦν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον **Οὐέλια** [ἤγουν Velia] ὀνομάζεται. σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὡς τὰ πολλὰ προτιθέναι τῶν ὀνομάτων ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγίνοντο τὴν ου συλλαβὴν ἑνὶ στοιχείῳ (ἤγουν V) γραφομένην. τοῦτο δ' ἦν ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, ὡς Fελένη καὶ Fάναξ καὶ Fοῖκος καὶ Fανὴρ καὶ πολλὰ τοιαῦτα'.— Τρύφων § 11 'Προστίθεται τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον· ἄναξ Fάναξ, Ἑλένα Fελένα. προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων [συμφώνων;] ἀρχομένοις· ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ, τὸ ῥῆξις καὶ Fρῆξις εἴρηται'. (Ὅρα ἀνωτέρω Α' 1.) — Μελάμποδος Σχόλια εἰς Διον. Θρᾷκα σελ. 34 (ἔκδ. AHilgard = Βεκκήρου Ἀνέκδοτα σελ. 777) 'τὸ γὰρ εὑρισκόμενον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι δίγαμμα οὐκ ἔστι γράμμα (ἔχει δὲ τύπον τοιόνδε F)· ὃ προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς ἑκάστῃ λέξει παρ' ἡμῖν δασυνομένῃ, αὐτοὶ ψιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. σύμβολον οὖν παρ' αὐτοῖς ἐστιν ἐκφωνήσεως ἔχον τῆς **οι** [;] καὶ **ου** διφθόγγου. ὅθεν δείκνυται μὴ ὂν γράμμα μηδὲ συγκαταριθμούμενον τοῖς γράμμασιν. οὐ γὰρ ἐν πάσαις ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις εὑρίσκεται, ὡς τὰ ἄλλα γράμματα, οὔτε ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται ἐν τῷ ἐκφωνεῖσθαι, ὡς τὰ ἄλλα'. Σχόλια εἰς Διον. Θρᾷκα σελ. 186, 21 (ἔκδ. AHilgard = Βεκκήρου Ἀνέκδοτα σελ. 777) 'ἐπειδὴ δέ τινες τὸ παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Αἰολεῦσι λεγόμενον δίγαμμα (ὃ τυποῦται οὕτως F) βούλονται τοῖς στοιχείοις κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἴπωμεν τοὺς λόγους δι' οὓς βούλονται αὐτὸ κατατάσσειν τοῖς στοιχείοις, καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον', κτλ.— Ἡρακλείδης παρ' Εὐστ. σελ. 1654, 20 'ἐν δὲ ἑτέρῳ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαίρειν τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν φάος φάβος φασί, καὶ τὸ **ἀέλιος βαβέλιος**. οὕτω δέ, φησί, καὶ τὸ ὀρούω ὀρούβω λέγουσι, καὶ περισπωμένως ὀρουβῶ'.— Marius Victorinus σελ. 2468 'F autem Aeolis dumtaxat idem valere, quod apud nos V, cum pro consonanti scribitur vocarique βαῦ et digamma'.

ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΘΕΩΡΙΑΙ. Περὶ μὲν τῆς φωνητικῆς δυνάμεως ἤτοι τοῦ ἤχου τοῦ δίγαμμα οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ θέλοντες νὰ συμβιβάσωσι τὰς ἀνωτέρω ἀρχαιοτέρας μαρτυρίας ἐκλαμβάνουσι τὸ F ὡς ταυτόσημον τῷ Λατινικῷ V πρὸ φωνήεντος κειμένῳ, θεωροῦσι δ' ὅμως αὐτὸ ὡς φωνῆεν, οὕτω δὲ προφέρουσιν αὐτὸ ὡς βραχὺ ἢ ἥμισυ **ου**, ἤγουν ὡς τὸ Ἀγγλικὸν W. Πρὸς δὲ τούτοις ἐξετάζοντες ἀκριβέστερον τὰ τοῦ νεκροῦ τούτου συμβόλου πειρῶνται νὰ προσδιορίσωσι τήν τε διάδοσιν καὶ χρῆσιν αὐτοῦ ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις καὶ τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ θέσιν ἐν ἑκάστῃ διγάμμῳ λέξει. Συνεξετάζοντες δὲ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ φιλολογικῶν μνημείων πρὸς ἄλλας συγγενεῖς Ἰαπετικὰς γλώσσας συνάγουσιν ὅτι ἐν χρόνοις παλαιτάτοις ἡ Ἑλληνικὴ λαλιὰ ἐποιεῖτο εὐρεῖαν χρῆσιν τοῦ δίγαμμα, νομίζουσι δὲ (ὅπερ ἀμφίβολον) ὅτι διετήρησε σποραδικῶς τὸ φωνητικὸν τοῦτο στοιχεῖον μέχρι τῆς πέμπτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος τελευτώσης (KBrugmann, Gram.[3] σελ. 38). Ὡς εἰκός, ἡ ἐξαφάνισις αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξεν ἀπότομος ἀλλὰ βραδεῖα καὶ βαθμιαία χρονικῶς τε καὶ τοπικῶς, διάφορος δηλαδὴ κατὰ χρόνον καὶ τόπον ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις. Σημειωτέον δ' ἔτι ὅτι, καθ' ἃ φαίνεται, τὸ F πανταχοῦ διετηρήθη μακρότερον χρόνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων.

I. ΠΡΟΤΑΚΤΙΚΟΝ F: α) **F πρὸ φωνήεντος**, ἰδίᾳ δὲ πρὸ τοῦ **ε ι α**:— εἴκοσι: Fείκατι (ἐν Λακωνικῇ, Ἡρακλείᾳ), Fίκατι (ἐν Λακωνικῇ, Βοιωτίᾳ), Λατ. viginti. ἔπος: Fέπος (ἐν Ἤλιδι κτλ.), Ἰνδ. vácas (λόγος). ἔτος: Fέτος (ἐν Λακωνικῇ, Ἡρακλείᾳ). ὄρτυξ: γόρτυξ (Ἡσύχ.), Ἰνδ. vartaka-s. οἶκος: Fοῖκος (ἐν Κύπρῳ, Κρήτῃ, Λοκρίδι, κτλ.), Ἰνδ. vêçá-s (Λατ. vicus κώμη). ὅς, ἕ, οὗ, οἷ: Fὸς (ἐν Γόρτυνι), Fὲ (ἐν Παμφυλίᾳ), Fοῖ (ἐν Κύπρῳ). ἕκαστος: Fέκαστος (ἐν Γόρτυνι, Ἤλιδι, Ἀρκαδίᾳ, Λοκρίδι), κτλ. Πρβλ. καὶ Fεκέδαμος (ἐν Θεσσαλίᾳ), FhεκαδάμοΕ (ἐν Βοιωτίᾳ). β) **F πρὸ συμφώνου**:— ῥήτρα (συνθήκη): Fρήτρα (ἐν Κύπρῳ), Fράτρα (ἐν Ἤλιδι), Ἰνδ. vratá-m (ἐντολή). — Σημ. Τοῦτο τὸ **Fρ** φαίνεται ὅτι ἐγένετο πρῶτον 'ρ, εἶτα ρρ· πρβλ. ῥητὸς ἄρρητος ἐ-ρρήθην.

II. ΜΕΣΟΝ F: α) **F μεταξὺ φωνηέντων**:— Διός, Διί: ΔιFὸς (ἐν Ἄργει), ΔιFίδωρος (ἐν Παμφυλίᾳ), Ἰνδ. div-ás, div-i (div- οὐρανός). κλέος: κλέFος (ἐν Κρίσσῃ), ΤιμακλέFες (ἐν Κύπρῳ). ῥοή: ῥhoFαῖσι (ἐν Κορκύρᾳ). στονόεσσαν: στονόFεσαν (ἐν Κορκύρᾳ). βασιλέως: βασιλῆFος (ἐν Κύπρῳ). εὔαδε: ἔFαδε (ἐν Γόρτυνι). Γηρυόνης: ΓαρυFόνες (ἐν Χαλκίδι). οἶος: οἶFος (ἐν Κύπρῳ). αἰεὶ (ἀεί): αἰFεὶ (ἐν Κύπρῳ, Κρίσσῃ), κτλ. β) **F κατόπιν συμφώνου**:— **δF**: ΔFεινίας (ἐν Κορκύρᾳ). **νF**: ΞένFων, πρόξενFος (ἐν Κορκύρᾳ). **ρF**: ὄρFος ὅρος, ἐν Κορκύρᾳ). κόρFα (κόρη, ἐν Λακωνικῇ;). **λF**: καλFός (καλός). **σF**: ἴσFος (ἴσος, ἐν Γόρτυνι).

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐμφαίνεται ὅτι τὸ F δὲν ἦτο φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον παρεμφερὲς τῷ καθ' ἡμᾶς συμφωνοειδεῖ ἢ χειλεοφώνῳ **υ** καὶ τῷ συγγενεῖ αὐτῷ **β**.— **Α. Ν. Γιάνναρης.**]

ναFυπεγος, ἐπὶ Ναξίου μαρμάρου, πιθανώτατα ἔργον καὶ ἀνάθημα Ναξίου. β) IV, 1, c 477 (σελ. 188) δ]ε φιλες παιδος κατεθεκεν καλον ιδειν· αFυταρ Φαιδιμος εργασατο, ἔνθα τὸ αFυ- ἀποτελεῖ μίαν μόνην συλλαβήν. Ἀλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ F ἐν τῷ ἰδεῖν καὶ ἐργάσατο ὡς καὶ ἡ μακρότης τοῦ α ἐν τῷ κᾶλον ἐμφαίνουσιν ὅτι ὁ γράψας ἦν ξένος. γ) IV, 1, b 422, 6 (τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ.) αFυο... ὅπερ οὐδὲν λέγει.

Ζ

Ζ, ζ, ζῆτα, τό, ἄκλ., τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. ζ' = **ἑπτὰ** καὶ **ἕβδομος** (τὸ δὲ ς', δηλ. F, βαῦ, τὸ κοινῶς καλούμενον δίγαμμα, παρελήφθη πρὸς παράστασιν τοῦ ἀριθμοῦ **ἕξ, ἕκτος**), ἀλλὰ ,ζ = 7000.

Οἱ Γραμμ. ἐθεώρουν τὸ ζ ὡς φθόγγον μεμιγμένον, συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων σ καὶ δ· ἀλλά, ὡς τὰ ἑπόμενα παραδείγματα δεικνύουσιν, ὁ ἦχος σ δὲν ἠκούετο πολὺ ἰσχυρῶς καὶ ἐνίοτε ὁλοσχερῶς ἐξέλειπε. **I.** τὸ σ φαίνεται: **1)** ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ, ἔνθα τὸ ζ γίνεται σδ, ὡς **Σδεύς, κωμάσδω, μελίσδω, ψιθυρίσδω** ἀντὶ **Ζεύς, κωμάζω**, κτλ., Ahr. D. Aeol. § 7. 3·— τἀνάπαλιν παρ' Ἀττ. τὸ σδ γίνεται ζ, **Ἀθήναζε, θύραζε**· ἀλλ' ἴδε **-ζε**. **2)** ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ (τῶν Ταραντίνων), ἔνθα τὸ ζ γίνεται σσ, ὡς **λακτίσσω, σαλπίσσω, φράσσω**, πρβλ. τὰ Λατ. comissari = **κωμάζειν**, Atticissare = **Ἀττικίζειν**· Ahr. D. D. § 12. 5·— τἀνάπαλιν παρ' Αἰολεῦσι καὶ ἴσως καί τισι Δωρικαῖς διαλέκτοις τὰ σσ γίνονται ζ, ὡς **πτάζω** ἀντὶ **πτήσσω** (Ἀλκαῖ.), **πλάζω** ἀντὶ **πλήσσω** (Σαπφ.), Ahr. D. Aeol. 7. 2, D. D. § 13. 3. **3)** ἔν τισι λέξεσιν ἔνθα τὸ ζ γίνεται σ, **σιβύνη = ζιβύνη**, Saguntum = **Ζάκυνθος**·— τἀνάπαλιν ἐν τῇ Ἀτθίδι (κατὰ ἀττικ. ἐπιγρ.· ἴδε καὶ Αἰλ. Διον. καὶ Εὐστ.), **ζμικρός, ζμῶδιξ, ζμερδαλέος, ζμῆγμα, ζμινύη, ἀναβαζμός, Ζμυρναῖος, ψήφιζμα. Ζμάραγδος** ἐγράφοντο διὰ τοῦ ζ ἀντὶ τῶν **σμικρός**, κτλ., πρβλ. Σεξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 169. **II.** τὸ σ ἐξαφανίζεται πολὺ ἢ ὀλίγον: **1)** παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἔνθα **ζα = δια**, ὅ ἐ. dja, ἴδε **ζὰ** καὶ τὰς μετ' αὐτοῦ συνθέτους λέξεις. **2)** παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν, ἔνθα τὸ ζ γίνεται δ, ὡς **Δεύς, Δὰν** ἀντὶ **Ζεύς. Ζὰν** (ἢ **Ζάς**), **δυγὸν** ἀντὶ **ζυγόν, δᾶλος** ἀντὶ **ζῆλος, δορκάς = ζορκάς, δόη** ἀντὶ **ζωή**, Ἐπιγρ. Κρητ. Hell. J. 13, σ. 56, Ahr. D. Aeol. § 37. 1, D. D. § 12. 2· καὶ αὕτη ἡ μεταβολὴ ἐμφανίζεται ἄνευ διαλεκτικῶν ἐπιδράσεων, ὡς **ἀρίζηλος** ἀντὶ **ἀρίδηλος, ζόρξ** ἀντὶ **δόρξ**, Λατ. zeta ἀντὶ **δίαιτα**· πρβλ. ὡσαύτως **ἀλαπαδνός** ἐκ τοῦ **ἀλαπάζω, παιδνός** ἐκ τοῦ **παίζω**. **6)** ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων γίνεται δδ, ὡς **θερίδδω** ἀντὶ **-ίζω, μάδδα** ἀντὶ **μᾶζα**, D. Aeol. § 37. 2, D. D. § 12. 3. **3)** ὅπου τὸ Ἑλλην. ζ παριστᾷ τὸ ἐν συγγενέσι διαλέκτοις (i ἢ j), ὡς **ζειά (ζεFά)** = Σανσκρ. yavas (hordeum), **ζέω** = Σ. yas, **ζυγὸν** = Σ. yugan, Λατ. iugum ἢ jugum· **ζωμός** = Σ. yûs, yûshas, Λατ. ius ἢ jus. **4)** ὅπου τὸ ζ παριστᾷ ἦχον ὅμοιον τῷ ἀγγλικῷ j, οἷον ἐν τῇ λέξει ζίζυφον, jujuba· πρβλ. **ζῆλος**, Ἰταλ. gelosia. **5)** παρὰ Ἀρκάσι, παρ' οἷς ἐνίοτε ὑπῆρχεν ἀντὶ τοῦ β, ὡς **ζέλλω** ἀντὶ **βάλλω, ζέρεθρον** ἀντὶ **βέρεθρον, βάραθρον, ἐπιζαρέω** ἀντὶ **ἐπιβαρέω**· ὡσαύτως Ἐπιχῶς **λάζομαι** ἀντὶ **√ΛΑΒ, λαμβ-άνω**· πρβλ. Πόρσ. Φοιν. 45.

Ἐπειδὴ τὸ ζῆτα εἶνε σύμφωνον διπλοῦν, ἐποίει τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν τὸ ἐν τέλει τῆς προηγουμένης συλλαβῆς μακρὸν θέσει· ἀλλ' ὅμως παρὰ τοῖς Ἐπ. ὑπάρχουσί τινες ἐξαιρέσεις. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὸ φωνῆεν βραχὺ μόνον πρὸ δύο κυρίων ὀνομάτων, ἅτινα ἄλλως δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸν ἑξάμετρον, **ἄστῠ Ζελείης** Ἰλ. Δ. 103, 121· **οἵ τε Ζάκυνθον, ὑλήεσσα Ζάκυνθος**, κτλ., συχν. ἐν τῇ Ὀδ. Ἡ ἀμέλεια τῶν μεταγεν. στιχοποιῶν κατέστησε τὴν ἄδειαν ταύτην οὐχὶ ἀσυνήθη, Herm. Ὀρφ. σ. 761, Spitzn. Vers. Her. σ. 99.

ζά [ᾰ], Αἰολ. ἀντὶ **διά**, ἀλλὰ σπανίως ἐν χρήσει ὡς πρόθ., ζά τα σὰν ἰδέαν Θεόκρ. 29. 6, Meineke· ζὰ νυκτός, παρ' Ἰω. Γραμμ. π. Διαλ. σ. 384· οὕτω καὶ ἐν τοῖς Αἰολ. συνθέτοις **ζαβάλλω, ζάβατος, ζάδηλος, ζαελεξάμην, ζάημι, ζανεκῶς, ζύγρα** (ἴδε τὰς λέξ.)· οὕτω παρὰ τοῖς μεταγεν. Λατίνοις, zabolus ἀντὶ diabolus, zeta = **δίαιτα**. **II. ζα-** ἀχώριστον προθεματικὸν μόριον, = **δα-**, ὡς τὰ **ἀρι-, ἐρι-, ἀγα-**, πολύ· ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις **ζαής, ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζατρεφής, ζαφλεγὴς** καὶ **ζαχρηής**, ἴσως ὡσαύτως ἐν τῷ **ἐπιζάφελος**. Ὁ Ἡσ. ὡσαύτως ἐν τῷ παραγώγῳ ῥήματι **ζαμενέω**· παρ' Ἡροδ. ἐν τῷ ἐπιθέτῳ **ζάπλουτος**.

ζᾶ, ἡ, γῆ, Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου Cau.118, στ. 8.17. 24. 30.

ζαβάλλω, Αἰολ. ἀντὶ **διαβάλλω**, Ἡσύχ., Ε. Μ.

ζάβατος, ον, Αἰολ. ἀντὶ **διαβατός**, Σαπφὼ 150 Bgk.

ζάβοτος, ον, (βόσκω) = **πολύφορβος, πολύκτηνος**, Ἡσύχ.

ζαβρός, όν, ἀντὶ ζάβορος (;) = **πολυφάγος**, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.

ζάγκλη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλ.180. **II.** ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μεσσήνης ἐκ τοῦ σχήματος τῆς φυσικῆς προκυμαίας, ἥτις σχηματίζει τὸν λιμένα.

ζάγκλον, τό, δρέπανον πρὸς θερισμόν, Λατ. falx, Θουκ. 6. 4· κατὰ τὸν Στράβ. 268, ζάγκλιον = σκολιὸν (καὶ ἑπομένως συγγενὲς τῷ ἀγκύλος)· καὶ ὁ Θουκ. 6. 4 λέγει ὅτι ἦτο λέξις Σικελικὴ ἀντὶ τοῦ δρέπανον· πρβλ. Κούρτ. Gr. Et. σ. 606.

Ζαγρεύς, έως, ὁ, πρόσωπόν τι τῆς Ὀρφικῆς μυθολογίας, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, ἀνασταθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Διονύσου, Καλλ. Ἀποσπ. 171, Νόνν. Δ. 10. 294· ταυτιζόμενον πρὸς τὸν Ἅιδην ὑπὸ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 229· ἴδε Grote I. σ. 25 ἑξ.

ζάδηλος, ον, ἀντὶ **διάδηλος**, ἐπὶ ἱστίου πλήρους ὀπῶν, Ἀλκαι.18 (2).7.

ζαελεξάμην, = **διελεξάμην**, συνωμίλησα μετά τινος, τινὶ Σαπφὼ 88 (53).

ζάημι, = **διάημι**, μετοχὴ **ζαέντες**, Ἡσύχ.· γ' ἑνικ. **ζάει** αὐτόθι.

ζαής, ές, (ζα-, ἄημι) Ἐπ. ἐπίθ., ἰσχυρῶς πνέων, τρικυμιώδης, ζαὴς ἄνεμος Ἰλ. Μ.157, Ὀδ. Ε. 368· ὦρσε δ' ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον (ἀντὶ ζαέα, ζαῆ) Ὀδ. Μ. 313· ζαοῦς Νότου Ἀνθ. Π. 9. 290·— πρβλ. καὶ **ζάω**.

ζάθεος [ᾰ], **α, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. Τρῳ.1075·— ποιητ. ἐπίθ. (ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς μόνον ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις), ἄγαν θεῖος, ἱερός, πανίερος, ἐπὶ τόπων οὓς εὐνοοῦσιν οἱ θεοί, ὡς τὸ **ἠγάθεος**, Ἰλ. Α. 38, κτλ. (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), Ὕμν. Ὁμ., Ἡσ.· οὕτω, ζ. Πύλος, Ἰσθμὸς Πινδ. Π. 5. 94, Ι. 1. 45· Κρήτα Εὐρ. Βάκχ.121 (λυρ.), κτλ.· Ὤλενος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 996·— ἐπὶ πραγμάτων, ἄνεμοι Ἡσ. Θ. 253· κλῆδες, σελᾶναι Εὐρ. Τρῳ. 256, 1075· ποταμοὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 283· μολπαὶ ὁ αὐτ. Βατρ. 382· τιμαὶ Ποιητ. παρ' Ἀθην. 542Ε· ἐπὶ προσώπων, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525· καὶ ἐν χριστιανικοῖς ἐπιγράμμασιν, ὡς τὸ **μάκαρ**, αὐτόθι 1.10, 8. 57, 83,150.

ζᾰθερής, ές, (θέρος) λίαν καυστικός, διάθερμος, καῦμα Ἀνθ. Π. 6. 120.

ζᾰκαλλής, ές, (κάλλος) περικαλλής, Ἡσύχ.

ζακελτίδες, αἱ, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **γογγυλίδες** ἢ **κολοκύνται**, Ἀθήν. 369Β· δι. γρ. **ζεκελτίδες**.

ζᾰκορεύω, εἶμαι **ζάκορος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 431 b (Προσθ.), 481, 2298.

ζακορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ζάκορος**, Ἀγλαΐας Βυζ. (Revue de Philol. (1846) 2.1. σ.17, 23).

ζάκορος, ὁ, καὶ ἡ, (ζα, κορέω) ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ὡς τὸ **νεωκόρος** (ἀλλὰ κατὰ τὸν Θωμ. Μ. σεμνότερόν τι), ζ. Ἀφροδίτης Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 590Ε· θεῶν Πλούτ. Καμ. 30· Δηοῦς Συλλ. Ἐπιγρ. 401· ἀπολ., ζ. καὶ ἱερέας Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 1, πρβλ. Βοιωτ. Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Keil σ. 164, Πλούτ. Σύλλ. 7, κτλ., Μένανδ. Δὶς ἐξ. 3, Λευκ. 4, ἔνθα ἴδε Meineke. (Πρβλ. **διάκονος, διάκτορος**· ἴδε ἐν λ. **ζᾶ = διά.**) Οὐδέτ. ζάκορον, γυναικάριον Ν. Χων. σ.759. 8 (Βόνν.).

ζάκοτος [ᾰ], **ον**, λίαν ὠργισμένος, Ἰλ. Γ. 220, Πινδ. Ν. 6. 91, Θεόκρ. 25. 83.

ζακυνθίδες, αἱ, = ζακελτίδες, ἐκ Ζακύνθου οὕτως ὀνομασθεῖσαι, Ἡσύχ., πρβλ. Α. Β. 261.

ζᾰλαίνω, = **μωραίνω**, Ἡσύχ.

ζᾰλάω, ζάλην προξενῶ, ἐγείρω θύελλαν, Νικ. Θ. 252, ἐν τῇ ἐπ. μετοχ. ζαλόωσα (χάλαζα).

ζάλευκος, ον, διάλευκος, λίαν λευκός, Χρησμὸς παρὰ Ζωσιμ. σ. 70 Bekk.

ζάλη [ᾰ], ἡ, ἡ ἐξέγερσις τῆς θαλάσσης, τρικυμία, (συστροφὴ ἀνέμων μεγάλη, Ἡσύχ.) Αἰσχύλ. Ἀγ. 656, Σοφ. Αἴ. 351, κτλ.· κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου Πλάτ. Πολ. 496C· ζάλη πνευμάτων, διὰ θυελλῶν ἀνέμων, ὁ αὐτ. Τιμ. 43C· ζ. ἀνέμων, Πλούτ. 2. 993Ε· βέλεσι πυρπνόου ζάλης, περὶ τῆς πυρίνης βροχῆς τῆς ἐκ τῆς Αἴτνης, Αἰσχύλ. Πρ. 371·— μεταφ., ζάλαι, τρικυμίαι, θλίψεις, Πινδ. Ο. 12. 16. (Πιθ. τύπος τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **ζέω**, Curt. no. 567· ἐντεῦθεν ὡσαύτως **ζάλος, ζαλάω, ζαλόεις**).

ζαλμός, ὁ, Θρακικὴ λέξις σημαίνουσα δέρμα, Πορφ. Β. Πυθ.14.

ζαλοειδής, ές, (εἶδος) = τῷ ἑπομ., Ἐκκλ.

ζᾰλόεις, εσσα, εν, τρικυμιώδης, πλήρης σάλου, Σχόλ. Νικ. Θ. 252.

ζάλος, ὁ, = **ζάλη**, ζάλος ἰλυόεις, βορβορῶδες κῦμα, Νικ. Θ. 568.

ζᾶλος, ζᾱλόω, ζᾱλωτής, ζᾱλωτός, Δωρ. ἀντὶ **ζῆλος**, κτλ.

ζάμαχλος, ὁ, ὁ λίαν πόρνος, Ἀνών. Λεξ. (ἴδε Κουμαν. Λεξ.).

ζαμενέω, σφόδρα ὀργίζομαι ἢ ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, Ἡσ. Θ. 928.

ζαμενής, ές, (μένος) ποιητ. ἐπίθ., λίαν ἰσχυρός, δυνατός, ὁρμητικός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 307 (ἐν τῷ ὑπερθ. ζαμενέστατε)· ἀκολούθως συχν. παρὰ Πινδ. (ζαμ. Κένταυρος, ἥλιος Π. 9. 64, Ν. 4. 22), καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ. ὡς ζ. χόλος Ὀππ. Κ. 3. 448· ἅπαξ παρὰ Σοφ., ζ. λόγος, λόγος βίαιος, δυσμενής, Αἴ.137·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα Νικ. Θ.181.

ζᾱμερίτας, α, ὁ, = **διαμερίτης**, Δωρικὴ λέξις ἀντὶ **μακαρίτης**, Φωτ.

ζᾱμία, ζᾱμιόω, κτλ., Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ζημ-**.

ζαμιοργία, ἡ, = **δημιουργία**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879 σ. 47.

ζαμιοργός, ὁ, = **δημιουργός**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1880 σ. 47.

ζᾶμος, ὁ, = **δᾶμος**, **δῆμος**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879 σ. 47.

Ζάν, Ζανός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **Ζήν, Ζηνός**, ἴδε ἐν λ. **Ζεύς**.

ζᾶνεκέως ἢ **ζᾶνεκῶς**, ἐπίρρ., Αἰολ. ἀντὶ **διανεκῶς**, ἐπανορθωθὲν ἐν Κορίνν. 9·— ἐφθαρμένον τι γλώσσημα τοῦ Ἡσυχ. ἀναφέρεται εἰς τοῦτον τὸν τύπον, «αἰζηνεκές, διηνεκές, αἰώνιον».

ζάπεδον, τό, = **δάπεδον**, Ξενοφάν. 1.1.

ζαπίμελος [ῐ], ον, λίαν παχύς, Ἡσύχ.

ζαπληθής, ές, (πλήθω) πολυπληθής, ζ. γενειάς, πυκνή, πυκνόθριξ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 316· ζ. Μούσης στόμα, ἠχοῦν καλῶς, μὲ πλήρη ἠχόν, Ἀνθ. Π. 7. 75.

ζαπλουτέω, εἶμαι λίαν πλούσιος, Ἰω. Χρυσ. Ἐπιστ. 1, 15.

ζάπλουτος, ον, λίαν πλούσιος, βαθύπλουτος, Ἡρόδ. 1. 32, Εὐρ. Ἀνδρ. 1282.

ζαπότης, ου, ὁ, πολυπότης, πολὺ πίνων, Ἡσύχ.

ζαπρέπω, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dind. ἀντὶ **διαπρέπω** (χάριν τοῦ μέτρου) ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1006.

ζάπυρος [ᾰ], ον, (πῦρ) διάπυρος, πεπυρωμένος, ἕλικες στεροπῆς Αἰσχύλ. Πρ. 1084.

ζατεύω, ζατρεῖον, Δωρ. ἀντὶ **ζητ-**.

ζατρεφής, ές, (τρέφω) ἐπ. ἐπίθ., καλῶς τεθραμμένος, παχύς, ταύρων ζατρεφέων Ἰλ. Η. 223· φώκας ζατρεφέας Ὀδ. Δ. 451.

ζατρίκιον, τό, τὸ γνωστὸν παιγνίδιον, «σκάκι», Σχόλ. Θεοκρ. 6. 18· «παιδιὰ δὲ τοῦτο ἐκ τῆς τῶν Ἀσσυρίων τρυφῆς ἐξευρημένον καὶ εἰς ἡμᾶς ἐληλυθὸς» Ἄννα Κομν. 12, σ. 360· ἴδε Δουκάγγ.— **ζατρικίζω**, παίζω τὸ ζατρίκιον, Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 241.

ζαυχί-τροφος, ον, (σαυκὸς) τρυφερῶς ἀνατεθραμμένος, Ἡσύχ., κατὰ τὸν Ruhnk.

ζαφάγος, ὁ, γαστρίμαργος, Ἀνών. Λεξ. (ἴδε Κουμαν. Λεξ.).

ζαφεγγής, ές, λίαν λαμπρός, Ἡσύχ.

ζαφελής, ές, ὁρμητικός, βίαιος, μετ' ἐπιρρ. **-λῶς**, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἐπιζαφελῶς**· κατὰ τὸν Σουΐδ., = πάνυ ἀφελής. Ἐν Νικ. Ἀλ. 568 ἔχομεν πυρὸς ζαφέλοιο (ἐκ τοῦ **ζάφελος**, ον, ὅπερ ἀναφέρεται ἐν τῷ Ε. Μ.), ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. ζαφλέγοιο.

ζαφλεγής, ές, ἐπ. ἐπίθ., περιφλεγής, πλήρης πυρός, ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῶν, ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν.., ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι Ἰλ. Φ. 465· ἐπὶ πυρωδῶν, ὁρμητικῶν ἵππων, Ὕμν. Ὁμ. 7. 8. **II.** σφόδρα λάμπων, μεγαλοφεγγής, Ἡσύχ.

ζάφορος, ον, = **πολύφορος**, Ἡσύχ.

ζάχολος [ᾰ], ον, (χολή) = **ζάκοτος**, Ἀνθ. Π. 9. 524, 7, πρβλ. **ἄχολος**.

ζαχρειής, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ζαχρηής**: ἐπίρρ. **ζαχρειές**, ὁρμητικῶς, βιαίως, Νικ. Θ. 290.

ζαχρεῖος, ον, (χρεία) μεγάλην ἀνάγκην ἔχων τινός, σφόδρα χρήζων τινός, μετὰ γεν., ζαχρ. ὁδοῦ, ὁ ἔχων ἀνάγκην νὰ μάθῃ τὸν δρόμον, ὁ ἐρευνῶν πρὸς εὕρεσιν τῆς ὁδοῦ, Θεόκρ. 25. 6· πρβλ. **χρεῖος**, ον, II.

ζαχρηής, ές, μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθ., βιαίως ἐπιπίπτων, προσβάλλων, ὁρμητικός, μανιώδης, μένος Βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρηῶν ἀνέμων Ἰλ. Ε. 525· ἐπὶ πολεμιστῶν, ζαχρηεῖς.. κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας Μ. 347, πρβλ. 360, Ν. 684. (Ἐκ τοῦ **ζα-** καὶ χράω Β· πρβλ. **ἐπιχράω** Β.)

ζάχρῦσος, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν, πολύχρυσος, Εὐρ. Ἀλκ. 498, Ι. Τ. 1111.

ζάψ, ἡ, = **ζάλη**, τρικυμία, Κρατῖν. Νεώτ. Ἀδήλ. 3, Εὐφορίων 2, πρβλ. Λυκόφ. Ἀλ. 673.

ζάω, συναιροῦν τὰ **αει, αε** εἰς **η, η**, **ζῆς, ζῇ, ζῆτε**· προστ. **ζῆ** Σοφ. Ἀποσπ. 181, Εὐρ. Ι. Τ. 687, μεταγεν. **ζῆθι**, Μένανδ. Μονοστ. 191, Ἀνθ. Π. 10. 43 (ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν. σ. 316 Herm.)· εὐκτ. **ζῴην**· ἀπαρ. **ζῆν**· παρατ. **ἔζων** Σοφ. Ἠλ. 323, Ἀριστοφ. Βατρ. 1072· **ἔζην** ἐν χειρογρ. τοῦ Δημ. 702. 2 εἶνε ἐσφαλμένος τύπος σχηματισθεὶς κατὰ τὰ **ἔζης, ἔζη, ἐζῆτε** (συνηρ. ἐκ τῶν **ἔζαες** κλ.)· γ' πληθ. **ἔζων** Ἀριστοφ. Σφηξ. 709, Πλάτ. Νόμ. 679C· μέλλ. **ζήσω** Ἀριστοφ. Πλ. 263, Πλάτ. Πολ. 465D, Μένανδ. Μονοστ. 185· ἢ **ζήσομαι** Ἱππ. 247. 27, Δημ. 794. 20, Ἀριστ. Πολ. 7. 6, 7· ἀόρ. **ἔζησα** Ἱππ. 36, 16, Ἀνθ. Π. 7. 470, Πλούτ., κτλ.· πρκμ. **ἔζηκα** Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 8, Διον. Ἀλ. 5. 68, κλ.· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ ἀόρ. καὶ ὁ πρκμ. κατὰ τὸ πλεῖστον παρελήφθησαν ἐκ τοῦ **βιόω**. Πλὴν τῆς μετοχ. **ζῶντος**, Ἰλ. Α. 88, ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν Ἰων. ἐνεστ. **ζώω** (ὅστις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Πινδ., Ἡροδ. καὶ ἐν τοῖς χορικοῖς τῶν Τραγ., ὡς Σοφ. Ἠλ. 157, Ο. Κ. 1213, Ἀποσπ. 685)· ἀπαρ. **ζωέμεναι, -έμεν**, Ὀδ. Η. 149, Ω. 436· παρατ. **ἔζωον** Χ. 245, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 112, Ἡρόδ. 4. 112· Ἰων. **ζώεσκον** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 90, Βίων 1. 30· ἀόρ. **ἔζωσα (ἐπ-)** Ἡρόδ. 1. 120· πρκμ. **ἔζωκα** Συλλ. Ἐπιγρ. 3684· ἀπαρέμφ. **ζόειν** παρὰ Σιμων. Ἰαμβ. 1. 17, Ἀνθ. Π. 13. 21· καὶ ἐνεστ. **ζωῶ (-έω)** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8846· **(-όω)** αὐτόθι 8792. (Πιθανῶς ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **δι-άω** (ἄω, spiro)· πρβλ. Σανσκρ. yiv (vivo), πρβλ. **Ζ ζ** II. 3.)

I. Κυρίως ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ζῴων, ζῶ, Ὅμ. κλ. (ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν, ζῆν κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 12)· ἐλέγχιστε ζωόντων, ἀχρειότατε μεταξὺ τῶν ζώντων, Ὀδ. Κ. 72· ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο Ἰλ. Ω. 558· ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο Α. 88, πρβλ. Ὀδ. ΙΙ. 439· ζῶν καὶ βλέπων Αἰσχύλ. Ἀγ. 677· ζώει τε καὶ ἔστιν Ὀδ. Ω. 263· ζώντων καὶ ὄντων Δημ. 248. 25· τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα Πλάτ. Πολ. 369D· ζῶσα καὶ ἐγρηγορυῖα ὁ αὐτ. Νόμ. 809D· ζῶν καὶ ἔμψυχος Φαῖδρ. 276A· ῥεῖα ζώοντες, ζῶντες εὐκόλως, εὐδαιμόνως, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Ζ. 158, κ. ἀλλ.· ζῶν κατακαυθῆναι, νὰ καυθῇ ζῶν, Ἡρόδ. 1. 86·— μετ' αἰτ. χρόνου, ζ. ἤματα πάντα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 222, κλ.· ὀλίγα ἔτεα Ἡρόδ. 3. 22·— μετὰ δοτ. τρόπου, δμῶες.., ἄλλα τε πολλά, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι, δι' ὧν ζῶσι καλῶς, Ὀδ. Ν. 423., Τ. 79· κολάκων πονηρίᾳ Ἀριστοφ. Θεσμ. 868, πρβλ. Δημ. 1390. 11· οὕτω, ζ. ἐπί τινι Ἀνδοκ. 13. 30, Ἰσοκρ. 211D·— ὡσαύτως, ζῶ ἀπό τινος, ζῶ ἔκ τινος, Θέογν. 1152, Ἡρόδ. 1. 216., 2. 36., 4. 22, Ἀριστοφ. Εἰρ. 850, κτλ. (πρβλ. **ἀποζάω**)· ἔκ τινος ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 591, Δημ. 1309. 26·— μετὰ μετοχ., ζῶ συκοφαντῶν Ἀνδοκ. 13. 25· ἐργαζόμενοι Ἀριστ. Πολ. 4. 6, 2·— μετὰ δοτ. ἠθικῆς, ζῆν ἑαυτῷ, δι' ἑαυτόν, Εὐρ. Ἴωνι 646, Ἀριστοφ. Πλ. 470, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 257·— τὸ ζῆν = ζωή, Αἰσχύλ. Πρ. 681, Πλάτ. Φαίδωνι 77E, κλ.· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, εἰς ἕτερον ζῆν ὁ αὐτ. Ἀξ. 365D·— ζήτω ὁ βασιλεύς, ὡ; παρ' ἡμῖν ἐπὶ ἐπευφημίας, Ἑβδ. (1 Βασιλ. ι', 24)· βασιλεῦ, εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι αὐτόθι (Δαν. ε', 10). **2)** ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωήν μου, μετὰ συστοίχου αἰτ., ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον Ὀδ. Ο. 491· ζ. βίον μοχθηρὸν Σοφ. Ἠλ. 599, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 249, Ἀριστοφ. Σφηξ. 506, κτλ.· καλὸν βίοτον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 174· ζόην τὴν αὐτὴν Ἡρόδ. 4. 112, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 344E· τὸν βίον ἀσφαλῶς Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 1. 5· ἀνθρώπων βίον Σοφ. Ἀποσπ. 517· νυμφίων βίον Ἀριστοφ. Ὄρν. 161· ὡσαύτως, ζ. ἀβλαβεῖ βίῳ Σοφ. Ἠλ. 650, πρβλ. Τρ. 168· εὖ ζῆν ὁ αὐτ. Φ. 505· κακῶς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 799· ζ. δοῦλος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 410·— ὡς μεταβατ., ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης (= ἃ ἐν τῷ βίῳ ἔπραττες), ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων τῆς ζωῆς σου, Δημ. 559. 1· ποιεῖσθαι φθόνον ἐξ ὧν ζῇς ὁ αὐτ. 577. 24· ἴδε ἐν λ. **βιόω**. **3)** ζῆσαι, μεταβατ. = δοῦναι ζωήν, Ἑβδ. (Ψαλ. 40, 2, κ. ἀλλ.). **II.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. vivere, vigere, εἶμαι ἐν τῇ πλήρει ἀκμῇ τῆς ζωῆς, εἶμαι ἀκμαῖος, ὄλβος ζώει μάσσων Πινδ. Ι. 5. 8· ἄτης θύελλαι ζῶσι Αἰσχύλ. Ἀγ. 819· ζῶντι χρωμένη ποδὶ Σοφ. Ἀποσπ. 751· [μαντεῖα] ἀεὶ ζῶντα περιποτᾶται ὁ αὐτ. Ο. Τ. 482· ἀεὶ ζῇ ταῦτα [νόμιμα] ὁ αὐτ. Ἀντ. 457· τὰς ξυμφορὰς τῶν βουλευμάτων ζώσας μάλιστα, ἐχούσας μεγάλην ζωικὴν δύναμιν, διαμενούσας, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 45· χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 1169· ζῶσα φλόξ, ζωντανὸν πῦρ, Fὐρ. Βάκχ. 8·— ἐντεῦθεν, ἀντίθ. **βιῶναι** (διελθεῖν τὸν βίον), βιοὺς μὲν ἔτη τόσα, ζήσας δὲ ἔτη ἑπτὰ Δίων Κ. 69. 19, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 11· παροιμ., ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία.

ζέ, = **δέ**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879, σ. 47.

-ζε, ἀχώριστον μόριον σημαῖνον κίνησιν εἰς τόπον· κυρίως παριστᾷ τὸ -σδε, ὡς Ἀθήναζε, Θήβαζε, θύραζε, ἀντὶ Ἀθήνασδε, Θήβασδε, θύρασδε·— ἀλλ' εὕρηται ἐνίοτε μετ' ὀνομάτων ἑνικοῦ ἀριθμοῦ, ὡς Ὀλυμπίαζε, Μουνιχίαζε.

ζέα, ἡ, = **ζειά**, Διον. Ἀλ. 2. 25. **II.** γραμμή, ῥυτὶς ἐν τῷ οὐρανίσκῳ τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ.

ζεγέριες, παρ' Ἡροδ. 4. 192, λέξις Λιβυκὴ = **βουνοί**, σημαίνουσα εἶδος μυῶν· παρ' Ἡσυχ. **ζεγεριαί**.

ζειά, ἡ, σχεδὸν ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. **ζειαί** (ὡς τὸ **ὄλυραι**), εἶδος σιτηροῦ, πιθ. τὸ «ἀσπροσῖτι», ἐξ οὗ ὁ «φάρος», Λατ. far, Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ., ἔνθα χρησιμεύει ὡς τροφὴ τῶν ἵππων, πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν Δ. 41, πρβλ. 604· ἐν τῇ Ἰλ. αἱ **ὄλυραι** τίθενται ἀντὶ τῶν **ζειῶν**, ἵπποι.. κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας Ε. 196, Θ. 564· καὶ ὁ Ἡρόδ. διαβεβαιοῖ περὶ τῆς ταὐτότητος τῶν δύο λέξεων, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ τοῦ γεννήματος τούτου παρεσκεύαζον ἄρτον, ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι 2. 36, πρβλ. 2. 77, Ἀσκληπ. παρὰ Γαλην. 9. 3· καὶ ὅμως ἡ **ζειὰ** καὶ ἡ **ὄλυρα** (ἐνταῦθα ἐν χρήσει καθ' ἑνικ.) διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων παρὰ Θεοφρ. Ι. Φ. 8. 1, 3, Διοσκ. 2. 113· ἀφθόνως παρήγετο ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μοσυνοίκων Ξεν. Ἀν. 5. 4, 27· εὕρηται καὶ ὁ τύπος **ζέα** ἐν Ἀσκληπ. ἔνθ' ἀνωτ., Στράβ. κλ. (Κυρίως **ζέϜα**, πρβλ. Σανσκρ. yava (hordeum)· Λιθ. jawas· ἴδε **Ζ ζ** II. 3.)

ζεί-δωρος, ον, ὁ παρέχων ζειάς, ὡς ἐπίθ. τῆς γῆς, ζείδωρος ἄρουρα, γόνιμος γῆ, Ἰλ. Β. 548, Ὀδ. Γ, 3, Ἡσ.· ζ. ἀρδμὸς Νόνν. Δ. 26. 185· μετὰ γεν., ἀχράς.. ζ. ὀπώρης Ἀνθ. Π. 9. 4. **II.** τινὲς τῶν συγγραφέων φανερῶς παρῆγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ζάω**, = **βιόδωρος**, ὁ παρέχων ζωήν, Ἀφροδίτη Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 756E· ἐφετμὴ Νόνν. Ἰω. 12, ἴδε 49.— Πρβλ. Ἡσύχ., Εὐστ. 283. 18.

ζειρά, ἡ, εὐρὺ περίβλημα τῶν Ἀράβων ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ἐπιβεβλημένον, ὅπερ ἐζώννυντο περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ καθικνεῖτο μέχρι τῶν ποδῶν, Ἡρόδ. 7. 69· καὶ οἱ Θρᾷκες ἐφόρουν αὐτό, αὐτόθι 75· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τῆς χλαμύδος παρὰ Ξεν. Ἀν. 7. 4, 4. Ὡσαύτως φέρεται **ζιρά**, Ἡσύχ., πρβλ. Valck. Ἀδων. 224B. (Ἡ λέξις, ὅπως καὶ τὸ πρᾶγμα, ἔχει ξένην ἀρχήν.)

ζειρο-φόρος, ον, φορῶν ζειράν, Ἀΐδης, Ἀντίμ. 88.

ζείω, μεταγεν. Ἐπ. ἀντὶ **ζέω**, ὡς **πνείω** ἀντὶ **πνέω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 734, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 60.

ζεκελτίδες, ἴδε **ζακελτίδες**.

ζέλα, τό, Θρακικὸν ἀντὶ **οἶνος**, Χοιροβ. παρὰ Θεοδ. σ. 124, ὅστις ὑποθέτει ὀνομ. **ζελᾶς**, γεν. **ζελᾶ**· ἀλλὰ τὸ ἀπόσπ. τοῦ Εὐρ. (Ἀδηλ. 193), ὅπερ ἀναφέρει, δεικνύει ὅτι ἡ λέξις ἦτο ἄκλιτος, πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐν λ. **ζίλαι**, **ζεῖλα**.

ζέλλω, ἀόρ. **ἔζελον**, Ἀρκαδικὸν ἀντὶ **βάλλω**, Ἡσύχ., Ε. Μ. 408. 42.

ζέμα, τό, (ζέω) τὸ βεβρασμένον, ἀπόβρασμα, Διοσκ. Ἀλεξ. 7, Γεωπ. 8. 37, 3· παρὰ Γαληνῷ καὶ **ζέσμα**, Λοβ. Παραλ. 424, σημ. 36.

ζεματίζω, ζέω, βράζω, «ζεματῶ», Γεωπ. 129.

ζέννῡμι, = **ζέω**, Ὀρειβ. 1. 396. — Παθ., Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 104.

ζεό-πῡρον, τό, γέννημά τι μεταξὺ ζέας (ζειᾶς) καὶ πυροῦ, Γαλην. 6. 320.

ζέρεθρον, τό, Ἀρκαδ. ἀντὶ **βέρεθρον**, **βάραθρον**, Στράβ. 389.

ζέρνα, ἡ, = **κύπειρον**, Γεωπ. 2, 6. 23.

ζεσ-ελαιο-παγής, ές, βρασθείς, μαγειρευθεὶς ἐντὸς βραστοῦ ἐλαίου, Φιλόξ. (Συμπ. 19) ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. σ. 636, ὅστις ἐν στίχ. 14 ἀναγινώσκει **ζεσ-ελαιο-ξανθ-επιπαγκαπύρωτος**, ψηθεὶς μέχρι ξανθότητος καὶ παρασκευασθεὶς διὰ βράζοντος ἐλαίου, ἐπίθ. πλακοῦντος.

ζέσις, εως, ἡ, (ζέω) βράσις, βράσιμον, Πλάτ. Τιμ. 66B, κτλ.· μέχρι ζέσεως, μέχρι βρασμοῦ, Πλουτ. 2. 690C· — μεταφ., ζ. τῆς ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419E, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 1, 16.

ζεστο-λουσία, ἡ, λοῦσις ἐν θερμῷ ὕδατι, Γαλην. 6. 208.

ζεστός, ή, όν, (ζέω) βραστός, κρέα ζ. καὶ ὀπτὰ Ἀππ. Ἰσπ. 85. II. θερμὸν μέχρι βρασμοῦ, ὕδωρ Νίκ. Ἀποσπ. 3. 11· ὕδατα ζ., ἐπὶ θερμῶν πηγῶν, Στράβ. 578, Διοσκ. 1. 39· — ὑπέρθερμος, ψάμμος Διογ. Λ. 6. 23.

ζεστότης, ητος, ἡ, θερμότης τοῦ βρασμοῦ, Παυσ. 10. 11, 4.

ζετραία, ἡ, Θρακικ. ἀντὶ τοῦ **χύτρα**, Πολυδ. Ι΄, 95.

ζευγάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ζεῦγος**, μικρὸν ζεῦγος, ἰδίως ἐπὶ βοῶν (ἀροτήρων), Ἀριστοφ. Ὄρν. 582· ζ. βοεικὸν ὁ αὐτὸς Ἀποσπ. 163· βοοῖν αὐτόθι 344.

ζευγ-ελάτης, ου, ὁ, = **ζευγηλάτης**, Ἡσύχ.

ζευγηλᾰσία, ἡ, τὸ ἐλαύνειν ἢ ὁδηγεῖν ζεῦγος βοῶν, Εὐστ. 361. 13.

ζευγηλᾰτέω, ὁδηγῶ ζεῦγος βοῶν, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8.

ζευγ-ηλάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἢ ὁδηγῶν ζεῦγος βοῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 545, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8· — θηλ. **ζευγηλᾰτρίς**, ίδος, Σοφ. Ἀποσπ. 883.

ζευγῆτις, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ **ζευγῖτις**, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 47.

ζευγίζω, μέλλ. **-σω**, θέτω ὑπὸ ζυγὸν κατὰ ζεύγη, ἑνώνω, Ἀκύλλ. Π. Δ.

ζευγίππης, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ζευγίτης** ἐν Διοδ. 19. 106.

ζευγίσιον, τό, τὸ τίμημα ὃ ἐτέλουν οἱ ζευγῖται. ζευγίσιον δὲ τελεῖν τοὺς διακόσια τὰ συνάμφω ποιοῦντας Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 7. 4, Πολυδ. Η΄, 130· ἴδε Böckh Staatsh. 2. 260.

ζευγίτης [ῑ], ου, ὁ, θηλ. **ζευγῖτις**, ιδος (ζεῦγος)· — ἐζευγμένος κατὰ ζεύγη, ζευγαρωτός, ζευγίτιδες ἵπποι Καλλ. Ἀπόλλ. 47· ἡμίονοι ζευγῖται Διόδ. 17. 71· ἐπὶ στρατιωτῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, Πλούτ. Πελοπ. 23· κάλαμος ζ., κάλαμος ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο οἱ διπλοῖ αὐλοὶ (ζεύγη), Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 3. II. **ζευγῖται**, οἱ, ἡ τρίτη τῶν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος γενομένων τεσσάρων διαιρέσεων τῶν Ἀθηναίων, κληθεῖσα οὕτω διότι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἠδύναντο νὰ διατηρήσωσι ζεῦγος βοῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 6, Ἀθην. Πολιτ. 7, 3 κ. ἀλλ., Νόμ. παρὰ Δημ. 1068. 2· πρβλ. Thirlw. H. of Gr. 2. 38, Grote 3. 156.

ζεῦγλα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 9. 19, Λ. Β. 1378.

ζεύγλη, ἡ, τὸ καμπύλον μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς ὃ ἐμβαίνει ὁ τράχηλος τοῦ ζῴου, ὥστε ὁ ζυγὸς εἶχε δύο ζεύγλας, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 439, Τ. 406 (ἔνθα ἡ χαίτη τοῦ ἵππου περιγράφεται ὡς ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν)· ἔζευξα .. ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ζεύγλαισι δουλεύοντα Αἰσχύλ. Πρ. 463· ὑποδῦναι ὑπὸ τὴν ζ. Ἡρόδ. 1. 31· βόας πελάζειν ζεύγλᾳ Πινδ. Π. 4. 404· ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζ. Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 6. 2. — Δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογρ. II. ἱμὰς ἢ ξύλον συνάπτον τὰ δύο πηδάλια, ἴδε ἐν λ. **πηδάλιον**.

ζευγλῆθεν, ἐπίρρ., ἀντὶ ἐκ τῆς ζεύγλης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1319.

ζεύγληφι, Ἐπ. γεν. ἢ δοτ. τοῦ ζεύγλη, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 162.

ζευγλό-δεσμον, τό, = **ζυγόδεσμον**, Ἡσύχ.

ζεῦγμα, τό, (ζεύγνυμι) ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σύνδεσμον, δεσμός, τὸ ζ. τοῦ λιμένος, ὁ φραγμὸς τῶν πλοίων κατὰ πλάτος τοῦ στομίου τοῦ λιμένος, Θουκ. 7. 69, 70 (πρβλ. 59), Διόδ. 13. 14· πρβλ. **τόξευμα**. 2) γέφυρα ἐκ πλοίων, Σιμων. (;) ἐν Ἀνθ. Π. 9. 147· τὰ ζεύγματα τῶν ποταμῶν Διον. Ἀλ. 9. 31, πρβλ. Πλούτ. 2. 174E κτλ. — ἀποβάθρα σχηματιζομένη διὰ τῆς συνδέσεως πολλῶν πλοίων, Πολύβ. 3. 46, 2, Πλούτ. Μαρκέλλ. 14, 15. 3) μεταφ., ζεύγματ' ἀνάγκης, αἱ στενοχωρίαι τῆς ἀνάγκης, Εὐρ. Ι. Α. 443. II. παρὰ Γραμμ., σχῆμα λόγου, καθ' ὃ δύο ὑποκείμενα συνάπτονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ ἕτερον τῶν ὑποκειμένων, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 533, ἔνθα τὸ ἔδη δέον νὰ νοηθῇ εἰς τὸ Ζεύς· πρβλ. **σύλληψις**.

ζεύγνῡμι, **ζεύγνῡσι**, Αἰσχύλ. Περσ. 191, (**ὑπο-**) Πλάτ. Πολιτ. 309A· προστ. **ζεύγνῡτε** Εὐρ. Ῥῆσ. 33· ἀπαρ. **-ύναι** (**μετα-**) Ξεν. Κύρ. 6. 3, 21· μετοχ. **ζευγνὺς** Ἡρόδ. 1. 206., 4. 89· παρατ. γ' πληθ. **ἐζεύγνῡσαν** Ἡρόδ., Ἐπ. **ζευγν-** Ἰλ. Ω. 783· ὡσαύτως **ζευγνύω** Ἡρόδ. 1. 205, Πολύβ., κτλ.· παρατ. **ἐζεύγνυον** Ἡρόδ. (Ἐπ. **ζευγν-** Ἰλ.), μέλλ. **ζεύξω**, ἀόρ. **ἔζευξα**, μεταγεν. πρκμ. **ἔζευχα** (**ἐπ-**) Φιλόστρ. 64. — Μέσ., ἐπ. παρατ. γ' δυϊκ. **ζευγνύσθην** Ἰλ. Ω. 281, γ' πληθ. **ζεύγνυντο** Ὀδ. Γ. 492· μέλλ. **ζεύξομαι** Εὐρ. Ἑκ. 469, κλ.· ἀόρ. **ἐζευξάμην** Ἡρόδ., Εὐρ. — Παθ., μέλλ. **ζευχθήσομαι** (**δια-**) Γαλην.· ἀόρ. α' **ἐζεύχθην** Πινδ. Ο. 3. 10, Ἡρόδ., Τραγ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. 302E· κοινότερον ἀόρ. β' **ἐζύγην** (ῠ) Πινδ. Ν. 7. 8, Τραγ., (**συν-**) Πλάτ. Πολ. 546C. — Ὁ Ὅμ. συνηθέστατα μεταχειρίζεται ἀόρ. ἐνεργ.· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Π. 145 ἄξιος σημειώσεως εἶναι ὁ ἀνώμαλος τύπος **ζευγνῦμεν** ἢ ὁ κατὰ Βουττμ. **ζευγνύμεν**, ἀπαρ. ἐνεργ. ἐνεστ. ἀντὶ **ζευγνύμεναι**, **ζευγνύναι**, μετὰ ῡ· — μοναδικὴ ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος ὅτι τὸ υ εἶνε μακρὸν μόνον ἐν τῷ ἑνικῷ τῆς ὁριστ. τοῦ ἐνεστ., πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. **νῶϊ** 9. Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΖΥΓ παράγονται ζυγ-όν, ζυγῆναι, σύ-ζυξ· ἐν τῇ Σανσκρ., Λατ., κτλ., τὸ ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ζ εἶνε τὸ y (ἢ j) ἴδε **Ζ ζ** II. 3· πρβλ. Σανσκρ. yug, yunag-mi (jungo), yuk (conjunctus), yug-am (par), yug-yam (jumentum)· Λατ. jung-o, jug-um, con-jux, jug-erum, ju-mentum· Γοτθ. juk, ga-juk (ζεῦγος), jukusi (ζυγός)· Ἀρχ. Γερμ. joch (Ἀγγλ. yoke). Θέτω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἵππους, ἡμιόνους, βόας Ὅμ.· ἐνίοτε μετὰ τῆς προσθήκης ὑφ' ἅρματα, ὑφ' ἅρμασιν, ὑπ' ὄχεσφιν, ὑπ' ἀμάξῃσιν Ἰλ. Ψ. 130, Ω. 14, 782, κτλ.· κάζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα Αἰσχύλ. Πρ. 462· — οὕτω καὶ τὸ μέσ. ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ.), ἵππους ζεύγνυμαι, βάλλω τοὺς ἵππους μου ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζευγνύω πρὸς χρῆσίν μου, Ὀδ. Γ. 492, κτλ., Ἰλ. Ω. 281· ζεύξομαι ἅρματι πώλους Εὐρ. Ἑκ. 469· οὕτως ἐπὶ καμήλων, Ἡρόδ. 3. 102· — καὶ ἐπὶ ἵππων πρὸς ἱππασίαν, ἑτοιμάζω, χαλινῶ, ἐπισάττω, ζεῦξαι Πάγασον Πινδ. Ο. 13. 91, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 128, 135· — ἐπὶ ἁρμάτων, ἑτοιμάζω, ζ. ἅρμα, ὄχους, Πινδ. Π. 10. 102, Εὐρ. Ἀνδρ. 1019· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τέθριππα ὁ αὐτ. Ἀλκ. 428. 2) δένω, στερεώνω, ἀσκοὺς δεσμοῖς Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· — φάρη .. ἐζευγμέναι πόρπαισιν, στερεώσασαι μὲ .., Εὐρ. Ἑλ. 317. 3) μεταφ., πότμῳ ζυγείς, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς μοίρας, Πινδ. Ν. 7. 9· ζυγεὶς ἐν ἅρμασι πημάτων Αἰσχύλ. Χο. 794· ἀνάγκῃ ζυγεὶς Σοφ. Φ. 1025· ζεύχθη, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀντιγόνῃ 955· θεσφάτοις .. ζυγεὶς Εὐρ. Ἱκέτ. 220· ἴδε **σειραφόρος**. — Μέσ., τόνδ' ἐν ὅρκοις ζεύξομαι αὐτόθι 1229. — Παθ., ὁρκίοις ζυγεὶς ὁ αὐτ. Μηδ. 735. II. συνενώνω, συνάπτω, σανίδες .. μακραί, εὔξεστοι, ἐζευγμέναι, καλῶς συνημμέναι, Ἰλ. Σ. 276 (ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ σημ. 1)· ζεῦξαι ὀδόντας, ἐπὶ τοποθετήσεως τεθραυσμένης σιαγόνος, Ἱππ. Ἀρθ. 799· τὼ πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἀρχαίων γλυπτῶν, οἵτινες ἐποίουν τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἔχοντα συμβεβηκότας τοὺς πόδας, σύμποδα, Ἡλιόδ. 3. 13. 2) ἑνώνω διὰ τοῦ γάμου, ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία, συνδέσῃ διὰ γάμου, Σοφ. Ἀποσπ. 517. 11· ἐπὶ τῶν γονέων ἢ τῶν αἰτίων τοῦ γάμου, τὴν σύζευξιν, τίς ταύτην ἔζευξε; Εὐρ. Ι. Α. 698· ζ. τὴν θυγατέρα τινὶ Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 14, πρβλ. Ἀθήν. 554D· — ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, λαμβάνω γυναῖκα, ἄκοιτιν ζεύξασθαι Εὐρ. Ἀλκ. 994· παρθένειον ἐζεύξω λέχος ὁ αὐτ. Τρῳ. 671· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., γάμοις ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, συνεζεύχθην τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀδρ., ὁ αὐτ. Φοιν. 1365· ὁ Σεμέλην ζεύξας γάμοις ὁ αὐτ. Βάκχ. 468). — Παθ., συζεύγνυμαι, ἐζευγμένη, ἀντίθ. κόρη, Σοφ. Τρ. 536· γάμοις ζευχθῆναι ἢ ζυγῆναι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 826, Εὐρ. Ι. Α. 907, κτλ.· ἐν γάμοις ὁ αὐτ. Ἠλ. 99· εἰς εὐνήν τινος ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 823· — μεταφ., ζ. μέλος ἔργμασι Πινδ. Ν. 1. 10, πρβλ. Ι. 1. 6. 3) ἑνώνω τὰς ἀπέναντι ὄχθας διὰ γεφυρῶν, ποταμὸν ζεῦξαι Ἡρόδ. 1. 206· τὸν Ἑλλήσποντον ὁ αὐτ. 7. 33, κ. ἀλλ.· μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν Αἰσχύλ. Περσ. 722, πρβλ. Λυσ. 193. 23· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ζεύγνυσθαι τὸν Βόσπορον Ἡρόδ. 4. 83. — Παθ., ὁ αὐτ. 7. 6, 34· διῶρυξ ἐζευγμένη πλοίοις Ξεν. Ἀν. 1. 2, 5· ἀλλ' ὡσαύτως, 6) γέφυραν ζεῦξαι Ἡρόδ. 1. 205., 4. 118, κ. ἀλλ.· καὶ ἐν τῷ παθ. 4. 85. 4) συνδέω τὰ τοιχώματα πλοίου διὰ θρανίων (**ζυγὸν** III), Ἡσ. Ἀποσπ. 37· —

ἀλλά, ζεύξαντες τὰς παλαιὰς [ναῦς], ὥστε πλοΐμους εἶναι, ὑποδήσαντες, ὑποζώσαντες διὰ σχοινίων, Θουκ. 1. 29, ἔνθα ἴδε Σχόλ. καὶ πρβλ. ὑπόζωμα. 5) σχηματίζω ζεύγη ἀντιπάλων ξιφομάχων, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 29, 37.

ζευγολογέω, εἰσπράττω φόρον τῶν γεωργικῶν ζευγῶν, Μ. Ἀκομιν. Β. σ. 106, 30 (Λεξ. Κουμαν.).

ζευγόνυμφος, ον, νύμφη ἐζευγμένος, ἥλιος, Κωνσταντῖν. Βασ. Τάξ. σ. 221 Α.

ζευγο-ποιΐα, ἡ, τὸ σχηματίζειν ζεύγη, ἰδίως τὸ κατασκευάζειν διπλοῦν αὐλόν, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 6.

ζεῦγος, εος, τό, (ζεύγνυμι) ζεῦγος κτηνῶν, «ζευγάρι» βοῶν ἢ ἡμιόνων ἢ ἵππων, Ἰλ. Σ. 543· ζ. ἵππων Ἀνδοκ. 32. 27· βοεικὸν Θουκ. 4. 128. 2) ἡ ἅμαξα ἣν σύρει τὸ ζεῦγος, ζεύγει κομίζεσθαι Ἡρόδ. 1. 31· ἐπὶ ζεύγεος ἐλαύνειν αὐτόθ. 199· ἐπὶ ζεύγους ἄγειν Ἀνδοκ. 7. 13, Ὑπερείδ. Λυκ. 5· ἅρμα χρησιμοποιούμενον εἰς ἀγῶνα ἁρματηλασίας, = τέθριππον Θουκ. 5. 50· ζ. τέθριππον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 368· ἀντίθ. συνωρίς, Πλάτ. Ἀπολ. 36D, ἀλλ' ἴδε Πλούτ. 2. 146D· ζ. μίσθιον, μισθούμενον, ὁ αὐτ. Ἀντων. 6· λευκὸν ζ., ἔχον λευκοὺς ἵππους, Δημ. 565. 27·— ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 36D, ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν, τὸ ζεῦγος πρέπει νὰ εἶνε = τέθριππον· ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. ΙΙ. ζεῦγος ἐξ οἱωνδήποτε πραγμάτων, ἰρήκων Ἡρόδ. 3. 76· πεδέων αὐτόθι 130· ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 44· ἐμβάδοιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 872· ταῶν Ἀντιφ. Στρατ. 3· ἀπολ., ἔγγαμον ζεῦγος, ὡς τὸ Λατ. conjugium ἐκ τοῦ jugum, πρβλ. Valck. Φοιν. 331· τὸ ζ., ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν Ξεν. Οἰκ. 7. 18· τὸ ἐρωτικὸν ζ. Λουκ. Ἔρωσι 11·— κατὰ ζεῦγος ἢ κατὰ ζεύγη Πλούτ. 2. 93D· ἐς ζεύγεα Λουκ. Συρ. Θ. 12·— τὸ πληθ. ζεύγη ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ διπλοῦ αὐλοῦ, Λατ. tibiae pares, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 4 καὶ 6. ΙΙΙ. ὡσαύτως, συνεκδοχικῶς καὶ ἐπὶ πλειόνων ἢ δύο πραγμάτων ἢ προσώπων ὁμοῦ ἡνωμένων, ζεῦγος τριπάρθενον, τρεῖς παρθένοι ἀδελφαί, ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Εὐρ. Ἀποσπ. 359· πρβλ. τρίζυξ·— οὕτω, ζ. τρίδουλον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 484· ζ. νεκρῶν, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ γονέων καὶ τέκνων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 454. IV. = τῷ Λατ. jugerum, Βασιλικ.

ζευγοτροφέω, τρέφω ζεῦγος κτηνῶν, Πολυδ. Η', 132.

ζευγο-τρόφος, ον, τρέφων ζεῦγος κτηνῶν, Πλούτ. Περικλ. 12.

ζευγοφορέομαι, παθ., σύρομαι ὑπὸ ζεύγους βοῶν, Εὐσ. Ε. Π. 35 D.

ζευγῶχος = ***ζευγοῦχος**, ὁ ἔχων, ὁ ὁδηγῶν ἅμαξαν συρομένην ὑπὸ ζεύγους βοῶν, Ἐπιγρ. Ἑρμιόνης L. et F. 159h.

ζεύκτειρα, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ ἑπομ., ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὀρφ. Ὕμν. 54. 3.

ζευκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ζευγνύων, ἱμὰς = ζυγόδεσμον Ἡσύχ.

ζευκτήριος, α, ον, ζευγνύων, συνδέων, γέφυρα γαῖν δυοῖν ζ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 736· πάτερ.. Μαινάδων ζευκτήριε ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 350. ΙΙ. ὡς οὐσιαστ., **ζευκτήριον**, τό, = **ζυγόν**, ὁ ζυγός, ὁ αὐτ. Ἀγ. 529· **ζευκτηρία**, ἡ, = **ζεύγλη** ΙΙ, ἴδε ἐν λ. **πηδάλιον**.

ζεύκτης, ου, ὁ, (οὐχὶ **ζευκτής**) = **ζευκτήρ**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζευξίλεως**, ἴδ. Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

ζευκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ζεύγνυμι**, ἐζευγμένος, Πλούτ. 2. 278B, κτλ.· συνδεδεμένος κατὰ ζεύγη, κάλαμοι Πλάτ. Ἐπιγρ. 21. 4 Bgk.· στίχος ἡρῴῳ ζ. ποδί, ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου, Ἀνθ. Π. 7. 9. 2) συνδεδεμένος, συνεζευγμένος, γεφύρα ζευκτὸς Στράβ. 452. ΙΙ. **ζευκτόν**, τό, σῶμα στρατιωτῶν πορευομένων ἀνὰ δύο, Ἀνών. παρὰ Δουκαγγ.

ζευξί-λεως, ω, ὁ, ὁ ὑποτάσσων τὸν λαόν, ἐπὶ βασιλέως, Σοφ. Ἀποσπ. 136.

ζευξιμοιχεία, ἡ, γάμος ἀθέμιτος, περὶ τοῦ γάμου Κωνσταντίνου VI, Στουδ. 1017.

ζεῦξις, εως, ἡ, (ζεύγνυμι) τὸ ζευγνύναι, ζεύξιμον, ζεύξει τοιαύτῃ χρεόμενοι Ἡρόδ. 3. 104. ΙΙ. σύνδεσις, τὸ συνάπτειν οἷον διὰ γεφύρας, ὁ αὐτ. 4. 88., 7. 35.

Ζεύς, ὁ, κλητ. **Ζεῦ**· αἱ πλάγιαι πτώσεις ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ Δίς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 6. 14, γεν. **Διός**, δοτ. **Διΐ**, ὡσαύτως **Δὶ** [ῑ], Πινδ. Ο. 13. 149, Ν. 10. 104, Συλλ. Ἐπιγρ. 16· αἰτ. **Δία**·— παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως (καίπερ οὐχὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς εἰ μὴ ἐν τραγικαῖς φράσεσι) Ζὴν (τύπος οὗ τὰ ἴχνη ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 162), **Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα** παρὰ μεταγεν. Δωρ. **Ζάν, Ζανός**, κλ., Φιλόξ. ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. 636, Θεόκρ.·— εὕρηται καὶ ὀνομαστικὴ τις **Ζὴς** ἢ **Ζὰς** Φερεκύδ. παρ' Ἡρωδιαν. ἔνθ' ἀνωτ., Κλήμ. Ἀλ. 741, αἰτ. **Ζῆν** (ἐκ διορθώσεως τοῦ Herm. ἀντὶ **Ζῆν'**) ἐν τέλει στίχου ἐν Ἰλ. Θ. 206, Ξ. 265· Δωρ. κλητ. **Ζὰν** Ἀριστοφ. Ὄρν. 570· καὶ ἐπὶ Κρητικῶν νομισμάτων ΤΑΝ, ὅ ἐ. **Ζάν**, ἴδε Eckhel D. N. 2. 301, Πυθ. παρὰ Πορφ. Βίῳ Π. 17·— Βοιωτ. **Δεύς**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 911· ὡσαύτως **Δήν**, Ἡρωδιαν. ἔνθ' ἀνωτέρω·— αἱ πλάγιαι πτώσεις **Ζεός, Ζεΐ, Ζέα** ἀναφέρονται ὑπὸ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 177, 195, Ε. Μ.· **Ζεῦν** ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ **Ζῆν'** Αἰσχρ. παρ' Ἀθήν. 335, Ἀνθ. Π. 7. 345, 5, ἴδε Jac. σ. 500·— τὸ πληθ. **Δίες, Ζῆνες** Πλούτ. 2. 425E, παρ' Εὐστ. 1384. 27. Τὸ Ζ παρίσταται διὰ τοῦ dy ἢ j ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις, πρβλ. Σανσκρ. dyâus, Λατ. ju-piter, jov-is, ὡσαύτως τὸ **Ζὰς** ἢ **Ζάν, Ζανός**, πρὸς τὸ Λατ. Ja-nus· ἴδε **Ζ ζ** II. 1, καὶ πρβλ. **δῖος**). Ὁ Ζεύς, βασιλεὺς καὶ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἐντεῦθεν συχνάκις καλούμενος Κρονίδης, Κρονίων, σύζυγος τῆς Ἥρας·— ὁ Ὅμ. παριστᾷ αὐτὸν ὡς ἄρχοντα τοῦ ἀέρος (ἀήρ)· ἐντεῦθεν αἱ βροχαὶ καὶ αἱ θύελλαι ἀποδίδονται εἰς αὐτόν, Ζεὺς ὕει, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ὕω, νίφω, συννέφω, βροντάω, ὀμβρέω, ὕδωρ, Δανάη**·— συχνὸν ἐν ἐπιφωνήσεσι, Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ Ἰλ. Ζ. 476· ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1, κτλ.· Ζεῦ Ζεῦ Αἰσχύλ. Χο. 246, Ἀριστοφ. Σφηξ. 323· ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν ὁ αὐτ. Νεφ. 153· ὁ ὅρκος οὐ μὰ Ζῆνα παρ' Ὁμ. μόνον, Ἰλ. Ψ. 43, Ὀδ. Υ. 339· ἀλλὰ συχνό-ατος παρὰ τοῖς ἀττ. κωμικοῖς καὶ πεζοῖς, οὐ μὰ Δία, μὰ Δία, νὴ Δία, ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, οὐ μὰ τὸν Δία· παροιμία ἐπὶ ὑπερόγκου πλούτου, τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζειν Ἡρόδ. 5. 49.— Πρβλ. **σωτήρ, ὁμόγνιος, Ἑλλήνιος**, κλ.· περὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Διός, ὅρα Müller Archäol. d. Kunst § 349 κἑξ.· περὶ τῶν διαφόρων ὀνομάτων ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐλατρεύετο, ὅρα τοὺς Πίνακας τῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 23. ΙΙ. Ζεὺς καταχθόνιος, ὁ τοῦ Οὐεργιλίου Jupiter Stygius, ὁ Πλούτων, Ἰλ. Ι. 457. ΙΙΙ. διὰ τῆς κολακείας τῶν αὐλικῶν τὸ ὄνομα **Ζεὺς** κατήντησεν ὄνομα τῶν Μακεδόνων βασιλέων τῆς Συρίας, Σελεύκου Διὸς Νικάτορος Συλλ. Ἐπιγρ. 4458, καὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, Διον. Π. 210, Ὀππ. Κ. 1. 3, Χριστόδ. Ἐκφρ. 96, καὶ συχνὸν ἐν Ἐπιγρ.· πρβλ. Suet. Domit. 13, Martial. 5. 8, κτλ.· ἐνῷ ὁ Γοργίας κατεγελᾶτο ὡς καλῶν τὸν μέγαν βασιλέα Δία τῶν Περσῶν, Λογγῖν. 3. 2.

ζεφυρήιος, η, ον, = **ζεφύριος**, αὔρη Νόνν. Δ. 48. 517.

ζεφυρηΐς, ΐδος, θηλ. τοῦ **Ζεφύριος**, Ποσειδίππ. παρ' Ἀθην. 318D. 2) ἀνήκων εἰς τὸν θεὸν Ζέφυρον, γενέθλη Νόνν. Δ. 37. 335, πρβλ. 47. 341.

Ζεφυρίη (ἐνν. πνοή), ἡ, = **Ζέφυρος**, ὁ δυσμικὸς ἄνεμος, Ὀδ. Η. 119. [Ζεφ- μακρὸν ἐν ἄρσει, ὡς ἐν τῷ ὄφις. σκύφος.]

ζεφυρικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 13, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 7, 7.

ζεφύριος [ῠ], **ον**, ἐνίοτε καὶ **α, ον** (πρβλ. **Ζεφυρίη**)·— ἀνήκων εἰς τὰς δυσμὰς ἢ τὸν δυσμικὸν ἄνεμον, δυσμικός, «δυτικός», Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 1· τοῖς ζ. (ἐνν. ἀνέμοις), κατὰ τὴν περίοδον τῶν δυσμικῶν ἀνέμων, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 28, 2. ΙΙ ᾠὸν ζ., «κλούβιο», ὡσαύτως ἀνεμιαῖον, ὑπηνέμιον, αὐτόθι 6. 2, 13, Γεν. Ζ. 3. 1, 5.

ζεφυρῖτις, ιδος, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. Ἐπ. 5, Ὀππ. Ἀλ. 80. 1.

Ζέφυρος, ὁ, ὁ δυσμικὸς ἄνεμος, Λατ. Favonius, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. πᾶς ἐκ δυσμῶν ἐρχόμενος ἄνεμος, Βορέης καὶ Ζ., τώτε Θρήκηθεν ἄητον Ἰλ. 1. 5· ὡσαύτως συνδυάζεται μετὰ τοῦ Νότου. Φ. 334· ὡσαύτως ἐναντίον τοῦ Εὔρου, Ὀδ. Ε. 332, Τ. 206·— συχνάκις παριστανόμενος ὡς θυελλώδης καὶ ὑετώδης, Ε. 295, Ξ. 458, καὶ ὡς καθαρίζων τὸν οὐρανόν, ὁπότε νέφεα Ζ. στυφελίξῃ Ἰλ. Λ. 305· ὡς ἤπιος καὶ ἥσυχος, Ὀδ. Δ. 567 (οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς)· ὁ Ζέφυρος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ὠκύτατος τῶν ἀνέμων, Ἰλ. Τ. 415· καὶ οὕτως, ὡς πρόσωπον, ἐνυμφεύθη τὴν ἅρπυιαν Ποδάργην (ὠκύποδα), Π. 150· ἴδε Nitzsch Ὀδ. Β. 420·— παρ' Ἀριστ., ὁ Ζέφυρος εἶνε ὁ ἀκριβῶς δυσμικὸς ἄνεμος, ἐναντίος τοῦ ἀπηλιώτου, Μετεωρ. 2. 6, 6· ἀλλ' ἐν Κόσμ. 4, 12, εἶνε ὡσαύτως ὁ Β. Δυτικός, πρβλ. Πολ. 4. 3, 7· καὶ αὕτη ἡ ποικιλία δικαιολογεῖ τὰς διαφόρους περιγραφὰς τοῦ ἀνέμου τούτου παρ' Ὁμ. ὡς καὶ παρ' Ἀριστ. Προβλ. 26. 31 (εὐδιεινὸς καὶ ἥδιστος), καὶ 26. 52 (ψυχρός). (Ἐκ τοῦ **ζόφος**, ὡς **Εὖρος** ἐκ τοῦ **ἕως**, πρβλ. Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 8.)

ζέω, συνῃρ. γ' ἑν. **ζεῖ** ἔτι καὶ παρ' Ὁμ.· μεταγεν. Ἐπ. **ζείω** (ὃ ἴδε)· παρὰ μεταγεν. πεζοῖς **ζέννυμι** (ὃ ἴδε)· παρατ. **ἔζεε** Ἰλ., Ἡσ., **ἔζει** Σοφ.· μέλλ. **ζέσω** (**ἐξανα-**) Αἰσχύλ. Πρ. 370· ἀόρ. **ἔζεσα** Ἡρόδ. 7. 188, πρβλ. **ἐπιζέω**· Ἐπ. **ζέσσα** Ὅμ.— Παθ., ἀόρ. **ἐζέσθην** (**ἀπ-**) Διοσκ. 1. 3, (**ἐν-**) Ἀρεταῖ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 2· πρκμ. **ἔζεσμαι** (**ἐξ-**) Γεωπ. 10. 54. (Ἐκ τῆς √ΖΕΣ παράγονται ὡσαύτως **ζέσ-μα, ζεσ-τός**· πρβλ. Σανσκρ. yas, yasyâmi, yas-âmi, (annitor), pra-yas-tas (ὑπερζέων), Ἀρχ. Γερμ. jes-an·— ἐντεῦθεν πιθ. καὶ τὰ **ζάλη, ζῆλος** καὶ **ζύμη**, **ζῦθος**).

Βράζω, ἐπὶ ὕδατος, ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ Ἰλ. Σ. 349, Ὀδ. Κ. 360· ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον Ἰλ. Φ. 362, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 343· σπανιώτερον ἐπὶ στερεῶν, εἶμαι ὑπέρθερμος, χθὼν ἔζεε Ἡσ. Θ. 695, 847· χαλκὸς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 60. 2) μεταφ., βράζω, τῆς θαλάσσης ζεσάσης Ἡρόδ. 7. 188· αἷμα ἔζεσε διὰ χρωτὸς Ἀνθ. Π. 7. 208· ζεῖ ὁ οἶνος Πλάτ. Νόμ. 773D. 3) ἐπὶ ψυχικοῦ πάθους, ὡς τὸ Λατ. fervere, ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 378· ἡνίκ' ἔζει θυμὸς Σοφ. Ο. Κ. 343, πρβλ. Ἑρμηνευτὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 321, Πλάτ. Πολ. 440C, κ. ἀλλ. 3) μετὰ γεν., βράζω ἀπὸ .., εἶμαι πλήρης τινός, λίμνη ζέουσα ὕδατος καὶ πηλοῦ ὁ αὐτ. Φαίδ. 113A· πίθος ζ. [οἴνου] Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 17, 3· πεδία ζεῖοντ' Ἀχαρνῶν, βράζοντα, πλήρη .., Ἀνθ. Πλαν. 4. 39· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ζ. σκω-

λήκων (πρβλ. ἀναζέω, ἐκζέω, φθειριάω) Λουκ. Ἀλεξ. 59· καὶ μετὰ δοτ., ζ. φθειροὶ Λουκ. Κρόν. 26· αἵματι Ἀριστείδ. 1.142, Λυκόφρ. 690. **II.** μεταβατ., κάμνω νὰ βράσῃ τι, βάλλω νὰ βράσῃ, τὸν δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 273· θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεσας; Ἀνθ. Π. 7. 385· πρβλ. **ἐκζέω.** **2)** ἐξατμίζω, ἀναδίδω, ἀϋτμήν (διάφ. γραφ. -μῇ) Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 734.

ζῆ, ζῆθι, προστ. τοῦ **ζάω.**

ζηλαῖος, α, ον, (ζῆλος) ζηλότυπος, Διόνυσος Ἀνθ. Π. 9. 524, 7.

ζηλευτής, οῦ, ὁ, = **ζηλωτής,** ἐν τῇ κοινῇ λαλιᾷ. Εὐστ. 1527. 29.

ζηλεύω, = **ζηλόω,** Δημόκρ. παρὰ Στοβ. Παραρτ. τ. 3. 34.

ζηλέω, = **ζηλοτυπέω,** παρὰ γραμμ. ὡς ῥίζα τοῦ **ζηλήμων.**

ζήλη, ἡ, ἀντίζηλος, ἀντεράστρια, Ξενοφ. Ἐφέσ. 2, 11, Ἀρισταίν. 1. 25.

ζηλημοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ζῆλος,** Κόϊντ. Σμ. 13. 288, ἐν τῷ πληθ.

ζηλήμων, ον, γεν. **-ονος** (ζηλέω) ζηλότυπος, σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων Ὀδ. Ε. 118· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὡς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 30, Ὀππ. Κ. 3. 191, Μουσαῖ. 36, 37, Ἀνθ. Π. 3. 7· πρβλ. **δύσζηλος.**

ζηλο-δοτήρ, -ῆρος, ὁ, πάροχος εὐδαιμονίας, μακαριότητος, κατ' ἄλλους, ὁ ἐμβάλλων εὐγενῆ ὁρμήν, Διόνυσος Ἀνθ. Π. 9. 524, 7.

ζηλο-μανής, ές, μανιώδης ἐκ ζηλοτυπίας, Ἄρης Ἀνθ. Π. 5. 218, Νόνν. Δ. 41. 211.

ζῆλος, ου, ὁ, παρὰ μεταγεν. **-εος,** τό, Ἐπιστ. Φιλ. 3. 9 (ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν χ)φων), κτλ. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ζέω**). Πρόθυμος ἅμιλλα, μετὰ ζήλου μίμησις, εὐγενὴς πόθος πρὸς ὑπερτέρησιν ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐξίσωσιν, ἀντίθ. **φθόνος,** Πλάτ. Μενεξ. 242Α, Ἀριστ. Ρητ. 2. 11, 1· ἀλλ' ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 193. = **φθόνος,** ζηλοτυπία· συνδυάζονται τὰ δύο παρὰ τῷ Λυσ. 195. 13, Πλάτ. Φιλήβ. 47Ε, 50Β, καὶ (ἐν τῷ πληθ.) Νόμ. 679C· εἰς ζῆλον ἰέναι Πολ. 550Ε. **2)** μετὰ γεν. προσώπου, προθυμία πρὸς μίμησίν τινος, Σοφ. Ο. Κ. 943· κατὰ ζῆλον Ἡρακλέους, ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν Ἡρ., Πλούτ. Θησ. 25· ζ. πρός τινα Λουκ. Δημών. 57. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., ζῆλον .. γάμων ἔχουσα, ἐγείρουσα ἅμιλλαν περὶ τοῦ γάμου, Εὐρ. Ἑκ. 352· ζ. τῶν ἀρίστων, εὐγενὴς πόθος τῶν .., ἀντίθ. φυγὴ τῶν χειρόνων Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 17· ἀνδραγαθίας, εὐεξίας, πλούτου, κτλ., Πλούτ. Κορ. 4, κτλ.· οὕτω, ζ. πρός τι ὁ αὐτ. Περικλ. 2. **4)** προσωποποιούμενος ὡς υἱὸς τῆς Στυγός, ἀδελφὸς δὲ τῆς Βίας, Κράτους, Νίκης, Ἡσ. Θ. 384. **II.** Παθ., τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης ἢ τοῦ πόθου, εὐτυχία, εὐδαιμονία, δόξα, Σοφ. Αἴ. 503· ζῆλος καὶ χαρὰ Δημ. 300. 23· τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὁ αὐτ. 267. 14· ζῆλον καὶ τιμὴν τῇ πόλει φέρει ὁ αὐτ. 641. 8, πρβλ. 317. 9., 1399. 21. **III.** περὶ ὕφους λόγου, Ἡγεσίας ὁ ῥήτωρ, ὃς ἦρξε μάλιστα τοῦ Ἀσιανοῦ λεγομένου ζήλου παραφθείρας τὸ καθεστηκὸς ἔθος τὸ Ἀττικὸν Στραβ. 648· τῷ καλουμένῳ Ἀσιανῷ ζήλῳ τῶν λόγων Πλούτ. Ἀντων. 2·— ὡσαύτως, ὁρμητικότης, ἀγριότης, ζ. πυρὸς Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ι', 27.

ζηλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζῆλος,** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 100.

ζηλοτυπέω, ζηλεύω τινά, μετ' αἰτ., ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν Πλάτ. Συμπ. 213D· τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἀθήν. 532Α· ζ. βούλην ἐπὶ τῷ ἀνδρί, ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, Πλούτ. 2. 267D· μετὰ δοτ., ζηλοτ. τινὶ ἐπαινουμένῳ Δημ. Φαλ. 292. **2)** φθονῶ, εἶμαι ζηλότυπος, «ζηλεύω», Κικ. Ἀττ. 13. 13, ἐν τῷ παθ. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., θεωρῶ τι μετὰ ζηλοτύπου θυμοῦ, Αἰσχίν. 9. 4. **2)** προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετὴν ὁ αὐτ. 84. 15.—Παθ., ἡ ζηλοτυπουμένη τυραννὶς Πλούτ. Ἀράτ. 25. **3)** εἶμαι ζηλωτὴς ὑπέρ τινος, τὴν ἀλήθειαν Ἐκκλ.

ζηλοτυπία, ἡ, «ζήλεια», φθόνος, Αἰσχίν. 65. 16· ζ. καὶ φθόνος Πλούτ. Περικλ. 10· κατὰ τὴν τέχνην ζ. Λουκ. Διαβολ. 2· ζ. πρός τινα Πλούτ. 2. 276Β.

ζηλό-τυπος, ον, (τύπτω) ἔχων ζηλοτυπίαν, «ζηλιάρης», Ἀριστοφ. Πλ. 1016· ὀδύναι Ἀνθ. Π. 5. 152· ζ. ἔχειν πρός τινα Διογ. Λ. 2. 57.—Ἐπίρρ. **-πως,** Στράβ. 640.

ζηλόω (ζῆλος), **I.** μετ' αἰτ. προσώπου, φιλοτιμοῦμαι, προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, Λατ. aemulari, τινά Θουκ. 2. 37, 64, Πλάτ., κλ.· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ζηλεύω τινά, φθονῶ (πρβλ. **ζῆλος** I. 1), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 23, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 168, 223· ζηλοῦσ' ἄταν διὰ παντὸς δυσδαίμον' (Κόντος ζηλοῦσα τὸν .. Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 603) Εὐρ. Ι. Τ. 1117, Θεόκρ. 6. 27· τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἑβδ. (Σειρὰχ θ', 1)·— ἀπολ., εἶμαι ζηλότυπος, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 4· ζηλώσαντες, ζηλοτυπήσαντες, Πράξ. Ἀπ. ζ', 9. **2)** θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, θαυμάζω, μακαρίζω, τινά τινος, τινὰ διά τι πρᾶγμα, Σοφ. Ἠλ. 1027, πρβλ. Ἰσοκρ. 59Β· ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1010· τῆς εὐγλωττίας ὁ αὐτ. Ἱππ. 837· τῆς εὐτυχίας τὸν πρέσβυν ὁ αὐτ. Σφηκ. 1450· σπανιώτερον, ζ. τινά τι Σοφ. Αἴ. 552· ζ. σε ὁθούνεκα .., Αἰσχύλ. Πρ. 330· ὅτι ... Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 45· πολλά σε ζηλῶ βίου, μάλιστα δ' εἰ ... Σοφ. Ἀποσπ. 516· μετὰ μετοχ., ζ. σε θανόντα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος Αἰσχύλ. Περσ. 712, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 52·— εἰρωνικῶς, ζηλῶ σε, σὲ καλοτυχίζω διὰ τὴν ἄγνοιαν, Εὐρ. Μηδ. 60, πρβλ. Valck. Φοιν. 405, Θουκ. 5. 105.

II. μετ' αἰτ. πράγμ., μετὰ ζήλου ποθῶ, ἀγωνίζομαι πρός τι, ὁ μὲν δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο ἐζήλωκε Δημ. 22. 18, πρβλ. 500. 2. — Παθ., Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α, κτλ., ἡ ἀρετὴ ζηλοῦται Λυσ. 193. 12· τὰ ζηλούμενα Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 5. **III.** καὶ ἐπὶ προσώπων, Ἐπιστ. Γαλ. δ', 17· παθ., αὐτόθ. 18.

ζήλωμα, τό, τὸ μετὰ ζήλου ἐπιδιωκόμενον· ἐν τῷ πληθ., μεγάλη εὐτυχία, Εὐρίπ. Ι. Τ. 379· πρβλ. Διον. Ἀλ. 7, 55. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, προσπάθειαι μετὰ ζήλου, ἅμιλλαι, Λατ. contentio, τὰ τῶν νέων ζ. Αἰσχίν. 27. 13, πρβλ. Δημ. 424. 17, Ἀνθ. Π. 7. 219. **2)** ἀνταγωνισμός, ζήλωμα τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρετῆς Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 113· ἐν τῷ πληθ., Λυκ. 355.

ζήλωσις, εως, ἡ, ζῆλος, μίμησις, τῶν βαρβάρων Θουκ. 1. 132· μεγάλων συγγραφέων Λογγῖν. 13. 2. **II.** μετὰ ζήλου ἐπιδίωξις πράγματός τινος, αἱ πολύτροποι τοῦ βίου ζ. Φίλων 1. 362· συνήθεια, τρόπος, ἔθος, αὐτόθι 353, κ. ἀλλ. **III.** ζηλοτυπία, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ε', 14.)

ζηλωτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ἄξιος ζήλου, Διογ. Λ. 5. 74.

II. ζηλωτέον, χρὴ ζηλοῦν, Πολύβ. 4. 27, 8· νέοις ζ. τοὺς γέροντας Πλούτ. παρὰ Στοβ. 586. 1.

ζηλωτής, οῦ, ὁ, ὁ μετὰ ζήλου ὀπαδὸς καὶ μιμητής, μιμητὴς καὶ ζ. τῆς ἀρετῆς Ἰσοκρ. 4Β· ζ. καὶ ἐρασταὶ τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας Πλάτ. Πρωτ. 343Α· τῆς ἡλικίας τοῦ μειρακίου Αἰσχίν. 50. 26· τῶν καλῶν βουλευμάτων ὁ αὐτ. 51. 8· τῶν ἀγαθῶν τῶν εἰς τὴν πόλιν μαρτυρουμένων Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 80· Θουκυδίδου, Ἀντισθένους Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 15, Ἑρμοτ. 14. **2)** ζηλότυπος, θεὸς ζ. Ἑβδ. (Ἐξόδ. κ', 5). **II.** ζηλωτής, πλήρης ζήλου, ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Κανανίτης ἢ Καναναῖος (ἐκ τοῦ Ἑβραϊκ. gâna, φλέγομαι, εἶμαι ζηλωτής), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 4, κ. Μᾶρκ. γ', 18, Λουκ. ς', 15, Πράξ. Ἀποστόλ. α', 13.

ζηλωτικός, ή, όν, πλήρης ζήλου, Ἀριστ. Ρητ. 2. 11, 1· περί τι αὐτόθι 3.

ζηλωτός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν,** Εὐρ. Ἀνδρ. 5, Μηδ. 1035· Δωρ. **ζᾱλ-,** Πίνδ.· (ζηλόω)·— εἶμαι ἄξιος μιμήσεως, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάσσ. 368Β· καλὰ καὶ ζ. ἐπιγράμματα Δημ. 615. 28· συγκρ., Ἰσοκρ. 135C. **2)** θεωροῦμαι εὐτυχής, φθονοῦμαι, ἐπὶ προσώπων, Θέογν. 455, Σοφ. Ἀντ. 1161· τινί, ὑπό τινος, Αἰσχύλ. Περσ. 710, Πλάτ. Συμπ. 197D, κτλ.· ὑπό τινος Ἰσοκρ. 96Α· μετὰ γεν. πράγμ., θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς Πίνδ. Ο. 7. 10· ζ. τῆς εὐνοίας Πλούτ. Πομπ. 61· μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. Λουκούλ. 38. **3)** ἐπὶ καταστάσεων, ἄξιος φθόνου, ἐπίφθονος, μακάριος, αἰὼν Σιμων. 71, Εὐρ. Μηδ. 243· ζηλωτότατος βίος Ἀριστοφ. Νεφ. 462· γάμος Πλούτ. 2. 289Β.

ζημία, Δωρ. **ζᾱμία,** ἡ, βλάβη, Λατ. damnum, Ἐπίχ. 150 Ahr.· ἀντίθ. **κέρδος,** Λυσ. 109. 23, Πλάτ. Νόμ. 835Β, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 5 κέξ.· ζημίαν λαβεῖν, νὰ ὑποστῇ ζημίαν, βλάβην, Σοφ. Ἀποσπ. 884, Δημ. 155. 12· ζ. ποιῶ τινι, προξενῶ εἴς τινα ἀπώλειαν, Ἀριστοφ. Πλάτ. 1124· ζ. ἐργάζεσθαι Ἰσαῖ. 58. 19· ζ. φέρειν τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. ἔνθ' ἀνωτ.· ζ. νομίζειν, ἡγεῖσθαι Ἰσοκρ. 37Β, Ἰσαῖ. 65. 39. **II.** ποινὴ χρηματική, πρόστιμον, ζημίην ἀποτίνειν Ἡρόδ. 2. 65· ἐκτεῖσαι Πλάτ. Νόμ. 774Ε· ὀφείλειν Ἡρόδ. 3. 52· καταβάλλειν Δημ. 727. 4· μετὰ .. χρημάτων ζημίας, μὲ πρόστιμον χρηματικόν, Πλάτ. Νόμ. 862D· ἀλλ' ὡσαύτως, ζημία ἐπίκειται στατήρ, πρόστιμον ἑνὸς στατῆρος .., Θουκ. 3. 70· ζημίαν ὀφείλειν τάλαντον Πλούτ. Λυσ. 27· τῆς ζημίας ἀφεθῆναι ὁ αὐτ. Ἀριστείδ. 4· πρβλ. **ἀποχρήματος.** **2)** καθόλου, τιμωρία, ποινή, ζ. ἐπιτιθέναι τινὶ Ἡρόδ. 1. 144· ζ. ἔπεστί τινι Ἡρόδ. 2. 136· πρόσκειταί τινι Ξεν. Πόρ. 4, 21· γλώσσῃ ζημία προστρίβεται Αἰσχύλ. Πρ. 329, πρβλ. 382· προστιθεμένης τῆς ποινῆς, θάνατον ζημίαν ἐπιτίθεσθαι, προτιθέναι, τάττειν, ὁρίζειν τὸν θάνατον ὡς ποινήν, Θουκ. 2. 24., 3. 44, Δημ. 498. 7· θάνατος ἡ ζ. ἐπικέεται Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. 65· ἀλλά, ἐφ' οἷς .. θάνατος ἡ ζ. Πλάτ. Πρωτ. 325D· θανάτου ζ. πρόσκειται Θουκ. 3. 45· — ὡσαύτως μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, ζ. ἀδικίας, τιμωρία διὰ .., Πλάτ. Θεαιτ. 176D, πρβλ. Νόμ. 860Ε. **III.** λέξις ὑβριστικὴ ἢ ὀνειδιστική, ἀλλ' ἀείποτε μετ' ἐπιθ., ὡς φανερὰ ζᾱμία, καθαρὰ βλάβη, ἀπώλεια ἀληθής, ἄνθρωπος οὐτιδανός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 737· καθαρὰ ζ., λαμπρὰ ζ., Ἀλκίφρων 3. 21, 38, πρβλ. Ἀλέξ. Δορκ. 1. 6. (Φαίνεται ὅτι σχετίζεται πρὸς τὸ **δαμάω,** Κρητ. **δαμία,** Σανσκρ. yam (coercere), ἴδε **Ζ ζ** II. 3· ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ Λατ. dam-num, πρβλ. **Ζ ζ** II. 2).

ζημιο-πρακτέω, ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω πρόστιμον, τινά Peyron Παπύρ. Ἑλλ. 2. σ. 35.

ζημιόω, μέλλ. **-ώσω,** Εὐρ., ἀόρ. **ἐζημίωσα,** Εὐρ., Θουκ., κλ., πρκμ. **ἐζημίωκα** Δημ. 530. 12.— Παθ., μέλλ. **ζημιωθήσομαι** Λυσ. 181. 37, Ἰσαῖ. 81. 24, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 12· ἀλλὰ συνηθέστ. μέσ., **ζημιώσομαι,** ἐπὶ παθ. σημασ., Ἡρόδ. 7. 39, Ἀνδοκ.

10. 11, Θουκ. 3. 40,'Ισοκρ. 378C, Δημ. 17. 3,'Αριστ. Πολ. 6. 5, 3· ἀόρ. **ἐζημιώθην** Πλάτ. Νόμ. 855B,'Ισοκρ.'Αντιδ. § 171 (160)· πρκμ. **ἐζημίωμαι** Δείναρχ.110.19,'Αριστ. Προξενῶ ἀπώλειαν ἢ ἐπιφέρω ζημίαν εἴς τινα, τινὰ Πλάτ. Νόμ. 846A· πόλιν Λυσ. 185. 37· μετ' οὐδ. ἐπιθ., οὐδὲν ζ. τινὰ 'Ισοκρ.117B· πλείω ζ. τινὰ Ξεν. Κύρ. 3.1, 30· οὕτως ἐν τῷ παθ., μεγάλα ζημιώσεται, θὰ πάθῃ μεγάλας ἀπωλείας, Θουκ. 3. 40· πολλὰ Πλάτ. Νόμ. 916E· ἀπολ., ἀντίθ. τῷ **κερδαίνειν**, ὁ αὐτ. Γοργ. 490C, κτλ.·— ὡσαύτως, τοσαύτας ἡμέρας ζημιοῦν τινα, προξενεῖν εἴς τινα ἀπώλειαν .., Αἰλ. Π. 'Ιστ. 3. 23. **II.** ἐπιβάλλω πρόστιμον, τιμωρῶ χρηματικῶς, μετὰ δοτ. πράγμ., ζ. τινὰ χιλίῃσι δραχμῇσι 'Ηρόδ. 6. 21, πρβλ. 6.136· χρήμασιν Θουκ. 2. 65· μναῖς τρισὶ Πλάτ. Νόμ. 936A· ὡσαύτως ζ. τινὰ ἕως τριάκοντα μνᾶς Λυκοῦργ.'Αποσπ.· εἰς χρήματα Πλάτ. Νόμ.774B.— Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς πρόστιμον, τιμωροῦμαι χρηματικῶς διά τι πρᾶγμα, μετὰ δοτ. πράγμ., χρήμασι 'Αντιφῶν 120. 2· δραχμῇ τῆς ἡμέρας Πλάτ. Νόμ.766C· μέχρι τοσούτου αὐτόθι 855B·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ζ. πεντήκοντα λίτρας 'Αριστ.'Αποσπ. 436· μεταφ., τοῦ ἑνός, τοῦ περιέχεαι μάλιστα, τὴν ψυχὴν ζημιώσεαι, θὰ χάσῃς,'Ηρόδ.7. 39· τὴν ψυχὴν αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 26· ἑαυτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 25· τὰ κέρατα Αἰλ. π. Ζ. 10. 1. **2)** καθόλου, τιμωρῶ, 'Ηρόδ. 7. 35., 9. 77· τινὰ θανάτῳ ὁ αὐτ. 3. 27· τινα φυγῇ, πληγαῖς Θουκ. 4. 65., 8. 74.—Παθ., ζημιοῦσθαι ζημίαις ἐσχάταις Λυσ. 189. 16· θανάτῳ 'Αντιφῶν 123. 24· θανάτῳ καὶ πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις Πλάτ. Πολιτ.297E· χρήμασι καὶ ἀτιμίᾳ ὁ αὐτ. Νόμ.721B.

ζημιώδης, ες, (εἶδος) πρόξενος ζημίας, ἐπιζήμιος, βλαβερός, Πλάτ. Κρατ. 417D, Νόμ. 650A, Ξεν. 'Απομν. 3. 4. 11.—'Επίρρ. **-δῶς,** ἀποδοκιμαζόμενον ὡς δίσφθεγκτον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Η', 147.

ζημίωμα, τό, (ζημιόω), τὸ ἀπολεσθέν, ποινή, πρόστιμον, Λουκ. Προμ.13, κτλ.· τῆς ἀταξίας, διὰ τὴν ἀταξίαν, Ξεν.'Ελλ. 3.1, 9. **2)** τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν ζημίαν, ζ. ἔστω ἀστυνόμοις Πλάτ. Νόμ.764C.

ζημίωσις, εως, ἡ, ἐπιβολὴ ζημίας, ποινῆς,'Αριστ. Πολ.4.16,2.

ζημιωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιβάλλων ποινάς, τιμωρός, Σχόλ. Αἰσχύλ. Πρ.77·— δήμιος, Εὐστ.1833. 53.

Ζήν, ὁ, γεν. **Ζηνός,** ποιητ. ἀντὶ τοῦ **Ζεύς,** ὃ ἴδε.

Ζηνο-ποσειδῶν, ὁ, θεότης τις μικτὴ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένη ἐν Καρίᾳ, Μάχων παρ' 'Αθην. 337C, πρβλ. 42A, Συλλ.'Επιγρ. 2700 (Προσθήκ.).

Ζηνό-φρων, ον, γεν. **ονος,** (Ζήν, φρήν) ὁ γινώσκων τὸ φρόνημα ἢ τὰς βουλὰς τοῦ Διός, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος ὡς ἀποκαλύπτοντος τὴν βούλησιν τοῦ Διὸς διὰ τῶν χρησμῶν του,'Ανθ. Π. 9. 525,7· οὕτω καὶ **Ζηνο-δοτήρ, ῆρος,** αὐτόθι.

ζῆσις, εως, ζωή, Στοβ.'Εκλ. Φυσ. 262.

ζητ-ἀρετησιάδης, ου, ὁ, κωμικὴ λέξις ἐν 'Ανθ. Π. παραρτ. 288 ('Αθήν. 162B), ὁ ζητῶν τὴν ἀρετήν, virtut-aucupida, κατὰ τὴν παράφρασιν τοῦ Scaliger).

ζητεύω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 398, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 215, εἰς 'Ερμῆν 392· Δωρ. **ζατεύω,**'Αλκμὰν 17, Θεόκρ.1. 85.

ζητέω, Δωρ. μετοχ. **ζατεῦσα,** Θεόκρ.1. 85· παρατ. **ἐζήτουν,** 'Επ. γ' ἑν. **ζήτει,**'Ιλ. Ξ. 258 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' 'Ομ.),Ὕμν. 'Ερμ. 22· ἀόρ. **ἐζήτησα,**'Ισοκρ. 349D· πρκμ. **ἐζήτηκα,**Δείναρχ. 107. 26.— Μέσ., ἀόρ. **ἐζητησάμην (ἀν-)** Λόγγος Προοιμ. 2.— Παθ., μέλλ. **ζητηθήσομαι,** Σέξτ.'Εμπ. Π.1. 60, Μ. 8.16· ἀλλὰ **ζητήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., ὁ αὐτ. Μ.1. 28. Ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ζήτει 'Ιλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ζ. πημάτων ἀπαλλαγὴν Αἰσχύλ. Πρ. 316, πρβλ. 262· εὑρήσεις ζητῶν 'Αριστοφ. Πλοῦτ. 104· μὴ ζητῶν Ξεν. 'Αγησ. 8, 1· τὸ ζητούμενον ἁλωτὸν Σοφ. Ο. Τ.110. **2)** ἐρωτῶ περί τινος, τοὺς ἄρχοντας Ξεν.'Αν. 2. 3, 2· ἐρωτῶ περί τινος πράγματος, ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 5,13. **3)** ζητῶ, ἀναζητῶ, τὸν αὐτόχειρα Σοφ. Ο. Τ. 266· μεγάλοις μηνύτροις τὸν δράσαντα Θουκ. 6. 27· ἐπὶ θηρευτῶν, ζ. τὸν λαγὼ Ξεν. Κυν. 6, 25. **4)** ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐπὶ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, συχν. παρὰ Πλάτ. κλπ., ζ. τὰ θεῖα Ξεν.'Απομν.1.1,15· ταῦτ' οὖν ζ. καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν θεὸν Πλάτ.'Απολ. 23B· ζητουμένης ἀρετῆς ὅ τι ποτ' ἐστὶν ὁ αὐτ. Μένων· 79D· τὸ ζητούμενον, ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐρεύνης, τὸ ζήτημα, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 201A, κτλ.· πρβλ. **ζητητικός**·— ὡσαύτως ἐπὶ δικαστικῆς ἐρεύνης ἢ ἀνακρίσεως, ζ. περὶ ἀδικημάτων Δείναρχ. 91. 20· ἔνοχος εἶναι τοῖς ζητουμένοις ὁ αὐτ. 97. 15·— καθόλου, ζ. πότερον .., Πλάτ. Φιλήβ. 27C· ζ. πρὸς ἑαυτὸν Λουκ. Λεξιφ.17. **5)** ἀπαιτῶ, ζητῶ, τῶν πράξεων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ λόγον ζητοῦντες Δημ. 49. 18. **II.** ἐπιζητῶ, ἐπιθυμῶ, ἀμήχανα Εὐρ. 'Αλκ. 203· ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον Σοφ. Ο. Τ. 658·— ἐπὶ φυσικῶν τάσεων, ὁ θέρμος ὕφαμμον ζητεῖ χώραν Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 8. **2)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ νὰ πράξω τι, ἐκμαθεῖν τι ζ.'Ηρόδ. 3. 137, Αἰσχύλ. Πρ.776· μεταλαβεῖν 'Αριστοφ. Πλοῦτ. 370, πρβλ. ζήτησεις 3·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. μέλλ., ζητεῖς ἀναπείσειν αὐτόθι 573· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ζητῶ ἢ ἐπιθυμῶ νά .., Πλάτ. Πολ. 343B. **III.** αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τινός, Λατ. desidero, ἵνα μὴ ζητέοιεν σιτία 'Ηρόδ. 1. 94· Νέρωνα Πλούτ. Γάλβ. 8.

ζήτημα, τό, τὸ ζητούμενον, 'Ιππ. 'Αρχ.'Ιητρ. 9· οὐ ῥᾴδιον ζ., πρᾶγμα δυσεύρετον, ἐπὶ τῶν ἠκρωτηριασμένων μελῶν τοῦ Πενθέως, Εὐρ. Βάκχ.1139. **II.** ἔρευνα, Σοφ. Ο. Τ. 278, ἰδίως φιλοσοφικῆς φύσεως, τὸ περὶ νόμους ζ. Πλάτ. Νόμ. 630E· τὰ περὶ φύσεως ζ. αὐτόθι 891C· ὡσαύτως, τοῦτ'. οὐ τυγχάνει ζ. ὁ αὐτ. Κρατ. 421A· ἐκεῖνό γ' ἦν τὸ ζ. πρῶτον, πότερον .. ὁ αὐτ. Σοφ. 221C· ἀναζήτησις, ἔρευνα, μυρίοις ζητήμασιν εὑρὼν Εὐρ. Βάκχ.1218· μητρός, περὶ τῆς μητρός, ὁ αὐτ. Ἴωνι 1352.

ζητημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ.,'Αρρ.'Επικτ. 2. 16, 20, Λιβάν. 4. 639.

ζητήσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ζητήσῃ, τὰ ζ., τόποι, ὅπου δύναταί τις νὰ ζητήσῃ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 6, 6.

ζήτησις, εως, ἡ, τὸ ζητεῖν, ἡ ἀναζήτησις, ἔρευνα, κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλῶσαι 'Ηρόδ. 2. 44· κατὰ βίου τε καὶ γῆς ζ. ὁ αὐτ.1. 94, πρβλ. 2. 54· ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν, πρὸς ἀναζήτησιν .., Σοφ. Τρ. 55· ἡ ζ. τῶν δρασάντων Θουκ. 8. 66· ζ. ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαιτ.196D, κτλ.· τῆς τροφῆς Θουκ. 8. 57· τῆς τροφῆς Θουκ. 8. 57· τῆς ἀληθείας ὁ αὐτ.1. 20. **2)** ἔρευνα, προσπάθεια πρὸς εὕρεσιν, ποιεῖσθαι ζήτησιν τῶν νεῶν, ἐρευνᾶν τὰ πλοῖα,'Ηρόδ. 6. 118, πρβλ. Λυσ. 122, ἐν τέλει, Αἰσχίν. 6. 45. **3)** ἔρευνα, ἀνίχνευσις, ἰδίως φιλοσοφική, Πλάτ. Κρατ. 406A, 'Απολ. 29C, κ. ἀλλ.· περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ὁ αὐτ. Τιμ. 47A· ἡ τῶν ἐμφρόνων ζ. τοῦ μέλλοντος, ἡ ἔρευνα τῶν λογικῶν ὄντων περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁ αὐτ. Φαίδρ. 244C· ἐν τῷ πληθ., Φαίδωνι 66D κ. ἀλλ. **4)** δικαστικὴ ἔρευνα, Δείναρχ. 91. 20· ἴδε **ζητέω** I. 4.

ζητητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ἄξιος νὰ ζητηθῇ, Σοφ. Αἴ. 470, 'Αριστοφ. Θεσμ. 604, κτλ. **II.** **ζητητέον,** πρέπει τις νὰ ζητήσῃ, ὁ αὐτ. Νεφ. 760· ἤ τιν' ἑτέραν [δύναμιν] .. ἡμῖν ζ. Πλάτ. Φιλήβ. 58E.

ζητητήριον, τό, = **βασανιστήριον,**'Ανών. παρὰ Σουίδ.

ζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ζητῶν, ἐρευνητής, Πλάτ. Πολιτ. 618C· τινος, περί τινος, ὁ αὐτ. Χαρμ.175E. **II.** ἐν 'Αθήναις οἱ **ζηταί** ἦτο ἀρχὴ ἔχουσα ἔργον τὸ ἀνευρίσκειν τοὺς ὀφειλέτας τοῦ δημοσίου, τοὺς κατέχοντας δημόσια κτήματα κλ., Λατ. quaesitores,'Ανδοκ. 3. 6, κλ., Λυσ.163. 6, Δημ. 696. 9.,703. 11, Πλάτ. Κωμ. Πρέσβ. 5· πρβλ. Herm. Pol. Ant. §§ 133, 151.

ζητητικός, ή, όν, ἔχων ἔφεσιν ἢ τάσιν πρὸς τὰς ζητήσεις ἢ ἐρεύνας, ἐρευνητικός, Πλάτ. Μένωνι 81D· τινος ὁ αὐτ.'Αξ. 366B· περί τι ὁ αὐτ. Πολιτ. 528B. **2)** οἱ ζ. διάλογοι, διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ἐν οἷς ἐρευνᾶται ἡ ἀλήθεια, ἀντίθ. οἱ ὑφηγητικοί, Θράσυλλ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 49· τὸ ζ. ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, ἀναφέρονται εἰς τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας, 'Αριστ. Πολ. 2. 6, 6, πρβλ. Grote Πλάτ.1.169. **3)** οἱ Ζητητικοί, ὄνομα διδόμενον εἰς τοὺς σκεπτικοὺς ἢ ἐφεκτικοὺς φιλοσόφους, Διογ. Λ. 9. 69· ἡ ζητητική, τὸ φιλοσοφικὸν αὐτῶν σύστημα, αὐτόθι 70· ἡ ζ. ἀγωγὴ Σέξτ.'Εμπ. Π.1.7.

ζητητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ζητούμενος ἢ ζητηθείς, ὃν ἐζήτησεν ἢ ζητεῖ τις, τινι Σοφ. Ο. Κ. 389.

ζήτρειον ἢ **-εῖον,** τό, τόπος ἔνθα ἐκολάζοντο οἱ δοῦλοι ἐν Χίῳ, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 46, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν 'Αδήλ.1· ἴδε Ε. Μ. 411. 33, Εὐστ. 837. 44· γραφόμενον **ζώστειον,** ἐν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 66b, **ζώντειον** ἢ **-εῖον** ἐν Πολυδ. Γ', 78, Ζωναρ.· **ζώτειον** ἐν Ε. Μ. 414. 40.—'Ο ὀρθὸς τύπος φαίνεται ὅτι εἶνε **ζητρ-,** ἂν ὁ 'Ησύχ. ὀρθῶς ἀναφέρῃ τὸ **ζητρὸς** μετὰ τῆς ἑρμηνείας δήμιος.

ζιβύνη, ἡ, = σιβύνη, 'Εδδ. ('Ησαΐ. 2. 4)· **ζηβύνη** Μαθ.'Αρχ. σ. 92· **ζηβήνη** 'Ησύχ.·— ὑποκορ. **ζιβύνιον,** τό,'Ηρωδιαν. 'Επιμερ. 40,'Ησύχ.

ζιγγίβερις, εως, ἡ,'Αραβικόν τι φυτόν, οὗτινος ἡ ῥίζα ἐχρησίμευεν ὡς φάρμακον, «ζιντζίβερι», Διοσκ. 2.190, Γαλην.13,175.

ζιγνίς, ίδος, ἡ, εἶδος σαύρας καλουμένη καὶ **χαλκίς,** ἔτι καὶ νῦν καλεῖται cicigna ἐν 'Ιταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ,'Αριστ. Ι. Ζ. 8. 24, 7 (διάφ. γραφ. **ζυγνίς, ζιγνύς, δίγνυς, ζίγνης**).

ζιζάνιον, τό, = **αἶρα** II, Λατ. zizanium, lolium, Γεωπ. 2.43, Ε. Μ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 25, Γεωπ.10. 87.

ζιζανιώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς ζιζάνιον,'Επιφάν.100C. —'Επίρρ. **-δῶς,** ὁ αὐτ. 459A.

ζίζυφος, ἡ, δένδρον ἡ «ζιζυφιά», Λατ. rhamnus jujuba Linn., 'Ιταλ. Giuggiola, Γαλλ. gingeolier.—**ζίζυφον,** τό, ὁ καρπός, Γαλην. 6. 357,'Ορειβ.1. 211, Γεωπ.10. 3, 4.

ζίκαια, τά, (= δίκαια), 'Επιγρ. 'Ολυμπ. Arch. Ztg. 1879, σ. 47, καὶ 1880, σ. 66.

ζινίχιον, τό, λωρίον τοῦ ὑποδήματος, Φώτ. Σουίδ.

ζίφυον, τό, (= δίφυιον· διπλοῦν) ζίφυιον ἀποτινέτω 'Επιγρ. 'Ολυμπ. Arch. Ztg. 1880, σ. 67.

ζόη, ζόα, ζοία, ἴδε ἐν λ. **ζωή.**

ζόμβρος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **τραγέλαφος** III.

ζοός, ἴδε ἐν λ. **ζωός.**

ζορκάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δορκάς**.

ζόφεος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., νὺξ Νίκ.'Αλ. 501.

ζοφερός, ά, όν, (ζόφος) σκοτεινός, Χάος Ἡσ. Θ. 814· οἴκημα Ἱππ. 399. 37· ἀὴρ Λουκ. Νιγρίν. 4· θάλαττα διαφαίνεται ζοφερὰ Ἀριστ. Θαυμασ. 130, 3·— τὸ ζοφερὸν Ἱππ. 563. 2,'Αριστ. π. Ψυχ. 3. 2, 9. **2)** μεταφ., ζ. φροντίδες Ἀνθ. Π. 5. 297.

ζοφερότης, ητος, ἡ, = **ζόφος**, Νικηφ. Βλεμμ. σ.155.

ζοφηφορία, ἡ, = **ζόφος**, Ποντική, Γρηγόρ. Ναζ.'Επ.7,σ.771.

ζόφιος, ον, = **ζόφεος, ζοφερός**,'Ανθ. Π.7. 377.

ζοφο-δορπίδας, ου, ὁ, δειπνῶν ἐν τῷ σκότει ἢ κρυφίως, περὶ τοῦ Πιττακοῦ,'Αλκαῖ. παρὰ Διογ. Λ.1. 81, πρβλ. Πλούτ. 2.726Δ· **-δορπίας** παρ' Ἡσυχ., Σουΐδ.

ζοφο-είδελος, ον, ὅμοιος πρὸς ζόφον, σκοτεινός, Νίκ. Θ. 657.

ζοφο-ειδής, ές, = τῷ προηγ.,'Ιππ. 595. 40, κτλ.· οὕτω, **ζοφόεις, εσσα, εν**, Νίκ. Θ.775,'Αλ. 474.

ζοφο-μηνία, ἡ, (μήνη) = **σκοτομηνία**,'Ησύχ., ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης, Σουΐδ.

ζοφόπνοια, ἡ, ἄνεμος ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων,Σχόλ.'Ιλ.Ψ. 334.

ζόφος, ὁ. τὸ σκότος τοῦ κάτω κόσμου, σκότος τοῦ Ἅδου, ἱεμένων Ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον Ὀδ. Υ. 356, πρβλ. Λ. 155,'Ιλ. Φ. 56· Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα, ἔλαβε διὰ κλήρου τὰ βασίλεια τοῦ σκότους ὡς μερίδιον, Ο. 191, Ὀδ. Λ. 57, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 402, 446, κτλ.· γῆς ὑπὸ ζόφον Αἰσχύλ. Πέρσ. 839·— καθόλου, πᾶν σκότος,'Ησ.'Ασπ.'Ηρ. 227· χειμέριος ζ., τὸ σκότος ἤτοι ἡ κατήφεια τοῦ χειμῶνος, Πίνδ. Ι. 4. 30 (3. 37). **II.** παρ' Ὁμ., τὸ σκοτεινὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, αἱ δυσμαί, ὡς παρὰ Γερμ. Abend (ἑσπέρα), ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον Ὀδ. Γ. 335· οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς Κ. 190· οὕτω, ποτὶ ζόφον, ἀντίθ. πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε Ἰλ. Μ. 239, Ὀδ. Ν. 240 (ἴδε ἐν λ. **ἥλιος**)· Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον, πρὸς δυσμὰς τῶν .., Πίνδ. Ν. 4. 112·— μεταφ., τῆς ψυχῆς .. ζόφος Πλούτ. 2. 48C· ἐπὶ ὕφους, τὸ σκοτεινόν, ἀδιανόητον, Διον.'Αλ. π. Πομπ. 2.— Παρὰ πεζοῖς, πρῶτον παρ' Ἀριστ. Κόσμ. 6, 30, Πολυβ.18. 3,7, ἀκολούθως ἐν τῇ Κ. Δ., Πλούτ., Λουκ., κτλ. ('Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγεται **Ζέφυρος**, ὃ ἴδε. τὸ δὲ **κνέφας, γνόφος, δνόφος** φαίνονται ὄντες τύποι διάφοροι μόνον κατὰ διάλεκτον ἢ προφοράν, Βουττμ. Λεξιλ., ἴδε **κελαινὸς** 9, Curt. Gr. Et. σελ. 657 κέξ.)

ζόφος, εος, τό, = τῷ προηγ., Κ. Δ.'Αποκάλ. Παύλ. 62.

ζοφο-φθόρος, ον, ὁ. τὸν ζόφον ἐκδιώκων, διαλύων, Θεοδόσ. Διάκ.'Ακρ.1, 225.

ζοφόω, σκοτίζω,'Ηλιόδ. 2.15.— Παθ., γίνομαι σκοτεινός,'Ανθ. Π. 6. 92· τὴν ὄψιν ἐζοφωμένος Ψευδολουκ. Φιλοπάτρ. 4.

ζοφώδης, ες, = **ζοφοειδής**, Ἱππ. 213C, Ἀριστ. Προβλ. 26, 37, 53.

ζόφωμα, τό, σκότος, Βυζ.

ζόφωσις, εως, ἡ, ἐπισκότισις, σκότος, Γρηγ. Νύσσ. 2, 891.

ζόω, σπάν.'Ιων. τύπος ἀντὶ **ζάω**, ὃ ἴδε.

ζῠγάδην [ᾰ], ἐπίρρ., (ζυγὸν) συνεζευγμένως, κατὰ ζεύγη, Φίλων 1. 237, Φώτ.

ζυγάδια, τά, εἶδος ὑποδημάτων, Σουΐδ.

ζύγαινα, ης, ἡ, ἰχθύς, ἡ «σφυρίδα»,'Επίχ. 30 Ahr.,'Αριστ. Ι. Ζ. 2.15,12.

ζυγαῖος, = **ζύγιος**,'Ιω. Χρυσόστ. 6, 974.

ζῠγάρχης, ὁ, ἡγεμὼν ἱππικοῦ, Αἰλ. Τακτ.19, 8.

ζυγαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ζυγάρχου,'Ασκληπιόδ. Τακτ. 8. **2)** διοίκησις δύο ἁρμάτων, Αἰλ. Τακτ. 22, 2.

ζυγάς, άδος, ἡ, ζεῦγος, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 249.

ζῠγάστριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Πολυδ. Ζ', 79, Ι', 138.

ζῠγαστρον [ῠ], τό, (√ΖΥΓ, ζεύγνυμι) κιβώτιον (ἐκ σανίδων ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας συνημμένων), Σοφ. Τρ. 692, Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 208, Ξεν. Κύρ.7. 3,1·— παρὰ Δελφοῖς καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον, Φώτ.·— τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος, κάλυμμα, Σχόλ. Θεοκρ.7.78.

ζῠγείς, μετοχ. ἀορ. 6' παθ. τοῦ **ζεύγνυμι**.

ζῠγέω, ἵσταμαι ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ, ἐπὶ στρατιωτῶν εἰς μίαν γραμμὴν παρ' ἀλλήλοις ἱσταμένων, Πολύβ. 3.113, 8·— ὡς τὸ **στοιχέω** περὶ ἱσταμένων ὄπισθεν ἀλλήλων κατὰ βάθος.

ζυγηδόν, ἐπίρρ., κατὰ ζεύγη,'Ηλιόδ.10.17.

ζυγητή, ἡ, «κλεὶς» Ἡσύχ.

ζῠγη-φόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ζυγοφόρος**, ὃ ἴδε.

ζυγία, ἡ, εἶδος πτελέας, Carpinus betulus, Θεόφρ. Ι, Φ. 3. 3,1., 5. 3, 3, Πλίν. 16. 26.

ζῠγιανός, ή, όν, γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ ζυγοῦ, Βασίλ. 1. 55· πρβλ. **κριανός, σκορπιανός**.

ζυγίζω, ζυγιάζω, Σουΐδ.

ζῠγικός, ή, όν, (ζυγὸς) ἀνήκων εἰς ζυγὸν (ζυγαριάν), Θεολ. 'Αριθμ. σ. 29.

ζύγιμος, ον, = **ζύγιος**, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 331Β, πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ζύγιος**.

ζύγινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ δένδρου ζυγίας,Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 3, 3.

ζύγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ζυγόν** (III. 3), ὑπὸ τὰ ζύγια Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204Β.

ζύγιον, τό, (ὑποκορ. τοῦ **ζυγός**) ζύγι, ζυγαριά,'Ακύλ. Παροιμ. 11, 1.

ζύγιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. ἔνθα κατωτ. (ζῠγόν)·— ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ ζυγόν, ζ. ἵππος, ἵππος ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἀντίθ. σειραφόρος, Ψευδευριπ. Ι. Α. 221,'Αριστοφ. Νεφ. 122·— μετὰ γεν., θηρῶν ζυγίους ζεύξασα σατίνας Εὐρ. Ἑλ.1310. **II.** ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς προστάτιδος τοῦ γάμου, παρὰ Ῥωμαίοις Juno jugalis,'Απολλ. Ῥόδ. Δ.96, Μουσαῖ. 275· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων,'Ανθ. Π.7. 555,'Ησύχ. **III. ζύγιος**, ὁ, = **ζυγίτης**, Πολυδ. Α', 87,120· κῶπαι ζ. Πολύαιν. 5. 22, 4.

ζυγίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀγρίου θύμου, ἕρπυλλος, serpyllum silvestre, Διοσκ. 3. 46, Φιλῖν. παρ' Ἀθην. 681F.

ζῠγίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἐρέτης ὁ καθήμενος ἐν τῇ μεσαίᾳ γραμμῇ, ὡς τὸ μεσόνεος, Σχόλ.'Αριστοφ. Βατρ.1074, πρβλ. **θαλαμίτης, θρανίτης**.

ζυγῖτις, ιδος, = **ζυγία**, Ἀφροδίτη Νικόμ. Γερασ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 144. 6.

ζυγνίς, ίδος, ἡ, ἴδε **ζιγνίς, δυγνίς**.

ζῠγό-δεσμον, τό, (**ζυγόν**, ὃ ἴδε) δεσμὸς τοῦ ζυγοῦ, δηλ. ἱμὰς δι' οὗ ὁ ζυγὸς προσεδένετο εἰς τὸν ῥυμόν, ζ. ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ Ἰλ. Ω. 270· περὶ τοῦ Γορδίου δεσμοῦ, Πλούτ.'Αλεξ.18, κλ. (καλούμενον **ζυγόδεσμος**, ὁ, παρὰ Θεμιστ. 30Β· τοῦ ζυγοῦ ὁ δεσμὸς παρ' Ἀρρ.'Αν. 2. 3,11)· συχν. ἐν τῷ πληθ., ζυγόδεσμα Πρόκλ.'Υ. 31.'Ανθ. Π. 9.155,741, κτλ.

ζῠγο-δέτης, ου, ὁ, (δέω) = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

ζῠγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ζυγόν, τὸ ζ. = **ζύγωμα** III, Γαλην. 4,13.

ζῠγο-κέφαλον, τό, φόρος ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀροτριώντων ζευγῶν, Συλλ.'Επιγρ. 2712. 9, Νεαρ. Ἰουστιν.

ζυγοκλεπτέω, κλέπτω εἰς τὸ ζύγισμα, ζυγοκλεπτήσαντες Ἰουστ. νεαρ. ΡΜΗ', 2.

ζῠγο-κρούστης, ὁ, ὁ ἀπατῶν εἰς τὸ ζύγι,'Αρτεμίδ. 4. 59.

ζῠγο-μαχέω, παλαίω πρὸς τὸν ὁμόζυγόν μου, ἵππου ἐν ἅρματι ζ. Ἀππ. Συρ. 33. **2)** καθόλου, παλαίω, ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, περί τινος Δημ. 996.16· πρὸς τύχην Μένανδ.'Αδήλ.127, πρβλ. Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 21· πρβλ. **κώρυκος**.

ζῠγο-μαχία, ἡ, ἔρις, μάχη,'Αρισταίν. 2. 2,'Εκκλ.

ζῠγόν, τό, ὡσαύτως **ζῠγός**, ὁ, (μὲ τὴν σημασ. Ι.) Ὕμν.'Ομ. εἰς Δήμ. 217, (μὲ τὴν σημασ. IV.) Πλάτ.Τιμ. 63Β, καὶ παρὰ μεταγενεστ. μὲ πᾶσαν σημασίαν. Κατὰ τὸ πλεῖστον οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ὀρίζον τὸ γένος τῆς λέξεως ἐν τῷ ἑνικῷ., ἀλλὰ τὸ πληθ. φαίνεται ὅτι εἶνε ἀείποτε **ζυγά** (πρβλ. **ζεύγνυμι** ἐν τέλ.). Πᾶν ὅ,τι ἑνώνει δύο σώματα, ἑπομένως, **I.** τὸ σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ κείμενον ξύλον, τὸ προσδενόμενον διὰ τοῦ ζυγοδέσμου πρὸς τὸ τέλος τοῦ ῥυμοῦ καὶ ἔχον ζεύγλας (ἐπιτραχηλίους θέσεις) εἰς ἑκάτερον ἄκρον, δι' οὗ δύο ἵπποι, ἡμίονοι ἢ βόες ἔσυρον ἅμαξαν ἢ ἄροτρον· παρ' Ὁμ. ὁ τῶν ἵππων ζυγὸς συχνάκις ὁρίζεται εἰδικώτερον, ὡς ζυγὸν ἵππειον Ἰλ. Ε.799, Ψ. 392· ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, ἔζευξεν αὐτούς,'Ιλ. Ε.731,'Οδ. Γ. 383· ἐπὶ ζυγὰ θῆκεν ἵπποις Ἡσ. Ἔργ. κ.'Ημ. 813· ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θῆκε βουσὶ αὐτόθι 579· ὑπὸ ζυγόφιν (ὅ ἐ. ζυγοῦ) λύον ἵππους Ἰλ. Ω. 576·— παροιμ., τὸν αὐτὸν ἕλκειν ζ., ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων, «'ς ἕνα τσουκάλι βράζουν», Ἀρισταίν. 2. 7, Παροιμιογρ. **2)** μεταφ., ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι κεῖται Ὕμν.'Ομ. εἰς Δήμ. 217· ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω Θέογν. 1023· ἐπαυχένιον λαβεῖν ζ. Πίνδ. Π. 2.172· τὸ δούλιον ζ., ὁ ζυγὸς τῆς δουλείας, Ἡρόδ.7. 8, 3. πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ.75, 471, κλ. δουλείας, ἀνάγκης ζ. Σοφ. Αἴ. 944, Εὐρ.'Ορ.1330· ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Σοφ.'Αντ. 291· ἐπιτιθέναι τινὶ ζυγὰ τοῦ μὴ .., ὥστε νὰ μὴ .., Ξεν. Κύρ. 3.1, 27· ζυγῷ ζυγῆναι Πλάτ. Πολ. 508Δ. **II.** τὸ ἐγκάρσιον ξύλον, τὸ συνδέον τὰ δύο κέρατα τῆς φόρμιγγος, εἰς ὃ προσηλοῦνται οἱ κόλλοπες καὶ ἐντείνονται αἱ χορδαί, Λατ. transtillum,'Ιλ. Ι.187. **2)** τὸ ἐγκάρσιον ξύλον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, εἰς ὃ προσηλοῦτο ὁ στήμων, τὸ «ἀντί», πρβλ. **ζυγόω**. **3)** τὸ τῶν Ῥωμαίων jugum, Διον.'Αλ. 3. 22, κτλ. **III.** ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐγκάρσια ἑδώλια τὰ ἑνοῦντα τὰς ἀπέναντι πλευρὰς πλοίου ἢ λέμβου, Λατ. transtra,'Οδ. Ι. 99, Ν. 21,'Ηρόδ. 2. 96· σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν Σοφ. Αἴ. 249·— μεταφ., ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ζ. Εὐρ.'Ἴωνι 595· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς ὁ αὐτ. Φοιν.74. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ λίθινον ἀνώφλιον ἢ κατώφλιον τῆς θύρας, Συλλ.'Επιγρ. 160. 91·— ὡσαύτως, = Λατ. impages, τὰ προσπήγματα, οἱ σιδηροῖ δεσμοὶ θύρας, ἴδε Ἐπιγρ. Βρεττ. Μουσ. σ. 73. **3)** ἡ μεσαία σειρὰ τῶν κωπηλατικῶν καθισμάτων τριήρους· μεταφ., κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός, ἐνῷ οἱ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (οἱ τῆς ἄνω σειρᾶς) κυβερνῶσι τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1618. **IV.** ἡ φάλαγξ τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς), ζυγὸν ταλάντου ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 822, Δημ.

1461. 17, πρβλ. Ἀριστ. Μηχαν. 1, 2· — ἐντεῦθεν, αὐτὸς ὁ ζυγὸς (πρβλ. **πῆχυς** IV), αἴρειν τὸν ζυγὸν Πλάτ. Τιμ. 63B· ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κεῖσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 550E· ζυγῷ ἢ ἐν τῷ ζ. ἱστάναι Λυσ. 117. 40, Πλάτ. Πρωτ. 356B· ἐν τῷ πληθ., Δημ. 784. 10· — παροιμ., ζ. μὴ ὑπερβαίνειν Πυθ. παρὰ Διογ. Λ. 8.18. **V**. καρχασίου, ἡ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστοῦ κεραία, Πίνδ. Νεμ. 5. 92. **VI**. σανδαλίου ὁ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος δεσμός, Ἀριστοφ. Λυσ. 417, Πολυδ. Ζ', 81· ζυγὸς Φωτ. **VII**. ζεῦγος, κλεινὸν ζυγὸν Εὐρ. Ἑλ. 792· κατὰ ζυγά, κατὰ ζεύγη, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 5.12,1, Θεόκρ. 13. 32. **VIII**. κατὰ πρόσωπον γραμμὴ στρατιωτῶν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατὰ βάθος (ἥτις ἐκαλεῖτο στοῖχος), ἐν τῷ πρώτῳ ζ. ἐμάχοντο Θουκ. 5. 68· ὁ ζυγὸς Πολύαιν. 4. 5, 4· κατὰ ζυγόν, γραμμὴ μὲ γραμμήν, Πολύβ. 1.45, 9·— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Πολυδ. Δ', 108· πρβλ. **ζυγέω**.
IX. ζυγὰ ἢ ἄζυγα, ἄρτια ἢ περισσά, «ζυγὰ ἢ μονά», παιγνίδιον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 816.

ζῠγο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος ψευδῆ ἤτοι πλημμελῆ ζυγόν, Σουΐδ.

ζῠγοποιέω, κατασκευάζω ζυγοὺς (ἁμάξης), ἴδε Dobree Ἀριστοφ. Πλ. 513.

ζῠγο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ζυγοὺς (ἁμάξης), Φερεκράτ. Περσ. 1.1.

ζῠγός, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ζυγόν**.

ζυγοσταθμέω, = **ζυγοστατέω**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 270.

ζυγοστάθμησις, εως, ἡ, = **ζυγοστασία**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 275.

ζῠγό-σταθμος, ὁ, ζυγός, ζυγαριά, Πλούτ. 2. 928B.

ζῠγοστᾰσία, ἡ, ζύγισις, Τζέτζ. πρὸ Ὁμ. 267.

ζῠγοστάσιον, τό, τόπος πρὸς ζύγισιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3705.

ζῠγοστᾰτέω, ζυγίζω διὰ τοῦ ζυγοῦ, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 49· τινὰ πρός τινα Ἀλκίφρων 2. 2. **II**. Παθ., εἶμαι ἐν ἰσορροπίᾳ, Πολύβ. 6.10,7.

ζῠγοστάτημα, τό, ζυγός, ζυγαριά, Φιλήμ. Λεξ. σ.177 (Ossan), Εὐδοκ.

ζῠγο-στάτης [ᾰ], ου, ὁ, (ἵστημι) ζυγιστής, δημόσιος ὑπάλληλος ἐπιβλέπων τὰ σταθμά, Ἀρτεμίδ. 2. 37, Βασιλικ.

ζῠγο-τρῡτάνη [ᾰ], ἡ, ζυγός, ζυγαριά, Φώτ.

ζῠγουλκός, όν, ὁ σύρων τὸν ζυγόν, βοῦς Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 244.

ζῠγόφιν, Ἐπ. γεν. τοῦ **ζυγόν**, Ἰλ. Ω. 576.

ζῠγοφορέω, ζυγίζω, Ἡσύχ. **II**. ἐσφ. γραφ. **ζευγοφ-**.

ζῠγο-φόρος, ον, φέρων τὸν ζυγόν, πῶλος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 121 (λυρ.)· ἵπποι Πλούτ. 2. 524A· ἀλλαχοῦ ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ζυγηφόρος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 341, Εὐρ. Ῥῆσ. 303.

ζῠγόω, (ζυγὸν) ὑποβάλλω εἰς τὸν ζυγόν, συνάπτω, συναρμόζω, ζ. κιθάραν, θέτω τὸ ἐγκάρσιον ξύλον εἰς τὴν φόρμιγγα ἢ λύραν, Λουκ. Θεῶν Διαλ. 7. 4, Ἐναλ. Διαλ. 1. 4· κανόνες ἐζυγωμένοι δύο Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 454D, πρβλ. Ἑβδ. (Ἐζεκ. μα', 26). **2**) μεταφ., φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 113.

ζύγρα, ἡ, διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ **διύγρα** (ἐνν. χώρα), **ἑλώδης** γῆ, Εὐστ. 295. 28.

ζῠγώδης, ες, = **ζῠγοειδής**, Φίλων 1. 22.

ζῠγωθρίζω, (**ζυγὸν** IV.) ζυγίζω, ἐξετάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 745, κατὰ τὸν Σχολ., ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ. 1550.13, ἐκ τοῦ **ζύγωθρον** (ὁ τῆς θύρας μοχλός), κλείω, «μανδαλώνω», πρβλ. Πολυδ Ι', 26.

ζύγωμα, τό, μοχλὸς συνέχων καὶ κλείων τὴν θύραν, Πολύβ. 7. 16, 5. **II**. = **ζυγὸν** III. 1, Σχόλ. Θουκ. 1. 29. **III**. τὸ ζυγωματικὸν ὀστοῦν, ὅπερ συνδέει τὸ κρανίον μετὰ τῆς ἄνω σιαγόνος, arcus zygomaticus ἢ os jugale, Πολυδ. Β', 85· πρβλ. **ζυγοειδής**. **IV**. = **ζυγὸν** II, Πτολεμ.

ζύγωσις, εως, ἡ, (**ζῠγόω** II) ἰσορρόπησις, ἀντισήκωμα, κατὰ τὴν ζύγωσιν, ἐπὶ τῶν βαρειῶν θρανιτικῶν κωπῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204A.

ζῠγωτός, ή, όν, (ζυγόω) μετὰ ζυγοῦ, ἔχων ζυγόν, ἅρμα ζ., Λατ. biga, Σοφ. Ἠλ. 702.

ζύθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῦθος**, Ἡσύχ.

ζῦθος, ου, ὁ, ἢ -**εος**, τό, (ἴδε **ζέω**) εἶδος αἰγυπτιακοῦ ζύθου, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 11, 2, Διοσκ. 2. 109, Στράβ. 799, Διόδ. 1. 34, πρβλ. Ἡρόδ. 2.77· δοτ. **ζύτῳ** (οὕτω) ἐν Αἰθιοπικῇ τινι ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 16. **2**) ὁ ζῦθος τῶν βορείων ἐθνῶν, Ποσειδών. παρ' Ἀθην 152C, Στράβ. 155· ἴδε **κοῦρμι**.

ζύμη [ῡ], ἡ, (ἴδε **ζέω**) προζύμιον, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 3, Ἑβδ. (Ἐξόδ. ιβ', 15)· πρβλ. **ζυμόω**·— μεταφορ., διαφθορά, ψευδοδιδασκαλία, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 6, κτλ.

ζῡμήεις, εσσα, εν, ἔχων ζύμην, ἔνζυμος, ἄρτος Ἡσύχ.

ζῡμίζω, ὁμοιάζω μὲ προζύμιον, Διοσκ. 2. 98.

ζῡμίτης [ῑ] ἄρτος, ὁ, ἔνζυμος ἄρτος, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 21, Πολυδ. ς', 32, 72.

ζῡμόω, [ζύμη] κινῶ ζύμωσιν ἔν τινι, ἐμβάλλω προζύμιον εἴς τι, Λατ. fermentare, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ Α' Ἐπισ. π. Κορ. ε', 6·—παθ., ζυμοῦμαι, ἑνοῦμαι μετὰ τῆς ζύμης, **ὑφίσταμαι** ζύμωσιν, Πλούτ. 2. 659B, Ἑβδ. (Ἐξόδ. ιβ', 34, 39), κτλ.· κοιλία ἐζυμωμένη, οὖσα ἐν καταστάσει ζυμώσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πέψεως, Ἱππ. Ὀξ. 394· ζυμουμένη, ἐπὶ χύτρας, Ἄλεξ. Λέβ. 5. 8.

ζῡμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος μὲ προζύμιον, Ἀριστ. Γεν. Ζ.3.4,4.

ζύμωμα, τό, = **ζύμη**, Λατ. fermentum, Πλάτ. Τιμ. 74C·— ὁ Νίκ. ἀποκαλεῖ τὸν μύκητα ἢ ἀμανίτην (μανιτάρι) ζύμωμα γῆς, Ἀλ. 521.

ζύμωσις, εως, ἡ, ἐξοίδησις, Πλάτ. Τιμ. 66B, Πλούτ. 2. 659B· ἥπατος ζύμωσις. φούσκωμα τοῦ ἥπατος, Ἱππ. 1121G.

ζῡμωτικός, ή, όν, προξενῶν ζύμωσιν, τινος Διοκλ. παρ' Ἀθην. 55D.

ζῡμωτός, ή, όν, ἔχων προζύμιον, ὑποστὰς ζύμωσιν, Ἑβδ. (Ἐξόδ. ιγ', 7, κ. ἀλλ.).

ζυτηρά, ἡ, πρόσοδος ἡ ἀπὸ τοῦ ζύτου = ζύθου, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873· πρβλ. **ζῦθος** I.

ζωαγρία, ἡ, = **ζωγρεῖον**, Αἰλ. π. Ζ. 13. 10.

ζωάγρια, ων, τά, (ζωός, ἀγρεύω), ἀμοιβὴ τῆς διασώσεως τῆς ζωῆς, ζωάγρι' ὀφέλλειν Ὀδ. Θ. 462· δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου Ἡρόδ. 3. 36· ὡσαύτως, ὡς τὸ **θρεπτήρια**, ἀμοιβὴ τῆς διατροφῆς τινος, Θέτι .. ζωάγρια τίνειν Ἰλ. Σ. 407, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 162, Ἀνθ. Π. 6. 200· ὡσαύτως θυσίαι εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἄλλους θεοὺς ἐπὶ διασώσει ἀπὸ ἀσθενείας, αὐτόθι παραρτ. 56, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 11. 31· μετὰ γεν. πράγμ., ζωάγρια μόχθων Ἀνθ. Π. 1. 12· ζ. νούσων αὐτόθι παραρτ. 55·— τύπος τις **ζώγρια**, τά, εὑρίσκεται παρὰ Σουΐδ.— Ὁ ἑνικὸς ἀπαντᾷ ἔν τινι χρησμῷ παρὰ Πλουτ. Ἀράτ. 53 (πρβλ. **ζωγρέω** II)· καὶ ἐπίθετ. **ζωάγριος** Βάβρ. 50.15, ζωαγρίους μοι χάριτας ὀφλήσεις, θὰ μοι ὀφείλῃς χάριτας διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς· οὕτως ἐν Νόνν. Ἰω. 15.13, λύτρον ἑτάρων ζωάγριον.

ζῳάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον**, Σχόλ. Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1265., 3. 276.

ζωάρκεια, ἡ, διατήρησις τῆς ζωῆς, Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 359· ὡσαύτως, **ζωαρκία**, Walz Ῥήτ. 1. 599.

ζωαρκής, ές, ὁ διατηρῶν τὴν ζωήν, Πρόκλ. Ὕ. 1. 2, Νόνν. Δ. 25,178, Χρησμ. Σιβ. 8. 444· τὰ ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα, Φώτ.

ζω-αρχικός, ή, όν, ὢν ἀρχή, αἰτία τῆς ζωῆς, Ἐκκλ.

ζῴ-αρχος, ον, ὁ ὁδηγῶν ἐλέφαντα, ἐπὶ τοῦ ὁδηγοῦ, Αἰλ. Τακτ. 23. 1.

ζωγάνης, ὁ, παρὰ Βαβυλωνίοις = ὑπηρέτης, ἕνα αὐτῶν (τῶν ὑπηρετῶν) ἐνδεδυκότα στολὴν ὁμοίαν τῇ βασιλικῇ, ὃν καὶ καλεῖσθαι ζωγάνην Ἀθήν. 639C.

ζώγη, ἡ, εἶδος βοτάνης, Ἡσύχ.

ζωγορίτης, ὁ, ὀπὸς τοῦ ὀποβαλσάμου, Ἡσύχ.

ζωγρᾰφεῖον, τό, ἐργαστήριον ζωγράφου, Πλούτ. 2. 471F.

ζωγρᾰφέω, ἀπεικονίζω διὰ τῆς γραφίδος ἐκ τῆς ζώσης φύσεως, ζωγραφῶ, τινα Πλάτ. Πολ. 598B, κτλ.— Παθ., ὁ αὐτ. Κρατ. 434 B· μεταφ., ἡδοναὶ .. ἐζωγραφημέναι ὁ αὐτ. Φιλήβ. 40B· πρβλ. ὑγρὸς I. **II**. κοσμῶ δι' εἰκόνων ἢ χρωμάτων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 996· τὰς ὀφρῦς ἀσβόλῳ Ἄλεξ. Ἱπποστ. 1. 16, πρβλ. Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 445. 50.

ζωγράφημα, τό, ζωγραφία, Πλάτ. Φιλήβ. 39D, Κρατ. 430B, κἑξ.

ζωγρᾰφητός, ή, όν, ἐζωγραφημένος, Ἐκκλ.· ποικίλος, Ἡσύχ.

ζωγρᾰφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν, ζωγραφική, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 3. **2**) γραφή, εἰκών, Πλάτ. Φαίδρ. 275D.

ζωγρᾰφικός, ή, όν, ἔμπειρος πρὸς τὸ ζωγραφεῖν, Πλάτ. Θεαιτ. 145A, Ξεν. Συμπ. 4, 21· ἡ **ζωγραφική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν, Διόδ. 14. 46.— Ἐπίρρ. -**κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 255.

ζωγράφος, ὁ, (ζωός, γράφω) ὁ ἀπεικονίζων διὰ τῆς γραφίδος τὴν ζωήν, ἢ καθόλου τὴν φύσιν, Ἡρόδ. 2. 46, Πλάτ. Γοργ. 448C, 453C, Νόμ. 656B, κτλ.· μεταφ., πολιτειῶν ζ. ὁ αὐτ. Πολ. 501C· πρβλ. **ζωογράφος**.

ζωγρεία, ἴδε ἐν λ. **ζωγρία**.

ζωγρεῖον, ἐνίοτε γραφόμενον **ζώγριον**, τό, τόπος ἔνθα φυλάττονται ζῷα, θηριοτροφεῖον, Στράβ. 556, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 316.38· ἰχθυοτροφεῖον, Πλούτ. 2. 89A, Αἰλ. π. Ζ. 11. 34· ζ. ἰχθύων Ξενοκρ. 1. 34.

ζωγρεύς, έως, ὁ, ὁ συλλαμβάνων [ἰχθῦς], ζ. θαλάττιος Γαλην. 4. 497.

ζωγρεύω, = **ζωγρέω**, Πολύαιν. 4. 3, 27.

ζωγρέω, μέλλ. -**ήσω**, (ζωός, ἀγρεύω) συλλαμβάνω ζῶντα, σῴζω τὴν ζωήν τινος, αἰχμαλωτίζω ἀντὶ νὰ φονεύσω, ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα Ἰλ. Ζ. 46, πρβλ. Κ. 378, Λ. 131, Ἡρόδ. 1. 86, 211· (ἀνθ' οὗ τὸ ζωὸν ἀνάγειν ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. Ξ. 272)· εἷλε .. καὶ ἐζώγρησε Ἡρόδ. 3. 52· τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐζώγρησαν Θουκ. 2. 92· πλὴν ὅσον ἐκ τριῶν νεῶν, οὓς ἐζώγρησαν ὁ αὐτ. 7. 23· μηδαμῇ μηδαμῶς ζωγροῦντας Πλάτ. Νόμ. 868B· ἐπὶ νεῶν, ἃς ἐζώγρησεν αὐτάνδρους Χαρίτ. 7. 6.— Παθ., Ἡρόδ. 1. 66., 5.77. **II**. (ζωή, ἀγείρω) ἐπαναφέρω εἰς ζωὴν καὶ ἀκμήν, ἀναζωογονῶ, ὡς τὰ

ζωπυρέω, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα Ἰλ. Ε. 698.

ζώγρημα, τό, τὸ ζωγρηθέν, Ν. Χων. σ. 386.19 (Βόνν.).

ζωγρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ συλλαμβάνειν τινὰ ζῶντα, ζωγρίη λαμβάνειν, αἱρέειν = ζωγρεῖν Ἡρόδ. 6. 28, 37· ζωγρίᾳ ἐγκρατὴς ἢ κύριος γίγνομαί τινος Πολύβ. 1. 9, 8., 1.79, 4· ζωγρίᾳ ἀνάγεσθαι ἢ εἰσανάγεσθαι Στράβων 518, Πολύβ.1. 82, 2· ζ. ἀποβάλλω τινά, χάνω τινὰ συλληφθέντα, ὁ αὐτ.1.15, 2, Στράβων 359· ζ. ἁλῶναι Πολύβ. 5. 86, 5.

ζώγρια, τά, ἴδε ἐν λ. **ζωάγρια**·— **ζώγριον**, τό, ἴδε **ζωγρεῖον**.

ζωγρίας, ὁ, ὁ συλληφθεὶς ζῶν, ζωγρίαν λαμβάνειν τινὰ Κτησίας 3 καὶ 9, Ζώσιμ.1. 51· οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν Ἑβδ. (Δευτ. β', 34)· ζωγρίας ἐλήφθη Διόδ.Ἀποσπ. 510. 54· ζωγρίας ἔλαβε δισχιλίους αὐτόθι 62· ζωγρίαι ἑάλωσαν Μέμνων ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 238. 28.

ζῶγρον· «ἐγρήγορον» Ἡσύχ.

ζῶγρος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ζωγρεῖον**, Σχόλ. Νικ. Θ. 825, Ἡσύχ.

ζῳδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον**, μικρὸν ζῷον, ζωύφιον, ἔντομον, Ἄλεξ. Λυκ. 2, Ἀριστ. Ι. Ζ. 5, 32,1, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ζῴδιον**.

ζῳδιακός, ή, όν, (ζῴδιον) ὁ ἀνήκων εἰς ζῷα· ζῳδιακὸς (ἐνν. κύκλος), ὁ, Εὔδημ. παρὰ Θέωνι Σμυρν. π. Ἀστρ. 40, Κλεομήδ.1. 2, Στοβ. Ἐκλ. 1. 512· καλούμενος ὁ κύκλος ὁ τῶν ζῳδίων Ἀριστ. Μετεωρ.1. 6,7· ἢ ὁ τῶν ζῳδίων κ. αὐτόθι 1. 8, 3 καὶ 4· ὡσαύτως ἡ ζῳδιακὴ (ἐνν. ὁδὸς) Μανέθων 4.168.

ζῳδιο-γλύφος [ῠ], **ον**, (γλύφω) = **ζωογλύφος**, Πλούτ. 2. 712E.

ζῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον** (II), μικρὰ εἰκὼν ἐζωγραφημένη ἢ γεγλυμμένη, Ἡρόδ.1.70, Συλλ. Ἐπιγρ.155. 36, Πλούτ. 2. 673F· ἐπὶ μεγάλων εἰκόνων, Διόδ.1. 47. **II**. ἐν τῷ πληθ., τὰ σημεῖα τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, διὰ μέσων τῶν ζ. Ἀριστ. Μεταφ.11. 8, 9 κέξ., πρβλ. Κόσμ. 2,7, καὶ ἴδε **ζῳδιακός**, **ζῳοφόρος**.

ζῳδιο-φόρος, **ον**, φέρων ζῴδια ἢ ζῷα, κύκλος ζ. = ὁ ζῳδιακός, Ἐκκλ.

ζῳδιωτός, **ή**, **όν**, (ζῴδιον) = **ζῳωτός**, Πολυδ. Ζ', 55, Ἡσύχ.

ζωή. Δωρ. **ζωά**. Ἰων. καὶ ποιητ. **ζόη**, Δωρ. **ζόα**, Αἰολ. **ζοΐα**, Θεόκρ. 29. 5· ἡ. (ζάω): — τὸ ζῆν, δηλ. τὰ ὑπάρχοντά τινος, ἡ περιουσία του, ὡς τὸ **βίος**, **βίοτος**, ἡ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος Ὀδ. Ξ. 96· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο Ξ. 208· κατὰ ζωὴν φαγέειν Π. 429· τὴν ζόην ποιεῖσθαι ἢ καθίστασθαι ἀπὸ ἢ ἐκ .. πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ .., Ἡρόδ. 8.105, πρβλ.106· ἐξ ἁλὸς Θεόκρ. Βερεν. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 9.1. **2**) μεθ' Ὅμηρ., ζωή, ὕπαρξις, ἀντίθ. **θάνατος**, Τυρταῖ. 12. 5, Πίνδ. Ν. 8. 61, Τραγ., Πλάτ., κτλ.· θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς Πίνδ. Ν. 9. 68· ἡ πολλὴ ζόη Σοφ. Ἀποσπ. 500· ζόας βιοτὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 664· τοῦ βίου ζωὴ Πλάτ. Τιμ. 44C·— ὡς ὅρος δηλῶν ἀγάπην, ζωή, ψυχή μου! Juven. 6. 195·— πληθ., ζωαί, Ἑβδ. (Ψαλμ. ξβ', 3). **3**) τρόπος ζωῆς, ζόην ἔζωον τὴν αὐτὴν Ἡρόδ. 4. 112. **II**. ζωή, = γραῦς, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἀφρός, Εὐστ. 906. 52· ζόη παρ' Ἡσυχ. (Τὸν τύπον **ζόη** (παροξύτ.) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 500, 519, Εὐρ. Ἑκ. 1108, Μηδ. 983, Ἱππ. 816, Τρῳ. 254, Ἠλ.121, Ι. Τ. 847· ἐνῷ οὐδαμοῦ τῶν Τραγ. ἀπαιτεῖται ὁ τύπος **ζωὴ** (πλὴν ἴσως ἐν Ἡρ. Μαιν. 660), ὁπόθεν ὁ Ἐλμσλ. Μηδ. 946 προύτεινε νὰ διορθωθῇ ἁπανταχοῦ **ζόη** παρὰ τοῖς Τραγ.·— ὡσαύτως παρ' ἑτέροις ποιηταῖς, Καλλ. Ἀποσπ.114, Θεοκρ. Ἐπ.17. 9, Ἡρώδ. παρὰ Στοβ. τ.116. 22).

ζῳηδόν, ἐπίρρ. (ζῷον) κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζῴων, Πολύβ.6.5,9.

ζωηρός, **ά**, **όν**, (ζωὴ) ζῶν καὶ παρέχων ζωήν, Σουίδ., Ἐκκλ.

ζωηφορέω, φέρω ζωήν, Θεοδ. Μετοχ.

ζωη-φόρος, **ον**, ὁ φέρων ζωήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8815· **-φόριος**, **ον**, Συνέσ. Ὕμν. 3. 601.

ζωθάλμιος, **ον**, (ζωή, θάλλω) ὁ παρέχων τὴν ἀκμὴν καὶ λαμπρότητα τῆς ζωῆς, Πίνδ. Ο.7. 20· πρβλ. **βιοθάλμιος**, **πολυθάλμιος**, **φυτάλμιος**.

ζωθαλπής, **ές**, (θάλπω) περιθάλπων, θερμαίνων τὴν ζωήν, Νόνν. Δ.1. 454·— θηλ. **ζώθαλπις**, **ιδος**, αὐτόθι 16. 397.

ζω-θήκη, ἡ, μικρὸς θάλαμος πρὸς ἀνάπαυσιν ἐν καιρῷ ἡμέρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ dormitorium, ὅπερ = κοιτών, Plin. Ep. 2. 17· zothecula, αὐτόθι 5. 6. **II**. ἐν τῷ Λατ. τύπῳ zotheca, κόγχη (ἐν τῷ τοίχῳ), Ἐπιγρ. Λατ. Orell. 1368, 2006.

ζωίδιος, **α**, **ον**, = **ζῳδιακός**, Ἄρατ. 544.

ζωικός, **ή**, **όν**, (ζῷον) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ζῷα, ἡ ζ. φύσις Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 5, 4, πρβλ. 4. 5, 49· ἡ ζ. ἱστορία, ἱστορία τῶν ζῴων, αὐτόθι 3. 5, 18.

ζώιον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζῷον**, Σιμων. Ἰαμβ. 18.

ζῶμα, τό, (ζώννυμι) ἐσωτερικὸν ἔνδυμα τῶν Ὁμηρικῶν πολεμιστῶν, ἐν Ὀδ. = **χιτών**, Ξ. 482, πρβλ. 478 κέξ.· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **χιτῶνος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309.7, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 240·— ἐν τῇ Ἰλ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ θώρακος, περὶ ὃ ἐφέρετο ὁ ζωστήρ, λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα .., ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ μίτρην Δ. 216, πρβλ. 187·— ὡσαύτως τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα διάζωμα ὃ ἐφόρουν οἱ ἀθληταί, Λατ. subligaculum, παρὰ πεζοῖς διάζωμα, Ψ. 683· πρβλ. ζώννυμι **II**. μεταγεν. ὡσαύτως = **ζώνη**, **ζωστήρ**, ἡ ζώνη γυναικός, Σοφ. Ἠλ. 452, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 17, Ἀνθ. II. 6. 272.— Ὑπάρχει καὶ τύπος οὐχὶ ἀττικὸς ζῶσμα (ἴδε Θωμ. Μ. 411) παρ' Ἱππ. Ἄρθρ.791, Ἀχ. Τατ. 3. 21.

ζωμ-άρυστρον, τό, = **ζωμήρυσις**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 244.

ζώμευμα, τό, ζωμός, «σοῦπα», ζωμεύματα, κωμικ. ἀντὶ ὑποζώματα νεὼς (ἴδε **ὑπόζωμα** ἐν τέλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 279.

ζωμεύω, (ζωμὸς) βράζων μεταβάλλω εἰς ζωμόν, κρεάδια ἐζωμευμένα, ἐζωμοποιημένα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 507, πρβλ. Α. Β. 38· οὕτως ἐν Ἱππ. 551. 34.

ζωμήρῠσις, **εως**, ἡ, (ἀρύω) «κουτάλα» ζωμοῦ, 'ἡ τοῦ λίπους ἀφρηλόγος' Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 32, Φιλήμ. Νεώτ. Ἀποσπ.1, Ἀνάξιππ. Κιθαρ.1. Ἀθήν.126D, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ.161. 3, Ἀνθ. Π. 6.101.

ζωμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζωμός**, ὀλίγος ζωμός, Ἀριστοφ. Νεφ. 389.

ζωμέλη, ἡ, = ἄνηθον, Ἡσύχ., Φώτ.

ζωμοποιέω, ζωμεύω, κάμνω ζωμόν, «σάλτσαν», Ξενοκρ. 54.

ζωμο-ποιός, **όν**, ὁ κάμνων ζωμόν, «σάλτσαν», Πλούτ. 2. 218C. **II**. χρησιμεύων πρὸς παρασκευὴν τοῦ ζωμοῦ, ἐπὶ μυκήτων, Διοσκ. 4. 83.

ζωμός, Δωρ. **δωμός**, ὁ, (Λατ. jus, ἴδε **Ζ ζ**. II. 3), ζωμὸς ἢ «σάλτσα», τρωγόμενος μετὰ τοῦ κρέατος, ἰχθύος, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ.1174, Εἰρ.716 κ. ἀλλ.· οἱ ζωμοὶ οἱ τῶν πιόνων, ζωμοὶ παρασκευαζόμενοι ἐκ κρεάτων ζῴων ἐχόντων πάχος (πιμελήν), Ἀριστ. Ι. Ζ. 3.17,1, πρβλ. Μ. Ζ. 2. 5, 2· ζ. μέλας, ὁ τῶν Σπαρτιατῶν, Μάτρων παρ' Ἀθην.136E· ὁ μέλας ζ. Πλούτ. Λυκ.12·—μεταφ., χύσις αἵματος, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 8. 2· πρβλ. **πέλανος** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 816. **2**) κωμικὸν ὄνομα ἀνθρώπου παχέος, λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς· ζωμὸς κατωνόμασται Ἀναξανδρ. Ὀδυσσ. 2. 5, πρβλ. Ἀριστοφῶντα Ἰατρ.1. 3.

ζωμο-τάρῖχος [ᾰ], ὁ, τεταριχευμένος ἰχθύς, βραστός, ὡς σκωπτικὸν ὄνομα, Ἄλεξ. Γυναικ. 2.

ζωναῖος, **α**, **ον**, ζῶν ἔν τινι ζώνῃ, Α. Β. 1378.

ζωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 41.

ζώνη, ἡ, (ζώννυμι) ζώνη. ζωνάρι. **1**) παρ' Ὁμ. κυρίως ἡ κατωτέρα ζώνη, ἣν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν ὀσφύν, ὑπεράνω δὲ τῆς ζώνης ταύτης ἡ ἐσθὴς ἀνεσύρετο καὶ ἔπιπτεν εἰς πτυχάς, (ἡ δὲ ζώνη ἡ καλουμένη στρόφιον, ταινία, ἐφορεῖτο εὐθὺς ὑπὸ τοὺς μαστούς), περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ Ὀδ. Ε. 231, Κ. 544, πρβλ. Ἰλ. Ξ.181, Ἡρόδ.1. 51, κτλ.— Φράσεις: **1**) λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, ἔλυσε τὴν παρθενικὴν ζώνην, ἐπὶ τοῦ νυμφίου, Ὀδ. Λ. 245, πρβλ. Πλούτ. Λυκοῦργ.15.— Μέσ., ἐπὶ τῆς νύμφης, μούνῳ ἐνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα Ἀνθ. Π. 7. 234· (ἐντεῦθεν ζώνη. ἀπολ., ἀντὶ γάμου, Εὐρ. Ι. Τ. 204· ἢ συνουσίας, Φιλόστρ. 284): ἀλλ' ὡσαύτως, β) ζώνην λύομαι ἢ ἀπολύομαι, λύω τὴν ζώνην μου πρὸς τοκετόν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 209, Ὀππ. Κυν. 3. 56· οὕτω, ζώνην κατατίθεσθαι Πίνδ. Ο. 6. 66. γ) ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν πορείᾳ, ζ. λύομαι, χαλαρώνω τὴν ζώνην μου, δηλ. ἀναπαύομαι, καταλύω, Ἡρόδ. 8.120· ζ. ἀναλύεσθαι Καλλ. εἰς Δῆλ. 237. **2**) ἐπὶ ἐγκύων γυναικῶν, τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην (ζώνης;) βάρος Αἰσχύλ. Χο. 992· πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς .. ζώνης ὁ αὐτ. Εὐμ. 608· τοῦτον .. ἔφερον ζώνης ὕπο Εὐρ. Ἑκ.762· ὡσαύτως, ὑπὸ ζώνῃ τίθεμαι, συλλαμβάνω, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 255. **3**) παροιμ., εἰς ζώνην δίδομαι, δίδομαι δι' ἔξοδα ζώνης, ἐπὶ Ἀσιανῶν βασιλισσῶν, εἰς ἃς ἐχαρίζοντο πόλεις ὁλόκληροι διὰ τὰ μικρὰ αὐτῶν ἔξοδα, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 9· ἣν [χώραν] καλεῖν .. τὴν ζώνην τῆς βασιλέως γυναικὸς Πλάτ. Ἀλκ.1.123B· πρβλ. **καλύπτρα** I. 2. **II**. ἡ ζώνη τοῦ ἀνδρὸς (παρ' Ὁμ. κοινῶς ζωστήρ), ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Λ. 234· ἡ ζ. τοῦ Ὠρίωνος, οἱ τρεῖς ἀστέρες οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ζώνην τοῦ Ὠρίωνος, Ἀριστ. Μετεωρ.1. 6,14· ἡ ζώνη τῶν βαρβάρων, ἐν ᾗ ἔφερον τὸ ἐγχειρίδιον, Ξεν. Ἀν.1. 6,10., 4.7,16, Ἀθήν. 443B, Λουκ. Ἀναχ. 33, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάσσ. 368C·—αὕτη ἡ ζώνη ἐχρησίμευεν, ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὡς βαλλάντιον, «κεμέρι», ἐν ᾧ φυλάττονται τὰ χρήματα· ἐντεῦθεν, zonam perdere, χάνω τὸ βαλλάντιόν μου, Ὁράτ. Ἐπιστ. Β', 2, 40. **2**) ἡ ὀσφύς, περὶ ἣν ἐτίθετο ἡ ζώνη, «μέση», οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται Ἄρεϊ ζώνην ἴκελος Ἰλ. Β. 479, πρβλ. Ὀρφ. Ἀποσπ. 6. 38· ὅπερ ὁ Παυσαν. 9. 17, 3 ἑρμηνεύει «τῶν ὅπλων τὴν σκευήν». **3**) παρὰ τοῖς βαρβάροις ὡσαύτως = ζώνη στρατιωτική, ζώνης τυχεῖν Ἀνθ. Π.11. 238· οἱ ὑπὸ ζώνην, στρατιῶται, Ἀνών. παρὰ Σουίδ. **III**. πᾶν ὅ,τι περιβάλλει τινὰ ὡς ζώνη, Πλούτ. 2. 935A, Λουκ. Μυίας Ἐγκωμ. 3. **2**) μία τῶν ζωνῶν τῆς σφαίρας, εὔκρατος, διακεκαυμένη, κατεψυγμένη, Λατ. cingulus, Στράβ. 31, 65, 94 κέξ. **3**) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, = **διάζωμα**, Παυσ. 5. 10, 5, Βιτρούβ.· ὡσαύτως στοά, Βυζ. **4**) παρ' Ἰατρ. συγγραφ., ἕρπης ζωστὴρ (cingulum), καλούμενος οὕτως ὡς περιζωννύων ὁλόκληρον τὸ σῶμα, ignis sacer, πρβλ. **ζωστήρ** II. 3.

ζωνιαῖος, α, ον, ὅμοιος πρὸς ζώνην, πιθαν. γραφ. ἐν Μαθ. Ἀρχ. 11.

ζώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζώνη,** Ἀριστοφ. Λυσ. 72, Ἀριστ. Θαυμασ. 32, Ἀνθ. Π. 5.158.

ζωνιο-πλόκος, ον, πλέκων ἢ κεντῶν καὶ διαποικίλλων ζώνας, Θωμ. Μ. 413.

ζωνίτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις, ἴδος,** κατὰ ζώνας, καδμεία Διοσκ. 5. 84.

ζώννῦμι, (**παρα-**) Πλάτ. Πολ. 553C, **ζωννύω** Ἱππ. 617.19· μέλλ. **ζώσω** Ἑβδ., Κ. Δ.· ἀόρ. **ἔζωσα** Ὀδ. Σ.76 (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν τῷ ἐνεργ.), Ἱππ. 791D· πρκμ. **ἔζωκα** Παυσ. 8. 40, 2, (**δι-**) Διον. Ἀλ. 2. 5.— Μέσ., ἴδε κατωτ. II.— Παθ., ἀόρ. **ἐζώσθην** (**δι-**) Θεόφρ. Ἀποσπ. 6.1, 22· πρκμ. **ἔζωσμαι** Ἱππ. 791G, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ μέσ. σημασ. (ἴδε κατωτ.) ἐν Ἀττικ. Ἐπιγραφ. **ἔζωμαι** (**ὑπ-, δι-**) Meisterh. Gramm. σ. 185).—Τὸ ῥῆμα εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ἔτι καὶ ἐν συνθέτοις· ἴδε **δια-, κατα-, περι-, συ-ζώννυμι.** (Ἡ √ΖΩΣ, ἐξ ἧς παράγονται ὡσαύτως **ζωστήρ, ζῶμα, ζώνη,** ζητητέα πιθανῶς ἐν τῷ Ζενδ. yâs-to (cinctus), Λιθ. po-jas-ati (cingere), ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 611.)

Ζώνω, ἰδίως ζώνω περὶ τὴν ὀσφὺν πρὸς πυγμαχίαν (ἴδε κατωτ.), ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ Ὀδ. Σ.75· ζῶσέ [μιν]... Ἀθήνη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 72· ζ. τινά, ἐναγκαλίζομαί τινα κατὰ τὴν πάλην, Παυσ. 8.40, 2· ζ. γαῖαν, περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, Ἀνθ. Π. 9.778· ζ. νῆα ὅπλῳ = ὑποζώννυμι II, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 368. **II.** Μέσ., **ζώννυμαι,** ζώνω ἐμαυτόν, ζώνομαι περὶ τὴν ὀσφύν, ἐπὶ παλαιστῶν καὶ πυκτῶν, οἵτινες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου ἐφόρουν ζῶμα, διάζωμα, ἂν καὶ (ὡς παρατηρεῖ ὁ Θουκ. 1. 6) ἡ συνήθεια αὕτη βραδύτερον ἐγκατελείφθη· τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα Ἰλ. Ψ. 685, πρβλ. 710· ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα Ὀδ. Ω. 89·— οὕτως ὁ Ὀδυσσεύς, ὅστις εἶχε ῥιφθῆ γυμνὸς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα Σ. 67, πρβλ. αὐτόθι 30. **2)** καθόλου, ζώνομαι καὶ ἑτοιμάζομαι πρὸς μάχην, ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους Ἰλ. Λ.15· ζώννυμαι ζωστῆρι, ζώνω ἐμαυτὸν μὲ ζώνην, Κ. 78· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, ὅπου ἔσφιγγε τὴν ζώνην του, Ε. 857· ζώσατο δὲ ζώνην Ξ. 181· χαλκὸν ζώννυσθαι Ψ. 130· ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι Καλλ. εἰς Ἄρτ. 12· χιτῶνα εἰς μηρὸν ἔζωστο Πλούτ. Ἀντων. 4·— ὡσαύτως, ζώνομαι ὅπως ἐργασθῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 343, Ἀπόλλ. Ῥόδ., κτλ.·— ὡσαύτως, ζώννυσθαι τὰς κοιλίας ζώναις Θεόπομπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 443B· τὰς χεῖρας ἱμάντι Χριστόδ. Ἐκφρ. 220· πρβλ. **εὔζωνος.** **III.** παθ., στερεοῦμαι διὰ ζωνῶν, Ἑβδ. (Α'. Μακκ. ς', 37).

ζωνό-γαστρις καὶ **-γάστωρ,** ὁ, ἡ, ὁ τὴν γαστέρα ζωννύμενος, Ἡσύχ.

ζωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ζώνην, Ἶρις, Ἀπολλών. Λεξ., Εὐστ. 1068. 24.

ζωνός, ἐν Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 7, πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **εὔζωνος.**

ζώντειον ἢ **ζωντεῖον,** ἴδε ἐν λ. **ζητρεῖον.**

ζῳο-γενής, ές, γεννηθεὶς ἐκ ζῴου, ζῳώδης, τὸ ζῳογενὲς τῆς ψυχῆς μέρος Πλάτ. Πολιτ. 309C.

ζῳο-γλύφος, ὁ, γλύπτης ζῴων, Ἀνθ. Π.12. 56, 57.

ζῳογονέω, παράγω, γεννῶ ζῷα, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 2· ἐπὶ σηπομένων ὑλῶν παραγουσῶν σκώληκας· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 3. 24, 3. **II. ζωογονέω,** παράγω, γεννῶ ζῶντα πλάσματα, ἡ φύσις ζωογονεῖ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 3, Λουκ. Ἔρωσ. 19· ζωογ. παρθένον, ἐπὶ τοῦ Διὸς τεκόντος τὴν Παλλάδα ζῶσαν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Θεῶν Διαλ. 8, πρβλ. Διόδ. 1. 23.—Παθ., λαμβάνω ζωήν, γεννῶμαι ζῶν, Ἀριστ. Θαυμασ. 23. **2)** παρέχω ζωήν, χαρίζω εἴς τι ζωήν, τι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 15, 2.—Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294, Ἰσίδ. παρ' Ἀθην. 93D. **3)** διατηρῶ ζῶντα, ἐν τῇ ζωῇ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 33.—Παθ., Πράξ. Ἀποστ. ζ', 19. **4)** = **ζωγρέω,** Ἑβδ. (Α' Βασιλ. κζ', 11).

ζωογόνησις, εως, ἡ, παραγωγὴ ζώντων, καὶ **ζωογονητικός, ή, όν,** ἱκανὸς πρὸς παραγωγὴν ζώντων, Θεολ. Ἀριθμ. 46, 49.

ζωογονία, ἡ, παραγωγὴ ζώντων, Πλάτ. Ἐπιν. 980C, Φίλων 1. 14 —**ζῳογονία,** παραγωγὴ σκωλήκων, Λατ. vermiculatio, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3.

ζωογονικός, ή, όν, = ζωογονητικός, Φίλων 2.148.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πρόκλ.

ζωο-γόνος, ον, (γενέσθαι) παράγων **ζῶντα, παραγωγικός,** γόνιμος, σπέρμα Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2. 5, Ὀρφ. Ὕμν. 37. 3· ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 7· ἐπίθ. τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτά, διότι συχνάκις βρέφη γεννῶνται κατὰ τὸν ἕβδομον μῆνα, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 47. **II.** ὁ φέρων ζωήν, Ἀνθ. Π.1. 93.

ζωογραφίη, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζωγραφία,** Χρησμ. Σιβ. 3. 589.

ζωο-γράφος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζωγράφος,** Θεόκρ. 15. 81.

ζωοδοτέω, παρέχω ζωήν, Ἐκκλ.

ζωο-δότης, ου, ὁ, (δίδωμι) ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς, Θεμίστ. 198B, κτλ.· ὡσαύτως **ζωοδοτήρ, ῆρος,** Βυζ.· θηλ. **ζωο-δότειρα,** ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Γραμμ. ἐν Catal. Bibl. Riccard. σ. 38.

ζωο-δόχος, ον, δεχόμενος ἢ δεχθεὶς τὴν ζωήν, ζ. καὶ θεοδέγμων τάφος, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλ.

ζωό-δωρος, ον, ὁ παρέχων ζωήν, Ἐκκλ.

ζῳο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ζῷον, Γεωπ. 10. 9, 4.

ζωοθετέω, (τίθημι) ποιῶ τινα ζῶντα, ζωοποιῶ, Ἀνθ. Π παραρτ. 12.

ζῳο-θηρία, ἡ, τὸ θηρεύειν, συλλαμβάνειν ζῷα ζῶντα, Πλάτ. Σοφ. 223B.

ζῳοθηρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς **ζῳοθηρίαν,** Πλάτ. Σοφ. 221B· **ἡ ζῳοθηρική** (ἐνν. τέχνη) = **ζῳοθηρία,** αὐτόθι 220A, 222A.

ζῳο-θρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, τρέφων ζῷα, βοτάνη· καὶ **ζῳοθρέπτειρα,** ἡ, γῆ, Μανασσ. Χρον. 417.

ζῳοθῠσία, ἡ, θυσία ζῴων, οὐκέτι χρεία ζῳοθυσιῶν ἢ σφαγίων, ἀλλὰ προσευχῆς Ἐκκλ.

ζῳο-θῠτέω, (θύω) θυσιάζω ζῷα, Εὐσ. Ε. Π. 153B.

ζωό-καυστος, ον, καυθεὶς ζῶν, Βυζ.

ζῳοκέφαλος, ον, ἔχων κεφαλὴν ζῴου, Ὑπόθ. τ. Μανέθ. Ἀποτελ. ἐν τῇ ὑπὸ Ludwich ἐκδόσει τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ Ἄμμωνος σ. 111 (Κουμ. Λεξ.).

ζῳοκτονία, ἡ, (κτείνω) σφαγὴ ζῴων, Ἐκκλ.

ζῳο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ζῷον ἢ ζῷα, Φιλόστρ. Βί. Ἀπολλων. 2, 66.

ζῳό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν ζῴου, Πλουτ. Νουμ. 8.

ζωομύριστος, ον, ὁ μυρίζων, ἐνέχων ζωήν, ζωομύριστον ξύλον ὁ σταυρὸς Θ. Στουδ. σ. 721 (Migne).

ζῷον, τό, ζῶν πλάσμα, μετέχον ζωῆς, Λατ. animal (ἀντὶ animale), Ἡρόδ. 5.10 (ἐπὶ μελισσῶν), Ἀριστοφ. Σφ. 551, Πλ. 443, κτλ.· πᾶν ὅ τι περ ἂν μετάσχῃ τοῦ ζῆν ζῷον ἂν λέγοιτο Πλάτ. Τιμ. 77B· ζῷα, ἀντίθ. **φυτά,** ὁ **αὐτ.** Φαίδωνι 70D, 110E, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, κατ' **ἀντίθ.** πρὸς τὰ ἑρπετά, ζῴοισιν ἑρπόντεσσί θ' Πίνδ. Ο. 7. 95· περιφρονητικῶς, ὅπως ἡ χώρα τοῦ τοιούτου ζῴου καθαρὰ γίγνηται, ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοιούτου εἴδους ζῴου (δηλ. ἀπὸ ἐπαιτῶν), Πλάτ. Νόμ. 936C. **II.** ζωγραφία, γλυφή, εἰκών, ὁμοίωμα οὐχὶ ἀναγκαίως ζῴου, ἀκριβῶς ὡς τὸ **τύπος** (πρβλ. **ζῴδιον**), ζῷον δέ οἱ ἐνῆν, ἀνὴρ ἱππεὺς Ἡρόδ 3. 88· ἀλλὰ συνήθ. κατὰ πληθ., ζῷα ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν αὐτόθι 203, πρβλ. 2. 4, 124, 148, Πλάτ. Πολ. 515A, κτλ.· ζῷα γράφεσθαι, ἀντὶ τοῦ ζωγραφεῖν, **μετὰ β' αἰτιατ.** τοῦ ζωγραφουμένου πράγματος, ζῷα γράψασθαι τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου, νὰ ζωγραφήσῃ τὴν διάβασιν τοῦ **Βοσπόρου,** Ἡρόδ. 4. 88· πρβλ. **ζῴδιον, ζωγράφος, ζωογλύφος.**—Ἡ λέξις εἶναι τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων· οὐδεμία δὲ λέξις **ἐκφράζουσα** τὸ γένος ζῴων εὑρίσκεται μέχρι τῆς 5ης **ἑκατονταετηρ.** π. Χ. (Ἐν Ἐπιγρ. καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν χφων φέρεται **ζῷον, ὡς συνῃρ.** ἐκ τοῦ **ζώϊον,** ὅπερ μετεχειρίσθη ὁ Σιμωνίδ., πρβλ. **Ε. Μ. 413. 17. Ἀλλ'** ἐν τῷ ἐπιθ. **ζωὸς καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ συνθέτοις δὲν ὑπάρχει τὸ ι, ἴδε Δινδ.** Στεφ. Θησ.).

ζῳ-όνῠχον, τό, λεοντοπόδιον Διοσκ. 4.131.

ζωο-πάροχος, ον, παρέχων, χορηγῶν ζωήν, **Βυζ.**

ζωοπλαστέω, πλάττω ἢ γλύφω εἰκόνας ἐμψύχων ὄντων, ἀντίθ. ζωγραφέω, Λυκόφρ. 844. **II.** δημιουργῶ **ζῶντα,** ζ. θνητὰ γένη Φίλων 1.13.

ζωο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ δημιουργός, Φίλων 1. 184. **II.** ὁ πλάττων εἰκόνας, γλύπτης, κτλ., αὐτόθι 2. 211.

ζωοποιέω = ζωογονέω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 27, 3, π. Ζ. Γεν. 1. 21, 8, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 4, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 22. **II. ζωοποιέω,** ποιῶ τινα ζῶντα, παρέχω ζωήν, Ἑβδ. (4 Ἔσδρ. ε', 7), Κ. Δ.

ζωοποίησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα ζῶντα, ἐμψύχωσις, Ἑβδ. (2 Ἔσδρ. θ', 8), Ἰω. Χρυσ.

ζωοποιητικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς ζωοποίησιν, τῶν νεκρῶν Ἰουστῖν. Μ.·— τὸ ζ., δύναμις ζωοποιητική, Πλούτ. 2. 906A.

ζωοποιία, ἡ, = **ζωογόνησις,** Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5.18, 2.

ζωο-ποιός, όν, ὁ παρέχων εἴς τινα ζωήν, ὡς τὸ **ζωογόνος,** Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 348·— πάροχος ζωῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8813, κτλ.

ζωόπῡρος, ον = ζώπυρος, Διον. Ἀρεοπ.

ζῳο-πώλης, ου, ὁ, πωλῶν ζῷα, ἰδίως πρὸς θυσίαν, Ἡσύχ.

ζῳό-πωλις (ἐνν. ἀγορά), ἡ, ἡ τῶν ζῴων ἀγορά, Ἡσύχ.

ζωός, ή, όν, (ζάω) ζῶν, «ζωντανός», Ὅμ., Ἡρόδ., κτλ.· ζωοῦ, οὐδὲ θανόντος Ὀδ. Ρ.115· ζωὸν αἱρεῖν τινα, συλλαμβάνειν αἰχμάλωτον, Ἰλ. Ζ. 38· ζωὸν λαβεῖν Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 5· πρβλ. **ζωγρέω**·—μεταφ., ζωὸν δὲ φθιμένων .. κλέος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449.— Σπανιώτεροι τύποι εἶνε **ζὼς** Ἰλ. Ε. 887, Π. 445, Ἡρόδ. 1. 194 (κατὰ τὰς δοκιμωτάτας πηγάς, οὐχὶ **ζῶς,** ὡς εἰ συνῃρ. ἐκ τοῦ **ζόος,** ὡς τὸ **σῶς** ἐκ τοῦ **σόος**)· καὶ **ζοός,** Ἀρχίλ. 57, Θεόκρ. 29. 5· ἴδε Πόρσ. Ἑκ. 1090.

ζωό-σοφος, ον, ὁ σοφίζων, διδάσκων τὸν **βίον, τὴν** ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, Ἀνθ. Π.1. 88.

ζωοσταγής, ές, ὁ στάζων ζωήν, βότρυς **Θ. Στουδ. σ. 721** (Migne).

ζῳο-στάσιον, τό, (ἵστημι) σταθμὸς ζῴων, σταῦλος, Εὐστ. 531.17.

ζωότης, ητος, ἡ, ζωϊκὴ φύσις, Πλούτ. 2. 1001B, Γαλην. 5. σ. 336· πρβλ. θειότης.

ζωοτοκέω, εἶμαι ζωοτόκος, γεννῶ ζῶντα, ἀντίθ. ᾠοτοκέω, Ἀριστ. Πολ.1. 8,10, κ. ἀλλ.· τὰ ζωοτοκοῦντα, ζῷα γεννῶντα ζῶντα τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 2. 1, 12, κ. ἀλλ.— Παθ., γεννῶμαι ζῶν, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4.12,16. **II.** προικίζω μὲ ζωήν, Ἐκκλ.

ζωοτοκία, ἡ, τὸ ζωοτοκεῖν, ἡ γέννησις ζώντων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 3, 9.

ζῳο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν τὰ τέκνα του ζῶντα, ἀντίθ. ᾠοτόκος, Ἀριστ. Ι. Ζ.1. 5,1, κ. ἀλλ., Θεόκρ. 25.125, κτλ.

ζῳοτροφεῖον, τό, μέρος ἔνθα τρέφονται ζῷα, Γλωσσ.

ζῳοτροφέω, τρέφω ζῷύφια παρασιτικά, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 17, 8. **II.** τρέφω ζῷα, Φίλων 2. 233.

ζῳοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ζῷα, Πλάτ. Πολιτ. 261E. **II.** ζωοτροφία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρήσιμα, Δούκας Ἱστορ. σ. 15.

ζῳοτροφικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τροφὴν ζῴων, Πλάτ. Πολιτ. 263E· **ἡ ζῳοτροφικὴ** (ἐνν. τέχνη) = **ζῳοτροφία**, αὐτόθι 267A.

ζῳο-τρόφος, ον, θρεπτικός, ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Κλήμ. Ἀλ.119.

ζῳο-τύπος [ῠ], ον, πλάττων, ἀπεικονίζων, κατ' ἀπομίμησιν τῆς φύσεως, ἔμψυχα ὄντα, Νόνν. Δ. 5. 527, Μανέθων 4. 343. 2) περιγράφων ζωηρῶς καὶ πιστῶς, ἐπὶ ποιητοῦ, Ἀνθ. Π.15.1.

ζῳοφᾰγέω, τρώγω ζωϊκὴν τροφήν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 2, 16.

ζῳοφᾰγία, ἡ, τὸ τρώγειν ζωϊκὴν τροφήν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 41,13.

ζῳο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ τρώγων ζωϊκὴν τροφήν, σαρκοφάγος, ἀντίθ. **καρποφάγος** (χορτοφάγος), Ἀριστ. Πολ.1. 8, 5, Ζ. Μ. 4. 13, 21.

ζῳ-όφθαλμον, τό, = **βούφθαλμον**, Διοσκ. 4. 89.

ζῳοφθορία, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ **ζῳοφθόρου**, Ἐκκλ.

ζῳο-φθόρος, ον, (φθείρω) ὁ καταστρέφων τὰ ζῷα, Εὐστ. Πονημ. 310. 93. **II.** κτηνοβάτης, Ἐκκλ.

ζωοφορέω, κυοφορῶ τι ζῶν, φέρω ἐν τῇ γαστρὶ ζῶν ἔμβρυον, Ἀριστ. Ι. Ζ.10.7, 6. **II.** ἐπὶ δένδρων, καρποφορῶ, Γεωπ. 5.13,1.

ζωο-φόρος, ον, παρέχων ζωήν, Ἀνθ. Π. 9.765, Συλλ. Ἐπιγρ. 512. **II. ζῳο-φόρος**, ον, ζῷα φέρων· ἑπομένως, **1)** φέρων τὰς εἰκόνας ζῴων, πλήρης γλυφῶν, πίναξ Διόδ. 18. 26· ἐντεῦθεν, ἡ **ζῳφόρος**, ὡς οὐσιαστ., τὸ μεταξὺ ἐπιστυλίου καὶ γείσου μέρος, Βιτρούβ. 3. 5. **2)** ὁ ζ. κύκλος = ὁ ζῳδιακός, Ἀριστ. Κόσμ. 2. 7· ἄνευ τοῦ κύκλος, Ἀνθ. Π.14.124, παραρτ. 92· πρβλ. **ζῴδιον**.

ζωοφυέω = **ζωογονέω**, Φίλων 2, 294.

ζωοφῠτέω, ἀναδίδω ζῶντας κλάδους, Ἀθήν. 682D.

ζωό-φῠτος, ον, = **ζώφυτος**, Πλούτ. 2.701B. **II. ζῳόφυτον**, τό, πλάσμα μεταξὺ ζῴου καὶ φυτοῦ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 18.1, 6.

ζωόω, γονιμοποιῶ, ζωογονῶ, ζωοῦσα θορὴ Ἀρεταῖ. π. Σημ. Χρον. Παθ. 2. 5· ἑρμηνευόμενον παρ' Ἡσυχ. διὰ τοῦ **ζωοποιεῖν**. **II.** Παθ., ἐπὶ σηπομένων φυτῶν, παράγω, γεννῶ σκώληκας, σκωληκοῦμαι, θέρμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 18, 2· πρβλ. **ζωογονέω, ζωοποιέω**.

ζώπισσα, ἡ, ἡ πίσσα καὶ ὁ κηρὸς ἐκ παλαιῶν πλοίων ξυόμενα, Διοσκ.1. 98.

ζω-πονέω, παριστάνω ζωντανά, τέχνα δ' ἐζωπόνησεν ὄψιν ἔμπνοον Ἀνθ. Π. 9.742.

ζωπύρα, ἡ, φυτόν, = **κλινοπόδιον**, Ἡσύχ.· zopyron παρὰ Πλιν. 24, 15.

ζωπῠρέω, (ζώπυρον) παράγω φλόγα, ἀνάπτω, ζωπ. τοὺς ἄνθρακας Μένανδ. Ἀρρ.7· τὸ πνεῦμα ζ. Θεόφρ. Πυρ. 27. **2)** μεταφ., μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος Αἰσχύλ. Θήβ. 289· ζωπυρουμένας φρενὸς ὁ αὐτ. Ἀγ.1034· ζ. νείκη νέα Εὐρ. Ἠλ.1121· τῆς φύσεως τὸ ζωπυροῦν Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 940C· ζ. τινα, ἐξερεθίζω, προκαλῶ τινα, Ἀριστοφ. Λυσ. 682· ζ. τρυφήν, ἐπαυξάνω, Πλούτ. Λυκοῦργ. 9. **II.** ἀμετάβ., ἐξάπτομαι εἰς φλόγα, ἣν ἡ θέρμη ζωπυρῇ Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1. 8.—Πρβλ. Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 22 κἑξ.

ζωπύρημα, τό, = **ζώπυρον** I, Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 107.

ζωπύρησις, **εως**, ἡ, τὸ ἀνάπτειν, ἐξάπτειν, Ἐκκλ.

ζωπυρίς, **ίδος**, ἡ, ἡ ζωοποιοῦσα, ζωογονοῦσα, θέρμη Ἰουλιαν. 172B.

ζώπῠρον, τό, σπινθήρ, σπέρμα πυρός, ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν, τεμάχιον ἀνημμένου ἄνθρακος, δι' οὗ ἀνάπτει τις πῦρ· ὅθεν ὁ Πλάτων καλεῖ τοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐπιζήσαντας σμικρὰ ζ. τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα Νόμ. 677B, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 3· οὕτω, [τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον] οἷον ζ. ἄττα κινήσεως Ἀριστ. Οὐρ. 4.1, 2· βραχέα τινὰ ζ. τῆς Λυκούργου νομοθεσίας Πλούτ. 2. 240A· ζ. τι πρὸς σωτηρίαν βίου Μάξ. Τύρ., ἴδε Ruhnk. Τιμ. **II.** ἐνεργ., φυσητὴρ δι' οὗ ἀνάπτεται τὸ **πῦρ**, **Στράβ. 303**· ὁ Φώτ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἀναφέρουσι ζωπύρια ἡ (κατὰ Πόρσ.) ζωπυρεῖα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. **III.** εἶδος φυτοῦ ὅπερ καλεῖται καὶ κλινοπόδιον, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Διοσκ.

ζώπῠρος, ον, (ζωός, πῦρ) ἀνάπτων, ἐξάπτων, ἐξεγείρων, Φιλόστρ. 42.

ζωπύρωσις, **εως**, ἡ, ἐσφαλμ. τύπος ἀντὶ **ζωπύρησις**, Μάξ. Τύρ. 9. 7. Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 23.

ζωροποτέω, πίνω ἄκρατον οἶνον, Καλλ. Ἀποσπ. 109, Ἀνθ. Π. 11. 25.

ζωρο-πότης, ου, ὁ, πίνων ἄκρατον οἶνον, ἀκρατοπότης, μέθυσος, Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 497D· ὀφθαλμοὶ .. κάλλεος ἀκρήτου ζωροπόται Ἀνθ. Π. 5. 226.

ζωρός, όν, καθαρός, ἀμιγής, ἄκρατος, κυρίως ἐπὶ οἴνου ἄνευ ὕδατος, ὡς τὸ **ἄκρᾱτος**, ζ. μέθυ, Λατ. vinum meracum, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 477· πόμα Ἀνθ. Π. 12. 50· πότος Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 129D· ἀπολ., ζωρὸς (ἐνν. οἶνος) Ἀνθ. Π. 6. 105, Συνέσ. 69A, κτλ.· οὕτως ἔτι καὶ παρ' Ὁμ., ζωρότερον δὲ κέραιε, ἀναμίγνυε ἀδολώτερον τὸν οἶνον, δηλ. ὀλιγώτερον ὕδωρ προστίθει, Ἰλ. Ι. 203, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 25, 16· κεράσας ζωρότερον Ὁμηρικῶς Ἔφιππ. Ἐφήβ. 3· οὕτω, ζωρὸν δέπας, ποτήριον ἀκράτου οἴνου, Ἀνθ. Π. 11. 28· ζωρὸν πέλαγος, πέλαγος οἴνου, αὐτόθι 7. 457· ζωρότερον κισσύβιον αὐτόθι 5. 289. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο σύνηθες νὰ πίνηται ὁ δυνατὸς ἑλληνικὸς οἶνος ἄμικτος ὕδατος, ἡ μεθ' Ὅμηρον φράσις ζωρότερον πίνειν κατήντησε νὰ σημαίνῃ οὐ μόνον ὡς παρ' Ἡροδ. 6. 84, πίνειν οἶνον ἀδολώτερον τοῦ συνήθους, ἀλλ' ἐν γένει πίνειν πολύ, μεθύσκεσθαι, ὡς τὸ ἀκρατοποτεῖν, Θεόφρ. Χαρ. 4, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ.13. 4, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 54, κτλ.· οὕτω, ζωροτέρῳ πίνειν χρώμενον οἰνοχόῳ Ἀντιφ. Μειλαν.1· πρβλ. **εὔζωρος**·— οὕτως ἐπὶ φαρμάκων καὶ τῶν τοιούτων, ζ. φάρμακον, ἐλλέβορος Λουκ. Νεκρ. Διαλ.7, Πλοίῳ 45· διδόναι τι ζωρότερον ἐσθίειν Ἱππ. 582. 20·— μεταφ., ζωροτάτη μανίη Ἀνθ. Π. 7. 30.—Ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἐμπεδ. ἐν Θεοφρ. παρ' Ἀθην. 423F, Πλούτ. 2. 677D, ζωρὸς ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἐναντίαν σημασίαν, κεκραμένος, μεμιγμένος, ἀντίθετον τῷ **ἄκρητος**· ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα.

ζωρύαι, αἱ, πιθανῶς αὔλακες ἢ τάφροι δι' ἀπορροὴν τῶν ὑδάτων, Ἐπιγρ. Τροιζῆνος, **L. et F. 157a**, ἔνθα τρὶς ἡ λέξις ἀπαντᾷ. (Λεξ. Κουμαν.).

ζώς, οὐδ. **ζών**, γεν. **ζῶ**, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ **ζωός**, ὃ ἴδε.

ζώσιμος, ον, (ζέω) ἐπιδεκτικὸς ζωῆς, Λατ. vitalis, Θεόφρ. Ι. Φ. 9.12,1 (Cod. Urbin.), Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 47· τὸ ζώσιμον, τὸ μέρος ζωῆς τινος, τὸ διάστημα ὃ ἔχει τις νὰ ζήσῃ, τὸ ζώσιμον ὅλον κινοῦμαί σοι Εὐμάθ. Ἰσμ. σ. 206.

ζῶσις, **εως**, ἡ, (ζώννυμι) ζώσιμον, **περίζωσις**, σάκων Ἑβδ. (Ἡσαΐ. κβ', 12), Ἐκκλ. **II.** ἡ **ὀσφύς**, ἡ «**μέση**», Ἀχμ. Ὀνειρ. 178, Κ. Δ. Ἀποκαλ. 59.

ζῶσμα, ἴδε ἐν λ. **ζῶμα**.

ζωσμός, ὁ, = **δεσμός**, Χρησμ. **Σιβ. 3.151**.

ζώστειον, τό, ἴδε ἐν λ. **ζήτρειον**.

ζώστειρα, ἴδε ἐν λ. **ζωστήριος**.

ζωστήρ, **ῆρος**, ὁ, (ζώννυμι) ἡ ζώνη, ἐν Ἰλ. ἀείποτε **ἐπὶ** τῆς ζώνης πολεμιστοῦ, ἥτις ἐκάλυπτε τὴν ὀσφὺν καὶ ἠσφάλιζε τὰ κατώτερα μέρη τοῦ θώρακος (πρβλ. **μίτρη**), συναπτομένη διὰ θηλυκωμάτων ἐκ χρυσοῦ, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον Ἰλ. Δ. 132· καὶ πιθ. πρὸς ἐνίσχυσιν κεκαλυμμένη διὰ μεταλλίνων ἐλασμάτων, δαιδάλεος, παναίολος, Δ. 135, 186· φοίνικι φαεινὸς Η. 305, πρβλ. Ἡρόδ. 9.74, Πίνδ. Ἀποσπ. 158, Σοφ. Αἴ. 1030·— ἐν τῇ Ὀδ., ἡ ζώνη ἡ περισφίγγουσα τὸν χιτῶνα κατὰ τὴν ὀσφύν, Ξ. 72, πρβλ. Θεόκρ. 7.18., 26.17. **2)** παρὰ μεταγ. ζώνη γυναικεία, Παυσ.1. 31,1·— μεταφ., ἐπὶ τῆς κυκλούσης θαλάσσης, νῆσοι .., ἃς .. ζ. Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει Ἀνθ. Π. 9. 421. **II.** πᾶν ὅ,τι περιτρέχει τι ὡς ζώνη, **1)** σανίδες κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς πρῴρας εἰς τὴν πρύμναν διήκουσαι καὶ συγκρατοῦσαι αὐτὸ (ὅπερ δύναται νὰ νοηθῇ ἐκ τοῦ Εὐρ. Κύκλ. 505 κἑξ.), Ἡλιόδ. 1.1. **2)** εἶδος θαλασσίου φυτοῦ, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 6, 2, Πλίν. 13, 25. **3)** = ζώνη III. 4, Πλίν. 26.74. **III.** ὡς **ἐπίθ.**, **ζωστήριος**, Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 85.

ζωστήριος, α, ον, ὁ ἔχων ζωστῆρα (ἐζωσμένος πρὸς μάχην) ἢ ἐκ τοῦ Ζωστῆρος (ἄκρας τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Κωλιάδος καὶ Σουνίου), ζωστήριος Ἀπόλλων Εὐφορίων ἐν τῷ Ε. Μ. 414, 20, Παυσ. 1. 31,1· Ζωστηρία Ἀθηνᾶ ὁ αὐτ. 9.17, 2· ἡ ζώστειρα Λεξ. Ρητ. 261· πρβλ. Meineke Εὐφορίων. σ.151, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. ζωστήρ, Α. Β. 261, Ἡσύχ.

ζωστηρο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτης ζωστῆρος ἢ ζωστήρων, Λυκόφρ. 1329.

ζώστης, ου, ὁ, (ζώννυμι) ὁ **ζωννὺς ἢ ζωννύων**, Γλωσσ.

ζωστός, ή, όν, (ζώννυμι) ἐζωσμένος, Πλούτ. Ἀλέξ. 32, Ἡσύχ.

ζώστρα, ἡ, δεσμός, ταινία, Θεόκρ. 2,122.

ζῶστρον, τό, ζώνη, ζωστήρ, Ὀδ. Ζ. 38.

ζώτειον, τό, ἴδε ἐν λ. **ζήτρειον**.

ζωτικός, ή, όν, (ζάω) κατάλληλος πρὸς παροχὴν ἢ διατήρησιν

ζωῆς, ἐπιθυμία Πλάτ. Τιμ. 91Β· δυνάμεις Τίμ. Λοκρ. 100D· τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 18, πρβλ. 3. 11, 5· [ἔαρ] ζωτικωτάτη ὥρα Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1. 13, 4. **II.** πλήρης ζωῆς, ζωηρός, Λατ. vivax, Πλάτ. Πολ. 610Ε· τὸ ὑφ' αὐτῶν κινεῖσθαι ζωτικὸν Ἀριστ. Φυσ. 8. 4, 7· ζωτικώτερα τῶν σπόγγων τὰ τήθυα ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 5, 41· τὰ ζωτικώτατα μέρη (τοῦ σώματος) Πλούτ. 2. 130Β.—Ἐπίρρ. ζωτικῶς ἔχω, ἀγαπῶ τὴν ζωήν, εἶμαι φιλόζωος, ὁ αὐτ. Κάτωνι Νεωτ. 70. **2)** ἐπὶ ἔργων τέχνης, πλήρης ζωῆς, πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ ζῶντος πράγματος, τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσιν; πῶς παρέχεις εἰς τοὺς ἀνδριάντας τὴν ἔκφρασιν τῆς ζωῆς; Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 6· ζωτικώτατα γράφειν Πλούτ. 2. 130Β, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ζωύλλιον, τό, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. Ἱστ. 9, 958 κ. ἀλλ.

ζωύφιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον**, **ζῴδιον**, Ἀθήν. 210C, Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 41.

ζῳοφορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὁ ζωδιακὸς κύκλος, Μανέθων 4. 510.

ζῳοφόρος, ον, (φέρω) = **ζωοφόρος**, ὃ ἴδε.

ζῴφυτος, ον, (φύω) παρέχων ζωὴν εἰς τὰ φυτά, ζωογόνος δι' αὐτά, γόνιμος, αἷμα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 857· γῆ Πλούτ. Ρωμ. 20· τὰ ζῴφυτα, φυτά, Διὸς παρὰ Στοβ. 408, ἐν τέλ. Πρβλ. **ζωόφυτος**.

ζώω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ζάω**.

ζῳώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ζῴῳ, βίος Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5· ἐπὶ ἀνθρώπων ὑλιστικῶν, ἀναισθήτων, Πλούτ. 2. 8Α.

ζῳωδία, ἡ, ἡ τοῦ ζῴου φύσις, ζωότης, Ἰαμβλ. Προτρ. 346.

ζῳ-ωνυμία, ἡ, ὀνομασία ἐκ ζῴων, ὡς ἐν τῷ Ζῳδιακῷ, Εὐδοξ.

ζώωσις, εως, ἡ, (ζωόομαι) τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα ζῶντα, ζωοποίησις, Ἐκκλ.

ζῳωτός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν**, Ἀθήν. 538D· (ζωόομαι)·— εἰργασμένος ἢ πεποικιλμένος δι' εἰκόνων ζῴων, χιτὼν ὁ αὐτ. 197Ε· ἐφαπτὶς Πολύβ. 31. 3, 10· σκύφος Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 55·— οὕτω παρὰ Πλαύτῳ, belluata tapetia· πρβλ. **ἀνθεμωτός, στρουθωτός**, κλ.

Η

Η, η, ἦτα, τό, ἄκλ., ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. ηʹ = ὀκτὼ καὶ ὄγδοος, ἀλλὰ ͵η = 8000. Τὸ μεγαλογραφούμενον (Η) προεφέρετο ὡς μακρὸν **ε**. Ὁ παλαιὸς ἀλφάβητος εἶχε μόνον ἓν στοιχεῖον (Ε) διὰ τὸν ἦχον **ε** τόν τε μακρὸν καὶ τὸν βραχὺν (Πλάτ. Κρατ. 426C), ἕως οὗ τὰ μακρὰ φωνήεντα **η** καὶ **ω** εἰσήχθησαν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ εἰς τὸν Ἀττικὸν ἀλφάβητον ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου, Ὀλ. 94. 2 = π. Χ. 403, ἂν καὶ εἶνε φανερὸν ὅτι τὸ Η ἦν ἐν χρήσει ὡς φωνῆεν πρὸ τούτου, ἴδε Εὐρ. Ἀποσπ. 385, 5, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 24, Kirchhoff. Studien d. Gr. Alph. σ. 92. Τὸ στοιχεῖον Η πρὶν παραληφθῇ ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ ἀλφαβήτου πρὸς παράστασιν τοῦ μακροῦ **ε** ἦτο ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν τοῦ δασέος πνεύματος, οἷον ΗΟΣ ἀντὶ ὅς, (ἥτις χρῆσις ἔμεινεν ἐν τῷ Λατιν. Η), Συλλ. Ἐπιγρ. 1, 6, 9, 16, κτλ., πρβλ. Σέλευκ. παρ' Ἀθήν. 398Α· ἐντεῦθεν ἐν ἐπιγραφαῖς τὸ Η δηλοῖ **ἑκατόν**. Ὡσαύτως ἐτίθετο μετὰ τὰ ψιλὰ **π κ τ** πρὸς παράστασιν τῶν δασέων συμφώνων **φ χ θ**· πρὶν εἰσαχθῶσι τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ΠΗ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ Φ, ΚΗ ἀντὶ τοῦ Χ, ΤΗ ἀντὶ τοῦ Θ. Ὅτε δὲ τὸ Η παρελήφθη πρὸς παράστασιν τοῦ **ε** μακροῦ, ἐτμήθη συγχρόνως εἰς δυο, ὥστε τὸ μὲν ⊢ παρίστα τὴν δασεῖαν, τὸ δὲ ⊣ ἐδήλου τὴν ψιλήν, ὅθεν προέκυψαν τὰ νῦν σημεῖα τοῦ πνευματισμοῦ. Ἡ δασεῖα ἐν τῇ Λατ. συχνάκις δηλοῦται διὰ τοῦ s, ἕπομαι sequor, ἕζομαι sedeo, ὕλη sylva.

Ὡς πρὸς τὰς διαλεκτικὰς μεταβολάς: **1)** τὸ φωνῆεν **η** ἦν ἐν πλείστῃ χρήσει παρ' Ἴωσιν, ἀνθ' οὗ συχνάκις οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς εἶχον ᾱ ὡς καὶ οἱ Ἀττ., ἀλλὰ συνήθως μετὰ **ρ** ἢ φωνῆεν, πρήσσω θώρηξ ἰητρός, Ἀττ. πράσσω θώραξ ἰατρός. Οἱ Τραγ. ἐνίοτε μετεχειρίζοντο αὐτὸ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κοινῶν τύπων, ὡς Μηλιεύς ἀντὶ Μᾱλιεύς· ἀλλὰ τἀνάπαλιν τὰ Δωρ. κυνᾱγός, λοχᾱγός, κλ. ἦσαν ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τῶν κυνηγός, κτλ. **2)** παρ' Ἀττ., **ει** καὶ **ηι** οὐχὶ σπανίως μετεβάλλοντο εἰς **η**, ὡς κλεῖθρα κλῆθρα, Νηρηΐδες Νηρῆδες, Valck. Φοίν. 268. **3)** Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **ει**, ὡς τῆνος, κῆνος ἀντὶ κεῖνος, Ahrens π. Δωρ. 154. **4)** Βοιωτ. ἀντὶ **αι**, ὡς κὴ ἀντὶ καί, ἔλῃον ἔλαιον, δουλήα δουλεία, γεγράπτη, δεδόχθη ἀντὶ γέγραπται, δέδοκται, Keil Ἐπιγραφ. ἀρ. 1. σ. 73, κτλ.: — Βοιωτ. ὡσαύτως, **ει** ἀντὶ **η**, Ἀγεισανδρος, Ἀριστοκλεῖς, κτλ., Keil ἀρ. 11· μει διαγράψει ἀντὶ μὴ -ψῃ, αὐτόθι 111. 2, κλ.— Ἐν χ/φοις τὸ ἢ συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ εἰ καὶ τοῦ καί.

ἤ, Ἐπ. καὶ **ἠέ** (ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Δινδ. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 589)· σύνδεσμος ἔχων δύο κυρίας δυνάμεις, διαζευκτικὴν καὶ συγκριτικὴν (ἠέ μόνον ἐπὶ διαζευκτικῆς ἐννοίας).

Α. ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΣ, ἤ, Λατ. vel, ἁπλῶς ἐπισυνάπτων μίαν ἢ πλείστας λέξεις ἢ προτάσεις διαφερούσας ἀπὸ τῆς πρώτης, θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη Αἰσχύλ. Πρ. 116· ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας ἢ κωφὴ λέγω; ὁ αὐτ. Θήβ. 202·—ἐνίοτε δέον νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ εἰ δὲ μή, ἄλλως, εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἡ ἡ βουλή, ἢ παντὸς ἁμαρτάνειν ἀνάγκη Πλάτ. Φαῖδρ. 237C. **2)** ἢ.., ἢ.. (ἢ ὡς οἱ ἀρχαῖοι γραμμ. προετίμων: ἢ (ἠέ).., ἤ..), ἐπαναλαμβανόμενον εἰς δύο συστοιχούσας προτάσεις, Λατ. aut.., aut.., Ὅμ., κτλ.· πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἑτέρας τῶν δύο προτάσεων ἐνίοτε τίθεται ἤτοι ἀντὶ ἤ, ὡς ἤ.., ἤτοι.. Πινδ. Ν. 6. 8, Ἀποσπ. 103· ἤτοι.., ἤ.., Αἰσχύλ. Ἀγ. 662, Σοφ. Ἀντ. 1182, Ἀποσπ. 150, κτλ.· ὁ Ὅμ. ἐνίοτε θέτει τε ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἤ, ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες Ἰλ. Β. 289, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 525·—συχνάκις, ὅταν τὸ ἢ ἐπαναλαμβάνηται πλέον ἢ δίς, τὸ τρίτον ἢ ἁπλῶς προσθέτει πρότασιν, ἥτις εἶναι δευτερεύουσα ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν δύο συστοιχουσῶν προτάσεων, ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν.. Σοφ. Ἀντ. 707. **II.** ἐν ἐρωτήσεσι, **1)** ἐν ἀνεξαρτήτοις ἐρωτήσεσιν, αἵτινες ἀκολουθοῦσι γενικὴν ἐρώτησιν καὶ ὑποδεικνύουσι τὴν εἰς αὐτὴν ἀπόκρισιν, ὡς τὸ Λατ. an, τίπτ' εἰλήλουθας; ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; πρὸς τί ἦλθες; (μήπως) διὰ νὰ ἴδῃς; Ἰλ. Α. 203, πρβλ. Ε. 466, Η. 26, Ὀδ. Δ. 710, Ρ. 376· τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; Σοφ. Ο. Τ. 622, κτλ. Οὕτως ὁ Wolf παρ' Ὁμ.· ἀλλὰ εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις νεώτεροι ἐκδόται γράφουσιν ἦ..· ἴδε ἦ II. **2)** ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, εἰ.., ἤ.., ἐὰν.., ἤ.., Λατ. utrum.., an.., εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα Αἰσχύλ. Χο. 890, πρβλ. Ἀγ. 748, κτλ.· οὕτω, πότερον.. ἢ πότερα.., ἤ.. ὁ αὐτ. Πέρσ. 148, 352, Ἀγ. 630, κτλ.·— ἀλλὰ παρ' Ὅμ. ἢ κεῖται ἀντὶ εἰ, (τὸ εἰ εἰσήγαγον ἤδη οἱ ἄριστοι τῶν ἐκδοτῶν), Λατ. an, εἰπὲ ἤ.., εἰπὲ ἄν.., Ὀδ. II. 138· εἴσεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, θὰ γνωρίσῃ ἄν.., Ἰλ. Θ. 111· ὡσαύτως ἤ.., ἤ.., ἀντὶ πότερον.., ἤ.. Λ. 190· Β. 300, Δ. 15, Ὀδ. Ζ. 142, Ο. 300, κτλ.· τοῦτο μιμεῖται ὁ Αἰσχύλ. Πρ. 780, ὁ Σοφ. Ο. Κ. 80 (ἐκτὸς ἂν ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις γράφεται εἰ ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ πρώτου ἤ), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 757·— παρ' Ἀττ. ἐνίοτε, εἴτε.., ἤ.., ἀντὶ εἴτε.., εἴτε.. Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 891, Λοβ. Αἴ. 178.

Β. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ, παρά, Λατ. quam, μετὰ συγκρ., Ὅμ., κτλ.· ὡσαύτως μετὰ θετικὰ ἐπίθ., τὰ ὁποῖα ἐνέχουσι σύγκρισιν, ὡς **ἄλλος, ἕτερος, ἀλλοῖος, διπλάσιος, ἐναντίος, ἴδιος, πολλαπλάσιος**, καὶ μετὰ τὰ ἐπιρρ. **πρίν, πρόσθεν**, ἴδε ἐν λέξ.· οὕτω, τῇ ὑστεραίᾳ ἤ.. Πλάτ. Συμπ. 173Α· διαφερόντως ἤ.. ὁ αὐτ. Φαίδωνι 85Β· οὐδ' ὅσον ἤ.., ὄχι τόσον ὅσον.., ὄχι πλειότερον παρά.., Θεόκρ. 9. 21, πρβλ. 9. 34, 35, κτλ.· οὕτω, μετὰ ῥήματα ἐνέχοντα σύγκρισιν, βούλομαι ἤ.., ἐπιθυμῶ μᾶλλον παρά.., προτιμῶ, ἴδε **βούλομαι** III, **αἱρέω** Β. II· οὕτω, φθάνω ἤ.., ἔρχομαι ἐνωρίτερον παρά.., Ἰλ. Ψ. 445, Ὀδ. Λ. 58· ἐπιθυμεῖν ἢ.. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3· δέχεσθαι ἤ.. Λυσ. 118. 5· οὕτω καί, παρὰ δόξαν.. ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε Ἡρόδ. 1. 79, πρβλ. 8. 4. —Σπανίως μόνον εὑρίσκεται τὸ ἢ μετὰ λέξιν μὴ ἐνέχουσαν σύγκρισιν, ὑμᾶς δίκαιον ἔχειν.., [μᾶλλον] ἤπερ Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 9. 26· ἐμοὶ πικρὸς.., [μᾶλλον] ἢ κείνοις γλυκὺς Σοφ. Αἴ. 966. **2)** τὸ ἢ ἐνίοτε συνάπτει δύο συγκριτικά, ὁπότε ἀμφότερα ἀναφέρονται εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι Ὀδ. Α. 165· ταχύτερα ἢ σοφώτερα Ἡρόδ. 3. 65· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1078· μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι Πλάτ. Θεαιτ. 144Β· πρβλ. Λατ. libentius quam verius, Cic. Mil. 29.

3) σπανίως μετὰ ὑπερθ., πλεῖστα θωυμάσια ἔχει Αἴγυπτος ἢ ἄλλη πᾶσα χώρη Ἡρόδ. 2. 35· πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα ἢ ἐμοὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 91. **4)** ἢ οὐ, συχνάκις ὑπάρχει ὅπου θὰ εἴχομεν μόνον ἤ, κυρίως προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὑμέας Ἡρόδ. 4. 118, πρβλ. 5. 94, Θουκ. 2. 62, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἄρνησις μόνον νοεῖται, ὠμὸν.. πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους Θουκ. 3. 36. **5)** ἢ συχνάκις παραλείπεται μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν προηγουμένων τῶν συγκριτικῶν **πλέων, ἐλάττων, μείων**, ὡς, ἔτη.. πλέω ἑβδομήκοντα Πλάτ. Ἀπολ. 17D· οὐ μεῖον πεντακοσίους Ξεν. Ἀν. 6. 2, 24· ὡς ἐν τῇ Λατ. plus decem, minus viginti, κτλ.·—ἐνίοτε καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ μετὰ προτάσεως ἰσοδυναμούσης ἀπαρεμφάτῳ, τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον ἁμαρτεῖν, ἀντὶ ἢ ἁμαρτεῖν, Εὐρ. Ἀλκ. 879· τίς εὐπραξία σπανιωτέρα.., εἰ [δύναμις] πάρεστιν (ἀντὶ ἢ δύναμιν παρεῖναι) Θουκ. 1. 33. **6)** ἐνίοτε πλεοναστ. μετὰ γεν., τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα, ἢ δοκεῖν.. Πλάτ. Κρίτωνι 44C, πρβλ. Νόμ. 765Α, Λυσίας 118. 28. **7)** ὁ διαζευκτικὸς καὶ ὁ συγκριτικὸς ἢ εὕρηνται ὁμοῦ ἐν Ἰλ. Ο. 511, βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι καλλίτερον ἢ νὰ ἀποθάνῃ τις ἅπαξ ἢ ἅπαξ νὰ ζήσῃ, παρὰ νὰ... [Ὁσάκις ἢ οὐ, ἢ οὐκ, συμπίπτουσιν ὁμοῦ ἐν στίχῳ, τὰ δύο μόρια προφέρονται ὡς μία συλλαβή, ἀείποτε παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 328, Σοφ. Αἴ. 334, Ἀριστοφ. Λυσ. 128· καὶ συνήθως παρ' Ἐπ., π. χ., ἐν Ἰλ. Ε. 349, Ὀδ. Α. 298· πρβλ. μὴ ἐν τέλ.· οὕτω, ἢ αὐτὸς Ἡσ. Ἀποσπ. 89 (104)· ἢ εἰ Ἄλεξ. Πυραυν. 1].

ἤ, ἐπιφώνημα καλοῦν τὴν προσοχήν τινος εἴς τι πρᾶγμα, ἔ, ἔ, ἤ, ἤ, σιώπα Ἀριστοφ. Νεφ. 105· καὶ οὕτω πρέπει νὰ γραφῇ ἐν

Ἀριστοφ. Βατρ. 271, ποῦ Ξανθίας; ἤ, Ξανθία! ποῦ εἶνε ὁ Ξανθίας; ἒ! Ξανθία.

ἤ, ἐπίρρ. ἔχον δύο κυρίας ἐννοίας, βεβαιωτικὴν καὶ ἐρωτηματικήν: **I.** ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΗ, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως,"Ομ., κτλ. Καίπερ οὐχὶ σπανίως τιθέμενον μόνον, ὅμως συνήθ. κεῖται μεθ' ἑνὸς ἢ δύο ἄλλων μορίων, ὡς **ἦ ἄρα, ἦ ἄρα δή. ἦ ἄρ** ἢ **ἦ ἄρ τε, ἦ ῥα** ἢ **ἦ ῥά νυ· ἦ γάρ, ἦ γάρ τοι· ἦ δή, ἦ δή που, ἦ δῆτα· ἦ θήν ἦ κάρτα· ἦ μάλα, ἦ μάλα δή· ἦ μὴν** καὶ **ἦ μέν· ἦ νύ τοι· ἦ τάχα, ἦ τάχα καί· ἦ τε·**—καὶ πρὸς ἔκφρασιν ἀμφιβολίας: **ἦ που**, ἴδε ἐν λ. **ποῦ**. Ὁ ἰσχυρότατος τῶν συνδυασμῶν τούτων εἶναι τὸ **ἦ μήν**, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἦ μέν**, ὡσαύτως **ἦ μάν**, ἅπαντα παρ' Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται τοὺς τύπους τούτους ἐν ἰσχυραῖς ἐπιβεβαιώσεσιν ἢ ἐν ὅρκοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν εὐθεῖ λόγῳ, Ἰλ. Β. 291, Η. 393, Ὀδ. Κ. 65, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 73, 167, κτλ.· ἦ μὰν Ἰλ. Β. 370, Ν. 354· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετὰ ῥήματα ὅρκου, σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον, ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Ἰλ. Α. 77· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἱστορικῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς Ἡρόδ. 4. 154, 5. 93 κ. ἀλλ., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 26 κἑξ.· οὕτως, ἐγγυᾶσθαι, ἦ μὴν παραμενεῖν Πλάτ. Φαίδωνι 115D ἐγγυητὰς καταστῆσαι ἦ μὴν ἐκτείσειν Νόμος παρὰ Δημ. 712. 24· ἦ μὴν ἐνίοτε ἐνισχύεται μᾶλλον, ἦ μὲν δὴ Ἰλ. Β. 798, Ὀδ. Σ. 257 κ. ἀλλ.· ἦ δὴ μὰν Ἰλ. Ρ. 538· ἦ μέν τοι Ὀδ.

II. ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ τιθέμενον εἰς ἐρωτήσεις, ὧν τὴν ἀπόκρισιν προσδοκᾷ τις μετά τινος διαφέροντος, οἷον ἐν Ὀδ. Κ. 330, Ἰλ. Λ. 666, Ο. 132, 504, 506· ἐνίοτε δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ τοῦ «παρακαλῶ;» ἢ «δὲν εἶνε οὕτω;» ὡς Ὀδ. Ν. 418, πρβλ. ἦ Α. Π. 1·—ὡσαύτως ἦ οὐκ..; Λατ. nonne? Ἰλ. Ο. 506, Ὀδ. Π. 424.—Εἰς τοῦτο συχνάκις προστίθενται μόρια ἤ, ἦ ἄρ Υ. 166· συνήθ. ἦ ῥα Ἰλ. Ε. 421, 762, Ὀδ. Δ. 672, κτλ.· τοῦτο δὲ μιμοῦνται οἱ Τραγικοὶ (ἐν λυρ. χωρίοις), Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Αἴ. 172, 954·—χρησιμεύει προσέτι πρὸς δήλωσιν τῆς πρώτης ἐκ πολλῶν ἐρωτήσεων, Πίνδ. Ι. 7 (6). 3 κἑξ.· ὡσαύτως, ἦ ἄρα δὴ Ἰλ. Ν. 446· ἦ ῥά νυ Δ. 93· ἦ νύ τοι Ο. 128· ἦ ταῦτα δὴ Σοφ. Φ. 565, Ἠλ. 385· ἦ ταῦτα δῆτα.. ὁ αὐτ. Ο. Τ. 429· ἦ γάρ.. Αἰσχύλ. Πρ. 745, 757, Σοφ. Ο. Τ. 1000· καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. ἦ γάρ; εὑρισκόμενον καθ' ἑαυτό, «δὲν εἶνε οὕτω;» n'est ce pas? Πλάτ. Θεαιτ. 160E, Γοργ. 449D, 468D· ἦ καί..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1027, 1362· ἀλλ' ἦ..; αὐτόθι 276, Χο. 774.—Ἡ ἐρωτηματικὴ αὕτη ἔννοια ὑπάρχει μόνον ἐν εὐθείαις ἐρωτήσεσι καὶ ἐν γένει σπανιωτέρα τῆς σημασίας Ι. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημασίαις τὸ ἦ εὑρηται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, πλὴν ὅτι δυνατὸν νὰ προηγηθῇ ἡ κλητική, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 425, 762, Ὀδ. Δ. 632, Σοφ. Ο. Κ. 864, 1102· σπανίως ἄλλαι λέξεις, οἷον ἐν Εὐρ. Ἑκ. 1013, ἔνθα ἴδε Herm. (991).

ἦ, ἀντὶ ἔφη, γ' ἑν. παρατ. ἢ ἀορ. β' τοῦ **ἠμί**.

ἦ, ἀντὶ ἦν, Ἀττ. συνηρ. τύπος τοῦ Ἰων. ἔα, παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum).

ᾖ, γ' ἑνικ. ὑποτ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί** (sum).

ἡ, θηλ. τοῦ ἄρθρου **ὁ**·—παρ' Ὁμ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **αὕτη**.

ἥ, θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. **ὅς**.

ᾗ, ἑνικ. δοτ. θηλ. τῆς κτητ. ἀντων. **ὅς, ἥ, ὅν**.

ᾗ, ἑνικ. δοτ. θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. **ὅς, ἥ, ὅ**,"Ομ.· συχν. μετ' ἐπιρρημ. σημασίας, **I)** Ἐπ. ἐπὶ τόπου, ὅπου, εἰς ὃ μέρος, δεικτικ. **τῇ**, Ἰλ. Ν. 53., Ο. 46· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Σοφ. Ἠλ. 1435· τῇδε.. ᾗ Αἰσχύλ. Χο. 308· ἐκείνῃ.. ᾗ Πλατ. Φαίδωνι 82D. **II.** Ἀττικῶς ἐπὶ τρόπου, ὅπως, ὡς, οἷον, ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν Αἰσχύλ. Χο. 558· ᾗ νομίζεται Σοφ. Ο. Κ. 1603· ᾗ βούλονται Θουκ. 8. 71, κτλ. **2)** δι' ὅ, διὰ τοῦτο, Λατ. quare, Θουκ. 1. 25., 2. 2, κ. ἀλλ. **3)** ὡς, καθ' ὅ, καθ' ὅτι, Λατ. qua, quatenus, ᾗ ὁ μὲν ἑκὼν.. φάγοι Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 18· ᾗ ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 5. **III.** συνδυαζόμενον μεθ' ὑπερθ., ᾗ ἐδύνατο τάχιστα, ὅσον ταχέως ἠδύνατο, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 4, κτλ.· ᾗ δυνατὸν μάλιστα αὐτόθι 1. 3, 15· ᾗ ἄριστον ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 4, 32, κτλ.· ᾗ ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 1, 9· ᾗ ἂν δύνωμαι τάχιστα ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 1, 9·—οὕτως, ὡς ᾗ ὅ τι μάλιστα.

ἦα, ἦεν, α' καὶ γ' ἑν. ἐπ. παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum).

ᾖα, συνηρ. ἀντὶ **ἤια**, Ἐπ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ᾖα, τά, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἤια**, ὃ ἴδε.

ἠβαιός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ **βαιός**, μικρός, ὀλίγος, κυρίως μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ **οὐδέ·** οὐ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί, δὲν ἔχει νοῦν, οὐδὲ ὀλίγον, Ἰλ. Ξ. 141, Ὀδ. Φ. 288· οὐ οἱ ἔνι τρίχες, οὐδ' ἠβαιαί, δὲν ἔχει τρίχας οὐδὲ ὀλίγας, Σ. 355· ὡσαύτως, ἠβαιὴν οὔτι κατὰ πρόφασιν Καλλ. Ἀποσπ. 464· σπανίως ἄνευ ἀρνήσ., πηλαμύδες.. ἠβαιαὶ περ ἐοῦσαι Ὀπ. Ἁλ. 4. 514. **II.** συχνὸν ἐν τῷ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., οὐδ' ἠβαιόν, οὐδόλως, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, Λατ. ne tantillum quiden, Ὀδ. Γ. 14, Ἰλ. Β. 380, 386, κτλ.· σπανίως ἄνευ αὐξήσεως, ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἀπόστασιν, Ὀδ. Ι. 462.

ἡβάσκω, ἐναρκτικὸν τοῦ **ἡβάω**, ἔρχομαι εἰς τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν, εἰς ἀκμήν, Λατ. pubescere, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 1· παῖς ἡβάσκων ἄρτι αὐτόθι 7. 4, 7. **2)** μεταφ., νῦν ἔθ' ἡβάσκει κακὸν (κατὰ Δινδ. ἀντὶ ἡβᾷ σοι) Εὐρ. Ἀλκ. 1085· ἡμῖν ἡβάσκει πενίη Ἀνθ. Π. 6. 30. **3)** φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, δεικνύω τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα ἀνδρικῆς ἡλικίας, Ἀρισταίν. 1. 11, Φιλόστρ. 821, Γαλην.— Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἡβάω, Ἐπ. εὐκτ. **ἡβώοιμι**, μετοχ. **ἡβώων** (ἴδε κατωτ.)· μέλ. -ήσω (ἐφ-) Ξεν. Κύρ. 6. 1, 12, Δωρ. **ἡβάσω** [ᾱ] Ἀνθ. Π. 7. 482· ἀόρ. **ἥβησα** Ὀδ. Λ. 41, Ἡσ., Ἀττ.· πρκμ. **ἥβηκα** (παρ-) Ἡρόδ. κλ. (ἥβη). Εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐν πλήρει σωματικῇ αὐξήσει,"Ομ., ὅστις κάλλιστα ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ἐν τῷ συχνάκις ἐπαναλαμβανομένῳ στίχῳ, εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη Ὀδ. Ξ. 468, κ. ἀλλ.· ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, μὴ ὢν ἀκόμη ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, Ἰλ. Μ. 382, Ὀδ. Ψ. 187, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 879· ἡβῶσιν ὀψὲ Ἱππ. Ἀέρ. 282· γυνὴ τέτορ' ἡβώωσα (ἐνν. ἔτη), δηλ. κατὰ τέσσαρα ἔτη ὑπερβᾶσα τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 696· ἡβᾶν ἐπὶ διετές, ἴδε ἐν λ. **διετής**· γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει Αἰσχύλ. Θηβ. 622· ἡβᾶν σθένος, εἶμαι νέος καὶ ἰσχυρός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 436· ἡβῶν, ὅτε ἤμην νέος, Ἀριστοφ. Σφηξ. 357· οἱ ἡβῶντες, οἱ νέοι, ὁ αὐτ. Βατρ. 1055, Θουκ. 4. 132· ἐπειδὰν ἡβήσωσι Πλάτ. Ἀπολ. 41E·—ἐπὶ φυτῶν, ἡμερὶς ἡβώωσα, ἄμπελος ἀκμαία, «εὐκληματοῦσα», Ὀδ. Ε. 69, πρβλ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24· ἡβῶντ' ἀρτίως οἰνίσκον (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ νεανίσκον) Κρατῖν. Πυτιν. 3. **2)** μεταφ., εἶμαι νέος, ζωηρός, ἀκμαῖος, ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, ἡ ἐπιθυμία τοῦ μαθεῖν τὰ ὀρθὰ εἶνε πάντοτε ἀκμαία εἰς τοὺς γέροντας, Blomf. Αἰσχύλ. Ἀγ. 567. πρβλ. **ἀνηβάω**· ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσών, ὁ λαὸς ὀργισθεὶς νεανικῶς παραφέρεται, Εὐρ. Ὀρ. 696, πρβλ. **νεανικός**· ἄγγελον.. γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί, ἀκμάζοντα, ἐπαιρόμενον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 775·—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, γάμοι, ἔαρ ἡβ. Ὀπ. Ἁλ. 1. 474., 2. 252. **3)** ἔχω τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα τῆς ἡβικῆς ἡλικίας, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2. 7, 15, Ἀνθ. Π. 12. 31.

ἥβη, Δωρ. **ἥβα** (σπανίως **ἅβα**, Θεόκρ. 1. 44), ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.). Ἀκμαία ἡλικία, νεότης, Λατ. pubertas, ἡ ἡλικία, καθ' ἣν πρῶτον ἐμφανίζεται ἡ ὑπήνη καὶ τὰ μέλη κτῶνται τὴν πλήρη αὐτῶν ἀνάπτυξιν, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη Ὀδ. Κ. 279, πρβλ. Ἰλ. Ω. 348· καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον Ἰλ. Ν. 484, πρβλ. Ἡσ. Θ. 988· ἐντεῦθεν καλεῖται ἐρικυδής, Ἰλ. Λ. 225, Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.· πολυήρατος Ὀδ. Ο. 366, κτλ.· ἥβης μέτρον ἱκέσθαι ἢ ἱκάνειν = ἡβάσκειν, Λ. 317, Σ. 217, κτλ.· ἥβην ἱκέσθαι Ο. 366, Ἰλ. Ω. 728· ἥβης ἀπονίνασθαι, ταρπῆναι Ρ. 25, Ὀδ. Ψ. 212· ἐφ' ἥβης Ἀριστοφ. Ἱπ. 524· θρέψασθαί τινα πρὸς ἥβην Πλάτ. Μενεξ. 238B. **β)** ἡ ἰσχὺς καὶ ἀκμὴ τῆς νεότητος, [δίσκον] ἀφῆκε.., πειρώμενος ἥβης Ἰλ. Ψ. 432· ἥβῃ τε πεποιθεα χερσί τ' ἐμῇσιν Ὀδ. Θ. 181, πρβλ. Π. 174· ἥβης ἀκμὴ Σοφ. Ο. Τ. 741·—ἐν τῷ πληθ., κουροτρόφοι νεάνιδες ἧβαι Εὐρ. Ἴωνι 477. **γ)** ὡς νομικὸς ὅρος, ἥβη ἐσήμαινε τὴν πρὸ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίαν, ἐν Ἀθήναις τὴν δεκαεξαετῆ, Α. Β. 255. 15· ἂν καὶ ἀλλαχοῦ λέγεται ὅτι εἶναι ἡ τῶν 14 ἐτῶν ἡλικία, Ε. Μ. 359. 17, Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐπιδιετές**· ἐν Σπάρτῃ ἡ τῶν 18, ὥστε τὰ δέκα ἀφ' ἥβης ἦσαν ἄνδρες ἐτῶν 28, τὰ τετταράκοντα ἀφ' ἥβης, ἄνδρες ἐτῶν 58, καὶ οὕτω καθεξῆς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 32., 3. 4, 23., 6. 4, 17·—ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν, ἐπεὶ δ' ἐς ἥβην ἦλθεν ὡραίαν γάμων Εὐρ. Ἑλ. 12. **δ)** ἐπὶ βοῶν, ἥβης μέτρον ἔχοντε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 436· περὶ τοῦ νέου δέρματος τοῦ ὄφεως, Νίκ. Θ. 138. **2)** μεταφ., ἐπὶ πάσης καταστάσεως ἀκμαίας καὶ εὐτυχοῦς, οἵα ἡ τοῦ νεανίου, νεανικὴ φαιδρότης, εὐθυμία, Πίνδ. Π. 4. 525· δαιτὸς ἥβη Εὐρ. Κύκλ. 504, πρβλ. **ἡβητήριον**· ὡσαύτως, νεανικὴ ὁρμή, νεανικὸν πάθος, πνεῦμα, Πίνδ. Π. 6. 48. **3)** ἡ νεότης, ἡ νεολαία, Λατ. juventus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 512, 733, Ἀγ. 106, κτλ. **4)** ἡ ἡβικὴ χώρα, τὰ ἐφήβαια, Λατ. pubes, Ἱππ. Ἐπιδημ. 3. 1083, Ἀριστοφ. Νεφ. 976, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 14, 1., 2. 1, 18., 5. 14, 3, κ. ἀλλ. **II.** ὡς κύρ. ὄν. θηλ. **Ἥβη**, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, σύζυγος τοῦ Ἡρακλέους, Ὀδ. Λ. 603, Ἡσ. Θ. 950· οἰνοχόος τῶν θεῶν, Ἰλ. Δ. 2· ἀλλ' ἐν μεταγεν. ἀλληγορικοῖς μύθοις, θεότης τῆς νεότητος. (Ὁ Curt. ἀποδέχεται τὴν σχέσιν τῆς λέξεως ταύτης πρὸς τὸ Σανσκρ. yuvan (juvenis). ἣν προτείνει ὁ Pott.)

ἡβηδόν, ἐπίρρ., ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἐπάνω, πάντες ἡβηδὸν Ἡρόδ. 1. 172., 6. 21, πρβλ. Λουκ. Β. Πρ. 14 κ. ἀλλ.· τοὺς ἄνδρας ἡβ. ἀποσφάξαι Διόδ. 3. 54.

ἡβητήρ, ῆρος, ὁ, = ἡβητής, Ἀνθ. Π. 6. 76, Κόλουθ. 71.

ἡβητήριον, τό, τόπος ἔνθα νέοι συνερχόμενοι ἤσθιον, ἔπινον, ἠσκοῦντο καὶ διεσκέδαζον, Πλούτ. Πομπ. 40. 53, πρβλ. Ἀθήν. 425E, Ἡσύχ.

ἡβητής, οῦ, ὁ, (ἡβάω) νέος ἀκμαῖος, κοῦροι ἡβηταὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 56, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 324. 5, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 109· βραχιόνων ἡβητὴν τύπον Εὐρ. Ἡρακλ. 858.

ἡβητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς νεότητα, νεανικός, Λατ. juvenilis, λόγοι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· ἡλικία ὁ αὐτ. Λακ. 4, 7.

ἡβήτωρ, ορος, ὁ, = **ἡβητήρ, ἡβητής,** Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C.

ἡβός, ἡ, όν, Δωρ. **ἁβός,** = **ἡβῶν,** Θεόκρ. 5. 109 (ὁ Ahrens ἅβαι) (ἂν καὶ ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβ.)· ὁ Δινδ. προτείνει οὔθ' ἁβὸς (ἀντὶ οὔτε νεαρὸς) ἐν Σοφ. Ο. Κ. 702.

ἡβυλλιάω, κωμικὸς σχηματ. = **ἡβάω,** εἶμαι νέος, νεαρός, Ἀριστοφ. Βατρ. 516, Φερεκρ. Μετ. 1. 29.

ἡβῴην, ἡβῷμι, ἡβώοιμι, ἡβώοντες, ἡβώωσσα, ἴδε ἐν λ. **ἡβάω.**

ἠγάασθε, ἴδε ἐν λ. **ἄγαμαι.**

ἠγαγόμην, ἤγαγον, ἴδε ἐν λ. **ἄγω.**

ἠγάθεος, η, ον, Δωρ. **ἀγάθ-,** (ἄγαν, θεῖος, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ.)·—ἁγιώτατος, ἱερώτατος, συχν. παρ' Ὁμ., ἀείποτε ἐπὶ τόπων διατελούντων ἀμέσως ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν, Πύλος, Λῆμνος Ἰλ. Α. 252, Β. 722· Πυθὼ Ἡσ. Θ. 499, Πίνδ. Π. 9. 71· πρβλ. **ζάθεος**·—παρὰ Χριστιανοῖς ποιηταῖς ἐπὶ προσώπων, Ἀνθ. Π. 1. 91, κτλ.

ἠγαλέος, α, ον, (ἄγνυμι) τεθραυσμένος εἰς τεμάχια, συντετριμμένος, Καλλίμ. (;) ἐν Ἐτυμ. Μ. 418. 1.

ἤγᾰνον, τό, Ἰων. ἀντὶ **τήγανον,** Ἀνακρ. 25.

ἡγεμονεία, ἡμαρτημ. τύπος ἀντὶ **ἡγεμονία.**

ἡγεμόνεια, ἡ, θηλυκὸν τοῦ **ἡγεμονεύς,** = **ἡγεμόνη,** Ὀρφ. Ἀργ. 907.

ἡγεμόνευμα, τό, ὁδηγία, ἀρχηγία· ἀλλ' ἐν Εὐρ. Φοιν. 1494 ἀγεμόνευμα νεκροῖσι = ἡγεμὼν νεκρῶν, πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ.

ἡγεμονεύς, έως, Ἐπ. ἀντὶ **ἡγεμών,** αἰτ. **ἡγεμονῆα, -ῆας,** Ὀππ. Κ. 1. 224, Ἀνθ. Π. 14. 72, 11, Μουσαῖ. 218, κτλ.

ἡγεμονεύω, Δωρ. **ἀγεμ-,** εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς ἡγεμών, προπορεύομαι, ὁδηγῶ, προτὶ Ἴλιον Ἰλ. Π. 92· πρὸς δώματα, ἀγορῆνδε, λέχοσδε, δεῦρο Ὀδ.· πρόσθ' ἡγεμόνευεν Χ. 400· Ω. 155· ἐπ' αὖλιν Θεόκρ. 25. 60· μετὰ δοτ. προσ., προπορεύομαί τινος, ὁδηγῶ τινα, Ὀδ. Γ. 386, Θ. 4, κτλ.· τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ .. ἡγεμονεύεις Ἰλ. Ο. 46· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁδὸν ἡγ., προπορεύομαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω Ὀδ. Ζ. 261, πρβλ. Η. 30 κ. ἀλλ.· πλῆρες, τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν, προεπορεύετο αὐτῶν, ὡδήγει αὐτούς, Ω. 225· οὕτω, ῥόον ὕδατι ἡγεμονεύω, ἀνοίγω αὔλακα διὰ τὸ ὕδωρ, διευθύνω τὸν ῥοῦν αὐτοῦ, Ἰλ. Φ. 258 (τὰ μόνα χωρία παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ. καὶ αἰτ.). **II.** ὁδηγῶ ἐν πολέμῳ, εἶμαι ἡγεμών, ἀρχηγός, ἅπαξ παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ., Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε .. Ἕκτωρ Ἰλ. Β. 816, πρβλ. Ἡσ. Θ. 387· ἀλλαχοῦ, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν τοῦ ἄρχειν σημαντικῶν ῥημάτων (**ἄρχω, κρατέω,** κτλ.), μετὰ γεν., Λοκρῶν δ' ἡγ. Αἴας Ἰλ. Β. 527, πρβλ. 552, 620, κτλ.·—οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 7. 99, 160, κτλ.· ἡγεμόνων ἡγ. Ξεν. Ἀγησ. 1, 3, κτλ.· ἡγ. τῆς σκέψεως, διευθύνων τὴν συζήτησιν, Πλάτ. Πρωτ. 351Ε·—ἀπολ., ἔχω τὴν ἀρχηγίαν, Ἡρόδ. 8. 2· ἡγ. ἐν πόλει Πλάτ. Πολ. 474C· ἐπιθυμίας καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος αὐτόθι 197Α.—Παθ., κυβερνῶμαι, ὑπό τινος Θουκ. 3. 61.—Ἡ σημασ. II οὐδαμοῦ εὕρηται ἐν τῇ Ὀδ., καὶ ἡ σημασ. I σπανίως ἐν τῇ Ἰλ. **III.** εἶμαι κυβερνήτης, τῆς Συρίας, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 2.

ἡγεμονέω, ἔχω ἀρχήν, ἐξουσίαν, Πλάτ. Τιμ. 41C, 70C, Νόμ. 631C.

ἡγεμόνη, θηλ. τοῦ **ἡγεμών,** = **ἡγεμόνεια,** βασίλισσα, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 227, Παυσ. 9. 35, 2· τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ.

ἡγεμονηΐς, ΐδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἡγεμονίς,** Μανέθ. 4. 98.

ἡγεμονία, ἡ, τὸ προπορεύεσθαι, ὁδηγεῖν, Ἡρόδ. 2. 93· τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγ., διὰ τοῦ παραδείγματος, Πλάτ. Νόμ. 711C. **II.** ἡ πρώτη, ἀνωτάτη ἀρχή, Ἡρόδ. 1. 7., 3. 65, κτλ.· ἐπὶ στρατηγοῦ ἢ ὑπαλλήλου, Θουκ. 4. 91· ἐν ἡγεμονίαις ὁ αὐτ. 7. 15· ἡ ἡγ. τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 6. 2· ἡ κατὰ πόλεμον ἡγ., τῶν πολεμικῶν ἡ ἡγ. Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 12 καὶ 13· τῶν στρατοπέδων Πλάτ. Εὐθυδ. 273C· τῶν ὀπισθοφυλάκων Ξεν. Ἀν. 4. 7, 8· ἡγ. δικαστηρίων, ἐξουσία ἐπ' αὐτῶν, διεύθυνσις, Αἰσχίν. 56. 1. **2)** ἐν τῷ πολιτικῷ ὀργανισμῷ τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, ἡ ἡγεμονία ἢ ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ μιᾶς τινος αὐτῶν ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ὑποδεεστέρων, οἷον ἡ τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, κτλ. Ἡ ἡγεμονία τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ στόλων κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τοὺς Σπαρτιάτας· μετὰ ταῦτα ἡ στρατιωτικὴ αὕτη ἡγεμονία ἔλαβε τύπον κυριαρχίας, ἣν κατώρθωσαν νὰ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τέλους τοῦ Πελοπονν. πολέμου σκοπὸς ἦτο νὰ ὁρισθῇ εἰς τίνα πόλιν ἐκ τῶν δύο ἀνῆκεν ἡ ἡγεμονία, ἤτοι ἡ κυριαρχία τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος· ἡ ἡγ. τῆς Ἑλλάδος Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 33, Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 18· ἡ περὶ Σαλαμῖνα νίκη καὶ διὰ ταύτης ἡ ἡγ. αὐτόθι 5. 4, 8. **β)** ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ imperium, Πλούτ. Μαρ. 36, κτλ.· Αἴγυπτον δήμου Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ προσέθηκα Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. IV. 1· ἡ βασιλεία τοῦ αὐτοκράτορος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 1. **III.** διαίρεσις τοῦ στρατοῦ ὑπ' ἀξιωματικόν, Πλούτ. Καμίλλ. 23. **IV.** τὸ πρῶτον καὶ κύριον (πράγματός τινος), ἡγ. τῆς τέχνης τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι Δίφιλ. Ἀπολ. 1. 5. **V.** ἡγεμονία, ἀρχή, Ἑβδ. (Γεν. λς', 30)· ἡ Ἰλλυρίδος ἡγ. Ἡρῳδιαν. 6. 7.—Πρβλ. Κόντον Γλωσσ. Παρατ. 122 κἑξ.

ἡγεμονίδης, ὁ, = **ἡγεμών,** Ἑβδ. (2 Μακκ. ιγ', 24).

ἡγεμονικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἡγεμόνα, ἕτοιμος, ἐπιτήδειος πρὸς ὁδηγίαν, πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 14· πρὸς τὰ πονηρὰ ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 2, 25. **II.** ἱκανὸς νὰ διοικήσῃ, κυβερνητικός, ἀρχικός, Λατ. princeps, ψυχὴ ἐν τοῖς ἥλιξι ἡγ. ὁ αὐτ. Συμπ. 8, 16· ἡγ. φύσις Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 8· ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν Πλάτ. Φαίδρ. 252Ε· ἡγ. τέχνη ὁ αὐτ. Φιλήβ. 55D· οἱ κατ' ἀρετὴν ἡγ. Ἀριστ. Πολ. 3. 17, 4· τὸ ἄρρεν .. τοῦ θήλεος ἡγεμονικώτερον αὐτόθι 1. 12, 1· ἡγ. καὶ πολιτικὸς βίος αὐτόθι 7. 6, 7·—ἡγεμονικόν, κυβερνητική, ἡγεμονικὴ ἀρχή, Πλάτ. Πρωτ. 352Β· τὸ ἡγεμονικόν, τὸ κυβερνητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς (ὁ νοῦς, τὸ λογικόν), Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 159, πρβλ. Πλούτ. 2. 898F, πρβλ. Cic. N. D. 2. 11.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τρόπον ἡγεμόνος, στρατηγοῦ, στρατηγικῶς, ἀντίθετον **δεσποτικῶς,** Ἀριστ. Πολ. Ἀποσπ. 81. **2)** ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Consularis, Πλούτ. Πομπ. 26.

ἡγεμόνιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἡγεμόνα, ἄρχων, ὁδηγῶν, ἡ ἡγ. τοῦ λόγου δύναμις Κλήμ. Ἀλ. 133·—ὁ ἡγ., ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ὁδηγοῦ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ἀλλαχοῦ πομπαῖος, ψυχοπομπός, Ἀριστοφ. Πλ. 1159, Συλλ. Ἐπιγρ. 157. 22.

ἡγεμονίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἡγεμών,** ἡγεμονική, ἄρχουσα, πρώτη, κυρίαρχος, πόλις, Στράβων 372, Συλλ. Ἐπιγρ. 2721· γῆ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 65.

ἡγεμόσυνα (ἐνν. **ἱερά**), **τά,** εὐχαριστήριος θυσία δι' ἀσφαλῆ καὶ εὐτυχῆ ὁδηγίαν, τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα ἀποθῦσαι Ξεν. Ἀν. 4. 8, 25.

ἡγεμών, Δωρ. **ἁγεμ-, όνος,** ὁ· ὡσαύτως, ἡ, Πίνδ. Ι. 8 (7). 44, Αἰσχύλ. Ἱκ. 722, Αἰσχίν. 24. 24·—ὁδηγός, Λατ. dux· καὶ οὕτως, **I.** ἐν τῇ Ὀδ., ὁδηγός, ὁ δεικνύων τὴν ὁδόν, Κ. 505, Ο. 310· οὕτω Ἡρόδ. 5. 14, Σοφ. Ἀντ. 1017, κτλ.· ἡγ. γενέσθαι τινὶ τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 8. 31, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 281, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 4· ἡγ. ποδὸς τυφλοῦ Εὐρ. Φοιν. 1616· ἡγεμόνες τοῦ πλοῦ Θουκ. 7. 50· ἐπὶ ἁρματηλάτου, ἡνιόχου, Σοφ. Ο. Τ. 804. **2)** ὁ πρῶτος πράττων τι, ὁ χρησιμεύων ὡς κανὼν καὶ ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους, Λατ. princeps, dux, auctor, ἡγεμὼν γίγνομαί τινι, ὡς τὸ ἡγοῦμαί τινι, ὁδηγῶ τινα, δεικνύω τὴν ὁδὸν εἰς αὐτόν· τοῖς νεωτέροις ἡγ. χρηστῶν ἠθῶν γίγνεσθαι Πλάτ. Νόμ. 670D· ἡγεμών εἰμί τινος, δίδω ἀφορμὴν εἴς τι πρᾶγμα, εἶμαι αἴτιός τινος, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12, πρβλ. Πλάτ. Λύσ. 214Α· πόνους τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· τῆς εἰρήνης ἡγ. Δημ. 233, 15· ἀχαριστία πρὸς πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7, πρβλ. Πλάτ. Μένωνι 97Β· ἡγεμόνες, κορυφαῖοι χοροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1584, περὶ τὸ τέλος, ἴδε Böckh ἐν τόπῳ·—ἡγεμὼν ἐκαλεῖτο ὡσαύτως εἷς τῶν παιδευτῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 266, 270, 279–80 κ. ἀλλ. **II.** ἐν τῇ Ἰλ., ἡγεμών, ὁδηγός, πρῶτος, ἀρχηγός, λαοί, πληθὺς Β. 365, Λ. 304· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἡγεμόνες Δαναῶν, φυλάκων, κτλ.· οὕτω καὶ βραδύτερον, Ἡρόδ. 6. 43., 7. 62, 96 κ. ἀλλ.· στρατηγὸς καὶ ἡγ. τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν βάρβαρον ὁ αὐτ. 7. 158· ἡγ. τῶν πολέμων ὁ αὐτ. 9. 33· ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν, ἔχοντές τινας τῶν ἀρίστων στρατηγῶν ὡς διοικητάς, Θουκ. 8. 89· διοικητής, ἄρχων, κυρίαρχος, Πίνδ. Ι. 8 (7). 44, κτλ.· ἡγ. γῆς τῆσδε Σοφ. Ο. Τ. 103, πρβλ. Ο. Κ. 289· πάντων .. καὶ αὐτοῦ βασιλέως ἡγ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 14· ἡγ. τῆς συμμορίας Δημ. 565. 12· ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τῶν μελισσῶν καὶ τῆς τῶν σφηκῶν, αἵτινες παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐθεωροῦντο ὡς ἄρρενες, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 42, 2· ἡγ. τοῦ σμήνους Πολυδ. Δ', 106, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 7, 38· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ζῴων, ὁ ἡγ. τῶν προβάτων, ἐπὶ τοῦ κριοῦ τοῦ φέροντος τὸν κώδωνα, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 19, 2· τῶν βοῶν αὐτόθι 21, 4, κτλ. **β)** πρὸς μετάφρ. τοῦ π. Ῥωμ. αὐτοκράτορος (imperatoris), Πλούτ. Κικ. 2 κ. ἀλλ.· ὡσαύτ., διοικητὴς ἐπαρχίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 2, Πράξ. Ἀποστ. κγ', 24. **2)** ὡς ἐπίθ., ὅμοιον τῷ Λατ. princeps, ἡγούμενος, πρῶτος, ἀνὴρ Πλάτ. Κριτί. 119Α· ἡγ. ναῦς, ναυαρχίς, ἡ τὴν σημαίαν φέρουσα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 722· ἡγ. τῆς φυλῆς κορυφαῖος Δημ. 533. 25· ἡγεμόνες πόδες Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1. 5, 17, Πορ. Ζ. 17, 2· ὡσαύτως ὡς οὐδ., ἡγεμόσι μέρεσι Πλάτ. Τιμ. 91Ε. **III.** ἐν τῇ προσῳδίᾳ = πυρρίχιος, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 17. **IV.** **ἡγεμόνες,** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, οἱ ἐπὶ τοῦ γείσου κείμενοι ὀρθοὶ κέραμοι (κεραμίδες) τῆς στέγης, καλοῦνται καὶ ὀρθοκέραμοι καὶ ἀνθεμωτοί.

ἡγέομαι, Δωρ. **ἁγ-**· παρατ. **ἡγούμην** Ἰλ. Μ. 28, κτλ., Ἰων. **-εόμην** ἢ **εύμην** Ἡρόδ. 2. 115, **ἡγέοντο** 9. 15· μέλλ. **ἡγήσομαι** Ἰλ. Ξ. 374, Ἀττ.· ἀόρ. **ἡγησάμην** Ὅμ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἡγήθην** μεταγεν. (ἀλλὰ πρβλ. **περιηγ-**)· πρκμ. **ἥγημαι** Ἡρόδ., Ἀττ., ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασ. (ἴδε κατωτ. IV)· ἀποθ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἄγω,** ἂν καὶ ἐμποδίζει ὁ πνευματισμός, Curt. Gr. Et. σ. 677). Προπορεύομαι, προηγοῦμαι, ὁδηγῶ, ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη Ὀδ. Α.

125· ἂν παῖς ἡγήσαιτο νήπιος Ζ. 300, κτλ.· πρόσθεν δ'.. Ἶρις ἡγεῖτ' Ἰλ. Ω. 96· (οὕτως, ἡγοῦ πάροιθε Εὐρ. Φοιν. 834)· ἡγ. ἐπὶ νῆα Ὀδ. Ν. 65· ἐς τεῖχος Ἰλ. Γ. 144· κλισίηνδε Ὀδ. Ξ. 48· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 2. 93, κτλ.· ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5. β) μετὰ δοτ. προσ., Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι Ἰλ. Χ. 101· ἐκ Δουλιχίου .. ἡγεῖτο μνηστῆρσι Ὀδ. Π. 397· οὕτω παρ' Ἀττ., οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα Ἀριστοφ. Πλ. 15· ἡγ. τινι πρὸς ἀρετὴν Ξεν. Ἀγησ. 10, 2. γ) προστιθεμένου τοῦ ὁδόν, ὁδὸν ἡγ., προπορεύομαι ἐν τῇ ὁδῷ, Λατ. pracire viam, Ὀδ. Κ. 263· οὕτω, ἡγ. τινι τὴν ὁδὸν Ἡρόδ. 9. 15 (ἴδε κατωτ.). δ) μετ' αἰτ. τόπου, ἥ οἱ .. πόλιν ἡγήσαιτο, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, Ὀδ. Ζ. 114, πρβλ. Η. 22, Ο. 82· ἡγ. βωμοὺς ἀστικοὺς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 501· ὡσαύτως, ἡγ. ἐς φιλότητα, προηγοῦμαι, κάμνω τὸ πρῶτον βῆμα, τὴν ἀρχὴν πρός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 710. 2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς ἔν τινι πράγματι, θεῖος ἀοιδὸς .. ἡμῖν ἡγείσθω .. ὀρχηθμοῖο Ὀδ. Ψ. 134· ἡγ. τινι σοφίας, ᾠδῆς Πινδ. Π. 4. 442, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 125C, πρβλ. Εὐθυδ. 281Α· ἀλήθεια δὴ πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται πάντων δὲ ἀνθρώποις ὁ αὐτ. Νόμ. 730C· ἡγ. τοῦ χοροῦ Πέρσαις Ξεν. Κύρ. 8. 7, 1, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 313· καὶ συχνάκις μετὰ γεν. πράγμ. μόνον, ἡγ. νόμων, ἀρχίζω τὸ ᾆσμα, τὸ μέλος, Πινδ. Ν. 5. 44· φρόνησις ἡγ. τοῦ ὀρθῶς πράττειν Πλάτ. Μένωνι 97C· ἡγ. παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 15. 3) μετὰ δοτ. πράγμ., εἶμαι ὁδηγὸς ἔν τινι, εἶμαι πρῶτος εἴς τι, κερδοσύνῃ, νηπιέῃσι ἡγ. τινι Ἰλ. Χ. 247, Ὀδ. Ω. 469· ἔν τινι Πλάτ. Χαρμ. 172Α.

4) μετ' αἰτ. πράγμ., ὁδηγῶ, διευθύνω, ἡγ. τὰς πομπὰς Δημ. 571. 3 (ἀλλ' ἴδε Διν δ.)· τὴν ἀποδημίαν Δίνων παρ' Ἀθην. 633D.

5) μετοχ., **ἡγούμενος, η, ον**, ὡς ἐπίθ., σκέλη ἡγούμενα, ἀντίθ. **ἑπόμενα**, οἱ πρόσθιοι πόδες, Ἀριστ. Πορ. Ζ. 16, 2 κἑξ.· ὁ ἡγ. ποὺς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 64·—ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2. **ΙΙ.** ὁδηγῶ στρατὸν ἢ στόλον, συχν. παρ' Ὁμ., μετὰ δοτ., νῆες θοαί, ᾗσιν Ἀχιλλεὺς ἐς Τροίην ἡγεῖτο Ἰλ. Π. 169, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 238· οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰς τάξεις, Ἰλ. Β. 687· ἡγ. Τρώεσσιν ἐς Ἴλιον Ε. 211· ἡγ. Μῄοσιν Β. 864· λόγχαισιν Εὐρ. Βάκχ. 1359· ἀκολούθως συχνὸν παρὰ Ξεν., κτλ.·—συνηθέστερον μετὰ γεν., εἶμαι ὁ ἡγεμὼν ἢ ἄρχων καὶ κυβερνήτης τινός, Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ'.. ἐπικούρων Ἰλ. Μ. 101· ἡγήσατο λαῶν Ο. 311, πρβλ. Β. 567, 638, κτλ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, ἡγ. τῆς Ἀσίης, τῆς συμμαχίης Ἡρόδ. 1. 95., 7. 148· οἱ τῆς Θεσσαλίης ἡγεόμενοι, οἱ ἄρχοντες τῆς Θεσσ., ὁ αὐτ. 9. 1· ὃς ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου Θουκ. 2. 10· ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν ἀλλ' οὐκ ἀγόμενος ὑπ' αὐτῶν Ἰσοκρ. 198Α, κτλ.·—ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων γίνεται φανερὸν ὅτι μετὰ τῆς δοτ. τὸ ῥῆμα διασῴζει τὴν πρώτην αὐτοῦ σημασίαν, τοῦ προπορεύεσθαι ἢ ὁδηγεῖν, ἥτις ἐν τῇ μετὰ γενικ. συντάξει ἀπώλετο.

2) ἀπολ., οἱ ἡγούμενοι, οἱ ἄρχοντες, οἱ κυβερνῶντες, Σοφ. Φ. 386, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1363· ἡγ. ἐν τοῖς ἀδελφοῖς, πρόκριτοι μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 22· πρβλ. **ἡγούμενος, ὁ.** **ΙΙΙ.** μεθ' Ὅμηρ., ὡς τὸ Λατ. ducere, νομίζω, φρονῶ, Ἡρόδ. (ὅστις ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸν πρκμ. **ἥγημαι**), κτλ.· ἡγ. τι εἶναι ὁ αὐτ. 1. 126, 136., 2. 69, 72· ἡγεῖσθε δὲ [θεοὺς] βλέπειν .. πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν Σοφ. Ο. Κ. 278. 2) προστιθεμένης λέξεως δηλούσης ἰδιότητα, ἡγ. τινα βασιλέα, νομίζω ἢ θεωρῶ ὡς βασιλέα, Ἡρόδ. 6. 52· μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτὲ Αἰσχύλ. Πρ. 1035· ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον ὁ αὐτ. Χο. 902, πρβλ. 905· ἡγ. τἆλλα πάντα δεύτερα, θεωρῶ πάντα τἆλλα δευτερεύοντα, Σοφ. Φ. 1442· οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ .. τὰ ψευδῆ λέγειν; αὐτόθι 108, πρβλ. Ἀντ. 1167· ἀντίπαλον ἡγ. τί τινι Θουκ. 4. 10· οὕτως, ἡγ. τι περὶ πολλοῦ Ἡρόδ. 2. 115· περὶ πλέονος Ἰσοκρ. 386Ε· περὶ πλείστου Θουκ. 2. 89· περὶ οὐδενὸς Λυσ. 110. 31· παρ' οὐδὲν Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 282. 14. **3)** συχν. ἐπὶ τῆς εἰς θεοὺς πίστεως, τὴν μεγίστην δαίμονα ἥγηνται εἶναι Ἡρόδ. 2. 40, πρβλ. 3. 8· ἡγ. θεούς, πιστεύω εἰς τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν, κτλ., Εὐρ. Ἑκ. 800, Βάκχ. 1327, Ἀριστοφ. Νεφ. 32· δαίμονας ἡγ. Πλάτ. Ἀπολ. 27D, πρβλ. Πόρσ. Ἑκ. 788, καὶ ἴδε **νομίζω** ΙΙ. 1. 4) ἡγοῦμαι δεῖν, νομίζω ὅτι πρέπει, θεωρῶ καλόν, μετ' ἀπαρ., Ἀνδοκ. 4. 21, Δημ. 14. 26·—οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ **δεῖν**, παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι ἢ .. Θουκ. 2. 42, ἔνθα ἴδε Ἀρνόλδ.· ἡγήσατο ἐπαινέσαι Πλάτ. Πρωτ. 346Β. **ΙV.** ὁ πρκμ. εἶναι εὔχρηστος ἐπὶ παθ. σημασίας, **τὰ ἀγημένα = τὰ νομιζόμενα**, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 25· ὡσαύτως μέλλ. **ἡγηθήσομαι** Ὠριγέν.· ἀόρ. **τὸ περιηγηθὲν** Πλάτ. Νόμ. 770Β· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ **ἡγεόμενον**, ὁδηγούμενον, Ἡρόδ. 3. 14, ὁ Ald. καί τινα χειρόγραφα ἔχουσιν **ἀγεόμενον** (ἀντὶ **ἀγόμενον**)·—τὸ ἐνεργ. **ἡγέω**, ὅπερ σημειοῖ ὁ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 45· καὶ ἕτεροι, φαίνεται ὅτι προῆλθε κατ' εἰκασίαν ἐκ τῶν τοιούτων τύπων.

ἡγερέθομαι, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀγείρομαι** (Παθ.), συνάγομαι, συναθροίζομαι, Ὅμ., **μόνον** ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ ἀπαρ., ἀμφὶ δέ μιν .. ἀγοὶ ἠγερέθονται Ἰλ. Γ. 231, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλ. 147· ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο Ἰλ. Ψ. 233· περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο Ὀδ. Β. 392· ἐπὶ τῶν εἰδώλων ἢ φασμάτων, ἀμφ' αἷμα .. ἀολλέες ἠγερέθοντο Λ. 227· σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι Ἰλ. Κ. 127·—ὑποτακτ. ἠγερέθωνται Ὀππ. Ἁλ. 3. 360. Πρβλ. **ἠερέθομαι.**

ἤγερθεν, ἴδε ἐν λ. **ἀγείρω.**

ἡγεσία, ἡ, (ἡγέομαι) = **ἥγησις**, Ἡσύχ., Γρηγ. Ναζ. 2. σ. 172. 91.

Ἡγεσί-λεως, ὁ, = **Ἀγεσίλαος.**

ἡγέτης, ου, ὁ, Δωρ. ἁγ-, (ἡγέομαι) ἡγεμών, ἀρχηγός, κλητ. ἡγέθ' ὁδοῖο Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 23· ἁγέτα κώμων Ὀρφ. Ὕμν. 51. 7· θηροσύνας Ἀνθ. Π. 6. 167·—θηλ. **ἁγέτις, ιδος**, αὐτόθι 7. 425.

ἡγηλάζω, Ἐπ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἡγέομαι**, ὁδηγῶ, κακὸς κακὸν ἡγηλάζει Ὀδ. Ρ. 217· ἀλλὰ κακὸν μόρον ἡγ., ζῶ κακῶς, διάγω ἀθλίαν ζωήν, Λ. 618· βίοτον βαρὺν ἡγ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 272·—περὶ τοῦ ἐν Ἀράτ. 893, ἴδε **ὑφηγηλάζω.**

ἥγημα, τό, σκέψις, σκοπός, Ἑβδ. (Ἐζεκ. ιζ', 3), Ἐκκλ.

Ἡγησί-λεως, ω, ὁ, = **Ἀγεσίλαος.**

ἡγησί-πολις, εως, ὁ, ἡγεμὼν τῆς πολιτείας, Διογ. Λ. 2. 131.

ἥγησις, εως, ἡ, ἀρχηγία, ἡγεμονία, ὡς τὸ **ἡγεσία**, Ἑβδ. (Α' Μακκ. θ', 31).

ἡγήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἡγητήρ**, φωνή, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43, ὀδμή Ὀππ. Κ. 1. 253.

ἡγητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἡγέομαι**, πρέπει τις νὰ ὁδηγήσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2, Ἱππαρχ. 4, 3. **ΙΙ.** πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ, Πλάτ. Πολ. 361Α.

ἡγητήρ, Δωρ. ἁγ-, **ῆρος**, ὁ, = **ἡγητής**, ὁδηγός, Σοφ. Ο. Κ. 1521, Ὀπ. Ἁλ. 5. 70· σοφίης ἑὸν ἡγητῆρα, τὸν εἰς φιλοσοφίαν ὁδηγόν, διδάσκαλον αὐτοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 911. 2) = **ἡγήτωρ**, ἀρχηγός, Πινδ. Π. 1. 133.

ἡγητηρία (ἐνν. παλάθη), ἡ, παλάθη ξηρῶν σύκων φερομένη ἐν πομπῇ κατὰ τὰ Ἀττικὰ Πλυντήρια εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὑρέσεως τῆς τροφῆς ταύτης, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸν πολιτισμόν, Ἀθήν. 74D, Ἡσύχ., Φώτ.· ὡσαύτως **ἡγητορία**, Ε. Μ. 418. 49· γραφόμενον **ἡγήτρια** ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 1399. 29.

ἡγητής, οῦ, ὁ, = **ἡγητήρ**, ὁδηγός, νόσφιν ἡγητῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 239. 2) εἶδος ἰχθύος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 70.

ἡγήτωρ, ορος, ὁ, ἀρχηγός, ἄρχων, διοικητής, Τρώων, φυλάκων Ἰλ. Γ. 153, Κ. 181· ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ἀρχηγοὶ ἐν πολέμῳ καὶ πρῶτοι ἐν βουλῇ, Β. 79, κτλ.· ἡγ. ὀνείρων, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 14.

ἡγιασμένως, ἐπίρρ. **μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἁγιάζω**, κατὰ τρόπον ἅγιον, Ἰω. Χρυσ.

ἡγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. **παθ. πρκμ. τοῦ ἄγω**, «πεπαιδευμένως· καὶ ἀγωγὴ ἡ παίδευσις» Σουΐδ.

ἡγνευμένως, ἐπίρρ. **μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἁγνεύω**, ἁγνῶς, καθαρῶς, Πολυδ. Α', 32.

ἡγορόωντο, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἐκτεταμ. τύπος** ἀντὶ τοῦ **ἡγορῶντο**, Ὅμηρ.

ἡγούμενος, ὁ, ἀρχηγὸς μοναστηρίου, συχνὸν ἐν μεταγεν. Ἐπιγραφ., ὡς Συλλ. Ἐπιγρ. 8634, 8724, κ. ἀλλ.·—**ἡγουμενία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐτόθι 8724.—**ἡγουμενικός, ή, όν**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 256 (Λεξ. Κουμ.).

ἤγουν, σύνδεσμ. (ἤ γε οὖν) = δηλαδή, ἢ μᾶλλον .., χρησιμεύων ὅπως ὁρίσῃ λέξιν τινὰ ὀρθότερον, κακὰ πάντα, ἤγουν τήν τε ἀπεψίην καὶ .., Ἱππ. 404. 46· διὰ ξηρότητα, ἤγουν χαυνότητα, τῆς γῆς Ξεν. Οἰκ. 19, 11.

ἤγχουσα ἀντὶ **ἡ ἄγχουσα**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 929.

ἠγώ, κρᾶσις ἀντὶ ἢ ἐγώ.

ἠγῶν = **αἰγῶν**, **ἦγυς** = **αἰξί**, ἐξ ὀνομαστ. **ἤξ**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1569.

ἡδανός, ή, όν, = **ἡδύς**, πλασθὲν ὑπὸ τῶν γραμμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ τύπου **ἑδανός.**

ἠδέ, καί, κυρίως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ **ἠμέν**· ἠμὲν .., ἠδὲ .., καὶ .., καὶ .., ἴδε ἐν λ. **ἠμέν**·—ἀλλά, **ΙΙ.** συχνάκις παρ' Ὁμ. ἄνευ τοῦ ἠμέν, ἀκριβῶς ὅμοιον τῷ **καί**, ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Ἰλ. Β. 79, πρβλ. Α. 41, 96, 251, κλ.·—ἐνίοτε ἔχον πρὸ ἑαυτοῦ τὸ **τε**· σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Ι. 99· Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Μ. 61· Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Α. 400· μεταξὺ τῶν τε καὶ ἠδὲ δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ καὶ λέξις τις, αὐτός τ' ἀναχάζομαι ἠδὲ .., Ε. 822, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 62· καί, μὲν .., ἠδὲ .., Ὀδ. Δ. 239, Μ. 380, κτλ.· μέν τε .., ἠδὲ .., Ὀρφ. Ὕμν. 13. 8·—ἐνίοτε δὲ τίθεται καὶ μεταξὺ τῶν ἠδὲ .., ἠδὲ .., παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων Ἰλ. Ο. 663·—ἀλλὰ τὸ ἠδὲ καὶ ὁμοῦ συνημμένον σημαίνει: καὶ ὡσαύτως, Ἰλ. Α. 334, Ὀδ. Β. 209· ἠδέ κε καί, καὶ δυνατὸν ὡσαύτως, Ὀδ. Δ. 240· ἠδ' αὖτε Ἰλ. Η 302· ἠδ' ἔτι καί, ἔτι ἀκόμη, Α. 455, Β. 118· ἠδέ τε Ἀνθ. Π. 9. 788·—σπανιώτατον ἐν τῇ ἀρχῇ προτάσεως, ἠδὲ καὶ οἶδε Ὀδ. Δ. 235.—Οἱ Τραγικοὶ μεταχειρίζον-

ται τὸ ἦδε ἐν ἀναπαιστικοῖς καὶ λυρικοῖς χωρίοις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 16, 21, 22, 26, κτλ.· καὶ (σπανιώτερον) ἐν ἰαμβικοῖς, ὡς Αἰσχύλ. Χο. 1025, Εὐμ. 414, Σοφ. Ἀποσπ. 345, 493, Εὐρ. Ἑκ. 323, Ἡρ. Μαιν. 30· ἀπαντᾷ δὶς ἔτι καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Εὔπολ. Αἰξ. 1, Ἄλεξ. Λευκ. 1· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων.—Πρβλ. τὸ Ἐπ. ἠδέ.

ἤδεα, ᾔδειν, ἴδε ἐν λ. *εἴδω.

ἤδεκα, πρκμ. τοῦ ἔδω, τρώγω, μόνον παρὰ Γραμμ.

ἠδελφισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., κυρίως = μὲ ἀδελφικὴν ὁμοιότητα· μεταφ. = ὁμοίως, ἱμείρεται ἠδ. ὡς ἐν γαστρὶ ἔχουσα Ἱππ. 591.17.

ἡδέως, ἐπίρρ. τοῦ ἡδύς, ὃ ἴδε III.

ἤδη, ἐπίρρ. ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ νῦν, οἵαν τὸ Λατ. jam πρὸς τὸ nunc·— τὸ μὲν νῦν, nunc, ἀναφέρεται εἰς τὴν παροῦσαν στιγμήν· τὸ δὲ ἤδη, jam, ἢ εἰς τὸ ἀμέσως παρελθόν, ἕως τώρα, πλέον, τώρα πλέον, πρὸ τούτου, πρότερον, ἢ εἰς τὸ ἀμέσως μέλλον, τώρα, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς (ἴδε Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 5)·— ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς κοινότατον, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας: 1) ἐπὶ τοῦ ἀμέσως παρελθόντος, νὺξ ἤδη τελέθει, εἶναι πλέον νύξ, Ἰλ. Η. 282, 293· συχνάκις μετ' ἀριθμ., ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος Ὀδ. Β. 89· ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Σοφ. Φ. 312· ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον αὐτόθι 354· τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον ὁ αὐτ. Ἠλ. 726· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος ὁ αὐτ. Αἴ. 1402· σχεδὸν γάρ τι ἤδη Θουκ. 7. 33· τρίτην ἤδη ἡμέραν Πλάτ. Πρωτ. 309D. β) ἐνίοτε ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως, ἀπὸ ταύτης ἤδη Αἴγυπτος, ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἶνε Αἴγ., Ἡρόδ. 3. 5, πρβλ. 2. 15., 4. 99, Εὐρ. Ἱππ. 1200· Φωκεῦσιν ἤδη ὅμορος ἡ Βοιωτία ἐστὶν Θουκ. 3. 95.

2) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας Ἰλ. Γ. 98, πρβλ. Η. 402, Πλάτ. Γοργ. 486E· λέξον νῦν με τάχιστα, ὄφρα κεν ἤδη .. ταρπώμεθα Ἰλ. Ω. 635, πρβλ. Ὀδ. Δ. 294· ἤδη νῦν .. μεγάλ' εὔχεο Ἰλ. Π. 844· στείχοις ἂν ἤδη Σοφ. Τρ. 624· ἤδη .. στέλλεσθε; ὁ αὐτ. Φ. 466· μετὰ τοῦτ' ἤδη Ἀριστοφ. Θεσμ. 655. 3) ἐνίοτε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μέλλον ἢ τὸ παρελθόν, εὐθύς, τώρα, ἀμέσως, τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 614· οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη Εὐρ. Ἱκέτ. 551· οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη Ἀριστοφ. Βατρ. 527·— οὕτω τιθέμενον μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ πτωτικοῦ δηλοῖ τὴν παρουσίαν πράγματός τινος, ἡ ἤδη χάρις, ἡ παροῦσα εὔνοια, Δημ. 664. 23· τὸ ἤδη κολάζειν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 24. 4) ἐν συλλογισμοῖς, ἤδη γὰρ ἂν προστίθεσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 201E· τὰ ἐκ τούτων ἤδη συγκείμενα αὐτόθι 202 B· ἐμέ τε καὶ σὲ καὶ τἆλλ' ἤδη αὐτόθι 159B· πᾶς ἤδη ἂν εὕροι ὁ αὐτ. Πολιτ. 398C, κτλ. 5) μετὰ τοῦ ὑπερθ., ὦ πάντων ἀνδρῶν ἤδη μάλιστα .. κτησάμενε, ἕως τώρα, μέχρι τοῦ νῦν, Ἡρόδ. 8.106· μέγιστος ἤδη διάπλους Θουκ. 6. 31· οὕτω μετὰ συγκρ., ἤδη .. λόγου μέζων Ἡρόδ. 2. 148. II. συχνάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων χρονικῶν μορίων, ἤδη νῦν, τώρα δά, Ὅμ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1578· ἢ νῦν ἤδη Σοφ. Ἀντ. 801· ἤδη ποτὲ Ἰλ. Α. 260· πότ' ἤδη Αἰσχύλ. Εὐμ. 50, Σοφ. Αἴ. 1142· ἤδη ποτὲ Ἀριστοφ. Νεφ. 346· πώποτε Εὔπολ. Πόλ. 9, Πλάτ. Πολ. 493D·— ἤδη πάλαι Σοφ. Ο. Κ. 510·— ἤδη τότε, Λατ. jam tum, tum demum, Πλάτ. Πολ. 417B· τότ' ἤδη Αἰσχύλ. Πρ. 911·— ἐπεὶ ἤδη, Λατ. quum jam, Ὀδ. Δ. 260· εἰ ἤδη Ἰλ. Χ. 52·— τὸ τηνίκ' ἤδη Σοφ. Ο. Κ. 440· τὸ λοιπὸν ἤδη ὁ αὐτ. Φ. 454· ἄλλοτε ἤδη πολλάκις Πλάτ. Πολ. 507Δ· ἤδη γε Δημ. 357.16.

ᾔδη, ᾔδης ἢ ᾔδησθα, ᾔδη, ἴδε ἐν λ. *εἴδω.

ἥδιστος, ἡδίων, ὑπερθ. καὶ συγκρ. τοῦ ἡδύς.

ἥδομαι, Δωρ. **ἅδομαι**, μέλλ. **ἡσθήσομαι**, Σοφ. Ο. Τ. 453, Εὐρ. Ἠλ. 415, Πλάτ., κλ.· ἀόρ. **ἥσθην** (ἴδε κατωτ.), μέσ. **ἡσάμην** Ὀδ. Ι. 353· ἀποθ., ἴδε ἐν τέλ. (Ἐκ τῆς √ΑΔ, ΣFΑΔ, ἴδε ἐν λ. ἁνδάνω.) Εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. — Συντάσσεται: 1) μετὰ μετοχ., ἥσατο πίνων Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἥσθη ἀκούσας, μετὰ χαρᾶς ἤκουσε, Ἡρόδ. 3. 34· ἥδοι' ἂν .. ἰδοῦσα Αἰσχύλ. Πρ. 758, πρβλ. Σοφ. Φ. 882· δρῶντες ἂν ἡδώμεθα (ἐνν. δρῶντες) ὁ αὐτ. Αἴ. 1085· οἷ' ἂν .. ἡσθείη λαβὼν ὁ αὐτ. Ἠλ. 1325· ἡδ. θωπευομένους Ἀριστοφ. Ἀχ. 635, κλ. 2) μετὰ δοτ., ἥδομαί τινι, εὐφραίνομαι εἴς τι ἢ διά τι, Ἡρόδ. 1. 69, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 121, Ἀριστοφ. Ἱππ. 623, κτλ.·— σπανίως μετὰ γενικῆς, πώματος ἥσθη, ἀπέλαυσε πώματος ἡδόμενος, μὲ εὐχαρίστησιν ἔπιε, Σοφ. Φ. 715· ἐν Ο. Τ. 936, τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν ἥδοιο, ἡ αἰτιατικὴ ὀφείλεται εἰς ἕλξιν. 3) ἐνίοτε μετ' αἰτιατικῆς καὶ μετοχῆς, ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε, μετὰ χαρᾶς σε ἤκουσα νὰ ἐπαινῇς τὸν .., Σοφ. Φ. 1314· ἥδεται δόμους πληρουμένους Εὐρ. Ἀποσπ. 330. 4) μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἕτερον ἥσθην Ἀριστοφ. Ἀχ. 13· τοῦθ' ἥδεται ὁ αὐτ. Βατρ. 748 (κατὰ τὸ Ραβ. χειρόγρ.)· ἥσθην βαιὰ ὁ αὐτ. Ἀχ. 2· βραχέα ἡσθεῖσα Θουκ. 3. 40·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἥδεσθαι ἡδονὴν Πλάτ. Φιλήβ. 63A, κλ. 5) ἀκολουθούσης προθέσεως, ἥδεσθαι ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 12, Πλάτ. Φιλήβ. 48B, κτλ.· ὑπέρ τινος Λυσ. 193.10· πρὸς ὀλίγον Ἀρρ. Ἐπικτ. 4.9,4. 6) μετὰ τοῦ ὅτι, ἥδομαι ὅτι .., Ἀριστοφ. Νεφ. 773. 7) ἡ μετοχ. εἶνε ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., χαίρων, πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, εὐχαριστημένος, ἡδομένᾳ ψυχᾷ, φωνᾷ Εὐρ. Ἀποσπ. 754, Ἀριστοφ. Ὄρν. 236· συχνάκις ὡς τὸ βουλομένῳ, ἀσμένῳ, ἐν τῇ φράσει ἡδομένῳ ἐστὶ ἢ γίγνεταί μοί τι, μὲ εὐχαριστεῖ τι, προξενεῖ μοι ἡδονήν, Ἡρόδ. 8.10., 9. 46· ἐὰν ὑμῖν ἡδομένοις ᾖ Ἀντιφῶν 142.14. πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 78B, Λάχ. 187C. II. τὸ ἐνεργ. ἥδω, εὐχαριστῶ, εὐαρεστῶ, εὐφραίνω, ἀπαντᾷ μετ' αἰτ. προσ. ἐν τῷ παρατ. **ἦδε**, Ἀνακρ. 145· ἀλλαχοῦ παρὰ μεταγεν. **ἥδει**, Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 167. 22· **ἥδομεν** Μένανδ. Μονοστ. 38· μέλλ. **ἥσω** Συνέσ. Ἐπιστ. 154· ἀόρ. **ἧσα** Ἔφιππ. Ἐμπολ. 1. 5, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48· τὰ ἥδοντα, χαραί, τέρψεις, Πλάτ. Ἀξ. 366A· ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἔχει τὸ ἡδόμενον, 2. 1025D, 1101E.

ἡδομένως, ἐπίρρ. τοῦ προηγ., ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 9.

ἡδονή, Δωρ. **ἁδονά**, ἡ, ἐν τοῖς τῶν Τραγ. χορικ., **ἡδονά**, ἡ, (ἥδομαι)·— εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, τέρψις, χαρά, ἡδυπάθεια, Λατ. voluptas, πρῶτον παρὰ Σιμων. 117 καὶ Ἡροδ.· κυρίως ἐπὶ σαρκικῶν ἀπολαύσεων, αἱ τοῦ σώματος ἢ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, αἱ σαρκικαὶ ἡδοναί, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 22., 6.1, 4· αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδ. Πλάτ. Πολιτ. 328D· αἱ σωματικαὶ ἡδ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 8, 4· αἱ περὶ πότους καὶ ἐδωδὰς ἡδ. Πλάτ. Πολ. 389E· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀκοῆς ἡδ., τέρψις τῶν ὤτων, Θουκ. 3. 38· ἡ ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδ. Πλάτ. Πολ. 582B· καὶ ἐπὶ χαιρεκάκου εὐχαριστήσεως, ἡ ἐπὶ κακοῖς, ἐπὶ λοιδορίαις ἡδ. ὁ αὐτ. Φιλήβ. 50A, Δημ. 273. 24·—ἡδονῇ ἡσσᾶσθαι, χαρίζεσθαι, ὑποχωρεῖν εἰς ἡδονήν, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ., κτλ.· κότερα ἀληθηΐῃ χρήσωμαι ἢ ἡδονῇ; νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν ἢ νὰ ὁμιλήσω πρὸς εὐχαρίστησίν σου; Ἡρόδ. 7.101· ἡδ. ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 160· ἡδ. εἰσέρχεταί τινι εἰ .. ὁ αὐτ. 1. 24· ἡδονὴν φέρει Φερεκρ. Χειρ. 1. 2, Ἄλεξ. Ἀδήλ. 7·— συχνάκις μετὰ προσώπων ἐν ἐπιρρ. σημασίᾳ, πρὸς ἢ καθ' ἡδονὴν λέγω, ὡς τὸ πρὸς χάριν, ὁμιλῶ οὕτως ὥστε νὰ τέρψω, νὰ εὐχαριστήσω, Ἡρόδ. 3.126, Σοφ. Ἠλ. 921, Θουκ. 2. 65· καθ' ἡδονὴν κλύειν, ἀκούειν Σοφ. Τρ. 197, Δημ. 98. 13· καθ' ἡδονήν ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Πρ. 261· πρὸς ἡδ. ἐστί μοι αὐτόθι 494· καθ' ἡδ. τι δρᾶν, ποιεῖν, Λατ. indulgere genio, Θουκ. 2. 37· καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ τι ἐνδιδόναι αὐτόθι 65· ὃ μέν ἐστι πρὸς ἡδ., ὅ,τι εἶνε εὐάρεστον, Δημ. 226. 29, κτλ.· (ἀλλὰ πρὸς τὴν ἡδ. ἐν συγκρίσει πρὸς .., Σοφ. Ἀντ. 1171)·— ἐν ἡδονῇ ἐστί μοι, μοὶ εἶνε εὐάρεστον, Ἡρόδ. 4. 139, Θουκ., κτλ.· ἑπομ. ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 7.15·— ἐν ἡδονῇ ἔχω τι, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν ἔν τινι, Θουκ. 3. 9· ἀλλά, ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, ἀντίθ. οἱ λυπηροί, ὁ αὐτ. 1. 99·— μεθ' ἡδονῆς ὁ αὐτ. 4.19·— ὑφ' ἡδονῆς Σοφ. Ἀντ. 648, κτλ.· ὑπὸ τῆς ἡδ. Ἄλεξ. Ἀσκλ. 1, Κρατ. 1. 23· ὡσαύτως ὡς δοτ. τρόπου, ἡδονῇ, μετ' εὐχαριστήσεως, Ἡρόδ. 2. 137, Σοφ. Ο. Τ. 1339. 2) πρᾶγμα ἐν ᾧ εὑρίσκει τις εὐχαρίστησιν, τέρψις, ἀπόλαυσις, ὁ αὐτ. Ἠλ. 873, Ἀριστοφ. Νεφ. 1072. 3) ἐν τῷ πληθ., ἐπιθυμίαι πρὸς ἡδονάς, ἡδονικαὶ ἐπιθυμίαι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 23, Ἐπιστ. π. Τίτ. γ', 3 κ. ἀλλ. II. παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἴωσι φιλοσόφοις ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ τῆς ποιότητος σώματός τινος, τῆς γεύσεως, ὀσμῆς, τοῦ εὐχύμου αὐτοῦ, καθ' ὅσον συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ χροιή (χρῶμα), ἴδε Panzerbieter Διογ. Ἀπολλ. σ. 64, Schaubach Ἀναξαγ. σ. 86· πρβλ. Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 17. 6, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 649A, πρβλ. 369E, Μνησίθ. αὐτόθι 357F, ἔνθα ὁ Casaub. (ἄνευ ἀνάγκης) ἐξέλαβεν αὐτὸ ὡς = ἦδος II.

ἡδονικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἡδονήν, εὐφρόσυνος, τερπνός, εὐάρεστος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D· βίος ἡδ. Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 31·— οἱ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ὀπαδοί, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀριστίππου ἐκαλοῦντο οἱ **ἡδονικοί**, καὶ ἡ αἵρεσις ἢ φιλοσοφία αὐτῶν **ἡδονική**, διότι ἐδόξαζον τὴν ἡδονὴν ὡς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, Κέβης Πίν. 13, Ἀθήν. 588A.

ἡδονο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, κατειλημμένος ἢ μεθυσμένος ὑφ' ἡδονῆς, φύσις, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C.

ἦδος, εος, τό, (ἴδε ἐν λ. ἁνδάνω) ἡδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, ἀπόλαυσις, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος Ἰλ. Α. 576, Ὀδ. Σ. 404· ἀλλὰ μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἦδος Ἰλ. Λ. 318· ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος; ποίαν εὐχαρίστησιν ἔχω ἐξ αὐτῶν; Σ. 80· αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος; Ὀδ. Ω. 95.—Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἁπλῶς Ἐπικόν, καὶ μόνον κατ' ὀνομ. ἑνικ. II. = ὄξος (γλυκάδι) χρησιμεῦον ὡς ἥδυσμα ἢ καρύκευμα, τοῦτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων ἦδος καλοῦσι Ἀθήν. 67C, ἔνθα ἴδε Casaub.· ἐπανορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Meineke ἀντὶ τοῦ εἶδος ἐν Ἀντιφ. Κωρ. 2. 4.—Δωρ. τύπος **ἆδος** (ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημασίαις), Ἐτυμ. Μ. 18.12, Ἡσύχ.

ἦ δ' ὅς, ἀντὶ ἔφη ἐκεῖνος, ἴδε ἠμί.

ἡδοσύνη, ἡ, = ἡδονή, Δωρ. ἁδ- παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **πημονή, πημοσύνη**.

ἡδύ-βιος, ον, ὁ ἡδύνων, γλυκαίνων τὸν βίον, τὰ ἡδ., ὄνομα πλακούντων τινῶν, Χρύσιππ. Τυαν. ('Αθην. 647C). **II.** ζῶν ἡδέως, Πρόκλ. Πτολ. σ. 230.

ἡδυ-βόης, Δωρ. -βόας, ου, ὁ, ἡδέως ἠχῶν, γλυκύφθογγος, ἡδυβόα .. αὐλῶν πνεύματι Εὐρ. Βάκχ. 127· ἡδ. κόσσυφος 'Ανθ. II. 9. 396· δόναξ ὁ αὐτ. Πλαν. 231.

ἡδυβόλος, ον, ἡδέα βέλη ῥίπτων, 'Ιω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 129.

ἡδύ-βορος, ον, γλυκὺς εἰς τὴν γεῦσιν, ἄρτος Γρηγ. Ναζ. 2, 105.

ἡδυβοτρία, ἡ, ἡ τῶν σταφυλῶν γλυκύτης, Ψελλὸς Ἆσμ. Ἀσμ. 1, 14.

ἡδύ-γαιος, ον, ἔχων καλὴν γῆν (χῶμα) ἢ ἐκ καλῆς γῆς, ἡδύγαιον = σικυός, 'Ηρακλ. παρ' 'Αθην. 74B.

ἡδύ-γᾰμος, ον, ἡδύνων τὸν γάμον, ποιῶν αὐτὸν εὐάρεστον, κέρδος 'Ανθ. Π. 5. 243.

ἡδύ-γελως, ων, γεν. ω, ἡδέως γελῶν, Πάν, Ὕμν. 'Ομ. 18. 37, λάγυνος 'Ανθ. Π. 5. 135.

ἡδύ-γλωσσος, ον, ἡδεῖαν γλῶσσαν ἔχων, ἡδέως ὁμιλῶν, βοὰ κάρυκος Πίνδ. Ο. 13. 142·— **ἡδυγλωσσία, ἡ,** γλυκύτης γλώσσης, ὁμιλίας.

ἡδυ-γνώμων, ον, γεν. ονος, (γνώμη) ἔχων τερπνὴν γνώμην, διάνοιαν, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδώς, ἀντίθετον **ἡδυσώματος,** ἐπίθ. τοῦ Γανυμήδους, Ξεν. Συμπ. 8, 30.

ἡδύ-δειπνος, ον, δειπνῶν ἡδονικῶς, πολυδαπάνως, Bon-souper, ὄνομα παρασίτου, 'Αλκίφρ. 3. 68.

ἡδυ-επής, Δωρ. ἁδυ-, ές, ἡδέως ὁμιλῶν, 'Ιλ. Α. 248, Πίνδ. Ν. 7. 31, 'Ανθ. Π. 9. 525, κτλ.· ἡδέως ἠχῶν, λύρα Πίνδ. Ο. 10 (11). 114· ὕμνος ὁ αὐτ. Ν. 1. 4· κλητ. ὦ Διὸς ἁδυεπὲς φάτι Σοφ. Ο. Τ. 151·— ποιητ. θηλ. πληθ., ἡδυέπειαι Μοῦσαι 'Ολυμπιάδες 'Ησ. Θ. 965, 1020.

ἡδύθεος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, = γλυκεῖα τὴν ὄψιν, Ὕμν. 'Ανωνύμου ϛ. 8.

ἡδύ-θροος, ον, συνηρ. -θρους, ουν, ἔχουσα ἡδεῖαν φωνήν, Μοῦσα, Εὐρ. 'Ηλ. 703· Διόνυσος, 'Ανθ. Π. 9. 524.

ἡδύ-καρπος, ον, φέρων γλυκεῖς καρπούς, δένδρον Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 4, 5.

ἡδύ-κοκκος, ον, ἔχων ἡδεῖς κόκκους, ῥοιά, Μ. Φιλῆς 5. 596.

ἡδύκομος, ον, ἡδεῖαν ὀσμὴν ἐκ τῶν φύλλων ἐκπέμπων, 'Ιω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 13.

ἡδύ-κρεως, ων, γεν. ω, ἔχων γλυκὺ κρέας, γίνεται δὲ πίων καὶ ἡδύκρεως (ὁ κόκκυξ) .. ἱεράκων οἱ νεοττοὶ ἡδύκρεῳ σφόδρα καὶ πίονες 'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 7, 5, κ. ἀλλ.— Συγκρ. **-κρεώτερος,** ἡδυκρεώτερα καὶ θερμότερα πάντα τὰ λευκά, ὡς εἰπεῖν, εἰσὶ ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 6, 7.

ἡδύ-κωμος, ὁ, ἡδὺς κῶμος, 'Αθήν. 618C, Πολυδ. Δ', 100.

ἡδυ-λάλος, ον, = ἡδυλόγος, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1029α (προσθ.).

ἡδύ-ληπτος, ον, ἡδέως λαμβανόμενος, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 82.

ἡδυλίζω, (ἡδύλος) = **ἡδυλογέω,** Λατ. adulari, Μένανδ. 'Αλ. 16.

ἡδυλισμός, ὁ, ἡδυλογία, κολακεία, Εὐστ. 1417. 21, Φώτ.

ἡδυλογέω, λέγω λόγους γλυκεῖς καὶ ἀρέσκοντας, τινι Φρύν. Κωμ. 'Εφιάλτ. 1. 4·— **ἡδυλογεῖν,** τὸ φιλικῶς καὶ ἡδέως πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι, Β. Α. 41, 26.

ἡδυλογία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν ἡδέως, 'Αθήν. 164E.

ἡδυ-λόγος, Δωρ. ἁδυλ-, ον, ἡδυεπής, ἡδέως ὁμιλῶν, σοφία Κρατῖν. Χειρ. 1· λύραι μολπαί τε Πίνδ. Ο. 6. 162· χάρις 'Ανθ. Π. 5. 137· γλῶσσα αὐτόθι 7. 159. 2) ἐπὶ προσώπων, κολακευτικός, θωπευτικός, Εὐρ. 'Εκ. 134· ὡς οὐσιαστ., ἀστεῖος, ἀστειολόγος, 'Αθήν. 165B.

ἡδύλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἡδύς,** ὡς **μικκύλος** τοῦ **μικρός**· ὡς κύριον ὄνομα ἐν τῇ 'Ανθ.

ἡδυ-λύρης [ῠ], ου, ὁ, ἡδέως ᾄδων πρὸς τὴν λύραν, Πίνδαρος 'Ανθ. Π. 11. 370.

ἡδῠ-μᾰνής, ές, πλήρης ἡδείας μανίας, σπινθὴρ (Ἔρωτος) Νόνν. Δ. 7. 269.

ἡδυ-μελής, Δωρ. ἁδυμ-, ές, ἡδέως ᾄδων, γλυκύφθογγος, 'Ανακρ. 67, Σαπφὼ 122, Πίνδ. Ν. 2. 40, Σοφ. 'Αποσπ. 228, κτλ., 'Αριστοφ. Ὄρν. 659·— ποιητ. θηλ. ἡδυμέλεια σύριγξ, Νόνν. Δ. 29. 287.

ἡδυ-μελί-φθογγος, ον, ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι, Σιμωνίδης, 'Ανθ. Π. 9. 571.

ἡδυ-μῐγής, ές, ἡδέως μεμιγμένος, χόνδρος 'Ανθ. Π. 7. 736.

ἡδῠμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἡδύς,** γλυκύς, εὐχάριστος, ἐπίθ. τοῦ ὕπνου (πρβλ. **νήδυμος**), Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 241, 449, 'Αντίμ. καὶ Σιμων. παρ' Εὐστ. 163. 28, 'Επίχ. ἐν τῷ Ε. Μ. 420, 47· ἀνώμαλον συγκρ. **ἡδυμέστερος,** ὑπερθ. **-έστατος,** 'Αλκμὰν αὐτόθι.

ἡδυντέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἡδύνῃ, νὰ γλυκάνῃ, Ἀλεξ. Πονηρ 1. 4

ἡδυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ποιῶν τι ἡδύ, νόστιμον, ἅλες 'Ερατοσθ. παρ' 'Ησυχ., Πολυδ. ϛ', 71.

ἡδυντήριος, α, ον, γλυκαίνων, πραΰνων, χοαὶ Σχόλ. Εὐρ. 'Εκ. 535.

ἡδυντικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἥδυνσιν, ποιῶν τι νόστιμον, 'Αριστ. Προβλ. 20. 6. **II.** ἡ **ἡδυντικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καρυκεύειν, Πλάτ. Σοφ. 223A.

ἡδυντός, ή, όν, ἠρτυμένος, παρεσκευασμένος ἀρώμασι, πίσσα, στέαρ 'Ιππ. 672. 12., 679. 21.

ἡδύνω, ἀόρ. **ἥδυνα** Πλάτ. Θεαιτ. 175E, Δίφιλ. Γαμ. 1.—Παθ. ἀόρ. **ἡδύνθην** 'Αντιφ. Δυσπρ. 2· πρκμ. **ἥδυσμαι** Πλάτ. (ἴδε κατωτ.), ἀπαρ. **ἡδύνθαι** κατὰ τὸν Φώτ. (ἡδύς). Γλυκαίνω, ποιῶ τι ἡδύ, νόστιμον, μετ' αἰτ., κόκκυγας 'Επίχ. 82. 7 Ahr.· ὄψον Πλάτ. Θεαιτ. 175E· τὸ κρόμμυον .. οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει Ξεν. Συμπ. 4, 8· ἔτι καὶ ἐπὶ ἅλατος (πρβλ. **ἡδονή** II), 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 3, 38. **II.** μεταφ., ἡδ. θῶπας λόγους Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ ποιητὴς ἡδ. τὸ ἄτοπον 'Αριστ. Ποιητ. 24, 22· σκηνὴν δράμασι 'Ανθ. Π. παραρτ. 377.— Παθ., τὴν ἡδυσμένην μοῦσαν παραδέξει ἐν μέλεσιν Πλάτ. Πολιτ. 607A πρβλ. 'Αριστ. Ποιητ. 6, 3, Πολ. 8. 5, 25· τοὺς λόγους ἡδύνεσθαι ἄν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων Ξεν. Συμπ. 6, 4. 2) εὐαρεστῶ, θωπεύω, χαρίζομαι εἴς τινα, κόλαξ ἡδύνει τινὰ λόγῳ Δίφιλ. Γαμ. 1· ἡδ. τὴν ἀκοήν Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 14.— Παθ., Τίμων παρ' 'Αθην. 281E.

ἡδύ-οδμος, ον, Δωρ. ἁδ-, ον, = ἡδύοσμος, 'Ιππ. 603. 32· ἔαρ Σιμων. 121.

ἡδυοινία, ἡ, ἡδύτης οἴνου, ἡδὺς οἶνος, εἰς ἡδυοινίαν δὲ πασῶν ἀκηρίτως καλλίων ἡ θηριακὴ (ἄμπελος) Γεωπ. 5. 2, 19.

ἡδύ-οινος, ον, παράγων ἡδὺν οἶνον, ἄμπελοι Ξεν. 'Αν. 6. 4, 6· ἡδυοινότερος καρπὸς Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 13, 1·— περιέχων ἡδὺν οἶνον, λεπαστὴ 'Απολλοφ. Κρητ. 2·— **ἡδύοινοι, οἱ,** ἔμποροι ἡδέος οἴνου, Ξεν. Πόροις 5, 3.

ἡδυ-όνειρος, ον, προξενῶν εὐχάριστα ὄνειρα, ἀσταφίδες τε καὶ ἰσχάδες Ἕρμιππ. Φορμ. 1. 16.

ἡδύ-οσμος, ον, ἔχων ἡδεῖαν ὀσμήν, εὔοσμος, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 116· πρβλ. **ἡδύοδμος.** **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἡδύοσμος, ὁ,** δυόσμος ἢ γυόσμος = καλαμίνθη, 'Αριστ. Φυτ. 1. 7, 1, Διοσκ. 3. 41, πρβλ. Στράβωνα 344· ὡσαύτως **ἡδύοσμον, τό,** Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 7, 1. ['Ως τρισύλλ., 'Ανθ. Π. 11. 413].

ἡδυ-όφθαλμος, ον, ἔχων ἡδεῖς ὀφθαλμούς, 'Ησύχ. ἐν λέξει **μελίγληνος.**

ἡδυπάθεια, ἡ, εὐάρεστος ζωή, ἀπόλαυσις, τρυφή, οἳ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δ' ἀπόνως βιοτεύειν ἡδυπάθειαν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 74.

ἡδυπᾰθέω, ζῶ τρυφηλῶς, ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 1· ἡδ. ἀπό τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 5, 2.

ἡδυπάθημα, τό, ἀπόλαυσις, 'Ανθ. Π. 9. 496.

ἡδυ-πᾰθής, ές, (παθεῖν) ζῶν ἡδονικῶς, φιλήδονος, 'Αντιφ. Δωδ. 1, 'Αθήν. 545A.—'Επίρρ. **-θῶς,** 'Εκκλ.

ἡδύ-πνευστος, ον, = ἡδύπνοος, 'Ανθ. Π. 5. 118.

ἡδυπνοΐς, ίδος, ἡ. εἶδος κιχορίου, Πλίν. 20. 31· οὕτω διορθωτέον παρ' 'Ησυχ. ἀντὶ **ἡδυπνοΐδης.**

ἡδύ-πνοος, Δωρ. ἁδύπν-, ον, συνηρ. -πνους, ουν, ἡδέως πνέων, εὐάρεστος, αὖραι Εὐρ. Μηδ. 840· ἐπὶ μουσικοῦ ἤχου, Πίνδ. Ο. 13. 31, Ι. 2. 38· ἐπὶ εὐοιωνίστων ὀνείρων, Σοφ. 'Ηλ. 480. 2) εὔοσμος, λεπαστὴ Τηλεκλείδ. Πρυτ. 2· χῶρος 'Ανθ. Π. 9. 564· κρόκος 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 547. ['Εν τοῖς δυσὶ τελευταίοις χωρίοις, ἡδύπνοον, ἡδυπνόου, πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς τρισύλλ. **ἡδύπνουν, -πνου**].

ἡδυ-ποιέω, ποιῶ τι ἡδύ, γλυκύ, γλυκαίνω, τό τε κατεσκληκὸς καὶ ἀνδρῶδες τῆς ἀρετῆς ἡδυποιῆσαι τοῖς νηπιάζουσι Γρ. Νύσσ. 1, σ. 261.

ἡδύ-πολις, Δωρ. ἁδ-, ὁ, ἡ, ἀγαπητὸς εἰς τὸν λαόν, Σοφ. Ο. Τ. 510.

ἡδυ-πορφύρα [ῠ], ἡ, εἶδος πορφύρας, θαλασσίου κογχυλίου, 'Αριστ. 'Αποσπ. 287.

ἡδυ-πότης, ου, πίνων ἡδέως, φιλοπότης, Διόνυσος 'Ανθ. Π. 9. 524. 8, παραρτ. 34.

ἡδυποτίς, ἡ. ἔκπωμά τι, φιάλη, Κρατῖν. ('Αθήν. 469C), 'Επιγέν. 'Ηρωίν. 2, 'Επιγραφ. Dittenb. SIG. 588, 7, 'Ησύχ.· (κατ' ἄλλ. **ἡδυπότις,** ὡς θηλ. τοῦ **ἡδυπότης**)·— **ἡδυποτίδιον,** Συλλ. 'Επιγρ. 1570 6, 21.

ἡδύ-ποτος, ον, ἡδὺς εἰς πόσιν, γλυκύς, οἶνος 'Οδ. Β. 340, Γ. 391, κτλ.

ἡδυ-πρόσωπος. ον, ἔχων ἡδὺ πρόσωπον, γλυκεῖαν ὄψιν, Μάτρων παρ' 'Αθην. 136F.

ἡδύρραβδον = κινάμωμον, 'Ησύχ.

ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ, ἀλλ' ἅπαξ παρ' 'Ομ., ἡδὺς ἀϋτμή (ὡς θηλ.) 'Οδ. Μ. 369· Δωρ. **ἁδύς,** ἀνώμαλ. αἰτιατ. **ἁδέα** ἀντὶ **ἡδὺν** Θεόκρ. 20. 44, Μόσχ. 3. 83, ἀντὶ **ἡδεῖαν** Θεόκρ. 20. 8 (πρβλ. **θῆλυς**)· 'Ιων. θηλ. **ἡδέᾰ,** Δωρ. **ἁδέα**·— συγκρ. **ἡδίων** [ῑ], ὑπερθ.

ἥδιστος Ὀδ. Ν. 80, καὶ Ἀττ.· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ὁμαλῶς: **ἡδύτερος**, Ψευδοφωκυλ.183, Ἀνθ. Π. 9. 247, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 2,1 (ἂν ὀρθὴ ἡ γραφή)· **ἡδύτατος** Ἀνθ. Π. 11. 298, Πλούτ. 2. 98Ε. Ι. γλυκύς, εὐάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν, δεῖπνον Ὀδ. Υ. 391· συχν. ἐπὶ οἴνου, Γ. 51, Ι. 197, κτλ.· εἰς τὴν ὀσμήν, ἀμβροσίην .. ἡδὺ μάλα πνείουσαν Δ. 446· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει Ι. 210· εἰς τὴν ἀκοήν, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδὴν Θ. 64· αὐδὴ Ἡσ. Θ. 40· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς εὐαρέστου αἰσθήματος, καταστάσεως, κτλ., οἷον ἐπὶ ὕπνου, ἡδὺς ὕπνος Ἰλ. Δ. 131, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ἡδὺς κοῖτος Τ. 510· ἡδὺ μάλα κνώσσουσα Δ. 809· ἡδὺς μῦθος, ἀντίθ. τῷ ἀλγεινός, Σοφ. Ἀντ.12, πρβλ. 436 κέξ.·— μετ' ἀπαρ., ἡδὺς δρακεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 602· ἡδὺς ἀκοῦσαι λόγος Πλάτ. Μένωνι 81D, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 503 (ἴδε γλυκὺς Ι. 2)·— ἡδύ ἐστι ἢ γίγνεται, εἰ .. τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο Ἰλ. Δ. 17, πρβλ. Η. 387· μετ' ἀπαρ., οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζωέμεν Ὀδ. Ω. 435· ἀδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι Αἰσχύλ. Πρ. 536, κτλ.· οὕτω, οὔ μοι ἥδιόν ἐστι λέγειν (ὡς τὸ οὐκ ἄμεινόν ἐστι) προτιμῶ νὰ μὴ .., Ἡρόδ. 2. 46·— οὐδ. ὡς οὐσιαστ., τὸ δι' ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡδὺ Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 298Α· τὰ ἡδέα, ἡδοναί, τέρψεις, Θουκ. 5.105, Πλάτ. Γοργ. 495Α, κτλ.·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἡδέως, γλυκά, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Ἰλ. Β. 270, κτλ.· ἀδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες Θεόκρ.1. 3. ΙΙ. μεθ' Ὅμ., ἐπὶ προσώπων, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, Σοφ. Ο. Τ. 82, Φ. 530, πρβλ. Ἠλ. 929·— εἰρωνικῶς: ἥδιστος .. δεσμώτης ἔσω θακεῖ ὁ αὐτ. Αἴ.105. 2) εὐχαριστημένος, χαίρων, πλήρης χαρᾶς, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 82· ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες Δημ. 641. 9· ἡδίους ταῖς ἐλπίσιν Πλούτ. Καμίλ. 32· ἥδιω τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν ὁ αὐτ. Φαβ. 5· ἐπὶ προσφωνήσεων, ὦ ἥδιστε, τὸ τοῦ Ὁρατίου dulcissime verum, Πλάτ. Πολ. 348C, κτλ. 3) ὡς τὸ γλυκὺς καὶ εὐήθης, ἀφελής, ἁπλοῦς, ὡς ἡδὺς εἶ ὁ αὐτ. Γοργ. 491D, Πολιτ. 337D, κ. ἀλλ. ΙΙΙ. Ἐπίρρ. **ἡδέως**, εὐχαρίστως, μετ' εὐχαριστήσεως, ἡδέως ἀλγεινῶς θ' ἅμα Σοφ. Τρ. 436· ἡδ. εὕδειν αὐτόθι 175· δρᾶν τι ὁ αὐτ. Ἀντ. 70· δρᾶν τινα Εὐρ. Ι. Α. 1122· βίοτον ἄγειν ὁ αὐτ. Κύκλ. 453, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 440, Ξεν., κτλ.· ἡδέως ἂν ἐροίμην, εὐχαρίστως ἤθελον ἐρωτήσει, Δημ. 246.10·— ἡδ. ἔχω τι, εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀρέσκομαι ἢ ἀρκοῦμαι εἴς τι, Εὐρ. Ἴωνι 647, 1602· ἡδ. ἔχω τινὸς Ἱππ. 1089C, Μάχων παρ' Ἀθην. 577Ε· ἡδ. ἔχω πρός τινα ἤ τινι, εἶμαι καλῶς πρός τινα, ἔχω καλὰς διαθέσεις, Ἰσοκρ. 6Β, Δημ. 60 ἐν τέλ.· ἡδ. ἔχω, ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εὐάρεστος, Εὐρ. Ι. Α. 483·— ἡδέως μοί ἐστι, μὲ εὐχαριστεῖ, Heind. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 300C, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 436·— συγκρ. **ἥδιον** Λυσ. 111. 41, Φερεκρ. Κορ. 1, Πλάτ., κτλ.· — ὑπερθ. **ἥδιστα** μέντἂν ἤκουσα Πλάτ. Θεαιτ. 183D, κτλ. 2) παρ' Ὁμ. τὸ ἡδὺ εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἄνωτ. (Συγγενὲς τῷ **ἦδος**, **ἥδομαι**· ἴδε ἐν λ. **ἀνδάνω**.) [Ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 1101, κατεῖχε χειρί· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον, καὶ Ἀλέξ. Ἀσωτ. 1. 6, γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον.]

ἡδύσαρον, τό, φυτόν τι, πελεκῖνος Διοσκ. 3.146.

ἥδυσμα, τό, (ἡδύνω) ἐν τῇ μαγειρικῇ, τὸ παρέχον ἡδύτητα, τὸ ποιοῦν τὸ φαγητὸν νόστιμον, «σάλτσα», Ἀριστοφ. Ἱππ. 678, Σφηξ. 496, Πλάτ. Πολιτ. 332D, Ξεν. Ἀπομν. 3.14, 5, κτλ.· ἐπὶ ὄξους, Ἀθήν. 67C· ἐπὶ μυρωδικῶν, Πλούτ. 2. 995C·— μεταφ., οὐ .. ἡδύσματι, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι χρῆσθαι τοῖς ἐπιθέτοις Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· ἡ μελοποιΐα μέγιστον τῶν ἡδ. ὁ αὐτ. Ποιητ. 6, 27· παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα Πλούτ. Λυκ. 25· πρβλ. **ἡδύνω** ΙΙ. 1·— ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, μυρωδικόν, εὐῶδες ἔλαιον, Ἱππ. 670. 37.

ἡδυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἥδυσμα**, Τηλεκλ. Ἀμφ.1.11.

ἡδυσματο-θήκη, ἡ, θήκη, μυροθήκη, ἀρωματοθήκη, Πολυδ. Ι', 93.

ἡδυσματό-ληρος, ον, φλυαρίᾳ ἡδυσμένος, ἠρτυμένος, ὀψάρια Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311C.

ἡδυσμός, ὁ, (ἡδύνω) ἥδυσμα, γλυκύτης, Ἑβδ. (Ἐξόδ. 30. 34).

ἡδυ-σώματος, ον, ἔχων ὡραῖον σῶμα, ἀντίθ. **ἡδυγνώμων**, Ξεν. Συμπ. 8, 30.

ἡδύτης, ητος, ὁ, (ἡδύς) γλυκύτης, «νοστιμάδα», Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 222.

ἡδυ-τόκος, ον, παράγων ἡδέα, συκῇ, μέλισσα Νόνν. Δ. 3. 150. 41, 212.

ἡδυ-φαγέω, τρώγω λιχνεύματα, εἶμαι «λειξιάρης», «λεχουδιάρης», Ἐκκλ.

ἡδυ-φαής, ές, ὁ ἔχων λάμψιν γλυκεῖαν, ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχων τὴν λαμπηδόνα, ἤλεκτρος Διον. Π. 317, πλινθὶς Ἀνθ. Π. 6. 295, κτλ.

ἡδυ-φάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, ἡδὺς εἰς τὸν φάρυγγα, θρυμματίδες Φιλόξ. παρ' Ἀθην.147Β.

ἡδύ-φθογγος, ον, γλυκύφθογγος, γλυκύφωνος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠχηταί**.— Ἐπίρρ. **ἡδυφθόγγως** Ἰσίδ. Θεσσαλ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. τ.139, σ. 145.

ἡδυφραδής, ές, (φράζω) ἡδέως ὁμιλῶν, Νικήτ. Χρον. 4, 2.

ἡδύ-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἡδέα, καλὰ φρονῶν, διανοούμενος, εὔνους, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525.

ἡδυφωνία, ἡ, ἡδύτης φωνῆς ἢ ἤχου, Βάβρ. 9. 3· σύριγγος Ἀλκίφρων 3. 12, κτλ.

ἡδύ-φωνος, ον, ἔχων ἡδεῖαν φωνήν, γλυκύφωνος, Σαπφὼ 66· ὄρτυξ Πρατίν. 4.

ἡδυ-χαρής, ές, λίαν περιχαρής, Ἀνθ. Π. 3.18.

ἡδύ-χροος, ον, συνῃρ. -χρους, ουν, ἔχων γλυκὺ χρῶμα, μέτωπα Ἀνθ. Π. παραρτ. 287· ἡδύχρουν μύρον, εὔοσμον μύρον, Διοσκ. 1. 61· τὸ ἡδ. ἐν Ἀλεξ. Τραλλ., hedychrum ἐν Cic. Tusc. 3. 19. ΙΙ. **ἡδύχρους** ἢ **ἡδύπνους**, ὁ, ἀμνὸς γαλαθηνός, σφαγεὶς πρὶν ἀπογαλακτισθῇ, agnus subrumus, «τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μήπω γεγευμένον πόας, ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσι» Φώτ., Ἡσύχ.

ἥδω, ἴδε **ἥδομαι** ΙΙ.

ἠέ, ποιητ. ἀντὶ ἤ.

ἠέ, ἐπιφώνημα, ἆ! Αἰσχύλ. Θήβ. 966, 978 (Δινδ. ἐή), Ἱκέτ. 831.

ἤϊε, **ἤϊει**, ἴδε ἐν λ. **εἶμι** (ibo).

ἠείδην, **ἠείδης**, **ἠείδη**, ἴδε ἐν λ. **εἴδω**.

ἠέλιος, ὁ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἥλιος**, ὃ ἴδε.

ἠελιῶτις, ἴδε ἐν λ. **ἡλιώτης**.

ἤεν, Ἐπ. γ' ἑν. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἠέπερ, Ἐπ. ἀντὶ ἤπερ, Ὅμ.

ἠέρα, Ἰων. καὶ Ἐπ. αἰτ. τοῦ **ἀήρ**.

ἠερέθομαι, Ἐπ. ἀντὶ **ἀείρομαι** (πρβλ. **ἠγερέθομαι**), παθ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. **ἠερέθονται**, **-οντο**. Κρέμαμαι, αἰωροῦμαι, μετεωρίζομαι ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ τῶν κροσσῶν τῆς αἰγίδος, αἰγίδα .., τῆς ἑκατὸν θύσανοι .. ἠερέθοντο Ἰλ. Β. 448· ἐπὶ τῆς πτήσεως ἀκρίδων, Φ. 12· συχν. παρ' Ἀπολλ. Ροδ.·— μεταφ., ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, αἱ φρένες τῶν νεωτέρων πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα, στρέφονται πρὸς πάντα ἄνεμον, εἶνε ἄστατοι, Ἰλ. Γ. 108.— Ὁ τύπος **ἀερέθομαι** μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ.

ἠέρι, Ἰων. καὶ Ἐπ. δοτ. τοῦ **ἀήρ**, Ὅμ.

ἠέριος, α, ον, πρωϊνός, ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Ἰλ. Α. 497 (Σχολ. ἑωθινή, ὀρθρινή)· πρβλ. Α. 557, Γ. 7 (Σχολ. ἐαριναί)· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Ι. 52, ἔνθα τὸ ἠέριοι ἑρμηνεύεται ἐν στίχ. 56 διὰ τοῦ ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, κτλ. ΙΙ. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὁ ἐν τῷ ἀέρι, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου, Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 496· ἐπὶ μακρὰν κειμένης γῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 580, πρβλ. Δ.1239· ἐπὶ πτηνῶν, Ὀππ. Κ. 1. 380, πρβλ. Ἁλ. 3. 203, Ἀνθ. Π. 6. 180, 181· καὶ συχνάκις παρὰ τῷ Νόνν., κτλ. 2) ἐξ ἀέρος, ἀνεμιαῖος, ἀόρατος, Ἄρατ. 349. (Ὁ Βουττμ. Λεξιλ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ἦρι** μετὰ τῆς σημασ. Ι, ἐκ τοῦ **ἀὴρ** μετὰ τῆς σημασ. ΙΙ. Ὁ Voss μόνον ἐκ τοῦ **ἀήρ**, οὗ ἡ κυρία σημασία εἶνε (κατ' αὐτὸν) ἡ τῆς πρωινῆς ὁμίχλης).

ἠερο-δίνης [ῑ], ες, περιδινούμενος ἐν τῷ ἀέρι, αἰετὸς Ἀνθ. Π. 9. 223.

ἠερο-ειδής, ές, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, ὅπερ σχεδὸν οὐδαμοῦ εὕρηται, ἔχων ὄψιν σκοτεινὴν καὶ συννεφώδη. Ὁμηρικὸν ἐπίθ. τῆς θαλάσσης (ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ.), ἐπ' ἠεροειδέα πόντον Ὀδ. Β. 263, κτλ.· καθόλου, σκοτεινός, σπέος ἠεροειδὲς Μ. 80, Ν.103· πρὸς ἠεροειδέα πέτρην, περὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σκύλλης, Μ. 233·— ὡσαύτως, ὡς τὸ **ἠέριος**, μακρὰν ἐν ἀποστάσει, ἀσαφής, ὅσσον τ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν Ἰλ. Ε. 770·— ὡσαύτως, ἠερ. νεφέλη Ἡσ. Θ. 757· πνοιαὶ Ὀρφ. Ὕμν. 37. 22.— Ἐπικὴ λέξις εὑρισκομένη καὶ παρ' Ἀριστ. Χρωμ. 10

ἠερόεις, εσσα, εν, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, ὅπερ σχεδὸν οὐδαμοῦ εὕρηται, συννεφώδης, σκοτεινός, Τάρταρος Ἰλ. Θ. 13, κτλ., Ἡσ. Θ.119· ζόφος Ἰλ. Ο. 191, κτλ.· ἠερόεντα κέλευθα, ἡ ζοφερὰ ὁδός, δηλ. ὁ θάνατος, Ὀδ. Υ. 64· παρὰ μεταγεν., ἠερ. ἴασπις Διον. Π. 724· μόλιβδος Μανέθων 6. 391· πελιδνός, ἐπὶ ἀσθενοῦς, Νίκ. Θ. 257.

ἠερόθεν, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἀερ-**, ἐκ τοῦ ἀέρος, πίπτων Ἀνθ. Πλαν. 4.107.

ἠερο-μήκης, ες, Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, ὑψηλὸς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 922.

ἠερό-μικτος, ον, (μίγνυμι) μεμιγμένος μετὰ τοῦ ἀέρος, φωναὶ Ὀρφ. Ἀποσπ. 28.14.

ἠερό-μορφος, ον, (μορφὴ) ἔχων μορφὴν ἀεροειδῆ, αὖραι Ὀρφ. Ὕμν. 80.

ἠερό-πλαγκτος, ον, Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, πλανώμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀέρος, Ὀρφ. Ὕμν. 6. 8.

ἠέροπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ἀέροψ**, Ἀντων. Λιβ. 18 ἐν τέλει.

ἠέρος, Ἰων. καὶ Ἐπ. γεν. τοῦ **ἀήρ**.

ἠερο-φαής, ές, ὁ λάμπων ἐν τῷ ἀέρι, ἄστρον = ἥλιος, Θεανὼ (παρὰ Πορφυρ. ἐν Β. Πυθαγ. 22).

ἠερο-φεγγής, ές, = τῷ προηγ., Ζεὺς Ὀρφ. Ὕμν. 19. 2.

ἠερο-φοίτης, ου, ὁ, = **ἠερόφοιτος**, Ἴων 10 (Bgk.), Ὀρφ. Λιθ. 45, Νόνν.

ἠεροφοῖτις, ιδος, ἡ, (φοιτάω) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ σκότους,

ἐρχομένη ἀφανής, ἀόρατος, ἠεροφ. Ἐρινὺς Ἰλ. Ι. 571, Τ. 87· ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 2.

ἠερόφοιτος, ον, (φοιτάω) πλανώμενός ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ μελισσῶν, Ψευδοφωκυλ. 117, 159· οἶστρος Ὀρφ. Ἀργ. 47· ἐπὶ τῆς σελήνης, Μάξ. π. καταρχ. 485, κτλ.

ἠερό-φωνος, ον, ἠχῶν διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, μεγαλόφωνος, ἰσχυρὰν ἔχων φωνήν, κήρυκες Ἰλ. Σ. 505· γέρανοι Ὀρφ. Ὕμν. 1. 621.

ἤεσαν, γ' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (αὐτ.).

ἠείδει, ποιητ. γ' ἑν. ὑπερσ. τοῦ **οἶδα**· ἴδε ἐν λ. ***εἴδω**.

ἤην, Ἐπ. γ' ἑν. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἠήρ, ἴδε ἐν λ. **ἀήρ**.

ἠθάδιος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἠθάς**, Ὀππ. Κ. 1. 448.

ἠθαῖος, α, ον, Δωρ. **ἠθεῖος**, Πίνδ. Ι. 2. 69.

ἠθᾰλέος, α, ον, (ἦθος) εἰθισμένος, συνήθης, εὐναὶ Ὀππ. Κ. 2. 88, 307· ἐπὶ προσώπου, φιλικός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 23.

ἠθάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἠθμός**, Ἑλλάν. 149· πρβλ. **ἠθήνιον**.

ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ, (**ἦθος** II), ὡς τὸ **ἐθάς**, εἰθισμένος εἴς τι πρᾶγμα, γινώσκων αὐτό, ἔμπειρος αὐτοῦ, μετὰ γεν.; ἠθάς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων Σοφ. Ἠλ. 372· ἠθὰς θύρης Ὀππ. Ἁλ. 4. 122· τῶν χωρίων Αἰλ. π. Ζ. 7. 6· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πέτραις αὐτόθι 9. 36. **2**) ἀπολ., συνήθης, οἰκεῖος, Ἱππ. 588. 24· τῶν γὰρ ἠθάδων φίλων νέοι .. εὐφιλέστεροι Εὐρ. Ἀνδρ. 818· ἐπὶ ζῴων, ἥμερος, ἐξημερωμένος, Λατ. mansuetus, ὄρνιθες ἠθ., πτηνὰ κατοικίδια, «ὄρνιθες», Ἀριστοφ. Ὄρν. 271· ἐπὶ πτηνῶν ἡμέρων, δι' ὧν ἐξαπατᾷ καὶ συλλαμβάνει τις τὰ ξένα ἢ ἄγρια, Πλούτ. Σύλλ. 28· ἠθ. σκόμβροι Αἰλ. π. Ζ. 14.1. **II**, ἐπὶ πραγμάτων, συνήθης, νίκη Ἀνθ. Πλαν. 354·— ὡσαύτως ὡς οὐδ., τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων ἥδιον ἐστὶ Εὐρ. Κύκλ. 250· τοῖς ἠθάσιν .. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 584, πρβλ. 151.

ἠθεῖος, Δωρ. **ἠθαῖος**, α, ον, (ἴδε ἐν τέλ.) προσφιλής, σεβαστός, ἠθεῖε Ἰλ. Ζ. 518., Κ. 37., Χ. 229, 239· καὶ περιφρ., ἠθείη κεφαλὴ Ψ. 94.— Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως ὑπ' ἀδελφοῦ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ Μενελάου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ Δηϊφόβου πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὥστε ἀναμφιβόλως σημαίνει ἀδελφικὴν ἅμα στοργὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Οὕτως ἐν Ὀδ. Ξ. 147, ὁ χοιροβοσκὸς λέγει περὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, θὰ καλέσω αὐτὸν μὲ τὴν ἐπίκλησιν πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ, θὰ καλέσω αὐτὸν σεβαστόν μου κύριον, πρβλ. Πίνδ. Ι. 2. 69. Ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 103, ἠθεῖε, ἐκ μέρους τοῦ Ἰολάου πρὸς τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἡρακλέα. Ἐν Πινδ. Ι. 2, 69, ξεινὸν ἐμὸν ἠθαῖον, πιστόν μου φίλον· ἠθαῖοι, πιστοὶ φίλοι, Ἀντίμ. ἐν Ε. Γουδ. 238. 26. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ἦθος**, **ἔθος**, Curt. Gr. Et. n° 305.)

ἤθελον, ἴδε ἐν λ. **ἐθέλω**.

ἤθεος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **ἠΐθεος**, ὃ ἴδε.

ἠθέω, μέλλ. -ήσω, ἀόρ. α' ἦσα· ὁ Γαλην. Λεξ. Ἱππ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἤθισα (ὅ ἐ. **ἤθησα**), ἀλλὰ μέσ. **ἠθησάμην** Νίκ. Ἀλ. 324 (ἤθω). Διυλίζω, στραγγίζω, Νίκ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., στραγγίζομαι, τὸ ἠθούμενον Πλάτ. Κρατ. 402C· ἐπὶ οἴνου, ἠθημένος Ἐπίλυκ. ἐν Ἀδήλ. 1· χρυσὸς διὰ πέτρας ἠθημένος Πλάτ. Τιμ. 59Ε.

ἦθημα, τό, τὸ διυλισμένον, Ὀρειβάσ. σ. 44 Matthaei.

ἠθήνιον, παρ' Ἡσυχ. πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἠθάνιον**, Lob. Path. Gr. 108.

ἠθητήρ, ῆρος, ὁ, = **ἠθμός**, Μάρκελλ. Σιδ. 76.

ἠθητήριον, τό, = **ἠθμός**, Στράβ. 147· πρβλ. **ἠθήνιον**.

ἠθῐκεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ ἠθικῶς, ἠθικολογῶ, Σχόλ. Ἰλ. Η. 408.

ἠθικός, ή, όν, (**ἦθος** II) ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὴν ἠθικήν, ἠθικός, ἀντίθ. **διανοητικός**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 20 κ. ἀλλ.· τὰ ἠθικά, πραγματεία περὶ ἠθικῆς, ὁ αὐτ. Πολ. 4. 11, 3 κ. ἀλλ.· τὸ ἠθ. φιλοσοφίας, ἀντίθ. φυσικὸν καὶ διαλεκτικόν, Διογ. Λ. προοιμ. 18· ἡ ἠθικὴ φιλοσοφία Στράβ. 10· καὶ ἡ ἠθ. μόνον, Φίλων 1. 370. **II**. ἐκφράζων, ἐμφαίνων ἠθικὸν χαρακτῆρα, πίστις, λέξις Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 3., 3. 7, 1, πρβλ. Cic. Orat. 37· πῶς .. τοὺς λόγους ἠθικοὺς ποιητέον Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 1, πρβλ. 21, 16· ἠθ. μέλη, ἁρμονία ὁ αὐτ. Πολ. 8. 7, 3· αὐλὸς οὐκ .. ἠθικόν, ἀλλ' ὀργιαστικὸν αὐτόθι 8. 6, 9· ἠθ. γραφεύς, ἀγαλματοποιὸς αὐτόθι 8. 5, 21.— Ἐπίρρ., ἠθικῶς λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 17, 12· ἠθ. γελᾶν, μειδιᾶν, ἐκφραστικῶς γελᾶν, μειδιᾶν, Πλούτ. Βρούτ. 51. Ὁ Κοραῆς ἑρμηνεύει ὧδε: «οὕτω μειδιᾶν, ὥστε συνεκφαίνεσθαί τι τῆς τοῦ μειδιῶντος ψυχῆς ἦθος· οἷον, ἀποφθεγξαμένου τινός τι γελοῖον, ἁπλῶς μὲν καὶ ἀνηθοποιήτως γελᾷ ὁ διὰ τὸ γελοῖον μόνον γελῶν, εἰ δὲ μετὰ τοῦ γέλωτος ἐνσημαίνεται καὶ ψυχῆς διάθεσιν ἅμα .. τοῦτό ἐστι τὸ ἠθικῶς γελᾶν».

ἠθικότης, ἡ, τὸ ἠθικόν, ἠθικὸς λόγος, Ἰω. Χρυσόστ. 5, 644.

ἦθισις, εως, ἡ, διύλισις, στράγγισις, Ἀριστ. Προβλ. 2. 41 (ἀναγνωστ. **δίηθησις**).

ἠθμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἠθμός**, Ἡσύχ.

ἠθμο-ειδής, ές, **ὅμοιος** πρὸς ἠθμόν, διυλιστήριον, τρυπητόν, Πλούτ. 2. 699Α. **II**. τὸ ἠθ. ὀστοῦν, τὸ πλῆρες πόρων, ὡς ὁ σπόγγος, ὀστοῦν τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν τῆς ῥινός, δι' οὗ διέρχονται αἱ ἐκκρίσεις αὐτῆς, Γαλην.

ἠθμός, ὁ, (Ἀττ. **ἠθμός**, (σήθω) (ἤθω), στραγγιστήριον, διυλιστήριον, Εὐρ. Ἀποσπ. 375, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8, 21 κ. ἀλλ.· ἰδίως οἴνου, Φερεκρ. Δουλοδ. 4·— παροιμ., τῷ ἠθμῷ ἀντλεῖν, ἐπὶ ματαιοπονίας, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6·— πρῶτον ἐν Ἐπιγρ. Ἀττικῇ εὑρεθείσῃ ἐν Σιγείῳ (Συλλ. Ἐπιγρ. 8), ἔνθα φέρεται **ἠθμός**, ἴδε Meisterh. Gramm. σ. 87· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1294. **II**. ἠθμὸς σχοίνινος = κημὸς III, Κρατῖν. Νομ. 13, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 482. **III**. = τὸ ἠθμοειδὲς ὀστοῦν, Γαλην. 2, σ. 58.

ἠθμώδης, ες, = **ἠθμοειδής**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 99.

ἠθογρᾰφέω, ζωγραφῶ, διαγράφω χαρακτῆρα, ἦθος, δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι (Θουκυδίδης) Βίος Θουκ. 50.

ἠθο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ ζωγραφῶν, διαγράφων χαρακτῆρα, ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος, ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος Ἀριστ. Ποιητ. 6, 15.

ἠθολογέω, μιμοῦμαι τὸν χαρακτῆρα, τὰ ἤθη τινός, Λογγῖν. 9 ἐν τέλει.

ἠθολογία, ἡ, μίμησις τῶν ἠθῶν τοῦ χαρακτῆρος ἰδίως διὰ μιμικῶν σχημάτων, ἀλλαχοῦ **χαρακτηρισμός**, Ποσείδιπ. παρὰ Senec. Ep. 95. 66, Quinct. 1. 9, 3.

ἠθο-λόγος, ον, ὁ μιμούμενος χαρακτῆρα ἢ τρόπους διὰ μιμικῶν σχημάτων, ὡς τὸ **ἀρεταλόγος** καὶ **βιολόγος**, ἐπὶ δραματικῶν καὶ μιμικῶν ποιητῶν, Διόδ. 20. 63, Cic. Orat. 2. 59· ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 10.

ἠθοποιέω, μορφώνω τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα, Πλούτ. Περικλ. 2· ἠθ. τὴν ψυχὴν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 30. **II**. ἐκφράζω, διαγράφω ταῦτα, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 19.

ἠθοποιητικός, ή, όν, ἐκφραστικὸς χαρακτῆρος, χαρακτηριστικός.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 1955. 54.

ἠθοποίητος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἀνηθοποίητος**, Καλλίστρ. Ἀγαλμ. 10.

ἠθοποιΐα, ἡ, μόρφωσις χαρακτῆρος, ἤθους, Στράβ. 648· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 128. **II**. **διαγραφὴ** χαρακτῆρος, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 8.

ἠθο-ποιός, όν, μορφώνων, διαπλάττων χαρακτῆρα, μέλη Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 36· παίδευσις Πλούτ. Θεμιστ. 2· τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας ὁ αὐτ. Νόμ. 10 κλ.·— τὸ ἠθ. = ἠθοποιΐα, ὁ αὐτ. 2. 660Β.

ἦθος, εος, τό, (ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἔθος**, ἴδε Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 1, 1)·— συνήθης διαμονή, ἐνδιαίτημα· ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ. τὰ μέρη, ἔνθα συχνάζουσιν ἢ κατοικοῦσι ζῷα, μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων Ἰλ. Ζ. 511· [σύας] ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι Ὀδ. Ξ. 411· ἐπὶ λεόντων, Ἡρόδ. 7. 125· ἐπὶ ἰχθύων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 93· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων οἰκήσεων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 166, 523, Ἡρόδ. 1. 15, 157, κτλ.·— σπάν. παρ' Ἀττ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 64, Εὐρ. Ἑλ. 274, Ἀριστ. Κόσμ. 6, 16·— ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι, μακρὰν τοῦ συνήθους μέρους αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 142· ἐπὶ δένδρων, Καλλίστρ. 154. **II**. ὡς τὸ **ἔθος**, συνήθεια, ἔθιμον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 136, Ἡρόδ. 2. 80, 35, κ. ἀλλ. **2**) οἱ τρόποι καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων, ἡ διάθεσις αὐτῶν, ὁ χαρακτήρ, Λατ. ingenium, mores, πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 67, 78· ἦθος ἐμφυὲς Πίνδ. Ο. 11 (10). 20· ἀκίχητα ἤθεα, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 184· τοὐμὸν ἦθος παιδεύειν Σοφ. Αἴ. 595· ὦ μιαρὸν ἦθος, ἐπὶ προσώπου, ὁ αὐτ. Ἀντ. 745· τὸ τῆς πόλεως ἦθος Ἰσοκρ. 21Α· τῆς ψυχῆς, τῆς γνώμης Πλάτ. Πολιτ. 400D, Δημ. 1406. 5· διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀγωγὴν πρᾶος, βελτίων, ἀσθενὴς τὸ ἦθος, ἤπιος, κτλ. κατὰ τὸν χαρακτῆρα, Πλάτ. Φαῖδρ. 243Β, Δημ. 460. 28, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 12, 1· σπανιώτερον κατὰ δοτ., ἀγοραῖος τῷ ἤθει Θεόφρ. Χαρ. 6·— ὡσαύτως ἐπὶ ἐξωτερικῆς ὄψεως, ὡς ἱλαρὸν τὸ ἦθος Ξεν. Συμπ. 8, 3· ὑψηλὸς τῷ ἤθει Πλάτ. Δίωνι 4. **6**) ἐν τῇ Ῥητορ., ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀγορεύοντος ἐντυπούμενα διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀκροατάς, ἠθικὴ ἐντύπωσις, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 3., 2. 21, 16· κατ' ἦθος λέγεσθαι, ἀντίθ. κατὰ πάθος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, πρβλ. Quintil. 6. 2, 8 κέξ.· οὕτως ἐπὶ τῆς ἠθικῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐμποιεῖ ἄγαλμα, Φιλόστρ. 683· οὕτω, poēma moratum, Cic. Div. 1. § 66, πρβλ. Hor. A. P. 319.— Ἐπὶ τῆς σημασ. II. 2, τὸ **ἦθος** κεῖται σχεδὸν ἀείποτε καθ' ἑνικ., πλὴν ὁπόταν λέγηται ἐπὶ πολλῶν προσώπων, ἀλλ' ἴδε τοὺς συγγραφεῖς τοὺς ἀναφερομένους παρὰ τῷ Λοβ. Φρυν. 364. **3**) ἐν τῷ πληθ. καθόλου, ἐπὶ τρόπων, ὡς τὸ Λατ. mores, Ἡσ. Θ. 66, Ἡρόδ. 4. 106, Θουκ. 2. 61· ἤθεσι καὶ ἔθεσι, ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμοι 968D· τρόποι καὶ ἤθη αὐτόθι 896Ε· ἡ περὶ τὰ ἤθη πραγματεία Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 7, κτλ. **4**) ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων (οὕτως ὁ Coningt. ἀντὶ ἔθος) Αἰσχύλ. Ἀγ. 727, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1219, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 12, κτλ.·— ἐπὶ πραγμάτων, φύσις, εἶδος, τοῦ πυρετοῦ Γαλην.

ἠθροισμένως, (ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀθροίζω**, ὁμοῦ, ἀγεληδόν, σωρηδόν, Ἡσύχ.

ἤθω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἠθέω (ὃ ἴδε), Ἱππ. παρὰ Γαλην. (Ἐκ τῆς √ΣΑ παράγονται ὡσαύτως τὰ σάω, σήθω· καὶ τοῦτο δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τύπον ἠθμός, ἴδε ἐν λέξει).

ἠί, Ἐπιγρ. Λεβαδείας = ἀεὶ ἐν Ἀθηναί. 9, 362.

ἤια, συνηρ. ἦα. τά, προμήθειαι διὰ ταξείδιον, ζωοτροφίαι, Ἐπ. λέξις ἀντὶ τοῦ ἐφόδια, Λατ. viaticum, Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ὀδ., δεῦτε, φίλοι, ἤια φερώμεθα Β. 410, πρβλ. 289· καὶ νύ κεν ἤια πάντα διέφθιτο Δ. 363· ἐξέφθιτο ἤια πάντα Μ. 329· ἐν δὲ καὶ ἦα κωρύκῳ [ἔθηκε] Ε. 266, Ι. 212·—καθόλου, [ἔλαφοι].. παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται, τροφὴ τῶν λύκων καὶ.., Ἰλ. Ν.103, πρβλ. Ἐμπεδ. 314, Νικ. Ἀλ. 412. II. ἐν Ὀδ. Ε. 368, ὡς δ' ἄνεμος.. ἠΐων θημῶνα τινάξει καρφαλέων, ὅ ἐ. σωρὸν φλοιῶν ἢ ἀχύρου, πρβλ. Φερεκρ. Ἀδηλ. 14. (Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἑνικ. τύπον ἤιον, μετὰ τῆς ἑρμηνείας: παρειά, γνάθος, ἥτις φαίνεται σχετίζουσα τὴν λέξιν πρὸς τὸ παρ-ήιον). [Τὸ ι εἶνε βραχύ, ὡς καὶ ὁ συνηρ. τύπος δεικνύει· ἀλλὰ ῑ μακρὸν ἐν ἄρσει, Ὀδ. Β. 410· πρβλ. δήιος].

ἤια, Ἰων. ἀντὶ ᾖειν, παρατ. τοῦ εἶμι (ibo).

ἠΐθεος [ῐ], Ἀττ. συνηρ. ἦθεος, ὁ, νεανίας ἄγαμος ἔτι, «παλληκάρι», ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ θηλυκὸν παρθένος, (μέχρι μὲν παιδογονίας ἤθεοι.. ζῶσιν Πλάτ. Νόμ. 840D, πρβλ. 877Ε, Ruhnk. Τίμ.), ἐντεῦθεν, παρθένος ἠίθεός τε, συνδυάζονται, Ἰλ. Σ. 593, Χ. 127, πρβλ. Ὀδ. Λ. 38· χοροὺς παρθένων τε καὶ ἠιθέων Ἡρόδ. 3. 48· οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος Εὐρ. Φοιν. 945·—παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., παῖς ἠίθεος Πλούτ. Θησ. 17· ἠιθέοισιν ἐφήβοισιν Συλλ. Ἐπιγρ. 246. II. σπάνιον ὡς θηλ., ἠιθέη = παρθένος, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684C, Ἀνθ. Π. 9. 241· κόρη ἤθεος Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 40 (ἡ ἀρχὴ ἀβέβαιος).

ἤικτο, ἴδε ἐν λ. ἔοικα.

ἤιξε, ἴδε ἐν λ. ἀΐσσω.

ἠιόεις, εσσα, εν, (ἠιών, όνος, ὥστε κυρίως ἔπρεπε νὰ εἶνε ἠιονόεις)·—ἔχων ὄχθας ὑψηλάς, ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ Ἰλ. Ε. 36· ἐν Κοΐντ. Σμ. 5. 299, χήνεσιν ἠιόεν πεδίον καταβοσκομένοισιν, (κατὰ τὸ φαινόμενον) παρέχον χόρτον πρὸς τροφὴν τῶν χηνῶν·—ὅθεν ὁ Βουττμ., Λεξιλ., ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ εἰαμενή, καὶ συμπεραίνει ὅτι σημαίνει χορτοφόρος, ποώδης. Ἕτεροι ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἤια, τροφή.

ἤιον, Ἐπ. ἀντὶ ᾖεσαν, γ' πληθ. παρατ. τοῦ εἶμι (ibo)· ὡσαύτως α' ἑνικ., Λουκ. Συρ. Θ. 24.

ἤιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Φοίβου, ἤιε Φοῖβε Ἰλ. Ο. 365, Υ. 152. (Πιθ. ἐκ τῆς κραυγῆς ἤ, ἤ, πρβλ. ἰήϊος, εὔϊος).

ἠιόω, (ἤια) προμηθεύω, ἐφοδιάζω μὲ τροφήν, Ἡσύχ.

ἤισαν, Ἐπ. ἀντὶ ᾖεσαν, γ' πληθ. παρατ. τοῦ εἶμι (ibo).

ἠίχθην, ἴδε ἐν λ. ἀΐσσω.

ἠιών, Ἀττ. ἠών, Δωρ. ἀιών, ᾀών, όνος, ἡ·—ἀκτὴ τῆς θαλάσσης, ἀκτή, ὄθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον Ἰλ. Ψ. 61· ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠιόνες βοόωσιν Ρ. 264 (ἴδε ἐν λ. παραπλήξ)· ἐν.. ἠιόνεσσι καθίζων (Ἐπ. δοτ.) Ὀδ. Ε.156·—ὡσαύτως, Ἡρόδ. 2.113., 8. 96, Πίνδ., Τραγ., καὶ παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 5. 2) μεθ' Ὅμηρον, ἐπὶ ἄλλων ἀκτῶν, οἷον ἐπὶ ὄχθης λίμνης, Πίνδ. Ι. 1. 46· ἐπὶ ποταμοῦ (πρβλ. ἠιόεις), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1158, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 659., Δ. 130, Διον. Ἀλ. 4. 27. 3) μεταφ., «τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα» Ἡσύχ.

ἠίων, ονος, ἡ, (ἀΐω) φήμη, ἀκοή, ὡς ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ ἀγγελίην ἐν Ὀδ. Β. 42.

ἦκα (* ἀκὴ II), Ἐπίρρ. I. ἐλαφρῶς, ὀλίγον, ἧκ' ἐπ' ἀριστερά, ὀλίγον τι πρὸς ἀριστερά, Ἰλ. Ψ. 336· ἦκα παρακλίνας κεφαλήν Ὀδ. Υ. 301· ἐντεῦθεν καθόλου, ἡσύχως, ἐλαφρῶς, ἦκα ἐλαύνειν Σ. 92, 94· ἀπώσατο ἦκα γέροντα Ἰλ. Ω. 508· ἦκα μάλα ψύξασα Υ. 440· ἦκα κιόντες Ὀδ. Ρ. 254· πρβλ. ἥκιστος. II. ἐπὶ ἤχου, ἡσύχως, ἠρέμα, σιγανά, ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον Ἰλ. Γ. 155· ἦκα μύρεσθαι, ὁμαδῆσαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 463, 564. III. ἐπὶ ὄψεως, λείως, εὐαρέστως, ἦκα στίλβοντες ἐλαίῳ, εὐαρέστως στίλβοντες μὲ ἔλαιον, Ἰλ. Σ. 596· ἧκ' ἐπιμειδήσας, ἡσύχως, σιγὰ μειδιάσας, Ἡσ. Θ. 547· ἦκα μέλαν, ὀλίγον, κατά τι μέλαν, Ὀππ. Κ. 3. 39. IV. ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μικρὸν κατὰ μικρόν, Ἀνθ. Π. 5. 279, Ὀππ. Ἀλ. 2. 67.—Ἡ ῥιζικὴ σημασία φαίνεται ὅτι εἶνε: οὐχὶ πολύ, ὀλίγον, ἐλαφρῶς, καὶ εἶνε τὸ θετικὸν τοῦ ἥκιστος, ὡς καὶ τοῦ ἥσσων, ἥκιστος.

ἧκα, ἀόρ. α' τοῦ ἵημι.

ἠκαῖος καὶ **ἠκάλεος**, α, ον, Ἡσύχ.· **ἤκαλος**, ον, Ε. Μ. 424. 16, Σουΐδ., ἐπιθετ. τύποι ἐκ τοῦ ἦκα, ἀλλὰ μόνον παρὰ Γραμμ., πρβλ. ἀκαλός.

ἠκάς, άδος, ἡ, ἠνδρωμένη γυνή, Ἡσύχ.

ἤκαχε, ἴδε ἀχεύω, ἀχέω II.1.

ἤκεστος, η, ον, (Ἐπ. ἀντὶ ἄκεστος) μὴ ἐγγιχθεὶς διὰ τοῦ βουκέντρου, ἀκέντητος, ἐπὶ νέων δαμάλεων τηρουμένων πρὸς θυσίας, παρὰ Ταχίτῳ nullo mortali opere contactae, βοῦς.. ἤνις ἠκέστας Ἰλ. Ζ. 94, 275, 309.

ἠκή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἀκή, ἀκωκή·—παρ' Ἀρχιλ. 40 τὸ ἄκρον, τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως, κύματός τε κἀνέμου· πρβλ. Valck. Ἡρόδ. 4. 196.

ἠκής, ές, ὀξύς, Ἡσύχ.

ἥκιστος, η, ον, ὑπερθ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιρρ. ἦκα, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 531, ἥκιστος ἐλαυνέμεν, ὁ ἡσυχώτατος ἢ βραδύτατος εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ ἅρμα, πρβλ. Spitzn. ἐν τόπῳ.—Γραμμ. τινες (Εὐστ. 1314. 27, Ε. Μ. 424. 27) γράφουσιν ἥκιστος, ὁ χείριστος ἢ ἀσθενέστατος ἐν τῷ ἐλαύνειν, πρβλ. ἥκιστος· ἀλλ' ἂν καὶ τὸ ἥσσων εἶναι εὔχρηστον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ ἥκιστος δὲν εἶνε.

ἥκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ συγκρ. ἥσσων, τὸ δὲ ἐν χρήσει θετικὸν εἶναι μικρὸς (πρβλ. ἦκα), ἐλάχιστος, ὁ δ' ἥκιστ' ἔχων μακάρτατος Σοφ. Ἀποσπ. 359· ἄλλως ὡς ἐπίθ. μόνον παρὰ τῷ Αἰλ. (ὅστις φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσεν ἥκιστος ἐν Ἰλ. Ψ. 531, ἐὰν δυνώμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν φράσεων ἥκιστος θηρᾶν, ἥκιστος κρυμὸν φέρειν, χείριστος, ἐλάχιστος εἰς τὴν θήραν, κτλ.) π. Ζ. 9.1., 4. 31. II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ. ἥκιστα, ἐλάχιστα, Ἱππ. 395. 54, Σοφ. Φ. 427, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 299, κτλ.· οὐχ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα Ἡρόδ. 4.170· ὡς ἥκιστα, ὡς οἷόν τε ἐλάχιστα, Θουκ. 1. 91. 2) συχνάκις ἐπὶ ἀποκρίσεως εἰς ἐρώτησιν, οὐδόλως οὐδαμῶς, Λατ. minime, Σοφ. Ο. Τ. 623, κτλ.· ἥκιστά γε, minime vero, αὐτόθι 1386, Πλάτ. Φαιδρ. 276C· ἥκιστα πάντων Ἀριστοφ. Πλ. 440. 3) οὐχ ἥκιστα, συχνὸν ἐν τῷ σχήματι τῆς λιτότητος, Αἰσχύλ. Χο.116· οἵ τε ἄλλοι καὶ οὐχ ἥκ. οἱ Ἀθηναῖοι, ὅ ἐ. πρὸ πάντων οἱ Ἀθηναῖοι, Πλάτ. Πρωτ. 324C· ἐπὶ πολλῶν μέν.., οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι Δημ. 18. 3, πρβλ. Θουκ. 7. 44, κτλ.· μετὰ γεν., οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα Πλάτ. Κρίτωνι 52Α, πρβλ. Θεαιτ. 177C, Συμπ.178Α κ. ἀλλ.

ἦκου, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ᾗ που.

ἠκριβωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἀκριβόω, ἀκριβῶς, Ἐκκλ.

ἥκω, παρατ. ἧκον· μέλλ. ἥξω Ἡρόδ.1.13., 7.157, Θουκ. 4. 30, κτλ., Δωρ. ἡξῶ Θεόκρ. 4. 47· πάντες οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγεν.· μετοχ. ἀόρ. ἥξας Παυσ. 2. 11, 5, Γαλην.· πρκμ. ἧκα Φιλόστρ. 115, Σχύμν. 62, Συλλ. Ἐπιγρ.4762, Δωρ. α' πληθ. ἥκαμες Πλούτ. 2. 225Β· ὑπερσ. ἥκεσαν Ἰώσηπ. Ι. Α. 19. 1, 14.—Μέσ., ἐνεστ. ὑποτακτ. ἥκηται Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.1· μέλλ. ἥξομαι Μ. Ἀντων. 2. 4, Χρησμ. Σιβ.12 (14). 200. (Ἐκ τῆς √Ε, ἥτις γίνεται μεταβατ. ἐν τῷ τύπῳ ἵημι, ἀόρ. α' ἧκα). Ἔχω ἔλθει, εἶμαι παρών, ἰσοδύναμ. πάρειμι, ἀφῖγμαι, Λατ. adesse, κυρίως μὲ σημασ. πρκμ. καὶ ὁ παρατ. ἧκον μὲ σημ. ὑπερσυντ., εἶχον ἔλθει, καὶ ὁ μέλλ. ἥξω, ὡς τετελ. μέλλ. θὰ ἔχω ἔλθει, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ οἴχομαι, ἔχω ἀπέλθει, ἐνῷ τὸ ἔρχομαι χρησιμεύει ὡς ἐνεστὼς ἀμφοτέρων, καὶ τὸ εἶμι (ibo) ὡς μέλλ.·—ῥῆμα τῶν μεθ' Ὁμήρον χρόνων (διότι ἐν Ἰλ. Ε. 478, Ὀδ. Ν. 325, ὁ Bekker ἔχει διορθώσει ἵκω, ὡς παρὰ Πινδ., ἴδε Böckh διάφ. γραφ. Ο. 4. 18)·—ὁ παρατ. δὲν εἶνε συνήθης, Αἰσχύλ. Πρ. 661, Πλάτ. Πολ. 327Ε· ὁ μέλλων ἥξω εἶνε συνηθέστερος, Αἰσχύλ. Πρ.103, 717, 730, Εὐρ. Ἀνδρ. 738, Ἀριστοφ. Εἰρ. 265, Χρησμ. παρὰ Θουκ. 2. 54, κτλ.· ἧκε προστακτ., Σοφ. Αἴ. 1116, Εὐρ. Ῥῆσ. 337, Ἀριστοφ. Εἰρ. 275, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 25.—Πρβλ. καὶ Κόντου Γλωσσικ. Παρατηρήσ. σ. 451 καὶ 531.—Συντάσσεται συνήθ. μετὰ τοῦ εἰς, Ἡρόδ. 8. 50, Αἰσχύλ. Χο. 3, κτλ.· ἥκ. παρά τινα Ἡρόδ. 7. 157, Θουκ. 1. 137· πρὸς πόλιν Σοφ. Ο. Κ. 734· ἥκ. ἐπί τινα, ἐπέρχομαι, προσβάλλω, Πλάτ. Πολ. 336Β· μετὰ μόνης αἰτ., ἥξεις ποταμὸν Αἰσχύλ. Πρ.717, πρβλ.724, 730· ἥκ. δήμιον τὸν Λυρκείου Σοφ. Ἀποσπ. 709, πρβλ. 265, Εὐρ. Βάκχ. 1· ἥκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι Ξεν. Κύρ. 5. 3, 26· ἐς ταὐτὸ ἥκ., ἔχω καταλήξει εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνῶ, Εὐρ. Ἑκ. 748, Ἱππ. 273· μετ' ἐπιρρ. κινήσεως εἰς τόπον, ἥκειν ἐνθάδε, δεῦρο, κτλ., Σοφ. Φ. 377, κτλ.· βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1226·—ἀλλά, ἥκειν ἐπὶ τὸ στράτευμα Ξεν. Ἀν. 7. 6, 2, δὲν σημαίνει ἔχω ἔλθει εἰς τὸ στράτευμα, ἀλλά, διὰ τὸ στράτευμα, ὡς τό, μετὰ τὸ στράτευμα· οὕτως, οἱ ἐπὶ τοῦθ' ἥκοντες Δημ. 234. 22· ἐπ' ὀλέθρῳ Εὐρ. Ι. Α. 886· οὕτως, ἥκ. διὰ ταῦτα, ἕνεκα τούτου Πλάτ., κτλ.· περὶ σπονδῶν Ξεν. Ἀν. 2. 3, 4· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἀντων., αὐτὰ ταῦτα ἥκω Πλάτ. Πρωτ. 310Ε· ὅ τι ἥκοιεν Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 9·—μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὁδὸν μακρὰν ἥκειν ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 5, 42·—μετ' ἀπαρ., μανθάνειν γὰρ ἥκομεν, ἔχομεν ἔλθει διὰ νὰ μάθωμεν, Σοφ. Ο. Κ. 12. 2) ἔχω φθάσει, ἔχω καταντήσει, ἐς τοσήνδ' ὕβριν αὐτόθι 1030· ἐς τοῦτο ἀμαθίας Εὐρ. Ἀνδρ. 170· ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας Πλάτ. Ἀπολ. 25Ε· ἐς ὅσον ἡλικίας ὁ αὐτ. Χαρμ.157D, κτλ.· πρὸς γάμων ἀκμάς Σοφ. Ο. Τ. 1492· ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; αὐτόθι 687, κτλ. β) διὰ μάχης, δι' ὀργῆς ἥκειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 475, Σοφ. Ο. Κ. 905· πρβλ. διά Α. IV. γ) μετ' ἐπιρρ. ᾧ ἕπεται γενικὴ ἐξαρτωμένη ἐξ αὐτοῦ, οὕτω πόρρω σοφίας ἥκει Πλάτ. Εὐθύδ. 294Ε· συχνάκις ὡσαύτως, ὡς τὸ ἔχω Β. II. 2, εὖ ἥκειν τινός, εἶμαι καλὰ ὡς πρός τι πρᾶγμα, ἔχω ἀφθονίαν πράγματός τινος, ὡς εὖ ἥκ. τοῦ βίου, χρημάτων Ἡρόδ.1. 30., 5. 62· εὐω-

τῶν ὁ αὐτ. 1.102· θεῶν ὁ αὐτ. 8.111· πιθανότητος παρὰ Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχ. 1· ἐν τῷ καλῶς αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου, Εὐρ. Ἀλκ. 291, ἴσως δύο διανοήματα εἶνε συγκεχωνευμένα, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῶν ἦτο ἱκανῶς προκεχωρηκυῖα, καὶ ὅτι ἦτο καλὸν δι' αὐτοὺς νὰ ἀποθάνωσιν (ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ).—ὡσαύτως, χώρην οὐχ ὁμοίως ἥκουσαν ὡρέων, χώραν ἔχουσαν ἀνομοίους ὥρας τοῦ ἔτους, Ἡρόδ. 1.149· οὕτω, πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; πῶς «τὰ 'πήγαμε» κατὰ τὸν ἀγῶνα, Εὐρ. Ἠλ. 751· ὧδε γένους ἥκ. τινί, εἶμαι κατὰ τοῦτον τὸν βαθμὸν συγγενής πρός τινα, ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 213·— ὡσαύτως, εὖ ἥκω, ἀπολ., εἶμαι καλά, ἀκμάζω, εὖ ἔχω, Ἡρόδ. 1. 30· (ὡσαύτως, ἐς μῆκος εὖ ἥκων Δίλ. π. Ζ. 4. 34)· σὺ δὲ δυνάμιος ἥκεις μεγάλως Ἡρόδ. 7. 157. **3)** ἔχω ἐπανέλθει, ἐπέστρεψα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 265, 275, Ξεν. Ἀν. 2.1, 9, Δημ. 479. **4**· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἄψορρον, πάλιν ἥκειν Τραγ., κτλ. **4)** μετὰ μετοχ. τροπικ., ἥκω φέρων, ἔχω ἔλθει φέρων (δηλ. ἦλθον μὲ ..), Σοφ. Ο. Κ. 579, πρβλ. 357, Πλάτ. Γοργ. 518D· οὕτως, ἧκεν ἄγων ὁ αὐτ. Φαίδωνι 117Α· ἥκεις ἔχων τι ὁ αὐτ. Γοργ. 491C, κτλ.—ἀλλὰ μετὰ μετοχ. μέλλ. ὡς τὸ **ἔρχομαι**, ἥκω φράσων, ἀγγελῶν, κτλ., δηλοῦται σκοπός, ἵνα εἴπω, ἵνα ἀγγείλω, Εὐρ. Φοιν. 706, 1075. **5)** ἐνίοτε ἁπλῶς ὡς τὸ **εἰμί**, θεοῖς ἐχθιστος ἥκω, (ὡς παρὰ Οὐεργιλίῳ seu deus immensi venias maris, ἀντὶ fias) Σοφ. Ο. Τ. 1519, πρβλ. Αἴ. 636, Ἠλ. 1201, κλ.· ἀπὸ πολιτειῶν τοιούτων ἥκετε, ἐν αἷς .. Θουκ. 4.126.

II. ἐπὶ πραγμάτων: — ἐπὶ φαγητῶν, ἔχω ἔλθει (εἰς τὴν τράπεζαν), Ἀλεξ. Λευκαδ. 1· ὡς τὰ περιφερόμενα ἧκε πρὸς ἡμᾶς Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3· ἐπὶ φήμης, ἐμοὶ ἀγγελίη ἥκει Ἡρόδ. 8.140, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1177· ἐπὶ συμβάντος ἢ γεγονότος, πῆμα ἥκει τινὶ Αἰσχύλ. Πρ. 103, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 606, κτλ.· τῷδε τἀνδρὶ ἥκει βίου τελευτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1472· ἵν' ἥκει τὰ μαντεύματα, εἰς ποῖον σημεῖον ἔχουσι φθάσει, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 953· ὡς αὐτὸν ἥξοι (ἕξοι) μοῖρα ὁ αὐτ. Ο. Τ. 713·—ἐπὶ χρόνου, ἥκει ἦμαρ, νὺξ Τραγ.· ἥξει πόλεμος παρὰ Θουκ. 2. 54· ἐς αὐτὸν ἥξει τὸ δεινὸν ὁ αὐτ. 6. 77. **2)** ὡς τὸ **προσήκω**, ἀνήκω, ἔχω συγγένειαν ἢ σχέσιν, ἀναφέρομαι, τείνω, ποῖ ἥκει λόγος; εἰς τί ἀναφέρονται οἱ λόγοι; Seidl. Εὐρ. Τρῳ. 155· εἰς ἔμ' ἥκει .. τὰ πράγματα, Λατ. pertinent ad me, Ἀριστοφ. Πλ. 919· εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον ἥξει, θὰ πέσῃ ἐπάνω μου, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· συχν. ἐν τῇ μετοχ., τὰ εἰς τοὺς κινδύνους ἥκοντα Ἀντιφῶν 139. 5· τὰ εἰς πλοῦτον ἥκ. Πλάτ. Ἐρυξ. 392Ε· τὰ πρὸς ἔπαινον, εἰς φιλανθρωπίαν ἥκ. Πολύβ. 12.15, 9., 28.15, 2, κτλ. **3)** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, ἡ σωτηρία ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε Δημ. 350.14. **4)** μετ' ἀπαρ., ἧκέ μοι γένει .. πενθεῖν, πρόσηκέ μοι ἕνεκα τῆς συγγενείας νὰ .., Σοφ. Ο. Κ. 738. **5)** μετὰ μετοχ., ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον, ὅπερ συνήθως συμβαίνει καὶ τώρα, Πολύβ. 26. 2, 1.—Πρβλ. Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 451 καὶ 531.

ἦλ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ **ἦλος**, ἢ ἀντὶ τοῦ **ἥλιος**, Εὐφορίων 105· πρβλ. **δῶ** ἀντὶ **δῶμα**, Στράβ. 364.

ἠλαίνω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀλαίνω**, πλανῶμαι, παραπλανῶμαι, ἠλαίνοντι Θεόκρ. 7. 23 (Meineke ἀντὶ ἠλαίνονται)·— μεταφ., πλανῶμαι τὸν νοῦν, μωραίνω, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 251.

ἠλάκατα, ων, τά, μόνον κατὰ πληθ., τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα Ὀδ. Ζ. 53, 306, πρβλ. Η. 105· ἠλ. στροφαλίζετε Σ. 315.

ἠλᾰκάτη [κᾰ], ἡ, Δωρ. **ἠλακάτᾱ** Εὐρ., **ἀλακάτᾱ** Θεόκρ.· (ἴδε ἐν λ. **ἄρκυς**): — ἠλακάτη, «ρόκα», Λατ. colus, ἐφ' ἧς τυλίσσεται τὸ ἔριον, Ὀδ. Δ. 135, πρβλ. Α. 357, Ἰλ. Ζ. 491, Εὐρ., κτλ.: ἡ ἠλ. τοῦ ἀτράκτου, ἡ ῥάβδος, τὸ στέλεχος τοῦ ἀτράκτου, Πλάτ. Πολ. 616C· πρὶν γηραιῆσι μιγήμεναι ἠλακάτῃσιν, πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸ γῆρας, Συλλ. Ἐπιγρ. 6280Β.18. **II.** ὡς τὸ **ἄτρακτος**, ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς ἠλακάτης, ὡς: **1)** 'καλαμοκάννι', τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς γόνατος μέχρι τοῦ ἑτέρου μέρος τοῦ καλάμου, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 2, 1· δόναξ Ἡσύχ.· πρβλ. **πολυηλάκατος**. **2)** βέλος, ὡς τὸ **ἄτρακτος**, Ἡσύχ., πρβλ. **χρυσηλάκατος**. **3)** τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἱστοῦ, ὅπερ ἦν πεποιημένον οὕτως ὥστε νὰ στρέφηται, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 565 (ἴδε Σχόλ.), Ἀθήν. 475Α. **4)** μηχανὴ δι' ἧς ἀνεσύροντο ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ δίκτυα ἢ ἄλλα βάρη, ἀλλαχοῦ ὄνος, Σχόλ. Θουκ. 7. 25.

ἠλακατῆνες, ων, οἱ, εἶδος μεγάλων θαλασσίων ἰχθύων ἐπιτηδείων εἰς ταριχείαν, οὕτω κληθέντων ἐκ τοῦ ἀτρακτοειδοῦς αὐτῶν σχήματος, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 301D. Ὁ ἑνικ. παρ' Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 17, 8, «ἠλακατήν, ὄνομα ἰχθύος κητώδους».

ἠλάκατον, τό, ὑποτιθέμενος ἑνικ. τοῦ **ἠλάκατα**, ὃ ἴδε.

ἠλάμην, ἦλατο, ἴδε ἐν λ. **ἄλλομαι**.

ἠλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἦλος**, μικρὸν καρφίον, Εὐστ. Πονημ. 305. 66.

ἤλᾰσα, ἴδε ἐν λ. **ἐλαύνω**.

ἠλασκάζω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἠλάσκω**, ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων Ἰλ. Σ. 281· μετ' αἰτ. τόπου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 142. **II.** ἐν τῇ Ὀδ. Ι. 457, μετ' αἰτ., ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, ἐκφεύγει, ἀποφεύγει τὴν ὀργήν μου, ἐκτὸς ἂν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ ἠλυσκάζει, Ἰων ἀντὶ ἀλυσκάζει, πρβλ. Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 439.

ἠλάσκω, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀλαίνω** (πρβλ. **ἠλαίνω**), πλανῶμαι, περιφέρομαι, [ἔλαφοι] αὔτως ἠλάσκουσαι ἀνάλκιδες Ἰλ. Ν. 104· [μυῖαι] κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν Ἰλ. Β. 470· ἐπὶ προσώπων, Ἐμπεδ. 21, Διον. ΙΙ. 675· ἠλάσκαζες Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 142.

ἦλᾰτο, ἴδε ἐν λ. **ἀλάομαι**.

ἤλδᾰνε, ἴδε ἐν λ. **ἀλδαίνω**.

Ἠλειᾰκός ἢ **Ἠλιᾰκός, ή, όν**, (Ἠλεία, Ἦλις) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἤλιδα, ἐξ Ἤλιδος, Στράβων 393· τὰ Ἠλιακά, Ἀρχαιολογία τῆς Ἤλιδος, Παυσ.·—οἱ Ἠλειακοί, μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Σωκρατικοῦ φιλοσόφου Φαίδωνος τοῦ Ἠλείου, Διογ. Λ. 1.17., 2. 105, 126.

ἠλέκτρα, ἡ, ἴδε **ἤλεκτρον** ἐν ἀρχῇ.

ἠλεκάτη, ἡ, = **ἠλακάτη**, Ἐπιγρ. Δήλου, Dittenb. SIG. 588, 17, 28, 214.

ἠλέκτρινος, ον, κατεσκευασμένος ἐξ ἠλέκτρου, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 20. **II.** λάμπων ὡς τὸ ἤλεκτρον, ὕδωρ Καλλ. εἰς Δήμ. 29.

ἤλεκτρον, τό, καὶ **ἤλεκτρος**, ὁ ἢ ἡ, (διότι ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία ἐν τῇ χρήσει τοῦ γένους)· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εἶναι ἄδηλον· οὐδέτ. παρ' Ἡροδ. 3. 115, Πλάτ. Τιμ. 80C καὶ Θεοφρ., ἀρσεν. παρὰ Σοφ. Ἀντ. 1038 καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, θηλυκὸν δὲ ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 532 (ἂν καὶ ἐνταῦθα τινὲς γράφουσιν **ἠλεκτρῶν**, ἐξ ὀνομ. **ἠλέκτρα**). Τὸ ἤλεκτρον, λέξις ἀπαντῶσα τρὶς ἐν τῇ Ὀδ., δηλ. ἐν Δ. 73, ἔνθα ὁ Τηλέμαχος ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Μενελάου θαυμάζει τὴν λαμπρότητα (στεροπὴν) χρυσοῦ ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος, καὶ ἐν Ο. 460, Σ. 296, ἔνθα χρυσοῦν περιδέραιον λέγεται ὅτι ἦτο κεκοσμημένον διὰ τεμαχίων ἠλέκτρου, μετ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, ἠλέκτροισιν ἐερμένον·— οὕτως ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 142, ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἡρακλέους, τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην χρυσῷ τε φαεινῷ, καὶ ἐν Ἐπ. Ὁμ. 15.10, ἡ πλουσία νύμφη χαρακτηρίζεται ὡς ἠλέκτρῳ βεβαυῖα, ἱσταμένη ἐπὶ ἐδάφους κεκοσμημένου δι' ἠλέκτρου· ὁ Σοφ. ὡσαύτως (Ἀντ. 1038) ἀναφέρει τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον .. καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν, καὶ ὁ Πυθέας παρ' Ἀθην. 465D ἀναφέρει αὐτὸ μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ὁ Ἡρόδ. 3. 115 λέγει ἁπλῶς ὅτι ἐφέρετο ἔκ τινος ποταμοῦ Ἠριδανοῦ ὄντος ἐν τῇ δυσμ. ἐσχατιᾷ τῆς Εὐρώπης· ἐνῷ αἱ νῆσοι Ἠλεκτρίδες τοποθετοῦνται πρὸ τοῦ ποταμοῦ Πάδου ὑπὸ τοῦ Στράβωνος 215, καὶ ἐν τῇ Βορείᾳ θαλάσσῃ ὑπὸ τοῦ Πλιν. 4. 30· ὁ δὲ Κτησίας λέγει ὅτι ἐφέρετο ἐξ Ἰνδιῶν. Ἐκ πάντων τούτων οὐδεὶς λέγει τί ἦτο. Ἀλλ' ὁ Παυσ. (5. 12, 7), καὶ ὁ Πλίνιος (33. 23., 37. 2, 11) διακρίνουσι τὸ ἤλεκτρον ὡς ἑξῆς: **1)** τὸ παρ' ἡμῖν ἤλεκτρον (κεχριμπάρι), ὅπερ πιθ. ἐννοεῖται παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ Ἡροδ., βεβαίως δὲ παρὰ Πλάτ. Τιμ. 80C, καὶ τοῖς μεταγεν., καὶ **2)** μεταλλικόν τι μῖγμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Στράβ. σ. 146 ὡς τὸ μεμιγμένον καθίζημα (κάθαρμα), ὅπερ ὑπολείπεται μετὰ τὴν πρώτην χώνευσιν τοῦ ὀρυκτοῦ χρυσοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ Πλινίου ὡς περιέχον 1 μέρος ἀργύρου καὶ 4 χρυσοῦ. Πιθανῶς ὁ ἀνοικτοῦ χρώματος χρυσὸς (λευκὸς χρυσός), ὃν ὁ Κροῖσος ἀνέθηκεν εἰς τοὺς Δελφοὺς (Ἡρόδ. 1. 50), ἦτο ἤλεκτρον. καὶ τοῦτο σημαίνει ὁ Σοφοκλῆς λέγων Σάρδεων ἤλεκτρον. Παρατηροῦμεν ἔτι ὅτι τὰ νομίσματα πόλεων τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιέχουσι μῖγμα ἀργύρου.— Πολλοὶ ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸ μεταλλικὸν τοῦτο ἤλεκτρον παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ κυρίως ἤλεκτρον ἦτο ἄγνωστον, ἕως ὅτου οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον αὐτὸ κατὰ νεωτέραν ἐποχὴν (ἂν καὶ παρατηρητέον ὅτι τὸ περιδέραιον τὸ περιγραφόμενον ἐν Ὀδ. Ο. 460 ἦτο Φοινικικὸν δῶρον· σημειωτέον δὲ καὶ τὸν παλαιὸν μῦθον ὅτι τὸ ἤλεκτρον παρήγετο ἐκ τῶν ἠλεκτροειδῶν δακρύων τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος, πρβλ. **Ἡλιὰς II**).— Ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 532, λέγεται περὶ τοῦ Κρατίνου, ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος, ἔνθα ἤλεκτροι εἶναι πιθανῶς οἱ κόλλοπες τῆς λύρας. (Ἡ λέξις ἀναμφιβόλως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἠλέκτωρ (ἴδε Ὀδ. Σ. 296, ἔνθα λέγεται ὅτι λάμπει ἠέλιος ὥς), ἡ ἔννοια δὲ αὕτη ἐνυπάρχει εἰς τὰ κύρια ὀνόματα Ἠλέκτρα (μήτηρ τῆς Ἴριδος, Ἡσ. Θ. 266) καὶ Ἠλέκτραι (μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν), Ἠλεκτρυώνη (θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου, Διόδ. 5. 56)· πρβλ. Σανσκρ. arkas (sol), arkis (splendor): — οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἕλκω** (ὡς ὁ Ἀριστοφ. ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ φαίνεται ἐκλαμβάνων αὐτό), διότι ἡ μαγνητικὴ ἰδιότης τοῦ ἠλέκτρου πρῶτον ὑπὸ τοῦ Θάλητος παρετηρήθη κατὰ Διογ. Λ. 1. 24, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 80C.—Πρὸς πλήρη ἔρευναν τοῦ ζητήματος ὅρα Ukert ἐν τῷ Zimmerm. Phil. Journ. 1838, ἀριθ. 52-56, C. T. Newton Acts of Soc. of Lit., 1866, Head Hist. Num. σ. 34).

ἠλεκτρο-φαής, ές, λάμπων ὡς ἤλεκτρον, αὐγαὶ Εὐρ. Ἱππ. 741.

ἠλεκτρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἤλεκτρον, Ἱππ. 1135Η, Φιλόστρ. 27.

ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, ὁ λάμπων, ἀκτινοβολῶν Ἥλιος, τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ἰλ. Ζ. 515· ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων Τ. 398·—ὡσαύτως, τὸ στοιχεῖον πῦρ, ἠλ. τε χθὼν τε καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα Ἐμπεδ. 263·—ἡ αἰτιατ. ἠλέκτορα παρ'

Εὐφορ. 74· γεν. ἠλέκτωρος Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1200. — Πρβλ. ἤλεκτρον ἐν τέλ.

ἠλέμᾰτος, Δωρ. **ἀλέματος, ον**, (ἠλεὸς) μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος, ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς (οὕτως ὁ Σκάλ. ἀντὶ τῆς γραφ. τοῦ χειρογρ. ἀδαμάτω] Θεόκρ. 15. 4· ἐπὶ προσώπου, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42· βροντὴ Σωτάδ. παρ' Ἀθην. 621Β· ἐκηβολίη Ἀνθ. Π. 6.75· φαντασία αὐτόθι 11. 350.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1206, Καλλ. εἰς Δήμ.91· οὕτως οὐδ. πληθ. **ἠλέματα** Ὀππ. Ἁλ. 4. 590.

ἠλεός, ή, όν, (ἄλη, ἀλάομαι) πεπλανημένος, ἄφρων, ἠλίθιος, φρένας ἠλεέ Ὀδ. Β. 243· ὡσαύτως ἐν τῷ κατ' ἀποκοπ. τύπῳ φρένας ἠλέ (ὡς μέλε ἀντὶ μέλεε παρ' Ἀττ.), Ἰλ. Ο.128· ἠλεὰ ῥέξας Καλλ. Ἀποσπ. 174, πρβλ.173: ὡσαύτως ἠλεὰ ὡς ἐπίρρ., ἀνοήτως, μωρῶς, Ἀνθ. Π.7. 639. 2) ἐνεργ., ἐπιφέρων μανίαν, διαταράττων τὰς φρένας, οἶνος Ὀδ. Ξ. 464. II. ἕτερος τύπος **ἀλεὸς** (ᾰ, ὡς φαίνεται) μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 4.19, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ μάταιος ἐν Ε. Μ. 59. 45· οὕτως, «ἀλεόφρων, ὁ παράφρων» αὐτόθι· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει «ἀλαιὸς (δηλ. ἀλεός), ὁ παλαιός, ἄφρων, Αἰσχύλος», (πρβλ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 987)· καὶ τὸ ῥῆμα «ἀλεώσσειν, μωραίνειν».

ἠλεύατο, ἴδε ἐν λ. **ἀλεύομαι**, Ἰλ.

ἠλήλατο, ἠλήλαντο, ἴδε ἐν λ. **ἐλαύνω**.

Ἥλια, παρὰ Ῥοδίοις **Ἅλια, τά**, ἑορτὴ τοῦ Ἡλίου, Ἀθήν. 561Ε, Ἀριστείδ. 1. 547.

Ἡλιάδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἡλίου, Λουκ. Ἔρωσ. 2· οἱ Ἡλιάδαι, ἀρχαία οἰκογένεια ἐν Ῥόδῳ, Στράβ. 654, Διόδ. 5. 56. Πρβλ. ἡλιάς.

ἡλιάζομαι, μέλλ. -άσομαι, Δωρ. β' ἑνικ. **ἡλιάξεῖ** (κοινῶς **-άξεις**), Ἀριστοφ. Λυσ. 380· ἀόρ. **-ασάμην** ὁ αὐτ. Ἱππ. 798· ἀποθ.: — συνεδριάζω ἐν τῷ δικαστηρίῳ Ἡλιαίᾳ, εἶμαι Ἡλιαστής, δικαστὴς ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, Ἀριστοφ. Ἱππ.798, Σφηξ.772 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον), Νόμ. παρὰ Δημ. 716. 16.

ἡλιάζω, ψήνω εἰς τὸν ἥλιον, μάζας Στράβ.773.—Παθ., «'λιάζομαι», θερμαίνομαι ἐν τῷ ἡλίῳ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 5,7· κρέμαμαι, ὡς τὸ **ἐξηλιάζω**, καὶ ἔθαψαν τὰ ὀστᾶ τῶν ἡλιασθέντων ἐν γῇ Βενιαμὶν Ἑβδ. (Β' Σαμ. κα', 14).

ἡλιαία, ἡ, ἐν Ἀθήναις, δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ συνήδρευε τὸ μέγιστον δικαστήριον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 897· πρβλ. **ἡλιάζομαι**. 2) τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἐν ᾧ ἐδικάζοντο πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις αἱ ὑποκείμεναι εἰς δημοσίαν καταγγελίαν (γραφήν), οἷον ἡ ὕβρις, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 19.—Ὁ κανονικὸς ἀριθμὸς τῶν Ἡλιαστῶν ἦτο 6000, κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι διὰ κλήρου ἐκ τῶν πολιτῶν τῶν ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη γεγονότων. Τὸ ὅλον σωματεῖον ὑποδιῃρέθη εἰς 10 τμήματα ἐκ 500 ἕκαστον (ὑπολειπομένων 1000 πρὸς ἀναπλήρωσιν) καὶ ἕκαστος Ἡλιαστὴς ἐλάμβανε μισθὸν τριώβολον ἑκάστην ἡμέραν. II. = **ἁλία**, ὃ ἴδε.

ἡλιᾰκός, Δωρ. **ἁλιακός, ή, όν**, ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον, κύκλος ἡλ., ὁ κύκλος τοῦ ἡλίου, ἡ ἐκλειπτικὴ (ἴδε **ἐκλειπτικός**), Διόδ. 1. 98· ἡλ. (ἐξυπακ. κύκλος), ὁ, Κλεομήδ. 1, 4, κτλ.· ἔκλειψις ἡλ. Διογ. Λ.1. 23· ἔτος, στέφανος ἁλ., ἐν Ῥόδῳ, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 747., 5. 52.—Ἐπίρρ. **ἡλιακῶς**, Πρόκλ. εἰς Παρμεν. 631.

ἡλιάς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἀκτὶς Χρησμ. παρὰ Λουκ. Ἀλεξ. 34· Ῥόδος ὁ αὐτ. Ἔρωσ.7. II. Ἡλιάδες, αἱ, θυγατέρες τοῦ Ἡλίου μεταβληθεῖσαι εἰς αἰγείρους καὶ δακρύουσαι ἤλεκτρον, Παρμενίδ. 9, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 604, Πλίν. 37. 2,11· ἡ Ἡλιὰς αἴγειρος Φιλόστρ.190.

ἡλίᾰσις, εως, ἡ, = **ἡλίωσις**, ἔκθεσις εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, πίλους φορεῖν, ἵνα μὴ τῇ ἡλιάσει ταλαιπωρῶνται Δίων Κ. 59. 7.

ἡλίᾰσις, εως, ἡ, τὸ δικαίωμα τοῦ δικάζειν ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα Ὅρκ. παρὰ Δημ. 747. 8.

ἡλιαστήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ ἡλιάζει τις ἑαυτόν, «'λιακωτόν», Στράβων 815, Γαλην.

ἡλιαστής, οῦ, ὁ, (**ἡλιαία 2**), δικαστὴς ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, Ἀριστοφ. Σφ. 206, 891, Ἱππ. 255, κτλ.

ἡλιαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς Ἡλιαστὴν ἢ ὁμοιάζων πρὸς Ἡλ., γέρων Ἀριστοφ. Σφ. 195· ὀβολὸς ὁ αὐτ. Νεφ. 863· ὅρκος Δημ.706. 26, Ὑπερείδ. Εὐξεν. 49.

ἡλι-αυγής, ές, (αὐγὴ) λάμπων ὡς ὁ ἥλιος, χρυσὸς Ἐτυμ. Μ. 425. 24.

ἡλιάω, εἶμαι ὡς ὁ ἥλιος, κόμη ἡλιῶσα Ἀνακρεόντ. 16. 5, Ἡλιόδ. 3. 4. II. ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, τὰς σταφυλὰς Ἀριστ. Προβλ. 20. 35, 2.

ἡλιβάτας, ου, ὁ, ἀναβαίνω εἰς ὑψηλὰ μέρη, τράγος Ἀντιφ. Κυκλ. 2. 3, πρβλ. Ἀναξίλ. Κιρκ. 1 (ἔνθα ἀντὶ δέλφακας ἠλιβάτους, πιθανῶς διορθωτέον -βάτας).

ἠλίβᾰτος, Δωρ. **ἀλίβ-, ον**, ὑψηλός, ἀπόκρημνος, ἀείποτε παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἀποκρήμνων βράχων (πέτρη ἢ πέτραι) Ἰλ. Ο. 273, 619. Π. 35, Ὀδ. Κ. 88, Ν. 196· οὕτως ἐν Ἡσ. Θ. 675, 786, Ἀσπ. 422, Θεογν. 176, Πινδ. Ο. 6. 110, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 351, Εὐρ. Ἱκέτ. 80, Θεόκρ. 26. 10, κτλ.· ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. τοῦ ὄρος, ἄκρη, ἐρίπναι, πύργος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 169, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ θρόνου τοῦ Διός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1732· ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 268, ἂν τὸ χωρίον ἔχῃ ὀρθῶς, καὶ ἐπὶ ὑψηλῶν δένδρων· ἐν Ὀδ. Ι. 243, ὁ Κύκλωψ ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, ἔνθα φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν τεράστιον ὄγκον τοῦ βράχου· ὁπόθεν μεταγ. ποιηταὶ ἤχθησαν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἁπλῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑπέρογκος, μέγας, μέλεα ἠλ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 66· σχεδίη Κοΐντ. Σμ. 11: 312.—Ἡ λέξις εἶναι ποιητ., ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε εὕρηται καὶ παρὰ πεζοῖς, ὑψηλός· πέτραι ἠλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 4· τόποι Πολύβ. 4. 41, 9· πέτρος Στράβων 818· κρημνοὶ Λουκ. π. τ. ἐπὶ. μισθ. συνόντ. 10· δένδρα Ἀγαθαρχ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 61· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς σημασίας ὑπέρογκος, παμμεγέθης, κῦμα, σκιαὶ Πλούτ. 2.163C, 935F. II. ὡς τὸ Λατ. altus, βαθύς, ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ Ἡσ. Θ. 483· Τάρταρος ἠλ. Στησίχ. 81· ἠλ. ὑπὸ κευθμῶσι Εὐρ. Ἱππ.732· πελάγεσσιν ἐν ἠλ. Ὀππ. Ἁλ. 3. 171· κακὸν ἠλ. Δαμόξ. Συντρ. 1. 22· εὐήθεια Πορφ. π. Ἀποχ.1.12. (Ἡ λέξις κοινῶς θεωρεῖται ὡς σύνθετος ἐκ τοῦ **ἥλιος, βαίνω**, μόνον ὑπὸ τοῦ ἡλίου πατούμενος, δηλ. ἀπάτητος, ἄβατος, δυσπρόσιτος, ἀπόκρημνος· ἀλλὰ τότε ἡ χρῆσις αὐτῆς ὡς ἐπιθέτου τῆς λέξεως **πέτρη** ἐν Ὀδ. Ι. 243, καὶ τῶν λέξεων **ἄντρον, Τάρταρος, κευθμὼν** εἶνε βεβιασμένη καὶ ἀπίθανος. Ὁ Βουττμ., Λεξιλ. ἐν λέξ. ἀναφέρει αὐτὴν ὡς τὸ **ἠλεὸς** (**ἀλιτεῖν**), συνώνυμ. τῷ ἄβατος ἢ δύσβατος, δύσβατος, δυσπρόσιτος, εἴτε ἐπὶ ὕψους εἴτε ἐπὶ βάθους (ὁπότε τὸ **ἠλίβατος** εἶνε συντετμημένος τύπος τοῦ **ἠλιτόβατος**, πρβλ. **ἠλιτόμηνος, ἠλιτοεργός**).—Ὁ Ἡσύχ. ὅμως ἀναφέρει τὴν λέξιν **ἄλιψ** = **πέτρα**, καὶ ἴσως ἡ πρώτη σημασία τοῦ **ἠλίβατος** εἶνε ἁπλῶς: βραχώδης, κρημνώδης· πρβλ. **ἡλιβάτας**).

ἦλῐθα, ἐπίρρ., (ἅλις) ἱκανῶς, ἀρκούντως, Λατ. satis multum, ληΐδα .. συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν Ἰλ. Λ. 677· ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε ἤλιθα πολλή Ε. 483, Ι. 330, Ξ. 215, Τ. 443· παρὰ πολύ, εἰς ὑπερβολήν, ἢ ἴσως μᾶλλον ὡς τὸ ἀθρόως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 342, Δ.177, 1265. II. (**ἠλεός**) ματαίως, ὡς τὸ **μάτην**, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 124, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 283 (= **μάτην** ἐν 281)· πρβλ. **ἠλίθιος**.

ἠλῐθιάζω, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ἀνοήτως, μωρῶς, ἀνοηταίνω, μωραίνω, Ἀριστοφ. Ἱππ.1124.

ἠλιθιοποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ἠλίθιον, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1769. 51.

ἠλίθιος, Δωρ. **ἀλίθ-, α, ον**, (**ἤλιθα II**) μάταιος, ἄσκοπος, ἀνωφελής, χόλος Πινδ. Π. 3. 21· βέλος Αἰσχύλ. Ἀγ. 366· ὁδὸς Θεόκρ.16. 9. II. ἐπὶ προσώπων, ἀναίσθητος, ἀνόητος, μωρός, ὡς τὸ **μάταιος**, Ἡρόδ.1. 60, Εὐρ. Κύκλ. 537, Ἀριστοφ. Ἀχ. 443, κτλ.· τοὺς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους Πλάτ. Ἀλκ. σ. 240· ἠλίθιον θάρρος θαρρεῖν Πλάτ. Φαίδωνι 95C: ἠλιθιώτερος Ξεν. Συμπ. 3, 6· -ώτατος Ἀριστοφ. Ἐκκλ.765·—ἠλίθιόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολ. 3.15, 4, Ἀντιφ. Βοιωτ.1.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Λυσ. 92. 34, Πλάτ. Θεαιτ. 180D· οὐδετ. **ἠλίθιον**, ὡς ἐπίρρ., Ἀριστοφ. Νεφ. 872.

ἠλῐθιότης, ητος, ἡ, μωρία, ἀνοησία, Κρατῖν. Πυτ. 9, Πλάτ. Πολ. 560D κ. ἀλλ.

ἠλῐθιόω, ποιῶ τινα ἠλίθιον, διαταράττω τὰς φρένας αὐτοῦ, τρελλαίνω, μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ βροντῆς μύκημ' ἀτεράμνου Αἰσχύλ. Πρ.1061.

ἠλῐθιώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἠλίθιος, ἠλιθιώδη καὶ δυσγράμματον καὶ παχὺν τὴν μνήμην Φιλόστρ. 558.

ἠλιθιώνη, ἡ, ἡ ἐπιφέρουσα διατάραξιν φρενῶν, ἐπίθετον τῶν Ἐρινύων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην.1136. 5.

ἡλῐκία, Ἰων. **-ίη**, Δωρ. **ἁλικία, ἡ**, (ἧλιξ) χρόνος ζωῆς, ἡλικία, Λατ. aetas, ἥν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας Ἰλ. Χ. 419· γηραιὸν μέρος ἁλικίας Πινδ. Π. 4. 280· παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον ὁ αὐτ. Ο. 4 ἐν τέλ.· τήνδ' ἡλ. ἀστῶν, ὅ ἐ. τὸ γῆρας αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 914·— αἰτ. ἐν ἀπολύτῳ χρήσει, κατὰ τὴν ἡλικίαν, νέος ἡλικίην Ἡρόδ. 3. 134· ἐτέων ἐὼν ἡλικίην πέντε καὶ λ' ὁ αὐτ. 2. 26, πρβλ. Ξεν. Κυν. 2, 3· οὕτω κατὰ δοτ., ἡλικίᾳ ἔτι τότε ὢν νέος Θουκ. 5. 43· προεληλυθὼς τῇ ἡλ. Ξεν. Ἑλλ. 6.1, 4·— ὡσαύτως, ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ἐκ τῆς ἡλικίας, Πλάτ. Λάχ.180D· αἱ δι' ἡλικίαν ἄτοκοι ὁ αὐτ. Θεαιτ. 149C· οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ἡλ. Θουκ. 1. 80· τὸ ἀχρεῖον τῆς ἡλ. ὁ αὐτ. 2. 44· ὅταν .. τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλ. Πλάτ. Πολ. 461Β· πόρρω τῆς ἡλ. ὤν, προκεχωρηκὼς τὴν ἡλικίαν, ὁ αὐτ. Γοργ. 484C· προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 514, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 279Α· ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς Μένανδ. Μονοστ. 690·— ἐν τῷ πληθ., ἐν ἁπάσαις ταῖς ἡλ. Πλάτ. Πολ. 412Ε, πρβλ. ἐν Νόμ. 625Β κ. ἀλλ. 2) συνήθ. ὡς τὸ ἥβη, ἡ ἀκμή, τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, τῆς ζωῆς, ἀπὸ τοῦ 17 περίπου ἔτους μέχρι τοῦ 45, ἀνδρικὴ ἡλικία, ἀνδρότης, ἐν ἁλικίᾳ

πρώτᾳ Πίνδ. Ν. 9. 99· ἐν ἀλικίᾳ εἶναι Πλάτ. Πολ. 461Β κ. ἀλλ.· μετ' ἀπαρεμφ., π. χ., στρατεύεσθαι, ἡ στρατεύσιμος ἡλικία, Ἡρόδ. 1. 209, πρβλ. Δημ. 42. 9, Ἀντιφῶν 128. 16· οὕτως, ἡλικίαν ἔχειν, εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν Πλάτ. Εὐθυδ. 306D, Θεαιτ. 142Ε· ἡλικίαν ἔχω, μετ' ἀπαρεμφ., εὑρίσκομαι ἐν τῇ καταλλήλῳ ἡλικίᾳ, ὅπως πράξω τι, Ἡρόδ. 1. 209, Πλάτ. Θεαιτ. 146Β· ἡλικίας μετέχειν Θουκ. 7. 60· οἱ ἐν ἡλικίᾳ, ἄνδρες στρατευσίμου ἡλικίας, ὁ αὐτ. 8. 75, Δημ. 42. 9· ἐστρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας Δημ. 545. 15· ἐντὸς ἡλικίας Λυσ. 195. 22· ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία, ἡ μέση, ἡ ὥριμος, Θουκ. 2. 36·— ἐπὶ γυναικῶν, ἡ διὰ γάμον ἡλικία, Ἱππ. Κωακ. 110, Δημ. 1352. 12, Αἰσχίν. 26. 8., 27. 28· τὴν ἡλικίαν καταμεμψάμενος Ἰσαῖ. 64. 40. **3)** νεανικὴ ὁρμή, νεανικὸν πάθος, ἡλικίῃ καὶ θυμῷ ἐπιτρέπειν Ἡρόδ. 3. 36, πρβλ. 7. 18. **4)** ἁγνότης, παρθενία, Αἰσχίν. 26.7. **II.** = **οἱ ἥλικες**, οἱ ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁμήλικες, Λατ. juventa, ὅς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεϊ Ἰλ. Π. 808, πρβλ. Πίνδ. Π. 1. 145·— ἰδίως οἱ στρατευσίμου ἡλικίας, τῆς ἡλ. ἀπούσης ἐν ταῖς ναυσὶ Λυσ. 195.17, πρβλ. Θουκ. 3. 67., 8.1, κτλ.· ὡσαύτως, ἄνθρωποι πάσης ἡλικίας, παίδων τε .. καὶ πάσης ἡλ. Πλάτ. Νόμ. 959Ε. **III.** χρόνος, ἐποχή, ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λάϊον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λ., Ἡρόδ. 5. 59, πρβλ. 60,71· ἡλικίην τετρακοσίοις ἔτεσι .. πρεσβυτέρους ὁ αὐτ. 2. 53. **IV.** γενεά, χρονικὴ περίοδος, Λατ. saeculum, ἐπὶ τῆς νῦν ἡλ. Ἰσοκρ. 75Ε· πρὸ τῆς ἡμετέρας ἡλ. Δείναρχ. 95.10· εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλ. Δημ. 1392.12· πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις Πλούτ. Περικλ. 27. **V.** ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀνάστημα, μέγεθος, διότι τοῦτο ἦτο σημεῖον πολλάκις τῆς ἡλικίας, Ἡρόδ. 3.16, Πλάτ. Εὐθυδ. 271Β, Δημ. 1024. 26· ἄνδρας ἡμισταδιαίους τὰς ἡλ. Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 10· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕψους κίονος, ὁ αὐτ. Συρ. Θ. 28.

ἡλῐκιάζομαι, ἡλικιοῦμαι, ἀνδροῦμαι, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 1098· παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **ἡλικιόομαι**, καὶ **ἡλικίωσις**, ἡ, = **ἡλικία**.

ἡλῐκιώτης, ου, ὁ, = ἧλιξ, ὁμῆλιξ. ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, Λατ. aequalis, Ἡρόδ. 5. 71, Ἀριστοφ. Νεφ. 1006. Ἀνδοκ. 7. 28· ἡλ. τινὶ Λυσ. 161. 22· ἐμὸς ἡλ. Πλάτ. Ἀπολ. 33D· ἡλ. καὶ ἑταῖροι ὁ αὐτ. Συμπ. 183C, κ. ἀλλ.·— θηλ. **ἡλικιῶτις, ιδος**, Πλούτ. 2. 554Α, Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 15. 2· ἡλ. ἱστορία, σύγχρονος ἱστορία, Πλούτ. Περικλ. 13· πράξεις ἡλ. Διόδ. 1. 58· μετὰ δοτ., σύγχρονός τινι, αὐτόθι 2· μετὰ γεν., Θεμίστ. 18Α.

ἡλίκος [ῐ], **η, ον**, ὅσος, ὁπόσος, πόσος τις; ἀπόκρ: μικρός, ἡλίκος Μόλων, Ἀριστοφ. Βατρ. 55· τί τοσοῦτον ὕβρισεν, ἡλίκον .. Δημ. 562.7. **5)** ἐπὶ ἡλικίας, ἄνδρα .. ἡλίκον Θουκυδίδην Ἀριστοφ. Ἀχ. 703· τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν = τηλίκοις ἡλίκοι νὼ ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 465· οἱ ἡλίκοι ἐγὼ = τηλίκοι ἡλίκοι ἐγώ, Πλάτ. Λάχ. 180D·— σπάν. παρὰ Τραγ., ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς, ἡλίκοι Σοφ. Ο. Τ. 15. **3)** ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, πόσον μέγας, ἂν ἴδω γὰρ ἡλίκον ἰχθὺν ὅσου τιμῶσιν Ἀντιφάν. Νεαν 1. 6· συχνάκις ἐν ἐκφράσεσι θαυμασμοῦ, θαυμάσια ἡλίκα, θαυμασίως, ἐκτάκτως μεγάλα, ὡς ἐν τῷ Λατ. mirum quantum, Δημ. 348. 24, πρβλ. 469.18· οὕτω, μέγιστα ἡλίκα τἀγαθὰ Λουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. συνόντ. 13· ὡσαύτως, πόσον μικρός, Λατ. quantulus, Λουκ. Ἑρμοτ. 5.— Ἐν ἐρωτήσεσιν εἰς τὸ πηλίκος ἀνταποκρίνεται τὸ τηλίκος ἢ τηλικοῦτος.

ἧλιξ, Δωρ. **ἅλιξ, ῐκος**, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, καταίθουσα παιδὸς .. δαλὸν ἥλικ', ἐπὶ τοῦ δαυλοῦ τοῦ Μελεάγρου, Αἰσχύλ. Χο. 607· δρῦς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 479·— ἐν τῷ πληθ., βόες .. ἥλικες, ἰσοφόροι Ὀδ. Σ. 373· ἅλικες οἷα παρθένοι Πίνδ. Π. 3. 30· ὑφ' ἡλίκων νεανίδων Ἀριστοφ. Θεσμ. 1030, πρβλ. Ἀντιφ. 121. 26. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἑταῖρος, σύντροφος, οἱ ἥλικες Ἡρόδ. 1. 34., 2. 32, Ἀριστοφ. Σφηξ. 245· ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 681· τὸν ἥλικα τόνδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 336· παροιμ., ἧλιξ ἥλικα τέρπει Πλάτ. Φαῖδρ. 240C, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 11, 25, κ. ἀλλ. **II.** παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., ὅμοιος, Wern. Τρυφιόδ. 637.

ἡλιοακτινόμορφος, ον, ἔχων τὴν μορφὴν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, Ἀνών. Cod. Par. 37, fol. 49 v°.

ἡλιό-βλητος, ον, = ἡλιόβολος, Εὐρ. Βάκχ. 41, Αἰλ. π. Ζ. 8. 26.

ἡλιοβολέομαι, παθ., προσβάλλομαι, καίομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ζηνόβ. 5. 53· — **ἡλιοβολία**, ἡ, τὸ ἀκτινοβολοῦν ἡλιακὸν φῶς, Ἐκκλ.· — **ἡλιό-βολος, ον**, ἡλιοκαής, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 4.12, 3.

ἡλιογέννητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου γεννηθείς, ὡς καὶ νῦν, κόρη Ἀκρίτου ἔπος ἐκδ. Α. Μηλιαράκη στ. 2984· κοράσιον ἡλιογέννητον Λυβ. κ. Ροδ. στ. 1716, ἐκδ. Wagner.

ἡλιο-ειδής, ές, ὅμοιος τῷ ἡλίῳ, λαμπρὸς καὶ ἀκτινοβολῶν, φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ Πλάτ. Πολ. 508Α.— Ὑπερθ. **-ειδέστατος**, Πλάτ. Πολ. 509Α· ὀφθαλμόν, ὄργανον αὐγοειδέστατόν τε καὶ ἡλιοειδέστατον Γαλην. 4, 362, κλ.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἐκκλ.

ἡλιο-θαλπής, ές, θερμαινόμενος ἢ θερμανθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἡσύχ.

ἡλιοθερέω, ἡλιάζομαι, θερμαίνομαι ἐν τῷ ἡλίῳ, ἡλιοθερούντων τε καὶ παρὰ πῦρ θαλπομένων Γαλην. 6. σ. 84.

ἡλιοθερής, ές, (θέρω) θερμανθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, Ε. Μ. 58. 1.

ἡλιο-κᾰής, ές, (κάω, καίω) κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Λουκ. Λεξιφ. 2· ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἡλιοκᾶΐα, ἡ, τὸ ἐκτίθεσθαι εἰς τὸν ἥλιον, ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, Παῦλ. Αἰγ. 3. 6·— ἔχαιρε δὲ (ὁ Ζήνων), φασί, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαΐᾳ Διογ. Λ. 7.1, ἔνθα ὁ Δινδ. διορθοῖ τὸ ἡλιοκαΐαις εἰς ἡλιοκαέσι.

ἡλιοκαλλίς, ίδος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἄνθους, ὃ καλεῖται ἡλιανθές, Plin. H. N. XXIV. 102.

ἡλιο-κάμῑνος, ὁ, δωμάτιον προσήλιον πρὸς χειμερινὴν χρῆσιν, Πλίν. Ἐπ. 2.17, 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 43.

ἡλιο-κάνθᾰρος, ον, κάνθαρος, κοπριών, μηλολόνθη· ἐκλήθη οὕτω, διότι ἐν Αἰγύπτῳ ἦτο ἱερὸς τῷ ἡλίῳ καὶ σύμβολον αὐτοῦ, Ἀλεξ. Τραλλ.

ἡλιό-καυστος, ον, (καίω) = **ἡλιοκαής**, Θεόκρ. 10. 27.

ἡλιοκεντρίς, ίδος, ἡ, εἶδος μυίας, Γλωσσ.

ἡλιοκέφαλος, ὁ, ὁ ἔχων κεφαλὴν στίλβουσαν ἀκτῖσιν ἡλίου, Μεταγεν.

ἡλιοκόμας, ὁ, ὁ ἔχων κόμην ἡλιώδη, οὐκέτι χρυσοκόμαν, ἀλλὰ ἡλιοκόμαν ποιεῖ τινα (ὁ ἥλιος) λόγῳ λευκότητος Εὐστάθ. σ. 964.

ἡλιοκρεῖς, οἱ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάρχου, ἀρχαίου Μελαχροινοῦ, ὅστις καὶ τὸν κουρέα βροτοκέρτην καὶ τὸν ἀλεκτρυόνα ὀρθροβόαν ὠνόμαζε καὶ ἄλλας ἰδίας λέξεις εἰσήνεγκε, Ἀθήν. 98Ε.

ἡλιό-κτῠπος, ον, ἡλιόβλητος, ἡλιοκαής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 155, ἐκ διορθώσεως τοῦ Wellauer ἀντὶ ἢ διόκτυπον (κατὰ τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ.,— οὐχὶ ἢ διόκτυπον).

Ἡλιολάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὸν Ἥλιον, Γεώργ. Ἀλεξ. Β. Χρυσοστ. σ. 235.

ἡλιο-μᾰνής, ές, ὁ μανιωδῶς τὸν ἥλιον ἀγαπῶν, ἐπίθ. τοῦ τέττιγος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1096.

ἡλιό-μορφος, ον, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 542Ε.

ἡλιόομαι, παθ., ζῶ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιωμένος, ἀντίθ. ἐσκιατραφηκώς, Πλάτ. Πολ. 556D·— ἐπὶ τόπων, ὅπως ἡ γῆ ἡλιωθῇ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 4,1· τὸ ἡλιούμενον, μέρος προσήλιον, προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, περιπεταννύουσα δὲ τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν Ξεν. Οἰκ. 19, 18, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 6. **2)** προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλιοῦσθαι τὴν κεφαλὴν Ἱππ. Ἀέρ. 282· ἢ καίομαι, Μουσών. παρὰ Στοβ. 18. 3. **3)** φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. Προβλ. 16.1· παροιμ., οὔθ' ὕεται, οὔθ' ἡλιοῦται, «ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἑστώτων, τουτέστιν οὔτε βρέχεται, οὔτε ἡλιοβολεῖται», Ζηνόβ. 5, 53.

ἡλιό-παις, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς ἡμέρας τοῦ ἡλίου (Κυριακῆς), ἡλιογέννητος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9727.

ἡλιό-πεμπτος, ον, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Σιβύλλ. 13. 151, 164.

ἡλιό-πεπτος, ον, ὡριμάσας ἐν τῷ ἡλίῳ, σταφὶς Ἱππιατρ. 171Α.

ἡλιό-πους, ποδος, ὁ, = **ἡλιοτρόπιον**, Διοσκ. 4.193.

ἥλιος, ὁ, Δωρ. **ἅλιος** (Σοφ. Τρ. 96, Ἠλ. 824), Ἐπ. **ἠέλιος**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Θ. 271, ἔνθα κοινῶς ἐκλαμβάνεται ὡς κύρ. ὄν.) καὶ Ἡσ.· Δωρ. **ἀέλιος** παρὰ Πινδ., Καλλ., καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τοῦ Σοφ. καὶ Εὐρ., ἴδε **ἀέλιος**· (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὁ ἥλιος. Περὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὰ ῥήμ. **ἀνιέναι, ἀνορούειν**, καὶ (ἐν Ὀδ. Κ. 192) **ἀνανέεσθαι**· οἱ δὲ μετέπειτα συγγραφεῖς τὰ **ἀνατέλλειν** (πρβλ. **ἀνατολή, τέλλω**), **ἀνίσχειν**, κτλ.· περὶ τῆς δύσεως, **δῦναι, καταδῦναι**, συνήθως κατὰ μετοχ. (πρβλ. **δύσις**)·— φάος ἠελίοιο, ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, ζῆν, Ἰλ. Σ. 61, κτλ.· ὡσαύτως, ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι Ἰλ. Δ. 44· οὕτω, γυνὴ τῶν ὑφ' ἡλίῳ ἀρίστη Εὐρ. Ἀλκ. 151· οὐκέτ' εἰμὶ ὑφ' ἡλίῳ, δὲν ζῶ πλέον, αὐτόθι 394· ὡσαύτως, ὑπὸ ἡλίου ἑωρᾶτο Θουκ. 2. 102· ὑπὸ τὸν ἥλιον Δημ. 316.16, κτλ. Ὁ Ὅμ. παριστάνει τὸν ἥλιον ὡς ἀνατέλλοντα ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀνερχόμενον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πάλιν βυθιζόμενον εἰς τὸν Ὠκεανόν, Ἰλ. Η. 422, Θ. 485, Σ. 239, Ὀδ. Γ. 1, Κ. 191, Τ. 433, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 68· νεώτεροι ποιηταὶ περιγράφουσιν αὐτὸν ὡς φερόμενον ἐκ δυσμῶν εἰς τὴν ἀνατολὴν διὰ μέσου τοῦ Ὠκεανοῦ ἐντὸς χρυσοῦ ποτηρίου, Μίμνερμ. 12, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 6· ἐπειδὰν ἥλ. τραπῇ, ἐπὶ τῶν τροπῶν τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 416.— Ὁ ἥλιος παρέσχε τὸν ἀρχαιότατον τρόπον προσδιορισμοῦ τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος· ἐντεῦθεν, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, πρὸς ἀνατολάς, ἀντίθ. πρὸς ζόφον, διότι ὁ Ὅμ. ἐσημείου μόνον δύο σημεῖα, ἀνατολὴν καὶ δύσιν (ἴδε ἐν λ. ζόφος), εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,

εἶτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα Ἰλ. Μ. 239, πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Ι. 26· ὅσσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον Ὀδ. Ν. 240· ὁ Ἡρόδ. 7. 58 ὡσαύτως ἀντιτάσσει: πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς πρὸς τὸ πρὸς ἑσπέρην, τὰ πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατέλλοντα αὐτόθι 4. 40· οἱ ἀπ' ἡλίου ἀνατολέων, οἱ ἐξ ἀνατολῶν.., ὁ αὐτ. 7. 70· πρβλ. **ἀπηλιώτης**, ὁ ἐξ ἀνατολῶν ἄνεμος. Παρὰ μεταγν. συγγραφ., πρὸς ἥλιον, ἦτο ἡ μεσημβρία· πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Κ. 190. **2)** ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. sol, Σοφ. Ἠλ. 424, Πίνδ. Ο. 13. 51, Εὐρ. Ἑλ. 652, Ψευδολουκ. Φιλοπάτρ. 4. 26, κτλ.· βραδύτερον = ἔτος, Ἡρώδης παρὰ Στοβ. 591. 32, πρβλ. Sillig Catull. 5. 4., 8. 3. 8. **3)** φῶς τοῦ ἡλίου, θερμότης αὐτοῦ, ἥλιος πολὺς Λουκ. Πλοῖῳ 35, πρβλ. Ἑρμοτ. 25· πολὺν τὸν ἥλιον ἐμφαίνειν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλιοκαοῦς, ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδ. 3, Ρητ. Διδασκ. 9·—ἐν τῷ πληθ., ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, Θεόφρ. π. Σημ. 1. 22· οὕτω θερμαί, πλήρεις ἡλίου ἡμέραι, ὡς τὸ Λατ. soles, Θουκ. 7. 87, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 5, 9. **4)** μεταφ., φῶς, χαρά, εὐτυχία, τῆς ψυχῆς Πλούτ. 2. 994Ε· ἡλίους δὲ καὶ τὰ (ἀρσενικὰ) τέκνα οἱ γονεῖς ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι Ἀρτεμίδ. 2. 36, κτλ. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, Ἥλιος, ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἂν καὶ εἶναι πολλάκις ἀμφίβολον ἂν ἐννοεῖ τὸν ἥλιον ἢ τὸν θεὸν αὐτοῦ.—Ὁ Wolf προτιμᾷ τὸ κύριον ὄνομα, ἔτι καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἠῶ τε Ἠέλιόν τε, διότι οἱ Ἕλληνες ὑπερηγάπων τὴν προσωποποιΐαν. Ὁ Ὅμηρος θεωρεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ὑπερίονος. Βραδύτερον ὁ Ἥλιος ταυτίζεται μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Φοίβου, Αἰσχύλ. Θήβ. 859, κτλ., πρβλ. Cic. N. D. 2. 27, κτλ. (Ὁ παλαιὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **ἀϜέλιος** (ἀβέλιον· ἥλιον, Κρῆτες Ἡσύχ.)· πρβλ. τὸ ἀρχ. Λατ. Auselius (ἀνατολικὸς ἄνεμος) συγγενὲς τῷ aurora (ausosa), **αὔως, ἠώς**.—Ἡ ἑτέρα λέξις ἡ σημαίνουσα τὸν ἥλιον, **σείριος**, Λατ. Sol, πιθ. ἀνήκει εἰς ἄλλην ῥίζαν, Curt. Gr. Et. ἀρ. 612).

Ἡλιο-σέραπις, ὁ, Αἰγυπτιακὴ θεότης, Συλλ. Ἐπιγρ. 8514.

ἡλιο-σκόπιος, ον, βλέπων πρὸς τὸν ἥλιον, ἡλ. τιθύμαλος, «γαλατσίδα», Λατ. euphorbia hel., συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει Διοσκ. 4. 165· **ἡλιοσκόπιον**, τό, Ἀριστ. Φυτ. 1. 4, 11.

ἡλιοστάλακτος, ον, ὡς καὶ νῦν, θρόνος Κανὼν μέγας παρακλητικὸς εἰς τὴν Θεοτόκον.

ἡλιο-στερής, ές, ἀποστερῶν τὸν ἥλιον, δηλ. σκιάζων, ἐπίθ. τοῦ θεσσαλικοῦ πίλου, Σοφ. Ο. Κ. 313· ὁ Κοραῆς προτείνει **ἡλιοστεγής**, ὁ δὲ Nauck **ἡλιοσκεπής**.

ἡλιο-στιβής, ές, πατούμενος, διατρεχόμενος, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀντολαὶ Αἰσχύλ. Πρ. 791.

ἡλιότευκτος, ον, ὑπὸ τοῦ ἡλίου παραγόμενος, καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἡλιοτεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον Ψευδοδιονύσ. 392C.

ἡλιο-τρόπιον, τό, φυτόν, οὗτινος τὸ ἄνθος καὶ τὰ φύλλα στρέφονται πρὸς τὸν ἥλιον, herba solaris ἢ solstitialis, solago, hel. Europaeum, Linn., Θεόφρ. Ἱ. Φ. 7. 3, 1, Διοσκ. 4. 193· ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος Νίκ. Θ. 678· ἐνίοτε καλούμενον ἡλ. τὸ μέγα, κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ μικροῦ, croton tinctorius, Linn., Διοσκ. 4. 194· πρβλ. ὡσαύτως **ἡλιόπους, ἡλιοσκόπιος**. **II.** ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207F, Πλούτ. Δίων 29, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 997, κτλ.· πρβλ. **πόλος**. **III.** πράσινος λίθος φέρων γραμμὰς ἐρυθράς, Plin. H. N. 37. 60.

ἡλιοτροπῖται, οἱ, αἱρετικοὶ θεῖαν δύναμιν ἀπονέμοντες τῷ ἡλιοτροπίῳ καὶ σεβόμενοι αὐτό, Δαμασκ. 1, 757.

ἡλιοτρόπος, ὁ, = **ἡλιοτρόπιον** 1, Διοσκ. Νόθ. 4. 193.

ἡλιο-φυής, ές, αὐξανόμενος εἰς τὸν ἥλιον, Διοσκ. 4. 13.—**ὑλιοφυές**, τό, = κλύμενον.

ἡλιό-φυτον, τό, εἶδος φυτοῦ συγγενοῦς τῇ πεύκῃ, σμῖλαξ, Διοσκ. 4. 144.

ἡλιόω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. **ἡλιόομαι**, ὃ ἴδε.

ἡλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἧλος**, μικρὸν καρφίον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 296.

ἡλῖτε, ἴδε ἐν λ. **ἀλιταίνω**.

ἡλιτενής, πέτρα, ὁ Σουΐδ. ἑρμην. = **ὑψηλή**.

ἡλίτης, ου, ὁ, (ἥλιος), = **ἡλιοειδής**, λίθος Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 349. 27.

ἡλῖτις, ιδος, ἡ, (ἧλος) ἐξ ἥλου ἢ ὅμοιος πρὸς ἧλον, ἡλ. λεπίς, σίδηρος ἀποτριβόμενος ἐξ ἥλων, Διοσκ. 5. 89.

ἡλιτόβατος, Εὐστάθ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἠλίβατος**.

ἡλῖτο-εργός, όν, ἀποτυγχάνων ἢ ἀποτυχὼν τοῦ ἔργου, τοῦ κοποῦ αὐτοῦ, ὡς θάνεν ἡλιτ. Ἀνθ. Π. 7. 210.

ἡλιτόμηνις, ὁ, ἡ, «ὁ μάτην ἐγκαλῶν» Ἡσύχ.

ἡλῖτό-μηνος, ον, ὁ τοῦ μηνὸς ἁμαρτών, ἀστοχήσας, πρoώρως γεννηθείς, Ἰλ. Τ. 118, Ἀνθ. Π. 12. 228· ἴδε **ἀλιτήμερος**.

ἡλῖφάρμακος, ἡ, φυτὸν αἱμοστατικόν, ἴσχαιμος, ἡ, Τιμαγ. παρὰ Στοβ. 541. 23.

ἡλιψ, ῖπος, ὁ, Δωρικὸν ὑπόδημα (ἴδε **ἀνήλιπος**), Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 56.

ἡλιώδης, ες, = **ἡλιοειδής**, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608C.

ἡλι-ωπός, όν, ὁ ὀφθαλμῷ ἡλιακῷ ὁρῶν· κατὰ τὸν Φιλόδημον Εὐριπίδης; ἐν Μυσοῖς καὶ τὸν Δία καὶ τὸν οὐρανὸν ἡλιωπόν, [Σοφοκλῆς] δὲ ἐν Αἰγίσθῳ οὐρανὸν μόνον, ἐν Οἰνεῖ; δὲ καὶ τὸν Δία· πρβλ. Gomperz Stud. Herc. fasc. 2. σ. 22.

ἡλίωσις, εως, ἡ, (ἡλιόομαι) ἡλίασμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 16, 5, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 16.

ἡλιώτης, ου, ὁ, θηλ. -**ῶτις**, ιδος (ἥλιος)·—ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Σοφ. Τρ. 697· ἡελιῶτις αἴγλη Ἀνθ. Π. 7. 601· οἱ ἡλιῶται, οἱ τοῦ ἡλίου κάτοικοι, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 17. **II. ἡλιῶτις**, ἡ, Ἰων. ὄνομα τῆς σελήνης, ὡς θηλ. τοῦ **ἥλιος**. Ἐν τῇ πόλει Κάρραις ὁ ἥλιος ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Lunus, ὅπερ ἀρσεν. τοῦ Luna.

ἥλκησε, ἴδε ἐν λ. **ἑλκέω**.

ἡλληγορημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀλληγορέω**, Τζέτζ. εἰς Ἡσ.

ἡλοειδής, ές, ὅμοιος ἥλῳ, Πολυδ.

ἡλο-κόπος, ὁ, (κόπτω) σιδηρουργὸς κατασκευάζων καρφία, Γλωσσ.

ἦλον, τό, = μῆλον, ἧλα δὲ οἷον μῆλα Ἀθήν. 50Α.

ἡλο-παγής, ές, (πήγνυμι) ἠσφαλισμένος, ἐστερεωμένος διὰ καρφίων, καρφωμένος, Μανέθων 1. 149.

ἡλό-πληκτος, ον, πληγωθεὶς διὰ καρφίου, Ἱππιατρ. 121. 16.

ἧλος, Δωρ. **ἆλος**, ὁ, καρφίον· παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ἐν χρήσει πρὸς στερέωσιν ἢ κάρφωμα, ἀλλὰ μόνον πρὸς διακόσμησιν, [σκῆπτρον] χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον Ἰλ. Α. 246· ἐν δὲ οἱ [τῷ ξίφει] ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον Ἰλ. Λ. 29, πρβλ. 633, Ἀθήν. 488Β, C· ἐντεῦθεν οἱ ἀστέρες, ὑποτιθέμενοι ὅτι εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὸ στερέωμα καλοῦνται ἧλοι, Lewis Astr. of Anc. σ. 95. **2)** μεθ' Ὅμ., καρφίον πρὸς σύνδεσιν, Πίνδ. Π. 4. 125· ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι Ξεν. Κυν. 9, 12, κτλ.· ἐπὶ τῶν ἥλων τῶν ὑποδημάτων, Θεόφρ. Χαρ. 4·—παροιμ., ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον Λουκ. Προσαγ. Παῖσμ. 7· ἥλῳ ὁ ἧλος (ἐνν. ἐκκρούεται) Ἀριστ. Πτολ. 5. 11, 3, πρβλ. Εὐστ. 126. 13, Σουΐδ., καὶ ἴδε πάσσαλος. **II.** πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς ἧλον, ῥόζος, τύλος ἐπὶ τῶν παλαμῶν ἢ τῶν ποδῶν, Θεόφρ. π. Πυρ. 37, Νίκ. Θ. 272· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰατρ.· ὡσαύτως νόσημα τῶν φυτῶν, ἰδίως τῆς ἐλαίας, ὅπερ καλεῖται καὶ μύκης, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 14, 3, Διοσκ. 1. 136.

ἡλός, ὑποτιθεμένη ὀνομ. τῆς κλητ. **ἠλέ**, ἴδε ἐν λ. **ἠλεός**.

ἧλος, ὁ, «τόπος οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται» Ἡσύχ.

ἡλοσύνη, ἡ, = **ἠλιθιότης**, Νίκ. Ἀλ. 420.

ἡλό-τυπος, ον, (τύπτω) τετρυπημένος δι' ἥλων, καρφωμένος, χεῖρες Νόνν. Ἰω. 20, 20.

ἡλουργός, ὁ, σιδηρουργός, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Scicil. Bonn. τ. III. σ. 470·—ἡλουργικὴ τέχνη αὐτόθι.

ἡλόω, καρφώνω, στερεῶ δι' ἥλων, ἡλωμένα καττύματα, Κλήμ. Ἀλ. 240.

ἤλπετο, ἴδε ἐν λ. **ἔλπομαι**.

ἡλσάμην, ἀόρ. α' Σιμων. Ἰαμβ. 21 (ἔνθα ὁ Bgk. **δι-ηλσάμην**) καὶ Ἴβυκ. 48· ἐν τῷ προτέρῳ χωρίῳ κοινῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ εἴλω (πρβλ. τοὺς Ὁμ. τύπους **ἔλσαν, ἔλσαι**)· ἀλλὰ **ἤλσατο** παρ' Ἰβύκ. εἶνε φαίνεται κατὰ συγκοπ. ἀντὶ **ἠλάσατο** (ἐκ τοῦ **ἐλαύνω**), ἴδε Ἐτυμ. Μ. 428. 28.

ἡλῠγάζω, (ἤλυξ) ἐπισκιάζω, εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπηλ-**.

ἡλῠγαῖος, α, ον, σκιερός, σκοτεινός, ζοφερός, Σουΐδ.

ἡλύγη [ῠ], ἡ, σκιά, σκότος· μεταφ., δίκης ἠλύγη, τὸ σκότος, αἱ περιπλοκαὶ τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 684.—**ἤλυξ**· σκιὰ Α. Β. 1199, πρβλ. **ἐπήλυξ**· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐπιθ. τύπου **ἠλύγων ὀρέων** παρ' Ἡσυχ., διορθωτέον: **ἠλυγίων** ἢ **ἠλυγαίων**, Bgk. Ἀρχίλ. 69. (Ἴδε **λύγη**).

ἡλῠγίζω, = **ἡλυγάζω**· **ἠλυγισμένος** Ἡσύχ.

ἤλῠθον, ἴδε ἐν λ. **ἔρχομαι**.

ἤλυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἠλύγη**.

ἤλυξα, ἴδε ἐν λ. **ἀλύσκω**.

ἡλῡσίη, ἡ, = **ἤλυσις**, ὁδός, Ἡσύχ., πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 497. 9.

Ἠλύσιον πεδίον, τό, Λατ. Elysium, Ὀδ. Δ. 563 κἑξ.· ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Π. παραρτ. 278. Ὁ Ὅμ. τοποθετεῖ αὐτὸ εἰς τὸ δυσμικὸν ἄκρον τῆς γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ· ἥρωες τυχόντες ἐξαιρέτου εὐνοίας ἀπῆλθον ἐκεῖσε ἄνευ θανάτου καὶ ἔζων μακάριοι ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ραδαμάνθυος· τοῦ Ἡσιόδου τὸ Ἠλύσιον ἔκειτο ἐν ταῖς τῶν μακάρων νήσοις, Ἔργ. κ. Ἡμ. 169· ὡς καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου, Ο. 2. 129· ἐκ τῶν μυθικῶν τούτων παραστάσεων ἐπήγασεν ὁ περὶ Ἀτλαντίδος μῦθος, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδίον ἐτέθη ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Τάρταρον, Virg., κτλ. **II.** βραδύτερον, χωρία ἠλύσια καὶ ἐνηλύσια ἦσαν τόποι προσβληθέντες ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ οὕτως ἀφωσιωμένοι εἴς τινα θεόν, Λατ. bidentalia. (Ἐκ τοῦ **ἤλυθ-ον**, M. Müller, Giff. Lectures 3, 64).

Ἠλύσιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, αὖραι Ἀνθ. Π. παραρτ. 51. 22, πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1046. 58.

ἤλῠσις, εως, ἡ, = **ἔλευσις**, ὁδός, πορεία, βραδύπουν ἠλ.

σπεύδειν Εὐρ. Ἑκ. 67· πυκνὴν βαίνειν ἤλ. ὁ αὐτ. Φοιν. 844· πικρὰν διώκων ἤλ. ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν 1041·—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 251, ἴδε Δινδ.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ.147.

ἠλυσκάζω, ἴδε **ἠλασκάζω**.

ἦλφον, ἴδε ἐν λ. **ἀλφαίνω**.

ἥλω, ἴδε ἐν λ. **ἁλίσκομαι**.

ἠλώμην, ἴδε ἐν λ. **ἀλάομαι**.

ἥλωσις, εως, ἡ, κάρφωμα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 658 (Βόνν.).

ἡλωτός, ή, όν, (ἡλόω) καρφωτός, ἔχων σχῆμα ἥλου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 66.

ἧμα, τό, (ἵημι) τὸ ῥιπτόμενον, βλῆμα, βέλος, ἀκόντιον, ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, ἱκανώτατος εἰς τὸ ἀκοντίζειν, Ἰλ. Ψ. 891· ἐντεῦθεν **ἥμων**, ὃ ἴδε.

ἠμἄθόεις, εσσα, εν, Ἐπ. ἀντὶ ἀμ- (ἄμαθος), ἀμμώδης, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τῆς ἐν Ἤλιδι Πύλου, Πύλοιο ἠμαθόεντος, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. 360· ὥστε ἂν ἡ Πύλος εἶνε θηλ. (ὡς ἐν Ἀπολλοδ. 2.7, 2), τὸ ἐπίθ. πρέπει νὰ θεωρηθῇ δικατάληκτον **ἠμαθόεις, -όεν**. Ὁ Στράβ. (344) παράγει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ποταμοῦ Ἀμάθου, διότι ἡ Ἦλις δὲν εἶναι ἀμμώδης, ἀλλ' ἡ Πύλος δὲν ἀπεῖχε τῆς ἀκτῆς, καὶ τὸ ἐπίθ. ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἀμμώδεις αὐτῆς τόπους, ἴδε Σχόλ. Ἰλ. Β. 77· ὡσαύτως, ἠμαθόεσσα ἠιὼν Ἀπόλλ. Ῥόδ. Α. 932.

ἧμαι, ἧσαι, ἧσται (ἀλλὰ **κάθ-ηται** Ἀριστοφ. Λυσ. 597, Πλάτ.), **ἥμεθα, ἧστε, ἧνται** Καλλ. Ἀποσπ.122, Ἐπ. **εἵἄται** Ἰλ. Κ.100, **ἕαται** Γ.134 (**κατέαται** Ἡρόδ.1.199)· προστ. **ἧσο** Ὁμ., **ἥσθω** (**καθ-**) Αἰσχύλ. Πρ. 916· ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **καθ-**· ἀπαρ. **ἧσθαι**· μετοχ. **ἥμενος**·—παρατ. **ἥμην, ἧσο, ἧστο** (ἀλλὰ **ἐκάθητο, καθ-ῆτο**, ἴδε **κάθημαι**), δυϊκὸν **ἥσθην** (**ἑήσθην** Ὀρφ. Ἀργ. 813), πληθ. **ἥμεθα** (**ἥμεσθα** Εὐρ. Ι. Α. 88), **ἧσθε** Κρατῖν. Ὀδ. 4, **ἧντο**, Ἐπ. **εἵἄτο** Ἰλ. Π. 61, **ἕἄτο** αὐτόθι 414, **ἐκατέατο** Ἡρόδ. 8.73. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξ. εἰς τὴν √ΗΣ, πρβλ. Σανσκρ. âs, âsê (sedeo), καὶ ἀρνεῖται τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὴν √ΕΔ, **ἕζομαι**). Κάθημαι, λίαν συχνὸν παρ' Ὁμ., εὔχρηστον δὲ καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, τὸ δὲ σύνθ. **κάθημαι** εὔχρηστον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.·—συχν. παρ' Ὁμ. μετὰ τῆς συγγενοῦς σημασίας: κάθημαι ἥσυχος, ἀργός, Ἰλ. Β. 255, Σ. 104, κτλ.· ἧσθαι ἐν εἰρήνῃ Καλλῖν. 3· κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων Εὐρ. Ἀποσπ. 10·—ἐπὶ στρατεύματος, κάθημαι, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος, Ἰλ. Ο. 740, Ω. 542· πόλιν ἀμφὶ Σ. 509· πρόσθε τειχέων Εὐρ. Ἱκέτ. 664·—ἐπὶ κατασκόπου, παραφυλάττω, Ἰλ. Σ. 523· καὶ οὕτω μεταφ., πρὸς ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται Εὐρ. Ἀλκ. 604·—μένω κεκρυμμένος, εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ, δηλ. ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ κεκρυμμένοι, Ὀδ. Θ. 503, πρβλ. 512·—ἐπὶ ἀρχόντων, ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι Εὐρ. Ἀνδρ. 699, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 183·—βραδύτερον ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ναῶν, ἀναθημάτων, κτλ., = εἶμαι ἱδρυμένος, κεῖμαι, ἱρὸν ἧσται Ἡρόδ. 9. 57· ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται κάλπιδες Καλλ. Ἀποσπ. 122, πρβλ. Λουκ. Συρ. Θ. 31, Jac. Ἀνθ. Π. σ. 932· ἡμένῳ ἐν χώρῳ = εἰαμενῇ, ἐντὸς χθαμαλοῦ τόπου, Θεόκρ. 13. 40.—Συντάσσ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προθ. δηλούσης τὸ πλησίον ἢ ἐπί τινος, ἐνὶ δίφρῳ Ἰλ. Π. 403, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 366, κτλ.· ἐπὶ κορυφῆς Ἰλ. Ξ.157· ἐπ' ἐσχάραις Αἰσχύλ. Εὐμ. 806· παρὰ κλισίῃ Ἰλ. Α. 330, κτλ., ἀνὰ Γαργάρῳ Ο.153· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Οὐλύμπῳ Ν. 524, Φ. 389, κτλ.· ἐρετμοῖς, εἰς τὰς κώπας, Εὐρ. Κύκλ.16·—σπανίως μετ' αἰτ., σέλμα σεμνὸν ἡμένων, καθημένων ἐπὶ .., Αἰσχύλ. Ἀγ.183· Σιμόεντος κοίτας Εὐρ. Ῥῆσ. 547, πρβλ. Ἐλμσλ. Βάκχ. 38, καὶ ἴδε ἐν λ. καθίζω II·—συχνάκις μετὰ μετοχ. ῥημάτων δηλούντων κατάστασίν τινα τῆς ψυχῆς, ἧμαι .. ὀλιγηπελέων Ἰλ. Ο. 245· ὀδυρόμενος, ἀλλοφρονέων Ὀδ. Ξ. 40, Κ. 374· πεφυλαγμένος ἧσο Χρησμ. παρ' Ἡροδ.7. 148· ἐκπεπληγμένη Σοφ. Ἀποσπ. 24.

ἡμ-αιθον, τό, ἡμιωβέλιον, ἥμισυς ὀβολὸς ἐν Κυζίκῳ, Ἡσύχ., πρβλ. Φοίν. παρ' Ἀθην. 359Ε, Ἡρώνδ. 3. 45.

ἦμαρ, Δωρ. **ἆμαρ**, τό, ποιητ. ἀντὶ **ἡμέρα**, ὁ ἐπικρατῶν τύπος παρ' Ὁμ., μεταχειρίζεται ὅμως καὶ τὸν τύπον **ἡμέρη**· νύκτες τε καὶ ἤματα Ὀδ. Λ.183· νύκτας τε καὶ ἦμαρ, νύκτα καὶ ἡμέραν, Ἰλ. Ε. 490· ἦμαρ μόνον = ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.174· μέσον ἦμαρ, μεσημβρία, «μεσημέρι», Ἰλ. Φ. 111, Πίνδ., κλ.· δείελον ἦμ., δείλη, δειλινόν, Ὀδ. Ρ. 606. 2) ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. πρὸς περιγραφὴν καταστάσεως, αἴσιμον, ὀλέθριον, μόρσιμον, νηλεὲς ἦμαρ, ἡμέρα τῆς μοίρας, τοῦ θανάτου, Ἰλ. Θ. 72, Τ. 294, κτλ.· ἐλεύθερον, δούλιον, ἀναγκαῖον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, τῆς δουλείας, Ζ. 455, 463, κτλ.· νόστιμον ἦμαρ, Ὀδ. Α. 9, κ. ἀλλ.· ἦμαρ ὀρφανικὸν Ἰλ. Χ. 490. 3) ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἤματ' ὀπωρινῷ, ἤματι χειμερίῳ Π. 385, Μ. 279. II. μετὰ προθέσ., ἐπ' ἤματι, καθ' ἡμέραν, Ὀδ. Μ. 105, Ξ.105· (αἰὲν ἐπ' ἤματι Σοφ. Ο. Κ. 688)· ὡσαύτως, ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, Ὀδ. Β. 284· διὰ μίαν ἡμέραν, Ἰλ. Κ. 48· δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, Τ. 229· πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, Θεόκρ. 24.137·—οὕτω βραδύτερον, ἐπ' ἦμαρ, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Σοφ. Ο. Τ.199, Ἀποσπ. 239· ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Εὐρ. Φοιν. 401· ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον, ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ Θεόκρ.17. 96· ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ Ἀνθ. Π. 9. 499·—κατ' ἦμαρ, καθ' ἡμέραν, Λατ. quotidie, Σοφ. Φ. 797, Εὐρ. Ἑκ. 627· κατ' ἦμαρ ἀεὶ Σοφ. Ο. Κ. 688· ἀεὶ κατ' ἦμαρ Εὐρ. Τρῳ. 392· ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ ὁ αὐτ. Ἠλ.145· τὸ κατ' ἦμαρ, τὸ διὰ τὴν ἡμέραν ἀναγκαῖον, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, Σοφ. Φ.1079, Ἀποσπ. 520· ἀλλ' ὡσαύτως, κατ' ἦμαρ, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, σήμερον, Λατ. hodie, ὁ αὐτ. Ο. Κ.1079, Αἴ.753· παρ' ἦμαρ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Λατ. alternis diebus, Πίνδ. Π.11. 95, Σοφ. Ο. Κ.1455, Αἴ. 475.

ἡμαρτημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **ἁμαρτάνω**, ἐσφαλμένως, ἡγεῖσθαι Πλάτ. Μένωνι 88Ε· ἡμ. ἔχειν ὁ αὐτ. Νόμ. 670D.

ἠμάτιος [ᾰ], **α, ον**, (ἦμαρ) ποιητ. ἀντὶ **ἡμερήσιος**, ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν Ὀδ. Β.104, πρβλ. Τ.149· ἠμάτιαι σπεύδουσι μέλισσαι Ἡσ. Θ. 597· ἠμ. φέγγος, ὅ ἐ. ὁ ἥλιος, Ἀνθ. Π. 9. 651. 2) καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἰλ. Ι.72.

ἤμβροτον, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἁμαρτάνω**.

ἡμεδᾰπός, ή, όν, (ἡμεῖς) ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας χώρας, ἐγχώριος, Λατ. nostras, ἀντίθ. **ἀλλοδαπός** (πρβλ. **ὑμεδαπός**), Ἀριστοφ. Εἰρ. 220, Πλάτ. Θεαγ 124D· νόμισμα ἡμ. Συλλ. Ἐπιγρ.76. 4·—ἡ ἡμεδαπή, τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς βαρβαρικὰς χώρας, Ἡρῳδιαν. 1. 11. (Περὶ τῆς καταλήξ. **-δαπος**, ἴδε Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 298 κέξ., καὶ πρβλ. **ποδαπός**).

ἡμέδιμνον, τό, = **ἡμιμέδιμνον**, Dittenb. SIG. 508, 4, καὶ **ἡμέδιμνος**, αὐτ. 505, 34, καὶ **ἡμίδιμμνον** 938. 8, 26.

ἡμεῖς, ἴδε ἐν λ. **ἐγώ**.

ἡμεκτέω, πρβλ. **περιημεκτέω**.

ἠμελημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀμελέω**, ἀμελῶς, ἀφροντίστως, Ἰσοκρ. Ἐπ. 426C· ἠμ. ἔχειν Ξεν. Ἀπομν. 3.11, 4.

ἤμελλον, ἴδε ἐν λ. **μέλλω**.

ἠμέν, Ἐπικ. σύνδεσμ. ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ **ἠδέ**, κατὰ τὸ πλεῖστον συμπλεκτικός, ὡς τὸ καί .., καὶ .., τόσον .., ὅσον καί .., Λατ. et .., et .., ἀλλ' ἐνίοτε διαζευκτικός, ὡς τὸ Λατ. vel .., vel .., ἢ sive .., sive .., ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες Ἰλ. Β.789, πρβλ. Ε. 751, Ὀδ. Ξ. 201, κτλ.· ὁπόταν εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν ἀπαιτῆται ἔμφασις, προστίθεται τὸ **καὶ** εἰς τὸ **ἠδέ**, ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα Ἰλ. Ε.128· ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν Ὀδ. Β. 268·—**ἠμὲν** συχνάκις παραλείπεται πρὸ τοῦ **ἠδέ**, ἴδε ἐν λ. **ἠδέ**· ἀλλὰ σπανίως εὕρηται μετὰ τοῦ **δὲ** ἢ **τε** ἀντὶ τοῦ **ἠδέ**· ἠμὲν .., πολλοὶ δὲ ... Ἰλ. Μ.428· ἠμὲν ὅσοι χαλεποὶ ... οἵ τε φιλόξενοι Ὀδ. Θ. 575· συνηθέστερον ἀκολουθοῦντος τοῦ καί, Ἰλ. Ο. 664, 670, κτλ.

ἦμεν, α' πληθ. παρατατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum). II. **ἦμεν**, α' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἡμέρα, Ἰων. **ἡμέρη**, Δωρ. **ἁμέρα**, ἡ·—ἡμέρα, πρῶτον παρ' Ὁμ. (ἂν καὶ ὁ συνήθης Ἐπ. τύπος εἶναι **ἦμαρ**), ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἰλ. Θ. 541, Ν. 828· τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε Ὀδ. Ω. 514· νύκτες τε καὶ ἡμέραι Ξ. 93· μῆνές τε καὶ ἡμ. αὐτόθι 293, Λ. 294· οὕτω παρ' Ἡσ., ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Ἔργ. κ. Ἡμ.102· περὶ τῶν ποικίλων θέσεων τῆς φράσεως νύκτα καὶ ἡμέραν, ἴδε Λοβ. Παραλ. 62·—ἡ σήμερον ἡμέρα, ἴδε ἐν λ. **σήμερον**:—ἡ ἡλίου ἡμέρα Συλλ. Ἐπιγρ. 6731· ἡ Ἀφροδίτης ἡμέρα αὐτόθι 6769· Ἑρμοῦ, τῆς τετράδος καὶ τῆς παρασκευῆς, ἐπιφημίζονται γὰρ ἡ μὲν Ἑρμοῦ, ἡ δὲ Ἀφροδίτης Κλήμ. Ἀλ. 877.—Φράσεις σημαίνουσαι τὴν αὐγήν, τὰ χαράγματα, ἅμα ἡμέρᾳ ἢ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6, Αἰσχίν. 64. 28· ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ Ἡρόδ. 3. 86· ἡμ. διαλάμπει Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 744· ἐκλάμπει ὁ αὐτ. Εἰρ. 304· ὑποφαίνεται Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14· γίγνεται ἢ ἐστὶ πρὸς ἡμέραν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 2. 4, 6, Λυσ. 92 ἐν τέλ.· τῆς ἡμέρας ὀψέ, ἀργά, βράδυ, ἑσπέρας, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 23.

2) ἐνίοτε ὡς τὸ Ἐπ. **ἦμαρ**, μετ' ἐπιθ. πρὸς περιγραφὴν καταστάσεως ἢ χρονικῆς περιόδου τῆς ζωῆς, ἐπίπονος ἡμ., ζωὴ πλήρης ἀθλιότητος, Σοφ. Τρῳ. 654· λυπρὰν ἄγειν ἡμ. Εὐρ. Ἑκ. 364· ἐχθρὰ ἡμ. ὁ αὐτ. Φοιν. 540· παλαιὰ ἡμ., γῆρας, Σοφ. Αἴ. 623· αἱ μακραὶ ἡμέραι, μῆκος ἡμερῶν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1216· νέα ἡμ., νεότης, Εὐρ. Ἴωνι 720· οὕτω, τῇ πρώτῃ ἡμ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 12, 8· ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμ., κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, αὐτόθι 13, 8· (ἀλλὰ τελευταία ἡμ., ἡμέρα τοῦ θανάτου, Σοφ. Ο. Τ. 1529.)

3) ποιητ. ἀντὶ τοῦ χρόνος, ἡμ. κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια ὁ αὐτ. Αἴ. 131· ἐς τόδ' ἡμέρας ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1138. 4) γενέθλιος ἡμέρα, Διογ. Λ. 4. 41. II. ἀπόλ. χρήσεις: 1) κατὰ γεν., τριῶν ἡμερέων, ἐντὸς τριῶν ἡμ., Ἡρόδ. 2.115, πρβλ. Θουκ.7. 3· ἡμερῶν ὀλίγων, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, Θουκ. 4. 26, κτλ.· ἄλλης ἡμ., κατ' ἄλλην ἡμέραν, Σοφ. Ἠλ. 698· τῆς αὐτῆς ἡμ. Ἰσοκρ. 58C·—ἀλλ' ὡσαύτως, ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντίθ. νυκτός, Σοφ. Ἀποσπ. 63· οὔθ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 240C· δὶς τῆς ἡμέρης ἑκάστης, δὶς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 37· δὶς τῆς ἡμ. Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 44· πεντάκις τῆς ἡμ. Μένανδ. Μισ. 5· κατεσθίω .. τῆς ἡμ. πέντε ἡμιμέδιμνα, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Φερεκρ. Ἀγ. 1. 2) κατὰ δοτ., τῇδε τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν,

= σήμερον, Σοφ. Ο. Τ. 1183· τῇ τόθ' ἡμ. ὁ αὐτ. Ἠλ. 1123·— οὕτω, τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1612, πρβλ. Ο. Τ. 615, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1666, Λυσ. 158, 39, κτλ. **3**) κατ' αἰτ., πᾶσαν ἡμ., ὅλην τὴν ἡμέραν, Ἡρόδ. 1. 111, κτλ.· τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμ. Σοφ. Ο. Κ. 483· ὅλην τὴν ἡμ. Εὔπολ. Πολ. 5· τρίτην ἡμ. αὐτοῦ ἥκοντος, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ, Θουκ. 8. 23· οὐδεμίαν ἡμέραν, οὐδέποτε, Δημ. 264. 1· πέντε ἡμέρας, ἐπὶ πέντε ἡμέρας, Θουκ. 8.103· τὰς ἡμέρας Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12. **III**. μετὰ προθ., μίαν ἀν' ἁμέραν, ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Πίνδ. Ο. 9. 126· ἀνὰ πᾶσαν ἡμ., καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἡρόδ. 7. 198·— ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τοῦδε, Σοφ. Ο. Τ. 351· ἀλλά, ἀφ' ἡμέρας πίνω, ἄρχομαι πίνων πρὶν ἔτι λήξῃ ἡ ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. de die potare, Πολύβ. 8. 27, 11·— δι' ἡμέρης, Ἀττ. **-ρας, δι'** ὅλης τῆς ἡμέρας, Ἡρόδ. 1. 97., 2. 173, Φερεκρ. Ἰπν. 1· διὰ τρίτης ἡμ., κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Λατ. tertio quoque die, Ἡρόδ. 2. 37· δι' ἡμ. πολλῶν, κατὰ διάλειμμα πολλ. ἡμ., Θουκ. 2. 29·— ἐν ἡμέρᾳ, ἴδε ἀνωτ. II. 2·— ἐξ ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, οὔτε νυκτὸς οὔτ' ἐξ ἡμ., Σοφ. Ἠλ. 780·— ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Ἡνίοχ. ἐν Ἀδήλ. 1. 13·— ἐπ' ἡμέρην, διὰ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 1. 32, Θουκ. 4. 69· τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμ. φρονεῖ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 295· τῆς ἐφ' ἡμ. βορᾶς Εὐρ. Ἠλ. 429· ἀλλά, τοὐφ' ἡμέραν, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Εὐρ. Κύκλ. 336· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπ' ἡμ. ἑκάστης, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἡρόδ. 5. 117· ἐφ' ἡμ. τῆς νῦν Σοφ. Ο. Τ. 351·— καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Χο. 818· καθ' ἡμ. τὴν νῦν, τὴν σήμερον ἡμέραν, Σοφ. Ο. Κ. 3, Αἴ. 801· ἀλλὰ καθ' ἡμ. κοινῶς σημαίνει ὅ,τι καὶ παρ' ἡμῖν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἡμ. ἀεὶ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 779· συνήθως ὅμως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν καθ' ἡμ. βίον ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1364, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1020, Θουκ. 1. 2, κτλ.· τὰ καθ' ἡμ. ἐπιτηδεύματα ὁ αὐτ. 2. 37· τὸ καθ' ἡμ. ἄδεες ὁ αὐτ. 3. 37, κτλ.· καὶ τὸ καθ' ἡμ., ἀπολ., καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1126, κτλ.·— ὡσαύτως, τὰ καθ' ἑκάστην τὴν ἡμ. Ἰσοκρ. 56C· πρβλ. **ὁσημέραι**·— μετ' ἡμέρην, ἀντίθ. νυκτός, νύκτωρ, Ἡρόδ. 2.150, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 930· νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμ. Αἰσχίν. 64. 36·— ἡμέρα παρ' ἡμέραν γιγνομένη, ἡμέρα ἀκολουθοῦσα ἡμέραν, Ἀντιφῶν 137. 43· οὕτω, παρ' ἡμέραν μόνον, Λουκ. Θ. Διαλ. 24. 2· πρβλ. **ἦμαρ** ἐν τέλ.·— πρὸ ἡμέρας, πρὶν ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα, Δίφιλ. Βοιωτ. 1·— πρὸς ἡμέραν: ἐπειδὴ δὲ ἦν πρὸς ἡμέραν, ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ, Λυσ. 92 ἐν τέλ., Δίφιλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ὡσαύτως, διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός, Χαρίτ. 4.2·— ὑπ' ἀνθρωπίνης ἡμέρας, ὑπὸ κρίσεως ἀνθρωπίνης (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς παγκοσμίου κρίσεως τοῦ Θεοῦ), Α' Ἐπιστ. π. Κορ. δ', 3. **IV**. ὡς κύρ. ὄνομα, Ἡμέρα, ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θ. 124. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **ἥμερος**, ἐν λ. **ὥρα**, Λοβ. Παραλ. 359).

ἡμεράλωψ, ὁ, ἡ, ἀντίθ. **νυκτάλωψ**, ὃ ἴδε, Γαλην. Εἰσαγ. 768.

ἡμερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν, διημερεύω, ἐν τόπῳ ἐρήμῳ Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 3· ἐν ἀγορᾷ Δημ. 1081. 26· πρὸς πῦρ Ξεν. Οἰκ. 4, 2· ἐν πόνοις Εὐρ. Ἀποσπ. 529·— ἀπολ., ὁδοιπορῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, Αἰσχύλ. Χο. 710 (ἔνθα τὸ μακρᾶς κελεύθου ἀνήκει εἰς τὸ τὰ πρόσφορα, ὡς ἐν Εὐρ. Ἑλ. 515). **2**) διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου, ζῶ, Σοφ. Ἠλ. 787.— Μέσ., δίαιταν ἥνπερ ἡμερεύεται Εὐρ. Ἀποσπ. 812. 6·— οὕτως ὁ Gaisf. ἀντὶ **ἱμερεύεται** (ὡς παρὰ τῷ Ἰω. Δαμασκ.), ὁ Αἰσχίν. τὸ ἀναφέρει ὡς **ἐμπορεύεται**.

ἡμεράρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῆς ἡμέρας, Ἥλιος Μανασσ. Χρον. σ. 38.

ἡμεραυγής, ές, ὁ λάμπων κατὰ τὴν ἡμέραν, ἀστήρ, περὶ τοῦ ἡλίου, Μανασσ. Χρον. σ. 22· λύχνος ἰὼν ἡμεραυγὴς παμφαίνων, περὶ ἀνδρός, αὐτόθι 117.

ἡμέρευσις, εως, ἡ, = **διημέρευσις**, Ἀκύλ. Ψαλμ. 1, 2.

ἡμερήσιος, Δωρ. **ἁμερ-, α, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Πολύβ. 9. 13, 6· (ἡμέρα)·— τῆς ἡμέρας, Ἱππ. 595. 20· ἡμ. φάος, φῶς οἷον τὸ τῆς ἡμέρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22 (ἐγκλεῖον τὴν ἰδέαν τοῦ εὐάγγελον, ἴδε Herm.)· πρβλ. **νυκτερήσιος**. **II**. διαρκῶν μίαν ἡμέραν, ἡμ. ὁδός, μιᾶς ἡμέρας ὁδοιπορία, Ἡρόδ. 4. 101, Πλάτ., κτλ.· ἡμ. λόγος, διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Ἰσοκρ. 345C· ἡμ. χρόνος Τίμ. Λοκρ. 97C, κτλ.· ζωὴ Πλοῦτ. 2. 111C. **III**. διὰ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. (ἐνν. μίσθωμα) μισθὸς μιᾶς ἡμέρας, ἡμερομίσθιον, Σουΐδ.· φ' γράφει στίχους ἡμερησίους, 500 στίχους καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Διογ. Λ. 7. 181.

ἡμερία (ἐνν. ὥρα), ἡ, = **ἡμέρα**, ἡ **τῶν** χφων γραφὴ ἐν Σοφ. Αἴ. 208· ὁ Thiersch. προέτεινεν **ἠρεμία**, ὁ Herm. **εὐμαρία**.

ἡμερίδης, ου, ὁ, (ἥμερος) ἐπὶ οἴνου, ἤπιος, μαλακός, Λατ. mitis, τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου Πλοῦτ. 2. 663D, 692E·— ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ὡς προστάτου τῆς ἡμερίδος, αὐτόθι 451C, 994A.

ἡμερίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἡμέρα**, Γλωσσ.

ἡμερινός, ἡ, όν, εἰς ἡμέραν ἀνήκων, τῆς ἡμέρας, φῶς Πλάτ. Πολ. 508C· ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντίθ. τῷ **νυκτερινός**, πυρετὸς Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 941· ἄγγελος ἡμ., ἀγγελιαφόρος τῆς ἡμέρας, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 18, πρβλ. **ἡμεροδρόμος**· ἡμ. θεωρία Πολύβ. 9. 14, 6. **II**. ἡμ. σῖτα, ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 163, καθημερινά, κοινά, πρβλ. Ἔφιππ. Γηρ. 1. 2.

ἡμέριος, Δωρ. **ἁμ-, ον**, διὰ μίαν ἡμέραν, διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν μόνον, γέννα, αἷμα Εὐρ. Φοιν. 130, 1512· οὔτε θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων .. ἀνθρώπων Σοφ. Αἴ. 398, πρβλ. Ἀντ. 789·— ἀπολ., ἡμέριοι, θνητοί, Ὀππ. Ἁλ. 2. 669, Ἀνθ. II. 3. 372 κ. ἀλλ.· ἀντίθ. **φθίμενοι**, Ἀνθ. II. 8.107. **II**. καθ' ἡμέραν, καθημερινός, κύκλος Φίλων 1.92.— Ποιητ. ἐπίθ., διότι ἐν Ξεν. Οἰκ. 21, 3, ἀναγνωστέον **ἡμερινός**, Λοβ. Φρύν. 53.

ἡμερίς, ίδος, θηλ. τοῦ **ἥμερος**·— ὡς οὐσιαστ. **ἡμερὶς** (ἐνν. ἄμπελος), ἡ, ἡ ἥμερος ἄμπελος, ἀντίθ. **ἀγριάς**. Ὀδ. Ε. 69, Σιμων. ἐν Ἀνθ. II. 7. 24, Ὀππ. Κ. 3. 458, κτλ.· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **ἀμπελὶς** ὑπὸ Ἀριστοφ. Ἀχ. 997·— μεταφ., ἡ ποιητικὴ ἡμ. τῶν Μουσῶν Πλοῦτ. 2.15E·— ὡσαύτως, ἡμ. δρῦς = ἡμερόδρυς, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 8, 2.

ἡμερο-βαπτισταί, οἱ, Χριστιανοὶ οἵτινες καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐβαπτίζοντο καὶ ἔπλυνον τὰς κλίνας αὐτῶν, τὰς ἕδρας, τὰ ποτήρια, κλ., Ἐπιφάν. Αἱρέσ. 17, σ. 22.

ἡμερό-βιος, ον, ζῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. = τὸ ἐφήμερον, ἔντομόν τι, Πλίν. 11. 43· ἐπὶ ἐπαιτῶν, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Διογένους, κτλ., ζῶν διὰ τοῦ τῆς ἡμέρας κέρδους, Σάτυρ. παρ' Ἱερων. 2. 207, πρβλ. Θεόγνωστ. ἐν Α. Β. 1381.

ἡμερο-γράφος, ὁ, ὁ διατηρῶν ἡμερολόγιον, Μαρῖν. ἐν Βίῳ Πρόκλ. σ. 29 Boiss.

ἡμερο-δανειστής, οῦ, ὁ, ὁ δανείζων ἐπὶ καθημερινῷ τόκῳ, Διογ. Λ. 6. 99, 100.

ἡμερό-δενδρον, τό, καρποφόρον δένδρον, Montef. Palaeogr. σ. 414.

ἡμερό-δοτος, ον, διὰ μίαν ἡμέραν διδόμενος, Β. Α. 1381.

ἡμερο-δρόμας = **ἡμεροδρόμος** II, Dittenb. ἔ. ἀ. 152, 2.

ἡμεροδρομέω, εἶμαι ἡμεροδρόμος, Στράβων 251, Λουκ. Θ. Διαλ. 24. 1.

ἡμερο-δρόμος, ον, διατρέχων τὴν ἡμέραν, τρέχων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἥλιος Φώτ., κτλ. **II**. ὡς οὐσιαστ., ταχυδρόμος, ἀγγελιαφόρος, Ἡρόδ. 6.105., 9.12, Πλάτ. Πρωτ. 335E· πρβλ. **ἡμερινός**.

ἡμερό-δρυς, υος, ἡ, δρῦς φέρουσα ἐδωδίμους βαλάνους, Ἡσύχ.

ἡμερο-ειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἡμέραν, ἔχων τὴν φύσιν τῆς ἡμέρας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10.181.

ἡμερο-θηλής, ές, (θάλλω) ἡσύχως, ἡμέρως ἐκβλαστάνων, ἐκ διορθώσεως Gräfe ἐν Ἀνθ. II. 9. 374, ἀντὶ **ἡμεροθαλλέσι**, πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 553.

ἡμερο-θηρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν θήραν ἡμέρων ζῴων· ἡ **ἡμεροθηρική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τῶν ἡμέρων θηρευτική, Πλάτ. Σοφ. 222C.

ἡμερο-καλλές, οῦς, τό, εἶδος κιτρίνου κρίνου θάλλοντος μόνον ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Κρατῖν. Μαλθ. 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 1, 1., 6, 11·— οὕτως, **ἡμεροκαλλίς, ίδος**, ἡ, Διοσκ. 3. 137. Ὁ Schneider ὑπολαμβάνει ταῦτα ὡς παριστῶντα διάφορα εἴδη.

ἡμερό-κοιτος, Δωρ. **ἁμερ-, ον**, ὁ κοιμώμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἐπίθ. κλέπτου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 603· ἁμερόκοιτοι βλαχαὶ τεκέων, ἀντὶ ἁμεροκοίτων, Εὐρ. Κύκλ. 58·— ὡς οὐσιαστ., ἰχθύς τις, ἴσως ἡ φώκη, Ὀππ. Ἁλ. 2. 408· ὡσαύτως **ἡμεροκοίτης, ου**, ὁ, αὐτόθι 199, 224.— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 307 κἑξ.

ἡμερο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἄρχων, κύριος τῆς ἡμέρας, Ἥλιος Μανασσ. Χρον. σ. 4.

ἡμερο-λεγδόν, ἐπίρρ. (λέγω) δι' ἀριθμήσεως τῶν ἡμερῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 63·— ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 21, 3.

ἡμερο-λογέω, ἀριθμῶ κατὰ ἡμέρας, τὸν χρόνον Ἡρόδ. 1. 47.

ἡμερο-λόγιον, τό, βιβλίον ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ ἡμέραι, «καλανδάρι», Πλοῦτ. Καίσ. 59 (διάφ. γραφὴ **-λογεῖον**)· ὡσαύτως **ἡμερο-λογικά**, τά, Πτολεμ. ἐν Fabric. B. Gr. 2. 431.

ἡμερο-μαχία, ἡ, μάχη ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἀριστείδ. 2. σ. 314.

ἡμερομισθέω, ἐργάζομαι μὲ ἡμερομίσθιον, Ἰω. Μοσχ. λειμ. πν. σ. 1136.

ἡμερο-νύκτιον, τό, = **νυχθήμερον**, Ἐτυμ. Μ. 540. 22, Ἐκκλ.

ἡμεροπευτής, οῦ, ὁ, «ὁ διὰ ἡμέρου ὀπὸς ὑπαγόμενός τινα αἱμυλώτερον» Εὐστ. εἰς Ἰλ. Γ. 39 χάριν ἐτυμολογίας τοῦ **ἠπεροπευτής**.

ἡμερό-πιτυς, υος, ἡ, ἡ ἥμερος πίτυς, Ἡσύχ.

ἡμερο-ποιέω, = **ἡμερόω**, Ἡσύχ.

ἡμερο-ποιός, όν, ποιῶν τι ἤ τινα ἥμερον, Γλωσσ.

ἥμερος, Δωρ. **ἅμ-, ον**, Ἡρόδ. 5. 82, Πίνδ. Ν. 9. 100· (ἴδε περὶ τὸ τέλ.)·— ἀντίθ. **ἄγριος**. **1**) ἥμερος, ἡμερωμένος, Λατ. mansuetus, ἐπὶ ζῴων, χῆνα φέρων .. ἥμερον ἐξ αὐλῆς Ὀδ. Ο. 162· ἥμερα ζῷα, ἥμ. ἀγέλαι, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 260B, κτλ.· οὕτω, τὰ ἥμερα μόνον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6. **2**) ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργημένος, Λατ. sativus, ἐλαίη Ἡρόδ. 5. 82· δένδρεα ὁ αὐτ. 4. 21., 8. 115· καρπὸς Πλάτ. Κριτί. 115A· οὕτω, τὰ

ἥμερα μόνον, ὁ αὐτ. Τιμ.77Β· πρβλ. **ἡμερίς**. **3**) ἐπὶ γαιῶν, καλλιεργημένος, γενόμενος εὔφορος, ἡμερωτέρα χώρα Ἱππ.'Αέρ. 288· οὕτως, ἡμερώταται ὁδοί, καλαί, ἥσυχοι (πρβλ. **ἡμερόω**), Πλάτ. Νόμ. 761Α. **4**) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἥμερος, πρᾶος, Λατ. mansuetus, civilis, Ἡρόδ. 2. 30, Πινδ. Π.1.136., 3.12· ἄνδρες οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι Δημ. 530. 6· ἁμέροις χερσίν, αἰὼν ἅμερος Πινδ. Ν. 8. 4., 9.106· ἅμερος ἀστοῖς Ο. 13. 2· οὕτως ἐπὶ λέοντος, ἐν βιότου προτελείοις ἅμερον Αἰσχύλ.'Αγ. 721· ἡμερώτερος αὐτόθι 1632, Ἡρόδ. 2. 30.—Ἐπίρρ. **-ρως**, Πολύβ. 5. 54, 9· συγκρ. **-ωτέρως**, Πλάτ. Νόμ. 867D· ὑπερθ. **-ώτατα**, Δίων Κ. 58. 18. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **ἧμαι**, ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ εἶνε: καθήμενος, ἥσυχος).

ἡμεροσκοπεῖον, τό, μέρος πρὸς φρούρησιν ἐν καιρῷ ἡμέρας, Στράβων 159, Αἰν. Τακτ. 6·—**ἡμεροσκοπέω**, φυλάττω ἡμερησίαν φυλακήν, φρουρῶ τὴν ἡμέραν, Αἰν. Τακτ. 6.

ἡμερο-σκόπος, ὁ, φυλάττων ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Θήβ. 66· φύλαξ 'Αριστοφ."Ορν.1174·—ὡς οὐσιαστ., φρουρὸς ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἡρόδ.7.182, 192, Σοφ. 'Αντ. 253, κτλ.

ἡμερότης, ητος, ἡ, (ἥμερος) ἀντίθ. **ἀγριότης**, 'Αριστ. Ί. Ζ. 8.1, 2. **2**) καλλιέργεια χώρας, Ἱππ.'Αέρ. 288. **3**) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθότης, πραότης, Πλάτ. Πολ. 410D. **II** παρὰ Βυζ., τίτλος τῶν αὐτοκρατόρων, Λατ. Serenitas, Clementia.

ἡμερο-τοκέω, παράγω καρποὺς ἡμέρους, Φίλων 1. 402, 455.

ἡμερο-τροφίς, ἴδος, ἡ, τρέφουσα μίαν ἡμέραν = χοῖνιξ 'Αλέξαρχος παρ' 'Αθην. 98Ε.

ἡμερούσιος, ία, ιον, = **ἡμερήσιος**.—Ἐπίρρ. **-ίως**, 'Εκκλ.

ἡμερο-φαής, ές, λάμπων ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἥλιος Νικήτ. Χρον. 205Β.—Ἐπίρρ. **ἡμεροφαῶς**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 536 (Migne).

ἡμερο-φανής, ές, ὁρατὸς ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἄστρον "Ορ. Πλάτ. 411Α, 'Αριστ. Τοπ. 6. 4, 14.

ἡμερό-φαντος, ον, ἐμφανιζόμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, ὄναρ Αἰσχύλ.'Αγ. 82.

ἡμερό-φοιτος, ον, πλανώμενος τὴν ἡμέραν, Βασίλ.1.107Β.

ἡμεροφῠλᾰκέω, φυλάττω ἐν καιρῷ ἡμέρας, 'Αππ.'Εμφύλ. 4. 62. Τοῦ ῥήματος τούτου καὶ ὑπὸ γραμματικῶν γίνεται χρῆσις πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἡμερωρῶ. Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 297.

ἡμεροφυλάκιον, τό, φυλακεῖον τῆς ἡμέρας, ἡμερῷα, ἡμεροφυλάκια Φώτιος.

ἡμερο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, = **ἡμεροσκόπος**, Ξεν.'Ελλ.7. 2, 6.

ἡμερό-φωνος, ον, ὁ τὴν ἡμέραν ἀγγέλλων, ἐπίθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος, Σιμων. (81 Bgk.) παρ' 'Αθην. 374D, ἔκ τινος μεταγεν. χειρογρ., τὰ λοιπὰ ἔχουσιν **ἱμερόφ-**.

ἡμερόχειρος, ον, χειροήθης, ἥμερος, Λατ. mansuetus, Δούκας Ἱστ. σ.71.

ἡμερόω, μέλλ. **-ώσω**, (ἥμερος) ἐξημερώνω, ποιῶ ἥμερον, **1**) κυρίως ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Πλάτ. Πολιτ. 493Β, 'Αριστ. Ί. Ζ. 1. 1, 28. **2**) ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργῶ, περιποιοῦμαι, Ἱππ.'Αέρ. 288, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2.14,1. **3**) ἐπὶ χωρῶν, καθαρίζω ἀπαλλάττων ἀπὸ λῃστῶν καὶ ἀγρίων θηρίων, ὡς ἔπραξαν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεύς, ναυτιλίαισι πορθμὸν ἁμερώσας Πινδ. Ι. 4. 98 (3.75)· χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην Αἰσχύλ. Εὐμ. 14· ἤ, καλλιεργῶ, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 15, 6, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκπολιτίζω, μεταδίδω τὸν πολιτισμόν, Πλάτ. Νόμ. 937D, κλ. **4**) ἐπὶ ἀνθρώπων ὡσαύτως, πραΰνω, ἀντίθ. τῷ **ἀγριαίνω**, λόγῳ Πλάτ. Πολ. 554D· ἁρμονίᾳ τε καὶ ῥυθμῷ αὐτόθι 442Α· καὶ ἐν τῷ παθ., αὐτόθι 493Β· δώροις ἡμεροῦσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 906D· ὑπὸ παιδείας αὐτόθι 935Α. **6**) ὡσαύτως, ἐξημερώνω διὰ κατακτήσεως, ὑποτάσσω, ἡμερώσας δὲ Αἴγυπτον ἐξυβρίσασαν Ἡρόδ.7. 5· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πᾶν ἔθνος ἡμερούμενον βασιλεῖ 5. 2, πρβλ. 4.118.

ἡμέρωμα, τό, καλλιεργημένον φυτόν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 6, 8, ἐν τῷ πληθ.

ἡμερωμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἔκλαιεν, ἡμερωμὸν δὲν εἶχεν 'Ακρίτ. ἔπος στ. 2172, ἐκδ. Α. Μηλιαράκη.

ἡμερῷον, τό, = **ἡμεροφυλάκιον**, Φώτ.

ἡμερ-ωρέω, = **ἡμεροφυλακέω**, Ἡσύχ., Φώτ.

ἡμέρωσις, εως, ἡ, ἐξημέρωσις, τῆς χώρας (διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς ἀπὸ ἀγρίων θηρίων) Διόδ. 1. 24· καλλιεργία, ἐπὶ γαιῶν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 4, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξημέρωσις, ἐκπολίτισις, Πλούτ. Νουμ. 6.

ἡμερωτής, οῦ, ὁ, ὁ **ἐξημερώνων**, Ἡρακλέα τὸν ἡμερωτὴν τῆς γῆς Μάξ. Τύρ. 3.7.

ἡμες, Δωρ. ἀντὶ **ἦμεν**, = **εἶναι**, ἀπαρ. τοῦ **εἰμί**.

ἡμετέρειος, ον, = **ἡμεδαπός**, 'Ανακρ. 75, 'Αναξανδρίδ. Γεροντ. 1.

ἡμέτερος, Δωρ. **ἁμέτ-**, α, ον, (ἡμεῖς) ἰδικός μας, Λατ. noster, "Ομ. καὶ 'Αττ.· εἰς ἡμέτερον (ἐνν. δῶμα) 'Οδ. Β. 55, Ρ. 534· οὕτως, ἡμέτερόνδε Θ. 39, Ο. 513· ἐφ' ἡμέτερ' Ο. 88, 'Ιλ. Ι. 619· ἐν ἡμετέρου Ἡρόδ. 1. 35., 7. 8, 4· ἡ ἡμετέρα (ἐνν. χώρα) Θουκ. 6. 21, κτλ.·— τὸ ἡμέτερον, ὅσον δι' ἡμᾶς, τὸ καθ' ἡμᾶς, Πλάτ. Τιμ. 27D, Νόμ.778D, κτλ.· τὰ ἡμέτερα φρονεῖν Ξεν.'Ελλ. 6. 3,14, κτλ.·— ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν = ἡμῶν τῶν σοφῶν 'Αριστοφ. Νεφ.1202· πρβλ. **ἁμός**· ἡμέτερον αὐτῶν [οἰκοδόμημα] = ἡμῶν αὐτῶν Πλάτ. Γοργ. 514Β. **II**. ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ **ἐμός**, 'Οδ. Λ. 562, Π. 300, 442, Τ. 344, κτλ.

ἡμέων, ἴδε ἐν λ. **ἐγώ**.

ἥμην, μεταγεν. παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum), Cobet V. LL, 57.

ἦμην, παρατ. τοῦ **ἧμαι**.

ἠμί, (ἴδε ἐν τέλ.) λέγω, Λατ. inquam, τὸ α' πρόσ. τοῦ ἐνεστ. ἐν χρήσει ἐν τῷ 'Αττ. διαλόγῳ, ὁπόταν ἐπαναλαμβάνηταί τι μετ' ἐμφάσεως, παῖ ἠμί, παῖ 'Αριστοφ. Νεφ.1145, Βατρ. 37· ἄλλως μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. ἦσι, Σαπφὼ 97, ἠσί, "Ερμιππ.'Αθ. 6· Δωρ. **ἠτί** 'Αλκμὰν 139. **II**. παρατ. ἦν, γ ἑνικ. **ἦ** (ὁ μόνος τύπος ὃν ἔχει ὁ "Ομ., ἰδίως ἐν τῇ 'Ιλ., ἀείποτε ἐν τέλει τῶν λόγων τινός, ὅπως μεταβῇ εἰς ἑτέραν πρᾶξιν), ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα, εἶπε, καὶ .., 'Ιλ. Α. 219, κτλ.· ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει .. ἔγχος Γ. 355, κτλ.· σπαν. μετὰ τοῦ ὑποκειμ., ἦ ῥα γυνὴ ταμίη Ζ. 390·— παρ' 'Αττ. ὁ παρατ. οὗτος εἶναι συχνὸς ἐν ταῖς φράσεσιν: ἦν δ' ἐγώ, εἶπον ἐγώ, Πλάτ. Πολιτ. 327C, κλ., ἦ δ' ὅς, εἶπεν ἐκεῖνος, Κρατῖν. Πυτ.15, 'Αριστοφ. Σφηξ.795, Πλάτ. κλ.· ἦ δ' ἥ ὁ αὐτ. Συμπ. 205C· ἐν χρήσει ὅπως εἰσαγάγῃ τοὺς λόγους τοῦ λαλοῦντος, καὶ τίθεται μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, ὡς τὸ Λατ. inquam, inquit·— ὡσαύτως ἐπαναλαμβανομένου τοῦ ὑποκειμένου, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων Πλάτ. Πολιτ. 327Β, κτλ. (Ἡ λέξις δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **φημί**, διότι ἡ ῥίζα εὕρηται ἐν τῇ Σανσκρ. âh-a (inquit), Λατ. aio, ad-agium· ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 611.)

ἡμῐ-, ἀχώριστον πρῶτον **συνθετ**. σημαῖνον τὸ ἥμισυ. (Ἡ ῥίζα τοῦ **ἥμισυς**· πρβλ. Σανσκρ. sâmi, Λατ. semi-, semis, 'Αρχ. Γερμ. sâmi. 'Ο Curt. σχετίζει τὸν τύπον μετὰ τοῦ Σανσκρ. sâma (ἴδε **ἅμα**), ἴσος, **εἰς δύο ἴσα μέρη**).—Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατ. σ. 285.

ἡμιάγιος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἅγιος, **Ἐπιφάν**.

ἡμιάγρυπνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγρυπνος, Βυζ.

ἡμιάλφα, τό, ἥμισυ ἄλφα, **'Αλύπιος Μουσ**. σ. 4.

ἡμ-ίαμβος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ **ἰαμβικός**, **δηλ**. **καταληκτικός**, δίμετρος, Σχόλ. Νικ. Θ. 377.

ἡμιαμφόριον, τό, ἥμισυς ἀμφορεύς, 'Ιώσηπ.'Ιουδ.Πολ. 2.21, 2.

ἡμιάνδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., τὸ τεχνητὸν γύναιον, τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον Θεοφύλ. Σιμ.'Επ. 43.

ἡμίανδρος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήρ, εὐνοῦχος, Ἱππῶναξ 103, Λουκ. Θ. Διάλ. 2. 3,1.

ἡμιάνθρωπος, ὁ, = **τῷ προηγ**., Λουκ.'Εκκλ. Θεῶν 4· **ὡσαύτως**, **ἡμιάρρην**, **ενος**, ὁ, Κτησ. Περσ. 5, Θεόπομπ. παρὰ Φωτ.

ἡμιαρείζω, εἶμαι ἡμιάρειος, ἡμιαρειανός, «διασκοπήσωμεν πῶς τινες ἡμιαρείζουσιν, ἐκεῖνοι μὲν τὸ ὄνομα ἀρνούμενοι, αὐτὸν δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ κακοδοξίαν ἐνδεδυμένοι» **Ἐπιφάν**.·—**ἡμιάρειος**, ἡμιαρειανός, 'Επιφάνιος 1, 845 κ. ἄλλ.

ἡμιάρτιον, τό, ἥμισυς ἄρτος, **Σώφρων** 57 Ahrens·— «εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες» Ἡσύχ.

ἡμιασσάριον, τό, ἥμισυ [ἀσσάριον, **Λατ**. semissis, **Πολύβ**. 2. 15, 6.

ἡμιάστατον, τό, τρόπος τις **ἢ** σχῆμα λόγου, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil VI. σ. 469, 31 (Κουμαν. Λεξ.).

ἡμιαστραγάλιον, τό, ἥμισυς ἀστράγαλος, 'Αριστ. Ί. Ζ. 2.1,33.

ἡμιβάρβᾰρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ βάρβαρος, Στράβ. 611.

ἡμιβᾰφής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ **βεβαμμένος**, κεχρωσμένος, Νόνν. Δ.1. 358.

ἡμίβιος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ **ζῶν**, **ἡμίζωος**, ἡμιθανής, τοὺς δὲ ἡμιβίους ἐναρίζει Μανέθων 2. 358.

ἡμιβρᾰχής, ἡ **-βρεχής**, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ βεβρεγμένος, ποτισμένος, γῆ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23,1· κατὰ τὸ ἥμισυ ὑγρός, μουσκευμένος, θέρμοι 'Ανθ. Π.11. 413.

ἡμιβρᾰχυς, υ, κατὰ τὸ ἥμισυ βραχύς, **Α. Β.** 824.

ἡμίβροτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήρ, ἵππος ἡμ., Κένταυρος, 'Οππ. Κ. 2.7.

ἡμίβροχος, ον, = **ἡμιβρεχής**, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.1, 6., 8. 6,1.

ἡμιβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = **τῷ ἑπομ**., 'Αντιφ. Δυσπρ.1, 'Ανθ. Π. 6. 57.

ἡμίβρωτος, κατὰ τὸ ἥμισυ **βεβρωμένος**, Ξεν. **'Αν**. 1. 9, 26, 'Αξιόνικ. Χαλκ. 2.

ἡμίγᾰμος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ **ὕπανδρος**, **δηλ**. **παλλακή**, Φιλόστρ. 516.

ἡμιγένειος, ον, ἐπὶ νεανίου, «**οὔπω πᾶσαν** τὴν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων», Θεόκρ. 6. 3. Σχόλ.

ἡμιγενής, ές, γεγεννημένος κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀτελής, Πλάτ. Τιμ. 661D· ἐπὶ καρπῶν, κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος, οὐ δύνανται τελειοῦν, ἀλλ' ἡμιγενῆ φθείρεται Θεόφρ. Ι. Φ.1.14, 1.

ἡμιγέρων, οντος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ γέρων, Λόγγος 3. 31.

ἡμίγραμμον, τό, (γράμμα II. 6) ἥμισυ γράμμα, Ἱππιατρ.

ἡμίγραφος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ **γεγραμμένος**, Μένανδ. ἐν 'Αδήλοις 395.

ἡμίγυμνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ γυμνός, Λουκ.'Εναλ. Διαλ.14. 3,'Αρριαν. 'Ινδ. 24. 8.

ἡμῐγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, κατὴ τὸ ἥμισυ γυνή, Σιμων. (;) 191, καὶ αἰτ., δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν·— ὡσαύτως, **ἡμιγύναιος, ον**, Σουΐδ.· **ἡμίγυνος, ον**, Συνέσ.184D.

ἡμιδαής, ές, (δαίω) ἡμίκαυστος, νηῦς 'Ιλ. Π. 294, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 598. **II.** (**δατέομαι**) κατὰ τὸ ἥμισυ διῃρημένος, «μισοκομμένος», 'Ανθ. Π. 9. 375·—περὶ τοῦ Νικ. 'Αλ. 55, ἴδε **ἡμιδεής**.—Πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 229.

ἡμιδάϊκτος, ον, (δαΐζω) κατὰ τὸ ἥμισυ ἐσφαγμένος,'Οππ. Κ. 2. 281,'Αλ. 5. 669.

ἡμιδακτῠλιαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἡμίσεος δακτύλου, Σέξτ. 'Εμπ. Μ.10.137.

ἡμιδακτύλιον, τό, ἥμισυς δάκτυλος, χεῖλος τριῶν ἡμιδακτυλίων Συλλ.'Επιγρ.123. 25, Πλούτ. 2. 935D.

ἡμιδᾰμής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ φονευμένος, 'Οππ.'Αλ. 1. 716· διάφ. γραφ. **ἡμιθανής**. **ἡμιδαής**.

ἡμιδανάκη, ἡ, ἡμίσεια δανάκη, ἴδε Ruhnk. Τιμ. ἐν λ. **ἡμεδαπός**· ὑποκορ. **-ιον**, τό, 'Ησύχ.

ἡμιδᾰπής, ές, ἀμφίβ. λέξις, ἑρμηνευομένη ὑπὸ Φωτ. καὶ Σουΐδ. διὰ τοῦ **ἡμιτελής**.

ἡμιδᾱρεικόν, τό, ἥμισυς δαρεικός, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικὰ Ξεν.'Αν. 1. 3, 21.

ἡμιδεής, ές, (δέω) ἔχων ἔλλειψιν τοῦ ἡμίσεος, κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης, ἡμιπλήρωτος, βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς Ξεν.'Αν.1. 9, 25, 'Ανθ. Π. 5. 183, καὶ ἴσως οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Νικ.'Αλ. 55·— ἐξ ἡμιδεοῦς, κατὰ τὸ ἥμισυ, Θεμίστ. 222B.

ἡμιδέξιον, τό, τρίμετρον δακτυλικόν, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil VI. σ. 514. 28., 544. 15 (Κουμαν. Λεξ.).

ἡμιδιπλοΐδιον, τό, χιτὼν γυναικεῖος διπλούμενος κατὰ τὸ ἄνω μέρος οὕτως ὥστε νὰ καταπίπτῃ μέχρι τοῦ μέσου τοῦ σώματος, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 318, πρβλ. Λεξικ. 'Αρχαιοτ. ἐν λέξει **χιτών**, Λατ. tunica.

ἡμιδουλεία, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ δουλεία, Χρύσιππος ὁ τὴν ἡμιδουλείαν εἰσάγων Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 257A.

ἡμίδουλος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ δοῦλος, Εὐρ.'Ανδρ. 942, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ε. Π. 255A.

ἡμιδράκων, οντος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ δράκων, Γρηγ. Ναζ. 2, σ. 142.

ἡμιδραχμιαῖος, α, ον, ἔχων βάρος ἡμισείας δραχμῆς,'Αλέξ. Τραλλ. 8. 446.

ἡμίδραχμον, τό, ἡμίσεια δραχμή, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμιδωδέκατον, τό, = **ἡμίχουν**, τὸ 24ον μέρος τοῦ μεδίμνου, 'Ησύχ.

ἡμίειλος, ον, (εἵλη) κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένος, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 23, 1.

ἡμιεκατοστή, ἡ, (τόκος) Βασιλ. ἐκδ. Heimb. τ. 2, παραρτ. σ. 254.

ἡμιεκατοστιαῖοι, οἱ, τόκοι Βασιλ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

ἡμιέκτειον, ου, τό, = τῷ ἑπομ., Dittenb. SIG. 587, 270.

ἡμιέκτεον, τό, = τῷ ἑπομ., αὐτ. 226, 75.

ἡμιέκτεων, τό, = τῷ ἑπομ., 'Αριστοφ. Νεφ. 643, 645, Dittenb. SIG. 20, 7.

ἡμίεκτον, τό, ἥμισυς ἑκτεύς, Δημ. 918.11, Θεόφρ. Ι. Φ. 2, 6, 2, κτλ., Dittenb. SIG. 10. 26. 570.11, κλ.· ἀγγεῖον περιέχον ἥμισυν ἑκτέα, 'Ιππ. 683. 47, 49. **II.** ἡμ. χρυσοῦ = 8 ὀβολοί, Κράτης Λαμ. 3· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 233.

ἡμιεκφανής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκφαινόμενος, ἄστρον Πτολεμ. 2, 4 (Halm.).

ἡμιέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἕλλην, Λουκ.'Ορχ. 64.

ἡμιέργαστος, ον, = **ἡμίεργος**, ὗλαι Γαλην. Δογμ. 'Ιππ. 1, 527 (Müller).

ἡμιεργής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ εἰργασμένος, ἡμιτελής, Λουκ. 'Αστρολ. 5.

ἡμίεργος, ον, = τῷ προηγ., 'Ηρόδ. 4. 124, Συλλ.'Επιγρ. 160. 5· ἡμ. καταλείπειν Θουκ.7. 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 841D.

ἡμιέτης, ες, (ἔτος) ἔχων ἡλικίαν ἡμίσεος ἔτους, ἡμίετες, καὶ ἡμ. χρόνος Πολυδ. Α', 54.

ἡμίεφθος, ον, (ἕψω) κατὰ τὸ ἥμισυ βεβρασμένος,'Ιππ. Ἄρθρ. 829· καθόλου, κατὰ τὸ ἥμισυ μαγειρευμένος, ἔτι καὶ ἐπὶ ὀπτοῦ· περὶ τοῦ 'Εμπεδοκλέους, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρὼν Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 4.

ἡμίζαρον, τό, Εὐστάθ. σ. 837, 51 «σημαίνει δὲ (ζειρά), φασί, ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείραντες οἱ Λυκιακοὶ ἡμίζαρον λέγουσι».

ἡμιζύγιος, ον, ἰσορροπῶν, ἥμισυς ἐντεῦθεν καὶ ἥμισυς ἐκεῖθεν, 'Αριστ. Μηχ. 20, 1.

ἡμιζώνιον, τό, «μισοζώναρο», Γλωσσ.

ἡμίζωος, ον, (ζωή) κατὰ τὸ ἥμισυ ζῶν, «μισοζώντανος», Γλωσσ. — **ἡμίζως**, 'Ηρωδιαν.'Επιμ. 239.

ἡμιθᾰλής, ές, (θάλλω) κατὰ τὸ ἥμισυ θάλλων, μισοπράσινος, στέφανος 'Ανθ. Π. 7. 465.

ἡμίθαλπτος, ον, μισοβρασμένος, μισοψημένος, 'Ηλιόδ. 2. 19 κατὰ Κοραῆν· κοιν. **ἡμίοπτος**.

ἡμιθᾰνής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός, «'μισοπεθαμμένος», Στράβ. 98,'Ανθ. Π.11. 392· πρβλ. **ἡμιθνής**.

ἡμιθέαινα, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ θεά, ἡμιθέους καὶ ἡμιθεαίνας 'Οππ. Κ. 3. 215· γεν. πληθ. **ἡμιθεάων**, Συλλ.'Επιγρ. 6280B. 57.

ἡμίθεος, Δωρ. **ἁμίθεος**, Θεόκρ., ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ θεός, ὡς τὸ 'Ομηρικὸν ἥρως·— ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται ἡμίθεοι 'Ησ.Ἔργ. κ. 'Ημ.159, πρβλ. Ὕμν. 'Ομ. 31. 18., 32. 19· ἀκολούθως συχν. παρὰ Πινδ., κτλ.·— τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ἀπαντᾷ ἡ λέξις παρ' 'Ομ. εἶναι ὕποπτον, ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν 'Ιλ.Μ.23.

ἡμίθηλυς, υ, κατὰ τὸ ἥμισυ θηλυκός, τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν 'Ανακρεόντ.11. 2.

ἡμίθηρ, ηρος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον,'Απολλόδ. 1. 6, 3, Φιλόστρ. Νεώτ. 868.

ἡμιθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, = **ἡμιθανής**,'Αριστοφ. Νεφ. 504, Θουκ. 2. 52, Αἰσχίν.76.18, κτλ.· ὕπνος βαθὺς καὶ ἡμ. Φιλόστρ. 88.

ἡμίθνητος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ θνητός, ἐπὶ τῶν Διοσκούρων, Λυκ. 511·— κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός, 'Εβδ.

ἡμίθραυστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ τεθραυσμένος, Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 1096, Λυκ. 378,'Ανθ. Π. 9. 568.

ἡμιθωράκιον, τό, τὸ πρόσθιον ἥμισυ μέρος τοῦ θώρακος, Πλούτ. 2. 596D, Πολυδ. Α', 134.

ἡμιιουδαῖος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ 'Ιουδαῖος, 'Ιδουμαίῳ, τουτέστιν ἡμιιουδαίῳ 'Ιώσηπ.'Ιουδ.'Αρχ.14.15, 2.

ἡμίιππος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος, «ἡμίονος ἀπὸ τοῦ χείρονος ὠνομάσθη οὐχ ἡμίιππος» Σχόλ. Διον. Θρακ. Β. Α.733, 3.

ἡμικάδιον, τό, ἥμισυς κάδος, Φιλόχ. παρὰ Πολυδ. Ι', 71, Συλλ.'Επιγρ. 5641. 94.

ἡμίκᾰκος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κακός, φαῦλος, Σοφ. 'Αποσπ. 885, Ἄλεξ. Αἰχμ. 1, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Ε. Π. 218A.—'Επίρρ. **-κως**, 'Αριστοφ. Θεσμ. 449.

ἡμικατάλυτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ καταλυθείς, καταστραφείς, ἡμ. ναοὶ τῶν εἰδώλων Ζωναρ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 462.

ἡμίκαυστος ἢ -καυτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαυμένος, Αἰλ. Π.'Ιστ. 13. 2, Δίων Κ. 50. 35.

ἡμίκενος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κενός, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 5. 77, Πολυδ. Ε', 133.

ἡμίκερκος, ον, ἔχων ἡμίσειαν οὐράν, κολοβός; ὡς τὸ κόλουρος, Νικήτ. Χρ. 2,10.

ἡμικεφάλαιον, τό, ἧττον ἀττικὸς τύπος τοῦ **ἡμίκραιρα**, Φρύν. 328·— **ἡμικέφαλον**, Γλωσσ.

ἡμίκλαστος, ον, (κλάω) κατὰ τὸ ἥμισυ τεθλασμένος, Πλούτ. 2. 306A, 317C.

ἡμίκλειστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλεισμένος, πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἡμικλεῖς** (πύλαι) παρὰ Σουΐδ.

ἡμικλήριον, τό, (κλῆρος) τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομίας,'Ισαῖ. 64. 2, Δημ.1173. 6· πλεον., τοῦ κλήρου τὸ ἡμ. 'Ισαῖ. 86. 18.

ἡμικόγγιον, τό, ὁ ἥμισυς κόγγιος, Διοσκ. παρὰ Γαλην.13.984.

ἡμίκοπος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκομμένος, Σχόλ. 'Οππ.'Αλ.1. 716, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ ἡμίπλευρος παρ' 'Ησυχ.

ἡμικόριον, τό, ἥμισυς κόρος, μέτρον ξηρῶν, 'Ησύχ. (κοινῶς **-κόλλιον**).

ἡμικόσμιον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 236.

ἡμικοτύλη [ῠ], ἡ, ἡμίσεια κοτύλη,'Ιππ. 586. 8.

ἡμικοτῠλιαῖος, α, ον, ὅσον ἡμίσεια κοτύλη, οἶνος Διοσκ.

ἡμικοτύλιον, τό, = **ἡμικοτύλη**, 'Αριστ. Ι. Ζ. 6.18, 21.

ἡμίκραιρα, ἡ, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ προσώπου, 'Αριστοφ. Θεσμ. 227, 'Αμειψ. Κονν. 3, Κρωβυλ. Ψευδ. 3· πρβλ. **ἡμικεφάλαιον**. 2) = τῷ ἑπομ., 'Αέτ. παρὰ Φωτ. σ. 178 Bekk.

ἡμικρᾱνία, ἡ, (κρανίον) πόνος κατέχων τὸ ἥμισυ τοῦ κρανίου ἢ τοῦ προσώπου, Γαλην. (Τὸ Λατ. hemicranium, ὅθεν Γαλλ. migraine,'Αγγλ. megrim).—Πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἡμικρᾱνικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς, ἢ ὅμοιος πρὸς ἡμικρανίαν, πάθος 'Αέτ.· οἱ ἡμικρανικοί, οἱ πάσχοντες ἐξ ἡμικρανίας, Παῦλ. Αἰγ. 3. 5.

ἡμίκρανον, τό, = **ἡμικεφάλαιον**, Φρύνιχ. σ. 328, 'Αλέξ. Τραλλ. 1, 2, 'Ησύχ.

ἡμίκρης, ητος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ Κρής, περὶ τοῦ Μενελάου, Λυκ.150. (Οὐχὶ **ἡμικρής**, ὡς **'Ετεόκρητες**, **Νεόκρητες**, **ἡμίθηρ**, κλπ.).

ἡμικύᾰθος, ὁ, ἥμισυς κύαθος, 'Αρεταῖ. π. Θερ. 'Οξ. Παθ. 2. 2.

ἡμικυκλικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. Πλάτ. σ. 82 Ruhnk.

ἡμικύκλιος, ον, (κύκλος) ἀνήκων εἰς ἥμισυ κύκλον, semicircularis, Σχόλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1614·— ὡσαύτως, **ἡμίκυκλος**, 'Ηλιόδ. 8.14. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἡμίκυκλον**, τό, ἡμικύκλιον,'Αριστ.'Αν. Ὑστ.1.1, 4, κτλ. 2) τὰ πρῶτα ἑδώλια τοῦ θεάτρου τὰ πλησιέστατα πρὸς τὴν ὀρχήστραν, Πολυδ. Δ', 127, 131, Φώτ.· τόπος πρὸς δημοσίαν εὐωχίαν ἢ συνεδρίαν, Πλούτ. 'Αλκιβ.

17, Νικ. 12, πρβλ. Ἰάμβλ. Βίῳ Πυθ. 26. **3)** ἕδρα ἡμικυκλώδης, Cic. Lael. 1, Πολυδ. Ϛ', 9. **4)** ἡμικυκλικὸν ὡρολόγιον (ἡλιακόν), Vitruv. 9. 8.

ἡμικυκλιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἡμικύκλιον, γραμμὴ Στράβ. 597· ὡσαύτως, **ἡμικυκλώδης,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ἡμίαρτον.** — Ἐπίρρ. **ἡμικυκλοειδῶς,** Τζέτζ. εἰς Ἡσ.

ἡμίκυκλος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἡμικύκλιος,**

ἡμικύλινδρος, ὁ, ἥμισυς κύλινδρος, Ἐρατοσθ. σ. 177 Bernh.· **-κυλίνδριον,** Πορφύρ. π. Ἀποχ. 4. 7.

ἡμίκυνες, οἱ, κατὰ τὸ ἥμισυ κύνες, ὄνομα μυθικοῦ τινος ἔθνους· ἀλλαχοῦ κυνοκέφαλοι, Ἡσ. παρὰ Στράβ. 43. 299 καὶ Στεφ. Βυζ.

ἡμίκυπρον, τό, (κύπρος II. 2) μέτρον τι, = modius, Ἱππῶν. 17·— Ἡσύχ. «ἥμισυ μεδίμνου».

ἡμίλαμπρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λάμπων, Σχ. Ἀράτ. 91.

ἡμιλάσταυρος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ πονηρός, μιαρός, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 395, Πολυδ. Ϛ', 161.

ἡμίλεκτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λεχθείς, λόγος Θεοφύλ.

ἡμιλέπιστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκλελεπισμένος, Στράβ. 808.

ἡμίλεπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκλεπισθείς, ἐκκολαφθείς, Ἀνακρέοντ. 26. 10.

ἡμίλευκος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λευκός, Λουκ. Προμ. 4.

ἡμιλιγδός, ἡ, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 33· (ὁ Nauck. **ἡμὴ λίγδος**).

ἡμιλιτριαῖος, α, ον, ζυγίζων ἡμίσειαν λίτραν, Στράβ. 146.

ἡμιλίτριον, τό, ἡμίσεια λίτρα, Ἐπίχ. 5 Ahr. **II. ἡμίλιτρον,** τό, ἐν Σικελίᾳ ἥμισυς ὀβολός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 467, Πολυδ. Θ', 81.

ἡμίλουτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λελουσμένος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 113, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 161.

ἡμιλοχία, ἡ, ἥμισυς λόχος· ὡσαύτως **ἡμιλόχιον,** τό, Αἰλ. Τακτ. 5.

ἡμιλοχίτης [ῑ], ου, ὁ, ἀρχηγὸς ἡμιλοχίας, Αἰλ. Τακτ. 5, Σουΐδ.

ἡμιμαθής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, «μισογραμματισμένος», Φιλόστρ. 575, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμιμανής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ μαινόμενος, «μισότρελλος», νεανίσκος Αἰσχίν. 24. 25, Διόνυσος, Λουκ. Ἐκκλ. Θεῶν 4.

ἡμιμάραντος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μεμαραμμένος, Λουκ. Τοξ. 13· στέφανοι Ἀλκίφρ. 3. 62.

ἡμιμάσητος, ον, «μισομασημένος», Κράτης ἐν Ἀδήλ. 14.

ἡμιμέγιστον, τό, ἡμίσεια μνᾶ, ἡμιμναῖον, Ἡσύχ.·— τὸ μέγιστον τοῦ ταλάντου μέρος, ἡ μνᾶ, Πολυδ. Θ', 56.

ἡμιμέδιμνον, τό, ἥμισυς μέδιμνος, Φερεκρ. Ἀγ. 1, Δημ. 1278. 22, Δικαίαρχ. παρ' Ἀθην. 141C· ὡσαύτως, **ἡμιμέδιμνος,** ὁ, Πολυδ. Δ', 168·— πρβλ. **ἡμέδιμνον.**

ἡμιμεθής, ές, «μισομεθυσμένος», Ἀνθ. Π. 6. 251, Κλήμ. Ἀλ. 182.

ἡμιμέθυσος, ον, (μεθύω) = τῷ προηγ., Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμιμερής, ές, (μέρος) ἥμισυς, ἡμίθεον θεὸν καὶ ἡμιμερῆ ἄνθρωπον Ἐκκλ.

ἡμιμέριστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ διῃρημένος, Σχόλ. Ὀππ. Ἁλ. 2. 286.

ἡμίμεστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μεστός, Πολυδ. Ε', 133.

ἡμίμετρον, τό, ἥμισυ μέτρον, Σουΐδ. ἐν λ. **ἡμικάδιον.**

ἡμίμηδος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ Μῆδος, ὁ ἡμίμηδος ἢ ἡμιπέρσης Κῦρος, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 213B.

ἡμιμηνιαῖος, α, ον, (μήν) ἡμίσεος μηνός, Γλωσσ.

ἡμίμιτρον, τό, ἡμίσεια μίτρα (ἴδε ἐν λ. **μίτρα**), Πολυδ. Ι', 191, Ἡσύχ.

ἡμιμναῖον, τό, ἡμίσεια μνᾶ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 5, 2, Πλάτ. Νόμ. 774D, κτλ.·— ὡσαύτως εὕρηται ὁ τύπος **ἡμίμνεον,** συνηρ. **-μνουν** Λοβ. Φρυν. 554, Dittenberg. SIG. 259. 42., 426. 26 κ. ἀλλ.

ἡμιμοιριαῖος, α, ον, ἴσος πρὸς ἡμίσειαν μοῖραν, μέγεθος Κλεομήδ. 2. 2.

ἡμιμοίριον, τό, ἥμισυ, Ἱπποκρ. 876B. **II.** ἡμίσεια μοῖρα, Πτολεμ. 1, σ. 26, 33.

ἡμιμόριον, τό, τὸ ἥμισύ τινος, Πολυδ. ς', 160.

ἡμιμόχθηρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μοχθηρός, Πλάτ. Πολ. 352C.

ἡμίνα, ἡ, (ἥμισυς) Σικελικὸν μέτρον, ἥμισυς ἑκτεύς, καὶ ἑπομένως = κοτύλη, Ἐπίχ. 91b Ahr., Σώφρων 70 Ahr.· ἡμίνα βασιλικὴ = ἡμικοτύλη Ἀριστείδ. 1. 316· ὡσαύτως εὑρισκόμενον ἔν τινι Βοιωτ. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 47. [Ἡ ποσότης ἀόριστος ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις· ἀλλ' ἐν Α. Β. 99 φέρεται ἡμῖνα καὶ παρὰ Πλαύτῳ εἶνε hemīna, M. Gl. 3. 2, 18, Pers. 1. 129].

ἡμίνεκρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός, «μισαποθαμμένος», Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 124, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 76, 13, 350, 7 (Λεξ. Κουμ.).

ἡμίνηρος, ον, συνηρ. ἀντὶ **ἡμινέαρος,** κατὰ τὸ ἥμισυ πρόσφατος, καὶ οὕτως ἐπὶ ἰχθύων, κατὰ τὸ ἥμισυ ἡλατισμένος, ὡς τὸ ἡμιτάριχος, Ξενοκρ. 5. 77, Ἀθήν. 118F, 121B.

ἡμιξέστιον, τό, καὶ -ξεστον, τό, ἥμισυς ξέστης, Διοσκ. 1. 14, Σχόλ., κτλ.

ἡμίξηρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ξηρός, Ἀνθ. Π. 9. 137.

ἡμιξύρητος, ον, (ξυρέω) κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξυρημένος, Διογ. Λ. 6. 33.

ἡμιόγδοον, τό, οἱ δύο χοεῖς, Ἡσύχ.

ἡμιόδελος, ἴδε **ἡμιώβολον.**

ἡμιόδιον, τό, στενὴ ὁδός, Γλωσσ.

ἡμιόδιος, ον, ἀμφ. γραφ., ὁ ὁδεύσας τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34.

ἡμιολιασμός, ὁ, «τὰ ἡμιόλια δοῦναι», Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρατίωνι, Σουΐδ.

ἡμιόλιος, α, ον, Δωρ. **ἁμιόλιος, ον,** (ὅλος): — περιέχων τὸ ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, ἥμισυ τοῦ ὅλου περιπλέον, Λατ. sesquialter, Πλάτ. Θεαιτ. 154C· ηὔξησε τὰ δόρατα ἡμιολίῳ μεγέθει Διόδ. 15. 44·— μετὰ γεν., τὰς περόνας ἡμιολίας .. τοῦ τότε κατεστεῶτος μέτρου, κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου μεγαλειτέρας, Ἡρόδ. 5. 88· [γωνία] ἁμιόλιος τᾶς μέσας Τίμ. Λοκρ. 98A, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 32, 6:— ὡσαύτως, ἀκόμη ἥμισυ περιπλέον, ἡμιόλιον οὗ πρότερον ἔφερον Ξεν. Ἀν. 1. 3, 21· ἐπὶ ἀριθμῶν, ποιήσας ἡμιολίους τοὺς ναύτας ἢ πρότερον Πολύβ. 10. 17, 12. **II.** κατὰ λόγον τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος πρὸς τὸ ἕν ($^3/_2$: 1 ἢ 3 : 2), ὡς ἐν μουσικοῖς φθόγγοις, ἡμιολία διάστασις Πλάτ. Τιμ. 36A· ἡ ἡμιολία, ὁ λόγος οὗτος, τὴν ἡμ. τοῦ τιμήματος ὁ αὐτ. Νόμ. 956D. **2)** αἱ **ἡμιολίαι,** τόκος αὐξάνων τὸ κεφάλαιον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, δηλ. 50 % (τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου, Ἡσύχ.) Βυζ. **III.** ἡμιολία ναῦς, πλοῖον ἐλαφρὸν ἔχον μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπῶν, Διόδ. 19. 65· ὡσαύτως καὶ μόνον ἡμιολία Πολύβ. 5. 101, 2, Διόδ. 16. 61 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπανορθωτέον ἡμιολίας ἀντὶ -ίους), κτλ.· ἐν χρήσει παρὰ πειραταῖς, Θεόφρ. Χαρ. 25. 1· ἡμ. ληστρικαὶ Ἀρρ. Ἀν. 3. 2, 5, κτλ.· καλούμενον ὡσαύτως ἡμιόλιον (ἐνν. πλοῖον), Ἡσύχ. **IV.** ὁ ἡμ. (ἐνν. στίχος) στίχος περιέχων ἓν μέτρον καὶ ἥμισυ, Ἡφαιστ. 15. 2.— Ἐπίρρ. **ἡμιολίως** Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 208 (Βασιλ.).

ἡμιόνειος, α, ον, (ἡμίονος) ἀνήκων εἰς ἡμίονον, ἅμαξα ἡμ., συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων, Ὀδ. Ζ. 72, Ἰλ. Ω. 189· ζυγὸν ἡμ. Ω. 268· κόπρος ἡμιονεία = ἡμιονὶς Πάμφ. παρὰ Φιλοστρ. 693, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ.

ἡμιον-ηγός, όν, (ἄγω) ὁ ὁδηγῶν ἡμίονον, Στράβων 659.

ἡμιονικός, ή, όν, = **ἡμιόνειος,** ζεῦγος Ξεν. Ἀν. 7. 5, 1· ὁδὸς ἡμ., ὁδὸς μόνον δι' ἡμιόνους κατάλληλος, Στράβων 282.

ἡμιόνιον, τό, = **ἡμίονος** II, Διοσκ. 3. 151, Πλίν. Ἰ. Ν. 27. 17.

ἡμιονίς, ίδος, ἡ, κόπρος ἡμιόνου, ὡς τὸ **ἡμιονεία,** Ἱππ. 583. 28· πρβλ. **ὀνίς.**

ἡμιονῖτις, ιδος, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡμίονον, ἵππος ἡμιονῖτις, ἵππος κυοφοροῦσα ἡμίονον, Στράβων 212. **II. ἡμιονῖτις, ιδος,** ἡ, εἶδος πτερίδος, scolopendrium hemionitis, Διοσκ. 3. 152.

ἡμί-ονος, ἡ, Ὅμ., Πίνδ., κτλ.· ἀλλ' ἀρσ. ἐν Ἰλ. Ρ. 742, Πλάτ. Ἀπολ. 27E, κτλ.·— κατὰ τὸ ἥμισυ ὄνος, «μουλάρι», παρ' Ὁμ. ὡς ζῷον φορτηγόν, Ἰλ. Κ. 115· ἢ σῦρον ἅμαξαν, κτλ., Η. 332, Ρ. 742, πρβλ. **ἡμιόνειος·** ἀντέχει παραπολύ, ταλαεργὸς Ψ. 654· καὶ προτιμᾶται τοῦ βοός, Κ. 352, Ὀδ. Θ. 124· οὕτω, γνοίης ὅσσον ὄνων κρείσσονες ἡμίονοι Θέογν. 996· ἐφ' ἡμιόνων, ἐπὶ ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἡμιόνων, Ἰλ. Ω. 702· ἡ ἀξία τῶν ἡμιόνων φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὑπῆρχον ἀγῶνες ἡμιονοδρομικοὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὡς οἱ ἐξυμνηθέντες ὑπὸ τοῦ Πινδ. Ὀλ. 6, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14·— παροιμ., ἐπεὰν ἡμίονοι τέκωσι, δηλ. οὐδέποτε, Ἡρόδ. 3. 153· περὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας τοῦ ζῴου ὅρα Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 22 καὶ 24· πρβλ. **ὀρεύς. 2)** ἡ ἀγροτέρα ἡμ. Ἰλ. Β. 851 εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ Συρία ἡμίονος παρ' Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6. 36, 1 (πρβλ. 1. 6, 7), εἶδος ἀγρίου ὄνου, τὸ Περσ. jiggetai. **II.** εἶδος φυτοῦ, σκολοπένδριον, Λατ. scolopendrium, τροφὴ ἀγαπητὴ τῶν ἡμιόνων, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9. 19 (18), 7· πρβλ. **ἡμιόνιον.**

ἡμίοπλος, ον, ἐξ ἡμισείας ὡπλισμένος, Γλωσσ.

ἡμίοπος, ον, (ὀπή) ἔχων ἡμισείας ὀπάς, ἡμίοποι αὐλοί, φέροντες μόνον τρεῖς ὀπάς, μὴ τέλειοι αὐλοί, Ἀνακρ. 19· ἡμ. (ἄνευ τοῦ αὐλός), ὁ, ἐν χρήσει μεταφ. ἐπὶ μικροῦ, ἀτελοῦς πράγματος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 89.

ἡμίοπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἡψημένος, Ἄλεξ. Παννυ. 4, Λουκ. Ἀλεκτρ. 2· ἴδε **ἡμίθαλπτος.**

ἡμιούγκιον, τό, ἡμίσεια οὐγκία, Λατ. semuncia, Ἐπίχ. ἐν Α. Β. 98· γραφόμενον **ἡμιούγγιον** ἐν Γαλην. 13, σ. 703.

ἡμιπαγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπηγώς, ἐστερεοποιημένος, Πλάτ. Τιμ. 59E, 60D· ᾠὰ ἡμιπαγῆ, ἡμίπηκτα, κοιν. «μελᾶτα», Ἱππ. 405. 39·— μεταφ., ἡμ. σοφία Φίλων 1. 322.

ἡμιπαθής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ πάσχων, ἡμιπαθέα μέρεα Ἀρετ. Σημ. Χρον. Παθ. 1. 7.

ἡμιπαίδευτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, Συνέσ. 307A.

ἡμιπαχής, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ κνημοπαχής, ὃ ἴδε.

ἡμιπέλεκκον (κ διπλοῦν χάριν τοῦ μέτρου), τό, ἥμισυς πέλε-

κυς, μονόστομος, ἐπειδὴ ὁ κυρίως πέλεκυς ἦτο δίστομος, Ἰλ. Ψ. 851, 858, 883.

ἡμιπέπᾰνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος, παρ' Ὀρειβασ. σ. 81 Matthaei.

ἡμιπέπειρος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λ. βήσσας.

ἡμίπεπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἡψημένος, Πλούτ. Καίσ. 69· κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος, Γαλην. 6. 311., 8. 598.

ἡμιπέπων, ον = **ἡμιπέπανος**, Ὀρειβ.1. 428.

ἡμιπέρσης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ Πέρσης, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ε. II. 213B

ἡμιπήχειον, τό, ἥμισυς πῆχυς, Σέξτ. Ἐμπ. Μ.7.105.—**ἡμιπήχιον**, Ἵππαρχ.1093.

ἡμιπηχυαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἡμίσεος πήχεως, Διοσκ. 3. 145, Γεωπ.10. 4,1.

ἡμίπηχυς, υ, ἔχων ἔκτασιν ἡμίσεος πήχεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10.132,140, πρβλ.127.

ἡμίπλεθρον, τό, ἥμισυ πλέθρον, Ἡρόδ.7.176, Ξεν. Ἀν.4.7, 6.

ἡμίπλεκτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπλεγμένος, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 10, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμίπλεως, ων, κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης, Πολυδ. Ε', 133.

ἡμιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ κτυπημένος, πληγωμένος κατὰ τὸ ἥμισυ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1683· ὡσαύτως **ἡμιπληγής, ές**, Λοβ. Φρυν. 530.

ἡμιπληξία, ἡ, κτύπημα εἰς τὴν μίαν πλευράν, εἶδος παραλύσεως, ἡμιπληγία, Θεόδωρ. Πρόδρ. 8. σ. 373.

ἡμιπλήρης, ες, κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης, κύστις Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ.1. 6.

ἡμιπλήρωτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπληρωμένος, ἥμισυ ἔχων πλήρωμα, πλοῖα Πολυδ. Α', 121.

ἡμιπλίνθιον, τό, (πλίνθος) ἡμίσεια πλίνθος, «τοῦβλον» (ὧν δύο ἀπετέλουν μίαν πλίνθον), Λατ. semilaterium, ἡμιπλίνθια χρυσοῦ, ἐλάσματα παχέα ἀκατεργάστου χρυσοῦ, Ἡρόδ.1. 50.

ἡμίπνικτος, ον, (πνίγω) μισοπνιγμένος, Γλωσσ.

ἡμίπνοος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πνέων, ζῶν, Βατρ. 255.

ἡμιποδιαῖος, α, ον, ἔχων ἡμίσεος ποδὸς πλάτος ἢ ὕψος, Ἀπολλόδ. Πολιορκ.17, 106.

ἡμιπόδιον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 2, 7, Πολύβ. 6. 23, 2.

ἡμιποίητος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεποιημένος, μισοχαμωμένος, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμίπολον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ, Ἡσύχ.

ἡμιπόνηρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πονηρός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.7.10, 3, Πολ. 5.11, 34.

ἡμίπους, ποδος, ὁ, ἥμισυς πούς, Ἀπολλόδ. Πολ. 34.

ἡμίπτωτος, ον, (πίπτω) κατὰ τὸ ἥμισυ πεσών, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐρείπιον.

ἡμιπύργιον, τό, ἥμισυς πύργος, Φιλόστρ. 560.

ἡμίπῡρος, ον, (πῦρ) κατὰ τὸ ἥμισυ πύρινος, σελήνη Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 19, Πλούτ. 2. 928D.

ἡμιπύρωτος, ον, (πῡρόω) κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαυμένος, λείψανα Ἀνθ. II.7. 401.

ἡμιρρᾰγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ τεθραυσμένος, διερρωγώς, πίνακες Ἀριστείδ.1. 547.

ἡμιρρήνιον, τό, (ῥὴν) τὸ πρόβατον τὸ μεταξὺ τοῦ ἀμνοῦ καὶ τοῦ τελείου οἰός· θηλυκ. **ἡμιρρηνία, ἡ**, Dittenb. SIG. 438.198, 200.

ἡμιρρομβιαῖος, α, ον, ὡς τὸ **ἡμιρρόμβιον**, Γαλην.12. σ. 477.

ἡμιρρόμβιον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἡμίτομος** II.

ἡμιρρόπως, ἐπίρρ., ἡμισείᾳ ῥοπῇ, κλίσει, δηλ. μετρίως, ἐλαφρῶς, ἡσύχως, ἀντίθ. ἀθρόως, Ἱππ.

ἡμίρρῡπος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ῥερυπωμένος, ῥυπαρός, εἶριον Ἱππ. 672.19.

ἡμισάκιον, τό, (σάκος ἢ σάκκος) ἥμισυς σάκκος, σησάμων ἡμ. Πολυδ. Ι', 169.

ἡμισάκις, ἐπίρρ., «μισὴ φορά», Ἰαμβλ.

ἡμισάλευτος, ον, (σαλεύω) κατὰ τὸ ἥμισυ σεσαλευμένος, περὶ τῶν μεθυόντων, Ἡσύχ.

ἡμισᾰπής, ές, (σήπομαι) κατὰ τὸ ἥμισυ σεσηπώς, Ἱππ. 461. 11, Γαλην.

ἡμίσεια, ἡ, ἡμίσεον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἥμισυς**.

ἡμισειαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπὶ μερισμῷ τῶν καρπῶν γεωργός, μορτίτης, partiarius colonus, Ἀρμενόπουλ. 6.1, 24.

ἡμίσεος, Δωρ. **ἁμίσεος, α, ον**, = **ἥμισυς**, ἴδε Λοβ. Φρυν.247.

ἡμίσευμα, τό, τὸ ἥμισυ, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 39.

ἡμισεύω, (ἥμισυς) διαιρῶ εἰς δύο, σμικρύνω κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐν τῷ παθ., Θεοδόσ. Γραμματ. σ. 86 Göttl.

ἡμίσικλον, τό, ἥμισυς σίκλος, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ.7. 13, 1·—**-σίκλιον**, Ἡσύχ.

ἥμισος, ον, καὶ **ἥμισσος, ον** = **ἥμισυς**, Dittenb. SIG. 594, 18. 20., 596.7., 598, 58.

ἡμίσοφος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ σοφός, Λουκ. Ἑρμοτ. 15, Δὶς Κατηγ. 8.

ἡμισπάθιον, τό, ἡμίσεια σπάθη (ἐργαλεῖον χειρουργικόν), παρ' Ὀρειβασ. σ. 9. 23, Mai.

ἡμισπάρακτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κατεσπαραγμένος, Γρηγ. Ναζ. 2.192.

ἡμίσπαστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἠφανισμένος, κατεστραμμένος, πόλεις Στράβ. 831· κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπεσπασμένος, Ἀνθ. Π.10. 21.

ἡμισπιθαμιαῖος, α, ον, ἡμισείας σπιθαμῆς, πλάτος Ἱππ. Ἀγμ.770.

ἡμισπίθᾰμος, ον, = τῷ προηγ., Φίλων Ἀρχ. Μαθημ. σ. 55.

ἡμιστᾰδιαῖος, α, ον, ἡμίσεος σταδίου τὸ μῆκος, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ.1. 40, κλ.

ἡμιστάδιον, τό, ἥμισυ στάδιον, Πολύβ. 3. 54,7, Στράβ. 817.

ἡμιστάτηρον, τό, ἥμισυς στατήρ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 486, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. ἥμιχα.

ἡμιστίχιον, τό, ἥμισυς στίχος, τὸ ἥμισυ τοῦ στίχου, Σέξτ. 306. 21, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ.162· παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 26 **ἡμίστιχον**.

ἡμιστρᾰτιώτης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ στρατιώτης, Λουκ. Διον. 3.

ἡμιστρόγγῠλος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ στρογγύλος, τομὴ Λουκ. Ὠκυπ. 97.

ἡμιστροφεῖον, τό, θεατρικὴ μηχανὴ κατὰ τὸ ἥμισυ στρεφομένη, Πολυδ. Δ', 127.

ἡμισυάρχης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄρχων, Ἀνών. Cod. Par. 2421, σ. 71, Mil.—οὐσιαστ. **ἡμισυάρχιον, τό**, αὐτόθι (Λεξικ. Κουμαν.).

ἡμισύδουλος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ δοῦλος, ἡμίδουλος, Μανέθ. 4. 600.

ἡμισύθλαστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ τεθλασμένος, ἡμίθλαστος, Ἡσύχ.

ἡμισυμερίτης, ου, ὁ, = **ἡμισειαστής**, Δουκάγγ.

ἥμῐσυς, εια, υ, γεν. **ἡμίσεος**, Ἡρόδ. 2. 126, Θουκ. 2. 78., 4. 83, Πλάτ., κλ. (οὕτω καὶ ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ.), Ξεν. Οἰκ.18, 8· παρὰ μεταγεν. συνηρ. **ἡμίσους**, Διον. Ἀλ. 4.17, Πλούτ., κλ.· ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ἀρσ. Ἰων. **ἡμίσεες, -εας**, Ἀττ. συνηρ. **ἡμίσεις**· ἀλλὰ τὸ **ἡμίσεας** εὕρηται ἐν ἱκανοῖς χειρογρ. τοῦ Θουκ. 8. 64, καὶ προτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Φρυν. ἐν Α. Β. 41·— οὐδ. πληθ. **ἡμίσεα**, παρὰ μεταγενεστ. Ἀττικοῖς **ἡμίση**, ἴδε Δινδ. Δημ. προοιμ. XI·— τὸ Ἰων. θηλ. **ἡμισέα**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἡμι-**). Ἥμισυς, «μισός», Λατ. semis, ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίθετον καὶ ὡς οὐσιαστικόν: **1)** ὡς ἐπίθετον, ἡμίσεες λαοί, οἱ ἡμίσεις ἄνθρωποι, Ἰλ. Φ.7· ἡμ. δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο.., ἡμ. δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν Ὀδ. Γ. 155 κἑξ. (ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ οὐδ. ἥμισυ ὡς οὐσιαστ., ἴδε κατωτ. II)· τοὺς ἡμίσεας ἀποστέλλειν Ἡρόδ. 9. 51, πρβλ. Θουκ. 3. 20, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6, κτλ.· ἥμισυς λόγος, τὸ ἥμισυ τῆς διηγήσεως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 428· τὸ ἥμισυ τεῖχος Θουκ. 2.78· ὁ ἥμ. ἀριθμὸς Πλάτ. Νόμ. 946Α·— μετὰ γεν. ὡς συγκρ., τὸ τεῖχος ἥμισυ ἐτελέσθη οὗ διενοεῖτο, ἥμισυ ἐκείνου, ὅπερ εἶχε κατὰ νοῦν, Θουκ. 1. 93· — μεταφ., τέλεον καὶ οὐδ' ἥμισυν δεῖ τὸν νομοθέτην εἶναι, καὶ οὐχὶ «μισὸς» ἐν τοῖς νομοθετήμασι, Πλάτ. Νόμ. 806C, πρβλ. 647D. **2)** παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως μετὰ τοῦ οὐσιαστ. κατὰ γεν., οὗ τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν λαμβάνει τὸ ἐπίθετον **ἥμισυς**· τῶν νήσων τὰς ἡμισέας Ἡρόδ. 2. 10· τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἡμίσεα ὁ αὐτ. 6. 23· ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· αἱ ἡμίσειαι τῶν νεῶν, «τὰ μισὰ πλοῖα», τὸ ἥμισυ τῶν πλοίων, ὁ αὐτ. 8. 8· οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων Ξεν. Κύρ. 4. 5, 4· ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ Πλάτ. Φαίδων. 104Α· τοῦ χρόνου Δημ. 459.14· παραλειπομένης τῆς γεν., οἱ ἡμ., τὸ ἥμισυ αὐτῶν, Θουκ. 3. 20. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** οὐδ. οὐσιαστ. **ἥμισυ**, τὸ ἥμισυ τιμῆς, ἐνάρων, ἀρετῆς Ἰλ. Ι. 616, Ρ. 231, Ὀδ. Ρ. 322· τὸ μὲν.., τὸ δ' ἥμισυ Ἰλ. Ν. 565· πλέον ἥμισυ παντὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 40, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 466D· ὑπὲρ ἥμισυ πάντων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 47· ἥμισυ οὐ δεῖ Πλάτ. Φαίδωνι 77C, κτλ.· ἀλλὰ συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθρ., τὸ ἥμ. τοῦ στρατοῦ Θουκ. 4. 83, οὕτω Πλάτ. κλπ.· ὡσαύτως, θὠμισυ (δηλ. τὸ ἥμισυ) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 557· θἥμισυ Ἀριστοφ. Λυσ. 116·— ἐν τῷ πληθ., τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας Πλάτ. Νόμ. 672Ε· ἄρτων ἡμίσεα Ξεν. Ἀν.1. 9, 26·— ἐν χρήσει μετὰ τὰ ἀριθμητ., δεκατεττάρων καὶ ἡμίσους Στράβ.134· μνῶν .. δώδεκα καὶ ἡμίσους Διον. Ἀλ. 4. 17· καὶ ἄνευ τοῦ καί, μυριάδων ἑπτὰ ἡμίσους Πλούτ. Μαρ. 34· ὡσαύτως, τριῶν ἡμίσου σταδίων Στράβ. 379, πρβλ. Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 44·— ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., ἥμισυ μὲν νύμφην.., ἥμισυ δ' αὖτε ὄφιν Ἡσ. Θ. 298, πρβλ. Πινδ. Ν.10.163,165· καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονος, τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονος Πλάτ. Πολ. 535D·— μετὰ προθ., οὐδ' εἰς ἥμισυ, οὔτε τὸ ἥμισυ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 452· ἐφ' ἡμίσεος, κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένος, Πλάτ. Πολ. 601C (κοινῶς ἡμισέως ὡς ἐπίρρ.). **2)** ὡς θηλ., **ἡ ἡμίσεια** (ἐνν. μοῖρα), τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· ἡ ἡμ. τοῦ τιμή-

ματος Πλάτ. Νόμ. 956D· ἐφ' ἡμισεία, μέχρι τοῦ ἡμίσεος, Δημ. 430. 8· ἐξ ἡμισείας Λουκ., κτλ. Ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. εὑρηται καὶ ἥμυσυς καὶ θηλ. ἡμίσεα, Meisterh 28, 5., 150.12.

ἡμισύ-τρῖτον, τό, τὸ τρίτον ἥμισυ, δηλ. ἓν καὶ ἥμισυ, Ἡσύχ.

ἡμισυ-χοῖνιξ, ικος, ἡ, = ἡμιχοῖνιξ, Ἡρωδιαν. ἐν Κραμήρ. Αν. Ὀξ. 2. 83.

ἡμισφαγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐσφαγμένος, Γλωσσ.

ἡμισφαίριον, τό, ἥμισυ τῆς σφαίρας, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 17· οὗ (τοῦ πόλου) τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον Πλάτ. Ἀξ. 371B, κτλ.

ἡμίσχετος, ον, κατέχων τὸ ἥμισυ, Ὀλυμπ. εἰς Πλάτ. Φαίδ.

ἡμίσχοινον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ σχοίνου, Α. Β. 363, Συλλ. Ἐπιγ. 5774.29,30, κ. ἀλλ.

ἡμιταλαντιαῖος, α, ον, ἐν ᾧ τὸ βραβεῖον εἶνε ἥμισυ τάλαντον, ἀγὼν Συλλ. Ἐπιγρ. 2810.20.

ἡμιτάλαντον, τό, ἥμισυ τάλαντον, ὡς βάρος, χρυσοῦ Ἰλ. Ψ. 751· τρία ἡμιτάλαντα, τρία ἡμίση τάλαντα, Ἡρόδ. 1. 50· ἀλλὰ μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν, τρίτον ἡμιτάλαντον. δύο τάλαντα καὶ ἥμισυ, ἕβδομον ἡμ. = 6 $^1/_2$, ἔνατον ἡμ. = 8 $^1/_2$, πρβλ., Λατ. sestertius, Γερμ. anderthald, ὅ ἐ. 1 $^1/_2$, drittehalh δηλ. 2 $^1/_2$, κτλ.), Ἡρόδ.1 50, 51· ἴδε Πολυδ. Θ', 54, Ἐτυμ. Μ. 744. 25 κἑξ.

ἡμιτάριχος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἁλατισμένος, «μισοταριχευμένος», Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην.117Α, Αἰλ. π. Ζ. 13. 2.

ἡμιτέλεια, ἡ, (τέλος) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος φόρου, ἄφεσις τοῦ ἡμίσεος, ἡμ. τῶν κακῶν ἐδέδοτο Λουκ. Νεκυομ.14.

ἡμιτέλεστος, ον, (τελέω), κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένος, τά ἡμιτέλεστα τῶν τειχῶν Θουκ. 3. 3, Διον. Ἀλ.1. 59, κτλ.· βρέφος Νόνν. Δ.1. 5.

ἡμιτελής, ές, (τέλος) κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένος, δόμος ἡμ., οἰκία ἧς ἐλλείπει τὸ ἥμισυ, δηλ. ὁ κύριος αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἰλ. Β.701· πρβλ. Στράβ. 296, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 19. 1, Ruhnk. Τίμ σ. 225· ἡμ. θάλαμος Ἀνθ. Π.7.627· ἡμ. νίκη Διον. Ἀλ. 2. 42· περὶ βρέφους, Λουκ. Θυσ. 5· ἡμιτελές τι καταλείπειν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 3, κτλ.· ἀφιέναι Διον. Ἀλ. π.Θουκ. 9·—ἡμ. ἀνήρ, ἀντίθ. τελείως ἀγαθός, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 38· ἡμ. περὶ λόγους Διον. Ἀλ. π. Δημ. 23.—Ἐπίρρ. -λῶς, Λογγῖν. Ἀποσπ. 6. 2.

ἡμιτέταρτον, τό, ὄνομα σταθμίου μολυβδίνου, τὸ ὄγδοον μέρος τῆς μνᾶς. Ἴδε Λεξ. Κουμαν.

ἡμιτετράγωνος, Δωρ. ἁμι-, ον, τὸ ἥμισυ τοῦ τετραγώνου ἀποτελῶν, Τίμ. Λοκρ. 98 Α. Β.

ἡμιτέχνιον, τό, ἡμίσεια (δηλ. πρόστυχος) τέχνη. «ἡ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ ξυστικὴ καὶ ἡ ἀπονυχιστική» Α. Β. 651.

ἡμιτμήξ, ῆγος, ἢ ἡμιτμής, ῆτος, ὁ, ἡ, = ἡμίτομος, Μανέθ. 4. 6, Παῦλ. Σιλεντ. Ἀγ. Σοφ. 243.

ἡμίτμητος,ον,(τέμνω) = ἡμίτομος, Σχολ. Λυκόφρ.152, Ὀππ. Ἁλ.1.716.

ἡμιτομίας, ου, (ὁ τομή) κατὰ τὸ ἥμισυ εὐνοῦχος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 4, Λατ. semicastratus, semimas.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἥμισυ τετμημένος κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88. II. ὡς οὐσιαστ. **ἡμίτομος**, ὁ, εἶδος ποτηρίου, Πάμφ. παρ' Ἀθην. 470D. 2) **ἡμίτομον**, τό, τὸ ἥμισυ, Ἡρόδ.7. 39., 9. 37· ἡμίτομα ᾠῶν Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 1.10:—ὡσαύτως **ἡμιτόμιον**. 6) εἶδος ἐπιδέσμου καλουμένου, ἡμιρρόμβιον, ἐκ τοῦ σχήματος, διότι ὁμοιάζει πρὸς ἥμισυ ῥόμβου, Ἱππ. κατ' ἰητρ. 742.

ἡμιτονιαῖος,α,ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἡμιτονίου, Ἀριστόξ. σ. 51.

ἡμιτόνιον, τό, ἥμισυς τόνος, Πλούτ. 2.1020Ε κἑξ.

ἡμίτραγος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ τράγος, Πάν Πλανούδ.

ἡμιτρής, ῆτος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ τετρημένος, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1379.

ἡμιτρῖβής, ές, (τρίβω) κατὰ τὸ ἥμισυ ἐφθαρμένος, τετριμμένος, ῥάκος Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.729.

ἡμιτρίγλυφος, ἡ, ἡμίσεια τρίγλυφος, Vitruv. 4. 3, 7.

ἡμιτρίγωνος, Δωρ. ἁμι-, ον, τὸ ἥμισυ τριγώνου, Τίμ. Λοκρ. 98Β.

ἡμιτρῖταῖος, α, ον, ἐπανερχόμενος κατὰ δύο ἡμέρας καὶ ἡμίσειαν, πυρετὸς ἡμ. Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 930· **-τριταϊκός**, ή, όν, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 277.

ἡμίτρῖτον, τό, τὸ ἕκτον μέρος (μνᾶς), Συλλ. Ἐπιγρ. 8535.

ἡμιτύβιον [ῠ], τό, λινοῦν ὕφασμα, χειρόμακτρον, καφιδρώτιον, Σαπφὼ 116, Ἱππ. Ἄρθρ. 802, Ἀριστοφ. Πλ.729. (Λέξις Αἰγυπτιακή, Πολυδ. Ζ', 71·—ἐν τοῖς χρόνοις ἐνίοτε **ἡμιτύμβιον**, ὅπερ ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Σουΐδᾳ, ἥμισυς, δηλ. μικρὸς τάφος· ἀλλὰ πιθανῶς ὁ τύπος οὗτος ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς, οἵτινες προσεπάθουν νὰ εὕρωσιν ἔννοιαν ἐν τῇ λέξει).

ἡμιτυμπάνιστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ τυμπανισθείς, μισοσκοτωμένος, ἡμιθανής, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμίυπνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κοιμώμενος, «μισοκοιμισμένος», **Γλωσσ.**

ἡμιύφαντος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ὑφασμένος, Αἰν. Τακτ. 29.

ἡμιυφής, ές = **ἡμιύφαντος**, Ἐπιγρ. Ἀθην. Rang. Ant. hell. 862, 863.

ἡμιφαής, = **ἡμιφανής**, λάρναξ Ἀνθ. Π.7. 478.

ἡμιφάλακρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ φαλακρός, Ἀνθ. Π. 11.131.

ἡμιφᾰνής, ές, (φαίνομαι) κατὰ τὸ ἥμισυ ὁρατός, σφίγγες Στράβων 807.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Γρ. Νύσσ. 3.1045.

ἡμιφάριον, τό, (φᾶρος) ἥμισυ ἱματίου, Ἀρισταίν.1. 4, Σουΐδ., Ἡσύχ.· φέρεται δὲ **ἡμιφόριον** παρὰ Φωτίῳ.

ἡμίφᾰτος, ον, ἥμισυς· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **δίφατος**, Ἡσύχ.

ἡμίφαυλος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ φαῦλος, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 8.

ἡμίφαυστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ φωτίζων, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμίφλεκτος, ον, ἡμίκαυστος, ἡμιφλεγής, νῆες Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 88, Λουκ. Θεῶν Διαλ.13. 2· ἐξ ἔρωτος, Θεόκρ. 2.133.

ἡμιφόρμιον, τό, ἥμισυς φορμός, ἀλῶν τρία ἡμιφόρμια Πολυδ. Ι', 169.

ἡμίφρακτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεφραγμένος, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμιφυής, ές, (φυή) κατὰ τὸ ἥμισυ αὐξηθείς, «μισοφυτρωμένος» Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 395.

ἡμίφωνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ προφερόμενος, Ἀρισταίν.1.10·—**ἡμίφωνον**, τό, τὸ ἡμίσειαν φωνὴν ἔχον, «ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ α καὶ τὸ ω, ἡμίφωνον δὲ τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ σ καὶ τὸ ρ» Ἀριστ. Ποιητ. 20, 3· **-φωνία** Ἀν. Ὀξ. 3. 87· πρβλ. φωνήεις.

ἡμιφωσώνιον, τό, εἶδος ἐνδύματος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 616· ἴδε **φώσων**.

ἡμίχα; «ἡμισταῖῆρα» Ἡσύχ.

ἡμιχίτων, ὁ, ἡ, ὁ ἥμισυν ἔχων χιτῶνα, π. τοῦ ἁγ. Δημητρίου (Λεξ. Κουμαν.).

ἡμίχλωρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πράσινος, Γλωσσ.

ἡμιχοαῖος, α, ον, περιέχων ἥμισυν χοέα, Θεόφρ. Ι.Φ. 9. 6, 4.

ἡμιχοινίκιον, τό, ἡμίσεια χοῖνιξ, Ἱππ. 572. 5., 580. 26, Dittenb. SIG. 587, 271, 281, 282.

ἡμιχοῖνιξ, ῖκος, ἡ, ἡμίσεια χοῖνιξ, τὸ ἥμισυ χοίνικος, Ἱππ. 497.12., 580. 27· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 286·— καὶ **ἡμιχοίνικον**, τό, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 4, 5, Πολυδ. ς', 160.

ἡμίχοον, τό, συνηρ. **ἡμίχουν**, ἥμισυς χόος, χοεύς, Ἱππ. 555. 15, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 40, 55, Dittenb. SIG. 511, 6. 7. 439, 8·— («ἡμίχους, μέτρον, μεδίμνου εἰκοστὸν τέταρτον» Ἡσύχ.).

ἡμιχόριον, τό, ἥμισυς χορός, «ὁπόταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία, ἑκατέρα δὲ μοῖρα ἡμιχόριον» Πολυδ. Δ', 107· ὁ τύπος **ἡμίχορος** δὲν εἶνε ἑλληνικός, Seidl. Εὐρ. Τρῳ. 153.

ἡμίχρηστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ χρηστός, Ἀριστ. Πολ. 5.11.34.

ἡμίχριστος, «ἡμίχριστοι (εἰσιν) οἱ μὴ εἰκονίζοντες (ἁγίας εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλων ἁγίων») Θ. Στουδ. σ.752, ἐκδ. Migne· ἡμιχρίστων αἵρεσις Μιχ. Μοναχ. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 328 (Migne).

ἡμιχρυσοῦς, ὁ, ἥμισυς χρυσοῦς στατήρ, Ἀναξανδρ. Ἀγχ. 2· ἡμίχρυσος ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 31.

ἡμίχωστος, ον, (χώννυμι), κατὰ τὸ ἥμισυ κεχωσμένος, καταχωσμένος, Γλωσσ.

ἡμίψυκτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ψυχρός, γῆ Στράβων 692:—**ἡμιψῡγής, ές**, κλίβανος Διοσκ. 3.100.

ἡμιωβολιαῖος, α, ον, ἔχων ἀξίαν ἡμίσεος ὀβολοῦ, Ἀριστοφ. Βατρ. 554· ἔχων τὸ μέγεθος ἡμίσεος ὀβολοῦ, Ξεν. Ἀπομν.1. 3, 12.

ἡμιωβόλιον ἢ -ωβέλιον, τό, (ἐν ταῖς Ἀττικ. Ἐπιγρ. **ἡμιωβέλιον**) = ἥμισυς ὀβολός, Εὔπολ. Κολ.16, Ξεν. Ἀν.1. 5, 6, Ἀριστ Ῥητ.1.14,1· ὡσαύτως **ἡμιώβολον**, τό, Θεόφρ. Λιθ. 46, Ἡρωδιαν Ἐπιμ. 204· Δωρ. τύπος **ἡμιώβελον**, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.1690. 6, 26.

ἡμιώριον, τό, (ὥρα) ἡμίσεια ὥρα, Μένανδ. ἐν Ἀδήλοις 400, Στράβων 133. Πολυδ. Α', 71.

ἧμμαι, ἴδε ἐν λ. ἅπτω.

ἥμορος, ον, = **ἄμοιρος**, Ἡσύχ., Φώτ.· θηλ. **ἡμορίς, ίδος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ.162.

ἦμος, Δωρ. **ἆμος**, ποιητ. ἐπίρρ. χρόνου συσχετικὸν τῷ **τῆμος**, ὡς **ὅτε** τοῦ **τότε**, **ἡνίκα** τοῦ **τηνίκα**, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε, ὁπότε, συχν. παρ' Ὁμ., ἀείποτε ἐν τῇ προτάσει ὑπάρχοντος τοῦ **τῆμος**, τῆμος ἄρα .., τῆμος δὴ .., ἐν τῇ ἀποδόσει, ἴδε ἐν λ. **τῆμος**· οὕτως, ἆμος .., τᾶμος .. Θεόκρ. 13. 25· ἦμος .., δὴ τότε Ἰλ. Α. 475, κτλ.· δὴ τότ' ἔπειτα Ὀδ. Ρ. 1· καὶ τότε δὴ Ἰλ. Θ. 68· καὶ τότ' ἔπειτα Α. 477· καὶ τότε δή ῥα Π.779· ἄρα ἢ ῥα μόνον, Ὀδ. Β.1, Τ. 428· τηνικαῦτα Ἡρόδ. 4. 28· τότε Σοφ.Τρ. 156· σπανίως ἄνευ μορίου τινὸς ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς Ὀδ. Γ. 491, Εὐρ. Ἐκ. 915·— ἦμος ὅτε ἠνώμεινα, Ἀπολλ. Ῥόδ Δ 267, 452, 1310, Ὀρφ., κτλ.— σπανίως μεθ' ὑποτ., ἄνευ τοῦ **ἄν**, ἦμος δ' ἠέλιος .. οὐρανὸν ἀμφιβεβήκῃ Ὀδ. Δ. 400· ἦμος δ' ἥλιος δύνῃ Ἱππ. 599. 40. 2) μετὰ τοῦ ἐνεστ., ἐνόσῳ, ἐφ' ὅσον, Σοφ. Τρ. 531· ἢ παρατ., ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1134, Αἴ. 935.

ἡμός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **ἁμός**.

ἡμοσύνη, ἡ, (ἧμαι) ἐμπειρία εἰς τὸ βάλλειν ἢ ῥίπτειν, Ἡσύχ.

ἥμυσυ (=**ἥμισυ**) Ἐπιγρ. Μεγάρων, L. et F. 25α, Φερῶν Θεσσαλίας αὐτόθι 1217B, καὶ ἐν Ἀττικ. Ἐπιγραφαῖς. Ἴδε Meisterh. Gr. σ. 28.

ἡμύω, ἀόρ. **ἤμυσα**, πρκμ., ἴδε **ὑπεμνήμυκε**, πρβλ. **ἐπ-**, **κατ-ημύω**: —Ἐπ. ῥῆμα (ἀβεβαίου ἀρχῆς), κλίνω, «γέρνω», πίπτω, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ἰλ., ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν, ἐπὶ τοῦ θανασίμως τρωθέντος, Θ. 308· ἤμυσε καρήατι, ἔκλινε τὴν κεφαλήν του, ἐπὶ ἵππου, Τ. 405· οὕτως ἐπὶ ληΐου (σπαρτῶν), ἐπί δ' ἠμύει ἀσταχύεσσι, προσκλίνει, γέρνει μὲ τοὺς στάχυς (ἴδε **ἐπημύω**), Β. 148· ἐπὶ πόλεων, κλίνω πρὸς πτῶσιν, καταπίπτω, τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Β. 373, Δ. 290· σπάνιον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, χρόνῳ δ'.. ἤμυσε στέγος Σοφ. Ἀποσπ. 742·— παρὰ μεταγεν., ἁπλῶς πίπτω, καταστρέφομαι, οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου Ἀνθ. Π. 7. 715. [Παρ' Ὁμ. ῠ ἐν τῷ ἐνεστ., ῡ ἐν τῷ ἀορ. α'· ἀλλὰ ῡ ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀπολλ. Ῥόδ Γ. 1400, Ὀππ. Ἁλ. 1. 228, Νικ. Ἀλ. 453· ῠ ἐν τῷ ἀορ., Ἀνθ. Π. 7. 715., 8. 96., 9. 262].

ἡμωδία, **ἡμωδιάω**, Ἰων. ἀντὶ **αἱμ-**· ὡσαύτως Ἀττ. κατὰ τὸν Μοῖριν.

ἤμων, ἴδε ἐν λ. **ἀμάω**.

ἥμων, **ονος**, ὁ, (ἵημι) ὁ ῥίπτων, ἐξακοντίζων, ἐκσφενδονίζων, ἀκοντιστής, σφενδονήτης, ἥμονες ἄνδρες Ἰλ. Ψ. 886· πρβλ. **ἧμα**, **ἡμοσύνη**.

ἤν, συνηρ. ἀντὶ **εἰ ἄν** καὶ **ἐάν**, Ὅμ., Ἡρόδ. (οἵτινες οὐδέποτε χρῶνται τῷ **ἐάν**), καὶ Ἀττ.

ἤν, ὡς ἐπιφώνημα, ἰδού, ἔ, «κύττα», Λατ. en! ἤν, οὐχ ἡδύ; Ἀριστοφ. Ἱππ. 26· ἤν, μεθίεμεν ὁ αὐτ. Πλ. 75· ἀλλ' ἢν χιτών σοι Μένανδ. Ἑαυτ. 8· ὡσαύτως, ἢν ἰδοὺ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 867, Ἀριστοφ. Βατρ. 1390, Εἰρ. 327, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 10, Ἀναχ. 1, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 6·—ὡσαύτως **ἠνίδε** (ὅ ἐ. ἢν ἴδε), ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη Πλάτ. Ἐπιγρ. 19 Bgk., Θεόκρ. 1. 149., 2. 38., 3. 10, Καλλ. εἰς Δῆλ. 132·— **ἠνὶ** φαίνεται ὅτι εἶνε ἐσφ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Πλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἦν, α' καὶ γ' ἑνικ. πρόσ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum)· γ' πληθ., Ἡσ. Θ. 321.

ἦν, ἴδε ἐν λ. **φημί**.

ἥν, αἰτ. ἑνικ. θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. **ὅς**, καὶ τῆς κτητικῆς **ὅς**, **ἑός**.

ἠναγκασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., διὰ τῆς βίας, ἀναγκαστικῶς, Διον. Ἁλ. πρὸς Πομπ. 15.

ἠναίνετο, ἴδε ἐν λ. **ἀναίνομαι**.

ἤνεγκα, **ἤνεγκον**, **ἤνεικα**, ἴδε ἐν λ. **φέρω**.

ἤνεκα, ἴδε ἐν λ. **αἰνέω**.

ἠνεκής, **ές**, φέρων, ὁδηγῶν ἐμπρός, δηλ. ἐπὶ μακρὸν ἐκτεινόμενος, ἠνεκέεσσι τρίβοις Νικ. Ἀλ. 605.—Ἐπίρρ. **-κέως**, ὡς τὸ **διηνεκῶς**, **ζανεκέως**, συνεχῶς, ἀδιακόπως, αὐτόθι 517, Ἐμπεδ. 439· οὕτως, ἠνεκὲς Ἄρατ. 445· καὶ ἐπὶ χρόνου, Καλλ. Ἀποσπ. 138, Νικ. Ἀλ. 517, κτλ. Ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς παλαιοῖς συγγραφεῦσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **διηνεκής**, **κεντρηνεκής**, ἃ ἴδε.

ἠνέμιον, τό, = **ἀνεμώνη**, Διοσκ. 2. 207.

ἠνεμόεις, Δωρ. **ἀνεμόεις**, **εσσα**, **εν**, (ἄνεμος) πλήρης ἀνέμου, ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένος, ἀνεμιζόμενος, ἐπὶ ὑψηλῶν βουνῶν ἢ τόπων ὀρεινῶν, δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας Ὀδ. Ι. 400· συχν. ἐπὶ τοῦ Ἰλίου, προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Ἰλ. Γ. 305, κτλ.· πτύχες ἠνεμόεσσαι, φάραγγες διαπνεόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. Τ. 432· ἐπὶ δένδρων, ἐρινεὸς Ἰλ. Χ. 145· οὕτω παρὰ Τυρτ. 1. 3, Πινδ. Ο. 4. 11, Εὐρ. Ἡρακλ. 781, κλπ. **2)** ἐπὶ κινήσεως, ὁρμητικός, αἰγίδες Αἰσχύλ. Χο. 591· αὔρα Σοφ. Τρ. 953· λαγωὸς Νίκ. Θ. 453· ἀνεμόεν φρόνημα, ταχεῖα ὡς ἄνεμος σκέψις, κατ' ἄλλους ὑψηλή, Σοφ. Ἀντ. 354. **3)** ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πληρούμενος, ἱστίον Πίνδ. Π. 1. 177.

ἠνεμό-φοιτος, **ον**, ἐρχόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, διὰ τοῦ ἀνέμου, βροντὴ Νόνν. Δ. 2. 24., 37. 85.

ἠνεμό-φωνος, **ον**, ἠχῶν ὡς ὁ ἄνεμος, Ἰω. Γαζ.

ἤνετο, ἴδε ἐν λ. **ἄνω** = **ἀνύω**.

ἦνθον, **ες**, **ε**, Δωρ. ἀντὶ **ἦλθον**, ἴδε ἐν λ. **ἔρχομαι**.

ἠνί, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἤν (ἐπιφών.)

ἡνία, **ων**, **τά**, (ἴδε ἐν τέλ.) ἡνίαι, χαλινός, συχνάκις παρ' Ὁμ., ὅστις ἀείποτε ἔχει τοῦτον τὸν οὐδ. πληθ. τύπον, Ἰλ. Ε. 226, Ὀδ. Γ. 483, κτλ.· οὕτως, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 95, Πίνδ.· ἐνῷ οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς ἀείποτε χρῶνται τῷ θηλ. τύπῳ **ἡνία** (ὃ ἴδε)· ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας Ἰλ. Ε. 262, 322· κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω, ἔσυραν πρὸς τὰ ὀπίσω, Τ. 394, πρβλ. Γ. 261. **II.** ἑνικ. **ἡνίον**, τό, χαλινός, Πολυδ. Α'. 148. (Ὑποκορ. κατὰ τύπον καὶ τονισμὸν ὑποδεικνύον οὐσιαστ. **ἦνος** ἢ **ἦνον**· ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι yam (tenere, coërcere), πρβλ. yantr (auriga).)

ἡνία, Δωρ. **ἀνία**, ἡ, ὁ χαλινός, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **ἡνία** (τά), καὶ ὡς ἐκεῖνο συνήθ. κατὰ πληθ., Πίνδ. Π. 5. 43, Αἰσχύλ. Πέρσ. 193, κτλ.· πρὸς ἡνίας μάχεσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 1010· εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι τὰς ἡνίας Πλάτ. Φαίδρ. 254C· ἀλλ' ὡσαύτως καθ' ἑνικ., ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν Σοφ. Αἴ. 847· ἡνίαν χαλᾶν Εὐρ. Ἀποσπ. 713· ὁ ἑνικὸς δι' ἕνα χαλινὸν (τοῦ ἑνὸς ἵππου τῆς ἁμάξης), ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν Σοφ. Ἠλ. 743. **2)** μεταφ., ἔρως .. ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους Ἀριστοφ. Ὄρν. 1739· ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ. Πρωτ. 338A· τῆς πόλεως τὰς ἡνίας παραλαβεῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 466· τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας παραδοῦναί τινι ὁ αὐτ. Ἱππ. 1109· γαστρὸς πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν Μένανδ. Μονοστ. 81· τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνιέναι Πλούτ. Περικλ. 11· ἐνδιδόναι τινὶ τὰς ἡνίας Διον. Ἁλ. 7. 35. **3)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἐφ' ἡνίαν, πρὸς ἀριστερὰ (διότι ἡ ἀριστερὰ ἐκράτει τὰς ἡνίας), Πολύαιν. 4. 3, 11· [τὸν ἵππον] περισπάσας ἐφ' ἡνίαν τῷ χαλινῷ Πλούτ. Μαρκέλλ. 6. **II.** λωρίον δερμάτινον, ἰδίως λωρίον τῶν σανδαλίων, ἡνίαι Λακωνικαὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 508.

ἠνιγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. (**αἰνίσσομαι**), ὡς ἐν αἰνίγμασι, αἰνιγματωδῶς, Κλήμ. Ἀλ. 985.

ἠνίδε, ἴδε ἐν λ. **ἤν** (ἐπιφώνημα).

ἡνίκᾰ [ῐ], Δωρ. **ἀνίκα**, ἐπίρρ. χρόνου, ἀντιστοιχοῦν τῷ **τηνίκα** (πρβλ. τὸ ἐρωτηματ. **πηνίκα**), ὡς **ὅτε** πρὸς τὸ **τότε**, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε, Ὀδ. Χ. 198 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμ.), Τραγ., Πίνδ. καὶ Ἀττ.· μετὰ γεν., ἡνίκα τοῦ χρόνου, καθ' ὃ σημεῖον τοῦ χρόνου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 25. **1)** συνήθ. μεθ' ὁριστ., Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Αἴ. 1144, 1273 κ. ἀλλ., Θουκ. 7. 73·— ἡν. ἦν ἔτ' ἐν φάει Εὐρ. Ἴωνι 726. **2)** ἡνίκ' ἄν, ὡς τὸ ὅταν, μεθ' ὑποτακτ., ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, ὁσάκις, ὁποτανδήποτε, Σοφ. Φ. 880, Ο. Τ. 1492· πρὸς δήλωσιν συμβάντος ἐπαναλαμβανομένου ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ὁ αὐτ. Φ. 310· οὕτω συχνάκις παρ' Ἀριστοφ. καὶ Ἀττ. πεζογράφ.· ἐνίοτε παρὰ Τραγ. παραλείπεται τὸ ἄν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 7. **3)** ἡνίκα μετ' εὐκτ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ, πρὸς δήλωσιν τοῦ πολλάκις ἐπαναλαμβανομένου ἐν τῷ παρελθόντι, ὁσάκις, ὁποτεδήποτε, Σοφ. Φ. 705, καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.·— ὡσαύτως ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, ἡνίκα .. ἀπείη, ὁσάκις ἤθελεν ἀπέλθει, ὁ αὐτ. Τρ. 144.

ἡνίον, τό, ἴδε **ἡνία**, τά.

ἡνιο-ποιεῖον, τό, ἐργαστήριον χαλινῶν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 8.

ἡνιοστροφέω, στρέφω τὰς ἡνίας, ὁδηγῶ, Εὐρ. Φοίν. 172· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἡνιο-στρόφος, ὁ, ὁ ὁδηγῶν διὰ τῶν ἡνιῶν, Σοφ. Ἠλ. 731·— **ἡνιοστροφία**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 113. **II.** **ἡνιόστροφος**, **ον**, παθ., ὁδηγούμενος διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἡνιοστρόφου δρόμου Αἰσχύλ. Χο. 1022, ἔνθα ὁ Stanl. διώρθωσεν ἡνιοστροφῶν δρόμον.

ἡνιοχεία, ἡ, τὸ ὁδηγεῖν ἅρμα, τὸ ἔργον τοῦ ἡνιόχου, Πλάτ. Γοργ. 516E, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Νόμ. 795A· ἡν. ἁρμάτων Ἡρῳδιαν. 1.13, 17·— καθόλου, κυβέρνησις, διοίκησις, τῆς μηχανῆς Πλούτ. 2. 966F.

ἡνιοχεύς, **έως**, Ἐπ. **ῆος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἡνίοχος**, ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες Ἰλ. Ε. 505· θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα Θ. 312.

ἡνιοχευτικός, **ή**, **όν**, = **ἡνιοχικός**, Σχόλ. Πινδ. Ο. 10. 83. —Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐτ. Γουδ. 672.

ἡνιοχεύω, Δωρ. **ἀν-**, μέλλ. **-σω**, ποιητ. τύπος τοῦ **ἡνιοχέω**, ἐνεργῶ ὡς ἡνίοχος, ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν Ἰλ. Λ. 103, πρβλ. Ψ. 641, Ὀδ. Ζ. 319·— μεταφ., ὁδηγῶ, διευθύνω, πηδαλίῳ ἀνιόχευεν Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρ' Ἀθην. 283A· βασιλεύειν καὶ ἡνιοχ. Πλούτ. 2.155A· μετὰ γεν., τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡν. Ἀνακρ. 4· ἢ μετ' αἰτ., πόλιν ἡν. Ἀνθ. Π. 9. 696, πρβλ. 779· πρβλ. **κρατέω** καὶ ἑξ.

ἡνιοχέω, πεζὸς τύπος τοῦ **ἡνιοχεύω**, κρατῶ τὰς ἡνίας, ἀνωτέρω, .. κατωτέρω ταῖς χερσίν, ὑψηλότερα, χαμηλότερα, Ξεν. Ἱππ. 7, 10· μετ' αἰτ., ἐλαύνω, ὁδηγῶ, ἅρματα Ἡρόδ. 4. 193· λέοντας Λουκ. Θεῶν Διαλ. 12. 2· μεταφ., Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας Ἀριστοφ. Σφηξ. 1022· τὴν διάνοιαν Λουκ. Ἔρωσ. 37· ἔθνεα .. φρεσὶν ἡν. Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 922· σπανίως μετὰ γεν., ἡμῶν Πλάτ. Φαίδρ. 246B·— παθ., διευθύνομαι, ὁδηγοῦμαι, αὐτόθι 253D, Ξεν. Κύρ. 6.1, 29, Ἀνθ. Π. 7. 482.

ἡνιόχη, ἡ, θηλ. τοῦ **ἡνίοχος**, ὄνομα τῆς Ἥρας, Παυσ. 9.39, 5.

ἡνιόχησις, **εως**, ἡ, = **ἡνιοχεία**, Πλάτ. Φαίδρ. 246B, Φίλων 2.174.

ἡνιοχικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡνιοχείαν, ἵππος Πλάτ. Φαίδρ. 253C, κἑξ.· χιτὼν ἡν., χιτὼν τοῦ ἡνιόχου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200F· **ἡ -κὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐλαύνειν, διευθύνειν, Πλάτ. Ἴωνι 538Γ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 1303. 35.

ἡνί-οχος, Δωρ. **ἀνίοχος**, ὁ, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας, ἁμαξηλάτης, διφρηλάτης, συχνὸν ἐν Ἰλ., ἔνθα ὁ **ἡνίοχος** ἐνίοτε ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **παραιβάτης** (ὁ παρὰ τὸν ἡνίοχον ἑστὼς πολεμιστής), Ἰλ. Ψ. 132· ὁπόθεν ὁ ἡνίοχος ὡς ὑποδεέστερος ἐκαλεῖτο ἡν. θεράπων Ε. 580, Θ. 119, καὶ ὑφηνίοχος Ζ. 19·— δὲν ἦτο ὅμως οὗτος δοῦλος, ἀλλ' ἐλεύθερος στρατιώτης, μάλιστα πολλάκις ἥρως, ὡς ὁ Μηριόνης ἦτο ἡνίοχος τοῦ Ἰδομενέως, ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, μάλιστα ἐν Θ. 89 αὐτὸς ὁ Ἕκτωρ ἐμφανίζεται ὡς ἡνίοχος, πρβλ. Σ. 225, Ψ. 460· ἂν καὶ ἀλλαχοῦ ἔχει ἡνίοχον, Θ. 119, Μ. 91·

οὕτω, παραβέβηκε δὲ οἱ ἡν. Ἡρόδ. 7. 40. **2)** καθόλου, ὁ ὁδηγῶν ἅρμα, ὡς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πίνδ. Π. 5. 66, Ἀριστοφ. Εἰρ. 904, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 21, Πλάτ., κλπ.· ὑποπτέρων ἵππων ἡν. ὁ αὐτ. Κριτ. 116E· — παρὰ Θεόγν. 260, ἱππεύς. **3)** ὁ ἡν. τῆς νεώς, ὁ πηδαλιοῦχος, Πολυδ. Α', 98· πρβλ. ναύκληρος I. 3. **4)** μεταφ., ὁ ὁδηγῶν, κυβερνῶν, διοικῶν, χερὸς καὶ ἰσχύος ἀν. Πινδ. Ν. 6. 111· παλαισμοσύνης ἡν. Σιμων. 151· ἡν. τέχνης τραγικῆς Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 39, πρβλ. 498. 2· ἡν. κιθάρας, ἐπὶ κιθαριστοῦ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Μίλητος**· ὡς θηλ., αἰγίδος ἡν., ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 602· — οὕτω παρὰ πεζοῖς προτασσομένου τοῦ οἷον ἢ ὥσπερ, Πλάτ. Πολιτ. 266E, κλ.· ἐπὶ ἔρωτος, Πλούτ. 2. 759D, πρβλ. Ἑρμησιάν. 84. **5)** ὡς ἐπίθ., ὁδηγῶν, ὁδηγός, γνώμη Χρυσ. Ἐπ. 69· ἄνεμοι Μανέθ. 5. 153. **II.** **ἡνίοχοι**, οἱ, ἐν Ἀθήναις, τάξις πλουσίων πολιτῶν, οἵτινες ὑπεχρεοῦντο νὰ παρασκευάζωσιν ἅρματα πρὸς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 576. 42, Φώτ. **III.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως = **ἔκφοροι** (**ἔκφορος** III), Φώτ. **IV.** ἀστερισμός τις, Ἄρατ. 156.

ἠνίπαπε, ἴδε ἐν λ. **ἐνίπτω**.

ἦνις, ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' αἰτ. ἑνικ. καὶ πληθ.· γεν. **ἤνιος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 174 (ἔνος): — ἑνὸς ἔτους ἡλικίας, βοῦς .. ἦνις ἠκέστας Ἰλ. Ζ. 94, 275, 309· βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην [ἔνθα τὸ ι ὡσαύτως μηκύνεται] Κ. 292, Ὀδ. Γ. 382. — Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 53.

ἦνον, ἴδε ἐν λ. **ἄνω** = **ἀνύω**.

ἠνορέη, Δωρ. **ἀνορέα**, ἡ, (ἀνήρ), Ἐπ. λέξ. ἀντὶ **ἀνδρεία**· ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ Ἰλ. Θ. 226, Λ. 9· κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε Ρ. 329· ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθὼς Δ. 303· ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκασμένοι Ὀδ. Ω. 509· ἀνδρικὴ καλλονή, ἠν. ἐρατεινὴν Ἰλ. Ζ. 156· ὕδατος ἠν., ἡ δύναμις αὐτοῦ, Ἐπιγράμμ. παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 10. 40· — ἐν τῷ πληθ., ἔπαινοι τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Πίνδ. Ν. 3. 34.

ἦνοψ, **οπος**, ὁ, ἡ, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Π. 408, Σ. 349, Ὀδ. Κ. 360, ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, ἤνοπι χαλκῷ, μὲ λάμποντα, ἀκτινοβόλον χαλκόν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον αὐτὸ ὡς = **ἄν-οψ**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ διὰ τὴν λαμπρότητα, θαμβερός, πρβλ. **νῶροψ**. Ὁ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἔνδιος**, **ἦνοψ**, ἀναφέρει αὐτὸ καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ **οὐρανοῦ** καὶ τοῦ **πυροῦ** (σίτου).

ἤνπερ, ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ **εἴπερ**, οἵαν τὸ **ἤν** (ἐὰν) πρὸς τὸ **εἰ**, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 21.

ἦνσει, Λακων. γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **ἀνθέω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1258.

ἤνυστρον, τό, (ἀνύω) ὁ τέταρτος στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν, ἐν ᾧ ἡ πέψις συνετελεῖτο, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 14, 8, Ἱστ. Ζ. 2. 17, 10· ἀγαπητὸν ἐν Ἀθήναις φαγητόν, «πατσᾶς», Ἀριστοφ. Ἱππ. 356, 1179, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 2. 8· — φέρεται **ἔνυστρον** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτερ. ιη', 3).

ἠνώγεα, **ἠνώγει**, ἴδε ἐν λ. **ἄνωγα**.

ἠνώχλουν, ἴδε ἐν λ. **ἐνοχλέω**.

ἦξα, ἴδε ἐν λ. **ἀΐσσω**, **ᾄσσω**· — ἀλλὰ **ἦξα**, ἴδε ἐν λ. **ἄγνυμι**.

ἧξις, **εως**, ἡ, (ἥκω) ἄφιξις, Εὐρ. Τρῳ. 396· (**ἴξις** κατά τινας).

Ἠοῖαι, αἱ, ποίημα τοῦ Ἡσιόδου ἐξυμνοῦν τὰς Ἡρωΐδας, καλούμενον οὕτω διότι ἕκαστον τῶν τμημάτων αὐτοῦ ἤρχετο διὰ τοῦ ἢ οἵη .., Παυσ. 9. 31, 5, Ἀθήν. 428B.

ἠοῖος, **α**, **ον**, Ἰων. **ἠόϊος**, = **ἑῷος**, πρωϊνός, ἀστὴρ Ἴων παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 837· — ἡ ἠοίη (ἐνν. ὥρα), ἡ πρωΐα, πᾶσαν δ' ἠοίην .. Ὀδ. Δ. 447, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **2)** πρὸς τὴν πρωΐαν, ἀνατολήν, ἀνατολικός, Λατ. orientalis, ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων Ὀδ. Θ. 29· πρὸς θαλάσσης ἠοίης Ἡρόδ. 4. 100· πρὸς τοὺς ἠοίους τῶν Λιβύων αὐτόθι 160· πρὸς ἠοίην (ἐνν. γῆν), πρὸς ἀνατολάς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 280.

ἦομεν, α' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἠόνιος, **α**, **ον**, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἠϊόνιος**, **ἐπὶ τῆς ἀκτῆς**, Ἀνθ. Π. 7. 383.

ἠπᾰνάω καὶ -έω, ἀπορῶ, σπανίζω, ἀμηχανῶ, Ἡσύχ.· σπανία Δωρ. λέξις, συγγενὴς τῷ σπάνις, **σπανία**, καί, κατὰ τὸν Κούρτ. 354, τῷ **πένομαι**, κτλ.· — ἐν τῷ Ε. Μ. ἔχομεν ὡσαύτως **ἠπανία**, ἡ, ἀπορία, σπάνις, ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀνθ. Π. 5. 239., 9. 521, πρβλ. Jac. σ. 108.

ἠπάομαι, ἴδε ἐν λ. **ἠπήσασθαι**.

ἧπαρ, **ᾰτος**, τό, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ συκῶτι, Ὅμ. κλπ.· τὸ ἧπαρ πολλῶν ζῴων ἦτο ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἐδεσμάτων, κάπρου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, κτλ.· καπρίσκου Κρωβυλ. Ψευδ. 2· ἐρίφου Εὐφρ. Ἀδ. 1. 23· χηνὸς Εὐβουλ. Στεφ. 5· πρβλ. Ἀθήν. 106F κἑξ., ἥπατα σεσυκασμένα, ἥπατα συῶν σεσυκοτραγηκότων, Πολυδ. Ϛ', 49, καὶ ἴδε **ἠπάτιον**· — ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς καίριον μέρος, οὗταν τινα καθ' ἧπαρ Ἰλ. Υ. 469· παίειν ὑφ' ἧπαρ ἢ πρὸς ἧπαρ Σοφ. Ἀντ. 1315, Εὐρ. Ὀρ. 1063· ὑφ' ἧπαρ πεπληγμένη Σοφ. Τρ. 932· — ὑφ' ἥπατος φέρειν, ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς (ὡς οἱ Γερμανοὶ λέγουσιν unter dem Herzen tragen), Εὐρ. Ἱκέτ. 919· — συχνάκις παρὰ Τραγ. ὡς ἕδρα τῶν παθῶν, θυμοῦ, φόβου, **κλπ.**· ἐπομένως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον «**καρδία**». Αἰσχύλ. Ἀγ. 432, 792, Εὐμ. 135, Εὐρ. Ἱκέτ. 599, πρβλ. Ἀρχίλ. 118· χωρεῖ πρὸς ἧπαρ .. δύη Σοφ. Αἴ. 937· ἐπὶ ἔρωτος, χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν Θεόκρ. 13. 71· τὸ μὲν θυμοειδὲς περὶ τὰν καρδίαν, τὸ δ' ἐπιθυματικὸν περὶ τὸ ἧπαρ Τίμ. Λοκρ. 100A, πρβλ. Πλούτ. 2. 450F. **II.** ὡς τὸ **οὖθαρ**, εὔφορος χώρα, Ἀγροίτας παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 1248· ὅρα τὸν μῦθον ἐν Διοδ. 1. 19. **III.** = **ἧπατος**, Πλίν. Η. Ν. 32. 53. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ Σανσκρ. yakrit, Λατ. jecur· πρβλ. **πέντε** quinque, **ἵππος** equus· τὸ Λιθ. akn-is δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ jecin-oris).

ἠπατημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀπατάω**, κατὰ λάθος, ἐσφαλμένως, Βασίλ. 1. 876.

ἠπᾰτιαῖος, **α**, **ον**, = **ἠπᾰτικός**, Ἱππ. 279. 43.

ἠπᾰτίας, **ου**, ὁ, = **ἠπατικός**, Πολυδ. Β', 215.

ἠπᾰτίζω, εἶμαι ὡς τὸ ἧπαρ, ἔχω τὸ χρῶμα αὐτοῦ, ἀλόη Διοσκ. 3. 25.

ἠπᾰτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὸ ἧπαρ, πάθος Πλούτ. 2. 773C· — τὸ ἡπατικόν, ὁ ἐκ τοῦ ἥπατος οἰωνισμός, Σχόλ. Αἰσχύλ. Πρ. 484. **II.** ἔχων πάθος εἰς τὸ ἧπαρ, πάσχων ἐκ τοῦ ἥπατος, Διοσκ. 2. 78.

ἠπάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἧπαρ**, «συκωτάκι», «συκωτάκια», κοινὸν ἔδεσμα ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421, Ἄλεξ. Κρατ. 1. 16, κτλ.· πρβλ. **ἧπαρ**.

ἠπατῖτις, **ιδος**, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸ ἧπαρ ἢ ἐν αὐτῷ ὤν, δυσεντερία Γαλην. 18. 1, 145· ἡ ἡπατῖτις (ἐνν. φλέψ), vena cava ascendens, Ἱππ. 276. 54., 1034G, Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 2, 7. **2)** ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος, hepatitis gemma, ἡπ. λίθος Πλίν. Η. Ν. 37. 71. **II.** ὡς οὐσιαστ., εἶδος φυτοῦ, συνώνυμον τῷ **εὐπατώριον**, Διοσκ. 4. 41.

ἠπᾰτο-ειδής, **ές**, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἥπατος, Διοσκ. 5. 100.

ἠπᾰτος, ὁ, ἰχθὺς ἄδηλου εἴδους, οὐκ ᾠου με χολὴν ἔχειν· ὡς δ' ἠπάτῳ μοι διελέγου Εὔβουλ. Λακ. 2, Ἀριστ. Ι. Ζ. 2. 17, 27, πρβλ. Ἀθήν. 300E κἑξ.

ἠπᾰτοσκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τὸ ἧπαρ πρὸς μαντείαν, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. ἐν Ἐζεκ. κα', 21).

ἠπᾰτοσκοπία, ἡ, μαντικὴ παρατήρησις, ἐξέτασις τοῦ ἥπατος, Ἡρωδιαν. 8. 3, 17.

ἠπατοσκοπική, ἡ, = **ἠπατοσκοπία**, Φλέγων Τραλλιαν. περὶ μακροβ. 4.

ἠπᾰτο-σκόπος, **ον**, ὁ παρατηρῶν, ἐξετάζων τὸ ἧπαρ, μάντις, Λατ. extispex, Ἀρτεμίδ. 2. 69· ἡπ. ἱερὰ Ἡσύχ. ἐν λ. **ῥυτά**.

ἠπᾰτουργός, **όν**, ὁ κατακόπτων τὸ ἧπαρ, ἐπίθ. τοῦ Περσέως, Λυσ. 839· πρβλ. **δαιτρὸς ἠπάτων**, ὁ αὐτ. 35.

ἠπᾰτο-φᾰγέομαι, καταβιβρώσκομαι τὸ ἧπαρ, ὁ Τιτυὸς ὑπὸ γυπῶν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἡπατοφαγεῖται Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 286.

ἠπατοφάγος, **ον**, ὁ ἐσθίων τὸ ἧπαρ, λέων Κ. Μανασσ. Β', 45 (Bois.).

ἤπᾰφε, ἴδε ἐν λ. **ἀπαφίσκω**.

ἠπεδᾰνός, **ή**, **όν**, (ἴδε ἐν τέλ.) ἀδύνατος, ἀσθενής, ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου τοῦ Νέστορος, Ἰλ. Θ. 104· οὐχὶ ἄρτιος, χωλαίνων, ὡς ὁ Ἥφαιστος καλεῖ ἑαυτόν, Ὀδ. Θ. 311· ἄνδρες, χέρες Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 800, κτλ.· λέων Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ παρ' Ἱππ., ἠπ. πῦρ, μικρός, ὀλίγος πυρετός, 592. 4· ἐπὶ παιδίου, 601. 29, πρβλ. 624. 41. **2)** μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, φάμιας ἔσσεαι ἠπεδανά Ἀνθ. Π. 9. 521. **II.** ἐνεργ., φέρων ἀδυναμίαν, δεῖμα Ὀρφ. Λιθ. 376. (Οἱ παλαιοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ νή, πέδον, ὁπόθεν καὶ ἡ γραφὴ νηπεδανὸς ἐν Ὀππ. Κ. 1. 534· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπλῶς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἦπιος**)· πρβλ. **οὐτιδανός**.

ἠπειγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπείγω**, μετὰ σπουδῆς, Σχ. Ἰλ. Γ. 213, Ἐκκλ.

ἠπειρο γενής, **ές**, (γενέσθαι) γεγεννημένος ἢ ζῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τῆς ἠπείρου, ἠπειρώτης, περὶ τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 42, ἴδε Blomf. Gloss. καὶ πρβλ. **ἠπειρος** III.

ἠπειρόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τῆς ἠπείρου, ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἄρατ. 1094.

ἤπειρος, Δωρ. **ἄπ-** [ᾱ], ἡ, terra-firma, ἡ ξηρά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Γ. 90, Κ. 56, Ἰλ. Α. 485, Ἡσ., κλπ.· κατ' ἤπειρον, διὰ ξηρᾶς, Ἡρόδ. 4. 97, Θ. 66· μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 534· — ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ὀδ. Ε. 65, καὶ νῆσος καλεῖται ἤπειρος· — ἀλλά, **II.** ἐν Ὀδ. Ξ. 97, 100, Φ. 109, Ω. 378, εἶνε ἡ ξηρὰ τῆς δυσμικῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἰθάκην καὶ τὰς πλησίον νήσους (μετὰ ταῦτα καλουμένη Ἤπειρος ὡς κύρ. ὄνομα, Θουκ. 3. 114, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἠπειρωτικός** II)· ἠπειρόνδε, εἰς τὴν ξηράν, Ὀδ. Σ. 84· — ἀκολούθως καθόλου, ἡ ξηρά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς νήσους, Ἡρόδ. 1. 148, 171., 8. 66, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 5, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4. **III.** βραδύτερον, μεγάλη, ἐκτεταμένη ξηρά· ἡ Ἀσία ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἤπειρος, Ἡρόδ. 1. 96., 4. 91, Αἰσχύλ. Πέρσ. 718, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 5, Δημ. 1392. 6, πρβλ. Morus Ἰσοκρ. 68A καὶ πρβλ. **ἠπειρώτης** III· — ἀλλ' ὡσαύτως ἡ Εὐρώπη. Αἰσχύλ. Πέρσ. 790, κτλ., ὅθεν ὁ Σοφ. λέγει: δισσαὶ ἤπειροι (Τραχ. 100), τὼ δύ' ἠπείρω (Ἀποσπ. 760). ὅ ἐ,

Εὐρώπη καὶ Ἀσία, κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην διαίρεσιν, καθ' ἣν ἡ Αἴγυπτος ἐθεωρεῖτο μέρος τῆς Ἀσίας, πρβλ. Schäf. Mel. σ. 37, Voss Virg. G. 2.116· οὕτως, ἐφ' ἑκατέρας τῆς ἠπείρου Ἰσοκρ. 47D· ἠπ. δυϊκαί, δίδυμαι, ἀμφότεραι Μόσχ. 2. 8, Ἀνθ. Π.7.18, 240· ὁ Πίνδ. προστίθησι τὴν Λιβύην ὡς τρίτην ἤπειρον, Π. 9. 15, πρβλ. 4. 84. **IV.** τὰ μεσόγεια μέρη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παράλια, ἐντεῦθεν **ἠπειρώτης** II. (Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ **ἀ-πειρος** [μετὰ ᾰ], = ἄνευ περάτων, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ· πιθ. ἐκ τοῦ **ἠ** = Σανσκρ. **ᾱ** = **διὰ** καὶ **περᾶν** ἢ ἐκ τοῦ **α** στερητ. καὶ **περᾶν**).

ἠπειρόω, μεταβάλλω εἰς ἤπειρον, εἰς ξηράν, ἀντιθ. **θαλαττόω**, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 32, Ἀνθ. Π. 9. 670·— παθ., γίνομαι ἤπειρος, καὶ εἰσι τῶν νήσων, αἳ ἠπείρωνται Θουκ. 2.102.

ἠπειρώτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῶτις**, ιδος, **I.** ἐκ τῆς ξηρᾶς, ζῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀντιθ. **νησιώτης**, Ἡρόδ. 6. 49, πρβλ. 1. 171· αἱ ἠπειρώτιδες Αἰολίδες πόλιες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐν ταῖς νήσοις, αὐτόθι 151, πρβλ. 7.109, Θουκ. 1. 5, κ. ἀλλ.·— ὡσαύτως, ἠπ. ξυμμαχία, συμμαχία μετ' ἠπειρωτικῆς δυνάμεως, ἀντιθ. ναυτική, αὐτόθι 35, πρβλ. 4. 12· πόλεις τῇ παρασκευῇ ἠπειρώτιδας ὁ αὐτ. 6. 86. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἤπειρον τῆς Ἀσίας, Ἀσιατικός, Εὐρ. Ἀνδρ. 159, 652, Ἰσοκρ. 68A· πρβλ. **ἤπειρος** III. Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177. **2)** **Ἠπειρώτης**, ὁ, κάτοικος τῆς Ἠπείρου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 452, Λουκ. πρὸς Ἀπαιδ. 19.

ἠπειρωτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἠπειρώτην, Ξεν. Ἑλλ. 6.1, 4.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Συνέσ. σ. 111. **II.** ἐκ τῆς Ἠπείρου, πᾶν τὸ Ἠπειρωτικὸν Θουκ. 3. 102, κλπ.

ἤπειτα, ὑποτιθέμενος ποιητ. τύπος τοῦ **ἔπειτα**, ἄλλοτε ἀνεγινώσκετο ἐν πολλοῖς χωρίοις τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἔνθα ἤδη ἀναγινώσκεται δὴ ἔπειτα ἀντὶ δ' ἤπειτα, ἴδε Ἰλ. Ο. 163., Υ. 338, Ὀδ. Λ. 290, κλπ.

ἦπερ, ποιητ. **ἠέπερ**, (ἢ) ἢ παρά, μετὰ συγκρ., Ὅμ., Ἡρόδ.

ᾗπερ, καθ' ὃν τρόπον, ὅπως, ἴδε ἐν λ. **ᾗ**.

ἠπερόπευμα, τό, ἀπάτη, «ξεμυάλισμα», γυναικῶν ἠπερόπευμα καλεῖται ὁ Ἀνακρέων ὡς δελεάζων τὰς γυναῖκας, Κριτίας 7. 3.

ἠπεροπεύς, έως, Ἐπ. ῆος, ὁ, = **ἠπεροπευτής**, ἠεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Ὀδ. Λ. 364· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524· ἐπὶ ὀνείρων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 617. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξ. ὡς σύνθετον **ἠπερ-οπεύς**, ὧν τὸ μὲν **ἠπὲρ** εἶνε = τῷ Σανσκρ. apar-a, Γοτθ. afar (ἐκ τοῦ api, af = ἀπό), ἄλλως, διαφόρως, καὶ **ὀπ-εὺς** (*ἔπω), ὁμιλῶν).

ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, ἀπατεών, ἐπὶ τοῦ Πάριδος (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), γυναιμανές, ἠπεροπευτὰ (Ἐπ. κλητ.), Ἰλ. Γ. 39, Ν. 769, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 282, κτλ.

ἠπεροπεύω, (ἠπεροπεὺς) Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δελεάζω, «ξεμυαλίζω», μετ' αἰτ. προσ., ἐπὶ τῶν ἀπατηλῶν λόγων καὶ τεχνασμάτων τῶν ἐραστῶν, πρβλ. τὸ προηγ., γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις Ἰλ. Ε. 349· τά τε φρένας ἠπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναιξὶ Ὀδ. Ο. 421· οὕτως ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Ἰλ. Γ. 399·— ἀκολούθως κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, Ψ. 605, Ὀδ. Ξ. 400, Ο. 418· ἐμὰς φρένας Ν. 327, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 55.

ἠπεροπηΐς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἠπεροπεύς**, ἠπ. τέχνη, ἀπατηλὰ τεχνάσματα. Ποιητὴς παρὰ Στράβ. 17.

ἠπήσασθαι (ἀόρ. α' τοῦ ἀχρήστου ἐνεστ. **ἠπάομαι**), ἐπιδιορθώνω, ἐπισκευάζω, «μπαλώνω», κόσκινον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 28· ῥαγέντα ἱμάτια, ὑποδήματα Γαλην.· μετοχ. παθ. πρκμ., ἱμάτια ἠπημένα Ἀριστείδ. 2. 307.—Ἐντεῦθεν ἔχομεν τοὺς τύπους **ἤπησις**, **εως**, ἡ, ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή, Εὐστ. 1647. 60· **ἠπητής**, **οῦ**, ὁ, ἐπιδιορθωτής, ἐπισκευαστής, Βατραχομ. 184, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16 (κοινῶς ἀκεστα**ί**)· θηλ. **ἠπήτρια**, Ἡσύχ., Μοῖρ.· οὐδέτ. **ἠπητήριον** ἢ **ἠπήτριον**, τό, βελόνη, ἀκέστρα, Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ., «τὸ σουβλίον δι' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια» Σουΐδ.— Πάντα ταῦτα εἶναι σπάνιοι τύποι· αἱ συνήθεις λέξεις εἶνε ἀκέσασθαι, ἀκεστής, ἀκέστρια, κτλ., Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ., Λοβ. Φρυν. 91.

ἠπιαλέω, ἔχω πυρετὸν ἠπίαλον, ῥιγοπύρετον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1165, Ἀριστ. Προβλ. 27. 2.

ἠπιάλης, ητος, ὁ, = **ἐφιάλτης**, «πλάκωμα, βραχνᾶς», Σώφρων 72 Ahr., Φώτ., «ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων» Β. Α. 42, κτλ.· ἀναφέρεται καὶ αἰτ. **ἠπιάλητα** Ἡρῳδιαν. παρ' Εὐστ. 561. 17.—Πρβλ. **ἠπιόλης**.

ἠπίᾰλος, ὁ, πυρετὸς ἔχων ἰσχυρὸν ῥῖγος, Γαλην. 7. σ. 132· ἠπ. πυρετὸς ἐν Ἱππ. 266. 35· τὸ ῥῖγος πρὸ τοῦ πυρετοῦ, πυρετοῦ πρόδρομος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 315, πρβλ. Θέογν. 174· ἠπ. καὶ πυρετοὶ Ἱππ. 281. 49·—μεταφ., ἀηδόνων ἠπ., ῥῖγος προξενῶν εἰς τὰς ἀηδόνας, κωμικὸν ὄνομα ψυχροῦ ποιητοῦ, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1. **II.** = **ἠπιάλης**, ἐφιάλτης, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1038, ὡς ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Διδύμ. παρὰ τῷ Σχολ., πρβλ. Εὐστ. 1687. 52.

ἠπιαλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὸν **ἠπίαλον**, πυρετὸς μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, Ἱππ. 1127A.

ἠπιάω, καταπραΰνω, ἡμερώνω· ἀόρ. παθ. **ἠπιάθην**, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἠπιόω**.

ἠπιό-δίνητος [ῑ], ον, ἡσύχως, γλυκὰ περιδινούμενος, βλέφαρα Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἠπιό-δωρος, ον, ὁ διὰ δώρων καταπραΰνων, **μήτηρ**, («πραΰντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν» Σχολ.), Ἰλ. Ζ. 251· Κύπρις Στησίχ. 17· Μοῦσαι Ὀππ. Ἀλ. 4. 7, κτλ.

ἠπιο-δώτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀσκληπιὸς Ὀρφ. Ὕμν. Μουσ. 37.

ἠπιό-θυμος, ον, πρᾶος τὴν διάθεσιν, Ἀνθ. Πλαν. 65, Ὀρφ. Ὕμν. 58. 15.

ἠπιόλης, ου, ὁ, = **ἠπίαλος**, Α. Β. 42, Εὐστ. 1687. 52.

ἠπιόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἠπίαλος**, Ἡσύχ.

ἠπίολος, ὁ, πυραύστης ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος, πεταλούδα τοῦ λύχνου (tinea mellonella), Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 27, 2.

ἠπιό-μητις, ὁ, ἡ, ἔχων ἠπίαν διάθεσιν, Γρ. Ναζιανζ. 2. 112.

ἠπιό-μοιρος, ον, ἔχων ἠπίαν μοῖραν, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 542E.

ἠπιό-μῦθος, ον, ἠπίως ὁμιλῶν, Μάξιμ. π. καταρχ. 68.

ἤπῐος, α, ον· ἀλλὰ ος, ον ἐν Ἡσ. Θ. 407, Εὐρ. Τρῳ. 53, κτλ. (Ἡ παραγωγὴ ἀβέβαιος). **1)** ἐπὶ προσώπων, πρᾶος, ἥμερος, μαλακός, ὡς ὁ πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν Ἰλ. Ω. 770, Ὀδ. Β. 47, 234· ἐπὶ πατρικοῦ βασιλέως, ἀγανὸς καὶ ἠπ. Β. 230, Ε. 8, πρβλ. Ξ. 139· ἐπὶ ἡνιόχου, Ἰλ. Ψ. 281·— ὥστε κυρίως ἡ λέξις δηλοῖ πραότητα ἐκ μέρους ἀνωτέρου·—μετὰ δοτ. προσ., ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι Θ. 40, πρβλ. Ὀδ. Κ. 337, κτλ.· ἠπ. ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι Ἡσ. Θ. 407· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἠπιώτερος τοῦ πατρὸς 5. 92, 6· καὶ παρὰ Τραγ., ἐπὶ τῶν θεῶν, σωτῆρας .. ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν Σοφ. Φ. 738· θεὸς ἀνθρώποισιν ἠπιώτατος Εὐρ. Βάκχ. 861, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφηξ. 879. **2)** ἐπὶ αἰσθημάτων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη, ἂν εἶχεν εὐμενῆ αἰσθήματα πρός με, Ἰλ. Π. 73· ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν, ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ χοιροβοσκοῦ πρὸς τὸν κύριόν του, Ὀδ. Ν. 405, Ο. 39, πρβλ. 557· ὡσαύτως, ἤπια δήνεα οἶδεν Ἰλ. Δ. 361· μῦθος ἠπ. Ὀδ. Υ. 327· ἠπ. ὀργαί, φρένες Εὐρ. Τρῳ. 5, Ἀποσπ. 364. 6· πρὸς τὸ ἠπιώτερον καθίστημί τινα, φέρω τινὰ εἰς πραοτέρας διαθέσεις, Θουκ. 2. 59· οὕτως ἐπὶ προσώπων, οὐδέ πω ἤπιος, καὶ ἀκόμη δὲν κατεπραΰνθη, δὲν ἡσύχασε, Εὐρ. Μηδ. 133· ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα ὁ αὐτ. Ἀλκ. 310. **3)** ἐπὶ θάλπους καὶ ψύχους, Πλάτ. Φαῖδρ. 279B, Τιμ. 85A· ἠπιώτεραι αἱ θέρμαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἱππ. 1207A· τὰ τοῦ πυρετοῦ ἤπια ὁ αὐτ. 1157F. **II.** ἐνεργ., καταπραΰντικός, ἤπια φάρμακα Ἰλ. Δ. 218, Λ. 515· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἀντιθ. ἰσχυρά, 3. 130, πρβλ. 7. 142· καὶ παρὰ Τραγ., ἠπ. ἀκέσματα Αἰσχύλ. Πρ. 482· φύλλα Σοφ. Φ. 698. **2)** ἤπιον ἦμαρ, μετ' ἀπαρ., ἡμέρα εὐνοϊκὴ εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι (ὡς τὸ ὀλίγον ἀνωτέρω ἄρμενον), Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 785. **III.** Ἐπίρρ. **ἠπίως**, Ἡρόδ. 7. 105, 143, Σοφ. Ἠλ. 1439· ἠπ. ἀμείβεσθαι Ἡρόδ. 8. 60· συγκρ. **ἠπιωτέρως ἔχειν** πρός τινα Δημ. 1296. 8.

ἠπιότης, ητος, ἡ, πραότης, μαλακότης, **ἡμερότης**, Ἑκατ. παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ἠπιό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων πραείας διαθέσεις, εὐμενῆ φρονήματα, ἠπιόφρων φιλότητος .. ὁρμὴ Ἐμπεδ. 201· ὦ .. Αἰγιν' ἠπιόφρον Βακχυλ. 12. 78· Ἀσκληπιὸς Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1027. 2.

ἠπιό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἔχων πραεῖαν, καταπραΰνουσαν χεῖρα, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 8.

ἠπιό-χειρος, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἠπιόχειρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 22. 8., 83. 8.

ἠπιόω, ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἡσυχώτερον, ἠπίωσε τῷ σώματι Ἱππ. 1147D.— Παθ., ἀόρ. **ἠπιώθην** Σχόλ. Βενετ. Β. 1. 146· πρβλ. **ἠπιάω**.

ἤπου, ἢ (κατὰ Wolf) **ἢ που**, = **ἤ**, μὲ ἀμφοτέρας τὰς ἐννοίας, ἢ καὶ παρά, τροποποιουμένας διὰ τοῦ **που**, ἢ ἴσως, παρὰ ἴσως, Ἰλ. Ζ. 438, Ὀδ. Λ. 459.

ἦπου, ἢ (κατὰ Wolf) **ἦ που**, ὑποθέτω, στοχάζομαι, συνήθως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ῥηθέντων, Ἰλ. Γ. 43, Π. 830· μετ' εἰρωνικῆς σημασίας, Σοφ. Αἴ. 1008, κτλ., πρβλ. Ἐλμσλ. Μηδ. 1275· προηγουμένης ἀρνήσ., πολλῷ ἧττον, Θουκ. 1. 142., 8. 27· μετ' ἀρνήσ., Ἀνδοκ. 11. 40. **II.** ἐκφέρει ἐρώτησιν μετὰ δισταγμοῦ: ἀλήθεια; εἶνε δυνατόν; Ὀδ. Ν. 234, Αἰσχύλ. Πρ. 521.

ἠπύη, ἡ, φωνή, Ἡσύχ.· ὅθεν ὁ Herm. ἀναγινώσκει χάριν τοῦ μέτρου ἀπύᾳ ἀντὶ αὐτᾶς ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 146.

ἠπύτᾱ, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ **ἠπύτης** (ὅπερ ὅμως δὲν ἀπαντᾷ), πρβλ. **ἱππότα**, κτλ.· (ἠπύω)·— φωνητής, βοητής, κράκτης, ἠπύτα κήρυξ, ὁ μεγαλόφωνος κῆρυξ, Ἰλ. Η. 384· ἠπ. σῦριγξ, ἡ ὀξύφωνος σ., Κόϊντ. Σμ. 6.170· πόντος Ὀππ. Κ. 2.136.

ἠπύω, Δωρ. **ἀπύω** [ᾱ], ὡς παρὰ Τραγ. (διότι οὗτοι χρῶνται τῷ ῥήματι μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πλὴν τοῦ Εὐρ. ἐν Ῥήσ. 776)· μέλλ. **-ύσω** [ῡ]· ἀόρ. **ἤπῡσα**· (ἴσως συγγενὲς τῷ **ἔπος**, **εἰπεῖν**).

καλῶ τινα, προσκαλῶ, φωνάζω, μετ' αἰτ., ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει Ὀδ. Κ. 83· ἀλλά με Πυθὼ.. ἀπύει Πίνδ. Π. 10. 5· ἄπυεν Εὐτρίαιναν, ἐπεκαλεῖτο αὐτόν, Πίνδ. Ο. 1.116, πρβλ. Π. 5.140· λιταῖσί σε.. ἀπύουσαι Αἰσχύλ. Θήβ.144· ἰαλέμῳ τοὺς θανόντας ἀπύεις Εὐρ. Τρῳ.1304·—μετὰ διπλ. αἰτ., τί με τόδε χρέος ἀπύεις; διὰ τί μὲ καλεῖς διὰ τοῦτο; ὁ αὐτ. Ὀρ. 1253·—μετὰ δοτ. προσ., ἤπυσα δ' αὐτοῖς μὴ πελάζεσθαι, ἐφώναξα πρὸς αὐτοὺς νὰ μὴ.., ὁ αὐτ. Ῥῆσ.776. **2)** ἀπολ., ἀνακράζω, φωνάζω, αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν Ὀδ. Ι. 399· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω ἠχηρῶς, βρέμω, οὔτ' ἄνεμος τόσσον ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει Ἰλ. Ξ. 399· ἐπὶ τῆς λύρας, ἠχῶ, ἐν δέ τε φόρμιγξ ἠπύει Ὀδ. Ρ. 271·—ᾄδω, Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς Πίνδ. Ο. 5. 45· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μέλος ἀπύοντες Μόσχ. 2. 120. **3)** λέγω, ὁμιλῶ, πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις Αἰσχύλ. Πρ. 593· τί ποτ' ἀπύσω; Εὐρ. Ἑκ.155· ἀπύσατ' ἀντίφων' ἐμῶν στεναγμάτων ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 800· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω (=λάσκω) Ἀριστοφ. Ἱππ.1023. **4)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, τίς ἂν ἀπύοι εἰ..; τίς θὰ ἔλεγεν ἂν..; Σοφ. Αἴ. 887· ἀπύσει τίς ὅδε..; Εὐρ. Βάκχ. 984. [ῠ ἐν τῷ ἐνεστ., πλὴν παρὰ Μόσχ. ἔνθ' ἀνωτ.· διότι ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 144 ὁ Herm. ἔχει διορθώσει αὔτουσαι χάριν τοῦ μέτρου].

ἦρ, συνηρ. τοῦ ἔαρ.

ἦρα, ἐπίρρ. = ἆρα, Βακχυλ. 5.165.

ἠρᾶ, γ' ἐν. παρατ. τοῦ ἐράω. **II**. Βοιωτ. ἀντὶ ἤρω, β' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ αἴρω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 913.

ἦρᾰ, α' ἐν. ἀορ. α' τοῦ αἴρω·—ἀλλ' ἦρα', δηλ. ἤραο, ἐπικ. ἀντὶ ἤρω, β' ἐν. μέσ. ἀορ. τοῦ αἴρω, Ὀδ. Ω. 33.

ἦρα, οὐδ. ἐπίθ. πληθ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἅπαξ μετὰ τοῦ ῥήματος φέρω καὶ πεντάκις ἐπὶ ... φέρω (ἐν τμήσει) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐφ' ἧς τὸ χαρίζομαι· θυμῷ ἦρα φέροντες Ἰλ. Ξ.132· μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἦρα φέρων Λ. 572· πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἦρα φέρων αὐτόθι 578· ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες Ὀδ. Γ. 164· ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν Π. 375· ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων Σ. 56· οὕτως, ἦρα κομίζειν Ὀρφ. Λιθ.755.—Ἐν Ἰλ. Α. 572, 578, ἐπίηρα φέρειν ἦτο ἡ προτέρα γραφή, καὶ ἐν τοῖς τρισὶ τελευταίοις χωρίοις ἡ ἐπὶ ἐλαμβάνετο ὡς κεχωρισμένη διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ἦρα· ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ δὲν ὑπάρχει ἐπί, τὸ δὲ σύνθετον ἐπίηρα ἤδη ἀποδοκιμάζεται, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. ἦρα, καὶ πρβλ. ἐπίηρα. **II**. συντασσ. γενικ. = χάριν, ἕνεκα, ἦρα παννίκοιο πάλας Βακχυλ.10, 21· ἦρα φιλοξενίης Καλλ. Ἀποσπ. 41, πρβλ. Δωσιάδ. Βωμ. 18 (ἐν Ἀνθ. Π. 15. 26)· τίνος ἦρα; τίνος ἕνεκα; πρὸς τί; Ἀνθ. Πλαν. 4. 299. (Ὁ Ἡρῳδιαν. θεωρεῖ τὸν τύπον ὡς αἰτ. οὐσιαστ. ἦρ· ὁ Ἀρίσταρχ. ὡς οὐδ. πληθ. ἐπίθ. ἦρος. Εἶνε ἀμφίβολον ἂν πρέπει νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν √ΑΡ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς ἀραρίσκω, ἄρμενος, ἤρανος, ἐπιήρανος, ἀφοῦ παρ' Ὁμ. ἡ λέξις ἦρα ἔχει τὸ δίγαμμα· ἴδε ἀνωτ.).

Ἥρα, Ἰων. **Ἥρη**, ἡ, ἡ παρὰ Λατ. Juno, ἄνασσα τῶν θεῶν, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διός, Ἰλ. Π. 432· παρ' Ὁμ. παρίσταται ὡς ἐν διαστάσει πρὸς αὐτὸν καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων· νὴ τὴν Ἥραν, ὅρκος τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 5· πρβλ. τέλειος II. **2)** ἐπώνυμον τῶν αὐτοκρατειρῶν τῆς Ῥώμης, ὡς τὸ ὄνομα Ζεὺς τῶν αὐτοκρατόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1775, 3956 b (προσθήκ.), πρβλ. Tac. Ann. 5. 2. (Τὴν κοινὴν γνώμην ὅτι ἡ λέξις Ἥρα ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ Λατ. hĕra ἀπορρίπτει ὁ Κούρτ. (σ. 119) διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ γνήσιον Ἰταλικὸν h δὲν εἶνε ἰσοδύναμον τῇ ἑλληνικῇ δασείᾳ· ἀναφέρει δὲ τὴν λέξιν εἰς τὸ Σανσκρ. svar (caelum), πρβλ. σείριος).

Ἡραῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν· **Ἡραῖον** (ἐνν. ἱερόν), τό, ναὸς τῆς Ἥρας, Ἡρόδ.1.70, κτλ.· **Ἡραῖα** (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ αὐτῆς, Παυσ. 2. 24, 2. **II**. **Ἡραῖος** (ἐξυπακ. μήν), ὁ, Δελφικός τις μήν, Ἀνέκδ. Δελφ. 27· ὁπόθεν διορθωτέον τὸ Ἡραπίου ἐν Συλλ. Ἐπιγρ.1706.

Ἡρακλέης, συνηρ. **-κλῆς**, ὁ, τὸ πρῶτον παρ' Ἐπικοῖς, Πίνδ., Ἡρόδ. καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 210, Ἴωνι 1144, Ἡρ. Μαιν. 924· τὸ δεύτερον ὡσαύτως παρ' Εὐρ., Σοφ., καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.: οἱ ἀρχικοὶ τύποι τῶν πλαγ. πτώσεων **Ἡρακλέεος, -κλέεϊ, -κλέεᾰ** οὐδαμοῦ φαίνονται εὔχρηστοι· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. οἱ συντετμ. τύποι **Ἡρᾰκλέους, Ἡρακλέει**, Εὐρ. Ἡρακλ. 8. 988, Ἀριστοφ. Ὄρν. 567, **Ἡρακλέᾱ** (ὡσαύτως ἐν Ὕμν. Ὁμ.14.1, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 448, Θεοκρ. 24.1)· παρ' Ἴωσι καὶ Ἐπ., **Ἡρακλῆος, -κλῆϊ, -κλῆα**, (ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ι. 5 (4). 47, Εὐρ. Ἡρακλ. 541)·—οἱ τύποι οὗτοι ἔτι μᾶλλον συντέμνονται, **Ἡρακλέος** Ἡρόδ. 2.42 κἑξ., Πίνδ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 806, Θεόκρ.· **Ἡρακλεῖ** Ἡρόδ.1.145· **Ἡρακλέᾰ** ὁ αὐτ. 2. 42 κἑξ., Πίνδ. Ο.10 (11). 20, Καλλ. Ἐπ. 65. 5· καὶ ἀκολούθως πάλιν συνηρ., **Ἡρακλεῦς**, Πίνδ. Π. 10. 4·—ἀνώμαλ. αἰτ. **Ἡρακλέην** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.767·—κλητ. **Ἡράκλεες** Ἀρχίλ.106, Πίνδ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 175· παρ' Ἀττικ. **Ἡράκλεις** καὶ παρὰ μεταγ. **Ἥρακλες**, Λοβ. Φρυν. 640· ἴδε κατωτ.—Πληθ. **Ἡρακλέες** σπάνιος, π. χ. Πλάτ. Θεαιτ.169Β, **-έας** Ἀριστοφ. Εἰρ. 741· δυϊκ. **Ἡρακλέε** Φιλόστρ.190. Ὁ Ἡρακλῆς, Λατ. Hercules, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ὁ περιφημότατος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων, Ὁμ. κλ.· κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὠνομάσθη Ἡρ. ὅτι διὰ τὴν Ἥραν κλέος ἔσχε·—Ἡρακλέους στῆλαι (ἴδε ἐν λ. **Ἡράκλειος**), παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν πορευομένων εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον, Πίνδ. Ο. 3.79, Ι. 4. 20 (3. 30)· Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχειν, διάθεσιν ἢ φιλοδοξίαν Ἡρακλέους, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1030, Εἰρ. 752· παροιμία ἐπὶ στενῆς φιλίας, ἄλλος Ἡρακλῆς, ἄλλος αὐτὸς (τὰ χειρόγρ. οὗτος) Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 12, 12· ἀλλά, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, δεύτερος Ἡρακλῆς, Παροιμιογρ. — Ἡ κλητ. **Ἡράκλεις** εἶνε συχνάκις ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, ὀργῆς ἢ δυσαρεσκείας, ὡς τὸ Λατιν. Hercle, Mehercle, Ἀριστοφ. Ἀχ.184, Νεφ. 184. **II**. ὁ κάλλιστος βόλος τῶν κύβων ἐλέγετο Ἡρακλῆς, ὡς καὶ Ἀφροδίτη καὶ Μίδας· πρβλ. ἀστράγαλος. [Τὸ α ἐν τῇ β' συλλαβῇ εἶναι βραχύ, ἂν καὶ οἱ Ἐπ. ἔχουσιν αὐτὸ καὶ ὡς θέσει μακρόν· καὶ οὕτως ὁ Εὐρ., ἴδε Πόρσ. Μηδ. 675. Ὁ Σοφ. ἔχει Ἡρᾰκλέους μετὰ συνιζήσεως τῶν τελευταίων συλλαβῶν, Τρῳ. 406, Φ. 943· καὶ ἐν Τρφ. 233, 476, Ἀριστοφ. Θεσμ. 26, Ἡρακλέα εἶνε τρισύλλ.].

Ἡρακλεῖδαι, οἱ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, Ἡρόδ. 1. 7, 13, κ. ἀλλ.

Ἡράκλειος, α, ον, ὡσαύτως **-ος, ον**, Σοφ. Τρ. 51· Ἐπικ. **-ήειος**, ἐν τῇ πεζῇ Ἰάδι **-ήιος, η, ον**·—ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρακλέα, Λατ. Herculeus, βίη Ἡρακληείη, δηλ. ἡ ῥώμη τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ῥωμαλέος Ἡρακλῆς, Ὅμ.·—Ἡρ. στῆλαι Ἡρόδ. 2. 33., 4. 8 κ. ἀλλ.· καὶ στᾶλαι ἢ κίονες Ἡρακλέος παρὰ Πινδ. Ν. 3. 36, Ο. 3. 79 καὶ Ἡρ. ὅροι Πλάτ. Τιμ. 25· τὰ ὄρη τοῦ Ἡρακλέους (ἡ Κάλπη σήμ. Γιβραλτὰρ καὶ ἡ Ἀβύλη σήμ. ὄρος τῶν Πιθήκων).—Ἐπίρρ. **Ἡρακλείως**, ὁμοίως τῷ Ἡρακλεῖ, Λουκ. Περεγρ. 33. **II**. **Ἡράκλειον**, Ἰων. **-ήιον** (ἐνν. ἱερόν), τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἡρόδ. 2. 44 κ. ἀλλ.·—ὡσαύτως, μέγα ποτήριον, ἄξιον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀθήν. 469C. **2)** **Ἡράκλεια** (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Βατρ. 651, Δημ. 368. 11. **3)** **Ἡράκλεια**, ἡ, Heracleum, φυτόν τι, Θεόφρ. Ι. Φ. 9.15, 5. **III**. νόσος Ἡρακλείη, ἡ ἐπιληψία, Ἱππ. 593. 30, Γαλην.· ἀλλά, Ἡρ. πάθος, ἡ ἐλεφαντίασις, Ἀρεταῖ. Σημ. Ὀξ. Νούσ. 2.13. **IV**. Ἡράκλεια λουτρά, θερμὰ λουτρά, Ἀριστοφ. Νεφ. 1051, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ., πρβλ. Ἀθήν. 512F. **V**. λίθος Ἡρακλεία ἢ Ἡράκλεια, ἡ, ὁ μαγνήτης, Πλάτ. Τιμ. 80C, Ἴωνι 533D· καλουμένη οὕτω κατὰ τὸν Buttm. ἐκ τῆς ἑλκτικῆς αὐτῆς δυνάμεως· ἴδε Μάγνης II. **VI**. Ἡρ. (ἐξυπακ. μήν), ὁ, μήν τις Δελφικός, Συλλ. Ἐπιγρ.1707, Ἀνέκδ. Δελφ. 3.17, 33.

Ἡρακλείτειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἡράκλειτον, Πλάτ. Πολ. 498Α·—**Ἡρ., οἱ**, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ὀπαδοί, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 179Ε, Διογ. Λ. 9. 6.

Ἡρακλειτίζω, εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου, Ἀριστ. Μεταφ. 3. 5, 18· ἐσχηματισμένον ὡς τὸ Φιλιππίζω, κτλ.

Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου, Διογ. Λ. 9. 15.

Ἡρακλεωνῖται, οἱ, αἱρετικοί τινες, Ἐπιφάν. ἐν προοιμ. τοῦ Κατὰ αἱρέσεων 6. 9 (Dind.).

Ἡρακλεώτης, ου, ὁ, κάτοικος τῆς Ἡρακλείας, Ἀριστ. Πολ. 7. 6, 8, κ. ἀλλ.·—ἐπίθ. **Ἡρακλεωτικός, ή, όν**, ἐξ Ἡρακλείας, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 4. 2, 3·—ἀλλά, σκύφος Ἡρακλεωτικὸν λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἅτε πρώτου Ἡρακλέους χρησαμένου διὰ τὰς στρατείας, Ἀθήν. 500Α·—ἡρακλεωτικὴ καρύα Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. 1. 10, 6., 3. 6, 5.

Ἡρακληΐς, ίδος, ἡ, ποίημα περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακληΐδα καὶ Θησηΐδα πεποιήκασι Ἀριστ. Ποιητ. 8, 2.

Ἡρακλῆς, ὁ, συνηρ. τοῦ **Ἡρακλέης**, ὃ ἴδε.

Ἡρακλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Ἡρακλῆς**, ὄνομα τοῦ 24 εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου· τύπος τις **Ἡρακλεΐσκος** ἀναφέρεται ὡς ἀμφίβ. ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 268.

ἠρ-άνθεμον, τό, (ἔαρ, ἄνθεμον) = ἀνθεμίς, Διοσκ. 3.154.

ἤρᾰνος, ὁ, φύλαξ, προστάτης, (βοηθὸς κατὰ τὸ Ε. Μ., ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ ῥῆμα ἠρανέω διὰ τοῦ βοηθεῖν, χαρίζεσθαι), μήλων Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 513· γαίης Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 44· ἐνῷ ὁ Ἑρμησιάν. 5.16 καλεῖ τὸν Μουσαῖον Χαρίτων ἤρ., φίλον τῶν Χαρίτων, καὶ αὐτόθι 22, τὸν Ἡσίοδον πάσης ἤρ. ἱστορίης, φίλον πάσης σοφίας. Πρβλ. ἐπιήρανος.

ἤρᾰρε, ἴδε ἐν λ. ἀραρίσκω.

ἠρασάμην, ἴδε ἐν λ. ἔραμαι.

ἤρᾰτο, ἴδε ἐν λ. αἴρω.

ἠρᾶτο, ἴδε ἐν λ. ἀράομαι.

ἠρέμᾰ καὶ **ἠρέμας** πρὸ φωνήεντος ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ. 170 (ἴδε ἐν τέλ.), ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀτρέμας, ἡσύχως, ἐλαφρῶς, ἥσυχος, ἠρέμα, ἥσυχα, σιγά! λεγόμενον πρὸς ἵππον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 82· ψήχειν ἠρέμα τὸν βουκέφαλον ὁ αὐτ. Ἀποσπ.135· ἠρέμα ἐπιγελᾶν Πλάτ. Φαίδ. 62Α· ἔχε ἠρέμα, στάσου ἥσυχα, ὁ αὐτ. Κρατ. 399Ε· ἠρ. ἠρόμην ὁ αὐτ. Πρωτ. 333Ε. **2)** ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς, ἀντίθ. σφόδρα, ἠρ. ῥιγοῦν ὁ αὐτ. Θεαιτ.152Α· ἀγανακτεῖν ὁ αὐτ. Φιλήβ. 47Α· δάκτυλοι .. ἠρ. διηρθρωμένοι Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 9, 6·—ἐνίοτε μετ' ἐπιθ. ἐν ἠρέμα προσάντει Πλάτ.,

Φαίδρ. 230C· ἠρ. λευκὸς Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 28· ἠρ. θερμὸς ὁ αὐτ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 16· ἠρ. παθητικὸς αὐτόθι 10, 15· ἠρ. ὅμοιος ὁ αὐτ. Τοπ. 3. 2,7· ἠρ. ψεκτὸς ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 4. 5, 14· ἠρ. καὶ γελοῖον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 28. 3) βραδέως, ἀντίθ. τάχιστα, Πλάτ. Πολιτ. 617A.— Τὸ ἐπίθ. **ἤρεμος** εὕρηται μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Θεοφρ. Λιθ. 62; Λουκ. Τραγῳδ. 207 (ἠρέμῳ ποδί), Α' Ἐπιστ. Τιμ. β', 2· ἤρεμον ἑαυτὸν παρέχειν Ἐπιγρ. Ὀλβιοπόλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 24·— **ἠρεμαῖος** εὕρηται συνήθ. ἀντ' αὐτοῦ· περὶ τοῦ συνθέτου ὡσαύτως ἴδε ἐν λ. **ἠρεμαῖος**. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῷ Σανσκρ. ram, ram-ê (gaudeo), πρβλ. â-ram-âmi (desino, quiesso), Γοτθ. rim-is (ἡσυχία)·— ἐντεῦθεν καὶ **ἠρεμ-ί, -αῖος, -ία, -έω**.)

ἠρεμάζω, εἶμαι ἥσυχος, σιωπῶ, ἰδίως ἐκ θλίψεως, Ἐσδ. (Β' Ἔσδρ. 9, 3).

ἠρεμαῖος, α, ον, ἐπίθ. τοῦ **ἠρέμα**, ἥσυχος, ἀτάραχος, λῦπαι, ἡδοναὶ Πλάτ. Νόμ. 773E· γένεσις ὁ αὐτ. Πολιτ. 306E· πῦρ ἠρ., μικρὸς πυρετός, Ἱππ. 606. 21· ἠρεμαῖα ὡς ἐπίρρ. = ἠρέμα, ἀντίθ. σφόδρα, Πλάτ. Νόμ. 733C·— συγκρ., πόλιν **ἠρεμαιοτέραν** ποιεῖν Πλούτ. Σόλ. 31· ὡσαύτως ἀνώμαλ. **ἠρεμέστερος** Ξεν. Κύρ. 7. 5, 63, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 29.—Ἐπίρρ. **-αίως** = ἠρέμα, Ξεν. Ἱππ. 9, 5· συγκρ. **-αίτερον** (διάφ. γραφ. **-αιότερον**) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 32· **-εστέρως** Ξεν. Κύρ. 3.1, 30.

ἠρεμαιότης, ητος, ἡ, ἠρεμία, ἡσυχία, ἀνάπαυσις, Ἱππ. 26.29.

ἠρεμέω, Δωρ. **ἀρεμέω**, Τίμ. Λοκρ. 95D·— εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἀντίθ. **κινέομαι**, Ἱππ. Ἀγμ. 755, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 6. 8, 8., 8.1, 3, κ. ἀλλ.· ἐν τοῖς νόμοις ἠρεμοῦντες διαμένειν Ξεν. Ἀγησ. 7, 3, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 891A, 956D· ἠρ. τῇ διανοίᾳ Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 21, 22·— **ἠρεμητέον**, ῥημ. ἐπίθ., Φίλων 1. 89. 2) εἶμαι ἀκίνητος, διαμένω ἀκίνητος, ἀσάλευτος, ἀμετάβλητος, μόνος οὗτος ἠρ. ὁ λόγος Πλάτ. Γοργ. 527B· τὸ ἠρεμεῖν ὁ αὐτ. Φαίδ. 96B.

ἠρέμησις, εως, ἡ, ἡσυχία, ἀκινησία, ἀντίθ. **κίνησις**, Ἀριστ. Φυσ. 8.1, 7 κ. ἀλλ. 2) καθησύχασις, καταπράϋνσις, Τίμ. Λοκρ. 104B· τῆς ὀργῆς Ἀριστ. Ῥητ. 2. 3, 2, πρβλ. π. Ψυχ. 1. 3, 21.

ἠρεμί [ῑ], ἐπίρρ. ἀντὶ **ἠρέμα**, Ἀριστοφ. Βατρ. 315· πρβλ. **ἀτρεμί**.

ἠρεμία, ἡ, ἡσυχία, ἀταραξία, ἀντίθ. **κίνησις**, = **ἀκινησία**, Ἀριστ. Φυσ. 3. 2, 4, πρβλ. 5. 6,1, Μεταφ. 1. 7, 4, κ. ἀλλ. 2) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ἠρ. ψυχῆς Ὅρ. Πλάτ. 412A, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 6· ἐπὶ πολλῆς ἠρ. ὑμῶν Δημ. 168. 15.—Ἴδε ἐν λ. **ἡμερία**.

ἠρεμίζω, ποιῶ τινα ἤρεμον, ἥσυχον.—Παθ., εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 29,1. 2) ποιῶ τινα ἥσυχον, ἵππον Ξεν. Ἱππ. 7,15, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 8, 9.— Παθ., εἶμαι ἥσυχος καὶ γαλήνιος, ὁ αὐτ. Φυσ. 7. 3,15, κ. ἀλλ. II. ἀμετάβ. = **ἠρεμέω**, Ξεν. Λακ. 1, 3.

ἤρεμος, ον, ἴδε **ἠρέμα**.

ἠρεμότης, ητος, ἡ, = **ἠρεμία**, Εὐκλ. Εἰσαγ. Ἁρμονικ. σ. 21 Meib.

ἠρεμόω, ποιῶ τινα ἤρεμον, εἰς γῆν ἦλθεν ἠρεμωμένην, ἀκινδύνως πλέουσα Νικ. Εὐγεν. στ. 20.

ἠρεσίδες, αἱ, ἱέρειαι τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, «κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 436. 49· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 69.

ἤρευν, Ἰων. παρατ. τοῦ **αἱρέω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 302.

Ἥρη, Ἰων. ἀντὶ **Ἥρα**, Ὅμ.

ἠρήρει, ἴδε ἐν λ. **ἀραρίσκω Β**.

ἠρήρειστο, ἴδε ἐν λ. **ἐρείδω**.

-ήρης, ἐπιθετ. κατάληξις. 1) ἐκ τῆς √ΑΡ (ἀραρ-εῖν, ἀραρ-ίσκω) ὡς φρενήρης, **ἐρί-ηρ-ες**, **θυμαρής**. 2) ἐκ τῆς √ΕΡ (ἐρέσσω), ὡς **ἀμφ-ήρης**, **ἁλι-ήρης**·— **τρι-ήρης**, **τετρ-ήρ-ης**, κτλ., κοινῶς ἀναφέρονται εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλ' ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἀνηκούσας εἰς τὴν √ΑΡ, πρβλ. **διήρης**, Gr. Et. ἀρ. 492.

ἦρι, Ἐπ. ἐπίρρ., πρωΐ, ἐνωρίς, Ὅμ., ὅστις συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ μάλα, ἦρι μάλ' Ἰλ. Ι. 360; μάλ' ἦρι Ὀδ. Υ. 156· ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι Τ. 320. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ **ἠώς**, **ἠέριος**, οὐχὶ ὡς δοτ. τοῦ **ἦρ**, ἔαρ· πρβλ. **ἠριγένεια**).

ἠρι-γένεια, ἡ, (ἦρι, γενέσθαι) πρωῒ γεννηθεῖσα, τέκνον τῆς πρωΐας, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς· ὡσαύτως ἀπολ. = Ἠώς, Ὀδ. Χ. 197, Ψ. 347· καθαρᾶς ἅπερ ἠριγενείας, ὡς κατὰ τὴν καθαρὰν αὐγήν, Θεόκρ. 24. 39· γενέθλιον ἠριγένειαν, γενέθλιον πρωΐαν, Ἀνθ. Π. Ι. 353. 2) παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ἡμέρα, Νόνν. Δ. 38. 271, Κόϊντ. Σμ. 10. 478. II. (ἦρ) γεννῶσα κατὰ τὸ ἔαρ, λέαινα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 357.

ἠρι-γενής, ές, = τῷ προηγ., Ἠώς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 450, Γ. 1224, κτλ.

ἠρι-γέρων, οντος, ὁ, ὁ ἐνωρὶς γηράσας, ὄνομα βοτάνης, ἐκ τοῦ πολιοῦ χνοῦ, ὃν ἔχει ἐν τῷ σπόρῳ, Λατ. senecio, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 7, 1, Διοσκ. 4. 97.

Ἠριδανός, ὁ, ποταμὸς διάσημος ἐν τοῖς παλαιοῖς μύθοις, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 338· περὶ οὗ λέγεται ὅτι χύνεται εἰς τὸν Ὠκεανόν, κατὰ τὸ δυσμικώτατον μέρος τῆς Εὐρώπης, Ἡρόδ. 3. 115. Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παριστάνοντα τὸν ποταμὸν Πάδον ὡς κατὰ πρῶτον ἐν Εὐρ. Ἱππ. 737· ἕτεροι ἐννοοῦσι τὸν Ροδανὸν ἢ τὸν Ρῆνον, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. II. ποταμὸς ἐν Ἀττικῇ, Στράβων 397, Παυσ. 1.19, 6.

ἠρι-εργής, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος, σκάπτων ἠρία, τάφους, Ἡσύχ.

ἠριεύς, έως, ὁ, (ἠρίον) νεκρός, Ἡσύχ.

ἠριθαλές, τό, ἐν τῷ ἀέρι θάλλον, φυτὸν Plin. H. N. 25. 13.

Ἠρικαπαῖος ἢ **Ἠρικεπ-, ὁ**, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Πριάπου, Ὀρφ. Ὕμν. 6. 4· ἴδε Bentl. Corresp. 1, σελ. 14-18, Λοβ. Ἀγλ. σ. 479.

ἤρικε, ἴδε ἐν λ. **ἐρείκω**.

ἠρινόθερμον, τό, = ἄνθεμον, Ἡσύχ.

ἠρινο-λόγος, ον, λαλῶν κατὰ τὸ ἔαρ, τέττιξ Ἡσύχ.

ἠρινός, ή, όν, (ἦρ) ἐαρινός, Σόλων 12.19, Πίνδ. Π. 9. 82, Εὐρ. Ἱκέτ. 448, Ἀριστοφ. Ὀρν. 683, Ξεν., κτλ.·— οὐδ. ἐπίρρ., κατὰ τὸ ἔαρ, γῆ τ' ἠρινὸν θάλλουσα Εὐρ. Ἀποσπ. 318. 3· ὅταν ἠρινὰ .. φωνῇ χελιδών Ἀριστοφ. Εἰρ. 800.

ἠρίον, τό, τάφος, τύμβος, μνημεῖον, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον Ἰλ. Ψ. 126· ἠρία νεκύων, Ἀΐδαο Θεόκρ. 2.13, Νικ. Ἀποσπ. 21· εἵσατο βωμὸν .., ἠρίον ὄφρα γένοιτο Συλλ. Ἐπιγρ. 4284· πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 214. 1., 574 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Δημ. 1319. 27, Δείναρχ. 107.16 (οὕτως ὁ Vales. ἀντὶ ἱερά), Λυκοῦργ. παρ' Ἁρπ., Πλούτ., κτλ.—Πρβλ. Näke Opusc. σ.176. (Κατὰ τὸν Ἁρπ. καὶ ἑτέρους ἐκ τοῦ ἔρα, καὶ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 180 ἔχομεν κατὰ χθονὸς ἠρία τεῦχον· ἀλλ' ὅτι ἦτο χῶμα ὑψωμένον φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 1165, Καλλ. Ἀποσπ. 251, κτλ.—Ἔχει δὲ παρ' Ὁμ. τὸ δίγαμμα).

ἠρι-πόλη, ἡ, (πολέω) ἡ τὸ πρωῒ περιφερομένη, βαδίζουσα, ἀκολούθως ὡς τὸ ἠριγένεια, ἡ πρωΐα, ἡ ἠώς, Ἀνθ. Π. 5. 228, 254.

ἠρι-σάλπιγξ, ιγγος, πρωῒ σαλπίζων, ὄνομα πτηνοῦ, Ἡσύχ.

ἠρίσταμεν, ἴδε ἐν λ. **ἀριστάω**.

ἠρίστριον, τό, ἱμάτιον ἐαρινόν· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ θερίστριον, Ἡσύχ.

ἠρμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **αἴρω**, ὑψηλῶς, ὑπερηφάνως, Πολυδ. Θ', 147.

ἡρμοσμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἁρμόζω**, ἁρμοδίως, προσφυῶς, Διόδ. 17.19.

ἠρο-άνθεια, τά, ἑορτὴ γυναικεία λαμπρὰ ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ, Φώτ.· **ἠροσάνθεια** παρ' Ἡσυχ.

ἡροϊκός, ή, όν, παρὰ μεταγενεστέροις ποιηταῖς ἀντὶ **ἡρωικός**, Μανέθων 1.13, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 279.

ἡροϊσταί, οἱ, = **ἡρωασταί**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ Α' π. Χρ. αἰῶνος, CIA. II. 630.

ἦρσα, ἴδε ἐν λ. **ἀραρίσκω Α**.

ἠρύγγιον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἤρυγγος**.

ἠρυγγίς, ίδος, ἡ, ἀνήκων εἰς τὴν ἤρυγγον, Νίκ. Ἀλ. 577.

ἤρυγγος, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκανθοφύλλων, Νίκ. Θ. 645, 849· συχνότερον ὡς ὑποκορ. **ἠρύγγιον, τό**, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 1, 3 (ἔνθα κακῶς **ἠρίγγιον**), Διοσκ. 3. 24, Πλούτ. 2. 700D·— ὡσαύτως **ἠρύγγη, ἡ**, Πλίν. 22. 8, Φώτ. II. **ἤρυγγος, ὁ**, τοῦ τράγου ἡ γενειάς, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 3, 3.

ἤρυγε, ἴδε ἐν λ. **ἐρεύγομαι II**.

ἠρύκακε, ἴδε ἐν λ. **ἐρύκω**.

ἥρω, ποιητ. δοτ. ἑνικ. τοῦ **ἥρως**· **ἥρω**, γεν. καὶ αἰτ. τοῦ αὐτοῦ.

ἡρώασσα, ἡ, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hell. 2477.

ἡρωασταί, οἱ, ἥρωος ἤτοι νεκροῦ μακαρίτου λάτρεις, Ἐπιγρ. Ἀκραιφιέων Βοιωτ. Mitth. d. d. arch. Inst. III. σ. 299.

Ἡρωδιάζοντες, οἱ, ποιοῦντες ἔργα ἄνομα, ὡς ὁ τετράρχης Ἡρώδης, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 275 (Λεξ. Κουμ.).

ἡρώειον, τό, = **ἡρῷον**, ὃ ἴδε.

ἡρωελεγεῖον (ἐνν. μέτρον), τό, δίστιχον συγκείμενον ἐξ ἑξαμέτρου καὶ πενταμέτρου, Γραμμ.

ἡρω-ΐαμβος, ὁ, ποίημα συγκείμενον ἐξ ἑξαμέτρων καὶ ἰάμβων, Τζέτζ. Ἱστ. 4, 868.

ἡρωΐζω, γράφω ἡρωϊκοὺς στίχους ἢ ἐπικὸν ποίημα, Εὐστ. 4.1.

ἡρωικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς ἥρωας, κατὰ τοὺς ἡρ. χρόνους (ἴδε **ἥρως** I. 1) Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 11· ἡ χλαῖνα ἡρ. φόρημα ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 458, κτλ. 2) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἥρωα, φῦλον Πλάτ. Κρατ. 398E· ἀρετὴ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 1· ἡρωϊκὰ φρονεῖν Λουκ. Ἔρωσ. 20.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς ἥρως, τελευτᾶν Διόδ. 2. 45· συγκρ. **ἡρωικώτερον** Θεοφύλ. Πρβλ. **ἡρωϊκός**. II. ἐν τῇ μετρικῇ, ἡρ. στίχος, ὁ ἑξάμετρος, Πλάτ. Νόμ. 958E· μέτρον Ἀριστ. Ποιητ. 24, 8· εἰς τὴν ἡρ. τάξιν ἐπανάγειν, μεταφέρειν εἰς ἐπικ. ποίημα, Δημ. 1391. 22.

ἡρωΐνη [ῑ], ἡ, θηλ. τοῦ **ἥρως**, ἡρωΐς (ἡρώϊσσα), Θεόκρ. 13. 20., 26. 36, Καλλ. εἰς Δῆλ. 161, Διον. Π. 1022· συνῃρ. **ἡρῴνη**, Ἀρι-

στοφ. Νεφ. 315, Ἀνθ. Π. παραρτ. 51. 55. 2) γυνὴ ἀποθανοῦσα, μακαρῖτις (πρβλ. ἥρως II. 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 2259.

ἡρώϊνος, η, ον, = ἡρωικός, Σουίδ. ἐν λ. Ἡσίοδος.

ἡρῷος, α, ον, = ἡρωικός, Πινδ. Ο. 13. 71, Ν. 7. 68 [ἔχον τὸ ω θέσει βραχύ]· πρβλ. ἡρῷος.

ἡρωΐς, ίδος, ἡ, = ἡρωίνη, Πινδ. Π. 11. 13, Καλλ. Ἀποσπ. 126. II. ὡς θηλ. τοῦ ἡρωϊκός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1048, Ἀνθ. Π. 9. 504. 2) (ἐξυπακ. τοῦ ἐννεατηρίς) ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος, Πλούτ. 2. 293Β. 3) ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ στίχου, Χριστόδ. Ἐκφρ. 419.

ἡρώϊσσα, συνηρ. ἡρῷσσα, = ἡρωίνη, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1309, 1358, Συλλ. Ἐπιγρ. 1455.

ἡρών, ῶνος, ὁ, τόπος ἡρώων, τὸν ναὸν καὶ ἡρῶνα τῇ πόλει (ἀνέθηκεν) Ἐπιγρ. Θεσσαλονίκης, Mém. sur une miss. au mont Athos, σ. 18.

ἡρωο-γονία, ἡ, ποίημα τοῦ Ἡσιόδου (πρβλ. θεογονία), ἴδε Πρόκλ. Χρηστ. σ. 9.

ἡρωο-γράφος, ον, ἐπικ. ποιητής, Τζέτζ.

ἡρωο-λογέω, (λέγω) λέγω, διηγοῦμαι περὶ ἡρώων, Στράβ. 508.

ἡρωο-λογία, ἡ, διήγησις περὶ ἡρώων, Ἀναξίμ. παρ' Ἀθην. 498Β.

ἡρῷον, Ἰων. -ώϊον, τό, 1) (ἐξυπακ. τοῦ ἱερὸν ἢ ἕδος) ἱερὸν ἀφιερωμένον εἰς ἥρωα, οἷον τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἄδραστον, Ἡρόδ. 5. 67, πρβλ. 47, Θουκ. 2. 17, κτλ.· θήρῳον, δηλ. τὸ ἡρῷον, Ἀριστοφ. Σφ. 819· — τύπος τις ἡρώειον (μνημονευόμενος ὑπὸ Ἡσυχ.) εὕρηται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4278 a, b, e, 4418 κ. ἀλλ. 2) (ἐξυπακ. τοῦ μέτρον) ἑξάμετρος, Πλούτ. Νουμ. 4, κτλ. 3) ἡρῷα (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ ἥρωος, ὁ αὐτ. 2. 811D.

ἡρῷος, α, ον, συνῃρημ. τοῦ ἡρώϊος (ὃ ἴδε)· ὁ ἡρ. (ἐνν. ῥυθμός), τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὁ ἑξάμετρος, Πλάτ. Πολ. 400Β, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4· ἡρ. μέτρον ὁ αὐτ. Ποιητ. 24, 12· πούς ἡρ. ὁ δάκτυλος, Ἀνθ. Π. 7. 9, κτλ.

ἥρως, ὁ, (ὡσαύτως ἡ, μὲ σημασ. II)· γεν. ἥρωος (ὡς δάκτυλ. ἐν Ὀδ. Ζ. 303), ἀλλ' ἐν τῷ τύπῳ ἥρω Δημ. 419. 22, Παυσ. 10. 4, 10· — δοτ. ἥρωϊ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ ἥρῳ, Ἰλ. Η. 453, Ὀδ. Θ. 483, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1485, Πλάτ. Κωμ. Φάων 2. 18, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072, 25· — αἰτιατ. ἥρωα Πλάτ. Νόμ. 738D, Δημ. 288. 17 (ὡς δάκτυλος ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 376), ἀλλὰ συνήθως ἐν τῷ τύπῳ ἥρω, Πλάτ. Πολ. 391D, Ἀπολλ. Ροδ. Β. 766, κτλ.· ὡσαύτως ἥρων Ἡρόδ. 1. 167, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 283.—Πληθ., ὀνομ. ἥρωες, σπανίως συνηρ. ἥρως, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 283, δοτ. ἥρωσιν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52· αἰτ. ἥρωας, σπανίως ἥρως, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀγ. 516, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 4.—Ἴδε Λοβ. Φρυν. 159. Ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. ἥρως, ἥρωος (ἥρω), ἥρῳ, ἥρω (ἥρωα).—Δωϊκ., γεν. καὶ δοτ. ἥρων Meisterh. Gr. σ. 139. (Πρβλ. Σανσκρ. vîras, Λατ. vir, Γοτθ. vair, Λιθ. výras). Παρ' Ὁμ. ἥρως εἶνε τιμητικὸν ἐπίθ. διδόμενον οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς πολεμιστάς, καὶ μάλιστα τοὺς ἐν Τροίᾳ Ἕλληνας (ἥρωες Δαναοί, Ἀχαιοί Ἰλ. Β. 110, Τ. 34, 41, 78)· ἀλλ' εἰς τοὺς πολεμιστὰς ἐν γένει (στίχας ἀνδρῶν ἡρώων Ὀδ. Α. 101, κτλ.)·— ἀλλ' ὡσαύτως καὶ εἰς ἀνθρώπους οὐδὲν κοινὸν ἔχοντας πρὸς τὸν πόλεμον ἢ τὴν διοίκησιν, ὡς ἐν Ὀδ. Δ. 483 εἰς τὸν ἀοιδὸν Δημόδοκον, ἐν Ὀδ. Σ. 423 εἰς τὸν κήρυκα Μούλιον (πρβλ. Ἡρόδ. 7. 134)· μάλιστα ἐν Ὀδ. Η. 44, οἱ ἀπόλεμοι Φαίακες οὕτω καλοῦνται· ὥστε ἡ λέξις ἥρως κατ' ἀρχὰς ἀπεδίδετο εἰς πάντα ἐλεύθερον κατὰ τὴν προελληνικὴν περίοδον (ἂν καὶ κυρίως ἔτι καὶ τότε εἰς τοὺς μαχητάς), καὶ ὁ Ἀριστ. ἐν Προβλ. 19. 48 δὲν ἀκριβολογεῖ, λέγων ὅτι, οἱ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἦσαν ἥρωες, οἱ δὲ λαοὶ ἄνθρωποι.—Περὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς ἴδε Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ. σ. 335 Toll., Serv. Virg. Aen. 1. 200, Thirlw. Hist. Gr. 123 κἑξ., Grote κεφ. 2. 2) ἐπειδὴ ἡ ἡρωϊκὴ περίοδος ἐκτήσατο σπουδαιότητα διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς, οἱ ἥρωες ὑψώθησαν ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώπων· ὑπάρχει ἴχνος τῆς τοιαύτης ἰδέας παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ, εἰ τὸ χωρίον γνήσιον, Ἰλ. Μ. 23 (ἔνθα οἱ ἥρωες καλοῦνται ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν)· ἴδε Ἡσ. Ἔργ κ. Ἡμ. 170, ἔνθα οἱ ὄλβιοι ἥρωες εἶνε ἡ τετάρτη γενεὰ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔπεσον πρὸ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τροίας, ὁ δὲ Ζεὺς ἔδωκεν αὐτοῖς εἰς κατοικίαν τὰς νήσους τῶν Μακάρων. Τούτους δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν πρὸς τοὺς δαίμονας, οἵτινες ἵσταντο μίαν βαθμίδα ἀνωτέρω, δηλ. ἦσαν μεταξὺ τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 124, 154, Πλάτ. Κρατ. 397D, Νόμ. 738D. 3) ἥρωες, ὡς ὑποκείμενα λατρείας, πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, ὅστις παριστᾷ αὐτοὺς ὡς γενεὰν μεσάζουσαν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡμιθέους, ἀντιθέους, Π. 1. 103., 4. 102· ἥρως θεός Ν. 3. 38· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 516, Ἀποσπ. 49· (ταῦτα τὰ χωρία καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 449 εἶνε τὰ μόνα, ἐν οἷς ἀπαντᾷ ἡ λέξις παρὰ Τραγ.) — ἡ λέξις ἐφηρμόσθη τὸ πρῶτον μετὰ τοιαύτης σημασίας ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ θεοῦ καὶ θνητοῦ, οἷος ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Αἰνείας, ὁ Μέμνων, Ἡρόδ. 2. 44, Πινδ. Ν. 3. 37, κτλ.· ἀκολούθως ἐπὶ τῶν τιμηθέντων διὰ τὰς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος εὐεργεσίας, οἷοι ἦσαν ὁ Δαίδαλος, ὁ Τριπτόλεμος, ὁ Θησεύς, κλ., Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 4. 84, κτλ.· καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐπισήμων προσώπων τῶν μυθικῶν χρόνων, οἷον τοῦ Σισύφου, Θέογν. 711· — θεοῖς ἥρωσιν, ὡς μετάφρασις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Diis manibus, Συλλ. Ἐπιγρ. 3272. 1. 4) βραδύτερον οἱ ἥρωες ἦσαν κατώτεροι ἐγχώριοι θεοί, προστάται φυλῶν, πόλεων, συνδέσμων ἢ ἑταιρειῶν, κτλ., ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ ἥρωες ἐπώνυμοι ἦσαν ἐκεῖνοι, ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ ὠνομάσθησαν, Ἡρόδ. 5. 66, Παυσ. 1. 1. 5, 1· καὶ ἱδρυταὶ γενεῶν ἢ πόλεων (ἀρχηγέται, κτίσται)· ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, εἰς οὓς ἱερὰ (ἡρῷα) ἵδρυεν ἡ πολιτεία μετὰ θυσιῶν καὶ ἑορτῶν· πάντοτε ὅμως ἐγίνετο διάκρισις αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν θεῶν, ἴδε Ἡρόδ. 1. 167, 168, Θουκ. 4. 87., 5. 30., Ἀριστ. Πολ. 7. 14, 2· οὔτε θεούς, οὔθ' ἥρωας, οὔτ' ἀνθρώπους Ἀντιφῶν 114. 20. 5) κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους πρόσωπα μεγάλως ὑπηρετήσαντα τὴν πολιτείαν ἠξιοῦντο ὁμοίων τιμῶν, ὡς ὁ Βρασίδας ἐν Ἀμφιπόλει, Θουκ. 5. 11· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐχθροὶ σφαγέντες πρὸς ἐξιλασμόν, οἷον ὁ Ὀνήσιλος ἐν Ἀμαθοῦντι τῆς Κύπρου, Ἡρόδ. 5. 105, πρβλ. 7. 117:—Ἐντεῦθεν ἐν τῷ μεταγεν. ἑλληνισμῷ ἐγίνετο χρῆσις τῆς λέξεως ἥρως πρὸς δήλωσιν τοῦ Λατ. divus, Δίων Κ. 56. 41. II. παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ μακαρίτης, ἐπὶ ἀποθανόντος, Ἀλκίφρων 3. 37, Ἡλιόδ. 7. 13· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., ἥρως χρηστέ, χαῖρε Συλλ. Ἐπιγρ. 1723, 1781-83· ἔτι καὶ ἐπὶ γυναικῶν, 1784-89· πρβλ. ἡρωίνη 2. III. ἥρως ποικίλος = στιγματίας, Ἡσύχ., Φώτ. IV. βοῦς ἥρως = βοῦς ἡγεμών, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 32.

ἡρῷσσα, ἡ, = ἡρωίνη, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1309, κτλ., Ἀνθ. Π. 6. 225.

ἡρω-φόρος, ον, φέρων ἥρωας, Ε. Μ. 230. 40.

ἦς, Δωρ. γ' ἑν. παρατ. τοῦ εἰμί (sum), Θεόκρ. 5. 10·— ὡσαύτως γ' πληθ., Ἐπίχ.

ἧς, Δωρ. ἀντὶ εἷς, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. 1. 136.

ἦσα, ἀόρ. α' τοῦ ᾄδω· ἀλλά, II. ἧσα, ἀόρ. α' τοῦ ἥδω.

ἦσαν, Ἀττ. ἀντὶ ᾔδεσαν, γ' πληθ. ὑπερσ. (ἐν χρήσει ὡς παρατ.) τοῦ οἶδα, Αἰσχύλ. Πρ. 451, Εὐρ. Κύκλ. 231. II. ἀντὶ ἤϊσαν, γ' πληθ. παρατ. τοῦ εἶμι (ibo), σπάν. καὶ μόνον ποιητ. ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπῆσαν Ὀδ. Τ. 445· εἰσῆσαν Ἀγαθ. ἐν τῷ Ε. Μ.· μετῆσαν Ἀριστοφ. Ἱππ. 605.

ἥσατο, ἴδε ἐν λ. ἥδομαι.

ἦσθα, Αἰολ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἦς, β' ἑν. παρατ. τοῦ εἰμί (sum)· — ὁ τύπος ἧς μόνον παρὰ μεταγεν. πεζοῖς ἀντὶ ἦς, ἐν Ἀνακρ. 7, γραπτέον ἦσθ'.

ἥσθημα, τό, (ἥδομαι) = ἡδονή, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 45.

ᾐσθημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ αἰσθάνομαι, μετ' αἰσθήσεως, ἐν συναισθήσει, τινος Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 9 ἐν τέλει.

ἡσι-επής, (ἵημι) «εὔστοχος ἐν τῷ λέγειν» Ἐτυμ. Μ. 669. 7.

Ἡσίοδος, ὁ, ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ. Εἰσίοδος, ἴδε Ahr. D. D. σ. 152.

ἧσις, εως, ἡ, (ἥδομαι) τέρψις, Σουίδ.

ἤσκειν ἀντὶ ἤσκεεν, γ' ἑν. παρατ. τοῦ ἀσκέω, Ἰλ. Γ. 388.

ἠσκημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἀσκέω, Πολυδ. Α', 157.

ἦσμεν, Ἀττ. ἀντὶ ᾔδειμεν, ἴδε ἐν λ. *εἴδω.

ἧσο, ἴδε ἐν λ. ἧμαι.

ἧσσα, ἐν τῇ νεωτ. Ἀτθίδ. ἧττα, ης, ἡ, ἀντίθ. τῷ νίκη, Θουκ. 5. 13., 7. 72, Πλάτ. Νόμ. 638Β· πολέμου, ἐν πολέμῳ, ὁ αὐτ. Λάχ. 196Α· ἧττα .. πολέμου καὶ δικῶν καὶ ἀγορῶν Αἰσχίν. 69. 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 840D· ἧτταν προσίεμαι, ἀφίνω, δέχομαι νὰ νικηθῶ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45· — μετὰ γεν. πράγμ., ὑποχώρησις εἴς τι, ἡδονῶν, ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Νόμ. 869Ε· ἡ ἐν τοιούτοις ἧττα Δημ. 1486. 3· ἡ ὑπὸ τῶν λιπαρούντων ἧττα Πλούτ. ἐν Βρούτ. 6.

ἡσσάομαι, ἐν τῇ νεωτ. Ἀτθίδ. ἡττ-, Σοφ., Θουκ.· μέλλ. ἡσσηθήσομαι Εὐρ. Ἱππ. 727, 976, ἡττ- Λυσ. 161. 3, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἡττήσομαι, ἐπὶ παθ. σημασ., Λυσ. 161. 4., 180. 19, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 23· ἀόρ. ἡσσήθην Εὐρ., κλ.· πρκμ. ἥσσημαι Σοφ. κλ.·—παρ' Ἴωσιν ἔχομεν τὸν τύπον ἑσσόομαι, μετοχ. ἑσσούμενος Ἡρόδ. 1. 82· παρατ. ἑσσοῦτο (ἄνευ αὐξήσ.) 7. 166., 8. 75· ἀόρ. ἑσσώθην 2. 169, κτλ.· πρκμ. ἑσσῶμαι 7. 9, 2., 8. 130·— παθ. (ἥσσων). Εἶμαι ἥσσων, κατώτερος ἢ ἀσθενέστερός τινος, μετὰ γεν. προσ., Εὐρ. Ἀλκ. 697, Ἴωνι 1117· μετὰ γεν. προσ. καὶ μετοχ., ἡττᾶσθαί τινος εὖ ποιοῦντος Ξεν. Ἀν. 3. 2, 23, πρβλ. Κύρ. 5. 4, 32· ἡττᾶσθαί τινός τινι ἢ ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 3. 3, 42., 8. 2, 13, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ἡσσ. ῥήματος, ὑποχωρῶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, Θουκ. 5. 111, πρβλ. Λυσ. 180. 19, 28· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. καὶ αἰτ., ὃ ἡττῶτο, ἐν ᾧ ἦτο κατώτερος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5. 2) ὡς ἀληθὲς παθητικόν, νικῶμαι, ὑπό τινος Ἡρόδ. 3. 106, Ἀνδοκ. 32. 40, Θουκ. 2. 39· ὑπ' ἔρωτος, ὑπ' ἔχθρας Πλάτ. Φαιδρ. 233C, Πολιτ. 305C, κλ.· πρός τινος Ἡρόδ. 9. 122· πρός τι Πλάτ. Νόμ. 650Α· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Εὐρ. Ἑκ. 1252, Ἀριστοφ. Ὄρν. 70, κτλ.·— μετὰ δοτ. τρόπου, ἡσσᾶσθαι μάχῃ Ἡρόδ. 5. 46, κτλ.· τοῖς ὅλοις Δημ. 127. 21, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., μάχην Ἰσοκρ. 91D, Δημ. 444. 5· ἀγῶνα Δίων Κ. 63. 9·— ἡσσ. τῷ θυμῷ Ἡρόδ. 8. 130· ἑσσωθέντες τῇ γνώμῃ πρὸς Κύρου ὁ αὐτ. 9. 122· ἡσσ. τὴν

γνώμην Θουκ. 6. 72· ἡσσ. περί τι Πλάτ. Σοφ. 239B·— ἀπολ., οἱ ἡσσώμενοι, ἀντίθ. οἱ κρατοῦντες, Αἰσχύλ. Θήβ. 516, πρβλ. Σοφ. Αἴ.1242, Ἡρόδ.7. 9, 2. **3**) ὡς δικαν. ὅρος, νικῶμαι ἐν δίκῃ, χάνω τὴν δίκην, Λατ. causa cadere, Σοφ. Αἴ. 1242, Ἀριστοφ. Πλ. 482, καὶ παρὰ ῥήτορσι· ἡττ. ἐν τοῖς δικαστηρίοις Ξεν.Ἀπομν. 4. 4, 17· δίκην, παραγραφὴν Πλάτ. Νόμ. 880C, Δημ.1117. 5. **4**) παρ' Ἀττ. συχνάκις, ὑποχωρῶ, μετὰ γεν. (ὡς τὸ **ἥσσων** II), οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων Σοφ.Ἀποσπ. 674, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 976·— ὑποχωρῶ; ἐνδίδω, κ.τ.τ., νηδύος ἡσσημένος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 284. 5· τοῦ παρόντος δεινοῦ Θουκ. 4. 37· τῶν φόβων Πλάτ. Νόμ. 635D· τῶν ἡδονῶν Ξεν.Ἀγησ. 5, 1· ὕπνου ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 5, 11· χρημάτων Λυσ. 180. 19· καὶ συχνάκις ἔρωτος Εὐρ. κλπ. (ὡσαύτως ὑπ' ἔρωτος κτλ., ἴδε ἀνωτέρω) μετὰ γεν. προσ., Πλούτ. 2. 771F·— ἀκολούθως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἡττ. ὕδατος Ξεν.Ἑλλ. 5. 2, 5· τοῦ δικαίου αὐτόθι 4. 31· τῆς ἀληθείας Δημ. 317. 10· τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσημένον Εὐρ. Ἴωνι 1117· τὸ δίκαιον ἡττ. τοῦ φθόνου Δημ. 792. 25. **5**) μετὰ δοτ., νικῶμαι, καταβάλλομαι ὑπό τινος .., ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι Θουκ. 3. 38, πρβλ. 7. 25· τῷ ὕπνῳ Αἰλ. π. Ζ. 13. 22· τοῖς δικαίοις Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ.16.

II. τὸ ἐνεργ. **ἡττάω**, νικῶ, καταβάλλω, ἀπαντᾷ παρὰ μεταγ. πεζοῖς, μέλλ. **-ήσω**, Θεόδ. Πρόδρ. 5. 174· ἀόρ. **ἥττησα** Πολύβ. 1. 75, 3., 3. 18, 5· πρκμ. **ἥττηκα** Διόδ.15. 87.

ἡσσητέος, α, ον, οὐδ. πληθ. **ἡσσητέα**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἡσσῶμαι**, γυναικός, ὑπὸ γυναικός, Σοφ.Ἀντ. 678, πρβλ.Ἀριστοφ. Λυσ. 450.

ἡσσόνως, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ.Ἀρχ.19.1,15.

ἥσσων, ἧσσον, γεν. **-ονος**· νεωτ. Ἀττ. **ἥττων**, Ἰων. **ἕσσων**, Ἡρόδ.· συγκρ. τοῦ **κακὸς** ἢ **μικρὸς** (ἀλλ' ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ἦκα**, ἡσύχως, ὥστε ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο **ἠκίων** ἢ **ἠκjων** μετὰ ὑπερθ. **ἥκιστος**, ὃ ἴδε). **I**. μετὰ γεν. προσώπ., μικρότερος, κατώτερος, ἀσθενέστερος· ἰδίως κατὰ δύναμιν, ἧττον ῥωμαλέος, ἧττον γενναῖος, Ὅμ., κλπ.· αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ τόσον σέο φέρτερος εἴην Ἰλ. Π.722· ἐπὶ ἵππων, Ψ. 322 κ. ἀλλ.· ῥώμῃ ἕσσονες τῶν Περσέων Ἡρόδ. 8. 113, πρβλ. 9. 92· γυναικῶν ἥσσονες Σοφ.Ἀντ. 680· Κύπριδος Εὐρ.Ἀνδρ.631· ἔς τι, ἔν τινι πράγματι, Ἡρόδ. 3. 102· μετ' ἀπαρ. τρόπου, εἶναι γὰρ ἕσσονας θεῖν τῶν θηλέων, διότι εἰς τὸ τρέχειν ὑπολείπονται τῶν θηλέων, αὐτόθι 105· οὐδενὸς ἥσσων γνῶναι, οὐδενὸς κατώτερος εἰς τὸ νὰ κρίνῃ, Θουκ. 2. 60· ἱππεύειν ἥττων τῶν ἡλίκων, κατώτερος αὐτῶν εἰς τὸ ἱππεύειν, Ξεν. Κύρ.1. 3,15. **2**) ἀπολ., οἱ ἥσσονες, οἱ ἀσθενέστεροι, τὸ ἀσθενέστερον μέρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 203, 489· ἥσσους γενέσθαι, ἡττηθῆναι, Θουκ.4. 72· τά τῶν ἡττόνων, ἡ περιουσία τῶν ἡττηθέντων, Ξεν.Ἀν.5.6, 32· μετὰ δοτ. τρόπου, ἕσσων ναυμαχίῃ Ἡρόδ. 5. 86· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τρόπου, τὸν νοῦν ἥσσων Σοφ. Ἠλ. 1023, πρβλ. Ξεν. Κύρ.1. 4, 4·— οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν Πλάτ.Ἀπολ. 18B, πρβλ.Ἀριστοφ. Νεφ.114· καὶ ἐν τῷ πληθ., οἱ ἥττους λόγοι αὐτόθι 1042, Ἰσοκρ. 313B·— τὸ ἧσσόν τινι νέμειν Εὐρ.Ἱκέτ. 379· τὸ λίαν ἧσσον, ἀντίθ. **τὸ ἄγαν**, ὁ αὐτ.Ἱππ. 264. **II**. μετὰ γεν. πράγματος, ἐνδίδων, ὑποκείμενος, ὑποχωρῶν εἴς τι, δοῦλος εἴς τι, τοῦ τῆσδ' ἔρωτος Σοφ. Τ. 489· τῶν αἰσχρῶν ὁ αὐτ. Ἀντ.747· ὀργῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 668· γάμων Εὐρ. Ι. Α.1354· κέρδους Ἀριστοφ. Πλ. 363· ἡδονῶν Πλάτ. Πρωτ. 353C· γαστρὸς ἢ οἴνου ἢ ἀφροδισίων ἢ πόνου ἢ ὕπνου Ξεν.Ἀπομν.1. 5, 1· χρημάτων Θεόπομπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 252C·— καθόλου, ὑποχωρῶν εἴς τι, ἀνίκανος νὰ ἀντισταθῇ, τοῦ πεπρωμένου Εὐρ.Ἑλ. 1660· νόσων καὶ γήρως Λυσ. 198. 5· οἱ ἥττους τῶν πόνων [ἵπποι] Ξεν. Ἱππ. 1, 3· πρβλ. **ἡσσάομαι** 1. 4. **III**. οὐδ., ἧσσον, ἧττον, ὡς ἐπίρρ., ὀλιγώτερον, ὀλίγον δέ τί μ' ἧσσον ἐτίμα Ὀδ. Ο. 365· ἧσσόν τι Θουκ. 3.75· ἧσσον ἑτέρων ὁ αὐτ. 1. 84·— συνήθ. μετὰ ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐπιθ., ἀριστοκρατίαι .. αἱ μὲν μᾶλλον, αἱ δὲ ἧττον μόνιμοι Ἀριστ. Πολ. 5. 7, 6, πρβλ. Μετεωρ.1. 3, 20· ἔτι καὶ μετὰ συγκρ., ἧττον ἀκριβέστερον ὁ αὐτ. Προβλ. 31. 2· ἧττον εὐληπτοτέρα Διον.Ἀλ. 3. 43·— συχνάκις προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐχ ἧσσον, οὐδ' ἧσσον, ὄχι ὀλιγώτερον, ἐπ' ἴσης, ἐξ ἴσου, Αἰσχύλ. Χο.181, 708, Σοφ. Αἴ. 672, 1329, Θουκ.1. 8, κτλ.·— περὶ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον, ἴδε ἐν λ. **μάλα** II. 6 καὶ 7.

ἦστε, Ἀττ. ἀντὶ **ᾔδειτε**, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω**.

ἦστην, ἀντὶ **ἦτην**, γ' δυϊκ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ᾔστην, ἀντὶ **ᾐδείτην**, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω**.

ἡστικός, ή, όν, (ἥδομαι) εὐάρεστος, εὐχάριστος, ἀντίθ. **ἀλγεινός**, Σέξτ.Ἐμπ. Μ. 6. 33.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. Μ.10. 225.

ἦστον, ἀντὶ **ἦτον**, β' δυϊκ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἡστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἥδομαι**, ἡδύς, εὐχάριστος, Σουΐδ., Ἡσύχ.

ᾔστωσα, ἀόρ. α' τοῦ **ἀϊστόω**, Σοφ. Αἴ. 515.

ἥσυχα, οὐδ. πληθ. τοῦ **ἥσυχος** (ὃ ἴδε), ὡς ἐπίρρ.

ἡσυχάζω: μέλλ. **-άσω**, Θουκ. 2. 84, **-άσομαι** Λουκ.Ἀλεκτρ. 1· ἀόρ. **ἡσύχασα**· (ἥσυχος). Εἶμαι ἥσυχος, διαμένω ἥσυχος, ἀναπαύομαι, ἀκινητῶ, σὺ δ' ἡσύχαζε Αἰσχύλ. Πρ. 327, 344· ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν, ἡ στέρησις, ἡ ἔλλειψις ἀναπαύσεως, Θουκ. 2.49· οἱ πολέμιοι ἡσύχαζον Ξεν.Ἀν.5.4,16· τοὺς νόμους οὐκ ἐῶν ἡσυχάζειν ἐν τιμωρίαις Λουκ.Ἀποκηρ. 19· ἡσ. πρὸς θύραν, ἐπὶ ἐραστοῦ, Ἀνθ. Π.5.167·— συχνὸν κατὰ μετοχ., ἡσυχάζων προσμένω Σοφ. Ο. Τ. 620, πρβλ. Εὐρ.Ὀρ.134· ὥστε μὴ ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι, ἀναπαυθεῖσα ἐκ τῶν πολέμων, Θουκ. 1 12· ἡσυχαζουσῶν τῶν νεῶν ὁ αὐτ.1. 49· μόλις ἡσυχάσαντες ὁ αὐτ. 8. 86· ἡσυχάζουσαν τὴν διάνοιαν ἔχειν Ἰσοκρ. 87B· τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτός, τὸ ἡσυχώτατον σημεῖον τῆς νυκτὸς (τὸ μεσονύκτιον), Θουκ. 7. 83·— ἡσ. ἀπό τινος, ἀπέχομαι ἀπὸ .., Ἀνθ. Π. 5. 133·— ἀλλ' ἡσύχαζε, μόνον ἔσο ἥσυχος, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 98, Ι Α. 973. **II**. μεταβατ. ἐνεργείας ἐν τῷ ἀορ. α', κάμνω τινὰ νὰ ἡσυχάσῃ, τὸν βάλλω νὰ ἀναπαυθῇ, ἀντίθ. τῷ **κινέω**, Πλάτ. Πολ. 572A.— Παθ., ὡς ἀπρόσωπον, ἡσυχάζεται ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπάρχει ἡσυχία, Ἑβδ. (Ἰὼβ λζ', 16).— Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 296.

ἡσυχαῖος, Δωρ. **ἀσυχ-, α, ον**, ποιητ. ἀντὶ **ἥσυχος**, Σοφ. Ο. Κ. 197, Εὐρ. Μηδ. 808, Πλάτ. Πολιτ. 307A, Νόμ. 775C·— τὸ ἡσυχαῖον, ἡσυχία, ἀπραξία, Σοφ.Ἀποσπ. 678. 6· ἢ οἱ ἥσυχοι ἄνθρωποι, αὐτόθι 556.

ἡσυχαίτερος, -τατος, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **ἥσυχος**.

ἡσυχαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἡσυχάζω**, δεῖ ἡσυχάζειν, Φίλων 1. 2. **2**) **ἡσυχαστέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις ν' ἀφήσῃ ἥσυχον, νὰ μὴ κάμῃ λόγον περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2. 5.

ἡσυχαστήριον, τό, ἀναχωρητήριον, μοναστήριον, διαμονὴ ἡσυχαστοῦ, Βυζ.

ἡσυχαστής, οῦ, ὁ, ἐρημίτης, μοναχός, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 29E, κλ. **2**) ὁ ἐπιστάτης σιγῆς ἐν μοναστηρίῳ, ὁ καὶ σιλεντιάριος λεγόμενος ἐκ τοῦ Λατ. silentiarius, Ψευδο-Βασιλ. III. 1312B, C, 1313B.

ἡσυχάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., μοναχή, «καλογραῖα», Ἐκκλ. **2**) ἡ καθησυχάζουσα, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἡσυχαστικός, ή, όν, κατάλληλος εἰς τὸ καθησυχάζειν (τὴν ψυχήν), τρόποι ῥυθμοποιίας τρεῖς, συσταλτικός, διασταλτικός, ἡσυχαστικὸς Ἀριστείδ. Κοΐντ. σ. 43. **II**. μοναστικός, ἀσκητικός, Ἐκκλ.

ἡσυχῇ, Δωρ **ἀσυχᾷ**, ἐπίρρ. ἡσύχως, ἠρέμα, ἠπίως, Πίνδ. Π. 11. 84, κτλ.· ἡσ. κατακεῖσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 692· μετέρχεσθαί τι Εὐρ.Ἱππ. 444· ἔχ' ἡσυχῇ, «κάθου ἥσυχα», Πλάτ.Ἱππ. Μείζ. 298C· ἡσ. ἔχειν τὴν οὐρὰν Ξεν. Κυν. 3. 4· ἡσ. γελάσαι Πλάτ. Φαίδωνι 115C· βαδίζειν, γράφειν, διαλέγεσθαι, κτλ., Πλάτ. Χαρμ. 159B, C, κτλ.· ἡσ. ἀναμιμνήσκεσθαι, «μὲ ἡσυχίαν», Αἰσχίν. 33. 1· εὐσεβεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 288. 9. **2**) λάθρα, κρυφίως, λεληθότως, Πλούτ.Ἀλκιβ. 24, πρβλ. Θουκ. 8. 69, καὶ ἴδε **ἥσυχος**. **3**) μετ' ἐπιθ., ὀλίγον, ἐλαφρῶς, ἡσ. ξηρὸς Ἱππ. 1132H· γρυπὸς Αἰλ. π. Ζ. 3. 28.

ἡσυχία, Ἰων. **-ίη**, Δωρ. **ἀσυχία**, ἡ, ἀκινησία, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κίνησις, θόρυβος, κόπος, κτλ., Ὀδ. Σ. 22· προσωποπ., φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας .. θύγατερ Πίνδ. Π. 8, 1, ἀγανόφρων Ἡσυχία Ἀριστοφ.Ὄρν. 1321· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.:— μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἡσ. τῆς πολιορκίης .., ἀνάπαυσις ἀπὸ .., Ἡρόδ. 6.135· τῆς ἡδονῆς Πλάτ. Πολ. 583E· τοῦ λυπεῖσθαι αὐτόθι C· ἡ ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἡσ., ἡ ἀκολουθοῦσα τὴν εἰρήνην ἀνάπαυσις, Δημ 63.10· κατὰ πληθ., Πλάτ. Θεαίτ.153C. **2**) σιωπή, ἠρεμία, ἀκινησία, Εὐρ.Ἀλκ.77. **3**) μετὰ προθέσ., δι' ἡσυχίης εἰμί, εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ἡρόδ. 1. 206·— ἐν ἡσυχίᾳ, ἀντίθ. ἐν πολέμῳ, Θουκ. 3.12· ἐν ἡσ. ἔχειν τι, οὐδὲν λέγειν, σιωπᾶν περί τινος, Ἡρόδ. 5. 92, 3· ἐν ἡσ. ἔχειν ἑαυτὸν αὐτόθι 93· ἐν ἡσ. διατρίβειν Ἡρωδιαν. 2. 5·— ἐφ' ἡσυχίας Ἀριστοφ. Σφ.1517· μένειν ἐφ' ἡσυχίᾳ Ἡρωδιαν.·— κατ' ἡσυχίην πολλὴν Ἡρόδ.1. 9., 7. 208, Δημ.· καθ' ἡσυχίαν, ἐν ἀναπαύσει, Ἀριστοφ. Λυσ. 1224, Θουκ. 3. 48, κτλ.· ἀντίθ. διὰ σπουδῆς Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28·— μεθ' ἡσυχίας, ἡσύχως, Εὐρ.Ἱππ. 205. **4**) μετὰ ῥημάτων, **α**) ἡσυχίαν ἄγω, ἔχω ἡσυχίαν, ἡσυχάζω, εἶμαι ἐν εἰρήνῃ, Ἡρόδ.1. 66., 7.150, Πλάτ., κτλ.· πρός τινα, ἐν σχέσει πρός τινα, Λυσ.180.11· ὑπέρ τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 217D· κινήσεων, ἀπὸ κινήσ., Πλάτ. Τιμ. 89E·— ὡσαύτως, σιγῶ, σιωπῶ, Ἡρόδ. 5. 92, Εὐρ.Ἀνδρ.143, Ἀριστοφ. Βατρ. 321·— σπανίως, τὴν ἡσυχίαν ἄγειν Ellendt Ἀρρ.1.14, 8. **β**) ἡσ. ἔχειν = ἡσ. ἄγειν Ἡρόδ. 2. 45., 7. 150, Ἀττ.· διαμένω ἥσυχος, Ξεν.Ἑλλ. 3. 2, 13· ἡσ. ἔχειν πρός τινα Λυσ. 180. 10· ἐξακολουθῶ σιωπῶν, Ἰσοκρ. 116A. **II**. ἐρημία, τόπος ἐρημικός, Ὕμν.Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 356, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21.

ἡσυχίδας, ὁ, = **ἥσυχος**, Συνέσ.Ὕμν. 8. 31.

ἡσυχικώτερος, συγκριτ. τοῦ ***ἡσυχικός**, φιλήσυχος, Πλωτῖν. 1. 339. 9, 28 (Kirchh.)

ἡσύχιμος, Δωρ. **ἀσύχ-, ον** = **ἥσυχος**, ἀμέρα Πίνδ. Ο. 2. 58.

ἡσύχιος [ῠ], Δωρ. **ἀσύχ-, ον** = **ἥσυχος**, ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε Ἰλ. Φ. 598· εἰράνα Πίνδ. Π. 9. 40·

ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, τρόπου ἡσυχίου Ἡρόδ.1.107· οὐδ' ἡσ. ὁ σώφρων βίος Πλάτ. Χαρμ.160Β· τὸ ἡσ. ἦθος ὁ αὐτ. Πολ. 604Ε· οἱ ἡσύχιοι Ἀντιφῶν 121.12, Πλάτ. Χαρμ.159Β· τὸ ἡσύχιον τῆς εἰρήνης Θουκ. 1. 120.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 438, Πλάτ. Θεαιτ.179Ε.

ἡσυχιότης, ητος, ἡ, = ἡσυχία, Πλάτ. Χαρμ.159Β κἑξ.· ἡσ. τινός, αἱ εἰρηνικαὶ αὐτοῦ διαθέσεις, Λυσ.175. 27.

ἡσυχόομαι, παθ., ἡσυχάζω, σιγῶ, **ἡσυχώθητι**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **σίγα**, Ἑβδ. (Ἀμὼς ς', 10).

ἥσυχος, Δωρ. **ἅσυχος, ον**, (ἴδε ἐν τέλ.)·—ὡς τὸ **ἡσύχιος**, ἤρεμος, ἥσυχος, ἀκίνητος, σιωπηλός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κινούμενος, λαλῶν, ἐργαζόμενος, κτλ.· ἡσ. ἀνστρέφεται Ἡσ. Θ. 763· ἥσυχοι ἔργα νέμοντο ὁ αὐτ. Ἔργ. κ. Ἡμ.119· ἡσ. .. ὁδὸν ἔρχεο Θέογν. 331· ἡσ. καθεύδειν Ἀνακρ. 88· ἡσ. θακεῖν, θάσσειν, καθῆσθαι Σοφ. Αἴ. 325, Εὐρ. Ἑκ. 35, κτλ.· ἥσυχοί ἐστε Ἡρόδ. 7.13, πρβλ.1. 88· ἔχ' ἥσυχος, μένε ἥσυχος, ἡσύχαζε, ὁ αὐτ. 8. 65, Εὐρ. Μηδ. 550· μέν' ἡσ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1199, Θεσμ. 925· γίγνεσθε Εὐρ. Κύκλ. 94, πρβλ. Βάκχ. 1361· κατεθεᾶτο Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55· ἡσύχῳ ποδὶ χωρεῖν Εὐρ. Ὀρ.136· ἡσύχῳ βάσει φρενῶν, δηλ. ἡσύχως διαλογιζόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 452· ἡσ. λακεῖν Εὐρ. Ἑκ.1109· ἐν ἡσύχῳ, ἡσύχως, Σοφ. Ο. Κ. 82· ἥσυχος δορί, ἀδρανὴς ὡς πρὸς .., Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 63. **2)** ἥσυχος, ἤρεμος, πρᾶος, ἐπὶ χαρακτῆρος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 223, Εὐρ. Ἱκέτ. 952, κτλ.· τοὺς ἀφ' ἡσύχου ποδός, τοὺς διάγοντας ἥσυχον βίον, ὁ αὐτ. Μηδ. 217· ὄμματος παρ' ἡσ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ.199· γλῶσσα Σοφ. Ἀντ.1089· ὀργῇ ὑπόθες ἥσυχον πόδα, μετρίασον τὴν ὀργήν σου, Εὐρ. Βάκχ. 647· τὸ ξύνηθες ἥσυχον, τὴν συνήθη ἡσυχίαν, Θουκ. 6. 34· ἡσυχαίτερα, ἧττον αὐστηρά, ὁ αὐτ. 3. 82·—ὡσαύτως, προσεκτικός, Εὐρ. Ὀρ. 1407, Ἱκέτ. 509. **II.** τὰ κοινὰ παρ' Ἀττ. συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετ. ἦσαν: **ἡσυχαίτερος, -αίτατος**, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 223, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Φιλήβ. 24C, Ξεν. Κύρ.1. 4, 4., 6. 2, 12· ἀλλ' ὡσαύτως εὕρηται ὁ ὁμαλὸς τύπος **-ώτερος**, Σοφ. Ἀντ.1089, Πλάτ. Χαρμ. 160Α. **III.** Ἐπίρρ. **-χως**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 724· κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως Εὐρ. Ἱκέτ. 305· ἡσ. ναίειν ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 7· ἠρέμα, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. Ὀρ. 698, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 53, κτλ.·—Ἰων. συγκριτ. **ἡσυχέστερον** Ἱππ. 338. 12, 50· ὑπερθετ. **ἡσυχαίτατα** Πλάτ. Χαρμ. 160Α.—Τὸ οὐδ. **ἥσυχον**, Δωρ. **ἅσυχον**, εἶνε ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ.14. 27· καὶ πληθ. **ἅσυχα**, ὁ αὐτ. 2.11, 100., 6.12· ὡς τὸ **ἡσυχῇ**. (Κατὰ τὸν Benfey ἐκ τῆς √ΗΣ, **ἧμαι**, καθήμενος, πρβλ. τὸ Λατ. sedatus).

ἡσφαλισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀσφαλίζω**, ἀσφαλῶς, Δίδ. Ἀλ. 356C, Γρηγ. Νύσσ. III. 268C, Ἐπιφ. I. 749D.

ἠσχυμμένος, ἴδε ἐν λ. **αἰσχύνω**.

ἦτα, τό, τὸ γράμμα η, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 895· ἴδε ἄρθρον **H** η.

ἦται (= ᾖ) ὑποτακτ. τοῦ **εἰμί**, «εἴ κα ὁ καιρὸς αὐτῷ ἐκποιῇ καὶ εἴ τι κα ἦται περισσόν» Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 134, κτλ.

ἦτε, ἢ καί, Ἰλ. Τ.148· Buttm. Lexil. ἐν λ. **εὖτε** 3.

ἦτε, ἤ, ὡς ὁ Wolf. παρ' Ὁμ., **ἦ τε**, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἴδε ἐν λ. ἦ.

ἦτε, ἤτην, Ἀττ. β' πληθ. καὶ γ' δυϊκ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἠτιμωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀτιμάω**, ἀτίμως, Θεοφύλ. Σιμοκάτ.131. 5.

ἤτοι: **I.** = **ἦ τοι**. βεβαίως, ἀληθῶς, μόριον συχνάκις ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ., κυρίως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ἀληθείας τινὸς ἢ ἰσχυρισμοῦ, Ἰλ. Ζ. 56, Ὕμν. Ὁμηρικ. εἰς Ἑρμῆν 368· ἀλλὰ συχνάκις ὡς μεταβατ. ἀπὸ μιᾶς προτάσεως εἰς ἄλλην· ὡσαύτως ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως, ἤτοι μὲν (μετὰ τὸ ὅτε), τότε ὄντως, Ἰλ. Γ. 213· μετὰ τὸ ἀλλ' εἰ .., καὶ ὅμως, Π.641.—Κυρίως ἐν ἀρχῇ περιόδου, ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν Ἰλ. Β. 76, κτλ.·—ἀλλ' ὅμως ὁ Ὅμηρος θέτει τὸ μόριον τοῦτο μετὰ μίαν ἢ δύο ἄλλας λέξεις· μετὰ ἀντωνυμίαν, τὴν ἤτοι Β. 813· τῶν ἤτοι Δ. 237· τῆς ἤτοι Ὀδ. Μ. 86· ὁπότε δύναται νὰ παρεμβληθῇ τὸ δέ, οἱ δ' ἤτοι Ἰλ. Μ. 141, κτλ.· ἢ ῥα, ὡς, τόν ῥ' ἤτοι Σ. 237·—μετὰ σύνδεσμον, ἀλλ' ἤτοι Δ. 140, κτλ.· ἔνθ' ἤτοι Π. 339, Ὀδ. Γ. 126, κτλ.· ὄφρ' ἤτοι Ἰλ. Ψ. 52, Ὀδ. Γ. 419· ὡς ἤτοι Ε. 24· σπανιώτερον, καὶ νῦν ἤτοι, νῦν δ' ἤτοι Δ.151, Ἰλ. Τ. 23, Herm. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 226. **2)** παρὰ Γραμματ. μετ' ἐπεξηγητικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ **ἤγουν**, Λατ. scilicet. **II.** = **ἤ τοι**, ἢ τῷ ὄντι .., κυρίως **ἤτοι** .., **ἤ**, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Χο. 497, Σοφ. Ἀντ. 1142, Τρ. 150, Πλάτ. Φαίδωνι 68C, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως **ἤτοι** .. **γε**, .. **ἤ** .. Ἡρόδ.1.11, κτλ., πρβλ. Θουκ. 2. 40, κτλ.·—τὸν ἀντίστροφον τύπον **ἢ** .., **ἤτοι** .., ἀποδοκιμάζει ὁ Ἀπολλών. ἐν Α. Β. 486, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν Πινδ. Ν. 6. 8, Ἀποσπ. 103·—ὡσαύτως **ἤτοι** .., **ἤ τοι** .., ἀντὶ **ἢ** .., **ἢ** .., παρὰ μεταγενεστέρ. συγγραφ. ὡς Γαλην., πρβλ. Schäf. Γρηγ. Κορ. σ. 643.

ἦτορ, τό, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατ' ὀνομ. ἢ αἰτιατ.· δοτ. **ἤτορι** Σιμων. 44. 6 (διάφ. γραφ. **ἤθει**). Ἡ καρδία ὡς μέρος τοῦ σώματος, μόνον ἐν Ἰλ. Χ. 452, ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ, εἰς τὸ στῆθός μου κτυπεῖ ἡ καρδία μου·—ἀκολούθως ὡς ἡ ἕδρα τῆς ζωῆς. ζωή, φίλον ἦτ. ὀλέσαι Ἰλ. Ε. 250, κτλ.· λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτ. Φ. 114, κτλ.· ἄνεψυχον φίλον ἦτ. Ν. 84·—ἀκολούθως, ὡς ἡ ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἡ καρδία, σχεδὸν συνωνύμως τῷ θυμὸς (ὃ ἴδε), ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτ. Φ. 389· κατεπλήγη φίλον ἦτ. Γ. 31· ἄχεϊ βεβολημένος ἦτ. Ι. 9· μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτ. Ὀδ. Δ. 467, κτλ.·—ὡσαύτως, ὡς ἡ ἕδρα τῶν ἐπιθυμιῶν, ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτ. Ἰλ. Τ. 307· ποθέουσα φίλον κατατήκομαι ἦτ. Ὀδ. Τ.136· ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ κρίνειν, ἐν δέ οἱ ἦτ. στήθεσσιν .. διάνδιχα μερμήριξεν Ἰλ. Α.188, πρβλ. Ο. 252.—Ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐθεώρει αὐτὸ ὡς τι ἁπτὸν καὶ ὑλικόν, φαίνεται ἐκ τῶν χωρίων ὅσα παριστῶσι τὸ ἦτορ ὡς κείμενον ἐν στήθεσι· ἐν Ἰλ. Υ. 169 τοποθετεῖται ἐν κραδίῃ, ἥτις ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἔχῃ εὐρυτέραν σημασίαν, ἂν καὶ ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται αὐτὴν γενικῶς ὡς τὸ ἦτορ.—Λέξις ἐπική, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σιμων. καὶ Πινδάρῳ, ὡς καὶ ἐν χορικῷ τοῦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 992.

ἠτριαῖος, α, ον, (ἦτρον) ἀνήκων εἰς τὸ ὑπογάστριον, τοῦ ὑπογαστρίου, Κωμ. Ἀνών. 316, Λουκ. Λεξιφ. 6· τὸ ἠτριαῖον, ὁ στόμαχος, ἡ κοιλία, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302· ὡσαύτως **ἠτριαία**, ἡ, αὐτόθι 421, Ἀθήν. 4C.

ἤτριον, Δωρ. **ἄτριον**, τό, ὁ στήμων, τὸ «στημόνι» ὑφάσματος (τὸ «ὑφάδι» ἐκαλεῖτο κρόκη), Πλάτ. Φαίδρ. 268Α, Θεόκρ.18. 33, Ἀνθ. II. 6. 288·—ἐν τῷ πληθ., λεπτὸν ὕφασμα, διαφανές, ἤτρια πέπλων Εὐρ. Ἴωνι 1421· ἤτρια βύβλων, φύλλα κατασκευαζόμενα ἐκ τεμαχίων παπύρου πεπλεγμένων σταυροειδῶς, Ἀνθ. II. 9. 350. (Πιθ. ἐκ √FHT, πρβλ. Σανσκρ. va, vayami (ὑφαίνω)· πρβλ. ὡσαύτως **ἄττ-ομαι, δι-άζ-ομαι, δί-ασ-μα**).

ἦτρον, τό, τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, τὸ ὑπογάστριον, ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ καὶ αἰδοίου τόπος, Ἱππ. Ἀφ.1245, Πλάτ. Φαίδωνι 118Α, Ξεν. Ἀν. 4.7,15, Δημ.1260. 23, Ἀριστ. I. Ζ.1.13,1· μεταφ., ἐπὶ ἀγγείου, ἡ κοιλία αὐτοῦ, ἦτρον χύτρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 509. **II.** ἡ ἐντεριώνη καλάμου, Νίκ. Θηρ. 595.

ἧττα, ἡττάομαι, ἡττάω, ἥττων, ἴδε **ἡσσ-**.

ἥττημα, τό, = **ἧττα**, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. λα', 9), Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ς', 7·—καὶ **ἥττησις**, ἡ, Σουΐδ.

ἡττηματικός, ή, όν, ἥσσων, κατώτερος εἰς τὸ εἶδός του, Jul. Firmic. mathes. 3. 9. (Λεξ. Κουμαν.).

ἤτω, ἀντὶ ἔστω, γ' ἑνικ. προστ. τοῦ **εἰμί**, Κ. Δ.

ἠυ-γένειος, -γενής, -κάρηνος, -κομος, -πυργος, κτλ., Ἐπ. καὶ Λυρ. **εὐ-**.

ηὐξημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., Εὐστ.

ἠΰς, οὐδ. **ἠΰ**, Ἐπ. ἀντὶ **ἐΰς**, καλός, γενναῖος· ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἀρσ. **ἠΰς, ἠΰν**, ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδ. **ἠΰ**· ἐν τῇ φράσει ἠΰς τε μέγας τε Ἰλ. Β. 653, κτλ.· ἠῢς θεράπων Π. 464, 653· μένος ἠῢ Ρ. 456, κτλ.

ἦυσε [ῡ], γ' ἑν. ἀορ. α' τοῦ **αὔω**.

ἠΰτε, Ἐπ. μόριον, ὡς, καθώς, ἠΰτε κούρη Ἰλ. Β. 872, κτλ.· συχνάκις παρ' Ὁμ. ἐν παρομοιώσεσιν, ἀντὶ ὡς ὅτε, Ἰλ. Α. 359, Β. 87, κτλ.·—ἐν Ἰλ. Δ. 277, τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνεται, πρβλ. **πάχετος**· οὕτω καὶ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 269, τὸ ἠΰτε δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη σημασίαν του· ἂν καὶ ἐν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς χωρίοις ὑπό τινων λαμβάνεται ὡς = ἤ, μελάντερον τῆς πίσσης, ἴδε Spitzn. Exc. II. xxvi.—Ὅτι τὸ **ἠΰτε** δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ **εὖτε**, ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Buttm. Lexil. ἐν λ. **εὖτε, ἠΰτε**· ἀλλὰ τὸ **εὖτε** ἅπαξ εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ **ἠΰτε**, Ἰλ. Γ.10 (καὶ διάφ. γραφ. Τ. 386), ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ περιπτώσει ὁ Buttm. προτιμᾷ τὸν συνῃρημ. τύπον **ηὖτε** [-υ], ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Π. 216.

ηὐτομᾰτισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἑκουσίως, αὐτομάτως, Πρόκλ. 5. σ.78 Cousin.

ἠΰχορος, ον, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **εὔχορος**, Ἀνθ. Π. παραρτ. 217.7.

Ἡφαίστειος, α, ον, τοῦ Ἡφαίστου ἢ ἀνήκων εἰς αὐτόν, Ἡφαίστειον (ἐξυπ. ἱερόν), τό, ναὸς τοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδ. 2. 110, 121,176, Δημ., κλ.·—Ἡφαίστεια (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ, τὸ Λατ. Vulcanalia, Ἀνδοκ.17. 20, Ξεν. Ἀθην. 3, 4.—Ἡφαίστια διὰ τοῦ ι ἐν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ.78,17 (Blass).

Ἡφαιστῖτις, ῐδος, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων **ἄγνωστος**, Plin. H. N. 37. 60.

Ἡφαιστό-πονος, ον, Ἡφαιστότευκτος, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, ὅπλα Εὐρ. Ι. Α.1072.

Ἥφαιστος, ου, ὁ, Λατ. Vulcanus, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, χωλὸς ἐκ γενετῆς, Ἰλ. Σ. 397 (πρβλ. **κυλλοποδίων, ἠπεδανός**): θεὸς τοῦ πυρὸς ὡς χρησιμεύοντος ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἄρχων πάσης τέχνης ἐχούσης ἀνάγκην τοῦ πυρός, ἰδίως τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν μετάλλων· ὅθεν οὗτος εἶνε ὁ ἐργάτης τῶν θρόνων τῶν θεῶν, τοῦ σκήπτρου τοῦ Διός, τῆς αἰγίδος, τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως, κτλ,· ἅπαντα τὰ ἐκ μετάλλου ἔργα λέγονται ἔργα αὐτοῦ, Ἰλ. Θ. 195, Ὀδ. Δ. 617, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 123, κτλ.· τὸ πῦρ καλεῖται φλὸξ Ἡφαίστοιο Ἰλ. Ρ. 88· καὶ αὐτὸς κλυτοεργός, κλυτοτέχνης ἢ χαλκεύς, Ο. 309.—Περὶ τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ γάμου μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ἴδε Ὀδ. Θ. 267 κἑξ. **II.** μετωνομ. ἀντὶ **πῦρ**, Ἰλ. Β. 426, Σοφ. Ἀντ. 123. 1007. Ποιητ. ἐν τῷ Ε. Μ.

241. 57. (Ἴσως ἐκ √ΑΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ ἅπτω, ἀνάπτω πῦρ.)

Ἡφαιστό-τευκτος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, σέλας Σοφ. Φ. 987, πρβλ. Σιμων. 206, Ἀντίμ. 9, Διογ. Λ. 1. 32· — ὡσαύτως **Ἡφαιστο-τευχής**, ές, δέπας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 66, ἔνθα ὁ Herm. **Ἡφαιστοτυκές**, χάριν τοῦ μέτρου.

ἦφι, Ἐπ. ἀντὶ ἧ, Ἰλ. Χ. 107.

ἤφιει, ἠφίουν, ἠφίεσαν, ἴδε ἐν λ. **ἀφίημι**.

ἠχάνω, = **πτωχεύω**, ἐν γλώσσ. Σουΐδ., ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις ἀντιγραφ. δὲν ἀπαντᾷ. (Πρβλ. **ἀχήν**. Λατιν. egeo, egenus).

ἠχέεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **ἠχήεις**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 14. 17, ἀποκατασταθὲν ἐν Ἀρχιλ. 69, ἀντὶ **ἠχήεντα**.

ἠχεῖον, τό, (ἦχος) ὄργανον ἠχητικόν, ὡς τὸ **χαλκεῖον** ἢ **τύμπανον**, Πλουτ. Κράσσ. 23, Ἀπολλόδ. παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 2. 36· ὡσαύτως ἠχεῖον ὄργανον Φίλων 1. 588· — ἀγγεῖα τοιούτου εἴδους ἐτίθεντο ἐντὸς τῶν τοίχων τῶν θεάτρων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἤχου, Βιτρούβ. 5, 5, ἢ πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ κρότου τῆς βροντῆς, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 292. **II.** ἐν τῇ λύρᾳ, = **χάλκωμα**, «τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα» (μεταλλικὴ πλὰξ ἠχητική), Ἡσύχ.

ἠχέτης, ου, ὁ, Ἐπ. **ἠχέτᾰ**, Δωρ. **ἀχέτας, ἀχέτᾱ** (ἠχέω) — καθαρῶς ἠχῶν, εὔηχος, ὀξύφωνος, Λῖνος, Πινδ. Ἀποσπ. 103* ἐκδ. Donalds. δόναξ ἀχέτας Αἰσχύλ. Πρ. 575· κύκνος Εὐρ. Ἠλ. 151· — ὡς ἐπίθ. τοῦ τέττιγος, τερετίζων, ἠχέτα τέττιξ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 580, Ἀνθ. Π. 7. 201· ἀχέτα τ. αὐτόθι 213· καὶ ἀπολ., ἀχέτας, ὁ, ὁ ᾄδων, δηλ. ὁ ἄρρην τέττιξ, Ἀνάν. 1, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1159, Ὄρν. 1095, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 7, 13., 5. 30, 2· — ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1256 κεῖται ἑτερόκλ. αἰτιατ. ἠχέτα πορθμόν, ἠχοῦντα πορθμόν.

ἠχέω, Δωρ. **ἀχέω** [ᾱ], μέλλ. **-ήσω**: **I.** ἀμετάβ., ἠχῶ, κροτῶ, βροντῶ, ἠχεῖ δὲ κάρη .. Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 42· ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς Μόσχ. 5. 4· συχνάκις ἐπὶ μετάλλου, ἤχεσκε (Ἰων. παρατ.) ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος Ἡρόδ. 3. 200· ἀχοῦσιν προπόλων χέρες Εὐρ. Ἱκέτ. 72· τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ Πλάτ. Πρωτ. 329Α, πρβλ. Μένανδ. Ἀρρ. 3· ἐπὶ τοῦ τέττιγος, ᾄδω, τερετίζω, Θεόκρ. 16. 96· ἐπὶ τῆς λύρας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 327· — διὰ τί ἠχεῖ ἢ διὰ τί ἐμφαίνεται; ἀπροσ. ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 15, 1. **II.** μετὰ σύστ. ἀντ. αἰτ., ἀχεῖν (ἀλλ. ἰαχεῖν) ὕμνον, κάμνω νὰ ἠχήσῃ, Αἰσχύλ. Θήβ. 868· κωκυτὸν Σοφ. Τρ. 866· γόους ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 469· μέλος Εὐρ. Ἴωνι 883· χαλκίον ἀχεῖ, κροτεῖ τὸ κύμβαλον, Θεόκρ. 2. 36. — Μέσ., ἀχεῖσθαί τινα, ἐξυμνεῖν, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 18. — Παθ., ἠχεῖται κτύπος, γίνεται ἦχος, Σοφ. Ο. Κ. 1500. — Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τοὺς Δωρ. τύπους ἀχεῖν, ἀχά, ἄχημα ἔτι καὶ ἐν ἀναπαιστικοῖς· οὗτοι οἱ τύποι πολλάκις μετεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς ἰαχεῖν, ἰαχά, ἰάχημα, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 752, Dind. Ἀριστοφ. Θεσμ. 327· ἴδε ἐν λ. **ἰαχέω**.

ἠχή, Δωρ. **ἀχά**, ἡ, ἦχος, Ὅμ., Ἀττ. ἐπὶ τοῦ συγκεχυμένου θορύβου πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλ. Ν. 837· ὁ πάταγος τῆς θαλάσσης, Β. 209· ἐπὶ δένδρων ἐν ἀνέμῳ, Π. 769· ἐπὶ καταπίπτοντος βράχου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 438· συχνάκις κατὰ δοτ., ἠχῇ, μετὰ θορύβου, Ἰλ. Β. 209· ἠχῇ θεσπεσίῃ Θ. 159, κτλ.· παρὰ Τραγ., ὡς τὸ **ἰαχή**, κραυγὴ ὀδύνης, θρῆνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 915, κτλ.· ἀλλὰ σάλπιγγος ἠχὴ Εὐρ. Φοιν. 1387· ἐν ἐμοὶ ἡ ἠχὴ τῶν λόγων βομβεῖ Πλάτ. Κρίτ. 54D, πρβλ. Τιμ. 37Β· — ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Λόγγ. 1. 23· — σπανίως ἐπὶ ἐνάρθρων ἤχων, Εὐρ. Φοιν. 1148, Πλούτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβ. 22, Ὀππ. Κ. 1. 23. Πρβλ. **ἦχος**. — Περὶ τῆς συγχύσεως τοῦ **ἀχὰ** καὶ **ἰαχά**, ἴδε **ἠχέω** ἐν τέλ.

ἠχήεις, εσσα, εν, ἠχῶν, κροτῶν, παταγῶν, βροντῶν, θάλασσα Ἰλ. Α. 157· δώματα ἠχήεντα, δωμάτια ὑψηλά, ἠχοῦντα, Ὀδ. Δ. 72· δόμοι ἠχήεντες Ἡσ. Θ. 767· χαλκὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1236· θρόος αὐλῶν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 654F· τέττιξ Ἀνθ. Π. 7. 196· — ἐπὶ τῶν ὤτων, ἀκουή, πλήρης ἤχου, Παρμεν. παρὰ Διογ. Λ. 9. 32 καὶ ἴδε ἐν λ. **ἠχέεις**.

ἤχημα, Δωρ. **ἄχ-**, τό, ἦχος, Φίλων 1. 444· μελῳδὰ ἀχήματα Εὐρ. Ι. Α. 1045· κοινῶς ἰαχήματα, ἴδε **ἠχέω** ἐν τέλ.

ἠχῆνες, οἱ, = **πτωχοί**, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀχήν**.

ἤχησις, εως, ἡ, τὸ ἠχεῖν, ἦχος, Ἐκκλ.

ἠχητής, οῦ, ὁ, = **ἠχέτης**, Ἡσύχ.

ἠχητικός, ή, όν, ἠχῶν, ἦχον παράγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο, Ε. Μ. 216. 50. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἡσύχ. ἐν λ. **καναχηδά**.

ἤχθετο, παρατ. τοῦ **ἄχθομαι**. 2) παθ. παρατ. τοῦ **ἔχθω**.

ἦχι (οὐχὶ ἦχι Ἡρωδιαν. 1, 505), Ἐπ. ἀντὶ ἧ, ἐπίρρ., ὅπου, Ὅμ.· ἧχί περ, ἧχί τε Διον. Π.

ἠχικός, ή, όν, (ἦχος) = **ἠχητικός**, Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 236. 4.

ἠχοῖ ἢ **ἤχοι**; ἐπίρρ. = ὅπου, Ἐπιγρ. Ὠρωποῦ, Dittenb. SIG. 589. 16.

ἠχό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, Λατ. sonipes, ἵπποι ἠχόποδες, Εὐστ. 918. 20.

ἦχος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἠχή, Ἀριστ. Ἀκουστ. 67 κ. ἀλλ., Θεόκρ. 27. 56· παγᾶς Μόσχ. 5. 12· αὐλοῦ αὐτόθι 2. 98· τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει Λουκ. Νιγρ. 7· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ φωνὴ ὑπὸ Πλουτ. 2. 903Α· — ἦχος ἐν ὠσί, ἢ ἀπολ. ἦχοι, ἦχος, ὁ ἐν τοῖς ὠσὶν ἦχος, Ἱππ. Κωακ. 149, Προγν. 68. 2) ἠχώ, Ἀριστ. Προβλ. 11. 8· πέντε ἤχους ἀπεργάζεσθαι Πλουτ. 2. 903Α.

ἠχώ, Δωρικ. **ἀχώ**, ἡ, γεν. (**ἠχόος**) **ἠχοῦς**, Δωρικ. **ἀχῶς**, Μόσχ. 6. 1· αἰτ. **ἠχώ**, Δωρ. **ἀχώ**, αὐτόθι 3. Ὡς τὸ **ἠχή**, **ἦχος**, ἦχος, θόρυβος· ἀλλὰ κυρίως ἦχος ἐξ ἀνταναχλάσεως, ἠχὼ (ἀντήχησις), Ὕμν. Ὁμ. 18. 21, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 279, 384, Τραγ. κλπ.· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059 (Ἠχώ, λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια), Παυσ. 2. 35, 10· — ἐν μεταγεν. μύθοις παρίσταται ὡς Ὀρειὰς ἐπαναλαμβάνουσα ἤχους καὶ φωνάς, Ὀβίδ. Μεταμ. 3. 357 κέξ., πρβλ. Μόσχ. 6, Ὀρφ. Ὕμν. 11. 9. 2) καθόλου, ἦχος διαρκής, ὡς τοῦ κώδωνος, κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχὸν Αἰσχύλ. Πρ. 132, πρβλ. Πέρσ. 388 κέξ.· ἠχὼ προφωνεῖν (ὁ Nauck. ἠχήν). Σοφ. Ἠλ. 109· ἠχὼ χθόνιος Εὐρ. Ἱππ. 1201· ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων αὐτόθι 791· ὀρθία σάλπιγγος ἠχὼ ὁ αὐτ. Τρῳ. 1267· ἅπασαν τὴν Βοιωτίην κατεῖχε ἠχὼ ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου, ἅπασα ἡ Βοιωτ. ἀντήχει ἐκ τῆς φήμης ὅτι .., Ἡρόδ. 9. 24· κλητ. **Ἀχοῖ**, Πινδ. Ο. 14. 29.

ἠχώδης, ες, (εἶδος) ἠχῶν, ἠχηρός, ἐπὶ τοῦ ἑξαμέτρου, Δημ. Φαλ. 42. 2) προξενῶν βόμβον εἰς τὰ ὦτα, Ἱππ. 145C.

ἦψε, ἀόρ. α' τοῦ **ἅπτω**. 2) παρατ. τοῦ **ἕψω**, **ἥψομεν**, πληθ.

ἠῶθεν, Δωρ. **ἀῶθεν**, Ἐπίρρ. (ἠώς) ὡς τὸ **ἕωθεν** (ὃ ἴδε), ἀπὸ πρωΐας, «ἀπὸ τὴν αὐγήν», κατὰ τὰ «χαράγματα», Ἰλ. Λ. 555, Σ. 136, Ὀδ. Α. 372, κτλ.· ἠῶθεν μάλ' ἦρι Ὀδ. Τ. 320· ἀῶθεν ἅμα δρόσῳ Θεόκρ. 15. 132· — συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιούσης πρωΐας, αὔριον λίαν πρωΐ, ἐν Ὀδ. Ο. 506, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1224.

ἠῶθι, ἀρχ. Ἐπ. γεν. τοῦ **ἠώς**, ὃ ἴδε.

ἠῴ-κοιτος ὕπνος, ὁ, πρωϊνὸς ὕπνος, Σουΐδ.

ἠών, **όνος**, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἠϊών**, ὃ ἴδε.

ἠῷος, **ῴα**, **ῷον**, = **ἠοῖος**, Ἀττ. **ἑῷος**, πρωϊνός, τὴν πρωΐαν, κατὰ τὰ χαράγματα, μετὰ ῥημάτων, ἠ. γεγονὼς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 17· [τέττιξ] ἠ. χέει αὐδὴν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 396, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 546· ἠ. ἀλέκτωρ κηρύσσων Ἀνθ. Π. 5. 3· ἄνευ ῥημάτων, ἠ. ὕπνος αὐτόθι 7. 726· ἀστὴρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1274. 2) ἐξ ἀνατολῶν, ἀνατολικός, Πέρσης ἀνὴρ ἐπάγων .. τὸν ἠῷον στρατὸν Ἡρόδ. 7. 157· εἰς ἅλα ἠῴην Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 745.

ἠώς, ἡ, γεν. (**ἠόος**) **ἠοῦς**, Ἐπ. **ἠῶθι**, δοτ. **ἠοῖ**, αἰτ. **ἠῶ**, ὡσαύτως **ἠοῦν**, Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 473Α, Ἀνθ. Π. 7. 472· οὐδέποτε ἐν χρήσει ἐν τοῖς ἀσυναιρέτ. τύποις, πλὴν ἐν Πινδ. Ν. 6. 88 (**Ἀόος**· τὰ χφ **ἀοῦς**) — Ἀττικ. **ἕως**, γεν. **ἕω**, αἰτιατ. **ἕω**, ὡς τὸ **λεώς** — Δωρ. **ἀώς** — Αἰολ. **αὔως** (ἀλλ. **ἄFως**), οὐχὶ **αὔως**.

(Ἐκ τῆς √ΑF παράγονται ὡσαύτως **ἀ-ώς**, **αὐ-ώς**, Λακων. **ἀβ-ώρ**, **αὔ-ριον**, **ἦ-ρι**, **ἠ-έριος**, **ἄγχ-αυ-ρος** (πρβλ. Ε. Μ. 14. 38, αὔρα δὲ ἡ ἡμέρα) πρβλ. Σανσκρ. ush (mane), ushas (splendens), ushâsâ (aurora), Λατ. aurora (ἴσως ἀντὶ ausosa), Ἀρχ. Νορβηγ. austr (Ἀγγλ. east, ἀνατολή), Ἀρχ. Γερμ. ôstan, Λιθ. auszra (aurora).) Τὸ «γλυκοχάραγμα», ἡ «αὐγή», τὰ «χαράγματα», ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς Ὅμ.· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπ., Ἡροδ., κλπ. (ἴδε ἐν λ. **διαφαίνω**, **ἐπιλάμπω**, **ὑποφαίνω**)· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠὼς Ἰλ. Η. 451, κτλ.· — ἰδίως ἡ πρωΐα ὡς χρονικὸν μέρος τῆς ἡμέρας, ἀντίθ. μέσον ἦμαρ καὶ δείλη Ἰλ. Φ. 111, κλ.· γεν. **ἠοῦς**, κατὰ τὴν πρωΐαν, ἐνωρίς, Θ. 470, 525· αἰτ. **ἠῶ**, τὴν πρωΐαν, Ὀδ. Β. 434· στάντα πρὸς πρώτην ἕω Σοφ. Ο. Κ. 477· — ἐξ ἠοῦς μέχρι δείλης ὀψίης Ἡρόδ. 7. 167· ἠοῦν ἐξ ἠοῦς Ἡδύλος καὶ Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἅμα ἠοῖ, μετὰ τῆς αὐγῆς, κατὰ τὴν αὐγήν, Ἡρόδ. 7. 219· Ἀττ. ἅμ' ἕῳ ἢ ἅμα τῇ ἕῳ, Θουκ. 2. 90., 4. 72 — πρὸς τῆς ἕω ὁ αὐτ. 4. 31· Ἐπ. ἠῶθι πρὸ Ἰλ. Λ. 50, Ὀδ. Ε. 469, Ζ. 36 — ἐπὶ τὴν ἕω Θουκ. 2. 84 — εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω Ξεν. Ἀν. 1. 7, 1· ἐς ἀῶ, αὔριον, Θεόκρ. 18. 14. 2) ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες ὑπελόγιζον τὰς ἡμέρας κατὰ πρωΐας, ὡς τἀνάπαλιν οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ καὶ Σκανδιναυοὶ κατὰ νύκτας, ἡ λέξις **ἠὼς** συχνάκις ἐσήμαινεν ἡμέραν, Ἰλ. Α. 493, Ν. 794, Ω. 31, 413, 781, Ὀδ. Τ. 192· ἠὼς δέ μοί ἐστιν ἥδε δυωδεκάτη, ὅτε .. Ἰλ. Φ. 80· ἐντεῦθεν, κατήϊεν ἐς δύσιν ἠὼς Μουσαῖ. 109· μεσάτη ἠὼς Ὀρφ. Ἀργ. 652· ἂν καὶ παρ' Ὁμήρῳ οὐδέποτε ἔλαβεν ἐντελῶς τὴν σημασίαν τοῦ **ἦμαρ**· — μεταφ. ἀντὶ τοῦ ζωή, Κόϊντ. Σμ. 10. 431· φῶς λίπες ἠοῦς Συλλ. Ἐπιγρ. 6258. **3)** ἐνίοτε ὡσαύτως, ἡ ἀνατολή, Ὅμ. (ἴδε ἐν λ. **ἥλιος**)· ἀπὸ ἠοῦς πρὸς ἑσπέρην Ἡρόδ. 2. 8· τὰ πρὸς τὴν ἠῶ αὐτ.· τὸ πρὸς τὴν ἠῶ ὁ αὐτ. 4. 40, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 760D, κτλ.· πρὸς ἕω τῆς πόλεως, τοῦ ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ .., Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, Πλούτ. ἐν Λουκούλλ. 27. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα Ἠώς, Aurora, ἡ θεὰ τῆς πρωΐας ἢ αὐγῆς, ἥτις ἐξεγείρεται ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκ τῆς κλίνης τοῦ συζύγου αὐτῆς Τιθωνοῦ, Ἰλ. Λ. 1, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 158· — κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 372, εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, μήτηρ δὲ τοῦ Ζεφύρου, Νότου καὶ Βορέου, αὐτόθι 377.

Θ

Θ, θ, θῆτα, τό, ἄκλ., ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν θ' = ἐννέα, ἔνατος, ἀλλὰ ,θ = 9000. **I.** θ εἶνε τὸ δασὺ ὀδοντόφωνον ἄφωνον, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ψιλὸν τ καὶ τὸ μέσον δ. Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλην. θ, Σανσκρ. dh, = Γοτθ., Ἀρχ. Νορδηγ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. d, = Ἀρχ. Γερμ. t: — ὡς θαρσέω, Σανσκρ. dharsh, dhrishnômi (audeo) = Γοτθ. ga-daursan (θαρρεῖν) = Ἀρχ. Γερμ. gi-tar· θε, τί-θημι, Σανσκρ. dhâ, da-dhâmi, = Γοτθ. ga-deds (θέσις), dôms (κρίσις) = Ἀρχ. Γερμ. tôm (thum), tât (that), tuom (doom)· θάομαι, Σανσκρ. dhâ, dhayâmi (sugo), = Γοτθ. daddja (θηλάζω), = Ἀρχ. Γερμ. tâu (lacto)· ἔθος, ἦθος, Σανσκρ. suadhâ (vis), = Γοτθ. sidus (ἦθος), = Ἀρχ. Γερμ. situ (Sitte)· οὖθαρ, Σανσκρ. ûdhar, = Ἀγγλο-Σαξον. ûder, = Ἀρχ. Γερμ. ûtar (Euter), κλ. **2)** τὸ θ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ φ, οἷον θλάω φλάω, θλίβω φλίβω (Φήβα, φηκάρι κλ.)· ἰδίως ἐν τῇ Λατ., οἷον θάομαι, felo (θηλάζω)· θήρ (Αἰολ. φήρ), fera· θύρα, fores· ἐνίοτε μετὰ τοῦ b, ὡς ἐρυθρός, ruber· οὖθαρ, uber. **3)** ἐν τῇ Λατ. καὶ Σανσκρ. ἐνίοτε μετὰ τοῦ d, ὡς θυγάτηρ, duhitâ = Γοτθ. dauhtar, = Ἀρχ. Γερμ. tohtar· πείθω, Λατ. fido· πυθμήν, Λατ. fundus. **II.** Μεταβολαὶ τοῦ θ ἐν ταῖς Ἑλλ. διαλέκτοις: **1)** ἡ προφορὰ τοῦ θ, ὡς τηρεῖται παρὰ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, πλησιάζει πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν th ἐν τῇ λέξει thin, ἀλλ' οὕτως ὥστε τῷ ἤχῳ τοῦ t ἀκολουθεῖ καὶ ἐλαφρότατος ἦχος s· ἐντεῦθεν ἐν τῇ πλατειαζούσῃ Δωρικῇ, οἵα ἦτο ἡ Λακωνική, τὸ θ συχνὰ μετεβάλλετο εἰς σ, ὡς σάλασσα, σιά, Ἀσάνα, παρσένος, ἀντὶ θάλασσα, θεά, Ἀθάνα, παρθένος, ἴδε Ahr. D. Dor. § 7· οὕτως ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰωνικῇ, βυσσός ἀντὶ βυθός· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ πρὸ τῆς καταλήξεως -μός, ὡς κατασβασμὸς ἀντὶ -θαθμός. **2)** τὸ θ μετεβάλλετο Αἰολ. καὶ Δωριχ. εἰς φ, ὡς φήρ φλάω φλίβω ἀντὶ θήρ θλάω θλίβω. **3)** περὶ τῆς Αἰολ. εἰς δ μεταβολῆς ἴδε Δ δ II. 4. **4)** Αἰολικῶς καὶ Δωρ. ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς τ, ὡς αὖτις, ἐνθεῦτεν ἀντὶ αὖθις, ἐντεῦθεν. **5)** σπανίως ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ λ, ὡς θώρηξ, lorica, ἴδε Λ δ II. 6. **6)** ὁσάκις τὸ θ ἐπαναλαμβάνεται εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους συλλαβάς, τὸ πρῶτον γίνεται τ, ὡς ἐν τῷ **Ἀτθίς**. **III.** ἐπὶ τῶν ψήφων, δι' ὧν ἐψήφιζον περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, τὸ Θ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ θάνατος, Casaub. Πέρσ. 4. 13, Martial. 7. 36· καὶ ἐπὶ Ρωμαϊκῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν τὸ γράμμα Θ ἦτο σύνηθες σύμβολον, Orell. Inscrr. Lat. 2555, 4471 κἑξ., ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλην. ἐπιγραφαῖς.

-θα, ἀχώριστον καταληκτικὸν μόριον ἐν ἐπιρρηματικοῖς τύποις, π. χ. **ἔνθα**·— ἴδε ὡσαύτως **-σθα**.

θαάσσω, Ἐπ. ῥιζικ. τύπος τοῦ **θάσσω**. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κάθημαι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν Ἰλ. I. 194, πρβλ. O. 124· οὐδὲ ἔοικεν .. ἐν δαιτὶ θαασσέμεν Ὀδ. Γ. 336, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 172· μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 468.— Πρβλ. **θακέω, θοάζω**.

θάβακος, (θάϝακος) θᾶκος, Ἡσύχ.

θάεο [ᾰ], προστακτ. τοῦ **θάομαι**.

θᾱέομαι, Δωρ. ἀντὶ **θηέομαι** (Ἰων. τύπος τοῦ **θεάομαι**), Πίνδ. Π. 8. 64· θαεῖτο Θεόκρ. 22. 200· ἀόρ. προστ. θάησαι Ἀνθ. Π. παράρτ. 213.

θᾶημα, τό, κατὰ τὸν Ahr. γραπτέον **θᾶμα** = **θέαμα**, ἐν ἄλλῃ γραφῇ φέρεται **θέημα** (ἴδε ἔκδ. Meineke καὶ σημ. ἐν σ. 186), Θεόκρ. 1. 56.

θᾱητός, ή, όν, Δωρ. ἀντὶ **θηητός**, ὃ ἴδε.

-θαι, κατάληξις ἐνεστῶτος ἀπαρεμφ. παθ. ἀντὶ **-σθαι**, Ἐπιγρ. Γόρτυνος Κρήτης ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 460 - 471, ἔνθα τὰ **ἀποδάτεθαι, δικάδδεθαι, ὀπυίεθαι**.

θαιμάτια, θαιματίδια, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **τὰ ἱμάτια**.

θαιρο-δύτης, ου, ὁ, ὁ κρίκος δι' οὗ διέρχονται αἱ ἡνίαι, «θαιροδῦται· οἱ ἐν τῷ ζυγῷ δακτύλιοι, δι' ὧν οἱ ῥυτῆρες» Ἡσύχ.

θαιρός, ὁ, (ἴδε **θύρα**) ὁ στρόφιγξ θύρας, ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς Ἰλ. M. 459, Κόϊντ. Σμ. 3. 27. **II.** ὁ ἄξων ἅρματος, Σοφ. Ἀποσπ. 538·— θαιραῖα ξύλα, ξύλα, ὧν χρῆσις ἐγίνετο πρὸς κατασκευὴν θαιρῶν, Πολυδ. Δ', 144, 253.

θαΐς, ΐδος, ἡ, εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 2. σ. 479.

θακεῖον, τό, ἕδρα, βάθρον, Ἐπιγρ. Ἀττικ. Dittenb. CIG. 587, 143.

θακεύω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 20, Ἀρτεμίδ. 1. 2.

θακέω, Ἰων. καὶ Δωρ. **θωκέω**, κάθημαι, θωκέων Ἡρόδ. 2. 173· θωκεῖτε Σώφρων 41 Ahr.· ἀνωτέρω θακῶν .. Ζεὺς Αἰσχύλ. Πρ. 313· ἥσυχος θακεῖ Σοφ. Αἴ. 325· παρατ., κόραι θάκουν .. ἥνουν τε (κατὰ Herm. θάκους .. ἥνουν, ἄνευ τοῦ τε) Εὐρ. Ἑκ. 1153· μετὰ συστοιχ. αἰτ., θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας, καθημένῳ ἐπὶ πανισχύρου θρόνου, Αἰσχύλ. Πρ. 389· ἐπὶ ἱκετῶν, Σοφ. O. T. 20, Αἴ. 1173· βώμιος θακεῖς Εὐρ. Ἡρακλ. 239.— Πρβλ. **θαάσσω, θάσσω**.

θάκημα, τό, κάθισμα, τὸ καθῆσθαι, ἰδίως ὡς **ἱκέτης**, Σοφ. O. K. 1160, 1179. **2)** ἕδρα, θρανίον, θέσις, αὐτόθι 1380, Εὐρ. Ἴωνι 492.

θάκησις, εως, ἡ, τὸ καθῆσθαι, κάθισμα, Σοφ. O. K. 9 Seidler. Πρβλ. **ἐνθάκησις**.

θᾶκος, Ἰων. καὶ Ἐπ. **θῶκος**, ὡσαύτως Ἐπ. **θόωκος**, ὁ, ἕδρα, κάθισμα, Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι Ὀδ. M. 318· θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους Ἰλ. Θ. 439· θῶκοι ἀμπαυστήριοι, καθίσματα πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἡρόδ. 1. 181· θᾶκος κραιπνόσυτος, ἐπὶ τοῦ πτερωτοῦ ἅρματος τῶν Ὠκεανίδων, Αἰσχύλ. Πρ. 280· θᾶκος Διός, ἐπὶ τῆς Δωδώνης, αὐτόθι 381· σεμνοὶ θᾶκοι, περὶ τοῦ ἀνακτόρου, ὁ αὐτ. Ἀγ. 519· θᾶκον οἰωνόσκοπον ἵζων, ἐπὶ τοῦ Τειρεσίου, Σοφ. Ἀντ. 999· θάκους ἐνίζειν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1097· θάκους θάσσειν, ὁ αὐτ. Τρῳ. 138· ἴδε καὶ **ὑπανίστημι** καὶ ἐν Ἀττικ. Ἐπιγρ. **2)** ἕδρα ἀξιώματος, τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1515· ἰδίως ἕδρα ἱερέως, Ἀνθ. Π. 8. 12. **3)** ἀπόπατος, ὡς τὸ ἕδρα, Θεόκρ. Χαρ. 14, ἔνθα ἴδε Casaub. **II.** παρ' Ὁμ. συνέδριον, ὡς τὸ **βουλή**, οὐδ' ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος Ὀδ. B. 26· ἐς θῶκον .. δήμιοιό τε φῆμιν O. 461· θωκόνδε, εἰς τὸ συνέδριον, E. 3· ἐν θώκῳ κατημένος, ἐν συνεδρίῳ καθήμενος, Ἡρόδ. 6. 63.—Πρβλ. Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **θαάσσω** I.

θαλαθθα (= **θάλασσα**), ἡ, Ἐπιγρ. Κρήτης Cau. 42A, ς. 17. 36.

θαλᾰμαξ, ᾱκος, ὁ, = **θαλᾰμίτης**, Ἀριστοφ. Βατρ. 1074.

θαλάμευμα, τό, = **θαλάμη, θάλαμος** II, Κουρήτων Εὐρ. Βάκχ. 120.

θαλᾰμεύτρια, ἡ, = **νυμφεύτρια**, παράνυμφος, Πολυδ. Γ', 41.

θαλᾰμεύω, ὁδηγῶ εἰς τὸν θάλαμον, δηλ. λαμβάνω ὡς σύζυγον, οὐ γάρ τις ἕτερος θαλαμεύσει Χαρίκλειαν Ἡλιόδ. 4. 6.— Παθ., ἐπὶ γυναικῶν, τηροῦμαι κεκλεισμένη, φυλάττομαι ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ἀρισταίν. 2. 5· ἐπὶ σαυρῶν, ζῶ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς μου, Συνέσ. 161D.

θαλάμη [ᾰ], ἡ, κοίτη, φωλεά, «τρῦπα», συνήθ. ἐπὶ ἰχθύων ζώντων ἐντὸς σπιλάδων, πολύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο Ὀδ. E. 432· καὶ οὕτω παρ' Ἀριστ., ἐπὶ τοῦ σωλῆνος (κοιν. σουλίνας) 4. 8, 32· ἐπὶ τοῦ πολύποδος, 9. 37, 21, πρβλ. 8. 15, 4, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ ἐν Θήβαις δράκοντος, Εὐρ. Φοιν. 931· ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Τροφωνίου (ἐν τῷ πληθ.), ὁ αὐτ. Ἴωνι 394· ἐπὶ τάφου, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 980· ἐπὶ τῶν κυψελῶν τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 6. 239, 9. 404. **2)** ἐπὶ κοιλοτήτων ἐντὸς τοῦ σώματος, ὁ θάλαμος ἢ ἡ κοιλία τῆς καρδίας, Ἀριστ. π. Ὕπν. 3, 28· —πληθ., αἱ κοτύλαι τῶν ἁρμῶν, Ἱππ. 6. 38· οἱ πόροι τῶν σπόγγων, Ἀριστ. Ἱστ. Z. 5. 16, 2· τὰ κοιλώματα τῆς ῥινός, οἱ ῥώθωνες, μυκτῆρες, μυξωτῆρες, Πολυδ. B', 79. **II.** = **θάλαμος** III, Λουκ. ἐν Πλοίῳ 2.

θαλᾰμηγός, όν, (ἄγω) ὁ ἔχων θάλαμον· ὡς οὐσιαστ., θαλ., ὁ, Αἰγυπτ. βασιλικὸν πλοῖον, Λατ. navis cubiculata, σκάφαι θαλαμηγοὶ Στράβων 800· κατεσκεύασεν ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην Ἀθήν. 204D, Διόδ. 1. 85· ὡσαύτως **θαλαμηγόν**, τό, θαλαμηγὰ χρυσόπρυμνα καὶ χρυσέμβολα Ἀππ. προοίμ. 10.

θαλαμηιάδης, ου, ὁ, υἱὸς τῆς θαλάμης, κωμικὸν πατρωνυμικὸν τοῦ θύννου, Μάτρων παρ' Ἀθην. 135E.

θαλᾰμήιος, η, ον, τοῦ θαλάμου ἢ ἀνήκων εἰς θάλαμον, κατάλληλος πρὸς οἰκοδόμησιν θαλάμου, δοῦρα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805· θαλ. ὕμνος = γαμήλιος, Λουκ. Συμπόσ. 41.

θαλᾰμηπολέω, εἶμαι θαλαμηπόλος, Σχόλ. Λυκόφρ. 132·— φροντίζω περὶ τῆς ὀχείας τῶν ζῴων, κύνας Ὀππ. K. 1. 393.

θαλαμηπολία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 458.

θαλᾰμη-πόλος, ἡ, (πολέομαι) θεράπαινα ὑπηρετοῦσα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς δεσποίνης, Λατ. cubicularia, Ὀδ. H. 8, Ψ. 293, Αἰσχύλ. Θήβ. 359. **2)** θαλ-, ὁ, παρὰ μεταγεν., εὐνοῦχος τοῦ κοιτῶνος, Πλούτ. Ἀλεξ. 30·— ἐπὶ τῶν Γάλλων ἢ εὐνούχων ἱερέων τῆς Κυβέλης, Ἀνθ. Π. 6. 220· ἀλλ' ὡσαύτως, ἡ, ἱέρεια τῆς Κυβέλης, αὐτόθι 173. **II.** σπανίως, νυμφίος, Σοφ. O. T. 1209. **III.** ὡς ἐπίθ., νυμφικός, ὀρφνὴ Μουσαῖ. 231· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀνθ. Πλαν. 177.

θαλάμιος, α, ον, (κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 40. 13, **θαλαμιός, ά, όν**), τοῦ θαλάμου ἢ ἀνήκων εἰς θάλαμον·— ὡς οὐσιαστ., **I.** **θαλάμιος**, ὁ, = **θαλαμίτης**, Θουκ. 4. 32. **II.** **θαλαμιά**, Ἰων. **-ιή** (ἐξυπακ. τοῦ κώπη), ἡ, ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 553. **2)** (ἐξυπακ. τοῦ ὀπή) ἡ ἐν τῇ πλευρᾷ τοῦ πλοίου ὀπή, δι' ἧς ἐξήρχετο καὶ ἐν ᾗ ἐκινεῖτο ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου, διὰ θαλαμιῆς διελεῖν τινα, θεῖναί τινα ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ οὕτως ὥστε ἡ μὲν κεφαλὴ νὰ εἶνε ἔξω, τὸ δὲ σῶμα ἔσω, Ἡρόδ. 5. 33· οὕτω μεταφ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1232.

θαλᾰμίς, ίδος, ἡ, = **θαλαμεύτρια**, Ἀν. Ὀξ. 2. 376.

θαλᾰμίτης [ῑ], ου, ὁ, (**θάλαμος** III) ὁ κωπηλάτης ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς κατωτάτης σειρᾶς τῶν ἑδωλίων, ἔχων τὴν βραχυτάτην κώπην, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλάχιστον μισθόν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 107 (κοινῶς θαλαμῖαι), Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1074· πρβλ. **ζυγίτης, θρανίτης, θαλάμαξ, θαλάμιος**. **II.** ὡς ἐπίθ. ἐκ τοῦ **θάλαμος**, Τζέτζ.

θάλαμόνδε, ἐπίρρ. εἰς τὸν θάλαμον, εἰς τὸν κοιτῶνα, Ὀδ. Φ. 8, Χ.109,161.

θάλάμο-ποιός, όν, παρασκευάζων, ἑτοιμάζων τὸν θάλαμον ἢ τὸν κοιτῶνα·— Θαλαμοποιοί, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ.73, Πολυδ. Ζ', 122.

θάλᾰμος, ὁ, ἐσώτερον δωμάτιον, κοιτών, περὶ ὃν ἄλλα δωμάτια ὑπῆρχον· συχν. παρ' Ὁμ. **1**) καθόλου, ὁ γυναικών, τὸ ἐσώτατον μέρος τῆς οἰκίας, ὡς τὸ μυχός, Ἰλ. Γ.142,174, Ὀδ. Δ. 121, κτλ.· ὄπισθεν τοῦ προδόμου, Ἰλ. Ι. 469· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐκ τῶν ἀνδρεώνων .. ἐς τοὺς θ. Ἡρόδ.1. 34. **1**) ἰδιαίτερος κοιτὼν ἐν τῷ διαμερίσματι τούτῳ τῆς οἰκίας, **α**) κοιτών, ἰδίως τῆς οἰκοδεσποίνης (πρβλ. **παστὰς** ΙΙΙ, **παστός**), Ἰλ. Γ. 423, Ζ. 16, Λ. 227, Ὀδ. Κ. 340, πρβλ. Ἡρόδ.1.12., 3. 78· ἰδίως ὁ νυμφικὸς κοιτών, Ἰλ. Σ. 492 (ἥτις σημασία βραδύτερον κατέστη γενικωτάτη, Πίνδ. Π. 2. 60, Σοφ. Τρ. 913, Εὐρ. Ἱππ. 540, κτλ., πρβλ. Becker Χαρικλ. 267)· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ κοιτὼν τῶν ἀγάμων υἱῶν, Ὀδ. Α. 425, Τ. 48. **β**) ἀποθήκη, «κελλάρι», δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐνδύματα, ὅπλα, κειμήλια πολύτιμα, ὡς καὶ οἶνος καὶ τροφαὶ ἐφυλάττοντο ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς ταμίης, Ἰλ. Ξ.191, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 9, 3 (ἔνθα ὅμως χρησιμεύει μόνον ὡς ἀποθήκη στρωμάτων, σκεπασμάτων κ.τ.τ.)· ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἄκρῳ τῆς οἰκίας, Ὀδ. Φ. 8· συχνάκις καλούμενος ὑψόροφος Β. 337, Θ. 439, Ἰλ. Γ. 423, κτλ.· ὄλβου διοίγων θάλαμον Εὐρ. Ἀποσπ. 287. 8. **γ**) καθόλου, κοιτών, δωμάτιον, Ὀδ. Ψ.192. **δ**) γενικ., οἰκία, κατοικία, Ἰλ. Ζ. 248, Ι. 582, πρβλ. Πίνδ. Ο. 5. 30., 6. 2· βασιλικοὶ θ. Εὐρ. Ἴωνι 486. **ΙΙ**. μεταφ., ὁ παγκοίτας θ., περὶ τοῦ Ἅδου, Σοφ. Ἀντ. 804· τυμβήρης θ., ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ τῆς Δανάης, αὐτόθι 947· θάλαμοι ὑπὸ γῆς, τὰ βασίλεια τοῦ Ἅδου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 624· γᾶς θάλαμοι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 807· θ. Περσεφονείας ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 1022· θ. Ἀμφιτρίτης, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ο. Τ. 195· πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου θαλάμοις Εὐρ. Βάκχ. 560· ἀρνῶν θ., αἱ μάνδραι αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 57· ἐπὶ κυψελῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 404. **ΙΙΙ**. τὸ κατώτατον καὶ σκοτεινότατον μέρος τοῦ πλοίου, ἔνθα οἱ θαλαμῖται ἐκάθηντο, Ἀθήν. 37D, Πολυδ. Α', 87· πρβλ. **θαλάμη** ΙΙ. **IV**. ἐν χρήσει ἐπί τινων μυστικῶν ἱερῶν ἢ ναΐσκων ἀφιερωμένων εἰς τὸν Ἆπιν, Αἰλ. π. Ζ. 11. 10, πρβλ. Πλίν. 8.71· τὸ ἐσώτατον τοῦ ἱεροῦ, τὸ ἄδυτον, ἐς μὲν οὖν τὸν μέγαν νηὸν πάντες εἰσέρχονται, ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱρέες μοῦνον Λουκ. Συρ. Θ. 31· ναός, Ἀνθ. Π. 1. 32· πρβλ. Λοβ. Ἀγλαοφ.1. σ. 26 κἑξ.

θάλασσα [θᾰ], μεταγεν. Ἀττ. **-ττα**, ἡ, (ἴσως **ἐκ** √ΤΡΑΧ, **ταράσσω**, ἴδε Κούρτ. σ. 655): — ἡ θάλασσα, Ὅμ., κλπ.· ὁ Ὅμ. θάλασσαν ἰδίως ἐννοεῖ τὴν καλουμένην Μεσόγειον, διότι τὴν ἔξω θάλασσαν καλεῖ ὠκεανόν, ὃν καὶ ὑπολαμβάνει ὡς ποταμόν, οἷον ἐν Ὀδ. Μ.1·— ὁ Ἡρόδ. τὴν νῦν καλουμένην Μεσόγειον ὀνομάζει ἥδε ἡ θάλασσα (ὡς οἱ Λατῖνοι ἐκάλουν αὐτὴν nostrum mare), 1. 1, 185., 4. 39, κτλ.· οὕτω, ἡ παρ' ἡμῖν θάλ. Πλάτ. Φαίδωνι 113Α· ἡ καθ' ἡμᾶς θάλ. Πολύβ.1. 3, 9· ἡ ἔσω θάλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8· ἐνῷ ὁ Ὠκεανὸς εἶνε ἡ ἔξω θάλ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 13, 14, Κόσμ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἡ ἡ Ἀτλαντικὴ θ. αὐτόθι 3, 3, κτλ.· ἡ μεγάλη θ. Πλούτ. ἐν Ἀλεξ. 73· ὡσαύτως, ἁλμυρὰ λίμνη, Ἀριστ. Μετεωρ.1.13, 26·— ὡσαύτως εὑρίσκομεν, ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου Ἡρόδ. 2. 23· πέλαγος θαλάσσης, ἴδε ἐν λ. **πέλαγος**· κατὰ θάλασσαν, διὰ θαλάσσης, ἀντίθ. τῷ πεζῇ, διὰ ξηρᾶς, Ἡρόδ.5.63· καὶ τῷ κατὰ γῆν Θουκ.7.28· κατά τε γῆν καὶ κατὰ θ. Πλάτ. ἐν Μενεξ.241Α· χέρσον καὶ θ. ἐκπερῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 240· τῆς θ. ἀνθεκτέα ἐστὶ Θουκ. 1. 93· οἱ περὶ τὴν θ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 13, 12· θ. καὶ πῦρ καὶ γυνὴ — τρίτον κακὸν Μένανδ. Μονοστ. 231, πρβλ. 264·— μεταφ., κακῶν θ., πέλαγος δυστυχιῶν, πλῆθος κακῶν, Αἰσχύλ. Θήβ.758· κοίλη θ., ἐπὶ θεάτρου, Κωμ. Ἀνών. 95α. **2**) θαλάσσιον ὕδωρ, θαλάττης πλήρης Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208Α, Πολύβ.16. 5, 4· καθόλου, ἁλμυρὸν ὕδωρ, ὡς παρ' ἡμῖν, Δίφιλ. Σιφν. παρ' Ἀθην. 121D, πρβλ. Διοσκ. 2.105. **3**) φρέαρ θαλασσίου ὕδατος, ὅπερ ὁ Ποσειδῶν πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ μέσην τὴν Ἀθήνησι ἀκρόπολιν ἀνέφηνεν, Ἡρόδ.8.55· ἡ θάλασσα αὕτη καλεῖται καὶ θ. Ἐρεχθηΐς, Ἀπολλόδ. 3.14.—Περὶ τοῦ Λακων. τύπου σάλασσα, ἴδε **σαλασσομέδων**.

θαλασσ-αίγλη, ἡ, ὄνομα φυτοῦ παρὰ Πλιν. 24.102.

θᾰλασσαῖος, α, ον, = **θαλάσσιος**, Σιμων. 6, Πίνδ. Π. 2. 92· — ὡσαύτως **θαλάσσειος**, Ὀρειβάσ. 351 Ματθ.· **θαλαττιαῖος**, Συλλ. Ἐπιγρ.1166. **2**) ἁλιπόρφυρος, Τρυφ. 345.

θαλασσερός, ὁ, εἶδος βαλσάμου, Ἀλέξ. Τραλλ.147.

θᾰλασσεύς, έως, ὁ, ἁλιεύς, Ἡσύχ.

θᾰλασσεύω, εἶμαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, ταξειδεύω, νῆες τοσοῦτον χρόνον θαλασσεύουσαι Θουκ. 7. 12· πλέω διὰ θαλάσσης, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 62· τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεὼς μέρη, τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Πλούτ. Λουκούλλ. 3.

θαλασσία, ἡ, φυτὸν καλούμενον καὶ **ἀνδρόσακες**, Διοσκ.3.140.

θαλασσί-γονος, ον, (γενέσθαι) ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, θαλασσογόνου Παφίης Νόνν. Δ. 13. 458.

θᾰλασσίζω, μέλλ. **-ίσω, ἔχω γεῦσιν** θαλασσίου ὕδατος, θαλασσίζοντα ὄστρεα Ἀθήν. 92Α. **ΙΙ**. **μεταβ.**, κάμνω νὰ ἔχῃ τι γεῦσιν θαλάσσης, τὴν γεῦσιν Ξενοκρ. σ. 112.

θᾰλάσσιος, μεταγεν. Ἀττ. **-ττιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον**, Εὐρ. Ι. Τ. 236 (θάλασσα): — ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. marinus, οὗ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, περὶ τῶν Ἀρκάδων, Ἰλ. Β. 614· κορῶναι εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλ. ἔργα μέμηλεν Ὀδ. Ε. 67· θαλ. βίος Ἀρχίλ. 46· θ. ἀνέμων ῥιπαί, κλύδων Πίνδ. Ν. 3. 101, Εὐρ. Μηδ. 28· ὁ θαλ. Ποσειδῶν Ἀριστοφ. Πλ. 396·— ἐπὶ ζῴων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χερσαῖα, Ἡρόδ. 2. 123, πρβλ. Πλάτ. Εὐθυδ. 298D, Ἀριστ. Ι. Ζ.1.1,15· πεζοί τε καὶ θαλ., ἄνδρες τῆς ξηρᾶς καὶ ναυτικοί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 558· θαλ. ἐκρίπτω τινά, ῥίπτω τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν, Σοφ. Ο. Τ.1411· θαλ. νεκρός, ἐπὶ πεπνιγμένου, Θέογν.1229. **2**) ἔμπειρος τῆς θαλάσσης, ναυτικός, Ἡρόδ. 7.144, Θουκ.1.142. **3**) ὅμοιος τῇ θαλάσσῃ κατὰ τὸ χρῶμα, τῇ χρόᾳ Πλούτ. 2. 395Β. **ΙΙ**. **θαλάσσιαι**, αἱ, ὄνομα ἱερειῶν τινων ἐν Κυζίκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3657. 4.

θᾰλασσίτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος διατηρούμενος ἐντὸς θαλασσίου ὕδατος ἢ μεμιγμένος μετ' αὐτοῦ, Πλίν. Η. Ν. 14.10.

θαλασσοβάτης, ὁ διερχόμενος, ὁ διαβαίνων τὴν θάλασσαν, Ἀλφειὸς Κωνστ. Μανασσ. Ἐρ.1 61.

θᾰλασσο-βᾰφέω, βάπτω διὰ γνησίας πορφύρας, Φίλ. Βυζ. π. τῶν 7 Θαυμ. 2.

θαλασσοβαφής, ές, εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαπτισθείς, Σχολ. Ὀδ. 6, 53.

θαλασσόβιος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν, ἰχθύες Κωνστ. Μανασσ. Χρ. σ. 22.

θαλασσο-βίωτος, ον, ὁ ζῶν ἐκ τῆς θαλάσσης, χειρώνακτες θαλασσοβίωτοι Ἀππ. Καρχ. 89.

θαλασσοβραχής, ές, βεβρεγμένος θαλάσσῃ, Ὀρειβ. σ.123.

θαλασσο-γείτων, ον, γειτνιάζων τῇ θαλάσσῃ, περίβολοι Κωνστ. Μανασσ. Χρ. σ. 98.

θαλασσοδομέτρης, ὁ, ἡ ναυτικὴ πυξίς, ἥτις τὰς θαλασσίας ὁδοὺς μετρεῖ καὶ δεικνύει, Τζέτζ. Ἱσ.13, 977.

θᾰλασσο-γενής, ές, (γενέσθαι) ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 92Ε.

θαλασσο-γράφος, ον, περιγράφων τὴν θάλασσαν, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 843.

θᾰλασσο-ειδής, ές, ὅμοιος τῇ θαλάσσῃ, ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης χρῶμα, ἱμάτια Δημόκρ. Ἐφ. παρ' Ἀθην. 525D.

θαλασσό-κλυστος, ον, ὃν κατακλύζει ἡ θάλασσα, Σχολ. Βαρόκκ. Σοφ. Αἴ. 695.

θᾰλασσο-κοπέω, μεταγ. Ἀττ., θαλαττοκοπέω (κόπτω) κτυπῶ, πλήττω τὴν θάλασσαν, ποιῶ ἢ λέγω μάταια καὶ ἀνωφελῆ, τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις; ματαιολογεῖς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 830· πρβλ., πλατυγίζω τοιαῦτα ἅττα θαλαττοκοπεῖ καὶ φλυαρεῖ Λιβάν. 4,139.

θαλασσο-κράμβη, ἡ, κράμβη φυομένη παρὰ τὴν θάλασσαν, Γεωπ.12.1,1.

θᾰλασσο-κρᾰτέω, εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 3.122, Θουκ. 7. 48. — Παθ., ἡττῶμαι κατὰ θάλασσαν, Δημήτρ. Κωμ. Σικ. 2.

θᾰλασσο-κρᾰτία, ἡ, ἡ κυριαρχία, ἡγεμονία τῆς θαλάσσης, Στράβων 48.

θᾰλασσο-κράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 83, Θουκ. 8. 63, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.177.

θαλασσομαχέω, πολεμῶ πρὸς τὴν θάλασσαν, Ἐφραὶμ Σύρ. 387, 32.

θᾰλασσο-μέδων, οντος, ἄρχων, κύριος τῆς θαλάσσης, Ἐνοσίχθων Νόνν. Δ. 21. 95: — Λακων. θηλ., **σαλασσομέδοισα** Ἀλκμὰν 73.

θαλασσό-μελι, ιτος, τό, ποτὸν ἐκ θαλασσίου ὕδατος καὶ μέλιτος, Διοσκ. 5. 20.

θαλασσομῐγής, ές, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἁλικίανες**.

θαλασσό μοθος, ον, μαχόμενος παλαίων πρὸς τὴν θάλασσαν, Νόνν. Δ. 39. 370.

θᾰλασσό-νόμος, ον, νεμόμενος, ζῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, κόγχαι Ἐμπεδ. 300· ἵπποι, οἱ θαλάσσιοι ἵπποι, Νόνν. Δ. 37. 265.

θᾰλασσό-παις, παιδος, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς θαλάσσης, Τρίτων Λυκόφρ. 892.

θᾰλασσό-πλαγκτος, ον, (πλάζω) φερόμενος ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ πλοίων, ναυτίλων ὀχήματα Αἰσχύλ. Πρ. 467· ἐπὶ πτώματος, Εὐρ. Ἑκ.782.

θᾰλασσό-πληκτος, ον, (πλήσσω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, νῆσος Αἰσχύλ. Πέρσ. 307.—**Θαλασσοπλήκτης, ου, ὁ**, Ξέρξης, ὡς μαστιγώσας τὴν θάλασσαν, Θ. Πρόδρ. Rev. arch. 1873, σ. 348.

θαλασσό-πλοος, ον, συνῃρ. **-πλους, ουν**, διαπλέων τὴν θάλασσαν, ποντοπόρος, Βυζ.

θαλασσο-πόνος, ὁ, ἐν τῇ θαλάσσῃ κοπιάζων, ἐργαζόμενος, Θεόδ. Πρόδρ.'Επ. 82.

θᾰλασσοπορέω, διέρχομαι τὴν θάλασσαν, πλέω διὰ θαλάσσης, Καλλ.'Επιστ. 62.

θᾰλασσο-πόρος, ον, ὁ τὴν θάλασσαν διαπλέων, 'Ανθ. Π. 6. 27., 9. 376, Μουσαῖ. 2.

θᾰλασσο-πόρφῠρος, ον, = **ἁλιπόρφυρος,** Σουΐδ., Α. Β.379.

θαλασσο-τείχιστος, ον, ἑρμην. τοῦ **ἁλιερκής,** Σχόλ. Πινδ. 'Ολ. 8, 34.

θαλασσό-τοκος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, κολώνη Νόνν. Δ. 39. 341.

θᾰλασσουργέω, ἐργάζομαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, Πολύβ. 6. 52, 1.

θᾰλασσουργία, ἡ, ἐργασία ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἁλιεία, κτλ., 'Ιππ. 366. 28, κ. ἀλλ.

θᾰλασσουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ἁλιεύς, ναύτης, Χάρων 'Αποσπ.10, Ξεν. Οἰκ.16.7, Πολύβ.10. 8, 5.

θαλασσοῦχος, ὁ, ἡ, ὁ κατέχων τὴν θάλασσαν, Φώτιος Βιβλ. σ.143, 41.

θαλασσοφυλακέω, φυλάττω τὴν θάλασσαν, τριήρεις θαλασσοφυλακοῦσαι Νικήτ. Χων.'Ιστ. 64.

θαλασσό-χροος, ον, ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης χρῶμα, ὑάκινθος Ψελλ. π. Λίθ. 20· ἀλλ. **-χρως.**

θαλασσόω, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, ἠπείρους 'Αριστ. Κόσμ. 6, 32· Νεῖλος θ. τὴν Αἴγυπτον 'Ηλιόδ. 2. 28. **II.** Παθ., ναῦς θαλαττοῦται, «χάμνει νερά», Πολύβ. 16. 15, 2. **2)** πλύνομαι διὰ θαλασσίου ὕδατος, 'Ησύχ.·—ἀλλὰ οἶνος τεθαλασσωμένος, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ.6.7, 6, 'Αθήν. 32D, πρβλ. 'Ορ. 2 Σατ. 8. 15, Πλίν.14.10. **III.** Μέσ., εἶμαι θαλασσοπόρος, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, Λουκ. Νέρ. 1.

θαλασσώδης, ες, = **θαλασσοειδής,** ῎Αννων Περίπλ. σ. 30, Τζέτζ.

θαλάσσωσις, εως, ἡ, πλήμμυρα θαλάσσης, κατακλυσμός, καταβύθισις, Φίλων 2.174.

θάλαττα, -ττεύω, -ττιος, κτλ, 'Αττ. ἀντὶ **θάλασσα,** κτλ.

θαλαττοβαδίζω, βαδίζω ἐπὶ θαλάσσης, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Mi.

θαλαττο-μοχθέω = **θαλασσουργέω,** Μ.'Ακομ. τ. Β', σ. 9, 4, ἔκδ. Λ.

θάλεα [ᾰ], τά, χαρά, εὐθυμία, εὐτυχεῖς στοχασμοί, ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου 'Αστυάνακτος, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ 'Ιλ. Χ. 504· ἐν σάλεσσι (Λακων. ἀντὶ θάλεσι) πολλοῖς ἥμενος 'Αλκμὰν 70· θαλέεσσιν ἀνατρέφειν τινὰ ῎Αδηλ. παρὰ Σουΐδ.—Κατὰ τύπον (ἂν καὶ οὐχὶ κατὰ τονισμὸν) οὐδ. πληθ. ὀνομαστικῆς ***θαλύς·** πρβλ. **θάλεια.**

θᾰλέθω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **θάλλω** (πρβλ. **θᾰλέω**), ἀνθῶ, ἀκμάζω, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατὰ μετοχ., θάμνος ἐλαίης .. θαλέθων 'Οδ. Ψ. 191, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 843·—ἐπὶ προσώπ., ἠΐθεοι θαλέθοντες 'Οδ. Ζ. 63· οὕτω, θαλέθοντα τόκον Συλλ.'Επιγρ. 6203. 9· θαλέθεσκες ἐν εἴαρι 'Ανθ. Π.11. 374· ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 116C·—ἐπὶ χοίρων, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, ἀκμάζοντες, παχύτατοι, 'Ιλ. Ι. 467. Ψ. 32· μεταφ. μετ' αἰτ., ποίην λειμῶνες θαλέθουσιν Θεόκρ. 25. 16.

θάλεια, ἡ, θάλλουσα, ὡραία, ἄφθονος· παρ' 'Ομ. ἀείποτε ἐπὶ εὐωχίας ἢ συμποσίων, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ 'Οδ. Θ. 76, 'Ησ. ῎Εργ. κ.'Ημ. 740· θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν 'Οδ. Γ. 420· [φόρμιγξ] δαιτὶ συνήορος .. θαλείῃ Θ. 99· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλ. 'Ιλ. Η. 475· πρβλ. εἰλαπίνη τεθαλυῖα· οὕτω καὶ βραδύτερον, δαὶς θάλεια Σοφ.'Αποσπ. 539· ἐπὶ δαῖτα θ. Φερεκρ. Χειρ. 2· πίνειν ἐν δαιτὶ θ. ῞Ερμιππ. Φορμ. 2.11· θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν 'Ανακρ. 54· μοῖραν θάλειαν, πλουσίαν μερίδα, Πίνδ. Ν. 10. 99.—'Εν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ἡ λέξ. **θάλεια** εἶνε φανερῶς ἐπίθ.· ἀλλὰ καὶ ἡ ποσότης καὶ ὁ τονισμὸς δεικνύουσιν ὅτι δὲν δύναται νὰ εἶνε θηλ. τοῦ **θάλειος,** ὅπερ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν τῇ 'Ανθολ. καὶ ἀναμφιβόλως ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τύπου **θάλεια**). 'Ανήκει εἰς τὴν μικρὰν τάξιν τῶν ἀνεξαρτήτων θηλ. ἐπιθέτων, οἷον τὸ **πότνια** Τὸ ἄρσεν. ἔπρεπε νὰ ἦτο **θάλυς,** ὅπερ ἤδη παρίσταται διὰ τοῦ **θῆλυς** ἢ **θαλερός·** πρβλ. **θάλεα,** τά. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λ. **θαλία** II. **III.** ὡς κύρ. ὄνομα. **Θάλεια,** ἡ, μία τῶν Μουσῶν, κατ' ἀκριβολογίαν, ἡ θάλλουσα, 'Ησ. Θ. 77· βραδύτερον, ἡ Μοῦσα τῆς Κωμῳδίας, Θαλίη (οὕτως ἀναγνωστ. ἀντὶ Θάλεια) ἐν 'Ανθ. Π. 9. 505, πρβλ. Πλούτ. 2.744F, 746C. **2)** μία τῶν Χαρίτων, προστάτις τῶν ἑορταστικῶν πανηγύρεων, Πλούτ. 2. 778D· **Θαλίη** ἐν 'Ησ. Θ. 909.—Πρβλ. **Εὐφροσύνη.**

θᾰλερ όμματος, ον, ἔχων ζωηρούς, ὡραίους ὀφθαλμούς, 'Ορφ. ῞Υμν. 79.

θᾰλερο-ποιός, όν, ποιῶν τινα θαλερόν, ζωηρόν, Σχόλ. εἰς 'Ησ. Θ. 138.

θᾰλερός, ά, όν, (θάλλω, θᾰλεῖν) ἀνθηρός, ἀκμαῖος, ζωηρός, κυρίως ἐπὶ φυτῶν, ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' 'Ομήρῳ ἐπὶ προσώπων, θαλεροὶ αἰζηοὶ 'Ιλ. Γ. 26, Λ. 414· θ. πόσις, παρακοίτης Θ. 190, Ζ. 430· θαλερὴ παράκοιτις Γ. 53· οὕτω, θ. γόνος ῞Υμν. 'Ομ. εἰς 'Αφρ.104· τοκεὺς 'Ησ. Θ.138· θ. γάμος, ὁ γάμος νεαροῦ ζεύγους, 'Οδ. Ζ. 66, Υ. 74· θαλερὸς ἥβης χρόνος Εὐρ. 'Ηλ. 20· πρωθήβης ἔαρος θαλερώτερος 'Αλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν.14.7. **II.** ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, τρυφερός, ἀκμαῖος, ζωηρός, «ἀφρᾶτος», μηρὼ 'Ιλ. Ο. 113· χαίτη, κόμη πυκνή, ἄφθονος, Σ. 439· θ. ἀλοιφή, πλούσιον, ἄφθονον πάχος, 'Οδ. Θ. 476·—ἀκολούθως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα, χύνουσα πολλά, ἄφθονα δάκρυα, 'Ιλ. Ζ. 496, πρβλ. Ω. 9, 794, κτλ.· θ. δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ Β. 266· θαλερώτερα δάκρυα Μόσχ. 4. 56· (οὕτω, θαλερώτερον κλαίειν Θεόκρ. 14. 32)· θ. γόος, θρῆνος συχνός, πολύς, βαρύς, 'Οδ. Κ. 457· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, ἡ πολλή, ἰσχυρὰ αὐτοῦ φωνὴ ἐσίγησε, 'Ιλ. Ρ. 696, Ψ. 397, 'Οδ.Δ.705· θαλερώτερον πνεῦμα, ἄνεμος ἠπιώτερος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τρικυμίαν (πρβλ. **θελεμός**), Αἰσχύλ. Θήβ. 707· ἐν Εὐρ. Βάκχ. 691 θ. ὕπνος, εἶνε κατὰ τὸν Herm. βαθύς, κατὰ δὲ τὸν Elmsl. ἀναπαυτικός, ἀνακουφιστικός.

θᾰλερῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) = **θαλερόμματος,** 'Ηριγενείη 'Ανθ. Π. 7. 204.

θᾱλέω, Δωρ. ἀντὶ **θηλέω,** Πίνδ. Ν. 4. 38., 10. 42.

θᾰλέω = **θαλέθω,** Κόϊντ. Σμ.11. 96, Νόνν. Δ.16.78; θαλέων 'Ιππ. 378. 36· θαλέεσκε, διάφ. γραφ. ἀντὶ **θαλέθεσκε** ἐν Μόσχ. 2. 67.

Θᾰλῆς, ὁ, γεν. **Θάλεω,** δοτ. **Θαλῇ,** αἰτιατ. **Θαλῆν·** προσέτι γεν. καὶ **Θαλοῦ,** Στράβων 7· καὶ παρὰ ποιηταῖς **Θάλητος,** κτλ., Καλλ.'Αποσπ. 94, 96, 'Επιγράμμ. ἐν Διογ. Λ.1. 34, 39·—Θαλῆς ὁ ἐκ Μιλήτου φιλόσοφος, 'Ηρόδ.1.74, κτλ.

θᾰλία, 'Ιων. **-ίη,** ἡ, (θάλλω) ἀφθονία, πλοῦτος, εὐτυχία, εὐθυμία, τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ 'Ιλ. Ι. 143, 285· ἐν τῷ πληθ., συμπόσια, εὐωχίαι, πανηγύρεις, μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς 'Οδ. Λ. 603, πρβλ. 'Ησ.῎Εργ. κ.'Ημ.115, 'Αρχίλ. 8, Πίνδ., Τραγ., κτλ.· ἐν θαλίῃσιν εἶναι 'Ηρόδ. 3. 27· ἐπὶ ἐπικηδείων ἀγώνων καὶ συμποσίων, ἀμφ' ὁσίῃ θαλίῃ .. ἄνακτος Χρησμ. ἐν Πλουτ. 'Αράτ. 53·—ἐν Πλάτ. Πολ. 573D χειρόγραφά τινα οὐχὶ ὀρθῶς ἔχουσι **θάλειαι** ἀντὶ **θαλίαι.** **II.** = **θάλλος,** Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 2, 12, Αἰτ. Φ. 5.1, 3·—ἐν Αἰτ. Φ. 1. 20, 3., 3. 5, 1, φέρεται **θάλεια·** καὶ **θαλλία** ἐν Διοσκ. 2. 75, 'Αθήν. 459 ἐν τέλει. **III.** ὡς κύριον ὄνομα, ἴδε ἐν λέξει **θάλεια** III.

θᾰλιάζω, τέρπομαι ἐν θαλίαις, εὐθυμῶ, συμποσιάζω, Πλούτ. 2. 746E, κτλ.· διάφ. γραφ. **θαλειάζω,** αὐτόθι 357E, 712F· ἑορτὴν θαλ. Πολύαιν. 4.15.

θάλικτρον, τό, πιθανῶς Thalictrum minus, βοτάνη, Διοσκ. 4. 98· **θαλίηκτρον,** ἐν Γαλην.13.177D.

θαλλία, ἡ, = κάππαρις, Διοσκ. 2. 204· ἀλλ' ἐν Εὐπορίστοις (1.187) τοῦ αὐτοῦ = **θαλλίον.**

θάλλῐνος, η, ον, (θαλλὸς) **ἐκ θαλλῶν ἢ κλάδων,** ἀγγεῖα Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.῎Ορν.798.

θαλλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θαλλός,** μικρὸς βλαστὸς ἐλαίας ἢ φοίνικος, 'Αποφθ. Πατέρ. 93C, 253C. **2)** = «ζεμπίλι», θαλλὶν (ἀντὶ θαλλίον) σίτου 'Αποφθ. Πατέρ. 92B.

θαλλός, ὁ, (θάλλω) νέος τρυφερὸς κλάδος, βλαστός, 'Οδ. Ρ. 224, Σοφ. 'Ηλ. 422, κτλ.·—ἐπὶ τοῦ κλάδου ἐλαίας, ὃν ἔφερον οἱ ἱκέται, ἐστεφανῶσθαι ἐλαίης θαλλῷ 'Ηρόδ.7.19· ἐλαίας θ. Εὐρ. Ι. Τ.1101· καὶ συχνάκις ἄνευ τοῦ ἐλαίας, Αἰσχύλ. Χο.1035, Σοφ. Ο. Κ. 474, Εὐρ.. κτλ.· ἱκτὴρ θ. Εὐρ. 'Ικέτ. 10, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 43· ὡσαύτως, θαλλοῦ στέφανος, ὁ ἐξ ἐλαίας στέφανος, ὃν ἔφερον κατὰ τὰς ἑορτάς, Αἰσχίν. 80. 37, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 943C· στεφανοῦν τινα θαλλῷ αὐτόθι 946B· στεφανῶσαί τινα θαλλοῦ στεφάνῳ Συλλ. 'Επιγρ. 101. 8., 102. 18, 109 κ. ἀλλ.·—παροιμ., θαλλὸν προσείω τινί, προσελκύω τινά, ὅπως προσελκύει τις αἶγα ἢ ἄλλα θρέμματα προδεικνύων θαλλόν, Πλάτ. Φαίδρ. 230D· θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν Λουκ. 'Ερμοτ. 68. **II.** **θαλλοί,** οἱ, φύλλα φοίνικος, Γεωπ.10. 6.

θαλλο-φᾰγέω, τρώγω νέους βλαστούς, ἰδίως ἐλαίας, ἐπὶ αἰγῶν, 'Αθήν. 587A.

θαλλοφορέω, φέρω, κρατῶ, θαλλὸν ἐλαίας, Κρατῖν. Δηλ. 2, Φερεκρ. 'Επιλ. 6.

θαλλο-φόρος, ον, ὁ φέρων θαλλὸν ἐλαίας, ὡς οἱ γέροντες κατὰ τὰ Παναθήναια, θαλλοφόρους δὲ τῇ 'Αθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους Ξεν. Συμπ. 4, 17· οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος .. σκωπτόμενοι γὰρ ἂν .. θαλλοφόροι καλοίμεθα 'Αριστοφ. Σφηξ. 544, Φώτιος· ὡς ὄνομα τοῦ 'Ηρακλέους, Συλλ. 'Επιγρ. 5985.

θάλλω, 'Ησ.῎Εργ. κ.'Ημ.173, ῞Υμν 'Ομ. εἰς Δήμ. 402, 'Αττ.· ἀόρ. α' **ἔθηλα** (ἀν-) Αἰλ. π. Ζ. 2. 25., 9. 21· ὁ ἀόρ. β' **θάλε** ἐν ῞Υμν. 'Ομ. 18. 33 κατὰ Λοβέκκ. (Παραλ. σ. 557) εἶναι ἡμαρτημένος· προτείνει δὲ διόρθωσιν τὸ **κέλε,** ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει μεταβολῆς, διότι ἡ λέξις ἔχει καλῶς· **ἀν-έθαλον** 'Εβδ. (Ψαλμ. ΚΖ', 7), 'Επιστ. π. Φιλιππησ. δ', 10· πρκμ. **τέθηλα,** οὐ

ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὴν μετοχ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. **τεθηλώς**, Ἐπ. θηλ. **τεθᾰλυῖα**, καὶ γ' ἑνικ. ὑπερσυντ. **τεθήλει** (Ὀδ. Ε. 69)· ἀλλ' ὁ Ἡσίοδος ἔχει καὶ γ' ἑνικ. ὁριστ. **τέθηλε** Ἔργ. κ. Ἡμ. 225, πρβλ. Σοφ. Φ. 259· Δωρ. **τέθᾱλα** Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 512. 9· ὑποτακ. **τεθήλῃ** Ἐπιγρ. παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 264D· ἀπαρ. **τεθηλέναι** Πλάτ. Κρατ. 414A· μετοχ. **τεθᾱλώς** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 105 (κατὰ Bothe).—Παθ.: μέλλ. **θᾰλήσομαι** (ἀνα-) Ἀνθ. Π. 7. 281. (Ἴσως συγγενὲς τῷ θηλή, θηλέω, ἴδε ἐν λ. *θάω). Θάλλω, ἀκμάζω, φυλοφορῶ, εἶμαι πλήρης φύλλων, ἀνθέων ἢ καρπῶν, κυρίως ἐπὶ ὀπωροφόρων δένδρων, ἐρινεὸς .. φύλλοισι τεθηλώς Ὀδ. Μ. 103· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, ἐπὶ ἀμπέλου, Ε. 69· ἄνθεσι γαῖα θάλλει Ὕμν. Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ.· χρυσέα κόμᾳ θάλλων Λοξίας Πίνδ. Ι. 7 (6). 69· ἀπολ., θάλλει κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος Σοφ. Ο. Κ. 681, πρβλ. 700, κτλ.· συχνάκις κατὰ μετοχ. πρκμ. ὡς ἐπίθ. συνώνυμον τῷ **θαλερός**, ἀνθηρός, ἄφθονος, σφριγῶν, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη Ὀδ. Λ. 191· τεθαλυῖά τ' ἀλωή, ἐπὶ ἀμπελῶνος, Ζ. 293· οὕτω, καρπὸν τρὶς ἔτεος θάλλοντα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 171· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ., οὐ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος, ὁ τόπος δὲν ἔτρεφε δένδρα, Πίνδ. Ο. 3. 10, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 78· ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον ξανθῆς ἐλαίας (ἴσον ἀντὶ βίον Διν δ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 616·—πρβλ. **θαλέθω**. 6) ἐπὶ ἄλλων φυσικῶν ἀντικειμένων, τεθαλυῖά τ' ἐέρση, ἄφθονος δρόσος, Ὀδ. Ν. 245· ἐπὶ παχέος ζῴου, ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, ἀφθόνως παχεῖαν, Ἰλ. Ι. 208, πρβλ. Ὀδ. Ν. 410· εἰλαπίνη τεθαλυῖη, εἰς πλούσιον συμπόσιον, Λ. 414. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκμάζω, θ. χρόα Ἀρχίλ. 91· ἀκμάζω, εὐτυχῶ, εἰρήνη τεθαλυῖα Ἡσ. Θ. 902· θάλλοισα εὐδαιμονία, ἀρετὰ Πίνδ. Π. 7. 21., Ι. 5 (4). 21· πατρὸς θάλλοντος Σοφ. Ἀντ. 703, πρβλ. Φ. 420, κτλ.· ζῶ καὶ θ.. ζῶ καὶ εὐδαιμονῶ, ὁ αὐτ. Τρ. 235, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 203E· θάλλει καὶ εὐδαιμονεῖ ὁ αὐτ. Νόμ. 945D·— μετὰ δοτ. τρόπου, θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 234· ἀγλαΐῃ ὁ αὐτ. Ἀσπ. Ἡρ. 276· τοῖσι (ἐνν. ἀνδράσι) τέθηλε πόλις ὁ αὐτ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 225· θ. ἀρεταῖς Πίνδ. Ο. 9. 26· εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ Σοφ. Ἀντ. 1164· παρρησίᾳ Εὐρ. Ἱππ. 422· θ. ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις Συλλ. Ἐπιγρ. 2240. **3)** ἐπὶ νόσου καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι ἀκμαῖος, ὀξύς, νόσος ἀεὶ τέθηλε Σοφ. Φ. 259· πήματα .. ἀεὶ θάλλοντα ὁ αὐτ. Ἠλ. 260· ἔρις θάλλει Εὐρ. Φοιν. 813· πρβλ. **ἀνθέω**.

θάλος [ᾰ], εος, τό, ὡς τὸ **θαλλός**, ἀλλ' εὕρηται μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., καὶ ἐν μεταφ. ἐννοίᾳ ἐπὶ νεαρῶν προσώπων, ὡς τὸ **ἔρνος** (ὃ ἴδε), φίλον θάλος, ἀγαπητόν μου τέκνον, Ἰλ. Χ. 87· λευσσόντων τοιόνδε θάλος, τοιοῦτον βλαστόν, «βλαστάρι», Ὀδ. Ζ. 157· οὕτω, νέον θ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 66, 187, πρβλ. Πίνδ. Ο. 2. 81., 6. 115, Εὐρ. Ἠλ. 15, κτλ.—Περὶ τοῦ πληθ. ἴδε **θάλεα**, τά.

θαλπεινός, ή, όν, = θαλπνός, Ε. Μ. 479. 22.

θαλπείω, Ἐπ. ἀντὶ **θάλπω**, Ε. Μ. 620. 46.

θάλπημι, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **θάλπω**, μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. προσ. τῆς ὑποτακτ., γλυκεῖ' ἀνάγκα κυλίκων θάλπησι θυμὸν Βακχυλ. 27. 2.

θαλπιάω, (θάλπω) εἶμαι ἢ γίνομαι θερμός, εὖ θαλπιόων, «καλῶς θαλπόμενος, θερμαινόμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 319, πρβλ. Ἄρατ. 1073.

θαλπνός, ή, όν, θερμαίνων, θάλπων, θαλπνότερον ἄστρον Πίνδ. Ο. 1. 8.

θάλπος, εος, τό, θερμότης, «ζέστη», ἰδίως θερινὴ θερμότης, ἀντίθ. χειμών, Αἰσχύλ. Ἀγ. 565, 969· ἐν μεσημβρίας θ. ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 747· θ. θεοῦ, ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 145, κτλ.· μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν, μὲ τὸν καύσωνα τῆς μεσημβρίας (πρβλ. Λατ. soles), Αἰσχύλ. Θήβ. 431, 446· καὶ παρὰ πεζοῖς, θάλπος καὶ ψῦχος, ῥίγη καὶ θάλπη Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ξεν. Οἰκ. 7. 23, Κύρ. 1. 2, 10. **2)** μεταφ., κέντρον, ἀλγηδών, τοξευμάτων Σοφ. Ἀντ. 1086· ἐπὶ ἔρωτος, μαλερὸν Ἀνθ. Π. 6. 207.

θαλπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θάλπω**, Ἀλέξ. Τράλλ. 1. σ. 28.

θαλπτήριος, ον, θερμαίνων, σάνδαλα .. ποδῶν θ. Ἀνθ. Π. 6. 206.

θάλπω: μέλλ. **-ψω**· ἡ ῥίζα ἀβέβαιος, πρβλ. (θέρω)·—θερμαίνω, μαλακύνω διὰ θερμότητος, Ὀδ. Φ. 179, 184. 246.—Παθ., ἐτήκετο, κασσίτερος ὡς .. θαλφθεὶς Ἡσ. Θ. 864, πρβλ. Σοφ. Τρ. 697· μεταφ., μαλακύνομαι, ἀπατῶμαι, αἴ κε μὴ θαλφθῇ λόγοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 210. **II.** θερμαίνω, ζεσταίνω, ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ μαλάσσειν, καὶ καῦμ' ἔθαλπε (ἐνν. ἡμᾶς) Σοφ. Ἀντ. 417· θερμὴ .. ἀκτὶς θ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1092·—Παθ., θάλπεσθαι τοῦ θέρους, θερμαίνεσθαι, αἰσθάνεσθαι τὴν θερμότητα κατὰ τὸ θέρος, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 11· τῷ πυρὶ θάλψομαι Ἀλκίφρ. 3. 42·—μεταφ., ἔτι ἀλίῳ θάλπομαι, ζῶ ἔτι, Πίνδ. Ν. 4. 22. **2)** θερμαίνω, εἰς τὸ πῦρ, στεγνώνω, ξηραίνω, θάλπεται ῥάκη Σοφ. Φ. 38, πρβλ. Ἀποσπ. 400, Εὐρ. Ἑλ. 183. **3)** Ἐν Ἀριστ. Προβλ. 4. 25· θάλπουσιν, φαίνεται ὅτι σημαίνει: εἶνε ζωηραί, ἀκμαῖαι, τρεῖς ποίας θάλψαι ὑπ' ἠελίῳ, βιῶναι τρεῖς πόας, δηλ. θέρη, Ἀνθ. Π. 7. 731. **III.** μεταφ., ἐπὶ πάθους, ἀνάπτω φλέγω, ἢ Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι Αἰσχύλ. Πρ. 590, πρβλ. **ὑποθάλπω**· ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς Σοφ. Τρ. 1082· καὶ ἐν τῷ παθ., ἱμέρου βέλει τεθάλφθαι πρός τινος Αἰσχύλ. Πρ. 650· θάλπει δ' ἑνικ., ἀνηκέστῳ πυρὶ Σοφ. Ἠλ. 888. **2)** περιθάλπω, παρηγορῶ, περιποιοῦμαι, Θεόκρ. 14. 38, Ἀλκίφρ. 2. 4· τὴν πόλιν θ., περιποιοῦμαι μετὰ θερμότητος, μετὰ θερμῆς ἀγάπης καὶ φροντίδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 5. **3)** ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, Λατ. uro, οὐδὲν θ. ἐμὲ ἡ δόξα Ἀλκίφρ. 2. 2· ἐμὲ οὐδὲν θ. κέρδος Ἀρισταίν. 1. 24.

θαλπωρή, ἡ θερμότης· μεταφ., παρηγορία, ἐλπίς, πηγὴ ἐλπίδος, οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη θαλπωρὴ Ἰλ. 6. 412, πρβλ. Κ. 223, Ὀδ. Α 167· ἐν τῷ πληθ.. Τρυφ. 128, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 464.

θαλπωρός, ά, όν, θερμὸς θερμαίνων, δήμνιον, μόνον ἐν Νικήτ. Χρον. 195A.

θᾰλῠκρός, ά, όν, θερμός, «καίων», διάπυρος, θ. κέντρον ἐρωμανίης Ἀνθ. Π. 5. 220· θαλυκρόν· ἀναιδές, πανοῦργον, θερμόν, Ἡσύχ.· — ἀποθ., **θαλυκρέομαι**, = **ψεύδομαι**, Ἡσύχ.

θαλύνω, = θάλλειν ποιῶ, Ἡσύχ. (Κῶδ. θάλπειν).

θαλύπτω, = **θάλπω**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θαλύψαι**· ἴδε **ἀκροθάλυπτος**.

Θᾰλύσια [ῡ], τά, (θάλος) αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ θερισμοῦ, προσφορὰ τῶν ἀπαρχῶν γινομένη τῇ Ἀρτέμιδι, Ἰλ. Ι. 534· ἀλλὰ βραδύτερον, ὡς φαίνεται, μόνον τῇ Δήμητρι, Θεόκρ. 7. 3, πρβλ. Spanh. Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 20. 137. **2)** θαλύσιος ἄρτος, ἄρτος γινόμενος ἐκ τῶν ἀπαρχῶν τῆς συγκομιδῆς, Ἀθήν. 114A.

Θᾰλῠσιάς, άδος, θηλ. ἐπίθ., κούρη θ., ἱέρεια τῆς Δήμητρος (πρβλ. **Θαλύσια**), Νόνν. Δ 12. 103· θ. ὁδός, πορεία εἰς τὰ θαλύσια, Θεόκρ. 7. 31.

θαλύσιος, ον = **θάργηλος**, εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 114A.

θαλύω, θαλύσσω = **θάλπω**, Ἡσύχ.

θάλψις, εως, ἡ, (θάλπω) θέρμανσις, Ἱππ. Ὀξ. 387·—ἀλλά, ἀντίθ. **ψῦξις**, ἐπὶ ὡρῶν τοῦ ἔτους, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1246.

θᾰμά, ἐπίρρ., συχνάκις, συχνά, πολλάκις, Ἰλ. Π. 207, καὶ Ὀδ.· οὕτω παρὰ Πινδ., Τραγ., Ἀριστοφ., καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., οἷον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, Πλάτ. Φαίδωνι 72E. (Περὶ τοῦ τύπου ἴδε **θαμάκις, θαμειός, θαμινός, θαμίζω**, κτλ.).

θᾰμάκῐς [ᾰ], ἐπίρρ. = **θαμά** II, Πίνδ. Ι. 1. 37, Ν. 10. 71.

θαμβαίνω = **θαμβέω**, θαυμάζω, ἐκθαμβοῦμαι πρός τι, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 84, ἔν τινι χειρογρ. ἀντὶ **θαυμαίνω**· οὕτως ὁ Herm. ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 407 (δειμαίνω Baumeister).

θαμβᾰλέος, α, ον, ἐκπεπληγμένος, ἔκπληκτος, Νόνν. Δ. 1. 126· ὁ Ἡσύχ. «θαυμαστός, φοβερός».

θαμβέω, μέλλ. **-ήσω**, (θάμβος) εἶμαι ἐκπεπληγμένος, ἔκθαμβος, Λατ. obstupesco, οἱ δὲ ἰδόντες θάμβησαν Ἰλ. Θ. 77· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον Ὀδ. Δ. 638, κτλ.· οὕτω, καὐτὸς τεθάμβηκ' Σοφ. Ἀντ. 1246· ἐθάμβησε δὲ πᾶς .. ὅμιλος Εὐρ. Ἴωνι 1205. **2)** μετ' αἰτ., θαυμάζω, εἶμαι ἐκπεπληγμένος διά τι, θάμβησαν δ' ὄρνιθας Ὀδ. Β. 155, πρβλ. Π. 178· τὸν ἐθάμβεεν Ἄρτεμις Πίνδ. Ν. 3. 86· τέρας δ' ἐθάμβουν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 570. **II.** μεταγεν. ὡσαύτως, μεταβατ., ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἔκθαμβος, Ἑβδ. (Β. Βασιλ. κϐ', 5).—Παθ., τεθαμβημένος, ἔκθαμβος, ἔκπληκτος, Πλούτ. Βρούτ. 20· διά τινος ὁ αὐτ. Καῖσ. 45.

θάμβημα, τό, ἀντικείμενον θάμβους, τρόμου, φόβητρον, τρόμαγμα, Μανέθων 4. 559.

θάμβησις, εως, ἡ, ἔκπληξις, Μανέθων 4. 365.

θαμβήτειρα, ἡ, ἡ θάμβος ἐπιφέρουσα, φοβερά, Ἐρινύες δειναί, θαμβήτειραι Ὀρφ. Ἀργ. 971.

θαμβητός, ή, όν, προξενῶν θάμβος, ἐκπληκτικός, Λυκόφρ. 552.

θάμβος, εος, τό, καὶ ὁ, Σιμων. 238· (√ΤΑΦ, τέθηπα)·—ἔκπληξις, ἰσχυρὸς θαυμασμός, Λατ. stupor, συνώνυμον τῷ Ἐπικ. **τάφος** (ὃ ἴδε), θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας Ἰλ. Δ. 79· θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας Ὀδ. Γ. 372, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ., Τραγ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 781, καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., Θουκ. 6. 31, Πλάτ. Φαῖδρ. 254C. **2)** ἐπὶ ἀντικειμενικῆς σημασίας, πρᾶγμα θαυμάσιον, θαῦμα, ὁ γὰρ κολοσσὸς θ. ἦν Συλλ. Ἐπιγρ. 8703, πρβλ. 8655.

θαμβός, ὁ, ἐκπεπληγμένος, Εὐστάθ.

θᾰμέες, οἱ, δοτ. **θᾰμέσι**, Ἀττ. **θᾰμέας** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θαμύς**, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 563)· θηλ. ὀνομ. καὶ αἰτ. **θαμειαί, -άς** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θαμειός**)·—ποιητ. ἐπίθετον ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., πυκνός, πεπυκνωμένος, Λατ. frequens, ὀδόντες .. ὑὸς θαμέες ἔχον Ἰλ. Κ. 264· ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θ. Ὀδ. Μ. 92· θαμέες γὰρ ἄκοντες .. ἀΐσσουσι Ἰλ. Λ. 552, Ρ. 661· ἴκρια .. ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι Ὀδ. Ε. 252· πυραὶ .. καίοντο θαμειαὶ Ἰλ. Α. 52· λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ Μ. 287, πρβλ. Ξ. 422, κτλ. — Συγκρ. **θαμύντερος** παρ' Ἡσυχ.· **θαμειότερος** Νίκ. Ἀλ. 594.—Ἐπίρρ. **θαμέως** = **θαμά**, Ἱππ. 262. 54, Μάξιμ. π. καταρχ. 600.

θᾰμίζω, (θαμὰ) ἔρχομαι συχνάκις, συχνάζω, Λατ. frequentare, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις Ἰλ. Σ. 386, 425, Ὀδ. Ε. 88, Θ. 161· μετὰ προθ., θ. εἰς τόπον Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 281B·

ἐπί τινα Ξεν. Κύρ. 7. 3, 2· κεῖσε Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 451· ἐν δονάκεσσι θ. Νίκ. Ἀλ. 591. **2)** συχνάκις ἢ συνεχῶς ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων Ὀδ. Θ. 161· σοφίας ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 93Β· μετὰ μετοχ., οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, δὲν ἀπέλαυε συχνῶν περιποιήσεων, Ὀδ. Θ. 451· οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων, δὲν μᾶς ἔρχεσαι συχνὰ κάτω, Πλάτ. Πολ. 328C· τἀνάπαλιν, μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών, θρηνεῖ συχνά, συνεχῶς, ὡς τὸ θαμά, Σοφ. Ο. Κ. 672· ἀπολ., διὰ τὸ θαμίζειν, διότι συχνὰ συμβαίνουσι, Πλάτ. Νόμοι 843Β. **II.** Μέσ., εἶμαι συνεχῶς μετά τινος ἢ πλησίον τινός, τινὶ Σοφ. Ἀποσπ. 446.

Θαμῐνάκις [ᾰ], ἐπίρρ. = θαμάκις, θαμά, Ἱππ. 671. 12.

Θαμῑνός, ή, όν, = **θαμειός**, ἐν χρήσει μόνον κατ' οὐδ. πληθ. θαμινά, ὡς ἐπίρρ. = **θαμά**, Πίνδ. Ο. 1. 85, Ἀριστοφ. Πλ. 292, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 5·— συγκρ. **θαμινώτατος** Σουΐδ.—Ἐπίρρ. **-νῶς** Ἡσύχ.

Θάμιξ, ἀλώπηξ, Ἡσύχ.

Θάμνα, ἡ, Λατ. lora, οἶνος δευτερίας, στεμφυλίτης, ἡ ἐκ τῶν στεμφύλων τρύξ, ἣν ἐπιχωρίως καλοῦσι θάμναν, οὐκ ἀηδὲς πόμα τοῖς ἀγροίκοις γίνεται Γεωπ. 6.13.

Θαμνάς, άδος, ἡ, (θάμνος) = ῥίζα, Ἐτυμ. Μ. 442. 23.

Θαμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θάμνος**, Διοσκ.·— καὶ **-ίσκος**, ὁ, Ὀρειβάσ. 167 Matth.·— **θαμνίσκιον**, τό, Διοσκ.

Θαμνῖτις, ιδος, ἡ, ὅμοιος θάμνῳ, θαμνοειδής, ῥάμνος Νίκ. Θ. 883.

Θαμνοειδής, ές, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν θάμνων, ὅμοιος θάμνῳ, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.17, 3, Διοσκ. 3.130., 4.110.

Θαμνο-μήκης, ό, ἡ, θαμν. ῥάβδος, ὁ, ῥάβδος ἰσομήκης πρὸς θάμνον, Ἴων. παρ' Ἀθην. 451D.

Θάμνος, ὁ, καὶ ἡ, Διόδ. 2. 49· (θαμινός)·— φυτὸν μικρόν, «χαμόκλαδον», Λατ. arbustum (μεταξὺ δένδρου καὶ βοτάνης, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 7)· καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ Ἰλ. Χ. 191· θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ Ρ. 677· θάμνοις ἐν πυκινοῖσι, ἐντὸς τῶν πυκνῶν θάμνων, Ὀδ. Ε. 471 (πρβλ. 476.), Ζ. 127· θ. ἐλαίης, κλάδος, βλάστημα, Ψ. 190· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1316, Σοφ. Ἠλ. 55, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1298, Πλάτ., κτλ.

Θαμνο-φάγος [ᾰ], ον, τρώγων θάμνους, ζῷα Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 56.

Θαμνώδης, ες, = θαμνοειδής, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.12,1, Αἰτ. Φ. 5.12, 5.

Θαμοτροχέω, «οὐχ ἡσυχάζω» Ἡσύχ.

Θαμῠρίζω ζῷα, ἀθροίζω, συνάγω, καὶ **θαμῠρις**, ἡ, πανήγυρις, σύνοδος ἢ πυκνότης τινῶν, Ἡσύχ.

Θάμῠρις [ᾰ], γεν. ιδος ἢ ιος, αἰτ. **θάμυριν** Ἰλ. Β. 595·— ἀοιδὸς Θρᾷξ,— καλούμενος **Θαμύρας** ἐν Πλάτ. Πολ. 620Α, κτλ.

Θαμῠρός, ά, όν, συχναζόμενος, ὁδός, ἡ λεωφόρος, Ἡσύχ.

Θαμύς, ἴδε **θαμέες**.

Θᾰνάσῐμος [νᾰ], ον, (θανεῖν, θάνατος) θανατηφόρος, Ἱππ. Ἀφ. 1244, κτλ.· τύχαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1276· πέσημα Σοφ. Αἴ. 1033· χείρωμα ὁ αὐτ. Ο. Τ. 560· πέπλος ὁ αὐτ. Τρ. 758· φάρμακα Εὐρ. Ἴωνι 616, κτλ.· θηρία θ., ἐπὶ δηλητηριωδῶν ἑρπετῶν, Πολύβ. 1. 56, 4·— ἐπίρρ., θανασίμως τύπτω, κτυπῶ θανατηφόρον κτύπημα, Ἀντιφῶν 127. 32. **2)** τοῦ θανάτου, ἀνήκων εἰς τὸν θάνατον, θαν. αἷμα, τὸ αἷμα τοῦ ἀποθνήσκοντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1019· μέλψασα θ. γόον, ἀφοῦ ἔψαλε τὸ θρηνῶδες ᾆσμα τοῦ θανάτου μου, αὐτόθι 1445. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐγγὺς τοῦ θανάτου, Σοφ. Φ. 819· θ. ἤδη ὄντα Πλάτ. Πολ. 408C· ὑποκείμενος εἰς θάνατον, αὐτόθι 610Ε. **2)** νεκρός, Σοφ. Αἴ. 517, Ο. Τ. 959.

Θᾰνᾰτάω, ἐφετ. τοῦ θανεῖν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω, Πλάτ. Φαίδωνι 64Β, Ἀξ. 366C, Ἀλεξ. Συναπ. 3.

Θᾰνᾰτ-ηγός, όν, φέρων θάνατον, ἀμφίβ.· ἴδε ἐν λ. **θάργηλος**.

Θᾰνᾰτήσιος, ον, = **θανάσιμος**, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ε', 132, ἀλλ' εὑρισκόμενον παρ' Ἰουλίῳ Ἀφρικανῷ ἐν Κεστῷ κεφ. ιδ', 16, καὶ ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Δινδ. ἐν Α. Β. 14 (ἀντὶ -τήριος). Ἕτερος τύπος **θανατηρός**, ὡς τὸ **καματηρός**, ἐν Εὐστ. 1336. 20.

Θᾰνᾰτηφορία, ἡ, τὸ προξενεῖν θάνατον, Ἀνθ. Π. 5.114.

Θᾰνᾰτη-φόρος, ον, φέρων θάνατον, θανάσιμος, αἶσα Αἰσχύλ. Χο. 369· ἐπὶ κτυπημάτων ἢ δυστυχημάτων, Ἱππ. Ἄρθρ. 815· γένεθλα .. θανατηφόρα κεῖται, προξενοῦντα θάνατον διὰ μιάσματος, Σοφ. Ο. Τ. 181 (λυρ.)· πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 32· θανατηφόρον ᾄδω, ψάλλω ᾆσμα θανάτου, νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον Ἀνθ. Π. 11. 186. Πρβλ. **θανατοφόρος**.

Θᾰνᾰτιάω, = **θανατάω** (ἴσως ἐσφ. γραφ.), Λουκ. Περεγρ. 32.

Θᾰνᾰτικός, ή, όν, θανατηφόρος, θανάτου ἄξιος, θ. ἔγκλημα, «διὰ θάνατον», Διόδ. Ἐκλογ. 610. 39· δίκη, Λατ. capitalis, Πλούτ. Περικλ. 10, Ἀλεξ. 42·— **θανατικόν**, τό, ἐπιδημικὴ ἀσθένεια, λοιμός, πανώλης, Βυζ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 321. 41.

Θᾰνᾰτόεις, εσσα, εν, θανάσιμος, ἁμαρτήματα Σοφ. Ἀντ. 1262· μόρος Εὐρ. Ι. Α. 1289.

Θᾰνᾰτό-πνοος, ον, πνέων πνοὴν θανάτου, ὦ φθόνε, δρακόντιον σπέρμα, θανατόπνοον ἄνθος, Ἐκκλ.

Θᾰνᾰτο-ποιός, όν, προξενῶν θάνατον, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 869.

Θάνᾰτος, ὁ, (√ΘΑΝ, **θνήσκω**) θάνατος εἴτε φυσικὸς εἴτε βίαιος. Ὅμ., κτλ.· θ. τινος, ὁ θάνατος ὃν τις ἀπειλεῖ, Ὀδ. Ο. 275· ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ Λ. 412· θανατόνδε, εἰς θάνατον, Ἰλ. Π. 693, Χ. 297· θανάτου τέλος Αἰσχύλ. Θήβ. 906· μοῖρα ὁ αὐτ. Πέρσ. 917, κτλ.· θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς, «περὶ ζωῆς καὶ θανάτου», Πίνδ. Ν. 9. 68· θ. ἢ βίον φέρει Σοφ. Αἴ. 802· θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 529, πρβλ. Αἴ. 215· ἐν ἀγχόναις θάνατον λαβεῖν Εὐρ. Ἑλ. 199· πόλεώς ἐστι θ., ἀνάστατον γενέσθαι Λυκοῦργ. 155. 35· θάνατον θνήσκειν, ἀποθνήσκειν, ὄλλυσθαι, τελευτᾶν Λοβ. Αἴ. 1008, Παραλ. 515.
2) παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, θάνατος διὰ καταδίκης τοῦ νόμου, θάνατον καταγιγνώσκω τινός, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον, Θουκ. 3. 81· θανάτου κρίνομαι, κρίνομαι, δικάζομαι διὰ θάνατον, ὁ αὐτ. 3. 57, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· ὡσαύτως, περὶ θανάτου διώκειν ὁ αὐτ. Ἑλλην. 7. 5, 6· πρὸς ἐχθρούς .. ἀγωνίσασθαι περὶ θ. Δημ. 53. 27· θ. ἡ ζημία ἐπίκειται, ἡ ποινὴ εἶνε θάνατος, Ἰσοκρ. 169C·— παρ' Ἡροδ. ἐλλειπτ., τὴν ἐπὶ θανάτῳ κεκοσμημένος (ἐνν. στολὴν) 1. 109· οὕτω, δῆσαί τινα τὴν ἐπὶ θανάτῳ (ἐνν. δέσιν) 3. 119· ἀλλά, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεῖσθαι 7. 223· καί, ἐπὶ θάνατον ἄγεσθαι 3. 14· τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου, πᾶσαν τιμωρίαν πλὴν τοῦ θανάτου, Θουκ. 4. 54, πρβλ. **ὑπέγγυος**· εἰργόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπηρον ποιῆσαι, πλὴν θανάτου καὶ ἀκρωτηριάσεως, Αἰσχίν. 26. 16. **3)** πληθ. θάνατοι, εἴδη, τρόποι θανάτου, Ὀδ. Μ. 341· ἢ οἱ θάνατοι πολλῶν προσώπων, Αἰσχύλ. Χο. 53, Σοφ. Ο. Τ. 1200, Εὐρ. Ἡρακλ. 629· ἢ ἑνὸς προσώπου, Σοφ. Ο. Τ. 496, Ἠλ. 206· οὐχ ἑνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτοιν Πλάτ. Νόμ. 908Ε· πολλῶν θανάτων ἄξιος καὶ οὐχ ἑνὸς Δημ. 521. 24, πρβλ. 345. 25, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 483·— καὶ ἐμφατικῶς ἐπὶ βιαίου θανάτου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1572, Θήβ. 877, Πλάτ. Πολ. 399Α. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, Θάνατος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, Ἰλ. Ξ. 231, Π. 672· μόνος θεῶν γὰρ Θ. οὐ δώρων ἐρᾷ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 156· ὃν [ἰὸν] τέκετο Θ. Σοφ. Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλκήστιδι. **III.** = **νεκρός**, πτῶμα, ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον Ἀνθ. Π. 9. 439, πρβλ. Burm. Propert. 2.13, 22, καὶ ἴδε ἐν λ. **φόνος**.

Θᾰνᾰτούσια (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ τῶν νεκρῶν, Λουκ. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 22.

Θᾰνᾰτο-φόρος, ον, = **θανατηφόρος**, πάθη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1176.

Θᾰνᾰτόω, μέλλ. -ώσω, κτλ.— Παθ., μέλλ. -ωθήσομαι Ἑβδ. Μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθητ. σημασίας **θανατώσοιτο** Ξεν. Κύρ. 7. 5, 31· ἀόρ. ἐθανατώθην ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 6, 4, Πλάτ.· πρκμ. **τεθανάτωμαι** Πολύβ. 24. 4, 14. Θανατώνω, φονεύω, ἀποκτείνω, τινὰ Ἡρόδ. 1. 113· πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει Αἰσχύλ. Πρ. 1053, Ἀντιφῶν 123. 40· ἰδίως ἐπὶ τοῦ δημίου, ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος θανατωσάτω Πλάτ. Νόμ. 872C, κτλ. **2)** Παθ., ἐπὶ τῆς σαρκός, νεκροῦμαι, Ἱππ. π. Ἀγμ. 768· καὶ μεταφ. ἐν τῷ ἐνεργ., νεκρώνω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. η', 13, πρβλ. ζ', 4. **II.** θανατώνω διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, Πλάτ. Νόμ. 868C, 872C.— Παθ., αὐτόθι 865D· ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν Ξεν. Ἀν. 2. 6, 4.

Θᾰνᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θανάτῳ, προμηνύων θάνατον, Ἱππ. Προγν. 37. **II.** θανάσιμος, θανατηφόρος, ἦρ ὁ αὐτ. Ἀφ. 1247· σπασμοὶ Αἰλ. π. Ζ. 7. 5.

Θᾰνάτωσις, εως, ἡ, θανάτωμα, φόνος, ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως Θουκ. 5. 9. **II.** καταδίκη εἰς θάνατον, ἐπιβολὴ θανατικῆς ποινῆς, ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσεσι πολιτῶν Πλούτ. 2. 291C.

Θάξαι· «μεθῦσαι» Ἡσύχ.

Θάομαι, ἀόρ. ἐθησάμην, ἀποθ. (Ἐκ √ΘΑϜ παράγονται ὡσαύτως Δωρ. θᾶ-μαι, θα-έομαι (Ἰων. θη-έομαι), θε-άομαι (ὃ ἴδε), θέ-α, θέ-ατρον, θε-ωρός, θαῦ-μα· πρβλ. Σλαυ. divesa (θαυμάσια), Λιθ. dýv-as (θαῦμα), κτλ.) Θαυμάζω πρός τι, ἐκπλήττομαι, ἄμβροτα δῶρα δίδου ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοὶ Ὀδ. Σ. 191. **2)** βραδύτερον, βλέπω ἀτενῶς, θεῶμαι, συνήθ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Δωρ. διαλ., α' πληθ. **θάμεθα** Σώφρων 42 Ahr.· β' πληθ. **θᾶσθε** (Μεγαρ.) Ἀριστοφ. Ἀχ. 770· προστ. **θᾶεο** Ἀνθ. Πλαν. 306· **θασεῖσθε** ἀναγινωσκόμ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 3· μετοχ. μέλλ. **θασόμενος** Θεόκρ. 15. 23· ἀόρ. προστ. **θᾶσαι** Ἐπίχ. 78 Ahr., Ἀριστοφ. Θεσμ. 280, Θεόκρ. 1. 149., 3. 12· ἀπαρ. **θάσασθαι** Θεόκρ. 2. 72· μετοχ. **θασάμενος** Πίν. Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 118. **II.** τὸ ἐνεργ. α' πληθ. τοῦ παρατ. **ἐσάμεν** (δηλ. **ἐθάμεν**) = ἐθεωροῦμεν, παρὰ τοῖς Λάκωσιν, Ἡσύχ.

Θάοντα· «διδάσκοντα, θεωροῦντα» Ἡσύχ.

Θάπος, κατὰ τὸν Εὐστ. 468, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **τάφος**,

θάμβος· πρβλ. Ἡσύχ., θάπαν (θάπον)· φόβον (κατὰ τὸν Hemsterh. δωρικ. ἀντὶ τοῦ θήπη).

θάπτα, «μυῖα. οἱ Κρῆτες» Ἡσύχ.

θαπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἑπομ., πρέπει τις νὰ θάψῃ, τινά Σοφ. Αἴ. 1119.

θάπτω (ἐκ τῆς √ΤΑΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ β' παθ. ἀόρ. ἐν τῇ λέξει τάφος, κτλ.), μέλλ. θάψω, ἀόρ. ἔθαψα.—Παθ., μέλλ. τᾰφήσομαι Εὐρ. Ἀλκ. 632, Λυσ. 134. 1· ὡσαύτως τεθάψομαι Σοφ. Αἴ. 577, 1141, Εὐρ.: ἀόρ. ἐθάφθην Σιμων. 170, Ἡρόδ. 2. 81., 7. 228· συχνότερον ἐτάφην [ᾰ] ὁ αὐτ. 3. 10, 55, καὶ ἀείποτε παρ' Ἀττ., μετοχ. ἐν-θαφεὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 2839·— πρκμ. τέθαμμαι, Ἰων. γ' πληθ. τεθάφαται Ἡρόδ. 6.103· προστ. τεθάφθω Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 9.1· ἀπαρ. τεθάφθαι (οὕτως ὁ Ahr. ἀντὶ τέθαψαι) Αἰσχύλ. Χο. 366, Λυκοῦργ. 164. 7, τετάφθαι Πλούτ. 2. 265A· ὑπερσ. παθ. ἐτέθαπτο Ὀδ. Λ. 52, Ἡρόδ. Τελῶ τὰ ὕστατα πρὸς τὸν νεκρὸν καθήκοντα, τιμῶ αὐτὸν μὲ ἐπικηδείους τελετάς, ἐνταφιάζω, ὅτε μιν θάπτουσιν Ἀχαιοὶ Ἰλ. Φ. 323, πρβλ. Ὀδ. Μ. 12, Ω. 417, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 472· τοῦ θάπτειν ἦσαν δύο τρόποι, τὸ κάειν (καίειν) καὶ τὸ κατορύττειν:—καὶ μὴ ὁρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καόμενον ἢ κατορυττόμενον ἀγανακτῇ Πλάτ. Φαίδ. 1150, πρβλ. Ὀδ. Λ. 74 (με κακκῆαι σὺν τεύχεσι) πρὸς τὸν στίχ. 52 (οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονός)· θάπτειν .. γῆς φίλαις κατασκαφαῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 1008, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 543 κἑξ.· θ. ἐς τόπον Ἡρόδ. 2. 41, πρβλ. Θουκ. 8. 84· θ. ἐξ οἰκίας, ἐκφέρω ἐκ τῆς οἰκίας καὶ κηδεύω, Ἰσαῖ. 71. 13· καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, μηδὲ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας, Ἀριστοφ. Πλ. 556· τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 591· πρβλ. ἐντάφιος·— πυρὶ θάπτειν = καίειν, Πλούτ. 2. 286E, πρβλ. Wessel. Διόδ. 1. σ. 223.

θαραπευτής, οῦ, = **θεραπευτής**, θεράπων, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἐπιγρ. Αἴνου (τοῦ Β' μετὰ Χρ. αἰῶνος) Ann. etc. VII. σ. 95.

θαραπεύω, = **θεραπεύω**, τὸν οἶκον ἐθαράπευσε Ἐπιγρ. Πειραιῶς (τοῦ Α' μετὰ Χρ. αἰῶνος) CIΔ. III. 1296.

Θαργήλια (ἱερά), **ων**, τά, ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγομένη κατὰ τὸν μῆνα Θαργηλιῶνα, Ἱππῶν. 28, Ἀρχίλ. 102, Νόμ. παρὰ Δημ. 518.1, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 81.11., 82. 8 κἑξ. (ἔκδ. Blass), Ἡσύχ.— **Θαργηλιών, ῶνος**, ὁ, ὁ ἑνδέκατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, ἀπὸ τοῦ μέσου Μαΐου μέχρι τοῦ μέσου Ἰουνίου, Ἀντιφῶν 146. 17, κτλ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 47.16 (ἔκδ. Blass).

θάργηλος ἄρτος, ὁ, = **θαλύσιος**, Ἀθήν. 114A· θάργηλος χύτρα Τιμοκλ. Διον. 1, κατὰ Meineke ἀντὶ **θανατηγός**, Ἡσύχ.

θαρνεύει· «ὀχεύει. σπείρει. φυτεύει» Ἡσύχ.

θαρρᾰλέος, θαρρέω, θαρρητικός, θάρρος, θαρρύνω, Ἀττ. ἀντὶ θαρσ-.

θαρσᾰλέος, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ., νεώτερ. Ἀττ. **θαρραλέος**, α, ον, (θάρσος)·— πλήρης θάρρους, εὐθαρσής, τολμηρός, ἄφοβος, πολεμιστής Ἰλ. Φ. 589, κτλ.· ἦτορ Τ. 169· φωνὴ Πίνδ. Ν. 9. 117· ἐλπίδες θ., τολμηραί, μεγάλαι, Αἰσχύλ. Πρ. 536· μετ' ἀπαρ., θαρρ. ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν Πλάτ. Πρωτ. 350A· θ. περί τι Ἀριστ. Ρητ. 2. 5, 16· συγκρ. **-ώτερος**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 27·— τὸ θαρσαλέον, πεποίθησις, θάρρος, ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι Θουκ. 2. 51, Λυσ. 164. 4·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., θαρραλέως ἔχω, ἔχω θάρρος, εἶμαι πλήρης θάρρους, πρός τι Πλάτ. Ἀπολ. 34 E· πρός τινα Ξεν. Ἀν. 2. 6, 14. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπὲρ τὸ δέον θαρραλέος, παράτολμος, θρασύς, θαρσ. καὶ ἀναιδὴς Ὀδ. Ρ. 419· θαρσαλέη, κύον ἀδδεὲς Τ. 91·— ἐπίρρ., θαρραλέως λέγειν ψεύδη Ἰσαῖ. 49.12. **II.** ὅ,τι δύναται νὰ τολμήσῃ τις μετὰ θάρρους, ἄνευ φόβου, τὰ θ., ἀντίθ. τὰ δεινά·— οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαρραλέα ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινὰ Πλάτ. Πρωτ. 359C, Λάχ. 195B, κ. ἀλλ.· τἀληθῆ .. λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαρρ. ὁ αὐτ. Πολ. 450E.

θαρσᾰλεότης, παρὰ νεωτέρ. Ἀττ. **θαρραλ-**, **ητος**, ἡ, θάρρος, τόλμη, πεποίθησις, Πλούτ. Αἰμιλ. 36., 2. 443D, κτλ.

θαρσέω, παρὰ νεωτ. Ἀττ. **θαρρέω**, μέλλ. **-ήσω** (θάρσος)· εἶμαι πλήρης θάρρους, λαμβάνω θάρρος, Ἰλ. Α. 92, κτλ.·— ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρβλ. **θράσος**), εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον θαρραλέος, εἶμαι θρασύς. ὕβρει θ. Θουκ. 2. 65· ἄνευ νοῦ, μάτην θ. Πλάτ. Μένωνι 88B, Θεαιτ. 189D.— Σύνταξ.: **1)** ἀπολ., συχνάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἀττ., θάρσει, ἔχε θάρρος, Ὁμ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 732, κτλ.· θαρσεῖτε αὐτόθι 792, πρβλ. **εὐθαρσέω**· θάρρει Ἀριστοφ. Πλ. 328, κ. ἀλλ.· συχνάκις κατὰ μετοχ. ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, θαρσήσας μάλα εἶπε, μετὰ πολλοῦ θάρρους, Ἰλ. Α. 85, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 666· κόμπασον θαρσῶν ὁ αὐτ. Ἀγ. 1671, πρβλ. Πρ. 916, Σοφ. Ο. Κ. 491· θαρσέοντες ἐρίζετε Ἡρόδ. 5. 49· πῖθι θαρρῶν Ἄλεξ. Τοκ. 3· λέγε τοίνυν θαρρῶν Πλάτ. Φαίδρ. 243E· θαρρῶν πλείονα ἔθυεν ἢ ὀκνῶν ηὔχετο Ξεν. Ἀγησ. 11, 2·— καὶ τὸ τεθαρρηκός, θάρρος, πεποίθησις, Πλούτ. Φαβ. 16· τὸ θαρροῦν τῆς ὄψεως ὁ αὐτ. Κάτ. Νεωτ. 44. **2)** μετ' αἰτ., θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον, ἀνάλαβε μετὰ θάρρους, μὴ φοβοῦ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, Ὀδ. Θ. 197· βραδύτερον, αἰσθάνομαι θάρρος ἀπέναντί τινος, περιφρονῶ, δὲν φοβοῦμαί τι, ἀντίθ. **δέδοικα**, πάντα Ἡρόδ. 7. 50· θ. γέροντος χεῖρα Εὐρ. Ἀνδρ. 993, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 649· θάνατον Πλάτ. Φαίδ. 88B· τὸ τοιοῦτον σῶμα .. οἱ μὲν ἐχθροὶ θαρροῦσιν .. ὁ αὐτ. Φαίδρ. 239D· θ. τὸ ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. Εὐθυδ. 275C· οὔτε Φίλιππος ἐθάρρει τούτους οὔτε οὗτοι Φίλιππον Δημ. 30.16· θ. μάχην, ἀποτολμῶ νὰ ἔλθω εἰς μ., δὲν φοβοῦμαι τὴν μ., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 20 (πρβλ. Ἑλλ. 2. 4, 9)·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., θ. θάρρος Πλάτ. Φαίδ. 95C· αἰσχρὰ θάρρη θ. ὁ αὐτ. Πρωτ. 360B·— ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφ., θάρσει .., οὐδεὶς ἀθάνατος Συλλ. Ἐπιγρ. 4463, 5200b, κ. ἀλλ. **6)** μετ' αἰτ. προσ., ὡσαύτως, ἔχω πεποίθησιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα, τινα Ξεν. Κύρ. 5. 5, 42, Δημ. 30. 15, Δίων Κ. 51. 11.— Παθ., εἶμαι ἄξιος ἐμπιστοσύνης, Φιλόστρ. 788. **3)** θαρσεῖν τινι, ἔχω πεποίθησιν εἴς τινα ἢ εἴς τι, Ἡρόδ. 3.76. **4)** μετὰ προθ., θ. περὶ ἢ ὑπέρ τινος, ἔχω πεποίθησιν περί τινος, Σοφ. Αἴ. 793, Πλάτ. Πολ. 574B, 566B· διά τι Ἰσοκρ. 38C· ἐπί τινι αὐτόθι 128D· πρός τι Πλάτ. Πρωτ. 350B, Πολ. 574B· πρὸς ἐμαυτόν, εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1060· οὕτως, ἐφ' ἑαυτῷ Πλούτ. 2. 69C. **5)** μετ' ἀπαρ., πιστεύω ἐν πεποιθήσει ὅτι .., Σοφ. Ἀντ. 668· καί, θ. ὅτι .., Θουκ. 1. 81, κτλ.· θ. τὸ ἐξελέγξειν Δημ. 342. 5· ἀλλ' ὡσαύτως, λαμβάνω θάρρος, τολμῶ νὰ πράξω τι, Ξεν. Κυρ. 8. 8, 6, Πλούτ. Περικλ. 22.

θαρσήεις, εσσα, εν, = **θαρσαλέος**, Νόνν. Δ. 13. 562.

θάρσησις, εως, ἡ. πεποίθησις ἔν τινι πράγματι, ταῖς ναυσὶ Θουκ. 7. 49.

θαρσητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἔχῃ θάρρος, πεποίθησιν, ἀρετῇ μὲν θαρσητέον ὡς σώφρονι γαμετῇ, τύχῃ δ' ὡς ἀστάτῳ πιστευτέον ἑταίρᾳ Ἰάμβλ. Προτρεπτ. σ. 9. 3.

θαρσητικός, Ἀττ. **θαρρ-**, **ή, όν**, πλήρης θάρρους, Ἀριστ. Προβλ. 27, 3, 2.

θαρσοποιέω, ποιῶ τινα θαρραλέον, θαρρύνω, Ἀθανάσ. 2. 452, καὶ Βυζ.

θαρσο-ποιός, όν, παρέχων, ἐμποιῶν θάρρος, Εὐστ. 1344. 12.

θάρσος, παρὰ νεωτέροις Ἀττ. **θάρρος**, τό, (θρασὺς) θάρρος, τόλμη, Ὁμ. καὶ Ἀττ.· θ. τινός, θάρρος, τόλμη πρὸς πρᾶξίν τινα, Αἰσχύλ. Χο. 91, Σοφ. Ο. Κ. 48· ἀλλ' ὡσαύτως, θάρρος, τόλμη ἐναντίον τινὸς .., τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 647B· καί, πρὸς τοὺς πολεμίους Ξεν. Κύρ. 4. 2, 15· θ. ἴσχε, ἔχε θάρρος, Σοφ. Φ. 807· θ. ἔχειν περί τινος ὁ αὐτ. Ἠλ. 412· θ. ἀέξειν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 96· αἴρειν Εὐρ. Ι. Α. 1598· λαμβάνειν Πράξ. Ἀποστ. κη', 15· ἀλλά, θ. λαμβάνει τινὰ Θουκ. 2. 92·— ὡσαύτως, θ. διδόναι, ἐμπνέειν, ἐν κραδίῃ βάλλειν, ἐνὶ φρεσὶ θεῖναι, ἐνὶ στήθεσσιν ἐνιέναι Ὁμ.· παρέχειν, ἐμβάλλειν, ἐμποιεῖν τινι Θουκ. 6. 68, Ξεν., κτλ.· θ. ἐγγίγνεται, ἐμπίπτει τινὶ ὁ αὐτ.·— ἐλπίδος θάρσος [ἐστί μοι] ὡς .. Εὐρ. Ἑκ. 370·— πληθ., φόβοι καὶ θάρρη Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 2; κ. ἀλλ. **2)** τὸ παρέχον θάρρος, ὀλολυγμὸν .. θάρσος φίλοις Αἰσχύλ. Θήβ. 270, πρβλ. 184·— οὕτως ἐν τῷ πληθ. θάρση, αἴτια θάρρους, πεποιθήσεως, Εὐρ. Ι. Τ. 1283, Πλάτ. Πρωτ. 360B. **II.** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημ. = **θράσος**, τόλμη, αὐθάδεια, θρασύτης, θάρσος ἄητον ἔχουσα Ἰλ. Φ. 395· μυίης θάρσος, πρὸς παράστασιν τῆς ἀπερισκέπτου (καὶ ἐπιμόνου) τόλμης τοῦ Ἕκτορος, Ρ. 570.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **θάρσος** καὶ **θράσος**, ἴδε ἐν λ. **θράσος**.

θαρσούντως, παρὰ νεωτ. Ἀττ. **θαρρ-**, ἐπίρρ. ἐκ τῆς γεν. πληθ. τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **θαρσέω**, μετὰ θάρρους, Ξεν. Συμπ. 2, 11· θ. ἔχειν Δίων Κ. 53. 3.

θάρσῠνος, ον, = **θαρσαλέος**, Ἰλ. Π. 70· μετὰ δοτ., ἔχων πεποίθησιν εἴς τι, πεποιθώς, οἰωνῷ Ν. 823.

θαρσύνω [ῡ], παρὰ νεωτ. Ἀττ. **θαρρύνω**, μεταβατ. τοῦ θαρσέω, ποιῶ τινα θαρρεῖν, ἐμποιῶ θάρρος, θάρσυνον (προστ. ἀορ.) δέ οἱ ἦτορ Ἰλ. Π. 242· θαρσύνεσκε (Ἰων. παρατ.) παριστάμενος ἐπέεσσιν Δ. 233· θάρσυνέ τε μύθῳ Κ. 190· θαρσύνας ἐπέεσσι Ὀδ. Ν. 323· θαρσ. λόγοις, ἐναντίον τοῦ φοβεῖν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 215· ἔργῳ καὶ λόγῳ Ξεν. Κύρ. 6. 3, 27· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 2.141, Θουκ. 2. 59, κτλ. **II.** ἀμετάβ. ὡς τὸ βραδύνειν καὶ ταχύνειν = **θαρσέω**, ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε Σοφ. Ἠλ. 916.— Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ **θαρσύνω** καὶ **θρασύνω** ἴδε ἐν λ. **θράσος**.

θαρσύς, εῖα, ύ, πλήρης θάρρους, Φίλων 2. 665, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 7.77· ἴδε **θράσος**.

Θαρσώ, οῦς, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Θαρσὼ παρά τισι τιμᾶται ἡ Ἀθηνᾶ Σχόλ. Ὁμ. Ἰλ. Ε. 2.

θᾶσαι, θᾶσθε, ἴδε ἐν λ. **θάομαι**.

Θάσιος, α, ον, ἐκ Θάσου, εἰς τὴν Θάσον ἀνήκων, Θάσιος (ἐνν. οἶνος) Ἕρμιππ. Φορμ. 2. 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 301, κτλ.· κατ' ἐναλλαγ., Θάσιον οἴνου σταμνίον Ἀριστοφ. Λυσ. 196, πρβλ. Ἐκκλ. 1160·— **Θάσια** (ἐνν. κάρυα), τά, ἀμύγδαλα, Πλούτ. 2. 1097D, πρβλ. Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647F·— ἡ Θασία ἅλμη, βάμμα, ἔμβαμμα, Κρατῖν. Ἀρχ. 3· καὶ ἄνευ τοῦ **ἅλμη**, ἀνακυκᾶν Θασίαν Ἀριστοφ. Ἀχ. 671.

θᾶσσε· «κάθισον (καθῆσο;)» Ἡσύχ.—«θάσσω· παρακαθέζομαι» ὁ αὐτός.

θᾶσσον, Ἀττ. **θᾶττον**, ἴδε ἐν λ. **ταχύς**.

θάσσω, Ἀττ. θαάσσω (ὃ ἴδε), κάθημαι, μένω ἄπρακτος, ἀργός, στρατὸς δὲ θάσσει Εὐρ. Ἱκέτ. 391· ἥσυχος θ. ὁ αὐτ. Βάκχ. 622· ἀμφὶ βωμὸν ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 509· ἐπ' ἀκταῖς ὁ αὐτ. Ἑλ. 36, Ι. Τ. 1253· πρὸς βάθροις ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 715·— μετ' αἰτ., θάσσειν θρόνον Σοφ. Ο. Τ. 161· θ. τρίποδα Εὐρ. Ἴωνι 91· θ. δάπεδον ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 117·— θ. δυστήνους ἕδρας, κάθημαι ἐν σχήματι δυστυχοῦς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1214, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 889· ἴδε **θοάζω** II, **θακέω**.

θάσσων, Ἀττ. **θάττων**, ἴδε ἐν λ. **ταχύς**.

θάτερον, ἴδε ἐν λ. **ἕτερος**.

θᾱτήρ, ῆρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **θεατήρ**, = **θεατής**, Ἡσύχ., Βακχυλ. 9. 23 (ἔκδ. Blass).

θᾱτύς, ύος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **θεατύς**, = **θεωρία**, Ἡσύχ.

θαύλια· «ἑορτὴ ἀχθεῖσα ὑπὸ Κεάτου, παρ' ὃ καὶ θαυλίζειν λέγειν τοὺς Δωριεῖς» Ἡσύχ.

θαυλωνίδαι· «γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησι» Ἡσύχ.

θαῦμα, τό, Ἰων. **θωῦμα** ἢ μᾶλλον **θῶμα**, ὡς **θωμάζω, θωμάσιος**, κτλ., Διντδ. Διαλ. Ἡροδ. σ. xxxvii (θάομαι). **I.** ὅ,τι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ, θαυμάσιον πρᾶγμα, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀείποτε καθ' ἑνικ., ὡς Ἰλ. Ν. 99, κτλ.· θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, περὶ τοῦ Πολυφήμου, Ὀδ. Ι. 190· θαῦμα βροτοῖσι, ἐπὶ ὡραίας γυναικός, Λ. 287· ἄσπετόν τι θ., ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 961, κτλ.— συχνάκις μετ' ἀπαρ., θαῦμα ἰδέσθαι, θαυμάσιον πρᾶγμα νὰ τὸ ἴδῃ τις, Ὀδ. Ι. 190, κτλ.· θαῦμα ἰδεῖν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 206, Ἡσ.· θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας Εὐρ. Βάκχ. 693· θαῦμα ἀκοῦσαι Πίνδ. Π. 1. 50· θ. μαθεῖν Σοφ. Τρ. 673, κτλ.— θαῦμ' ὅτι .., παράδοξον ὅτι .., Θεόκρ. 15. 2· οὐ θαῦμά [ἐστι], οὐ θαυμαστόν, Πίνδ. Ν. 10. 94· καὶ θαῦμά γ' οὐδέν, καὶ οὐδαμῶς εἶνε θαυμαστόν, παράδοξον, Ἀριστοφ. Πλ. 99· θαῦμα οὐδέν, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 498D, κτλ.· τί τοῦτο θ.; Εὐρ. Ἱππ. 439· οὕτω παρ' Ὁμ., ἦ μάλα θαῦμα κύων ὅδε κεῖται Ὀδ. Ρ. 306· θ. σοφιστικῆς Πλάτ. Σοφ. 233Α·— θῶμα ποιεῖσθαί τι Ἡρόδ. 1. 68., 9. 58· ἤ, θῶμα ποιεῖσθαί τινος ὁ αὐτ. 3. 23., 7. 99·— μεθ' Ὁμ. καὶ κατὰ πληθ., θαύματ' ἐμοὶ κλύειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1166· θαύματ' ἀνθρώποις ὁρᾶν Εὐρ. Ἴωνι 1142· θαυμάτων κρείσσονα ἢ πέρα, πράγματα ἀνώτερα θαυμάτων, ὁ αὐτ. Βάκχ. 667, Ἑλ. 714. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τεχνάσματα θαυματοποιοῦ, Πλάτ. Πολ. 514Β, Νόμ. 658Β· θαυμάσια γυμναστικὰ παίγνια, Ξεν. Συμπ. 2, 1, πρβλ. 7, 2, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 6. 2, Ἀθήν. 22. **II.** θαυμασμός, ἔκπληξις, θαῦμά μ' ἔχει ὡς .., Ὀδ. Κ. 326, κτλ.· καί, ἔσχον θαῦμα Σοφ. Ἠλ. 897· θ. δ' ὄμμασιν πάρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 407· θ. μ' ὑποδύεται Σοφ. Ἠλ. 928· θ. μ' ἐλάμβανεν Ἀριστοφ. Ὄρν. 511· θαύματος ἄξιος, ἄξιος θαυμασμοῦ, Εὐρ. Ἱππ. 906, κτλ.· ἐν θώματί εἰμι ἢ γίγνομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἔκθαμβος, ἔκπληκτος, Ἡρόδ. 1. 68, κ. ἀλλ., Θουκ. 8. 14· ἐν θώματι ἔχεσθαι ἢ ἐνέχεσθαι Ἡρόδ. 8. 135., 7. 128· τινός, ἔν τινι πράγματι, ὁ αὐτ. 9. 37· θ. ποιεῖσθαι περί τινος ὁ αὐτ. 3. 23· ἐν θαύματι ποιεῖσθαι Πλούτ. Πομπ. 14· διὰ θαύματος ἔχειν Ἡρωδιαν. 2. 2, 17·— πληθ., θαυμάτων ἐπάξια Εὐρ. Βάκχ. 716, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 967Α.

θαυμάζω, Ἰων. **θωυμ-** ἢ μᾶλλον **θωμ-** (ἴδε **θαῦμα**)· Ἀττ. μέλλ. **θαυμάσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 476, Εὐρ. Ἀλκ. 157, Πλάτ., **θαυμάσσομαι** Ἰλ. Ξ. 467· μέλλ. **θαυμάσω** Ἱππ. 246. 9, Πλούτ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς (ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 14, **θαυμάζουσι** ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **-σουσι**, ἐν Κύρ. 5. 2, 12 **θαυμάσαιτε** ἀντὶ **-σετε**)· ἀόρ. **ἐθαύμασα** Ἀττ., Ἐπ. **θαύμασα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 414· πρκμ. **τεθαύμακα** Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2, κτλ.— Μέσ., Γαλην., Πρόκλ., κτλ.— Παθ., μέλλ. **-ασθήσομαι** Θουκ., κτλ.· ἀόρ. **ἐθαυμάσθην** ὁ αὐτ.· πρκμ. **τεθαύμασμαι** Πολύβ. 4. 82, 1. **I.** ἀπολ., θαυμάζω, εἶμαι ἔκθαμβος, Ἰλ. Ω. 394, κτλ.· πρβλ. **Θαύμας**. **2)** μετ' αἰτ., βλέπω τι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ἐκπλήττομαι διά τι, Ἰλ. Ω. 631, Ὀδ. Α. 382· θ. πόλεμόν τε μάχην τε Ἰλ. Ν. 11· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· τύχη θαυμάσαι μὲν ἀξία Σοφ. Ο. Τ. 777, πρβλ. Ο. Κ. 1152, Ἠλ. 393. **β)** θεωρῶ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ, τιμῶ, θαυμάζω, Λατ. admirari, observare, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ. (ἀλλὰ πρβλ. **θαυμαίνω**), οὔτε τι θαυμάζειν .., οὔτ' ἀγάασθαι Ὀδ. Π. 203· ἀλλὰ συχν. παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Ἡροδ. 3. 80, Αἰσχύλ. Θήβ. 772, Σοφ. Αἴ. 1093, κτλ.· θ. τύμβον πατρὸς Εὐρ. Ἠλ. 519· μηδὲ τὸν πλοῦτον μηδὲ τὴν δόξαν τὴν τούτων θαυμάζητε, ἀλλ' ὑμᾶς αὐτοὺς Δημ. 582. 5· μηδὲν θ., Λατ. nil admirare, Πλούτ. 2. 44Β· ὁ Ἀριστ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δήλωσιν θεραπείας μικρῶν πτηνῶν πρὸς τὴν γλαῦκα, Ι. Ζ. 9. 1, 15·— θ. τινά τινος, διά τι πρᾶγμα, Θουκ. 6. 36, Ἰσοκρ. 137D· θ. τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 161C, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2· διά τι Ἰσοκρ. 52D· ἀπό τινος Πλούτ. Ῥωμ. 7. **γ)** λέγω μετὰ θαυμασμοῦ, μετ' ἐκπλήξεως, ἵνα μηδεὶς .. εἶτα τότ' οὐκ ἔλεγες ταῦτα .., θαυμάζῃ Δημ. 349. 3. **3)** μετὰ γεν., θαυμάζω, ἐκπλήττομαι ἐπί τινι, Θουκ. 3. 38, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 53, Ἰσοκρ. 27Β· μετὰ μετοχ., θ. σοῦ λέγοντος Πλάτ. Πρωτ. 329Β, πρβλ. Κρίτ. 50C· θ. τῶν προθέντων αὖθις λέγειν Θουκ. 3. 38· θαμ. τί τινος, θαυμάζω πρόσωπόν τι διά τι πρᾶγμα, Σοφ. Φ. 1362, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1041· ὃ θαυμάζω τοῦ ἑταίρου Πλάτ. Θεαιτ. 161Β, πρβλ. Πολ. 376C· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς γεν., θ. τούτου τῆς διανοίας Λυσ. 100. 16·— αἱ φράσεις αὗται εἶνε ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ὡς εὐγενὴς τρόπος πρὸς δήλωσιν διαφωνίας. **4)** σπανίως μετὰ δοτ. πράγμ., θαυμάζω διά τι, Θουκ. 4. 85., 7. 63. **5)** ἑπομένης προθέσ., περί τινος Πλάτ. Τίμ. 80C· θ. περί τινος τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται Σώσιπ. Καταψ. 1. 37. **6)** συχνάκις ἀκολουθεῖ ἐξηρτημένη πρότασις, θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη Ἰλ. Β. 320· θ. ὅστις ἔσται ὁ ἀντερῶν Θουκ. 3. 38· θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 17· θ. ὡς οὔ πω πάρεισι Θουκ. 1. 90, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20, κτλ.— παρ' Ἀττ., θ. ὅτι Πλάτ. Πολ. 489Α· ἀλλὰ τοῦτο συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐνδοιαστικοῦ τύπου θαυμάζω εἰ .., θαυμάζω ἐάν .., ὡς εὐγενέστερος τρόπος ἐκφράσεως ἀντὶ θαυμάζω ὅτι .., Ἡρόδ. 1. 155, Σοφ. Ο. Κ. 1140, Πλάτ. Φαίδωνι 97Α, Συμπ. 215Α· ὃ καὶ θαυμάζω, εἰ .., Δημ. 368. 12· θ. εἰ μὴ .., Λατ. mirum ni .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1292.— Ἡ σύνταξις αὕτη συχνάκις συνδυάζεται μετὰ μιᾶς ἢ δύο ἐκ τῶν προηγηθεισῶν. **β)** μετ' αἰτ., ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην οἷός τε Ἰλ. Ω. 629, πρβλ. 2. 392· Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν, ἐθαύμαζον τὸν Τηλέμαχον ὅτι μετὰ θάρρους ὡμίλει, Ὀδ. Α. 382, Σ. 411, Υ. 269· τὸ δὲ θαυμάζεσκον (Ἰων. παρατ.) ὡς .. Τ. 229· θ. σοῦ γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1399, κτλ.· — ἐνίοτε καὶ παραλειπομένου τοῦ **ὡς**, ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον .., Ὀδ. Δ. 655· θαυμάσας ἔχω τόδε· χρῆν γὰρ .., Σοφ. Φ. 1362· — ἐνίοτε μετ' ἀπαρ., θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον, αἰχμητὴν ἔμεναι (ἀντὶ οἷός ἐστιν) Ἰλ. Ε. 601. **γ)** μετὰ γεν. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θαυμ. τινός, ἥντινα γνώμην ἔχων κτλ., Ἀντιφῶν 112. 7· θ. τῶν .. ἐχόντων ὅπως οὐ λέγουσιν Ἰσοκρ. 27Β· θαυμ. αὐτοῦ τί τολμήσει λέγειν Δημ. 721. 27· θαυμάζω τινὸς ὅτι .., Ἰσοκρ. 41Α· θαυμ. τῶν δυναστευόντων εἰ ἡγοῦνται, θαυμάζω τοὺς ἐν δυναστείᾳ (ἀρχῇ) ὄντας ἐὰν νομίζωσιν, ὁ αὐτ. 76Β· ὑμῶν θ. εἰ μὴ βοηθήσετε Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 52·— ὡσαύτως, θ. αὐτοῦ .. τοῦτο, ὡς .., Πλάτ. Φαίδ. 89Α. **7)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., θ. σε πενθεῖν Εὐρ. Μηδ. 268, πρβλ. Ἀλκ. 1130· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀντὶ αἰτ., θαυμάζω δέ σου .. κυρεῖν λέγουσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1199. **II.** Παθ., βλέπομαι μετὰ θαυμασμοῦ, Ἡρόδ. 4. 28· θαυμάζεται μὴ παρών, κινεῖ τὸν θαυμασμὸν εἰ (ὅτι) μὴ πάρεστι, Σοφ. Ο. Τ. 289. **2)** θαυμάζομαι, Ἡρόδ. 3. 82., 7. 204· χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται Αἰσχύλ. Θήβ. 703· τὰ εἰκότα θ., λαμβάνω τὰς προσηκούσας τιμάς, Θουκ. 1. 38.

θαυμαίνω, Ἐπικ. μέλλ. **θαυμανέω** = **θαυμάζω** 2, μετὰ θαυμασμοῦ θεωρῶ, ἀέθλια θαυμανέοντες Ὀδ. Θ. 108· δένδρεα θαύμαινε Πίνδ. Ο. 3. 57.— Παθ., θαυμαίνονται Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 486. 42.— Πρβλ. **θαμβαίνω**.

θαύμακτρον, τό, τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον ὅπως ἴδῃ τις τέχνασμα θαυματοποιοῦ, Σώφρων ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. (πρβλ. **θαῦμα** I. 2).

θαυμᾰλέος, α, ον, θαυμαστός, φοβερός, Ἡσύχ.

Θαύμας, αντος, ὁ, ὁ μυθικὸς πατὴρ τῆς Ἴριδος, Ἡσ. Θ. 265· ὃν ὁ Πλάτων ἀναφέρει ὡς παριστάνοντα τὴν φιλοσοφικὴν ἀρχήν, οὐκ ἄλλη ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ τὸ θαυμάζειν ἐν Θεαιτ. 155D, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 1. 2, 9, Ῥητ. 1. 11, 21 κ. ἀλλ.

θαυμᾰσία, ἡ, θαῦμα, θαυμασμός, Γαλην. 12. 943·— ἀμφιβ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 509.

θαυμάσιος, α, ον, Ἰων. **θωυμ-** ἢ μᾶλλον **θωμ-** (ἴδε **θαῦμα**)· σπαν. **ος, ον**, Λουκ. Εἰκ. 19·— ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμαστός, ὅσσα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 443· χάρις Ἡσ. Θ. 584· θωυμασιωτέρη Ἡρόδ. 2. 21· θωυμάσια, θαυμαστὰ πράγματα, θαύματα, αὐτόθι 35, πρβλ. 6. 47· θαυμάσια ἐργάζεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 35Α· ἧττον θαυμαστά, καίπερ ὄντα θαυμάσια, ἧττον θαυμαζόμενα, ἂν καὶ εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ, Πλούτ. 2. 974D·— μετ' ἀπαρ., τέρας θ. προσιδέσθαι Πίνδ. Π. 1. 49· οὐ θαυμάσιόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 468· ἐστὶν δὲ .. τοῦτο .. θαυμάσιον, ὅπως .. ὁ αὐτ. Πλ. 340· θαυμάσιος τὸ κάλλος, ἄξιος θαυμασμοῦ ἐπὶ καλλονῇ, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 9· πρὸς τὴν τόλμαν θαυμασιώτατος Αἰσχίν. 75. 17·— συχνάκις προστιθεμένου ἀναφορικοῦ, θαυμάσιον ὅσον, θαυμασίως λίαν, mirum quantum, Πλάτ. Συμπ. 217Α· θαυμάσια ἡλίκα Δημ. 348. 28· πρβλ. **θαυμαστός**·— τὸ θαυμασιώτατον, τὸ ἄξιον μεγίστου θαυμασμοῦ, τὸ τὰ μάλιστα ἀξιοθαύμαστον, Διόδ. 1. 63. **2)** Ἐπίρρ. **-ίως**, θαυμαστῶς, δηλ. σφόδρα, καθ' ὑπερβολήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1240· συχνάκις προστιθεμένου τοῦ **ὡς**, θ. ὡς ἄθλιος, θαυμασίως ἄθλιος, Πλάτ. Γοργ. 471Β· θ. ἂν ὡς εὐλαβοίμην, θὰ ἤμην θαυμασίως προσεκτικός, Δημ. 844. 5. **II.** ἄξιος θαυμασμοῦ, ἔξοχος, μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας, Πλάτ. Φαίδρ. 242Α, Δημ. 375. 24· συχνὸν ἐν προσφωνήσεσιν, ὦ θαυμάσιε, ὡς τὸ ὦ μακάριε, Πλάτ. Πολ.

435C κ. ἀλλ.· ὦ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε, σκωπτικῶς, Ξεν. Ἀν. 3.1, 27· θ. καὶ ἄλογον, παράδοξον καὶ παράλογον, Πλάτ. Γοργ. 496A.

θαυμᾰσιότης, ητος, ἡ, χαρακτήρ, ἰδιότης ἀξιοθαύμαστος, Ἱππ. 301.15, Ἀριστ. Τοπ. 4. 5,12. 2) κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων ἦτο τίτλος, ἡ σὴ θ., ἡ ἐξοχότης σας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 10.

θαυμᾰσιουργέω, = **θαυματουργέω**, ὡς ὁ Λ. Δινδ. ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογρ. ἀναγινώσκει ἐν Ξεν. Συμπ. 7, 2· **-ουργία**, ἡ, Φιλόστρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 333. 33.

θαυμασμός, ὁ, τὸ θαυμάζειν, Δῖος παρὰ Στοβ. 408. 46, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9.17, Πλούτ. Αἰμιλ. 39, κτλ.

θαυμαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις, Πλάτ. Πολιτ. 302A. **II.** οὐδ. **θαυμαστέον**, πρέπει τις νὰ θαυμάζῃ ἢ -σῃ, Εὐρ. Ἑλλ. 85, 499.

θαυμαστής, Ἰων. **θωμ-**, οῦ, ὁ, ὁ θαυμάζων τινά, Β. Ὀμ. 3, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 24, κ. ἀλλ.

θαυμαστικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς θαυμασμόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 30, Πλούτ. 2. 41A.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ.

θαυμαστοθέατος, ον, θαυμαστὸς ἰδεῖν, θάλασσα Ἰω. Δαμασκην. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mi. τ. 96, σ. 652.

θαυμαστός, Ἰων. **θωυμ-** ἢ μᾶλλον **θωμ-** (ἴδε **θαῦμα**), ή, όν·— θαυμάσιος, ἄξιος θαυμασμοῦ, ἔκτακτος, ἀσυνήθης, πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 10, Ἡρόδ., κτλ. (ἴδε **θαυμάσιος**)· ἔργα μεγάλα καὶ θωυμαστὰ Ἡρόδ. 1.1· θ. καρπὸς ὁ αὐτ. 9.122· θ. λόχος γυναικῶν, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 46· οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ Σοφ. Φ. 191, κτλ.· ὃ πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι Πλάτ. Συμπ. 220A· θαυμαστὰ δρᾶν αὐτόθι 151A· θαυμαστὸν ποιεῖς ὅτι..., Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 13·— μετ' αἰτ., θαυμαστὸς τὸ κάλλος Πλάτ. Φαίδ. 110C· πᾶσαν ἀρετὴν ὁ αὐτ. Νόμ. 945E· μετὰ γεν., τῆς εὐσταθείας Πλούτ. Ποπλ. 14· τῆς ἐπιεικείας ὁ αὐτ. Περικλ. 39· μετὰ δοτ., πλήθει ὁ αὐτ. Καίσ. 6· ὡσαύτως, πρός τι ὁ αὐτ. 2. 980D·— ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀναφορικοῦ, θαυμαστὸν ὅσον .., Λατ. mirum quantum, Πλάτ. Θεαιτ. 150D, κτλ.· θαυμαστὸν ἡλίκον Δημ. 738. 20· πρβλ. **θαυμάσιος**·— ἑπομένου **εἰ** .., Ξεν. Συμπ. 4, 3· οὐδὲν θ., εἰ .., Πλάτ.· πρβλ **θαυμάζω** I. 6. α.— Ἐπίρρ. **-τῶς**, Πλάτ. Νόμ. 633B· θαυμαστῶς ὡς σφόδρα ὁ αὐτ. Πολ. 331A· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Συμπ. 192B, 220A· θαυμαστὰ ὡς Σοφ. Ἀποσπ. 963, Εὐρ. Ι. Α. 943. **II.** θαυμάσιος, ἔξοχος, πατήρ, υἱός, ὄλβος Πινδ. Π. 3.126., 4. 429., Ν. 9.108· ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς .., ἀλλ' εἴ τις βροτῶν θ. Σοφ. Ο. Κ. 1664·— εἰρωνικῶς, ὡς τὸ **θαυμάσιος**, πράξας μὲν εὖ, θ. ἂν γένοιτ' ἀνὴρ Αἰσχύλ. Πέρσ. 212· θ. καὶ γελοῖα Πλάτ. Θεαιτ. 145B· ὦ θαυμαστὲ ὁ αὐτ. Πολιτ. 265A· ὦ θαυμαστότατοι Ξεν. Ἀν. 7.7,10.

θαυμαστόω, ποιῶ τι θαυμαστόν, μεγαλύνω, Εὐστ. Πονημ. 144. 75.— Παθ., θεωροῦμαι ὡς θαυμαστόν τι, ὡς θαῦμα, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9.49 (B), 6, Πλούτ. Περικλ. 28.

θαυμάστωσις, εως, ἡ, θαυμαστότης, θαυμασιότης, Εὐστ. Πονημ. 47. 55.

θαυμᾰτίζομαι, ἀποθ., ἐκπλήττομαι, Ἡσύχ.

θαυμᾰτό-βρῦτος, ον, πλήρης θαυμάτων, Εὐστ. Πονημ. 172. 88·— **θαυματοβρύτης**, ὁ, Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

θαυμᾰτόεις, εσσα, εν, = **θαυμαστός**, Μανέθων 6. 402.

θαυμᾰτο-λογία, ἡ, θαυμαστὸς λόγος, τερατολογία, Συνέσ. 44A.

θαυμᾰτοποιέω, ποιῶ θαύματα, ὡς θαυματοποιός, Λουκ. Περεγρ. 17. 21.

θαυμᾰτοποιία, ἡ, γοητεία, ἐκτέλεσις πλαστῶν θαυμάτων, Πλάτ. Πολ. 602D. **II.** ἐπὶ ῥητόρων, τάσις πρὸς τὸ θαυμάσιον, Ἰσοκρ. 209C·— ὡσαύτως, **-ποίησις**, εως, ἡ, Εὐστ. Πονημ. 167. 27.

θαυμᾰτοποιικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς θαυματοποιίαν ἢ γοητείαν· ἡ **θαυματοποιική** (ἐνν. τέχνη), = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 224A· οὕτω, τὸ θαυματοποιικὸν αὐτόθι 268D.

θαυμᾰτο-ποιός, όν, ποιῶν θαύματα, ὄνειροι Λουκ. Ἐνυπν. 14· ἐκτελῶν θαυμάσια ἔργα, κοῦραι Μάτρων παρ' Ἀθην. 137B·— ὡς οὐσιαστ., γόης, ἐκτελεστὴς πλαστῶν θαυμάτων, Πλάτ. Πολ. 514B, Σοφ. 235B, Δημ. 22.19.

θαυμᾰτός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ **θαυμαστός** (ὡς τὸ **ὀνοτὸς** ἀντὶ **ὀνοστός**), Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 80, 440, εἰς Διόνυσον 34, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 165, Πινδ. Ο. 1. 43, Π. 10. 49.

θαυμᾰτουργέω = **θαυματοποιέω**, ἴδε **θαυμασιουργέω**· τὰ τεθαυματουργημένα, γοητεῖαι, τεχνάσματα θαυματοποιοῦ, Πλάτ. Τιμ. 80C.

θαυμᾰτούργημα, τό, ἔργον θαυμάσιον, θαῦμα, Ἡλιόδ. 10. 39.

θαυμᾰτουργία, ἡ, = **θαυματοποιΐα**, Πλάτ. Νόμ. 675A.

θαυμᾰτουργός, όν, (*ἔργω) = **θαυματοποιός**, Ἀθήν. 129D.

θαυματοφόρος (ὁ ὅσιος Ἀντώνιος), Κῶδιξ Παρ. 2286 fol. 3 r°.

θαῦνον· «θηρίον» Ἡσύχ.

θαυσ-ίκριον, τό, (θάομαι) παράπηγμα πρὸς θέαν, θεωρεῖον, Ἡσύχ.

θαψία, ἡ, = **θάψος**, Ἀριστ. Προβλ. 1. 41, 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 9, 1, Διοσκ. 4.157.

θάψῐνος, η, ον, κιτρίνου χρώματος, κίτρινος, ὠχρός, γυνὴ Ἀριστοφ. Σφ. 1413· χρῶμα Πλούτ. Φωκ. 28· χιτὼν Ἀθήν. 198F, Ἡσύχ.

θάψος, ἡ, καὶ **θαψία** (Διοσκ. 4.158), φυτόν τι ἢ ξύλον χρήσιμον πρὸς παρασκευὴν κιτρίνης βαφῆς, ἐξαγόμενον ἐκ τῆς νήσου Θάψου, Θεόκρ. 2. 28, Νίκ. Ἀλ. 583·— θαψία ῥίζα Θεόφρ. Ἀποσπ. 170.

***θάω**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ παρὰ πεζοῖς **θηλάζω**·— τοῦ ἐνεργ. εὑρίσκομεν μόνον ἀόρ. α' ἀπαρ. **θῆσαι**, θηλάζω, βυζαίνω, παρ' Ἡσύχ.· ἀλλὰ τοῦ μέσ. ὁ Ὅμ. ἔχει ἀπαρ. ἐνεστ., ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, παρέχουσι γάλα διὰ νὰ θηλάζῃ τις καθ' ὅλον τὸ ἔτος, Ὀδ. Δ. 89· ἀόρ. α', θήσατο μαζόν, ἐθήλασεν, Ἰλ. Ω. 58, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 48· μετοχ. **θησάμενος**, θηλάσας, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 236·— ἀλλά, **II.** ἐν Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 123, Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ, ἐπὶ μεταβατ. σημασ., ἡ μήτηρ ἐθήλασε τὸν Ἀπόλλωνα. (Ἐκ τῆς √ΘΑ, ΘΗ. παράγονται καὶ θηλή, θῆλυς, θηλέω (ἴσως θάλλω), τί-τθη, τιθήνη· πρβλ. Σανσκρ. dhâ, dhayâmi (bibo, lacteo), dhâtrî (nutrix), dhênus (vacca)· Λατ. fē-lare (θηλάζω), fi-lius (Ὀμβρ. fe-liu), καὶ ἴσως fe-mina· Γοτθ. daddjan (θηλάζειν)· Ἀρχ. Γερμ. tila (mamma)· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 307).

***θάω**, Λακων. **σάω**, βλέπω, ἴδε ἐν λ. **θάομαι** II.

-θε, ἀχώριστος προσχηματισμός, ἴδε **-θεν**.

θεά, ἡ, Λακων. **σιά**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1263·— θηλ. τοῦ **θεός**, Ὅμ.· ἀντίθ. γυνή, Ἰλ. Ξ. 315· συχν. μετ' ἄλλου οὐσιαστικοῦ, θεὰ μήτηρ Α. 280· θεαὶ Νύμφαι Ω. 615· Μοῦσαι θεαί τ' ἀοιδοὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 695· θεοὶ θεαί τε ὁ αὐτ. Θήβ. 86· Παλλὰς θ. Σοφ. Ἀντ. 1184·— τὰ θεά, ἢ (παρ' Ἀττ.) τὼ θεώ, εἶναι ἀείποτε ἡ Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, καλούμεναι ὡσαύτως μεγάλα θεά, Σοφ. Ο. Κ. 683· αἱ σεμναὶ θεαί, αἱ Ἐρινύες, αὐτόθι 458, κτλ. (ἴδε **σεμνός**)· ὡσαύτως, δειναί, ἀνώνυμοι θ. Εὐρ. Ἠλ. 1270, Ι. Τ. 944.— Ὁ Ἀττ. τύπος **θεά**, **θεᾶς**, κτλ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἐπιχ. καὶ Ἴωσι, πλὴν ἔν τισι χωρίοις τῶν μεταγεν. Ἐπικῶν· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **θεῇς** Ἰλ. Γ. 158, Θ. 305, Ὀδ. Ε. 119. Παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. πεζοῖς ἦτο ἐν χρήσει ἀντ' αὐτοῦ ὁ τύπος θεός· ἀλλ' ἐνίοτε ἀπαντᾷ παρὰ Κωμ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 23, Ἀντιφ. Διδ. 3· ἰδίως ὁσάκις γίνεται ἀπομίμησις τραγικῶν φράσεων, ὡς Εὔβουλ. Μηδ. 1, Μένανδ. Θα. 1· ἢ ἐν ὡρισμέναις τυπικαῖς φράσεσιν, οἷον τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς Ἀντιφ. Τιμ. 1, πρβλ. Ἀναξανδρ. Ἀγρ. 3· ἀλλ' ἀναφαίνεται ἐκ νέου παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, καὶ συχνάκις εἰσήχθη ὑπὸ ἀντιγραφέων εἰς δοκίμους συγγραφεῖς, ἴδε Ἐλμσλ. Ἀχ. 724, Cobet. N. LL. σ. 26 κἑξ.— Ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς τοῦ δοκίμου Ἑλληνισμοῦ ἀείποτε ἡ θεὸς (ἡ Ἀθηνᾶ), τὼ θεὼ (Δημήτηρ καὶ Κόρη), ἀλλ' ἐν ἀντιθέσεσιν, ὁ θεὸς καὶ ἡ θεὰ (ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφόνη)· τοῖς δώδεκα θεοῖς καὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς· ἴδε Meisterh. Gr. σ.125. [υ¯, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ὡς μονοσύλλ., Εὐρ. Ἀνδρ. 978· οὐδέποτε οὕτω παρ' Ὁμ., ἴδε ἐν λ. **πότνια**· πρβλ. **θεός**].

θέᾱ, Ἰων. **θέη**, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **θάομαι**)— θεωρία, ὄψις, κύτταγμα, θέης ἄξιος = ἀξιοθέητος, Ἡρόδ. 1. 25, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 34· θέαν λαμβάνω, λαμβάνω θέαν, θεῶμαι, βλέπω, Σοφ. Φ. 536, πρβλ. 656· εἰς θέαν τινὸς ἔρχεσθαι, ἐπὶ θέαν ἐλθεῖν Εὐρ. Ι. Α. 427, Πλάτ. Λάχ. 179E· ἐπὶ τῇ θέᾳ τινὸς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· βαδίζειν ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν ὁ αὐτ. Οἰκ. 3. 7· ἴδε ἐν λ. **διέξοδος**. β) ἐπὶ τοῦ πνεύματος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 2, 8, κτλ. 2) ὄψις, διαπρεπὴς τὴν θέαν (= ἰδεῖν) Εὐρ. Ι. Α. 1588· αἰσχρὰν θέαν παρέχειν Ξεν. Ἱππ. 7, 2· ἀπὸ τῆς θέας εἰκάζειν Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1.11. **II.** τὸ θεωρούμενον θέαμα, Ζηνὶ δυσκλεὴς θ. Αἰσχύλ. Πρ. 241· μάλ' ἄζηλος θ. Σοφ. Ἠλ. 1455· ὡς ἴδω πικρὰν θ. Εὐρ. Ἱππ. 809· ἀταρβὴς τῆς θέας, μὴ φοβούμενος τὸ θέαμα, Σοφ. Τρ. 23· πληθ., θέαι ἀμήχανοι τὸ κάλλος Πλάτ. Πολ. 615A. 2) αὐτὸ τὸ θέαμα, Πλούτ. Καίσ. 55, Βρούτ. 21, κτλ. **III.** τὸ μέρος, ἐξ οὗ θεᾶταί τις, θέσις, ἑδώλιον ἐν τῷ θεάτρῳ, θέαν εἰς τὰ Διονύσια κατανεῖμαι τοῖς πρέσβεσι Αἰσχίν. 35. 11, πρβλ. Δημ. 234. 24· θέαν καταλαμβάνειν, καταλαμβάνω κάθισμα, ὁ αὐτ. 572.12· θέα ἡδωλιασμένη Dittenb. SIG. 432, 2· προσκαταλαμβάνειν Λουκ. Ἑρμοτ. 39· ἔχειν ἐν τῷ θεάτρῳ Πλούτ. Φλαμ. 19, κτλ.

θε-αγγελεύς, έως, ὁ, ὁ προκηρύττων ἑορτὴν ἢ πανήγυριν, Ἡσύχ.·— θηλ., **θεαγγελίς**, ίδος, ὄνομα μεθυστικῆς τινος βοτάνης, Πλίν. Ι. Φ. 24.102.

θεαγενής· «ὅσιος, εὐσεβής» Ἡσύχ.

θε-ᾰγωγία, ἡ, (ἄγω) ἐπίκλησις θεῶν, ἐξορκισμός, Ἐκκλ.·— **θεαγωγέω**, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, Ἰάμβλ. Μυστ. 112,10.

θεάδελφος = **ἀδελφόθεος**, ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, Θ. Στουδ. σ.785, ἔκδ. Mi.

θεάζω, εἶμαι θεῖος, θείας φύσεως, Δημόκρ. παρὰ Διον. Β. Ὀμ.· — προφητεύω, Βυζ.

θεαιδέστατος, τύπος ὃν λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη ὁ Ἀντιφῶν ἀντὶ **θεοειδέστατος**, Ε. Μ. 444.14, πρβλ. Α. Β. 263, Σουΐδ,

θέαινᾰ, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ **θεά** (πρβλ. δέσποινα, λύκαινα, κλ.), συνήθ. ἐν τῇ φράσει πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι Ἰλ. Θ. 5, Ὀδ. Θ. 341, κ. ἀλλ., ὃ μιμεῖται ὁ Ἀντιφ. Διδύμ. 3, θεῶν τε καὶ θεαινῶν.

θε-αίτητος, ον, ὃν ἐκ τοῦ θεοῦ λαμβάνει τις αἰτήσας, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5.10, 3, ὡς ἑρμηνεία τοῦ ὀνόματος Σαμουήλ·— ὡς κύρ. ὄνομα παρὰ Πλάτωνι κτλ.

θέᾱμα, Ἰων. **θέημα**, τό, (θεάομαι) ὅ,τι θεᾶταί τις, ἢ τὸ γινόμενον πρὸς θέαν, ἰδίως τὸ παρέχον τέρψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τὸ ἀκρόαμα εἰς τὰ ὦτα (Ξεν. Συμπ. 2, 2., 7, 5), Σιμων. Ἰαμβ. 6. 67, Αἰσχύλ. Πρ. 69, 304, Σοφ. Αἴ. 992, Εὐρ. Ἱκέτ. 784, Θουκ. 2. 39, Πλάτ. κλπ.· εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν Πλάτ. Κωμ. Σκευ. 1· ἑπτὰ θ., τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, Στράβ. 652.

θεαματίζομαι, ἀποθ., = **θεάομαι**, Ἰώσηπ. ἐν Walz Ῥήτ. 3. 540·— **θεαματισμός**, οῦ, ὁ, Γερμ. Κων/πόλεως ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Β', σ. 6.

θεάμων, Ἰων. **θεήμων**, ὁ, ἡ, θεατής, Ἀνθ. Πλαν. 365, Συνέσ. 128Β.

θεανδρείκελος, ον, εἰκὼν Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 519, ἔκδ. Β.

θε-ανδρος, ὁ, (ἀνὴρ) θεάνθρωπος, θεὸς ἅμα καὶ ἄνθρωπος ὤν·— **θεανδρία**, ἡ, ἡ φύσις τοῦ θεάνδρου·— καὶ **θεανδρικός**, ή, όν, ἁρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς θεάνδρον, Ἐκκλ.

θε-άνθρωπος, ὁ, **θεανθρωπία**, ἡ, = **θέανδρος**, **-δρία**, Ἐκκλ.

θεανῶσται· «οἱ ξυστῆρες ὑπὸ Θετταλῶν» Ἡσύχ.

θεάομαι, Ἐπ. καὶ Ἰων. **θηέομαι**· προστ. **θεῶ** Ἀριστοφ. Ἀχ. 262· εὐκτ. **θηοῖο** (ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **θεῷο**) Ἰλ. Ω. 418· μετοχ. **θηεύμενος** Ἡρόδ. 7.146· Ἰων. παρατ. γ' ἑν. **ἐθηεῖτο** Ἡρόδ. 1. 10, κτλ., **ἐθηεῦντο**, ὁ αὐτ. 7. 56· Ἐπ. **θηεῖτο** Ὀδ. Ε. 75, κλ., **θηεῦντο** Ὅμ., ἀλλὰ (μετ' αὔξήσ.) **ἐθηεύμεσθα** Ὀδ. Ι. 218·— μέλλ. **θεάσομαι** [ᾱ], Ἰων. **-ήσομαι**· ἀόρ. **ἐθεᾱσάμην**, Ἐπ., εὐκτ. **θηήσαιο**, **θηήσαιτο**, Ὀδ. Ρ. 315, Ε. 74.— Παρ' Ἡροδ. τὰ χειρόγρ. ἐνιαχοῦ ἔχουσι θε- ὡς πρώτην συλλαβήν, ἀλλαχοῦ δὲ θη-· εἶναι πιθανὸν ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἁπανταχοῦ τὸν Ἐπ. τύπον, καὶ ὁ Διvδ. γράφει μέλλ. **θηήσεαι** ἐν 1. 8, ἀόρ. **ἐθηησάμην** ἐν 1. 59., 3.136, κτλ., ὡς καὶ ἐν 1.11, 30., 3. 23, 24., 4. 87 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσι θη-)· πρκμ. **τεθέᾱμαι**·— περὶ τῶν Δωρ. τύπων ἴδε **θάομαι**, **θαέομαι**, ἀποθ. (θέα). Βλέπω μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ, ἐξετάζω, συνήθ. μετὰ τῆς σημ. τοῦ **θαυμάζειν**, θηεῦντο μέγα ἔργον Ἰλ. Η. 444, πρβλ. Ὀδ. Β. 13· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε Ἰλ. Ψ. 728· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 8, 11, καὶ Ἀττ.· θ. ὄμμασι Εὐρ. Ἴωνι 232· ζήτει τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 797· ἐθεᾶτο .. τὴν θέσιν τῆς πόλεως .. ὡς ἔχοι, ἐξήταζε, κατεσκόπευε, Θουκ. 5. 7· θ. κύκλῳ τὴν πόλιν Ξεν. Κύρ. 4. 5,7· θ. τινα τί ποιήσει Δημ., κλπ. **2)** βλέπω ὡς οἱ θεαταί, ἰδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς (πρβλ. **θέατρον**), Ἰσοκρ. 49C· οἱ θεώμενοι, οἱ θεαταὶ ἐν θεάτρῳ, Ἀριστοφ. Νεφ. 517, Βατρ. 2, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ καὶ οἱ μάρτυρες, οἱ παριστάμενοι, Ἀντιφ. 123. 14)·— μεταφ., θ. τὸν πόλεμον, εἶμαι θεατὴς τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 8. 116. **3)** θ. τὸ στράτευμα, ἐπιθεωρῶ, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 1. **4)** βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθὲς Πλάτ. Φαίδωνι 84B, πρβλ. Πρωτ. 352A. **II**. ὁ ἀόρ. **ἐθεάθην** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. ἐννοίας παρὰ μεταγεν., Ψευδο-Καλλισθ. 2. 42., 3. 46, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ις', 11· ἀλλ' ἐν Θουκ. 3. 38 θεαθὲν εἶνε ἐσφ. γραφ. ἀντὶ δρασθέν.— Τοῦ ἐνεργ. τύπου **θεάω** ὑπάρχουσιν ὀλίγα παραδείγματα ἐν τῇ Λακων. διαλέκτῳ, Valck. Ἄδωνι σ. 279B· καὶ πολλὰ παρὰ μεταγεν., ὡς Θεμιστ., Συνεσ., κτλ., Boiss. Φιλοστρ. 421.

θε-άρεστος, ον, ἀρέσκων τῷ θεῷ, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐκκλ.

θεάριον [ᾱ], τό, Δωρ. ἀντὶ **θεώριον** (ὅπερ ὅμως δὲν εὑρίσκεται), τὸ μέρος ἔνθα συνήρχοντο οἱ θεωροί, Πίνδ. Ν. 3.122. **II**. **θεάριος**, ὁ, Δωρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τῶν μαντείων, Παυσ. 2. 31, 6.

θεαρίς, ίδος, θηλ. ἐπίθ., ἀνήκουσα ἢ ἁρμόζουσα εἰς τοὺς θεωρούς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1035.13.

θεᾱροδόκος, **-δοκία**, Δωρ. ἀντὶ **θεωρ-**.

θεᾱρός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **θεωρός**, Ἐπίχαρμ. 58 Ahr.

θε-αρχία, ἡ, (ἄρχω) ἡ ὑψίστη θεότης, Ἐκκλ.

θεαρχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν θεαρχίαν, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

θεαστικός, ή, όν, (θεάζω) θεόπνευστος, Ἐκκλ.

θεατέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θεάομαι**, ὃν πρέπει τις νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Φαίδωνι 66D. **II**. **θεατέον**, πρέπει νὰ ἴδῃ τις, ὁ αὐτ. Πολ. 390D.

θεατήρια, τά, «ὕπαιθρα ἃ πρὸς μόνην καὶ ὑπαέριον ἀπόλαυσιν ἐπινενόηνται καὶ ἡλιακὰ προσαγορεύονται» Λέοντος Νεαρὰ ΡΙΙ'.

θεᾱτής, Ἰων. **θεητής**, ὁ, (θεάομαι) ὁ θεώμενος, Ἡρόδ. 3. 139, Εὐρ. Ἴωνι 301, Ἀριστοφ. Νεφ. 575, κ. ἀλλ.· θ. σοφιστῶν Θουκ. 3. 38· θ. τοῦ ἀληθοῦς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.7,19·— **θεατήρ**, Φώτ.

θεᾱτικός, ή, όν, ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεᾶσθαι, θ. δύναμις, ὄψις, ὅρασις, δύναμις τοῦ ὁρᾶν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 6, 3.

θεᾱτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, Σοφ. Αἴ. 914· τινι Πλάτ. Συμπ. 197D· τῷ νῷ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 247C· πρβλ. **θηητός**, **θαητός**.

θεᾱτρεῖον, τό, = **θέατρον**, Σουΐδ.

θεάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **θεατής**, Πολυδ. Β', 56· ἴδε **συνθεάτρια**.

θεᾱτρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θέατρον**, Varro R. R. 3. 5, 13, Nitzsch. 7, 5.

θεᾱτρίζω, (θέατρον) παριστάνω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Σουΐδ. **II**. μεταβ., φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐπιδεικνύω ἢ ἐκθέτω τινά, καθιστῶ τινα γελοῖον ἢ ἐπονείδιστον, καὶ νῦν θεατρίζω, «κάμνω θέατρον», τινὰ Γρηγ. Ναζ.— Μέσ., ὁ αὐτ.— Παθ., γίνομαι θέατρον εἴς τινα, ἐκτίθεμαι εἰς αἰσχύνην, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ι', 33· πρβλ. **θέατρον** 3.

θεᾱτρικός, Ἰων. **θεητρικός**, ή, όν, τοῦ θεάτρου, διὰ τὸ θέατρον, μουσικὴ Ἀριστ. Πολ. 8. 7, 6· ὄψις Πλούτ. Ἀλεξ. 19.— Ἐπίρρ., θεατρικῶς εἰπεῖν, ἐπιδεικτικῶς, Πλούτ. 2.1076C. **2)** πομπικός, ἐπιδεικτικός, Ἱππ. 20.12.

θεᾱτρισμός, οῦ, ὁ, θεατρικὴ ἔκθεσις, ἐπίδειξις, Θωμ. Μ. 730.

θεᾱτριστής, οῦ, ὁ, ἠθοποιός, ὑποκριτής, Ἡσύχ., Σουΐδ.

θεατριστικός, ή, όν, ἐπιδεικτικός, «θεατριστικὸν καὶ οὐ πάνυ τι ἀφιλένδεικτον» Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημάτ. σ. 191. 10, ἔκδ. Taf.

θεᾱτρο-βάμων [ᾱ], ὁ, ἡ, ὁ συχνάζων εἰς τὸ θέατρον, Νικήτ. Χρον. 187B.

θεᾱτρο-ειδής, ές, ὅμοιος θεάτρῳ, πέτρα Στράβ. 179· θεατροειδοῦς οὔσης τῆς Ῥόδου Διόδ. 19. 45. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Στράβ. 763.

θεᾱτρο-κόπος, ον, ἐπιδιώκων ἐπευφημίας καὶ χειροκροτήματα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 231· πρβλ. **δημοκόπος**·— ἐντεῦθεν, **-κοπέω**, ἐπιδιώκω ἐπευφημίας διά τι πρᾶγμα, ὕμνους, ᾄδων ὕμνους, Χρησμ. Σιβ. 5. 141 (ἔνθα τὸ θεα- εἶνε μία συλλαβὴ κατὰ συνίζησιν)· καὶ **-κοπία**, ἡ, ἐπιδίωξις ἐπευφημίας, Ἀρτεμίδ. 2. 75· πρβλ. **θεατροσκοπία**.

θεᾱτρο-κρᾰτία, ἡ, κράτος τῶν θεατῶν, ἀπόλυτος ἐξουσία τῶν θεατῶν ἐν θεάτρῳ, Πλάτ. Νόμ. 701A, σχηματισθὲν ὡς τὸ **ὀχλοκρατία**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 525.

θεᾱτρο-μᾰνέω, εἶμαι ἐμμανὴς πρὸς θεάματα, ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ θεατρικῶν παραστάσεων, Μανέθ. 4. 277, Φίλων (;).

θεᾱτρο-μᾰνής, ές, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸ θέατρον, ὄχλος Ἀθανάσ.

θεατρομαχέω, μάχομαι ἐν θεάτρῳ, Θεόδ. Πρόδρ.

θεᾱτρό-μορφος, ον, = **θεατροειδής**, ἔχων σχῆμα θεάτρου, Λυκ. 600.

θέᾱτρον, Ἰων. **θέητρον**, τό, (θεάομαι) τόπος πρὸς θέαν, πρὸς ἀπόλαυσιν θεαμάτων, ἰδίως δραματικῶν παραστάσεων, θέατρον, Ἡρόδ. 6. 67, Θουκ. 8. 93, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 101, 102, 107, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τόπος ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ ἐκκλησία, Λυσ. 132. 35, Ἀθήν. 213D, Κ. Δ.· ἴδε Schömann de Comit. σ. 56·— περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς διατάξεως αὐτοῦ ἴδε Müller. Archäol. § 289 καὶ Dörpfeld-Reisch d. Griech. Theater.·— περὶ τῆς ἕξεως τοῦ φοιτᾶν εἰς αὐτά, Becker Χαρικλ. 403 κέξ.·— εἰς τὸ θ. εἰσφέρω, εἰσάγω, παρουσιάζω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἰσοκρ. 258A· τὸ καλὸν τοῦ θ., καλὴ θέσις ἐν τῷ θεάτρῳ, Αἰλ. Π. Ἱστ. 2. 13, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 20. **2)** περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ **οἱ θεαταί**, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον Ἡρόδ. 6. 21· τὸ γὰρ θέατρον δεξιὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 233 κ. ἀλλ.· βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ Πλάτ. Συμπ. 194B. **3)** = **θέα**, **θέαμα**, θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, πρβλ. **θεατρίζεσθαι**, Α' Ἐπισ. πρὸς Κορινθ. δ', 9.— Πρβλ. **ἀμφιθέατρον**.

θεᾱτρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν θέατρον, ἤτοι θέαμα, καινὸς θεατροποιὸς Ἀναξάνδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 9.

θεᾱτρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ θέαν ἀπομισθῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ 475, Πολυδ. Ζ', 199, πρβλ. **θεατρώνης**.

θεᾱτροσκοπία, ἡ, τὸ φοιτᾶν εἰς τὰ θέατρα, Συνέσ. 100A, ἔνθα ἤδη **θεατροκοπίαις**.

θεᾱτρο-τορύνη [ῡ], ἡ, = τορύνη θεάτρου, χουλιάρα θεάτρου, ἐπίθετον τῆς ἑταίρας Μελίσσης, Ἀθήν. 157A.

θεᾱτρ-ώνης, ου, ὁ, ὁ ἐνοικιαστὴς θεάτρου καὶ ἐπιμελητὴς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλάμβανεν ὡς δικαίωμα εἰσόδου τὸ θεωρικόν, ἀνθ' οὗ ἐπλήρωνεν ἐνοίκιον εἰς τὴν πολιτείαν καὶ διετήρει τὸ θέατρον ἐν καλῇ καταστάσει, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 11. 3, Böckh P. E. 1. 294· πρβλ. **ἀρχιτέκτων** II.

θε-αυγής, ές, λάμπων θείῳ φωτί, θείᾳ λάμψει, Συλλ. Ἐπιγρ. 9421, μεταγεν.·— **θεαύγεια**, ἡ, θεία λάμψις.

θεάφιον, τό, = **θεῖον**, «θειάφι», Ἡσύχ.· **θειάφιον** Τζέτζ.· **θέαφος**, ὁ, Εὐστ. 1935. 22.

θεαφ-ώδης, ες, θειώδης, Ἀριστ. Φυτ. 2. 4,10.

θεειδής, ές, (θεός) = **θεοειδής**, Σουΐδ. (ἐξ εἰκασίας Βουττμ.)

θέειον, **θεειόω**, Ἐπ. ἀντὶ **θεῖον** (θειάφι), **θειόω**·— ὡσαύτως **θέειος** ἀντὶ **θεῖος**.

θέη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **θέα**.

θεηγενής, ές, ποιητ. ἀντὶ θεογενής, Ὀρφ. Ἀργ. 1344, Κόϊντ. Σμ. 6. 9.

θεηγορέω, ὁμιλῶ περὶ Θεοῦ·—**θεηγορία, ἡ**, ὁμιλία περὶ Θεοῦ, Ἐκκλ.·—**θεηγόρημα, τό**, Συνοδικὴ ἐπιστολὴ ἐν Ἀθηναίῳ 1864, σ. 38, ἔκδ. Ἰω. Σακελλίωνος.

θεηγορικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς θεηγόρον, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 467, ἔκδ. Μί.

θε-ηγόρος, ον, ὁ ὁμιλῶν περὶ Θεοῦ, θεηγόρον καὶ μαντικὸν στόμα Ἡλιόδ. 2. 4· θεηγ. μῦθος, περὶ θεοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 539.—Ἐπίρρ. **-ρως**, Νικ. Παφλαγ. σ. 208, ἔκδ. Μί.

θεη-δόκος ἢ -δόχος, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεοδόχος**, Νόνν. Δ. 13. 96.

θεήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **θέειος, θεῖος**, Βίων 6. 9.

θεηκολέω, = **θεοκολέω**, εἶμαι θεοκόλος. Ἐν Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς μόνον **θεηκόλος** καὶ **θεηκολεῖν**, ἴδε Meisterh Gr. σ. 20.

θεηκολεών, ῶνος, ὁ, ἡ κατοικία θεηκόλου, Παυσ. 5.15, 8.

θεη-κόλος, ον, = **θεοκόλος**, ἱερεύς, Παυσ. 5. 15, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 344,1738.

θεηλάσία, ἡ, τιμωρία ἐκ θεοῦ, κακὸν προερχόμενον ἐκ θεοῦ, εἱμαρμένη, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 1237 (τὰ χειρόγρ. **ἠλασία**).

θεηλάτέομαι, καταδιώκομαι, πλήττομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἡλιόδ. 8, 10· παραπονοῦμαι διὰ συμφορὰς θεοπέμπτους, τί ταῦτ' ἀωρὶ θεηλατοῦμαι; ὁ αὐτ. 6. 8.

θεήλάτος, ον, (ἐλαύνω) καταδιωκόμενος ὑπὸ θεοῦ τινος, θεηλάτου βοὸς δίκην Αἰσχύλ. Ἀγ. 1297, πρβλ. Πλούτ. 2. 830F. **II.** πεμπόμενος, προερχόμενος ἐκ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ πραγμάτων καθ' ἑαυτὰ κακῶν ἢ κακὰ ἐχόντων ἀποτελέσματα (ἴδε Θωμ. Μ. 437), φθορὴ Ἡρόδ. 7.18· ἔργον, πρᾶγμα, μάντευμα Σοφ. Ἀντ. 278, Ο. Τ. 255, 992· νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θ. φέρειν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 611· ἔκ τινος θεηλάτου, κατά τινα μοῖραν, Εὐρ. Ἴωνι 1391. **III.** ἐκτισμένος, κατεσκευασμένος διὰ τοὺς θεούς, θεῖος, ὡς τὸ **θεόδμητος**, ἕδραι αὐτόθι 1306.

θέημα, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **θέαμα**, Σιμων. Ἰαμβ. 67.

θεη-μάχος, ον, ποιητ. ἀντὶ θεομ-, Ἀνθ. Π. 1. 10, 72., 9. 709.

θεημοσύνη, ἡ, θεωρία, ὑποκείμενον σκέψεως, πρόβλημα, Ἀνθ. Π. 11. 352.

θεήμων, ονος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **θεάμων**, Ἀνθ. Πλαν. 365.

θεηπολέω, ποιητ. ἀντὶ θεοπ-, Φώτ., κλπ.· «θεηπολεῖν· θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον» Τιμαίου Σοφ. ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων·—**θεηπόλος, ον**, Νόνν. Ἰω. 4. ἴδε 23.

θεητής, θέητρον, Ἰων. ἀντὶ **θεᾱτής, θέᾱτρον**.

θεθὶς πρὸς πατρὸς (= τηθίς, τήθη) Ἐπιγρ. Ἀττ. τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων ἐπὶ πίνακος ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἔχοντος γραφὴν προθέσεως νεκροῦ, Benndorf griech. u. sicil. Vasenbild. Taf. 1.

θέθμιον, τό, (= τέθμιον) Ἐποικ. Λοκρ. Γραμ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.

θεθμός, ὁ, (τεθμὸς) Ἐπιγρ. Τεγέας, Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 410.

θεία, ἡ, θηλ. τοῦ **θεῖος**, ἀδελφὴ πατρὸς ἢ μητρός, «θειά», Λατ. amita ἢ matertera, "Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσιν" Ἀμμών. σ. 135, Ἑλλάδ. παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σ. 530, 6. **II. Θεία**, κύρ. ὄνομα, θυγάτηρ τῆς Γῆς, μήτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, Ἡσ. Θ. 135.

θειάζω, (θεῖος) συμβουλεύομαι μαντεῖα, μαντεύομαι, ὁπόσοι αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὅσοι παρέσχον εἰς αὐτοὺς ἐλπίδας διὰ μαντειῶν, Θουκ. 8. 1, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 7. 18, 2, καὶ ἴδε **θειασμός**. **II.** λατρεύω ὡς θεόν, Δίων Κ. 59. 27· ὡσαύτως, κάμνω τινὰ θεόν, ἀποθεώνω, καινὸν ἄλλο τεθείακε θεὸν Κλήμ. Ἀλ. 492, κτλ. **III.** πληρῶ τινα τοῦ θείου, ἐμπνέω, ὁπόσοι τελεταῖς ἐθείαζον, ἐνεθουσίαζον, Φιλόστρ. 704.—Καθ' Ἡσύχ. «θειαζόντων· μαινομένων».

θειασμός, ἔμπνευσις θεία, ἐνθουσιασμός, μαντεία, ἄγαν θειασμῷ προσκείμενος, ἐπὶ τοῦ Νικίου, Θουκ. 7. 50, πρβλ. 86· θειασμοῖς κάτοχοι γυναῖκες Διον. Ἁλ. 7. 68.

θειαστής, οῦ, ὁ, λάτρις, λατρευτής, θαυμαστής, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 347, Νικ. Χων. Χρ. σ. 307.

θειαστικός, ή, όν, ὥς τις θεόπνευστος.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Α', 16.

Θείβᾰθεν, Ἐπίρρ., Βοιωτ. ἀντὶ **Θήβηθεν**, ἐκ Θηβῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 862· οὕτω, **Θείβᾱθι**, ἐν Θήβαις, αὐτόθι 868.

θείκελος, = **θέσκελος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1252.

θείκη, ἡ, (= θήκη) Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Bull. de cor. hell. IV. σ. 97.

θεϊκός, ή, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **θεῖος**, Κλήμ. Ἀλ. 116, Συλλ. Ἐπιγρ 8714.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

θειλοπεδεύω, ξηραίνω εἰς τὸν ἥλιον, σταφυλὴν Διοσκ. 5. 9, ἐν τῷ παθ.

θειλό-πεδον, τό, (εἵλη) ἐν Ὀδ. Η. 123, εὐήλιον μέρος ἐν τῷ ἀμπελῶνι, ἐφ' οὗ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο καὶ ἐγίνοντο σταφίδες, «λιάστρα», ἴδε Nitzsch, καὶ πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 169., 9. 586, Ἡσύχ.

θεῖμεν, ἀντὶ **θείημεν**, α' πληθ. εὐκτ. ἐνεργ. ἀόρ. 6' τοῦ **τίθημι**.

θεῖναι, ἀπαρ. ἐνεργ. ἀόρ. 6' τοῦ **τίθημι**. **II.** ἀπαρ. ἀόρ. α' τοῦ **θείνω**.

θεῖνος, η, ον, = **θεῖος**, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2557B. 19.

θείνω, Ἐπ. ἀπαρ. **θεινέμεναι**, Ὀδ. Χ. 443· παρατ. **ἔθεινον** Αἰσχύλ. Πέρσ. 418, κτλ.· μέλλ. **θενῶ** Ἀριστοφ. Ἀχ. 564· ἀόρ. α' **ἔθεινα** Ἰλ. Υ. 481, Φ. 491· ἀλλ' αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις παραλαμβάνονται ἔκ τινος 6' ἀορίστου **ἔθενον** (ὅστις δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὁριστικῇ), προστ. **θένε** Εὐρ. Ῥῆσ. 676, Ἀριστοφ. Ὄρν. 54, ὑποτ. **θένω** Εὐρ. Ῥῆσ. 687, Ἀριστοφ. Λυσ. 821, ἀπαρ. **θενεῖν** Εὐρ. Ἡρακλ. 271, μετοχ. **θενὼν** ὁ αὐτ. Κύκλ. 7, Ἀριστοφ. Ἱππ. 640, Σφηξ. 1384, Ὄρν. 1613, Βατρ. 855· (οἱ τύποι οὗτοι οὐχὶ ὀρθῶς συχνάκις φέρονται **θένειν, θένων**, ὡς εἰ ἦσαν τύποι ἐνεστῶτος **θένω**, Elmsl. Ἡρακλ. 272· ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν **θένων** παρὰ μεταγ. συγγραφ.): — Παθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἐκ √ΘΕΝ, πρβλ. Λατ. fen-do (defendo, offendo, καὶ ἴσως ἐν τῷ infensus,) Ποιητ. λέξ., ὡς τὸ **τύπτω, πλήσσω**, τινὰ Ὀδ. Σ. 63· φασγάνῳ αὐχένα θείνας Ἰλ. Υ. 481· μάστιγι.. θείνων Ρ. 430· [τόξοισι].. ἔθεινε παρ' οὔατα Φ. 491· Παθ., ὡς τὸ Λατ. vapulo, Ἰλ. Α. 588· θεινόμεναι βουπλῆγι Ζ. 135· ἄορι, ξίφεσιν Κ. 484, Ὀδ. Χ. 443· θεινουμένου.. πρὸς οὔδεϊ, κτυπουμένου, πληττομένου κατὰ γῆς, Ι. 459, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 303, Χο. 387· — οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, σκάπτῳ θείνειν τινὰ Πίνδ. Ο. 7. 51· ῥαιστῆρι Αἰσχύλ. Πρ. 56, πρβλ. 76· τινὰ δι' ἀσπίδος Εὐρ. Ἡρακλ. 738· ἰτέαν μέσην ὁ αὐτ. Κύκλ. 7· τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν Ἀριστοφ. Ὄρν. 54· τῷ πρωκτῷ θενὼν τὴν κιγκλίδ' ὁ αὐτ. Ἱππ. 640· ποσσὶ θ. σκέλος, ἐπὶ παλαιστοῦ, Θεόκρ. 22, 66· ἀπολ., καίνετε, θείνετε Εὐρ. Ὀρ. 1302· θεῖν', ἀντέρειδε ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 702· θεῖνε, θεῖνε ὁ αὐτ. Ῥῆσ. 676. **2)** μεταφ., θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Αἰσχύλ. Θήβ. 382. **3)** ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίων, θ. ἐπ' ἀκτᾶς ὁ αὐτ. Πέρσ. 964.

θειογαμία, ἡ, γάμος μετὰ θείας ἢ θείου, Τιμόθ. Ἀλεξ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 337.

θειο-γενής, ές, ποιητ. ἀντὶ **θεογενής**, πιθ. γραφὴ ἐν Χρησμ. παρὰ Παυσ. 6. 11, 8.

θειογραφικός, ή, όν, θειογρ. ἱστορίαι, αἱ τῶν θείων, ἱερῶν γραφῶν, Ἰωσ. Ρακ. (Walz. Rhet. 3, 541).

θειο-δάμη, ἡ, (δαμάω) ἡ τοὺς θεοὺς δαμάζουσα, Χρησμ. παρὰ Σουΐδ.

θειό-δετος, ον, ὑπὸ θεοῦ δεθείς, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐρωτ. 9, 398.

θειό-δομος, ον, = **θεόδμητος**, ἐκτισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, Τροίη Ἀνθ. Π. 7. 138., 9. 104.

θειο-λόγος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **θεολόγος**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 882.

θείομεν, Ἐπ. ἀντὶ **θέωμεν, θῶμεν**, α' πληθ. ὑποτ. ἀόρ. 6' ἐνεργ. τοῦ **τίθημι**, Ὅμ.

θεῖον, Ἐπ. **θέειον** καὶ (ἅπαξ) **θήϊον, τό**, θειάφι, Λατ. sulfur, ἐν χρήσει πρὸς κάπνισμα καὶ ἐξάγνισιν (πρβλ. **θειόω**), δέπας.. ἐκάθηρε θεείῳ Ἰλ. Π. 228· οἶσε θέειον.., κακῶν ἄκος Ὀδ. Χ. 481· ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον Χ. 493· δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμή, ἐκ κεραυνοῦ, Ἰλ. Ξ. 415, πρβλ. Θ. 135· οὕτως ἐπὶ πλοίου πληγέντος ὑπὸ κεραυνοῦ, θεείου πλῆτο, μὲ καπνοὺς ἐκ θείου, Ὀδ. Μ. 417· πρβλ. Ἱππ. Ἀέρ. 284.—θ. ἄπυρον, ἤτο φυσικὸν θεῖον, κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ παρεσκευασμένου, ὅπερ λέγεται πεπυρωμένον, Τίμ. Λοκρ. 99C, Διοσκ. 5. 124. (Ὁ Κουρτ. θεωρεῖ τὸν τύπον **θέειον**, ὅ ἐ. **θέϜειον**, ὡς τὸν πρωτον, καὶ ἀναφέρει αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἰς ἣν τὸ **θύω**, Λατ. fumus, ἴδε ἐν λ. **θύω**).

θεῖον, τό, ἡ θεότης, ἴδε ἐν λ. **θεῖος** II.

θειο-ποιέω, θεοποιῶ, γαλᾶς καὶ κνώδαλα θειοποιοῦντες Χρησμ. Σιβ. 1. σ. 29.

θειο-πρόπος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **θεοπρόπος**, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1025. 6, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Β', 9 (ἐν ἐμμέτρῳ χρησμῷ).

θεῖος, α, ον, Ἐπ. **θέειος**, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 2. 17· **θεήϊος**, Βίων 6. 9· Λακων. **σεῖος**, ἴδε κατωτ. I. 3· συγκρ. καὶ ὑπερθ. **θειότερος, -ότατος**, συχνὸν παρὰ Πλάτ. (θεός). **1)** ἀνήκων εἰς τοὺς θεούς, ἐκ μέρους αὐτῶν, ἐσταλμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἐξ αὐτῶν προερχόμενος, θεῖον γένος Ἰλ. Ζ. 180· ὀμφὴ Β. 41· ὄνειρος αὐτόθι 22· θείαις ἐπιπνοίαις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 576, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 499B· θ. μάστιξ Αἰσχύλ. Πρ. 682· μανία Σοφ. Αἴ. 611· νόσος αὐτόθι 186 (ἀλλὰ θ. νόσος ἐπὶ καταιγίδος, ὁ αὐτ. Ἀντ. 421)· κίνδυνος Ἀνδοκ. 18. 15· θείᾳ τινὶ μοίρᾳ, σχεδὸν συνώνυμον τῷ θείως, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 1, Ἑλλ. 7. 5, 10· οὕτω, θείῃ τύχῃ γεγονὼς Ἡρόδ. 1. 126· θείῃ τύχῃ χρεόμενος ὁ αὐτ. 3. 139· θείᾳ κάπνῳ τύχῃ, ἡσύχῳ θανάτῳ, Σοφ. Ο. Κ. 1585· ἐκ θ. τύχης ὁ αὐτ. Φ. 1326· ἔμαθε ὡς θεῖον εἴη τὸ πρῆγμα Ἡρόδ. 6. 69· ὁ θ. νόμος Θουκ. 3. 82·— ἐκ τοῦ Θεοῦ ὡρισμένος, βασιλῆες Ὀδ. Δ. 691· σκῆπτρον δεδομένον ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 139· θεῖος προφάτας Βακχυλ. 8. 3 (ἔκδ. Blass)· ἴδε κατωτ. 2. **2)** ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς θεόν, εἰς τιμὴν θεοῦ τινος γενόμενος, ἅγιος, ἱερός, ἀγών, χορὸς Ἰλ. Η. 298, Ὀδ. Θ. 264· διατελῶν ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν, πύργος, δό-

μος Ἰλ. Φ. 526, Ὀδ. Δ. 43· συχνάκις ἐπὶ κηρύκων καὶ ἀοιδῶν, Δ. 691, κτλ.· καὶ οὕτως ἴσως ἐπὶ βασιλέων, ἴδε ἀνωτ. 3) ὡς τὸ θεσπέσιος, ἱερός, Λατ. divinus, πᾶν τὸ ὑπεράνθρωπον, ἔκτακτος, θαυμαστός, ὅθεν ἐπὶ ἡρώων, οἷον τοῦ Ἡρακλέους, Ὀδυσσέως, κτλ., ὑπερανθρώπως ἰσχυρός, μέγας, ὡραῖος κτλ., Ὅμ.· καὶ ὡς ἁπλοῦν σημεῖον σεβασμοῦ, ἔξοχος, θεῖος ὑφορβὸς Ὀδ. Π. 1, κτλ.· οὕτως ἐπὶ οἴνου, θεῖον ποτὸν Β. 341· ἐπὶ ἅλατο; (οὐχὶ ὡς ὄντος ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, διότι ἡ τοιαύτη χρῆσις δὲν εἶνε Ὁμηρική), Ἰλ. Ι. 214· οὕτω παρ' Ἡροδ., θ. πρήγματα, θαυμάσια πράγματα, 2. 66· ἐν τοῖσι θειότατον, ἓν ἐκ τῶν θαυμαστοτάτων πραγμάτων (ἴδε ὁ, ἡ, τό Α. VIII. 7), 7. 137·— οὕτω παρ' Ἀττ. ἔτι καὶ ἐν τῷ συνήθει λόγῳ, μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς Πλάτ. Φαῖδρ. 234D· ὦ θεία κεφαλὴ Λιβάν. 1. 652, κτλ.· καὶ ἐν Σπάρτῃ, θεῖος (ἢ μᾶλλον σεῖος) ἀνὴρ ἦτο τίτλος διακρίσεως, Πλάτ. Μένωνι 99D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 3· οὕτως, ὦ θεῖε, ἐν χρήσει ἐκ μέρους τοῦ Σπαρτιάτου ἐν Πλάτ. Νόμ. 626C· πρβλ. ἠθεῖος. II. ὡς οὐσιαστ., θεῖον, τό, τὸ θεῖον πρόσωπον, ἡ θεότης, ὁ Θεός, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 32., 3. 108, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Χο. 958 (πρβλ. δῖος)· ὥσπερ κατὰ θεῖον Ἀριστοφ. Ἱππ. 147. 2) ἐπὶ ἀφῃρημένης ἐννοίας, ἡ θεότης, ἡ θεία φύσις, κεκοινώνηκε . . τοῦ θείου Πλάτ. Φαῖδρ. 246D· ἢ μόνον μετέχει τοῦ θείου . ., ἢ μάλιστα [ὁ ἄνθρωπος] Ἀριστ. Ζ. Μορ. 2. 10, 4, κτλ. 3) θεῖα, τά, θεῖα πράγματα, ἐνέργειαι καὶ ἰδιότητες τῶν θεῶν, ἡ πορεία τῆς θείας προνοίας, Σοφ. Φ. 452, Ἀποσπ. 521, Ἀριστοφ. Ὄρν. 961, Πλάτ. Σοφ. 232C, κτλ.· τὰ ὑπέργεια, τὰ ἱερά, τὰ θρησκευτικὰ πράγματα, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2· ἔρρει τὰ θεῖα, ἡ θρησκεία ἔχει χάσει τὴν δύναμίν της, Σοφ. Ο. Τ. 910, πρβλ. Ο. Κ. 1537· τὰ ἀΐδια καὶ θεῖα Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2. 1, 2, κτλ. III. Ἐπίρρ. θείως, κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θείαν πρόνοιαν, ὡς τὸ θείᾳ μοίρᾳ (ἀνωτ. Ι. 1), Ξεν. Κύρ. 4. 2, 1, κτλ.· θειοτέρως Ἡρόδ. 1. 122· θειοτέρως, μᾶλλόν τι καὶ θειότερον ὁ αὐτ. 1. 174. 2) θείως, ἐξόχως, λαμπρῶς, εὖ γε καὶ θ. Πλάτ. Θεαιτ. 154D· θείως εἰρῆσθαι Ἀριστ. Μεταφ. 11. 8, 21. IV. περὶ τοῦ συγκρ. θεώτερος, ἴδε θεός III.

θεῖος, ὁ, ἀδελφὸς πατρὸς ἢ μητρός, «θειός», Λατ. patruus καὶ avunculus, Εὐρ. Ι. Τ. 930, Ἀριστοφ. Νεφ. 125, Ἀνδοκ. 3. 34., 15. 35, Πλάτ., κλπ.· ὁ πρὸς μητρὸς θ. Ἰσαῖ. 51. 27· ὁ πρὸς πατρὸς Φίλων 2. 172.— Πρὸ τούτου ἦσαν ἐν χρήσει αἱ λέξεις πατροκασίγνητος, πατράδελφος, πάτρως, καὶ μητροκασίγνητος, μητράδελφος, μήτρως. — Πρβλ. ὡσαύτως ἠθεῖος. II. ἐν Κικ. Ἀττ. 2. 2, 1, ὡς τὸ patruus, αὐστηρός, σκυθρωπός· ἀλλ' ἴδε Orelli. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν μετὰ τῶν τήθη, τηθίς).

θειό-στεπτος, θειο-τελής, ἴδε ἐν λ. θεο-.

θειότης, ητος, ἡ, θεία φύσις, θεῖος χαρακτήρ, Πλούτ. 2. 665 Α, κτλ. 2) θρησκεία, τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα, αὐτόθι 857Α. ὁ αὐτ. Σύλλ. 6· ἀλλ' ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις πιθανῶς ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι ὁσιότης (ΟϹ- ἀντὶ ΘЄ-)· ὡς ἐν Ἰσοκρ. 226D, ὁσιότητος διωρθώθη ἐκ τοῦ Cod. Urbin.

θειο-φάνής, ές, ὑπὸ τῶν θεῶν φανερωθείς, Ἀλεξ. Ὀλυνθ. 1. 14· διάφ. γραφ. θειοπαγές.

θειό-χροος, ον, συνηρ. -χρους, ουν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου, Διοσκ. 5. 118.

θειόω, Ἐπ. θεειόω, (θεῖον) καπνίζω μὲ θεῖον, καπνίζω καὶ καθαρίζω ἢ ἐξαγνίζω διὰ θείου, ὄφρα θεειώσω μέγαρον Ὀδ. Χ. 482· θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας, μεταφ. ἐκ τοῦ γναφέως, ὅστις μετεχειρίζετο θεῖον πρὸς καθαρισμὸν τῶν ἐνδυμάτων, Λυσίππ. Βακχ. 5· πρβλ. θεόω II.— Μέσ., δῶμα θεειοῦται, καπνίζει τὴν οἰκίαν του διὰ θείου, Ὀδ. Ψ. 50· καθόλου, ἐξαγνίζω, ἁγιάζω, θείου . . θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν Εὐρ. Ἑλ. 866, ἴδε Ἕρμανν. ἐν τόπῳ (882).

θειόω, (θεῖος) ποιῶ τι θεῖον, ἀφιερώνω εἰς θεόν, Πλάτ. Νόμ. 771B.

θείω, Ἐπ. ἀντὶ θέω, τρέχω.

θειώδης, ες, (θεῖον) ὅμοιος πρὸς θεῖον, Λατ. sulfureus, μέταλλα Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 20, Γαλην.

θειώδης, (θεῖος) θεῖος, ὅμοιος τῷ θεῷ, Ἰουστῖν. Μ.— Ἐπίρρ. -δῶς, Ἐκκλ.

θελγεσί-μῦθος, ον, θέλγων, κατακηλῶν διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 9.

θέλγημα, τό, = τῷ ἑπομ., Σουΐδ. ἐν λ. βουκολήσας.

θέλγητρον, τό, (θέλγω) πᾶν ὅ,τι θέλγει, μαγεύει, ὦ φίλον ὕπνου θ. Εὐρ. Ὀρ. 211· πόθων θέλγητρα Ἀθήν. 220F· ἐπὶ τῆς μουσικῆς, Λουκ. Εἰκόν. 14· πρβλ. θέλκτρον. 2) μαγικὸν μέσον, φίλτρον, Ἡλιόδ. 7, 9.

θελγίν, ῖνος, ὁ, ἴδε τελχίν.— Καθ' Ἡσύχ. «Θελγῖνες· οἱ Τελχῖνες. γόητες, πανοῦργοι. φαρμακευταί».

θέλγμα, τό, = θέλγητρον, Σχόλ. Πίνδ. Π. 1. 21. — Καθ' Ἡσύχ. «θαῦμα».

θέλγω, Ἰων. παρατ. θέλγεσκε Ὀδ. Γ. 264· μέλλ. θέλξω Π. 298, Αἰσχύλ., Δωρ. -ξῶ Θεόκρ. Ἐπ. 5. 3· ἀόρ. ἔθελξα Ἰλ., κλ. — Παθ., μέλλ. θελχθήσομαι Λουκ. Ὀρχ. 85· ἀόρ. ἐθέλχθην Ὀδ. Κ. 326, Ἐπ. γ' πληθ. -χθεν Σ. 211. Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. Συμπ. 197Ε, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς), κυρίως, θωπεύω ἢ καταψῶ διὰ μαγικῆς δυνάμεως, Λατ. mulcere, καὶ ἑπομένως μαγεύω, «δένω», ἰδίως πρὸς ὄλεθρόν τινος· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ ῥάβδου ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, Ὀδ. Ε. 47., Ω. 3, Ἰλ. Ω. 343· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, θέλξας ὄσσε φαεινὰ Ν. 435· ἐπὶ τῆς μαγίσσης Κίρκης, οὐδ' ὧς θέλξαι σε δυνήσεται Ὀδ. Κ. 291. 318, 326· ἐπὶ τῶν Σειρήνων, αἵ ῥά τε πάντας ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ τέ σφεας εἰσαφίκηται Μ. 40· ἐπὶ ἀνέμου πεμπομένου ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πνέει κατὰ πρόσωπον τῶν Ἑλλήνων, θέλγε νόον, ἀπεπλάνα τὸν νοῦν αὐτῶν, Ἰλ. Μ. 255· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος σείοντος τὴν αἰγίδα αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, παρέλυσε τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν, Ο. 322, πρβλ. 594· ἐπὶ ἀοιδοῦ, Ὀδ. Ρ. 521. 2) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ, «ξεγελῶ», Π. 195, 298, Σοφ. Τρ. 710· συχνάκις μετὰ δοτ. τρόπου, μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε Ὀδ. Ξ. 387· θέλγεσκ' ἐπέεσσι Γ. 264· μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Α. 57, Σ. 282· ψεύδεσσι, δόλῳ Ἰλ. Φ. 276, 604.— Παθ., ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἐθέλχθεν, διὰ τῶν δελεασμάτων τοῦ ἔρωτος ἐγοητεύθησαν, ἐπαγιδεύθησαν, Ὀδ. Σ. 212. II. παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν ἡ αὐτὴ σημασία διαμένει, οἱ ἐλπὶς ἔθελγε νόον Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 37, πρβλ. Πίνδ. Π. 1. 21· καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσι θέλξει Αἰσχύλ. Πρ. 173, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 197Ε· σὺ δὲ θέλγοις ἂν θ. ἄθελκτον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1056· θέλγει ἔρως, ὕπνος Εὐρ. Ἱππ. 1274, Ι. Α. 142· ᾠδῆς . ., ἣν ᾄδει θέλγων . . νόημα Πλάτ. Συμπ. 197Ε.— Παθ., τὰ δ' οὔτι θέλγεται Αἰσχύλ. Χο. 420· Μούσαισιν . . τὴν φρένα θελγομένη (ὅπερ δύναται νὰ εἶνε Μέσ.) Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 674. 8. 2) μετ' ἀπαρ., ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι, θὰ καταπείσῃ αὐτὴν νὰ μὴ φονεύσῃ, Αἰσχύλ. Πρ. 865· ἔρως δέ νιν . . θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε Σοφ. Τρ. 355· καὶ ἕπεσθαι θέλγει Αἰλ. π. Ζ. 10. 14. 3) παράγω, προξενῶ διὰ μαγικῶν μέσων, ἀοιδαὶ θέλξαν νιν (ἐνν. εὐφροσύναν) Πίνδ. Ν. 4. 5· [γαλήνη] θ. ἀνηνέμιην Ἀνθ. Π. 9. 544, Ἡσύχ.

θέλεμνον· «ὅλον ἐκ ῥιζῶν» Ἡσύχ.

θελεμός, όν: — θελεμὸν πῶμα, ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. οἰκτρόν, ἥσυχον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1027· ὁ Coningt. προτείνει θελεμωτέρῳ πνεύματι ὡσαύτως ἐν Θήβ. 707. Ὑποτίθεται ἐν Ε. Μ. 103. 48, ὡς πρῶτος τύπος τοῦ ἐθελημός· καὶ ὁ Ἀρκάδ. 61. 3, λέγει, τὸ δὲ θελεμὸς ἀπὸ τοῦ θελημὸς ὀξύνεται.

θέλεος, ον, θέλων, πρόθυμος, θ. ἀθέλεος, Λατ. nolens volens, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 862.

θέλημα, τό, (θέλω) θέλησις, Ἀριστ. Φυτ. 1. 1, 7, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 21, Ἐκκλ. II. ἐστί μοι θ. ἔν τινι, εὐχαρίστησις ἔν τινι . ., Ἑβδ. (Ἐκκλ. ε', 3, πρβλ. ιϐ', 1).

θεληματαίνω, = θέλω, Νικήτ. Χρον. 361C.

θεληματικός, ή, όν, ἑκούσιος, μεταγεν. — Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστάθ. 920, 19.

θελημός, όν, = θελεμός, ἥσυχος, πόντιον τέ νιν δέξατο θελημὸν ἄλσος Βακχυλ. 16. 85.

θελήμων, ον, γεν. ονος, θέλων, θεληματικός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 556.

θέλησις, εως, ἡ, βούλησις, θέλημα, ἡ θέλησις ἰδιωτικὸν Πολυβ. Ε', 165, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ϐ', 4.

θελητής, ὁ, ὁ θέλων τι, Ἡσύχ. II. γόης, μάγος, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. κα', 6).

θελητικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν θέλησιν, δύναμις, φύσις Ἐκκλ.

θελητός, ή, όν, ἐπιθυμητός, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ιε', 32, γῆ Μαλαχ. γ', 12).

θέλκταρ, τό, = θέλγητρον, Ἡσύχ.

θελκτήρ, ῆρος, ὁ, (θέλγω) ὁ καταθέλγων, μαγεύων, πραΰνων, θελκτὴρ ὀδυνάων Ὕμν. Ὁμ. 16. 4· πρβλ. θέλκτωρ.

θελκτήριον, τό, = θέλγητρον, θέλκτρον, ἐπὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἔνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο Ἰλ. Ξ. 215· ἐπὶ ἡρωϊκῶν ᾀσμάτων, βροτῶν θελκτήρια Ὀδ. Α. 337· θεῶν θελκτήριον, μέσον τέρπον, καταπραΰνον τοὺς θεούς, Θ. 509· πόνων θελκτήρια, μέσα πρὸς ἐλάφρυνσιν κόπων, Αἰσχύλ. Χο. 670· γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θ. ὁ αὐτ. Εὐμ. 886· νεκροῖς θελκτήρια, ἐπὶ ἐναγισμάτων προσφερομένων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων, Εὐρ. Ι. Τ. 166· ψυχῆς θ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 23.

θελκτήριος, ον, θέλγων, μαγεύων, καταπραΰνων, μῦθοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 81, Εὐρ. Ἱππ. 478· ὄμματος θελκτήριον τόξευμα, τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ μαγικὸν βέλος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1004· μετὰ γεν., φίλτρα θ. ἔρωτος Εὐρ. Ἱππ. 509· μύθου μῦθος θ., λόγος θεραπεύων λόγον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 447.

θελκτικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 211.

θέλκτρον, τό, = θελκτήριον, Σοφ. Τρ. 585· ἐν Λουκ. Θεῶν Διαλ. 4. 5, θέλγητρον ἐπηνωρθώθη ἐκ χειρογρ. Ἡσύχ.

θελκτύς, ύος, ἡ, θέλγητρον, γοητεία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 515· ἀλλ. **θέλκτις,** Λοβ. Παραλ. 440.

θέλκτωρ, = **θελκτήρ,** Σουΐδ. (οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ **θελκτῷ**)· **θέλκτορι** ὀρθῶς γράφεται ὑπὸ τοῦ Bothe ἀντὶ **θεακτορι** (κατὰ τὸ Μεδ. χειρόγρ.) ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1040.

θελξι-επής, ές, ἡδυλόγος, ὁ θέλγων διὰ τῶν λόγων, γάρυϊ θελξιεπεῖ φθέγξατο Βακχυλ. 14. 48.

θελξί-θεος, ον, τὸν Θεὸν καταπραΰνων, ἐπίθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, μεταγεν.

θελξι-κάρδιος, ον, ὁ τὴν καρδίαν θέλγων, πραΰνων, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 7.

θελξίμβροτος, ον, καταθέλγων τοὺς ἄνδρας, ᾠδὴ Ὀρφ. Λιθ. 315, Βακχυλ. 5. 175.

θελξι-μελής, ές, καταθέλγων διὰ τῆς μουσικῆς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1053.

θελξί-νοος, ον, συνῃρ. **-νους, ουν,** θέλγων, μαγεύων τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, φίλτρα Ἀνθ. Π. 6. 88· ἔαρ 10. 15· ἔρωτες Μουσαῖ. 147.

θελξί-πικρος, ον, προξενῶν ἡδονὴν μετὰ πικρίας, κνησμονὴ Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, ὡς τὸ **γλυκύπικρος.**

θέλξις, εως, ἡ, κατάθελξις, μάγευσις, μαγεία, Αἰλ. π. Ζ. 8. 24, Πλούτ. 2. 662Α.

θελξί-φρων, ον, = **θελξίνοος,** ἔρωτες Εὐρ. Βάκχ. 402· παλμὸς Ἀνθ. Π. 9. 505.

θελοντής, οῦ, ὁ, = **ἐθελοντὴς** (ὃ ἴδε), Πορφύρ. παρὰ τῷ Λοβ. Φρυν. 7.

θέλυμνα, ων, τά, = **θέμεθλα,** τὰ θεμέλια ἢ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, τὰ semina rerum τοῦ Λουκρητίου, Ἐμπεδ. 73, 139 Sturz· πρβλ. τὸ Ὁμηρ. **προθέλυμνος, τετραθέλυμνος·** ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὁ Karsten ἀναγινώσκει **ἐθελυμνά,** ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ **ἐθελημά.**

θέλω, μέλλ. **θελήσω,** συντετμημένος τύπος τοῦ **ἐθέλω,** ὅπερ ἴδε ἐν τέλει.

θέμα, τό, (τίθημι) τὸ τεθειμένον, τὸ κείμενον: **1)** χρήματα κατατεθειμένα ὡς ἐγγύησις, παρακαταθήκη, Πλούτ. 2. 116Α, Β· θησαυρός, κατάθεμα, Ἑβδ. (Τωβ. 4. 9)· θ. βρωμάτων, παρατεθειμένη μερὶς φαγητοῦ, Ἑβδ. (Σιράχ. Λ', 19). **2)** τὸ προκείμενον ὡς βραβεῖον, ἆθλον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758. 1, 2, 2759, 2954Β, κ. ἀλλ.· ἴδε Pearson Ignat. σ. 25, καὶ πρβλ. **θεματικός.** **3)** πρότασις ἢ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, ζήτημα, τὸ παρὰ Κικέρωνι propositum, Διογ. Λ. 7. 78, Κοϊντιλ. 4. 2, 28. **4)** παρὰ Γραμμ. πρωτότυπος λέξις ἢ ὁ πρῶτος σχηματισμὸς ἢ ἡ ῥίζα. **5)** ὡροσκόπιον, Μανέθων 1. 278, Suet. Octav. 94 ἐν τέλ. **6)** στρατιωτικὴ δύναμις· καὶ ἑπομένως, διαμέρισμα στρατιωτικὸν ὑποδιαιρούμενον εἰς ἐπαρχίας, Κωνστ. Πορφύρ. π. Θεμάτ.

θεματεῖται, οἱ, οἱ κατατιθέμενοι χρήματα παρὰ τραπεζίταις, Ἐπιγρ. Ἐφέσου τοῦ ἔτους 86 πρὸ Χρ. Hicks, gr. hist. inscr. σ. 353.

θεμᾰτίζω, λαμβάνω ὡς θέμα ἤτοι πρωτότυπον λέξιν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149. **2)** γενεθλιαλογῶ, ὡροσκοπῶ, προλέγω τὸ μέλλον τινὸς ἐκ τοῦ ζῳδίου καθ' ὃ ἐγεννήθη, Βυζ. **3)** ὁρίζω δικαστικήν τινα ὑπόθεσιν, Πανδέκτ. **4)** κατατίθεμαι παρὰ τραπεζίτῃ χρήματα, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, πρβλ. **θεματεῖται.** **5)** «θεματίζει· ἀποτίθεται. κυβερνᾷ» Ἡσύχ.

θεμᾰτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θέμα: **1)** ἐκεῖνος δι' ὃν πρόκειται βραβεῖον, ἀγὼν θ. = ἀργυρίτης, ἀντίθ. στεφανίτης καὶ φυλλίτης, Πολυδ. Γ', 153· ῥυθμὸς θ., μουσικὸς τρόπος ἔχων ὡς σκοπὸν μόνον τὴν ἐντύπωσιν, Πλούτ. 2. 1135D· πρβλ. **θεματίτης.** **2)** ῥῆμα θ. ἢ θ. μόνον, πρωτότυπος λέξις, Ε. Μ.·— θεματικώτερον, συμφωνότερον πρὸς τὴν ῥίζαν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 107. **3)** οἱ θεματικοί, οἱ εἰς διαμέρισμά τι ἀνήκοντες ἄνθρωποι, ἐπαρχιῶται (θέμα 6), Βυζ.·— οἱ θ. κριταί, οἱ εἰς διαμέρισμά τι ἀνήκοντες δικασταί, ἐπαρχιακοί, Λατ. pedanei judices, Πανδέκτ.

θεμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θέμα** 5, Τζέτζ.

θεμᾰτισμός, ὁ, (θεματίζω) ἡ θέσις, ὁρισμός, διατύπωσις: **1)** ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν, **2)** ῥίζης ἢ πρωτοτύπου λέξεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149.

θεμᾰτίτης ἀγών, ὁ, = θεματικὸς ἀγών, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5913. 33.—Πρβλ. **θεματεῖται.**

θεματογραφέω, γράφω θέματα, γυμνάσματα, Κωνστ. Λάσκ. ἐν προοιμίῳ γραμματ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 161, σ. 932.

θεμᾰτο-ποιέω, σχηματίζω θέμα ἢ ῥίζαν, Σχόλ. Ὀδ. Δ. 807.

θέμεθλα, τά, (τίθημι) τὰ θεμέλια, τὸ κατώτατον μέρος, ὁ πυθμήν, ἡ ἕδρα, τὸ βάθρον, ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, ἡ βάσις, ἡ κόγχη, ἡ ἕδρα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰλ. Ξ. 493· στομάχοιο θέμ., τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ, λάρυγξ, Ρ. 47· Ὠκεανοῖο θέμ. Ἡσ. Θ. 816· Ἄμμωνος θέμ., τὸ μέρος ἔνθα ἵσταται ὁ Ἄμμων Ζεὺς (δηλ. ὁ ναὸς αὐτοῦ), Πίνδ. Π. 4. 28· Παγγαίου θέμ., οἱ πόδες τοῦ ὄρους Παγγαίου, αὐτόθι 320· θ. δίκης Σόλων 3. 14· ἐκ θεμέθλων, Λατ. funditus, Ἀνθ. Π. 15. 22, 11·— σπάν. ἐν τῷ ἑν., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 248 (μετὰ διαφ. γραφ. **θέμειλον**).

θεμείλια, τά, = **θέμεθλα,** θεμείλια .., τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοὶ Ἰλ. Μ. 28· θεμ. τε προβάλοντο Ψ. 255· διέθηκε θεμ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 254· θεμ. καρτερὰ πήξας Ἀνθ. Π. 9. 808· πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 680, Καλλ. εἰς Δῆλ. 260.—Ὁ τύπος **θέμειλα** εὕρηται ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 270, κ. ἀλλ.· ἑνικ. **θέμειλον** Ἀνθ. Π. 9. 649., 14. 115.—Πρβλ. **θεμέλιος.**

θέμειν (= θέμειν, θεῖναι) Ἐπιγρ. Ῥοδίων, Rev. arch. 1867, σ. 64.

θεμελιακός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θεμέλιον, Σχόλ. Λυκ. 715.

θεμελιόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ θεμελίων, Γλωσσ.

θεμέλιος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θεμέλιον, λίθοι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1137· οἰκόπεδα Διόδ. 5. 66:— ἀπολ., θεμέλιος (ἐξυπ. λίθος) ὁ, τοῦ θεμελίου, ἀκρογωνιαῖος λίθος, Ἀριστ. Φυσ. 6. 6, 10, Μεταφ. 4. 1. 1, κ. ἀλλ.·— οἱ θεμέλιοι ἐκ παντοίων λίθων ὑπόκεινται, τὰ θεμέλια, Θουκ. 1. 93· τοὺς θ. ἐκ λίθων οἰκοδομεῖσθαι Ἀριστ. Αἰτ. Φ. 3. 5, 9·— ὡσαύτως οὐδ. **θεμέλιον** ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 2. 12, 9· τὰ θεμέλια ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 9, 1, Παυσ. 8. 32, 1, Διόδ. 5. 66·— ἀλλὰ συνήθως τὸ γένος εἶναι ἀόριστον, μὴ ὑποκειμένων .. θεμελίων Ξεν. Ἱππ. 1, 2· ἐκ τῶν θεμελίων, ἀπὸ τὰ θεμέλια, Λατ. funditus, Θουκ. 3. 68, πρβλ. Πολύβ. 5. 93, 2, κλ.

θεμελιοῦχος, ον, (ἔχω) συγκρατῶν τὰ θεμέλια (τῆς γῆς), Ποσειδῶν Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 22·— ὁ θ. (ἐξυπ. λίθος), θεμέλιος, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 48.

θεμελιόω, βάλλω τὰ θεμέλια, θεμελιώνω, πύργους .. φοίνιξι θεμελιώσας Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11, πρβλ. Ἐπιστ. π. Ἑβρ. 1. 10, κλ. — Παθ., τίθενται τὰ θεμέλιά μου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 25, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Keil σ. 196· μεταφ., βασιλεία καλῶς θεμελιωθεῖσα Διόδ. 11. 68· ἡγεμονία κάλλιστα τεθεμελιωμένη ὁ αὐτ. 15. 1· ἐν ἀγάπῃ τεθ. Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. β', 18· τῇ πίστει Κολοσσ. α', 23. **II.** ἀνατρέπω ἄρδην, «θεμελιωθέντα· ἐκ ῥιζῶν ἀρθέντα» Ἡσύχ.

θεμελίωσις, εως, ἡ, κατάθεσις θεμελίου, θεμελίωμα, Ἑβδ. (Β. Ἔσδρ. Γ', 11, κ. ἀλλ.).

θεμελιωτής, οῦ, ὁ, ὁ θεμελιῶν, καταβάλλων τὸ θεμέλιον, ἱδρυτής, Γλωσσ.

θέμεν, θέμεναι, ἴδε ἐν λ. **τίθημι.**

θεμέρη, «βεβαία. σεμνή. εὐσταθής» Ἡσύχ.

θεμερός, όν, = **σεμνὸς** (Ἡσύχ.), θεμερώτερα Ἀνθ. Π. παράρ. 239. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΘΕ, **τίθημι,** καταστηματικός.)

θεμερό-φρων, ον, γεν. **ονος,** συνετός, σώφρων, Ἡσύχ.

θεμερύνομαι, = **σεμνύνομαι,** Ἡσύχ.

θεμερ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ σεμνὴν ὄψιν ἔχουσα, Ἁρμονίη Ἐμπεδ. 23· θ. αἰδὼς Αἰσχύλ. Πρ. 134, ἔνθα ἴδε Ἕρμανν.· πρβλ. **θεμερός.**

θεμίζω, (θέμις) δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ (Κρητικὸν κατὰ τὸν Ἡσύχ.), Παυσ. παρ' Εὐστ. 735. 55.— Μέσ., θεμισσάμενοι ὀργάς, κυβερνῶντες, ῥυθμίζοντες τὰς ἐπιθυμίας, τὰ φρονήματα, Πίνδ. Π. 4. 250.

θεμί-πλεκτος, ον, (πλέκω) καλῶς πεπλεγμένος, θ. στέφανος, καλῶς, κανονικῶς πεποιημένος, δικαίως κτηθεὶς στέφανος, Πίνδ. Ν. 9. 125.

θέμις, ἡ, ἀρχ. Ἐπ. γεν. **θέμιστος** (παρ' Ὁμ. ὁ μόνος τύπος, πρβλ. Ἀρχίλ. 79)· αἰτ. **θέμιστα** Ἰλ. Ε. 761, ἀλλὰ **θέμιν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1431, κτλ.· γεν. πληθ. **θεμιστέων** Ἡσ. Θ. 235·— οὕτω τὸ κύρ. ὄνομα **Θέμις** κλίνεται παρ' Ὁμ. **Θέμιστος, Θέμιστα,** ἀλλὰ **Θέμιτος** Πίνδ. Ο. 13. 11, Βακχυλ. 14. 55, **Θέμιδος** Αἰσχύλ. Πρ. 18, κτλ., **Θέμιος** Ἡρόδ. 2. 50, **Θέμιν** Ἡσ. Θ. 16, κτλ.·— κλητ. **Θέμι** Ἰλ. Ο. 93, Εὐρ. Μηδ. 160.—Ἐν ταῖς Ἀττ. ἐπιγρ. **Θέμιδος, Θέμιδι, Θέμιν** Meisterh. Gr. σ. 129.—(Ἐκ √ΘΕ, **τίθημι,** πρβλ. Σανσκρ. dhâ-man (sedes, lex, mos), Γοτθ. dôm-s, Ἀρχ. Σκανδιναυ. dom-r, Ἀγγλο-Σαξον. dôm (doom), Ἀρχ. Γερμ. tuom): **I.** ὡς τὸ **θεσμός,** τὸ τεθειμένον ἢ ὡρισμένον, νόμος (οὐχὶ ὡς τεθειμένος ἐξ ἀποφάσεως, ἀλλὰ) ὡς ἰσχύων κατ' ἔθος, Λατ. jus ἢ fas, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ lex, συχνὸν παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει θέμις ἐστί, εἶνε ὀρθὸν καὶ δίκαιον, Λατ. fas est, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., οὔ μι θέμις ἐστὶ ξεῖνον ἀτιμῆσαι Ὀδ. Ξ. 56, πρβλ. Κ. 73, Ἰλ. Ξ. 386· ἅτε ξείνοις θέμις ἐστὶ [παραθεῖναι] Λ. 779· ὅ οἱ Διόθεν θ. ἦεν [ἐκτελέσαι] Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 22· καὶ ἄνευ δοτ. Ἰλ. Π. 796, Ψ. 44· ἡ γὰρ θέμις, διότι τοῦτο εἶνε ὀρθόν, Ὀδ. Ω. 286· ἀκολούθως συχνάκις ἣ θέμις ἐστί, ὅπερ εἶνε δίκαιον, εἶνε συνήθεια, Ἰλ. Β. 73, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 139· ἐνίοτε ἑπομένης δοτ., ἣ θέμις ἐστίν, ... ἀγορῇ Ἰλ. Ι. 33, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 136· ἢ γενικῆς, ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ὅπερ εἶνε συνήθεια (μεταξὺ) τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ι. 134, πρβλ. 276, Τ. 177· ἣ θέμις ἐστὶ γυναικός, ὅπως συνηθίζουσιν αἱ γυναῖκες, Ὀδ. Ξ. 130· (ἄλλοτε ἡ φράσις αὕτη ἐγράφετο κοινῶς ἡ θέμις ἐστί, ἀλλ' ἤδη πάντες ἀποδέχονται τὸν τύπον ἣ θ. ἐ., ὅρα Spitzner. Excurs. II. εἰς τὴν Ἰλ.): — οὕτω παρ' Ἀττ., ὅσα τείνει πρὸς θέμιν Πλάτ. Συμπ. 188D, κτλ.· ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ προσηγορικὸν εἶναι ἐν χρήσει συνήθ. ἐν τῇ φράσει θέμις ἐστί, Λατ. fas est, μετ' ἀπαρ., ὅ τι δυνατὸν καὶ

θέμις αἰνεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 98, πρβλ. 216, Σοφ. Ἀντ. 880, Εὐρ. Μηδ. 678, Πλάτ., κλπ.·— ὡσαύτως καὶ ὡς ἄκλιτ., διότι ὁ τύπος θέμις κεῖται ὡς αἰτιατ., πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 335· ὥστε μὴ .. θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς Σοφ. Ο. Κ. 1191· φασὶ θέμις εἶναι Πλάτ. Γοργ. 505C, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 11, 11· οὔτε λαλῆσαι θέμις οὔτε χρέμψασθαι Στράβ. 712, Αἰλ. π. Ζ. 1. 60· ἴδε Herm. Αἰσχύλ. Ἀγ. 216, Dind. Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2**) παρ' Ἀττ. καὶ = **δίκη**, δίκαιον, νόμος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1431, Σοφ. Τρ. 810·— ποινή, τιμωρία, τίνειν ὁμοίαν θ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 436. **ΙΙ.** πληθ. **θέμιστες**, αἱ τῶν θεῶν ἀποφάσεις, χρησμοί, Διὸς θέμιστες, ὡς ἑρμηνεύονται διὰ τῶν χρησμῶν, Ὀδ. Π. 403· θέμισσιν, διὰ χρησμῶν, Πίνδ. Π. 4. 96, πρβλ. Ο. 10 (11). 29· λέγοντες .., ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ' ἄν, τὸ θέλημα, ἡ θέλησις τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 436· πρβλ. **θεμιστός**. **2**) δίκαια, δικαιώματα, ἰδίως τοῦ ἄρχοντος ὡς δικαστοῦ, τὰ προνόμια, σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστες Ἰλ. Β. 206, πρβλ. Ι. 99· ἐντεῦθεν οἱ φόροι οἱ πληρωνόμενοι εἰς τὸν βασιλέα ἢ τὸν δεσπότην, κύριον, λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας Ι. 156, 298.

3) οἱ ὑφιστάμενοι νόμοι, αἱ διατάξεις, δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, οἵτινες τηροῦσι τοὺς νόμους (τὸ δίκαιον), Ἰλ. Α. 238, πρβλ. Ἡσ. Θ. 235· τοῖσιν δ' (δηλ. τοῖς Κύκλωψι) οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες Ὀδ. Ι. 112· οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, οὔτε δίκαια, οὔτε νόμους, αὐτόθ. 215· οὕτω καθ' ἑνικ., ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα Ἰλ. Ε. 761· ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε Λ. 807. **4**) ἀξιώσεις, ἀπαιτήσεις, περὶ ὧν ἀποφασίζουσιν οἱ βασιλεῖς ἢ δικασταί, οἳ .. σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας Ἰλ. Π. 387· σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 219· διακρίνοντα θ. ἰθείῃσι δίκῃσιν ὁ αὐτ. ἐν Θ. 85. **ΙΙΙ.** ὡς κύρ. ὄνομα, Θέμις, θεὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως, προστάτις τῶν ἐν ἰσχύϊ δικαίων, τέλος αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη προσωποπ. Ἀλλὰ παρ' Ὁμ., ὅστις μνημονεύει τὴν θεὰν μόνον τρίς, παρίσταται ὡς κήρυξ τοῦ Διός, καλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνεδρίαν, Ἰλ. Υ. 4· συγκαλεῖ δὲ καὶ διαλύει τὰς ἀγορὰς τοῦ λαοῦ, Ὀδ. Β. 68· προεδρεύει δὲ καὶ τηρεῖ τάξιν ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν θεῶν, Ἰλ. Ο. 87 κἑξ. Ὁ Ἡσ. ἐν Θ. 16 ἀναφέρει αὐτὴν μετὰ τῶν μεγάλων θεῶν, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 50· ἀλλ' αὐτόθι 135 παριστᾷ αὐτὴν ὡς θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας· ἐν ᾧ παρ' Αἰσχύλ. εἶνε μία τῶν ἀρχαιοτέρων θεοτήτων τῶν πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Διός, ἄλλως καλουμένη **Γαῖα**, πρβλ. Προμ. 18, 109, 874· ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Welcker, Αἰσχύλ. Τριλογ. σ. 40.

θεμισκό-πος, ον, ὁ ἐπισκοπῶν τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν, Πίνδ. Ν. 7. 69.

θεμισ-κρέων, οντος, ὁ, βασιλεύων δικαίως, Βαττίδαι Πίνδ. Π. 5. 38.

θέμιστα, θέμιστας, ἴδε ἐν λ. **θέμις**.—Καθ' Ἡσύχ. «θέμιστα· ἔννομα. νόμιμα»·— «θέμιστας· νόμους. δίκας»·— «θέμιστες· μαντεῖα. χρησμοί. δίκαια. νόμοι».

θεμιστεία, ἡ, μαντεία, χρησμός, χρησμῳδία, Στράβων 814.

θεμιστεῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὸν νόμον, θ. σκᾶπτον, τὸ σκῆπτρον τῆς δικαίας κρίσεως, τὸ παρέχον τὴν δικαιοσύνην = θέμις, Πίνδ. Ο. 1. 18.

θεμίστευμα, τό, νομικὴ διάταξις, Νικήτ. Χρον. 343D.

θεμιστευτός, ή, όν, καθιερωμένος διὰ νόμου, νομοθετικός, Ἡσύχ.

θεμιστεύω, ἀπονέμω τὸ δίκαιον, δικαιοδοτῶ, Λατ. jus dicere, μετὰ δοτ., Μίνωα ἴδον .. θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ὀδ. Λ. 569· μετὰ γεν., εἶμαι δικαστής, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων Ὀδ. Ι. 114. **ΙΙ.** ἐπὶ θεῶν, χρησμοδοτῶ, νημερτέα βουλὴν πᾶσι θεμιστεύειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλωνα 253, πρβλ. 293· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Λυσίας παρ' Ἁρπ.·— ἀπολ., παρέχω χρησμούς, Εὐρ. Ἴωνι 371, Πλούτ. Ἀλεξ. 14, Χρησμ. παρ' Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 43.—Πρβλ. **θεμιτεύω**.

θεμιστέων, ἴδε ἐν λέξει **θέμις**.

θεμίστιος, ὁ, προστάτης τοῦ δικαίου, Ζεύς, παρὰ Πλουτ. 2. 1065E.

θεμιστο-πόλος, ον, (πολέω) ἀπονέμων τὸ δίκαιον, ἐπίθετον τῶν βασιλέων καὶ δικαστῶν, Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 103· ὡς τὸ **δικασπόλος**.

θεμιστός, ή, όν, = **θεμιτός**, Ἀρχίλ. 79 (κατὰ Bgk.), Αἰσχύλ. Θήβ. 694.—Ἐπίρρ. **-τῶς**, ὁ αὐτ. Χο. 645. **ΙΙ.** μαντικός, ὕμνοι Πινδ. Ἀποσπ. 204· πρβλ. **θέμις** II. 1.

θεμιστοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **θέμις**, Ὀρφ. Ὕμν. 78. 6.

θεμιστοῦχος, ον, (ἔχω), ἔχων, διακρατῶν, ὑπερασπίζων τὸ δίκαιον, βασιλεὺς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 437.

θεμ-ίστωρ, ορος, ὁ, ὁ γινώσκων τὸ δίκαιον, τὸν νόμον, «συνετός» Ἡσύχ.

θεμῐτεύω = **θεμιστεύω**, ὄργια θεμιτεύων, τηρῶν νόμιμα ὄργια, Εὐρ. Βάκχ. 79 (κατὰ Musgr., χάριν τοῦ μέτρου).

θεμῐτός, ή, όν, (θέμις) ὡς τὸ **θεμιστός**, σύμφωνος πρὸς τοὺς θείους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, ὅσιος, δίκαιος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 207· οὐ θεμιτὸν [ἐστι], ὡς τὸ οὐ θέμις, μετ' ἀπαρ., Πίνδ. Π. 9. 75, Σοφ. Ο. Τ. 993, Ο. Κ. 1758, Εὐρ., κτλ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 3. 37., 5. 72, Πλάτ. Ἀπολ. 30D, Συλλ. Ἐπιγρ. 26, 103. 16, κτλ.· μηδὲ θεμιτὸν .. μηδὲ ὅσιον Δημ. 562. 20· ὡσαύτως κατὰ πληθ., τά μὴ θεμίτ' ἦς [ἰδεῖν] Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλάδ. 78.—Ἐπίρρ. **-τῶς**, Φωτ., Σουΐδ.

θεμῐτ-ουργός, όν, ὁ πράττων τὸ δίκαιον, Ἰω. Διακ. ἐν Ἡο. σ. 458 Gaisf.

θεμιτώδης, ες, (εἶδος) μαντικός, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 5. 16.

θεμόω, λέξις ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει νῆα .. θέμωσε χέρσον ἱκέσθαι Ὀδ. Ι. 486, 542· τινὲς τῶν ἑρμηνευτῶν ἡρμήνευσαν τὸ θέμωσε διὰ τοῦ ἠνάγκασε, ἐβιάσατο, ἠνάγκασεν, ἐβίασε τὸ πλοῖον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ξηράν· ἕτεροι ἁπλῶς, «ἐγγίσαι ἐποίησεν» εἰς τὴν ξηράν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: θεμὸς διάθεσις.

-θεν, ἀρχαία κατάληξις τῆς γενικῆς, οἷον ἐμέθεν, σέθεν, Διόθεν, θεόθεν, κτλ.· οὕτω καὶ ἔν τισιν ὀνόμασιν ἡγουμένης προθέσεως, ἀπὸ Τροίηθεν Ὀδ. Ι. 38· ἐξ οὐρανόθεν Ἰλ. Θ. 19. **ΙΙ.** ἀχώριστον μόριον προστιθέμενον εἰς οὐσιαστ. ἢ ἐπίθετα καὶ δεικνύον ὡς ἡ πρόθεσις **ἐκ** τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ -δε, ὡς **ἄλλοθεν, οἴκοθεν**, κτλ., ἐξ ἄλλου μέρους, ἐκ τοῦ οἴκου. Ἔν τισι λέξεσι τὰ φωνήεντα μηκύνονται πρὸ τοῦ **-θεν**, ὡς **ἀμφοτέρωθεν, ἑτέρωθεν**. Ἀλλαχοῦ, ὡς **ἔνερθε, ἔκτοσθε, ἔντοσθε, ὄπισθε, πάροιθε**, οἱ ποιηταὶ παρέλειπον τὸ ν χάριν τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν Ὁμηρικῶν τούτων τύπων ἡ ἄδεια αὕτη ἦτο σπανία ἔτι καὶ παρὰ μεταγενεστέροις.

θέναρ, ἄρος, τό, ἡ παλάμη τῆς χειρὸς καὶ ἰδίως τὸ κοῖλον, πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, δηλ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν καρπόν, Ἰλ. Ε. 339· χειρὸς τὸ ἐντὸς θέναρ (ἴδε κατωτ.) Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 15, 4. **2**) τὸ πέλμα τοῦ ποδός, Ἱππ. 641. 25, Ἄρατ. 718. **3**) μεταφ., θ. βωμοῦ, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, ἐφ' οὗ τὰ θύματα ἐτίθεντο, Böckh Ὑπομνήμ. εἰς Πινδ. Π. 4. 188 κἑξ.· ἁλὸς θ., ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, Πινδ. Ι. 4. 97 (3. 74).— Πρβλ. **ὀπισθέναρ, ὑποθέναρ, ἐνθεναρίζω**. (Οὐχὶ ἐκ τῆς √ΘΕΝ, **θείνω**, διότι δὲν εἶνε κυρίως τὸ μέρος τῆς χειρὸς δι' οὗ ῥαπίζομεν, ἀλλὰ τὸ σαρκῶδες μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ (Πολυδ. Β', 143). Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. dhanvan (ἐπίπεδος ἐπιφάνεια)· Ἀγγλο-Σαξον. denu (ἀγγλ. dene, valley)· Ἀρχ. Γερμ. tenar (θέναρ), tenni (tenne).)

θένω, ἴδε ἐν λ. **θείνω**.

θέο, Ἐπ. ἀντὶ **θοῦ**, ἴδε ἐν λ. **τίθημι**.

θεο-βάδιστος, ον, τόπος, χώρα, ἣν ὁ θεὸς ἐβάδισεν, Ἐκκλ.

θεο-βάστακτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ βασταζόμενος ἢ βασταχθείς, Ἐκκλ.

θεοβδέλυκτος, ον, βδελυκτὸς τῷ θεῷ, θυσία Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 599. 21, ἔκδ. Β.

θεοβλάβεια, ἡ, ἡ κατάστασις ἢ διαγωγὴ θεοβλαβοῦς, τύφλωσις τῶν φρενῶν, παραφροσύνη προερχομένη ἐκ θεοῦ, πρβλ. **ἄτη**, Αἰσχίν. 72. 32, Διον. Ἀλ. 1. 24, Δίων Κ. 44. 8 (κοινῶς **-ία**).

θεοβλᾰβέω, ἁμαρτάνω εἰς τοὺς θεούς, ἀσεβῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 831. **2**) εἶμαι θεοβλαβής, εἶμαι βεβλαμμένος τὰς φρένας ὑπὸ θεοῦ, Θεμίστ. 56C.

θεο-βλᾰβής, ές, ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν βεβλαμμένος τὰς φρένας, ὁ πάσχων τύφλωσιν τοῦ νοῦ, Ἡρόδ. 1. 127., 8. 137· ἴδε Heyne Ἰλ. Ι. 116, Ruhnk. Vellei. 2. 57, 3.—Ἐπίρρ. **-βῶς**, Πολυδ. Α', 22.— Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. ιθ'.

θεό-βλαστος, ον, ἐκ θεοῦ βλαστήσας, καρπὸς μτγν.

θεό-βλυστος, ον, (βλύζω) θεόθεν ἐκχεόμενος, ἐκβλύζων, δρόσος Φίλης π. Ἐλεφ. 354· φῶς Ἐκκλ.

θεόβλυτος = **θεόβλυστος**, E. Mil. Catal. codd. Escur. σ. 39 καὶ 40.

θεο-βούλητος, ον, ὃν ὁ θεὸς ἠθέλησεν, ἀρέσκων τῷ θεῷ, διδασκαλία, δόγμα Ἐκκλ.

θεό-βουλος, ον, = **θεόμητις**, Φώτ., Σουΐδ.

θεο-βράβευτος, ον, ὁρισθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κεδρ. Ι. 741, 23.

θεο-βρότιον, τό, φυτὸν ἀειθαλές, Διοσκ. (νόθ.) 4. 90.—**θεοβρότιος** ἢ **θεόμβρωτος, ἡ**, ἄγνωστός τις βοτάνη, Πλίν. h. n. XXIV. 162, 166.

θεογάμια, τά, ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης ἐν Σικελίᾳ, Πολυδ. Α', 37·— **θεογαμία, ας, ἡ**, γάμος τῶν θεῶν, Φίλων 2. 205·— **θεογαμίαι, αἱ**, ποίημα τοῦ Πεισάνδρου, Σουΐδ.

θεογενεσία, ἡ, θεία γέννησις, ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησις, Ἐκκλ.

θεο-γενής, ές, ἐκ θεοῦ γεννηθείς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 351· ἴδε **θειογενής**.

θεογένητος, ον, = τῷ προηγ., ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγεννηθείς, Ἐκκλ.

θεογεννής, ές, γεγεννημένος ἐκ θεοῦ, θείου γένους ὤν, Νιόβη Σοφ. Ἀντ. 834.

θεο-γεννήτωρ, ορος, καὶ θηλ. **-γεννήτρια**, ἡ τεκοῦσα τὸν θεόν, Ἐκκλ.

θεόγληνος, ον, ἔχων ὄμματα θεοῦ, πρόσωπον Νόνν. Ἰω. 20, ἴδε 12

θεό-γλυπτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγλυμμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8817.

θεόγλυφος, ον, = **θεόγλυπτος,** πλάξ Εὐστ. Θεσσ. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 422.

θεόγλωσσος, ον, ἔχων θείαν γλῶσσαν, περὶ ποιητριῶν, Ἀνθ. Π. 9. 26.

θεο-γνωσία, ἡ, ἡ γνῶσις τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεό-γνωστος, ον, θεόθεν γνωστός, Γρ. Ναζ. 3, 200, Γλωσσ.

θεογονία, Ἰων. **-ίη, ἡ,** ἡ γένεσις ἢ γενεαλογία τῶν θεῶν, ὄνομα ποιήματος τοῦ Ἡσιόδου· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 132., 2. 53, Πλάτ. Νόμ. 886C.

θεογονικός, ή, όν, γεννῶν θεόν, κόλπος Διον. Ἀρεοπ.

θεό-γονος, ον, ἐκ θεοῦ γεννηθείς, θεῖος, Εὐρ. Ὀρ. 346.

θεό-γραπτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγραμμένος, Ἐκκλ.· **θεόγραφος, ον,** Ἀνθ. Π.1.121, Συλλ. Ἐπιγρ. 8794.—Ἐπίρρ. **θεογράφως** Θ. Στουδ. σ.1781, ἔκδ. Μί.

θεοδαίσια, τά, Κρητ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ **Διονύσια,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 1. 31, Ἡσύχ.

θεο-δέγμων, ον, γεν. **-ονος,** = **θεοδόχος,** θῶκος Ἀνθ. Π. 7. 363· θεῖος, πηγὴ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B· λαὸς Νόνν. Ἰω. 1. 23.

θεό-δεκτος, ον, παρὰ τῷ θεῷ δεκτός, δεήσεις Ἐκκλ.

θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **θεοδόχος,** ἡ τὸν θεὸν δεδεγμένη, Ἡσύχ.

θεοδερκής, ές, βλέπων τὸν θεόν, Συνέσ. 331B.

θεοδήλητος, ον, προερχόμενος ὡς τιμωρία ἐκ θεοῦ, μιαιφονία Ἀνθ. Π. 9. 157.

θεοδημιούργητος, ον, ὁ δημιουργηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Συντίπ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ.1, σ. 157.

θεοδίδακτος, ον, διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Α' Ἐπιστ. πρὸς Θεσσ. δ', 9.—Ἐπίρρ. **-τως,** Ἐκκλ.

θεοδῑνής, ές, περιδινηθείς, πεμφθεὶς ὡς δίνη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεόπεμπτος, ὀμφὴ Νόνν. Ἰω.1. 93.

θεοδῑφής, ές, ἀναζητῶν τὸν θεόν, Συνέσ. 340B.

θεόδμητος, Δωρ. **-δμᾱτος, ον,** ὡσαύτως **α, ον,** Πινδ. Ο. 6. 100, Ἀποσπ. 58. 1· (δέμω)·—θεόκτιστος, θεμελιωθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, πύργοι Ἰλ. Θ. 519· Δᾶλος Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· Πύλαι Βακχυλ.7· Ἀθῆναι Σοφ. Ἠλ.707· βωμὸς Εὐρ. Ἑκ. 23·—μεταφ., θεόδμ. χρέος, ἀρετὰ Πινδ. Ο. 3.11, Ι. 6 (5). 15.

θεο-δόμητος, ον, = **θεόδμητος,** Βυζ.

θεο-δόνιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, παιονία Διοσκ. (νόθ.) 3.157.

θεοδοξία, ἡ, ἡ θεία δόξα, τὰς Λυσίππου τέχνας ἢ τὰς χεῖρας τὰς Ἀπελλικάς, αἳ δὴ τῆς θεοδοξίας τὸ σχῆμα τῇ ὕλῃ περιτεθείκασι Κλήμ. Ἀλ. 54.

θεοδοσία, ἡ, δῶρον ἢ προσφορὰ εἰς τοὺς θεούς, ἀφιέρωμα, Στράβων 811.

θεοδόσιος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθείς, ἀγάπη Ἀριστέας, Ἡσύχ.

θεόδοτος, ον, (δίδωμι) = **θεόσδοτος,** Πίνδ. Ι. 5 (4). 29·—τὸ θεόδοτον, φάρμακον κατὰ βηχός, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 260.

θεό-δουλος, ὁ, δοῦλος τοῦ θεοῦ, Βυζ.

θεοδόχος, ον, δεχομένη ἢ δεξαμένη τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.

θεοδρομέω, περιπατῶ τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, πορεύομαι κατὰ Θεόν, Φώτ., Σουΐδ.

θεο-δρόμος, ον, ὁ κατὰ Θεὸν πορευόμενος, ὁ ζῶν κατὰ Θεόν, Ἰγνάτ. 697B, 725A·— καὶ οὐσιαστ. **θεοδρομία, ἡ,** Θ. Στουδ. σ.1121, ἔκδ. Μί.

θεό-δροσος, ον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δροσιζόμενος, ῥόδον Φιλῆς π. Φυτ. 340.

θεοδώρητος, ον, δωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 172· ἡ θ., φάρμακόν τι, Ἀλεξ. Τρ. 8. σ. 457.

θεοείδεια, ἡ, ὁμοιότης πρὸς τὸν θεόν, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. σ. 6.

θεοειδής, ές, ὅμοιος θεῷ, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, συνήθως ἐπὶ νέων ἡρώων οἷον τοῦ Πάριδος καὶ Τηλεμάχου, (οἱ ποιηταὶ τοὺς καλοὺς θεοειδεῖς.. ὀνομάζουσιν Πλούτ. 2. 988D, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 501B), Ἰλ. Γ.16, Ὀδ. Ξ.173, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ σεβασμίου Πριάμου, Ἰλ. Ω. 217, 299, 372· ἐπὶ τῆς νύμφης Οὐρανίας, Ἡσ. Θ. 350· θ. πρόσωπον Πλάτ. Φαίδρ. 231A·— βραδύτερον πρὸς δήλωσιν ἠθικῶν σχέσεων, ἡ ψυχὴ .. θεοειδές τί ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 95C, πρβλ. Μουσών. παρὰ Στοβ. 595. 48· καὶ ἐπὶ θεοσεβῶν ἀνθρώπων παρὰ Γρηγ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 1, 68, 74:— συγκρ. **θεοειδέστερος,** Πλάτ. Ἐπιν. 980D· ἀνώμαλ. ὑπερθ. **θεαιδέστατος,** ὃ ἴδε.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1180.— Πρβλ. **θεουδής.**

θεο-είκελος, ον, ὅμοιος θεῷ, Ὅμ., ὅστις ἔχει τὴν λέξιν ὡς συνώνυμον τῷ **θεοειδής,** ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Α. 131 κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, Ὀδ. Γ. 416.

θεοεπής, ές, (ἔπος) = **θεσπέσιος,** Ἡσύχ.

θεοεχθρία, ἴδε ἐν λ. **θεοσεχθρία.**

θεόζευκτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ζευχθείς, ζεῦγος Ἀκρίτ. ἔπος ς. 4715, ἔκδ. Μηλιαρ.

θεόζηλος, ον, ὁ μετὰ θείου ζήλου, ἀγάπη Θ. Στουδ. σ.1101, ἔκδ. Μί.

θεοζήτητος, ον, ζητούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ.1460, ἔκδ. Μί.

θεόθεν, ἀρχαία γεν. τοῦ **θεός,** ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. (ἴδε ἐν ἄρθρῳ **-θεν**), ἐκ μέρους τῶν θεῶν, Λατ. divinitus, θ. δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι (ἐνν. θάνατον) ὡς ἐκ μέρους τῶν θεῶν πεμπόμενον, Ὀδ. Π. 447· εἴ τις ἄλλα θ. ἀνθρώποισι τέρψις, δεδομένη ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ὠδὴ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 511.7. 2) τῇ βοηθείᾳ ἢ εὐνοίᾳ τῶν θεῶν, Πίνδ. Ο. 12. 11, Π. 11.75, Αἰσχύλ. Θήβ. 324, Πέρσ. 102, κτλ.· ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. Ἀντ. 584· πρβλ. **Διόθεν.**

θεό-θετος, ον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεθειμένος, ὁ θ. πόλος Ἰω. Δαμασκ. 2. 854B.

θεοθρέμμων, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν τρεφόμενος, συντηρούμενος, σιγὴ Χρησμ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. σ. 56:— οὕτω **θεόθρεπτος, ον,** Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 904.

θεοθυτέω, θύω τῷ θεῷ, προσφέρω θυσίαν τῷ θεῷ, Θ. Στουδ. σ. 736, ἔκδ. Μί.

θεό-θυτος, ον, (θύω) προσφερόμενος (ὡς θυσία) εἰς τοὺς θεούς, Πολυδ. Α', 29· **θεόθυτον, τό,** θῦμα, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ.132.

θεοίνια (ἐνν. ἱερά), **τά,** ἡ ἑορτὴ τοῦ θεοῦ τοῦ οἴνου, τοῦ Διονύσου, Δημ.1371. 24, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ.: — **θεοίνιον, τό,** τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Φώτ.

θέ-οινος, ὁ, ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 350, Λυκόφρ.1247.

θεοισεχθρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **θεοσεχθρία.**

θεοκάπηλος, ον, καπηλεύων, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα, τὰ ἱερά, «θεοκάπηλοι εἶναι καὶ οἱ αἱρετικοί, οἱ παραμιγνύοντες τὰς ἑαυτῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι» Ἰσίδ. 452B, C, κλ.

θεοκατάρᾱτος, ον, κατηραμένος ἐκ Θεοῦ, Ἀθανάσ.

θεοκατασκεύαστος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἑρμ. τοῦ **θεόδμητος,** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 11.— Καθ' Ἡσύχ. «θεότευκτος· θεοκατασκεύαστος».

θεοκέλευστος, ον, διατεταγμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. **-στως,** Θ. Στουδ. σ.1353, ἔκδ. Μί.

θεοκήδευτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κηδευθείς, Ἀνδρ. Κρ. σ.153.

θεοκηρύκτως, Ἐπίρρ., Θ. Στουδ. σ.1397, ἔκδ. Μί.

θεοκῆρυξ (ἢ **-ήρυξ**) **ῡκος, ὁ,** θεῖος κήρυξ· **θεοκήρυκες,** οἰκογένειά τις ἐν Ἐλευθεραῖς ἀξιοῦσα ὅτι κατάγεται ἐκ τοῦ Ταλθυβίου, Ἡσύχ.:— ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων, Ἐκκλ.

θεοκίνητος [ῐ], **ον,** ἑρμηνεία τοῦ **θεόρτος,** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 67.—Ἐπίρρ. **-ήτως,** Εὐστ. Θεσσ. σ.704, ἔκδ. Μί. τ.136, καὶ ἄλλοι.

θεοκλεής, ές, δοξασθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, δρόμος Θ. Στουδ. σ.1808, ἔκδ. Μί.

θεόκλητος, ον, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Νόνν. Ἰω. 1. στίχ. 23· ψαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτ. Δ. 5. 92. **II.** θ. μέλαθρον, ὁ οἶκος ἐν ᾧ γίνεται ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτ.

θεοκλῠτέω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, ἀπολ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 500· μετ' αἰτ. προσ., θεοκλ. Θέμιν Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 204· Κυρῖνον Πλούτ. Ῥωμ. 28· μετ' αἰτ. πράγμ., Πλούτ. Ἀριστείδ. 18. **II** Παθ., ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ, εἶμαι θεόπνευστος, τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος Πλούτ. 2. 592D· οὕτως εὕρηται τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσιοδ. 3. 17.—Ἐντεῦθεν τὸ κύρ. ὄνομα **Θεοκλύμενος** Εὐρ. Ἑλ. 9.

θεοκλύτησις, εως, ἡ, ἐπίκλησις τῶν θεῶν, μετ' αἰτ. πράγμ., Πολύβ. 24. 8,7, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.: — οὕτω, **θεοκλύτημα, τό,** Θεόδ. Πρόδρ. σ. 266.

θεόκλῠτος, ον, ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς, θ. λιταὶ Αἰσχύλ. Θήβ.143. 2) ὁ εἰσακουσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἰώσηπ. 1, 83.

θεόκμητος, ον, ὑπὸ θεοῦ κατασκευασθείς, βέλεμνα Κόϊντ. Σμ. 3. 419· πύργοι Τρυφ. 40.

θεοκοίρᾰνος, ον, κυβερνῶν ὡς θεός, Συνέσ. 315A.

θεοκόλλητος, ον, προσκεκολλημένος τῷ θεῷ, Ἰωάνν. Χρυσ. 5. 816.

θεοκόλος, ὁ. ὡς τὸ **θεηκόλος,** ὑπηρέτης τοῦ θεοῦ, ἱερεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543. 1, 1607·— ἐντεῦθεν **θεοκολέω,** ὑπηρετῶ ὡς ἱερεύς, θεοκολήσασα Ἀρτέμιτι 1934.

θεόκραντος, ον, τελεσθεὶς ἢ ποιηθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ.1488, Χριστόδ. Ἐκφρ. 98.

θεοκρᾱσία, ἡ, (κρᾶσις) ἡ μετὰ τοῦ θεοῦ μῖξις, Ἰάμβλ. Βίῳ Πυθ. 240.

θεοκρᾰτία, ἡ, (κράτος) κράτος, κυβέρνησις τοῦ θεοῦ, Ἰώσηπ. κ. Ἀπίωνος 5.16.

θεοκρήπῑς, ῖδος, θεμελιωθεὶς ὑπὸ θεοῦ, ναετῆρα θεοκρήπιδος Ἀθήνης Νόνν. Δ. 24. 96.

θεοχρῑσία, ἡ, θεία χρίσις, Διον. Ἀρεοπ. 35, 61.

θεόκρῑτος, ον, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Διονυσ. Ἐπ. σ. 444. **II.** ἀντὶ τοῦ **θεοκρίτης,** κριτὴς τῶν θεῶν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος,-

'Ανθ. Π. 15. 26.—'Επίρρ. **-τως**, Θ. Στουδ. σ. 696, 1552, 1600, ἔκδ. Μί.

θεοκρότητος, **ον**, συγκροτηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁμήγυρις Νικόλ. Κερκύρ. ἐν Κερκυραϊκ. 'Ανεκδ. ἔκδ. Λ. σ. 40, στ. 284, Εὐστ. Θεσσ. ἐν Taf. de Thes. σ. 422, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 11, ἔκδ. Mil.

θεοκρῦφής, **ές**, κρύπτων τὸν θεόν, ἐν θεοκρυφεῖ γνόφῳ Πισίδ. 'Εξαημ. 1504.

θεόκταντος, **ον**, «θεοσκοτωμένος», Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 760. 20. ἔκδ. Β.

θεόκτητος, **ον**, ὃν παρὰ θεοῦ κτᾶταί τις, Εὐστ. Πονημ. 233. 92.

θεόκτιστος, **ον**, καὶ η, ον, δημιουργηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, σπείρων θεοκτίσταν φλόγα Τραγ. παρ' 'Αριστ. Ποιητ. 21, 14.

θεόκτῐτος, **ον**, = τῷ προηγ., Σόλων 35. 6, Συλλ. 'Επιγρ. 2892. —Ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Γ', σ. 333.

θεοκτονία, ὁ φόνος τοῦ θεοῦ, ἡ πρᾶξις τοῦ θεοκτόνου, 'Εκκλ.

θεοκτόνος, **ον**, ὁ φονεύων τὸν θεόν, 'Ιουδαῖοι 'Εκκλ.

θεόκτυπος, **ου**, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κτυπούμενος ἢ ἀποτελούμενος, ἦχος Κοσμᾶς 'Ιερ. 497Β.

θεοκῠβέρνητος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κυβερνώμενος, Βυζ.

θεοκυήτωρ, **ορος**, ἡ, = τῷ ἑπομ., δέσποινα 'Εκκλ.

θεοκύμων, **ονος**, ἡ, συλλαβοῦσα, κυήσασα τὸν θεόν, 'Ανθ. Π. 1. 119.

θεοκύρωτος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκυρωμένος, τὰς ἀποστολικὰς καὶ θεοκυρώτους παραδόσεις 'Εκκλ.

θεολαμπής, **ές**, θείαν λάμψιν ἔχων, ἐκπέμπων, ἀρεταὶ Συνέσ. 1.116, 'Ιω. Χρυσ.

θεολάξευτος, **ον**, λαξευθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ταράσ. Κων/πόλεως σ. 1489, ἔκδ. Μί.

θεολατρεία, ἡ, λατρεία, (κάλλιον **-ία**) διακονία τοῦ θεοῦ, Γρηγ. Ναζ. 2.140.

θεόλεκτος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰρημένος, 'Ιω. Δαμασκ., κλπ.

θεοληπτέομαι, Παθ., γίνομαι θεόληπτος, θεόπνευστος, ψυχῆς ἐμῆς εἰωθυίας τὰ πολλὰ θεοληπτεῖσθαι Φίλων 1.143.

θεοληπτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς θεόληπτον ἢ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον, θεόπνευστον, 'Εκκλ.·— **ἡ θεοληπτικὴ** (ἐνν. μαντεία) = **θεοληψία**, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 9.132.

θεόληπτος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος, θεόπνευστος, ἔνθεος, 'Αριστ. 'Ηθ. Ε. 1.1, 4, 'Απτ. Καρχ. 41, κτλ.· θ. εἰς ἀρετήν, πρὸς ἀρετήν, δι' ἀρετήν, ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Πλούτ. 2.1117Α. **2**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, = **θεοβλαβής**, Μανέθων 4. 80·—δεισιδαίμων, Πλούτ. 2. 855Β.

θεοληψία, ἡ, θεοπνευστία, θεία ἔμπνευσις, Πλούτ. 2. 763Α. **2**) δεισιδαιμονία, αὐτόθι 56Ε.

θεολογεῖον, τό, ἐν τῷ θεάτρῳ, τόπος ὑπὲρ τὴν σκηνήν, ἔνθα οἱ θεοὶ ἐπεφαίνοντο, Πολυδ. Δ', 130.

θεολογέω, εἶμαι θεολόγος, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, περί τινος 'Αριστ. Μεταφ. 1. 3, 6, π. Κόσμ. 1, 6, Πλούτ., κτλ.· τὰ περὶ τριάδος 'Εκκλ.—Παθ., τὰ θεολογούμενα, ἔρευναι περὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν θείων, Πλούτ. 2. 421D, Σουετ. 'Οκταβ. 94. **2**) θεοποιῶ, τὸν ἥλιον, εἴδωλα Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 750C, κτλ. **3**) ἀποδεικνύω τὴν θεότητά τινος, 'Ιησοῦν 'Εκκλ.

θεολογία, ἡ, λόγος περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἡ ἐπιστήμη τῶν θείων πραγμάτων, θεολογία, Πλάτ. Πολ. 379Α· ἐν τῷ πληθ., 'Αριστ. Μετεωρ. 2.1, 2. **ΙΙ**. παρ' 'Εκκλ., **1**) ἡ διδασκαλία (τὸ δόγμα) περὶ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθ. **οἰκονομία**, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν, οἱ μὲν ἤστραψαν τὴν οἰκονομίαν, ὁ δὲ ('Ιωάννης) βροντᾷ τὴν θεολογίαν 'Ιω. Χρυσόστ. 'Ομ. 106. **2**) ἡ ἁγία Γραφή, ὁ νόμος, ὡς ἡ θεολογία φησί, δι' ἀγγέλων ἡμῖν ἐδωρήθη Διονύσ. 'Αρεοπ.· τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας θεολογίας Θεοδώρητ.

θεολογικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφία θ. 'Αριστ. Μεταφ. 5. 1, 10, πρβλ. Στράβων 474, κτλ.·— **ἡ θεολογικὴ** (ἐνν. ἐπιστήμη), = ἡ πρώτη φιλοσοφία ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ὄντος ᾗ ὄν 'Αριστ. Μεταφ. 10.7, 7 κἑξ.·— ὁ θ. = θεολόγος, 'Εκκλ.—'Επίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 568D.

θεολόγος, ὁ, (λέγω) ὁ λέγων περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἐπίθ. ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς παλαιοὺς ποιητὰς τοὺς γράψαντας Θεογονίας, οἷον τὸν 'Ησίοδον, 'Ορφέα, κτλ., 'Αριστ. Μεταφ. 2. 4, 12· ἢ εἰς τοὺς παλαιοὺς φιλοσόφους οἵτινες ἐπραγματεύθησαν περὶ κοσμογονίας, ὡς ὁ 'Εμπεδοκλῆς, 'Αναξαγόρας, κλ., αὐτόθι 11. 6. 6., 11. 10, 11., 13. 4, 3, Κικ. N. D. 3. 21, κτλ.· εἰς μάντεις καὶ προφήτας, οἱ Δελφῶν θ. Πλούτ. 2. 417F, πρβλ. Λουκ. 'Αλεξ. 19, Συλλ. 'Επιγρ. 3148, 3199 καὶ 3200 (ἔνθα οἱ θεολόγοι εἶνε γυναῖκες). **2**) παρ' 'Εκκλ., θεολόγος, ὡς παρ' ἡμῖν· ὁ Θεολόγος, ὄνομα διδόμενον ἰδίως εἰς τὸν ἅγ. 'Ιωάννην, Συλλ. 'Επιγρ. 8694 - 5, 8756· καὶ εἰς Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν, αὐτόθι 8686 κ. ἀλλ.

θεολωβήτης, **ου**, ὁ, βλάσφημος, Μανέθων 4. 234.

θεομακάριστος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ εὐλογημένος, 'Ιγνάτ. Πολυκ. 7.

θεομᾰνέω, εἶμαι θεομανής, Πολυδ. Α', 19.

θεομᾰνής, **ές**, ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς μανίαν, παραφροσύνην, ἀχθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 653, Εὐρ. Ἴων 1402· λύσσα θ., μανία ὑπὸ τῶν θεῶν προξενηθεῖσα, Εὐρ. 'Ορ. 845· πότμος αὐτόθι 79.

θεομᾰνία, ἡ, μανία ὑπὸ τοῦ θεοῦ προξενηθεῖσα, ἔμπνευσις, οὐκ ἀνθρωπίναις ἐπινοίαις ἀλλ' ἐν θεομανίᾳ συνιστάμενον Φίλων 1. 571.

θεομαντεία, ἡ, πνεῦμα προφητικόν, μαντεία διὰ θείας ἐμπνεύσεως, Δίων Κ. 62.18.

θεόμαντις, **εως**, ἡ, ὁ ἔχων πνεῦμα προφητικόν, θεόπνευστος ἄνθρωπος, ἐνθουσιάζοντες ὡς οἱ θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι Πλάτ. 'Απολ. 22C, Μένωνι 99C· πρβλ. **θυμόμαντις** καὶ ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

θεόμαρτυς ἢ **θεομάρτυς**, **υρος**, ὁ, μάρτυς τοῦ θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 2. 27.

θεομᾰχέω, μάχομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν, Εὐρ. Βάκχ. 45, 325, 1255, Ι. Α. 1409· μὴ θεομάχει Μένανδ. Εὐν. 2· πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 168C.

θεομᾰχία, ἡ, μάχη τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους· οὕτως ἐκαλοῦντο ῥαψῳδίαι τινὲς τῆς 'Ιλ., ἰδίως ἡ ιθ', Πλάτ. Πολ. 378D, κτλ.

θεομάχος, **ον**, ὁ μαχόμενος ἐναντίον τοῦ θεοῦ, Πράξ. 'Αποστ. ε', 39, Λουκ. Διϊ Τρ. 45.

θεόμβρωτος, ἴδε **θεοβρότιον**.

θεομεγάλυντος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεγαλυνθείς, δοξασθείς, βασιλεὺς Μάξ. Πλανούδ.

θεομηνία, ἡ, ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ, Δίων Κ. 'Αποσπ. 30, 1, Τζέτζ. 'Ιστ. 5. 727, Εὐστ. 891. 24.

θεομήστωρ, **ορος**, ὁ, ἴσος τοῖς θεοῖς κατὰ τὴν βουλήν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 655, Συλλ. 'Επιγρ. 6264· πρβλ. τὸ 'Ομηρικὸν θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·— ὡς κύρ. ὄνομα, 'Ηρόδ. 8. 85. **ΙΙ**. ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, κόσμος Μανέθων 4. 7 (κοιν. **-μήτωρ**).

θεόμητις, ὁ, ἡ, θεόσοφος, Νόνν. 'Ιω. 8. 43· κατὰ Σουΐδ. «θεόφρων, θεόβουλος»· **θεομητέω**, θεοφοροῦμαι, 'Ησύχ.

θεομητορικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν θεομήτορα, θ. ἑορταί, τῆς Θεοτόκου·— καὶ **θεομητρικός**, 'Εκκλ.

θεομήτωρ, **ορος**, ἡ, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, ἡ Ρέα, Νόνν. Δ. 25, 334. **2**) ἡ μήτηρ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς Παρθένου, 'Ελλην. 'Επιγρ. 1062, 'Εκκλ.

θε-όμιλος, **ον**, ὁ μετὰ τοῦ θεοῦ ὁμιλῶν, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 130.

θεομῑμησία, ἡ, μίμησις τοῦ θεοῦ, 'Εκκλ.

θεόμῑμος, **ον**, μιμούμενος τὸν θεόν, θεῖος, βασιλεία Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 331. 20·— καὶ **θεομίμητος**, **ον**, δύναμις 'Εκκλ.

θεομῑσής, **ές**, μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀντίθετον **θεοφιλής**, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1548, Πλάτ. Εὐθύφρ. 7Α, Πολ. 612Ε· θεομισέστατος ὁ αὐτ. Νόμ. 916Ε.—'Επίρρ. **-σῶς**, Πολυδ. Α', 22.—Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322. **ΙΙ**. **θεομίσης**, **ες**, ἐνεργ., μισῶν τὸν θεόν, μισόθεος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ.

θεομίσητος, **ον**, = **θεομῑσής**, 'Εκκλ.·— **θεομισητία**, ἡ, = θεοσεχθρία, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 416.

θε-όμοιος, **ον**, ὅμοιος τῷ θεῷ, 'Εκκλ.

θεόμοιρος, **ον**, μετέχων τῆς θείας φύσεως, Ἔκφαντ. παρὰ Στοβ. 323. 58 (ἐν τῷ θηλ. **-μοίρη**), Δαμασκ. ἐν τῇ Βιβλ. Φωτ. 347.

θεομόριος, **α**, **ον**, Δωρ. **θευμ-**, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., θευμορίη νοῦσος, ἄτη 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 676, 974. **ΙΙ**. **θευμορίη**, ἡ, τύχη, θεοῦ μοῖρα, Καλλ. 'Επ. 3.1, 'Ανθ. Π. 7. 367. **2**) τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ τοῦ θύματος, 'Ησύχ.

θεόμορος, **ον**, Δωρ. θεύμ-, ὡρισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, παρεχόμενος ὑπ' αὐτῶν, ἀοιδαὶ Πίνδ. Ο. 3.18· γάμου θεόμορον γέρας ὁ αὐτ. Ι. 8 (7). 84. **ΙΙ**. εὐλογημένος ἐκ μέρους τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. Π. 5. 6.—Ἴδε **θεύμορος**.

θεόμορφος, **ον**, θείαν ἔχων μορφήν, 'Ανθ. Π. 12.196·—οὐσιαστ. **θεομορφία**, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1273, ἔκδ. Μί.

θεομύητος, **ον**, μυηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1124, ἔκδ. Μί.

θεομῡθία, ἡ, θεία μάθησις, μυθολογία, Πρόκλ., κτλ.

θεομῠσής, **ές**, μυσαρός, βδελυκτὸς ἐνώπιον τῶν θεῶν, ὁ ἕνεκα ἁμαρτίας εἰς τοὺς θεοὺς μεμιασμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 40.

θεόμυστος, **ον**, μεμυημένος τὰ θεῖα, 'Εκκλ.·— οὐσιαστ. **θεομυστίαι**, **αἱ**, Θ. Στουδ. σ. 732, ἔκδ. Μί.

θεονόμως, 'Επίρρ., μὲ τὸν νόμον τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 448, ἔκδ. Μί.

θεονύμφευτος, **ή**, ἐπὶ τῆς Παναγίας, 'Ιωσ. 'Υμνογρ. σ. 1128, 1389, ἔκδ. Μί., Θ. Λάσκ. σ. 771, 780, ἔκδ. Μί.

θεόνυμφος, ἡ, ἐπὶ τῆς Παναγίας, νύμφη τοῦ Θεοῦ, 'Ιωσ. 'Υμνογρ. σ. 1020, 1021, 1024, 1393, ἔκδ. Μί., Θ. Λάσκ. σ. 776, ἔκδ. Μί.

θεοξένιος, **ον**, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Πελλήνῃ, Παυσ. 7. 27, 4· ὡσαύτως, ὄνομα μηνός τινος ἐν Δελφοῖς, Συλλ. 'Επιγρ. 1700, 'Ανέκδ. Δελφ. 10, 14, κτλ. **ΙΙ**. **θεοξένια**, τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Πελλήνῃ, Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἐν Δελ-

ροῖς, 'Αθήν. 372Α· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Σχόλ. Πινδ. Ο. 9. 146· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τῶν Διοσκόρων ἐν 'Ακράγαντι, ἴδε Böckh Εἰσαγ. Πίνδ. Ο. 3. 135, Πλούτ. 2. 557F·— **θεοξενιασταί**, οἱ, οἱ ἑορτάζοντες τὴν πανήγυριν ταύτην, 'Επιγρ. Τήν. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 2338. 25, 114 κἑξ.·— οὐσιαστ. **θεοξενίη**, ἡ, Μ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 385, στ. 309, ἔκδ. Λ.

θεοπαγής, ές, ὑπὸ τοῦ θεοῦ θεμελιωθείς, νόμοι Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. Μί.

θεοπαίγμων, **θεόπαιγμον**, **ονος**, μετὰ θεοῦ παίζων, Νόνν. Δ. 30. 210, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

θεοπάθεια, ἡ, τὰ πάθη τοῦ θεοῦ, Φώτ.

θεόπαις, **αιδὸς**, ὁ, ἡ, τέκνον τῶν θεῶν, θεῖος, Ἔρως 'Ανθ. Π. 12. 56· Βαβυλὼν Ἡρόδικ. παρ' 'Αθην. 222Α· λάβραξ 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 311Α. II. ἔχων θεῖον τέκνον, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Νόνν. 'Ιω. 10, στίχ. 26.

θεόπαιστος, ον, πληττόμενος ὑπὸ θεοῦ· πρβλ. **θεόκτυπος**· κιθάρα Ἡσύχ.

θεοπαράδοτος, ον, παραδεδομένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, λόγια, πολιτεία 'Εκκλ.

θεοπαράκλητος, ον, ὁ τοῦ θεοῦ παράκλητος, Θ. Στουδ. σ. 1577, ἔκδ. Μί.

θεοπάρακτος, ον, παραχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἰ αὐτοπαρακτός ἐστιν ὁ κόσμος οὔκ ἐστι θεοπάρακτος 'Ιουστῖν. Μ.

θεοπάροχος, ον, ὑπὸ θεοῦ παρεσχημένος, δεδομένος, δάκρυα 'Εκκλ.

θεοπασχία, ἡ, = **θεοπάθεια**, 'Εκκλ.·— **θεοπασχῖται**, οἱ, μονοφυσιτικὴ αἵρεσις τῆς ς' ἑκατονταετ., οἵτινες ἐπίστευον ὅτι ὁ Χριστὸς ἔπαθε κατὰ τὴν θείαν αὐτοῦ φύσιν, 'Εκκλ.

θεοπάτωρ, **ορος**, ὁ, πατὴρ τοῦ θεοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ἐπὶ τοῦ Δαβίδ, 'Εκκλ.·— οὐσιαστ. **θεοπατορία**, ἡ, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 236, ἔκδ. Μί.

θεοπείθεια, ἡ, ὑπακοὴ εἰς τὸν θεόν, 'Εκκλ.

θεοπειθής, ές, ὑπήκοος τῷ θεῷ, εὐπειθὴς αὐτῷ, 'Ανθ. Π. 1. 119, 25.— 'Επίρρ. -**θῶς**, Εὐστ. Πονημ. 75. 50.

θεόπεμπτος, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθείς, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 9, 3, Διον. 'Αλ. 1. 14·— ὑπεράνθρωπος, ἔκτακτος, Λόγγ. 3. 18, 'Αρτεμ. 1. 7.

θεοπέρᾱτος, ον, (περάω)· θ. πλάναι, πλάναι πεμφθεῖσαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν, π. χ. ἐπὶ τῆς 'Ιοῦς, Ποιητ. παρὰ Δημ. Φαλ. 91· ἄλλα χφα **θεοτέρᾱτος**.

θεοπλᾰνησία, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πλάνη, ἀπομάκρυνσις, 'Αθαν.

θεοπλαστέω, πλάττω θεόν, θεοποιῶ, 'Ηλιόδ. 9. 9, Φίλων 2. 164, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 284.

θεοπλάστης, ου, ὁ, πλάττων, κατασκευάζων θεούς, εἰκόνας θεῶν, ἀγαλματοποιός, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 617, Πολυδ. Α', 12. II. ὁ θεῖος Δημιουργός, Φίλων 2, 490.

θεοπλαστία, ἡ, ἡ θεία ἐνσάρκωσις, 'Εκκλ.

θεόπλαστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεποιημένος, Χρησμ. Σιβ. προοιμ. 1, ἄνθρωπος .. μόνον τῶν ζώων θεόπλαστον Βασίλ.— 'Επίρρ. -**τως**, 'Εκκλ.

θεοπληγής, ές, = **θεόπληκτος**, Συνέσ. 119D· **θεοπλὴξ** ἢ **θεόπληξ**, ὁ, ἡ, Ἄννα Κομν. 14, 423.

θεό-πληκτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πληχθείς, κτυπηθείς, θεοβλαβής, Ἡσύχ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ -**πλακτος**.

θεοπληξία, ἡ, = **θεοβλάβεια**, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε 234C.

θεόπλοκος, ον, θεόθεν πεπλεγμένος, σαγήνη 'Εκκλ.· θ. καὶ ἡδυφραδὲς εἰδύλλιον Νικήτ. Χρον. 70Α.

θεόπλουτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γενόμενος πλούσιος, 'Ιω. Χρυσ. 4, 294.

θεοπνευστία, ἡ, θεία ἔμπνευσις, 'Εκκλ., ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 128.

θεόπνευστος, ον, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σοφίη Ψευδο-Φωκυλ. 121· ὄνειροι Πλούτ. 2. 904F· πᾶσα γραφὴ Β' 'Επιστ. π. Τιμ. γ', 16· ἀρχιερεὺς 'Επιγράμμ. 'Ελλην. 1062.

θεόπνοος, ον, = τῷ προηγ., Πορφύρ. Ἄντρ. Νυμφ. 116·— τὸ **θεόπνουν**, ἔμπνευσις, θεοπνευστία, ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθήκαις) 4700b.

θεοποιέω, ποιῶ θεόν, μεταβάλλω εἰς θεόν, Λουκ. Σκυθ. 1, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 94. 2) θ. ἀνθρώπους, ποιῶ αὐτοὺς μετόχους θείας φύσεως, 'Αθανάσ.

θεοποιητικός, ή, όν, ἱκανὸς ποιεῖν θεούς·— ἡ -**κή** (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα θεῶν, ἀγαλματοποιητική, Πολυδ. Α', 13.

θεοποίητος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τοῦ θεοῦ, θεότευκτος, 'Ισοκρ. 152C, 'Ιω. Χρυσ.

θεοποιΐα, ἡ, = **θεοποιητική**, ποίησις θεῶν, δηλ. τῶν ἀγαλμάτων αὐτῶν, Πολυδ. Α', 12.

θεοποιός, όν, ὁ κατασκευάζων θεούς, θεοπλάστης, Πολυδ. Α', 12· ἡ θ. τέχνη = θεοποιητική, 'Ανθ. Π. 9. 774. II. ὁ μεταβάλλων εἰς θεούς, ἀποθεῶν, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **λήξεις**.

θεοπολέω, ὑπηρετῶ τῷ θεῷ, Πλάτ. Νόμ. 909D. Ὁ Τίμ. ἑρμηνεύει: «θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπρασσόμενον».

θεοπόλος, ὁ, ἡ, ἱερεύς· ἴδε **θεηπόλος**.

θεοπομπεῖν· «ἐνθουσιᾶν» Ἡσύχ.

θεόπομπος, ον, = **θεόπεμπτος**, τιμαὶ Πίνδ. Π. 4. 123.

θεοπόνητος, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν κατασκευασθείς, λέχη, ἐπὶ τῆς 'Ελένης, Εὐρ. Τρῳ. 953, 'Ελλ. 584.

θεοπότιστος, ον, ποτισθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διδαχθείς, φωτισθείς, Ταράσ. Κων/πόλεως σ. 1489, ἔκδ. Μί.

θεοπρᾱγία, ἡ, θεία ἐνέργεια, 'Εκκλ.· -**πραξία** Εὐστ. Πονημ. 215. 86.

θεοπρέπεια, ἡ, θεία μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια, Διόδ. 5. 43., 11. 89, Κλήμ. 'Αλ. 830.

θεοπρεπής, ές, κατάλληλος, ἁρμόζων, πρέπων θεῷ, Ἥρας δῶμα Πίνδ. Ν. 10. 2· τέμενος Διόδ. 11. 89· πομπή, μορφὴ Πλούτ. Δίωνι 28., 2. 780Α· θαυμαστός, θέαμα ὁ αὐτ. 'Αλκιβ. 34, κτλ.— 'Επίρρ. -**πῶς**, Λουκ. 'Αλεξ. 15.

θεόπρεπτος, ον, = τῷ προηγ., διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 904· ἴδε **θεότρεπτος**.

θεοπρόβλητος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλελεγμένος, Θεοφύλ. 2, 677, Ἄννα Κομν. 408. 412.

θεοπρομήτωρ, **ορος**, ἡ, Ἄννα ἡ γυνὴ τοῦ 'Ιωακεὶμ ὡς μήτηρ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, 'Ωρολόγ. 'Ανατολ. 'Εκκλ. 25 'Ιουλίου.

θεοπροπέω, προφητεύω, ἀλλὰ μόνον κατὰ μετοχ. ἀρσ., θεοπροπέων ἀγορεύεις 'Ιλ. Α. 109., Β. 322, 'Οδ. Β. 184, Πίνδ. Π. 4. 339, κτλ.

θεοπροπία, ἡ, προφητεία, χρησμός, 'Ιλ. Α. 87, 385, Λ. 794, Π. 36, 'Οδ. Α. 415, Β. 201, κτλ.

θεοπρόπιον, τό, προφητεία, χρησμός, 'Ιλ. Α. 85, Ζ. 438· ἐκ θεοπροπίου, κατά τινα χρησμόν, 'Ηρόδ. 1. 7, 165 κ. ἀλλ.· κατὰ τὸ θ. αὐτόθι 68.

θεοπρόπος, ον, προλέγων τὰ μέλλοντα, προφητικός, οἰωνιστὴς 'Ιλ. Ν. 70· ἔπος Σοφ. Τρ. 822· ἦτορ, θυμὸς Κόϊντ. Σμ. 12. 534, 'Ανθ. Π. 1. 10, 5· πρβλ. **θεοπρόπος**. 2) ὡς οὐσιαστ., ὁ μάντις, προφήτης, 'Ιλ. Μ. 228, 'Οδ. Α. 416·— **θεοπρόπον** ἢ **θεόπροπον**, τό, = **θεοπροπία**, Καλ. Λουτρ. Παλλ. 125. II. δημόσιος ἀγγελιαφόρος ἀπεσταλμένος ὅπως ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον, 'Ιων. ἀντὶ **θεωρός**, 'Ηρόδ. 1. 48, 67., 5. 79., 6. 57., 7. 140· ὡσαύτως Αἰσχύλ. Πρ. 659, Πλούτ. Κίμ. 18. (Κατὰ τὸν Buttm., Λεξιλ. ἐν λ., ὁ ἑρμηνεύων τὸ θεοπρόπιον, ἐκεῖνο δι' οὗ ὁ θεὸς πρέπει, ἑρμηνευτὴς θείου σημείου).

θεο-πρόσδεκτος, ον, εὐπρόσδεκτος παρὰ τῷ θεῷ, Εὐστ. Πονημ. 167. 10.

θεο-πρόσπλοκος, ον, τὸ θεῖον φοβούμενος καὶ προσπλεκόμενος πρὸς θεούς, θεομανής, φανατικός, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 224.

θεοπροστάκτως, 'Επίρρ., διὰ προστάγματος θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 456, ἔκδ. Μί.

θεοπρότακτος, ον, προταχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 'Ιω. Δαμασκ. ἐν 'Ελλ. Πατρολ. Μί. τ. 96, σ. 648.

θεοπτέω, βλέπω τὸν θεόν, Μ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 123. 14, ἔκδ. Λ.

θε-όπτης, **ου**, ὁ, (ὁράω, ὄψομαι) ὁ βλέπων τὸν Θεόν, προφήτης, περὶ Μωϋσέως καὶ τοῦ προφήτου 'Ηλία, 'Εκκλ.

θεοπτία, ἡ, τὸ βλέπειν τὸν θεόν· οὐχὶ **θεοπτεία**, ὡς ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. 'Απόδειξις 309D, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

θεοπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **θεόπτην**·— ἡ θ. δύναμις, ἡ δύναμις πρὸς ὁράματα, 'Ερμῆς παρὰ Στοβ. 138. 10· οἱ θ., τάξις τις ἐν τῷ Χριστιανικῷ ἱερατείῳ, 'Εκκλ.— 'Επίρρ. **θεοπτικῶς**, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. 51. 46, ἔκδ. Taf.

θεόπτυστος, ον, βδελυκτὸς παρὰ τοῖς θεοῖς, ἀπόπτυστος τοῖς θεοῖς, Αἰσχύλ. Θήβ. 604.

θεόπῡρος, ον, (πῦρ) ἀνημμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, φλὸξ Εὐρ. 'Ηλ. 732.

θε-όργητος, ον, = **θεομανής**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 659.

θεόργιστος, ον, = **θεόργητος**, Οἱ μ. Θεοφάν. Δ, 40, 'Ιω. Γενέσ. σ. 104. 16, ἔκδ. Β.

θεόρρακτος, ον, οὕτω σκωπτικῶς ἐκάλουν ἐν Συρακούσαις Θεόμναστόν τινα, μανικὸν γελοίως ἄνθρωπον, Κικέρ. Verrin. IV. 66.

θεόρ-ρευστος, ον, = **θεόρρυτος**, 'Απολλινάρ. Μεταφρ. σ. 164.

θεορρημοσύνη, ἡ, θεία ὁμιλία ἢ διδασκαλία, κατήχησις, 'Εκκλ.

θεορρήμων, ον, ὁμιλῶν διὰ θείας δυνάμεως, θεηγόρος, γλῶσσα 'Εκκλ.

θεόρρητος, ον, λαληθείς, ῥηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέτρον 'Ανθ. Π. 1. 19., 9. 505· βίβλος, μῦθος Νόνν. 'Ιω. 5, 154., 14, 25.

θεόρρῦτος, ον, ῥέων, προερχόμενος ἐκ θεοῦ, ὄμβρος 'Οππ. 'Αλ. 5. 9.

θέ-ορτος, ον, (ὄρνυμαι) ἐκ τῶν θεῶν ἐγερθείς, θεόπεμπτος, οὐράνιος, ὄλβος Πίνδ. Ο. 2. 67· θέορτον ἢ βρότειον (πρβλ. **θεόσυτος**) Αἰσχύλ. Πρ. 765·— πρβλ. **παλίνορτος**.

θεός, ὁ, Βοιωτ. **θιὸς** ἢ **σιός**, Λακων. **σιός** (ἴδε κατωτ. II)· Δωρ. **θεύς**, αἰτ. **θεῦν** (Καλλ. εἰς Δήμ. 58. 130), κλητ. (βραδύτερον) **θεός**, ἢ (παρὰ τοῖς 'Εβδ. καὶ ἐν τῇ Κ. Δ.) **θεέ**· ἀλλὰ δόκι-

μον ἐν τοῖς συνθέτοις ὀνόμασι, Ἀμφίθεε Ἀριστοφ. Ἀχ. 176, Τιμόθεε Λουκ. Ἁρμονίδ. 1. (Περὶ τῆς ῥίζης καὶ προσῳδίας ἴδε ἐν τέλ.)

Θεός, Ὅμ., ἔν τε τῇ γενικῇ σημασίᾳ θεὸς ἢ ἐν τῷ πληθ. θεοί, = ἡ θεότης, θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει τὸ δ' ἐάσει Ὀδ. Ξ. 444· οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε Θ. 176, πρβλ. Γ. 231, Ἰλ. Ν. 730 (ὡσαύτως, θεὸς Ζεύς Ὀδ. Δ. 236, Ξ. 327):— καὶ ἐν τῇ μερικῇ σημασίᾳ, περὶ τῶν πολλῶν θεῶν τῆς Ἑλληνικῆς πολυθεΐας, θεός τις, εἷς ἐκ τῶν θεῶν, Ι. 142, κτλ. (παρ' Ἀττ., θεῶν τις, πρβλ. Elmsl. Μηδ. 93 σημ., Λοβ. Αἶ. 998)· ἐντεῦθεν ὁ Ζεὺς εἶνε ἄριστος ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν Ἰλ. Τ. 96· πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε κτλ.:— παρ' Ὁμ. οἱ θεοὶ λαμβάνονται ὡς παράδειγμα καλλονῆς καὶ ὑπεροχῆς, ἐντεῦθεν οἱ ἥρωες ἐπαινοῦνται ἐν ταῖς φράσεσι: θεὸς ὥς, ὥστε θεός, ἶσα θεῷ ἢ θεοῖς, θεῷ ἐναλίγκιος, κτλ.:— παρίσταται δὲ ὁ θεὸς ἢ οἱ θεοὶ ὡς κυβερνῶντες τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ διδόντες εἰς αὐτὸ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἢ κακά, πάντα τὰ αἰφνίδια ἢ ἀπροσδόκητα, πρβλ. **θεόθεν**· ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι τὰ πράγματα γίνονται σὺν θεῷ, σύν γε θεοῖσιν, κατὰ θέλησιν τῆς θεότητος, Ἰλ. Ι. 49, Ω. 430· οὕτω παρ' Ἀττ., σὺν θεῷ Σοφ. Αἶ. 765, 779, κτλ. (σπανιώτερον, σὺν τῷ θεῷ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1461)· σὺν θεῷ εἰπεῖν Πλάτ. Πρωτ. 317Β, κτλ.· σὺν θεῷ εἰρημένον Ἡρόδ. 1. 86, πρβλ. 3. 153· οὕτω καί, οὗτοι ἄνευ θεοῦ, Λατ. non sine diis, Ὀδ. Β. 371, Β. 372, Ο. 530· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ., ἴδε Elmsl. Μηδ. 93 σημ.· οὐκ .. ἄνευθε θεοῦ Ἰλ. Ε. 185· οὐ θεῶν ἄτερ Πινδ. Π. 5. 102 (πρβλ. **θεόθεν**)·— ἐκ θεόφι Ἰλ. Η. 101 (ἀλλ' ἐν Ρ. 477, τὸ θεόφι εἶναι δοτ.)·— ὑπὲρ θεόν, ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ, Ρ. 327·— παρ' Ἀττ., κατὰ θεόν τινα, Λατ. divinitus, Εὐρ. Ι. Α. 4, 11, Πλάτ. Εὐθυδ. 272Ε· κατὰ θεὸν εἰρημένα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682Α· ἂν θεὸς θέλῃ Ἀλεξ. Τοκιστ. 2· θεοῦ θέλοντος Μένανδ. Μονοστ. 671· οὕτω καὶ κατὰ πληθ., ἂν θεοὶ θέλωσιν Ἀλεξ. Φαιδ. 1· θεῶν συνεθελόντων Ξεν. Ἱππαρχ. 9, 7· θεῶν βουλομένων, Λατ. diis faventibus, Λουκ. Μακροβ. 29, κτλ.·— εἰ ὀρθῶς ἢ μή, θ. οἶδεν Πλάτ. Φαίδρ. 266Β, Πολ. 517Β, κτλ.·— ὡς ὅρκος, πρὸς θεῶν, ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν, συχνὸν παρὰ Τραγ.· πρὸς Διὸς καὶ τῶν θεῶν Δημ. 312. 15· θεὸς ἴστω, ὡς τὸ Ζεὺς ἴστω, ἴττω Ζεύς, Σοφ. Ο. Τ. 522, κτλ.— Τὰ παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι τὸ θεὸς ἀνάρθρως ἦτο ἐν χρήσει πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἰδέας τοῦ θεοῦ ἢ τῆς ὑψίστης θεότητος· οὕτω, πλάττομεν .. θεὸν ἀθάνατόν τι ζῷον Πλάτ. Φαίδρ. 246C· θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 176C, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς βεβαίως τὸ μέτρον ηὐνόει τὴν τοιαύτην χρῆσιν· παρὰ δὲ πεζοῖς τὸ θεὸς κεῖται συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρ. (ἴδε κατωτ. 2), πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θ. ἐπιπέμψῃ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 62C· οὐκοῦν ἀγαθὸς ὁ θ.; ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 379Α· ὁ θ. πάντων ἂν εἴη αἴτιος αὐτόθι C· ἥκιστ' ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θ. αὐτόθι 381Β, κτλ. **2)** συχνάκις ἐπὶ ἑκάστου τῶν θεῶν, ὁπότε τὸ ἄρθρον συνήθως προστίθεται, οἱ νέρτεροι θεοί, οἱ κάτωθεν κτλ., ἀντίθ. οἱ οὐράνιοι, Τραγ.· οἱ δώδεκα θεοί, οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοί, Ἀριστοφ. Ἱππ. 235, Ὄρν. 95, Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 451-2, 525, κ. ἀλλ.·— ἀλλὰ καὶ ἀπολ., συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθρ., ὕει ὁ θεός (δηλ. ὁ Ζεύς), πρβλ. **ὕω, νέφω**, κτλ.· ὁ θ. ἐνέσκηψε βέλος Ἡρόδ. 4. 19· ἔσεισεν ὁ θεὸς (ὁ Ποσειδῶν) Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4·— ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, Ἡρόδ. 2. 24, Αἰσχύλ. Πέρσ. 502, Εὐρ. Ἀλκ. 722· τί δοκεῖ τὰ τοῦ θεοῦ; Θεοφρ. Χαρ. 25·— ἐν χρησμοῖς, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ο. Τ. 86, 95, κτλ.·— περὶ τοῦ τὼ σιώ, ἴδε κατωτ. ΙΙ. **ΙΙ.** θεὸς ὡς θηλ. ἀντὶ **θεά, θέαινα**, θήλεια θεότης, συχν. παρ' Ὁμ., μήτε θήλεια θεός, μήτε τις ἄρσην Ἰλ. Θ. 7· τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις Δημ. 225 ἐν τέλ., πρβλ. 274. 25., 531. 11· ἐν Ἀθήναις, συνήθως ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10. 36, Πλάτ. Τιμ. 21Α, κτλ.· ἡ Διὸς θεός, ἡ Ζηνὸς θ. Σοφ. Αἶ. 401, 952 (ἡ Διὸς θεὰ αὐτόθι 450)· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς, μετ' ἐπιθ. ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων, ἡ ποντία θεὸς Πινδ. Ι. 8 (7). 72· ἡ νερτέρα θ., ἡ Περσεφόνη, Σοφ. Ο. Κ. 1548, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἡρωινῶν, οἷον τῆς Νιόβης, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 150, Ἀντ. 834· δυϊκ. θεώ, ἐπὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Ἀριστοφ. Σφηκ. 378· συχνάκις ἐπὶ ὅρκων, νὴ τὼ θεὼ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 112· μὰ τὼ θεὼ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 155, 532· διὰ τὼ θεὼ Ἀνδοκ. 16. 21 (ἀλλά, ναὶ τὼ σιώ, παρὰ Σπαρτιάταις, ἐπὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 34, Ἑλλ. 4. 4, 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 81· παρὰ Βοιωτοῖς, ἐπὶ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, νὴ τὼ σιὼ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 905)·— παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν τὸ θηλ. **θεὰ** σχεδὸν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ τύπου **θεός**, ἴδε **θεά**. **ΙΙΙ.** ὡς ἐπίθ. ἐν τῷ συγκρ. θεώτερος, θύραι θεώτεραι, «θειότεραι, δι' ὧν μόνοι θεοὶ εἰσέρχονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ν. 111· χορὸς θεώτερος Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 93, πρβλ. Ἀρτ. 249, Διον. Π. 257. **IV.** παρὰ μεταγ. ἡ λέξις **θεὸς** χρησιμεύει εἰς μετάφρασιν τοῦ Λατ. divus, ὡς τίτλος τῶν αὐτοκρατόρων, ὁ θ. Καῖσαρ Στράβων 177. (Ὡς πρὸς τὴν ῥίζαν, ὁ Ἡρόδ. (2. 52) ὑποθέτει ὅτι οἱ θεοὶ ἐκλήθησαν οὕτως, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον· ὁ Πλάτ. (Κρατ. 397C) παρῆγε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **θέειν**, τρέχειν, διότι οἱ πρῶτοι θεοὶ ἦσαν ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, κτλ. Ἄλλοτε οὐδεὶς ἐδίσταζε νὰ σχετίσῃ τὸ θεὸς πρὸς τὸ Σανσκρ. deva, Λατ. deus, καὶ οὕτω νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν **√ΔΙϜ, δῖϜ-ος**, div-us, **Ζεύς** (ἴδε **δῖος**). Ἀλλὰ φωνητικοὶ νόμοι ἀντίκεινται εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων θ καὶ δ ἐν ταῖς γλώσσαις ταύταις· ὥστε τινὲς τῶν φιλολόγων κατέφυγον εἰς τὰς ἀρχαίας ἐτυμολογίας, ὁ δὲ Κούρτ. λέγει ὅτι τὸ θεὸς δυνατὸν νὰ παράγηται ἐκ τῆς **√ΘΕΣ, θέσ-σασθαι, πολύ-θεσ-τος**, οὕτω δὲ ἡ λ. θεὸς θὰ ἐσήμαινε τὸν ἱκετευόμενον, πρὸς ὃν προσεύχεταί τις, πρβλ. **θέσ-κελος, θέσ-φατος, θεσ-πέσιος**. Ἀλλὰ πάλιν εἶναι δύσκολον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ λέξις θεὸς δὲν σχετίζεται κατά τινα τρόπον πρὸς τὰ συνώνυμα αὐτῇ deva, deus· καὶ ὅτι ἐνῷ οἱ Ἕλληνες εἶχον μετὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ Ἰταλῶν τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τὸν θεὸν τοῦ αἰθέρος: **Ζεύς**, Dyaus, Jovis, καὶ μετεχειρίζοντο ἀντιστοιχοῦντα ἐπίθ. **δῖος (δῖϜος)**, divyas, divinus, ὅμως διὰ τὴν ἔννοιαν τῆς θεότητος μετεχειρίσθησαν νέον τύπον ἀρχόμενον ἀπὸ θ ἀντὶ d, ἂν καὶ κατὰ τἆλλα σύμφωνον πρὸς τὰς παλαιὰς λέξεις.) [Παρὰ ποιηταῖς, πλὴν τῶν κωμικῶν, οὐχὶ σπάνιον ὡς μονοσύλλ. κατὰ συνίζησιν, π. χ. θεοὶ Ἰλ. Α. 18, Θέογν. 144· θεῶν Ὕμν. εἰς Δήμ. 55, 260· θεοῖς Θέογν. 171· θεοῖσιν Ὀδ. Ξ. 251· θεοὺς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 325· συχνὸν παρὰ τοῖς Τραγ., ἔτι καὶ ἐν τῇ ὀνομ. **θεὸς** πρὸ φωνήεντος, Εὐρ. Ὀρ. 399, ἔνθα ἴδε Πόρσ. (393), Ἡρ. Μαιν. 347· πρβλ. **θεά**.]

θεόσ-δοτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεόδοτος**, δοθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά, θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 318, Πινδ. Π. 5. 16· καὶ ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 2, κλπ.

θεόσ-δωρος, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεοδώρητος**, πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 47, «οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ **σ** λέγουσι θεόσδωρος, θεόσδοτος».

θεοσέβεια, ἡ, τὸ σέβεσθαι τὸν θεόν, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, Πλάτ. Ἐπιν. 985D, 989Ε. **2)** παρὰ τοῖς Ἐκκλησ., τίτλος τιμητικός, Βασίλ. 4. 384, 388.

θεοσεβέω, = θεοσεβής εἰμι, Δίων Κ. 54. 30, Συλλ. Ἐπιγρ. 8899.

θεο-σεβής, ές, σεβόμενος τὸν θεόν, εὐσεβής, θρῆσκος, Ἡρόδ. 1. 86., 2. 37· τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι Σοφ. Ο. Κ. 260· ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβὴς γένηται Πλάτ. Κρατ. 394D, κ. ἀλλ.· θ. μέλος Ἀριστοφ. Ὄρν. 897· τὰ θεοσεβῆ = **θεοσέβεια**, Πλάτ. Ἐπιν. 977Ε.— Ἐπίρρ. **-βῶς**, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58.

θεοσεβητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θεοσεβέω**, δεῖ θεοσεβεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 77.

θεό-σεπτος, ον, ὃν σέβεται, τιμᾷ τις ὡς θεόν, ὡς θεῖον, βροντὴ Ἀριστοφ. Νεφ. 292. **ΙΙ.** ἐνεργ. = **θεοσεβής**, Μανέθων 4. 427.

θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, = **θεοσεβής**, Εὐρ. Ἱππ. 1364.

θεοσ-εχθρία, ἡ, μῖσος πρὸς τοὺς θεούς, ἀσέβεια, Ἄρχιππ. Πλούτῳ 2 (ἔνθα αἱ δύο πρῶται συλλαβαὶ κατὰ συνίζησ.), Δημ. 611. 15· ἐν Ἀριστοφ. Σφηκ. 418 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **θεοισεχθρία**, Διντ., Ἀριστοφ. καὶ Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **θεοῖς ἐχθρὸς** παρὰ Δημ. 371. 11., 611. 15.— Ἐν Λουκ. Λεξιφ. 11, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 557, **θεοεχθρία** εἶνε ὁ ὑπάρχων τύπος.

θεοσήμαντος, ον, θεῖα σημαίνων, ἐκδηλῶν τὴν θείαν βούλησιν, σάλπιγξ Θ. Στουδ. σ. 757, ἐκδ. Mi.

θεοσημία, ἡ, σημεῖον ἐκ τῶν θεῶν, «ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία» Σουΐδ.· ἐν τῷ πληθ., θαύματα, Ἐκκλ., οὐχὶ **θεοσημεία** (πρβ. **διοσημία**), Εὐσ. Β. Κωνστ. 1. 28, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐαμερία**.— ὡσαύτως **θεοσήμειον**, τό, Ἐκκλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 408.

θεόσημος, ον, παρέχων σημεῖα θεοῦ, ὁ ἐκδηλῶν τὴν θείαν βούλησιν, Χρησμ. Σιβ. 8· τὸ θ. = **θεοσημία**, Βυζ.

θεοσθενής, ές, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σθενούμενος, Θ. Στουδ. σ. 441, 772, 1096, ἐκδ. Mi.

θεοσκέπαστος, ον, σκεπόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κ. Πορφύρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. σ. 198, ἐκδ. Β· ὡσαύτως **θεοσκεπής**, Ταράσ. 1476Δ.

θεόσκοπος, ον, ὁ, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σκοπούμενος, Ἐκκλ.

θεοσ-κυνέω, λατρεύω τοὺς θεούς, Ἡσύχ.· πρβλ. **θεοκυνής**.

θεοσοφέω, καταγίνομαι περὶ τὰ θεῖα, φιλοσοφῶ περὶ τῶν θείων, Πορφύρ. π. ἀποχ. ἐμψύχ. Δ', 17.

θεοσοφία, ἡ, γνῶσις τῶν θείων, θεία σοφία, Ἐκκλ.

θεόσοφος, ον, σοφὸς περὶ τὰ θεῖα, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-φως**, Κλήμ. Ἀλ.

θεόσπορος, ον, ὑπὸ θεοῦ ἐσπαρμένος, θεῖος, Εὐρ. Ἀποσπ. 107.

θεόσσυτος, ποιητ. ἀντὶ **θεόσυτος**.

θεόστασις, ἡ, ὑπόβαθρον ἐφ' οὗ ἱδρύοντο θεῶν ἀγάλματα, Ἐπιγρ. Γαδείρων λατινική, Orelli, Inscr. lat. 2507.

θεόστεπτος, ον, ἐστεφανωμένος ὑπὸ θεοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8658, 8742· ποιητ. **θειόστεπτος**, Ἡλιοδ. φιλοσόφ. ἰαμβ. πρὸς Θεοδόσ. 18· ὡσαύτως **θεοστεφής**, ές, Συλλ. Ἐπιγρ. 8639.

θεοστήρικτος, ον, στηριζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σκῆπτρα Ἀνθ. Π. 15. 15, Ἐκκλ.

θεοστιβής, ές, πατηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γῆ Πρόκλ. Ὕμν. 6. 6, Γρηγ. Ναζ. 2, 949 (Migne) **θεόστιβος**, ον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8795.

θεόστολος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐσταλμένος, θ. ὁμοταγεῖς Παύλου Θ. Στουδ. σ. 1629, ἐκδ. Mi.

θεόστοργος, ον, ἀγαπῶν τὸν θεόν, Νόνν. Ἰω. 4. σ. 45.

θεοστυγής, ές, μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεομισής, Εὐρ. Τρῳ. 1213, Κύκλ. 602· μισούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 30 (ἔνθα ἐκλαμβάνουσί τινες αὐτὸ ὡς ἐνεργ., μισῶν τὸν θεόν).

θεοστύγητος [ῠ], **ον,** = τῷ προηγ. 1, Αἰσχύλ. Χο. 635.

θεοσύλης, ου, ὁ, (συλάω) ὁ κλέπτων τὰ τοῦ θεοῦ, ὡς τὸ ἱερόσυλος, ὁ δὲ θεοσύλης γενόμενος καὶ τὰ ἔδη αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναστήσας Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 16, παρὰ Σουίδ.· ὡσαύτως **θεόσῡλος, ον,** Φίλων 2. 642.

θεοσυλία, ἡ, ἱεροσυλία, Αἰλ. π. Ζ. 10. 28· κατὰ πληθ., Ποικ. Ἱστ. 6. 8.

θεοσύλλεκτος, ον, συνειλεγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σύνοδος, συνέδριον Βυζ., Ἐκκλ.

θεοσύμμαχος, ον, ἔχων σύμμαχον τὸν θεόν, βασιλεὺς Ψευδοσύν. Φωτ. σ. 289, ἔκδ. Harduin.

θεοσύμφῠτος, ον, ὁ γενόμενος εἰς μετὰ τοῦ θεοῦ, ἡνωμένος μετὰ τοῦ θεοῦ, εὐαγγελισταὶ Ἐκκλ.

θεοσύνακτος, ον, συνηγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀγάπησις Ἐκκλ.

θεοσύναπτος, ον, συναφθείς, ἁρμολογηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1261, ἔκδ. Μί.

θεοσύνδετος, ον, ὑπὸ θεοῦ συνδεδεμένος, Ἱεροκλ. σ. 284.

θεοσυνέργητος, ον, ὁ τῇ συνεργίᾳ τοῦ θεοῦ ὑπάρχων, βασιλεία Κ. Πορφ. τ. 1, σ. 62, ἔκδ. Βόννης.

θεοσύνετος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνετιζόμενος, Θ. Στουδ. σ. 1484, ἔκδ. Μί., καὶ οὐσιαστ. **θεοσυνεσία, ἡ,** Θ. Στουδ. σ. 981, ἔκδ. Μί.

θεοσύνθετος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συντεθειμένος, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 385, ἔκδ. Mil.

θεοσύστᾰτος, ον, (**συνίστημι Α. IV**) ὁ ὑμνῶν, δοξάζων τὸν θεόν, Ἰω. Χρυσ. 6, 606.

θεόσῠτος, ον, θεόπεμπτος, θ. ἢ βρότειος (πρβλ. **θεόρτος**) Αἰσχύλ. Πρ. 116· νόσος αὐτόθι 596· ποιητ. θεόσσυτος χειμὼν αὐτόθι 643.

θεοσφᾰγία, ἡ, σφαγή, θυσία τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς εὐχαριστίας, Ἰω. Χρυσ. 6, 908.

θεοσφράγιστος, ον, ἐσφραγισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεόσωμος ταφὴ τοῦ Κυρίου, Ἐπιφάν. Κύπρου ἐν Hardt Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 292, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 661, ἔκδ. Μί. τ. 136.

θεόσωστος, ον, σεσωσμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεόταχτος, ον, ταχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διαγωγὴ Θ. Στουδ. σ. 1032, ἔκδ. Μί.

θεόταυρος, ὁ, ὁ θεὸς καὶ ταῦρος, ὄνομα τοῦ Διός, Μόσχ. 2. 131.

θεοτειχής, ές, τειχισθεὶς ὑπὸ θεῶν, ἐπὶ τῆς Τροίας, Ἀνθ. ΙΙ. παράρτ. 211, ἔνθα κακῶς φέρεται **θεοτείχεα.**

θεοτελής, ές, θεόθεν τέλειος, Ἐκκλ. **II.** ἐκτελῶν τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, θειοτελὴς φύσις, «οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες» Φώτ.— Ἐπίρρ., **θεοτελῶς** Θ. Στουδ. σ. 1628, ἔκδ. Μί.

θεοτέρᾰτος, ον, ἔχων θεῖα σημεῖα, πλάναι θ., περὶ τῶν περιπλανήσεων τῆς Ἰοῦς, διθυραμβ. φράσις παρὰ Δημ. Φαλ. 91· ἴδε θεοπέρατος.

θεοτερπής, ές, ὁ τοὺς θεοὺς τέρπων, θεάρεστος, Φιλόξεν. 2. 9· δῶμα κτλ. Ἀνθ. Π. 1. 82, 88., 9. 197. — Καθ' Ἡσύχ. «θεοτερπές· θεὸν τέρποντες».

θεότευκτος, ον, θεοκατασκεύαστος, πύργος Ἀνθ. Π. 15. 22· πλάκες (ὁ δεκάλογος) Γρηγ. Νύσσ. 1, 272.

θεοτευχής, ές, = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ.

θεοτήρητος, ον, ὁ τηρούμενος, φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, βασιλεῖς Κ. Πορφύρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 650, ἔκδ. Β.

θεότης, ἡ, θεία φύσις, τὸ θεῖον, Πλούτ. 2. 415C, Λουκ. Ἰκαρομ. 9, Ἐκκλ.

θεοτίμητος [ῑ], **ον,** τετιμημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεοτιμήτους βασιλῆας Τυρταῖ. 2. 5, Βακχυλ. 8. 98, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1337.

θεότῑμος, ον, = τῷ προηγ., Πίνδ. Ι. 6 (5). 19, Ὀρφ. Ὕμν. 26. 1, Βακχυλ. 10. 12.

θεοτόκειος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν Θεοτόκον, κλῆσις Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 732, ἔκδ. Μί.

θεοτόκιον, τό, ὕμνος εἰς τὴν θεοτόκον, τὰ τροπάρια καὶ τὰ θεοτόκια Ἐκκλ.· κοινῶς, **θεοτοκίον, τό.**

θεοτόκος, ον, ἡ τεκοῦσα τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.

θεότρεπτος, ον, τραπείς, μετατραπείς, μεταβληθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν, τὰς θείας ταύτας μεταβολὰς τῆς τύχης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 905· τὸ Μεδ. χειρόγρ. θεόπρεπτα.

θεοτρεφής, ές, ὁ τρέφων τοὺς θεούς, ἀμβροσίη Ἀνθ. Π. 9. 577 (ἔνθα κοινῶς θεοτροφίης), θεοτρεφέων ἀπὸ μαζῶν Νόνν. Δ. 9. 101.

θεοτρόφος, ον, = **θεοφρεφής,** μήτρα Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 319, ἔκδ Mil.· μαστοὶ Θεοφαν. Κεραμ. σ. 1057, ἔκδ. Μί.

θεοτῠπία, ἡ, ὁμοιότης πρὸς τὸν θεόν, Ἐκκλ.

θεοτύπωτος, ον, σχηματισθεὶς ἢ τυπωθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεουδεια, ἡ, ὁ φόβος τοῦ θεοῦ, εὐσέβεια, ἁγιωσύνη, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 586· ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Π. 1. 96, Νόνν. Ἰω. 3. 107.

θεουδής, ές, φοβούμενος τὸν θεόν, «θεοφοβούμενος», εὐσεβής, Λατ. pius, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδὴς Ζ. 121, πρβλ. Θ. 201, Ι. 176· θεουδέα θυμὸν ἔχοντα Τ. 364· βασιλῆος .. ὅστε θεουδὴς Τ. 109· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. (Κοινῶς θεωρεῖται ὡς συνηρημ. ἐκ τοῦ **θεοειδής**· ἀλλ' ἡ ἀναλογία θὰ ἀπῄτει **θεώδης,** πρὸς δὲ καὶ ἡ ἔννοια αὕτη δὲν ἁρμόζει εἰς τὰ συμφραζόμενα. Πιθανῶς ὀρθῶς φρονεῖ ὁ Buttm. (Λεξιλ. ἐν λ.) νομίζων τὴν λέξιν ὡς ποιητ. κατὰ μεταπλασμὸν τύπου τοῦ θεοδεής, πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Β. 119, καὶ τὰ Παλατιν. Σχόλ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ δεισιδαίμων. Μεταγεν. ὅμως ποιηταί, ὡς Κόϊντ. Σμ. 1. 64., 3. 775, χρῶνται τῷ **θεουδὴς** ἀκριβῶς ὡς συνωνύμῳ τῷ **θεῖος.**)

θεο-ῡπόστατος, ον, θείαν ἔχων ὑπόστασιν, θεοϋπόστατος δογματίζεται ἡ Χριστοῦ σάρκωσις καὶ οὐδαμῶς ἀνθρωποϋπόστατος Ἐκκλ.

θεουργέομαι, κατασκευάζομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεουργηθεῖσαι πλάκες τοῦ νόμου Γ. Κεδρ τ. Α', σ. 88, 13, ἔκδ. Β.

θεουργία, ἡ, θεῖον ἔργον, θαῦμα, Ἰουλιαν. σ. 219Α, Ἐκκλ. **II.** τέχνη, μαγεία, γοητεία, Πορφύρ. παρ' Αὐγουστ. Civ. D. 10. 9· — οὕτω, **θεουργίασμα, τό,** οὔτε μαγεύειν εἰδὼς οὔτε θεουργίασμά τι μελετήσας Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 339. 11.

θεουργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **θεουργόν,** ἀλήθεια Ἰάμβλ. Μυστ. 21, Ἐκκλ. **II.** ἁρμόζων εἰς γόητα, μαγικός, Αὐγουστῖν. Civ. D. 10. 9.

θεουργός, όν, ἐργαζόμενος τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ, σκεῦος θ., ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8784b. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἱερεύς, Ἰάμβλ. Μυστ. 21, Πολυδ. Α', 14.

θεο-ῡφαντος, ον, ὑφασμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πορφύρα, στολὴ Ἐκκλ.

θεοφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις τοῦ θεοῦ ἐν σαρκί, Σὺ μετὰ Μωσέως θεοφανείας ἠξιωμένος Ἐκκλ. **II. θεοφάνεια, ων, τά,** αὐτόθι· πρβλ. **θεοφάνια** II.

θεοφᾰνής, ές, ἀποκαλυφθεὶς ὡς θεός, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.— Ἐπίρρ., θεοφανῶς ἐν μέσῳ διδασκάλων καθεζόμενος Ἐκκλ.

θεοφάνια (ἐνν. ἱερά), **τά,** ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς καθ' ἣν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἄλλων θεῶν ἐδεικνύοντο εἰς τὸν λαόν, Ἡρόδ. 1. 51, Φιλόστρ., Πολυδ. Α', 34· πρβλ. **θεοξένια**· ἑορτὴ ἐν Χίῳ, Dittenb. CIG. 676, 3. **II.** παρ' Ἐκκλ., ἡ ἑορτὴ τῆς θεοφανείας, ἤτοι γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος.

θεόφαντος, ον, ἀποκαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Μητρόδωρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117Β.

θεοφάντωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀποκαλύπτων τὸν θεόν, ἱερεύς, θεολόγος, Σουίδ. ἐν λ. **Διονύσιος**· — ὡς ἐπίθ., θεοφάντορες ὕμνοι Ἐπιγρ. ἐν Jac. Ἀνθ. σ. 18.

θεόφᾰτος, θεοφᾰτίζω, = **θέσφατος, θεσφατίζω,** Ἡσύχ.

θεοφεγγής, ές, θείως, ἐξαισίως λαμπρός, Ἐκκλ.

θεόφημος, ον, ὁ ἀγγέλλων τὸ θεῖον θέλημα, ἀστρολόγοι Μανέθ. 1. 293., 4. 128.

θεοφήτης, ου, ὁ, (φημί) ὑποφήτης, προφήτης. Εὐσ. Π. Ε. 5. 7.

θεόφθεγκτος, ον, λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Εὐστ. 1381. 2.

θεοφθεγξία, ἡ, θεία ὁμιλία, Βυζ.

θεόφθογγος, ον, θεῖα φθεγγόμενος ἢ θεόφθεγκτος, λύρα, λόγοι Βυζ.

θεοφῐλής, ές, (φιλέω) ἀγαπητὸς τοῖς θεοῖς, τὸ τοῦ Ὁρατίου Diis carus, Ἡρόδ. 1. 87· πόλις Πίνδ. Ι. 6 (5). 96· ἀντίθετ. τῷ θεομισής, πόλιν .. θεοφιλεστάτην Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 13· χώρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 869 (ἐν τῷ ὑπερθ.)· τύχαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 281· ἑορτὴ Ἀριστοφ. Βατρ. 443· μοῖρα Ξεν. Ἀπολ. 32· ἐπιτήδευμα Ἰσοκρ. 166C (ἐν τῷ συγκρ.), πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 7Α· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 382Ε, κ. ἀλλ.: — θεοφιλές ἐστιν, εἰ .., σημεῖον θείας εὐνοίας εἶναι ἄν .., Πλούτ. 2. 30 F.— Ἐπίρρ., θεοφιλῶς πράττω, ἐνεργῶ ὡς οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἢ θέλουσι, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 134D.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

θεοφίλητος, η, ον, ἠγαπημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἁγνὰν καὶ θεοφιλάταν γυναῖκα Φιντ. παρὰ Στοβ. 445. 42.

θεοφῐλία, ἡ, ἡ εὔνοια τοῦ θεοῦ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 230C.

θεοφίλιον, τό, ἀλοιφὴ ἣν ἐπενόησεν ὁ ἰατρὸς Θεόφιλος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 131.

θεόφῐλος, ον, = **θεοφιλής,** ὑπερθετ. **θεοφίλτατος,** Εὐστ. Πονημ. 145. 9.

θεοφῐλότης, ἡ, = **θεοφιλία,** «τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν φιλεῖσθαι καὶ παρὰ τῶν θεῶν πολλῶν τυγχάνειν» Μένανδ. ἐν Walz. Ρητ. 9. 199

θεόφιν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **θεός.**

θεόφοβος, ον, φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής, Κύριλλ.— Ἐπίρρ. -βως, Ἐκκλ.

θεόφοιτος, ον, κατειλημμένος ὑπὸ θείας μανίας, ἐπίθ. τῆς Κασσάνδρας, Τριφιόδ. 374· μάντις Τζέτζ. μεθ' Ὅμ. 571.

θεοφορέω, φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν θεόν, Κλήμ. Ἀλ. 748. **II.** θεοποιῶ, τὸ πῦρ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 32. **III.** Παθ., κατέχομαι ὑπὸ θεότητός τινος, εἶμαι θεόπνευστος, Λουκ. Φιλοψ. 38,

Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 101, Λογγῖν.· ἡ Θεοφορουμένη, ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου.

Θεοφόρησις, εως, ἡ, ἔμπνευσις, Διον. Ἀλ. 2. 19, Πλούτ. 2. 278 C.

Θεοφόρητος, ον, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1140, Πλούτ. 2. 54C· Θεοφόρ., ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀλέξιδος.—Ἐπίρρ. **-τως,** Πλούτ. 2. 45F. **II.** ἐνεργ., ὁ φέρων θεὸν ἢ θεάν, Λουκ. Ὄνος 38.

Θεοφορία, ἡ, = θεοφόρησις, ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 557, 761· ἐνιχ. ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **Θευφορίη,** Ἀνθ. Π. 6. 220.

Θεοφόρος, ον, (φέρω) φέρων θεόν, πόδες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 224. **2)** θ. ὀνόματα, ὀνόματα παραγόμενα ἐξ ὀνομάτων θεῶν, ὡς Διόδωρος Ἀθήν. 448E. **II. Θεόφορος, ον,** θεοφόρητος, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, ἔνθεος, πόθεν .. θεοφόρους ἔχεις ματαίους δύας .. ; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1150·—ὡσαύτως παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφεῦσιν, ὡς Συλλ. Ἐπιγρ. 8766.

Θεοφραδής, ές, (φράζω) ὁμιλῶν ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητικός, Μουσαῖε θεσφραδὲς Ὀρφ. Ἀποσπ. 37, Ἀνθ. Π. 1. 10, 2, Χριστόδ. Ἐκφρ. 262. **II.** Παθ., ῥηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Νόνν. Ἰω. 12. 8, 26.

Θεοφραδία, ἡ, θεῖος λόγος, χρησμός, Ἡσύχ.

Θεοφράδμων, ον, = θεοφραδής I, Φίλων 1. 516., 2. 176.

Θεοφροσύνη, ἡ, εὐσέβεια, γνώμη θεοσεβής, Ἡσύχ.

Θεοφρούρητος, ον, φρουρούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Βυζ., Ἐκκλ.

Θεόφρων, ον, γεν. ονος, (φρὴν) ἔχων θεῖον φρόνημα, θεῖα φρονῶν, εὐσεβής, Λατ. pius, κοῦρος Πινδ. Ο. 6. 70· Κάδμος Ποιητ. παρ' Ἀθην. 465F, Ἀνθ. Π. 8. 3, 10, 52.—Ἐπίρρ. **-όνως,** Ἐκκλ.

Θεοφύλακτος, ον, φυλασσόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πόλις Βυζ.

Θεοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ θεοῦ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 119.

Θεόφυτος, ον, πεφυτευμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ **Θεοφύτευτος, ον,** Βυζ., Ἐκκλ.

Θεοφωνέω, ὁμιλῶ ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητεύω, Ἡλιόδ. 2. 11.

Θεοχάρακτος, ον, κεχαραγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γράμματα, πλάκες Ἐκκλ.

Θεοχάριστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χαρισθείς, ἕδνον Θ. Στουδ. σ. 668, ἔκδ. Μί.

Θεοχαρίτωτος, ον, ἠξιωμένος τῆς θείας χάριτος, ἡμέρα, κάλλος, ὄνομα Ἐκκλ.· καὶ **θεόχαρις, ιτος,** Γλωσσ.

Θεοχολωσία, ἡ, = θεομηνία, Ἰω. Λυδ. 296. 1, 229. 7, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 232: — ὡσαύτως, **-χολωσύνη** Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 10.

Θεοχολωτέομαι, Παθητ., γίνομαι θεοχόλωτος, Μαρσύας θεοχολωτηθεὶς Ἰω. Μαλαλ. 76. 15.

Θεοχόλωτος, ον, ὑπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ διατελῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8, 14., 3. 1, 37.

Θεοχρηματιστος, ον, θείους χρησμοὺς ἐξαγγέλλων, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 149.

Θεόχρηστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμοδοτηθείς, ῥηθείς, λόγια θ., περὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, Φίλων 2. 577· πρβλ. **Πυθόχρηστος.**

Θεόχριστος, ον, κεχρισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ. **II. θεόχριστον, τό,** «κολλύριον πρὸς τὰς ἐπιφοράς» (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν) Sichel nouveau recueil σ. 39 - 42.

Θεοχώρητος, ον, περιέχων τὸν θεόν, σκηνή, σκεῦος Ἐκκλ.

Θεοψάλτης, ου, ὁ, θεῖος ψάλτης, ἐπὶ τοῦ Δαβίδ, Εὐστ. Πονημάτ. 1. 32.

Θεόψηφος, ον, διὰ τῆς ψήφου τοῦ θεοῦ, κρίσις Θ. Στουδ. σ. 1128, ἔκδ. Μί.

Θεοψία, ἡ, τὸ ἰδεῖν τὸν θεόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 382 κ. ἀλλ., ἔκδ. Λ.

Θεόω, μεταβάλλω εἰς θεόν, θεοποιῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 230C.— Παθ., γίνομαι θεός, γυῖα θεωθεὶς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 159· πληροῦμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ. **II. = θειόω I,** Ἀραρὼς ἐν «Καμπυλίωνι» 4.

Θεράπαινα, ἡ, θηλ. τοῦ **θεράπων,** ὑπηρέτρια, Ἡρόδ. 3. 134, Ἀνδοκ. 9. 20, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11, Μένανδ., κλ.

Θεραπαινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Πλούτ. Ἀντων. 29, Λουκ. Ἀλ. 17, κτλ.

Θεραπαινίς, ίδος, ἡ, = θεράπαινα, Πλάτ. Νόμ. 808A, Μένανδ. Ἑαυτ. 3.

Θεραπεία, Ἰων. **-ηΐη, ἡ,** (θεραπεύω) ὑπηρεσία, περιποίησις· ἐντεῦθεν κατὰ ποικίλας σχέσεις, **I.** ἐπὶ προσ., θ. θεῶν, ὑπηρεσία πρὸς τοὺς θεούς, θεία λατρεία, Πλάτ. Εὐθύφρ. 13D· θεῶν καὶ ἡρώων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 427B, κτλ.· ὡσαύτως, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς θ. Ἰσοκρ. 226A· ἀγυιάτιδες θ., λατρεία τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἴωνι 187· τὴν θ. ἀποδιδόναι τοῖς θεοῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 9, 9:—ἀπολ., πᾶσαν θερ. ὡς ἰσόθεος θεραπευόμενος Πλάτ. Φαιδρ. 255A, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 744, Ἀντιφῶν 126. 18: — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν γονέων, Πλάτ. Νόμ. 886C. **2)** ὑπηρεσία πρὸς ἀπόλαυσιν εὐνοίας, περιποίησις, Λατ. obsequium, θ. τῶν ἀεὶ προεστώτων Θουκ. 3. 11· ἐν πολλῇ θεραπείᾳ ἔχω, περιποιοῦμαί τινα πολύ, ὁ αὐτ. 1. 55· θεραπείᾳ θεραπεύειν τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 14· θεραπείαις προσαγαγέσθαι Ἰσοκρ. 31B, πρβλ. Δημ. 1364. 9, κτλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, περιποίησις, φροντίς, μέριμνα, τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς Πλάτ. Γοργ. 464B, Λάχ. 185E· παῖδας θεραπείας δεομένους Λυσ. 134. 2· θ. καὶ ἐσθής, κοσμήματα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4. **2)** ἰατρικὴ θεραπεία, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839, κτλ.· καθόλου, περίθαλψις, περιποίησις εἰς ἀσθενῆ, Θουκ. 2. 51, κτλ.· τῶν καμνόντων ἡ θ. Πλάτ. Πρωτ. 345A· αἱ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θερ. αἱ διὰ καύσεων γιγνόμεναι, θεραπεῖαι διὰ καύσεως (καυτηρίου), αὐτόθι 354A· ἡ ἐκ τῶν γραμμάτων θ., ἡ τεχνική, ἐπιστημονικὴ θερ., secundum artem, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 7. **III.** ἐπὶ ζῴων, περιποίησις, ἀνατροφή, Πλάτ. Εὐθύφρ. 13A, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 25, κ. ἀλλ.· ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργία, Πλάτ. Θεαιτ. 149E· ἐπὶ γῆς, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 2, 12. **IV.** ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, οἱ θεράποντες, οἱ ὑπηρέται, ἡ ἀκολουθία, Ἡρόδ. 1. 199., 5. 21., 7. 184· σὺν ἱππικῇ θερ. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 1· ὁ ἐπὶ τῆς θερ. Πολύβ. 4. 87, 5.

Θεράπευμα, τό, ὑπηρεσία γινομένη εἴς ἕτερον, **I.** θ. θεοῦ, θεία λατρεία, Πλάτ. Ὅροι 415A. **2)** περιποίησις, ὑπηρεσία πρός τινα, ξενικὰ θ. Πλάτ. Νόμ. 718D, πρβλ. Πλούτ. 2. 1117C. **II.** μέριμνα, φροντίς, περιποίησις τοῦ σώματος, Πλάτ. Γοργ. 524B. **2)** ἰατρικὴ θεραπεία, Ἱππ. Μοχλ. 866, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 21, κτλ.

Θεραπευσία, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ **θεραπεία II,** Ἡσύχ.· ἀλλὰ κατὰ τὸν Λοβέκ. ἐν Φρυν. 5, γραπτέον **θεραπουσία,** ὅπερ ὁ Πολυδ. (Γ', 75) ἀποδοκιμάζει.

Θεραπεύσιμος, ον, δυνάμενος νὰ θεραπευθῇ, μεταγεν.

Θεράπευσις, εως, ἡ, θεραπεία, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 274, 14, ἔκδ. Β.

Θεραπευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θεραπεύω,** δεῖ θεραπεύειν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 30. 7, Πλάτ. Πολ. 408B.

Θεραπευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἀρχύτ. παρ' Ἀθην. 545F, Πλούτ. Λυκ. 11· ὁ περὶ τὸ σῶμα θ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 65.

Θεραπευτής, οῦ, ὁ, ὁ τοὺς θεοὺς ὑπηρετῶν, λατρεύων, λάτρις, θ. Ἄρεως, θεῶν Πλάτ. Φαιδρ. 252C, Νόμ. 740B· ὁσίων τε καὶ ἱερῶν αὐτόθι 878A·— οἱ θεραπευταί, ἱερεῖς τῆς Ἴσιδος ἐν Δήλῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2295, πρβλ. 2293· παρὰ Φίλωνι καὶ τοῖς Ἐκκλ. ὄνομα διδόμενον εἴς τινας ἀσκητάς. **2)** ὁ ὑπηρετῶν ἢ περιποιούμενος ἄνδρα ὑψηλῆς περιωπῆς, οἱ ἀμφὶ σὸν πάππον θ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 7. **II.** ὁ περιποιούμενος πρᾶγμά τι, ἐπιμελῶς φροντίζων περί τινος, μ. γεν., τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 517E· τῶν περὶ τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 369D. **2)** ὁ ἐπιμελούμενος τῶν ἀσθενῶν, τῶν καμνόντων αὐτόθι 341C· ἀπολ., ἰατρός, Ἰουστῖν. Μάρτ. ἐν Ἀπολ. 1. 21, πρβλ. Πολυδ. Α', 14, Ἡσύχ.

Θεραπευτικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς ὑπηρεσίαν, μετὰ γεν., τῶν φίλων Ξεν. Ἀγησ. 8, 1· τῶν θεῶν Πλάτ. Ὅροι 412E· ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς περιποίησιν, πρόθυμος εἰς τοῦτο, τῶν δυνατῶν, τοῦ πλήθους, κτλ., Πλούτ. Λυσάνδ. 2, κτλ. **2)** ἀπολ., φιλόφρων, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ὑπηρετικός, περιποιητικός, ἐπὶ καλῆς καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28, Πλούτ. Λουκούλ. 16, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 4, κτλ. **II.** ἔχων τάσιν νὰ φροντίζῃ περί τινος, μεριμνῶν διά τι, λόγου Μένανδ. Πλοκ. 1. 15. **2)** ἰδίως ἐπὶ ἰατρικῆς θεραπείας, ἕξις θ., φιλάσθενος κατάστασις τοῦ σώματος (θεραπείας δεομένη), Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 12· ἡ θεραπευτικὴ = **θεραπεία,** Πλάτ. Πολιτικ. 282B· θ. μέθοδος, ἀγωγή, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, Γαλην.:— μεταφ., θ. μώμων, θεραπεύων ἐλλείψεις, Γρηγ. Ναζ.

Θεραπευτός, όν, ὃν δύναται νὰ θεραπεύσῃ, νὰ καλλιεργήσῃ τις, διδακτοῦ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ (τοῦ πράγματος ὅπερ καλεῖται ἀρετή) Πλάτ. Πρωτ. 325B. **2)** θεραπεύσιμος, πάθος Ἀριστ. Ι. Ζ. 10. 3, 18.

Θεραπεύω: μέλλ. **-εύσω** Ἀττ., κλ.— Μέσ., μέλλ. **-εύσομαι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 390: ἀόρ. **ἐθεραπευσάμην** Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 447. 32, Εὐδ., Γαλην.— Παθ., μέλλ. **-ευθήσομαι** Γαλην.· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., Ἀντιφῶν 126. 18, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135E: ἀόρ. **ἐθεραπεύθην** Πλάτ., κλ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ θέρω· πρβλ. θεράπων, θέραψ, κτλ.) Εἶμαι ὑπηρέτης, ὑπηρετῶ, Ὀδ. Ν. 265 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.)· ἀλλὰ Μέσ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 390·— ἀκολούθως ἐπὶ διαφόρων σχέσεων, πολὺ ὁμοίως τῷ Λατ. colere. **1)** ὑπηρετῶ, λατρεύω τοὺς θεούς, ἀθανάτους, θεοὺς θερ., Λατ. colere deos, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 134, Ἡρόδ. 2. 37· δαίμονα Πινδ. Π. 3. 194· Διόνυσον, Μούσας Εὐρ. Βάκχ. 82, Ι. Τ. 1105· τοὺς θεοὺς (ἴδε **θεραπευτέον**) Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, κτλ.· ὡσαύτως, θ. τοὺς ναούς, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι, Εὐρ. Ἴωνι 111, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 469B· — ἀπολ., λατρεύω, Λυσ. 107. 38:— ὡσαύτως, ὑπηρετῶ ἢ τιμῶ τοὺς γονεῖς μου, Εὐρ. Ἴωνι 183, Πλάτ. Πολ. 467A, Μένωνι 91A· ὑπηρετῶ, ὑπακούω εἴς τινα κύριον, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 13D· θ. τὰς θήκας, σέβομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς τάφους, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 469A. **2)** παρὰ πεζοῖς, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι, τινὰ Ἡρόδ. 3. 80, Ἀριστοφ. Ἱππ. 59, 1260. Ξεν., κλ.· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, κολακεύω, Θουκ. 3. 12· θ. τὸ πλῆθος, τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. 1. 9, Πλούτ. Περικλ. 34· κατευνάζω, καταπραΰνω, τινὰ χρημάτων δόσει

Θουκ. 1. 137, πρβλ. Ἡρωδιαν. 2. 2· τὸ θεραπεῦον = οἱ θεραπεύοντες, Θουκ. 3. 39· θ. γυναῖκα, περιποιοῦμαι, Ξεν. Κύρ. 5. 1,18. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, σκέπτομαι περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, Λατ. inservire, τὸ ξυμφέρον Θουκ. 3. 56· ἡδονὴν θερ., παραδίδομαι εἰς τὴν πρὸς τὰς ἡδονὰς ὁρμήν, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 41· τὰς θύρας τινὸς θερ., ἀναμένω παρὰ τὴν θύραν τινὸς ὡς θεράπων, αὐτόθι 8. 1, 6., 3, 47· αὐλὰς βασιλικὰς θερ. Διογ. Λ. 9. 63, πρβλ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 348. **II.** λαμβάνω πρόνοιαν, φροντίζω, ἀνθρώπους, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 10.— Παθ., μὴ .. θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετήν, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπαιδεύτων, Πλάτ. Πρωτ. 325C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, θερ. τὸ παρόν, προσέχω εἰς τὸ παρόν, φροντίζω, προνοῶ περὶ αὐτοῦ, Σοφ. Φ. 149· τὸ ναυτικὸν Θουκ. 2. 65· τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν ὁ αὐτ. 4. 67· θερ. τοὺς καιροὺς Δημ. 327. 26·— οὕτω μετ' ἀπαρ., φροντίζω ὥστε .., Λατ. operam dare ut .., θερ. τὸ μὴ θορυβεῖν Θουκ. 6. 61, πρβλ. 7. 70, κτλ.· θ. ὅτι ἢ ὡς .., ὁ αὐτ. 6. 29, Λόγγος 4.1. **3)** θερ. τὸ σῶμα, φροντίζω περὶ τοῦ σώματός μου, ἐνδύομαι λούομαι, κτλ., Λατ. cutem curare, Πλάτ. Γοργ. 513D· θ. τὰς τρίχας Λόγγος 4. 4· μύροις χαίτην θ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθήν. 101C· θ. τοὺς πόδας Ἑβδ., κλ. **4)** περιποιοῦμαι, ἀναπτύσσω, τὴν ψυχήν, τὴν διάνοιαν Πλάτ. Κρατ. 440C, κτλ.· θ. κάδεα, ὡς τὸ τοῦ Ὁμ. πέσσειν, Πίνδ. Ι. 8 (7). 16· ἀλλά, θ. δυστυχίαν Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 6. **5)** θ. ἡμέρην, τηρῶ ἡμέραν τινὰ ὡς ἑορτήν, Ἡρόδ. 3. 79· θ. τὰ ἱερά, = Λατ. sacra procurare, Θουκ. 4. 98. **6)** θεραπεύω ἰατρικῶς, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, Θουκ. 2. 47, 51· τοὺς τετρωμένους Ξεν. Κύρ. 3. 2,12· μὴ θεραπεύειν βέλτιον· θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως [καρκίνοι κρυπτοί] Ἱππ. Ἀφ. 1257· ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύεσθαι Ἀνδοκ. 126. 18· θ. νόσημα, «ἰατρεύω», ἐπιφέρω θεραπείαν, Ἰσοκρ. 390B· τὰ σώματα Πλάτ. Νόμ. 684C· τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 7·— μεταφ., ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 8· λύπην .. οἶδε θεραπεύειν λόγος Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 65· τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεὼς Διόδ. 4. 41· τὴν ὑποψίαν Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 22. **7)** ἐπὶ ζῴων, θερ. ἵππους, τρέφω, περιποιοῦμαι, Πλάτ. Γοργ. 516E. **8)** ἐπὶ γῆς, καλλιεργῶ, Ξεν. Οἰκ. 5, 12, πρβλ. **θεραπευτέον**· δένδρον θερ., καλλιεργῶ, περιποιοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 193· στέλεχος Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 7, 3.

θερᾰπηΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **θεραπεία**, Ἡρόδ.

θερᾰπήϊος, α, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **θεραπευτικός**, Ἀνθ. Π. 7. 158· θηλ. **θεραπηΐς, ΐδος**, Χρησμ. παρ' Ἰουλιαν. 451B.

θεραπίδιον, τό, ἰατρικόν, Σχολ. εἰς Λουκ. Ἀλέξ. 21.

θερᾰπίς, ίδος, ἡ, = **θεραπαινίς**, τοῦ ἥττονος θ., εὐνοοῦσα τὸ ἀσθενέστερον μέρος, Πλάτ. Μενεξ. 244E.

θεράπνη, ἡ, ποιητ. συνῃρημ. ἐκ τοῦ **θεράπαινα**, ὑπηρέτρια, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 157, Εὐρ. Ἑκ. 482, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 786. **II.** κατοικία, διαμονή, Εὐρ. Τρῳ. 211, Βάκχ. 1043, Ἡρ. Μαιν. 370, Νικ. Θ. 486 (ἐκτὸς ἂν εἶναι κύρ. ὄνομα ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις). **III.** **Θεράπνη**, παλαιὰ Λακωνικὴ πόλις, ἔχουσα ναὸν τῶν Διοσκόρων (ὅθεν καλοῦνται **Θεραπναῖοι**), Πίνδ. Π. 11. 95, Ἡρόδ. 6. 61, κτλ.· ὡσαύτως **Θεράπναι**, Ἀλκαῖ. παρ' Ἁρπ., Ἰσοκρ. 218D. Πρβλ. Ἐλμσλ. ἐν Εὐρ. Βάκχ. ἔνθ' ἀνωτ. — Καθ' Ἡσύχ. «θεράπναι· αὐλῶνες. σταθμοί».

θεραπνίδια· «ἑορτὴ παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

θεραπνίς, ίδος, ἡ, ποιητ. συνῃρ. ἐκ τοῦ **θεραπαινίς**, Ἀνθ. Π. 9. 603.— **θεράπνιον**, Ἡσύχ.

θερᾰπόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θεράπων**, Λατ. servulus, famulus, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 74 Δινδ., Διογ. Λ. 4. 59.

θερᾰποντίς, ίδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς θεράπαιναν, θ. φερνὴ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 979.

θεραπουσία, ἴδε ἐν λ. **θεραπευσία**.

θεράπων [ᾰ], **οντος**, ὁ, δοτ. πληθ. **θεραπόντεσσι** Πίνδ. Π. 4. 71: — ὑπηρέτης, «ἀκόλουθος», Ὀδ. Π. 253, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕλλησιν ἀείποτε διαφέρει τοῦ **δοῦλος**, δηλοῦν ἐλευθέραν καὶ ἔντιμον ὑπηρεσίαν (πρβλ. **δράστης**)· καὶ παρ' Ὁμ. εἶναι πολλάκις = τῷ **ἑταῖρος, ὀπάων**, σύντροφος ἐν ὅπλοις, ἂν καὶ κατώτερος κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ ὄνομα, ὡς ὁ Πάτροκλος ἦτο θεράπων τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π. 244, Σ. 152· ὁ Μηριόνης τοῦ Ἰδομενέως, Ψ. 113· ὁ Ἐτεωνεὺς τοῦ Μενελάου (καὶ ὅμως καλεῖται κρείων), Ὀδ. Δ. 22· καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνες καλοῦνται θεράποντες τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Τ. 149·— ἀλλαχοῦ ἰδιαιτέρως καλεῖται οὕτως ὁ ἡνίοχος, ἡνίοχος θεράπων Ε. 580, Θ. 119· καὶ ὁ κήρυξ, Δ. 321, Ὀδ. Σ. 424· προσέτι οἱ βασιλεῖς ἐκαλοῦντο Διὸς θεράποντες Λ. 255· οἱ πολεμισταὶ θεράποντες Ἄρηος Ἰλ. Β. 110, κτλ.· ἀοιδοὶ καὶ ποιηταὶ Μουσάων θεράποντες Ὕμν. Ὁμ. 32. 20, Ἡσ. Θ. 100, Θέογν. 769, Ἀριστοφ. Ὄρν. 909· ὁ Ἔρως εἶναι Ἀφροδίτης θ., Πλάτ. Συμπ. 203C· ἀκολούθως καθόλου, λάτρις, Ἀπόλλωνος Πίνδ. Ο. 3. 30, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνι 85A·— μετὰ δοτ., οἶκος ξένοισι θεράπων Πίνδ. Ο. 13. 3· λωτός, θ. Μουσῶν Εὐρ. Ἠλ. 717. **II.** βραδύτερον ἁπλῶς, ὑπηρέτης, Ἡρόδ. 1. 30.. 5. 105. Ἀριστοφ. Πλ. 3. 5. κτλ.· καὶ ἐν Χίῳ θεράποντες ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι, Ἀρνόλδ. Θουκ. 8. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 35, Λυσ. 111. 17.

θέραψ, ᾰπος, ὁ, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **θεράπων**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4709· αἰτ. **θέραπα** Ἀνθ. Πλαν. 306. 10· ἀλλὰ συνήθως κατ' ὀνομ. πληθ. **θέραπες**, Εὐρ. Ἴωνι 94, Ἱκέτ. 762, Ἴων Χῖος ἐν Ἀποσπ. 2. 2, Ἀνθ. Π. 12. 229, Πολυδ. Ϛ', 122.

θερεία, ἡ, θέρος, ἴδε ἐν λ. **θέρειος**.

θερείαυλος, ον, ἐν θερινῇ κατοικίᾳ διατρίβων, Θεόγνωστ. 96,5.

θερεί-βοτος, ον, (βόσκω) χρησιμεύων κατὰ τὸ θέρος εἰς βοσκήν, ἔχων κατὰ τὸ θέρος βοσκήν, Εὐστ. 222. 20.

θερει-γενής, ές, αὐξανόμενος κατὰ τὸ θέρος, κύμινον Νικ. Θ. 601. **II.** θερμός, ὕδατα Νόνν. Δ. 26. 229.

θερει-λεχής, ές, κατάλληλος πρὸς κατάκλισιν κατὰ τὸ θέρος (ἕνεκα τῆς σκιᾶς), πλάτανος Νικ. Θ. 385.

θερει-νόμος, ον, κατὰ τὸ θέρος τρέφων, θ. **πόα**, θερινὴ βοσκή, νομή, Διον. Ἀλ. 2. 2.

θέρειος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, ἴδε κατωτ., (θέρος): — ἀνήκων εἰς τὸ θέρος, ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, αὐχμὸς θ., θερινὴ ξηρασία, Ἐμπεδ. 404 Sturz.· δρέπανον Ὀρφ. Ὕμν. 39. 11· καρποὶ αὐτόθι 18· θέρειος ὥρα Αἰλ. π. Ζ. 2. 25. **II.** **θερεία**, Ἰων. **-είη** (ἐνν. ὥρα), ἡ, = **θέρος**, ὥρα τοῦ θέρους, «καλοκαῖρι», Ἡρόδ. 1. 189, Ἀριστ. Θαυμαστ. 114· τῆς θερείας, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ. Ἀποσπ. 10· ὑπὸ τὴν θερείαν Διόδ. 3. 24· καὶ ἐν τῷ πληθ., ταῖς θερείαις Πίνδ. Ι. 2. 61· ὡσαύτως, ἡ θέρειος Λιβάν. 3. σ. 153. **III.** ὑπερθ. **θερειτάτος, ον**, θερμότατος, Ἄρατ. 149, Νικ. Θ. 469.— Παρὰ πεζοῖς κοινότερος τύπος εἶναι **θερινός**.

θερεί-ποτος, ον, (πίνω) ποτιζόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, γύαι, περὶ τῆς Αἰγύπτου, Λυκόφρ. 847.

θερείω, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **θέρω**, Νικ. Θ. 124, Ἀλ. 580, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ.

θέρετρον, τό, (θέρος) τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

θερήγᾰνον, συνῃρ. **θέρηγνον**, τό, (θέρος) τὸ πλεκτὸν πάτωμα τῆς θεριστικῆς ἁμάξης, «τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν παράπλεγμα τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσταχύων παρακομιδῇ γιγνόμενον» Ἡσύχ., Ε. Μ.

θερίζω, Βοιωτ. ἀπαρ. **θερίδδεν** Ἀριστοφ. Ἀχ. 947: — μέλλ. **θερίσω** Εὐστ., Ἀττ. **θεριῶ** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 2: — ἀόρ. **ἐθέρισα** Σοφ. Αἴ. 239, συγκεκομ. **ἔθρισα** Αἰσχύλ. Ἀγ. 536 (πρβλ. **ἀποθρίζω**): μεταγεν. (ὑποτ.) **ἐκ-θερίξω** Ἀνακρεόντ. 9. 7.— Μέσ., ἴδε κατωτ.— Παθ., ἀόρ. **ἐθερίσθην**: πρκμ. **τεθέρισμαι**· ἴδε κατωτ. (θέρος). Ἐκτελῶ θεριστικὴν ἐργασίαν, θερίζω, σῖτον, κριθάς, καρπὸν Ἡρόδ. 4. 42, Ἀριστοφ. Ὄρν. 506, κτλ. Συχνάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ **σπείρω**, ὡς, αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας Γοργ. ἐν Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 394D· ποῖόν τινα οἴει μετὰ ταῦτα τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερίζειν; Πλάτ. Φαίδρ. 260D.— Μέσ., καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι Ἀριστοφ. Πλ. 515.— Παθ., ἃ [δράγματα] ἔτυχον .. τεθερισμένα Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8. **2)** μεταφ. ὡς καὶ νῦν, Ἄρη τὸν .. θερίζοντα βροτοὺς Αἰσχύλ. Ἱκ. 638, πρβλ. Ἀγ. 536· βίον θ. ὥστε κάρπιμον στάχυν Εὐρ. Ἀποσπ. 757· θερίζειν Ἀσίαν, λεηλατεῖν αὐτήν, Πλούτ. 2. 182A. **3)** ἀποκόπτω, τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥιπτεῖ θερίσας Σοφ. Αἴ. 239, πρβλ. Εὐρ. Ἱκ. 717, Ἀνθ. Παλατ. 9. 451· θερίσας στάχυν, ἀποκόψας, Ἀνθ. Π. 4. 2· ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην, ἀποθερίσαντες, ἀποκείραντες, Αἰλ. π. Ζ. 2. 10.— Παθ., πώλου δίκην, ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο .. ἀγρίᾳ χερὶ θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο Σοφ. Ἀποσπ. 587, 588, πρβλ. **ἀποθερίζω**. **4)** μεταφ., κάμνω καλὸν θερισμόν, δηλ. ἐπιτυγχάνω, μέλλω γέ τοι θερίδδεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 947 (ἔνθα ἴδε Σχολιαστήν, ὅστις δίδει διάφορον ἑρμηνείαν). **5)** ὁ **θερίζων** (μετὰ τῆς λέξεως λόγος ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς), εἶδος **συλλογισμοῦ**, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 22, Συμπ. 23. **II.** ἀμετάβ., διέρχομαι τὸ θέρος, Ξεν. 3. 5, 15· θερίζουσιν ἐν τοῖς ψυχροῖς, χειμάζουσι δ' ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 2., 13, 6., 19, 2· πρβλ. **ἐαρίζω**.

θερίνεος, α, ον, = **θέρειος**, τροπέων τῶν θερινέων, τῶν θερινῶν τροπῶν (δηλ. 8/21 Ἰουνίου), Ἡρόδ. 2. 19.

θερινός, ή, όν, «καλοκαιρινός», ὁ συνήθης πεζὸς τύπος, θερ. ἀνατολαὶ Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, πρβλ. Ἀφορ. 1245· μεσημβρία Ξεν. Κυν. 6. 26· ἥλιος Πλάτ. Νόμ. 915D· θεριναὶ τροπαὶ αὐτόθι 767C· θερινὸν ὑπηχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 230C· τὰ θερινά, = τὸ θέρος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 683C· ὄμβροι θερινοὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 4, κτλ.

θέρισις, εως, ἡ, (θερίζω) τὸ θερίζειν, Γλωσσ.

θερισμός, ὁ, = **θέρισις**, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 11, Πολύβ. 5. 95, 5. **II.** ὁ καιρὸς καθ' ὃν θερίζουσι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 30, κ. ἀλλ. **2)** ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ σῖτος ὃν μέλλει νὰ θερίσῃ τις, ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι αὐτόθι Θ' 37.

θεριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θερίζω**, δεῖ θερίζειν, Θ. Στουδ. Cod. Par. 892, fol. 14 r°.

θεριστήρ, ῆρος, ὁ, = **θεριστής**. Λυκόφρ. 840.

θεριστήριον, τό, θεριστικὸν ὄργανον, δρέπανον, Ἑβδ. (Δ', Βασιλ. ΙΓ', 20, διάφ. γραφ. **θέριστρον**), Μάξ. Τύρ. 30. 6.

θεριστής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ θερίζων, Ξεν. Ἱέρ. 6.10, Δημ 242. 23, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 2:— **θερισταί**, οἱ, σατυρικόν τι ἔργον τοῦ Εὐριπ.

θεριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θερίζειν, σπάθη Βυζ.· ὕμνος Σουΐδ. ἐν λ. **Λιτυέρσης**.— ὡς οὐσ., **θεριστικόν**, τό, ἡ καρπολογία, ἐσοδεία, Στράβ. 381.

θεριστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ θερίσῃ. **II**. τὸ **θεριστόν**, εἶδος βαλσάμου, Διοσκ. 1. 18.

θέριστος ἢ **θεριστός**, ὁ, (θερίζω) ὁ θερισμὸς ἢ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, Νικηφ. Βλεμμ. (Spohn) 40, **θέριτος** ἢ **θεριτὸς** Σχόλ. Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 571· πρβλ. **ἄμητος**.

θερίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **θεριστήρ**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 618.

θερίστριον, τό, ἐλαφρὸν θερινὸν ἔνδυμα, ἀντίθετον τῷ **χειμάστριον**, οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη ἔσχισται Θεόκρ. 15. 69, Ἀρισταίν. 1. 27· πρβλ. Müller Archäol. Kunst § 394.1.

θέριστρον, τό, = τῷ προηγ., Ἀλκαῖος 4, Ἀνθ. Π. 6. 254, Ἑβδ. (Γέν. ΚΔ', 65, ΛΗ', 14), Φίλων 1. 666.

θερί-τροπος, ον, ὁ τρεπόμενος κατὰ τὸ θέρος, θερίτροποι τροπαί, αἱ θεριναὶ τροπαὶ τοῦ ἡλίου, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 596.

θέρμα, τό, = **θέρμη**, Πλάτ. Θεαιτ. 178C, Μένανδ. ἐν «Γεωργῷ» 7, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 66α.

θερμάζω, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 60, Ἐπικ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. **θερμάσσαιο**.

θερμαίνω: μέλλ. **θερμᾰνῶ**: ἀόρ. **ἐθέρμηνα** Ὅμ., κλ., μεταγεν. **ἐθέρμᾱνα** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 21,11: παθ. πρκμ. **τεθέρμασμαι** (**δια-**) Ἱππ. 364. 1· περὶ τοῦ ἀορ. β' ἴδε **θέρμω**: (θερμός). Θερμαίνω, ζεσταίνω, εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη θερμήνῃ Ἰλ. Ξ. 7· ἥλιος θερμαίνων χθόνα Εὐρ. Βάκχ. 679, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 505· τὸ χαλκίον θέρμαινε Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 22.— Παθ., τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, εἵως θερμαίνοιτο Ὀδ. Ι. 375· τὸ θερμαῖνον ψύχεται ὑπὸ τοῦ θερμαινομένου Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 18, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 6: — αἰσθάνομαι θερμότητα, τί οὖν δὴ ἐκείνῳ ἀποδίδως ὄνομα, τῷ ὁρᾶν, ἀκούειν, ὀσφραίνεσθαι, ψύχεσθαι, θερμαίνεσθαι; Πλάτ. Θεαιτ. 186D· ἔχω ἢ αἰσθάνομαι θέρμην, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 988. **2)** μεταφ., μάλα δέ τοι θερμαίνει φιλότατι νόον Πίνδ. Ο. 10 (11). 105· ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν φλὸξ οἴνου Εὐρ. Ἀλκ. 758, πρβλ. Κύκλ. 425· σπλάγχνα θερμ. κότῳ Ἀριστοφ. Βατρ. 844· τὸ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 1004 ὕποπτον χωρίον: πολλὰ θερμαίνοι φρενί (φρένα Lobeck) ὁ Passow ἑρμηνεύει: «πολλὰ πράσσοι θερμῇ φρενί».—Παθ., θερμαίνεσθαι ἐλπίσι Σοφ. Αἴ. 478· χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν Εὐρ. Ἠλ. 402· θ. φησὶ τοὺς διαλεγομένους Πλάτ. Φαίδ. 63D, κτλ.

θέρμανσις, εως, ἡ, τὸ θερμαίνειν, Ἱππ. 424. 34, Ἀριστοτέλ. Μεταφ. 10.11, 2.

θερμαντέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ θερμάνῃ ἢ ἐξάψῃ τις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789.

θερμαντήρ, ῆρος, ὁ, λέβης πρὸς θέρμανσιν ὕδατος, Πολυδ. Ϛ', 89, Ι', 66.

θερμαντήριος, α, ον, προξενῶν θερμότητα, φάρμακα Ἱππ. 416. 5. **II**. χαλκίον θερμαντήριον = **θερμαντήρ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 161, 2139 οὕτω, θερμαντήριον μόνον, Γαλην.

θερμαντικός, ή, όν, δυνάμενος νὰ θερμάνῃ, παραγωγὸς θερμότητος, θερμ. τὸ πῦρ Ἀριστ. ἐν Ἀδήλ. 13, 11· τὸ θερμαντὸν πρὸς τὸ θερμαντικὸν ὁ αὐτ. Μεταφ. 4.15, 6·— μετὰ γεν., τὸ τῆς ψυχῆς θ. οἶνος Πλάτ. Τιμ. 60Δ.

θερμαντός, ή, όν, ἐπιδεκτικὸς θερμότητος, Ἀριστ. Φυσ. 5. 1, 2· πρβλ. **θερμαντικός**.

θερμᾰσία, ἡ, θερμότης, ζέστη, Ἱππ. Ἀφ. 1255, Ἀριστ. Προβλ. 1. 9, 2, κτλ.· ἡ παρ' Ἀττ. λέξις εἶναι **θερμότης** (Θωμ. Μ. 441), ἀλλ' ἴδε Ξεν. Ἀν. 5. 8,15.

θέρμασμα, τό, «ζέσταμα», θερμὸν κατάπλασμα, Ἱππ. π. Ὀξ. 386.

θερμαστίον, τό, = **θερμαστρὶς** II, Αἰν. Τακτ. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 31·— διάφ. γραφ. **θερμαστρίον** ἐν ἐκδ. Hug.

θερμάστρα ἢ **-αύστρα**, ἡ. κλίβανος, κάμινος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 144, Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. **θερμαστρῆθεν**, ἐκ τῆς καμίνου, Ἡσύχ.

θερμαστρὶς ἢ **-αυστρίς, ίδος**, ἡ, πυράγρα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σιδηρουργοῖς, δι' ἧς ἐλάμβανον τὰ πεπυρακτωμένα μέταλλα, «τσιμπίδα», Ἡσύχ.— καθόλου, πᾶν εἶδος λαβίδος, = **ὀδοντάγρα**, Ἀριστ. Μηχαν. 21, 2. **2)** μεταφ., βίαιον εἶδος χοροῦ, καθ' ὃ ὁ ὀρχούμενος ἀναπηδῶν διεσταύρου τὰ σκέλη ἐν εἴδει λαβίδος, Πολυδ. Δ', 102, Ἀθήν. 630Α· ἐντεῦθεν, **θερμαυστρίζω**, χορεύω τὸν χορὸν τοῦτον, Κριτίας 29, Λουκ. Ὀρχ. 34. **II**. εἶδος σφηνὸς ἢ γόμφου, Μαθ. Ἀρχ. σ. 10. **III**. = **θερμαντήρ**, Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. Ζ', 40, 45), Πολυδ. Ι', 66· οὕτω πιθ. παρὰ τῷ Εὐπόλ. ἐν Πολ. 36.— Οἱ τύποι διαφέρουσιν ἐν τοῖς χειρογράφ.· παρ' Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ Bekker παρέχει **-αστρίς**, ὁ Meineke ἐν Εὐπόλ. ἔνθ' ἀνωτ. προτιμᾷ **-αυστρίς**. (κακῶς φέρεται ἐν Πολυδ. Ι', 66 **θέρμαυστρις**, καὶ ἐν Ἡσυχ. **θέρμαστρις**).

θερμαύστρα, -ίζω, -ίς, ἴδε ἐν λ. **θερμαστρ-**.

θέρμη, ἡ, (θερμός) θερμότης, ζέστη, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· πυρετώδης ζέστη, πυρετός, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 90, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Θεαιτ. 178C, Ἀριστ. Προβλ. 1. 23, κτλ.· ὡσαύτως, ἱδρώς, Ἀρρ. Ἀν. 2. 27· πρβλ. **θέρμα**. **II**. **Θέρμαι**, αἱ, θερμαὶ πηγαί, Λατ. thermae, Συλλ. Ἐπιγρ. 5694, 5809·— ὄνομα πόλεώς τινος ἐν Σικελίᾳ, Πολύβ. 1. 24, 4.

θερμ-ηγορέω, ὁμιλῶ θερμῶς, μετὰ θερμότητος, Χρησμ. παρὰ Λουκ. ἐν Περεγρ. 30.

θερμ-ημερίαι, ῶν, αἱ, αἱ θερμαὶ ἡμέραι, ἐποχὴ τοῦ θέρους, «καλοκαῖρι», Ἱππ. 227.25, Ἀριστ. Ι. Ζ. 5.13,4, Θεόφρ. Ι. Φ. 7.1,7.

θέρμῐνος, η, ον, (θέρμος) ἐκ θέρμων (κοιν. ἀπὸ λούπινα), Διοσκ. 2.135, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 27.

θέρμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θέρμος**, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 67.

θερμο-βᾰφής, ές, ὁ βαφεὶς θερμός, ἀντίθετον τῷ **ψυχροβαφής**, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 22.

θερμό-βλυστος, ον, ἀναβλύζων θερμός, τὸ θερμόβλυστον ῥεῖθρον Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 33.

θερμό-βουλος, ον, ἔχων θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ὁρμητικός, Εὐρ. (Ἀποσπ. 852), παρῳδούμενον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 119· ἀνὴρ Αἰλ. π. Ζ. 7. 17.

θερμο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδων θερμὸν ὕδωρ ἐν τοῖς λουτροῖς, Λατ. caldarius, Βυζ.· θηλ. **θερμοδότις. ιδος**, Ἀνθ. Π. 9.183.— **θερμοδοτέω**, Ἐκκλ. — **θερμοδοσία**, ἡ, Ὀρειβάσ. σ. 77, Ματθ.

θερμοειδής, ές, ἔχων θερμὴν φύσιν, Ἐτυμ. Μ. 557. 23.

θερμο-εργός, ἴδε ἐν λ. **θερμὸς** II.

θερμο-κοίλιος, ον, ἔχων θερμὴν κοιλίαν, θερμὸν στόμαχον, Ἱππ. 1180G.

θερμο-κύᾰμος, ἡ, εἶδος ὀσπρίου μεταξὺ τοῦ **θέρμου** καὶ τοῦ **κυάμου**, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 2, Ἀθήν. 55Ε.

θερμο-λούτης, ου, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος θερμὰ λουτρά, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 286 Ματθ.— **θερμολουτέω**, μεταχειρίζομαι θερμὰ λουτρά, Ἕρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 1, Ἄλεξ. ἐν Ὀλ. 1. 11· οὐχὶ **-λουτρέω**, ὡς ἐν Ἀριστ. Προβλ. 1. 29.— καὶ **θερμο-λουτία**, ἡ, θερμὸν λουτρόν, ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 380. 3, Θεόφρ. περὶ Ἱδρώτων 16, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3· ἢ **-λουσία**, Κωμ. Ἀνών. 241, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 594.

θερμο-μῐγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ θερμός, Πλούτ. 2. 890Β.

θερμό-νους, ουν, ἔχων θερμὸν νοῦν, ἐξημμένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1172.

θερμ-οπλάω, ἔχω φλόγωσιν ἐν τῇ ὁπλῇ, ἐπὶ ἵππων, Ἱππιατρ. σελ. 163, 253· αὐτὴ δὲ ἡ νόσος εἶναι **θερμόπλησις, εως**, ἡ, αὐτόθι 163, 164·— παρ' Ἡσυχ., **θερμόπλα** ἴσως διορθωτέον εἰς **θερμοπλᾶν**.

θερμοποσία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., Ἀνών. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. σ. 195.

θερμο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων θερμὰ ποτά, Ἀθήν. 352Β· θηλ. **θερμο-ποτίς, ίδος**, ποτήριον διὰ θερμὰ ποτά, Πάμφιλ. αὐτόθι 475D· ἐντεῦθεν thermopotare παρὰ Πλαύτ. Trin. 4. 3, 6.

θερμό-πρωκτος, ον, ἀκόλαστος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1035.

θερμόπτερος, ον, ἔχων θερμὰ πτερά, Cod. Par. 2662, fol. 79 r°.

θερμο-πύλαι, ῶν, αἱ, κατὰ λέξιν, θερμαὶ πύλαι, δηλ. στενὸν πέραμα ὅμοιον πύλῃ, ἔνθα ὑπῆρχον θερμαὶ πηγαί, ὄνομα τοῦ περιφήμου στενοῦ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα, ἡ κλεὶς τῆς Ἑλλάδος, καλούμεναι ὡσαύτως ἁπλῶς **Πύλαι**, Ἡρόδ. 7.176, 201, Στράβ. 428.

θερμο-πώλιον, τό, μαγειρεῖον, καπηλεῖον, παρὰ Πλαύτ. Curc. 2. 3,13, Trin. 4. 3, 6.

θερμός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 110. Ἡσ. Θ. 696· (θέρω):— θερμός, ἐπὶ τῆς ἠπίας θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος τῶν λουτρῶν, θερμὰ λοετρὰ (βραδύτερον καλούμενα Ἡράκλεια λ.) Ἰλ. Ξ. 6, Ὀδ. Θ. 249· λουτρὰ Πίνδ., κλ., ἴδε κατωτ. III. 3· ἢ ἐπὶ δακρύων, Τ. 362· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας τοῦ βράζοντος ὕδατος, αὐτόθι 388· τοῦ καίοντος ξύλου, Ι. 388· θ. καύματα, ἐπὶ μεγάλης θερμότητος, Ἡρόδ. 3.104· καθόλου ἀντίθετον τῷ **ψυχρός**, συχν. παρ' Ἀττ., ἰδίως ἐπὶ θερμῶν μετάλλων ἢ ποτῶν, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀμφ. 1. 8, Στερρ. 2, Φερεκρ. ἐν Περσ. 1. 8, κτλ.· ἐπὶ τοῦ αἵματος, Σοφ. Ο. Κ. 622, Αἴ. 1412, κτλ.· ἐπὶ πυρετικῶν νόσων, Πίνδ. Π. 3. 117, Θουκ. 2. 48· πρβλ. **θερμαίνω, θέρμη**. **II**. μεταφ., θερμός, ζωηρός, ὁρμητικός, ὡς τὸ Λατ. calidus, ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 603, Εὐμ. 560, Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ. 918, κτλ.· θερμὸς καὶ ἀνδρεῖος Ἀντιφῶν 119.38· ὡσαύτως ἐπὶ πράξεων, πολλὰ καὶ θερμὰ μοχθήσας Σοφ. Τρ. 1046· θ. ἔργον Ἀριστοφ. Πλ. 415· δρᾶν τι νεανικὸν καὶ θερμὸν Ἄμφις ἐν Φιλαδελφ. 10· θ. πόθος Ἀνθ. Π. 5. 115· φάρμακον Ἀλκίφρων 1. 37· μετ' ἀπαρ., θερμότερος ἐπιχειρεῖν Ἀντιφῶν 115. 30· ὑπερθ., θερμόταται γυναῖκες Ἀριστοφ. Θεσμ. 735.

2) ἔτι θερμός, πρόσφατος, ἴχνη Ἀνθ. Π. 9. 371· ἀτυχήματα Πλούτ. 2. 798Ε· γάμοι Φιλόστρ. 165. **III**. τὸ θερμόν, =

θερμότης, ζέστη, Λατ. calor, Ἡρόδ. 1.142, Πλάτ. Κρατ. 413C, κτλ.·—«θερμόν· τὸ θέρος Βυζάντιοι» Ἡσύχ. **2)** θερμὸν (ἐξυπ. ὕδωρ), τό, «ζεστὸ νερό», θερμῷ λοῦσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1044, Ἐκκλ. 216, πρβλ. Meineke Φιλήμ. σ. 375 μεγάλ. ἔκδ.·— ὡσαύτως, θερμὸν ποτόν, Λατ. calda, Γαλην. **3)** τὰ θερμὰ (ἐξυπ. χωρία) Ἡρόδ. 4. 29· ἀλλὰ (ἐξυπ. λουτρά), θερμὰ λουτρά, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 3, κτλ. **IV.** Ἐπίρρ. -μῶς, Πλάτ. ἐν Εὐθυδ. 284E· συγκρ., θερμότερον ἔχειν Εὔβουλ. ἐν Ἀμαλθ. 1· φθέγγεσθαι Πλάτ. Φιληβ. 25C.

θέρμος, ὁ, εἶδος ὀσπρίου, «λούπινον», χρησιμεῦον ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς μέθης, Ἄλεξ. ἐν Ὀλ. 1. 11, ἐν Ἀδήλ. 9, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 2, Ἀνθ. Π. 11. 413, Πολυδ. Ϛ', 45, Διοσκ. Β', ρλϐ', ρλγ'.

θερμο-σποδιά, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θερμὴ σποδός, ζεστὴ στάκτη, Διοσκ. 2. 200· ἴδε Λοβ. Φρύν. 603.

θερμότης, ητος, ἡ, (θερμὸς) ζέστη, θέρμη, Λατ. calor, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 335C, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 432B. **II.** μεταφ., ἔξαψις, ὀργή, πάθος, τοῦ Ἀχιλλέως Φιλόστρ. 722· ἐν τῷ λέγειν Ἀθήν. 1B.

θερμο-τραγέω, τρώγω θέρμους, Λουκ. Λεξιφ. 5.

θερμουργέω, πράττω τι μετὰ θερμότητος, ἐνθέρμως ἢ μετὰ σπουδῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 99. 53.

θερμουργία, ἡ, πρᾶξις θερμή, ἐσπευσμένη, Ἀππ. Μιθρ. 108.

θερμουργός, όν, (*ἔργω) ἐνεργῶν θερμῶς, ἀπερίσκεπτος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9, Λουκ. Τίμ. 2.

θερμο-χύτης, ου, ὁ, ἀγγεῖον διὰ θερμὰ ποτά, Λῆμμα ἐν Ἀνθ. Π. 9. 587 (ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκδ.).

θερμόω, = θέρμω, Ἀν. Ὀξ. 2. 448· τεθερμῶσθαι, ἀμφίβολος γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1079.

θέρμ-υδρον, τό, τόπος ἔχων θερμὰς πηγάς, ὄνομα λιμένος τινὸς τῆς Ῥόδου, Τέτζ. Ἱστ. 2. 369· ὡσαύτως **θέρμυδρα**, τά, Στέφ. Βυζ.· **Θερμυδραί**, αἱ, Ἀπολλόδωρ. 2. 5, 10.

θέρμω (θέρω), θερμαίνω, ζεσταίνω, θέρμετε δ' ὕδωρ Ὀδ. Θ. 426, Ἀριστοφ. Βατρ. 1339.— Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός, θέρμετο δ' ὕδωρ Ὀδ. Θ. 437, Ἰλ. Σ. 348· πνοιῇ .. μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετ' Ψ. 381· θέρμετο δὲ χθὼν Ἐπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. ἔνδιος· μή πού τις ἐνὶ χροΐ θέρμετ' (Ἐπ. ἀντὶ θέρμηται) ἀϋτμὴ Ὀππ. Ἁλ. 3. 522.—Ἅπαντες οἱ τύποι (καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἅπαντᾷ) ἠδύναντο νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς ἐνεργ. ἀόρ. β' καὶ παθ. τοῦ **θερμαίνω**· ἐν τῇ Ἰλιάδι ὅμως (ἔνθ' ἀνωτ.) εἶναι φανερὰ ἡ σημασία τοῦ παρατ.

θερμώδης, ες, (εἶδος) χλιαρός, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θερ. 2. 3.

θερμωλή, ἡ, πυρετώδης θερμότης, Ἱππ. 416. 33., 418. 1, κτλ.

θερόεις, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς τὸ θέρος, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ. Ἀλ. 583.

θέρος, τό, (θέρω) «καλοκαῖρι», χείματος οὐδὲ θέρευς Ὀδ. Η. 118· οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ Μ. 76· ἐν θέρει, ἐν καιρῷ θέρους, αὐτόθι· ἀντίθετον τῷ ἐν ψύχει, Σοφ. Φ. 18· θέρεϊ ἢ θέρει Ἰλ. Χ. 151, Ἡσ.· ἐν τῷ θέρει Θουκ., κτλ.· τὸ θέρος, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους, Ἡρόδ. 1. 202· τοῦ θέρεος, διαρκοῦντος τοῦ θέρους, ὁ αὐτ. 2. 24· Ἀττ. τοῦ θέρους Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 76, κτλ.· θέρους (ἄνευ τοῦ ἄρθρ.) Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 276B, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, τοῦ παρεστῶτος θέρους Σοφ. Φ. 1340· τοῦ θ. εὐθὺς ἀρχομένου Θουκ. 2. 47· κατὰ θέρους ἀκμὴν Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19· θέρους μεσοῦντος, κατὰ τὸ μέσον τοῦ θέρους, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 1· παρὰ Θουκ. τὸ θέρος περιελάμβανε καὶ τὸ ἔαρ καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, ἐπειδὴ ἐσήμαινε τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν, ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους 4. 117, πρβλ. 6. 8., 8. 61., 4. 1 πρὸς τὰ 4. 21., 2. 31. **II.** θερινοὶ καρποί, θερισμός, συγκομιδή, θ. ἀλλότριον ἀμᾶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 392, πρβλ. Δημ. 1253. 15, Ἀνθ., κτλ.· θέρησταχύων, οἱ ὥριμοι στάχυες, Πλούτ. Φαβ. 2·— μεταφ., πάγκλαυτον ἐξαμᾶν θέρος Αἰσχύλ. Περσ. 822, πρβλ. Ἀγ. 1655· τὸ γηγενὲς δράκοντος .. θ. Εὐρ. Βακχ. 1027· ἐπὶ τῆς χαίτης ἵππου, ἴδε **θερίζω** Ι. 3· ἐπὶ τοῦ πώγωνος νεανίου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 298, Ἀνθ. Π. 10. 19.

θερσιεπής, ές, ὁ μετὰ θράσους λαλῶν, Βακχυλ. 12. 199, ἔκδ. Blass.

θερσίχθων· «θερμαίνων, γῆν καίων» Ἡσύχ.

θερτήρια· «ἑορτή τις (ἀνθεστήρια;)» Ἡσύχ.

Θερσίτης, [ῑ], **ου**, ὁ, δηλ. ὁ αὐθάδης (Θέρσος ἀναφέρεται ὡς Αἰολ. ἀντὶ **θάρσος** ἐν Α. Β. 1190, Ἐτυμολ. Μ. 447), Ὅμ. Ἰλ. Β. 212, 271.

θέρω (ἴδε ἐν τέλ.), θερμαίνω, ζεσταίνω, θέρον αὐγαὶ ἠελίου Λιβύην Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1312· θέρων ἕλκος = θεραπεύων, Λατ. fovens ulcus, Νικ. Θ. 687:— ἀλλαχοῦ, **II.** μόνον ἐν τῷ Παθ. θέρομαι, μετὰ Μέσ. μέλλ. θέρσομαι, Ὀδ. Τ. 507· ἀόρ. β' **ἐθέρην** (ἐν Ἐπ. ὑποτακτ. θερέω ἀντὶ θερῶ, Ρ. 23):— Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ καὶ παρὰ πεζοῖς), γίνομαι ζεστός, θερμός, θερμαίνομαι, νήησαν ξύλα πολλά, φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι Γ. 64, πρβλ. 507· ἐπεί κε πυρὸς θερέω, πυρὶ θερμανθῶ, Ρ. 23 οὕτω βραδύτερον, θέρου, θερμαίνου, ζεσταίνου, Ἀριστοφ. Πλ. 953· ὁπόταν .. τις .. ῥιγῶν ποτε θέρηται Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 46C· εἶδον Ἡράκλειτον θερόμενον πρὸς τῷ ἰπνῷ Ἀριστ. Μορ. Ζ. 1. 5, 6· θέρεσθαι πρὸς τὴν εἵλην Λουκ. Λεξιφ. 2· θέρεσθαι πυρί, ἐπὶ ἔρωτος, Καλλ. Ἐπ. 26· παρατατ. **ἐθέροντο** Φιλόστρ. 69, Ἀλκίφρων 1. 23. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, γίνομαι θερμός, Ἀρχέλ. παρὰ Πλουτ. 2. 954F· μὴ .. ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται, μήπως καῇ διὰ πυρός, Ἰλ. Ζ. 331, πρβλ. Λ. 667. (Ἐκ τῆς √ΘΕΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θέρ-ος, θερ-ίζω, θέρ-μω, θερ-μός, θερ-μαίνω** (ὡσαύτως ἴσως **θάλ-πω**, καὶ **θερ-άπων, θερ-απεύω**)· πρβλ. Σανσκρ. ghar (lucere), ghar-mas (fervor)· Λατ. for-nus, for-nax, for-ceps, καὶ ἴσως fer-vo, ferveo, febris· Γοτθ. war-mjan (θάλπειν)· Ἀρχ. Σκανδιν. var-mr, Ἀγγλο-Σαξον. καὶ Ἀρχ. Γερμ. war-am (Ἀγγλ. warm), κτλ.)

θές, ἴδε ἐν λ. **τίθημι**.

θέσις, εως, ἡ, (τίθημι) τοποθέτησις, τακτοποίησις, ἐπέων τε θέσιν, σύνθεσιν ἐπῶν, Πίνδ. Ο. 3. 14· (ἐντεῦθεν θέσις = ποίησις, Ἀλκαῖ. 128)· πλίνθων καὶ λίθων Πλάτ. Πολ. 333B· λεγομένων καὶ γραφομένων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 206A· τῶν μερῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 668D· θ. νόμων, νομοθεσία (ἴδε **τίθημι** IV), αὐτόθι 690D, Δημ. 328. 20, κτλ.· θ. ὀνομάτων, τὸ νὰ δώσῃ τις ὄνομα, Πλάτ. Κρατ. 390D· θ. τελῶν, ἐπιβολὴ τελῶν, δασμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425D· θ. ἀγώνων, διορισμός, ἵδρυσις ἀγώνων, Διόδ. 4. 53. **II.** κατάθεσις, ὅπλων, ἀντίθετον τῷ ἀναίρεσις, Πλάτ. Νόμ. 813E. **2)** κατάθεσις χρημάτων πρὸ τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1191 (πρβλ. **πρυτανεῖα**)· χρήματα προπληρωνόμενα ἐπὶ ἀγορᾷ πράγματος, ἀρραβών, «καπάρο», Δημ. 896. 6, πρβλ. Λυσ. 113. 12. **III.** παραδοχή τινος ὡς πολίτου εἰς ξένην πολιτείαν, Ἀλεξανδρεὺς θέσει, Ἀθηναῖος θ., ἀντίθετον τῷ φύσει (ἐκ γενετῆς) Σουΐδ.· Κρινοτέλην Πινδάρου, θέσει δὲ Φιλοξένου Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2480d, πρβλ. 2264ο:— πρβλ. **θέτης** III, **θετός** II, **υἱοθεσία**. **IV.** θέσις, κατάστασις, Λατ. situs, θέσις πόλεως, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, Θουκ. 1. 37., 5. 7· ἡ θ. τῆς χώρας πρὸς τὰ πνεύματα Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 5· γεωγραφικὴ θέσις, Πολύβ. 16. 29, 3. **2)** ἐν τοῖς μαθηματικ., τοπικὴ θέσις, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 6, 6, κ. ἀλλ.· κεῖσθαι θέσιν, ἴδε **κεῖμαι** II. 1· ἔχειν θέσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1. 32, 2· θέσιν ἔχειν πρὸς ἄλληλα, ἔχειν τοπικὴν σχέσιν πρὸς ἄλληλα, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 6. 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 586B· τῇ θέσει μέσον Ἀριστ. Ἀν. Προτ. 1. 4, 3, κ. ἀλλ.· κατὰ τὴν θ. τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 1, 5, κτλ. **V.** ἐν τῇ φιλοσοφ. γλώσσῃ, θέσις ἢ ζήτημα τεθέν, οὗ ζητεῖται ἡ ἀπόδειξις, Πλάτ. Πολ. 335A, Ἀριστ. Τοπ. 1. 11, 4 κἑξ., Ἀν. Ὑστ. 1. 2, 7, κ. ἀλλ.· θέσιν διαφυλάττειν, διατηρεῖν αὐτὴν ἐν τῇ συζητήσει, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 1. 5, 6· κινεῖν, ἀναιρεῖν αὐτήν, Πλούταρχ. 2. 687B, πρβλ. Wytt. αὐτόθι 328A· πρβλ. **ὑπόθεσις**. **2)** γενική τις ἀρχή, Λατιν. quaestio infinita, propositum, ἄρσις δὲ εἶναι μερικὴ περίπτωσις, quaestio finita, Κικ. Τοπ. 21, Κυντιλ. 3. 5. **VI.** κατάθεσις, καταβίβασις, ἀντίθετον τῷ **ἄρσις** (ὕψωσις), πᾶσα πορεία ἐξ ἄρσεως καὶ θέσεως συντελεῖται Ἀριστ. Προβλ. 5. 41· ἐντεῦθεν ἐν τῇ μουσικῇ ἢ τῇ ῥυθμικῇ, τὸ πρὸς τὰ κάτω κτύπημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρὸς τὰ ἄνω (ἄρσις), ἴδε **ἄρσις** III. **VII.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἐπιβεβαίωσις. **VIII.** παρὰ γραμμ., φωνῆεν τι εἶναι μακρὸν φύσει ἢ θέσει. **2)** αἱ θέσεις, Λατ. positurae, αἱ στίξεις, Donat.

θέσκελος, ον, Ἐπικ. ἐπίθ., ὅμοιος τῷ θεῷ, Λατ. divinus, ἀλλ' ἔτι παρ' Ὁμ. ἡ ἔννοια αὕτη περιωρίζετο εἰς τὸν πλήρη τύπον **θεοείκελος**, τὸ δὲ **θέσκελος** ἔκειτο ἐπὶ τῆς σημασίας ὑπερφυσικός, θαυμαστός, θαυμάσιος, καὶ ἀείποτε ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τἀνάπαλιν τὸ **θεοείκελος** ἀείποτε ἐπὶ προσώπων· θέσκελα ἔργα, πράξεις θαυμασταί, Ἰλ. Γ. 130, Ὀδ. Λ. 610· θέσκελα εἰδὼς Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1093B·— ὡς Ἐπίρρ., ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, ἦτο δὲ ὑπερβαλλόντως ὁμοία αὐτῷ, Ἰλ. Ψ. 107·— ὁ Νόνν. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κυριολεκτικῶς, ὀμφή, προφήτης θ. Ἰω. 3. 10, κτλ.· οὕτω καί, θ. Ἑρμῆς Κόλουθ. 126. (Ὁ Κοῦρτ. θεωρεῖ τὸ **θέσ-κελος** ὡς = ταῖς λέξεσι **θεσ-πέσιος, θέσ-φατος**, πρβλ. **ἔσκεν** πρὸς τὸ **ἔσπον**, καὶ ἴδε **Κ κ**. II. 2.)

θέσμιος, Δωρ. **τέθμιος, ον**, (θεσμὸς) σύμφωνος πρὸς τοὺς νόμους, νόμιμος, ἑορτὰ τ. Πίνδ. Ν. 11. 34· θέσμιον γονὰν ἐκβαλεῖν δόμων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1564· θέσμιόν ἐστι = θέμις ἐστί, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 12. **II.** θέσμια, τά, ὡς οὐσιαστ., νόμοι, ἔθιμα, τελεταί, Ἡρόδ. 1. 59, Πίνδ. Ι. 6 (5). 28, Αἰσχύλ. Εὐμ. 491, Σοφ. Αἴ. 713, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικ., Εὐρ. Τρῳ. 267. **III.** Θέσμιος, ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 5. 15, 7· τῆς Δήμητρος, 8. 15, 4.

θεσμο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων νόμους, Ἀπολλιν. Ψαλμ. Θ', 39.

θεσμοδοσία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., Δίδ. Ἀλεξ. σ. 401, ἔκδ. Μί.

θεσμο-δότης, ὁ, νομοθέτης, Ἰω. Μαλαλ.· θηλ. **-δότειρα**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 25.

θεσμο-θεσία, ἡ, νομοθεσία, γραπτὸς νόμος, Ἐκκλ.

θεσμοθετεῖον, τό, ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ συνήρχοντο οἱ **θεσμοθέται**, Λατ. basilica Thesmothetarum, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 4, 7. 8. Πλούτ. 2. 613B· ὡσαύτως **θεσμοθέσιον**, τό, αὐτόθι 714B, Σχόλ.

εἰς Πλάτ. Πρωτ. 337D· **-θέτιον**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Πρυτανεῖον**.

Θεσμοθετέω, εἶμαι **Θεσμοθέτης**, Ἰσαῖ. 67. 2, Δημ. 1367. 6.

Θεσμο-θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) νομοθέτης, νομοδότης, ἐπίθ. τὸ ὁποῖον ἴσως κατὰ πρῶτον ἐδόθη εἰς τὸν Δράκοντα, οὗ οἱ νόμοι ἐκαλοῦντο **Θεσμοί**· ἀλλὰ πράγματι **Θεσμοθέται** ἦσαν οἱ ἓξ νεώτεροι ἄρχοντες, οἱ ὁποῖοι ἐδίκαζον ὑποθέσεις μὴ ἀνηκούσας εἰς ἴδιόν τι δικαστήριον, καὶ εἶχον τὸ καθῆκον νὰ ἐξετάζωσι καὶ συναρμόζωσι τοὺς νόμους ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἀντιφάσεις ἢ πλεονασμοί, Αἰσχίν. 59.7 κέξ., πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ.775, 935, Ἐκκλ. 290, Ἀντιφῶντα 145. 26, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 3.10., 65. 12., 70. 3 κέξ., Ἀποσπ. 374-8· ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ., Συλλ. Ἐπιγρ. 75, 180-2, 380, Πολυδ. Η', 85, Φώτ.

θεσμοθέτησις, εως, ἡ, διάταξις, διαταγή, Ἐκκλ.

θεσμοθέτις, ιδος, ἡ, = **θεσμοφόρος**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 28.

Θεσμο-λογέω, ἀπονέμω δικαιοσύνην, δικάζω, Κωνστ. Πορφ. Θεμ. 1.

Θεσμο-ποιέω, νομοθετῶ, Εὐρ. Φοιν. 1645.

θεσμο-πόλος, ον, (πολέω) = **Θεμιστοπόλος**, Ἀνθ. Π.5.293.

Θεσμός, Δωρ. **τεθμός**, ὁ, πληθ. **Θεσμοί**, ποιητ. **Θεσμά**, Σοφ. Ἀποσπ. 81· (τίθημι). Ὡς τὸ **Θέμις**, τὸ τεθὲν καὶ ὡρισμένον καὶ ἐθιζόμενον, νόμος, διάταξις, Λατ. institutum, ἀλλὰ κυρίως ἐπὶ ἀρχαίων νόμων, οὓς ὑποτίθεται ὅτι καθιέρωσαν οἱ θεοί, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, δηλ. ἐξεπλήρωσαν τὸν καθιερωμένον νόμον τῆς συζυγίας, ὡς τὸ Λατ. consuescere cum aliquo, Ὀδ. Ψ. 296· θεσμοὶ εἰρήνης, ἡ τάξις τῆς εἰρήνης, Ὕμν. Ὁμ.7.16· οἱ πάτριοι θ. Ἡρόδ. 3. 31· θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 391· ἵμερος .. τῶν μεγάλων οὐχὶ πάρεδρος θεσμῶν Σοφ. Ἀντ.799· ἀρχῆς θεσμός, ὁ νόμος τῆς ἀρχῆς, κυβερνήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1104· παρέβη θ. ἀρχαίους Ἀριστοφ. Σφ. 331, πρβλ. Κρατῖν. Νομ. 2· θ. Ἀδραστείας ὅδε Πλάτ. Φαίδρ. 248C. **2**) καθόλου, κανών, παράγγελμα, νόμος, Σοφ. Τρ. 682· θ. πυρός, ὁ νόμος τοῦ διὰ πυρῶν σημείου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 304· τεθμὸς ἀέθλων Πίνδ. Ο. 6.117· στεφάνων τ., οἱ ὡρισμένοι στέφανοι, ὁ αὐτ. 13. 39. **3**) θ. ὅδ' εὔφρων, τὸ παρέχον εὐφροσύνην μέλος (πρβλ. **νόμος**), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1035, πρβλ. Πίνδ. Ο.7.162. **4**) ἐν Ἀθήναις τοῦ Δράκοντος οἱ νόμοι ἐκαλοῦντο **θεσμοί**, ἐπειδὴ ἕκαστος αὐτῶν ἤρχετο διὰ τῆς λέξεως **θεσμός** (πρβλ. **θεσμοθέτης**), ἐνῷ οἱ τοῦ Σόλωνος ἐκαλοῦντο **νόμοι**, Ἀνδοκ.11.19, 26, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8.10. **II**. τεθειμένον τι καὶ ὡρισμένον, ἵδρυμα, οἷον τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 484, 615· τεθμὸς Ἡρακλέος, Ποσειδᾶνος, δηλ. οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, οἱ τῶν Ἰσθμίων, Πίνδ. Ν.10. 61, Ο.13. 57. **III**. = **θησαυρός**, Ἀνακρ.58. **IV**. «θεσμοί· αἱ συνθέσεις τῶν ξύλων» Ἡσύχ.

θεσμοσύνη, ἡ, συνώνυμ. τῷ **δικαιοσύνη**, Ἀνθ. Π. 7. 593.

θεσμο-τόκος, ον, ὁ τίκτων, παράγων θεσμούς, θεσμοδότης, Νόνν. Ἰω. 9.146.

θεσμοφόρια, ων, τά, ἀρχαία ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος **Θεσμοφόρου** (ὃ ἴδε), καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11ης τοῦ Πυανεψιῶνος, Ἡρόδ. 2. 171, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1518, Θεσμ. 80, 182, κ. ἀλλ.· θ. ἑστιᾶν τὰς γυναῖκας, ὡς λειτουργία, χορηγῶ τὴν δαπάνην διὰ τὴν ἑστίασιν τῶν γυναικῶν κατὰ τὰ Θεσμ., Ἰσαῖ. 46. 11·— ὁμοία ἑορτὴ ἐν Ἐφέσῳ, Ἡρόδ. 6.16· ἐν Θήβαις, Ξεν. Ἑλλ.5. 2, 29, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

θεσμοφοριάζω, τελῶ τὰ θεσμοφόρια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29· **Θεσμοφοριάζουσαι**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφ.

θεσμοφόριον, τό, ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος **Θεσμοφόρου**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 278, 880, Συλλ. Ἐπιγρ.103·— ὡσαύτως **-εῖον**, Θέων ἐν Walz Ῥήτ. 1. 204. **II**. θεσμοφόριον μέτρον Mar. Victor. ἐν Λατ. Γραμμ., ἔκδ. Keil, τ. VI. σ. 149. 19.

θεσμο-φόρος, ον, ὁ τιθεὶς ἢ διδοὺς νόμον, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήμητρος, δοθὲν αὐτῇ ἐπειδὴ εἰσήγαγε τὴν καλλιεργίαν τῆς γῆς καὶ ἔδωκε τὴν πρώτην ὤθησιν εἰς τὸν σχηματισμὸν πολιτικῆς κοινωνίας, εἰς τὸν νόμιμον γάμον, κτλ., Ἡρόδ. 6. 91,134· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., Δήμητρι Θεσμοφόρῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2106, κ. ἀλλ.· σεμνὴ θ. Ἀνθ. Π. 5.150, Λουκ.· τὼ θεσμοφόρω, ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, αἵτινες ἐλατρεύοντο ὁμοῦ κατὰ τὰ Θεσμοφόρια, Ἀριστοφ. Θεσμ. 83, 282, 303, Ἐκκλ. 443, κ. ἀλλ., πρβλ. Πίνδ. Ἀποσπ.12· ὡσαύτως, αἱ θεσμοφόροι Ἀππ. Ἐμφυλ..2.70, Πλούτ. ἐν Δίωνι 56, κτλ.· προσέτι ὡς ὄνομα τῆς Ἴσιδος, Διόδ.1.14· τοῦ Διονύσου, Ὀρφ. Ὕμν. 41.1.

θεσμο-φύλακες, οἱ, ὡς τὸ **νομοφύλακες**, φύλακες τῶν νόμων, ὄνομα ἀρχόντων ἐν Ἤλιδι, Θουκ. 5. 47, Διόδ. 5. 67.

θεσμῳδέω, ψάλλω θεσμούς, παραγγέλματα, τὰ θεσμῳδούμενα, χρησμοί, Φίλων 1. 650.— **Θεσμ-ῳδός**, ὁ, ὁ ᾄδων θεσμούς, ὁ αὐτ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 360E.

θεσ-πέσιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. Ἀνδρ. 297, Λουκ. π. Θυσ.13· (θεός, ἔσπον = εἶπον, ἴδε **θέσπις, θέσκελος**):— κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐξαισίως ἠχῶν, ἐξόχως γλυκύς, ἀοιδὴ Ἰλ. Β. 600· Σειρῆνες Ὀδ. Μ.158· ἔπη Πίνδ. Ι. 4. 67 (3. 57). **II**. ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ προφέρῃ εἰμὴ ὁ θεός, ἑπομένως ἄφατος, ἄρρητος, ἀνέκφραστος· ὅθεν **1**) ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὁμηρικῶν χωρίων ἔχει τὴν καθόλου ἔννοιαν τοῦ **Θεῖος**, Ἰλ. Α. 591, Ὀδ. Ν. 363· δοτ. θηλ. **Θεσπεσίῃ** (ἐνν. βουλῇ) ὡς Ἐπίρρ., κατὰ τὴν θέλησιν ἢ ἀπόφασιν τοῦ θεοῦ, Ἰλ. Β. 367· θ. χάρις, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ.· ὡσαύτως ἐν Πινδ. Π. 12. 23, Εὐρ. Ἀνδρ. 297· θ. ὁδός, τὸ μέσον, ἡ ὁδὸς τῆς μαντείας, ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1154· εὐχαῖς ὑπὸ θ., μὲ προσευχὰς εἰς τοὺς θεούς, Πίνδ. Ι. 6 (5). 54. **2**) θαυμάσιος, ἔξοχος, φοβερός, ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, θ. νέφος Ἰλ. Ο. 669· ἀχλὺς Ὀδ. Η. 42· λαῖλαψ Ι. 68·— καὶ ἀκολούθως, καθόλου, ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων, θ. ἄωτον, χαλκός, ἐξόχως λεπτὸν ἔριον, θαυμάσιος χαλκός, Ὀδ. Ι. 434, Ἰλ. Β. 457· θ. ὀδμή, ἐξόχως γλυκεῖα ὀσμή, «θεία», Ὀδ. Ι. 211· ὄζει δ' ὑακίνθου ὀδμὴ θ. Ἕρμιππ. ἐν Φορμ. 2. 9· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἀπόζει θεσπέσιον ὡς ἡδὺ Γ. 113·— ἐπὶ ἀνθρωπίνων ὑποθέσεων, συχνὸν παρ' Ὁμ., θ. φύζα ἢ φόβος Ἰλ. Ι. 2., Ρ. 118· πλοῦτος Β. 670· θ. ἀλαλητὸς καὶ ὅμαδος, θ. ἠχή, ἰαχή, βοή, συχνὸν παρ' Ὁμ.· θ. ὅμιλος Θεόκρ.15. 66· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, τέχνη θ. τις καὶ ὑψηλὴ Πλάτ. Εὐθυδ. 289E· θ. βίος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 365B· θ. καὶ ἡδεῖα ἡ διαγωγὴ αὐτόθι 558A· σοφοὶ καὶ θ. ἄνδρες ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ.151B· θ. τὴν γνώμην Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 4. **III**. Ἐπίρρ. **-ίως**, θεσπεσίως ἐφόβηθεν, ὑπερβαλλόντως ἐφοβήθησαν, Ἰλ. Ο. 637· οὕτω τὸ οὐδέτ. **Θεσπέσιον** ὡς Ἐπίρρ., θ. ὑλᾶν Θεόκρ. 25.70.— Ἐπικ. λέξις ἀπαντῶσα ἅπαξ παρ' Ἡροδ., δὶς παρὰ τοῖς Τραγ., καὶ εὔχρηστος παρὰ Πλάτ.· ἴδε ἄνωτ. (Ἴδε **Θέσφατος**, καὶ πρβλ. Buttm. Λεξιλ. ἐν λ.)

Θεσπι-αοιδός, όν, (θέσπις) ποιητ. ἀντὶ **Θεσπιῳδός**, Ἡσύχ.

Θεσπῐ-δαής, ές, (δαίω) ἀνημμένος ὑπὸ θεοῦ τινος, θ. πῦρ, πῦρ φοβερόν, μανιῶδες, φαινόμενον πλέον τι ἢ φυσικόν, Ἰλ. Μ. 177, 441, Ὀδ. Δ. 418, κτλ., Ἡσύχ. Ἐπικ. λέξ.— Πρβλ. Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **θέσκελος** 4.

θέσπιδες· «θυσίαι. θεοσέβεια» Ἡσύχ.

θεσπι-έπεια, (ἔπος) ἡ ἐκπέμπουσα θεῖα ἔπη, ἡ προφητική, τίς ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα .. ; Σοφ. Ο. Τ. 463· θηλ. ὡς εἰ ἐξ ἀρσεν. **θεσπιεπής**, μὴ ὑπάρχοντος, πρβλ. **ἀρτιέπεια, ἡδυέπεια**.

θεσπίζω: μέλλ. **-ίσω**, Ἀττ. **-ιῶ**, Ἰων. ἀπαρέμ. **θεσπιέειν** Ἡρόδ. 8.135· Δωρ. ἀόρ. **ἐθέσπιξα** Θεόκρ.15. 63· (θέσπις). Χρησμῳδῶ, χρησμοδοτῶ, προφητεύω, προλέγω, μαντεύομαι, τι Ἡρόδ. 1, 47, κ. ἀλλ., καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· τινί τι Αἰσχύλ. Ἀγ.1210, Εὐρ. Ἀνδρ. 1161· καὶ ἐν τῷ Παθ.. τί δὲ τεθέσπισται ; Σοφ. Ο. Κ. 388. **II**. μετ' αἰτ., μαντοσύνην, τὴν θέσπισε Φοῖβος, ἐνέπνευσεν εἰς αὐτούς, Συλλ. Ἐπιγρ.4379ο. **2**) μεταγεν., ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων, ἐπιτάσσω, διατάσσω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰουλιανοῦ· ἐπὶ ἀρχόντων ἢ δικαστῶν, Ἐκκλ.

θέσπιος, ον, = **θεσπέσιος**, Ἡσ. Ἀποσπ. 54, Χρησμ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 977. **II**. ὄν. κύρ., «Θέσπιος· ποταμὸς Βοιωτίας» Ἡσύχ.

θεσπιόφημον· «παροιμίαν τινά» Ἡσύχ.

θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, (Νόνν. γεν. **ιδος**, Δ. 45.133)· (θεός, ἔσπον = εἶπον, πρβλ. **θεσπέσιος**):— πλήρης θείων λόγων, θεόπνευστος, Ὁμηρ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· ἀοιδὸς Ρ. 385· ἀοιδὴ Α. 328. Θ. 498, Εὐρ. Μηδ. 425,— ἀείποτε κατ' αἰτ. **θέσπιν**, πλὴν ὅτι ὁ Νόνν. ἔχει **θέσπιδα** Δ. 25. 452. **2**) καθόλου, θεῖος, θαυμάσιος, φοβερός, θέσπις ἄελλα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 209.— Ἐπικ. λέξ., ἅπαξ ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. **II**. ὡς κύρ. ὄνομα, **Θέσπις**, ὁ ἐπινοητὴς τῆς τραγῳδίας, Ἀριστοφ. Σφ 1479, Ὁράτ. Ars Poetica 275.

θέσπισμα, τό, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., χρησμοί, λόγια μαντικά, Ἡρόδ. 2. 29, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 82, Σοφ. Ο. Τ. 971. **2**) διάταγμα τῆς γερουσίας ἢ τοῦ αὐτοκράτορος, Βυζ.

θεσπιστής, οῦ, ὁ, προφήτης, Μανέθων 6. 378. Ἰω. Χρυσ.

Θεσπιῳδέω, εἶμαι **Θεσπιῳδός**, προφητεύω, ᾄδω προφητικὸν μέλος, Αἰσχύλ. Ἀγ.1161, Εὐρ. ἐν Φοιν.959, Ἀριστοφ. Πλ. 9, Πλάτ. Ἀξ. 367D, κλ.— Κατὰ Πολυδ. Δ', 17, «τὸ γὰρ θεσπιῳδῆσαι διθυραμβῶδες».

θεσπιῴδημα, τό, = **θέσπισμα**, Νικήτ. Χρον. 359A.

Θεσπι-ῳδός, όν, ὁ ᾄδων μαντικῶς, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ. 401, Εὐρ. Ἑλ. 145, πρβλ. Μήδ. 668.— **Θεσπιῳδός**, ἡ, τὸ Λατ. Carmenta, Διον. Ἀλ.1. 31. **II**. θ. φόβον, προξενηθέντα διὰ προφητείας, Αἰσχύλ. Ἀγ.1134 (ἔνθα ὁ Ἕρμαν. διορθοῖ θεσπιῳδοί, ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὸ τέχναι).

Θεσπρωτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς Θεσπρωτούς, Θεσπρωτικὸν ἔθνος οἱ Ἀμύνται Ἀριστ. Ἀποσπ. 452F.

Θεσσᾰλίζω, Ἀττ. **Θεττ-**, μιμοῦμαι τοὺς Θεσσαλούς, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4.15· ὁμιλῶ ὡς οἱ Θεσσαλοί, Στέφ. Βυζ.

Θεσσαλικός, Ἀττ. **Θεττ-, ή, όν**, ὡς καὶ νῦν, Θεσ. ἕδος, εἶδος καθίσματος ἢ ἀνακλίντρου, Ἱππ. π. Ἄρθρ.783· δίφρος Εὔπολ. ἐν Αὐτ. 6· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 112· Θ. ἔνθεσις, Θετταλικὰ δεῖπνα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 413· ἐπειδὴ ἡ Θεσσαλικὴ λαιμαργία ἦτο παροιμιώδης, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν Συντρ. 1, Ἀθήν. 418B κέξ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Κράτης ἐν Λαμ. 2.

Θεσσᾰλός, Ἀττ. **Θεττ-**, ὁ, ὡς καὶ νῦν Ἡρόδ., κλ.· παροιμ.,

Θεσσαλὸν σόφισμα, τέχνασμα Θεσσαλ. ἐκ τοῦ ἀπίστου χαρακτῆρος τοῦ λαοῦ, Εὐρ. ἐν Φοιν. 1407· Θ. νόμισμα, δηλ. κίβδηλον, Φώτ. Οἱ Θεσσαλοὶ ἦσαν γνωστοὶ διὰ τὴν λαιμαργίαν των, ἴδε **Θεσσαλικός**. **II**. θηλ., **Θεσσαλὶς** κυνῆ Σοφ. Ο. Κ. 314· ὡς οὐσιαστ., θεσσαλίς, ἡ, εἶδος πεδίλου, Λύσιππ. ἐν Βακχ. 2, Πολυδ. Ζ', 100 κ. ἀλλ., Ἡσύχ., Φώτ.

θέσσασθαι, ποιητ. ἀόρ. = **αἰτῆσαι** (Ἡσύχ.), εὔχομαι, ζητῶ διὰ προσευχῆς, μετ' αἰτιατ., θεσσάμενος γενεήν Ἡσ. Ἀποσπ. 23 (9)· γλυκερὸν νόστον Ἀρχίλ. 10· παίδων γένος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 824· μετ' ἀπαρ., τάν ποτ' εὔανδρον [εἶναι].. θέσσαντο, ηὐχήθησαν νὰ εἶναι ἡ χώρα αὕτη.., Πίνδ. Ν. 5. 18.— Ἐντεῦθεν τὸ ῥημ. ἐπίθετ. **θεστός**, ἐν τοῖς Ὁμηρ. συνθέτοις **ἀπόθεστος, πολύθεστος**. (Ἡ √ΘΕΣ κατὰ Κούρτ. φαίνεται ἐν τῇ λ. **θεός**, ὃ ἴδε).

θεσφᾰτη-λόγος, ον, προφητικός, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1442.

θεσφᾰτίζω, προφητεύω, Ἡσύχ.

θεσφᾰτόομαι, Παθ., εἶμαι θεόπνευστος, ἐμπεπνευσμένος, προφητεύω, Ἡσύχ.

θέσφᾰτος, ον, (θεός, φημί), λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀποφασισθείς, ὁρισθείς, προορισθείς, Λατ. fatalis, μόρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1321· ἥκει θέσφατος βίου τελευτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1472· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει θέσφατόν ἐστι, εἶναι ὡρισμένον, «γραφτό», ὣς γὰρ θ. ἐστι Ἰλ. Θ. 477, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 1556· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., σοὶ δ' οὐ θ. ἐστι.. θανέειν, δέν σοι εἶναι πεπρωμένον νὰ ἀποθάνῃς, Ὀδ. Δ. 561, πρβλ. Κ. 473; Πίνδ. Π. 4. 125, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1073· οὕτως, εἴ τι θ. πατρὶ.. ἱκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν Σοφ. Ο. Κ. 969. **2**) ὡς οὐσιαστ., **θέσφατα**, τά, θεῖαι ἀποφάσεις, χρησμοί, Ὀδ. Ι. 507, Λ. 151, 297· παλαίφατα θ. Ν. 172· οὕτως ἐν Πινδ. Ι. 8 (7). 66, Τραγ., Ἀριστοφ.· ὡσαύτως καθ' ἑνικ., Εὐρ. Ι. Τ. 121. **II**. καθόλου, ὡς τὸ **θεῖος**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθείς, ἀήρ Ὀδ. Η. 143.— Πρβλ. τοὺς συνηθεστέρους Ὁμηρ. τύπους **θεσπέσιος, θέσπις, θέσκελος**.

θετέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει νὰ θέσῃ τις, Πλάτ. Ἐπιν. 984Α, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 1. **II**. **θετέον**, δεῖ τιθέναι, Πλάτ. Νόμ. 832Ε, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 14, κτλ.

θετήρ, ῆρος, ὁ, = **θέτης**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 1, ἐν τέλ., Ἡσύχ.

θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ὁ τιθείς, θ. ὀνόματος, ὁ δίδων ὄνομα, ὀνομάζων, Πλάτ. Κρατ. 389Ε. **II**. ὁ καταθέτων παρακαταθήκην ἢ ἐγγύησιν, Ἰσαῖ. 82. 18· πρβλ. **θέσις** II. **III**. ὁ θετὸς πατὴρ παιδίου, Φώτ., Ἁρποκρ.· πρβλ. **θέσις** III.

Θετίδειον [ῐ], τό, ὁ ναὸς τῆς Θέτιδος, Εὐρ. Ἀνδρ. 20· ὡσαύτως **Θετίδιον**, Πολύβ., Στράβων 431.

θετικός, ή, όν, ἔχων ἱκανότητα εἰς τὸ τιθέναι, ἁρμόδιος εἰς τὸ θέτειν, ὀνομάτων θ., εὐφυὴς εἰς τὸ δίδειν ὀνόματα, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 16.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἁρμοδίως, ὁ αὐτ. ἐν Τέχνῃ Ρητ. 3. 5. **II**. ἀνήκων εἰς υἱοθεσίαν, περὶ αὐτῆς πραγματευόμενος, νόμοι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 10. **III**. ἀνήκων εἰς **θέσιν** (σημασ. V), ἀμφισβητήσιμος, ὑπόθεσις Φιλόστρ. 576, πρβλ. 621· τὴν ζήτησιν θ. ποιεῖσθαι, κάμνω τὸ ζήτημα ὑπόθεσιν συζητήσεως, Στράβ. 102· θετικώτερον, μὲ πλειοτέραν συζήτησιν, Κικ. πρὸς Κόϊντ. Ἀποσπ. 3. 3. **IV**. παρὰ Γραμμ., ὁ θετικός, βαθμός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 277.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, βεβαιωτικῶς, Διογ. Λ. 9. 75· ἀπολύτως, Ἑρμογ.

Θέτῐς, ῐδος, Δωρ. **ιος** Πίνδ., ἡ, μία τῶν Νηρηΐδων, σύζυγος τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως· ὁ Ὅμ. ἔχει δοτ. **Θέτῑ**· ὡσαύτως (Ἰλ. Ω. 88) τὸν αὐτὸν τύπον ὡς κλητ., πρβλ. Ἡσ. Θ. 244, 1006· **Θέτιν** ὡς αἰτιατ.

θετός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τίθημι**, τεθειμένος, τοποθετημένος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 251· ἐν θέσει τινί, ἀντίθ. τῷ **ἄθετος** (ὃ ἴδε), Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 27. **II**. τέκνον τινὸς κατὰ υἱοθεσίαν, υἱοθετηθείς, Πίνδ. Ο. 9. 95, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 366, Εὐριπ. Ἀποσπ. 361· θετὸν παῖδα ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 6. 57, Πλάτ. Νόμ. 929C· θετὸς γενέσθαι τινὶ ἢ ὑπό τινος Πλούτ. ἐν Θησ. 13, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 5· θετή, ἐξυπ. θυγάτηρ, Ἡσύχ. **2**) = προσποιητός, Ἐτυμ. Μ. 448. 21. **III**. ὡς οὐσιαστ., **θετόν**, τό, μέρος τοῦ κεφαλοδέσμου γυναικός, Σχόλ. εἰς Ἀνθ. Π. 5. 270.

Θετταλικέται, οἱ, οἱ πενέσται, «Φιλοκράτης δ' ἐν Β' Θεσσαλικῶν καλεῖσθαί φησι τοὺς πενέστας καὶ Θετταλικέτας» Ἀθήν. 264Α.

Θεττᾰλός, Θετταλικός, κτλ., μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ **Θεσσ-**.

Θεττᾰλό-τμητον κρέας, τεμάχιον κρέατος οἷον θὰ ἔκοπτέ τις διὰ πειναλέον Θεσσαλόν, Φιλέταιρ. ἐν Λαμπ. 1.

θεῦ, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **θέο, θοῦ**, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.— Καθ' Ἡσύχ. «δεῦρο· τρέχε».

θεύγεσθαι· «θέλγεσθαι. Κρῆτες» Ἡσύχ.

θευμορία, θεύμορος, Δωρ. ἀντὶ **θεομορία, θεόμορος**. Καθόλου, οἱ Δωριεῖς ἠγάπων νὰ μεταβάλλωσι τὸ ἀρκτικὸν **θεο-** εἰς **θευ-**, ἰδίως εἰς κύρια ὀνόματα, οἷον **Θεῦγνις, Θεύδοτος, Θεύπομπος**, ἀντὶ **Θέογνις**, κτλ.· μεταγεν. Ἐπικ. καὶ Ἐπιγραμμ. ποιηταὶ παρεδέξαντο τοὺς Δωρ. τούτους τύπους· ὁ Καλλ. μάλιστα ἔχει καὶ **θεῦς** ἀντὶ **θεός**, εἰς Ὕμν. εἰς Δήμ. 58. Οἱ Ἀττ. συνήρουν εἰς **θου-**, ὡς **Θουκυδίδης, Θουκλῆς**, ἀντὶ **Θεοκυδίδης, Θεοκλῆς**, Maitt. π. Διαλ. σ. 16, 217 Sturz, Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 353.

θευμοριαζέτω· «θεῷ γέρας ἀναφερέτω» Ἡσύχ.

θευξένια· «Ἀπόλλωνος ἑορτή» Ἡσύχ.

θευπροπία, ἡ, = **θεοπροπία**, Βακχυλ. 9. 41, ἔκδ. Blass, πρβλ. **θευμορία**.

θεῡρός, ὁ, (= **θεωρός**) Ἐπιγρ. Θάσου CIG. 2161.

θευφορία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **θεοφορία**, Ἀνθ. Π. 6. 220.

θέω, Ἐπ. ὡσαύτως **θείω**, Ἰλ. Ζ. 507, Κ. 437 (παρ' Ἀττ. αἱ συλλαβαὶ **εο, εου, εω** δὲν συναιροῦνται)· Ἐπικ. ὑποτακτ. θέῃσι Ἰλ. Χ. 23· γ' ἑν. παρατ. **ἔθει** ἔτι καὶ ἐν Ὀδ. Μ. 407, **ἔθεε** παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Λοβ. Φρύν. 221· Ἰων. παρατ. **θέεσκον** Ἰλ. Υ. 229: μέλλ. **θεύσομαι** Ὅμηρ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 485, Ὄρν. 205, (**ἀντι-**) Ἡρόδ. 5. 22, (**μετα**) Ξεν. Κυν. 6, 22· **θεύσω** μόνον ἐν Λυκόφρ. 119·— οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τῶν ῥιζῶν **τρεχ-** καὶ **δραμ-**. (Ἐκ √ΘΕϜ (ὡς φαίνεται ἐν τῷ **θεύσομαι**), ἐξ ἧς ὡσαύτως τὰ **θοός, θοάζω, βοηθόος**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. dhâv, dhâvâmi (curro).) Τρέχω, ποσί, πόδεσσι θέειν Ὀδ. Θ. 247, Ἰλ. Ψ. 623· βῆ δὲ θέειν Ἰλ. Ρ. 698 (ἴδε **βαίνω** Α. Ι)· θέειν πεδίοιο, τρέχειν ἐν τῷ πεδίῳ, Χ. 23 ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, ἔτρεχον ὑπεράνω τῶν σταχύων τοῦ σίτου, Υ. 227· ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς.. θέεσκον αὐτόθι 229· θᾶττον θανάτου θεῖ [ἡ πονηρία] Πλάτ. Ἀπολ 39Α· ὁ βραδέως θέων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλ. 373Β· ἐπὶ ἵππων, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 423Α· ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόντων, τρεχόντων ἐν Ὀλ. (ἐν τοῖς ἀγῶσι), ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 822Β.— ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα κατὰ μετοχ. μεθ' ἑτέρου ῥήματος, ἦλθε θέων, ἦλθε θέουσα Ἰλ. Ζ. 54, 394, κτλ.· ἷξε θέων, ἐπὶ ἐπιβάτου πλοίου, Ὀδ. Γ. 288· θέων Αἴαντα κάλεσσον, «φώναξε τρεχᾶτα τὸν.. », Ἰλ. Μ. 343, κτλ. **2**) περὶ τρίποδος μὲν ἔμελλον θεύσεσθαι, νὰ ἀγωνισθῶσι τρέχοντες διὰ.., Λ. 701· μεταφ. (πρβλ. **τρέχω** II. 2), περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος, ἔτρεχον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἕκτορος, Χ. 161· θ. περὶ ὑμέων αὐτῶν Ἡρόδ. 8. 140, 1· θ. περὶ τοῦ παντὸς δρόμον αὐτόθι 74· καὶ ἐλλειπτικῶς, τὸν περὶ ψυχῆς θ. Συνέσ., κλ.· περὶ γυναικῶν καὶ παίδων Παυσ. 6. 18, 2, πρβλ. Valck. Ἡρόδ. 7. 57. **3**) μεταφ. ὡσαύτως, θ. ἐς νόσους Πλάτ. Νόμ. 691C· θ. ἐγγύτατα ὀλέθρου ὁ αὐτ. Πολ. 417Β· θέειν κίνδυνον Πλούτ. Φαβ. 26. **II**. ἐπὶ ἄλλων εἰδῶν κινήσεως, ὡς, **1**) ἐπὶ πτηνῶν, θεύσονται δρόμῳ Ἀριστοφ. Ὄρν. 205, πρβλ. Θουκ. 3. 111, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18·— σημειωτέον ὅτι οὐδαμοῦ εὕρηται τὸ τρέχειν δρόμῳ. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, τρέχω· ἐπὶ πλοίων, ἡ δ' ἔθεε κατὰ κῦμα Ἰλ. Α. 483, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως, Ἰλ. Σ. 601· ἐπὶ κυλινδουμένου λίθου, Ν. 141· ἐπὶ δίσκου, ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός, τρέχων ἐλαφρῶς, ὑψηλὰ.., Ὀδ. Θ. 193. **III**. ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα, καίπερ καθ' ἑαυτὰ ἀκίνητα, εἶναι ἐκτεταμένα εἰς μεγάλας διαστάσεις ἐν συνεχεῖ γραμμῇ, φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς Ἰλ. Ν. 547· ἰδίως ἐπὶ παντὸς κυκλοτεροῦς πράγματος, ὅπερ φαίνεται ὡς περιτρέχον καὶ εἰς ἑαυτὸ ἐπανερχόμενον, ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος Ἰλ. Ζ. 118· ὀδόντες λευκὰ θέοντες, ἀποτελοῦντες λευκὴν γραμμήν, Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 146· ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε αὐτόθι 224. **IV**. μετ' αἰτ. τόπου, τρέχω ἀνὰ.., τὰ ὄρη Ξεν. Κυν. 4, 6., 5, 17· θάλασσαν, πέλαγος, κῦμα Jac. Ἀνθ. Π. σελ. 282, 642.— Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εὕρηται παρὰ Τραγ. μόνον ἐν Εὐρ. Ἴωνι 1217 (πρβλ. **ὑπερθέω**), ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., ἰδίως ἐν συνθέσει μετὰ προθέσ.

θεῶ, ἀντὶ **θεάου**, προστ. τοῦ **θεάομαι**, ἰδέ, κύτταξε.

θεωνῖνα, ἡ, φυτὸν τὸ καὶ portulaca ἄλλως λεγόμενον, Apul. herb. 103.

θεωνῠμέω, ὀνομάζω κατὰ τὸ ὄνομα θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 40. 14.

θεωνῠμίαι, ῶν, αἱ, (ὄνομα) τὰ ὀνόματα ἢ αἱ ἰδιότητες τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεωνῠμικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 144. 10.

θεώνῠμος, ον, ὀνομασθεὶς κατὰ τὸ ὄνομα θεοῦ, Ἐκκλ.

θεωρεῖον, τό, τόπος ὅθεν βλέπει τις ἢ θεωρεῖ, Ἡσύχ.

θεωρέω: μέλλ. **-ήσω**, κτλ.— Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 280· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., αὐτόθι 1. 70, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 7. 10· (θεωρός). Βλέπω πρός τι, παρατηρῶ, θεῶμαι, «θωρῶ», γῆν πολλὴν Ἡρόδ. 4. 76· τύχας τινὸς Αἰσχύλ. Πρ. 302, Πλάτ., κλ.· ἐπιθεωρῶ στρατιώτας, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16, Ἑλλ. 4. 5, 6. **2**) ἐπὶ τῆς διανοίας, ὡς τὸ Λατ. contemplari, σκέπτομαι, ἐξετάζω φιλοσοφικῶς, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θ. Πλάτ. Γοργ. 523Ε, πρβλ. Πολ. 467C, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 1, κ. ἀλλ., Δημ. 12. 24, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **ἐκλογίζομαι**) ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, τοῦτο θ., εἰ ἀληθῆ λέγω Δημ. 29. 15· θ. τινά, ὁποτέρου τοῦ βίου ἐστὶν Αἰσχίν. 77. 41· πόσας ἔχουσι διαφορὰς Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 10, 28· θ. τίνας λέγομεν τοὺς φρονίμους ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 6. 5, 1, κ. ἀλλ.· μετὰ προθέσ., θ. τι ἔκ τινος, κρίνω περί τινος πράγματος ἔκ τινος ἄλλου, τὴν ἔννοιαν

ἐκ τῶν ἔργων Ἰσαῖ. 36. 28, Αἰσχίν. 76. 28· θ. τι πρός τι, συγκρίνω, παραβάλλω, Δημ. 230. 26· πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ.. κρίνωμαι καὶ θεωρῶμαι; ὁ αὐτ. 330. 8· τοὺς πρέσβεις θ. πρὸς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐπρέσβευον Αἰσχίν. 38. 34· ὡσαύτως, θ. τι τεκμηρίοις Δημ. 578. 23. β) παρατηρῶ, ἐξετάζω, θ. μᾶλλον τοὺς πέλας δυνάμεθα ἢ ἑαυτοὺς Ἀριστ. Ἠθ Ν. 9. 9, 5, πρβλ. Πολιτ. 2. 5,12, κ. ἀλλ.· ταῦτα ἐμοῦ ἐθεωρήσατε, ὡς.. ποιουμένου Λυκοῦργ. 151. 28.—Παθ., τεθεώρηται τοῦτο μάλιστα ἐπὶ τῶν περιστερῶν Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 3, 18, πρβλ. 5. 5, 4, κ. ἀλλ. γ) ἀπολ., κάμνω θεωρίας, φιλοσοφῶ, σκέπτομαι, ἀκριβῶς, φορτικῶς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 9, 11, Μεταφ. 2. 4, 33· λογικῶς, φυσικῶς ὁ αὐτ. Ἀν. Ὕστ. 1. 32, 1, Οὐρ. 3. 5, 8· περί τινος ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 3, 2., 3. 2,15, κ. ἀλλ.· θ. ἔκ τινος, συμπεραίνω διὰ παρατηρήσεως ἐκ.., αὐτόθι 6. 3, 7, κ. ἀλλ.· διά τινος ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2.1, 5. **II.** ἐπὶ θεατῶν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσι, τὰ Ὀλύμπια Ἡρόδ. 1. 59· ἀγῶνα ὁ αὐτ. 8. 26, Ξεν. Ἀν. 1. 2,10· θ. τινα, βλέπω τινὰ παριστάνοντα, ὑποκρινόμενον ἐν θεάτρῳ, Δημ. 315.10, Θεόφρ. Χαρ. 11· ἀπολ., Ἀνδοκ. 31. 37· εἰσέρχομαι ὡς θεατής, ἐς τὰ Ἐφέσια Θουκ. 3.104· ἐς Ὀλυμπίαν Λουκ. Τίμ. 50· ἴδε ἐν λ. **ὀβολὸς** I. **III.** εἶμαι θεωρὸς ἢ πρεσβευτὴς τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, Θουκυδίδ. 5. 18· ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῖ, πλὴν ἐς Πάρον Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ. 1188· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν πόλεων ὅσαι ἔπεμπον **θεωρούς**, οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν ἐς τὰ Ἴσθμια Θουκ. 8. 10· πρβλ. **θεωρὸς** II. 2) πέμπομαι ὅπως ἐρωτήσω τὸ μαντεῖον, Πλάτ. Ἐπιστ. 315B. **IV.** ἐν τῷ θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα Σοφ. Ο. Κ. 1084, ἡ αἰτιατ. ὄμμα δυνατὸν νὰ ἐκληφθῇ ὅπως ἐν τῇ φράσει βαίνειν πόδα, = θεωρήσασα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου· ὁ Wunder προύτεινεν: ἑωρήσασα, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς μου, θεωρήσασα ἄνωθεν· ἀλλ' αἰωρεῖν, οὐχὶ δὲ ἑωρεῖν, εἶναι ὁ δόκιμος Ἀττικὸς τύπος, δι' ὃ ὁ Jebb ἐξέδωκεν: αἰωρήσασα.

Θεώρημα, τό, τὸ θεωρούμενον, ὁρώμενον, ὡς τὸ **θέαμα**, Δημ. 247. 22· θεωρ. καὶ ἀκροάματα 545F· θεωρ. καὶ ἀκούσματα Δίων Κ. 52. 30: — καθόλου, ἑόρτασμα, ὅσα Μουσῶν ὦσιν ἔχεται θεωρήματα Πλάτ. Νόμ. 753A· τὸ ἐν ἡμῖν φάντασμα δεῖ ὑπολαβεῖν.. εἶναι θ. Ἀριστ. π. Μνήμ. 1,15, πρβλ. π. Μαντ. ἐν Ὕπν. 2, 2. 2) ἐπὶ τῆς διανοίας, θεωρία, σκέψις, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 8,10, Τοπ. 1.11,1. β) τὸ διὰ θεωρίας ὁρισθέν, κανών, Λατ. praeceptum, Πολύβ. 6.26,10, πρβλ. Κικ. de Fato 6. γ) ἐν τῷ πληθ., **θεωρήματα**, τά, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι, Πολύβ. 10. 47,12. δ) ἐν τοῖς μαθηματικοῖς, θεώρημα, πρότασις ἀποδεικτέα, Εὐκλ. **II.** = **θεώρησις**, Πλούτ. 2. 1131C.

Θεωρημᾰτικός, ή, όν, συμφωνῶν πρὸς ὅ,τι τις βλέπει, ὄνειροι Ἀρτεμ. 4.1. **II.** ἀγαπῶν τὰ **θεωρήματα**, θεωρητικός, ἀντίθετον τῷ **πρακτικός**, Διογ. Λ. 3. 49· δογματικός, ἐπίθ. Μητροδώρου τοῦ μαθητοῦ τοῦ Στίλπωνος, ὁ αὐτ. 2. 113· θ. ἀρεταί, ἅς τις κτᾶται διὰ τῆς φιλοσοφίας, ὁ αὐτ. 7. 90.

Θεωρημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θεώρημα**, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 21,17, κτλ.

Θεωρήμων, **ονος**, ὁ, ἡ, θεωρητικός, Χοιροβ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 2.220.

Θεώρησις, **εως**, ἡ, θεωρία, σκέψις, Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 48A.

Θεωρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **θεωρῶ**, δεῖ θεωρεῖν, Πλάτ. Νόμ. 815B, Ἀριστ.

Θεωρητήριον, τό, ἑδώλιον ἐν τῷ θεάτρῳ, Πλούτ. Γ. Γράκχ. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 20.

Θεωρητής, **οῦ**, ὁ, ὁ θεατής, Ἡσύχ.

Θεωρητικός, ή, όν, ἀγαπῶν τὴν θεωρίαν, τοῦ περὶ τὰ σώματα κάλλους Ἀριστ. Πολιτ. 8. 3,12. 2) ἐπὶ τῆς διανοίας, θεωρητικός, ἔχων τάσιν πρὸς τὰς σκέψεις, τὴν θεωρίαν, ὁ περὶ τὴν.. οὐσίαν θ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3.3,4· ὁ περὶ τῆς φύσεως θ. ὁ αὐτ. π. Μορ. Ζ. 1.1, 30· μετὰ γεν., ἐπιστήμη θ. τοῦ ὄντος Πλάτ. Ὅροι 414B· ἐπιστήμη θ., ἀντίθετον τῷ **πρακτική**, **ποιητική**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5.1,5, κ. ἀλλ.· φιλοσοφία θ. αὐτόθι Δ ἔλαττον 1, 5· διάνοια, νοῦς αὐτόθι κλ.· θ. βίος, βίος θεωρίας, πλήρης θεωριῶν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πρακτικὸν βίον), ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 5, 2, πρβλ. 10.7,1 κἑξ.· θ. φιλόσοφος Πλούτ. ἐν Περ. 16, κτλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυβ. Δ', 8.

Θεωρητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, Διόδ. 14. 60, Αἰλ. π. Ζ. 9. 6· ἐπὶ νόσου, ἣν πρέπει νὰ παραφυλάττῃ τις καὶ ἐξετάζῃ ἐν σχέσει πρὸς ἐπερχομένην κρίσιν, Ἱππ. Ἀφ. 1245· πρβλ. **ἐπίδηλος**. 2) ἐπὶ τῆς διανοίας, ὃν δύναταί τις νὰ φθάσῃ διὰ θεωρίας, Πλούτ. 2. 722B· λόγῳ, διὰ τοῦ λογικοῦ, αὐτόθι 876C· διὰ λόγου Διογ. Λ. 10. 47.

Θεώρητρα, **ων**, τά, δῶρα τὰ ὁποῖα ὁ νυμφίος ἐδίδεν εἰς τὴν νύμφην ὅτε αὕτη πρῶτον ἀπεκαλύπτετο, Εὐστ. 881. 31· πρβλ. **ἀνακαλυπτήρια**.

Θεωρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ θεωρεῖν, παρατηρεῖν, θέα, παρατήρησις, θεωρίης εἵνεκεν ἐκδημεῖν, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον, Ἡρόδ. 1. 30· κατὰ θεωρίης πρόφασιν αὐτόθι 29· ἐκπέμπειν τινὰ κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν Ἰσοκρ. 359A, πρβλ. Θουκ. 6. 24, Πλάτ. Πολ. 556C. 2) ἐπὶ διανοητικῆς ἐνεργείας, σκέψις, ἐξέτασις, φιλοσοφικὸς συλλογισμός, Πλάτ. Νόμ. 951C, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Πολ. 517D· τινός, περί τινος πράγματος, αὐτόθι 486A· θ. ποιεῖσθαι περί τινος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1.8,16, κτλ.
β) θεωρία, σκέψις λογική, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πρᾶξιν ἢ πεῖραν, Πολύβ. 1. 5, 3· ἡ περὶ τὰ στρατόπεδα θ. ὁ αὐτ. 6. 42, 6· αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ θ., θεωρητικὸς ὑπολογισμὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ὁ αὐτ. 9.14, 6· ἡ μαθηματικὴ θ. Πλούτ. κλ.
3) Παθ. = **θεώρημα**, θέα, θέαμα, Αἰσχύλ. Πρ. 802, Εὐρ. Βάκχ. 1047, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ. 1005, Ξεν. Ἱέρ. 1,12· ἡ τοῦ Διονύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A. **II.** τὸ νὰ εἶναί τις θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, Σοφ. Ο Τ. 1491· οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες Πλάτ. Κρίτωνι 52B· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 523, κ. ἀλλ.
III. τὸ ἀποστέλλειν θεωρούς, ἤτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ **θεωροί**, ὡς ἡμεῖς λέγομεν **πρεσβεία**· θεωρίαν ἀπάγειν εἰς Δῆλον Πλάτ. Φαίδωνι 58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἄγειν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552. 6· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 2, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 256.14, Πολύβ. 28. 16, 4. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ θεωροῦ, ἐκπλήρωσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τῆς Ὀλυμπίαζε θ. Θουκ. 6.18, πρβλ. Ἰσοκρ. 386C, κτλ.· ἦτο δὲ ἡ θεωρία μία τῶν μικροτέρων λειτουργιῶν, Böckh P. E. 1. 286 κἑξ.

Θεωρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **θεωρίαν** (σημασ. II. καὶ III.), πεπλώματ' οὐ θεωρικά, οὐχὶ ἑορταστικὰ ἐνδύματα, Εὐρ. Ἱκέτ. 97· θ. σκηνή, ἡ σκηνὴ ἣν μετεχειρίζοντο οἱ **θεωροί**, Ἡνίοχ. ἐν Ἀδήλ. 1. 8· θ. ὁδός, = **θεωρὶς** I. 2, Πολυδ. Β', 55: — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἡσύχ. **II.** **θεωρικὰ** (ἐνν. χρήματα), τά, χρήματα ἅπερ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἐδίδοντο ἐκ τοῦ ταμείου εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, ὅπως πληρώνωσι τὰς θέσεις αὐτῶν ἐν τῷ θεάτρῳ (πρὸς 2 ὀβολοὺς ἑκάστην θέσιν), ἀλλ' ὡσαύτως καὶ δι' ἄλλους σκοπούς, Δημ. 31.13, κτλ.· πρβλ. Böckh P. E. 1. 289 κἑξ., 227, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., τὸ θεωρικόν, τὸ θεατρικὸν ταμεῖον, Δημ. 264.11, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 62,3., 67,4 (ἔκδ. Blass), κλ.

Θεώριος, ἴδε **θεάριος**: — **θεώριον**, τό, θέαμα, Ἐκκλ. **II.** ὡς ἐπώνυμον, «Θεώριος· ὁ Ἀπόλλων» Ἡσύχ.

Θεωρίς, **ίδος**, ἡ. 1) (μετὰ τῆς λέξ. ναῦς καὶ ἄνευ αὐτῆς), ἱερὸν πλοῖον ὅπερ ἔφερε τοὺς θεωρούς (πρβλ. **θεωρὸς** II) εἰς τὸν τόπον εἰς ὃν ἐστέλλοντο, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας ἀνάγκας τῆς πολιτείας χρήσιμον, Ἡρόδ. 6. 87, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 58B· ἡ συνήθεια τοῦ πέμπειν θεωρίδα ἕκαστον ἔτος εἰς Δῆλον λέγεται ὅτι ἤρξατο ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Θησέως, Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 314 Böckh P. E. 1. 286 κἑξ.— μεταφ. ἐπὶ τοῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 858. 2) (ἐξυπακ. ὁδὸς) ἡ ὁδὸς δι' ἧς ἐπορεύοντο οἱ θεωροί, Ἡσύχ.· καὶ οὕτω (κατὰ τὸν Ἕρμανν.) ἐν Αἰσχύλ. ἔ. θ. ἀνωτ.· ἀλλ' ἴδε Paley ἐν τόπῳ (851). **II.** ἐν τῷ πληθ., «Θεωρίδες· αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάκχαι» Ἡσύχ.· ἢ ἐπὶ τῶν θεραπόντων τοῦ Ἀπόλλωνος, Νόνν. Δ. 9. 261· πρβλ. Λοβ. Ἀγλαοφ. 285.

Θεωρο-δόκος, Δωρ. **θεᾱροδόκος**, ὁ, «ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος» Σουΐδ. **II.** ὁ ὑποδεχόμενος τοὺς θεωρούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1193, 2670.— **θεωροδοκία**, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ θεωροδόκου, αὐτόθι 1693. 17· τὴν θεαροδοκίαν τῶν Δηλίων αὐτόθι 2329.

Θεωρός, Δωρ. **θεᾱρός**, ὁ, = **θεωρητής**, **θεατής**, Θέογν. 803, Αἰσχύλ. Πρ. 118, Χο. 246, Ἀποσπ. 391, Πλάτ., κλ.· ἀντίθετον τῷ **ἀγωνιστής**, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 417F: ὁ περιηγούμενος πρὸς θεωρίαν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, περιηγητής, Πλάτ. Νόμ. 951A, 953C· θ. εἰκάδων, παρὼν κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ βλέπων αὐτάς, Εὐρ. ἐν Ἴωνι 1076. **II.** πρεσβευτὴς πεμπόμενος ὅπως ἐρωτήσῃ μαντεῖον, Σοφ. Ο. Τ. 114, Ο. Κ. 413 (πρβλ. **θεοπρόπος** II)· ἢ ὅπως προσφέρῃ ἀνάθημά τι, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 18· ἢ πρὸς τέλεσιν ἱερουργίας τινὸς κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 29. Οὗτοι οἱ **θεωροὶ** ἦσαν ἐστεμμένοι καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμπον **θεωροὺς** εἰς τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, εἰς τὴν Δῆλον, καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας, θεωρὸν ἐς τὰ Πύθια πέμψαι τινὰ Δημ. 380. 20, κτλ. (πρβλ. **θεωρέω** II, **θεωρία** III), ἴδε Valck. Ἀμμών. σ. 92, Böckh. P. E. 1. 286 κἑξ.
2) κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Διαδόχων καθόλου, πρεσβευτής, ἀπεσταλμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1693, Πλούτ. ἐν Δημητρ. 11, Ἀθήν. 607C.
III. ἄρχων τις ἐν Μαντινείᾳ, Θουκ. 5. 47· ἐν Ναυπάκτῳ, ἐπὶ Στασία θεαροῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 1758, πρβλ. 1756-7· ἐν Θάσῳ, 2161· ἐν Κέῳ, 2351. (Ἡ παραγωγὴ τοῦ **θεωρὸς** II ἐκ τοῦ θεός, ὤρα, ὑποστηρίζεται μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ Ἁρποκρ., Ἡσυχ., Φωτ., Μ. Ἐτυμ., μεταξὺ δὲ τῶν νεωτέρων ὑπὸ Müller Aegin. 135, Welcker Θέογν. xvii, καὶ συμφωνεῖ ἡ ἐτυμολογία αὕτη πρὸς τὴν ἀναλογίαν ἣν παρέχουσι τὰ **θυρωρός**, **νεωρός**, **ὀλίγωρος**, **πυλωρός**, **σκευωρός**, **ὑλωρός**. Ἀλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὴν σημασίαν I τὸ **θεωρὸς** παράγεται ἐκ τῆς √ΘΑϜ ἢ ΘΑΥ (ὁπόθεν θάομαι, θεάομαι)· ὥστε ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος θὰ ἦτο θαϜρός (θευρὸς ἢ θεϋρὸς ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2161), ὁπόθεν **θεαορός**, συνῃρημ. **θεωρός**, Δωρ. **θεαρὸς** (οὕτω **τιμωρὸς** ἐκ τοῦ **τιμάορος**,

πάρᾱρος (Δωρ.) ἐκ τοῦ παρήορος), ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἔννοια εἶναι ἡ τοῦ θεατοῦ.)

Θεωροσύνη, ἡ, = θεωρία, Μανέθων 4. 460.

Θέωσις, εως, ἡ, (θεόω) = ἀποθέωσις, Εὐμάθ. σ. 110, Ἐκκλ.

Θεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ θεός, θειότερος, μᾶλλον θεῖος, ἴδε θεὸς III.

Θηβᾰ-γενής, ές, ἐν Θήβαις γεννηθείς, Θηβαῖος, Ἡσ. Θ. 530· καὶ ὁ τύπος Θηβαιγενὴς εἶναι ὡσαύτως δόκιμος, Εὐρ. Ἱκέτ. 136 (ἔνθα ἴδε Matthiä), Διον. II. 623· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 648, Koen. Γρηγ. 294.

Θῆβαι, ῶν, αἱ, ὄνομα πόλεων διαφόρων, ὧν ἐπισημόταται εἶναι αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι (ἑκατόμπυλοι), αἱ ἐν Βοιωτίᾳ (ἑπτάπυλοι), καὶ ἄλλη ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἅπασαι παρ' Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται τὸν τε ἑνικ. καὶ τὸν πληθυντ. καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν πόλεων· πρβλ. Θήβη.—Ἐντεῦθεν Θήβασδε, εἰς Θήβας, Ἰλ. Ψ. 679, Ἀττ. Θήβαζε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 29, κ. ἀλλ.: Θηβαιεύς, έως, Ἰων. έος, ὁ, ἐπίθ. Διός, ὁ Θηβαῖος, Ἡρόδ. 1. 182, κτλ.: Θηβαῖος, α, ον, ἐκ Θηβῶν, Ὅμ., κλ.: Θηβαΐας (χάριν τοῦ μέτρου) Σοφ. Ἀντ. 1135:—ὡσαύτως Θηβαϊκός, ή, όν, Ἡρόδ. 2. 4, κτλ. (Ἴσως ἐκ τοῦ Θηβός (Θηπὸς ἐν τοῖς ἀντιγρ.), ή, όν, θαυμάσιος, καὶ Θῆβος = θαῦμα, Ἡσύχ.· ὥστε ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ θάμβος, τέθηπα· ὁ Sir G. Wilkinson λέγει ὅτι ἡ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ Ap ἢ Ἀρέ (= κεφαλή) μετὰ τοῦ θηλ. ἄρθρ. Tap ἢ Tapé.)

Θηβαΐς, ΐδος, ἡ, ἡ χώρα τῶν Θηβῶν (ἐν Αἰγύπτῳ), Ἡρόδ. 2. 28, (ἐν Βοιωτίᾳ) Θουκ. 3. 58· ἐντεῦθεν Θηβαΐτης, ου, ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, Στράβων 812. II. ἡ Θηβαΐς, ποίημα περιγράφον τὰ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, ὅπερ ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐπικοῦ κύκλου, Παυσ. 8. 25.

Θηβάνας, ὁ, ὄνομα τοῦ βορειοανατολικοῦ ἀνέμου (καικίου) ἐν Λέσβῳ, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 2. Ἀλλὰ πιθανῶς ἔπρεπε νὰ ἦτο Θηβάνης, ὁ, καθ' Ἡρωδιαν. παρ' Ἀρκαδ. 32. 21, Ἡσύχ., Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Ἄδανα (ἔνθα ἴδε Meineke).

Θήβη, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ Θῆβαι· ἐντεῦθεν Θήβηθεν, Ἐπίρρ., ἐκ Θηβῶν, Ἐφιππ. Ὁμ. 1. 7· ποιητ. -θε, Ἀνθ. Πλαν. 4. 185· Αἰολ. Θείβᾱθεν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 862· Θήβησιν, ἐν Θήβαις, Ἰλ. Ζ. 223, Χ. 479, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 11· ποιητ. Θήβησι Ἰλ. Ξ. 114, Ὀδ. Ο. 247· Αἰολ. Θείβᾱθι Ἀριστοφ. Ἀχ. 868.

Θηγᾰλέος, α, ον, (θήγω) ὀξύς, κοπτερός, Ἀνθ. Π. 6. 109., 7. 542. II. ἐνεργ., ὀξύνων, ἀκονῶν, μετὰ γεν. πράγμ., αὐτόθι 6. 68· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἀναφέρει Θηγάνεος.

Θηγάνη, ἡ, ἀκόνη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1536, Σοφ. Αἴ. 820: μεταφ., αἱματηρὰς θηγάνας, παροτρύνσεις εἰς αἱματοχυσίαν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 859· θ. λάλης Λουκ. Λεξιφ. 14.— ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει καὶ Θήγανον, τό.

Θηγᾱνίτης λίθος, ὁ, σκληρὸς λίθος χρησιμεύων ὡς ἀκόνη, Συλλ. Ἐπιγρ. 5578.

Θηγάνω, = θήγω, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάνν. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1535 ἐκ τοῦ Ἡσυχ.

Θήγη, ἡ, τύπος μαλακώτερος τοῦ Θήκη, ὡς Gaius τοῦ Cairs, Ἡσύχ. Τὸ σύνθετ. διαθήγη (ἐν τοῖς χειρογρ. διαθηγή ἢ διαθιγή) μετεχειρίσθη ὁ Δημόκρ. Ἀβδηρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 136, κτλ.

Θηγός, ή, όν, ὀξύς, κοπτερός, Ἡσύχ.

Θήγω, Δωρ. θάγω [ᾱ] Ἀριστοφ. Λυσ. 1256: μέλλ. θήξω Εὐρ.: ἀόρ. ἔθηξα Πινδ., Εὐρ.— Μέσ., ἀόρ. ἐθηξάμην, ἴδε κατωτ.— Παθ., πρκμ. τέθηγμαι, ἴδε κατωτ. (Ἡ ῥίζα ἀμφίβολος). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρὰ Ξεν.), ἀκονῶ, ὀξύνω, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.), θήγων λευκὸν ὀδόντα Λ. 416, πρβλ. Ν. 476, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 378· ὀδόντας Ἀριστοφ. Βατρ. 815· γένυν Εὐρ. ἐν Φοιν. 1380· θ. φάσγανον, ξίφος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1262, Εὐρ. Ὀρ. 1036·— ἐν τῷ Μέσ., δόρυ θηξάσθω, ἂς ἀκονήσῃ τὸ δόρυ του, Ἰλ. Β. 382.

2) μεταφ., παροτρύνω, διεγείρω, Πινδ. Π. 10 (11). 23· παροξύνω, ὡς τὸ Λατ. acuere, τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά Ξεν. Κύρ. 2. 1, 20, πρβλ. 1. 2, 10., 1. 6, 41, Ἀπομν. 3. 3, 7· τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 715· λόγοι τεθηγμένοι, ὀξεῖς, δηκτικοὶ λόγοι, ὁ αὐτ. Πρ. 311· οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Σοφ. Αἴ. 584· λῆμα τεθ. Εὐρ. Ὀρ. 1625· τῆς διανοίας ὀργῇ τεθ. Ἀλκιδάμ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 2. II. ἀμεταβ. ὀργὴ γέροντος.. ἐν χειρὶ θήγει σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται Σοφ. Ἀποσπ. 761.

Θηέομαι, Ἰων. τύπος τοῦ θεάομαι.

Θήης, ἴδε τὸ ῥῆμα τίθημι.

Θηητήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ θεατής, ὁ θεώμενος, θαυμάζων, θ. τόξων Ὀδ. Φ. 397· ἀκρασίης Περικτιόνη παρὰ Στοβ. 488. 7.

Θηητής· «θεωρός» Ἡσύχ.

Θηητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ θεατός, Δωρ. θᾱητός, ὃν θεᾶταί τις, θαυμαστός, θαυμάσιος, Λατ. spectandus, Ἡσ. Θ. 31, Τυρταῖ. 7. 29· θ. ἀγών, γυῖα, κτλ., Πινδ. Ο. 3. 65, Π. 4. 141, κτλ.

Θήητωρ, ορος, ὁ, = θηητήρ, Νόνν. Ἰω. 7. στ. 26., 11. στ. 41, κτλ.

Θηΐον, τό, Ἐπ. ἀντὶ θεῖον, θειάφι, Ὀδ. Χ. 493.

Θήϊος, Ἐπικ. ἀντὶ θεῖος, ἐκ θεοῦ, πρβλ. θῆος.

Θηκαῖος, α, ον, ὅμοιος θήκῃ ἢ σαρκοφάγῳ, οἴκημα θ., τύμβος, Ἡρόδ. 2. 86· διάφ. γραφ. Θηβαῖον.

Θήκη, ἡ, (τίθημι) μέρος εἰς ὃ θέτει τίς τι, κιβώτιον, κίστη, χρυσοῦ θήκη, κιβώτιον χρημάτων, Λατ. theca, Ἡρόδ. 3. 130., 9. 83, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1147, Ξεν. Οἰκ. 8, 17. 2) τόπος ἐν ᾧ ἐτίθεντο οἱ νεκροί, μνῆμα, τάφος, τύμβος, θῆκας τε προγόνων Αἰσχύλ. Πέρσ. 405, Σοφ. Ο. Κ. 1763, πρβλ. Blomf. Ἀγ. 440 (453)· νεκρῶν θήκας ἀνοίγειν Ἡρόδ. 1. 187, πρβλ. 67, κ. ἀλλ.· αἱ θῆκαι τῶν τεθνεώτων Θουκ. 1. 8., 3. 104· ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο, τρόπους ταφῆς, ὁ αὐτ. 2. 52· θήκας ὀρύττειν Ξεν. Κύρ. 7. 3, 5. 3) ξίφους θ., «θηκάρι», Πολυβ. Γ', 144.

Θηκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θήκη, Ἡσύχ., Συλλ. Ἐπιγρ. 9288.

Θηκοποιοί, οἱ, οἱ κατασκευάζοντες θήκας ξιφῶν, Λατ. vaginarii, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α', 46.

Θηκοφόρος, ον, «οἱ τὰς προτομὰς τῆς ἀρχῆς φέρουσιν» Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ', 8. 21.

Θηκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ θήγω, ἠκονημένος, ὀξύς, Αἰσχύλ. Θήβ. 944, Εὐρ. Μηδ. 40, Ἀνθ. Π. 6. 110.

Θηλάζω: μέλλ. -άσω (ᾰ), Δωρ. -άξω· (θηλή). I. ἐπὶ τῆς μητρός, «βυζαίνω», παρέχω γάλα, Λατ. lactare, ἐπὶ τῆς μητρὸς ἢ τροφοῦ, Φρύν. Κωμ. ἐν Μονοτρ 10, Λυσ. 92. 29· ἀπολύτ., παρέχω εἰς θηλασμόν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 22, 11· καὶ μαστοί, οἳ οὔ ποτε ἐθήλασαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 29· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσονται Πλάτ. Πολ. 460D, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 12, 4· οὐ συλλαμβάνουσι θηλαζόμεναι ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 4. 8, 15, πρβλ. Ι. Ζ. 6. 33, 2. — Παθ., «βυζαίνομαι», ὁ δελφὶς.. θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτόθι 2. 13, 3, πρβλ. 6. 12, 8. II. ἐπὶ τοῦ νεογνοῦ ζῴου, μυζῶ, «βυζαίνω», Λατ. lactere, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 2. 1, 28., 5. 8, 2. κ. ἀλλ.· ἐλέφαντος ὁ σκύμνος θ. τῷ στόματι ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 6. 27· θηλάζων χοῖρος, γαλαθηνὸν χοιρίδιον, Θεόκρ. 14. 15. 2) μετ' αἰτ., μασθὸν ἐθήλαξεν ὁ αὐτ. 3. 16· ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 23, 7, πρβλ. 9. 30, 3.

Θηλᾰμινός, ὁ, ὁ «βυζαίνων», τὸ «βυζαχτάρικον», Ἡσύχ., ἔνθα ὁ Λοβ. Παθ. 201 Θηλαμόνος.

Θηλᾰμών, όνος, ἡ, = θηλάστρια, Σωφρόν. παρ' Ἀθην. 288 Α, Θέσπις παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 675, Λυκόφρ. 31· ἴσως γραπτέον Θηλαμόνας ἀντὶ Θηλονὰς ἐν Πλουτ. 2. 278D· πρβλ. Θηλαμινός.

Θηλασμός, ὁ, τὸ θηλάζειν, «βύζαγμα», Πλουτ. Ρωμ. 4, Αἰμιλ. 14.

Θηλάστρια, ἡ, ἡ θηλάζουσα, τροφός, Σοφ. Ἀποσπ. 85, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 67, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 101.

Θήλεα, θήλεια, ἴδε ἐν λ. θῆλυς.

Θηλέω, Δωρ. θᾱλέω, Ἐπικ. παρατ. θήλεον Ὀδ.· μέλλ. θηλήσω (ἀνα-) Ἰλ.· Δωρ. ποιητ. ἀόρ. θάλησα Πινδ., μετοχ. θηλήσας Ἀνθ. Π. 9. 363· ἐν Ἱππ. 378. 52, ὁ Littré διορθοῖ τεθήλη μὲν ἀντὶ τεθηλημένα. Ποιητ. ἀντὶ θάλλω, εἶμαι πλήρης τινός, ἔχω ἀφθονίαν τινός, μετὰ γεν., λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον Ὀδ. Ε. 73· ὡσαύτως μετὰ δοτ., θάλησε σελίνοις Πινδ. Ν. 4. 143· νικοφορίαις ἄστυ θάλησε αὐτόθι 10. 78. 2) ἀπολ., αὐξάνομαι ἀφθόνως, ζωηρῶς, ἀκμάζω, ἀνθῶ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 221, Ἀνθ. Π. 9. 363, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 6278· ἐν Ἐπιγράμμ. παρὰ Πλουτ. 2. 110B, ἐθάλεον διορθωτέον ἀντὶ ἐθάλλεον, ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 548. II. μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ ἀνθῇ, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 9· κοινῶς θαλλήσει.

Θηλή, ἡ, (θάω) τὸ μέρος τοῦ μαστοῦ ὅθεν ἐξέρχεται τὸ γάλα, ἡ «ῥῶγα», Λατ. papilla, Εὐρ. Κύκλ. 56, Πλάτ. Κρατ. 414Α· τῶν μαστῶν ἡ θ., δι' ἧς.. τὸ γάλα διηθεῖται Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 12, 2, πρβλ. 2. 1, 38· ἐπὶ ζῴων, αὐτόθι.

Θηλο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα θηλῆς, Γλωσσ.

Θηλονή, ἴδε ἐν λ. θηλαμών.

Θηλυ-γενής, ές, θῆλυς τὸ γένος, ἐκ θηλέων συνιστάμενος, γυναικεῖος, θηλυγενῆ στόλον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 29· ὄχλος Εὐρ. Βάκχ. 117· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 802Ε.—Ἐπίρρ. Θηλυγενῶς, Εὐστ. 10 27.

Θηλύ-γλωσσος, ον, ἔχων γυναικείαν γλῶσσαν, ὁμιλῶν τρυφερὰ ὡς γυνή, Ἀνθ. Π. 9. 26.

Θηλυγονέω, γεννῶ θήλεα, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 5.

Θηλυγονία, ἡ, τὸ γεννᾶν θήλεα, ἀντίθετον τῷ κουρογονίη, Ἱππ. 234. 31· τῷ ἀρρενογονία, Ἀριστ. Ι. Ζ. 7. 6, 2, Γεν. Ζ. 4. 1, 23. II. συγγένεια πρὸς μητρός, Ἡρωδιαν. 1. 7, 6.

Θηλυ-γόνος, ον, ὁ γεννῶν θήλεα, Ἱππ. 683 ἐν τέλ., Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 2, 1· ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 7. 6, 2· καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες.. θ. εἰσὶν αὐτόθι 7. 6, 2. II. Θηλυγόνον, τό, φυτόν τι, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι συνήργει εἰς τεκνογονίαν θηλέων, Διοσκ. 3. 140, πρβλ. Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 5.

Θηλυδρίας, ου, Ἰων. -ίης, εω, ὁ, ἄνθρωπος θηλυπρεπής, γυναικώδης, γυναικοπρεπής, Ἡρόδ. 7. 153, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 3· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 49, 3.

Θηλυδριώδης, ες, (εἶδος) θηλυπρεπὴς τὸ εἶδος, γυναικώδης, μέλος Ἀριστοφ. Θεσμ.131.—Ἐπίρρ. -δῶς, Α. Β. 886.

Θηλύ-θαμνος, ον, ὁ, ἐπίθετον τοῦ φυτοῦ ἀβροτόνου, Cod. Par. 2286, fol. 2, V°.

Θηλυκάρδιος, ὁ, ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. Ἱστ. 37, 68.

Θηλῠκεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ὡς γυνή, Κλήμ. Ἀλ. 570.

Θηλυκόμορφος, ον, = Θηλύμορφος, Cod. Par. 2411, fol. 92, r°.

Θηλῠκός, ή, όν, θῆλυς, ἀντίθετον τῷ **ἀρρενικός,** Ἀριστ. Γεν. Ζ.1. 20, 2., 2.7,16. **2)** παρὰ Γραμμ., γένους θηλυκοῦ, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 2.— Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην.499D **3)** = **θῆλυς,** Συλλ. Ἐπιγρ. 5858b, 8876.

Θηλυ κράνεια, ἡ θήλεια κράνεια, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 3,1.

Θηλυ-κρᾰτής, ές, ὁ κυβερνῶν τὰς γυναῖκας, ἔρως Αἰσχύλ. Χο. 600.

Θηλυ-κτόνος, ον, ὁ διὰ γυναικείας χειρὸς φονεύων, Ἄρης θ. Αἰσχύλ. Πρ. 860.

Θηλυκ-ώδης, ες, θηλυπρεπὴς τὴν φύσιν, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 265.

Θηλύ-λᾰλος, ον, = Θηλύγλωσσος, Μανέθων 4. 322.

Θηλυμᾰνέω, μαίνομαι, «τρελλαίνομαι» διὰ γυναῖκας, Μανέθων 4. 164.

Θηλυ-μᾰνής, ές, μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, Ἀνθ. Π. 5. 19., 9.16. **II.** ἐνεργ., εἰς μανίαν ἄγων τὰς γυναῖκας, θ. ὄτοβοι κροτάλων αὐτόθι 321.

Θηλυ-μελής, ές, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ἡ ᾄδουσα μετὰ γλυκείας καὶ μελῳδικῆς φωνῆς, Ἀνθ. Π. 9.184.

Θηλυ-μίτρης, ου, ὁ, ὁ φορῶν γυναικείαν μίτραν, ὁ ἐνδεδυμένος ὡς γυνή, Λουκ. Θεῶν Διαλ.18.1· ἀπαντᾷ καὶ τύπος **Θηλυμίτρες** ἐν Λουκ. Διονύσῳ 3, ἔνθα ὅμως ὁ Ἰακώψιος ἐξέδωκε **Θηλυμίτρης.**— Κατὰ Σουΐδ. «θηλυμίτρης, ὁ πόρνος».

Θηλύ-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν γυναικείαν, Εὐρ. Βάκχ. 353, Ἀριστ. Φυσιογν. 5,10· ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 4, Νικομ. Γερασ. ἐν Φωτ. Βιβλ.144.15.

Θηλύ-νοος, συνῃρημ. **-νους, ουν,** ἔχων νοῦν γυναικεῖον, Αἰσχύλ. Πρ.1003.

Θηλύνω [ῡ], ἀόρ. **ἐθήλῡνα** Εὐρ. Ἀποσπ., (ἐξ-) Στράβ. 251· πρκμ. **τεθήλῠκα (-υγκα;)** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ.— Παθ., ἀόρ. **ἐθηλύνθην,** ἴδε κατωτ., (ἐξ-) Διον. Ἀλ. 13. 12· πρκμ. **τεθήλυσμαι** Ἱππ. 290. 8, Γαλην.· ἀλλὰ **-υμμαι** (ἐκ-) Πολύβ.37. 2, 2, Λουκ. Θεῶν Διαλ. 5. 3, γ' ἑνικ. **-υνται** Δίων Κ. 50. 27. ἀπαρ. **-ύνθαι** (ἐκ-) Πολύβ. 32. 2, 3· (θῆλυς). Κάμνω τινὰ θηλυπρεπῆ, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Οἰκ. 4, 2· πραΰνω, ἡσυχάζω, Ζέφυρος κῦμα θηλύνει Ἀνθ. Π.10. 4.—Παθ., γίνομαι μαλακός, αἱ σάρκες Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820· ἐθηλύνθην στόμια (ἴδε ἐν λ. βαφή) Σοφ. Αἴ. 651· οὔπω ἐθηλύνθης, δὲν ἔδειξας ἀκόμη σημεῖον ὑποχωρήσεως, Ἀνθ. Π. 5. 251, πρβλ. 300· θηλυπρεπῶς φέρομαι, Βίων 15. 18· τᾷ μορφᾷ θηλύνετο Θεόκρ. 20. 14.— Σπάν. παρ' Ἀττ.

Θηλύ-παις, παιδος, ἡ, γεννήσασα κοράσιον, Λυκόφρ. 851.

Θηλυ-ποιός, όν, ἐξασθενῶν, ἀδυνατίζων, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 8, Νικομ. Γηρασ. ἐν Φωτ. Βιβλ.144. 33.

Θηλύ-πους, ὁ, ἡ, θ. βάσις, τὸ πάτημα θηλέων ποδῶν, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 421.

Θηλυ-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς γυναῖκα, γυναικώδης, Ἀνθ. Π. 12.175.

Θηλύ-πρῖνος, ον, ὁ θῆλυς πρῖνος, Εὐστ. 302. 20.

Θηλυ-πρόσωπος, ον, ἔχων γυναικεῖον πρόσωπον, Σουΐδ. ἐν λ. Σειρῆνες.

Θηλύ-πτερις, ιδος, ἡ, ἡ θήλεια πτερίς, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 8, Διοσκ. 4.187, ἔνθα γράφεται **Θηλυπτερίς·** ὡσαύτως **Θηλυπτέριον,** τό, Ἀλέξ. Τραλλ. παρὰ Φαβρικ.12. 611.

Θηλύρριζος, ὁ, ἄγωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. Ἱστ. 37. 68.

Θῆλυς, Θήλεια, Θῆλυ, Ὅμ., ἂν καὶ παρὰ ποιηταῖς τὸ **Θῆλυς** συχνάκις ἀπαντᾷ ὡς θηλ. (ἴδε κατωτ.): Ἐπικ. θηλ. **Θήλεα,** αἰτ. πληθ. **-εας** Ἰλ. Ε. 269· ἐν τῇ πεζῇ Ἰάδι τοῦ Ἡροδ. καὶ Ἱππ. οἱ θηλ. τύποι εἶναι **Θήλεα, Θηλέης, Θηλέῃ, Θήλεαν,** πληθυντ. **Θήλεαι, Θηλέων, Θήλεας,** Διvδόρφ. Διάλ. Ἡροδ. xvii· γενική τις **Θήλυδος** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφ. ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. 219. 5· αἰτ. θηλ. **Θηλείην** Νικ. Ἀλ. 42, οὐδ. πληθ. **Θήλεια** Ἄρατ. 1068·— ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. ἔχουσι καὶ τὸν τύπον **Θηλύτερος** ἄνευ ἐπαισθητῆς ἐννοίας συγκρίσεως, ἂν καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζοῖς **Θηλύτερος, -ύτατος** ἀπαντῶσιν ὡς ἀναμφίβολοι τύποι συγκρ. καὶ ὑπερθ., ἴδε κατωτ. II. (Ἐκ τῆς √ΘΑ, θάω, θηλάζω). Γένους θηλυκοῦ, θηλυκός, ἀντίθετον τῷ ἄρρην, θήλεια θεός, θεά, Ἰλ. Θ.7· Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, οὖσα θήλεια, Τ. 97, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ.1231, Σοφ. Τρ.1062· θήλειαι ἵπποι, φορβάδες, Ὀδ. Δ. 636, κτλ.· σύες θήλειαι, Ξ.16· ὄϊς θῆλυς, προβατῖνα, Ἰλ. Κ. 215· θήλεια ἔλαφος Πίνδ. Ο. 3. 51· θήλεα κάμηλος Ἡρόδ. 3.102· ἡ θ. ἵππος αὐτόθι 86· θ. ὄρνις Σοφ. Ἀποσπ. 424· ἄπαις θήλεος γόνου, στερούμενος θήλεος τέκνου, Ἡρόδ. 3. 66· θῆλυς σπορὰ Εὐρ. Ἑκ. 659· θήλειαι γυναῖκες ὁ αὐτ. Ὀρ. 1205· θήλ. κόραι Πλάτ. Νόμ. 764D· ὡσαύτως μετ' ἀρσεν. ὀνομάτων, ὁ θῆλυς ὀρεύς, ἡ θήλεια ἡμίονος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 18, 22· θῆλυς ἄνθρωπος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 43. **β)** ἡ **Θήλεα,** Ἀττ. **-εια,** ἡ θηλυκή, γυνή, Ἡρόδ. 3.109, Αἰσχύλ. Ἀγ.1671, Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 4· χρῆμα θηλειῶν, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 181· οὕτω, τὸ θῆλυ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.1.6,8, κ.ἀλλ. **γ)** τὸ θῆλυ γένος, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ. Ἑκ. 885· οὕτω, τὸ θῆλυ μόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν.536, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως = **ἡ θήλεια,** ὁ αὐτ. ἐν Κριτί.110C. **δ)** ἐπί τινων φυτῶν, τὸ θῆλυ, τὸ φέρον τὸν καρπόν, οἷον ἐπὶ τῆς δρυός, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 8 (9), 1· θ. κάλαμος Διοσκ. 1. 114· θήλεια φοίνιξ Ἀχ. Τάτ.1.17· θῆλυ βούτομον Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 10, 4. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς γυναῖκας, γυναικεῖος, θήλεα νοῦσος, παρὰ τοῖς Σκύθαις (πρβλ. **Ἐνάρεες**), Ἡρόδ.1.105· νόμος Αἰσχύλ. Χο. 821· φύσις Πλάτ. Πολ. 453Α· χάρις Ἀνθ. Πλαν. 4. 287· θ. φόνος, τελούμενος ὑπὸ γυναικῶν, Εὐρ. Βάκχ.796. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων ὡς μετεχόντων τῆς καρποφορίας, τῆς λεπτότητος ἢ τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων τοῦ γυναικείου φύλου· ἑπομένως, **1)** θῆλυς ἐέρση, «ἁπαλὴ δρόσος» (Σχόλ.), Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρ. 395· (ἐν Ὀδ. Ε. 467, πρέπει νὰ εἶναι δροσερὰ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ψυχρά)· οὕτως ἴσως, θ. νὺξ Σοφ. Ἀποσπ. 887· θηλύτατον πεδίον, γονιμώτατον, Καλλ. Ἀποσπ. 296· θῆλυ ὕδωρ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 6, 3· θηλυτέρα ὀσμὴ αὐτόθι 6.16, 4. **2)** τρυφερός, λεπτός, χαρίεις, θηλύτεραι δὲ γυναῖκες Ἰλ. Θ. 520· θηλύτεραι δὲ θεαὶ Ὀδ. Θ. 324 (ἐκτὸς ἂν ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις εἶναι ἁπλῶς παράδειγμα ὀνομάτων γένους καὶ εἴδους ἐν συνδυασμῷ, ὡς ἐν ταῖς ἀνὴρ αἰπόλος, σῦς κάπρος, κλ.), πρβλ. Ἡσύχ.· κουράων θῆλυς αὐτὴ Ζ.122· Φοίβου θήλειαι .. παρειαὶ Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 37· θῆλυς ἀπὸ χροιᾶς, ἔχων λεπτὴν ἐπιδερμίδα, Θεόκρ. 16. 49· ἐπὶ κράσεως ἢ χαρακτῆρος, μαλακός, τρυφερός, ἤπιος, ἀσθενής, ἀδύνατος, γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα Σοφ. Τρ.1062· θῆλυς ηὕρημαι τάλας αὐτόθι 1075· γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ Εὐρ. ἐν Μηδ. 928· θήλεια φρὴν Ἀριστοφ. Λυσ.708· δίαιτα θηλυτέρα ἢ κατ' ἄνδρα Πλούτ. Μαρ. 54· θηλύτατος Λουκ. Εἰκ. 13·— τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς, ἐκθήλυνσις, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ.16. **3)** ἐν τῇ μηχανικῇ, ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐκαλοῦντο **Θήλεα** ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσήρχοντο ἕτερα, ὡς ὁ θῆλυς κοχλίας («βίδα»), Πολυδ. Β', 178. **4)** ἐν τῇ γραμμ., γένους θηλυκοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 671 κἑξ.· ἄττα δ' αὐτῶν (τῶν ὀνομάτων) θήλεα αὐτόθι 682· τὰ θήλεα Ἀριστ. Ποιητ.21,23. **5)** ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων γλώσσῃ, οἱ ἄρτιοι ἀριθμοὶ ἐλέγοντο **Θήλεις,** οἱ δὲ περιττοὶ **ἄρρενες,** πρβλ. Πλούτ. 2. 264Α, 288D. **III. Θήλειαι,** αἱ, εἶδος τυροῦ, «τοὺς δὲ λεπτοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρῆτες θηλείας καλοῦσιν» Ἀθήν. 658D.

Θήλυσμα, τό, ἐκθήλυνσις, θηλυπρέπεια, Γρηγ. Ναζ.

Θηλύ-σπορος, ον, τοῦ θήλεος γένους, γέννα, ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 855.

Θηλυστολέω, φορῶ γυναικεῖον ἱματισμόν, Στράβ. 466, 526.

Θηλυστολία, ἡ, γυναικεία ἐνδυμασία, Εὐστ.782. 47.

Θηλύ-στολος, ον, ἐνδεδυμένος στολὴν γυναικείαν, τὸ θ., θηλυπρέπεια, Εὐστ.10. 24.

Θηλύτεκνος, ον, ὁ ἔχων θήλεα τέκνα, Ἀνώνυμ. Cod. 2506, fol.111, r°.

Θηλύτης, ητος, ἡ, (θῆλυς) θήλεια φύσις, ἀντίθετον τῷ **ἀρρενότης,** Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6,11. **β)** ἐπὶ φυτῶν, ὁ αὐτ. Φυτ. 1. 2, 8. **2)** γυναικεῖος τρόπος, λεπτότης, Πλούτ. Κράσσ. 32· ἡ θηλ. τοῦ κάλλους, ἡ γυναικώδης φύσις τοῦ .., αὐτόθι 24· ὡσαύτως, θηλυπρέπεια, ἐσθήτων ὁ αὐτ. Ἀλκιβ.16, κτλ.

Θηλυτοκέω, γεννῶ θήλεα, Ἱππ. 233 κἑξ., Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 19, 4, Γεν. Ζ. 4.1, 22.

Θηλυτοκία, ἡ, τὸ γεννᾶν θήλεα, Ἀριστ. Γεν. Ζ.4.2,8., 4.3,3.

Θηλυ-τόκος, ον, ὁ γεννῶν θήλεα, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 18, 27, Θεόκρ. 25. 125. **2)** θήλεος γένους (Schneid. **Θηλύτοκα**), Ἀριστ. Πολιτικ.7.16, 6.

Θηλυ-φᾰνής, ές, ὅμοιος πρὸς γυναῖκα, Πλούτ. Θησ. 23, Ἀνθ. Π.11. 285.

Θηλυ-φόνος, ον, φονεύων γυναῖκας· **Θηλυφόνον,** τό, τὸ ἀκόνιτον, ἐλέγετο δὲ καὶ **σκορπίον,** ἐξ οὗ τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτοῦ **σκορπίδι,** εἶναι δὲ φυτὸν δηλητηριῶδες· ὁ Vimmer ἐξέδωκε **Θηλύφονον** προπαροξυτόνως, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 2, Νικ. Ἀλ. 41, Ἡσύχ. ἐν λ.

Θηλύ φρων, ον, θηλυπρεπής, ἐκτεθηλυμμένος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.110.

Θηλύ-φωνος, ον, ἔχων γυναικείαν φωνήν, Αἰλ. π. Ζ. 6.19.

Θηλύ-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἔχων γυναικείαν χεῖρα, Εὐστάθ. 550. 37.

Θηλῠ-χίτων [ῐ], ὁ, ἡ, φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα, Ἀνθ. Π. 6. 219, Χρησμ. παρὰ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 27.

Θηλύ-ψῡχος, ον, ἔχων γυναικείαν ψυχήν, Πτολ. Τετραβ. σ. 162. 23.

Θηλώ, όος, οῦς, ἡ, τροφός, «βυζάστρα», Πλούτ. 2. 278D, Ἡσύχ.

Θῆμα, τό, (τίθημι) = θήκη, Σοφ. Ἀποσπ. 484.

Θήμισυ, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ τὸ ἥμισυ.

Θημο-λογέω, συναθροίζω εἰς σωρὸν ἢ θημωνιάν, συντμηθὲν ἐκ τοῦ θημωνολογέω (χάριν τοῦ μέτρου), Ἀνθ. ΙΙ. 9. 551.

Θημών, ῶνος, ὁ, (τίθημι) ὡς τὸ θωμός, σωρός, ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων Ὀδ. Ε. 368· θ. ἀχύρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 5· θημῶνα νῆσαι Ὀππ. Ἁλ. 4. 496, πρβλ. Φίλωνα 2. 629.

Θημωνιά (οὐχὶ **θημωνία**), ἡ, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΑ', 32), Εὐστ. 1539. 16, κτλ.—Ὁ Ἡσύχ. ἔχει **θειμωνειὰ** καὶ **θημονιά**.

Θημωνο-θετέω (οὐχὶ **θημον-**), θέτω εἰς σωρόν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 46·— ὡσαύτως **θημωνιάω**, Achmes Ὀνειρ. 213.

Θήν, ἐγκλιτ. μόριον κυρίως ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ., σπανίως δὲ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (Αἰσχύλ. Πρ. 928, πρβλ. δῆν ΙΙ), συγγενὲς τῷ δή, ἐκφράζον ἰσχυρὰν πεποίθησιν, βεβαίως τώρα, ἐνίοτε τίθεται ἐν εἰρωνείᾳ, λείψετέ θην νέας, ὥστε θὰ ἀφήσητε τὰ πλοῖα, Ἰλ. Ν. 620· ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος Ρ. 29, Ὀδ. Π. 91· ἐπιτεταμένον, ἤ θην, κατ' ἀλήθειαν, Ἰλ. Λ. 365, Ν. 813· οὔ θην, βεβαίως οὐχί, Β. 276, Θ. 448, Ὀδ. Ε. 211· οὔ θην δὴ Γ. 352· ἐπεί θην Π. 91· καὶ γάρ θην Ἰλ. Φ. 568.— Συχνὸν παρὰ Θεοκρ.

Θήνιον· «γάλα» Ἡσύχ.

Θῆξις, εως, ἡ, (θήγω) ἀκόνημα, ὀδόντων Εὐστ. Πονημ. 313. 92 ὑπὸ θῆξιν, ὡς τὸ στιγμῇ, εἰς μίαν στιγμήν, Ἐπιφάν.

Θηοῖο, Ἐπικ. ἀντὶ θεῷο, β' ἑνικ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ **θηέομαι**.

Θῆος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ θεῖος, Καλλικρατίδ. παρὰ Στοβ. 486. 19, Εὐρύφαμ. αὐτόθι 555. 49.

Θηπαλέος, α, ον, «βωμολόχος» Ἡσύχ.— **Θηπέω**, ἐκπλήσσομαι, ὁ αὐτ.—**Θηπητής, οῦ**, ὁ, ὁ «ἀπατεών», ὁ αὐτ.· ἴδε τέθηπα.

Θήπω· «ἐπιθυμῶ. θαυμάζω» Ἡσύχ.

Θήρ, θηρός, Ἐπικ. δοτ. πληθ. **θήρεσσι**, ὁ, μεταγεν. ὡσαύτως ἡ, Αἰλ. π. Ζ. 6. 24, κτλ. (ἴδε ἐν τέλει). Ἄγριον θηρίον, θηρίον σαρκοβόρον, ἰδίως λέων, Ἰλ. Ο. 586, κτλ.· ὁ Νέμειος θ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 153· συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **λέων**, αὐτόθι 465, Ἐπιμενίδ. παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12. 7· μετὰ τοῦ **λέαινα**, Ἀνθ. Π. 14. 63· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀγρίου κάπρου, Ἐρυμάνθιος θ. Σοφ. Τρ. 1096· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1569· ὁ θήρ, ἐπὶ ἐλάφου, ὁ αὐτ. Ἠλ. 572· ἐν τῷ πληθ., ζῷα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς ἰχθῦς, ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ' Ὀδ. Ω. 291· ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 275, κτλ.· ἐν θηρσίν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω Σοφ. Ἀποσπ. 678, 12· ἐν ἄγρῃ θηρῶν Ἡρόδ. 3. 129· ἄφοβοι θῆρες (ἴδε ἐν λ. **ἄφοβος**) Σοφ. Αἴ. 366· μεταφ., θῆρες ξιφήρεις, ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου καὶ Πυλάδου, Εὐρ. Ὀρ. 1272· ἡ σφοδρότης.. θηρὸς (ἐνν. Ἔρωτος) Ἀλεξ. Φαιδρ. 1. 12· παροιμ., ἔγνω θὴρ θῆρα Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 25.
2) ἐπὶ παντὸς ζῴου, πλωτοὶ θῆρες, δηλ. δελφῖνες, Ἀρίων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 566· ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1064 (λυρ)· ἐπὶ κωνώπων, Ἀνθ. Π. 5. 151. **3)** πᾶν μυθῶδες θηρίον, οἷον ἡ Σφίγξ, Αἰσχύλ. Θήβ. 558· ἰδίως ἐπὶ Κενταύρου, Σοφ. Τρ. 556, 568, 662, κ. ἀλλ. (πρβλ. **Φήρ**)· ὡσαύτως ἐπὶ σατύρου, Εὐρ. Κύκλ. 624· ἴσως ἡ λέξις σημαίνει σάτυρον καὶ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 70, οὐ θεῶν τις οὐδ' ἄνθρωπος οὐδὲ θήρ.— Παρὰ πεζοῖς ὑπερίσχυσεν ὁ τύπος **θηρίον**, ἂν καὶ εὕρηται τὸ **θήρ** παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4, Πλάτ. Πολ. 559D, Σοφ. 235B, Αἰλ. κλ. (Ἐκ τοῦ **θήρ** (Αἰολ. **φήρ**, Λατ. fera) παράγονται αἱ λέξεις, **θηρίον, θήρα, θηράω**· πρβλ. Γοτθ. dius, Ἀρχ. Σκανδ. dyr, Ἀγγλο-Σαξον. deôr (Ἀγγλ. deer, ἔλαφος)· Ἀρχ. Γερμ. tior (thier)· ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἐγείρει ἀμφιβολίας περὶ τῶν σχέσεων τούτων.)

Θήρα, Ἰων. **θήρη**, ἡ, κυνήγιον ἀγρίων ζῴων, βὰν δ' ἴμεν ἐς θήρην Ὀδ. Τ. 429, πρβλ. Ἰλ. Ε. 49· ἰέναι ἐπὶ τὴν θήρην Ἡρόδ. 1. 37., 4. 114· ζώειν ἀπὸ τῆς θ. ὁ αὐτ. 4. 22· ζῆν ἀπὸ θήρας Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 7· θήραν ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· ποιεῖσθαι Ἀριστ. Ι. Ζ. 5. 5, 11· τοῦ πτηνοῦ γένους θ. = ὀρνιθευτική, Πλάτ. Σοφ. 220B· ἡ περὶ θάλατταν θ., ἁλιεία, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823D, E· θ. ποιεῖσθαι ὀρτύγων Διόδ. 1. 60· καθόλου, περιλαμβανομένης καὶ τῆς κυνηγεσίας, Πλάτ. ἐν Νόμ. 763B· ἐν τῷ πληθ., εἰς τὰς θ. ἄγεσθαι, ἐπὶ ἀγρευτικῶν πτηνῶν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 26. **2)** μεταφ., ἐπιμελὴς ἐπιδίωξις παντὸς πράγματος. θήραν .. ἔχομεν τόξων = θηρῶμεν τὰ τόξα Σοφ. Φ. 840· δυσμενῶν θήραν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 564· θ. ἀνθρώπων, τῶν ἐρώντων Πλάτ. Σοφ. 222C· τοῦ ἡδέος ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 500D· ἐπιστημῶν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 198A, κτλ. **II.** ὡς τὸ **ἄγρα**, τὰ ἀγρευθέντα ζῷα, λεία, «κυνῆγι», αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην Ὀδ. Ι. 158, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 251, Εὐρ. Βάκχ. 1144, Ξεν. Κύρ. 2. 4. 25· θήραν καλήν, ἐπὶ αἰχμαλώτου, Σοφ. Φ. 609· ἐν τῷ πληθ., ὦ πταναὶ θῆραι, ἐπὶ πτηνῶν, αὐτόθι 1146· τὴν θ. ἐπὶ τοῦ μέσου τηροῦσα, παραφυλάττουσα τὴν λείαν της, ἐπὶ ἀράχνης, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 39, 4. **III.** ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς χρόνοις, οἱ ἀγῶνες τοῦ ἱπποδρομίου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 351. 3· οὕτω, **θήρεια** στόματα, ἡ εἴσοδος τοῦ ἱπποδρομίου, αὐτόθι 885· **θηρεύτορες** ἄνδρες, ἀσχολούμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, αὐτόθι.

Θηρ-αγρέτης, ου, ὁ, κυνηγός, Εὐρ. Βάκχ. 1020, Ἀνθ. Π. 6. 184· ὡσαύτως, **θηραγρευτής**, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 213.

Θηραγρία, ἡ, τὸ κυνήγιον ἀγρίων ζῴων, Πολυδ. Ε', 12.

Θήρ-αγρος, ον, (ἄγρα) κατάλληλος πρὸς σύλληψιν ἀγρίων θηρίων, πέδη Ἴων παρ' Ἀθην. 451E· ὄνομα κυνὸς θηρευτικοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 304.

Θηραϊκὸν ἢ **Θήραιον** (**Θηραῖον** Φώτ.), τό, ἱματισμὸς ὃν ἐφόρουν ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν ἐν Ἀθήναις, ἐφευρεθὲν ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ, ἴδε Ἀθήν. 424F· «Θήραιον ἱμάτιον» Πολυδ. Ζ', 48. **II.** **Θήραιος**, «καὶ Θήραιον (οἶνον) τὸν ἐκ Κρήτης» Πολυδ. Ϛ', 16.

Θήρᾱμα, τό, (θηράω) τὸ συλλαμβανόμενον, ἄγρα, λεία, Εὐρ. Βάκχ. 869, Ἑλ. 192, Ἀνθ. Π. 6. 105, Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 17· μεταφ., ἀρετὰ .., θ. κάλλιστον βίῳ Ἀριστ. Σκολ. (Ἀποσπ. 625).

Θήραρχος, ὁ, ὁ ὁδηγῶν ἐλέφαντα, Αἰλ. Τακτ. 23· πρβλ. **ζῴαρχος**.

Θηράσιμος [ᾱ], **ον**, (θηράω) ὃν δύναταί τις νὰ θηρεύσῃ, θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους Αἰσχύλ. Πρ. 858.

Θηράτειρα, καὶ Ἰωνικ. **θηρήτειρα**, θηλυκ. τοῦ **θηρητήρ**, ἡ θηρεύουσα, κυνηγός, Καλλ. εἰς Δῆλ. 230.

Θηρᾱτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ κυνηγήσῃ, νὰ ζητήσῃ μετὰ ζήλου, Σοφ. Φ. 116, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 8. **II.** **Θηρατέον**, πρέπει τις νὰ καταδιώξῃ, νὰ κυνηγήσῃ, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10.

Θηρᾱτήρ, Ἰων. **-ητήρ, ῆρος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **θηρατής**, Ἰλ. Ε. 51, κτλ.· θηρητῆρος ἀνδρὸς Φ. 574· ἄνδρες θ. Μ. 170· κοῦροι θ. Ρ. 726· τῶν ἀδήλων θ. Φιλόστρ. 864.

Θηρᾱτήριος, α, ον, = **θηρατικός**, μετὰ γεν., ἔρωτος Σοφ. Ἀποσπ. 421.

Θηρᾱτής, οῦ, ὁ, (θηράω) κυνηγός, Αἰλ. π. Ζ. 13. 12· μεταφ., θ. λόγων, Λατ. auceps verborum, Ἀριστοφ. Νεφ. 358· δόξης Διογ. Λ. 8. 8, κτλ.

Θηρᾱτικός, ή, όν, = **θηρευτικός**, ἔργα Αἰλ. π. Ζ. 14. 5· θ. σημεῖα, ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τὰ ὁποῖα ἀφίνουσι τὰ ζῷα, Πλούτ. 2. 593B. **2)** ἐπιτήδειος εἰς θήραν, ἁρμόδιος, τά θ. τῶν φίλων, τὰ τεχνάσματα δι' ὧν τις ἀγρεύει τοὺς φίλους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 33. **3)** ἔμπειρος εἰς τὴν θήραν, Πλούτ. 2. 960A, 965B.

Θηρᾱτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ θηρεύσῃ, Πολύβ. 10. 47, 11, κτλ.

Θήρᾱτρον, τό, ὄργανον τοῦ κυνηγίου, δίκτυον, παγίς, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 4., 3. 11, 7, κτλ.

Θηράτωρ, Ἰων. **-ήτωρ, ορος**, ὁ, = **θηρατήρ**, θηρήτορας ἄνδρας Ἰλ. Ι. 544 (540)· κύων θηράτωρ Νικόλ. Δαμ. σ. 47· μεταφ., θ. λεξειδίων Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 328, Φώτ.

Θηράφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θηρίον**, ἐπὶ ἐντόμων, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 13. 892.

Θηράω: μέλλ. **-άσω** Σοφ. Φ. 958, Εὐρ. Ι. Τ. 1426, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 24, κτλ.· ἀόρ. **ἐθήρᾱσα** Εὐρ. Βάκχ. 1215, Ξεν.: πρκμ. **τεθήρᾱκα** Ξεν. Κύρ. 2. 4, 16:— Μέσ., μέλλ. **θηράσομαι** (ὅπερ κατὰ τὸν Μοῖρ. εἶναι ὁ γνήσιος Ἀττ. μέλλ.) Εὐρ. Βάκχ. 228, Ι. Τ. 1324: ἀόρ. **ἐθηρᾱσάμην** Σοφ Φ. 1007, Εὐρ. Ἱππ. 919:— Παθ., μέλλ. **-ᾱθήσομαι** Γεωπ.: ἀόρ. **ἐθηράθην**, ἴδε κατωτ. III: (θήρ, θήρα)· πρβλ. **συν-θηράω**. Κυνηγῶ ἢ καταδιώκω ἄγρια ζῷα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ συλλαμβάνειν αὐτά, λαγώς, σφῆκας Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Ἑλλ. 4. 2, 12, κτλ.· καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν Σοφ. Φ. 958· ἐπὶ ἁλιέων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66: ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, συλλαμβάνω, καταλαμβάνω, καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Κ. 1026, πρβλ. Φ. 1007, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 9· ὡσαύτως, αἰχμαλωτίζω διὰ τοῦ τρόπου μου, τῶν λόγων μου, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 28., 3. 11, 7· θ. πόλιν, ζητῶ νὰ καταστρέψω αὐτήν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 233. **2)** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. venari, κυνηγῶ, σπουδαίως ἐπιδιώκω πρᾶγμά τι, τυραννίδα Σοφ. Ο. Τ. 541· θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 92· μυρίαι κόραι θηρῶσι λέκτρον τοὐμὸν Εὐρ. Ι. Α. 960· ἥμαρτον ἢ θηρῶ τι; ἀπέτυχον ἢ πλησιάζω νὰ ἐπιτύχω τὸ ζητούμενον; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1194· τί χρῆμα θηρῶν; Εὐρ. Ἱκέτ. 115· ἁπλῶς, φθάνω, κατορθώνω, τι Πίνδ. Ι. 4. 77 (3. 64). **3)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ πράξω τι, θηρᾷ γαμεῖν με Εὐρ. Ἑλ. 63· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅς με θηρᾶται λαβεῖν αὐτόθι 545· δέδορκά σε .. ἁρπάσαι θηρώμενον Σοφ. Αἴ. 2. **II.** Μέσ. σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., προσπαθῶ νὰ συλλάβω, ἁλιεύω, ἐγχέλεις Ἀριστοφ. Ἱππ. 864· ἀπολ., οἱ θηρώμενοι, οἱ κυνηγοί, Ξεν. Κυν. 11, 2· ἀλλά, **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην Ἡρόδ. 2. 77· μαστοῖς ἔλεον θ. Εὐρ. Ὀρ. 568· δόξαν Δημ. 1407. 17, κτλ.· θηρῶμαι πυρὸς πηγήν, ζητῶ νὰ ἀνεύρω, ἀνακαλύψω αὐτήν, Αἰσχύλ. Πρ. 109· μετ' ἀπαρ., ἴδε ἀνωτ. 3. **III.** Παθ., κυνηγοῦμαι, καταδιώκομαι, πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι Αἰσχύλ. Πρ. 1072· ὑπ' ἀνδρῶν Εὐρ.

Βάκχ. 732· Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ γυναικῶν θηρώμενος Ξεν. Ἀπομν. 1. 224.— Πρβλ. **θηρεύω**.

θήρειος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248D, Ἀνθ. Π. 5. 266· (θήρ):— ἀνήκων εἰς ἄγρια ζῷα, Λατ. ferinus, δέρμα θήρειον λέοντος Πανύασ. 8· θήρειον γραφήν, εἰκόνας ζώων ἐξειργασμένων ἐπὶ ὑφάσματος, Αἰσχύλ. Χο. 232· θ. κάδος = θήρ, Εὐρ. Κύκλ. 325· θ. βία, περιφρ. ἀντὶ ὁ θήρ, ὁ κένταυρος, Σοφ. Τρ. 1059· θ. κρέα, κυνήγιον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6· θ. φύσις Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· θ. αὐλὸς (ἐκ νεβροῦ κώλων εἰργασμένος) Πολυδ. Δ', 75. **II.** ἴδε **θήρα** III.

θηρείτας, ου, ὁ, Λακωνικ. ὄνομα τοῦ Ἄρεως, Παυσ. 3.19, 8, Ἡσύχ.

θηρ-επῳδός, όν, θηρεπαοιδός, μαγεύων ἄγρια ζῷα δι' ἐπῳδῶν, Σουίδ., Ἐκκλ.

θήρευμα, τό, (θηρεύω) = **θήραμα**, λάφυρον, λεία, Εὐρ. Ι. Α. 1162. **II.** ἐν τῷ πληθ., κυνήγιον, Πλάτ. Νόμ. 823B.

θήρευσις, εως, ἡ, τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Νόμ. 824Α: μεταφ., ὀνομάτων θηρεύσεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 166C.

θηρευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θηρεύω**, δεῖ θηρεύειν, Πολύβ. 1. 35, 8.

θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κ. 1. 449.

θηρευτής, οῦ, ὁ, (θηρεύω) = **θηρατής**, κυνηγός, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἀείποτε ὡς ἐπίθ., ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν Ἰλ. Μ. 41· ἐν κυσὶ θηρευτῇσι Λ. 325· οὕτω δὲ καὶ ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 303, 388, Θεόγν. 1254, Ξεν. Ἀγησ. 9, 6· ὡσαύτως ἐπὶ ἁλιέως, Ἡρόδ. 2.70· θηρευτὴς πέρδιξ, οὗ ἐγίνετο χρῆσις πρὸς ἀποπλάνησιν ἄλλων, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 8, 8· θ. ἰξὸς Ἀνθ. Π. 5.100. **2)** μεταφ., θ. νέων καὶ πλουσίων Πλάτ. Σοφ. 231D· καλλίστων ὀνομάτων Ἀθήν. 122C.

θηρευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θήραν, κύνες θ. Ἀριστοφ. Πλ. 157, Ξεν. Λακ. 6, 3· βίος θ., ὁ βίος τῶν κυνηγῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 8·— ἡ **-κή** (ἐξυπ. τέχνη), τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Πολιτ. 289Α· μεταφ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 290B. **2)** μετὰ γεν., καὶ τὰ μὲν (τῶν ζῴων) θηρευτικά, τὰ δὲ θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 1, 27.

θηρευτός, ή, όν, = **θηρατός**, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 15.

θηρεύτρια, θηλ. τοῦ **θηρευτήρ**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θηρότις**· θ. κύνες Θεμίστ. 220B.

θηρεύτωρ, ορος, ὁ, ἴδε **θήρα** III.

θηρεύω: μέλλ. **-σω**.— Μέσ., μέλλ. **-σομαι** Πλάτ. Σοφ. 222Α: ἀόρ. ἐθηρευσάμην ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 197D, ἐν Εὐθυδ. 290C.— Παθ., ἀόρ. ἐθηρεύθην Ἡρόδ. 3. 102, Αἰσχύλ. Χο. 493, Πλάτ. (πρβλ. **θηράω**). Κυνηγῶ, θηρεύοντα, ἐνῷ ἐκυνήγει, ἐν τῷ κυνηγίῳ, Ὀδ. Τ. 465, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 112· θηρεύειν διὰ κενῆς ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. Προγν. 38, ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν χειρῶν ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου. **II.** μετ' αἰτ., κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, συλλαμβάνω, ἀττελέβους Ἡρόδ. 4. 172· θηρία, ὄρνιθας ἀγρίας Ξεν. Ἀν. 1. 2, 7, Πλάτ. Θεαιτ. 197C· ἰχθῦς Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 20, 3, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, καταδιώκω, συλλαμβάνω, Ἡρόδ. 4.183· θ. ἀνθρώπους ἐπὶ θοίνην ἢ θυσίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 15· συλλαμβάνω δι' ἐνέδρας, Ξεν. Ἀν. 1. 2. 13· Τιτυὸν βέλος θήρευσεν, ἔπληξεν αὐτόν, Πίνδ. Π. 4. 161· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146, Πλάτ. Πολ. 531Α, κτλ.— Παθ., κυνηγοῦμαι, καταδιώκομαι, Ἡρόδ. 3. 102· λαφυραγωγοῦμαι, αὐτόθι 108· συλλαμβάνομαι, πέδαις Αἰσχύλ. Χο. 493. **2)** μεταφ., καταδιώκω, ἐπιζητῶ, κερδέων μέτρον Πίνδ. Ν. 11. 62· γάμους Αἰσχύλ. Πρ. 858· ἀρετὰν Εὐρ. Ι. Α. 569· θ. νέους πλουσίους ὀρφανοὺς Αἰσχίν. 24. 26· ἡδονάς, ἐπιστήμην, φιλίαν, εὔδοξον βίον Ἰσοκρ. 5C, Πλάτ. Θεαιτ. 200Α, κ. ἀλλ.: εὐδαιμονίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 8, 5· ὀνόματα, ῥήματα Πλάτ. Γοργ. 489B, Ἀνδοκ. 2. 23, πρβλ. Ἀντιφῶντα 143. 30· τὰς ἀρχὰς τῶν συλλογισμῶν Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 30, 2, κ. ἀλλ.:— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 464D, Εὐθυδ. 290C.— Οἱ Τραγ. προετίμων τὸν τύπον **θηράω**, πλὴν ὅπου τὸ μέτρον ἀπῄτει **θηρεύω**.

θηρε-φόνος, ον, = **θηροφόνος**, Ἐτυμ. Μ. 502. 3.

θήρημα, θηρητήρ, -ήτειρα, -ήτωρ, Ἰων. ἀντὶ **θήρᾱμα**, κτλ.

θηριάζομαι, μεταβάλλομαι ἢ μεταβαίνω εἰς θηρίον, ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Ἑρμῆς Τρισμ.

θηριακός, ή, όν, (θηρίον) ὁ πραγματευόμενος περὶ ἀγρίων ἢ δηλητηριωδῶν θηρίων, λόγος Διοσκ.· ἡ **θηριακή** (ἐξυπ. ἀντίδοτος), ἀντίδοτον κατὰ δηλητηριώδους δήγματος, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 244· οὕτω, θ. φάρμακα Γαλην.· **θηριακά**, ὄνομα ποιήματός τινος τοῦ Νικάνδρου, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀντιδότων τούτων, ἀντίθετον τῷ **ἀλεξιφάρμακα**, πρβλ. Διοσκ. προοίμ.· οὕτω, θ. ἄμπελος Γεωπ. 4. 8, Πλίν. 14. 22.

θηρι-άλωσις, εως, ἡ, σύλληψις ἀγρίων θηρίων, Σύμμ. ἐν Γεν. ΜΘ', 9.

θηρι-άλωτος [ᾰ], **ον**, συλληφθεὶς ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, Ἑβδ. (Λευ. Ε', 2).

θηρί-βορος, ον, ἴδε ἐν λ. **θηρόβορος**.

θηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θηρίον**, ἐν τῷ πληθ. animalculae, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 8, 3.

θηρίκλειος, α, ον, ἢ ος, ον, πεποιημένος ὑπὸ Θηρικλέους, περιφήμου Κορινθίου κεραμέως (Εὔβουλ. Δολ. 2, Καμπ. 2), Θ. κύλιξ, κρατὴρ Ἄλεξ. Ἱππ. 2, Κυκν. 1· ἀλλὰ συχνάκις Θηρικλεία (ἢ -ος) μόνον, ὁ αὐτ. Ἀγων. 4, Μένανδ. Θεοφ. 4, Μην. 2· φαίνεται ὅτι ἦτο μέγα, εὐρὺ ποτήριον, φέρον τὸ ἐπίθετον ἡ μεγάλη παρὰ Διωξίππ. Φιλ. 1· τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα Ἀριστοφῶν Φιλ. 1· ἴδε B ntl. Φαλ. § 3.

θηριό-βλητος, ον, ἐπὶ τιμωρίας, ὅτε ἐρρίπτετο εἰς τὰ θηρία, τιμωρίᾳ θηριοβλήτῳ Θεοφυλ. Ἱστ. 3. σ. 37Α.

θηριό-βρωτος, ον, = **θηρόβορος**, Διόδ. 18. 36· χιτὼν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 263, καὶ οὐσιαστ. **θηριοβρωσία**, ἡ, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 272 v°.

θηριο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων θηρίου ἢ κτήνους γνώμην, νοῦν, Κ. Μανασσ. Χρον. 85C, κλ.

θηριο-δεῖκται, οἱ, ἐκθέται ἐκτιθέντες ἄγρια θηρία, Βασιλικ. 60. 22, 11.

θηριό-δηγμα, τό, τὸ δῆγμα ὄφεως, Διοσκ. 2. 97· ἴδε Λοβέκ. Φρυν. 304.

θηριό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ ἀγρίου θηρίου, ἰδίως ὑπὸ ὄφεως, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 13. 902, Διοσκ. 4. 24· **-δηκτικός, ή, όν**, Ἐπιφάν.

θηριο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀγρίῳ θηρίῳ, Ἀδαμάντ. Φυσ. 1. 1.

θηριο-θήρας, ου, = **θηροθήρας**, Βυζ.

θηριο-κόμος, ὁ, ὁ τρέφων καὶ περιποιούμενος ἄγρια θηρία, Προκόπ.

θηριο-κτόνος, ον, = **θηροκτόνος**, Εὐστ. 1416. 14.

θηριομαχεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνεται θηριομαχία, Πράξ. Παύλ. κ. Θέκλης σ. 54 (ἔκδ. Tischendorf).

θηριομᾰχέω, μάχομαι πρὸς ἄγρια θηρία, Διόδ. 3. 43, Ἀρτεμίδ. 2. 54.

θηριο-μάχης, ου, ὁ, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, ἰδίως ἐν τῷ Ρωμ. ἀμφιθεάτρῳ, Λατ. bestiarius, Διόδ. Ἐκλογ. 537.

θηριομαχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι πρὸς ἄγρια θηρία, Στράβ. 131, Φίλων 1. 602.

θηριο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, Λουκ. Λεξιφ. 19.

θηριο-μῐγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, οἷον ἡ Σκύλλα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 45.

θηριό-μορφος, ον, (μορφή) ἔχων μορφὴν θηρίου, Εὐστ. 1139. 57, Πρόκλ., κλ.· καὶ οὐσιαστ. **θηριομορφία**, ἡ, Ἐπιφάν.

θηρίον, τό, κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ **θήρ**, ἀλλὰ κατὰ τὴν χρῆσιν ἰσοδύναμον αὐτῷ, = ἄγριον θηρίον, ἄγριον ζῷον, ἰδίως ἐπὶ τῶν θηρευομένων, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, ἐπὶ ἐλάφου, Ὀδ. Κ. 171, 180 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.)· πράγματι δὲ εἶναι ὁ πεζὸς τύπος τοῦ **θήρ**, ἀλλά, ὡς ἡ λέξ. **παιδίον**, οὐδαμοῦ εὕρηται παρὰ Τραγ. (διότι τὰ Ἀποσπάσματα τοῦ Εὐριπ. τὰ προσαγόμενα ὡς παραδείγματα τοῦ ἐναντίου εἶναι νόθα): ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἡρόδ. 6. 44, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 7, Ἰσοκρ. 267B, κτλ.· ἀλλά, θ. ὕειον Πλάτ. Πολ. 535Ε· ἐπὶ κυνός, Θεόκρ. 25. 79:—ἐν τῷ πληθ., κτήνη, ζῷα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἀνθρώπους, πτηνὰ καὶ ἰχθῦς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 4, Ἡρόδ. 3. 108· ἄγρια θηρία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **βοτά**, βοσκήματα, Πλάτ. Μενεξ. 237D·— παροιμ., ἢ θηρίον ἢ θεός, ἢ κατώτερον ἢ ἀνώτερον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 14, πρβλ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 2· οὕτως, εἰς θηρίου βίον ἀφικνεῖσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 249B. **2)** συνώνυμον τῷ **ζῷον**, Ἡρόδ. 1. 119· νενόμισται πῦρ εἶναι ἔμψυχον ὁ αὐτ. 3. 16· ἔτι καὶ ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 13, 7, Ἀντιφάν. Λυκ. 1. 7· οὐκ ἔστιν οὐδὲν θ. τῶν ἰχθύων ἀτυχέστερον ὁ αὐτ. ἐν Μοιχ. 1· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φυτά, Πλάτ. Συμπ. 188B. **3)** δηλητηριῶδες ζῷον, ἑρπετόν, ὄφις (ἴδε **θηριακός**), Διοσκ. 1. 135, Πράξ. Ἀποστ. κη', 4. **II.** ὡσαύτως ὡς πράγματι ὑποκορ., μικρὸν ζῷον, ζωΰφιον, ἔντομον, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 39, 6· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μελισσῶν, Θεόκρ. 19. 6· ἐπὶ ἑλμίνθων, Ἱππ. παρὰ Γαλην. **III.** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, = **θηρίωμα**, Ἱππ. Κωακ. 192. **IV.** ὡς ἐπίπληξις ἢ ὄνειδος, κτῆνος! ὡς τὸ Λατ. bellua ἢ τὸ Γαλλ. bête, ὦ δειλότατον σὺ θηρίον Ἀριστοφ. Πλ. 439, πρβλ. Ἱππ. 274, Νεφ. 184· κόλακι, δεινῷ θηρίῳ Πλάτ. Φαίδρ. 240B· ἡ πενία καλεῖται βαρύτατον θ., Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 497· περὶ δὲ τῆς μουσικῆς λέγεται ἀεί τι καινὸν θηρίον τίκτειν Ἀναξίλ. Ὑακ. 1· τί δ', εἰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου ἀκηκόατε; ἔλεγεν ὁ Αἰσχίνης περὶ τοῦ Δημοσθένους, Πλίν. Ἐπιστ. 2. 3.

θηριο-νάρκη, ἡ, φυτὸν ὅπερ ναρκώνει τοὺς ὄφεις, Πλίν. 24. 102, κτλ.

θηριόπληκτος, ον, πληγεὶς ὑπὸ θηρίων, Ἀνώνυμ. Cod. Par. 2256, fol. 556 r°.

θηριο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς ἄγρια ζῷα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 818.

θηριο-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς θηρίον, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **θηριοπρεπῶς**, Κύριλλ. ἐν Ἄπ. τ. II. σ. 293C, 310E, 378Α.

θηριό-στερνος, ον, ἔχων στέρνον θηρίου ἀγρίου, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 178.

Θηριότης, ητος, ἡ, ἡ φύσις τοῦ θηρίου, ἀγριότης, τὸ κτηνῶδες, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.7.1,1, Μέτωπος Πυθαγ. παρὰ Στοβ.10.11.

Θηριό-τροπος, ον, ἔχων τὴν φύσιν ἀγρίου θηρίου, Ἐκκλ., καὶ οὐσιαστ. **Θηριοτροπία**, ἡ, Οἱ μ. Θεοφάν.1. 34.

Θηριο-τροφεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ ἄγρια θηρία τρέφονται, Ὁρτένσ. ἐν Varro R. R. 3. 13.

Θηριοτροφέω, τρέφω ὡς ἄγριον θηρίον ἐντὸς σπηλαίου, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5.

Θηριο-τρόφος, ον, ἔχων ἄφθονα θηρία, περὶ χώρας, Στράβ. 131· τρέφων ἄγρια θηρία, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 250. 11. **II**. προπαροξ. **Θηριότροφος, ον**, παθ., τρώγων ἄγρια ζῷα καὶ ἐξ αὐτῶν τρεφόμενος, Γαλην.10. σ. 391.

Θηριό-ψυχος, ἔχων ψυχὴν θηρίου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 25.

Θηριόω, μεταβάλλω εἰς ἄγριον θηρίον, Γρηγ. Ναζ.— Παθ., ἐπὶ τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, Συλλ. Ἐπιγρ. 6130. **II**. Παθ., αὐξάνομαι εἰς πλῆρες καὶ τέλειον θηρίον, πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον Εὔβουλ. Σφιγγ.1.14. **2**) γίνομαι θηριώδης, ἄγριος, θηριούμενος Πλάτ. Νόμ. 935Α. **3**) ἐπὶ σπερμάτων, συνώνυμον τῷ **ζωοῦσθαι**, εἶμαι πλήρης σκωλήκων, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 18, 1. **4**) ὡς ἰατρ. ὅρος, τεθηριωμένον ἕλκος = **Θηρίωμα**, Διοσκ. 3.11.

Θηρίτας, ου, ὁ, = **Θηρείτας**, ὃ ἴδε.

Θηριώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ἀγρίων θηρίων, Λατ. belluosus, ἐπὶ τόπων, ἡ θ. Λιβύη Ἡρόδ. 4. 181· οὔρεα θηριωδέστατα 1. 110· ἐν τῇ θηριώδει [χώρᾳ] 4.174, πρβλ.181., 2. 32· θηριωδεστάτης ἐούσης τῆς θαλάσσης ταύτης, οὔσης πλήρους ἀδηφάγων ἰχθύων, 6. 44. **II**. ἐπὶ ζῴων, ἄγριος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 5· τὸ θ., ἀγρία φύσις, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 8. 28,14. **2**) ἐπὶ ἀνθρώπων, κτηνώδης, ἄγριος, θηριώδης, Λατιν. belluinus, δίαιτα Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· βίοτος Εὐρ. Ἱκέτ. 202· ἡδονὴ Πλάτ. Πολ. 591C· ὁ θ. ἐν ἀνθρώποις σπάνιος Ἀριστ. Ἠθ. Ν.7.1, 3· οἱ Λάκωνες.. θηριώδεις ἀπεργάζονται [τοὺς παῖδας] ὁ αὐτ. Πολιτικ. 8. 4, 1, πρβλ. 5· τὸ θ., ἡ ζωϊκὴ φύσις, Εὐρ. Ἴωνι 666· τὸ κτηνῶδες, ὁ κτηνώδης χαρακτήρ, Πλάτ. Κρατ. 394Ε, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 2.—Ἐπίρρ., θηριωδῶς διακεῖσθαι πρός τινα Ἰσοκρ.226C. **III**. ὡς ἰατρ. ὅρος, κακῆς φύσεως, ἐπὶ ἕλκους, Διοσκ. 2. 131, Πλούτ. 2. 165Ε· πρβλ. **Θηρίωμα**.

Θηριωδία, ἡ, = **Θηριότης**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.7.1, 2 (Bekk. **θηριώδει**).

Θηρίωμα, τό, κακὸν ἕλκος, πεφλογισμένον (πρβλ. **Θηρίον** III), Κέλσ. 5. 28.

Θηρι-ώνῠμος, ον, ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀγρίου θηρίου, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 976.

Θηρίωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς θηρίον μεταβολή, Λουκ. Ὀρχ. 48. **II**. ἀγριότης, τὸ κτηνῶδες, Γρηγ. Νύσσ.

Θηροβολέω, φονεύω ἄγρια ζῷα, Σοφ. Φιλ.165, ἴδε Ἀνθ. Π. 6. 186.

Θηρό-βορος, ον, ὁ καταβρωθεὶς ἢ κατασπαραχθεὶς ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, κρέας Ψευδο-Φωκυλ. 136 (ἀλλ. **θηρίβορον**)· θηρ. θάνατος, δι᾽ ἀγρίων θηρίων γινόμενος, Μανέθων 4. 614.

Θηρό-βοτος, ον, ἔνθα τρέφονται ἄγρια ζῷα, ἐρημοσύνη Ἀνθ. Π. 9. 4.

Θηρό βρωτος, ον, = **Θηρόβορος**, Στράβ.263, μετὰ διαφ. γραφ. **Θηριόβρωτος**.

Θηρό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ.717.

Θηρο-δῐδασκᾰλία, ἡ, τὸ δαμάζειν, ἡμεροῦν ἄγρια θηρία, Μανέθων 4. 425.

Θηρο-διώκτης, ου, ὁ, κυνηγὸς θηρίων, Μανασσ. 6304· οὕτω, **Θηροδίωξ, ωκος**, ὁ, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1381, Ἐτυμ. Μ.

Θηρο-ειδής, ές, «θηροειδεῖς· ἐφαπτίδες ποικίλως διηνθισμέναι» Ἡσύχ.

Θηρο ζυγο-καμψι-μέτωπος, ον, = ὁ θῆρας ζυγῶν καὶ κάμπτων τὰ μέτωπα, λέξις σχηματισθεῖσα ὅπως περιλαμβάνῃ πάντα τὰ γράμματα ἐν ἑνὶ στίχῳ, Ἀνθ. Π. 9. 538.

Θηρο-θήρας, ου ἢ **α**, ὁ, θηρευτής, Ἡσύχ.· ἴδε Λοβέκ. Φρυν.627.

Θηρό-θῡμος, ον, ἔχων ψυχὴν θηρίου, θηριώδης, Ἀνθ. Πλαν.3.25.

Θηροκομέω, τρέφω ἄγρια θηρία, Νικήτ. Χρον. 80D.

Θηρο-κόμος, ον, ὁ τρέφων ἄγρια θηρία ἢ καμήλους, Ἡλιόδ. 10. 27.

Θηρο-κράτωρ, ορος, ὁ ἄρχων τῶν θηρίων, Φιλῆς π. Ζῴων 35.23.

Θηροκτονέω, φονεύω ἄγρια θηρία· καὶ οὐσιαστ. **Θηροκτονία**, ἡ, Βυζαντ.

Θηρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἄγρια θηρία· ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, Συλλ. Ἐπιγρ. 1531· ἐν φοναῖς θηροκτόνοις, δηλ. ἐν κυνηγίῳ, Εὐρ. Ἑλ.154.

Θηρολεκτέω, = **λεξιθηρέω**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 400D.— **Θηρόλεξις**· «ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος» Ἡσύχ., κλ.

Θηρολετέω, καταστρέφω ἄγρια ζῷα, Εὐστ. 561. 3.

Θηρ-ολετήρ, ῆρος, ὁ, = **Θηρολέτης**, Τζέτζ. Cod. Par.2644, fol. 250 r°.— θηλ. **Θηρολέτειρα**, ἡ, Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. σ.20. 56, ἔκδ. Taf.

Θηρ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ φονεύων ἄγρια θηρία, Ἡσύχ.· ὄζος ὁ θηρολέτης, ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνθ. Πλαν. 4.104· θηλ. **Θηρολέτις, ιδος**, Ἡσύχ.

Θηρ-όλετος, ον, καταστραφείς, φονευθεὶς ὑπὸ θηρίων, Ἀνθ. Π. 8. 210.

Θηρο-μᾰχία, ἡ, μάχη πρὸς θηρία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4039. 40, 4040. VII.7.

Θηρο-μῐγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, φῦλα θηρ., περὶ τῶν Κενταύρων, Ὀππ. Κυν.2.6·—θηρ. τις ὠρυγή, κραυγὴ ὡς ἡ τῶν θηρίων, Πλούτ. Μαρ. 30.

Θηρό-μικτος, ον, = τῷ προηγ., δαίμων Λυκόφρ. 963.

Θηρο-μορφία, ἡ, = **Θηριομορφία**, Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱερ. 2. σ. 14.

Θηρο-νόμος, ον, τρέφων ἢ ἔχων ἄγρια θηρία, ἐπὶ ὄρους, Ἀνθ. Π. 6.111· ἐπὶ τοῦ Πανός, Καστορίων παρ᾽ Ἀθην. 455Α. **2**) ὁδηγῶν τὰ ἄγρια ζῷα, μάστιξ Νόνν. Δ. 11. 122· πρβλ. Λοβέκ. Παθ. 518.

Θηρό-πεπλος, ον, ἐνδεδυμένος δέρματα θηρίων, Ὀρφ. Ὕμν. 68. 7· θηρ. μανία, ἡ μανία τοῦ νὰ φορῇ τις δέρμα θηρίου, Τίμαιος παρ᾽ Ἀθην.163F.

Θηροπλαστέω, πλάττω, κάμνω θηρία, Τζέτζ. Λυκόφρ. 673.

Θηρό-πλαστος, ον, μεταβάλλων εἰς θηρία, ἐπὶ τῆς Κίρκης, Λυκόφρ. 673.

Θηρο-σκόπος, ον, ἀναζητῶν ἄγρια θηρία, Ὁμ. Ὕμν. 27.11, Βακχυλ.10,107 (ἔκδ. Blass), Ἀνθ. Π. 6. 240.

Θηροσύνη, ἡ, τὸ κυνήγιον, Ὀππ. Κυν. 4. 43, Ἀνθ. Π. 6.167.

Θηρο-τόκος, ον, παράγων θῆρας, ἄλση Ἀνθ. Π. 6. 186.

Θηρό-τροπος, ον, = **Θηριότροπος**, Ἐκκλ.

Θηροτροφέω, = **Θηριοτροφέω**, Ἀρισταίν. 2. 20.

Θηρο-τρόφος, ον, τρέφων ἄγρια ζῷα, ἐπὶ τόπων, Εὐρ. Βάκχ. 556, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1561· περὶ τῆς Τηθύος, Ὀρφ. Ὕμν. 21. 6. **II**. προπαροξ., **Θηρότροφος**, Παθ., ἔχων ὡς τροφὴν θηρία ἄγρια, δράκων Εὐρ. Φοιν. 820.

Θηρό-τῠπος, ον, ἐν μορφῇ θηρίου, Ὀρφ. Ὕμν. 23. 5., 38. 8.

Θηρο-φᾰνής, ές, φαινόμενος ὡς θηρίον, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.151.

Θηρο-φονεύς, έως, ὁ, ὁ φονεύων θηρία, Ὀππ. Κυν.1. 538.

Θηροφονέω, φονεύω θηρία, Ὀππ. Κυν. 4. 24.

Θηροφονία, ἡ, φόνος θηρίων, Γρηγ. Ναζ., Εὐστ. Πονημ.356. 29 (ἔνθα ἐσφαλμένως **-εῖαι**).

Θηρο-φόνος, ον, ὡσαύτως, **η, ον**, Θέογν.11·—ὁ φονεύων ἄγρια ζῷα, ἔνθ᾽ ἀνωτ.· κύνες Εὐρ. Ἱππ. 216· Ἄρτεμις ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 378, Ἀριστοφ. Θεσμ. 320· Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 8. **II**. **Θηροφόνον**, τό, τὸ φονεῦον τὰ θηρία, ἀκόνιτον, Διοσκ.4.77.

Θηρο-φόντης, ου, = **Θηροφονεύς**, Βυζ.

Θηρο-φόρος, ον, φέρων ἄγρια θηρία, πιθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 14. 24.

Θηρο-φυλάκιον, τό, θηριοτροφεῖον, Θεμίστ. 91C.

Θηρό-χλαινος, ον, ἐνδεδυμένος δέρματα θηρίων, Λυκόφρ. 871.

Θηρόψῡχος, ον, ἔχων ψυχὴν θηρίου, Ἀνώνυμ. Cod. Par. 2506, fol. 7 v°.

Θἠρῷον, κατὰ κρᾶσιν ἀντί: **τὸ ἡρῷον**, Ἀριστοφ. Σφ. 819.

Θής, Θητός, ὁ, φαίνεται (ἴδε ἐν τέλ.) ὅτι κυρίως ἦτο χωρικός, ἐργάτης ἢ δουλοπάροικος ἠναγκασμένος νὰ καλλιεργῇ τοὺς ἀγροὺς τοῦ κυρίου του, Λατ. ascriptus, glebae, villanus, κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἁπλοῦν δοῦλον, θῆτές τε δμῶές τε Ὀδ. Δ. 644 (πρβλ. **πενέστης, ἐπάρουρος**)· ἀλλ᾽ ἤδη παρ᾽ Ἡσιόδῳ φαίνεται ὅτι ἦτο μισθωτὸς ἐργάτης τῆς γῆς, Λατ. villicus, θῆτα δ᾽ ἄοικον ποιεῖσθαι, μὴ ἔχοντα γυναῖκα καὶ παιδία, Ἔργα καὶ Ἡμέρ. 600 μισθωτοὺς καὶ θῆτας Πλάτ. Πολιτικ. 290Α· διακρίνονται δὲ οἱ τοιοῦτοι ἀπὸ τῶν **δούλων**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 4· πρβλ. **Θητεύω, Θητικός**. **2**) ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνος οἱ **Θῆτες** ἦσαν μέλη τῆς τετάρτης καὶ ἐσχάτης τάξεως, ἥτις περιελάμβανε πάντας τοὺς πολίτας ὅσων ἡ κτηματικὴ περιουσία ἔφερεν εἰσόδημα ἧττον τῶν 150 μεδίμνων, ὅπερ ἦτο τὸ ἔσχατον ὅριον τοῦ εἰσοδήματος τῶν **ζευγιτῶν**), Πλούτ. ἐν Σόλωνι 18· ὡς οἱ capite censi ἢ proletarii ἐν Ῥώμῃ, καὶ οὗτοι ἠσχολοῦντο ὡς μισθωτοὶ ἐργάται, Ἀριστ. Ἀποσπ. 351· βάναυσοι καὶ θῆτες ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 5, 4· ὅσοι τῶν θητῶν ἐτέλουν τὸ θητικόν, οὗτοι μετεῖχον ἐκκλησίας καὶ δικαστηρίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. σ. 9, 6, παρελαμβάνοντο δὲ καὶ ὡς ψιλοὶ στρατιῶται καὶ ναῦται, καὶ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ὡς ὁπλῖται, Θουκ. 6. 43· πρβλ. Böckh P. E. 2. 259 κἑξ., Herm. Pol. Ant. § 108. **II**. θηλ. **Θῆσσα**, νεώτ. Ἀττ. **Θῆττα**, ἡ, πτωχὴ κόρη, ἠναγκασμένη νὰ ἐργάζηται ἐπὶ μισθῷ, ἀντίθετον τῷ **ἐπίκληρος** (κληρονόμος περιουσίας), Πλούτ. ἐν Κορ. 25· θ. γυνὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 193, Πολυδ. Γ', 33. **2**) ὡς ἐπίθ. = **Θητική**, θῆσσα τράπεζα, δουλική, λιτή, Εὐρ. Ἄλκ. 2· θ. ἑστία ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 204. (Ἐκ √ΘΕ, **τίθημι**, Γερμ. Sasse, Insasse, Landsasse, πρβλ. **Θησεύς**· ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **Θαάσσειν**· ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ Λατ. famulus εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

Θησαίατο, Θήσασθαι, ἴδε ἐν λ. **Θάω**, θηλάζω.

Θησαυρίζω, θέτω ἐντὸς ἀποθήκης, ἀποθηκεύω, ἀποθέτω, ἐν ἀσφαλείᾳ θ. τὰ χρήματα Ἡρόδ. 2.121.1· θ. τὸν νεκρὸν ἐν οἰκήματι, τοποθετῶ αὐτόν, αὐτόθι 86· φάρμακα, σῖτα θ. παρ' αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 24, κτλ.· ἐπὶ καρπῶν, ἀποθηκεύω, διατηρῶ, βάλλω εἰς ἅλμην, καυλοὺς ἐν ἅλμῃ Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 4, 12· τὸ ἔλαιον θ. τὰς ὀσμάς, διατηρεῖ αὐτάς, ὁ αὐτ. ἐν Αἰτ. Φυτ. 6. 19, 3· ἡ ἐβένη θ. τὴν χρόαν, διατηρεῖ τὸ χρῶμά της, ὁ αὐτ. Ι. Φ. 4. 4, 6.— Παθ., ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη Σοφ.'Αποσπ. 464· τὸ θησαυρισθὲν Συλλ.'Επιγρ. 5640. ΙΙ. 37. 2) μεταφ., θ. εὐτυχίαν, ἀποταμιεύειν εὐτυχίαν.., 'Απп. Σαυνιτ.4.3· θ. χάριτας, ἀποταμιεύειν ἐν τῇ μνήμῃ, Διόδ.1. 90.— Μέσ., ἀποταμιεύω δι' ἐμαυτόν, ἑαυτῷ ὑπομνήματα Πλάτ. Φαῖδρ. 276D, πρβλ.'Ισοκρ. π.'Αντιδ. § 244:— Παθ., τεθησαυρισμένος κατά τινος φθόνος Wess. Διόδ. 20. 36.

Θησαύρισμα, τό, τὸ ἀποταμιευθέν, θησαυρός, Λατιν. penus, Σοφ. Φιλ. 37, Εὐρ.'Ηλ. 497, Ἴωνι 1394·— μεταφ., θησ. κακῶν Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 500D.

Θησαυρισμός, ὁ, τὸ θησαυρίζειν, ἀποταμιεύειν, φυλάττειν τι, χρημάτων 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 8, 13· ὀσμῶν Θεόφρ. π.'Οσμ. 14.

Θησαυριστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποταμιεύων, συνάγων, Πολυδ. Γ', 115.

Θησαυριστικός, ή, όν, ὁ ἐκ φύσεως ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἀποταμιεύῃ, ζῷα τροφῆς θησαυριστικά, οἱ μύρμηκες, 'Αριστ. Ι. Ζ. 1. 1, 27.

Θησαυρο-δοτέω, δίδωμι θησαυρούς, 'Εκκλ.

Θησαυρο-μανία, ἡ, μανιώδης ἐπιθυμία πλούτου, 'Εκκλ.

Θησαυρο-ποιέω, θησαυρίζω, Πολυδ. Γ', 116.

Θησαυρο-ποιός, όν, ὁ θησαυρίζων, θησαυριστής, Πλάτ. Πολ. 554Α.

Θησαυρός, ὁ, (ἐκ √ΘΕ, τίθημι, μετὰ τῆς καταλήξ. -αυρος, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι κέντ-αυρος, λάστ-αυρος): — τὸ ἀποταμιευθέν, συναχθὲν καὶ ἐν ἀποθήκῃ τηρούμενον, 'Αριστοφ. Ὄρν. 599, κτλ. · θ. χθονός, ἐπὶ τῶν ἀργυρείων μετάλλων τοῦ Λαυρείου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 238· θ. εὑρεῖν 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 4, 4· ἄνθρακες ὁ θησαυρός, παροιμία ἐπὶ ἀποτυχίας, συχν. παρὰ Λουκ., ὡς π. χ. ἐν Ζεύξιδι 2· οὐ ω, σποδὸς οἱ θ. γενήσονται 'Αλκίφρ. 2. 3, 13, ἔνθα ἴδε τὸν Bergler: — μεταφ., θ. γλώσσης φειδωλῆς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 717· θ. ὕμνων Πινδ. Π. 6. 8· κακῶν Εὐρ. Ἴωνι 923, πρβλ. 'Ιππ. Νόμον 2· κόμας .. ἱκτήριον θησ. Σοφ. Αἴ. 1175· Διὸς θ., ἐπὶ τοῦ πυρός, Εὐρ. 'Ικέτ. 1010· οἰωνοῖς γλυκὺν θ., ἐπὶ νεκροῦ σώματος, Σοφ. Ἀντ. 30· οὕτως ἐπὶ συγγραμμάτων, θ., οὓς κατέλιπον ἐν βιβλίοις Ξεν. 'Απομν. 1. 6.14· σοφίας θ. Πλάτ. Φιλήβ 16Ε· τιμῶν ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 247Β· καλὸς θ. παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις 'Ισοκρ. 8Β. II. ἀποθήκη, τόπος ἔνθα ἐπισωρεύει τις πράγματα, θησαυροφυλάκιον, 'Ηρόδ. 2.150· τὸ θησαυροφυλάκιον ναοῦ, ὁ αὐτ. 1.14, κτλ., πρβλ. Ξεν. 5. 3, 5, Στράβωνα 188, κτλ. 3) δοχεῖον πολυτίμων πραγμάτων, κίστη, κιβώτιον, θήκη, 'Ηρόδ. 7.190, πρβλ. 9.106· θ. βελέεσσιν, ἐπὶ φαρέτρας. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1022.

Θησαυροφυλακέω, εἶμαι θησαυροφύλαξ, Διόδ. 19. 15, Φίλων 1. 338.

Θησαυροφυλάκιον, τό, τόπος ἢ δωμάτιον ἔνθα φυλάττεται ὁ θησαυρός, ταμεῖον, 'Αρτεμίδ. 1.74, Εὐστ. Πονημάτ. 71.10.

Θησαυρο-φύλαξ, ὁ, ὁ φύλαξ θησαυροῦ, Διόδ. 18. 58.

Θησαυρ-ώδης, ες, πλήρης θησαυροῦ, τάφοι Φιλόστρ. 303.

Θησεῖδαι, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Θησέως, δηλ. οἱ 'Αθηναῖοι, Σοφ. Ο. Κ. 1066.

Θησεῖον (ἢ Θήσειον καθ' 'Ηρωδιανὸν ἐν Κραμήρου 'Ανεκδ. τ. 3, σ. 252, 17), τό, ὁ ναὸς τοῦ Θησέως, θεωρούμενος ὡς ἄσυλον, εἰς ὃ οἱ ἐγκληματίαι ἠδύναντο νὰ καταφύγωσιν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1312, 'Αποσπ. 477, 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. 21, 4.10., 90, 21:— ὁ τύπος Θήσιον ἀναφέρεται ἐν 'Αν.'Οξ. 2. 219. II. τὰ Θησεῖα ἢ Θήσεια (ἐξυπ. ἱερά), ἡ ἑορτὴ τοῦ Θησέως, 'Αριστοφ. Πλ. 627. III. θήσειον, τό, ἄνθος τι, 'Αθήν. 684F, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 7. 12, 3.

Θησειό-τριψ, ἴβος, ὁ, (τρίβω) ὁ πάντοτε ἐν τῷ Θησείῳ διατρίβων, δηλ. δοῦλος ἀποδράς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 394· ἴδε Θησεῖον.

Θησεύμεθα, Δωρ. μέσ. μέλλ. τοῦ τίθημι.

Θησεύς, ὁ, γεν. Θησέως [τρισύλλ., Σοφ. Φ. 562, Ο. Κ. 1593, 1657, ἀλλὰ δισύλλ., αὐτόθι 1003, 1103]: — ὁ διάσημος προγονικὸς ἥρως τῶν 'Αθηνῶν, κατὰ πρῶτον μνημονευόμενος ἐν 'Ιλ. Α. 265. κτλ.· οἱ Θησέες Πλάτ. Θεαιτ. 169Β. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΘΕ, τίθημι, ὁ συνοικίζων, ἐκπολιτίζων· πρβλ. θής, τίθημι Α. ΙΙΙ.)

Θησηΐς, ΐδος, συνῃρ. Θησῇς, ῇδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Θησέα, χθὼν Αἰσχύλ. Εὐμ. 1026. II. ὡς οὐσιαστ., ἡ Θησηΐς, ποίημα περὶ τοῦ Θησέως, 'Αριστ. Ποιητ. 8, 2, Διογ. Λ. 2. 59. 2) εἶδος κουρᾶς τῆς κόμης, ἣ πρῶτος ἐχρήσατο ὁ Θησεύς, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Θησηΐς, Πλουτ. ἐν Θησ. 5.

Θῆσθαι, ἀπαρ. παθ. ἐνεστ. τοῦ θάω, θηλάζω.

Θῆσσα, θηλ. τοῦ θής, ὃ ἴδε. II. ἑλληνικὸς τύπος τοῦ Λατ. thensa, ἱερὰ ἅμαξα, Πλουτ. Κορ. 25.

Θῆτα, τό, ἄκλ., ἴδε Θ θ· ἀλλὰ γεν. θήτατος, ὡς δέλτατος, Δημόκρ. ἐν Α. Β. 781:— ὡσαύτως, ὄνομα τοῦ Αἰσώπου (ὅστις ἦτο θής), Φώτ. Βιβλ. 151. 23.

Θητεία, ἡ, (θητεύω) ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, ὑπηρεσία, Σοφ. Ο. Τ. 1029, 'Ισοκρ. 306Α· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 228Ε, Διον.'Αλ. 2.19.

Θητεύω, δουλεύω ἐπὶ μισθῷ (ἴδε θής), Λαομέδοντι .. θητεύσομεν εἰς ἐνιαυτὸν 'Ιλ. Φ. 444, πρβλ. 'Οδ. Σ. 357· θητευέμεν ἄλλῳ, ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ Λ. 489, πρβλ. Εὐρ.'Αλκ. 6, Κυκλ. 77, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4C, Πολ. 359D· θ. ἐπὶ μισθῷ παρά τινι 'Ηρόδ. 8.137· θ. εἰς τὸ τεῖχος, ἐργάζομαι εἰς τὸ τ., Φιλόστρ. 721· θ. Παλλάδι καὶ Παφίῃ, ὑπηρετεῖν, 'Ανθ. Π. 5. 293, 12.

Θητικός, ή, όν, (θής) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μισθωτὸν ἐργάτην· ἔργον 'Αριστ. Ρητ. 1. 9, 26· βάναυσος καὶ θ. βίος ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 5, 5· θητικωτέρα ἐργασία αὐτόθι 8. 6, 15· θ. καὶ δουλικὸν πράττειν αὐτόθι 8. 2, 6. 2) τὸ θητικόν, = οἱ θῆτες, ἡ τάξις τῶν θητῶν, αὐτόθι 2. 12, 6., 4. 4, 10., 6. 7, 1· ὡσαύτως ὁ φόρος ὃν ἐτέλουν οἱ θῆτες, Νόμ. παρὰ Δημ. 1067. 27, 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. 9, 7. 17. 22., 10. 3, Πολυδ. Η', 130. 3) ὅμοιος πρὸς θῆτα, δουλικός, πάντες οἱ κόλακες θ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 3, 29, πρβλ. Λουκ. Δραπέτ. 12.

Θῆττα, ἡ, νεωτ. 'Αττ. ἀντὶ Θῆσσα.

Θητ-ώνιον, τό, (ὦνος) «τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον» Σουΐδ.:— ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 123. 54, ὁ Böckh διορθοῖ Θητωνεῖν, λαμβάνειν μισθόν.

-θι, κατ' ἀρχὰς κατάληξ. τῆς γεν. ὡς πτώσεως τοπικῆς, ὡς ἐν τῷ 'Ιλιόθι πρὸ 'Ιλ. Θ. 561· ἠῶθι πρὸ Λ. 50:— ἀκολούθως, II. ἀχώριστον μόριον προστιθέμενον ἐν τέλει οὐσιαστικ., ἐπιθέτων καὶ ἀντωνυμιῶν, εἰς ἃ δίδει ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, δηλοῦσαν τὸν τόπον ἐν ᾧ διαμένει τις, ἀγρόθι, οἴκοθι, ἄλλοθι, ἀμφοτέρωθι, αὐτόθι, κτλ.

Θιαγών, όνος, ὁ, Αἰτωλικὸς πλακοῦς εἰς θυσίαν προσφερόμενος, Νίκ. παρ' 'Αθην. 114C.— Καθ' 'Ησύχ. «θιαγόνες· ἄρτοι οἱ παρετίθεντο τοῖς θεοῖς».

Θιάρατος, «εὐκτός» 'Ησύχ.

Θιασαρχέω, εἶμαι θιασάρχης, Συλλ.'Επιγρ. 146. 11, 2099.

Θιασ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς θιάσου, Λουκ. Περεγρ. 11.

Θιασεία, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ θιάσου, εὐθυμία πανηγυρική, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἥλ. 21

Θιασεύω, φέρω εἰς θίασον ἢ εἰς Βακχικὴν συνοδείαν, ὅς με .. κόραις ἐθίασευσ' Εὐρ. Ἴωνι 552· οὕτω, θ. χοροῖς ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 378.— Παθ., ἀνήκω εἰς Βακχικὸν θίασον, ἁγιάζομαι διὰ Βακχικῶν τελετῶν ἢ ὀργίων (ἴδε ἁγιστεύω), αὐτόθι 77. II. ἑορτάζω Βακχικὰ ὄργια, Στράβων 562.

Θιασίτης, ου, ὁ, = θιασώτης, 'Επιγραφ. Τήνου ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2338. 60, Πολυδ. Ϛ', 8.

Θιασίτιδες, αἱ, 'Επιγρ. Νικαίας ἢ Κυζίκου ἐν 'Εφημ. Φιλομαθ. τῆς 21 Μαρτίου 1859.

Θίασος, ὁ, (ἐνίοτε ἐν 'Αντιγράφοις θύασος, Elmsl. Βάκχ. 670, ἴδε ἐν τέλει):— ὅμιλος, συνοδεία ἀνθρώπων διερχομένη τὰς ὁδοὺς ἐν χοροῖς καὶ ᾄσμασιν, ἰδίως εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, 'Ηρόδ. 4. 79, Εὐρ. Βάκχ. 680, 'Αριστοφ. Βατρ. 156, κτλ.· θ. ἄγειν, εἱλίσσειν, ἀναχορεύειν Εὐρ. Βάκχ. 115, κτλ.· τοὺς .. θιάσους ἄγων διὰ τῶν ὁδῶν τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ Δημ. 313. 23· πρβλ. 'Αθήν. 185C, 362Ε· ἐνίοτε φαίνεται ὅτι ὁ θίασος ἦτο ὡς εἶδος θρησκευτικῆς ἀδελφότητος ἢ ἑταιρείας, ὡς οἱ συνθῦται Μουσάων ἐν ἐπιγραφ. Βοιωτ., σελ. 94 Keil, οἱ Παναθηναϊσταὶ καὶ Διονυσιασταὶ ἔν τινι Τηΐᾳ ἐπιγραφ., Συλλ.'Επιγρ. 3073, πρβλ. 3101, 3112, οἱ 'Αγαθοδαιμονιασταὶ ἐν ταῖς 'Ανεκδότοις 'Επιγραφ. τοῦ Ross 282·— οἱ ἀρχηγοὶ τοιούτων θιάσων ἐκαλοῦντο ἀρχιθιασῖται, 'Επιγραφ. Δήλ. ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 2271. 46 κἑξ. 2) καθόλου, μερίς, ὁμὰς ἀνθρώπων, «συντροφία», Κενταύρων Εὐρ. Ι. Α. 1059· ἡλίκων ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1146· Μουσῶν 'Αριστοφ. Θεσμ. 41· εὔοπλος θ., ἐπὶ πολεμιστῶν, Εὐρ. Φοιν. 796· Κενταυρικὸς καὶ Σατυρικὸς Πλάτ. Πολιτικ. 303C· τοῦ σοῦ θιάσου Ξεν.'Απομν. 2. 1, 13· 'Ασιανῶν ἀκροαμάτων θίασοι Πλουτ. ἐν 'Αντ. 24. II. ἡ ἑορτὴ ἢ τὸ συμπόσιον τοιούτων θιάσων, Πλουτ. 2. 301Ε, Κλεομέν. 34. ('Η σημασία τῆς λέξ. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὴν √ΘΥ, θυιάς· καὶ περὶ τοῦ ι = υ, πρβλ. φυτεύω φιτεύω, δρῦς δρία, ὑπερφαής ὑπεφίαλος).

Θιασώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θιάσῳ, ἑορταστικός, ἀμφίπολοι Βρομίου Νόνν. Δ. 35. 270· ὧραι ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ.'Ιω. δ', 45.

Θιασών, ῶνος, ὁ, «θιασῶνες· οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι» 'Ησύχ.

Θιασώτης, ου, ὁ, μέλος θιάσου, 'Αριστοφ. Βατρ. 327, 'Ισαῖος 77. 45, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 8. 9, 5, Συλλ. 'Επιγρ. 109-10, κ. ἀλλ. 2) μετὰ γεν., θιασῶται τοῦ Ἔρωτος, λάτρεις, ὀπαδοὶ τοῦ ἔρωτος, Ξεν. Συμπ. 8.1· ὁ ἐμὸς θ. Εὐρ. Βάκχ. 549. 3) ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ἀρχηγὸς θιάσων, 'Ανθ. Π. 9. 524, 8. 4) καθόλου, ὀπαδός, μαθητής, Λουκ. Δραπέτ. 4, Θεμίστ. 33C.

Θιασωτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θιασώτην, 'Αριστ. Οἰκ. 2. 4,1.

Θιασῶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ θιασώτης, Ὀππ. Κυν. 4. 298.

θέβεις· «γυναικές τινες» Ἡσύχ.

θίβη, ἡ, πλεκτὸν κιβώτιον, θήκη, «καλάθιον», Ἑβδ. (Ἔξ. Β' 3), Ἡσύχ.. Φώτ., κτλ., (πρβλ. τὸ Ἑβρ. thêbah).

θίβηνος· «κιβωτός. Κύπριοι» Ἡσύχ.

θιβρὸς ἢ **θιμβρός**, ά, όν, λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, ὠεὰ θ. χελώνης (ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ᾠὰ χελώνης .. ἑψηθέντα ἐπ' ἀνθράκων», ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ ἔμπυρα) Νικ. Ἀλ. 563, πρβλ. Θ. 35. **II.** παρὰ Καλλ. εὑρίσκομεν θ. Κυπρίς, Ἀποσπ. 267, καὶ θ. Σεμίραμις παρ' Εὐφορ. 97· εἰς ταῦτα δὲ τὰ χωρία ἀναφέρονται αἱ ἄλλαι ἑρμηνεῖαι τοῦ Ἡσυχ. **ἁπαλός, τρυφερός, ἁβρυντικός**, κτλ. (Ἡ σημασ. I. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὸ **θερμός**. Ἐντεῦθεν τὸ Λακεδαιμ. ὄνομα **Θίβρων** (ἀντὶ **Θίμβρων**), διότι ἡ πρώτη συλλ. εἶναι βραχεῖα, Φιλοστέφ. ἐν «Δηλίῳ» 1).

Θιβρώνιον, τό, «νόμισμα ἐδόκει ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι» Φώτιος ἐν λ.— ἀλλὰ κατὰ Ι. Σβορῶνον (ἐν Διεθνεῖ ἐφημ. νομισματ. ἀρχαιολ. τόμ. Ε', σ. 1 κἑξ.) λεκτέον **Φειδώνιον** ἀπὸ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἄργους (600 π. Χ.).

Θιγγάνω: **Θίξομαι** Εὐρ. Ἱππ. 1068 (καὶ ὁ Elmsl. ἐπανορθοῖ **προσθίξει** ἀντὶ -εις, ἐν Ἡρακλ. 653): ἀόρ. **ἔθιγον**, **θίγω**, **θίγοιμι**, **θιγεῖν** (Λακων. **σιγῆν**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1004), **θιγών** (συχνάκις ἐσφαλμένως φέρεται: **θίγειν θίγων**, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **θίγω**, ὅπερ εὕρηται μόνον παρά τισι λίαν μεταγεν. συγγραφεῦσιν, Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 470, Εὐρ. Βάκχ. 304), Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 521 κἑφεξῆς.— Παθ., ἀόρ. **θιχθῆναι**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 258. (Ἐκ √ΘΙΓ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ ἀορ. θῐγ-εῖν, πρβλ. Σανσκρ. deh, dêh-mi (ἀλείφω)· Λατ. fig-ulus, fig-ura (fingo), πρβλ. Θ Θ. I. 2· Γοτθ. deig-a (πλάσσω), daig-s (φύραμα), dig-ans (ὀστράκινος), ga-dik-is (πλάσμα)· Ἀρχ. Σκανδ. deig, Ἀγγλο-Σαξον. dâg (ἀγγλ. dough, φύραμα)· Ἀρχ. Γερμ. teig:— Ἡ πρώτη λοιπὸν σημασία φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τοῦ χειρίζομαι, ζυμώνω, σχηματίζω, ἰσχυρότερόν τι τοῦ ἁπλῶς ψαύω, ὅπερ ἐκφράζει ἡ √ΤΑΓ, Λατ. tang-o, te-tig-i, ἴδε ἐν λ. **τεταγών**). Ἐγγίζω, χειρίζομαι (ἴδε ἀνωτ.):— Σύνταξις: θιγγάνω τινός, ἐγγίζω πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 663, κτλ.· χερσὶ ἢ χερὶ θιγγ. τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Θηβ. 44, Εὐρ. Βάκχ. 1317· δι' ὁσίων χειρῶν Σοφ. Ο. Κ. 470· ὡσαύτως μετ' αἰτ., θ. χεῖρα Ἀρχίλ. 25G, (ἐν Σοφ. Ἀντ. 546, ἃ μὴ 'θιγες, κεῖται ἀντὶ τοῦ ταῦτα ὧν ..)· θ. ποτὶ χεῖλος ἐμὸν Θεόκρ. 1. 59: — Παθ., θιγγανόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 5. 2) κρατῶ, πιάνω τι διὰ τῆς χειρός, θιγὼν πλευρᾶς σὺν ἐμοὶ Σοφ. Αἴ. 1409. κτλ.· ὠλέναις θ. τινὸς Εὐρ. ἐν Φοιν. 300· θ. γυναικός, συνέρχεσθαι αὐτῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1044· θ. εὐνῆς αὐτόθι 885, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 329· καὶ ἀπολ., Εὐρ. Ἠλ. 51. 3) ἐγγίζω, ἐπιχειρῶ, παντὸς .. λόγου κακοῦ γλῶσσαν θ. Σοφ. Φιλ. 408· μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων Εὐρ. Ἀποσπ. 916·— ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, προσβάλλω, θηρὸς Εὐρ. Βάκχ. 1183· τοῦ σοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1351. **II.** μεταφ. ἐπὶ αἰσθημάτων, ἐγγίζω, Εὐρ. Ἱππ. 310· ψυχῆς, φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 107· πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ, ἐγγίζουσι τὴν καρδίαν μου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 432. 2) ἐγγίζω, ἀναφέρω ὁμιλῶν ἢ συζητῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 1 καὶ 7., 2. 4, 13, Πολιτικ. 7. 1, 13. 3) λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων Πινδ. Ι. 1. 26, κτλ.:— ὁ Πινδ. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὡς τὸ **ψαύω**. μετὰ δοτ., Π. 4. 528., 8. 33., 9. 75.— φθάνω, κτυπῶ, διαβολὴ θ. τινὸς Πλουτ. ἐν Ἀλεξ. 10.— (Σπάνιον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πεζολόγων (παρ' οἷς ἀντ' αὐτοῦ κεῖται τὸ **ἅπτομαι**), ἀλλ' εὕρηται παρὰ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5., 5. 1, 15., 6. 4, 9, καὶ παρ' Ἀριστ.).

θίγημα, τό, ψαῦσις, κατὰ Jac. ἀντὶ φιλημάτων ἐν Ἀνθ. Π. 12. 209.

θίγμα, τό, ψαῦσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 11· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ **μίασμα**.

θίγμι, «ποιῶ». Κρῆτες», καὶ **θιῆσαι**, ποιῆσαι, φιλῆσαι» Ἡσύχ.

θικέλιον· «τὴν γογγυλίδα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

θιμβρός, ά, όν, ἴδε **θιβρός**.

θιμωνιά, ἡ, ἴδε **θημωνιά**.

θῖνος (=θεῖνος, θεῖος), πεδέχεν θίνων καὶ ἀνθρωπίνων Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. de cor. hell. IV. σ. 353.

θινώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀμμώδει ἀκτῇ, ἀμμώδης, Στράβ. 344· θινῶδες ἄγκιστρον, ἄγκυρα ἐν τῇ ἄμμῳ, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 446A.

θίξις, εως, ἡ, ψαῦσις, τὸ ἐγγίζειν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 27, Φυσ. 3. 2, 4.

θιός· «θεός. Κρῆτες» Ἡσύχ.

θιπόβρωτος καὶ **θριπόβρωτος**· «ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος» Ἡσύχ.

θὶς [ῑ], **θινός**, ὁ, ἐν Ἰλ. Ψ. 693, Ὀδ. Μ. 45, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 694· ἡ, ἐν Σοφ. Ἀντ. 591, Φ. 1124, Καλλ.. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς. Σωρός, πολὺς ὀστεόφιν θὶς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· θῖνες νεκρῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 818· μεταφ., θῖνες πημάτων Λυκόφρ. 812· ἀλλὰ καθόλου, ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς, ἐπὶ ἀμμωδῶν σωρῶν, ἀμμώδης ἀκτή, εἴτε μετ' ἄλλης λέξεως, θῖνες ψάμμου Ἡρόδ. 3. 26· ἄμμου, γῆς Πλουτ. Φαβ. 6, κτλ.· ἢ ἀπολύτως, ἐν τοῖς θισὶν Ἀριστ. Ι. Ζ. 5. 16, 4, πρβλ. 4. 10, 9· οὕτω, θῖνες, ἐπὶ τῶν ἀμμωδῶν ἐκτάσεων τῆς Λιβύης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1384· Νασαμώνων .. δολιχὰς θῖνας Καλλ. Ἀποσπ. 126. 2) συνήθως (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. πλὴν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος χωρίου) ἡ ἀμμώδης ἀκτὴ τῆς θαλάσσης, ἀλλ' ἀείποτε ἐν πλαγίαις πτώσεσι μετὰ τῆς λέξεως θάλασσα κατὰ γεν., παρὰ θῖνα .. θαλάσσης Ἰλ. Α. 34· ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Δ. 248· ἐπὶ θῖνα θαλάσσης Ὀδ. Ζ. 236, κτλ.· παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Α. 326· θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς αὐτόθι 350, κτλ.· ἢ μόνη, ἐπὶ θινὶ Ὀδ. Η. 290· παρὰ θῖνα Ι. 46· θῖν' ἐν φυκιόεντι Ἰλ. Ψ. 693· οὕτω βραδύτερον, θῖν' ἁλὸς Ἀριστοφ. Σφ. 1521· πόντου Σοφ. Φιλ. 1124· θαλάσσης Εὐρ. Ἀνδρ. 109· θαλαττία Διον. Ἀλ. 3. 44. 3) ἄμμος ἢ ἰλὺς ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης, οἶδμα .., κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα Σοφ. Ἀντ. 591· μεταφ., ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις, δηλ. τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, Ἀριστοφ. Σφ. 696, ἴδε Σχολ. 4) φυτὸν παραθαλάσσιον, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 8. 13, 2· θινὸς ὄζειν αὐτόθι 9. 35. **II.** ἄκρης [πόλιος] θίς, ὁ ναὸς ὁ ἐπιστέφων τὴν Ἀκρόπολιν, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Ε. 422. (Ἐν Κερκυραϊκῇ τινι Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1888 ὑπάρχει: παρὰ θεῖν' ἁλός. (Πρβλ. Σανσκρ. dhan-us (ἀκτὴ ἀμμώδης, νῆσος), Ἀγγλ. Σαξ. dun (Ἀγγλ. down)· Ἀρχ. Γερμαν. dûn (ἀκρωτήριον)· χυδ. Γερμαν. dün-en Ἀνατολ. Ἀγγλ. denes)).

θλαδίας, ου, ὁ, (θλάω) ὁ τοὺς ὄρχεις συντεθλασμένους ἔχων, εὐνοῦχος, Ἑβδ. (Λευ. ΚΒ', 24), Φίλων 2. 261.— **θλαδιάω**, κάμνω τινὰ εὐνοῦχον, Ἡσύχ. ἐν λ. **φλαδιᾶν**.

θλάσις, εως, ἡ, (θλάω) σύντριψις, σπάσιμον, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9. 10, Προβλ. 9. 4, 3· πρβλ. **θλάστης**. [ᾰ: μακρὸν δὲ μόνον παρὰ Παύλ. Σιλ.].

θλάσμα, τό, (θλάω) σπάσιμον, σύντριμμα, πληγή, Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 117, Διοσκ. 2. 200· πρβλ. **φλάσμα**.

θλάσπι, τό, =τῷ ἑπομ., Διοσκ. 2. 186.

θλασπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θλάσπις**, ἴδε Διοσκ. 2. 186.

θλάσπις, εως, Ἰων. ιος, ἡ, (θλάω) εἶδος βοτάνης, ἧς ὁ καρπὸς ἐτρίβετο καὶ ἐχρησίμευεν ὡς τὸ σίναπι, Ἱππ. 628 ἐν τέλ., 529, κτλ..— **θλάσπι**, τό, Διοσκ. 2. 186.

θλάστης, ου, ὁ, (θλάω) ὁ συντρίβων· ἰδίως ἰατρικὸν ἐργαλεῖον = ἐμβρυοθλάστης, Γαλην. 7. 28 (κοινὴ γραφὴ **θλάσις**).

θλαστικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς θλάσιν, συντρίβων, Ἀριστ. Προβλ. 5. 37, 3.

θλαστός, ή, όν, ὁ θλασθείς, «σπαστός», «τσακιστός», ἐλάα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 345, Δίφιλ. Ἀπλήστ. 1. 2) ὃν δύναταί τις νὰ θλάσῃ ἢ συνθλίψῃ, ἀντίθετον τῷ **θραυστός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 3, πρβλ. Μετεωρ. 4. 9, 18, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 3.

θλάττω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Γαλην. 4. 539, Παῦλ. Αἰγ. σ. 213.

θλάω, ἀπαρ. **θλᾶν**, μετοχ. **θλῶσα**, Γαλην.: γ'. ἑνικ. παρατ. **θλῆ** Ἡρώνδ. Μιμιάμβ. 2. 83, **ἔθλα** (συγκατ-) Μάγνων παρ' Ἀθην. 348F: μέλλ. **θλάσω** (ἐν-) Ἱππ. 556. 22: ἀόρ. **ἔθλᾰσα**, Ἐπιχ. **θλάσσα**.— Παθ., ἐνεστ. **θλῆται** Ἡρώνδ. Μιμιάμβ. 3. 44: μέλλ. **θλασθήσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **ἐθλάσθην**, Ἱππ. 873. 2 (ὡς ὁ Littré διορθοῖ ἐκ τοῦ Γαλην.): πρκμ. **τέθλασμαι** (συν-) Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 12, **τέθλαγμαι** Θεόκρ. 32. 45. Συντρίβω, «σπάνω», «τσακίζω», θλάσσε δέ οἱ κοτύλην Ἰλ. Ε. 307· ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν Ὀδ. Σ. 97. οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν οὔτ' ἔθλασε Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 140· ἴδε ἐν λ. **οὖς**.— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 9. 4, 3. (**φλάω** εἶναι ἕτερος τύπος, πρβλ. Θ Θ Ι. 2· πρβλ. ὡσαύτως **θραύω**).

θλείβεται (=**θλίβεται**) Ἐπιγρ. Παγαίων ἐν Ἀθην. τ. Β', σ. 482.— **τεθλειμμένος** (δὶς) Ἐπιγρ. Σηστοῦ ἐν Μουσ. καὶ βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 20. 21.

θλιβερός, ά, όν, (θλίβω) συντεθλιμμένος, στενός, Παῦλ. Αἰγ. σ. 218. Εὐστ. Πονημ. 90. 65·— πεπιεσμένος, βεβαρημένος, Achmes Ὀνειρ. 200, 259. **II.** ἐνεργ., καταθλιπτικός, αὐτόθι 333.

θλίβη, ἡ, τρίψιμον, «ζούλισμα», Γαλην. 12. 113.

θλιβίας, ου, ὁ, =**θλαδίας**, Στράβ. 623.

θλίβω [ῑ]: μέλλ. **θλίψω** Χρησμ. Σιβ. 3. 182, Εὐστ.: ἀόρ. **ἔθλιψα** Πλάτ. Τιμ. 60C, Καλλ.: πρκμ. **τέθλῖφα** Πολύβ. 18. 7, 3.— Μέσ., μέλλ. **θλίψομαι**, ἴδε κατωτ.— Παθ., μέλλ. (ἀντι-) **θλιβήσομαι** Εὐμάθ. 3. 4: ἀόρ. **ἐθλίφθην** Πλάτ. Τιμ. 91A, Ἀριστ. Προβλ. 20. 23· ἀλλὰ μετοχ. ἀορ. β' **θλῐβεὶς** Ἀριστ. αὐτόθι, ὑποτ. **ἐκθλιβῇ** Ἱππ. 411. 48: πρκμ. **τέθλιμμαι** Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 472. (**φλίβω** εἶναι ἕτερος τύπος, ὡς τὸ **φλάω** τοῦ **θλάω**· πρβλ. ὡσαύτως **τρίβω**). Πιέζω, θλίβω, «τσιμπῶ», θλίβει τὸν ὄρρον ὁ θώραξ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1239, πρβ. Λυσ. 314· τοὺς ὄφεις θλίβων Δημ. 313. 25· ὅπου με θλίβει, ὅπου [τὸ πέδιλον] μὲ πληγώνει, Πλουτ. 2. 141A.— Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπου βαρέως φορτωμένου, ὡς θλίβομαι! Ἀριστοφ. Βατρ. 5, πρβλ. Σφ. 1289.— Μέσ., πολλῇς φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤμους, θὰ τρίψῃ τοὺς ὤμους του εἰς παραστάτας πολλῶν θυρῶν, ἐπὶ ἐπαίτου, Ὀδ. Ρ. 221· χείλεα θλίβειν, ἐπὶ φιλήματος,

Θεόκρ. 20. 4. **II.** πιέζω, στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ, Πλάτ. Τιμ. 60C, κτλ.— Παθ., συμπιέζομαι, αὐτόθι 91A· θλιβόμενα καλύβα, μικρά, στενὴ καλύβη, Θεόκρ. 21.18· ὁδὸς τεθλιμμένη, ἀντίθετον τῷ εὐρύχωρος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 14· βιοτεθλ., πενιχρός, ἐνδεής, Διον.'Αλ. 8. 23, πρβλ.'Ανθ. II. 8.742. 2) μεταφ., καταπιέζω, θλίβω, λυπῶ, ἀνάγκη θλ. τινὰ Καλλ. εἰς Δῆλ. 35, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν.1.10,12.— Παθ., θλ. διὰ τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. ἐν Πολ.5.7, 4.—"Απαξ παρ' 'Ομ., οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ.

θλιβώδης, ες, (εἶδος) καταπιεστικός, Νείλου 'Επιστ. σ.182,6.

θλιμμός, ὁ, = θλῖψις, 'Εβδ. ("Εξοδ. Γ', 9).

θλιπτικός, ή, όν, καταπιεστικός, 'Εκκλ.— 'Επίρρ. -κῶς, διὰ πιέσεως, Σέξτ.'Εμπ. Μ.10. 83.

θλῖψις (οὐχὶ θλίψις), εως, ἡ, πίεσις, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 4, 5, Προβλ. 9. 4, 2, κ. ἀλλ. 2) μεταφ., ὡς καὶ νῦν, θλῖψις, λύπη, στενοχωρία, συχν. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς 'Εκκλ.

θνάσκω, θνᾱτός, Δωρ. ἀντὶ θνη-.

θνησείδιος καὶ **θνησίδιος**, ον, προσέτι, **θνησιμαῖος**, α, ον, (θνήσκω) Λατ. morticinus, νεκρός· **θνησιμαῖον**, τό, νεκρὸν πτῶμα, 'Εβδ. (Γ' Βασιλ. ΙΓ', 25, κ. ἀλλ.)· ὡσαύτως **θνηξιμαῖον** Κλήμ. 'Αλ.175. θνησιμαίων ἀπέχεσθαι, νὰ μὴ τρώγῃ τις τὰς σάρκας ἀποθανόντων ζῴων, 'Ιεροκλ. σ. 218, πρβλ. Διογ. Λ. 9. 33· ἐσθήματα ἐκ θνησειδίων, ἐνδύματα κατασκευασθέντα ἐκ τῆς δορᾶς ζῴων ἀποθανόντων, Φιλόστρ. 333, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 2.

θνήσκω (ῄ), Δωρ. **θνᾱ́σκω**: μέλλ. **θᾰνοῦμαι** Σιμων.85.9, Σοφ. 'Αντ. 462, Τρ. 160, Εὐρ. Τρῳ. 1056,'Επικ. ἀπαρ. **-έεσθαι** 'Ιλ. Δ. 12: — ἀόρ. **ἔθᾰνον**, 'Επικ. καὶ 'Ιων. ἀπαρ. **θανέειν**, ὡς ἀείποτε παρ' 'Ομ. πλὴν ἐν 'Ιλ. Η. 52, **θανέμεν** Πίνδ. Π. 4.126:— πρκμ. **τέθνηκα** 'Ιλ. Σ. 12, 'Αττ.: ὑπερσ. **ἐτεθνήκειν** 'Αντιφῶν 137. 34, Λυσ.156.11, γ' πληθ. **-ήκεσαν** 'Ανδοκ. 8. 5· τοῦ πρκμ. ὑπάρχουσι πολλοὶ συγκεκομμένοι τύποι, γ' δυϊκ. **τέθνᾰτον** Ξεν. 'Αν. 4. 1, 19, α' πληθ. **τέθνᾰμεν** Πλάτ. Γοργ. 492E, γ' πληθ. **τεθνᾶσι** 'Ιλ. Χ. 52, 'Αττ.· γ' πληθ. ὑπερσ. **ἐτέθνᾰσαν** 'Αντιφῶν 137. 36, 'Ανδοκ. 8. 42, Ξεν.· προστ. **τέθνᾰθι** 'Ιλ. Χ. 365, **τεθνάτω** Ο. 496, Πλάτ., κλ.· εὐκτ. **τεθναίην** 'Ιλ. Σ. 98, κτλ.· ἀπαρ. **τεθνάναι** [ᾰ] 'Ηρόδ. 1. 31, 'Αριστοφ. Βατρ. 1012, Πλάτ. Κωμ. Λακ.3, Θουκ., κλ.· **τεθνᾶναι** (**τεθνάμεναι** Brgk) Μίμνερμ. 2. 10, Αἰσχύλ. 'Αγ. 539 'Επικ. **τεθνάμεναι, -άμεν** 'Ιλ. Ω. 225, Ο. 497, κτλ.· Αἰολ. **τεθνάκην** Σαπφὼ 2. 15· μετοχ. **τεθνεὼς** 'Ηρόδ. 9. 120, 'Αριστοφ. "Ορν. 476, κτλ., θηλ. **τεθνεῶσα** Λυσ. 189. 2, Δημ. 1016. 26 (**τεθνηκυῖα** 'Ιππῶναξ 21, Εὐρ.'Ορ. 109), οὐδ. **τεθνεὸς** 'Ηρόδ.1.112.'Ιππ. 571.15 (**τεθνηκὸς** Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 71D, πληθ. **τεθνεῶτα** 72C)· γεν. **τεθνεῶτος**, κ λ., "Ομ.,'Αττ., ποιητ. **τεθνεότος** 'Ανθ. II. παράρτ. 14, Κόϊντ. Σμ. 7. 66· 'Επικ. **τεθνηὼς** (διάφ. γραφ. -ειώς) 'Ιλ. Ρ. 161, **-ηυῖα** 'Οδ. Δ. 734, Λ. 140· γεν. **τεθνηῶτος** 'Ιλ. Ι. 633 (629), κτλ.· ὡσαύτως, χάριν τοῦ μέτρου, **τεθνηότος** Ρ. 435, 'Οδ. Ο. 23, κ. ἀλλ. [**τεθνεὼς** ὡς δισύλλ. ἐν 'Αριστοφ. "Ορν. 476, **τεθνεῶτι** ὡς τρισύλλ. ἐν 'Οδ. Τ. 331, καὶ **τεθνεώτων** ἐν Εὐριπ. 'Ικέτ. 272·— ὅπου τινὲς γράφουσι **τεθνῶς** κτλ., ὡς ἐν Βαβρ. 45. 9]: — ἐκ τοῦ πρκμ. **τέθνηκα** ἐγεννήθησαν παρ' 'Αττ. οἱ τύποι τοῦ μέλλ. **τεθνήξω, τεθνήξομαι**, ὧν ὁ πρῶτος παρὰ τῇ παλαιοτέρᾳ, ὁ δὲ δεύτερος παρὰ τῇ νεωτέρᾳ 'Ατθίδι, Dawes M. C. 151 κἑξ., Flmsl. καὶ Dind. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 590· τὸν ἐνεργ. τύπον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ.1279, 'Αριστοφ. 'Αχ. 325, ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὡς ἀρχαϊκὸν ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Σολοικ.7.— Τοῦ ῥήματος τούτου οἱ πεζοὶ συγγραφεῖς σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται τὸν ἁπλοῦν τύπον εἰμὴ ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. (οἵτινες σπανίως εὕρηνται σύνθετοι), ἐνῷ ἀντὶ ἐνεστῶτος, μέλλοντος καὶ ἀορίστου χρῶνται τοῖς **ἀποθνήσκω, ἀποθανοῦμαι, ἀπέθανον**: τὸ **καταθνήσκω** ὡσαύτως εἶναι ποιητ.· ἴδε Veitch 'Ανώμαλα Ρήματα. ('Η √ΘΑΝ, εὑρισκομένη ἐν τῷ ἀορίστῳ **θανεῖν, θάν-ατος, θνητός**, δὲν εὑρέθη ἐν ταῖς συγγενευούσαις γλώσσαις). Κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατατ., ἀποθνήσκω, ἐκπνέω, ἐπί τε φυσικοῦ καὶ βιαίου θανάτου, ἐν δὲ τῷ ἀορίστῳ καὶ παρακειμ., ἔχω ἀποθάνῃ, εἶμαι νεκρός, πρῶτον παρ' 'Ομ.· θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν 'Ιλ. Η. 52, κτλ.· οἰκτίστῳ θανάτῳ θανέειν 'Οδ. Λ. 412· ζωὸς ἠὲ θανών, ζῶν ἢ νεκρός, Δ. 553, πρβλ. Ο. 350· ἀλλ' ἤδη τέθνηκε Δ. 834· βουλοίμην κε .. τεθνάμεν ἢ ὁράασθαι Π.107· ὡς ἄμεινον εἴη τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν 'Ηρόδ 1. 31, πρβλ. 7. 46· τεθνάναι κρεῖττον ἢ .. Δημ.127. 28, πρβλ. 138. 7· ἄξιος τεθνάναι 'Αριστοφ. Βατρ. 1012, κτλ.·— συχν. ἐν τῇ μετοχ., νέκυος πέρι τεθνηῶτος 'Ιλ. Σ.173· νεκρὸν .. τεθνηῶτα, νεκρὸν πτῶμα, 'Οδ. Μ.10· οὕτω παρ' 'Αττ., οἱ τεθνηκότες ἢ τεθνεῶτες, οἱ θανόντες, οἱ νεκροί· οὕτως, οὔτε τεθνεῶτα οὔτε ζῶντα 'Ηρόδ. 4.14· οἴχεται θανὼν (ἴδε **οἴχομαι**)· θανὼν φροῦδος (ἴδε **φροῦδος**)· θανόντι συνθανεῖν Σοφ. Τρ.798, 'Αποσπ. 690· ὁ θανών, ἀντίθετον τῷ ὁ κτανών, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 336·— ὁ ἐνεστ. ἐνίοτε λαμβάνει σημασίαν πρκμ., θνήσκουσι γάρ, ἀντὶ τεθνήκασι, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ.118, πρβλ. Εὐρ.'Εκ. 695, Βάκχ.1041, κτλ. 3) συχνάκις ἐν χρήσει ὡς παθ. ῥῆμα, χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν, πίπτω διὰ χειρὸς τοῦ Αἴαντος, φονεύομαι ὑπ' αὐτοῦ, 'Ιλ. Ο. 289 ἁπλῶς, θν. ὑπό τινος, Λατ. perire ab aliquo, Πίνδ. Ο. 2. 36, πρβλ. Πλάτ. ἐν Εὐθύφρ. 4. D· ἔκ τινος Πίνδ. Π. 4. 128, Σοφ. Ο. Τ. 1454· πρός τινος αὐτόθι 292, Εὐρ. 'Εκ. 773· θεοῖς τέθνηκε Σοφ. Αἴ. 970· καὶ συχνὸν μετὰ δοτ. ὀργάνου, θν. χερί, δορί, βρόχῳ, φαρμάκοις, κτλ., Τραγ.:— τὴν λέξιν μεταχειρίζεται κατὰ μοναδικὸν τρόπον ὁ Δημ.: οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους 53. 11· ὥστε [αὐτὸν] τεθνάναι τῷ φόβῳ τοὺς Θηβαίους ὁ αὐτ. 366. 26,— ἔνθα τὰ τεθνάναι τῷ δέει, τεθνάναι τῷ φόβῳ, δέον νὰ ἑρμηνευθῶσι, τοὺς φοβοῦνται ὡς τὸν θάνατον, ἢ ὅταν ἀκούσωσι περὶ αὐτῶν ἀποθνήσκουσιν ἐκ φόβου· προοίμιον σκοτεινὸν καὶ τεθνηκὸς δειλίᾳ Αἰσχίν.32.41·— ὁ Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ.7 ἔχει, θν. ἐπί τινι, ἀποθνήσκω ἀφίνων τινὰ ὡς κληρονόμον μου. **II.** μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων, ἀποθνήσκω, χάνομαι, ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, θνήσκει καλὸν ἔργον Πίνδ. 'Αποσπ. 86· λόγοι θνήσκοντες μάτην Αἰσχύλ. Χο. 846· θν. πίστις Σοφ. Ο. Κ. 611· τὸ τρύβλιον τέθνηκέ μοι 'Αριστοφ. Βατρ. 986· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, τέθνηκε τὸ τοὺς ἀδικοῦντας μισεῖν Δημ. 434.7· τεθνηκός τι φθέγγεσθαι Δίων Κ. 40. 54· τεθνηκὸς ὁρᾶν Καλλίστρ., κλ.

θνητ-άθνητος, ον, θνητὸς καὶ μὴ θνητός, 'Επιφάν. τ. 2. σ. 268B.

θνητο-γᾰμία, ἡ, γάμος μετὰ θνητοῦ, Εὐστ. 20.17.

θνητο-γενής, Δωρ. **θνᾱτ-**, ές, ἐκ θνητοῦ γένους καταγόμενος, Σοφ. 'Αντ. 835, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν.799.

θνητο-ειδής, ές, θνητὸς τὴν φύσιν, Πλάτ.Φαίδωνι 86A, Πλούτ. 2.1002C.

θνητός, ή, όν, ὡσαύτως, ός, όν, Εὐρ. ἐν "Ιωνι 973, Ι. Α.901, 1396: Δωρ. **θνατός**· (θνήσκω):— ὑποκείμενος εἰς θάνατον, ἀντίθετον τῷ **ἀθάνατος**, συχνὸν παρ' 'Ομ., κλ.· θν. ἄνδρες 'Ησ. Θ. 967· οὐδὲν .. θνητὸν ἐὸν 'Ηρόδ. 8. 98· ζῷα πάντα θν. καὶ φυτὰ Πλάτ. ἐν Σοφιστ. 265C:— ἀκολούθως ὡς οὐσιαστ., θνητοί, ὡς τὸ βροτοί, 'Οδ. Τ. 593, Τραγ.· θνηταί, = γυναῖκες, Ε. 213· πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον 'Ηρόδ.1. 216, 2. 68.— Τὴν λέξιν δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ἔτι ζώντων, ἑπομένως παρ' Εὐρ. ἐν 'Ηρ Μαιν. 491, εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται θνητῶν παρ' "Αιδῃ, τὸ θνητῶν πιθανῶς συναπτέον τῷ φθόγγον, οὐχὶ τῷ τις. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἁρμόζων εἰς θνητούς, ἀνθρώπινος, ἔργματα Εὐρ. Βάκχ.1069· θνατὰ θνατοῖσι πρέπει Πίνδ. Ι. 5 (4). 20· θνατὰ χρὴ τὸν θνατὸν .. φρονεῖν 'Επίχ. παρ' 'Αριστ. ἐν Ρητορ. 2. 21, 6, πρβλ. Σοφ. Τρ. 473, 'Αποσπ. 515, κτλ.· δῆλον ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θείῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ (δηλ. ἔοικε) Πλάτ. Φαίδ. 80A.

θνητότης, ητος, οὐσιαστ. τοῦ θνητός, 'Ιω. Χρυσ. τ. 4. σ. 148D, κλ.

θνητόφρων, ον, ὁ θνητὰ φρονῶν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 364, ἔκδ. Mil.

θνητό-ψυχος, ον, ἀποδεχόμενος τὸ θνητὸν τῆς ψυχῆς, 'Εκκλ.· οἱ **θνητοψυχῖται**, αἱρετικοὶ ἀποδεχόμενοι τὸ δόγμα τοῦτο, αὐτόθι.

θοάδοι (= θοάζοι), εὐκτ., 'Επιγρ. ἀρχαϊκὴ 'Ολυμπίας ἐν Arch. Ztg.1881, σ. 82.

θοάζω, (θοός) μεταβ., κινῶ ταχέως, βιαίως, σφοδρῶς, πτέρυγας Εὐρ. Ι. Τ.1141· τίς ὅδ' ἀγὼν .. θοάζων σε; τί ἔργον σὲ βιάζει τόσον; ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 335· θοάζω Βρομίῳ πόνον ἡδύν, ἐπισπεύδω, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 65· ἐθόαζον .. σῖτα γένυσιν, κατεβίβρωσκον λαιμάργως διὰ τῶν σιαγόνων τὴν τροφήν, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηρ. Μαιν. 382. 2) ἀμετάβ., κινοῦμαι ταχέως, σπεύδω, ὁρμῶ, ὡς τὸ θύω, θοάζων αἰθέρος ἄνω καπνὸς ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ.1542· ἔν τε δασκίοις ὄρεσι θοάζων ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 219· θοάζων δρόμῳ ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 307· κῆτος θοάζον ἐξ 'Ατλαντικῆς ἁλὸς ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 949. **II.** = θαάσσω, θάσσω, θακέω, θωκέω, κάθημαι, ὑπ' ἀρχᾶς οὔτινος θοάζων [Ζεὺς] κρατύνει Αἰσχύλ. 'Ικ. 595· τίνας ποθ' ἕδρας θοάζετε; διὰ τί εἴσθε ἐν τοιαύτῃ ἱκετευτικῇ στάσει; Σοφ.Ο.Τ.2 (ὡς τὸ ἕδρας θάσσειν, θακεῖν, προσθακεῖν, ἴδε τὰς λέξ.), ἔνθα ἴδε Δινδ., πρβλ. Πλούτ. 2. 22E.— Ὁ "Ερμανν. ὅμως ἀναφέρει καὶ ταῦτα τὰ χωρία εἰς τὴν σημασ. Ι· ὥστε τὸ ἕδρας θ. θὰ σημαίνῃ ἔρχομαι ἐν σπουδῇ εἰς τὴν ἱκετευτικὴν ταύτην στάσιν, ἢ κάθημαι ἐν θερμῇ ἱκεσίᾳ· ἐνῷ αἱ λέξεις τοῦ Αἰσχύλ. σημαίνουσιν, ὁ Ζεύς, εἰς οὐδένα ὑποκείμενος, ἄρχει ἀπολύτως. (Ὁ Bultm., Λεξιλ. ἐν λέξ. θαάσσω, ὑποθέτει διπλῆν ῥίζαν τοῦ θοάζω, δηλ. ΘΕϜ, θοὸς διὰ τὴν σημασ. Ι, καὶ ΘΕ, τίθημι, διὰ τὴν σημασ. II).— Πρβλ. **ἐπιθοάζειν**.

θόαξος· «'Απόλλων» 'Ησύχ.

θόασμα, τό, τόπος πρὸς ὄρχησιν, κτλ., 'Ορφ."Υμν. 48. 6.

θοηρός· «τεταραγμένος ἐστὶν [θολερός;]» 'Ησύχ.

θοιά· «(Κρῆτες) ζεῦγος ἡμιόνων» 'Ησύχ.

θοἰμάτιον, θοἰματίδιον, 'Αττ. κρᾶσις ἀντὶ **τὸ ἱμάτ-**.

θοινα, ἡ, ἴδε **θοίνη**.

θοινάζω, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **θοινάω**, Ξεν. 'Αγησ. 8, 7, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **Μάρκος 'Απίκιος**.

θοίνᾱμα, τό, φαγητόν, συμπόσιον, Εὐρ. ἐν 'Ορ. 814, ἐν "Ιωνι 1495· πρβλ. **θοίνημα**.

θοιν-αρμόστρια, ἡ, ἡ δέσποινα ἡ προϊσταμένη συμποσίου, 'Επιγραφ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 1439,-16,-51· **θοιναρμόστρια**, 1435-6· οὕτω, **θοίν-αρχος**, ἀντὶ θοίν-, ὁ, 'Επιγρ. Βοιωτ., αὐτόθι 1569.

θοινᾱτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ παρέχων συμπόσιον, χαλεπὸς θ., κύριος φοβεροῦ συμποσίου, Αἰσχύλ.'Αγ.1502.

θοινᾱτήριον, τό, = **θοίνη**, Εὐρ. ἐν Ῥήσ. 515.

θοινᾱτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμπόσιον, Ξεν. Οἰκ. 9. 7.

θοινάτωρ [ᾱ], ορος, ὁ, **θοινατήρ**, Εὐρ. ἐν Ἴωνι 1206,1217· πρβλ. **θοινήτωρ**.

θοινάω, τρώγω, εὐωχοῦμαι, δελφῖνες ἐθοίνων ἰχθῦς 'Ησ. 'Ασπ.'Ηρ. 212. **II**. ἑστιῶ, «φιλεύω», φίλους Εὐρ. ἐν Ἴωνι 982· τὸ δεῖπνον, τό μιν ἐκεῖνος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἐθοίνησε (διάφ. γραφ. -ισε), τὸ δεῖπνον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφίλευσεν αὐτὸν μὲ τὰς σάρκας τοῦ τέκνου του, 'Ηρόδ. 1.129. 2) συχνότερον ἐν τῷ Μέσ. καὶ Παθ.: μέλλ. **-άσομαι**, Εὐρ.'Ηλ.836, Κύκλ.377, **-ήσομαι** (ἐκ-) Αἰσχύλ. Πρ.1045: ἀόρ. **ἐθοινήθην** (ἴδε κατωτ.)· ἀλλ' **-ησάμην**, Νόνν. Δ. 5.331, 'Ανθ. Π. 9. 244: πρκμ. **τεθοίνᾱμαι** (ἴδε κατωτ.)· α) ἀπολ., ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι, ἅπαξ παρ' 'Ομ., ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι, τοὺς εἰσήγαγε νὰ φάγωσιν, 'Οδ. Δ. 36· παρὰ φίλοις θοινᾶσθαι Εὐρ.'Αλκ. 542· θοινᾶσθαι καλῶς Κρατῖν. Πλουτ. 1· ἴδε ἐν λ. **πευστήριος**. β) μετ' αἰτ., μῶν τεθοίναται φίλους; Εὐρ. Κύκλ.377· σὲ ὕστερον θοινάσομαι αὐτόθι 550·— ὡσαύτως μετὰ γεν., ἅλις λεόντων ἐστί μοι θοινομένῳ (ἔνθα ὅμως τὸ λεόντων ἠδύνατο νὰ συναφθῇ μετὰ τοῦ ἅλις) αὐτόθι 248· θοινήσατο θήρης 'Ανθ. Π. 9, 244· ὡσαύτως ἐπὶ διαβρωτικοῦ ἕλκους, σάρκα θοινᾶται ποδὸς Εὐρ. ('Αποσπ. 790), ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ 'Αριστ. ἐν Ποιητ. 22, 13.

θοίνη, Δωρ. **θοίνα** (καὶ μεταγεν. **θοῖνα**, Μοῖρ.), ἡ, φαγητόν, δεῖπνον, εὐωχία, συμπόσιον, 'Ησ.'Ασπ.'Ηρ.114, 'Ηρόδ. 1. 119., 9. 82, Αἰσχύλ 'Αποσπ. 281.7, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 530· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι Θέογν. 239· ἐκ θοίνης, μετὰ τὸ γεῦμα, 'Επίχ. 99 Ahr.· εἰς θ. καλεῖν τινα Εὐρ. Ἴωνι 1140· ἐπὶ θοίνην ἰέναι Πλάτ. Φαῖδρ. 247Β· παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν θ. 'Αριστ.'Αποσπ. 508· σκευαζομένης θ. Πλάτ. Θεαιτ.178D, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτ. 3.11, 14· ἐν θ. λέγειν τινά, θεωρῶ, ὑπολογίζω ὡς δαιτυμόνα, καὶ καθόλου, «λογαριάζω», «λαμβάνω ὑπ' ὄψιν», Πλάτ. Νόμ. 649Α·— μεταφ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 251Β, Φαῖδρ. 236Ε· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 39. (Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ **θύω**, **θυσία**· πρβλ. **φοινα**).

θοίνημα, τό, = **θοίναμα**, Ποσειδ. παρ' 'Αθην.153Β.

θοινήτωρ, ὁ, = **θοινάτωρ**, **θοινατήρ**, 'Ανθ. Π.7. 241, Νόνν. Εὐαγγ. κ.'Ιω 6. 55.

θοινίζω, ἴδε **θοινάω**.

θοῖτο, ἀντὶ **θεῖτο**, γ' ἑνικ. εὐκτ. ἀόρ. β' μέσ. τοῦ **τίθημι**.

θολερός, ά, όν, (θολός) πλήρης ἰλύος, λασπώδης, πυκνός, τεταραγμένος, ἀντίθετον τῷ **καθαρὸς** ἢ **λαμπρός**, κυρίως ἐπὶ τεταραγμένου ὕδατος, 'Ηρόδ. 4. 53, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 285, Θουκ. 2. 102· θ. καὶ πηλώδης Πλάτ. Φαίδ.113Α· οὕτω, μεταφ., λαμπρὸν δὲ θολερῷ σῶμα συμμίξας Εὐρ. 'Ικέτ. 222· ὡσαύτως, θολ. αὔρα 'Ιππ.'Επιδημ.1. 945· ἀὴρ Πλάτ. Τιμ. 58D ἐν τῷ 'Υπερθ. **-ώτατος**)· αἷμα 'Αριστ. π. Ὕπν. 3. 27· νεφέλαι 'Ανθ. Π. 9. 277· χρὼς Αἰλ. π. Ζ. 14. 9· λίθος Θεόκρ. 16. 62· Συγκρ. **-ώτερος**, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 4·— τὸ θολερόν, θολερότης, Πλουτ.2. 670Α. **II**. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. turbidus, τεταραγμένος ἕνεκα πάθους ἢ μανίας, συγκεχυμένος, θολεροὶ λόγοι, τεταραγμένοι λόγοι πάθους, ὀργῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 885· θολερῷ χειμῶνι νοσήσας, μὲ τεταραγμένην θύελλαν μανίας, Σοφ. Αἴ. 206· ὀργίλος, ἐξωργισμένος, Νικ. Θηρ.131.—'Επίρρ. **-ρῶς**, Κωμ.'Ανών.131b.

θολερότης, ητος, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ θολεροῦ ἢ θολοῦ, 'Ιππ. 1028D.

θολερό-χρους, ουν, ἔχων θολὸν χρῶμα, πιθ. γραφ. ἀντὶ **θολερόφρον** ἐν 'Ησυχ.

θολερώδης, ες, (εἶδος) ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ **θολώδης**, Θεόφρ. π. Πυρ. 24.

θολία, ἡ, (θόλος) κωνικὸς πῖλος μετὰ πλατέος γύρου πρὸς προφύλαξιν ἐκ τοῦ ἡλίου, ἢ ἴσως ἀλεξήλιον, Θεόκρ.15. 39:— «θολία δ' ἐκαλεῖτο πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες» Πολυδ. Ζ', 174., Γ', 127. **II**. κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα, Πολυδ. Ι', 138.

θολικός, ή, όν, ἔχων θόλον, στοὰ Σουίδ. ἐν λ. **Δαμιανός**.

θολο-ειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **θόλον**, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 9, 6, 'Αθήν. 205Ε· περὶ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Πανθέου, Δίων Κ. 53. 27.— 'Επίρρ **-δῶς**, Διογ. Λ. 2. 9.

θολο-μιγής, ές, μεμιγμένος μετὰ πηλοῦ, 'Ονάτ. παρὰ Στοβ. 'Εκλογ. 1. 98.

θόλος, ἡ, οἰκοδόμημα στρογγύλον μετὰ κωνικῆς στέγης ('Ησύχ.), 'Οδ. Χ. 442, 459, 466· κυρίως ἐν τῇ αὐλῇ χρησιμεῦον εἰς τήρησιν ζωοτροφιῶν καὶ μαγειρικῶν σκευῶν, κατὰ τὸν Voss. 2) ἐν 'Αθήναις, κυκλικόν τι οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ οἱ Πρυτάνεις ἔτρωγον, Πλάτ. 'Απολ. 32C, 'Ανδοκ. 7. 11, κτλ.· καὶ οἱ γραμματεῖς, Δημ. 419. 27, πρβλ. Παυσ. 1. 5, 1· ὅμοιον κτίριον ἐν 'Επιδαύρῳ λαμπρόν, ὁ αὐτ. 2. 27, 3. **II**. **θόλος**, ὁ, ἐν τοῖς δημοσίοις λουτροῖς, ὁ θολοειδὴς δι' ἀτμοῦ λουτρών, 'Ασκληπ. παρ' 'Αθήν. 501D, 'Αλκίφρ. 1. 23, Βιτρούβ.· πληθ. **θόλα**, τά, ἐν 'Ιω. Μαλαλ. 2) ἐπίσημος περὶ τὴν κεφαλήν, Γαλην.12. 477.—Ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Δ', σ. 113.

θολός, ὁ, πηλός, ἀκαθαρσία, ἰδίως ἐντὸς ὕδατος, «λούνη», 'Αθήν. 298Β· ἐπὶ τῶν ἐμμήνων, 'Ορφ. Λιθ. 484. **II**. τὸ πυκνὸν μέλαν ὑγρὸν ὃ ἡ σηπία ἐκρίπτει ὅπως θολώσῃ τὸ ὕδωρ καὶ οὕτω κρύψῃ ἑαυτήν, Λατ. loligo, 'Αριστ. Ι. Ζ. 4. 1, 11 καὶ 19., 9. 37,19, κ. ἀλλ. 2) ἡ κύστις ἐν ᾗ τὸ ὑγρὸν τοῦτο τηρεῖται, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 11 καὶ 54· πρβλ. **μήκων** II.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Σουίδ. ἐν λ.

θολός, ή, όν, ἀντὶ **θολερὸς** ἐν χειρογρ. τοῦ Θεοφρ. ἐν Αἰτ. Φυτ. 4.11, 3, 'Αθην. 420D· ἀναφερόμ. ὡσαύτως παρ' 'Ησυχ.

θολότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Θεοφ. Κεραμ. σ. 981, ἐκδ. Μί.

θολόω: μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι θολόν, κυρίως ἐπὶ ὕδατος, θολ. ἅπαντα, ἐπὶ τῆς σηπίας, 'Αντιφ. ἐν «'Αλιεῦσι» 1· ἐπὶ ἁλιέων, 'Αριστ.'Αποσπ. 294.— Παθ., τεθολωμένον ὕδωρ 'Ιππ. π.'Αέρ. 283· τεθ. ἀὴρ Φιλύλλ. ἐν 'Αδήλ.1. 2) μεταφ., ὡς τὸ Λατ. perturbare, θολοῖ δὲ καρδίαν Εὐρ.'Αλκ.1067· τεθολωμένος, συγκεχυμένος ἐκ χαρᾶς, Φερεκρ. ἐν Μυρμ.7.— Πρβλ. **καλχαίνω**, **πορφύρω**, ὡσαύτως **ἀνα-**, **δια-**, **ἐπι-**, **κατα-**, **παρα-**, **ὑποθολόω**.

θολύνω, = **θολόω**, 'Ιω. Χρυσ. τ. 8. σ. 20, 27.

θολώδης, ες, τεθολωμένος, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, ἐπὶ ὕδατος, 'Ιππ. π.'Αέρ. 285 (ἐν τῷ ὑπερθ. **-έστατος**)· ἐν ταῖς ἀμμώδεσι ἢ θολώδεσι 'Αριστ. Ι. Ζ. 9. 37, 2.

θόλωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. Πονημ. 239. 55.

θόλωσις, εως, ἡ, (θολόω) ὡς καὶ νῦν, ἰδίως τοῦ ὕδατος, 'Αριστ. Ι. Ζ. 4. 5,12.

θολωτός, ή, όν, ᾠκοδομημένος ὡς **θόλος**, Προκοπ. Κτίσματα 91Α, κτλ. **II**. (θολόω) τεταραγμένος, νοῦς 'Εκκλ.

θοός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.): — ποιητ. ἐπίθ., ταχύς, ὀξύς, εὐκίνητος, δραστήριος, ἐνεργητικός, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐνεργείας (ὠκὺς ἢ ταχὺς συνήθως κεῖνται πρὸς δήλωσιν ταχύτητος ποδῶν), ἐπίθ. τῶν πολεμιστῶν, 'Ιλ. Ε. 430, 571, κτλ.· μετ' ἀπαρ., θοὸς μάχεσθαι αὐτόθι 536· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμ., χεὶρ Μ. 306· βέλος 'Οδ. Χ.83· ἅρμα 'Ιλ. Ρ. 458· μάστιξ αὐτόθι 430· καὶ ὡς συνεχὲς ἐπίθ. τῶν πολεμικῶν πλοίων, θοαὶ νῆες, ἴσως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐμπορικὰ πλοῖα, 'Ιλ. Ξ. 410, κτλ.· νηυσὶ θοῇσι .. πεποιθότες ὠκείῃσιν (ἔνθα τὸ ὠκὺς ἐκφράζει ταχύτητα κινήσεως, τὸ δὲ θοὸς ἐλαφρότητα, κουφότητα) 'Οδ. Η. 34· συχνάκις ὡσαύτως, θοὴ νύξ, ταχεῖα, ἐπειδὴ ὑπετίθετο ὅτι ἤλαυνεν ἅρμα ἢ διότι ἐπήρχετο αἰφνιδίως, 'Ιλ. Κ. 394, 'Οδ. Μ. 284, 'Ησ. Θ. 481, πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Σοφ. Τρ. 94· θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, ἑτοιμάσατε ἐν σπουδῇ γεῦμα, 'Οδ. Θ. 38· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, Πίνδ. Π. 4. 30, Εὐρ. Βάκχ. 977· θοαὶ μάχαι Πίνδ. Π. 8. 37· ὠδῖνες 'Αποσπ. 58· γλῶσσα Ν.7.106· θοὰ βάξις Αἰσχύλ.'Αγ. 476· θ. ζυγόν, ἐπὶ ἐρετῶν, Σοφ. Αἴ. 243· πτέρυξ Εὐρ. Ἴωνι 123, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 129· πνοαί, αὖραι Εὐρ. 'Ανδρ. 479, Τρῳ. 454·— ὡσαύτως (ὡς ἐν 'Οδ. Θ. 38) ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον, ταχέως, ἐν σπουδῇ, 'Αντίμαχ. ἐν 'Αν.'Οξ.1. 201· θοὰν νύμφαν ἄγαγες Σοφ. Τρ. 857, πρβλ.'Οδ. Β. 257, 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 201.—'Επίρρ. **-ῶς**, ταχέως, ἐν σπουδῇ, 'Ομ.· ἀμέσως, ταχέως, 'Οδ. Ο. 216· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 1060, Πέρσ. 392· θοώτερον 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 1406. **II**. ἐν 'Οδ. Ο. 299, νῆσοι θοαί, αἱ 'Εχινάδες, αἱ ὀξὺ ἢ ἀκανθοειδὲς ἔχουσαι σχῆμα (ὡς βελόναι), ὁπόθεν μάλιστα ἔχουσι καὶ τὸ ὄνομα **'Εχινάδες** καὶ **'Οξεῖαι**, πρβλ. Στράβ. 351, Λεξικ. Γεωγρ. ἐν λ. **'Εχινάδες**· οὕτω παρὰ μεταγεν. 'Επικ., θ. γόμφοι, ὀδόντες, πελέκεις 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 79, Γ. 1281. Δ. 1683, καὶ πρβλ. **θοόω**. (Ἡ ῥίζα τοῦ θοὸς Ι. εἶναι ΘΕϜ, θέω (θεύ-σομαι), πρβλ. Σανσκρ. dhâv-âmi (τρέχω):— τὸ θοὸς ΙΙ. πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ θήγω.)

θοόω: μέλλ. ώσω, (θοὸς II) κάμνω τι ὀξὺ ἢ κοπτερόν, «σουβλερόν», ὡς τὸ ὀξύνω, 'Οδ. Ι. 327· τεθοωμένος Νικ. Θηρ. 228. **II**. μεταφ., θ. ἰάμβους, ποιῶ ὀξεῖς ἰάμβους, Χριστόδ.'Εκφρ. 359. 2) Παθ., παροργίζομαι, παροξύνομαι, κατά τινος αὐτόθι 28· λύσσῃ, μανίῃ τεθοωμένος 'Οππ.'Αλ.1, 557., 2. 525, πρβλ. 'Ερμησιάνακτ.'Ελεγ. στ.11.

θοραῖος, α, ον, (θορός) περιέχων τὸν σπόρον, πυρὴν Νικ. Θηρ. 583:— ὁ θοραῖος, ἐπίθετον τοῦ 'Απόλλωνος ὡς θεοῦ τῆς αὐξήσεως, Λυκόφρ. 352.

θοράνδε· «τὸ ἔξω Πάφιοι» 'Ησύχ.

θόρε, **θορεῖν**, ἴδε **θρώσκω**.

θορή, ἡ, = **θορός**, 'Ηρόδ. 3.101, Πλούτ. 2. 907Α.

θορικόνδε, 'Επίρρ., εἰς τὸν Θορικόν, 'Ομ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 126.

θορικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν σπόρον, πόροι θ..

Λατ. ductus seminales, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.14, 3, κ.ἀλλ.· τὰ θορικά, partes seminales, αὐτόθι 3. 5, 4.

θορίσκομαι, Παθ., δέχομαι σπέρμα, Ἀντών. Λιβ. 29.

θόρναξ· «ὑποπόδιον Κύπριοι. ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ. ἀπό τε Θόρνακος Θορνάκιος Ἀπόλλων» Ἡσύχ.

θόρνυμαι, ἀποθ., = θρώσκω, ΙΙ, Ποιητ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ.716, Νικ. Θηρ.130 γ' πληθ. ὑποτακτ. ἐπεὰν θορνύωνται Ἡρόδ.3.109.

θορόεις, **εσσα**, **εν**, ἐν ἐμβρύῳ, ἐν σπέρματι, βρέφος θ. Ὀππ. Κυν. 3. 522.

θορο-ποιός, **όν**, παράγων σπέρμα, Ἐτυμ. Μ. 453. 52.

θορός, ὁ, τὸ σπέρμα τοῦ ἄρρενος, Ἡρόδ. 2. 93, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3.1, 7, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως θορή. (Πρβλ. Θρώσκω ΙΙ).— Παρ' Ἡσυχ. θόρος.

θορυβάζομαι, Παθ., θορυβοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 41 (δι. γραφ. **τυρβάζῃ**).

θορυβέω: μέλλ. **ήσω**, (θόρυβος) κάμνω θόρυβον, ταραχήν, ἐπὶ μεγάλου πλήθους, Ἱππ. Ἐπιστ. 1275, Ἀριστοφ. Ἱππ. 666, Σφ. 622, κτλ.· βλέπων εἰς τὸν ἀεὶ θορυβοῦντα τόπον τῆς ἐκκλησίας Δημ. 577.10. 2) ὡς τὸ Λατ. acclamare, βοῶ, φωνάζω, εἴτε ἐπιδοκιμαστικῶς, εἴτε τοὐναντίον: α) θαρρύνω, ἐπικροτῶ, Ἰσοκρ. 288C, Πλάτ. Εὐθυδ. 303B.— Παθ., λόγος τεθορυβημένος, μεγάλως ἐπικροτηθείς, Ἰσοκρ. 281C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ.1. 2,10. β) συχνότερον, ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ., Πλάτ. Ἀπολ.17D, 20E, Δημ. 60. 27· ὡσαύτως, θ. ἐφ' οἷς ἂν λέγω Πλάτ. Ἀπολ. 30C· θ. πρός τινα Θουκ. 6. 61· ἀντίθετον τῷ θέλω ἀκούειν, Ἀνδοκ. 30. 2· ἀπολ., Πλάτ. Πρωτ.319C· οὕτως ἐν τῷ Παθητ., θορυβοῦμαι ὑπό τινος, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ Σοφ. Αἴ. 164, πρβλ. Θουκ. 8. 50. ΙΙ. μεταβ., συγχέω διὰ θορύβου ἢ ταραχῆς, διαταράττω, ἐνοχλῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. 245B, κ. ἀλλ.· φέρω εἰς ταραχὴν [στρατὸν] ἐν καιρῷ μάχης, Θουκ. 3. 78.— Παθητ., ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, θορυβοῦμαι, Ἡρόδ. 3.78., 4.130. Θουκ. 4. 129, Πλάτ., κλ.· ὑπό τινος Σοφ. Αἴ. 164· ὑπὸ τῶν λεγομένων Πλάτ. Λύσ. 210E· τινι, διά τι πρᾶγμα, Δημ. 237. 6· ἐπί τινι Βάτων ἐν Ἀδήλ. 1. 2· περί τι Θουκ. 6. 61· πρός τι Πλούτ. Καμ. 29.

θορύβηθρον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **λεοντοπετάλου**, Διοσκ. 3. 100.

θορυβητικός, **ή**, **όν**, ταραχώδης, θορυβώδης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1380.

θορυβοποιέω, ποιῶ θόρυβον, Διόδ.13.111, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2.74.

θορυβο-ποιός, **όν**, ὁ ποιῶν θόρυβον, ταραχώδης, Πλούτ. ἐν Μαρ. 28.

θόρυβος, ὁ, (θρόος, θρέομαι) ταραχή, ἰδίως ἡ συγκεχυμένη βοὴ πολυπληθοῦς συνελεύσεως, κραυγή, Πινδ. Ο.10 (11). 88, Εὐρ. Ὀρ. 905, Θουκ. 8. 92, κτλ.· θόρυβος βοῆς, συγκεχυμένη κραυγή, Σοφ. Φ. 1263· θ. στρατιωτῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 546· Λιναῖτης ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 547. 2) ἰδίως εἰς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας ἢ τἀνάπαλιν (Πλάτ. Πολ. 492B, C): α) ἐπικρότησις, ἐπευφημία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 547, Πλάτ. Πρωτ. 339D, κ. ἀλλ.· θόρυβον καὶ κρότον ἐποιήσατε Δημ. 519. 10. β) παράπονα, γογγυσμοί, Ἀνδοκ. 21. 30· οὕτω, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς, μεγάλοι γογγυσμοὶ γίνονται καθ' ἡμῶν, Σοφ. Αἴ. 142. ΙΙ. ταραχή, σύγχυσις, θ. παρέχειν τινὶ Ἡρόδ. 7. 181· ἐς θ. ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 8. 56, 87, πρβλ. 4.134, Θουκ. 4. 104· ἐγένετο ὁ θ. μέγας, ἐν μάχῃ, αὐτόθι 14· ἐν τῷ πληθυντ., ταραχαί, Μένανδ. ἐν Μονοστ. 239. ΙΙΙ. μετ' ἀπαρ., ἐς θόρυβον ἦλθον .. λευσθῆναι, ἐκινδύνευσα ἐκ τοῦ θορύβου νὰ λιθοβοληθῶ, Εὐρ. Ι Α.1350.

θορυβώδης, **ες**, (εἶδος) ταραχώδης, πλήρης θορύβου, Πλάτ. Νόμ. 671A· συγκεχυμένος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 49B, 1· θορυβώδεα ἐνυπνιάζεσθαι Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ.12.— Ἐπίρρ. -δῶς, Πολυβ. Ε', 123. ΙΙ. προξενῶν θόρυβον, ταραχήν, τῷ ἵππῳ θ. μηδὲν προσφέρειν Ξεν. Ἱππ. 9,15.

θορώδης, **ες**, = **θοραῖος**, Νεμέσ. π. Φύσ. Ἀνθρ. 25.

θοσίῃς (= θυσίαις), δοτ. πληθ., Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Bull. d. cor. hell. IV, σ. 97.

θου-, Ἀττ. ἀντὶ **θεο-**, ἴδε ἐν λέξ. **θεύμορος**.

θοῦ, προστ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **τίθημι**.

θουῖος, **ίω**, ὁ, ὄνομα μηνός, Ἐπιγρ. Τανάγρας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 210.

θου-κυδίδης, δηλ. **θεο-κυδίδης**, ἴδε ἐν λ. **θευμορία**.

θουραῖος, **α**, **ον**, = **θοῦρος**, βίαιος, θρασύς, ὁρμητικός, λάγνος, Λατ. salax, Ἡσύχ.— θηλ. **θουράς**, **άδος**, Νικ. Θηρ. 131, Λυκόφρ. 612.

θουράω, Ἐπικ., ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, μετ' αἰτ., Λυκόφρ. 85.

θουρήεις, **εσσα**, **εν**, = **θουραῖος**, Ἡσύχ.

θούρης, **ου**, ὁ, ὁ ἄρρην, ἐπὶ ζῴων, Λατ. admissarius, Ἡσύχ.

θούρητρα· «ὀχεῖα» Ἡσύχ.

θουριό-μαντις, **εως**, ὁ, οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὅστις ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τῆς εἰς τὸ Θούριον ἀποικίας τῷ 443 π. Χ., Ἀριστοφ. Νεφ. 332· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ, Πλουτάρχ. Περικλ. 6.

θούριος, **α**, **ον**, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **θοῦρος**, Αἰσχύλ. Θήβ. 42, Πέρσ.73, 118, Ἀγ.112, Εὐμ. 627, Σοφ. Αἴ. 212, 612, Ἀριστοφ. Ἱππ.757, Βατρ.1289.

θοῦρις, **ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., ὃ ἴδε.

θουριῶν· «ἐνεργῶν» Ἡσύχ.

θοῦρος, ὁ, (√ΘΟΡ, **θρώσκω**), ὁρμητικός, μαινόμενος, πολεμικός, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰλ.), ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως, Ο. 127, κτλ.· Τυφῶν Αἰσχύλ. Πρ. 354, πρβλ. Ἀποσπ. 196· δόρυ Εὐρ. Ρῆσ. 492·—θηλ. **θοῦρις**, **ιδος**, ἡ, τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον τοῦ ἀλκή, Ὀδ. Δ. 527, καὶ συχν. ἐν Ἰλ.· ὡσαύτως θοῦρις ἀσπίς, πιθαν. ἡ ἀσπίς, μεθ' ἧς ὁρμᾷ τις εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Λ. 32, Υ.162.

θόωκος, ὁ, Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **θῶκος**, ἴδε ἐν λέξει **θᾶκος**.

θόωσα, ἡ, (θοός) ταχύτης· μόνον ὡς κύριον ὄνομα, Ὀδ. Α. 71, Ἐμπεδ. 24.

θραγμός, ὁ, κρότος, τριγμός, θραγμὸς ἐρεικομένων κυάμων Σέξτ. Ἐμπ. ΙΙ.1.58. (Ἴδε ἐν λ. **θραύω**).

θραίειν· «λοιδορεῖν. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Θρᾴκη, ἡ, Ἀριστοφ., Θουκ., κλ.: Ἰων. **Θρηΐκη**, Ἡρόδ.· Ἐπικ. συνῃρ. **Θρῄκη**, Ἰλ. Ν. 301, κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πρ. 509, Εὐρ.· ἀλλὰ **Θρᾴκη**, ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 136, κ. ἀλλ.:— **Θρῄκηθεν**, ἐκ Θρᾴκης, Ἰλ. Ι. 5,72·— **Θρῄκηνδε**, εἰς Θρᾴκην, Ὀδ. Θ. 361.

θρᾳκίζω, μιμοῦμαι τοὺς Θρᾷκας, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρημ. 572, Στέφ. Β. ἐν λ. **Θρᾴκη**.

Θρᾳκικός, **ή**, **όν**, = τῷ ἑπομ., Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 21.

Θρᾴκιος, **α**, **ον**, ἐκ Θρᾴκης, Θουκ., κλ.· Ἰων. **Θρηΐκιος**, **η**, **ον**, Ἰλ. Κ. 559, Ἡρόδ.· συνῃρ. **Θρῄκιος**, **α**, **ον**, Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ.654, Εὐρ. Ἑκ. 36· **Σάμος Θρηϊκίη** = Σαμοθρᾴκη, Ἰλ. Ν. 12. [**Θρηΐκιος** παρ' Ὁμ.· **Θρηΐκιος**, Φανοκλ. παρὰ Στοβ. τ. 64.14, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 903].

Θρᾳκιστί, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον Θρᾳκικόν, Θεόκρ.14. 46· πρβλ. **κείρω**.

Θρᾳκο-φοίτης, **ου**, ὁ, ὁ φοιτῶν ἢ μεταβαίνων συχνὰ εἰς Θρᾴκην, ὡς τὸ Αἰδοφοίτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.198.

θρακτικόν· «(Δωρ.)· πορευτόν» Ἡσύχ.

θραμβόν· «καπυρόν» Ἡσύχ.

θραμίς· «κριός» Ἡσύχ.

θρανεύω, ἐκτείνω, τεντώνω τι ἐπὶ θράνου, κυρίως ἐπὶ βύρσης ἣν ἐκτείνουσιν ἐπὶ τοῦ βυρσοδεψικοῦ θράνου καὶ κατεργάζονται αὐτήν, ἐν τῷ Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-εύσομαι**, ἡ βύρσα σου θρανεύσεται Ἀριστοφ. Ἱππ. 369· πρβλ. **θρανύσσω**.

θρανίας, **ου**, ὁ, = **θρανίς**, Μάρκελλ. Σιδ. 29.

θρανίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρανίον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 352.

θρανίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρᾶνος**, Ἀριστοφ. Βατρ. 121, Αἰλ. π. Ζ.16. 33· τὸ θρανίον τοῦ κωπηλάτου, Πολυδ. Α',94. 2) = λάσανα, ἀφοδευτήριος δίφρος, Ἡσύχ. ἐν λ. **θρανίον** καὶ **λάσανα**. 3) = ὑποπόδιον Ἡσύχ. 4) «τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα» Ἡσύχ.

θρανίς, **ίδος**, ἡ, ἰχθὺς ὁ καλούμενος καὶ ξιφίας, Ξενοκρ. Ἐνυδρ. 8, Πλίν.

θρανίτης [ῑ], **ου**, ὁ, (θρᾶνος) ὁ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς τῶν θρανίων καθήμενος κωπηλάτης ἐν τριήρει καὶ ἔχων τὴν μακροτάτην κώπην καὶ τὴν πλείστην ἐργασίαν, καὶ ἐνίοτε λαμβάνων πρόσθετον ἀμοιβήν, Θουκ. 6. 31, Ἀριστοφ. Ἀχ. 161, ἴδε Σχόλ. εἰς Βατρ. 1101· — πρβλ. **ζυγίτης**, **θαλαμίτης**. ΙΙ. ἐπίθ., ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτάτην σειρὰν θρανίων, ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν Πολύβ. 16, 3, 4·— θηλυκ., θρανῖτις κώπη, ἡ κώπη θρανίτου, Ἐτυμ. Μ. 454.12.

θρανιτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς θρανίτην, κώπη Ἀθήν.203F.

θρανο-γράφος, ὁ, = **τοιχογράφος**, Πολύβ. παρὰ C. Müller Fragm. Hist. 2. σ. XXX, Ἡσύχ.

θρᾶνος, ὁ, (θράω) θρανίον, κάθισμα, Ἀριστοφ. Πλ. 545 (ἔνθα ἀναγνωστέον θράνου, ἀντὶ θράνους). 2) δίφρος ἀφοδευτικός, Ἱππ. παρὰ Γαλην. ΙΙ. **θρᾶνοι**, οἱ, «τὰ ξύλα τὰ κατακλείοντα τοὺς πλινθίνους τοίχους» Πολυδ. Γ', 49 (ἔνθα νῦν γράφεται: **ἐπίθρανοι**).

θρᾶνυξ, **υκος**, = **θρῆνυς**, Κόριννα ἐν Α. Β.1381.

θρανύσσω, θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, Λυκόφρ. 664. (Ὡς τὸ θρανόω, ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον ἐν συνθέσει, ὡς **συνθρανόω**, ἐκ ῥίζης **θραυω**· οὐδόλως σχετιζόμενον πρὸς τὸ **θρανεύω**, **θρᾶνος**).

Θρᾷξ, **Θρᾳκός**, ὁ, κάτοικος τῆς Θρᾴκης, Ἰων. **Θρῆϊξ**, **ϊκος**, πληθ. **Θρήϊκες**, Ἰλ. Δ. 533, κτλ., Ἡρόδ. 1. 28, κτλ.· Ἐπικ. συνῃρ. **Θρῇξ**, **Θρῃκός**, Ἰλ. Ω. 234, κτλ., καὶ οὕτω πιθ. ἀείποτε παρὰ Τραγ., ἐπειδὴ ἐν Εὐρ. Ἑκ. 428, Ἀποσπ. 362. 48, γραπτέον Θρῃξί, Θρῇξ ἀντὶ Θρᾳξί, Θρᾷξ:— θηλ. **Θρᾷσσα**, ὃ ἴδε. [τὸ ι ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι **Θρήϊκος**, **Θρήϊκες**, βραχὺ Ὅμ.· ἀλλὰ **Θρήϊκες** ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 24, Ζ. 32, κτλ. μακρόν].

θρᾶξαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **θράσσω**.

θραξεῖται· «(Δωρ.) ταράξεται. πορεύσεται» Ἡσύχ.

Θρᾰσ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων σκληρόν, θρασὺν τὸν αὐχένα, σκληροτράχηλος, ἵππος Νικήτ. Χρον. 366Α.

Θράσις· «θραῦσις. φθορά. θάνατος. ἀρρωστία. ἧττα ἐν πολέμῳ» Ἡσύχ.

Θραύσκειν· «ἀναμιμνήσκειν» Ἡσύχ.

Θρασκίας, ου, ὁ, ἄνεμος πνέων μεταξὺ ἀργέστου καὶ ἀπαρκτίου, «θρακιᾶς» Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 9 κἑξ., Κόσμ. 4, 13, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 42, Συλλ. Ἐπιγρ. 6180· πιθ. ὡς πνέων ἐκ Θρᾴκης· μάλιστα γράφεται **Θρακίας** ἐν Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 9, Θεοφρ. π. Σημ. 2, 10 κἑξ.

Θράσος [ᾰ], **εος,** τό, (θρασὺς) = **Θάρσος** (ὃ ἴδε), θάρρος, τόλμη, Ἰλ. Ξ. 416, Πίνδ. Π. 5. 148, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394, Σοφ Φ. 101, Ἠλ. 479, Εὐρ. Μηδ. 469, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· θρ. πολέμων, θάρρος ἐν πολέμῳ, Πίνδ. Π. 2. 116· θρ. ἰσχύος, πεποίθησις ἐπὶ τῆς ἰσχύος, Σοφ. Φ. 104· θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος Θουκ. 1. 120. **II.** τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερβολικὸν θάρρος, θρασύτης, ὁρμητικότης, αὐθάδεια, εἰς τοῦτο θράσους ἀνήκει Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 42, κτλ.· παμμάχῳ θράσει βρύων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ.168, πρβλ. Πέρσ. 831· προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Σοφ. Ἀντ. 853· τόλμαις καὶ φρενῶν θράσει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 46· πεπύργωσαι θράσει Εὐρ. Ὀρ. 1568· πανουργίᾳ τε καὶ θράσει Ἀριστοφ. Ἱππ. 331, πρβλ. 637· τοῦ θράσους ἐπισχέσθαι τινὰ Πλάτ. Ἱππ. Μείζονι 298Α· τὸ τὴν τοῦ βελτίονος δόξαν μὴ φοβεῖσθαι διὰ θράσος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 701Β· θρ. καὶ ἀναίδεια Αἰσχίν. 27. 1, κτλ.— Βεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Ἄμμων. καὶ ἄλλων ὅτι τὸ μὲν **θάρσος** ἢ **θάρρος** κυρίως ἐσήμαινε θάρρος, τόλμην, γενναιότητα, τὸ δὲ **θράσος** ἀπερίσκεπτον τόλμην (θράσος μὲν γάρ ἐστιν ἄλογος ὁρμή, θάρσος δὲ ἔλλογος ὁρμή). Ἡ διάκρισις αὕτη βεβαίως ὑπάρχει παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., πρβλ. **θρασύς** I. 2· ἀλλ' ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λ. **θάρσος** ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν, τῇ δὲ **θράσος** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **θάρσος.** Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἔχουσι **θράσος** ἀντὶ **θάρσος** χάριν τοῦ μέτρου. Ἐκ τῶν ἐπιθ. καὶ ἐπιρρ. τύπων, τὸ **θρασὺς** εἶνε σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, τὸ δὲ **θαρσὺς** μόνον παρὰ μεταγεν.· τὸ **θαρσέω** ἢ **θαρρέω** δὲν ἔχει ἀντίστοιχον τύπον **θρασέω,** τὰ δὲ **θαρσύνω** καὶ **θρασύνω** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἀδιαφόρως.

Θρᾷσσα, ἡ, Ἀττ. **Θρᾷττα,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 273, κ. ἀλλ., Πλάτ. Θεαιτ. 174Α· Ἐπικ. **Θρήϊσσα,** Νικ. Θ. 45· Τραγ. **Θρῇσσα,** Σοφ. Ἀντ. 589, Εὐρ. Ἀλκ. 967· Δωρ. **Θρέϊσσα,** Θεόκρ. Ἐπιγρ. 18. 1: Θρακία γυνή, Θρακία δούλη. **2)** «εἶδος ἰχθύος καὶ ὀρνέου» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Θρᾴκη.**

Θράσσω, Ἀττ. **θράττω:** μέλλ. **-ξω:** ἀόρ. ἀπαρ. **θρᾶξαι** (οὐχὶ **θράξαι**) Αἰσχύλ. Πρ. 628:— συντετμημένος τύπος τοῦ **ταράσσω,** ἐνοχλῶ, ἀνησυχῶ, Πίνδ. Ι. 7 (6). 56, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Ῥῆσ. 863· τί ἦν τὸ σὲ αὖ θρᾶττον Πλάτ. Φαίδωνι 86Ε, Φαῖδρ. 242C, κτλ.· ἴδε Ruhnk Τίμ.: παθ. ἀόρ. **ἐθράχθη,** Σοφ. Ἀποσπ. 812· «θράττομαι· συντρίβομαι. συγκόπτομαι» Ἡσύχ. **2)** καταστρέφω, ἀφανίζω, Ἀνθ. Πλαν. 255. **3)** περὶ τοῦ πρκμ. **τέτρηχα,** ἴδε ἐν λ. **ταράσσω** II.

Θρᾰσύ-βουλος, ον, ὁ θρασεῖαν, τολμηρὰν ἔχων βουλήν, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 29.

Θρᾰσυγλωττία, ἡ, θρασύτης τῆς γλώσσης, Πολυδ. Β', 108.

Θρᾰσύ-γλωττος, ον, ὁ θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Πισίδ. εἰς τὸν Μάταιον Βίον 190· παρὰ δὲ Μανέθ. 4. 184 ἀπαντᾷ καὶ τύπος **θρασυγλωσσής, ές,** μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Θρᾰσύ-γυιος, ον, ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, Κλειτομάχοιο νίκα θρασύγυιος Πίνδ. Π. 8. 52.

Θρᾰσύ-δειλος, ὁ, ἡ, θρασύς, αὐθάδης καὶ ἐν ταὐτῷ δειλός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 9. **II.** ὄνομα πολυτίμου τινὸς λίθου, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1158Β.

Θρᾰσυ-εργός, όν, θρασύς, τολμηρὸς ἐν τοῖς ἔργοις, Νόνν. Δ. 35. 365.

Θρᾰσύ-θυμος, ον, ἔχων τολμηρὰν ψυχήν, Μανέθων 4. 529.

Θρᾰσυ-κάρδιος, ον, γεννα(ι)όκαρδος, «εὔτολμος» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 41, Ν. 343· ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀνακρ. 1. 4 (ἐκ τῶν Ῥητ. (Walz) τ. 6. σ. 129) ἀντὶ **θρεοκάρδιος.**

Θρασυλογέω, ὁμιλῶ μετὰ θράσους, εὐτόλμως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀγ. 1258.

Θρασυλογία, ἡ, θρασεῖα, τολμηρὰ ὁμιλία, Βασίλ. τ. 2. σ. 660.

Θρασυ-λόγος, ον, ὁ μετὰ τόλμης ὁμιλῶν, Ἐτυμ. Μ. 133. 42.

Θρασυ-μάχος, ον, ὁ μετὰ θράσους μαχόμενος, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 29.

Θρᾰσυ-μέμνων, ον, ὁ εὐτόλμως σταθερὸς (πρβλ. **μέμνων**), ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἰλ. Ε. 639, Ὀδ. Λ. 267, Ἡσύχ.

Θρᾰσυ-μήδης, ες, ὁ τολμηρῶς σκεπτόμενος ἢ σχεδιάζων, εὔτολμος, ἀποφασιστικός, Πίνδ. Π. 4. 254, Ν. 9. 31· — παρ' Ὁμήρ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

Θρᾰσύ-μητις, ιδος, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 324.

Θρᾰσυ-μήχᾰνος, Δωρ. **-μάχανος, ον,** τολμηρὸς ἐν τῷ σχεδιάζειν ἢ μηχανᾶσθαι, Ἡρακλέης Πίνδ. Ο. 6. 114· λέοντες ὁ αὐτ. Ν. 4. 101.

Θρᾰσύ-μῦθος, ον, τολμηρὸς τὴν γλῶσσαν, Πίνδ. Ο. 13. 13.

Θρᾰσύνω [ῡ]. (θρασὺς) = τῷ παλαιοτέρῳ τύπῳ **θαρσύνω,** πληρῶ τινα θάρρους, παραθαρρύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 222· πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, παρέχοντες θάρρος εἰς τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν διὰ τοῦ πλήθους, Θουκ. 1. 142, πρβλ. 7. 76.— Παθ. καὶ Μέσ., ἀόρ. **θρασυνθῆναι** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 772· **ἐθρασύνατο** Ἰσοκρ. 43C, 87Δ:— γίνομαι τολμηρός, λαμβάνω θάρρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1188, κτλ.· μηδὲν θρασύνου Εὐρ. Ἑκ. 1183· σὺ.. ἀλόγως θρασυνόμεθα Θουκ. 5. 104· πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι, πρὶν ἢ τὸ πλοῖον καλῶς ἀσφαλισθῇ ἐν τῷ λιμένι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. ἔνθ' ἀνωτέρω. **II.** Παθητ., ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρός, εἶμαι θρασύς, αὐθάδης, Σοφ. Φιλ. 1387, Ἀριστοφ. Βα ρ. 846, Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 272. 12· ἐπί τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 330, Ἰσοκρ. 87Α· θρ. πρός τι Λουκ. Ἀπολογ. 6. **III.** θρασύνειν τι, ἀλαζονεύεσθαι, κομπάζειν ἐπί τινι, Πολύβ. 4. 31, 4.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

Θρᾰσυ-ξενία, ἡ, ἡ τόλμη, τὸ θάρρος ξένου, Πλάτ. Νόμ. 879Ε.

Θρᾰσύ-πονος, ον, τολμηρὸς ἢ πρόθυμος εἰς ἔργον, Πίνδ. Ο. 1. 156.

Θρασυ-πτόλεμος, ον, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 201.

Θρᾰσύς, εῖα, ύ· θηλ. **θρασέα** χάριν τοῦ μέτρου, Φιλήμ. Γάμ. 4· (ἴδε ἐν τέλ.)·— θαρραλέος, τολμηρός, γενναῖος, Λατιν. audax, Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ. 89, κτλ.· τοῦ Ὀδυσσέως (κατωτ. 2)· τοῦ Λαογόνου, Π. 604· ὡσαύτως, θρ. πόλεμος Ζ. 254, Κ. 28, Ὀδ. Δ. 146· θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ε. 434, Ἰλ. Ρ. 662, κ. ἀλλ.· θρ. καρδία Πίνδ. Π. 10. 69· πούς Ἀριστοφ. Βατρ. 330· ἐν τῷ ἔργῳ θρασὺς Ἡρόδ. 7. 49· θρ. τόξοισι Αἰσχύλ. Πρ. 871· ἡ ἐλπὶς θρασεῖα τοῦ μέλλοντος, πεποιθήσεως πλήρης, Θουκ. 7. 77· θρασὺς τὸ ἦθος Ἀριστ. Πολιτικ. 11. 27. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρός, ὁρμητικός, ῥιψοκίνδυνος, Λατ. audax, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Κ. 436 (Σχολ. προπετής)· Γοργόνες Πίνδ. Π. 12. 13·— οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ., τολμηρός, αὐθάδης, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Πρ. 178· Ἄρης.. πρὸς ἀλλήλους θρ., ἐπὶ ἐμφυλίου πολέμου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 863· γλώσσῃ θρασὺς Σοφ. Αἴ. 1142· ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1307· ἐπὶ τῶν λόγων Δημ. 1441. 19· ἀνομίᾳ θρασὺς Εὐρ. Ι. Τ. 275· πονηρὸς εἶ καὶ θρ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 181· θρασεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ὑβρισταὶ Πλάτ. Νόμ. 630Β· ὁ θρ. ἀλαζὼν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 8· ὅμοιόν τι ἔχει.. ὁ θρ. τῷ θαρραλέῳ αὐτόθι 7. 9. 2·— τὸ μὴ θρασύ, ἡ μετριοφροσύνη, Αἰσχύλ. Ἱκ. 197. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τολμᾷ τις, μετ' ἀπαρ., θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν, τολμῶ νὰ εἴπω τοῦτο, Πίνδ. Ν. 7. 74· οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ προσμῖξαι θρασύ; Σοφ. Φιλ. 106. **III.** Ἐπίρρ. **-έως·** Συγκρ. **θρασύτερον,** ὑπὲρ τὸ δέον θρασέως, Θουκ. 8. 103· Ὑπερθετ. **θρασύτατα** (ἢ **-άτως**), Διόδ. 17. 44. (Ἐκ τῆς √ΘΑΡΣ ἢ ΘΡΑΣ παράγονται τὰ **θάρσος, θαρσέω, θράσος, θαρσύνω,** κτλ., καὶ ἴσως τὸ **Θερσίτης·** πρβλ. Σανσκ. darsh, dhshnômi (audeo), drshtas (audax)· Γοτθ. ga-daursan (θαρρεῖν)· Ἀγγλο-Σαξον. dear (Ἀγγλ. dare)· Ἀρχ. Γερμ. gi-tar (τολμῶ)).

Θρᾰσύ-σπλαγχνος, ον, ἔχων θρασεῖαν καρδίαν, Εὐρ. Ἱππ. 424. —Ἐπίρρ. **-ως,** Αἰσχύλ. Πρ. 730.

Θρασυστομέω, εἶμαι θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 203, Σοφ. Φιλ. 380, Εὐρ. Ἱκ. 1286.

Θρᾰσυστομία, ἡ, τὸ θρασέως ὁμιλεῖν, Ἀνθ. Π. 12. 141.

Θρᾰσύ-στομος, ον, θρασὺς τὴν γλῶσσαν, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Θήβ. 612, Ἀγ. 1399, Εὐρ. Ἀποσπ. 3.

Θρᾰσύτης, ητος, ἡ, ὑπερβολικὴ τόλμη, αὐθάδεια, Ἱππ. Νόμ. 2, Θουκ. 2. 61, Λυσ. 100. 21· θρ. = τὸ σφόδρα θαρρεῖν, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 14, 1, πρβλ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 5·— πληθ., Ἰσοκρ. 56Β, Δημ. 1452, 18.

Θρασύτολμος, ον, ὁ μετὰ θράσους τολμῶν, Νικόλ. Μεθώνης ἐπίσκ. σ. 72, ἐκδ. Ἀνδρ. Δημητρακοπούλου.

Θρᾰσύ-φρων, ον, γεν. **ονος,** θρασὺς τὸ φρόνημα, τὸν νοῦν, Ὀππ. Ἁλ. 1. 112.

Θρᾰσυφωνία, ἡ, = **θρασυστομία,** Πολυδ. Β', 112.

Θρᾰσύ-φωνος, ον, θρασύστομος, Πολυδ. Β', 112.

Θρᾰσυ-χάρμης, ου, τολμηρὸς ἐν μάχῃ, Κόϊντ. Σμ. 4. 502.

Θρᾰσύ-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, τολμηρὸς τὰς χεῖρας, Ἀνθ. Π. 7. 231.

Θρᾰσυ-χειρία, ἡ, τόλμη χειρῶν, Πολυδ. Β', 148.

Θρασύχειρος, ὁ, = **θρασύχειρ,** Βακχυλ. 2. 4 κατὰ διόρθωσιν Jebb (ἐκδ. Blass).

Θρᾰσώ, όος, συνηρ. **οῦς,** ἡ, ἡ πλήρης τόλμης, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 936.

Θράσων, ωνος, ὁ, ὄνομα ἀλαζόνος στρατιώτου ἐν τῇ Νέᾳ Κωμῳδίᾳ, Τερέντιος Ἄφρος ἐν τῷ «Εὐνούχῳ».

Θρᾷττα, ης, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **Θρᾷσσα.**

Θρᾶττα, ἡ, μικρὸς θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 6, 2, Ἀντιφ. Τυρρ. 2, Μνησίμ. Ἱππ. 1. 41.— ὑποκορ. **θραττίδιον,** τό, Ἀναξανδρ. Λυκ. 1, Ἀθήν. 329Β-Ε. - διάφ. γρ. **θρᾶττα.**

Θράττης· «ὁ λίθος ὑπὸ Θρᾳκῶν» Ἡσύχ.

Θράττω, Ἀττ. ἀντὶ **Θράσσω**.

Θραῦλος, η, ον, (οὐχὶ **Θραυλός**, Ἀρκάδ. σ. 53. 10): — εὔθραυστος, Ἄδηλ. παρὰ Σουΐδ. — παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **Θραῦρος**.

Θραῦμα, τό, (θραύω) = **Θραῦσμα**.

Θραύπαλος, ὁ, εἶδος θάμνου, Viburnum, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 6, 4· ὡς θηλ., αὐτόθι 4. 1, 3.

Θραυπίς, ίδος, ἡ, μικρόν τι πτηνόν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 3, 6 (δι. γρ. **Θλυπίς**).

Θραυσ-άντυξ, ῦγος, ὁ, ἡ, (θραύω) ὁ θραύων τὰς ἄντυγας ἅρματος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1264.

Θραῦσις, εως, ἡ, (θραύω) τὸ θραύειν, τσάκισμα, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 9., 12, 8, Πλούτ. 2. 893D.

Θραῦσμα ἢ **Θραῦμα**, τό, (θραύω) τὸ θραυσθέν, σύντριμμα, τεμάχιον, ναυάγιον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 425, Διόδ. 3. 12, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 25. — περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1166, ἴδε ἐν λ. **Θαῦμα**.

Θραυσμός, ὁ, σπάσιμον, τῆς θαλάσσης Συλλ. Ἐπιγρ. 6187· καρδίας Ἐδδ. (Ναυ. Β', 10).

Θραυστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, εὔθραυστος, Τίμ. Λοκρ. 99C· πρβλ. **Θλαστός**.

Θραύω: μέλλ. **-σω** Ἀριστοφ. Ὄρν. 466: ἀόρ. **ἔθραυσα** Σοφ. Ἠλ. 745, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 780. — Παθ., μέλλ. **Θραυσθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐθραύσθην** (ἴδε κατωτ.), **(κατ-)** Πλάτ. Τιμ. 56E: πρκμ. **τέθραυσμαι** Θεόφρ. π. Αἰσθήσ. 11, **(συν-)** Ξεν. Ἀγησ. 2, 14, **(παρα-)** Πλάτ. Νόμ. 757E (ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσι **-τεθραυμένον**)· πρβλ. **δια-θραύω**. (Πιθ. ἐκ √ΘΡΥ, ὁπόθεν τὸ **θρύπτω**· πρβλ. τὸ Λατ. frustum, frustra· τὸ **τείρω** καὶ **τι-τρώσκω** πιθανῶς εἶναι συγγενῆ, Κούρτ. ἀριθ. 239· πρβλ. ὡσαύτως **θραγμός**, **θρανύσσω**.) Θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, «τσακίζω», Ἡρόδ. 1. 174, Σιμων. 6, Αἰσχύλ. Πέρσ. 196, 415, κτλ., συχν. παρ' Εὐρ.· θρ. σάρκας Εὐρ. Ἱππ. 1239. — Παθ., θραυομένης τῆς πέτρης, συντριβομένης, Ἡρόδ. 1. 174· σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα Σοφ. Ἀντ. 476· θραύονται πτερά, συντρίβονται αἱ πτέρυγές των, Πλάτ. Φαῖδρ. 248B· πρβλ. **Θλαστός**. **ΙΙ.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. frangere, = **θρύπτω**, ἀδυνατίζω, ἐξασθενῶ, καταβάλλω, μὴ θραῦσαι χρόνος ὄλβον Πίνδ. Ο. 6. 163, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 780· ἔπος.., ὅ,τι τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν Ἀριστοφ. Ὄρν. 466· θρ. τὴν δύναμιν Πλούτ. Ἀλκιβ. 23· ἐλπίδα, κτλ., Ἡρωδιαν. 3. 2, κτλ. — Παθ., πόθος θραυσθεὶς Ἀσπασία παρ' Ἀθην. 219E· θραυόμενος τὸν λογισμόν, Λατ. animo fractus, Πλούτ. Ἀντων. 17. — Σπάνιον ἐν τῇ Ἀττ. πεζογραφίᾳ.

Θράω, καθίζω, εὕρηται μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. **θρήσασθαι**, καθῆσθαι (παρ' Εὐσταθίῳ 1400, 5: «τὸ θρῆνυς.. κατὰ Ἀθήναιον ἀπὸ τοῦ θρῆσαι, ὅ ἐστι καθίσαι»), Φιλητᾶς παρ' Ἀθην. 192E. (Ἡ ῥίζα τοῦ **θρᾶνος, θρῆνυς, θρόνος**, ἴσως καὶ τοῦ **ἀθερίζω**: πρβλ. τὸ Σανσκρ. dhar, dharâmi (fero, sustineo)· Λατ. fretus.)

Θρέϊσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **Θρῄσσα**, ἴδε ἐν λ. **Θρᾷσσα**.

Θρεκτικός, ή, όν, (τρέχω) ἱκανὸς εἰς τὸ τρέχειν, «τροχαστικός» Μοῖρ. σ. 187. — Καθ' Ἡσύχ.: «θρεκτικώτατος· ὀξύτατος».

Θρεκτός, ή, όν, = **τροχαῖος**, θρεκτοῖσι νόμοις Σοφ. Ἀποσπ. 414, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **κρεκτοῖσι**.

Θρέμμα, τό, (τρέφω) τὸ τραφὲν ἢ ἀνατραφὲν ὑπό τινος, θρ. Νηρεΐδων, ἐπὶ δελφίνων, Ἀρίων ἐν Bgk. σ. 567· ἰδίως ἐπὶ ἡμέρων ζῴων, κτήνη, βοσκήματα, ἰδίως πρόβατα καὶ αἶγες, Ξεν. Ἀγησ. 9, 6, Οἰκ. 20, 23· τὰ ἐν ταῖς ἀγέλαις θρ. Πλάτ. Πολιτ. 261A· τὰ ἀγελαῖα θρ. αὐτόθι 264A· ὑηνὰ θρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 819D· ἐπὶ κατοικιδίων πτηνῶν, ὀρνίθων θρ. αὐτόθι 789B· καθόλου περὶ πάντων τῶν ζῴων, τοῖς ἡμέροις καὶ ἀγρίοις.. θρ. ὁ αὐτ. ἐν Κριτ. 118B, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, Σοφ. Ο. Τ. 1143, Φ. 243· Χαρίτων θρ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 973· δύσκολον θρ. ὁ ἄνθρωπος Πλάτ. Νόμ. 777B, πρβλ. Θεαίτ. 174B· ἐν Ἐπιγρ. συχν. ἐπὶ δούλων οἰκογενῶν, τὸ Χρυσίππου θρ., ὁ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεννηθεὶς δοῦλος, Λατ. verna, Συλλ. Ἐπιγρ. 1709b, πρβλ. 3113, 3266, κ. ἀλλ.· πρβλ. **θρεμμάτιον, θρεπτός, θρεπτάριον**. **3)** ἐν ποικίλῃ χρήσει, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, οἷον ἐπὶ λέοντος, ἄπλατον θρ. κάπροσήγορον Σοφ. Τρ. 1093 (πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 155D)· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, αὐτόθι 1099· ἐπὶ σμῆνους ἐμπίδων ἢ κωνώπων, Ἀνθ. Π. 5. 151· θρ. Σελινοῦντος, ἐπὶ ἰχθύος, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 328C· Καρύστου θρ., κωμ. ἐπὶ ποτηρίου πεποιημένου ἐν Καρύστῳ, Ἀντιφ. ἐν Παρασ. 1. 3. **4)** ὡς ὅρος ὀνειδιστικός, ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 182· ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς Σοφ. Ἠλ. 622, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 370. **5)** ἐν περιφρ., ὕδρας θρ., ἀντὶ ὕδρα, Σοφ. Τρ. 574· θρέμματα παίδων, ἀντὶ παῖδες, Πλάτ. Νόμ. 790D· Καρύστου θρ., ἀντὶ Κάρυστος, Ἀντιφ. ἐν Παρασ. 1. 3· θρέμματα παλλακῶν, ἀντὶ παλλακὰς τρεφομένας, Πλούτ. Σόλ. 7.

Θρεμματικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ φροντίζων διὰ τὰ θρέμματα, Ἐπιγρ. Ἱεραπόλεως L. et W. 1687.

Θρεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρέμμα**, μικρός, νέος δοῦλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2733.

Θρεμμᾰτο-τροφέω, τρέφω κτήνη, Διόδ. 2. 54, Στράβ. 704.

Θρέξασκον, θρέξομαι, ἴδε **τρέχω**.

Θρεο-κάρδιος, ον, τεθλιμμένος τὴν καρδίαν· ἀλλὰ πρβλ. **θρασυκάρδιος**.

Θρέομαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., κράζω μεγαλοφώνως, «ξεφωνίζω», ἀείποτε ἐπὶ γυναικῶν, θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη Αἰσχύλ. Θήβ. 78· ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μετοχ., μινυρὰ θρεομένας Ἀγ. 1165· (ἐν Χο. 970 εἶναι ἐφθαρμ.)· πάθεα μέλεα θρεομένα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 110, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 364· αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 51. (Ἐκ τῆς √ΘΡΕ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θρό-ος, θρῆ-νος, θρῦ-λος, θόρ-υβος, τον-θορύζω**: πρβλ. τὰ Σανσκρ. dhâr-â (φωνή), dhra-nâmi, ἐπιτατικ. dandhr-anmi (ἠχῶ)· Γοτθ. drun-jus (φθόγγος)· Γερμ. drön-en, dröhn-en· Ἀγγλ. to drone).

Θρέπτα, ων, τά, μαλακώτερος τύπος τοῦ **θρέπτρα**, ὃ ἴδε.

Θρεπτάριον, τό, = **θρεμμάτιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4299 (πρβλ. προσθήκας), 4303h. 5 (προσθ.)

Θρέπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **θρεπτήρ**, Εὐρ. Τρῳ. 195, Ἀνθ. Π. 5. 106., 6. 51: μεταφ., δίκη θρ. πολήων Ὀππ. Ἁλ. 2. 680.

Θρεπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρέφω**, ὃν πρέπει νὰ ἀνατρέφῃ τις, Πλάτ. Πολ. 403C. **ΙΙ. Θρεπτέον**, δεῖ τρέφειν, Πλάτ. Τιμ. 19A, Ξεν. Λακ. 9, 5· ἀλλά, **2)** ἐκ τοῦ Παθ., ἢ γὰρ ἐργαστέον ἢ ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον, πρέπει τις νὰ τρέφηται.., Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 8.

Θρεπτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, Ἀνθ. Π. 12. 137, κ. ἀλλ.

Θρεπτήριος, ον, ἱκανὸς νὰ θρέψῃ ἢ ἀναθρέψῃ, θρεπτικός, τρέφων, μαστὸς Αἰσχύλ. Χο. 545. **ΙΙ.** πλόκαμος Ἰνάχῳ θρ., κόμη τρεφομένη ὡς ἀφιέρωμα εἰς τὸν Ἴναχον, Αἰσχύλ. Χο. 6, πρβλ. Εὐστ. 165. 6, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 145. **ΙΙΙ. Θρεπτήρια**, τά, ἀμοιβαὶ διὰ τὴν ἀνατροφήν, ὁποίας προσφέρουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὰς τροφούς, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 168. 223 (πρβλ. **θρέπτρα**)· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ τὰ ὑπὸ τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ἀνταποδιδόμενα θρέπτρα, ὡς τὸ Ἀττ. **τροφεῖα**, Ἡσ. Ἔργ. [κ. Ἡμ. 186, Ἀνθ. Π. 1. 7, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 7. **2)** = **τροφή**, τά.. νηδύος θρ. Σοφ. Ο. Κ. 1263.

Θρεπτικός, ή, όν, (τρέφω) ἱκανὸς νὰ θρέψῃ ἢ ἀναθρέψῃ, τινος Πλάτ. Πολιτικ. 267B, πρβλ. 276B, C· θρεπτικώτερα μῆλα Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 82F· -ώτατος οἶνος Μνησίθ. αὐτόθι 32D. **ΙΙ.** ὁ συντελῶν πρὸς θρέψιν ἢ αὔξησιν, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς θρ. καὶ γεννητικὴ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 14· ἡ θρ. ψυχὴ αὐτόθι 2· τὸ θρεπτικόν, ἡ δύναμις τῆς αὐξήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 13, 14· ἡ θρ. καὶ αὐξητικὴ ζωὴ αὐτόθι 1. 7, 12, κτλ.

Θρεπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρέφω**· ὡς οὐσιαστ. **θρεπτός**, **θρεπτή**, δοῦλος ἀνατραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκογενής, Λατ. verna, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 17, Φερεκρ. Μυρμ. 12 (ἔνθα ἴδε Meineke)· συχν. ἐν Ἐπιγρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ.· τὸν ἴδιον θρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1608 d, 2044, 2114 bb (προσθ.), κ. ἀλλ.· ὡσαύτως θηλ. **θρεπτή**, 1991-4, κ. ἀλλ.

Θρέπτρα, τά, ὡς τὸ **θρεπτήρια**, ἡ ἀνταπόδοσις ἣν τὰ τέκνα ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς ἀναθρέψαντας γονεῖς, οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε Ἰλ. Δ. 478, Ρ. 303· **θρέπτα** φαίνεται ὅτι εἶναι τύπος ἐφθαρμένος ἐν Κοΐντ. Σμ. 11. 89, Ἡσυχ., κλ.· — πρβλ. **θρεπτήριος**.

Θρέπτρα, ἡ, = **θρέπτειρα**, τροφός, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4300d.

Θρέσκος, -εύω, -κεία, ἴδε **θρῆσκος**, κτλ.

Θρεττάνελό, μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας (πρβλ. «τραλαρά» παρ' ἡμῖν), Ἀριστοφ. Πλ. 290.

Θρέττε, τό, μόνον Ἀριστοφ. Ἱππ. 17, οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε, κατὰ τὸν Σχολ. = τὸ θαρραλέον, τὸ θρασύ, δὲν ἔχω τὸ θάρρος· πιθαν. βαρβαρισμός.

Θρεῦμαι, ποιητ. συνῃρ. τοῦ **θρέομαι**, ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον παράδειγμα ἀπαντᾷ.

Θρέψα, ἴδε **τρέφω**.

Θρεψ-ήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων ἄνδρας, ἀποπτύξαντες ὅλην θρεψήνορα δαῖτα Ἀπολλιν. Ψαλμ. 106. 36.

Θρεψίππας, ου, ὁ, = **ἱπποτρόφος**, Ἀπολλόδ. 2. 7, 8.

Θρέψις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θρέψιμον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11. 97.

Θρηΐκίη, Θρηΐκιος, η, ον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **Θρᾴκιος**, ὃ ἴδε.

Θρήϊξ, ϊκος, ὁ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **Θρᾷξ**, ὃ ἴδε.

Θρήϊσσα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **Θρᾷσσα**, ὃ ἴδε.

Θρήκη, ἡ, **Θρήκηθεν, Θρήκηνδε**, ἴδε ἐν λ. **Θρᾴκη**.

Θρήκιος, ἴδε **Θρᾴκιος**.

Θρήν-ερως, ωτος, ὁ, ἐραστὴς θρηνώδης, Πολυδ. Ζ', 189· πρβλ. **δύσερως**.

Θρηνεύω, = **θρηνέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4000. 12.

Θρηνέω: μέλλ. **-ήσω** Αἰσχύλ., Σοφ.: ἀόρ., Εὐρ. Τρῳ. 111. — Μέσ., ἴδε κατωτ. 2: μέλλ. **-ήσομαι (ἐν-)** Χρησμ. Σιβ. 2. 158· — ἀπροσ. ἐν τῷ Παθητ. πρκμ., ἴδε κατωτ.· (θρῆνος). Θρηνῳδῶ, θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ θρήνεον Ὀδ. Ω. 61· τίς ὁ θρηνήσων; Αἰσχύλ.

'Αγ.1541· τίς .. ἔσθ' ὁ θρηνῶν 'Αριστοφ. Νεφ.1260· θρ. πρὸς τύμβον Αἰσχύλ. Χο. 926· πρὸς ἑαυτὸν 'Ισοκρ. 155Α:— μετὰ συστοιχ. αἰτ., στονόεσσαν ἀοιδὴν .. ἐθρήνεον, ἔψαλλον ᾆσμα θλιβερόν, θρηνῶδες, 'Ιλ. Ω. 722· γόον θρ. Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 420· ὀξυτόνους ᾠδὰς Σοφ. Αἴ. 631· ἐπῳδὰς αὐτόθι 582· ὕμνους θρ., ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, 'Αριστοφ. "Ορν. 211· φθόγγους ἀλύρους "Αλεξ. ἐν 'Ολύνθ. 1. 6.— Παθ., ἅλις μοι τεθρήνηται λόγοις Σοφ. Φιλ.1400· ἱκανῶς τεθρήνηται Λουκ. Κατάπλ. 20. 2) μετ' αἰτ. ἀντικειμ., θρηνῶ διά τι, ὀδύρομαι, θρ. πόνους Αἰσχύλ. Πρ. 615· θάνατον Πλάτ. Φαίδ. 85Α· ὅσα τὸν ἐμὸν θρηνῶ πατέρα Σοφ. 'Ηλ. 94, πρβλ. 530· τὸν φύντα Εὐρ. 'Αποσπ. 452· — οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., τόνδε θρηνεῖσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 43.— Παθ., θρηνοῦμαι, μὲ κλαίει τις, Σοφ. Αἴ. 852, 'Αποσπ. 585.

Θρήνημα, τό, θρῆνος, ὀδυρμός, Εὐρ. 'Ορ.132, 'Ελ.174, κτλ.

Θρηνητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ θρηνήσῃ τις, Γρηγ. Ναζ. **II.** οὐδ., πρέπει τις νὰ θρηνήσῃ, 'Απολλών. παρὰ Στοβ. 617. 55.

Θρηνητήρ, ῆρος, θρηνητής, θρηνῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 937.

Θρηνητήριος, α, ον, = θρηνητικός, ᾠδαὶ θρ. Εὐστ.1372.26.

Θρηνητής, οῦ, ὁ, = θρηνητήρ, Αἰσχύλ. 'Αγ.1075.

Θρηνητικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ θρηνεῖν, ἀγαπῶν νὰ θρηνῇ, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9.11,4. 2) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θρῆνον, αὔλημα, αὐλὸς Πολυδ. Δ', 73, 75· τὸ θρ., ὕλη πρὸς θρῆνον, Πλούτ. 2. 623Α.— 'Επίρρ. -κῶς, Πολυδ. Ζ', 202.

Θρηνήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ Θρηνητήρ (ἴδε Θρηνῳδός), Θεοφύλακτ.

Θρηνήτωρ, ορος, ὁ, = θρηνητήρ, Μανέθων 4.190.

Θρηνολογέω, θρηνῶ, κλαίω, τινα Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 2113 c.

Θρηνολογία, ἡ, τὸ θρηνολογεῖν, ὡς καὶ νῦν, Μ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 409. 3, ἔκδ. Λ.

Θρῆνος, ὁ, (θρέομαι) ἐπικήδειος θρηνῳδία, θρῆνος, ὀδυρμός, ὡς τὸ Λατ. naenia, Κελτ. (Gaelic) coronach, 'Ιλ. Ω.721, 'Ηρόδ. 2. 79.85, καὶ Τραγ.· θρῆνος οὑμός, δι' ἐμέ, Αἰσχύλ. Πρ.388· εἰπεῖν .. θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ.1322. 2) παράπονον, θρηνῶδες ᾆσμα, 'Ομ. "Υμν.18.18, Πίνδ., κλ., καὶ συχν. παρὰ πεζοῖς·— ἐν τῷ πληθ., θρῆνοι, κλαυθμοί, Πίνδ., Τραγ., κτλ.· θρήνων ᾠδὰς Σοφ. 'Ηλ. 88.— 'Υπάρχουσιν ἀποσπάσματα θρήνων παρὰ Πινδ. ἐν 'Αποσπ. 95-103.

Θρῆνυξ, = τῷ ἑπομ., Εὐφορίων ἐν Α. Β. 1381· Δωρ. **θρᾶνυξ**, Κόριννα αὐτόθι.

Θρῆνυς, υος, ὁ, (θράω) θρανίον ὑπὸ τοὺς πόδας τοποθετούμενον, ὑποπόδιον, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει 'Ιλ. Ξ. 240, πρβλ. 'Οδ. Τ. 57· ἴδε **ὑποπόδιον**. **II.** ἐν 'Ιλ. Ο. 729, τὸ θρῆνυν .. ἑπταπόδην σημαίνει τὸ ἑδώλιον τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου ἢ ἕδραν ἐρετῶν.

Θρηνῳδέω, ᾄδω θρῆνον διά τινα, τινα Εὐρ. Ι. Α.1176.

Θρηνῴδημα, τό, θρῆνος, κλαυθμός, Σχόλ. εἰς Σοφ. 'Ηλ. 92.

Θρηνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θρήνῳ, κατάλληλος πρὸς θρῆνον, ἁρμονίαι Πλάτ. Πολ. 398D, 411Α· φθόγγος, μέλος Πλούτ., κλ.· τὸ θρ. τῆς ψυχῆς, θρηνητικὴ διάθεσις, Πλούτ. 2. 822C. 2) = θρηνητικός, ἐπὶ προσώπ., Πλάτ. Νόμ.792Α, πρβλ. Πολ. 606Α.

Θρηνῳδία, ἡ, θρῆνος μετ' ᾠδῆς, Πλάτ. Πολ. 604D, Πλούτ. 2. 657Α.

Θρην-ῳδός, ὁ, ἡ, ὁ ἐν ᾠδῇ θρηνολογῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐκ Καρίας γυναικῶν (praeficae), 'Αριστ. 'Αποσπ.501, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 202.

Θρῆξ, ηκός, ὁ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ Θρᾷξ, 'Ιλ.· θηλ. **Θρῆσσα**, ἡ, ὃ ἴδε.

Θρησκεία, 'Ιων. -ηΐη, ἡ, (θρησκεύω) θρησκευτικὴ λατρεία ἢ συνήθεια, 'Ηρόδ.2.18,37 (ἔν τισι τῶν 'Αντιγρ. Θρησκίη ἀντὶ -ηΐη)· — θρησκεία, τιμή, λατρεία τοῦ θείου καὶ πίστις, Πράξ. 'Απ. κϛ', 5, 'Επιστ. 'Ιακ. α', 26· θρ. τῶν ἀγγέλων, λατρεία τῶν ἀγγέλων, 'Επιστ. πρ. Κολ. β', 18· ἐν τῷ πληθ., Διον. 'Αλ. 2. 63, κτλ.

Θρήσκευμα, τό, θρησκευτικὴ λατρεία, 'Εκκλ.

Θρησκεύσιμος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν λατρείαν, Εὐσέβ. 'Εκκλ. 'Ιστ.7.13.

Θρησκευτήριον, τό, τόπος πρὸς λατρείαν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο.7.33.

Θρησκευτής, οῦ, ὁ λατρεύων, μοναχός, Συνέσ.167C.

Θρησκεύω, (θρῆσκος), εἰσάγω καὶ ἐκτελῶ θρησκευτικὰ χρέη, 'Ηρόδ. 2. 64., 65, Διον. 'Αλ.7. 62, 67. **II.** μετ' αἰτ. λατρεύω, προσκυνῶ, θεοὺς Διον. 'Αλ. 2. 22, 'Ηρωδιαν.1.11, 'Επιγρ. 'Ελλ. 425·— ὡσαύτως μετὰ δοτ., θρ. νεκύεσσι Χρησμ. Σιβ. 8.49 — Παθ., Δίνων παρ' 'Αθην. 556Β. **III.** εἶμαι θρῆσκος, λατρευτής, Πλούτ. ἐν 'Αλεξ. 2.

Θρήσκια, τά, θρησκευτικαὶ πράξεις, Συλλ. 'Επιγρ. 5069.

Θρῆσκος, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐλαβὴς εἰς τὴν θρησκείαν, 'Επιστ. 'Ιακ. α', 26· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, δεισιδαίμων, 'Ησύχ. ("Ισως ἐκ τοῦ θρέομαι, ψιθυρίζων προσευχάς, πρβλ. τὸ Γερμ. Lollard ἐκ τοῦ lallen, πρβλ. Πέρσ. 5. 184).— Κατὰ τοὺς Θεογνώστου Κανόνας ('Ανέκδ. Κραμήρου τ. 2. σ.14, 31), γραπτέον Θρῆσκος, «παρὰ τὸ Θρᾴξ Θρᾳῒξ Θρᾴϊσκος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η Θρήϊσκος, καὶ κατὰ συναίρεσιν Θρῆσκος».

Θρῆσσα, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ Θρᾷσσα.

Θρήττανον· «τῆς ἁμάξης, ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται» 'Ησύχ.

Θριάζω, (Θριαί) διατελῶ ἐν προφητικῇ παραφορᾷ, ἐνθουσιῶ, μαντεύομαι, Σοφ. 'Αποσπ.415, Εὐρ. 'Αποσπ. 481· πρβλ. **ἐνθρίακτος**. **II.** (θρῖον) συλλέγω φύλλα συκῆς, 'Ησύχ.

Θριαί, ῶν, αἱ, Παρνασσίδες νύμφαι, τροφοὶ τοῦ 'Απόλλωνος, αἵτινες ἐφεῦρον τρόπον μαντείας διὰ ψήφων ἃς ἐλάμβανον ἔκ τινος ἀγγείου, Ilgen καὶ Herm. ἐν 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Ερμ. 552. 2) αἱ οὕτως ἀνασυρόμεναι ψῆφοι ἢ τὰ μαντεύματα αὐτῶν, Λατιν. sortes, Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 44, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· πρβλ. Λοβ. 'Αγλαοφ. 2. 814 κἑξ.

Θριαμβεία, ἡ, θρίαμβος, Εὐσ. Β. Κωνστ. 67.

Θριαμβευτής, οῦ, ὁ, ὁ θριαμβεύων, Σουΐδ.

Θριαμβευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς θριαμβεύοντα, κηδεύματα θριαμβευτικά, συγγένεια πρὸς θριαμβεύσασας οἰκογενείας, Πλούτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβ. 24.

Θριαμβεύω, πρκμ. **τεθριάμβευκα** Πλούτ. ἐν 'Αντ.34· (θρίαμβος). 'Απολαύω θριάμβου, Πλούτ., κλ.· θρ. ἀπό τινος, ὡς ἐν τῇ Λατ. triumphare de aliquo, Πλούτ. ἐν Ρωμ.25, 'Αππ. Κελτικ. 1· κατά τινος Πλούτ. Κοριολ. 35, 'Αππ. 'Εμφυλ. 1. 80· ἐπί τινι αὐτόθι 4. 31· τινὰ 'Επ. π. Κολοσ. 2.15:— ὡσαύτως, θρ. ἐπὶ νίκῃ 'Ηρωδιαν. 3. 9· ἀπὸ μάχης Πλούτ. Ποπλικ. 9· θρ. νίκην ὁ αὐτ. 2. 318Β· θρίαμβον ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 23. **II.** ὁδηγῶ, ἄγω ἐν θριάμβῳ, τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Θησ. καὶ Ρωμ. Συγκρ. 4, 'Επιστ. π. Κολοσσ., β' 15.— Παθ., θριαμβεύεσθαι ὑπό τινος Πλούτ. Κορ. 35· οὕτω λέγει ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὴν σκιὰν τοῦ 'Αντωνίου, μηδ' ἐν ἐμοὶ περιίδης θριαμβευόμενον σεαυτὸν (deduci triumpho 'Οράτ.) ὁ αὐτ. ἐν 'Αντων. 84. **III.** κάμνω τινὰ νὰ θριαμβεύσῃ, Β' 'Επιστ. πρ. Κορ. β', 14 (ἔνθα τινὲς προτείνουσι νὰ ἐκληφθῇ ἡ λέξις ἐν τῇ σημασ. ΙΙ).

Θριαμβικός, ή, όν, εἰς θρίαμβον ἀνήκων, ἐσθὴς 'Ιώσηπ. 'Ιουδ. Πολ.7. 5, 4· ἀνὴρ θρ., Λατ. vir triumphalis, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 21, Κράσσ. 1.— 'Επίρρ. -κῶς, 'Αππ. 'Εμφυλ. 2.106.

Θριαμβίς, ίδος, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **Θριαμβικός**, ἐξ ἀνωνύμ. συγγρ. παρὰ Σουΐδ.

Θριαμβο-διθύραμβος, ον, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Πρατίνας 1. 18· πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ διθύραμβος.

Θρίαμβος, ὁ, ὕμνος εἰς τὸν Βάκχον, ᾀδόμενος ἐν ἑορταστικαῖς πομπαῖς εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Κρατῖν. «Διδύμ.» 1. 2) ὡς ὄνομα τοῦ Βάκχου, Διόδ. 4. 5, 'Αθήν. 30Β, Πλούτ. ἐν Μαρκέλλ. 22, 'Αρρ. 'Αναβ. 6. 28 ἴδε τὸ προηγ. **II.** ἐν χρήσει πρὸς ἔκφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ triumphus, ὅπερ φαίνεται νὰ εἶναι γλωσσικῶς συγγενές, Πολύβ.6.15,8, Μνημ. 'Αγκύρ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ.4040.11.18, Πλούτ. Ποπλικ. 20, κτλ.· ὁ μέγας θρ., ἀντίθετον τῷ ὁ ἐλάττων θρ., ovatio, Διον. 'Αλ.8. 67, Πλούτ. Μαρκ. 22. ('Ο τύπος τῆς λέξεως μᾶς ὑπομιμνήσκει τὸ ἴαμβος (ἰάπτω), ἴδε ἐν λ.· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης συλλ. εἶναι ἄγνωστος).

Θρίασις, εως, ἡ, (θριάζω) ποιητικὴ ἔκστασις, παραφορά, μανία, Σουΐδ. ἐν λ. Θρίαμβος.

Θριαστής, οῦ, ὁ, (θρῖον) ὁ καλλιεργῶν συκᾶς, Πολυδ. Ζ', 140.

Θριγγίον, -γος, -γόω, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τῶν θριγκίον, κτλ.

Θριγκίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομ., Λουκ. "Ονειρος ἢ 'Αλεκτρ. 22, 'Αππ. Μιθρ.71.

Θριγκός, ὁ, ἡ ἀνωτάτη σειρὰ λίθων ἐν τῷ τοίχῳ, ἥτις ἐξεῖχε τῶν λοιπῶν· ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ ἐστηρίζοντο αἱ δοκοὶ τῆς στέγης, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., 'Οδ. Ρ. 267, Σοφ 'Αποσπ. 451, 'Αριστ. Φυσ. 7. 3, 6· δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς Εὐρ. 'Ελ. 430.— ἐν 'Οδ. Η. 87, θριγκὸς κυάνοιο, γεῖσωμα, γραμμή, «κορνίζα» ἐκ κυανοῦ μετάλλου ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ δωματίου, (ἀλλ' ὁ στίχ. πιθανῶς εἶναι νόθος, ἴδε Nitzsch), πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 47. 2) μεταφ., ἡ «κορωνίς», θριγκὸς ἀθλίων κακῶν Εὐρ. Τρω. 489· δοκεῖ ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ .. ἐπάνω κεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 534Ε. **II.** τεῖχος, φραγμός, περίφραγμα, περιτείχισμα, Εὐρ. "Ιων. 1321, 'Αριστοφ. Θεσμ. 58.— Παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν εὑρίσκομεν τὸν τύπον **Θριγγός**, Πλούτ. 2. 94C, ὡσαύτως **Θριγχός**, 'Ιώσηπ. 'Ιουδ. Πολ. 1. 21, 10 **τριγχός**, Εὐστ. 1570.17, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 3777. 6.— Καθ' 'Ησύχ.: «θριγκός· ἡ στεφάνη τοῦ τείχους. περίφραγμα ὡς περίβολος. ἤγουν τὸ ἀνάστατον τοῦ τοίχου [οἰκοδομῆς] ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται. καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος. ἢ περιχαράκωμα. καὶ τριγχός», πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει, καὶ Σχόλ. εἰς 'Οδ. Η. 87.

Θριγκόω, περιστέφω διὰ θριγκοῦ ἢ γείσου, [αὐλὴν] ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, περιέφραξεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος μὲ ἀκανθώδεις θάμνους, 'Οδ. Ξ. 10· θριγκουμένη .. οἰκία 'Αριστ. Φυσ.7. 3, 6. **II.** κτίζω ὁμαλῶς μέχρι τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς· καὶ οὕτω μεταφ., συμπληρῶ, τελειώνω, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις Αἰσχύλ. 'Αγ. 1283· δῶμα κακοῖς θριγκοῦν, φέρω τὸν οἶκόν μου εἰς τὸ ὕψος τῆς δυστυχίας, τῆς ἀθλιότητος, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1280.

Θριγκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θριγκῷ, 'Ησύχ. ἐν λ. **αἱμασιά**.

Θρίγκωμα, τό, θριγκός, γεῖσον, Εὐρ. Ι. Τ. 74, ἐξ εἰκασ. τοῦ Ruhnk.

Θρῖδακηΐς, ΐδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ Θριδάκινος, Νικ. Θ. 838.

Θρῖδακίνη [κῑ], ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ Ἰων. καὶ Δωρ. Θρίδαξ (Ἀθήν. 68F, Λοβ. ἐν Φρυν. 130):— τὸ «μαρούλι», Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 13, κτλ., Ἄμφις ἐν Ἰαλ. 1, Εὔβουλ. ἐν Ἀστυτ. 1· ὡσαύτως παρ' Ἱππ.: — μεταγεν., τὸ ἄγριον μαρούλι, ἀντίθετον τῷ Θρίδαξ, Γαλην. 13. 648, Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 532. 13:— ἐντεῦθεν ὑποκορ. **Θρῖδακινίς, ίδος**, ἡ, καὶ **Θριδακίσκη**, ἡ, ἴδε Θρίδαξ ἐν τέλ. **II**. εἶδος ζυμαρικοῦ, Λουκ. Λεξιφ. 3, Ἀθήν. 114F (ὁπότε εἶναι θηλ. ἐπίθ., ἐννοουμένου τοῦ μᾶζα).

Θρῖδάκῖνος, η, ον, ἐκ θριδάκων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13· ἴδε Θριδακίνη II.

Θρῖδακώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θρίδακι, Διοσκ. 2. 160.

Θρίδαξ, ᾰκος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ Θριδακίνη, «μαρούλι», Ἐπίχαρμ. 109 Ahr., Ἡρόδ. 3. 32, Ἱππ., κλ. [ῐ κατὰ τὸν Δράκ. 76. 10, δι' ὃ γραπτέον Θρῖδαξ, οὐχὶ Θρίδαξ. Ἀναγινώσκομεν ἀληθῶς θρῖδακίσκας ἐν Ἀλκμᾶνι 62, καὶ θρῖδακῖνας ἐν Εὐβούλ. Ἀστυτ. 1· ἀλλ' ὑπάρχει πιθ. σφάλμα τι ἐνταῦθα, διότι ὁ Ἐπίχαρμ. ἔνθ' ἀνωτ. ἔχει θρῖδακος, ἀπαντᾷ δὲ καὶ θρῖδάκων ἐν Ἀνθ. Π. 9. 412., 11. 295· θρῖδακες αὐτόθ. 11. 413· οὕτω καὶ θρῖδακῖνας Ἄμφις ἐν Ἰαλ. 1· θρῖδακῖνίδων Στράττ. ἐν Ἀδήλ. 1. 6· θρῖδακηΐδα Νικ. Θ. 838.]

Θρίζω, ποιητ. συγκεκομμ. ἀντὶ τοῦ Θερίζω.

Θρῖνάκη, = Θρῖναξ, Γραμμ.

Θρῖνακίη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραγόμενον ἐκ τοῦ θρῖναξ, τρίαινα, ἥτις ἦτο ἱερὰ εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Ὀδ. Λ. 107, κτλ.:— ἐν μεταγεν. χρόνοις ὁ παλαιὸς τύπος Θρινακίη μετεβλήθη εἰς **Θρινακρίη** ἢ **Τρινακρία**, Λατ. Trinacria, ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην ἐτυμολογίαν τρεῖς ἄκραι.

Θρῖναξ, ᾰκος, ὁ, (τρίς, τρεῖς) τρίαινα, τρίκρανον ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀνεκάτωνον τὸν σῖτον, «καρπολόγι», Ἀριστοφ. Εἰρ. 567, Νικ. Θ. 114 [ἔνθα ῐ, ἀλλὰ μεταγεν. καὶ ῑ, Ἀνθ. Π. 6. 95· πρβλ. Δράκ. σ. 121].

Θρινία «ἄμπελος ἐν Κρήτῃ» Ἡσύχ.

Θρίξ, ἡ, γεν. **τρῐχός**, δοτ. πληθ. θριξί:— «τρίχα», ἐν χρήσει π. ρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ πληθ., ὀρθαὶ τρίχες ἔσταν ἐν .. μελέεσσιν Ἰλ. Ω. 359· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Ἰλ. Χ. 77· πλῆρες: τρίχες κεφαλῆς Ὀδ. Ν. 399, 431· αἱ ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχες Θουκ. 1. 6·— ὡσαύτως, ἔριον προβάτου, Ἰλ. Γ. 273, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 515· χοίρου τρίχες, Ἰλ. Τ. 254, Ὀδ. Κ. 239· οὐραῖαι τρίχες, αἱ τρίχες τῆς οὐρᾶς ἵππου, Ἰλ. Ψ. 519· ἀντίθετον τῷ πρῶται τρίχες Θ. 83· πρβλ. εὔθριξ, καλλίθριξ·— μεταγεν., λόφος ἐκ τριχῶν, ὁ λόφος τοῦ κορυδαλλοῦ, Γαλην. παρὰ Λοβεκ. Φρυν. 339. **II**. ὁ ἑνικ. ἐν χρήσει περιληπτικῶς παρ' Ἀττ., ἀντέλλουσα θρὶξ Αἰσχύλ. Θήβ. 535, Ἀγ. 562, Σοφ. Ἠλ. 451· τριχὸς πλόκαμος ἢ βόστρυχος Αἰσχύλ. Θήβ. 564, Χο. 230· θρὶξ γενείου ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1056· ἐν Ἐπιγραφ., Ἐπαφρόδιτος .. τὴν παιδικὴν τρίχα Ὑγίᾳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2391, πρβλ. -92, -93·— ἐπὶ τῆς χαίτης ἵππου, Σοφ. Ἀποσπ. 422· ἢ τῆς οὐρᾶς, Εὐρ. ἐν Ῥήσ. 781· κυνῶν, Ξεν., κτλ. **2**) μία μόνη θρίξ, παροιμ., θρὶξ ἀνὰ μέσσον, μιᾶς τριχὸς διάστημα, Θεόκρ. 14. 9, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 6. 2· ἄξιον τριχός, ἔχον ἀξίαν τριχός, δηλ. μηδεμίαν ἔχον ἀξίαν, Ἀριστοφ. Βατρ. 613· ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, ἐπὶ τῶν σφόδρα διακινδυνευόντων, ὡς τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι, Παροιμιογρ.· ἀπὸ τριχὸς ἠέρτημαι Ἀνθ. Π. 5. 230· ἔλθοι εἰς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα, νὰ φθάσῃ εἰς λιπαρὸν καὶ εὐδαιμονέστατον γῆρας, αὐτόθι 7. 164, 165.

Θρῖο-βόλος, ὁ, (**Θριαί** 2) ὁ ῥίπτων ψήφους εἰς τὸ μαντικὸν ἀγγεῖον, μάντις, Ποιητὴς παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Θρία**, πρβλ. Λοβέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 2. 814.

Θρίοι, οἱ·— τούς τε θρίους ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 440 εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοὺς τεθρίους.

Θρῖον, τό, φύλλον συκῆς, Ἀριστοφ. Σφ. 436, Ἐκκλ. 707, Κωμ. παρ' Ἀθην. 293D· καθόλου, φύλλον, Νικ. Ἀλεξιφ. 55. 407. **II**. μῖγμα ᾠῶν, γάλακτος, στέατος ὑείου ἢ ἐριφείου, σεμιδάλεως, μέλιτος καὶ τυροῦ, εἶδος «σφογγάτου», οὕτω κληθὲν διότι περιετυλίσσετο εἰς φύλλον συκῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1102, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ., πρβλ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἱππ. 954 καὶ εἰς Βατρ. 134· δημοῦ βοείου θρῖον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐγκεφάλου θρίω δύο ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Ϛ', 57. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **τρίς, τρία**, ἐκ τῶν τριῶν λοβῶν τοῦ φύλλου συκῆς). [ῑ Ἀριστοφ. Ἱππ. 954, πρβλ. Ἀχ. 158, 1102. Ἀντὶ **Θρῖον** ἐν Θεοκρ. 13. 40, Ἀνθ. Π. 9. 723, ἀναγνωστέον θρύον, κατὰ Ἰακώψ. σ. 622· ἀλλὰ πρβλ. **λεπτόθριος**].

Θρῖο-φόρος, ον, (**Θριαί** 2) φέρων τὰς μαντευτικὰς ψήφους, μαντευόμενος δι' αὐτῶν, πρβλ. Θυρσοφόρος. Λοβ. Ἀγλαοφ. 2. 814.

Θρῖπ-ήδεστος, ον, (θρίψ, ἐδήδεσμαι) σκωληκόβρωτος, ξύλον, ῥίζα Θεόφρ. (ἴδε κατωτ.)· κῶπαι ἢ κεραῖαι θριπήδεστοι Ἐπιγρ. ἐν Böckh's Seewesen σελ. 441, 447, 471 καὶ μετὰ θηλ. καταλήξ. κλιμακίδες ἢ κεραῖαι θριπήδεσται 431, 432. **II**. τὰ σφραγίδια θριπήδεστα ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 427, ἦσαν πιθ. κατὰ πρῶτον τεμάχια σκωληκοβρώτου ξύλου χρησιμεύοντα ὡς σφραγῖδες, καὶ ἔπειτα σφραγῖδες κεχαραγμέναι κατὰ μίμησιν αὐτῶν, Müller Archäol. d. Kunst § 97. 2.— Οἱ ἀντιγραφεῖς πολλάκις ἔγραψαν αὐτὸ ἐσφαλμ. ὡς ὑπερθ. **Θριπηδέστατος**, οἷον ἐν Λουκ. Λεξιφ. 13, κτλ.· ἀλλ' ἐν Θεοφρ. Ι. Φ. 3. 8, 5 (ἔνθα κοινῶς **Θριπωδέστατον**) τὸ ὑπερθ. εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἀναγνωρίζει αὐτὸ ὁ Παυσ. παρ' Εὐστ. 1403. 88.

Θριπιεῖον, τό, ναὸς τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς Θρίπιδος ἢ Τρίφιδος, Ἐπιγρ. Αἰγυπτ. ἐν Letronne Recueil etc. τ. I. σ. 112.

Θρῖπό-βρωτος, ον, (βιβρώσκω) = τῷ προηγ., Λυκόφρ. 508.

Θρῖπο-φάγος, ον, τρώγων σκώληκας τῶν ξύλων, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 17, 2.

Θρῖπώδης, ες, (εἶδος) σκωληκόβρωτος, ἐσφ. γραφ. ἐν Θεοφρ.· ἴδε Θριπήδεστος.

Θρίσσα, Ἀττ. **Θρίττα**, ἡ, κοινῶς «φρίσσα», κατὰ τροπὴν τοῦ θ εἰς φ, ὡς τὸ **φηκάριον** ἀντὶ **θηκάριον** κτλ. (ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτην σ. 206), Ἀναξανδρ. ἐν Πρωτ. 1. 52, Ἔφιππ. ἐν Κύδ. 1. 5, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 37, 16.

Θρίσσος, ὁ, = **Θρίσσα**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 304.

Θρίψ, γεν. **Θρῖπός**, ὁ, (οὐχὶ ἡ, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 12), σκώληξ τρώγων τὸ ξύλον, Λατ. cossus, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 4. 4, Ἀνθ. Π. 12. 109· ὁ θρὶψ τὸ ξύλον (ἐξυπ. λυμαίνεται) Μένανδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Θριπήδεστος. (Πιθ. ἐκ τοῦ **τρίβω**. πρβλ. **ἴψ**.)

Θροέω: ἀόρ. **ἐθρόησα** Σοφ. Αἴ. 947, (δι-) Θουκ. 6. 46.— Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ.: (θρόος). Κράζω, βοῶ μεγαλοφώνως, Σοφ. Ἠλ. 1410· παρὰ νοῦν θρ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1195· πᾶσιν, πρὸς πάντας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 67, πρβλ. Τρ. 531:— ὁμιλῶ, λέγω, Αἰσχύλ. Πρ. 608, Εὐρ. Ὀρ. 187· μετὰ συστοίχ. αἰτ., θρ. αὐδὰν Αἰσχύλ. Χο. 828, Εὐρ. Ὀρ. 1248· λόγον Σοφ. Ἀντ. 1287· πολλὰ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 592· εὔφημα, ψευδῆ Εὐρ. Ι. Α. 143, 1345: — καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θροούμενος ἔπος Αἰσχύλ. Εὐμ. 486. **2**) μετ' αἰτ., λέγω, διηγοῦμαι μεγαλοφώνως, τοὐμὸν πάθος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1137· νόμον ἄνομον αὐτόθι 1141, πρβλ. 104. Χο. 828· πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ Σοφ. Ο. Κ. 597· θάνατόν τινι θρ. αὐτόθι 1425.— Σπανίως ἐν χρήσει εἰ μὴ παρὰ τοῖς Τραγ.· παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 16. **II**. Παθ., ταράττομαι, φοβοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 6· πρβλ. διαθροέω.

Θρόησις, εως, ἡ, φόβος, πτόησις, τρόμος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 640B.

Θροῖα (= θρῖα), τά, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873. — **Θροιαδέσμαι**, αἱ, δέσμαι θρίων, αὐτόθι.— **Θροιοπώλιον**, τό, τόπος ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο θρῖα, αὐτόθι.

Θρομβεῖον, Ἰων. **-ήιον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ Θρόμβος, Νικ. Ἀλ. 295.

Θρομβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θρόμβος, ὡς τὸ προηγ., Διοσκ. 6. 25.

Θρομβο-ειδής, ές, πλήρης θρόμβων ἢ κόκκων, Ἱππ. 595. 39., 606. 37.

Θρομβόομαι, γίνομαι θρομβώδης, ἐπὶ τοῦ αἵματος, Νικ. Ἀλ. 315· ἢ «πήζω», ἐπὶ γάλακτος, πρβλ. Θρόμβωσις.

Θρόμβος, ὁ, (τρέφω, τέτροφα) ὄγκος, τεμάχιον, Λατ. grumus, οἷον ἐπὶ ἀσφάλτου, Ἡρόδ. 1. 179· βῶλος, ὄγκος πεπηγότος αἵματος, Αἰσχύλ. Χο. 533, 546, Εὐμ. 184 (πρβλ. 164), Πλάτ. Κριτί. 120A, κτλ.· ἐπὶ γάλακτος πηκτοῦ, αἰγῶν ἀπόρρους θρ. Ἀντιφ. Ἀφροδ. 1. 8· θρόμβοι ἁλῶν, ὡς τὸ χόνδροι ἁλ., χονδρὸν ἅλας, ἄτριπτον, Σουΐδ.

Θρομβώδης, ες, = **Θρομβοειδής**, Ἱππ. Ἀφ. 1252 (ἐπὶ οὔρων) Σοφ. Τρ. 702, Ἀριστ. Ι. Ζ. 7. 1, 19.

Θρόμβωσις, εως, ἡ, πῆξις, γάλακτος Διοσκ. 5. 21.

Θρονίζομαι, Παθ., ἐνθρονίζομαι, ἀναβαίνω εἰς τὸν θρόνον, ὅτε ἐθρονίσθη ὁ βασιλεὺς Ἐσθ. (Ἐσθ. α', 2)· ἁπλῶς, καθέζομαι ἐπί τινος μέρους, ἐν δίφρῳ θρονιζόμενος Achmes Ὀνειροκρ. σ. 217, 26.

Θρόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θρόνος**, Ἐκκλ., Ἐτυμ. Μ. 456. 28.

Θρονίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμίστ. 353D.

Θρονισμός, ὁ, τὸ ἐνθρονίζειν, Μανέθων 4. 104.

Θρονιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐνθρονίζων, Συνέσ. Ἐπιστ. 67.

Θρόνον, τό, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. **Θρόνα**, ἄνθη κεντημένα ἐπὶ ὑφάσματος, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε Ἰλ. Χ. 441·— ὁ Ἡσύχ. ἔχει: τρόνα· ἀγάλματα ἢ ῥάμματα ἄνθινα· πρβλ. **ποικιλόθρονος**. **II**. παρὰ μεταγεν. **Θρόνα** ἐκαλοῦντο ἄνθη ἢ βοτάναι ἐν χρήσει ὡς φάρμακα καὶ φίλτρα, Θεόκρ. 2. 59, πρβλ. Νικ. Θηρ. 493, 936, Λυκόφρ. 674.

Θρονο-ποιός, όν, κατασκευάζων θρόνους ἢ καθίσματα, Πολυδ. Ζ', 182.

Θρόνος, ὁ, (θράω), κάθισμα, ἕδρα, συχν. παρ' Ὁμ. ὡς κάθισμα καὶ ἐπὶ θεῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· οἱ καθήμενοι ἐπ' αὐτοῦ εἶχον καὶ ὑποπόδιον (θρῆνυν), πρβλ. Ἀθήν. 192E· συχνάκις ἐκοσμεῖτο διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου (χρύσεος, ἀργυρόηλος), ὡσαύτως ἥπλωνον ἐπ' αὐτῶν τάπητας, χλαίνας, ῥήγεα, κώεα· πρβλ. ἕζω, κτλ. **3**) βραδύτερον, θρόνος ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς σημασίᾳ, ἕδρα ἀξιώματος, ἀρχῆς, βασιλείας, θρ. βασιλήιος Ἡρόδ. 1. 14· καὶ μόνον, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 3, κτλ.· Ζανὸς ἐπὶ θρόνον Θεόκρ. 7. 93·

ἐν τῷ πληθ., θρόνοις ἧσθαι· Αἰσχύλ. Χο. 975· ἐκ τυραννίδος θρόνων ἐκβαλεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 910· πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1041, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1732.— ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως, ἡ βασιλεία, ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει Σοφ. Ο. Κ. 425, 448· γῆς κράτη τε καὶ θρόνους νέμω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 237, πρβλ. Ἀντ. 166, κτλ. 3) τὸ μαντικὸν κάθισμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Πυθίας, Εὐρ. Ι. Τ. 1251, 1282· μαντικοὶ θρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 616, κτλ. 4) ἡ ἕδρα διδασκάλου, Λατ. cathedra, Πλάτ. Πρωτ. 315C, Ἀνθ. Π. 9.174, κτλ. 5) δικαστικὴ ἕδρα, Πλούτ. 2. 807B. 6) ἕδρα ἐπισκ., Ἐκκλ. **II.** εἶδος ἄρτου, Νεάνθ. παρ' Ἀθην. 111D.

θρονόομαι, ἐνθρονίζομαι, θρονούμενος κριτής Λέοντ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. hell. I. σ. 201.

θρόνωσις, εως, ἡ, = **θρονισμός**, ὁ ἐνθρονισμὸς τῶν νεωστὶ μυηθέντων εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυβάντων, Πλάτ. Εὐθυδ. 277D, πρβλ. Λοβέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 116.

θρόος, Ἀττ. **θροῦς**, ὁ, (θρέομαι) θόρυβος ὡς πολλῶν φωνῶν, οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος Ἰλ. Δ. 437·— ποιητ. ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, πολύφατος θρόος ὕμνων Πινδ. Ν. 7. 119· θρ. αὐλῶν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 654F. 2) ὁ θόρυβος, γογγυσμὸς δυσηρεστημένου πλήθους, Θουκ. 4. 66., 7. 78., 8. 79, κτλ. **II.** φήμη, Λατ. rumor, Ξεν. Κύρ. 6.1, 37.

θροφός (= τροφός), ἡ, Ἐπιγρ. ἀγγείου πηλίνου CIG. 8139, 8185.

θρυαλλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρυαλλίς**, Λουκ. Τίμ. 14.

θρυαλλίς, ίδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν ἐλλυχνίων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7.11, 2, Νικ. Θηρ. 899. **II.** ἐλλύχνιον, «φυτίλι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 874, Νεφ. 59, 585, κ. ἀλλ.

θρυγανάω, ἐλαφρῶς κτυπῶ, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 34, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Ραβ. Ἀντιγρ. ἀντὶ **τρυγονῶσα**·— καθ' Ἡσύχ., «θρυγανᾷ· κνᾶται, ξύει».

θρυΐνος, η, ον, (θρύον) ἐκ βούρλου, Δίων Κ. Ἐκλογ. Βατ. 563, Σουΐδ.

θρυλέω (κοινῶς **θρυλλέω**, ἴδε ἐν λ. **θρῦλος**)·— ποιῶ συγκεχυμένον θόρυβον, φλυαρῶ, τὴν νύκτα θρυλῶν καὶ λαλῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 348· ἐν Θεοκρ. 2.142 **θρυλέωμι** (θρυλέοιμι Ahrens) εἶναι τρισύλλαβον κατὰ συνίζησιν τοῦ **-έω**. **II.** μετ. αἰτιατ. πράγμ., συνεχῶς ὁμιλῶ περί τινος πράγματος, ἐπαναλαμβάνω συχνάκις, Λατ. decantare, θρυλοῦσ' ἅ γ' εἰπεῖν ἤθελον Εὐρ. Ἱππ. 910· τὰ τοιαῦτα οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεὶ θρυλοῦσιν .. ὅτι .. Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 65B· τὰ μυθώδη .. ἃ πάντες θρυλοῦσιν Ἰσοκρ. 282B· ὃ πάντες ἐθρύλουν τέως, ὡς δεῖ .. Δημ. 11. 1, πρβλ. 30. 21., 390. 5· τὴν τριήρη θρυλήσει, θὰ ἐπιμείνῃ λαλῶν περὶ τῆς τρ., αὐτόθι 566.15 —Παθ., εἶμαι θέμα κοινῆς ὁμιλίας, τὸ θρυλούμενον, περὶ οὗ πάντες λαλοῦσι, περὶ οὗ γίνεται πολὺς λόγος, τὸ .. πανταχοῦ θρ. Εὐρ. Ἀποσπ. 287. 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 419C· τὸ θρ. ποτε ἀπόρρητον Δημ. 19. 27· ἡ ὑπὸ πάντων θρυλουμένη εἰρήνη ὁ αὐτ. 528 ἐν τέλ.· τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρ. Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 4· οὕτω, περὶ τεθρυλημένου πολλοῖς Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 4· αἱ τεθρ. καὶ κοιναὶ γνῶμαι αὐτόθι 2. 21, 11· τὰ τεθρ. περὶ τὸν βάτραχον ὁ αὐτ. ἐν Ἱστ. Ζ. 9. 37, 1, κτλ.— ἐν Σοφ. Φιλ. 1401 **τεθρήνηται** ἐκ διορθώσεως.

θρύλημα (κοινῶς **θρύλλ-**), τό, θέμα κοινῆς ὁμιλίας, «παροιμία» (πρβλ. τὸ Λατ. fabula fies), Ἑβδ. (Ἰώβ. ΙΖ', 6).

θρυλητός (κοινῶς **θρυλλ-**), ἡ, όν, περὶ οὗ κοινῶς γίνεται λόγος, Τζέτζ. Ἱστ. 12. 38.

θρύλιγμα (κοινῶς **θρύλλ-**), τό, σύντριμμα, Λυκόφρ. 880.

θρῦλιγμός ἢ **-ισμός** (κοινῶς **θρυλλ-**), ὁ, παραφωνία, παρατονία, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11, Πτολ. Ἁρμ. 204.

θρῦλίζω (κοιν. **θρυλλ-**), κάμνω παραφωνίαν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 488.

θρῦλίσσω (κοινῶς **θρυλλ-**), θραύω, συντρίβω, θρυλίξας Λυκόφρ. 487.— Παθ., θρυλίχθη δὲ μέτωπον Ἰλ. Ψ. 396.

θρῦλος, ὁ, ὅμοιον τῷ **θρόος, θόρυβος** (θρέομαι), θόρυβος ὡς πολλῶν φωνῶν, κραυγή, βοή, γογγυσμός, Βατραχομ. 135, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.— Πᾶσαι αὗται αἱ ἐκ τοῦ θρῦλος λέξεις συνήθως ἐγράφοντο διὰ δύο **λ**. Ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφ. καὶ κράτιστοι τῶν Γραμμ. γράφουσιν αὐτὰς δι' ἑνὸς **λ** (τὸ δὲ υ εἶναι φύσει μακρόν), ὡς ἐν Ἐτυμ. Μ. σ. 456. 39, Εὐστ. 1307. 42· καὶ ὁ τύπος οὗτος ἀποκατεστάθη ἤδη πανταχοῦ, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 348.

θρυμίς· «ἰχθύς ποιός» Ἡσύχ.

θρύμμα, τό, (θρύπτω) ὡς καὶ νῦν, σύντριμμα, Ἱππ. 254. 37 καὶ 39, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, Ἀνθ. Π. 6. 232.

θρυμματίς, ίδος, ἡ, εἶδος ζυμαρικοῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 5, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147B, «θρυματίς· σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλίδων» Φωτίου Λεξ.

θρυόεις, εσσα, εν, ἔχων πλῆθος θρύων, βούρλων, Νικ. Θηρ. 200.

θρύον, τό, βοῦρλον, ἢ εἶδος βοτάνης, καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον «εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσις» (Σχόλ.) Ἰλ. Φ. 351, Ἀριστ. π. Θαυμ. 136, Διόδ. 3.10· ἴδε Θρύον, ἐν τέλ. **II.** = **στρύχνος μανικός**, ἴσως ὁ δηλητηριώδης, Ὀρφ. Ἀργ. 929, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. 9.11, 6, (ἔνθα θρύορον διάφ. γρ.), Διοσκ. 4. 74.

θρύπτακον· «κλάσμα ἄρτου. Κρῆτες» Ἡσύχ.

θρυπτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ θραύσῃ ἢ συντρίψῃ, τινος Γαλην. **II.** Παθ., εὔθραυστος· μεταφ., λεπτός, ἐκτεθηλυμμένος, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 15, Ἀπομν. 1. 2, 5· θρυπτικόν τι προσφθέγγεσθαι Δίων Κ. 51.12.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Αἰλ. π. Ζ. 2.11. 2) σκληρός, τραχύς, αὐθάδης, πρὸς τοὺς ἐραστὰς ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 3.12.

θρύπτω: μέλλ. θρύψω Γρηγ. Ναζ.: ἀόρ. **ἔθρυψα** (ἐν-) Ἱππ. 621. 42.— Παθ. καὶ μέσ., μέλλ. **θρυφθήσομαι** Ἀρρ. Ἀν. 4.19· **θρύψομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1163, Λουκ. Συμπ. 4: ἀόρ. **ἐθρύφθην** Ἀριστ. Προβλ. 11. 6, (ὑπ-) Ἀνθ. Π. 5. 294, 15· ὡσαύτως **ἐτρύφην**[ῠ] (δι-) Ἰλ. Γ. 363, **ἐθρύβην** Θεόδ. Πρόδρ.: πρκμ. **τέθρυμμαι** Ἱππ. 357. 49. (Συγγενὲς τῷ **θραύω**, ἴδε ἐν λ. **τείρω**). Θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, καταθραύω, κατασυντρίβω, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **κερματίζω**, Πλάτ. Κρατ. 426E· Νεῖλος βώλακα θρ. Θεόκρ. 17. 80.— Παθ., θραύομαι εἰς μικρὰ τεμάχια, συντρίβομαι, Πλάτ. Παρμ. 165B, Ἀνθ. Π. 12. 61· χιόνος τὰ μάλιστα θρυφθησόμενα Ἀρρ. Ἀν. 4. 6· ἐπὶ ἀέρος, διασκορπίζομαι, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 8. Ἡ κυριολεκτικὴ σημασία εἶναι συνηθεστέρα ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπο-, δια-θρύπτω**, κτλ. **II.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ Λατ. frangere, θραύω, συντρίβω, ἐξασθενῶ, ἰδίως δι' ἀκολάστου καὶ ἀσώτου βίου, θρ. τὰν ψυχάν Τίμ. Λοκρ. 103B· θρ. τι, φέρομαι θρυπτικῶς πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 778A. θρ. ἑαυτὸν = θρύπτεσθαι (ἴδε κατωτ.), Αἰλ. Ἐπιστ. 9, Γρηγόρ. Ναζ. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ., μετὰ μέσου μέλλ. (Ἀριστοφ. Ἱππ. 1163), ἐξασθενοῦμαι, ἐκνευρίζομαι, ἐκθηλύνομαι, μαλακίᾳ θρύπτεσθαι Ξεν. Συμπ. 8, 8· ἁπαλός τε καὶ τεθρυμμένος Λουκ. Χαρίδ. 4· θρύπτεται ἡ ὄψις, ἐξασθενοῦται, Πλούτ. 2. 936F. 6) ζῶ ἀσώτως, ἀκολασταίνω, ὅλην ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο Σοφ. Ἀποσπ. 708. 9, πρβλ. Λουκ. Ἀλ. 31, Ἀνάχ. 29· ἡδοναῖς θρ., παραδίδομαι ἀκολάστως εἰς .., Πλούτ. 2. 751B· ὄμμα θρυπτόμενον, χαλαρούμενον θηλυπρεπῶς, Ἀνθ. Π. 5. 287.— Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἀκολάστως, ἀσελγῶς, θηλυπρεπῶς, Πλούτ. 2. 801A. γ) ἀκκίζομαι, ὡραΐζομαι, κάμνω «νάζια», ὑπερηφανεύομαι, ἰδίως παρακαλούμενος νὰ πράξω τι, Λατ. delicias facere, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1163· ὡραζομένη καὶ θρυπτομένη Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 23· ἐθρύπτετο ὡς μὴ ἐπιθυμῶν λέγειν Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 228C, πρβλ. 236C, Ξεν. Συμπ. 8, 4· ἢ προσποιοῦμαι ὅτι ἀπορρίπτω τι προσφερόμενον, Πλούτ. ἐν Μαρ. 14, ἐν Ἀντων. 12, πρβλ. Dorv. Χαρ. 472· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἰσοδυνάμου ἀκκίζεσθαι ἢ ὡραΐζεσθαι, Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ. 23, πρβλ. Ruhnk. Τίμ. 19· θρύπτεσθαι πρός τινα, φέρεσθαι πρὸς αὐτὸν θρυπτικῶς, Πλούτ. ἐν Φλαμινίνῳ 11, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12.1.

δ) ἀλαζονεύομαι, γίνομαι ἀλαζών, τινι, εἴς τι ἢ διά τι πρᾶγμα, Ἀνθ. Π. 7. 218, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 19, κτλ.: — καυχῶμαι, κομπάζω, Λατ. gloriari, Ἡλιόδ. 2.10.

θρύσις, ὁ, = **θρύον**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 351.

θρύσκα· «ἄγρα λάχανα (ἔνθρυσκα)» Ἡσύχ.

θρύψις, εως, ἡ, θραῦσις εἰς μικρὰ τεμάχια, σύντριψις, οὔτε .. εἴη ἂν ἄπειρος ἡ θρ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 20, πρβλ. τὸ π. Ψυχ. 2. 8, 5. **II.** μεταφ., μαλακότης, ἀδυναμία, ἀκολασία, ἀσέλγεια, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 14, Ἀνθ. Π. 8. 166, κτλ.

θρύψιχος· «τρυφερός, μαλακός. αἰσχρός. χαῦνος» Ἡσύχ.

θρυψί-χρως, ωτος, ἡ, ἔχων δέρμα λεπτόν, «τρυφερόχρως» Ἡσύχ.

θρύω, θορυβῶ, Θεογνώστου Καν. σ. 20, 25.

θρυώδης, ες, (θρύον) πλήρης θρύων, βούρλων, Στράβ. 349.

θρῶναξ, ακος, ὁ, «κηφήν. Λάκωνες» Ἡσύχ.

θρώπτει· «σκώπτει» Ἡσύχ.

θρῶσις, εως, ἡ, «σπαρτίον» Θεογνώστ. Κανόν. 20. 28, κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «διαίρεσις, σπαρτίον, σειρά, καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ δικτύου».

θρώσκω (κάλλιον **θρῴσκω** Ἐτυμ. Μ. 456, 49) Ἰλ. Ν. 589, Αἰσχύλ. Χο. 846, Εὐμ. 660 (πρβλ. **ἐκθρώσκω**): Ἐπικ. παρατατ. **θρῶσκον** Ἰλ. Ο. 314: μέλλ. **θοροῦμαι**, Ἰων. γ' πληθ. **θορέονται** (ὑπερ-) Ἰλ. Θ. 179, Αἰσχύλ. Ἱκ. 874: ἀόρ. **ἔθορον** (ἐκ-) Ἰλ. Η. 182, κτλ., Ἐπ. **θόρον** Ἰλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 321, ὑποτακτ. **θόρω** Ὀδ. Χ. 303, ἀπαρέμφ. **θορεῖν** (ἀνα-) Ξεν. Λακ. 2, 3, Ἰωνικ. **θορέειν** (ὑπερ-) Ἰλ. Μ. 53, Ἡρόδ. 6. 134· ἀκολούθως, **ἔθρωξα** (ἀν-) Ὀππ. Ἀλ. 3. 293: — ὁ τύπος ὁμοιάζει πρὸς τοὺς τύπους **βλώσκω, μολοῦμαι, ἔμολον**. Ἐκ τῆς √**ΘΟΡ**, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ., παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **θορή, θορός, θόρνυμαι**, καὶ πιθαν. αἱ λέξ. **θοῦρος, θούριος**, μετὰ τῶν Λατ. furere, furia, πρβλ. **Θ Θ I. 2.**) Ποιητ. ῥῆμα, ἅλλομαι, πηδῶ, χαμᾶζε θορὼν Ἰλ. Κ. 528· ἐκ δίφροιο Θ. 320· ἀπὸ λέκτροιο Ὀδ. Ψ. 32· ἰχθῦς θρώσκων κατὰ κῦμα Ἰλ. Φ. 126· ἐπὶ βελῶν, ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῶσκον Ο. 314, 470., Π. 773· ἐπὶ κυάμων ἀναρριπτομένων ἐκ τοῦ λικμιστικοῦ πτύου, ἀπὸ

πτυόφι .. θρώσκουσι κύαμοι Ν. 589, πρβλ. **ἐκθρώσκω**·—ἐπὶ τῆς κώπης, Σοφ. Ο. Κ. 717. **2)** ἑπομένης προθέσεως, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπὶ Τρώεσσι θόρον Ἰλ. Θ. 252, Ο. 380· ἐπί τινα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1296· θρ. πλησίον τινὸς Εὐρ. Ὀρ. 257· πρβλ. **ἐνθρώσκω**· (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ὅμ. ἔχει ἀείποτε ἀόρ.: ἡ λέξις εἶναι σπανία ἐν τῇ Ὀδ.): — ἐπὶ νόσου ἐπανερχομένης περιοδικῶς, προσβάλλω, θρῴσκει δ' αὖ .. ἀγρία νόσος Σοφ. Τρ. 1028. **3)** καθόλου, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, Πίνδ. Π. 9. 212· πεδίον, ἀνὰ τὴν πεδιάδα, Εὐρ. Βάκχ. 874· σπεύδω πρός, θρῴσκει δόμους Σοφ. Τρ. 58·— μεταφ., λόγοι πεδάρσιοι θρῴσκουσι, ἀναπηδῶσιν εἰς τὸν ἀέρα, δηλ. ἐξαφανίζονται, Αἰσχύλ. Χο. 846. **II.** μεταβ., ὡς τὸ **θόρνυμαι**, «θρῴσκων κνώδαλα· ἐκθορίζων, καὶ σπερματίζων. γεννῶν. Αἰσχύλ. Ἀμυμώνῃ» Ἡσύχ., (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 15)· ὁ θρῴσκων ὁ ἄρρην, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 660· πρβλ. **θορός, θορή.**

Θρωσμός, ὁ, ὕψωμα, ἐπὶ ἐδάφους ἀνυψωμένου ὑπεράνω τῆς πεδιάδος, ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Ἰλ. Κ. 160, Λ. 56· ποταμοῖο Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 823.

Θύα, ἡ, ἴδε **Θυία**.

Θυάζω, (θύω) «ἐναγίζω, ἔρδω, ὀργιάζω, θύω» Βαρῖνος.

Θυάματα· «τὸ θύμον. καὶ θυμιάματα» Ἡσύχ.

Θυανία, ἡ, λέξις ἀμφίβολος ἐν Ἐπιχ. παρ' Ἀθην. 36D, ἔνθα ὁ Meineke καὶ ὁ Ahr. (Ἀποσπ. 99) διορθοῦσιν **ὑανία**, Δωρ. ἀντὶ **ὑηνία**.

Θύανον· «τὴν θυώνην. πέμμα δέ ἐστιν ἀντὶ βοὸς» Ἡσύχ.

Θύαρος, ὁ, = **αἶρα** II, Λατ. lolium, Διοσκ. 2.122.

Θυ-άρπαξ, ἄγος, ὁ, ἡ, = **ἱερόσυλος**, Ἡσύχ.

Θυάς, άδος, (καὶ **Θυιάς**), ἡ, (θύω) «Θυάδες αἱ Βάκχαι παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι Θυιάδες» Ἐτυμ. Μ. 457, 19, πρβλ. **Θυιάς**.

Θυάω, Λατ. subare, ἐπὶ θηλέων χοίρων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὀχείας, καπράω, καπρίζω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5, 14, 23., 6. 18, 28.

Θυβριάς, άδος, ἡ, = **Θυμβριάς**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51.1.

Θύβρις, ιδος, ἡ, = **Θύμβρις**, ἴδε τὴν λέξιν.

Θυγάτηρ, ἡ: γεν. **θυγατέρος**, καὶ κατὰ συγκοπ. **θυγατρός**· δοτ. **θυγατέρι, θυγατρί**· αἰτ. **θυγατέρα**, καὶ Ἐπικ. **θύγατρα**· κλητ. **θύγατερ**· ὁ Ὅμηρ. καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῶνται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἀπαντῶσι μόνον οἱ τρισύλλ. τύποι. [τὸ υ γίνεται μακρὸν παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς ἐν ταῖς τετρασυλλάβοις πτώσεσι χάριν τοῦ μέτρου]. (Πρβλ. Σανσκρ. duhitâ, Ζενδ. dughdar (ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος πιθανῶς ἦτο dhughatar)·—Γοτθ. dauhtar, Ἀρχ. Σκανδ. dóttir, Ἀγγλο-Σαξον. dohtor, Λιθ. dukté·—Ἀρχ. Γερμ. tohtar (tochter)). Θυγάτηρ, Ἰλ. Ι. 148, 290, Ὀδ. Δ. 4, κτλ.· θύγατρες ἵππων, ἐπὶ ἡμιόνων, Σιμωνίδ. 13.— Ὁ Πίνδ. καλεῖ τὰς ᾠδάς του Μοισᾶν θυγατέρας Ν. 4. 4· θ. Σειληνοῦ, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, Ἰουλιαν. Συμπόσ. ἢ Καίσαρος 25· ἐπὶ λαγύνου, Ἀνθ. Π. 6. 248. **II.** ὑπηρέτρια, θεράπαινα, δούλη, μόνον παρὰ μεταγεν. ὡς ἐν Φαλάρ. Ἐπιστ. σ. 360, ἔνθα ἴδε Lennep.

Θυγατριδῆ, ἡ, θυγατέρος θυγάτηρ, ἐγγόνη, Ἀνδοκ. 17. 2, Λυσ. 208. 8· ἀνεψιά, Διον. Ἁλ. περὶ Λυσ. 21·— ὑποκορ. **-ίδιον**, τό, Πλήθωνος Ἐπιτάφ. εἰς Κλεώπην § 21, σ. 14.

Θυγατριδεύς, έως, ὁ, ὁ τῆς θυγατρὸς παῖς, ἔγγονος, θυγατριδῆ Ζήνωνα Ἐπιγρ. Σμύρνης ἐν Rhein. Mus. f. Plin. N. F. XXVII, σ. 463.

Θυγατριδοῦς οῦ, ὁ, θυγατρὸς υἱός, ἔγγονος, Ἰσαῖος 70. 30, Ἀριστ. Ἀποσπ. 433, κτλ.· Ἰων. **-ιδέος**, Ἡρόδ. 5. 67.

Θυγατρίζω, καλῶ τινα θυγατέρα, Ἀραρὼς ἐν «Καινεῖ» 3, Φώτ. 96. 4.

Θυγάτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θυγάτηρ**, μικρὰ θυγάτηρ ἢ κόρη, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 5, Μένανδρ. ἐν «Ῥαπιζομένῃ» 5, ἐν Ἀδήλ. 482.

Θυγατρίς, ίδος, ἡ, κορασίς, Θ. Στουδ. σ. 893, ἔκδ. Mi.

Θυγατρό-γαμος, ον, νυμφευθεὶς τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, Νόνν. Δ. 12. 73.

Θυγατρο-γόνος, ον, γεννῶν κόρας, Νόνν. Δ. 7. 212., 12. 74, κτλ.

Θυγατρο-θετέω, λαμβάνω ὡς θετὴν θυγατέρα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 183.

Θυγατρο-μιξία, μῖξις μετὰ θυγατρός, Ἐκκλ.

Θυγατρό-παις, ὁ, υἱὸς θυγατρός, Νικήτ. Χρον. 304B.

Θυγατροποιΐα, ἡ, τὸ θυγατροθετεῖν, κατὰ θυγατροποιΐαν δὲ Αἰσχίνα τοῦ Τιμοκλείδα Ἐπιγρ. Κῶ Annuaire des Etudes Gr. τ. 9, σ. 319.

Θυγατρο-ποιός, όν, γεννῶν θυγατέρας, Φίλων 1. 382.

Θυγατρό-τεκνον, τό, τέκνον θυγατρός, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 595.

Θυεία, Ἰων. **-είη**, ἡ, ἴγδιον, «γουδί», Ἀριστοφ. Νεφ. 676, Βατρ. 124, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἴγδις**· **2)** ἀγγεῖον κοττάβου, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ Κακουμένῳ» 1.—Οἱ τύποι **θυία, θυῖα** εἶναι δεκτοὶ μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς παρὰ Διοσκ. 2. 87, 88, ἴδε Λοβέκ Φρυν. 165.

Θύεια, ἡ, εἶδος δένδρου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 2, 6.

Θυείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θυεία**, Ἀριστοφ. Πλ 710, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 14.118·— ὁ τύπος **θυΐδιον** ἐν τῷ Ραβ. Ἀντιγρ. τοῦ Ἀριστοφ. εἶναι ἐσφαλμένος.

Θύελλα, ἡ, (θύω, ὡς ἄελλα ἐκ τοῦ ἄημι)·— ποιητ. λέξις, σφοδροτάτη καταιγίς, ἀνεμοστρόβιλος (πρβλ. **Ἅρπυιαι**), κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Ἰλ. Ζ. 346, πρβλ. Ὀδ. Κ. 54, Μ. 288· μισγομένων ἀνέμων .. θύελλα Ὀδ. Ε. 317· πυρὸς δ' ὀλοοῖο θύελλαι, πιθαν. καταιγίδες μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, Μ. 68· κούρας ἀνέλοντο θύελλαι Υ. 66· τοὺς αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θ. Κ. 48, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1150· ποντία θ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1660· ἐν παρομοιώσεσι, φλογὶ ἶσοι ἠὲ θυέλλῃ Ἰλ. Ν. 39· ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 345·— μεταφ., ἄτης θύελλαι (ἴδε ἐν λ. **θυηλή**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 819.

Θυέλλειος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Χρησμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἰουλιανός**.

Θυελλήεις, εσσα, εν, θυελλώδης, τρικυμιώδης, ὅμοιος θυέλλῃ, Νόνν. Δ. 1. 22., 2. 532.

Θυελλό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας θυέλλης, ταχὺς ὡς θύελλα, θυελλοπόδων ἵππων Νόνν. Δ. 37. 441.

Θυελλο-τόκος, ον, παράγων θυέλλας, Νόνν. Δ. 28. 277.

Θυλλο-φορέομαι, Παθ., φέρομαι ὑπὸ θυέλλης, Διόδ. 16. 80.

Θυελλώδης, ες, ὅμοιος θυέλλῃ, τρικυμιώδης, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 418, Μανασσ. Χρον. σ. 121.

Θυέστειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Θυέστην, ῥάκη Ἀριστοφ. Ἀχ. 433.

Θυέστης, ὁ, = **δοίδυξ**, «γουδοχέρι», Διονύσιος Τύραννος παρ' Ἑλλαδίῳ ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 532, 32.

Θυεστός, ὁ, ποτόν τι ἐκ κεκοπανισμένων ἀρωμάτων, ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγρ. τοῦ Ἡσυχ. φέρεται: «θύεστον· ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων».

Θυευτός, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Θεογνώστου Κανόσι σ. 20.17.

Θυο-δόχος, ον, δεχόμενος θυμίαμα, τράπεζα Ἀνθ. Π. 8. 25.

Θυήεις, εσσα, εν, (θύος) εὐωδιάζων ἐκ καπνοῦ θυμιάματος, εὐώδης, Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ **βωμὸς** Ἰλ. Θ. 48, Ψ. 148, Ὀδ. Θ. 363· οὕτως, Ἡσ. Θ. 557· ἀλλ' ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 237, περὶ τῶν σπαργάνων τοῦ Ἑρμοῦ.

Θυηκόος, ὁ, = **θυοσκόος**, Ἡσύχ.· συνηρ. τις τύπος: **τοῦ θυηκοῦ** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1. 79., 11. 95, ἴδε Böckh σ. 281.

Θυηλέομαι, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **θυλέομαι**, ὃ ἴδε.

Θυηλή, ἡ, (θύω) τὸ μέρος τοῦ θύματος, ὅπερ ἐκαίετο, ἡ πρώτη προσφορά, ὡς τὸ **ἀπαρχαί**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς Ἰλ. Ι. 220, πρβλ. Φιλόχ. 172, Ἀθήν. 566A· καθόλου, θυσία, ἄνευ θυηλῶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1520· θυηλαὶ ἀναίμακτοι Ἀνθ. Π. 6. 324·— μεταφ., θυηλὴ Ἄρεος, προσφορὰ εἰς τὴν Ἄρη, δηλ. τὸ αἷμα τῶν πεφονευμένων, Σοφ. Ἠλ. 1423· οὕτως ὁ Ἕρμανν. προτείνει ἄτης θυηλαὶ (ἀντὶ θύελλαι) ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 819.

Θυήλημα, ἴδε **θύλημα**.

Θύημα, τό, (θύω) = τῷ προηγ. Τιμαίου Λεξ.

Θυηπολέω, εἶμαι **θυηπόλος**, ἀσχολοῦμαι εἰς θυσίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 260, Εὐρ. Τρῳ. 330, Πλάτ. Πολ. 364E. **2)** μεταβ., θυσιάζω, Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον .. γένος Σοφ. Ἀποσπ. 132, πρβλ. 468·— Παθ., θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο, πληροῦται θυσιῶν ὑπ' αὐτῶν, Εὐρ. Ἡρακλ. 401, ἴδε Ruhnk ἐν Τιμ.

Θυηπολία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, θυσία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1124, Ἀνθ. Π. 17, Διον. Ἁλ. 1. 21· καθόλου, μυστηριώδεις τελεταί, μύησις, Ὀρφ. Ἀργ. 472.

Θυηπολικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θυσίαν, Ζώσιμ. 4. 59.

Θυηπόλιον, τό, βωμός, Δωριεὺς παρ' Ἀθην. 413A. **II.** θυσία, Συλλ. Ἐπιγρ. 5078.

Θυη-πόλος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Σουΐδ. (πολέω), ἀσχολούμενος εἰς θυσίας, χεὶρ Αἰσχύλ. Πέρσ. 202·— ὡς οὐσιαστ., μάντις, ἐπῳδός, Εὐρ. Ι. Α. 746, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1124· ἱερεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 956· αἱ θ. παρθένοι, αἱ Ἑστιάδες, Διον. Ἁλ. 2. 64, πρβλ. 65., 3. 67.

Θυητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 530E, Näke Χοιρίλ. σ. 229.

Θυητός, ή, όν, προσφέρομαι ὡς θυσία, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

Θυη-φάγος, [ᾰ], **ον**, καταβροχθίζων τὰς προσφοράς, φλὸξ Αἰσχύλ. Ἀγ. 597.

Θυΐα, ἢ βέλτιον **Θύα**, ἡ, δένδρον τι τῆς Ἀφρικῆς εὐῶδες, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον πολυτελῆ ἔπιπλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 7, Πλίν. Η. Ν. 13. 30 (ἐν οἷς χωρίοις καλεῖται καὶ **θύον**, ὃ ἴδε), Διόδ. 5. 46. Τὸ ξύλον ὅλως ἀσαπές, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἦτο ποικίλον, Στράβ. 202, Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' εἶχεν ἐνίοτε κηλῖδας, Διοσκ. 1. 25· ξύλον θύϊνον, ἀναφέρεται ὡς βαρύτιμον, Ἀποκάλ. ιη', 12. Ἦτο πιθανῶς εἶδός τι ἀρκεύθου ἢ arbor vitae. Οἱ Λατῖνοι μετέφραζον αὐτὸ διὰ τοῦ citrus, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν αὐτὸ πρὸς τὴν κιτρέαν, ἴδε Πλίν. Η. Ν. 13. 6. **2)** εἶδος δένδρου φυομένου ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὀρέων, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3., 4. 1, 2, κτλ.

Θυῖα, τά, (θύα) Βακχικὴ ἑορτὴ ἐν Ἤλιδι, Παυσ. 6. 26, 1.

Θυῖαι, αἱ, = **Θυιάδες**, Στράβ. 468· καὶ ὁ Böckh διώρθωσε

Θυίαισιν ἐν Σοφ.'Αντ.1152, ἀντὶ τοῦ Θυΐάσιν τοῦ Λαυρ.Κώδικος.

Θυιάς, άδος, ἡ· συχνάκις ἐσφαλμένως γραφόμενον: Θυάς, Βεντλέϋος εἰς 'Ορ.'Ωδ. 2.19, 9, Βλωμφ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 498· (θύω)· — γυνὴ μαινομένη ἢ θεόπνευστος, ἰδίως μαινάς, Βάκχη, αὐτόθι 498, 836, Ἱκέτ. 564, Πλούτ. 2. 293F, κτλ.· πρβλ. Θυΐαι. II. ὡς θηλ. ἐπίθ. ἑορτὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ.'Ιω. 6',113. 2) μαινόμενος, ἐμμανὴς ἐξ ἔρωτος, ἐρωτόληπτος, Λυκόφρ.143· σπανιώτερον ὡς ἀρσ. κατὰ τὸν 'Ιακώψ. ἐν Δελφ.'Επιγρ. 4. 45.

Θυΐδιον, ἴδε Θυείδιον

Θύϊνος, η, ον, ἐκ τοῦ δένδρου Θυΐα (ὃ ἴδε), δένδρα, ξύλον Στράβ. 202, Διοσκ.1. 21· πεποιημένος ἐκ ξύλου θυίας, Λατ. citrinus, Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 205B.

Θυΐόεν· «πλῆρες», καὶ «θυΐόεντες· ἀνθοῦντες» 'Ησύχ.

Θυΐον, τό, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ θύον.

Θυΐος, α, ον, = θύϊνος, Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 2, 1· κοινῶς τύϊος.

Θυΐς, ΐδος (ὡς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ἀλλὰ θυΐδος ἐν τῷ κειμένῳ), ἡ, = θυεία, Δαμοκράτ. παρὰ Γαλην. τ.14. σ.130,18, ἐκδ. Kühn.

Θυΐσκη, ἡ, θυμιατήριον, 'Εβδ. (Α' Μακκ. α', 22, κ. ἀλλ.)· ὡσαύτως Θυΐσκος, ὁ,'Ιώσηπ.'Ιουδ.'Αρχ. 3. 6, 8:— ὡσαύτως Θύσκη, -ος, 'Ετυμ. Μ 458. 53, Σουΐδ.

Θυΐτης [ῑ] (ἐξυπ. λίθος), ὁ, Αἰθιοπικός τις λίθος, Διοσκ. 5. 154, ἴδε Sprengel.

Θυΐω ἢ Θυίω, = Θύω, διατελῶ ὑπὸ ἔμπνευσιν, ὑποτακτ. θυΐωσι Ὕμν.'Ομ. εἰς 'Ερμ. 560· παρατ. ἔθυιεν 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 755.

Θῦλ-άγροικος, ον, ἄγροικος, ἄξεστος, ἀμβλὺς τὴν διάνοιαν, 'Αριστοφ.'Αποσπ.707.

Θυλάκη, ἡ, = θύλακος, τὰ ὀρχίπεδα, scrotum, 'Ιππιατρ.

Θῦλᾰκίζω, βάλλω εἰς τὸ θυλάκιον, ἐπαιτῶ, 'Ησύχ.

Θῦλάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ θύλακος, 'Ηρόδ. 3.105,'Αριστοφ. ἐν Σφηξ. 314, ἐν Βατρ.1203. II. τὸ περιέχον τὸ σπέρμα, Διοσκ. 2.128, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 852.

Θῦλακίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ θύλακος, ἐπὶ τῆς ἐννοίας θυλάκιον II, Αἰλ. π. Ζ. 6. 43, Νικ. Θ. 852· πρβλ. θυλακίτης.

Θῦλᾰκίσκος, ὁ, = τῷ προηγ. I, καλάθιον ἄρτου, «σακκοῦλι», 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 464, Κράτης ἐν Θηρ. 1· 6' ὑποκορ. θυλακίσκιον,'Αριστοφ.'Αποσπ. 32. II. = θυλάκιον, Διοσκ. 2.128.

Θῦλᾰκίτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ.· — θηλ., θυλακῖτις μήκων, ἡ κοινὴ παπαροῦνα (πρβλ. θυλακίς), Διοσκ. 4. 65· θ. νάρδος, ἡ ἀγρία, 1. 8.

Θῦλᾰκο-ειδής, ές, ὅμοιος θυλάκῳ ἢ σάκκῳ, 'Αριστ. Ι. Ζ. 5. 11, 2.

Θῦλᾰκόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Νικ.'Αλ. 403.

Θῦλᾰκόομαι, Παθ., γίνομαι θύλακος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφάν. Εἰρ. 198.

Θύλᾰκος [ῠ], ὁ, σάκκος, «σακκοῦλι», ἰδίως πήρα ἢ ἀσκὸς διὰ τροφάς, 'Ηρόδ. 3. 46· ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ 'Αριστοφ. Πλ. 763· δερῶ σε θύλακον, θὰ κάμω θύλακον ἐκ τοῦ δέρματός σου, ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 370:— μεταφ. ἐπὶ προσώπου, θύλ. τις λόγων, σάκκος πλήρης λόγων, Πλάτ. Θεαιτ.161A. 2) ὁ θύλακος ἐν ᾧ τὰ ᾠὰ τοῦ θύννου εἰσὶν ἐγκεκλεισμένα,'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 17,12, πρβλ. 5.19, 26. II. ἐν τῷ πληθ.; αἱ εὐρεῖαι ἀναξυρίδες τῶν Περσῶν καὶ λοιπῶν 'Ασιανῶν, Εὐρ. Κύκλ.182, 'Αριστοφ. Σφηξ.1087. III. σφαῖρα, Ἄντυλλ. παρ' 'Ορειβασ. σ. 124. (Πρβλ. τὸ Λατ. follis.) [ῠ μόνον ἐν μεταγεν. 'Επιγράμμ., 'Ανθ. Π. 8.166.]

Θῦλᾰκο-τρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, κατατρώγων θύλακας, «μῦς. οἱ δὲ ἀκρίς» 'Ησύχ.

Θῦλᾰκοφορέω, φέρω σάκκον ἢ πήραν, 'Αριστοφ.'Αποσπ. 619.

Θῦλᾰκο-φόρος, ον, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πήραν, ὄνομα τῶν ὀρεινῶν χωρικῶν, οἵτινες καὶ πηροφόροι ἐκαλοῦντο,'Ησύχ., Φώτ.

Θῦλᾰκώδης, ες, = θυλακοειδής, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.7, 3.

Θῦλαξ, ᾰκος, ὁ, = θύλακος, Αἴσωπ. 28. 4:— Θῦλάς, άδος, ἡ,'Ανθ. Π. 7. 413.

Θυλέομαι, 'Αποθ., προσφέρω ὡς θυσίαν, Πολυδ. Α', 27 (ἔνθα τὰ 'Αντίγρ. ἔχουσι θυλήσασθαι, οὐχὶ θυηλήσασθαι), Πορφύρ. π.'Αποχ. ἐμψ. 2. 17.

Θύλημα, τό, τὸ προσφερόμενον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. θυλήματα, πλακούντια, θυμίαμα, κτλ.,'Αριστοφ. Εἰρ.1040, Φερεκρ. ἐν Αὐτομ. 1. 5, Τηλεκλείδ. ἐν Στερρ.1, Θεόφρ. Χαρ.10 (ἔνθα θυηλήματα). [ῡ, Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἴδε Meineke.]

Θυλλίς, ίδος, ἡ, = θύλακος, 'Αρκάδ. σ. 30.12, 'Ησύχ.

Θῦμα, τό, (θύω) τὸ θυσιαζόμενον ἢ προσφερόμενον, προσφορά, σφάγιον, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. 'Αγ. 1310, Σοφ. Φ. 8· τὸ θ. τοῦ 'Απόλλωνος Θουκ. 5. 53· θ. θύειν, θύεσθαι Πλάτ. Πολιτ. 290E, Πολ. 378A, κτλ.:— τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζώων, ἀλλὰ πάγκαρπα θ., προσφοραὶ ἐκ παντὸς καρποῦ, Σοφ.'Ιχ. 634, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 782C· ἐπιχώρια θ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱερεῖα, λέγεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ὅτι εἶναι πλακούντια ἢ ζυμαρικὰ ἀπεικονίζοντα ζῷα, Θουκ. 1.126. II. θυσία, ὡς πρᾶξις, ὧδ' ἦν τὰ κείνης θ. Σοφ. 'Ηλ. 573· μεταφ., θ. λεύσιμον, ἡ θυσία [τοῦ 'Αγαμέμνονος] ἧς πρέπει νὰ γείνῃ ἐκδίκησις διὰ τῆς λιθοβολήσεως [τῆς Κλυταιμνήστρας], Αἰσχύλ. 'Αγ. 1118· θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας 'Ηρῳδιαν. 2.13,10.

Θῦμ-άγροικος, ον, ἔχων ἄγροικον νοῦν, ἄξεστον ψυχήν, 'Αριστοφ.'Αποσπ.707.

Θῦμαίνω: μέλλ. -ᾰνῶ, (θυμὸς) ὀργίζομαι, θυμώνω, ὤμμασι θυμήνασαι 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 262, 'Αριστοφ. Νεφέλ. 609· τινί, ἐναντίον τινός, αὐτόθι 1478, Εὔπολ. ἐν Μαρ. 21.

Θῦμ-αλγής, ές, (ἀλγέω) θλίβων τὴν ψυχήν, χόλον θυμαλγέα 'Ιλ. Δ. 513· λώβην Ι. 387· ὕβριν 'Οδ. Ψ. 64· λώβης Υ. 285· καμάτῳ αὐτόθι 118· δεσμῷ Χ.139· μῦθος Θ. 272· ἔπος Π. 69· λέγων θυμαλγέα ἔπεα 'Ηρόδ.1.129·— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λέξεις θυμηδής, θυμήρης. II. Παθ., ἐσωτερικῶς θλιβόμενος, καρδία Αἰσχύλ.'Αγ.1031.

Θῦμαλίς, ἴδε ἐν λ. τιθυμαλίς.

Θύμαλλος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Αἰλ. π. Ζ.14. 22.

Θῦμάλωψ [ᾰ], ωπος, ὁ, τεμάχιον ξύλου ἢ ἄνθρακος ἀνημμένου, δαυλός, καίων ἄνθραξ, 'Αριστοφ.'Αχ. 231 (ἴδε ἐν λέξει ἐπιζέω), Θεσμ.729, Στράττ. π. Ψυχ. 5, Πολυδ. Ζ', 110, 152, Γ', 101. ('Εκ τοῦ τύφω, ὥστε κατ' ἀκριβολογίαν ἔπρεπε νὰ εἶναι θυμμάλωψ· περὶ τῆς καταλήξεως πρβλ. μώλωψ, αἰμάλωψ).

Θυμαμοργός· «ἡ νόσος. 'Ερετριεῖς» 'Ησύχ.

Θῦμᾰρέω, εὐαρεστοῦμαι ἔν τινι, Θεόκρ. 26. 9.

Θῦμ-ᾰρής, ές, (ἴδε ἐν ἄνθρῳ -ήρης) ἁρμόζων εἰς τὴν καρδίαν, δηλ. εὐάρεστος, ἀγαπητός, εὐφρόσυνος, ἄλοχον θυμαρέα (τὸ τοῦ 'Ορατίου placens uxor) 'Ιλ. Ι. 336, 'Οδ. Ψ. 232· σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν 'Οδ. Ρ.199·— ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς 'Επίρρ. ἐν τῷ τύπῳ θυμῆρες (ἴδε κεράννυμι Ι. 2),'Οδ. Κ. 362.— Παρὰ μεταγενεστ.'Επικ. ἀναφαίνεται ὁ τύπος θυμήρης,'Απολλ. Ῥόδ. Α.705, Μόσχ., κλ.· ὡς καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. Ἔρωσι 43, 'Ηρῳδιαν. 8. 5.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τονισμοῦ θυμᾶρής καὶ θυμήρης, ἴδε Εὐστ.754. 61., 1946. 35.

Θῦμ-άρμενος, ον, = τῷ προηγ., Βακχυλ.16.71, Νικ. 'Αλεξιφ. 590, Καλλ. εἰς Ἥρ.167.

Θυμαρνόλιον, τό, φυτόν τι, = ἱππομάραθρον, Διοσκ. 3.75.

Θυμᾰτίδης, ου, ὁ, ἴδε Θυμίτης.

Θύμβρα, ας, ἡ, (ἴσως ἐκ τοῦ τύφω) πικρά τις καὶ δριμεῖα βοτάνη, Satureia Thymbra, Εὔπολ. Αἶξιν 1.5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.1,4, Διοσκ.3.45·— οὕτω θυμβραία, ἡ,'Ιππ. παρὰ Γαλην. Λεξ. σ. 482· ὅπόθεν διορθοῦσι θυμβραίην ἀντὶ θυμβρέην ἐν 572. 41.

Θυμβρ-επίδειπνος, ον, δειπνῶν μὲ πικρὰ χόρτα, δηλ. ζῶν πενιχρῶς, 'Αριστοφ. Νεφ. 421.

Θύμβρις, ιδος, ὁ, ὄνομα ποταμῶν τινων, ἰδίως τοῦ Τιβέρεως, 'Ανθ. Π. 9. 352 κέξ. (μετὰ διαφ. γραφ. Θύβρις):— Θυμβριὰς ἢ Θυβριάς, άδος, θηλ. ἐπίθ. τοῦ Τιβέρεως, Βεργίλλιος, ὅν ποτε Ῥώμης Θυμβριὰς ἄλλον Ὅμηρον ἀνέτρεφε πάτριος ἠχώ Χριστ.'Εκφρ. 418,'Ανθ. Π. παράρτ. 51.1.

Θυμβρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μετὰ θύμβρας, Διοσκ. 5. 60.

Θύμβρον, τό, = θύμβρα, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 1, 2 (ἔνθα ὁ Schneider ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ οὐδετέρου τύπου), Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Αφ. 253.

Θυμβρο-φάγος, [ᾰ], ον, τρώγων θύμβρα, θυμβροφάγον βλέπειν, «ἀντὶ τοῦ δριμύ, ὅτι καὶ ἡ θύμβρα δριμυτάτη ἐστίν» (Α. Β. 43, 5) 'Αριστοφ.'Αχ. 254.

Θυμβρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θύμβρᾳ, Θεόφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 6. 7. 5.

Θυμελαία, ἡ, θάμνος τις οὗ ὁ καρπὸς (κόκκος Κνίδιος) εἶναι δραστήριον καθάρτιον, ἴσως Daphne cnidium, Διοσκ. 4.173.

Θυμελαΐτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος διὰ θυμελαίας, Διοσκ. 5.78.

Θυμέλη, ἡ, (θύω) τόπος πρὸς θυσίαν, θυσιαστήριον, βωμός, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 667, Εὐρ. 'Ικέτ. 65, Ἴωνι 46, 114· καθόλου, σηκός, ἕδος, ἱερόν, θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσήλατοι ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 713. 2) θυμέλαι Κυκλώπων, ὑποτίθεται ὅτι εἶναι οἱ ὄγκοι τῶν Κυκλωπείων τειχῶν ἐν Μυκήναις, ὁ αὐτ. ἐν Ι Α. 152· πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λ. Κυκλώπων ἕδος. 3) πλακοῦς πρὸς θυσίαν συνιστάμενος ἐκ χονδραλεσμένης βρασῆς κριθῆς καὶ ἐλαίου, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 63. II. ἐν τῷ 'Αθηναϊκῷ θεάτρῳ, βῆμα ἐν σχήματι βωμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας, ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ (ἔτι ἀρχαιότερον αὐτὸς ὁ ποιητής),Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Ιππ. 516), ὅπως διευθύνῃ τὰς κινήσεις του, Πλούτ. 2. 621B· Διονυσιὰς θ. Πρατίνας 1. 3· ἀναβαίνειν (ἐνν. ἐπὶ τὴν θ.) Σχόλ. εἰς 'Αριστ. 'Ιππ.149·— ἐντεῦθεν, ὁ ἀπὸ τῆς θ., ὁ δραματικοῦ ποιητοῦ, Πλούτ. Δημητρ.12, κτλ.· ὥσπερ ἐκ θ., ὃ ἐστι θεατρικός, ὁ αὐτ. 2. 405E· ἴδε Λοβέκ. Φρυν.164. III. καθόλου, τόπος ὑψωμένος, βῆμα ἢ σκηνή, Πλούτ.'Αλεξ. 67.

Θυμελικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν θυμέλην, σκηνικός, θεατρικός, Πλούτ. Φαβ. 4, Σύλλ. 36· θ. ἔρις Κωμ. 'Ανών. 184· ὁ θυμ. (δηλ. ἀγών) Συλλ.'Επιγρ.1625. 56, πρβλ. 2820 A. 15., 3493.11·— οἱ θυμελικοί, ὁ χορὸς ἢ οἱ μουσικοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ σκηνικοί. οἱ τακτικοὶ ὑποκριταί, Πλούτ. Κάτων Νεωτ.

46· ἡ θυμ. σύνοδος, ὁ ὅμιλος τῶν θυμελικῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 349, 3476b, 4315n (προσθ.)·—τὸ -κόν, θεατρικόν, χυδαῖον ὕφος, τρόπος, Πλούτ. 2. 853Α.

Θῦμ-ηγερέων, συνάγων ἑαυτόν, ἀναζωπυρῶν ἑαυτόν, «ἀνακτώμενος τὴν ψυχὴν» (Εὐστ.), Ὀδ. Η. 283·— τὸ ῥῆμα δὲν ἀπαντᾷ, πρβλ. **ὀλιγηπελέων**.

Θῦμηδέω, εἶμαι πλήρης χαρᾶς, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 103· ἐπί τινι Ἡλιόδ. 10. 3.

Θῦμ-ηδής, **ές**, (ἦδος) εὐάρεστος, ἀγαπητός, προσφιλής, χρήματα .. θυμηδέα Ὀδ. Π. 389· τὰ λῷστα καὶ τὰ θυμηδέστατα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 962· παῖδας θυμηδέας Ἐπιγρ. Ἑλλ. 403.7.

Θυμηδία, ἡ, χαρὰ τῆς καρδίας, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 5, Πλούτ. 2.713D, κτλ.

Θυμήρης, ἴδε **Θυμαρής**.

Θυμίᾶμα, Ἰων. -**ημα**, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς θυμίασιν, θυμίαμα, Ἡρόδ. 1. 198, Ἄμφις ἐν Ὀδ. 1. 5, κτλ.· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., εὐώδεις ὗλαι, ἀρώματα πρὸς καῦσιν ἢ κάπνισμα, Ἡρόδ. 2. 130., 7. 54, Σοφ. Ο. Τ. 4, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1716, Πλάτ., κτλ.· πρβλ. **θυμιάω**. 2) τὸ χρησιμεῦον πρὸς ταρίχευσιν ἄρωμα, Ἡρόδ. 2. 86., 4. 71.

Θυμίᾶσις, **εως**, ἡ, τὸ θυμίασμα, Διοσκ. 1.129. II. ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 26.

Θυμιᾶτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θυμιάω**, δεῖ θυμιᾶν, Γεωπ. 6.10.

Θυμιᾶτεύω, θυμιάω, θυμιατίζω, τὴν ἐκκλησίαν Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. 4.11.

Θυμιᾱτήριον, Ἰων. **θυμιητ**-, τό, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον ἐν ᾧ καίουσι θυμίαμα, «θυμιατόν», Ἡρόδ. 4.162, Θουκ. 6. 46, Ἀνδοκ. 33. 3, κτλ.:— παρ' Ἐκκλ., **θυμιᾱτήρ**, **ῆρος**, ὁ.

Θυμιᾱτίζω: μέλλ. -**ίσω**, = **θυμιάω**, Γεωπ. 6.13, 2· τὸ μέσ. αὐτόθι 6.12,1.

Θυμιᾱτικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος ὅπως καίηται ὡς θυμίαμα, Πλάτ. ἐν Τιμ. 61C.

Θυμιᾱτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ καύσῃ ὡς θυμίαμα, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 25:— Ἰων. πληθ. **θυμιητά**, = **θυμιάματα**, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.11.

Θυμιᾱτρίς, **ίδος**, ἡ, = **θυμιατήριον**, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 347. 35.

Θυμιάω, Ἰων. ἀόρ. **ἐθυμίησα**, Ἡρόδ.— Μέσ., Ἰων. μέλλ. -**ήσομαι** Ἱππ. 646. 2: ἀόρ. **ἐθυμιησάμην** ὁ αὐτ. 565. 40., 657. 20.— Παθ., μέλλ. -**ᾱθήσομαι** Διοσκ. 1. 83: ἀόρ. **ἐθυμιάθην** αὐτόθι 82· (θῦμα, θύω). Καίω οὕτως ὥστε νὰ παραγάγω καπνόν, θ. τὴν στύρακα Ἡρόδ. 3.107· θ. λήδανον, λιβανωτόν, καίω αὐτὰ ὡς θυμίαμα ἢ ὡς προσφορὰν θυμιάματος, ὁ αὐτ. 3. 112., 6. 97· θυμιάματα ὁ αὐτ. 8. 99· λιβάνου δάκρυα Πίνδ. Ἀποσπ. 87. 2: — ἀπολ., καίω θυμίαμα, «θυμιάζω», Ἕρμιππ. ἐν Ἀρτ. 1· ὁ ἱερεὺς θυμιάτω Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641b. 19· τινί, εἰς τιμήν τινος, Ἀθήν. 289F· καὶ (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 51.— Παθ., καίομαι, τὸ σπέρμα τῆς καννάβιος θυμιῆται (Ἰων. ἀντὶ -ᾶται) Ἡρόδ. 4.76· λίθος .. τεθυμιαμένος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 538· θυμιώμενα καιόμενα, Πλάτ. ἐν Τιμ. 66D· ὡς καπνὸς παρέρχομαι, ἐξατμίζομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28.
2) καπνίζω, διὰ καπνοῦ καθαρίζω, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., θυμιώμεναι μέλισσαι Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 40, 4.
II. ἀμετάβ., καπνίζω, ἐκβάλλω καπνόν, ἄνθρακες θυμιῶντες Θεόφρ. π. Πυρὸς 75.

Θυμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θυμός**, Ἀριστοφ. Σφηξ. 878.

Θυμίζω, ἔχω γεῦσιν θύμου, Ὀρειβάσ. σ.157 Matth.— Παθητ., εἶμαι πικρός, «θυμιχθείς, πικρανθείς» Ἡσύχ.

Θυμίημα, **θυμιῆται**, Ἰων. ἀντὶ **θυμίαμα**, **θυμιᾶται**, ἴδε **θυμιάω**.

Θυμιητήριον, Ἰων. ἀντὶ **θυμιατήριον**, Ἡρόδ.— **Θυμιητός**, ἴδε **θυμιᾱτός**.

Θυμικός, **ή**, **όν**, (θυμός) γενναιόψυχος, τολμηρός, θαρραλέος, ὁρμητικός, θ. καὶ εὐέθυμοι οἱ νέοι Ἀριστ. Ῥητ. 2. 15, 5· ἐπὶ τοῦ κυνός, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 1.1, 33. 2) ἐν χρήσει συνωνύμως τῷ **θυμοειδής** (3) παρὰ Πλάτ., ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 3. 9, 3.— Ἐπίρρ. -**κῶς**, Πολύβ. 18.20,12· συγκρ. -**ώτερον** Κικ. π. Ἀττ. 10.11.

Θύμιον, τό, = σμῖλαξ ἢ θύμος, Ἀέτ. 4. 1, 64. II. μεγάλη ἀχροχορδών, Ἱππ. 877F, Πλίν. ἐν Φ. Ἱστ. 32. 45.

Θυμίτης [ῑ], **ου**, ὁ, (θύμος) παρεσκευασμένος ἢ μεμιγμένος μετὰ θύμου, ἅλες θυμῖται Ἀριστοφ. Ἀχ. 1099· οὕτως, αὐτόθι 772, περὶ θυμιτίδᾱν ἁλῶν, ἐξ ὀνομαστ. **θυμιτίδης**, ἴδε Δινδόρφ. ἐν τόπῳ· οἶνος Διοσκ. 5. 59.

Θῦμο-βᾰρής, **ές**, βαρύς, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, Ἀνθ. Π. 7. 146.— θηλ. -**βάρεια**, Ἐτυμ. Μ. 458. 24.

Θῦμο-βολέω, προσβάλλω ὁρμητικῶς, βιαίως, Εὐστ. Πονημάτ. 225. 21.

Θῦμοβορέω, τρώγω ἢ ἐνοχλῶ τὴν καρδίαν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 801.

Θῦμο-βόρος, **ον**, (βιβρώσκω, βορὰ) καταδιβρώσκων τὴν καρδίαν, θυμοβόρῳ ἔριδι Ἰλ. Τ. 58, κ. ἀλλ.:— περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 103 χωρίου, τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης, ἴδε ἐν λ. **θυμοφθόρος**.

Θῦμο-δᾰκής, **ές**, δάκνων, ἐγγίζων τὴν καρδίαν, θυμ. γὰρ μῦθος Ὀδ. Θ. 185· ζήλου κέντρον Ἀνθ. Π. 9.77· ἴαμβοι Χριστόδ. Ἐκφρ. 359· πρβλ. **δακέθυμος**.

Θῦμο-ειδής, **ές**, εὔθυμος, θαρραλέος, ζωηρός, Λατ. animosus, ἀντιτίθεται τῷ **ἄθυμος**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 288, Πλάτ. Πολ. 456Α· τῷ **ὀργίλος**, αὐτόθι 411C· τῷ **βλακώδης**, Ξεν. Ἱππ. 9,1.
2) ὁρμητικός, ὀξύθυμος, ἀντίθετον τῷ **πρᾶος**, Πλάτ. Πολ. 375C· ἐπὶ ἵππων, δυσπειθής, ἄγριος, ἀντίθετον τῷ **εὐπειθής**, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 25, Συμπ. 2,10. 3) ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πλάτωνος, τὸ θυμοειδὲς ἦτο τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπερ εἶναι ἕδρα τοῦ θάρρους, τῆς ἐλπίδος, τῆς ὀργῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπιθυμητικὸν (ὅπερ εἶναι ἕδρα τῶν ὀρέξεων καὶ ὁρμῶν), Πολ. 410Β, 141Α, κέξ., πρβλ. Διογ. Λ. 3. 67, καὶ ἴδε **θυμὸς** II.3.—Ἐπίρρ. -**δῶς**, Ἡρωδιαν. 4.3.

Θυμόεις, **εσσα**, **εν**, πλήρης θύμου, Χοιρίλ. ἐν Näke Ποιημ. 159, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **μάσσον**.

Θῦμο-κράτωρ, **ορος**, ὁ, ὁ κρατῶν τοῦ θυμοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἔκδ. Mi.

Θυμο-κτόνος, **ον**, ἀποκτείνων τὴν ψυχήν, Ἐκκλ.

Θυμο-λέαινα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 5. 300.

Θυμο-λέων, **οντος**, ὁ, λεοντόκαρδος, Coeur-de-lion, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Η. 228· περὶ τοῦ Ὀδυσσέως, πόσιν ὤλεσα θυμ. Ὀδ. Δ. 724, 814· περὶ τοῦ Ἡρακλέους, Λ. 267, Ἡσ. Θ. 1007, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1041.

Θῦμο-λῐπής, **ές**, (λείπω) = **λιπόθυμος**, Νόνν. Δ. 37. 540.

Θῦμό-μαντις, **εως**, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ἔχων τὴν μαντικὴν δύναμιν, (ἄνευ δηλ. ἐμπνεύσεως θείας ὡς ὁ **θεόμαντις**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 224.— Καθ' Ἡσύχ.: «θυμόμαντις· ὁ τὸ ἀποβησόμενον συλλογιζόμενος καὶ προγιγνώσκων. ψυχόμαντις. καὶ συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα» Ἡσύχ.· πρβλ. **θυμόσοφος**, **ψυχόμαντις**.

Θῦμομᾰχέω, μάχομαι πεισματωδῶς, Πολύβ. 9. 40, 5· πρός τινα Πλούτ. Δημητρ. 22· τινὶ Πράξ. Ἀπ. ιβ', 20.— Κατὰ Σουΐδ.: «θυμομαχοῦντες· ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχήν».

Θῦμομᾰχία, ἡ, πεισματώδης μάχη, Πολύαιν. 2. 1, 19, Ἐκκλ.

Θύμον [ῠ], τό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 48, Προβλ. 20. 20, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 2, 3· πληθ. θύμα Εὔπολ. Λέξιν 1. 5, Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1. 4· γεν. θύμων Ἀριστοφ. Πλ. 283· ὡσαύτως **θύμος**, ὁ, Διοσκ. 3. 44· **θυμέων** Ἀνθ. Π. 9. 226·— ὁ θύμος, τὸ θυμάρι, Λατ. thymus. (Ἐκ τοῦ **θύω**, διὰ τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ ὀσμήν, ἢ διότι κατὰ πρῶτον ἐχρησιμοποιήθη πρὸς καῦσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ). 2) μῖγμα θύμου, μέλιτος καὶ ὄξους, ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς πένησι τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστοφ. Πλ. 253· ἔνθα ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον τὸν νῦν ἐν πολλῇ χρήσει βολβόν, πρβλ. αὐτόθι 283, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 2, Θεόφρ. Χαρακτ. 4.—Καθ' Ἡσύχ.: «θύμον· τὸ σκόροδον», κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. «θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολβοὺς ἢ ἀγριοκρόμμυά φασιν» II. «πρὸς δὲ τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας ὄπισθεν κατὰ τὸν ἕβδομον σπόνδυλον ἔστι τις σὰρξ ἀδένι ἐοικυῖα ἣ καλεῖται θύμος» Πολυδ. Β', 218, πρβλ. Γαλην. τ. 2. σ. 797, 16· ὡσαύτως καλεῖται **σῦκον**.
2) ἀδένες ἐν τοῖς μαστοῖς νεογνῶν ζῴων, τὰ «γλυκάδια» τῶν μόσχων, αὐτόθι.

Θῦμ-οξ-άλμη, ἡ, ποτὸν ἐκ θύμου, ὄξους καὶ ἅλμης, Διοσκ. 5.24.

Θῦμο-πληθής, **ές**, ὀργίλος, πλήρης ὀργῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 686· πρβλ. **γυναικοπληθής**.

Θῦμο-ρᾰΐστης, **οῦ**, ὁ, (ῥαίω) ὁ τὴν ζωὴν καταστρέφων, θάνατος Ἰλ. Ν. 544, Ξ. 414, 580· δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων Τ. 591, Σ. 220.—Ἀλλ' ὁ Κόντος (Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434) κρίνει ὀρθὸν τὸν τύπον **θυμορραέστης**.

Θύμος, ὁ, ἴδε **θύμον**.

Θῡμός, ὁ, ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα, τὸ στοιχεῖον τῆς ζωῆς, τῆς αἰσθήσεως ἢ σκέψεως, ἰδίως τῶν ἰσχυρῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν (ὀρθῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ **θύω** ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ. 419Ε, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς, πρβλ. **θύω**)· I. ὡς τὸ Λατ. anima, spiritus, ἐν καθαρῶς φυσικῇ σημασίᾳ, ἡ ψυχή, πνοή, ζωή, θυμὸν ἀπαυρᾶν, ἀφελέσθαι, ἐξαίνυσθαι, ὀλέσαι, συχνὸν παρ' Ὁμ.· ἐξείλετο θυμὸν Ὀδ. Χ. 388· ἐπεί κε .. ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται Ἰλ. Χ. 68· θυμὸς ᾤχετ' ἀπὸ μελέων Ν. 671· τὸν λίπε θυμὸς Δ. 470· λίπε δ' ὀστέα θυμὸς Μ. 386· ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς Π. 469, Ὀδ. Κ. 163· ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο Ἰλ. Χ. 880, πρβλ. Ν. 671· θυμὸν ἀποπνείειν Δ. 524· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν Λ. 593· θυμὸν ἀγείρειν, πρβλ. **θυμηγερέων**. μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμὸν Φ. 417· ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη Δ. 475· ἄψορρον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη Δ. 152· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ψυχή, θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν Λ. 334·—οὕτω καὶ ἐπὶ ζῴων, Γ. 294, Μ. 150, κτλ.·— ἡ σημασία αὕτη εἶναι σπανία παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1388, Εὐρ. Βάκχ. 620. 2) ἰσχύς, δύναμις, τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης Ὀδ. Κ. 78· ἐν δὲ θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ Ἰλ. Σ. 744. 3) πάτασσε

δὲ θυμὸς ἑκάστου, ἑκάστου ἀνδρὸς ἡ καρδία μεγάλως ἐπάλλετο, Ψ. 370, πρβλ. Η. 216, **II.** ὡς τὸ Λατ. animus, ἡ ψυχή, ὡς ἐκφαίνεται διὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, ἡ καρδία· ἐπομένως,

1) ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος ἐπιθυμίας κ.τ.τ., παρ' Ὁμ. ἰδίως ἐπιθυμία τροφῆς καὶ ποτοῦ, «ὄρεξις», πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι Ἰλ. Δ. 263· ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς Ι. 177· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης Α. 486· πλησάμενος.. θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος Ὀδ. Ρ. 603, πρβλ. Τ. 198·— ὡσαύτως, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει; Ἰλ. Η. 68· μετ' ἀπαρ., βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, ἡ καρδία του τὸν ἐβίαζε νὰ ῥίψῃ, Θ. 322· βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμὸς αὐτόθι 301· κέλεται δέ ἑ θ. ἀγήνωρ.. ἐλθεῖν, ἐπὶ λέοντος, Ν. 300· ὡσαύτως, ἀνίησιν, ἐποτρύνει θ. τινα ἢ θ. ἐπέσσυταί τινι, ἐφορμᾶται Ὅμ.· ἤθελε θυμῷ, ἐπεθύμει ἐν τῇ καρδίᾳ του ἢ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του, Τ. 255, Φ. 65· ἵετο θυμῷ, Λατ. ferebatur animo, Β. 589· ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ.. ἔσεαι = ἀποθύμιος Α. 563·— Οὕτω μεθ' Ὅμ., θυμῷ βουλόμενος, ἐπιθυμῶν ἐξ ὅλης καρδίας, Ἡρόδ. 5. 49· θυμὸς ὁρμαίνει, ὀτρύνει Πίνδ. Ο. 3.45, 68· θυμὸς ἡδονὴν φέρει Σοφ. Ἠλ. 286·— θυμός ἐστί μοι, θ. γίγνεταί μοι, μετ' ἀπαρ., ἔχω διάθεσιν νά.., Ἡρόδ. 1.1., 8.116, Ξεν., κτλ.· βῆξαι θυμός, διάθεσιν νὰ βήξω, Ἱππ. Προγν. 39. **2)** διάθεσις, ἰδιοσυγκρασία, θέλησις, θ. πρόφρων, ἵλαος ἢ ἀπηνής, νηλεής, σιδήρεος Ὅμ.· ἕνα θυμὸν ἔχειν, ἓν φρόνημα, Ἰλ. Ο. 710, κτλ.· ἶσον θυμὸν ἔχειν Ρ. 720· ἐπὶ ζεύγους βοῶν, Ν. 704· ἐπὶ λύκων, κτλ., Χ. 263· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὣς ἔμεν, εὐηρεστήθησαν νὰ ἔχωσι τοιοῦτο φρόνημα, Ὀδ. Κ. 415. **3)** τόλμη, θάρρος, μένος καὶ θυμὸς Ἰλ. Υ. 174· θυμὸν λαμβάνειν, ἀναθαρρεῖν, Ὀδ. Κ. 461· πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμὸς Ἰλ. Ο. 280· οὕτω μετὰ ταῦτα, θ. ἔχειν ἀγαθὸν Ἡρόδ. 1.120· θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν Σοφ. Ἠλ. 26· θ. ἀμυνίας Ἀριστοφ. Ἱππ. 570· ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπιέναι Ξεν. Κύρ. 4. 2, 21· φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλασθαι Πλάτ. Πολ. 411C.— Ὁ Πλάτων διῄρει τὸ ζῳῶδες μέρος τῆς ψυχῆς εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν, ἤτοι πάθος καὶ ὁρμήν, Πολ. 439Ε, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.1, 21., 7. 6, 1 κἑξ.· πρβλ. **θυμοειδής** 3, **θυμικὸς** 2.

4) ὡς ἕδρα τοῦ θυμοῦ, τῆς ὀργῆς, χωόμενον κατὰ θυμὸν Ἰλ. Α. 429· νεμεσίζεσθαι ἐνὶ θυμῷ Ρ. 254· θυμὸν ἐχώσατο Π. 616, κτλ.:— ἐντεῦθεν, ὀργή, πάθος, «θυμός», δάμασον θυμὸν Ι. 496· εἴξας ᾧ θυμῷ αὐτόθι 598· θυμὸς μέγας ἐστὶ.. βασιλῆος Β. 196, πρβλ. Ι. 496:— οὕτω μετὰ ταῦτα, θυμὸς ὀξὺς Σοφ. Ο. Κ. 1193, πρβλ. 1198, Εὐρ., κλ.· θυμῷ, ἐν ὀργῇ, Σοφ. Ο. Κ. 689· ἀντίθετ. τῷ λογισμὸς ἢ λόγος, Θουκ. 2. 11, Πλάτ., κλ.· ἐπανάγειν τὸν θ. Ἡρόδ. 2.160· ἐκτείνειν Ἀνδοκ. 27. 5· καταθέσθαι Ἀριστοφ. Σφηξ. 567· δακεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1369· θυμῷ χρᾶσθαι Ἡρόδ. 1. 137, κ. ἀλλ.· θυμῷ ἔχεσθαι ὁ αὐτ. 3. 50· ὀργῆς καὶ θυμοῦ μεστοὶ Ἰσοκρ. 249C· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 9, 2· ἐν τῷ πληθ., παροξυσμοὶ ὀργῆς, πάθη, περὶ φόβων τε καὶ θυμῶν Πλάτ. Φιλήβ. 40Ε· οἵ τε θ. καὶ αἱ κολάσεις ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 323Ε, πρβλ. Νόμ. 633D, Ἀριστ. Ῥητ. 2.13, 13. **5)** ἡ καρδία ὡς ἕδρα τῶν ἠπιωτέρων αἰσθημάτων, χαρᾶς ἢ λύπης, χαῖρε δὲ θυμῷ Ἰλ. Ξ. 156· ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε Ὀδ. Χ. 411· γήθησε δὲ θυμῷ Ἰλ. Η. 189· γηθήσειν κατὰ θυμὸν Ν. 416· θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει αὐτόθι 494· ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν Γ. 97· μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν Β. 171· ἄχνυτο θυμὸς Ξ. 39, πρβλ. Ζ. 524, κτλ.· φόβου, δέος ἔμπεσε θυμῷ Ρ. 625, πρβλ. Θ. 138· ἐλπίδος, πάτασσε δὲ θ. ἑκάστου Ψ. 370· ἀγάπης, τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον Ι. 343, πρβλ. Valck. Θεόκρ. 2. 61; ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, «τῇ ἐμῇ ψυχῇ προσφιλέστατε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 243· καὶ τἀνάπαλιν, ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, θὰ εἶσαι ξένος πρὸς τὴν καρδίαν μου, Α. 562· ἐκ θυμοῦ πεσέειν, «ἀποπεσεῖν τῆς ψυχῆς, ὅ ἐστι μισηθῆναι» (Σχόλ.), Ψ. 595· πρβλ. **ἀποθύμιος**:— οὕτω βραδύτερον, ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα Εὐρ. Μηδ. 8· ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι Φιλήτ. Ἀποσπ. 2, πρβλ. Valck. Θεόκρ. 2. 61, κτλ. **6)** ὁπουδήποτε φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν ψυχὴν ὡς ἕδραν τῆς νοήσεως, ἡ κυριολεκτικὴ σημασία δύναται νὰ διατηρηθῇ παρ' Ὅμ.· ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θ. Ἰλ. Α. 193, κτλ.· ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν Β. 409, πρβλ. Δ. 163, κτλ.· τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν Β. 36· ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, ἡ καρδία ἢ ἡ θέλησίς των ἦτο διῃρημένη, Ι. 8· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκε, ἄλλος δὲ λογισμὸς μὲ ἀνεχαίτισε, Ὀδ. Ι. 302· φράζετο θυμῷ Ἰλ. Π. 646· ἐν θυμῷ ἐβάλοντο ἔπος Ο. 566· ἀλλὰ παρὰ Τραγ. τοιαῦται φράσεις σχεδὸν δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσι τοῦ νοῦ ἢ τῆς διανοίας, τοὺς λόγους θυμῷ βάλε Αἰσχύλ. Πρ. 706· εἰς θυμὸν βαλεῖν τι Σοφ. Ο. Τ. 975· οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω, οὐδ' ἀμυδρὰν ἐνθύμησιν περὶ αὐτοῦ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1347, πρβλ. Ἀποσπ. 581.— Μετὰ ῥημάτων δηλούντων ἐνέργειαν ψυχικὴν ἢ διανοητικὴν ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ θυμῷ ὡς δοτ. ὀργανικήν, σπανιώτερον δὲ κατὰ θυμόν, ἐν θυμῷ· μετὰ τῶν αὐτῶν ῥημάτων συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ θυμὸς ὡς τὸ ὑποκείμ. ἢ ἀντικείμ., ὥστε ἤλπετο κατὰ θυμόν, ἤλπετο θυμῷ εἶναι ἰσοδύναμα τῷ ἤλπετο θυμός· οὕτως, ἐμὸν θ. ἔπειθον Ὀδ. Ι. 33. καὶ ἐπείθετο θυμός.— Μεταχειρίζεται δὲ τὸ θυμὸς ὡς συνώνυμον τῷ φρήν, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἰλ. Δ. 163· προσέτι ὡς συνώνυμ. ταῖς λέξ. **μένος**, **ψυχή**, **κραδίη**, ἴδε ἀνωτ. —Ἕδρα δὲ τοῦ θυμοῦ εἶναι παρ' αὐτῷ τὸ στῆθος ἢ τὸ διάφραγμα (φρένες), θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, ἐν φρεσὶ θυμός, ἴδε ἀ ωτ.— Τὸ πληθ. θυμοὶ οὐδαμοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' εὕρηται ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἐπὶ παροξυσμῶν πάθους, ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 4, Λοβ. Σοφ. Αἴ. 716.

θῡμοσοφέω, εἶμαι **θυμόσοφος**, Νικήτ. Χρον. 279D.

θῡμοσοφικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς **θυμόσοφον**, εὐφυής, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1280.

θῡμό-σοφος, ον, ὁ φύσει σοφὸς τὴν ψυχήν, εὐφυής, ἔξυπνος, Ἀριστοφ. Νεφ. 877, Πλούτ. Ἀρτοξ. 17· ἐπὶ ζῴων, Αἰλ. π. Ζ. 16. 3 καὶ 15· τὸ θ., εὐμάθεια, Πλούτ. 2. 970Ε.— Ἐπίρρ. **-φως**, Τζέτζ.

θῡμο-τερπής, ές, τέρπων τὴν ψυχήν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 125, 150, ἔκδ. Mil.

θῡμοφθορέω, φθείρω, βασανίζω τὴν ψυχήν, κατατρώγω τὴν καρδίαν, Σοφ. Τρ. 142.

θῡμο-φθόρος, ον, φθείρων, καταστρέφων τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν, φάρμακα Ὀδ. Β. 329· ἰὸς Νικ. Θ. 140:— κατατρώγων τὴν καρδίαν, τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον Ὀδ. Δ. 716· κάματος θυμ. Κ. 363· πενία Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 715· ἐπὶ προσώπων, ταραχώδης, ἐνοχλητικός, Ὀδ. Τ. 323· τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 103, τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, ὁ Ἕρμαννος διώρθωσε: τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης:— θυμοφθόρα πολλά (ἐνν. σήματα), σημεῖα δηλητηριάζοντα τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως (κατὰ τοῦ Βελλεροφόντου), Ἰλ. Ζ. 169 (ἴδε ἐν λ. γράφω).

θῡμόω, παροργίζω, παροξύνω, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΖ', 20, κ. ἀλλ.)·— τὸ ἐνεργ. δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ.· ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 581 ἡ διόρθωσις τοῦ Dindorf ὡς τεθυμῶσθαι φρένας (ἀντὶ ὥστε θυμῶσαι) φαίνεται ἐπιτυχής. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., β' ἑνικ. **θυμοῖ** Ἀριστοφ. Βατρ. 584: μέλλ. **-ώσομαι** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1069, **-ωθήσομαι** Ἑβδ.: ἀόρ. **ἐθυμωσάμην** Εὐρ. Ἑλ. 1343 (λυρ.)· συχνότερον **ἐθυμώθην** Ἡρόδ. 3. 1., 5. 33., 7. 11, κ. ἀλλ., Ἀττ.· πρκμ. ἀπαρ. **τεθυμῶσθαι** Ἡρόδ. 3. 52, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 369, Ἐπιστ. Πλάτ. 346Α, ἴδε ἀνωτ. 1·— εἶμαι ὠργισμένος, ἀπολ., Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ., κλ.· θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη ὁ αὐτ. Ο. Τ. 344· εἰς ἔριν θ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1018· ἐπὶ ζῴων, εἶμαι ἄγριος, δυσπειθής, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 477, Ξεν.· θυμοῦσθαι εἰς κέρας, ἐκδηλοῦν τὴν ἐσωτερικὴν μανίαν διὰ σαλπισμάτων, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου: irasci in cornua, Elmsl. Βάκχ. 742· τὸ θυμούμενον, θυμός, ὀργή, ὀργίλος χαρακτήρ, Ἀντιφῶν 118.16, Θουκ. 7. 68·— θυμοῦσθαί τινι, τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 733, Σοφ. Ἀποσπ. 543, 1230, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως, εἴς τινα Ἡρόδ. 3. 52· περί τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1368 (κατὰ τὸν Ahr. ἀντὶ **μυθοῦσθαι**)· πρός τινα Πλούτ. Δίωνι 38· θυμοῦσθαί τινί τινος, ὀργίζεσθαί τινι περί τινος πράγματος, Εὐρ. Ὀρ. 751· μετὰ δοτ. πράγμ., ὀργίζομαι διά τι, Ἀριστοφ. Βατρ. 1006.

θῡμώδης, ες, = **θῡμοειδής**, Ι, Ἀριστ. Ῥητ. 2.12, 9· ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.1, 32, π. Ζ. Μορ. 2. 4, 5. **2)** = **θυμοειδής** 2, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.6, 3, Πλούτ. 4, 462Α — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ.

θῠμώδης, ες, = **θῠμοειδής**, ὅμοιος πρὸς θύμον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6.7, 2.

θύμωμα [ῡ], τό, ὡς καὶ νῦν, ὀργή, πάθος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 860, ἐν τῷ πληθ. (ἴδε **ἄοινος**)· θ. τὸ πόντου Συλλ. Ἐπιγρ. 3685. 6.

θύμωσις, [ῡ], εως, τὸ θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, Κικ. Tusc. 4.9.

θῡμωτικός, ή, όν, = **θυμικός**, Ἐκκλ.

θῡναρμόστρια, θύναρχος, Λακων. ἀντὶ **θοιναρμόστρια, θοίναρχος**,

θυνᾶται· «εὐωχεῖται» Ἡσύχ.

θύνει· «ὠθεῖται. φέρεται. τρέχει. χαίρει. ὁρμᾷ» Ἡσύχ.

θῡνέω, = **θύνω**, μόνον κατὰ παρατ., ὁρμῶ, σπεύδω, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 210· ἐπὶ τῆς Ἔριδος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ, αὐτόθι 156· περὶ τῶν Μοιρῶν, 257. ἐπὶ ἀνδρῶν ἱππευόντων, αὐτόθι 286.

θύννα, ης, ἡ, = **θυννίς**, ὁ θῆλυς θύννος· θύνναν Ἱππῶν. 26· θύννης Ἀντιφάν. Κουρ. 2, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 303Ε, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξ. 449.

θυννάζω, κτυπῶ διὰ «καμακίου» θύννον, «καμακώνω»· μεταφ., κεντῶ, κεντρίζω, θυννάζοντες ἐς τοὺς θυλάκους Ἀριστοφ. Σφ. 1087.

θυνναῖος, α, ον, = **θύννειος**· τὸ θ., προσφορὰ ὡς ἀπαρχὴ τοῦ πρώτου ληφθέντος θύννου, Ἀθήν. 297Ε.

θύνναξ, ᾱκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **θύννος**, Ἐριφ. Μελ. 3.

θυννάς, άδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **θύννη**, Ἀντιφ. ἐν Παιδερ. 1.

θύννειος, α, ον, τοῦ θύννου, τῶν ταρίχων.. τὰ θύννεια Ἀθήν. 116Ε·— τὸ θύννειον (δηλ. κρέας) Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 649Α· ἢ τὰ θύννεια (δηλ. κρέα), ἡ σὰρξ τοῦ θύννου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 354.

θυννευτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἁλιείαν θύννων, σαγήνη Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 24.

θυννίζω: μέλλ. **ίσω**, = **θυννάζω**, πρβλ. **ἀποθυνν-**.

θυννίς, ίδος, ἡ, **θύννα**, Ἐπίχ. 32 Ahr., Κρατῖν. Πλουτ. 3, Στράττις Καλλ. 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 6, κ. ἀλλ.

θυννο-θήρας, ου, ὁ, ὁ ἁλιεύων θύννους, ὄνομα μίμου τινὸς τοῦ Σώφρονος, Ἀθήν. 303C, 306D.

θυννο-κέφαλος, ὁ, ἔχων κεφαλὴν ὡς τὴν τοῦ θύννου, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

θυννο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ θύννου, Εὐστ. 994. 47.

θύννος, ὁ, Λατ. thynnus, μέγας τις ἰχθὺς τῆς Μεσογείου θαλάσσης περιλαμβάνων πολλὰ εἴδη, χρησιμεύων δὲ εἰς τροφήν, πρῶτον ἀναφερόμενος ἔν τινι χρησμῷ παρ' Ἡροδ. 1. 62, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 424, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 12., 8. 15, 3, κ. ἀλλ., Ἀθήν. σ. 301-303. Τὸ θηλ. εἶναι **θύννα** ἢ **θυννίς**. (Ἐκ τοῦ **θύνω, θύω**, ἕνεκα τῆς ταχείας καὶ ὁρμητικῆς αὐτοῦ κινήσεως, Ὀππ. Ἁλ. 1. 181· ἐντεῦθέν τινες γράφουσι **θῦνος**, ὡς συχνάκις ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, π. χ. τοῦ Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ.).— Κατὰ τὸν Κοραῆν (Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρων Τροφῆς σ. 63) «ἔσωσε καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα»—«κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς θύννος καὶ ὄρκυνος καὶ πηλαμύς, οὐ διαφόρου εἴδους ἀλλὰ διαφόρου ἡλικίας ἐστὶν ὀνόματα .. οἱ δὲ νεώτεροι ἰχθυολόγοι, εἰ καὶ τἄλλα συγχωροῦσι, τὴν γοῦν πηλαμύδα ἑτέραν εἶναι τοῦ θύννου διατείνονται. Αἴτιον δὲ τῆς συγχύσεως τῶν ὀνομάτων φασὶ τὸ παραπλησίαν εἶναι τὴν πηλαμύδα τῷ θύννῳ» Σημ. Κοραῆ ἔνθ' ἀνωτ. σ. 65.—νῦν κοινῶν ὀνομάζεται «τόννος».

θυννοσκοπεῖον, τό, τόπος ὑψηλὸς ἐξ οὗ παραμονεύουσι τοὺς θύννους, Στράβ. 223.

θυννοσκοπέω, παρατηρῶ, παραμονεύω θύννους, Ἀριστοφ. Ἱππ. 313· ἴδε **θυννοσκόπος**.

θυννοσκοπία, ἡ, τὸ σκοπεῖν, παρατηρεῖν τὰς κινήσεις τῶν θύννων· μεταφ., ἄγρυπνος προσοχή, Στράβ. 834.

θυννο-σκόπος, ον, παραμονεύων τοὺς θύννους. Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 10, 8, Πλούτ. 2. 980A, πρβλ. Θεόκρ. 3. 26. Τοῦτο ἦτο τακτικὴ ἐνασχόλησις, ἰδίως ἐν ταῖς Σικελικαῖς ἀκταῖς· ἄνθρωπος καθήμενος ἐπὶ ὑψηλῆς σκοπιᾶς παρετήρει τὰς ἀγέλας τῶν θύννων ἐρχομένας καὶ ἐποίει σημεῖον εἰς τοὺς ἁλιεῖς ὅπως ῥίψωσι τὰ δίκτυα καὶ περικλείσωσι τὴν ἀγέλην. Τοῦτ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ νῦν ἐν Προποντίδι κατὰ τὴν ἁλιείαν τῶν πηλαμύδων καὶ ἄλλων ἀγελαστικῶν ἰχθύων.

θυννώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θύννῳ, δηλ. βλάξ, ἠλίθιος, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 25.

θῦνος, ὁ, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **θύννος**, ὃ ἴδε. **II.** «θῦνος· πόλεμος, ὁρμή, δρόμος» Ἡσύχ., ὅπερ ἔδει εἶναι **θυνὸς** κατὰ τὸν Ἀρκάδ. σ. 63. 25 (ἐσφαλμένως **θῦννος** σ. 193. 17), Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 33. 15.

θύνω [ῡ], ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., = **θύω** B, θυνέω, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολεμιστῶν ἐν μάχῃ, θῦνε διὰ προμάχων, ἐν προμάχοισιν Ἰλ. Ε. 250, κτλ.· θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον αὐτόθι 87· πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ Υ. 493· οἱ δὲ λύκοι ὣς θῦνον Λ. 73· θ. ἀμυδὶς Κ. 524· μετὰ μετοχ., θῦνον κρίνοντες, ἔσπευδον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρατάττοντες τὰς τάξεις, Β. 446· μνηστῆρας ὀρίνων θῦνε κατὰ μέγαρον Ὀδ. Ω. 449: — μεταφ., ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον θύνει λόγον, σπεύδει ἀπὸ τῆς μιᾶς διηγήσεως εἰς τὴν ἄλλην, Πίνδ. Π. 10. 84.

θυο-δόκος, ον, (θύος) δεχόμενος θυμίαμα, πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, ἐπὶ τοῦ Δελφικοῦ ναοῦ, Εὐρ. Ἴωνι 511, 1549· ἀνακτόρων ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1146· πρβλ. Ἡσύχ.

θυόεις, εσσα, εν, (θύος) πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, εὔοσμος, νέφος (ἴδε ἐν λ. **στεφανόω**) Ἰλ. Ο. 153· ἐπίθ. τῆς Ἐλευσῖνος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 319· ἄστεος ὀμφαλός, ἐπὶ βωμοῦ, Πίνδ. Ἀποσπ. 45. 3· βωμὸς Εὐρ. Τρῳ. 1061· Ἀστερίη Καλλ. εἰς Δῆλ. 300 ἀνάκτορον Ἀνθ. Π. 6. 277· μύρον Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 11 5. Πρβλ. **θυήεις, θυώεις**.

θύον, τό, (θύω) δένδρον, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἐκαίετο ὡς ἀρωματικόν, Ὀδ. Ε. 60· ὡσαύτως ἐν χρήσει εἰς πολυτελῆ ἔργα, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207E, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 6· πιθαν. τὸ αὐτὸ τῷ **θυία**, ἴδε τὴν λέξ. **II.** = **θύος**, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. θύα, τά, πλακούντια, θυμίαμα κτλ., Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 7· διάφ. γραφ. παρ' Εὐπόλ. (ἴδε τὸ ἑπόμ.).

θύος, εος, τό, (θύω) θυσία, προσφορά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1409· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., σὺν θυέεσσι Ἰλ. Ζ. 270, πρβλ. Ι. 499 (495)· σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 336· λίσσομ' ὑπὲρ θυέων Ὀδ. Ο. 261· θύη πρὸ παίδων Αἰσχύλ. Εὐμ. 835. **2)** παρὰ μεταγεν., θυμίαμα, Λατ. thus, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Θεόκρ. 2. 10· ἀλλὰ τὸ θυμίαμα εἶναι ἄγνωστον παρ' Ὁμ., Nitzsch Ὀδ. Ε. 60. **II.** πέμμα, πλακοῦς, θύει πέττειν Εὔπολις ἐν «Δημ.» 22.

θυοσκέω, προσφέρω ὁλοκαυτώματα, διὰ πυρὸς θυσίας, Ἡσύχ.· ὁπόθεν διορθοῦται ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 87, περίπεμπτα θυοσκεῖς, ἔνθα τὸ Μεδ. Ἀντίγρ. θυοσκινεῖς·— ἂν καὶ ἡ γραφὴ θυοσκεῖς εἶναι ὀρθή, φαίνεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ θυοσκοεῖς (ἐκ τοῦ ἑπομ.).

θυοσ-κόος, ου, ὁ, (ἴδε **κοέω**) θύτης, Ὀδ. Φ. 145, Χ. 318, 321, Εὐρ. Ῥῆσ. 68· διακρινόμενος ῥητῶς ἀπὸ τοῦ μάντεως καὶ ἱερεύς, Ἰλ. Ω. 221· Μαινάδες θ., αἱ θεόπνευστοι, Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 224· θ. ἱρά, ἐργαλεῖα θυτικά, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51, 2.

θυο-σκόπος, ου, ὁ, παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια, Ἡσύχ., Φώτ., διάφ. γρ. ἐν Εὐρ. Ῥήσῳ 68.— καὶ οὐσιαστ. **θυοσκοπία**, ἡ, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. ἐν προοιμίῳ.

θυόω (θύος), πληρῶ εὐωδίας: μετοχ. Παθ. πρκμ., ἔλαιον τεθυωμένον, εὐῶδες, Ἰλ. Ξ. 172· εἵματα τεθ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 184, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 682F· τεθ. ἄλσος Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 63.— Ἐπικ. λέξις.

θύρᾱ, ας [ῠ], Ἰων. **θύρη**, ἡ, Ἰων. γεν. πληθ. **θυρέων** Ἡρόδ. 1. 9. (Ἐκ τῆς √ΘΥΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θύρ-αζε, -ασι, -ηφι, θυρ-ίς, θυρ-εός**, καὶ ἴσως τὸ **θαῖρ-ος**· πρβλ. τὸ Σανσκρ. dvâr-am, dvâr· Λατ. for-es, for-as, -is (ἴδε Θ θ. 1. 2)· Γοτθ. daur (θύρα), Ἀρχ. Σκανδ. dyrr, Ἀγγλο-Σαξον. dur-u, Σλαυ. dver-i, Λιθ. dur-ys (fores)· Ἀρχ. Γερμ. tor (thür)). Θύρα εἴτε δωματίου εἴτε οἰκίας, Ὅμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., δίφυλλος θύρα, διπλῆ, καὶ ἐν Ὀδ. Ρ. 267 προστίθεται τό: δικλίδες ὅπως ἐκφρασθῇ τοῦτο· **φαειναὶ** εἶναι συχνὸν τῆς θύρας ἐπίθετον, ὅπερ δυνατὸν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ ἐστιλβωμένον ξύλον ἢ τὰ ἐκ μετάλλου (οἷον χρυσοῦ) κοσμήματα αὐτῆς, Ὀδ. Η. 88· θύραι αὐλῆς ἢ αὔλειαι, ἴδε ἐν λέξ. **αὔλειος, ἕρκειος**· θ. ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα Δημ. 1155. 13· ἡ κηπαία, ἴδε **κηπαῖος** II·— αἱ θύραι ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν συνήθως ἠνοίγοντο πρὸς τὰ ἔσω, Becker ἐν Χαρικλ. 260, 269, Ε. Τρ., ἴδε **ψοφέω** II·— σπανίως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **πύλαι**, Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 55·— φράσεις: θύρην ἐπιτιθέναι, ἀντίθετον τῷ ἀνακλίνειν (ἴδε **ἀνακλίνω**)· τὴν θ. προστιθέναι, νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, Ἡρόδ. 3. 78, Λυσ. 92. 42· ἐπισπάσαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 36· κλείειν, ἐγκλείειν Ἀριστοφῶν Πειρ. 1, Πλάτ. Πρωτ. 314D· ἐφέλκεσθαι Λουκ., κτλ.· τὴν θ. βαλανοῦν, μοχλοῦν, κλείειν, θέτειν τὸν μοχλόν, «ἀμπαρώνειν», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 259a, 331· θύραν κόπτειν, πατάσσειν, κρούειν, Λατ. januam pulsare, κτυπῶ, κρούω, Ἀριστοφ. Νεφ. 132, Βατρ. 38, Πλάτ. Πρωτ. 310A· ἀράττειν. ἐπαράττειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 977, Πλάτ. Πρωτ. 314 D· τὴν θ. ἀνοιγνύναι, ἀνοίγειν, ἴδε ἐν λ. **ἀνοίγνυμι**· ὠθεῖν Λυσ. 94. 7· μικρὸν ἐνδοῦναι, ἀνοῖξαι ὀλίγον, Πλούτ. 2. 597D·— δόμου ἐν πρώτῃσι θυρῇσι στῆναι Ὀδ. Α. 255· ἵζει δ' ἐπὶ .. οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων Ρ. 339· θυρῶν ἔνδον Σοφ. Ἠλ. 78· πρὸ θυρῶν αὐτόθι 109· ἐπὶ ἢ παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι, παρὰ τὰς θύρας τοῦ Πριάμου, δηλ. πλησιέστατα εἰς τὴν κατοικίαν του, Ἰλ. Β. 788., Η. 346· μεταφ., ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος εἶναι Ξεν. Ἀν. 6. 5, 23, πρβλ. Δημ. 140. 17, Πλούτ. Σύλλ. 29, Ἄρατ. 37· πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἐγγίζοντος, ὁ αὐτ. 2. 128F· πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 549. **2)** ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς συνηθείας τοῦ νὰ δίδωνται αἱ αἰτήσεις ἐν τῇ πύλῃ, ἡ φράσις, αἱ τοῦ βασιλέως θύραι, κατήντησε νὰ σημαίνῃ ὅ,τι σήμερον ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, Θεόπομπ. Ἱστ. 135· οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται, ἐν τοῖς ἀνακτόροις, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 3· φοιτέειν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ βασιλέος, φοιτᾶν εἰς τὰ ἀνάκτορα, Ἡρόδ. 3. 119, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 1, 8· αἱ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεις, τὸ συχνάζειν εἰς τὴν Αὐλήν, εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1. 6, 7· ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβειν Ἀριστ. Ῥητ. 2. 16, 2· περὶ θύρας διατρίβειν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 11, 6. **3)** μεταφ., Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφικέσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 245A· λέγεται ὡσαύτως ἐπὶ ἐραστῶν, πελατῶν, ἐπαιτῶν, προσέτι καὶ ἐπὶ μαθητῶν φοιτώντων εἰς τὰς κατοικίας διασήμων διδασκάλων, κτλ.· ἐπὶ τὴν θύραν (ἢ τὰς θύρας) τινὸς βαδίζειν, ἰέναι, φοιτᾶν κτλ., Ἀριστοφ. Πλ. 1007, Πλάτ. Πολ. 364B, κτλ.· ἐπὶ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθῆσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 467· μεταφ., ἴδε **θυραυλέω** II. **4)** παροιμ., γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Θέογνις 421, πρβλ. **ἀθυρόστομος**· οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα, ἐπὶ περιέργων, Εὔπολ. ἐν «Φιλ.» 9· ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, θραύω τὴν ὑδρίαν κατ' αὐτὴν τὴν θύραν, φέρω αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας, ἀλλὰ δὲν κατορθώνω νὰ τὴν κομίσω σῶαν ἐντὸς τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 6, 23· τίς ἂν θύρας ἁμάρτοι; ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἔλαττ.) 1. 2. **5)** ἡ θύρα ἁμάξης, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 9. **6)** θύρη καταπακτή, καταρράκτης, «κλαβανή», Ἡρόδ. 5. 16. **7)** κατασκεύασμα ἐκ σανίδων, σχεδία, ὁ αὐτ. 2. 96· ὡσαύτως, φραξάμενοι τὴν ἀκρόπολιν θύρῃσί τε καὶ ξύλοις, μὲ σανίδας καὶ ξύλα, ὁ αὐτ. 8. 51, πρβλ. Θουκ. 6. 101· ἐντεῦθεν **θυρεός**. **II.** καθόλου, εἴσοδος, οἷον εἰς σπήλαιον, Ὀδ. Ι. 243, Μ. 256, Ν. 109, 370, ἐν τῷ πληθ. **2)** ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ὡς τῶν θυρῶν ἢ εἰσόδων εἰς τὴν ψυχήν, Σερῆνος παρὰ Στοβ. 80. 31, Ἀρισταίν. 2. 7, Φιλόστρ. 946. **3)** ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων ὧν «τὰ μέν ἐστι δίθυρα τὰ δὲ μονόθυρα· λέγω δὲ δίθυρα τὰ δυσὶν ὀστράκοις περιεχόμενα, μονόθυρα δὲ τὰ ἑνί» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 3, κ. ἀλλ.

θυράγματα, τά, (θυράζω) = **ἀφοδεύματα**, Ἡσύχ.

θυραδδοᾶν, ἴδε ἐν λ. **θυρσάζω**.

θύραζε, Ἐπίρρ., κυρίως **θύρασδε**, εἰς τὴν θύραν, ἐπομένως ἔξω τῆς θύρας, Λατ. foras, ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον Ἰλ. Σ. 29, πρβλ. 416· δόμων ἐξῆγε θύραζε Ὀδ. Ο. 62, 465. **2)** καθόλου, ἔξω, Ἰλ. Ε. 694 (ἴδε ἐν λ. **ἐξωθέω**), Ὀδ. Ο. 451. κτλ.· ἔκβασις

.. ἁλὸς πολιοῖο θύραζε, ἔξω τῆς θαλάσσης, Ε. 410· ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θ. [ἕλκειν] Ἰλ. Π. 408, πρβλ. Φ. 237· οὐδὲ θ. εἴων ἐξιέναι, ἔξω τοῦ πλοίου, Σ. 447: — οὕτω παρ' Ἀττ., ἐκφέρειν θ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 359· ἐξέλκειν τινὰ θ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 365, πρβλ. Σφ.70· ἐκχέω θύραζε, χύνω ἔξω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 290· οἱ θ., οἱ ἐκτός, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ.748· τὰ θ., τὰ ἐκτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τὰ ἔνδον**, οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ, τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς Εὐρ. Ὀρ. 604· θ. ᾠοτοκεῖν ἢ ζῳοτοκεῖν Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 1.10., 1. 12, 6, κ. ἀλλ. **3)** μετὰ γεν., θ. τῶν νόμων, ὡς τὸ ἔξω, Εὐρ. Βάκχ. 331, πρβλ. Μοῖριν 185.

Θύρᾱθεν, Ἐπικ. **θύρηθε**, Ἐπίρρ., ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξωθεν, αἱ θ. εἴσοδοι Εὐρ. Ἀνδρ. 952· θ. εἰκάσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν.713· θ. ἐπεισιέναι Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 2. 3, 9, κ. ἀλλ. **2)** ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξω, θύρηθ' ἔα, ἤμην ἔξω (δηλ. τῆς θαλάσσης), Ὀδ. Ξ 352· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδοθεν** (ὃ ἴδε), οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν Σοφ. Τρ. 1021· τὸν ἀέρα τὸν θύραθεν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 1.1, 46·— οἱ θ., οἱ ξένοι, οἱ πολέμιοι, Αἰσχύλ. Θήβ. 68, 193· παρ' Ἐκκλ., οἱ ἐθνικοί·— τὰ θ., τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθά, Συνέσ. Ἐπ. 45.

Θύρᾱθι, Ἐπίρρ., εἰς τὴν θύραν, κατὰ τὴν θύραν, Ἐτυμ. Μ.25.16.

Θῠραῖος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Σοφ. Ἠλ. 313, Εὐρ. Ἀλκ. 805· (θύρα):— ἐν τῇ θύρᾳ, ἢ ἀκριβῶς ἔξω τῆς θύρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1055, Σοφ. Αἴ. 793· θυραῖον οἰχνεῖν, ἔρχεσθαι εἰς τὴν θύραν, Σοφ. Ἠλ. 313· τόνδε βλέπω θ. ἤδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 595· θ. στίβος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔναυλος**, τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον; ποῦ περιπατεῖ, ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἢ ἔξω; ὁ αὐτ. ἐν Φ. 158· θ. ἔστω πόλεμος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **ἐμφύλιον**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 864:— μεταφ., θ. ἀμφὶ μηρόν, περὶ τὸν γυμνὸν μηρόν, Σοφ. Ἀποσπ.791· θ. δόξα Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ.18· θ. ὑποψίαι ὁ αὐτ. 2. 38D. **2)** μὴ ὢν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀπών, Αἰσχύλ. Ἀγ.1608, Χο.115· θ. ἐλθεῖν, ἐλθεῖν ἐκ ξένης γῆς, Εὐρ. Ἴωνι 702· τοὺς δ' ἐν θυραίοις, τοὺς ζῶντας ἐν τῇ ξένῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο (ἴδε **ἀπὸ** III. 6), ὁ αὐτ. ἐν Μηδ.217. **3)** ἐκ τῆς ξένης, ἐκ ξένης γῆς, ἄνδρες θυρ., ξένοι, ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 409· θυραῖα φρονήματ' ἀνδρῶν, αἱ σκέψεις τῶν ξένων, αὐτόθι 395. **4)** = **ἀλλότριος**, Λατιν. alienus, ὄλβος θ., ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων, Αἰσχύλ. Ἀγ.837· πῆμα Εὐρ. Ἀλκ.778· χεὶρ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 862.— Τραγ. λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.

θυρᾱ-μάχος, **ον**, ἐπιτιθέμενος ἐναντίον θυρῶν, θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων Πρατίνας 1 10.

Θύρᾱσι, **-σιν**, Ἐπίρρ. (θύρα) ἐν τῇ θύρᾳ, ἔξω, ἐκτός, Λατ. foris, Ἀριστοφ. Σφηξ. 891, Εἰρ. 942,1023, κ. ἀλλ. **2)** ἔξω τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς χώρας, Εὐρ. Ἠλ.1074.— Συχνάκις γραφόμενον ἐσφαλμένως **θύραισι**, ἴδε Elmsl. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 401.

Θῠραυλέω, ζῶ εἰς τὸ ὕπαιθρον, διατρίβω ἐκτὸς τῆς οἰκίας εἰς ἀνοικτὸν τόπον, Πλάτ. Πολιτ. 272A, Νόμ. 695A, Ξεν. Οἰκ.7, 30, Ἰσοκρ. 132A, κτλ.· ἰδίως ἐν πολέμῳ, ζῶ ἐν στρατοπέδῳ, Ἀριστ. Πολ. 6. 4,11, Πλούτ. Καίσαρι 17, κτλ. **II.** αὐλίζομαι ἢ περιμένω παρὰ τὴν θύραν τινός, ἐπὶ ἐραστῶν ἀναμενόντων τὰς ἐρωμένας αὐτῶν, Πλούτ. 2. 759B, Φίλων 1. 306, κτλ., ἴδε πλείονα παρὰ Ruhnk. εἰς Τίμ.

Θῠραυλία, ἡ, τὸ αὐλίζεσθαι ἐν ὑπαίθρῳ, Λατ. excubiae, Τίμ. Λοκρ.103B, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ.10, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλούτ. 2. 498C· ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 3, 20. **II.** τὸ ἀναμένειν εἰς τὴν θύραν, ἐπὶ ἐραστοῦ, Φίλων 1.155.

Θῠραυλικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς **θυραυλίαν**, Φιλόστρ. 940.

Θύρ-αυλος, **ον**, (αὐλὴ) αὐλιζόμενος ἐν ὑπαίθρῳ, Ἡσύχ.

Θῠρα-ωρός, **όν**, ἴδε ἐν λ. **πυλαωρός**.

θυργανᾶν· «κρούειν (κνύειν)» Ἡσύχ.

θύρδα, Ἀρκαδ. ἀντὶ **θύραζε**, = **ἔξω**, Ἡσύχ.

Θυρεαμαχία, ἡ, εἶδος ἀγωνίσματος, Ἐπιγραφ. Σάμου, Bull. de corr. hell. V. σ. 482.

Θῠρέ-ασπις, **ιδος**, ἡ, μεγάλη ἀσπίς, Ἀνθ. Π. 6. 131· πρβλ. **θυρεός II.**

Θυρεατικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν Θυρέαν, «Θυρεατικοί· οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὥς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων» κτλ. Ἀθήν. 678B, Ἡσύχ. ἐν λ.

Θῠρεᾱ-φόρος, **ον**, = **θυρεοφόρος**, Πολύβ. 5. 53, 8, Ἀρρ. Τακτ. 4. 4.

Θῠρεο-ειδής, **ές**, ἔχων σχῆμα θυρεοῦ, χόνδρος θυρεοειδὴς (κακῶς θυροειδής), ὁ θυρεοειδὴς χόνδρος (τοῦ λάρυγγος), Γαλην. 2. 839.

Θῠρεός, ὁ, (θύρα) λίθος ὄπισθεν θύρας τεθειμένος ὅπως κρατῇ αὐτὴν κλειστήν, Ὀδ. Ι. 240, 313, 340. **II.** παρὰ μεταγεν., μεγάλη ἐπιμήκης ἀσπὶς (ὁμοία τὸ σχῆμα πρὸς θύραν), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κυρίως **ἀσπίδα** (τὴν στρογγύλην), ὡς τὸ Λατ. scutum, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ clipeus, Ἐπιγραφ. παρὰ Πλουτ. ἐν Πύρρ. 26, Πολύβ. 2. 30, 3., 6. 23, 2· πρβλ. **θύρα III.**

Θῠρεοφορέω, εἶμαι ὡπλισμένος μὲ θυρεόν, Πολύβ.10.13, 2.

Θῠρεο-φόρος, **ον**, φέρων θυρεὸν ἢ μεγάλην ἐπιμήκη ἀσπίδα, Λατ. scutatus, Πλούτ. Κράσσ. 25· ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **θυρεαφόρος**, Λοβ. Φρύν. 657.

θυρεόω, καλύπτω, προστατεύω διὰ θυρεοῦ, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

Θῠρ-επ-ανοίκτης, **ου**, ὁ, (ἀνοίγνυμι) ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, ἐπίθετ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος, πρὸς ὃν πᾶσαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί, Πλούτ. 2. 632E· ἐκαλεῖτο δὲ θυρεπανοίκτης διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν καὶ νουθετεῖν Διογ. Λ. 6. 86.

Θύρετρα, **τά**, = **θύρα**, Ἰλ. Β. 415, Ὀδ. Σ. 358, Φ. 49, Πίνδ. καὶ Ἀττ.— Ἑνικ. παρὰ Πολυβ. 30.16, 5, Ἀνθ. Π. 5. 294, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 4.

θυρετρικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς θύρετρον, πῆγμα Ἐπιγρ. Χίου ἐν Bull. de corr. hell. I. σ. 82.

θύρη. **θύρηθε**, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **θύρα**, **θύραθεν**.

Θυρηβόλιον, τό, «τὴν ἐπ' ἀγρῷ οἴκησιν» Ἡσύχ.

Θύρηφι, Ἐπικ. δοτ. τοῦ **θύρα**, ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ., ἔξω, Ὀδ. Ι. 238, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδοθι**, Χ. 220· τὸ ἢ τὰ θ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 363, Ναυμάχ. παρὰ Στοβ.748. 2.

Θυριδωτός, **ή**, **όν**, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θυριδόω**) ἔχων θυρίδας, παράθυρα, Πολυδ. Γ', 137.

Θύριον (οὐχὶ **θυρίον**, Εὐστ. 268. 9), τό, ὑποκορ. τοῦ **θύρα**, μικρὰ θύρα, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 92 (διάφ. γραφ. **θυρίδιον**), Θεσμ. 26, Πλούτ. Κλεομέν. 8, κτλ.· μεταφ., τὸ τοῦ λόγου θ. παραβάλλεσθαι, κλείειν τὴν θύραν τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. 2. 940F, πρβλ. 965B.

Θῠρίς, **ίδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **θύρα**, Πλάτ. Πολ. 359D, Πλούτ. 2. 273B. **2)** παράθυρον, Πράξιλλα 5, Ἀριστοφ. Σφηξ. 379, Θεσμ. 797, Ἀριστ. π. Ψυχ.1. 2, 3, κτλ. **3)** αἱ ἑκατέρωθεν θυρίδες τῶν σχαδόνων τῆς μελίσσης, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Ζ. 9. 40, 9., 43, 1. **4)** τὸ ὄστρακον διθύρου ὀστρακοδέρμου, ὡς π. χ. τοῦ κτενός, αὐτόθι 4. 4, 24. **II.** ἐν τῷ πληθ., σανίδες, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 521F:— «θυρίδας Ἀττικοὶ τὰς τῶν γραμματείων πτυχάς» Ἡσύχ. **2)** κυψέλη σφηκῶν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 41,7.

θυριώτης, **ου**, ὁ, «ὁ ἔξω τῆς θύρας» Σουΐδ.

Θῠρο-ειδής, **ές**, ὅμοιος θύρᾳ, Ἱππιατρ.140 18.— **θυροειδές**, τό, τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἡβικοῦ ὀστοῦ, διὰ τοῦ τῆς ἥβης ὀστέου τρήματος, ὃ καλοῦσι θυροειδὲς Γαλην. τ. 2. 414,1, πρβλ. **θυρεοειδής**.

Θῠρ-οιγός, **όν**, (οἴγνυμι) θυρωρός, Ἡσύχ.

Θῠροκοπέω, κτυπῶ τὴν θύραν, ἀνοίγω αὐτὴν βιαίως, ἰδίως ἐπὶ μεθύσου, ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται καὶ θυροκοπῆσαι Ἀριστοφ. Σφηξ. 1254· θυροκοπῶν ὦφλεν δίκην Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 71. **2)** κτυπῶ οὕτως ὡς εἰ ἔκρουον θύραν. θ. τὴν πλευράν τινος Πλούτ.2.503A· ὁ λιμὸς τὴν γαστέρα θυρ. Ἀλκίφρ.3.70.

Θῠροκοπία, ἡ, τὸ κτύπημα τῆς θύρας, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 46.

Θῠροκοπικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς θυροκοπίαν.— **θυροκοπικόν**, τό, εἶδος χοροῦ, Ἀθήν. 618C.— Παρ' Ἡσυχ. **θυροκοπισμός**, ὁ.

Θῠρο-κόπος, **ον**, (κόπτω) ὁ κτυπῶν τὴν θύραν, ἐπαίτης, ψωμοζήτης, Αἰσχύλ. Ἀγ.1195.

θυροκροτέω, = **θυροκοπέω**, Ἐκκλ.: **θυροκρουστέω**, Βασίλ.

Θῠρο-πηγία, ἡ, κατασκευὴ θυρῶν, Θεοφρ. Ι. Φ. 5.7, 6.

Θῠρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων θύρας, Πολυδ. Ζ', 111, Ἡσύχ., Σουΐδ.

Θυρο-φύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων τὴν θύραν, θυρωρός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 69· ῥομφαία θ. Ἐκκλ.

Θῠρόω, (θύρα) θέτω θύραν, κλείω διὰ θύρας, κλείω καλῶς ὡς διὰ θύρας, νεὼς .. θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις Ἀριστοφ. Ὄρν. 613· μεταφ., βλεφάροις θυρῶσαι τὴν ὄψιν Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6.— Παθ., στεγόμενα .. καὶ τεθυρωμένα, ἔχοντα στέγην καὶ θύρας, Πίναξ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 142· πολλαῖς ἐξόδοις τεθυρῶσθαι Λουκ. Ἱππίας ἢ Βαλανεῖον 8.

θυρσάζω, φέρω ἢ πάλλω τὸν θύρσον, θυραδδοᾶν Λακων. μετχ. γεν. πληθ. θηλ. ἀντὶ θυρσαζουσῶν, Ἀριστοφ. Λυσ.1313, ἔνθα ἴδε Δινδόρφ.

θυρσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θύρσος**, Πλούτ. 2. 614A.

θυρσ-αχθής, **ές**, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ὁ φέρων ἄχθος θύρσου, δηλ. ὁ φέρων θύρσον, Ὀρφ. Ὕμν. 44. 5· ὁ Ruhnk. προτιμᾷ **θυρσ-εγχής**, ἔχων ὡς δόρυ θύρσον.

Θυρσίαμβος, ὁ, «θρίαμβον ὠνόμαζον οἱ Διονύσου θεράποντες τὴν πομπὴν ἀπὸ τῶν θύρσων καὶ τῶν ἰάμβων, οἱονοὶ σκωμμάτων, ὡσανεὶ θυρσίαμβον» Ἰω. Λυδ. π. μην. Α', 2.

θυρσίνη, = **ὀροβάγχη**, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 2. 172.

Θύρσιον, τό, = **θύμον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 3. 44:— ὡσαύτως = **κατανάγκη**, αὐτόθι 4.134.

θυρσίτης [ῑ], **ου**, ὁ, = **ὠκιμοειδές**, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 4. 28.

Θυρσίων, **ωνος**, ὁ, Λατ. thyrsio, μέρος ἰχθύος, τούτου τοῦ ἰχθύος (δηλ. τοῦ καρχαρίου) μέρος (ἴσως διορθωτέον εἶδος) ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων καλούμενος θυρσίων Ἀθήν. 310E.

θυρσο-ειδής, ές, ὅμοιος θύρσῳ, Διοσκ. 3. 19.

Θυρσο-κόμος, ὁ, ὁ περιποιούμενος τὸν θύρσον· ἓν ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ Λυσίππου, Σουΐδ. ἐν λ. **Λύσιππος**.

Θυρσό-λογχος, ὁ, λόγχη ἐκ θύρσου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200D. **II.** ὡς ἐπίθ., θ. ὅπλα, ὅμοια πρὸς θύρσον, Στράβ. 19.

Θυρσο-μανής, ές, ὁ μαινόμενος κρατῶν τὸν θύρσον, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Φοίν. 792, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 8.

Θυρσο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τοῖς Βακχείοις ἐνθεαζόμενος, Ἡσύχ.

Θύρσος, ὁ, παρὰ μεταγεν. ποιητ. μεθ' ἑτεροκλ. πληθ. **θύρσα**, Ἀνθ. Π. 6. 158: — ὁ θύρσος, ἤτοι ἡ Βακχικὴ ῥάβδος ἐστεμμένη μὲ κισσὸν καὶ φύλλα ἀμπέλου καὶ ἔχουσα ἐπὶ κορυφῆς κῶνον πίτυος, ἣν ἔφερον οἱ λατρευταὶ τοῦ Βάκχου, πρῶτον ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 80, πρβλ. Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., Βεργ. Αἰν. 7. 390, καὶ ἴδε **Θυρσαχθής**, **Θυρσομανής**. **II.** ἑρμηνευόμενον ὡσαύτως παρ' Ἡσυχ. = **κλάδος, ῥάβδος**· καὶ τὸ thyrsus ἦν ἐν χρήσει ἐν τῇ Λατ. ὡς = τῷ turio, δηλ. νέος κλάδος, βλαστός.

Θυρσο-τινάκτης, ὁ, ὁ τινάσσων ἢ σείων τὸν θύρσον, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 4.

Θυρσοφορέω, φέρω τὸν θύρσον, Διόδ. 4. 3. **II.** θ. θιάσους, συνάγω ὁμίλους διὰ τοῦ θύρσου, Εὐρ. Βάκχ. 556.

Θυρσοφορία, ἡ, τὸ φέρειν τὸν θύρσον, Πλούτ. 2. 671Ε.

Θυρσο-φόρος, ον, ὁ φέρων θύρσον, Βάκχαι Εὐρ. Κύκλ. 64, Ἀνθ. Π. 9. 524.

Θυρσο-χαρής, ές, εὐφραινόμενος ἐπὶ τῷ θύρσῳ, Ἀνθ. Π. 3. 1.

Θυρσόω, (θύρσος) μεταβάλλω εἰς θύρσους, λόγχαι τεθυρσωμέναι Διόδ. 4. 4.

Θυρώματα, τά, (θυρόω) δωμάτιον μετὰ θυρῶν, κοιτών, Ἡρόδ. 2. 169. **II.** θύρα μετὰ τῶν παραστάδων, τοῦ πλαισίου καὶ ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, Θουκ. 3. 68, Λυσ. 154. 38, Πλάτ. Πολιτ. 280D, Δημ. 568. 17, κτλ.· τὰ θυρ. ἀποσπάσας ὁ αὐτ. 845. 19: — ἐν τῷ ἑνικῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 160 78. **2)** καθόλου, πινακίς, Διωτογένης Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 251. 22, Ἀρχύτ. παρὰ τῷ αὐτῷ 269. 19. **III.** παράθυρον, ἴδε Πλούτ. 2. 273Β. — Τὸ ἑνικ. μόνον παρ' Ἡσυχ.

Θυρών, ῶνος, ὁ, (θύρα) τὸ ἔξω τῆς θύρας μέρος, ἡ εἴσοδος, προθάλαμος, Λατ. vestibulum, Σοφ. Ἠλ. 328, Ο. Τ. 1242, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 42, Πολυδ. Α', 77. Πρβλ. **πυλών**.

Θυρωρεῖον, τό, τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ, Βιτρούβ. 6. 7.

Θυρωρέω, εἶμαι θυρωρός, Πλούτ. 2. 830Δ, Λουκ. Βίων Πράσει 7.

Θυρ-ωρός, ὁ, ἡ, (ὤρα ἢ οὖρος) φύλαξ τῆς θύρας, Λατ. janitor, Σαπφὼ 99, Ἡρόδ. 1. 120, Αἰσχύλ. Χο. 565, Πλάτ., κλ.· πρβλ. **πυλωρός**.

Θυρωτός, όν, ἔχων θύραν ἢ ἄνοιγμα, Βαβρ. 59. 11.

Θύσαι (θῦσαι Θησ. Στ.), ὧν, αἱ ὡς τὸ **Θυιάδες**, μαινάδες Βάκχαι, Λυκόφρ. 106· ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγρ. ἔχουσι **θύστησιν**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θύσται**, πρβλ. **Θυστάς**.

Θυσανηδόν, Ἐπίρρ., ὡς θύσανος, Αἰλ. π. Ζ. 16. 11.

Θυσανόεις, Ἐπικ. **θυσσανόεις**, εσσα, εν, μετὰ θυσάνων, κροσσωτός, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· αἰγίδα θυσσανόεσσαν Ο. 229· Ρ. 593, κτλ.· ἀσπίδα θ. Φ. 400.

Θύσανος [ῠ], ὁ, κροσσός, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κρόσσοι, κροσσωτὸν κόσμημα, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἐπὶ τῶν κροσσῶν τῆς **αἰγίδος** Β. 448· καὶ ἐπὶ τῆς **ζώνης** τῆς Ἀθηνᾶς (πιθανῶς τὸ αὐτό), Ξ. 181, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 225, Ἡρόδ. 4. 189· κιθὼν θυσανωτὸς Ἡρόδ. 2. 81 (ὅρα παράστασίν τινα ἐν τῷ Ἡρόδ. τοῦ Rawlinson ii σ. 133)· ἐπὶ τῶν ἐρίων τοῦ χρυσοῦ δέρατος, Πίνδ. Π. 4. 411· ἐπὶ τῶν πλοκάμων τῆς τευθίδος (σηπίας), Ὀππ. Ἁλ. 3. 177· θύσανος δικτυωτὸς ἔχων εὐμεγέθεις κώδωνας Διόδ. 18. 26. (Ἴσως ἐκ τοῦ **θύω**, ἕνεκα τῆς συνεχοῦς κινήσεως).

Θυσάν-ουρος, ον, (οὐρά), ἔχων οὐρὰν θυσανώδη, «δασύκερκος» Ἡσύχ.

Θυσανώδης, ες, = **Θυσανόεις**, ῥίζα Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 4.

Θυσανωτός, ή, όν, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θυσανόω**, = **θυσανόεις**, κιθὼν, αἰγέη Ἡρόδ. 2. 81., 4. 189· ἔνδυμα Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 5, 7.

Θυσείω, ἐφετ. τοῦ **θύω**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 249.

Θύσθλα, ων, τά, (θύω) τὰ κατὰ τὰς Βακχικὰς τελετὰς χρησιμεύοντα πράγματα, ὡς π. χ. οἱ θύρσοι, οἱ πυρσοί, κτλ., τὰ ὁποῖα ἔφερον αἱ μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθῆναι Ἰλ. Ζ. 134. **II.** αὐτὴ ἡ Βακχικὴ τελετή, Ὀππ. Κυν. 1. 26· — ὡσαύτως, καθ' ἑνικ., Πλούτ. 2. 501Ε. **III.** καθόλου, πᾶσα θυσία, θ. καταίθειν Λυκόφρ. 459, πρβλ. 720, 929, Ὀρφ. Ἀργ. 907, κτλ.

Θυσία, Ἰων. -ίη, ἡ, (θύω) προσφορὰ ἢ τρόπος προσφορᾶς, Ἡρόδ. 2. 39., 4. 60. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **θύεα**, προσφοραί, θυσίαι, ἱεραὶ τελεταί, Βατρ. 176, Ἐμπεδ. 422, καὶ Ἀττ.· ἐν θυσίῃσι εἶναι Ἡρόδ. 8. 99· θυσίαισι ἐκέεσθαι τινα Πίνδ. Π. 5. 115, πρβλ. Ι. 5 (4). 38· θυσίῃσι ἱλάσκεσθαι τὸν θεὸν Ἡρόδ. 1. 50., 6. 105· θυσίας ἔρδειν 1. 131, κ. ἀλλ.· ἐπιτελέειν αὐτόθι 63· ἀνάγειν 2. 60· εἶναι ἐν θυσίῃσι 8. 99· θυσίαν ποιεῖσθαι, θύειν Πλάτ. Συμπ. 174C, Πολ. 362C· ἄγειν, ἀποδιδόναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2. 148Ε, κτλ.· ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν θυσιῶν, Λατ. sacra privata, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5, Πολιτικ. 3. 9, 13: — ἐπὶ τῶν θεῶν, θυσίαν δέχεσθαι Αἰσχύλ. Θήβ. 701· ἐλέγετο δὲ ἡ θυσία θεοῦ ἢ θ. θεῷ Seidl. εἰς Εὐρ. Ἠλ. 1132. **3)** ἑορτή, ἡ πανήγυρις, καθ' ἣν προσεφέροντο θυσίαι, Πλάτ. Φαίδων 51Β, Τιμ. 26Ε, κ. ἀλλ.· θ. καὶ διαγωγαὶ τοῦ συζῆν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 13, πρβλ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5. **II.** αὐτὸ τὸ θῦμα, Λουκ. π. Θυσ. 12, Πλούτ. 2. 184Ε.

Θυσιάζω: μέλλ. -άσω, ὡς τὸ **θύω**, ὡς καὶ νῦν, βοῦν, μῆλα Στράτων παρ' Ἀθην. 382Ε· ὑπέρ τινος Λυσ. 103. 31. **2)** θ. τινί, προστέρῳ ὡς θυσίαν εἴς τινα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2423b· τινὶ ὑπέρ τινος 5127Β. 37· θ. τῷ θεῷ καὶ βακχεύειν Διόδ. 4. 3. **3)** μετ' αἰτ., τοὺς .. βωμοὺς θ., θυσιάζω ἐπὶ τῶν β., ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ἀποσπ. 602. 40.

Θυσίασμα, τό, = **Θυσία** II, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΘ', 18)· Κῶδ. Βατ. **θυμίαμα**.

Θυσιαστέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **Θυσιάζω**, δεῖ θυσιάζειν, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 325.

Θυσιαστήριον, τό, βωμός, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΖ', 1 κἑξ., κ. ἀλλ.), Καιν. Διαθ.

Θυσιαστήριος, α, ον, ἀνήκων εἰς θυσίαν, ὕμνος Τίμαιος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πίνδ. σ. 312, ἔκδ. Boeckh.

Θυσιαστής, οῦ, ὁ, ὁ θυσιάζων, θύτης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 221.

Θυσῖμος, ον, (θύω) ἁρμόδιος εἰς θυσίαν, κτήνεα Ἡρόδ. 1. 50, Ἀριστοφ. Ἀχ. 784, κτλ.

Θυσιο-πάρεδρος, ον, ὁ προσφέρων θυσίαν, Πτολεμ. Τετρ. 179. 21.

Θύσις [ῠ], εως, ἡ, (θύω) ταραχή, μανία, ἀπὸ τῆς θ. καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419Ε. **II.** = **Θυσία**, ἴδε ἐν λ. **ἐπίθυσις**.

Θυσκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ.

Θύσκη, ἡ, ἀγγεῖον διὰ θυμίαμα, θυμιατήριον, Ἐτυμ. Μ. 458. 53, Σουΐδ.· πρβλ. **θυΐσκη**.

Θυσμικός, ή, όν, εἰς θυσίαν ἀνήκων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2339 (προσθῆκαι).

Θυσσανόεις, Ἐπικ. ἀντὶ **θυσαν-**.

Θυσσάς, άδος, μαινόμενος, μανιώδης, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Συλλ. Ἐπιγρ. 871· πρβλ. **θυιάς**.

Θυστάς, άδος, ἡ, (θύω Α) ἀνήκουσα εἰς θυσίαν, θυτική, θυστὰς βοή, ἡ κραυγὴ ἡ κατὰ τὴν προσφορὰν θυσίας γινομένη, Αἰσχύλ. Θήβ. 269· θ. λιταί, αἱ προσευχαὶ αἱ συνοδεύουσαι θυσίαν, Σοφ. Ἀντ. 1019. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **θυιάς**, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει ὡσαύτως: «θύστας· ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί».

Θυστηρίοις· «θυμιατηρίοις» Ἡσύχ.

Θυτεῖον, τό, τόπος ἔνθα ἐτελοῦντο θυσίαι, Αἰσχίν. 70, ἐν τέλ.

Θυτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θύω**, δεῖ θύειν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1237, Πλάτ. Πολ. 365Ε.

Θυτήρ, ῆρος, ὁ, (θύω Α) ὁ θύων, σφάζων, θυσιαστής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 225, 240, Σοφ. Τρ. 613, 661, 1192.

Θυτήριον, τό, = θῦμα, Εὐρ. Ι. Τ. 243. **II.** = θυσιαστήριον, Λατ. ara, ὄνομα ἀστερισμοῦ, Ἄρατ. 402. **III.** = θυμιατήριον, Φώτ., πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 239. 11.

Θύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ θυσιάζων, ὁ θυσιαστής, Ἀππ. Ἰβηρ. 85, Ἡρωδιαν. 4. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763· Δωρ. **θύτας**, αὐτόθι 1766.

Θυτικός, ή, όν, (θύω Α) χρησιμεύων εἰς τὸ θύειν, μαχαιρίδιον Λουκ. ἐν Ἀλιεῖ 45· — ἡ -κή (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱεροσκόπου, τοῦ μάντεως, Ἀθήν. 659D, Ἡρωδιαν. 8. 3· οὕτω, τὸ θυτικὸν Πλούτ. 2. 904Ε· θ. μαντεία Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 496.

Θύτις, ιδος, θηλ. τοῦ **θύτης**, Ἡσύχ.· **θύτρια**, τοῦ **θυτήρ**, Σουΐδ.

Θυφλός, ή, όν, (= τυφλός) Ἐπιγρ. πηλ. ἀγγείου Κύμης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ CIG. 8337.

Θῦφαι, **θύφω**, ἴδε τὸ ῥῆμα **τύφω**.

Θύψις, (ἢ κάλλιον **θῦψις**), εως, ἡ, (τύφω) καῦσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 320.

Θύω [ῡ] (Α), Ὅμ., κλ.: παρατατ. **ἔθυον**, Ἐπικ. **θῦον** Ὀδ. Ο. 222, Ἰων. **θύεσκον** Ἱππῶν. 28: μέλλ. **θύσω** [ῡ] Εὐρ., Πλάτ., κ. ἀλλ., Δωρ. **θυσῶ** Θεόκρ. 2. 33: ἀόρ. **ἔθυσα** Ὀδ., Ἀττ., Ἐπικ. **θῦσα** Ὀδ. Ξ. 446: πρκμ. **τέθυκα** Ἀριστοφ. Λυσ. 1062, Πλάτ., πρβλ. Δράκοντα 46. 26., 87. 25: — Μέσ., μέλλ. **θύσομαι** Εὐρ. Ἡρακλ. 340 (ἀλλ' ὡς Παθ., Ἡρόδ. 7. 197): ἀόρ. **ἐθυσάμην** Ἡρόδ., Ἀττ. — — Παθ., μέλλ. **τυθήσομαι** Διόδ. 16. 91: ἀόρ. **ἐτύθην** [ῠ] Ἡρόδ. 1. 216, Αἰσχύλ. Χο. 242: πρκμ. **τέθυμαι** Αἰσχύλ. Εὐμ. 341, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1034, Ξεν., ἀλλὰ μετὰ σημασ. μέσ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 5. 1, 18· καὶ οὕτως ὑπερσ. **ἐτέθυτο** αὐτόθι 3. 1, 23. — (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **θύω** Β). [ῠ ἀείποτε ἐν μέλλ. καὶ ἀόρ., ῡ ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθητ. πρκμ. καὶ παθητ. ἀόρ. ῡ μακρὸν ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ, πλὴν τῶν τρισυλλάβων πτώσεων τῆς μετοχ., **θύοντα** Ὀδ. Ο. 260· **θύοντες** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 491· **θύοντι** Θεόκρ. 4. 21. — Ἀκολούθως ἔχομεν ὀλίγας ἄλλας ἐξ-

αιρέσεις: θῦεσκε Ἱππῶναξ 28· ἔθῦε, θῦων Πίνδ. Ο. 10 (11). 69., 13. 98· θῦειν, ἐν τέλει στίχου, Εὐρ. Ἠλ. 1141, Κύκλ. 334, Ἀριστοφ. Ἀχ. 792 (ἐν τῷ στόματι ξένου)· θῦεις, θῦω Στράβων παρ' Ἀθην. 382Ε.] **I.** προσφέρω μέρος τροφῆς ὡς ἀπαρχὴν εἰς τοὺς θεούς, (τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς Πλάτ. Εὐθύφρ. 14C)· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον.., ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς Ἰλ. Ι. 219 (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. σημειώνει ὅτι ὁ Ὅμ. μετεχειρίζετο τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ προσφέρω ἢ καίω, οὐδέποτε δὲ ὡς = τῷ σφάξαι, πρὸς θυσίαν)· ἦ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς, ἐπὶ σπουδῆς, Ὀδ. Ξ. 446, πρβλ. Ο. 260· οὕτως, ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν (ἐνν. τῶν τυρῶν), ἐτελέσαμεν προσφορὰν τυροῦ, Ι. 231, πρβλ. μάλιστα Ἀθήν. 179Β κἑξ.:— οὕτω, θ. ἀκρόθινα Πίνδ. Ο.10 (11).70· πέλανον, δεῖπνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 204, Εὐμ.109· κριθάς, πυρούς, μελιτοῦττας Ἀριστοφ. Ὄρν. 565 κἑξ.· παρ' Ἡροδ. μετὰ δοτ. πράγμ., θ. τούτῳ ὅ τι ἔχοι ἕκαστος 1. 50· οὕτω, θ. ἵπποισι (διάφ. γραφ. ἀντὶ ἵππους) 1. 216. **2)** προσφέρω θυσίαν, δηλ. σφάζων θῦμά τι, τῷ Ἡλίῳ θ. ἵππους (διάφ. γραφ. ἵπποισι) Ἡρόδ. 1. 216· ταῦρον Πίνδ. Ο. 13. 96· αὐτοῦ παῖδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1417, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 532, κτλ.· ἱρὰ Ἡρόδ. 1. 59· ἱερεῖα Θουκ. 1. 126, κτλ.· θ. θύματα, θυσίας, διαβατήρια, ἐπινίκια, ζωάγρια, ἴδε ἐν λ.:—καὶ ἁπλῶς, σφάζω, ἀποκτείνω, Ἡρόδ. 1. 126, Ἀριστοφ. Λυσ. 1061. —Παθ., τὰ τεθυμένα, ἡ σὰρξ τοῦ θύματος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14, κτλ.· τὰ τεθ. ἱερὰ αὐτόθ. 3. 5, 5· τὰ θυόμενα ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 15, 3. **3)** ἀπολ., θυσιάζω, προσφέρω θυσίας, Ἡρόδ. 1. 31, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 594, Ἀποσπ. 156, Σοφ. Ο. Κ. 1159· τοῖσι θεοῖσι θ. Φερεκρ. ἐν «Αὐτομάτῳ» 1, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 60., 8. 138· θεῶν ἕνεκα Μένανδ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3. **4)** ἑορτάζω διὰ προσφορῶν ἢ θυσιῶν, μετ' αἰτ., σῶστρα θ. Ἡρόδ. 1. 118· γενέθλια Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121C· Λύκαια, Ἡράκλεια Ξεν. Ἀν. 1. 2, 10, Δημ. 368. 11· ἐλευθέρια Ἡνίοχ. ἐν Ἀδήλ. 1. 10· γάμους Πλούτ. Πομπ. 55. **5)** μετὰ διπλ. αἰτ., εὐαγγέλια θ. ἑκατὸν βοῦς, θυσιάζω 100 βοῦς ἐπὶ τῇ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 656. **6)** Ἑστίᾳ θύειν, παροιμ. ἐπὶ φιλαργύρων, διότι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ συμμετάσχῃ τῶν θυμάτων τῶν εἰς τὴν Ἑστίαν προσφερομένων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Καπ. 4. **II.** Μέσ., κάμνω ὥστε νὰ θυσιασθῇ ἢ διατάττω νὰ θυσιασθῇ θῦμά τι ἵνα λάβω μαντείαν, ἑπομένως, = λαμβάνω μαντείαν, μαντεύομαι, Ἡρόδ. 7. 167, 189, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 137, Εὐρ. Ἡρακλ. 340· ἐπὶ Πέρσῃ, ἐπὶ Κρότωνα, δηλ. περὶ ἐκστρατείας ἐναντίον.., Ἡρόδ. 5. 44., 9. 10, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 8, 21: — σπαν. μετ' ἀπαρ., θύομαι ἰέναι, συμβουλεύομαι τὰ ἱερὰ ἂν πρέπει νὰ ἀπέλθω ἢ οὐχί, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 3· οὕτω, θύεσθαι ἐπ' ἐξόδῳ αὐτόθι 6. 4, 9· ὑπὲρ τῆς μονῆς αὐτόθι 5. 6, 27· ἐθυόμην εἰ βέλτιον ἦν, προσέφερον θυσίας [ὅπως μάθω] ἂν.., αὐτόθι 5. 9, 31 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἔθυε τῷ Διΐ.., πότερα ἄμεινον εἴη.., αὐτόθι 7. 6, 44)· διαβατήρια θύεσθαι, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Θουκ. 5. 54:— μεταφ., κατασπαράττω, ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 137.

θύω [ῡ] (Β): ἀόρ. **ἔθῦσα** Καλλ. Ἀποσπ. 82:— ὡς τὸ θύνω καὶ θυνέω, ἐπὶ βιαίας κινήσεως, σπεύδω ἐμπρός, ὁρμητικῶς φέρομαι, ἐπὶ ὁρμητικῶς πνέοντος ἀνέμου, ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων Ὀδ. Μ. 400· Ζέφυρος μεγάλῳ σὺν λαίλαπι θύων αὐτόθι 408· ἐπὶ ἐξωγκωμένου ποταμοῦ, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων, ὁρμητικῶς φερόμενος μὲ τὸ ῥεῦμα ἐξωγκωμένον, Ἰλ. Φ. 234, πρβλ. 324, Ψ. 230, Ἡσ. Θ. 109, 131· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κῦμα δ' ὄπισθεν πορφύρεον μέγα θῦε Ὀδ. Ν. 85· οὕτω, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, τὸ ἔδαφος ἔβραζε μὲ αἷμα, Λ. 420, Χ. 309: — ἐντεῦθεν καθόλου, μαίνομαι, ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει Ἰλ. Α. 342· ἔγχεϊ θῦεν Λ. 180· κασιγνήτα μένει θύοισα Πίνδ. Π. 3. 57· θύουσαν Ἅιδου μητέρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1235· πυκνὰ δέ οἱ κραδίη ἔντοσθεν ἔθυεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 755· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ μετὰ σπουδῆς, σφόδρα, ἐνισπεῖν αὐτόθ. Γ. 685: — ἐπὶ ἵππου, Καλλ. Ἀποσπ. 82· ἐπὶ ὄφεως, Νικ. Θ. 129. [ῡ ἀείποτε· ἀντὶ τοῦ **θύμενος** [ῠ] ἐν Πρατίν. παρ' Ἀθην. 617D ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **σύμενος**.] (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ θύω (Α) καὶ θύω (Β) εἰς κοινὴν ῥίζαν καὶ λαμβάνει ὡς πρώτην σημασίαν τὴν τοῦ ὁρμᾶν, ταράττεσθαι, καὶ ὡς δευτέραν τὴν τοῦ καίειν, ἐξ ἧς καὶ ἡ τοῦ προσφέρειν, θυσιάζειν. Εἰς τὸ θύω (Α) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις **θύνω**, **θυνέω, θύελλα, θυάς (θυιάς), Θυώνη, θυμός**· εἰς δὲ τὸ θύω (Β) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις **θῦμα, θυμέλη, θυσία, θυστὰς (θοίνη), θύος, θυήεις, θύμος, θύμβρα, θεῖον (θέϝειον)**. Οὕτως ἔχομεν ἔνθεν μέν, Σανσκρ. dhû, dhûnômi (commoveo, agito)· Ἀρχ. Γερμ. tunst (vis, impetus)· Σλαυ. dunati (spirare)· Λιθ. dunias (θυμός)· ἑτέρωθεν δέ, dhûmas (fumus)· Λατιν. fumus, suffio, ἴσως καὶ favilla· Γοτθ. dauns (odor)· Σλαυ. dymu (fumus)· Λιθ. dumai (θύη)· Ἀρχ. Γερμ. toum (vapor, fumus).)

θυώδης, ες, (θύος, ὄζ-ωδα, πρβλ. **εὐώδης, δυσ-ώδης**):— ἔχων τὴν εὐωδίαν θυμιάματος, εὐώδης, ἀρωματικός, εἵματα.. θυώδεα Ὀδ. Ε. 264· θαλάμοιο θυώδεος Δ. 121· βωμὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 87· νηὸς Ὕμν. εἰς Ἀφροδ. 58, Θεόκρ. 17. 123· Οὔλυμπος Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 322· λίβανος Ἐμπεδ. 422· καπνὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 1025. **II.** (θύον, εἶδος) ὡς τὸ δένδρον **θύον**, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 15, 3., 5. 4, 2.

θυώεις, εσσα, εν, = **θυόεις**, Ἡσύχ., ὁπόθεν ὁ Casaub. διορθοῖ **θυῶεν** (ἀντὶ **θυῶθεν**) ἐν Ἡδύλῳ παρ' Ἀθην. 486Β.

θύωμα, τό, (θυόω) τὸ καιόμενον ὡς θυμίαμα· ἐν τῷ πληθ., ἀρώματα, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 14, Ἡρόδ. 2. 40, 86.

Θυώνη, ἡ, (θύω Β) ἐπίθ. τῆς Σεμέλης, Ὕμν. Ὁμ. 5. 21, Πίνδ. Π. 3. 177, Ἀπολλ. Ῥόδ. κλ., ἴδε Valck. Diatr. σ. 154· ἐντεῦθεν αὐτὸς ὁ Βάκχος καλεῖται Thyoneus, Ὁράτ.— Ἐπίθ. **Θυωναῖος**, Διόνυσος Ὀππ. Κυν. 1. 27.

θυωρὶς (ἐνν. τράπεζα), ἡ, τράπεζα διὰ προσφοράς, Πολυδ. Δ', 123.

θυωρίτης, ου, ὁ, ὁ ὑπηρετῶν ὡς **θυωρός**, Ἡσύχ.:— μεταφ., θ. κάλλους, κριτής, ἐξεταστὴς τοῦ κάλλους, ἐπὶ τοῦ Πάριδος, Λυκόφρων 93.

θυωρός, ὁ, (θύος) φροντίζων περὶ προσφορῶν, θ. τράπεζα, φιλόξενος τρ., Καλλ. εἰς Ἥρ. 134· οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 119. **II.** (θύος) μυρεψός, Νικ. Θ. 103.

θῶ, ὁ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ θῶραξ, Ἀνθ. Π. 6. 85.

θωάζω, ἐπιβάλλω ποινήν, πρόστιμον, Ἐπιγρ. Ἠλ. 1156 = Ὀλ. 7 = Roberts 296, κτλ.— ἐπίσης, **θωάω**, CIA IV, 1, σ. 139, II. 8-10, κτλ.· ἴδε Ἀθηνᾶς τ. 2, σ. 632, 634, 635.— προσέτι, **θωέω**, Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1 ff., D_{18}. Πάντες οἱ ἀνωτέρω τύποι ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασ. τοῦ ἐπιβάλλειν ποινήν, πρόστιμον.

θωὴ ἢ θῳὴ (ἴδε **ἀθῷος**), ἡ, ποινή, θωὴν ἐπιθήσομεν Ὀδ. Β. 192· θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν, ποινὴν ὑπ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν, Ἰλ. Ν. 669. **II.** ἐν τῷ τύπῳ **θώϊον** (πρβλ. ζωός, ζῷον), Ἀρχίλ. 98, Ἐπιγρ. Λοκρίδ. 1479 = CIGS. III, 333_9. Εὕρηται καὶ τύπος **θωίασις** ἐν Δελφ. Ἐπιγρ. BCH. 1895, 1ff., D_{24}.

θωθῆναι· «φαγεῖν, γεύσασθαι» Ἡσύχ.

θωκέω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **θακέω**.

θῶκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **θᾶκος**, ὃ ἴδε.

θῶμα, θωμάζω, θωμάσιος, Ἰων. ἀντὶ **θαῦμα, θαυμάζω, θαυμάσιος**, Ἡρόδ.

θῶμαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ θοινῶμαι, εὐωχοῦμαι, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.: μέλλ. **θωσοῦμαι** Ἐπίχαρμ. 167 Ahr.

θωμεύω, (θωμός) συμμίγνυμι, συνάγω, Ἡσύχ.

θῶμιγξ, ιγγος, ὁ, σχοινίον λεπτόν, «τριχιά», Ἡρόδ. 1. 199, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 26· χορδὴ τόξου, νευρά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 461, Εὐμ. 182· ὁρμιὰ ἁλιευτική, Ὀππ. Ἁλ. 3. 76, κτλ.— φέρεται **θῶμιξ** ἐν Ἀνθ. Π. 9. 342.

θωμίζω ἢ -ίσσω, μαστίζω, «δέρνω», νῶτον μάστιγι θωμιχθεὶς Ἀνακρ. 20. 10·— κατὰ τὸν Ἡσύχ., «θωμίσει· νύσσει. δεσμεύει».

θῶμισυ, Ἐπιχ. κρᾶσις ἀντὶ **τὸ ἥμισυ**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 557.

θωμός, ὁ, = **σωρός**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 295, Ἀριστοφ. Λυσ. 973, Ἀποσπ. 19, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 4, Ἀνθ. Π. 6. 299, Ἡσύχ. —(ὡς τὸ **θημών**, ἐκ τῆς **√ΘΕ, τί-θημι**).

θωπεία, ἡ, (θωπεύω) κολακεία, περιποίησις ὑπερβολική, Εὐρ. Ὀρ. 670, Ἀριστοφ. Ἱππ. 887 (ἐν τῷ πληθ.)· οὕτω, θωπεῖαι λόγων Πλάτ. Νόμ. 906Β· θ. κολακικαὶ αὐτόθι 633D.

θώπευμα, τό, κολάκευμα, περιποίησις, Ἀριστοφ. Σφ. 563· ἐν τῷ πληθ. «χάδια», Εὐρ. Ἱκέτ. 1103, Πλούτ. 2. 823C· — ὑποκορ. **θωπευμάτια, τά**, μικρὰ κολακεύματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 788.

θωπευτικός, ή, όν, ἔχων διάθεσιν νὰ θωπεύῃ, κολακευτικός, ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 33· τὰ θωπευτικά, θωπεία, Πλάτ. Νόμ. 634Α.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Δίων Κ. 69. 9, Γαλην. τ. 14, σ. 600, 2.

θωπεύω, (θώψ) κολακεύω, περιποιοῦμαι θωπευτικῶς, Λατ. adulari, τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 1003, 1336, Εὐρ. Ἡρακλ. 983, Ἀριστοφ. Ἀχ. 657, Ἱππ. 48· σὺ ταῦτα θώπευ', ἂς εἶναι ἰδικόν σου ἔργον οὕτω νὰ κολακεύῃς, Σοφ. Ἠλ. 397· θ. τὸν δεσπότην λόγῳ Πλάτ. Θεαίτ. 173Α· καιρὸν θ., ὡς τὸ καιρῷ θεραπεύειν, οἰκονομῶ τὰς περιστάσεις, Ψευδο-Φωκυλ. 87·— χαϊδεύω, ἵππον Ξεν. Ἱππ. 10, 13, Κυν. 6, 21· ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 29.— Παθ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1116.

θωπικός, ή, όν, (θώψ) = **θωπευτικός**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1037. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σουΐδ.

θῶπλα, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **τὰ ὅπλα**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 449.

θώπτω, = **θωπεύω**, μετ' αἰτ., θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ Αἰσχύλ. Πρ. 937: μέλλ. **θώψεις**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 231.— Καθ' Ἡσύχ. «θώπτει· σκώπτει. θεραπεύει». (Πρβλ. **θώψ**).

θωρᾱκεῖον, τό, = **θωράκιον** II, θώραξ, τεῖχος, Αἰσχύλ. Θήβ. 32, Συλλ. Ἐπιγρ. 3278, κ. ἀλλ.

θωρᾱκίζω: μέλλ. **ίσω**, πεζὸς τύπος τοῦ **θωρήσσω**, ὁπλίζω διὰ θώρακος, θωρακίσας αὐτοὺς καὶ ἵππους Ξεν. Κύρ. 8. 8. 22.— Μέσ., φορῶ τὸν θώρακά μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 2, 14.— Παθ., θωρακισθείς, ἐνδυθεὶς τὸν θώρακα, αὐτόθι 3. 4, 35· οἱ τεθωρακισμένοι, φοροῦντες θώρακα, Θουκ. 2. 100, Ξεν. Ἀν. 2. 5. 35. **II.** καθόλου, καλύπτω δι' ὁπλισμοῦ ἀμυντικοῦ, ἐθωράκισε πλὴν τῶν

ὀφθαλμῶν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6.1, 29· ὄγκῳ .. χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος Ἔφιππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1.10·—μεταφ., θ. ἑαυτούς, ἐπὶ ἀγρίων κάπρων καλυπτόντων ἑαυτοὺς διὰ πηλοῦ πρὸ τῆς μάχης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.18, 3· θωρακισθεὶς πηλῷ Στράβ. 812.

Θωρᾱκικός, ή, όν, πάσχων νόσον τοῦ θώρακος, «στηθικός», Ἀέτ. σ.167, 7.

Θωράκιον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ Θώραξ, Λουκ. Παρασ. 49. **II.** ὡς τὸ **θώραξ** III. **Θωρακεῖον**, ἔπαλξις, προτείχισμα, Διόδ.17. 44, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Φίλων 2. 324, 476·— ὡσαύτως, προφυλακτικὸν προστέγασμα τῶν διευθυνόντων τὸν πολιορκητικὸν κριόν, Λατ. pluteus, Ἀθήν. π. Μηχανημ. σ. 6· ἢ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ καύσωσι τὰς μηχανὰς τῶν ἐχθρῶν, Διόδ 14. 51· λύγου θ. Μηνόδοτ. παρ' Ἀθην. 672D·— ὡσαύτως, ὁ ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῶν ἐλεφάντων πύργος ἢ μᾶλλον τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτοῦ, Πολύβ. Ἀποσπ. Ἱστ. 22, Διόδ. 2 17·— θέσις ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, ἐν ᾗ ἐτοποθετοῦντο ἀκοντισταί, Ἀσκληπιάδ. παρ' Ἀθην. 475Α.

Θωρᾱκισμός, ὁ, ὁπλισμὸς τῶν θωράκων, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ε', 3); Εὐστ. Πονημ. 218. 35.

Θωρᾱκίτης, ου, ὁ, στρατιώτης ὡπλισμένος μόνον διὰ θώρακος, Πολύβ.10. 29, 6.

Θωρᾱκο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα θώρακος, ὕφασμα Φίλων 2.226.

Θωρᾱκο-ζώνη, ἡ, ζώνη τοῦ θώρακος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 234.

Θωρᾱκο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων θώρακας, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 9.

Θωρᾱκο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν θώρακας, ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. ἓν ἐκ τῶν προσώπων τοῦ δράματος.

Θωρᾱκοφορία, ἡ, τὸ φορεῖν θώρακα, Κ. Μανασσ. Χρον. σ.134

Θωρᾱκοφόρος, Ἰων. Θωρηκ-, ον, ὁ φορῶν θώρακα, τεθωρακισμένος, Ἡρόδ.7. 89, 92, 8.113, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 36.

Θώραξ, ᾱκος, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **θώρηξ, ηκος**, ὁ· (θωρήσσω)·— ὡς καὶ νῦν, ἦτο δὲ ἐκ μετάλλου, ἰδίως ἐκ χαλκοῦ, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) χάλκεος, καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐπ' αὐτοῦ κοσμήματα ἐλάμβανε τὰ ἐπίθετα ποικίλος, παναίολος, πολυδαίδαλος, κτλ.· θ. φολιδωτός, Ποσείδιππ. Χορ. 1. 8· ὡσαύτως ἐκ λίνου, Ἡρόδ 3. 47, κτλ.· περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Δ 133, Υ. 415 ἴδε ἐν λέξει **ἄντομαι**·— τὸ πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον ἔλασμα, ἐξ ὧν ἀπετελοῦντο γύαλα, συναπτόμενα διὰ θηλυκωτήρων καλουμένων ὀχέων ἑκατέρωθεν, πρβλ. Παυσ. 10. 26, 5·— θώρακα καὶ χόα, ἀστεῖον, παρὰ προσδοκίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ.1133·— βραδύτερον ἐπὶ ὁπλισμοῦ καθόλου, πρβλ. **θωρακίζω** II. **II.** τὸ μέρος ὅπερ καλύπτει ὁ θώραξ, δηλ. ὁ κορμὸς τοῦ σώματος, Ἱπποκρ. 6, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1095, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.1.12, πρβλ.13, 1, Προβλ. 33. 9, 1· ἀλλ' ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται ὡς ἐκτεινόμενος καὶ κάτωθεν τοῦ διαφράγματος, Πλάτ. Τιμ. 69Ε· ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.7, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 11·— ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ἰατρ., κυρίως καλεῖται θώραξ τὸ στῆθος·— ὑπάρχει δὲ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν σημασιῶν I καὶ II ἐν Ἀριστοφ. Σφ.1194, 5. **2)** δεσμὸς διὰ τὸ στῆθος, στηθόδεσμος, Γαλην.12. 493. **III.** ἡ ἔπαλξις τείχους, ὡς τὸ **θωράκιον**, ἰδίως τὸ ἐξωτερικὸν μέρος αὐτοῦ, Λατ. lorica moenium, Ἡρόδ.1.181, Δίων Κ.74.10. **2)** = **δρύφακτον**, Βυζ. (Τὸ Λατ. lorica, ἴδε ἐν ἄρθρῳ: Θ θ, II. 5). Πρβλ. Πολυδ. Α', 134, Β', 162, Ἡσύχ., Φώτ.

Θωρηκοφόρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **Θωρακοφόρος**.

Θωρηκτής, οῦ, ὁ, (θωρήσσω) ὡπλισμένος διὰ θώρακος, Ἀργείοισι θωρηκτῇσι Ἰλ. Φ. 429· Λυκίων, Τρώων πύκα θωρηκτάων, ὡπλισμένων δι' ἰσχυρῶν θωράκων, Μ. 317, Ο. 689, Φ.377.

Θώρηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ θώραξ.

Θώρηξις, εως, ἡ, τὸ πίνειν ἀμιγῆ οἶνον, φιλοποσία, μέθη, Ἱππ. Ἀφ.1245, Γαλην.18.1. σ.154· καθόλου, τὸ πίνειν, Ἱππ. 481. 35.

Θωρήσσω, Ἐπικ. ἀόρ. θώρηξα, ὑποτακτ. θωρήξομεν (ἀντὶ -ωμεν) Ἰλ. Β. 72. Ὡς τὸ Ἀττ. **θωρακίζω**, ὁπλίζω διὰ θώρακος, καὶ καθόλου, ὁπλίζω, καθοπλίζω τὸν στρατὸν ὅπως ᾖ ἕτοιμος εἰς μάχην, θωρῆξαί ἑ κέλευε .. Ἀχαιοὺς Ἰλ.Β.11· Μυρμιδόνας .. θώρηξεν Ἀχιλλεὺς II.155:— συνηθέστ. ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ., **θωρήσσομαι**, μέλλ. **-ξομαι**, ἀόρ. **ἐθωρήχθην**:— ὁπλίζω ἐμαυτόν, ἐνδύομαι τὸν ὁπλισμόν μου, αὐτίκα θωρήσσοντο Ἰλ. Τ. 352· τεύχεσι θωρηχθέντες Θ. 530, κτλ.· ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι Δ. 226· ὡσαύτως, πόλεμον μέτα θωρηχθῆναι Υ. 329· θωρήσσεσθαι Ὀδ. Μ. 227· τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι, θὰ φέρω εἰς ὑμᾶς ὅπλα νὰ ὁπλισθῆτε, Χ. 139· ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ Ψ. 369· ἐν τῷδε (ἐνν. θώρακι) πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι Ἀριστοφ. Ἀχ.1134· πρὸς ὃ ὁ Δικαιόπολις ἀπαντᾷ, ἐν τῷδε (ἐνν. χοΐ) πρὸς τοὺς συμπότας θ., ἐν σχέσει πρὸς τὴν σημασ. II. **II.** ἱκανοποιῶ διὰ ποτοῦ, Ἱππ.1016Β· θ. φρένα πότῳ Νικ. Ἀλ. 32· μεθύσκω τινά. Θέογν.840.—Μέσ., πίνω ἄκρατον οἶνον, συνών. τῷ **μεθύω**, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **οἴνῳ**, Θέογν. 413, 470, 508, 880, Πίνδ. Ἀποσπ. 44· θωρηχθεὶς ὑπὸ οἴνου Ἱππ. 514.15.—Μεταγεν. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὸ ἐνεργ. ἐπὶ ἀμεταβ. σημασίας ὡς τὸ μέσ., ἐνῷ ὁ Νίκανδρος (ἐν Ἀλεξιφ. 224) μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, τὸν μὲν .. νέκταρι θωρήξαιο.

Θώς, θωός, ὁ, ὡσαύτως ἡ, ζῷον ἁρπακτικὸν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λύκου (Ἀριστ. Ι. Ζ. 2. 17, 12), πιθανῶς τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον «τσακάλι», Canis aureus (ὅπερ ἔτι καλεῖται θὼς ἐν τῇ Ἀνατολῇ)· θηρεύουσι δὲ τὴν τροφὴν αὐτῶν ἀγεληδόν, Τρῶες ἕπονθ' ὡς εἴ τε δαφοινοὶ θῶες .. ἀμφ' ἔλαφον Ἰλ. Λ.474, ἔνθα φαίνονται καταλείποντες ἐκ φόβου τὴν ἑαυτῶν βορὰν εἰς λέοντα, πρβ.479 κἑξ., Ἀρισ. Ι. Ζ. 9.1, 28., 9. 44, 9· ἀναφερόμενοι μετὰ λεοπαρδάλεων καὶ λύκων, Ν.103· θ. καὶ πάνθηρες Ἡρόδ. 4.192:— ὁ πληθ. **θώαντες** (ἐξ ὀνομ. **θῶας**) ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **θωΰσσω**, ἐκ τῆς ἕξεως αὐτῶν τοῦ νὰ κραυγάζωσι θρηνητικῶς τὴν νύκτα· οὕτω τὸ Σανσκρ. ὄνομα τοῦ **θωὸς** kroshtri παράγεται ἐκ τοῦ kruś, κραυγάζω).

Θώσσω, = **Θωρήσσω** II, ἀόρ. α' **θῶξαι** ἢ **θᾶξαι**, Ἡσύχ.· ἀόρ. παθ. **θωχθεὶς** Σοφ. Ἀποσπ.183. – **Θωστήριον**, τό, = **εὐωχητήριον**, Ἡσύχ.

Θωτάζω, = **τωθάζω**, ἐμπαίζω, χλευάζω, Ἡσύχ.

Θωϋκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κραυγάζων, ὑλακτῶν, κροτῶν, Ἀνθ. Πλαν. 4. 91.

Θωῦμα, θωυμάζω, κτλ., ἧττον ὀρθοὶ τύποι ἀντὶ τῶν **θῶμα, θωμάζω**, κτλ.

Θωϋσμός, οῦ, ὁ, ὑλακή, κυνῶν Νικήτ. Χρον. 214Β.

Θωΰσσω, μέλλ. **-ξω**, ἐπὶ κυνός, ὑλακτῶ, «γαυγίζω», Ἐπικ. παρὰ Σουΐδ.· ἐπὶ κώνωπος, βομβῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 893: — καθόλου, κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, φωνάζω, Σοφ. Αἴ. 308, Εὐρ. Τρω. 153, Ὀρ.168· μετὰ συστοίχ. αἰτ., τόνδ' ἐθώυξας λόγον Αἰσχύλ. Πρ. 393· τάσδ' ἀγγελίας ἐθώυξεν αὐτόθι 1041· τήνδε θωΰσσει βοήν Σοφ. Αἴ. 335. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι, καλῶ τινα, φθέγμα .. τινὸς θώυξεν αὐτὸν (σημειωτέα ἡ παράλειψις τῆς αὐξήσ.) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1624· ὡσαύτως μετὰ δοτ., θ. κυσί, φωνάζω πρὸς τοὺς κύνας, Εὐρ Ἱππ. 219, πρβλ. Βάκχ. 871.

Θώψ, γεν. **θωπός**, ὁ, κόλαξ, ψευδὴς φίλος, Ἡρόδ. 3. 80, Ποιητὴς ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 414, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ. **II.** ὡς ἐπίθ., θῶπες λόγοι, κολακευτικοί, Πλάτ. Θεαιτ.175Ε· θῶπα τρόπον ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Φίλωνος· ἴδε Ruhnk. Τίμ. (Ἐκ τῆς √ΘΩΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θώπτω, θωπεύω**.)

Ι

Ι ι, ἰῶτα, τό, ἄκλιτον, ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. ι' = 10, ἀλλὰ ͵ι = 10,000. **I.** Ἀείποτε προφέρεται ὡς φωνῆεν, πλὴν ὅτε παρὰ ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει περίπου ὡς τὸ Ἀγγλ. y (Γερμ. j) πρὸ φωνήεντος:— τοῦτο δὲ διαμένει ἔν τισιν Ὁμηρικοῖς τύποις, Αἰγυπτίης = Αἰγυπτjης Ὀδ. Δ.127· ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ποσότητος τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, ὡς, καὶ πάντων ἴσασι πόλιας (= πόλjας) Ὀδ. Θ. 560:—ἀλλαχοῦ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ j διὰ τοῦ ι εἰκάζεται ἐκ συγγενῶν τύπων ἄλλων γλωσσῶν, οἷον, **πάτρ-ιος** = Σανσκρ. pitr-yas· **ἅγ-ιος** = Σανσκρ. yag-yas· γεν. **ἵππο-ιο** (ἵπϝοσ-jo) = Σανσκρ. aśvas-ya· **κεινὸς** (Ἰων. ἀντὶ **κενὸς**) = **κενjός**, Σανσκρ. śun-yas· **μέσσος** (Ἐπικ. ἀντὶ **μέσος**) = **μέσjος**, Σανσκρ. madyas, Λατ. medius, Γοτθ. midjis· **ἰάπ-τω** = Λατ. jac-io.— Τὸ ὑπογεγραμμένον ι ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γραμμ. **ι προσγεγραμμένον**, adscriptum, καὶ οὕτως ἐγράφετο, π. χ. **τῶι** (οὐχὶ τῷ), ὡς γράφεται ἔτι καὶ νῦν ἐν τοῖς κεφαλαίοις γράμμασιν:— ὁ σήμερον ἐν χρήσει τρόπος ἤρξατο ἀπὸ τῆς 13 ἑκατονταετηρίδος. Τὸ **ει** ἀντὶ τοῦ ῑ κατέστη κοινὸν ἐν Ἐπιγραφ. καὶ Ἀντιγράφοις μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου, Ἐπιγραφ. τοῦ Βρεττ. Μουσ. ὑπὸ Newton σ. 38. **II.** τροπαὶ τοῦ ι: **1)** Δωρ., τὸ ι κεῖται ἀντὶ τοῦ υ ἐν τῷ γ' πληθ. καὶ τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ., ὡς, **φιλέοισι, γελάοισι, ἐοῖσα**, ἀντί, **φιλέουσι, γελάουσι**, κτλ.· οὕτω καὶ **Μοῖσα, Ἀρέθοισα**, ἀντί, **Μοῦσα, Ἀρέθουσα**, κτλ. **6)** ὡσαύτως, προστίθεται εἰς τὸ **α** ἔν τισιν ἐπιθ. καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ., ὡς, **μέλαις, τάλαις, ῥίψαις**, ἀντί, **μέλας, τάλας**, κτλ.· καὶ ἐν τῇ αἰτ. πληθ. τῶν θηλ. τῆς α' κλίσ., ὡς, ταὶς νύμφαις, ἀντί, τὰς νύμφας (ὡς συμβαίνει καὶ νῦν ἐν τῇ καθωμιλημένῃ). **2)** Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **ε**, ὡς **θιὸς** ἀντὶ θεός, Keil Ἐπιγρ. I· **πολεμαρχίω** ἀντὶ **-έω**, αὐτόθι II· οὕτω Λακων. **σιός, σεῖος** ἀντὶ **θεός, θεῖος**. **3)** τὸ ῐ εὐκόλως μεταβάλλεται εἰς **ει**, ὅθεν τύποι οἷοι οἱ ἑξῆς: **εἴλλω ἴλω, εἴλη ἴλη, εἰρὴν ἰρήν**, ἴδε Πλάτ. Κρατ. 418C: τὸ ῐ ἐνίοτε ἐνηλλάσσετο πρὸς τὸ ε, ὡς ἐν τῷ **ἑστία**, Ἰων. **ἱστίη**· ἀλλὰ συχνότερον τὸ ι παρενεβάλλετο πρὸς μήκυνσιν τῆς συλλαβῆς, π. χ. **εἰν, εἰς, ξεῖνος, κεινός, πνείω, ὑπείρ, διαί, μεταί, παραί**, ἀντὶ ἐς, **ξένος, κενός, πνέω**, κτλ.· σπανίως ἐν μέσῳ λέξεων, ὡς **μεσαιπόλιος, ὁδοιπόρος, παραιβάτης**:— οὕτω ῥίζαι ἔχουσαι ῐ μηκύνονται εἰς **ει**, καὶ οὕτω τὸ **ἴμι** (√Ι, **ἴμεν** ire) γίνεται **εἶμι**· ἐκ τῆς √ΠΙΘ γίνεται **πείθω**· ἐκ τῆς √ΛΙΠ **λείπω**, κτλ.· ὡσαύτως εἰς **οι**, ὡς: **ἴμεν, οἶμος**, πρβλ. ὡσαύτως **οἶκος** vicus, **οἶνος** vinum, **λείβω λοιβὴ** libare **4)** ἐν τῷ σχηματισμῷ λέξεων τὸ ι καὶ τὸ γ ἐνίοτε ἐναλλάσσονται, Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **ἀνήνο-**

θεν σ. 30. 5) πρό τινων λέξεων προτάσσεται ι, ὡς **αἰβοῖ ἰαιβοῖ, ἅλλομαι ἐφ-ιάλτης, αὔω, ἰαύω, οὖλος, ἴουλος,** πρβλ. **Ἴακχος, ἰάλλω.** 6) ἄλλαι λαμβάνουσι λ πρὸ τοῦ ι, **ἴγδη λίγδος, ἰκμάω λικμάω.** 7) παρεντίθεται ἐν ῥήμασιν ἀσυναιρέτοις, οἷον **διαθησιόμενον** (διαθησόμενον) Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. d. cor. hell, IV. σ. 352·— **ἐπελθιόντεν** (ἐπελθόντες) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 63·— **πραξίομεν** (πράξομεν) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 70. 74·— **φυλαξίομεν** (φυλάξομεν) ἔνθ' ἀνωτ. 67.70·— **χαριξιόμεθα** (χαρισόμεθα) ἔνθ' ἀνωτ.70.74. [Ἡ ποσότης τοῦ ι ποικίλλει. Εἶναι συνήθης κατάληξις πολλῶν ἐπιρρημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἔτι κανὼν ἐπετεύχθη, Spitzn. Vers. Heroic. σ. 47, Göttl. Θεοδόσ. σ. 74, 229].

-ί, ἰῶτα, δεικτικόν, ἐν τῇ συνήθει Ἀττ. διαλέκτῳ (οὐχὶ παρὰ Τραγ.) προστίθεται εἰς τὸ τέλος τῶν δεικτ. ἀντων. ὅπως ἐπιτείνῃ τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ οὕτως εἰπεῖν δείξῃ διὰ τοῦ δακτύλου τὸ περὶ οὗ πρόκειται πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὡς, **οὑτοσί, αὑτηί, τουτί,** Λατ. hicce· **ἐκεινοσί, ὁδί, ταδί, τοσουτονί, τοσονδί, τυννουτοσί,** κτλ.· ὡσαύτως τῶν μορίων **γέ, δέ, μὲν** παρεντιθεμένων, ὡς, **τουτογί, τουτοδί, ταυτηνδί, τουτουμενί,** ἀντὶ **τουτί γε, ταυτηνὶ δέ,** κτλ., ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.1357· ὡσαύτως εἰς δεικτ. Ἐπίρρ., ὡς **οὑτωσί, ὡδί, ἐνθαδί, δευρί, νυνὶ** καὶ **νυνδὶ** ἀντὶ **νυνὶ δέ** — Ἐκ τῶν τύπων τούτων οἱ λήγοντες εἰς **σι** φέρονται ἐνίοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις μετὰ **ν ἐφελκυστικοῦ** πρὸ φωνήεντος, οἷον **οὑτοσίν, ἐκεινοσίν, οὑτωσίν,** κτλ., ἀλλ' ἡμαρτημένως· διότι τὸ **ν ἐφελκυστικὸν** οὐδέποτε ἄλλως ἀκολουθεῖ **ῑ**, ἀλλ' οὔτε προσάπτουσιν αὐτὸ οἱ ποιηταὶ εἰς τὸ σι χάριν τοῦ μέτρου (ὡς ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ). [ῑ ἀείποτε μετὰ τοῦ τόνου, ἐνῷ τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν ἢ ἡ δίφθογγος βραχύνεται, ὡς **αὑτηΐ, οὑτοΐ.**]

ἵ, ὡς ὀνομαστ. τῆς τριτοπροσώπ. (αὐτοπαθ.) ἀντωνυμ. **οὗ,** sui, ἡ μὲν ὡς ῖ θάσσον', ἡ δ' ὡς ῖ τέκοι παῖδα Σοφ. παρ' Ἀπολλων. π. Ἀντωνυμ. 330B, Διον. Θρ. ἐν A. B. 640, Ἐτυμ. Μ., κτλ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεκκήρου ἐν Πλάτ. Συμπ. 175C, 223D:— δοτ. **ἶν αὐτῷ,** sibi ipsi, ἑαυτῷ, Ἡσ. Ἀποσπ.66· **ἱν** (ἐγκλιτ.) Πινδ. II.4.62 (37 Böckh).— Πρβλ. τοὺς τύπους **μίν, νίν, σφίν,** καὶ περὶ τῶν ἄλλων πτώσεων ἴδε ἐν λ. **οὗ, σφεῖς.** [ῐ κατὰ τὸν Δράκοντα 106, ἀλλὰ ῑ, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.]

ἰά, Ἰων. **ἰή,** ἡ, = **βοή, ἰωή,** φωνή, κραυγή, Χρησμ. παρ' Ἡροδ.1. 85, Αἰσχύλ. Πέρσ. 936· σύριγγος ἰὰ Εὐρ. Ῥῆσ. 553.

ἴα, ἰῆς, ἰῇ, ἴαν, ἀρχ. Ἰων. θηλ. τοῦ **εἷς,** ἀντὶ **μία, μιῆς** κλ.

ἰὰ [ῐ], τά, ἑτερόκλιτον πληθ. τοῦ **ἰός,** βέλη, Ἰλ. Υ. 68.

ἴα [ῐ], τά, πληθ. τοῦ **ἴον** («μενεξές»), Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 6.

Ἰάζω· μέλλ. **-άσω,** (Ἰὰς) = **Ἰωνίζω,** Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. 22, Ἑρμογ.

ἰάζω, (ἴα) κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, Θεογνώστ. Κανόν.18.

ἰάζω (ἴον) ἔχω χρῶμα ἴου, Ἡλιόδ. 2. 30.

ἰαθενεῖ· «διαπορεῖ ἐπί τινι κακῷ. Κῶοι» Ἡσύχ.

ἴαθος· «πρόθυμος» Ἡσύχ.

ἰαί, 1) βαρβαρικὸν ἐπιφώνημα λύπης, Σοφ. Ἀποσπ. 54. 2) ἐπιφώνημα θριάμβου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1292· ἰαὶ ἰαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ.1179· πρβλ. **ἰή.**

ἰαιβοῖ [ῐ], κωμικὸν ἐπιφώνημα ἀντὶ **αἰβοῖ,** Ἀριστοφ. Σφ.1338.

ἰαίνω· Ἰων. παρατ. **ἰαίνεσκον,** Κόϊντ. Σμ.7. 340: ἀόρ. **ἴηνα** (προστ. **ἰήνατε**) Ὀδ. Θ. 426, Δωρ. **ἴανα** Πίνδ.— Παθ., ἀόρ. **ἰάνθην** Ἰλ. Ψ. 600, Ὀδ. Δ. 549. [ῐ πλὴν τῶν ηὐξημένων χρόνων, π. χ. Ὀδ. Ο.165· ἀλλ ἐν ἀρχῇ στίχου ῑ ἄνευ αὐξήσ., Ἰλ. Ψ. 598, Ὀδ. Χ. 59, Ἀνθ. Π. 12. 95, Κόϊντ. Σμ. ἔνθ' ἀνωτ.] (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄδηλος). Θερμαίνω, ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε Ὀδ. Θ. 426.— Παθ., ἰαίνετο δ' ὕδωρ Κ. 359· ἐντεῦθεν, ἰαίνεται, «χολοῦται, πικραίνεται» Φρύν. Τραγ. παρ' Ἡσυχ. 2) τήκω, ἰαίνετο κηρὸς Ὀδ. Μ. 175· μεταφ., θυμὸν ἰαίνειν, τήκειν τὴν καρδίαν, Ἰλ. Ω.119. 3) κοινότερον παρ' Ὁμ. (πρβλ. Πλούτ. 2. 947C), θερμαίνω, ἀναζωπυρῶ, φαιδρύνω, Λατ. fovere, κραδίην καὶ θυμὸν ἰαίνειν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 435· θυμὸν ἰαίνειν τινὶ Ὀδ. Ο. 379, Πινδ. Ο. 7.76, Θεόκρ.7. 29· καρδίαν Ἀλκμὰν 20, Πινδ. Π. 1. 20· νόον αὐτόθι 2. 166· συχνότερον ἐν τῷ Παθ., φαιδρύνομαι, εὐφραίνομαι, ἵνα .. σὺ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς Ὀδ. Δ. 549· εἴσοκε σὸν κῆρ ἰανθῇ Χ. 59· τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη Ἰλ. Ψ. 598· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη αὐτόθι 600, πρβλ. Ψ. 321, κτλ.· ὡσαύτως, θυμὸν ἰάνθης Ψ. 47· φρένας ἔνδον ἰάνθης Ω. 382· μέτωπον ἰάνθη Ἰλ. Ο.103· μετὰ δοτ. πράγμ., ἥδομαι, εὐφραίνομαι ἔν τινι, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα Ὀδ. Τ. 537· οὕτω, καρδίην ἰαίνεται Ἀρχίλ. 33 ἰανθεὶς ἀοιδαῖς Πινδ. Ο. 2. 26· πρβλ. **εὐφροσύνη·** παρὰ μεταγεν., ἰαίνειν τινά τινι Μανέθων 3. 184, Πολύαιν. 1. 1. II. = **ἰάομαι,** θεραπεύω, σῴζω, ἀπαλλάττω, τινὰ ὀδυνάων Κόϊντ. Σμ. 10. 327· ὑπὲκ κακοῦ ἰαίνονται 4. 402.— Ἐπικ. καὶ Λυρ. λέξις οὐδαμοῦ ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.

Ἰακός, ή, όν, (Ἰὰς) Ἰωνικός, Πολύδ. παρ' Ἀθην. 440B· τὸ Ἰακόν, ὁ Ἰωνικὸς τύπος, Ἀθήν. 400C.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 1064. 4.

Ἴακχα, ης, ἡ, Σικυώνιον ὄνομα εὐώδους στεφάνου, ἀλλὰ μὴν καὶ ἴακχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὥς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώσσαις. Φιλητᾶς δὲ οὕτως γράφει. Ἴακχα, ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες' κτλ. Ἀθήν. 678A, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

Ἰακχ-ἀγωγός, όν, ὁ τὸν Ἴακχον ἐξάγων, δηλ. ὁ φέρων τὸ εἴδωλον τοῦ Βάκχου ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. 11, Πολυδ. Α', 35.

Ἰακχάζω, φωνάζω Ἴακχος, Λόγγος 3.11 (διάφ. γραφ. **ἰακχεύσαντες**)· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰακχάζειν φωνὴν Ἡρόδ. 8. 65. II. καθόλου, = **ἰαχέω,** ἐπὶ πτηνῶν, ἰακχ. ἀοιδὴν Ὀρφ. Λιθ. 46.

Ἰακχαῖος, α, ον, Βακχικός, στέφανος Φιλητ. 22.

Ἰακχεῖον, τό, ἱερὸν τοῦ Βάκχου, Πλουτ. Ἀριστείδ. 27, Ἀλκίφρων 3. 59.

ἰακχέω, ἰακχή, ἴδε **ἰαχέω.**

ἰάκχιος, ια, ον, = **ἰακχαῖος,** ἐκ διορθώσεως τοῦ Erf. εἰς Σοφ. Ο. Τ.1219 (ἀντὶ **ἰαχέων**).

Ἴακχος, ὁ, (ἴδε ἐν λέξ. **Βάκχος**) μυστικὸν ὄνομα τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 398 κέξ., Valck. εἰς Ἡρόδ. 8. 65· **τὸν Ἴακχον** ἐξελαύνειν, ὁδηγεῖν Βακχικὴν πομπήν, Πλουτ. Ἀλκ. 34. 2) ὁ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὕμνος (οἷος ὁ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.), Ἡρόδ. 8. 65, Ἀθηνίων παρ' Ἀθήν. 212D, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4935b: — ἐν Εὐρ. Κύκλ. 69, ἔνθα ἡ λέξις ἀπαντᾷ ὡς ἐπίθετον, Ἴακχος ᾠδή, ἡ δευτέρα λέξις πιθανῶς εἶναι γλῶσσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ἴακχος. II. κατὰ τὸν κατασκευαστὴν νέων λέξεων Διονύσιον τὸν Τύραννον, ὅστις τὸν **στῦλον** ἐκάλει μενεκράτην, ὅτι μένει καὶ κρατεῖ, καὶ τὸ **ἀκόντιον βαλλάντιον,** διότι ἐναντίον βάλλεται, ὁ χοῖρος = **ἴακχος** Ἀθήν. 98D.

ἰαλεμίζω, Ἰων. **ἰηλ-,** (**ἰάλεμος**) θρηνῶ, Καλλ. Ἀποσπ.176. — **ἰαλεμέω,** Φώτ.

ἰαλεμίστρια, Ἰων. **ἰηλ-,** ἡ, γυνὴ θρηνοῦσα, ἐκ διορθώσεως ἐν Αἰσχύλ. Χο. 424 κατὰ τὸν Ἕρμανν., ἐκ τοῦ Ἡσυχ. (**ἰηλεμιστρίας· θρηνητρίας**), πρβλ. **Κίσσιος.**

ἰάλεμος [ᾰ], Ἰων. **ἰήλ-,** ὁ, θρῆνος, Αἰσχύλ. Ἱκ.116, Εὐρ. Ῥῆσ. 895, Τρῳ. 1304, Φοίν. 1034, κτλ.·— παροιμ., ἰαλέμου ψυχρότερος, ἐπὶ πράγματος ὀχληροῦ καὶ λυπηροῦ, Ζηνόβ. 4. 39. II. ὡς ἐπίθ., ἀτυχής, μελαγχολικός, Θεόκρ.15. 98, Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 3· ἰαλ. ποιηταὶ Λουκ. Ψευδολογιστ. 24· ἰατροὶ Γαλην. 8. 833. (Πιθαν. ἐκ τῆς κραυγῆς **ἰή**).

ἰαλεμ-ώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **ἰάλεμον,** ἐλεεινός, «ἰαλεμώδη· τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια» Ἡσύχ., Σουΐδ., Φώτ.

ἰαλία, ἡ, «φωνή. Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἰάλιον· «ἐρέβινθον. ἢ τὴν θάλασσαν. Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἰάλλω· μέλλ. **ἰαλῶ (ἐπ-)** Ἀριστοφ. Νεφ. 1299: ἀόρ. **ἴηλα** Ὀδ., Δωρ. **ἴαλα** 32, Σώφρων Ahr.·—[ῐ, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ αὔξησιν· ἀλλ' ὁ Ὅμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν αὔξησιν]. (Περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν τέλ.) Πέμπω, ῥίπτω, οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἰλ. Θ. 300, 309· ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ἐπ' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον, ἐξέτεινον τὰς χεῖράς των εἰς τὰ φαγητά· καὶ οὕτως, ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἴαλλον Ὀδ. Κ. 376· ἑτάροις ἔπι χεῖρας ἴαλλε, ἐπέθηκε χεῖρας ἐπὶ τῶν συντρόφων μου, Ι. 288· περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα, «περιέβαλον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο.19· ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε Ὀδ.Θ.447. 2) σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμ., ὡς τὸ **ἰάπτω** 2, ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, περιβάλλειν δι' ἀτιμιῶν, Λατ. ignominia petere, Ὀδ. Ν.142, 3) βραδύτερον, ἁπλῶς ἐξαποστέλλω, πέμπω, ἄγγελον Θέογν. 473, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 45· ἐπὶ Δωδώνης .. θεοπρόπους ἴαλλεν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 659· Δίκην ἴαλλε σύμμαχον ὁ αὐτ. ἐν Χο. 497· ἰ. ἄτρακτον, ἐξακοντίζει βέλος, Ἀνθ. Π.5.188· Φθίᾳ ἐλεύθερον ἦμαρ ἰ., πέμπειν .., αὐτόθι 7. 529· ἰάλειν ὑλακήν, ἀπολύειν τὴν γλῶσσαν, ὠρύεσθαι, αὐτόθι 7.69· ἰάλλειν ἴχνος, τιθέναι τὸν πόδα, Νικ. Ἀλεξιφ. 242. II. ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ **ἑαυτόν**), ἐξαποστέλλω ἐμαυτόν, δηλ. φεύγω, τρέχω, Ἡσ. Θ.269· πρβλ. **ἰάπτω.** — Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ., πρβλ. τὸ ἑπόμ.:— παρ' Ἀττ., ἔδει νὰ ἦτο **ἰάλλω** κατὰ τὸν Ἀρκάδ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὴν Σανσκρ. ῥίζαν ar, μετ' ἀναδιπλασ. iy-ar, iy-armi (moveor, tollor)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. il-an (eilen)· ὥστε τὸ ι εἶναι ἐξ ἀναδιπλ.).

ἰαλτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ἐκπεμφθείς, ἐξαποσταλείς, ἐκ δόμων Αἰσχύλ. Χο. 22.

Ἰάλυσός, Ἰων. **Ἰηλυσός,** ἡ, μία τῶν τριῶν Δωρ. πόλεων τῆς νήσου Ῥόδου, Ἰλ. Β. 656, Ἡρόδ. 1. 144, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 136, Στράβωνα 655· ἡ Ἰαλυσία, ἡ περὶ τὴν Ἰαλυσὸν χώρα, Διόδ.5.57· ἐπίθ. **Ἰηλύσιος, α, ον,** Διον. Π. 505.— Καθ' Ἡσύχ. «Ἰαλύσια· τὰ ἐν Ἰαλισῷ νομίσματα». [Παρὰ Πινδ. ἡ παραλήγ. εἶναι βραχεῖα· ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ μακρά, ὅθεν διάφ. γραφ. **Ἰηλυσσός**]. 2) **Ἰήλυσσος, ου, ὁ,** ὄνομα ἀνδρός, Ἀθήν. 296C.

ἴαμα, Ἰων. **ἴημα,** τό, (ἰάομαι) μέσον ἰάσεως, ἴατρευμα, θε-

ραπεία, «ἰατρικόν», Ἡρόδ. 3. 130, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, Θουκ. 2. 51, Πλάτ., κλ.· στεναγμοί, τῶν πόνων ἰάματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 382. **II.** = **ἴασις**, **Α'** Ἐπιστ. π. Κορ. ιϐ', 9.

ἰᾱματικός, **ή**, **όν**, χρησιμεύων ἢ συντελῶν πρὸς ἴασιν, φάρμακον ἰαματικὸν Μακάρ. Ὁμ. σ. 92B, 154D, Ἰωάνν. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 28, 430, κλ.

ἰαματουργέω, ἰατρεύω, Θ. Στουδ. σ. 797, ἔκδ. Mi.

ἰαμϐανάπαιστος, **ον**, ἴαμϐος καὶ ἀνάπαιστος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρ. Ὀξων. III., σ. 307.

ἰαμϐαυλεῖν· «τὸ δι' αὐλοῦ παριαμϐίζειν τῇ κιθάρᾳ καὶ ᾠδῇ» Ἡσύχ.

ἰαμϐειο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἰάμϐους· ἴδε **ἰαμϐειοφάγος**.

ἰαμϐεῖος, **ον**, (ἴαμϐος) ἰαμϐικός, μέτρον Ἀριστ. Ποιητ. 4. 10. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἰαμϐεῖον**, τό, ἰαμϐικὸς στίχος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1133, 1204, Πλάτ. Πολ. 602B, Ἀριστ., κλ.· ἐν τῷ πληθ., ἰαμϐικὸν ποίημα, Λουκ. π. Ὀρχ. 27· καθόλου, στίχος, Ἀθήν. 355A. **2)** ἰαμϐικὸν μέτρον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 9.

ἰαμϐειο-φάγος, ὁ, λαίμαργος δι' ἰάμϐους ἢ ὁ καταστρέφων τοὺς ἰάμϐους ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ, ὡς ὁ Δημοσθ. (274. 6) ἐκάλει τὸν Αἰσχίνην, ὅστις ἦτο πρότερον ὑποκριτής, πρϐλ. 315. 21· (κατὰ τὰ Σχόλ. Ἑρμογ., «ἰαμϐοφάγος, ὁ ὑϐριστής»): — διωρθώθη ἔκ τινων Ἀντιγράφων τοῦ Μεγ. Ἐτυμ., τοῦ Ἑρμογ., καὶ ἄλλων, ἀντὶ **ἰαμϐειογράφος**.— Ἐν **Α.** Β. 190 ἔχομεν ὡσαύτως τὸν τύπον **ἰαμϐοφάγος**, «ἰαμϐοφάγον τὸν πταίοντα λέγουσιν».

ἰαμϐ-έλεγος, ὁ, στίχος ἀσυνάρτητος, συνιστάμενος ἐκ τοῦ πρώτου μέρους ἰαμϐικοῦ τριμέτρου ἀκολουθουμένου ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος ἐλεγειακοῦ πενταμέτρου, Ἡφαιστ. 15. 5.

ἰαμϐιάζω, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 405.

ἰαμϐίζω, ἐπιτίθεμαι κατά τινος δι' ἰάμϐων, σατυρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, τινά Γοργ. παρ' Ἀθην. 505D, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 10, Διον. Ἀλ. 7. 72.

ἰαμϐικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς ἰάμϐους ἢ συνιστάμενος ἐξ ἰάμϐων, Ἀριστ. Ποιητ. 5. 6, 24, 10, Διον. Ἀλ., κλ.· ἡ **ἰαμϐική** (δηλ. ὄρχησις) Ἀθήν. 629C.

ἰαμϐίς, **ἴδος**, ἡ, μνημονεύεται ἄνευ ἑρμηνείας τινὸς ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. ὑπὸ Ἡσυχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 74)· πρϐλ. **παριαμϐίς**.

ἰαμϐισμός, ὁ, τὸ ἰαμϐίζειν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 227, 7, ἔκδ. Λ.

ἰαμϐιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀπαγγέλλων ἢ ᾄδων ἰάμϐους, «καθόλου δὲ διάφορος ἦν ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τῶν μὲν Ἀθηναίων τοὺς διονυσιακοὺς χοροὺς καὶ τοὺς κυκλίους προτιμώντων, Συρακοσίων δὲ τοὺς ἰαμϐιστάς» Ἀθήν. Ε', 181C.

ἰαμϐο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἰάμϐους, Σουΐδ. ἐν λ. **Σωτάδης Κρής**.— **ἰαμϐογραφία**, ἡ, Τζέτζης ἐν Κραμήρου Ἀν. τ. 3. σ. 334, 15.

ἰαμϐο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς ἴαμϐον, Ἀριστείδ. Κοΐντιλ. σ. 39. 40.

ἰαμϐό-κροτος, **ον**, ὁ ἐν ἰαμϐικῷ ῥυθμῷ κροτῶν, ἰαμϐόκροτοι λόγοι Ῥήτορες (Walz) 1. 443· ἦχος τοῦ λόγου αὐτόθι 5. 450.

ἰαμϐοποιέω, ποιῶ ἰάμϐους, Ἀριστ. Ποιητ. 22. 9.

ἰαμϐο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἰάμϐους, Ἀριστ. Ποιητ. 9, 5, Χρον. Παρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 58.

ἴαμϐος, ὁ, μετρικὸς ποὺς συνιστάμενος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συλλαϐ., Πλάτ. Πολ. 400B, κτλ.· ὁ δ' ἴαμϐος αὐτή ἐστιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4. **II.** ἰαμϐικὸς στίχος, ὁ τρίμετρος, ὃν κατὰ πρῶτον μετεχειρίσθησαν οἱ σκωπτικοὶ ποιηταὶ Ἀρχίλοχος καὶ Ἱππῶναξ (ὅθεν ὁ Ὁράτ. criminosi Iambi), ἴαμϐος τρίμετρος Ἡρόδ. 1. 12· ἴαμϐος Ἱππώνακτος Ἀριστοφ. Βάτρ. 661, πρϐλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 16, Ποιητ. 4. 10. Πολιτικ. 7. 17, 11. **III.** ἰαμϐικὸν ποίημα, Στράϐ. 354· ἰδίως λοίδορον, ὑϐριστικὸν ποίημα, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Πλάτ. Ἴων 534C, Νόμ. 935E· ἐφ' ὑϐριστῆρας ἰάμϐους Ἀνθ. Π. 7. 352, κτλ. **2)** εἶδος αὐτοσχεδίων δραματικῶν ῥήσεων ἀπαγγελλομένων ὑπὸ τῶν **αὐτοκαϐδάλων** καλουμένων, οἵτινες ὕστερον καὶ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν **ἴαμϐοι**, Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 622B. (Ἐκ τοῦ **ἰάπτω**, ἐπειδὴ ὑπῆρξεν ὁ ποὺς ἢ τὸ μέτρον ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ σατυρικοὶ ποιηταὶ μετεχειρίσθησαν, ἴδε ἀνωτ.· πρϐλ. **κορ-υφή**, **κόρυμϐος**.— Οἱ μυθολογοῦντες λέγουσιν ὅτι, ὅτε ἡ Δημήτηρ ἦτο κατατεθλιμμένη διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, γραῖά τις καλουμένη Ἰάμϐη σκώψασα τὴν θεὸν ἐποίησε μειδιᾶσαι Ἀπολλόδωρ. 1. 5, 3.— Ἡ κατάληξις ἀπαντᾷ καὶ ἐν ταῖς λέξεσι **διθύραμϐος**, **θρί-αμϐος**, ὧν τὴν ἀρχὴν ἀγνοοῦμεν).

ἰαμϐύκη, ἡ, μουσικὸν ὄργανον, πιθαν. διάφ. τοῦ **σαμϐύκη**, Εὔπολις ἐν «Εἵλωσι» 3, Φίλλις παρ' Ἀθην. 636B. [ῡ πιθαν., ἴδε **σαμϐύκη**.]

ἰαμϐύλος, ὁ, λοιδορητικός, Ἀρκάδ. 57. 10, Ἡσύχ.

ἰαμϐώδης, **ες**, (εἶδος) ἰαμϐικός, σατυρικός, Φιλόστρ. 246.

ἴᾰμεναί, μεταγεν. τύπος τοῦ **εἰαμεναί**, «ἰαμεναί· οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι, καὶ πόαν ἔχοντες· ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην. τενάγη, τέλματα» Ἡσύχ.

ἰσμνοί, **ῶν**, οἱ, = **εἰαμεναί**, (προηγ.), Νικ. Θηρ. 30. 200, 538, 901. Ὁ Ἡσύχ. προπαροξύνει τὴν λέξιν καὶ ἑρμηνεύει: «θάμνοι, κοῖται. νομοί».

Ἰάν, ὁ, ἐν τῷ πληθ. **Ἴᾶνες**, συνῃρ. ἀντὶ **Ἰάων**, **Ἰάονες**, Ἴων, ἐξ Ἰωνίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 949, 950, 1025 [ἔνθα **Ἰάνων** μετὰ ᾰ, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ.

ἰάνθῐνος, **η**, **ον**, (ἴον, ἄνθος) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, παρὰ Πλιν. οὐσιαστ. **ἴανθος**, ὁ, ἢ **ἴανθον**, τό, = **ἴον**, «ἴανθον· ἄνθος, καὶ χρῶμά τι πορφυροειδές» Ἡσύχ., Θεογνώστου Κανόνες 18. 2.

ἰάομαι: προστ. **ἰῶ**, ἴδε κατωτ., Ἰων. ἀπαρ. **ἰῆσθαι** Ἱππ. 308. 38: μέλλ. **ἰάσομαι**, Εὐρ., κλ.· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἰήσομαι**, Ὀδ., Ἱππ.: ἀόρ. **ἰασάμην**, Εὐρ., Πλάτ.· Ἰων. **ἰησάμην**, Ἰλ., κτλ.· — περὶ τοῦ Παθ. ἴδε κατωτ.· — [ῑᾱ- παρ' Ὁμ. κτλ· βραδύτερον καὶ ῐ, Εὐρ. Ἱππ. 597, Ἀνθ.]. (Ἡ ῥίζα ἀμφίϐολος). Ἰατρεύω, θεραπεύω, τινά Ἰλ. Ν. 2· ὀφθαλμὸν Ὀδ. Ι. 525· ἀπολ., αὐτόθι 520, Ἰλ. Ε. 899· οὕτω παρ' Ἡροδ. 3. 134, κτλ.· ἰᾶσθαι τοὺς κάμνοντας Πλάτ. Πολιτικ. 299A· τὸ σῶμα Σοφ. Τρ. 1210· τὸ σῶμα τῶν παθῶν, θεραπεύειν αὐτὸ ἐκ τῶν παθῶν, Κλήμ. Ἀλ. 559. **2)** νόσους ἰᾶσθαι, κυρίως ἐπὶ ἰατρῶν, Πινδ. Π. 3. 81, πρϐλ. Εὐρ. Ἱππ. 597, κτλ., Πλάτ. Πρωτ. 340E· σμύρνῃσι ἰ. τὰ ἕλκεα Ἡρόδ. 7. 181· — μεταφ., δύσγνοιαν, ἀδικίαν ἰᾶσθαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1107, Ὀρ. 649, πρϐλ. Ἰσοκρ. 136E, Αἰσχίν. 63. 31· ἰ. δίκελλαν, ἐπισκευάζειν, Λιϐάν. 4. 613· παροιμ., μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ, δηλ. μὴ ποίει τὸ κακὸν χειρότερον, Ἡρόδ. 3. 53, πρϐλ. Θουκ. 5. 65· μὴ κακοῖς ἰῶ κακά Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 417· κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά Σοφ. Ἀποσπ. 98. **3)** θεραπεύω τὰ ἀποτελέσματα δηλητηρίου, ἐνεργῶ ὡς ἀντιφάρμακον, ἄκρατος ἰ. τὸ κώνειον Πλούτ. 2. 653A. **II.** μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ. ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν., **ἰάσουσα**, Νικήτ. Εὐγ. 3. 148, **ἰάσαμεν**, Γαλην.· — ὁ ἀόρ. **ἰάθην** εἶναι ἀείποτε Παθ., ἐθεραπεύθην, «ἀνέλαϐα», Ἀνδοκ. 20. 46, Ἀνθολ. Π. 6. 330, Γαλην., Καιν. Δ.· Ἰων. **ἰήθην**, Ἱππ. 532. 42· οὕτω μέλλ. **ἰαθήσομαι**, Λουκ. Ὄν. 14, Γεωπ.· **ἰάσομαι**, Ἀριστείδ. 2. 317: πρκμ. **ἴᾱμαι**, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 29.

Ἰᾱοναῦ, βαρϐαρισμὸς ἀντὶ ὦ **Ἴων**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 104.

Ἰάονες, οἱ, ἐκτεταμένος τύπος ἀντὶ **Ἴωνες**, εἰς οὓς περιλαμϐάνονται κατὰ τὸν Ὅμ. (Ἰλ. Ν. 685, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 147) οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων· ἴδε Heyne εἰς Ἰλ. τ. 6. σ. 287: — ἐν τῇ Περσικῇ γλώσσῃ ἦτο = τῷ **Ἕλληνες**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 178, 583· οὕτω καὶ σήμερον οἱ Τοῦρκοι καλοῦσι τοὺς Ἕλληνας **Γιουνάν**: — ὁ ἑνικ. **Ἰάων** εἶναι σπάν., Θεόκρ. 16. 57, πρϐλ. **Ἰαοναῦ**: θηλ. **Ἰαονίς**, **ἴδος**, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683B· **Ἰαονία**, ἡ, Ἰωνία, αὐτόθι A. G.— **Ἰαόνιος**, **α**, **ον**, Ἑλληνικός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 69, Πέρσ. 899 (κατὰ τὸν Ἕρμανν. ἀντὶ **Ἰόνιον**)· Ἀθηναῖος, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλωνι 10. [**Ἰᾰ́ονες**· — ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 949 ὑπάρχει ἡμαρτημένος τύπος **Ἰᾰ́νων**].

ἰάπτω; μέλλ. **-ψω**· (ἴδε ἐν τέλει)· — πέμπω, ῥίπτω, ὡς τὸ **προϊάπτω**· ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα μόνον ἐν τῇ φράσει, κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτειν (δηλ. τὰς χεῖρας), ἐκτείνειν τὰς χεῖρας κατὰ τοῦ ὡραίου σώματος, δηλ. τύπτειν τὸ στῆθος ἐκ θλίψεως, ὡς τὸ **κόπτεσθαι**, (ἀλλὰ κατ' Εὐστάθ. τὸ **ἰάπτειν** ἐνταῦθα σημαίνει ἁπλῶς «τὸ διαφθείρειν καὶ βλάπτειν»), Ὀδ. Β. 376, Δ. 749· — βραδύτερον, ῥίπτω, ἐξακοντίζω, βέλη εἴς τινα Αἰσχύλ. Ἀγ. 510· χερμάδα ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Θήϐ. 297· πρόσθε πυλᾶν κεφαλὴν ἰάψειν, ὅτι θὰ ῥίψῃ τὴν κεφαλήν του πρὸ τῶν πυλῶν, αὐτόθι 525· — μεταφ., ἐπιτύμϐιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ .. ἰάπτων (οὕτως ὁ Fec. Voss ἀντὶ τῆς γραφῆς τοῦ Ἀντιγράφου, ἐπιτύμϐιος αἶνος, ἐπὶ τῆς σημασίας II), ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1547· ψόγον ἰ. ἐπί τινι Ριαν. παρὰ Στοϐ. 54. 9· ἰάπτειν ὀρχήματα, ἄρχεσθαι ὀρχημάτων, Σοφ. Αἴ. 700.— Παθ., ἐπί τινι ἰάπτεται βέλη Αἰσχύλ. Θήϐ. 544. **2)** σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμ., ὡς τὸ **ἰάλλω** 2, λόγοις ἰάπτειν τινά, προσϐάλλειν τινὰ διὰ λόγων, Σοφ. Αἴ. 501· ἐντεῦθεν παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, τραυματίζω, βλάπτω, ἔγχος χρόα ἴαψεν Κόϊντ. Σμ. 6. 546· ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτειν τινά Θεόκρ. 3. 17· καὶ οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ Μόσχ. 4. 39· ἴδε **περιιάπτω**, καὶ πρϐλ. Κόϊντ. Σμ. 3. 455, 481· οὓς γῆρας ἰάπτει Ἀνθ. Π. 11. 389· — ὡσαύτως, βλάπτω, ματαιώνω, ναυτιλίην Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 875. **II.** ἀμεταϐ. (ἐξυπακουομ. ἑαυτόν), ὁρμῶ, σπεύδω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 547. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΙΑΠ, = Λατ. jac-io, πρϐλ. **Π** π. II: — ἐντεῦθεν **ἴαμϐος**).

Ἰᾱπυξ, Ἰων. **Ἰήπυξ**, **ῠγος**, ὁ, ὁ ΒΔ. ἢ μᾶλλον ΔΒΔ. ἄνεμος, καλούμενος καὶ **ἀργέστης**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 12, Ἀποσπ. 238, 11. **II.** **Ἰάπῠγες**, Ἰων. **Ἰήπυγες**, οἱ, λαὸς τῆς νοτίου Ἰταλίας, Ἡρόδ. 7. 170· — ἡ **Ἰᾱπυγία**, Ἰων. **Ἰηπυγίη**, ἡ χώρα αὐτῶν, αὐτόθι· — ἐπίθ. **Ἰᾱπύγιος**, **α**, **ον**, Θουκ. 6. 30.

ἰάραξ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἱέραξ**, Ahr. Δωρ. Διάλ. § 16.

ἰάρεια, **ἰαρειάδδω**, **ἰαριτεύω**, **ἰαρός**, ἴδε **ἱερ-**.

ἰαρειτεύων, (= ἱερατεύων) Ἐπιγρ. Κυρήνης, CIG. 5137.

ἰαρεῖον· «πρόϐατον. βοῦς» Ἡσύχ.

ἰάρης, ὁ, (= ἱερεύς) Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340d.— **ἰάρη** ἢ **ἰαρῆ** (= ἱερέα) Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 403. — **ἰαρεύς**, **ἰα-**

ρεῖς αὐτόθι 77-8, 96-9, 122, 150, 219, 234, 300, 305, 322.

ἰαριγμόν· «χαρὰν καὶ θροῦν. Κρῆτες» Ἡσύχ.

Ἰάς, άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθετ., Ἰωνική, στρατιή, ἐσθής Ἡρόδ. 5. 33, 87· τῇ Ἰάδι συγγενείᾳ Θουκ. 4. 61. **II**. ὡς οὐσιαστ. (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνή), γυνὴ ἐξ Ἰωνίας, Ἡρόδ. 1. 92. κτλ. **2)** (ἐξυπακ. τοῦ γλῶσσα), ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16. **3)** Ἰωνικὸν ἄνθος, = **ἴον**, Νικ. Ἀποσπ. 2. 2. [ῐ, ἀλλὰ ῑ ἐν ἄρσει, Ἐπιγρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Θούριοι**].

ἴᾱσῐ [ῐ], γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ **εἶμι**.

ἰᾶσι [ῑ], ἀντὶ **ἱέασι**, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ **ἵημι**.

ἰάσιμος [ῑᾰ], ον, (ἰάομαι) ὃν δύναταί τις νὰ θεραπεύσῃ, θεραπεύσιμος, εὐθεράπευτος, ἀντίθ. τῷ **ἀνίατος**, ἐπὶ προσώπων, φαρμάκοις Αἰσχύλ. Πρ. 475, Πλάτ., κλπ.· διαφθείρεσθαι ἰάσιμος ὢν Ἀντιφῶν 126. 19· μεταφ., εὐκόλως πραϋνόμενος, θεὸς Εὐρ. Ὀρ. 399. **2)** ἐπὶ τραυμάτων, τραῦμα ἰάσ. Πλάτ. Νόμ. 878C· μεταφ., ἰάσιμον ἁμάρτημα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 525B· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731D· ἰάσιμον τὸ πάθος Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 4.

ἴᾱσις [ῑ], Ἰων. **ἴησις, εως**, ἡ, (ἰάομαι) θεραπεία, τρόπος θεραπείας, Λατ. medela, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἀρχίλ. 39, Σοφ. Ο. Τ. 68, Πλάτ. Συμπ. 188C, κ. ἀλλ.· οἷς [πήμασιν] ἴ. οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν Σοφ. Ἠλ. 876· [ἀδίκημα], οὗ μή ἐστιν ἴ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 2· ἔλεγχος ἴ. τοῦ λόγου ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 3.

ἰασιώνη, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους convolvulus, κατά τινας ἡ ἑλξίνη ἢ κισσάμπελος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 2.

ἰασμ-έλαιον, τό, καὶ **ἰάσμη**, ἡ, Περσικόν τι μύρον, ἴσως ἔλαιον ἰάσμου, «γιασεμόλαδον», Διοσκ. Νόθ. 1. 76· ὡσαύτως **ἰάσμῐνον** μύρον, ὁ αὐτ.

ἰασπ-αχάτης, ου, ὁ, ἀχάτης ὅμοιος ἰάσπιδι, Ἀέτ. 1. 2, 37, Πλιν. Η. Ν. 37. 54.

ἰασπίζω: μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ὅμοιος ἰάσπιδι, Διοσκ. 5. 154.

ἴασπῐς, ιδος, ἡ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλάτ. Φαίδ. 110D, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 37, Θεόφρ. π. Λίθ. 23, κ. ἀλλ., (πρβλ. τὸ Ἑβρ. yashpêh).

ἰασπ-όνυξ, υχος, ὁ, ὄνυξ ὅμοιος ἰάσπιδι, Πλιν. Η. Ν. 37. 37.

ἰασπ-οπάλλιος, ὁ, ὀπάλλιος ὅμοιος ἰάσπιδι, Ἐπιφάν.

Ἰαστὶ [ῐ], Ἐπίρρ. (Ἰὰς) κατὰ τρόπον Ἰωνικόν, ἀντίθετον τῷ **Δωριστί**, Πλάτ. Λάχ. 188D. **2)** κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον (μουσικῆς), Πρατίνας 5, Πλάτ. Πολ. 398E· ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία Ἀθήν. 524F. **3)** ἐν τῇ Ἰάδι διαλέκτῳ, Λουκ. Ἡρόδ. 2.

Ἰάστιος, α, ον, Ἰωνικός, Μάξ. Τύρ. 7. 1.

ἰαστόν, τό, ἐν τῷ πληθ. **τὰ ἰαστά**, ἐπὶ φορεμάτων, ἴσως δηλωτικὸν τοῦ χρώματος αὐτῶν (ἀπὸ τῶν ἴων), Κ. Πορφ. Ἔκθεσις Βασιλ. Τάξ. σ. 496 ἔκδ. Βόννης.

Ἰᾱσώ, όος, συνῃρ. **-οῦς**, ἡ, κλητ. **Ἰασοῖ**, (ἰάομαι) θεὰ τῆς ἰάσεως καὶ τῆς ὑγιείας, Ἀριστοφ. Πλ. 701, Ἀποσπ. 83, Παυσ. 1. 34, 3.

ἰάτειρα, Ἰων. **ἰήτ-**, ἡ, ἡ θεραπεύουσα, θεραπευτική, φύσις Μάρκ. Σιδ. 1· πόα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 374.

ἰᾱτὴρ [ῑ], καὶ Ἐπικ. **ἰητήρ, ῆρος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἰατρός**, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον χειρουργός, Ἰλ. Β. 732, Δ. 190, 194, κτλ., Πινδ. Π. 3. 115, κτλ.:— καθόλου, ἰατρός, ὁ ἐπιφέρων θεραπείαν, νόσων Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 7· μεταφ., ἰατὴρ κακῶν Ὀδ. Ρ. 384, Σοφ. Τρ. 1209 πένθεος Ἀνθ. Π. 7. 466· ἀπολ., λυτρωτής, σωτήρ, Πινδ. Π. 4. 480.

ἰᾱτήριον, Ἰων. **ἰητήριον**, τό, τρόπος θεραπείας, θεραπεία, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· ἰητήρια νούσων Κόϊντ. Σμ. 7. 62.

ἰᾱτής, οῦ, ὁ, = **ἰατήρ**, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΓ', 4).

ἰᾱτικός, ή, όν, ἰαματικός, Διοσκ. 5. 141, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 700.

ἰᾱτορία, Ἰων. **ἰητορίη**, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, ἰατρική, χειροτέχνης ἰατορίας, ἐπὶ χειρουργοῦ, Σοφ. Τρ. 1002, πρβλ. Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 91, 92, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 243. 27.

ἰᾱτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ θεραπεύσῃ, Πινδ. Ι. 8 (7). 30, Πλάτ. Νόμ. 862C, κ. ἀλλ.

ἴατος, ον, (ἴον) παρεσκευασμένος ἐξ ἴων, τὸ ἴατον Ὀρειβάσ. 84 Ματθ.

ἰάτραινα, ἡ, = **ἰατρίνη**, Γλωσσ. Λυκόφρ. 61.

ἰᾱτρ-ᾰλείπτης, ου, ὁ, (ἀλείφω) ἰατρὸς θεραπεύων δι' ἀλοιφῶν, ἐντριβῶν, κ. τ. τ., Πλιν. Ἐπ. 10. 4, Κέλσος· ἐντεῦθεν **ἰᾱτρᾰλειπτική** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἰατραλείπου, Πλίν. 29. 3.

ἰᾱτρεία, Ἰων. **ἰητρείη**, ἡ, (ἰατρεύω) τὸ ἰατρεύειν, θεραπεία, «ἰατρειά», Ἱππ. π. Ἀγμ. 774, κ. ἀλλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3311. **2)** μεταφ., θεραπεία, διόρθωσις, ἐπιθυμίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 11· τῆς ἁμαρτίας αὐτόθι 2. 10, 13, πρβλ. 3. 13, 23· ἰατρείας ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 7. 12, 1· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 2. 3, 4, κ. ἀλλ.

ἰᾱτρεῖον, τό, ἐργαστήριον ἰατροῦ, θεραπευτήριον, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740, Πλάτ. Πολ. 405A, Αἰσχίν. 6. 28· κατ' ἰατρεῖον ἀνόσως διάγειν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 939. **II**. ἀμοιβὴ ἰατροῦ, δαπάνη θεραπείας, «τὰ ἰατρευτικά», Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΑ', 19), Πολυδ. Δ', 177, Ζ', 186.

ἰάτρευμα, τό, = **ἴαμα**· ἐν τῇ Ῥητορ., τρόπος θεραπείας ἐφαρμοζομένης ὑπὸ τοῦ ῥήτορος κατὰ προλήψεως ἢ ἀδιαφορίας τῶν ἀκροατῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 7, πρβλ. Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 317. 39.

ἰάτρευσις, εως, ἡ, = **ἰατρεία**, Πλάτ. Πολ. 357C, Ἀριστ. Φυσ. 2. 1, 12, κ. ἀλλ.

ἰατρευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἰατρεύω**, δεῖ ἰατρεύειν, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. σ. 216.

ἰᾱτρεύω, (ἰατρὸς) ὡς καὶ νῦν, θεραπεύω, τι Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383· τινὰ ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 812, Πλάτ. Νόμ. 857D, κ. ἀλλ. — Παθ., διατελῶ ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 357C, Γοργ. 478B κἑξ., κ. ἀλλ. **2)** ἀπολ., ἐξασκῶ τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834· τίς ὀρθῶς ἰάτρευκεν; Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 10. **II**. μεταφ., θεραπεύω, διορθώνω, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 15, κ. ἀλλ.

ἰάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰατρός**, «φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξις δὲ ἰάτριαν· ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν φησι» Εὐστ. 859. 51 (Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 80).

ἰᾱτρικός, Ἰων. **ἰητρ-, ή, όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἰατρόν, Ἱππ. Ἐπιστ. 1279, κλ.— **ἡ ἰατρικὴ** (δηλ. τέχνη), ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡρόδ. 2. 84., 3. 129, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, Πλάτ., Πολυδ. Δ', 177, κλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 13. **II**. ἔμπειρος ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ, Πλάτ. Πολ. 455E, κλ.· ἰ. γίνεσθαι ἐκ τῶν συγγραμμάτων, δηλ. κατὰ κανόνας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 21, κλ.— Συγκρ. **-ώτερος**, αὐτόθι 1. 6, 16. **2)** μεταφ., ἰ. περὶ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πρωτ. 312E.

ἰᾱτρίνη, ἡ, = **ἰάτρια**, μαῖα, Γαλην. 8. 414· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 651· ἴδε **ἰάτρια**.

ἰατρίσκος, ὁ, ὑποκορ. του **ἰατρός**, Σωφρόν. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III. σ. 448-9.

ἰᾱτρο-λογέω, λέγω, πραγματεύομαι περὶ ἰατρικῆς, ὑπομνήματα δὲ κατέλιπεν ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ, γνωμολογεῖ Διογ. Λ. 8. 78.

ἰατρο-λογία, ἡ, μελέτη, πραγματεία περὶ ἰατρικῆς, Φίλων 1. 302.

ἰᾱτρο-μᾰθημᾰτικοί, οἱ, οἱ ἀσκοῦντες τὴν ἰατρικὴν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἀστρολογίας, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 24.

ἰᾱτρό-μαια, ἡ, μαῖα ἔχουσα καὶ γνῶσιν ἰατρικῆς, ἰατρίνη, Inscr. Gruter. f. 1110.

ἰᾱτρό-μαντις, εως, ὁ, ἰατρὸς ἅμα καὶ μάντις, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 263, πρβλ. Εὐμ. 62, Ἀριστοφ. Πλ. 11· μεταφ., φρενῶν ἰατρόμαντις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1623.

ἴᾱτρον, τό, πιθαν. σφάλμα ἀντὶ τοῦ **ἰατρεῖον** (σημασ. II), «ἴατρα· μισθοὶ θεραπείας» Ἡσύχ.

ἰᾱτρονίκης, ου, ὁ, νικητὴς τῶν ἰατρῶν, Ἐπιγραφ. παρὰ Πλιν. Η. Ν. 29. 5.

ἰᾱτρός, Ἰων. **ἰητρός**, ὁ, (ἰάομαι) ὡς τὸ **ἰατήρ**, ὁ θεραπεύων ἰατρὸς ἢ χειρουργός (διότι δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρχε διάκρισίς τις μεταξὺ τῶν δύο κλάδων), Ἰλ. Π. 28, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἡρόδ. 3. 130, κἑξ.· ἰητρὸς ἀνὴρ Ἰλ. Λ. 514· φὼς ἰατρὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 261· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Σοφ. Αἴ. 581· ἰατρῶν παῖδες, ἀντὶ τοῦ ἰατροί, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 7· ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 584, Λυκόφρ. 1207, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2134a·— ἰ. ὀφθαλμῶν, ὀδόντων, ὀφθαλμιατρός, ὀδοντιατρός, Ἡρόδ. 2. 84·— ὡσαύτως ὡς θηλ., Διογεν. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A, Πλούτ. 2. 143D· μαῖα Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 531. 8, «περὶ τὰς τικτούσας ἰατρός» Ἡσύχ. ἐν λ. **μαῖα**. **II**. μεταφ., ἰατρὸς πόνων Πινδ. Ν. 4. 3· ὦ θάνατε .. τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 244· ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 626· ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 378, πρβλ. Χο. 699· ἀτυχίας Ἀντιφῶν 117. 40· τῆς πόλεως κακῶς βουλευσαμένης Θουκ. 6. 14· λύπης ἰατρὸς χρόνος Δίφιλος ἐν Ἀδήλ. 35· τῆς ὕβρεως Ἀθήν. 627E. [ῑᾱτρός, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα· ῐᾱτρός, μόνον ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 1071, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 363, Πλ. 406, ῐητρείη Συλλ. Ἐπιγρ. 3311].

ἰατροσόφιον, τό, βιβλίον περὶ ἰατρικῆς, κοινῶς «ἰατροσόφι», Δουκάγγ.

ἰᾱτρο-σοφιστής, οῦ, ὁ, διδάσκαλος, καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς, Ἐπιφάν. (τ. 1. σ. 627B, κτλ.), παρ' ᾧ ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἐπίθ. **ἰατροσοφιστικὴ** (δηλ. τέχνη), τ. 1. σ. 709C.

ἰᾱτρο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ μετερχόμενος τὴν ἰατρικὴν τέχνην, ἰατρός, Ἀριστοφ. Νεφ. 332.

ἰατταταῖ, σχετλιαστ. ἐπιφώνημα, φεῦ, βαβαί, οἴμοι, «ἀλλοίμονον», Ἀριστοφ. Βάτρ. 648· οὕτως **ἰατταταιάξ**, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1 (ἔνθα ἴδε Δινδ.), Θεσμ. 945, πρβλ. **ἀτταταῖ**.

ἰάτωρ, Ἰων. **ἰήτωρ, ορος**, ὁ, = **ἰατρός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1778.

ἰαῦ, φωνὴ δι' ἧς ἀποκρίνεταί τις καλούμενος ὡς εἰ ἔλεγε, πάρειμι, «ἐδῶ εἶμαι», Ἀριστοφ. Βάτρ. 272, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «ἰαῦ, μίμημά ἐστι συριγμοῦ».

ἰαυθμός, ὁ, (ἰαύω) τόπος, κοίτη, ὅπου τὰ κτήνη αὐλίζονται, ἰδίως σπήλαιον, Λυκόφρ. 606, Ἡσύχ. **II**. ὕπνος, Ἡσύχ.

ἰαυοῖ, ἐπιφώνημα χαρᾶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1029.

ἴαυος· «κοίτη. ἀπὸ τοῦ ἰαύειν» Ἡσύχ.

ἰαύω, ποιητ. ῥῆμα, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ᾽ ἐνεστ. καὶ παρατ. (παρὰ Τραγ. μόνον ἐν Λυρ. χωρίοις): μέλλ. **ἰαύσω** Λυκόφρ. 101, 430: ἀόρ. **ἴαυσα**, Ὀδ. (ἴδε ἐν τέλει). Κοιμῶμαι, διέρχομαι τὴν νύκτα, Ζηνὸς .. ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, κοιμᾶσαι ἐν ἀγκάλαις τοῦ Διός, Ἰλ. Ξ. 213· Διὸς .. ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι Ὀδ. Λ. 261· παρὰ μνηστῆρσιν Χ. 464· ἴαυον ἐν κλισίῳ Ω. 209· ἐπὶ νηυσὶν Ἰλ. Σ. 259· ἀΰπνους νύκτας ἰαύειν Ι. 325, Ὀδ. Τ. 340· ἐκτὸς ἰ., κοιμᾶσθαι ἔξω, Ξ. 16· ἐπὶ κτηνῶν, ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλ᾽ .. ἰαύεσκον Ι. 184, κτλ.: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὔτ᾽ ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν, οὔτε ν᾽ ἀπολαύσω τῆς τέρψεως νυκτερινοῦ ὕπνου, Σοφ. Αἴ. 1204· ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύειν, ἐπὶ στρατιώτου κοιμωμένου ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, Εὐρ. Ῥῆσ. 740. **II.** μεταγεν., ὡς τὸ **παύω**, Λυκόφρ. 101:— παρ᾽ Εὐρ. Φοιν. 1537, τὸ πόδα ἀνήκει εἰς τὸ ἀλαίνων οὐχὶ εἰς τὸ ἰαύων. (Ἐκ τοῦ **ἄω** (ὃ ἐ. ἄϜω), μετὰ τοῦ ι ὡς ἀναδιπλ.· πρβλ. **Ι** ι 5).

ἰᾰφέτης [ῐ], ου, ὁ, (ἰός, ἀφίημι) τοξότης, Ἀνθ. Π. 9. 525, 10.

ἰᾱχέω: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἰάχησα**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 20, Ἀνθ. Π. 7. 745. (Οἱ Τραγ. μετεχειρίζοντο τὴν λέξ. μόνον ἐν Λυρ. χωρίοις, καὶ τὰ Ἀντίγραφα συνεχῶς παρέχουσι τὸν τύπον **ἰαχέω**, εἴτε μακρὸν εἶναι τὸ α εἴτε βραχύ: ὅπου εἶναι μακρόν, ὁ Πόρσων (ᾧ ἀκολουθοῦσιν ὁ Ἕρμαν. καὶ ὁ Δινδ.) γράφει **ἰακχέω** (πρβλ. **ἰαχή**, **ἴακχιος**), Εὐρ. Ἡρακλ. 752, 783, Ὀρ. 826, 965, κτλ., ἐνῷ ὁ Elmsl. ἐν Ἡρακλ. 752, ἐν Μηδ. 201, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ α ἠδύνατο νὰ ἐπιμηκυνθῇ διὰ τῆς προφορᾶς πρὸ τοῦ χ ὡς τὸ ο πρὸ τοῦ φ (ἴδε **ὄφις**).—Ἐν πολλοῖς ἄλλοις χωρίοις τὸ **ἰαχεῖν** εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **ἀχεῖν** (Δωρ. τύπος τοῦ ἠχεῖν, εὔχρηστον παρὰ Τραγ. ἔτι καὶ ἐν ἀναπαίστοις), ἴδε ἐν λ. **ἀχέω** [ᾱ], **ἠχέω**. Κραυγάζω, κράζω, φωνάζω, «χουγιάζω», ὡς τὸ **ἰάχω**, Εὐρ. Ἡρακλ. 752, Ἠλ. 1150, Ὀρ. 826, 965, κτλ.·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰαχεῖν μέλος ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 516, αἴλινον ἐν Ἡρ. Μαιν. 349· ἀοιδὰν Ἀριστοφ. Βάτρ. 217· πρβλ. **ἠχέω** II. **2)** σπανίως μετ᾽ αἰτ. ἀντικειμένου, νέκυν ὀλόμενον, θρηνῶ, ὀδύρομαι διὰ .., Εὐρ. Φοίν. 1295, πρβλ. 1523:— Παθ., κἀτ᾽ ἰαχήθης .. ἄδικος, προεκηρύχθης .., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1147 (κατὰ τὸν Ἕρμαννον ἀντὶ τοῦ καὶ ἰαχὴ σή ..). **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἠχῶ, ἐκβάλλω ἦχον, Ὁμ. Ὕμν. 27. 11, Καλλ. εἰς Δῆλ. 146, Ὀρφ., κτλ.· ὀλολύγματα ἰαχεῖ Εὐρ. Ἡρακλ. 783.

ἰαχή, ἡ, (ἰάχω) κραυγή, βοή, ἐν Ἰλ. ἐπί τε τοῦ νικητοῦ καὶ τοῦ ἡττημένου, Ο. 396, κτλ.· κραυγή, θρῆνος, Ὀδ. Λ. 43· ὡσαύτως, κραυγὴ χαρᾶς, ἰαχὰ ὑμεναίων Πινδ. Π. 3. 29, πρβλ. Θέογν. 777· κροτάλων τυμπάνων τε Ὁμ. Ὕμν. 13. 3· αὐλῶν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1104Ε· καὶ παρὰ Τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπιφωνήσεων χαρᾶς, ὡς Εὐρ. Τρῳ. 337, Βάκχ. 149, Ι. Α. 1039· ἀλλά, πολύδακρυς ἰαχὴ Αἰσχύλ. Πέρσ. 939, πρβλ. ὡσαύτως Εὐρ. Ἠλ. 143, Φοίν 1302.— Παρ᾽ Ὁμ. λαμβάνει τὸ δίγαμμα, γένετο Ϝιαχὴ Ἰλ. Δ. 456 ὑπὸ Ϝιαχῆς Ο. 275, πρβλ. Π. 373, κτλ.· καὶ οὐδέποτε παρ᾽ αὐτῷ ἐκθλίβεται φωνῆεν πρὸ τοῦ ι, ἂν καὶ τοὐναντίον συμβαίνει ἐν Ὁμ. Ὕμν. 13. 3, Ἡσ. Θ. 708, Ἀσπ. Ἡρ. 404.— Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις καὶ ὅπου ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 939, Εὐρ. Ἠλ. 143, Τρῳ. 337, Ι Α. 1039, ὁ τύπος **ἰακχὴ** ἀποκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος· ἴδε ἐν λ. **ἰαχέω**:— ἐν Εὐρ. Μηδ. 149 κ. ἀλλ. τὸ **ἰαχὰ** εἶναι σφάλμα ἀντὶ **ἀχά**, Δωρ. τύπ. τοῦ **ἠχή**, ὃ ἴδε.

ἰάχημα, τό, (ἰαχέω) κραυγή, βοή, τὸ σύριγμα ὄφεως, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 883· ὁ ἦχος ὀργάνου, Ἀνθ. Π. 6. 165.— Πρβλ. **ἤχημα**.

ἴαχος, ὁ, = **ἰαχή**, ἀμφίβ. ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 48. 3.

ἰαχρὸς [ῐ], όν, μαλακυνθεὶς διὰ τήξεως, μεταφ., ἥσυχος, ἥμερος, «ἰαχρόν· εὔδιεινόν» Ἡσύχ.· συγγενὲς τῷ **ἰαίνω**, ὃ ἴδε.

ἰάχω [ᾰ, ἴδε ἐν τέλ.]: Ἰων. παρατ. **ἰάχεσκε**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232· πρκμ. **ἴαχα**. Κραυγάζω, βοῶ, ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ᾽ Ὀδ. Δ. 454, κτλ.· ἐπὶ πολεμικῶν κραυγῶν, Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον Ἰλ. Ρ. 317· σμερδαλέα ἰάχων Τ. 41, Ὀδ. Χ. 81· ἐπὶ πτοηθέντος παιδίου, «ξεφωνίζω», πρὸς κόλπον .. τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων Ἰλ. Ζ. 468· οὕτως ἐπὶ γυναικὸς ἐν τρόμῳ ἢ ἐν ὀδύνῃ διατελούσης, μέγα ἰάχουσα Ε. 343, Ὀδ. Κ 328· ἐπὶ δούλων γυναικῶν θρηνολογουσῶν, δμωαὶ .. θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ᾽ ἴαχον Ἰλ. Σ. 29· ἐνίοτε ἐπὶ ἐνάρθρου λόγου, Εὐρ. Ἠλ. 707, Ἀπ. Ῥόδ. Δ. 581, 592, Ἀνθ. Π. 5. 299. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἠχῶ, ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ, ἐπὶ ἠχοῦς, περὶ δ᾽ ἴαχε πέτρη Ὀδ. Ι. 395, πρβλ. Ἰλ. Φ. 10· ἐπὶ κυμάτων, ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ .. μεγάλ᾽ ἴαχε Ἰλ. Α. 482, Ὀδ. Β. 428, πρβλ. Ἰλ. Β. 394· ἐπὶ πυρός, μέγα δ᾽ ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ Ψ. 216· ἐπὶ νευρᾶς τόξου, ἐκβάλλω κλαγγήν, νευρὴ μὲ μέγ᾽ ἴαχεν, ἆλτο δ᾽ ὀϊστὸς Δ. 125· ἐπὶ πεπυρακτωμένου σιδήρου ἐντὸς ὕδατος, σίζω, Ὀδ. Ι. 392· ἐπὶ ἀσπίδος πληττομένης, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232· ὡσαύτως, μέλαθρον ὑπὸ μολπῆς ἴαχεν Ἀνθ. Π. 7. 194. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰ. ἀοιδήν, μέλος, ᾄδειν, μελῳδεῖν, Ὁμ. Ὕμν. 18. 18· κακὸν μέλος ἴαχεν Καλλ. εἰς Δήμ. Κόλαθον 40· αὐδήν, φωνὴν Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 239, κτλ. φράζευ .. λογίων ὁδόν, ἥν σοι Ἀπόλλων ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο, ἣν σοὶ ἐξέπεμψεν ἐκ τοῦ ἀδύτου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1016· ἀλλ᾽ ἴαχον Ἀπόλλω, ἐξύμνουν, ἔψαλλον ὕμνους πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 772.— Ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. μεταχειρίζονται μόνον τὸ γ᾽ ἑν. καὶ πληθ. τοῦ παρατ. καὶ τὴν μετοχ.: ὁ ἐνεστ. **ἰάχει** ὑπάρχει ἐν Ὁμ. Ὕμν. 18. 18 (ἔνθα ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι **χέει**), 27. 7, Εὐρ. Ἠλ. 707 (ἔνθα ἴσως **ἰαχεῖ**): ὁ πρκμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τῶν συνθέτων **ἀμφιαχυῖα** Ἰλ. Β. 316: **ἰαχέω** (ὃ ἴδε) ἢ **ἰακχέω** εἶναι ὁ κοινότερος τύπος παρ᾽ Ἀττ. ποιηταῖς. (Τὸ **ἰάχω** ἦτο ἐξ ἀρχῆς **ϜιϜάχω**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ὀδ. Δ. 454 χωρίου, ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες, καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς, μέγα ἰάχουσα, σμερδαλέα ἰάχων, κτλ., ἴδε ἀνωτ.· αἰὲν ἰάχοντος Ἰλ. Λ. 453· ἀλλ᾽ ὅμως εὑρίσκομεν συχνὰς ἐκθλίψεις πρὸ τοῦ ι, ὡς, μέγ᾽ ἴαχον, μεγάλ᾽ ἴαχε, περὶ δ᾽ ἴαχε, κτλ., ἴδε ἀνωτ., ὡς καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐπίαχον, ἀμφιαχυῖα· τὸ δὲ **ι** καὶ βραχύνεται πρὸ τοῦ **ἴαχε**, Ἰλ. Υ. 62. Ὅθεν τὸ δίγαμμα παρελείπετο ὅπου τὸ μέτρον ἀπῄτει τοῦτο). [τὸ **α** ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ ἀείποτε βραχύ, πρβλ. **ἰαχέω**· τὸ ι ἐπίσης βραχύ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ παρατ. ἕνεκα τῆς αὐξήσεως, ἥτις ὅμως ἐλλείπει ὁσάκις τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ῐ, Ἰλ. Δ. 506, Ρ. 317, Τ. 41, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232].

Ἰάων, ονος, ὁ, ἴδε **Ἰάονες**.

ἰβανατρίς, **ίδος**, ἡ, τὸ σχοινίον τοῦ κάδου, δι᾽ οὗ ἀντλοῦσιν ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ, «σχοινίον ἱμητήριον» Ἡσύχ.— **ἰβανάω**, συνώνυμ. τῷ **ἀντλέω**, «ἰβανᾷ· ἀντλεῖ» ὁ αὐτ.— **ἰβάνη**, ἡ, «κάδος, ἀντλητήριον» ὁ αὐτ.— **ἴβανον**· «κάδον, σταμνίον, χαλκίον» ὁ αὐτ., πρβλ. **ἴβηνος**. (Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ **εἴβω** καὶ **λείβω**).

ἴβδης, ὁ, «κουφοτύλι», πῶμα ὀπῆς ἐν τῷ πυθμένι πλοίου δυνάμενον νὰ ἀφαιρεθῇ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κύτους ἐκχυνομένου τοῦ ἐκεῖ ὕδατος, Εὐστ. 525. 34., 858. 38.

ἴβη, ἡ, = **σορός**, Ἡσύχ.· πρβλ. **θίβη**.

ἴβηνος, ὁ, «ἴβηνοι· σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί» Ἡσύχ.

ἴβηρ· «χερσαῖόν τι θηρίον· ἀφ᾽ οὗ καὶ Ἴβηρες» Ἡσύχ.

ἰβηρίς, **ίδος**, ἡ, = **λεπίδιον**, Δαμοκράτης παρὰ Γαλην. 13 σ. 635, Διοσκ. 2. 205. (Ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ φύεται ἔλαβε τὸ ὄνομα).

ἰβιοταφεῖον, τό, τάφος τοῦ πτηνοῦ ἴβιος ἢ μέρος ἔνθα ἐθάπτοντο ἴβιες, Ἐπιγρ. Αἰγύπτου ἐν Philologus τ. 25, II, σ. 341.

ἶβις (οὐχὶ **ἴβις**, διότι τὸ ι εἶναι μακρόν, Τιμοκλ. ἐν «Αἰγυπτίοις» 1), ἡ· γεν. **ἴβιος** Ἡρόδ. 2. 76, κτλ., **ἴβιδος** καὶ **ἴβεως** Αἰλ. π. Ζ 10. 29· αἰτ. **ἶβιν** Ἡρόδ.·— πληθ. **ἴβιες** Ἀριστ., Ἰων. αἰτ. πλ. **ἴβῑς**, τὰς ἴβις Ἡρόδ. 2. 67. 75· δοτ. πληθ. **ἴβεσι** Παυσ. 8. 22, 5·— ἡ ἶβις, πτηνὸν Αἰγυπτιακὸν τρεφόμενον διὰ σκωλήκων καὶ ἐνύδρων ζῴων, εἰς ὃ θεῖαι ἀπενέμοντο τιμαί, Ἡρόδ. 2. 65, 75 κἑξ. (ὅστις μνημονεύει δύο εἴδη αὐτῆς), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1296, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 27, κτλ. — Ἡ λευκὴ ἶβις (Abû Hannes) εἶναι ἡ Ibis religiosa· ἡ δὲ μέλαινα εἶναι ἡ falcinellus igneus, ὡραῖον κοκκινόχρουν πτηνὸν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν πελαργῶν.

ἰβίσκος, ὁ, Λατ. hibiscus, = **ἀλθαία**, Διοσκ. 3. 163.

ἰβύ (Τηλεκλείδ. σ. 376)· «τινὲς τὸ βοᾶν· οἱ δὲ τὸ πολύ. ἔστι δὲ Λυδῶν» Ἡσύχ.

ἰβυκάνη, ἡ, = **βυκάνη**, Σουΐδ.· — ἐντεῦθεν ὁ ἀόρ. **ἰβυκινῆσαι**· «ἐπευφημῆσαι, βοῆσαι» Τηλεκλείδ. παρ᾽ Ἡσυχ.· **ἰβυκηνίσαι** ἐν Ἐτυμ. Μ. 464. 44· οὐσιαστ. **ἰβυκανέτης**, ὁ, Σουΐδ. ἐκ τοῦ Πολυβ. 2. 29, 6 (τὰ Ἀντίγραφα **βυκανητῶν**, **βυκανιτῶν**). Ἰων. λέξ. κατὰ τὸν Ἡσύχ.

ἰβύκη· «εὐφημία» Ἡσύχ.

Ἰβύκινον, τό, μουσικὸν ὄργανον φέρον τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἰβύκου, Σουΐδ.

ἰβυκτήρ, ῆρος, ὁ, παρὰ Κρησίν, ὁ ἀρχόμενος πολεμικοῦ ᾄσματος, Ἡσύχ.

ἴβυξ, υκος, **ἴβυς**, υος, ὁ, πτηνόν τι κρακτικόν, Ἡσύχ., ἀλλὰ καθ᾽ Ἡρῳδιανὸν (Α΄, 545, Β΄, 9) **ἶβυξ**.

ἰβύω, βοῶ· πλήττω, Ἡσύχ.

ἰβῶν· «εὐφημῶν» Ἡσύχ.

ἴγα, παρὰ Κρησίν, = **σίγα**, Ἡσύχ.

ἴγγιος, ὁ, (= ἔγγυος, ἐγγυητής) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

ἰγδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἴγδις**, Γεωπ. 12. 19, 5.

ἴγδις, ἡ, = **θυεία**, **ἰγδίον**, «γουδί», Σόλων 38, Δημοκράτης παρὰ Γαλην. 13. 904, Ἀνθ. Π. 9. 642· μνημονεύεται ὡς ἄχρηστον ἀντὶ **θυεία** ὑπὸ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· ἐν Ἱππ. 635. 34, Γεωπ. 9. 26, 4, ὑπάρχει ὁ τύπος **ἴγδη**, ὅστις ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ: ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 165, Πολυδ. Γ΄, 103. **II.** εἶδος ὀρχήσεως, γύναι, πρὸς αὐλὸν ἦλθες· ὀρχήσει πάλιν ἴγδιν Ἀντιφάνης ἐν «Κοροπλάθῳ» 1.

ἴγδισμα, τό, (ἐκ τοῦ **ἰγδίζω**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ) κοπάνισμα ἐντὸς ἰγδίου·— εἶδος ὀρχήσεως, καθ᾽ ἣν οἱ πόδες συνεχῶς ἐπλήττοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμολ. (464. 51), «εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἐλύγιζον ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι».— Κατὰ Σουΐδ.: «ἴγδισμα, λύγισμα».

ἰγδο-κόπᾰνον, τό, «γουδοχέρι», Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. 147 (κατὰ διόρθωσιν Valcken. ἀντὶ **ὀγδοκόπανον**).

ἴγκρος, ὁ, = **ἐγκέφαλος**, Ἀρκάδ. 74. 6, Ἡσύχ.

ἶγμαι, **ἰγμένος**, πρκμ. τοῦ **ἱκνέομαι**.

ἴγνητες, ων, οἱ, = **αὐθιγενεῖς**, Λατ. indigenae, Ροδία λέξις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. σ. 330 (ὅστις γράφει τὴν λέξιν μετὰ δασείας, **ἵγνητες**, ἐκ τῆς ἀντων. ἵ), Χοιροβ. ἐν Α. Β 1188· καὶ ἐν τῷ ἑνικ., Ἐτυμ. Μ. 465, 1.— Καθ. Ἡσύχ.: «**Ἴγνητες**· οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον».

ἰγνύα, Ἰων. **ἰγνύη** [ῡ], ἡ, τὸ τοῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος, ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, Λατ. poples, κατ' ἰγνύην βεβλημένος, «ἰγνύην, ἀγκύλην. ἢ τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 212· παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε κέρκον Θεόκρ. 25. 242, πρβλ. Ἀνθ. Π.12.176, Πλαν. 4. 253· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, Ἱππ. π. Ἀγμ.761· τὸ μόριον τὸ τῆς ἄλσεως κύριον (καλεῖται δὲ τοῦτο ἰγνύα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 4· περὶ τὴν ἰγνύαν Πλουτ. Ἀρτοξ. 11.—Ἐξ ὀνομ. **ἰγνύς**, ύος, ἡ, εὑρίσκομεν δοτ. πληθ. **ἰγνῦσι** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 152· αἰτ. **ἰγνὺν** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 5 (διάφ. γρ. -ύην), ἀλλ' **ἰγνύαν** Θεόκρ. 26.17· γεν. πληθ. **ἰγνύων** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 1· αἰτ. **ἰγνύας** (ὅπερ δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς ἑκάτερον τύπον), αὐτόθι 3. 4 13. [ῡ ἐν **ἰγνύῃ**, ἴδε τὰ ἀνωτέρω χωρία· ἀλλὰ ῠ ἐν **ἰγνῦσι** καὶ **ἰγνύα**].

Ἰδαῖος, α, ον, ὁ ἐξ Ἴδης· ἴδε ἐν λέξ. **Ἴδη**.

ἰδάλιμος, ον, (ἶδος) προξενῶν ἱδρῶτα, καῦμα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 413.

ἰδαλίς· «ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.

ἰδανικός [ῐ], ή, όν, (ἰδεῖν, ἰδέα) ὑπάρχων μόνον κατ' ἰδέαν, ἰδεώδης, κόσμος Τίμ. Λοκρ. 97D.

ἰδανός [ῐ], όν, (ἰδεῖν) ὡραῖος, ἐπίχαρις, κομψός, χάριτες Καλλ. Ἀποσπ. 467.

ἰδέ, Ἐπικ. σύνδεσμ. = **ἠδέ**, καί, Ὅμ., Ἡσίοδ.· ἅπαξ δὲ καὶ παρὰ Σοφ. (Ἀντ. 969) ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. [ῠ· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (οὐχὶ πάντοτε, ἴδε ἐν Ἰλ. Ξ. 175, Τ. 285) ποιεῖ τὴν λήγουσαν θέσει μακρὰν καὶ ἐν τῇ τομῇ.—Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι εἶχε τὸ δίγαμμα, **Ϝιδέ**: ἐντεῦθεν τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ **ἰδὲ** καὶ **ἠδὲ** μετὰ βραχέα φωνήεντα, ὡς, κνῆμαί τε ἰδέ .. ἢ κνῆμαί τε ἠδέ .., ᾤχοντο ἰδέ .. ἢ ᾤχοντο ἠδέ .. (Ἰλ. Δ.147, 382), κτλ.].

ἶδαρ· «βρῶμα (Βοιωτ.)» Ἡσύχ.

ἰδέ, προστ. ἀόρ. τοῦ **εἶδον**, ἰδέ, ἰδού· Ὅμ.· μεταγ. **ἴδε**.

ἴδε, = **εἶδε**, Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ ἀόρ. β' **εἶδον**, Ὅμ.

ἰδέα [ῐ], Ἰων. **ἰδέη**, ἡ, (ἰδεῖν) μορφή, ἰδέᾳ καλὸς Πινδ. Ο. 10 (11). 123· τὴν ἰδέαν πάνυ καλὸς Πλάτ. Πρωτ. 315E· τὴν ἰδέαν μοχθηρὸς Ἀλοκ. 13. 30, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 289, Ὄρν. 1000· ἰδέην ὁρῶν Ἡρόδ.1. 80, πρβλ. 4. 109· τίθεται μετὰ τοῦ μέγεθος, πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη Πλάτ. Φαίδων 109B, κτλ. **2)** τὸ φαινόμενον, ἡ ὄψις, ἢ ἡ ὁμοιότης πράγματός τινος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα αὐτοῦ, Λατ. species, γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι, ἐξωτερικὰ φαινόμενα ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν, Θέογν.128. **3)** εἶδος, φύλλα τοιῆσδε ἰδέης Ἡρόδ.1. 203· φύσιν παρέχονται ἰδέης τοιήνδε [οἱ ποτάμιοι ἵπποι] ὁ αὐτ. 2.71, πρβλ. 6.119· ἐφρόνεον διφασίας ἰδέας, ἐσκέπτοντο δύο τρόπους ἐνεργείας, αὐτόθι 100· τὰ δ' ὄργι' ἐστὶ τίν' ἰδέαν ἔχοντά σοι; τίς εἶναι ἡ φύσις αὐτῶν ἢ τὸ σχῆμα; Εὐρ. Βάκχ. 471· ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382· καινὰς ἰδέας εἰσφέρειν, εἰσάγειν νέους τρόπους, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 547 τίς ἰδέα βουλήματος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 993· πᾶσα ἰδέα θανάτου, παντὸς εἴδους θανάτου, θάνατος ἐν πάσῃ μορφῇ, Θουκ. 3. 81, πρβλ. 83., 2. 51· πολλαὶ ἰδέαι πολέμων ὁ αὐτ.1. 109· ἡ ὑπάρχουσα ἰδέα τῆς παρασκευῆς ὁ αὐτ. 4. 55· πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, δοκιμάσαντες πάντα τρόπον, ὁ αὐτ. 2. 19· τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ ὁ αὐτ. 3. 62., 6. 76· οὐκ ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις, οὐχὶ ἐν ταῖς αὐταῖς σχέσεσιν, Ἰσοκρ. 36A· εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἰς ἓν εἶδος ὑπάρξεως, Πλάτ. Θεαίτ. 184D· ἄλλη ἰδέα πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 544C, κτλ. **II.** ἐν τῇ Λογικῇ, = **εἶδος**, ὑφ' ὃ ἄτομα ἢ εἰδικώτερα εἴδη ὑπάγονται· ἢ μᾶλλον, γενική τις ἀρχὴ πρὸς τοιαύτην ταξινόμησιν, ἔφησθα .. μιᾷ ἰδέᾳ τά τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ τὰ ὅσια ὅσια Πλάτ. Εὐθύφρων 6D, πρβλ. Φαῖδρ. 265D, Σοφιστ. 253D, κτλ.·—ἀλλά, **2)** ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ αἱ **ἰδέαι** δὲν ἦσαν ἁπλῶς **εἴδη**, ἀλλὰ πλέον τι, δηλ. γενικοί τινες τύποι, ἀρχέτυπα. Λατ. formae, ὧν ἀτελῆ ἀντίτυπα ἦσαν τὰ ἀνάλογα εἴδη τῶν ἐπὶ γῆς δημιουργημάτων· ἐθεωροῦντο δὲ αἱ ἰδέαι αὗται ὡς οἱ αἰώνιοι τύποι τοῦ ὄντος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὑλικοὺς τύπους, μὴ ὁρώμενοι ἀλλὰ νοούμενοι· τὰς .. ἰδέας νοεῖσθαι μέν, ὁρᾶσθαι δ' οὔ Πολ. 507B, πρβλ. 508E, καὶ ἰδίως 596 κἑξ.· πρβλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3., 6. 14., 12. 10, κ. ἀλλ., Ἠθ. Ν.1. 6·— τὸ **εἶδος** λοιπὸν ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ **ἰδέα**, ἀλλ' οὐχὶ **ἰδέα** ἀντὶ τοῦ **εἶδος**, πρβλ. **εἶδος** III. 2. **III.** ἐν τῇ Ῥητορ. σχεδὸν συνώνυμον τῷ **τύπος**, κοινὸς τόπος, Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 3. 26, πρβλ. Ποιητ.7. 7., 19, 5.

ἰδεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β' **εἶδον**· Ἐπικ. **ἰδέειν** Ὅμ.· Δωρ. **ἰδέμεν** Πινδ.

ἰδέρως· «ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν» Ἡσύχ.

ἴδεσκον, ες, ε, Ἰων. ἀντὶ **εἶδον**, Ἰλ. Γ. 217.

ἰδέω, Ἰων. ἀντὶ **ἴδω**, ὑποτακτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' **εἶδον**.

II. Ἐπικ. ἀντι **εἰδῶ**, ὑποτ. τοῦ πρκμ. **οἶδα**, γινώσκω, Ἰλ. Ξ. 235 (διάφ. γραφ. **εἰδέω** ὡς δισύλλαβ.)

ἴδη, Δωρ. **ἴδα**, ἡ, ὡς φαίνεται, Ιων. λέξις (ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ Θεοκρ.), δένδρον πρὸς ξυλείαν, ἐν τῷ πληθ., χώρη ὑψηλή τε καὶ ἴδῃσι συνηρεφὴς Ἡρόδ.1.110· οὔρεα .. ἴδῃσι παντοίῃσι συνηρεφέα 7. 111· χώρη .. δασέη ἴδῃσι παντοίῃσι 4. 109· λόφος δασὺς ἴδῃσι 175· ἐν τῷ ἑνικ., δάσος, ἐν τῇ ἴδῃ τῇ πλείστῃ, ἐν τῷ πυκνοτάτῳ μέρει τοῦ δάσους, 4.109· ἴδαν ἐς πολύδενδρον Θεόκρ. 17. 9· ἴδη ναυπηγήσιμος, ξυλεία πρὸς .., Ἡρόδ. 5. 23· οὐδέποτε παρ' Ἀττ.:— «ἴδαι ἀμφιλαφεῖς» Πολυδ. Εʹ, 66. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, **Ἴδη**, Ida, δηλ. τὸ σύνδενδρον ὄρος (πρβλ. τὰ ἀνωτέρω μνημονευόμενα χωρία), **1)** ἡ ἐν τῇ Τρῳάδι Ἴδη Ἰλ., κλ.· ἀρχ. γέν., Ἴδηθεν μεδέων. «τῆς Ἴδης βασιλεύων» (Σχολ.), Ἰλ. Γ. 276· ὡς ἐπίρρ., ἐκ τῆς Ἴδης, Δ. 475: — ἐντεῦθεν, Ζεὺς Ἰδαῖος Π. 605· Ἰδαῖα ὄρεα Θ. 170· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. **2)** Ἴδη ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, Διον. Π. 502, Παυσ. 5.7.

ἴδη, ἡ, ἡ λάμψις τοῦ μετάλλου, Φιλόστ. Εἰκ. σ. 804, 808.

ἴδηαι, β' ἑνικ. ὑποτακτ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' **εἰδόμην**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἴδῃ**.

ἴδημα· «ὅραμα» Ἡσύχ.

ἰδήρατος· «καλός. ὡραῖος» Ἡσύχ.

ἰδησῶ, Δωρ. μέλλ. τοῦ **εἶδον**, θὰ ἴδω, Θεόκρ. 3. 37.

ἰδίᾳ, ἴδε **ἴδιος** VI. 2.

ἰδιαζόντως, Ἐπίρρ., κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 182.

ἰδιάζω: μέλλ. **-άσω** (ἴδιος) ζῶ μακρὰν τῶν ἄλλων, εἶμαι ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδιωτεύω, Ἡρῳδιαν. 4.12, Δίων Κ. 66. 9· δωμάτιον ἰδιάζον Ἡλιόδ. 7. 12· ἰδιάζω τινί, ἀφοσιοῦμαι εἴς τι πρᾶγμα, «οὐ γάρ μοι σχολή· ξενικῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι» Ἀνώνυμ. ἐν Α. Β. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Ἀριστ. Προβλ.19. 45. **II.** εἶμαι ἰδιόρρυθμος, ἰδιότροπος, διάφορος τῶν ἄλλων, ἰδιάζω τῇ φύσει Διόδ. 2. 58· ἡ ἰδιάζουσα φύσις Ἡλιόδ. 2. 28, πρβλ. Διόδ. 3. 46· ἰδιάζον συμπόσιον Ἀθήν.12A· τὰ ἰδιάζοντα, τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ.· ἰδιάζω τινί, ἰδιαιτέρως ἁρμόζω εἴς τι .., Αἰλ. π. Ζ. 6.19. **2)** ἀνήκω εἴς τινα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.16.7, 3.

ἰδιαίτερος, **-ατος**, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ **ἴδιος**, ὃ ἴδε.

ἰδίασις, εως, ἡ, τὸ μένειν κατ' ἰδίαν, ἀπομόνωσις, «μοναξιά», ἵνα σπουδαῖοι ἐκ τῆς ἰδιάσεως γίνωνται Ἰωάνν. Κλίμακ. 410, 10.

ἰδιασμός, ὁ, (ἰδιάζω) ἴδιος τρόπος, ἰδιοτροπία, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 255.

ἰδιαστής, οῦ, ὁ, ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, ἀναχωρητής, ἡσυχαστής, Διογ. Λ.1. 25, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. 482B.

ἰδιαστικός, ή, όν, ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδιαστικὸς βίος καὶ ἀπράγμων Μ. Ἀκομ. τ. Αʹ, σ. 349 κἀλλ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 300.

ἰδικός, ή, όν, (εἶδος) μεταγεν. τύπος τοῦ **εἰδικός** (ὃ ἴδε), ἰδιαίτερος, εἰδικός, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 236, Ἀνθ. 373B, Γαλην., κλ. **2)** ἀνήκων εἴς τινα, ἴδιός τινος, Ἀνθ. Π. 5. 106, Μανέθων 5. 122.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Συγκρ. **-ώτερον**, Ἀθήν. 299D.

ἰδιό-βιος, ον, βιῶν καθ' ἑαυτόν, ζῶν βίον ἴδιον, Εὐστ. Πονημάτ. 224. 44.

ἰδιο-βουλέω, ἀκολουθῶ τὴν ἰδίαν ἐμαυτοῦ βουλήν, πράττω ἐκεῖνο ὅπερ ἐγὼ κρίνω εὔλογον, Ἡρόδ.7. 8, 4 (οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ τοῦ ἀνωμάλου τύπου **ἰδιοβουλεύειν**), Δίων Κ. 43. 27.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 300.

ἰδιο-γάμια, τά, χωριστοὶ γάμοι, ἀντίθετον τῷ **κοινογάμια**, Γρηγ. Ναζ. Ὁμ. 23. σ. 414.

ἰδιο-γενής, ές, ἔχων ἴδιον γένος, ἀντίθετον τῷ **κοινογενής**, Πλάτ. Πολιτικ. 265E, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ.1. 938, Διοσκ.2.71.

ἰδιό-γλωσσος, ον, ἔχων ἰδίαν, διακεκριμένην γλῶσσαν, Στράβων 226.

ἰδιογνωμονέω, ἔχω τὴν ἰδίαν μου γνώμην περί τινος ἢ πράττω τι ὡς ἐγὼ κρίνω εὔλογον, Δίων Κ. 45. 42., 53. 21· ἐν 43. 27 **ἰδιογνωμέω**, πιθ. ἐσφ. γραφ.

ἰδιογνωμοσύνη, ἡ, ἡ ἰδία τινὸς γνώμη, Μακάρ. σ. 53C.

ἰδιο-γνώμων, ον, ὁ πράττων ἢ ἐνεργῶν κατ' ἰδίαν γνώμην, αὐτογνώμων. ἰδιότροπος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 295, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.7. 9, 3.

ἰδιο-γονία, ἡ, τὸ γεννᾶν μόνον ἐκ τοῦ ἰδίου γένους, ἀντίθετον τῷ **κοινογονία**, Πλάτ. Πολιτικ. 265D.

ἰδιό-γρᾰφος, ον, ἰδιοχείρως γεγραμμένος, «οὗτος ὁ ψαλμὸς ἰδιόγραφος εἰς Δαυῒδ καὶ ἔξωθεν τοῦ ἀριθμοῦ, ὅτε ἐμονομάχησε τῷ Γολιάθ» Ἑβδ. (ἐπιγραφὴ τοῦ τελευταίου ψαλμοῦ)· τὸ ἰδιόγραφον, = αὐτόγραφον, Gell. 9. 14,7.

ἰδιο-θᾰνέω, ἀποθνήσκω κατ' ἰδιαίτερον τρόπον, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 277· **ἰδιοθανατέω** Achmes Ὀνειροκρ.141,151· ἐπίθ., **ἰδιοθάνατος**, ον, αὐτόθι 194.

ἰδιο-θελῶς, Ἐπίρρ., κατ' ἰδίαν θέλησιν, Βίος Νείλου Νεωτέρ. σ. 39,7.

ἰδιο-θηρευτικός, ή, όν, ὁ θηρεύων μόνος ἢ δι' ἑαυτόν· ἡ **ἰδιοθηρευτικὴ** (δηλ. τέχνη), ἰδιαιτέρα θήρα, Πλάτ. Σοφιστ. 222D· οὕτως, **ἰδιοθηρία, ἡ**, αὐτόθι.

ἰδιο-θρονέω, εἶμαι ἐπὶ τοῦ ἰδίου μου θρόνου, Πτολ. Τετράβ. σ. 51.

ἰδιο-κρᾶσία, ἡ, ἰδιαιτέρα κρᾶσις, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 13.

ἰδιό-κρῐτος, ον, (τὰ 'Αντίγραφα **-κοιτον**), = **ἰδιόρρυθμος**, 'Ησύχ.

ἰδιο-κτήμων, ον, ἔχων ἴδια κτήματα, 'Ηφαιστ. 'Αποτελ. 12, 1: οὐσιαστ., **ἰδιοκτημοσύνη, ἡ**, Θ. Στουδ. σ. 1245: «ὅπου ἰδιοκτημοσύνη καὶ οὐ κοινότης, ἄπεστιν ἐκεῖθεν ὁ Χριστὸς» ὁ αὐτ. 1556, ἔκδ. Mί.

ἰδιό-κτητος, ον, κατεχόμενος ὡς ἰδιωτικὴ περιουσία, 'Ιππ. 1291. 25, Στράβ. 684· ἰδ. πανευτυχίη, ἣν κτᾶταί τις μόνος, 'Επιγράμμ. 'Ελλ. 443.

ἰδιολογέομαι, ἀποθ., κατ' ἰδίαν συνδιαλέγομαι μετά τινος, τινι Πλάτ. Θεάγ. 121A, Φίλων 1.197· πρός τινα Χαρίτων 6. 7.

ἰδιολογία, ἡ, ἰδιαιτέρα συνομιλία, Χαρίτων 4. 6· ἰδιαιτέρα συζήτησις, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 86.

ἰδιο-λόγος, ὁ, οὕτως ὠνομάζετο ἰδιαίτερος κυβερνητικὸς ὑπάλληλος ὑπὸ τὸν ἔπαρχον τῆς Αἰγύπτου, ὃς τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς Καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων ἐξεταστής ἐστι Στράβ. 797.

ἰδιο-μήκης, ες, ἐπὶ ἀριθμῶν διπλασιαζομένων, «οἱ τετράγωνοι ὡς γινόμενοι ὑπό τινων ἀριθμῶν μηκυνθέντων τῷ ἰδίῳ μήκει, ταὐτὸν ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰδιομήκεις ἂν καὶ ταυτομήκεις λέγοιντο, ὡς δὶς δύο» Νικομ. 'Αριθμ. 2. 59.

ἰδιό-μορφος, ον, ἔχων ἰδίαν μορφήν, Στράβ. 207, Πλουτ. Μάρ. 25.

ἴδιον, τό, ἴδε **ἴδιος**.

ἰδιο-νομία, ἡ, = **αὐτονομία**, Εὐστ. Πονημάτ. 27. 4.

ἰδιοξενία, ἡ, ἰδιαιτέρα φιλία, ἡ κατ' ἰδίαν φιλοξενία, 'Ανώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἰδιόξενος, ον, ξένος ἢ φίλος ἰδιώτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόξενος**, «ὁ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν ξένος ὤν, πρόξενος δὲ ὁ ὅλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται» (Σουΐδ.), Διον. 'Αλ. 1. 84, Διόδ. 13. 5, Λουκ. Φάλ. Β', 1, κτλ.· ὡς τὸ ἰδίᾳ ξένος ἐν 'Ανδοκ. 19. 3· ἢ ἴδιος ξένος ἐν Διον. 'Αλ. 7. 2.

ἰδιόομαι, (ἴδιος) μέσ., κάμνω τι ἰδικόν μου, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 547B, Νόμ. 742B, πρβλ. 'Εφορ. 27. **2)** κάμνω τινὰ φίλον μου, τινὰ Δίων Κ. 39. 29.—'Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἰδιοπάθεια, ἡ, ἰδία ψυχικὴ πάθησις, τὸ αἰσθάνεσθαί τι μόνον δι' ἑαυτόν, ἀντίθετον τῷ **συμπάθεια**, Γαλην. 7. 454, 'Αλέξ. 'Αφρ. Προβλ. 2. 35.

ἰδιοπᾰθέω, εἶμαι ἰδιαιτέρως πως διατεθειμένος· καθόλου, = τῷ Λατ. aegre farre, Λοβεκ. σημ. εἰς Φρύν. 620.

ἰδιο-πᾰθής, ές, ὁ καθ' ἑαυτὸν ψυχικῶς διατεθειμένος κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, Γαλην.— 'Επίρρ. **ἰδιοπαθῶς**, ἐξ ἰδιαιτέρων (προσωπικῶν) λόγων, Βασίλ. IV. 453C.

ἰδιοπεριγνώριμος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γνωστός, περίφημος, Achmes 'Ονειροκρ. σ. 108. 5.

ἰδιοπεριόριστος, ον, ἔχων διακεκριμένα ὅρια, καλῶς ὡρισμένος, «δύο φύσεις ἰδιοπεριορίστους ἐν Χριστῷ ὁμολογεῖσθαι» Θεόδ. Πρεσβύτ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Θεόδωρος** (6).—'Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἰδιοπεριορίστως, 'Επίρρ., κατὰ τρόπον διακεκριμένον, Κεδρην. I. 458, 20.

ἰδιό-πλαστος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ πλασθείς, αὐτόπλαστος, ἰδιόπλαστον ἀγαθὸν Σεκούνδου Γνωμ. σ. 21.

ἰδιοποιέω, ποιῶ τι ἰδιαιτέρως, τὴν ἐπίδειξιν ἰδιοποιῆσαι τοῖς παροῦσι, κατ' ἰδίαν ἑκάστῳ ἐπιδεῖξαι, Γαλην. 2. 672. **II.** Μέσ., οἰκειοποιοῦμαι, ὡς τὰ **ἰδιόω, ἰδιόομαι**, Διόδ. 5. 13· κερδαίνω τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν κάμνω ἰδικόν μου, φίλον μου, ὁ αὐτ. 15. 29, 'Εβδ. (Β' Βασιλ. ΙΕ', 6).

ἰδιοποίημα, τό, πρᾶξις οἰκειοποιήσεως, Γλωσσ.

ἰδιοποίησις, εως, ἡ, τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ἰδικόν του, οἰκειοποίησις, 'Αθαν. 'Ομ. τ. 1. σ. 61, Δίδυμ. 'Αλ. π. 'Αγ. Τριάδ. σ. 6B.

ἰδιο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν δι' ἑαυτὸν ἢ χωριστά, Δαμασκ.

ἰδιο-πρᾱγέω, ἐνεργῶ κατ' ἰδίαν, ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἄλλων, Πολύβ. 8. 28, 9, Διόδ. 18. 39, 64· πράττω τὰ ἐμαυτοῦ, «κυττάζω τὴ δουλειά μου», Στράβ. 555.— Κατὰ Σουΐδ.: «ἰδιοπραγεῖ· τὰ ἴδια πράσσει, ἡσυχάζει».

ἰδιο-πρᾱγία, τὸ πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, πλεονεξία καὶ ἰδιοπραγία Πλάτ. Νόμ. 875B. **II.** ἀνεξάρτητος ἐνέργεια, Κλήμ. 'Αλ. 803.

ἰδιοπραγμονέω, = **ἰδιοπραγέω**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 217, Σχόλ. εἰς Θουκ. I. 32.

ἰδιο-πράγμων, ον, γεν. **ονος**, φροντίζων περὶ τῶν ἰδίων του ὑποθέσεων, ἀντίθετον τῷ **πολυπράγμων**, Διογ. Λ. 9.112, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ.122.

ἰδιοπροσωπέω, ἔχω ἰδιαιτέραν τινὰ ἔκφρασιν προσώπου, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 74·— **ἰδιοπροσωπία, ἡ**, ἰδιαιτέρα ἔκφρασις τοῦ προσώπου, Πτολ. Τετράβ. σ. 155 — **ἰδιοπρόσωπος, ον**, ἔχων ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν προσώπου, αὐτόθι σ. 50.

ἰδιορρυθμία, ἡ, ἰδιόρρυθμος τρόπος βίου, 'Ιωάνν. ὁ τῆς Κλίμ. σ. 42. 338, 409, 410, 411, κτλ.

ἰδιόρ-ρυθμος, ον, ὁ κατ' ἴδιον ῥυθμόν, ἴδιον τρόπον βιῶν, ὁ ζῶν ὡς αὐτὸς ἀρέσκεται νὰ ζῇ, Μαρκ. 'Ερημ. 1036D· ἰδιότροπος, Εὐστ. Πονημάτ. 64· 63, = **αὐθέκαστος**, Θωμ. Μάγιστρ. 123. **II.** = **αὐτόνομος**, Κ. Πορφ. 'Εκθ. Βασιλ. Τάξ. 128. 20.— Καθ' 'Ησύχ.: «ἰδιόρρυθμον· ἰδιότακτον».

ἴδιος [ἴδ], **α, ον**, 'Αττ. καὶ **ος, ον**, Πλάτ. Πρωτ. 349B, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 8, 1., 9. 40, 30· (ἴδε ἐν τέλει): **I.** ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀνήκων· ἑπομένως: **1)** ἰδιαίτερος, ἰδιωτικός, ἀντίθετον τῷ **κοινὸς** ἢ **δήμιος**: παρ' 'Ομήρ. μόνον δίς (ἐν 'Οδ.), πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη οὐ δήμιος, αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἰδιωτικὴ οὐχὶ δημοσία, Γ. 82· δήμιον ἢ ἴδιον Δ. 114· ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς Πινδ. Ο. 13. 69· ἰδίῳ στόλῳ χρᾶσθαι, ἀντίθετον τῷ δημοσίῳ, 'Ηρόδ. 5. 63· γῆς.. νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 636· κοινὸν ἐξ ἰδίας ἀνοίας κακὸν Εὐρ. 'Εκ. 740, πρβλ. 'Ορ. 766· ἴδια πράσσων ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο; ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1364· ἴδια κέρδη 'Ηρόδ. 100· συμφορὰ 'Αντιφῶν 116. 15· πρόσοδος 'Ανδοκ. 30. 25· τὰ ἴδια διάφορα Θουκ. 2. 37· πλοῦτος ἴδιος καὶ δημόσιος ὁ αὐτ. 1. 80, πρβλ. 2. 61, Πλάτ. Πολ. 521A· ἴδιος οὐ κοινὸς πόνος αὐτόθι 535B, πρβλ. 543B· ἴδια ξυμβόλαια αὐτόθι 443E· ἰδία ἡ πολιτικὴ πρῆξις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 484D· πόλεις καὶ ἴδιοι οἶκοι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 890B, πρβλ. 796D, κτλ.· τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια, ναοὶ καὶ ἰδιωτικαὶ οἰκοδομαί, 'Ηρόδ. 6. 9., 8, 109· τὸ ἐν ἰδίοις, συζήτησις μεταξὺ ἰδιωτῶν, Πλάτ. Σοφιστ. 225B. **2)** ὁ «ἰδικός», ὡς κτῆμα ἢ περιουσία, ἀντίθετον τῷ **ἀλλότριος**, Πινδ. Ν. 6. 55· ἡ ἰδίη ἐλευθερίη 'Ηρόδ. 7. 147· Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων Αἰσχύλ. Πρ. 404· ἰδίᾳ γνώμῃ αὐτόθι 543 (ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **αὐτόνοος**)· οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ Εὐρ. Φοίν. 555· φίλων οὐδὲν ἴδιον, = κοινὰ τὰ τῶν φίλων ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 376·— μετ' ἀντων., τὰ αὐτοῦ ἴδια Θέογν. 440· τὸ ἡμέτερον ἴδιον Δημ. 1274. 7, κτλ. **3)** τὰ ἴδια, παρ' 'Αττ., ἤτοι ἰδιωτικαὶ ὑποθέσεις, ἰδιωτικὰ συμφέροντα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κοινά, Θουκ. 1. 82., 2. 61, κτλ.· ἡ ἡ ἰδία περιουσία, ὁ αὐτ. 1. 141, κτλ.· ἴδια πράττειν, φροντίζειν περὶ τῶν ἰδίων, Εὐρ. Ι. Α. 1363· ὡσαύτως, εἰς τὸ ἴδιον, δι' ἑαυτόν, Ξεν. 'Αν. 1. 3, 3, κτλ.·— οἱ τύποι οὗτοι κατὰ τὸν Φρύν. εἶναι ἧττον 'Αττ. ἢ οἱ τύποι: **τὰ ἐμαυτοῦ, τὰ ἑαυτοῦ**, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις εὑρίσκομεν συνημμένα τὰ ἐπίθετα καὶ τὴν ἀντωνυμ., τοὐμὸν ἴδιον, ἡ ἰδία (ἡ προσωπικὴ) μου γνώμη, 'Ισοκρ. 117D· τὰ ἐμὰ ἴδια Δημ. 1226. 24· τὸ ἴδιον τὸ αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ ἴδια 'Αντιφῶν 136. 27, 'Ισοκρ. 184E· τὰ ὑμέτερα ἴδια Δημ. 439. 25· τὰ ἴδια σφῶν αὐτῶν, τὰ ἴδια τὰ σφέτερα αὐτῶν 'Ανδοκ. 20. 4., 28. 9· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 441· ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον, ἐγὼ τοὐλάχιστον τὸ κατ' ἐμέ, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 9. **4)** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀφωσιωμένος εἴς τινα, «ἰδικός του», ἴδιοι Σελεύκου Πολύβ. 21. 4, 4· ταῖς εὐνοίαις ἴδιοι Διόδ. 11. 26. **II.** ἰδιαίτερος, χωριστός, διακεκριμένος, ἔθνος ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικὸν 'Ηρόδ. 4. 18, πρβλ. 22· ἴδιοί τινές σοι [θεοί]; 'Αριστοφ. Βάτρ. 890· ἑκάστῳ ὑπόκειταί τις ἴδιος οὐσία Πλάτ. Πρωτ. 349B· πόλεις.. βαρβάρους καὶ ἰδίας Δημ. 289. 19· ὁ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, ἰδιάζουσαν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 9, 10:— ὡσαύτως, ἑπομένου τοῦ ἤ, ἴδιον ἢ ἄλλοι, ἰδιαίτερον καὶ διάφορον τῶν ἄλλων, Πλάτ. Γοργ. 481C· οὕτως, ἴδιον παρὰ τὰ ἄλλα Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 6. 4, 10. **2)** παράδοξος, ἀσυνήθης, ἰδίοισι ὑμεναίοισι κοὐχὶ σώφροσιν Εὐρ. 'Ορ. 558· ἴδιον καὶ περιττὸν 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 18· παράδοξος, ἰδιότροπος, ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 57E· ἴδιός τις ὁ αὐτ. ἐν Θεμ. 18. **3)** ἰδιαίτερος, κατάλληλος, ἴδια ὀνόματα, εἰδικά, ἰδιαίτερα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ περιέχοντα, γενικά, 'Αριστ. Ρητ. 3. 5, 3· ὄνομα ἴδιόν τινος Πλάτ. Πολ. 580E· τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 19. **III.** ἴδιοι λόγοι, πεζοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποίησις, Πλάτ. Πολ. 366E· ἴδε κατωτ. VI. 2. γ. **IV.** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ 'Αριστ., τὸ ἴδιον εἶναι καθόλου ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης εἴδους τινός, Τοπ. 1. 5, 4., 1. 8, 2· ἀλλ' ἐνίοτε χαλαρώτερον, ἐπὶ ἰδιότητος ἰδιαζούσης εἰς ὅρον τινά (ἐν διακρίσει ἀπὸ ἄλλων), ἢ εἰς ὡρισμένον πρόσωπον ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ἂν καὶ οὐχὶ ὡς διαρκὲς κατηγόρημα, αὐτόθι 5. 1, 3. **V.** τὸ ὁμαλὸν Συγκρ. εἶναι **ἰδιώτερος**, 'Ισοκρ. 247C, Θεόφρ.· 'Υπερθ. **ἰδιώτατος**, Δημ. 641. 17· ἀλλὰ **ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος** ἐν 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 8., 16. 2, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 14, 2., 6. 3, 1, πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρ. 466.

VI. 'Επίρρ. **ἰδίως**, Πλάτ. Νόμ. 807B, 'Ισοκρ. 104A· Συγκρ. **ἰδιαιτέρως**, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1, 13, 4· ἢ **ἰδιαίτερον**, 'Ηρωδιαν. 7. 6· 'Υπερθ. **ἰδιαίτατα**, Διόδ. 19. 1· ἰδίως καλεῖν, καλεῖν δι' ἰδίου ὀνόματος, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4. 13·— συχνὸν παρὰ Σχολ., ἐπὶ λέξεων ἐν ἰδιαιτέρᾳ σημασίᾳ ἢ χρήσει· ὡσαύτως, χωριστά, ἔξω τοῦ στίχου, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 41. **2)** ὡσαύτως **ἰδίᾳ**, 'Ιων. **-ίῃ**, ὡς 'Επίρρ. = κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, χωριστά, θύοντι ἰδίῃ μούνῳ 'Ηρόδ. 1. 132, πρβλ. 192· οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ

Θουκ. 1. 141· καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ὁ αὐτ. 3. 45· ἰδίᾳ ἕκαστος ὁ αὐτ. 8. 1· συχνὸν παρὰ Πλάτ., κτλ.:— μετὰ γεν., ἰδίᾳ τῆς φρενός, χωριστά, ἔξω .., Ἀριστοφ. Βάτρ. 102. β) πρὸς ἴδιον λογαριασμόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 467. γ) παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἀντίθ. τῷ ὑπὸ ποιητῶν, Πλάτ. Πολ. 366Ε· ἴδε ἀνωτ. ΙΙΙ. 3) κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 76, Πλούτ. 2. 120Ε· κατ' ἰδίαν εἰπεῖν τινι Διόδ. 1. 21· κατ' ἰδίαν λαμβάνειν τινά, ἰδιαιτέρως, χωριστά, κατὰ μέρος, Πολύβ. 4. 84, 8. (Ἡ λέξις αὕτη κατ' ἀρχὰς εἶχε τὸ δίγαμμα Ϝίδιος, ὡς φέρεται ἐν ταῖς Ἡρακλεωτ. Πίναξι, Ahr. π. Δωρ. § 5. 2, ἡ δὲ ῥίζα ἦτο ἕ, Ϝε ἢ σϜε, ὥστε ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο σϜέδιος:— ὁ τύπος καθ' ἰδίαν, μετὰ δασείας, ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2329. 2., 2347c. 8).

ἰδιό-σημος, ον, ἔχων ἰδίαν σημασίαν, ἰδιοσήμοις προσηγορευμένων ὀνόμασι Ῥήτορες (Walz) τ. 7. σ. 195.

ἰδιό-στολος, ον, ἐξηρτυμένος, ὡπλισμένος δι' ἰδίας δαπάνης, ἰδιοστόλῳ τριήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν Πλουτ. Ἀλκιβ. 1· μεμισθωμένος πρὸς χρῆσιν, ἰδιόστολον ἐναυλώσατο πλοῖον Ἀθήν. 521Α· ἰδιόστολος ἔπλευσε, μὲ τὸ ἴδιόν του πλοῖον, Πλουτ. Θησ. 26.

ἰδιο-συγκρᾶσία, ἡ, (κρᾶσις) ἰδιαιτέρα κρᾶσις ἢ ἕξις τοῦ σώματος, Πτολ. Τετράβ.:— ὡσαύτως **-σύγκρᾶσις**, εως, ἡ, αὐτόθι·— ἀλλὰ **ἰδιοσυγκρισία**, ἡ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 79· **ἰδιοσύγκρισις**, εως, ἡ. Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμάκ. σ. 4 (ἐν τῷ προοιμίῳ).

ἰδιο-σύγκρῐτος, ον, κατ' ἴδιον τρόπον συντεθειμένος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 938.

ἰδιο-σύστᾰτος, ον, ἐξ ἑαυτοῦ συνεστὼς καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Διδ. Ἀλ. 977Α, 925Β.— Ἐπίρρ. **-τως**, μετ' ἰδίας οὐσίας ἢ ὑποστάσεως, ὁ αὐτ. 984Β, κλ.

ἰδιότης, ητος, ἡ, (ἴδιος) ἰδιαιτέρα φύσις, διάφορος ποιότης ἢ οὐσία, ἰδιότης, Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 41· ἡ ἰδιότης τῆς ἡδονῆς Ξεν. Ἀν. 2. 3, 16· τῶν πράξεων Πλάτ. Πολιτικ. 305D· τοῦ πολιτεύματος Πολύβ. 1. 13, 13, κτλ.· εἰκὼν τῆς ἰδίας ἰδιότητος Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Β', 23)·— ἐν τῷ πληθ., αἱ ἰδιότητες Ἀννίβου, «τὰ φυσικά του». ἡ φύσις αὐτοῦ, Πολύβ. 9. 22, 7. 2) παρὰ Γραμμ., εἰς ἰδιότητα, ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, κυριολεκτικῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 319· εἰς ἰδιότητα τεθέν, τεθὲν ὡς κύριον ὄνομα, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Θεσσαλία**.

ἰδιοτροπέω, εἶμαι ἰδιότροπος, Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 674, 13, ἔκδ. Β.

ἰδιοτροπία, ἡ, ἰδιαίτερος τρόπος, Κλεομήδ. 2. σ. 104, Εὐστ. Πονημάτ. 27, 8 καὶ 66.

ἰδιό-τροπος, ον, ἰδιαιτέρου τρόπου, οὐχὶ συνήθης, ἰδιότροπος, φύσις, νόσοι Διόδ. 3. 35., 5. 10· ἰδιαιτέρου εἴδους, ὁ νυκτικόραξ Στράβ. 823.— Ἐπίρρ. **-πως**, Διόδ. 3. 19.

ἰδιο-τρόφος, ον, τρέφων κτήνη ἰδιαιτέρως οὐχὶ δὲ κατ' ἀγέλας, Πλάτ. Πολιτικ. 261D. **II. ἰδιό-τροφος**, ον, ὁ ἐσθίων ὡρισμένα εἴδη τροφῆς, ἀντίθετον τῷ **παμφάγος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26.

ἰδιό-τῡπος, ον, ὁ ἔχων ἴδιον τύπον, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 938.

ἰδιο-ὑπόστατος, ον, ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Σχόλ. εἰς Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 17.

ἰδιο-φεγγής, ές, ἀφ' ἑαυτοῦ φέγγων, ἔχων ἴδιον φέγγος, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἀντιφῶν ἰδιοφεγγῆ τὴν Σελήνην Στοβ. Ἐκλογ. 1. 556.

ἰδιο-φυής, ές, ἰδίαν ἔχων φυὴν ἢ φύσιν, Ἀρχέλ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 17, Διόδ. 5. 30.

ἰδιό-φῠτον, τό, = λέον ὀπόδιον, Διοσκ. (Νόθ.) 4. 131.

ἰδιό-φωνος, ον, ὁ τῇ ἰδίᾳ τινὸς φωνῇ λεγόμενος, τὴν ἰδιόχειρον ἢ ἰδιόφωνον ὁμολογίαν Boisson. Ἀνέκδ. 3. σ. 350.

ἰδιό-χειρος, ον, γεγραμμένος διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς τινος, Boisson. Ἀνέκδ. 3. σ. 350· τὸ ἰδιόχειρον, πρωτότυπον χειρόγραφον, Βυζ.— Ἐπίρρ. **-ρως**, τῇ ἰδίᾳ χειρί, Γεώργ. Κεδρην. σ. 384Β.

ἰδιοχρυσεῖν «ἔχειν χρυσὸν ὡς ἴδιον κτῆμα» Θ. Στουδ. σελ. 1556, ἔκδ. Mi.

ἰδιό-χρωμος, ον, ἔχων ἴδιον χρῶμα, Ἀρτεμίδ. 2. 3· **-χροος**, ον, Πτολ. Τετράβ. σ. 103.

ἰδιόω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **ἰδιόομαι**, ὃ ἴδε.

ἴδῖσις [ῐδ-], εως, ἡ, ἵδρωμα, Ἀριστ. Προβλ. 35. 4.

ἰδίω [ῐδ-]: ἀόρ. **ἴδῖσα** Ἀριστ.: (ἶδος): — ἱδρόω, κοιν ἱδρώνω, ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ἱδρῶτος τοῦ ἐκ τρόμου, ἴδιον, ὡς ἐνόησα Ὀδ. Υ. 204· πρὶν ἂν ἰδίῃς καὶ διαλύσῃς ἄρθρων ἶνας Ἀριστοφ. Εἰρ. 85, πρβλ. Βατρ. 237: — ὡσαύτως παρ' Ἱππ. 606. 42, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 8, ἀλλὰ παρὰ πεζολόγοις συνηθέστερον **ἱδρόω**.

ἰδίωμα, τό, (ἰδιόω) ὃ ἔχει τις ἴδιον, χαρακτήρ, ἰδιότης, ποιότης, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 8, Πολύβ. 2. 14, 3, Ἀθήν. 696Ε· τὸ καθ' αὑτὸν ἰδίωμα τηρεῖν Πολύβ. 2. 59, 2· τὰ περὶ τὴν χώραν, περὶ αὐτοὺς ἰδιώματα 2. 14, 3., 6. 3, 3. II. ἴδιος τρόπος φρασιολογίας, ἰδίωμα, ὕφος, Διον. Ἀλ. Ἐπιστολ. πρὸς Γναῖον Πομπ. σ. 783.

ἰδιωμᾰτικός, ή, όν, ἔχων ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν, Κλήμ. Ἀλ. 80.

ἰδιωνυμέω, ὀνομάζω δι' ἰδίου ὀνόματος, οὕτω γὰρ ἰδιωνυμεῖτο τὸ ἔθνος Γεώργιος Παχυμ. Ἀνδρ. σ. 288C.— **ἰδιώνυμος**, ον, ὠνομασμένος δι' ἰδίου ὀνόματος, Ῥήτορ. (Walz) τ. 7. 22, 7 (;).

ἰδίωσις, εως, ἡ, (ἰδιόω) διάκρισις, διαστολή, χώρισμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κοινωνία**, Πλάτ. Πολ. 462Β, Πλούτ. 2. 644D.

ἰδιωτεία, ἡ, ἰδιωτικὸς βίος ἢ ἐνασχόλησις, Ξεν. Ἱέρ. 8, 1· ἀντίθετον τῷ **βασιλεία**, Πλάτ. Νόμ. 696Α· ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετον τῷ **ἀρχαί**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D. **II.** σκαιότης, φορτικότης, ἔλλειψις ἀνατροφῆς, ἀπειροκαλία, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 27, Ἀποκηρυττ. 7.

ἰδιωτεύω, εἶμαι ἰδιώτης, δηλ. ζῶ κατ' ἰδίαν, μὴ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ δημόσια ἢ μὴ ἔχων δημοσίαν ἢ πολιτικὴν ἀρχήν, Πλάτ. Ἀπολ. 32Α, Πολ. 579C· ἀντίθετον τῷ ἄρχω, Ξεν. Ἱέρ. 8. 5· ἀντίθετον τῷ **τυραννεύω**, Ἰσοκρ. 15D, πρβλ. Αἰσχίν. 27. 32:— ἐπὶ χώρας, εἶμαι ἀναξία λόγου, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 7. **II.** ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμά μου ἰδιαιτέρως, ἐπὶ ἰατροῦ, ἀντίθετον τῷ **δημοσιεύω**, Πλάτ. Πολιτικ. 259Α, πρβλ. Γοργ. 514Ε κἑξ. **III.** μετὰ γεν. πράγματος, τῆς ἀρετῆς ἰδιωτεύω, εἶμαι ἄπειρος αὐτῆς, δὲν εἶμαι ἐξησκημένος εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327Α.

ἰδιώτης, ου, ὁ, (ἴδιος) πολίτης ὡς ἄτομον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις Θουκ. 1. 124, πρβλ. 3. 10, Πλάτ. Συμ. 185Β, Ξεν. Πόροι 4. 18, κτλ. **II.** ὁ ζῶν βίον ἰδιωτικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἔχοντα θέσιν δημοσίαν ἢ συμμετέχοντα τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, ἀνὴρ ἰδιώτης Ἡρόδ. 1. 32, 59, 70, 123, κ. ἀλλ., πρβλ. Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 31· ἀντίθετον τῷ **βασιλεύς**, Ἡρόδ. 7. 3· τῷ **ἄρχων**, Πλάτ. Πολιτικ. 259Β, πρβλ. Θουκ. 1. 115., 4. 2, Λυσ. 103. 1· τῷ **δικαστής**, Ἀντιφῶν 144. 13· τῷ **πολιτευόμενος**, Δημ. 150. 8· τῷ **ῥήτωρ**, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 37· τῷ **στρατηγός**, ἁπλοῦς στρατιώτης, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 11· ἰδ. θεοὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 891. 2) κοινὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, τοῦ ὄχλου, οἱ ἰδ. καὶ πένητες Πλουτ. Θησ. 24, Ἡρωδιαν. 4. 10, κτλ. 3) ὡς ἐπίθ., ἰδ. βίος, ἡ ζωὴ τοιούτων ἀνθρώπων, τρόπος ζωῆς οὐχὶ δημόσιος, ἀσχολίαι ἰδιωτικαί, Πλάτ. Πολ. 578C. **III.** ὁ μὴ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην ἢ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἰατρὸς καὶ ἰδιώτης Θουκ. 2 48, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Πλάτ. Θεαίτ. 178C, Νόμ. 933D ἰδιώτης ἤ τινα τέχνην ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 221C, πρβλ. Πρωτ. 312Α· οὕτως, ἀντίθετον τῷ **ποιητής**, πεζογράφος, Πλάτ. Φαῖδρ. 258D, Συμπ. 178Β· ἰδ. καὶ μηδὲν αὐλήσεως ἐπαΐων ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327C· ὡσαύτως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος ῥήτορα, Ἰσοκρ. 43Α· πρὸς ἠσκημένον στρατιώτην, Θουκ. 6. 72, Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 1· πρὸς τακτικὸν ἀθλητήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 7, 7., 12. 1, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 8· πρὸς ἐπιτήδειον ἐργάτην (δημιουργόν), Πλάτ. Σοφιστ. 221C, Θεάγ. 124C: — ὡς ἐπίθετ., ὁ ἰδ. ὄχλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς τεχνίτας, Πλουτ. Περικλ. 12. 2) μετὰ γεν. πράγμ., ἀγύμναστος, ἄπειρος εἴς τι, Λατ. expers, rudis, ἰατρικῆς Πλάτ. Πρωτ. 345Α, πρβλ. Τίμ. 20Α· ἔργου Ξεν. Οἰκ. 3, 9· ὡσαύτως, ἰδ. κατά τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 5, 11· ἰδ. τὰ ἄλλα Ἡρωδιαν. 4. 12· ἰδ. ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 5, 11. πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 81. 3) καθόλου, ἄπειρος ἄνθρωπος, ἀδίδακτος, ἀμαθής, ἀντίθετον τῷ **πεπαιδευμένος**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 1· ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἄν τε ἰδιῶται .. Δημ. 50. 7· ἄνθρωπος ἀγύμναστος, δυσκίνητος, ἀντίθετον τῷ **ἀσκητής**, **ἀθλητής**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· ἀμαθὴς καὶ ἰδ., ἀντίθετον τῷ **τεχνίτης**, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29· πρβλ. **ἰδιωτικὸς** II. **IV. ἰδιῶται**, οἱ πολῖται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ξένοι**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 459, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολιαστ.

ἰδιωτίζω, μετατρέπω λέξιν τινὰ εἰς τὸ κοινὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσης. Εὐστ. 145. 10.

ἰδιωτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἰδιώτην, σῖτος καὶ ἑαυτοῦ (τοῦ τυραννεύοντος τῆς Μιλήτου Θρασυβούλου) καὶ ἰδιωτικὸς Ἡρόδ. 1. 21· ἐς πύργον μέγαν .. καταφυγόντας ἰδιωτικὸν 4. 164· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βασιλικός**, Πλάτ. Κριτί. 117Β· πρὸς τὸ **πολιτικός**, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 258D· ἰδιωτικὴ τριήρης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Πάραλον, Δημ. 570, ἐν τέλ.· οἰωνὸς οὐκ ἰδιωτικός, οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, ἀλλὰ προμηνύων μέγα τι, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23· ἰδιωτικοὶ λόγοι, ὑποθέσεις ἰδιωτικαί, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 56. **II.** μὴ πεποιημένος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἄξεστος, ἄτεχνος, Πλάτ. Εὐθύδημ. 282D· φαῦλον καὶ ἰδιωτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 287, ἐν Ἴωνι 532D, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· τὸ ἰδ. ἐν τῇ λέξει Ἀριστ. Ποιητ. 22. 7. κἑξ.— ἐν τῷ Ἐπιρρ., μὴ φαύλως μηδὲ ἰδιωτικῶς Πλάτ. Νόμ. 966Ε, πρβλ. 839Ε· ἰδιωτικῶς καὶ γελοίως ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 278D· ἰδιωτικῶς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 394Α· οὕτως, ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν, ἀμελεῖν τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 1·— πρβλ. **ἰδιώτης** III.

ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰδιώτης**, κοινή, ἀναξία λόγου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 11, 1· ἰδιῶτις πόλις, ἀντίθετον τῷ **ἡγεμονίς**, οὐκ ἰδιῶτις πόλις, ἀλλ' ἡγεμονίς Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 16

καὶ 95. **II.** ἀδέξιος, οὐχὶ ἔμπειρος, Λουκ. Εἰκ. 13· ἀμαθής, ἄπειρος, Ἀλκίφρων 2. 4· κοινή, χυδαία, τῆς ἰδιώτιδος φωνῆς Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 211B.

ἰδιωτισμός, ὁ, τρόπος ἰδιώτου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 67· ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, κοινὸν ἢ χυδαῖον ἰδίωμα, Λογγῖνος 31, Διογ. Λ. 7. 59. **II.** ἰδιωτικὴ ζωή, Βυζ.· ἰδιωτικὴ συνομιλία, Ἰούλιος Ρουφινιανὸς (Jul. Rufin. de Fig. σ. 203).

ἰδι-ωφελής, ές, ἰδιωτικῶς, ἀτομικῶς ὠφέλιμος, ἀντίθετον τῷ κοινωφελής, Στοβ. (;).

ἴδμεν, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἴσμεν:— **ἴδμεν**, **ἴδμεναι**, Ἐπικ. ἀντὶ εἰδέναι· ἴδε οἶδα.

ἰδμοσύνη, ἡ, γνῶσις, ἐμπειρία, Ἀνθ. Πλαν. 4. 273· ἐν τῷ πληθ., Ἡσ. Θ. 377· παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως: ἰδμή, «ἰδμή· φρόνησιν».

ἴδμων, ον, γεν. ονος, (ἴδμεν, = εἰδέναι) πεπειραμένος, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἴδμονι τέχνῃ, ἴδμονι βουλῇ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ' 56, η', 143· τινός, εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι, εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν Ἀνθ. Π. 7. 575.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἴδμων· ἐπιστήμων, ἵστωρ».

ἰδνόομαι, Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, ἰδίως ἕνεκα ἄλγους, ἰδνώθη, ἐπὶ τοῦ Θερσίτου, «ἀπὸ τῆς ὀδύνης συνεκάμφθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 266· ἰδνώθη δὲ πεσὼν Ν. 618· ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ἐπὶ ὄφεως, «συνειλήσας ἑαυτόν, καμφθείς» (Σχόλ.), Μ. 205· ὅταν ῥίπτῃ τις σφαῖραν πρὸς τὰ ἄνω, τὴν (σφαῖραν) ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα ἰδνωθεὶς ὀπίσω Ὀδ. Θ. 375· ἐπὶ τῆς μήτρας, ὅταν ἰδνωθῇ Ἱππ. 589. 16· ἰδνοῦται ὁ αὐτ. 595. 9:— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰδνώθη· ἐτανύσθη. ἐκάμφθη».

Ἰδο-γενής, ές, γεγεννημένος ἐπὶ τῆς Ἴδης, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 12, 3.

ἰδομαλίδαι· «οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι» Ἡσύχ.

Ἰδο-μενεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, κυρίως = τὸ μένος, ἡ ἰσχὺς τῆς Ἴδης (τῆς ἐν Κρήτῃ), Ἰλ. Δ. 145, Δ 256, Ε. 48, κτλ.

ἶδος, εος, τό, ἱδρώς· ἐν τῷ πληθ. ἱδρῶτες, Ἱππ. 132C. 2) ἰσχυρὰ θερμότης, οἵα ἡ τῶν κυνικῶν καυμάτων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 397, Διον. II. 966. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις ἰδ-ίω, ἰδ-ρόω, ἰδ-ρώς·— ἡ ῥίζα αὕτη ἦν ΣϜΙΔ, πρβλ. Σανσκρ. svid, svid-yâmi, svêd-as, = Λατ. sud-o, sud-or· Ἀρχ. Σκανδ. sveit-i· Ἀγγλο-Σαξ. swat· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. sveiz).

ἴδοσαν, Ἀλεξ. ἀντὶ εἶδον, Ἑβδ.· πρβλ. ἤλθοσαν ἀντὶ ἦλθον.

ἰδοῦ, προστακτ. τοῦ μέσ. ἀόρ. εἰδόμην:— ἀλλά, **II.** **ἰδού**, ὡς Ἐπίρρ., νά!, ἰδού!, μετὰ παντὸς εἴδους λέξεων, ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν τι, ἰδοὺ δοῦπον αὖ κλύω τινὰ Σοφ. Αἴ. 870:— ἰδιαίτεραι χρήσεις, 1) ὅταν δίδῃ τις ἢ προσφέρῃ τι, ὡς τὸ τῆ, νά, πάρε το, Λατ. en tibi! ἰδοὺ δέχου παῖ Σοφ. Φιλ. 776, πρβλ. Τρ. 1079, Εὐρ. Ὀρ. 143, Ἀριστοφ. Νεφ. 825, Εἰρ. 2. 5, κτλ.:— ἀλλ' ἰδοὺ ὅπως ἀγαπᾷς! Ἀριστοφ. Ἱππ. 121, 157. 2) ἐν ἐπαναλήψει τῶν λέξεων ἄλλου προσώπου ἐμφαντικῶς, ἰδού γ' ἄκρατον, ἄ, βέβαια, κρασί! μάλιστα! τί λόγος; Ἀριστοφ. Ἱππ. 344, πρβλ. Νεφ. 873, Εἰρ. 198, Ἐκκλ. 133· ἰδού γε ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 87, Θεσμ. 206, Ἐκκλ. 136.

ἰδοῦθοι· «αὐλῶν εἶδος» Πολυδ. Δ', 77.

ἰδρεία, Ἰων. -είη, ἡ, (ἴδρις) γνῶσις, ἐμπειρία, πεῖρα, ἰδρείῃ πολέμοιο Ἰλ. Π. 359· οὐδέ τι ἰδρείῃ (κοινῶς, οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ) Η. 198· οὕτως Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 72, Κόϊντ. Σμ. 4. 226.— Παρὰ Θεοκρ. 22. 85 ὑπάρχει ἀμφίβολος τύπος, ἀλλ' ἰδρίῃ (ἄλλοι γράφουσιν ἰδρείῃ παραλείποντες τὸ ἀλλ').

ἴδρις, γεν. ἴδριος, Ἀττ. ἴδρεως, ὁ, ἡ, οὐδ. ἴδρι· κλητ. ἴδρι· Ἀττ.: πληθ. ἴδριες·— τοὺς τύπους ἴδριδι, ἴδριδα, ἴδριδες (ἐν χρήσει ἀναμφιβόλως χάριν τοῦ μέτρου παρὰ τῇ Σαπφοῖ, τῷ Σοφοκλ. καὶ Φρυν.) ἀποδοκιμάζει ὁ Εὐστ. 407. 38, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 219, Ἐτυμ. Μ. 42. 40· (√ϜΙΔ, οἶδα)— ποιητ. ἐπίθ. πεπειραμένος, εἰδήμων, ἴδρις ἀνὴρ Ὀδ. Ζ. 233., Ψ. 160· μετ' ἀπαρ., ἴδριες.. νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν Η. 108· μετὰ γεν. πράγμ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 351, Πινδ. Ο. 1. 167, Τραγ., κλ.· μετὰ προθ., κατὰ γνώμην ἴδρις Σοφ. Ο. Τ. 1087· οὐδὲν ἴδρις ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 525· ἐν πολέμοις Διον. II. 857. 2) ἴδρις, μόνον παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 776, ὁ προνοητικός, δηλ. ὁ μύρμηξ (ὡς ἐν στ. 522, ἀνόστεος, ὁ ἄνευ ὀστῶν, δηλ. ὁ πολύπους 569, φερέοικος, ὁ τὸ οἴκημα μεθ' ἑαυτοῦ φέρων, ὁ κοχλίας): πρβλ. ἀνθεμουργός.

ἰδρίτας, ου, ὁ, = ἴδρις, ἀμφίβολος γραφή, Ἀνθ. II. 6. 182.

ἱδρόω [ῐ], ἴδε ἐν τέλει: μέλλ. -ώσω, Ἰλ. Β. 388: ἀόρ. ἵδρωσα, Ἰλ., Ξεν.: πρκμ. ἵδρωκα, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 26:— Παθ., πρκμ. ἵδρωται, ὁ αὐτ. ἐν Ἑρμοτ. 2: (ἶδος) Ἱδρώνω, Ὅμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ.)· ἕνεκα κόπου, τὸν δ' ἱδρώοντα Ἰλ. Σ. 372· ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας Θ. 543, Ὀδ. 39, πρβλ. Ἰλ. Β. 390, Λ. 598· ἐπὶ ἐλάφου διωκομένης, ἧξε .. σπεύδουσ' ἱδρώουσα Λ. 119· ἱδρώσει τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσι, «ὑγρανθήσεται ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ πολεμοῦντος» (Σχόλ.), Β. 388· μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἱδρῶθ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ Δ. 27:— μεταγεν., ἱδρ. διὰ τί τὸ πρόσωπον .. ἱδροῦσιν; Ἀριστ. Προβλ. 2. 17, πρβλ. 2. 2., 2. 31, 32.— Τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὡς τὸ ἀντίθετον αὐτῷ, ῥιγόω, συναιρεῖται ἀνωμάλως εἰς ω καὶ ῳ ἀντὶ ου καὶ οι. θηλ. μετοχ. ἱδρῶσαι, Νηλῆϊαι ἵπποι ἱδρῶσαι Ἰλ. Λ. 598 (ἐκτεταμ. ἱδρώουσα αὐτόθ. 119)· ἀρσ. ἐκτεταμ. ἱδρώοντα, -οντας· γ' πληθ. ἱδρῶσι Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 36· ἐκτ. ἱδρῴη Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ἀλλὰ παρὰ Ξεν. αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν ἱδροῦντι οὐχὶ ἱδρῶντι, Ἑλλ. 4. 5, 7, Ἀν. 1. 8, 1, Κύρ. 1. 4, 28· καὶ ἱδροῦσι, παρ' Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.— εὑρηται καὶ ἐνεστ. ἱδρώω ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 10. 17.

ἵδρυμα, τό, (ἱδρύω) οἰκοδόμημα ἱδρυθὲν ὑπό τινος, Ἰάσονος ἵδρυμα Στράβων 252, Πλουτάρχ. Μάρκελλ. 20. 2) ὡς τὸ ἕδος, ναός, ἱερόν, θεῶν Ἡρόδοτ. 8. 144, Αἰσχύλ. Ἀγ. 339, Χο. 1036, Εὐριπ. Βάκχ. 951, Πλάτων. Νόμ. 717B, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ ἄγαλμα, δαιμόνων ἵδρυμα Αἰσχύλ. Πέρσ. 811, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 41, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 17. 3) σὸν ἵδρυμα πόλεως, προπύργιον, στήριγμα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν, ὡς τὸ Λατ. columen rei, Εὐρ. Ἱκέτ. 631· πρβλ. ἔρεισμα.

ἵδρυσις, εως, ἡ, τὸ ἱδρύειν, ἀνεγείρειν, κτίζειν, ἰδίως ναούς, Πλάτ. Πολ. 427B, Νόμ. 909E· ἵδρυσις ξοάνων, τοποθέτησις, ἐγκαίνια εἰδώλων, Διον. Ἀλ. 2. 18· ἵδρυσις πόλεως Πλουτ. Ρωμ. 9. 2) Ἑρμέω ἱδρύσιες, ἀγάλματα Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 253. **II.** διαμονή, κατοικία, Στράβ. 383, Πλούτ. 2. 408Α· μεταφ., οὐκ ἔχειν ἵδρυσιν αὐτόθ. 651D, κτλ. [ῠ μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 242].

ἱδρυτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἱδρύω, δεῖ ἱδρύειν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 923. **II.** Παθ., οὐχ ἱδρυτέον, δὲν πρέπει τις νὰ μείνῃ ἀργός, ἄπρακτος, Σοφ. Αἴ. 809.

ἱδρύω· μέλλ. -ύσω Εὐρ. Βάκχ. 1339: ἀόρ. ἵδρυσα Ὅμ., Ἀττ.: πρκμ. ἵδρυκα (καθ-) Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 6:— Μέσ., μέλλ. -ύσομαι Εὐρ. Ἡρακλ. 397, Ἀριστοφ. Πλ. 1198: ἀόρ. ἱδρυσάμην Ἡρόδ., Ἀττ.— Παθ., μέλλ. ἱδρυθήσομαι Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6: ἀόρ. ἱδρύθην (οὐχὶ ἱδρύνθην, ἴδε κατωτ.): πρκμ. ἵδρυμαι, ἀμφότερα ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. καὶ μέσ. σημασ., ἴδε ἐν τέλ. [τὸ ι φύσει βραχύ, Εὐρ. Βάκχ. 1070, ἀλλὰ κοινῶς θέσει μακρόν. τὸ υ φύσει μακρὸν ἔτι καὶ ἐν τῷ ἱδρύω, Εὐρ. Ἡρακλ. 786· ἂν καὶ ὁ Ὅμ. ποιεῖ αὐτὸ βραχὺ ἐν θέσει, ἵδρυε Ἰλ. Β. 191· καθίδρυε Ὀδ. Υ. 257. ῡ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. α' πλὴν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 7. 109, Νόνν., κλ.— Παθ. πρκμ. ἵδρῡμαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 413, Εὐρ. Ἡρακλ. 19, Ἑλ. 820, Θεόφρ. 17. 21, κτλ., ὥστε τὸ ἀπαρέμφ. γραπτέον ἱδρῦσθαι, οὐχὶ ἱδρύσθαι.— Ὁ παθ. ἀόρ. συχνάκις φέρεται ἱδρύνθην ἐν Ἀντιγράφοις Ὁμήρ. καὶ ἄλλων συγγραφέων, ὅρα Λοβέκ. εἰς Φρύν. 37, Veitch Ἀνώμ. Ρήμ. ἐν λ. Ἴσως μεταγεν. συγγραφεῖς θεωροῦντες τὸ υ βραχὺ μετεχειρίσθησαν τούτους τοὺς τύπους· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Τραγ. τὸ ἱδρύνθην δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῇ διὰ παραβολῆς τῶν ἀορίστων ἐκλίνθην, ἐκρίνθην· διότι ἐν τούτοις τὸ ν ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν, καὶ τὸ υ εἶναι φύσει μακρὸν ἐν τῷ ἱδρύθην]. Μεταβατ. τοῦ ἕζομαι (πρβλ. ἕζω, ἑζάνω), κάμνω ἢ βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, αὐτός τε κάθισο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαοὺς Ἰλ. Β. 191· ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα Ο. 142, πρβλ. Ὀδ. Γ. 37, Θ. 37· ἱδρ. τινὰ εἰς θρόνους Εὐρ. Ἴων 1573· ὄζων ἔπι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1070· ἵδρυσε τὴν στρατιὴν ἐπὶ ποταμῷ, ἐτοποθέτησε τὸ στράτευμα, διέταξε νὰ στρατοπεδεύσῃ, Ἡρόδ. 4. 124, πρβλ. 203.— Παθ., καθίζω, μένω, τοὶ δ' ἱδρύθησαν ἅπαντες (ἀλλὰ καὶ ἱδρύνθησαν κατὰ τὰς νεωτάτας ἐκδόσεις) Ἰλ. Γ. 78· κατ' οἶκον ἵδρυται γυνὴ Εὐρ. Ἱππ. 639· ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω, Ἡρόδ. 4. 203, κ. ἀλλ.· ἀσφαλῶς ἱδρυμένος ὁ αὐτ. 6. 86, 1· ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας Αἰσχύλ. Ἱκ. 413· ἡ στρατιὰ βεβαίως ἔδοξεν ἱδρῦσθαι, ἐφάνη ὅτι ἔλαβεν ἀσφαλῆ θέσιν, Θουκ. 8. 40. 2) ἐγκαθιστῶ τινα εἴς τινα τόπον, δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως γυναῖκα κεἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον Εὐρ. Ἀλκ. 841· μήτ'.. ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη ἐμφύλιον Αἰσχύλ. Εὐμ. 862· ἱδρύω πολλοὺς ἐν πόλει Πλουτ. Πομπ. 28. — Παθ., κατὰ χώρην ἵδρυται, μένουσι πάντοτε, Ἡρόδ. 8. 73· ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Σοφ. Τρ. 68· ἐς Κολωνὰς ἱδρυθεὶς Θουκ. 1. 131· ὡσαύτως, ἱδρῦσθαι οἶκον (πρβλ. ἕζομαι) Εὐρ. Ἠλ. 1131· μεταξὺ φρενῶν ὀμφαλοῦ τε ἵδρυται Πλάτ. Τίμ. 77B· ἐπὶ τοπικῶν νοσημάτων, ἱδρυθεὶς πόνος ἐς στῆθος Ἱππ. 169Α· τὸ ἐν κεφαλῇ .. ἱδρυθὲν κακὸν Θουκ. 2. 49. 3) ἐν τῷ Μέσ., τοποθετῶ ἀσφαλῶς, ἐγκαθιδρύω, τινὰ ἄνακτα γῆς Εὐρ. Φοίν. 1008· τινὰ ἐς οἶκόν τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 46· ἱδρύσασθαι τοὺς βίους, ἐγκαθίστασθαι, Διον. Ἀλ. 1. 68. 4) Παθ. πρκμ. ἵδρυμαι, ἐπὶ τόπων ἢ θέσεων, κεῖμαι, Λατ. situm esse, ἐπὶ πόλεως, Ἡρόδ. 2. 59· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 231, Πλάτ. Νόμ. 745B. **II.** ἱδρύω, στήνω, ἀνεγείρω καὶ καθιερῶ ναούς, ἀγάλματα, Valck. ἐν Ἱππ. 31· τρόπαια, Εὐρ. Ἡρακλ. 786· ἱδρῦσαι Ἑρμῆν, ἐγείρειν ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστοφ. Πλ. 1153· τὸν Πλοῦτον αὐτόθι 1192· Εἰρήνην ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1091.— Παθη., συχν. ἐν τῷ πρκμ., ἱρὸν, βωμὸς ἵδρυται Ἡρόδ. 1. 69., 7. 44, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 245· ἐν Ἀθήναις, ἥρωες κατὰ πόλιν ἱδρυμένοι, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἐστήθησαν ἀγάλματα, Λυκοῦργ. 147. 43.— Μέσ., ἐγείρω δι' ἐμαυτόν, κτίζω, ἱδρύσαντο Πανὸς ἱρὸν Ἡρόδ. 6. 105, πρβλ. 1. 105, κ. ἀλλ.· ναῶν ἕδρας ἱδρυσάμεσθα

Εὐρ. Κύκλ. 291 (ἴδε Δινδ.), πρβλ. Ι. Τ. 1453, Πλάτ. Πρωτ. 322Δ, κ. ἀλλ.· οὕτως ὁ Παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., Ἡρόδ. 2. 42. Πλάτ. Συμπ. 195Ε, Μένανδρ. ἐν «Ἡνιόχῳ» 2.

ἴδρωα ἢ **ἱδρῷα**, τά, (ἱδρώς) «τὰ δ' ἴδρωα τῶν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐξανθημάτων ἐστὶν ἑλκωδῶς τραχύνοντα τὸ δέρμα. Καὶ γίνεται καθάπερ καὶ αὐτὸ τοὔνομα ἐνδείκνυται, διὰ τοὺς πολλοὺς ἱδρῶτας, ὅταν χολωδέστεροί πως ἢ ὅλως δακνωδέστεροι τυγχάνωσιν ὄντες· ὀδαξοῦσι γὰρ οὗτοι τὸ δέρμα καὶ κνισμώδεις ἐργάζονται καὶ τραχύνουσιν ἑλκωδῶς» Γαλην. τ. 9. σ. 116, Ἱππ. Ἀφ. 1248.— Κατὰ Πολυδ. (Δ', 202), «ἱδρῷα, ἐξανθήματα θερινά».

ἱδρώδης, **ες**, ὁ, εὐκόλως ἱδρώνων, Ἱππ. 1157D, 1225B.

ἱδρώεις, **εσσα**, **εν**, ἔχων ἱδρῶτα, προξενῶν ἱδρῶτα, πόνον.. ἱδρώεντα Βακχυλ. XII [XIII] 57, ἔκδ. Blass.

ἴδρωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἱδρώνειν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 7.

ἱδρώς [ἴδε ἐν τέλει], **ῶτος**, ὁ, καὶ Αἰολ. ἡ, Bgk. εἰς Σαπφὼ 13· δοτ. ἱδρῶτι, αἰτ. ἱδρῶτα, ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς συγκεκομμένους τύπους, δοτ. ἱδρῷ (πρβλ. γέλως, ἔρως), Ἰλ. Ρ. 385, 745· αἰτ. ἱδρῶ, Λ. 621, Χ. 2: (ἶδος)·— ἱδρώς, κοιν. «ἱδρως» ἢ «ἵδρωτας», Ὅμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.), καὶ Ἀττ.· κατὰ δ' ἱδρὼς ἔρρεεν ἐκ μελέων Ὀδ. Λ. 599· ἱδρὼς ἀνήει χρωτὶ Σοφ. Τρ. 767· στάζειν ἱδρῶτι (ἴδε ἐν λέξ. στάζω)· ῥέεσθαι ἱδρῶτι Πλουτ. Κορ. 3:— ἐπὶ τοῦ ἱδρῶτος ὡς σημείου κοπώσεως, μόχθου, τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 287· ἱδρῶτα παρέχειν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29·— ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. Ἀφ. 1250, Ἀριστ., κτλ.· ἱδρῶτες ξηροί, οἱ μὴ ἐκ θερμῶν λουτρῶν προερχόμενοι, ἀλλ' ἐκ τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. 329C· 2) ἡ ἐξίδρωσις δένδρων, ὁ ἐξερχόμενος χυμός, κόμμι, ῥητίνη, σμύρνης ἱδρῶτα Εὐρ. Ἴων 1175· δρυὸς Ἴων παρ' Ἀθην. 451D· Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, περὶ τοῦ οἴνου, Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 12. II. μεταφ., πᾶν ὅ,τι κερδαίνει τις διὰ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 750 (ἴδε ἐν λ. ἶδος)· [ῐ παρ' Ὅμ.· ῑ παρ' Ἀττ., Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Meineke ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 3. 251, ἂν καὶ μακρὸν ἐν ταῖς λ. ἶδος, ἰδίω].

ἵδρωσις, ἡ, τὸ ἵδρωμα, μεταγεν.

ἱδρωτήριον, τό, τὸ προξενοῦν ἱδρῶτα, ἢ μέρος τοῦ λουτρῶνος ἔνθα ἠδύνατό τις νὰ ἱδρώσῃ ἐκ τῆς θερμότητος τῶν θερμῶν ἀτμῶν μόνον, πυριατήριον, ὑπόκαυστον, Γλωσσ.

ἱδρωτικός, ή, όν, προξενῶν τὸν ἱδρῶτα, Ἱππ. 370. 31, Ὀρειβάσ. 18 Maith. II. ἐπὶ προσώπων, ἔχων τάσιν πρὸς ἵδρωσιν, εὐκόλως ἱδρώνων, Γαλην. 14. 290·—Ἐπίρρ., ἱδρωτικωτέρως διακεῖσθαι Ἀριστ. Προβλ. 2. 40.

ἱδρώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱδρώς**, Ἱππ. 1210G.

ἱδρωτοποιός, όν, (ποιέω) ὁ ἱδρῶτα ἐμποιῶν, Διοσκ. 3. 79.

ἱδρωτοποιῶ, ἐμποιῶ ἱδρῶτα, ἐν τῷ Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 42· **-ποιΐα**, ἡ, αὐτόθι.

ἰδυῖα [ῑ], ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **εἰδυῖα**, μετοχ. θηλ. τοῦ **οἶδα**, ἰδυίῃ πάντα Ἰλ. Α. 365· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ φράσει: ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, «ἐπιστήμοσιν, ἐμπείροις φρεσὶν ἢ διανοίαις» (Σχόλ.), ἀείποτε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 608, κτλ.

ἰδυῖοι, = συνίστορες, μάρτυρες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1, Εὐστ. 1154. 25, Ἡσύχ.· πρβλ. **βιδιαῖοι**.

Ἴδυρις, ὁ, ὄνομα ἀνέμου· οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 53, ἀντὶ τοῦ Δύρις, Meineke εἰς Στέφ. Βυζ. 327.

ἰδύλευμα· «μάθημα» Ἡσύχ.

ἴε, **ἴεν**, Ἐπικ. γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **εἶμι**.

ἵει, Ἰων. καὶ Ἀττ. γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **ἵημι**.

ἰείη, Ἐπικ. ἀντὶ **ἴοι**, γ' ἑνικ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ **εἶμι**.

ἰ-έλαιον, τό, (ἴον, ἔλαιον) ἔλαιον ἐξ ἴων, Συνέσ. περὶ Πυρετ. σ. 102, 194.

ἴελος· «ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμὸς (Συρακόσιοι)» Ἡσύχ.

ἱέμεν, **ἱέμεναι**, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **ἵημι**.— **ἱέμενος**, μετοχ. παθ. ἐνεστ.— Ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. **ἱεμένως**, προθύμως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 890.

ἴεν, Αἰολ. γ' πληθ. παρατ. τοῦ **ἵημι**· πρβλ. **ἴε**.

ἱερά, ἡ, εἶδος μικροῦ ὄφεως, «ἔστι δέ τι ὀφίδιον, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὰν (ἱερὸν Βεκκῆρος), ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσιν· γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχυαῖον» κτλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 29, 5. II. ὄνομα πολλῶν φαρμάκων ἐν τῇ Ἑλλ. φαρμακοποιΐᾳ, Γαλην.· ἴδε **ἱερή**.

ἱεράγγελοι, οἱ· «θεωροί, ἀγγέλλοντες τὰς πανηγύρεις» Ἡσύχ.

ἱερ-ἀγωγός, όν, ὁ φέρων ἱερά, δηλ. ἱερὰ σκεύη ἢ θύματα κτλ., μύσταις.. ἱεραγωγοῖς Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 497D· ναῦς Πολύβ. 31. 20, 11.

ἱεράζω, ὑπηρετῶ ὡς ἱερεύς, τοῖς Διοσκούροις Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2374e. 57:— Βοιωτ. **ἱαρειάδδω**, αὐτόθι 1568, πρβλ. 1576.

Ἱερακᾶς, **ᾶ**, ὁ, σχισματικός τις οὕτω καλούμενος, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 516B.

ἱεράκειος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς ἱέρακα ἢ ὅμοιος αὐτῷ, πρόσωπον Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 116D.

ἱερακιδεύς, **έως**, ὁ, μικρὸς ἱέραξ, Εὐστ. 753. 56.

ἱερακίζω, φωνάζω ὡς ἱέραξ, Θεόφρ. π. Σημείων 6. 1, 16, Αἰλ. π. Ζ. 7. 7.

ἱεράκιον, τό, βοτάνη τις, ἱεράκιον τὸ μέγα Διοσκ. 3. 72, ἱεράκιον τὸ μικρὸν ὁ αὐτ. 3. 73.—**ἱερακιάς**, **άδος**, ἡ, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 145.— **ἱερακία** βοτάνη Ὡραπόλλ. 1. 6. II. μέλος Ἱεράκιον (ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματ. Ἱέραξ)· «τὸ Ἀργολικόν, ὃ ταῖς ἀνθεσφόροις ἐν Ἥρας ἐπηύλουν» Πολυδ. Δ', 78.

ἱερακίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἱέραξ**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1112.

ἱερακίτης, ὁ, λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ τραχήλου ἱέρακος, Πλιν. Ν. Η. 37. 60.

Ἱερακῖται, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ σχισματικοῦ Ἱερακᾶ ἢ Ἱέρακος, Μακάρ. 209D, Ἐπιφάν. II. 12A.

ἱερακο-βοσκός, ὁ, ὁ τρέφων ἱέρακας, Αἰλ. π. Ζ. 7. 9.

ἱερακο-ειδής, **ές**, = **ἱερακώδης**, Ἀνώνυμ. ἐν Boiss. ad Marin. σ. 132.

ἱερακο-κτόνος, **ον**, ὁ φονεύων ἱέρακας, Ἡσύχ. ἐν λ. φαβοκτόνος.

ἱερακόμματος, **ον**, ὁ ἔχων ὄμματα ὡς τὰ τοῦ ἱέρακος, Θεοφ. Πρωτοσπ. σ. 165, 2, ἔκδ. Greenhill.

ἱερακό-μορφος, **ον**, ἔχων μορφὴν ἱέρακος· ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ Φρὲ (τοῦ Ἡλίου), ὃν ἐζωγράφουν μετὰ κεφαλῆς ἱέρακος, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 41D, Ὡραπόλλ. 1. 6, Σέξτ. Ἐμπ.· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 232. 3, A.

ἱερακο-πόδιον, τό, = **λυχνὶς ἀγρία**, Διοσκ. (Νόθ.) 3. 115.

ἱερακο-πρόσωπος, **ον**, ἔχων πρόσωπον ἱέρακος (ἴδε **ἱερακόμορφος**), Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 116D.

ἱερακο-σόφιον, τό, πραγματεία περὶ θεραπείας ἢ ἀνατροφῆς ἱεράκων, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Rigalt. Lutet. 1612, καὶ ὑπὸ R. Hercher ἐν Λειψίᾳ τῷ 1866.

ἱερακο-τρόφος, **ον**, = **ἱερακοβοσκός**, Εὐνάπ. 95. 18.

ἱερακώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος ἱέρακι, Εὐνάπ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 54. 14.

ἱεράμοιβοι· «προφῆται θεῶν» Ἡσύχ.

ἱέραξ, **ᾱκος**, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἴρηξ**, **ηκος**, (ὁ μακρότερος τύπος πρῶτον παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 16, Εὐρ. Ἀνδρ. 1141, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1052): — ἱέραξ, κοιν. «γέρακας» καὶ «γεράκι», ὠκύπτερος ἴρηξ Ἰλ. Ν. 62, πρβλ. 819· ὤκιστος πετεηνῶν Ο. 237· ἐλαφρότατος πετεηνῶν Ν. 86· πρβλ. **κίρκος**, **φασσοφόνος**, καὶ περὶ ἄλλων εἰδῶν ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36· ὡς πτηνὸν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 516. II. εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 45 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **ἰάραξ**), Ἀθήν. 356A. (Ἴδε ἐν λ. **ἱερός**).

ἱερ-αοιδός (**ἱεράοιδος** ἐν τῇ ἔκδ. τοῦ Schmidt), ὁ, ἱερὸς ἀοιδός, «ποιητής» Ἡσύχ.

ἱεράομαι, Ἰων. **ἱράομαι**: μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ], Παθ., εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια, θεοῦ Ἡρόδ. 2. 35, 37· θεῷ Παυσ. 6. 11, 2· ἀπολ., Θουκ. 2. 2· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἱερωσύνην ἱεράσασθαι Αἰσχίν. 3. 33· ἱρασάμενος τῇ πατρίδι κτλ., συχνὸν ἐν Ἐπιγραφ., ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ.— **ἱερεώσατο** (= **ἱεράσατο**), Ἐπιγρ. Πειραιῶς CIA. II. 613.— **ἱερεωμένης**, ἱερείας οὔσης, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθηναίου τόμ. Η', σ. 237.

ἱεραπολέω, εἶμαι ἱεραπόλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1169, κτλ.· **ἱεραπολία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἱερατικὸν ἀξίωμα, Συνέσ. 327B· **ἱεραπόλος**, ὁ, (πολέω) ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς ἔν τισι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1793a, c.

ἱεραρχέω, εἶμαι ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς πράγμασι, Διον. Ἀρεοπ. 2) εἶμαι ἱεράρχης, ἀρχιερεύς, Λεοντ. I. 1369B, οἱ ἱεραρχούμενοι, οἱ ὑπὸ τὸν ἱεράρχην, αὐτόθι.

ἱερ-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἄρχων, ὁ φροντίζων καὶ προνοῶν περὶ αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 13. 2) ἀρχιερεύς, ἐπίσκοπος, Ψευδο-Διον. 181B, 164A, Εὐάγρ. 2468A.

ἱεραρχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱεράρχου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8668, Ψευδο-Διον. 121A, B, κ. ἀλλ.

ἱεραρχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἱεραρχίαν, Ψευδο-Διον. 429C, Σιμοκ. 31, 9.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ψευδο-Διον. 257C.

ἱεράρχιος, **ον**, ὁ, ἱεραρχικός, ἱεράρχια τάγματα μέλψαι Ἀνθ. Π. 1. 88.

ἱερατεία, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ ἱερέως, ἡ ἱερωσύνη, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 8, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 23., 2909, κ. ἀλλ., Καιν. Διαθ.· Ἰων. **ἱερητεία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 5.

ἱερατεῖον, τό, τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8609, Ἀθαν. I. 676A, 688B, Παλλαδίου Βίος Χρυσ. 36A, Προκόπ. III. 188, κτλ. II. Λατ. sacerdotium, οἱ ἱερεῖς, ὁ κλῆρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9263, Ἀθαν. I. 244C, κτλ., Βασίλ. IV. 713C, κτλ.

ἱεράτευμα, τό, τὸ ἱερατεῖον, ἡ ἱερωσύνη, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΘ', 6), Ἐπιστ. Α' Πέτρ. β', 5.

ἱερατευματικός, ή, όν, ἱερατικός, Ἐπιγραφ. Murat. σ. 632, Πλουτ. Μάρκ. 5.

ἱερατεύω, Ἰων. **ἱερητεύω**, (ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν Βοιωτ. Ἐπιγραφῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1603· ἐν Φωκικῇ, 1725· ἐν Θεσσαλικῇ, 1775). Εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια, θεοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 1587, 1603, 1775· θεῷ αὐτόθι 1725, Ἡρῳδιαν. 5. 6· ἀπολ., Συλλ. Ἐπιγρ. 481. 1593. 2077.

κ. ἀλλ., Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 1 κἑξ.), Καιν. Διαθ.· ὡσαύτως ὡς ἀποθ., **ἱερατεύομαι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3823. **2)** παρὰ Χριστ. συγγραφεῦσιν, εἶμαι ἐπίσκοπος.

ἱερατικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα, θυσίαι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 5., 2. 31E, 729A· ἡ ἱερατική (δηλ. τέχνη) = **ἱερατεία**, Πλάτ. Πολιτικ. 290D· οἱ ἱερατικοί, ἡ τάξις τῶν ἱερέων, Ἠλιόδ. 7. 11. **II.** ἀφιερωμένος εἰς ἱεροὺς σκοπούς, Λουκ. Φιλοψ. 12· τὰ ἱερατικά, τὸ ἱερὸν ταμεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4595· ἴδε **ἱερογλυφικός**.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ.168D, κλ.

ἱερ-αύλης, ου, ὁ, αὐλητὴς αὐλῶν ἐν ταῖς θυσίαις, Συλλ. Ἐπιγρ. 184, 187 κἑξ.

ἱεραφορία, ἡ, τὸ φέρειν ἱερὰ σκεύη, Διον. Ἁλ. 16.7.

ἱερᾱ-φόρος, ον, ὁ φέρων τὰ ἱερὰ σκεύη, Πλούτ. 2. 352B, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2384b· **ἱεροφόρος**, αὐτόθι 1793b.

ἱέρεια, ἡ, Ἰων. **ἱρεια** (ὡς γράφει ὁ Δινδ. ἀντὶ ἱρηΐη ἐν Ἡροδ. 2. 53 κἑξ., 5. 72· ἀντὶ ἱερείη, 1. 175· ἀντὶ ἱρείη, 8.104)· παρὰ Τραγ. ὡσαύτως χάριν τοῦ μέτρου **ἱερία**, Σοφ. Ἀποσπ. 401, Εὐρ. Ὀρ. 261, Ι. Τ. 34, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 1112· οὕτω καὶ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5799· ἀλλὰ **ἱερέα** αὐτόθι 1446, 2167d. 24 (προσθῆκαι), 3459, Ἐπικ. **ἱερέη**, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 42· **ἱερῆ** Συλλ. Ἐπιγρ. 2108, 3008· Δωρ. **ἱρέα** Πινδ. Π. 4. 9· **ἱαρέα** Ἐπιγραφ. Κυρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5143· **ἱαρία**, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. παρὰ Keil. σ.73:— θηλ. τοῦ **ἱερεύς**, τὴν ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν Ἰλ. Ζ. 300, καὶ Ἀττ., πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ.758, Θουκ. 4. 133, Πλάτ. Φαῖδρ. 244B, κ. ἀλλ.

ἱερεία, ἡ, (ἱερεύω) θυσία ἢ ἑορτή, πανήγυρις, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ι'. 20). **II.** = **ἱερατεία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3491. 23.

ἱερεῖον, τό, Ἰων. **ἱερήιον** ἢ **ἱρήιον** (τὸ πρῶτον παρ' Ὁμ., τὸ δὲ δεύτερον παρ' Ἡροδ.):— ζῷον πρὸς θυσίαν ἢ σφαγήν, ἱερεύειν ἱερήιον Ὀδ. Ξ. 94· ἱερήια πολλὰ παρεῖχον αὐτόθι 250· ἄγειν ἱερήια καλὰ Ρ. 600· ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην Ἰλ. Χ. 159· ὅπερ κατήντησε παροιμιῶδες, οὐχὶ εὔκολον ἔργον, ἴδε Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 1, 4:— ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 1. 132., 6. 57, Ἀριστοφ. Λυσ. 84, Εἰρ. 1091, Ἀνδοκ. 16. 32· ἀντίθετον τῷ θύματα, Θουκ. 1.126. **2)** ἐν Ὀδ. Λ. 23 ἐπὶ προσφορᾶς ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἀνθ' οὗ κατὰ τὸν Σχολ. ὀρθοτέρα ἦτο ἡ λέξις **τόμιον** ἢ **ἔντομον**. **II.** ἐπὶ κτηνῶν σφαζομένων πρὸς τροφήν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 69, πρβλ. Πόππον εἰς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17.

ἱερειτεύω ἢ ἱεριτεύω, = **ἱερατεύω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5131, -4, -5.

ἱερεῖτις, ἴδε **ἱερῖτις**.

ἱερεύς, έως, Ἰων. **-ῆος**, ὁ, Ἀττ. πληθ. **ἱερῆς**· Ἰων. ὀνομ. **ἱρεὺς** Ἰλ. Ε. 10, Π. 604, Ὀδ. Ι. 198 καὶ Ἡρόδ.· Δωρ. **ἱαρεὺς** Ἐπιγρ. Ἀργ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1178, αἰτ. πληθ. **τὸς ἱερῆς** = τοὺς ἱερέας, Ἐπιγρ. Κυρ. αὐτόθι 5131, πρβλ. 5144· ὡσαύτως **ἱέρεως** Συλλ. Ἐπιγρ. 2058A. 23· «τὸ δὲ ἱέρεως τὸν ἱερέα σημαίνει· ἱέρεως γὰρ παρ' αὐτοῖς (δηλ. τοῖς Ἀθηναίοις) ὁ ἱερεύς» Α. Β.1197· **ἱέρης** Συλλ. Ἐπιγρ. 1513. 27 καὶ 30· (ἱερός):— ὁ τὰς θυσίας ἐπιτελῶν ἱερεύς, θύτης, εἰς ὃν καὶ ἡ ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος μαντεία ἀνῆκεν, Ἰλ. Α. 62, Π. 604, Πινδ. Π. 2. 31, Ἡρόδ., Ἀνδοκίδ.16. 32· ἐπ' ἱερέως τοῦ δεῖνα, ὡς χρονολογία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. c. 1., 5483, κ. ἀλλ. **2)** μεταφ., ἱερεύς τις ἄτης, λειτουργὸς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 735· καὶ κωμικῶς, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 359· ἱερεὺς Διονύσου, «Εὔπολις Αἰξὶν (Ἀποσπ.19), Ἱππόνικον σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει» Ἡσύχ.

ἱερεύσιμος, ον, κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος εἰς θυσίαν, Πλούτ. 2. 729C.

ἱερεύω, Ἰων. **ἱρεύω**, Ὀδ. Ξ. 94., Ρ. 181, Τ. 198, Υ. 351· Ἰων. παρατ. **ἱερεύεσκον** Υ. 3· γ' ὑπερσ. παθ. **ἱέρευτο** Ἰλ. Ω.125· (ἱερός). Σφάζω πρὸς θυσίαν, θυσιάζω, βοῦς.. ἥνις ἠκέστας ἱερευσέμεν Ἰλ. Ζ. 94· ταύρους θεῷ Φ. 131· τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε .. Ζηνὶ Ὀδ. Ν. 24·— μέρος τοῦ θύματος ἤσθιον οἱ θυσιάζοντες· ἴδε ἰδίως τὸ τελευταῖον τῶν μνημονευθέντων χωρίων. **2)** σφάζω διὰ συμπόσιον, βοῦς ἱερεύοντες .. εἰλαπινάζουσιν Ὀδ. Β. 56· ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω Ξ. 414, πρβλ. Θ. 59· ὡσαύτως, δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος Ω. 215· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βοῦς ἱερεύσασθαι, σφάξαι δι' ἑαυτούς, Τ.198. **3)** καθιερώνω, ἀφιερώνω εἰς θεόν τινα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παυσ.·— θυσιάζω, δηλ. φονεύω, Φίλων 2. 34.

ἱερεώσυνα, τά, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II. 681·— **ἱερειώσυνα** αὐτόθι 623·— **ἱερώσυνα** αὐτόθι 610.— Καθ' Ἡσύχ. «ἱερώσυνα· τὰ τῷ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα».

ἱερεωσύνη (= ἱερωσύνη) Ἐπιγρ. Πάτμου, Ἐφ. Ἀρχ. περ. 6', 228.— **ἱερωσύναι** Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος CIA. II. 628.

ἱερή, ἡ, = **ἱέρεια**, (ὡς βασίλη ἀντὶ βασίλεια), Συλλ. Ἐπιγρ. 2108, Ἀνθ. II.7.733, Ἀττ. **ἱερά**, Πλάτ. ἐν Α. Β. 100. Πρβλ. **μελλιέρη, παριέρη**.

ἱερήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ ἱερεῖον, Ὅμ.

ἱερηΐς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἱέρεια, συγκεκομ. αἰτ. **ἱερῆδα**, Συλλ. Ἐπιγρ.1064.

Ἱερηπολίη, ἡ, ἴδε **ἱεράπολία**.

ἱερητεία, ἱερητεύω, Ἰων. **ἱερᾱτεία, ἱερατεύω**.

ἱερία, Ἰων. **ἱερίη**, ἴδε **ἱέρεια**.

ἱερίζω, καθαίρω, ἐξαγνίζω, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἁγνίτης**.

ἱερίς, ἴδος, ἡ, = **ἱέρεια**, Πλούτ. 2. 435B.

ἱερισμός, ὁ, ἐξαγνισμός, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. d. corr. hell. VI. σ. 23.

ἱέρισσα, ἡ, = **ἱέρεια**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4009b.

ἱεριστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξαγνίζων, ἁγνιστής, Ἡσύχ. ἐξ εἰκασίας, Kuster.

ἱερῖτις, ιδος, ἡ, = **ἱκέτις**, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ.87) παρ' Ἡσυχ., ἔνθα τὸ Ἀντίγραφ. ἔχει ἱερείτην ἀντὶ ἱερεῖτιν (δηλ. -ῖτιν): «ἱερείτην· καθαρμοῦ δεομένην. ἱκέτιν. Αἰσχύλος Ἰξίονι».

ἱερόβλαστος, ον, ἐπὶ τῆς ῥάβδου τοῦ Ἀαρών, ἡ ἐξ ἱερᾶς ῥίζης βλαστήσασα, Θ. Στουδ. σ.721, ἔκδ. Mi.

ἱερο-βοτάνη [ᾰ], ἡ, ἱερὰ βοτάνη, ἡ σιδηρῖτις, «σιδηρόχορτο», Λατ. verbena, κληθὲν οὕτως ἐπειδὴ ἐχρησίμευεν εἰς θυσίας, ἁγιασμοὺς καὶ ὡς φυλακτήριον· ἐν Διοσκ.4.61, ἱερὰ βοτάνη, ὡς συνώνυμον τῷ **περιστερεών**.

ἱερογλῠφέω, χαράττω ἱερογλυφικά, Ὡραπόλλ. 2. 34. **II.** ἱερογλυφέω τι, χαράττω τι ἱερογλυφικῶς, Εὐστ. 632. 52.

ἱερογλῠφικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν· **ἱερογλυφικὰ** (δηλ. γράμματα), τά, τὰ παρ' Αἰγυπτίοις διὰ παντοίων σημείων γραφόμενα γράμματα ἐπὶ ὀβελίσκων καὶ ἄλλων μνημείων, Πλούτ. 2. 354F, Λουκ. Φιλοπ. 21, πρβλ. Ἑρμότ. 44, κτλ.· ταῦτα μετεγράφοντο ἐπὶ παπύρων δι' ἄλλων χαρακτήρων (τῶν **ἱερατικῶν**), Κλήμ. Ἀλ. 657· καὶ ταῦτα πάλιν ἁπλοποιούμενα μετεβάλλοντο εἰς τὰ **δημοτικὰ** (Ἡρόδ. 2. 36), ἅπερ ὁ Πορφ. ἐν Βίῳ Πυθ. § 12 καλεῖ **ἐπιστολογραφικά**, καὶ ὁ Κλήμ. ἔνθ' ἀνωτ., ἡ ἐπ. μέθοδος· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 216:— τὰ ἱερὰ γράμματα τοῦ Ἡροδ. πιθαν. περιελάμβανον τά τε ἱερογλυφικὰ καὶ τὰ ἱερατικά.

ἱερο-γλύφος [ῠ], ὁ, ὁ χαράττων ἱερογλυφικά, Ἐπιγραφ. Αἰγυπ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4716d, 19, πρβλ. Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 251.

ἱερό-γλωσσος, ον, ἔχων προφητικὴν γλῶσσαν, Ἀνθολ. Παλ. παράρτ. 371.

ἱερο-γνωσία, ἡ, γνῶσις ἱερῶν πραγμάτων, Διον. Ἀρεοπ. σελ. 51, 183, κλ.

ἱερο-γομφία, ἡ, (γόμφος Ι. 2)=**ἱερογλυφικά**, Συνέσ.114C.

ἱερο-γραμματεύς, έως, ὁ, ἱερὸς γραμματεύς, κατωτέρα τις τάξις ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ ἱερατείῳ, τοῦ ὁποίου ἔργον ἦτο ἡ τήρησις τῶν ἱερῶν ἐγγράφων, ἡ διδασκαλία τῶν ἱερῶν τύπων καὶ τελετῶν καὶ ἡ ἐπιμέλεια πρὸς τήρησιν αὐτῶν, Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697.7, Λουκ. Μακρόβ. 4, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 32, Κλήμ. Ἀλ. 657· ἱερὸς γρ. ἐν Λουκ. Φιλοψ. 34.

ἱερό-γραπτος, ον, γεγραμμένος ἐπὶ ναοῦ ἢ ἐντὸς ναοῦ, Ἐκκλ.

ἱερό-γρᾰφα, τά, παραστάσεις ἱερῶν πραγμάτων· καὶ **ἱερογρᾰφέω**, Ἐκκλ.

ἱερογρᾰφία, παράστασις ἱερῶν πραγμάτων, Ἐκκλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., ἡ ἁγία Γραφή, Βυζ.

ἱερογραφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παράστασιν ἱερῶν πραγμάτων, γράμματα Μανέθων παρὰ Συγκελλ. **2)** ἀνήκων εἰς τὴν ἱερὰν Γραφήν, Ἐκκλ.

ἱερο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων περὶ ἱερῶν πραγμάνων, Καισάρ.1100.

ἱερόδακρυς, υ, γεν. υος, ἐπίθ. τοῦ λιβάνου, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἱερῶν δακρύων, ἱερόδακρυν λίβανον Μελανιππίδης παρ' Ἀθην. 651F (Μελανιππ. Ἀποσπ. 1).

ἱεροδενδρία, ἡ, ἄλσος ἱερῶν δένδρων, Βίος Ἀλεξ. στ. 4893, ἔκδ. Mi.

ἱεροδιάκονος, ὁ, διάκονος ἐκ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος, ἢ καὶ ἁπλῶς διάκονος ἱεροῦ ναοῦ, Ἐκκλ.

ἱερο-δῐδάσκᾰλος, ὁ διδάσκαλος ἱερῶν πραγμάτων, Διον. Ἀρεοπ. 2.73·— ἐν Ῥώμῃ, ὁ ἀρχιερεὺς Pontifex, Διον. Ἁλ. 2.73.

ἱερο-δόκος, ον, δεχόμενος θυσίας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 363.

ἱερό-δουλος, ὁ, ἡ, δοῦλος ναοῦ, νεωκόροι καὶ ἱερόδουλοι Φίλων 2. 420· ἰδίως ἐπὶ δημοσίων ἑταιρῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, «ἃς ἀνετίθεσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες» Στράβ. 378, 272, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 87· κ. ἀλλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2327, 5082· ἴδε Ἐ. Κουρτ. Ἀνέκδ. Δελφ. σ. 16 κ. ἑξ.·— **ἱεροδουλεία** (ὀρθὸν δουλέα), ἡ, ἑταιρεία τῶν ἱεροδούλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6000.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 152.

ἱερο-δρόμος, ον, ἴδε **ἱεροδρ-**.

ἱερο-εργός, όν, ἴδε **ἱερουργός**.

ἱερο-θαλλής, ές, ἱερῶς θάλλων, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 17· Ἕρμανν. **-θηλής**.

ἱεροθετέω, ὁρίζω, διαθέτω, βάλλω εἰς τάξιν τὰ ἀφορῶντα πράγματα ἱερά, ὡς μαντεύματα, θυσίας, κτλ., τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ ἱεροποιοί, Ἀριστ. Ἀποσπ.404·—**ἱεροθέτης, ου**, ὁ, (τίθημι) ὁ ὁρίζων ἢ διατάσσων ἱερὰς τελετάς· καὶ **ἱερουθυσία**, ἡ, Διον. Ἀρεοπ.121C.

ἱερο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ἱερῶν πραγμάτων, ἱερόν, Γλωσσ.

ἱερο-θρησκεία, ἡ, ἱερὰ λατρεία, Εὐσέβ. II. 818B.

ἱεροθύσιον, τό, τόπος πρὸς τέλεσιν ἱερῶν θυσιῶν, τὸ δὲ ὀνομαζόμενον παρὰ Μεσσηνίων ἱεροθύσιον ἔχει μὲν θεῶν ἀγάλματα κτλ. Παυσ. 4. 32, 1.

ἱεροθυτεῖον, τό, = **ἱεροθύσιον**, Ἐπιγρ. Ῥόδου, Rev. arch. 1867, II. σ. 26.

ἱεροθῠτέω, προσφέρω θυσίας, Ἡρακλείτου π. Ἀπίστων σ. 82, Συλλ. Ἐπιγρ. 5546. **II.** γίνομαι ἱεροθύτης, ἱεροθυτήσας, γενόμενος ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ῥόδου, N. Rhein. Mus. IV. σ. 185· οὕτω καὶ ἱεροθυτέων, ὢν ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ἀμφίσσης, Bull. d. corr. hell. V. σ. 451.

ἱεροθύτης [ῠ], ου, ὁ, θυσιάζων ἱερεύς, Παυσ. 8. 42, 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 1297, 1536, κ. ἀλλ.

ἱερόθῠτος, ον, ὁ καθιερωμένος εἰς θεόν, ἱερόθυτος καπνός, ὁ ἐκ τῶν θυσιῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1265· ἱερ. θάνατος, ὁ ὡς θυσία προσφερόμενος ὑπὲρ πατρίδος ἢ ὑπὲρ ἱεροῦ τινος σκοποῦ, Πινδ. Ἀποσπ. 225·—τὰ ἱερόθυτα, θύματα, Θεοπόμπ. Ἱστ. 79, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 20.

ἱερο-κατήγορος, ὁ, ἱερέων κατήγορος, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφιλ. σ. 126, ἔκδ. Combef.

ἱερο-καυτέω, προσφέρω ὡς ὁλοκαύτωμα, Α. Β. 51, 18.—Παθ., καίομαι ὡς θῦμα, Διόδ. 20. 65.

ἱεροκηρῡκεύω, εἶμαι ἱεροκήρυξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2982· -έω, αὐτόθι 4303i,k.

ἱεροκήρυκτος, ον, κηρυχθεὶς ἱερός, ἡμέρα Θ. Στουδ. σ. 720, ἔκδ. Mi.

ἱεροκήρυξ, ῡκος, ὁ, ὁ κήρυξ ἢ ὑπηρέτης ἐν θυσίᾳ, Δημ. 1371. 16, Ἑρμίας παρ' Ἀθην. 149E, Συλλ. Ἐπιγρ. 184, -5, -8b, 190-4, κ. ἀλλ.· Δωρ. **ἱεροκάρυξ**, ὁ αὐτ. 2525b. 31.—Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστ. γλώσσῃ, τὸ ἱεροκήρυξ τίθεται ἐπὶ τῶν ἱερῶν συγγραφέων, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κηρυττόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς Χριστιανικοῖς ναοῖς, Ἀριστέας 21, Μεθόδ. 348A, Εὐστ. Ἀντ. 613A, Διδ. Ἀλ. 553B, Συνέσ. 1413A.

ἱερο-κόμος, ὁ, ἐπιμελητὴς ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 5763b, πρβλ. 6656b· **-κόμας** (ἱερόμας Κῶδιξ) παρ' Ἡσυχ., ὅπερ ἑρμηνεύει: «τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος».

ἱεροκόρος, ὁ, = **νεωκόρος**, Μεθόδ. 364B.

ἱεροκρύφιος, α, ον, ἱερῶς μυστηριώδης, ἱεροκρυφία (δηλ. εὐχή) Θ. Στουδ. σ. 1720, ἔκδ. Mi.—Ἐπιρρ. ἱεροκρυφίως, δι' ἱεροῦ, μυστηριώδους τρόπου, Δαμασκ. Ὀκτώηχ.

ἱερο-κτόνος, ὁ, ὁ φονεύων ἱερεῖς, Ἰω. Δαμασκ. II. 373C.

ἱερο-κώμη, ἡ, ἱερὰ κώμη, Ἐπιγραφ. Νουβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5069.

ἱερόλαμπρος, ον, λάμπων ἱερῶς, προφήτωρ Μανέθ. Ἀποτελεσμ. Δ', 227.

ἱερόλας, ὁ, = **ἱερεύς**, Σοφ. (Ἀποσπ. 55) παρ' Ἡσυχ.· ἴδε Schmidt.

ἱερό-ληπτος, ον, θεόληπτος, Μανέθων 4. 227.

ἱερολογέω, Ἰων. **ἱρολ-**, συζητῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 26, Ἐτυμ. Μ. 468.14. **II.** εὐλογῶ γάμον, ἐπὶ τοῦ ἱερέως, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 1064B· ἐν τῷ Παθ., ἱερολογεῖται ὁ Ῥωμανὸς τῇ Ζωῇ, ὡς λέγομεν νῦν στέφεται, Κεδρην. II. 485, 505.19.

ἱερολογία, Ἰων. **ἱρολογίη**, ἡ, ὁμιλία, λόγος περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. Ἀστρολ. 10, Συνέσ. 1272C, Διον. Ἀρεοπ. 92A, 377A, 429C. **II.** ἡ τέλεσις τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου, = στεφάνωμα, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 860A, Λέοντ. Νεαραὶ 211, Κεδρην. II. 505, 21, κτλ.

ἱερο-λόγος, ὁ ἱερολογῶν, ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων Βυβλ. παρ' Εὐσεβ. III. 72D· ἱερὸς συγγραφεύς, Διδ. Ἀλ. 681B, Διον. Ἀρεοπ. 709A. **II.** ὁ εὐλογῶν γάμον ἱερεύς, Εὐστ. Πονημάτ. 64. 85.

ἱερο-μᾰνία, ἡ, ἱερά, θρησκευτικὴ μανία, ἱερομανίαν ἄγειν Κλήμ. Ἀλ. 11.

ἱερομάντης, ου, ὁ, = προφήτης, Δίδ. Ἀλ. 453A.

ἱερομαντία, ἡ, = ἱεροσκοπία, μνημονεύει τὴν λέξιν ὁ Schneid.

ἱερο-μάρτυς, υρος, ὁ, ἱερωμένος μάρτυς, δηλ. πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος βασανισθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, Θεοφ. 8. 18, Φώτ. III. 56A, Νικήτ. Παφλ. 565D.

ἱερομηνία, ἡ, (μήν, μήνη) ἡ ἱερὰ περίοδος τοῦ μηνός, αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐγίνοντο αἱ μεγάλαι ἑορταὶ καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι διεκόπτοντο, ἱερομηνία Νεμέας, ἐπὶ τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων, Πινδ. Ν. 3. 4· 1. ἁ Πυθιάς Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 44· ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι ἱερομηνίᾳ Θουκ. 3. 56· ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνίαις αὐτόθι 65· ἱερ. ἄγειν Δημ. 710. 1· ὡσαύτως **ἱερομήνια**, τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Καρνείων ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 5. 54.—Κατὰ Σουΐδ.: «ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα» καὶ «ἱερομηνίαι. αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι ἱερομηνίαι καλοῦνται».— Πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ., Ἁρποκρ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 3. 1, κτλ.

ἱερομνήματα· «ὀχυρώματα» Ἡσύχ.

ἱερομνημονέω, εἶμαι ἱερομνήμων, Ἀριστοφ. Νεφ. 323, Συλλ. Ἐπιγρ. 1689, 1694, κ. ἀλλ.

ἱερο-μνήμων, Δωρ. **-μνάμων**, ονος, ὁ, ὁ φυλάττων ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἱερόν, εὐσεβεῖ σοι κέχρηται ἐραστῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι Ἀλκίφρων 2. 4. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** ὁ ἱερογραμματεὺς ὁ πεμπόμενος εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν μετεχουσῶν τοῦ συνεδρίου, ἐπέμπετο δὲ μετὰ τοῦ πυλαγόρου (τοῦ πράγματι ἀντιπροσώπου ἢ πρεσβευτοῦ), Δημ. 276. 22 κέξ.· συχνάκις μνημονεύεται ἡ λέξις ἐν Ἀμφικτυονικοῖς Ψηφίσμασι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 10 κέξ., 1689, -89b, 1711:—καθόλου, γραμματεύς, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 7. **2)** ἄρχων τις ἔχων τὴν φροντίδα τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων, ὑπουργὸς τῆς θρησκείας, οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἐν Βυζαντίῳ, Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 20, πρβλ. Πολύβ. 4. 52, 4·— ἐν Ῥώμῃ, ὁ Ποντίφηξ, Διον. Ἀλ. 8. 55., 10. 57.

ἱερο-μόναχος, ὁ, μοναχὸς ἱερωμένος, δηλ. ἱερεὺς ἄγαμος, διότι ὁ ἔγγαμος καλεῖται **πρεσβύτερος**, Εὐχολόγ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8729, 8764.

ἱερό-μυρτος, ἡ, = **ὀξυμυρσίνη**, Διοσκ. 4.146.

ἱερο-μύστης, ου, ὁ, «ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος» Σουΐδ., Φώτ.· ὁ τὰ ἱερὰ μεμυημένος, Διον. Ἀρεοπ. 681D, Μαξ. Ὁμ. Σχόλ. 216C.— Καθ' Ἡσύχ. «ἱερομύστας· ἱερὰ μυουμένους».

ἱερόν, τό, ἴδε **ἱερὸς** III. 2.

ἱερονικέω, εἶμαι ἱερονίκης, νικῶ ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν, Ἐπιγρ. Λαρίσης ἐν Mém. sur une mission au mont Athos σ. 120.

ἱερο-νίκης [νῑ], ου, ὁ, νικητὴς ἐν ἱεροῖς ἀγῶσι, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 30, καὶ συχνάκις ἐν Ἐπιγραφ. (ἐν τύπῳ **-νείκης**), Συλλ. Ἐπιγρ. 765, 1889, 2813 κ. ἀλλ.· Δωρ. **-νίκας**, 1418.

ἱερο-νόμος, ὁ, = **ἱεροδιδάσκαλος**, Διον. Ἀλ. 2. 73, Συλλ. Ἐπιγρ. 3595. 20., 3597b.

ἱερο-νουμηνία, ἡ, ἡ ἑορτὴ τῆς νουμηνίας, «ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμησιν τὴν ἱερονουμηνίαν, αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραί εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος» Σχόλ. εἰς Πίνδ.

ἱεροπαράδοτος, ον, ὁ ἐξ ἱερᾶς παραδόσεως, ἱεροπαράδοτα λόγια Εὐστ. Θεσσ. εἰς Μαν. τ. Κομν. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 423.

ἱερο-παρέκτης, ου, ὁ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἱερέως, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763 καὶ προσθῆκαι.

ἱερόπλαστα, τά, καὶ **-πλαστία**, ἡ, = **ἱερό-γραφα**, **-γραφία**, Διον. Ἀρεοπ. 124A, 141A.—Ἐπίρρ. **ἱεροπλάστως** παρὰ τῷ αὐτῷ 137A.

ἱερόπνευστος, ον, ὁ, ἐμπεπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Mi.

ἱεροποιέω, ὑπηρετῶ ὡς ἱεροποιός, προσφέρω θυσίας, ἱεροποίησεν τῇ Ἀθηνᾷ Συλλ. Ἐπιγρ. 99. 6· ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας Ἀντιφῶν 146. 39, πρβλ. Πλάτ. Λύσ. 207D· μετ' αἰτ., ἱερ. εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς Δημ. 552. 2. **II.** θυσιάζω, τι Τζέτζ. Ἐξηγ. σ. 113. **2)** ποιῶ τι ἅγιον, Κλήμ. Ἀλ. 71· θεοποιῶ, Ἀριστείδ. 1. 191.

ἱεροποιία, ἡ, ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ ἱερῶν τελετῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 4029.

ἱεροποίμην, ενος, ὁ, ἱερὸς ποιμήν, Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. σ. 194. 25, ἔκδ. De Boor.

ἱεροποιός, όν, (ποιέω) ἐπιμελητὴς ἱερῶν τελετῶν, Λατιν. sacrificulus· ἐν Ἀθήναις ἱεροποιοὶ ἦσαν δέκα ἄρχοντες, εἷς ἐξ ἑκάστης φυλῆς, ὧν ἔργον ἦτο νὰ ἐξετάζωσι τὰ θύματα μήπως εἶχον μῶμόν τινα, καλούμενοι καὶ **μωμοσκόποι**, Πλάτ. Λύσ. 207D, Δημ. 47. 13, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 19· ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. (σ. 78.7 ἔκδ. Blass) λέγει: «κληροῖ δὲ (δηλ. ὁ δῆμος) καὶ ἱεροποιοὺς δέκα, τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκθύματα καλουμένους, [οἳ] τά τε μαντευτὰ ἱερὰ θύουσιν, κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντε[ων]· κληροῖ δὲ καὶ ἑτέρους δέκα, τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν καλουμένους, οἳ θυσίας τέ τινας θύουσι, [καὶ τ]ὰς πεντετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων»·— διακρίνονται δὲ τῶν ἱερέων, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 13, πρβλ. 115. 13., 120. 14, κ. ἀλλ.·— οἱ ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἦσαν ἄλλοι, Δημ. 552. 6., 570. 5, Δείναρχ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 468 ἐν τέλ.:— ὑπῆρχον ὅμοιοι τούτοις καὶ ἀλλαχοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2056. 22, 2157, 2953, κ. ἀλλ. **II.** ὁ θυσιάζων, Διον. Ἀλ. 1. 40.

ἱερο-πομπός, ὁ, ὁ πομπὸς ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων II. 224, 42., 558, 10.

ἱεροπρακτέω, τελῶ τὰ τῆς θείας λατρείας, ὡς τὸ **ἱεροποιέω**, Πλανούδ., ἴδε Στεφ. Θησ. ἐν λ. **ἱδροποτέω**.

ἱερο-πρεπής, ές, ἐμπρέπων εἰς ἱερὸν τόπον, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, σεβάσμιος, Πλάτ. Θεάγ. 122D, Λουκ.· **ἱεροπρεπέστατος** Ξεν. Συμπ. 8, 40.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, Στράβ. 567, Βηρωσὸς παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀππίωνος 1. 20 (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 21.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἱεροπρεπῶς· θεοπρεπῶς».

ἱερο-πρόσπολος, ὁ, ἱερὸς θεράπων, ἱερεύς, Πτολ. Τετράβ. σ. 159.

ἱερό-πτης, ου, ὁ, ὁ μαντευόμενος διὰ θυσιῶν, Δίων Κ. 52. 36., 64. 5.

ἱερός [ἴδε ἐν τέλ.], **ά, όν,** καὶ **ός, όν,** ἐν τῇ φράσει, ἱερὸς ἀκτή, ὁ σῖτος, ἢ καθ' Ἡσύχ. «ἄλφιτα», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 595, 805, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· Ἰων. καὶ ποιητ. **ἱρός, ή, όν,** (ἴδε ἐν τέλει)· Δωρ. **ἱαρὸς** Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 20, κτλ.: (πρβλ. **ἱέρεια, ἱέραξ**)·— Ὑπερθ. **ἱερώτατος,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 582, Πλάτ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλων τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. ishiras (ἀκμάζων, σφριγῶν, ζωηρός), νομίζει ὅτι ἡ πρώτη σημασία εἶναι ἡ τοῦ ἀκμαῖος, ἰσχυρός, καὶ ἐκ τῆς ὑλικῆς ταύτης σημασίας προέκυψεν ἡ παρ' Ὁμήρῳ σημασία τοῦ θαυμάσιος, ὑπερφυσικός, θεῖος· ἱερὸν γάρ τὸ μέγα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 4). **I.** ἀκμαῖος, ἰσχυρός, θεῖος, ἱερός, ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο Ὀδ. Β. 409, κ. ἀλλ.· ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο Θ. 419, κτλ.· ἱερὸς ἰχθὺς (ἴδε κατωτέρω IV. 2) Ἰλ. Π. 407· ἱερὴ ἐλαίη Ὀδ. Ν. 372· ἄλφιτον Ἰλ. Ν. 631, πρβλ. Ε. 499· οὕτω, Δημήτερος ἱερὸς ἀκτή (ἴδε ἐν ἀρχῇ)·— ὡσαύτως, ἐπὶ παντὸς φυσικοῦ πράγματος, ἱερῶν ποταμῶν Ὀδ. Κ. 351, Ἰλ. Λ. 726, Σοφ. Φ. 1215, Εὐρ. Μήδ. 410· ἱεραὶ βῆσσαι Ὀδ. Κ. 275· ἱερὸν κνέφας Ἰλ. Ρ. 455, Λ. 194· φάος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 337· ἀκολούθως, ὡς τὸ **θέσκελος, θεσπέσιος,** πρὸς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως ἢ θαυμασμοῦ, ἱερὸν τέλος, ἱερὸς στρατός, λαμπρὸς στρ., Ἰλ. Κ. 56, Ὀδ. Ω. 81· ἱερὸς δίφρος, λαμπρὸς δίφρ., Ἰλ. Ρ. 464:— μεθ' Ὅμ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 178· ἱρὸν κῦμα Εὐρ. Ἱππ. 1206· κύματα ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 265· ἐπὶ τῆς βροχῆς, ὄμβρος Σοφ. Ο. Τ. 1428· δρόσοι Εὐρ. Ἴων 117:— ἐν Θεοκρ. 5. 22, οὐδὲν ἱερόν, «οὐδενὸς ἄξιον» (Σχόλ.), ἀνάξιον λόγου, «δὲν εἶναι μεγάλη δουλειά»· ἱερὸς ὕπνος Καλλ. Ἐπιγράμμ. 10·— Ὑπερθ., χωρίον ἱερώτατον Πλάτ. Νόμ. 755Ε, πρβλ. Τίμ. 45Α. **II.** ἐπὶ θείων πραγμάτων, ἱερός, ὡς καὶ νῦν, Λατ. sacer, Ὅμ., κλ.· ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης Ὀδ. Κ. 426· ἱερὸν γένος ἀθανάτων Ἡσ. Θ. 21· ἱερὸν λέχος, τὸ τοῦ Διός, 57· ἱερὴ δόσις, δῶρον θεοῦ, 93· ἱερὸς πόλεμος, πόλεμος ἐναντίον ἱεροσύλων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 556, κτλ. **2)** ἐπὶ γηΐνων πραγμάτων, καθιερωμένος εἰς θεὸν ἢ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν θεοῦ τινος, ἅγιος, ἡγιασμένος, βωμὸς Ἰλ. Β. 305· ἱ. δόμος, ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, Ζ. 89· καὶ συχν., ἱερὴ ἑκατόμβη Α. 99, 431, κτλ.· χόες Σοφ. Ο. Κ. 469, κτλ.·— ἱρὰ γράμματα, = ἱερογλυφικά (ὃ ἴδε), Ἡρόδ. 2. 36· ἱρὸς λόγος ὁ αὐτ. 2. 81, κτλ.·— συχνὸν παρ' Ἀττ., ἱ. ἄγαλμα, τρίπους, θᾶκος, Σοφ. Ο. Τ. 1379, Εὐρ. Ἴων 512, κτλ.· χρήματα, ποιήματα, Πλάτ. Πολ. 568D, κτλ.: ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ διδόναι, ἐπί τινος ἀφιεροῦντος ἑαυτὸν εἰς θεόν τινα, Εὐρ. Ἴων 1284· ἱ. σώματα, περὶ ἱεροδούλων, Στράβ. 272·— ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δημάρχων = sacrosanctus, ἀπαραβίαστος, ἱερὸς καὶ ἄσυλος Πλουτ. Τ. Γράκχ. 14, 15, κτλ.·— ἱερὸς νόμος, ὁ περὶ θυσιῶν νόμος, κτλ., Δημ. 525. 18·— ἐνίοτε ἀντιτίθεται τῷ **βέβηλος,** ἀλλὰ τοῦτο παρ' Ἀττ. συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἱερὸς καὶ ὅσιος (ἴδε ἐν λ. **ὅσιος** I. 2), ἢ τοῦ ἱερὸς καὶ ἴδιος (ἴδε ἴδιος I. 2). **3)** ἐπὶ παντὸς τόπου διατελοῦντος ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος, Ἴλιος, Πύλος, Θήβη Ὅμ.· Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον, Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα Ὀδ. Α. 2, Ἰλ. Π. 100· περὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἅπαξ παρ' Ὅμ., Ὀδ. Λ. 323· ἀλλὰ συχνάκις παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὡς ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 45, ἐν Σοφ. Αἴ. 1221, ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1037· ὡσαύτως, Σούνιον ἱρόν, πιθαν. ἐκ τῆς ἐκεῖ λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδε κατωτ. IV. 8), Ὀδ. Γ. 278:— οὕτως, ἱερὸς κύκλος, κυκλικὸς τόπος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ Ἰλ. Σ. 504·— ὁ Ὅμ. συνάπτει τὸ **ἱερὸς** μετὰ γεν. τῆς θεότητος, ἄλσος ἱερὸν Ἀθηναίης, ἄντρον ἱερὸν Νυμφάων Ὀδ. Ζ. 322. Ν. 104, 348· καὶ αὕτη εἶναι μετὰ ταῦτα συνήθης σύνταξις, Ἡρόδ. 1. 80., 2. 41, Εὐρ. Ἄλκ. 75, Ἀριστοφ. Πλ. 937, Πλάτ. Φαίδ. 85Β, Ξεν. Ἀν. 5. 3. 13, κτλ.· σπανιώτερον μετὰ δοτ., κριοὶ εἰσί σφι ἱροὶ Ἡρόδ. 2. 42, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 955Ε. **4)** ἐπὶ βασιλέων, ἡρώων, κλ., ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι θεότης προστατεύει αὐτούς, ἱεροὶ βασιλεῖς Πινδ. Π. 5 131· ἱ. καὶ εὐσεβής, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Κ. 287· ἀλλ' ἄνθρωπος ἱερὸς ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 652 εἶναι ὁ μεμυημένος τὰ μυστήρια. **III.** ὡς οὐσιαστ. **1) ἱερά,** Ἰων. **ἱρά, τά,** προσφοραί, θυσίαι, θύματα, συχν. παρ' Ὁμήρ.· ἱερὰ ῥέζειν, Λατ. sacra facere, operari, Ἰλ. Α. 147, κτλ.· ἔρδειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 334· διδόναι Ὀδ. Π. 184· ἀλλ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρὰ Ἰλ. Β. 420, πρβλ. Ψ. 207· σπάνιον ἐν τῷ ἑνικῷ, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμάσσαιατ' Ἀθήνῃ Κ. 571:— οὕτω καὶ μεθ' Ὅμ., θῦσαι ἱρὰ Ἡρόδ. 1. 59., 8. 54, κτλ.· ποιεῖν 2. 63· αἴθειν Σοφ. Φιλ. 1033· ἱ. πατρῷα Αἰσχύλ. Θήβ. 1010· πρβλ. **ἄπυρος**· τὰ διαβατήρια ἱ. Θουκ. 5. 116. **β)** μεθ' Ὅμ., τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος ἃ ἐξετάζοντες ἐμαντεύοντο, τὰ ἱρὰ οὐ προεχώρεε χρηστὰ Ἡρόδ. 5. 44· τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 15· ἢ ἁπλῶς, τὰ ἱερὰ γίγνεται αὐτόθι 2. 2, 3· πρβλ. **ἄλοβος, καλλιερέω.** **γ)** καθόλου, ἱερὰ πράγματα, ἱεραὶ τελεταί, Λατ. sacra, Ἡρόδ. 1. 172., 4. 33· τῶν ἱερῶν καὶ κοινῶν μετέχειν Δημ. 1300. 6. **2)** μεθ' Ὅμ., **ἱερόν,** Ἰων. **ἱρόν, τό,** ναός, ἱερὸς τόπος, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ ναοῦ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **τέμενος,** ἔστι δὲ ἐν τῷ τεμένει .. ἱρὸν κτλ. Ἡρόδ. 2. 112, πρβλ. 9. 65· ἀλλ' ἐνίοτε ἄνευ ἀντιδιαστολῆς τινος πρὸς τὸ **ἄλσος** καὶ **τέμενος,** ἐς Διὸς στρατίου ἱρόν, μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων Ἡρόδ. 5. 119., 7. 197· ἐνίοτε τίθεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἱερῶν οἰκοδομῶν κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **ναὸς** ἢ **νεώς,** ὁ αὐτ. 2. 170, Θουκ. 4. 90., 5. 18: πρβλ. **σηκός, χρηστήριον.** **3)** ἱρὸν τῆς δίκης, ἡ ἱερὰ ἀρχὴ τοῦ δικαίου, Εὐρ. Ἑλ. 1002. **IV.** ἰδιαίτεραι φράσεις μεθ' Ὅμ., **1)** παροιμ., ἱερὰ ἄγκυρα, δηλ. ἡ ἐσχάτη ἐλπίς τινος, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 51, ἐν Δραπέτ. 13, Πολυβ. Δ', 93, Παροιμιογρ. σ. 60, κτλ.:— λέγεται συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος τῶν συμβούλων, Πλάτ. Θεάγ. 122, Α, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 321C, Ξεν. 5. 6, 4, Λουκ. Ῥητόρ. Διδασκ. 1, Παροιμιογρ. σ. 318·— τὸν ἀφ' ἱερᾶς κινεῖν, ἴδε **γραμμὴ** III. **2)** ἱερὸς ἰχθύς, ὁ αὐλωπίας ὃν καλοῦσι καὶ **ἀνθίαν,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 6, πρβλ. Ἀθήν. 282Ε, Πλούτ. 2. 981D. **3)** ἱ. λόχος, ἴδε ἐν λ. **λόχος.** **4)** ἱερὰ νόσος, ἡ ἐπιληψία, Ἡρόδ. 3. 33, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, ἴδε ἐν λέξ. **δαιμονίζομαι**· ὡσαύτως καλουμένη **μεγάλη, Ἡρακλεία,** Foës Οἰκ. Ἱππ. ἐν λέξ. **ἱερή**·— ἱ. νόσος ἦτο ὡσαύτως ἡ λέπρα, Vales. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 19. **5)** ἡ ἱ. ὁδός, ἡ εἰς Δελφοὺς ἄγουσα, Ἡρόδ. 6. 54, ἔνθα ἴδε Wess.· ὡσαύτως ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα, ἣν ἐπορεύοντο οἱ μύσται, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 15, ἴδε Παυσ. 1. 36, 3, Ἁρποκρ. ἐν λέξ.· καὶ ἡ ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, Παυσ. 5. 25, 7. **6)** ἱ. ὀστέον, os sacrum, τὸ ἔσχατον τῆς σπονδυλικῆς στήλης ὀστοῦν, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, Πλούτ. 2. 981D, Γαλην., κτλ. **7)** ἡ ἱερὰ (δηλ. τριήρης), ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμπον εἰς Δῆλον, ἢ ἡ Σαλαμινία ἢ ἡ Πάραλος, Δημ. 50. 1. **8)** συχνάκις ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, ἱερὰ ἄκρα, ἐν τῇ Λυκίᾳ, Στράβ. 666· ἱ. ἀκρωτήριον, ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, τὸ τοῦ ἁγίου Βικεντίου, αὐτόθι 106· Ἱερὰ νῆσος, μία τῶν Λιπαραίων νήσων, Θουκ. 3. 88, κτλ.· ἱ. ὄρος, ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ, κτλ. **V.** Ἐπίρρ. **ἱερῶς,** ἁγίως, Πλουτ. Λυκοῦργ. 27. [Τὸ ι φύσει βραχὺ καὶ ἀείποτε οὕτω παρ' Ἀττ. πλὴν τοῦ **καθῑερωμένος,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 304·— ἀλλ' ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. μηκύνουσιν αὐτὸ ἐν ἄρσει χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ τέλει τῶν ἑξαμέτρων, ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὰ ῥέζειν, ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτή· οὕτω καὶ ἔν τινι λυρικῷ χωρίῳ, Εὐρ. Βάκχ. 160, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, **ἱεραγωγός, ἱεροθαλλής, ἱερόφωνος.** Ἀείποτε ῑ ἐν τῷ συνῃρ. τύπῳ ἱρός: ὁ τύπος οὗτος καλούμενος καθόλου Ἰων., εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ. χάριν τοῦ μέτρου: εὕρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ καθ' ἃ φρονεῖ ὁ Δινδ. ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (πλὴν τοῦ πρώτου ποδὸς τοῦ τριμέτρου), πρὸς ἀποφυγὴν ἀναλελυμένων ποδῶν, ἴδε εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 268, Λεξικ. Αἰσχύλ. ἐν λ.· ὡσαύτως ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῆς κωμῳδ., ἴδε εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 301, ἔνθα τό: τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα .. δάκτυλος ἀντὶ τροχαίου, εἶναι ἀπαράδεκτον, Σφ. 308].

ἱερός, Δωρ. **ἱαρός, ὁ,** = **ἱερεὺς** ἢ **ἱερόδουλος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 13, 1487, 2339b (προσθῆκαι), κ. ἀλλ.

Ἱερός, ὁ, μὴν Δηλίων, Bull. d. cor. hell. V. σ. 29, πρβλ. CIA. I. 283.

ἱερο-σαλπιγκτής, ὁ, ὁ σαλπίζων ἐν καιρῷ θυσίας, «ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς (τῇ σάλπιγγι χρώμενος) ἱεροσαλπιγκτής· ἄμεινον δὲ τὸ ἱερὸς σαλπιγκτής, διαλυσάντων τοὔνομα» Πολυβ. Δ', 87, Συλλ. Ἐπιγρ. 1969, 2983· **ἱεροσαλπιστής** 5763.

ἱεροσκοπέομαι, Μέσ., θεωρῶ, ἐξετάζω τὰ θύματα, μαντεύομαι ἐξ αὐτῶν, Πολύβ. 34. 2, 6· ἱερ. μόσχῳ, μαντεύομαι ἐκ τῶν ἐντοσθίων μόσχου, Διόδ 1. 70.

ἱεροσκοπία, ἡ, μαντεία ἐκ τῶν σπλάγχνων θύματος, Λατ. haruspicina, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384.

ἱεροσκόπος, ον, ὁ ἐξετάζων τὰ θύματα, μάντις, Λατ. haruspex, Διον. Ἁλ. 2. 22, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763· θέμιν θ' ἱεροσκόπον ἀνδρῶν Ὀρφ. Ὕμν. 1. 23.

Ἱεροσόλυμα, ων, τά, ἡ πόλις Ἱερουσαλήμ, «ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἣ Σόλυμα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν» Στέφ. Βυζ. ἐν λ., Στράβ. 759, κἑξ., Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 14, σ. 446, κτλ., Ἑβδ. (Τωβ. Α', 4, Α', Μακκ. Α', 14 κ. ἀλλ.), Πολύβ. 16. 39, 4.— **Ἱεροσολυμίτης,** ὁ πολίτης, Ἑβδ. (Σειρ. Ν', 27), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α' 5, κατὰ Ἰω. ζ', 25, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 7, κτλ.— θηλ. **Ἱεροσολυμῖτις, ιδος, ἡ,** Γενέσ. 74, 16 καὶ **Ἱεροσολυμηΐς, ΐδος, ἡ,** Χρησμ. Σιβυλλ. 12. 103.— Κατά τινας γραπτέον **Ἱεροσόλυμα** μετὰ ψιλοῦ πνεύματος.

Ἱεροσόλυμος, ὁ, ὁ νομιζόμενος θεμελιωτὴς τῶν Ἱεροσολύμων, Πλούτ. 2. 366C. **2)** ἐν τῷ πληθ., οἱ **Ἱεροσόλυμοι,** = οἱ **Ἱεροσολυμῖται.** Λυσίμαχ. παρὰ Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀππίωνος 1. 34.

ἱερο-στάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** ὁ ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς ἱερῶν ἔργων ἢ τοῦ ἱεροῦ, Ἑβδ. (Α', Ἔσδρ. Ζ', 2).

ἱερο-στολικά, τά, ποίημα Ὀρφικὸν περὶ ἱερῶν στολῶν, Σουΐδ. ἐν λ. **Ὀρφεὺς** (6).

ἱερο-στολιστής, οῦ, ὁ, (στολίζω) = τῷ ἑπομ., Πορφύρ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 4. 8.

ἱερο-στόλος, ὁ, Αἰγύπτιος ἱερεὺς ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν στολῶν, Πλούτ. 2. 351B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἱεροσῡλέω, κλέπτω, ληστεύω ναόν, πράττω ἱεροσυλίαν, Ἀριστοφ. Σφ. 845; Ἀντιφῶν 130. 22, Πλάτ., κλ. **II**. μετ' αἰτ., ἱεροσυλήσαντες τὰ ὅπλα, ληστεύσαντες τὰ ἱερὰ ὅπλα, Δημ. 1318. 27, πρβλ. Λυκοῦργ. 167. 16· ἀλλά, ἱεροσυλῶ τὰ ἱερά, ληστεύω, διαρπάζω τοὺς ναούς, Πολύβ. 31. 4, 10.

ἱεροσύλημα, τό, ἱερόσυλος διαρπαγή, κλοπὴ δι' ἱεροσυλίας, ἱεροσυλία, γενομένων δὲ πολλῶν ἱεροσυλημάτων κατὰ τὴν πόλιν Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ', 39).— Καθ' Ἡσύχ. «ἱεροσυλημάτων· τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ».

ἱεροσύλησις, εως, ἡ, σύλησις ναοῦ, ἱεροσυλία, Διόδ. 16. 14.

ἱεροσῡλία, ἡ, = τῷ προηγ., Ξεν. Ἀπολ. 25, Πλάτ. Πολ. 443A, κ. ἀλλ.

ἱεροσυλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἱερόσυλον, Εὐστ. Πονημάτ. 72. 9., 157. 75.

ἱερό-σῡλος, ὁ, (συλάω) ὁ συλῶν ναόν, Λατ. sacrilegus, Ἀριστοφ. Πλ. 30, Λυσίας 185. 13, Πλάτ. Πολ. 344B, κ. ἀλλ. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ λαμβανόμενον δι' ἱεροσυλίας, ἱεροσύλοις καὶ πικραῖς παροψίσι Εὔβουλ. ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1. 4.

ἱερο-ταμίας, ου, ὁ, ταμίας ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4512, -13, -16, -95.

ἱεροταμιεύω, εἶμαι ταμίας ἱεροῦ, δηλ. ναοῦ, ἱεροταμιεύσαντος (τοῦ δεῖνα), Ἐπιγραφ. Ῥόδου N. Rhein. Mus. IV. σ. 185· ἱεροταμιευσαμένων (τῶν δεῖνα) Ἐπιγραφ. Ἐφέσου ἐν Bul. de Cor. Hell. I. σ. 291.

ἱερο-τελεστής, οῦ, ὁ, = **ἱερομύστης**, περὶ τοῦ Χριστοῦ, Διον. Ἀρεοπ. 200D, 376D, 377A.

ἱεροτελεστία, ἡ, ἡ τέλεσις ἱερῶν τελετῶν, «ἁγιστεία δὲ ἡ ἱεροτελεστία» Σουΐδ. ἐν λ. **ἁγίασμα**, Σωφρόν. 3985B, = **ἱερολογία**, Λέοντ. Νεαρ. 211.

ἱεροτελεστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τέλεσιν ἱερῶν τελετῶν, Ἐκκλ.

ἱερό-τευκτος, ον, κατεσκευασμένος ἱερῶς ἢ χάριν ἱεροτελεστιῶν, οἶκος Ἀνδρ. Κρήτ. 18, 126.

ἱερότης, ητος, ἡ, ὡς τὸ **ἁγιότης** ἢ **ἁγιωσύνη**, Λατ. sanctitas, ὡς προσωνυμία, Τζέτζ. Ἐπιστ. 1. σ. 267.

ἱερό-τροχος, ον, ἅρμα ἱερ.; ἱερὸν ἅρμα, Ὀρφ. Ὕμν. 13. 2.

ἱεροτῡπία, ἡ, ἱερὰ τελετή, Ἐκκλ.

ἱερότῡπος, ον, ὁ ἔχων ἱερὸν τύπον, ἐπὶ ἱερῶν εἰκόνων, Ἐκκλ.

ἱερουργέω, ἐκτελῶ ἱερὰς τελετάς, Φίλων 2. 94, κτλ. **II**. μετ' αἰτ., ἱερουργεῖν τὴν κλίνην, στρωννύναι τὴν ἱερὰν κλίνην (ἡ στρῶσις τῆς ἱερᾶς κλίνης ἦν ἑορτὴ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ἐν ᾗ κοσμήσαντες τὰς τῶν θεῶν κλίνας παρετίθεσαν αὐτοῖς θοίνην), Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 4528· σφάζω τὸ πρὸς θυσίαν ἱερεῖον, «σφάξαι δὲ τὸ ἱερουργῆσαι τὸ ζῷον» Ἀμμώνιος σ. 132 ἔκδ. Valck.· ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, ὑπηρετοῦντα εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, Ἐπιστ. π. Ῥωμ. ιε', 16· ἱερ. σωτηρίαν τινὸς Γρηγ. Ναζ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι Πλουτ. Ἀλέξ. 31.— Παθ., τὰ ἱερουργηθέντα, αἱ γενόμεναι θυσίαι, Ἡρῳδιαν. 5. 5· ἱερουργούμενοι βωμοί, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσφέρονται θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀμελούμενοι, Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν σ. 34.

ἱερούργημα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 5.

ἱερουργία, ἡ, θρησκευτικὴ τελετή, θυσία, Ἡρόδ. 5. 83 δὶς (ἔνθα τὸ Ἰων. **ἱροεργίαι**, οὐχὶ **ἱροργίαι**, εἶναι ὁ ἀληθὴς τύπος), Πλάτ. Νόμ. 774E. **II**. = **λειτουργία**, Εὐσέβ. II. 1196B, Κύριλλ. Ἀλ. X. 344C, Σωφρ. 3981C, D.

ἱερουργικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἱερουργίαν, ἱερουργικὴ μάχαιρα Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 195.— Ἐπίρρ. **ἱερουργικῶς**, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 736, ἔκδ. Mi.

ἱερουργός, ὁ, (* ἔργω) θυσιάζων ἱερεύς, θύτης, Καλλ. Ἀποσπ. 450 (ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **ἱεροεργός**), Ἀμμώνιος σ. 92.— Ἐν Ἐπιγραφ. Κρήτης (Mus. It. III, σ. 697) ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἱερoργός**.

Ἱερουσαλήμ, ἡ, ἄκλιτ., τὰ Ἱεροσόλυμα, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀππίωνος 1. 22, σ. 455, κλ.

ἱεροφαντέω, εἶμαι ἱεροφάντης, Λουκ. Ἀλέξ. 39. **II**. μεταβ., ἐκτίθημι, διδάσκω ὡς ἱεροφάντης, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 64.— Παθ., τοὺς ἱεροφαντηθέντας λογισμοὺς τοῦ θεοῦ, τοὺς ἐμπνευσθέντας, Φίλων 1. 194.

ἱεροφάντης, Ἰων. **ἱροφάντης**, ου, ὁ, (φαίνω) ὁ διδάσκων τὴν τάξιν τῶν θυσιῶν καὶ τῆς λατρείας, ὡς τὸ **ἱερομνήμων**, ἱρ. τῶν χθονίων θεῶν Ἡρόδ. 7. 153· ὁ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια μυῶν ἱερεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 48, Λυσ. 103. 21, Ἰσαῖ. 64. 18, Πλουτ. Ἀλκιβ. 33· ἐν Ἀθήναις, θρησκευτικός τις ἄρχων, Συλλ. Ἐπιγρ 188, 190-4, 197, κ. ἀλλ.· ἐν Ῥώμῃ, ὁ Pontifex Maximus, Διον. Ἀλ. 2. 73., 3. 36· ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφίκων, οἷον ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου τάξιν ἐπέχει Πλουτ. Νουμ. 9· κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους, ἱερεύς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1068. 13.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱεροφάντης· μυσταγωγός, ἱερεὺς ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων», πρβλ. Πολυδ. Δ', 35.

ἱεροφαντία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεροφάντου, Πλουτ. Ἀλκιβ. 34. 2) ἡ ἀποκάλυψις ἱερῶν πραγμάτων, Κλήμ. Ἀλ. I. 112C, 1216C.

ἱεροφαντικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἱεροφάντην, στέμμα Λουκ. Ἀλέξ. 60· βίβλοι ἱερ., Λατ. libri pontificales, Πλουτ. Νουμ. 22.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Λουκ. Ἀλέξ. 39.

ἱεροφάντις, ιδος (ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 196), θηλ. τοῦ **ἱεροφάντης**, τῇ ἱεροφάντιδι Πλουτ. Σύλλ. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 432, 435.— Κατὰ Φώτιον: «ἱεροφάντιδες· αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μυουμένοις».— Ὁ προπαροξύτον. τύπος **ἱερόφαντις** εἶναι ἐσφαλμέν.

ἱεροφάντρια, ἡ, ὡς τὸ **ἱερόφαντις** θηλ. τοῦ **ἱεροφάντης**, Hierofantriae ἔν τινι Λατ. Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Gruter. σ. 309.

ἱεροφάντωρ, ορος, ὁ, = **ἱεροφάντης**, Ἰουλιαν. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Ἰουλιανός**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1059, κλ.

ἱεροφεγγής, ές, ὁ ἐκπέμπων ἱερὸν φέγγος, ἔχων ἱερὰν λάμψιν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 195.

ἱερο-φοιτάω, φοιτῶ εἰς τὰ ἱερά, ἐπισκέπτομαι ναούς, Πτολ. Τετράβ. σ. 158. 20.

ἱερο-φόρος, ον, ἴδε **ἱεραφόρος**.

ἱερόφρων, ὁ, ἡ, ἱερὰ φρονῶν, Μιχ. μοναχ. ἐν βίῳ Θ. Στουδ. σ. 265, ἔκδ. Mi.

ἱεροφῠλάκιον, τό, μέρος ἔνθα φυλάττουσιν ἱερὰ σκεύη, Διον. Ἀλ. 2. 70.

ἱερο-φύλαξ [ῠ], ποιητ. **ἱρ-**, **ἄκος**, ὁ, φύλαξ ναοῦ, = **ναοφύλαξ**, Λατ. aedituus, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1027 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl.), Συλλ. Ἐπιγρ. 5545. 2) ἐν Διον. Ἀλ. 2. 73 ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατ. pontifex.

ἱερό-φωνος, ον, ὁ ἐκπέμπων ἱερὰν φωνήν: ὡς οὐσιαστ., πιθαν. ὁ ἀπαγγέλλων τοὺς χρησμοὺς ἱερεύς, ὑποφήτης, Ἐπιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4684, πρβλ. 6000·— παρὰ Σουΐδ. καὶ Φωτ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **μεγαλόφωνος**·— πρβλ. **ἱμερόφωνος**.

ἱεροφωρέω, = **ἱεροσυλῶ**, Ἐπιγρ. Ὠλένου Ἀχαΐας, Bull. d. cor. hell. II. σ. 98.

ἱερό-χθων, ποιητ. **ἱρ-**, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἱερᾶς γῆς, οὔ θέμις ἀμφὶ νέκυσσι βαλεῖν ἱερόχθονα βῶλον Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 27.

ἱερο-ψάλτης, ου, ὁ, ὁ ἱερὸς ψαλμῳδός, ἱεροψάλτης Δαβὶδ Βασίλ. τόμ. 2. σ. 72, Ἰώσηπος ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 3, 3. 2) ὁ ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Χριστ. ψάλλων, ὁ ἱεροψάλτης μοναχὸς Εὐσταθ. Πονημάτ. 323, 94.

ἱερό-ψῡχος, ον, ἔχων ἱεράν, εὐσεβῆ ψυχήν, Ἰωσήπ. Μακκ. 17.

ἱερόω, Δωρ. **ἱαρόω**, (ἱερὸς) καθιστῶ τι ἱερόν, καθιερῶ, ἀφιερῶ, ἀνατίθημι, Πλάτ. Νόμ. 771B· τῆς γῆς, τὰν Ἀμφικτίονες ἰάρωσαν Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 16.— Παθ. παρκμ. **ἱερῶσθαι** Θουκ. 5. 1,— ἐν τῇ μετοχ. **ἱερωμένος**, ἀφιερωμένος, ἱερός, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. 116, 12, Διον. Ἀλ. I. 57, 10, κτλ., Πλουτ. 2. 403F. – Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Συγγρ., ἱερεύς, κληρικός, ὡς καὶ νῦν, Εὐσ. II. 956C, IV. 81C, κλ.

ἱέρωμα, τό, πρᾶγμα καθιερωμένον εἰς τὸν θεόν, προσφορά, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ιβ', 40).— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱέρωμα, τὸν κόννον Λάκωνες, ὅν τινες μαλλὸν (ἢ) σκόλλυν».

ἱερωνυμέω, καλῶ δι' ἱεροῦ ὀνόματος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιστ. (Lazerii Misc. 1, 60, καὶ Notitt. Mss. τ. 6, σ. 541), Εὐστ. Πονημάτ. 145, 1.

ἱερωνυμία, ἡ, ἱερὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημάτ. 40, 96.

ἱερώνῠμος, ον, (ὄνομα) ἔχων ἱερὸν ὄνομα, Λουκ. Λεξιφ. 10.

ἱερῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **ἱερὸς** V.

ἱερωστί, Ἰων. **ἱρωστί**, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἱερόν, ἱερῶς, ὁσίως, εὐσεβῶς, Ἀνακρ. 146.

ἱερωσύνη, Ἰων. **ἱρωσύνη**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως, Ἡρόδ. 3. 142, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ.· ἱερωσύνης μετασχεῖν Δημ. 1376. 18, Ἀριστοτέλ. Ἀθηναίων Πολιτεία 31. 18., 61. 19., 84. 6:— ἐν τῷ πληθ., ἱερατικαὶ ἐργασίαι, θυσίαι, τελεταί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 923· ἴδε ἐν λ. **κληρόω** I. 3.— Παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ χριστιανικὸς κλῆρος, οἱ ἱερεῖς, Ἐπιφάν. I. 868D, II. 824B, Ἰω. Χρυσ. I. 382B, κλ.·— ἀπαντᾷ καὶ διὰ τοῦ ο, **ἱεροσύνη** Συλλ. Ἐπιγγρ. 2264p. σ. 1036, ὡς καὶ ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 4. 5, 3.

ἱερώσυνος, η, ον, ἱερατικός· **ἱερώσυνα**, τά, τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ θυσίας ἢ ἐκ τῶν προσφερομένων μερῶν, Ἀμειψίας ἐν «Κόννῳ» 3, ἀλλὰ κατὰ τὰ Α. Β. 44, «τὰ τοῖς θεοῖς ἐξαιρούμενα μέρη καὶ θυμιώμενα.

ἱερωτεία καὶ **ἱερητεία**, ἡ, = ἱερατεία, Dittenberger, Hermes 16, 171 (CIGr. 2656, 4), ἐξ Ἁλικαρν., Κουμανούδης ἐν Ἀθηναίῳ 7, 208 ἐκ Βιθυν. καὶ Χαλκηδόνος.

ἱερωτεύω, = ἱερατεύω, Ἐπιγραφ. Νικαίας ἢ Κυζίκου, Rev. Arch. 1865, II. σ. 215.

ἴεσις, εως, ἡ, (εἶμι) πορεία, τὸ ἰέναι, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ 426C, ὅτι ἴεσις βούλεται εἶναι (κίνησις), καὶ ἴεσις ἂν ὀρθῶς καλοῖτο αὐτόθι.

ἵεσις, εως, ἡ, ἐκ τοῦ ἵημι, ῥίψιμον, Ἐτυμ. Μ. 469. 23.

ἰέττας· «πατέρας (τέττας). Κρῆτες. ἢ τοὺς ἀγρίους τράγους» Ἡσύχ.

ἰεῦ, χλευαστικὸν ἐπιφώνημα, Λατ. hui!, Ἀριστοφ. Σφ. 1335.

ἰζάνω, Αἰολ. ἰσδάνω· πρβλ. καθ-, προσ-. ὑφ-ιζάνω· (ἵζω): I. Μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ καθίσῃ, τοποθετῶ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, «ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ αὐτόθι τὸν στρατὸν κατέσχε καὶ ἐκάθισεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἐν ᾧ ἀγωνίζονται εὐρύχωρον τόπον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 258. II. ἀμετάβ., καθίζω ἐμαυτόν, καθέζομαι, Λατ. sedere, ἐν τῷ [κλισίῳ].. ἵζανον Ὀδ. Ω. 209, πρβλ. Σαπφὼ 2. 3· οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἱζάνει Ἰλ. Κ. 92· ἡ δρόσος ἱζ. ἐπὶ δόνακας Φιλόστρ. 750. 2) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατακαθίζω, Λατ. sidere, Θουκ. 2. 76, πρβλ. ἵζω ἐν τέλει, ἵζημα.

ἰζέλα· «ἀγαθὴ τύχη. Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ἵζημα, τό, τὸ κατακάθισμα, βύθισις, ὑποχώρησις πρὸς τὰ κάτω, γῆ ἵζημα λαμβάνει Στράβ. 58, 102, Πλούτ. 2. 434B. 2) ἐπὶ γλώσσης, βάθος, ἀντίθετον τῷ ὕψος, Λογγῖνος 9. 13.

ἵζω (Δωρ. ἐφ-ίσδω Θεόκρ. 5. 97), προστακτ. ἵζε (οὐχὶ ἷζε) Ὀδ. Ω. 393, Εὐρ.· [προστ. παθ. ἴσδευ = ἵζου, Ἐπιγρ. ἐν Papers of Am. School at Athens 3. Ἀριθ. 437]: παρατ. ἷζον Ἰλ., Εὐρ., Ἰων. ἵζεσκον Ὀδ. Γ. 409: ἀόρ. εἷσα Ὅμ., ἴδε κατωτ. I. (οὗτοι εἶναι οἱ μόνοι τύποι παρ' Ὅμ.): μέλλ. ἱζήσω, (ὑφ-) Κύριλλ.: ἀόρ. ἵζησα Δίων Κ. 50. 2., 58. 5, κτλ. πρκμ. ἵζηκα Γαλην.— Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ. I καὶ III, καὶ ἕζομαι.— Τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγεν. πεζολόγοις, ὁ δὲ πεζὸς Ἀττ. τύπος εἶναι: καθίζω. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. ἕζομαι). I. μεταβ. ἐνεργείας, καθίζω τινά, κάμνω αὐτὸν νὰ καθίσῃ, μή μ' ἐς θρόνον ἵζε Ἰλ. Ω. 553· βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων Β. 53· ἵζειν μάντιν ἐν θρόνοις Αἰσχύλ. Εὐμ. 18: ὁ Ἰω. καὶ ποιητ. ἀόρ. εἷσα εἶναι ἀείποτε μεταβατ. ἐνεργείας, (ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐφ-, καθ-εῖσα), εἷσεν ἐν κλισμοῖς, κατὰ κλισμούς, ἐπὶ θρόνου, ἐς δίφρον, ἐς ἀσάμινθον Ὅμ.· εἷσέ μ' ἐπὶ βουσί, μὲ ἔταξεν ἐπόπτην τῶν βοῶν, Ὀδ. Υ. 210. σκοπὸν εἷσε, ἔβαλεν, ἐτοποθέτησε σκοπόν, Ἰλ. Ψ. 359· λόχον εἷσαν, ἔστησαν ἐνέδραν, Δ. 392· εἷσεν ἐν Σχερίῃ, τοὺς ἐτοποθέτησε, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, Ὀδ. Ζ. 8, πρβλ. Ἰλ. Β. 549· προστακτ. εἷσον Ὀδ. Η. 163· μετοχ. ἕσας Κ. 361, Ξ. 280· οὕτω παρ' Ἡροδ., τοῦτον εἷσε ἐς τὸν θρόνον Γ. 61· ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἵζειν τοὺς βασιλέας Ζ. 57· ἀπαρ. ἕσσαι ἐν Πινδ. Π. 4. 486· σπάνιον παρ' Ἀττ., σὺ γάρ νιν εἷσας ἐς τόδε, διότι σὺ ἤγαγες αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δόξης, Σοφ. Ο. Κ. 712 (Λυρ.)· πρβλ. καθίζω. 2) οἱ μεθ' Ὅμηρ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὸ μέσ. εἰσάμην ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱδρύω, ἐγείρω καὶ ἀφιερώνω ναούς, ἀγάλματα κττ. εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, Θέογν. 12, Ἡρόδ. 1. 66· ἐν Ἐπιγρ. Κερκύρ. Brugmann, IF. III. 87 ὑπάρχει ὁ τύπος hίσατο, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἐπιδ. Κ. 138, τὸν δ' ὑμῖν Βρασίδας ξυνήιον ἵσατο βωμόν. Ἐν Ἀργ. Ἐπιγρ. εὕρηται ἵσσατο Philologus 48. 396· μετοχ. εἰσάμενος Θουκ. 3. 58, Πλουτ. Θεμ. 22: μελλ. εἴσομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 807· — περὶ τοῦ ἐέσατο ἐν Ὀδ. Ξ. 295, ἴδε ἐν λ. ἐφίζω. I.
II ἀμεταβ., καθέζομαι, κάθημαι, Λατ. sedere, Ἰλ. Β. 96, 792, κτλ.· ἷζεν ἐν μέσσοισι, ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ, Υ. 15. ἕζειν ἐς θρόνον Ὀδ. Θ. 469, Ἡρόδ. 5. 25· ἐς θᾶκον Σοφ. Ἀντ. 990· ἐς ἕδραν Πλάτ. Τίμ. 53A. ἴδε κατωτ. II ὡσαύτως, ἵζειν ἐπὶ θρόνου Ἰλ. Σ. 422, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 339· ἐπὶ λίθοις Γ. 409· ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας Ξ. 365· ἵζ. ἐπὶ τὸ δεῖπνον Ἡρόδ. 6. 57· ἐπὶ κώπην, περὶ κωπηλατῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 199· ἐπὶ κώπᾳ πηδαλίῳ τε Εὐρ. Ἄλκ. 441· ἐπὶ τοὺς νεὼς ἵζουσι Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 2. 12.— μετ' αἰτ. τόπου, ἵζειν θρόνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 982· ἕδρας Εὐρ. Ρῆσ. 512· βωμὸν Ἴων 1314· ἴδε κατωτ, III. 1, καθίζω II. 2) κάθημαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 457. 3) μεταφ., ἵζειν εἰς ὀχετὸν ἄτας, βυθίζεσθαι εἰς..., Πινδ. Ο. 10 (11). 46· εἰς ἑτέραν ἵζει ἕδραν Πλάτ. Τίμ. 53A· ἴδε κατωτ. III. 2. III. τὸ παθ. εἶναι ὡσαύτως συχν. ἐν σημασ. II, κάθημαι, πάροιθ'.. ἵζευ ἐμεῖο Ἰλ. Γ. 162. Διὸς.. ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο Ὀδ. Χ. 334· ἐνεδρεύω, ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' Ἰλ. Σ. 522.— καὶ τοῦτο εἶναι σύνηθες παρ' Ἡροτ., ἰδίως ἐπὶ στρατεύματος, κάθημαι, λαμβάνω θέσιν, ἵζεσθαι ἀντίοι τινὶ 9. 29, πρβλ. 6. 5, κ. ἄλλ.· ἵζεσθαι ἐν τῷ Τηϋγέτῳ ἢ ἐς τὸ Τηΰγετον 4. 145, 146· ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἢ ἐς τὸν Ἰσθμὸν 8. 71· ἐς ἱρὸν Ἀφροδίτης 1. 199· ἐς τὰ πρόθυρα 3. 140· ἐπὶ τὸν ὄχθον 4. 203· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐν ἁγνῷ ἵζεσθε Αἰσχύλ. Ἱκ. 224· ἐς θρόνους Εὐρ. Ἴων 1618:— μετ' αἰτ., ἵζεσθαι κρήνας ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 142. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κατακαθίζω, βυθίζομαι, Λατ. sidere, ἡ νῆσος ἰζομένη Πλάτ. Τίμ. 25C, ἴδε ἀνωτ. II. 3.

ἰή, Λατ. io, ἐπιφώνημα χαρᾶς, ἰή, ἰή, ἰή, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 195· ἰὴ παιών αὐτόθι 453, κ. ἄλλ.· ἰὴ παιῆον Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 21, 97, 193· ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιών Ἀριστοφ. Λυσ. 1291· πρβλ. ἰήϊος 2) Ἐπιφών. λύπης, θλίψεως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1003, Ἱκ. 115. Ἀγ. 1485.— ἐντεῦθεν, ἰήϊος, ἰήλεμος. [τὸ ι κανονικῶς μακρόν, ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. ἔνθ' ἀνωτ. βραχύ· πρβλ. ἰώ].

ἰή, ἡ, Ἰων. λέξ. φωνή, βοή, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 85.

ἰηδών, όνος, ἡ, (ἰαίνω) χαρά, εὐφροσύνη, σχηματισθὲν ὡς τὸ ἀλγηδών, Ἡσύχ.

ἰη-θενέω, ἐκπλήσσομαι καὶ ἀπορῶ, σχηματισθὲν ὡς τὸ εὐθενέω, Ἡσύχ.

ἰήϊος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος (πρβλ. ἤϊος), ὃν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς κραυγῆς ἰὴ ἢ ἰὴ παιών (ἴδε ἐν λέξ. ἰή), Αἰσχύλ. Ἀγ. 146, Σοφ. Ο. Τ. 154, 1096, Ἀριστοφ. Σφ. 874, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 702. κἑξ. II. θλιβερός, οἰκτρός, λυπηρός, ἰήϊοι κάματοι Σοφ. Ο. Τ. 174· ἰήϊος βοά, γόος, κραυγὴ θλίψεως, θρῆνος, κωκυτός, Εὐρ. Φοίν. 1036, Ἠλ. 1210. Ἐκ τῆς κραυγῆς ἰή, πρβλ. Εὔιος· ἀλλ' ἐσχετίζετο ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἰάομαι, καὶ ἑπομένως ἀπετείνετο καὶ εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1027. 6, ἴδε καὶ Ἡσύχ.

ἰήκοπος, ον, ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1265 ἀντὶ ἀνδροδάϊκτον.. ἰήκοπον, νῦν γενικῶς δέχονται τὴν γραφὴν τοῦ Heath (ἰὴ κόπον), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 860.

ἷηλα, ἴδε ἰάλλω.

ἰήλεμος, ἰηλεμίζω, ἰηλεμίστρια, Ἰηλυσός, Ἰων. ἀντὶ ἰάλεμος, ἰαλεμίζω, κτλ.

ἵημα, Ἰων. ἀντὶ ἴαμα.

ἵημι, ἵης, ἵησι, γ' πληθυντ. ἱᾶσι, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἱεῖσι· προστακτ. ἵει Ἰλ. Φ. 338, Εὐρ. Ἠλ. 594· ὑποτακτ. ἱῶ· εὐκτ. ἱείην (ὡσαύτως ἀφ-ίοιμι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 3)· ἀπαρ. ἱέναι· μετοχ. ἱείς· (πρόσωπά τινα τοῦ ἐνεστ. μεθ-ιεῖς, -ιεῖ, συν-ιοῦσι ὡς εἰ ἐκ ῥήματος ἱέω· ἐντεῦθεν ὡσαύτως προστ. ἵει, ἴδε ἀνωτ.· ἀπαρ. συνιεῖν Θέογν. 565· προσέτι, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος ἵω, γ' ἑνικ. ἐνεστ. ἵει Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 634, προστακτ. ξύν-ιε, -ίετε Θέογν. 1240, Ἀριστοφ. Εἰρ. 603): — παρατ. γ' ἑνικ. ἵη Ἰλ. Α. 479, γ' πληθυντ. ἵεσαν Εὐρ. Βάκχ. 1099, ἵεν Ἰλ. Μ. 33, ξύν-ιεν (κοινῶς -ιον) Α. 273· (ὡσαύτως, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. ἱέω, ἵεις Ἀριστοφ. Σφ. 355, Ἰων. ἵεσκε (ἀν-) Ἡσ. Θ. 157)· περὶ ἄλλων ἀνωμάλων τύπων ἴδε ἐν λέξ. ἀν-ίημι, ἀφ-ίημι: — μέλλ. ἥσω Ἰλ., Ἀττ.: ἀόρ. α' ἧκα, Ἐπικ. ἕηκα, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὁριστ., Ἰλ. Ε. 125, Α. 48, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτοις (πρβλ. ἀν-, ἀφ-, ἐν-, καθ-, μεθ-, συν-ίημι): ἀόρ. β' ἦν, οὐδέποτε ἐν χρήσει ἐν τῇ ὁριστ. εἰμὴ ἐν συνθέτοις καὶ τότε οὐδέποτε καθ' ἑνικ.· γ' ἑνικὸν ὑποτακτ. ἧσι (ἕτεροι ἥσει) Ἰλ. Ο. 359· ἀπαρ. εἶναι Ἀριστοφ. Βάτρ. 133· — πρκμ. εἷκα, μόνον ἐν συνθέτοις (ἀφ-, καθ-, παρ-). — Μέσ., ἐνεστ. ἵεμαι: παρατ. ἱέμην Ἰλ. Μ. 274, Ὀδ. Χ. 304, Ἀττ.:— μέλλ. ἥσομαι (ἐν συνθέτοις μεθ-, προ-, ἐξαν-) Ἡρόδ. 5. 35, Δημ. 12. 20, Εὐρ. Ἀνδρ. 718·— ἀόρ. α' ἡκάμην (μόνον ἐν συνθέτοις προσ-, προ-): ἀόρ. β' εἵμην, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἕμην, ἐξ οὗ εὑρίσκομεν τοὺς τύπους εἷτο (ἐφ-, ἀφ-), Σοφ. Φιλ. 619, Ξεν., ἕτο (συν-) Ὀδ. Δ. 76, ἕντο Ἰλ. Ι. 92, κτλ.· προστακτ. ἕο (ἐξ-) Ἡρόδ. 5. 39, οὗ (ἀφ-) Σοφ. Ο. Τ. 1521· ὑποτακτ. ὧμαι (συν-) Ἰλ. Ν. 381· εὐκτ. εἵμην (ἀφ-) Ἀριστοφ. Ὄρν. 628, ἢ οἵμην (προ-) Πλάτ. Γοργ. 520C· ἀπαρ. ἕσθαι (προσ-) Ἀριστοφ. Σφ. 742· μετοχ. ἕμενος (προ-) Ἰσοκρ., κλ.:— Παθ., μέλλ. ἑθήσομαι (ἀν-) Θουκ. 8. 63: ἀόρ. εἵθην (μόνον ἐν συνθέτοις ἀφ-, καθ-, παρ-)· πρκμ. εἷμαι (μόνον ἐν συνθέτοις· γ' πληθ. ἀν-έωνται Ἡρόδ. 3. 165, ἀφ-έωνται ἐν τῇ Καιν. Διαθ.): ὑπερσ. εἵμην.— Τοῦ Παθ. καὶ Μέσ. ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον ἐνεστ., παρατ. καὶ γ' πληθ. Μέσ. ἀορ. β' ἕντο. Καθόλου ἐν τῷ σχηματισμῷ τὸ ἵημι συμφωνεῖ πρὸς τὸ τίθημι.— Πολλοὶ τῶν χρόνων, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἀπαντῶσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις· καὶ πολλαὶ ποικιλίαι ἰδιάζουσι μόνον εἰς σύνθετά τινα, ὡς π. χ. ὁ Ἐπικ. μέλλ. ἀνέσω, ὁ ἀόρ. α' ἄνεσα, ὁ πρκμ. ἀνέωνται, ἐκ τοῦ ἀνίημι, καὶ ὁ παρατ. ἠφίουν καὶ πρκμ. ἀφέωνται ἐκ τοῦ ἀφίημι, κτλ. (Ἐκ τῆς √ Ι, ἥτις εἶναι ἐπιτεταμένος τύπος τῆς ῥίζης Ι (ὁπόθεν τὸ εἶμι), ἐπὶ μεταβ. σημασ.· πρβλ. Σανσκρ. i, yâ (ire), ὅπερ μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ θὰ ἦτο yi-yâmi, = ἵημι). [Τὸ ι παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἐπικ. εἶναι βραχύ, μακρὸν δὲ παρ' Ἀττ.· ἀλλ' ἔτι καὶ παρ' Ὁμ. ἐνίοτε μακρὸν χάριν τοῦ μέτρου, π. χ. ἵει Ἰλ. Γ. 221, κτλ.· ἱεῖσαι Ὀδ. Μ. 192· οὕτως ἐν ἀπαρ. ἱέμεν, ἱέμεναι, μετοχ. ἱέμενος, καὶ ἐν ἄλλοις σχηματισμοῖς, οἵτινες δὲν δύνανται ἄλλως νὰ σταθῶσιν ἐν ἑξαμέτρ., ὡς ἀν-ίετε. Τἀνάπαλιν ῐ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ῐ̔ησι Αἰσχύλ. Θήβ. 310, ῐ̔έντα αὐτόθι 493, ῐ̔είς, ῐ̔εῖσα Εὐρ. Ι. Τ. 298, Ι. Α. 1101, Ἑκ. 338· ῐ̔εῖσαν Ἱκέτ. 281· ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Κωμ. συνῐ́ημι Ἀριστοφ. Ὄρν. 946, Στράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 1, 3· ῐ̔είς ἴδε Meineke Κωμ. 4. 652]. Ῥιζικὴ σημασία: θέτω εἰς κίνησιν, κάμνω τι νὰ κινηθῇ, οὕτω δὲ εἶναι τὸ μεταβ. τοῦ εἶμι, ἧκα.. πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι (πρβλ. κατωτ. 3) Ὀδ. Μ. 442· οὕτως, ἱ. πόδα Εὐρ. Ρῆσ. 798· χέρας Ἀνθ. Π. 6. 220.— Αὕτη ἡ ἔννοια μεταβαίνει εἰς σημασίας ποικίλων ἀποχρώσεων: 1) πέμπω, ἀποστέλλω, ἰδίως ἐπὶ ἐμψύχων, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε; Ἰλ. Σ. 182· Αἰνείαν.. ἐξ ἀδύτοιο ἧκε Ε. 512· ἐπὶ οἰωνῶν πεμπομένων ὑπὸ τῶν θεῶν, τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν Κ. 274, πρβλ. Β. 309., Θ. 247· ἔλαφον.. εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἧκεν Ὀδ. Κ. 158· ἱέναι τινὰ πέτρας ἄπο, ῥίπτειν τινὰ κάτω ἀπὸ τῆς πέτρας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 320, πρβλ. Σοφ. Τρ. 273·— ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων, τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων Ἰλ. Α. 479· σέλας, τέρας, ἐέρσην, κλ. 2) ἐπὶ ἤχου, φωνῆς, λέξεων καὶ τῶν τοιούτων, ἐκπέμπω, προφέρω, ὄπα Ἰλ. Γ. 152, Ὀδ.

Μ.192· ὄπα ἐκ στήθεος, ἔπεα Ἰλ. Γ. 221, 222· γλῶσσαν Ἡρόδ.1. 57· Ἑλλάδα γλῶσσαν 1., λαλεῖν Ἑλληνιστί, ὁ αὐτ. 9. 19· Δωρίδα γλῶσσαν Θουκ. 3.112· φωνὴν Παρνησίδα Αἰσχύλ. Χο. 563· δύσθροα βάγματα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 635· θρῆνον ἐκ στήθεος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 865· μέγαν κωκυτὸν Σοφ. Αἴ. 851, κτλ.· πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, ποιητ. ἀντὶ πᾶσαν φωνὴν ἵης, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 596· ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἱέντες, δηλ. κινοῦντες τὰ χείλη ἡμῶν ἄνευ φωνῆς ἢ λέξεων μετὰ σιωπηλῆς ἀφοσιώσεως, Σοφ. Ο. Κ. 133· πᾶσαν (τὸ λεγόμενον) φωνὴν ἱέντα Πλάτ. Νόμ. 890D· ἧκε, ἀπολ. (ἐξυπακ. τοῦ φωνήν), Πλοῦτ. 2. 973D, Wytt. ἐν Ἐπιστ. Κριτ. σ. 253·— ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἄλλα μέλη τῶν χορδῶν ἱεισῶν Πλάτ. Νόμ. 812D. 3) ἐκπέμπω, ῥίπτω, ἐκτινάσσω, ἐξακοντίζω, ὡς τὸ ἐφιέναι, λᾶαν, βέλος, δόρυ, κτλ., Ὀδ. Ι. 538, Ἰλ. Δ. 498· κτλ.· ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἧκε φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ φέρηται ὑπ' αὐτοῦ, Φ. 120· Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστὸν καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιὸν Ν. 650· ἐπ' ἀλλήλοις ἴεσαν βέλεα Ἡσ. Θ. 684· οὕτω Πίνδ., κτλ. 6) μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, ἵησι τῇ ἀξίνῃ, ἵησι βλῆμα τῇ ἀξίνῃ (κατὰ Κλεάρχου δηλ.), ἐπιτίθεται ῥίπτων κατ' αὐτοῦ τὴν ἀξίνην, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12· τοιαύτη φαίνεται ἡ σύνταξις καὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ χωρίου, δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες Ἰλ. Β.774, Ὀδ. Δ. 626, Ρ.168. γ) ἡ αἰτ. συχνάκις παραλείπεται, ὥστε τὸ ἵημι ἐνίοτε φαίνεται ἀμετάβ., τόσσον γὰρ ἵησιν Ι. 499, πρβλ. Θ. 203, Ἰλ. Ρ. 515. κλτ.· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Θεαίτ.194Α. Ξεν. Ἀν. 3. 4, 17· μετὰ γεν. ἀντικειμ., τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις, ῥίπτων τὸ βέλος σου κατὰ τῶν ἐξόχων ψυχῶν δὲν θὰ ἀποτύχῃς, Σοφ. Αἴ.154· ἐπὶ σκοπὸν Ξεν. Ἀγησ.1, 25. 4) ἐπὶ ῥεύματος ποταμοῦ, κάμνω αὐτὸ νὰ χύνεται πρός τι μέρος, ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον, «ἐπὶ ἐννέα δὲ ἡμέρας ἐπὶ τὸ τεῖχος ἔπεμπε τὸ ῥεῦμα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 25· Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι Φ.158· ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος Αἰσχύλ. Πρ. 812· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ὕδωρ, ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν, ὁ ποταμὸς χύνει τὰ ῥεύματά του ἐπὶ τῆς γῆς, Ὀδ. Λ. 239· κρήνη ἵησιν Π.130·— ἐπὶ δακρύων, δάκρυον ἧκε χαμᾶζε Π.191·— ἐπὶ τοῦ πυρός, ἵει νᾶμα παμφάγου πυρὸς Εὐρ. Μήδ.1187, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 493. 5) κάμνω τι νὰ πίπτῃ κάτω, κὰδ δὲ κάρητος ἧκε κόμας Ὀδ. Ζ. 231· ἔθειρας ἵει ἀμφὶ λόφον Ἰλ. Τ. 383, Χ. 316· ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω, ἐκρέμασα δύο ἄκμονας ἐκ τῶν δύο ποδῶν του, Ο.19· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, ἀφῆκε νὰ πέσῃ χαμαί, Ὀδ. Χ. 84, πρβλ. Ἰλ. Μ. 205· οὕτω παρ' Ἀττ., αὐτὸν ἱέναι ἀπὸ τοῦ τείχους Ἀριστοφ. Σφ. 355· ἧκαν ἑαυτούς, ἔρριψαν ἑαυτούς, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 18. 6) καθόλου, βάλλω, θέτω, ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε Ὀδ. Κ. 317 (πρβλ. ἐνίημι).

ΙΙ. Μέσ., πέμπω ἐμαυτόν, σπεύδω, συχνὸν κατὰ μετοχ. μετ' ἐπιρρ., οἴκαδε, ἐρεβόσδε, πρόσω ἱέμενος, σπεύδων, Ὅμ.· ἱέμενος Τροίηνδε Ὀδ. Τ.187· οὕτως, ἵεσθαι κατὰ τὴν φωνὴν Ἡρόδ. 2.70· πρός τινα 9.78· δρόμῳ ἵεσθαι ἐπί τινα 6.112· καὶ παρ' Ἀττ., ἵετ' εὐθὺ πρὸς λέχη Σοφ. Ο. Τ.1242· εἰς ὄρεα Εὐρ. Βάκχ.140· εἰς Κολωνὸν ἵεμην Φερεκρ. ἐν «Πετάλῃ» 1· ὁ λέων ἵεται ἐπὶ τὸν βαλόντα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 5·— ἀπολ., ἱέμενος ῥεῖ Πλάτ. Κρατ. 419Ε, κτλ. 2) μεταφ., σπεύδω, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφ., ἵετο γὰρ βαλέειν Ἰλ. Π. 383· βαλέειν δὲ ἵετο θυμός, «προεθυμεῖτο, ὥρμα» (Σχόλ.), Θ. 301, πρβλ. Ν. 386· ὡσαύτως, ἵετο θυμῷ Β. 589, κ. ἀλλ.·— μετὰ γεν., σφόδρα ἐπιθυμῶ τι, κατὰ μετοχ., ἱέμενοι πόλιος, νίκης Λ. 168, Ψ. 271, πρβλ. Σοφ. Τρ. 514· ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, Ὀδ. Κ. 529, πρβλ. Nitzsch ἐν Ὀδ. Α. 58·— ἀπολ. κατὰ μετοχ., ἱέμενός περ, «καίπερ προθυμούμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 6, κτλ. 3) τὸ γ' πληθ. τοῦ μέσ. ἀόρ. β' ἕντο εὕρηται παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, ἀφοῦ ἀπέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, δηλ. ἀφοῦ ἔφαγον καὶ ἔπιον καλῶς, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου postquam exempta fames epulis: — τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ ἐν Ἰλ. Τ. 402 χωρίον, ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο, ἀλλ' ἴδε ἐν λέξει **ἕωμεν**.

ἴηνα, ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ **ἰαίνω**.

Ἰηπαιήων, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τοῦ ἐπιφθέγματος ἰὴ παιάν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 272. ΙΙ. ὕμνος ᾀδόμενος εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 500. 517.

ἰηπαιωνίζω: μέλλ. -ίσω, κραυγάζω, ἀναφωνῶ, ἰὴ παιών! Ἀριστοφ. Ἱππ. 408.

ἴησι, Ἐπικ. γ' ἑνικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἶμι**.

ἰήσιμος, ἴησις, Ἰων. ἀντὶ **ἰάσιμος, ἴασις**.

Ἰησοῦς, γεν. οῦ, δοτ. οῦ (καὶ Ἰησοῖ Ἑβδ.), αἰτ. οῦν, κλητ. οῦ Καιν. Διαθ., ὁ Ἰησοῦς, Jesus, Ἑλλην. τύπος τοῦ Ἑβραϊκοῦ Joshua ἢ Jehoshua, σωτήρ.

Ἰησου-τόκος, ἡ, ἡ τὸν Ἰησοῦν τεκοῦσα, Θεόδ. Ἀβουκ. Διάλ. σ. 470, 16.

ἰήτειρα, ἰητέον, ἰητήρ, ἰητόριον, ἰητρός, κτλ., Ἰων. ἀντὶ **ἰάτειρα, ἰατέον, ἰατήρ**, κτλ.

ἰήτης· «τοξότης, ἰοβόλος» Ἡσύχ.

ἰήτωρ, ορος, ὁ, ἰατρός, Ἡσύχ.·— **ἰητορίη**, ἡ, ἰατρική, ὁ αὐτ.

ἴητρον, τό, = **ἴατρον** (παρ' Ἡσυχ.), μισθὸς θεραπείας, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 4. 16.

ἰθαγένεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ.

ἰθαγενής, ές [ῑθ], Ἐπικ. **ἰθαιγ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 648· (ἰθύς, γένος):— γεγεννημένος ἐκ νομίμου γάμου, νόμιμος, ἀλλά με ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα [ἔνθα τὸ ι εἶναι βραχὺ χάριν τοῦ μέτρου], μὲ ἐτίμα ὡς τοὺς γνησίους υἱούς του, λεγόμενον παρὰ νόθου, Ὀδ. Ξ. 203, πρβλ. Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 21. 2., 14. 3· οὕτως, ἐπὶ ἔθνους, ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους, γνήσιος, ὡς τὸ **αὐτόχθων**, ἀντίθετον τῷ ἔπηλυς, ἰθ. Αἰγύπτιοι Ἡρόδ. 6. 53, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 306· οὕτως, ἰθ. κύημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔκτρωμα, Ἱππ. 618, 654. 11· ἐπί τινων ἐκ τῶν στομάτων τοῦ Νείλου, φυσικός, ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, ἀντίθετον τῷ **ὀρυκτός**, οὐκ ἰθαγενέα στόματα Νείλου, ἀλλ' ὀρυκτὰ Ἡρόδ. 2. 17· ἰθ. νότος, ζέφυρος, γνήσιος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12· ἰθ. χρυσίον Κλήμ. Ἀλ. 342.

ἰθαίνω· «ἰθαίνειν· εὐφρονεῖν» Ἡσύχ.

Ἰθάκη [ῐ], πατρὶς τοῦ Ὀδυσσέως, νῆσος παρὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἑλλάδος, Ὅμ. πολλαχοῦ ἐντεῦθεν ὁ Ὀδ. καλεῖται **Ἰθακήσιος**, ὁ, Ἰλ. Β. 184, Ὀδ. Β. 24, κτλ.· **Ἰθάκηνδε**, εἰς τὴν Ἰθάκην, Π. 322· **-ηθεν**, ἐκ τῆς Ἰθάκης, Κόϊντ. Σμ. 7. 187.— Περὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἡ σημερινὴ Ἰθάκη εἶναι ἡ ἐπὶ Ὁμήρου, ἴδε Nitzsch ἐν Ὀδ. Ι. 25, ἐν τῷ προλ. σελ. XVIII. κέξ., Merry ἐν Ὀδ. τόμ. α' παραρτ. 3.

ἴθανα· «σχοινία» Ἡσύχ.

ἰθαρός, ά, όν, παρ' Ἡσυχ. «ἰθαραῖς· ταχείαις, κούφαις, ἱλαραῖς, καλαῖς, καθαραῖς», ὧν ἡ τελευταία σημασία ἐν Ἀνθ. Π. 15. 22, 10, κρανὰν ἰθαρὰν νᾶμα·— **ἴθαρ**, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «εὐθέως, ταχέως», εἶναι ἁπλῶς τὸ Ὁμηρικὸν **εἶθαρ**.

Ἴθας· «ὁ τῶν Τιτάνων κήρυξ Προμηθεύς· τινὲς Ἴθαξ» Ἡσύχ.

ἰθείη· «ἅμαξα. Θεσσαλοὶ» Ἡσύχ.

ἰθέως· «ὀρθῶς» Ἡσύχ.

ἰθή, ἡ, «εὐφροσύνη» Ἡσύχ.

ἰθθάναι = **ἱστάναι**, αἰ δέ κα μὴ ἰθθᾶντι, ἢ ἰθθᾶντες (= ἱστῶσι ... ἱστῶντες) Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42A, στ. 49.

ἴθι, προστακτ. τοῦ **εἶμι**, ὕπαγε, ἐλθέ, Ὅμ., Ἀττ.· «ἴθι· ἧκε, ἔρχου» Ἡσύχ. ΙΙ. ὡς τὸ ἄγε, ὡς ἐπίρρ. παρακελευσματικόν, ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται Ἰλ. Δ. 362· ἴθι νυν Ἀριστοφ. Βάτρ. 519, κ. ἀλλ.

ἴθιτας· «μωρὸς» Ἡσύχ.

ἴθμα, τό, (εἶμι) βάδισμα, βῆμα, πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι Ἰλ. Ε.778, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ.114, Καλλ. εἰς Δήμ. 59.

ἰθμαίνων· «ἀσθμαίνων» Ἡσύχ.

ἰθμία, ἡ, «ἡ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος» Ἡσύχ.

ἶθρις, ὁ, εὐνοῦχος, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ.175.— Καθ' Ἡσύχ. «ἴθρις· σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος».

ἰθυ-βόλος, ον, ὁ κατ' εὐθεῖαν βάλλων, κτυπῶν, ἀκόντιον Ἀπολλόδ. 3.15· εὐθύς, Βυζ.

ἰθυγενές· «εἰς εὐθύτητα τεταμένον» Ἡσύχ.

ἰθύ-γραμμος, ον, εὐθύγραμμος, Ἀγαθ. Σχόλ. Ἱστ. 5, σ. 153, ἔκδ. Παρ.

ἰθύ-δίκης [ῑθ-], ου, ὁ, ὁ δικαίως κρίνων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 228, ἀντίθετον τῷ **δωροφάγος**, αὐτόθι 219, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 35.

ἰθύ-δικος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 8.135, παράρτ.151.

ἰθυδρομέω, εὐθυδρομῶ, τρέχω κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 270, 28.

ἰθυ-δρόμος [ῑ], ον, ὁ ἔχων εὐθεῖαν κίνησιν, πρίων Ἀνθ. Π. 6.103·— οὐσιαστ. **ἰθυδρομία**, ἡ, ἰθ. τῶν πόρων Ἑρμῆς Τρισμέγ.

ἰθύ-θριξ [ῑθ], **τρῐχος**, ὁ, ἡ, ἔχων τρίχας εὐθείας, ἀντίθετον τῷ **οὐλόθριξ** (ἔχων «σγουρὰ μαλλιά»), Ἡρόδ.7.70, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 955.

ἰθυ-κέλευθος [ῑ], ον, πορευόμενος τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἐπὶ βέλους, Νόνν. Δ.15. 364.

ἰθυ-κρήδεμνος [ῑ], ον, ἐπίθετ. τῶν πλοίων, Πάμφως παρὰ Παυσ.7. 21, 9, πιθαν. νὰ σημαίνῃ πλοῖον ἔχον τὰ ἱστία ἀναπεπταμένα.

ἰθυ-κτέανος, ον, ὑψηλὸς καὶ εὐθύς, «ἰθυκτέανον· τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον» Ἡσύχ.· πρβλ. **εὐκτέανος** 2 (κτείς).

ἰθυκτίων, ἴδε **ἰθυπτίων**.

ἰθύ-κυφος, η, ον, ἢ **ἰθυ-κυφής, ές**, λέξ. δύσκολος, παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810. 842, κτλ., ἐπὶ τῆς κυρτότητος τῆς σπονδυλικῆς στήλης· ἡ ὅλη κυρτότης παρίσταται διὰ τοῦ **ἰθυσκόλιος**, ἡ τοῦ κατωτέρου μέρους διὰ τοῦ **ἰθύλορδος**, ἡ δὲ τοῦ ἀνωτέρου διὰ τοῦ **ἰθύκυφος**. Ἡ πιθανὴ σημασία τῶν λέξεων τούτων εἶναι: κυρτὸς ἅμα καὶ εὐθύς· δηλ. κυρτὸς ὡς ἐκ τοῦ πλαγίου ὁρώμενος, ἀλλὰ εὐθὺς ὁρώμενος ἐκ τοῦ ὄπισθεν.— ἑπομένως τὸ **ἰθύκυφος** θὰ σημάνῃ (ἐπὶ τῆς

σπονδυλικῆς στήλης) κυρτὸς πρὸς τὰ ἔξω καὶ ὀπίσω, ἐν ᾧ τὸ **ἰθύλορδος** πρὸς τὰ ἔσω καὶ ἐμπρός· ἴδε ἐν λ. **κυφός.**— Αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Γαληνοῦ.

ἰθύ-λορδος, η, ον, ἴδε **ἰθύκυφος.**

ἰθῠμᾰχέω, μάχομαι δικαίως, νομίμως, τινὶ Νικήτ. Χρον. 19. 3

ἰθῠμᾰχία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, μάχη καλή, δικαία, εἰλικρινής, ἰθ. ποιέεσθαι Ἡρόδ. 4.120· ἰθυμαχίῃ διώσασθαί τινα αὐτόθι 102.

ἰθῠ-μάχος, [ῑ], **ον,** ὁ μαχόμενος δικαίως καὶ εἰλικρινῶς, Σιμων. 139 (ἄλλως εὐθ-).

ἴθυμβος, ὁ, βακχικὸς χορός, Πολυδ. Δ', 104.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἴθυμβος· γελοιαστής· καὶ τὸ σκῶμμα. ἀπὸ τῶν ἰθύμβων .. κλ.».πρβλ. καὶ Φώτ.

ἰθύ-νοος, ον, ὁ ἔχων εὐθὺν νοῦν, Παύλου Σιλ. Ἐκφρ. 601.

ἴθυνσις, εως, ἡ, = **εὔθυνσις,** διεύθυνσις, Ἱππ. 86F.

ἰθύντατα, Ἐπίρρ., Ὑπερθ. τοῦ **ἰθύ.**

ἰθυντὴρ [ῑ], **ῆρος.** ὁ, ὁ ἰθύνων, ὁδηγῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 209, 1260, Ἀνθ. Π.15. 21· ἰθ. πυρός, δηλ. ὁ Ἥφαιστος, Κόλουθ. 51.— κυβερνήτης, ἀναμορφωτής, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 905·— ὡς ἐπίθετ., ἰθυντῆρι νόῳ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω.17. 22.

ἰθυντήριος, ον, διευθύνων· διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐθυντ-** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 764.

ἰθυντής, οῦ, = **ἰθυντήρ,** Ἡσύχ.·— **ἰθύντωρ,** Ὀρφ. Ἀργ. 122, Νόνν.

ἰθύνω [ἴδε ἐν τέλ.]: Ἰων. παρατ. **ἰθύνεσκον,** Κόϊντ. Σμ.: ἀόρ. **ἴθυνα** Ὀδ Ψ.197:— Μέσ., ἴδε κατωτ. 2: ἀόρ. **ἰθύνασθαι** Κόϊντ. Σμ. 14. 500:— Παθ., ἀόρ. **ἰθύνθην** Ἰλ. Π. 275· πρκμ. **ἴθυμμαι** Διον. Π. 341, **ἀπ-ίθυνται** Ἱππ. 756D: (ἰθύς). [**ἰθύνω** (ῑ,ῡ): ῐ- μόνον ἐν Ἀνθ. Πλαν. 74]. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **εὐθύνω** (ἁπαντῶν ἐνιαχοῦ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπανίως ἄνευ διαφ. γραφ. **εὐθυν-**), εὐθύνω, κάμνω τι εὐθύ, «ἰσάζω», ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, πρὸς τὴν στάθμην, διὰ τῆς στάθμης, Ὀδ. Ε.245, Ρ.341, Φ.44,121, Ψ. 197.—Παθ., τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐπὶ ἵππων ἐζευγμένων ὁμοῦ, «ἀπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 475. **2)** ὁδηγῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν (Ἐπικ. ἀντὶ -ωμεν), ἂς τοὺς ὁδηγήσωμεν κατ' εὐθεῖαν, Ἰλ. Λ. 528· νῆα θοὴν ἰθύνει [ὁ κυβερνήτης] Ἰλ. Ψ. 317· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν Ὀδ. Λ. 10, κτλ.· ἴθυνε δόρυ, δηλ. τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 411· ἰθ. δρόμον, κῶλον Εὐρ. Ἱππ. 1227, Ὀρ. 1016· πώλους ὁ αὐτ. ἐν Φοιν.179· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη, διηύθυνεν αὐτὸ ἡ Ἀθηνᾶ, Ἰλ. Ε. 290.— Μέσ. κατευθύνω δι' ἐμαυτόν, ἐπὶ βλημάτων, ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν, ἐσκόπευε τὸ βέλος του κατ' εὐθεῖαν πρὸς .., Ὀδ. Χ. 8· πηδαλίῳ ἰθύνετο (δηλ. νῆα) Ὀδ. Ε.270, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 324· μετὰ γεν., ἀλλήλων ἰθυνομένων .. δοῦρα, «ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ἰθυνόντων, τουτέστιν, ἀπ' εὐθείας βαλλόντων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 3· πρβλ. **ἰθὺς** ὡς Ἐπίρρ. — Παθ., ἐπὶ πλοίου, διευθύνομαι, κυβερνῶμαι. Ἡρόδ.1.194. **3)** κυβερνῶ, ὁδηγῶ, διευθύνω, Ζεὺς .. πάντ' ἰθύνει Ἰλ. Ρ. 632· ἰθ. στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ.773· ἰθ. ἑορτάς Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 3· ζωὴν Ἀνθ. Π. 6. 68· ἐπὶ δικαστοῦ, μύθους ἰθύνω, ἐπανορθῶ ἀδίκους κρίσεις, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 265, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 83· ἰθύνω τὸ πλέον τινί, κρίνων ἀπονέμω τὸ μεγαλείτερον μέρος εἴς τινα, Θεόκρ. 5.71.— Παθ., ἰθύνεσθαι θανάτῳ, κολάζεσθαι θανάτῳ, Ἡρόδ. 2.177.

ἰθυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν πρός τινα, Ἱππ. 278. 46.

ἰθῠ-πόρος, ον, κατ' εὐθεῖαν πορευόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 64, 68, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιϐ', 140· ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2072.18.

ἰθυ-πτίων, [πτῑ], **ωνος.** ὁ, ἡ, μόνον ἐν Ἰλ. Φ.169, μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, ἐκ τοῦ **πέτομαι,** κατ' εὐθεῖαν πετομένην (πρβλ. **ἰθὺς** II)· ἀλλ' ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω **ἰθυκτίωνα,** ἐκ τοῦ **κτεὶς** ἢ **κτηδών,** εὐθείας ἶνας ἔχων.

ἰθύρροπος [ῑ], **ον,** (ῥοπὴ) κρεμάμενος καθέτως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 809.

ἰθύς, ἰθεῖα, ἰθύ, Ἰων. θηλ. **ἰθέα** Ἡρόδ. 2.17, ἂν καὶ ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσιν ἔχει **ἰθείης, η, αν.** [ῑ πλὴν ἐν τῷ Ἐπικ. συνθέτῳ **ἰθαιγενής,** Ὀδ. Ξ. 203]. Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπος τοῦ Ἀττ. **εὐθύς,** «ἴσιος». **1)** εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν, Λατ. rectus, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον ἐν τῷ Ἐπιρρ. **ἰθὺς** (κατωτ. II)· ἰθείῃ τέχνῃ, κατ' εὐθεῖαν, ἀμέσως, Ἡρόδ. 9. 57· ἰθέα ὁδὸς 2 17· ἰθεῖαν (δηλ. ὁδόν), κατ' εὐθεῖαν, Λατ. recta (δηλ. via), 7.193· ἐκ τῆς ἰθέης, ἀπ' εὐθείας, φανερά, 2.161., 9. 37· κατ' ἰθὺ εἶναι, κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντι, 9. 51· ἰθ. ἀτραπὸς Νικ. Θηρ. 265, πρβλ. Ἀνθ. Π.10. 3· ἰθύντατον ἴχνος Διον. Π. 651· γραφίδες ἰθύταται Ἀνθ. Π. 6. 63· ἰθύτατον ὄρος, καθ' ὑπερβολὴν ἀπότομον, Ἀππ. Ἰβηρ. ἐν ἀρχῇ. **2)** τὸ ἐπίθ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, εὐθύς, δίκαιος, εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, .. ἰθεῖα γὰρ ἔσται [ἡ δίκη] Ἰλ. Ψ. 580 (ἐντεῦθεν, ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ.84, ὁ Ἕρμαννος ἀναγινώσκει, ἰθείη Διός· πρβλ. Ἡσύχ., «ἰθεῖα· δικαιοσύνη»)· διακρινώμεθα νεῖκος ἰθείῃσι δίκαις Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 36· ἀντίθετον τῷ σκολιαὶ δίκαι αὐτόθι 219, 222, Θεογ. 86· οὕτως ἐν τῷ Ὑπερθ. Ἐπιρρ., δίκην ἰθύντατα εἰπεῖν, κρῖναι δικαιότατα, Ἰλ. Σ. 508· οὕτω καὶ ἀκολούθως, ἰθεῖα κεφαλὴ Θέογν. 535· πρήξιες ἰθύτεραι ὁ αὐτ.1020· ἰθύς τε καὶ δίκαιος Ἡρόδ. 1. 96· λόγος ἰθὺς αὐτόθι 118. **II.** **ἰθύς,** ἢ σπανιώτερον, **ἰθύ,** ὡς Ἐπίρρ., κατ' εὐθεῖαν πρός, συχν. παρ' Ὁμήρ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. ἀντικειμένου, αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος Ἰλ. Ε. 849· ἰθὺς Δαναῶν Ρ. 340· ἰθὺς Λυκίων .. ἔσσυο καὶ Τρώων Π. 584· ἰθὺς κίεν οἴκου, ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν οἶκον (δηλ. τὴν κλισίην, σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως), Ω. 471, πρβλ. Ὀδ. Ο. 511· τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ' οὐδ' ἀπολήγει Ἰλ. Υ. 99· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἰθὺ τοῦ Ἴστρου 4. 89· ἰθὺ τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος 1. 207, πρβλ. 6. 95, κ. ἀλλ.·— ὡσαύτως, ἰθὺς πρὸς τεῖχος Ἰλ. Μ.137· ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίης Ἡρόδ. 5. 64. **2)** ἀπολ., τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, «ἐκεῖσε δὴ κατ' εὐθὺ ἐπὶ φρονήματι ἐπαιρόμενος ἤλαυνε τοὺς ἵππους» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 124, Ν.135· ἰθὺς μεμαὼς Λ. 95, κτλ.· ἰθὺς μαχέσασθαι, «ἐπ' εὐθείας μάχεσθαι» (Θ. Γαζῆς), Ρ.168· οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, «οἱ δὲ (ἀναβάται) τὴν τῶν χειρῶν ἰσχὺν εὐθὺ τῶν ἐναντίων ἔφερον» (Θ. Γαζῆς), Ε. 506, πρβλ. Υ.108· ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, δηλ. ἐπεὶ προσετέτραπτό οἱ ἰθύ, ἀντεμετώπισεν αὐτόν· ἐστράφη ἐναντίον του πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Ἰλ. Ξ. 403·— ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ἀμέσως, Ἡρόδ. 3. 58. **3)** **ἰθέως,** Ἐπίρρ. ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον, 2.121, 2. κτλ.· ἰθέως ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον 8. 108.

ἰθὺς [--], ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' αἰτ. **ἰθύν.** **1)** ἀν' ἰθὺν = ἀν' ὀρθόν, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, Ἰλ. Φ. 303, Ὀδ. Θ. 377. **2)** ἐπιχείρησις, πρᾶξις ἀπαιτοῦσα ταχεῖαν ἐκτέλεσιν, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν Ὀδ. Δ. 434· ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν Ἰλ. Ζ.79· γυναικῶν γνώομεν ἰθύν, «τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμὴν» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 304.

ἰθυ-σκόλιος, ον, κεκυρτωμένος κατὰ μίαν διεύθυνσιν, ἀλλὰ εὐθὺς κατ' ἄλλην, ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810· ἴδε ἐν λ. **ἰθύκυφος.**

ἰθυτένεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἰθυτενής,** εὐθυγραμμία, Πτολ. Γεωγρ. σ. 9. 29.

ἰθῠ-τενής, ές, εὐθυτενής, εὐθύς, κανὼν Ἀνθ. Παλατ. 6. 65· στάθμη αὐτόθι 103· ὄρθιος, κάθετος, Ἀνθ. Πλαν. 261· μεταφ., ἰθ. κνήμη Ἀρισταίν. 1. 27.—Ἐπίρρ. -νῶς, Νικήτ. Εὐγεν. 1. 206, Εὐσταθ. Πονημάτ.130, 60, κτλ.

ἰθύτης, ητος, ἡ, (ἰθὺς) εὐθύτης, ὁδοῦ Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6.

ἰθυ-τμής, ῆτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Νόνν. Δ. 2. 451., 5. 282.

ἰθύ-τομος, ον, (τέμνω) κατ' εὐθεῖαν τετμημένος, δηλ. εὐθύς, οἶμος Διον. Ἀρ.

ἰθύ-τονος [ῑ], **ον,** = **ἰθυτενής,** Ἀνθ. Παλ. 6. 187 (Brunck **ἰθυτενῶν**).

ἰθύ-τρην, ἀντὶ **εὐθύτρητον,** παράδοξος τύπος μνημονευόμενος ἐκ τοῦ Δημοκρ. ἐν τοῖς κανόσι τοῦ Θεογνώστου σ. 79. 16 (Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 2).

ἰθύτρῐχες, οἱ, αἱ, πληθ. τοῦ **ἰθύτριξ.**

ἰθυ-φαλλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰθύφαλλον, εἶδος μέτρου, Ἡφαιστ.· τὰ ἰθυφαλλικά, ποιήματα ἐν τοιούτῳ μέτρῳ πεποιημένα, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 4 (**ἰθυφάλλεια** εἶναι ἐσφαλμ. γραφ.), Πολυδ. Δ', 53.

ἰθύ-φαλλος, ὁ, fascinum erectum, τὸ ἐντεταμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ὃ ἔφερον ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βάκχου, Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 12, κτλ. **II.** τὸ ποίημα τὸ ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενον, οὗ οἱ στίχοι ἀπετελοῦντο ἐκ καθαρῶς τροχαϊκοῦ βραχυκαταλήκτου διμέτρου, Ἕρμαννος ἐν El. Metr. σ. 94. **III.** «ἰθύφαλλοι, οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι» Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξει· «οἱ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ» Δημοχάρης παρ' Ἀθην. 253C, 129D· φοροῦντες προσωπεῖον μεθυόντων καὶ ἐστεφανωμένοι εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ὀρχήστραν, Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 622Β·— ὄνομα τοῦ Πριάπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5960· μεταφ., λάγνος, ἀσελγής, 1261.17, κτλ.

ἰθῠ-φάνεια, ἡ, ἡ κατ' εὐθεῖαν πρόσπτωσις ἢ λάμψις τοῦ φωτός, Ἡλιοδ. Ὀπτ.

ἰθύω: ἀόρ. **ἴθῡσα,** Ὁμ. Ἡρόδ.· πρβλ. **ἐπιθύω**: (**ἰθύς**). Πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν, σπεύδω, ὁρμῶ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐμπρός, σπάνιον κατ' ἐνεστ., ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων ἰθύει [ῠ], «ἐπ' εὐθείας ὁρμᾷ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 552· ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο, ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο ἡ μάχη ἀνὰ τὴν πεδιάδα ὁτὲ μὲν τούτων ὁτὲ δὲ ἐκείνων τρεπόντων τοὺς ἄλλους, Ζ. 2· ἰθύει τάχιστα δελφὶς Πινδ. Ἀποσπ.258·— μετὰ γεν. ἀντικειμ., ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεός, ὥρμησε κατ' εὐθεῖαν πρός, Ἰλ. Ο. 693· οὕτως, ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος Μ. 443· ἴθυσαν πρὸς .. Ἡρόδ. 4.122. **II.** μετ' ἀπαρ., προθυμοποιοῦμαι, ὁρμῶμαι νὰ πράξω τι, ὁπότ' ἰθύσειε .. μάσασθαι Ὀδ. Λ. 591· ἴθυσεν ῥ' ὀλολύξαι Χ. 208· ὡσαύτως, ὅκῃ (ἢ ὅκου) ἰθύσειε στρατεύεσθαι, καθ' οἱανδήποτε διεύθυνσιν προυτίθετο νὰ βαδίσῃ, Ἡρόδ.1. 204., 3. 39· ἰθύοντα στρατεύεσθαι ὁ αὐτ. 7. 8, 2.— Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀμετάβ. τύπος τοῦ **ἰθύνω,** ἰσοδύναμος τῷ **θύω** Β, **θύνω** (ἅπερ ἴδε)· ἡ σημασ. I. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδ.

καὶ ἡ σημασ. II. οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδι.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰθύω· ἐπιβάλλομαι».

ἰθυωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **εὐθυωρία**, ἡ φυσικὴ διεύθυνσις ἢ θέσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος, κτλ., Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 746.

ἰθών· «πυγή. λαγαρὸς καὶ πρωκτός» Ἡσύχ.

ἰΐζω, (ἰός) εἶμαι πλήρης ἰοῦ δηλ. σκωρίας, ἐσκωριασμένος, φαίνομαι ὡς σκωρία, Διοσκ. 5.119 (120).

ἱκᾰνοδοσία, ἡ, Λατ. satisdatio, ἐγγύη, ἐγγύησις· καὶ **ἱκανοδότης, ου**, ὁ, ἐγγυητής, Ἀρμενοπ. 1. 4, 68· ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ.

ἱκᾰνο-κόσμητος, ον, ἱκανῶς, πλουσιοπαρόχως κεκοσμημένος, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 479, 15.

ἱκᾰνο ποιέω, παρέχω ἱκανοποίησιν, Γλωσσ.: **ἱκανο-ποίησις, εως**, καὶ **ἱκανο-ποιΐα**, ἡ, τὸ ἱκανοποιεῖν, Ἐκκλ.

ἱκανός [ῐ], ή, όν, (ἵκω, ἱκάνω), ἐπίθ. τοῦ πεζοῦ λόγου ἐν χρήσει δὶς ἢ τρὶς καὶ παρὰ Τραγ., ἴδε κατωτ.· **I.** ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, ἀρκούντως ἰσχυρός, ἱκανός, μετ' ἀπαρεμφ., εἴπερ αὐτοὶ ἱκανοὶ ἦσαν Πολυκράτεα παραστήσασθαι Ἡρόδ. 3. 45, Ἀντιφῶν 113. 8, κτλ.· ἱκ. τεκμηριῶσαι, ἱκανὸς νὰ ἀποδείξῃ τι, Θουκ. 1. 9· ἱκ. πεῖσαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· ἱκ. ζημιοῦν, ἔχων ἐπαρκῆ ἰσχὺν ὅπως τιμωρήσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 8, 4· ἱκ. βοηθεῖν, ἐρωτᾶν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 276Ε, κτλ.· ὡσαύτως, ἱκ. ὥστε γνῶναι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 875Α, πρβλ. Φαῖδρ. 258Β:— ἱκ. εἴς τι Ἡρόδ. 4. 121· κατά τι Πολύβ. 26. 5, 6, κ. ἀλλ.· μετ' αἰτ. πράγμ., ἀνὴρ γνώμην ἱκανός, ἄνθρωπος μεθ' ἱκανῆς φρονήσεως, Ἡρόδ. 3. 4· ἱκ. τὴν ἰατρικὴν Ξεν. Κύρ. 1. 6. 15· καὶ μετὰ δοτ. πράγμ., ἱκ. ἐμπειρίᾳ καὶ ἡλικίᾳ Πλάτ. Πολ. 467D· οἱ τοῖς χρήμασιν ἱκανώτατοι Ξεν. Ἱππ. 2, 1·— μετὰ δοτ., ἰσόπαλος πρὸς .., ἰσοδύναμος, εἷς πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις Πλάτ. Πρωτ. 322C, πρβλ. Θεαίτ. 169Α:— ἀπολ., ἱκανὸς Ἀπόλλων Σοφ. Ο. Τ. 377· ἱκ. ἂν γένοιο σὺ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 495· οἱ ἱκανώτατοι τῶν πολιτῶν Ἰσοκρ. 260Α. πρβλ. 215D· εὐφυεῖς καὶ ἱκ. Πλάτ. Πολ. 365Α· ἱκανὸς σοφιστὴς ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204Α· αὐληταὶ ἱκανοὶ πρὸς ἰδιώτας, ἀρκούντως ἱκανοὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ἰδιώτας, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327C· γυνὴ ἱκανὴ μέν, ἄγροικος δὲ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 3. **II.** ἐπὶ πραγμάτων πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ποσοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἱκανός, ἐπαρκής, «ἀρκετός», τὰ ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς σώφροσιν, τὰ ἀρκοῦντα εἶναι ἀρκετὰ εἰς τοὺς φρονίμους, Εὐρ. Φοίν. 554, πρβλ. Τρῳ. 996· ἱκ. κακὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 1047· ἱκανὰ τοῖς πολεμίοις εὐτύχηται, ἀρκούσας ἐπιτυχίας ἔσχον, Θουκ. 7. 77· ἱκ. τεκμήριον Πλάτ., κτλ.· ἱκ. εἴς, ἐπί, πρός τι Ξεν. Ἱέρ. 4, 9, Πλάτ. Πολ. 371Ε, Πρωτ. 322Β:— ἐπὶ μεγέθους, ἀρκούντως μέγας, οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 1. 2· οὐδ' ἦν ἱκανά σοι .. μέλαθρα .. ἐγκαθυβρίζειν Εὐρ. Τρῳ. 997, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 373D, κ. ἀλλ.· λῦπαι Ἀντιφῶν 116. 29· μέρος τῶν ὄντων αὐτόθι 115. 25, κτλ.·— ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, ἱκανός, «ἀρκετός», ἱκ. χρόνον Ἀριστοφ. Εἰρ. 354· ἱκ. χρόνος τινὶ Λυσ. 97. 20. **2)** ἐπαρκής. ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 179Β· ἱκανῷ λόγῳ ἀποδεῖξαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 369C·— τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, λαμβάνειν ἐγγύησιν (εἴτε χρηματικὴν εἴτε ἄλλην), Λατ. satis accipere, καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος .. ἀπέλυσαν αὐτοὺς Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 9· τὸ ἱκ. ποιῶ τινι, ἱκανοποιῶ ἀπαίτησίν τινος, «πρὸς τὸν ἀδολέσχην λιπαροῦντα συλλαβέσθαι αὐτῷ, τὸ ἱκανόν σοι ποιήσω, φησίν, ἐὰν παρακλήτους πέμψῃς, καὶ αὐτὸς μὴ ἔλθῃς» Διογ. Λ. 4. 50:— ἐφ' ἱκανόν, = ἱκανῶς, Πολύβ. 11. 25, 1. **III.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, ἀρκούντως, ἀρκετά, προσηκόντως, Θουκ. 6. 92, κτλ.· λαγόνες λαπαραὶ ἱκανῶς Ξεν. Κυν. 5. 30. **2)** ἀγγέλλοντες ἱκανῶς ἔχειν τὸ τεῖχος, ὅτι προεχώρησεν ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ ἀρκούντως, ὅτι ἔλαβεν ἐπαρκὲς ὕψος, Θουκ. 1. 91, Ξεν., κλ.· ἱκ. ἐχέτω, ἂς εἶναι τοῦτο ἀρκετόν, Πλάτ. Σοφιστ. 245Ε· ἱκ. ἔχει πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 430C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 3, 22· περί τι Πλάτ. Πολ. 402Α· ἱκ. ἔχειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493C· ἱκ. ἔχειν τοῦ βάθους ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 194D, πρβλ. Φίληβ. 62Α:— οὕτω καί, ἱκ. πεφυκέναι πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 158Β, πρβλ. Ἀντιφῶντα 115. 2·— Ὑπερθ. **ἱκανωτάτως** Ἱππ. 7. 37· **ἱκανώτατα** Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 67Α.

ἱκανότης, ητος, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ἱκανός, ἁρμόδιος, πρόσφορος, Πλάτ. Λύσ. 215Α. **II.** ἐπάρκεια, ἐπαρκὴς ἀριθμός, παίδων δὲ ἱκανότης ἀκριβὴς ἄρρην καὶ θήλεια ἔστω τῷ νόμῳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 930C.

ἱκᾰνόω: μέλλ. **-ώσω**, καθιστῶ τινα ἱκανὸν νὰ εἶναί τι, ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ θεοῦ, ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. γ', 6. — Παθ., ἱκανοποιοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, τινὶ Διον. Ἁλ. 2. 74· ἀπολ., Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 34· ἱκανούσθω ὑμῖν, ἱκανὸν ἔστω ὑμῖν, δηλ. οὐκ ἔστι πλέον χρεία, ἱκανούσθω ὑμῖν ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλὴμ· ἰδοὺ θεοί σου κτλ. Ἐδδ. (Γ' Βασιλ. ΙΒ', 28).

ἱκάνω [ῐκᾱ]: παρατ. **ἵκᾱνον** [ῑ ἕνεκα τῆς αὐξήσ.], εὔχρηστον μόνον ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, ὁ δὲ μέλλ., ἀόρ. καὶ πρκμ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ **ἱκνέομαι**. Ἐπικ. ῥῆμα, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἵκω**, ἀπαντῶν ἐνιαχοῦ παρὰ Τραγ., = ἔρχομαι, ἐς Χρύσην ἵκανεν ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην Ἰλ. Α. 431· ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν Ι. 354· ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Β. 17, 168· ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω Ὀδ. Ο. 492· οὕτως, οἴκαδε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1337· οἱ ἱκάνομεν Σοφ. Ἠλ. 8· πρὸς ἐσχατιὰν Πινδ. Ο. 3. 78· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., ἔρχομαι πρός τι, ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν Ἰλ. Ω. 501· ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ Ὀδ. Δ. 139, πρβλ. 29· Ἴδην δ' ἵκανον Ἰλ. Ο. 151· ἀπολ., χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, «χαίρετε· ὄντως που ἄνδρες προσφιλεῖς παρεγένεσθε» (Θ. Γαζῆς), Ι. 197· εὖ ἱκάνεις Σοφ. Ἠλ. 1102. **2)** φθάνω, ἐκτείνομαι μέχρι, ἐλάτη .. δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν Ἰλ. Ξ. 288· φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν Ο. 686, πρβλ. Σ. 214, Τ. 379· ἥβης μέτρον ἱκ. Ὀδ. Σ. 217, Τ. 532. **II.** μετὰ προσωπικοῦ ἀντικειμένου, συχν. ἐπὶ λυπηρῶν πραγμάτων, ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει Ἰλ. Β. 171, πρβλ. Δ. 254· πένθος ἱκάνει με, ἱκάνει φρένας καὶ θυμὸν κτλ., Ὅμ.· τάφος δέ οἱ θυμὸν ἵκ. Ὀδ. Ψ. 93· οὕτως, ἄλγος, γῆρας, δύη, κάματος, κῆδος, ὀϊζύς, μόρος, χόλος, χρειὼ ἱκάνει τινά· ὡσαύτως, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει Ἰλ. Α. 610· παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει με, ἐκπληροῦνται εἰς ἐμέ, Ὀδ. Ι. 507· σπανίως μετὰ δοτ., σφῶιν ἐελδομένοισιν ἵκανεν (πρβλ. **ἄσμενος**) Φ. 209. **2)** ἐπὶ ἱκέτου, σόν τε πόσιν σά τε γοῦναθ' ἱκάνω Π. 147, πρβλ. Ε. 449, Ν. 231· οὕτω, Σόλων 12. 21, Αἰσχύλ. Περσ. 159· πρβλ. **ἱκνέομαι** ΙΙ. 3. **III.** καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ Μέσ., χρειὼ γὰρ ἱκάνεται Ἰλ. Κ. 118· τὰ σὰ γοῦναθ' ἱκάνομαι Σ. 457, Ὀδ. Γ. 92, Δ. 322· οἶκον Ψ. 7, 27, κτλ.

Ἰκάριος [ῐκᾰ], **α, ον**, πόντος Ἰκ., τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὸ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς Καρίας, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι Ἴκαρος ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου ἐπνίγη, Ἰλ. Β. 145· Ἰκ. πέλαγος Ἡρόδ. 6. 96· Ἰκάριον μόνον, αὐτόθι 95.

ἴκελος [ῐ], **η, ον**, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. τύπος τοῦ **εἴκελος**, ὅμοιος, ὁμοιάζων, τινι Ἰλ. Λ. 467, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 3. 81, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1082, κτλ.· ὀργαῖς .. ἀλωπέκων ἴκελοι, «τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις ὅμοιοι» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 2. 141.— Ἐπίρρ. **-λως**, Ἱππ. 272.

ἰκελόω [ῐ], καθιστῶ τι ὅμοιον, θηρσὶν κείνους ἰκελώσας Ἀνθ. Π. 9. 83.

ἱκεσία, ἡ, (ἱκέτης) ἡ δέησις ἱκέτου, Εὐρ. Ὀρ. 1337, Ἀνθ. Π. 5. 116, Πλούτ.· ἱκεσίαισι σαῖς Εὐρ. Φοίν. 91· ἱκεσίας ποιεῖσθαι, ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὡς τὸ Λατ. supplicatio, Αἰσχίν. 70. 33, Διον. Ἁλ. 8. 43. [ῐ, ἀλλὰ ῑ χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., Πρόκλ. Ὕμν. 1. 36].— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131-2.

ἱκεσιάζω, = **ἱκετεύω**, Νικήτ. Χρον. 251C.

ἱκεσιασμός, ὁ, = **ἱκεσία**, Νικ. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 85.

ἱκέσιος, α, ον, ἢ **ος, ον**, (ἴδε κατωτ.): ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῶν ἱκετῶν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 616, Σοφ. Φιλ. 484, Εὐρ. Ἑκ. 345· πρὸς Ἱκεσίου Λουκ. Ἁλ. 3· ὡσαύτως, ἱκεσία Θέμις Διὸς Αἰσχύλ. Ἱκ. 360· πρβλ. **ἱκετήσιος, ἵκτιος**. **2)** ἀποτελούμενος ἐξ ἱκετίδων, παρθένων ἱκ. λόχος Αἰσχύλ. Θήβ. 111. **3)** ἱκετευτικός, ἱκεσίους πέμπων λιτὰς Σοφ. Φιλ. 495· ἱκεσίαν .. προστροπὰν Εὐρ. Ἡρακλ. 108· ἱκεσίοις σὺν κλάδοις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 102· ἱκεσίᾳ χερὶ αὐτόθι 108· ἀνάγκας ἱκεσίους λύειν αὐτόθι 39: — ἐπὶ προσώπων, ἱκέσιός σε λίσσομαι Σοφ. Ἀντιγ. 1290· ἱκεσία τε γίγνομαι Εὐρ. Μήδ. 710. [ῐκ-, πλὴν χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 215.]

ἱκετᾰ-δόκος, ον, δεχόμενος ἱκέτας, Αἰσχύλ. Ἱκ. 713.

ἱκετεία [ῐ], ἡ, Ἀττικώτερος τύπος τοῦ **ἱκεσία**, Θουκ. 1. 24· ἱκετείαν ποιεῖσθαί τινος, ἱκετεύειν τινά, ὁ αὐτ. 3. 67· ἱκ. θεῶν, ἱκεσίαι πρὸς τοὺς θεούς, Λυσ. 194. 21· ἐφ' ἱκετείαν τρέπεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 39Α· πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 183Α, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130, 132.

ἱκέτευμα [ῐ] τό, τρόπος ἱκεσίας, δεήσεως, καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο Θουκ. 1. 137, πρβλ. Πλουτ. Θεμιστ. 24.

ἱκετεύσιμος, η, ον, = **ἱκετήριος**, Ἡσύχ.

ἱκέτευσις, ἡ, = **ἱκεσία**, Σουΐδ.

ἱκετευτέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἱκετεύσῃ ἢ παρακαλέσῃ τις, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 38.

ἱκετευτικός, ή, όν, παρακλητικός, Σχόλ. εἰς Σοφ.— Ἐπίρρ. **-ῶς**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντήδην**.

ἱκετεύω: μέλλ. **-σω** (ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl.) ἐν Εὐρ. Ι. Α. 462, Ἰσοκρ. 154Α: ἀόρ. **ἱκέτευσα**: — ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον κατὰ παρατ. καὶ ἀόρ. μετὰ ῐ χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ παρὰ Τραγ. μετὰ ῑ ἕνεκα τῆς αὐξήσεως:— Μέσ. καὶ Παθ. ἴδε κατωτ. Πλησιάζω τινὰ ὡς **ἱκέτης** (ἴδε τὴν λέξ.), ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα Ὀδ. Ο. 277, πρβλ. ΙΙ. 292, 301., Ρ. 573· ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε Ἰλ. Π. 574, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 13· ἱκ. τινὰ γονάτων ἢ πρὸς γονάτων Εὐρ. Ἑκ. 752, Μήδ. 854· ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 48., 5. 51.— Παθ., ἀόρ. **ἱκετευθεὶς** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2, 2. **2)** δέομαι, παρακαλῶ, μετ' αἰτ. προσώπου καὶ ἀπαρ., ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν ἱππόθεν ἐξέμεναι Ὀδ. Λ. 531, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 11, Σοφ. Ο. Κ. 1414, Εὐρ. Ἴωνα 468· ἱκ. ὡς ..,

Λουκ.'Ανάχ.1·— ὡσαύτως μετὰ γεν. προσώπ. καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ τινα νά.., ἱκέτευσον πατρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν Εὐρ. Ι. Α. 1242· μετὰ δοτ., οὐδεὶς γὰρ μισῶν τινα ἱκετεύει αὐτῷ 'Ισαῖος π. τοῦ Μενεκλέους κλήρου § 8. 3) μετ' αἰτ. πράγμ.. ὑπὲρ οἴκου.. ἱκ. τάδε Εὐρ.'Ορ. 673· ὅσα πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν Θουκ. 2. 47. 4) παρὰ Τραγ. συχν. παρενθετικῶς, ἱκετεύω ἢ ἱκετεύω σε, ὡς τὸ λίσσομαι, Σοφ. Φιλ. 932, 1181, Εὐρ.'Εκ. 99· οὕτως, 'Αριστοφ. ἐν Νεφ. 696, κ. ἀλλ., καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, 'Αριστοφ. ἐν 'Εκκλ. 915· καὶ συχνάκις συνδεόμενον μετ' ἄλλων ῥημάτων ὁμοίας σημασίας, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Εὐθύδ. 282Β, κτλ.

ἱκετήριος, συγκεκομ. **ἱκτήριος**, α, ον, ὡς ἐπίθ. μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ τύπῳ· (ἱκέτης)·— ἱκτήριος θησαυρός, ἐπὶ κόμης προσφερομένης εἰς νεκρόν, Σοφ. Αἴ. 1175· **ἱκτήριοι** = ἱκέται ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 327· φωτῶν ἱκτήρια = φῶτας ἱκτηρίους ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 923. II. **ἱκετηρία**,'Ιων. -ίη, (ἐξυπακουομ. τοῦ ῥάβδος), ἡ, κλάδος ἐλαίας ὃν ὁ ἱκέτης ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ὡς σύμβολον τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀξιώσεών του, λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας Αἰσχύλ.'Ικ.192· ἱκετηρίην λαμβάνειν, φέρειν 'Ηρόδ. 5. 51., 7. 141· ἱκετηρίαν ἔχειν 'Αριστοφ. Πλ. 383· τιθέναι 'Ανδοκ. 15. 2. ἱκ. ἔθηκεν παρ' ὑμῖν, = ἱκέτευσεν ὑμᾶς Δημ. 262.16, πρβλ. 703. 23· ὑπέρ τινος ἱκ. τιθέναι εἰς τὴν βουλὴν Αἰσχίν.14. 41, πρβλ. 36.11· ἱκ. καταθεῖναι 'Ανδοκ 15.1· θέσθαι 'Αριστ.'Αποσπ. 394· προβάλλεσθαι Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 3.26· οὕτω, κλάδοι ἱκτήριοι Σοφ. Ο. Τ. 3·— ὡσαύτως κατὰ ἰσχυρὰν μεταφοράν, ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοὐμόν, ἔνθα ὁ ἱκέτης παριστᾷ ἑαυτὸν ὡς κλάδον ἐλαίας, Εὐρ. Ι. Α. 1216· οὕτω νομίζετε τὸν παῖδα τοῦτον ἱκετηρίαν προκεῖσθαι Δημ. 1078. 26. 2) = **ἱκεσία**, 'Ισοκρ. 186D (διάφ. γραφ. **ἱκετείας**), Πολύβ. 3.112, 8, 'Ηλιόδ. 7. 7.

ἱκετηρίς, ίδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **ἱκετήριος**, 'Ορφ.'Υμν. 2. 13., 33. 27.

ἱκέτης [ῐ], ου, ὁ, (ἵκω) ὁ ἐρχόμενος ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν ἢ προστασίαν, φυγάς ὅστις θέτει τὴν ἱκετηρίαν του ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ ἐπὶ τῆς ἑστίας οἰκίας τινός, μεθ' ὃ ἦτο ἀπαραβίαστος· ἰδίως ὁ ἐρχόμενος ὅπως ἐξαγνισθῇ μετὰ ἀνθρωποκτονίαν ἣν ἔπραξεν, ἀνὴρ ἱκέτης 'Ιλ. Ω. 158, πρβλ. 'Οδ. Ο. 277· ὁ τοιοῦτος ἦτο ἤδη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, Ι. 270· ἐθεωρεῖτο ἄξιος σεβασμοῦ (αἰδοῖος), Η. 165· καὶ ἀπέλαυε τῶν ἱερῶν δικαιωμάτων τοῦ ξένου, Θ. 546. κτλ.· ἱκέται ἱζόμενοι τοῦ θεοῦ 'Ηρόδ. 2. 113, πρβλ. 5. 71· ἱκ. σέθεν ἔρχομαι Πινδ. Ο. 5. 45, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 634, Θουκ. 1. 136· ἱκ. πατρῴων τάφων ὁ αὐτ. 3. 59· δέξασθαι ἱκέτην Αἰσχύλ.'Ικ. 28·— ἐν 'Οδ. Η. 422 ἡ λ. **ἱκέτης** ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχ. σχολιαστ. ὡς σημαίνουσα τὸν προσδεχόμενον ἱκέτας, «ὡς ἄν τις εἴποι τὸν ἱκετοδόχον»· ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ λόγος ὅπως ἀποχωρίσωμεν τῆς κοινῆς σημασίας·— **ἱκτήρ, ἵκτωρ, προσίκτωρ, προστροπαῖος** εἶναι λέξεις ἰσοδύναμοι, ἀλλ' ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μεθ' Ὅμηρον, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 930.— Ὅρα περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως Müller ἐν Εὐμ. § 51 κἑξ., καὶ ἴδε '**Ιξίων**.—Πρβλ. **ἱκέτις, ἵκτης.**

ἱκετήσιος [ῐ], α, ον, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡ; θεοῦ προστάτου τῶν ἱκετῶν,'Οδ. Ν. 213. II. ὡς τὸ **ἱκέσιος**, Νόνν. Δ. 36. 379.

ἱκετικός, ή, όν, = **ἱκετήριος**, Φίλων 2. 546, Εὐστ. Πονημάτ. 165. 87.—'Επίρρ. -κῶς, Δουκ.'Ιστ. Βυζ. σ. 65Β, κλ.

ἱκέτις [ῐ], ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἱκέτης**, 'Ηρόδ. 4. 165., 9.76, Αἰσχύλ.'Ικέτ. 349, 429, Σοφ. Ο. Τ. 920, κτλ.

ἱκετο-δόχος, ον, = **ἱκεταδόκος**, Εὐστ.1807. 9.

ἱκετώσυνα (δηλ. ἱερά), τά, ἁγνισμοὶ ἀπὸ ἀνθρωποκτονίας, «ἱκετώσυνα· καθαρτήρια, ἱκέσια» 'Ησύχ.

ἵκηαι, 'Επικ. ἀντὶ ἵκῃ, β' ἐνικ. τῆς ὑποτακτ. τοῦ ἀόρ. β' τοῦ **ἱκνέομαι**, 'Ιλ. Ζ. 143.

ἵκκος, ὁ, = **ἵππος**,'Ετυμ. Μ. 474. 12· ἴδε **ἵππος** ἐν τέλ.

ἱκμαδώδης, ες, (εἶδος) ὑγρός, πλήρης ἰκμάδος, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Λ.7, καὶ **ἰκμώδης**, ες, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 88.

ἰκμάζω, = τῷ ἑπομ.. Νικ. 'Αποσπ. 3.16. II. ὡς τὸ **ἐξικμάζω**,ἐξατμίζω τὴν ὑγρασίαν, καταξηραίνω, «ἰκμάζειν· κατασκελετεύειν» 'Ησύχ.· ἰκμασθέντος δὲ τούτου Πλουτ. 2. 954Ε.

ἰκμαίνω, (ἰκμάς) ὑγραίνω, Νικ. 'Αλεξιφ. 112·— Μέσ., δέμας ἰκμαίνεσθαι, ἀλείφειν τὸ σῶμα, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 847.— Παθ., βρέχομαι, ὑγραίνομαι, Νικ.'Αποσπ. 3.7.'Απολλ. Ρόδ. Δ.1066.

ἰκμαῖος, ὁ, (ἰκμὰς) ἔνυγρος, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς τὸ ὑέτιος, Λατ. Jupiter fluvius, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 522, Κλήμ.'Αλ.753.

ἰκμαλέος, α, ον, πλήρης ἰκμάδος, ὑγρός,'Ιππ. 593.15,'Οππ. 'Αλ. 3. 595, Νόνν. Εὐαγγ. κ.'Ιω. κε', 65.

ἴκμαρ, τό, = **ἰκμάς**, «νοτίς» 'Ησύχ.

ἰκμάς, άδος, ἡ, νοτίς, ὑγρασία, ὑγρότης, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, «ταχέως δὲ ἡ ὑγρασία ἀπῆλθεν» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ρ. 392· ἰκμάδος ἐστὶν ἐν αὐτῇ [τῇ Λιβύῃ] οὐδὲν 'Ηρόδ. 4.185· ἀνιεὶς ἐκ τοῦ σώματος ἰκμάδα, ἐπὶ πτώματος ἐκτεθειμένου εἰς τὸν ἥλιον, ὁ αὐτ. 3.125, πρβλ.'Ιππ. π.'Αέρ. 285· ἀλλ' ὡσαύτως, τῶν θανόντων ἴσον οὐκ' ἔνεστ' ἰκμάς, δὲν ὑπάρχει αἷμα, Αἰσχύλ.. 'Αποσπ. 230· συχν. παρ' 'Αριστ. ἐπὶ παντὸς εἴδους ζωϊκῶν χυμῶν ἢ ἐκκρίσεων: — κωμ. μεταφ., τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος 'Αριστοφ. Νεφ. 233· ἰκ. Βάκχου, δηλ. οἶνος, 'Ανθ. Π. 5. 134· καὶ τὰν εὔκολλον δρυὸς ἰκμάδα, δηλ. τὸν ἰξόν, αὐτόθι 6.109.

ἰκμασία, ἡ, = **ἰκμάς**, «ἰκμασία· ὁ ἔνδροσος ἀήρ, ὑγρασία» 'Ησύχ.

ἰκμάω = **λικμάω**, «ἰκμᾶν· λικμᾶν, σῖτον καθαίρειν» 'Ησύχ. 2) κτυπῶ, τραυματίζω, τὼς ἀ(ν)θρώπως τὼς ἰ(ν) τᾶι μάχαι ἰκμαμένως, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τετραυματισμένους, 'Επιγρ. Κύπρ. 60_3, πρβλ. **ἰκτέα**.

ἴκμενος, μόνον ἐν τῇ φράσει, ἴκμενος οὖρος, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, 'Ιλ. Α. 479, 'Οδ. Β. 420, κτλ.— ('Αναμφιβόλως ἐκ √FIK, ἵκω, ἱκνέομαι, = ἄνεμος ἀκολουθῶν, εὐνοϊκός, Λατ. secundus).

ἴκμη, ή. (ἰκμάς) φυτὸν φυόμενον ἐν ὑγροῖς τόποις, ἰδίως ἐν τῇ λίμνῃ τῇ περὶ τὸν 'Ορχομενόν, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 10, 1. — Καθ' 'Ησύχ.: «ἴκμη· φυτόν τι γινόμενον περὶ τὸν 'Ορχομενόν».

ἴκμιος, ον, ὑγρός, ἴκμιος ἀὴρ Νόνν. Δ. 2. 490.

ἰκμό-βωλον, τό, ὑγρὸς βῶλος γῆς, Διοσκ. 2.123.

ἰκμώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ἰκμάδος, ὑγρός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 88, ἴδε **ἰκμαδώδης**.

ἰκνεῖος· «τροφεύς. Ρόδιοι» καὶ «**ἰκνείαν**· τροφεῖαν» καὶ «**ἰκνά**· τροφεῖα» 'Ησύχ.

ἱκνέομαι, ἀποθ. ἐκτεταμ. τύπος τοῦ ἵκω (ὃ ἴδε), ἱκάνω, ἅπερ εἶναι οἱ παρ' 'Ομήρῳ τύποι τοῦ ἐνεστῶτος· τοῦ δὲ ἐνεστ. **ἱκνέομαι** μεταχειρίζεται ὁ 'Ομ. μόνον τοὺς τύπους **ἱκνεύμεναι, ἱκνεύμεσθα** ('Οδ. Ι.128, Ω. 339): παρατ. **ἱκνεῖτο** Σοφ. Ο. Κ. 970: μέλλ. **ἵξομαι** 'Ομ., Τρ.: Δωρ. **ἱξοῦμαι** 'Ανθ. Π. 9. 341:— ἀόρ. **ἱκόμην** 'Ομ. [μετὰ ῑ, πλὴν ὁσάκις ἐκτείνεται διὰ τῆς αὐξήσ., ὡς ἐν τῷ ἵκετο, κτλ.], καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς· περὶ τῆς μετοχ. **ἴκμενος** ἴδε ἐν λ.:— πρκμ. **ἷγμαι, ἷκται**, Εὐρ. 'Ικέτ. 22 (κατὰ τὸν Ἕρμαννον ἀντὶ τοῦ **κεῖται**), μετοχ. **ἱγμένος**, Σοφ. Φιλ. 494, ὑπερσ. **ἷκτο**, 'Ησ. Θ. 481, Σιμων. (;) ἐν 'Ανθ. Π. 6. 217: — ὁ παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἐν χρήσει τύπος εἶναι **ἀφικνέομαι** (ἴδε κατωτ. III)· ἀλλ' ἐνίοτε εἶναι εὔχρηστος καὶ ὁ ἀόρ. **ἵκετο** 'Ηρόδ.1. 216, **ἵκηται** Πλάτ. Φαῖδρ. 276D, συνηθέστερος παρὰ Λουκ. καὶ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσιν. Ἔρχομαι, αἶψα δ' ἵκοντο 'Ιλ. Σ. 532· ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο, ὁσάκις ἤρχετο ἐκ Κρήτης, Γ. 233· ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι Ζ. 502· πλῆρες, ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκ. 'Οδ. Χ. 35, πρβλ. Υ. 332· οὕτω, πεζὸν ἐνθάδ' ἱκ. Λ.173· δεῦρο Ρ. 524· λιμένος.. ἐντὸς ἵκοντο Λ. 432· ἐς Ὄλυμπον Ε. 360· ἐς χῶρον Δ. 446· ἐς νῆσον, ἐς Πύλον, κτλ.· ἐπὶ νῆας Ζ. 69· ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας, κτλ.· κατὰ λειμῶνα 'Οδ. Ω.13· προτὶ πτόλιν, προτὶ ἄστυ 'Ιλ.· πρὸς γούνατα 'Ησ. Θ. 460· ὑπὸ πτόλιν 'Ιλ. Λ. 182·— ἀλλὰ παρ' 'Ομ. συχν. μετ' αἰτ., ἔρχομαι, φθάνω εἴς τι, ἵκετο νῆας 'Ιλ. Θ. 149· τέλος ἵκεο μύθων Ι. 56· ἱκ. Ὄλυμπον,Τροίην, δῆμον, ἔθνος ἑταίρων, κτλ.· οἶκον.. καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν 'Οδ. Ψ. 259· οὕτω βραδύτερον, ἱκέσθαι γαῖαν Πινδ. Π. 4. 210· ἄλσος Αἰσχύλ. 'Ικ. 556· στέγας Σοφ. Ο. Τ. 534, κτλ. 2) ἔρχομαι, φθάνω εἰς.., ποσὶν οὖδας ἱκ. 'Οδ. Θ. 376· οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν, ἐπὶ δόρατος, 'Ιλ. Λ. 352· οὐδ' ὀστέον ἵκετο 'Οδ. Τ. 451, ἴδ. ἐν λ. **ὑπερικμ**.· οὕτως ἐπὶ πράγμ., ἠχὴ δ'.. ἷκετ' αἰθέρα 'Ιλ. Ν. 837, Σ. 207· ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἷκετ' ἀϋτμή Ξ. 174· ὅσσον πυρὸς ἵξετ' ἀϋτμή 'Οδ. Π. 290, πρβλ. Τ. 9. 20· ἐς πόλιν ἷκετ' ἀϋτή Ξ. 265·— οὕτως ἐπὶ χρόνου, ἥβης μέτρον ἢ ἥβην ἱκ. 'Ιλ. Λ. 225, Ω. 728, κτλ.· γήραος οὐδὸν ἢ γῆρας 'Οδ. Ο. 246· οὕτως, ἐπὶ γῆρας Θ. 237· οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον 'Ηῶ ἵκοιτο, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἔζη ἕως τὸ πρωΐ, Ρ. 497· οὕτω καί, οὐ τέλος ἵκεο μύθων 'Ιλ. Ι. 56· ὀλέθρου πείραθ' ἱκ. Β. 143· οἱ μὲν ἔπειτα ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, «ἀσπαστῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ὑπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου» (Σχόλ.), περὶ τοῦ 'Οδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης ὅτε μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν μετέβησαν εἰς τὴν κλίνην, 'Οδ. Ψ. 296, πρβλ. 354. 3) ἐν ποικίλαις φράσεσιν· μετὰ κλέος ἷκετ' 'Αχαιῶν, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς 'Αχαιοὺς παρακολουθῶν τὴν φήμην αὐτῶν,'Ιλ. Λ. 227· ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμάς, ἀφοῦ ἔπεσες εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, Κ.448· ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο, ὅ τι ἔπιπτεν εἰς τὰς χεῖράς των, 'Οδ. Μ. 331· ἱκ. ἐς γενεάν τινος, εἰς τὴν οἰκογένειάν τινος, Πινδ. Ν. 10. 25· ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην, ἀντὶ ἐς λόγους ἱκοίμην σοι,νὰ συνομιλήσω μετὰ σοῦ, Σοφ. 'Ηλ. 315· ἐνθάδ' ἵξομαι, ἐδῶ ἐπὶ τέλους θὰ φθάσω, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1365· ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται, ἐὰν ποτε ἔλθῃ πάλιν περίστασις πρὸς μερισμὸν λαφύρων, 'Ιλ. Α.166. II. μετὰ προσωπικοῦ ἀντικειμένου, ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἵκωμαι, «οὗτος δὲ ὀργισθείη ἂν πρὸς ὃν ἂν ἀφίκωμαι (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Α. 139, κτλ.· ἔς τινα 'Οδ. Ζ. 176· ἀλλὰ καί, ἔρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν τινός, ἵκετο δ' ἐς Πείραιον Υ.372· εἰς τὴν σκηνήν τινος, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἱκέσθαι 'Ιλ. Ω 338·— οὕτω, μετὰ Τρῶας ἱκ. Γ. 264· σπανίως μετὰ δοτ., ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο Μ. 374, πρβλ. 'Οδ. Φ. 207, καὶ ἴδε **ἱκάνω** II. 2) ἐπὶ θλίψεως, δυστυχίας, κτλ., ἐπέρχομαι εἴς τινα, πένθος ἱκ. τινὰ ἢ φρένας 'Ιλ. Α. 240, 362· ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος ἵκηταί τινα 'Οδ. Ο. 345· λιμὸς 'Ιλ. Τ. 348· ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο Ν.711· ἄδος, ἄχος,

σέβας, χόλος, ἱκ. τινὰ θυμὸν ἢ κραδίην, κτλ. 3) συχνάκις ὡς τὸ **ἱκετεύω**, προσέρχομαί τινι ὡς ἱκέτης, τὴν ἱκόμην φεύγων Ἰλ. Ξ. 260, πρβλ. Χ. 123. Ὀδ. Π. 424· ὡσαύτως, τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθ' Ι. 267·— οὕτω βραδύτερον, θεοὺς προστροπαῖς ἱκνουμένη Αἰσχύλ. Πέρσ. 216· Ζῆνα .. ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 159, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 671· [θεὸν] θυέεσσιν ἱκνεῖσθαι, πλησιάζειν θεόν τινα μετὰ προσφορῶν καὶ δεήσεων, Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 7. 3· πρβλ. ἱκάνω II. 2. 6) παρὰ Τραγ. ὁ ἐνεστ. εἶναι ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἱκετεύω**, τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι Σοφ. Ο. Κ. 1011· καὶ σὲ πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 588, πρβλ. Ο. Κ. 275, Φιλ. 470· οὕτω, ταύτης ἱκνοῦμαί σ' Εὐρ. Ὀρ. 671:— μετ' ἀπαρ., πάντες σ' ἱκνοῦνται .. θάψαι νεκροὺς Εὐρ. Ἱκ. 130.— συχνάκις παρενθετικῶς ὡς τὸ **λίσσομαι**, Σοφ. Φιλ. 932, Ἠλ. 132, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 758. III. παρὰ πεζολόγοις εἶναι ἐν χρήσει τὰ σύνθετα, **ἀφικνέομαι**, καὶ **ἐφικνέομαι**, ἀλλὰ τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις συνωνύμως τῷ **προσήκει**, ἁρμόζει, εἶναι πρέπον, μετ' αἰτ. ἀπαρ., φαμὲν ἡμέας ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν Ἡρ. 9. 26· τοὺς μάλιστα ἱκνέεται (δηλ. κεκάρθαι) ὁ αὐτ. 2 36· οὕτως, ἐς τὸν ἱκνέεται, ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει, ὁ αὐτ. 6. 57· ἱκνέεται, εἶναι σύνηθες νά .., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· παρὰ μεταγεν. οὐχὶ ἀπρόσ., οὗ ἡ ἱερουργία ἱκνεῖτο Δίων Κ. Exc. Peiresc. 29. 2) συχνάκις ὡσαύτως κατὰ μετοχ., τὸ ἱκνεύμενον, τὸ ἁρμόζον, τὸ πρέπον, Ἡρόδ. 6. 84· ὁ ἱκν. χρόνος, ὁ ἁρμόζων, ὁ κατάλληλος χρόνος, ὁ αὐτ. 6. 86, 1, Ἱππ. π. Ἀέρ. 234· ἐν ἱκνουμένᾳ ἡμέρᾳ, χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 27· τὸ ἱκν. ἀνάλωμα, ἡ ἀναλογοῦσα δαπάνη, Θουκ. 1. 99· κατὰ τοὺς ἱκν. χρόνους Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1. 19, (ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, Διον. Ἀλ. 1. 66)· τὸ ἱκν. μέγεθος Ἀριστ. αὐτόθι 4. 4, 29· ἡ ἱκν. ἐπιστήμη ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 1, 2· τῆς ἱκν. ἡλικίας τυχεῖν αὐτόθι 7. 14, 5· οὐδὲν εἴρητο ἱκν. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 205:— οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἰων. Ἐπιρρ. **ἱκνευμένως**, ἁρμοδίως, ὀρθῶς, Ἡρόδ. 6. 65, Ἱππ. 652. 33.

ἴκρια, τά, γράφεται καὶ **ἰκρία** (ἀλλ' ἴδε Ἀρκάδ. σ. 119. 18): τὸ μερικὸν κατάστρωμα τῶν Ὁμηρικῶν πλοίων, τὸ κατὰ τὴν πρῷραν καὶ κατὰ τὴν πρύμναν (διότι τὰ πλοῖα ταῦτα κυρίως εἰπεῖν δὲν εἶχον κατάστρωμα, ἴδε Θουκ. 1. 10), ὧν τὸ μεταξὺ μέρος ἐκαλεῖτο **ἄντλος**. Ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς σημασία τοῦ **ἴκρια** φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολούθων χωρίων: ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου κατέπεσεν ἀπ' ἰκριόφιν, δηλ. ἐκ τοῦ (κατὰ τὴν πρύμναν) καταστρώματος, Ὀδ. Μ. 414· ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τούτων ἐκοιμῶντο οἱ ἄνδρες, οὗ θην δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται Γ. 353· στόρεσαν ῥῆγός τε λῖνόν τε νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν .., ἵνα νήγρετον εὕδοι Ν. 74· ὁ Τηλέμαχος θέτει τὸ δόρυ του ἐπ' ἰκριόφιν Ο. 285· καὶ λαμβάνει αὐτό, νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν αὐτόθι 552· ἄνθρωποι περιπατοῦσιν εἰς τὰ ἴκρια, Ἰλ. Ο. 676, 685, πρβλ. 729· εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον πρῴρης Ὀδ. Ν. 229· ἐν Ὀδ. Ε. 252 (ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσσι σταμίνεσσιν) ὁ Εὐστ. ἑρμηνεύει: «ἐνταῦθα .. τὰ ἴκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοίλια λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ 'ἴκρια στήσας'. αὐτὰ γάρ εἰσιν ὀρθά, οὐ μὴν τὰ καταστρώματα»· ἀλλὰ τὰ ἐγκοίλια εἶναι οἱ **σταμῖνες**, οἵτινες μετὰ τῶν ἐπηγκενίδων συναπετέλουν τοὺς **τοίχους** τοῦ πλοίου· καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος κωλύων ἡμᾶς νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ **ἴκρια** εἶναι τὰ σανιδώματα τοῦ καταστρώματος, καθὼς ὀλίγον ἀνωτέρω ἐν στίχῳ 163, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ καὶ πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 566, Λυκόφρ. 751· ἂν καὶ μεταγενέστ. ποιηταί, ὡς ὁ Νόνν. Δ. 40. 446 καὶ 452, φαίνεται ὅτι μεταχειρίζονται τὸ **ἴκρια** ἀντὶ τοῦ **ἐπηγκενίδες**. II. καθόλου, ἰκρίωμα, ἴκρια ἐπὶ σταυροῖς ὑψηλὰ .. ἔστησε Ἡρόδ. 5. 16, πρβλ. Στράβ. 549, Ἡσύχ. 2) ἐπὶ τῶν θεωρείων ἢ καθισμάτων τοῦ θεάτρου, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 51 καὶ αὐτόθι Meineke, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 395, Ἀθήν. 167F· ταῦτα ἦσαν κατ' ἀρχὰς ξύλινα, τὰ ὁποῖα ταχέως ἀντικατεστάθησαν διὰ λιθίνων. 3) ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2139 ὁ Böckh ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ cancelli. III. = **ἱστός**, «κατάρτι», Εὐστ. 1533. 31· ὁ σταυρός, Ἐκκλ.

ἰκριο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἴκρια ἢ θρανία, Πολυδ. Η', 125.

ἰκριόω, = **ἐδωλιάζω**, θέατρόν τι κυνηγετικὸν ἰκριώσας, κατασκευάσας αὐτὸ ἐν εἴδει ἰκριώματος μετὰ καθισμάτων ἐκ σανίδων, Δίων Κ. 43. 22.— Παθ., αὐτόθι 59. 7.

ἰκρίωμα, τό, κατασκεύασμα ἐκ ξύλων, εἶδος «σκαλωσιᾶς», «τὰ λεγόμενα ἰκριώματα, ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους πρῶτα τίθενται» Εὐστ. 903. 54, Ἡσύχ. ἐν λ. **κατῆλιψ**.

ἰκριωτῆρες, οἱ, τὸ πάτωμα τοῦ καταστρώματος, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Att. Seewesen, σ. 507, 533, Πολυδ. Ι', 157.

ἰκταῖος, α, ον, = **ἱκέσιος**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 385 [μετὰ βραχείας παραληγούσης ὡς ἐν τῷ **δείλαιος**: ὁ Δινδ. **ἱκτίου**.]

ἴκταρ, Ἐπίρρ. (ἵκω), μὲ ἓν κτύπημα, εὐθέως, ταχέως, ἀμέσως, ὁμοῦ, ἐν τῷ ἅμα, κεραυνοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ Ἡσ. Θ. 691. II. ἐπὶ τόπου, πλησιέστατα, πλησίον, ἐγγύς, μετὰ γεν., ἴκτ. μελάθρων Αἰσχύλ. Ἀγ. 117· ἴ. ἥμενοι Διὸς Εὐμ. 998· ταῦτα πρὸς τύραννον οὐδ' ἴ. βάλλει, οὐδὲ πλησίον αὐτοῦ δὲν κτυποῦσι. πολὺ ἀπέχουσι τοῦ σκοποῦ, παροιμ. ἐν Πλάτ. Πολ. 575C, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 29. III. = τὸ τ[ῆς] γυναικὸς αἰδοῖον Γαλην. ἐν Λεξικ. Ἱπποκρ.

ἴκταρ, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Καλλ. παρ' Ἀθην. 329Α.

ἰκτέα, ἡ, «ἀκόντιον» Ἡσύχ.

ἰκτερίας λίθος, ὁ, εἶδος κιτρίνου λίθου, Πλιν. Η. Ν. 37. 61.

ἰκτεριάω, (ἴκτερος) πάσχω ἴκτερον, «κιτρινάδα», «χρυσῆ», Διοσκ. 3. 1, Μ. Ἀντων. 6. 57, Ἡλιόδ. 3. 8.

ἰκτερικός, ή, όν, πάσχων ἴκτερον, «κιτρινάδα», Γαλην.— **ἰκτεριώδης**, ες, Ἱππ. Ἀφ. 1526.— **ἰκτερόεις**, **εσσα**, **εν**, Νικ. Ἀλεξιφ. 475.

ἰκτερόομαι, Παθ., ἔχω ἴκτερον, «κιτρινάδα», Ἱππ. 69, Γλωσσ. Γαλην.

ἴκτερος, ὁ, ὑπάρχει αἰτ. **ἴκτερα** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Λευ. ΚϚ', 16):— «κιτρινάδα», «χρυσῆ», Ἱππ. Ἀφ. 1251· περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ ἰκτέρου, ὁ αὐτ. 472. 35., 551. 8. II. πτηνόν τι χρώματος κιτρινοπρασίνου, ὅπερ (ὡς ἐπιστεύετο) προσβλέπων ὁ πάσχων ἐξ ἰκτέρου ἐθεραπεύετο· ἀπέθνησκε δὲ τὸ πτηνόν! Πλίν. 30. 11· τὸ αὐτὸ ἐπιστεύετο καὶ περὶ τοῦ **χαραδριοῦ**, ἴδε ἐν λ.

ἰκτερώδης, ες, = **ἰκτερικός**, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1111.

ἰκτήρ, ῆρος, ὁ, = **ἱκέτης**, Σοφ. Ο. Τ. 185, Εὐρ. Ἡρακλ. 764· ὡς ἐπίθ., ἱκτ. κλάδοι Σοφ. Ο. Τ. 143· θαλλὸς Εὐρ. Ἱκέτ. 10. II. Ζεὺς ἱκτήρ, ὁ προστάτης τῶν ἱκετῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 479.

ἰκτήριος, α, ον, ἴδε **ἱκετήριος**.

ἴκτης, ου, ὁ, = **ἱκέτης**, **πτωχός**, κτλ., Ἡσύχ., Θεογνώστου Καν. σ. 15. 33· εὕρηται δὲ καὶ ἐν Λυκόφρ. 763 (ἄχλαινος, ἴκτης, κτλ.)· ἴσως λοιπὸν ἀναγνωστέον **ἴκτιδες** ἀντὶ **ἱκέτιδες**, αὐτόθι 1162.

ἰκτίδεος, α, ον, (ἰκτὶς) ἴδε ἐν λ. **κτίδεος**.

ἰκτῖνος (οὐχὶ **ἴκτινος**. Ἡρωδιαν. παρ' Εὐστ. 1825. 12), ὁ, εἶδος ἁρπακτικοῦ πτηνοῦ, εἶδος ἱέρακος, ἐκ τῶν γαμψωνύχων καὶ ἁρπακτικῶν, κοινῶς «περδικογέρακο», Σιμων. Ἰαμβ. 11, Ἡρόδ. 2. 22, Σοφ. Ἀποσπ. 113, 890, Ἀριστοφ. Ὄρν. 502, κ. ἀλλ., Πλάτ. Φαίδ. 82Α· ἰκτίνου ἀγκιστρόφου ἦθος Θέογν. 1261· φεύγεις ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων ὁ αὐτ. 1302· ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 525, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 69 ἔχομεν ἑνικ. αἰτ. **ἰκτῖνα**· («ἰκτῖνα σημαίνει τὴν λεγομένην λούπην ..., Πλάτων δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει, 'ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφει, οὐ γάρ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἰκτὶν εὐθείας ἀλλ' ἐκ τοῦ ἴκτινος, ἧς ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ἡ αἰτιατικὴ ἴκτινον καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἴκτινα'» Ἐτυμ. Μ. 470. 34, Χοιροβ. τ. 1. σ. 278, 22): ὀνομαστ. πληθ. **ἰκτῖνες**, Παυσ. 5. 14, 1· δοτ. **ἰκτῖσι**, Κτησ. παρὰ Φωτ. ἐν Βιβλ. 46. 18· ἀλλ' οὐδαμοῦ εὕρηται ὀνομαστ. **ἴκτιν**, **ῖνος**. II. εἶδος λύκου, Ὀππ. Κυν. 3. 331.

ἴκτιος, ον, ἴδε **ἰκταῖος**.

ἴκτῐς, **ῐδος** (Ἀρκ. 55, 6) καὶ **ἰκτίς**, **ίδος**, ἡ, κοινῶς «κουνάβι» (πρβλ. **γαλέη**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 880, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 196, γνωστὴ ὡσαύτως τῷ Ὁμήρ., ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθετ. τύπου **κτίδεος** ἴδε Rolleston Journ. of Anat. 2. σ. 56. (Ἡ ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἀριστοφ. (ἔνθ' ἀνωτ.), ἰκτῖδας ἐνύδρως διορθοῦται ὑπὸ Elmsl., ἴκτιδας, ἐνύδριας).

ἷκτο, γ' ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ **ἱκνέομαι**, Ἡσ. Θεογ. 481.

ἱκτορεύω, ποιητ. ἀντὶ **ἱκετεύω**, Σοφ. Ἀποσπ. 56, Ἡσύχ.

ἵκτωρ, **ορος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἱκέτης**, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ γυναικῶν ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 652· ὡς ἐπίθετ., μαστὸν ἵκτορα Εὐρ. ἐν Φοιν. 1569 (καθ' Ἕρμανν. ἀντὶ **ἱκέταν**).

ἵκω [ἴδε ἐν τέλει], ἐν χρήσει κυρίως παρ' Ἐπικ., οὐδέποτε παρ' Ἡροδ., οὔτε παρ' Ἀττ. (ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 176 ὁ Πόρσ. διώρθωσεν: **ἥκετε**, καὶ ἐν Ἀποσπ. 5, ὁ Burges **ἥξουσ'**)· οἱ ἐνεστῶτες: **ἵκω** καὶ **ἱκάνω** εἶναι οἱ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, πρβλ. **ἱκνέομαι** ἐν ἀρχ.: Δωρ. **εἵκω** Ἐπίχ. 19. 13 Ahr., ἀλλ' **ἵκει** Λακων. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 87: παρατ. **ἶκον** Ἰλ. Α. 317: Δωρ. μέλλ. **ἱξῶ** Μεγαρεὺς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 742: ἀόρ. **ἶξον**, ἴδε ἐν τέλει· ἕτερος ἀόρ. **ἶξα** ἐν Κοΐντ. Σμ. 12. 461, Ἀνθ. II. 8. 170· περὶ τοῦ **ἵξομαι**, **ἷγμαι**, ἴδε ἐν λ. **ἱκνέομαι**. (Ἐκ τῆς √ϜΙΚ (ἂν καὶ τὸ Ϝ δὲν φαίνεται παρ' Ὁμήρῳ), πρβλ. Σανσκρ. viś, viś-âmi (intro, adeo, contingo), Ζενδ. viś (venire): ἐντεῦθεν ὡσαύτως, **ἱκάνω**, **ἱκνέομαι**, **ἱκέτης**, **ἵκμενος**). Ἔρχομαι, ἐς δόμον ἵκει Ὀδ. Σ. 353· ἶξεν δ' ἐς Πριάμοιο Ἰλ. Ω. 160, πρβλ. 122· εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Ι. 414· ἐπὶ Θρῃκῶν .. τέλος ἶξον Κ. 470· ἶξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν Υ. 328· ποταμοῖο κατὰ στόμα .. ἶξε νέων Ὀδ. Ε. 442· κατὰ νῆας ἶξε θέων Ἰλ. Λ. 807· ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω Ὀδ. Ρ. 444:— ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις μετ' αἰτ., ἔρχομαι εἰς, δόμον, Τροίην, κλισίην Ἰλ. Σ. 406, κτλ.· Μαλειάων ὄρος Ὀδ. Γ. 288·— ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ν. 5. 91, πρβλ. Ο. 5. 20·— συναπτόμενον μετὰ μετοχῆς, ἶξε θέων, ἦλθε τρέχων· ἶξε νέων, ἴδε ἀνωτ.· ἶξεν ἀλώμενος Ἰλ. Β. 667· ἶξον ἰόντες Κ. 470. 2) ἐπὶ πραγμ., πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην κτήματα περνάμεν' ἵκει, πιπρασκόμενα φθάνουσι, φέρονται ἐκεῖ, Ἰλ. Σ. 292. 3) φθάνω ἕως εἰς .., κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν Ἰλ. Α. 317· ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει Β. 153, Ξ. 60· αἴγλη

δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε Β. 458, πρβλ. Θ. 509· ὀρυμαγδὸς .. οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος Ρ. 425· κλέος οὐρανὸν ἵκει 'Οδ. Ι. 20· ὕβρις τε βίη τε .. οὐρανὸν ἵκει 'Οδ. Ο. 329, Ρ. 565· 'Ιθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει Ν. 248· οὕτως, ἵκει τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας Σιμων. 26· 6. 4) οὕτως ἐπὶ αἰσθημάτων, κτλ., ὅτε κέν τινα .. χόλος ἵκοι 'Ιλ. Ι. 525, Ρ. 399· τοι πινυτὴ φρένας ἵκει 'Οδ. Υ. 228· χρειὼ ἵκει με, ἀνάγκη μοι ἐπίκειται, Β. 28, Ε 189· ὡσαύτως ἀπολ., χρειὼ τόσον ἵκει 'Ιλ. Κ. 142. [Ἐν τῷ ἵκω ῑ ἀείποτε· ἐν τῷ ἱκάνω, καὶ ταῖς ἀναυξήτοις ἐγκλίσεσι τοῦ ἱκόμην, ῐ ἀείποτε.—Ἐν Πινδ. Π. 2. 67 (36) ἔχομεν: ἕκοντ' μετὰ ῐ, ὁπόθεν ὁ Böckh ἐπηνώρθωσεν ἑκόντ'].

ἶλα [ῑ], ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἴλη.

ἰλαδὸν [ῑ], Ἐπίρρ., (ἴλη) κατ' ἴλας, Λατ. turmatim, 'Ιλ. Β 93, Ἡρόδ. 1.172 (ἔνθα **εἰλαδόν**)· καθόλου, ἐν ἀθροίᾳ, σωρηδόν, ἀθρόως, τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι ῥηϊδίως, «ὁμοῦ πᾶσαν» (Πρόκλ.), Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 285, πρβλ. Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **εἰλεῖν** 21·— ἴδε **ἰληδόν**.

ἰλάειρα [ῐ], ἡ, ἱλαρῶς φωτίζουσα, φλὸξ Ἐμπεδ. 243· σελήνη ὁ αὐτ. παρὰ Πλουτ. 2. 920C. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **ἱλαρός**).

ἵλαθι, ἴδε **ἵλημι**.

ἵλαμαι, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἱλάομαι**, **ἱλάσκομαι**, ἵλαμαι δέ σ' ἀοιδῇ 'Ομ. Ὕμν. 20. 5· Ἀργοτέρην 'Ορφ. Ἀργ. 942· πρβλ. **ἵλημι** [ῑ ἐν 'Ομ. Ὕμν., ῐ ἐν 'Ορφικ. ἐν ἄρσει].

ἱλάντες· «ἐξευμενιζόμενοι· ἐξιλεούμενοι» Ἡσύχ.

ἱλάομαι [ῑλᾱ], Ἐπικ. ἀντὶ **ἱλάσκομαι**, 'Ιλ. Β. 550, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 847: τύπος τις **ἱλέομαι** ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 117, 128· **ἱλεόομαι** ἐν Πλάτ. Νόμ. 804B, Λουκ. π. Ὀρχ. 17, Δίων Κ. 59, 27., 78. 34.

ἵλαος [ἴδε ἐν τέλει], ον, Ὅμ. καὶ Πινδ. ὡς καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1040, Σοφ. Ο. Κ. 1480, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1148· ἀλλ' Ἀττ. ἵλεως, ων, (οὕτω γραφόμενον καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. 6. 91)· δυϊκ. ἵλεω Πλάτ. Εὐθύδ. 273E· ὀνομ. πληθ. ἵλεῳ Σοφ. Ο. Κ. 44, Ξεν. Ἀπομν. 1.1, 9· οὐδ. ἵλεα Πλάτ. Φαίδ. 95Α· ὡσαύτως ἵλεος, ον, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555, 26, Ἡσύχ.· ἵλη*F*ος Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 743:— ἐπὶ θεῶν, εὐμενής, ἐπεὶθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν 'Ιλ. Α. 583· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 338, Θεογν. 780, Ἀρχίλ. 20, Πινδ. Ο. 3. 59, Τραγ. καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεόκρ. 5. 18, Πλάτ. Νόμ. 712B. **ΙΙ**. ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐμενής, ἀγαθός, πρᾶος, ἤπιος, σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμὸν 'Ιλ. Ι. 639· σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω Τ. 178· ἵλεως κλύειν Σοφ. Ἠλ. 655· δέξασθαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1009, Τρ. 763· ἐποίησέ θ' ἵλαρον .. κἀπέδειξεν ἵλεων Ἔφιππος ἐν «Ἐμπολῇ» 1. 7: ἐνίοτε μάλιστα κεῖται σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **ἱλαρός**, 'Ομ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 204, Πλάτ. Συμπ. 206D· ὁ οἶνος τὸν ἄνθρωπον ποιεῖ ἵλεων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 649Α. [ῑ ἀείποτε· ᾱ ὡσαύτως, πιθανῶς κατ' ἀναλογίαν τοῦ λᾱός, Μενέλᾱος, ἐν 'Ιλ. Α. 583, Ὕμν. εἰς Δήμ. 204, Ἡσ. καὶ Αἰσχύλ. ἔ. θ' ἀνωτ.· ἀλλ' ἐν τοῖς λοιποῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις ᾰ].

ἵλαξ· «ἡ πρῖνος, ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ἰλαπίνη, ἀντὶ **εἰλαπίνη**, «ἰλαπίνας· θυσίας, ἑορτάς» Ἡσύχ.

ἶλαρ, ἀντὶ **εἶλαρ**, «ἶλαρ· ἀσφάλεια, φυλακή, κώλυμα» Ἡσύχ.

ἱλαρεύομαι, ἀποθετ., γίνομαι περιχαρής, χαίρω, ἀγάλλομαι, Σύμμ. ἐν Ἄσματι Ἀσμάτων Α', 4, κλ.

ἱλᾰρία [ῑ], ἡ, (ἱλαρός) = **ἱλαρότης**, Λουκ. Ἔρωτ. 17.

ἱλάρια (δηλ. ἱερά), τά, Λατ. hilaria, ἑορταζόμενα ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, Μακρόβ. Saturn. 1. 21, Δαμάσκιος ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 345, 7.

ἱλαροπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων ἱλαρὸν πρόσωπον, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 21 r°.

ἱλᾰρὸς [ῐ], ά, όν, (ἵλαος) φαιδρός, πλήρης χαρᾶς, εὔθυμος, «περιχαρὴς τῇ ὄψει» (Ἡσύχ.), Λατ. hilaris, φέγγος Ἀριστοφ. Βάτρ. 455· ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ Ξεν. Ἀπομν. 2.7, 12· ἱλαρὸν βλέπειν Ἀνθ. ΙΙ. 12. 159. Φιλόσ. p. 788·—τὸ ἱλαρόν, = ἱλαρότης, Πλουτ. Σύλλ. 34, Ἀθήν. 624D.— Ἐπίρρ. -ρῶς, Ξεν. Ἀπολ. 33·— «ἱλαρῶς· εὐθύμως, φαιδρῶς» Ἡσύχ.

ἱλᾰρότης, ητος, ἡ, φαιδρότης, εὐθυμία, Λατ. hilaritas, Πλούτ. Ἆγισ. 2, Ἀλκίφρ. 3. 43, Καιν. Διαθ.: πρβλ. **ἱλαρία**.

ἱλαρο-τραγῳδία, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν καταπίπτουσα τραγῳδία, ἐφεῦρε δὲ αὐτὴν πρῶτος Ῥίνθων ὁ Ταραντῖνος κωμικός, Σουΐδ. ἐν λ. **Ῥίνθων**.

ἱλᾰρόω, καθιστῶ τι ἱλαρόν, μὴ ἱλαρώσῃς πρὸς αὐτὰς τὸ πρόσωπόν σου Ἑβδ. (Σειράχ. Ζ', 24, κ. ἀλλ.)· προσέτι, **ἱλαρύνω**, τοῦ ἱλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΓ', 15).

ἰλαρχέω, εἶμαι ἰλάρχης, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Larfeld 11.

ἰλ-άρχης [ῐ], ου, ὁ, (ἴλη) ὁ διοικητὴς ἴλης ἱππέων, Λατ. praefectus alae, Πολύβ. 6. 25, 1, κτλ.

Ἴλαρχος, ου, ὁ, ὄνομα κύριον, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 10.

ἱλᾰρῳδέω (;) εἶμαι **ἱλαρῳδός**· **ἱλᾰρῳδία**, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ **ἱλαρῳδοῦ**· καὶ **ἱλαρ-ῳδός**, ὁ, (ᾠδὴ) ὁ ᾄδων ἱλαρά, φαιδρὰ (οὐχὶ κωμικὰ) ᾄσματα, ἅπαντα παρ' Ἀθην. 621Α, B, C.

ἱλάσιμος, ον, ἐξιλεωτικός, Μάρκ. Ἀντων. 12, 14.

ἱλάσκομαι [ἴδε ἐν τέλει]: μέλλ. **ἱλάσομαι** [ᾰ] Πλάτ. Φαίδ. 95Α, Ἐπικ. **ἱλάσσομαι**, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 4, Δωρ. **ἱλάξομαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 808 (ἐνεργ. **ἐξιλάσω** Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 30): ἀόρ. **ἱλᾰσάμην**, Ἐπικ. ὑποτακτ. β' ἑνικ. **ἱλάσσεαι** 'Ιλ., -ηαι Ἀπολλ. Ῥόδ.· ὡσαύτως **ἱλαξάμην** ὁ αὐτ. Δ. 1093. [ῑ κανονικῶς· ἀλλ' ὅμως ῐ ἐν 'Ιλ. Α. 100, 147, πρβλ. **ἐξιλάσκομαι**].

Ἀποθ.: (ἵλαος). Ἐξιλεώνω, καταπραΰνω (ἴδε **ἵλαμαι**, **ἱλάομαι**), παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐπὶ θεῶν, αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι 'Ιλ. Α. 386, πρβλ. 100, 444., Ζ. 380, 385, 'Οδ. Γ. 419· μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο 'Ιλ. Α. 472, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 336· ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι 'Ιλ. Α. 147. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὓς ἐπιθυμεῖ τις νὰ ἐξευμενίσῃ μετὰ θάνατον διὰ θείων τιμῶν, Ἡρόδ. 5. 47· ἀκολούθως ἁπλῶς, ἐξευμενίζω, ἱλάσκεσθαί τινα χρήμασι ὁ αὐτ. 8. 112· πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ Πλάτ. Φαίδ. 95Α· ἱλασόμενοι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τοῦ Καίσαρος Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 61· 3) ἱλαρὸν ποιῶ τινα, παρέχω αὐτῷ φαιδρότητα, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός, ἱλάσκομαι, «ἱλαροὺς αὐτοὺς καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶ» (Σχόλ.)· τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Σχολιαστοῦ παραδέχεται καὶ ὁ Dissen θεωρῶν τὸ **ἱλάσκομαι** ἐνταῦθα = τῷ **εὐφραίνω**, Πινδ. Ο. 7. 15. **ΙΙ**. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἐξιλεώνω, κάμνω ἐξιλέωσιν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ Ἐπιστ. π. Ἑβρ. 6', 17· ὡσαύτως μετὰ δοτ. συγχωρῶ, αὐτὸς δὲ (ὁ Θεὸς δηλ.) ἐστιν οἰκτίρμων καὶ ἱλάσεται ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 38). **ΙΙΙ**. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. προστακτ. ἀόρ. Παθ. **ἱλάσθητι**, ἔσο ἵλεως, εὔσπλαγχνος, ἐλεήμων, τινὶ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 13 (πρβλ. **ἐξιλάσκομαι**), ἐν ᾗ σημασίᾳ ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τοὺς ἐνεργ. τύπους, **ἱλήκω**, **ἵλημι**, οὓς ἴδε.

ἵλασμα, τό, ἱλασμός, Χρησμ. Σιβυλλ. παρὰ τῷ Ζωσίμῳ 2. 6.

ἱλασμός [ῑ], ὁ, μέσον ἐξιλεώσεως, Πλουτ. Σόλων 12, 'Ορφ. Ἀργ. 39, 552, κτλ. 2) ἐξιλέωσις, προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας, Ἑβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΜΔ', 27, Β' Μακκ. Γ', 33), Α' Ἐπιστ. Ἰω. 6' 2, δ', 10.

ἱλαστήριος, α, ον, ἐξιλαστικός, εἰς ἐξιλέωσιν προσφερόμενος, τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16.7, 1· χεῖρες ἱλαστ. Νικηφ. Ἀντιοχ. Βίος Συμ. Στυλ. ἐν Actt. SS Maii τ. 5, σ. 335, 17. **ΙΙ**. **ἱλαστήριον** (ἐξυπακουομ. τοῦ ἐπίθεμα), τό, τὸ κάλυμμα τῆς κιβωτοῦ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΕ', 18, ΛΖ', 6 κἑξ.), Ἐπιστ. π. Ἑβρ. θ', 5, πρβλ. Φίλωνα 2:150. 2) (ἐξυπακουομ. τοῦ ἀνάθημα), ἱλασμός, ἐξιλέωσις, Ἐπιστ. π. Ῥωμ. γ' 25, Ἐκκλ.

ἱλαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξιλεωτής, Ἀκύλας, Θεοδ. Ψαλμ. ΠΔ', 4.

ἱλᾰτεύω, = **ἱλήκω**, Ἑβδ. (Δαν. Θ', 19).

ἱλέομαι, **ἱλεόομαι** [ῑ], ἴδε ἐν λ. **ἱλάομαι**.

ἱλεο-ποιέομαι, Μέσ., = **ἱλάσκομαι**, ἐξιλεώνω, Μεθ. Ἀντιοχ. Ὁμιλ. σ. 1216Α.

ἰλεός [ῑ], ὁ, = **εἰλεὸς** Ι καὶ ΙΙ, Ἡσύχ.

ἵλεος, καὶ **ἵλεως**, ων, Ἀττ. ἀντὶ **ἵλαος**, ὃ ἴδε.

ἱλεόω, ἴδε **ἱλάσκομαι**.

ἱλέωσις, εως, ἡ, ἐξιλέωσις, Μιχ. Ψελλ. ἐκ τῶν Χαιρήμονος Αἰγυπτιακῶν, Bull. d. cor. hell. I. σ. 201.

ἴλη [ῑ], Δωρ. **ἶλα**, Ἰων. **εἴλη**, ἡ, (ἴλλω, εἴλω):— πλῆθος, ὁμὰς ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 1. 73. 202· εὔφρονες ἶλαι, εὔθυμοι ὅμιλοι, Πινδ. Ν. 5. 70· ὡσαύτως, ἴλη λεόντων Εὐρ. Ἄλκ. 581. 2) ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἴλη ἱππικοῦ, Λατ. turma, ala, κυρίως ἐξ 64 ἀνδρῶν· κατ' ἴλας κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ κατὰ τάξεις: οἱ δὲ παρήλαυνον τεταγμένοι κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16· καθόλου, στράτευμα, ὅμιλος (στρατιωτῶν), Σοφ. Αἴ. 1407. 3) ἐν Σπάρτῃ, διαίρεσίς τις τῶν νέων, Ξεν. Λακ. 2. 11· κατ' ἴλην Πλουτ. Λυκοῦργ. 16., 2. 237Β· πρβλ. Müller Dor. 4. 5. 2. (περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε **εἴλω** ἐν τέλ.).

ἰληδὸν [ῑ], Ἐπίρρ., = **ἰλαδόν**, Κόϊντ. Σμ. 1. 7., 2. 397., 6. 643· πρβλ. **εἰληδόν**.

ἱλήκω [ῑ], (ἵλαος) εἰμὶ ἵλεως, εὐμενής, ἐπὶ θεοῦ, ἅπαξ παρ' Ὁμ. καθ' ὑποτακτ., εἴκεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι 'Οδ. Φ. 365· ἀλλαχοῦ κατ' εὐκτικ., ἱλήκοις, Δέσποινα Ἀνθ. Π. 5. 73· ἱλήκοις, Πολιοῦχε αὐτόθι 9. 154, κ. ἀλλ.· θεοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε Ἀλκίφρ. 3.68.

ἵλημι [ῑ], = τῷ προηγ., ἀλλ' ἴσως ἐν χρήσει μόνον κατὰ προστ., ἵληθι, ἐν προσευχαῖς, γενοῦ ἵλεως! 'Οδ. Γ. 380, Π. 184· μεταγεν. ἵλᾰθι Θεόκρ. 15. 143, Ἀνθ. Π. 11. 400· ἀμφότερα, ἵλαθ', ἄναξ, ἵληθι Ἀνθ. Π. 12. 158· πληθ. ἵλατε, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 984.

ἴλια· «μόρια γυναικεῖα» Ἡσύχ.

Ἰλιάδαι [ῑ], οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Ἴλου, δηλ. Τρῶες, Ἀνθ. Π. 9. 77· ὡς ἐπίθετ., Ἰλιάδαι Βασιλῆες Εὐρ. Ἀνδρ. 1023.

Ἰλιακὸς [ῑλ], ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Ἴλιον, Τρωϊκός, Ἀνθ. Π. 9.192, Στράβ. 20· ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἰλιάδα, Ἡρωδιαν. Γραμμ.

Ἰλιὰς [ῑλ], άδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **Ἰλιακός**, Ἡρόδ. 5. 94, καὶ Τραγ.: **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ. 1) (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ), ἡ Τρωϊκὴ γῆ, ἡ Τρωάς, Ἡρόδ. 5. 122. 2) (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνή), ἡ ἐκ Τροίας γυνή, Τρῳάς, Εὐρ. Ἑλ. 1114, Τρῳ. 245, κτλ. 3)

(ἐξυπακ. τοῦ ποίησις), ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου, Ἀριστ. Ποιητ. 4,12, κ. ἀλλ.· παροιμ., Ἰλιὰς κακῶν, δηλ. ἀτελεύτητος σειρὰ κακῶν, δυστυχημάτων, Δημ. 387. 12, Διοδ. Ἀποσπ. Βιβλ. 36. **III.** εἶδος κίχλης (πτηνοῦ)· ἴσως turdus Iliacus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20· ἀλλ' ἐν Ἀθην. 65A, Εὐστ. 947. 8. φέρεται: **ἰλλάς**.

ἰλιγγιάω [ῑλ], αἰσθάνομαι σκοτοδινίαν, ζάλην ὡς ὅταν βλέπῃ τις ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους πρὸς τὰ κάτω, ἰλιγγιῶν ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς Πλάτ. Θεαίτ. 175D· ἐκ μέθης, ἰλ. ὥσπερ μεθύουσα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 79C· ὑπὸ μέθης Κλήμ. Ἀλ. 187· ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1218· ἕνεκα περιπλοκῶν ἢ δυσκολίας, ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα Πλάτ. Πρωτ. 339E· ἰλ. ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 216C· ὑπὸ τοῦ δέους Ἀριστοφ. Ἀχ. 581· ἐπί τινι Λουκ. Τοξ. 30· πρὸς τὴν θέαν Ἡλιόδ. 5. 6.— Ὡσαύτως φέρεται: **εἰλιγγιάω** Κλήμ Ἀλ. ἔνθ. ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 706, Σουΐδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰλιγγιῶν· τὸ ἐσκοτῶσθαι. καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι», προσέτι, «ἰλιγγιῶν, συστροβεῖσθαι, σκοτοῦσθαι».

ἴλιγγος, ὁ, (ἴλλω, εἴλω) ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός, ζάλη τῆς κεφαλῆς τοιαύτη, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι περιστρέφονται τὰ πάντα περὶ ἑαυτόν, Λατ. vertigo, λιποθυμία, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Πολ. 407C· σκοτοδινίαν ἴλιγγόν τε ἐμποιεῖν τινι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ· 892E· ὡσαύτως, ταραχή, διατάραξις τῆς κοιλίας, Νικ. Ἀλεξιφ. 610. **2)** ἀνεμοστρόβιλος κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 142. **3)** διατάραξις φρενῶν, Πλούτ. 2. 1068C.— Ὡσαύτως φέρεται **εἴλιγγος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ. Νικ. Ἀλεξιφ. 609.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἴλιγγος καὶ ἶλιξ· ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός. ὁ γὰρ τῶν ἐντέρων θόρυβος ἰλεὸς λέγεται, ὁ σπαραγμός· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὴν τῶν πραγμάτων ταραχήν».

ἶλιγξ, ιγγος, ἡ, δίνη, συστροφή, Διόδ. 17. 97, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 2. 71.— Παρ' Ἡσυχ.: «ἶλιξ· συστροφὴ ὑδάτων».

Ἰλιορραίστας, ὁ (ῥαίω) «ὁ τῆς Ἰλίου φθορεύς, ἤτοι ὁ Διομήδης» (Σχόλ.), Ἀνθ. Π. 15. 26.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 434.

Ἴλιος [ῑλ], ου, ἡ, ἡ πόλις τοῦ Ἴλου, Τροία, Ὅμ., Εὐρ. Ἀνδρ. 103·— **Ἴλιον**, τό, μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 71, ἀλλ' ὁ ἐπικρατῶν παρὰ τοῖς Τραγ. τύπος·— ἐντεῦθεν αἱ Ἐπικ. γενικαί: **Ἰλιόθεν**, ἐκ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ξ. 251, Ὀδ. Ι. 39· **Ἰλιόθι πρό**, πρὸ τῆς Τροίας, Ὀδ. Θ. 581, κτλ.· **Ἰλιόφι** κλυτὰ τείχεα, τὰ τείχη τῆς Τροίας, Ἰλ. Φ. 295. **II.** ὡς ἐπίθ., **Ἴλιος, α, ον**, Τρωϊκός, Ἀθάνα Εὐρ. Ἑκ. 1008· ὡσαύτως, **-ος**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1164.

ἰλιοί· «θηρία διὰ φρυγάνων, ἢ σκώληκες ἐν ταῖς δρυσίν, οἷς χρῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντίγονος δὲ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ ζῴων τὸν καλούμενον μῦν ἐλειὸν» Ἡσύχ.— **ἰλιός**· «μῦς τις» ὁ αὐτ.

Ἰλισσὸς [ῑλ], οῦ, ὁ, ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡρόδ., κτλ.· **Εἰλισσὸς** ἐν Παυσ. 1. 19, 5.—Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. θ') γραπτέον δι' ἑνὸς **σ**, **Ἰλῖσός**.

ἰλλάζω, «ἰλλάζει, δεσμεύει, συστρέφει, ἀγελάζει» Ἡσύχ.

ἰλλαίνω, βλέπω διαστρόφως, «ἀλλοιθωρίζω», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1066· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶμαι ἢ γίνομαι διάστροφος, «ἀλλοιθωρίζω», ὁ αὐτ. 153C, 1122C·— οὕτω καὶ ὡς ἀποθ., **ἰλλαίνομαι**, 491. 6.

ἰλλάς, άδος, ἡ, (ἴλλω, εἴλω) ἐξ ἱμάντων πεπλεγμένος δεσμός, σχοινίον ἐξ ἱμάντων, βοῦς, ὅν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσι .. δήσαντες ἄγουσιν Ἰλ. Ν. 572· πρβλ. **ἐλλεδανός**. **II.** ἐν τῇ σκοτεινῇ φράσει: ἰλλάδας γονάς, ἣν ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ἐκ τοῦ Εὐρ. (Ἀποσπ. 834) καὶ Σοφοκλ. (Ἀποσπ. 73) (μετὰ τῆς ἑρμηνείας ἀγελειάς καὶ τὰς συστροφάς), οἱ Γραμμ. φαίνεται ὅτι ἐξέλαβον τὸ ἰλλάδας ὡς ἐπίθ., ὁμοῦ συνηγμένας, ἀγελαίας, πρβλ. **ἰλλάζω**. **III.** ἴδε **Ἰλιὰς** III.

ἰλλίζω, ῥίπτω πλάγιον βλέμμα ἢ στραβοκυττάζω, κάμνω νεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διανεύω, «γνεύω», Εὐστ., Σουΐδ.· πρβλ. **ἐπιλλίζω** καὶ **ἰλλώπτω**.

ἰλλίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., «ἰλλίς· στρεβλή, διεστραμμένη» Ἡσύχ.

ἰλλός, ὁ, (ἴλλω) ἀλλοίθωρος (κατὰ τὸν Μοῖρ. «ἰλλόν, Ἀττικῶς. στραβόν, Ἑλληνικῶς), ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν, «ἀπὸ τὸ «κύττα, κύττα νὰ τὸν περιμένω στράβωσαν τὰ 'μάτια μου», Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.— Συγκρ. **ἰλλότερος**, ἰλλοτέρα τᾶν κορωνᾶν Σώφρων παρὰ τῷ Σχολιαστῇ εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.

ἴλλος, ὁ, (ἴλλω) ὁ ὀφθαλμός, ἐν τῇ Ἰάδι διαλέκτῳ κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 54, «καὶ ἴλλος μὲν ὁ ὀφθαλμός· ἰλλὸς δὲ ὁ στραβός» Εὐστ. 206, 28.

ἴλλ-οψ, οπος, ὁ, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἔλλοψ**, «ἔλλοπες .. βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἴλλοπές τινες εἶναι διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς· ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι εἴργεσθαι, ἡ δὲ ὂψ φωνή» κτλ. Ἀθήν. 308B, C, πρβλ. Πλούτ. 2. 728E.

ἴλλω, περιστρέφω, συστρέφω, ἴδε **εἴλω**. **II.** ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω ἐκ τοῦ πλαγίου, στραβοκυττάζω, ἀλλοιθωρίζω· ἡ σημασία αὕτη ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς παραγώγοις **ἰλλός, -αίνω**, κτλ.

ἰλλώδης, ες, (εἶδος) διάστροφος, ἀλλοίθωρος, ὄμματα Ἱππ. 607. 44.

ἰλλωπέω, ἰλλωπίζω, = **ἰλλίζω**, «σκαρδαμυκτεῖν γὰρ τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὃ καὶ ἰλλωπεῖν λέγεται ἢ ἰλλωπίζειν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 292, Σουΐδ.· προσέτι, **ἰλλώπτω**, «καὶ ἰλλώπτειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ παραβλέπειν» Πολυδ. Β', 52· «ἰλλώπτειν· στραβίζειν, ἀπὸ τῶν ἴλλων, τῶν ὀφθαλμῶν. ἐμβλέπειν. τὸ καταμύειν» Ἡσύχ. (Κατὰ τὸν Λοβέκ. ἐν Φρυν. 607, οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἴλλω** καὶ **ὤψ**, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκ τοῦ **ἰλλός**.)

ἴλλωσις, εως, ἡ, διαστροφή, ὀφθαλμῶν Ἱππ. 72E, 168H, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7.

ἰλύθματα· «πέταλα» Ἡσύχ.

ἰλυόεις (ῑ), **εσσα, εν**, (ἰλὺς) πλήρης ἰλύος, πηλώδης, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, πεδίον Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 823· ζάλος Νικ. Θηρ. 568· ἀχλὺς Ἀνθ. Π. παράρτ. 39.

ἰλυός [ῑ], ὁ, = **εἰλεὸς** II, **εἰλυός**, φωλεός, κοίτη, Καλλ. εἰς Δία 25.— Καθ' Ἡσύχ. «ἰλύαι (παροξυτόνως)· ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί».

ἰλὺς [ῑ], **ύος**, ἡ, πηλός, βόρβορος, λάσπη ἡ σχηματιζομένη ἐν ταῖς κοίταις ποταμῶν ἢ λιμνῶν (νῦν, ἴλαμμος ἐν Κυζίκῳ) τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἰλύος [ῡ] κεκαλυμμένα Ἰλ. Φ. 318· ἐπὶ ἐδάφους σχηματισθέντος ἐκ προσχώσεως, Ἡρόδ. 2. 7· ἰλὺς καὶ ψάμμος Ἱππ. π. Ἀέρ. 286. **2)** καθίζημα, «καταπάτι», Ἱππ. 615. 15· τοῦ οἴνου, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 17, κ. ἀλλ. **3)** ἀκαθαρσία, αἵματος Γαλην.· στέρνων Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13. σ. 876. [Ἐν Ἰλ. (ἔνθ' ἀνωτ.) ἡ δευτέρα συλλαβὴ τῆς γεν. εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, ἀλλὰ βραχεῖα ἐν θέσει (ὡς ἐν τῷ **ἰσχύος**) Ἀνθ. Πλαν. 4. 230, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 823.]

ἰλυσπάομαι, γραφόμενον καὶ **εἰλυσπάομαι**, ἀποθ., ἕρπω συστρεφόμενος ὡς σκώληξ, Πλάτ. Τίμ. 92A, Αἰλ. π. Ζ. 8. 14., 9 32, Πλούτ. 2. 567B, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 4, Ἰουδ. Πόλ. 3, 7, 21.— οὐσιαστ. **ἰλύσπᾰσις, εως**, ἡ, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9. 9. — ἐπίθ. **ἰλυσπαστικός**. ή, όν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 20.

ἰλύω, (ἰλὺς) καλύπτω δι' ἰλύος ἢ βορβόρου, Ἡσύχ. **II.** = **εἰλύω**, «συστρέφω», ὁ αὐτ.

ἰλυώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἰλύν, Ἱππ. 204A, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 75, Γαλην.· πηλὸς ἰλ. Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 357.

ἰλύωμαι· «ἐρρύπωμαι» Ἡσύχ.

ἶμα, τό, = **εἶμα**, «ἵματα· ἱμάτια» Ἡσύχ.

ἱμαῖος [ῑ], **α, ον**, (ἱμάω) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄντλησιν ὕδατος· οὐσ., «τὸ ᾆσμα ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1293)· ἀείδει καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον Καλλ. Ἀποσπ. 42, πρβλ. Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 618E κέξ., Ilgen Προοίμ. Σχολ. 5· οὕτως, ἱμονιοστρόφου μέλη Ἀριστοφ. Βάτρ. 1293.— Κατὰ Σουΐδ. «ἱμαῖον ᾆσμα, τὸ ἐπὶ τῇ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμᾶν. οἱ δὲ τὸ μυλωθρικόν» καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἱμαῖος· ᾠδὴ ἐπιμύλιος, καὶ ἐπαντ(λ)αῖος, καὶ ἐπίνοστος».

ἱμαλίς, ίδος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Συρακοσίοις, Πολέμων παρ' Ἀθην. 109A.— ἐντεῦθεν **ἱμαλιά**, «τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων. ἐπιγέννημα ἀλετρίδος. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἀχύρων χνοῦς. καὶ περιουσία» Ἡσύχ.— προσέτι «**ἱμάλιον**· πολυφόρον. καρποφόρον. νόστιμον» ὁ αὐτ. **II.** Δωρ. λέξ. ἀντὶ τοῦ ἱμαῖον μέλος, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618E.

ἱμανήθρη (**ἱμονήθρη** Rutherfoed), ἡ, = **ἱμονιά**, τὴν ἱμανήθρην τοῦ κάδου ταχέως λῦσον Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 5. 11.

ἱμαντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱμάς**, ναυτικὸς ὅρος, Ἡσύχ.

ἱμαντ-ελιγμός, οῦ, ὁ, συστροφὴ σχοινίου, παιδιά τις, Πολυδ. Θ', 118, Εὐστ. 979. 28.

ἱμαντ-ελικτής, ὁ, (ἑλίσσω) ὁ συστρέφων σχοινία· μεταφ., δύσκολος σοφιστὴς ἀκανθώδη προβάλλων ζητήματα, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 614E· ἡ ὀνομαστ. **ἱμαντελικτέες** ἐν Κλήμ. Ἀλ. 328, πιθανῶς προέκυψεν ἐκ παρανοήσεως τῆς Ἰων. γεν. πληθ. **-εων** παρὰ Δημοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἱμαντίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱμάς**, Ἐτυμ. Μ. 671. 8.

ἱμάντῐνος, η, ον, (ἱμὰς) ἐξ ἱμάντων, ἐπὶ δερματίνων δεσμῶν, Ἡρόδ. 4. 189, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

ἱμάντιον, τό, = **ἱμάντωσις** III, Ἱππ. Μοχλ. 868, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8.

ἱμαντό-δεσμος, ὁ, δερμάτινος δεσμός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζεύγλας**.

ἱμαντό-δετος, ον, δεδεμένος δι' ἱμάντων, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 440.

ἱμαντο-μάχος, ον, ὁ μὲ ἱμάντας (λωρία) μαχόμενος (πυκτεύων), Χρησμ. παρὰ Τζέτζ. Ἱστ. 7. 422.

ἱμαντο-πάροχος, ὁ, ὁ παρέχων ἱμάντας διὰ τοὺς ἀγῶνας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 III D. 6.

ἱμαντο-πέδη, ἡ, ἱμάντινος δεσμός, παγίς· ἐπὶ τῶν πλοκάμων τοῦ πολύποδος, Ἀνθ. Π. 9. 94.

ἱμαντό-πους, ποδος, ὁ, ὡς τὸ Λατ. loripes, ὁ ἔχων τὰς κνήμας στρεβλάς: ἰδίως, **1)** ὄνομα ἔθνους τινὸς Αἰθιοπικοῦ, Πλιν. Π. Ν. 3. 8. Ἀπολλόδ. παρὰ Τζέτζ. Ἱστ. 7. 767. **2)** εἶδος ὑδροβίου πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξευτ. 2. 9.

ἱμαντοτομέω, τέμνω ἱμάντας, Πολυδ. Ϛ', 81, 83.

ἱμαντοτόμος, ὁ, ὁ τέμνων ἱμάντας, λωρία, Ἐκκλ.

ἱμαντόω, δένω ἢ πλέκω δι' ἱμάντων, «ἱμαντωμένην κλίνην» Ἡσύχ. ἐν λ. **πύξ**.

ἱμαντώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἱμάντα, Πλάτ. Τίμ. 76C, Διοσκ. 2. 201, Ἡσύχ. ἐν λ. **λύγος**·— συγκριτ. ἱμαντωδέστερος Διοσκ. Β. 201.

ἱμάντωμα, τό, = **ἱμάντωσις** II, Νικήτ. Χρον. 185D.

ἱμάντωσις, εως, ἡ, τὸ συνδέειν διὰ λωρίων, «ἱμάντωσις· σύνδεσμος τῶν κορυγίων (corrigiarum) τοῦ ὑποδήματος» Ἡσύχ.· περὶ τῶν λωρίων ἁμάξης, Πολυδ. Α', 142. **II.** δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τοῖς οἰκοδομήμασιν, Ἑβδ. (Σειράχ. ΚΒ', 16), Φώτ., κτλ. **III.** ἐπιμήκυνσις τοῦ γαργαρεῶνος (σταφυλῆς), ὡς τὸ **ἱμάντιον**, Ἀέτ. 8, 43.

ἱμ-αοιδός, ὁ, ὁ ᾄδων τὸν ἱμαῖον, Πολυδ. Δ'. 53· «ὁ πρὸς τῇ μύλῳ καὶ τῷ ἀντλήματι ᾄδων» Ἡσύχ.

ἱμάς, ὁ, γεν. **ἱμάντος**, (οὐχὶ **ἱμᾶντος**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 34, 14)· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **ἱμάντεσσι** (ἴδε ἐν τέλ.):— δερμάτινον λωρίον, κοιν. «λουρί», Ἰλ. Κ. 262, κτλ.· ἱμάντα βοὸς Ἰλ. Γ. 375· βοέους ἱμάντας Χ. 397. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἱμάντες ἢ τὰ λωρία δι' ὧν οἱ ἵπποι ἦσαν προσδεδεμένοι εἰς τὸ ἅρμα, Λατ. lora, Θ. 543, Κ. 499, 567. **β)** αἱ ἡνίαι, ὅπως.. τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν Ψ. 324, κτλ.· τμητοῖς ἱμᾶσι Σοφ. Ἠλ. 747, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1222. **γ)** τὰ λωρία δι' ὧν εἶναι δεδεμένος ὁ δίφρος, Ἰλ. Ε. 727. **δ)** μάστιξ, ἥτις συνίστατο ἐκ πολλῶν λωρίων, Ψ. 363. **ε)** τὰ λωρία, δι' ὧν οἱ πυκτεύοντες περιετύλισσον τὰς χεῖράς των· Λατ. caestus, Ψ. 684 (ἐν μεταγεν. χρόνοις εἶχον ἐμπεπηγμένα χαρφία, κτλ., καὶ τότε ἐκαλοῦντο μύρμηκες), πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 60, Πλάτ. Πρωτ. 342C. **3)** ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ ζωστὴρ ἢ στηθόδεσμος τῆς Ἀφροδίτης, Λατ. cestus, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα Ἰλ. Ξ. 214. 219· **β)** τὸ λωρίον, ὅπερ περιδενόμενον ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἐκράτει τὴν περικεφαλαίαν ἐν τῇ θέσει αὐτῆς, ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν Γ. 371, 375. **γ)** ἐν τῇ Ὀδ. λωρίον δι' οὗ ὁ μοχλὸς ἐσύρετο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὅπερ ἔπειτα προσεδένετο εἰς τὴν κορώνην, Ὀδ. Α. 442, (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ. ἐν τόπῳ), πρβλ. Δ. 802, Φ. 46. **δ)** μεθ' Ὅμ., τὸ λωρίον ὑποδήματος, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 9, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2. **ε)** σχοινίον ἱστίου, Ἀρισταγόρας ἐν «Μαμμακύθῳ» 7. **ζ)** τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος, ἀλλαχοῦ **ἱμονιά**, Πολυδ. Γ', 31, Μοῖρ. **η)** λωρίον κυνός, Ξεν. Κυν. 7. 6· ἐντεῦθεν παροιμ., ἱμὰς κύνειός ἐστι, σκληρός, ἰσχυρὸς ὡς λωρίον σκύλου, Ἀριστοφ. Σφ. 231. **θ)** μάστιξ, ἔξω τις δότω ἱμάντα ταχέως Ἀντιφάν. ἐν «Γανυμήδει» 2. 8. **II.** = **ἱμάντωσις** III, Ἀέτ. 2. 4, 43. **III.** **ἱμάντες**, ἐν τῇ οἰκοδομῇ, πιθανῶς = **στρωτῆρες**, σειρὰ λίθων χρησιμευόντων εἰς σύνδεσιν (ἴδε **ἱμάντωσις** II). Συλλ. Ἐπιγρ. 260, ὅρα Böckh σ. 281.

(Ἡ ῥίζα εὕρηται ἐν τῇ Σανσκρ. si, sinomi, sinâmi, (vincio)· ἐντεῦθεν ὡσαύτως, **ἱμάσσω**, **ἱμάσθλη**, **ἱμονιά**, **μάσθλη**, **μάστιξ**· Ἀρχ. Σαξ. simo (δεσμός)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. seil, seid).

[˘¯, συνήθ.· ἀλλ' ὡσαύτως ῑ ἐν θέσει τε καὶ ἐν ἄρσει, ἐν Ἰλ. Θ. 544, Κ. 475, Ψ. 363, Ὀδ. Φ. 46, Ἀπολλ. Ῥόδ.·— ἐν τοῖς παραγώγοις καὶ συνθέτοις ἀείποτε ῐ).

ἱμάσθλη [ῐ], ἡ, (ἱμὰς) τὸ λωρίον μάστιγος, μάστιξ, Ἰλ. Ψ. 582, Ὀδ. Ν. 82· μεταφ., νηὸς ἱμ., δηλ. τὸ πηδάλιον πλοίου, Ἀνθ. Π. 6. 28· παρὰ μεταγεν., πᾶν λωρίον, Ὀππ. Κυν. 4. 217.

ἱμασσιά, ἡ, (= αἱμασιά), Ἐπιγρ. Τροιζῆνος L. et F. 157a.

ἱμάσσω [ῐ]: μέλλ. ἱμάσω [ᾰ] ἀόρ. ἵμᾰσα: (ἱμάς):— μαστίζω, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος τοὺς ἵππους, τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος Ἰλ. Ε. 589, πρβλ. Λ. 531· ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Ὀδ. Ε. 380· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰ.. σε πληγῇσιν ἱμάσσω Ἰλ. Ο. 17· ὡσαύτως, ἵμασε χθόνα χειρί, ἔπληττεν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 340· ὅτε.. γαῖαν ἱμάσσῃ, ὅταν πλήττῃ αὐτὴν διὰ τῶν κεραυνῶν, Ἰλ. Β. 782.— Παθ., ἱμασσόμενος δέμας αὔραις Ἀνθ. Π. 7. 696· φρένα κέντρῳ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 32.— Ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἱμάσκω** ἐν Ἐπιγρ. Ἠλιδ. 1152$_{7.8}$ = Ὀλ. 2 = Roberts 292.

ἱμάστα· «μάστιξ» Ἡσύχ.

ἱματ-ηγός, όν, ὁ φέρων, μεταφέρων ἱμάτια, ναῦς Θεόφρ. π. Λίθ. 68.

ἱμᾰτιδάριον, τό, ὑποχορ. τοῦ **ἱμάτιον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 64. [ῐμ-, δᾰ-].

ἱμᾰτίδιον, τό, ὑποχορ. τοῦ **ἱμάτιον**, Ἀριστοφ. Πλ. 985, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Ζ', 42· κατὰ κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου, **θαἰματίδια** Ἀριστοφ. Λυσ. 401. [-ῐδιον Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἱμᾰτιεύομαι, ἀποθ., κατασκευάζω ἱμάτια· οἱ ἱματιευόμενοι (ἱματευόμενοι Κουμαν. Συναγ. Λέξ.), ἡ συντεχνία τῶν ἱματοποιῶν, Ἐπιγραφ. Θυατ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3480.

ἱμᾰτίζω, ἐνδύω· μετοχ. παθ. πρκμ. **ἱματισμένος** Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 15, κτλ.

ἱμάτιο-θήκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θήκη ἱματίων, Ἡσύχ. ἐν λ. **κανδυτάναι**.

ἱμάτιο-κάπηλος, ὁ, ὁ πωλητὴς ἱματίων, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 38, κτλ.

ἱμᾰτιο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων ἱμάτια, Διογ. Λ. 6. 52.

ἱμᾰτιο-μίσθης, ου, ὁ, ὁ ἀπομισθῶν ἱμάτια, ὁ δανείζων ἐνδύματα ἐπὶ μισθῷ, Πολυδ. Ζ', 78, Α. Β. 100, 25.

ἱμᾰτιο-μισθωτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ζ', 78.

ἱμάτιον [ῑμᾰ-], τό, κατὰ τύπον ὑποχορ. τοῦ **ἷμα** (δηλ. **εἷμα**), ἔνδυμα· ἀλλ' ἐν χρήσει ἀείποτε ἐπὶ ἐξωτερικοῦ ἐνδύματος, ἐπανωφόριον φορούμενον ἄνωθεν τοῦ χιτῶνος, λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ ποιητ. **χλαῖνα**, Λατ. pallium, Ἡρόδ. 2. 47, λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων Ἐπίχ. 143 Ahr.· **θοἰμάτιον** κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἱμ-, Ἀριστοφ. Νεφ. 180, κ. ἀλλ.— Ἦτο δὲ τοῦτο ἐπίμηκες τεμάχιον ὑφάσματος ῥιπτόμενον ὑπεράνω τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ φερόμενον εἴτε ὑπὸ τὸν δεξιὸν ὦμον, εἴτε ὑπεράνω αὐτοῦ, Müller Archäol. d. Kunst. 337, ἴδε **ἀναβάλλω** III, **ἀμπέχω** II, πρβλ. **χλαῖνα**, **χλανίς**, **τρίβων**, **φᾶρος**· ἐθεωρεῖτο δὲ θηλυπρεπὲς νὰ σύρηται κατὰ γῆς ὄπισθεν, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C, Δημ. 442. 15:— διὰ τῆς λέξεως **ἱμάτιον** μετέφραζον τὴν λέξιν toga, Πλούτ., κλ.· ἐντεῦθεν, ἐν ἱματίοις, ἐπὶ πολίτου ἐν τῇ συνήθει καθημερινῇ ἐνδυμασίᾳ ἐν καιρῷ εἰρήνης, Λατ. togati, Πλουτ. Κάμιλλ. 10· ἀλλ' ἱμ. Ἑλληνικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Ῥωμαϊκὸν toga, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 25. **2)** **ἱμάτια**, τά, καθόλου, ἐνδύματα, Ἡρόδ. 1. 9, Δημ. 816. 24· κατὰ κρᾶσιν **θαἰμάτια** Ἀριστοφ. Σφ. 408, Λυσ. 1093 (πρβλ. **ἱματίδιον**). **II.** καθόλου, ὕφασμα, σκέπασμα, Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. Διόδ. 14. 109, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 7.

ἱμᾰτιοπωλέω, πωλῶ ἱμάτια, ἐμπορεύομαι εἰς ἐνδύματα, Εὐστ. Πονημάτ. 99. 26.

ἱμᾰτιο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἐνδυμάτων, Κριτίας 54, Συλλ. Ἐπιγρ. 3433· θηλ. **ἱματιόπωλις**, ιδος, Ἀθήν. 76Δ· ἡ ἱματ. ἀγορὰ Πολυδ. Ζ', 78, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532, κἑξ.

ἱμᾰτιουργικός, ή, όν, (*ἔργω) ἀνήκων εἰς κατασκευὴν ἱματίων·— **ἡ ἱματιουργική** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱματιουργοῦ, τοῦ κατασκευαστοῦ ἱματίων, Πλάτ. Πολιτικ. 280Α

ἱμᾰτι-ουργός, ὁ, κατασκευαστὴς ἱματίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6612.

ἱμᾰτιο-φορίς, ίδος, ἡ, σάκκος ἢ μικρὸν κιβώτιον ἐνδυμάτων, Ἀμμών. 141, Εὐστ. 144. 5.

ἱμᾰτιοφῠλᾰκέω, εἶμαι ἱματιοφύλαξ, Λουκ. Ἱππ. 8.

ἱμᾰτιοφῠλάκιον, τό, ἱματιοθήκη· οὐχὶ **ἱματοφυλάκιον** ὡς ἐν Γλωσσ.

ἱμᾰτιο-φύλαξ, ὁ, ἡ, φύλαξ, ἐπιμελητὴς τῶν ἱματίων, Ἐπιφάν. I. σ. 459Β, κλ.

ἱμᾰτισμός, ὁ, ἐνδυμασία, στολή, Θεοφρ. Χαρακτ. 6.15, 4, κτλ.

ἱμάω, Ἀττ. ἀπαρ. **ἱμῆν**, Φώτ.· (**ἱμάς**)— ἀνασύρω, ἀντλῶ, ἰδίως ὕδωρ ἐκ φρέατος, Ἀθήν. 352Α.— Μέσ., ῥοφῶ, ἐκμυζῶ, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 38.

ἵμβηρις· «ἔγχελυς. Μηθυμναῖοι» Ἡσύχ.

ἱμείρω [ῑ], Αἰολ. **ἰμέρρω**, Σαπφὼ 1. 27· (**ἵμερος**)· ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ποθῶ, μετὰ γεν., τί κακῶν ἱμείρετε τεύτων..; Ὀδ. Κ. 431, πρβλ. 555, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 31· ἱμ. μάχης Αἰσχύλ. Ἀγ. 940· βίου Σοφ. Ἀποσπ. 689, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 435:— μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ ἢ ποθῶ νὰ πράξω τι, Σόλων 12. 7, Αἰσχύλ. Πέρσ. 233, Σοφ. Ο. Τ. 587·— μετ' οὐδετ. ἐπιθ., γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες αὐτόθι 59:— ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1053· ἀσμένοις.. καὶ ἱμείρουσιν.. τὸ φῶς ἐγίγνετο Πλάτ. Κρατ. 418C. **II.** συχνότερον ὡς ἀποθετ., **ἱμείρομαι**: ἀόρ. μέσ. **ἱμειράμην** Ἰλ. Ξ. 163, Παθ., **ἱμέρθην** Ἡρόδ. 7. 44:— μετὰ γεν., ὁππότ' ἂν.. ἧς ἱμείρεται αἴης (Ἐπικ. ἀντὶ -ηται) Ὀδ. Α. 41· χρημάτων ἱμ. μεγάλως Ἡρόδ. 3. 123· μετ' ἀπαρ., εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι (πρβλ. **ἵμερος**) Ἰλ. Ξ. 163, πρβλ. Ὀδ. Α. 59, Ἡρόδ. 6. 120, Σοφ. Ο. Τ. 386.— Οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων· ἐν Πλάτ. Κρατ. 418C ἡ μετοχὴ εἰσάγεται (ὡς τὸ ἀσμένοις γίγνεται αὐτοῖς) μόνον ὡς ἐτυμολογικὸν ἐπιχείρημα.

ἶμεν, **ἴμεναι** [ῐ], Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ **εἶμι**.

ἱμέρα, ἡ, ἀρχαῖος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἡμέρα**, κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατ. 418C, D.

ἱμεράμπυξ, υκος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ., ἡ ἔχουσα ἱμερόεσσαν ἄμπυκα, ἐρατεινὸν διάδημα ἢ ταινίαν πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν, Βακχυλ. 16. 9, ἔκδ. Blass.

ἱμερόγυιος, ον, ὁ ἔχων ἱμερόεντα γυῖα, ἐρατεινὰ μέλη τοῦ σώματος, Βακχυλ. 12, 137, ἔκδ. Blass.

ἱμερο-δερκής, ές, ὁ προσβλέπων μὲ βλέμμα πλῆρες ἐπιθυμίας, Παυλ. Σιλ. Ἄμβων 275.

ἱμερόεις [ῑ], εσσα, εν, (ἵμερος) διεγείρων ἵμερον, ἐπιθυμίαν, ἐράσμιος, ἀγαπητός, ποθεινός, θελκτικός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ πραγμάτων, ἱμερόεντα.. ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429, κτλ.· χροὸς ἱμερόεντος Ξ. 170· ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Ὀδ. Α. 421, Σ. 304· χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα αὐτόθι 193, πρβλ. Ἰλ. Σ. 603· ἱμερόεν καθαρίζειν Ἰλ. Σ. 570· ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν Ὀδ. Ρ. 519· ὡσαύτως, πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος Κ. 398 (ἴδε ἐν λ. **ἵμερος**)·— ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ἀποσπ. 58, Θεόκρ. 7. 118, Ἀνθ. Π. 5. 278:— Ὑπερθ. **ἱμεροέστατος** Θέογν. 1365, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἱμεροθαλής, ές, (θάλλω) Δωρ. ἀντὶ τοῦ -θηλής, ἡδέως θάλλων, ἀνθῶν, ἔαρ Ἀνθ. Π. 9. 564· συνήθ. ἡμεροθ-.

ἱμερό-νους, ουν, ἔχων ἐρασμίαν ψυχήν, Ὀρφ. Ὕμν. 56. 8.

ἱμερόομαι, Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, συνέρχομαι, συνουσιάζομαι μετ' ἀνδρός, ἱμεροῦσθαι χρὴ τοῦ ἀνδρὸς Ἱππ. 596. 49· ἢ ἀπολύτως, ἱμερωθεῖσαι 599. 44, ἔνθα ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει, «τῆς ἐπιθυμίας τυχοῦσαι καὶ ἀνδρὶ μιγεῖσαι».

ἵμερος [ῑ], ὁ· (ἴδε ἐν τέλει)· πόθος, ἐπιθυμία πρός τι, Λατιν. desiderium, μετὰ γεν. πράγμ., σίτου .. περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ Ἰλ. Λ. 89, κτλ.· γόου ἵμερον ὦρσεν, ἤγειρεν [ἐν αὐτοῖς] ἐπιθυμίαν θρήνου, πρὸς ἀνακούφισιν δηλ. τῆς θλίψεως, (πρβλ. Ἑβδ. ἐν Γεν. ΜΓ', 30), Ἰλ. Ψ. 14· ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο Ὀδ. Π. 215, κτλ.· καὶ μετὰ δευτέρας γεν. (ἀντικειμ.), πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, διὰ τὸν πατέρα της, Δ. 113· πρβλ. ἱμερόεις: — Παρ' Ἡροδ., ἵμερον ἔχειν = ἱμείρεσθαι, μετ' ἀπαρ., 5.106, 8. 43· ὡσαύτως, ἵμερος ἔχει με .. ἰδεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1725· ἵμ. ἐπῆλθέ μοι, ἐπείρεσθαι Ἡρόδ. 1. 30, πρβλ. 9. 3· σπάνιον παρ' Ἀττ. πεζολόγοις, ὡς Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 251C. Συμπ. 197D:— ἐν τῷ πληθ., πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι, πολλαὶ ὁρμαὶ ἢ αἰσθήματα, Αἰσχύλ. Χο. 299. **2**) ἀπολ., ἐπιθυμία, ἔρως, Λατ. cupido, ὥς σεο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ Ἰλ. Γ. 446· δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον Ξ. 198· οὕτω βραδύτερον, γλυκὺς ἵμ. Πινδ. Ο. 3. 58· δαμεὶς φρένας ἱμέρῳ αὐτόθι 1. 65· ἱμέρῳ πεπληγμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 544, πρβλ. Πρ. 649, κτλ., Σοφ. Ἀντ. 795, Τρ. 476, Ἀριστοφ. Βάτρ. 59 (ἴδε ἐν λ. **ἐνστάζω**)·—σχεδὸν ὡς τὸ ἔρως, ἂν καὶ οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκφράζει ἁπλῶς τὸ ζῳῶδες πάθος, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Κρίσιν 15 (Θεῶν Διάλ. 20, 15), ἔνθα γίνεται διάκρισις τῶν λέξεων ἔρως, ἵμερος, πόθος. **3**) ὡς κύριον ὄνομα, ὁ Ἔρως, Νόνν. Δ. 1, πρβλ. Ἡσ. Θ. 64. **II**. ὡς ἐπίθ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ οὐδ. ὡς Ἐπίρρ., ἵμερον αὐλεῖν Ἀνθ. Π. 9. 266· ἵμερα μελίζεσθαι, δακρύειν αὐτόθι 7. 30, 364. (Κυρίως **ἴσμερος**, ἐκ √ΙΣ; πρβλ. τὸ Σανσκρ. ish, ikk-hâmi ἀντὶ aiss-kami (desidero), ish-tas (ποθητός), ish-mas (θεὸς τῆς ἀγάπης, ἔρως)· Σαβινικ. ais-os (προσευχή)· Σλαυ. is-kati (ζητῶ)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. eis-côn:— ἐντεῦθεν, **ἱμείρω**, κτλ., καὶ **ἰότης**.

ἱμερό-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν ἐρατεινήν, θελκτικήν, ἀηδὼν Σαπφὼ 42, Ἀλκμὰν 13 (ἔνθα κοινῶς **ἱερόφ-**), Θεόκρ. 28. 7· πρβλ. **ἡμερόφωνος**.

ἱμέρρω [ῑ], Αἰολ. ἀντὶ **ἱμείρω**, ὃ ἴδε.

ἱμερτὸς [ῑ], ή, όν, (ἱμείρω) ἐπιθυμητός, ποθητός, ἐράσμιος, ἀγαπητός, ἐπίθετον ποταμοῦ, Ἰλ. Β. 751· ἐπὶ τόπων, Σόλων 1. 1· κίθαρις Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 510· στέφανοι Ἡσ. Θ. 577· λέχος Πινδ. Π. 3. 177· ἀοιδαί, δόξα ὁ αὐτ. Ο. 6. 10, Ι. 9. 132· ἱμ. ἡλικίη, ἀγαπητὴ ζωή, Σιμων. 86· ἐπὶ προσώπων, Ἀνθ. Π. 5. 298., 9. 524, 525.— Ποιητ. λέξ., ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. εὕρηται: ἱμερτόν, ἱμερτά, 2. 394B, 926F.

ἱμερώδης, ες, (εἶδος) = **ἱμερόεις**, Καλλίστρ. Εἰκ. 904.

ἱμητὸς [ῐ], ή, όν, (ἱμάω) ὃν δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ, «ἀντλητός» Ἡσύχ.

ἱμένη· «κοτύλη» Ἡσύχ.

ἴμμεναι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἴμεναι**, ἰέναι, ἀπαρ. τοῦ **εἶμι**.

ἱμονιὰ [ῐ], ἡ, (ἱμὰς) τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλοῦσιν ἐκ φρέατος ὕδωρ· καθόλου, σχοινίον, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 3· ἱμονιὰν (ἀπολ.), τὸ μῆκος σχοινίου, δηλ. τοιοῦτον τὸ μῆκος ὅσον σχοινίον χρειάζεται κάδος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιὰν ἀποπατεῖς, «ἀλλὰ σὺ χέζεις τόσην ὥραν ὡς νὰ ἔβγαζες κουράδι μακρὺ σὰν σχοινὶ πηγαδιοῦ», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 351.

ἱμονιο-στρόφος, ὁ, ὁ περιστρέφων τὴν ἱμονιάν, ἀντλῶν ὕδωρ, ἴδε ἐν λ. **ἱμαῖος**·— **ἱμονιοστροφέομαι**, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 80. 17, ἔκδ. Λ.

ἱμφαίνειν (= ἐμφαίνειν) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

ἴμψας· «ζεύξας. Θετταλοί», καὶ «**Ἴμψιος**· Ποσειδῶν ὁ ζύγιος» Ἡσύχ.

ἵν, δοτ. καὶ αἰτ. τῆς ἀρχαίας προσωπ. ἀντων. ἵ, ἣν ἴδε.

ἰν, = **ἐν**, Κρῆτες, Ἡσύχ., πρβλ. Λατ. in, intus.

ἵν, **εἶν**, ἢ **ὗν**, τό, ἄκλ., Ἑβραϊκὸν μέτρον ὑγρῶν, ἴσον πρὸς δύο Ἀττικ. χόας, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΘ', 40, Λ', 24, Λευ. ΚΓ', 13, Ἀριθμ. ΙΕ', 5, κτλ.), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 3., 3. 9, 4, κτλ., Εὐστ. 1282, 51.

ἵνα (πιθανῶς αἰτ. τῆς ἀρχαίας προσωπ. ἀντωνυμ. ἵ, ὡς τὸ **οὗ** = **ὅπου**, **ὡς** = **ὅπως**, ἐκ τοῦ **ὁ**, **ὅς**): **A**. Ἐπίρρ., **I**. τόπου, **1**) ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐκεῖ, μόνον ἐν Ἰλ. Κ. 127, ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων .. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι, «ἐκεῖ γὰρ παρήγγειλα αὐτοῖς ἀθροισθῆναι» (Θ. Γαζῆς). **2**) κοινότερον ἀναφορικ., ὡς τὸ ὅπου, στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες Ἰλ. Β. 558, Ὀδ. Ι. 136, Ἡρόδ. 9. 27, 54, Πινδ. Ο. 1. 95· καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πρ. 21, 725, 793, 830, Σοφ. Ἠλ. 21, 855, 936, κτλ.· σπανίως παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. πεζολόγοις, Πλάτ. Ἀπολ. 17C, Σοφιστ. 243B. Φίληβ. 61B· συνηθέστερον παρὰ μεταγενεστέροις, Ἀρρ. Ἀν. 1. 3, 2, Λουκ. Χάρ. 22, πρὸς Ἀπαίδευτ. 3· οὕτω καὶ ἵνα τε Ἰλ. Υ. 478· ἵνα περ Ω. 382, Ὀδ. Ν. 364, πρβλ. Λυσ. 13. 72. **β**) μεθ' Ὅμηρ., ὡς ἄλλα Ἐπιρρ. τόπου, μετὰ γεν., ἵνα πυνθάνοιτο γῆς, ἐν οἱῳδήποτε μέρει τῆς γῆς, Ἡρόδ. 2. 133· οὕτως, ἵνα τῆς χώρης ὁ αὐτ. 1. 98· ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ, ἐν ποίᾳ δυστυχίᾳ, ὁ αὐτ. 1. 213· λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντα, οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ Σοφ. Ο. Τ. 367, 413· οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Αἴ. 386, πρβλ. Ο. Τ. 1442, Τρ. 1145, κτλ. **γ**) μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἵν' οἴχεται Ὀδ. Δ. 821, Ζ. 55, Τ. 20· ὁρᾷς ἵν' ἥκεις Σοφ. Ο. Τ. 687, πρβλ. 1311, 1515, Ο. Κ. 937, Δείναρχ. 2. 10· ἵναπερ ὥρμητο Θουκ. 4. 74. **II**. ἐπὶ περιστάσεων, γάμος .. ἵνα χρή, καθ' ὃν πρέπει, Ὀδ. Ζ. 27· ἵνα μὲν ἐξῆν αὐτοῖς .., ἐνταῦθα .., ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν των, Ἀντιφῶν 142. 16.

B. Σύνδεσμος, ἵνα, ὅπως, «διὰ νά ..», κοινῶς ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς κατὰ τὸ πλεῖστον, τιθέμενον ἐν ἀρχῇ ἀλλ' ἐνίοτε ἔχων πρὸ ἑαυτοῦ ἐμφαντικήν τινα λέξιν, Heind. ἐν Πλάτ. Χαρμ. 169D· ὡσαύτως, **ἵνα δή**, Ἰλ. Η. 26, Ψ. 207, Ἡρόδ. 1. 29, Πλάτ. Πολ. 420E, 610C. **I**. γενικὴ χρῆσις: **1**) μεθ' ὑποτακτ., **α**) ἡγουμένου ἀρχικοῦ χρόνου ὁριστ., ἢ καὶ ὑποτακτ. ἢ προστακτ. ἡγουμένης, Ὁμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· — ἡγουμένου ἐνεστ. ὁριστ., σοὶ ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται ἵν' εἰδῇς Ὀδ. Β. 111, Ἰλ. Γ. 252, Ξεν. Ἀπομν. 3. 2, 3, Κύρ. 1. 2, 11, Ἰσοκρ. 27A· ἡγουμένου πρκμ. ὁριστ., τίπτ' αὖτ' .. εἰλήλουθας; ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο; Ἰλ. Α. 208, Ἰσοκρ. 67C· ἡγουμένου μέλλοντος, ταῦτα δέ τοι πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοὶ .. ἵνα θᾶσσον ἵκηαι ἐς Πύλον Ὀδ. Β. 307, Δ. 591, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15· ἡγουμένης ὑποτακτ., εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; Σοφ. Ο. Τ. 364, Πλάτων. Μένων 71D· ἡγουμένης προστακτ., ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ .. στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται Ἰλ. Τ. 348, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Πρ. 61, Σοφ. Φιλ. 880, Ἀριστοφ. Βάτρ. 297, Πλάτ. Πολ. 341B.— Ἡ Ἐπικ. ὑποτ. συχνάκις τηρεῖ τὸν τύπον τῆς ὁριστ., ἵνα μίσγεαι Ἰλ. Β. 232· ἵνα παυσόμεν Φ. 314· ἵνα μεταδαίσομαι Ψ. 207· ἵνα σπείσομεν Ὀδ. Π. 165, ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ῥήματ. ii σ. 72 κἑξ., 259 κἑξ. **β**) ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ἐν παρομοιώσεσιν, ἔνθα ὁ ἀόρ. ἀναφέρεται εἰς οἱανδήποτε περίστασιν, δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε ... ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔῃ Ὀδ. Ε. 490 (ἔνθα ὑπάρχει ἑτέρα γραφὴ **αὔοι**)· οὕτω καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τύπος πρκμ., ἢ ὁ ἀόρ. ἀντικαθιστᾷ τὸν παρκμ., Ἰλ. Ι. 99· Ὀδ. Θ. 580, Ἡρόδ. 5. 91, Λυσ. 92. 12, Δημ. 117. 26:— ὡσαύτως ὅταν τὸ γινόμενον ἐξετάζηται ὡς ἐκ μέρους τοῦ κυρίου ὑποκειμένου, ἀλλὰ σὲ παῖδα .. ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς Ἰλ. Ι. 495, Ὀδ. Κ. 24, Ἡρόδ. 1. 29., 6. 100· συχνάκις παρὰ Θουκ. (1. 44, 99, 132, κ. ἀλλ.), Λυσ. 92. 29, 33, 37, κ. ἀλλ. **γ**) ἡγουμένης εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, Ἰλ. Ω. 264, Ὀδ. Ζ. 58, Λυσ. 109. 23. **δ**) ἡγουμένου παρατ. μετὰ τοῦ ἄν, Δημ. 623. 11. **2**) μετ' εὐκτ., **α**) ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, Ἰλ. Ε. 2, Ὀδ. Γ. 2, Αἰσχύλ. Θήβ. 219, Λυσ. 97. 25, Πλάτ. Πρωτ. 314C, κτλ.— οὕτως ἡγουμένου ἱστορικοῦ ἐνεστ., Εὐρ. Ἑκ. 11·— ἐνίοτε ἀμφότεραι αἱ ἐγκλίσεις, ὑποτακτ. καὶ εὐκτ., ἀκολουθοῦσιν ἐν ἀλλεπαλλήλοις προτάσεσιν, ἵνα νηυσὶ .. πῦρ ἐμβάλῃ, Θέτιδος δ' .. ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε Ἰλ. Ο. 597 (ἔνθα ὁ Ἕρμανν. γράφει: ἐμβάλοι), Ὀδ. Γ. 77, Ἡρόδ. 8. 76, 2., 9. 51, Δημ. 651. 22 κἑξ., 1188. 21 κἑξ. **β**) ἡγουμένης εὐκτ., Ὀδ. Σ. 369, Σοφ. Φιλ. 325·— ἡγουμένης εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 413. **γ**) σπανίως ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὁτὲ μὲν διότι τὸ παρελθὸν φαίνεται ἐνυπάρχον ἐν τῷ παρόντι, ὁτὲ δὲ ἴσως ἕνεκα τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ εὐκτικῇ τῆς ἐννοίας τῆς εὐχῆς, Ὀδ. Ρ. 250, Ἀριστοφ. Βάτρ. 23, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34, Πλάτ. Πολ. 410C. **3**) μετὰ παρῳχημένων χρόνων ὁριστικῆς, **α**) προηγουμένης ἀνεκπληρώτου εὐχῆς, Πλάτ. Κρίτων 44D. **β**) προηγουμένης ὁριστικῆς μετὰ τοῦ ἄν, πρὸς ἔκφρασιν πράγματος μὴ ἐπακολουθήσαντος ἢ μὴ δυναμένου νὰ ἐπακολουθήσῃ, Σοφ. Ο. Τ 1389, Ἀριστοφ. Σφ. 961, Λυσίας 101. 3, Πλάτ. Μένων 89B, Δημ 849. 25. **γ**) κατόπιν ῥημάτων, οἷα τὸ ἐχρῆν καὶ ἔδει, Εὐρ Ἱππ. 647, Πλάτ. Πρωτ. 335C, Συμπ. 181D, πρβλ. Εὐθύδ. 304E, Ἰσοκρ. 189D, Δημ. 716. 1., 837. 13, κ. ἀλλ.:— ἐπὶ μὴ ἐκπληρωθείσης ὑποχρεώσεως, τεθαύμακα ὅτι οὐκ εἶπεν (= ἔδει εἰπεῖν) .. ἵνα .. Πλάτ. Θεαίτ. 161C· ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν (= δέον κοσμεῖν) .. ἵνα .. Δημ. 959. 1.— Σημειωτέον ὅτι ὁπουδήποτε ὑπάρχει ἂν ἐν προτάσεσι τοῦ εἴδους τούτου, οἱ νεώτεροι κριτικοὶ καθόλου ἀποβάλλουσιν αὐτό, ἴδε Cobet V. LL. 102 κἑξ. **4**) **ἵνα μὴ** ὡς τὸ ἀρνητικὸν τοῦ **ἵνα**, Λατ. ut ne ἢ ne, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται Ἰλ. Τ. 347 καὶ Ἀττ. **II**. ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1**) τὸ **ἵνα**, ὡς σύνδεσμος τελικὸς οὐδέποτε λαμβάνει **ἄν**· διότι ὁπουδήποτε ὑπάρχει **ἵν' ἂν** ἔχει τὴν σημασίαν: ὅπου, ὁπουδήποτε, Σοφ. Ο. Κ. 405, Εὐρ. Ἴων 315·— ἔν τισι κατὰ τὰ φαινόμενα ἐξαιρέσεσι τὸ **ἂν** ἢ **κε** ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, Ὀδ. Μ. 156, Εὐρ. Ι. Α. 1579.

2) τὸ **ἵνα**, ὡς τὸ **ὅπως**, Λατ. ut, κατόπιν ῥημάτων σημαινόντων θέλησιν καὶ προσπάθειαν, διαταγὴν καὶ παράκλησιν, εἶναι κοινὸν μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. συγγραφ. (πρβλ. Ὀδ. Γ. 327 πρὸς

τὸ Γ. 19), ὡς παρὰ Διον. Ἀλ. 1.215, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 27, Καιν. Διαθ, κτλ.·— ἐντεῦθεν τὸ **ἵνα** μεθ' ὑποτακτ. κατήντησε νὰ τίθεται ἀντὶ τῆς ἀπαρεμφ.· περὶ τοῦ **ἵνα** ἀντὶ **ὥστε** Πλουτ. Ἠθ. 2. 333A, πρβλ. Wytt. 2. 6. σ. 517. **3**) ἐλλειπτικαὶ χρήσεις, **α**) ὅπου ὁρίζεται ὁ σκοπὸς τοῦ λεγομένου, Λατ. ut, Ζεὺς ἔσθ', ἵν' εἰδῇς, εἶναι ὁ Ζεύς, σοὶ τὸ λέγω, δηλ. διὰ νὰ τὸ γνωρίζῃς, Σοφ. Φιλ. 989· ἵνα μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιᾷ Πλάτ. Πολ. 507D· οὕτως, ἵνα συντέμω Δημ 1102. 26· ἵν' ἐκ τούτων ἄρξωμαι ὁ αὐτ. 528· 1 **β**) ὡς τὸ **ὅπως**, μετὰ παραινετικῆς ἐννοίας, ἐννοουμένου τοῦ **ὅρα** ἢ **βλέπε**, ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς τὰς χεῖρας αὐτῇ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 23, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η', 7, κτλ. **γ**) ἵνα τί (δηλ. γένηται); πρὸς τί τέλος; πρὸς τί; ἀπολύτως εἴτε ὡς ἐρώτημα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 719· ἢ ἀκολουθοῦντος ῥήματος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 409, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 26C, κτλ.· οὕτως, ἵνα δὴ τί; Ἀριστοφ. Νεφ. 1192.— Πρβλ. τὸ **ὅπως** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

ἰναγόντω (=ἐναγόντων) προστακτ. Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

ἰναία, ἡ, =ἴς, «δύναμις», Ἡσύχ.

ἰνάρετος· «ἱκανός. ἐνάρετος. Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἰνάσσω: μέλλ. **άσω**, =**ἰνόω**, ἐνδυναμῶ, ἰσχὺν παρέχω, Ἐτυμολ. Μ. 100. 49. Σουΐδ.

Ἴνᾰχος [ῐ], ου, ὁ, ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170, Εὐρ. Ἠλ. 1. **II**. υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Αἰσχύλ. Πρ. 663, κ. ἀλλ.· ἐπίθ. **Ἰνάχειος**, **α**, **ον**, αὐτόθι 59, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «Ἰνάχεια· ἑορτὴ Λευκοθέας ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἰνάχου».

-ινδα, ἐπιρρηματικὴ κατάληξις λέξεων σημαινουσῶν παιδιάν, ἄθυρμα, τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ῥήματος **παίζω**, ὡς **βασιλίνδα**, **ὀστρακίνδα**, **χυτρίνδα** κτλ. Πολυδ. Θ', 110, Α. Β. 1533.

ἰνδάλλομαι, ἀποθ., σπανίως ἐν χρήσει καὶ συνήθως κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: ἀόρ. **ἰνδάλθην** μόνον παρὰ Μαξίμ. π. καταρχ. 163, καὶ Λυκόφρ. 961: (ἐκ τοῦ **εἴδομαι**, **εἶδος**, πρβλ. **εἰδάλλομαι**) Φαίνομαι, ἰδίως φαίνομαι ὅμοιος, «ὁμοιάζω», ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι Ὀδ. Γ. 246, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 179, Θεόκρ. 22 39· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι.. μεγαθύμῳ Πηλείωνι, ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως, Ἰλ. Ρ. 213· — οὕτω παρὰ Πλάτ. θεοῖς.. ξένοις.. ἰνδαλλόμενοι Πολ. 381 E, πρβλ. Νόμ. 959A. **2**) φαίνομαι, νομίζομαι, ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἵπποι, ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται Ἰλ. Ψ. 460· ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ, ὥς μοι φαίνεται ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς διαμέμνημαι, Ὀδ. Τ. 224·— οὕτω παρ' Ἀττ., ὥστ' ἔμοι γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ, «φαίνεταί μοι ὅμοιος εἶναι πώλῳ κλητῆρος» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 188· τοῦτο γάρ μοι ἰνδ. [ἡ ψυχή], οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 189E· τὰ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 3. **3**) ἀμφὶ δὲ.. μεληδόνες ἰνδάλλοντο, ἐφαίνοντο, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ', 812.— Ἐπικ. λέξ., σπανία παρ' Ἀττ.

ἴνδαλμα, τό, μορφή, εἰκών, ὁμοίωμα, Λατ. species, Αἰλ. π. Ζ. 17. 35, Ἀνθ. Π. 5. 251, Λουκ., κλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰνδάλματα· φαντάσματα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες».

ἰνδαλματίζομαι, =**ἰνδάλλομαι**, Λιβάν. 4. σ. 1069.

ἰνδαλματικός, **ή**, **όν**, =**εἰκονικός**, Ἐπιφ. I. 352A.

ἰνδαλμός, **ὁ** =**ἴνδαλμα**, ὄνομα ποιήματός τινος τοῦ Τίμωνος, Διογ. Λ. 9. 65, 105.

ἰνδέα· «μεσημβρία. Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ἴνδικον, =**ἔνδικον**, Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

Ἰνδικο-πλεύστης, ου, ὁ, ὁ εἰς Ἰνδικὴν πλεύσας, ἐπώνυμον Κοσμᾶ τοῦ μοναχοῦ.

Ἰνδικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰνδούς· ἡ Ἰνδικὴ χώρα Ἡρόδ. 3. 98· ὡσαύτως θηλ. **Ἰνδίς**, **ίδος**, Νόνν. Δ. 17.377. **II**. Ἰνδικὸν φάρμακον, εἶδος πεπέρεως, Ἱππ. 630.38, πρβλ. 573. 53. **2**) ὡς οὐσ. τὸ **ἰνδικόν**, ὕλη βαφικὴ κυανόχρους, κοινῶς «λουλάκι», Διοσκ. 5.101.—Ὑπερθετ. **Ἰνδικώτατος**, λίθους.. τῶν Ἰνδικωτάτων καὶ θαυμασίων Φιλόστρ. 11 (σ. 9 ἔκδ. Cayser).

Ἰνδικτιών, **ῶνος**, ἡ, Λατ. indictio =**ἐπινέμησις**, Ἀθαν. II. 725A, Καρθαγ. Συν. Καν.135, Κύριλλ. Ἀλ. X. 377B, κλ.

ἴνδικτος, **ον**, ἡ, =**ἰνδικτιών**, Χρον. Πασχ. 355, 17, Ἀνδρ. Κρήτ.1329B.

ἴνδιξ, **ικος**, ὁ, Λατ. index, πίναξ, Βασιλ. 60, 35, 2 καὶ 6.

Ἰνδιστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἰνδῶν, Κτησ. ἐν Φωτ. Β.βλ. 45. 39.

Ἰνδο-γενής, **ές**, ἐν Ἰνδίᾳ γεννηθείς, Μανέθων 1. 297, κλ.

Ἰνδόθεν, Ἐπίρρ. ἐξ Ἰνδίας, Εὐστ. Πονημάτ. 302. 57.

Ἰνδ-ολέτης, **ου**, ὁ, ὁ τοὺς Ἰνδοὺς καταστρέψας, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

Ἰνδός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 284 **οἱ Ἰνδοί**, ἰδίως ἐπὶ τῶν ὁδηγούντων τοὺς ἐλέφαντας, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F, Πολύβ., κλ. **2**) ὁ ποταμὸς Ἰνδός, Λατ. Indus, Ἡρόδ. 4. 44, κτλ. **3**) ὄνομα σοφίσματος, Πλούτ. 2. 133B. **II**. ὡς ἐπίθετ. = **Ἰνδικός**, Ἀνθ. Π. 9. 544.

Ἰνδο-σκυθία, ἡ, ἡ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ χώρα, Πτολ.7.1.

ἔνδουρος· «ἀσπάλαξ» Ἡσύχ.

Ἰνδο-φόνος, = **Ἰνδολέτης**, Νόνν. Δ.17. 387.

Ἰνδοφυής, **ές**, φυεὶς ἐν Ἰνδικῇ, Μ. Φιλῆς τόμ. Α', σ. 205, ἔκδ. Mil.

Ἰνδῷος, **α**, **ον**, = **Ἰνδικός**, Νόνν. Δ.17. 380.

ἰνεύει· «τείνει» Ἡσύχ.

ἰνέω, ἢ **ἰνάω**, κενῶ, Ἰων. λέξις ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὸ Λατιν. inanis, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.: Μέσ. μέλλ. **ἰνήσομαι** Ἱππ. 610.10., 642. 55· καὶ ἐπὶ παθ. σημασ., ὁ αὐτ. 418. 8.— Παθ., **ἰνῶνται**, **-ώμενος**, ὁ αὐτ. 418. 6., 419. 38.— Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων τούτων τὰ Ἀντίγραφα εἶναι πολὺ ἢ ὀλίγον ἐφθαρμένα.— Ἐν Γαληνοῦ Λεξ. Ἱππ. φέρεται: «**ἰνέει**, κενοῖ. καὶ **ἰνηθμός**· κένωσις. καὶ **ἰνεῖται**, κενοῦται».

ἴνη, ἡ, =ἴς II, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ.178.

ἰνηθμός, ὁ, κένωσις, Ἱππ. 416. 16., 16., 419. 25, ἴδε **ἰνέω**.

ἴνησις, **εως**, ἡ, =τῷ προηγ., Ἐρωτιαν.186.

ἰνίον [ῑν-], τό, (ἴς) τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς τὸ μετὰ τὴν κορυφὴν ἐκ τῶν ὄπισθεν πρὸς τοὺς τένοντας καταβαῖνον (τοῦ τριχωτοῦ κρανίου τὸ μὲν πρόσθιον βρέγμα, τὸ δὲ ὀπίσθιον ἰνίον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 2): καθόλου, τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ πρὸς τὸν αὐχένα, βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον Ἰλ. Ε.73· διὰ ἰνίου ἦλθε [δόρυ] Ξ. 495· πρβλ. Ἱππ. Ἀρ.1248, Θεόκρ. 25. 264. **II**. =ξέστης, καλεῖται δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ ξέστης ἰνίον Γαλην.13. 982.

ἶνις, ὁ, υἱός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 323, Ἱκέτ.43, 261. Εὐρ. Τρῳ. 571, Ἡρ. Μαιν. 354· σκύμνος, ἔθρεψε δὲ λέοντος ἶνιν (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Conington ἀντὶ σίνιν τοῦ κώδικος) δόμοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 717· ὡσαύτως **ἶνις**, ἡ, θυγάτηρ, Εὐρ. Ι. Α. 119.— Μόνον ποιητ. (ὁ Pott παραβάλλει πρὸς αὐτὸ τὸ Ἀρχ. Σκανδιν. sv-einn (juvenis), Ἀγγλιστὶ swain).

ἰνμενφής, **ές**, ἐπίμεμπτος, ἀσεβής, Ἐπιγρ. Μαντ. BCH. 1892, $570_{23 \cdot 28}$.

ἴνμονφος, **ον**, ἐπίμεμπτος, καταδεδικασμένος, Ἐπιγρ. Μαντ. BCH.1892, 470_{31}.

ἰννήν· «κόρην μικράν· καὶ τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ» Ἡσύχ.

ἴννος, ὁ, =**γίννος**, ὃ ἴδε.

ἰνοειδής, **ές**, =**ἰνώδης**, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 3.12,7.

ἰνόω, (ἴς) ἐνδυναμώνω, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 49.

ἰνύεται· «κλαίνει. ὀδύρεται» Ἡσύχ.

ἴνυξ· ὄρνεόν τι, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες» Ἡσύχ.

ἰνφορβισμός, ὁ, τὸ ἁρπάζειν ἢ καταλαμβάνειν τι, Ἐπιγρ. Ἀρχ. Hoffmann GD, I, σ. 23, ἀρ. 29.

ἰνφορβέω, καθείργω ἕνεκα παρανόμου βοσκήσεως, Ἐπιγρ. Ἀρκαδ., Hoffmann GD, I, σ. 23, ἀρ. 29 = BCH.1889, 281ff.1.3.

Ἰνώ [ῑ], **όος**, συνῃρ. **οῦς**, θηγάτηρ τοῦ Κάδμου, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὸ ὄνομα **Λευκοθέα**, Ὀδ. Ε.333, Ἡσ. Θ. 976, Πίνδ., κλ.·— παροιμ., Ἰνοῦς ἄχη Ζηνόβιος (παρὰ Παροιμιογρ. 4. 38).

ἰνώδης [ῑ], **ες**, (εἶδος) πλήρης ἰνῶν, ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος ζῴου, Ξεν. Κυν. 4.1, Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἱστ.1.17, 17· ἐπὶ τοῦ αἵματος, τὸ γὰρ αἷμα τούτων (δηλ. τῶν ταύρων καὶ κάπρων) ἰνωδέστατον ὁ αὐτ. π.Ζ. Μορ. 2. 4, 6· ἐπὶ φυτῶν ἢ λαχάνων, φλοιός, φύλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.12, 1 καὶ 5.

Ἰνωποφύλαξ, **ακος**, ὁ, φύλαξ τοῦ ποταμοῦ Ἰνώπου, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. IV. σ. 461.

ἶξ (οὐχὶ ἴξ), **ἶκος**, ἡ, εἶδος σκώληκος καταστρέφοντος τὰ τῆς ἀμπέλου βλαστήματα, πιθανῶς τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἶψ, ποικίλον ἶκα, τῶν ἀμπέλων ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα Ἀλκμὰν 27, πρβλ. Ἀμμών. 74, ἔκδ. Valck.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἶξ· θηρίδιόν τι ἀμπέλους ἐσθίον».

ἰξαλῆ (οὐχὶ **ἰξάλη**), ἡ, δέρμα αἰγός. Ἱππ. π. Ἀγμ.770· ἐχρησίμευεν ὡς ἔνδυμα τῶν ὑποκριτῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν, «ἐσθὴς σατυρική» Πολυδ. Δ'. 118. Ἐν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ.72 φέρεται **ἰσάλη**, ἐν Θεογνώστ. Καν. σ.14 **ἰσσέλη**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰξαλῆ· αἰγὸς δορά. ἢ πηδητική».—Ἴδε παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὰς λέξεις: **ἰσσέλα** καὶ **ἰτθελᾶν** ἃς ἑρμηνεύει διὰ τῆς λέξεως **διφθέρα**.— Πρβλ. **ἀλωπεκῆ**, **λεοντῆ**.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 320.

ἴξαλος, **ον**, ἐπίθ. τῆς ἀγρίας αἰγὸς (ἴδε ἐν λέξ. **αἴξ**), ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου Ἰλ. Δ.105 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 32, 113., 9. 99·— ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **πηδητικός**, **ὁρμητικός**, καὶ κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **ἀΐσσω**, ὡς εἰ ἦν **ἀΐξαλος** (πρβλ. **αἴξ**, **αἰγός**).

ἰξευτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ δι' ἰξευτικῶν καλάμων, δηλ. μὲ «ἰξόβεργας» συλλαμβάνων πτηνά, Μανέθων 4. 339.

ἰξευτήριος, **ον**, ἰξευτικός, ἴδε **ἰξεύτρια**.

ἰξευτής, **οῦ**, ὁ, (ἰξεύω) ὡς τὸ **ἰξευτήρ**, ὁ συλλαμβάνων πτηνὰ διὰ τοῦ ἰξοῦ, ὀρνιθοθήρας, ἰξευτὰς κῶρος Βίων 2.1, πρβλ. Λυκόφρ. 105, Ἀνθ. Π. 9. 822.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰξευτής· στρουθοπιάστης». **II**. ὡς ἐπίθ., ἰξευτικός, ἰξευταῖς καλάμοις αὐτόθι 6.152.

ἰξευτικός, **ή**, **όν**, =**ἰξευτήριος**, Ἀρτεμίδ. 2.19·— **τὰ ἰξευ-**

τικά, ποίημά τι τοῦ Ὀππιανοῦ: **ἰξευτική** (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 139.

ἰξεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰξευτήρ**, ὡς ἐπίθ. τῆς Τύχης, Λατ. fortuna viscata, Πλούτ. 2. 321F· φέρεται δὲ καὶ **ἰξευτηρία** (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), αὐτόθι 281E.

ἰξεύω, (ἰξός) συλλαμβάνω διὰ τοῦ ἰξοῦ, Ἰω. Χρυσ., Ἐτυμολ. Μ. 471. 53.— Μέσ., Πολυδ. Ζ', 135.

ἰξία, ἡ, = **ἰξὸς** I, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.7, 6. **II.** τὸ φυτὸν **χαμαιλέων**, ἰδίως τὸ λευκὸν εἶδος, Διοσκ. 3. 10, Πλίν. 22. 21. **2)** εἶδος Κρητικοῦ φυτοῦ, = **τραγάκανθα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.1, 3. **III.** = **κιρσός**, varicocele, ἰξίην Ἱππ. 1240D (κοινὴ γραφ. ἶξιν), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 15., 3. 19, 11, Προβλ. 4. 20, κ. ἀλλ.

ἰξίας, ου, ὁ, δηλητηριῶδές τι φυτόν, ὅπερ «ἐν τῷ πίνεσθαι οἷόν τι ὠκίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ἐμφαίνει· ἐπιφέρει δὲ γλώσσης φλεγμονάς» κτλ. Διοσκ. περὶ Δηλητηρίων Φαρμάκων 21, Γαλην., κλ.

ἰξίνη [ῑ], ἡ, εἶδος ἀκάνθης, ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης, ἐξ ἧς συνήγετο ἡ μαστίχη, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.1, 2.

ἰξιόεις, εσσα, εν, κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ **ἰξίας**, ἰξιόεν .. πῶμα οὐλοφόνον Νικ. Ἀλεξιφ. 279.

ἰξίον, τό, τὸ φύλλον τοῦ φυτοῦ **ἰξία**, Γαλην. Λεξ. **II.** ὑποκορ. τοῦ **ἰξός**, Νικήτ. Εὐγ. 2.130.

ἶξις, Ἰων. **ἶξις**, εως, ἡ, (ἵκω) γραμμὴ κινήσεως, κατ' ἶξιν τινός, κατὰ τὴν διεύθυνσίν τινος, κατ' εὐθεῖαν πρός τι, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α' 974· ἐς τὴν ἄνω ἶξιν ὁ αὐτ. π. Ἰητρεῖον 740· κατὰ τὴν τοῦ θώρηκος ἶξιν, κατὰ τὴν τοῦ θώρηκος διάβασιν, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385· κατὰ τὴν ὄπισθεν ἶ. ὁ αὐτ. 826E· ἶξιν παρέχεσθαι, παρέχεσθαι ἐλευθέραν δίοδον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 43.— Ἰων. λέξ. **2)** = **ἄφιξις**, καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν ἶξις ἐξεργάζεται Εὐρ. Τρῳ. 396·— ἐν Α. Β. 99, 4, φέρεται: «ἧξις, ἀντὶ τοῦ ἄφιξις. Εὐριπίδης Τρῳάσιν».— Τὴν γραφὴν **ἧξις** παρεδέξατο ὁ Nauck., ἴδε **ἧξις**.— Παρ' Ἡσυχ. προπερισπᾶται ἡ λέξις καὶ ἑρμηνεύεται: «ἶξις παρουσία, ἄφιξις, ἱκετία», ὑπάρχει δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ ἡ γραφὴ **ἧξις**.

Ἰξίων [ῑ], ονος ὁ, μυθώδης τις βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας: τὸ ὄνομα αὐτοῦ πιθανῶς ἦτο = **ἱκέτης**, διότι οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος ἀνθρωποκτόνος, καὶ ἑπομένως ὁ πρῶτος ἱκέτης, πρβλ. Πινδ. Π. 2. 59 πρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 441. 718, Διόδ. 4. 69, καὶ ἴδε Welcker Αἰσχύλ. Τριλογ. σ. 547, Müller εἰς Εὐμ. § 53· πληθ., οἱ Ἰξίονες Ἀριστ. Ποιητ. 18. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 207.

ἰξοβολέω, συλλαμβάνω, διὰ τοῦ ἰξοῦ:— ἁπλῶς, συλλαμβάνω, Ἀνθ. Π. 9. 273.

ἰξο-βόλος, ον, ὁ βάλλων, τοποθετῶν ἰξευτικοὺς καλάμους:— ὡς οὐσιαστ., ὀρνιθοθήρας, Μανέθων 4. 243.

ἰξοβόρος, ον, (βορὰ) ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ ἰξοῦ, ἡ ἰξοβόρος (δηλ. κίχλη), Turdus viscivorus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20, ἔνθα ὁ Ἀθήν. 65 **ἰξοφάγος**.

ἰξο-εργός, ὁ, ὁ διὰ τοῦ ἰξοῦ συλλαμβάνων πτηνά, ὀρνιθοθήρας, Ἀνθ. Π. 9. 264.

ἶξον, ες, ε, ἀόρ. β' τοῦ **ἵκω**.

ἰξός, ὁ, Λατ. viscum, παρασιτικόν τι φυτὸν φυόμενον κυρίως ἐπὶ τῆς δρυὸς καὶ ἔχον φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς πύξου, φύεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων δένδρων, ὡς τῆς μηλέας καὶ τῆς ἀπίου· εὑρίσκεται δὲ καὶ πρὸς τὰς ῥίζας θάμνων τινῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 11, Διοσκ. 3. 93 (103). **II.** ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 8. **III.** ἡ κόλλα ἢ κολλητικὴ ὕλη ἡ ἐκ τοῦ καρποῦ παρασκευαζομένη, Λατ. viscum, Εὐρ. Κύκλ. 433, Πλουτ. Κορ. 3· «Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξόν» Ἀθήν. 451D:— πᾶσα κολλώδης οὐσία, Ἱππ. 621. 13. **2)** μεταφ. ἰξὸς ὀμμάτων, ὁ ἑλκύων τὴν ἀτενῆ προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἄλλων, Τιμόθ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν πράγματι Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 57· καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ ὁ αὐτ. ἐν Καταπλ. 14. **β)** ὡς τὸ **γλίσχρος**, φειδωλός, φιλάργυρος, «σφιχτός», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 620· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 399. (Κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι ἦτο **Ϝιξός**, πρβλ. Λατ. viscum, viscus.

ἰξο-φάγος, ον, ἴδε **ἰξοβόρος**.

ἰξο-φορεύς, έως, ὁ, ἀληλιμμένος δι' ἰξοῦ, δόνακες ἰξοφορῆες, «ἰξόβεργες», Ἀνθ. Π. 9. 209.

ἰξο-φόρος, ον, περὶ τῶν δένδρων ἐπὶ τῶν ὁποίων φύεται ὁ ἰξός, ἰξοφόροι δρύες, αἱ ἰξὸν φέρουσαι, Σοφ. Ἀποσπ. 354. **II.** ἀληλιμμένος δι' ἰξοῦ, δόναξ Ὀππ. Ἁλ. 1. 32.

ἰξόω, ἀλείφω δι' ἰξοῦ, ἐν τῷ παθ., τὰ ἰξούμενα μὴ καίεσθαι Θεόφρ. π. Πυρὸς 61· πρέμνοις ἰξωθεῖσι Πλανούδ. Μετάφρ. Ὀβιδ. 15. 474.

ἰξύα, ἡ, εἶδος δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 6.

ἰξύας· «ἰχθύς τις» Ἡσύχ.

ἰξυόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς ὀσφύος, Ἄρατ. 144· καὶ οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Schneider ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 6, ἔνθα κοινῶς **ἰξυόφιν**.

ἰξύς, ύος, ἡ, ἡ ὀσφύς, ἡ μέση, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ (ποιητ. συνῃρ. ἀντὶ **ἰξυϊ**) Ὀδ. Ε. 231, Κ. 544· ἐπὶ γυναικείας ζώνης, πρβλ. Λόγγον 1. 4· ἐπὶ ἀνδρός, Ἄρατ. 310· ἐπὶ κενταύρων, Ὀππ. Κυν. 2. 6· ἐπὶ ἐλάφου, Ἀνθ. Πλαν. 96·— ἀλλ' ἐν Ἱππ. π. Ἀγ. 765, κατὰ πληθ. **ἰξύες**, «τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος» Γαλην. Λεξ. 12. 224. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἰσχύς**, ὡς τὸ **ἰσχίον**, πρβλ. Κικ. latera et vires). [ῡ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ· ῠ ἐν τρισυλλάβοις πτώσεσιν.]

ἰξώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἰξῷ, κολλώδης, Ἱππ. 876C, κτλ.— μεταφ., φιλάργυρος, φειδωλός, Λουκ. Τίμ. 29· πρβλ. **γλοιός**.

ἰξωτός, ή, όν, (εἶδος) ὁ διὰ τοῦ ἰξοῦ συλλαμβανόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 311. 65.

Ἰοβάκχεια, τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἰοβάκχου, δηλ. τοῦ Διονύσου, Δημ. 1371. 24.

Ἰόβακχος, ὁ, ὁ Βάκχος ὃν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς κραυγῆς **ἰώ**, Ἀνθ. Πλαν. 289, Μάξιμ. π. καταρχ. 496. **2)** ὕμνος ἀρχόμενος διὰ τοῦ ἰὼ Βάκχε, πρβλ. Ἀρχίλ. (107) παρ' Ἡφαιστ. σ. 94, πρβλ. Ῥήτορας (Walz.) 9.129, Πρόκλ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 320. 31.

ἰο-βάπτης, ου, ὁ, ὁ βαφεὺς ὅστις βάπτει μὲ χρῶμα τοῦ ἴου, Γλωσσ.

ἰόβας· «κάλαμος παρὰ Κρησὶν» Ἡσύχ.

ἰο-βαφής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, Δημόκρ. Ἐφέσ. παρ' Ἀθην. 525C· ἐπὶ ὕδατος, Ἀθήν. 42E·— **ἰο-βάφῐνος**, ον, ἐν Νικήτ. Χρον. 9. 12.

ἰοβηλαῖος, α, ον, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἰωβηλαῖος**, Ἀποστ. Διατ. σ. 319.

ἰο-βλέφᾰρος, Δωρ. **ἰογλέφ-**, ον, ἔχων βλέφαρα μὲ ἰοχρόους βλεφαρίδας Πινδ. Ἀποσπ. 113, Μανέθων 5. 145, Λουκ. Εἰκ. 8, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 26.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰοβλέφαροι· καλλιβλέφαροι».

ἰοβολέω, [ῑ], ῥίπτω βέλη, τοξεύω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1440, Ἀνθ. Π. 5. 188· ἐς ἐμὴν κραδίην αὐτόθι 5. 10· **II.** ῥίπτω ἰόν, χύνω δηλητήριον, μυγαλαῖ ἰοβολοῦσαι Γεωπ. 2. 47, 12.

ἰο-βόλος [ῑ], ον, (ἰὸς) ἐπὶ τόξου, τὸ ῥῖπτον βέλη, Ἀνθ. Π. 6. 34. **II.** ὁ χύνων δηλητήριον, δηλητηριώδης, ἐπὶ ζῴων, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 304F, Ἡρῳδιαν. 3. 9· ἐν τῷ Ὑπερθ., ἰοβολώτατα τῶν ἑρπετῶν Ἰώσηπος ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5· **ἰοβόλα**, τά, δηλητηριώδη ζῷα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 29. 4. **2)** ἐπὶ βελῶν, τὰ βεβαμμένα εἰς δηλητήριον, Ὀρφ. Ὕμν. 12.16· ἔχιδνα γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου, δηλητηριώδους, Ἀνθ. Π. 11. 237· μεταφ., ἰοβόλοι γένυες, ἐπὶ τοῦ Μώμου, Ἀνθ. Πλαν. 4. 266.

ἰο-βόρος [ῑ], ον, (ἰὸς) ὁ τρώγων δηλητήριον, Ὀππ. Κυν. 3. 223, Ἐπιφάν.· ἐπὶ ὄφεως, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 465. 4. **II.** βιβρώσκων δηλητηριωδῶς, πυθεδόνες Νικ. Θηρ. 467.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰοβόρον· παλίγκοτον, ἤγουν ὀργίλον».

ἰο-βόστρῠχος, ον, ἔχων ἰώδεις, μέλανας βοστρύχους, Πινδ. Ο. 6. 50, Ι. 7 (6). 33.

ἰογάστριος, = **ὁμογάστριος**, διάφ. γραφ. Ζηνοδότ. ἐν Ἰλ. Φ. 95, πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 150.

ἰό-γληνος, η, ον, ἔχων ἰοειδεῖς, μελανίζοντας ὀφθαλμούς, «ἰόγληναι (κῶδ. ἰογλῆναι)· μελαίνας γλήνας ἔχουσαι» Ἡσύχ.

ἰόδετος, ον, (δέω) δεδεμένος ἢ πεπλεγμένος δι' ἴων, ἰοδέτων στεφάνων Πινδ. Ἀποσπ. 45.

ἰο-δνεφής, ές, (δνόφος) ἔχων χρῶμα σκοτεινὸν ὡς τὸ ἴον (ἴδε **ἴον** IV), «τὸ μέλαν ἢ πορφυροῦν, ἢ τὸ λεγόμενον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἰάνθινον» (Εὐστ.), ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα Ὀδ. Δ. 135, Ι. 426.

ἰο-δόκος [ῑ], ον, (ἰὸς) ἐπὶ φαρέτρας, ἡ δεχομένη, ἡ ἐγκλείουσα ἐν ἑαυτῇ βέλη, φαρέτρη Ἰλ. Ο. 444, Ὀδ. Φ.12, Πιττακ. σ. 261 Schneidew., κτλ.— ὡς οὐσιαστ., **ἰοδόκη**, ἡ, φαρέτρα, βελοθήκη. ἀμφὶ δὲ νώτοις ἰοδόκη τετάνυστο Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 679, Γ. 156, 279, Ἀνθ. Π. 6. 296· ἡ ἰοδόχη, Ἡσύχ., Φώτ. **II.** περιέχων ἰόν, δηλητήριον, ὀδόντες ἰοδ., δηλητηριώδεις, Νικ. Θηρ. 184.

ἰο-ειδής, ές, (ἴον) ὅμοιος πρὸς τὸ ἄνθος ἴον (ἴδε **ἴον** IV), πορφυροῦς, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἰοειδέα πόντον, εἴτε ἐν γαλήνῃ, Ἰλ. Λ. 298, Ὀδ. Ε. 56, κτλ.· εἴτε ἐν τρικυμίᾳ, Ὀδ. Λ. 107, πρβλ. Ἡσ. Θ. 844· κρήνη ὁ αὐτ. 3· ὕδωρ Θεόκρ. 16. 62 (ἔνθα ὁ Meineke διαειδεῖ, διαφανεῖ).— μεταφ., λοιγός, κέντρον Νικ. Θηρ. 243, 886. **II.** ὅμοιος πρὸς ἴον κατὰ τὴν εὐωδίαν, εὐώδης, εὔοσμος, κυκλαμὶς Ὀρφ. Ἀργ. 920.

ἰόεις, εσσα, εν, (ἴον) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, μέλας, ἰόεντα σίδηρον Ἰλ. Ψ. 850· ἰόεντα θάλασσαν Νικ. Ἀλ. 171.

ἰόζωνος, ον, (ζώνη) «πορφυρόζωνος» Ἡσύχ.

ἰο-θᾱλής, ές, θάλλων μετὰ τῶν ἴων, Φιλόξ. 2. 43.

ἰό-κολπος, ον, = **ἰόζωνος**, Ἀλκαῖος 12.

ἰο-λόχευτος, ον, (ἰὸς) γεννηθεὶς ἐκ δηλητηρίου, Πρόκλ. Ὕμν. 1. 41.

ἴομεν, Ἐπικ. ἀντὶ **ἴωμεν**, α' πληθ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἶμι**.

ἰο-μῐγής [ῑ], ές, (ἰὸς) μεμιγμένος μὲ δηλητήριον, Ἀνθ. Π. 9.1.

ἰ-όμματος, ον, ἔχων ὀφθαλμοὺς χρώματος ἰοειδοῦς, δηλ. μέλανας, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθ. 10.

ἰό-μωροι, οἱ, δὶς παρ' Ὁμ., Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες

Ἰλ. Δ. 242· Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι Ξ. 479. —Ἡ ἀναλογία ἐκ τοῦ ἐγχεσίμωρος ὑποδεικνύει τὴν σημασίαν ἣν ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ὁ Σχολ. «οἱ περὶ τοὺς ἰούς, ὅ ἐστι τὰ βέλη, κακοπαθοῦντες, πολεμικοί». (ἐκ τῆς √ΜΕΡ, μέρ-ιμνα, μερ-μερίζω, κτλ.), M. Müller, Lectures, 2. 333 — ἀλλὰ (1) τὸ ι τοῦ ἰός (βέλος) εἶναι μακρόν, ἐνῷ ἐν τῇ λέξ. ἰόμωροι εἶναι βραχύ (2) εἶναι βέβαιον ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου οἱ Ἕλληνες συνήθως δὲν ἔκαμνον χρῆσιν βελῶν· (3) ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις φαίνεται ὡς λέξις ὀνειδιστική. Ἡ πιθανωτέρα ἑρμηνεία εἶναι: δυστυχής, δύσμοιρος, ἄθλιος, κακόμοιρος, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ἴον, μόρος, ἔχων τὴν μοῖραν τοῦ ἴου, βραχύβιος. Ἕτεροι παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἰά, φωνή, = θορυβώδης, ταραχώδης, Γλάδστων ἐν Hom. Stud. 1. 356, Ἡσύχ.— Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τοῦ ἰο- διαμένει ἀμφίβολος, καὶ ἡ ἔννοια τῆς καταλήξεως -μωρος εἶναι ἐπ' ἴσης σκοτεινὴ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅπου ἀπαντᾷ, ἐγχεσίμωρος, ὑλακόμωρος, σινάμωρος.

ἴον [ῐ], τό, ἑτερόκλιτ. δοτ. πληθ. ἴασι [ῐ], Νικ. Ἀποσπ. 2. 2:— μενεξές, viola odorata, ἰδιαιτέρως διακρινόμενον εἰς ἴον μέλαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 4.1, 21, Διοσκ. 4.122· καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ Θεόκρ. 10. 28, πρβλ. Ἀνθ. Π. 4. 1, 21· κυαναυγὲς Θεοφρ. π. Φ. Αἰτ. 5.74·—περὶ τῆς Ὁμηρ. σημασίας ἴδε κατωτ. IV. **II.** ἴον τὸ λευκὸν ἢ λευκόϊον, φαίνεται ὅτι περιελάμβανε ποικιλίας τινὰς οἷον τὰ τεχνικῶς καλούμενα: Cheiranthus καὶ Mathiola· περιγράφεται δὲ ὡς ἔχον διάφορα χρώματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 3· κίτρινον (χλωρόν), π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 11· φλόγιον π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1· μήλινον ἢ κυανοῦν ἢ πορφυροῦν Διοσκ. 3.138· οὕτως ὁ Πλίν. ἀναφέρει violae purpureae, lute e, albæ H. N. 21.14·— τὰ κοινότατα ἐν Ἑλλάδι εἴδη φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ λευκόϊον θαλάσσιον (Matthiola tricusp data), τὸ πορφύρεον (M. incana), καὶ τὸ μήλινον (Cheiranthus Cheiri). **III.** τὸ λευκόϊον ὡσαύτως ἀναφέρεται ὡς βολβῶδες φυτόν, ἴσως τὸ leucoium æstivum, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7.13, 9· ἢ εἶδος «ζουμπουλίου», τὸ πρῶτον ἄνθος ὅπερ ἀνθεῖ μετὰ τὸν χειμῶνα, Πλίν. 21. 38. **IV.** τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ ἅπαξ παρ' Ὁμ., λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον Ὀδ. Ε. 72. — Ἐνταῦθα δύσκολον εἶναι νὰ ὑποτεθῇ ὅτι σημαίνει τὸ ἴον, ἐπειδὴ ἀναφέρεται ὡς αὐξανόμενον μετὰ τοῦ σελίνου εἰς ἐλώδεις λειμῶνας· ὅθεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης προὔτεινε τὴν γραφὴν σίου, = δαυκίου (σία γὰρ μετὰ σελίνου φύεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἴα Ἀθήν. 61C)· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν δύναται νὰ εἶναι τὸ ἄνθος Cheiranthus ἢ τὸ Matthiola. Οὔτε δύναται νὰ εἶναι λευκόν τι ἄνθος, διότι τὸ ἰοειδὴς κεῖται παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ ἰόεις, ἰο-δνεφὴς ἐπὶ πραγμάτων μελανοχρόων. Ὁ Ruskin λέγει ὅτι τὸ ἴον παρ' Ὁμ. δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ κυανῆ ἢ ἐρυθρὰ ἶρις· καὶ τοῦτο κάλλιστα συμφωνεῖ πρὸς τὸ παρὰ Πινδ. Ο. 6. 91, ἔνθα ἀναφέρονται ἴα καὶ αὐτῶν αἱ ξανθαὶ καὶ παμπόρφυροι ἀκτῖνες. (Οἱ σύνθετοι τύποι ἰο-ειδὴς καὶ ἰο-δνεφής, πιθαν. δὲ καὶ τὸ ἴον, ἀπαιτοῦσι τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμήρ., καθὼς τὸ ἴον ἐν Θεόκρ. 10. 28, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει γία (δηλ. Ϝία) ἄνθη, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξ. Ϝίον πρὸς τὸ Λατιν. vio-la).

ἰονθάς, άδος, ἡ, τριχωτός, «μαλλιαρός», ἐπίθ. τῆς ἀγρίας αἰγός, Ὀδ. Ξ. 50.

ἴονθος, ὁ, ἡ ῥίζα τριχός, μικρά, νέα θρίξ, Φρύν. ἐν Δ. Β. 44. **II.** ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον συχνάκις συνοδεύει τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ γενείου, κτλ., Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 970, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 2, Προβλ. 34. 4., 36. 3·— τοιαῦτα ἐξανθήματα καλοῦνται: ἐπάρσεις ἰονθώδεις παρὰ τῷ Θεοφρ. περὶ Ἱδρ. 16. (Συγγενὲς τῷ ἄνθεω ;)

Ἰόνιος [ῑ], α, ον, (Ἰώ) ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἰοῦς, Ἰόνιος κόλπος ἢ πόρος, ἡ θάλασσα ἡ μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, κατὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἣν διεκολύμβησεν ἡ Ἰώ, πόντιος μυχὸς .. Ἰόνιος κεκλήσεται, τῆς σῆς πορείας μνῆμα Αἰσχύλ. Πρ. 839, πρβλ. Ἡρόδ. 6.127, Πινδ. Ν. 4. 87, Θουκ., κλ.· ὡσαύτως ἁπλῶς, ὁ Ἰόνιος ὁ αὐτ. 6. 30· βραδύτερον, Ἰόνιον πέλαγος Ἀνθ. Π. 6. 251, πρβλ. Ἰωνικός.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 211.

ἰόομαι [ῑ], Παθ. (ἰός II) γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰοῦ, σκωρίας, σκωριάζω, Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 8, Θεοφρ. Χαρακτ. 10, Διοσκ. 5. 89, κ. ἀλλ.

ἰο-πάρειος, ον, ἔχων ὡραίας ὡς τὰ ἴα παρειάς, καλλιπάρειος, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθ. 10.

ἰό-πεπλος, ον, φορῶν πέπλον χρώματος ἴου, Ἡσύχ. ἐν λ. ἰοπλόκος.

ἰο-πλόκαμος, ον, ἔχων ἰοειδεῖς, μέλανας πλοκάμους, ἰοπλοκάμων Μοισᾶν Πινδ. Π. 1. 2, Σιμωνίδ. 21.

ἰόπλοκος, ον, πεπλεγμένος δι' ἴων, ἴσως = τῷ ἰοπλόκαμος, ἰόπλοχ' ἀγνά, μειλιχόμειδε Σαπφοῖ Ἀλκ. παρὰ Ἡφαιστίωνι σ. 80, ἔκδ. Gaisf., ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, 9. 524, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, (Ϝ)ιόπλοκον εὖ εἰπεῖν [Κύπριν ..] Βακχυλ. VIII [IX]. 72, ἰόπλοκοι .. Νηρηΐδες XVI [XVII]. 38, κτλ. Ἡ λέξις αὕτη συνήθως τονίζεται ἐπὶ τῆς παραληγούσης ἰοπλόκος, οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει: «ἰοπλόκος· ἰόπεπλος· ἀπὸ τοῦ χρώματος».

ἴορκος, ὁ, ἴδε δορκάς.

ἰός [ῑ], ὁ, πληθ. ἰοί, ἀλλ' ὡσαύτως ἑτερογεν. ἰά, Ἰλ. Υ. 68: — βέλος, ἰὸν ἔηκε Ἰλ. Δ. 48· βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ Θ. 514· οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Περσ. 461· ἧκεν κομήτην ἰόν, ἔρριψε πτερωτὸν βέλος, Σοφ. Τρ. 567. **II.** σκωρία, ἰδίως ἡ τοῦ σιδήρου ἢ τοῦ χαλκοῦ, Λατ. ferrugo, aerugo, Θέογν. 451, Πλάτ. Πολ. 609A, Τίμ. 59C, Θεόκρ. 16. 17. **2)** δηλητήριον, οἷον τὸ τῶν ὄφεων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 834, Εὐμ. 478, Σοφ. Τρ. 771, Εὐρ. Ἴων 1015, Πλούτ. 2. 562C, κλ.· ὁ Πινδ. περὶ μέλιτος λέγει, ἰὸς ἀμεμφὴς μελισσῶν, ἀλλ' ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς δράκοντας τοὺς θρέψαντας τὸν Ἴαμον, Ο. 6. 79. (Αἱ δύο λέξεις παράγονται ἐκ διαφόρων ῥιζῶν· ἡ πρώτη αὐτῶν εἶναι = τῷ Σανσκρ. ishus (βέλος), ἡ δὲ δευτέρα = τῷ Σανσκρ. vishas, visham, Λατ. vi-rus, δηλητήριον.)

ἴος, ἴα, Ἐπικ. ἀντὶ εἷς, μία, ἴδε ἐν λ. εἷς.

ἰο-στέφανος, ον, φορῶν στέμμα ἐξ ἴων, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὁμ. Ὕμν. 5. 18, Σόλων 11. 4· τῶν Μουσῶν, Θέογν. 250· τῶν Χαρίτων, Ἀνθ. Π. 8. 127· ἰδίως τῶν Ἀθηνῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 46, πρβλ. πρὸ πάντων Ἀριστοφ. Ἀχ. 637, Ἱππ. 1323.

ἰότης, ητος, ἡ, (ἴδε ἵμερος ἐν τέλει) θέλησις, βούλησις, παρ' Ὁμ. σχεδὸν ἀείποτε κατὰ δοτ., ὡς, θεῶν ἰότητι, τῇ βουλήσει τῶν θεῶν (ἴδε ἐν λ. ἕκητι), Ἰλ. Τ. 9, Ὀδ. Η. 214, κτλ.· σπανιώτερον ἐπὶ ἀνθρώπων, μητρὸς ἐμῆς ἰότητι Ἰλ. Σ. 396· κακῆς .. ἰ. γυναικὸς Ὀδ. Λ. 384· μνηστήρων ἰ. Σ. 234· ἀλλήλων ἰ. Ἰλ. Ε. 874· ἀναιδήτῳ ἰ., ἀναισχύντῳ βουλήσει, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 360· ἡ αἰτ. μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 41, δι' ἐμὴν ἰότητα, ἀντὶ ἐμῇ ἰότητι. **II.** ὁ Αἰσχύλ. ἔχει αὐτὸ ἅπαξ ἐν χορικῷ ὡς τὸ ἕκατι II, χάριν τινός, ἰότατι γάμων Πρ. 559.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰότητι· βουλήσει, θελήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτι».

ἰο-τόκος, ον, (ἰός II. 2) γεννῶν, παράγων ἰόν, δηλητηριώδης, ἰοτόκοι τε περὶ στομάτεσσιν ὀδόντες Ὀππ. Κυν. 3. 73.

ἰο-τυπής [ῡ], ές, (ἰός) βληθεὶς, κτυπηθεὶς διὰ βελῶν, Ἀνθ. Π. 5. 87., 6. 265.

ἰού ἢ ἰοῦ (ἴδε ἐν τέλει), ἐπιφών. σχετλιαστικόν, οἴμοι, ἀλλοίμονον, Λατ. heu ! συνήθως κατ' ἐπανάληψιν, ἰοὺ ἰού, Αἰσχ. Ἀγ. 1212, Δημ. 406, 8· ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος ἢ δύστηνε Σοφ. Τρ. 1143, Ο. Τ. 1071· ἰοὺ ἰοὺ βοᾶν, κεκραγέναι Ἀριστοφ. Νεφ. 543, Εἰρ. 345· σπανίως ἅπαξ, φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 245· ἢ τρίς, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 110·— μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, ἰοὺ ἰού, ὢ ὢ κακά Αἰσχύλ. Ἀγ. 1214· ἰοὺ ἰοὺ πόπαξ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 143. **II.** ὡς τὸ ἰώ, κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 25, Εὐρ. Κύκλ. 464, 576, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1096, Πλάτ. Πολ. 432D, πρβλ. Γοργ. 499B, Συμπ. 223A. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 345, πρβλ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι.— Παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἐνίοτε ὡς ἐκτὸς στίχου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 25. 1214, Ἀριστοφ. Νεφ. 1).

Ἰουδαιεύς, έως, ὁ, = Ἰουδαῖος, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἰουδαία.

Ἰουδαῖος, ὁ, Ἑβραῖος: **Ἰουδαία**, Ἑβραία: ἡ **Ἰουδαία** (ἐξυπ. γῆ), ἡ χώρα·— **Ἰουδαϊκός, ή, όν**, Ἑβραϊκός, Καιν. Διαθ.— Ἐπίρρ. **Ἰουδαϊκῶς** κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰουδαίων, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. β', 14·— **ἰουδαΐζω** λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἰουδαίων, μιμοῦμαι αὐτούς·— **Ἰουδαιόφρων**, ὁ, ἡ, ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἰουδαίων, Δαμασκ. Π. 313C·— **Ἰουδαϊσμός**, ὁ, τὸ ἰουδαΐζειν, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 21).— **Ἰουδαϊστής, οῦ**, ὁ, = ὁ ἰουδαΐζων, Ἀδαμάντ. 1784B.— **Ἰουδαϊστί** Ἐπίρρ. = Ἑβραϊστί, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΗ', 26).

Ἰουδοτέλεστος, ὁ, ὁ σχὼν τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα, Θ. Στουδ. σ. 1476, ἔκδ. Mi.

ἰουλίζω: μέλλ. ίσω, χνοάζω, ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Τρυφιοδ. (53), ἀλλ' ἡ λέξις ἦτο παλαιοτέρα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Φωτ. Λεξ.: «ἰουλίζων, ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος».

ἰουλίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς γύλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1. Ἀνθ. Π. 7. 504· ἰουλίδας ἕψειν μὲν ἐν ἅλμῃ, ὀπτᾶν δὲ ἐπὶ τηγάνου Δωρίων παρ' Ἀθην. 304F.—Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 59.

ἰουλό-πεζος, ον, ἔχων πολλοὺς πόδας, ὡς ὁ σκώληξ ἴουλος, «σαρανταπόδαρος», μεταφ. ἐπὶ τῶν κωπῶν νεώς, «ἰουλόπεζοι, αἱ πολλὰς κώπας ἔχουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τινος σκώληκος ἰούλου ὀνομαζομένου πολλοὺς πόδας ἔχοντος» (Σχολ.), Λυκόφρ. 23· πρβλ. ἴουλος IV.

ἴουλος, ὁ, = οὖλος (μετὰ προθεματικοῦ ι, ἴδε Ι ι. II. 5), τὸ χνοῶδες γένειον τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον κάτωθεν τῶν κροτάφων τῶν νέων, ἐν τῷ πληθ., πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πρὶν ἔτι ἀναφανῶσιν αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις κάτωθεν τῶν κροτάφων αὐτῶν, Ὀδ. Λ. 319· στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων Αἰσχ. Θήβ. 534· πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλειν Θεόκρ. 15. 85· οὕτω κατὰ πληθ., ἔτι χνοάοντας ἰούλους ἀντέλλων, «φύων» (Σχολ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 43· ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους κειράμενος Ἀνθ. Π. 6. 198· ἰούλοις πλῆσαι παρειὰς Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 657, κτλ., Ἡσύχ. **2)** τὸ ἄνθος ἡρακλεωτικῆς καρύας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.7, 3. **II.**

«ἴουλοι δὲ καὶ **οὖλοι** αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγόμεναι δέσμαι» (Ἡσύχ.), ὁπόθεν ἡ Δημήτηρ λέγεται ὅτι ἐκλήθη **Ἰουλώ**, Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 618D Δ, Ἀρτεμίδ. 2. 24. **2)** ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Σῆμος ἔνθ' ἀνωτ. 618E, Ἐρατοσθ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 22, ἴδε Spanh. εἰς Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. ἐν ἀρχῇ. **III** τὸ ἄρρεν οὐλῶδες ἐξάνθισμα τῶν μονοοίκων φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18,11. **IV**. ἔντομόν τι ὅμοιον τῇ σκολοπένδρᾳ ἢ τῷ πολύποδι, «σαρανταπόδαρος», Iulus oniscoïdes, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 6, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 1, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 305Δ. **V**. = **ἰουλίς**, Ἐρατοσθ. αὐτόθι 284.

ἰουλοφόρος, ον, φέρων ἰούλους, ἀμφὶ γένυν χνοάων πρῶτον ἰουλοφόρον Ἐπιγρ. Θεσσαλ. ἔμμετρος, Mém. sur une mis. au mont Athos σ. 22.

Ἰουλώ, οῦς, ἡ, ἡ θεὰ τῶν ἰούλων, δεματίων, ἡ Δημήτηρ, ἴδε **ἴουλος** II.

ἰουλώδης, ες, (εἶδος) = σκολοπενδρώδης, ὅμοιος πρὸς σκολόπενδραν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 56.

ἰόφ, ἐπιφώνημα ἀηδίας, ἀποστροφῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 826, κατὰ τὸν Σχολ.: ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι ἐφθαρμένη· ἴδε Ἕρμανν. ἔνθ' ἀνωτ.

ἰο-φόρος, ον, (**ἰὸς** II. 2, φέρω) ὁ φέρων ἰόν, δηλητηριώδης, Ὀππ. Κυν. 3. 433.

ἰοχέαιρα, ἡ, ἡ χέουσα, ἐκτοξεύουσα βέλη, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Ε. 53, κλ.· ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., **Ἰοχέαιρα** = Ἄρτεμις, Ἰλ. Φ. 480, Ὀδ. Λ. 198·— βραδύτερον, ἰοχ. φαρέτρα Ἀνθ. Π. 6. 9. **II**. (**ἰὸς** II. 2) ἡ χύνουσα ἰόν, δηλητήριον, «Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῷον (εἶπε)» Ἀθήν. 99B. (Τὸ δεύτερον μέρος τῆς λέξεως εἶναι: **-χέϜαιρα**, ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς √**ΧΕϜ** ἢ **ΧΕΥ**, **χέω**, οὐχί, ὡς κοινῶς νομίζεται, ἐκ **χαίρω**). [ῑ ὡς ἐν τῷ **ἰός**· ἀλλ' ὅμως ῐ ἐν Πινδ. Π. 2.16].— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰοχέαιρα· τοξοφόρος. ἢ ἰοὺς χέουσα. ἢ ἰσχυρά. ἢ βέλεσι χαίρουσα».

ἰπνεύω, (ἰπνὸς) φρύγω, ξηραίνω τι ἐν τῷ κλιβάνῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐκοδομεύετο**.

ἰπνή, ἡ, «ἐφιππίς» Ἡσύχ.

ἴπνη, ἡ, (ἴπτομαι) πτηνόν τι, ὅπερ τύπτει διὰ τοῦ ῥάμφους τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων (ἴσως δρυοκολάπτης), Ἀντών. Λιβερ. 21:— **ἴππα· πιπὼ** ἀμφίβ. παρ' Ἡσυχ.

ἴπνιος, α, ον, (ἰπνὸς) ἀνήκων εἰς τὸν ἰπνόν, τὸν κλίβανον (φοῦρνον)· «ἴπνια· τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ» Ἡσύχ. **II**. ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 216 (ἐκ τοῦ **ἰπνὸς** IV) ἡ κόπρος τῶν ζῴων, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 832.

ἰπνίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὀπτηθεὶς ἐν κλιβάνῳ, «ψημένος 'ς τὸν φοῦρνον», οἱ ἰπν. ἄρτοι Ἱππ. 356.13· καὶ ἄνευ τοῦ **ἄρτος**, θερμῶν ἰπνιτῶν ἤσθιον Τιμοκλ. ἐν «Ψευδολησταῖς» 1· ἰπν. φθοῖς Ἀνθ. Π. 6. 299.

ἰπνοκαής, ές, (καίω) ὀπτηθεὶς ἐν κλιβάνῳ, Λουκ. Λεξιφ. 6.

ἰπνο-λέβης, ητος, ὁ, λέβης κτιστός, Λουκ. Λεξιφ. 8, Ἀθήν. 98C.

ἰπνο-λεβήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πολυδ. Ι', 66.

ἴπνον, τό, φυτόν τι φυόμενον εἰς ἑλώδεις τόπους, ἵππουρις (Sprengel), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 1.

ἰπνοπλάθος, ου, ὁ, (πλάσσω) ὁ ἐργαζόμενος ἐν κλιβάνῳ ἢ καμίνῳ, κεραμεύς, σχεδὸν ὡς τὸ **κοροπλάθος** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Θεαίτ. 147A (διάφ. γραφ. **ἰπνοπλάστης**, ὡς ἐν Γαλην. 6. 36· **ἰπνοπλάθης** ἐν Τιμ. Λεξ.), Πολυδ. Ζ', 163, Ἁρποκρ.— οὕτω καὶ **ἰπνοποιός, όν**, Λουκ. Προμ. 2, Θεμίστ. 256D.

ἰπνός, ὁ, κλίβανος, «φοῦρνος», κάμινος, Λατ. furnus, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ἱππ. 476. 25, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμφάλῃ» 1, 3, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 54A, Ἀρχέστρατ. αὐτόθι 319E:— ἰδίως πρὸς θέρμανσιν ὕδατος διὰ λουτρόν, Ἀριστοφ. Σφ. 139, Ὄρν. 436, **II**. ὁ τόπος τοῦ κλιβάνου, Λατ. culina, **μαγειρεῖον**, Σιμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ. **III**. λαμπτήρ, φανὸς Ἀριστοφ. Εἰρ. 841, Πλ. 815, Αἰλ. π. Ζ. 2. 8. **IV**. = **κοπρών**, σωρὸς κόπρου ἢ ἀπόπατος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 132, Ἡσύχ. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΠΕΠ, **πέσσω**, ὡς εἰ ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦν **πεπ-νός**, σ. 699).

ἰπνών, ῶνος, ὁ, κοπρών, σωρὸς κόπρου, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 63.

ἰπο-κτόνος [ῑ], **ον**, (ἴψ) ὁ φονεύων τοὺς ἀμπελοφάγους ἶπας, τοὺς φθείροντας τὰς ἀμπέλους σκώληκας, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους ἐν Ἐρυθραῖς, Στράβ. 613.

ἶπος, ὁ, ἐνίοτε ἡ, (ἴπτομαι) ἐν τῇ μυάγρᾳ (παγίδι τῶν ποντικῶν), τὸ πῖπτον ἐπὶ τοῦ ποντικοῦ ξύλον καὶ κατέχον αὐτόν, «τὸ ἐμπῖπτον τοῖς μυσὶ ξύλον» Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ', 41, Εὐστ. 16. 40, κλ.· ἴδε **εἶπος**. **2)** πᾶν βάρος, τὸ πιεστήριον τοῦ κναφέως, Ἀρχίλ. 159· ἐν Πινδ. Ο. 4.11 ἡ Αἴτνη καλεῖται ἶπος ἀνεμόεσσα, τὸ βάρος ὅπερ πιέζει καὶ κρατεῖ εἰς τὴν θέσιν του τὸν Τυφωέα· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἰπόω [ῑ], καταπιέζω, καταθλίβω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813 (Littré), Κρατῖν. ἐν «Κρεοβουλίνῃ» 10·— Παθ., πιέζομαι, ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο (πρβλ. **ἶπος**) Αἰσχύλ. Πρ. 365· ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς, καταπιεζόμενος διὰ τῶν εἰσφορῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 924.

ἴππα, ἡ, ἴδε **ἴπνη**.

ἱππ-αγρέται, ῶν, οἱ, (ἴδε **ἀγρέτης**), τρεῖς ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, οἵτινες ἐξέλεγον τριακοσίους ἐπιλέκτους ἱππέας ἐκ τῶν ἐφήβων, ὅπως ὑπηρετῶσιν ὡς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως (ἴδε **ἱππεὺς** II. 2), Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 9, Λακ. 4. 3, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 269. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππαγρέτας· ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὁπλιτῶν».

ἵππ-αγρος, ὁ, = **ἵππος ἄγριος**, Ὀππ. Κυν. 3. 252.

ἱππ-ᾰγωγός, όν, φέρων ἵππους· ἰδίως ἐπὶ τῶν πλοίων, δι' ὧν μετέφερον ἱππικὸν στράτευμα, ἱππαγωγὰ πλοῖα Ἡρόδ. 6. 48· ἱππαγωγοὶ νέες αὐτόθι 95· ἐν ἱππαγωγοῖς ναυσὶν Θουκ. 2. 56., 4. 42· τριήρεις ἱππαγωγοὺς Δημ. 44. 20, Διόδ. 11. 3· ὡσαύτως, μόνον ἱππαγωγοὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 599, Δημ. 46. 5.

ἱππάζομαι: μέλλ. **άσομαι**· ἀποθ.: (ἵππος):— ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἅρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἱππάζεαι Ἰλ. Ψ. 426· βραδύτερον, **ἱππεύω** Ἡρόδ. 4.114, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἱππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4.110· ἵππῳ Ξεν. Ἱππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἴων 540D, Ε·— σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἱππάσαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182. **2)** Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἱππεύομαι, Πλάτ. Ἴων 540D· δαμάζομαι, τιθασεύομαι ὅπως ἱππεύωμαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἱππ. 3.1., 11, 7. **II**. ἱππάζεσθαι χώραν, διέρχεσθαι χώραν τινὰ ἐφ' ἵππου, Πλουτ. Κάμιλλ. 23.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ἱππαΐς, ΐδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἱππηΐς**, θηλ. τοῦ **ἱππικὸς** II, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4935b.

ἱππαιχμία, ἡ, μάχη ἱππικοῦ, ἱππομαχία, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 1. 24.

ἵππ-αιχμος, ον, ὁ μαχόμενος ἀπὸ ἵππου, ἔφιππος πολεμιστής, Πινδ. Ν. 1. 25.

ἱππάκη [ᾰ], ἡ, τυρὸς ἐξ ἱππείου γάλακτος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 203, πρβλ. Θεοπόμπ. Ἱστ. 51, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.13, 2 (ἔνθα διάφ. γρ. **ἱππακή**), Διοσκ. 2. 80·— ὡσαύτως **ἱππάκης, ου**, ὁ, Εὐστ. 916.16.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππάκη· Σκυθικὸν βρῶμα ἐξ ἵππου γάλακτος. οἱ δὲ ὀξύγαλα ἱππεῖον, ᾧ χρῶνται Σκύθαι. πίνεται δὲ καὶ ἐσθίεται πηγνύμενον ὡς Θεόπομπος ἐν τρίτῳ αὐτοῦ λόγῳ. καὶ μάνδρα ἵππων παρὰ Λάκωσιν». **II**. εἶδος ὀσπρίου, ἐρεβίνθους καὶ θέρμους καὶ ἱππάκην καὶ ὀρόβους κτλ. Φίλων Μαθ. σ. 86, Πλίν. 25. 44.

ἱππ-ακοντιστής, οῦ, ὁ, ἱππεὺς ἀκοντιστής, ὡς τὸ **ἱπποτοξότης**, Ἀρρ. Τακτ. 149, 189, Πολυδ. Α', 131.

ἱππ-ᾰλεκτρυών, όνος, ὁ, ἵππος καὶ ἀλεκτρυών, γρύψ, μυθῶδές τι ζῷον ἐν Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 137) παρὰ Σχολ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1177, πρβλ. Βατρ. 937, 959, Ὄρν. 800.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππαλεκτρυών· τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. γράφονται δὲ οἷον γρῦπες. ἔνιοι γῦπα».

ἱππᾰλέος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἱππικός**, Ὀππ. Κυν. 1. 169, 242, κτλ.

ἱππᾰλίδας, ου, ὁ, ποιητ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἱππεύς**, Θεόκρ. 24.127· ὡς τὸ **δραπετίδας** ἀντὶ **δραπέτης**, Schäf. εἰς Μόσχ. 1.3.

ἱππ-άνθρωπος, ὁ, κένταυρος, Εὐστ. 1909. 53.

ἱππᾰπαί, κραυγὴ τῶν ἱππέων, παρῳδία τῆς τῶν ναυτῶν κραυγῆς (ῥυππαπαί), Ἀριστοφ. Ἱππ. 602.

ἱππάρδιον, τό, ἡ καμηλοπάρδαλις (;), ἀμφίβολος τύπος ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.1, 20.

ἱππαρίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ἵππος**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 97, ἔκδ. Mi.

ἱππάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἵππος**, μικρὸς ἵππος, «ἀλογάκι», Ξεν. Κύρ. 1. 4, 19. **2)** «ἱππάριον· ὄρνεον ποιόν, παραπλήσιον χηναλώπεκι» Ἡσύχ.

ἱππ-αρμοστής, οῦ, ὁ, Λακεδαιμ. ἀντὶ τοῦ **ἵππαρχος**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 10., 5.12· πρβλ. **ἱππαγρέται**.

ἱππαρχέω, εἶμαι **ἵππαρχος**, διευθύνω τὸ ἱππικόν, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 9. 20, 69, Δείναρχ. 109. 37· τῶν ἱππέων Δημ. 570. 12· ἀπολ., Ξεν. Ἀγησ. 2. 4, Λυσ. 177.14· ἱππάρχηκα Δημ. 570. 12· οἱ ἱππαρχηκότες Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 14.— Παθ., ὑπηρετῶ ὑπὸ ἵππαρχον, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 14.

ἱππάρχης, Δωρ. **-άρχας**, ὁ, = **ἵππαρχος**, Πολύβ. 10. 22, 6, Διον. Ἁλ. 7. 4, Πλουτ. Τιμολ. 32, Ἐπιγραφ. Λακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1241. 3., 1341—45.

ἱππαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππάρχου, Ξεν. Ἀθ. 1, 3. **II**. σῶμα ἱππικοῦ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ ἱππάρχου, Πολύβ. 10. 23, 4, κτλ.

ἱππαρχικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ἵππαρχον**, ἡγεμονία ἱππ. = ἱππαρχία, παρὰ Σουΐδ.· ἱππ. ἐστί, εἶναι ἔργον ἢ καθῆκον τοῦ ἱππάρχου, Ξεν. Ἱππαρχ. 5. 1.

ἵππ-αρχος, ὁ, διοικῶν τὸν ἵππον, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Π. 4. 79· πρβλ. **ἵππιος**. **II**. διοικητὴς ἱππικοῦ, Ἡρόδ. 7. 154· ἐν Ἀθήναις ἐξελέγοντο δύο ἵππαρχοι ἔχοντες ὑφ' ἑαυτοὺς 10 φυλάρχους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 799, Λυσίας 146. 20, Πλάτ. Νόμ. 755C, 880D, Ξεν., Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 7 καὶ 12· ἵππ. εἰς Λῆμνον χειροτονεῖν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκ. 14· χειροτονοῦσι δὲ καὶ εἰς Λῆμνον ἵππαρχον, ὃς ἐπιμ[ελ]εῖται τῶν ἱππέων τῶν ἐν Λήμνῳ Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 15, ἔκδ. Blass· πρβλ.

Δημ. 47.11:— ὁ Ξεν. ἔγραψε πραγματείαν περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἱππάρχου, ἴδε Schneid. παρὰ Δινδ. ἐν Ξεν. Ποιηματ. ἐν τῷ Πίνακι. —Ὑπῆρχον παρόμοιοι ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, ἴδε **ἱππάρχης**· ἐν Βοιωτίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1575. 14· ἐν Ἀχαίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ, Πολύβ.· καὶ ἐν ἄλλαις Ἑλληνικαῖς πόλεσι.—μεταχειρίζεται δὲ τὴν λέξιν ὁ Πλούτ. πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Magister Equitum..

ἱππάς, άδος, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **ἱππικός**. ἱππὰς στολή, ἱππικὴ στολή, Ἡρόδ. 1. 80· ἐσθὴς Δίων Κ. 38. 14. **2)** ἡ ἱππὰς (δηλ. τάξις) ἡ τάξις τῶν ἱππέων ἐν Ἀθήναις. Ἀριστ. Πολιτικ. 2.12,6, πρβλ. Ἡρωδιαν. 5.1· θυσίαι ἱππάδες, θυσίαι προσφερόμεναι ὑπὸ τῶν ἱππέων, βοῦς ἱππάς, ἡ εἰς τοιαύτην θυσίαν θυομένη βοῦς, Ἡσύχ.·— πύλαι ἱππάδες, ὄνομα πύλης τινὸς τῶν Ἀθηνῶν, Πλούτ. 2. 849C. **3)** ὁ φόρος τῶν ἱππέων ἐν Ἀθήναις, Λατ. census equestris, ἱππάδα τελεῖν Ἰσαῖος 67. 23, Σόλων 18, Πολυδ. Η, 130. **4)** **ἱππάδες**, αἱ, ἱππικοὶ ἀγῶνες, Συλλ. Ἐπιγρ. 1588·— ἐν τῷ ἑνικῷ, παιδικόν τι παιγνίδιον, Πολυδ. Θ', 122, Ἡσύχ. **II.** = **ἵππος**, ἡ, «φοράδα», Ὀππ. Κυν. 1.162.

ἱππᾰσία, ἡ, (ἱππάζομαι) τὸ ἱππεύειν, ἱππευτικὴ γύμνασις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1165· ἱππ. ποιεῖσθαι, = ἱππάζεσθαι, ἐκτελεῖν πορείαν ἐφ' ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 8, 9, πρβλ. Ἀν. 2. 5, 33· ἱππ. ἱππάζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 11, 17. **2)** τὸ ἐλαύνειν ἅρμα, ἁρματηλασία, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 12. 1, κτλ. **II.** τὸ ἱππικόν, Ἀρρ. Ἀν. 4. 4.

ἱππάσιμος, [ᾰ], **η, ον**, (ἱππάζομαι) κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, Αἴγυπτον τὸ πρὶν ἐοῦσαν ἱππασίμην καὶ ἁμαξευομένην, ἀντίθ. τῷ ἄνιππος γέγονε, Ἡρόδ. 2. 108, πρβλ. 5. 63, 9. 13, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· τὸ ἱππάσιμον, δηλ. τὸ πεδινόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 12·— μεταφ., τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνειμένως ἱππάσιμον, «ἀφήσας τὸν ἑαυτόν του νὰ τὸν καβαλλικεύσουν οἱ κόλακες», Πλουτ. Ἀλέξ. 23.

ἱππάσιον, τό, = **ἱππασία**, Βυζ.

ἵππασμα, τό, τὸ ἱππεύειν, ἵππευμα, «καβαλλίκευμα», Ἀχιλλ. Τάτ. 1.13.

ἱππασμοί, οἱ, = ἱππάσματα, Ν. Χων. σ. 297. 5, ἔκδ. Β.

ἱππαστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ. II, Ἀνθολ. Π. 5. 203, 7. 424.

ἱππαστής, οῦ, ὁ, = **ἱππευτής**, Λουκ. Ἔρωτ. 46. **II.** ὡς ἐπίθ., κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππέως, «ἱππαστὶ καθίζειν· ὅταν οἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὤμων περιβάδην καθέζωνται» Ἡσύχ.

ἱππαστικός, ή, όν, ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλουτ. Ἀλκ. 23.

ἱππαστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 13.

ἱππάστριαι κάμηλοι, αἱ, αἱ δρομάδες κάμηλοι, Πλουτ. Εὐμ. 15.

ἱππ-άφεσις, εως, ἡ, ἡ ἀφετηρία ἐν ἱπποδρομίῳ, Λατ. carceres, Πολυδ. Ἀποσπ. Γραμμ. 76, Διον. Ἀλ. 3. 68, Ἀνθ. Π. παράρτ. 274.

ἱππεία, ἡ, (ἱππεύω) τὸ ἱππεύειν ἢ ἐλαύνειν ἵππους, ἐπιτηδειότης ἢ ἐμπειρία εἰς ἀμφότερα, ἀγὼν ἱπποδρομικός, Σοφ. Ἠλ. 505· καὶ ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 374. **II.** ἱππικόν, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 8, καὶ (ἑπομένης τῆς λέξ. **ἱππικὸν**) Ἀγησ. 1, 23. **III.** ἱπποφορβία, ἱπποτροφία, Στράβ. 215· πρβλ. **πωλεία**.

Ἵππειον· «τὸ Ἄργος. ἀπὸ Ἵππης τῆς Δαναοῦ» Ἡσύχ.

ἵππειος, α, ον, (ἵππος) ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, ζυγός, φάτνη, ὁπλή, κτλ., Ἰλ. Ε. 799, Κ. 568, κτλ.· κάπαι Ὀδ. Δ. 40· ἵππειος λόφος, ἐξ ἱππείων τριχῶν, Ἰλ. Ο. 537· — ὡσαύτως ἐν Σοφ. Ἀντ. 340, Ἀποσπ. 588· ἀλλ. οἱ Τραγ. προτιμῶσι τὸν τύπον **ἵππιος**, ὅπερ ἐκ διορθώσεως χάριν τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 122· τὸ ἵππειον γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 13· ἀλλ' ὁ συνήθης παρὰ πεζολόγοις τύπος εἶναι **ἱππικός**. **II.** «ἵππειος δρόμος· τετραστάδιός τις» Ἡσύχ.

ἱππ-ελάτειρα [ῐ], θηλ. τοῦ ἑπομ., Ὀρφ. Ὕμν. 31.12.

ἱππ-ελάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἢ ἱππεύων ἵππους, Ὀππ. Κυν. 1. 95.

ἱππ-ἔλᾰφος, ὁ, κατὰ γράμμα ἡ ἵππος ἅμα καὶ ἔλαφος, ἴσως τὸ ζῷον antilope strepsiceros (ἴδε Letronn. Journal des Sav. 1833, σ. 697), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 20· ἡ θήλεια ἱππέλαφος οὐκ ἔχει κέρατα αὐτόθι 21,

ἱππ-εραστής, οῦ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους, Αἰλ. π. Ζ. 2. 28.

ἵππερος, ὁ, ἱππομανία, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἴκτερος**, **ὕδερος**, κτλ., μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως ἔρος (ὅπερ εἶναι ὁ ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἔρως), ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχειν τῶν χρημάτων, «ἔπαιξε παρὰ τὸν ἴκτερον .. οὕτω δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ ἐπιβεβλῆσθαί φησιν ἵππερον, οἷον ἱππικὸν ἔρωτα, νόσον ἱππικήν, διὰ τὸ πολλὰ δεδαπανηκέναι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 74, Ἡσύχ.

ἱππετοῦμαι· «ἠγώνισμαι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἵππευμα, τό, (ἱππεύω) πορεία ἐφ' ἵππου ἢ ἐφ' ἅρματος, Εὐρ. Ι. Τ. 1428, καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 1066.

ἱππεύς, γεν. έως, Ἐπιχ. ῆος, ὁ, (ἵππος) Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πεζός, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός, πεζοί θ' ἱππῆές τε Ἰλ. Β. 810· λέγεται δὲ ἢ περὶ τοῦ ἡνιόχου ἢ περὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἅρματος μαχομένου ἥρωος, Ο. 70, Μ. 66, (πρβλ. **ἱππότης**)· ἢ ἐπὶ ἁρματηλάτου ἀγωνιζομένου εἰς ἀγῶνα ἁρματηλασίας, ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα .. ἄεθλα θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι Ψ. 262. **2)** ἀνὴρ ἔφιππος, ἱππεὺς ὡς καὶ νῦν, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3. 88., 9. 49. καὶ Ἀττ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 14 (ἴδε ἐν λ. (**ἵππος**)· τῆς πολιτείας ἱππεύς, δημόσιος ταχυδρόμος, Ἀρισταίν. 1.26.

II. ἐπὶ πολιτικῆς σημασίας (πρβλ. **ἱππότης**, **ἱπποτρόφος**, **-τροφία**), **1)** κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνος ἐν Ἀθήναις οἱ ἱππεῖς, Ἀττ. **ἱππῆς**, ἀπετέλουν τὴν δευτέραν τάξιν τῶν πολιτῶν· οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἔχωσι γῆν παράγουσαν 300 μέτρα ξηρῶν ἢ ὑγρῶν προϊόντων, ἵππον πολεμικὸν καὶ ἕνα κοινὸν ἵππον διὰ τὸν θεράποντα (ἱπποκόμον ἢ ἀκόλουθον, Θουκ. 7.75), καὶ ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἀπετέλουν οὗτοι τὸ ἱππικὸν τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστ Ἀθην. Πολ. 5, 16., 9, 1, 3., 38, 20 ἔκδ. Blass, πρβλ. Πλούτ. ἐν Σόλωνι 18. Böckh P. E. 2. 262, Thirlw. Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 2. σ. 37. **2)** ἐν Σπάρτῃ οἱ ἱππεῖς ἦσαν 300 ἐπίλεκτοι ἄνδρες ἀποτελοῦντες τὴν σωματοφυλακὴν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δὲν ἦσαν (ἢ εἶχον παύσῃ νὰ εἶναι) ἔφιπποι, Ἡρόδ. 8. 124, πρβλ. 1. 67, Schneid. ἐν Πίνακι εἰς τὰ Ποιημάτια τοῦ Ξενοφῶντος, Müller Dor. 3. 12. § 5 κἑξ, καὶ ἴδε **ἱππαγρέται**. **3)** ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ἱππέων, Equites, ἱππεὺς Ρωμαῖος Συλλ. Ἐπιγρ. 3497. 12., 4016· ἱππεὺς Ρωμαίων αὐτόθι 1436, 4498, κ. ἀλλ. **III.** εἶδος εὐκινήτων ἐλαφρῶν καρκίνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 3. **IV.** εἶδος κομήτου, Πλίν. 2. 22. **V.** κόσμημά τι τῶν κορασίων, «εἶδος κοροκοσμίου» Ἡσύχ.

ἵππευσις, εως, ἡ, ἱππασία, μεταγεν.

ἱππευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Πῶλον, τῶν πεδίων, ἀλλ' οὐχ ἁλὸς ἱππευτῆρα Ἀνθ. Π. 9. 295.

ἱππευτής, οῦ, ὁ, ἱππεύς, ἔφιππος, Πινδ. Π. 9. 217· ἱππευτὴς στρατὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 408.

ἱππεύω, (ἱππεύς) εἶμαι ἱππεὺς ἢ ἔφιππος, ἱππεύω. Ἡρόδ. 1. 136, καὶ Ἀττ.· οἱ δὲ Σκύθαι ἱππεύουσι ταῖς κυούσαις ἵπποις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 7· ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ἱππεύοντα Λουκ. Διόνυσ. 2·— ἐπὶ ἔθνους, ἱππεύει ταῦτα τὰ ἔθνη Ἡρόδ. 7, 84, πρβλ. 87· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. 1. 27, 79. **2)** μεταφ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος Εὐρ. Φοίν. 212 (πρβλ. Ὀρατίου Ὠδ. 4, 44)· οὕτω, λαμπάδ' ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι ἱππεύουσι ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 994· ὡσαύτως, ἐφορμῶ, πρὸς φόνον ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1001. **II.** εἶμαι ἔφιππος στρατιώτης, ὑπηρετῶ ἐν τῷ ἱππικῷ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 4, Λυσ., κλ. **III.** ἐπὶ ἵππου, φέρω τὸν ἀναβάτην, Ξεν. Ἱππ. 1. 6., 3, 4., 10.3.

ἱππ-ηγέτης, ου, ὁ, ὁ ὁδηγῶν ἵππους, «ὁ Ποσειδῶν παρὰ Δηλίοις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 767.

ἱππηγός, όν, (ἄγω) = **ἱππαγωγός**, Φιλόχ. 132, Πολύβ. 1. 26, 14; Διόδ. 20, 83.

ἱππηδόν, Ἐπίρρ., ὡς ἵππος, Αἰσχύλ. Θήβ. 328, Ἱκέτ. 431. **II.** ὡς ἀναβάτης ἵππου, ὡς ἱππεύς, αἴρεται (ὁ δεσπότης) ἱππηδὸν ἐς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου Ἀριστοφ. Εἰρ. 81.

ἱππηλασία, τὸ ἱππηλατεῖν, μεταγεν.

ἱππηλάσιον, τό, = **ἱππηλασία**, Νικήτ. Χρον. σ. 146Β, Ἄννα Κομν. 15. σ. 466.

ἱππηλάσιος, α, ον, (ἐλαύνω) ὡς τὸ **ἱππήλατος**, ἁρμόδιος πρὸς ἱππασίαν ἢ ἁρματηλασίαν, ἱππ. ὁδός, ἁμαξιτός, Ἰλ. Η. 340, 439.

ἱππηλάτᾰ, ὁ, Ἐπιχ. ἀντὶ **ἱππηλάτης**, συχν. παρ' Ὁμήρ., ἱππηλάτα Τυδεὺς Ἰλ. Δ. 387, κτλ., ἴδε **ἱππηλάτης**.

ἱππηλᾰτέω, ἱππεύω ἢ ἐλαύνω ἵππους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1443, κλ.

ἱππηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων ἢ ὁδηγῶν ἵππους, ὁ μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ὅμ. (ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπιχ. τύπῳ **ἱππηλάτα** καὶ μόνον ἐν τῇ ὀνομαστ.), ὡς τιμητικὸν ἐπίθ., ὡς σήμερον τὸ «ἱππότης», πρβλ. τὸ Ἀγγλ. Knight, Γερμ. Ritter, ἱππ. Τυδεὺς Ἰλ. Δ. 387· γέρων ἱππ. Πηλεὺς Η. 125· ἱππηλάτα Φοῖνιξ Ι. 432· Οἰνεὺς αὐτόθι 581· Νέστωρ Ὀδ. Γ. 436· πρβλ. **ἱππότης**·— τὸ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 126 ἱππ. λεώς, ἀντιτίθεται τῷ **πεδοστιβής**· ἱππηλάται Εὐρ. Ρῆσ. 117.

ἱππήλᾰτος, ον, (ἐλαύνω) ἁρμόδιος πρὸς ἱππασίαν ἢ ἁρματηλασίαν (ὡς τὸ παρὰ πεζογράφοις **ἱππάσιμος**), οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Ὀδ. Δ. 607· γαῖα Ν. 242· ὡσαύτως, ὁδὸς ἱππ., ὁδὸς ἁμαξιτός, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 3, Πολυδ. Θ', 37· οὕτως, ἱππ. οἶδμα Νόνν. Δ. 20. 157·— ἱππ. ἔργον Ἀθήνης, δηλ. ὁ Δούρειος ἵππος, Τρυφιόδ. 2.

ἱππημολγία, ἡ, τὸ ἄμελγμα τῶν θηλ. ἵππων, Σκύμν. 815, ἔκδ. Meineke.

ἱππημολγοί, οἱ, (ἀμέλγω) οἱ ἀμέλγοντες τὰς θηλείας ἵππους, τὰς φοράδας, Σκυθικὴ ἢ Ταρταρικὴ φυλή, Ἰλ. Ν. 5, πρβλ. Στράβ. 296 κἑξ.· καλούμενοι παρ' Ἡσ., Ἀποσπ. 122 Göttl., Ἱππ. Σκύθαι· παρὰ δὲ Καλλ. ἐν Ὕμνῳ εἰς Ἥραν 252, Ἱππ. Κιμμέριοι, πρβλ. Ἡσύχ.

Ἱππιάζω: μέλλ. **-άσω**, μιμοῦμαι τὸν σοφιστὴν Ἱππίαν, Φιλόστρ. 604.

ἱππι-άναξ [ᾰ], **ακτος**, ὁ, ἄναξ, ἡγεμὼν τῶν ἱππέων, Διαΐξιν τ' ἠδ' Ἀρσάκην ἱππιάνακτας Αἰσχύλ. Πέρσ. 997.

ἱππίας, ου, ὁ, ὄνομα κομήτου, Ἰω. Λυδ. σ. 272 Rötth.

ἱππιατρεία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν ἵππους, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

ἱππ-ιᾱτρός (οὐχὶ **ἱππίατρος**. Ἀρκάδ. 86. 19), ὁ, ἵππων ἰατρός, συχν. ἐν Ἱππιατρ.·— **ἱππιατρικός, ή, όν**, ἀνήκων ἢ ἀρ-

μόζων εἰς θεραπείαν ἵππων, ἱππ. φάρμακον Δημητρ. Ἱερακοσόφ. σ. 158·— **ἱππιατρικόν**, τό, σύγγραμμα περὶ θεραπείας ἵππων, Σουΐδ. ἐν λ. **Χείρων**· σῴζεται εἰσέτι βιβλίον συγγραφὲν ὑπό τινος μεταγεν. συγγραφέως, φέρον τὴν ἐπιγραφήν: **τῶν Ἱππιατρικῶν βιβλία δύο.**

ἱππίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἵππος**, ὡς τὸ **ἱππάριον** παρὰ Ξεν., Εὐστ. Πονημάτ. 294. 48. **II.** εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. παρ' Ἀθήν. 304E, Ἡσύχ.

ἱππικός, ή, όν, (ἵππος) ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, ὡς τὸ **ἵππειος** (ὃ ἴδε), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων Αἰσχύλ. Θήβ. 61· ἱππικῶν φρυαγμάτων αὐτόθι 245, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 717, 719· ὀχήματα, ἄντυγες αὐτόθι 740, Αἴ. 1030· φάτναι Εὐρ. Βάκχ. 509. 2) ἀνήκων εἰς ἱππεῖς ἢ εἰς ἅρματα, ἱππικὸς ἀγὼν Ἡρόδ. 1.167, Ἀνδοκ. 32. 29· (ἐν τῇ φράσει: ἱππικῶν ἀγὼν Σοφ. Ἠλ. 698, τὸ ἱππικῶν εἶναι πιθανῶς οὐδέτερον, ἴδε κατωτ. IV)· δρόμος Σοφ. Ἠλ. 754· ναυάγια αὐτόθι 730· ἆθλον Πλάτ. Νόμ. 949A. **II.** ἀνήκων εἰς ἱππασίαν ἢ ἱππικήν, ἱππικός, ἱππευτικός, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· ἱππ. ἄσκησις, γύμνασις εἰς τὸ ἱππεύειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 117. 18 ἱππ. ἡγήτωρ, ἀρχηγὸς τῶν ἱππέων ἢ «ἱπποτῶν», 402· ἔμπειρος εἰς τὸ ἱππεύειν, ἀντίθετον τῷ **ἄφιππος**, Πλάτ. Πρωτ. 350A, κ. ἀλλ. 2) ἡ **ἱππικὴ** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, Ἀριστοφ. Νεφ. 27, κτλ.· ὡσαύτως, ἱππ. ἐπιστήμη Πλάτ. Λάχ. 193A. Ὁ Ξεν. ἔγραψε πραγματείαν περὶ τῆς ἱππικῆς τέχνης:— οὕτω, τὰ ἱππικὰ Πλάτ. Ἀλκ. 1.124E· ἡ ἐμὴ ἱππική, τὸ ἐμὸν ἵππευμα, Λυσ. 169. 6. **III.** ἁρμόδιος πρὸς ἵππευσιν, Ὑπερθ. **ἱππικώτατος** Ἀριστοφ. Λυσ. 677. **IV.** τὸ ἱππικόν, ὡς καὶ νῦν, οἱ ἱππεῖς στρατιῶται, Ἡρόδ. 7. 87, Εὐρ. Ἱκέτ. 682, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 29, κτλ.· οὕτω, τὰ ἱππικὰ Πολύβ. 3.114, 5. 2) ὁδὸς ἢ διάστημα τεσσάρων σταδίων, Πλουτ. Σόλων 23· παρὰ μεταγεν. αὐτὸ τὸ ἱπποδρόμιον, Χρον. Πασχ. 623.13,15, κ. ἀλλ., Θεοφ. 149.197,19, κ. ἀλλ.· —ἡ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ σταδιοδρομία ἢ ἁρματηλασία, Ἀποφθ. Ἐπιφαν. 2, Χρον. Πασχ. 572, 11, κλ. **V.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς ἁρμόζει εἰς ἱππέα·— Ὑπερθ. **-κώτατα**, κατὰ τὴν ἀρίστην ἱππικὴν τέχνην, Ξεν. Οἰκ. 21, 7.— Περὶ παντοίων ἱππικῶν ὀνομάτων ἴδε Πολυδ. Α', 181-198.

ἱππιλάρχης, ὁ, = **ἰλάρχης**, Ἰουλ. Ἀφρικ. ἐν Κεστοῖς 73, σ. 313.

ἱππιλαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππιλάρχου καὶ τάγμα ἱππικοῦ, ὡσαύτως καὶ τὸ ἱππικὸν εἰς λϐ' διῄρηται τάγματα ἱππιλαρχίαι ὀνομαζόμενα Ἰουλ. Ἀφρ. ἐν Κεστοῖς σ. 313, 28., 312, 38.

ἵππιος, α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Böckh εἰς Πινδ. Ο.1.163: (**ἵππος**):— μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ἵππειος** (ὃ ἴδε), ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, σθένος ἱππ. Πινδ. Π. 2. 22· Ἄργος ἵππ. (πρβλ. **ἱππόβοτος**) ὁ αὐτ. ἐν Ι. 7 (6). 11· δίαυλοι Εὐριπ. Ἠλ. 825· ἄνασσα ἱππ., ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 307· — συχνάκις περὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὡς δημιουργοῦ τοῦ ἵππου, Αἰσχύλ. Θήβ. 130, Ἀριστοφ. Ἱππ. 551, Νεφ. 83, κτλ.· ἐντεῦθεν περὶ τοῦ Κολωνοῦ ὡς ἱεροῦ εἰς αὐτόν, Ὑπόθ. ϐ' καὶ γ' εἰς Σοφ. Ο. Κ., Παυσ. 1. 30, 4, ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 527· ὡσαύτως περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Πινδ. Ο. 13.115, Σοφ. Ο. Κ. 1070, Ἁρποκρ.· περὶ τῆς Ἥρας, Παυσ. 5.15, 5. **II.** ἀνήκων εἰς ἱππεῖς ἢ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, εἰς τοὺς ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ Αἰοληΐδι μολπᾷ χρή, «ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι (δηλ. τὸν Ἱέρωνα) κατὰ τὸν νόμον (τὸν ἦχον) τὸν ἁρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς, διὰ μολπῆς, ἤγουν ᾠδῆς Αἰολίδος» (Σχόλ.) Πινδ. Ο.1.163· ἱππίαν ἔσοδον (ἢ κατὰ Bergk, ἐς ὁδόν), ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 50· ἄεθλα Ἀνθ. Π. 6. 312.

ἱππιο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν, λόφον ἱππιοχαίτην Ἰλ. Ζ. 469.

ἱππιο-χάρμης, ου, ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχόμενος, Ἰλ. Ω. 257, Ὀδ. Λ. 259, Ἡσ. Ἀποσπ. 23, 26 Göttl.· βραδύτερον ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 29. **II.** ὡς ἐπίθ., ἱππ. κλόνοι, ὁ θόρυβος τῆς συμπλοκῆς ἱππέων, αὐτόθι 106. Πρβλ. **ἱππο-χάρμης.**

ἱππίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἵππος**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος. **II.** κόσμημά τι τῆς κεφαλῆς (πρβλ. **ἱππεὺς V**), Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν «Ὀμφάλῃ» 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππίσκος· ἐπίθεμα κεφαλῆς. ἢ γυναικεῖον κόσμιον».

ἱππίτας· «ἱπποφορβός» Ἡσύχ.

ἱππο-βάμων [ᾱ], ον, γεν. **ονος**, (βαίνω) ὁ βαίνων ἐπὶ ἵππου, ἱππικός, ἔφιππος, στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα Αἰσχύλ. Πρ. 805· ἐπὶ τῶν κενταύρων, Σοφ. Τρ. 1095. 2) τρέχων ὡς ἵππος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἵππευσιν, κάμηλος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 284 (ἴδε Ἕρμαννον). 3) μεταφ., ῥήματα ἱππ., μεγάλαι, πομπώδεις λέξεις, ὡς τὸ Λατ. equestris oratio, Ἀριστοφ. Βάτρ. 821.

ἱππο-βάτης [ᾰ], ου, ὁ, ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 26. **II.** ἱππoβ. ἵππος ἢ ὄνος, ὁ ἐπιβαίνων τῶν θηλειῶν, ἄλλως: **ἐπιβήτωρ**, Στράβ. 388.— **ἱπποβατέω**, ἐπιβαίνω τῶν θηλειῶν ἵππων, Cod. Par. 2322, fol. 57 v°.

Ἱππόβῖνος, ὁ, (βινέω) κατὰ κωμικὸν παραγραμματισμὸν τοῦ κυρίου ὀνόμ. **Ἱππόνικος**, = **ἱππόπορνος**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 429.

ἱππο-βοσκός, όν, (βόσκω) ὁ βόσκων ἵππους, Αἰλ. π. Ζ. 6.10, Σουΐδ. ἐν λέξει **βοτά.**

ἱππο-βότης, ου, ὁ, (βόσκω) ὁ τρέφων ἵππους, Ἀτρεὺς Εὐρ. Ὀρ. 1000, Ι. Α. 1059. **II.** οἱ **ἱπποβόται** ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας ἦσαν τάξις πολιτῶν, ὡς οἱ **ἱππεῖς**, Λατ. Equites, οἱ ἱπποβόται, εὐγενεῖς, Ἡρόδ. 5.77., 6.100· ἡ ἱπποβοτῶν πολιτεία Ἀριστ. Ἀποσπ. 560, πρβλ. Grote Ἱστ. τῆς Ἑλλ. τ. 3, σ. 228, πρβλ. **ἱππεὺς II, ἱπποτρόφος.**

ἱππό-βοτος, ον, (βόσκω) βοσκόμενος, τρωγόμενος ὑπὸ ἵππων, ἐπὶ πλουσίας γῆς πρὸς βόσκησιν, Ὀδ. Δ. 606, Εὐρ. Ἀνδρ. 1229· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄργους, ἕνεκα τῶν πλουσίων νομῶν τῆς Λέρνης, Ἰλ. Β. 287, κ. ἀλλ., Εὐρ. Ἱκέτ. 365.— **Ἱππόβοτος**, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ χώρα τῶν Χαλκιδέων ἣν ἐκυρίευσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐκληρούχησαν εἰς δισχιλίους κλήρους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6.1.

ἱππο-βουκόλος, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Σοφ. Ἀποσπ. 891, Εὐρ. Φοίν. 28.— «ἱπποβουκόλους· τοὺς ἵππους νέμοντας» Ἡσύχ.

ἱππό-βροτοι ὠδῖνες, αἵτινες ἔφερον εἰς φῶς ἵππον καὶ βροτόν, (δηλ. τὸν Πήγασον καὶ τὸν Χρυσάορα), Λυκόφρ. 842.

ἱππό-βρωτος, ον, ὑπὸ ἵππων καταβρωθείς, Ἀρσεν. ἐν Ἰωνιᾷ, ἴδε Fischer εἰς Παλαιφ. σ. 104.

ἱππο-γέρᾰνοι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γεράνων, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1.13.

ἱππο-γνώμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ δυνάμενος νὰ κρίνῃ καλῶς περὶ ἵππων· ἐντεῦθεν καθόλου, ταχύς, ὀξὺς εἰς τὸ κρίνειν, τινὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238· πρβλ. **προβατογνώμων.**

ἱππό-γῡποι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γυπῶν, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1.13.

ἱπποδαμάντ(ε)ιος· «οἶνος ποιὸς ἐν Κυζίκῳ» Ἡσύχ.

ἱππο-δᾰμαστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Πολυδ. Α', 181, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἱππόδαμοι.**

ἱππό-δᾰμος, ον, (δαμάω) ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, Ὅμ., ἐπίθ. τῶν ἡρώων (πρβλ. **ἱππότης**), Ἰλ. Β. 23, Ὀδ. Γ. 17· ἐπὶ τῶν Τρώων καθόλου, Ἰλ. Δ. 352, κτλ.· καὶ ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 31 Göttl., ἐπὶ τῶν Γερηνίων·— θηλ. **Ἱππο-δάμεια**, γυνὴ τοῦ Πειρίθου, κτλ., Ἰλ. Β. 742, κτλ.— Ἐσφαλμένως παρ' Ἡσυχ. **ἱππόδαμοι.**

ἱππο-δάσεια, [ᾰ], ὡς θηλ. ἄνευ ἀρσεν. ἐν χρήσει, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ **κόρυς**, ἢ καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, τῆς δασείας ἐκ τῶν ἱππείων τριχῶν, Ἰλ. Γ. 369, Ὀδ. Χ. 112, κτλ.

ἱππόδεσμα, ων, τά, δεσμοὶ ἵππων, ἡνίαι, μόνον ἐν Εὐριπ. Ἱππ. 1225.

ἱππο-δέτης, ου, ὁ, ὁ δένων ἵππους, ἱπποδέτην ῥυτῆρα Σοφ. Αἴ. 241· ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θήβαις καὶ Ὀγχηστῷ, Παυσ. 9. 26, 1.

ἱπποδίνητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ἵππων δινούμενος, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Εὔμοιρε Συρακοσίων ἱπποδινήτων στρατηγὲ Βακχυλ. 5. 2 (ἔκδ. Blass.), πρβλ. **οἰστροδίνητος.**

ἱππο-διώκτης, ου, ὁ, Δωρ. **-τας**, = **ἱππηλάτης**, Θεόκρ. 14. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 3291.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱπποδιώκτας· ἡνιόχους».

ἱπποδρομέω, λαμβάνω μέρος εἰς ἱπποδρομικὸν ἀγῶνα, Θεόδ. Πρόδρομ. VIII. 33, ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mai. τόμ. VI. σ. 405.

ἱπποδρομία, ἡ, ἱπποδρομικὸς ἀγὼν ἵππων ἢ ἁρμάτων, Πινδ. Π. 4. 119, Ι. 3. 21, Ἀττ.· ἱπποδρομίαν ἄξετε Ἀριστοφ. Εἰρ. 899· ποιεῖν Θουκ. 3. 104· ἱππ. παιδική, ἣν καλοῦσι Τροίαν (ἣν περιγράφει ὁ Οὐεργίλιος ἐν Αἰν. 5. 545 κἑξ.), Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱπποδρομία· ἀγὼν Ἀθήνησι Θησεῖ ἀγόμενος».

ἱπποδρομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἱπποδρόμιον, ἱπποδρομικὸς ἀγὼν Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 757.

ἱπποδρόμιος, ον, ἀνήκων εἰς ἀγῶνα ἵππων, ἱπποδρόμιος μήν, Βοιωτικὸς μήν, = τῷ Ἀττ. Ἑκατομβαιῶνι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1562, Πλουτ. Κάμιλλ. 19· ὡσαύτως ἐν Δελφοῖς, Κουρτ. Ἀνέκδ. Δελφ. 21, 22. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς τὸ **ἵππιος**, Πινδ. Ι.1.78. **III.** ὡς οὐσιαστ., **ἱπποδρόμιον**, τό, = τῷ ἑπομ., Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 22, Σουΐδ. ἐν λ. **Σεϐῆρος**, κλ.

ἱππό-δρομος, ὁ, ὁδὸς δι' ἅρματα, λεῖος δ' ἱππ. ἀμφὶς Ἰλ. Ψ. 330. 2) τὸ μέρος ἔνθα ἐτελοῦντο ἀγῶνες ἱππικοὶ καὶ ἁρματηλασίας, ἱπποδρόμιον, Λατ. curriculum, Πλάτ. Κριτίας 117C, Δημ. 1155. 9·— περὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ **ἱπποδρόμου** ἴδε Παυσ. 6. 20,10 κἑξ.·—κατὰ κωμικὴν μεταφ., ἱππόδρομος οὗτός ἐστι σοι μαγειρικῆς Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 1. 23. **II.** **ἱππο-δρόμος**, ὁ, ἱπποδρόμοι ψιλοί, ἐλαφρὸν ἱππικόν, Ἡρόδ. 7. 158.

ἱππο-ζώνη, ἡ «ἡ τοὺς ἵππους θηλάσασα» Ἡσύχ. **II.** τὸ μέρος τὸ ἀμέσως ὀπίσω τῶν προσθίων ποδῶν ἵππου, Ἱππιατρ. σ. 90. 2.

ἱππόθεν, Ἐπίρρ. (ἵππος) ἐκ τοῦ ἵππου, ἐπὶ τῶν ἡρώων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ δουρείου ἵππου, ἱππόθεν ἐκχυνόμενοι κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες Ὀδ. Θ. 515, 11, 531.

ἱππο-θήλης, ὁ, ὄνος θηλάσας θήλειαν ἵππον καὶ τρεφόμενος ὅπως ὀχεύῃ τὰς ἵππους, «οὐ προσδέχεται δ' οὔτε ἡ ἵππος τὸν ὄνον οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον· ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπιτηδὲς οὓς καλοῦσιν ἱπποθήλας· οὗτοι δὲ ὀχεύουσιν ἐν τῇ νομῇ βίᾳ κρατοῦντες ὥσπερ οἱ ἵπποι» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.

6. 23, 7.— Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 557.

ἱππό-θοος, ον, «ἱπποδιώκτης» Ἡσύχ.· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

ἱππο-θόρος, ὁ, (θόρνυμι) ὁ βατεύων θηλείας ἵππους, κυρίως ἐπὶ ὄνου τρεφομένου ὅπως ὀχεύῃ θηλείας ἵππους πρὸς παραγωγὴν ἡμιόνων, «ὄνος ἵππους βιβάζων» Ἡσύχ. II. ὡς ἐπίθ., ἱππόθορος νόμος, μέλος παιζόμενον ὅτε ἐβατεύοντο φοράδες, ὡς ὁρμῆς ἐγερτικόν, Πλούτ. 2, 138B, 704F.

ἱππο-θυτέω, θυσιάζω, ἵππους, τούτῳ δὲ (τῷ Ἡλίῳ) ἱπποθυτοῦσι Στράβων 513.

ἱππο-ἴατρος, ὁ, ἰατρὸς ἵππων, Ἀνθ. Πλαν. 4. 271 (ἐν τῇ ἐπιγρ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 1953.— οὐσιαστ., **ἱπποϊατρική, ἡ,** Γ. Μελιτηνὸς στ. 1340.

ἱπποκάμπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱππόκαμπος.** Ἐπίχ. 16 Ahr. II. εἶδος ἐνωτίων, Κωμ. παρὰ Πολυδ. Ε', 97.

ἱππό-καμπος, ὁ, τέρας τι ἔχον σῶμα ἵππου καὶ οὐρὰν ἰχθύος ἐφ' οὗ οἱ θαλάσσιοι θεοὶ ὠχοῦντο, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 211· ἑστήκει Ποσειδῶν χάλκεος, ἔχων ἱππ. ἐν τῇ χειρὶ Στράβ. 384, Φιλόστρ. 774. **2)** μικρὸν θαλάσσιον ζῷον, ὁ θαλάσσιος ἵππος, Διοσκ. 2. 3, Αἰλ. π. Ζ. 14. 20, κτλ.

ἱππο-κάνθᾰρος, ον, εἶδός τι κανθάρου, ἀλογοκάνθαρος, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 181.

ἱππο-κέλευθος, ον, ὁ ἐφ' ἵππων ποιούμενος τὴν κέλευθον, ἐπίθ τοῦ Πατρόκλου, ὡς τὸ **ἱππότης, ἱππηλάτης,** Διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκέλευθε Ἰλ. Π. 126, 584, 839· ἱππεύς, Ἀνθ. Π. 9. 210.

ἱπποκενταύρειος, α, ον, ἀνήκων εἰς κένταυρον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 125.

ἱππο-κένταυρος, ὁ, κένταυρος, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀσφύος ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἵππος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἰχθυοκένταυρος,** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Φαῖδρ. 229D, Ξεν. Κύρ. 43, 17. ὡσαύτως ὡς θηλ., θήλειαν ἱπποκένταυρον ἐποίησεν Λουκ. Ζεῦξις 3.

ἱππο-κλείδης, ὁ «οὕτω κανοσχόλως τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης (Ἀποσπ. 621) εἶπεν» Ἡσύχ., πρβλ. καὶ Φωτ. Λεξ.

ἱπποκομέω, περιποιοῦμαι ἵππους, I. κάνθαρον, περιποιοῦμαι ὡς ἱπποκόμος κάνθαρον, κᾄπειτα τοῦτον (τὸν κάνθαρον) ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 74.

ἱππο-κόμος, ὁ, (κομέω) ὡς καὶ νῦν, ἱπποκόμος, προσέτι θεράπων, ἀκόλουθος τοῦ ἱππέως ἐν πολέμῳ, Λατ. equiso, Ἡρόδ. 3. 85, 88, Θουκ. 7. 75, 78, Ξεν., κτλ.

ἱππό-κομος, ον, (κόμη) κεκοσμημένος μὲ κόμην ἵππου, ὡς ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας, ὡς τὸ **ἱππόδασυς,** ἱππόκομοι κόρυθες Ἰλ. Ν. 132, κτλ.· ἱππόκομον πήληκα Π. 797· ἱππoκόμων τρυφαλιῶν Μ. 339 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· ἱπποκόμοις κορύθεσσι Σοφ. Ἀντ. 116.

ἱππο-κόρυθος, ον, = τῷ ἑπομ., Πορφ. Ὁμηρ. Ζητήμ. 15.

ἱππο-κορυστής, οῦ, ἐπίθετον τῶν ἀφ' ἵππων, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχομένων ἡρώων, ἀνέρες ἱπποκορυσταί, «οἱ ἵππους κορύσσοντες· τοῦτ' ἔστι, πολεμικοί, ἢ ἀφ' ἵππων μαχόμενοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 1, Ω. 677· ἐπίθ. τῶν Παιόνων, Π. 287, Φ. 205·— ἄλλοι παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ κόρυς, «ἔνιοι δὲ μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἱππείων τριχῶν» Ἀπολλ. Λέξ. Ὁμηρ., ἀλλ' ὅρα **χαλκοκορυστής.**

ἱππο-κόσμια, τά, κοσμήματα ἵππων, Ἡσύχ. ἐν λ. φάλαρα.

ἱππο-κρᾰτέω, ὑπερισχύω διὰ τοῦ ἱππικοῦ, νικῶ, καὶ τρόπαιον εἱστήκει καὶ ἱπποκράτουν Δημ. 387. 13, Πολύβ. 3. 66, 2·— Παθ., εἶμαι ὑποδεέστερος κατὰ τὸ ἱππικόν, ὅπως μὴ παντάπασιν ἱπποκρατῶνται Θουκ. 6, 71· εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἱππικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι Συνέσ. 265, ἔνθα διάφ. γρ. **ἱπποκροτεῖται.**

ἱπποκράτης, ου, ὁ, ὁ κρατῶν τοὺς ἵππους, ἱπποκόμος, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. τάξ. σ. 698, ἔκδ. Β.

ἱπποκρᾰτία, ἡ, νίκη ἐν ἱππομαχίᾳ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24·— «ἱπποκρατία· τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν» Ἡσύχ.

ἱππό-κρημνος, ον, καθ' ὑπερβολὴν κρημνώδης, δύσβατος, ἐπὶ λέξεων τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σπάσῃ τις τὸ κεφάλι του ὅπως τὰς ἐννοήσῃ, γρυπαέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα, ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον Ἀριστ. Βάτρ. 929· ἴδε **ἵππος** VI.

Ἱππο-κρήνη, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ **Ἵππου κρήνη,** ἡ πηγὴ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Στράβ. Παυσ., κτλ.

ἱπποκροτέομαι, Παθ., καταπατοῦμαι ὑπὸ τῶν ἵππων, Συνέσ. 265B, ἴδε **ἱπποκρατέω** ἐν τέλει.

ἱππό-κροτος, ον, ἠχῶν ἐκ τῶν πατημάτων τῶν ἵππων, ἱππόκροτον ὁδὸν Πινδ. Π. 5. 123· γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων Εὐρ. Ἱππ. 229· ἱππ. δάπεδα γυμνάσιά τε ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 207, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 131.

ἱππο-λάπᾰθον [λᾰ], τό, εἶδος λαπάθου μεγαλειτέρου τοῦ συνήθους, rumex hydrolapathum, ἀλογολάπατον, «ἱππολάπαθον, λάπαθόν ἐστι μέγα, ἐν ἕλεσι γεννώμενον» Διοσκ. 2.141, πρβλ. **ἵππος** VI.

ἱππο-λειχήν, ῆνος, ἡ, «βοτάνη ἡ ἱππολειχὴν θεραπευτική, θεραπεύουσα τῶν ἵππων τοὺς λειχῆνας, ἣν λέγουσιν ἱπποσέλινον» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 945.

ἱππ-ολέτης, ὁ, ὀλετήρ, καταστροφεὺς τῶν ἵππων, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 211.

ἱππο-λεχής, ές, ἐπὶ τῆς Δηοῦς, ἡ τεκοῦσα ἵππον, ἱππολεχοῦς Δηοῦς κρυπτήριον ἄντρον Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 6.

ἱππολήπτρας· «τὰς τριχίνας σειρὰς Πάρθοι οὕτω καλοῦσιν» Ἡσύχ.

ἱππολούστρας· «ἔνθα τοὺς ἵππους ἀπένιζον» Ἡσύχ.

ἱππο-λοφία, ἡ, ἵππου χαίτη, Ἀδριανοῦ Μελέται ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 532, 7.

ἱππό-λοφος, ον, ἔχων λόφον ἐξ ἱππείων τριχῶν, ἱππόλοφος κόρυς Ἀνθ. Π. παράρτ. 323·— ἱππόλ. λόγοι, κατὰ κωμικὴν μεταφορ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 818.

ἱππό-λῡτος, ον, ὁ λύων, ἀφίνων ἐλευθέρους τοὺς ἵππους, Ἀνθ. Πλαν. 44· Λοβέκ. **ἱππελάτης.**

ἱππομᾰνέω, εἶμαι ἐμμανὴς δι' ἵππον, οἷον αἱ φοράδες, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 16. 8· καθόλου, εἶμαι ἀσελγής, αὐτόθι. II. μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου, μανιωδῶς ἀγαπῶ τοὺς ἵππους, Συνέσ. 250A.

ἱππο-μᾰνής, ές, ἐν Σοφ. Αἴ. 143 λειμὼν ἱππ. δυνατὸν νὰ σημαίνῃ λειμῶνα ἐν ᾧ οἱ ἵπποι εὑρίσκουσι μανιώδη τέρψιν, ἢ ἁπλῶς λειμῶνα σπαργῶντα ἐκ τῆς εὐβλαστίας, χλοερόν, «εὐανθῆ, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι νέμονται» (Σχολ.), ἢ ἔχοντα πληθὺν ἵππων (ὡς ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὁ Toup., πρβλ. **καρπομανής, ὑλομανέω**), ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. II. ὡς οὐσιαστ., **ἱππομανές, έος, τό,** εἶδός τι φυτοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ ὁποῖον οἱ ἵπποι μανιωδῶς ἀγαπῶσιν, ἢ τὸ ὁποῖον τρωγόμενον κάμνει αὐτοὺς νὰ μαίνωνται, ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι Θεόκρ. 2. 48, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.15, 6. **2)** μικρὰ μέλαινα σαρκώδης οὐσία φυομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου νεογεννήτου πώλου, ἥτις λαμβανομένη πρὶν ἢ καταβρωθῇ ὑπὸ τῆς μητρός, ἐθεωρεῖτο ὡς ἰσχυρὸν φίλτρον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 17., 8. 24, 9, Θεοφρ. Ἀποσπ. 15, 1, Αἰλ. π. Ζ. 3.17., 14. 18· πρβλ. Οὐεργιλ. Αἰν. 4. 516. **3)** ὑγρόν τι ἐκρέον ἐκ τῶν θηλειῶν ἵππων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὀχείας, «περὶ τὴν ὥραν τῆς ὀχείας ῥεῖ ταῖς ἵπποις ἐκ τοῦ αἰδοίου ὅμοιον γονῇ, λεπτότερον δὲ πολὺ ἢ τὸ τοῦ ἄρρενος· καὶ καλοῦσι τοῦτό τινες ἱππομανὲς» Ἀριστ. αὐτόθι 6.18, 18, 10 κέξ., Παυσ. 5. 27, 3, Οὐεργιλ. Γεωργ. 3. 280.

ἱππο-μᾰνία, ἡ, μανιώδης ἀγάπη πρὸς ἵππους, Λουκ. Νιγρ. 29.

ἱππο-μάραθρον, τό, εἶδος μεγάλου μαράθρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6.1, 4, Διοσκ. 3. 82· φέρεται δὲ **-μάραθον** παρὰ τῷ Ῥούφῳ καὶ Ὀρειβ.· καλούμενον ἵππειον μ. παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηρ. 596: ἴδε **ἵππος** VI.

ἱππομᾰχέω, μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἔφιππος, Θουκ. 4.124, 18· πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν; Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18· πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν Ξεν. Ἀγησ. 2, 3.

ἱππομᾰχία, ἡ, μάχη ἱππικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 2. 22., 4. 72, Πλάτ. Λάχ. 193B, κτλ.

ἱππομαχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἱππομαχίαν, νίκη ἱππομαχικὴ Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀλάβανδα.**

ἱππο-μάχος, ον, (μάχομαι) μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἱππεὺς στρατιώτης, Σιμων. 145, Λουκ. Μακρόβ. 17, Συλλ. Ἐπιγ. 1051, 1914.

Ἱππο-μέδων, οντος, ὁ, ἡγεμὼν ἵππων, ἱππικοῦ, ὡς κύριον ὄνομα, Αἰσχύλ., κλ. [Ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 488, μετὰ τῆς 6' συλλαβῆς μακρᾶς ὡς εἰ ἦν, **Ἱππομμέδοντος,** πρβλ. **Παρθενοπαῖος.**]

ἱππό-μητις, ὁ, ἡ, ἔμπειρος εἰς ἵππους ἢ εἰς ἱππασίαν, Πινδ. Ι. 7 (6). 13.

ἱππο-μῐγής, ές, ἐν μέρει ἵππος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9.16.

ἱππο-μολγία, -μολγός, = **ἱππημολγία, ἱππημολγός.**

ἱππό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν ἵππου, ὅμοιος ἵππῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 353C.

ἱππο-μῡρμηξ, ὁ, μέγας μύρμηξ, «ἀλογομύρμηκας», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 3· ὁ Sundevall παραβάλλει τὸ εἶδος Formica Herculeana. II. πληθ., ἱππικὸν ἐκ μυρμήκων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1.12· ἴδε **ἱππογέρανοι.**

ἱππόνικος, ον, ὁ νικῶν ἐν ἱππικοῖς ἀγῶσι, Πυρρίχου τ' εὔδοξον ἱππόνικον υἱόν, Βακχυλ. 13. 22 ἔκδ. Blass.

ἱππο-νομεύς, έως, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Γλωσσ.

ἱππο-νόμος, ον, ὁ νέμων ἵππους, Πολυδ. Α' 181. II. **ἱππόνομα, τά,** «μισθὸς ἱππικός, καὶ τῶν ἡμιόνων» Ἡσύχ., ὅπερ πιθαν. νὰ σημαίνῃ πληρωμὴν διὰ τὴν νομὴν ἵππων.

ἱππο-νώμας, ὁ, ὁδηγῶν ἢ διατηρῶν ἵππους, Σοφ. Αἴ. 231 (κατὰ Πόρσ. ἀντὶ **ἱππονόμους** χάριν τοῦ μέτρου), Εὐρ. Ἱππ. 1399, Ἀριστοφ. Νεφ. 571.

ἱππόομαι, Παθ., ἔχω τὴν ἀντίληψιν ἢ τὴν ἰδέαν ἵππου, φαντάζομαί τι ὡς ἵππον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν, Πλούτ. 2. 1120D, 1121A· πρβλ. **ἀνθρωπόομαι, τοιχόομαι.**

ἱππο-πάρμος, ον, ἔχων μεγάλας παρειάς, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. **ἱππόδοτον.**

ἱππο-πέδη, ἡ, δεσμὸς τῶν ποδῶν ἵππου, Τουρκ. «κιοστέκι», Ἱππιατρ. 256. 23. **II.** ὄνομα ὅπερ ἔδωκεν ὁ Εὔδοξος εἰς τὴν τροχιὰν πλανήτου, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. σ. 500.10 Brandis, πρβλ. Προκλ. Εὐκλ. σ. 31. 38.

ἱππο-πῆραι, ῶν, αἱ, τὸ δισάκκιον τοῦ ἱππέως, Σενεκ. Ἐπιστ. 87. 7.

ἱππο-ποίητος, ον, προξενηθεὶς ὑπὸ ἵππου, κὴρ Σχόλ. εἰς Ἀνθ. II. τ. 3. σ. 822.

ἱππο-πόλος, ον, (πολέω) ἀσχολούμενος εἰς ἵππους, ἐπὶ τῶν Θρακῶν, Ἰλ. Ν. 4, Ξ. 227.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱπποπόλων· τῶν ἡνιοχούντων, ἢ ἐφ' ἵπποις πολουμένων, ἢ περὶ ἵππους ἀναστρεφομένων».

ἱππό-πορνος, ὁ, ἡ, σφόδρα πόρνος, ἀσελγὴς πόρνος, Ἀλκίφρ. 1. 38, Ἀθήν. 565C, Εὐστ. 1909. 63, πρβλ. **ἵππος** VI.

ἱππο-πότᾰμος, ὁ, ὁ Αἰγύπτιος ποτάμιος ἵππος, Γαλην. 13. 492 Chart., Δαμάσκ. παρὰ Φωτ. σ. 342. 36· πρβλ. **ἵππος** III.

ἵππορ· «τόν τε ἵππον, καὶ τὸν τετράχαλκον. καὶ τῆς ὄρνης τὸ στῆθος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἵππος (ἴδε ἐν τέλει), ὁ, ἵππος, κοιν. τὸ ἄλογον, ἡ **ἵππος**, ἡ φοράδα, πρῶτον παρ' Ὁμ.— Οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἀμφότερα τὰ γένη, ἀλλὰ τὸ θηλ. εἶναι τὸ συνηθέστατον, διότι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες δὲν εὐνούχιζον τοὺς ἵππους, ἡ θήλεια ἦ ο χρησιμωτέρα ὁ Ὅμηρος ἐπαινεῖ τὰς φοράδας τοῦ Εὐμήλου, περὶ ὧν λέγει: ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο, τὰς Εὔμηλος ἤλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὣς (Ἰλ. Β. 763), ἀλλὰ θεωρεῖ ὡς ἐπονείδιστον πρᾶγμα ἄρρην ἵππος νὰ νικηθῇ ὑπὸ θηλείας, μή σφωϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα Ψ. 408 κέξ. Ὅπως δὲ ἐναργέστερον δηλώσῃ τὸ γένος, ὁ Ὅμηρος προστίθησιν εἰς τὸ ἵππος τὸ **θῆλυς** ἢ **ἄρρην**. θήλεες ἵπποι Ἰλ. Ε. 269· ἵπποι θήλειαι Λ. 681, Ὀδ. Δ. 636· ἄρσενες ἵπποι Ὀδ. Ν. 81· πρβλ. Ἡρόδ. 3. 86, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 288Β:— τὸ πληθ. **ἵπποι** παρ' Ὁμ. σημαίνει τοὺς τὸ ἅρμα σύροντας ἵππους, ἐρυσάρματες Ἰλ. Π. 370· συνήθως ζεῦγος αὐτῶν, ὅθεν ὁ δυϊκὸς ἐν Ε 237, Θ. 41, κ. ἀλλ.· ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς κατὰ μέτωπον, ἴδε **παρήορος**· σπανίως τέσσαρες, ἴδε **τετράορος**·— ἐντεῦθεν τὸ ἵπποι καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἅρματος, ἀφ' ἵπποιϊν, ἀφ' ἵππων, ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Ε. 13, 19, κ. ἀλλ.· καθ' ἵππων ἅλλεσθαι, ἐξ ἵππων βῆσαι αὐτόθι 111, 163· ἵππων ἐπιβησόμενος, διανοούμενος, μέλλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ἅρμα του, αὐτόθι 46· ἵππων ἐπεβήσετο Κ. 513, πρβλ. 529 (διότι ἐπιμελὴς ἀνάγνωσις τοῦ ὅλου χωρίου δεικνύει ὅτι ὁ Διομήδης καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ὠχοῦντο ἐπὶ τοῦ ἅρματος τοῦ Ῥήσου, οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἵππων αὐτοῦ): — ἀντίθετον τῷ **πεζοί**, πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων Ὀδ. Ζ. 267, πρβλ. Ι. 49· ἵπποι καὶ ἀνέρες Ἰλ. Β. 554· λαός τε καὶ ἵπποι Σ. 153. Ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἐννοοῦνται ἥρωες ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν ἁρμάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς πεζῇ μαχομένους· διότι ἱππεῖς στρατιῶται οὐδαμοῦ ἀναφέρονται παρ' Ὁμ.· καὶ ἡ ἱππικὴ τέχνη ἂν καὶ γνωστὴ εἰς αὐτόν, ἀναφέρεται ὥς τι ἀσύνηθες καὶ πρὸς ἐπίδειξιν γινόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ κοινὸν τοῖς πολλοῖς (πρβλ. **κέλης, κελητίζω**)· παρ' Ἡσ. δὲ μόνον ἅπαξ ἀναφέρεται, νῶθ' ἵππων ἀναβάντες ἐθύνεον Ἀσπ. Ἡρ. 286.—Τὰ Ὁμ. ἐπίθετα εἶναι, ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, αἴθωνες, βαλιοί, λευκότεροι χιόνος, ξανθοί, φοίνικες· ὡς πρὸς τὴν χαίτην, εὔτριχες, καλλίτριχες, κυανότριχες, ὄτριχες· ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα, ὠκέες, ὠκύποδες, ἀθλοφόροι, ἀερσίποδες, εὔσκαρθμοι, ὠκυπετεῖς, πόδας **αἰόλοι**· ὡς πρὸς τὴν στερεότητα τῶν ὁπλῶν, μώνυχες, κρατερώνυχες, χαλκόποδες (δὲν ὑπάρχει ἴχνος πεταλώσεως παρ. Ὁμ.)· καὶ καθόλου, ἐριαύχενες ὑψηχέες·— οὕτω παρὰ Πινδ., ἀκαμαντόποδες, παρὰ Σιμωνίδῃ ἀελλόποδες, κτλ.· ἵπποι ἀθληταί, τῶν ἀγώνων, Λυσ. 157. 39·— ἡ τροφὴ αὐτῶν εἶναι ζειαὶ ἢ ὄλυραι, κριθαί, ἔτι δὲ καὶ σῖτος, Ἰλ. Κ. 568, Θ. 189· ἐξήγοντο εἰς βοσκήν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἱππῶνι ἐτρέφοντο, ἴδε **στατός**.— Περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ χρήσεως τοῦ ἵππου ἴδε τὴν περὶ ἱππικῆς πραγματείαν τοῦ Ξενοφῶντος. **II.** ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, **ἵππος**. ἡ, τὸ ἱππικόν, Λατ. equitatus, Ἡρόδ., Ἀττ.: ἀείποτε καθ' ἑνικόν, ἔτι καὶ μετ' ἀριθμητικῶν, π. χ., ἵππος χιλίη = χίλιοι ἱππεῖς, Ἡρόδ. 7. 41· μυρίη αὐτόθι· ἵππος μυρία, τρισμυρία Αἰσχύλ. Πέρσ. 302, 315· ἡ διακοσία ἵππος Θουκ. 1. 61· ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2. **III.** θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀποσπ. 18.— ἀλλά, ὁ ἵππος ὁ ποτάμιος, ὁ ἱπποπόταμος, Ἡρόδ. 2. 71, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 7, 2· οὕτως, ὁ ἵππος τοῦ Νείλου Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 2. **IV.** γυνὴ ἀσελγής, Αἰλ. π. Ζ. 4. 11, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18. 8·— «τὸ μόριον καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς» Ἡσύχ. **V.** πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ὃ οὗτοι διηνεκῶς συσπῶνται καὶ συγκλείονται, Ἱππ. παρὰ Γαλην. **VI.** ἐν συνθέσει ἐκφράζει πολλάκις τὸ μέγα ἢ τραχύ, ἴδε τὰς λέξεις **ἱππόκρημνος, -λάπαθον, -μάραθρον, -πορνος, -σέλινον, -τυφία**, καὶ πρβλ. **βου-**. **VII.** **ἵππος**, ὁ, εἰδικός τις λειτουργὸς ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς Βελήλας, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθην. τ. Ε, σ. 428 = CIA. III. 1280a. Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦν πιθανῶς: **ἔκϜος**· πρβλ. Σανσκρ. aśv-as, Λατ. equ-us, Γοτθ. aih-us, Ἀρχ. Σαξον. ehu· καὶ ἴδε **Κ κ** II. 2).

ἱππο-σείρης, ου, ὁ, ὁ ὁδηγῶν ἵππον ἀπὸ τῆς σειρᾶς, ἀπὸ τὸ «καπίστρι» Ἀνακρ. 75. 6.

ἱππο σέλῑνον, τό, εἶδος τραχέος ἀγριοσελίνου, Smyrnium olus atrum, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 1, κ. ἀλλ.· μεταφ., γελᾶν ἱπποσέλινα Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 2.

ἱπποσόας, ου, ὁ, (σεύω) διεγείρων εἰς δρόμον τοὺς ἵππους, Πινδ. Π. 2. 119, Ι. 5 (4). 40·— θηλ. **ἱπποσόα**, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 3. 47· καὶ **ἱπποσόος, ον**, Νόνν. Δ 37. 320.

ἱπποστάσιον, τό, = τῷ ἑπομ., Λυσ. παρὰ Πολυδ. Θ', 50· ἐν τῷ πληθ., Ἀππ. Καρχηδ. 95, Μιθρ. 84·— ὡσαύτως **-στασία**, ἡ, Ἱππιατρ.

ἱππό-στᾰσις, εως, ἡ, στάβλος ἵππων, Πολύβ. 13. 8, 3, Φίλων 2. 307, Πολυδ. Δ', 184·— μεταφ., Ἀελίου κνεφαία ἱππόστασις, ὁ σκοτεινὸς στάβλος τοῦ Ἡλίου, δηλ. αἱ δυσμαί, Εὐρ. Ἀλκ. 594· ἀλλὰ τἀνάπαλιν, Ἕω φαεννάν, ἡλίου θ' ὑποστάσεις, αἱ ἀνατολαί, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 771.

ἱπποσύνη, ἡ, (ἵππος) δεξιότης εἰς τὸ ἡνιοχεῖν τοὺς ἵππους ἅρματος, καθόλου, ἡ τέχνη τοῦ διευθύνειν ἢ διοικεῖν ἵππους, ἱπποσύνῃ .. πεποιθὼς Ἰλ. Δ 303, πρβλ. Λ. 503· ἐν τῷ πληθ., λελασμένος ἱπποσυνάων Ἰλ. Π. 776, Ὀδ. Ω 40· ἱπποσύνας ἐδίδαξαν Ψ. 307. **II.** = **ἵππος** II., ἱππικόν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141.

ἱππόσῠνος, η, ον. = **ἱππικός**, Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα Εὐρ. Ὀρ. 1392, ἔνθα ὅμως (ὡς ὁ Σχολ. σημειοῦται) **ἱπποσύνα**, δυνατὸν νὰ εἶναι Δωρ. γεν. ἐξ ὀνομ. **ἱπποσύνης**. ὁ.

ἱππότᾰ, ὁ, Ἐπικ. τύπος τοῦ **ἱππότης**.

ἱπποτακτικά· «ἵππων τάξις μισθοφόρων» Ἡσύχ.

ἱππο-τέκτων, ονος, ὁ τέκτων, κατασκευαστὴς τοῦ Δουρείου ἵππου, Λυκόφρ. 930.

ἱππότης, ου, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἢ ἱππεύων ἵππους, ἔμπειρος τῆς ἱππευτικῆς, ἱππεύς, ἱππότης, Λατ. eques, Ἡρόδ. 7. 55., 9. 49, 69· ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν Ἐπικ. τύπον **ἱππότᾰ**, ὡς ἐπίθ. τῶν ἡρώων (πρβλ. **ἱππεύς**), Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ· οὕτω καὶ Οἰνεύς, Πηλεύς, Φυλεύς, Τυδεύς· βραδύτερον καὶ ἐπὶ τοῦ Κολωνοῦ, τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν Σοφ. Ο. Κ. (πρβλ. **ἵππιος**)· ἱππότης, ἔφιππος, Λουκ. Τόξ. 47·—τοὶ ἱππότη Βοιωτ. ἀντὶ οἱ ἱππεῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1588. **II.** ὡς ἐπίθ., ἱππόται λαοὶ Πινδ. Π. 4. 271· ἱππότης λεώς, οἱ ἱππεῖς, τὸ ἱππικόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 80· λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε Σοφ. Ο. Κ. 899· ἱππ. ὄχλος Εὐρ. Ἱκέτ. 660· στρατὸς Πλουτ. Αἰμ. 9.— Ποιητ. λέξ., ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ.· ἀλλ' ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ ἀείποτε **ἱππεὺς** ἢ **ἱππικός**.

ἱππότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον τοῦ **ἵππος**, ἡ ἔννοια περὶ αὐτοῦ, Σιμπλίκ., «ἀρχέτυπα .. ἀσώματά τινα ὄντα, ὥσπερ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀνθρωπότης, καὶ τῶν ἵππων ἡ ἱππότης» Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. σ. 167, ἔκδ. Fromm.

ἱππό-τιγρις, ιδος, ὁ, εἶδος μεγάλης τίγρεως, Δίων Κ. 77. 6· ἴδε **ἵππος** VI.

ἱππό-τῖλος, ὁ, (**τιλάω**) διάρροια τῶν ἵππων, Ἱππιατρ, σ. 169.

ἱππότις, ιδος, θηλ. τοῦ **ἱππότης**, ἱππότις ἠώς Τρυφιόδ. 670· ἱππότις Ὥρη Νόνν. Δ. 1. 172.

ἱππο-τόκος, ον, ἡ τεκοῦσα ἵππον, ἐπὶ τῆς Μεδούσης, Νόνν. Δ. 47. 693.

ἱπποτοξεία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἱπποτοξότου, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 966.

ἱππο-τοξότης, ου, ὁ, ἔφιππος τοξότης, ὡς οἱ Πέρσαι, Ἡρόδ. 9. 49· οἱ Σκύθαι, ὁ αὐτ. 4. 46· οἱ Γέται, Θουκ. 2. 96·— ὡς φαίνεται, ὡσαύτως εἶδος ψιλοῦ ἱππικοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἴδε Ἀριστοφ. Ὄρν. 1179, Λυσίας 144. 39· οὕτω, τοξότης ἀφ' ἵππων Κρὴς Πλάτ. Νόμ. 834D.

ἱππο-τρᾰγ-ἔλᾰφος, ὁ, μυθῶδες τέρας ἐξ ἵππου, τράγου καὶ ἐλάφου ἀποτελούμενον· ἐπὶ ἐκπώματος, δηλ. ποτηρίου παριστάνοντος τὸ τέρας τοῦτο, Φιλήμ. ἐν «Χήρᾳ» 1.

ἱπποτροφεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ τρέφονται ἵπποι, μάλιστα οἱ χάριν ἄθλων τρεφόμενοι, Στράβ. 212, 752.

ἱπποτροφέω: ἀόρ. **ἱπποτρόφησα** Παυσ. 3, 8, 1: πρκμ. **ἱπποτρόφηκα**, ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου Διογ. Λ. 8. 51, (**καθ-**) Ἰσαῖ. 55. 23· ἀλλ' **ἱπποτετρόφηκα** Λυκοῦργ. 163. 37. Τρέφω, διατηρῶ ἵππους, Λυκοῦργ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰσοκρ. 353C, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 13, Ἀθήν. 534Β· πρβλ. **ἱπποτρόφος** II, **ἱπποβάτης**. **II.** μεταχειρίζομαι ὡς τροφὴν ἵππων, οἱ δὲ Θρᾷκες τὴν μὲν πόαν (τοῦ τριβόλου) χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, κτλ. Διοσκ. 4. 15.

ἱπποτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ διατηρεῖν ἵππους, ἰδίως χάριν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων (πρβλ. **ἱπποτρόφος**). ἱπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνθῳ, ἀλλ' ἀρούραισι πυρφόροις ὀπαδεῖ Σιμων. 15 (15)· ἱπποτροφίας νομίζειν Πινδ. Ι. 2. 55, πρβλ. Θουκ. 6. 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1·— ὡσαύτως πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως, Πλάτ. Λύσ. 205C· πρβλ. **ἱπποτρόφος** II.

ἱπποτροφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἱπποτρόφον· ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη), = **ἱπποτροφία**, Κλήμ. Ἀλ. 338.

ἱππο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους, ἔχων ἀφθόνους ἵππους, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρ. ἱππόβοτος, ἐπὶ τῆς Θράκης, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 505· περὶ τοῦ Ἄργους, Πινδ. Ν. 10. 77. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους χάριν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Πινδ. Ι. 4. 23 (3. 32), κτλ.:— ἡ ἱπποτροφία ἦτο ἐν Ἑλλάδι σημεῖον πλούτου, πλούτους τε καὶ ἱπποτροφίας καὶ νίκας Πλάτ. Λύσ. 205C· ἱπποτροφεῖν ἐπιχειρήσας, ὃ τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργων ἐστὶ Ἰσοκρ. 353C· πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 2, 6· μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος Δημ. 331. 18, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 5, Ἀγησ. 20, Παυσ. 6. 2, 1· ἵππους ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς Αἰσχύλ. Πρ. 466:— ἦτο ὡσαύτως χαρακτηριστικὸν τῶν ὀλιγαρχικῶν πόλεων, ὅσαις πόλεσιν ἐν τοῖς ἵπποις ἡ δύναμις ἦν, ὀλιγαρχίαι παρὰ τούτοις ἦσαν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3, 3· οἷον ἐπὶ τῶν Μαγνήτων, τῶν Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων τῆς Εὐβοίας, Θέογν. 603, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ 5. 6, 14.— Πρβλ. Böckh P. E. 1. 74, καὶ ἴδε ἐν λ. ἱππεύς, ἱπποβότης, κτλ.

ἱππο-τυφία, ἡ, (τῦφος) ὑπεροψία ἥτις καταλαμβάνει τὸν ἐφ' ἵππου ὀχούμενον, ὑπερβολικὴ ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45, Διογ. Λ. 3. 39· πρβλ. ἵππος VI.

ἱππ-ούραιον, τό, = ἵππουρις II, ἵππου οὐρά, Ἄρατ. 438.

ἱππ-ουρεύς, έως, ὁ, = ἵππουρος, Ἱκέσιος παρ' Ἀθην. 304C.

ἵππ-ουρις, ιδος, ἡ, (οὐρὰ) ὡς θηλ. ἐπίθ., κεκοσμημένος μὲ ἵππου οὐράν, συχνὸν παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.) ὡς ἐπίθ. τῶν οὐσιαστικῶν: κόρυς, κυνέη, τρυφάλεια, ἀλλὰ μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἵππουρις, -ιν, Ὀδ. Χ. 124, Ἰλ. Γ. 337, Ζ. 495, Τ. 382, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἵππου οὐρά, Αἰλ. π. Ζ. 16. 21· Σατύρου οὐρά, Α. Β. 44, 22. **2)** ἔνυδρόν τι φυτόν, equisetum, «φύεται ἐν τόποις ἐφύδροις ... καυλία ἔχει κενά, ὑπέρυθρα, ὑποτραχέα, στερεά, γόνασι διειλημμένα ἐμπεφυκόσιν εἰς ἄλληλα, περὶ δὲ αὐτὰ σχοινώδη φύλλα πυκνά, λεπτά· αὔξεται δὲ εἰς ὕψος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ παρακείμενα στελέχη, καὶ καταχρημνᾶται περικεχυμένη κόμαις πολλαῖς μελαίναις, καθάπερ ἵππου οὐρὰ» Διοσκ. 4. 46. **3)** πάθος τι τοῦ μέρους ἔνθα χωρίζονται τὰ σκέλη προξενούμενον ἐκ τῆς συνεχοῦς ἱππασίας, ἀμφίβολ. λέξ. ἐν Ἱππ. 1240C.

ἵππ-ουρος, ον, (οὐρὰ) ἔχων οὐρὰν ἵππου, **1)** θαλάσσιός τις ἰχθύς, ὁ καὶ ἱππουρεὺς καὶ κορύφαινα καλούμενος, coryphaena hippūrus, Ἐπιχ. 40 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10. 20· ὁ Ὀππιανὸς (Ἁλ. 1. 184 καὶ 4, 404) καταλέγει τὸν ἰχθὺν τοῦτον ἐν τοῖς κητώδεσιν. **2)** εἶδος ἐντόμου, Αἰλ. π. Ζ. 15. 1.

ἱπποφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἵππειον κρέας, Θεόδ. Πρόδρ. II. 24, ἔκδ. Mai.

ἱππο-φαές, έος, τό, εἶδος φυτοῦ, Euphorbia spinosa (Sprengel), δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔκναπτον τὰ ἱμάτια, Ἀσκληπ. παρὰ Γαλην. 2. σ. 42, Διοσκ. 4. 159 (162) κτλ.— Παρ' Ἱππ. εὑρίσκομεν γεν. ἱπποφαέως, 539. 18., 546. 5 καὶ 47, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε μετὰ διαφ. γραφ. ἱππόφεω, ἐκ τοῦ ἱππόφεως, ὁ, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 2, καὶ Γαλην. Τὸ φυτὸν ἱππόφαιστον, τό, ἦτο ἴσως ἄλλο εἶδος, Διοσκ. 4. 163, Πλίν. 27. 66, πρβλ. Ruf. σ. 26 Matth.— Ὡσαύτως ἐκαλεῖτο ἱπποφανὲς καὶ ἱπποφυὲς καὶ ἐχίνιον Διοσκ. (Νόθ). 159 (162).

ἱππό-φλομος, ὁ, εἶδος μεγάλου φλόμου (verbascum), Πλίν. 25. 94.

ἱππο-φοβάς, άδος, ἡ, ἵππου φόβος, μυθικὸν φυτόν, Δημόκρ. παρὰ Πλιν. 24. 102.

ἱπποφορβεύς, έως, ὁ, = ἱπποφορβός, Πολυδ. Ζ', 185· θηλ. **ἱπποφορβάς**, άδος, Σχόλ. εἰς Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 5.

ἱπποφορβία, ἡ, = ἱπποτροφία, Πλάτ. Πολιτικ. 299D.

ἱπποφόρβιον, τό, ἀγέλη ἵππων βοσκομένων, Ἡρόδ. 4. 110, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 6. **II.** = ἱπποτροφεῖον, Εὐρ. Ἠλ. 623, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 7, Φίλων 2. 307.

ἱππο-φορβός, όν, (φέρβω) = ἱπποτρόφος, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους, Πλάτ. Πολιτικ. 261D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 18· ἱππ. γῆ Διον. Ἁλ. 1. 37. **2)** αὐλὸς ἱππ., εἶδος αὐλοῦ, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ ἱπποφορβοί, «πρὸς τὰς ἵππων νομάς, ἡ δὲ ὕλη δάφνη τοῦ φλοιοῦ γυμνωθεῖσα» Πολυδ. Δ', 74.

ἱπποφυής, ές, ἵππου φυὴν ἢ φύσιν ἔχων, ἱπποειδής, ἱπποφυές τι δαιμόνιον ἡ Ποδάγρη, εἰ κατὰ τὸν μῦθον καὶ βόσκεται καὶ ἵππους γεννᾷ Εὐστ. 1050, 59.

ἱππο-χάρμης, ου, ὁ, = ἱππιοχάρμης, Πινδ. Ο. 1. 35.

ἱππώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἵππῳ, Ξεν. Ἱππ. 1, 11, Πολυδ. Α', 192.

ἱππώκης, -εος, ὁ, ὁ ἔχων ταχεῖς ἵππους, πρὸς αὐγὰς ἱππώκεος ἀελίου Βακχυλ. Χ, (ΧΙ). 101, ἔκδ. Blass.

ἱππών, ῶνος, ὁ, τόπος δι' ἵππους. **1)** ἱπποστάσιον, Ξεν. Ἱππ. 4. 1, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207F, κτλ. **2)** σταθμὸς ταχυδρομικός, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17.

ἱππ-ωνέω, (ὠνέομαι) ὠνοῦμαι, ἀγοράζω ἵππους, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 14, Ἱππ. 11, 13.

ἱππωνία, ἡ, τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγοράζειν ἵππους, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 12, Ἱππ. 1, 1., 3. 1, Πολυδ. Α', 182.— τὸ ἱππωνεία εἶναι πλημμελὴς γραφή, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ἵπταμαι, ἀποθ., ἕτερος τύπος τοῦ **πέτομαι**, ἀπαντῶν παρὰ Μόσχῳ 3. 43, Βαβρ. 65. 4, Λουκ., καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 325. Ἴδε **πέτομαι**.

ἴπτομαι: μέλλ. **ἴψομαι**:— ἀποθ., πιέζω ἰσχυρῶς, καταπιέζω, μέγα ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν Ἰλ. Α. 454, Π. 237· τάχα ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν Β. 193· καθόλου, ἐπιφέρω βλάβην, βλάπτω, Θεόκρ. 30. 19. πρβλ. Στράβ. 370.— ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τοὺς ἐνεργ. τύπους, ἴψαι, ἴψας (Ἡ ῥίζα εἶναι III, ἶπος, ἰπόω, κτλ.)

ἰπύα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ σιπύα, Ἡσύχ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 301.

ἵπφαρμος, ου, ὁ, «ἀρχή τις» Ἡσύχ., πιθαν. = **ἱππαρμοστής**.

ἴπωσις [ῐ], εως, ἡ, (ἰπόω) ἰσχυρὰ πίεσις, θλῖψις, σύνθλιψις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813.

ἰπωτήριον, τό, πιεστήριον, ἰπ. ληνοῦ Γλωσσ.

ἱρά, τά, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερά**, Ὁμ.

ἱραί, ἶραι ἢ ἶραι, ῶν, αἱ, διάφ. γραφ., Ἰλ. Σ. 531, ἀντὶ **εἶραι**· ἴδε εἴρη.

ἱράομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἱεράομαι**.

ἱρέα, **ἱρέη**, **ἱρεία**, **ἱρηΐη**, ἴδε ἐν λ. **ἱέρεια**.

ἵρερος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εἴρερος**.

ἱρεύς, **ἱρεύω**, **ἱρήϊον**, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερεύς**, **ἱερεύω**, κτλ.

ἱρήν, ένος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **εἰρήν**, Ἡρόδ. 9. 85.

ἴρηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱέραξ**, Ὁμ., Ἡσ.

ἱρήτειρα, ἡ, (ἱεράομαι) ἱέρεια, Ἡσύχ.

ἰρίνεος, α, ον, = **ἴρινος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 203, 241.

ἰρϊνό-μικτος, ον, μεμιγμένος μὲ ἔλαιον ἴριδος, Φιλόξ. 2. 41.

ἴρϊνος [ῑ], η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τῆς ἴριδος (φυτοῦ), ἴδε ἶρις II. 3.

Ἶρις, ιδος, ἡ, αἰτ. **Ἶριν**, κλητ. **Ἶρι**·— ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν μεταξὺ ἑαυτῶν, Ἰλ. Θ. 398, Ο. 144· ἢ συνηθέστερον ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους φέρουσα ἀγγελίας, Β. 786, Γ. 121, κτλ.· ἀλλὰ τἀνάπαλιν ἐν Ψ. 198 ἀγγέλλει τὰς εὐχὰς τοῦ Ἀχιλλέως: ἐν Ε. 353, 368 παρίσταται ὡς βοηθὸς καὶ θεράπαινα τῆς Ἀφροδίτης: τὰ ἐπίθετα αὐτῆς ἅπαντα δηλοῦσι ταχύτητα, ταχεῖα, ἀελλόπος, ποδήνεμος, πόδας ὠκέα, χρυσόπτερος: ἐν τῇ Ὀδ. οὐδαμοῦ μνημονεύεται· ἐκεῖ ὁ μόνος ἄγγελος τῶν θεῶν εἶναι ὁ Ἑρμῆς: ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 780 ὀνομάζει αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Θαύμαντος. (Τινὰ τῶν χωρίων ὑποδεικνύουσι τὴν ἀπώλειαν τοῦ F ἢ ἀρκτικοῦ τινος συμφώνου, ὠκέα Ἶρις Ἰλ. Β. 786, 790, Ε. 368· βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα Θ. 398· θέουσα δὲ Ἶρις Ψ. 201.) **II.** ὡς προσηγορ. **ἶρις**, ἡ· γεν. ἴριδος καὶ εως, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 225, Γεωπ. 6. 8, 1· αἰτ. ἶριν Πλούτ. 2. 661E· ἴριδα Νικ. Ἀλεξιφ. 406· Ἐπικ. δοτ. πληθ. ἴρισσιν·— τὸ οὐράνιον τόξον, κοινῶς ἡ «δόξα», παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ, θεωρεῖται ὡς σημεῖον τοῖς ἀνθρώποις, δράκοντες.., ἴρισσιν ἐοικότες ἅς τε, Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων Ἰλ. Λ. 27· ἂν καὶ ὁ Ὅμηρος συνήθως προσωποποιεῖ τὴν ἴριδα ὡς ἄγγελον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς (ἴδε ἀνωτ.):— ὁ Ἀριστοτ. ἐξετάζει αὐτὴν ὡς φυσικὸν φαινόμενον; Μετεωρ. 3. 4, 9. **2)** πᾶς φωτεινὸς κύκλος περί τι λάμπον σῶμα, ὡς ἡ ἅλως, κοινῶς τὸ «ἁλῶνι» τῆς σελήνης ἢ ὁ φωτεινὸς κύκλος πέριξ τῆς φλογὸς καιομένης λαμπάδος, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. Σημ. 1, 13· περὶ τὰ ὄμματα τῆς οὐρᾶς τοῦ ταὼ, Λουκ. π. Οἴκου 11· ἡ ἶρις τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. Β', 70. **3)** τὸ φυτὸν ἶρις, οὗ τὸ συνηθέστατον ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ πορφυρᾶ ἶρις κιτρινίζουσα ἐν τῷ μέσῳ, I. Germanica, εὐάνθεμον ἶριν Ἀνθ. II. 4. 1, 9· τὸ ἄνθος πολλὰς ἔχει ἐν ἑαυτῷ ποικιλίας Θεοφρ. Ἀποσπ. 20. 30· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον εἶδος εἶναι ἡ λευκὴ ἶρις, I. Florentina, ἧς ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα ἀπετέλει σπουδαῖον ἐμπόριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 7, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 13, κτλ., πρβλ. Διοσκ. 1. 1· ἐκ ταύτης κατεσκευάζετο τὸ ἴρινον μύρον, μνημονευόμενον ὑπὸ Πλάτ. τοῦ Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1, 7, Κηφισοδώρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, 2, Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 2:— ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τινὲς τῶν παλαιῶν γράφουσι τὴν λέξιν ὀξυτόνως **ἰρίς**, **ἰδος**, Εὐστ. 391. 33, Σχόλ. εἰς Νίκανδρ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἰρῖτις, ιδος, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. H. N. 37. 138.

ἰριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἶριν, τὸ οὐράνιον τόξον, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 15.

ἱρο-, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερο-**.

ἱρο-δρόμος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἱεροδρ-**, τρέχων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι, Φιλόξ. (15) ἐν Ἀνθ. II. 9. 329· ἱεροδρόμον ὕδωρ, ἐπὶ ἱερᾶς πηγῆς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 835. 6.

ἱρόν, τό, Ἰων. ἀντὶ **ἱερόν**·— **ἱροργίη**, ἴδε ἐν λ. **ἱερουργία**.

ἱρο-πόλος, ὁ, ἡ, ἱερεὺς ἢ ἱέρεια, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 957, 1011.

ἱρός, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερός**, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιητ., ἴδε **ἱερὸς** ἐν τέλει.

Ἶρος, ὁ, ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τῶν μνηστήρων εἰς τὸν Ἰθακήσιον ἐπαίτην Ἀρναῖον, Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε.., Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, «παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω καὶ ἀπαγγέλλω» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 5 κἑξ.·— ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. ὡς προσηγορ. = ἐπαίτης, Λιβάν. 1. 568· πληθ. **Ἶροι** Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 24.

ἱρο-φάντης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἱεροφάντης.

ἱρό-χθων, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς ἱερὰν γῆν, βῶλος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 86.

ἱρών, **ῶνος**, ὁ, ἴσως ἱερόν, ἢ ἱερὸς τόπος, Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου Cau.118, πρβλ. Κούρτ. Stud. VII. σ. 249.

ἱρωστί, Ἰων. ἀντὶ ἱερωστί, κατὰ ἱερὸν τρόπον, Ἀνακρ.146.

ἱρωσύνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἱερωσύνη, ἱερατικὸν ἀξίωμα, Ἡρόδ. 4. 161.

ἴς [ῐ], ἡ, γεν. **ἰνός**, αἰτιατ. **ἶνα**, ὀνομαστ. πληθυντ. **ἶνες**, δοτ. **ἴνεσι** Ἰλ. Ψ. 191: — μῦς (τοῦ σώματος), παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἅπαξ καθ' ἑνικόν, ὡς τὸ **ἰνίον**, ὁ μυὼν ὁ κατὰ τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου μέρος, ὡς δ' ὅτ' ἂν .. ἀνὴρ .. ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν Ἰλ. Ρ. 522: — ἀλλὰ κατὰ πληθ., οἱ μύες, μυῶνες, οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν, (κατὰ τὸν Σχολ. αἱ ἶνες σημαίνουσιν ἐνταῦθα νεῦρα «ὡς κινήσεως τε καὶ αἰσθήσεως ὄργανα»), Ὀδ. Λ. 219, πρβλ. Ἰλ. Ψ.191· ἶνες ἄρθρων Ἀριστοφ. Εἰρ. 86, πρβλ. Ἀρχίλ.127· μεταφ., ἥρωες εἶναι αἱ ἶνες τῆς Τροίας, Πινδ. Ι. 8 (7).113. **2)** βραδύτερον (ἀφοῦ οἱ μυῶνες ἐκλήθησαν **νεῦρα**) αἱ ἶνες εἶναι τὰ ἐντὸς τῶν μυώνων μιτοειδῆ ἀγγεῖα, Λατ. fibrae, Πλάτ. Τίμ. 82C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 6, 1, κ. ἀλλ.· ἶνες αἵματος, τὸ ἰνῶδες μέρος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4. 1, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 81A· ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 7 τὰ ἀγγεῖα τῶν φυτῶν· πρβλ. **ἰνώδης**· — μεταφ. ἐπὶ μετάλλων, Πλούτ. 2. 434B. **3)** λεπτὴ ἴς, ἡ ἐγκαρσία γραμμὴ ἐν τῷ γράμματι Θ, Γαλην. 9. 354. **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἰσχύς, δύναμις, «νεῦρα», ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς ἐσθλὴ Ἰλ. Μ. 320· ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, «ἐπεστήριξε δὲ δύναμιν μεγίστην» (Θ. Γαζῆς), Η. 269, κτλ.· ἥ μοι ἔτ' ἐστὶν ἴς, οἵη πάρος .. Ὀδ. Φ. 283, πρβλ. Λ. 393, Σ. 3· — συχνὸν ἐν περιφρ. ὡς τὸ **βίη**, ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, ὁ κραταιὸς Τηλέμαχος· κρατερὴ ἲς Ὀδυσῆος Ἰλ. Ψ.720· ἲς Ἡρακλῆος Ἡσ. Θ. 951· καὶ ἐν διττῇ περιφρ., ἲς βίης Ἡρακληείης Ἡσ. Θ. 332· οὕτως ἲς ἀνέμου ἢ ἀνέμοιο Ἰλ. Ο. 383, Ρ.739, Ὀδ. Ι.71· ἲς ποταμοῖο Ἰλ. Φ. 536. (Ἐκ τῆς √FΙΣ· διότι τὸ F ἀναφαίνεται παρ' Ὁμ. ὡς ἐν τοῖς **ἶφι**, **ἴφιος**, Λατ. vis, vires· ἐντεῦθεν ὡσαύτως **ἰσχύς**, Λακων. **βίσχυς**, (ὅ ἐ. **Fίσχυς**) Ἡσύχ. Ἀλλ. ἡ ἐτυμολογία δὲν εἶναι ἄμοιρος δυσκολιῶν, ἴδε Κούρτ. ἀριθ. 615).

ἰσ-άγαθος, **ον**, ἐξ ἴσου ἀγαθός, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἰσ-άγγελος, **ον**, = ἴσος ἀγγέλοις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 36· ἀγγελικός, Κλήμ. Ἀλ. σ. 120. — Ἐπίρρ. -λως, ἀγγελικῶς, Ἐκκλ.

ἰσ-άδελφος [ῐσᾰ], **ον**, ὡς ἀδελφός, ἴσος ἀδελφῷ, ἐπὶ τοῦ Πυλάδου, Εὐρ. Ὀρ. 1015.

ἰσάζω: μέλλ. **άσω**: — Παθ. μέλλ. **ἰσασθήσομαι** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 10, 26: ἀόρ. **ἰσάσθην**: πρκμ. **ἴσασμαι**: (**ἴσος**). Κάμνω τι ἴσον, φέρω εἰς ἰσορροπίαν, ἐπὶ ἀνθρώπου ζυγίζοντος, γυνὴ χερνῆτις .. σταθμὸν ἔχουσα .. ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσ' Ἰλ. Μ. 435· ἰσ. τὰς κτήσεις, ἴσας ποιεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 10· ὥστε τὸ ἄδικον τοῦτο ἄνισον ὂν ἰσάζειν πειρᾶται ὁ δικαστὴς ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 4, πρβλ. 9.1,1. — Μέσ., θέλω νὰ κάμνω ἐμαυτὸν ἴσον πρός τινα, οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο (δηλ. ἡ Νιόβη) Ἰλ. Ω.607. — Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι ἴσος τινί, θεοῖς Πλάτ. Τίμ. 41C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.5.5,9, κ. ἀλλ.· μηκέτι μὲν ποδὸς ἴχνος ἰσάζεται, κατὰ τὸ βάδισμα, Νικ. Θηρ.286. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἶμαι ἴσος, Πλάτ. Νόμ. 773A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 14, 8, Πολιτικ. 5. 4, 11, κ. ἀλλ. [ῐ παρ' Ὁμήρῳ· ῑ ἐν Νικ. Θηρ. 286, 886].

ἰσαίομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἰσάζομαι**, ὁμοιάζω, ἰσαιομένην .. νάρδῳ Νικ. Ἀλεξιφ. 399, Ἀποσπ. 2. 56, Ἀρατ. 235, 513.

ἰσαῖος [ῑ], **α**, **ον**, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ἴσος**, Νικ. Θηρ. 360· — ἡ **ἰσαία** (δηλ. μοῖρα) ἰσότης, Καλλ. εἰς Δία 63, Φιλόστρ.867.

ἰσαίτερος, **ἰσαίτατος**, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ **ἴσος**.

ἰσάκις [ῐσᾰ], Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **ἴσος**, ἴσα τόσας φοράς, Στράβ 174· ἴσος ἰσάκις, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθείς, τετράγωνος ἀριθμός, Πλάτ. Πολ. 546C, Θεαίτ.147E, 148A, Εὐκλ. 7. 17.

ἰσ-άκτιος, **ον**, ὅμοιος πρὸς τοὺς ἐν Ἀκτίῳ ἀγῶνας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4472. 11· πρβλ. **ἰσολύμπιος**.

ἰσαμέριος, **ον**, Δωρ. ἀντὶ **ἰσημέριος**, διαρκῶν ἴσον χρόνον. Σοφ. Ἀποσπ. 692.

ἴσᾱμι, Δωρ. ἀντὶ **ἴσημι**, ὃ ἴδε.

ἰσ-άμιλλος, **ον**, μετὰ ἴσης ἁμίλλης, Κύριλλ.· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἰσάμιλλα δραμεῖν τινα Ἀνθ. Π. 9. 311.

ἰσ-άμμορος, **ον**, ἴσος ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, «δύσμορος» Ἡσύχ.

ἴσαν, ἐπορεύοντο, ἀπήρχοντο· γ' πληθ. παρατ. Ἐπικ. τοῦ **εἶμι**, Ὁμ. ἐν Ἰλ. Α. 494, κ. ἀλλ. **II.** ᾔδεσαν, ἐγίγνωσκον, γ' πληθ ὑπερσ. Ἐπικ. τοῦ **οἶδα**, ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν Ἰλ. Σ. 405, Ὀδ. Δ. 772.

ἰσάναν· «ἰσάνιον, ῥητίνην» Ἡσύχ.

ἰσ-ανάφορος, **ον**, ἴσον ὕψος ἔχων, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελεσματικά, σ. 19, 8, 11, 19.

ἴσ-ανδρος, **ον**, (ἀνὴρ) ἴσος ἀνδρί, ὅμοιος πρὸς ἄνδρα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντιάνειραι**.

ἰσ-άνεμος [ᾰ], **ον**, ταχύς, ὡς ὁ ἄνεμος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 206.

ἰσ-άνθρωπος, **ον**, ἴσος ἀνθρώπῳ, ὅμοιος ἀνθρώπῳ, Ἐκκλ.

ἴσαντι, Δωρ. ἀντὶ ἴσασι, γ' πληθ. τοῦ **οἶδα**.

ἰσ-άξιος, **ον**, ἴσης ἀξίας, Πορφυρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 55, κλ. — Ἐπίρρ. **ἰσαξίως** = ἴσως ἀξίως, Ἰαμβλ. Μυστ. 282, 4.

ἰσ-απόστολος, ὁ, ἴσος πρὸς ἀπόστολον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8742, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 349A· συνήθως **ἰσαπόστολοι** λέγονται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἑλένη, προσέτι Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Θέκλα, κλ., Ὡρολόγ. ἐν μηνὶ Μαΐῳ 21, Ἰουλ. 22, Σεπτ. 24, Ὀκτωβρ. 22. (Πρβλ. Εὐσέβ. ΙΙ. 1209C, 1225B, C.).

ἰσ-άργυρος, **ον**, ἔχων ἀξίαν ἀργύρου ἴσου βάρους, ἔστιν θάλασσα .. τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς Αἰσχύλ. Ἀγ. 959· ἰσαργύρου τ' ἐς χεῖρα κυπρίου λίθου δώσουσι κόσμον Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 689B, πρβλ. Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 526D.

ἰσαριθμόω, εἶμαι ἰσάριθμος, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμόν, στρατόν., ἰσαριθμοῦντα .. ψάμμῳ τῇ θαλασσίᾳ Τζέτζ. Ἱστ. 1. 939.

ἰσ-άριθμος [ῐσᾰ], **ον**, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν πρός τι, διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις Πλάτ. Τίμ. 41D, πρβλ. Νόμ. 845A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 3, 1, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ Καλλ. εἰς Δῆλ. 175. ἀλλὰ παρ' Ἐπικ. κατὰ τὸ πλεῖστον **ἰσήριθμος** Ἀνθ. ΙΙ. 6. 84, 328, Λυκόφρ. 1258· — ὡσαύτως μετὰ γεν., Μουσῶν ἰσήριθμον Συλλ. Ἐπιγρ. 6245. — Ἐπίρρ. -**μως**, Θεμίστ. 367B.

ἰσ-άρτητος, **ον**, (ἀρτάω) ἐν ἰσορροπίᾳ, Φίλων 1. 462 (ὕποπτ.)

ἰσάσκετο [ῑ], Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ μέσ. παρατατ. τοῦ **ἰσάζω**, Ἰλ. Ω. 607.

ἰσ-άστερος, **ον**, ὅμοιος, ἴσος πρὸς ἀστέρα, λαμπρὸς ὡς ἀστήρ, Ἰωσήπ. Μακκ. 17, 5.

ἰσαστικός, **ή**, **όν**, ὁ ἰσάζων, ἦν δὲ καὶ ἰσαστικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις τῶν δρομέων Φιλήμ. Λεξικ. Τεχνολογ. σ.128 ἐκδ. Osann.

ἰσάτις, **ιδος**, ἡ, φυτόν τι ἐξ οὗ γίνεται βαφὴ βαθέος κυανοῦ χρώματος, Λατ. isatis tinctoria, κοινῶς «λουλάκι», Ἱππ. 874H, Θεοφρ. π. Αἰσθ.77, Διοσκ. 2. 216.

ἰσατώδης, **ες**, ὅμοιος πρὸς ἰσάτιδα, Ἱππ.1137B, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.15.

ἰσ-αύδης, **ες**, ἢ **ἰσαυδής**, **ές**, (αὐδὴ) ἠχῶν ὁμοίως, ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα Σῦριγξ Θεοκρ. ἐν Ἀνθ. Π. 15. 21.

ἰσαχῶς [ῑ], Ἐπίρρ., (ἴσος) κατ' ἴσον ἀριθμὸν τρόπων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4.1, 2. κ. ἀλλ.· ἰσ. τινὶ αὐτόθι 9. 2, 9, Ἠθ. Νικ. 1. 6, 3, κ. ἀλλ.

ἰσγινόσημος, **ον**, (ἴσγινον = ὕσγινον — σῆμα) ἔχων σῆμα ὕσγινον, δηλ. κόκκινον, Ἐπιγρ. Μεγάρ. (Edict. Diocle t.) ἐν CIL τ. 3. μέρ. 2, σ.1057.

Ἴσεια [ῑ], **ων**, **τά**, ἑορτὴ τῆς Ἴσιδος, Διόδ.1.14, 87.

Ἰσεῖον [ῑ], **τό**, ναὸς τῆς Ἴσιδος, Πλούτ. 2. 352A.

ἰσεννύω, (ἔνος) ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἰσεννύουσι Ἱππ. 638. 42 (ἐκ διορθώσ. τοῦ Foës., ἐκ τοῦ Γαλην. Λεξ., ἀντί: ἴσαι νῦν ἐοῦσαι). Schneid. ἴσενοι ἐοῦσαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

ἰσηγορέω καὶ **-έομαι**, ὁμιλῶ μετὰ τῆς αὐτῆς παρρησίας καὶ ἐλευθερίας, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. Σειρὰχ ΙΓ', 11), Ἐκκλ.

ἰσηγορία, Ἰων. **-ίη**, **ἡ**, ἴση ἐλευθερία γλώσσης, παρρησία, καὶ καθόλου, ὡς τὸ **ἰσονομία**, ἰσότης, Ἡρόδ. 5.78, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 2, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10· ἰσ. καὶ ἐλευθερία Δημ. 555. 16· ἴδε **μετουσία**.

ἰσ-ήγορος, **ον**, ἔχων ἴσην ἐλευθερίαν ἐν τῷ λέγειν, Πολυδ. Ϛ', 174.

ἰσῆι· «ἰσοῖ. ἰσάζει. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

ἰσ-ήλικος, **η**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 91.

ἰσῆλιξ, **ῐκος**, ὁ, ἡ, ἔχων ἴσην ἡλικίαν τινί, δαίμονος μεγάλου .. ἰσήλικος τοῖς αἰειγενέσι θεοῖς Ξεν. Συμπ. 8, 1, Κωμ. Ἀνώνυμ. 311b· ἰσ. χρόνος Φίλων 1. 6.

ἰσηλύσια, **τά**, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **εἰσηλύσια**.

ἰσ-ημερία, ἡ, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἡ ἡμέρα εἶναι ἴση μὲ τὴν νύκτα, ἰσ. ἐαρινὴ καὶ μετοπωρινὴ ἢ φθινοπωρινὴ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 16, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 5, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· ἴδε **ἰσαμέριος**.

ἰσ-ημερινός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν, ἀνατολή, δυσμή Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 3, κ. ἀλλ., Στράβ.71· πυρὸς ἰσημερινός, σῖτος σπειρόμενος κατὰ τὴν ἰσημερίαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.11, 4· ὁ ἰσ. κύκλος, ὁ κύκλος τῆς σφαίρας ὁ ἀπέχων ἐξ ἴσου ἀπὸ τῶν δύο πόλων, Πλούτ. 2. 429F, κτλ.· ὁ ἰσημ. (δηλ. κύκλος) Πτολ.· ἰσ. χρόνοι, αἱ μοῖραι τοῦ ἰσημερινοῦ, ὁ αὐτ.

ἴσημι, γινώσκω· ἀλλὰ τοῦ ἐνεστ. εὑρίσκομεν μόνον τούτους τοὺς Δωρ. τύπους, ἴσᾱμι Ἐπίχ. 98 Ahr., Πινδ. Π. 4. 441, Θεόκρ. 5. 119· ἴσης ἢ ἴσας ὁ αὐτ. 14. 34· ἴσᾱτι ὁ αὐτ. 15. 146· ἴσᾱμεν Πινδ. Ν. 7. 21· ἴσᾱτε Περίανδρ. παρὰ Διογ. Λ.1. 99· ἴσαντι Ἐπίχ. 26 Ahr., Θεόκρ. 15. 64., 25. 27· γ' πληθ. ὑποτ. **ἰσάντι**

Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3053· μετοχ. δοτ. **ἴσαντι** Πινδ. Π. 3. 52.— Περὶ ἄλλων τύπων, οἵτινες φαίνονται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο, οἷον, **ἴσμεν, ἴδμεν, ἴσθι, ἴσαν**, ἴδε ἐν λέξ. ***εἴδω** Β. [ῐ-· ἀλλὰ ῑ- ἐν Θεοκρ. 25. 27].

ἰσ-ήρετμος, ον, ἔχων ἴσον ἀριθμὸν κωπῶν, τινι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 242.

ἰσήρης, ες, = ἴσος, ἰσ. ψῆφοι Εὐρ. Ι. Τ. 1472· ὁ Νίκανδρ. ἐδανείσθη τὸν τύπον τοῦτον ποιῶν ῑ ἐν Θηριακ. 643· ῐ αὐτόθι 788· ἰσ. τινὶ ὁ αὐτ. παρὰ Γαλην. 12. 383Α· (περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε **κατήρης**).

ἰσήριθμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἰσάριθμος**.

ἴσθι, γίνωσκε, προστακτ. τοῦ **οἶδα**. **II**. **ἴσθι**, ἔσο, προστ. τοῦ **εἰμί**.

Ἴσθμια, ων, τά, ἴδε **Ἴσθμιον** IV.

Ἰσθμιάζω: μέλλ. άσω, πορευρίσκομαι εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, καὶ παροιμία «Ἰσθμιάζειν, ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων, ἐπίνοσος γὰρ ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρός» Σουΐδ., Ἡσύχ. **II**. (**ἰσθμὸς** I) Κατὰ Φώτιον.: «ἰσθμιάζει, καταπίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος».

Ἰσθμιακός, ή, όν, = Ἰσθμικός (ὃ ἴδε)·— **Ἰσθμιακά, τά**, εἶδος στεφάνων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 414.

Ἰσθμιάς, άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγ., Πινδ. Ι. 8 (7). 5. αἱ Ἰ. σπονδαὶ Θουκ. 8. 9. **II**. ἡ Ἰσθμιάς (ἐξυπ. ἑορτή), ἡ τῶν Ἰσθμίων ἑορτή, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ Κακουμένῳ» 1. 10· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., αἱ Ἰσθμιάδες = τὰ Ἴσθμια Πινδ. Ο. 13, 46·— τὰ Ἴσθμια ἤγοντο κατὰ πᾶσαν τριετίαν, Ἀπολλόδ. 2. 7, 2.

Ἰσθμιαστής, οῦ, ὁ, θεατὴς κατὰ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας: **Ἰσθμιασταὶ** ἦτο τὸ ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου.

Ἰσθμικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν, ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, Στράβ. 378 (διάφ. γραφ. **Ἰσθμιακός**), Παυσ. 5. 2, 1.

ἴσθμιον, τό, (ἰσθμὸς) ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν τράχηλον ἢ λαιμόν, περιδέραιον, Ὀδ. Σ. 300· ὡσαύτως, εἶδος διαδήματος ἢ στεφάνου, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 414. **2**) **ἴσθμια, τά**, τὰ περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὸν λάρυγγα μέρη, Ἱππ. 267. 46, Νικ. Ἀλεξιφ. 191, 628. **II**. ὁ τράχηλος ἀμφιφορέως, Σουΐδ.· «τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον» Φώτ., πρβλ. Μοῖρ. σ. 193· ποτήριόν τι ἐκάλουν οἱ Κύπριοι **ἴσθμιον** Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 472Ε, ἴδε Panofka ἐν Nieb. Rhein. Mus. 2. 3. σ. 451. **III**. «γῆ στενὴ μεταξὺ δύο θαλασσῶν» Ἡσύχ. **IV**. **Ἴσθμια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου κατὰ πᾶσαν τριετίαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 879· περὶ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἐτελοῦντο ἴδε Arnold εἰς Θουκ. 8. 9, καὶ Λεξ. Ἀρχαιολ. Ραγκαβῆ, ἔκδ. Α. Κωνσταντινίδου 1888.

Ἰσθμιο-νίκης, ου, ὁ, νικῶν ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν: — **Ἰσθμιονῖκαι**, ἐπιγράφονται ᾠδαί τινες τοῦ Πινδάρου.

ἴσθμιος, α, ον, Εὐρ. Τρῳ. 1098·— ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς αὐτὸν ἀνήκων, Ἰσθμικός, Πινδ. Ο. 13. 4, Σοφ. Ο. Τ. 940, κτλ.

Ἰσθμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἰσθμόν, Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 7.

Ἰσθμόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 588.

Ἰσθμόθι, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 259.

Ἰσθμοῖ, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν τῷ Ἰσθμῷ, Πινδ. Ο. 13. 139, Λυσ. 157. 39, Τιμόκρ. παρὰ Πλουτ. ἐν Θεμιστ. 21· ὡσαύτως, ἐν Ἰσθμιοῖ Σιμ. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 14.

ἰσθμός, οῦ, ὁ (ἴδε ἐν τέλ.), λαιμός, στενὴ διάβασις ἢ συναφή. Πλάτ. Τίμ. 69Ε· μεταφ., βίου βραχὺν ἰσθμὸν Σοφ. Ἀποσπ. 146. **II**. λαιμὸς γῆς μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ὁ ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου Ἡρόδ. 6. 36· τοῦ Ἄθω ὁ αὐτ. 7. 22· Κιμμερικὸς Αἰσχύλ. Πρ. 726· ὁ ἰ. τῆς Παλλήνης Θουκ. 1. 56· ὁ τῶν Λευκαδίων ἰ. ὁ αὐτ. 3. 81. **2**) ὁ ἰσθμὸς (ἁπλῶς) ἦτο ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, Πινδ., κλ.· καὶ θηλυκ., κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ Πινδ. Ο. 7. 148· ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ αὐτόθι 8. 64, Ἡρόδ. 8. 40, κλ.· ἡ δοτ. **Ἰσθμῷ** κεῖται ὡς Ἐπίρρ., ὡς τὸ **Ἰσθμοῖ** (ὃ ἴδε), Θουκ. 5. 18 Ἀνθ. Π. 13. 15· πρβλ. **Πυθοῖ, Ὀλυμπίασι**. **3**) ἐν Διον. Π. 20, μακρὰ ὀρεινὴ ὀφρὺς ἢ ῥάχις ἔχουσα μόνον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους τὴν θάλασσαν. (Ἐκ τοῦ **εἶμι, ἴθμα** (πρβλ. **εἰσίθμη**), πρβλ. **δυσμή. δυθμὴ** ἐκ τοῦ **δύω**].

ἰσθμώδης, ες, = ἰσθμοειδής, Θουκ. 7. 26.

Ἰσιᾰκός [ῑ], ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν Ἶσιν, Διοσκ. 3. 27, Πλούτ. 2. 352Β:— θηλ. **Ἰσιάς, άδος, ἡ**, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 96.

ἰσίκιον [ῑσῐ], τό, ἢ **ἴσικος, ὁ**, ἔδεσμα ἐκ κρέατος «λιανιασμένου» εἰς λεπτότατα τεμάχια σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Λατ. insicium, Ἀθήν. 376D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 212.

Ἶσις, ἡ, γεν. **Ἴσιδος**, Ἰων. **Ἴσιος**, δοτ. **Ἴσῑ**, (**Ἴσιτι** Συλλ. Ἐπιγρ. 4683), αἰτ. **Ἶσιν**. Αἰγυπτία θεότης, ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητρα, Ἡρόδ. 2, 41, 59, 156· ἀλλὰ ταυτιζομένη τῇ Ἰοῖ ὑπὸ Καλλ. ἐν Ἐπιγράμμ. 60, Ἀπολλόδ. 2. 1, 3. **II**. ὡς προσηγορ., **1**) εἶδος φυτοῦ, Γαλην. τ. 13, σ. 773, 780: ἄλλο φυτὸν ἐκαλεῖτο Ἴσιδος τρίχες Πλούτ. 2. 939D, πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 13. 52. **2**) ἔμπλαστρόν τι Γαλην. τ. 10, σ. 385, 389., τ. 13. σ. 681, 761.

ἴσκα, ας, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἴσκα· γράφεται καὶ **ὕσκα**, Ἀέτ. 7, 91· ἡ καρδία τῆς καρύας, Παῦλ. Αἰγινήτ. 222, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασιλ. Τάξ. 471, 18.— Ἐν τοῖς Τακτ. Λέοντ. ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἴσακα**.

ἴσκε, ἴσκεν, ποιητ. ἀντὶ **ἔννεπεν** ἢ **ἔνισπεν**, εἶπεν, Ὀδ. Χ. 31 (εἰ τὸ χωρίον γνήσιον), καὶ συχνάκις παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, ὡς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 240, Γ. 396, κτλ.· ἐν Ὀδ. Τ. 203, ἐν τῷ στίχῳ ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ὁ Εὐστ. καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύουσι τὴν λέξ. διὰ τοῦ **εἴκαζεν, ὡμοίου**· α' πρόσ. **ἴσκον** ἐν Θεοκρ. 22. 167: — μετοχ. **ἴσκων** Λυκόφρ. 574. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **ἔσπον**).— Καὶ ὁ Ἡσύχ. συμφωνεῖ τοῖς Σχολιασταῖς: «ἴσκε· ἤκαζε. ὡμοίου».

ἴσκλος, ὁ, ἴδε **ὕσκλος**.

ἰσκός· «κλέπτης» Ἡσύχ.

ἴσκω, συντετμημ. τύπος τοῦ **ἐΐσκω**, ἐξομοιῶ, κάμνω τι ὅμοιόν πρός τι, τινί τι, π. χ. φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν, ἐξομοιοῦσα τὴν φωνήν σου τῇ φωνῇ τῶν ἀλόχων, πρὸς τὴν φωνὴν τῶν συζύγων των, Ὀδ. Δ. 279. **II**. νομίζω τινὰ ὅμοιον πρός τινα, ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες, νομίζοντές με ὅμοιόν σου (ἐκλαμβάνοντές με ἀντὶ σοῦ), Ἰλ. Π. 41· σὲ τῷ ἴσκοντες Λ. 798. **2**) νομίζω, θεωρῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σιμων. ἐν Ἀνθ. παραρτ. 80.

ἴσμα, τό, (ἵζω) θεμέλιον, ἵδρυμα, κτίσμα, κάθισμα, Λυκόφρ. 731.

ἴσμη (κῶδ. **ἰσμή**), ἡ, (οἶδα, ἴσμεν) «πρόφασις. σύνεσις, φρόνησις» Ἡσύχ.

ἰσο-βᾰθής, ές, ἔχων ἴσον βάθος, Ὀρειβάσ. σ. 90. 26 Cocch.

ἰσοβαρέω, ἔχω ἴσον βάρος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 742.

ἰσο-βᾰρής, ές, ἔχων ἴσον βάρος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 8., 4. 2, 7, κτλ.

ἰσοβασίλειος, ον, ἴσος πρὸς βασιλέα, Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 340. 13, ἔκδ. Λ.

ἰσο-βᾰσιλεύς, έως, ὁ, ἡ, ἴσος πρὸς βασιλέα, Πλουτ. Ἀλέξ. 39.

ἰσό-βοιος, ον, (βοῦς) ἔχων ἀξίαν ἑνὸς βοός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντίβοιος**. **II**. **ἰσόβοιον, τό**, «ἄνθος ὅμοιον μήκωνι», δηλ. ὅμοιον μὲ «παπαροῦναν», Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἰσοβόλων· «ἰσοστασίων. ἔνιοι δὲ διπλῶν» Ἡσύχ.

ἰσό-βρυον, τό, φυτὸν ὅμοιον πρὸς βρύον, «μάρον ἢ ἰσόβρυον, .. πόα γνώριμος, φρυγανώδης, ὁμοία τῷ ἄνθει ὀριγάνῳ· τὰ μέντοι φύλλα τούτου λευκότερα πολλῷ καὶ τὸ ἄνθος εὐῶδες» Διοσκ. 3. 49.

ἰσό-γαιος, ον, ἴσος μὲ τὴν γῆν, Λουκ. Νέρ. 5· Ἀττ. **ἰσόγεως**, τέμνειν ἰσόγεων, ἴσα μὲ τὴν γῆν, ἕως εἰς τὴν γῆν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 3.

ἰσογενής, ές, ἴσος τὸ γένος, ὁμοειδής, Κύριλλ. Ἀλ. Διάλ. 5 π. Ἁγ. Τριάδ. σ. 581.

ἰσο-γλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, ἰσογώνιος, καὶ τύπον ἄλλον ἐτεύξεν ἰσογλώχινι τριγώνῳ Νόνν. Δ. 6. 23.

ἰσογνωμέω, ἔχω ὅμοια αἰσθήματα, τὴν αὐτὴν γνώμην, τινὶ ἰσογνωμῶν τοῖς προλαβοῦσι Κύριλλ. Ἀλ. VI. 220C.

ἰσο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην τινί, ὁ αὐτ. VI. 388B.

ἰσο-γονία, ἡ, ἰσότης γένους ἢ εἴδους, Πλάτ. Μενέξ. 239Α, Δίων Κ. 52. 4.

ἰσογράμματος, ον, ἔχων ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 512, ἔκδ. Μί. τόμ. 186.

ἰσό-γρᾰφος ἢ **ἰσογράφος, ον**, ὁ γράφων ὁμοίως τινί, μεταφ., ἰσ. τέττιξιν, μουσικός, ἔμμουσος ὡς ὁ τέττιξ, «Τίμων εἰς τὸν Πλάτωνα λέγων φησὶ .. ἀγορητὴς ἡδυεπής, τέττιξιν ἰσογράφος» Διογ. Λ. 3. 7·— **ἰσογραφή, ἡ**, ὄνομα συγγράμματός τινος τοῦ Ἀντισθένους, Διογ. Λ. 6. 16·— **ἰσόγραφον, τό**, ἀντίγραφον ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ, Μένανδρ. Προτίκτωρ 364, 7.

ἰσο-γώνιος, ον, ἴσας ἔχων τὰς γωνίας, τρίγωνα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 3, 3.

ἰσο-δαίμων, ον, γεν. **ονος**, ἰσόθεος, ὅμοιος τῷ θεῷ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 633. **II**. ἴσος τινὶ κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν, ἰσ. βασιλεῦσι Πινδ. Ν. 4. 136.

ἰσο-δαίτης, ου, ὁ, (δαίω), ὁ δίδων ἢ μοιράζων εἰς πάντας ἐξ ἴσου, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ Πλούτωνος, Πλούτ. 2. 389Α, Ἡσύχ., Ἁρποκρ.· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 622.— Κατὰ τὸ Ῥητορικ. Λεξ. σ. 267. 3: «ἰσοδαίτης Θεός, ὁ ἥλιος (δηλ. ὁ Ἀπόλλων) ὁ τὸν ἴσον ἑκάστῳ θάνατον διανέμων». **II**. ὡς οὐσιαστ., ὁ μερίζων ἢ μοιράζων τὸ κρέας εἰς τὴν τράπεζαν, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 32, 36.

ἰσό-δενδρος, ον, ἴσος πρὸς δένδρον, ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι Πινδ. Ἀποσπ. 146.

ἰσοδιαιρέομαι, διαιροῦμαι εἰς ἴσα μέρη, Νικηφ. Βλεμμ. σελ. 706, ἔκδ. Μί.— **ἰσοδιαίρετος, ον**, διαιρούμενος εἰς ἴσα μέρη, αὐτόθι σ. 705.

ἰσο-δίαιτος, ον, ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν, ζῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ ἄλλος τις, καὶ ἐς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι (τῶν Λακεδαιμονίων) ἰσοδίαιτοι μάλιστα κατέστησαν, «ὁμοδίαιτοι» (Σχολ.), Θουκ. 1. 6· τινὶ Λουκ. Δὶς Κατηγ. 33.

ἰσο-διάστατος, ον, τῶν αὐτῶν διαστάσεων, Νικομάχ. Ἀριθμ. 128, Εὐστ. Πονημάτ. 313.75.
ἰσό-δομος, ον, ἐπὶ τοίχου, ᾠκοδομημένος κατὰ (κανονικὰς) ἴσας σειράς, ἀντίθετον τῷ ψευδισόδομος, ᾠκοδομημένος κατ' ἀνίσους σειράς, Πλίν. 36. 51, Βιτρούβ. 2. 8. § 33.
ἰσό-δουλος, ον, ἴσος πρὸς δοῦλον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο.132, Βασίλ. τ. 2, σ.703B.
ἰσοδρομέω, τρέχω, ἴσα μέ τινα, τινι Ἀριστ. Προβλ. 16. 3 ἰσοδρομεῦσαι χελιδόσι (Ἰων. μετοχ.) Νικ. Θηρ.105. 2) μεταφ., συντρέχω μέ τινα, τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 3· πρός τι αὐτόθι 2· τοῖς οὐρανίοις ἔργοις Λογγῖνος 15. 9· ἀπολ., συνεργῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.19, 19.
ἰσο-δρόμος (ἢ **ἰσόδρομος**), ον, τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον, τινὶ Τίμ. Λοκρ. 96E, Πλάτ. Τίμ. 38D· τινὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6,18· ἀπολ., ἰσ. μῆκος, δρόμος τοῦ αὐτοῦ μήκους, Ἀνθ. Π. 7. 212. II. ὡς ἐπίθετ. τῆς Κυβέλης, καὶ θηλυκ. **Ἰσοδρόμη**, Ἰσοδρόμης μητρὸς ἱερὸν Στράβ. 440.
ἰσοδῠνᾰμέω, ἔχω ἴσην δύναμιν, πρός τι Πολύβ. 2. 56, 2.
ἰσοδῠνᾰμία, ἡ, ἴση δύναμις ἢ ἰσχύς, Τίμ. Λοκρ. 95B.
ἰσοδύναμος, ον, ἴσος τὴν δύναμιν, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ.1.135. —Ἐπίρρ. -μως, Εὐστ. 72. 33.
ἰσοελκής, ές, ὁ ἴσην τὴν ὁλκὴν ἔχων, ἕλκων τὸ αὐτὸ βάρος, ἰσοβαρής, Νικ. Θηρ. 41, 44.
ἰσο-επής, ές, ἴσος ἐν τῷ λέγειν, Κύριλλ. Ἀλ. Διάλ.7 π. τῆς Ἁγ. Τριάδ. σ. 657.
ἰσο-επίπεδος, ἔχων ἴσον ἐπίπεδον, ἴσος κατὰ τὸ ἐπίπεδον, Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. Ἀριθμ.131B.
ἰσο-έτηρος, ον, ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, Νόνν. Δ. 21.175.
ἰσο-ετής, ές, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **οἰέτεας**. II. ἰσοετές, τό, ἀειθαλές τι φυτόν, Πλίν. 25.102.
ἰσο-ευρής, ές, ἴσος κατὰ τὸ εὖρος, Φώτ.
ἰσοζῠγέω, κάμνω τι ἴσον κατὰ τὸ βάρος πρὸς ἄλλο, Νικάνδρ. Θηρ. 908.
ἰσοζῠγής, ές, ἴσος τὸ μέγεθος, ἰσοζυγέων κυπαρίσσων, ἀποτελούντων ζεῦγος ἴσον καθ' ὅλα, Ἀνθ. Π. 10. 16.
ἰσό-ζῠγος, ον, καὶ **ἰσόζυξ**, γεν. ῠγος, ὁ, ἡ, ἴσος καθ' ὅλα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 85. 2) ἰσόζυγον ῥῆμα, τὸ λαμβάνον ἀντικείμενον ταυτοπροσωποῦν ἑαυτῷ, ὡς π. χ., τύπτω ἐμαυτόν, τύπτεις σεαυτὸν Ἀπολλώνιος Δύσκ. περὶ Ἀντωνυμ. 348A. 3) = **ἰσοβαρής**, Ἐπιφάν. II. 33A. 253B.
ἰσο-θάνατος, ον, ἴσος πρὸς θάνατον, «τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν» Πολυδ. Ζ', 174 (Σοφ. Ἀποσπ. 329).
ἰσοθεΐα, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἰσόθεον, ἰσότης πρὸς τὸν θεόν, Ἰω. Χρυσ. I. 66669, II. 433B, κτλ.
ἰσό-θεος, ον, ἴσος πρὸς τοὺς θεούς, ὅμοιος τοῖς θεοῖς, ἐπίθετον ἐξόχων ἡρώων, Ἰλ. Β. 565, Ὀδ. Α. 324, κτλ.· παρὰ Τραγ. ἰδίως ἐπὶ βασιλέων, Πόρσων παρὰ τῷ Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 81, πρβλ. 856, Σοφ. Ἀντ. 836· οὕτω Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 255A, Ἰσοκρ. 15D, κτλ.· Κωμ. μεταφορ., νομίσαι τ' ἰσόθεον τὴν ἔγχελυν Ἀντιφάνης ἐν «Λύκωνι» 1. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἰσ. τυραννὶς Εὐρ. Τρῳ.1169· δόξα Ἰσοκρ.111D· τιμαὶ Πολύβ.10.10, 11· τιμαὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 1535. 4· διάνοιαι 4699. 21. [ῑσ- παρ' Ὁμ. καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ.· ἴδε ἶσος]. — Ἐπίρρ. ἰσοθέως Γρηγ. Ναζ. III, 470A.
ἰσοθεόω, κάμνω τινὰ ἴσον τοῖς θεοῖς, Αἰσώπου Μῦθοι 160.
ἰσό-θροος, ον, ἠχῶν ὁμοίως, ἰσόθροος ἔβρεμεν ἠχὼ Νόνν. Δ. 36. 473.
ἰσό-θῡμος, ον, ἔχων ἴσον φρόνημα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 295.
ἰσό-καινος, ον, ἴσος πρὸς καινόν, ὡς νέος, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀντίκαινον.
ἰσο-κάμπᾱνος, ον, ἴσος πρὸς στατῆρα, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 129· πρβλ. κάμπανος.
ἰσο-κατάληκτος, ον, ἰσοσύλλαβος, κατὰ ἰσοκατάληκτον κλίσιν Εὐστ. 1839. 53.
ἰσο-κέλευθος, ον, ἰσόδρομος Νόνν. Δ. 48. 286· μεταφ., κοινός, εὖχος Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 105D.
ἰσο-κέφᾰλος, ον, ἔχων ὁμοίαν κεφαλήν, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἰσόπαλος, Ἴβυκος παρ' Ἀθην. 58A.
ἰσο-κίνδῡνος, ον, ἴσος πρὸς τὸν κίνδυνον, ἰσοπαλής, καλῶς παρεσκευασμένος ὅπως ἀντιμετωπίσῃ κίνδυνον, Θουκ.6.34, Δίων Κ.41.55.
ἰσοκίνητος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κίνησιν, ὁ ἴσως κινούμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ.1851, 61.
ἰσο-κιννάμωμος, ον, ὅμοιος τῷ κινναμώμῳ, ἐπὶ τῆς κασσίας, Πλίν. 12. 43.
ἰσο-κλεής, ές, ἴσον ἔχων κλέος, ἴσην ἔχων δόξαν, ἰσόδοξος, Εὐσέβ. II. 60A, Καισάριος 1024 — Ἐπίρρ. ἰσοκλεῶς, Νικ. Χων. θησ. ὀρθοδ. σ. 256-7, ἔκδ. Mi.
ἰσοκληρία, ἡ, ἰσότης, περιουσίας, Εὐστ. Πονημάτ. 146. 36.
ἰσο-κληρονόμος, ον, ἴσα κληρονομῶν, Walz εἰς Ῥήτ. 4,169.

ἰσόκληρος, ον, ἴσος κατὰ τὴν περιουσίαν, Πλουτ. Λυκοῦργ. 8.
ἰσο-κλῐνής, ές, ἰσόρροπος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 36.
ἰσό-κοιλος, ον, ἔχων τῆς αὐτῆς διαμέτρου κοιλότητα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἑτέρου, αὐλὸς Πλούτ. 2. 1021Δ.
ἰσόκορμος, ον, ὀρθοτενής, Βελ. κ. Χρυσ. στ. 579. ἔκδ. Μαυρ.
ἰσο-κόρῠφος, ον, ἐξ ἴσου ὑψηλὸς ἢ ἔξοχος, πόλεις Διον. Ἀλ. 3. 9.
ἰσο-κρᾱής, ές, ἴσως κεκραμένος, πιθαν. γραφ. ἐν Ἱππ. 474. 4· κοινῶς **ἰσοκρατεῖ**.
ἰσό-κραιρος, ον, ἔχων ἴσα κέρατα, Νόνν. Δ. 27. 24.
ἰσο-κράς, ὁ, ἡ, = **ἰσοκραής**, Ἀρκάδ. 193. 15.
ἰσοκράτεια, ἡ, διαφ. γραφ. ἀντὶ **ἰσοκρατία**.
Ἰσοκράτειος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσοκράτην, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 20.
ἰσοκρᾰτέω, εἶμαι ἰσοδύναμος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 81, Γαλην. τ. 6, σ. 528, 15.
ἰσο-κρᾰτής, ές, ἔχων ἴσην ἰσχὺν ἢ δύναμιν, ἔχων ἴσα δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων, ἰσοκρατέες .. αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι Ἡρόδ. 4. 26· ἰσ. καὶ ἰσότιμοι Πλούτ. 2. 827B — καθόλου, ἴσος, Ἀριστ. Προβλ. 26. 26, 3.— Ἐπίρρ. — τῶς, Φίλων 1. 198.
ἰσο-κρᾰτία, ἡ, ἰσότης ἰσχύος ἢ δυνάμεως, Τίμ. Λοκρ. 95C. 2) παρ' Ἡροδ. 5. 92, 1, = **ἰσονομία**, ἰσότης δυνάμεως καὶ δικαιωμάτων, ἀντίθετον τῷ **τυραννίς**.
ἰσό-κρᾱτος, ον = **ἰσοκραής**, Πραξαγόρ. παρὰ Ῥούφῳ 44.
ἰσό-κρῑθος, ον, ἴσος πρὸς τὴν κριθὴν κατὰ τὴν τιμήν, Πολύβ. 2. 15. 1.
ἰσό-κτῑτος, ον, (κτίζω) ἐκτισμένος ὅμοιος, «ἰσόκτιτον, ἴσον κατεσκευασμένον» Ἡσύχ., Φώτ.
ἰσό-κτῡπος, ον, ἠχῶν ὁμοίως τινί, βρονταίοις πατάγοισιν ἰσόκτυπον Νόνν. Δ. 27. 92.
ἰσό-κυκλος, ον, ἐξ ἴσου κυκλικός, στρογγύλος, Φιλόξ. 2. 10.
ἰσοκωλία, ἡ, ἰσότης κώλων Ἑρμογέν. Ῥητ. 287, 20.
ἰσό-κωλος, ον, ἔχων ἴσα κῶλα, Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 2· τὰ ἰσ., περίοδος ἀποτελουμένη ἐξ ἴσων κώλων ἢ μερῶν, Δημήτρ. Φαλ. § 25, πρβλ. Διόδ. 12. 53, Πλούτ. 2. 350E, πρβλ. Ἀθήν. 187C. 2) τοῦ αὐτοῦ μεγέθους χορδαὶ Νικομ. ἐν Ἀρχ. Μουσ. σ. 11.
ἰσο-λεξία, ἡ, ἰσότης, ὁμοιότης λέξεων, Ῥήτορες W. Iz 6. σ.328.
ἰσο-λεχής, ές, ἔχων τὴν αὐτὴν κλίνην, ὁμόκοιτος, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. σ. 2.
ἰσολογέω, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, πρός τινα, τινὶ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 702.
ἰσο-λογία, ἡ, = **ἰσηγορία**, Πολύβ. 26. 3, 9· 31. 7, 16.
ἰσ-ολύμπιος, ον, ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Φίλων 2. 567. II. ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Συλλ. Ἐπιγρ. 4472. 13· πρβλ. **ἰσάκτιος**..
ἰσό-λῠρος, ον, ὅμοιος λύρᾳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 645, ἴδε ἀντίλυρος.
ἰσο-μάτωρ, Δωρ. ἀντὶ -μήτωρ, ὃ ἴδε, Θεόκρ. 8. 14.
ἰσό-μαχος, ον, ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ἰσοπαλής, Διον. Ἀλ. 3. 52, Διόδ. 17. 83· φάλαγξ Ἰσ. Ξεν. Ἀγησ. 2, 9 (κατὰ τὸν Leuncl. ἀντὶ **ἰσ-όμαλος**· κ. ἀλλ· **ἰσό-παλος**).
ἰσο-μεγέθης, ες, ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος, Ξεν. Κυν. 5. 29, Πολύβ. 10. 44, 2.— Ἐπίρρ. -θως, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 123.
ἰσο-μερής, ές, = **ἰσόμοιρος**, Ἀθήν. 143E.— Ἐπίρρ. -ρῶς, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 39B.
ἰσο-μέτρητος, ον, ἔχων ἴσον μέτρον, ἀνάλογος, Πλάτ. Φαῖδρ. 235D, Ἀριστ. Ἀποσπ. 377· τινι, πρός τινα, Δίων Κ. 59. 11.— Ἐπίρρ. -τως, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. σ. 70.
ἰσομετρία, ἡ, ἰσότης μέτρου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 43.
ἰσό-μετρος, ον, = **ἰσομέτρητος**, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1, 9.—Ἐπίρρ. **ἰσομέτρως**, ἐν ἴσῳ μέτρῳ, Κύριλλ. Ἀλ. I, 637A, Διδ. Ἀλ. 307A, 393D.
ἰσο-μέτωπος, ον, ἔχων ἴσον μέτωπον, ἐπὶ πολεμικῆς παρατάξεως ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 16.
ἰσο-μήκης, ες, ἴσος τὸ μῆκος, Πλάτ. Πολ. 546C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 14· τινὶ Στράβ. 400, κτλ.
ἰσο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, «ὁ τῇ μητρὶ ἴσος» Ἡσύχ.
ἰσο-μιλήσιος, α, ον, κατὰ τὸν Μιλήσιον τρόπον, ἱμάτιον Διόδ. 12. 21.
ἰσομοιρέω, ἔχω ἴσον μερίδιον, Θουκ. 6. 39, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 17· τινός, ἔκ τινος πράγματος, Ἰσαῖο 35. 9, Δημ. 1172. 27· τινος πρός τινα ἢ τινι, πράγματός τινος μετ' ἄλλου προσ., Θουκ. 6. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 90A, Ἀλ. 6. 66.
ἰσομοιρία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἴσον μερίδιον ἢ ἴση μετοχὴ εἴς τι πρᾶγμα, ἰσομοιρία τῶν κακῶν Θουκ. 7. 75· ἐπὶ κλιμάτων, εὐκρασία, Ἱππ. π. Ἀέρ. 288. 2) = **ἰσονομία**, Νυμφόδ. παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. ἐν Ο. Κ. 337, Δίων Κ. 52. 4.
ἰσόμοιρος, ον, (μοῖρα) ὁ λαμβάνων ἴσον μερίδιον μετὰ τῶν ἄλλων, ὁ μετέχων ἐξ ἴσου ἢ ὁμοίως πράγματός τινος, μετὰ γεν. πράγμ., πάντων Ξεν. Κύρ. 4. 6, 12, κτλ.· μετὰ δοτ., τιμαῖς ἰσόμοι-

ρον ἔθηκε τὴν ὁμόλεκτρον ἥρωσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2439·— ἰσόμοιρον, τό, ἴσον μερίδιον, Νικ. Θηρ. 592. 2) ἔχων τὴν αὐτὴν ἔκτασίν τινι, σκότῳ φάος ἰσόμοιρον Αἰσχύλ. Χο. 319, ἔνθα ἡ ἀρχαία γραφὴ ἦτο: ἰσοτίμοιρον, ἣν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων κριτικῶν ἀκολουθοῦντες τῷ Erfurd μετέτρεψαν εἰς ἀντίμοιρον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Paley προτιμητέα ἡ γραφὴ ἰσόμοιρον, τὸ δὲ ι ἐγένετο μακρὸν Ἐπικῇ ἀδείᾳ ὡς ἐν τῷ: ἰσόνειρον ἐν Προμ. 558, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ· ἰσόμοιρα .. ἐν τῷ κόσμῳ φῶς καὶ σκότος Διογ. Λ. 8. 26· ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ (καθότι ὁ ἀὴρ καλύπτει ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς) Σοφ. Ἠλ. 87 (πρβλ. Ἡσ. Θ. 126, Γαῖα .. ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν).—Ἐπίρρ. -ρως Εὐστ. 161. 20.

ἰσό-μορος, ον, = ἰσόμοιρος, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ ἑαυτοῦ ὡς ἰσομόρου πρὸς τὸν Δία, Ἰλ. Ο. 209· καθόλου, ὅμοιος, ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον Ἀνθ. Π. 6. 206· ἰσόμορον, ἴσον μέρος, ἴσον μερίδιον, Νικ. Θηρ. 105, Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 14. 41, 16. ἔκδ. Kühn. [ῐσ-, ἴδε ἴσος ἐν τέλ.]

ἰσ-όνειρος, ον, ὅμοιος πρὸς ὄνειρον, κενός, μάταιος, Αἰσχύλ. Πρ. 549 [ἔνθα τὸ ῑ ὡδήγησε τὸν Reisig νὰ διορθώσῃ ἀντόνειρος, ἴδε τὴν λ. ἴσος ἐν τέλ.].

ἰσό-νεκυς, υος, ὁ, ἡ, ἴσος ἢ ὅμοιος νεκρῷ, ὀλόμεθ' ἰσονέκυες, ὀλόμεθ' Εὐρ. Ὀρ. 200, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.

Ἰσονέμεος ἀγών, ὅμοιος τῷ ἐν Νεμέᾳ πανηγυριζομένῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν καὶ Ἀθηνῶν, Bull. d. corr. hell. V. σ. 305-7·— πρβλ. Ἰσολύμπιος II.

ἰσο-νέμητος, ον, ἐξ ἴσου διανενεμημένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 105C.

ἰσο-νεφής, ές, ἔχων ὕψος ἴσον τῷ ὕψει τῶν νεφῶν, φθάνων μέχρι τῶν νεφῶν, ἰσονεφέσιν ὄρεσιν Βασίλ. Σελευκ. ἐν βίῳ Θέκλ. σ. 294Α, ἔνθα διάφ. γραφ. ἀγχινεφέσιν.

ἰσονημία, ἡ, ἰσότης νήματος εἰς τὸ πάχος, Στουδ. 1748C.

ἰσο-νοέω, νοῶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μνημον. ἐκ τοῦ Ἰω. Χρυσ.

ἰσονομέομαι, Παθ., ἔχω ἴσα δικαιώματα μετά τινος, ἀλλὰ δὴ μὴ μετὰ πολλῶν ἰσονομεῖσθαι ; Θουκ. 6. 38.

ἰσονομία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἴση διανομή, ἴσον μερίδιον, ἀναλογία, ἰσορροπία, Ἀλκμέων ἔφη τῆς μὲν ὑγιείας εἶναι συνεκτικὴν τὴν ἰσονομίαν τῶν δυνάμεων, ὑγροῦ, ξηροῦ, θερμοῦ κτλ. Στοβ. 542. 30, Τίμ. Λοκρ. 99Β, Ἐπίκουρ. παρὰ τῷ Κικ. N. D. 1. 19. II. ἰσότης δικαιωμάτων, ἡ ἰσότης Ἑλληνικῆς δημοκρατίας, Ἡρόδ. 3. 80, 142· ἰσ. ποιεῖν ὁ αὐτ. 5. 37, πρβλ. Θουκ. 4. 78· ἰσ. πολιτικὴ ὁ αὐτ. 3. 82· ἰσ. ἐν γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας Πλάτ. Πολ. 563Β.

ἰσονομικός, ή, όν, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἰσονομίαν, ἀνὴρ Πλάτ. Πολ. 561Ε.

ἰσό-νομος, ον, ἐπὶ πόλεων, ἔνθα ἅπαντες ἔχουσιν ἴσα δικαιώματα, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην Σκόλιον παρ' Ἀθην. 695Β· δίκαιος καὶ ἰσόνομος πολιτεία Πλάτ. Ἐπιστ. 326D· ἐν ἰσονόμῳ πολιτεύειν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 15· τί πλέον ἐπιζητῶ, εἰ τὸ παρὸν ἔργον ζώου νοεροῦ, καὶ κοινωνικοῦ καὶ ἰσονόμου θεῷ ; Μ. Ἀντων. 8. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰσονόμον (παροξυτόνως)· ἰσομερές».

ἰσονύκτιος, ον, ὡς τὸ ἰσήμερος, Γαλην. 16. σ. 407.

ἴσοξ (esox)· «ἰχθύς ποιὸς κητώδης» Ἡσύχ.

ἰσό-ξυλος, ον, ὅμοιος πρὸς ξύλον, Ἡσύχ. ἐν λ. ὄξυλον.

ἰσοπαθῶς, Ἐπίρρ., μετ' ἴσου πάθους, Θ. Στουδ. σ. 1620, ἔκδ. Mi.

ἰσό-παις, -δος, ὁ, ἡ, ἰσχὺν ἰσόπαιδα, ἰσχὺν ὁμοίαν τῇ ἰσχύϊ παιδίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 74.

ἰσο-πάλαιστος, ον, ἔχων μῆκος ἢ πλάτος μιᾶς παλαιστῆς, παλάμης, Ἀνθ. Π. 6. 287. [ῑ.. ᾰ]

ἰσο-παλέω, εἶμαι ἰσόπαλος πρός τινα, Ἐκκλ.

ἰσο-παλής, ές, ἴσος ἐν τῇ πάλῃ, ἰσόπαλος ἐν μάχῃ, μαχομένων καὶ γενομένων ἰσοπαλέων Ἡρόδ. 1. 82, πρβλ. 5. 49. 2) καθόλου, ἰσοδύναμος, ἴσος, Παρμενίδ. 104, Θουκ. 2. 39· πλήθει ἰσ. τισὶ ὁ αὐτ. 4. 94· νὺξ ἰσ. ἤματι Ἀνθ Π. 9. 384, 18, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1017.—Ἐπίρρ. -λῶς, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 147.

ἰσοπαλίς, ίδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Δ', Μακκ. ΙΓ', 9, ὕποπτον.

ἰσό-παλος, ον, = τῷ ἰσοπαλής, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 36, Δίων Κ. 40. 42, Πολυβ. Γ', 149, Ε', 157, Ἡσύχ.· πρβλ. ἰσοκέφαλος, ἰσόμαχος.

ἰσο-παχής, ές, ἴσος τὸ πάχος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 23, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 6.

ἰσό-πεδον, τό, ἔδαφος ἐπίπεδον, εἶος ἵκηται ἰσόπεδον Ἰλ. Ν. 142, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 5· φυλάττειν ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν Λουκ. Εἰκ. 21.

ἰσό-πεδος, ον, ἔχων ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν, ἐπίπεδος, ἐξ ἰσοπέδου χωρίου Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 902, πρβλ. Λουκ. Ἱππ. 4· ἰσ. χρώματα, ἐπιτιθέμενα ἐπὶ ἐπιπέδου, ἀντίθετον τῷ κοῖλα, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 49. 2) μετὰ δοτ., ἐπίπεδος ἢ ἴσος πρός .., χοῦν ποιῆσαι τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον Ἡρόδ. 4. 201, πρβλ. Διόδ. 19. 94.— ἰσοπεδόω, μεταγεν.

ἰσο-πέλεθρος, ον, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πλέθρων, ἰσομήκης, Ἡσύχ.

ἰσο-πενθής, ές, ἔχων ἴσον πένθος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 783.

ἰσο-πέραστος, ον, ὁμοίως περατούμενος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 98.

ἰσο-περιμέτρητος, ον, = τῷ ἑπομ., Ψευδο-Ἰουστ. 1381Β.

ἰσο-περίμετρος, ον, ἔχων ἴσην περίμετρον, Συνέσ. 71C, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 162.

ἰσο-πετής, ές, πετόμενος μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, «δύο αἰετοὺς ἰσοπετεῖς» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 321.

ἰσό-πετρος, ον, ὅμοιος πέτρᾳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 192.

ἰσό-πηχυς, υ, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πήχεων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 213.

ἰσό-πλαστος, ον, ὅμοιος, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀντίπλαστος.

ἰσο-πλατής, ές, ἴσος τὸ πλάτος, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9, Ἀρχίμηλος παρ' Ἀθην. 209C· ἄρτος ἰσ. Ἀθήν. 128D (συνήθ. γράφ. -πλατύς), πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτημα 15· μετὰ δοτ., ἰσ. τῷ τείχει Θουκ. 3. 21.

ἰσο-πλάτων, ωνος, ὁ, ἴσος τῷ Πλάτωνι, ἄλλος Πλάτων, Νικόστρατον ἰσοπλάτωνα Ἀνθ. Π. 11. 354. [ῑ.. ᾰ].

ἰσό-πλευρος, ον, ἔχων ἴσας τὰς πλευράς, ἰσόπλευρον τρίγωνον Πλάτ. Τίμ. 54Α, Ε· ἐπίπεδον ἰσόπλευρον ἰσοπλεύρου αὐτόθι 55Ε. II. ἐπὶ ἀριθμῶν, τετράγωνος, ἀντίθετον τῷ ἑτερομήκης, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 147Ε, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 4, 3.

ἰσο-πληγής, ές, ἔχων ἴσας πλήξεις, κτυπήματα (χρόνου), Ἀρχ. Μουσ.

ἰσο-πληθής, ές, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸ ποσόν, ἠὴρ Ἱππ. 462. 58· ἱππεῖς Ξεν. Ἀγησ. 2. 9· τινι, πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Θουκ. 6. 37. 2) ἔχων ἴσον μέγεθος, ἐν Ἐπιρρ. -θῶς Εὐκλείδ. 12. 5.

ἰσοπολῑτεία, ἡ, ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 537· παρεχομένη εἰς ἰδιώτας, εἶμεν αὐτῷ ἰσοπολιτείαν Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1567, πρβλ. 1772-3. 2) ἰδίως συνθήκη μεταξὺ δύο πόλεων περὶ ἀμοιβαίας παραχωρήσεως τοιούτων δικαιωμάτων, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 190., 2558, Πολύβ. 16. 26, 9, κτλ.· Λεβαδεῦσίν ἐστιν ἰσ. πρὸς Ἀρκάδας Πλούτ. 2. 300Α· οὕτως, αἱ ἰσοπολίτιδες πόλεις, αἱ εἰσελθοῦσαι εἰς τοιαύτας συνθήκας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 II. 16· ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν municipia, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 10:— πρβλ. Niebuhr Ρωμ. Ἱστ. 2, σημείωσ. 101.

ἰσοπολίτης [λῑ], ου, ὁ, πολίτης ἔχων ἴσα πολιτικὰ δικαιώματα, ἰσ. ποιεῖν τινα τοῖς ἀγγέλοις Κύριλλ. Ἀλ. Ὁμιλ. εἰς τὸ Πάσχ. 1. 15, κτλ. 3) ἔχων ἀμοιβαῖα πολιτικὰ δικαιώματα, πολίτης Ῥωμαϊκῆς τινος ἰσοπολιτείας (municipium), Διων Ἁλ. 8. 76, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 1, κτλ.—Θηλ. ἰσοπολῖτις, ιδος, ἡ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 10, πρβλ. ἰσοπολιτεία.

ἰσό-ποσος, ον, ἴσος κατὰ τὸ ποσόν, Ὀρνεοσόφ. ἐν Αἰλιανοῦ τ. 2, ἔκδ. Herch. σ. 580. 23.

ἰσο-πραξία, ἡ, ὁμοία κατάστασις, τὸ εὑρίσκεσθαι εἰς ὁμοίαν κατάστασιν, «διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἰσοπραξίαν τῶν ἔτι μαχομένων καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλίαν» Εὐστ. 662. 35.

ἰσό-πρεσβυς, υ, ὅμοιος πρὸς γέροντα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 78.

ἰσό-πτερος, ον, ἴσος πτερῷ, ἐλαφρός, ταχύς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 272.

ἰσοπτυχής, ές, ἔχων ἴσας πτυχάς, ἰσοπτυχὲς χιτώνιον Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Rang. Ant. hell. 865·— ἰσοπτυχὴς (θηλ.) αὐτόθι 862.

ἰσό-πτωτος, ον, (πτῶσις) ἔχων ἴσας πτώσεις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 375Β.

Ἰσοπύθια, τά, ὄνομα ἀγῶνος, Ἰσοπύθια Αὐγούστεια μεγάλα ἱερὰ Ἐπιγρ. Θυατείρων CIG. 3498.—Ἰσοπύθιον μουσικὸν ἀγῶνα Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν Bull. de corr. hell. V. σ. 375. 384.

ἰσό-πυργος, ον, ἴσος ἢ ὅμοιος πρὸς πύργον, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀντίπυργος.

ἰσό-πυρον, τό, φυτόν τι, πιθαν. εἶδος κορυδαλλίδος, (κατ' ἄλλους menyanthes ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενον), Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 121. Κατὰ Sibthorp νῦν ὀνομάζεται σταχτέρι, ἐν Ζακύνθῳ δὲ καπνόχορτον.

ἰσορρεπής [ῑ], ές, = ἰσόρροπος, Νικάνδρ. Θηρ. 646, Ποιητὴς Βοταν. 98.

ἰσορροπέω, εἶμαι ἰσόρροπος, εἶμαι ἐν ἰσορροπίᾳ, Πλάτ. Τίμ. 52Ε, Νόμ. 733D, 794Ε· τινι Πολύβ. 1. 11, 1.

ἰσορροπή, ἡ, ἴση ῥοπή, ἰσορροπία, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 1062C.

ἰσορρόπησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ. σελ. 153.

ἰσορροπία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν ἴσην ῥοπὴν ἢ κλίσιν πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη, Πλάτ. Φαίδ. 109Α.

ἰσορροπικά, τά, δύο συγγράμματα τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ ἰσορροπίας, σ. 104-120, ἔκδ. Βασιλ.

ἰσόρροπος, ον, (ῥοπή) ἐξ ἴσου ῥέπων πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη,

ἰσορροπῶν, ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκόμενος, Πλάτ. Φαίδ 109A, Πολιτικ. 270A; κτλ.· τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ Αἰσχύλ Πέρσ. 346· ἱστάντες τὸν πῆχυν τοῦ ζυγοῦ ἰσ. Συλλ.'Επιγρ. 123. 32. **2)** καθόλου, ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκόμενος, ἰσ. αὐτὸς ἑαυτῷ, ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος τὰ σκέλη τοῦ αὐτοῦ μήκους, Ἱππ. π. Ἀγμ.765· ἐπὶ ῥινὸς πεπλατυσμένης ἢ πεπιεσμένης ἀλλ' οὐχὶ στραβῆς, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ.803· ἐπὶ ὀστοῦ, κυλινδρικός, αὐτόθι 800· δέρμα ἰσ., ἀντίθετον τῷ **περιρρεπές**, αὐτόθι 817· ἰσ. ἀγών, ἀναποφάσιστος, Εὐρ. Ἱκέτ. 706· μάχη Θουκ.1.105· δύναμις Πλάτ. Τίμ. 52E· βίος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 733C· τιμὴ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.1, 7·— μετὰ δοτ., τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν ἐὸν ἰσ. τῷ ἑωυτῶν, ὂν ἰσόπαλον πρὸς τὸ ἰδικόν των, Ἡρόδ. 5. 91· ἰσ. Ῥωμαίοις Ἡρωδιαν. 6.7· ἰσ. καταστῆναί τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 18· ἰσόρ. ὁ λόγος τῶν ἔργων, ἐν ἀκριβεῖ ἰσορροπίᾳ πρὸς.., Θουκ. 2. 42· οὕτως, ἰσ. πρός τι Ἡρωδιαν. 6 3. **II.** Ἐπίρρ., ἰσορρόπως ἀφιέναι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· πορεύεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· ἀγωνίζεσθαι Δίων Κ. 41. 61.

ἴσος, η, ον, Ἐπικ. **ἶσος** καὶ **ἔϊσος**, (ἴδε ἐν τέλ.):— ἴσος πρός, ἴσος τὸν ὄγκον, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχὺν ἢ τὸν ἀριθμόν, ἔχων τὴν αὐτὴν μορφήν, καὶ ἐνίοτε σχεδὸν ὡς τὸ **ὅμοιος**, τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., κύματα ἶσα ὄρεσσιν Ὀδ. Γ. 290· ἶσος ἀναύδῳ Κ. 378, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις ἐν χρήσει ἀπολ., ἴσην.. βίην καὶ κῦδος Ἰλ. Ζ. 205· ἶσον θυμὸν ἔχειν, ἔχειν τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν γνώμην, Ν. 704, Ρ.720· οὕτω κατ' οὐδ. ὡς Ἐπίρρ., ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα Ο. 50· μηδὲ θεοῖσιν ἶσ' ἔθελε φρονέειν Ε.441, πρβλ. Φ.315, κτλ.· ὡσαύτως, δωμάτων ἔχων ἴσον, ἔχων ἴσον μέρος, Εὐρ. Φοίν. 550 (ἀλλ' ἡ σύνταξις μετὰ γεν. ἀντὶ δοτ., ὡς ἐν τῷ **ὅμοιος** καὶ τῷ Λατ. similis, εἶναι λίαν ἀμφίβ., ἴδε Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 649): — ἴσος τινὶ τὸ μέγαθος, ὕψος Ἡρόδ. 2. 32, 124· τὸ μῆκος, τὸ πλάτος Ξεν. Ἀν.5.4,32· ἀριθμὸν Εὐρ. Ἱκέτ.662· ἴσα τὸν ἀριθμὸν Πλάτ. Πολ. 441C:— ἡ δοτ. συχνάκις τίθεται κατ' ἐλλειπτικὸν τρόπον τοῦ λέγειν οὕτως ὥστε τὸ πραγματικὸν ἀντικείμενον συγκρίσεως παραλείπεται, οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας (δηλ. τῷ σῷ γέραϊ) Ἰλ. Α.163· τοῖσδ' ἴσας ἄγων ναῦς (δηλ. ταῖς τῶνδε) Εὐρ. Ι. Α. 262· ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγαθὰ Δημ.172.17· πρβλ. τὴν λ. **ὅμοιος** Β. 2: — μεθ' Ὅμ., ἑπομένου ἀναφορικοῦ, ἐμοὶ ἴσον.., ὅσονπερ ὑμῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ.173· τὰ ἐκεῖ ἴσα, ὥσπερ τὰ ἐνθάδε Λυσ. 155. 15· τὰ ἴσα ὅσαπερ.. Νόμ. παρὰ Δημ. 634.14, ἔνθα κατωτ. IV. 1. **2)** ἡ λέξις συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται πρὸς δήλωσιν ἴσων σχέσεων, ἴσα πρὸς ἴσα Wess. εἰς Ἡρόδ. 1. 2· ἴσοι πρὸς ἴσους Σοφ. Ἀντ. 142· ἴσους ἴσοισι.. ἀντιθεὶς Εὐρ. Φοίν.750· ἴσα ἀντὶ ἴσων λαμβάνειν, ἐκδοῦναι Πλάτ. Νόμ.774C· οὕτως ἐπὶ τῆς συμμίξεως οἴνου μετὰ ὕδατος, ἐπὶ ἴσου οἴνου ἴσῳ ὕδατι κεκραμένου, τίς ἐκέρασε σφῷν, ὦ κακόδαιμον, ἴσον ἴσῳ; Κωμικ. παρ' Ἀθην. 426B· ἴσον ἴσῳ κεκραμένον αὐτόθι 473C· κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, ἔνθα τὸ **ἴσον** κεῖται ἐπιρρηματικῶς, Ἀριστοφ. Πλ. 1132· οὕτω, διδόναι γάλα καὶ οἶνον πίνειν ἴσον ἴσῳ Ἱππ. 1040D· μεταφ., μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου, «ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ὕδωρ ἴσον· λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ.354, ἔνθα ἴδε Elmsl. **3)** ἐπὶ προσώπων, βούλεται ἡ πόλις ἐξ ἴσων εἶναι καὶ ὁμοίων Ἀριστ. Πολιτικ. 4.11. 8. — **II.** ἴσα μεμερισμένος, ἴσος, ἴση μοῖρα μένοντι Ἰλ. Ι. 318· τὴν ἴσην ἔχων.. μοῖραν Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 4· ὡσαύτως μόνον, ἴση, ἴση μερίς, ἰσομοιρία, ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης Ὀδ. Ι. 42 (πρβλ. **ἔϊσος** I)· οὐ μὴν ἴσην ἔτισεν (δηλ. τίσιν) Σοφ. Ο. Τ. 810· ἄχρι τῆς ἴσης, μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἰσότητος, Δημ. 61. 15·— τὰ ἴσα, ἴσον μερίδιον, δίκαιον μέτρον, τὰ ἴσα νέμειν Ἡρόδ. 6. 11· τῶν ἴσων τυγχάνειν τινί, ἀντίθετον τῷ **πλεονεκτεῖν**, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 20· προστυχόντι τῶν ἴσων, ἐπιτυχόντι δικαίων ὅρων, Σοφ. Φιλ. 552·— ἴσαι (δηλ. ψῆφοι), ἰσοψηφία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 685. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ἴσης διανομῆς πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἴση καὶ ἔννομος πολιτεία Αἰσχίν. 1. 25· τὴν πολιτείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι Θουκ. 8. 89· ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 45, πρβλ. 7. 1, 1· ἐπὶ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως; Δημ. 320· 14·— τὰ ἴσα, ἴσα δικαιώματα, ἰσότης, συχνάκις συναπτόμενον πρὸς τὰ ὅμοια ἢ τὰ δίκαια, ὡς, τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγεῖται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν τῇ δημοκρατίᾳ Δημ. 536,12· οὐ μέτεστι τῶν ἴσων καὶ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους ὁ αὐτ. 551. 11· τῶν ἴσων μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὁ αὐτ. 545.27:— ὡσαύτως, ἡ ἴση καὶ ὁμοία (δηλ. δίκη), τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μετέχειν Θουκ. 4.105· ἐπ' ἴσῃ τε καὶ ὁμοίῃ, ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις ὅροις, Ἡρόδ. 9.7, πρβλ. Θουκ. 1. 145· ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ ὁ αὐτ. 1.27, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3137.44 **3)** ἐπὶ προσώπων, δίκαιος, ἀπροσωπόληπτος, Σοφ. Φιλ.685, πρβλ. Ο. Τ. 677· ἴσος δικαστὴς Πλάτ. Νόμ. 957C· ἴσοι καὶ κοινοὶ ἀκροαταὶ Δημ. 848. 8, πρβλ. 227. 23., 1274. 10· ἴσον καὶ κοινὸν δικαστήριον Δημ. 85. 25· κοινοὺς μέν.. ἴσους δὲ μὴ Πλάτ. Γοργ. 337A· ἴσος ἴσθι κρίνων Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχ.» 266, πρβλ. 257· κριτὴς ἴσος καὶ δίκαιος Πολύβ. 25. 5, 3, κτλ. **4)** ἡ ἴση φρουρά, ἡ τακτικὴ φρουρὰ («ἡ τεταγμένη» Σχολιαστ.), Θουκ. 7. 27. **III.** ἐπὶ ἐδάφους, ὁμαλός, ἐπίπεδος, Λατ. aequus, εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν, ἐπὶ στρατεύματος, Λατ. in aequum descendere, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 18.— ἀλλά, ἐν ἴσῳ προσιέναι, προχωρεῖν ἴσῳ βήματι, αὐτόθι 1. 8, 11· οὐκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε (τοῖς λέουσι καὶ ἄρκτοις κλ.), δὲν ἐμάχεσθε ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, (ἀλλὰ διὰ δόλου τινός), ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 28· δι' ἴσου, κατ' ἴσην ἀπόστασιν, Πλάτ. Πολ. 617B. **IV.** Ἐπίρρ. **ἴσως**, ἴδε ἐν λέξ.· ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄλλοι ἐπιρρ. τύποι, **1)** οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς (ἴδε ἐν ἀρχῇ), ἶσον.. ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ, ὅσον καὶ τὸν θάνατον, Ἰλ. Γ. 454· ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, ἐξ ἴσου μετ' ἐμοῦ βασίλευε, Ι. 616· ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοὶ αὐτόθι 603· ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ Σ. 82· τόν.. ἶσα θεῷ.. εἰσορόωσιν Ὀδ. Ο. 520· ἶσα φίλοισι τέκεσσιν Ἰλ. Ε. 71, πρβλ. Ν. 176, Ὀδ. Α. 432. 11. 304, κτλ.· — οὕτω βραδύτερον ἀπολ., ὁμοίως ἐξ ἴσου, δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον Σοφ. Ο. Τ. 1347, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 132· μετὰ δοτ., ἴσον ναοῖς θεῶν Εὐρ. Ἑλ. 801· ἴσον τῷ πρίν, ἐξ ἴσου ὡς πρότερον, Εὐρ. Ἱππ. 302 (κοινῶς, τῶν πρίν)· ἴσα τοῖς πάνυ Δίων Κ. Exc. Peiresc. 77. 2· συχνάκις ἑπομένου τοῦ **καί**, ἴσα καί.., ἐξ ἴσου, ὁμοίως ὡς, ὡς εἰ, Λατ. aeque ac, Σοφ. Ο. Τ.1187, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 994, Θουκ. 3. 14· ὡσαύτως ἴσον, ὡς.. Εὐρ. Ἴων 1363· ὥσπερ.. Σοφ. Ἠλ. 532· ὥστε.. Εὐρ. Ὀρ. 882· ἅτε.. ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 667· ὅσονπερ.. Δημ. 191.3. **2)** μετὰ προθ., ἀπὸ τῆς ἴσης, ἐξ ἴσου, Λατιν. ex aequo, Θουκ. 1. 15., 3. 40· ἀπ' ἴσης εἶναι Δημ. 179. 21·— ἐν ἴσῳ, ἐξ ἴσου, Θουκ. 2. 53· ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ', τοῦτο θὰ ἦτο ἐν ἰσότητι, Εὐρ. Ι. Α. 1199· ἐν ἴσῳ ἐστὶ καὶ εἰ.. Θουκ. 2. 60· ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι ὁ αὐτ. 4. 10, πρβλ. 65:— ἐξ ἴσης Πλάτ. Νόμ. 860E· συχνότερον, ἐξ ἴσου, Ἡρόδ. 7. 135, Σοφ. Ο. Τ. 563, κτλ.· ἐξ ἴσου τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 516, 644, Ἀντιφῶν 127. 26· ἐξ ἴσου καί.. Σοφ. Ο. Κ. 254· ὡς.. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 61· οἱ ἐξ ἴσου, οἱ ἴσης θέσεως, ἴσου βαθμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 777D, 919D· ὁ ἐξ ἴσου κίνδυνος Πολύβ. 9. 4, 4· ἐκ τοῦ ἴσου γίγνεσθαί τινι Θουκ. 2. 3· ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, Λατ. aequo Marte pugnare, Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 16· ἐξ ἴσου πολεμεῖν Δημ. 101. 21·— ἐπὶ ἴσης, βραδύτερον ἐπίσης, ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον Ἡρόδ. 1. 74, πρβλ. 7. 50, 1, Σοφ. Ἠλ. 1061, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ' ἴσου Πολύβ. 1. 18, 10· ἐπ' ἴσον Δημ. 261. 26, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. II. 2·—κατὰ ἶσα, ἐπὶ ἶσα Ἰλ. Θ. 336, Μ. 436 (ἴδε ἐν λ. τείνω), ἐπὶ ἀμφιρρεποῦς μάχης. **V.** Ἀττ. Συγκρ. **ἰσαίτερος** Εὐρ. Ἱκέτ. 441, Θουκ. 8. 89, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 14. (Ἡ λέξις εἶχε τὸ δίγαμμα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ὁμηρικῆς χρήσεως καὶ ἐκ τοῦ τύπου **ἔϜισος**· καὶ **Ϝισοτελία** δὲ εὕρηται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1562-3· πρβλ. Σανσκρ. vishu (aeque), vishuvan (aequinoctium).) [Ἐκ τοῦ γλωσσ. τοῦ Ἡσυχ. γισγὸν (δηλ. ϜισϜόν· ἴσον, φαίνεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε δεύτερον Ϝ μετὰ τὴν συλλαβὴν Ϝισ·— καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον ὅτι τὸ ι εἶναι ἀείποτε μακρὸν παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., πλὴν ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 750 (ἔνθα τὸ χωρίον εἶνε ὕποπτον)· οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ἂν καὶ οὗτοι οἱ ποιηταὶ δὲν διστάζουσι νὰ μεταχειρισθῶσιν ῐ ὅπου ἀναγκαῖον, ἴδε Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 53, 211, 253, κτλ.· ἐνίοτε μάλιστα ἔχουσιν ἀμφοτέρας τὰς ποσότητας ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ἔχοισαν ἴσον κάτω ἶσον ἄνωθεν Θεόκρ. 8. 19· πρέσβυν ἴσον κούροις, ἶσον ᾄδοντα κόραις, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθ.·— ῑ ὡσαύτως ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι, Σόλων 15 (5). 1·— ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Ϝ ἐξέπεσε, τὸ ι ἐβραχύνθη, ὡς πρῶτον παρὰ Θεόγν. 678, ἀείποτε παρὰ Πινδ. (πλὴν ἐν τῷ συνθέτῳ **ἰσοδαίμων**), καὶ ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἀττ. (διότι ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 214, εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ, ὁ Ἕρμανν. διορθοῖ **οἷον**), πλὴν ἐν τῷ Ὁμηρικῷ ἐπιθέτῳ **ἰσόθεος**, οἱ Τραγ. ἐμήκυναν τὸ ι ἐν δακτυλικοῖς στίχοις, ὡς ἐμήκυναν καὶ τὸ **α** τοῦ **ἀθάνατος**, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 80, Σοφ. Ἀντ. 836, Εὐρ. Τρῳ. 1169, Ι. Α. 626·— ῑ ἐν τοῖς **ἰσόμοιρος**, **ἰσόνειρος**, εἶναι ἀμφίβολον, ἴδε τὰς λέξ.].

ἰσοσθένεια, ἡ, τὸ ἴσον σθένος, ἡ ἰσοδυναμία, Διογ. Λ. 9. 73.

ἰσοσθενέω, ἔχω ἴσην δύναμιν, Γαλην. τ. 4. σ. 307, κλ.

ἰσο-σθενής, ές, ἔχων ἴσην δύναμιν, ἰσοδύναμος, πενίαν ἰσ. πλούτῳ ποιεῖν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημοκρ. (Γαλην τ. 4, 467C)· ἀδάμαντος ἰσ. ἄορ Ὀππ. Ἁλ. 2. 466· ἐκ τρυτάνης ἰσ. Κλήμ. Ἀλ.141.

ἰσοσθενία, ἡ, = **ἰσοσθένεια**, Κλήμ. Ἀλ. 877.

ἰσο-σκελής, ές, ἔχων ἴσα σκέλη, τρίγωνον Πλάτ. Τίμ. 54A· οὕτω, τὸ ἰσοσκελὲς Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 4, 7. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν δυναμένων νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο ἴσα μέρη, ἄρτιος (οἷον 6 = 3 + 3), ἀντίθετον τῷ **σκαληνός**, περιττὸς (ὡς 7 = 4 + 3) Πλάτ. Εὐθύφρων 12D.

ἰσοσκελία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο πλευρὰς ἴσας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ.178.

ἰσ-όσπριος, ον, ὅμοιος πρὸς ὄσπριον, ὄνος ἰσ., ἔντομον ὅπερ

συσπειρᾶται καὶ γίνεται ὅμοιον ὀσπρίῳ, καλούμενον ὡσαύτως ἴουλος, Σοφ.'Αποσπ. 334, ἴδε 'Ησύχ. ἐν λ. ὄνος **ἰσόσπριος**.

ἰσοστάδην,'Επίρρ. (ἵστημι) μὲ ἴσην δύναμιν ἢ ἀντίστασιν, ἰσοπάλως, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀνταγωνιστής**· ἀλλὰ πιθαν. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἢ συστάδην, ὡς ἔν τινι ἀντιγράφῳ.

ἰσοσταθμέω, εἶμαι ἴσος κατὰ τὸ βάρος, Σουΐδ. ἐν λ. **ἄγουσαν**.

ἰσό-σταθμος, ον, ἔχων ἴσον βάρος, Διοσκ. 1. 54· ἴσος, κανονικός, σφυγμὸς Γαλην.7. 336.

ἰσο-στάσιος, ον, = τῷ προηγ., ἰσοβαρής, ἰσόζυγος, τινι Πλουτ. Γ. Γράκχ. 17, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 5· ἰσοδύναμος πρός τινα, τινι 'Ιππ. 1278. 23, κτλ.· πρβλ. **ἰσάργυρος**.— 'Επίρρ. **-ίως**, Πολυβ. Π', 11· οὐδ. πληθ. ὡς 'Επίρρ., ἰσοστάσια βαίνειν Φίλων 1. 462,12.

ἰσο-στατέω, εἶμαι ἰσόσταθμος, ἴσος, Κύριλλ. 'Αλ. εἰς 'Ησαΐαν 45, σ. 613, Λιβάν. 4. 798.—Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ.Παρατ.31 σημειοῦται: «τὸ ἰσοστατῶ ἔχει ἀμετάβατον σημασίαν παρὰ Λιβανίῳ καὶ Κυρίλλῳ τῷ 'Αλεξανδρείας, ἀλλ' ἐν τῷ Παιδαγωγῷ τοῦ Κλήμεντος (Κλήμ. 'Αλ. Παιδαγ. 1. 8, σ. 119) ἀπαντᾷ «... ἐπὶ πάντας δικαίως ἰσοστατεῖ καὶ μετ' ἀρετῆς ...», ὅπερ δὲν νοεῖται ἄλλως καθ' ἡμᾶς ἢ μεταβατικῶς λαμβανόμενον».

ἰσοστοιχέω, ἀντιστοιχῶ, ἐπὶ γραμμάτων, «ἀντιστοιχεῖ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, τουτέστιν ἰσοστοιχεῖ· πολλάκις γὰρ εἰς τὸν τόπον τῶν ψιλῶν τὰ δασέα τίθεται» Α. Β. 811, 21., 812. 22.

ἰσο-στοιχία, ἡ, ἴση σειρά, 'Ιω. Κιννάμ.'Ιστ. 32C, Βυζ.

ἰσό-στοιχος, ον, = **ἀντίστοιχος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ.'Ανδρ 745· ὡσαύτως, ἔχων ἴσους κανονικοὺς στοίχους, Διονύσ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 777D.

ἰσό-στροφος, ον, ἴσως ἐστραμμένος, ὁμαλός, χορδὴ 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 26 (116).

ἰσοσυλλαβέω, ἔχω τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1218·— **ἰσοσυλλαβία, ἡ**, ἴσος ἀριθμὸς συλλαβῶν, αὐτόθι·— **ἰσο-σύλλαβος, ον**, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Πλούτ. 2, 739Α, Ρήτορες (Walz) τ. 6. σ. 328, κτλ.·—'Επίρρ. **-βως**, 'Ετυμ. Μ. 552. 34.

ἰσο-σώματος, ἢ **-σωμος, ον**, ἔχων ὅμοιον σῶμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ανδρ. 745.

ἰσο-τάλαντος, ον, ἔχων ἴσον ἢ ὅμοιον βάρος, Εὐστ. Πονημ. 158, 40.

ἰσοταχέω, τρέχω ἐξ ἴσου ταχέως πρός τινα, τινι Φίλων 1.463; 'Ηλιόδ. 8.17, Θεοφρ.'Αποσπ. 89.11.

ἰσοταχής, ές, ἐξ ἴσου ταχύς,'Αριστ. Φυσ. 4. 8, 15., 7. 4, 9, κ. ἀλλ.· τινι αὐτόθι, 6. 9, 6.—'Επίρρ. **-χῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. προοιμ. 10, Πολύβ. 34. 4, 6, Στράβ. 25.

ἰσοτέλεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἰσοτελής**, ἰσότης φόρων καὶ δασμῶν, Ξεν.'Ελλ. 2. 4, 25, Πόροι 4. 12, Συλλ. 2053b, c· φέρεται **Ϝισοτελία** ἐν Βοιωτ. 'Επιγρ., ἴδε **ἴσος ἐν τέλει, ἰσοτελὴς ἐν τέλει**.

ἰσοτέλεστος, ον, (τελέω) κατεσκευασμένος ἀκριβῶς ὅμοιος, ἀκριβής, ἰσοτ. μίμημα Νόνν. Δ. 18. 247. 2) ὁ ἐν ἰσότητι δίδων τέλος εἴς τι· ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1220 ὁ θάνατος καλεῖται ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος. ὁ σύμμαχος ἢ φίλος ὁ εἰς πάντας ὁμοίως ἐρχόμενος, ἡ δὲ γεν. "Αιδος ἑνοῦται μετὰ τῆς ἑπομένης λέξεως μοῖρα, ὡς τὸ θανάτου μοῖρα ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 917, Εὐρ. Μήδ. 987.

ἰσοτελής, ές, (τέλος) ὁ ἴσα τελῶν, πληρώνων, ἔχων τὰ αὐτὰ βάρη: ἐν 'Αθήναις οἱ **ἰσοτελεῖς** ἦσαν εὐνοούμενοι **μέτοικοι** ἀπολαύοντες πάντων τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων πλὴν τῶν πολιτικῶν· ἐλογίζοντο μετὰ τοὺς **προξένους**, δὲν εἶχον ἀνάγκην **προστάτου**, δὲν ἐτέλουν **μετοίκιον**, καὶ ἀντὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων καὶ προνομίων ὑπέκειντο εἰς τὰ αὐτὰ καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται βάρη, Λυσ.παρ' 'Αρποκρ.,'Αριστ.'Αθην. Πολ.86.4 (ἔκδ. Blass). Συλλ.'Επιγρ. 809-10· πρβλ. Böckh P. E. 2. 318 κέξ.· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν οὔτε ἦσαν ἐγγεγραμμένοι μεταξὺ τῶν μελῶν δήμου τινὸς ἢ φυλῆς. Περὶ τῶν γενικῶν σχέσεων τῆς **ἰσοτελείας**, ἴδε Niebuhr Ρωμ.'Ιστ. 2. σημ. 101: ἐνίοτε τὸ προνόμιον τοῦτο παρείχετο καὶ εἰς τοὺς πολίτας φιλικῆς πολιτείας, 'Επιγραφ. Βοιωτ. ἐν Keil IVb. 22.

ἰσο-τενής, ές, ἐξ ἴσου τεταμένος, ἔχων ἴσην ἔκτασιν, Παύλου Σιλ."Αμβων 150, 230.

ἰσοτερπής, ές, ὁ τέρπων ὁμοίως, Θ. Στουδ.

ἰσό-τεχνος, ον, ἴσος τὴν τέχνην ἢ δεξιότητα, τινι Συλλ. 'Επιγρ. 2025.

ἰσότης, ητος, ἡ, (ἴσος) ἰσότης παντὸς εἴδους, ἀριθμητική, φυσική, ἠθικὴ καὶ (ὑπὲρ πάσας) πολιτική, Εὐρ. Φοίν. 536, 542, κτλ.· ἐν τῷ δυϊκῷ, Πλάτ. Νόμ. 757Β καὶ Ε· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 733Β, 'Ισοκρ.152Α. ‖ δικαιοσύνη, ἀπροσωποληψία, Πολύβ. 2. 38, 8.

ἰσοτίμημα, τό, ἴση τιμή, ἀξία,'Ησύχ. ἐν λέξ. **ἰσωνία**, πρβλ. **ἰσωνία**.

ἰσοτιμία, ἡ, ἰσότης προνομίων, ἐξ ἰσοτιμίας διαλέγεσθαί τινι, δηλ. ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, Λουκ.'Αλ. 34, Φίλων 1, 160· πρβλ. **ὁμότιμος**.

ἰσό-τιμος, ον, ἀπολαύων ἴσης τιμῆς, ἔχων τὰ αὐτὰ προνόμια· ὅμοιος, ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης; Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 3, Πλουτ. Λύσ.19, κτλ.· μέτριος καὶ ἰσ.'Ηρωδιαν. 2. 4· ἰσ. μάχη, ἴση, ἰσόρροπος, Αἰλ. π. Ζ. 10. 1· ἰσ. πίστις Α' 'Επιστ. Πέτρ. α', 1:— τὸ ἰσότιμον = ἰσοτιμία,'Ηρωδιαν. 2. 3.— 'Επίρρ. **-μως**, 'Αθήν.177C, Συλλ.'Επιγρ. 4031-2.

ἰσό-τοιχος, ον, ἔχων ἴσους τοίχους ἢ πλευρὰς ἑκατέρωθεν, ἐπὶ πλοίου,'Ησύχ. ἐν λ. **ἐΐσας**, Σχόλια εἰς 'Ιλ. Δ. 306, κτλ.

ἰσό-τονος, ον, ἐξ ἴσου τεταμένος, Γαλην. τ. 18. μέρος 1, σ. 351· ἔχων ἴσην ἔντασιν ἢ τόνον, 'Αρχ. Μουσ., ὁπόθεν **ἰσοτονία**, αὐτόθι.—'Επίρρ. **νως**, ἐξ ἴσου, Διοσκ.1 83.

ἰσο-τράπεζος, ον, ἴσος πρὸς τὴν τράπεζαν, δηλ. ἀρκούντως μέγας ὥστε νὰ γεμίσῃ αὐτήν, κάκκαβος 'Αντιφάνης ἐν «Παρασίτῳ» 1, Φιλόξ. 2.15.

ἰσο-τριβής, ές, ἐν Αἰσχύλ.'Αγ.1443, σελμάτων ἰσοτριβής (ἐξ εἰκασίας τοῦ Pauw ἀντὶ **ἱστοτριβὴς** τῶν κωδ.) ἐξ ἴσου τρίβων, πιέζων τὰ σέλματα, δηλ. τὰ ἑδώλια.

ἰσό-τροπος, ον, ἔχων ὅμοιον τρόπον, ὅμοιον χαρακτῆρα.—'Επίρρ. **πως**, Παλλαδ. Λαυσ. σ.142Α.— **ἰσοτροπέω, ἰσοτροπία**, Κυρίλλ. 'Αλ.VI. 893C, Κύριλλ. Κατ. εἰς τοὺς Ψαλμ. τ.1. σ. 680, 5.

ἰσό-τυπος, ον, ἔχων ὅμοιον τύπον ἢ σχῆμα, Νόνν. Δ.1. 448. —'Επίρρ. **πως**, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 257C.— ῥῆμ. **ἰσοτυπόω**, Θ. Στουδ. σ. 421, ἔκδ. Μί.

ἰσο-τύραννος, ον, ἰσοτύραννος ἀρχή, ἴση τῇ τυραννίᾳ, ἀπόλυτος, δεσποτική,'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9, 20, Διον. 'Αλ. 5.70.

ἰσουργέω, ἐργάζομαι, κάμνω ὅμοια πράγματα, Κύριλλ. 'Αλ. VIII. 841Β.

ἰσουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος ὅμοια πράγματα, ἔχων ὁμοίαν δύναμιν, Δίδ.'Αλ. 804C, Κύριλλ.'Αλ. Ι. 165Β, Χ. 17C.— οὐσιαστ. **ἰσουργία, ἡ**, Κυρίλλου ἅπαντα τόμ. 1, σ. 361C.

ἰσο-ϋψής, ές, ἔχων ἴσον ὕψος, κλίμακα ἰσοϋψῆ τῷ τείχει Πολύβ. 8. 6, 4.

ἰσό-ϋψος, ον, = τῷ προηγ., Γαλην. τ.18, μέρος 1, σ.757.

ἰσο-φαής, ές, ἔχων ἴσην λάμψιν, ὁμοίαν λαμπρότητα, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ.1434Α, Καισάρ.1004.

ἰσο-φανής, ές, φαινόμενος ὅμοιος, Νόνν. Δ. 9. 233.

ἰσοφαρίζω, = **ἀντιφερίζω, ἀντιφέρομαι**, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν, «ἐξισοῦσθαι» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ζ. 101· ἔργα δ' 'Αθηναίῃ .. ἰσοφαρίζοι, «ἐξισοῖτο» (Σχόλ.). Ι. 390, πρβλ. Θεόκρ.7. 30:— καθόλου, εἶμαι ἴσος ἢ ἰσοδύναμος πρός τινα, τινι 'Ιλ. Φ. 194, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 488, Σιμωνίδ. 149. ‖ μεταβ.; ποιῶ τι ἴσον, Νικ. Θηρ. 572.

ἰσο-φέριστος, ον, ἴσος τῷ φερίστῳ, δηλ. τῷ ἀρίστῳ, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 401Α.

ἰσό-φθογγος, ον, ἴσον φθόγγον ἐκπέμπων, ἠχῶν ὁμοίως τινί, Νόνν. Δ. 6. 202.

ἰσό-φονος, ον, = **ἀντίφονος**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 895.

ἰσοφορία, ἡ, ἴση ἢ τακτικὴ κίνησις ὀρχηστοῦ, Πολυδ. Δ', 97.

ἰσο-φόρος, ον, φέρων ἢ ἕλκων ἴσα βάρη, ἴσος κατὰ τὴν ἰσχὺν ἢ δύναμιν, βόες .. ἥλικες, ἰσοφόροι 'Οδ. Σ. 373. ‖ προπαροξ., ἰσόφορος, ἐπὶ ὀρχηστοῦ, ὁ κινούμενος κανονικῶς, ὁμαλῶς, Πολυδ. Δ', 97.

ἰσο-φυής, ές, ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ.1.13, 2, Νόνν. Εὐαγγ. κ.'Ιω. α', 2.—'Επίρρ. **-ῶς**, 'Αναστ. Σιν. 264C· ὡσαύτως, φυσικῶς, ἀντίθετον τῷ **τυπικῶς**, Γρηγ. Νύσσ.1. σ.864C.

ἰσόφωτος, ον, φωτίζων ἴσως, ἔχων ἴσον φῶς, Μ.'Ακομ. τ. Α', σ. 331. 20, ἔκδ. Λ.

ἰσο-χειλής, ές, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μὲ τὰ χείλη ἀγγείου, οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς Ξεν.'Αν. 4. 5, 26· ζωρὸν κεράσας ἰσοχειλέα 'Ανθ. Π. 6.105· ἰσοχειλῆ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ὁ βάτραχος, εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 4. 9, 12· μετὰ δοτ., Εὐφράτης ἰσ. τῇ γῇ 'Αρρ.'Αν.7.7.

ἰσό-χειλος, ον, = τῷ προηγ., τινι Γεωπ.12.19, 4.

ἰσό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσοδύναμιν χεῖρά τινι, περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἰσόχειρ τε καὶ ἰσοσθενὴς τῷ πατρὶ Κύριλλ.'Αλ. περὶ 'Αγ. Τριάδ. σ. 578.

ἰσό-χνοος, ον, ἔχων ὅμοιον χνοῦν τινι, μῆλον .. ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν 'Ανθ. Π. 6. 252.

ἰσό-χορδος, ον, ἔχων ὁμοίας χορδάς, 'Ησύχ. ἐν λέξει **ἀντίχορδος**.

ἰσοχρονέω, εἶμαι ἰσόχρονός τινι, ἔχω τὴν αὐτὴν ἡλικίαν μέ τι, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 3· ἰσ. καθάπερ .. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.4. 11. 9. ‖ παρὰ τοῖς Γραμμ. = ἰσόχρονός εἰμί τινι, «τὰ δεύτερα πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τε λήγοντα ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τοῖς πρώτοις, λέγοιμεν, λέγοιτε» 'Απολλώνιος περὶ Συντάξ. 257, 16.

ἰσο-χρόνιος, ον, = τῷ ἑπομ., τὸ δὲ μὴ ἰσοχρονίους εἶναι κοινὸν καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 2.— 'Επίρρ. **-ίως**,'Ιεροκλ. σ. 260.

ἰσό-χρονος, ον, ὁμόχρονος, σύγχρονος, ἐγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχρονος τοῦ Ἀράτου Βίος Θεοκρίτου.— Τὸ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3, ἰσόχρονα κατὰ τὰς κινήσεις (κοιν. παρισόχρονα) ὁ Schneid. διώρθωσε περισσόχρονα.— Ἐπίρρ. -νως Γεμῖν. 789D, Σέξτ. Ἐμπ. 743, 8. ΙΙ. παρὰ Γραμμ., ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁμόχρονος, Δράκ. 26, 13., 142, 24, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 257.— Ἐν τῇ μετρικῇ: «ἰσόχρονος (στίχος) ... ἐστὶν ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος ὡς τὸ (Ὀδ. Φ. 15): τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν» Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 184, ἔκδ. Gaisf.

ἰσό-χρῡσος, ον, ἴσος χρυσῷ, ἔχων ἀξίαν ἴσου βάρους χρυσοῦ, Ἄρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 8, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305E, Συλλ. Ἐπιγρ. 1227.

ἰσό-ψαμμος, ον, ἴσος πρὸς τὴν ἄμμον κατὰ τὸν ἀριθμόν, φάλαγγες ἰσόψαμμοι Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 77Α.

ἰσοψηφία, ἡ, ἰσότης ψήφων, διὰ τὴν ἰσοψηφίαν ἀπελύετο Διον. Ἀλ. 7. 64. ΙΙ. ἴσον δικαίωμα ψήφου, τοῖς Λατίνοις ἰσοψηφίαν διδοὺς Πλουτ. Γ. Γράκχ. 9.

ἰσό-ψηφος, ον, ἔχων ἢ λαμβάνων ἴσον ἀριθμὸν ψήφων, ἢ δι' ἴσου ἀριθμοῦ ψήφων, νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ Αἰσχύλ. Εὐμ. 741· δίκη ἰσ. αὐτόθι 795. ΙΙ. ἔχων ἴσην ψῆφον μετ' ἄλλων, ἔχων ἴσην δύναμιν, ἰσόψηφοι ξύμμαχοι Θουκ. 1. 141, πρβλ. 3. 11, 79· ποιεῖν τινα ἰσόψηφόν τινι Πλάτ. Νόμ. 692Α· ἐπὶ ὁλοκλήρου πόλεως, ἡ ἔχουσα ἴσον δικαίωμα ψήφων, ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν Εὐρ. Ἱκέτ. 353. ΙΙΙ. λέξεις ἢ στίχοι λέγονται ἰσόψηφοι, ὅταν τὰ γράμματα αὐτῶν συναριθμούμενα κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν ἀξίαν παράγωσιν ἀριθμὸν ἴσον τῷ ἀριθμῷ ὃν δίδουσι τὰ γράμματα ἄλλης λέξεως, ὡς π. χ. ἡ λέξις **κήλη** (20+8+30+8=66) εἶναι ἰσόψηφος τῇ λ. **ζημία** (7+8+40+10+1=66), πρβλ. τὰς λέξεις **Δαμαγόραν** καὶ **λοιμὸν** Ἀνθ. Παλ. 11. 334, Συλλ. Ἐπιγρ. 3544-6, Ἀνθ. Π. 6. 321-329, πρβλ. Ἀρτεμίδ. 3. 34.; 4. 26, Γέλλ. 14. 4.

ἰσοψυχία, ας, ἡ, ἀταραξία, μετριότης, πραότης, Ἰω. Χρυσ. περὶ Πραότ. τ. 6. σ. 752, 12.

ἰσό-ψῡχος, ον, ἔχων ἴσην ἐνέργειαν ψυχῆς, κράτος ἰσόψυχον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1470.— Ἐπίρρ. **-χως**, Εὐστ. 831. 52. 2) ἔχων ὁμοίαν ψυχήν, ἔχων τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ὁμοφρονῶν, Ἐπιστ. π. Φιλ. β'. 20.

ἰσόω [ῑ]: μέλλ. **ἰσώσω**, καθιστῶ τι ἴσον τινί, δρόμου δ' ἰσώσας τἀφέσει τὰ τέρματα Σοφ. Ἠλ. 686 (ἴδε ἐν λ. ἄφεσις), Ἀριστοφ. Σφ. 565, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 65.— Μεσ., πᾶσαι δὲ (αἱ Κῆρες) ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην ἔθεντο .. ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε .. ἰσώσαντο, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐξ ἴσου ἐξέτειναν τοὺς ὄνυχας καὶ τὰς χεῖράς των, δηλ. ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ δι' ἀμφοτέρων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 263.— Παθ. καὶ Μέσ., γίνομαι ὅμοιος ἢ ἴσος πρός τινα, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην Ὀδ. Η. 212· θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' .. κρίνοντες Σοφ. Ο. Τ. 31, πρβλ. 581, Πλάτ. Φαῖδρ. 239Α.

ἴσσα, ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα, δηλ. ἐπιφώνημα χαρᾶς καὶ θριάμβου ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἑτέρου, Πλάτ. Κωμ. «Λαΐῳ» 4, πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. «Ἀνατιθεμένην ἢ Μεσσηνίαν» 6. (Ὀνοματοπ.· πρβλ. **σίττα**.)

ἰσσᾶσθαι· «κληροῦσθαι. Λέσβιοι» Ἡσύχ.

ἰσσέλα, ἰτθέλα, ἴδε ἐν λ. **ἰξαλῆ**.

ἰστάκη· «δρέπανον. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

ἱστάνω, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἵστημι**, Ὀρφ. Ἀργ. 904, Ἀθήν. 115F, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 31, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 17: παρατ. **ἵστανον (συν-)** Πολύβ. 4. 82, 5· **(δι-)** Ἀππ. Ἰβηρ. 36· πρβλ. ὡσαύτως **ἐφ-ιστάνω**. Ὁ τύπος οὗτος εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸν Λυσ. 25. 3, καὶ τὸν Ἰσαῖον 2. 29, κλ.

ἱστάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱστός**, Μένανδρ. ἐν «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 3.

ἱστάω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἵστημι**, ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ἐν τῷ γ' ἑνικ. ἐνεστ. καὶ παρατ. **ἱστᾷ, ἵστα**, 2. 106., 4. 103., 6. 43, ἴδε Δινδ. περὶ Διαλ. Ἡροδ. σ. XXXVIII·— ἐνίοτε εὕρηται καὶ ἐν Ἀντιγράφ. Ἀττ. συγγραφέων, **ἱστᾷς** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445 **ἱστᾶν** Πλάτ. Κρατ. 437Β· συχνὸν παρὰ μεταγεν., Διοσκ. 4. 43, Αἴσωπ., Θεμίστ., κλ.

ἰστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **οἶδα**, ὃν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου. ΙΙ. **ἰστέον**, πρέπει τις νὰ γινώσκῃ, Πλάτ. Συμπ. 217C, Θεαίτ. 202Ε.

ἱστεών, ῶνος, ὁ, = **ἱστών**, ἐριουργεῖον, Πολυδ. Ζ', 28· «ἱστὼν λέγε, μὴ ἱστεών· ἁμαρτήσει γὰρ τῷ λέγοντι ὁμοίως καλαμεών, ἱππεών, ἀνδρεών, δέον καλαμών, ἱππὼν καὶ τὰ ὅμοια» Φρύν. σ. 166.

ἵστημι. Ι. χρόνοι μεταβατικῆς ἐνεργείας, στήνω, ἐνεστ. **ἵστημι** (πρβλ. **ἱστάω, ἱστάνω**), προστ. **ἵστη** Ἰλ. Φ. 313, Εὐρ. Ἱκέτ. 1230, **καθ-ίστα** Ἰλ. Ι. 202· παρατ. **ἵστην**, Ἐπικ. **ἵστασκε** Ὀδ. Τ. 574:— μέλλ. **στήσω**, Δωρ. **στᾱσῶ** Θεόκρ. 5. 54:— ἀόρ. α' **ἔστησα**, Ἐπικ. γ' πληθ. **ἔστᾰσαν** ἀντὶ **ἔστησαν** Ἰλ. Μ. 56 (ἔνθα τὸ γ' πληθ. ὑπερσ. **ἕστασαν** πρέπει νὰ διαστέλληται ἀπὸ τοῦ γ' πληθ. ἀορ. **ἔστασαν**, αὐτόθι 55), Ὀδ. Γ. 182, κτλ.. ἐντεῦθεν, παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς **ἔστᾰσας, ἔστᾰσε** Ἀνθ. Π. 9. 714, 718:— οὕτω καὶ μέσ. ἀόρ. α' **ἐστησάμην**, ἴδε κατωτ. Α. ΙΙΙ. 1 καὶ 2· (ὁπουδήποτε ὁ χρόνος οὗτος ἔχει ἀμετάβ. σημασ., διωρθώθη, πρβλ. **περιίστημι** Β. 1. 2):— περὶ τοῦ μεταγεν. πρκμ. **ἕστᾰκα**, ἴδε ἐν λ. ΙΙ. ἀμεταβ., ἵσταμαι, 1) ἐκ τοῦ ἐνεργ., ὁ ἀόρ. β' **ἔστην**, Ἐπικ. **στάσκον** Ἰλ. Γ. 217· γ' πληθ. **ἔστησαν**, ἢ συχνότερον παρ' Ὁμ. **ἔσταν, στάν** [ᾰ]· προστ. **στῆθι**, Δωρ. **στᾶθι** Θεόκρ.· ὑποτακτ. **στῶ**, Ἐπικ. β' καὶ γ' ἑνικ. **στήῃς, στήῃ** (ἀντὶ **στῇς, στῇ**) Ἰλ. Ε. 598, Ρ. 3 0, α' πληθ. **στέωμεν** (ὡς δισύλλ.) Χ. 231, καὶ **στείομεν** ἀντὶ **στῶμεν**, Ο. 297· εὐκτ. **σταῖεν**, Ἐπικ. γ' πληθ. **σταίησαν** Γ. 733, ἀπαρ. **στῆναι**, Ἐπικ. **στήμεναι** Ρ. 167, Ὀδ. Ε. 414, Δωρ. **στᾶμεν** Πινδ. Π. 4. 2.· μετοχ. **στάς**:— πρκμ. **ἕστηκα**: ὑπερσ. **ἑστήκειν**. καὶ παρ' Ἀττ. ἐνίοτε μετ' ἐπιτεταμένης αὐξήσεως **εἱστήκειν** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 925, Ἀριστοφ. Ὀρν. 513, Θουκ., κλ.· Ἰων. γ' ἑνικ. **ἑστήκεε** Ἡρόδ. 7. 152·— ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. καὶ ἐφεξῆς οἱ συγκεκομμένοι δυϊκοὶ καὶ πληθ. τύποι τοῦ πρκμ. προτιμῶνται, **ἕστᾰτον, ἕστᾰμεν, ἕστᾰτε** (ἢ ἐν Ἰλ. Δ. 243, 246, **ἕστητε**, ἐκτὸς ἂν τοῦτο εἶναι τοῦ ἀορ. β' **ἔστητε**), **ἑστᾶσι**, παρ' Ἡροδ. **ἑστέᾱσι**,· ὡσαύτως προστ. **ἕστᾰθι**· ὑποτακτ. **ἑστῶ**· εὐκτ. **ἑσταίην**· ἀπαρ. **ἑστάναι**, Ἐπικ. **ἑστάμεν, ἑστάμεναι, ἑστηκέναι** μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Αἰλ.· μετοχ. **ἑστώς**, (**ἑστηκὼς** εἶναι σπάν. παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν, Ἡρόδ. 2. 126, Πλάτ. Μένων 93D, Νόμ. 802C. Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 4. 16, ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ.), θηλ. **ἑστῶσα** (οὐχὶ **ἑστυῖα**), οὐδ. **ἑστὼς** καὶ **ἑστός**, πρβλ. Δινδ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 564· γεν. **ἑστῶτος**· Ἰων. **ἑστεῶς, ἑστεός, ῶτος**· Ἐπικ. **ἑστηώς** Ἡσ. Θ. 747· ὁ Ὅμ. δὲν μεταχειρίζεται τὴν ὀνομαστ.· ἀλλὰ γεν. **ἑστᾰότος**, αἰτ. **ἑστᾰότα**, ὀνομ. πληθ. **ἑστᾰότες**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἑσταώς**·— οὕτω καὶ συγκεκομμ. ὑπερσ., **ἑστάτην, ἕστᾰμεν, ἕστᾰτε, ἕστᾰσαν**, ἴδε Spitzn. Excurs. εἰς Ἰλ.·— ὑπάρχει μεταγεν. ἐνεστ. **ἑστήκω**, σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρκμ., Ἀνθ. Π παράρτ. 65. 2) Παθ., **ἵσταμαι** (περὶ τοῦ **ἑστήκω** ἴδε ἐν λ. **στήκω**)· προστ. **ἵστασο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 449, **ἵστω** Σοφ. Φιλ. 893, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737.· παρατ. **ἱστάμην**: μέλλ. **σταθήσομαι** Ἀνδοκ. 27. 43, Αἰσχίν. 68. 23· ἀλλὰ **στήσομαι** Ἰλ. Υ. 90, συχν. παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως (ἐκ τοῦ πρκμ. **ἕστηκα**): γ' μέλλ. **ἑστήξω** καὶ **ἑστήξομαι**, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστ. Ἀχ. 597 (590), πρβλ. **θνήσκω, τεθνήξω, τεθνήξομαι**:— ἀόρ. **ἐστάθην** Ὀδ. Ρ. 463, Πινδ., Ἀττ. (**ἐστησάμην**, ἀείποτε μεταβ. ἐνεργείας, ἴδε ἀνωτ.): πρκμ. **ἕσταμαι (δι-)** Πλάτ. Τίμ. 81D, **κατεστέαται** διάφ. γραφ. Ἡρόδ. 11. 196. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑ προέρχονται καὶ αἱ λέξεις, **στά-σις, στα-τήρ, στα-θμός, στα-μίν, στά-μνος, στή-λη**, καὶ μετ' ἀναδιπλασ. τὸ **ἵ-στημι**, (ἀντὶ **σί-στημι**)· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ Σανσκρ. stha παράγεται δι' ἀναδιπλασ. τὸ ti-sthâ-mi· πρβλ. Ζενδ. hi-sta-mi (sto), stha-lam (locus, δηλ. stlocus, Ἀγγλ. stall)· ἐκ τοῦ Λατ. sta παράγονται τὰ sto (stare), si-sto, sta-tus, Sta-tor, sta-tuo, sta-men, sta-bulum, sta-bilis· πρβλ. Γοτθ. sta-nda, sta-ths (τόπος), Ἀρχ. Σκανδ. sta-dr, Ἀγγλο-Σαξον. ste-de (Ἀγγλ. home-stead)· Σλαυ. sta-ti, Λιθ. sto-ti (stand), Ἀρχ. Ὑψ. Γερμ. stâm, stedi·— πρβλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. **ἱ-στ-ός, στή-μων**, sta-men, πρὸς τὸ Σασκρ. stha-vis (ὑφάντης).)

Α. Μεταβ. ἐνεργείας, βάλλω νὰ σταθῇ, στήνω, τοποθετῶ, Ὅμ., κλ.: — τακτοποιῶ, παρατάσσω ἀνθρώπους, πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν στῆσε Ἰλ. Δ. 298, πρβλ. Β. 525, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., στῆσαί τινας τελευταίους Ξεν. Κύρ. 6. 3, 25, κτλ. ΙΙ. κάμνω τινὰ νὰ σταθῇ, σταματῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, λαὸν δὲ στῆσον Ἰλ. Ζ. 433· νέας, ἵππους, ἡμιόνους στῆσαι Ὀδ. Γ. 182, Ἰλ. Ε. 755, Ω. 350· μύλην στῆσαι, σταματῶ τὸν μύλον, Ὀδ. Υ. 111· στῆσεν ἄρ' (δηλ. ἡμιόνους) Η. 4· στῆσαι δ' ἐν Ἀμνισῷ [αὐτὸν] Τ. 188· ἔτι καὶ ἐκ τοιούτων χωρίων ὁ Damm (Λεξικ. σ. 2246) συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἀόρ. α' κεῖται ἐνίοτε ἀμεταβ.):— οὕτω παρ' Ἀττ. στήσαντες τὴν ἑαυτῶν φάλαγγα, σταματήσαντες αὐτήν, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 5· ῥοῦν στῆσαι Πλάτ. Κρατ. 437Β, κτλ.. καὶ ὃς τὰ ὄμματα ἔστησεν, προσήλωσεν αὐτά, εἶχεν αὐτὰ ἀκίνητα, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους εὐθὺς ὅτε ἐξέπνευσεν, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 118· στ. τὸ πρόσωπον, Λατ. componere vultum, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 9· στ. τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν Πλάτ. Κρατ. ἔνθ' ἀνωτ. ΙΙΙ. στήνω, πελέκεας, τοὺς κεῖνος .. ἵστασχ' ἑξείης, ἵστα, ἔστηνε, Ὀδ. Τ. 474· ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα, ἔφερε καὶ τὸ ἔστησε πρὸς τὸν κίονα, Α. 127, Ρ. 29· φαίνεται δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ τὸ ἔγχος δ' ἔστησε ἐν Ἰλ. Ο. 126·— ἵστημι ἱστόν, στήνω τὸν «ἀργαλειὸ» (ἴδε ἐν λ. **ἱστὸς** Ι. καὶ ΙΙ, ἔνθα φαίνεται ὅτι ἐν γένει ὁ Ὅμ. ἐπὶ τῆς πρώτης ἐννοίας προτιμᾷ, ἱστὸν στήσασθαι, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας, ἱστὸν στῆσαι) στήσαντο κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο Ὀδ. Β. 431· θεοῖς .. κρατῆρα στήσασθαι, εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, Ἰλ. Ζ. 528·— οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, στῆσαί τινα ὀρθόν, στῆσαι ὀρθὰν καρδίαν Πινδ. Ι. 3. 95, 170· ὀρθῷ στ. ἐπὶ σφυρῷ ὁ αὐτ. Ι. 7

(6) 19· ἐς ὀρθὸν ἱστ. τινὰ Εὐρ. Ἱκέτ. 1230· ἱστάναι λόγχας, πρὸς μάχην, Σοφ. Ἀντ. 146· ἰδίως ἐγείρω οἰκοδομάς, ἀγάλματα, ἀνδριάντας, τρόπαια, κτλ.· ἱστ. ἀνδριάντα Ἡρόδ. 2.110· τροπαῖα Σοφ. Τρ. 1102· οὕτω, στήσασθαι τροπαῖα Ἀριστοφ. Πλ. 453, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 7· τὰ μακρὰ τείχη Θουκ. 1. 69·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἱστάναι τινὰ χαλκοῦν, ἐγεῖραί τινι χαλκοῦν ἀνδριάντα, Δημ. 172, 18., 425. 1.,493. 17· (οὕτως ἐν τῷ πρκμ., οὗτος ἕστηκε λίθινος Ἡρόδ. 2.141)· καὶ ἐν τῇ Παθ. φωνῇ, σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι Πλάτ. Φαῖδρ. 236Β· σταθῆναι χαλκοῦς Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 9)· ἴδε κατωτ. Β. III. 1, καὶ πρβλ. ἀνάκειμαι. 2) κάμνω τι νὰ ἐγερθῇ, ἐγείρω, διεγείρω, ἀνακινῶ, κονίης .. ἱστᾶσιν ὀμίχλην Ἰλ. Ν. 336· ἵστη δὲ μέγα κῦμα Φ. 313· νεφέλην ἔστησε Κρονίων Ὀδ. Μ. 405, πρβλ. Ἰλ. Ε. 523· ἐπὶ μάχης, κτλ., φυλόπιδα στήσειν, ἐγερεῖν μάχην, Ὀδ. Λ. 314· ἔριν στήσαντες Π. 292· (οὕτως ἀμεταβ., φύλοπις ἕστηκε, ἤρχισε συμπλοκή, Ἰλ. Σ. 172)· ὡσαύτως κατὰ μέσον ἀόριστ., στήσασθαι μάχην Ἰλ. Σ. 533, Ὀδ. Ι. 54· πολέμους Ἡρόδ. 7. 9, 2· οὕτως, ἱστάναι βοὴν Αἰσχύλ. Χο. 885· κραυγὴν Εὐρ. Ὀρ. 1529· καὶ ἐν τῷ Παθ., θόρυβος ἵστασθαι βοῆς, ἐγείρεται, Σοφ. Φιλ. 1263· ὡσαύτως, ἐπὶ ὀργῆς ἢ ἐλπίδος, κ.τ.λ. μῆνιν, ἐλπίδας στῆσαι, κτλ., Erf. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 692. 3) θέτω, διορίζω, τινὰ βασιλέα Ἡρόδ. 1. 97· τύραννον Σοφ. Ο. Τ. 940, πρβλ. Ο. Κ. 1041, Ἀντ. 666.— Παθ., ὁ ὑπὸ Δαρείου σταθεὶς ὕπαρχος Ἡρόδ. 7. 105. 4) ὁρίζω, ἱδρύω, χορούς, παννυχίδας ὁ αὐτ. 3. 48· (οὕτω, στήσασθαι νόμους ὁ αὐτ. 2. 25· ἀγῶνα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 150· στῆσαι χορόν, Ὀλυμπιάδα, ἑορτὰν Πινδ. Π. 9. 200, Ο. 2. 5., 10 (11). 70· κτερίσματα Σοφ. Ἠλ. 434· χορούς Δημ. 530· 27· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἀγορὴ ἵσταταί τινι Ἡρόδ. 6. 58. 5) ἐπιφέρω, προξενῶ, ἀμπνοὰν Πινδ. Π. 4. 354· στῆσαι δύσκηλον χθόνα, καταστῆσαι τὴν κατάστασιν αὐτῆς ἀπεγνωσμένην, «δυσθεράπευτον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 825· καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Πλάτ. Πολ. 484D, Διον. Ἀλ. 1.61. **IV**. θέτω εἰς τὴν πλάστιγγα, ζυγίζω, Ἰλ. Τ. 247., Χ. 350., Ω. 332, Ἀριστοφ. Σφ. 40, Ξεν., κτλ.· ἵστημί τι πρός τι, ζυγίζω τι πρὸς ἕτερόν τι, Ἡρόδ. 2.65· ἀγαθὸς ἱστάναι, ἱκανός, ἔμπειρος εἰς τὸ ζυγίζειν, Πλάτ. Πρωτ. 356Β τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ αὐτόθι, πρβλ. Λυσίαν 117. 40· ἐπὶ τὸ ἱστάναι ἔρχομαι, καταφεύγω εἰς τὸ ζύγισμα, Πλάτ. Εὐθύφρων 7C.—Παθ., ἵστασθαι ἐπὶ ζυγοῦ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 15.

Β. Ἐν τῇ Παθ. φωνῇ καὶ ἐν τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις τῆς ἐνεργ., ἵσταμαι, στέκομαι, ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη Ἰλ. Β.172· ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι Ψ. 97· εἴ κέ μευ ἄντα στήῃς Ρ. 30· στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον Ὀδ. Ρ. 447· οὕτως, ἐς μέσον Ἡρόδ. 3.130, καὶ Ἀττ.· ἀντίοι ἢ ἐναντίοι ἔσταν Ἰλ :— παροιμ. ἐπὶ κρισίμων περιστάσεων, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἰλ. Κ. 173·— συχν. ἁπλῶς ἰσχυρότερον τοῦ **εἶναι** (ὡς τὸ Ἰταλικὸν stare), ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, δηλ. ἦσαν, Ὀδ. Η. 89, κτλ.· οὕτως, **ἑστάτω ἀντὶ ἔστω**, ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον Σοφ. Αἴ. 1084· τὰ νῦν ἑστῶτα = τὰ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέλλοντα, Σοφ Τραχ.1271· ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστᾱκεν αὐτόθι 200· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως μετ' Ἐπιρρ., διατελῶ ἔν τινι καταστάσει, ἵνα ξυμφορᾶς ἢ χρείας ἕσταμεν, εἰς τί σημεῖον συμφορᾶς ἢ ἀνάγκης εὑρισκόμεθα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ.1145, Ο. Τ.1442· ποῦ τύχης ἕστηκεν; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ.102· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, ἀδίκως, ὀρθῶς, εὐλαβῶς ἵστασθαι, φέρεσθαι ἀδίκως, κτλ., Πολύβ. 17, 3, 2., 33.12, 3, κτλ.·— βραχυλογικῶς, στῆναι ἐς .. Ἡρόδ. 9. 21· στ. ἐς δίκην Εὐρ. Ι. Τ. 962· στ. παρά τινα Ἰλ. Ω 169: — ὡσαύτως (ὡς τὸ **ἕζεσθαι, καθίζω**) μετ' αἰτ. τόπου, τί τοῦτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν Εὐρ. Ἱκέτ. 987· στῆτε τόνδε τρίβον ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ.1251· ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς .. στῆναι; Σοφ. Φιλ. 277. 2) κεῖμαι, εὑρίσκομαι, κατὰ βορέαν Θουκ. 6.104. **II**. «σταματῶ», ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν Ἰλ. Λ. 348, Ὀδ. Ζ. 211, Κ. 97· ἀντίθετον τῷ **φεύγω**, Ζ.199, κτλ.· διαμένω ἀργός, Ἰλ. Δ. 243· παύομαι, λήγω, ἡσυχάζω, Ε. 485, Κ. 480· ἑστάναι, διατελεῖν ἐν στάσει, ἀντίθετον τῷ **κινεῖσθαι**, Πλάτ. Θεαίτ.183D, πρβλ. Πολ. 436D· ὡσαύτως, κατὰ χώρην ἑστάναι Ἡρόδ. 4. 97· ἐπὶ πραγμάτων, οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἕστηκε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν τελειώνει ἐδῶ, Δημ. 547. 24, πρβλ.141. 3· ἐὰν ἡ κοιλία στῇ, ἐὰν μείνῃ ἀνέκκριτος, ἐὰν συμβῇ δυσκοιλιότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ, Ἱστ.7.12,1· μετοχ., οὐ στήσεται ἀδικῶν, οὐ παύσεται, Δημ.134. 4:— ἀπροσ., ἵσταται, σταματᾷ, γίνεται στάσις, Λατ. sistitur, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 27, 4, κ. ἀλλ. 2) μεταφ., μένω σταθερός, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 23· τῇ διανοίᾳ Πολύβ. 21. 9, 3· κατὰ μετοχ. ἑστηκώς, ἐστερεωμένως, εὐσταθής, στερεός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 4, Ἠθ. Ν. 2. 2, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 6·— ἐπὶ ἡλικίας, ἑστηκυῖα ἡλικία, ἡ καθεστηκυῖα, Πλάτ. Νόμ. 802C. **III**. ἵσταμαι ὀρθός, ὑψοῦμαι, ἵστανται κρημνοὶ Ἰλ. Μ. 55· σηκώνομαι, ὀρθαὶ τρίχες ἔσταν Ω. 359· ἵσταται κονίη Β.151· κῦμα Φ. 240· ἐπὶ ἵππου, ἵστασθαι ὀρθός, τὸ λεγόμενον «σοῦζα», Ἡρόδ. 5.111· ἵστασθαι βάθρων, ἀπὸ τῶν βαθμίδων, Σοφ. Ο. Τ.143·— ἱδρύομαι, ἐγείρομαι, στήνομαι, στήλη ἤτ' .. ἑστήκῃ Ἰλ. Ρ. 435· ἕστηκε τροπαῖον Αἰσχύλ. Θήβ. 956· μνημεῖον Ἀριστοφ. Ἱππ. 269, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. Α.111.1, καὶ πρβλ. **ἀνάκειμαι**. 2) καθόλου, ἐγείρομαι, ἀρχίζω, νεῖκος, φύλοπις ἵσταται Ἰλ. Ν. 333, Σ. 171· πρβλ. Α. III. 2. 3) πρὸς δήλωσιν χρόνου, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, κατὰ τὰς πρώτας ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, Ὀδ. Τ. 519· ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς, ὁ ἕβδομος μὴν ἤρχισεν, Ἰλ. Τ. 117· τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἑνὸς μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄλλου, Ὀδ. Ξ. 162, Τ. 307, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ.778· ἔνθα, ὡς παρ' Ὁμ., ὁ μὴν προφανῶς διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, μὴν ἱστάμενος καὶ φθίνων· ἀλλὰ κατὰ τὸ Ἀττ. ἡμερολόγιον διῃρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, μὴν ἱστάμενος, μεσῶν, φθίνων, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 6. 57,106, πρβλ. Ἀνδ.16.7, Θουκ. 5. 54·— σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται Πλάτ. Φαῖδρ. 242Δ. 4) διορίζομαι, στῆναι ἐς ἀρχὴν Ἡρόδ. 3. 80· ἴδε ἀνωτ. Α. III. 3.

ἱστιατόριον, τό, = **ἑστιατόριον**, Δωρ. τύπος ἐν Ἐπιγραφ. Ἰαλυσ. Ῥόδου, Newton, The Coll. of Ancc. Gr. Inscr. in the British Mus. II. ἀρ. 349, I, 16.

ἱστιάτωρ [ᾱ], **ορος**, Ἰων. ἀντὶ **ἑστιάτωρ**, ἐν Ἐφέσῳ ὁ τοῖς θεοῖς τὰς θοίνας παρασκευάζων, Λατ. epulo, rex sacrorum, Παυσ. 8. 13, 1.

ἱστίη, **Ἱστίη**, **Ἱστίαια**, ἴδε **ἑστία**·— **ἱστιητόριον**, ἴδε **ἑστιατόριον**.

ἱστιο-δρομέω, ἐπὶ πλοίου, πλέω, τρέχω πλησίστιος, Ἱππ.1279. 30, Πολύβ.1. 60. 9, Διόδ. 3. 28.

ἱστίον, τό, (ὑποκορ. τοῦ **ἱστὸς** μόνον κατὰ τύπον), ὕφασμα, σινδών, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΖ', 9.15)·— ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἱστίον πλοίου, «πανί», καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἱστία** (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀναπετάννυμι**), ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ .. βοεῦσι, ἔσυρον ἐπάνω διὰ δερματίνων σχοινίων τὰ λευκὰ ἱστία, δηλ. «τὰ πανιά», Ὀδ. Β. 426· τέταθ' ἱστία, ἦσαν τεταμένα, «τεντωμένα», Λ. 11, πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 92· ἱστία στέλλεσθαι, μηρύεσθαι, καθελεῖν (ἴδε τὰς λέξ.)· ὡσαύτως, λύειν Ὀδ. Ο.496· οὕτω βραδύτερον, ἱστίοισι χρᾶσθαι Ἡρόδ. 4. 110· ἄκροισι χρῆσθαι ἱστίοις Ἀριστοφ. Βάτρ. 1000 (ἴδε ἐν λ. **ἄκρος**)· πλήρεσιν ἢ ὅλοις ἱστίοις, «μὲ γεμᾶτα πανιά», μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου, παροιμία παρὰ Σουίδ.· σπανίως καθ' ἑνικ., ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον Ἰλ. Α. 481, πρβλ. Πινδ. Π. 1. 178· ἱστίῳ καταπετάσαι τινά, καλύψαι τινα δι' ἱστίου, Πλάτ. Παρμ.131Β· πρβλ. **πέπλος** II. 2.

ἱστιο-ποιέομαι, Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ ἱστία, ἐπὶ πλοίων, Στράβ. 691.

ἱστιορράφος [ᾰ], ὁ, (ῥάπτω) ὁ ῥάπτων ἢ ἐπισκευάζων ἱστία, Συλλ. Ἐπιγρ. 9175, Πολυδ. Ζ', 160. 2) μεταφ., μηχανορράφος, δολοπλόκος, ἀπατηλός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 935.

ἱστιο-φόρος, **ον**, φέρων ἱστία, ἔχων ἱστία, ναῦς Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ.15.719.

ἱστο-βοεύς, **έως**, Ἰων. **ῆος**, ὁ, τὸ πρὸς τὸν ζυγὸν μέρος τοῦ ῥυμοῦ, πρὸς δὲ τὸ ἀντίθετον μέρος ὁ ἱστοβοεὺς συνάπτεται μετὰ τοῦ γύου, ὁ ἱστοβοεὺς δὲ καὶ ὁ γύης ἀποτελοῦσιν ὁμοῦ τὸν ῥυμόν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.433, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1318· ἴδε Π. Γενναδίου «τὸ ξύλινον Κυπριακὸν ἄροτρον» σ. 4 καὶ 11 ἐν Λευκωσίᾳ 1899·— παροιμ., ἱστοβοῆι γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην, εἰς παλαιὸν ἱστοβοέα ἔβαλε νέαν κορώνην, κοινῶς «κορωνίδι» (κορῶναι δὲ λέγονται τὰ ξυλάρια τὰ ἐμπεπηγμένα εἰς τὴν ἔξω ἄκραν τοῦ ἱστοβοέως, ἐπὶ τῶν ὁποίων δένεται ὁ ζυγός)· ἡ δὲ παροιμία ἐπὶ γέροντος νυμφευομένου νέαν γυναῖκα, Χρησμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 225D·— αἰτ. **ἱστοβόην**, πιθαν. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἱστοβοῆ**, Ἀνθ. Π. 6.104.

ἱστο-δόκη, ἡ, ξύλον ἐξέχον κατὰ τὴν πρύμναν, ἐφ' οὗ κατεβιβάζετο καὶ ἐστηρίζετο ὁ ἱστός, ἱστὸν δὲ ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες Ἰλ. Α. 434· ἴδε Σχολ., ὅστις ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **ἱστοθήκη**.

ἱστο-κεραία, ἡ, κεραία ἱστοῦ, κοινῶς «ἀντέννα», Ὀρφ. Ἀργ. 194, Ἀρτεμίδ.1. 35.

ἱστο-πέδη, Δωρ. **ἱστοπέδα**, ἡ, «ὁ τόπος ἐν ᾧ ὁ ἱστὸς ἐντίθεται» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 51,162, Ἀλκαῖ. 18. 6.

ἱστό-ποδες, οἱ, = **καλέοντες**, αἱ μακραὶ δοκοὶ τοῦ ἱστοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ὕφασμα διετείνετο, Ἀνθ Π. 7. 424, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 36.—Ὑποκορ., **ἱστοπόδια**, τά, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 587-8 ἔκδ. Β.

ἱστοπονία, ἡ, ἱστουργία, Κλήμ. Ἀλ. 269.

ἱστο-πόνος, **ον**, ὁ, ἱστουργός, ὑφάντης, Ἀνθ. Π. 6. 48, 247, Μανέθων 4. 423.

ἱστορέω, (ἵστωρ) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι, μανθάνω ἐρευνῶν ἢ ἐξετάζων, τι Ἡρόδ. 2. 113, Αἰσχύλ. Πρ. 632, Σοφ. Ο. Τ. 1156, κτλ.· περί τινος Πολύβ. 3. 48,12·— ἐξετάζω, παρατηρῶ, χώραν, πόλιν Πλουτ. Θησ. 30, Πομπ. 40· τὴν σύνεσίν τινος ὁ αὐτ. ἐν Κικ.2, κτλ:—μετὰ σημασ. πρκμ., κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν Αἰσχύλ. Πέρσ.454, Εὐμ.455. 2) μετ' αἰτ. προσώπου, ἐξετάζω ἢ

ἐρωτῶ, ἱστορέων αὐτοὺς ἥντινα δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος Ἡρόδ. 2. 19, πρβλ. 3. 77· ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ, ἀλλ' ἱστορήσω Φοῖβον εἰσελθὼν δόμους Εὐρ. Ἴων 1547.— Παθ., ἐρωτῶμαι, κληθέντας ἱστορέεσθαι εἰ .. Ἡρόδ. 1. 24· ἱστορούμενος Σοφ. Τρ. 415, Εὐρ. Ἑλ. 1371. 6) ἐρωτῶ περί τινος, Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ Σοφ. Ἠλ. 1101, πρβλ. Ο. Τ. 1150, 1156, Εὐρ. Ὀρ. 380, Τρῳ. 261. 3) μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρωτῶ τινα περί τινος, Εὐρ. Φοίν. 621, Λυκόφρ. 1. 4) ἀπολ., ἐξετάζω, ἐρωτῶ, συχν. παρ' Ἡροδ., ἀκοῇ ἱστ. 2. 29· ἰδίως κατὰ μετοχ., ἱστορέων εὕρισκε 1. 56, πρβλ. 2. 29, κλ.· οὔθ' ὁρῶν οὔθ' ἱστορῶν Σοφ. Ο. Τ. 1484· ἑπομένου ἀναφορικοῦ, ἱστορεόν τε ὅτεῳ τρόπῳ περιγένοιτο Ἡρόδ. 1. 122. **II.** διὰ γραπτοῦ λόγου διηγοῦμαι ὅ τι ἔμαθον, ἐξιστορῶ, Ἀριστ. π. Φυτ. 1, 3, 13, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 1, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 7, κτλ. — Παθ., ἱστορεῖται περὶ Γοργοῦς τάδε Πλούτ. 2. 227Ε, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κικ. 1· πρβλ. **ἱστορία** II. **III.** ἐν τῷ Παθ., παριστάνομαι ὡς, «καὶ Ἀπολλόδωρος δ' εἴρηκεν ἐκ τῆς Βοιωτίας ἐπελθόντας Ὕαντας ἱστορεῖσθαι καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους» Στράβ. 464·— καὶ παρὰ Βυζ., παριστάνομαι διὰ τῆς ζωγραφικῆς, ζωγραφοῦμαι, Σουΐδ. ἐν λ. **ἱστορημέναι**, μεθ' ἑρμηνείας: «πρὸς θέαν ἱστάμεναι», πρβλ. καὶ τὸ τροπάριον: «ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν ..» κτλ.

ἱστόρημα, τό, ὑπόθεσις πρὸς ἐξέτασιν, ἐρώτημα, Ἀνακρεόντ. 4. 9. **II.** διήγησις, διήγημα, Διον. Ἀλ. 2. 61.

ἱστορία, Ἰων. -ίη, ἡ, γνῶσις ἢ μάθησις δι' ἐρωτήσεων ἢ ἐρεύνης προσγιγνομένη, ἱστορίῃσι εἰδέναι τι παρά τινος Ἡρόδ. 2. 118, πρβλ. 119· ἡ περὶ φύσεως ἱστ. Πλάτ. Φαίδ. 96Α· καὶ οὕτως ὁ Ἀριστοτέλ. ἐκάλεσε τὸ περὶ ζῴων σύγγραμμα αὐτοῦ, αἱ περὶ τῶν ζῴων ἱστ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 1, κ. ἀλλ.· ἡ ἱστ. ἡ περὶ τὰ ζῷα αὐτόθι 3. 14, 8· ἡ ζωικὴ ἱστ. αὐτόθι 3. 5, 18, κτλ.· καὶ ὁ Θεόφρ. τὸ ἑαυτοῦ σύγγραμμα, ἡ φυτῶν ἱστ.· ἀπολ., ἐπὶ ἐπιστήμης καθόλου, ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστ. ἔσχε μάθησιν Εὐρ. Ἀποσπ. 902· περὶ γεωμετρίας, Πυθαγ. παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 89. 2) ἡ οὕτω κτηθεῖσα γνῶσις, πληροφορία, Ἡρόδ. 1. 1, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· συνδυάζεται μετὰ τοῦ ὄψις καὶ γνώμη, Ἡρόδ. 2. 99· πρὸς ἱστορίαν τῶν κοινῶν, πρὸς γνῶσιν τῶν .., Δημ. 275. 27· ἡ τῆς ψυχῆς ἱστ. Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 1. **II.** ἔγγραφος ἔκθεσις τῶν ἐρευνῶν τινος, διήγησις, ἱστορία (σημασία ἧς τὰ πρῶτα ἴχνη ἀνευρίσκομεν ἐν Ἡροδ. 7. 96), αἱ τῶν περὶ τὰς πράξεις γραφόντων ἱστ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 13, Ποίητ. 9, 1, Πολύβ., κλ.·— κατὰ τὸν Verr. Flaccus ἡ ἱστορία εἶναι κυρίως διήγησις πραγμάτων, ἃ εἶδέ τις ὡς αὐτόπτης, Λατ. rerum cognitio praesentium. **III.** παρ' Ἐκκλ., ἡ ἱστορική, ἡ κατὰ γράμμα ἔννοια τῆς Γραφῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀναγωγὴ** 1, 4, **ἀλληγορία**. **IV.** παρὰ Βυζ., ζωγραφική, ζωγραφία.

ἱστορικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς γνῶσιν ἢ ἔρευναν, τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προσείπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικήν τινα μίμησιν Πλάτ. Σοφιστ. 267Ε· ἀναγκαῖον καὶ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις εὑρημένων ἱστορικὸν εἶναι, νὰ εἶναι γνώστης καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων εὑρημένων, ἢ νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκθέτῃ αὐτά, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 8. **II.** ἀνήκων εἰς τὴν ἱστορίαν, ἱστορικός, τοῖς δὲ τὰς ἱστορικὰς πραγματείας ἐκφέρουσιν Διον. Ἀλ. Περὶ Θουκυδ. Χαρακτ. 50· ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν Πλουτ. Θεμιστ. 13·— ὡς οὐσιαστ., ἱστορικὸς συγγραφεύς, Ἀριστ. Ποιητ. 9 2, κτλ.· **-ώτατος** Πλουτ. Σερτώριος 9·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, λεπτομερῶς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 8, 1, Στράβ. 6.

ἱστοριογραφέω, γράφω ἱστορίαν, Διον. Ἀλ. εἰς Θουκ. 42.

ἱστοριογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ἱστορίαν, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 19.

ἱστοριογραφικός, ή, όν, = **ἱστορικὸς** II, Α. Β. 734, 1.

ἱστοριο-γράφος, ὁ, συγγραφεὺς ἱστορίας, ἱστορικός, Πολύβ. 2. 62, 2, Διόδ. 1. 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905. 2 (Α) 13· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἁπλῶς διηγήσεις γράφοντος συγγραφέως, ὡς ἐρευνῶν τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, Πλούτ. 2. 898Α.

ἱστόριον, τό, (ἵστωρ) τὸ δι' ἐρεύνης μανθανόμενον, λογικὸν ἐπιχείρημα, ἀπόδειξις, Ἱππ. 239. 32., 245, ἐν τέλ.

ἱστοριώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἱστορίαν, λέξεις ἱστοριώδεις Τζέτζ. Ἱστ. 4, ἐπιγρ. εἰς στ. 781, κτλ.

ἱστός, ὁ, (ἵστημι) πρᾶγμα στηθὲν καὶ μένον ὄρθιον. **I.** ἱστὸς πλοίου, «κατάρτι», ἱστὸν .. στῆσαν ἀείραντες, «τὸ ἐσήκωσαν καὶ τὸ ἔστησαν τὸ κατάρτι» Ὀδ. Ο. 289, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 852· ἱστοὺς στησάμενοι Ὀδ. Ι. 77, πρβλ. Ἰλ. Α. 480· οὕτως, ἱστὸν αἱρέσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· ἀντίθετον τῷ καθαιρεῖν, κὰδ δ' ἕλον ἱστόν, τὸν κατεβίβασαν, Ὀδ. Ο. 496·— καθόλου, ῥάβδος μακρά, ἀνέθεσαν ἀστέρας χρυσέους, οἳ ἐπὶ ἱστοῦ χαλκέου ἑστᾶσι Ἡρόδ. 8. 122. **II.** ἡ δοκὸς τοῦ ἱστοῦ, ἤτοι «ἀργαλειοῦ», ἥτις ἵστατο ὀρθία καὶ οὐχὶ ὁριζοντίως ὡς παρ' ἡμῖν· (ἐντεῦθεν περὶ ὑφάσματος λέγεται, καταβῆναι ἀφ' ἱστοῦ Θεόκρ. 15. 35)· ἀκολούθως καθόλου, ὁ «ἀργαλειός», Ἰλ. Ζ. 491, Ὀδ. Α. 357, κτλ.· ἱστὸν στήσασθαι, στήνω τὸν «ἀργαλειὸ» καὶ ἀρχίζω ὕφασμα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 777· ἱστὸν ἐποίχομαι, κινοῦμαι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ ἱστοῦ πρὸς τὸ ἄλλο, διότι ὁ ὑφαίνων ἔδει νὰ βαδίζῃ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον καὶ τἀνάπαλιν· ἱστὸν ἐποιχομένην, «ἱστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 31, Ὀδ. Ε. 62· ἴδε ἐν λ. **παλίμβαμος**.— Παρὰ μεταγεν., ὅτε εἰσήχθη ὁ ὁριζόντιος ἱστός, ὁ κάθετος ὠνομάσθη ἱστὸς ὄρθιος, Ἀρτεμίδ. 3. 36· τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι καὶ νῦν ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἰνδικῇ καὶ ἐν Τουρκίᾳ ἐν τῇ κατασκευῇ ταπήτων, καὶ τὰς ψιάθους (ψάθας) ἐπὶ τοιούτων ἱστῶν ὑφαίνουσι νῦν ἐν πλείσταις πόλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μάλιστα δὲ ἐν Πανόρμῳ τῆς Κυζίκου. 2) ὁ στήμων ὁ εἰς τὸν ἱστὸν προσηρμοσμένος καὶ ἑπομένως αὐτὸ τὸ ὕφασμα, ἱστὸν ὕφαινε Ἰλ. Γ. 125. κτλ.· ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, περὶ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Β. 104· ἱστὸν μεταχειρίζεσθαι Πλάτ. Φαίδ. 84Α· ὁ ἐκτετμημένος ἱστός, τὸ ἀποκεκομμένον ἀπὸ τοῦ στήμονος καὶ τετελειωμένον ὕφασμα, ἀντίθ. τῷ ὁ πρὸς ἐκτομὴν Ἀρτεμίδ. ἔνθ' ἀνωτ.— ὡσαύτως, ὕφασμα μεγέθους τινός, τεμάχιον ὑφάσματος, ὀθονίων ἱστοὶ τρισχίλιοι Πολύβ. 5. 89, 2· τρεῖς ἱστοὺς καθελεῖν Στράβ. 378 :— ἐντεῦθεν **στήμων**, τὸ στημόνι· περὶ τῶν διαφόρων μερῶν ἴδε ἐν λέξ. **μίτος**, **πηνίον**, **καῖρος**, **κανών**, **ἀντίον**, **ἄγνυθες**. [Εἰκόνας τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν ἱστοῦ κλ. ἐργαλείων ἴδε ἐν Ἀθηνᾶς τ. 10, μεταξὺ τῶν σελ. 540 καὶ 541. 3) ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται, ὑφάσματα ἀραχνῶν, Βακχυλ. Ἀποσπ. 4 (13). 4) μελίκηρον, κηρήθρα μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 8. **III.** τὸ τῆς κνήμης ὀστοῦν, κοινῶς «καλάμι», κνήμη, Ὀππ. Κυν. 1. 408.

ἱστοτέλεια, ἡ, εἰς τὸ ὑφαίνειν ἐξησκημένη, ὑφάντρια, Νόνν. Δ. 6. 154.

ἱστό-τονος, ον, τεταμένος ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ («ἀργαλειοῦ»), ἱστότονα πηνίσματα, «τοὺς ἱστοὺς οὓς ἐν τῷ ἀέρι αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1315.

ἱστο-τριβής, ές, ὁ περὶ τὸν ἱστὸν (πλοίου) τριβόμενος, σελμάτων ἱστοτριβής Αἰσχύλ. Ἀγ. 1442, ἔνθα ὁ Pauw διώρθωσεν **ἰσοτριβὴς** καὶ ἡ διόρθωσις αὐτοῦ ἐγένετο δεκτή.

ἱστουργεῖον, τό, ἐργαστήριον ἱστουργοῦ, Γλωσσ.

ἱστουργέω, ἐργάζομαι εἰς τὸν ἱστόν, ὑφαίνω, Σοφ. Ο. Κ. 340, Ἀθήν. 618D.

ἱστούργημα, τό, ὕφασμα, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 71, σ. 63.

ἱστουργία, ἡ τέχνη τοῦ ἱστουργοῦ, ὑφαντική, Πλάτ. Συμπ. 197Α, Ἀλκίφρων 3. 41.

ἱστουργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἱστουργίαν, Πολυδ. Ζ', 35, Ι', 126· ἡ ἱστ. (ἐξυπ. τέχνη) = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ. τ. 1. σ. 151C, ἔκδ. Βενεδ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ζ', 35.

ἱστουργός, ὁ ἢ ἡ, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν ἱστόν, ὑφαντουργός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 3, Διον. Ἀλεξ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 774Α.

ἱστο-φόρος, ον, φέρων ἱστόν, Ἡσύχ. (;)

ἴστραξ· «ὄρνις τις ποιὸς» Ἡσύχ.

ἱστριανόν, τό, εἶδος ἱεροῦ σκεύους ἐξ ὑφάσματος, Πολυδ. Ι', 191.

ἱστρίων, ωνος, ὁ, Λατ. histrio, ἠθοποιὸς θεάτρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6659c.— Κατὰ Πλούτ. (289C, D) οἱ ἱστρίωνες προσηγορεύθησαν οὕτως ἀπὸ Ἴστρου τοῦ ἐκ Τυρρηνίας.

Ἴστρος, ὁ, ὁ Δανούβιος ποταμός, κοινῶς «Δούναβις», πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 339·— ἐπίθετ. **Ἰστριανός**, Ἰων. **-ηνός**, ή, όν, ἐκ τοῦ Ἴστρου, Σκυθικός, Ἡρόδ. 4. 78, κτλ.· Ἰστριανὰ πρόσωπα, προσωπεῖα κατάστικτα, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν Σκυθῶν δούλων, Ἡσύχ. ἐν λ. (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 44)· Ἰστριαναὶ ζειραί, χιτῶνες Σκυθικοὶ κεχρωματισμένοι διὰ ζωηρῶν χρωμάτων, Θεόγνωστ. ἐν Λοβ. Ἀγλαοφ. 1258· **Ἰστριανίδες** παρ' Ἡσυχ.

ἱστρίδες, αἱ, «ἐσθῆτές τινες οὕτω λεγόμεναι» Ἡσύχ.

ἴστω, γ' ἑνικ. προστ. τοῦ **οἶδα**· πρβλ. **ἴττω**.

ἱστών, ῶνος, ὁ, = ἱστουργεῖον, Λατ. textrina, Varro R. R. 1. 2, 21, Πολυδ. Ζ', 28.

ἵστωρ ἢ ἴστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἴδε ἐν τέλει)·— σοφός, συνετός, ἔμπειρος, γινώσκων τοὺς νόμους καὶ τὸ δίκαιον, κριτής, ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, «ἐπὶ κριτῇ» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 501· ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω Ψ. 486· **Fίστορες**, διαιτηταί, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. Keil 3. 12· θεοὺς πάντας ἵστορας ποιούμενος Ἱππ. Ὅρκ. ἐν ἀρχ., πρβλ. Πολυδ. Η', 106· ἀχέων ἵστωρ Ἀνθ. Π. 8. 24. **II.** ὡς ἐπίθ., εἰδήμων, ἔμπειρος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 790· ἵστωρ τινός, ἔμπειρός τινος, ᾠδῆς Ὁμ. Ὕμν. 32. 2· κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ Σοφ. Ἠλ. 850, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1431, Πλάτ. Κρατ. 406Β.— Πρβλ. **συνίστωρ**. (Οἱ Γραμμ. διδάσκουσιν ὅτι πρέπει νὰ γράφηται **ἵστωρ**, ὡς τὰ **ἱστορέω**, κτλ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 501, Λεξ. π. πνευμάτων: ἀναμφιβόλως παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης FΙΔ (εἴδω), διότι ἔχει τὸ F παρ' Ὁμ. καὶ γράφεται οὕτως ἐν Βοιωτ. Ἐπιγραφ., ἴδε ἀνωτ.· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. vid-vas (gnarus), Γοτθ. veid-vôds (μάρτυς)).

ἰσχάδιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ἰσχάς**, Ἀριστοφ. Πλ. 798.

ἰσχᾰδο-κάρυον, τό, μῖγμα ξηρῶν σύκων μετὰ καρύων ἢ ἀμυ-

γδάλων, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4.7, 23· ὡσαύτως κατὰ πληθ., αὐτόθι 3. 9, 22., 4,7. 22.

ἰσχαδο-πώλης, ου, ὁ ἔμπορος σύκων, Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς», 3, Νικοφ. παρ' Ἀθην. 126Ε·— θηλ. **ἰσχαδόπωλις**, ιδος, Ἀριστοφ. Λυσ. 564.

ἰσχαδο-φάγος, ον, τρώγων ξηρὰ σῦκα, Ἡσύχ. ἐν λ. κραδοφάγος.

ἰσχαδ-ώνης, ου, ὁ ἰσχάδας ὠνούμενος, ἀγοραστὴς ἰσχάδων, Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς» 4.

ἴσχ-αιμος, ον, (ἴσχω) ἔχων τὴν δύναμιν νὰ κωλύῃ τὴν ῥεῦσιν τοῦ αἵματος, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.13, 1· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον Λουκ. Τίμ. 46·— **ἴσχαιμος**, ἡ, ῥίζα φυτοῦ τινος τῆς Θρᾴκης ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ κωλύῃ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος· «κεντηθείσης φλεβός, οἱ δὲ καὶ σφοδροτέρως διατμηθείσης» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.15, 3, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 848.

ἰσχαίνω, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἰσχναίνω**, ὃ ἴδε.

ἰσχἄλέος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἰσχνός**, λεπτός, χιτῶν'.. οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο Ὀδ. Τ. 233·— λεπτός, μηδαμινός, περόναι Μανέθων 6. 434·— μετέπειτα **ἰσχναλέος**, Εὐστ. εἰς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἰσχαλεῦσαι· «θηλάσαι» Ἡσύχ.

ἰσχαλωμέναι· δεδερματωμέναι» Ἡσύχ.

ἰσχἄνάω, Ἐπικ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἰσχάνω** (πρβλ. τὸ ἑπόμ.)· Ἰων. παρατ. **ἰσχανάασκον** Ἰλ. Ο. 723. Κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σταματῶ, Ε. 89 (ἴδε ἐν λ. γέφυρα)· νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάᾳς, (δηλ. με) Ὀδ. Ο. 346.— Παθ., ἐπέχω, περιμένω, νηυσὶν ἔπι .. ἐελμένοι ἰσχανόωντο Ἰλ. Μ. 38· σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται Ὀδ. Η. 161, πρβλ. Ἰλ. Τ. 234. **II.** ἀμεταβ., μετὰ γεν., μένω προσκεκολλημένος εἴς τι, ἐφίεμαί τινος, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ποθῶ, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν Ἰλ. Ψ. 300· ἰσχανόων φιλότητος Ὀδ. Θ. 288· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., μυῖα .. ἰσχανάᾳ δακέειν Ἰλ. Ρ. 572· ἰσχανόωσιν ἰδεῖν Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 2. 6· πρβλ. **ἔχομαι**, **ἀντέχομαι**. — Ἔν τισι γλώσσαις τοῦ Ἡσυχ. ἀναγνωρίζεται ὁ τύπος **ἰχανάω**, πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 478. 41· καὶ ὁ Δινδ. προτιμᾷ τὸν τύπον τοῦτον ἐπὶ τῆς σημασ. II· ἀπαντᾷ δὲ ἐν Βαβρ. 77. 2 (τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰχανῶσα)· καὶ **Ἴχανα**, ὄνομα Σικελικῆς τινος πόλεως (παρὰ Στεφ. Βυζ.), εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης· πρβλ. καὶ **ἴχαρ**.

ἰσχάνω [ᾰ], Ἐπικ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἴσχω** (ἴδε προηγ.)· — κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, δέος ἰσχάνει ἄνδρας Ἰλ. Ξ. 387· Αἴαντ' ἰσχανέτην Ρ. 747· πρβλ. **κατισχάνω**:— μετὰ γεν., ἐμποδίζω, κωλύω ἀπό τινος, κρύος ἀνέρας ἔργων ἰσχάνει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 493· — ὡσαύτως παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.13, 6 (ἔνθα ἄλλοτε ἦτο **ἰσχαίνει**).

ἰσχάς, ἄδος, ἡ, (ἰσχνὸς) ξηρὸν σῦκον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 755, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 27F, 75B, κτλ.· περίφημοι ἦσαν αἱ τῆς Ἀττικῆς ἰσχάδες, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 24, καὶ ἴδε τὴν λ. **παράσημον**: — ὡσαύτως, «τὰς δρυπετεῖς καὶ γεργερίμους ἐλάας (τὰς ὡρίμους δηλ.) καὶ ἰσχάδας οἱ πάλαι ἔλεγον» Εὐστ. 1963. 55. 2) εἶδος εὐφορβίου, (φυτόν), Euphorbia Apios, Θεφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 6. **II.** (ἴσχω), τὸ ἔχειν τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ στερεῶς, ἄγκυρα Σοφ. Ἀποσπ. 669, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 15, Ἀθήν. 99D.

ἰσχερῶ· «ἑξῆς. Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἰσχιᾰδικός, ή, όν, (ἰσχίον) ἀνήκων εἰς τὰ ἰσχία, φθίσις Ἱππ. 139F. **II.** ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἰσχιαλγίας, Διοσκ. 1. 35, Γαλην. **III.** ἰαματικὸς διὰ τὴν ἰσχιαλγίαν, ἐπίπλασμα Διοσκ. 2. 205.

ἰσχιάδδεν, Λακων., = **ἰσχιάζειν**, Ἡσύχ.

ἰσχιάζω, περιπατῶ κινῶν ὑπερβολικῶς τὰ ἰσχία, «ἰσχιάζειν, τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπὶ πολὺ ἑκατέρωσε μεταφέρειν» Σουΐδ., Φωτ., Ἰω. Κινάμ. Ἱστ. 46Α, κλ. **II.** Παθ., χωρίζομαι (ὡς τὰ ἰσχία), Γαλην.

ἰσχιᾰκός, ή, όν, = **ἰσχιαδικός**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 87 καὶ παρ' Ἀθην. 624B.

ἰσχιάς, (ἐξυπακουομ. τοῦ νόσος), ἄδος, ἡ, πάθος τοῦ ἰσχίου μετ' ὀδύνης εἰς τὴν πρόσφυσιν αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ πυγαῖον ἄκρον καὶ εἰς τὸν γλουτόν, Ἱππ. Ἀφ. 1248, π. Ἀέρ. 293. **II.** εἶδος ἀκάνθης, Γαλην.

ἰσχίον, τό, (ἴδε **ἰξύς**), τὸ ὑποδεχόμενον τὴν τοῦ μηροῦ κεφαλὴν κοῖλον, ὅπερ καὶ κοτύλη λέγεται, κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν Ἰλ. Ε. 305; πρβλ. Λ. 339, Ὀδ. Ρ. 234. 2) ἐν τῷ πληθ., τὰ περὶ τὰ ἰσχία σαρκώδη μέρη, οἱ μηροὶ κάπρου, ἰσχία τε γλουτούς τε Ἰλ. Θ. 340· λέοντος, πλευράς τε καὶ ἰσχία Υ. 170· ἵππου, Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, πρβλ. Ε· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν μηρῶν ἔς τε τὰ ἰσχία καὶ τὰς λαπάρας Ἡρόδ. 6. 75· πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 77· ἰσχίων φύσιν πρὸς τὰς ἀναπαύσεις χρήσιμον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 55· τὰ ἰσχία σαρκώδη ἐποίησεν [ἡ φύσις] αὐτόθι 54· ἐντεῦθεν τὰ πτηνὰ καὶ ἄλλα ζῷα λέγεται ὅτι δὲν ἔχουσιν ἰσχία, αὐτόθι 52, 58, πρβλ. **ἀνίσχιος**. **II.** παρὰ μεταγεν. ἀνατομικοῖς **ἰσχίον** εἶναι τὸ προέχον μέρος τοῦ ἀνωνύμου ὀστοῦ (os innominatium), ἐφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται καθήμενος, Γαλην. 2.772., 4. 252 (Kühn).

ἰσχιορρωγικός, ή, όν, (ῥώξ) ἔχων διερρωγότα τὰ ἰσχία, χωλαίνων, στίχος ἰσχ., ἰαμβικὸς στίχος μετὰ σπονδείων ἐν τῇ β', δ' καὶ ς' χώρᾳ, Γραμμ. παρὰ Tyrwh, Diss. de Babrio σ. 17· πρβλ. **χωλίαμβος**.

ἰσχναίνω: μέλλ. -ᾰνῶ (συν-) Εὐρ. Ι. Δ. 694: ἀόρ. **ἴσχνᾱνα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 267, Ἀριστοφ., Ἰων. -ηνα Ἡρόδ. 3.24, Ἱππ.— Μέσ. (ἴδε **κατισχναίνω**):— Παθ.: ἀόρ. **ἰσχνάνθην** Ἱππ. 176Ε, 184G· (**ἰσχνός**). ποιῶ τι ἰσχνόν, ἀποξηραίνω, ἐπεὰν τὸν νεκρὸν ἰσχνήνωσι, ἐπὶ ταριχεύσεως, Ἡρόδ. 3. 24, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1253, Αἰσχύλ. Εὐμ. 267, Πλάτ. Γοργ. 521F, κτλ.· ἰσχν. τὸ σῶμα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 293Β, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8.6, 7· ἀντλῶ, στραγγίζω, ἔπινε βρῦτον ἰσχναίνων χρόα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 123. 2) μεταφ., ἐλαττώνω πόνον, Ἱππ. Ἀφ. 1254· σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνειν, καταπραΰνειν ἐξεγηγερμένον στόμαχον, Αἰσχύλ. Πρ. 380· τὸ δεινὸν καὶ διαφθορὰν φρενῶν ἴσχναινε Εὐρ. Ὀρ. 298· τὴν τέχνην οἰδοῦσαν ἴσχνανα, ἀπελέπτυνα τὴν τέχνην (τὴν τραγῳδίαν), Ἀριστοφ. Βάτρ. 241.— Ἐν τῇ μεταφορικῇ σημασίᾳ ἀπαντᾷ συνεχῶς ὡς διάφ. γραφ. **ἰσχαίνω** (ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις **κατισχναίνω**, **συνισχναίνω**), ἀλλ' ἴδε Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Ὀρ. 292, καὶ πρβλ. **ἰσχάνω** ἐν τέλει.

ἰσχνᾰλέος, ἴδε **ἰσχαλέος**.

ἴσχνανσις, εως, ἡ, τὸ ἰσχναίνειν, λεπτύνειν, λέπτυνσις, Εὐστ. Πονημάτ. 129. 23.

ἰσχναντικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς ἴχνανσιν, Ἀριστ. Πρβλ. 5. 40, 4.

ἰσχνᾰσία, ἡ, ἰσχνότης, λεπτότης, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 3., 8. 6, 7.

ἰσχνασμός, ὁ, = **ἴσχνανσις**, Ἱππ. π. Ἀγμ. 762.

ἰσχνεῦσαι· «ὑφεῖναι, θηλάσαι» Ἡσύχ.

ἰσχνίδες· «ἄγκυραι ἰσχάδες. καὶ φιλήματος εἶδος» Ἡσύχ.

ἰσχνογάστωρ, ορος, ὁ, ὁ ἰσχνὴν ἔχων γαστέρα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Τζέτζου (ἐπιστ. 81).

ἰσχνο-επέω, συζητῶ λεπτομερῶς τι, λεπτολογῶ σοφιστικῶς, Κυρίλλ. Ἀλ. III. 996Α, κλ.

ἰσχνο-κᾰλᾰμώδης, ες, (εἶδος) ἔχων ἰσχνοὺς καλάμους, ἐπὶ ποταμοῦ, περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Σ. 576 παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, περὶ οὗ ὁ Εὐστ. ἐν τόπῳ λέγει: «εἰσὶ δέ τινος οἵ φασιν ὑφ' ἓν ῥοδανονδονακῆα, ἤγουν ἰσχνοκαλαμώδη».

ἰσχνό-κωλος, ον, ἔχων ἰσχνὰ κῶλα ἢ μέλη, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 142 Matth.

ἰσχνολέσχης, ου, ὁ λεπτολόγος συζητητής, Πισίδης παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. ἐπιστάτης, δ'.

ἰσχνο-λογέω, (λόγος) συζητῶ μετὰ λεπτολογίας, Κύριλλ. Ἀλ. Προοίμ. εἰς Ἀγγαῖον σ. 627·— **ἰσχνολογία**, ἡ, λεπτολογία, παρὰ τῷ αὐτῷ·— **ἰσχνολόγος**, ὁ, ὁ ἰσχνολογῶν, ὁ αὐτ. περὶ τῆς Ἁγ. Τριάδ. τ. 1, σ. 413.

ἰσχνομῡθέω, = **ἰσχνολογέω** —**ἰσχνο-μῡθία**, ἡ ἰσχνολογία ἢ λεπτολογία, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλιαν. σ. 110Α, Ἡσύχ. ἐν λ.

ἰσχνο-πάρειος, ον, ἔχων ἰσχνὰς παρειάς, γραῦς Ἀνθ. Π. παράρτ. 336.

ἰσχνοποιέω, καθιστῶ τι ἰσχνόν, Ἑρμ. Τρισμέγ. σ. 37, 21 Cameror.

ἰσχνο-ποιός, όν, ὁ καθιστῶν τινα ἰσχνόν, νηστείας ἰσχνοποιοῦ Εὐστ. Πονημάτ. 128. 33.

ἰσχνό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχνοὺς πόδας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 464, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρ. λέξ. **ταναύπους**.

ἰσχνός, ή, όν, ξηρός, μεμαραμμένος, εὐτελής, ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός, εὐτελῆ, ξηρὰ ἀπολεπίσματα ἢ φύλλα θριδακίνης κατὰ τὸν Σχολ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 469· ἰσχνὸς τυρός, ἀντίθετον τῷ **χλωρός**, Πολυδ. Ζ', 48. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, λεπτός, ἀδύνατος, ἰσχνός, Ἱππ. Ἀφ. 1246, κτλ.· ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις Ἀριστοφ. Πλ. 561· ἰσχνοὶ καὶ ἄσιτοι Πλάτ. Νόμ. 665Ε· οὕτω καὶ ἰσχν. ἕξις, ἀδύνατος κατάστασις τοῦ σώματος, Πλουτ. Λυκοῦργ. 17· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἰσχνὸν φθέγγεσθαι, μὲ ἀδύνατον φωνήν, Λουκ. Νιγρ. 11. 3) ἀδύνατος, ἀσθενής, πνεῦμα Ἱππ. 1131G. 4) μεταφ., ἐπὶ ὕφους, λεπτόν, ξηρόν, ἁπλοῦν, ἀπέριττον ὕφος, ἰσχνὸς χαρακτήρ, τὸ Λατ. tenue dicendi genus, Διον. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 2, πρβλ. Δημήτρ. Φαλ. 190:—Ἐπίρρ., ἰσχνῶς εἰπεῖν, καθαρῶς, ἁπλῶς, ξηρῶς, Πολύβ. 1. 2, 6· ὡσαύτως, ἰσχνὸς ἰδεῖν Λυκοῦργ. 157, κ. ἀλλ.· ἰσχνῶς ἐστηκὼς Ἱππ. 196Β. (Ἐκ τοῦ **ἰσχάνω**, διότι τὸ **ἰσχανὸς** = συμπεπιεσμένος, «ζουληγμένος», πρβλ. Ἱππ. Ἀγμ. 765· ἐντεῦθεν **ἰσχναίνω**, **ἰσχναλέος**, **ἰσχνάς**).

ἰσχνόσαρκος, ον, ὁ ἔχων ἰσχνὰς σάρκας, Ἰω. Εὐχαΐτ. 1167Α.

ἰσχνο-σκελής, ές, ἔχων ἰσχνά, λεπτὰ σκέλη, Διογ. Λ. 5. 1, Γαλην. τ. 6. σ. 327, 3.

ἰσχνο-σύνθετος, ον, ἰσχνῶς ἢ χαλαρῶς συντεθειμένος, Γεωργ. Πισίδ. π. Ματαιότ. 150.

ἰσχνό-της, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, λεπτότης, ἀδυναμία, ὀλιγότης σαρκῶν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 293, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 11. **2)** ἐπὶ ὕφους, ἁπλότης, τὸ ἀπέριττον ἢ ἀκαλλώπιστον, Λατ. tenuitas ἰσχν. φράσεως, ἐπὶ τοῦ Λυσίου, Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5. 1· πρβλ. **ἰσχνός**. **3)** λεπτότης προφορᾶς, ἀντίθετον τῷ **πλατειασμός**, Κυντιλιαν. (Quintil.) 1, 5. 32.

ἰσχνουργής, ές, (*ἔργω) λεπτῶς εἰργασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 64.

ἰσχνοφωνέω, ἔχω ἀδύνατον φωνήν, ἢ τραυλίζω, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 291C.

ἰσχνό-φωνος, ον, ἔχων λεπτήν, ἀδύνατον ἢ ὀξεῖαν φωνήν· σχεδὸν ὡς τῷ **λεπτόφωνος**, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 955, πρβλ. Γαλην. τ. 9, σ. 73, Πλούτ. 2. 89B, 721C:—ἀλλά, **II.** ἀλλαχοῦ φαίνεται ὅτι σημαίνει: ἔχων κώλυμα ἐν τῇ φωνῇ, δυσκολευόμενος νὰ ὁμιλήσῃ, τραυλίζων (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἁρμοδιωτέρα λέξις θὰ ἦτο τὸ **ἰσχόφωνος**· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα καὶ οἱ Γραμματ. ὁμοφώνως ἀποδέχονται τὸ **ἰσχνόφωνος**, καὶ ὁ Ἀριστ. λέγει ὅτι οἱ ἰσχνόφωνοι ἴσχονται τοῦ φωνεῖν Προβλ. 11. 35, πρβλ. 10. 40., 11. 55, Α. Β. 100)· ἰσχν. καὶ τραυλὸς Ἡρόδ. 4. 155·— οὕτως **ἰσχνοφωνία**, Ἰων. **-ίη**, Ἱππ. 1040B, Ἀριστ. Προβλ. 10. 40., 11, 30, κτλ.

ἰσχνόω, = ἰσχναίνω, ξηραίνω, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40.

ἰσχνωτικός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἰσχναίνῃ, ἰσχναντικός, δύναμις Διοσκ. 5.126.

ἰσχομένως, Ἐπίρρ. (ἴσχω) μετὰ κωλυμάτων, ἐμποδίων, Πλάτ. Κρατ. 415C.

ἰσχ-ουρέω, πάσχω ἐξ ἰσχουρίας, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.4.

ἰσχουρία, ἡ, ἐπίσχεσις τῶν οὔρων, δυσουρία, Γαλην. τ. 2. σ. 320.

ἰσχόφωνος, ἴδε **ἰσχνόφωνος** II.

ἰσχύρησις, εως, ἡ, τὸ ἰσχυρίζεσθαι, Ἱππ. 26.19· (μήπως **ἰσχύρισις**;)

ἰσχῡριεέω, ἐφετικὸν ἐκ τοῦ ἑπομένου, τολμῶ ἢ ἐπιθυμῶ νὰ διισχυρισθῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, Γαλην. 12. σ. 290.

ἰσχῡρίζομαι: μέλλ. **-ιοῦμαι** Λυσ. 106. 17, Ἰσοκρ. 363D: Μέσ. ἀόρ. α' **ἰσχῡρῐσάμην** Θουκ. 5. 26, Πλάτ.· ἀποθ. Κάμνω ἐμαυτὸν ἰσχυρόν, γίνομαι ἰσχυρός, τῷ σώματι Πλάτ. Γοργ. 489C· ἰσχυριζόμενος ὑφ' ἵππων σίδηρος, λαμβάνων δύναμιν ἐκ τῆς ὁρμῆς τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, μεταχειρίζομαι ἢ δεικνύω τὴν ἰσχύν μου εἴς τινα, ὥσπερ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἰσχυρίζεσθαι Ἀριστοτέλ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 26, πρβλ. Προβλ. 28. 14·— ἀγωνίζομαι περί τινος πράγματος, ὑπὲρ ἄθλων μεγίστων ἰσχυριζόμενοι Αἰλιαν. π. Ζ. 15. 15·— ἐπιμένω ἢ ἐπιμόνως ἐξακολουθῶ πράττων τι, μετὰ γεν., Θουκ. 7. 49· ἰδίως διὰ τῆς γλώσσης, ἐπιμένω εἴς τι, δισχυρίζομαι, μετ' αἰτιατ.. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 3. 44, Ἰσαῖος 83. 2· τι Πλάτ. Γοργ. 495B· οὕτως, ἰσχ. ὅτι .., ὡς Θουκ. 4. 23., 6. 55, Πλάτ. Θεαίτ. 172B· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 249C. **2)** ἐμπιστεύομαι εἴς τι πρᾶγμα, ἔχω πλήρη πεποίθησιν, ἐμμένω, τῷδε Λυσ. 137. 43· ταῖς διαθήκαις Ἰσαῖος 35. 13· τῷ νόμῳ, τῇ παρασκευῇ Δημ. 901. 8., 1081. 16, πρβλ. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 20· ἀπολ., Ἀντιφῶν 138. 23.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471.

ἰσχῡρικός, ή, όν, τραχύς, ἄκαμπτος, ἐπίμονος, Πλάτ. Θεαίτ, 169B· οὕτω Meineke ἐν Ἀλέξιδος «Προσκεδαννυμένῳ» 1, ἀντὶ **ἰσχυρίσκος**.

ἰσχῡριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἰσχυρίζομαι**, δεῖ ἰσχυρίζεσθαι, Πλάτ. Πολ. 533A.

ἰσχῡριστικῶς ἔχω, = ἰσχυρογνωμονέω, Γαλην. τ. 12, σ. 290.

ἰσχῡρο-γνώμων, ον, ονος, ἐπιμένων ἐν τῇ γνώμῃ του, ἄκαμπτος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 2, Διογ. Λ. 2. 24·— ἐντεῦθεν **ἰσχῡρογνωμονέω**, εἶμαι ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος τὴν γνώμην, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 51· καὶ **ἰσχῡρογνωμοσύνη**, ἡ, ἐπιμονή, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ἰσχῡρό-δετος, ον, ἰσχυρῶς δεδεμένος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 148.

ἰσχῡρο-θώραξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυρὸν θώρακα, Ἡσύχ. ἐν λ. **χαλκοχιτώνων**.

ἰσχῡρο-κάρδιος, ον, ἰσχυρὰν ἔχων καρδίαν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πλήθυμος**.

ἰσχῡρό-μᾰχος, ον, ἐπὶ μάχης, ἡ πεισματωδῶς διεξαγομένη, μάχας ἰσχυρομάχους Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 27E.

ἰσχῡρο-πᾰθέω, = δεινοπαθέω, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 71.

ἰσχῡρο-πλήκτης, ου, ὁ, ἰσχυρῶς πλήττων, Ἡσύχ. ἐν λ. **διοπλήκταν**.

ἰσχῡροποιέω, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, ἐνισχύω, τὴν δύναμιν ἰσχυροποιῆσαι τῷ τε πλήθει καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν ἡγεμόνων Διόδ. 17. 65· ἰσχυροποιῶν .. τὰς ἐπικρατείας τὰς Ἀντιγόνου Πολύβ. 28. 17, 7· ἀπολ., ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Κλήμ. Ἀλ. 427.— Παθ., ὅτε δὲ ἰσχυροποιηθῇ τὸ θερμὸν Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 4· τῆς δυναστείας ἰσχυροποιουμένης Διόδ. 14. 9.

ἰσχῡροποίησις, εως, ἡ, τὸ ἰσχυροποιεῖν, ἐνίσχυσις, διαβεβαίωσις, Κλήμ. Ἀλ. 601.

ἰσχῡρο-ποιός, όν, ἐνισχύων, ἐνδυναμώνων, δυναμωτικός, Ἐτυμ. Μ. 480, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο.

ἰσχῡρο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων ἰσχυρῶς, ὁ πίνων πολύ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζαπότης**.

ἰσχῡρό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς πόδας, Ἡσύχ. ἐν λ. **χαλκόποδας**.

ἰσχυρο-πράγμων, ον, ὁ ἰσχυρά, μεγάλα ἔργα πράττων, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **ὀβριμοεργός**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 403, Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελεσμ. 53, 8.

ἰσχῡρόρριζος, ον, (ῥίζα) ἰσχυρὰν ἔχων ῥίζαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 3, κτλ.

ἰσχυρός, ά, όν, (ἰσχύς) δυνατός, ῥωμαλέος, ἐπὶ σωματικῆς δυνάμεως, ἀντίθετον τῷ **ἀσθενής**, Σοφ. Φιλ. 945, Εὐρ. Ἀποσπ. 292, κλ.· οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχ. βέλος Ἀλκαῖος 15· ῥεῦμα Ἡρόδ. 8. 12· ἐπὶ στρατοῦ, ἰσχυρὰ φάλαγξ Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30· ἐπὶ τόπου, ὡς τὸ ὀχυρός, Ἡρόδ. 1. 76, Θουκ. 4. 9, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 11, κτλ.· τὸ ἰσχυρόν, δύναμις, ἰσχύς, Θουκ. 3. 6, Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 24· τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται, τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα στηρίγματα, δηλ. οἱ ἰσχυρότατοι ἐπίκουροι οὓς περιμένετε βραδύνουσι καὶ δὲν ἔρχονται, Θουκ. 5. 111· τὰ τῆς πόλεως ἰσχ., ἐν οἷς κεῖται τῆς πόλεως ἡ ἰσχύς, Αἰσχίν. 63. 9·— τραχύς, σκληρός, ἰσχυρὰν χθόνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 310· καὶ ἐπὶ τροφῆς, δύσπεπτος, Ἱππ. 817C. **2)** ἔχων ἰσχύν, κράτος, δύναμιν, κραταιός, ἄλοχος Διὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 302· πόλις Εὐρ. Ἱκέτ. 447· θεὸς Ἀριστοφ. Πλ. 946· ἰσχ. τὸ πολλὸν Ἡρόδ. 1. 136· οἱ ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν Ξεν. Ἀθ. 1, 14. **3)** δυνατός, ὑπερβολικός, βαρύς, μέγας, σιτοδηΐη, ψῦχος Ἡρόδ. 1. 94., 4. 29· ἀναγκαίη ὁ αὐτ. 1. 74· αἱ λίαν ἰσχ. τιμωρίαι ὁ αὐτ. 4. 205· ὅρκος, ἀνάγκαι Ἀντιφῶν 140. 33., 144. 15· νόσημα Ἱππ. 396. 34· βήξ Θουκ. 2. 49· γέλως, ἐπιθυμίαι κτλ., Πλάτ. Πολιτ. 388E, 560B, κτλ.· νόμος ἰσχ., αὐστηρός, Ἡρόδ. 7. 102, Λυκοῦργ. 130· ἔχθρα Πλάτ. Φαῖδρ. 233C· γνώμη ἰσχυροτέρη, δυνατωτέρα, θετικωτέρα, Ἡρόδ. 9. 41· τρόπῳ ᾧ ἂν δύνησθε ἰσχυροτάτῳ Θουκ. 5. 23· κατὰ ἰσχυρόν, διὰ τῆς ἰσχύος, ἀντίθετον τῷ **δόλῳ**, Ἡρόδ. 4. 201., 9. 2. **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, ἐγκεῖσθαι Θουκ. 1. 69, κτλ. **2)** λίαν, ὑπερβολικῶς, μετ' ἐπιθέτων, Ἡρόδ. 4. 108· ἔθνος ἰσχυρῶς μέγα αὐτόθι 183· διῶρυξ ἰσχυρῶς βαθεῖα Ξεν. Ἀν. 1. 7, 15, κτλ.· μετὰ ῥημάτων, ἰσχυρῶς ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι, φοβεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 44, κτλ.— Συγκρ. **-οτέρως** ἢ **-ότερον**, Ἡρόδ. 3. 129, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 12, κτλ.— Ὑπερθ., ἐν ἀποκρίσεσιν, ἰσχυρότατά γε, βεβαιότατα, Λατ. maxime vero, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1. 15.

ἰσχῡρο-σώματος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν σῶμα, δυνατός, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 360.

ἰσχῡρότης, ητος, ἡ, ἰσχύς, δύναμις, Διον. Ἁλ. 3. 65, Φίλων 1. 128.

ἰσχῡρό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, Δίων Κ. ἐν Mai. Coll. Vat. 2. 540.

ἰσχῡρό-φωνος, ον, ἔχων ἰσχυρὰν φωνήν, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 97 Matth.

ἰσχῡρό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = **ἰσχυροσώματος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 289.

ἰσχῡρό-ψῡχος, ον, ἔχων ἰσχυρὰν ψυχήν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἰφθίμη**.

ἰσχῡρόω: μέλλ. **-ώσω**. ἰσχυροποιῶ, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, στερεώνω αὐτό, ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἥλοις Ἑβδ. (Ἠσαΐας ΜΑ', 7)· ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 1, 3, **ὠχύρωσε** ἐκ διορθώσεως.

ἰσχὺς [ἴδε ἐν τέλ.], **ύος**, ἡ, (ἴσως συγγενὲς τῷ ἔχω, **ἴσχω**) σωματικὴ δύναμις), Ἡσ. Θ. 146, 823, καὶ Ἀττ.· ἀκμαὶ ἰσχύος Πινδ. Ο. 1. 156· δεινὸν ἰσχύος θράσος Σοφ. Φιλ. 104· τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην Πλάτ. Συμπ. 190B· πρὸς ἰσχὺν ἄριστα πεφυκὼς Ξεν. Συμπ. 5, 5· ἐν τῷ πληθ., ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι Πλάτ. Πολ. 618D· κατὰ σωμάτων ἰσχῦς καὶ εὐμορφίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744C· ὡσαύτως, ἰσχὺς γῆς Σοφ. Ο. Κ. 610· ἐπὶ ὠχυρωμένης θέσεως, Θουκ. 4. 35. **2)** ἰσχύς, δύναμις, κράτος, ἐξουσία, θεῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 226, Σοφ. Αἴ. 118· βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχὺς Αἰσχύλ. Πέρσ. 590, πρβλ. 12· ὅπου γὰρ ἰ. συζυγοῦσι καὶ δίκη, δύναμις καὶ τὸ δίκαιον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 311a· φύσεως ἰ., περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, Θουκ. 1. 138· ἐπὶ μέγα ἐλθεῖν ἰσχύος, εἰς μέγα ὕψος δυνάμεως ὁ αὐτ. 2. 97, πρβλ. 1. 85, κτλ.· παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως, ὁ αὐτ. 7. 66· ἰ. μάχης, μαχομένη δύναμις, ὁ αὐτ. 2. 97· ἰ. τῆς ἐλπίδος ὁ αὐτ. 4. 65, πρβλ. 2. 62. **3)** βία, οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν, οὐχὶ διὰ τῆς βίας κτλ., ἀντίθετον τῷ **δόλῳ**, Αἰσχύλ. Πρ. 212· πρὸς ἰσχύος κράτος Σοφ. Φιλ. 591· πρὸς ἰσχύος χάριν Εὐρ. Μήδ. 538· ἀναρπάζοντες ὑπὸ τῆς ἰσχύος Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 2. 10· ἰσχύϊ Θουκ. 3. 62, Πλάτ. Πρωτ. 332B. **4)** κινητήριος δύναμις, Ἀριστ. Φυτ. 7. 5, 3, π. Οὐρ. 1. 7, 16, κ. ἀλλ. **II.** στρατιωτικὴ δύναμις, ἡμῖν δὲ οὔπω ἡ

ἰσχὺς πάρεστιν Κύρ. 1. 4, 19. [ῡ ἐν τῇ γεν., κτλ.· ἐν τῇ ἑνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. ῠ ἐν Πινδ. Ν. 11. 41, ἀλλ' ἀείποτε ῡ παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς π. χ. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 1074, Χο. 721, Σοφ. Αἴ. 118].

ἴσχῡσις, εως, ἡ, = ἰσχύς, δύναμις, Φίλων 1. 354.

ἰσχῡτήριος, α, ον, ἐνισχύων, δίδων δύναμιν, δυναμωτικός, τοῖσι σιτίοισιν ἰσχυτηρίοισι χρῆσθαι Ἱππ. 416. 38· ἀλλ' ἐν 36, ὁ Ἐρωτιαν. (σ. 384) **ἰσχητήριος** = **ἴσχαιμος**· ἴδε Littré 4, σ. 312.

ἰσχύω [ἴδε ἐν τέλ.]: παρατ. **ἴσχυον** Ἀριστοφ. Σφ. 357: μέλλ. **ἰσχύσω** Βατραχομ. (ἔνθα ὅμως αἱ νεώτεραι ἐκδ. ἔχουσιν ἐνεστῶτα), Αἰσχύλ. Προμ. 510, Ξεν. Ἀθην. 1. 14, κλ.: ἀόρ. **ἴσχῡσα** Σοφ. κλ.: πρκμ. **ἴσχῡκα** Αἰσχίν. 23. 33:— Παθ., ἀόρ. **κατ-ισχύθην** Διόδ.: (**ἰσχύς**). Εἶμαι ἰσχυρὸς (κατὰ τὸ σῶμα δηλ.), ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Σοφ. Τρ. 234, Ξεν., κλ.· ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ, ὅστις ἦτο ὁ ἰσχυρότατος ἐν τῷ στρατῷ, Σοφ. Αἴ. 502· ἰσχ. τοῖς σώμασιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 7· τὸ σῶμα ἰσχύει Ἀντιφῶν 140.29· ἰσχύον τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ, δηλ. ἰσχυρότερος ἦν ἢ τὰ νῦν Ἀριστοφ. Σφ. 357· ἰσχύειν ἐκ νόσου, ἀναλαμβάνειν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 18. **2)** ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, ἐπικρατῶ, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διὸς Αἰσχύλ. Πρ. 510, κτλ.· πλέον μεῖζον ἰσχ. Εὐρ. Ἑκ. 1118, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1606·— ἰσχ. τινί, εἶμαι ἰσχυρὸς ἔν τινι πράγματι, σοφίᾳ ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρῶν ἰσχύων Πινδ. Ἀποσπ. 33· θράσει Εὐρ. Ὀρ. 903· ἰσχ. τινὶ πρός τινα Θουκ. 3. 46· ἰσχ. ἐκ πονηρίας Δημ. 20. 26· ὅθεν ἢ ᾗπερ ἰσχύουσι Θουκ. 1. 143., 2. 13· ἰσχ. παρά τινι, ἔχω δύναμιν ἢ «ἐπιρροὴν» ἐπί τινος, ὁ αὐτ. 8. 47, Αἰσχίν. 28. 9, Δημ. 990. 21, κτλ.· ἐν πᾶσι ὁ αὐτ. 983. 18. **6)** οὐχὶ ἐπὶ προσώπων, ἰσχύω, ἐπικρατῶ, ἔχω ἰσχύν, ὅρκος ἰσχ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 621· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω Σοφ. Ο. Τ. 356· λόγος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 5·— ἀπροσ., ἃ γὰρ ὡρίσω σὺ δίκαια, ὅτε Τίμαρχον ἔκρινες, ταὐτὰ δήπου ταῦτα καὶ κατὰ σοῦ προσήκει τοῖς ἄλλοις ἰσχύειν Δημ. 416. 20, πρβλ. 791. 20·— μετ' ἀπαρ., τὸν μὲν καιρόν ποτ' ἰσχύειν καὶ ἄνευ τοῦ δικαίου τὸ συμφέρον πράττειν ὁ αὐτ. 214. 5, Πλουτ. Πομπ. 58. **3)** ἐξέχω, Λατ. valere, ἴδε ἐν λ. ἴσχω III. 2. [ῡ ἀείποτε παρ' Ἀττ., Σοφ. Αἴ. 1409, Ο. Τ. 356, Ἀριστοφ. Σφ. 357, Ὄρν. 488, 1607· παρὰ μεταγεν., ῠ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., Ἀνθ. Π. 5. 167, 212· ἔτι καὶ ἴσχῠσα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 89].

ἴσχω, ἕτερος τύπος τοῦ ἔχω (ἁπαντῶν μόνον κατ' ἐνεστ., καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ Παθ., Ἐπικ. ἀπαρ. **ἰσχέμεναι, ἰσχέμεν**, Ὀδ. Χ. 330, Ἰλ. Ρ. 501), ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μετὰ περιωρισμένης σημασίας, κωλύω, ἀναχαιτίζω, δὲν ἀφίνω τινὰ νὰ ἀπέλθῃ, κρατῶ ἐντός, περιορίζω (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II), ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει Ἰλ. Ε. 812, 817, κλπ.· Καλυψοῦς ἥ μιν ἀνάγκῃ ἴσχει Ὀδ. Δ. 558· θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσσιν Ἰλ. Ι. 256· ἴσχεν ἑὸν μένος Ἡσ. Θ. 687· οὐδ' ἔτι σηκοὶ ἴσχουσι (τοὺς μόσχους) Ὀδ. Κ. 413· [πρών] ποταμῶν .. ῥέεθρα ἴσχει Ἰλ. Ρ. 750· ἴσχειν ἵππους Ο. 456, κτλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3. 77, καὶ τοῖς Ἀττ.:— μετὰ γεν., χειμάρρου .. τὸν .. οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων, τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ .., Ἰλ. Ε. 90· ἀλλ' ἴσχε μὲν σῆς συγγόνου .. ξίφος, μὴ κτείνῃς αὐτήν, Εὐρ. Ἑλ. 1656· ἴσχ. τῆς ῥοῆς, τοῦ ἰέναι Πλάτ. Κρατ. 416Β, 420Ε· οὕτως, ἴσχ. τινὰ μὴ πράσσειν Εὐρ. Ι. Α. 661 πρβλ. ἔχω Α. II. 8· ἴσχε δακὼν στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1244· τὸ ἴσχον, τὸ κωλῦον, θαυμάσας ὅ τι τὸ ἴσχον εἴη τὴν πορείαν Ξεν. Ἀν. 6. 3, 13. **2)** ἀμεταβ., ἴσχε, «στάσου», ἴσχε, μὴ φοβοῦ, νικῶν πολὺ Αἰσχύλ. Χο. 1052· ἐπὶ πλοίων, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, Θουκ. 2. 91, πρβλ. 7. 35· ἐπὶ ποταμῶν, «σταματῶ, ὀλιγοστεύω», Ἀρρ. Ἀν. 5. 9· — ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασ. παρ' Ὁμ. εἶναι εὔχρηστον τὸ Μέσ. ἢ Παθ., ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε Ὀδ. Ω. 54, πρβλ. Ἰλ. Γ. 82· σὺ δὲ ἴσχεο, «κρατήσου», γενοῦ ἤρεμος, «παύου» (Σχόλ.), Α. 214· ἴσχεο, «πέπαυσο» (Σχόλ.), Β. 247, Ὀδ. Χ. 356, κτλ.· ἡσυχάζω, μένω ἥσυχος, σιωπῶ, καὶ ἴσχεο μηδ' ὀνομήνῃς Λ. 251:— μετὰ γεν., ἴσχομαί τινος, ἀπέχομαι ἀπό τινος, ἀφίσταμαι, ἀπομακρύνομαι, λώβης ἴσχεσθαι Ὀδ. Σ. 347, Υ. 285, Ω. 323, 531· ἀλλά, ἴσχετο ἐν τούτῳ, ἀπροσ., ἐδῶ ἐσταμάτησε, διεκόπη (ἡ διαπραγμάτευσις), Ξεν. Ἀν. 6. 3, 9. **II.** κρατῶ, [κανόνα] ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος Ἰλ. Ψ. 762, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 575, Φιλ. 1111:— μεταφ., κρατῶ, φυλάττω, διατηρῶ, εὐφημίαν νῦν ἴσχ', εὐφήμει, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 178· ἐλπίσιν ἴσχειν τι, ἐλπίζειν τι, αὐτόθι 138· εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ἔχῃς ταύτην τὴν γνώμην ἢ ταὐτὸν τὸν σκοπὸν περὶ τούτου τοῦ ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 853· ἐπιστήμην Πλάτ. Θεαίτ. 198Δ· ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, ὀδύνη ἴσχει τὴν γαστέρα, κατέχει, κυριεύει, ταλαιπωρεῖ, Ἱππ. 567. 38· τὸν αἰσ' ἄπλατος ἴσχει Σοφ. Αἴ. 256.— Παθ., φθῇ ἴσχεσθαι Ἰσοκρ. 386D.

III. μεθ' Ὁμ., ὡς τὸ ἔχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, κατέχω ὡς κτῆμά μου, Ἡρόδ. 2. 39, Θουκ. 3. 58· ἔχω γυναῖκα, σύζυγον, Ἡρόδ. 5. 92, 2·— ἐπὶ γυναικῶν, ἴσχ. ἐν γαστρί, ἢ ἁπλῶς ἴσχειν, = κυοφορεῖν, ἐγκυμονεῖν, Ἱππ. 1014F, κτλ.· ὡσαύτως, μετὰ τοῦτον ἴσχει Κλεόμβροτον Ἡρόδ. 5. 41· ἀκολούθως ὡσαύτως, ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, ἔχε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν μνήμην σου, Σοφ. Αἴ. 520· λῆστιν ἴσχεις = ἐπιλανθάνει, λησμονεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 584· ἄλλος ἴ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1031· γνώμην ἴ. = γνῶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 214· ἴ. δοῦλον βίον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 302· νοῦν Πλάτ. Συμ. 181D· ἐπωνυμίαν, θάρσος, δέος, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 130Ε, κτλ.· — μετὰ διπλῆς αἰτ., ἴσχ. τινὰ ξύνευνον Σοφ. Αἴ. 1031· θεὸν οὐ λήξω προστάταν ἴσχων ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 882. **2)** περιέχω, περιλαμβάνω, ἐπιφέρω, φθόνον ἴσχει ὄλβος Πινδ. Π. 11. 45·— οὕτως, αἱ ψῆφοι τάλαντον ἴσχουσιν, ἰσοδυναμοῦσι πρὸς .. Πολύβ. 5. 26, 13· ἡ δὲ μνᾶ ἴσχει λίτρας δύο καὶ ἥμισυ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 7, 1· ἀλλὰ πιθανῶς διορθωτέον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις: **ἰσχύουσι, ἰσχύει**, ἴδε **ἰσχύω** 3. **3)** ἀμεταβ., ὡς τὸ ἔχω, ἀπολέμως ἴσχειν, ἀπολέμως ἔχειν, Πλάτ. Πολιτικ. 307Ε· εὖ ἴσχ., εὖ ἔχειν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 411C· ὧδε ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 38C· χαλεπώτερον Θουκ. 7 50.

ἰσ-ωνία, ἡ, (ὠνή) ἴση τιμή, ἰσότης τιμῆς, δικαία τιμή, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1227.

ἰσωνῠμία, ἡ, ταυτότης ὀνόματος, Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 269C.

ἰσώνῠμος, ον, (ὄνομα) ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, μετὰ γεν., καλεῖν τινα ἰσώνυμον ἔμμεν μάτρωος Πινδ. Ο. 9. 96. [ῑ Νικ. Θηρ. 678].

ἴσως, Ἐπίρρ. τοῦ **ἴσος**, ἐξ ἴσου, καθ' ὅμοιον τρόπον, Σοφ. Φιλ. 758, Πλάτ. Νόμ. 805Α, κτλ.· ὡς **ἰσαίτατα** αὐτόθι 744C. **II.** ἐξ ἴσου, ἰσάκις, ἴσως λαβεῖν τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 12· μετὰ ἰσότητος, ἐν ἰσότητι, ἴσως καὶ καλῶς Δημ. 59. 19· οὐκ ἴ. οὐδὲ πολιτικῶς ὁ αὐτ. 151. 4· ἴ. καὶ δικαίως Δίων. Ἀλ. 10. 40· οὐκ ἴσως Πολύβ. 24. 2, 7. **III.** κατὰ τὰ φαινόμενα, πιθανῶς, ἴσως, Ἡρόδ. 6. 124, Αἰσχύλ. Πρ. 317, Σοφ. Φιλ. 144, κτλ.· οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως Πλάτ. Νόμ. 965C·— παρ' Ἀττ. συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ ἂν ἢ τάχ' ἄν, ὑμᾶς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε .. σεσωσμένον Σοφ. Αἴ. 691, 1009, Πλάτ. Ἀπολ. 31Α· ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 2 (πρβλ. **τάχα**)· καὶ κατὰ Ἀντίγραφα τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 727 καὶ Εὐρ. ἐν Ι. Τ. 1055, τὸ ἴσως κεῖται ἀντὶ τοῦ ἂν μετ' εὐκτικ., ἀλλ' εἶναι ἁπλῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, ἴδε W. Dind. ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου·— ἴσως μὲν .., ἴσως δὲ .. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 3· ἴσως, ἴσως Ἀριστοφ. Νεφ. 1320, Δημ. 37. 23:— συχνάκις ἐν χρήσει οὐχὶ πρὸς δήλωσιν ἀμφιβολίας, ἀλλὰ πρὸς μετριόφρονα τροποποίησιν ἢ μετρίασιν θετικοῦ τινος ἰσχυρισμοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 661, Πλάτ. Φαίδ. 61C, 67Α, Φαῖδρ. 233Ε, κ. ἀλλ., καὶ συχνάκις παρ' Ἀριστ. **IV.** μετ' ἀριθμ., περίπου, Ἀριστοφ. Πλ. 1058, Δαμόξενος παρ' Ἀθην. 15Β.

ἴσωσις, εως, ἡ, (ἰσόω) ἐξίσωσις, παραβολή, σύγκρισις, Γλωσσ.

ἴταλα· «ἱστία, εἰς ἃ τοὺς ἱστοὺς διατείνουσιν» Ἡσύχ.

Ἰταλία, Ἰων. -ίη, ἡ, Ἡρόδ. 1. 24, κτλ. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐκτείνεται ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Σοφ. Ἀντ. 1119, Καλλ. εἰς Ἥραν 58, ὡς τὸ Italīa παρ' Οὐεργιλίῳ.]

ἰταλιάζω: μέλλ. (καθ' Ἡσύχ.) **ἰταλιάξω**, ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβω, Φώτ., Ἡσύχ.

Ἰταλίδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **Ἰταλιώτης**, Ἀνθ. Π. 9. 344.

Ἰταλικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ Σικελικός τε καὶ Ἰταλικὸς νόμος Πλάτ. Νόμ. 659Β, κτλ.·— ἀνώμαλ. θηλ. **Ἰταλίς**, ἴδος, Ἰταλὶς ὠκυμόρους ἀμφεκάλυψε κόνις Ἀνθ. Π. 7. 373· ἡ **Ἰταλὶς** (δηλ. γῆ) = **Ἰταλία**, Δίων Κ. 54. 22.

Ἰταλιώτης, ου, ὁ, Ἕλλην κάτοικος τῆς Ἰταλίας, Θουκ. 6. 44, κτλ., πρβλ. **Σικελιώτης**·— θηλ. **-ῶτις, ιδος**, ἐπίθ., Θουκ. 8. 91, Στράβ. 243· **-ωτικός, ή, όν**, Πλάτ. Ἐπιστ. 326Β, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 15.

Ἰταλόθεν, ἐξ Ἰταλίας, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 519.

Ἰτᾰλός, ὁ, ὁ ἐγχώριος κάτοικος τῆς Ἰταλίας, Στράβ. 210·— ὡς ἐπίθ., Ἀνθ. Π. 7. 741, κτλ. [ῐ, ἀλλὰ ῑ χάριν τοῦ μέτρου, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 505· ὡς καὶ ἐν τοῖς **Ἰταλίς, Ἰταλία**.]

ἰτᾰλός, ὁ, = ταῦρος, (Ἡσύχ.), ὁπόθεν λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἰταλία, Τίμαι. 12, πρβλ. Βάρρωνα (Varro) R. R. 2. 5, ἐν λ. **Ἰταλία**. (Ἀρχικῶς: **Fιταλός**, πρβλ. Σανσκρ. valsas, Λατ. vitulus· Ὀσκαν. Viteliu (Italia)· Σλαυ. tele.)

ἰτᾰμεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ἰταμῶς, Ἰουλιαν. Λόγ. 7, πρὸς Ἡρακλ. Κυνικ. σ. 210, Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 582.

ἰτᾰμεία [ῐ], ἡ, = **ἰταμότης**, Ἑβδ. (Ἱερ. ΚΘ', 15).

ἰτᾰμός [ῐ], ή, όν, (εἶμι, ἴτης) ὁρμητικός, σπεύδων, κύνες Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 234) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1292· ἕτοιμος πρὸς πᾶν πρᾶγμα, παράτολμος, θρασύς, ἀναίσχυντος, ἀσυλλόγιστος, ἄσωτος, ὡς τὸ Λατ. audax, ἰταμὸν καὶ τολμηρὸν ἡ πονηρία Δημ. 777. 3· ἰτ. πρός τι Ἀριστ. Προβλ. 30. 6, Πλουτ. Γάλβ. 25· ἰταμώτερος πρὸς λόγους ὁ αὐτ. 2. 1041Α· τὸ ἰταμὸν = ἰταμότης, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 19, κτλ.· τὸ ἰτ. τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 7· ἰταμόν τι δεδορκὼς Λουκ. Δραπέτ. 19· ἰτ. ἀντιβλέπειν Αἰλ. π. Ζ. 17. 12.— Ἐπίρρ. **-μῶς**, Ἄλεξ. ἐν «Κνιδίᾳ» 1, ἐν «Φαί-

δρῷ» 2· Συγκρ. -ώτερον. Πλάτ. Νόμ. 773Β· ἰταμώτερον τῷ βίῳ χρῆσθαι Δημ. 414. 1· Ὑπερθ. -ώτατος Λουκ. Ἰκαρομ. 30.

ἰταμότης, ητος, ἡ, ἀπερίσκεπτος τόλμη, ἀπερισκεψία, θρασύτης, ἀναισχυντία, Λατ. audacia, Πλάτ. Πολιτικ. 311Α, Πλοῦτ. 2. 715D· συγγραφέως Πολύβ. 12. 10, 4.

ἰτέα [ἴδε ἴτυς ἐν τέλ.], Ἰων. ἰτέη, ὡσαύτως ἰτείη (Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1428), ἡ, ἡ ἰτέα, κοινῶς «ἰτιά», καὶ κατὰ τὸ Τουρκ. «σούγιουτγιά», Λατ. salix, Ἰλ. Φ. 350 (πρβλ. ὠλεσίκαρπος), Ἡρόδ. 1. 194, κτλ.· λευκὴ καὶ μέλαινα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 7. II. ἀσπὶς ἐκ πλέγματος κεκαλυμμένη μὲ γύψον, δέρμα βοός, ἢ χαλκόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 376, Ἱκέτ. 695, Τρῳ. 1193, Κύκλ. 7, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 720. III. = ἱππουρίς, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 46. (Πρβλ. ἴτυς, οἶσος, οἰσύα· τὸ F ἀναφαίνεται ἐν τῷ ἴτυς (ἴδε ἐν λ.) ὡς καὶ ἐν τῷ Σανσκρ. vîtikâ (δεσμός, κτλ.)· Λατ. vitex, vimen, vitis, vitta· Ἀγγλο-Σαξον. widde (Ἀγγλ. withy) Λιθ. vitols (ἰτέα, Ἀγγλ. willow)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. wida (weide):— ἡ ῥίζα εὑρίσκεται ἐν τοῖς Σανσκρ. vê, va-yâmi (texo), Λατ. vi-eo).

ἰτέϊνος [ῑτ], η, ον, ἐξ ἰτέας, Λατ. salignus, ἰτ. ῥάβδος Ἡρόδ. 4. 67, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 4. II. ἐκ κλάδων ἢ κλωναρίων ἰτέας κατεσκευασμένος, ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν Θεόκρ. 16. 79, 22. 190.

ἰτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ εἶμι, δεῖ ἰέναι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, Πλάτ. Πολ. 394D, Νόμ. 803Ε.

ἰτεών [ῑ], ῶνος, ὁ, (ἰτέα) τόπος πλήρης ἰτεῶν, Γεωπ. 3. 6, 6, πρβλ. ἐλαιών, δαφνών.

ἴτηλος, η, ον, ἑρμηνευόμενον παρ' Ἡσυχίῳ, ἔμμονος, οὐκ ἐξίτηλος (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 37).

ἴτης, ου, ὁ, = ἰταμός, θρασύς, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοφ. Νεφ. 445, Πλάτ. Συμπ. 203D· καὶ ἴτας γε ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 349Ε, πρβλ. 349C.

ἰτητέον, = ἰτέον, Ἀριστοφ. Νεφ. 131, Δίφιλ. ἐν Α.Β. 100, 12.

ἰτητικός, ή, όν, = ἰταμός, ἰτητικώτατον ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, παρατολμότατος εἶναι ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 10.

ἶτθαι (Βοιωτ.), «καθῆσθαι» Ἡσύχ.

ἴτον, τό, εἶδος μύκητος, μανιταρίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 13.

ἰτός, ή, όν, (εἶμι) ὃν δύναταί τις νὰ διαβῇ, διαβατός, Ἀνθ. Π. 7. 480.

ἴτρια (οὐχὶ ἰτρία, Ἀρκάδ. 119. 18), τά, εἶδος πλακούντων, Ἀλκμ. 16, Σόλων 37, Σοφ. Ἀποσπ. 199, Ἄρχιππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 4· πεποιημένων ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, Ἀθήν. 646D· ἀλλὰ διακρινομένων ἀπὸ ἄλλων, οἵτινες καλοῦνται σησαμοῦντες ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 1092· καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ Διοσκ. (4. 64) ὀνομαζομένων μελιττωμάτων· παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 55, λέγεται ὅτι κατεσκευάζοντο ἐκ σίτου, ἀλλ' ὅμως διακρίνονται ἀπὸ τῶν καλουμένων πυραμούντων ὑπὸ τοῦ Ἐφίππου ἐν «Ἐφήβοις» 1. Προσέτι λέγεται ὅτι τὸ παρὰ Ρωμαίοις λῖβον (libum) συνέκειτο ἐκ γάλακτος ἰτρίων καὶ μέλιτος Ἀθήν. 125F. Ὥστε κυρίως φαίνεται ὅτι ἦσαν πλακούντια ἐξ ἀλεύρου (ἴδε Ἡσύχ.) ποικιλλόμενα διὰ τῶν διαφόρων μίξεων.

ἰτρίνεος, α, ον, ὅμοιος πρὸς ἴτρια, Ἀνθ. Π. 6. 232.

ἰτριο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἴτρια, Πολυδ. Ζ', 30· πρβλ. χιδροπώλης.

ἰττέλα, ἡ, διφθέρα, Πολυδ. Ζ', 211.

ἴττω, Βοιωτ. ἀντὶ ἴστω, γ' ἑνικ. προστ. τοῦ οἶδα, ἰδίως ἐν τῇ φράσει ἴττω Ζεύς, ἔστω μάρτυς ὁ Ζεύς, λέγει Κέβης ὁ Θηβαῖος ἐν Πλάτ. Φαίδ. 62Α· Θήβαθεν ἴττω Ζεὺς καὶ ἴττω Ἡρακλῆς, λέγει ὁ Βοιωτὸς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 911, 860· πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 345Α, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1671 (1677), καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἵστωρ.

ἴτυλος· «μόνος, ὀρφανός, νέος, ἁπαλὸς» Ἡσύχ.

ἴτυς [ἴδε ἐν τέλ.], υος, ἡ, ὡς τὸ ἄντυξ, κύκλος ἢ περιθώριον κατεσκευασμένον ἐξ ἰτέας (πρβλ. ἰτέα) ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐπὶ τοῦ κύκλου ἢ τῆς περιφερείας τροχοῦ, ὄφρα ἴτυν κάμψῃ, «ἴτυν, ἀψῖδα· λέγει δὲ τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ» (Σχόλ.). Τὰ τέσσαρα τεμάχια τὰ ἀποτελοῦντα τὸν κύκλον τοῦ τροχοῦ καὶ νῦν λέγονται ἀψῖδες, Ἰλ. Δ. 486, πρβλ. Ε. 724·— ἡ ἐξωτάτη ἄκρα ἢ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 314, Ἡρόδ. 7. 89· ἢ αὐτὴ ἡ στρογγύλη ἀσπίς, Τυρταῖος 11, Εὐρ. Ἴων 210, Τρῳ. 1197, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 7, 12·— ἴτυς βλεφάρων, τὸ τοξοειδὲς καμπύλον τῶν ὀφρύων, Ἀνακρέοντ. 15. 17· ἀγκίστρων ἴτ. Ἀνθ. Π. 6. 28, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 138· ἴτ. τῆς πλευρᾶς, πλευρά, Γαλην. τ. 2. σ. 681. 9. [ἴτῠς Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀλλὰ ἰτέαι Φ. 350.].

Ἴτυς, υος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης, Τραγ.: ἐν τρισυλλάβῳ τύπῳ, Ἴτυλος, υἱὸς τοῦ Ζήθου καὶ τῆς Ἀηδόνος, Ὀδ. Τ. 522. [Συνήθως: ἴτῦς, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1113 (1144)· ἀλλ' ἐν δακτυλικοῖς μέτροις καὶ ῠ, Σοφ. Ἠλ. 148, Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 212].

ἴτω [ῐ], γ' ἑνικ. προστ. τοῦ εἶμι, ἄς ὑπάγῃ, Ὁμ.· παρ' Ἀττ. σχεδὸν ὡς ἐπιφώνημα, ἐμπρός, καὶ ὅ τι θέλῃ ἄς γείνῃ, ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφεὶς Σοφ. Φιλ. 120, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 780.

Ἰτωνία, ας, ἡ ἰάς, ιάδος, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ Ἴτωνος, πόλεως ἐν Θεσσαλίᾳ, χρυσαιγίδος Ἰτωνίας Βακχυλ. Ἀποσπ. 15 (23)· Ἰτωνιάδος Καλλ. εἰς Δήμ. 74.

ἰΰ, θαυμαστικὸν ἐπιφώνημα, Θεογνώστ. Κανόνες 161, Ἰω. Ἀλεξ. τονικὰ παραγγέλματα 37.

ἰυγγικός, ή, όν, (ἴυγξ) μαγικός, ἰυγγικὴ φύσις Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. 351, 370.

ἰυγγο-δρομέω, = βοηδρομέω, βοηθέω, «ἰυγγοδρομεῖν· ἐκβοηθεῖν. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

ἰυγή, ἡ, φωνή, κραυγή, βοή, ὠρυγή, οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ὀδύνῃ, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 9. 43, Σοφ. 752· ὁ συριγμὸς ὄφεων, Νικ. Θηρ. 400, Ὀππ. Ἁλ. 1. 565, Ἡσύχ., πρβλ. ἰυγμός. [ῑῡ- παρὰ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἰυγκτόν· «τορὸν» Ἡσύχ.

ἰυγμός, ὁ, (ἰύζω) βοή, κραυγὴ χαρᾶς, Ἰλ. Σ. 572· ὡσαύτως, κραυγὴ ὀδύνης, Αἰσχύλ. Χο. 26, Εὐρ. Ἡρακλ. 126· πρβλ. ἰυγή. [ῑ ἐν Ἰλ.· ῐ παρὰ Τραγ.]

ἴυγξ, ἴυγγος, ἡ, (ἰύζω) «τὸ ὄρνεον τὸ λεγόμενον σεισοπυγίς» (Σουΐδ.), κοινῶς «σουσοῦρα», σουσουράδα», ἢ κωλοσουσουράδα», Iynx torquilla, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς κραυγῆς αὐτῆς, ἐνῷ τὸ τῆς συνηθείας ὄνομα προέκυψεν ἐκ τῆς σείσεως τῆς οὐρᾶς, καὶ τὸ παρ' Ἄγγλοις wryneck ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ αὐχένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.12, 4, π. Ζ. Μορ. 4.12, 35, Αἰλ. π. Ζ. 19. Οἱ γόητες καὶ αἱ μάγισσαι τῶν ἀρχαίων ἔδενον τὸ πτηνὸν τοῦτο εἰς τροχὸν καὶ περιέστρεφον αὐτὸν πιστεύουσαι ὅτι οὕτως εἷλκον τὰς καρδίας ἀνδρῶν καὶ ἔθελγον ἢ ἐμάγευον αὐτοὺς εἰς ὑπακοήν· ἐντεῦθεν ἦτο ἐν πολλῇ χρήσει πρὸς ἀνάκτησιν ἀπίστων ἐραστῶν. Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐκαλεῖτο ἕλκειν ἴυγγα ἐπί τινι, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 17 (ἔνθα ἴδε Schneid.)· οὕτως, ἴυγξ ἕλκει τινὰ ποτὶ δῶμα Θεόκρ. 2. 17· καὶ μεταφ., ἕλκομαι ἴυγγι ἦτορ, ὡς διὰ μαγείας, Πινδ. Ν. 4. 56· ὥσπερ ἀπὸ ἴυγγος τῷ κάλλει ἑλκόμενος Λουκ. π. Οἴκου 13· οὕτως ἐν Πινδ. Π. 4. 381, ἴυγγα τετράκναμον, πιθανῶς σημαίνει τὸν τροχὸν τὸν ἔχοντα τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς πόδας τῆς ἴυγγος τεταμένα οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελῶσι τέσσαρας κνήμας ἤτοι ἀκτῖνας τοῦ τροχοῦ, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 205, καὶ ἴδε Σχολιαστ. Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ. 2) μεταφ., γοητεία, φίλτρον, τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι Ἀριστοφ. Λυσ. 1110, πρβλ. Λυκόφρ. 310, Διογ. Λ. 6.76· — ὡσαύτως, λέξις ἰσχυροτέρα τοῦ πόθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἴυγγα.. ἀγαθῶν ἑτάρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 989. [ῑ Ἐπικ. καὶ παρὰ Πινδ.· ῐ Ἀττ.].

ἰύζω (ῡ): ἀόρ. ἴυξα Πινδ.:— κραυγάζω, βοῶ, «χουγιάζω», πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν Ἰλ. Ρ. 66· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ὀδ. Ο. 162·—ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπὶ ἀνθρώπων βοώντων πρὸς ἐκφόβησιν καὶ ἀποδίωξιν ἀγρίου θηρίου, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 507·— βραδύτερον, κραυγάζω, βοῶ ἐκ λύπης ἢ ἄλγους, ἴυξεν ἀφωνήτῳ ἄχει Πινδ. Π. 4. 422· παρ' Αἰσχύλ. μόνον κατὰ προστ., ἴυζ. ἀποτμὸν βοὰν Πέρσ. 280, πρβλ. 1042, Ἱκέτ. 808, 873· μετοχ. ἰύζων Σοφ. Τρ. 787. (Ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος ἰΰ, ὃ ἴδε). [ῑ Ἐπικ. καὶ παρὰ Πινδ.· ῐ ἐν Σοφ. Τρ. 787· ι ἀβέβαιον παρ' Αἰσχύλ.]

ἰυκτής [ῑ], οῦ, ὁ, (ἰύζω), ὁ φωνάζων ἢ κραυγάζων, ψάλτης, αὐλητής, Θεόκρ. 8. 30, ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ ἰυκτά.

ἴυρκες· «αἶγες ἄγριαι. ὑστριχίδες» Ἡσύχ.

ἴφθῑμος, η, ον, ὡσαύτως, ος, ον· (ἶφι, ἴφιος) ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος, ἐπὶ σωματικῆς ῥώμης· ἐπομένως: ὦμοις ἰφθ. Ἰλ. Σ. 204· κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην.. ἔθηκεν Γ. 336· ἰφθίμων ποταμῶν.. ῥέεθρα Ρ. 749· βοῶν ἰφθ. κάρηνα Σ. 23· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον ἡρώων, Γ. 336, Σ. 204, κτλ.· καὶ οὕτως, ἰφθ. ψυχαί, κεφαλαὶ Α. 3, Λ. 55· ἐπὶ τοῦ Ἅδου, Ὀδ. Κ. 534, Λ. 47:— οὕτω καὶ ἐπὶ γυναικῶν, εὔρωστος, εὐπρεπής, οἵα πρέπει νὰ εἶναι ἡ γυνὴ ἥρωος (ὅρα Ὀδ. Κ.105, 106)· ἰφθ. βασίλεια Π. 332· ἄλοχος. παράκοιτις Ἰλ. Ε. 415, Ὀδ. Ψ. 92, κτλ.· θυγάτηρ Ο. 364· ἰφθίμην Πηρὼ Λ. 287.— Ὁσάκις ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ γυναικῶν, μεταχειρίζεται τὴν κατάληξιν τοῦ θηλ. ἰφθίμη· ἀλλὰ λέγει ἴφθιμοι ψυχαί, κεφαλαί, προκειμένου περὶ ἀνδρῶν.

ἶφι (ἴσως ἀρχαία δοτ. τοῦ ἴς, ὃ ἴδε), Ἐπικ. ἐπίρρ., ἰσχυρῶς, κραταιῶς, συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον μετὰ τεσσάρων ῥημάτων, ἶφι ἀνάσσειν, κραταιῶς ἢ κρατερῶς κυβερνᾶν, βασιλεύειν, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις Ἰλ. Α. 38, κτλ.· ἶφι μάχεσθαι, ἀνδρείως, Α. 151· ἶφι δαμῆναι, δαμασθῆναι ὑπερτέρᾳ δυνάμει, Τ. 417, Ὀδ. Σ. 156· ἶφι κτάμενος Ἰλ. Γ. 375·— οὕτως, ἶφι βιησάμενος Εὔφορος 61· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ἴδε Ἐτυμ. Μ. σ. 480, 7.— Συχν. ἐν κυρίοις ὀνόμασι, π. χ. Ἰφιάνασσα, Ἰφιγένεια, Ἰφιγόνη, Ἰφιδάμας, Ἴφικλος, κτλ.

ἰφιγένεια, ἡ ἰσχυρὰ γεννηθεῖσα, ἰσχυρά, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ. 2. 35, 1, Ἡσύχ. II. ὡς κύριον ὄνομα, Ἰφιγέ-

νεια, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ **Ἰφιάνασσα**, Στησίχ. 28, Τραγ., κτλ., ἂν καὶ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα διακρίνονται παρὰ Σοφ. Ἠλ. 157:— καλεῖται ὡσαύτως καὶ **Ἰφιγόνη**, Εὐρ. Ἠλ. 1023· **Ἶφις** Λυκόφρ. 324. [ῑφ-. Ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1526 ἔχει -γενειᾰ, ὡς τὸ **ἄνοια** ἀντὶ **ἄνοια**, **εὐκλεία** ἀντὶ **εὔκλεια**]

ἰφῑ-γένητος, ον, ὁ δι' ἰσχύος γινόμενος, πῦρ Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 28

Ἰφικρατίδες, αἱ, εἶδος ὑποδημάτων κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Διόδ. 15. 44, Ἀλκίφρ. 3. 57, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 342. 31.

ἴφιος, α, ον, (ἶφι) Ἐπικ. ἐπίθ., συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει ἴφια μῆλα, παχέα, εὐτραφῆ πρόβατα, Ἰλ. Ε. 556, κ. ἀλλ.

ἴφυον [ῐ], τό, εἶδος βοτάνης, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «εἶδος ἀγρίου λαχάνου», Ἀριστοφ. Θεσμ. 910, Ἀποσπ. 473, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 11.

ἰχανάω, ἴδε **ἰσχανάω** ἐν τέλ.

ἶχαρ, τό, σφοδρὰ ἐπιθυμία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 850, ἔνθα ἴδε Σχολ.

ἰχθύα, Ἰων. -ύη, ἡ, (ἰχθύς) τὸ ἀπεξηραμμένον δέρμα τοῦ ἰχθύος, ῥίνη, χρησιμεῦον ὅπως δι' αὐτοῦ ξέωσι τὰς ἐπιφανείας πραγμάτων, Ἱππ. 914D, «ἰχθύην, ῥίνης θαλαττίης δέρμα ξηρόν. Δύναται δὲ καὶ τὸν σιδηροῦν ὄνυχα δηλοῦν, ᾧπερ εἰς τὰς ἐμβρυουλκίας καὶ τὰς ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, διὰ τὴν πρὸς τὰς λεπίδας τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 488. **II.** πιθ. εἶδος ἀγγείου ἢ δοχείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔθετον παστοὺς ἰχθῦς, Συλλ. Ἐπ. γρ. 8346c.

ἰχθυάζομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 693.

ἰχθυάω, (ἰχθύς) ἁλιεύω, ψαρεύω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' Ἐπικ. ἐνεστ. καὶ παρατ., ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν Ὀδ. Δ. 368·— μετ' αἰτ., αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ .. δελφῖνας, ψαρεύει, Μ 95, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 426·— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Λυκόφρ. 46. **II.** παίζω (ὡς ἰχθύς). δελφῖνες .. ἐθύνεον ἰχθυάοντες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 210. **III.** Παθ., ἰχθυώμενος ἄρτος (συνήθ. γραφ. ἀργὸς), κατεσκευασμένος μετ' ἰχθύων, Ὡραπόλ. 1. 14.

ἰχθυβολεύς, έως, ὁ, = **ἰχθυβόλος**, Νικ. Θηρ. 793, Καλλ. εἰς Δῆλ. 15, Ἀνθ. Π. 7. 504., 10. 9, πρβλ. Ἀθήν. 116A.

ἰχθυβολέω, βάλλω, κτυπῶ ἰχθύν, κοινῶς «καμακώνω», Ἀνθ. Π. 7. 381, 637.

ἰχθυ-βόλος, ον, πλήττων, συλλαμβάνων ἰχθῦς, ἰχθ. μηχανή, περὶ τῆς τριαίνης, «καμακίου», Αἰσχύλ. Θήβ. 133· αἴθυιαι Ἀνθ. Π, 6. 23. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἁλιεύς, «ψαρᾶς», αὐτόθι 7. 295., 9. 227. **II.** Παθ., ἰχθ. θήρα, ἄγρα ἰχθύων ἠγρευμένων διὰ τῆς τριαίνης, αὐτόθι 6. 24· ἰχθ. δεῖπνα Ὀππ. Ἁλ. 3. 18.

ἰχθυ-βόρος, ον, ὁ ἐσθίων ἰχθῦς, Ἀνθ. Π. 7. 652.

ἰχθύ-βοτος, ον, (τόπος) ἔνθα βόσκονται ἰχθύες, ἰχθύβοτοι νομαὶ Ὀππ. Ἁλ. 2. 1, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. κα', 80.

ἰχθυ-γόνος, ον, ὁ γεννῶν, παράγων ἰχθῦς, Νόνν. Δ. 26. 275.

ἰχθύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἰχθύς**, μικρὸς ἰχθύς, «ψαράκι». [ῡ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344. 8, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1. 3, Ἀναξίλας ἐν «Μαγείροις» 1. κ. ἀλλ.· ἀλλ' ῠ ἐν δακτυλικοῖς, Ἀνθ. Π. 11. 405, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311C.]

ἰχθυ-δόκος, ον, (δέχομαι) ὁ δεχόμενος ἐντός, ἢ ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουσιν ἰχθῦς, σπυρίς, «ψαροζέμπιλον», Ἀνθ. Π. 6. 4.

ἰχθύη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἰχθύα**, ὃ ἴδε.

ἰχθυήματα, τά, (ἰχθύα) λεπίδες, κοιν. «λέπια» ἰχθύων· ἐντεῦθεν, πράγματα σμικρὰ ὁμοιάζοντα μὲ λεπίδας, λεπίσματα, κ.τ.τ., Ἱππ. 877D, 880F, G, κτλ.· τὸ ἑνικ. μόνον ἐν 880F.— Κατὰ τὸν Ἐρωτιανὸν (σ. 488), «ἰχθυήματα, λεπίσματα φλοιῶν».

ἰχθυηρός, ά, όν, (ἰχθύς) κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων, τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν Ἀριστοφ. Πλ. 813, Ἀποσπ. 449 (Πολυδ. Ι', 82)· ζωμός, «ψαρόσουπα», Λουκ. Λεξιφ. 5· οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν, δὲν ἠμποροῦμεν νἀγοράσωμεν τίποτε ἀπὸ ψαρικὴ ἕνεκα σοῦ, (διότι ὅλα σὺ τὰ ἀγοράζεις), Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 21·— τὴν πύλην τὴν ἰχθυηράν, τὴν ἰχθυϊκήν, δηλ. ἔνθα ἦν ἡ τῶν ἰχθύων ἀγορά, Ἑβδ. (Νεεμ. Γ', 3).

ἰχθυΐα, ἡ, (ἰχθύς) ἁλιεία, Πρόκλ. ἐν Βίῳ Ὁμ. σ. 9.

ἰχθυϊκός, ή, όν, = **ἰχθυηρός**, τὰ ἰχθ. ζῴδια Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 215, Ἑβδ. (Β', Παραλ. ΛΓ', 14)·— ὡσαύτως **ἰχθύϊνος, η, ον**, Αἰλ. π. Ζ. 17. 32.

ἰχθύ-κεντρον, τό, τρίαινα, «καμάκι», Πολυδ. Ι', 133· **ἰχθυόκεντρον**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἰχθυ-μέδων, οντος, ὁ, βασιλεὺς τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφῖνος, Μαρκ. Σιδ. 54.

ἰχθυ-νόμος, ον, ὁ ἄρχων τῶν ἰχθύων, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 643.

ἰχθυο-βολεύς, ἰχθυοβόλος, = **ἰχθυβολεύς, ἰχθυβόλος**, Φώτ., Εὐστ. 191. 33, κλ.

ἰχθυό-βρωτος, ον, καταβρωθεὶς ὑπὸ ἰχθύων, Πλούτ. 2. 668A.

ἰχθυο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ἰχθύος, λεπίδος σιδηρέης ἰχθυοειδέος Ἡρόδ. 7. 61.

ἰχθυόεις, εσσα, εν, (ἰχθύς) πλήρης ἰχθύων, πόντος, Ἑλλήσποντος Ἰλ. Ι. 4, 360· ἰχθυόεντα κέλευθα, δηλ. ἡ θάλασσα, Ὀδ. Γ. 177· μυχὸς ἰχθ., ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Ἀριστ. Θεσμ. 324· ὅμοιος πρὸς ἰχθύν, δέμας Ὀππ. Ἁλ. 3. 548. **II.** ἀποτελούμενος ἐξ ἰχθύων, θήρη Ὀππ. Ἁλ. 1. 666· ἰχθυϊκός, ἰχθυόεντα βόλον Ἀνθ. Π. 6. 223.

ἰχθυό-θηρ, θηρος, ὁ, τὸ ἰχθυοειδὲς θηρίον, ὁ κροκόδειλος, Μιχαὴλ Γλυκᾶς Χρον. σ. 273D.

ἰχθυο-θήρας, ου, ὁ ἀγρευτὴς ἰχθύων, ἁλιεύς, «ψαρᾶς», Κύριλλ.· οὕτω καὶ **ἰχθυο-θηρευτής, οῦ, ὁ**, Μανέθων 4. 243· **ἰχθυοθηρητήρ, ῆρος, ὁ**, Ἀνθ. Π. 7. 702.

ἰχθυο-θηρία, ἡ, ἁλιεία, Εὐστ. (;)· ἡ **ἰχθυοθηρικὴ** (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Α', 97.

ἰχθυό-θηρον, τό, = **κυκλάμινος**, Διοσκ. (Νόθ.) 2. 194.

ἰχθυο-κένταυρος, ὁ, ἡ, «τὰ μὲν ἄνω μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος, τὰ δὲ ἐξ ὀμφαλοῦ μέχρις οὐραίου δελφίς», ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 34.

ἰχθυόκεντρον· «τρίαιναν» Ἡσύχ.

ἰχυό-κολλα, ἡ, ἡ «ψαρόκολλα», Διοσκ. 3. 102, Γαλην. τ. 13, σ. 738, Γεωπον. 13. 14, 13. **2)** παρὰ Πλινίῳ, ὁ ἰχθὺς ὁ παράγων αὐτήν, ἀντακαῖος, 32. 27.

ἰχθυο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τοὺς ἰχθῦς, Φιλῆς περὶ Ζῴων 80. 6.

ἰχθυο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ ἰχθύων, Ἀθήν. 308D, 360D.

ἰχθυο-λύμης [λῡ], ου, ὁ, ὁ λυμαινόμενος τοὺς ἰχθῦς, καταστροφεὺς αὐτῶν, κωμικὸν ἐπίθετον τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀγαπώντων καθ' ὑπερβολὴν ἐδέσματα ἐξ ἰχθύων, τὸ τοῦ Ὁρατίου pernicies macelli, Ἀριστοφ. Εἰρ. 814.

ἰχθυό-μαντις, εως, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἰχθύων μαντευόμενος, Ἀθήν. 333D, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 8. 5.

ἰχθυό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν ἰχθύος, Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 16B.

ἰχθυ-οπτίς, ίδος, θηλ. ἐπίθ., κατάλληλος πρὸς ὄπτησιν ἰχθύων, ἐσχάραι ἰχθυοπτίδες Πολυδ. Ϛ', 88, Ι', 95, Ἡσύχ.

ἰχθυο-πώλαινα, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., γυνὴ πωλοῦσα ἰχθῦς Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 1. (Ἀθήν. 612B).

ἰχθυοπωλεῖον, ἴδε **ἰχθυοπώλιον**.

ἰχθυο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἰχθῦς, συχν. παρὰ Κωμ., ὡς Ἀριστοφ. ἐν Ἀποσπ. 344. 10, Ἀντιφάνης, ἐν «Βουταλίωνι» 1. 7, Ἄλεξ. ἐν «Δορκίδι» 1, κ. ἀλλ.·— θηλ. **ἰχθυόπωλις** ἀγορά, ἔνθα πωλοῦνται οἱ ἰχθύες, «τὰ ψαράδικα», Πλούτ. 2. 849D·— **ἰχθυοπωλέω**, πωλῶ ἰχθῦς, Πολυδ. Ζ', 26.

ἰχθυο-πωλία, ἡ, τὸ πωλεῖν ἰχθῦς, Ἀθήν. 276F, Πλούτ. 2. 668A· ἐκτὸς ἂν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀναγνωσθῇ **ἰχθυοπώλια** κατὰ τὸν Schneid.

ἰχθυο-πώλιον, τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦνται ἰχθύες, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 4· **ἰχθυοπωλεῖον** ἐν Πλουτ. 2. 668A· ἀμφότεροι δ' οὗτοι οἱ τύποι ἀπαντῶσι καὶ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Βατρ. 1100.

ἰχθυόρροος, ον, συνῃρ. -ρους, ουν, (ῥέω) ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἐν τοῖς ῥεύμασιν αὐτοῦ ἔχων πλῆθος ἰχθύων, τὸν ἰχθυόρρουν ποταμὸν Τιμοκλ. παρ' Ἀθην. 342A.

ἰχθυο-τροφεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, μέρος ἔνθα τρέφονται ἰχθύες, Ἀθήν. 208A, πρβλ. 541F.

ἰχθυο-τροφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἰχθυοτροφίαν, Γεωπον. 20. 1.

ἰχθυο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἰχθῦς, πλήρης ἰχθύων, διαβρομὰς ἰχθυοτρόφους Πλουτ. Λούκουλλ. 39, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἰχθυόεν**.

ἰχθυουλκός, ὁ, (ἕλκω) ἁλιεύς, ψαρᾶς, Φώτ., Σουΐδ.· παρ' Ἡσυχ. καὶ Θεοδωρήτ. ἐν Ἐπιστ. 76 φέρεται **ἰχθυολκός**.

ἰχθυοφᾰγέω, τρώγω ἰχθῦς, τρέφομαι ἐξ ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 4.

ἰχθυοφᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἰχθῦς, Εὐστ. 135. 19.

ἰχθυο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων ἰχθῦς, Ἀθήν. 345E·— οἱ Ἰχθ. ἄνδρες, οἱ ἐσθίοντες ἰχθῦς, φυλή τις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Ἡρόδ. 3. 19, πρβλ. Στράβ. 769 κέξ., Παυσ. 1. 33, 4· ἑτέρα φυλὴ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Στράβ. 720.

ἰχθυοφορέω, φέρω ἰχθῦς, Ἐτυμ. Μ. 117. 26.

ἰχθυο-φόρος, ον, ἔχων ἰχθῦς, κρηνῖδας ἰχθυοφόρους Κτησίας ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 46. 32. **2)** φέρων, μεταφέρων ἰχθῦς, πλοῖα Ἑβδ. (Ἰώβ, Μ', 26).

ἰχθυ-πᾰγής, ές, ἐμπηγνύμενος εἰς τὸν ἰχθύν, ἄγκιστρον Ἀνθ. Π. 6. 27.

ἰχθῦς [ἴδε ἐν τέλ.], ύος, ὁ· αἰτ. **ἰχθύν**, παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡσαύτως **ἰχθύα** Ἀνθ. Π. 9. 277, ἴδε ἐν τέλ.: κλητ. **ἰχθῦ** Ἤριννα 2, Κράτης ἐν «Θηρίοις» 1. 9·— πληθ. **ἰχθύες**, αἰτ. **ἰχθύας**, συνῃρ. **ἰχθῦς**, Ὀδ. Ε. 53, ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κωμ., πρβλ. Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 8, Ἄρχιππον ἐν «Ἰχθύσι» 14 πρός: Ἀντιφάν. ἐν «Βουταλίωνι» 1. 12, Ἔφιππον ἐν «Φιλύρᾳ» 2, οὕτω καὶ παρ' Ἀριστ., κλ.—Κατὰ τὰ Α. Β. (44. 22) «ἰχθῦς, ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν Ἀττικώτερον ἤπερ ἰχθύας»—

δυΐκ. **ἰχθῦ** Ἀντιφάν. ἐν «Προβλήματι» 1. 15· πρβλ. **ὀφρύς.** Ὡς καὶ νῦν, ἰχθύς, «ψάρι», ὠμηστής Ἰλ. Ω. 82, πρβλ. Φ. 122, 203, Ὀδ. Ξ. 126, κτλ.· — παροιμ., ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 1, κτλ.· — μεταφορ., ἐπὶ μωροῦ ἀνθρώπου, Πλούτ. 2. 975B. **II.** ἐν τῷ πληθ., **οἱ ἰχθύες**, ἡ τῶν ἰχθύων ἀγορὰ ἐν Ἀθήναις, παρὰ τοὺς ἰχθῦς Ἀριστοφ. Σφ. 789, Βάτρ. 1068, Ἀντιφάν. ἐν «Κνοιθ.» 2· πρβλ. **λάχανον, μύρον,** κτλ. [ῡ ἐν δισυλλ. πτώσεσιν· ῠ ἐν τρισυλλάβ. καὶ ἐν ἅπασι τοῖς συνθέτοις: τὴν δὲ ἐξαίρεσιν **ἰχθῦν**, Θεόκρ. 21. 49, ἀφαιρεῖ ἡ διόρθωσις τοῦ Meineke **ἰχθύ'**].

ἰχθῠσι-λῃϊστήρ, ῆρος, ὁ, κλέπτης τῶν ἰχθύων, Ἀνθ. Π. 7. 295· κ. ἄλλως **ἰχθυολῃϊστήρ,** ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 687.

ἰχθῠ-τόκος, ον, γεννῶν, παράγων ἰχθῦς, μνημον. ἐκ τοῦ Νόνν.

ἰχθῠ-φάγος [ᾰ], **ον,** = **ἰχθυοφάγος,** Ἀνθ. Π. 9. 83.

ἰχθῠ-φόνος, ον, φονεύων ἰχθῦς, Ὀππ. Κυν. 2. 444.

ἰχθυώδης, ες, = **ἰχθυοειδής,** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 29, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-δῶς,** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 10. **II.** ὡς τὸ **ἰχθυόεις,** πλήρης ἰχθύων, λίμνη ἰχθυώδης Ἡρόδ. 7. 109.

ἴχλα· «κίχλα» Ἡσύχ.

ἴχμα, τό, πιθαν. ἐφθαρμ. ἀντὶ **ἴθμα,** «ἴχματα· ἴχνια» Ἡσύχ.· ἴδε Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου 218.

ἰχναῖος, α, ον, (ἴχνος) ὁ κατ' ἴχνος καὶ κατὰ πόδας παρακολουθῶν τινι, περὶ τῆς Θέμιδος καὶ Νεμέσεως, Ἰχναίη τε Θέμις Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 94, Λυκόφρων 129· Ἰχναίη .. Νέμεσις Ἀνθ. Π. 9, 405·— ὁ Στράβ. (435) φαίνεται ὅτι παράγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Ἴχναι, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Θέμιδος.

ἰχνάομαι, ἀποθ., = **ἰχνεύω,** «ἰχνᾶται· ἰχνοσκοπεῖ» Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἰχνεία, ἡ, τὸ ἰχνεύειν, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3. 7.

ἰχνε-λάτης, ἴδε ἐν λ. **ἰχνηλάτης.**

ἴχνευμα, τό, ἴχνος, Πολυδ. Ε', 11.

ἰχνεύμων, ονος, ὁ, ὁ ἀνιχνεύων· ἐντεῦθεν, **1)** ζῷόν τι τῆς Αἰγύπτου ὅμοιον ἰκτίδι, ὅπερ ἀνιχνεύει τὰ ᾠὰ τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 2· καλεῖται καὶ **ἰχνευτής,** Ἡρόδ. 2. 67, κλ. **2)** εἶδος σφηκῶν θηρευόντων τὰς ἀράχνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, κλ.

ἴχνευσις, εως, ἡ, τὸ ἰχνεύειν, Ξεν. Κυν. 3. 4., 10, 5.

ἰχνεύτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰχνευτήρ,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1907.

ἰχνευτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετ., ὃν δεῖ ἰχνεύειν, ἰχνευτέα ἡ δικαιοσύνη Φιλόστρ. 262.

ἰχνευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῇ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 1. 76, 449· ὡς ἐπίθετ., ἰχνευτὴρ ταρσὸς Νόνν. Δ. 46. 115.

ἰχνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἰχνεύων, Πολυδ. Ε', 10. 17· ἰχν. κύων, ὁ διὰ τῆς ὀσφρήσεως εὑρίσκων τὸ θήραμα, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 16·— **Ἰχνευταὶ** ἦτο ἡ ἐπιγραφὴ σατυρικοῦ δράματος ταῦ Σοφοκλέους. **III.** = **ἰχνεύμων** I, ἴδε ἐν λέξει.

ἰχνευτικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἀνιχνεύειν, κύων Αἰλ. π. Ζ. 6. 59.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** δι' ἰχνεύσεως, Εὐστ. Πονημάτ. 174. 51.

ἰχνεύω, (ἴχνος) ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ, Σοφ. Αἴ. 20, Ο. Τ. 221, 475· ἰχν. θῆρας κυσὶ Εὐρ. Κύκλ. 130· κύνες ἰχνεύουσαι Πλάτ. Νόμ. 654E· μεταφορ., κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων, ζητῶν νὰ εὕρῃ τὴν ψῆφον νὰ ψηφίσῃ κατὰ σοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 802· ἰχν. τὰ λεχθέντα Πλάτ. Παρμ. 128C· τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 401C·— ἰχνεύεις .. τίς εἰμ' ἐγώ .. ; Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 227. **2)** ἰχνεύω τὰ ὄρη, περιέρχομαι τὰ ὄρη κυνηγῶν, Ξεν. Κυν. 4. 9.— Παρὰ Πινδ. Π. 8. 48, ὁ Böckh ἀναγινώσκει ἰχνέων (ἀκολουθῶν τοῖς ἴχνεσι ..) χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ βελτίων ἡ διόρθωσις τοῦ Ἑρμάννου οἰχνέων (ἰχνεύων Christ.).

ἰχνηλᾰτέω, ἀνιχνεύω, κατ' ἴχνη ἀναζητῶ, Φίλων 1. 12., 2. 475, Εὐστ. Πονημάτ. 128: 10.

ἰχν-ηλάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἰχνηλατῶν, ὁ κατ' ἴχνη ἀναζητῶν, ἀληθείας Πλούτ. 2. 762B·— ποιητ. **ἰχνελάτης** Ἀνθ. Π. 6. 183, Πλαν. 289.

ἰχν-ηλάτησις, εως, ἡ, τὸ ἰχνηλατεῖν, κατ' ἴχνη ἀναζητεῖν, Εὐστ. Πονημάτ. 301. 59.

ἰχνηλᾰτία, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ε', 11: ἀναγνωστέον **ἰχνηλασία,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 507.

ἰχνηλατικός, ή, όν, = **ἰχνευτικός,** Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 8. —Ἐπίρρ. **-κῶς,** Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 90.

ἴχνιον, τό, ὑποκρ. τοῦ **ἴχνος** μόνον κατὰ τύπον (ἴδε Chandler, Gr. Accents § 340), ἴχνος, «πατημασιά», ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν Ὀδ. Τ. 436· μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο, τὴν παρηκολούθει κατὰ πόδας, Ε. 193, Ἰλ. Σ. 321· κατ' ἴχνιά τινος βαίνειν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 575, Κόϊντ. Σμ. 361· ἴχνιον ἑδράσασθαι, στηρίξαι τὸν πόδα, Ἀνθ. Π. 6. 70. **2)** μεταφορ., ἴχνος, λείψανον, ἀγλαΐης αὐτόθι 58.

ἴχνιππος· «ὅπου οἱ λίθοι τρίβονται. ἀκόνη» Ἡσύχ.

ἰχνο-βάτης [ᾰ], ὁ, ὁ βαίνων ἐπὶ τοῖς ἴχνεσί τινος, ἰχνηλάτης, ὄνομα θηρευτικοῦ κυνός, Ὀβιδίου Μεταμορφ. 3. 107.

ἰχνο-βλᾰβής, ές, βλαφθεὶς εἰς τὸν πόδα, Μανέθων 4. 500.

ἰχνο-γρᾰφία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ γράφειν τὰ ἴχνη, τὰς κυριωτάτας γραμμάς, σχεδίασμα. Βιτρούβ. 1. 2, § 20.

ἰχνο-πέδη, ἡ, εἶδος δεσμοῦ ἢ παγίδος, Ἀνθ. Π. 6. 109., 7. 626.

ἴχνος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.)· — ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἴχνος ποδὸς κτλ., Ὀδ. Ρ. 317, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 678, Ἡρόδ. 4. 82, Πινδ., κλ.· μεταφορ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 695· ἐς ταὐτὸν ἐλθὼν .. ἴχνος λόγων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 845, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1184· Σοφ. Ο. Τ. 109· ἴχνος τειχέων Εὐρ. Ἑλ. 108· ἴχνη τῶν πληγῶν Πλάτ. Γοργ. 524C· Αἰσχίν. 84. 22: — Φράσεις, ἴχνος ποδὸς θεῖναι, Λατ. vestigia ponere, Εὐρ. Ὀρ. 234, Ι. Τ. 752· θέσθαι Ἀνθ. Π. 7. 464· λεπτὸν ἴ. ἀρβύλης τίθετε, βαδίζετε ἐλαφρῶς, ἡσύχως, Εὐρ. Ὀρ. 140· ἴχνος ἐπαντέλλειν ποδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 104· ἴ. ἐρείδειν Ἀνθ. Π. 5. 301· ἐν ἴχνεσί τινος πόδα νέμειν Πινδ. Ν. 6. 27, Σοφ. Αἴ. 32, Πλάτ. Πολ. 410B, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1059, Πλάτ. Ἐπιστ. 330E, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 276D, ἐν Θεαιτ. 187E· ἴχνους προσάπτεσθαι, ἐκ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 290D· ἴχνη ὑποψίας εἴς τινα φέρει Ἀντιφῶν 119. 7, πρβλ. Ξεν. Κυν. 6. 15, κτλ. **2)** ποιητ., πούς ἢ κνήμη, ἀντίθετ. τῷ **ὠλένῃ,** Εὐρ. Βάκχ. 1134. **3)** τὸ τραχὺ πέλμα τοῦ ποδός, Γαλην. 12. 195A· τὸ πέλμα ὑποδήματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827, πρβλ. Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 330.

ἰχνο-σκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τὰ ἴχνη, ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς Αἰσχύλ. Χο. 227· ἰχν. καὶ στιβεύειν τὸ μέλλον Πλούτ. 2. 399A.

ἰχνοσκοπία, ἡ, τὸ ἰχνοσκοπεῖν, Πλούτ. 2. 917F.

ἰχὼρ [ῐ], **ῶρος,** ὁ, ὁ αἰθέριος χυμὸς ὁ ῥέων εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν, Ἰλ. Ε. 340· Ἐπικ. αἰτ. **ἰχῶ** ἀντὶ **ἰχῶρα,** ὡς τὸ **γέλω** ἀντὶ **γέλωτα** καὶ **ἱδρῶ** ἀντὶ **ἱδρῶτα,** Ἰλ. Ε. 416·— βραδύτερον ἁπλῶς, = αἷμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1480. **II.** τὸ ὑδατῶδες μέρος τῶν ζωϊκῶν χυμῶν, Λατ. serum· τοῦ αἵματος, Πλάτ. Τίμ. 83C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 11 (ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 9), π. Ζ. Μορ. 1. 4, 8· τῆς χολῆς, Ἱππ. 396. 8· τοῦ γάλακτος, ὡς τὸ **ὀρρός,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 6· τὸ ὑγρὸν τὸ ῥέον ἐξ ἡμιόπτου κρέατος ὅταν διατέμῃ τις αὐτό, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399E· ὁ χυμὸς τῶν φύλλων, Διοσκ. 1. 172· ἀλλ' ὡσαύτως, **2)** ἐπὶ ἐφθαρμένων καὶ ῥυπαρῶν χυμῶν, πῦον, «ἔμπυον», ὕλη, Λατ. pus, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911· ἰχῶρες ὑδαρεῖς ὕπωχροι, ῥέοντες ἐκ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 2. **III.** τὸ δηλητήριον ὄφεων, ὁ αὐτ π. Θαυμασ. 141· ἐπὶ τῆς νάφθης, αὐτόθι 97.

ἰχορω-ειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἰχῶρα ἢ ὀρρόν, ἰχωροειδὲς αἷμα, «τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ μοχθηρὰν ὑγρότητα λεπτὴν .. καὶ διαβρωτικὴν» Ὑπόμν. Γαλην. εἰς Ἱππ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19,8.

ἰχωρορροέω, (ῥέω) ἐκβάλλω ἰχῶρα, πυώδη ὕλην, σύριγγες .. ὅσαι .. ἰχωρορροοῦσιν αἰεὶ Ἱππ. 200E· παρὰ μεταγεν., **ἰχωρροέω,** Διοσκ. 3. 26, Ἐρωτιαν. σ. 126.

ἰχωρώδης, ες, = **ἰχωροειδής,** Ἱππ. 494. 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 7, 3.

ἶψ, (οὐχὶ **ἴψ**), ὁ, γεν. **ἰπὸς** [ῑ], ὀνομ. πληθ. **ἶπες·** (ἴπτομαι)·— σκώληξ καταστρέφων κέρατα καὶ ξύλα, Ὀδ. Φ. 395· ὡσαύτως, ὁ τρώγων τὰ βλαστήματα τῶν ἀμπέλων, ὡς τὸ **ἶξ.** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 10, 5, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 5, Στράβ. 613.

ἴψαο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἴπτομαι.**

ἴψοι, ἴψηλος, Αἰολ. ἀντὶ **ὕψοι, ὑψηλός,** ἴψοι δὲ τὸ μέλαθρον .. ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες Σαπφὼ ἐν Ἐπιθαλαμ. 91 [73], κτλ., ἴδε Ahr. D. Aeol. σ. 81. (Ἐν Λυρ. Ἀνθολ. Brhk. **ὕψοι**).

ἴψος ἢ **ἰψός,** ὁ, εἶδος φελλόδρυος ἢ ἴσως τὸ Pyrus Cretica, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 2. **2)** παρ' Ἡσυχ., = **κισσός:** «ἰψόν· τὸν κισσὸν Θ(ο)ύριοι».

ἴω, ὑποτακτ. τοῦ **εἶμι.**

ἰῶ, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **ἰάου,** προστ. τοῦ **ἰάομαι.**

ἰώ, ἐπιφώνημα, ὡς ἐν τῷ Λατ. io triumphe! — τιθέμενον μόνον ἢ διπλοῦν, σπανίως τριπλοῦν, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 125, τίθεται ἰδίως ἐπὶ ἐπικλήσεως βοηθείας, ἰὼ μάκαρες, ἰὼ θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 96, Σοφ. Φιλ. 736. **2)** συχνάκις ὡσαύτως ἐπὶ θλίψεως ἢ παθημάτων, ἰὼ δύστανος Σοφ. Ἀντ. 850· κτλ.· κ. μ. γεν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1305, κτλ. **II.** μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, ἰὼ ἰή αὐτόθι 1485· [ῐ, ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε ῑ, ἐν ἀναπ. καὶ δακτυλ. στίχοις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1455, 1537, Σοφ. Ἠλ. 150, Εὐρ. Ἄλκ. 741].

Ἰὼ [ῑ], **Ἰοῦς,** ἡ· αἰτ. **Ἰώ,** προσέτι **Ἰοῦν** Ἡρόδ. 1. 1· κλητ. **Ἰοῖ** Αἰσχύλ. Πρ. 635, κλ.:— θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. **II.** ὄνομα τῆς σελήνης ἐν Ἄργει, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 92.

ἰωά, = **ἰώ,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 1070.

ἰωβήλ, = τῷ ἑπομ., Ὠριγέν. VII. 20D, Σύγκελλ. 185. 4.

ἰωβηλαῖος, ου, ὁ, ἔτος ἀφέσεως παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις κατὰ πεντηκονταετίαν. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ χρεῶσται ἀπηλλάσσοντο τῶν δανείων, καὶ οἱ ἐν δουλείᾳ ὄντες ἠλευθεροῦντο κτλ., Διαθήκη τῶν δώδεκα Πατρ. 1065C, Ὠριγέν. I. 520A, III. 1076A, κλ.

ἰώβηλος, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 12, 3.

ἰώγα, ἴδε **ἰών, ἰώνγα.**

ἰωγή, ἡ, Ἐπικ. λέξις ὡς τὸ **σκέπας,** σκέπη, Βορέω ὑπ' ἰωγή, ὑπὸ σκέπην ἀπὸ τὸν βόρειον ἄνεμον, Ὀδ. Ξ. 533.

ἰώδης, ες, (ἴον, εἶδος) ἔχων χρῶμα ἴου, Ἱππ. Προγν. 40.

ἰώδης [ῑ], **ες,** (ἰός, εἶδος) ὅμοιος πρὸς σκωρίαν, ἔχων χρῶμα

σκωρίας, Θεοφρ. π. Λίθ. 37, κτλ. **II.** δριμύς, πικρός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· δηλητηριώδης, Ἀθήν. 42Α· τὸ ἰῶδες, ἐπὶ τοῦ φθόνου, ὁ φθόνος, Πλούτ. 2. 565C.

ἰωή, ἡ, (ἴδε **αὔω**) πᾶς ἰσχυρὸς ἦχος· ἡ κραυγὴ ἢ βοὴ ἀνδρῶν, Ἰλ. Κ. 130, κτλ.· ἦχος φόρμιγγος, Ὀδ. Ρ. 261· ἐπὶ ἀνέμου, Ἰλ. Δ. 276, Λ. 308· ἐπὶ πυρός, Π. 127· ἐπὶ βημάτων, Ἡσ. Θ. 682· ἡ τῶν ὅπλων κλαγγή, Κόλουθ. 56· ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21, 90· ἰ. Λατινίς, ἡ Λατινικὴ γλῶσσα, αὐτόθι 19. 102· — Ἐπικὴ λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 216.

ἰωθείς· «ὀξυνθείς» καὶ «**ἰώθη**· ὠξύνθη. ἐχολώθη» Ἡσύχ.

ἰωκή, ἡ, (**διώκω**, πρβλ. **Δδ** II. 10)· — καταδίωξις, Ἰλ. Ε. 521. Αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ἰώξ**), ἰῶκα Λ. 601.

ἰωλία, ἡ, (**ἴα**) = **φήμη**, Ἡσύχ.

ἰών, **ἰώνγα**, Βοιωτ. ἀντὶ **ἐγώ**, **ἔγωγε**, Ἀπολλ. π. Ἀντ. 324Β.

Ἴων, ωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ξούθου (ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος) καὶ τῆς Κρεούσης, ἐξ οὗ ἡ φυλὴ τῶν Ἰώνων, Ἡρόδ. 7. 94, κτλ.· — **Ἴωνες**, οἱ, ἴδε Clinton 1. 53, κέξ.:— **Ἰωνία**, ἡ, ἡ χώρα αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 771.

ἰωνία, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, ἴδε **ἰωνιά**, 2.

ἰωνιά, ᾶς, ἡ, (ἴον) λειμὼν ἴων, Λατ. violarium, Ἀριστοφ. Εἰρ. 577· 2) τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 4. **II.** = **χαμαίπιτυς** Ἀθήν. 681D.

Ἰωνίζω. μιμοῦμαι τοὺς Ἴωνας, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.

Ἰωνικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἴωνας, ἐκτεθηλυμμένος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 46· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον, θηλυπρεπῶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 163· — τὸ Ἰωνικὸν μέτρον, μέτρον συνιστάμενον ἐξ Ἰωνικῶν στίχων ὡς τοῦ Ὁρατίου ἐν Ὠδ. Γ. 12· — ἀνώμ. θηλ. **Ἰωνίς, ίδος**, Παυσ. 6. 22, 7, κτλ.· — ὡσαύτως **Ἰωνιάς, άδος**, Ἀθήν. 681D.

ἰωνίσκος, ὁ, Ἐφέσιον ὄνομα τοῦ ἰχθύος **χρυσόφρυος**, Ἀθην. 328C.

Ἰωνιστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, Α. Β. 572.

Ἰωνο-κάμπτης, ου, ὁ, ὁ κάμπτων μαλακῶς τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν ἐν τῷ ᾄδειν ὡς οἱ Ἴωνες, Πλούτ. 2. 539C.

Ἰωνό-κυσος, ἀκόλαστος, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 28.

ἰωρός, ὁ, (**ὥρα, οὖρος**, ἴδε **Ιι** II. 5), φύλαξ τῆς πόλεως, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 330.— Παροιμ., οὐδ' ἐντὸς ἰωροῦ, οὐδ' ἐν ἀσφαλείᾳ, Σουΐδ., Παροιμιογρ. Gaisf. σ. 87.

ἰῶτα, Καλλίας παρ' Ἀθην. 453D, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον ι· — παροιμ. ἐπὶ πράγματος λίαν μικροῦ, τὸ σμικρότατον τῶν γραμμάτων (τὸ Ἑβρ. jôd), ἰῶτα ἓν .. οὐ μὴ παρέλθῃ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 18.

ἰωτακισμός, οῦ, ὁ, τὸ προφέρειν τὸ ἰῶτα μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως, π. χ. Troiia, Maiia, Spald. Quintil. 1. 5, 32, Isid. Etym. 1. 32, 5. **II.** ἐπανάληψις τοῦ ι, ὡς Junio Juno Jovi jure irascitur, Marc. Capell. § 514.

ἰωτίζω, γράφω διὰ τοῦ ἰῶτα, Μοσχόπ. π. σχεδ. σ. 55· — οὕτως, **ἰωτογραφέω**. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 921.—ἴδε Κόντου Γλωσσ.

ἰωχμὸς [ῐ], ὁ, = **ἰωκή**, Ἰλ. Θ. 89, 158· ἰωὴ ἀσπέτου ἰωχμοῖο· Ἡσ. Θ. 683, πρβλ. Θεόκρ. 25. 279.

ἴωψ, ωπος, ὁ, μικρός τις ἰχθύς, Ἀθήν. 229Α, 300F

J

[J, ι, j ἢ y (iod, jod ἢ yod), τὸ ἰῶτα νεκρόν, γράμμα ὑποθετικόν, κοινῶς ἡμίφωνον νομιζόμενον, προφερόμενον δ' ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς συμφωνοειδὲς ἰῶτα, ἤγουν ὡς ι ἢ ὡς ι ἐπιφερομένου φωνήεντος, σχεδὸν δηλαδὴ ὡς τὸ οὐρανικὸν γ ἑπομένου ε ἢ ι, οἷον· ιατρός ιατρὸς γιατρός, ιεράκιον ιεράκι γεράκι, γηγενής, κλπ. Τὸ ὑποθετικὸν τοῦτο γράμμα οὐδέποτε οὐδαμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἢ γλώσσης εὕρηται οὐδὲ μνημονεύεται, προσελήφθη δ' ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρα λεξικῷ μόνον διότι ἐπ' ἐσχάτων χρόνων εἰσήχθη διὰ τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γραμματικήν, καὶ ταῦτα πρὸς θεωρητικὴν ἑρμηνείαν ἐτυμολογικῶν τινων καὶ προσῳδικῶν φαινομένων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μάλιστα δὲ πρὸς μερικὴν ἐξήγησιν τῆς καλουμένης 'ἀντεκτάσεως' ἢ 'ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως'. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τὸ ἰῶτα νεκρὸν (ι)—

Α'. Ἀρκτικὸν μὲν ὂν διεσώθη ἔν τισι λέξεσιν ὡς δασὺ πνεῦμα ('), οἷον· Ἰνδ. yás, ὅς· Αὐεστ. yākar, Λατιν. iecur, ἧπαρ· Ἰνδ. yajñás (λατρεία), ἁγνός· Ἰνδ. yu-hmá, Γοτθ. jus, ὑμεῖς· (ἀλλ' Αἰολ. ὔμμες)· ἐν ἄλλαις δὲ λέξεσιν ὡς ζ, οἷον· Ἰνδ. yugám, Λατ. iugum, ζυγόν· Ἰνδ. yávas, Λιθουαν. javai (σῖτος), ζειαί· yūshas (ζωμός), Λατ. ius (Γαλλ. jus), ζωμός, ζύμη.

Β'. Κείμενον δὲ μεταξὺ δύο φωνηέντων, ἐξέπεσε τέλεον ἀπολωλός, οἷον· ˚δϝειος δέος (πρβλ. δείδω), ˚φθοια φθόη· ˚τρειες τρέες (ἐν Γόρτυνι), τρεῖς· τιμαιο, φιλειο, μισθοιο (τιμάω, φιλέω, μισθόω). Ἐν πολλοῖς δ' ὅμως διεσώθη ὡς ι ἰδίᾳ ἐν τοῖς συμπλέγμασι κι (= ϝι) καὶ ιι, ἑπομένου φωνήεντος, οἷον· φυίω μεθυίω ἀλυίω (ἐν Λέσβῳ)· υἱὺς υἱὸς (ἀλλὰ καὶ ὑός)· ἰιατῆραν (= ἰατῆρα), Παφίιας (ἐν Κύπρῳ)· Δαμάτρυιυς ἰιαροῖσι, διία (ἐν Παμφυλίᾳ)· ἔτι δ' ἐν τοῖς συγκριτικοῖς πλει'ων, χερει'ων, καλλι'ων, ἡδι'ων, ἐχθι'ων κλπ. (πρβλ. καὶ τιθεῖμεν, φιλεῖμεν, λύσαιμεν, τιθεί'ην, διδοί'ην κλπ.).

Γ'. Εὑρισκόμενον δὲ κατόπιν συμφώνου ἢ περιεσώθη ὡς ι, ἢ ἐξέπεσεν ἀντεκτεῖναν τὴν προηγουμένην συλλαβήν.

α'. ι περισωθὲν ὡς ι.

(1) αϝι ανι αρι, οϝι ονι ορι = αι οι, οἷον· ˚ἀϝιετος (πρβλ. Λατ. avis), αἰϝετός (αἰβετός· ἀετός, Ἡσύχ.), Ἀττ. ἀετός· ˚δαϝιο, ˚δαιϝο. δαίω (πρβλ. Διδαίϝων ἐν Κορίνθῳ)· ˚κλαϝιο, κλαίω, Ἀττ. κλάω· ˚καϝιο, καίω, Ἀττ. κάω.

(2) Ἐκ τῶν ασι οσι εσι υσι ισι, ἐκπεσόντος τοῦ σ, προέκυψεν αι οι ει υι ιι ἢ ῑ, οἷον· ˚νασιο (νάσσαι), ναίω· ˚λιλασιο- (Ἰνδ. lālasas, ποθῶν), λιλαίομαι, λιλάω· ˚τοσιο (Ἰνδ. tasya), τοῖο, Δωρ. τῶ, Ἀττ. τοῦ· ˚ἐμεσιο, ἐμεῖο = ἐμοῦ· ˚ἀλεθεσια (ἀληθές), ἀλήθεια· ˚γεγονεσια, γεγονεῖα· ˚ἐσιεν (Ἰνδ. syám), εἴην· ˚τελεσιο, τελείω· ˚ἰδυσια, ἰδυῖα· ˚κονισιο (κονίσαλος) κονῑ'ω· ˚ὀσιο-, οἴομαι, κτλ.

β'. ι ἐκπεσὸν μὲν ἀντεκτεῖναν δὲ τὴν προηγουμένην συλλαβήν.

Τὸ σύμπλεγμα ντι πανταχοῦ ἐτράπη πρῶτον μὲν εἰς νσ, εἶτα δ' εἰς σ μετ' ἀντεκτάσεως, οἷον·

	Κρήτ. Θεσσ.	Λεσβ.	Ἰων. Ἀττ.	Δωρ.
*παντια	πάνσα	παῖσα	πᾶσα	πᾶσα
*μοντια	*μονσα	μοῖσα	μοῦσα	μῶσα
*λεγοντια	λέγονσα	λέγοισα	λέγουσα	λέγωσα
*τιθεντια	τιθένσα	τιθεῖσα	τιθεῖσα	τιθῆσα
τάνς	τάνς	ταίς	τάς	τάς
*ἐνς	ἕνς	εἷς	εἷς	ἧς

Κατὰ τἀνωτέρω τὸ ι κατόπιν συμφώνου ἐκπεσὸν ἀντεξέτεινε τὸ α ε ο τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, οὕτως ὥστε ἀρχέγονα μὲν ανι αρι ονι ορι αϝι οϝι ἀντεξετάθησαν εἰς αι οι, ἀρχέγονα δὲ ενι ερι ινι ιρι υνι υρι εἰς ει ῑ ῡ, οἷον· ˚φανιο φαίνω, ˚τεκτανιο τεκταίνω, ˚σπαριο σπαίρω, ˚ἀγκονια ἄγκοινα, ˚μορια μοῖρα, ˚δαϝιο δαίω, ˚κλαϝιο κλαίω, ˚ἀμοϝια (ἀμοιϝὰν ἐν Κορίνθῳ) ἀμοιβή, ˚κτενιο κτείνω, ˚φθεριο φθείρω, ˚περια πεῖρα, ˚κρινιο κρῑ'νω, ˚ὀτρυνιο ὀτρῡ'νω. Ἐνταῦθα καταλεκτέον καὶ τὸ ˚ἀλιος ἄλλος, ὅπερ Αἰολικῶς ἐνίοτε τρέπεται εἰς αἶλος, οἷον· αἴλων (ἐν Κύπρῳ) = ἄλλων· αἰλότρια (ἐν Ἤλιδι) = ἀλλότρια (πρβλ. αἰλότροπον· ἀλλοιότροπον παρ' Ἡσυχίῳ). Ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ φαινομένῳ τούτῳ τῆς ἀντεκτάσεως παρατηρητέον ὅτι ἐν τοῖς ενι ερι ινι ιρι τὸ ι ἐν μὲν τῇ Αἰολίδι (τῆς Λέσβου) ἀφωμοιώθη τῷ προηγουμένῳ συμφώνῳ, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντεξέτεινε τὸ προηγούμενον ε ι υ, οἷον· ˚κτενιο ˚φθεριο ˚οἰκτιριο ˚ὀτρυνιο ἐν μὲν Λέσβῳ· κτέννω φθέρρω οἰκτίρρω ὀτρύννω, ἀλλαχοῦ δέ· κτείνω φθείρω οἰκτῑ'ρω ὀτρῡ'νω. Ἡ Αἰολικὴ αὕτη ἔκτασις ἐφαρμόζεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ λι ἔνθα τὸ ἐκπεσὸν ι ἀφωμοιώθη τῷ λ καὶ παρήγαγε λλ, οἷον· ˚ἀλιος (Λατ. alius) ἄλλος· (ἐν Κύπρῳ καὶ αἶλος, ὡς ἀνωτέρω)· ˚καλιος (Ἰνδ. kalyānas 'ὡραῖος') κάλλος· ˚στελιο στέλλω· ˚αἰολιο αἰόλλω· ˚ποικιλιο ποικίλλω· ˚φυλιον (Λατ. folium) φύλλον· (˚πολϝιο) ˚πολιο πολλοί, κλπ.

Σημ. 1. Τὸ κι (ki, qi) ἐν μὲν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ καὶ μέρει τῆς Θεσσαλίας, ἔτι δ' ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Κρήτῃ, ἐμφανίζεται ὡς ττ, ἀλλαχοῦ δ' ὡς σσ, οἷον (ἐκ ῥίζης pāq) πάτταλος, πάσσαλος· (plāq) πλήττω, πλήσσω· (pēq) πέττω, πέσσω· (γλωχίς) γλῶττα, γλῶσσα· (ἥκιστα) ἥττων, ἥσσων· Λατ. picis, πίττα, πίσσα· (ἐλαχύς) ἐλάττων, ἐλάσσων· (ταχύς) θάττων, θάσσων· (ταραχή) ταράττω, ταράσσω, κλπ.— Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται ἐνίοτε καὶ ἐν τοῖς τι καὶ θι, οἷον· *προτιο, πρόσσω· χαριεντια, χαρίεσσα· *κορυθιο, κορύσσω· Ἰνδ. mádhyas, *μεθιος, Λατ. medius, Βοιωτ. μέττος, μέσσος, Ἀττ. μέσος· *ὀτιος, ὅσος· ἔτι δ' ἐν ἀρχῇ λέξεων, ἔνθα δ' ὅμως τὸ διπλοῦν σύμφωνον ἀναγκαίως γράφεται ἁπλοῦν, οἷον· σεύω, ἀλλ' ἔσσευε, ὅτε σσεύετο (Ἰλ. Ρ. 463)· (ἐκ ῥίζης κιο- 'οὗτος') τήμερον σήμερον, καὶ τῆτες σῆτες.

Σημ. 2. Τὸ gi καὶ di ἐν μὲν Ἀτθίδι καὶ Ἰάδι καὶ ταῖς διαλέκτοις τῆς Λέσβου καὶ Θεσσαλίας καὶ βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος ἐμφανίζεται ὡς ζ (ἐν Λέσβῳ ὡς σδ), ἐν δὲ Βοιωτίᾳ, Θεσσαλίᾳ, Λακωνικῇ, Κρήτῃ, Μεγάροις, Ἤλιδι ὡς δ, οἷον· ˚ἀγιομαι (πρβλ. ἁγνὸς) ἅζομαι, ˚μεγιον (μέγας) μέζων, ˚πεδιος (πεδά, τοῦ ποδὸς) πεζός, (Ἰνδ. dyāus), Λεσβ. Σδεύς, Βοιωτ. καὶ Λακων. Δεύς (καὶ Δδεύς;) Ζεύς.— Ἐπὶ πᾶσι σημειωτέον ἐνταῦθα τὰς ῥηματικὰς καταλήξεις ὀδοντοφώνων ῥημάτων εἰς -άζω καὶ -ίζω (ἐκ τοῦ ˚-αδιο καὶ ˚-ιδιο), ἐν αἷς τὸ ζ διαλεκτικῶς φέρεται καὶ ὡς δδ ἢ σδ, οἷον· φροντίζω, φροντίσδω (ἐν Λέσβῳ)· δοκιμάζω, δοκιμάδδω (ἐν Βοιωτίᾳ)· παίζω, παίδδω (ἐν Λακωνικῇ)· δικάζω, δικάδδω (ἐν Γόρτυνι)· χρήιζω, χρήδδω (ἐν Μεγάροις), κλπ. **[Α. Ν. Γιάνναρης]**

Κ

Κ κ, κάππα, τό, ἄκλ., τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου: ὡς ἀριθμητικόν, κ' = 20, ἀλλὰ ,κ = 20,000. Τὸ ἀριθμητικὸν κα' (21) κεῖται ὡς μία συλλαβὴ ἔν τινι ἐμμέτρῳ ἐπιγραφῇ δημοσιευθείσῃ ὑπὸ τοῦ Keil ἐν τῇ Φιλολογικῇ Ἐφημερίδι τοῦ Bergk (Bergk's Philol. Journal) (1846), σ. 984, ὡς τὸ ζήσασα ἔτη ε', ἐν τέλει ἑξαμέτρου. **I.** τὸ κ εἶναι τὸ ψιλὸν οὐρανισκόφωνον ἄφωνον ἔχον ἀντίστοιχα τὸ μέσον γ καὶ τὸ δασὺ χ. Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλ. κ, Λατ. c (k), q, Σανσκρ. k, kh, k' ἢ ś = τῷ Γοτθ. καὶ Γερμ. ἀρκτικῷ h, καὶ (ἐνίοτε) τῷ μέσῳ g·— ὡς, καρδία, κέαρ, Λατ. cor, Σανσκρ. hrid = Γοτθ. hairto, Ἀρχ. Σκανδιν. hjarta, Ἀγγλο-Σαξον. heorte, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. herza·— **κάλαμος**, Λατ. calamus, culmus, Σανσκρ. kalamas = Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. halam, halm·— **κάνναβις**, Σανσκρ. śanam = Ἀρχ. Σκανδ. hanpr, Ἀγγλο-Σαξον. hœnep, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hauf·— **κεφαλή**, Λατ. caput, Σανσκρ. kapâlas = Γοτθ. haubith, Ἀρχ. Σκανδ. höfud, Ἀγγλο-Σαξον. heâfod, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. houpit·— **κύων (κυν-ός)**, Λατ. canis, Σανσκρ. śvâ (ἀντὶ śvan), = Γοτθ. hunds, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hund, κτλ.·— **νύξ, (νυκτ-ός)**, Λατ. nox (noct-is), Σανσκρ. nak, naktis, = Γοτθ. nahts, Ἀγγλο-Σαξον. niht, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. naht·— **δέκα**, Λατ. decem, Σανσκρ. daśan, = Γοτθ. taihun, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. zehan·— **ὀκτώ**, Λατ. octo, Σανσκρ. ashtâu, = Γοτθ. ahtau, Ἀγγλο-Σαξον. eahta, Γερμ. acht. **II.** μεταβολαὶ τοῦ κ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις, κτλ.· **1)** παρ' Ἴωσι τὸ κ ἀντικαθιστᾷ τὸ χ, ὡς, κιθὼν δέκομαι βάθρακος κύθρη ἀντὶ χιτὼν δέχομαι βάτραχος χύτρα:— οὕτως οἱ παλαιότεροι Ἀττ. μετέβαλλον τὸ χνόος, γνάπτω, ῥέγχω εἰς κνόος, κνάπτω, ῥέγκω. **2)** Παρ' Ἴωσι τὸ κ ἐνίοτε ἀντικαθιστᾷ τὸ π, ὡς **κου, κοτε, κως**, κτλ., ἀντὶ **που, ποτε, πως**, κτλ.· οὕτως, **ἔσκε = ἔνισπεν, ἵππος** Λατ. equus, **σκῦλον** Λατ. spolia, **κώληξ** Λατιν. poples· πρβλ. ὡσαύτως **αἰ-πόλος, πᾶς** καὶ **ἕ-κασ-τος**. **2)** παρὰ Δωρ. τὸ κ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ τ, ὡς **ὅκα, ἄλλοκα, τῆνος** ἀντὶ **ὅτε, ἄλλοτε, κεῖνος**. **4)** παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς τὸ κ προετάσσετο λέξεών τινων, ὡς καπήνη ἀντὶ ἀπήνη, Ἀθήν. 418D. **5)** τὸ γ πρὸ τοῦ κ (ὡς καὶ πρὸ τοῦ γ, χ, ξ) προφέρεται ὑγρῶς ὡς ν·— πρβλ. **κόππα**.

κᾶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. **κε**, = τῷ Ἀττ. **ἄν**, (ὡς **γᾶ**, Δωρ. ἀντὶ **γε**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 737, 799, Ἱππ. 201, Λυσ. 117, Θουκ. 5. 77, Θεόκρ. [Περὶ τοῦ ᾱ, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀχ. 806].

καβάδης, ου, ὁ, = **καβάδιον**, Τζέτζ. Χιλ. 12, 791.

καβαδίκιν ἀντὶ **καβαδίκιον**, ου, τό, = **καβάδιον**(;) Achmes Ὀνειρ. 268.

καβάδιον, ου, τό, (Περσικὸν) «καφτάνι» = **κάνδυς**, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 749, 16, κλ.

κα-βαίνων, Δωρ. ἀντὶ **καταβαίνων**, Ἀλκμὰν 22· πρβλ. **κάπετον**.

κάβαισος, ὁ, (**κάβος**) ἀδηφάγος, ἄπληστος, Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 7.

καβάλλης, ου, ὁ, ἐργάτης καὶ ἀχθοφόρος ἵππος, Λατ. caballus, Γερμ. Gaul, Πλούτ. 2. 828E·— ἐντεῦθεν **καβαλλάριος**, ὁ, ἱππεύς, Προκ. II. 289, 20, ὡς κύριον ὄνομ. Εὐάγρ. 2873B, Ἰωάνν. Μόσχ. 2925B, κλ.·— **καβαλλαρικός**, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἱππικόν, ἱππικός, Θεοφαν. 557. 8, Λέοντ. Τακτ. 6. 2., 18. 82, 10.— ὡς οὐσ. **τὸ καβαλλαρικὸν** = τὸ **ἱππικόν**, ἡ **ἵππος**, Θεοφαν. 548, 19, κλ.

καβαλλικεύω, εύσω, = ἱππεύω, Μαυρίκ. 1. 2, Θεοφάν. 594, 16., 595. 13, Λέοντ. Τακτ. 6. 12, κλ.

καβαλλῖνος, α, ον, τὸ Λατ. caballinus = ἵππειος· ὡς οὐσ. **ἡ καβαλλίνα**, ἐξυπ. κόπρος, καβαλλίνα ἀλόγου Θεοφάν. 728. 16.

καβάλλιος, α, ον, = **καβαλλῖνος** Θεοφάν. 636, 17.

καβαλλοκιλίκιον, τό, σκέπασμα ἵππου, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 462. 6.

Κάβαρνοι· «οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι» Ἡσύχ.

κάβασι· «κατάβηθι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάββαλε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέβαλε**: ἀόρ. β' τοῦ **καταβάλλω**.

καββαλικός, ή, όν, Λακων. ἀντὶ **καταβλητικός**, ὁ δυνάμενος νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, «Λάκωνί τινι ἡττωμένῳ ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰπέ τις, ὁ ἀνταγωνιστής, ὦ Λάκων, ἐγένετό σου κρείσσων· οὐμένουν, ἔφη, ἀλλὰ καββαλικώτερος» Πλούτ. 2.236E, ἔνθα ἴδε Wyttenb., πρβλ. Μ. Ἀντων. 7. 52·— **καββαλική** (δηλ. **τέχνη**), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ παλαιστοῦ, Γαλην. 6. σ. 38.

καββάς, ἴδε **καταβαίνω**·— **καββασία**, ἴδε **καταβασία**.

κάββλημα· «περίστρωμα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Κάβειροι, οἱ, μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες λατρευόμεναι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμνῳ καὶ Σαμοθράκῃ, ὁπόθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα μυστήρια διεδόθησαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα· οὗτοι ἐθεωροῦντο ὡς βραχεῖς τὸ ἀνάστημα μετὰ μεγάλων γεννητικῶν μορίων καὶ ἐκαλοῦντο υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου ὡς κατέχοντες τὴν τέχνην τοῦ ἐργάζεσθαι τὰ μέταλλα, Ἡρόδ. 2.51., 3.37, Στράβ. 470, κἑξ. Ἡ ἀρχὴ καὶ πρόοδος τῆς Καβειρικῆς λατρείας ἐξητάσθη ὑπὸ τοῦ Λοβεκκίου ἐν Ἀγλαοφ. σ. 1202 κἑξ., Welcker ἐν Αἰσχύλ. Τριλογία. — **Καβειρίδες**, αἱ, καὶ **Καβειρώ**, ἡ, αἱ ἀδελφαὶ καὶ ἡ μήτηρ τῶν Καβείρων, μνημονεύονται ὑπὸ Στράβ. 472.— Στέφ. ὁ Βυζ. ἀναφέρει τοὺς ἐπιθ. τύπους **Καβειραῖος**, α, ον, (ὡσαύτως παρὰ Παυσ. 9. 25, 5-7), **Καβειρικός**, ή, όν, θηλ. **Καβειριάς**, άδος· ὡσαύτως τὸ ἀποθ. **Καβειριάζομαι**, τελῶ τὰ Καβειρικὰ μυστήρια: — ὡσαύτως **Καβειρεῖται**, οἱ, Παυσ. 9. 25, 8·— **Καβείρειον**, τό, ὁ ναὸς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 9. 26, 2· **Καβείρια**, τά, τὰ μυστήρια αὐτῶν, Ἡσύχ.

καβιοθύρα, ἡ, (ἐκ τοῦ Λατ. cavea, θύρα), ἡ καταρρακτὴ θύρα κοινῶς «κλαδανή» Ἀρχ. Μαθημ. σ. 47.

καβλέες· «καταπίνει» Ἡσύχ.

καβλής· «μάνδαλος τῶν θυρῶν. Πάφιοι» Ἡσύχ.

κάβος, ὁ, μέτρον σίτου ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν **χοίνιξ**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ϛ', 25), Γεωπ. 7. 20. [Πιθαν. ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Kab.).

κάγ, σπάνιον ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κατὰ** πρὸ τοῦ γ, **κὰγ γόνυ** ἀντὶ **κατὰ γόνυ**· κὰγ γόνυ κοῦρι βαλὼν Ἰλ. Υ. 458· κὰγ γόνων Σαπφὼ 25 (50).

καγκαίνω καὶ **κάγκω**, ξηραίνω, ἀποξηραίνω, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὸ **καγκαίνει** διὰ τοῦ «θάλπει, ξηραίνει» καὶ **καγκομένης** διὰ τοῦ «ξηρᾶς τῷ φόβῳ».

κάγκαμον, τό, Ἀραβικόν τι κόμμι ἐν χρήσει εἰς καπνίσματα, Διοσκ. 1. 23, Πλίν. 12. 44.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάγκαμον, παρ' Ἰνδοῖς ξύλου δάκρυον καὶ θυμίαμα.

κάγκᾰνος, ον, (καίω, καγκαίνω) κατάξηρος, κατάλληλος πρὸς καῦσιν, ξύλα κάγκανα Ἰλ. Φ. 364, Ὀδ. Σ. 308, Θεόκρ. 24. 87· κάγκανα κᾶλα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 112· στάχυς Λυκόφρ. 1430.— Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν **καγκαλέα**· κατακεκαυμένα· —καὶ **καγκάνεος** ἀπαντᾷ παρὰ Μανέθωνι 4. 324.

κάγκελος, ὁ, τὸ Λατ. cancelli, δρύφακτος, κιγκλίς, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 8. 57, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **κάγκελλος**, Βυζ.· ὅθεν **καγκελλάριος**, ὁ, = **λογοθέτης**, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 36·— **κάγκελον**, τό, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 638, 672·— ἐντεῦθεν, **καγκελο-ειδῶς**, Ἐπίρρ., ἐν εἴδει κιγκλίδων, Ἱππιατρ. 254·— **καγκελο-θυρίς**, ίδος, ἡ, = **κιγκλίς**, Ἐτυμολ. Μ. 513. 3· ὡσαύτως, **καγκελωτὴ** θύρα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 124, Πολυδ. Η', 124 (μετὰ διπλοῦ λ).

καγκύλη, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **κηκίς**, Ἡσύχ.

καγρᾶς· «καταφαγᾶς. Σαλαμίνιοι» Ἡσύχ.

καγχάζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **καχάζω**, ὃ ἴδε.

καγχᾰλάω (παρ' Ὁμ. **καγχαλόω**), γελῶ ἠχηρῶς, καγχάζω, Λατ. cachinnari, καγχαλόωσι, καγχάζουσι χλευαστικῶς, Ἰλ. Γ. 43· καγχαλόων, χαίρων, ἀγαλλόμενος, Ζ. 514, Κ. 565· καγχαλόωσα Ὀδ. Ψ. 1, 59· καγχαλάασκε Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 996·— πρβλ. **καχάζω**.

καγχαλίζομαι, «καγχαλίζεται· χαίρει. ἱλαρύνει» Ἡσύχ., καὶ **καγχαλῶ**· «χολῶμαι. ὑπὸ χαρᾶς ἀνίεμαι» ὁ αὐτ.

κάγχαλος· «κρίκος ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις. Σικελοί» Ἡσύχ.

κάγχαμος, ὁ· «κισσὸς ὑπὸ Κροτωνιατῶν» Ἡσύχ.

καγχάς, ἄντος, ὁ, Λατ. cachinno, ὁ καγχάζων, κωμ. ὑποκριτὴς τῆς Δωρικῆς σκηνῆς, Müller Dor. 4. 7, 3· πρβλ. ὡσαύτως **Χαρῖνος**.

κάγχασις, εως, ἡ, = **καγχασμός**, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 333, ἔκδ. Mil.

καγχασμός, μεγαλόφωνος, ἠχηρὸς γέλως, κοινῶς «κάκανα», Κλήμ. Ἀλ. 196, Πολυδ. Ζ', 199· ἴδε **καχασμός**.

καγχαστής, οῦ, ὁ, ὁ καγχάζων, ἠχηρῶς γελῶν, Α. Β. 45, Πολυδ. Ζ', 29.

καγχᾶται· «γελᾷ ἀτάκτως» Ἡσύχ.

καγχλάζω, = **καγχάζω**, Ἀθήν. 438F· «καγχλάζει· ἀθρόως γελᾷ» Ἡσύχ.

καγχρυδίας, ου, ὁ, εἶδος πυροῦ, σίτου, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 8.4, 3.

καγχρύδιον, κάγχρυς, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **καχρύδιον, κάχρυς**, κτλ.

κἀγώ [ᾱ], Ἀττ. κατὰ κρᾶσ., ἀντὶ **καὶ ἐγώ**.

κάδ, Ἐπικ. ἀντὶ **κατὰ** πρὸ τοῦ δ, κὰδ δώματα Ὀδ. Δ. 72· κὰδ δύναμιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 334· ἀλλαχοῦ πρὸ τοῦ δέ, Ἰλ. Β. 160, κτλ.· κὰδ δ' ἔβαλε, κατὰ τμῆσιν ἀντὶ τοῦ κατέβαλε δέ, Ὀδ. Δ. 344· πρβλ. **κα-βαίνω, κά-ζελε, κα-υάξαις**.

καδᾰλέομαι, Δωρ. ἀντὶ **καταδηλέομαι**, τῷ Διὶ Ὀλυμπίῳ τῷ καδαλημένῳ (ἀντὶ καδδαλημένῳ, δηλ. καταδεδηλημένῳ) Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. παρὰ Boeckh τ. 1, σ. 26.

κάδαλοι· «κοιλώματα. κωλόβαθρα» Ἡσύχ.

[**καδδίζω**, ῥίπτω ψῆφον εἰς κάδδον, ῥῆμα πλασθὲν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργῳ 12 κεκαδδίσθαι (κεκαδδεῖσθαι κατὰ τὰ ἀντίγρ.), ὅπερ σημαίνει, ἀποδοκιμάζεσθαι διὰ ψήφου. τὸν δὲ οὕτως ἀποδοκιμασθέντα κεκαδδεῖσθαι λέγουσι Πλουτ.

ἔνθ' ἀνωτ.—Ὁ Κοραῆς ἐν τῷ κειμένῳ ἔχει τὴν γραφὴν κεκαδδεῖσθαι, ἐν δὲ ταῖς σημειώσεσι (σ. 385) λέγει: «κεκαδδεῖσθαι] Δ. Γ. κεκαδδῆσθαι. Διορθοῦν δ' ἐπεχείρησαν οἱ μὲν κεκαδδίσθαι (παρὰ τὸ καδδίζω), οἱ δὲ κεκαδδιχίσθαι (παρὰ τὸ καδδιχίζω) ἢ ἐκκεκαδδιχίσθαι».]

κάδδῐχος, ὁ, Σικελικόν τι μέτρον, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ **ἡμίεκτον**, Ἡρακλεωτ. Πίναχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 53 (ἴδε Franz σ. 707).— Παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Λυκ. 12, = **κάδος** II, «κάδδιχος (κάδος Κοραῆς) γὰρ καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλίας ἐμβάλλουσιν».

καδδραθέτην, ἴδε τὸ ῥῆμα **καταδαρθάνω**.

καδδῦσαι, Ἐπικ. ὀνομ. πληθ. θηλ. μετοχ. ἀορ. β' ἐνεργ. τοῦ **καταδύω**.

κάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάδος**, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΖ', 40)· **κάδδιον** Διον. Θρ. ἐν Bast. Γρηγ. 28.

καδίσκιον, τό, ὑποχορ. τοῦ ἑπομ., μέρος ἡδυσματοθήκης, τῆς καλουμένης καὶ κυμινοδόκου, Νικοχάρης ἐν «Γαλατείᾳ» 1.

κᾰδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάδος**, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 16. II. κάλπη: ἐν ἐγκληματικαῖς δίκαις ὑπῆρχον συνήθως δύο καδίσκοι, εἰς οὓς οἱ δικασταὶ ἔρριπτον τὰς ψήφους, εἰς τὴν μίαν τὰς καταδικαστικὰς καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὰς μὴ τοιαύτας, ὁ καδίσκος δέ σοι ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδὶ Φρύν. Κωμ. ἐν «Μούσαις» 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 853, Λυσίαν 133.12, Λυκοῦργ. 169.12, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **κημός**)·— ἀλλ' ἐν πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν ὁσάκις ζήτημά τι ἔμελλε νὰ ἀποφασισθῇ ἐπιδεχόμενον πλείονας λύσεις τῶν δύο, ἐτοποθετεῖτο ἀνάλογος ἀριθμὸς καδίσκων, π. χ. τέσσαρες, Δημ. 1053. 3, πρβλ. Schömann εἰς Ἰσαῖον περὶ τοῦ Ἁγνίου Κλήρου § 21·— πρβλ. **κάδδιχος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «καδίσκοι· σιπύαι, εἰς ἅ, τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. καὶ τὰ ἀγγεῖα εἰς ἃ τὰς ψήφους ἔφερον».

καδμεία ἢ **καδμία** (ἐξυπακ. γῆ), «γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων» κτλ., ἐχρησίμευε δὲ ὡς φάρμακον εἰς ὀφθαλμικὰ πάθη καὶ ἄλλα, Διοσκ. 5. 85, Γαλην.

Καδμεῖος, α, ον, ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου, Καδμείη .. Σεμέλη, ἡ τοῦ Κάδμου θυγάτηρ, Ἡσ. Θ.940, Τραγ. ποιητ. **Καδμέϊος**, Πινδ. Ι. 4. 88 (3. 71), Σοφ. Ἀντ. 1115·— **Καδμεῖοι**, οἱ, οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῶν Θηβῶν, Ὅμ., Ἡσ., Τραγ.· ὡσαύτως **Καδμείωνες** Ἰλ. Δ. 385, κτλ.:— ἡ Καδμεία, ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 11·— παροιμ., Καδμεία νίκη, ἐπιφέρουσα δηλ. τὸν ἴδιον ὄλεθρον τῶν νικώντων (ἐκ τοῦ μύθου τῶν Σπαρτῶν, δηλ. τῶν καταγομένων ἐκ τῶν σπαρτῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος, ἢ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Πολυνείκους καὶ Ἐτεοκλέους), Ἡρόδ. 1.166, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 641C, Πλούτ. 2. 488Α, Σουΐδ.· ὡσαύτως, Καδμεῖον κράτος Ἀνθ. II. 5.179.

Καδμειώνη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, δηλ. ἡ Σεμέλη, Συλλ. Ἐπιγρ. 6280Β. 59.

Καδμήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **Καδμεῖος**, Ἡρόδ., (ἴδε **Κάδμος**) εὕρηται καὶ ἐν Τραγ. τριμέτρῳ παρὰ Γαλην.13, σ. 641:— θηλ. **Καδμηΐς**, ἴδος, Ὁμ. Ὕμν. 7. 57, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 161· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Θουκ.1.12.

Κάδμῖλος, ὁ, «Ἑρμῆς ἐν Τυρρηνίᾳ» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 162, Ἀρκάδ. 56, 2, κλ., πρβλ. τὴν λ. **κάδουλοι**.

Καδμο-γενής, ές, ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 302, Σοφ. Τρ.116, Εὐρ.

Κάδμος, ὁ, Ὀδ. Ε. 353, Ἡσ. Θ.937, κτλ.· υἱὸς τοῦ τῆς Φοινίκης βασιλέως Ἀγήνορος, ἀδελφὸς δὲ τῆς Εὐρώπης, θεμελιωτὴς τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν·— ἡ διήγησις αὕτη εἶναι τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων, διότι κατὰ τὰ ἐν Ὀδ. Λ. 262 ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζῆθος ἦσαν οἱ κτίτορες αὐτῆς. Ὁ Κάδμος λέγεται ὅτι ἤνεγκεν ἐκ Φοινίκης τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον ἐκ δεκαὲξ γραμμάτων, ὁπόθεν ταῦτα ἐκλήθησαν **Καδμήϊα** ἢ **Φοινικήϊα** γράμματα (Ἡρόδ. 5. 58, 59)· ταῦτα βραδύτερον ηὐξήθησαν τῇ προσθήκῃ ἄλλων ὀκτὼ γραμμάτων, καλουμένων Ἰωνικῶν, **η ω θ φ χ ζ ξ ψ**· πρβλ. Wolf Προλεγ. σ. lii κἑξ. (**Κάδμος** πιθαν. = τῷ: ὁ ἐξ Ἀνατολῶν ἄνθρωπος, πρβλ. τὸ Ἑβρ. Qedem = Ἀνατολή).

κᾰδο-ποιός, όν, κατασκευάζων κάδους ἢ ἀγγεῖα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1201.

κάδος [ᾰ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος ἢ οἴνου, Λατ. cadus, Ἀνακρ. 16, Ἀρχίλ. 4, Ἡρόδ. 3. 20, Σοφ. Ἀποσπ. 479, Ἀριστοφ. κλ.· οἱ Ἴωνες τὸ κεράμιον ἐκάλουν κάδον, Κλείταρχος (ἐν ταῖς γλώσσαις) παρ' Ἀθην. 473Β. 2) μέτρον ὑγρῶν, = **ἀμφορεύς**, Φιλόχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 71, Ἀνθ. Π. παράρτ. 28. Ἀριστ. Ἀποσπ. 426. II. κάλπη ἐν ᾗ οἱ ψηφοφοροῦντες ἔρριπτον τὰς ψήφους, ὡς τὸ **καδίσκος**, Λατ. situla, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1032.— Τὸ μέτρον συνήθως ἀπαιτεῖ τὸ κάδος δι' ἑνὸς δ, οὐδέποτε κάδδος, τὸ δὲ διπλοῦν δ εἶναι βεβαιωμένον μόνον ἐν τοῖς Δωρ. τύποις **κάδδιχος**, **καδδίζομαι**.

κᾶδος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κῆδος**.

κάδουσα· «εἶδος σταφυλῆς» Ἡσύχ.

Κάδουλοι ἢ **Κάδωλοι** (**κάδμιλοι** Kiessling), οἱ, παῖδες ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν λατρείαν τῶν Καβείρων, παραβαλλόμενοι ὑπὸ Διον. Ἀλ. 2. 22 πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ Camilli.

καδρανὲς (καπρ—)· «καταφωρές» Ἡσύχ.

κάδυρος· «κάπρος ἔνορχις» Ἡσύχ.

κᾰδύτας, ου, ὁ, παρασιτικόν τι φυτόν, Συριακὴ λέξις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 3.— Παρ' Ἡσυχ. γράφεται, κασύτας καὶ ἑρμηνεύεται: «Συριακὸν βοτάνιον».

Κάειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **Κάρ**, γυνὴ ἐκ Καρίας, Ἰλ. Δ. 142. II. ἐπίθ. θηλ. = **Καρική**, π. χ. Κάειρα ἐσθής Ἡρόδ. 5. 88.

κᾱείς, **κᾱήμεναι**, ἴδε ἐν λ. **καίω**.

κά-ζελε, Ἀρκάδ. ἀντὶ **κατ-έβαλε**.

κάζομαι, ἴδε **καίνυμαι**.

καθά [ᾰ], Ἐπίρρ., ἐν χρήσει ἀντὶ **καθ' ἅ**, συμφώνως πρός, ἀκριβῶς ὡς, Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχ.» 551, Πολύβ. 3. 107, 10, Ἑβδ., κτλ.· γραφόμενον καθ' ἃ ἐν Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 5, Ἑλλ. 1. 7. 29. II. παρὰ παλαιοτέροις συγγραφ. **καθάπερ**, Ἰων. **κατάπερ**, Ἡρόδ. 1. 182, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 8, Ἐκκλ. 61, κτλ.· μετὰ μετοχ., ὡς τὸ **ὡς**, **ἅτε**, Δίων Κ. 37.54·— μετὰ προσθήκης τοῦ **εἰ** πρὸς ἐπίτασιν, **καθάπερ εἰ** (Ἰων. **κατάπερ εἰ** Ἡρόδ. 1. 170), ὡς εἰ, ἀκριβῶς ὡς, Πλάτ. Φίληβ. 22Ε, 59Ε, κ. ἀλλ.· μετὰ τοῦ **ἄν**, **καθάπερ ἂν** Δημ. 633. 17· μετὰ τοῦ **ἂν** καὶ τοῦ **εἰ** συγχρόνως **καθάπερ ἂν εἰ** Πλάτ. Νόμ. 684C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 16, κτλ.— Πρβλ. **καθό**, **καθώς**.

καθαγιάζω, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Λευκ. ΚΖ', 26. Β' Μακκ. Α', 26).

καθαγίζω: μέλλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ· Ἰων. **καταγιῶ** Ἡρόδ. 1. 86. Καθιερῶ, προσφέρω εἰς θεόν τινα, **τινί τι**, ἀκροθίνια ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὅτεῳ δὴ Ἡρόδ. ἔνθα ἀνωτ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 566, πρβλ. Λυσιστρ. 238, Πλάτ., κλ.·— ἐπὶ θυσίας διὰ πυρός, θυμιήματα κ. Ἡρόδοτ. 2. 130· κ. πυρὶ αὐτόθι 47· κ. ἐπὶ πυρῆς 7. 167· ἐπὶ τοῦ βωμοῦ 1. 183· ἀπολ., 2. 40, κτλ.: — προσφέρω προσφορὰς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, Λατ. parentare, Λουκ. περὶ Πένθους 9. II. καθόλου, καίω, καταγιζομένου τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου [ἐπὶ τὸ πῦρ] Ἡρόδ. 1. 202·— καίω νεκρὸν σῶμα, ἔτι δὲ καὶ θάπτω, Πλουτ. Ἀντών. 14, πρβλ. Βρούτ. 20· οὕτω πιθαν. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1081, ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν, ὅσων τὰ κατεσπαραγμένα σώματα κύνες ἔθαψαν, δηλ. κατέφαγον, (Λαυρ. Κῶδ. καθήγνισαν· ἀλλ' ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, μετὰ ἄγους ἐκόμισαν· ὁ Δινδ. ἕπεται τῷ Wunder νομίζοντι ὅτι οἱ στίχοι 1080-1083 εἶναι νόθοι), ἴδε σημ. Jebb, ὅστις παραδέχεται τὴν γραφὴν **καθήγνισαν**.

καθᾰγισμός, ὁ, καθιέρωσις·— ἐπικήδειοι τελεταί, Λατ. parentalia, Λουκ. περὶ Πένθους 19.

καθαγνίζω: μέλλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ, καθαρίζω, ἐξαγνίζω, ἁγιάζω, τὸν τόπον θείῳ καὶ δαδὶ Λουκ. Φιλοψ. 12· μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, δηλ. ἐκάη ἐπὶ τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Εὐρ. Ὀρ. 40. II. προσφέρω ὡς ἐξιλεωτικὴν θυσίαν, καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 707.— Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1081, ἴδε **καθαγίζω** II.

καθαιμακτός, όν, καθημαγμένος, κεκηλιδωμένος αἵματι, αἱματηρός, τὸν Ἑλένας φόνον καθαιμακτὸν Εὐρ. Ὀρ. 1358.

καθαιμάσσω: μέλλ. -ξω, καθιστῶ αἱματηρόν, ῥαντίζω ἢ κηλιδώνω μὲ αἷμα, «καταματώνω», τινα Αἰσχύλ. Εὐρ. 450· χρόα, δέρην καθαιμάξαι Εὐρ. Ἑκ.1126, Ὀρ.1527· σκήπτρῳ κ. κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 588· τὴν γλῶτταν Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε.

καθαιμᾰτόω, = τῷ προηγ., «καταματώνω», Εὐρ. Ἑλ. 1599, Ἡρ. Μαιν. 234, 256, Φοίν. 1161, Ἀριστοφ. Θεσμ. 695.

κάθ-αιμος, ον, πλήρης αἵματος ἢ αἱμάτων, «αἱματωμένος», τραύματα, σῖτα Εὐρ. Ι. Τ. 1374, Ἡρ. Μαιν. 384.

καθαίρεσις, εως, ἡ, τὸ καθαιρεῖν, καταστρέφειν, καταστροφή, φόνος, σφαγή, Στησίχ. παρὰ Σουΐδ., Πλουτ. Ἀντών. 82·-κατάλυσις, κατεδάφισις, Θουκ. 5. 42, Ἰσοκρ. 153Β, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2,15· ἡ τῆς ἐξουσίας, κατάλυσις, ἀνατροπή, Ἡρωδιαν. 2. 4, 9, πρβλ. Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ι', 8· ἡ κ. τοῦ λαοῦ = ὁ λαὸς ὁ καθαιρεθεὶς Ἑβδ. (Α' Μακκ. Γ', 43)·— αἱ καθαιρέσεις, τὰ ἐρείπια, Ἀθήν. περὶ Μηχανημάτ. 92Β. 2) ἐλάττωσις, μείωσις, ἀντίθετον τῷ αὔξῃ, πρόσθεσις, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 9, κἑξ.:— ἐν τῇ ἰατρικῇ, ἐλάττωσις τῆς πλεοναζούσης σαρκός, ἴσχνανσις, Ἱππ. 1174G· τῶν σωμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 11· τῶν ὄγκων Πλάτ. Τίμ. 58Ε· = πρβλ. καθαιρέω II. 6. 3) καθαίρεσις ἐκ τοῦ ἀξιώματος, Ἡρωδιαν. 3.1, 1· ἰδίως ἐπὶ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἕνεκα ἀξιοποίνου πράξεως, Ἀλέξ. Ἀλ. 577C, 581Β, Συνόδ. Ἀντιοχ. 1, Ἀθαν. Ι. 260D, Ἐπιφάν. ΙΙ. 200Α, κλ. 4) ἔκλειψις ἡλίου καὶ σελήνης, «τινὲς δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καθαιρέσεις ἐκάλουν τῶν θεῶν» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 533.

καθαιρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ καθαιρεῖν, Θουκ. 1.118.

καθαιρέτης, ου, ὁ, ὁ καθαιρῶν, καταβάλλων, καταρρίπτων, πολεμίων Θουκ. 4. 83· Καίσαρος Δίων Κ. 44.1.

καθαιρετικός, ή, όν, καταστρεπτικός, ἀφανιστικός, μετὰ γεν., καθαιρετικὸς παντὸς οὑτινοσοῦν Κορνοῦτ. 184. 2) ὑπο-

βιβόζων, ἐλαττῶν, μειωτικός, φάρμακα Γαλην. 13, σ. 130· σπληνὸς καθαιρετικὸν Διοσκ. Β. 137· καθ. τῆς ψυχῆς Φίλων 2. 148. 2) Ἐκκλησιαστ. ἐπὶ καθαιρέσεως κληρικοῦ, τὰ καθαιρετικὰ (ἐξυπακουομ. γράμματα), ἔγγραφα καθαιρέσεως, Σωκράτ. 164Β. **II.** Ἐπίρρ. -κῶς, διὰ καθαιρέσεως, τινος Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 25Β.

καθαιρετός, ή, όν, κτητός, ὃν δύναταί τις νὰ ἔχῃ, ὃ ἐκεῖνοι ἐπιστήμῃ προύχουσι, καθαιρετὸν ἡμῖν ἐστι μελέτῃ, δυνάμεθα κτήσασθαι αὐτὸ διὰ τῆς ἀσκήσεως, Θουκ. 1. 121, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **καθαιρετέον**, ἀλλὰ πρβλ. Δίων. Κ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 181 ἔκδ. Mai.

καθαιρέω, Ἰων. **καταιρέω**: μέλλ. -ήσω: μέλλ. β' **καθελῶ** Ἀνθ. Πλαν. 334: ἀόρ. β' **καθεῖλον**, ἀπαρ. **καθελεῖν**: ἀόρ. α' παρὰ Βυζ. **καθῄρησα** καὶ **καθῄρεσα**. Καταβιβάζω, καθείλομεν ἱστία Ὀδ. Ι. 149· κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον (ἐν τμήσει) Ἰλ. Ω. 268· καθαίρειν ἄχθος, καταβιβάζειν, δηλ. καταβιβάζειν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὤμων τινός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 10· κ. τὸ σημεῖον (πρβλ. **σημεῖον** Ι. 3) Ἀνδοκ. 6. 4· κ. τῶν ἐκ τῆς στοᾶς ὅπλων, τινὰ ἐξ αὐτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 8· ἐκεῖνον μὲν καθεῖλον, κατεβίβασαν ἐκ τοῦ σταυροῦ, Πολύβ. 1. 86, 6· — οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, φθάνει τὰ τόξα κατελόμενος, προφθάνει καὶ καταβιβάζει τὰ τόξα (δηλ. ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ἐκρέμαντο), Ἡρόδ. 3. 78· τεὺς ἱστοὺς Πολύβ. 1. 61, 1. 2) κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς νεκροῦ, ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ Ἰλ. Λ. 453· ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα Ὀδ. Ω. 296· οὕτω, χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν Λ. 426. 3) ἐπὶ μάγων, κατάγω, καταβιβάζω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Λατ. caelo deducere, σελήνην Ἀριστοφ. Νεφ. 750, Πλάτ. Γοργ. 513Α· καθ. εἰκόνα Λυκοῦργ. 164. 29. 4) κατά με πέδον γᾶς ἕλοι, «ἀνάνοιξ' ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιῇ», Εὐρ. Ἱκέτ. 829. **II.** καταβάλλω, καταστρέφω, ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι Ὀδ. Β. 100, Γ. 238, Τ. 145, κτλ.· μὴ καθέλοι μιν αἰὼν Πινδ. Ο. 9. 90· φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 398· μοῖρα τὸν φύσαντα καθεῖλε Σοφ. Αἴ. 517, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 878, κτλ.· ἁπλῶς, ἀποκτείνω, φονεύω, ταῦρον αὐτόθι 1143, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1063. 2) καταλύω, ἐλπίσας (ὁ Κροῖσος) καταιρήσειν Κῦρόν τε καὶ τὴν Περσέων δύναμιν Ἡρόδ. 1, 71, πρβλ. 1. 4, 95., 2. 147, κτλ., πρβλ. Δημ. 20. 11, κτλ.· ἰδίως, ἐκβάλλω τῆς ἀρχῆς, ἐκθρονίζω, Ἡρόδ. 1. 124., 7. 8· τό τε λῃστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν πειρατείαν ἠφάνιζεν ἐκ τῆς θαλάσσης, Θουκ. 1. 4· κ. ὕβριν τινός, ὅλον, τὸ ἀξίωμα Ἡρόδ. 9. 27, Σοφ. Ἀποσπ. 572, Πλουτ. Θεμιστ. 22· καθῃρημένος τὴν αἴσθησιν, ἐστερημένος, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 38. 3) κατεδαφίζω, τὰς πόλεις Θουκ. 1. 58, πρβλ. 2, 14., 5, 39· τῶν τειχῶν, μέρος τῶν τειχῶν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 13· καθῃρέθη.. Οἰχαλία δορεὶ Σοφ. Τρ. 478, κτλ. 4) ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, καταργῶ, ἀκυρῶ, τὸ Μεγαρέων ψήφισμα Θουκ. 1. 140, πρβλ. 139, Πλουτ. Περικλ. 29· ἔργον κ. λόγῳ Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 18. 5) ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, καταδικάζω, ἡ καθαιροῦσα ψῆφος, καταδικαστικὴ ψῆφος, Λυσ. 133. 12· μετ' ἀπαρ., ἐμὲ πάλος καθαιρεῖ.. λαβεῖν Σοφ. Ἀντ. 275· καὶ οὕτω πιθαν., κατά με.. Ἀΐδας ἕλοι πατρὶ ξυνθανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1689, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 862· ἁπλῶς ἀποφασίζω, ὅ τι ἂν αἱ πλείους ψῆφοι καθαιρῶσι Διον. Ἀλ. 7. 36, πρβλ. 39. 6) ἐλαττώνω, ὑποβιβάζω, μειῶ, ἀντίθετον τῷ αὔξω, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 20, πρβλ. Φυσ. 6. 6, 9·— ἐλαττώνω, καθιστῶ τι ἰσχνότερον, σῶμα κ. διαίταις Πλουτ. Ἀντών. 53· πρβλ. **καθαίρεσις** 2. **III.** νικῶ, καταλαμβάνω, κυριεύω, κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει Ὀδ. Ι. 372· κατ. τινὰ Ἡρόδ. 6. 29, Ξεν.· καθ. τινὰ ἐν ἀφροσύνῃ, συλλαμβάνειν τινὰ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀφροσύνης, Σοφ. Ἀντ. 383· μετὰ γεν. τοῦ μέρους, κ. τῶν ὤτων, λαμβάνειν ἐκ τῶν ὤτων.., Θεόκρ. 5. 132· πρβλ. **καθευρίσκω**. **IV.** λαμβάνω ὡς ἀμοιβὴν ἢ βραβεῖον, καθαιρεῖν ἀγῶνα ἢ ἀγώνισμα Πλουτ. Πομπ. 8· μεταφ., κατορθώνω, ἀγώνιον.. εὖχος ἔργῳ καθελὼν Πινδ. Ο. 10. 75· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα Εὐρ. Ἱκέτ. 749· ἐν τῷ Παθ., Ἡρόδ. 7. 50, § 2· πρβλ. **αἱρέω** II. 3, συγ**καθαιρέω**. **V.** σπανιώτερον ὡς τὸ ἁπλοῦν αἱρεῖν, λαμβάνω καὶ ἀποκομίζω, ἁρπάζω, Ἡρόδ. 6. 41, πρβλ. 5. 36.

κᾰθαίρω: μέλλ. **κᾰθᾰρῶ** Ξεν. Οἰκ. 18, 6, Πλάτ. Νόμ. 735Β: ἀόρ. α' **ἐκάθηρα**, μεταγεν. **ἐκάθᾱρα** (Μοῖρ. σ. 101),— ὁ τύπος οὗτος εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸν Ἀντιφῶντα, 145. 37, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 35, κτλ.· πρκμ. **κεκάθαρκα** (ἐκ-) Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 753:— Μέσ., μέλλ. **καθαροῦμαι** Πλάτ. Κρατ. 396Ε: ἀόρ. **ἐκαθηράμην** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 376, Πλάτ.:— Παθ., μέλλ. **καθαρθήσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **ἐκαθάρθην** Ἡρόδ., Ἀττ.: ἀόρ. β' ἀποκαθαρῆναι Ἀρρ. Κυν. 27. 1 (Müller): πρκμ. **κεκάθαρμαι** Πλάτ., κτλ.: (καθαρός). **I.** ἐπὶ τοῦ καθαιρομένου προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, καθαρίζω, καθήρατε δὲ κρητῆρας Ὀδ. Υ. 152· τραπέζας ὕδατι.. καθαίρειν Χ. 439· καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατι Ω. 44· κ. οἰκίαν Ἀντιφῶν 145. 37· μετὰ γεν., ἵππον αὐχμηρᾶς τριχὸς Σοφ. Ἀποσπ. 422: ὡσαύτως κ. σῖτον Ξεν. Οἰκ. 18, 6., 20, 11· καθαίρω χρυσόν, τὸν «λαγαρίζω», Πλάτ. Πολιτικ. 303D· καθαρίζω, ἀπαλλάττω χώραν ἀπὸ τεράτων καὶ λῃστῶν, Σοφ. Τρ. 1012, 1061, Πλουτ. Θησ. 7· κ. λῃστηρίων τὴν ἐπαρχίαν ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 6:— Παθ., τὴν νηδὺν καθαρθεῖσαν Ἡρόδ. 4. 71. 2) ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας, ἐξαγνίζω, ἀπολυμαίνω, [δέπας] ἐκάθηρε θεείῳ, ἐξήγνισε καπνίσας διὰ θείου, Ἰλ. Π. 228· καθ. τινὰ φόνου, ἐξαγνίζειν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου, ἀπὸ τῆς ἀνθρωποκτονίας, Ἡρόδ. 1. 44· Δῆλον κ. αὐτόθι 64, πρβλ. 1. 8· στόλον κ., Λατ. classem lustrare, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 96:— Μέσ., καθαρίζω ἐμαυτόν, ἐξαγνίζομαι, Ἡρόδ. 4. 73· οἱ φιλοσοφίᾳ καθηράμενοι Πλάτ. Φαίδ. 114C, πρβλ. Φαῖδρ. 243Α· καθαίρεσθαι καθαρμοὺς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 868Ε· καθήρασθαι στόμα, τηρεῖν τὴν γλῶσσαν καθαράν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 376: — οὕτως ἐν τῷ Παθ. τύπῳ κεκαθαρμένος καὶ τετελεσμένος Πλάτ. Φαίδ. 69C 3) καθαρίζω διὰ φαρμάκων καθαρσίων, ἴδε ὑποκαθαίρω:— Παθ., καθαρίζομαι διὰ καθαρσίου, Ἱππ., κτλ.· Foës. Οἰκ., καὶ πρβλ. **κάθαρσις**, **καθαρτικός**. 4) κλαδεύω δένδρον ἀποκόπτων τοὺς περιττοὺς ἢ ξηροὺς κλάδους, κ.τ.τ., Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιε', 2. 5) μεταφ. παρὰ Θεοκρ. 5. 119, = **μαστιγόω**, πρβλ. **σποδέω**. **II.** ἐπὶ τῶν διὰ καθαρμοῦ ἀποβαλλομένων ἀκαθαρσιῶν, ἀποβάλλω καθαρίζων, ἀποπλύνω, λύματα πάντα κάθηρεν Ἰλ. Ξ. 171· ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα Ὀδ. Ζ. 93· ἀφανίζω, τὰ λῃστικὰ Δίων Κ. 37. 52·— καὶ μεταφ., φόνον καθ. Αἰσχύλ. Χο. 74. **III.** μετὰ διπλ. αἰτ., αἷμα κάθηρον.. Σαρπηδόνα, καθάρισον αὐτὸν ἐκ τοῦ αἵματος, ἀπόπλυνον τὸ αἷμά του, Ἰλ. Π. 667.— Παθ., καθαίρομαι γῆρας, καθαρίζομαι, ἀπαλλάττομαι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 42α· φόνον καθαρθεὶς Ἡρόδ. 1. 43.

καθάλλομαι: μέλλ. -ᾰλοῦμαι: ἀόρ. -ηλάμην: ἀποθ.: — πηδῶ κάτω, ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπ' ὄχθων Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 7, Ἱππ. 3. 7· μεταφ., ἐπὶ θυέλλης, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, καταβαίνω, ἴσος ἀέλλῃ, ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει Ἰλ. Λ. 298.

καθαλμής, ές, (ἅλμη) ὑφάλμυρος, Νικ. Ἀλεξιφ. 514.

κάθᾰλος, ον, (ἅλς) ὑπὲρ τὸ δέον ἁλατισμένος, κάθαλα ποιήσας πάντα, ὅλως διόλου ἁλμυρά, «βουτημένα εἰς τὸ ἁλάτι», Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 13· κωμικῶς, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μαγείρου, κάθαλος, κάτοξος Ποσείδιππος ἐν «Ἀναβλέποντι» 1. 7· πρβλ. **κάτοξος**.

καθᾰμαξεύω, κατατρίβω διὰ τῶν τροχῶν ἁμάξης· μετοχ. Παθ. πρκμ. **καθημαξευμένος**, η, ον, μεταφ., ὡς τὸ Λατ. tritus, τετριμμένος, πεπατημένος, συνήθης, κοινός, ἕωλος, Ἀρτεμίδ. 1. 13 (Ἀντίγρ. κατημ-)· γύναιον καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος, ἐπὶ κοινῆς πόρνης, Αἰλ. παρὰ Σουίδ.· καθ. ἀντιλογίαι, ἀντιρρήσεις τετριμμέναι, ἕωλοι, Διον. Ἀλ. 10. 41· τὰ οὐ καθ. τοῖς προτέροις ὁ αὐτ. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητόρων 4, περὶ Θουκ. 11. 2· οὕτως Ἐπίρρ. **καθημαξευμένως**, τετριμμένως, κοινῶς, Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1387. 9.

καθαμαρτάνω, ἁμαρτάνω πολύ, καθημαρτημένη γῆ Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 189.

κάθαμμα, τό, (καθάπτω) δέμα, δεσμός, κόμβος, κάθαμμα λύειν λόγου, λύειν δύσκολον, περίπλοκον ζήτημα, Εὐρ. Ἱππ. 671· κάθαμμα λύεις, «παροιμία ἐπὶ τῶν δύσκολόν τι λύειν ἐπιχειρούντων» Ζηνόβ. 4. 46 (ἐν Παροιμιογράφοις), Σουίδ. ἐν λ.

καθαμμίζω, καταχαλύπτω δι' ἄμμου, ἑαυτὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 5, ἴδε **ἄμμος**.

καθανύω, Ἀττ. ἀντὶ **κατανύω**, διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἠλ. 1451, Α. Β. 14.

καθάπαν, Ἐπίρρ., βέλτιον διῃρημένως: **καθ' ἅπαν**, καθόλου, ἐν γένει, Σουίδ. ἐν λ. **καθάπαξ**.

καθάπαξ, Ἐπίρρ., ἅπαξ διὰ παντός, Ὀδ. Φ. 349, Δημ. 301. 22·— ἀκολούθως ὡς τὸ ἁπλῶς, ἅπαξ διὰ παντός, «μιὰ φορά», οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ ὁ αὐτ. 294. 11· τοῖς καθάπαξ ἀτίμοις ὁ αὐτ. 779. 6· οὕτω καθ. πέπρακεν ἑαυτὸν 377. 7, πρβλ. 542. 24·— οὐδὲ καθάπαξ, οὐδὲ ἅπαξ, Πολύβ. 1. 2, 6., 20, 12, κτλ.

καθαπαξ, **καθαπερεί**, **καθαπερανεί**, ἴδε **καθά**.

καθαπλόω, ἁπλώνω τι ἐπί τινος, τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρίτως καθήπλωται (ἡ κόμη) Ἀρισταίν. 2. 4.

καθάπτομαι, ἴδε **καθάπτω** II.

καθαπτός, ή, όν, ἐφωδιασμένος, θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 752, πρβλ. Ἀριστ. Βατρ. 1212.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάθαπτος, τῷ τόνῳ ὡς μόναρχος· λέγει δὲ τὸν καθημμένον, καὶ ἐπερραμμένας τὰς δορὰς καὶ τοὺς θύρσους ἐξεσφηκωμένους φοροῦντα», πρβλ. καὶ Σουίδ., ὅστις τονίζει τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς λῃγούσης καὶ ἑρμηνεύει: **ἐνδεδυμένος**. **II.** καθαπτὸν ὄργανον, ὅπερ ἠχεῖ ὅταν κρούσῃ τις αὐτό, ὡς τὸ κύμβαλον ἢ τὸ τύμπανον, Ἀθήν. 174C.

καθάπτω, Ἰων. **κατάπτω**: μέλλ. -ψω. Θέτω ἐπάνω εἴς τι, κρεμῶ ἢ προσάπτω τι εἴς τι, περιβάλλω, οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Σοφ. Τρ. 1051· οὕτω, καθ. τι ἀμφί τινι Εὐρ. Ἴων 1006· ἐπί τι Ξεν. Κυν. 6, 9· τι εἴς τι Πολύβ. 8. 8, 3· τι ἔκ τινος Πλουτ. 2. 647Ε· ἄγκυραν καθάψας, στερεώσας, Φιλήμ.

ἐν Ἀδήλ. 1. 10· τά ὀστέα καθάπτει τὰ νεῦρα Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5.10.— Μέσ., κισσὸν ἐπὶ κρατὶ καθάπτεσθαι Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 3. 4.— Παθ., βρόχῳ καθημμένος Σοφ. Ἀντ. 1222, πρβλ. Θεόκρ. 30. 11. **2)** ἐνδύω, περιβάλλω, ἐν Μέσ., σκευῇ σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι Εὐρ. Ῥῆσ. 202, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 19.— Παθ., καθημμένοι νεβρίδας, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα νεβρῶν, Στράβ. 719· ἴδε **καθαπτός**. **3)** ἀμεταβ., προσκολλῶμαι, εἴς τι, πρός τι Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 9 καὶ 12·— παρὰ μεταγεν. μάλιστα σπανίως ἐπὶ τῆς μέσ. σημασ. (II), πιάνω, κρατῶ τι, προσκολλῶμαι εἴς τι, ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ Πράξ. Ἀποστ. κη', 3, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 10· τόξου καθάψαι, λαβεῖν αὐτὸ εἰς χεῖρας, Πολυβ. Δ', 164. **II.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καθάπτεσθαί τινα ἐπέεσσι, ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ὡς, σὺ τόν γ' ἐπέεσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, «νὰ τὸν πιάσῃς μὲ μαλακὰ λόγια», Ἰλ. Α. 582· μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν Ὀδ. Κ. 70· μειλιχίοις ἐπέεσσι καθ. Ω. 293· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀντιβίοις ἐπέεσσιν καθαπτόμενος, ὀνειδίζων διὰ λόγων ἐναντίων, Σ. 415. Υ. 323· χαλεποῖσι καθ. ἐπέεσσιν Ἔργ. κ. Ἡμ. 330· ὡσαύτως ἄνευ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ὀνειδίζω, ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα Ἰλ. Ο. 127, πρβλ. Ὀδ. Β. 240· τέλος καὶ ἄνευ τοῦ ἐπέεσσι, γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν Β. 39, πρβλ. Υ. 22, Ἰλ. Π. 421.
2) μεθ' Ὅμηρον, ἀείποτε μετὰ γεν., ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ὀνειδίζω, Ἡρόδ. 6. 69, Θουκ. 6. 16, Πλουτ. Κρίτων 52 Α, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 4· ἀπολ., Θουκ. 6. 82· ὡσαύτως, καθάπτεσθαι τῆς οὐραγίας Πολύβ. 1. 19, 14:— ἀλλὰ παρ' Ἡροδ., ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. antestari, θεῶν .. καταπτόμενος, ἐπιμαρτυρόμενος, ἐπικαλούμενος αὐτούς, 6. 68· Δημαρήτου καὶ ἄλλων μαρτύρων 8. 65. **3)** ἅπτομαι, τυραννίδος δὲ .. οὐ καθηψάμην Σόλων 27, 3· βρέφεος χείρεσσι Θεόκρ. 17. 65· τοῦ τραχήλου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 10. **4)** ἀντιλαμβάνομαί τινος, εἶμαι εὐαίσθητος πρός τι, ψόφου Ἱππ. 68D.

καθάρβυλος χλανίς· «ποδήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν» Ἡσύχ.

καθάρειος καὶ **καθάριος**, ον, (καθαρὸς) ἐπὶ προσώπων, καθαρός, ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα, κομψός, Λατ. mundus, τοὺς καθαρείους περὶ ὄψιν, περὶ ἀμπεχόνην, περὶ ὅλον τὸν βίον Ἀριστ. Ῥητ. 2. 4, 15· καθαριώτατόν ἐστι τὸ ζῷον (δηλ. ἡ μέλισσα), ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 40· καθάριος ἀκολουθίσκος Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 550Α· καθάριος τῇ διαίτῃ Διόδ. 5. 33· οἱ καθαριώτεροι Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 492. 2· οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐὰν ἡ σκευασία καθάριος ᾖ Μένανδρ. ἐν «Φάσματι» 1· καθαριώτερα (ἢ -ειότερα) ὅπλα Πολύβ. 11. 9, 5· βρώματα καθαριώτατα Πλούτ. 2. 106C· βίος, δίαιτα καθάρειος Ἀθήν. 74D, Πυθαγ. Χρυσᾶ Ἔπη 35· εἰς τὰ καθάρεια (κοινῶς καθαρά) Meineke Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 290.— **καθάριον**, τό, καθαρτικόν, Πάπυρ. Ὀξυρρυγχ. Grenfell. καὶ Hunt τ. I καὶ II (1898-1899):— οὕτως Ἐπίρρ., **καθαρείως**, μὲ καθαριότητα, καθαρείως ἐγχέουσιν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8, πρβλ. Ἀθήν. 152Α· μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως Εὔβουλος ἐν «Τίτθαις» 1, Νικόστρ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 3· ἔχειν καθαρείως Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1· καθαρίως καὶ λιτῶς Στράβ. 154. **II.** ἐπὶ ὕφους, καθαρός, καθαρεύων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 244.— Ὁ Cobet, V. LL. σ. 82, πιστεύει ὅτι ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος εἶναι **καθάρειος**, οὐχὶ **-ιος**· παρὰ Νικοστρ. καὶ Εὐβούλῳ ἔνθ' ἀνωτ., τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ἀλλ' οὐδέποτε συμβαίνει τοῦτο διὰ τὸν τύπον **καθάριος**.

κᾰθαρειότης, ἡ, = **καθαριότης**, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2139b. 9, Εὐστ. Πονημάτ. 279. 11.

κᾰθᾰρευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ καθαρεύειν, ὧν μάλιστα καθαρευτέον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 6, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33, 8 (;), Κλήμ. Ἀλ. 238.

κᾰθᾰρεύω, (καθαρὸς) εἶμαι καθαρὸς ἢ ἁγνός, Πλάτ. Φαίδ. 58Β, Νόμ. 759C·— μετὰ γεν., εἶμαι καθαρὸς ἢ ἐλεύθερος ἐνοχῆς, ἀθῷος, φόνου Πλάτ. Ἐπιστ. 356Ε· ἁμαρτημάτων Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 24· ὀνείδους Λουκ. Ἔρωτ. 22·— καθαρεύω ἀπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ σώματος) Πλάτ. Φαίδ. 67Α· ὡσαύτως, καθ. γνώμῃ, εἶμαι καθαρὸς τὸν νοῦν, ἔχω διαυγῆ διάνοιαν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 355· εἶμαι καθαρὸς περί τι, καθαρεύοντα περὶ ταῦτα Πολύβ. 6. 56, 15.
2) ἐν τῇ Ῥητορ., ἐπὶ ὕφους, εἶμαι καθαρός, κατὰ τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον οὐδεὶς .. αὐτὸν ὑπερεβάλετο Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 2· ὡσαύτως, κ. τὴν φωνήν, ἔχω καθαρὰν προφοράν, Βυζ.
3) παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐπὶ φωνήεντος οὐ προηγεῖται ἕτερον φωνῆεν, οἷον τὸ α ἐν τῇ λέξ. **σοφία** καθαρεύει, δηλ. εἶναι καθαρόν, Εὐστ. 1859. 13, Ἐτυμολ. Μ.

κᾰθᾰριεύω, εἶμαι καθάριος, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 6· ἴδε Valck. εἰς Ξενοφ. Ἀποσπ. 2. 1, 22, Stallb. εἰς Πλάτ. Φαίδ. 58Β.

κᾰθᾰρίζω, ὡς καὶ νῦν, οὐαὶ ὑμῖν .. ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 25· ποιῶ, καθιστῶ τι καθαρόν, ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου Πράξ. Ἀποστ. ι', 15. **II.** καθαρίζω, ἐξαγνίζω, ἀπὸ ἁμαρτίας Ἐβδ. (Σειράχ, ΛΗ', 10)· ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ Κλήμ. Ἀλ. 539.— Παθ., γίνομαι καθαρός, ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ νόσου, θεραπεύομαι, θέλω, καθαρίσθητι Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 3· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς νόσου, καθαρίζομαι, ἐξαλείφομαι, αὐτόθι·— μέσ. μέλλ. **καθαριοῦμαι** ἐν Ἱππ. 267, κατὰ τὸν Littré (8. 508).

κᾰθάριος, ἴδε **καθάρειος**.

καθᾰριότης ἢ **καθαρειότης**, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. munditiae, Ἡρόδ. 2. 37, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· διαύγεια, διαφέρει ἡ ὄψις ἁφῆς καθαρειότητι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 7, πρβλ. 10. 7, 3· τοῦ ἀέρος Θεόφρ. π. Αἰσθ. 48· εὐπρέπεια, λιτότης καὶ ἁπλότης βίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **πολυτελές**, Πλουτ. Κράσσ. 3, Ἀθήν. 542C· οὕτως ἐπὶ συνομιλίας, «ἡ δὲ περὶ τὰς ᾠδὰς καὶ τὰ μέλη παίδευσις οὐχ ἧττον ἐσπουδάζετο τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐτελείας καὶ καθαριότητος» Πλουτ. Λυκοῦργ. 21.— Πρβλ. **καθάρειος**.

κᾰθᾰρισμός, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **καθαρμός**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 22, κ. Ἰω. γ', 6, Λουκ. Ὄν. 22.

κᾰθᾰριστήριον, τό, τόπος πρὸς καθαρισμόν, Ἁρποκρ. ἐν λ. **κεγχρεών**.

κάθαρμα, τό, (καθαίρω) ὅ,τι ἀπορρίπτεται κατὰ τὴν κάθαρσιν ἢ τὸν καθαρμόν· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν θυμάτων, Αἰσχύλ. Χο. 98·— ἡ ἀκαθαρσία ἥτις ἀπομένει μετὰ τὴν τῆξιν μεταλλούχου οὐσίας, σκωρία, Στράβ. 146C. **2)** μεταφ., ἐπὶ ἀναξίων καὶ μηδαμινῶν ἀνθρώπων, πρόστυχος, ἀπερριμμένος, ἀπόβλητος, σκύβαλον τῆς κοινωνίας, Ἀριστοφ. Πλ. 454· αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγοὺς Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 15· τοὺς μὲν ἐχθρούς, τοὺς δὲ καθάρματα, τοὺς δὲ οὐδὲν ὑπολαμβάνων εἶναι Δημ. 578. 19, πρβλ. 269. 26., 578. 20, Αἰσχίν. 84. 15.— Ἦτο συνήθεια ἐν Ἀθήναις νὰ τρέφωσι δημοσίᾳ φαύλους τινὰς καὶ λίαν ἀγενεῖς καὶ ἀχρήστους ἀνθρώπους, οὓς ὅτε ἐπήρχετο εἰς τὴν πόλιν συμφορά τις, ὡς π. χ. λοιμὸς ἢ τοιοῦτόν τι, προσέφερον ὡς θυσίαν ῥίπτοντες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ λέγοντες: περίψημα ἡμῶν γενοῦ, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὕτως ἐκαθαρίζετο ἡ πόλις ἐκ τοῦ ἄγους· οἱ τοιοῦτοι δὲ ἐκαλοῦντο καθάρματα, περικαθάρματα, περιψήματα, φαρμακοί, δημόσιοι· ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ εἰς Ἱππ. 1133.
II. ἐν τῷ πληθ. = **κάθαρσις**, καθαρισμός, ἐξάγνισις, Εὐρ. Ι. Τ. 1316· ποντίων καθαρμάτων .. ἀμοιβάς, ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς θαλάσσης (ἐκ τῶν πειρατῶν), ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 225. **II.** ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 44, ἐντὸς καθάρματος σημαίνει ἐντὸς τοῦ κεκαθαρμένου ἐδάφους, ἴδε Λεξικ. Ἀρχ.

καθαρμόζω, προσαρμόζω, προσάπτω, βρόχον δείρᾳ Εὐρ. Ἱππ. 771· πλόκαμον ὑπὸ μίτρᾳ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 929·— περὶ τοῦ χωρίου ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 210, ἴδε ἐν λ. **πρόσθιος**.

κᾰθαρμός, ὁ, (καθαίρω) καθαρισμός, ἁγνισμὸς ἀπὸ ἐνοχῆς, νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην Σοφ. Ο. Τ. 1228:— ἐντεῦθεν, μέσον καθαρισμοῦ, ἁγνιστικὴ θυσία, ἱλαστήριος θυσία, καθαρμὸν τῆς χώρας ποιεῖσθαί τινα, θύειν τινὰ πρὸς καθαρισμὸν τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 7. 197· μύσος ἐλαύνειν καθαρμοῖς, ὡς τὸ ἄγος ἐλαύνειν, Αἰσχύλ. Χο. 968, πρβλ. Θήβ. 738, Εὐμ. 277, 283, Σοφ. Ο. Τ. 99· θοῦ νῦν καθαρμὸν δαιμόνων, ἀπόστρεψον τὴν ὀργὴν αὐτῶν διὰ καθαρμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 466· καθαρμὸν θύειν, προσφέρειν ἁγνιστικὴν θυσίαν, Εὐρ. Ι. Τ. 1352· λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, ἀπὸ ἐγκλημάτων, Πλάτ. Πολ. 364Ε· ὁ περὶ τὴν διάνοιαν καθ. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 227C· καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Λατ. lustrare exercitum, Πολύβ. 22. 24, 9, Πλουτ. Καῖσ. 43. **2)** λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τελετῶν τῆς μυήσεως· πιθανῶς ἐπὶ τῶν τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ, Πλάτ. Φαίδ. 69C (ἔνθα ἴδε τὸν Stallb.), Φαῖδρ. 244Ε· ἀνιστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ Δημ. 313. 18, πρβλ. Πλούτ. 2. 47Α. **3)** καθαρμοί, ᾠδαὶ ἁγνισμῶν ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους, Ἐπιμενίδου, κλ., Ἀθήν. 620D· ἴδε Grote Ἑλλην. Ἱστ. 1. σ. 87. **II.** καθαρισμός, ἀποκάθαρσις, ἔκκρισις, κένωσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 6, (πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 11), Πλούτ. 2. 134D. **III.** = **κάθαρμα** III, Πλούτ. 2. 518Β.

καθαρο-γραφέω, γράφω καθαρῶς, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σ. 154Β.

καθαρο-δίαιτος, ον, ὁ ζῶν καθαρῶς, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σ. 242, 3.

καθαρο-λογέω, ὁμιλῶ καθαρῶς, Εὐστ. 352. 35.

κᾰθᾰρο-ποιέω, = καθαρὸν ποιῶ, Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 5. 8, 56, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 506.— Καθ' Ἡσύχ.: «καθαροποιεῖ· σαίρει».— **καθαροποιός**, Boiss. Ἀνέκδ. 4. σ. 368.

κᾰθᾰρο-πότιον, τό, καπηλεῖον ἐν ᾧ πωλεῖται καθαρὸς οἶνος, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 78.

κᾰθᾰρός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλ.): **1)** ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ ῥυπαρός, εἵματα Ὀδ. Ζ. 61, κτλ. (ἀλλ' οὐχὶ οὕτως ἐν τῇ Ἰλ.)· οὕτω παρ' Ἀρχιλ. 6 Gaisf., Ἡρόδ. 2. 37, Εὐρ. Κύκλ. 35. 562, κτλ.·— ἐπὶ προσώπ., = **καθάριος**, καθαρὸς περὶ ἐσθῆτα Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 5, 5, πρβλ. Ῥητ. 3. 15, 5. **2)** ἀντίθετον τῷ πλήρης, μεστός, ἀνοικτός, καθαρός, ἐλεύθερος, κενός, ἐν καθαρῷ (δηλ. τόπῳ), ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ ἔνθα δὲν ὑπῆρχον

νεκροί, ἐν καθαρῷ, ὅτι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος Ἰλ. Θ, 491, Κ. 199· ἐν καθαρῷ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνας κλύζεσκον Ψ. 61· κελεύθῳ ἐν καθαρᾷ Πινδ. Ο. 6.36· ἀλλ' ἐν Ο. 10 (11). 55, ἐπὶ τόπου ἀδένδρου· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 132· ἐν καθαρῷ βῆναι, ἐκποδὼν βῆναι, νὰ ἀφήσῃ τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν ἀποχωρῶν αὐτῆς, Σοφ. Ο. Κ. 1575· ἐν καθαρῷ οἰκεῖν, οἰκεῖν ἐν ὑπαίθρῳ, Πλάτ. Πολ. 52D· διὰ καθαροῦ ῥέειν, ἐπὶ ποταμοῦ, ῥέοντος διὰ καθαροῦ τόπου, οὐχὶ τεναγώδους δηλ. ἢ ἑλώδους, Ἡρόδ. 1. 202· ἐν καθαρῷ λειμῶνι Θεόκρ. 26. 5· ἐν ἡλίῳ καθαρῷ, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὑπὸ .. σκιᾷ, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· ὥς σφι τὸ ἐμποδὼν ἐγεγόνεε καθαρόν, ἀφῃρέθη, «ἔλειψε», Ἡρόδ. 7. 183· καθαρὰς ποιεῖσθαι τὰς ἀρκυστασίας, ἱστάναι τὰ δίκτυα ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ, Ξεν. Κυν. 6, 6:— μετὰ γεν., γλῶσσα καθαρὴ τῶν σημηΐων, ἀπηλλαγμένη τῶν σημείων, Ἡρόδ. 2. 38· καθαρὸν τῶν προβόλων, ἐπὶ φρουρίου, Ἀρρ. Ἀν. 2. 21, 7. **3**) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· παρ' Ὁμήρῳ, θάνατος καθαρός, ὁ ἁπλοῦς, ὁ διὰ ξίφους γινόμενος, διότι ὁ δι' ἀγχόνης ἐθεωρεῖτο μιαρός, καθαρῷ θανάτῳ Ὀδ. Χ. 462· ἢ θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένουσιν Φίλων 2. 610:— τὸ πλεῖστον ἀντίθετον τῷ **μυσαρός**, ἐλεύθερος ἐνοχῆς ἢ μιάσματος, ἀμόλυντος, καθαρός, ἀμίαντος, νόος Θέογν. 89· χεῖρες Αἰσχύλ. Εὐμ. 313· καθαρὸς χεῖρας Ἡρόδ. 1. 35, Ἀντιφῶν 310. 30, Ἀνδοκ. 12 ἐν τέλει· καθ. παρέχειν τινὰ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 405B· ἰδίως ἐπὶ προσώπων, καθαρὸς μετὰ μίασμα, ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις Αἰσχύλ. Εὐμ. 474, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 548, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, βωμοί, θύματα, δόμοι, μέλαθρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 655, Εὐρ. Ι. Τ. 1163, κτλ.:— μετὰ γεν., καθαρὸς ἀπό τινος πράγματος, καθαρὸς ἐγκλημάτων Ἀντιφῶν 120. 24· ἀδικίας, κακῶν, κτλ., τὸ τοῦ Ὁρατίου sceleris purus, Πλάτ. Πολ. 496E, Κρατ. 403E, Ξεν. Οἰκ. 20. 20, κτλ.· ὁ τῶν κακῶν καθ. τόπος Πλατ. Θεαίτ. 177A· καθ. τὰς χεῖρας φόνου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 864E· Κόρινθον .. ἀποδεῖξαι τῶν μιαιφόνων καθαρὰν Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 6· ὡσαύτως, καθ. ἀπό τινος Δίων Κ. 37. 24:— καθαραὶ ἡμέραι, Λατ. dies fasti, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀποφράδας, Πλάτ. Νόμ. 800D. **4**) ἀντίθετον τῷ **θολερός**, ἐπὶ ποταμοῦ, ῥέει καθαρὸς (ὁ Βορυσθένης) παρὰ θολεροῖσι Ἡρόδ 4. 53· ἐπὶ ὕδατος ἐν γένει καὶ ἄλλων πραγμάτων, καθαρὰ ὕδατα Εὐρ. Ἱππ. 210· δρόσοι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 96· καθαρὰ καὶ διαφανῆ ὑδάτια Πλάτ. Φαῖδρ. 229B· οὕτω, καθ. φάος, φέγγος Πινδ. Π. 6. 14, 9. 159· πνεῦμα καθ. οὐρανοῦ Εὐρ. Ἑλ. 867· καθαρὸς ἄρτος Ἡρόδ. 2. 40· χρυσὸς αὐτόθι 166· σῖτος Ξεν. Οἰκ. 18, 8· ἀργύριον Θεόκρ. 15. 36· ἄκρατος καὶ καθ. νοῦς Ξεν. Κύρ. 8. 7, 30· χροαὶ Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3. 12· φωναὶ ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 25 κτλ. **5**) ἐπὶ καταγωγῆς, ἀντίθετον τῷ **ξένος**, καθαρός, γνήσιος, σπέρμα θεοῦ Πινδ. Π. 3. 27· πόλις Εὐρ. Ἴων 673· τῶν Ἀθηναίων ὅπερ ἐστράτευε καθαρὸν ἐξῆλθε, δηλ. ἦσαν πολῖται γνήσιοι τὴν καταγωγήν, Θουκ. 5. 8, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 506, καὶ ἴδε κατωτ. 7· καθαρόν, «παρρησιαστικόν, εἰλικρινές, γνήσιον» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Σφ. 1015· καθ. Τίμων, καθαρὸς καὶ ἁπλοῦς, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1549· καθαρὸς δοῦλος, «οἱονεὶ ἀπηκριβωμένος Α. Β. 105. 5, Ἀντιφάνης, ἐν «Ἀγροίκῳ» 10. **6**) ἐπὶ γλώσσης, καθαρεύουσα, ἀμιγής, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 2, πρὸς Γναῖον Πομπ. 2:— ἀλλὰ παρὰ Γραμματικοῖς ἐπὶ φωνήεντος οὗ προηγεῖται ἕτερον φωνῆεν, Δράκων π. Μέτρ. 22. **7**) ὁ ἄνευ μώμου ἢ ἐλλείψεως εἰς τὸ εἶδός του, τέλειος, ἄμωμος, ἀνεπίληπτος, ὁ καθ. στρατός, τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ, τὸ ὑγιῶς ἔχον μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ ἄριστον, Ἡρόδ. 1. 211, 4. 135· ἴδε ἀνωτ. 5. **9**) ἀκριβής, ἂν καθαραὶ ὦσιν αἱ ψῆφοι, ἂν ὁ λογαριασμὸς εἶναι ἀκριβής, «σωστός», Δημ. 303. 22, ἔνθα ἴδε Dissen. **II**. Ἐπίρρ., ἁγνῶς καὶ καθαρῶς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 121, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 335· καθαρῶς γεγονέναι, ἐκ καθαροῦ αἵματος, Ἡρόδ. 1. 147. **2**) ἔχων καθαρὰς χεῖρας, καθαρῶς, τιμίως, σὺν δίκῃ .. καὶ κ. Θέογν. 198· δικαίως καὶ κ. Δημ. 127. 5· ἁπλῶς, καθ. τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθεῖν Πλάτ. Φαίδ. 108C. **3**) σαφῶς, λέγειν Ἀριστοφ. Σφ. 631, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 35· λέξις καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς ἔχουσα Ἰσοκρ. 83A· καθ. γνῶναι, εἰδέναι Ἀριστοφ. Σφ. 1045, Πλάτ. Φαίδ. 66D, E· καθαρώτατα ἀποδεῖξαι ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 426A **4**) ὁλοκλήρως, Δίων Κ. 36. 8. (Ἐκ τῆς √ΚΑΘ γίνονται καὶ αἱ λέξεις καθ-αίρω, κάθ-αρσις, κλ.· πρβλ. Σανσκρ. śudh, śudhâmi (purifico, lustro)· Λατ. cast-us. Ἀρχ. Σαξον. hed-ar, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. heid-ar).

καθαρό-τευκτος, ον, καθαρῶς κατεσκευασμένος, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 854C.

κᾰθᾰρότης, ητος, ἡ, ἁγνότης, τὸ ἀμόλυντον, τὸ ἀκηλίδωτον, ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, Πλάτ. Φαίδ. 111B, Νόμ. 778C· ἡ περὶ τὰ χρήματα καθ., ἡ τιμιότης, Πολύβ. 32. 11, 9·— ὡς τίτλος, ἡ σὴ Καθαρότης Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 61. **II**. διαύγεια, ἡ καθαρότης ὀφθαλμῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀχλυῶδες, Ἱππ. 152G.

κᾰθᾰρουργία, ἡ, καθαρά, τελεία ἐργασία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4558.

κᾰθᾰρουργικός, ή, όν, (*ἔργω) καθαρῶς εἰργασμένος, καθαρῶς κατεσκευασμένος, γύρεως καθαρουργικῆς Γεωπ. 20.35 (σ. 1264).

καθαροχειρία, ἡ, τὸ ἔχειν καθαρὰς τὰς χεῖρας, ἁγνάς, Θ. Στουδ. σ. 1748, ἔκδ. Mi.

καθαρπάζω, ἁρπάζω τι διὰ τῆς βίας, ἔκ τε δεξιᾶς ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι Εὐρ. Ἀνδρ. 813· ἁρπάζω τι ἐν σπουδῇ, κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας αὐτόθι 1122· ἁρπάζω, διαρπάζω, τὰ ἀλλότρια Στράβ. 761.

κᾰθάρσιος, ον, (καθαίρω) καθαρίζων ἀπὸ ἐνοχῆς ἢ μιάσματος, καθαρτικός, ἁγνιστικός, Ζεὺς Ἡρόδ. 1. 44, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 3, κτλ.: περὶ τοῦ Βάκχου, μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Σοφ. Ἀντ. 1144·— ἀνήκων εἰς θυσίαν, αἷμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 449, Θ. 680· πῦρ, φλὸξ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 927, Ι. Α. 1112, Ἑλ. 869· προχύται Ι. Α. 1472. **2**) μὲ ἀ γεν., καθ. φόνου, καθαρίζων, ἐξαγνίζων ἀπὸ .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 578· [Λοξίας] δωμάτων καθάρσιος, ὁ καθαρίζων, ἐξαγνίζων τὰ δώματα, αὐτόθι 63· καθάρσιος οἴκων, ἐξαγνιστικὸς οἴκων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 923. **II**. ὡς οὐσιαστ., **1**) **καθάρσιον** (δηλ. ἱερόν), τό, καθαρτήριος θυσία, ὡσαύτως, τὸ θῦμα, Αἰσχίν. 4. 10·— ἐντεῦθεν, καθαρμός, ἁγνισμός, καθαρσίου ἐδέετο κυρῆσαι Ἡρόδ. 1. 35, πρβλ. Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 44. **2**) (ἐξυπακουομ. τοῦ φάρμακον) ὡς καὶ νῦν, καθάρσιον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 111.

κάθαρσις, εως, ἡ, (καθαίρω) ὁ ἀπὸ ἐνοχῆς ἢ μιάσματος καθαρισμός, καθαρμός, ἁγνισμός, Λατ. lustratio, Ἡρόδ. 1. 35, Πλάτ. Κρατ. 405A, κλ.· παρὰ Πλάτωνι, περὶ τῆς ψυχῆς, κάθαρσις· τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν Φαίδ. 67C, πρβλ. Σοφ. 227C· περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἢ τῆς ἐνεργείας τραγικοῦ ποιήματος, κ. τῶν παθημάτων Ἀριστ. Ποιητ. 6, 2, πρβλ. Πολιτικ. 8. 7, 3, πρβλ. **καθαρτικός**. **II**. παρὰ τοῖς ἰατρ., ἀποκάθαρσις ἢ ἀποβολὴ χυμῶν τοῦ σώματος, κένωσις, εἴτε φυσικὴ εἴτε διὰ φαρμάκων, Ἱππ. Ἀφ. 1254, πρβλ. 402. 6, κτλ.· κ. ἰατρικὴ Πλάτ. Νόμ. 628D· καθάρσεις ἔμμηνοι, τὰ ἔμμηνα τῶν γυναικῶν, Ἱππ. Ἀφ. 1255· καθάρσεις καταμηνίων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 20· οὕτω καὶ μόνον, κάθαρσις ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 16, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, κ. μετὰ τόκον Ἱππ. π. Ἀέρ. 284· ἡ ἐν τόκοις κ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 20, 5· κ. αἵματος αὐτομάτη μοι .. συνέβη Δημ. 1260. 24. **III**. τὸ κλάδευμα δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 12· πρβλ. **διακάθαρσις** II.

καθαρτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ καθαίρειν, Ἱππ. 417, Γεωπ. 10. 77, 2.

κᾰθαρτήρ, ῆρος, ἡ, = **καθαρτής**, Πλούτ. 2. 302A, Μανέθων 4. 25.

κᾰθαρτήριος, ον, ἀνήκων εἰς καθαρμόν, θυσίαι Διον. Ἁλ. 9. 40· τὰ καθαρτήρια Πολυδ. Α', 32.

κᾰθαρτής, οῦ, ὁ, (καθαίρω) ὁ καθαρίζων ἀπὸ ἐνοχῆς ἢ μιάσματος, ὁ ἐξαγνίζων, Ἱππ. 301. 38· σοῦ γὰρ ἔρχομαι .. καθαρτὴς Σοφ. Ἠλ. 70· στρατοῦ καθ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 32· τῆς χώρας Ἀριστοφ. Σφ. 1043· δοξῶν .. περὶ ψυχὴν καθ. εἶναι Πλάτ. Σοφιστ. 231E.

κᾰθαρτικός, ή, όν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίζῃ, ἁγνιστικός, Πλάτ. Τίμ. 60D· τὰ μέλη τὰ καθ. (ἴδε **κάθαρσις** I), Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 5· μετὰ γεν., καθ. ῥυπαριῶν Κέβητος Πίναξ 14·— ἡ **καθαρτικὴ** (δηλ. τέχνη), Πλάτ. Σοφιστ. 231B. **II**. παρὰ τοῖς Ἰατρ. ὡς καὶ νῦν, φάρμακον καθαρτικὸν Πλούτ. 2. 999F· τὸ καθαρτικὸν μόνον Ἱππ. π. Ἀγμ. 766· ὡσαύτως, καθαρτικὸς οἶνος Διοσκ. 5. 76.

καθάρτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **καθαρτής**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3. 139.

κάθαρτρον, τό, τὸ πρὸς κάθαρσιν χρήσιμον, Τζέτζ. Ἐξηγ. εἰς Ἰλ. 126, 2.

καθάρυλλος, ον, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ **καθαρός**, «καθαρούτσικος», ἄρτους πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων Πλάτ. Κωμ. ἐν «Νυκτὶ μακρᾷ» 1.— Ἐπίρρ. **καθαρύλλως**, Κρατῖν. ἐν «Δηλιάσιν» 7.

καθαρώδης, ες, (εἶδος) διαυγής, ὄμμα Ἱππ. 1162G.

καθαυαίνω, ἴδε **καταυαίνω**.

κάθαψις, εως, ἡ, τὸ μετὰ λουτρὸν τρίψιμον, Ὀρειβάσ. 288 Matth.

καθέδρα, ἡ, κάθισμα, καθ. τοῦ λαγώ, θέσις ἢ κοίτη τοῦ λαγωοῦ, Ξεν. Κυν. 4, 4· ἕδρα, κάθισμα, Ἡρωδιαν. 2. 3· ἀντίθετον τῷ **κλίνη**, Πλούτ. 2. 714E· ἐπὶ τῶν θρανίων τῶν κωπηλατῶν, Πολύβ. 1. 21· 2·— ὡσαύτως, ἀφοδευτήριον, ἀπόπατος, εἰσῆλθεν εἰς καθέδρας ὡς διὰ χρείαν τῆς γαστρὸς Θεοδώρητ. ἐν Ἐκκλησ. Ἱστ. 1. 14. **2**) τὰ ὀπίσθια, ἐφ' ὧν καθίζομεν, ἕδρα, Ἱππ. 557. 48, πρβλ. Πολυδ. Β', 184. **3**) ὁ ποὺς ἢ ἡ βάσις κίονος, Στράβ. 816. **II**. ἡ στάσις ἢ θέσις ἐν τῷ καθίζειν, τρόπος καθίσματος, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 3. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 55, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 5, Πλούτ., κτλ.· ἐν τῇ καθέδρᾳ, ἐν ᾧ ἐκάθηντο ἀργοί, Θουκ. 2. 18, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 28. **III**. θρόνος ἐπισκόπου ἐν τῷ ναῷ, Γρηγ. Ναζ. II. 489C. **2**) ἡ ἕδρα τῆς ἐπισκοπικῆς ἀρχῆς, Κλημέντια 36 Α, κλ. **3**) συνεδρία συνελεύσεως, Σύνοδ. Νικ. II. 808E.

καθέδριος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἕδραν, εἰς τὸ καθί-

ζειν, Ὀρειβάσ. σ.115 Matth., κτλ.:— **καθέδριον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **καθέδρα**, Ἰατρ.

καθέζομαι: παρατ. **ἐκαθεζόμην**, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ (ὡς εἰ μὴ ἦν σύνθετον), Ξεν. Ἀν. 1. 5, 9, Κύρ. 5. 3, 25 (ἀλλὰ συχνάκις ὡς ἀόρ. β', ὡς ἐν Θουκ.4.110, Πλάτ., κλ.)· παρὰ Ποιηταῖς, **καθεζόμην**, Ὅμ., Τραγ., ἔτι καὶ Ἀριστοφ. ἐν Λυσ.1139:— μέλλ. **καθεδοῦμαι**, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 200, Ὄρν.727, Ἀνδοκ. 15. 8, Πλάτ. ἐν Θεαιτ.146Δ· παρὰ μεταγεν. **καθεδήσομαι** Διογ. Λ. 2.72· ὡσαύτως μεταγεν. μέλλ. **καθεσθήσομαι** Ἑβδ. (Λευ. ΙΒ', 5)· ἀόρ. **καθεσθείς** Ἀνθ. Π. 9. 644, Παυσ. 9. 3, 11, ἀλλ' ἴδε Λουκ. Σολοικ.11 καὶ πρβλ. Φρύν. 269: πρβλ. κάθημαι· ὁ Buttm διισχυρίζετο ὅτι ὁ γνήσιος ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἦτο **καθέζομαι**, **ἐκαθεζόμην**, καὶ ὅτι τὸ **ἐκαθεζόμην** ἢ **καθεζόμην** ἦτο μόνον ἀόρ.· ἀλλὰ τὰ νῦν ὑπάρχοντα Ἀντίγραφα εἶναι ἐναντία τῆς τοιαύτης γνώμης· ἴδε Veitch Ἀνώμαλ. Ρήματ.:— ἐπὶ τῆς μεταβ. ἐννοίας παραλαμβάνονται τὰ **καθίζω**, **καθιδρύω**: Ἀποθ. Καθίζω, ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες, νὰ ὑπάγωμεν καὶ νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν ἀγοράν, Ὀδ. Α. 372· ἐπὶ θύρησι καθέζετο, ἐκάθισεν, Ι. 417, πρβλ. Ἰλ. Ω.126, κτλ.· κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου Ἰλ. Ω. 522 κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ .. λίθοισιν Ὀδ. Γ. 406· καθεζομένη πρόχνυ (ἴδε **πρόχνυ**)· οὕτω, καθ. ἐν .. εὐνατηρίοις Σοφ. Τρ. 918: ἐπὶ ζυγοῖς Εὐρ. Φοίν.75· ἐς θρόνον Αἰσχύλ. Πρ. 229· ἐνθαδὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 200· οὐ λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι Αἰσχίν. 54. 8. 2) κάθημαι, μετὰ τῆς συμπαρομαρτούσης ἐννοίας τοῦ ἀναπαύομαι, τίφθ' οὕτως κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ; Ὀδ. Κ. 378, πρβλ. Ζ. 295. 3) καθίζω ὡς ἱκέτης, ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι Εὐρ. Ἡρακλ. 33· πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων Θουκ. 3.70, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ.1139, Δημ. 262.18. 4) ἐπὶ στρατοῦ, καθίζω εἴς τινα τόπον, στρατοπεδεύω, Θουκ. 2.18., 7.77.

καθείατο, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐκάθηντο**, γ' πληθ. παρατ. τοῦ **κάθημαι**.

καθείμαρται, παθ. πρκμ., ἐν χρήσει ἀπροσ., εἶναι προωρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, ἰδίως πρὸς ὄλεθρόν τινος, Λουκ. Φιλοψ. 14· καθ. τινι, μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 16, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 6, 10·— οὕτω κατὰ μετοχ., πάλαι καθειμαρμένων τούτων, προωρισμένων ὑπὸ τῆς μοίρας, Πλουτ. Ἀλέξ. 52.

καθειργνῦμι, καὶ ἐν Λουκ. Ἔρωσι 39 **καθείργω** (ἀντὶ **κατείργω**): ἀόρ. α' **καθεῖρξα**. Ἐγκλείω, περιορίζω, φυλακίζω, κατά συφεοῖσιν ἐέργνυ Ὀδ. Κ. 238· οὐ καθεῖρξ' ἡμᾶς Εὐρ. Βάκχ. 610· τοὺς μάντιας .. κατειργνῦσι ἐς μέσα τὰ φρύγανα Ἡρόδ. 4. 69· τὸν πατέρα .. ἔνδον καθείρξας Ἀριστοφ. Σφ. 70· πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Θρᾴτταις» 4, Λυσ. Ἀποσπ. 44. 4, Πλάτ. Θεαίτ. 197Ε· κηρίνοις πλάσμασι καθείρξας αὐτόθι 200Β· ἐν τῷ σταυρώματι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 3· ἐν οἰκίσκῳ Δημ. 258.21. 2) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, καθεῖρξαι χρυσὸν ἐν ὅλμοις Ἀνάνιος 1· τὴν σελήνην .. ἐς λοφεῖον Ἀριστοφ. Νεφ.751· τὴν μακρολογίαν ἣν καθείρξης, ἐὰν περιορίσης, Πλάτ. Γοργ. 461Β.

κάθειρξις, εως, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **κάτειρξις**, τὸ καθείργειν, περιορίζειν, φυλάκισις, Αἰλ. π. Ζ.15. 27, Πλουτ.2.366D, Ἀριστείδ.1.303.

καθεὶς (συνήθ. **καθεῖς**) ἀντὶ **καθ' εἷς**, κατὰ εἷς, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἕκαστος, ὁ καθεὶς δὲ τῶν ἄλλων Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ε', 34)· οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθεῖς (διάφ. γρ. εἷς καθ' εἷς) Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 19, κτλ.· ἀνώμαλος ἡ φράσις (ἀντὶ εἷς καθ' ἕνα), πιθαν. σχηματισθὲν κατὰ τὸ οὐδέτερον ἓν καθέν, ὅπερ σημειοῦται ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 9.

καθεῖσα, ἴδε ἐν λ. **καθίζω**·— ἀλλὰ **καθεῖσαν**, γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **καθίημι**.

καθειστόν· «εἶδος φιλήματος» Ἡσύχ.

καθέκαστα, ἴδε **ἕκαστος**.

καθεκούσιος, ον, = **ἑκούσιος**, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΕ', 3).

καθεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κατέχειν, κωλύειν, ἀναχαιτίζειν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 63, κτλ.

καθέκτης, ου, ὁ, (κατέχω) θύρα καταρρακτή, καταπακτή, «κλαβανή», Γεωπ. 14. 6, 6.

καθεκτικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ κρατῇ ἢ κατέχῃ τι, ἡ μνήμη ἕξις καθ. ὑπολήψεως Ἀριστ. Τοπ. 4. 5, 1, πρβλ. π. τὰ Ἱστ. 10. 3, 3. 2) ἱκανὸς νὰ κρατῇ ἐντός, τοῦ πνεύματος, ἀντίθετον τῷ **προετικός**, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 33.15, 4· καθεκτικός, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇ, συνεκτικός, Ἀλέξ. Ἀφρ. ἐν Προβλ. 2. 60.

καθεκτός, ή, όν, (κατέχω) ὁ κατεχόμενος ἢ ἐμποδιζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος, θρασὺς καὶ βδελυρὸς οὐδὲ καθεκτὸς Δημ. 515. 12, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 10, Πομπ. 66· τῶν πραγμάτων οὐκέτι πολλοῖς ὄντων καθεκτῶν, ἐπειδὴ ἡ ἐξουσία δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ εἰς τὰς χεῖρας πολλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 47· ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι, νὰ κρατηθῇ τις, νὰ περιορίσῃ ἑαυτόν, νὰ μείνῃ ἀδιάφορος, Φιλόστρ. 818.— Ἐπίρρ., οὐ καθεκτῶς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ περιορίζηταί τις, ὁ αὐτ. 712.— Καθ' Ἡσύχ.: «καθεκτόν. ἐφικτόν. καταληπτόν».

καθελίσσω, Ἰων. **κατειλίσσω**, τυλίσσω τι διά τινος πράγματος, κατειλίσσουσι πᾶν τὸ σῶμα σινδόνος .. τελαμῶσι, ἐπὶ τῶν ταριχευομένων σωμάτων, Ἡρόδ. 2. 86· ἐπὶ τραυμάτων, ὁ αὐτ. 7. 181.— Παθ. τὰς κνήμας ῥάκεσι .. κατειλίχατο (γ' πληθ. ὑπερσ.) αὐτόθι 76· κατειλίχθαι ταινίῃ Ἱππ. π. Ἄρθρ.783.

καθελκόομαι, Παθ. πληροῦμαι ἑλκῶν, Ἱππ. 1213D· καθελκωθεὶς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 10·— **καθέλκωσις**, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ προηγ., ἴδε **καθήγησις**.

καθελκτικός, ή, όν, ὃν δύναταί νὰ καθελκύσῃ τις, πύλαι Ι'. Πισιδ. Ἑξαήμ. Ϛ', 687.

καθελκυσμός, ὁ, τὸ καθελκύειν τι, ἰδίως τὸ καθελκύειν, καταβιβάζειν πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207Α.

καθέλκω: μέλλ. **καθέλξω**, Ἀριστ. Βάτρ. 1398, **καθελκύσω** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 1: ἀόρ. **καθείλκυσα** Θουκ. 6. 34· πρκμ. **καθείλκυκα** Δημ. 60. 8:— Παθ., ἀόρ. καὶ πρκμ., ἴδε κατωτ.: ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα ἕλκω). 1) ἐπὶ πλοίου, σύρω, καταβιβάζω αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. deducere naves, Εὐρ. Ἑλ. 1531, Ἀριστοφ. Ἀχ. 544, πρβλ. Ἱππ. 1315· καθεῖλκον ναῦς ἐς Πειραιᾶ Θουκ. 2. 93· τῶν νεῶν καθελκυσθεισῶν ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 7. 100· εἴ τι ναυτικόν ἐστι καθειλκυσμένον Θουκ. 6. 50. 2) σύρω πρὸς τὰ κάτω τὴν πλάστιγγα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1398. 3) σκέλη δὲ καθείλκυσται ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, μακρὰ δὲ τείχη ἐκτείνονται ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ (μέχρι τῆς θαλάσσης), Στράβ. 380.

κάθεμα, τό, (**καθίημι**) περιδέραιον, ὅρμος, Ἑβδ. (Ἡσαΐας Γ', 18)· φέρεται **κάθημα** ἐν Ἀντιφάν. Ἀδήλ. 78. — Καθ' Ἡσύχ.: «κάθεμα· ὁ κατὰ στήθους ὅρμος».

κάθεμεν, Ἐπικ. α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **καθίημι**.

καθέν, ἀντὶ **καθ' ἕν**, ἴδε **κατὰ** Β. ΙΙ. 4.

καθέννῦμι, ἐνδύω, ἴδε **καταέννυμι**.

καθεξῆς, Ἐπίρρ. = τῷ συνηθεστέρῳ ἐφεξῆς, Πλούτ. 2. 615Β, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ.8.7, Συλλ. Ἐπιγρ.3208. 9· ποιητ., κατάθ' ἑξείης Ὀππ. Κυν. 3. 59.

κάθεξις, εως, ἡ, (κατέχω) κατοχή, κράτησις, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 3. 47· ἐν μνήμῃ καὶ καθέξει Πλούτ. 2. 968C. 2) τὸ κρατεῖν τι ἐντός, περιορισμός, ἀναχαίτισις, τοῦ πνεύματος Ἀριστ. π. Ὕπν. 2, 17· τοῦ θυμοῦ, τῆς ἐπιθυμίας ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 2.7, 8.

καθέξω, μέλλ. τοῦ **κατέχω**, ἔτι ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου.

κάθερμα, τό, ἐν τῷ πληθ. = **ἕρματα** (ἴδε **ἕρμα** III). Ἀνακρ.20.

καθέρπω: ἀόρ. α' **καθείρπυσα** (ἴδε τὸ ἁπλοῦν **ἕρπω**)·— ἕρπω, συρόμενος καταβαίνω, ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Σοφ. Ἀποσπ. 110· καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικὸν Ἀριστοφ. Βάτρ.129, πρβλ. 485:— μεταφ., παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει Ξεν. Συμπ. 4. 23, πρβλ. Ἀσκληπιάδ. ἐν Ἀνθ. Π.12.36.

κάθες, προστ. ἀόρ. β' τοῦ **καθίημι**.

κάθεσαν· «καθέθηκαν. Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

καθέσιμος, ον, μισθὸς βουλευτικὸς ἢ ἄλλη τις χορηγία δι' ἐγκατάστασιν τῶν βουλευτῶν, ἔδωκε τῇ βουλῇ καθέσιμον (ἐξυπ. ἀργύριον) δραχμὰς ἑξακοσίας Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. 444-6.

κάθεσις, εως, ἡ, (καθίημι) τὸ ἀφιέναι πρὸς τὰ κάτω, καταβίβασις, τῆς κόμης Διογ. Λ.1.109. 2) ἡ παρουσίασις δραμάτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ.1060. ΙΙ. (ἐκ τοῦ παθ.) κατάβασις, κάθοδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 22, Προβλ. 32. 5, 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάθεσιν· καταγωγήν. οἴκησιν».

κάθεσσαν, **καθέσσαντο**, ἀόρ. α' τοῦ **καθίζω**.

καθεστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καθέζομαι**, δεῖ καθέζεσθαι, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 92.

καθεστηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **καθίστημι**, ὡρισμένως, σταθερῶς, ἡσύχως, καθ. ἔχειν πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 22.

καθεστήξω, μέλλ. γ' τοῦ **καθίστημι**, μετ' ἀμεταβ. σημασ.

καθεστίασις, εως, ἡ, δημοσία ἑστίασις, Keil Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 133.

καθεστός· «παρεστός. αὐτόθεν ὑπάρχων» Ἡσύχ.

καθεστῶτα, ων, τά, συγκεκομ. οὐδ. πληθ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **καθίστημι**.

καθετήρ, ῆρος, ὁ, (καθίημι) πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἴς τι· 1) «στρημμένον» μοτὸν εἰς ἕλκος ἐντιθέμενον, «φυτίλι», «καθετῆρι στρεπτῷ μοταρίῳ» Γαλην. Λεξικ. Ἱπποκρ. 2. 488, (ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἱπποκράτους εἶναι: **καθετήριον**)· 2) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς κένωσιν τῆς οὐροδόχου κύστεως, Γαλην. 2. 396· ἢ δι' ἐγκλύσματα, ὁ αὐτ. 3) ὁρμιὰ ἁλιευτική, Ἀρτεμίδωρ. 2.14. 4) = κάθεμα, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 7, Κλήμ. Ἀλ. 244, ἴδε **ἅλυσις**.

καθετήριον, τό, = **καθετὴρ** Ι, μοτοῦν ὠμολίνῳ καθετηρίῳ Ἱππ. 659. 20· τὸ ὄργανον τὸ καθ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 9.

καθετηρισμός, ὁ, εἰσαγωγὴ τοῦ καθετῆρος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 59.

καθέτης, ὁ, πιθαν. εἶδος θύρας καταρρακτῆς μετὰ σιδηρῶν ὀδόντων, ἣν ἀφίνουσι νὰ πέσῃ κατ' ἐχθρῶν ἀπειλούντων νὰ εἰσέλθωσιν (ἴδε **πτερὸν** ΙΙΙ. 9), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν.114.

καθετικός, ή, όν, κάθετος, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 112. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημ. 155. 45.

καθετοιμάζω, ἑτοιμάζω ἐντελῶς, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 588, 16, ἔκδ. Β.

ΚΑΘ ΕΤΟΣ (= κατ' ἔτος) Ἐπιγρ. Σύρου, CIG. 2347c· πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338.

κάθετος, ον, (καθίημι) ἀφειμένος πρὸς τὰ κάτω, κάθετος, πρὸς τὴν γῆν Ἀριστ. Μηχαν. 30, 2· — ὡς οὐσιαστ., **1)** **κάθετος** (δηλ. γραμμή), ἡ, Τίμ. Λοκρ. 98B, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 7., 3. 5, 14, κ. ἀλλ.· — πρὸς τὴν κάθετον δ' ἐμετρήθη (πρὸς κάθετον δ' ἐμέτρει ἔκδ. Κοραῆ, ἔνθα ἴδε σημ.) Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. Αἰμ. 15· κατὰ κάθετον ἢ πρὸς κάθετον, καθέτως, Πλούτ. 2. 890F, 938A· — κάθετον ὕψος, τριῶν ἥμισυ σταδίων ἔχον τὴν κάθετον Στράβ. 379. **2)** (καθ. ὁρμιά), εἶδος ὁρμιᾶς, κοινῶς καθητή, Ὀππ. Ἀλ. 3. 77, 138· τριχίνης καθέτου Ἀνθ. Π. 7. 637, (ἔνθα ὁ κῶδιξ καθέτης). **3)** σχοινίον ἔχον εἰς τὴν μίαν ἄκραν βάρος τι δι' οὗ διακρίνει ὁ κτίστης τοὺς ὀρθοὺς ἢ μὴ τοιούτους τῶν τοίχων, Ἀμμών., κοινῶς «σαοῦλι» καὶ «σαλαμαντρί». **4)** (ἐξυπ. ἀμνὸς ἢ βοῦς), ὁ, «κάθετος· ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνὸς» Λυσ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ.· — «κάθετον: ἔστι μὲν γραμμή τις παρὰ γεωμέτραις· σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι» Φώτ., Σουΐδ. **II.** καταρρακτὴ θύρα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 115.

καθευδητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ καθεύδειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 259D.

καθεύδω, (οὕτω καὶ τὰ ἀντίγραφα τοῦ Ἡροδ. 2. 95, ἀλλ' ἐν νεωτέραις ἐκδόσεσι γράφεται **κατεύδω**): παρατ. **καθεῦδον**, Ὁμ.., Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 495· **καθηῦδον** Πλάτ. Συμπ. 217D, κ. ἀλλ.· **ἐκάθευδον** Λυσ. 93. 1., 94. 1, Ξεν. Οἰκ. 7. 11: μέλλ. **καθευδήσω** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 419, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 30, κτλ.: οὐχὶ Ἀττ. ἀόρ. **ἐκαθεύδησα** Ἱππ. 538. 54, Λουκ. Ὄν. 6: πρκμ. **καθηύδηκα** Ἐπιφάν. I. σ. 418. Πλαγιάζω ἵνα κοιμηθῶ, κοιμῶμαι, Ἰλ. Α. 611, Ὀδ. Α. 4, 304., Ζ. 1, Ἡρόδοτ., κτλ.· ἀντίθετον τῷ ἀγρυπνέω ἢ ἐγρήγορα, Θέογν. 471, Πλάτ. Φαίδ. 71C. κλ.· καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω Αἰσχύλ. Χο. 881· οὔτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν οὔτε μεθ' ἡμέραν Πλάτ. Φαῖδρ. 251E· τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν, δηλ. ἀγρυπνοῦμεν, Βάτων ἐν «Εὐεργέταις» 1· μαλακῶς καθεύδειν Ἀντιφάν. ἐν «Παρεκδιδομένῃ» 1. 6· σκληρῶς καθεῦδον Τιμοκλ. ἐν «Ἰκαρίοις» 4· — ἐπὶ ἄρρενος καὶ θήλεος, ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι Ὀδ. Θ. 313· καθ. μετά τινος Πλάτ. Συμπ. 219D· — καθόλου, διέρχομαι τὴν νύκτα, τὴν βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἰέναι κἀκεῖ καθ. Ἀνδοκ. 7. 10· — καθ. ἐπὶ ξύλου, ἐπὶ ὄρνιθος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1431· — ἐκ τοῦ καθεύδοντος, ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ὕπνου, Πλάτ. Φαίδ. 72B. **II.** μεταφ., διατελῶ ἀργός, οὐ καθεύδουσιν χερὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1357, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 20, Ἀν. 1. 3, 11, Δημ. 438. 15· καθ. τὸν βίον, διέρχεσθαι τὸν βίον ἐν ὕπνῳ, ἐν ἀργίᾳ, Πλάτ. Πολ. 404A· ἀντίθετον τῷ ἐνεργεῖν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 1· ἀντίθετον τῷ προσέχειν τοῖς πράγμασι, Πλουτ Πομπ. 15. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, διατελῶ ἐν ἡσυχίᾳ, ἡσυχάζω, ἐλπίδες οὔπω καθ. Εὐρ. Φοίν. 634· καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τείχη Πλάτ. Νόμ. 771D· τοὺς νόμους ἐᾶν καθ. Πλουτ. Ἀγησ. 30. — Κατὰ τὸν Schleusner, ἐν τῇ Καιν. Διαθ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, ὡς τὸ **κοιμᾶσθαι**, ἀλλ' ἅπαντα τὰ παραδείγματα ἀποδεικνύουσι τὸ ἐναντίον πλὴν τοῦ ἐν τῇ Α' πρὸς Θεσσ. Ἐπιστ. ε', 10, ἔνθα σχετίζεται πρὸς τὴν συνήθη σημασίαν ἐν ἐδαφ. 6· πρβλ. καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων Βίων 1. 71.

καθεύρεμα, τό, ἐφεύρεσις, Ἑβδ. (Σειράχ. ΛΕ', 9. 12).

καθ-ευρεσι-λογέω, ὁμιλῶ εὐγλώττως, Πολύβ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 397.

καθευρίσκω, εὑρίσκω, ποῖ ποῖ καθεύροι κλεινὸν Ὠκύπουν φίλοι .. Λουκ. Ὠκύπους 68· — Παθ. καθευρέθη κοσμοῦσα, κατελήφθη ἐν τῇ πράξει ἐνῷ ἐκόσμει.., Σοφ. Ἀντ. 395· ἀλλ' ὁ Nauck ἔχει διορθώσει **καθηρέθη**, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Jebb, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ, ἴδε καὶ Class. Journal XVII. 58. Ἴδε τὸ ῥῆμα **καθαιρέω** III.

κάθεφθος, ον, καλῶς βεβρασμένος, «καλοβρασμένος», Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 368A, Ὀρειβάσ. σ. 187 Matth.

καθέχει (= κατέχει), Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν, τῶν προευκλειδίων χρόνων, CIA. I. 479.

καθεψής, ές, = τῷ **κάθεφθος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 586.

καθέψησις, εως, ἡ, καλὴ βράσις, Ἱππ. 356. 27, Διόδ. 1. 40.

καθεψιάομαι, πειράζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, λοιδοροῦμαι, Λατ. illudere, μετὰ γεν., ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται Ὀδ. Τ. 372 (πρβλ. 370), κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο).

καθέψω: μέλλ. **καθεψήσω**, βράζω τι καλῶς, Διοσκ. 6. 6. 7, Πλούτ. 2. 555B· χωνεύω, ταχὺ γοῦν καθέψας τἀργύριον Ἀριστοφ. Σφ. 795. — Παθ., ξηραίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 2, Διόδ. 1. 40. **II.** μεταφ., καθιστῶ ἥσυχον, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **πραΰνειν**, Ξεν. Ἱππ. 9. 6· πρβλ. **πέσσω**.

κάθῃ, Ἀττ. ἀντὶ **κάθησαι**, β' ἐνικ. ἐνεστ. τοῦ **κάθημαι**.

καθηγεμονία, ἡ, οὐσ. τοῦ ἑπομ., Ἐπιγρ. Πειραιῶς CIA. III. 49.

καθηγεμών, όνος, ὁ, ἡ, = **ἡγεμών**, ὁδηγός, καθηγεμὼν τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 7. 128, πρβλ. Πολύβ. 3. 48, 11· Ἀράτῳ καθηγεμόνι χρησάμενος περὶ τῶν ὅλων ὁ αὐτ. 7. 14, 4· καθ. τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ἀρετήν, Πλουτ. Δίων 1· ὡς ὄνομα θεῶν, παραπλήσιον τῷ **ἀρχηγέτης**, Διόνυσος καθ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3067. 68A· Ἀφροδίτη καθ. Πλουτ. Θησ. 18· ἴδε Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 657. — Καθ' Ἡσύχ.: «καθηγεμών· ὁδηγός. διδάσκαλος».

καθηγέομαι, Ἰων. **κατηγ-**: μέλλ. **-ήσομαι**: — ἀποθ. Προηγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, χρησιμεύω ὡς ὁδηγός, ὁδηγῶ, ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 40, 66. Θουκ. 6. 4· οἱ κατηγεόμενοι, οἱ ὁδηγοί, Ἡρόδ. 7. 130· σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγὼ Πλάτ. Ἐπιστ. 312B: — ἀκολούθως, **κατ. τινὶ εἰς τόπον**, κατηγέοντο οἱ Σκύθαι (τοῖσι Πέρσῃσι) ἐς τοὺς χώρους Ἡρόδ. 4. 125, 6. 102· ἐπὶ τόπον 7. 215· ὡσαύτως, κατ. τινι ὁδὸν 9. 104. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., δεικνύω, τὸ ἕρμα σφι κατηγήσατο Πάμμων, ἔδειξεν εἰς αὐτούς, ὁ αὐτ. 7. 183· ταῦτα δὲ καθηγησομένους ἔπεμψε τόν τε αὐτῆς ἀνεψιὸν καὶ Δαφναγόραν, ὡς ὁδηγοὺς ἵνα ὑποδείξωσι ταῦτα, Ξεν. Ἀν 7. 8, 9· ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὁ ὁδηγῶν εἰς τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 200E. **3)** μετὰ γεν., καθηγοῦμαι τοῦ λόγου, ἀρχίζω τὴν ὁμιλίαν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 199C· ὧν καθηγήσαιτ' ἂν τοῦτο, τῶν ὁποίων τοῦτο δύναται νὰ εἶναι ἡ ἀρχή, ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 182C· καθηγήσατο τῆς εἰς Ἰταλίαν στρατείας, ὑπῆρξεν ἡγεμών, ὁδηγός, Πλουτ. Κάμιλλ. 15· εἶμαι ἀρχηγός, βουλόμενος .. ἄρχειν .. τοῦ πολιτεύματος ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 35. **4)** εἰσάγω τι πρῶτος ἐγώ, ἱδρύω, ἡ αὐτὴ γυνὴ .. χρηστήριον κατηγήσατο Ἡρόδ. 2. 56· καὶ μετὰ μετοχ., οὐ κατηγήσομαι τὸν νόμον τόνδε τιθεὶς ὁ αὐτ. 7. 8, 1· μετὰ γεν. προσ., εἶμαι διδάσκαλός τινος, διδάσκω τινά, Στράβ. 674, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 1, εἰς Ἀμμ. 5· καί, ὁ καθηγησάμενος, ὁ διδάσκαλος, Πλούτ. 2. 120A.

καθήγησις, ἡ, ὁδηγία, ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἀντιγ. Καρ. 187 (ὁ Bentl. **καθελκώσεις**), = πρὸς τὸ **καθηγεῖσαι** Καισάριος 1024; = πρὸς τὸ **ἡγουμενία** Στουδ. 229A.

καθηγητής, οῦ, ὁ, ὁδηγός, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 313D· ὡς καὶ νῦν, καθηγητής, διδάσκαλος, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 3, Πλούτ. 2. 70E, ἔνθα ἴδε Wyttenb. 85D, κτλ.· — ὡσαύτως, **καθηγητήρ, ῆρος**, ὁ, Μανέθων 2. 300· θηλ. **καθηγήτειρα** Ὀρφ. Ὕμν. 75. 6. **2)** ὁ καθηγούμενος μοναστηρίου, ἡγούμενος, Συναξάριον Ἰαν. 11.

καθηγητικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ ὁδηγῇ, ὁδηγῶν, μετὰ γεν., Γαλην. 2. 27B.

καθηγούμενος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἡγούμενος μονῆς, καθηγουμένη, ἡ, ἡγουμένη, Ἐκκλ. — **καθηγουμενεία** = **ἡγουμενεία**, Νεῖλ. 433C.

καθηδύνω, γλυκαίνω, ζωμὸς καθηδυσμένος περιττῶς Ἀθήν. 140A· — εὐαρεστῶ, τινὰ Εὐνάπ. σ. 13· τὴν ὄσφρησιν Εὐμάθ. σ. 130 ἔκδ. Teuch.

καθηδυπάθεια, ἡ, βίος ἡδυπαθής, «καθηδυπάθειαν (καθ' ἡδυπάθειαν Μουσοῦρος)· τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν» Ἡσύχ.

καθηδῠπᾰθέω, ἀσωτεύω, δαπανῶ τι εἰς ἡδονὰς καὶ πολυτέλειαν, δαρεικοὺς οὓς ἐγὼ λαβὼν οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυπάθησα Ξεν. Ἀν. 1. 3, 3· τὸν χρόνον καθ. καὶ ἀναλίσκειν Πλουτ. Ἀντών. 28· τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 6.

καθήκω, Ἰων. **κατήκω**, (ἴδε **ἥκω**), κατέρχομαι ἢ καταβαίνω, ἰδίως εἰς μάχην, Λατ. in certamen descendere, Αἰσχύλ. Χο. 455. **2)** κατέρχομαι ἕως .., φθάνω ἕως, ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 7. 22, 130· ἐπὶ θάλ. 2. 32., 5. 49, Θουκ. 2. 27· πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον ὁ αὐτ. 3. 96· κέρκος .. ἐς λεπτὸν καθήκουσα, ἀπολεπτυνομένη εἰς τὴν ἄκραν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 2· μεταφ., ἐπὶ καταγωγῆς, ὃ [γένος] εἰς αὐτὸν κ. Ἀρρ. Ἀν. 1. 11, 8. **3)** ἔρχομαι, καταντῶ εἴς τινα, καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, ἡ σειρὰ τοῦ λόγου ἦλθεν εἰς ἡμᾶς, Αἰσχίν. 31. 27, πρβλ. Πλουτ. Ἀλκιβ. 2, κτλ. **4)** ἐπὶ χρόνου, ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 2· ὁ χρόνος καθήκει, ἔφθασεν ὁ καιρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 23· ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ ἔπιπτεν εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας, Πλουτ. Φάβ. 18, πρβλ. Πολύβ. 4. 7, 1· ἐκκλησίαν ποιῆσαι, ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, ὅταν φθάσῃ (ὁ καιρὸς) ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τῶν νόμων, Δημ. 399. 6. **II.** εἶμαι ἁρμόδιος, πρόσφορος, κατάλληλος, τοῦ καθήκοντος χρόνου Σοφ. Ο. Τ. 75, πρβλ. Δημ. 50. 6, Αἰσχίν. 71. 29· αἱ καθ. ἡμέραι, αἱ κανονικαὶ ἡμέραι, αἱ ἁρμόδιαι, Δημ. 1372. 8· ἐν τῇ καθ. ὥρᾳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 2· ἐν τοῖς καθ. καιροῖς αὐτόθι 6. 18, 25· τοῖς καθ. νομίμοις ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 2. 18· ἡ καθ. σύνοδος ἢ ἐκκλησία Πολύβ. 4. 14. 1., 15, 8, κτλ.· τὰς ἐσθῆτας τὰς καθ. ἀεὶ ταῖς περιθεταῖς, τὰς ἁρμοζούσας εἰς .., ὁ αὐτ. 3. 78, 3. **3)** ἀπρόσ., καθήκει μοι, ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἁρμόζει, μετ' ἀπαρ., οἷς καθήκει ἀθροίζεσθαι, ὧν καθῆκον εἶναι νὰ συναθροίζωνται, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 9, 7, πρβλ. Κύρ. 8. 1, 4, κτλ.· — οὕτω κατὰ μετοχ., τὸ καθῆκον, τὰ καθήκοντα,

ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον ἢ κατάλληλον, τὸ «καθῆκον», ἢ χρέος τινός, αὐτόθι 1. 2, 5· τὰ καθήκοντα τοῖς Σπαρτιήτῃσι Ἡρόδ. 7. 104· ἰδίως ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν Στωϊκῶν, Διογ. Λ. 7. 25, Κικ. Off. 1. 3:— ἀλλά, 3) ἐν Ἡροδ. 1. 97., 5. 49, **τὰ καθήκοντα** = **τὰ καθεστῶτα**, ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, αἱ παροῦσαι περιστάσεις. 4) Ἐπιρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. **καθηκόντως**, ἁρμοδίως, πρεπόντως, Πολύβ. 5. 9, 6, Πλούτ. 2. 448F.

καθηλιάζω, φωτίζω τι διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, Ἀνθ. II. 11. 428.

κἄθηλος, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ **καὶ ἄθηλος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 881.

καθηλόω, καρφώνω τι ἐπί τινος ἢ εἴς τι, τι πρός τι Πλουτ. Ἀλέξ. 24· πρός τινι Διόδ. 20. 54· περί τι Ἀπολλόδ. 1. 9, 1.— Παθ., σανίσι καθηλωμένη, καρφωμένη μὲ .., Πολύβ. 1. 22, 5· χάλκωμα συμμαχίας .. ἐν Καπιτωλίῳ καθηλωθῆναι Συλλ. Ἐπιγρ. 2485. 7.

καθήλωμα, τό, κάρφωμα, Ἑβδ. (Α' Βασ. Ϛ', 21) κατὰ τὸν Ἀλεξ. Κώδικα.

καθήλωσις, εως, ἡ, κάρφωμα ἐπί τινος ἢ εἴς τι, Σύμμαχ. εἰς Ἰεζεκ. Ζ' 23, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 15, ἐν τέλ.

καθηλωτής, οῦ, ὁ, ὁ καθηλῶν τι, καρφωτής, Γλωσσ.

καθηλωτός, όν, καρφωτός, Schneid.

κάθημα, τό, = **κάθεμα**, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 78· πρβλ. **καθετὴρ** 3.

κάθημαι, Ἰων. **κάτημαι**· β' ἑνικ. **κάθησαι** Ἡρόδ., Ξεν., ἀλλὰ **κάθῃ** Ὑπερείδ. ἐν Λ. Β. 100, 32, Κωμ. Ἀνώνυμ. 305· Ἰων. γ' πληθ. **κατέαται** Ἡρόδ. 2. 86· προστ. **κάθησο** Ἰλ., Εὐρ., συγκεκ. **κάθου** Ἀριστοφ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1190, Ἀναξανδρ. ἐν «Ζωγράφοις» 1, Λ. Β. 100, 31, **καθήσθω** Αἰσχύλ. Πρ. 919. ὑποτακτ. **κάθωμαι**, **κάθῃ** Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 176, **κάθηται** Ἀριστοφ. Ἱππ. 754. εὐκτ. **καθοίμην** ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 919, Λυσ. 149, ἔνθα ἴδε Διντ.· ἀπαρ. **καθῆσθαι**· μετοχ. **καθήμενος**:— παρατ. **ἐκαθήμην** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 152, Δημ., κτλ.· **ἐκάθητο** Ὁμ. Ὕμν. 6. 14, Ἀριστοφ. Ὄρν. 510, Θουκ.· **ἐκάθησθε** Ἀριστοφ. Ἀχ. 638· **ἐκάθηντο**, Ἰων. **ἐκατέατο** Ἡρόδ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ συλλαβ. αὐξήσ., **καθῆστο** Ἰλ. Α. 569, Εὐρ. Βάκχ. 1102, Φοίν. 1466, Πλάτ., κτλ., ἢ **καθῆτο** Δημ. 285. 2., 300. 26· Ἰων. **κατῆστο** Ἡρόδ. 1. 45· **καθῆσθε** (ὁ ἐνεστ. εἶναι: **κάθησθε**) Δημ. 776. 7· **καθῆντο** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 302, Θουκ., κλ., Ἐπικ. **καθείατο** Ἰλ. Λ. 76, Ἰων. **κατέατο** Ἡρόδ.— Οὗτοι εἶναι οἱ μόνοι χρόνοι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. (καὶ εἶναι πράγματι πρκμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ **καθέζομαι**· πρβλ. **ἧμαι**): ὁ μέλλ. **καθήσομαι** (ὅστις δύναται νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.) εἶναι ἀναμφιβόλως ἐσφαλμένος ἐν Εὐρ. Ἀδήλ. 77. Κάθημαι, κοιν. «κάθομαι», αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαοὺς Ἰλ. Β. 191· πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος Π. 407· ἀλλ' ὅ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος Ὀδ. Ε. 82· καθήμενος οἷος ἐν Ἴδῃ Ἰλ. Θ. 207· Ἀργεῖοι ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο ἵππους Ψ. 448· κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος Ὀδ. Κ. 497· θύρῃσι καθήμενοι Ρ. 530· (οὕτως, ἐπὶ ταῖς θύραις Ἀριστοφ. Νεφ. 466)· αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος Ὀδ. Φ. 420· καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων (πρβλ. ἐκ Ι 6), Σοφ. Ἀντ. 411· ἀλλά, ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο, ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἐκάθισε μακράν, Ἡρόδ. 3. 83., 4. 118, 8. 73· ἐν θρόνῳ καθ. Εὐρ. Ἠλ. 315· καθ. πρὸς τάφῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1084· πρὸς τὸ πῦρ Ἀριστοφ. Σφ. 773· ἐπὶ δίφρου Πλάτ. Πολ. 328C. ἐφ' ἵππων Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἐς τοὐργαστήριον Ἀλκίφρ. 3. 27:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἕδραν καθ. Εὐρ. Ἡρακλ. 55· οὕτω, καθῆσθαι ἑδραία ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 266· ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, κάθημαι ἐπί τινος, ὀφρύην ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 394· πρβλ. **καθίζω** II. 2) κάθημαι ἐν δικαστηρίῳ, συνεδριάζω, οἱ καθήμενοι, οἱ δικασταί, τὸ δικαστήριον, Ἀνδοκ. 18. 13, κτλ.· δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους Ἀριστοφ. Νεφ. 208· ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, σεῖς οἱ καθήμενοι ὡς δικασταί, Θουκ. 5. 85· οὐκ ἐπὶ τούτῳ κάθ. ὁ δικαστὴς Πλάτ. Ἀπολ. 35C· κάθ. ὑπὲρ τῶν νόμων Δημ. 1329. 19·— ἐπὶ τῆς βουλῆς, Ἀνδοκ. 6. 42· βουλῆς περὶ τούτων καθημένης Δημ. 552. 16· ἐπὶ συνεδριαζόντων, ἡμῶν καθημένων πέμπειν πρὸς τὴν πόλιν κτλ. Ξεν. Ἀν. 5. 10, 5· οἱ ἐν θεάτρῳ θεαταί, Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 29. 3) ἁπλῶς, κάθημαι, Λατ. desidere, ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω Ὀδ. Π. 264· σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο (ἀντὶ ἐκάθηντο) Ἰλ. Λ. 76· ἐν πένθεϊ μεγάλῳ κατῆστο Ἡρόδ. 1. 46· μετὰ κοπὴν καθημένοις, ἀναπαυομένοις μετὰ κόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 380·— καὶ ἐπὶ κακῆς σημασ., κάθημαι ἀργός, ἀπραγῶ, Ἰλ. Ω. 403, Ἡρόδ. 3. 134· ἐπὶ στρατοῦ, Θουκ. 4. 124· οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ Δημ. 156. 28, πρβλ. 24. 20., 25. 10, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ πολιορκοῦντος στρατεύματος, κάθημαι ἢ μένω ἐνώπιον θέσεώς τινος, Θουκ. 2. 20, πρβλ. 101· ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων Εὐρ. Φοίν. 752. 4) ἄγω βίον «καθιστικόν», ἄσημον, ἐν σκότῳ καθήμενος Πινδ. Ο. 1. 133· πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 919· αἱ βαναυσικαὶ [τέχναι] ἀναγκάζουσι καθῆσθαι Ξεν. Οἰκ. 4, 2· ἀκολούθως, εἶμαι ἐνησχολημένος, ἐργάζομαι, ἰδίως εἰς «καθιστικὴν» ἐργασίαν, Ἡρόδ. 2. 86· κάθ. ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, ἐπὶ τραπεζιτῶν, Δημ. 1196. 16, πρβλ. 1111. 28· ἐπ' ἐργαστηρίου ὁ αὐτ. 1367. 26· ἐπὶ τοῦ .. ἰατρείου Αἰσχίν. 6. 18. 5) διαμένω, ἐν Δελφοῖσιν κατήμενοι ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήμασι Ἡρόδ. 5. 63· ἐπὶ τόπου, κεῖμαι, Λατ. subsidere, τῶν αὐτῶν χωρίων ἔνια σύνορα καὶ ὁμοίως καθήμενα κτλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 7, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1· χθαμαλός, ἐν τοῖς καθημένοις χωρίοις ὁ αὐτ. π. Ζ. 16. 12 (κ. ἀλλ. **καθειμένοις**). 6) ἐπὶ ἀγάλματος, εἶμαι τεθειμένος, κεῖμαι, φημὶ γὰρ δὴ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σειληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις Πλάτ. Συμπ. 215Α, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 2. 7) ἐπὶ πραγμάτων, τοποθετοῦμαι, τίθεμαι, χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις Τηλεκλείδ. ἐν «Στερροῖς» 2, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 17· τὸ πηδάλιον κ. πλάγιον Ἀριστ. Μηχαν. 5. 3, πρβλ. 5.

καθημαξευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **καθαμαξεύω**.

καθηματωμένως, ἐπίρρ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **καθαιματόω**, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 53.

καθημέραν, Ἐπίρρ., βέλτιον διῃρημένως: **καθ' ἡμέραν**, τῆς καθημέραν διαίτης, τῆς καθημερινῆς, Πλάτ. Ἐπιστ. 11. 359Α.

καθημερεία, ἡ, ἡ καθ' ἡμέραν ἀσχολία, Πολύβ. 6. 33, 4.

καθημέριος, Δωρ. **καθαμ-**, α, ον, καθημερινὸς (καθ' ἡμέραν), Εὐρ. Φοίν. 229·— παρὰ μεταγεν. **καθημερινός**, ή, όν, Πλουτ. Λυκοῦργ. 10, Ἀθήν. 259F· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 53 (ὅστις ὅμως συγχέει αὐτὸ πρὸς τὸ **μεθημερινός**). II. κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει, φθίνει, «κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν τοῦ γένους ἄγει» (Σχόλ.), Σοφ. Ἠλ. 1414, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb, ὅστις ἐξέδωκε: νῦν σοι μοῖρα καθαμερία φθίνει φθίνει ἑρμηνεύων τό: φθίνει ἀμεταβάτως.

καθημεροθύτης, ου, ὁ, θύων καθ' ἡμέραν, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg 1880, σ. 57.

καθημερόω, ἡμερώνω, πραΰνω, τὴν ψυχὴν Πορφ. Βίος Πυθ. 32·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καθησυχάζω, κατευνάζω, θαλάσσης κύματα καθημερωσάμενοι Ψευδο-Καλλισθέν. παρὰ Φαβρ. ἐν Ἑλλ. Βιβλιοθ. 14. 148 (ἔκδ. 1728).

καθηνιοχέω, = **ἡνιοχέω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 774.

κἄθῆραι, **καθήρας**, ἀπαρ. καὶ μετοχ. ἀορ. α' τοῦ **καθαίρω**.

καθησῦχάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἡσυχάζω**, Πολύβ. 9. 32, 2, Φίλων 2. 71.

καθίγνυμαι, Μέσ., = **καθέζομαι**, Ἱππ. π. Ἀγμ. 752, πρβλ. 658. 38., 662. 19., 665. 11., 674. 49·— **καθιγνῦσαι** παρὰ Φωτίῳ φαίνεται ἐφθαρμένον ἀντὶ τοῦ **καθαγνίσαι**, πρβλ. Schmidt Ἡσύχ. ἐν λ. **καγαθῆσαι**.

καθ' ἰδίαν (= κατ' ἰδίαν), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος, CIA. II. 436 κ. ἀλλ.

κάθιδρος, ον, = **καθίδρως**, Ἑβδ. (Ἱερ. Η', 6), Ἡσύχ., Φώτ.

καθιδρόω, ἱδρώνω σφοδρῶς, Γλωσσ.

καθίδρῦμα, τό, = **ἵδρυμα**, Γλωσσ.

καθίδρῦσις, εως, ἡ, = **ἵδρυσις**, Λατ. dedicatio, Διόδ. 4. 51, κτλ. II. ὁ ἐνθρονισμὸς αὐτοκράτορος, Φιλόστοργ. 9. 10.

καθιδρύω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ **καθέζομαι**, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, Ὀδυσῆα καθίδρυε Ὀδ. Υ. 257· μακάρων ἐς αἶαν σὸν καθιδρύσει βίον Εὐρ. Βάκχ. 1339.—Παθ., ἐγκαθιδρύομαι, κατοικῶ, τόπον ἀπράγμονα ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἂν Ἀριστοφ. Ὄρν. 45· καθιδρυμένος ἐν πόλει Πλάτ. Σοφιστ. 224D· κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργώ, καθίσαντες, Θεόκρ. 13. 28. 2) θέτω, τοποθετῶ, ἐν τοῖς τιμιωτάτοις τὸ τιμιώτατον (δηλ. τὴν καρδίαν) καθίδρυκεν ἡ φύσις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 6· περιορίζω, ἐφ' ἑνὸς τόπου κ. τὴν ἱστορίαν Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 6.— Παθ., καθ. ἐς ἑαυτῶν χώραν Ἱππ. π. Ἀγμ. 773, πρβλ. Προρρ. 102F· ἐν αἷς [ἱστορίαις] τὴν ἀλήθειαν καθιδρῦσθαι ὑπολαμβάνομεν Διον. Ἁλ. 1. 1. 3) καθιερῶ, ἀφιερώνω, Εὐρ., ὅστις μεταχειρίζεται μέσον ἀόρ. α' (Ι. Τ. 1481), καὶ παθ. πρκμ. ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ. (Κύκλ. 318), πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 143.— Παθ., Ποσειδεῶνος τοῦ καθιδρυθέντος ὑπὸ .. Συλλ. Ἐπιγρ. 2655. 5. 4) ἱδρύω, κτίζω, ἀνεγείρω, γυμνάσιον Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ', 12).

καθίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, πλήρης ἱδρῶτος, κουρασμένος, Βασίλ. III. 440C.

καθιερεύω, θυσιάζω, σφάζω, φονικοὶ καὶ ἕτοιμοι καθιερεύειν αὐτούς τε καὶ τὰ παιδικὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 252C· ὥσπερ ὁ τὴν μητέρα καθιερεύσας καὶ φαγὼν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 3· τὸν ἱκέτην Διον. Ἁλ. 8. 1.

καθιερουργέω, = τῷ προηγ., Διόδ. 20. 14.

καθιερόω, Ἰων. **κατῖρόω**: μέλλ. **-ώσω**:— ἀφιερῶ, Ἡρόδ. 1. 92, 164· τῇ μὲν γὰρ Ἀθηνᾷ καθιέρωσεν .. ,ς στατῆρας εἰς ἀναθήματα .. Λυσ. 155. 24· τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ

Πλάτ. Νόμ.745E· ἱερόν, ἄγαλμα Πολύβ. 3. 22,1, κτλ.· ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι καθ. Πλουτ. Κάμιλλ. 21· τὸ θέατρον Δίων Κ. 39. 38.— Παθ., ἐμοὶ τραφεὶς τε καὶ καθιερωμένος [ῑ] Αἰσχύλ. Εὐμ. 304· ἡ Κιρραία χώρα καθιερώθη Δημ. 277. 7, πρβλ. Αἰσχίν. 69. 8· οἱ καθιερωμένοι τῷ Διΐ, οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 224. **2**) καθορίζω τι ὡς ἱερόν, τὴν φήμην, τὸ νόμιμον Πλάτ. Νόμ. 838D, 839C· δίκαια ἐν στήλῃ καθιερωμένα Πολύβ. 9. 36, 9. Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 304, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν.192.

καθιέρωσις, εως, ἡ, ἀφιέρωσις, Αἰσχίν. 60.13, Πλουτ. Ποπλ. 15, κτλ.

καθιερωτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ καθιερώσῃ, Πλάτ. Νόμ. 809B.

καθιερωτικός, ή, όν, ἀφιερωτικός, λόγος Σώπατρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 5. σ.14.

καθιζάνω, καθίζω, κάθημαι, οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐλάμβανον τὰς θέσεις των εἰς τὸ συνέδριον, Ὀδ. Ε. 3· μάντις ἐς θρόνους καθιζάνω Αἰσχύλ. Εὐμ. 29· καθ. ἐπί τι Ἰσοκρ.13B. ἐπί τινος ἤ τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 14., 9. 32, 12· παρά τινα Πολύαιν. 8. 64· ἀπολ., σὺ δὲ καθίζανε Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 92.— Πρβλ. **καθίζω**.

καθίζησις, εως, ἡ, τὸ καθίζειν ἢ καθῆσθαι, Γρηγ. Νύσσ.3,σ.355.

καθίζω, Ἰων. **κατίζω**: παρατ. **καθῖζον** ἢ **κάθιζον** (ὡς ὁ Wolf). Ὅμ., Ἀττ. **ἐκάθιζον** (ὡς εἰ τὸ ῥῆμα μὴ ἦτο σύνθετον) Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, Δείναρχ. 106. 34:— μέλλ. **καθίσω** Ἀπολλόδ. Κωμ. ἐν «Διαμαρτάνοντι» 2, Ἀττ. **καθιῶ** Ξεν. Ἀν.2.1, 4, Δημ. 4. 16,708.1., 997. 23, Δωρ. **καθιξῶ** Βίων 4.16:— ἀόρ. α' **ἐκάθῖσα** Ξεν. Κύρ. 6.1, 23, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4, Ἐπικ. **κάθῖσα** Ἰλ. Τ. 280, Ἀττ. **καθῖσα** Εὐρ. ἐν Φοιν.1188, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 911, Θουκ. 6. 66., 7. 82, Ἰων. **κάτισα** Ἡρόδ.1. 88., 4.79· Ἐπικ. μετοχ. **καθίσσας** Ὅμ., Δωρ. **καθίξας** Θεόκρ.1.12, ὑποτ. **καθίξῃ** αὐτόθι 51· παρὰ μεταγεν. **ἐκαθίζησα** Δίων Κ. 37. 27., 54. 30:— ὑπάρχει καὶ ἕτερος ἀόρ. ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. **καθεῖσα** (κάθεσσα παρὰ Πινδ.) ἀείποτε ἐπὶ μεταβατ. σημασίας· ὑποτ. **καθέσω**, ἴδε κατωτ. Ι. 4 (ἴδε ἐν λ. **ἕζω** Ι):— πρκμ. **κεκάθῖκα** Διόδ.17.115:— Μέσ., παρατ. **ἐκαθιζόμην** Ἀριστοφ. Σφ. 824· ἐν τμήσει, κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες Ἰλ. Τ. 50: μέλλ. **καθιζήσομαι** Πλάτ. Φαῖδρ. 229A, Εὐθύδ. 278C, (**προσ-**) Αἰσχίν.77. 33, παρὰ μεταγεν. **καθίσομαι** Πλούτ. 2. 583F, Καιν. Διαθ., **-ιοῦμαι** Ἑβδ.·— ἀόρ. (**ἐπ-, παρ-**)**εκαθισάμην** Θουκ. 4.130, Δημ. 897. 4, Ἐπικ. **καθισσάμην** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 278:— Παθ., ἀόρ. α' μετοχ. **καθιζηθεὶς** Δίων Κ. 63. 5: **Ι**. Μεταβατ. ἐνεργείας, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας Ἰλ. Ε. 68· μή με κάθιζ' Ζ. 360· πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας Ι. 488· κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ Γ. 382· τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389· κατίσαι τινὰ ἐπ' οἰκήματι Ἡρόδ. 2. 121, 5· καθίσαι τινὰ εἰς θρόνον Ξεν. Ἀν. 2.1, 4. **2**) θέτω, τοποθετῶ, τὸν μὲν .. καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντα Σκάμανδρον Ἰλ. Ε. 36· κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν Β. 549. πρβλ. Ὀδ. Ζ. 202· Κρόνον .. Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσεν Ἰλ. Ξ. 204· καθίσαι τινὰ εἰς δόμον Εὐρ. Ἴων 1541. στρατὸν καθίζει, βάλλει αὐτὸν νὰ στρατοπεδεύσῃ, Εὐρ. Ἡρακλ. 664, Θουκ. 4. 90· καθ. τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον ὁ αὐτ. 6. 66· καθ. χωρὶς μὲν τοὺς ὁπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας Πλάτ. Νόμ.755E. **6**) θέτω ἢ βάλλω πρός τινα σκοπόν, καθίστημι, σκοπὸς ὅν ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος Ὀδ. Δ. 524· κατίσαι φυλάκους, φύλακας Ἡρόδ. 1. 89, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 14· ἄλλους κάτισον ἀγαγὼν κατὰ τὰς .. πύλας Ἡρόδ. 3.155· καθ. ἐνέδραν Πλουτ. Ποπλ. 19:— σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τι ἐπὶ τηγάνοις Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 4. **3**) ἱδρύω, «στήνω», ἀνδριάντα κάθεσσαν Πινδ. Π. 5. 55· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βωμούς, τοὺς Μήδεια καθίσσατο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1219· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἱππ. 31 χωρίου, ἴδε ἐν λ. **ἐγκαθίζω**. **4**) συγκαλῶ ἢ διευθύνω συνέλευσιν, ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, περὶ τῆς Θέμιδος, Ὀδ. Β. 69· ἵστημι, ὅταν καθέσωσιν ἀγῶνα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. παρὰ Θουκ. 3. 104· καθ. τὸ δικαστήριον, συγκαλῶ εἰς συνεδρίαν τὸ δικαστήριον, Ἀριστοφ. Σφ. 305, πρβλ. Δημ. 997. 23· τοὺς νομοθέτας ὁ αὐτ. 708. 1· ἀλλά, καθίζω τινὶ δικαστήν, διορίζω τινὰ δικαστὴν ὅπως δικάσῃ τινά, Πλάτ. Νόμ. 873E· ἐάν τε χιλίους ἐάν θ' ὁπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ Δημ. 585, ἐν τέλ.· ἱδρύω, ὁρίζω, δικαστήρια Πλάτ. Πολιτικ. 298E· τὴν βουλὴν Πλουτ. Σόλων 19. **5**) φέρω τινὰ εἴς τινα κατάστασιν, κάμνω αὐτὸν νά, κλαίοντά τινα καθ. Πλάτ. Ἴων 535E, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀλλ' αὐτόθι 14, κλαίειν τινὰ καθ., κάμνω τινὰ νὰ κλαίῃ:— περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ.1. 51 χωρίου, ἴδε **ἀκράτιστος**. **ΙΙ**. ἀμεταβ., καθίζω, λαμβάνω τὴν θέσιν μου, κάθημαι, ἀπολ., Ἰλ. Γ. 394, καὶ Ἀττ.· μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις Ἰλ. Ο. 50, καθῖζον ἐν .. θρόνοισι Ὀδ. Θ. 422· ἐν θώκοις Ἡρόδ.1.181· ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις ἢ τῶν ἐργαστηρίων Ἰσοκ. 372D,142D· ἐπὶ σκίμποδα Ἀριστοφ. Νεφ. 254· ἐπὶ δένδρων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9,1· (ἀλλά, καθ. ἐπὶ κώπην, ἐπὶ ἐρετῶν, ὁ αὐτ ἐν Βατρ.197)· καθ. ἐπὶ τὸν βωμὸν Θουκ. 1. 126, πρβλ. Λυσίαν 132. 4:— παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως μετ' αἰτ., καθ. τρίποδα, βωμόν, ὀμφαλόν, ἱερὰ Εὐρ. Ἴων 366, Ἠλ.980, Ἡρακλ. Μαιν.48, Ἴων 6,1317· πρβλ. **ἕζομαι, ἵζω, ἧμαι, ἐφέζομαι, ἔφημαι, πρόσημαι, προσίζω**, Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ.191. **2**) καθίζω νὰ φάγω, Λατ. discumbere, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 2. **3**) λαμβάνω θέσιν ὡς δικαστής, καθίζω νὰ δικάσω, Ἡρόδ.1. 97., 5. 25, Πλάτ. Νόμ. 659B, Δημ.728.28. **4**) καθίζω ἔν τινι χώρᾳ, στρατοπεδεύω, ἐς χωρίον Θουκ. 4. 93. **5**) καθίζω (εἰς τὰ ὀπίσθια), ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τῷ ἵππῳ Πλάτ.Φαῖδρ.254B. **6**) ἐπὶ πλοίων, ὡς καὶ νῦν, ἐπιγενομένης ἀμπώτεως καὶ καθισάντων τῶν πλοίων Πολύβ.1. 39, 3, Στράβ. 99. **ΙΙΙ**. καὶ τοῦ μέσου γίνεται χρῆσις ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασίας, Ἰλ. Τ. 50 (ἐν τμήσει), ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ, Θεόκρ.15. 3, κτλ.· ἐὰν δὲ καθίζεσθαι κελεύσῃ, ἐὰν δὲ διατάξῃ νὰ λάβωσι τὰς θέσεις των (μεταξὺ τῶν θεατῶν τοῦ θεάτρου), Δημ. 532. 20· πρὶν καὶ προέδρους καθίζεσθαι ὁ αὐτ. 567. 6, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 229A, Πολ. 516E, κ. ἀλλ. **2**) ἐπὶ πτηνῶν, καταβαίνω, καθίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.10,1. Πρβλ. **καθέζομαι**.

καθίημι, Ἰων. **κατίημι**: μέλλ. **καθήσω**: ἀόρ. α' **καθῆκα**, Ἐπικ. **καθέηκα**: πρκμ. **καθεῖκα** Λύσιππ. ἐν «Βάκχαις» 1, Δημ. 858. 10· (ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **ἵημι**). Καταπέμπω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνω, ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τι, κὰδ δὲ [κεραυνὸν] .. ἧκε χαμᾶζε Ἰλ. Θ. 134· κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας Λ. 53· οἶνον λαυκανίης καθέηκα, κατεβίβασα τὸν οἶνον εἰς τὸν λάρυγγά μου, Ω. 642· καθίετε ἵππους ἐν δίναις, βυθίσατε αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ, ὡς θυσίαν εἰς τὸν ποτάμιον θεόν, Φ. 132· [ἱστία] ἐς νῆας κάθεμεν, κατεβιβάσαμεν, Ὀδ. Ι. 72· λαῖφος καθήσειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 555· σχοίνῳ σπυρίδα κατ., καταβιβάζω διὰ σχοινίου, Ἡρόδ. 5. 16· σῶμα πύργων καθ. Εὐρ. Τρῳ. 1011· ἐς ταύτην (τὴν λίμνην δηλ.) κοντὸν κατιεῖσι ἐπ' ἄκρῳ μυρσίνην προσδήσαντες Ἡρόδ. 4. 195· ἐμαυτὸν εἰς ἅλα Εὐρ. Ἑλ. 1613· ὅπλα εἰς ἅλα αὐτόθι 391· δέλεαρ καθεῖσαν (γ' πληθ. ἀορ. β') ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1181· καθ. τι ἐς πῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1034· νάρθηκ' ἐς πέδον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 706· καθ. σπονδάς, σπένδειν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 60· οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς, δὲν ἔρριψε κλῆρον τοιοῦτον ὥστε ν' ἀποφύγῃ τὴν μετὰ τοῦ Ἕκτορος μάχην, Σοφ. Αἴ. 1285, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.— κατ. ἄγκυραν Ἡρόδ. 7. 36· τὰ δίκτυα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 12:— μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητηρίην ἐς βυσσὸν ἰέναι, νὰ μὴ δύναται ῥιπτομένη βολὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πάτον (πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ βάθους), Ἡρόδ. 2. 28· ἐπὶ ὑδάτων, χύνομαι πρὸς τὰ κάτω, Πλάτ. Φαίδ. 112E· οὐδεὶς καθεὶς ἐδυνήθη πέρας εὑρεῖν, διὰ τῆς βολίδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 27· οὕτως, οἷαν πρόφασιν καθῆκε (ἀστεῖον, παρὰ προσδοκίαν, ὡς εἰ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἴπῃ, οἷον ἄγκιστρον) Ἀριστοφ. Σφ. 174· λόγους συμβατηρίους καθ., προτείνειν, ῥίπτειν εἰς τὸ μέσον λόγους συμβιβαστικοὺς περὶ εἰρήνης, Δίων Κ. 41. 47· ἐβουλήθησαν πεῖραν καθεῖναι, ἠθέλησαν νὰ κάμωσι δοκιμήν, ἀπόπειραν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2.13, π. Ζ. 1. 57:— καὶ πρῶτον μὲν καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας, καὶ πρῶτον μὲν ἀφῆκαν τὰ μαλλιά των νὰ πέσουν εἰς τοὺς ὤμους των, Εὐρ. Βάκχ. 695, πρβλ. Ι. Τ. 52· τὸν πώγωνά τε ὅταν καθῶμεν, ὅταν ἀφήσωμεν νὰ κρέμωνται κάτω τὰ γένειά μας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 100, πρβλ. Θεσμ. 841· καὶ ἐν τῷ Παθ., καθειμένος τὸν πώγωνα Πλουτ. Φωκ. 10· τὸ γένειον αὐτῷ καθεῖτο, εἶχεν ἀφειμένα μακρὰ γένεια, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 11. 10·— καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθεῖκε τὰ σκέλη [ἀπὸ τῆς κλίνης] ἐπὶ τὴν γῆν, κατεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ ἀνθρώπου κεκλιμένου ἐπὶ κλίνης, Πλάτ. Φαίδων 61C· παρήγγελτο δὲ τὰ μὲν δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν ἕως σημαίνοι τῇ σάλπιγγι· ἔπειτα δὲ εἰς προβολὴν καθιέντας, ἕπεσθαι βάδην, καταβιβάσαντες αὐτὰ καὶ ἔχοντες ἕτοιμα πρὸς ἐπίθεσιν, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 25 καθ. τὰς κώπας, καταβιβάζειν αὐτὰς ἐντὸς τοῦ ὕδατος πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς ὁρμῆς τοῦ πλοίου, Θουκ. 2. 91·— σπανίως ἐπὶ κτυπήματος, δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος Εὐρ. Φοίν.1413· καθῆκε ξύλον παιδὸς ἐς κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 933.— καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ, κλίνασα πρὸς τὴν γῆν τὸ γόνυ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 561· ἐς δὲ γῆν γόνυ καμάτῳ καθεῖσαν, ἐγονάτισαν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 333· —κεἰς ὕπνον καθῆκεν, τὸν ἐβύθισεν εἰς ὕπνον, τὸν ἔκαμε νὰ ἀποκοιμηθῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1006· τινὰ εἰς κίνδυνον Διον. Ἁλ. 5. 27·— κακ. τινὰ ἐς λειμώνων χλόην Εὐρ. Ι. Α. 423· εἰς ἀλλοτρίαν καθέντι χώραν στρατόπεδα, ὁδηγήσαντι, μεταβιβάσαντι, ἐπὶ στρατηγοῦ, Πολύβ. 3.70,11, πρβλ. 3.92,7· καθεὶς ἐνέδρας, τοποθετήσας, στήσας, ὁ αὐτ. 4. 63, 9.— Παθ., κατέρχομαι, ἐπὶ μαστοῦ ζῴου, ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ μαστοῦ τῆς θηλείας ἵππου, Ἡρόδ. 4. 2., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 3·— ὡσαύτως, ἐκτείνομαι κάτω πρὸς τὴν θάλασσαν, ὄρεσι πρὸς τὴν θάλατταν καθειμένοις Πλάτ. Κριτίας 118A· καὶ οὐ καθεῖτο τὰ τείχη, δὲν κατέβαινον τὰ τείχη (μέχρι τοῦ Στρυμόνος), Θουκ. 4.103, πρβλ. 5. 52;— ἀλλά, τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, χαμηλός, βαθὺς τόνος

τῆς φωνῆς, Ἡρῳδιαν. 5. 2. 2) πέμπω ἢ ἄγω εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰσάγω εἰς τὸ στάδιον, Λατ. demittere ad certamen. ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα Θουκ. 6.16· ζεύγη καθῆκε Ἰσοκρ. 353D· πλῆρες, οὐ γὰρ εἰς ἀγῶνα καθείκασιν Πλούτ. 2. 616C, κτλ.· καθ. δράματα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 552· τὴν πρώτην διδασκαλίαν Πλουτ. Κίμ. 8 (πρβλ. **κάθεσις**)·— οὕτω καί, ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι .. γνώμας καθεῖναι (κωμ. ἀντὶ προθεῖναι) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 397· τοῦτον τὸν λόγον καθεῖκε, εἰσήγαγε τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, Δημ. 853.10· κατὰ τὴν ἀγορὰν καθ. λογοποιοὺς ὁ αὐτ. 704, ἐν τέλ. 3) ἀποτείνω, ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 34· πέμπω τι πρός τινα σκοπόν, τἆλλα δὲ φίλους καὶ ῥήτορας ἑτέρους καθιεὶς ἔπραττεν Πλουτ. Περικλ. 7.— Παθ., κατέρχομαι, ἡ στρατηλασίη ἡ βασιλέως .. κατίετο ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 7.138. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτόν), κατέρχομαι βιαίως ὡς ἄνεμος, ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιεὶς Ἀριστοφ. Ἱππ. 430· καθέντες εἰς γόνυ προυβάλοντο τοὺς θυρεούς, κλίναντες ἑαυτοὺς πρὸς τὸ γόνυ προέτειναν τὰς ἀσπίδας, Πλουτ. Ἀντών. 45· καθ. εἰς ἀγῶνα, Λατ. descendere in arenam, ὁ αὐτ. 2. 616D, Λουκ. Ἀλέξ. 6· καθ. ἐς Ῥόδον, φθάνω ἐκεῖ, Πολύαιν. 5, 17, 2· — πρβλ. **συγκαθίημι** II. καὶ ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 398.

καθικετεύω, Ἰων. **κατικετεύω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἱκετεύω**, αἰτοῦμαί τι ἱκετευτικῶς, ἅ μου καθικετεύσατ' Εὐριπ. Ἑλ. 1018. 2) ἐνθέρμως παρακαλῶ, ἱκετεύω, κατικ. τινὶ Ἡρόδ. 6. 68· πολλὰ καθ. τινὰ Ἡλιόδ. 6.14· τινά, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32·— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ὀρ. 324.

καθικμαίνω, = **κατικμαίνω**, ὃ ἴδε.

καθικνέομαι: μέλλ. **-ίξομαι**: ἀόρ. β' **-ῑκόμην**: ἀποθ. Κατέρχομαι· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον μεταφ., φθάνω, ἐγγίζω, ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, «ἀντὶ τοῦ ἵκετο καὶ κατέλαβε λέγει» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 342· μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, «πάνυ γέ πώς μου καθήψω τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ξ.104· ὡσαύτως, μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο, μὲ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλήν, Σοφ. Ο. Τ. 809· γυναῖκας ἐς ὅλμους καθικνουμένας ὑπέροις, τυπτομένας διὰ κοπάνων, Παυσ. 5.18, 2·— παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἡ γεν. ἦτο συχνοτέρα, καθικέσθαι τῆς πηγῆς .. ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος, νὰ καταβῇ (τὸ διὰ σχοινίου καταβιβαζόμενον κάτοπτρον) πρὸς τὴν πηγὴν τόσον πλησίον ὅσον νὰ ἐγγίσῃ τὸ νερόν, ὁ αὐτ. 7. 21, 12· καθ. τῆς ψυχῆς, ἐγγίσαι αὐτήν, Πλάτ. Ἀξ. 369E· ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο Λουκ. Νιγρ. 35· ἡ ὕβρις οὐ μετρίως μου καθίκετο ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 46· καθ. τινος πικρότατα Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 3· οὕτω, καθ. τινος σκύτει, κονδύλῳ, τύπτειν τινὰ διὰ τῆς μάστιγος, κτλ., Πλουτ. Ἀντών. 12, Ἀλκιβ. 7. 2) καθ. τῆς ἐπιβολῆς, φθάνω, κατορθώνω τὸν σκοπόν μου, Πολύβ. 2. 38, 8, πρβλ. 4. 50, 10· ἀπολ., τειχίζειν ἐπιβαλλόμενοι καθίξονται, θὰ ἐπιτύχωσιν, ὁ αὐτ. 5. 93, 5.

καθῐλᾰρύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἱλαρύνω**, Σουΐδ.· **καθιλαρεύομαι**, = **ἱλαρύνομαι**. Βασίλ. III. 257B.

καθιμάω [ῐ], καταβιβάζω διὰ σχοινίου, καθιμᾷ αὐτὸν δήσας Ἀριστοφ. Σφ. 396, 379· καθιμῶντι μὲν γὰρ γίνεται βάρος μεῖζον ἢ εἰ μόνον κενὸν δεῖ κατάγειν τὸν κάδον, ὅταν τις καταβιβάζῃ τὸν κάδον εἰς τὸ φρέαρ διὰ τοῦ κηλωνείου, δηλ. γερανίου, Ἀριστ. Μηχανικ. 28. 2· ἁπλῶς, καταβιβάζω, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας ἀνελκύσεις (δηλ. τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ φάρυγγος τοῦ λύκου), ἐπὶ τοῦ ἐρωδιοῦ, Βαβρ. 94. 3.—Παθ., ἐς τὸ Καπιτώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμῆσθαι Δίων Κ. 45. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «καθιμᾷ· καθίησι. χαλᾷ» καὶ «καθίμησε· κατήνεγκεν ἢ κατήντλησε», καὶ «καθιμῶσι· χαλῶσι».

καθίμησις, εως, ἡ, τὸ καταβιβάζειν διὰ σχοινίου, Πλούτ. 2. 264E.

καθιμονεύω, καθίημι, Ἡσύχ.

καθίξω, Δωρ. ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **καθίζω**.

καθιππάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**: ἀποθ.: 1) μεταβ. διατρέχω τόπον τινὰ ἔφιππος, ἐπὶ ἱππικοῦ στρατεύματος, ἡ δὲ ἵππος προελθοῦσα κατιππάσατο χώρην τὴν Μεγαρίδα Ἡρόδ. 9.14. 4) καταπατῶ ἔφιππος, καὶ ἁπλῶς καταπατῶ, ὡς τό, λὰξ πατεῖν, προσβάλλω, παραβιάζω, νέος γραίας δαίμονας καθιππάσσω Αἰσχύλ. Εὐμ. 150· ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος αὐτόθι 731· παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε αὐτόθι 779· παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., καθ. φιλοσοφίας Διογ. Λ. 4. 47· πρβλ. **καθιππεύω**. **II.** ὡσαύτως ὡς παθ., πρκμ. **καθιππάσθαι** Μάχων παρ' Ἀθην. 581D, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας (**καθιππᾶσθαι** διάφ. γραφ.).

καθίππευσις, εως, ἡ ἐπιδρομὴ δι' ἱππικοῦ, Διογ. Ἀλ. 9. 9.

καθιππεύω, = **καθιππάζομαι**, ἐπιτρέχω ἢ διατρέχω διὰ τοῦ ἱππικοῦ, τὰ πεδία Διον. Ἀλ. 3. 26, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 6. 2· ἐπὶ ἰχθύος, κῦμα καθ. Ὀππ. Ἁλ. 2. 515:— Παθ., ποταμοὶ καθιππεύονται, ἐπὶ πεπηγότων ποταμῶν οὓς διέρχεταί τις ἔφιππος, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 168, Ἡρῳδιαν. 6.7. 2) ὁρμῶ ἔφιππος κατά τινος, τί δ', εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατῶν; «τί δέ, εἰ ἔφιπποι ὁρμήσαιμεν ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων;» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 732.

καθιπποκρᾰτέω, = τῷ ἑπομ., Πολυβ. Α', 164, Θ', 141.

καθιππομᾰχέω, νικῶ διὰ τοῦ ἱππικοῦ, Πολυβ. Θ', 141.

καθιπποτροφέω, σπαταλῶ τὴν περιουσίαν μου εἰς ἱπποτροφίας, δηλ. εἰς διατήρησιν ἵππων, Ἰσαῖος 55. 22· πρβλ. **κατὰ** E. VI.

καθίπταμαι, ἴδε **καταπέτομαι**.

καθίπταξις (ἴσως **καθίππαξις**), εως, ἡ, «πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίοις» Ἡσύχ.

κάθῐσις, εως, ἡ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2.158B. **II.** τὸ νὰ κάθηταί τις ἀργὸς ἕνεκα θλίψεως ἢ πένθους, αὐτόθι 609B.

κάθισμα, τό, τὸ μέρος ἐφ' οὗ τις κάθηται, ἐν τῷ πληθ. τὰ ὀπίσθια, οἱ γλουτοί, τὰ «κωλομέρια», Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. 17. 43: = πυγή, πρωκτός, Λεοντ. Κύπρ. 1725B. 2) κάθισμα, ἕδρα, Εὐσέβ. II. 1065B, Καισάρ. 856, κλ.·—ἰδίως τὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκράτορος ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ, Χρον. Πασχ. 528, 5., 588, 19, κτλ.·— τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἐφ' οὗ κάθηταί τις, Κοσμ. Ἰνδ. 101B, Βυζ. **II.** σμήνος, μελισσῶν Εὐστ. Πονημάτ. 58.70. **III.** καθίζημα, καταπάτι, κατακάθισμα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 95. **VI.** παρ' Ἐκκλ., 1) τὸ κελλίον μοναχοῦ, ὡσαύτως **καθισμάτιον**, τό, Παχώμ. 952A. 2) ἓν ἐκ τῶν εἴκοσι μερῶν εἰς ἃ οἱ Ψαλμοὶ τοῦ Δαυΐδ διαιροῦνται, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποίου ἐν ταῖς μοναῖς οἱ μοναχοὶ ἐκάθηντο, Στουδ. 1705C, 1708B, C, Βαλσαμ. Λαοδ. 17 (Κασσιαν. I, 100A, 102A). 3) **καθίσματα**, τροπάρια, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἢ ᾆσιν τῶν ὁποίων δύνανται οἱ ἐκκλησιαζόμενοι νὰ κάθωνται, Λειτουργική.

καθιστάνω, εὕρηται ἀντὶ τοῦ **καθίστημι** ἐν τῷ ἀπαρ., παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ περὶ Μενεκλ. Κλήρου § 29, παρὰ Λυσ. 171.16., 176. 38., 180. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 3065. 22: παρατ. παρὰ Διοδ. 15. 33·— οὕτω. **καθιστάω**, ἀπαρ. **καθιστᾶν** Διόδ. 19. 15: μετοχ. **καθιστῶντες** (διάφ. γραφ. **καθιστάνοντες**) Πράξ. Ἀποστ. ιζ'. 15.

καθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καθίζω**, δεῖ καθίζειν, Σωρ Ἐρ. ἔκδ. Erm. σ.103.

καθίστημι, A. ἐπὶ μεταβατ. σημασίας· τῆς μὲν ἐνεργ. φωνῆς ὁ ἐνεστ., ὁ παρατατ., ὁ ἀόρ. α' καὶ ὁ μέλλ., τῆς δὲ μέσης ὁ μέλλ. (Παυσ. 3. 5, 1), ὁ ἀόρ. α' καὶ ἐνίοτε ὁ ἐνεστ. (ἴδε κατωτ. A. II. 2)· ὡσαύτως σπανιώτερον ὁ πρκμ. **καθέστᾰκα**, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 38, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 54, Διόδ., κλ. (ἴδε τὸ ἁπλοῦν **ἵστημι**). Βάλλω ἢ στήνω εἰς τὸ μέσον, κρητῆρα καθίστα, «εὐτρέπιζε, ἑτοίμαζε» (Σχόλ.), Ἰλ. I. 202· νῆα κατάστησον, κάμε αὐτὴν νὰ σταθῇ, κάμε αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν γῆν. Ὀδ. M. 185· κατέστησαν δίφρους, ἐτοποθέτησαν αὐτοὺς κατὰ τάξιν ὅπως ὦσιν ἕτοιμοι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἁρματοδρομίας, Σοφ. Ἠλ. 710· ποῖ δεῖ καθιστάναι πόδα; Εὐρ. Βάκχ. 184, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 7, 22·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, [λαῖφος] κατεστήσαντο βοεῦσι, ἐστερέωσαν αὐτό, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 407. 2) φέρω εἴς τινα τόπον, κατάγω, τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι, νὰ μὲ ἀγάγωσιν εἰς .., Ὀδ. N. 274· κ. τινὰ ἐς Νάξον Ἡρόδ. 1. 64, πρβλ. Θουκ. 4.78· πάλιν αὐτὸν κ. ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ ὁ αὐτ. 3. 34· κ. τοὺς Ἕλληνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν Ξεν. Ἀν. 1. 4, 13· καὶ ἄνευ τοῦ **πάλιν**, ἐπαναφέρω, ἐς φῶς σὸν κατ. βίον Εὐρ. Ἄλκ. 362.— Παθ., οὐκ ἂν ἀντὶ πόνων χάρις καθίσταιτο, δὲν ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ χάρις διὰ τοὺς κόπους ἡμῶν, Θουκ. 4. 86. 3) ἄγω τινὰ ἐνώπιόν τινος, ὥς μοι καταστήσῃς τὸν παῖδα ἐς ἔλεγχον Ἡρόδ. 1. 209· ἴδε κατωτ. B. I. 6. **II.** καθιστῶ, κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα Ξεν. Ἀν. 1. 10, 10· τοποθετῶ, προφυλακὰς καταστήσαντας αὐτόθι 3 2, 1, κτλ. 2) διορίζω, κατέστησε τύραννον εἶναι παῖδα τὸν ἑωυτοῦ Ἡρόδ. 5. 94, πρβλ. 25· ἀλλὰ καθόλου ἄνευ τῆς ἀπαρ., κ. τινα ὕπαρχον αὐτόθι 7. 105· ἄλλον [ἄρχοντα] ἀντὶ αὐτοῦ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 12, κτλ.· ὡσαύτως, κατ. τινα εἰς ἀρχὴν Λυσ. 120. 30, κτλ., πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 352· ἐπὶ ἀρχὴν Ἰσοκρ. 260A, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 672· ὡσαύτως, κ. ἐγγυητὰς Ἡρόδ. 1. 196, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1064· δικαστάς, ἐπιμελητάς, νομοθέτας ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 917, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 9, κτλ.: — ἀκολούθως ἐπὶ ἀγώνων κ. τ. τ., γυμνικοὺς ἀγῶνας κ. Ἰσοκρ. 41A·— οὕτω καὶ μετὰ μέσ. ἀορ., διορίζω δι' ἐμαυτόν, ὁρίζω, ἱδρύω, τύραννον καταστήσασθαι παρὰ σφίσι αὐτοῖσι Ἡρόδ. 5. 92, 1· ἄρχοντας Ξεν. Ἀν. 3. 1, 39, κτλ.·— σπανίως μετ' ἀπαρ., οἱ καθιστάντες μουσικῇ .. παιδεύειν Πλάτ. Πολ. 410B. 6) ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν πολιτείαν, εἰσάγω, ἐγκαθιστῶ, καθιστῶ, ὁρίζω, ἱδρύω, νομοθετῶ, νόμους, τελετὰς Εὐρ. Ὀρ. 892, Βάκχ. 21, κτλ.· κατ. πολιτείαν, ὀλιγαρχίαν, κτλ., ὡς τὰ Λατ. ordinare, constituere rempublicam, Πλάτ., κλ., ἴδε Wolf. εἰς Λεπτ. σ. 229· ἀλλὰ καὶ βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, πολιτείαν Πλάτ. Πολ. 590E·— ὡσαύτως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοῦτο βουλευτήριον γῆς καθίσταμαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 706· τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα Ἀριστοφ. Σφ. 502· καθίστατο τὰ περὶ

τὴν Μυτιλήνην ἧ αὐτῷ ἐδόκει Θουκ. 3. 35, πρβλ. 1. 76, 114., 8. 70· πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστήσασθαι, νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετ' ἐμοῦ, Δημ. 543. 15.—Παθ., ἡ .. κατασταθεῖσα δύναμις Ἰσοκρ. 110C. **3)** φέρω εἴς τινα κατάστασιν, κατ. τὸ σῶμα, παρασκευάζειν τὸ σῶμα πρὸς χρῆσιν φαρμάκου, Ἱππ. 648. 40· οὕτω, κατ. δῆμον ἐς μοναρχίαν Εὐρ. Ἱκέτ. 352· κ. τινὰ ἐς ἀπόνοιαν Θουκ. 1. 82· ἐς φόβον ὁ αὐτ. 2. 81· ἐς ἀπορίαν ὁ αὐτ. 7. 75· εἰς ἀνάγκην Λυσ. 96. 33· εἰς αἰσχύνην Πλάτ. Σοφιστ. 230D· εἰς ἐρημίαν φίλων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 232D· εἰς ἀγῶνας ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 24C· τινὰ εἰς ἀσφάλειαν Ἰσοκρ. 107B· τίνας εἰς ἀγῶνα καθέστακα; Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 38, Λυκοῦργ. 148. 4· ἀλλὰ καί, κατ. τινὰ ἐν κινδύνῳ Ἀντιφῶν 136. 26· τὴν πόλιν ἐν πολέμῳ Πλάτ. Μενέξ. 242A· τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 28:— ὡσαύτως, καθίστημι ἐμαυτὸν ἐς κρίσιν, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, νὰ τὸν κρίνωσι, Θουκ. 1. 131, πρβλ. Λυκοῦργ. 148. 26· ἀλλά, κατ. τινὰ εἰς τοὺς ἀρχικούς, θεωρεῖν τινα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 9. **4)** κάμνω ἢ καθιστῶ τινα τοιοῦτον, ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν Σοφ. Ἀντ. 547· τινὰ ἀμνήμονα, ἄπιστον Ἀντιφῶν 115. 29, Θουκ. 1. 68, κτλ.· κατ. τι φανερὸν ὁ αὐτ. 2. 42, πρβλ. 1. 32· ἐπίπονον τὸν βίον κατ. Ἰσοκρ. 211C·— καὶ μετὰ μετοχ., κλαίοντα καθιστάναι τινά, ἄγειν τινὰ εἰς δάκρυα, Εὐρ. Ἀνδρ. 635:— σπανίως μετ' ἀπαρ., καθ. τινὰ φεύγειν, ποιεῖν τινα φεύγειν, Θουκ. 2. 84, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 283.— Μέσ., τὴν ναυμαχίαν πεζομαχίαν καθίστασθαι Θουκ. 2. 89. **5)** ἐπανορθῶ, ἀποκαθιστῶ, θεραπεύω, ἃς (δηλ. τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν) οὐδ' ὁ Μελάμπους .. καταστήσειεν ἂν Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 2: — καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ., καταστήσασθαι εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 53B. **6)** τὴν ζόην καταστήσασθαι ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων, πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπὸ ἀνοσιωτάτων ἔργων, Ἡρόδ. 8. 105. **7)** κάμνω, ἐξακολουθῶ, πάννυχοι .. διάπλοον καθίστασαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 382· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο αὐτόθι 385.

Β. ἀμεταβ. ἐν ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἐνεργ. (ὡσαύτως ἐν τῷ μέλλ. **καθεστήξω**, Θουκ. 3. 37, 102), καὶ ἐν ἅπασι τοῖς μέσοις χρόνοις (πλὴν τοῦ ἀορ. α'), καὶ τῆς παθ.: — καθίσταμαι, ἐγκαθίσταμαι, ἐς τόπον Ἡρόδ. 3. 131· ὀδύναι ἐς ὑπογάστριον καθίσταντο Ἱππ. 1235C· ἐπὶ ἁρμῶν, ἐξίσταται καὶ καθ., ἐξαρθροῦται καὶ πάλιν εἰσέρχεται εἰς τὸν ἁρμόν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 784· ἁπλῶς, φθάνω εἴς τινα τόπον, ἐς Ῥήγιον Θουκ. 3. 86· ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν; δύνασαι νά μοι εἴπῃς ποῦ ἐφθάσαμεν; Σοφ. Ο. Κ. 23. **6)** ἔρχομαι ἢ παρουσιάζομαι ἐνώπιόν τινος, ἵσταμαι ἐνώπιον αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 240· λέξον καταστάς Αἰσχύλ. Πέρσ. 295 (ἐκτὸς ἂν ληφθῇ ἐπὶ τῆς σημασ. 4), πρβλ. Ἡρόδ. 1. 151· κ. ἐς ὄψιν τινὸς ὁ αὐτ. 7. 29· καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον ὁ αὐτ. 3. 46, πρβλ. 156· καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος ἔλεγε Θουκ. 4. 84· πρβλ. **κατάστασις** 1. 3. **2)** τίθεμαι ὡς φρουρός, Ἡρόδ. 7. 59, Σοφ. Ο. Κ. 355, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 19, κτλ.· διορίζομαι, γίνομαι, δεσπότης.. καθέστηκα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 142· στρατηλάτης νέος καταστὰς Εὐρ. Ἱκέτ. 1216· κατ. χορηγός, στρατηγός, κτλ., Ἀντιφῶν 142. 31, Ἰσοκρ., κλ.· οἱ πρόβουλοι καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 12· ἴδε ἐν λ. **κομιδῇ**. **3)** ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, ἀφίνω καθίζημα, κατακάθισμα, «καταπάτι», Ἱππ. 940C, 945F. **4)** ἡσυχάζω, καθίσταμαι γαλήνιος, ἐπὶ ὕδατος, ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ Ἀριστ. Ἱππ. 865· πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκός, οὐχὶ σφοδρόν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1003· ὁ θόρυβος κατέστη Ἡρόδ. 3. 80· ἕως τὸ πρᾶγμα κατασταίη Λυσ. 132. 8: — οὕτως, ἐπὶ προσώπων, λέξον καταστάς, γενόμενος ἤρεμος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 295 (ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. 2)· πρβλ. **καθεστηκότως**· ἡ ψυχὴ καθίσταται Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 15· ὁρῶμεν [τοὺς ἐνθουσιαστικοὺς] .. καθισταμένους ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 7, 4· καθεστῶτι προσώπῳ, μὲ ἤρεμον, γαλήνιον πρόσωπον, Πλουτ. Φάβ. 17· μαίνεσθαι καὶ ἔξω τοῦ καθεστηκότος εἶναι Λουκ. Φιλόψ. 5·— ἡ καθεστηκυῖα, τὸ τοῦ Κικέρωνος: constans aetas, ἡ μέση ἡλικία, Θουκ. 3. 36· οἱ καθεστηκότες, οἱ ἔχοντες τὴν μέσην ἡλικίαν, «μεσόκοποι», Ἱππ. Ἀφ. 1243. **5)** ἐν τῷ πρκμ., καθίσταμαι, γίνομαι, καὶ ἐν τῷ ἀόρ. καὶ ὑπερσ., καθίσταμαι, ἔρχομαι, πολέμιον ἀντὶ φίλου ἐμοὶ καταστῆναι Ἡρόδ. 1. 87· ἔμφρων καθίσταται Σοφ. Αἴ. 306· καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴησιν Ἱππ. 97B· ἑκουσίως αὐτὸς εἰς κίνδυνον καταστὰς Ἀντιφῶν 118. 5· ἐς φόβον Ἡρόδ. 8. 12· ἐς δέος, λύπην Θουκ. 4. 108., 7. 75· ἐς ἔχθραν τινὶ Ἰσοκρ. 202A· εἰς ὁμόνοιαν Λυσ. 151. 2· εἰς συνήθειαν ἐποίησε τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστῆναι, ἔκαμε τὴν πόλιν νὰ συνηθίσῃ εἰς τὸν λόγον τοῦτον, Αἰσχίν. 23. 37·— ἀντιστασιώτης κατεστήκεε, εἶχε καταστῇ, εἶχε γείνῃ, Ἡρόδ. 1. 92, πρβλ. 9. 37· ἐν δείματι μεγάλῳ κατέστασαν 7. 138· καταστάντων σφι εὖ .. τῶν πρηγμάτων 7. 132, πρβλ. 2. 84· τίνι τρόπῳ καθέστατε; τί σᾶς ἔκαμε νὰ ἔλθητε νὰ σταθῆτε ἐδῶ; Σοφ. Ο. Τ. 10· φονέα με φησὶ .. καθεστάναι αὐτόθι 703· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 435· κρυπτὸς καταστὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 1064· οἱ ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεστῶτες, γενόμενοι, Ἀντιφῶν 115. 4· ἐν οἵῳ τρόπῳ [ἡ τῶν Ἀθηναίων ἀρχὴ] κατέστη, πῶς ἐγένετο, πῶς ἦλθεν εἰς ὕπαρξιν, Θουκ. 1. 97, πρβλ. 96· ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου (δηλ. τοῦ πολέμου), ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀρχῆς, Θουκ. 1. 1. **6)** γίνομαι, ὁρίζομαι, καθίσταμαι ἐπικρατῶ, ὑπάρχω, καί σφι μαντήϊον Διὸς κατεστήκεε Ἡρόδ. 2. 29· ἄγραι .. πολλαὶ κατεστέασιν αὐτόθι 70, πρβλ. 1. 200· ὅδε σφι νόμος κατεστήκεε 1. 197· βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος Εὐρ. Ἱππ. 91· μετ' ἀπαρ., θεὸν Ἀμφιάραον πρώτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν Παυσ. 1. 34, 2: — ἐντεῦθεν ἐν τῇ μετοχ. πρκμ., ὑπάρχων, ὡρισμένος, ἐπικρατῶν, νενομοθετημένος, τὸν νῦν κατεστεῶτα κόσμον Ἡρόδ. 1. 65· ἦν κατεστηκὸς οὐδὲν περὶ φόρου ὁ αὐτ. 3. 89· τοὺς κατεστεῶτας τριακοσίους, ὁ αὐτ. 7. 205· οἱ κατεστῶτες νόμοι Σοφ. Ἀντ. 1113, Ἀριστοφ. Νεφ. 1400· τὰ καθεστῶτα, ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων τοῦ βίου, καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς Σοφ. Ἀντ. 1160· ὡσαύτως, ὑπάρχοντες νόμοι, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὸ πολίτευμα, Πλάτ. Νόμ. 798B, Ἰσοκρ. 151B· τὰ κατεστεῶτα Ἡρόδ. 1. 59. **7)** ἐπὶ ἀγορᾶς, πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν, περισσότερον παρ' ὅ,τι «ἐστοίχισαν» εἰς ἐμέ, Ἀνδοκ. 2. 11. **8)** ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, πρός τινα Πολύβ. 25. 2, 5·— οὕτως ἐν τῷ Παθ., Τιτήνεσσι κατέσταθεν Ἡ. Θ. 674.

Γ. ὁ μέσ. ἀόρ. α' καὶ ἐνίοτε ὁ μέσ. ἐνεστ. τίθενται ἔστιν ὅτε ἐπὶ μεταβατ. ἐννοίας, ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙ. 2, κέξ.

καθιστήριον, τό, κάθισμα, ἕδρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729, Ἡσύχ. ἐν λ. **δίφρον**.

καθιστής, ὁ, ὁ ἐφ' ἵππου καθήμενος, ἱππεύς, Μακάρ. 660D.

καθιστορέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἱστορέω**, Γεωπ. 15. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 63, 10.

καθιστόρησις, εως, ἡ, ἔρευνα, Θεοδ. Μετοχ. σ. 72.

καθό, Ἐπίρρ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **καθ' ὅ** = **καθά**, Λυσ. 213. 19, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 18, 1, Διοδ. Ἐκλογ. 582. 83, κτλ. **ΙΙ.** = ὥστε, Πλάτ. Σοφ. 267D, Πλούτ. 2. 51B.

καθοδηγέω, ὁδηγῶ, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 13· μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 2. 558D.

καθοδήγησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Κλήμ. Ἀλ. 304.

καθοδηγία, ἡ, ὁδηγία, Στράβ. 99.

καθοδηγός, ὁ, ὁδηγός, ὁ δεικνύων τι, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 8, Ἀπολλόδ. 3. 4, 1.

κάθοδος, Ἰων. **κάτοδος**, ἡ, κατάβασις, Πλούτ. 2. 378E, Λουκ. Νεκυομ. 2· ὁδὸς πρὸς τὰ κάτω, ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 27. 1· —ἐπὶ πραγμάτων ἐσθιομένων, ἐν τῇ καθόδῳ ἡ ἡδονὴ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 4. **2)** ἡ κάθ. ἡ ἐπὶ θάλασσαν, ὡς τὸ κατάβασις, Ἀρρ. Ἀν. 1. 2, 4. **ΙΙ.** ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 19, Θουκ. 3. 114· ἰδίως ἐπάνοδος ἐξορίστου εἰς τὴν πατρίδα του, Ἡρόδ. 1. 60, 61, κ. ἀλλ., Θουκ. 3. 85., 5. 16, κτλ.· κάθ. καὶ ἄδεια ὁ αὐτ. 8. 81. **ΙΙΙ.** = **περίοδος**, Ἑβδ. (Ἐκκλ. Ϛ', 6), Φώτ.

κάθοιμον· «κάθοδον» Φώτ., ἀλλὰ παρ' Ἡσυχ. διῃρημένως «καθ' οἶμον· κατὰ λόγον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν».

καθολικός, ή, όν, (καθόλου) ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀναφερόμενος, «γενικός», καθολικῷ λόγῳ = ὡς καθόλου εἰπεῖν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 1· καθ. ἔμφασις (ἴδε ἐν λ.) Πολύβ. 6. 5, 3, πρβλ. 1. 57, 4· καθ. καὶ κοινὴ ἱστορία ὁ αὐτ. 8. 4, 11· καθ. περίληψις Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 12· καθ. λόγοι, γενικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς **εἰδικούς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 84· νόμος καθ. Φίλων 2. 172· καθ. ἐπιστολή, γενική, Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 4. 15, κτλ.· οὕτω, τὰ καθολικὰ αὐτόθι 3. 3· ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, ἡ παγκόσμιος, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. 18, κτλ.· καθ. προσῳδία, ἴδε ἐν λ. **καθόλου**.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, γενικῶς, Ἀριστ. π. Φύσ. 2. 8, 9, Πολύβ. 4. 1, 8· συγκρ. **-ώτερον**, ὁ αὐτ. 3. 37, 6. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., οἰκονομικός τις ὑπάλληλος, ἐλεγκτής, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6·— ἐντεῦθεν, **καθολικότης**, ἡ, τὸ ὑπούργημα καὶ ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐτόθι 8. 11.

καθολκεύς, έως, ὁ, (καθέλκω) εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 11. 476· καλεῖται ὡσαύτως **καθολικός**.

καθολκή, ἡ, ἡ καθέλκυσις πλοίων εἰς τὴν θάλασσαν, Δίν. Τακτ. 10, Ἀθήν. 204C.

καθολκός, όν, (καθέλκω) ὁ καθέλκων, καταβιβάζων, καθ. βρῖθος Ποιητὴς ἄγνωστος ἐν βίῳ Θεοδώρ. σ. 28, ἔκδ. Wernsdorf, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 316.

καθόλου, ὡς Ἐπίρρ., ὡς πρὸς τὸ ὅλον, «ἐν γένει», γενικῶς, ἀντὶ **καθ' ὅλου**, ὡς φέρεται παρὰ συγγραφεῦσι πρὸ τοῦ Ἀριστ. (π. χ. Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251, 3)· καθ. γράφειν, ἀντίθετον τῷ κατὰ μέρος, Πολύβ. 3. 32, 8· καθ. εἰπεῖν Πλούτ. 2. 397C, κτλ.· οὕτω, τὸ καθόλου Διόδ. 1. 77, Πλούτ. **2)** συχνὸν ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., τὸ καθόλου, κοινὸν ὄνομα, κατ' ἀντίθεσιν

πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον (ἰδιαίτερον)· λέγω δὲ καθ. μὲν ὁ ἐπὶ πλειόνων πέφυκε κατηγορεῖσθαι, καθ' ἕκαστον δὲ τὸ μὴ περὶ Ἑρμην.7,1, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 26, 2· ὡσαύτως, καθολικόν, γενικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τό, τὸ κατὰ μέρος (μερικόν), Ρητ. 1. 2, 15, κ. ἀλλ.· πρότασις καθόλου, γενική, Ἀναλυτ. Πρότ.1.1, 2, κἑξ.· ἡ καθ. ἀπόδειξις, γενικὴ ἀπόδειξις, Ἀναλυτ. Ὕστ. 3. 24, 1· γενικῶς, ἐν χρήσει ὡς κατηγορούμενον, ὅπως τὰ ἐπίθ., καθ. εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 6, 7, κἑξ.· τοῦτο γάρ ἐστι καθ. μᾶλλον Πολιτικ. 2. 6, 8· οἱ καθ. λόγοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἐπὶ μέρους, Ἠθ. Ν. 2.7,1, κτλ.·— οὕτως, ἡ τῶν καθ. πραγμάτων σύνταξις, γενική, παγκόσμιος ἱστορία, Πολύβ.1. 4, 2, πρβλ. 3. 32, 8· ἡ καθ. προσῳδία ἢ ἡ καθόλου (ἐξυπ. προσῳδία), ὡσαύτως, ἡ καθολικὴ προσῳδία, ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Ἡρῳδιανοῦ περὶ τόνων, συχνάκις μνημονευόμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἐπιτομὴ τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ περὶ τόνων σύγγραμμα τοῦ Ἀρκαδίου ἢ Θεοδοσίου.—Ἐκκλ., ἡ καθόλου ἐκκλησία = ἡ καθολικὴ ἐκκλησία Σωζομ.1341Α, Κύριλλ.Ἀλ.100C. **II.** οὐ καθόλου, οὐδόλως, «καθόλου», ὡς λέγομεν νῦν ἐπὶ ἀρνήσεως, ne omnino quidem, Δημ. 827. 9· οὐδὲ καθ. Πολύβ.1. 20. 2.

καθομηρεύω, λέγω τι Ὁμηρικῶς, «καθωμηρευμένα· καθ' Ὅμηρον εἰρημένα» Ἡσύχ.

καθομηρίζω, Ὁμηρικῶς περιγράφω, Ἀρισταίν. 1. 3, 12, ἴδε καθομηρεύω.

καθομῑλέω: μέλλ. -ήσω, ἑλκύω διὰ τῆς καθ' ἡμέραν συναναστροφῆς, κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, τοὺς γνωρίμους Ἀριστ. Πολιτικ. 5.11, 33. πρβλ. Πλούτ. 2. 52Ε, καὶ ἐν Καίσ. 15 (ἔνθα ἄλλοτε **καθωμάλισε** ἀντὶ **καθωμίλησε**), Ἀππ. Ἐμφυλ.5. 63· ὡσαύτως μετὰ δοτ., καθομιλῶ τῷ πλήθει, ἔρχομαι εἰς συγκοινωνίαν, σχετίζομαι μετὰ τοῦ λαοῦ, Διόδ.14.70· οὕτω, καθ. τοὺς καιροὺς ἢ τοῖς καιροῖς, φέρεσθαι κατὰ τὰς περιστάσεις, Λατ. inservire temporibus, Ἀθήν. 513Β, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 47, 516, 1001:— Παθ., ὑπὸ Δημάδου καθομιληθεὶς Διόδ.16. 87. **II.** Παθ., ἡ καθωμιλημένη δόξα, ἡ διαδεδομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς δοξασία, Πολύβ.10, 5, 9· ὑφ' ἧς ὁ σαρδόνιος γέλως οὐκ εὐφήμως ἐν τῷ βίῳ καθωμίληται, κατήντησε παροιμιώδης, Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμακ.14·—Ἐπίρρ. **καθωμιλημένως** Εὐστ. Πονημ.302. 29.— Περὶ τοῦ καθωμίληται καὶ καθωμιλημένη γλῶσσα ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.1.

καθόμοιος,ον, ἐντελῶς ὅμοιος, παρόμοιος, καὶ σὺ καθόμοιον ἔπαθες ὃ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον Λυβ.κ.Ροδ. στ.3634,ἐκδ.Wr.

καθομολογέω: μέλλ. -ήσω, ὁμολογῶ ἢ παραδέχομαι, ἰδίως πρὸς ζημίαν ἢ βλάβην μου, καὶ ὅρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν, ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῇς Πλάτ. Κρίτων 49C. Γοργ. 499Β. **II.** ὑπισχνοῦμαι, δίδω ὑπόσχεσιν, καθομολογήσας ἡμῖν πίστιν δοῦναι ἐν ἀκροπόλει Ἀνδοκ. π. Μυστηρ. 42· ἀνάθημα .. τῷ θεῷ καθωμολογημένον Λουκ. Φαλαρ. Β', 1. **2)** ἀρραβωνίζω, τὴν Κλαυδίαν ἡμῶν ἀνδρὶ καθωμολόγηκα Πλουτ. Τ. Γράκχ. 4· οὕτω παθ. πρκμ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πσκόρῳ ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 33· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐπὶ παθ. σημασ., Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 47.

καθοπλίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ὁπλίζω ἐντελῶς, καθοπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ Αἰσχίν. 75. 33, πρβλ. Ψήφισμα παρὰ Δημ. 265. 23, Πλουτ. Φιλοπ. 9.— Μέσ., ὁπλίζομαι ἐντελῶς, Πολύβ. 3. 62,7, κτλ.· τὰς πανευχίας καθωπλίσαντο Ἰώσηπος εἰς Μακκ 3, περὶ τὸ τέλος.— Παθ., εἶμαι ὡπλισμένος, ὑμᾶς ὁρῶν .. καθωπλισμένους οὕτω Ξεν. Κύρ. 2. 1, 11· τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένος, ἐφωδιασμένος μὲ .., Ἰώσηπος εἰς Μακκ.7. **II.** ἐν Σοφ. Ἠλ.1086, ἡ φράσις: τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. «καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα», ἀλλὰ τὸ **καθοπλίσασα** φαίνεται ἐφθαρμένον καὶ πολλοὶ προέτειναν διορθώσεις, ὧν ἀρίστη φαίνεται ἡ τοῦ J. H. H. Schmidt, ἥτις εἶναι: ἀπολακτίσασα, ἴδε Σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

καθόπλῐσις, εως, ἡ, ὅπλισις, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 6, Πολύβ. 6. 23, 14· οὕτω, **καθοπλισμός**, ὁ, ὁπλισμός, αὐτόθι 11. 32, 7· οἱ ἐν τοῖς βαρέσι καθ. αὐτόθι 3.113, 7, κτλ.

καθοπλιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καθοπλίζω**, δεῖ καθοπλίζειν, Γερμ. Κ)πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 227 v°.

καθορᾱτικός, ή, όν, ὁ καθαρῶς διορῶν τι, διορατικός, ὀξὺς τὴν ὅρασιν, Πολυβ. Θ', 151.

καθοράω, Ἰων. **κατοράω**: παρατ. **καθεώρων** Ξεν. Κύρ. 3. 2, 10, Ἰων. γ' ἑνικ. **κατώρα** Ἡρόδ·7. 208: πρκμ. **καθεώρακα** ἢ **-εόρακα**: μέλλ. **κατόψομαι**: πρκμ. **κατῶμμαι** Πλάτ. Πολιτ. 432Α: ἀόρ. α' **κατώφθην** ὁ αὐτ.ἐν Φιλήβῳ 46Β·— περὶ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἴδε **κατεῖδον**. Ὁρῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐξ Ἴδης καθορῶν Ἰλ. Ζ. 21, Λ. 337· ἐπί τινος Ἡρόδ 7. 44· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν Ἰλ. Ν. 4. **II.** μεταβ., ὅσους ἢ ὁπόσους ἥλιος καθορᾷ Σόλων 14, Θέογν.168, 850, πρβλ. 616, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 10· ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον Πλάτ. Σοφιστ. 216C, κτλ.:— οὕτω παρ' Ὁμ. τὸ μέσον, Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται Ἰλ. Ω. 291. **2)** βλέπω τι εὐκρινῶς, κατώρα πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον Ἡρόδ. 7. 208., 9. 59, Ἀριστοφ. Νεφ. 326, Πλάτ., κλ.:— Θουκ. 3. 20, 112, Πλάτ., κλ. **3)** βλέπω, παρατηρῶ, εὖ καθορᾷς Πινδ. Π. 9, 86. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1059· καθορᾶν τι ἔν τινι Πλάτ. Νόμ. 905Β, πρβλ. Γοργ. 457C· ἵν' ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου, ἵνα μὴ παρατηρῇ τὰ πανοῦργα τεχνάσματά σου (ἃ πανουργεῖς = τὰ πανουργήματα), Ἀριστοφ. Ἱππ. 803· ὡσαύτως, κατορᾷ δὲ καὶ τὰς τρίχας τῆς οὐρῆς εἰ κατὰ φύσιν ἔχει πεφυκυίας, παρατηρεῖ δὲ κτλ., Ἡρόδ. 2. 38. **4)** ἐρευνῶ, ἐξετάζω, τὰ ἄλλα Ἡρόδ. 3.17, πρβλ.123. **5)** θεωρῶ μετὰ σεβασμοῦ, σέβομαι, τὸ τοῦ Θεοῦ κράτος Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 11).

καθορίζω, ὡς καὶ νῦν, «ὁρίζω» Ἡσύχ.

καθοριστικός, ή, όν, ὁ καθορίζων τι, ὁμολογία καθοριστικὴ Κλήμ. Ἀλ. 861.

καθορμάω, = ὁρμάω, δραμεῖν καθορμᾷ ὁ ἵππος Ἀνθ. Π. παράρτ. 52.

καθορμίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ: φέρω πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, φέρω εἰς ἀγκυροβολίαν, καθώρμισαν [τὰς ναῦς] πρὸς τόπον Πολύβ. 1. 53, 10· τὸν στόλον εἰς τὸ νεώριον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 39 :— Παθ., μετὰ μεσ. ἀορ., ἔρχομαι εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζομαι, ἐς τόπον Θουκ. 3. 32., 6. 97, κτλ.· Παθ. ἀόρ., Πολύβ. 1. 21, 5, κτλ., ὑπ' Ἀκραγαντίνων (κατὰ Κοραῆν ὑπὸ ἄκρας τινός, κατὰ δὲ Κόβητον ὑπ' ἄκραν τινά) καθωρμίσθησαν Πολύαιν. 6. 16, 4. **2)** μεταφ., ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας, ἤγαγες σεαυτὸν εἰς ταύτας τὰς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Πρ. 965 (τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. καθώρισας, ὅπόθεν ὁ Ἕρμαννος κατούρισας)· καθ. ἑαυτὸν εἰς ἡσυχίαν Πλούτ. 2. 455C: — Παθ., καθώρμισται ἡ κύστις ἐκ τῶν νεφρῶν, ἐξήρτηται ἐξ αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 7.

καθόρμιον, τό, = **ὅρμος**, περιδέραιον, Ἑβδ. (Ὠσηὲ Β', 13), Φώτ., Σουίδ.— Καθ' Ἡσύχ. «**κάθορμα**· τὰ ἔνορμα, περιθέματα ἀρραβωνιακά, ἢ κόσμια περιτραχήλια».

καθοσιόω, ὡς τὸ **καθιερόω**, ἀνατίθημι, ἀφιερῶ, ἄγαλμα Πολυδ. Α', 11 :— Μέσ., ὃν θεῷ καθωσιώσατο Εὐρ. Ι. Τ. 1320: Παθ., ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη Ἀριστοφ. Πλ. 661, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 23· καθωσιωμένος τινί, ἀφωσιωμένος εἴς τινα, ἐπὶ προσώπων, Ἡρῳδιαν. 7. 6, πρβλ. Εὐστ. Ἱστ. Ἐκκλ. 9. 1. **2)** καθ. πόλιν καθαρμοῖς, ἁγνίζειν, Πλουτ. Σόλων 12.

καθοσίωσις, εως, ἡ, ἀφιέρωσις, ἀγαλμάτων Πολυδ. Α',11. **2)** ἀφοσίωσις, ἀγάπη μετ' ἀφοσιώσεως, Εὐσέβ. II. 1237Α.— ὡσαύτως ὡς τίτλος, ὁ αὐτ. II. 800C, 828Α, 821Β, C, κλ. **II.** ἐσχάτη προδοσία, Ἀποστ. Διατ. 5. 14, Παλλάδ. Βίος Χρυσ. 30Β, Εὐαγ. 5. 3·— ἔγκλημα καθοσιώσεως, ἐσχάτης προδοσίας, crimen majestatis, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 30Β, Σωκράτ. 601Α (πρβλ. Πολύβ. 26. 5, 1: ἐπὶ βασιλικοῖς ἐγκλήμασι, καὶ 26. 5, 3: ἐπὶ βασιλικαῖς αἰτίαις).

καθόσον, ἀντὶ **καθ' ὅσον**, Θουκ. 6. 88, κτλ.—Ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι νῦν γράφεται διῃρημένως.

καθότι, Ἰων. **κατότι**, ἀντὶ τοῦ **καθ' ὅ τι**, ὁ μὲν Ἀρταβαζάνης, κατότι πρεσβύτατός τε εἴη Ἡρόδ. 7. 2· καθότι (καθ' ὅ τι) χωρήσει, πῶς θὰ προχωρήσῃ, τί τέλος θὰ λάβῃ, Θουκ. 1. 82· γνώμην ἐσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον καθότι (καθ' ὅ τι) ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· κατὰ τίνα τρόπον, ὁ αὐτ.8.67, πρβλ. 4. 34., 5.76· καθ' ὅσον, Πολύβ.18.19, 5, κλ. Ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι νῦν γράφεται διῃρημένως.

κάθου, προστ. τοῦ **κάθημαι**, «κάθησο Ἀττικῶς, κάθου κοινῶς» Μοῖρις 215· «κάθου, Ἄλεξις Ταραντίνοις, Δίφιλος Εὐνούχῳ» Ἀντιαττικιστὴς ἐν Α. Β. 100, 31.

καθυβρίζω, Ἰων. **κατυβρίζω**: μέλλ. Ἀττ.-ιῶ·— μεταχειρίζομαι μετὰ περιφρονήσεως, φέρομαι ὑβριστικῶς, μετ' αἰτ., ὑβρίζω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σὰ Σοφ. Ἠλ. 522, Εὐρ. Ἠλ. 698. καθ. ταῦτα αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 616· τὸν δῆμον Ἀριστοφ. Ἀχ. 631:— ὡσαύτως μετὰ γεν.. ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς..; Σοφ. Ο. Κ.960, Φιλ.1364· καθυβρίζεται τοιαῦτα τῶν χειρωνάκτων ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τοιαῦται ἀφορμαὶ ὑπάρχουσι, δι' ἃς οἱ χειρώνακτες ἐμπαίζονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391· **2)** μετὰ δοτ., Ἡρόδ.1. 212, Παυσ. 4. 27, 3· ὡσαύτως, καθ. εἰς θυγατέρας (ἀλλὰ πιθανῶς ἀναγνωστέον τὰς ἀντὶ εἰς) Διον. Ἀλ. 11. 2.

καθυβριστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ καθυβρίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 220.

καθυγραίνω, ὑγραίνω ἐντελῶς, Ἀριστ. Προβλ. 1, 39. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 10, Πλούτ.:— Παθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1. 13, 6· ἐπὶ τῆς κοιλίας, τουτέοισιν αἱ κοιλίαι καθυγραίνονται, ἀνακουφίζονται, Ἱππ. Ἀφ. 1250, κτλ. **II.** ὑγροποιῶ, εἰς ὑγρὸν μεταβάλλω, τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ καθυγραίνειν Πλούτ.2.642C.—Παθ., παρὰ τῷ αὐτῷ 2.953D.

καθυγρασμός, ὁ, τὸ καθυγραίνειν, ἡ γλῶττα δεῖται καθυγρασμοῦ Ἀέτ. 93. 34.

κάθυγρος, ον, λίαν ὑγρός, πλήρης ὑγρότητος, Ἱππ. Ἀρ. 1255· ἐπὶ φυτῶν αὐξανομένων καὶ εὐδοκιμούντων ἐν ὑγροῖς τόποις, ἔνια δὲ ὡσπερεὶ κάθυγρα καὶ ἕλεια καθάπερ ἰτέα καὶ πλάτανος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4. 2· ταῖς σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοὶ Διόδ. 5. 28.

κάθυδρος [ῠ], ον, πλήρης ὕδατος, κάθυδρος κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 158 (πρβλ. κατωτ. 472)· χωρίον ἐπίπεδον.. γεῶδες καὶ κάθυδρον Πολύβ. 5. 24, 4.

καθῠλακτέω, ὑλακτῶ, «γαυγίζω» κατά τινος, Πλούτ. 2.969D· μετὰ γεν., ἔασον αὐτὸν ἄπρακτά σου καθυλακτεῖν Βασιλ. Ὁμιλ. 10, σ. 396D, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 3, 13.

καθῡλίζω: μέλλ. -ίσω, διυλίζω, «στραγγίζω», καθυλίσαι τὸν οἶνον Ἀθήν. 420D.

καθῡλομᾰνέω, ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνομαι καθ᾽ ὑπερβολὴν εἰς κλάδους καὶ φύλλωμα, ἀγριεύω, ἀλλ᾽ ὅμως ἀεὶ χρῄζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑωυτέῃ, ὅπερ εἰ μὴ καθ᾽ ἡμέρας ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ Ἱππ. 1276, 41· καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος Κλήμ. Ἀλ. 138. — Καθ᾽ Ἡσύχ.: «καθυλομανεόντων· ὕλην ἐχόντων πολλήν».

καθυμνέω, ἐφυμνῶ, ἐγκωμιάζω, Κλεάνθ. 6, Διόδ. 11. 11, Πλούτ. 2. 1098B, 1117A.

καθύομαι, Παθ., καταβρέχομαι, σφοδροῖς ὄμβροις Στέφ. Βυζ.

καθυπάγω, ἐντελῶς καταστρέφω, τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῷ κανάτῳ καθυπάγει Μανασσ. Χρον. σ. 57.— Παθ., ὑπάγομαι εἰς, ὑποβάλλομαι, τὴν βασιλεύουσαν πόλιν τυραννικῇ δουλείᾳ.. καθυπηγμένην Εὐσ. Βίος Κωνστ. 1. 26· ὑπάγομαι, καθυπάγεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ μοιχάγρια Εὐστ. 890, 18.

καθυπακούω, μεταφ., ὑποβάλλω, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδ. σ. 40C.

καθυπατεύω, κυβερνῶ ὡς ὕπατος, Φώτιος ἐν Maji Collect. Vat. nov. τ. 1. σ. 259.

καθυπάρχω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπάρχω**, Πλουτ. Κικέρων 23.

καθυπείκω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπείκω**, Εὐμαθ. σ. 242, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 7D.

καθυπεκδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπεκδέχομαι**, Ν. Χων. σ. 628, 13, ἔκδ. Β.

καθυπεμφαίνω, = **ὑπεμφαίνω**, ὑποδεικνύω, Εὐμάθ. σ. 129, 130 (μετὰ διαφ. γραφ. **καθυποφαίνω**), Εὐστ. Πονημάτ. 321. 51.

καθυπενδίδωμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπενδ-**, Νικήτ. Χρον. 101C.

καθυπερᾰκοντίζω, ἐντελῶς ὑπερακοντίζω, ἵν᾽ οἱ Θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς.. καθυπερηκόντισαν, «δέον (εἰπεῖν), κατεπολέμησαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 825.

καθυπερβαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπερβαίνω**, Φωτ. λόγ. π. σώμ., χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων.

καθυπερέχω: μέλλ. -ξω, εἶμαι πολὺ ὑπέρτερος, βίος ἀνθρώπω τελήϊος Θεῶ μὲν λείπεται.. ἀλόγων δὲ ζώων καθυπερέχει Εὐρυφάμου Πυθαγ. π. Βίου παρὰ Στοβ. 555. 41· τινί, ἔν τινι ἢ κατά τι, καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῷ πλήθει Πολύβ. 2. 25, 9, Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 486. 53· σπανίως μετ᾽ αἰτ., ἐξουσίαν καθ. Θεανὼ ἐν Ἐπιστ. 8. σ. 744 ἔκδ. Gal.

καθυπερηφᾰνέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπερηφανέω**, ὑπόθεσις α΄ εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ.

καθυπερηφανεύομαι, γίνομαι καθ᾽ ὑπερβολὴν ὑπερήφανος, ὑβριστικός, Εὐστ. 561. 1, Ἡσύχ. ἐν λ. **κατεπλατύνετο**.

καθυπερηφανία, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπερηφανία**, Φιλόδ. π. κακιῶν 16. 5, ἔκδ. Sauppe.

καθύπερθε, ποιητ. πρὸ φωνήεντος **-θεν**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 284: Ἰων. **κατύπερθε**: Ἐπίρρ.: — ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, δεινὸν δὲ λόφος καθ. ἔνευεν Ἰλ. Γ. 337, πρβλ. Χ. 196, Ὀδ. Μ. 442, Θέογν., κλ.· ἐκ μὲν τοῦ πεδίου..., καθ. δὲ.., 5. 59:— μετὰ γεν., καθύπερθε μελαθρόφιν, ἄνωθεν ἐκ τῆς ὀροφῆς, Ὀδ. Θ. 279. **2**) ἄνω, ἐπάνω· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπένερθε. ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλά, πορφύρεα καθύπερθ᾽, ὑπένερθε δὲ λῖθ᾽ ὑπέβαλλεν Ὀδ. Κ. 353· καθύπερθεν ἐπιρρέει, ῥέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰλ. Β. 754· κατ. τῶν ὅπλων Ἡρόδ. 7. 36·— πρὸς δήλωσιν γεωγραφικῆς θέσεως, Λέσβος ἄνω.., καὶ Φρυγίη καθύπερθε Ἰλ. Ω. 545· μετὰ γεν., καθύπερθε Χίου, ἄνωθεν, δηλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Χίου, Ὀδ. Γ. 170:— παρὰ πεζολόγοις, ἡ χώρη ἡ κατ. Ἡρόδ. 4. 8· ἡ κατ. ὁδὸς 1. 104, κτλ.· τὰ κατύπερθε, ἡ πρὸς τὰ ἄνω χώρα, δηλ. πρὸς τὰ μεσόγαια, τὰ κατ. τῆς λίμνης ὁ αὐτ. 2. 5· τὰ κατ. τῆς θηριώδεος αὐτ. 32· τοῖσι κατ. Ἀσσυρίων οἰκημένοισι 1. 194. **3**) ὑπέρτερος, ἐπειρώτεον, τίνα ἂν θεῶν ἱλασάμενοι κατύπερθε τῷ πολέμῳ Τεγεητέων γενοίατο Ἡρόδ. 1. 67· τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι 8. 60· ὡσαύτως ἐπὶ ὑποθέσεων, οὕτω τε ἐλογίζετο κατύπερθέ οἱ τὰ πρήγματα ἔσεσθαι τῶν [Ἑλληνικῶν] ὁ αὐτ. 8. 136· κακοὶ δ᾽ ἀγαθῶν καθύπερθεν Θέογν. 679· μόχθου καθ., ὑπέρτερος αὐτοῦ, ἀκατάβλητος ὑπ᾽ αὐτοῦ, Πινδ. Π. 9. 55· ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον νῦν ὑποχείριαίεις Σοφ. Ἠλ. 1090· ὡσαύτως, κατ. ἢ.. Ἡρόδ. 8. 75. **II**. ἐπὶ χρόνου, πρό, μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 5. 28. Πρβλ. ἄνω.

καθυπερτερέω, ἐπὶ ἀστέρων, ἀνέρχομαι ὑψηλά, Πορφύρ.· εἶμαι ὑψηλότερα, τινὸς Μανέθων 6. 687· εἶμαι ὑπέρτερος, «ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερεῖ κατὰ τὸ κρεῖττον» Ἀρέθας εἰς Ἀποκ. 1.

καθυπερτέρησις, εως, ἡ, τὸ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ ὑπερτάτῳ ὕψει, ἐπὶ ἀστέρος, Πρόκλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 179.

καθυπέρτερος, α, ον, Ἰων. **κατυπ-**, η, ον, συγκρ. ἐπίθ. (**καθύπερθε**): = **ὑπέρτερος**, Σεληναίης.. καθυπέρτερος Μανέθων 6. 604. **II**. συνήθ. μεταφ., ὑπερέχων, ὑπερτερῶν, ἀνώτερος, κατ. γίγνεσθαι τῷ πολέμῳ Ἡρόδ. 1. 65, 67, 68, πρβλ. Θουκ. 5. 14· ὡς εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα Ἡρόδ. 7. 233, πρβλ. Θουκ. 7. 56· θεοῦ δ᾽ ἔτι ἰσχὺς καθυπερτέρα Αἰσχύλ. Θήβ. 226· καθ. Ζεὺς Θεόκρ. 24. 97· μετὰ γεν., πόλις καθυπερτέρα τῶν ἀντιπάλων Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 14, πρβλ. Θεόκρ. 24. 98, κτλ.:— οὐδ. **καθυπέρτερον** ὡς Ἐπίρρ., = **καθύπερθε**, ὁ αὐτ. 2. 60.— Ὑπερθ. **καθυπέρτατος**, η, ον, ὕψιστος, ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς Ἡρόδ. 4. 199.

καθυπερτίθεμαι, μέσ., ὑπερτίθεμαί τινι, Müller Fr. Hist. Gr. 3. σ. 400, Ν. Χων. σ. 162, 23, ἔκδ. Β.

καθυπηρετέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὑπηρετέω**, Εὐμάθ. 9. 4, κτλ.— Μέσ., χεῖρες καθυπηρετούμεναι Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 62 Ruhnk.

καθυπισχνέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπισχνέομαι**, Λουκ. Ῥητόρ. Διδ. 25, Ἑρμότ. 6, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 188D.—Καθ᾽ Ἡσύχ. «καθυπισχνεῖτο, ὡμολογεῖτο».

καθυπνής, ές, = **κάθυπνος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 434.

καθύπνιος, ον, συμβαίνων καθ᾽ ὕπνους, Οἰνόμ. παρ᾽ Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 219D.

κάθυπνος, ον, βεβυθισμένος εἰς ὕπνον, κάθυπνος ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων Παρμένων παρ᾽ Ἀθην. 221B, Ἀριστ. Προβλ. 3. 34, 2.

καθυπνόω, Ἰων. **κατυπνόω**, κοιμῶμαι βαθέως, βυθίζομαι εἰς ὕπνον, Ἡρόδ. 4. 8., 7. 12, 15. 16, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 30.— οὕτως ἐν τῷ Παθ., κατυπνωμένος, βεβυθισμένος εἰς ὕπνον, Ἡρόδ. 3. 69., 7. 14, 17.

καθύπνωσις, εως, ἡ, ἀποκοίμησις, Ἀριστ. Προβλ. 11. 17, 2.

καθυποβάλλω, ὑποβάλλω εἴς τι, Εὐστ. 1406. 41, Σουίδ., Βυζ.

καθυπογράφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπογρ-**, Φώτ., Εὐστ. 974. 13.

καθυποδείκνυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδ-**, Εὐστ. Πονημάτ. 109. 52.

καθυποδέομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὑποδέομαι**, πέδιλα καθυποδούμενος Ν. Χων. σ. 745. 9, ἔκδ. Β.

καθυποδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδ-**, Εὐμάθ. 6. 16.

καθυποδύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδύω**, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 27.

καθυπόκειμαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπόκειμαι**, Ἀρτεμίδ. ἐν Ὀνειρ. 1. 1.

καθυποκλέπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποκλέπτω**, Εὐμάθ. 9. 20.

καθυποκλίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποκλίνω**, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἰω. τοῦ Χρυσοστ.

καθυποκρίνομαι [ῑ], διὰ τῆς τέχνης τοῦ ὑποκρίνεσθαι (ὡς ἐν θεάτρῳ) ὑποτάσσω τινὰ εἰς τὴν θέλησίν μου, Δημ. 449. 16· καταστρέφω τι διὰ τῆς κακῆς ὑποκρίσεως, καθυποκρινομένοις καὶ διαφθείρουσι τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων Διον. Ἁλ. περὶ τῆς Λεκτ. Δημοσθένους δεινότ. 53· πρβλ. **καταυλέω**, **κατορχέομαι**. **II**. καθυποκρίνομαι εἶναι, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι ἄλλος τις, καθυποκρίνεται Ἐνιπεὺς εἶναι Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 13. 2· ὡσαύτως, καθυποκρίνομαι φιλίαν, προσποιοῦμαι, Φίλων 2. 520· τὴν σεμνότητα Ἱμερ. σ. 68.

καθυποκύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποκύπτω**, Ν. Χων. σ. 602. 1, ἔκδ. Β.

καθυπομένω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπομένω**, Λέων Διάκ. ἐν Ἱστ. σ. 27. 14, κλ.

καθυπονοέω, ὑπονοῶ, μετ᾽ αἰτ., Ἰάμβλ. π. Μυστ. 212, 1, Δαμασκ. π. Ἀρχ. σ. 76, κλ.

καθυποπίπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποπίπτω**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λογγίνου.

καθυποπτεύω, = **ὑποπτεύω**, ἀμφότερα ἐν Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλ. 5. 1.

καθυποσαίνω, Εὐμάθ. 4. 18·— **καθυποσκελίζω**, Νείλου Ἐπιστ. 275·— **καθυποσπάω**, Εὐστ. Πονημάτ. 206. 34·— **καθυποστῐβίζω**, ἀμφίβ. παρὰ Νικολ. Δαμ. σ. 20 ἔκδ. Orell.·— **καθυποστρέφω**, Ἐκκλ.·— ἅπαντα ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ὑποσαίνω**, **ὑποσκελίζω**, κτλ.

καθυποσημαίνομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποσημαίνομαι**, ὑπογράφω, Φωτ. Ἐπιστ., σ. 198, ἔκδ. Ἰω. Βαλ. ἐν ὑποσημ. 4.

καθυποστέλλω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποστέλλω**, Γερμαν. Κ]πόλεως σ. 685, ἔκδ. Mi.

καθυπόσχεσις, εως, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπόσχεσις**, Γ. Παχ. τ. Β΄, σ. 297. 18, ἔκδ. Β΄.

καθυποτάσσω, Ἀττ. -ττω, ὑποτάσσω ἐντελῶς, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 46, κτλ.

καθυποτρέχω, Εὐμάθ. 5. 5·—**καθυπουργέω**, ὁ αὐτ. 1. 8· ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποτρέχω, ὑπουργέω**.

καθυποφαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποφαίνω, Εὐστ. Πονημάτ. 189. 94.

καθυποφέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποφέρω, πλήγματα τοῦ θεοῦ Ν. Χων. σ. 400. 7, ἔκδ. Β.·— **καθυπενήνεκται** αὐτόθι σ. 629.

καθυποψιθυρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποψιθυρίζω, Εὐμάθ. 4. 1.

καθυπτιάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπτιάζω, Ν. Χων. σ. 529. 7, ἔκδ. Β.

καθυστερέω, μένω ὀπίσω, καθυστερῶ, μετὰ γεν. προσώπ. καὶ πράγματ., καθ. τινος τῆς θεραπηΐης Ἱππ. 1277. 45· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., Πολύβ. 24. 7, 5, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, καθ. πολὺ τῇ διώξει Πλουτ. Κράσσ. 29· οὕτω μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπαρχὰς ἅλωνος καὶ ληνοῦ σου οὐ καθυστερήσεις, δὲν θὰ παραλείπῃς νὰ προσενέγκῃς αὐτὰς εἰς ἐμέ, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΒ', 29). 2) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, σπεύδων δὲ μὴ καθυστερεῖν τῆς ἐν Ῥώμῃ καταστάσεως τῶν ὑπάτων, σπεύδων δὲ ἵνα μὴ φθάσῃ ἀργὰ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ὑπάτων, Πολύβ. 11. 33. 8· ὑπελείπετο καὶ καθυστέρει πάντων ὁ αὐτ. 5. 17, 7· τῆς ἐκτάξεως ὁ αὐτ. 10. 39, 5, πρβλ. Διόδ. 5. 53, Στράβ. 653· καθυστερῶ θανάτου, δὲν ἀποθνήσκω, Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτριδι 16· καθ. πάσης τροφῆς, στερεῖσθαι, Ἑβδ. (Σειράχ, ΛΖ', 20). 3) ἀπολ., ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει, μὴ μένε ὀπίσω, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 396, πρβλ. Πολύβ. 5. 16, 5, κ. ἀλλ.

καθυστερίζω, = τῷ προηγ., Γεωπ. 2. 13.

καθυταὶ μναῖ (= καταθυταί, ἤτοι ἱεραί), Ἐπιγρ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1879 σ. 47, 48, καὶ 1878 σ. 66.

καθυφαίνω, ἐνυφαίνω, συνυφαίνω, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΗ', 17)·— Παθ., εἶμαι ἐνυφασμένος, αὐτόθι (Ἰουδὴθ Κ', 21)· χρυσῷ καὶ ἄνθεσι Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 7.

καθύφεσις, ἡ, λαθραία συμφωνία πρὸς ἐξαπάτησιν, ἡ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου συνεννόησις, ἐγκατάλειψις τῆς δίκης, Λατ. praevaricatio, Πολυδ. Η', 143.

καθυφίημι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὑφίημι, ἀφίνω, παραμελῶ δολίως, καιρὸν ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ Δημ. 343. 3, πρβλ. 206. 17., 854. 29, Λουκ. Προμ. 5:— ἰδίως ἐν δίκῃ, καθ. τὸν ἀγῶνα, δολίως διεξάγω, διακινδυνεύω τὴν δίκην, Λατ. praevaricari, Δημ. 563. 20· οὐ τῷ μὴ καθυφιέναι ταῦτα σεμνύνομαι ὁ αὐτ. 262. 12· ἀπολ., καθυφέντων τῶν κατηγόρων, ἐγκαταλιπόντων τὴν ἀγωγήν, ὁ αὐτ. 652. 22:— ὡσαύτως ἀμεταβ., ἀποσύρομαι, μετὰ γεν., Κλήμ. Ἀλ. 287. **II.** Μέσ., καθυφίεσθαί τινι, ὑποχωρεῖν, Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 23· καθυφίεσθαι ἔν τινι, γίνεσθαι νωθρόν, ἀμελεῖν, π. χ. ἐν μάχαις, Πολύαιν. 8. 24, 1, πρβλ. Λουκ. ἐν Ἀποκηρυττ. 7. 2) εὑρίσκομεν ὡσαύτως τὸ μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργείας ὡς τὸ ἐνεργ., εἰ καθυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων Δημ. 30. 25· καθυφίεσθαι ἑαυτὸν Πολύβ. 3. 60, 4· ἐπ' ἀργυρίῳ τὸ τίμημα καθυφειμένος Πλουτ. Κικ. 8· οὐδέν.. καθυφηκάμην Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 16, 4· ἐπὶ ἰατροῦ, ἀμελῶς θεραπεύω, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 7.

καθυφίσταμαι, Παθ., τῷ ὄντι ὑφίσταμαι, Ἰουλιαν. 163D.

καθυφοράομαι, μέσ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑφοράω, Σωζομ. Ἱστ. Ἐκκλ. 2. 27.

καθωπλισμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **καθοπλίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 325.

καθὼρ (= καθὼς) Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

καθωραΐζομαι, = **ὡραΐζομαι**, «καθωραΐζεται: σεμνύνεται» Φώτ., Σουίδ.

καθωρισμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **καθορίζω**, ὡρισμένως, Κλήμ. Ἀλ. 861.

καθώς, Ἐπίρρ. = **καθά**, Ἡρόδ. 9. 82, κατὰ τὰ Ἀντίγραφα· ἀλλ' ἡ λέξις φαίνεται τοῦ μεταγεν. Ἑλληνισμοῦ, ὡς Ἀριστ. Προβλ. 10. 10, π. Φυτ. 1. 1, 8, Καιν. Διαθ., κτλ.· οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ. ἀπαντῶσα, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 426, Sturz Μακ. Διάλ. 75 κἑξ. 2) τίνι τρόπῳ, πῶς, Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Πράξ. Ἀποστ. ΙΕ', 14. **II.** ἐπὶ χρόνου, ὡς, ὅτε, καθὼς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας αὐτόθι Ζ', 17, πρβλ. Β' Μακκ. Α', 31.

καί, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ αἰ**, Θεόκρ. 29. 16.

καί, σύνδεσμος, ὁτὲ μὲν συμπλεκτικός, συνδέων πρὸς ἀλλήλας λέξεις καὶ προτάσεις, ὡς τὸ Λατ. et· ἢ ἔχων σχέσιν πρὸς μίαν μόνην λέξιν ἢ φράσιν, ἔτι, προσέτι, ἀκόμη, Λατ. etiam· (πρβλ. Σανσκρ. Ka, Λατ. que· τὸ δὲ **τίς** συγκρινόμενον πρὸς τὸ quis ὑποδεικνύει τὴν σχέσιν τῶν **τε, καί**). Ἀμφότεραι αἱ σημασίαι διετηρήθησαν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ.

Α. συμπλεκτικός, «**καί**», **I.** 1) ἁπλῶς συνδέει λέξεις ἢ προτάσεις πρὸς προηγουμένας, ὡς, ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Ἰλ. Α. 528, κτλ.· πρὸς στενωτέραν σύνδεσιν εἶναι ἐν χρήσει, **τε.., καί..**, ἄρκτοι τε καὶ λέοντες, ἀμφότερα ὡς ἀναγόμενα εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῴων· θαυμάζοντες ὡς σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς γεγενημένοι, καὶ ὡς σοφοὶ καὶ ὡς εὐτυχεῖς, δηλ. ὡς σοφοὶ καὶ ἑπομένως εὐτυχεῖς· (ἀλλὰ παρ' Ὁμ. **τε καὶ** τίθεται ἐν τῇ αὐ ῇ προτάσει, εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν Ἰλ. Δ. 160, Φ. 262· οὕτω καί: ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω Ὀδ. Λ. 240· καί τε Ἰλ. Α. 521, κτλ. καὶ κατ' ἐπανάληψιν, **καὶ τε.., καὶ τε..**, καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε Ὀδ. Ξ. 465):—ὁ **καί**, ἐπαναλαμβάνεται παρὰ πεζολόγοις πρὸς συνειρμὸν δύο ἢ πλειόνων ὀνομάτων· αἱ δὲ ἔλαφοι καὶ δορκάδες καὶ αἱ ἄγριαι οἶες καὶ οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7· ὁ ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει, αὐτόθι 7. 5, 39· συχνάκις ὅπου προστίθενται ἐπίθετα μετὰ τὸ **πολύς**, πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἰλ. Ι. 330· πολλὰ καὶ μεγάλα Δημ. 835. 20· πολλοὶ καὶ ἀγαθοί, κτλ. 2) ἡ λέξις ἢ αἱ λέξεις αἱ διὰ τοῦ **καὶ** προστιθέμεναι χρησιμεύουσιν ἐνίοτε πρὸς ὁρισμὸν ἐκείνων πρὸς ἃς συνάπτονται δι' αὐτοῦ, πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον, πρὸς τὸ μακρὸν ὄρος καὶ ἰδίως πρὸς τὸν Κύνθιον ὄχθον, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 17, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 63, Σοφ. Τρ. 1277· (ἐνίοτε ἀντιστρόφως, πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον Ἰλ. Ε. 398)· οὕτω καὶ ἐπὶ προσθήκης οὕτως εἰπεῖν κλιμακωτῆς, ἐχθροὶ καὶ ἔχθιστοι Θουκ. 7. 68· οὕτω καί, τις καὶ ἄλλος, Heind. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 58D· τινὲς καὶ συχνοὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455C· καὶ πολλάκις, ἄλλοι τε καὶ.., ἄλλως τε καὶ.., ἴδε ἐν λ. **ἄλλος** II. 6. **ἄλλως** I:—ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός, ἔχει ὀλίγην ἢ οὐδεμίαν ἀξίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 23Α: —τὸ **καὶ** ὡσαύτως συνάπτεται μετὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμ. **οὗτος**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, εἶναι.. δούλοισι, καὶ τούτοισι ὡς δρηπέτῃσι Ἡρόδ. 6. 11, πρβλ. 1. 147· **καὶ ταῦτα**, «καὶ μάλιστα».., γελᾶν ἀναπείθειν, καὶ ταῦθ' οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16, κτλ. **II.** ἐν ἀρχῇ προτάσεως, 1) ἐν ἐρμῇ ἐπικλήσει, καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, ἔλα τώρα δός μοι τὴν χεῖρά σου!, Ἰλ. Ψ. 75· καί μοι λέγε.., καί μοι ἀπόκριναι.., καί μοι ἀνάγνωθι, Πλάτ. Εὐθύφρων 2Α, Γοργ. 462Β, καὶ Ῥήτορες. 2) ἐπὶ ἐρωτήσεων, δι' ὧν εἰσάγεται ἀντίρρησις, καὶ πῶς..; Ἡρόδ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1373· καὶ δὴ τί..; ἀλλὰ τί λοιπόν..; Εὐρ. Ἑλ. 101· καὶ ποῖον..; Σοφ. Αἴ. 462· καὶ τίς εἶδε πώποτε βοῦς κριβανίτας; Ἀριστ. Ἀχ. 86· οὕτω, κᾆπειτ' ἔκτας; Εὐρ. Μήδ. 1398: — οὕτως ἄνευ ἐρωτήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 509. 3) = **καίτοι**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1249. **III.** κατόπιν λέξεων σημαινουσῶν ταυτότητα ἢ ὁμοιότητα τὸ **καὶ** δέον νὰ ἑρμηνεύηται διὰ τοῦ **ὡς, καθώς**, Λατ. atque ἢ ac μετὰ τὸ acque perinde, simul, γνώμῃσι ἐχρέωντο ὁμοίῃσι καὶ σύ, εἶχον τὴν αὐτὴν γνώμην ὡς σύ, ἣν καὶ σὺ εἶχες, Ἡρόδ. 7. 50, 2, πρβλ. 84· ἴσον ἢ ἴσα καί.., Σοφ. Ο. Τ. 612, 1187, Εὐρ. Ἠλ. 994· ἐν ἴσῳ εἶναι καὶ εἰ.., Θουκ. 2. 60, κτλ.· οὕτω καὶ κατόπιν λέξεων δηλουσῶν σύγκρισιν, ἴδε ἐν λέξ. **φθάνω** IV. 1· ἢ σύγχρονον ἐνέργειαν, ἴδε ἐν λ. **ἅμα** I. 2) ἐνίοτε καὶ ἄνευ λέξεώς τινος προηγουμένης, ἦν ἦμαρ δεύτερον, καὶ κατηγόμην, ἔνθα ἀντὶ τοῦ **καὶ** ἠδύνατο νὰ τεθῇ **ὅτε**, Σοφ. Φιλ. 355· παρέρχονταί τε μέσαι νύκτες καὶ ψύχεται τὸ ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 181, πρβλ. 3. 108., 4. 139. **IV.** ὡσαύτως τὸ **καὶ** συνδέει καταφατικὴν πρότασιν μετ' ἀποφατ., **καὶ οὐ, καὶ ἥκιστα** κτλ., ἔχει δύναμιν ἐναντιωματικοῦ μορίου, ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶρπε καὶ θανούμενος Σοφ. Τρ. 160· ὡσαύτως μεταβιβάζει τὴν ἄρνησιν εἰς τὸ δεύτερον κῶλον τῆς περιόδου καὶ οὕτως ἀντικαθιστᾷ τὸ **οὔτε**, Ἰακωβίου Ἀνθ. II. σ. 698. **V.** ἐπὶ ἀορίστου ὁρισμοῦ ἀριθμοῦ, περίπου, καὶ ἐς ἑβδομήκοντα μυριάδας Ἡρόδ. 2. 60· αὐξανόμενος δὲ γίνεται καὶ ἐς ἑπτακαίδεκα πήχεας, καὶ μέζων ἔτι ὁ αὐτ. 2. 60, 68. **VI.** παρ' Ἀττ., **τὰ καί.., καί..**, πολλάκις ἔχουσι πρὸς ἄλληλα τὴν σχέσιν ἣν τὰ Λατ. cum.., tum.., οὐ μόνον.., ἀλλὰ καί.., καὶ ἀεὶ καὶ νῦν, καὶ τότε καὶ νῦν Πλάτ. Γοργ. 523Α, Φίληβ. 60Β· καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν Ξεν. Ἀν. 1. 1, 7. **VII.** κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον, ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη, ἀντί, ὣς ἔφη καί.., Ἰλ. Χ. 247· ἔρχεται δὲ αὐτή τε.., καὶ τὸν υἱὸν ἔχουσα, ἀντί, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 1· ἄλλας τε κατηγεόμενοί σφι ὁδοὺς, καὶ τέλος ἐγίνοντο Ἡρόδ. 9. 104:— ὡσαύτως κατόπιν ἐπεχουσῶν τόπον παρεμφατικῶν ῥημάτων, τοιοῦτος ὤν, κἄτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, ἀντί, τοιοῦτος ἦν, κἄτ'.., Ἀριστοφ. Ἱππ. 392, πρβλ. Νερ. 624.

Β. ὅταν ὁ **καὶ** ἀναφέρηται εἰς μίαν μόνην λέξιν ἢ πρότασιν, ὡς τὸ Λατ. etiam, ἔπειτά μοι καὶ λίποι αἰών, τότε καὶ ἡ ζωὴ ἂς με ἀφήσῃ, δηλ. ἡ ζωὴ ὡς καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθά, Ἰλ. Ε. 685· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, ἔτι καὶ τὸν ἀθῷον, Λ. 654, κτλ., πρβλ. Δ. 161, κτλ.· συχνάκις παρὰ τοῖς πεζολόγοις μετὰ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ αὐτοί, αὐτοὶ ἐπ' ἴσης, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 44· Ἀγίας καὶ Σωκράτης καὶ τούτω ἀπεθανέτην, καὶ οὗτοι ὡσαύτως ἀπέθανον, αὐτόθι 2. 6, 30. πρβλ. 4. 1, 27, πρβλ. **καίτοι**

II·— ἡ σύνταξις αὕτη δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἐκ τῶν ἀντιθετικῶν φράσεων, οὐ μόνον .., ἀλλὰ καὶ .., οὐ μόνον .., ἀλλ' ὡσαύτως .., οὐ μᾶλλον .., ἢ καὶ ..; ἂν καὶ οἱ Ἀττ. καὶ ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἐμφάσεως παραλείπουσι τὸ **καὶ** μετὰ τὸ **ἀλλά**, Wolf. εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 257· οὕτω Λατ. non modo .. ἢ non solum .., sed (ἀντὶ sed etiam) .., Passow ad Tac. Germ. 10. 15· πρβλ. **καὶ γάρ**. 2) παρ' Ἕλλησι τοῦτο τὸ **καὶ** συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἔν τε τῇ ἡγουμένῃ προτάσει καὶ τῇ ἑπομένῃ, σκέψαι, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ καὶ ἐμοὶ Πλάτ. Φαίδ. 46C, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 476, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 22· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἑπομένη πρότασις μένει ἄρρητος, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος (δηλ. ὡς καὶ ἐγώ) Ὀδ. Φ. 152·— ἐνίοτε δὲ τὸ **καὶ** εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ ἑπομένῃ προτάσει, ἀνδρεῖός που οὗτος, ὃν καὶ σὺ λέγεις Πλάτ. Λάχ. 191A· ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσιν, εἴπερ τις καὶ ἄλλος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66A· ὥς τις καὶ ἄλλος Ξεν. Ἀν. 1. 3, 15· εἴπερ ἄλλῳ τῳ πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι Πλάτ. Πρωτ. 329B. 3) πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει κατόπιν χρονικῶν συνδέσμων, ἀλλ' ὅτε δή ῥα .., καὶ τότε δή .., Ἰλ. Α. 494, πρβλ. Θ. 68, Ὀδ. Ξ. 111· ὡσαύτως μετὰ τὸ **εἰ**. Ἰλ. Ε. 897· οὕτως ἐνίοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς δὲ ἔδοξεν, καὶ ἐχώρουν Θουκ. 2. 93·— παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καιν. Διαθ. (πιθαν. = τῷ Ἑβρ. vě) ὡς ἁπλῆ ἀπόδοσις, πίστευσον αὐτῷ, καὶ ἀντιλήψεταί σου Σειράχ. Β', 6· ἐν πραΰτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, καὶ ἀγαπηθήσῃ αὐτόθι Γ', 17· εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 8, κ. Λουκ. ζ', 7, κτλ.

II. συχνάκις ὁ **καὶ** χρησιμεύει πρὸς αὔξησιν ἢ ἐλάττωσιν τῆς δυνάμεως τῶν λέξεων, θεὸς καὶ ἀμείνονας ἵππους δωρήσαιτο (κυρίως ἄλλους καὶ ἀμείνονας), καὶ καλλιτέρους ἀκόμη, Ἰλ. Κ. 556· δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον (ὅ ἐστιν ἄλλο καὶ μεῖζον) Ψ. 551, πρβλ. 386· ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο (δηλ. ἄλλοις τε καὶ Διί) Ε. 362· ἀλλὰ πολλάκις τοιαύτη ἑρμηνεία δὲν δύναται νὰ δοθῇ, ἤ καί μοι νεμεσήσεαι; ἀληθῶς, θὰ θυμώσῃς; Ὀδ. Α. 389· ἐν τῷδε κἀχόμεσθα σωθῆναι .. λόγῳ; ἐκ τούτου λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία ἡμῶν; Εὐρ. Ἡρακλ. 498, πρβλ. Βάκχ. 616· συχν. μετ' ἐπιρρημάτων, καὶ κάρτα, καὶ λίην, ἐν ἀρχῇ λόγου, βεβαιότατα, ἀληθέστατα, Ἰλ. Τ. 408, Ὀδ. Α. 46, Γ. 203· οὕτω, καὶ μάλα, καὶ πάλαι, καὶ πάνυ, κτλ., Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 386·— ὡς ἐλαττωτικὸν τὸ **καὶ** δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ: ἀκόμη καὶ .., τοὐλάχιστον .., ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῴσκοντα νοῆσαι Ὀδ. Α. 58· οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν Ἀριστοφ. Νεφ. 528. 2) κατόπιν ἐρωτηματικῶν, **πῶς**; **τίς**; κτλ., ἔνθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, εἰπέ μοι περαιτέρω, Λατ. dic praeterea, ἴδε παραδείγματα εἰς Πόρσ. Φοιν. 1373, ἔνθα ποιεῖται διάκρισιν τοῦ **πῶς καὶ** .., ἀπὸ τοῦ **καὶ πῶς** ..; ἴδε ἀνωτ. Α. II. 2. 3) οὕτω τὸ **εἰ καὶ** διακριτέον ἀπὸ τοῦ **καὶ εἰ**, καθ' ὅσον τὸ μὲν πρῶτον κεῖται πρὸς δήλωσιν καταστάσεως, ἥτις καίπερ μὴ ἀμφισβητουμένη παριστάνεται ὡς μικρᾶς σημασίας, = ἂν καί, ἂν ἀκόμη .., τὸ δὲ δεύτερον δεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι καθ' ἑαυτὴν ὅλως ἀπίθανος, πρβλ. Ἰλ. Δ. 347, Ε. 351, Ὀδ. Ν. 292, Π. 98 πρὸς τὰ ἐν Ἰλ. Ε. 410, Ὀδ. Ζ. 313, Η. 139.— Ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς περιστάσεις καθ' ἃς τὸ **εἰ** καὶ τὸ **καὶ** ἐξασκεῖ ἑκάτερον τὴν ἰδίαν του δύναμιν, ὡς, εἴ περ ἀδειής τ' ἐστί, καὶ εἰ .., καὶ ἂν .., Ἰλ. Η. 117, κτλ.).
4) ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἡ μετοχὴ συχνάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ **εἰ** μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, ἕπεται ὅτι τὸ **καὶ** εὑρισκόμενον πρὸ τοιαύτης μετοχῆς δύναται νὰ ἀντικαθιστᾷ τὸ καὶ εἰ.., ἢ τὸ εἰ καὶ .., καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ ἂν καί, καίπερ, Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω, ἀντὶ τοῦ, ἢν καὶ μεμάῃ, ὅσον καὶ ἂν προθυμῆται, Ἰλ. Ι. 655· οὕτω, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐών, ἀγορεύεις (ἀντί, εἰ καὶ ἐσθλὸς εἶ) Ἰλ. Π. 627, πρβλ. Ν. 787, Ὀδ. Β. 343, Valck εἰς Εὐρ. Φοιν. 277· φεύγουσι καὶ πολλοὶ ὄντες, φεύγουσιν ἂν καὶ εἶναι πολλοί, Πλάτ. Φαίδ. 58D.— Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς παραδείγμασιν ἠδύνατο νὰ τεθῇ καίπερ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰσοδύναμα· διότι (π. χ.) ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1, καὶ πρόσθεν πολεμήσας, τὸ καίπερ, δὲν ἠδύνατο νὰ τεθῇ.— Παρ' Ἀττ. τὸ **καὶ** μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ **καίτοι**, ὅταν εὑρίσκηται ἐν ἀρχῇ παρενθετικῆς προτάσεως, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 238.

Γ. Θέσις:— τὸ **καὶ** ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς τίθεται δεύτερον μετά τινα λέξιν, ὡς τὸ Λατ. et, ὡς, ἔγνωκα, τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω, ἀντί, καὶ τοῖσδε οὐδὲν Αἰσχύλ. Πρ. 51, ἔνθα ἴδε Δινδ. 2) ἐπειδὴ τὸ **καὶ** ἀείποτε ἀνήκει εἰς τὰ ἑπόμενα, σπανίως τίθεται ἐν τέλει στίχου, ὡς ἐν Σοφ. Φιλ. 312, Ἀριστοφ. Σφ. 1193.

Δ. Τὰ σύνθετα καὶ οἱ συνδυασμοὶ τοῦ **καί**, ὡς, καὶ γάρ, καὶ γε, καὶ εἰ, καί τοι, κτλ., ἀκολουθοῦσι κατὰ τάξιν ἀλφαβητικήν.

Ε. Κρᾶσις: μετὰ τοῦ **ᾰ**, ὡς, κἀκ, κἀγαθοί, κλ.· μετὰ τοῦ **ε**, ὡς, κἀγώ, κἄπειτα, κλ.· μετὰ τοῦ **η** μόνον ἐν τῷ θηλ. ἄρθρῳ, χἠ· μετὰ τοῦ **ο**, ὡς, χὠ, χὤστις, κτλ.· μετὰ τοῦ **υ** ἐν τῇ ἀντωνυμ., ὑμεῖς, χὐμεῖς· μετὰ τοῦ **ω** ἐν τῇ ἀντωνυμ. ᾧ, χᾧ· μετὰ τοῦ **αι**, ὡς, κᾀσχρῶν· μετὰ τοῦ **αυ**, ὡς, καὐτόν· μετὰ τοῦ **ει**, ὡς, κεἰ, κεἰς, κᾆτα· μετὰ τοῦ **εὐ**, ὡς, κεὐγένεια, κεὐσταλής· ἀντὶ **οι** ἐν τῇ ἀντωνυμ· χοἰ· μετὰ τοῦ **ου** ἐν τῷ χοὖτος, κοὐδέ, κτλ,

καιάδας, ου, Δωρ. α, ὁ, χάσμα ἢ σπήλαιον ὑπόγειον ἐν Σπάρτῃ, εἰς ὃ οἱ πολιτικοὶ κακοῦργοι ἢ τὰ πτώματα αὐτῶν ἐρρίπτοντο, ὡς παρ' Ἀθηναίοις τὸ βάραθρον, Θουκ. 1. 134, πρβλ. Παυσ. 4. 18, 4, Πλουτ. Ἀγησ. 19. Ὁ τύπος **καιάτας** ἢ **καιέτας** ἀναγινώσκεται πατὰ τῷ Στράβωνι 233, 367, Εὐστ. 1478. 45· καὶ **καιετός**, διαρρωγή, σχισμὰς ἐν τῇ γῇ, Στράβ. 367·— ὅθεν ἐν Ὀδ. Δ. 1, ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω Λακεδαίμονα καιετάεσσαν, πλήρη σπηλαίων ἢ χασμάτων (ἀντὶ κητώεσσαν, ἴδε **κητώεις**)·— ἐνῷ παρὰ Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 224 Εὐρώτας καιετάεις ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ καλαμινθώδης, πλήρης μίνθης, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **καιέτα**, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **καλαμίνθη**.

καίατα· «ὀρύγματα. ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία» Ἡσύχ.

καὶ γάρ, διότι ἀληθῶς, πρὸς βεβαίωσιν προτάσεως ἥτις ἀφ' ἑαυτῆς εἶναι ἀρκούντως βεβαία, Λατ. etenim, Ἰλ. Γ. 188, Ὀδ. Σ. 261, Ἡρόδ. 3. 15, καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως, διότι ἄλλως, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 6·— ἡ ἔννοια ἐπιτείνεται ἐν τῷ, καὶ γὰρ δή, διότι βεβαίως, διότι ἀληθῶς, Ἰλ. Π. 810· ὡσαύτως παρ' Ἐπικ., καὶ γάρ ῥα Λ. 113· καὶ παρ' Ἀττ., καὶ γὰρ καί, καὶ γὰρ οὖν, καὶ γάρ τοι, Λατ. etenim profecto, Πλάτ. Πρωτ. 317C, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 8, κτλ.

καὶ .. γε, ἴδε τὸ μόριον γε II. 1.

καὶ δέ, ἴδε τὸν σύνδεσμον **δὲ** III.

καὶ δή, **καὶ δὴ καί**, ἴδε ἐν λ. **δὴ** II. 5.

καὶ εἰ, κατὰ κρᾶσιν **κεἰ**, ἴδε ἐν λ. **καὶ** Β. II. 3.

καιετάεις, **καιέτας**, **καιετός**, ἴδε ἐν λ. **καιάδας**.

καἴκᾱ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ αἴκα**, Θεόκρ. 3. 26.

καικίας, ου, ὁ, ὁ βορειοανατολικὸς ἄνεμος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12 καὶ 21, Προβλ. 26. 1, π. Κόσμ. 4. 12, κἑξ., Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 37· καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ Ἀριστοφ. Ἱππ. 437 (λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ **καικίας**).

καικύλην· «τὴν κεφαλὴν» Ἡσύχ.

καὶ μήν, ἴδε ἐν λ. **μὴν** II. 2.

καινία· «νίκη» Ἡσύχ.

καινεργάτης, ου, ὁ, καινά, θαυμάσια ἐργαζόμενος, ὁ θεὸς Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μί.

καινίζω: μέλλ. -ῐῶ· (καινός)·— ποιῶ τι καινόν· κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ταύτης πρέπει τὸ **καινίζω** νὰ ἀναλύηται εἰς τὸ ἔχω καινόν, φέρω καινόν, ὡς καί τι καινίζει στέγη, ἡ οἰκία ἔχει τι καινὸν περὶ ἑαυτήν, κἄτι παράδοξον, Σοφ. Τρ. 867· καίνισον ζυγόν, δοκίμασον τὸν νέον ζυγόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1071· ἀμφίβληστρον ὡς ἐκαίνισαν, πῶς κατὰ πρῶτον μετεχειρίσθησαν τὸ δίκτυον, (λαμβανομένης τῆς τοῦ Blomfield διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ᾧ σ' ἐκαίνισαν, ὅπερ ὁ Stanley ἑρμηνεύει: «μὲ τὸ ὁποῖον ἐσχάτως σὲ συνέλαβον»), ὁ αὐτ. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 492· καινίζω εὐχάς, προσφέρω νέας, παραδόξους προσευχάς, Εὐρ. Τρῳ. 889· πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ἐχρήσατο πρῶτος αὐτός, περὶ τοῦ ταύρου ὃν κατεσκεύασεν ὁ Περίλαος, Καλλ. Ἀποσπ. 119· καινίζω δόρυ Λυκόφρ. 530. II. νεωτερίζω, ὥστε μηδὲν .. καινίζεσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 62. III. ἀνακαινίζω, τὴν πόλιν αὐτόθι 8679.— Πρβλ. **ἐγκαινίζω**.

καινίς, **ίδος**, ἡ, (καίνω) μάχαιρα, διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Ὄν. 40, ἴδε Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 63.

καίνισις, εως, ἡ, ἀνακαίνισις, τῆς καρδίας Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 4, σ. 200, 15.

καινισμός, ὁ, νεωτερισμός, Θεόφιλος Ἀντιχ. 2.14, σ. 358, Reilz.

καινιστής, **οῦ**, ὁ, νεωτεριστής, Εὐστ. Πονημάτ. 207. 47.

καινογενής, ές, παρ' Εὐστ. εἰς Ὀδύσ. σ. 1715. 39, ἔνθα φαίνεται ἡμαρτημένον ἀντὶ **κοινογενής**.

καινογραφέω, γράφω καινά, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 505, ἔκδ. Μί.

καινο-γρᾰφής, **ές**, γραφεὶς κατὰ νέον τρόπον, Φίλικος ὁ Κερκυραῖος παρ' Ἡφαιστ. σ. 53, ἔκδ. Gaisf.

καινοδοξέω, ἔχω καινάς, νέας δόξας, νέα σχέδια περί τινος (ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδ. ἔχουσι **καινοτομέω**), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16, 11, 1.

καινόδοξος, **ον**, ἔχων καινὰς δοξασίας, νέα σχέδια, Γρηγ. Ναζ. III. 1152A.

καινο-ειδής, ές, κατὰ νέον σχῆμα, ὑπὸ νέαν μορφήν, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 8, σ. 289 = 400 Seager.

καινό-λεκτος, ον, νεόλεκτος, κατὰ νέον τρόπον λεχθείς, ἀσυνήθης, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 3.

καινολογία, ἡ, καινὸς τρόπος τοῦ λέγειν, ἀσυνήθης, παράδοξος φρασιολογία, Πολύβ. 38. 1, 1, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. σ. 458·— **καινολόγος**, ον, μεταχειριζόμενος νέας φράσεις, Εὐστ. 1801. 27.

Καινόν, τό, τὸ «νέον δικαστήριον» ἐν Ἀθήναις, «τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος· εἰσὶ δὲ δ', Παράβυστος, Καινός, Τρίγωνος, Μέσος» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 120· πρβλ. Richter Προλεγ. σ. 104.

καινο-πᾰθέω, πάσχω τι καινόν, ἀνήκουστον, Πλούτ. 2. 1106A· πρβλ. **ξενο-δεινο-παθέω**.

καινο-πᾰθής, ές, πολλὰ πήματα καὶ καινοπαθῆ, ἀνήκουστα καὶ φοβερά, Σοφ. Τρ. 1277, διάφ. γραφ. **καινοπαγῆ**.

καινο-πηγής, ές, νεωστὶ συμπαγείς, κατασκευασθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 642.

καινο-πήμων, ον, ὁ ἄρτι δυστυχήσας, δμωίδες δὲ καινοπήμονες, «αἱ νεωστὶ πάσχουσαι καινὰ πήματα» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 363.

καινόπιστος, ον, ὁ ἔχων καινὴν πίστιν, Νικόλ. Μεθώνης ἐπίσκ. ἔκδ. 'Ανδρ. Δημητρ. ἐν προοιμίῳ σ. ε'.

καινοποιέω: πρκμ. **κεκαινοποίηκα** Πολύβ. 4. 2, 4·— κάμνω νέον, ἀνανεώνω, πόλεμον Πολύβ. 11. 5, 5· τὰ τῆς ὀργῆς ὁ αὐτ. 22. 14, 3· καινοποιέω ἐλπίδας, δίδω νέαν ζωὴν εἰς τὰς ἐλπίδας, ὁ αὐτ. 70, 11· καινοποιῶ τά τινος ἁμαρτήματα, ἀνανεώνω τὴν μνήμην αὐτῶν, ὁ αὐτ. 30. 4, 17, πρβλ. 32. 14, 9, κτλ. **II.** κάμνω ἢ παράγω νέα πράγματα, κάμνω μεταβολάς, καινοτομῶ, πολλὰ καινοποιεῖ ἡ τύχη ὁ αὐτ. 1. 4, 5, κτλ.· ἀπολ., εἰ καινοποιεῖν δοκοίην Λουκ. Προμ. εἶ ἐν λόγ. 3, κτλ.— Παθ., τί καινοποιηθὲν λέγεις; τί νέον δυστύχημα ἔχεις ν' ἀναγγείλῃς; Σοφ. Τρ. 873, πρβλ. Πολύβ. 9. 2, 4· τὰ καινοποιηθέντα, τὰ ἀνανεωθέντα Συλλ. 'Επιγρ. 4957. 44.— Κατὰ Σουΐδ. «κεκαινοπεποιημένοι .. τουτέστιν ὑγιεῖς», ἔνθα διορθωτέον κεκαινοποιημένοι.

καινοποίησις, εως, ἡ, ἀνακαίνισις, ἀναγέννησις, 'Αθαν. τ. 1. σ. 497.

καινοποιητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐφευρίσκων νέα πράγματα πρὸς ἡδονήν, καὶ γὰρ καινοποιητὰς ἀμφοτέρων τούτων κέκτηνται Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16.

καινοποιΐα, ἡ, πλήρης μεταβολή, ἀνανέωσις, περί τι Πολύβ. 4. 2, 10.

καινο-ποιός, όν, κάμνων τι νέον, ἀνανεώνων, καινοποιοῦν πνεῦμα Γρηγ. Ναζ. II. 608D.

καινο-πρᾱγέω, πράττω τι νέον ἢ ἀσύνηθες, Εὐστ. 36. 16.

καινοπράγημα, τό, νεωτερισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 296. 19.

καινοπρᾱγία, ἡ, νεωτερισμός, ἔφεσις πρὸς νεωτερισμόν, Διόδ. 15. 8.

καινοπραξία, ἡ, = **καινοπραγία**, Εὐστ. Πονημάτ. 158, 3.

καινοπρέπεια, ἡ, τὸ καινοπρεπὲς πράγματός τινος, Εὐστ. 93.31.

καινοπρεπής, ές, ὁ φαινόμενος νέος, ἀσυνήθης, σχήματα 'Ερμογ.·— ἐπὶ προσώπων, ὅμοιος πρὸς ἀρχάριον, ἀδέξιος, καινοπρεπέστερος ἑαυτοῦ ὑπὸ ὀψιμαθείας Πλούτ. 2. 334C.—'Επίρρ.-**πῶς**, κατὰ νέον, νεωστὶ ἐφηρμοσμένον τρόπον, καινοπρεπεστέρως λέγειν 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 11· 'Υπερθ. **καινοπρεπέστατα** Δίων Κ. 79. 11.

καινόρραφος, ον, νεωστὶ ῥαφείς, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 166 r'.

καινός, ή, όν, νέος, πρόσφατος, Λατ. recens, novus, καινὰ καὶ παλαιὰ ἔργα 'Ηρόδ. 9. 26· καινὴ ὁμιλία Αἰσχύλ. Εὐμ. 406· καινοὺς λόγους φέρω, φέρω νέα, νέας εἰδήσεις, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 659· τί δ' ἐστὶ καινόν; Σοφ. Ο. Κ. 722, πρβλ. Φιλ. 52· τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 916· θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 613· περιϊόντες πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγοράν, λέγεταί τι καινόν; Δημ. 43· 8· ἐκ καινῆς (δηλ. ἀρχῆς), ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. de novo, Θουκ. 3. 92: — ἰδίως ἐπὶ νέων δραμάτων, τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν Αἰσχίν. 58. 31· καὶ βραχυλογικῶς, τραγῳδοῖς καινοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν νέων τραγῳδιῶν, παρὰ Δημ. 243. 17· τραγῳδῶν τῇ καινῇ [ἐπιδείξει] ὁ αὐτ. 244. 1· κυκλίων τῇ πρώτῃ Συλλ. 'Επιγρ. 2671. 20· καινὴ κωμῳδία, νέα, πρώτην φορὰν παριστανομένη, αὐτόθι 2759. III, ἐνῷ νέα κωμῳδία σημαίνει τὸ εἶδος τῆς κωμῳδίας (διότι ἡ 'Αρχαία 'Ελλ. κωμῳδία εἶχε τρεῖς περιόδους, παλαιάν, μέσην καὶ νέαν)· ἴδε ἐν λ. **κωμῳδία**.—'Επίρρ.-**νῶς**, ἐκ νέου, ῎Αλεξ. ἐν «῞Υπνῳ». 1. 4. **II.** νεωστὶ ἐφευρεθείς, νέος παράδοξος, καινὰ προσφέρειν σοφὰ Εὐρ. Μήδ. 299 (ἴδε ἐν λ. **μετονομάζω**)· καινοὶ θεοί, πρωτοφανεῖς, παράδοξοι θεοί, Πλάτ. Εὐθύφρων 3B, πρβλ. 'Απολ. 24C· καινοί τινες σοφισταὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 271B· καινὰ καὶ ἄτοπα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 405D· καινά, νεωτερισμοί, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων Ξεν. 'Απομν. 1. 1, 3, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 115B· πεπόνθαμεν τὸ καινότατον Δημ. 931. 19·— τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, ἡ ἀπροσδόκητος τροπὴ ἣν ὁ πόλεμος λαμβάνει πολλάκις, Θουκ. 3. 30: — τὸ καινότατον, τὸ παραδοξότατον παρενθετικῶς, Λουκ. Νιγρ. 21· εἰ χρὴ καινότατα μᾶλλον ἢ κακουργότατα εἰπεῖν 'Αντιφῶν 119. 25·—'Επίρρ., μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει, κατὰ νέον, παράδοξον ὕφος, ῎Αλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 5, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 267B· καινοτέρως νοεῖν περί τινος 'Αριστ. π. Οὐρ. 4. 2, 6. **III.** παρὰ Πλουτ. καινὸς ἄνθρωπος = novus homo, Κάτων Πρεσβύτ. 1· πράγματα καινά = res novae, Κικ. 14, πρβλ. 2. 212C.

καινό-σπουδος, ον, σφόδρα ἀγαπῶν τὸν νεωτερισμόν, τὸ περὶ τὰς νοήσεις καιν. Λογγῖνος 5. 1.

καινο-σχήμων, ον, (κατὰ τὸν Θησ. Στεφ. **καινόσχημος, ον**), ὁ κατὰ νέον ἢ ἰδιάζοντα τρόπον σχηματισθείς, ἐν τῷ οὐδετέρῳ μόνον, καινόσχημόν ἐστι κατὰ σύνταξιν Εὐστ. 1479. 57· μάλιστα καινόσχημον τοῦτό γε Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1398·—προσέτι, **καινοσχηματιστος, ον**, ὅτε δὲ εἴπῃ, εὐρύοπα Ζεύς, καινοσχημάτιστος ἐκείνη εὐθεῖα Εὐστ. 141. 32.

καινό-τᾰφον σχῆμα, ἀντὶ καινὸν σχῆμα τάφου, 'Ανθ. Π. 7. 686.

καινότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **καινός**, τὸ καινόν, ἀπανθεῖ τις καινότης ἀεὶ ἄθικτον ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηροῦσα τὴν ὄψιν, περὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἃ ἐγένοντο ἐπὶ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 13, Φιλόστρ. 922. **2)** καὶ μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατᾶσθαι ἄριστοι, εἰς τὸ νὰ ἀπατᾶσθε ὑπὸ λόγου καινοῦ εἶσθε ἄριστοι, Θουκ. 3. 38· ἐπὶ τῇ καινότητι τῶν εὑρημένων 'Ισοκρ. 208B· χρὴ γὰρ εἰς ὄχλον φέρειν .. ὅσ' ἂν τις καινότητ' ἔχειν δοκῇ 'Αναξανδρ. ἐν 'Αδήλ. 3· ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης Διον. 'Αλ. πρὸς 'Αμμ. 'Επ. β', 3· πληθ. **καινότητες**, νέα πράγματα, 'Ισοκρ. 23A· αἱ καινότητες καὶ αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμῶν Δίων Κ. 44. 3.

καινοτοκέω, γεννῶ καινά, 'Ισίδ. Θεσσαλ. σ. 25, ἔκδ. Μί.

καινοτομέω, ὀρύττω νὰ εὕρω νέον μεταλλεῖον, Ξεν. Πόροι 4. 27, κἑξ.·—«καινοτομεῖν: καινὴν λατομίαν τέμνειν· κυρίως» Φώτ. **II.** τὸ πλεῖστον μεταφ., ἀρχίζω τι νέον, καθιερῶ νέον τι πρᾶγμα, τελετήν τινι 'Αριστοφ. Σφ. 876· ἀπολ., ἐπιφέρω μεταβολὰς ἢ νεωτερισμοὺς εἰς τὴν πολιτείαν, Λατ. res novare, ὁ αὐτ. ἐν 'Εκκλ. 584, 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 6, 8., 5.12, 17· οὕτω, καιν. τι νέον Πλάτ. Νόμ. 797B, πρβλ. 709A· ὡσαύτως, καιν. περὶ τὰ θεῖα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 3B, 16A· περὶ τῶν θείων αὐτόθι 5A· καιν. τὴν περὶ τὰ τέκνα καινότητα 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 7, 1· οὐθὲν ἀξιοῖ καινοτομεῖν εἰς αὐτά, νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολήν τινα εἰς αὐτά, Διον. 'Αλ. 7. 70.— Παθ., Πλάτ. Νόμ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 1370. 25.

καινοτόμημα, τό, νεωτερισμός, Μεταγεν.

καινοτομία, ἡ, τὸ ὀρύττειν ἢ ἀνοίγειν νέα μεταλλεῖα, 'Υπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 45 (καὶ αὐτόθι Schneidew.), Συλλ. 'Επιγρ. 162, πρβλ. Πολυδ. Γ', 87, Ζ', 98. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., νεωτερισμὸς ἔν τινι, οὔ τι καινοτομίαι ὀνομάτων ἕνεκα Πλάτ. Νόμ. 715C· καιν. περὶ τοὺς λόγους Πλουτ. Κικ. 2· νεωτερισμοὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, Λατ. res novae, Πλάτ. Νόμ. 949E· καιν. τῆς πολιτείας Πολύβ. 13. 1, 2. **2)** = **καινότης**, ὁ αὐτ. 1. 23, 10· πληθ., Πλουτ. 'Αλέξ. 72.

καινοτόμος, ον, (τέμνω) νεωτερίζων, οἱ Σωκράτους λόγοι ἔχουσι τὸ κομψὸν καὶ τὸ καινοτόμον, τὸ κομψὸν καὶ νεωτεριστικόν, ἀσύνηθες, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 6, 6. **II.** **καινότομος**, Παθ., εἰς ὃν εἰσάγονται καινοτομίαι, 'Ερμογέν. σ. 146.

καινοτροπία, ἡ, τρόπος μὴ συνήθης, καινοτροπία τοῦ σχήματος Εὐστ. 1200. 56· παραδοξίας καὶ καινοτροπίας ὁ αὐτ. ἐν Πονημ. 46, 70, κτλ.

καινό-τροπος, ον, ἀσυνήθης, παράδοξος, τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος κατ' ἐμὰν ἧκεν ἀκοάν; μνημονεύεται ἐκ τῶν 'Αποσπ. Εὐριπ. (Δαν. 49;)· χειμῶνι τῶν πώποτε μάλιστα καινοτρόπῳ 'Αππ. 'Εμφυλ. 5. 90· τραγῳδία .. καινότροπος Εὐστ. Πονημάτ. 269. 39.—'Επίρρ. **καινοτρόπως**, Νικ. Χων. σ. 402. 19, ἔκδ. Μί.

καινουργέω, κατασκευάζω ἐκ νέου, λαβεῖν χρυσίνους τέτταρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειεν 'Αλκίφρων 3. 3. **2)** ἀρχίζω τι νέον πρᾶγμα, ἀρχίζω νὰ κάμνω τι νεωστί, 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 17· τί καινουργεῖς; τί νέον σχέδιον μελετᾷς; Εὐρ. Ι. Α. 2· καινουργέω λόγον, ὁμιλῶ νέους, παραδόξους λόγους, αὐτόθι 838· ἐπὶ τὸ καινουργεῖν φέρου, κάμνε τι νέον, ἀσύνηθες, πρωτοφανές, 'Αντιφάνης ἐν «'Αλκήστιδι» 1· κάμνω νεωτερισμούς, νεωτερίζω, περί τι Ξεν. 'Ελλ. 6. 2, 16, πρβλ Διον. 'Αλ. 11. 21:— Παθ., τὰ καινουργούμενα, πᾶσα πρὸς μεταβολὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἐπιχείρησις, 'Αριστ. π. Κόσμ. 6. 12.

καινούργημα, τό, καινοτόμημα, νεωτερισμός, Μεταγεν.

κοινουργής, ές, καινούργιος, ἀμεταχείριστος, Σχόλ. εἰς 'Ιλ Ι. 122.

καινούργησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι καινουργές, ἀνανέωσις, Σουΐδ.

καινουργία, ἡ, νεωτερισμὸς ἐν τῇ πολιτείᾳ, ταραχὴ καὶ καινουργία 'Ισοκρ. 125C, πρβλ. Διον. 'Αλ. π. 'Ισοκρ.

καινουργίζω = **καινουργῶ**, Μεταγεν.

καινούργιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, καινούργιος, νέος, χύτρα 'Αέτ. 8. 6, σ. 150B, 50, Νικήτ. Χρον. σ. 242D· ἰγδίον καινούργιον 'Ορνεοσόφ. σ. 205.

καινουργισμός, «ἡ ἀνακαίνισις καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμόρφωσις» Σουΐδ.

καινουργός, όν, (*ἔργω) καινὰ ἐπεργαζόμενος, παράγων μεταβολάς, πόλεμος 'Ηλιόδ. 9. 5· καινουργὸς βασάνων, ἐφευρίσκων νέας βασάνους, 'Ιώσηπος εἰς Μακκ. 11. 23. **II.** Παθ., τὸ καινουργόν, νέον τι, ἀσύνηθες, Λουκ. Προμ. εἶ ἐν λόγ. 3· τῶν κολάσεων τὸ πρὸς ὠμότητα καιν. ὁ αὐτ. ἐν Κατάπλ. 26.

καινοφᾰνής, ές, φαινόμενος καινός, οὐχὶ συνήθης, Εὐστ. 39. 16.

καινό-φῐλος, ον, ὁ συχνάκις ἀλλάσσων φίλους, «καινόφιλον λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον ἀεὶ» Φώτ., Σουΐδ.

καινο-φρᾰδής, ές, κατὰ καινὸν τρόπον ἐκπεφρασμένος, Εὐστ. Πονημάτ. 56. 1.

καινοφωνέω, κατὰ καινόν τινα τρόπον ἐκφράζω τι, διὰ νέων λέξεων λέγω τι, Εὐστ. 67. 6.

καινό-φωνος, ον, ἐπὶ λέξεων, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν κοινῇ χρήσει, ἀσυνήθης, καινοφώνους λέξεις Εὐστ. 1761. 23, κλ.

καινόω, (καινὸς) μεταβάλλω, ἀλλάσσω, τὰ ἐπιβουλεύματα Δίων Κ. 47. 4· ἐπὶ γλώσσης, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 21.— Παθ., ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, Θουκ. 1. 71· καινοῦσθαι τὰς διανοίας, κλίσιν εἰς νεωτερισμοὺς καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν, ὁ αὐτ. 3. 82. **II.** = **ἐγκαινίζω,** κάμνω τὰ ἐγκαίνια οἰκοδομῆς τινος, καινοῦν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι Ἡρόδ. 2. 100. **III.** ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8790.

καί νύ κε, καί νύ κεν εἰρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος, εἰ μὴ .., «καὶ δὴ εἵλκυσεν ἂν αὐτὸν ..» (Θ. Γαζῆς), «καὶ παρ' ὀλίγον» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 373, πρβλ. Θ. 90, Ὀδ. Ω. 50· οὕτω, καί νύ κε δὴ Ἰλ. Ρ. 530· ὡσαύτως ἑπομένου **εἰ** ἄνευ τοῦ **μή,** Ὀδ. Λ. 317· ἑπομένου τοῦ **ἀλλά,** αὐτόθι 630·— ἄνευ ἀποδόσεως, καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι Ξ. 325.

καίνυμαι, ἀποθ., ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρ. δηλοῦντος τὸ κατά τι, ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, ὑπερέβαινε πάσας τὰς φυλὰς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν πλοῖον, «ἐκαίνυτο, πάνυ ἐνίκα» (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 282· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγματος, ἢ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο .. εἶδεΐ τε μεγέθει τε Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 4· πρβλ. **ἀποκαίνυμαι.**— Πλὴν τοῦ παρατ. τούτου, ὁ Ὅμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸν παρακείμ. καὶ ὑπερσ. **κέκασμαι, ἐκεκάσμην,** Δωρ. **κέκαδμαι,** ἅπερ κεῖνται ὡς ἐνεστ. καὶ παρατ. σχηματισθέντα ἐκ ῥήματος ***κάζω** (ἴδε ἐν τέλει— **ἐκάζοντο, καζόμενος** ἀπαντῶσι παρὰ Νικήτ. ἐν Χρον. 120.141):— ὑπερτερῶ τινα κατά τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 530· ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε, ὃς τοὺς ἥλικας ἐνίκα ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος καὶ τῇ ἱππικῇ, Π. 808· ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε Ὀδ. Τ. 395 (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ.), πρβλ. Ἰλ. Υ. 35· μετ' ἀπαρ. ἀντὶ δοτ. πράγμ., ὁμηλικίην ἐκέκαστο γνῶναι, ὑπερέβαινε τοὺς ὁμήλικας εἰς τὸ γινώσκειν, Ὀδ. Β. 158· οὕτως, ἐκέκαστο ἰθύνειν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 867, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀποκαίνυμαι:**— οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. μόνον, δόλοισι κεκασμένε, ἔξοχε εἰς δόλους, Ἰλ. Δ. 339· παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένος ἐν Δαναοῖσι Ὀδ. Δ. 725, πρβλ. 815, Ι. 509, Ἰλ. Ε. 54· ἀγλαΐην,.. μετὰ δμωῇσι κέκασσαι Ὀδ. Τ. 82· ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένος Οὐρανιώνων Ἡσ. Θ. 929· μετὰ γεν., τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι, «τούτων πάντων, ὦ γέρον, πλούτῳ καὶ υἱοῖς φασί σε προέχειν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ω. 546· (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 535 στίχου: πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο, ἴδε **ἐπικαίνυμαι**):— οὕτω παρὰ ποιηταῖς μεθ' Ὅμηρον, ὦμον ἐλέφαντι κεκαδμένον, κεκοσμημένον, Πινδ. Ο. 1. 42· φρουραῖς κέκασται, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ .., Εὐρ. Ἠλ. 616· πανουργίαις μείζοσι κεκασμένον Ἀριστοφ. Ἱππ. 685· καὶ ἀπολ., εὖ κεκασμένον δόρυ, καλῶς ὡπλισμένος ὅμιλος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 766.— Ποιητ. ῥῆμα· διότι τὸ ἐν Πλάτ. Πολ. 334B εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς Ὀδ. Τ. 395. (Ἂν καὶ κατὰ τύπον ὅμοιον τῷ **καίνω,** ὅμως φαίνεται ἀνῆκον μᾶλλον εἰς √ΚΑΔ, ἥτις ἀναφαίνεται ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. **κέκαδμαι,** κτλ.).

καὶ νῦν, ἔτι καὶ νῦν, καὶ τώρα ἀκόμη, Ὅμ., τὸ πλεῖστον ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τι διὰ παραδείγματος, π. χ. ἐν Ἰλ. Α. 101, Ὀδ. Α. 35· καὶ νῦν ἤτοι Ὀδ. Δ. 151.

καίνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1562, Χο. 886: μέλλ. **κᾰνῶ,** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075: ἀόρ. β' **ἔκᾰνον** Τραγ., ἀπαρ. **κᾰνεῖν,** Δωρ. **κανῆν** Θεόκρ. 24. 90: πρκμ. **κέκονα** Σοφ. Ἀποσπ. 896:— Παθ., Αἰσχύλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Ι. Τ. 27:— τύπος ἰσοδύναμος τῷ **(κταίνω) κτείνω,** ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 630, Χο. 930, κτλ., καὶ συχν. παρὰ Σοφ.— Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ Ξεν. ἅπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **καίνω** ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ σύνθετον **κατακαίνω** πολλάκις.

καινῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **καινὸς** ἐν τέλει.

καίνωσις, εως, ἡ, ἀνανέωσις (λύπης), Φίλων 2. 45· νεωτερισμὸς (λόγων), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.

καίπερ, ἢ διῃρ. **καί περ,** ἂν καὶ· παρ' Ὅμ. ἀείποτε παρεντίθεται μεταξὺ τοῦ **καὶ** καὶ τοῦ **περ** ἑτέρα λέξις (πλὴν ἐν τῷ **καὶ περ** πολλὰ παθόντα Ὀδ. Η. 224), ἐνῷ παρὰ Πινδ. ἀείποτε, παρὰ δ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ πεζολόγοις ἀείποτε ἀποτελεῖ μίαν λέξιν:— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., ὡς, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ Ἰλ. Α. 577· καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου Θ. 125· καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαώς Ε. 135· καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα Ι. 627· καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντι Μ. 410· καὶ πολλά περ ἀθλήσαντι Ο. 30· καὶ κρατερός περ ἐὼν αὐτόθι 195· καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα Π. 617· καὶ νέκυός περ ἐόντος Ω. 423· καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ Ὀδ. Ρ. 555· οὕτω μετὰ μετοχ. καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, καίπερ ἀχνύμενος Πινδ. Ι. 8. (7). 9, πρβλ. Ν. 6. 10· καὶ θοῦρός περ ὢν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 2. καίπερ αὐθάδη φρονῶν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 907· καίπερ οὐ στέργων ὅμως ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 712· καίπερ οὐ δύσοργος ὢν Σοφ. Φιλ. 377, κτλ.·— συχνάκις ἡ μετοχὴ ἐξυπακούεται, καὶ αὐτοί περ [ὄντες] πονεώμεθα Ἰλ. Κ. 70· καὶ θεός περ [ὢν] Αἰσχύλ. Ἀγ. 1176· γινώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινὸς [ὤν], τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως Σοφ. Ο. Τ. 1326· ἀλλ' ὡσαύτως μετά τινος διαφορᾶς, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ [ἐρυόμενος] .., ἐρύεσθαι Ἰλ. Ι. 247· ἐπιμνησαίμεθα χάρμης καὶ πρὸς δαίμονά περ [μαχούμενοι] Ρ. 104· λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου [λέγων] Σοφ. Ο. Τ. 1141· ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο, = καίπερ οὐ πολλῶν ὄντων, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 647·— σπανίως μετὰ ῥήματος, καίπερ ἔχει (Bgk. κεῖπερ) Πινδ. Ν. 4. 58· καίπερ ἐκεῖνό γε ᾤμην τι εἶναι Πλάτ. Συμπ. 219C: — παρ' Ἀττ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει συχνάκις τίθεται τὸ **ὅμως,** ἴδε Αἰσχύλ. καὶ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐνίοτε δὲ καὶ προηγεῖται, Stallb. Πλάτ. εἰς Πολ. 495D.

καί ῥα, Ἐπιχ., καὶ λοιπόν, ἑπομένως, καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο Ἰλ. Α. 360, 569, κτλ.

καίραμα· «μέρος νεώς· ἢ ἀμφίεσμα» Ἡσύχ.

καιρικός, ή, όν, τοῦ καιροῦ, ἀνήκων εἰς τὸν καιρόν, Εὐστ. 17. 3.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 266. 94.

καίρῑμος, η, ον, = **καίριος,** ἀμφίβολον ἐν Μάχωνι παρ' Ἀθην. 581B.

καιριολεκτέω, (λέγω) μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ προσηκόντως, Εὐστ. 909. 17.

καίριος, α, ον, ὡσαύτως, **ος, ον,** Θέογν. 341, Τραγ., Λουκ. Νιγρ. 35: (**καιρὸς** Β): **1)** παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ τόπου, ὁ ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ, ἐντεῦθεν, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, καίριον, ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος, ἔνθα ἐὰν κτυπηθῇ τις ἀποθνήσκει, Ἰλ. Θ. 84, 326· οὐκ ἐν καιρίῳ, «οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ» (Σχόλ.), Δ. 185· οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν Λουκ. 439· ὁ αὐχὴν ἐστι τῶν καιρίων Ξεν. Ἱππ. 12, 2· καιριώτατον αὐτόθι 8·— ὡσαύτως ἐπὶ πληγῶν, καιρία (δηλ. πληγή), θανατηφόρον τραῦμα, καιρίην (κοινῶς: καιρίη) τετύφθαι Ἡρόδ. 3. 64· πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1343· καιρίας πληγῆς τυχεῖν αὐτόθι 1265· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5, καὶ ἴδε **ἀνταῖος·** οὕτω, καιρίας σφαγὰς Εὐρ. Φοίν. 1430· καίρια νοσήματα, τραύματα Ἱππ. 448. 8· ἔχειν τὴν καταφορὰν καιρίαν Πολύβ. 2. 33, 3. **II.** ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ, ἔγκαιρος, προσήκων, κατάλληλος, εὕρισκε ταῦτα καιριώτατα Ἡρόδ. 1. 125· χρὴ λέγειν τὰ καίρια Αἰσχύλ. Θήβ. 1, πρβλ. Χο. 582, 619· καίριοι συμφοραὶ αὐτόθι 1064· εἴ τι καίριον λέγεις Σοφ. Ἀντ. 724· δρᾶν, φρονεῖν τὰ καίρια ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 120, Ἠλ. 228· καίριος σπουδὴ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 637· καιριωτέρα βουλὴ Εὐρ. Ἡρακλ. 471· κ. ἐνθύμημα Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 4· τὸ ἀεὶ καίριον ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 2, 12, κτλ.· ὡσαύτως ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὑποκείμ., καιρίαν δ' ἡμῖν ὁρῶ στείχουσαν Ἰοκάστην, ἐρχομένην κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Σοφ. Ο. Τ. 631· καίριος ἦλθες Εὐρ. Ἠλ. 598· ὁ δὲ Δινδ. διώρθωσε καιρία (ἀντὶ καὶ δορία) πτώσιμος, πίπτουσα κατὰ τὴν προσήκουσαν ἢ ὀλεθρίαν στιγμήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1122: — τὰ καίρια, ἐπίκαιροι περιστάσεις, εὐκαιρίαι, Θουκ. 4. 10· αἰφνίδιοι δυσκολίαι, Δίων Κ. 34. 77, 2. **2)** διαρκῶν ἐπί τινα καιρόν, Ἀνθ. Π. 12. 224. **III.** τὸ κύριον μέρος πράγματός τινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4 (Schneid. **κυριώτατα**). **IV.** Ἐπίρρ. **-ρίως,** ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἁρμοδίως, καιρίως εἰρημένον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1372· σκοπεῖν Εὐρ. Ρῆσ. 339· Συγκρ. **-ωτέρως,** Ξεν. Κύρ. 4. 5, 49·— οὕτω καί, πρὸς τὸ καίριον Σοφ. Φιλ. 525. **2)** θανατηφόρως, θανασίμως, οὐτασμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1344, πρβλ. Πολύβ. 2. 69, 2.

καιριότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρημ. τοῦ **καίριος,** Ἰω. Ἀκτ. π. Οὐρ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 185.

καιρο-λουσία, ἡ, ἡ ἐν καταλλήλῳ καιρῷ λοῦσις, Ἀποστ. Διατ. 1. 9.

καιρονομέω, ὁδηγῶ προσηκόντως, ὄρνιν ἐκαιρονόμεις (ἐκαιρομάνεις Κῶδ.) Ἀνθ. Π. 9. 272.

καιροπτία ἢ **-εία** (πρβλ. **ἐποπτεία**), ἡ, λέξις ἀμφίβολος παρ' Ἰωσήπῳ κατ' Ἀπ. 2. 11· ἴσως τὸ διὰ καιροπτείας σημαίνει, διὰ τοῦ καιροσκοπεῖν, ὡς ἑρμηνεύει αὐτὸ ὁ J. G. Müller.

καῖρος (Α), ὁ «καῖρος δέ φασι καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι» (Εὐστ. 1571. 57), κοινῶς «μιτάρι» ἢ τὰ λεπτὰ σχοινία τῶν ἀντίων ὅπου δένονται αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος:— ἐντεῦθεν «**καιρῶσαι, (καιρόω)** συνδῆσαι τὸν στήμονα», καὶ **καίρωσις, εως,** ἡ, ἡ σύνδεσις τοῦ στήμονος, Πολυδ. Ζ', 33· **καίρωμα,** Καλλ. Ἀποσπ. 295· **καιρωστρὶς** ἢ **καιρωτρίς, ίδος,** ἡ, ὑφάντρια, αὐτόθι 356.— Καθ' Ἡσύχ.: «καιρωτρίδες· ἐργαστρίδες. ὑφαστρίδες», πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 257, ἴδε καὶ τὴν λέξ. **καιροσέων.**

καιρός (Β), (ἡ ἐτυμολ. ἀβέβαιος)·— προσῆκον μέτρον (Λατ. modus) πράγματός τινος πρὸς ἕτερον, ἀναλογία, (οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ.),

μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 692, Θέογν. 401· καιρὸς παντὸς ἔχειν κορυφάν, «παντὸς δὲ πράγματος τὸ τέλος καὶ κορυφὴν ὁμοίως ἡ εὐκαιρία ἔχει, τουτέστι, δεῖ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ λέγειν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9· 135· καιρὸς χάριτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 787 (πρβλ. **ὑποκάμπτω** II)· καιροῦ πέρα, πέρα τοῦ μέτρου, οὐχὶ προσηκόντως, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 507· καιρὸς σαφής, ἡ ἀκριβὴς σχέσις δύο πραγμάτων, Εὐρ. Ἱππ. 388· μεῖζον τοῦ καιροῦ γαστήρ, μεγαλειτέρα τοῦ δέοντος, Ξεν. Συμπ. 2· 19· καιροῦ μεῖζον, πλέον τοῦ δέοντος, Εὐρ. ἐν Πλεισθένει 2 (Ἀποσπ. 628)· προσωτέρω ἢ πορρωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, πορρωτέρω τοῦ δέοντος προχωροῦντες, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 34, Ἑλλ. 7. 5, 13· ὀξύτερα τοῦ καιροῦ Πλάτ. Πολιτικ. 307Β· νωθέστερα τοῦ κ. αὐτόθι 210Ε· ὑπερβάλλων τὸν κ. Πλουτ. Ἀγησ. 8. **II**. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἐς καιρὸν τυπείς, εἰς μέρος καίριον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1120. **III**. συνήθως ἐπὶ χρόνου, ὁ κατάλληλος καιρός, ἡ κατάλληλος περίστασις ἢ εὐκαιρία, Λατ. opportunitas, χρόνου καιρὸς Σοφ. Ἠλ. 1292· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ προσδιορισμοῦ, καιρὸς βραχὺ μέτρον ἔχει, δηλ. δὲν περιμένει, Πινδ. Π. 4. 508· καιρὸν ὄλβου = καίριον ὄλβον ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 85, ἴδε Ἕρμαννον εἰς Εὐρ. Μήδ. 126· δηλοῦν ὅ τι περ δύναται κ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 576· τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; Δημ. 32. 25· καιρὸς δόσεως, πρὸς δόσιν, Ἱππ. 386. 50· καιρὸν παριέναι, νἀφίνῃ τις τὸν καιρὸν νὰ παρέρχηται, Θουκ. 4. 27· οὕτω, κ. τῶν πραγμάτων τοῖς ἐναντίοις καθυφιέναι καὶ προδοῦναι Δημ. 342. 2· ἀντίθετον τῷ καιροῦ τυχεῖν, Εὐρ. Ἑκ. 593, Πλάτ. Νόμ. 687Α· καιρὸν λαμβάνειν Θουκ. 2. 34, Λυσ. 130. 18· καιροῦ τυχεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 201· καιροῦ λαβέσθαι Λουκ. Τίμ. 13· καιρὸν ἁρπάζειν Πλουτ. Φιλοπ. 15· κ. τηρεῖν Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 4· καιρῷ χρῆσθαι Πλουτ. Πύρρ. 7·— ἔχει καιρόν τι, συμβαίνει ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, Θουκ. 1. 42, κτλ.· ἡ ἀπορία ἔχει καιρόν τινα Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 7· καιρὸν ἔχω τοῦ εἶναί τι, νὰ εἶμαι ἡ κυρία αἰτία, Πλάτ. Πολ. 421Α:— καιρός ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἁρμοδία περίστασις νὰ .., Ἡρόδ. 8. 144, Αἰσχύλ. Πρ. 523, κτλ.· νῦν καιρὸς ἔρδειν Σοφ. Ἠλ. 1368· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς .. ξένους .. τυγχάνειν τὰ πρόσφορα Αἰσχύλ. Χο. 710· ὁ κ. ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι Ἀριστοφ. Θεσμ. 661, πρβλ. Πλ. 255. **6**) ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: εἰς ἢ ἐς καιρόν, εἰς κατάλληλον καιρόν, Ἡρόδ. 7. 144, Εὐρ. Τρῳ. 739, κτλ.· ἐς κ. ἐπείγεσθαι Ἡρόδ. 4. 139· ἐς αὐτὸν κ. Σοφ. Αἴ. 1168·— οὕτως, ἐν καιρῷ Αἰσχύλ. Πρ. 379, Πλάτ. Κρίτων 44Α·— ἐπὶ καιροῦ Δημ. 424. 2., 484. 20, κτλ.·— κατὰ καιρὸν Πινδ. Ι. 2. 32· ὡς οἱ κατὰ κ. ἦν Ἡρόδ. 1. 30:— παρὰ τῷ ἐντυχόντι κ. Θουκ. 2. 43:— πρὸς καιρὸν Σοφ. Αἴ. 38, Τρ. 59, κτλ.·— σὺν καιρῷ Πολύβ. 2. 38, 7· ὡσαύτως ἄνευ προθέσεων, καιρῷ Σοφ. Ο. Τ. 1516, Θουκ. 4. 59· καιρόν, ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 34, 1316· καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἦλθες Εὐρ. Ἑλ. 479, πρβλ. Μήδ. 128, Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 34·— ἅπαντα ταῦτα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰς φράσεις, ἀπὸ καιροῦ, Λατ. alieno tempore, Πλάτ. Θεαίτ. 187Ε· ἄνευ καιροῦ Πλάτ. Ἐπιστ. 339C· παρὰ καιρὸν Πινδ. Ο. 8. 31, Εὐρ. Ι. Α. 800, Πλάτ. Πολιτικ. 277Α· πρὸ καιροῦ, πρώρως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 367:— ἐπὶ καιροῦ, ὡσαύτως σημαίνει, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐκ τοῦ προχείρου, ex tempore, ἐπὶ καιροῦ λέγειν Πλουτ. Δημοσθ. 8, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Ἀντών. 6, Ἀρτοξ. 5. **2**) ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, π. χ., κ. χειμῶνος Πλάτ. Νόμ. 709D·— παρὰ μεταγεν. ὡς καὶ νῦν, ἁπλῶς = **χρόνος**, Φιλόστρ. 252. **3**) πληθ., οἱ καιροί, αἱ περιστάσεις, ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ τοῦ Κικέρωνος gravissima tempora, ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς, κατὰ τὰς κρισίμους περιστάσεις, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 33, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Δημ. 470. 12· τοὺς καιροὺς παριέναι Πλάτ. Πολ. 374C· τοὺς κ. ὑφαιρεῖσθαι Αἰσχίν. 63. 12·— οὕτω καθ' ἑνικ., Ξεν. Ἀν. 3. 1, 44, Δημ. 214. 5· ὁ ἔσχατος καιρός, ἔσχατος κίνδυνος, Πολύβ. 29. 11, 12, κτλ.· καιρῷ δουλεύειν Ἀνθ. Π. 9. 441·— καιροὶ σωμάτων, αἱ ἄρισται ἐποχαὶ ἢ καταστάσεις τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ὅταν δηλ. ἀκμάζωσιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 11· πρβλ. **ἀκμή**. **IV**. κέρδος, ὠφέλεια, κάρπωσις, τινος, ἔκ τινος πράγματος, Πινδ. Ο. 2. 100, Ρ. 1. 110· ἐς κ. ἔσται τινὶ τελεύμενον, εἰς ὠφέλειαν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 206· ἐπὶ σῷ καιρῷ Σοφ. Φιλ. 151· τίνα καιρόν με διδάσκεις; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1061· τί σοι καιρὸς .. καταλείβειν; τί σε ὠφελεῖ ..; Εὐρ. Ἀνδρ. 130, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 45· τίνος ἕνεκα καιροῦ Δημ. 681. 21· οὗ κ. εἴη, ὅπου ἦτο πρόσφορον ἢ ὠφέλιμον, Θουκ. 4. 54· ἢ κ. ἦν αὐτόθι 90· μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, μὲ σπουδαιότατα ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. 1. 36.

καιροσέων, θηλ. γεν. πληθ. ἐν Ὀδ. Η. 107, καιροσέων ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, ἐκ τῶν πυκνῶς ὑφασμένων ὀθονῶν στάζει τὸ ὑγρὸν ἔλαιον, δηλ. τὸ ὕφασμα εἶναι τοσοῦτον πυκνόν, ὥστε τὸ ἔλαιον δὲν διέρχεται δι' αὐτοῦ ἀλλὰ στάζει ἀπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἄκρων. Λέγεται ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀντὶ **καιροεσσέων** (Ἐπικ. γεν. πληθ. τοῦ **καιρόεις**), καὶ ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **καιρουσσέων**. Προφανῶς παράγεται ἐκ τοῦ **καῖρος** Α.

καιροσκοπέω, καιροφυλακῶ τὸν κατάλληλον καιρόν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 63· οὕτως ὁ Λ. Δινδ. (ἀντὶ καιρῷ σκόπει) ἐν Μενάνδρ. Μονοστίχ. 307·— **καιρο-σκόπος**, **ον**, Γρηγ. Ναζ. Ὁμ. 53, σ. 753.

καιρο-σπάθητος [ᾰ], **ον**, (**καῖρος** Α) πυκνῶς ὑφασμένος, καιροσπάθητον .. ὕφασμα Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 3.

καιρότερον. «ἐνωρότερον. Ἀχαιός» Ἡσύχ.

καιρο-τηρέω τὰς μεταβολάς, καιροσκοπῶ τὰς μεταβολάς, Διόδ. 19. 16, πρβλ. 13. 21·— ἐντεῦθεν, **καιροτηρησία** (ἢ **καιροτήρησις**), ἡ, Ἀριστέας σ. 88, ἔκδ. Ὀξων., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 299.

καιρο-φῠλᾰκέω, περιμένω τὸν προσήκοντα καιρὸν νὰ πράξω τι, παραμονεύω τι, καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, ὅ ἐστι φυλάττει τοὺς τῆς πόλεως καιρούς, Λατ. tempora urbis observare, Δημ. 678. 17· διὰ τοῦτο δεῖ παιδιὰς εἰσάγεσθαι καιροφυλακοῦντας τὴν χρῆσιν, παρατηροῦντας μετὰ προσοχῆς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἵνα μὴ γένηται κατάχρησις αὐτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3, 4· ἀπολ., Ἀππ. Καρχηδ. 58, Μιθρ. 70·— ὡσαύτως, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 16.— Παθ., καιροφυλακεῖται Μητρόδ. παρὰ Στοβ. 304. 28.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **καιροφυλακτέω**, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 575, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 296, κἑξ.

καιρόω, **καίρωμα**, **καίρωσις**, **καιρωστὶς** ἢ **-στρίς**, ἴδε ἐν λ. **καῖρος** Α.

Καῖσαρ, **ᾰρος**, ὁ, τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τοῦ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος παραληφθὲν ὡς τίτλος ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ, ὁπότε ἤρξατο ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἄμεσον διάδοχον τοῦ θρόνου, Gibbon κεφ. 3·— ἐντεῦθεν **Καισάρειος**, **ον**, τοῦ Καίσαρος, ἀνήκων εἰς τὸν Κ., **οἱ Καισάρειοι**, οἱ οἰκεῖοι αὐτοῦ, Δίων Κ. 78. 18, κτλ.·— **τὸ Καισάρειον**, τόπος τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Στράβ. 794· ἀνάκτορον τοῦ Ἡρῴδου, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 21, 1·— ὡσαύτως **Καισαριανοί**, οἱ, οἱ τοῦ Καίσαρος ἄνθρωποι, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 91.

Καισᾰρεύω, ὑποκρίνομαι τὸν Καίσαρα ἢ αὐτοκράτορα, Δίων Κ. 66. 8.

καιτάεις, συγκεκομ. ἀντὶ **καιετάεις**, Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **κητώεσσα**.

καί τε, ἴδε **καὶ** Α. Ι. 1.

καί τοι ἢ **καίτοι**, παρ' Ὁμ. (ὅστις ἀείποτε παρεντίθησι μίαν ἢ δύο λέξεις μεταξὺ τοῦ **καὶ** καὶ τοῦ **τοι** πλὴν ἐν Ἰλ. Ν. 267), = καὶ ὄντως, καὶ προσέτι· οὕτως ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττ., καὶ σύ τοι Εὐρ. Μήδ. 344· καὶ τἄλλά τοι Ξεν. Κύρ. 7. 3, 10·— πρὸς εἰσαγωγὴν συμπεράσματος, καὶ λοιπόν, Ἰσοκρ. 61Β. **II**. παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ ὅμως, πρὸς δήλωσιν ἀντιρρήσεως ἣν αὐτὸς ὁ λαλῶν εἰσάγει, καίτοι τί φημι; Αἰσχύλ. Πρ. 101· καίτοι τί φωνῶ; Σοφ. Ο. Κ. 1132· καίτοι φύγοιμ' ἂν Εὐρ. Κύκλ. 480· καίτοι καὶ τοῦτο .. Δημ. 43. 16., 268. 15·— ὡσαύτως ἐπιτεταμ., καίτοι γ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 611, κτλ.· κατὰ τὸ πλεῖστον χωριζόμενον, καίτοι .. γε, Cobet. V. LL. σ. 60· καί τοι γε μὴν σὺ κάοτ' ἐμοῦ σοφωτέρα (νῦν: καὶ τῷ μὲν (εἶ) σὺ κάρτ' κτλ. Wakefield, Abresch) Αἰσχύλ. Εὐμ. 849· οὕτω, καίτοι περ Ἡρόδ. 8. 53. **III**. μετὰ μετοχ. παραπλήσιον τῷ **καίπερ**, Σιμωνίδ. 8 (12). 4, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 159, Λουκ. Ἀλέξ. 3.

καίτρεαι, «ὅπλα Ἰβηρικά· οἱ δὲ κυρτίας» Ἡσύχ.

καίω, Ἀρχ. Ἀττ. **κάω** [ᾱ], πρβλ. **κλαίω**: παρατ. **ἔκαιον** Ὀδ. Ι. 553, Ἀρχ. Ἀττ. **ἔκᾱον**, Ἐπικ. **καῖον** Ἰλ. Φ. 343, Ὀδ. Φ. 176 (διάφ. γραφ. **κῆον**, **κεῖον**, ὡς **κατακειέμεν** ἀντὶ **κατακαιέμεν** Ἰλ. Ζ. 408):— μέλλ. **καύσω** Ξεν. Κύρ. 5. 4, 21, (**ἐπι-**) Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4, (**κατα-**) Ἀριστοφ. Λυσ. 1218· ὡσαύτως **καύσομαι** ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1054:— ὁμαλ. ἀόρ. α' **ἔκαυσα** ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1088, Θουκ. 7. 80 (δίς), Πλάτ. κλ.· τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ὁμ. ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ **ἔκηα** καὶ **ἔκεια** (ὧν ὁ πρῶτος τύπος προτιμᾶται ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν, ἴδε Spitzn. Excurs. xv ad Il., La Roche Text-Kritik, σ. 298), **ἔκηα** Ἰλ. Α. 40, κτλ., Ἐπικ. **κῆεν** Φ. 349: προστ. **κῆον** Ὀδ. Φ. 176· α' πληθ. ὑποτ. **κήομεν** Ἰλ. Ζ. 377, 396· εὐκτ. **κήαι**, **κήαιεν**, Φ. 336, Ω. 38· ἀπαρ. **κῆαι** Ὀδ. Ο. 97· μέσ.:— **κήαντο**, **κηάμενοι** Ἰλ. Ι. 88, 234· **κηάμενος** Ὀδ. Π. 2, Ψ. 51· οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ μετοχ. **κέας**, **κέαντες**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 849, Σοφ. Ἠλ. 757· **ἐκκέας** Εὐρ. Ῥῆσ. 97, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1133:— πρκμ. **κέκαυκα** (**κατα-**, **προσ-**) Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37, Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5.— Μέσ., ἀόρ. α' **ἐκαυσάμην** (**ἀν-**) Ἡρόδ. 1. 202., 8. 19· Ἐπικ. **κήαντο** Ἰλ. Ι. 88:— Παθ., μέλ. **καυθήσομαι** Ἱππ. 586. 12, (**κατα-**, **ἐκ-**) Ἀριστοφ. Νεφ. 1505, Πλάτ.· μεταγεν. **κᾰήσομαι** Α' Ἐπιστ. π. Κορ. γ' 15, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 507:- ἀόρ. **ἐκαύθην** Ἱππ. 1120Ε, (**κατ-**) Ἡρόδ., Θουκ.· Ἐπικ. **ἐκάην** [ᾰ] Ἰλ. Ι. 212, Ὀδ. Μ. 13, (**κατ-**) Ἡρόδ., ἀπαρ. **καήμεναι** Ἰλ. Ψ. 280:— πρκμ. **κέκαυμαι** Εὐρ. Κύκλ. 457, Θουκ., κλ., ἀπαρ. **κεκαῦσθαι** Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 5. (Τὸ **ι** ἐν τῷ **καίω** ἀντικατέστησε τὸ F (ἴδε ἐν λ. **κλαίω**) τῆς √ΚΑΥ ἢ ΚΑF, ὅπερ ἀναφαίνεται ἐν τῷ μέλλ. **καύσω**, ἐν τῇ λέξει **καῦ-μα**, κτλ.· πρβλ. Γοτθ. **hai-s** (λαμπάς), **hau-ri** (ἄνθραξ), **hei-to** (πυρετός)· Ἀρχ.

Σκανδιν. hi-ti, Ἀγγλο-Σαξον. hœ-tu (Ἀγγλ. heat), κτλ.· ἀλλ' ὁ Κούρτ. δὲν παραδέχεται σχέσιν πρὸς τὸ Σανσκρ. śush (siccescere).)

I. ἀνάπτω, πυρὰ πολλὰ Ἰλ. I. 77· πῦρ κήαντες Ὀδ. I. 231· πῦρ κῆαι Ο. 97, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ. τύπῳ, πῦρ κήαντο, Ἰλ. I. 88, πρβλ. 234, Ὀδ. Π. 2:— Παθ., καίομαι, πυραὶ νεκύων καίοντο Ἰλ. Α. 52· θεείου καιομένοιο Θ. 135· καιομένοιο πυρὸς Τ. 376, κτλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 1. 86, Ἀριστοφ. Σφ. 1372, κτλ.. φῶς πυρὸς καιόμενον Πλάτ. Πολ. 514Β· αἱ φλόγες αἱ καιόμεναι .. περὶ τὸν οὐρανόν, τὰ ἀναφλεγόμενα μετέωρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 1· ἐπὶ μεταλλούχου οὐσίας, τήκομαι, χωνεύομαι, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 24. II. θέτω εἰς τὸ πῦρ, καίω, μηρία, ὀστέα Ὀδ. I. 553, Ἡσ. Θ. 457· νεκροὺς Ἰλ. Φ. 343· δένδρεα, ὕλην αὐτόθι 357, κτλ.— Παθ., νηυσὶν καιομένῃσιν Ἰλ. I. 602. 2) καίω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 3. 104, Πλάτ. Κρατ. 413Β· [χείμαρρος] ἡελίῳ κεκαυμένος, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἀνθ. Π. 9. 277. 3) ἐπὶ μεγάλου, δεινοῦ ψύχους ὡς καὶ νῦν (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου penetrabile frigus adurit), ἡ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας Ξεν. Κυν. 8, 2, πρβλ. 6, 26· καίειν λέγεται .. τὸ ψυχρόν, οὐχ ὡς τὸ θερμόν, κτλ., Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5. 4) Παθ., ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ πυρετοῦ, ὡς τὸ Λατ. uri, φλέγομαι, καταξηραίνομαι, «στεγνώνω», τὰ ἐντὸς ἐκάετο Θουκ. 2. 49· μεταφ., ἐπὶ πάθους, ἰδίως ἐρωτικοῦ, ἐν φρασὶ καιομέναν Πινδ. Π. 4. 390· κάομαι τὴν καρδίαν Ἀριστοφ. Λυσ. 8· καομένη Ἑλλάς, εὑρισκομένη ἐν καταστάσει ἐξάψεως, ἐρεθισμοῦ, Λυσίας 914. 22· ἔρως .. ὕβρει καόμενος Πλάτ. Νόμ. 783Α· καίεσθαί τινος [ἔρωτι] Ἑρμησιάναξ 5. 37, πρβλ. Παρθέν. 14.

III. καίω καὶ καταστρέφω (ἐν πολέμῳ), τέμνειν καὶ κ., καίειν καὶ πορθεῖν, καταστρέφειν καὶ ἐρημοῦν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 15., 6. 5, 27. IV. ἐπὶ χειρουργοῦ, καυτηριάζω, τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787· ἐν τῷ Παθ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1258· ἀπολ., τέμνω καὶ κάω, κάμνω ἐγχείρησιν καὶ καυτηρίασιν, Πλάτ. Γοργ. 480C, 521Ε, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 18, κτλ.· σπανίως ἀντιστρόφως, κέαντες ἢ τεμόντες, ἀλλ' οὕτω σημαίνει: ποιήσαντες ἤτοι τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο, οὐχὶ δὲ ἀμφότερα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 849· ἴδε ἐν λ. **τέμνω** I. 5.

V. καίω ἢ «ψήνω» (ἐν χαμίνῳ) πήλινα σκεύη, ἔκαεν οἴνου κανθάρους, «ἔψηνε χρασοπότηρα», Φρύν. Κωμ. ἐν «Κωμασταῖς» 1.

κάκ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ πλήρους **κατὰ** πρὸ τοῦ **κ**, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον κὰκ κεφαλῆς, κὰκ κεφαλήν· ὡσαύτως, κὰκ κόρυθα Ἰλ. Λ. 351· κὰκ κορυφὴν Θ. 83· πρβλ. **κάγ**, **κάδ**.

κάκ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐκ**, Ἡσ. Θ. 447· συχν. παρ' Ἀττ.

κακάβη, ἡ, **κάκαβος**, ἡ, **κακάβιον**, τό, = **κακκάβη**, **κάκκαβος**, κτλ.

κᾰκαγγελέω, φέρω κακὰς ἀγγελίας, Τραγ. παρὰ Δημ. 315. 23, Φώτ.

κᾰκαγγελία, ἡ, κακὴ ἀγγελία, ἐκ διορθώσεως ἐν Μανέθωνι 4. 550 (ἀντὶ **καταγγελία**).

κᾰκ-άγγελος, ον, ἄγγελος κακῶν, κομιστὴς κακῶν ἀγγελιῶν, γλῶσσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 636, πρβλ. Πλούτ. 2. 241Β, Ἀντ. Λιβερ. 15.

κᾰκ-άγγελτος, ον, προξενηθεὶς ἐκ κακῆς ἀγγελίας, κ. ἄχη, αἱ ἐκ κακῆς ἀγγελίας προερχόμεναι λῦπαι, Σοφ. Ἀντ. 1286.

κακάγορος, κακᾱγορία, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κακήγορος, κακηγορία**, Πινδ.

κακαλία, ἡ, φυτόν, ἴσως εἶναι τὸ Mercurialis, Διοσκ. 4. 123.

κακαλίς, ίδος, ἡ, «νάρκισσος» Ἡσύχ.

κάκαλον, τό, = τεῖχος, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 161) παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει.

κᾰκ-ανδρία, ἡ, ἀνανδρία, Σοφ. Αἴ. 1014, Εὐρ. Ῥῆσ. 814.

κακανέω, παρὰ Πλουτ. 2. 235F, κακανεῖν νέων ψυχάς, ἔνθα ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι: **κατακονᾶν**, ἀκονᾶν, ὀξύνειν.

κακανθέω, παράγω κακὰ ἄνθη, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 420.

κᾰκ-ανθήεις, εσσα, εν, ἔχων κακόν, βλαβερὸν ἄνθος, Νικ. Ἀλεξιφ. 420.

κάκαρον, τό, = κρανίον, λέξις «τῶν μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα ὁμιλούντων» Εὐστ. σ. 1796, 58.

κᾰκάω, ἴδε **κακκάω**.

κακεγκάκως ἢ **κακιγκάκως**, ἀντὶ **κακὴν κακῶς**, = **κακὸς κακῶς**, Κ. Μανασσ. Χρον. 46D, 63D, κλ.

κάκεῖ, κἀκεῖθεν, κἀκεῖνος, Ἀττ. κράσεις ἀντὶ **καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐκεῖνος**.

κάκεις ἢ **κακεῖς**, οἱ, εἶδος Αἰγυπτίων ἄρτων, καὶ οἱ κακεῖς δὲ ἴδιόν τι ἄρτου γένος στατικὸν κοιλίας Στράβ. 824.

κακ-ελπιστέω, ἔχω κακὰς ἐλπίδας, κ. καὶ φοβεῖσθαι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 27.

κᾰκ-έμφᾰτος, ον, κακῶς ἠχῶν, κακόηχος, ἐπὶ λέξεων ὧν γίνεται χρῆσις ἐπὶ αἰσχρᾶς, ἀτόπου ἢ διφορουμένης ἐννοίας, Quint. Instit. Rhet. 8. 3, 44, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 21.— Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 48, 426, κτλ. II. = **ἄδοξος, δυσκλεής**, Ἡσύχ. ἐν λ. **κάκην**.

κακενθυμησία, ἡ, = **κακὴ ἐνθύμησις**, Βίος Νείλου Νεωτέρου 145Α.

κᾰκεντρέχεια, ἡ, δραστηριότης εἰς τὸ κακόν, δολιότης, πονηρία, Πολύβ. 4. 87, 4, Ὠριγέν. VII. 152Α.

κᾰκ-εντρεχής, ές, ὁ ἐν κακοῖς ἐντρεχής, δραστήριος εἰς τὸ κακόν, κακός, δόλιος, Ἐπίχ. ἐν Α. Β. 105, Πολύβ. ἐν Call. Vat. (Mai) 2. 414, Στράβ. 301.— Ἐπίρρ. **-χῶς**, Βασίλ. IV. 865C, Ὠριγέν. VII. 152Β.

κακ-επίθυμος οἴνου, ἔχων σφοδράν, ὀλεθρίαν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν οἶνον, οἰνοφερής, πάροινος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **οἰνόφλυξ**.

κᾰκ-εργᾰσία, ἡ, κακὴ ἐργασία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 10· ὡς φαίνεται παρεφθάρη ἐκ τοῦ **κατεργασία**, G. Dindorf.

κακ-εργέτης, ου, ὁ, κακὰ ἐργαζόμενος, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ Ϛ' Πτολεμαίου (τοῦ Φύσκωνος) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐεργέτης**, Ἀθήν. 184C· ὡσαύτως **κακεργάτης**, Νικήτ. Εὐγ. 4. 164·— θηλ. **-γάτις** ἢ **-γέτις, ιδος**, Θεμίστ. 33D, Διον. Ἀρεοπ. 441Α.

κάκ-ερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀτυχῶς, ὀλεθρίως ἐρῶν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 206.

κᾰκ-εστώ, οῦς, ἡ, κακὴ κατάστασις, τὸ ἔχειν κακῶς, ἀντίθετ. τῷ **εὐεστώ**, «κακεστοῦν· κακὴν κατάστασιν. ἢ ἀπραγίαν» Ἡσύχ.

κᾰκ-έσχᾰτος, ον, ἐσχάτως κακός, σφόδρα κακός, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 498.

κακεύνουχος, ὁ, κακὸς εὐνοῦχος, Καλλ. κ. Χρυσ. στίχ. 2294, ἔκδ. Λ.

κάκη, ἡ, (κᾰκὸς) κακία, μοχθηρία, Εὐρ. Ἱππ. 1335, Ἀριστοφ. Ὄρν. 541, Πλάτ., κλ. ἐπὶ ἵππου, Πλάτ. Φαῖδρ. 247Β. 2) φαυλότης, ἀνανδρία, ὀκνηρία, ἄψυχον κάκην Αἰσχύλ. Θήβ. 192· λήματος κάκη αὐτόθι 616· δειλίαν καὶ κάκην Εὐρ. Ι. Τ. 676· εἴκοντας κάκῃ Πλάτ. Μενέξ. 246Β· διὰ κάκην ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 468Α.

κᾰκηγορέω, κακῶς ὁμιλῶ περί τινος, ὑβρίζω, κακολογῶ, κατηγορῶ, τινα Πλάτ. Συμπ. 173D, Πολ. 395C· κακηγορεῖν τινα πρός τινα Ψευδο-Φωκυλ. 213· ἀπολ., ἀπεχόμενος .. τοῦ κακηγορεῖν Πλάτ. Νόμ. 934Ε, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 1, 14.— Παθ., κατηγοροῦμαι, κακολογοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 368C.

κᾰκηγορία, ἡ, κακολογία, κατηγορία, διαβολή, Πινδ. Π. 2. 67· κακηγορία τινός, κατηγορία, δυσφημία, Πλάτ. Φαῖδρ. 243Α, Β· — κακηγορίας δίκη, ἀγωγὴ ἐπὶ δυσφημίᾳ, Δημ. 524. 22., 540. 22· κακηγορίας δικάζεσθαι Λυσ. 116. 22, κτλ.· κακηγορίᾳ ἔνοχος Δημ. 1308. 3.

κᾰκηγορίου δίκη, = τῷ προηγ., παρὰ Δημ. 544. 18· ἄχρηστον κατ' ὄνομ.

κᾰκηγόρος, ον, (ἀγορεύω) κακῶς ὁμιλῶν κατά τινος, ὑβριστικός, ὀνειδιστικός, Πινδ. Ο. 1. 85 (ἐν Αἰολ. αἰτ. πληθ. **κακαγόρος**)· γλῶττα Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε· κ. τινος, κακολογῶν τινα, δυσφημῶν, Ἀθήν. 220Α·— ἀνώμαλ. Συγκρ. **κακηγορίστερος** Φερεκράτ. ἐν «Κραπατάλλοις» 16· Ὑπερθ. **-ίστατος** Ἐκφαντίδης ἐν Ἀδήλ. 4.— Ἐπίρρ. **-ρως** Πολυδ. Η', 81.

κᾰκ-ήθης, ες, συγκεκομμ. ἀντὶ **κακοήθης**, Ἱππ. 655. 22, Νικ. Θηρ. 152.

κᾰκηλόγος, ον, ὁ κακολογῶν, κακολόγος, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 117.

κᾰκηπελέων, ὁ κακῶς ἔχων, ἐν κακῇ καταστάσει ὤν, Ἐπικ. μετοχ. σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν **ὀλιγηπελέων**, Νικ. Θηρ. 878, Ἀλεξιφ. 93.

κᾰκηπελία, ἡ, κακὴ κατάστασις, ἀντίθετον τῷ **εὐηπελία**, Νικ. Θηρ. 319.

κᾰκία, ἡ, (κακὸς) ὁ κακὸς χαρακτήρ τινος, ἔλλειψις ἀγαθῶν προσόντων, ἀνικανότης, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **κακότης** (vitiositas, Κικ. Tusc. 4. 15), ἀντίθετον τῷ **ἀρετῇ**, Θέογν. 322, Σοφ. Ο. Τ. 512, Πλάτ. Συμπ. 181Ε, Πολ. 348C, κλπ.· κακίᾳ ἡνιόχων, διὰ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἡνιόχων, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 248Β·— πληθυντ. **κακίαι**, ἐλλείψεις, ἐλαττώματα, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 6, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 556D. 2) δειλία, ἔλλειψις θάρρους, ὄκνος, Θουκ. 2. 87· κακία καὶ ἀνανδρία Πλάτ. Κρίτων 45Ε. 3) ἠθικὴ κακία, μοχθηρία, πονηρία, φαυλότης, κακία, Λατ. pravitas, μετ' ἀρετῆς ἀλλ' οὐ μετὰ κακίας Ἀνδοκ. 8. 25· ἡ ἀρετή, ὡσαύτως δὲ .. καὶ ἡ κακία Πλάτ. Μένων 72Α, κτλ.· προσωποπ. ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Προδίκου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 26. II. κακὴ φήμη, δυσφημία, ἀτιμία, κ. ἀντιλαβεῖν Θουκ. 3. 58. 2) ὃ ὑποφέρει τις κακόν, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ζ', 23)· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 34.

κᾰκιζό-τεχνος, ον, ὁ κακίζων τὰ ἔργα τῆς τέχνης, εὑρίσκων ἐλλείψεις, μηδέποτε εὑρίσκων αὐτὰ τέλεια, ἐπίθ. τοῦ Καλλιμάχου, ὃς ἦν γνωστὸς διὰ τὴν γνωστὴν ἐξεργασίαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, Παυσ. 1. 26, 7, Πλίν. 34. 19, § 35. Ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Παυσ. ἔχουσι **κατατηξί-τεχνος**, ὅπερ φαίνεται γνήσιον, = ὁ κατατήκων ἢ παραλύων τὴν τέχνην, πρβλ. Διον. Ἀλ. τόμ. 6, σ. 1114 Reiske, Sillig. Catal. Artif. σ. 128.

κακίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, (κακὸς) ὀνειδίζω, κατηγορῶ, τινα Ἡρόδ. 3. 145, Δημ. 907. 12· κακ. τινὰ ὅτι οὐκ .. Θουκ. 2. 21· κακ. καὶ νουθετεῖν Πλάτ. Πολ. 560Α· τὴν τύχην κακ. Δημ.

327. 22, πρβλ. 538. 12:— Παθ., ὀνειδίζομαι, κακολογοῦμαι, ὑπό τινος Θουκ. 1. 105. **II.** κάμνω τινὰ δειλόν, Εὐρ. Ι. Α. 1435:— Παθ., φέρομαι ὡς δειλός, οὗ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα Ἰλ. Ω. 214· οὕτω, καὶ μὴ κακισθῇς Εὐρ. Μήδ. 1246, πρβλ. Ἠλ. 982, Πλάτ. Μενέξ. 247C· κακίζεσθαι τύχῃ, βλάπτεσθαι μόνον ὑπὸ τῆς τύχης, Θουκ. 5. 75.

κακῑότερος, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ συγκρ. **κακίων**, Ἀνθ. Π. 12. 7.

κάκισμός, ὁ, (κακίζω), τὸ κακίζειν, κατηγορία, ὄνειδος, Στράβ. 422.

κάκιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ κακίζειν, Κλήμ.Ἀλ. 343. **II.** **κακιστέον**, δεῖ κακίζειν, μετὰ αἰτ., Εὐρ. Ι. Δ. 105.

κακιστεύω = **κακίζω**, Μαλαλ. 136. 18.

κακίω· «ἱδροῦν ἄρχομαι. Λάκωνες» Ἡσύχ., πρβλ. **κηκίω**, πρόσετι ἴδε τὴν λέξ. **κακὶς** παρὰ Θεογνώστῳ ἐν Ἀνεκδ. Κραμ. 2. 79, 4, καὶ τὸ Ὁμηρ. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἰλ. Ψ. 507.

κάκίων, κάκιστος, ἀνώμαλ. Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ **κακός**.

κακκάβη, (Α), ἡ, = **χύτρα**, «τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης .. κακκάβην εἴρηκεν οὕτως: τὴν κακκάβην γὰρ κᾶε τοῦ διδασκάλου Ἀθήν. 169C (Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 26), Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 3, Δωρίων παρ' Ἀθην. 338A·— ὡσαύτως **κάκκᾰβος**, ὁ, Νικοχ. ἐν «Λημνίαις» 4, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 1. 3, (ἔνθα ἴδε Meineke), ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 32·— ὡσαύτως **κάκκαβος**, ἡ, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 202· ἴδε Φρύν. σ. 427, Μοῖριν σ. 206, Ἡσύχ., Φώτ. καὶ Ζωναρ. σ. 1154. Φέρεται δὲ **κάκαβος, κακάβη**, δι' ἑνὸς **κ**, παρὰ Γαλην. 13. σ. 949D, 9947.

κακκάβη, (Β), **πέρδιξ**, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς (ὅθεν καὶ ῥῆμα **κακκαβίζω**), Ἀθήν. 389F: (τὸ Σανσκρ. Kukkubha, ὡς λέγει ὁ Η. Η. Wilson, εἶναι ὁ φασιανός).

κακκᾰβίζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περδίκων, «κακκαρίζω», τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν οἱ δὲ τρύζουσιν Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 4. 9, 18, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 390A· ἐπὶ γλαυκῶν, γλαυκῶν .. κακκαβιζουσῶν ἀεὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 761·— ὡσαύτως **κακκάζω**, «κακκάζειν· τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας Ἀττικοὶ» Ἡσύχ.: πρβλ. **κικκαβαῦ**.

κακκάβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κακκάβη** (Α), Εὔβουλος ἐν «Ἴωνι» 1.

κακκάβίς, ῖδος, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κακκάβη** (Β), Ἀλκμὰν 22.

κακκαβοπυρφόρος, ον, (**κάκκαβος, πυρφόρος**); πλοῖον φέρον λέβητας πλήρεις Ἑλληνικοῦ πυρός, Θεοφ. 540, 19, 646. 15.

κάκκᾰβος, ἴδε **κακκάβη** (Α).

κακκάζω, ἴδε **κακκαβίζω**.

κάκκασμα, τος, τό, κακκάρισμα, περὶ τῆς φωνῆς γλαυκός, Νικ. Ἀκομ. τ. 2, σ. 298, 25, ἔκδ. Λ.

κακκάω, «κάμνω τὰ κακκά μου», παιδικὴ λέξις, κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε, «δὲν ἐπρόφθανες νὰ 'πῇς ἔχω κακκὰ καὶ σ' ἔπαιρνα ἔξω καὶ σὲ κρατοῦσα νὰ τὰ κάμῃς», Ἀριστοφ. Νεφ. 1383 (Βιβλ. κακᾶν), 1390.

κακκεῖαι, ἧττον ὀρθὸς τύπος τοῦ **κακκῆαι**, ὃ ἴδε.

κακκείοντες, Ἐπικ. ἀντὶ **κατακείοντες**, μετοχ. τοῦ **κατακείω**.

κακκεφᾰλῆς, χείρων τύπος τοῦ **κὰκ κεφαλῆς**, ἴδε ἐν λ. **κάκ**.

κάκκη, ἡ, «κακκά», ἀνθρωπίνη κόπρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 162.

κακκῆαι, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ **κατακαίω**.

κακκόρ· «ὁ μικρὸς δάκτυλος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κακκόρυφα, κακκορῠφήν, χείρων τύπος τοῦ **κὰκ κορ-**, ἴδε ἐν λ. **κάκ**.

κακκρύπτω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **κατακρύπτω**, Ἡσ.Ἔργ. κ.Ἡμ.469.

κάκκυνηγετῶ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐκκυνηγετῶ**.

κακκώνιον· «σκαφίον» Ἡσύχ.

κακο-, ἐν συνθέσει, ἴδε **κακὸς** ἐν τέλ.

κακο-αισχής, ές, = κακὸς καὶ αἰσχρός, Γρηγ. Ναζ. III. 402A.

κάκο-ανάστροφος, κακῶς ἀναστρεφόμενος, οὐχὶ εὐπροσήγορος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 233.

κάκοβάκχευτος, ον, = κακῶς βακχεύων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 316, 319.

κακόβας· «ἐπὶ κακῷ ἥκων» Ἡσύχ.

κάκόβιος, ον, ζῶν πενιχρῶς, διάγων βίον πλήρη στερήσεων, Ἡρόδ. 4. 95, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 67, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2, Στράβ. 821.

κάκοβίωτος, ον, = **ἀβίωτος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πλ. 969.

κάκοβλαστέω, βλαστάνω κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 2:— **κάκοβλαστής**, ές, βλαστάνων κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας, αὐτόθι 1. 20, 60., 4. 7, 2.— Συγκρ. **κακοβλαστότερος**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1.

κάκόβλητος, ον, κακῶς ῥιφθείς, μὴ ἐπιτυχών, ἐπὶ οἰστοῦ, βέλους, Σουίδ. ἐν λ. **ἀβλῆτα βέλη**.

κάκοβολέω, κακῶς, ἀνεπιτυχῶς βάλλω, ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστραγάλων, οὐδέποτε κακοβολεῖ ὁ Θηραμένης ἐν ἀστραγάλοις Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1001.

κάκοβόρος, ον, τρώγων κακὴν τροφήν, περὶ τῆς ἴβιδος, ἥτις λέγεται ὅτι ἐσθίει ὄφεις καὶ σκορπίους, Αἰλ. π. Ζ. 10. 29.

κάκοβουλεύομαι, Παθ., κακῶς συμβουλεύομαι, ψυχὴ κακοβουλευθεῖσα Εὐρ. Ἴων 877· ἀλλ' ὁ τύπος εἶναι ἐσφαλμένος καὶ ὁ Ἕρμαννος διορθοῖ: κακὰ βουλευθεῖσα, ὁ δὲ Nauck ἐξέδωκε κακοβουληθεῖσα, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

κάκοβουλία, ἡ, τὸ κακῶς βουλεύεσθαι, Διογ. Λ. 7. 93, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 11. 3.

κακοβουλοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιβυλλ.Ἀποσπ. 1, 19.

κάκόβουλος, ον, κακῶς βουλευόμενος, ἀσύνετος, φροντὶς Σοφ. Ἀποσπ. 519· φῶτες Εὐρ. Βάκχ. 399, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1055. **II.** ἐνεργ., συμβουλεύων κακῶς, ἀντίθετον τῷ **εὔβουλος**, Πλάτ. Σίσυφ. 391C.

κάκοβουλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κακοβουλία**, Χρησμ. Σιβυλλ. Ἀποσπ. 1. 19.

κάκόγαμβρος γόος, θρῆνος ὑπὲρ δυστυχοῦς γαμβροῦ, Εὐρ. Ῥῆσ. 260.

κάκογάμίου δίκη, ἡ, ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ συνάψαντος παράνομον ἢ ἀνοίκειον γάμον, Πλουτ. Λύσανδ. ἐν τέλ.

κάκόγᾰμος, ον, νυμφευόμενος παρανόμως, μνηστῆρες Εὐστ. 1451. 47· κ. γάμος, ἀτυχὴς γάμος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1238.

κάκογείτων, ον, γεν. ονος, κακὸς γείτων, Καλλ. εἰς Δῆμ. 117·— ἀλλ' ἐν Σοφ. Φιλ. 692, οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα, δηλ. γείτονα κακῶν, ἢ ἐν κακοῖς, ἵνα ᾖ πλησίον αὐτοῦ ὅταν πάσχῃ, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

κάκογένειος, ον, ἔχων ἀθλίαν γενειάδα, Σουίδ. ἐν λ. εἰς **Τροιζῆνα**.

κάκογενής, ές, = **δυσγενής**, Δίων Κ. 44. 37.

κακόγεως, ὁ, ἔχων κακὴν γῆν, ἄγονος, Μοσχόπ. Περὶ Σχεδ. σ. 66.

κακόγηρος, ὁ, κακὸς γέρων ἢ μοναχός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καλόγηρος**, Παλλαδ. Λαυσ. 1065C, κλ.

κάκογήρως, αος, ὁ, ἡ, ὁ κακὸν ἔχων γῆρας, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 205, ἔκδ. Boissonade, ἔνθα φέρεται παροξυτόνως **κακόγηρως**, οὕτω καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ.

κάκογλωσσία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κακογλωσσιά», Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 504.

κάκόγλωσσος, ον, κακόγλωσσος βοή, κραυγὴ δυστυχίας, Εὐρ. Ἑκ. 661. **II.** ἐπιφέρων κακὸν (εἰς ἑαυτὸν) διὰ τῆς γλώσσης του, λαλῶν πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ βλάβην, ἐπὶ τῆς Νιόβης, Καλλ. εἰς Δῆλον 96.

κακογνωμία, ἡ, (**κακογνώμων**) = **κακοφροσύνη**, Achmes Ὀνειρ. 258, σ. 239.

κάκογνωμονέω, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Νικήτ. Χρον. 108, Α. Β. 334, 7.

κάκογνωμοσύνη, ἡ, = **κακοβουλία**, Αἴσωπ. 226, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 370.

κάκογνώμων, ον, κρίνων κακῶς, ἀσύνετος, οὐ κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ ὀξύτατα Δίων Κ. 77. 11.

κάκό-γονος, ον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 26 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄγονος**, τόκοισί τε ἀγόνοις, κακοῖς, ἀκάρποις, ἄνευ τεκνογονίας

κακόγραιος, ον, κακόγραια μάγουλα, μάγουλα κακῆς ἢ δυσμόρφου γραίας, Νικήτ. Χρον. σ. 371B.

κακογράφος, ὁ, ὁ γράφων κακῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καλλιγράφος**, Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 287, 43.

κάκογύναιος, ον, κακὸς εἰς γυναῖκας ἢ κατ' ἄλλους, ἀτυχὴς εἰς τὰς γυναῖκας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 228.

κάκοδαιμονάω, κατέχομαι ἢ βασανίζομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, εἶμαι ὥς τις δαιμονιζόμενος, Ἀριστοφ. Πλ. 372, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5, Δημ. 93. 24 (κοινῶς **κακοδαιμονοῦσι**), Δείναρχ. 101. 41, Πλουτ. Λούκουλλ. 4· πρβλ. **κακοδαιμονία** II, Λοβέκ. εἰς Φρύν.79.

κάκοδαιμονέω, εἶμαι δυστυχής, Ξεν.Ἱέρ. 2, 4, Πλούτ. 2. 76A· ἴδε τὸ προηγούμ.

κακοδαιμόνημα, τό, = **κακοδαιμονία**, Βασίλ. τ. 1, σ. 56.

κάκοδαιμονία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἀτυχία, δυστυχία, ἀντίθετον τῷ **εὐδαιμονία**, Ἡρόδ. 1. 87, Ἀντιφῶν 138. 35, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 3, κτλ. **II.** τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, μανία, Ἀριστοφ. Πλ. 501, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19, Δημ. 23. 26.

κάκοδαιμονίζω, θεωρῶ τινα κακοδαίμονα, ταλανίζω αὐτὸν διὰ τὴν κακήν του τύχην, τὸν κακοτυχίζω, ἀντίθετον τῷ **εὐδαιμονίζω**, Στράβ. 520, Φίλων 1. 219.

κάκοδαιμονικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων ἀτύχημα, δυστυχίαν, Διογ. Λ. 7. 104, Σέξτ.Ἐμπ. Μ. 9. 176.

κάκοδαιμονιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **κακοδαιμονίζω**, δεῖ κακοδαιμονίζειν, Φίλων 2. 671.

κάκοδαιμονιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπικαλούμενος κακόν τινα δαίμονα, ἀντίθεταν τῷ **ἀγαθοδαιμονιστής**· καθόλου, ἄνθρωπος διεφθαρμένος καὶ ἄθλιος, Λυσ. παρ' Ἀθην. 551F.

κᾰκοδαιμοσύνη, ἡ, = **κακοδαιμονία** I, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 250. 39. **II.** = **κακοδαιμονία** II, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **Ἀπίκιος**.

κᾰκοδαίμων, ὁ, ἡ, **κακόδαιμον**, τό, γεν. **ονος**, κατεχόμενος ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, Ἀντιφῶν 134. 23· ὁ κ. Σωκράτης Ἀριστοφ. Νεφ. 104· ἀτυχής, δυστυχής, κακότυχος, Εὐρ. Ἱππ. 1362· συχνὸν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὦ κακόδαιμον, ὦ ἄθλιε, κακότυχε, Ἀριστοφ. Πλ. 386· οἴμοι κακοδαίμων ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 105·— ὡσαύτως ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ **τλήμων** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1175, ἔνθα ἴδε Erf.— Συγκρ. **-έστερος** Λουκ. Λεξιφ. 25·—Ἐπίρρ. **-μόνως** Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ κακὸς δαίμων, πονηρὸν πνεῦμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 112, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 38. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154, 157.

κᾰκοδάκρῡτος, ον, ἐν τῷ οὐδ. μόνον, παρ' Ἡσυχίῳ, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **δύστακτον**, ἥτις σημαίνει τὸ κακῶς στάζον, κακῶς δακρῦον, ἐπὶ δένδρων παραγόντων ῥητίνην ἢ μαστίχην.

κᾰκοδεκτεύω, = κακῶς δέχομαι Ἡσύχ.

κᾰκόδερμος, ον, ἔχων κακὸν δέρμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4 ἐν τέλ.

κακοδιαιτησία, ἡ, κακὴ δίαιτα, Σωρανὸς Ἐφέσ. ἔκδ. Erm. σ. 143.

κᾰκοδῐδασκᾰλέω, διδάσκω τινὰ τὸ κακόν, κακοδιδασκαλεῖ γὰρ τοὺς πολλοὺς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 41.

κᾰκοδῐδασκᾰλία, ἡ, κακὴ διδασκαλία, διδασκαλία κακῶν δογμάτων, Ἐκκλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἰγνάτ. πρὸς Φιλαδελφεῖς 2.

κακοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κακοῦ, Ψευδο-Κλήμ. P. 1457D.

κᾰκοδιοικέω, διοικῶ κακῶς, Achmes 18.

κᾰκοδῐκία, ἡ, κακή, διεφθαρμένη δίκη, Πλάτ. Νόμ. 938B, πρβλ. Πολυδ. Η', 14.

κάκοδμος, ον, (ὀδμὴ) Ἰων. ἀντὶ **κάκοσμος**, Ἱππ. Προγν. 40.

κακοδόκιμος, = **ἀδόκιμος**, Ἐπιχάρμου Ἀποσπ. 23, 1.

κᾰκοδοξέω, ἔχω κακὴν φήμην, Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2., 3. 6, 17. **2)** = **κακόδοξός εἰμι**, Ἀθαν. I. 220A.

κᾰκοδοξία, ἡ, κακὴ φήμη, δυσφημία, Ξεν. Ἀπολ. 31, Πλάτ. Πολ. 361C. **II.** κακὴ δοξασία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀρθοδοξία**, Κλήμ. Ἀλ. II. 424A, Εὐστ. Ἀντιοχ. 660A, Εὐσ. VI. 920B, Ἀθαν. I. 425D, Βασιλ. IV. 424C.

κᾰκόδοξος, ον, ἔχων κακὴν δόξαν: δηλ., **1)** ἄνευ φήμης, ἄγνωστος, Θέογν. 195. **2)** ἔχων κακὴν φήμην, Εὐρ. Ἀνδρ. 778, Ξεν. Ἀγησ. 4, 1.—Συγκρ. **-ότερος** Πλατ. Μίν. 321A. **II.** ἐκκλησ., ὁ μὴ δοξάζων ὀρθῶς, μὴ ἔχων ὀρθὴν δοξασίαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ὀρθόδοξος**, Ἀθαν. I. 213C.

κᾰκοδουλία, ἡ, ἡ κακία τῶν δούλων, Δίων Χρυσ. 2. 136.

κᾰκόδουλος, ὁ, κακῶς μεταχειριζόμετος τοὺς δούλους αὑτοῦ, Κρατῖν. ἐν «Θράτταις» 7, ἔνθα ἴδε Meineke. **II.** κακὸς δοῦλος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 7.

κᾰκοδρομία, ἡ, κακὸς δρόμος (διὰ θαλάσσης), κακὸν ταξείδιον, Ἀνθ. Π. 7. 699.

κᾰκόδωρος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄδωρος**, Σουΐδ.

κᾰκοειδής, ές, κακὴν μορφὴν ἔχων, ἄσχημος, δυσειδής, Δίων Κ. 78. 9.

κᾰκοειμονία, ἡ, τὸ ἐνδύεσθαι κακῶς, κακὸν «ντύσιμον», Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 308.

κᾰκοείμων, ος, γεν. **ονος**, κακῶς ἐνδεδυμένος, ῥακενδύτης, πτωχοὺς κακοείμονας Ὀδ. Σ. 41.

κᾰκοελκής, ές, κακὸν ἕλκος ἔχων, Μανέθων 1. 54.

κᾰκοεξία, ἡ, (ἔχω) κακὴ ἕξις, κακοήθεια, Ἑβδ. (Σειράχ, ΙΘ', 5).

κᾰκοέπεια, ἡ, κακὸς τρόπος ἐκφράσεως, ἀντίθετον τῷ **εὐέπεια**, Σουΐδ. **II.** κακὴ γλῶσσα, βλασφημία (ἐν τῷ τύπῳ: **κακοεπία**), Φώτ.

κᾰκοεργᾰσία, ἡ, = **κακεργασία**, Λεσβῶναξ 173. 28.

κᾰκοεργής, ές, = **κακοεργός**, Μανέθων 1. 249, Συλλ. Ἐπιγρ. 2398. 15.

κᾰκοεργία, κακοεργός, Ἐπικ. ἀντὶ **κακουργία, κακοῦργος**, ἴδε τὰς λέξ.

κᾰκοζηλία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **κακόζηλος**, ἀντίθετον τῷ **εὐζηλία**, Πολύβ. 10. 25, 10· ἰδίως ἐπὶ ὕφους, κακόζηλος μίμησις, «γίνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων» Λουκ. π. Ὀρχ. 82.

κᾰκόζηλος, ον, κακῶς καὶ ἀπειροκάλως μιμούμενος, ἀντίθετον τῷ **εὔζηλος**, ῥήτωρ Διογ. Λ. 1. 38· ἐπὶ ὕφους, τὸ **κακ.** = κακοζηλία, Λογγῖνος 3. 4· mala affectatio παρὰ Κυντιλιανῷ (Quintilianus) 8. 3, 56.—Ἐπίρρ., κακοζήλως εἰπεῖν Γαλην. 10. 330.

κᾰκοζωΐα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ νὰ ζῇ τις κακῶς καὶ ἀθλίως, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 17, κτλ.· ποιητ. **κακοζοΐα**, Σαπφὼ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 505·—**κακοζωέω**, Achmes Ὀνειροκρ. 151.

κᾰκοήθεια, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοήθους, ἀχρειότης, Λατ. malitia, Πλάτ. Πολ. 348D, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 303 (= 284 Baiter), Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 42· ἔστι γὰρ κακοήθεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3· τῆς γνώμης κακοηθίη Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 133. 66. — Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον (σ. 80): κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη, κακοτροπία δὲ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία»·— πληθ., κακ. ὑπὲρ τοῦ πράγματος λεγόμεναι Αἰσχίν. 23. 43·— ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2. **II.** κακοὶ τρόποι, κακὰ ἤθη, Ξεν. Κυν. 13, 16. **III.** κακὴ ἕξις ἢ κατάστασις (τοῦ σώματος), καχεξία, Διοσκ. 3. 96.

κᾰκοήθευμα, τό, κακοήθης πρᾶξις Πλουτ. Πομπ. 37.

κᾰκοηθεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κακοήθης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 313, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐγκιλικίζεται**, Ἐτυμ. Μ. σ. 234, 46·— ἐπὶ ἕλκους, τῶν κακοηθευομένων ἑλκῶν Ἀέτ. I. σ. 14.

κᾰκοήθης, ες, (ἦθος) ὁ ἔχων κακὸν ἦθος, ἔχων κακὰς διαθέσεις, κακεντρεχής, μοχθηρός, Λατ. malitiosus, ἀντίθετον τῷ **εὐήθης**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 822. 3, Δημ. 228. 27, Πλάτ. Ἐπιστ. 360C· ἰδίως ὁ διανοούμενος τὸ κακόν, ὁ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνων ἅπαντα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κλειδία.. κρυπτὰ κακοηθέστατα, ἐκ τοῦ χειρίστου εἴδους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 422. **3)** ὡς οὐσιαστ., **τὸ κακόηθες**, ἡ κακοήθεια, ἡ κακία, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 107·— κακὴ ἕξις ἢ ἰσχυρὰ ῥοπὴ πρὸς τὸ πράττειν τι, Πλάτ. Πολ. 401B, κλ.· scribendi κ. Ἰουβενάλ. 7. 52. **II.** ἐπὶ ἕλκους, πυρετῶν, κ.τ.τ. ὡς καὶ νῦν, κακοήθης, Ἱππ. Ἀφ. 1256, Προγν. 44:—Ἐπίρρ. **-θως** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 22: — Συγκρ. **-εστέρως** Πολυδ. Δ', 148.

κᾰκοηθίζομαι, ἀποθ. = **κακοηθεύομαι**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 4, κλ. **II.** μεταβ., διαβάλλω, ὀνειδίζω, ὑποβιβάζω τὴν ἀξίαν ἢ χρησιμότητά τινος, τοὺς κακοηθιζομένους τὴν φιλοσοφίαν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 40· οὕτω καὶ ῥηματ. ἐπίθ., κακοηθιστέον ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλαμβάνοντι Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 12.

κᾰκοηθίη, ἴδε **κακοήθεια**.

κᾰκοήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἔχων κακὴν καρδίαν, Χρησ. Σιβυλλ. 1. 174.

κᾰκοηχής, ές, κακῶς ἠχῶν, κακὸν ἦχον ἐκπέμπων, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 252· ὡσαύτως **κακόηχος, ον**, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐκμελής**.

κᾰκοθαλπής, ές, (θάλπω) κακῶς θερμαίνων, Ἡσύχ. ἐν λ. **δυσθαλπέος**.

κᾰκοθᾰνᾰσία, ἡ, κακὸς θάνατος, Παῦλ. Ἀλεξ. I. 3.

κᾰκοθάνᾰτος, ον, ἀποθνήσκων κακῶς ἢ ἀθλίως, Πλούτ. 2. 22C.

κᾰκοθέᾱτος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσθέατος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1004.

κᾰκοθέλεια, ἡ, κακὴ θέλησις, κακεντρέχεια, Γερμ. ἐν Mai. Coll. Vat. 1. σ. 683.

κᾰκοθελής, ές, κακῶς διατεθειμένος, δυσμενής, κακεντρεχής, Λατ. malevulus, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 267.

κᾰκόθεος, ον, ἔχων κακοὺς θεούς, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 7. **II.** = **δύσθεος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 289

κᾰκοθερᾰπεία, ἡ, κακὴ θεραπεία, Ἱππ. 521. 34., 522. 24.

κᾰκοθέρειος, ον, ἔχων κακὸν θέρος, Ἄσκρην χωρίον τῶν Βοιωτῶν δυσχείμερόν τε καὶ κακοθέρειον Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἡσίοδον τόμ. 3, σ. 12, ἔκδ. Gaisf.

κακοθερής, ές, = **κακοθέρειος**, κακοθερεῖς φύσεις Σωραν. Ἐφέσ. ἔκδ. Erm. σ. 55.

κᾰκοθημοσύνη, ἡ, τὸ κακῶς διατίθεσθαί τινα τὰ ἑαυτοῦ, ἀταξία, ἀντίθετον τῷ **εὐθημοσύνη**, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 470.

κᾰκοθηνέω, διατελῶ ἐν κακῇ καταστάσει, δὲν πηγαίνω καλά, δὲν αὐξάνομαι εἰς πλῆθος, ἐπὶ προβάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 19, 7· ἴδε **εὐθηνέω**.

κᾰκόθροος, ον, συνῃρ. **-θρους, ουν**, ὁ κακῶς θροῶν, ὀνειδιστικός, ὑβριστικός, λόγος .. κακόθρους Σοφ. Αἴ. 138.

κᾰκοθῡμία, ἡ, ἐχθρικὴ διάθεσις, ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας Πλουτ. Λυκοῦργ. 4.

κᾰκόθῡμος, ον, κακῶς διατεθειμένος, Μανέθων 4. 564, Πολέμων ἐν Φυσιογν. 251.

κᾰκόθυρσος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄθυρσος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1492.

κᾰκόθῠτος, ον, προσφέρων κακὰς θυσίας, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 7.

κᾰκοΐδρῡτος, ον, κακῶς ἱδρυμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀΐδρυτος**.

κᾰκ-οικονόμος, ὁ, κακὸς οἰκονόμος, Φίλων 2. 269.

Κᾰκοΐλιος, ἡ, κακὴ ἢ δυστυχὴς Ἴλιος, Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν, «ἣν οὐδὲ ὀνομάσαι καλὸν« (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 260, 597., Ψ. 19·— πρβλ. **κακὸς** ἐν τέλ.

κακοιώνιστος, ον, ἔχων κακοὺς οἰωνούς, Ἰω. Μαλαλ. 187. 16.

κᾰκοκαρπία, ἡ, κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4, 1, κ. ἀλλ.

κᾰκόκαρπος, ον, φέρων κακὸν καρπόν, οὐχὶ εὔκαρπος, Γρηγ. Θαυμ. 75D.

κᾰκοκέλᾰδος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσκέλαδος**, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194.

κακοκέρδεια, ἡ, ἀγάπη κακοῦ, φαύλου κέρδους, αἰσχροκέρδεια, Θέογν. 225.

κακοκερδής, **ές**, αἰσχροκερδής, ἐπιδιώκων φαῦλα κέρδη, Χρησ. Σιβυλλ. 3. 189, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 207, κλ.

κακοκλεής, **ές**, (κλέος) κακὴν φήμην ἔχων, κακοκλεὲς αἶσχος Τρυφιόδ. 127.

κακόκνημος, Δωρ. **-κνᾶμος**, **ον**, (κνήμη) ἔχων ἀσθενεῖς, λεπτὰς κνήμας, Θεόκρ. 2. 63, Καλλ. ἐν Α. Β. 1188, Ἡσύχ.

κακοκοίμητος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσηλεγής**, Ἡσύχ.

κακοκρῐσία, ἡ, κακὴ κρίσις, Ἀνθ. Π. 7. 236, Πολύβ. 12. 24, 6.

κακόκρῐτος, **ον** = **δύσκριτος**, Γαλην. ἐν Ἀφορ. 3, 8., 4. 29.

κακοκτερής· «κακῶς θάπτων» Ἡσύχ.

κακοκτέριστος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀκτέριστος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1207.

κακόλεκτρος, **ον**, = **κακόγαμος**, Ὀππ. Κυν. 1. 261.

κακολῐμένιστος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄνορμος**, Σχόλ. Τρικλιν. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 422 (τόμ. Β', σ. 290, ἔκδ. G. Dind.).

κακολογέω, ὡς καὶ νῦν, Λατ. maledicere, Λυσ. 112. 36, Ὑπερείδ. ἐν Α. Β. 102· ὁ κακολογῶν πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αὐτοῦ τελευτήσει θανάτῳ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΑ', 16), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 4, κατὰ Μάρκ. ζ', 10.

κακολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κακολογέω**, δεῖ κακολογεῖν, Ρήτ. Spengel τ. 1, σ. 229. 9.

κακολογία, ἡ, τὸ κακολογεῖν, ἐλέγχειν, ὀνειδίζειν, ψέγειν, Ἡρόδ. 7. 237, Πλάτ. Πολ. 401Α, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, κτλ.· πρβλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 28.

κακολογικός, **ή**, **όν**, ὀνειδιστικός, ψεκτικός, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 36, 1, Εὐστ. Πονημάτ. 46. 1.

κακολόγος, **ον**, ὁ κακολογῶν, ὑβριστικός, Πινδ. Π. 11. 44· γραῦς τις κακολόγος Μένανδρ. ἐν «Κανηφόρῳ» 5, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 18· κακολόγος οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 3, 31.

κακόμαγος γραῖα, κακή, διεστραμμένη μάγισσα, Καλλ. κ. Χρυσορ. σ. 1065, ἔκδ. Λ.

κακομᾰθής, **ές**, κακῶς, δυσκόλως μανθάνων, Ἀναξανδρίδης ἐν «Ἀχιλλεῖ» 1.

κακομᾰνέω, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐμμανής, Φίλων 2. 501.

κακόμαντις, **εως**, ὁ, ἡ, μάντις κακῶν, προφητεύων τὸ κακόν, Ἐρινὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 724· θυμὸς ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 10· ἀπολ., ἔρροις, ὦ κακόμαντι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 935.

κακομάχανος, ἴδε **κακομήχανος**.

κακομᾰχέω, μάχομαι κακῶς, οὐχὶ ὡς πρέπει, ἀλλὰ δολίως μάχομαι, Πλούτ. 2. 32Β, Λουκ. Δημώνακτος βίος 49.

κακομέλετος, **ον**, (**μελέτη**, οὐχὶ ἐκ τοῦ **μέλος**) πλήρης κακῶν οἰωνῶν, κακομέλετον ἰὰν Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 936, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **Μαριανδυνὸς θρῆνος**.

κακομετρέω, ὡς καὶ νῦν, ἀπατῶ ἐν τῷ μετρεῖν, ὥσπερ οἱ κάπηλοι .. κακομετροῦντες Λουκ. Ἑρμότ. 59.

κακομέτρητος, **ον**, ἐν τῇ μετρικῇ, κακῶς μεμετρημένος· τὸ **κακομέτρητον**, = τῷ ἑπομένῳ, διὰ τὸ κακομέτρητον Εὐστ. 1644. 32.

κακομετρία, ἡ, κακόν, ἐσφαλμένον μέτρον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ. εἰς Διον. Π.

κακόμετρος, **ον**, ἐν τῇ μετρικῇ ἐπὶ στίχου, ἔχων κακὸν μέτρον, Πλούτ. 2. 747F, κλ.

κακομηδής, **ές**, (μῆδος) ἐπινοῶν τὸ κακόν, ἀπατηλός, Ὁμήρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 389.

κακομήτης, **ου**, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ὀρ. 1403, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 47 (50), «κακόβουλος» Ἡσύχ.

κακομητίη [ῑ], ἡ, πονηρία, δολιότης, Μανέθων 2. 308.

κακομήτωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, κακὴ μήτηρ, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐν Σοφ. Ἠλέκτρᾳ 1154, μήτηρ ἀμήτωρ, Ἡσύχ.·— παρὰ Μανέθ. 4. 307, πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κακομήστωρ**, = **κακομήτης**.

κακομηχανάομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 23D, Κλήμ. Ἀλ. 253·— ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κακὰ μηχανάομαι**.

κακομηχᾰνέω, μηχανῶμαι κακά, περί τινα Πολύβ. 13. 3. 2.

κακομηχᾰνία, ἡ, τὸ μηχανᾶσθαι κακά, Λουκ. Φάλαρ. 1. 12, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 185.

κακομήχᾰνος, **ον**, Δωρ. **κακομάχανος**, μηχανώμενος κακά, ἐφευρίσκων τρόπους νὰ βλάψῃ τινά, ἐπιβλαβής, ὀλέθριος, δόλιος, Ἰλ. Ζ. 344, Ὀδ. Π. 418· ἔρις Ἰλ. Ι. 257· λησταὶ κακομάχανοι, κακοῦργοι, Βακχυλ. XVII. 8, Blass.— Ἐπίρρ. **-νως**, Φώτ. ἐν Βιβλιοθ. σ. 292, 9.

κακ-ομῑλία, ἡ, κακὴ συναναστροφή, Διόδ. 12. 12:— ὁ Λοβέκ. (Φρύν. 677, εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 356) προτιμᾷ **καχομιλία**, ὡς παρὰ Φιλοδήμ. 4. 43 Göttl.· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος ἴσως ἦτο **κακο-ομιλία**.

κακομίμητος [ῐ], **ον**, μόνον ἐν τῷ Ἐπιρρ., κακομιμήτως γράφειν, κακοζήλως, ἐπὶ κακοῦ ζωγράφου, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 10.

κακόμισθος, **ον**, κακῶς ἀνταμειφθείς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 733, Βασιλ. τ. 3, σ. 208Δ.

κακομοιρία, ἡ, κακὴ μοῖρα, δυστυχία, «κακομοιριά», Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 851, Εὐρ. Φοίν. 156.

κακόμοιρος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων κακὴν μοῖραν, δυστυχής, Ἀνθ. Π. 7. 375.

κακόμορος, **ον**, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λέξει **πανάποτμος**, Σουίδ. ἐν λ. **αἰνόμορος**.

κακομορφία, ἡ, κακὴ μορφή, ἀσχημία, Γλωσσ.

κακόμορφος, **ον**, ἀσχημόμορφος, Ἀνθ. Π. 5. 89· κακόμορφε Ἐπιγρ. Kaib. 1140, 2.

κακομουσία, ἡ, κακὴ μουσική, διαφθορὰ μουσικῆς, Πλούτ. 2. 748C.

κακόμουσος, **ον**, ἄμουσος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 786· πρβλ. **παράμουσος**.

κακόμοχθος, **ον**, ὁ μοχθῶν ἀσκόπως, ἐπὶ ματαίῳ, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 8).

κακομυθία, ἡ, = **κακολογία**, Θεοδώρητ. τ. 4, σελ. 280, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 393.

κακονοέω, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος κατά τινος, δεικνύω κακὴν πρόθεσιν ἐναντίον αὐτοῦ, Λυσ. 182. 18.

κακονόητος, **ον**, = **κακόνοος**, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 200.

κακόνοια, ἡ, τὸ κακῶς διακεῖσθαί τινι, δυσμένεια, ἀντίθετον τῷ **εὔνοια**, Λυσ. 165. 33, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46, Κύρ. 3. 1, 38, Δημ. 243. 19., 580. 2.

κακονομέομαι, Παθ., κακῶς κυβερνῶμαι, Ὤκελλος Λευκαν. 4. 8.

κακονομία, ἡ, κακὸν σύστημα νόμων καὶ κυβερνήσεως, κακὴ διοίκησις, κακὸν πολίτευμα, ἀντίθετον τῷ **εὐνομία**, Ξεν. Ἀθην. 1. 8.

κακόνομος, **ον**, ἔχων κακοὺς νόμους, κακὴν διοίκησιν, ἀντίθετον τῷ **εὔνομος**, Ἡρόδ. 1. 65·— Ὑπερθ. **-ώτατος** Φίλων 2. 268.

κακόνοος, **ον**, συνηρ. **-νους**, **ουν**: Ἀττ. πληθ. **κακόνοι**· κακῶς διατεθειμένος, κακῶς διακείμενος, δυσμενής, ἀντίθετον τῷ **εὔνους**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 496, 671· εὐνοεῖν τοῖς κακόνοις Ξεν. Κύρ. 8. 2, 1· κακ. τῇ πόλει Θουκ. 6. 24· τῷ πλήθει Λυσ. 171. 35· τῷ δήμῳ κακόνους ἔσομαι, ὀλιγαρχικὸς ὅρκος παρ' Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 5. 9, 11· ἐχθρικῶς διακείμενος, τινὶ Ξεν. Ἀν. 2. 5, 16 καὶ 27· εἰς τὰ πράγματα Λυσ. 159. 41:— Ὑπερθ. **κακονούστατος** Λυσ. 110. 38, Δημ. 623. 4.— Ἐπίρρ. **κακονόως** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 180, ἢ **κακόνως** Πολυδ. Ε', 115. Ὑπερθ. **κακονούστατα** αὐτόθι 116· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 141.

κακονύμφευτος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀνύμφευτος**, Σχόλ. νεώτ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 980.

κακονύμφιον ἔργον, τὸ ἔργον κακῆς νύμφης, Νόνν. Δ. 3. 308.

κακόνυμφος, **ον**, κακῶς νενυμφευμένος, κακονυμφοτάτα ὄνασις, ὅλως ἀνωφελὴς γάμος, Εὐρ. Ἱππ. 758. **II.** ὡς οὐσιαστ., κακὸς ἢ ἀτυχὴς γαμβρός, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 206, 990· ἴδε **κακὸς** ἐν τέλει.

κακόνωτος, **ον**, ἔχων κακά, ἀκάθαρτα νῶτα, ἐπὶ ἰχθύος, Ἀντιφάνης ἐν «Κουρίδι» 2. 7.

κακοξενία, ἡ, ἀφιλοξενία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φιλοξενία**, Χαρώνδ. Καταν. παρὰ Στοβ. 289. 40, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 12.

κακόξενος, Ἰων. **κακόξεινος**, **ον**, ὁ δεχόμενος εἰς τὸν οἶκόν του ξένους ἀναξίους φιλοξενίας, «κακῶν ξένων ὑποδοχεύς» (Σχόλ.), Τηλέμαχ' οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος Ὀδ. Υ. 376. **II.** δυσμενὴς πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, Εὐρ. Ἄλκ. 558 (διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐχθρόξενος**), Ἀνθ. Π. 699, Λυκόφρ. 1286.

κακοξύνετος, **ον**, συνετὸς εἰς τὸ κακόν, οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ, οὐχὶ ὀλιγώτερον συνετοῦ ἀλλὰ συνετωτέρου εἰς τὸ κακόν, Θουκ. 6. 76.

κακοοινία, ἡ, κακὴ ποιότης οἴνου, ἀντίθετον τῷ **εὐοινία**, Γεωπ. 5. 4, 3.

κακοπάθεια, ἡ, τὸ κακοπαθεῖν, τὸ πάσχειν δεινά, δυστυχία, ἀθλιότης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11 (ἐν τῷ πληθ.), Ἀντιφῶν 122. 19, 131, Ἰσοκρ. 127C· (ἐν τῷ πληθ.), ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις Θουκ. 7. 77.

κακοπᾰθέω, πάσχω κακά, ὑποφέρω, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, ἐν δυστυχίᾳ, ἐν θλίψει, Θουκ. 1. 78, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 17, Ἀνδοκ. 23. 5, Λυσ. 105. 35, Δημ. 276. 13· **τινι**, τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ Θουκ. 4. 29· ὑπό τινος ὁ αὐτ. 2. 41· ὡσαύτως ἐπὶ νόσου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· κακ. σώματι, κακοπαθεῖν κατὰ τὸ σῶμα Ἀντιφῶν 129. 31., 131. 29, Ἰσοκρ. 24Α. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 275 κἑξ.

κακοπᾰθής, **ές**, (πάθος) ὁ πάσχων κακά, ἐν δυστυχίᾳ εὑρισκόμενος, Φίλων Μηχαν. 56.— Ἐπίρρ. **-θῶς**, ἀθλίως, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 4.

κακοπαθητικός, **ή**, **όν**, ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 3, 8.

κακοπαθία, ἡ, Ἀττ. τύπος ἀντὶ **κακοπάθεια**, Meisterh.[2] 42.

κακόπᾰθος, **ον**, = **κακοπαθής**, βίος Διον. Ἀλ. 8. 83. **2)** κοπιώδης, κοπιαστικός, μεταλλεῖαι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 233Ε.

κακοπαρθενεύτως, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀπαρθένευτα**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1740.

κακοπάρθενος, ἡ, ἀτυχὴς παρθένος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 612· ἴδε **κακὸς** ἐν τέλ. II. ὁ, ἡ, ἀπρεπὴς εἰς παρθένον, ἀνοίκειος αὐτῇ, Ἀνθ. Π. 7. 468.

κακόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, ἔχων πατέρα ἄσημον, ἐξ ἀσήμων καταγόμενος, ἀντίθετον τῷ **εὔπατρις**, Θέογν. 193· περὶ τοῦ Πιττακοῦ, κακοπάτριδα Πιττακὸν Ἀλκαίου Ἀποσπ. 37A [5].

κακοπερίπᾰτος, ον, κακῶς περιπατῶν, ἐπὶ ἵππων, Ἱππιατρ. σ. 262.

κακοπέτης, ες, (πέτομαι) κακῶς πετόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 15, 3, πρβλ. **κακόπτερος**.

κακόπηρος, ον, ἔχων κακὴν πήραν, «σακκοῦλι», Ἐτυμολ. Μ. 670. 57.

κακοπῑνής, ές, καθ' ὑπερβολὴν ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, βδελυρός, κακοπινέστατόν τ' ἄλημα, ῥυπαρώτατον παιπάλημα, «βρωμερὸς κατεργάρης», Σοφ. Αἴ. 381· οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν ἀλλὰ καὶ ἕξει Ἀθήν. 565E.

κακοπιστία, ἡ, ἀπιστία, Ἰω. Χρυσ.· κακή, ἐσφαλμένη πίστις, αἵρεσις, Ἀθαν. I. 324C, II. 940C, Ἐπιφάν. I. 472B, κλ.

κακοπιστίας, ου, ὁ, = **κακόδοξος**, αἱρετικός, Θεοφάν. 513,6.

κακόπιστος, ον, κακῶς πιστεύων, αἱρετικός, Λεόντ. Κύπρ. 1708B, Μάρκ. Ἐρημ. σ. 42.

κακοπλαστία, ἡ, κακὴ ἐπίνοια, πλάσμα, ἐφεύρεσις, Φωτ. Βιβλιοθ. 90. 37·— **κακόπλαστος**, ον, κακῶς ἐπινοηθείς, Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ.7.—Ἐπίρρ. **-τως**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 805.

κακοπλοέω, κακῶς πλέω, Στράβ. 691·— **κακόπλοια**, ἡ, ἡ τοῦ πλοῦ κακοπάθεια, Συλλ. Ἐπιγ. 2693. 3·— **κακόπλοος**, ον, συνηρ. **-πλους**, ουν, δυσκόλως διαπλεόμενος, θάλασσα Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. 478 (Bois.) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄπλους**.

κακόπνευστος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσαής**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν. 99.

κακόπνοος, ον, Ἀττ. **-πνους**, ουν, (πνοὴ) κακῶς δυσκόλως, ἀναπνέων, ἐπὶ ἵππου, Πολυδ. Α', 197·— οὐσιαστ. **κακόπνοια**, ἡ, Ἰω. Ἀκτ. π. διαγνώσεως παθῶν ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 390.

κακοποιέω, κάμνω κακόν, κακουργῶ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 109, Ἀριστοφ. Εἰρ. 731· κακῶς διευθύνω τὰς ὑποθέσεις μου, Ξεν. Οἰκ. 3. 11. II. μεταβ., βλάπτω, καταστρέφω, δύνανται πολλὰ τὴν βασιλέως χώραν κακοποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 26· κακοποιεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν χώραν Πολύβ. 4. 6, 10· τὰς νῆας 13. 4, 1.

κακοποίησις, εως, ἡ, = **κακοποιΐα**, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 2, κ. ἀλλ.).

κακοποιητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ἢ δυνάμενος νὰ ποιῇ τὸ κακόν, ἔχων τάσιν πρὸς τοῦτο, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. σ. 53.

κακοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν τὸ κακόν, κακὴ πρᾶξις, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλ. 16. 6· ἐν τῷ πληθ. βλάβαι, Ἰσοκρ. 7C, 285A.

κακοποιός, όν, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαπτικός, βλαβερός, ὄνειδος Πινδ. Ν. 8. 56· κακοποιοί, οἱ πράττοντες τὸ κακόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 35· κακοποιὸν σκεῦος, «κακὸν ἀγγεῖον» ἐπὶ ἀνθρώπου πονηροῦ πράττοντος πολλὰ κακά, Πολύβ. 15. 25, 1· — ἐπὶ πραγμάτων, βλαπτικός, ἐπιβλαβής, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 4, κτλ.· τὸ κακοποιὸν τῆς ὕλης Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 3·— ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ προμηνύων κακόν τι, ἐπὶ ἀστέρων, Achmes Ὀνειρ. 4. 59.

κακοπολῑτεία, ἡ, κακὴ κυβέρνησις πολιτείας, κακὴ διοίκησις, Πολύβ. 15. 21, 3, Φίλων 1. 41, Πλούτ. ἐν βίῳ Λυκ. 7, Πομπ. 75, Καίσ. 28, κλ.

κακοπονητικός, ή, όν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ κόπους, ταλαιπωρίας, ἕξις σώματος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 12.

κακόποτμος, ον, δύσποτμος, «κακότυχος», ἰὼ ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1136· ἐμὲ κακόποτμον Εὐρ. Ἑλ. 694, Βακχυλ. V. 138, Blass· κακ. ὄρνις ἡ κρὲξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 1.—Ἐπίρρ. **-μως**, Κ. Μανασσ. Χρον. 5514.

κακόπους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ἔχων κακοὺς πόδας, ἵππος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4, Ἱππ. 1, 2· εὔπτερα μέν, κακόποδα δὲ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 21.

κακοπρᾱγέω, εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω ἔν τινι ἐπιχειρήσει, Θουκ. 4. 55· δυστυχῶ, οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, οἷς ἐλπὶς οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ, ἀλλ' κτλ. ὁ αὐτ. 2. 43· κακ. ἀναξίως Ἀριστ. Ῥητ. 2. 9, 4.

κακοπράγημα, τό, κακὴ συμπεριφορά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνδραγάθημα**, Μεθόδ. 117A.

κακοπρᾱγής, ές, κακοποιός, Θεοφ. Σιμοκ. 181, 13· «κακοπραγοῦς· κακοεργοῦ» Ἡσύχ.

κακοπρᾱγία, ἡ ἀποτυχία, κακοτυχία, κακὴ τύχη, δυστυχία, αἱ κατ' οἶκον κακοπραγίαι Θουκ. 2. 60· κακοπραγία γίγνεται Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 14· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 2. 9, 1. II. τὸ πράττειν τὸ κακόν, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ε', 23). 2) κακὴ πρᾶξις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 4.

κακοπραγμονέω, πράττω τὸ κακόν, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Πολύβ. 3. 2, 8, κτλ.

κακοπραγμοσύνη, ἡ, κακὴ πρᾶξις, Δημ. 800. 17, Πολύβ. 4. 23. 8.

κακοπράγμων, ον, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαβερός, ἐπιβλαβής, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 36, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 245, 252· Ὑπερθ. κακοπραγμονέστατος Πολύβ. 8. 11, 3.—Ἐπίρρ. **-μόνως**, Εὐστ. Πονημ. 111. 15.

κακοπραγμονικῶς, Ἐπίρρ. = **κακοπραγμόνως** Γρ. Ναζιαν. Ὁμιλ. 23, σ. 433A.

κακοπραξία, = **κακοπραγία**, Κλήμ. Ἐπιστ. πρὸς Ἰάκωβ. § 9.11.

κακοπρόσωπος, ον, ἔχων κακὸν πρόσωπον, δυσειδής, ἄσχημος, Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 9, Πλούτ. 2. 1058A:— τὸ κακοπρόσωπον Ξενοκρ. παρὰ Στοβ. 559. 20.

κακόπτερος, ον, ἔχων κακὰς πτέρυγας, ἀδύνατος τὰς πτέρυγας, ἀντίθετον τῷ **εὔπτερος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 22, 2, κ. ἀλλ.·— ἐπὶ τῆς Σφιγγὸς ὡς πτηνοῦ κακὰ προμηνύοντος, Ἐπίγραμμα παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 50.

κακοπώγων, ὁ ἔχων κακόν, ἀραιὸν πώγωνα, ὡς τὸ **σπανοπώγων**, Mahaffy on the Fl. Petr. Papyri I καὶ II.

κακο-ρέκτης, ου, ὁ, πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, κακοῦργος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9065б.

κακορμίας (κακορά(α)ς Herwerden)· «κατακόψας παρὰ Εὔκλῳ» Ἡσύχ., οὕτω Κυπρ. γλώσσημ. **κατακοράσας** ἐκ ῥήμ. **κοράjω** = **κείρω**.

κακορρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ μηχανώμενος κακά, «κακορραφέας· κακοποιούς, κακοπράγμονας» Ἡσύχ.

κακορρᾰφέω, μηχανῶμαι κακά, Συνέσ. 286B.

κακκορρᾰφία, ἡ, μηχανορραφία, σκευωρία, κακοβουλία, κακορραφίῃς ἀλεγεινῆς Ἰλ. Ο. 16· κακορραφίῃσι νόοιο Ὀδ. Β. 236· μήτι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ.. ἀλγήσετε Μ. 26.

κακορράφος, ον, ὁ κακὰ μηχανώμενος, βλαπτικός, δίκτυα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 230.

κακορρέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) ὁ πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, βλαπτικός, καταστρεπτικός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 595·— θηλ., καρπῶν **κακορρέκτειρα** χάλαζα Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 753, ἴδε **κακορέκτης**.

κακορρημονέω, κακολογῶ, Νείλου Ἐπιστ. 346, Εὐστ. Πονημάτ. 121. 30.

κακορρημοσύνη, ἡ, κακολογία, Πολύβ. 8. 12, 3· κατηγορία, ὕβρις, Πολυδ. Η', 80.

κακορρήμων, ον, (ῥῆμα) ὁ λέγων τὸ κακόν· ὁ λέγων περὶ κακοῦ, προμηνύων τὸ κακόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1155. II. τὸ κακορρῆμον = τῷ προηγ., Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀρχίλοχος**:—Ἐπίρρ. **-όνως** Πολυδ. Η', 81.

κακόρρογχος, ον, ὁ κακῶς ῥέγχων ἢ ῥέγκων, κακόρρογχα (κακόρρυγχα ἡ συνήθ. γρ.) παιδία Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 77, ἴδε σημ. Κοραῆ σ. 392.

κακορροθέω, = **κακολογέω**, μετ' αἰτ., κακορροθεῖς συγγόνους Εὐρ. Ἱππ. 340, Ἄλκ. 707, Ἀριστοφ. Ἀχ. 576, Θεσμ. 896. — Καθ' Ἡσύχ.: «κακορροθεῖ· κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει».

κακορρόθησις, ἡ, = **κακολογία**, Πανταλέων παρὰ τῷ Heins εἰς Ἡσύχ.

κακόρρυγχος, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κακόρρογχος**, ἴδε τὴν λ

κακόρρυθμος, ον, ἔχων κακὸν ῥυθμόν, κακὸν χρόνον, ἐπὶ φωνῆς, κακόρυ[θμα] κα[ὶ ἄ]μετρα] Φιλόδημ. περὶ Ῥητ. ἔκδ. Sudh σ. 162, 1 (ἔνθα εἶναι γεγραμμ. δι' ἑνὸς ρ), Ἰωσ. Γενέσιος σ. 8·— ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, Γαλην. 2. 258.

κακορρύπᾰρος, ον, λίαν ῥυπαρός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 382 ὡσαύτως **κακόρρυπος**, ον, Βαβρ. 10. 1.

κᾰκός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. malus: I. ἐπὶ προσώπων, 1) ἀντίθετον τῷ **καλὸς** (δηλ. εὔμορφος), δυσειδής, ἄσχημος, εἶδος μὲν ἔην κακός, «κατὰ μὲν τὴν μορφὴν δυσειδὴς ἦν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 316. 2) ἀντίθετον τῷ **ἀγαθός**, **ἐσθλός**, ἐπὶ καταγωγῆς, ἐκ ταπεινοῦ οἴκου, «πρόστυχος», ἄσημος, γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων.., ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν Ὀδ. Δ. 64· Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον.. ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσι Ζ. 189· οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν Χ. 415· οὐδ' ἂν εἰ.. φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή Σοφ. Ο. Τ. 1063· κακός τ' ὢν κάκ κακῶν αὐτόθι 1397. 3) ἐπὶ δειλίας ἐν πολέμῳ, καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀγαθός**, **ἐσθλός**, ποταπός, δειλός, ἄνανδρος, Ἰλ. Β. 365, Ζ. 489· κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη (ὁ τοιοῦτος ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ καλεῖται δειλὸς ἀνήρ) Ν. 279· ἢ κακὸς ἢ ἀγαθὸς Ρ. 622· Ἕκτωρ σε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει Θ. 153, πρβλ. Ὀδ. Γ. 375· κακὸν καὶ ἀνήνορα Κ. 301· οὕτως, οἵτινες.. ἐγένοντο ἄνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμαχίῃ Ἡρόδ. 6. 14· κ. καὶ ἄθυμος ὁ αὐτ. 7. 11· οὐδαμῶν εἰσι κακίονες ἀνδρῶν αὐτόθι 104· κακὸν πρὸς αἰχμὴν Σοφ. Φιλ. 1306· κακὸς εἶναι, ἐν πολέμῳ, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 31. 4) κακὸς εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ, μὴ ἐπιστάμενος καλῶς τὴν ἑαυτοῦ τέχνην, ἀνάξιος, μηδαμινός, ἐλεεινός, ἡνίοχοι Ἰλ. Ρ. 487· νομῆες Ὀδ. Ρ. 246· κακὸς ἀλήτης, ἄθλιος, ἐπαίτης, Ρ. 578, πρβλ. 217· οὕτω, κακὸς ἰατρὸς

Αἰσχύλ. Πρ. 473· κυβερνήτης, ναύτης Εὐρ. Ἱκέτ. 880, Ἀνδρ. 457· μάγειρος Πλάτ. Φαῖδρ. 265Ε:— μετ' αἰτ. τρόπου, πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, δὲν εἶμαι κακὸς εἰς πάντα τὰ πράγματα, Ὀδ. Θ. 214· κακὸς γνώμην Σοφ. Φιλ. 910· ὡσαύτως, κακὸς γνώμῃ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 964·— μετ' ἀπαρεμφ., κακὸς μανθάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 545, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 264· νῆσος φυτεύεσθαι κακὴ Πλούτ. 2. 262C:— οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, κακὰ εἵματα Ὀδ. Λ. 191, Ξεν. 506· κακὰ εἱμένος Τ. 326· κακὸν ῥάκος Ξ. 342. 5) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, κακός, ἄθλιος, φαῦλος, πονηρός, Λ. 383, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 238, Τραγ., κλ.· ὦ κακῶν κάκιστε Σοφ. Ο. Τ. 334, Φιλ. 984· πλεῖστον κάκιστος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 744· κακὸς πρός τινα Θουκ. 1. 86. 6) = δήλαιος, τί μευ δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσχειν; Ἡρώνδ. III. 42. II. ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, οἷον θανάτου, νόσου καὶ τῶν τοιούτων, ἐνεργητικῶς, φέρων, προξενῶν κακά, κακός, ὀδυνηρός, ὀλέθριος, συχνότατα παρ' Ὁμ., κλ., ὡς, δαίμων, θάνατος, μοῖρα, αἶσα, κῆρες, νόσος, ἕλκος, φάρμακα, ὀδύνη· χόλος, ἔρις· πόλεμος, ἔπος, ἔργον· ἦμαρ, ἄνεμος, κτλ.·— ἐπὶ οἰωνῶν κ. τ. τ., οὐχὶ αἴσιος, ἀπαίσιος, δυσμενής, κακός, Λατινιστ. infaustus, ὄρνις, ὄναρ, σῆμα·— οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., κακὴ τύχη, δαίμων, μόρος, κτλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ λόγων, κακός, ὑβριστικός, αἰσχρός, κακοὶ λόγοι Σοφ. Ἀντ. 259, Τρ. 461·— κακὸς ποιμήν, δηλ. ἡ θύελλα (κατ' ἄλλους = κακὸς πηδαλιοῦχος, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ), Αἰσχύλ. Ἀγ. 657.

Β. κακόν, τό, καὶ **κακά**, τά, ὡς οὐσιαστ., δυστυχία, κακόν, κακά, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε Ὀδ. Θ. 63· ἀθάνατον κακόν, περὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 118· ἐκ μεγάλων κακῶν πεφευγέναι Ἡρόδ. 1. 65· οὕτω, κακὸν ἄμαχον, ἄπρηκτον Πίνδ.· ἔκπαγλον, ἄφερτον, ἀμήχανον, κτλ., Τραγ.· (δεινὰ) δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, προτίθεται νὰ πράξῃ εἰς ἐμὲ δεινὰ ἐκλέξας ἓν ἐκ τῶν δύο κακῶν, δηλ.: ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβὼν Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. Ο. Κ. 496· μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, μήπως θυμώσῃ καὶ κάμῃ τίποτε κακὸν εἰς αὐτούς, Ἰλ. Β. 195· ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι Γ. 354, κτλ.· ὡσαύτως, τινι Ὀδ. Ξ. 289· κακὰ φέρειν ἢ τεύχειν τινὶ Ἰλ. Β. 304, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 263· καὶ παρ' Ἀττ., κακόν τι (ἢ κακὰ) ποιεῖν τινα (ἴδε **δράω, ποιέω, ἐργάζομαι**)· κακὸν πάσχειν ὑπό τινος, κτλ.:— παρὰ Τραγ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται, κακὰ κακῶν = τὰ κάκιστα, Σοφ. Ο. Κ. 1238· εἴ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1365· δεινὰ πρὸς κακοῖς κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 595, πρβλ. Ἀντ. 1281· δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1041·— ἴδε ἐν λ. **ἰάομαι**. 2) **κακά**, τά, ὡσαύτως, κακοὶ λόγοι, ὀνείδη, πολλά τε κακὰ λέγειν Ἡρόδ. 8. 61, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 571, Σοφ. Αἴ. 1244, Φιλ. 382, κτλ.

Γ. Βαθμοὶ συγκρίσεως: 1) ὁμαλὸν συγκρ. **κακώτερος** Ὀδ. Ζ. 275, Ο. 343, κτλ., Θεόκρ. 27. 21, κτλ.· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ:— ἀνώμαλ. **κακίων**, ον, [μετὰ ῑ] παρ' Ὁμ., Θεόγν., κλ., [μετὰ ῐ] παρ' Ἀττ.:— **κακιότερος** ἐν Ἀνθ. Π. 12. 7. 2) Ὑπερθ. **κάκιστος** Ὅμ., κλ.· ὦ κάκιστε, ἀθλιώτατε, τὸ κάκιστόν τινος ἢ ἔν τινι, τὸ χείριστον μέρος, τὸ ἀπορριπτόμενον μέρος πράγματός τινος.— Ἀλλά, **χείρων, χείριστος**, καὶ **ἥττων, ἥκιστα** (ὡς ἐπίρρ.), εὕρηνται ὡσαύτως ὡς συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **κακός**, ἴδε τὰς λέξεις.

Δ. Ἐπίρρ. **κακῶς**, Λατ. male, ἢ εὖ ἠὲ κακῶς Ἰλ. Β. 253, κτλ.:— κακῶς ποιεῖν τινα, κακοποιεῖν· κακῶς ποιεῖν τι, βλάπτειν τι, κακῶς ποιεῖν τινά τι, προξενεῖν βλάβην εἴς τινα, κακῶς πράσσειν, εἶναί τινα ἐν κακῇ καταστάσει, δυστυχεῖν, Αἰσχύλ. Πρ. 264, κτλ.· κάκιον Ἀνδοκ. 30. 27· σπανίως, κακῶς πάσχειν Αἰσχύλ. Πρ. 759, 1041· (πρβλ. **ποιέω, πράσσω**, κτλ.)· κακῶς γίγνεταί τινι Ἡρόδ. 1. 8· κ. ὀλέσθαι Σαπφώ, κλ.· κακὰ ἐρεῖν, λέγειν τινά Μίμνερμ. 4, Ἀριστοφ. Ἀχ. 503· κακὰ εἰδότες = ἀγνοοῦντες, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 13, Ἰσοκρ., πρβλ. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 43· κακῶς ἐκπέφευγα, Λατ. vix demum effugi, Δημ. 556. 1· Συγκρ. **κάκιον** Ἡρόδ. 1. 109, Σοφ. Ο. Τ. 428, Ἀντιφῶν ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.:— Ὑπερθ. **κάκιστα** Ἀριστοφ. Βατρ. 1456, Εἰρ. 2, Πλάτ. Πολ. 420Β, κλ. 2) οἱ Ἀττ. ἀγαπῶσι τὸν συνδυασμὸν ἐπιθ. καὶ Ἐπιρρ., κακὸν κακῶς νιν .. ἐκτρίψειν βίον Σοφ. Ο. Τ. 248· κακὸς κακῶς ταφήσει Εὐρ. Τρῳ. 446· ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς Ἀριστοφ. Πλ. 65, πρβλ. Ἱππ. 189, 190· οὕτω, κακοὺς κάκιστα Σοφ. Αἴ. 839· καὶ ἀντιστρόφως, κακῶς κακὴ θανεῖται (ἔνθα προηγεῖται τὸ ὥσπερ ἀξία) Εὐρ. Τρῳ. 1055· οὕτω καὶ ὅταν παρεμβάλλωνται λέξεις, κακῶς .. ἀπόλλυσθαι κακοὺς Σοφ. Φιλ. 1369, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 268, Ἀριστοφ. Ἱππ. 2· πρβλ. κακὸς Γ. 8.

Ε. Ἐν τῇ συνθέσει μετὰ λέξεων σημαινουσῶν κακόν τι ἐπιτείνει τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ὡς τὸ δυσ-, Λατ. male-, ὡς ἐν τῷ **κακοπινής, κακόσινος, κακοφθόρος**· ἀλλὰ μετὰ λέξεων σημαινουσῶν καλόν τι δηλοῖ μικρὰν ποσότητα ἢ βαθμὸν τούτου τοῦ καλοῦ, ὡς ἐν τοῖς **κακόδοξος, κακόπιστος**. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς φαίνεται ὡς εἰ ἦτο ἁπλῶς ἐπίθ. συμφωνοῦν μετὰ τοῦ οὐσιαστ. μεθ' οὗ συνδέεται, ὡς **Κακοΐλιος** ἀντὶ **κακὴ Ἴλιος, κακόνυμφος** ἀντὶ **κακὸς νυμφίος**, πρβλ. **καλλικολώνη, ἄϊρος, δύσπαρις, αἰνοπατήρ**.

κακό-σημος, ον, ὁ κακὰ σημαίνων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1013, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄσημος**.

κακόσῑνος, ον, λίαν βλαπτικός, λίαν ἐπιβλαβής, Ἱππ. π. Ἀγμ. 778· ἐν τῷ Συγκρ. **κακοσινώτερος**

κακοσῑτία, ἡ, ἔλλειψις ὀρέξεως, ἀνορεξία, Ἀρχιγέν. παρ' Ὀρειβασ. II. 23, 6.

κακόσῑτος, ον, δύσκολος, δυσχερὴς πρὸς τὴν τροφήν, μὴ ἔχων ὄρεξιν τροφῆς, μὴ ἐσθίων ἐπαρκῆ τροφήν, μὴ χωνεύων καλῶς τὴν τροφὴν ἣν ἐσθίει, Εὔβουλος ἐν «Γανυμήδει» 1· ὁ περὶ τὰ σιτία δυσχερὴς Πλάτ. Πολ. 475C, Αἰλ. π. Ζ. 3. 45, πρβλ. Ἀρρ. Κυν. 8. 2.

κακοσκελής, ές, ἔχων κακὰ σκέλη, ἵππος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4, Πολυδ. Β', 193.

κακοσκηνής, ές, ἔχων κακόν, ἄθλιον σκῆνος, δηλ. σῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 401.

κακοσμία, ἡ, κακὴ ὀσμή, Πολυδ. Β', 75· κακοσμίην [ῑ] ἀλεείνων Συλλ. Ἐπιγρ. 8655. 7.

κάκ-οσμος, ον, κακὴν ἔχων ὀσμήν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179, Σοφ. Ἀποσπ. 147, Ἀριστοφ. Εἰρ. 38.

κακό-σπερμος, ον, ἔχων κακὸν ἢ ὀλίγον σπόρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 4.

κακοσπλαγχνέω, εἶμαι δειλός, Γεώργ. Παχυμ. 357Ε.

κακόσπλαγχνος, ον, δειλός, ἄνανδρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 237.— Ἐπίρρ. **κακοσπλάγχνως**, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 400. 1, ἔκδ. Β.

κακοσπορία, ἡ, κακὸς σπορητὸς ἢ κακὴ συγκομιδή, Ἀνθ. Π. 7. 175.

κακοσσόμενος, ἡμαρτημέν. γραφ. ἐν Ἰλ. Λ. 105, ἀντὶ κάκ' ὀσσόμενος.

κακοστᾰθέω, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Νικ. Θηρ. 431· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος, αὐτόθι 269· οὕτω, **κακοστᾰθής**, ές, ἀσταθής, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 73Α.

κακο-στένᾰκτος, ον, κακῶς, θλιβερῶς στενάζων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 856, κτλ.

κακοστομᾰχέω, εἶμαι κακοστόμαχος, πάσχω ἀπὸ «κακοστομαχίαν», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 212.

κακο-στόμᾰχος, ον, ἔχων κακόν, ἀσθενῆ στόμαχον, Κικ. Fam. 16. 4, 1, Ἀνθ. Π. 11. 155, Ἐπίκτ. 1. 25, 15., 4. 4, 25. II. ἐνεργ., κακὸς διὰ τὸν στόμαχον, ἐπιβλαβής, οὐχὶ ὑγιεινός, Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος παρ' Ἀθην. 120C.—Συγκρ. **-ώτερος**, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 56Β.

κακοστομέω, κακολογῶ, τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν Σοφ. Ἠλ. 597.

κακοστομία, ἡ, αἰσχρορρημοσύνη, κακολογία, «κακογλωσσιά», Εὐστ. Πονημάτ. 260. 67. II. ἐσφαλμένη, κακὴ προφορά, κακοστομία καὶ οἷον βαρβαροστομία, περὶ τῆς προφορᾶς τῶν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μανθανόντων βαρβάρων, Στράβ. 662.

κακόστομος, ον, κακολόγος, λέσχαι Εὐρ. Ι. Α. 1001. II. δυσπρόφερτος, κακόηχος, Λογγῖνος 43. 1.

κακό-στρωτος, ον, κακῶς ἐστρωμένος, δηλ. πλήρης πτυχῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 556.

κακο-συμβίβαστος, ον, δυσκόλως συμβιβαζόμενος, διὰ τὸ κακοσυμβίβαστον τῆς ἐννοίας Εὐστ. 1946. 13.

κακο-συνάντητος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσάντης**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 370.

κακο-σύνετος, ἴδε ἐν λ. **κακοξύνετος**.

κακοσύνη (ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ **κακωσύνη**), ἡ, κακόν, κακοτυχία, Χρ. Πασχ. 255Β.

κακοσυνθεσία, ἡ, κακὴ σύνθεσις· παρ' Ἡσυχ. κλ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **κακορραφία**· παρὰ Φωτ. καὶ Σουΐδ. ἐν τῷ μὴ ὀρθῷ τύπῳ **κακοσύνθεσις**.

κακο-σύνθετος, ον, κακῶς συντεθειμένος, ἔπη ἄμετρα καὶ κακοσύνθετα Λουκ. π. Διαβολ. 14· κακοσύνθετος τὸ σῶμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 822.— Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Εὐρίπ. Ἑκ. 801.

κακοσυνταξία, ἡ, κακὴ σύνταξις, Εὐστ. 210. 31, κτλ.

κακόσφαιρος, ον, οὐχὶ ἀκριβῶς σφαιρικός, οὐχὶ ἐντελῶς στρογγύλος, μάργαροι κακόσφαιροι Τζέτζ. Ἱστ. 11. 494.

κακοσφυξία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κακὸς σφυγμός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 8, Γαλην. τ. 6, σ. 117., τ. 10, σ. 471.

κακόσχημος, ον, οὐχὶ κόσμιος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 177.— Ὑπερθ. Ἐπίρρ. **κακοσχημονέστατα** (ὡς ἐκ θετικοῦ **κακοσχήμων**), Πλάτ. Νόμ. 728Β.

κακοσχολεύομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Κύριλλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. 4, σ. 125.

κακοσχολέω, κακῶς δαπανῶ τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1040C.

κακοσχολία, ἡ, τὸ κακῶς δαπανᾶν τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, ὄκνος, ῥᾳθυμία, Πλούτ. 2. 274C.

κακόσχολος, ον, (σχολή) ὁ κακῶς δαπανῶν τὸν χρόνον τῆς σχολῆς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 15·— ἐντεῦθεν, ὀκνηρός, Ἀνθ. Π. 5,

104.—Ἐπίρρ. **-λως**, Ἐτυμ. Μ. 634. 6, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 397. II. ἐνεργ., πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόσχολοι, «ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 194.

κακό-τακτος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δύστακτος**, Ἡσύχ.

κακό-τᾰφος, ον, κακῶς τεθαμμένος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 5. 346, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀτύμβευτος**.

κακοτεκνία, ἡ, τὸ ἔχειν κακὰ τέκνα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **εὐτεκνία**, Φρύν. ἐν Α. Β. 46, 16.

κακο-τελεύτητος, ον, κακῶς τελευτῶν, ἔχων κακὸν τέλος, καταντῶν εἰς κακά, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 910, Ἀγ. 909.

κακοτέρμων, ον, κακῶς τελευτῶν ἢ μετὰ δυσκολίας, Ποιητὴς Βοταν. 94.

κακοτεχνέω, μεταχειρίζομαι κακὰς τέχνας, ἐνεργῶ κακῶς ἢ δολίως, φέρομαι πανούργως καὶ ἀπατηλῶς, ὡς τὸ **πανουργέω**, Λατ. malitiose agere, κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρατον Ἡρόδ. 6. 74· περὶ τὰς διαθήκας Δημ. 1136. 24·— ἀπολ., Ἀντιφῶν 113. 41, Δημ. 848. 5., 942. 26. 2) κακοτέχνως ἔχω, ἐπὶ ὕφους, Δημ. Φαληρ. § 28· ἁρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς φθόγγων κακοτεχνοῦσαι, κακοτέχνως ἔχουσαι, Κλήμ. Ἀλ. 195. II. μεταβ., ἐξαπατῶ, παραπλανῶ διὰ δολίων τεχνασμάτων, τοὺς νέους Ἀρισταίν. 2. 18. 2) παραποιῶ, κιβδηλεύω, οὐ κακοτεχνήσω οὐδὲν τῶν ἐν τῇδε τῇ ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ Κρητικὸς ὅρκος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 19· καὶ ἐν τῷ Παθ., Διοσκ. 5. 143· πρβλ. **κακουργέω** II.

κακοτέχνημα, τό, κακόν, φαῦλον τέχνασμα, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 217C, Ἰωσ. Γενέσ. 35C.

κακοτεχνής, ές, ἴδε **κακότεχνος** ἐν τέλει.

κακοτεχνία, ἡ, κακὴ τέχνη: I. ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, φαῦλον τέχνασμα, δόλος, Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 15., 4957. 55· ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς μαγείας, Εὐσέβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 199B·— συχν. ἐν τῷ πληθ., ὡς δικανικὸς ὅρος, δόλια τεχνάσματα ἐν δίκῃ τινί, ψευδεῖς μαρτυρίαι, δικαζέσθω .. κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι Πλάτ. Νόμ. 936D, πρβλ. Δημ. 1139. 11., 1201. 7· δόλοι καὶ ἐπιορκίαι καὶ κακοτεχνίαι Λουκ. Ἀλέξ. 4· πρβλ. **κακοτεχνέω** II.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ.: «κακοτεχνιῶν· δίκης ὄνομα, ἣν οἱ ἑλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου αὐτὸν (ἢ αὐτοῦ) ἐδίδοσαν». II. ἐπὶ ῥητορικῆς καὶ ἄλλων τεχνῶν, κακή, φαύλη, διεφθαρμένη τέχνη, Λουκ. Παράσ. 27, Πλούτ. 2. 228B· διαφθορά, κατάπτωσις τῆς τέχνης, ὑπερβολικὴ λεπτολογία, Δημήτρ. Φαληρ. § 27· τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν σημεῖον κακοτεχνίας Ἀθήν. 631F· ἐν τῷ πληθ., ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰσάγων Στράβ. 301.

κακοτεχνίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **κακοτεχνέω**, Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Γανυμήδει» 7.

κακοτεχνίου (δηλ. δίκη) = **κακοτεχνιῶν**, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Η', 37· ἴδε **κακοτεχνία** I.

κακότεχνος, ον, (τέχνη) κακῶς τετεχνασμένος, ἦ μάλα δὴ κακότεχνος .. σὸς δόλος Ἰλ. Ο. 14·— ἐπὶ ἀσέμνων ὀρχήσεων, Ἀνθ. Π. 5. 129, 132· ἐπὶ ᾀσμάτων, Πλούτ. 2. 706D.— Ἀττ. ἀνώμαλ. συγκρ. **κακοτεχνέστερος**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κακοτεχνής**, Λουκ. π. Διαβολ. 10· ἀλλ' Ὑπερθ. **κακοτεχνότατος** Ἀνθ. Π. 5. 132.— Ἐπίρρ. **-νως**, = **ἀτέχνως**, Φίλων 1. 195.

κακότης, ητος, ἡ, (κακός)·— κακὸς χαρακτήρ, κακία: I. ἐπὶ ἀνθρωπίνων χαρακτήρων, ποταπότης, φαυλότης, ἀνανδρία, ἀχρειότης, Ἰλ. Β. 368, Ν. 108, Ὀδ. Ω. 455· ἀτιμία καὶ κακότης Τυρταῖος 7. 10· κακότης καὶ δειλία Θουκ. 5. 100·— κακὴ κατάστασις, κακὴ ποιότης, τῶν οὔρων Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1086· πληθ., κακαὶ ἰδιότητες, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393. 3) κακία, μοχθηρία, πονηρία, τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος Ἰλ. Γ. 366, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 285, Ἡρόδ. 2. 124, κ. ἀλλ.· κακότητ' ἀσκεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 1066· οὐδεμιῇ κακότητι λειφθῆναι τῆς ναυμαχίας, ὅτι δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν ναυμαχίαν οὐδαμῶς ἕνεκα κακῆς τινος προθέσεως, Ἡρόδ. 7. 168· ἄνευ κακότητος συμφορὰ Ἀντιφῶν 141. 20· πληθ., αἱ ἐντὸς κακότητες, αἱ ἐλλείψεις, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366A. II. ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, κακὴ κατάστασις, ἀθλιότης, τὸ κακὸν ὃ πάσχει τις, κακοδαιμονία, ἀντίθετ. τῷ **εὐδαιμονία**· ἐκφυγέειν κακότητα, τὸ δεινόν, Ὀδ. Ε. 414, πρβλ. 290, 379, 397, Ἡρόδ. 2. 128., 6. 67, Σοφ. Ἠλ. 236· ἰδίως ἐν μάχῃ, τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Λ. 382, πρβλ. Μ. 332, Ἡρόδ. 8. 109, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., δυστυχίαι, ἀθλιότητες, Εὐρ. Ἀποσπ. 305.

κακο-τράχηλος, ον, ἔχων κακόν, ἀσθενῆ τράχηλον, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμηρ. σ. 1, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀτράχηλος**.

κακοτροπεύομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., πρός τινα Πολύβ. 5. 2, 9, ἴδε Α. Β. 354.

κακοτροπέω, φέρομαι κακοτρόπως, δυστροπῶ, ἐθελοκακῶ, Ἱππ. 606. 31.

κακοτροπία, ἡ, κακία τρόπων, δυστροπία, ἀχρειότης, Θουκ. 3. 83, Δίων Κ. 54. 21.— Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον: «κακοτροπία· ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία».

κακότροπος, ον, κακὸς τοὺς τρόπους, μοχθηρός, διεστραμμένος, δύστροπος, Δίων Κ. 52· 2, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 38, 26, Ζηνοβ. Παροιμ. 5. 41.—Ἐπίρρ. **-πως** Δίων Κ. 47. 4.

κακοτροφέω, κακῶς τρέφομαι, ἐπὶ φυτῶν, ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 2· καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω τὸ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, εζώδη δὲ γίνεται τὰ κακοτροφηθέντα. II. Παθ., ὡσαύτως, κακῶς τρέφομαι, κακῶς με περιποιοῦνται, ἐπὶ ἀμπέλων, Θεαν. Ἐπιστ. 4.

κακοτροφία, ἡ, κακὴ τροφὴ ἢ θρέψις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 3.

κακοτυχέω, εἶμαι κακοτυχής, ἀντίθετον τῷ **εὐτυχέω**, Θουκ. 2. 60.

κακοτῠχής, ές, «κακότυχος», ἀντίθετον τῷ **εὐτυχής**, Εὐρ. Μήδ. 1274, Ἱππ. 669, Ἱκέτ., αὐτόθι 679· τὸ **κακοτυχὲς** = τῷ ἑπομ., ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 133.

κακοτῠχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

κακόϋπνος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄϋπνος**, Ἡσύχ.

κακοϋπονόητος, ον, (ὑπονοέω) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυστόπαστος**, Σουΐδ.

κακουργέω, εἶμαι κακοῦργος, πράττω κακά, δεινὰ πράγματα, Εὐρ. Ὀρ. 823, κτλ.· κακουργεῖν τι Ἀντιφῶν 118. 11· μηδὲν κακουργεῖν Πλάτ. Πρωτ. 326A· περί τινα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416C· ἵππος ἦν κακουργῇ, ἐὰν εἶναι κακός, ἐὰν προξενῇ βλάβην Ξεν Οἰκ. 3. 11· ἀδικεῖν καὶ κακ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1175· κακουργέειν καὶ ἐξαμαρτάνειν Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 375D· — ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, κακ. ἐν τοῖς λόγοις, ἀγωνίζομαι διὰ σοφιστικῶν τεχνασμάτων, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 489B, πρβλ. 483A, Ἀριστ. Ρητ 3. 2, 7· οὕτω, κακ. τὸν λόγον, μεταχειρίζομαι οὐχὶ ὀρθῶς· τὸ ἐπιχείρημα, Πλάτ. Πολ. 338D·— ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, ὁ .. ἱδρὼς κακουργεῖ Ξεν. Ἀπομ. 1. 4, 6. II. μετ' αἰτ. προσ., προξενῶ βλάβην ἢ κακὸν εἴς τινα, «κακομεταχειρίζομαι», βλάπτω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, Εὐρ. Ἱκέτ. 537· κακουργεῖν καὶ ἀδικεῖν Πλάτ. Νόμ. 679E.— Παθ., κακουργεῖται ἡ ἀτυχία Ἀντιφῶν 118. 2·— λεηλατῶ χώραν, κακ. τὴν Εὔβοιαν Θουκ. 2. 32, πρβλ. 3. 1· κακ. τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα Πλάτ. Νόμ. 760E, κτλ.·— παραποιῶ, διαφθείρω, τοὺς νόμους Δημ. 721. 20· τὰ ἀληθῆ καὶ μὴ κακουργούμενα ὁ αὐτ. 878. 5· πρβλ. **κακοτεχνέω** 2. 2) ὡσαύτως μ. δοτ., κ. τοῖς προβάτοις, ἐπὶ κυνῶν, Πλάτ. Πολ. 416A.

κακούργημα, τό, κακὸν ἔργον, πανοῦργον τέχνασμα, δολία παραποίησις, δόλος, ἀπάτη, Ἀντιφῶν 130. 22, Πλάτ. Νόμ. 933E, κτλ.· τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα Πλάτ. Πολ. 426E.

κακουργία, Ἐπικ. **κακοεργίη** [ῑ], ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ κακούργου, κακὸν ἔργον, μοχθηρία, τὸ πράττειν τὸ κακόν, κακία, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων Ὀδ. Χ. 374· ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 1. 37, Πλάτ. Πολ. 422A, 434C, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, τὸ ἔχειν ἐλαττώματα, Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 15· ἐπὶ μαγείας, Διοσκ. 1. 120. II. ἐν τῷ πληθ., δολιότητες, τὰ κιβδηλεύματά τε καὶ κακ. τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917E, πρβλ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28.

κακουργικός, ή, όν, κακός, ὀλέθριος, ἐκ κακίας προερχόμενος, ἀδικήματα Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 4.

κακοῦργος, Ἐπικ. **κακοεργός**, όν, (ἔργον):— πράττων τὸ κακόν, βλαπτικός, φαῦλος, μοχθηρός, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργός, ἐνοχλητική, Ὀδ. Σ. 54· συχνάκις βραδύτερον, κακοῦργοι κλῶπες Ἡρόδ. 1. 41· κακοῦργος ἀνὴρ Σοφ. Αἴ. 1043· ὡσαύτως, κακοῦργοι ἐπιθυμίαι Πλάτ. Πολ. 554C· κακουργότατος λόγος Δημ. 494. 26, κτλ.· κακοῦργος μάχαιρα Ἀνθ. Π. 11. 136. 2) ὡς οὐσιαστ., ἐγκληματίας, κακοῦργος, ἔνοχος κακουργήματος, Ψευδο-Φωκυλ. 125, Ἀντιφῶν 130. 16, 18., 131. 26, Θουκ. 1. 134, κτλ.·— ἀκολούθως (τεχνικῶς), κλέπτης ἢ λῃστής, Ἀντιφῶν 115. 19, πρβλ. 140. 18, Δημ. 602. 1., 732. 14, κτλ.· οὐδεὶς κακοεργὸς Θεόκρ. 15. 47· πρβλ. Ἀττ. Process. σ. 76. 3) Ἐπίρρ. **-γως**, Πολυδ. Γ', 132· Ὑπερθ., κακουργότατα διαβάλλειν τινὰ Ἀντιφῶν 119. 25. II. ἐπιφέρων βλάβην εἴς τινα, ἐπιβλαβής, μετὰ γεν., κακοῦργος εἶναί τινος, βλάπτειν τινά, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 421B· οὕτω καὶ ἀπολ., αὐτόθι 554C· κακουργοτάτη καὶ αἰσχίστη ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 118A.

κακουχέω, (ἔχω) ὑποβάλλω εἰς κακουχίας, ταλαιπωρῶ, κακουχεῖν ἑαυτὸν Τέλης παρὰ Στοβ. 522. 18.— Παθ., ὑπὸ τοῦ δηγμοῦ (τῶν κωνώπων) κακουχουμένους, κακουμένους, Διόδ. 3. 23· κακουχουμένους τελευτῆσαι τὸν βίον, ταλαιπωρουμένους, Πλούτ. 2. 114E.

κακουχία, ἡ, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, Πλάτ. Πολ. 615B· ἐν χθονὸς κακουχίᾳ, κακώσει, ἐρημώσει, Αἰσχύλ. Θήβ. 668. II. κακὴ κατάστασις, ὡς τὸ **καχεξία**, Ἄλεξις ἐν «Ἐπικλήρῳ» 3·— ἀθλιότης, κακοτυχία, δυστυχία, Πολύβ. 3. 79, 6, κτλ.·— θόρυβος, ὀχλαγωγία, ὁ αὐτ. 5. 15, 6.

κακόφᾰτις, ιδος, ἡ, κακῶς ἠχοῦσα, δυσοίωνος, βοὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 936.

κακόφατος, ον, ἴδε **κακέμφατος**.

κακοφημία, ἡ, κακὴ φήμη, ἡ ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημία Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 7.

κακόφημος, ον, κακῶς ἠχῶν, δυσοίωνος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 214· τὸ κακόφημον, κακοί, δυσοίωνοι λόγοι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3.—Ἐπίρρ. **-μως**, μὲ κακούς, ὀνειδιστικοὺς λόγους, ὑβριστικῶς, Μανέθων 5. 323.

κακόφθαρτος, ον, κακῶς ἐφθαρμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **κακόκνημος**.

κακοφθόρος, ον, λίαν καταστρεπτικός, ὀλέθριος, Νικ. Θηρ. 795, Ἀλεξιφ. 168· ὡσαύτως κατὰ ἑτερόκλ. γεν. **κακοφθορέως** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **κακοφθορεύς**). ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξιφ. 465.

κακό-φιλος, ὁ, κακὸς φίλος, Νικηφ. Βλεμμ. Γεωγραφ. Πονημάτ. σ. 11.

κακό-φλοιος, ον, ἔχων κακὸν φλοιόν, «κακόφλουδος», Νικ. Ἀλεξιφ. 331.

κακοφραδής, ές, (φράζομαι), ὁ κακῶς ἐπιλογιζόμενος, «κακόβουλος» (Σχόλ.), Αἶαν, νεῖκος ἄριστε, κακοφραδὲς Ἰλ. Ψ. 483, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 936· — οὐδ. **κακοφραδές**, ὡς Ἐπίρρ., ἀνοήτως, μωρῶς, Εὔφορος, ἐν Ἀποσπ. 50. Μόνον ποιητ.

κακοφραδία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κακὴ σκέψις, ἀνοησία, ἄνοια, μωρία, κακοφραδίῃσι τιθήνης Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 227, πρβλ. Νικ. Θηρ. 348, Κόιντ. Σμ. 12. 554.

κακοφραδμοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ., Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 437. 4.

κακοφράδμων, ον, = **κακοφραδής**, Φαβωρῖν. πρβλ. **κακοχρήσμων**.

κακό-φραστος, ον, = **κακοφραδής**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 673.

κακοφρονέω, εἶμαι κακόφρων, ἔχω κακὸν φρόνημα, κακὰς διαθέσεις, εἶμαι δυσμενής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1174. ΙΙ. εἶμαι ἄφρων, ἀνόητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 824.

κακοφροσύνη, ἡ, κακὴ διάθεσις, δυσμένεια, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙϚ', 19). ΙΙ. ἀνοησία, μωρία, Ὀππ. Ἁλ. 3. 363.

κακόφρων, ον, (φρὴν) κακὸν ἔχων φρόνημα, κακὰ φρονῶν, δυσμενής, ἐχθρικός, Πινδ. Ἀποσπ. 230, Εὐρ. Ἡρακλ. 372, Ἱκέτ. 744. κακόφρων μέριμνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 100. ΙΙ. ἄφρων, ἀπερίσκεπτος, Σοφ. Ἀντ. 1104, Εὐρ. Ὀρ. 824.

κακοφυής, ές, (φυὴ) ὁ ἔχων κακὰ φυσικὰ ἐλαττώματα, κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 410Α. ΙΙ. (φύομαι), ὁ κακῶς φυόμενος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 8.

κακοφυΐα, ἡ, «κακία ἐν φύσει καὶ ἁμαρτία τοῦ κατὰ φύσιν· νόσος τοῦ κατὰ φύσιν» Πλάτ. Ὅροι 416D· κακὴ αὔξησις, κ. σώματος Βυζ.

κακοφωνία, ἡ, κακὸς ἦχος φωνῆς, ἐπὶ λέξεων κακοήχων, «Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο ἔμπροσθεν ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον.. φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν» Στράβ. 618· κακοηχία προερχομένη ἐκ τῆς τοποθετήσεως τῶν λέξεων ἐν τῷ λόγῳ, Δημήτρ. Φαληρ. 255 (Ῥήτορ. (Walz) τ. 9. 106).

κακόφωνος, ον, κακῶς ἠχῶν, μὴ ἀπηχῶν, τὰ ξηρὰ κακόφωνα Ἀριστ. π. Ἀκουστ 40· ἐπὶ λέξεων, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 12· **τὸ κακόφωνον** = **κακοφωνία**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 248.— πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσκέλαδος**, «κακοκέλαδος, καὶ οἱονεὶ κακόφωνος» Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194.

κακόχαρτος, ον, χαιρέκακος, χαίρων ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ἔρις κακόχαρτος, «ἡ χαίρουσα ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἐν ᾗ χαίρουσιν οἱ κακοί» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 28. 194.

κακοχείμερος, ον, δυσχείμερος, δυσχείμων, κακοχείμεροι φύσεις Σωρ. Ἐφέσ. σ. 55, ἔκδ. Erm.

κακοχρήσμων, Δωρ. **-χράσμων**, ον, (χράομαι) μεθ' οὗ δυσκόλως δύναταί τις νὰ συζῇ, δύστροπος, ἢ κατ' ἄλλους, ἄπορος, κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος, «ἢ ὁ **ταῦρος**, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι ... ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 4. 22· ἀλλ' ὁ Meineke διορθοῖ: **κακοφράδμων** ἐκ τοῦ Κώδικος Harl., παρατηρῶν ὅτι ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται τοὺς τύπους **χρῆσθαι καὶ χρῆμα**, κλ., οὐχὶ δὲ **χρᾶσθαι καὶ χρᾶμα**.

κακό-χρηστος, ον, κακῶς ἢ καταχρηστικῶς τεθεὶς εἰς χρῆσιν, κακόχρηστον δὲ ἐνταῦθα Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. σ. 412 Boiss.

κακοχροέω, ἔχω κακὸν χρῶμα, Διοσκ. 1. 183.

κακόχροια, ἡ, χρῶμα κακόν, Διοσκ. 3, 1, κλ.

κακόχροος, ον, συνῃρ. **χρους**, **-ουν**, ἔχων κακὴν χροιάν, Ἱππ. 113D, 521. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2.

κακόχυλος, ον, ἔχων κακὸν χυλὸν ἢ χυμόν, μῆλα Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην 54Α, 68FA, 80Β κἑξ.

κακοχυμία, ἡ, ἡ κακὴ κατάστασις τῶν χυμῶν, Γαλην. 2. 206D, 4. 333D, Διοσκ. 2-109, κτλ.

κακό-χυμος, ἔχων κακούς, νοσηροὺς χυμούς, πλήρης χυμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 15, Ἀθήν. 24F, Ἱκέσιος αὐτόθι 309Β.

κακό-ψογος, ον, μετὰ κακίας ψέγων, Θέογν. 287.

κακοψυχία, ἡ, δειλία, ὀλιγοψυχία, ἀντίθετον τῷ **εὐψυχία**, Πλάτ. Νόμ. 791C.

κακόω: μέλλ. **ώσω**, (κακὸς) κακῶς μεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν, ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε [ὁ Ἡρακλῆς] Ἰλ. Λ. 690· μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον Ὀδ. Δ. 754· ἠμὲν κυδῆναι .. βροτόν, ἠδὲ κακῶσαι Π. 212, πρβλ. Υ. 99· ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως Αἰσχύλ. Πρ. 976· κ. [θεὸς] δῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 160· κ. τοὺς ἀναιτίους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1162· τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 8. 32, πρβλ. 4. 25· τὸν δῆμον Λυσ. 138. 38· ἑαυτοὺς Πλάτ. Μενέξ. 248C:— ἐν τῷ Παθ., ὡσαύτως, πάσχω, ὑποφέρω, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, κεκακωμένος ἅλμῃ, εὑρισκόμενος εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, κακῶς διακείμενος ἕνεκα τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ κακουχίας, ἢ ἕνεκα τοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐπικειμένου ῥύπου ἐκ τῆς θαλασσίας ἅλμης, Ὀδ. Ζ. 137 (ἴδε ἀνωτ.)· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 170, 196., 2. 133, Αἰσχύλ. Πέρσ. 728, Σοφ. Ο. Κ. 261, Ἀνδοκ. 21. 36· πρὸς θεῶν κακοῦται Εὐρ. Ἑλ. 268· ἐκάκωτο ὑπὸ τῆς πορείας Ξεν. Ἀν. 4. 5, 35· ἐκ πυρετοῖο Ἀνθ. Π. 11. 382. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, διαφθείρω, καταστρέφω, τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 82· τὸ ναυτικὸν Θουκ. 8. 78· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, βλάπτω φυτόν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2. 2) ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ ἀσθενειῶν, χειροτερεύω, βαίνω ἐπὶ τὸ χεῖρον, Ἱππ. Μοχλ. 853· κακοῦται τὸ σκέλος ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 825.

κακτάμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **κατακτείνω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 453.

κάκτανε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατάκτανε**, προστακτ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **κατακτείνω**· κάκτανε Βελλεροφόντην Ἰλ. Ζ. 164· ἀλλ' ὡσαύτως ἀντὶ **κατέκτανε** γ' ἑνικ. ὁριστ. ἀορ. β'.

κάκτεινε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέκτεινε**, γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **κατακτείνω**.

κάκτος, ἡ, Λατ. cactus, «ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον, ἐν τῇ Ἑλλάδι δὲ οὐκ ἔστιν. Ἴδιον δὲ παρὰ τἆλλα τὸ φυτόν· ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ἐπιγείους, τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ καὶ ἀκανθῶδες» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 10, Φιλητ. 16, Θεόκρ. 10. 4, κτλ. 2) **κάκτος**, ὁ, ὁ καρπός, ἔτι καὶ νῦν ἐσθιόμενος, μήκων, μάραθος, τραχέες τε κάκτοι Ἐπίχ. 110 Ahr.· ὡσαύτως ὁ καυλὸς τοῦ φυτοῦ, «καλοῦσι δὲ τοὺς καυλοὺς τούτους κάκτους· ἐδώδιμοι δέ εἰσι περιλεπόμενοι μικρὸν ἐπίπικροι, καὶ θησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ» Θεοφρ. ἔνθ' ἀνωτ.

κάκυνσις, εως, διαστροφή, διαφθορά, «διαφέρει κάκυνσις καὶ κάκωσις· κάκυνσις μὲν ἐπὶ ψυχῆς, κάκωσις δὲ ἐπὶ σώματος» Σχόλ. νεώτερ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 251, Θεοφ. Βουλγ. 3, σ. 632c.

κακύνω, βλάπτω, φθείρω, Σουΐδ.— Παθ., βλάπτομαι, διαφθείρομαι, «χαλνῶ», τὰ δὲ κακυνόμενα (μύρα) πλείω ποιεῖ δυσωδίαν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 56. 2) Παθ., ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, δείκνυμαι κακός, φέρομαι κακῶς, Εὐρ. Ἑκ. 251, Πλάτ. Τίμ. 42C· ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, δυστροπῶ, δὲν πειθαρχῶ, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 27. ΙΙ. Παθ., ὡσαύτως, ὡς τὸ **κακόομαι**, ὑφίσταμαι κακώσεις, Δίων Κ. 60. 2· ὀνειδίζομαι, ἐπιπλήττομαι, Εὐρ. Ἱππ. 686.

κακχάζω, = **καχάω**, μόνον παρ' Ἡσυχ.

κάκχαρτος· «κατάχαρτος» Ἡσύχ.

κακχέει, Αἰολ. = **καταχεῖ**, κακχέει λιγύραν ἀοίδαν Ἀλκαίου Ἀποσπ. 39 (28α)·— κακχέεται Σαπφὼ 2. 13.

κακχεῦαι, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **καταχεῦαι**, ἀπαρ. ἀόρ. α' τοῦ **καταχέω**.

κακχύδην, ποιητ. ἀντὶ **καταχύδην**, ὃ ἴδε.

κακχωρεῖ· «δραπετεύει. κακουργεῖ» Ἡσύχ.

κακώδης, ες, (ὄζω) κακῶς ὄζων, Ἱππ. 671. 52, Ἀριστ. Προβλ. 2. 13.

κακωδία, ἡ, κακὴ ὀσμή, δυσωδία, ἀποφορά, Θεοφρ. π. Ἱδρ. 10.

κακώλεθρος, ον, σφόδρα καταστρεπτικός, ὀλέθριος, Σχόλ. νεώτ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 496.

κακωνυμέομαι, Παθ., ἔχω κακὸν ὄνομα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐωνυμοῦμαι**, Εὐστ. Πονημάτ. 141. 20.

κακωνυμία, ἡ, κακὸν ὄνομα, κακὴ φήμη, Συμμ. Παλ. Διαθ. (Ἔξοδ. ΛΒ', 25), Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 115.

κακώνυμος, ον, (ὄνομα) ἔχων κακὸν ὄνομα, = **δυσώνυμος**, Σουΐδ.

κακώς, Δωρ. αἰτ. πληθ. ἀντὶ **κακούς**, «κακώς· δειλούς» Ἡσύχ.

κάκωσις, εως, ἡ, (κακόω) κακοποιεῖν τινα, κακοποίησις, ἡ τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις Ξεν Ἀν. 4. 6, 3· ταλαιπωρία, βλάβη, φθορά, τῶν πληρωμάτων (τῶν πλοίων) Θουκ. 7. 4, πρβλ. 82. 2) κατὰ τὸν Ἀττ. νόμον, κακώσεως δίκη, ἀγωγὴ κατὰ υἱοῦ διὰ κακὴν μεταχείρισιν ἢ παραμέλησιν γονέων, Λυσ. 138. 33, Λυκοῦργ. 169. 2, Δημ. 141, ἐν τέλ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82. 13 (ἔκδ. Blass), κτλ.· ὡσαύτως διὰ παρομοίαν διαγωγὴν πρὸς τὰς συζύγους, Δημ. 1332. 13· καὶ (ἐναντίον ἐπιτρόπων) διὰ κακὴν μεταχείρισιν τῶν ἐπιτροπευομένων, «κακώσεως: δίκης ὄνομά ἐστι ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐπεξιοῦσι διδομένη» Ἁρποκρ.· — ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ actio repetundarum, Πλουτ. Καῖσ. 4:— πληθ., αἰκίαι σωμάτων καὶ κακώσεις Ἀριστ. Ῥητ. 2. 8, 9, πρβλ. 2. 7, 3. ΙΙ. βλάβη, δυστύχημα, Θουκ. 2. 43:— τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα ἀσθενείας, Ἱππ. π. Ἀρχ Ἰητρ. 15, π. Ἀέρ. 292· αἱ τῆς σαρκὸς κακώσιες Τίμ. Λοκρ. 102C.

κακωτής, οῦ, ἄνθρωπος κακοποιός, βλαπτικός, Φίλων 1. 544.

κακωτικός, ή, όν, βλαπτικός, κακωτικὸν γάρ τῆς ἀρτηρίας τοῦτο Διοσκ. 1. 123, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 10, κτλ.·— ἀνώμαλ. θηλ. **κακώτρια**, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 111Α, κλ.

Καλαβίδια, Καλαβίς, ἴδε **Καλλαβίς**.

καλαβοίδια· «ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾀδόμενοι ὕμνοι» Ἡσύχ.

καλαβούτης, = **καλαβώτης**, ἀσκαλαβώτης, Neue Gr. Zauberp Wessely I. 186.

καλαβρίζω, καλαβρισμός, ἴδε **κολαβρίζω** κτλ.

καλαβρός· «βάρβαρος» Ἡσύχ.

καλαβύστας· «τοὺς κωλώτας (= ἀσκαλυβώτας, εἰ ἡ λέξις ἔχει καλῶς). Ἀργεῖοι» Ἡσύχ.

καλᾰβώτης, ου, ὁ, = **ἀσκαλαβώτης**, Ἑβδ. (Λευ. ΙΑ', 30).

καλαδία· «ῥυκάνη» Ἡσύχ.

καλάζει· «ὀγκοῦται» Ἡσύχ.

καλάθαρβα· «παροινία» Ἡσύχ.

καλᾰθη-φόρος, ον, ὁ φέρων κάλαθον: «καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες» Ἡσύχ.:— **Καλαθηφόροι** δρᾶμα ὑπὸ Εὐβούλου, Ἀμμών. σ. 50.

καλάθιον, τό, Σχόλ. εἰς Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 1, Πολυδ. Ι', 125· καὶ **καλᾰθίς**, **-ίδος**, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λ. **πλαγγών**, = τῷ ἑπομ.

καλᾰθίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάλαθος**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 822, Λυσ. 535. 579. **II**. εἶδος ὀρχήσεως, Ἀπολλοφάνης παρ' Ἀθην. 467F, Ἡσύχ., Πολυδ. Δ', 105· τὸ παρ' Ἀθην. 629F, **καλαθισμὸς** εἶναι πιθ. σφάλμα.

καλᾰθοειδής, ές, ἔχων σχῆμα τοῦ καλάθου, Κλεομήδ. σ. 115. —Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἡρακλείδ. σ. 472 ἔκδ. Gale.

καλᾰθο-ποιός, **ον**, ὁ κατασκευάζων καλάθια, Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς ἐν Α. Β. 602, 22.

κάλαθος [κᾰ], ὁ, καλάθιον ἔχων τὸ σχῆμα ἀγγείου, Λατ. calathus, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1325· κυρίως «γυναικεῖον σκεῦος εἰς ἐρίων ἀπόθεσιν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 579, Οὐεργιλ. Αἰν. 7. 805· πρὸς ἐναπόθεσιν καρπῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15:— βλέπει τις τὸν κάλαθον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων τῆς Δήμητρος (ἴδε «Κάλαθον Δήμητρος» τοῦ Καλλιμ.), ὁπόθεν κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸ ὑπὸ φύλλων ἀκάνθου περιθεόμενον κιονόκρανον, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 206B, πρβλ. Βιτρούβ. 4. 1, 9. **II**. σκεῦος πρὸς ψῦξιν ὕδατος, συνήθως **ψυκτήρ**, Ἡσύχ.·— παρὰ Λατίνοις πρὸς ψῦξιν οἴνου, Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 5. 71· πρὸς ἐναπόθεσιν γάλακτος, ὁ αὐτ. ἐν Γεωρ. 3. 402· πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ Κολουμέλλας 7. 8. **III**. «ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χωνεύουσι σίδηρον» Ἡσύχ. **IV**. παρὰ Βυζ. τὸ φάτνωμα ὀροφῆς, Λατ. laquear· ὁπόθεν **καλαθόω, καλάθωσις**, Μαλάλ. 339, 6, Θεοφ. Κοντ. 147, 10.

καλάϊνος ἢ **καλλάϊνος**, **η**, **ον**, ὅμοιος πρὸς **κάλαϊν** (ἴδε τὴν λέξιν), ἔχων χρῶμα κυμαινόμενον μεταξὺ κυανοῦ καὶ πρασίνου, ἐπὶ χρώματος μεταβαλλομένου, καλλαΐνᾳ .. πτέρυγι, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Ἀνθ. Π. 7. 428· καλαΐνῳ χρώματι προσόμοιος, περὶ ἰάσπιδος λίθου, Διοσκ. 5. 159· «καλλάϊνον· ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρόν, ἢ τὸ βένετον χρῶμα οὕτω λεγόμενον» Ἐτυμ. Μέγ. 486, 49· σιδηρόβαφος Ἰω. Λυδ. π. Μην. 4. 25. **II**. κέραμος ὁ καλλάϊνος, Αἰγυπτιακὰ ἀγγεῖα (κατὰ τὸν Schneid.) ἐκ θείου καὶ νάτρου, Ἐτυμολ. Μ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ. ἐν λ. **κάλλη**· καλ. ὄστρακα παρὰ Γαλην. 13. 478· οὕτω πιθ., πλινθὶς καλλαΐνα Ἀνθ. Π. 6. 295.— Περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε πίνακα Ἑλλην. Κοραῆ εἰς Μάρκ. Ἀντων. σ. 131 ἐν λέξει **βενετιανός**.

κάλαϊς ἢ **κάλλαϊς**, ἡ, πολύτιμος λίθος πρασινίζοντος κυανοῦ χρώματος (ἴδε τὸ προηγούμεν.), κοινῶς «περουζὲς» (Τουρκ.), ἢ κατ' ἄλλους χρυσόλιθος, Πλίν.· ἀλλὰ διάφορος κατὰ τὸν Σαλμάσιον ἐν Σωλίνῳ, σ. 713 τοῦ καλλαΐνου λίθου·— ὑπάρχει καὶ ῥῆμα **γαλαΐζω**, κοιν. «γαλαζίζω», παρὰ Achmes ἐν Ὀνειρ. 220, πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης **γαλάζιος**.— Καθ' Ἡσύχ. «κάλαϊς· τὸ ἱστίον. καὶ ὄνομα κύριον».

καλαΐς, **αΐδος**, ἡ, πιθαν. ἀλεκτορίς, ὄρνις, τôι Ἀσκλαπιôι θύειν βôν ἔρσενα ... καὶ καλαΐδα Ἐφημ. Ἀρχ. 1899, σ. 1, ἀρ. 1 = Dittenb. [2] 938, 1 κέξ. καὶ 20.

καλᾰμ-άγρωστις, **εως**, ἡ, καλαμώδης ἄγρωστις, «μείζων ἐστὶ κατὰ πάντα τῆς ἀγρώστεως .. ἔστι δὲ κτηνῶν ἀναιρετικὴ βρωθεῖσα» Διοσκ. 4. 31.

καλα(μά)ζει· «ὀγκοῦται, Ἀχαιοὶ» Ἡσύχ., πρβλ. **κάλαμα**· «ὄγκος» παρὰ τῷ αὐτῷ.

καλαμαῖος, **α**, **ον**, ὁ ἐκ τῆς καλάμης ἢ ἐν τῇ καλάμῃ τοῦ σίτου ὑπάρχων (καλάμαι)·— **καλαμαία**, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, «ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις» (Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10, 18), Ἡσύχ., Λατ. mantis oratoria ἢ religiosa· ὡσαύτως, **καλαμαῖον**, τό, «μικρὸν τεττίγιον, τὸ καλαμαῖον λεγόμενον» Ἡσύχ., Εὐστ. 1181. 54.— **καλαμαῖα**, τά, ἑορτὴ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσῖνι, ὡς τὰ **ἅλῳα** καὶ **χλόϊα**, συνετέλεσε δὲ καὶ τὴν τῶν καλαμαίων θυσίαν Ἐφημ. Ἀρχ. 1890 ἀρ. 60 (= Dittenb. [2] 890), πρβλ. CIA II add. 571B.

Καλαμαιών, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Μιλήτῳ καὶ Κυζίκῳ, = **Μουνιχιών**, Dittenb. [2] 314, III. 42 Bisschoff de Fast. Gr. Antiq.

καλαμάομαι, ἀποθ. (καλάμη), συλλέγω τοὺς μετὰ τὸν θερισμὸν καὶ τὴν συγκομιδὴν ἀπολειφθέντας ἐν τῷ ἀγρῷ στάχυς, «καλαμᾶσθαι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων» Λεξ. Ρητορ.· καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, «καλαμᾶσθαι· τὰ λείψανα τῶν τετρυγημένων συνάγειν» Φώτ.·— «καλαμᾶται· τρυγᾷ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαιῶν» Ἡσύχ.·— ἐὰν δὲ ἐλαιολογῇς, οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 22), Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 119:— μεταφ., [Ἀλέξανδρος] ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ [ὁ Ἀντίγονος] καλαμῶμαι Πλούτ. 2. 182Α· τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τοῦ στρατοῦ συνάγω, Ἑβδ. (Ἰουδὴθ Κ', 45).

καλαμάριον, τό, (κάλαμος) θήκη καλάμων, ἤτοι γραφίδων, προσέτι καὶ μελανοδοχεῖον, Σύνοδ. Χαλκ. 905D, Ἰω. Λυδ. 179, 20, Ἀναστ. Σιναΐτ. 188. **II**. «τευθίδες· τὰ κοινῶς λεγόμενα καλαμάρια» Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3, 166, Ἀνώνυμ. Ἰατρ. σ. 247. 265.

καλαμ-αύλης, ου, ὁ, ὁ τῷ καλάμῳ αὐλῶν, Ἀθήν. 176D, πρβλ. **ῥαπαύλης**.

καλαμ-αυλητής, **οῦ**, ὁ, = τῷ προηγ., Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 176D.

καλαμεύς, **έως**, ὁ, ἁλιεύς, Παγκράτ. παρ' Ἀθην. 305C.

καλαμευτής, **οῦ**, ὁ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ***καλαμεύω**) θεριστής, Θεόκρ. 5. 111. **II**. = τῷ **καλαμεύς**, Ἀνθ. Π. 6. 167., 10. 8.

καλαμεών, **ῶνος**, ὁ, = **καλαμών**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 167.

καλάμη [ᾰ], ἡ, (ἴδε κάλαμος) τὸ στέλεχος τοῦ στάχυος, κυρίως τοῦ σίτου, Λατ. calamus, stipula, μεταφ. παρ' Ὁμ., αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος, δηλ. ταχέως δὲ ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους κόρος τῆς μάχης, ἧς πλείστην μὲν καλάμην (ἤγουν πολλοὺς ἄνδρας) κατὰ γῆς ὁ σίδηρος ἔχεεν, ὁ θεριζόμενος δὲ καρπὸς εἶναι πάνυ ὀλίγος, δηλ. τὸ ἐκ τῆς μάχης κέρδος, Ἰλ. Τ. 222· καλάμη πυρῶν, ἄχυρον ἐκ σίτου, Ἡρόδ. 4. 33· σὺν τῇ καλάμῃ ἀπόκειται ὁ σῖτος Ξεν. Ἀντ. 5. 4, 27· καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα .. ἀσταχύων Καλλ. εἰς Δήμ. 20· παροιμ. ἐπὶ ἀπλήστου γεωργοῦ, πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν, σπείρειν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἄρτι θερισθέντος ἀγροῦ, οὑτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ Λυσίας παρὰ Σουΐδ., ὅστις ἑρμηνεύει «τουτέστιν ἀεὶ σπείρων οὐδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν», Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 5· μεταφ., ἐπὶ γέροντος, καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν, «οἶμαί σε ὁρῶντα τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα τὴν κατὰ θέρος καλάμην, ἤγουν τουτὶ τὸ σῶμα φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷος ἂν ἦν ἐγὼ καὶ ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήϊον ἤκμαζεν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ξ. 214· οὕτω, τὸ γῆρας καλάμη Ἀριστ. Ρητ. 3. 10. 2· τὴν καλ. δωρῇ, δοὺς ἑτέροις τὸ θέρος Ἀνθ. Π. 11. 36· οὕτω, Ῥήσου καλάμη, τὸ λείψανον τοῦ Ῥήσου, δηλ. τὸ πτῶμα αὐτοῦ, Χρησμ. παρὰ Πολυαίνῳ 6. 53· ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, κρίνειν ἐκ τῶν λειψάνων, Λουκ. Ἀλέξ. 5. **3**) = **λινοκαλάμη** Καλλ. Ἀποσπ. 265. **II** = **κάλαμος**, Ἡλιόδ. 8. 9.

καλαμηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τεθραυσμένου καλάμου, ἐπὶ εἴδους τινὸς κατάγματος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89.

καλαμητομία, ἡ, τὸ τέμνειν τὰς καλάμας σίτου, θερισμός, Ἀνθ. Π. 6. 36.

καλαμη-τόμος, ον, τέμνων τὴν καλάμην, θερίζων, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 987.

καλαμήτρια, ἡ, ἡ συλλέγουσα καλάμας, σταχυολογοῦσα, Πλούτ. 2. 784Α.

καλαμητρίς, **ίδος**, ἡ, ἡ τὰ δράγματα συλλέγουσα, Ἡσύχ.

καλαμηφάγος, [ᾰ], **ον**, κατατρώγων τὴν καλάμην, δηλ. θερίζων ἢ κόπτων αὐτήν, δρέπανον Ἀνθ. Π. 6. 65.

καλαμηφορέω, κρατῶ καλάμην ὡς σημεῖον ὅπως δι' αὐτοῦ λάβω σῖτον, (**κάλαμος** VI), Θεμίστ. 352. 34 Δινδ.

καλαμη-φόρος, **ον**, φέρων καλάμην ὡς σύμβολον ἢ σύνθημα στασιώτου, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 2· ἄλλοτε: **καλαμοφόρος**.

καλάμια· «τὰ στελέχια» Ἡσύχ.

καλαμίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κάλαμος) φυσῶ, παίζω τὸν κάλαμον, αὐλῶ, Ἀθήν. 697C (ἔνθα ὁ Λοβέκ. εἰς Ἀγλαόφ. 1087 προτείνει καλαβίζω ἐκ τοῦ **Καλαβίς**).

καλαμίνδαρ· «πλάτανος Ἠδονεῖς (;)» Ἡσύχ., ἔνθα ὁ Meineke διορθεῖ Ἠσιονεῖς καὶ ὁ Schmidt (ἐν τῇ μεγ. ἐκδ.) **Ἠδωνοῖς**.

καλαμίνθη, ἡ, = **καλάμινθος**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 648, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 4·— «καλαμίνθη· πόα, ὁμοία ἡδυόσμῳ» Ἡσύχ.

Καλαμίνθιος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, Ὁμ. Βατραχομ. 227.

καλαμινθίτης οἶνος, ὁ, οἶνος κατεσκευασμένος μετὰ μίνθης, Διοσκ. 5. 62. [ῑ].

καλάμινθος, ἡ, (μίνθα) Νικ. Θηρ. 60.

καλαμινθώδης, **ες**, πλήρης μίνθης, Στράβ. 367, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **κητώεσσαν**.

καλάμῐνος, **η**, **ον**, ἐκ καλάμου, οἰκίαι Ἡρόδ. 5. 101· ὀϊστοί, τόξα ὁ αὐτ. 7. 61, 65· αὐλός, σῦριγξ Ἀθήν. 182D, Πολυδ. Δ', 67., Ι', 153· καλάμινον πλέγμα, ἐκ καλάμου κάλαθος, πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ, ὁ αὐτ. 7. 173:— σκελετός, ἄπυγος, καλάμινα

σκέλη φορῶν, μὲ σκέλη ὅμοια καλάμοις κατὰ τὴν λεπτότητα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 2. **II.** ἐκ καλάμου, πλοῖα καλάμινα Ἡρόδ. 3. 98, πρβλ. 99 (καλάμου ἓν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται), ὥστε πρέπει νὰ ἦσαν τὰ λεγόμενα bamboo.

καλάμιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **καλάμη**, «καλάμια· στελέχια» Ἡσύχ. **II.** ὑποκορ. τοῦ **κάλαμος**, **1)** = **κάλαμος** I. 7, Εὐστ. 1181. 53. **2.** καλάμια τῶν ὑποδέσεων = ἀναγωγεῖς, Εὐστ. 995. 30, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 784. **3)** = **κάλαμος** VI, Βυζ.

καλαμίς, ῖδος, ἡ, (κάλαμος) ἰξευτικὸς κάλαμος, ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα (ῑ χάριν τοῦ μέτρου) Ἀνθ. Π. 10. 11. **2)** θήκη καλάμων, δηλ. γραφίδων, κονδυλοθήκη, Λατιν. theca calamaria, Πολυδ. Γ', 59, Ἡσύχ.·— ὡσαύτως, γραφίς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ. **3)** ξυλάριον πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων, ὅπερ συνήθως κατεσκευάζετο ἐκ καλάμου, Διοσκ. 1. 89. **4)** = **κάλαμος** I. 7, δηλ. κόσμημά τι περὶ τοὺς πλοκάμους, Ἡσύχ. **5)** πληθ. «καλαμίδας: τὰς νῦν λεγομένας ὠλένας, ἐπεὶ ἀπὸ καλάμων γίνονται. ἢ τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίνων καταστρωμάτων τῆς οἰκοδομίας» Α. Β. 269, 25. **6)** «Κερυνῖται (διωρθώθη Κερονῆται) δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας καλοῦσι» Ἡσύχ. (διωρθώθη καλαμίνδας). **7)** «ἁλιευτικὸς κάλαμος» Ἡσύχ.

καλαμίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάλαμος**, χρησιμεύων ὡς σωλήν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034, Γαλην 5. 359. **2)** = **κάλαμος** I. 7, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 437. **3)** ὁ βραχίων ἢ κλάδος λυχνίας, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 31 κέξ.).

καλαμίτης [ῑ], **ου**, ὁ, = **καλάμινος**, ὅμοιος πρὸς κάλαμον, στύραξ Ἀλέξ. Τραλλ. 5. 261. **II.** παρὰ Δημ. 270. 11, ὁ καλαμίτης ἥρως, ἴσως (ἐκ τοῦ **κάλαμος** I. 6) ὁ ἥρως τῆς μήλης, κωμικὸν ὄνομα τοῦ ἰατροῦ Ἀριστομάχου, οὗ ὑπῆρχεν ἀνδριὰς ἐν Ἀθήναις καλούμενος ὁ ἥρως ὁ ἰατρὸς ὁ αὐτ. 419. 22.

καλαμῖτις, ιδος, ἡ, = **καλαμαία**, εἶδος ἀκρίδος, Ἀνθολ. Π. 7. 198.

κᾰλᾰμο-βόας, α, ὁ, ὁ διὰ τοῦ καλάμου βοῶν, ὁ μὴ βοῶν διὰ τοῦ στόματος πρὸς ἀναίρεσιν τῶν λόγων τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ καλάμου (δηλ. τῆς γραφίδος) κατασιγάζων αὐτόν, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Στωϊκοῦ Ἀντιπάτρου, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ συζητήσῃ διὰ ζώσης φωνῆς πρὸς τὸν Καρνεάδην, Πλούτ. 2. 514D.

κᾰλᾰμογλυφέω, κόπτω κονδύλια, κάμνω γραφίδας, «πένας», Ἐτυμ. Μ. 485. 33· καὶ **καλαμογλύφος, ον**, ὁ κατασκευάζων γραφίδας, αὐτόθι.

κᾰλᾰμο-γραφία, ἡ, τὸ γράφειν διὰ καλάμου ἢ γραφίδος, Μανέθων 4. 72.

κᾰλᾰμο-δύτης [ῠ], **ου**, (δύω) εἶδος πτηνοῦ ζῶντος μεταξὺ τῶν καλάμων, Αἰλ. π. Ζ. 6. 46.

κᾰλᾰμο-ειδής, ές, ὅμοιος καλάμῳ, Διοσκ. 3. 149, Ἡσύχ.

κᾰλᾰμόεις, εσσα, εν, ἐκ καλάμου, συρίγγων καλαμοεσσῶν Εὐρ. Ι. Α. 1038.

κᾰλᾰμο-κόπιον, τό, τετμημένος καλαμών, Γεωπ. 2. 6, 31.

κάλᾰμος [κᾰ], ὁ, (ἴδε ἐν τέλει): καλάμι, μείζων ἢ ὁ δόναξ, Λατ. arundo, ἐν χρήσει πρὸς στέγασιν οἰκιῶν ἢ καὶ πρὸς κατασκευὴν τοίχων, Ἡρόδ. 5. 101· πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων ἢ πλεγμάτων, ὁ αὐτ. 1. 179., 2. 96, πρβλ. Θουκ. 2. 76· πρὸς κατασκευὴν στεφάνων (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μετεχειρίζοντο τὸν λευκὸν κάλαμον), στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1006· πρὸς κατασκευὴν στιβάδος, δηλ. στρωμνῆς, «ἐκάθευδον δὲ .. ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοῖς συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου τὰ ἄκρα ταῖς χερσὶν ἄνευ σιδήρου κατακλάσαντες» Πλουτ. Λυκοῦργ. 16·— περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν ὅρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.11,10·—περὶ τοῦ ἐν Ἡροδ. 3. 99, ἴδε **καλάμινος** II·— ἐντεῦθεν κατὰ τὰς κυριωτάτας αὐτοῦ χρήσεις, **1)** αὐλὸς ἐκ καλάμου, αὐλός, Πινδ. Ο. 10 (11). 100, Ν. 5. 70, Εὐρ. Ἠλέκτρ. 702, Ι. Τ. 1126· κάλ. αὐλητικὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. ἔνθ' ἀνωτ.·— σωλὴν ὀργάνου, ἔτι καὶ ἐκ μετάλλου, Θεοδώρητ.—Ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 34, = **ὑπολύριος** (ὃ ἴδε), ὁ κάλαμος ὁ κατὰ τὴν βάσιν τῆς λύρας ἐγκαρσίως τεθειμένος, ὅπου προσδένονται αἱ χορδαί. **2)** ἁλιευτικὸς κάλαμος, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ταῖς ἀφ' ἱερῶν» 3, Θεόκρ. 21. 43· κάλ. ἁλιευτικὸς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 11. **3)** ἐπὶ βέλους ὅπερ κατεσκευάζετο ἐκ καλάμου ἔσωθεν μεστοῦ ἐντεριώνης (κάλ. ναστός, μεστοκάλαμος)· καλούμενος ὡσαύτως κάλαμος τοξικὸς ἢ Κρητικὸς (calami spicula Cnossii, κατὰ Ὁράτ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 11· βαλίτης ἢ βελίτης Γεωπ. 2. 6, 23. **4)** γραφὶς ἐκ καλάμου, Πλουτ. Δημ., κάλαμοι γραφεῖς Πολυδ. Γ', 61. **5)** ῥάβδος πρὸς καταμέτρησιν· ἐντεῦθεν, ὡρισμένον τι μέτρον μήκους 6 $^2/_3$ πήχεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732b. **6)** χειρουργικὴ μήλη, Θεοφάν. Νόνν. **7)** ἐργαλεῖον πρὸς διακόσμησιν τῆς κόμης χρησιμεῦον ὡσαύτως ὅπως μένῃ ἐν αὐτῇ ὡς κόσμημα, πιθαν. καρφοβελόνη, περόνη μακρά, Συνέσ. 65Α, 66Β· πρβλ. **καλαμὶς** 4, **καλάμιον** II. 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάλαμος· ὄροφος. Κῷοι. καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῆς λύρας ἠχεῖον». **II.** περιληπτικῶς, **1)** «καλάμια», Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 38. **2)** ἐπὶ φυτῶν ὅσα δὲν εἶναι μήτε θάμνοι, μήτε ὕλη, μήτε δένδρα, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 1. **3)** πλέγμα ἐκ καλάμου, Πλάτ. Πολ. 372Β· στέγη ἐκ καλάμων παρ' Ἡσυχ. **III.** = **καλάμη**, ὁ καυλὸς τοῦ σίτου, «καλάμι», Ξεν. Ἀν. 4. 5, 26, Οἰκ. 18, 2. **IV.** ἐν Ἀνθ. Π. 6. 292, πιθαν. κόσμημά τι περὶ τὸν γυναικεῖον χιτῶνα. **V.** ὁ κάλ. τοῦ σκέλους, τὸ ὀστοῦν τῆς κνήμης (τὸ καλάμι), Σχόλ. εἰς Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 23. **VI.** κατὰ τὴν 4ην ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. σημεῖόν τι δι' οὗ ἐλάμβανον σῖτον, Λατ. tessera, Γλωσσ., πρβλ. **καλαμηφορέω**. (Ἐντεῦθεν καὶ τὰ **καλάμη, καλαμεύς**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. Kalamas, Λατ. calamus, culmus· Ἀρχ. Σκανδ. hálmr, Ἀγγλο-Σαξον. healm, halm, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. halam, halm).

καλαμο-στεφής, ές, κεκαλυμμένος διὰ καλάμων, Ὁμ. Βατραχ. 127.

καλαμο-σφάκτης, ου, ὁ, ὁ σφάζων, φονεύων διὰ τοῦ καλάμου, δηλ. τῆς γραφίδος, Φίλων 2. 536.

καλαμο-τύπος, ον, (**καλαμοτύπορ** Λακων.) «καλαμοτύπορ· ἰξευτής. Λάκωνες» Ἡσύχ.

καλαμό-φθογγος, ον, ἐπὶ ἤχου ἢ μέλους, Πάν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων, ὁ παίζων μέλη διὰ τῆς σύριγγος, ἥτις ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ καλάμων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 230.

καλαμο-φόρος, ον, πρβλ. **καλαμηφόρος**.

καλαμό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων φύλλα οἷα τὰ τοῦ καλάμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 5, Γεωπ. 10. 44.

καλαμόω, περιδένω τεθραυσμένον ὀστοῦν διὰ καλάμων, Γαλην. **II.** Παθ., ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῶν σιτηρῶν, γίνομαι καλάμη, κοινῶς «καλαμώνω», ὥστε σχεδὸν ἅμα τῷ καλαμοῦσθαι συνίστασθαι [ἢ] μικρὸν ὕστερον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 4.

καλαμώδης, ες, ὅμοιος καλάμῳ, πλήρης καλάμων, τὰ καλαμώδη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 10., 6. 14, 2· καλ. λίμνη Ἀνθ. Π. 7. 365.

καλαμών, ῶνος, ὁ, τόπος πλήρης καλάμων, «καλαμιώνας», ὡσαύτως, **καλαμεὼν** Λοβέκ. εἰς Φρύν. 167.

καλαμωτή, ἡ, «ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμὸς» Εὐστ. 1533. 51.

καλάνδαι, ῶν, αἱ, τὸ Ρωμαϊκὸν Calendae, = **νουμηνία**, τῇ νέᾳ σελήνῃ ἣν Ἕλληνες μὲν νουμηνίαν, Ρωμαῖοι δὲ καλάνδας καλοῦσιν Διον. Ἁλ. τ. 3, σ. 1638· καλάνδαις Σεπτεμβρίου ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 1151, κτλ., πρβλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14, 10, κτλ., Πλουτ. Κικ. 2, κτλ.

καλανδολόγιον, τό, calendarium, καλενδάριον, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις, Νικηφ. Κων/πόλεως 852Α.

κάλανδρος, ὁ, εἶδος κορυδαλλοῦ, Ὀππ. Ἰξευτ. 3. 15.

καλάνι ἀντὶ **καλή**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1678.

κᾱλάπους, οδος, ὁ, (κᾶλον) καλαπόδι ὑποδηματοποιοῦ, Πλάτ. Συμπ. 191Α:— ἐκ διορθώσεως ἐκ τοῦ Πολυδ. Γ', 141, ἀντὶ **καλόπους**, ἂν καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ Β', 195, ὡς καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. 486, 6, φέρεται **καλόπους**·— ὑποκορ. **κᾱλαπόδιον**, τό, παρὰ Γαλην. 6, σ. 364, καὶ **καλοπόδιον** Σουίδ., Μ. Ἐτυμ. 510, 46.

καλαρῖνες· «ὀχετοί. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάλαρις, ὁ, μικρὸν πτηνὸν (ἄγνωστον) κατεσθιόμενον ὑπὸ τῶν γαμψωνύχων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2.

καλαρρυγαί· «τάφροι. Ἀμερίας» Ἡσύχ.

καλάσῑρις, ιος, ἡ, «χιτὼν θυσανωτὸς Αἰγύπτιος» (Πολυδ. Ζ', 71), κιθῶνας λινέους .. θυσανωτούς, τοὺς καλέουσι καλασίρις Ἡρόδ. 2. 81· ἔχων καλάσιριν Κρατῖν. ἐν «Δηλιάσιν» 1· ὡσαύτως, καλασίρεις κορινθιουργεῖς, ἃς ἐφόρουν οἱ Ἐφέσιοι, Δημόκρ. Ἐφέσ. παρ' Ἀθην. 525D·— ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος. Πρβλ. **τρυφοκαλάσῑρις**. **II.** **Καλασίριες** ἐλέγοντο οἱ ἀποτελοῦντες ἓν ἐκ τῶν μαχίμων γενῶν ἐν Αἰγύπτῳ, οἱ δὲ μάχιμοι αὐτῶν καλέονται .. Καλασίριές τε καὶ Ἑρμοτύβιες Ἡρόδ. 2. 164, κτλ. (Κατὰ τὸν Herwerden γραπτέον **καλάσηρις** διὰ τοῦ η ὡς ἐν ἐπιγρ. Ἀνδανίας τίτ. α 91 a C παρὰ Michel Recueil d' Inscr. Gr. 694, 18, 19.

καλάτωρ, ορος, ὁ, Λατ. calator, ὑπηρέτης, θεράπων, Συλλ. Ἐπιγρ. 5780.

Καλαυρία ἢ **Καλαύρεια** (**Καλαυρεία** Meisterh [2]40), ἡ, νῆσος πρὸ τῆς Τροιζῆνος Στράβ. 369· παρὰ Διον. Π. 499, χάριν τοῦ μέτρου Καλαύρια· ἐντεῦθεν, Καλαυρῖτις λιθάργυρος, εἶδος λιθαργύρου (ὀξειδίου τοῦ μολύβδου) ἐξαγομένου ἐκεῖθεν, Διοσκ. 5. 102 (ἀλλὰ κατὰ Sprengel **Λαυρῖτις**).

καλαυρόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀρτεμίδ. 4. 72.

καλαῦροψ (οὐχὶ **καλάβροψ**, ἴδε ἐν τέλει), **οπος**, ἡ, ῥάβδος βουκολικὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἐπαναγωγὴν τῶν βοσκημάτων εἰς τὴν ἀγέλην, ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ, «βουκολικὴν ῥάβδον· ἔστι δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ῥοπὴν ἔχον, ὃ ἐστι βάρος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 845, πρβλ. Ἀνθολ. Π. 6. 106, Πλαν. 74, Πολυδ. Γ', 131, κτλ. (Κυρίως **καλάϜροψ**, ἐκ τοῦ **Ϝρέπω**, ἴδε ἐν λ. **ῥέπω**· τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως εἶναι ἄδηλον).

καλαφάτης, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Καλαφάτης, ὡς ἐπώνυμον, Κεδρ. II. 537.

καλαφάτησις, ἡ, καλαφάτισμα, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 658, 13:, 675, 6.

καλαφατίζω, **ἐκαλαφάτισα**, **-ίσθην**, **-σμένος**, ὡς καὶ νῦν, Νικήτ. Χων. 717, 24, πρβλ. τὸ Ἰταλ. calafatare.

κάλαφος· «ἀσκάλαφος. Μάγνητες» Ἡσύχ.

καλδάριον, τό, τὸ Λατ. caldarium, θερμαντήριον ἀγγεῖον, λέβης, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 670, 17.

καλείμενος = **καλούμενος** Ἐπιγρ. Δελφ. Colliz Gri. Dial. 2061, 9 καὶ ἀλλ.

κάλεντον Αἰολ. = **καλούντων**.

κάλεσσαι, Αἰολ. = **καλέσαι**, Ἀλκ. Ἀποσπ. 46. 1.

κάλεσις, εως, ἡ, ἴδε **κλῆσις**, III, Διον. Ἀλ. II. 682, 5.

καλεσί-χορος, ον, μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **καλεσσίχορος**· προκαλῶν τὸν χορὸν ἢ καλῶν εἰς τὸν χορόν, Βρόμιος Ὀρφ. Λιθ. 712.

καλεστής, οῦ, ὁ, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **κλητήρ**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 574·— **καλεστός, ή, όν**, ἀντὶ **κλητός**, Γλωσσ.

καλεύειν = **καταλεύειν**· «λιθοβολεῖν. Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

κάλεχες· «κατάκεισο. Πάφιοι» Ἡσύχ.

καλέω, Ἐπικ. ἀπαρ. **καλήμεναι** Ἰλ. Κ. 125: Ἰων. παρατ. **καλέεσκον** Ἰλ.· γ' ἑνικ. **κάλεσκε** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1514: μέλλ., Ἰων. **καλέω** Ἰλ. Γ. 383, Ἀττ. **καλῶ** Πλάτ. Συμπ. 175Α, Ξεν. Συμπ. 1. 15, κτλ.· παρὰ μεταγεν. **καλέσω** (ἐγ-, παρα-) πιθ. ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρὰ Δημ. 93. 16., 382. 7., 661. 9., (τὸ **καλέσω** ἐν Σοφ. Φιλ. 1452, Ἀριστοφ. Πλ. 964, κτλ., εἶναι ἀόρ. α' ὑποτακτ.): ἀόρ. α' **ἐκάλεσα**, Ἐπικ. **ἐκάλεσσα**, **κάλεσσα** Ὀδ. Ρ. 379, Ἰλ. Π. 693, (παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **ἔκλησα**, Νικ. Ἀποσπ. 22, Μουσαῖος 10): πρκμ. **κέκληκα**:— Μέσ., μέλλ. Ἀττ. **καλοῦμαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1221, Ἐκκλ. 864· ἐπὶ παθ. σημασ., Σοφ. Ἠλ. 971:— παρὰ μεταγεν. **καλέσομαι** (ἐκ,- ἐπι-) πιθαν. ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρ' Αἰσχίν. 24. 41, Λυκούργῳ 150. 6:—ἀόρ. **ἐκαλεσάμην**, Ἐπικ. **καλεσσάμην**:—Παθ., μέλλ. **κεκλήσομαι** Ἰλ. Γ. 138, Αἰσχύλ. Θήβ. 698, 840, κτλ.· ὁ τύπος **κληθήσομαι** (εὑρισκόμενος ἔν τισιν ἀντιγράφοις τοῦ Εὐρ. ἐν Τρῳ. 13, καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 681D) εἶναι μεταγεν.: ἀόρ. **ἐκλήθην** Σοφ., κλ.:— πρκμ. **κέκλημαι**, Ἐπικ. γ' πληθ. **κεκλήαται** Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 1128, Ἰων. **κεκλέαται** Ἡρόδ. 2. 164· Ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. **κεκλήατο** Ἰλ. Κ. 195· εὐκτ. **κεκλῄμην**, **κεκλῇο** Σοφ. Φιλ. 119, **κεκλῄμεθα** Ἀριστοφ. Λυσ. 253. (Ἐκ τῆς √ΚΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **κλ-ητός**, **κλ-ητήρ**, **κλ-ῆσις**, καὶ ἴσως τὰ **κέλ-ομαι**, **κελ-εύω**, (**κλύω**, **κλέος** διαφέρουσι)· Λατ. cal-are, cal-endae, con-cil-ium, cla-mare, καὶ ἴσως: cla-ssis, cla-ssicum· πρβλ. Γοτθ. la-thôns, ἀντὶ ga-la-thôns, (κλῆσις)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. la-dôn (laden)). **I.** καλῶ, φωνάζω: **1)** προσκαλῶ, εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ὀδ. Α. 90· ἐς Ὄλυμπον Ἰλ. Α. 402· ἀγορήνδε, θαλαμόνδε, θανατόνδε Ἰλ. Υ. 4. κτλ.· μετὰ μόνης αἰτ., ὅσοι κεκλήατο (ἀντὶ **-ηντο**) βουλήν, «ὅσοι κεκλημένοι ἦσαν εἰς τὸ συμβούλιον» (Σχόλ.), Κ. 195· αὐτοὶ γὰρ κάλεον [ὥστε] συμμητιάασθαι Κ. 197, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 466, Ἠλ. 996· κάλλεόν τέ μιν εἷς ἕ ἕκαστος Ἰλ. Ψ. 203· ἐπί οἱ καλέσας Ὀδ. Ρ. 330, κτλ.·— ἀπολ., πρόσκαλῶ, Τραγ., κλ.· εἰς μαρτυρίαν Πλάτ. Νόμ. 937Α· ἐμὲ νῦν ἤδη καλεῖ ἡ εἱμαρμένη Πλάτ. Φαίδ. 115Α·— ὁ Ὅμ. συχν. ἔχει καὶ μέσ. ἀόρ., καλέσασθαί τινα, καλέσαι τινὰ πρὸς ἑαυτόν, Ἰλ. Α. 270, Ὀδ. Θ. 43, κτλ.· φωνῇ Ἰλ. Γ. 161· ἀγορήνδε λαὸν Α. 54. **2)** καλῶ εἰς τὸν οἶκόν μου πρὸς εὐωχίαν, προσκαλῶ, Ὀδ. Κ. 231, Ρ. 382, κτλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.)· βραδύτερον συχν. μετὰ προσδιορισμοῦ, καλ. ἐπὶ δεῖπνον, Λατ. vocare ad coenam, Ἡρόδ. 9. 16, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 30, κτλ.· ἐς θοίνην Εὐρ. Ἴων 1140· ὑπὸ σοῦ κεκλημένος Πλάτ. Συμπ. 174D, κτλ.· κληθέντες πρός τινα, εἰς τὸν οἶκόν τινος, Δημ. 402. 15· ὁ κεκλημένος, ὁ κεκλημένος εἰς Δεῖπνον, «καλεσμένος», Δαμόξ. παρ' Ἀθην. 102D. **3)** ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς Ἡρόδ. 1. 44, Πινδ. Ο. 6. 99, Αἰσχύλ. Πρ. 71· ἰδίως κατὰ τὰς θυσίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 479· μάρτυρας κ. θεοὺς Σοφ. Τρ. 1248:— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοὺς θεοὺς καλούμεθα Αἰσχύλ. Χο. 201, πρβλ. 216, Σοφ. Φιλ. 228· ὡσαύτως, μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 486: — ἀλλὰ ἀράς, ἅς σοι καλοῦμαι, τὰς ὁποίας ἐπικαλοῦμαι ἐναντίον σου, Σοφ. Ο. Κ. 1385:— ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ θεοῦ, μὲ ἐπικαλεῖταί τις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 174. **4)** ὡς δικαστικὸς ὅρος, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, καλεῖν τοὺς ἀμφισβητοῦντας εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 406· 27, κτλ.· ὡσαύτως ἁπλῶς καλεῖν ὁ αὐτ. 407. 5, Ἀριστοφ. Σφ. 851, κτλ.· ἐὰν μὲν καλέσῃ Δημ. 532. 20·— ὡσαύτως, ὁ ἄρχων τὴν δίκην καλεῖ Ἀριστοφ. Σφ. 1441· ἐν τῷ παθ., ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Σοφ. Ἀποσπ. 624· πρὶν τὴν ἐμὴν [δίκην] καλεῖσθαι, πρὶν ἢ εἰσαχθῇ, Ἀριστοφ. Νεφ. 780· καλουμένης τῆς γραφῆς Δημ. 1336. 10:— ἀλλά, **6)** ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καλεῖσθαί τινα, ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον Ἀριστοφ. Νεφ. 1221, Σφ. 1416, Ἐκκλ. 864, πρβλ. Δημ. 640. 23· καλ. τινα ὕβρεως Ἀριστοφ. Ὄρν. 1046· καλ. τινὰ πρὸς τὴν ἀρχὴν Πλάτ. Νόμ. 914C· πρβλ. **κλητήρ**, **κλητεύω**. **II.** καλῶ διά τινος ὀνόματος, ὀνομάζω, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ Ἰλ. Α. 403, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **ἐπίκλησις**, **ἐπώνυμος**)· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν Ε. 306· οὕτω παρ' Ἀττ., ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας Σοφ. Ο. Κ. 486, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 86, κτλ.·— ὄνομα καλεῖν τινα, καλῶ τινα μέ τι ὄνομα, εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον, μὲ τί ὄνομα σὲ ὠνόμαζον ἐκεῖ, Ὀδ. Θ. 550, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 259, Πλάτ. Κρατ. 483Β, κτλ.· (καὶ ἐν τῷ παθ., ὄνομα καλεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 173, Πινδ. Ο. 6. 94)· οὕτως ἄνευ τοῦ **ὄνομα**, τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1232· τοῦτο αὐτὴν κάλεον Καλλ. Ἀποσπ. 429· ὡσαύτως, τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν, ἐδώκαμεν εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα ἱμάτια, Πλάτ. Πολιτ. 279Ε· ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπί τινι καλεῖς; ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 147D, Σοφ. 218C· (καὶ ἐν τῷ Παθ., τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται — κυνὸς ταλαίνης σῆμα = τύμβος σὸς κεκλήσεται σῆμα κυνὸς ταλαίνης, Εὐρ. Ἑκ. 1271). **1)** = **κλέω**, κλείζω, φημίζω, ἐπαινῶ, τὴν σὴν πίστιν καλοῦντες Kaib. ep. 481, 1—Παθ., καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο Ἰλ. Β. 684· ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται Ὀδ. Ο. 433·— ὁ καλούμενος, ὁ φέρων τὸ ὄνομα .., ἐν τῇ Θεράπνῃ καλευμένῃ Ἡρόδ. 6. 61· ὁ κ. θάνατος Πλάτ. Φαίδ. 86D· ἤ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος, «ἤ τινα τοῦ τῆς Λητοῦς παιδός, Ἀπόλλωνος ἀπόγονον κεκλημένον ἢ καὶ υἱὸν αὐτοῦ..., ἢ πατέρος, ἤγουν τοῦ Διὸς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 119· οὕτω, καλεῖσθαί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 140. **2)** ὁ Παθ. πρκμ. **κέκλημαι** σημαίνει ἔχω λάβει ὄνομα, φέρω ὄνομα, καὶ συχνάκις σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ **εἰμί**, ἰδίως (παρὰ ποιηταῖς) ἐπὶ προσώπων μεταβαινόντων εἰς ἔγγαμον βίον, οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, διότι εἶμαι σύζυγός σου, Ἰλ. Δ. 61· φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις Γ. 138· αἲ γάρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, εἴθε τοιοῦτος ἀνὴρ νὰ ἦτο σύζυγός μου, Ὀδ. Ζ. 244· ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν Ἡσ. Θ. 410· σὴ κεκλημένη ἦν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 324· μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην Ἰλ. Β. 260· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 2, 242, Σοφ. Ἠλ. 230, 336, κτλ.· εἴ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 161, κτλ.·— σπανίως κατ' ἐνεστ., αἲ γάρ, ... τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι,.. παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, νὰ εἶχες τὴν θυγατέρα μου καὶ νὰ ἦσο γαμβρός μου, Ὀδ. Η. 313·— πρβλ. **κηρύσσω** II. 3. **3)** ἐνταῦθα δύο ποιητ. συντάξεις πρέπει νὰ σημειωθῶσι: **α)** Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκληται, ὅπου ὑπάρχει ὁ λόφος ὁ καλούμενος λόφος τοῦ Ἀλεισίου, Ἰλ. Λ. 758· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ἔνθ' Ἀρέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισιν, ἔνθα ὑπάρχει ὁ πόρος ὃν οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι πόρον Ἀρέας, Πινδ. Ν. 9. 96, ἴδε Σχολ., πρβλ. **κλέω** (Α), **κικλήσκω** III, **κλῄζω** II. **6)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως ἢ ἀπαρ., μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν ἰσώνυμον ἔμμεν, τὸν ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του, Πινδ. Ο. 9. 96· καλεῖ με, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί, δηλ., καλεῖ με πλαστόν, Σοφ. Ο. Τ. 780· οὕτω, καλοῦμέν γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν, λέγομεν ὅτι ὁ παραδίδων διδάσκει, Πλάτ. Θεαίτ. 198Β· οἱ δὲ τράγοι πίονες ὄντες ἧττον γόνιμοί εἰσιν (ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσι, λέγουσιν ὅτι..) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 18· πρβλ. **ὀνομάζω** II.

κάλη, **κᾱλήτης**, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **κηλ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 639.

κάλη, [ᾱ], ἡ, ὄγκωμα, κύφωμα, ἴδε ἐν λ. **κήλη**.

καλήμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **καλέω**, Ἰλ. Κ. 125.

καλ-ήμερος, **ον**, ἔχων καλὰς ἢ εὐτυχεῖς ἡμέρας, Ἀνθ. Παλ. 9. 508.

κάλημι, Αἰολ. ἀντὶ **καλέω**, (Schmidt ἀντὶ «καλημνεῖ· καλεῖ σαφῶς» Ἡσύχ.), Σαπφὼ 1. 16, ἴδε Schäf εἰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 352.

κᾰλήτωρ, **ορος**, ὁ, (καλέω) ὁ καλῶν, ὁ συγκαλῶν, Λατ. calator, κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, «ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα ἀπὸ τοῦ βοᾶν τὸν ὄχλον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 577·— ἀλλ' ὡς κύριον ὄνομα ἐν Ο. 419.

κᾰλιά, Ἰων. **καλιή**, ἡ, ξυλίνη κατοικία, καλύβη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 372, 501, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 170, Δ. 1095· ἰδίως ἀποθήκη, σιτοβολών, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 299, 305· φωλεὰ πτηνοῦ, Θεόκρ. 29. 12, Ψευδο-Φωκυλ. 79, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 29, κτλ.·— ὡσαύτως, ξύλινος σηκὸς περιέχων ἄγαλμα θεοῦ, ἢ σπήλαιον, Πανὸς .. καλιὴ Ἀνθ. Π. 6. 253.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλιαί· νοσσιαὶ ἐκ ξύλων. καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγαλμάτια εἰδώλων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν (ἢ) οἰκίαν». Πρβλ. **καλιός**. [ῑ παρ' Ἡσ., κλ.· ἀλλὰ ῐ παρὰ Θεοκρ. καὶ Ψευδο-Φωκυλ.].

καλιάς, **άδος**, ἡ, = τῷ προηγ., καλύβη, Ἀνθ. Π. 11. 44, Πλούτ. 2. 418Α: ναΐδιον, Διον. Ἀλ. 3. 70, Πλουτ. Νουμ. 8, κτλ.

καλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καλιά**, Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 5 (Πολυδ. Ι', 161).— Καθ' Ἡσύχ. «καλίδια· ἔντερα. Κύπριοι».

κάλιθος· «οἶνος. Ἀμερίας» Ἡσύχ.

καλίκιοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. **κάλτιος**.

κᾰλινδέομαι, ἀποθ. μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (πλὴν τῆς μετοχ. ἀορ. **καλινδηθεὶς** ἐν Συνεσ. Ἐπιστ. 32), διαφέρον ἀπὸ τοῦ **κυλινδέομαι** μόνον κατ' ἦχον (πρβλ. **ἀλινδέω**)· κυλίομαι, Λατ. volutari, ἐν τῇσι στοιῇσι ἐκαλινδέετο Ἡρόδ.

3. 52· ἀποθνήσκοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ προσβληθέντων, Θουκ. 2. 52· ἐπὶ πτηνῶν, καλ. ἐν τῇ γῇ, καλ. τοῖς πτεροῖς πρὸς τὴν κόνιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 5., 9. 7, 2· ῥεύμασι Πλουτ. Τιμολ. 28·— μεταφ., ἐν θιάσοις καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλ. Δημ. 403. 19· ἐντεῦθεν, συνεχῶς ἀσχολοῦμαι εἴς τι, διέρχομαι τὰς ὥρας ἔν τινι, διατρίβω, Λατ. versari in aliqua re, ἐν τῷ πειρᾶσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5 (ἀλλ. **κυλινδέομαι**)· περὶ τὰ δικαστήρια καλινδεῖσθαι Ἰσοκρ. 295B· καλ. ἐπὶ τοῦ βήματος, Λατ. in foro versari, ὁ αὐτ. 98C (Βεκκῆρος **κυλ-**)· ἐν ἀγοραῖς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 27· καπηλείοις Συνέσ. ἔνθ' ἀνωτ.

κᾰλινδήθρα, ἡ, = **ἀλινδήθρα**, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἐκυλίοντο μετὰ τὴν γύμνασιν (πρβλ. **ἐξαλίω**), Αἰλ. π. Ζ. 3. 2.

κᾰλίνδησις, εως, ἡ, = **κυλίνδησις**, βόλος κύβου, Ἀλκίφρ. 3. 42.

κάλῐνος, η, ον, (κᾶλον) ξύλινος, Λυκόφρ. 1418, Ποιητὴς ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1283 Σχολίοις.

καλίομαι· «καλοῦμαι. Δωριεῖς» Ἡσύχ.

κάλιον· «ξυλάριον. βακτηρίδιον» Ἡσύχ.

κᾰλῑός, ὁ, καλύβη, οἰκίσκος, Ἐπίχ. 21 Ahr. 2) κλωβὸς ὀρνίθων, «οἰκίσκος ὀρνίθειος» Πολυδ. Ι', 160 (Κρατῖνος ἐν «Θράττ.» 4.) 3) δεσμωτήριον, Ἡσύχ.

κᾶλίς = **κηλίς**, Δωρ. ἢ Αἰολ. Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρ. 3. 32. 28. — Καθ' Ἡσύχ. «καλίς· σκέπαρνον» ἀντὶ **σκαλίς**.

κάλιστος ἀντὶ **κάλλιστος** (χάριν τοῦ μέτρου), Σαπφ. 133.

καλιστρέω: μέλλ. **-ήσω**, Ἐπικ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καλέω**, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 67, εἰς Δήμ. 97·— «ἐκαλίστρουν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβόλου, εἰ γνήσιος. Ἰακὸν δέ ἐστι, καὶ τάχ' ἂν εἴη Δεινάρχου· καὶ οὗτος γὰρ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται» Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐκαλίστρουν**.

καλιτέρος ἀντὶ **καλιτέρως** = **καλλιόνως**, Ἐπιγραφ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας Arch. Ztg 1881, σ. 82, ἴδε Κουμαν. Συναγ. Λ. Ἀθησ., καὶ Herwerden L. Gr. ἐν λ.

καλκαίνεται· «φροντίζει· ταράττεται» Ἡσύχ. ἀντὶ **καλχ-**.

καλκοῦν = **χαλκοῦν** Meisterh. ² 79 β.

Καλλᾰβίς, ίδος, ἡ, «τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία ἢ γένος ὀρχήσεως ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κυρτουμένων» Ἡσύχ.· Καλλαβίδας βαίνειν Εὔπολις (ἐν «Κόλαξιν» 17) παρ' Ἀθην. 629F, πρβλ. Φώτ. ἐν λ.· **Καλλαβίδια**, τά, ἡ ἑορτὴ καθ' ἣν αὕτη ἡ ὄρχησις ἐγίνετο, Ἡσύχ.· **καλλαβόομαι**, χορεύω τὸν τοιοῦτον χορόν, παρὰ τῷ αὐτῷ· πρβλ. **καλαμίζω**.

κάλλαιον, τό, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλεκτρυόνος σαρκώδης λόφος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49, 2., 9. 50, 2·— πληθυντ. **κάλλαια**, τά, ὁ σαρκώδης αὐτοῦ πώγων, Λατ. palea, Ἀριστοφ. Ἱππ. 497. 2) τὰ οὐραῖα πτερὰ αὐτοῦ, Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 1278. 50.— Ὁ τύπος **κάλλεα** ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐν Αἰλ. π. Ζ. 11. 26., 15. 1· πληθ. **κάλλεσιν** εὕρηται καὶ νῦν παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 263. (Πιθ. ἐκλήθησαν ταῦτα οὕτως ἕνεκα τῶν εὐκόλως μεταβαλλομένων χρωμάτων αὐτῶν, πρβλ. **κάλαϊς**).

καλλάϊνος, κάλλαϊς, ἴδε **καλάϊνος**.

καλλαίφεις, Αἰολ. ἀντὶ **καταλάπτεις**, ἴδε Neue εἰς Σαπφὼ 67 (15).

καλλᾰρίας, ου, ὁ, ἰχθὺς θαλάσσιος ἐκ τοῦ γένους τῶν ὀνίσκων, κοινῶς «γαδαρόψαρον», Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 316A, Ὀππ. Ἁλ. 1. 105, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 48·— ὡσαύτως, **καλαρίας** ἢ **γαλαρίας**, Ἡσύχ. ἐν λ. **λαζίνης**.

καλλάφθεντος, Αἰολ. = **καταληφθέντος**, Ἐπιγρ. 119A, 20 Hoffm.

καλλείπω, Ἐπικ. ἀντὶ **καταλείπω**, Ὁμ. Ἰλ. Κ. 238, κτλ.

καλλι-, πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, ἐν αἷς ἡ ἔννοια τοῦ ὡραίου προστίθεται εἰς τὴν κυρίαν ἢ ἁπλῆν ἔννοιαν τοῦ πράγματος, πρβλ. **ὑψι-**· τὸ **καλο-** εἶναι μεταγεν. καὶ ἧττον σύνηθες. 2) τὸ **καλλι-** εἶναι ἐνίοτε ὡς ἁπλοῦν ἐπίθ. μετὰ τοῦ οὐσιαστ., ὡς καλλίπαις = καλὴ παῖς· (ἴδε **καλλίπαις** II.)· πρβλ. **κακός** ἐν τέλ.

καλλιάζω, ῥῆμα ἀπαντῶν ἐν Κυζικηναῖς Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 3662-4), ἔνθα φαίνεται ὅτι σημαίνει τὰ καθήκοντα ἢ τὴν ὑπηρεσίαν ἱερῶν τινων λειτουργῶν, ὧν ἀρχηγὸς ἦν ὁ **καλλιαρχῶν**, αὐτόθι 3661-2. Ὁ Böckh (σ. 921) σχετίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ **κάλλιον**, τό, ὄνομα δικαστηρίου τινὸς ἐν Ἀθήναις καὶ ὡσαύτως = **τέμενος**, Α. Β. 1. 269, 270, 309, Ἡσύχ.

καλλίας, ου, ὁ,— **πίθηκος**, ἡμερωμένος, οἵους διετήρουν κοινῶς ἐν Ἀθήναις, Δείναρχ. παρὰ Σουίδ., πρβλ. Πινδ. Π. 2. 132· — (Εὐφημισμός, ἴδε Γαλην. 18. 2, 236 καὶ 611)·— παρὰ Λάκωσι, καθ' Ἡσύχ. «καλλίαρ· πίθηκος».

καλλιάς, άδος, ἡ, συνώνυμον τῷ φυτῷ **στρύχνος**, Physalis Alkekengi, Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 72.

καλλι-αστράγαλος, ον, ἔχων καλούς, κομψοὺς ἀστραγάλους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 33.

καλλιβάντες· «ὅμοια σμιλίοις καὶ ψαλίσιν, ἐν αἷς τὰς ὀφρῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες» Ἡσύχ.

καλλίβλαστος καὶ **καλλιβλάστητος, ον**, καλῶς βλαστάνων, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 5, στ. 185., 87B.

καλλιβλέφᾰρος, ον, ἔχων καλά, ὡραῖα βλέφαρα, ὡραίους ὀφθαλμούς, Εὐρ. Ἴων 189. II. ὡς οὐσιαστ., **καλλιβλέφαρον** (δηλ. φάρμακον), τό, βαφὴ τῶν βλεφάρων καὶ βλεφαρίδων, Διοσκ. 1. 86, Γαλην., τ. 13, σ. 260, Πλίν.

καλλιβόας, ου, ὁ, καλῶς, ἡδέως ἠχῶν, αὐλὸς Σιμωνίδ. 56, Σοφ. Τρ. 640, Ἀριστοφ. Ὄρν. 682.

καλλί-βολος, ον, βόλου ὄνομα ἐν τῇ κυβείᾳ, καλός, ἐπιτυχὴς βόλος, ἐπιτυχὲς ῥίψιμον τοῦ κύβου, Πολυδ. Ζ', 204.

καλλίβοτος, ον, ἔχων καλὰς βοσκάς, Νόνν. Δ. 36. 59.

καλλίβοτρυς, υ, μὲ ὡραῖα, πυκνά, «φουντωτὰ» ἄνθη, ἢ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς ἀνθέων ἐκ μιᾶς ῥίζης, ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος Σοφ. Ο. Κ. 682.

καλλίβωλος, ον, ἔχων καλοὺς βόλους, εὔφορον γῆν, ἄστυ Εὐρ. Ὀρ. 1382.

καλλιγάληνος [ᾰ], **ον**, ὡραῖος ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτοῦ, πρόσωπα καλ. Εὐρ. Τρ. 831.

καλλίγᾰμος, ον, εὐτυχὴς ἐν τῷ γάμῳ, καλλιγάμοις λέκτροις Ἀνθ. Π. 9. 765.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητὴς π. Βοταν. II. ἐνεργ., ἔχων ὡραῖα τέκνα, Κόριννα 23, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἑκάτ. 1.

καλλιγένεια, ἡ, ἡ τεκοῦσα ὡραῖον τέκνον, ὡς κύρ. ὄνομα: «Καλλιγένειαν οὐ τὴν γῆν, ἀλλὰ τὴν Δήμητραν· οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἔφη τὴν γῆν καλλιγένειαν. οἱ μὲν τροφὸν αὐτῆς· οἱ δὲ ἱέρειαν· οἱ δὲ ἀκόλουθον» (Ἡσύχ.)·— «Καλλιγένειαν: Ἀπολλόδωρος μὲν γῆν· οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ κωμικὸς τροφὸν» Φώτ.— εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν, τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ κτλ.; «δαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 299· μὰ τὴν Καλλιγένειαν Ἀλκίφρ. 2. 4, 1, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5432· ἴδε Fritzch. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπολλοδ. Ἀποσπ. σ. 1057 Heyne·— ἡ παρ' Ἀλκίφρ. 3. 39 φράσις τὰ Καλλιγένεια θύουσιν εἶναι ἁπλῶς ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Berger.

καλλιγέφῡρος, ον, ἔχων καλὰς γεφύρας, Εὐρ. Ῥῆσ. 349.

καλλίγλουτος, ον, = **καλλίπυγος**, Νίκανδρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 33.

καλλίγλωττος, ον, εὔγλωττος, Μανασσ. Χρον. 3823. κ. ἀλλ.

καλλίγομφος, ον, ἔχων καλοὺς γόμφους ἢ ἥλους, Θεόδ. Πρόδρ. Τετράστ. 156, 2, ἔκδ. Souvign.

καλλίγονος, ον, ἐκ καλοῦ γένους, Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 110D· τέκνων καλλιγόνους στάχυας Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 266.

καλλιγραμμία, ας, ἡ, καλὴ γραμμή, Θ. Λάσκ. Cod. Par. 3048, fol. 51 r°.

καλλιγρᾰφέω, γράφω ὡραῖα, μὲ καλὸν γράψιμον, Βασίλ. τ. 2. σ. 1116. 2) ἐπὶ ὕφους, γράφω γλαφυρῶς, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 1, 7· οὕτω παθ. πρκμ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Λογγῖνος 33. 5, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Διογ. Λ. 7. 18.— Φρύν. ἐν σ. 122 (203 ἔκδ. Rutherford): «καλλιγραφεῖν, διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι (δηλ. οἱ Ἀττικοί): εἰς κάλλος γράφειν». II. ζωγραφῶ, «φυκιασιδώνω», τὸ πρόσωπον περιχρίει, ἐπεντρίβει, καλλιγραφεῖ, φύκει πυρσαίνει, κτλ. Πολυδ. Ε', 102.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 281-284.

καλλιγράφημα, ατος, τό, καλὸν γράψιμον, Θ. Λάσκ. Cod. Par. 3048, fol. 55 r°.

καλλιγρᾰφία, ἡ, ὡραῖον γράψιμον, καὶ καλὸν ὕφος, πρβλ. Πλούτ. 2. 397C πρὸς 145F, καὶ ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 3088.

καλλιγρᾰφικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς καλλιγραφίαν, ἐργαλεῖον Σουίδ. ἐν λ. **κανονές**. 2) ἐπὶ ὕφους, γλαφυρός, Εὐστ. Πονημάτ. 825. 85.

καλλιγράφος [ᾰ], **ον**, ὁ γράφων μὲ καλὸν γράψιμον· ὡς οὐσιαστ., καλὸς ἀντιγραφεὺς βιβλίων, «ἄνδρα τινὰ τῶν εἰς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνθέσει φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη» Θεοφύλ. Σιμοκ. 215C, Ἡρωδιαν. σ. 477, ἔκδ. Piers., κλ.

καλλιγύναιξ [ῠ], ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίας γυναῖκας, ποιητ. λέξ., ἐν χρήσει μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 659)· ὁ Ὅμ. ἔχει Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Ἀχαιΐδα κ., Σπάρτην κ. ἐν Ἰλ. Β. 683., Γ. 75, Ὀδ. Ν. 412· ἡ Σαπφὼ ἐν 135 ἔχει τὴν γενικὴν καὶ ὁ Πίνδ. ἐν Π. 9. 131 τὴν δοτ.— Πρβλ. **ἀγύναιξ**.

καλλίδενδρος, ον, ἔχων ὡραῖα δένδρα, Πολύβ. 5. 19, 2, ἐν τῷ Ὑπερθ.: — **καλλιδενδρία**, ἡ, δάσος ἐκ καλῶν δένδρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8735. 11.

καλλιδίνης [ῑ], **ου, ὁ**, ὡραίας δίνας ἔχων, Πηνειὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 368.

καλλίδιφρος, ον, ἔχων ὡραῖον δίφρον, ἅρμα, Ἀθηναία Εὐρ. Ἑκ. 467.

καλλιδόναξ, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίους δόνακας, καλάμους, Εὐρώτας Εὐρ. Ἑλ. 493.

καλλίδωρος, ον, ὡραῖος ὡς δῶρον, μέλη Ποιητὴς Ὠδ. εἰς Θεόδωρ. 16 Wernsd.

καλλιέθειρος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίαν κόμην, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 7· ἀνώμ. θηλ. **καλλιέθειρα**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 2.

καλλιέλαιος, ἡ, ἡ ἥμερος ἐλαία, ἀντίθετον τῷ **ἀγριέλαιος**, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 6, 4, Καιν. Διαθ.·—ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., ὁ παράγων καλὸν ἔλαιον, καὶ γενήσεται ἡ ἐλαία πολυφόρος καὶ καλλιέλαιος Γεωπ. 9. 8., 9. 10, 6.

καλλιέπεια, ἡ, καλλιλογία, Ἀθαν. II. 952C, Γρηγ. Νύσ. τ. 2. σ. 384D, Εὐστ. Πονημάτ. 318, 80. — Καθ' Ἡσύχ. «καλλιέπεια· καλλιλεξία».

καλλιεπέομαι, μετὰ κεκαλλιεπημένων φράσεων περιαυτολογῶ ἢ μεγαλορρημονῶ, κ. ὡς .. εἰκότως ἄρχομεν Θουκ. 6. 83· εἰ δοῦλος καλλιεποῖτο, μεταχειρίζετο γλαφυράν, κεκαλλιεπημένην φράσιν, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 3· ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται, μεταχειρίζονται μετὰ καλλιεπείας ὅπως ἀποδείξωσί τι, Πλάτ. Ἵππαρχ. 225C.— Παθ., λόγοι κεκαλλιεπημένοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 17B, πρβλ. Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. ἐν τῷ προλόγῳ.

καλλιεπής, ές, γλαφυρῶς ὁμιλῶν ἢ γράφων, εὐφραδής, εὐρήμων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 49 (ἐπὶ τοῦ Ἀγάθωνος), 60, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 18, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔρημον**.

καλλιεργέω, ἀπεργάζομαί τι καλῶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802, καὶ τὴν μίαν τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἁρμονίαν καλλιεργοῦσα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀρεοπαγ.·— **καλλιέργημα**, τό, καὶ **καλλιεργία**, ἡ, ὡραία ἐργασία, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 31, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 398.

καλλίεργος, ον, καλῶς εἰργασμένος, Πλάτ. παρὰ Φίλωνι 2. 490, 610.

καλλῐερέω, Ἰων. **καλλιρέω** (Δινδ. περὶ Διαλ. Ἡροδ. XXXVII)· πρκμ. **κεκαλλιέρηκα**, ἴδε Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12· (ἱερόν). Ἔχω εὐνοϊκὰ σημεῖα ἔν τινι θυσίᾳ, λαμβάνω καλοὺς οἰωνοὺς ἐπί τινι ἐπιχειρήσει, Λατιν. litare, perlitare, ἐπὶ προσώπου, κἂν καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 4, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 6. 82, Ἰσοκρ. 308A, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 22, κτλ.· παρ' Ἡροδ. 7. 113, ἐς τὸν (δηλ. ποταμὸν) .. ἐκαλλιρέοντο σφάζοντες ἵππους,— τὸ ἐς τὸν συναπτέον τῷ σφάζοντες. 2) μετ' αἰτ., θυσιάζω μετὰ καλῶν οἰωνῶν, ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνὸν Θεόκρ. 5. 148· καλλιερεῖν βοῦν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 21 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Saupp. κοινῶς: καὶ ἄλλ' ἱερεῖα)· ἑαυτὸν Πλουτ. Ἀλέξ. 69· ἀπολ., κ. τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἵππαρχ. 3, 1, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 791A·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Πλ. 1181.— Παθ., ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 1. 8. **II**. ἐπὶ αὐτῆς τῆς θυσίας, παρέχω καλοὺς οἰωνούς, εἶμαι εὐοίωνος, καλλιρησάντων τῶν ἱρῶν (οὕτως ὁ Λίβιος, litato, perlitato) Ἡρόδ. 9. 19· καλλιρῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο [τὰ ἱρά], αἱ θυσίαι δὲν παρεῖχον καλοὺς οἰωνούς, ἦσαν ἐπιμόνως δυσοίωνοι, ὁ αὐτ. 7. 134· ὥς σφι ἐκαλλιέρεε [τὰ ἱρά], τὸ πρόσω ἐπορεύοντο ὁ αὐτ. 9. 19· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐκαλλιέρεε [τοῖσι Πέρσῃσι] ὥστε μάχεσθαι αὐτόθι 38· οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν ὁ αὐτ. 6. 76· κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τοῦτο ἔχει ἐν 9. 39, καλὰ ἐγίνετο τὰ ἱρά· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 17.— Καθ' Ἡσύχ.: καλλιερεῖν· θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν (καλῶς τοῖς ἱεροῖς χρήσασθαι)».— Κατὰ Σουΐδ. «Ἕλληνες δὲ τότε καλλιερεῖν νομίζουσιν ὅταν δαίμονί τινι θύσαντες αἰσίων ἐπιτύχωσι σημείων ἐν τῷ ἥπατι τοῦ ἱερείου».

καλλιέρημα, τό, εὐοίωνος θυσία, «θυσία εὐπρόσδεκτος» Ἡσύχ.·— προσέτι **καλλιέρησις, εως**, ἡ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 55.

καλλιζῠγής, ές, καλῶς ἐζευγμένος, Εὐρ. Ἀνδρ. 278.

καλλίζωνος, ὁ, ἡ, ὁ καλὴν φορῶν ζώνην, γυναῖκες Ἰλ. Η. 139, Ω. 698, Ὀδ. Ψ. 147· κ. Ἥρα Βακχυλ. V. 87.

καλλίης = καλλίας, πίθηκος, ὄκως τις καλλίης κάτω κύπτων Ἡρώνδ. III. 41.

καλλιθέμεθλος, ον, ἔχων καλὰ θεμέλια, Μουσαῖος 71.

καλλίθριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τρίχας ἢ ὡραίαν χαίτην, καλλίτριχας ἵππους Ἰλ. Ε. 323, Ὀδ. Γ. 475, κτλ.· ἐπὶ προβάτων, ἔχων ὡραῖον ἔριον, καλλίτριχα μῆλα νομεύων Ὀδ. I. 336; πρβλ. 469.

καλλιθῠτέω, = καλλιερέω, καλλιθυτῶν κάπρον ὀρεινόμον Ἀνθ. Π. 6. 240.

καλλίθῠτος, ον, ὁ εὐοιώνως θυσιασθείς, αἶγες Ἑλλ. Ἐπιγρ. 872.

καλλικαρπέω, φέρω καλὸν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 2, Γεωπον. 3. 3, 6.

καλλικαρπία, ἡ, ὡραιότης καρποῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4, 1.

καλλίκαρπος, ον, ἔχων ὡραῖον καρπόν, πλούσιος εἰς ὡραίους καρπούς, ἀγλαόκαρπος, τῆς καλλικάρπου Σικελίας Αἰσχύλ. Πρ. 369, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 464· Συγκρ. **-ότερος** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 1· Ὑπερθ. **-ότατος** τόπος Πολύβ. 5. 19, 2. 2) ἐπὶ δένδρων, μῆλαξ Εὐρ. Βάκχ. 108, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10.

καλλικέλᾰδος, ον, καλῶς, ὡραῖα ἠχῶν, «εὔφωνος» Σουΐδ.

καλλικέρα, ας, ἡ, ἔχουσα καλὰ κέρατα, θηλ. τοῦ ἑπομ., καλλικέραν δάμαλιν Βακχυλ. 18, 24 (ἔκδ. Blass), πρβλ. **ὑψικέραν** αὐτόθι 15. 22.

καλλίκερως, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ κέρατα, Ἀνθ. Π. 7. 744., 9. 603. **II**. = **αἰγόκερως**, Γαλην. τ. 13. 355.

καλλίκλᾰδος, ον, καλοὺς ἔχων κλάδους, Κ. Μανασσ. Χρον. 106, 129.

καλλίκοκκος, ον, ἔχων ὡραίους κόκκους, ῥόα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 2.

Καλλικολώνη, ἡ, (ὡραῖος λόφος), τόπος πλησίον τῆς Τροίας ἐπὶ τοῦ Σιμόεντος, Ἰλ. Υ. 53, 151·— ὡς ἐπίθ., **καλλικόλωνος** λόφος Δημήτρ. Σκήψιος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Υ. 53.

καλλικόμας, ὁ, καλλίτριχος, καλλικόμαν πλόκαμον Εὐρ. I. A. 1080.

καλλίκομος, ον, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίαν κόμην, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ I. 449, Ὀδ. Ο. 58, Πινδ. Π. 9. 184· Ὧραι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 75, πρβλ. Θ. 915· Χάριτες Ἀριστοφ. Εἰρ. 798:— ἐπὶ δένδρων, ἔχων ὡραῖα φύλλα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 88.

καλλικοτταβέω, = καλῶς κοτταβίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 482.

καλλίκρεας, γεν. **κρέως**, τό, = **πάγκρεας**, καλλίκρεας, ὅπερ ἔνιοι πάγκρεας ὀνομάζουσι Γαλην. τ. 2. 781, Θεοφ. Πρωτοσπ. σ 8, πρβλ. **μεσεντέριον**.

καλλικρήδεμνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν κρήδεμνον, ὡραῖον κάλυμμα κεφαλῆς, ἄλοχος Ὀδ. Δ. 623.

καλλίκρηνος, Δωρ. **-κρᾶνος, ον**, ἔχων καλὴν κρήνην, Πινδ. Ἀποσπ. 211.

καλλίκρουνος, ον, = τῷ προηγ., καλλίκρουνος Δίρκη Νικήτ. Χρον. 3. 1.

καλλίκτιτος, ον, καλῶς ᾠκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νόνν. Δ. 26. 85.

καλλιλαμπέτης, ου, ὁ, ὁ καλῶς λάμπων, Ἥλιος Ἀνακρ. 25.

καλλιλεκτέω, ὁμιλῶ κομψῶς, γλαφυρῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 55, Διογ. Λ. 5. 66.

καλλιλεξία, ἡ, καλλιέπεια, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. 306, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 383, Ἡσύχ. ἐν λ. **καλλιέπεια**.

καλλιλογέω, λέγω, ἐκφράζω τι γλαφυρῶς, μὲ κομψὰς φράσεις, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3 (ἐν τῷ Παθ.)·— μεταχειρίζομαι φράσεις ὡραίας πρὸς κάλυψιν κακοῦ πράγματος, καλλιλογεῖτε καὶ εἰρωνεύεσθε. ὦ Μινύκιε, ὄνομα καλὸν ἔργῳ περιθέντες ἀνοσίῳ ὁ αὐτ. 8. 32.— Μέσ., Λουκ. Τόξ. 35.

καλλιλογία, γλαφυρότης ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16.

καλλιμάρτυς, υρος, ὁ, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαρτυρήσας, Μωκίου τοῦ καλλιμάρτυρος Νικήτ. Χρον. σ. 379C, κλ., Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 186.

καλλίμασθος, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα καλοὺς μαστούς, Ἰω. Μαλάλ. 101, 17.— **καλλίμαστος**, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 506.

καλλίμᾰχος, ον, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαχόμενος, Λιβάν. 1. 616.

καλλίμηρος, ον, ἔχων καλοὺς μηρούς, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 992.

καλλίμορφος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, δέμας Εὐρ. Ἀνδρ. 1155· χορὸς τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 925· ὁ καλὸς τὴν μορφήν, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1. 5.

κάλλῐμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καλός**, δῶρα Ὀδ. Δ. 130, Θ. 439· οὖρος Λ. 640· χρόα, ὄπα κάλλιμον Λ. 529, Μ. 192.

καλλίνᾰος, ον, ὁ καλῶς ῥέων, καλλίρροος, Κηφισὸς Εὐρ. Μήδ. 835, πρβλ. Ἄλκ. 589.

καλλίνῑκος, ον, (νίκη), ἐνδόξως νικήσας, ἐνδόξως θριαμβεύων, Ἀρχίλ. 106, κτλ.· κῦδος καλ., ἡ δόξα λαμπρᾶς νίκης, Πινδ. I. 1. 13, πρβλ. 5 (4). 68· καλλίνικος ἅρμασι ὁ αὐτ. Π. 1. 60· μετὰ γεν., τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, Εὐρ. Μήδ. 765, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 151C· — ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀρχίλ. ἔνθ' ἀνωτέρω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2385· τοῦ Ἀπόλλωνος, Müller Archäol. d. Kunst § 361· Σελεύκου τοῦ Β', Πολύβ. 2. 71, 4, Στράβ. 750, κτλ.· ἐπὶ ἄλλων βασιλέων, Mionnet 4, σ. 456· περὶ τῶν χριστιανικῶν μαρτύρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8625, κ. ἀλλ. **II**. κοσμῶν ἢ ἐξυψῶν τὴν νίκην, μέλος, ὕμνος Πινδ. Π. 5. 143, Ν. 4. 26· ᾠδή, μοῦσα Εὐρ. ἐν Ἠλ. 865, ἐν Φοιν. 1728· στέφανος ὁ αὐτ. ἐν I. T. 12· — τὸ καλλίνικον, ἡ δόξα τῆς νίκης, Πινδ. Ν. 3. 31· οὕτω, καλλίνικος (ἐξυπακ. ὕμνος) ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 3· καλλίνικον ᾄσεται Εὐρ. Μήδ. 45· τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 180· ὡσαύτως, τὰν Ἡρακλέους καλ. [ᾠδὴν] ἀείδω αὐτόθι 681· πρβλ. **τήνελλα**. **II**. τὸ καλλίνικον, μέλος τι πρὸς αὐλόν, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλίνικος· ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. ἢ νικητής».

καλλιοινία, ἡ, καλὴ ποιότης οἴνου, Γεωπ. 6. 3, πρβλ. 5. 2. 19.

κάλλιον, οὐδέτ. τοῦ **καλλίων**, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **καλὸς** Γ.

Καλλιόπη, ἡ, (ἐκ τοῦ ὄψ, ἡ καλὴν ἔχουσα φωνὴν) ἡ πρώτη τῶν Μουσῶν κατὰ Ἀπολλόδωρον, πρώτην Καλλιόπην, εἶτα Κλειὼ

κτλ. Ἀπολλόδ. 1, 3, 2· ἡ Ἐπικὴ Μοῦσα, ἡ ἐξέχουσα πασῶν τῶν ἄλλων Μουσῶν, Καλλιόπη θ'· ἣ δὴ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων Ἡσ. Θεογ. 79, Ὁμ. Ὕμν. 31. 2·— Καλλιόπεια, Ἀγαθ. Προοίμ. Ἀνθ. 107·— ὡς ἐπίθ., κούρα καλλιόπα, ἐπὶ τῆς Ἠχοῦς, Θεόκρ. Fist. 19.

καλλ-ίουλος, ὁ, ὡς τὸ **οὖλος** καὶ **ἴουλος**, ὕμνος εἰς τὴν Δήμητρα, Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 618E.

καλλιόω, κάμνω τι ἔτι ὡραιότερον·— Παθ., τί ἐκαλλιώθησαν μαστοί σου; Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμ. Δ', 10).

καλλίπαις, παιδος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραῖα τέκνα, εἰ μή σε Λητὼ καλλίπαις ἐγείνατο Τραγ. παρὰ Γαλην. 11. 483· καλ. πότμος Αἰσχύλ. Ἀγ. 762· καλ. στέφανος = στέφανος τῶν παίδων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 839· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Φαῖδρ. 261A, Ἀριστ. παρὰ Αἰλ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 1. 14, Ἀριστείδ. 1. 235. **II**. ὡραῖον τέκνον, Εὐρ. Ὀρ. 964· πρβλ. **καλλι-**, II.

καλλιπάρηος, ον, ἔχων ὡραίας παρειάς, Χρυσηΐδα καλλιπάρηον Ἰλ. Α. 143· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρηος Ὀδ. Ο. 123· Λητοῖ .. καλλιπαρήῳ Ἰλ. Ω. 607· ὅτ' ἄγετο καλλιπάραον [ἢ καλλίπαχυν] κόραν Βακχυλ. XIX. 4 Blass. κτλ.·— **καλλιπάρειος** παρὰ Πολυδ. Β', 87.

καλλιπάρθενος, ον, ἔχων ὡραίας παρθένους, δηλ. νύμφας, Νείλου .. καλ. ῥοαὶ Εὐρ. Ἑλ. 1· δέρη καλ., λαιμὸς καλῆς παρθένου, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1574. **II**. παρὰ μεταγεν., = καλὴ παρθένος, Λοβέκ. εἰς Φρύν. σ. 600.

κάλλῐπε, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κατέλιπε**, ἀπαρ. **καλλιπέειν**, ἴδε **καταλείπω**.

καλλιπέδῑλος, ὁ, ἡ, ἔχων, φορῶν καλὰ πέδιλα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 57.

καλλίπεπλος, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν καλοὺς πέπλους, φορῶν καλὰ ἐνδύματα, ἐπὶ γυναικῶν, Πινδ. Π. 3. 43, Εὐρ. Τρῳ. 339.

καλλιπέταλον, τό, τὸ ὡραῖα ἔχων πέταλα ἢ φύλλα φυτόν, τὸ **πεντάφυλλον**, Διοσκ. 4. 42 (ἐκ τῶν νόθων).

καλλιπέτηλος, ον, εὐπέταλος, Ἀνθ. II. 9. 64., 10. 16.

καλλίπηχυς, υ, γεν. **εως**, ἔχων ὡραῖον πῆχυν, καλ. βραχίων Εὐρ. Τρῳ. 1194· ἔχων ὡραίους βραχίονας, παρθένον καλλίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον Ἀλκίφρων 3. 67.

καλλιπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίους πλοκάμους, Δημήτηρ Ἰλ. Ξ. 326· Θέτι καλλιπλοκάμῳ Σ. 407· Ἑλένα Πινδ. Ο. 3. 2· Πιερίδες Εὐρ. Ι. Δ. 1040· χρυσέαν ἄρνα καλλ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 705.

καλλίπλουτος, ον, ἔχων καλόν, πολὺν πλοῦτον, πόλις Πινδ. Ο. 13. 159.

καλλίπνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν**, καλὴν πνοὴν ἐκπέμπων, καλῶς ἠχῶν, αὐλὸς Τελέστης παρ' Ἀθην. 617B·— ὡσαύτως ἐπὶ ὀσμῆς, ἡδύπνους, εὐώδης, «κρίνα· ἄνθη καλλίπνοα» Ἡσύχ.

καλλίπολις, εως, ἡ, ὡραία πόλις, Πλάτ. Πολ. 527C· συχν. ὡς κύριον ὄνομα, Ἡρόδ. 7. 154, κτλ.

κάλλῐπον, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέλιπον**, ἴδε **καταλείπω**.

καλλίπονος, ον, καλῶς, κομψῶς εἰργασμένος, Παύλου Σιλ. Ἐκφρ. 138.

καλλιπότᾰμος, ον, ἐκ καλῶν ποταμῶν, καλλιπόταμος ὕδατος νοτὶς Εὐρ. Φοίν. 645.

κάλλ-ιππος, ον, ἔχων ὡραίους ἵππους, Νικηφ. Βλεμμ. Γεωγρ. Πονημάτ. σ. 4·— καλὸς ἱππεύς, Ἐκκλ.

καλλιπρεπής, ές, κάλλει διαπρέπων, εὐπρεπής, ὡραῖος, Εὐσέβ. II. 1328B.

καλλιπρόβατος, ον, ἔχων καλὰ πρόβατα, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔρηνος**.

καλλιπρόεδρος, ὁ, καλὸς πρόεδρος, καλλιπρόεδρε, καλέ μου πρόεδρε, Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σάθ., τ. Ε', σ. 468.

καλλιπρόσωπος, ον, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 564E.

καλλίπρῳρος, ον, (πρῷρα) ἔχων ὡραίαν πρῷραν, ἐπὶ πλοίων, τὸ καλλίπρῳρον Ἀργοῦς σκάφος Εὐρ. Μήδ. 1335:— μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, ὡραῖος, Αἰσχύλ. Θήβ. 533. στόμα καλλ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 235.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλλίπρῳρον· εὐπρόσωπον».

καλλίπῡγος, ον, ὁ, ἡ, = καλὴν τὴν πυγὴν ἔχων, Κερκιδᾶς παρ' Ἀθην. 554D· ὄνομα περιφήμου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἤδη ἐν Νεαπόλει εὑρισκομένου, Müller Archäol. d. Kunst § 377. 2.

καλλίπῡλος, ον, ἔχων ὡραίας πύλας, Θήβη Ἀνθ. II. παράρτ. 16.

καλλίπυργος, ον, ἔχων ὡραίους πύργους, ἄστυ Εὐρ. Βάκχ. 1202· τὰ καλλ. πεδία, περὶ τῶν Θηβῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 618· καλλ. σοφία, ὑψηλή, ἔξοχος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1024.

καλλιπύργωτος, ον, = τῷ προηγ., πόλις Εὐρ. Βάκχ. 19.

καλλίπωλος, ον, ἔχων ὡραίους πώλους, Πινδ. Ο. 14. 2.

καλλιρέεθρος, ον, ἔχων ὡραῖα ῥεῖθρα, κρήνη Ὀδ. Κ. 107· Ἴστρος Ἡσ. Θ. 339· Δίρκα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 784.

καλλιρέω, ἴδε **καλλιερέω**.

καλλιρόας, ὁ, = **καλλίρρους**, Ἀλφεὸν παρὰ καλλιρόαν Βακχυλ. X, 26· Λοῦσον ποτὶ καλλιρόαν αὐτόθι 96.

καλλίροος, ον, ποιητ. ἀντὶ **καλλίρροος**, ὃ ἴδε.

καλλίρραβδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ῥάβδον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀκαλαυρόπις**· (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Schmidt φέρεται **καλλίραβδος** ἀντὶ **καλλίρραβδος**).

καλλίρρειθρος, ον, ἔχων καλὰ ῥεῖθρα, ῥέων τῷ λόγῳ κατὰ πηγάδα καλλίρρειθρον Ν. Χων. σ. 148. 16, ἔκδ. Β.

καλλιρρημονέω, ὁμιλῶ μετὰ καλλιρρημοσύνης, Εὐστάθ. 829. 51, κτλ.

καλλιρρημοσύνη, ἡ, γλαφυρότης γλώσσης, καλλιέπεια, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 23, Λουκ. ἐν Δὶς Τραγ. 27. **II**. γλῶσσα ἀλαζονική, μεγαλορρημοσύνη, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 21. 2.

καλλιρρήμων, ον, ἐπὶ λέξεων, καθαρὰ καὶ καλλιρρήμων λέξις, καλὴ καὶ γλαφυρὰ ἐν τῇ ἐκφράσει, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 3 καὶ 16, (τ. 5, σ. 12 καὶ 101, 12) ἔκδ. Reisk.

καλλίρροος, ον, ποιητ. ὡσαύτως **καλλίροος** (ἴδε κατωτ.)·— καλῶς ῥέων, ὕδωρ, κρουνὸς Ἰλ. Β. 752, Ω. 147· ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ὀδ. Ε. 441· κρήνην .. καλλίροον Ρ. 206· πηγὴ Αἰσχύλ. Πέρσ. 201:— μεταφ., ἐπὶ τῆς φωνῆς, καλλιρρόοισι πνοαῖς Πινδ. Ο. 6. 143.— Θηλ. **Καλλιρόη**, μία τῶν Ὠκεανίδων, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 419, Ἡσ. 288, κτλ.·— ἀλλὰ **Καλλιρρόη**, ὡσαύτως, περίφημος κρήνη ἐν Ἀθήναις, παρὰ μεταγενεστέροις **Ἐννεάκρουνος** (ἀλλ' ἤδη πάλιν **Καλλιρρόη**), Θουκ. 2. 15, Πλάτ. Ἀξίοχ. ἐν ἀρχ.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλιρόη (δι' ἑνὸς ρ)· κρήνη ἐν Ἀθήναις».

καλλιστάδιος, ον, ὁ ἔχων ὡραῖον στάδιον, Εὐρ. Ι. Τ. 437.

καλλιστάφῠλος, ον, ἔχων ὡραίας σταφυλάς, Ἡσύχ. ἐν λέξ **ἐριστάφυλον**.

καλλίστᾰχῠς, ῠ, ἔχων, παράγων καλοὺς στάχυς, καλλίσταχυ γαῖα Χρησμ. Σιβυλλ. 11 (9). 118. 177, 241.

καλλιστεῖον, τό, (καλλιστεύω) βραβεῖον καλλονῆς, Εὐρ. Ι. Τ. 23, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 1· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 130· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, = **ἀριστεῖα**, βραβεῖον ἀνδρείας ἢ γενναιότητος, Σοφ. Αἴ. 435.

καλλίστερνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραῖον στῆθος. Νόνν. Δ. 5. 553.

καλλίστευμα, τό, ὑπέροχον κάλλος, Εὐρ. Ὀρ. 1639. **II**. τὸ ἐκλεκτότατον κάλλος, περὶ τῶν Φοινισσῶν αἵτινες ἦσαν ἐκ τῶν κάλλει προεχουσῶν παρθένων, Εὐρ. Φοίν. 215· τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων Λυκόφρ. 1011.

καλλιστεύω, (κάλλιστος) εἶμαι ὁ κάλλιστος, ὁ ὡραιότατος, Ἡρόδ. 1, 196., 4. 72, 163, 180., 6. 32, Εὐρ. Τρῳ. 227· μετὰ γεν., καλλιστεύσει πασέων τῶν γυναικῶν Ἡρόδ. 6. 61, πρβλ. 7. 180·— ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ, δῶρ' ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισι Εὐρ. Μήδ. 947, πρβλ. Βάκχ. 407, Ἱππ. 1009.

καλλιστέφανος, ον, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ καλῶς ἐστεμμένη, ἡ φοροῦσα καλὸν στέφανον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 252, 296· ἐπὶ τῆς Ἥρας, Τυρταῖος 1· εὐφροσύνη Εὐρ. Βάκχ. 376. **II**. καλλ. ἐλαία., ἡ ἀγρία ἐλαία ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐξ ἧς ἐλαμβάνοντο οἱ στέφανοι τῶν νικητῶν, Ἀριστ. π. Θαυμαστ. 51. 1, Παυσ. 5. 15, 3.

καλλιστό-κροτος, ον, κροτῶν, ἠχῶν κατὰ κάλλιστον τρόπον, Νικήτ. Εὐγ. 2. 320.

κάλλιστος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ **καλός**· ἴδε **καλὸς** Β.

καλλιστρούθια, τά, ὄνομα εἴδους σύκου, Ἀθήν. 75E.

Καλλιστώ, οῦς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος, Εὐρ. Ἑλ. 375 (ἐν τῇ κλητ. **Καλλιστοῖ**), μεταβληθεῖσα εἰς ἄρκτον, Παυσ. 1. 25, 1, κτλ.· καὶ σχετιζομένη πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἄρκτου, Ἡσ. παρ' Ὑγίνῳ ἐν Ποιητ. Ἀστρ. 2. 1, Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 138, κτλ.· εὕρηται ἀείποτε ἐν σχέσει μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὁ τάφος αὐτῆς ἦτο παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Καλλίστης, Παυσ. 8. 35, 8· πρβλ. **καλὸς** Ι. 2, καὶ ἴδε Müller Proleg. Mythol. σ. 75· ὁ Αἰσχύλ. ἔγραψε δρᾶμα καλούμενον **Καλλιστώ**.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλιστώ· γυναικεία θεὸς ἐρωτική, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω».

καλλισύνθετος, ον, καλῶς συντεθειμένος, Θ. Στουδ. σ. 615.

καλλίσφῠρος, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρά, καλλισφύρου ἕνεκα νύμφης Ἰλ. Ι. 560 (556), πρβλ. Ξ. 319, Ὀδ. Ε. 333· Νίκη Ἡσ. Θ. 384, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλλίσφυρος· καλή, ἀπὸ μέρους. εὔρυθμος».

καλλιτεκνία, ἡ, ἡ καλλονὴ τέκνων, εἰς ἔριν ἀφικομένην Λητοῖ περὶ καλλιτεκνίας Παρθέν. 33.

καλλίτεκνος, ον, ἔχων ὡραῖα τέκνα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 622.— Συγκρ., καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 1· Ὑπερθετ., καλλιτεκνότατος Πλουτ. Αἰμίλ. 5·— **καλλίτεξ**, ἡ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 186

καλλιτεχνέω, κατασκευάζω τι καλῶς μετὰ πολλῆς τέχνης, καλλιτεχνικῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 153. 72, Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημ. εἰς τὸν Ἐκκλησιαστ. σ. 636D.

καλλιτέχνημα, τό, ἔργον τέχνης, Εὐστ. 318, 66.

καλλιτέχνης, ου, ὁ, καλὸς τεχνίτης, καλῶς ἐργαζόμενος, Ἀνακρεόντ. 4. 1· πληθ. **-τέχνεις** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 796.

καλλιτεχνία, ἡ, κομψότης, ἡ τελειότης τῆς τέχνης, Πλουτ. Περικλ. 13, Ἀθήν. 191B.

καλλίτεχνος, ὁ, ἡ, καλός, ἐπιδέξιος, τεχνίτης, ἐπιτήδειος κατασκευαστὴς κομψῶν τεχνουργημάτων, Στράβ. 41, 757.

καλλιτόκεια, ἡ, ἀνώμαλ. ποιητ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 1.6.

καλλιτόκος, ον, = καλλίτεκνος, Χριστοδ. Ἐκφρ. 132.

καλλίτοξος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραῖον τόξον, Εὐρ. Φοίν. 1162.

καλλιτράπεζος [ᾰ], ον, ἔχων ὡραίαν πλουσίαν τράπεζαν, Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν «Κύκλωψι» 2, Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 1.

καλλίτρῐχον, τό, = **καλλίφυλλον**, Διοσκ. 4.136, Αἰλ. π. Ζ. 1.35.

καλλίτρῐχον, ον, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **καλλίθριξ**, Ὀππ. Κ. 1. 321. **II**. παράγων ἄφθονον κόμην, κάμνων τὰς τρίχας ὡραίας, Διοσκ. 1. 178.

κάλλιφ', Ἐπικ. ἀντὶ **κάλλιπε**, δηλ. **κατέλιπε**.

καλλιφᾰνής, ές, = τῷ ἑπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 120A.

καλλιφεγγής, ές, φέγγων καλῶς, ἡλίου σέλας, Ἕως Εὐρ. Τρῳ. 860, Ἱππ. 455· ὦ καλλιφεγγὴ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς ἥλιε Θεοδέκτης παρὰ Στοβ. 9. 10. 8· ἄνθος παρ' Ἀθην. 680B.

καλλίφθογγος, ον, ὡραῖα ἠχῶν, κιθάρα, ᾠδὴ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 350, Ἴων 169· ἱστοὶ ὁ αὐτ. Ι. Τ. 222.

καλλίφλοξ, ὁ, ἡ, ἀναδίδων καλήν, εὐοίωνον φλόγα, πέλανος Εὐρ. Ἴων 706.

καλλιφῠής, ές, ἔχων καλὸν ἀνάστημα ὁμότροφος ἤνθεε Νύμφαις καλλιφυὴς Νίκαια Νόνν. Δ. 15. 171.

καλλίφυλλον, τό, εἶδος μικρᾶς πτερίδος, Ἱππ. 1226E· τὸ αὐτὸ ὀνομάζεται προσέτι **καλλίτριχον** καὶ **ἀδίαντον**, «καλλίφυλλον (καλλίφυτον, Kühn): ὅπερ καλλίτριχον καὶ ἀδίαντον ὀνομάζεται» Γαλην. τ. 19, σ. 107, 11, ἔκδ. Kühn.

καλλίφυλλος, ον, ἔχων ὡραῖα φύλλα, Ἀνακρεόντ. 45. 3· πιθαν. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 2 (ἀντὶ **καλόφυλλος**).

καλλιφύτευτος, ον, καλῶς πεφυτευμένος, Νικήτ. Χρον. 21. 9.

καλλίφῠτος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 47. 38.

καλλιφωνέω, προφέρω τι μετ' εὐφωνίας, Εὐστ. 664. 41.

καλλιφωνία, ἡ, ὡς τὸ **εὐφωνία**, ἀντίθ. τῷ **κακοφωνία** καὶ **δυσφωνία**, Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 1. 5., 4. 1, Λουκ. Ἀλ. 22. **2)** λαμπρότης φωνῆς Ἐπιφάν. 1. 564A.

καλλίφωνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν φωνήν, ὑποκριταὶ Πλάτ. Νόμ. 817C.

καλλίχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, μὲ καλὰς χεῖρας, ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

καλλιχέλωνος, ον, «καλλιχέλωνος· ὁ ὀβολός. εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐπικεχαραγμένην» Ἡσύχ.—«ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Εἵλωσιν εἴρηται 'ὀβολὸν τὸν καλλιχέλωνον'» (Εὔπολις ἐν «Εἵλωσιν» 4) Πολυδ. Θ', 74, πρβλ. **χελώνη** VI, Müller Aegin. σ. 95.

κάλλ-ιχθυς, υος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἐκαλεῖτο καὶ **ἀνθίας** καὶ **καλλιώνυμος**, Δωρίων παρ' Ἀθην. 282C, «Ἀριστοτέλης δὲ καὶ καρχαρόδοντα εἶναι τὸν κάλλιχθυν σαρκοφάγον τε καὶ συναγελαζόμενον» αὐτόθι D, (Ἀριστ. Ἀποσπ. 297), «Δωρίων δὲ ἐν τῷ περὶ ἰχθύων διαφέρειν φησὶν ἀνθίαν καὶ κάλλιχθυν» Ἀθήν. 282E.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ **κάλλιχθυς** ἴδε Ἀρκάδ. σ. 92, 6.

καλλίχοιρος, ον, ἐπὶ τῆς ὑός, «γουρούνας», ἡ γεννῶσα καλοὺς χοίρους, «εἰσὶ δὲ τῶν ὑῶν αἱ μὲν εὐθὺς καλλίχοιροι μόνον, αἱ δὲ ἐπαυξανόμεναι» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 29.

καλλίχορος, ον, ἐπίθετον μεγάλων πόλεων, Ὀδ. Λ. 581 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), Ὁμ. Ὕμν. 14. 2, Πινδ. Π. 12. 45· ἐς καλλίχορον Καλυδῶν' Βακχύλ. V. 106, ἐν χθονὶ καλλιχόρῳ ὁ αὐτ. X. 32 Blass, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 212, Εὐρ. Ἡρακλ. 359,— εἶναι δὲ Ἐπικ. τύπος τοῦ **καλλίχωρος**, ἔχων ὡραίους τόπους, ὡς τὸ **εὐρύχορος** ἀντὶ **εὐρύχωρος**. **II**. ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὡραίους χοροὺς ἢ ὀρχήσεις, στέφανοι, ἀοιδαὶ Εὐρ. Φοίν. 787, Ἀποσπ. 462· τρόπον τὸν καλλιχορώτατον Ἀριστοφ. Βάτρ. 451: — ὁ καλλίχορος, ἱερά τις πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, ἡ πηγὴ τῶν καλῶν χορῶν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 273, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1075, Ἱκέτ. 392, 620. **2)** καλὸς ἐν τῷ χορῷ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 690· καλλ. δελφῖνες ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1454.

καλλίχροος, ον, ἔχων καλόν, ζωηρὸν χρῶμα, ἄνθεσι ναρκίσσου καλλιχρόου (δι. γραφ. καλλιρρόου, ἀλλ' ὁ Meineke ἐξέδωκεν: ἄνθεσι ναρκίσσου καὶ λειρίου) Κύπρια ἔπη παρ' Ἀθην. 682F.

καλλιχωρία, ἡ, ὡραιότης, καλλονὴ χώρας, καλλιχωρίᾳ, διάφ. γραφ. ἐν Διοδ. 1. 30, ἀντὶ κάλλει χώρας.

καλλίων, ον, γεν. **ονος**, Συγκρ. τοῦ **καλός**· ἴδε **καλός** Β.

καλλιωρία, ἡ, ἐπὶ τοῦ καιροῦ, καλός, εὔδιος καιρός, Θ. Στουδ. σ. 1312, ἔκδ. Mi.

καλλιώτερον, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 4. 118, ἀντὶ **κάλλιον**·— **καλλιότερα** ἀντὶ **καλλίω** διάφ. γραφ. ἐν Γεωπον. 2. 23, 9.

καλλιώνῠμος, ον, ἔχων ὡραῖον ὄνομα: ὡς οὐσιαστ., εἶδος ἰχθύος, **οὐρανοσκόπος**, Ἱππ. 357. 43, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3, Μένανδρ. ἐν «Ἀνατιθεμένῃ» 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλλιώνυμος· εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρὸς καὶ γυναικός»· ὁ αὐτ. ἐν λέξ. **ψαμμοδύτης** λέγει: «ἰχθύς, ὃν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν».— Ὁ **οὐρανοσκόπος** κατὰ τὸν Κοραῆν, ὑπὸ μὲν τῶν Βυζαντίων νῦν καλεῖται **βάτραχος**, ὑπὸ δὲ τῶν Σμυρναίων **βοῦφος** (χυδ. **μποῦφος**) κτλ. Ἴδε μακρὰν σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 68, 69 κἑξ.

καλλονή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, σπανιώτερος τύπος τοῦ **κάλλος**, Ἡρόδ. 3. 106., 7. 36, Ἱππ. 22. 26, Εὐρ. Τρῳ. 977, Βάκχ. 459, Ι. Α. 1308, Πλάτ. Συμπ. 206D.

καλλοποιός, ὁ, ἡ, παράγων κάλλος, Πλωτῖνος σ. 1323 Creuz.· καὶ δι' ἑνὸς λ, «τοιοῦτον δὲ ὂν (τὸ δίκαιον μέτρον) καλοποιόν ἐστι τῆς ψυχῆς» Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. τ. 1, σ. 327.

κάλλος, εος, Ἀττ. **ους**, τό, (καλός):— εὐμορφία, ἐπὶ τοῦ Γανυμήδους, κάλλεος εἵνεκα οἷο Ἰλ. Υ. 235· ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Ι. 130, κτλ.· ἐν Ὀδ. Σ. 192, κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳ Κυθέρεια χρίεται [ἡ Ἀθηνᾶ κατέστησε τὸ πρόσωπον τῆς Πηνελόπης λαμπρὸν μὲ ἀθάνατον κάλλος, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη ἀλείφει ἑαυτήν,— ἔνθα τὸ χρίεται ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν Voss νὰ ἐκλάβῃ τὸ κάλλος ὡς μύρον τι· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος θεωρεῖ τὸ κάλλος ὥς τι ἐξωτερικόν, ἐπιχεόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον, «ἔστι δὲ κάλλος τοιοῦτον ἀμβρόσιον ἀλληγορικῶς ἡ ἐπιπολάζουσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια» (Εὐστ.)]; (πρβλ. **χάρις** I)· οὕτω, κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι Ἰλ. Γ. 392· κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων Ὀδ. Ζ. 237· πρβλ. Ὁμ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 277:— συχνάκις ὡσαύτως παρὰ Τραγ. καὶ πεζολόγοις, γυναῖκε .. κάλλει ἀμώμῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 185· ἀντίθετον τῷ **αἶσχος**, Πλάτ. Συμπ. 201A· τῶν ἔργων τό τε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος Ἰσοκρ. 240B· χώρη κάλλεϊ καὶ ἀρετῇ μέγα ὑπερφέρουσα Ἡρόδ. 8. 144, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 157E· ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 3. 17· κάλλος τῆς ψυχῆς, τῶν μαθημάτων Πλάτ. Πολ. 444D, Γοργ. 475A· ἐς κάλλος ἀσκεῖ, προσπαθεῖ νὰ φαίνηται ὡραία, νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ κάλλος αὐτῆς, Εὐρ. Ἠλ. 1073· οὐ γὰρ ἐς κάλλος τύχας δαίμων δίδωσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1201· εἰς κάλλος ζῆν, χάριν ἡδονῆς, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 33· ἀλλά, ὁ εἰς κ. βίος, ἀντίθετον τῷ **αἰσχρουργία**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 11, 6:— συχν. ἐν τῷ πληθ., κατά τε σωμάτων κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν .. ἀρετὴν ἐλλόγιμοί τε ἦσαν καὶ ὀνομαστότατοι πάντων τῶν τότε Πλάτ. Κριτίας 112E, 115D, κτλ.· κάλλος, γλαφυρότης ὕφους, Λογγῖνος 5. 1. **2)** ὡς συγκεκριμένον, ἐπὶ προσώπων, καλλονή, ὡραιότης, Σοφ. (ἴδε ἐν λ. **ὕπουλος**), Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, τὴν θυγατέρα, δεινόν τι κάλλος καὶ μέγεθος Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7· Γαλάτεια, κάλλος Ἐρώτων Φιλόξ. 8· Ἑλένη καὶ Λήδα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 18. 1, πρβλ. Εἰκ. 2· ὡς ὁ Τερέντιος (ἐν Εὐνούχῳ 2. 2, 70) λέγει forma ἀντὶ formosa puella. **3)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὡραῖα πράγματα, οἷον ἐνδύματα καὶ ὑφάσματα, ἐν ποικίλοις .. κάλλεσιν βαίνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 923· βάπτειν τὰ κάλλ. Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 45· πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 110A, Κριτίαν 115D, Πολυδ. Ζ', 64, Ἡσ. ἐν λ.· κυπαρίττων ὕψη καὶ κάλλη Πλάτ. Νόμ. 625B· κάλλεα κηροῦ, ὡραῖα ἔργα ἐκ κηροῦ, δηλ. κηρῆθραι, Ἀνθ. Π. 9. 363, 15· κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἱερῶν Δημ. 35. 15· κάλλη οἰκοδομημάτων = καλὰ οἰκοδομήματα Πλούτ. 2. 409A, πρβλ. 935, Δίων Κ. 65. 16.— Ὅρα ὡσαύτως **κάλλαια**.

καλλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **κάλλος**, Εὐρ. Ὀρ. 1388, Ἑλ. 383· καλλ. ἐπέων Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 48.

καλλυντήριος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ καλλύνειν, «καλλυντήρια· κοσμητήρια» Ἡσύχ.: τὰ καλλυντήρια, ἑορτὴ κατὰ τὴν 19ην τοῦ Θαργηλιῶνος, ὁπότε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ νέου ἐκαλλύνετο, δηλ. ἐκοσμεῖτο, Φώτ., Ἐτυμολ. Μ. 487. 13· πρβλ. **πλυντήρια**.

καλλυντής, οῦ, ὁ, ὁ καλλύνων, «κουρεύς» Ἡσύχ.

κάλλυντρον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμόν, σάρωθρον, «σκοῦπα», Πλουτ. Δίων 55, Κλήμ. Ἀλ. 238. **II**. κόσμημα, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· «κάλλυντρα· σκόλοπες, χάρακες. κοσμητήρια» Ἡσύχ. **III**. ἄγνωστος θάμνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 21, 1.

καλλύνω [ῡ], (καλὸς) ἐξωραΐζω, Σοφ. Ἀποσπ. 713. 6, κτλ.:— καθαρίζω καλῶς, σαρώνω, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9,1· ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται [ἡ πλατεῖα] Πολύβ. 6. 33, 4· μεταφ., νέων ψυχὰς καλλύνειν (κακκονεῖν ἔκδ. Δινδορφ.) Λεωνίδας παρὰ Πλουτ. 2. 959B· ἀλλ' ἐν βίῳ Κλεομ. 2, ὑπάρχει τὸ αἰκάλλειν καὶ ἐν 2. 235F κακανεῖν, «ὅ τις παρήνει τρέπειν εἰς τὸ κακκονεῖν (τουτέστι κατακονεῖν ἢ κατακονᾶν)» Κοραῆς εἰς Πλουτ. Κλεομ. ἔνθ' ἀνωτ. (τ. 5. σ. 356). **2)** μεταφ. ὡσαύτως, προσπαθῶ νὰ δώσω καλὴν ὄψιν εἰς κακὸν πρᾶγμα, ὅταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Σοφ. Ἀντ. 496, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 944B. **3)** Μέσ., καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι ἔν τινι, ἑπομένου **εἰ** .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 20C· ἐπί τινι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 39: πρβλ. **καλλωπίζω** II. 2.

κάλλυσμα, τό, σάρωμα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σάρματα**· μηδὲ τὰ καλύσματα φέρειν ἐπὶ τὰ σήματα Inscr. Gr. Ant. ἔκδ. H. Roehl 1882.

καλλωπίζω: μέλλ. **-ίσω**, (ὤψ):— κυρίως, κάμνω τὸ πρόσωπον ὡραῖον· ἐντεῦθεν, δίδω ὡραίαν ὄψιν εἴς τι πρᾶγμα, καλλύνω, κοσμῶ, καλλ. ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 408B, πρβλ. 409C· τὴν πόλιν, ὥσπερ γυναῖκα Πλουτ. Περικλ. 12· τὸ λογικὸν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 26.— Παθ., οἰκία .. δαπάνη κεκαλλωπισμένη Ξεν. Ἱέρ. 11, 2, πρβλ. Οἰκ. 9, 4· τὴν δ' ἑτέραν (δηλ. γυναῖκα) .. κεκαλλωπισμένην τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθρο-

τέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 22. II. Μέσ., κοσμῶ, καλλωπίζω ἐμαυτόν, κάμνω ἐμαυτὸν ὡραῖον, Πλάτ. Συμπ. 174Α. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, νομίμων δὲ καὶ εὐσχημόνων, οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο, πάντων καταφρονήσασα δουλεύειν ἑτοίμη Πλάτ. Φαῖδρ. 252Α, Πολιτ. 405Α, Ξεν. Ἀγησ. 11, 11· περί τινος Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 1, 11· ὡσαύτως, καλλ. ὅτι .., Πλάτ. Πρωτ. 317C· ὡς .., μετὰ μετοχ., ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52C, ἐν Θεαιτ. 195D·— ἀπολ., κάμνω ἐπίδειξιν, ἐπιδεικνύομαι, «καμαρώνω», ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 10, 5. 3) προσποιοῦμαι ὅτι δὲν θέλω, «κάνω νάζια», τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας Πλάτ. Πρωτ. 333D· παῦσαι πρός με καλλωπιζόμενος Φαῖδρ. 236D· μετ' ἀπαρ., λόγῳ παραιτεῖσθαι καλλωπιζόμενος, προσποιούμενος ὅτι ἀποδοκιμάζει, ὅτι δὲν θέλει, Πλουτ. Καῖσ. 28, πρβλ. Φαλάρ. Ἐπιστ. 19.

καλλώπισμα, τό, κόσμημα, στολισμός, τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα Πλάτ. Γοργ. 492C· καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργὸς Πλουτ. Λυκοῦργ. 9, κτλ.· ἐπὶ λόγου, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 46.

καλλωπισμός, ὁ, τὸ καλλωπίζεσθαι, ἐπιδείκνυσθαι, Πλάτ. Πολ. 572C, Κρατ. 414C, 426D· ἐπὶ ἵππου, «καμάρωμα», Ξεν. Ἱππ. 10, 16. II. διακόσμησις, διάκοσμος, Ἱππ. 19. 45· εἰς καλλωπισμόν, πρὸς στολισμόν, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 23· καλλωπισμοὶ περὶ τὸ σῶμα Πλάτ. Φαίδ. 64D.

καλλωπιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ καλλωπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. I. 560Α.

καλλωπιστής, οῦ, ὁ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν καλλωπίζων ἑαυτόν, ὁ πολὺ κομψευόμενος, ἀντίθετον τῷ **φιλόκαλος**, εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστὴς Ἰσοκρ. 7D, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 7.

καλλωπιστικός, ή, όν, = **καλλυντήριος**, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 14· ἡ καλλωπιστική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν, καλλύνειν, Γαλην 14, σ. 766.

καλλωπίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **καλλωπιστής**, Πλούτ. 2. 140Β.

κᾰλο-αγόραστος, ον, «καλοαγόραστον», καλῶς ἀγορασθέν, εὔθηνόν, Ζωναρ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὔωνον**, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **εὐαγόραστον**.

κᾰλο-βάμων [βᾱ], ὁ περιπατῶν ἐπὶ ξυλίνων δοράτων ἐχόντων ἐξέχουσάν τινα θέσιν διὰ τὸν πόδα, Λατ. grallator, Μανέθων 4. 287 [ἔνθα **κᾰλοβάμων** χάριν τοῦ μέτρου].

κᾰλοβασία, ἡ, τὸ βαδίζειν ἐπὶ ξυλίνων δοράτων, Μιχαὴλ Ψελλ. ἐν σημειώσει Piers. εἰς Μοῖρ. 64.

κᾰλοβάστακτος, καλῶς βασταζόμενος, εὐφόρητος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 644.

κᾰλοβατέω, βαδίζω ἐπὶ ξυλίνων δοράτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πορφυρ.:— καὶ **κᾰλοβάτης**, ου, = **καλοβάμων**, Μανέθων 5. 146.

κᾰλόβιος, ον, ὁ ζῶν εὐπρεπῶς, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελ. 2.

κᾰλοβουλία, ἡ, = **εὐβουλία**, Γλωσσ.

κᾰλογένειος, ον, ἔχων καλὰ γένεια, Ἡσύχ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἠϋγένειος**.

καλόγερος ἴδε **καλόγηρος** ἐν τέλει.

καλογηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καλόγηρος**, εἰρωνικῶς λεγόμενον, Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Ε', σ. 367· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

καλογήριον, τό, περιφρονητικὸν ὑποκορ. τοῦ **καλόγηρος**, «παληοκαλόγερος», Βίος Νείλου Νεωτ. 161C.

καλογηρέτζιν ἀντὶ **καλογηρέτζιον**, τό, = τῷ προηγ., Βίος Νείλου Νεωτ. 100Α, Πτωχοπρ. Β', 477 (ἐν Ἀτάκτ. Κοραῆ τ. Α', σ. 31).

κᾰλόγηρος, ου, ὁ, = **εὐγήρως**, εὐτυχὴς ἐν τῷ γήρατι. Συνήθως ὡς ἐπώνυμον διδόμενον εἰς μοχανοὺς ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας, Παλλαδ. Λαυσ. 1058Β, 1113D, 1236Α·— ἀπαντᾷ καὶ **καλόγερος**, Ζωσιμᾶς 1693Β.— **καλογηρικός**, ἀνήκων εἰς καλόγηρον, καλογηρική, ἡ, ὁ βίος τοῦ καλογήρου, Νικήτ. εἰς Μανουὴλ 4, 6, κτλ.·— **καλογραῖα**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ μονάζουσα, μοναχή, ἴδε Δουκάγγ.

καλόγηρυς, υος, ὁ, ἡ, καλλίφωνος, Σουΐδ. ἐν λέξ. **κρήγυον**, ἔνθα φέρεται **καλογήρυον** ἡμαρτημένως.

καλόγλωττος, ον, = εὔγλωττος, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 78C.

καλογνώμων, ον, γεν. **ονος**, ἔχων καλὴν γνώμην, καλὸν φρόνημα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 223·— οὐσιαστ., **καλογνωμοσύνη**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 9. 66.

καλόγραφος, ον, καλῶς γεγραμμένος, βιβλίον Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σάθ. τ. Α', σ. 50.

κᾰλοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος ἀρετῆς, Ἐπιστ. π. Τίτον β', 3.

κᾰλοειδής, ές, ἀνήκων εἰς καλὸν εἶδος, Σώπατρ. ἐν Ρήτορσιν (Walz) 8. 56, 14.

καλοείμων, ονος, ὁ, ἡ, καλῶς ἐνδεδυμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **λιναγερτουμένη** (ἔνθα ἐν τῇ ἐκδ. M. Schmidt: **κακοείμων**).

καλοέργαστος, ον, καλῶς εἰργασμένος, «εὐεργὴς γῆ, εὔφορος, καλοέργαστος» Ζωναρᾶς.

καλοεργᾰτις, ιδος, ἡ, ἡ καλὰ ἔργα ποιοῦσα, Πορφύρ. Ἀντρ. Νυμφ. 30

καλοεργός, όν, ὁ τὸ καλὸν ποιῶν, ἀγαθοεργός, Μανέθων 1.256.

καλοήθεια, ἡ, χρηστότης ἤθους, Εὐστ. Πονημάτ. 66. 67·— **κᾰλοήθης**, **καλόηθες**, χρηστὸς τὸ ἦθος, Μ. Ἀντων. 1. 1, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 232.

κᾰλοθέλεια, ἡ, τὸ θέλειν τὸ καλόν, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 50.

καλοθελής, ές, εὖ διακείμενος, εὔνους, Πέτρ. Ἀντιοχ. 805C. —Ἐπίρρ. **καλοθελῶς** Λεόντ. Κύπρ. 1736Α.

καλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, = **καλλίθριξ**, Ἡρῳδ. Ἐπιμερ. 166, κλ.

καλ-οιώνιστος, ον, εὐοιώνιστος, εὐοίωνος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 721.

καλοκαγαθέω, εἶμαι καλοκάγαθος, καλοκαγαθεῖν ἀσκοῦντας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1 (σ. 529), ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk

καλοκαγαθία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ (ἴδε **καλοκάγαθος**), εὐγένεια, χρηστότης, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 14, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 16, Πολυβ. Α', 13, 4, καὶ συχν. ἐν ἐπαινετικαῖς ἐπιγραφαῖς (Συλλ. Ἐπιγρ. 1388, 1368, 1450, κ. ἀλλ.)· τῆς πόλεως καλ. Δημ. 157. 9· ἀντίθετ. τῷ **κακία**, **πονηρία**, Ἰσοκρ. 2, Β, Δημ. 777. 5· τῷ **ῥαδιουργία**, Ξεν. Ἀγησ. 11. 6.

κᾰλοκαγᾰθικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς καλὸν κἀγαθόν, ἔντιμος, Πολύβ. 7. 12, 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πλουτ. Φωκ. 32. 2) ἔχων κλίσιν εἰς καλοκαγαθίαν, ὁ αὐτ. ἐν Θεμ. 3., 2. 225F, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 414. 8, ἐν τῷ Συγκρ.

κᾰλοκάγᾰθος, ον, ἐπιθετικὸς τύπος πρῶτον ἀπαντῶν παρὰ Πολυβ. Δ', 11 (διότι παρ' ἅπασι τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι φέρεται διῃρημένως: καλὸς κἀγαθός)· ὁ τύπος οὗτος, ὡς φαίνεται, προέκυψεν ἐκ τοῦ **καλοκαγαθία**.— Αἱ φράσεις: καλὸς κἀγαθός, καλοὶ κἀγαθοὶ φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐλέγοντο περὶ τῶν εὐπατριδῶν ἢ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, Λατ. optimates, ὡς τὸ Ἀρχ. Γαλλ. prudhommes, Γερμ. gute Männer, κτλ., Ἡρόδ. 1. 30, Ἀριστοφ. Ἱππ. 185, 735, κ. ἀλλ., Θουκ. 4. 40., 8. 48, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9, Κύρ. 4. 4, 23, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 4, κτλ.· πρβλ. **ἀγαθὸς** καὶ ἴδε Welcker προοίμ. εἰς Θέογν. σ. xiiii· ὡσαύτως, καλοί τε κἀγαθοὶ Ξεν. Ἀν. 4. 1, 19·— ἀλλὰ βραδύτερον ὡς παρ' Ἀριστ. (Μεγ. Ἠθικ. 2. 9, 2, κτλ.), καλὸς κἀγαθὸς ἐσήμαινε τὸν τέλειον ἄνθρωπον, τὸν ἔχοντα πάντα τὰ προσόντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένον ἄνθρωπον, τὸν τελείως σπουδαῖον· ἐλέγετο προσέτι ἐπὶ ἰδιοτήτων καὶ ἐνεργειῶν, κτλ., οὐδὲν καλὸν κἀγαθὸν εἰδέναι Πλάτ. Ἀπολ. 21D· καλά τε κἀγαθὰ ἔργα Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20· οὐκοῦν ἡ μὲν μετὰ φρονήσεως καρτερία καλὴ κἀγαθή; Πλάτ. Λάχ. 192C· μαντεῖαι Δημ. 1466, ἐν τέλ.· περὶ στρατοῦ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6· περὶ πραγμάτων, πᾶν ὅ τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν αὐτόθι 7. 2, 12· τὰ καλὰ καὶ τἀγαθὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 23, πρβλ. Κύρ. 2. 1, 17· ἐν τῷ Ὑπερθ., ὅ τι κάλλιστον καὶ ἄριστόν ἐστιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 1, 9., 5. 6, 28:— σπανίως μετὰ λέξεων παρεμπιπτουσῶν ἐν τῷ μεταξύ, ἦν καὶ καλός, ὦ δέσποτα, καὶ ἀγ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ξενοφ.· κ. μὲν γὰρ ἦν καὶ ἀγ. Πλουτ. Λυκοῦργ. 25. — Ἐπίρρ. -θως Συλλ. Ἐπιγρ. 2139b. 33 (προσθῆκαι) 2379.

κᾰλοκαιρία, ἡ, καλὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις, Μελάμπ. π. Παλμῶν 493 Franz.· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τῆς λέξεως **καλοκαιρία** ἑρμηνεύει τὸ **εὐετηρία**·— **καλοκαιρίζω**, διέρχομαι τὸ θέρος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 74, 15·— **καλοκαιρινός**, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἱππιατρ. σ. 271·— **καλοκαίριον**, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ θέρος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 29, Θεοφάν. 326, ἴδε Δουκάγγ.— **καλοκαῖριν** Πτωχοπρόδρ. 1. 68.

καλόκαρπος, ον, εὔκαρπος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 310, ὅπερ ἴσως διορθωτέον **καλλίκαρπος**.

καλοκαρδία, ἡ, «καλὴ καρδιά», = **εὐθυμία**, Achmes Εἰσαγ. εἰς Ἀστρολ. Δουκαγγ.

καλοκαρδιάζω, «καλοκαρδίζω», εὐφραίνω τινά, Δαμασκηνοῦ Στουδίτου Ὁμιλ. 23.

κᾰλοκάρφωτος, ον, «καλὰ καρφωμένη», πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὐγόμφωτος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 58.

καλοκέραστος, ον, καλῶς κεκερασμένος, «εὔζωρον· καλοκέραστον» Ζωναρᾶ Λεξ.·— ὁ Ἡσύχ. τὸ **εὔζωρον** ἑρμηνεύει: «εὐκέραστον».

καλοκήρῡξ, ῡκος, κήρυξ τοῦ καλοῦ, Ἰωάν. Μον. 301C.

καλοκοίμητος, ον, καλῶς κεκοιμημένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9873, πρβλ. 71, -82.

κᾰλοκοπέω, κόπτω ξύλα, «καλοκοπῆσαι· ξυλοκοπῆσαι. ἢ σχοινοκοπῆσαι» Ἡσύχ.

καλόκτιστος, ον, καλῶς ᾠκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νικ. Χων. Χρον. σ. 372, 27.

καλολαΐγξ, ιγγος, ἡ, καλὸν πετράδιον, ὡραία ψηφίς, «λίθοι.. ὅμοιαι καλολαΐγξιν, αἷς παίζουσιν αἱ κόραι» Τζέτζ. Ἱστ. 7. 254.

κᾰλολογέω, καλῶς ὁμιλῶ, Εὐστ. 1177. 5· καὶ **κᾰλολογία**, ἡ Achmes 158, Ἡσύχ. Wakef.

καλομήχανος, ον, (μηχανὴ) καλῶς μηχανώμενος, Ἡσύχ. Wakef.

κᾶλον, τό, ξύλον· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ., κᾶλα = ξύλα, τεμάχια ξύλων πρὸς καῦσιν, κάγκανα κᾶλα Ὁμ. Ὕμν. εἰς

Ἑρμ. 112· παλαίθετα κᾶλα καθήρει Καλλ. Ἀποσπ. 459· κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας Ἴων παρ' Ἀθην. 411Β· ὡσαύτως, ξύλα πρὸς κατασκευὴν ἀψίδων τροχοῦ ἁμάξης, καμπύλα κᾶλα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425· ποττὰ κᾶλα (ἄλλοτε καλά), δηλ. ἐναντίον τῶν [Περσικῶν] πλοίων, Ἀριστοφ. Λυσ. 1253· ἔνθεν ὁ Bergk ἀναγινώσκει ἔρρει τὰ κᾶλα, κατεστράφησαν τὰ πλοῖα (ἀντί: τὰ καλά) ἐν Ξεν Ἑλλ. 1. 1, 23, Πλουτ. Κίμ. 28. (Ἐκ τοῦ **καίω**, **κάω**, ὥστε κυρίως ἐσήμαινε ξύλα πρὸς καῦσιν, ὡς τὸ **δαλὸς** ἐκ τοῦ **δαίω**· ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κηλὸν** καὶ **καυαλέον** μετὰ τῆς ἑρμηνείας: «ξηρόν»· πρβλ. ὡσαύτως **κῆλον**).

καλόνης· «εἴρων. Ῥόδιοι» Ἡσύχ.

κᾰλονοησία, ἡ, καλὴ νόησις, ἀντίληψις, Δωρόθ. 1720C, 1804C.

κᾱλο-πέδῖλα, τά, (κᾶλον) ξύλινα πέδιλα, ἦσαν δὲ ταῦτα πιθ. τεμάχια ξύλου ἅπερ ἔδενον εἰς τοὺς πόδας τῆς ἀγελάδος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμέλξεως ὅπως μὴ κινῆται, ἀλλ' ὃ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγειν Θεόκρ. 25. 103 (ἐν ἐκδ. Ahrens: κωλοπέδας ἀράρισκε περισταδόν, ἐγγὺς ἀπέργων).

κᾰλοπόδινος, ον, ἔχων καλὸν «ποδαρικὸν» ὅπου πατήσῃ.— Ἐπίρρ. **καλοποδίνως**, = **εὐτυχῶς**, Χρον. Πασχάλ. 7358.

κᾱλοπόδιον, τό, Γαλην. 6. σ. 364, ἴδε **καλάπους**.

κᾰλοποιέω, ποιῶ τὸ καλόν, καλοποιοῦντες Β' Ἐπιστ. π. Θεσσ. γ', 13, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κακοποιῶ**, Ἐτυμ. Μ. 189. 24·— **καλοποιΐα**, ἡ, εὐποιΐα, Θεόφιλ. πρὸς Αὐτόλυκ. 1. 5·— **καλοποιός, όν**, ὁ ποιῶν τὸ καλόν, ἀγαθοποιός, μετὰ γεν., τὸ δίκαιον καλ. τῆς ψυχῆς Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 327.

κᾱλόπους, ὁ, ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λ. **καλάπους**.

κᾰλόπους, ὁ, ἡ, **καλόπουν**, τό, ὁ ἔχων ὡραίους πόδας, εὔπους, Σουΐδ.

κᾰλοπρᾱγία, ἡ, τὸ πράττειν τὸ καλόν, τὸ δίκαιον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 68.

καλοπροαίρετος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καλὴν ἔχων προαίρεσιν, Σπανέας στ. 230, ἐν Ἐκλογῇ μνημ. τῆς νεωτ. Ἑλλ. γλ. Μαυροφρύδου.

καλοπρόσωπος, ον, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 310, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 123.

καλόπρυμνος, ον, ἔχων ὡραίαν πρύμναν, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Ὅμηρ.

καλορρημοσύνη, ἡ, = **καλλιρρημοσύνη**, Σχόλ. εἰς Ὁμ., Ἡσύχ., Wakef.

καλόρρινος, ον, ὁ ἔχων καλὴν ῥῖνα, Ἀπόκρυφ. Μαρτυρ. Βαρθολ. 2.

κάλος, ὁ, σχοινίον, ἴδε ἐν λ. **κάλως**.

καλός, ή, όν, Αἰολ. **κάλος, α, ον**, ἴδε κατωτ. Ζ)·— εὔμορφος, ὡραῖος Λατ. pulcher, ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν Ἰλ. Β. 673· ἀλλ' ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει, καλός τε μέγας τε· ὡσαύτως, μέγας καὶ καλὸς Ὀδ. Ι. 513· οὕτω καὶ ἐπὶ γυναικῶν, καλή τε μεγάλη τε Ν. 289, Ο. 418· καὶ ἐπὶ τόπων, αὐλὴ καλή τε μεγάλη τε Ξ. 7· ἐπὶ κυνός, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν Ρ. 307· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, εἶδος κάλλιστος Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· καλὸς τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2, 6, 30· τὴν ὄψιν Θεόπομπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 517Ε· οὕτω, καλὸς ἰδέᾳ Πινδ. Ο. 10 (11). 123· ὡσαύτως, χορῷ καλή, ὡραία ἐν τῷ χορῷ, Ἰλ. Π. 180· κάλλιστος .. ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος Ζ. 294, Ὀδ. Ο. 107· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., καλ. εἰσοράασθαι κτλ., Ὁμ.: ἐσορᾶν κ. Πινδ. Ο. 8. 25· καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι Ὀδ. Κ. 396·— ὡσαύτως ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, ἐνδυμάτων, ὅπλων, κτλ., πρόσωπα, ὄμματα, παρήϊα, ὦμοι, κτλ.· εἵματα, φάρεα, χιτών, χλαῖνα, πέδιλα, κτλ.· φάσγανον, σάκος, ἀσπίς, κόρυς· ἐπὶ οἰκοδομῶν καὶ τῶν ὁμοίων, δῶμα, τεῖχος, ἅμαξα, τράπεζα, θρόνος, κρήνη, πόλις, τέμενος, ἀγρός, κτλ. 2) παρ' Ἀττ. ὁ **καλὸς** συχνάκις ἀκολουθεῖ κύριον ὄνομα προσώπου, Ἀλκιβιάδης ὁ καλός, ἡ Σαπφὼ ἡ καλὴ Πλάτ. Ἀλκ. 1.113Β, Φαῖδρ. 235C· ἐντεῦθεν οἱ ἐρασταὶ συνείθιζον νὰ γράφωσι τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, δένδρων, κ. τ. τ., ὁ δεῖνα καλός, ἡ δεῖνα καλή, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 144, Σφ. 98, Creuzer Πλωτῖν. περὶ τοῦ «καλοῦ» σ. 97·—οὕτως, ἡ Καλὴ ἢ Καλλίστη ἦτο ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 140, Παυσ. 1. 29, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 4443· ἴδε ἐν λ. **Καλλιστώ**. 3) τὸ καλόν, ὡς τὸ **κάλλος**, καλλονή, ὡραιότης, Εὐρ. Ι. 21, κτλ.· τὰ καλά, τὰ προσήκοντα, τὰ πρέποντα, ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, Ἡρόδ. 1. 8, 207, Πινδ. Ο. 1. 134, κτλ.· τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά, κτλ., ἴδε Schneid. εἰς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 13. **II.** ἐν σχέσει πρὸς τὴν χρῆσιν, ὡς τὸ **ἀγαθός**, καλός, ἁρμόδιος, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, καλὸς λιμὴν Ὀδ. Ζ. 263· ἀνέμῳ .. καλῷ Ξ. 253, 299·— καλὸς εἴς τι Ξεν. 3. 3, 6· πρός τι Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 295C, Γοργ. 474D, κτλ.· μετ' ἀπαρ., κάλλιστος τρέχειν Ξεν. Ἀν. 4. 8, 26·— ἰδίως ἐν ταῖσδε ταῖς φράσεσιν: ἐν καλῷ [τόπῳ], ἐν καλῇ θέσει, Ἀριστοφ. Θεσμ. 292, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 25· ἐν καλῷ τοῦ κόλπου, τῆς πόλεως αὐτόθι 6. 2, 9, κτλ.· ὡσαύτως, ἐν καλῷ, ἐν καλῇ θέσει ἐν περιστάσεσιν εὐνοϊκαῖς, Θουκ. 5. 59, 60· ἐν καλῷ (ἐξυπ. χρόνῳ) σ' ἔξω δόμων ηὗρηχ', εἰς καλὴν ὥραν σὲ ηὗρα ἔξω τῆς οἰκίας, Εὐρ. Ι. Α. 1106, Ξεν., κτλ.· ἐν καλῷ [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἠλ. 384· (οὕτω, καλόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1155, Ἀριστοφ. Εἰρ. 278, Θουκ. 8. 2)·— οὕτω καί, εἰς καλὸν Σοφ. Ο. Τ. 78, Πλάτ. Μένων 89Ε· εἰς κάλλιστον Σοφ. Ο. Τ. 78, κτλ. 2) ἐπὶ θυσιῶν, καλός, αἴσιος, εὐοίωνος (ἴδε **καλλιερέω**), ἱερὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 379· οἰωνοὶ Εὐρ. Ἴων 1333· τὰ τοῦ θεοῦ καλά, ἅπαντα τὰ ἱερὰ καθήκοντα ἐτελέσθησαν καλῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 868· οἱ γὰρ μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι μάχη μὲν ἔσται, τὸ δὲ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου Ξεν. Ἀν. 5. 2, 9· καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 3· μετ' ἀπαρ., ἰέναι .. καλὰ τὰ ἱερὰ ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 2, 3· περὶ τῆς ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς 1. 1, 23, φράσεως: ἔρρει τὰ κ..., ἴδε ἐν λ. **κᾶλον**. **III.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς καὶ νῦν, Λατ. pulcher, honestus, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατ' οὐδ., οὐ καλὸν ἔειπας Ὀδ., πρβλ. Ρ. 381· μεῖζον κλέος .. καὶ κάλλιον Σ. 255· συχνάκις, καλόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κέ με κήδῃ Ἰλ. Ι. 615 (611)· οὐ γὰρ ἔμοιγε καλὸν (ἐξυπ. ἄρχειν) Φ. 440· οὐ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον Ὀδ. Υ. 294· οὕτω παρ' Ἀττ., καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν Σοφ. Ἀντ. 72, κτλ.· καὶ ἐν τῷ Συγκρ., οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικε Ὀδ. Η. 159, πρβλ. Ἰλ. Ω. 52:— συχνάκις παρὰ μεταγεν., καλὰ ἔργματα, εὐγενεῖς πράξεις, Πινδ. Ι. 4. 71 (3. 60)· ὡσαύτως τὰ καλὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. 13. 64, Σοφ. Ἀποσπ. 675, κτλ.· ὡσαύτως, ἔξοχα προτερήματα, Ξεν. Συμπ. 8. 17. 2) **τὸ καλόν**, ἠθικὸν κάλλος, ἀρετή, ἀντίθετον πρὸς τὸ **αἰσχρὸν** (κατὰ Κικέρωνα honestum καὶ turpe), Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 16, Πλάτ. Συμπ. 183D, 201Ε, Λυσ. 216C, κ. ἀλλ.· ὅττι καλόν, φίλον ἐστί. τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν. τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων Θέογν. 17, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 881, Ἱκέτ. 300, Ι. Α. 22. 3) ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐπὶ ἀνδρῶν οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς μόνον ἐν τῇ φράσει: καλὸς κἀγαθός, ἴδε ἐν λ. **καλοκάγαθος**. **IV.** παρ' Ἀττ. οὐχὶ σπανίως εἰρωνικῶς ὡς τὸ Λατ. praeclarus, λαμπρός, θαυμάσιος, γέρας καλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 209· καλ. γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι Σοφ. Ἠλ. 393, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 652· καλὴν .. ἀπειλήφασιν Ὠρειτῶν χάριν Δημ. 128. 2· καλήν γ' ὕβριν ἧμεν ἂν ὑβισμένοι ὁ αὐτ. 660. 20· καί σοι .. θωπεῦσαι καλὸν Σοφ. Ο. Κ. 1003· μετ' ὀνομάτων καλῶν Θουκ. 5. 89: ἴδε κατωτ. **καλῶς** 8.

Β. Βαθμοὶ συγκρίσ.:— Συγκρ. **καλλίων, ον**, Ὅμηρ., παρ' ᾧ συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀμείνων** καὶ **μείζων**, Ἰλ. Ω. 52, Ὀδ. Κ. 396· ὁ Ἀλκαῖος (130) ἔχει **καλίων**.—Ὑπερθ. **κάλλιστος, η, ον**, Ἰλ. Υ. 233, κτλ.·— **καλλιώτερος** εἶναι λίαν μεταγεν. τύπος ἀπαντῶν παρὰ τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 4. 118· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 136· ὡσαύτως **καλώτερος**, ἴδε Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 69· Ὑπερθ. **καλλιστότατος**, Ψελλ. εἰς Ἆσμα Ἀσμάτ. 2. 16.

Γ. Ἐπίρρ.:— οἱ ποιηταὶ πολλάκις χρῶνται τῷ οὐδετ. **καλὸν** ὡς ἐπίρρ., καλὸν ἀείδειν κτλ. Ἰλ. Σ. 570, Ὀδ. Α. 155· οὕτω καὶ τῷ **καλά**, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ Ἰλ. Ζ. 326· βραδύτερον ὡσαύτως, τὸ καλὸν Θεόκρ. 3. 3 καὶ 18, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 56. **II.** ὁμαλ. Ἐπίρρ. **καλῶς**:— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, καλῶς, ὀρθῶς, δικαίως, οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε Ὀδ. Β. 63· καλῶς ζῆν, τεθνηκέναι κτλ. Σοφ. Αἴ. 479, κτλ.· οὐ καλῶς ταρβεῖς ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 457· καλῶς ἀγωνίζεσθαι, προσηκόντως, Λυσ. 138. 20· συχν. ἐν τῇ φράσει, καλῶς καὶ εὖ, καλῶς τε καὶ εὖ Πλάτ. Πρωτ. 319Ε, Παρμ. 128Β, κτλ. 2) ἐπὶ καλῆς τύχης, καλῶς, εὐτυχῶς, καλῶς πράσσειν = εὖ πράσσειν, Αἰσχύλ. Πρ. 979, Σοφοκλ. Ἀντ. 272· καλῶς καὶ εὖ πράττειν Πλάτ. Χαρμ. 172Α· ἰδίως ἐν τῇ φράσει καλῶς ἔχειν Αἰσχύλ. Θήβ. 799, κτλ.· καλῶς ἔχει σοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 947· καλῶς ἔχει, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 1· ὡσαύτως μετὰ γεν., καλῶς ἔχειν τινός, καλῶς ἔχειν ὡς πρός τι, Ἱππ. 264. 13· καλῶς τινος κεῖσθαι Θουκ. 1. 36· ὡσαύτως, καλ. ἔχει τινὶ ὁ αὐτ. 4. 117, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 3·— καλλιόνως ἔχειν Πλάτ. Θεαίτ. 169Ε, κτλ. 3) **καλῶς** = **πάνυ**, τελείως, τὸν καλῶς εὐδαίμονα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 300· καλῶς ἔξοιδα Σοφ. Ο. Κ. 269· οὕτως ἐν τῷ Συγκρ., κάλλιον εἰδέναι Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 300D. πρβλ. Θεαίτ. 161Β· κάλλιον ἐοικέναι Ἱππ. 234. 19· — καὶ ἐν τῷ Ὑπερθ. **κάλλιστα**, Σοφ. Ο. Τ. 1172, Πλάτ. κλ. 4) κάλλιστα ἀκούειν, ἔχειν καλὴν φήμην, Λατ. bene audire, Πλουτ. 2. 177Ε. 5) καλῶς ποιῶν, ὡς Ἐπίρρ., = ὀρθῶς, δικαίως, ἀξίως, Λατ. merito, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται Ἀριστοφ. Πλ. 863, πρβλ. Δημ. 17. 10., 141. 14., 304. 26, Αἰσχίν. 87. 1. 6) ἐν ἀποκρίσεσι, πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων τοῦ προλαλήσαντος, = «πολὺ καλά», καλά, Λατ. euge, Εὐρ. Ὀρ. 1216, Δημ. 998. 25·— ἀλλ' ὡσαύτως, ὅταν ἀποποιῆταί τις τι εὐγενῶς ἢ μετ' εἰρωνείας, «σ' εὐχαριστῶ!», Λατ. benigne, Ἀριστοφ. Βάτρ. 888· πάνυ κ. αὐτόθι 512· ἀμέλει κ. αὐτόθι 532· καὶ ἐν τῷ ὑπερθετ., κάλλιστ' ἐπαινῶ αὐτόθι 508· ἐχει κάλλιστα Σοφοκλ. 15. 3· πρβλ. Bentl. Terent. Heaut. 3. 2, 7, Ὁράτ. Ι. Ἐπ. 7, 16 καὶ 62. 7) εἰρωνικῶς, = λαμπρά, Λατ. belle, καλῶς ἐρήμης γ'

ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος Σοφ. Ἀντ. 739, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 588, Δείναρχ. 98, ἐν τέλ., Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 344. **8)** συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενον μετὰ τοῦ ἐπιθ. (ἴδε **κακὸς** Β καὶ Δ), καλὴ καλῶς Ἀριστοφ. Ἀχ. 253, Εἰρ. 1330, Ἐκκλ. 730 (ὡς ἐν τῇ Λατ. bella belle, Plaut. Asin. 3. 3, 86, κτλ.)· οὕτω, καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις Πινδ. Ο. 9. 142.

Δ. Περὶ τῶν συνθέτων ἴδε ἐν **καλλι-**.

Ε. Ποσότης:— ᾱ παρ' Ἐπικοῖς καὶ παλαιοῖς Ἰαμβ. ποιηταῖς (ὁ Ἕρμαννος διορθοῖ τὰ χωρία ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 63, Θεογ. 585)· ᾰ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. (διότι τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 308 εἶναι ἐφθαρμένον, καὶ ἐν Σοφ. Φιλ. 1381 ὁ Δινδ. ἀντὶ καλῶς ὁρῶ ἀναγινώσκει λῷσθ' ὁρῶ). Ἐν Ἐλεγ. Ἐπιγρ. καὶ βουκολικοῖς ποιηταῖς ᾰ ἢ ᾱ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἐν τῇ θέσει κατὰ τὸ πλεῖστον ᾰ, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. 761. Ἐν Θεοκρ. 6. 19, ἀμφότεραι αἱ ποσότητες ἀπαντῶσιν ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ στίχῳ, τὰ μὴ κᾱλὰ κᾰλὰ πέφανται· πρβλ. **ἴσος**. Ἐν τῷ Συγκρ., ῐ παρ' Ὁμ., ῑ παρ' Ἀττ. ἀείποτε πλὴν ἐν Μενάνδρ. Μονοστίχ. 89· ἀλλὰ τὸν στίχον τοῦτον ἀπορρίπτει ὁ Meineke.

Ϛ. (Ἐτυμολ.:—ὡς ἀρχικὴ σημασία φαίνεται ἡ τοῦ καθαροῦ, πρβλ. **καλλύνω, κάλλυντρον, κάλλιστον** ὕδωρ (Ἰλ. Φ. 158), **Καλλιρρόη**·— ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκριτ. Kalyas (σῶος, ὑγιής), Kalzāṇas (καλός, εὔμορφος)· Γοτθ. hails (hale, whole).)

καλοστιχοπλόκος, ὁ, καλὸς στιχοπλόκος, ποιητής, Θεόδ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγουμ. Α', 152.

καλοστροφέω, καλῶς ἀναστρέφω, ἐπὶ γεωργοῦ, πρὶν ἀρχίσω νὰ ἀροτριῶ ἀναστρέφω καλῶς τοὺς βώλους τῆς γῆς διὰ τῆς δικέλλης, καλοστροφῆσαι αὐτὸ (τὸ χωρίον) καὶ κοπανίσαι καὶ οὕτως ἀροτριᾶσαι Δωρόθ. 1156Α.

κᾰλόστροφος, ὁ, καλῶς ἐστραμμένος, στρόφος δὲ ὁ καλόστροφος λῶρος Τζέτζ. Ἐξηγ. εἰς Ἰλ. σ. 114, 25.

καλοσύμβουλος, ον, καλὸς σύμβουλος, ὁ συμβουλεύων καλῶς, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 229.

κᾰλοσύντῠχος, ον, καλὸς εἰς τὰς συνεντεύξεις, εὐόμιλος, κοινωνικός, Ζωναρ.

κᾰλοτεχνία, ἡ, = **καλλιτεχνία**, Σωπάτρου Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. Στάσεις ἐν Ῥήτορσι (Walz) 4. 51, 18.

κᾰλότης, ητος, ἡ, = **κάλλος**, καλλονή, λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ Χρυσίππου, Πλούτ. 2. 441Β· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 350.

κᾰλοτίθηνος, ον, καλότροφος, Ἡσύχ.

καλότριχον (καλλίτρ-)· «τὸ ἀδίαντον» Ἡσύχ.

καλότροπος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καλοὺς ἔχων τρόπους, Ἰω. Διάκονος ἐν Bandini Anecd. 91.

καλότροφος, ον, καλῶς τρεφόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καλοτίθηνος**.

κᾱλοτύπος, ὁ, (κᾶλον) «ὁ δρυοκολάπτης» Ἡσύχ.

καλοΰφαντος, ον, καλῶς ὑφασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 603, Σουΐδ. ἐν λ. **εὐήτριον**.

καλόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, Πορφύρ. ἐν Ἀλλατίου Ἐκλογ. σ. 314, Θεοδέκτης παρ' Ἀθην. 454Ε, κατὰ διόρθ. Σκαλιγέρου ἀντὶ **μαλακόφθαλμος**, ἀλλ' ἤδη διωρθώθη ἐπιτυχῶς: **μεσόφθαλμος**.

κᾰλόφῐλος, ον, = **εὔφιλος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 627, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **Εὔξεινος (πόντος)**.

κᾱλοφόρος, ον, (κᾶλον) ξυλοφόρος, θεράπων ὑπηρετῶν ἐν Κρητικῷ συσσιτίῳ, Δωσιάδης παρ' Ἀθην. 143Β.

κᾰλόφρων, ον, γεν. **ονος**, = **εὔφρων**, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔφρων**.

κᾰλόψῡχος, ον, = **εὔψυχος**, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔθυμος**.

καλπάζω, (κάλπη) ἐπὶ ἵππου, τρέχω σκιρτῶν, τρέχω πηδητικῶς, Ἱππιατρ. σ.120,128·—κατὰ Σουΐδ.: «καλπάζειν, τὸ ἁβρῶς βαδίζειν»· Ἀκύλ. Παλ. Διαθ., ἴδε Field Ἑξαπλ. (Ἱερ. Η', 6)·— **καλπασμός, οῦ**, ὁ, τὸ τρέχειν πηδητικῶς, ὁ ἐν ἀναβολῇ καλπασμὸς Φιλούμενος παρ' Ὀρειβασ. σ. 66 Mai.

κάλπᾰσος, ἡ, ἴδε **κάρπασος**.

κάλπη (Α), δρόμος, τρέξιμον πηδητικόν, ἀγὼν ἱπποδρομίας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καθ' ἣν ὁ ἀναβάτης ὅτε ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα κατεπήδα ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ παρεκάλπαζε μέχρι τοῦ τέρματος, Παυσ. 5. 9, 1· ὁ τῆς κάλπης ἀγὼν Πλούτ. 2. 675C. (Ἡ ῥίζα πιθανῶς εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **καρπ-άλιμος, κραιπ-νός**).— Καθ' Ἡσύχ.: «κάλπη· ἵππος βαδιστής. καὶ εἶδος δρόμου».

κάλπη (Β), ἡ, = **κάλπις**, Ἀρισταίν. 2. 4· ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐναπέθετον τὴν τέφραν νεκροῦ, Πλουτ. Μάρκελλ. 30, Ἡρωδιαν. 3. 15, κ. ἀλλ.·— ὄνομα ἀστερισμοῦ, δηλ. οἱ τέσσαρες ἀστέρες οἱ ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς χειρὸς τοῦ Ὑδροχόου, Πρόκλ.

κάλπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., «ποτηρίου τι γένος Ἐρυθραίου, ὥς φησι Πάμφιλος» Ἀθήν. 475C.

κάλπις, ιδος, ἡ· αἰτ. **κάλπιν** Ὀδ. Η. 20, **κάλπιδα** Πινδ. Ο. 6. 68·— ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ὑδρία, στάμνος, Ὅμ. καὶ Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 107, Εὐρ. Ἱππ. 121, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1339, Λυσ. 358, κλ.·— Κατὰ Φιλήμονα παρ' Ἀθην. 468F· «καλπὶς (ὀξυτόνως) .. δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, εἰς ὅ ἐστιν οἷόν τε τοὺς δακτύλους ἑκατέρωθεν διείρειν»·— μυροθήκη, λοῦται .. ἐκ χρυσοκολλήτου γε κάλπιδος Ἀντιφάνης ἐν «Θορικίοις» 1, Πολύβ. 31. 3, 17·— κάλπη πρὸς ψηφοφορίαν, κληρωτίς, Ἀνθ. Π. 7. 384, Λουκ. Ἑρμότ. 40, 57·— πληθ. αἰτ. **κάλπεις**, «τὰς κάλπεις ἔνθα τὰς ψήφους καθίεσαν δικάζοντες» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 321, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: **καδίσκος**·— ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας νεκροῦ, Ἀνθ. Π. 12. 74·— Παναθηναϊκὸν ἀγγεῖον, Καλλ. Ἀποσπ. 122.— Παρ' Ἡσυχ. καὶ **κάλπος**, ὃ ἑρμηνεύει: «ποτηρίου εἶδος». (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **κεφαλή**: τὸ Σανσκρ. kharparas σημαίνει ἀμφότερα κεφαλὴν καὶ ἀγγεῖον, ὡς τὸ Λατ. testa· πρβλ. προσέτι τὸ Λατ. calpar: Κούρτ. 54).

κάλτιος, ὁ, Σικελικὸς τύπος τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος, Ῥίνθων παρὰ Πολυδ. Ζ', 90, πρβλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 5., 2. 813Ε·— παρὰ Πολυβ. 30. 16, 3, ἔχομεν τὸν ἀμφίβολον τύπον **καλίκιοι**· καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 465Δ, **καλτίκιοι**. Τὸ κυρίως Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ εἴδους τούτου τοῦ ὑποδήματος ἦτο **ὑπόδημα κοῖλον**. —Καθ' Ἡσύχ.: «κάλτοι· ὑποδήματα κοῖλα, ἐν οἷς ἱππεύουσι».

κᾰλύβη [ῠ], ἡ, (καλύπτω) ὡς καὶ νῦν, «καλύβα», Λατ. tugurium, Ἡρόδ. 5. 16, Θουκ. 1. 133., 2. 52, Θεόκρ. 21. 7, 18, κτλ.· τοῦ Θεοῦ ἡ ἱερὰ καλύβη Συλλ. Ἐπιγρ. 4591. **II.** προκάλυμμα, καλύβας περιβάλλοντες περὶ τὰς κλίνας, αἳ πεπλεγμέναι εἰσὶν ἐκ ῥάβδων Θεοπόμπου Ἱστ. 222, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 295·— τύπος **κάλυβι** κατὰ μεταπλασμ. ἀντὶ **καλύβη** ἐν Ἀποσπάσμ. Σοφ. (;) ἐν Παπύρ. Ὀξυρίγχ. ὑπὸ Grenf καὶ Hunt II. σ. 26.

κᾰλύβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνωτ., «καλύβι», ἀναπαυσάμενος ἐν καλυβίῳ τινὶ σαγηνέων Πλουτ. Πομπ. 73.

καλυβίς· «παστάς» Ἡσύχ.

κᾰλῠβίτης, ου, ὁ, ζῶν ἐντὸς καλύβης, καλυβῖταί τινες καὶ λυπρόβιοι Στράβ. 318, Εὐστ. Πονημάτ. 244. 1·— ὡς ἐπώνυμον, Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης Ὡρολόγ. Ἰανουαρ. 15.

κᾰλῠβο-ποιέομαι, Μέσ., κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν καλύβην, περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημένοις εὐρυχωρῆ κύκλον καὶ αὐτοὶ (δηλ. οἱ Βρεττανοὶ) ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσιν Στράβ. 200.

καλυβοποιΐα, ἡ, κατασκευὴ καλυβῶν, Στράβ. 726.

κάλῠβος, ἡ, = **καλύβη**, παστάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5362b.

καλύβωμα ἢ **καλύμβωμα, ατος**, τό, τὸ καλύπτειν τι, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 671. 8, 9.

καλυκ-άνθεμον, τό, συνώνυμον τῷ **περικλύμενον**, εἶδος αἰγοκλήματος, Διοσκ. 4. 14 (ἐν τοῖς νόθοις).

καλύκειος λίθος, ὁ, λίθος τις ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου **σάλπη** (κοινῶς σάλπα ἢ σάρπα) Ἡσύχ.· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5.

καλυκίζειν· «ἀνθεῖν» Ἡσύχ.

καλύκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάλυξ**, «καλύκιον· μικρὸν ῥόδον» Ἡσύχ.

κᾰλῠκο-στέφᾰνος, ον, ἐστεμμένος διὰ τῶν καλύκων ἀνθέων, καλυκοστεφάνους κούρας Βακχυλ. Χ.108, καλυκοστεφάνου .. Ἀρτέμιδος ὁ αὐτ. V. 98, Ἀνθ. Π. 6. 55· ὧραι Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 993Ε, ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἰακωψίου.

κᾰλῠκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κάλυκα ἄνθους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 4.

καλύκων· «ὀμματοφύλλων» Ἡσύχ.

καλυκῶπις, ῐδος, ἡ, (ὤψ) ἔχων πρόσωπον ὅμοιον κάλυκι ἄνθους, δηλ. ἀνθηρός. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 8, 420, εἰς Ἀφρ. 285, Ὀρφ. Ὕμν. 78. 2.

καλυκωπός· «εὐόφθαλμος» Ἡσύχ.

κάλυμμα, τό, (κᾰλύπτω) κυρίως, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐν χρήσει παρὰ γυναιξί, καλύπτρα καλύπτουσα ἅπαν τὸ πρόσωπον πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ καταπίπτουσα ἐπὶ τῶν ὤμων (πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 372), κάλυμμα κυάνεον, μέλαινα καλύπτρα ἣν ἐφόρουν εἰς ἔνδειξιν πένθους ἀντὶ τοῦ κρηδέμνου, Ἰλ. Ω. 93, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 42· ἐφορεῖτο δὲ ἰδίως ὑπὸ νυμφῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1178, πρβλ. **καλύπτρα**· ὑπὸ γυναικῶν καθόλου, Ἀριστοφ. Λυσ. 532, Ἀποσπ. 309. 5· ὡς σημεῖον αἰσχύνης ἢ θλίψεως, κάρα καλύμμασι κρυψάμενον, Λατ. capite obvoluto, Σοφ. Αἴ. 245· κάλυμμα τιθέμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ (πρβλ. **πέπλος** Ι), ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1468· κάλυμμα ἐν γένει, δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων, ἔξω τῶν καλυμμάτων, δηλ. ἐκκεκαλυμμένα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1078· κάλυμμα ἐκ σανίδων, ἐπιθεὶς καλύμματα πάχος δακτύλου Dittenb. [1] 352. 57. **2)** εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου ἔχοντος σχῆμα σάκκου, Ὀππ. Ἁλ. 3. 82: ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ἱματίου τὸ ὁποῖον ἡ Κλυταιμνήστρα ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἐν καλύμμασιν Αἰσχύλ. Χο. 494 (κατὰ Πόρσ. ἐγκαλύμμασιν). **3)** τὸ κρανίον (ὡς τὸ κάλυμμα τοῦ ἐγκεφάλου), Νικ. Θηρ. 906. **4)** τάφος, Ἀνθ. Π. 7. 227. **5)** παρὰ τοῖς ζῴοις, Λατ. operculum, τὸ κάλυμμα τῶν βραγχίων τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 6· ὡσαύτως ἐπὶ κοχλιῶν καὶ ὀστρακοδέρμων, αὐτόθι 5. 15, 12· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ βλέφαρον, Πολυδ. Β', 66· ἐπὶ τῆς κηρήθρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 21. **6)** τὸ κέλυφος καρποῦ, Νικ. Ἀλεξιφ. 269. **7)** τὸ καλύπτον καὶ προφυλάσσον τὸ σῶμα ἐν καιρῷ μάχης, ὡς π. χ., ἀσπίς, περικε-

φαλαία, Ἑδδ. (Α' Μακκ. Δ', 6 καὶ ς', 2). 8) κάλυμμα θυρίδος, Διόδ. 20, 91. 9) κάλυμμα τῶν τιμίων δώρων, Ψευδο-Χρυσ. XII. 779D. Ἐν χρήσει εἶναι τρία καλύμματα ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ, ἓν τὸ καλύπτον τὸν δίσκον, ἕτερον τὸ καλύπτον τὸ ποτήριον, καὶ τρίτον τὸ καλύπτον τὸ δισκοποτήριον, δηλ. τὸν δίσκον ὁμοῦ καὶ τὸ ποτήριον, τὸ τελευταῖον τοῦτο κάλυμμα λέγεται καὶ ἀὴρ κοινῶς ἀέρας.

κᾰλυμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάλυμμα**, εἶδος κεράμων πρὸς στέγασιν ὀροφῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54: ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 283.

κάλυνμα, ἀντὶ **κάλυμμα**, ἐν Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. Collitz, Samml. de Ge. Dial. 3325.

κάλυξ [ᾰ], ὕκος, ἡ, ὡσαύτως, ὁ, Διοσκ. 2. 172· (καλύπτω)·— κάλυμμα, σκέπασμα, περικάρπιον, ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθέων καὶ καρπῶν: 1) ἡ θήκη τῶν σπόρων τοῦ ἐνύδρου κρίνου, «ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα ῥόδοισι ἐμφερέα, ἐν τῷ ποταμῷ γινόμενα .. ἐξ ὧν ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφυομένῃ ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται» Ἡρόδ. 2. 92· τῆς ὀρύζης, ὁ αὐτ. 3. 100· τοῦ σίτου, πρὶν ἐν τῇ κάλυκι γένηται ἡ στάχυς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 4, πρβλ. 8. 4, 3· κάλυκος ἐν λοχεύμασι, δηλ. ὅταν ἀρχίσῃ νὰ «δένῃ» ὁ καρπός. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1392, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 25, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1065, 2) ἡ κάλυξ τοῦ ἄνθους, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἔτι ἄνθος, ἀνεμωνῶν κάλυξι .. ἠριναῖς Κρατῖνος ἐν «Μαλθ.» 1· ὅσα ἐν κάλυκι ἀνθεῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 8, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 3· παρὰ ποιηταῖς, ὁ «κοντζὲς» (Τουρκ.), ὁ «κοντζὲς» τοῦ ῥόδου, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 427, Θεόκρ. 3. 23, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 8, κτλ.:—μεταφ., σταθερὰ .. κάλυξ νεαρᾶς ἥβης Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 74. II. Ἐν Ἰλ. Σ. 401, κάλυκες εἶναι κοσμήματα γυναικεῖα, περὶ ὧν οὐδὲν ἄλλο γινώσκομεν εἰμὴ μόνον ὅτι ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ μετάλλου καὶ ἔργα τοῦ Ἡφαίστου, ἴσως ἐνώτια ἔχοντα σχῆμα καλύκων, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 87, 164.— Παρὰ μεταγενεστ. ἐκφέρεται καὶ κατ' ἄρσεν. γένος, ὡς π. χ. παρὰ Διοσκορίδῃ, παρὰ Μιχ. Ψελλῷ, παρὰ Νικάνδρῳ κλ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 362 κἑξ.

κάλυξις, εως, ἡ, «κόσμος τις ἐκ ῥόδων» Ἡσύχ.

κᾰλύπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., = **καλύπτρα**, Ἀνθ. Π. 6. 206.

καλυπτήρ, ῆρος, ὁ, κάλυμμα, θήκη, «θηκάρι», Ἱππ. 893Β, Ἀριστ. Προβλ. 20. 9. 2) μικρὰ κίστη, κιβώτιον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 9, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4. 3) κέραμος, «κεραμίδι», Διον. Ἀλ. 6. 92· καλ. ἀνθεμωτοί, Ἐπιγρ. παρὰ Ussing σ. 68· καλυπτῆρες κορινθιουργεῖς Πολυδ. Γ', 157. 4) ἐν τῷ πληθ., τὰ μακρὰ πτερὰ τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων, Δημητρ. Ἱέρακος. 17. 5) μεταφ., ἐπὶ τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων κατοίκων πόλεως, ὁ καλύπτων καὶ ἐπισκιάζων τοὺς κατωτέρους αὐτοῦ, τῆς πόλιος καλυπτῆρες καὶ τῇ γενῇ φυσῶντες Ἡρώνδ. II. 31.

καλυπτηρίζω, καλύπτω διὰ κεράμων, Ἐπιγρ. παρὰ Müller de Munim. Ath. σ. 36. 71, ἐν τῷ μέλλ. **καλυπτηριεῖ**·— οὕτω **καλυπτηριάζω**, Γλωσσ.

κᾰλυπτήριον, τό, κάλυμμα, Γλωσσ.·— ὡσαύτως **καλυπτής**, οῦ, ὁ, κεραμίς, ὁ αὐτ.

κᾰλυπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κεκαλυμμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 479, Ἀριστοφ. Θεσμ. 890. II. (Ἐκ τοῦ **καλύπτω** II) περιτεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ καλύπτῃ, Λατ. circumdatus, καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς, ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος πάχους, Σοφ. Ἀντ. 1011.

κᾰλύπτρα, Ἰων. -πτρη, ἡ, ὡς τὸ **κάλυμμα**, κάλυμμα γυναικός, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην Ἰλ. Χ. 406, πρβλ. Ὀδ. Ε. 232, Παρμεν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 111, Αἰσχύλ. Πέρσ. 537, Ἱκέτ. 121· καλ. πλοκάμων Ἀρχίλ. 16· καλύπτρα νύμφης (πρβλ. **ἀνακαλυπτήρια**) Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. εἰς Φοιν. 688·— μεταφ., δνοφερὰ καλ., τὸ σκοτεινὸν κάλυμμα τῆς νυκτός, Αἰσχύλ. Χο. 811. 2) ἐπὶ χώρας ἐν Περσίᾳ δεδομένης ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ὁποίας ἐν δαπανᾷ διὰ τὰς καλύπτρας αὐτῆς (πρβλ. **ζώνη** I. 3), Πλάτ. Ἀλκ. 1. 123Β, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 513. II. τὸ σκέπασμα φαρέτρας, Ἡρόδ. 4. 64.

καλύπτω, Ἐπικ. παρατ. **κάλυπτον** Ἰλ. Ω. 20: μέλλ. **-ψω**: ἀόρ. **ἐκάλυψα**, Ἐπικ. **κάλ-**, Ἰλ. Ψ. 693: πρκμ. **ἀπο-κεκάλυφα** Ὠριγέν.— Μέσ., μέλλ. **καλύψομαι** Αἰολ.: ἀόρ. **ἐκαλυψάμην** Ὅμηρος.— Παθ., μέλλ. **καλυφθήσομαι** Παυσ. κλ.: ἀόρ. **ἐκαλύφθην** Ὀδ., Εὐρ.: πρκμ. **κεκάλυμμαι** Ἰλ., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4; ὑπερσ. **κεκάλυπτο** Ἰλ. Φ. 549.— Σπάνιον παρὰ πεζολόγοις πλὴν τῶν συνθέτων. (Ἐκ τῆς √ΚΑΛΥΒ ἢ ΚΑΛΥΦ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξ. **καλύβ-η**, **κελύφ-η**, **-ος**· πρβλ. Λατ. cel-are, occul-ere, cla-m, clu-peus·— ἡ √ΚΡΥΒ ἢ ΚΡΥΦ, ὁπόθεν τὸ **κρύπτω**, εἶναι συγγενής. I. σκεπάζω διά τινος πράγματος (πρβλ. κρύπτω ἐν τέλ.), παρδαλέῃ .. μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν Ἰλ. Κ. 29· σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας Ἰλ. Ε. 23· (ἀλλ' ἐν Ἰλ. Ν. 425, τὸ ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι σημαίνει μεταφορ. φονεῦσαι): — ἀκολούθως ἁπλῶς, σκεπάζω (πρβλ. **κατακαλύπτω**), μέλαν δὲ ἑ κῦμα κάλυψεν Ψ. 693· πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὅσσε καλύπτων, «πᾶν δὲ τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου κάτω ἕλκει καλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς» (Θ. Γαζῆς), ἐπὶ λέοντος, Ρ. 136· πέτρον χεὶρ ἐκάλυψεν, ἐσκέπασε, Π. 735·— συχνὸν ἐπὶ θανάτου, τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς Λ. 250, πρβλ. Ε. 553· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Δ. 461, 503, κτλ.· τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν Ν. 580· τὼ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα Ξ. 439· οὕτω, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε Ρ. 591, Σ. 22· ἓ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε Λ. 249· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., καλ. χθονὶ γυῖα, δηλ. θάπτεσθαι, Πινδ. Ν. 8. 65· ὡσαύτως, χθονί, τάφῳ καλύπτειν, θάπτειν τινά, Αἰσχύλ. Πρ. 582, Σοφ. Ἀντ. 28· γῇ χέρσῳ Εὐρ. Φοίν. 1634, Ἑλ. 1006· καὶ ἀπολ., καὐτὴ καλύψω Αἰσχύλ. Θήβ. 1040. — Μέσ., σκεπάζω, καλύπτω ἐμαυτόν, «σκεπάζομαι», ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν Ἰλ. Γ. 141· κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο Ἰλ. Ξ. 184· ἀπολ., καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ κείμην Ὀδ. Κ. 53.— Παθ., ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος .. ὤμους Ἰλ. Π. 360· ἐν χλαίνῃ κεκαλ. Ω. 163· χαλκῷ, ἠέρι κεκαλ. Ν. 192, Φ. 549· οἷος κεκαλυμμένος ἀώτῳ Ὀδ. Α. 443· μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, «τῇ ἐπιγενομένῃ μελανίᾳ .. ἐκ τῆς ἐπιπολαίου κινήσεως τῶν ὑδάτων» (Σχόλ.), Δ. 402. 2) ὡς τὸ **κρύπτω**, σκεπάζω, κεκαλυμμένοι ἵππῳ, κεκρυμμένοι ἐντὸς αὐτοῦ, Ὀδ. Θ. 503· ἔξω μέ που καλύψατε Σοφ. Ο. Τ. 1411· μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 1254· σιγῇ καλ. Εὐρ. Ἱππ. 712. 3) ἐπισκιάζω τι διὰ κακοῦ τινος πράγματος, σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις Σοφ. Ο. Κ. 282. II. περιβάλλω, Λατ. circumdare, πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν, «ἔμπροσθεν δὲ περιέβαλεν αὐτὸν τὸ περίπλωμα τοῦ λαμπροῦ πέπλου» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 315· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, θὰ συσσωρεύσω ἐπ' αὐτοῦ τόσον συρφετὸν παντοίας ὕλης, Φ. 321· ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας, ἀμφικαλύψας Μενοιτιάδην σάκει κτλ., Ρ. 132· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο καλύψας Χ. 313. (Τὸ υ βραχὺ ἐν τῷ τονισμῷ).

κάλυψις, εως, ἡ, τὸ καλύπτειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 22, Ἡσύχ. ἐν λ. **στρέφωσις**.

Κᾰλυψώ, όος, συνῃρ. οῦς, ἡ, νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ὀδ. Α. 52· ἢ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θ. 359· ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας, καὶ ὠνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ ἔκρυψε (ἐκάλυψε) τὸν Ὀδυσσέα κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, Ὀδ. Ε. 14, Η. 244 κἑξ.

Καλχαδών, Καλχαδόνιοι, Δωρικ. ἀντὶ **Καλχηδών, Καλχηδόνιοι**, ἐν Ἐπιγραφ.

καλχαίνω, (κάλχη) κυρίως, κάμνω τι πορφυροῦν.— Παθ., εἶμαι πορφυροῦς, Νικ. Θ. 641. II. μεταφ., ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **πορφύρω** (πρβλ. **Κάλχας**), κάμνω τι σκοτεινὸν καὶ ταραχῶδες ὅμοιον πρὸς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, σκέπτομαι ἢ ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, Λατ. volutare, καλ. ἔπος Σοφ. Ἀντ. 20· ἀμφί τινι Εὐρ. Ἡρακλ. 40· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, λέκτρων στερηθεὶς, ὧν ἐκάλχαινε τυχεῖν Λυκόφρ. 1457.

Κάλχας, αντος, ὁ, τῶν Ἑλλήνων μάντις ἐν Τροίᾳ, Ἰλ.· κλητ. **Κάλχαν** ἢ -α, La Roche Text-Kr. σ. 293. (Ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ **καλχαίνω** ῥίζης, = ὁ Ἐρευνῶν).

κάλχη, ἡ, (ἴσως συγγενεύει τῷ **κόγχη**) ὁ κοχλίας τῆς πορφύρας, ἀλλαχοῦ πορφύρα, Νικ. Ἀλ. 393. 2) πορφυρᾶ βαφή, Στράβ. 529. II. ἡ ἕλιξ τοῦ κιονοκράνου, «μέρος κεφαλῆς κίονος» Ἡσύχ.· ἀλλ' ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 90, ὁ Böckh. νομίζει ὅτι αἱ κάλχαι ἢ χάλκαι (ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ) εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ ἐπιστυλίου διάκοσμος, ἴδε σ. 282. III. εἶδος βοτάνης χρώματος ὡσαύτως πορφυροῦ, Ἀλκμὰν παρ' Ἀθήν. 682Α·— φέρεται **χάλκη** ἐν Νικ. Ἀποσπ. 2. 60.

κᾰλῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάλως**, σχοινίον (οὐχὶ χονδρόν), Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 18, Ἀριστοφ. Σφ. 379, Θουκ. 4. 26.

καλ-ώνυμος, ον, ἔχων καλὸν ὄνομα, Φωτ. Βιβλιοθ. 88. 27, Συλλ. Ἐπιγρ. 9622.

καλ-ωπός, ή, όν, (ὤψ) ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.

καλῶς, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **καλός**, ὃ ἴδε.

κάλως [ᾰ], ὁ, γεν. **κάλω**, αἰτ. **κάλων**· Ἐπικ. καὶ Ἰων. **κάλος**, ου, ὁ, Ὀδ. Ε. 260, καὶ Ἡρόδ.· ἀλλὰ καὶ πληθ. **κάλωες** ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 725· αἰτ. **κάλωας** Ὀρφ. Ἀργ. 253, Ὀππ. (ἴδε κατωτ.)· δοτ. **κάλωσι** Ὀρφ. Ἀργ. 237: — καραβόσχοινον πρὸς ἀνέλκυσιν τῶν ἱστίων ἢ τῆς κεραίας, οὕτως ἴσως ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτέρ., ὅπου **κάλοι** καὶ **πόδες** (τὰ κατὰ τὰ ἔσχατα ἄκρα τοῦ ἱστίου σχοινία) καὶ **ὑπέραι** (τὰ καλῴδια τὰ συνάπτοντα τὰ ἄκρα τῆς κεραίας πρὸς τὸ κατάστρωμα) διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων· οὕτω, τῶν ἱστίων τοὺς κάλως Ἡρόδ. 2. 36· κάλως ἐξιέναι, ἀπολύειν τὰ σχοινία, δηλ. ἀνοίγειν τὰ ἱστία, ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίῃ κάλως Εὐρ. Τρ. 94· ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, ἀπολύουσι πᾶν σχοινίον, δηλ. πάσῃ δυνάμει καὶ παντὶ τρόπῳ προσπαθοῦσι, «βάλλουν τὰ δυνατά των» (ἀντίθετον τῷ ἄκροισι κρασπέδοις .. ὑπεκδραμεῖν αὐτόθι 524), ὁ αὐτ.

ἐν Μηδ. 278· τοὺς κάλως ἔκλυε καὶ χάλα πόδα 'Επιγρ. ἐν 'Αδήλ. 2· πάντας ἔσεισε κάλως 'Ανθ. Π. 9. 45· παροιμ., πάντα ἐξιέναι κάλων 'Αριστοφ. 'Ιππ. 756 (ἔνθα ἴδε Σχολ.)· φόνιον ἐξίει κάλων, παρώτρυνεν αὐτὸν εἰς τὸ φονικὸν ἔργον, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 837· πάντα κάλων ἐκτείνειν Πλάτ. Πρωτ. 338Α· κινεῖν Λουκ. Σκυθ. 11· γαστρὶ πάντας ἐπιτρωπῶσι κάλωας 'Οππ. 'Αλ. 2. 223, πρβλ. 172. II. ἐν γένει, σχοινίον, «τριχιά», κάλων κατιέναι, καταβιβάζειν σχοινίον πρὸς βολιδοσκόπησιν, 'Ηρόδ. 2. 28· ἀπὸ κάλω παραπλέω, παραπλέω τὴν παραλίαν ῥυμουλκούμενος (πρβλ. **ῥυμουλκέω**), Θουκ. 4. 25· σχοινίον χονδρόν, «παλαμάρι», 'Ηρόδ. 2. 96· πρυμνήτης κάλως Εὐρ. Μήδ. 770.

κᾰλω-στρόφος, ὁ, ὁ συστρέφων, κατασκευάζων σχοινία, Πλουτ. Περικλ. 12.

κᾰλωσύνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Διγεν. Διήγ. 396.

κάμ, 'Επικ. συντετμημ. τύπος τῆς **κατὰ** πρὸ τοῦ **μ**, ἴδε ἐν λ. **καμμέν**.

κᾰμᾰκίας σῖτος, ὁ, εἶδος μακροῦ σίτου, δηλ. ἔχοντος μακρὰν καλάμην, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 7, 4.

κᾰμᾰκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάμαξ**, Εὐστ. Πονημ. 319. 44.

κᾰμάκῐνος, ον, (κάμαξ) κατεσκευασμένος ἐκ καλάμου ἢ ὁμοίας εὐθραύστου ὕλης, δόρυ καμάκινον, ἀντίθετον τῷ **κρανέϊνον**, Ξεν. 'Ιππ. 12, 12.

κᾰμάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάμαξ**, Σχολ. νεώτ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 39.

καμακίς· «κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. ἔνιοι σύριγγα» 'Ησύχ.

καμάν· «τὸν ἀγρόν. Κρῆτες» 'Ησύχ.

κάμαξ [κᾰ], ᾰκος, ἡ, καὶ ὁ, ὑποστήριγμα κλάδων ἀμπέλου, 'Ιλ. Σ. 563, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 298. 2) πᾶν μακρὸν ξύλον, κάμαξ πεύκης Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 167. 3) τὸ κοντάρι δόρατος, τὸ ξύλον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 66· πρβλ. Εὐρ. 'Εκ. 1155, 'Ηλ. 852, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 357· χάλκεαι κάμακες, ἔχουσαι κρίκους κατὰ τὴν κορυφήν, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 3. 6, 2. 4) οἰάκιον, «δοιάκι» τοῦ πηδαλίου, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 6. ('Εντεῦθεν, **καμάσσω**).

κᾰμάρα, 'Ιων. -ρη [μᾰ], ἡ, Λατ. camera, πᾶν πρᾶγμα ἔχον θολωτὸν σκέπασμα, σκεπαστὴ ἅμαξα, 'Ηρόδ. 1. 199· ἐστεγασμένον ἀκάτιον λεπτὸν στενὸν καὶ κοῦφον, Στράβ. 495· θάλαμος θολωτός, 'Αγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 454. 33, Διόδ. 2. 9· ὁ θόλος τάφου, «καμάρα», Συλλ. 'Επιγρ. 2241, 3007, 3104, κ. ἀλλ.· κλίνη μὲ οὐρανόν, 'Αρρ. 'Αν. 7. 25, 5· θολωτὸς ὑπόνομος, Σχόλ. παρὰ τῷ Λοβ. Παθ. 223. II. ὡς ἰατρικὸς ὅρος, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 86. (Πρβλ. Ζενδ. kamara (θόλος, ζώνη), Λατ. camurus· ἀλλὰ τὸ camera πιθαν. ἐλήφθη ἐκ τῆς 'Ελληνικῆς:— ἴσως αἱ λέξεις: **κμέλ-εθρον, μέλ-αθρον** συγγενεύουσι πρὸς τὸ **καμάρ-α**, Κούρτ. ἀρ. 31a).

κᾰμᾰρεύω· «σωρεύω. φιλοπονῶ. πορίζω. κακοπαθῶ. συνάγω» 'Ησύχ. (ἀμφίβ. λέξ.).

καμαρικός, ή, όν, = **καμαρωτός**, 'Αθήν. Μηχαν. σ. 10. 23.

κᾰμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καμάρα**, «κοιτὼν καμάρας ἔχων» καὶ «καμάριον· δωμάτιον χαμαρωτὸν· καὶ ὅλως ἡ καμάρα 'Ελληνικὸν τὸ ὄνομα» Φώτ. 2) θάλαμος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, Γαλην. 3) μέρος μηχανῆς πολεμικῆς, "Ηρων.

κᾰμᾰρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς καμάραν, θόλον, θολοειδής, Γαλην. τ. 10, σ. 151, κλ.

κάμαρος, ὁ, ἴδε **κάμμαρος**. II. τὸ φυτὸν δελφίνιον, Διοσκ. 3. 48 (ἐκ τῶν νόθων).

καμαρόω, κατασκευάζω τι μὲ καμάραν, θόλον, κάμνω αὐτὸ μὲ ἢ ὡς θόλον, ἵνα καμαρώσωσι τὸν αἰθέρα Εὐσ. Πρ. Εὐαγγ. σ. 776D, Παθ.: κεκαμαρωμένοις οἴκοις Συλλ. 'Επιγρ. 1104, κλ.

καμαρώδης, ες, = **καμαροειδής**, 'Ιππόλυτ. 852Β.

κᾰμάρωμα, τό, θόλος, ἀψίς, Στράβ. 738, Εὐστ. Πονημάτ. 69. 17, Γαλην.

καμαστίς· «μέτρον τι. 'Αμερίας» 'Ησύχ.

κᾰμάρωσις, εως, ἡ, «καμάρωσίς ἐστιν ὀστοῦ διακοπὴ μετὰ τὸ σιναρὸν ὀστοῦν ἀνακεκλάσθαι ἐξ ἀμφοτέρων καὶ παραπλησίως καμάραις ἐσχηματίσθαι» Γαλην. τ. 19, σ. 432, 11.

κᾰμᾰρωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., θολωτός, καὶ οἶκοι καμαρωτοὶ πάντες διὰ τὴν ἀξυλίαν Στράβ. 738· ὁ μετὰ καμαροειδοῦς στέγης, σκεπαστός, 'Αθήν. 139F, 196C.

κᾰμάσῆνες, ων, οἱ, εἶδος ἰχθύων, 'Ανθ. Π. 11. 20· ἀλλὰ παρὰ 'Εμπεδ. 235, 285, ἐπὶ ἰχθύων ἐν γένει.

κᾰμάσσω: μέλλ. -ξω, σείω, δονῶ (ἐκ τοῦ **κάμαξ** 2, ὡς τὸ **δονέω** ἐκ τοῦ **δόναξ**), «καμάσσειν· κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν» 'Ησύχ.

κᾰμᾰτηδόν, 'Επίρρ. (κάματος) μετὰ καμάτου, κόπου, Μανέθων 4. 622.

κᾰμᾰτηρός, ά, όν, κοπιώδης, ἐπίμοχθος, γῆρας 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Αφρ. 247· οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἑλεῖ καματηρὸς ἡμῶν 'Αριστοφ. Λυσ. 542· καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντε 'Απολλ. Ῥόδ. Β', 87· καματηρὸν τὸ ἄρχειν 'Αριστ. π. Κόσμ. 6. 34. 2) ὁ προξενῶν κάματον, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα Λουκ. π. 'Ορχ. 34. II. Παθ., καταβεβλημένος ἐκ τοῦ καμάτου, καταπεπονημένος, τοὺς καματηροὺς τῶν ἀνδρῶν (οὓς μικρὸν ἀνωτέρω ὠνόμασε: τοὺς ἀσθενεστάτους εἰς τὰς ταλαιπωρίας) 'Ηρόδ. 4. 135, πρβλ. Διον. 'Αλ. 10. 53, 'Αρρ. 'Αν. 5. 16, 2:—'Επίρρ. **καματηρῶς**, ἐπιπόνως, Πολυδ. Γ', 105.— Τύπος **καματερός** ἀπαντᾷ παρὰ Κ. Πορφ. πρὸς Νικηφ. 178, 9, ἐπὶ φορτηγῶν πλοίων: καράβια καματερά.

κᾰμᾰτηφόρος, ον, ἐπιφέρων κάματον, κόπον, 'Ιππόλυτ. 797Β.

κάμᾰτος, ὁ, (κάμνω) μόχθος, κόπος, ἄτερ καμάτοιο 'Οδ. Ζ. 325· ἄνευ καμάτου Πινδ. Π. 12. 50· κάματόν θ' ἵππων Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 192. 6· οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι, δὲν θὰ τελειώσουν ποτὲ τὰ βάσανά μου, Σοφ. 'Ηλ. 231, πρβλ. 130: ἐπὶ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ, οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 174· ἁπλῶς κόπος, πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκχ. 68· κάματος ὁ πολὺς Λουκ. 'Ερμότ. 71· πρβλ., καμάτων ἅλις 'Ανθ. Π. 9. 359. 2) τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καμάτου, κόπωσις, ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος 'Ιλ. Δ. 230, πρβλ. Ν. 85, 711, κτλ.· κ. πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν Ε. 811· αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον 'Οδ. Ξ. 318· ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος (οὕτως ὁ 'Οράτ., ludo fatigatumque somno), 'Οδ. Ζ. 2· καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες Ι. 75. 3) ἀσθένεια, Σιμωνίδ. 85. 10· ἐν τῷ πληθ., Διον. 'Αλ. 10. 53. II. τὸ διὰ κόπου κερδαινόμενον, ἡμέτερος κάματος, τὰ διὰ τῶν ἡμετέρων κόπων κτηθέντα, 'Οδ. Ξ. 417· ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται 'Ησ. Θ. 599, πρβλ. Θέογν. 925. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόπου, ὡς τὸ **πόνος**, Λατ. labor, τόρνου κάματος, πρᾶγμα κατεσκευασμένον διὰ τοῦ τόρνου, Αἰσχύλου 'Αποσπ. 55, πρβλ. 'Ανθ. Π. 6. 206.— Ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πεζογράφοις.

κᾰμᾰτουργία, ἡ, ἐργασία καματηρά, κοπῶδες ἔργον, 'Επιφάν. II. 761C.

κᾰμᾰτόω, κοπιῶ, «καματῶν· κοπιῶν» 'Ησύχ.· οὕτω πιθανῶς ὁ 'Ιώσηπ. ἐν 'Ιουδ. Πολ. 2. 17, 7.

κᾰμᾰτώδης, ες, (εἶδος) κοπώδης, ὀχληρός, θέρεος καματώδεος ὥρη 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 582· πλαγαί, μέριμναι Πινδ. Ν. 3. 28, 'Αποσπ. 239· καματωδέστερος Θεοφρ. 'Αποσπ. 7 § 13.

καμβατηθείς· «καταπονηθείς» 'Ησύχ. = **καββατηθείς**, ἤτοι **καταπατηθείς**. "Ισως γλ. Δελφικ.

κάμε, 'Επικ. ἀόρ. β' τοῦ **κάμνω**: ἀλλὰ **καμέ**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐμέ**.

καμελαύκιον, ου, τό, εἶδος καλύμματος κεφαλῆς, Λέοντ. Τακτ. 19, 42, Κ. Πορφ. "Εκθ. Βασ. Τάξ. 11. 353., 16. 573., 9, πρὸς Ῥωμαν. 82. 11, Κεδρ. Ι. 297, 14.—'Ωσαύτως, **καμηλαύκιον** Θεοφ. 354, 6. 687, 4, 198, 5, Σουίδ. ἐν λ., πρβλ. τὸ νῦν ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων φορούμενον **καλυμμαύχιον**, ὅπερ εἶναι λέξις νεωτέρας ἐπινοήσεως.

καμέλλα, ἡ, τὸ Λατ. camella, εἶδος ποτηρίου, ἡ κύλιξ, Πολυδ. Ι', 110.

καμηλάνθραξ, ακος, ὁ, (κάμηλος, ἄνθραξ) = **μελικηρίς**, πάθος τι, Λέων 'Ιατρ. 211.

καμηλάριος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Παλλαδ. Λαυσ. 1100D, 'Ιω. Μόσχ. 2968Β, Δωρόθ. 1741C.

καμηλάτης, ὁ, ἐν παπύρ. Βερολ. 34, II. 5, εἰ ὑγιῶς ἔχει, ἀντὶ **καμηληλάτης = καμηλίτης**.

κᾰμήλειος, α, ον, ἀνήκων εἰς κάμηλον, «καμηλήσιος»· καμήλεια (δηλ. κρέα) ἐσθίειν Πορφύρ. περὶ 'Αποχ. 'Εμψύχ. 1. 14 ἐν τέλ.

κᾰμηλ-έμπορος, ὁ, ὁ ἐπὶ καμήλων μεταφέρων τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ ἔμπορος, Στράβ. 815.

κᾰμηλίζω: -ίσω, εἶμαι ὅμοιος καμήλῳ, ἡ κεφαλὴ τὸ μὲν εἶδος καμηλίζουσα 'Ηλιόδ. 10. 27.

καμήλιον, τό, = **κάμηλος**, Kenyon Gr. Papyr. II. 298, 318, κλ., πρβλ. Κεδρην. Ι. 755, 10, Λεόντ. Κύπρ. 1729Β.

κᾰμηλίτης [ῑ], ου, ὁ ὁδηγῶν τὰς καμήλους, καμηλάριος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 47, 1, π. Θαυμασ. 2·— ὁ ἐπὶ καμήλου ὀχούμενος, καμηλοβάτης, 'Ηλιόδ. 10. 5, 'Ηρωδιαν. 4. 15·— ὡσαύτως = **καμηλέμπορος**, Στράβ. 39, 748. 2) καμ. βοῦς, πιθανῶς ὁ βόαγρος, Σουίδ.

κᾰμηλο-βάτης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ καμήλου ὀχούμενος, Κλήμ. 'Αλ. 267.

κᾰμηλο-βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων καμήλους, Στράβ. 767.

καμηλό-κεντρον, τό, κέντρον δι' οὗ κεντοῦσι τὰς καμήλους, Σωφρόνιος 3489Α.

κᾰμηλοκό-μος, ον, ὁ τρέφων διατηρῶν καμήλους, καμηλοκόμοι καὶ οὗτοι Εὐστ. εἰς Διον. Π. 954.

κᾰμηλο-πάρδαλις, εως, ἡ, τὸ γνωστὸν ζῷον, 'Αγαθαρχίδ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 455. 4, Διόδ. 2. 51, 'Αθήν. 201C, 'Ηλιόδ. 10. 27.

καμηλο-πόδιον, τό, = **πράσιον**, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 3. 119 (ἐκ τῶν νόθων).

κάμηλος [ᾰ], ὁ καὶ ἡ, «καμήλα», πρῶτον παρ' 'Ηρόδ. (πρβλ. **ἀστραβίζω**), Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 285· τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων 'Ηρόδ. 3. 105· κάμηλος ἀμνός, νεογνὸν καμήλου, «καμηλάκι», 'Αριστοφ. "Ορν. 1559· κάμηλοι αἱ Βακτριαναὶ καὶ αἱ 'Αράβιαι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1. 16· διαφέρουσι δὲ αἱ Βάκτριαι τῶν

Ἀραβίων· αἱ μὲν γὰρ δύο ἔχουσιν ὕβους, αἱ δὲ ἕνα μόνον αὐτόθι 24· κ. δρομὰς Πλουτ. Ἀλέξ. 31. 2) ἡ κάμηλος (ὡς ἡ ἵππος, τὸ ἱππικόν), κάμηλοι ἔν τινι στρατεύματι μετὰ τῶν ἀναβατῶν αὐτῶν, ὡς εἰ ἐλέγομεν τὸ **καμηλικὸν** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἱππικόν**, τῇ δὲ καμήλῳ ἕπεσθαι τὸν πεζὸν στρατὸν ἐκέλευε Ἡρόδ. 1. 80.— Πρβλ. **κάμιλος**. (Πρβλ. τὸ Ἑβρ. gamal).

κᾰμηλο-τροφέω, τρέφω ἢ διατηρῶ καμήλους, Διόδ. 3. 45.

καμηλοφορβός, ὁ, (φέρβω) = **καμηλοβοσκός**, Νικήτ. Βυζ. 713Β, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πατρολογίᾳ.

κᾰμηλ-ώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κάμηλον, οἱ ὀνώδεις καὶ καμηλώδεις ἄνθρωποι τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα Γαλην. 6. 664, 11, Νικήτ. Χων. Χρον. 140D.

καμηλών, ῶνος, ὁ, στάβλος καμήλων Πάπυρ. Βερολ. 339, 15 κ. ἀλλ.

κάμῑλος, ὁ, κατὰ τὸν Σουίδ. καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1030, «τὸ παχὺ σχοινίον». Ἡ λέξις πιθανῶς ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ γνωστοῦ χωρίου τῆς Καιν. Διαθ. (Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 24): «εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος διελθεῖν», ἔνθα ὑπό τινων ἐνομίσθη καταλληλοτέρα πρὸς τὴν παρομοίωσιν ἡ ἔννοια τοῦ σχοινίου ἢ τῆς καμήλου. Ἀλλ' οἱ Ἄραβες ἔχουσι παροιμίαν περὶ ἐλέφαντος διερχομένου διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης· καὶ τὸ διυλίζοντες τὸν κώνωπα τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες εἶναι ὁμοίως παροιμιώδης φράσις ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 24.

καμιναία, ἡ, **κάμινος**, Ἑβδ. (Ἔξ. Θ', 10)·—**καμιναῖος**, αία, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κάμινον, αὐτόθι Θ', 8.

κᾰμινεία, ἡ, ἔργον καμίνου, ἡ διὰ τῆς καμίνου ἐργασία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 6 (διάφ. γραφ. **καμινία**).

κᾰμῑνεύς, έως, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος κάμινον ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ, ὡς ὁ χαλκεὺς ἢ κεραμεύς, Διόδ 20. 63.

κᾰμῑνευτήρ, ῆρος, ὁ, καμινευτικός, αὐλὸς καμινευτήρ, ὁ σωλὴν φυσητηρίων χαλκέως, Ἀνθ. Π. 6. 92.

κᾰμῑνευτής, οῦ, ὁ, = **καμινεύς**, Λουκ. π. Θυσιῶν 6·— θηλ. **καμινεύτρια**, Ἀρίσταρχ. εἰς Ὀδ. Σ. 27.

κᾰμῑνευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάμινον, Σουίδ.

κᾰμῑνεύω, χωνεύω, καίω, θερμαίνω, τήκω ἐν καμίνῳ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 48, Ἀποσπ. 248, Θεοφρ. π. Λίθ. 69· σίδηρος καμινευόμενος Στράβ. 223.

κᾰμῑνιαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς κάμινον, Ἑβδ. (Ἔξ. Θ', 8, ὡς διάφ. γραφή), Γρηγ. Ναζ. Ι. 948C· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 552.

κᾰμίνιον [μῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κάμινος**, «καμῖνι», Γεωπ. 2. 3, 9, Βυζ.

κᾰμῑνίτης, ὁ, ὠπτημένος ἐντὸς κλιβάνου, ἄρτος Φιλιστίων ὁ Λοκρὸς παρ' Ἀθην. 115F.

κᾰμῑνόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ καμίνου, Νικ. Θηρ. 707, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 60.

κᾰμῑνο-καύστης, ου, ὁ, ὁ θερμαίνων κάμινον ἢ κλίβανον, Γλωσσ.· θηλ. **καμινοκαύστρια**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 26.

κάμῑνος, ἡ, «καμῖνι», κλίβανος, «φοῦρνος» πρὸς χώνευσιν μετάλλων, ὄπτησιν πηλίνων ἀγγείων, κεράμων καὶ πλίνθων, Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14, Ἡρόδ. 1. 179., 4. 164, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280· πρὸς ὄπτησιν κρέατος, Ἡρόδ. 1. 133·— ὡσαύτως, κτιστὴ θερμάστρα πρὸς θέρμανσιν δωματίου, Γαλην. 6. 146·— ἀλλ' οὐδέποτε ἀνοικτὴ θερμάστρα ἢ ἑστία ἐντὸς δωματίου, Λεξικ. Ἀρχαιολ.— παροιμιῶδες ἐπί τινος ἐσθίοντος θερμά, καίοντα φαγητά, κάμινος οὐκ ἄνθρωπος Κρωβύλος ἐν Ἀδήλ. 1. 4· κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνευμονι, ἐπὶ μεθύσου, Κωμ. Ἀνών. 269. (Ἴσως ἀκ τῆς √ΚΑϜ, καίω, ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ Ϝ εἰς μ παρέχει ἀμφιβολίας· τὸ Λατ. caminus παρελήφθη ἐκ τῆς Ἑλλ.).

κᾰμῑνώ, οῦς, ἡ, γρηῦς καμ., γραῖα ἐργαζομένη εἰς κάμινον, καμινεύτρια, Ὀδ. Σ. 27.

κᾰμῑνώδης, ες, ὅμοιος καμίνῳ ἢ κλιβάνῳ, Στράβ. 246.

καμίσιος, ὑποκαμίσιος, ἔχει Εὐωδία εἰς λόγον καμισίων λιναρίων Πάπυρ. Βερολ. 550. 20.

κάμμα, τό, (κάπτω), Λακωνικὸν ἔδεσμα (καλούμενον καὶ **ψαιστόν**), ὅπερ ἐκάπτετο διὰ φύλλων δάφνης (καμματίδων), Νικοκλῆς παρ' Ἀθην. 141Α.— Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **κάμματα**.

κάμμᾰρος, ὁ, εἶδος καρίδος, Ἐπίχαρμος καὶ Σώφρων παρ' Ἀθην. 306C· παρὰ Γαλην. 6. 735, **καμμαρίς**, ίδος, ἡ· ἐν τῇ Λατ. cammarus, gammarus· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «καμμάρως (Δωρ.)· τὰς ἐρυθρὰς καρίδας»· περιγράφονται δὲ ὡς ἐρυθραὶ καὶ λειοστρακιῶσαι ὑπὸ Σώφρονος 52 Ahr. II. εἶδος ἀκονίτου, Ἱππ. 418. 24, Διοσκ. 4. 77 (ἐν τοῖς νόθοις)).— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται: **κάμμορος**.

καμμάρψαι· «καταλαβεῖν. Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

κάμμαρψις, εως, ἡ, «μέτρον σιτικόν, τὸ ἡμιμέδιμνον. Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

καμματίδες, ων, αἱ, ἴδε **κάμμα**.

καμμέν, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ καμ μέν, Ἐπικ. ἀντὶ **κατὰ μέν**, ὡς, κὰμ μὲν ἄροτρον ἄξειαν, ἀντί, κατάξειαν μὲν ἄροτρον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 437· πρβλ. Ὀδ. Υ. 2· οὕτω κάμμεσον ἀντὶ κὰμ μέσον, Ἰλ. 172· πρβλ. κάγ, κάδ, κάκ.

καμμένειν· «καταμένειν» Ἡσύχ.

κάμμες, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἄμμες**, Αἰολ. ἀντὶ **καὶ ἡμεῖς**, νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον Θεόκρ. 18. 56, κτλ.

καμμίξας, Ἐπικ. ἀντὶ **καταμίξας**, μετοχ. ἀόρ. α' τοῦ **καταμίγνυμι**, διάφ. γραφ. ἀντὶ κ' ἀμμίξας, δηλ. κε ἀναμίξας Ἰλ. Ω. 529.

καμμονίη, Ἐπικ. ἀντὶ **καταμονή**, ἑρμηνευόμ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. «ἡ ἐκ καταμονῆς νίκη», εἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην Ἰλ. Χ. 257, πρβλ. Ψ. 661, Ἀνθ. Πλαν. 4. 221.

κάμμορον, τό, «ψυκτικὸν φάρμακον», κατὰ τὸν Ζεῦξιν, κατὰ δὲ Ζην. τὸν Ἡροφίλειον τὸ «κώνειον», Γαλην. τῶν Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 490, Ἱππ. 418, 24· ἢ τὸ ἀκόνιτον, Νικ. Ἀλεξιφ. 41· ἴδε Foës Oecon.

κάμμορος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **κατάμορος**, ὑποκείμενος εἰς τὴν μοῖραν, κακὴν ἔχων μοῖραν, κακόμοιρος, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν Ὀδ. Λ. 216, πρβλ. Β. 351, Ε. 160·— οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.

καμμύω, Ἐπικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καταμύω**· παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἀλέξιδι ἐν Ἀδήλ. 71· ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. συγγραφεῦσι· ἴδε Φρύν. 339.

κάμνω, ἐκτεταμένος τύπος ἐκ τῆς √ΚΑΜ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ.: μέλλ. **κᾰμοῦμαι**, **καμεῖ** Σοφ. Τρ. 1215· **καμεῖται** Ἰλ. Β. 389, Αἰσχύλ.· Ἐπικ. ἀπαρ. **-έεσθαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 580: ἀόρ. β' **ἔκᾰμον**, ἀπαρ. **καμεῖν**, Ἐπικ. ὑποτακτ. μετ' ἀναδιπλ. **κεκάμω**, **κεκάμῃσι**, **κεκάμωσι** Ἰλ. Α. 168, Η. 5, Ρ. 658 (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκε: κε κάμω, κτλ.): πρκμ. **κέκμηκα** Ἰλ. Ζ. 262, Ἀττ.· ὑπερσ. **ἐκεκμήκεσαν** Θουκ. 3. 98· Ἐπικ. μετοχ. **κεκμηώς**, **κεκμηῶτι**, **κεκμηῶτα** Ἰλ. Ψ. 232, Ζ. 261, Ὀδ. Κ. 31· **κεκμηότας** Ἰλ. Λ. 802· τὸ δὲ **κεκμηῶτας** ἐν Θουκ. 3. 59 εἶναι πιθαν. σφάλμα ἀντὶ **κεκμηκότας**.— Μέσ., ἀόρ. **ἐκᾰμόμην** Ὀδ. Ι. 130, **καμόμεσθα** Ἰλ. Σ. 341. I. μεταβ., κατασκευάζω τι μετὰ κόπου, κάμνω, ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ χαλκέως ἢ σιδηρουργοῦ, ζῶμά τε καὶ μίτρη τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἄνδρες χαλκουργοί, Ἰλ. Δ. 187, 216· ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε, ὅτε κατεσκεύασε πάντα τὰ ὅπλα, Σ. 614· σκῆπτρον .., τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων Β. 101, πρβλ. Θ. 195· ὡσαύτως, οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν νῆας ἐυσσέλμους Ὀδ. Ι. 126· πέπλου, ὃν αἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ Ἰλ. Ε. 338, πρβλ. Ὀδ. Ο. 105· ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειὸς Λ. 523· λέχος Ψ. 189. 3) κατὰ μέσ. ἀόρ., διὰ κόπου κτῶμαί τι, τὰς (δηλ. γυναῖκας) αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ Ἰλ. Σ. 341. 3) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐργάζομαι, καλλιεργῶ μετὰ κόπου, οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον .. ἐκάμοντο Ὀδ. Ι. 130· ἱρὸν .., ὅ ῥ' ἐκάμοντο Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 718, πρβλ. Φιλητ. 7. Ὅτι αὕτη ἦτο ἡ πρώτη σημασία ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὁμιλουμένης Ἑλληνικῆς, ἐν ᾗ μεγίστη γίνεται χρῆσις τοῦ **κάμνω** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος τούτου ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ καὶ τῶν ποικίλων ἐξ αὐτοῦ φράσεων, ἴδε Κοραῆ Ἄτακτα τόμ. Β', σ. 172 κἑξ. II. ἀμεταβ., ἐργάζομαι, κοπιάζω, ὑπέρ τινος Θουκ. 2. 41:— ἀκολούθως, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος συνεχοῦς ἐργασίας, κουράζομαι, ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, «ἀνδρὶ δὲ κεκοπιακότι τὴν δύναμιν μεγάλως αὔξει ὁ οἶνος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 261, πρβλ. Λ. 802· οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε Θ. 22· **τινί**, ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ Ὀδ. Ξ. 65· μετ' αἰτ. τοῦ μέρους καθ' ὃ τις αἰσθάνεται κόπωσιν, οὐδέ τι γυῖα .. κάμνει, οὔτε αἰσθάνεται κόπον εἰς τὰ μέλη του, Ἰλ. Τ. 170, κτλ.· περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται Ἰλ. Β. 389· ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν Π. 106·— ὡσαύτως συχνότατα μετὰ μετοχ., κάμνει πολεμίζων, ἐλαύνων, ἐρεθίζων, δακρυχέουσα, θέουσα, κτλ. Α. 168, Η. 5, Ρ. 658, κτλ.· οὐ μέν .. θην κάμετον .. ὀλλῦσαι Τρῶας Θ. 448· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε πάντη παπταίνοντι Ὀδ. Μ. 232· ἀλλ' ἐπὶ διαφόρου ἐννοίας, οὐκ ἔκαμον τανύων, δὲν ἠσθάνθην κόπωσιν τανύων τὸ τόξον, εὐκόλως ἐτάνυσα αὐτό, Φ. 426, πρβλ. Ἰλ. Θ. 448·— παρ' Ἀττ. συχνάκις μετ' ἀρνήσεως, οὔτοι καμοῦμαι .. λέγουσα, δὲν θὰ κουρασθῶ λέγουσα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 881· μὴ κάμῃς λέγων Εὐρ. Ι. Α. 1143· οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1590· οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη Ἀριστοφ. Λυσ. 541, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 470C, Νόμ. 912Ε, κτλ.·— μετὰ δοτ., μὴ κάμνε λίαν δαπάναις, «μὴ ἀπόκαμνε εἰς τὰς δαπάνας» (Σχόλ.) Πινδ. Π. 1. 175. 2) καταβάλλομαι ἐν τῇ μάχῃ, ἡττῶμαι, ταῖσι (δηλ. μάχαις) Μήδειοι κάμον, ἐν αἷς ἡττήθησαν οἱ Μῆδοι, αὐτόθι 1. 151, 156· εἰς τὸ κάμνον οἰκείου στρατοῦ, τὸ καταπονούμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, Εὐρ. Ἱκέτ. 709. 3) εἶμαι ἀσθενὴς ἢ ἄρρωστος, ὑποφέρω ἐξ ἀσθενείας, οἱ κάμνοντες (μετοχ. ἐνεστ.), οἱ ἀσθενεῖς, Ἡρόδ. 1. 197, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 282, Ἀριστοφ. Νεφ. 708, Ἀνδοκ. 9. 20, Πλάτ. κλ.· καμοῦσα ἀπέθανε, νοσήσασα ἀπέθανε, Ἀνδοκ. 16. 3, πρβλ. Δημ. 307. 29· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κάμνειν νόσον Εὐρ. Ἡρακλ. 990, Πλάτ. Πολ. 408Ε· κάμνουσι ποδάγραν, πάσχουσιν ἐκ ποδάγρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 1· ἀλλ' ὡσαύτως, κ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡρόδ. 2. 111· κάμνω

τὸ σῶμα, εἶμαι ἀσθενὴς κατὰ τὸ σῶμα, ἔχω κακὴν κρᾶσιν, Πλάτ. Γοργ. 478Α·— ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, κ. πάθᾳ Πινδ. Π. 8. 68· νοσήματι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 21, 1· ἐν χρήσει· καὶ ὡς Παθ., κάμνειν ὑπὸ νόσου, πάσχειν ἐκ νόσου, 'Ηρῳδιαν. 3. 14, 4· ἀπὸ τοῦ τραύματος Λουκ. Τόξ. 60. 4) καθόλου, ὑποφέρω, πάσχω, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι, στρατοῦ καμόντος Αἰσχύλ. 'Αγ. 670· τῷ πεποιημένῳ κ. μεγάλως 'Ηρόδ. 1. 118, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 482, Εὐρ. Μήδ. 1138, 'Ηρ. Μαινόμ. 293· οὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος, δὲν θὰ εὕρῃς κώλυμα παρ' ἐμοῦ, δὲν θὰ ἔχῃς νὰ παραπονεθῇς ἐναντίον μου, Σοφ. Τρ. 1215· ὡσαύτως, κ. ἔν τινι Εὐρ. 'Εκ. 306, Ι. Α. 966· οὕτως ἐπὶ πλοίου, νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι Αἰσχύλ. Θήβ. 210·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης Σοφ. 'Ηλ. 532· καμάτους κ. 'Ηρῳδιαν. 3. 6. 5) οἱ καμόντες (μετοχ. ἀορ.), οἱ τελέσαντες τὸ ἑαυτῶν ἔργον, Λατ. defuncti, δηλ. οἱ νεκροί, 'Ιλ. Γ. 278· βροτῶν εἴδωλα καμόντων 'Οδ. Λ. 476· εἴδωλα καμ. Ω. 14, 'Ιλ. Ψ. 72, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 231, κτλ.· οὕτω παρ' 'Αττ., κεκμηκότες Σοφ. 'Αποσπ. 268, Εὐρ. 'Ικέτ. 576· παρὰ πεζολόγοις, οἱ κεκμηκότες Θουκ. 3. 59, Πλάτ. Νόμ. 718Α, 927Β, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 11, 6·— ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρ. 96 κεκμηκότες εἶναι αἱ σκιαί, τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, Λατ. dii manes.—'Ο πρκμ. εἶναι ἀείποτε ἀμετάβ.

κάμορος· «κλῆθρα τὸ δένδρον» 'Ησύχ.

κάμος ἢ **κᾶμος**, εἶδος ζύθου, Πρίσκος 183. 14. 2) = **κάδος**, εἶδος μέτρου, 'Επιφάν. ΙΙΙ. 272Β, 281Α.

καμπάγιον, τό, = **κάμπαγος**, Χρον. Πασχ. 530, 6, Μαλάλ. 322. 11.

κάμπαγος, ὁ, τὸ Λατ. campagus, εἶδος ὑποδήματος, 'Ιω. Λυδ. 134, 22.

καμπανίζω, ζυγίζω, 'Ιω. Δαμασκ. ΙΙ. 329D.

καμπανιστής, = **ζυγοκρούστης**, **ζυγοπλάστης**, 'Ιω. ὁ Νηστευτὴς (Jejunator) 1924Β.

καμπάλεος, α, ον, (καμπή) = **καμπτός**, «καμπαλέας· καμπύλας» 'Ησύχ.

κάμπανος, ὁ, = **στατήρ**, «καντάρι», Γλωσσ.· ἴδε Δουκάγγ. (γράφεται καὶ **καμπανός**).

καμπεσί-γουνος, ον, ὁ κάμπτων τὰ γόνατά τινος, «καμπεσίγουνος· ἡ 'Ερινύς, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων» 'Ησύχ.· πρβλ. **καμψίπους**.

καμπεσί-γυιος, ον, κάμπτων τὰ μέλη, παίγνια κ., τὰ νευρόσπαστα, 'Ορφ. 'Αποσπ. 17, πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λ.

καμπή, ἡ, (ἴδε **κάμπτω**) ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ποταμοῦ, ὡς ὁ ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος 'Ηρόδ. 1. 185· Εὐβοΐδα καμπήν, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 27. II. ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τὸ μέρος ἔνθα κάμπτουσι τὰ ἅρματα, ἐν τῷ ἀγῶνι, ὁ καμπτήρ, Λατ. flexus, curriculi, περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες 'Αριστοφ. Εἰρ. 904· καμπαῖσι δρόμων συμφοραῖς Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 224· εὐλαβηθῆναι περὶ τὴν κ. Πλάτ. 'Ιων 537Α· μεταφ., μῦθον ἐς καμπὴν ἄγειν, ἄγειν τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς, Εὐρ. 'Ηλ. 659· οὕτω, καμπὰς ποιεῖσθαι Πλάτ. Φαίδ. 72Β· πρβλ. **κάμπτω** II, **καμπτὴρ** II. III. ἐν τῇ μουσικῇ, στροφή, αἰφνίδιος μεταβολή, καμπαὶ ᾀσμάτων Φιλόστρ. 620· ἴδε ἐν λ. **κακότεχνος**, καὶ πρβλ. **κάμπτω** III, **κατακάμπτω**: ὡσαύτως ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ στροφὴ προτάσεως, Δημήτρ. Φαληρ. § 17. IV. ἡ κάμψις ἢ τὸ λύγισμα μέλους, τῶν δακτύλων, τῶν ὤμων, τῶν ἰσχίων, τῶν βραχιόνων, κτλ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1, 26, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, οὐκ ἔχουσα καμπὰς Πλάτ. Τίμ. 75C, πρβλ. 74Ε· ἴδε **κάμπτω** I.

κάμπη (παροξύτ.), ἡ, «κάμπια», Λατ. eruca, 'Ιππ. 263. 36, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ μεταξοσκώληκος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 10, κτλ. II. μυθῶδές τι 'Ινδικὸν τέρας, Διόδ. 3. 72, Νόνν. Δ. 18. 237. Πρβλ. **κάμπος**. (Πρβλ. τὸ ἐν Βέδαις kapanâ (σκώληξ, κάμπη)· ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξεως πρὸς τὸ **κάμπτ-ω**, ἂν καὶ εἶναι δύσκολον νὰ ἀμφιβάλλῃ τις περὶ αὐτοῦ, πρβλ. τὴν παρατήρησιν τοῦ 'Αριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Πορείας 7, 5, [τὰ ἄποδα] δυσὶ χρώμενα προέρχεται καμπαῖς, κτλ.).

καμπιδούκτωρ, ορος, Λατ. campiductor, = **ὁδηγός** (ἐν τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ), 'Ιω. Χρυσ. ΙΙΙ. 519C, Μαυρίκ. 12. 8, 11, Λέοντ. Τακτ. 7. 54, 55, κλ.

καμπιδουκτώριον, τό, ἡ σημαία τοῦ **καμπιδούκτορος**, Κ. Πορφυρ. 'Εκθ. Βασιλ. Τάξ. 11, 21. 575, 19. 641.

κάμπιμος, η, ον, (καμπή) ὁ μετὰ καμπῶν, δρόμους πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους Εὐρ. Ι. Τ. 81·— ὡσαύτως **κάμπιος**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 213, κτλ.· **κάμπειος**, 'Ησύχ.

κάμπος, εος, τό, θαλάσσιόν τι τέρας, Λυκόφρ. 414· πρβλ. **ἱππόκαμπος**.

κάμπος, ὁ, Λατ. campus, = **πεδίον**, Κοσμ. 'Ινδ. 444Α, Μαυρ. 7, 1, κλ. 2) = **στρατόπεδον**, 'Αθαν. ΙΙ. 820Α,Β, 821Β.

κάμπος· «ἱππόδρομος. Σικελοί» 'Ησύχ.

καμπουλίρ· «ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες» 'Ησύχ.

καμπτήρ, ῆρος, ὁ, κάμπη, γωνία, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6, Στράβ. 655. II. ἐν τῷ σταδίῳ καμπτὴρ ἦτο τὸ σημεῖον καθ' ὃ οἱ τρέχοντες ἐν τῷ ἀγωνίσματι τοῦ διαύλου ἢ δολίχου ἔστρεφον περὶ αὐτὸ ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἀνεχώρησαν, ἐνῷ ἐν τῷ ἁπλῷ δρόμῳ ἦτο τὸ τέρμα, ὡς τὸ **καμπὴ** II, 'Αριστ. Ρητ. 3. 9, 2, πρβλ. Βαβρ. 29. 4· μεταφ., ὡς τυφλὸς ὑπέκεινα (δηλ. τοῦ ἑξηκοστοῦ ἔτους) τοῦ βίου καμπτήρ, ὅπερ σημαίνει: θάτερον κῶλον τοῦ διαύλου (κατὰ τὸν Αἰσχύλ. ἐν 'Αγ. 344) 'Ηρώνδ. Μολπ. ΧΙΙ. 42 Meister, πρβλ. Στοβ. 591. 34· πύματος καμπτήρ, ἡ ἐσχάτη στροφή, ὁ ἔσχατος δρόμος τῆς ζωῆς, 'Ανθ. Π. 12. 257· πρβλ. **κάμπτω** II.

καμπτηρία, ἡ, = **καμπτὴρ** II, Τζέτζ. 'Ιστ. 8. 27.

καμπτικός, ή, όν, εὐκόλως καμπτόμενος, εὔκαμπτος, δακτύλου τὸ καμ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 15, 3· κίνησις ἡ καμ. ὁ αὐτ. π. Πνεύματ. 7. 1· φωνάριον Πολυδ. Δ', 64.

καμπτός, ή, ον, ὃν δύναταί να κάμψῃ τις, Πλάτ. Τίμ. 44Ε, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6. II. ὡς οὐσιαστ., = **καμπτὴρ** II, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 28, 'Ετυμ. Μ. 609. 29, 'Ακύλας ἐν Παλ. Διαθ.

κάμπτρα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κάμψα**·—**καμπτρο-ποιός**, ὁ, ὁ κατασκευαστὴς καλαθίων, Γλωσσ.

κάμπτω: μέλλ. **κάμψω** Σοφ. Ο. Κ. 91, 'Επικ. ἀπαρ. **-έμεν** 'Ιλ. Τ. 72· ἀόρ. **ἔκαμψα** 'Ομ., 'Αττ.· Παθ., μέλλ. **καμφθήσομαι** 'Αριστείδ., κλ.: ἀόρ. **ἐκάμφθην** Αἰσχύλ., Θουκ.: πρκμ. ἀπαρ. **κεκάμφθαι** 'Ιππ. 830F, μετοχ. **κεκαμμένος** (ἐπι-, συγ-) ὁ αὐτ. 37, Ξεν. 'Ιππ. 7. 2. ('Εκ τῆς √ΚΑΜΠ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσι **καμπ-ή**, **καμπ-ύλος**· τὰ δὲ **γνάμπ-τω**, **ἄ-γναμπ-τος** εἰσὶν ἔτι μᾶλλον ἐπιτεταμ. τύποι, πρβλ. Σανσκρ. kump-as (ἀνάπηρος), Λιθ. kamp-as (γωνία), kump-as (κυρτός)· ἴσως καὶ Σανσκρ. kuk; kuñk-é (se incurvare).) Κάμπτω, κυρτώνω, ὄφρα ἴτυν κάμψῃ 'Ιλ. Δ. 486 (πρβλ. **ὑποκάμπτω**)· συχνάκις, γόνυ κάμπτω, κάμπτω τὸ γόνυ μου οὕτως ὥστε νὰ καθίσω καὶ νὰ ἀναπαυθῶ, φημὶ μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν 'Ιλ. Ζ. 118, πρβλ. Τ. 72· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν χεῖράς τε στιβαράς 'Οδ. Ε. 453· οὐ κάμπτων γόνατ', δηλ. οὐδόλως ἀναπαυόμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 32· ἄσμενος δὲ τἂν.. κάμψειεν γόνυ αὐτόθι 398· ἰδὼ.. κάμψας γόνυ Εὐρ. 'Εκ. 1150· οὕτω, κάμ. κῶλα Σοφ. Ο. Κ. 19· ἀκολούθως, κάμπτειν μόνον, κάθημαι, ἀναπαύομαι, αὐτόθι 85, Εὐρ. 'Εκ. 1079· ἐπὶ προσευχῆς, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ 'Εβδ. ('Ησαΐας ΜΕ', 23)· οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ 'Επιστ. π. Ρωμ. ια', 5, κτλ.· (οὕτω, τιθέναι τὰ γόνατα Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 19, κτλ.):—Παθ., κάμπτομαι, ἀντίθετον τῷ **ἐκτείνομαι**, Πλάτ. Τίμ. 74Β· ἡ κεκαμμένη (δηλ. γραμμή), οὐχὶ ἡ εὐθεῖα, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 14. II. ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, στρέφω τοὺς ἵππους τοῦ ἅρματος περὶ τὸν καμπτῆρα (**καμπτὴρ** II, πρβλ. **καμπὴ** II)· κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν Αἰσχύλ. 'Αγ. 344· κάμπτοντος ἵππου, ἐνῷ ἔστρεφεν ὁ ἵππος, Σοφ. 'Ηλ. 744· κάμ. περὶ νύσσαν Θεόκρ. 24. 117· ἐντεῦθεν μεταφ., κάμπτω βίον, κάμνω τὴν ἐσχάτην στροφὴν τοῦ βίου, Σοφ. Ο. Κ. 91· κάμπτειν βίου τέλος Εὐρ. 'Ιππ. 87, πρβλ. 'Ελ. 1666, 'Ηλ. 956· διὰ λόγου κάμπτω κακά, τελειώνω τὰ δυστυχήματα διὰ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 748. 2) οὕτως ἐπὶ ναυτιλλομένων, παρακάμπτω, περικάμπτω ἀκρωτήριον, 'Ηρακλέας στήλας 'Ηρόδ. 4. 42· τὸ ἀκρωτήριον, τὴν ἄκρην ὁ αὐτ. 4. 43, 7. 122· ὡς δὲ τὴν ἄκραν κάμπτοντας ἡμᾶς εἶδον Μένανδρ. ἐν «'Αλιεῦσιν» 9· τὴν ἄκραν κάμπτων Αἰσχρίων ὁ Σάμιος παρ' 'Αθην. 335C· Μαλέαν κ. Ποιητὴς παρὰ Στράβ. 378, Διόδ. 13. 64, κτλ.· ὡσαύτως, κάμπτειν περὶ ἄκραν 'Αριστοφ. 'Αχ. 96· ὡσαύτως, κάμπτω κόλπον, περικάμπτω τὸν κόλπ., 'Ηρόδ. 7. 58. 3) ἀπολ., πάλιν κάμπτω, στρέφομαι ὀπίσω, Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρβλ. Ρῆσ. 235· ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν (κοινῶς κάμπτῃ), ἔρχεσαι πλησίον τῆς ἰδικῆς μου ἰδέας, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 815. III. ἐπὶ τῆς Μουσικῆς, Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν, διὰ τῶν κάμψεων καὶ περιστροφῶν τοῦ με κατέστρεψεν ἐντελῶς, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 15, ἔνθα εἰσάγεται ἡ Μουσικὴ ἐν γυναικείῳ σχήματι καὶ λέγει τὰ εἰρημένα, ἴδε **καμπὴ** III· κ. νέας ἁψῖδας ἐπῶν 'Αριστοφ. Θεσμ. 53· κ. ᾠδὰς Φιλόστρ. 180. IV. μεταφορ. ὡς τὸ Λατ. flectere, inflectere, κάμπτειν τινά, καταβάλλειν, ταπεινοῦν, Πινδ. Π. 2. 94:—Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, πημοναῖσι Αἰσχύλ. Πρ. 237, 306, πρβλ. 513, Θουκ. 3. 58· **κάμπτομαι**, ὑποκύπτω, Πλάτ. Πρωτ. 320Β, κτλ.· κάμπτεσθαι καὶ ἕλκεσθαι πρὸς φιλοσοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 494Ε· κ. ἐπὶ τὸ ψεῦδος, παρασύρεσθαι, περιπλέκεσθαι εἰς πράξεις ἀπατηλάς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Α.

καμπύλη (δηλ. βακτηρία), ἡ, κεκαμμένη ῥάβδος, ὡς τὸ Ρωμ. lituus, 'Αριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ι', 173, Πλουτ. 2. 790Β, 'Αλκίφρ. 3. 3.

καμπυλιάζω, = τῷ ἑπομ., Φώτ., Σουΐδ.

καμπύλλω, 'Ιων. ἀντὶ **κάμπτω**, στρέφω, λυγίζω, «στραβώνω», 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 826 ἐν τῷ Παθ.: ἐν τῷ Μέσ., αὐτόθι 812·— **καμπυλεύεσθαι** παρὰ τῷ 'Ερωτιανῷ σ. 226, ὅπερ ἑρμηνεύει **κάμπτεσθαι**.

καμπυλόγραμμος, ἔχων καμπύλας γραμμάς, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

καμπυλο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα καμπύλον, καμπυλοειδὴ

φαντασίαν λαμβάνειν Πλούτ. 2. 1121C.—Ἐπίρρ. **καμπυλοειδῶς**, Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 372.

καμπῠλόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **καμπύλος**, καμπυλόεσσαν ἴτυν Ἀνθ. Π. 6. 28.

καμπῠλόομαι, Παθ., γίνομαι καμπύλος, Achmes Ὀνειρ. σ. 54.

καμπῠλό-πρυμνος, ον, ἔχων καμπύλην πρύμναν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 392, ἴδε Ἀπολλωνίου Λεξικ. ἐν λ. **κορωνίδες**.

καμπῠλόρ-ρῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, Ἐτυμ. Μ. 396. 36, Σουΐδ. ἐν λ. **γρυπός**·— **καμπυλόρρις** Ἡσύχ. ἐν λ. **γρυπός**·— ὡσαύτως **καμπυλόρρῖνος, ον**, Ἰω. Μαλαλ. 314. 10.

καμπύλος [ῠ], **η, ον**, (κάμπτω) ἐπικαμπής, κυρτός, ἀντίθετον τῷ **εὐθύς**, ἐπὶ τόξου, καμπύλα τόξα Ἰλ. Γ. 17, κτλ.· ἅρμα Ε. 231· κ. κύκλα, ἐπὶ τροχῶν, αὐτόθι 722· ἄροτρα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 309· δίφρος Πινδ. Ι. 4. 49 (3. 47)· ὄχημα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 183· κ. ἐς τὸ ἔξω Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780· καμπύλα τε καὶ εὐθέα Πλάτ. Πολ. 602C·— μεταφ., κ. μέλος, ᾠδὴ ποικίλον ἔχουσα μέτρον, Σιμωνίδ. 36.— Πρβλ. **καμπύλη**.

καμπῠλότης, ητος, ἡ, κυρτότης, Ἱππ. 153B, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 20, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 11, κτλ.

καμπυλόω, ποιῶ τι καμπύλον, Achmes Ὀνειροκρ. 54. 10.

καμπύλ-οχος, ον, ἔχων καμπύλους τροχούς, ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, Ὀρφ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 675, ἐν τέλ. (κατὰ Λοβ. ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς **καμπυλόχρως**).

κάμψα, ης, ἡ, «θήκη, γλωσσοκομεῖον» Ἡσύχ.— παρὰ Φωτίῳ καὶ Σουΐδᾳ **κάψα** μετὰ τῆς ἑρμηνείας «κίστη ἢ θήκη»· πρβλ. Λατ. caps, capsula·— **κάμπτρα** παρὰ μεταγεν., ἴδε Δουκάγγ.— ὑποκοριστ. **καμψίον, τό**, Ἡσύχ.· **καμπτρίον** Γεωπ. 10. 21, 10·— ὡσαύτως **καμψάκης** καὶ **καψάκης, ου, ὁ**, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, «ῥοΐ», Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Ι', 5, πρβλ. Γ' Βασιλ. ΙΖ', 12 καὶ 16· ὑδατοδόχον ἀγγεῖον, αὐτόθι ΙΘ', 6)·— **καψάκιον, τό**, Ἡσύχ.

καμψάνεμα, τό, λιβανωτίς, «δενδρολίβανον», Διοσκ. 3. 87.

καμψάριος, ὁ, Λατ. campsarius, δοῦλος φυλάττων ἐν τοῖς βαλανείοις τὰ ἐνδύματα τῶν λουομένων, Ἐπιφάν. Ι. 956D.

καμψι-δίαυλος, ον, ὁ παρακάμπτων τὸν καμπτῆρα οὕτως ὥστε νὰ διαδράμῃ τὸν ὅλον δίαυλον· μεταφ. ἐπὶ τῆς χειρὸς κιθαριστοῦ, ἡ ταχέως ἀνακάμπτουσα, κινουμένη ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ πλήττειν τὰς χορδάς, χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος Τελέστης ἐν «Ὑμεναίῳ» παρ' Ἀθην. 637A.

καμψικίζω, = **βαρβαρίζω**, «καμψικίζουσα· βαρβαρίζουσα» Ἡσύχ.

καμψίον, τό, ἴδε **κάμψα**.

καμψί-ουρος, ον, ὁ κάμπτων τὴν οὐράν, ἴδε **σκίουρος**.

καμψί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, κάμπτων τὸν πόδα ἐν τῷ τρέχειν, δηλ. ταχέως τρέχων, Ἐρινὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 791·— ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ λέξιν **καμπεσίγουνος**, ἣν ἴδε.

κάμψις, εως, ἡ, (κάμπτω) καμπή, Πλάτ. Τίμ. 74A· κάμψιν ἔχειν, καμπὴν ἔχειν, ἐπὶ ἀρθρώσεων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 11.

καμψός, ή, όν, (κάμπτω) «καμπύλος» Ἡσύχ., πρβλ. **γαμψός**.

κάμων [ᾰ], **ωνος, ὁ**, = **σκαμωνία**, Νικ. Ἀλεξιφ. 484.

κάν, ποιητ. ἀντὶ τῆς προθ. **κατὰ** πρὸ τοῦ **ν**, κὰν νόμον Πινδ. Ο. 8. 103· πρβλ. **καμμέν**.

κἀν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐν**.

κἂν (οὐχὶ **κᾄν**), κατὰ κρᾶσιν, **I.** ἀντὶ **καὶ ἂν** .. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 355, καὶ συχνὸν παρ' Ἀττ.— οὐχὶ συχνὸν ὅταν ὁ **καὶ** εἶναι ἁπλῶς συμπλεκτικός, Πλάτ. Φαίδ. 79A, Γοργ. 514D· ἀλλὰ συχνὸν ὅταν ὁ **καὶ** εἶναι ἐπιτατικός, ὅγε κἂν μέγα δοίη (αἱ νεώτεραι καὶ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν: ὅγε καὶ (ἢ κεῖ) μέγα δοίη (ἢ δῴη) Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.· κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ Σοφ. Ο. Τ. 615, πρβλ. 591, Αἴ. 45, κτλ.· ἐνίοτε τίθεται κατόπιν ἢ πρὸ ῥήματος ἔχοντος τὸ **ἄν**, ἄνδρα χρὴ .. δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ αὐτόθι 1078· ἐπεὶ κἂν σὺ .. εἴ τίς σε διδάξειεν .., βελτίων ἂν γένοιο Πλάτ. Πρωτ. 318B, πρβλ. Πολ. 515D· ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης ἐν τῇ φράσει, κἂν εἰ, ἔνθα τὸ **καὶ** ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ **εἰ**, τὸ δὲ **ἂν** ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα τὸ ἀκολουθοῦν ἐν τῇ ἀποδόσει, νῦν δέ μοι δοκεῖ, κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγιγνώσκοι, τὰ προσήκοντα ποιεῖν (ἀντὶ καὶ εἰ καταγιγνώσκοι, ποιεῖν ἂν) Δημ. 530. 22, ἔνθα ἴδε Buttm.— ἐντεῦθεν, **2)** τὸ **κἂν** κατήντησε νὰ τίθεται καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει ῥῆμα εἶναι κατὰ χρόνον μὴ δυνάμενον νὰ λάβῃ τὸ **ἄν**, ὡς, κἂν εἰ πολλαὶ [αἱ ἀρεταί] .. εἰσιν, ἕν γέ τι εἶδος ταὐτὸν ἅπασαι ἔχουσι Πλάτ. Μένων 72C· κἂν εἰ μή τῳ δοκεῖ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 473A, 579D, πρβλ. 408B, Φαίδ. 71B, Σοφ. 247E, κλ.· συχν. οὕτω παρ' Ἀριστ., ἴδε Πίνακας εἰς Ἀριστ. Bonitz. **3)** παρὰ μεταγενεστ. τὸ **κἂν**, καὶ μὴ ἑπομένου τοῦ **εἰ**, κατήντησε νὰ τίθηται ἁπλῶς ὥς τις μᾶλλον ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **καί**, κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα Θεόκρ. 23. 41, πρβλ. 35· οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε Λουκ. Τίμ. 20, πρβλ. Θεῶν Διαλ. 5. 2, κτλ., ἴδε Meineke εἰς Μενάνδρ. «Μισουμένους» 11 καὶ πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1480, ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. **II.** ἀντὶ καὶ ἂν (= ἐάν), = καὶ ἐάν, ἂν καί, μετὰ τῶν αὐτῶν ἐγκλίσεων μεθ' ὧν τὸ **ἐάν**, Σοφ. Αἴ. 15, Ἀριστοφ. Ἀχ. 957, 1021, Πλάτ. κλ.

2) κἂν .., κἂν .., = εἴτε .., εἴτε .., Λατ. sive .., sive .., Δημ. 774. 7.

κανάβια· «κυνηγετικά, ὡς γύργαθοι. ἢ ὑποδήματα ποιά» Ἡσύχ.

κᾰνάβῐνος, η, ος, «κανάβινος κηρός· ᾧ χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν» Ἡσύχ.· σῶμα κ., ἰσχνὸς ὡς κάναβος, Ἀνθ. Π. 11. 107·— ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι: **καnάβιον** ἢ **καννάβιον**.

κάνᾰβος ἢ **κάνναβος**, ξύλινος σκελετὸς περὶ ὃν οἱ καλλιτέχναι ἔπλασσον τὸ πρόπλασμα διὰ πηλοῦ ἢ κηροῦ, «κάναβοι· τὰ ξύλα περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν» Ἡσύχ.· «περὶ ὃ δὲ οἱ τοὺς πίθους πλάττοντες τὸν πηλὸν περιθέντες πλάττουσι, τοῦτο δὲ ξυλήφιον κάνναβος καλεῖται» Πολυδ. Ζ', 164, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 305. 7. **2)** σχεδίασμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ γραμμῶν διαγραφουσῶν τὰς φλέβας, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 3, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 18. **3)** ἰσχνὸς ἄνθρωπος, «πετσὶ καὶ κόκκαλον», Στράττις ἐν «Κινησίᾳ» 3 (Πολυδ. Ι', 189), Ἡσύχ. [**κᾰ-**, Ἀνθ. Π. 11. 107· καὶ ὁ Meineke γράφει **κάνναβος** παρὰ τῷ Στράττι ἔνθ' ἀνωτ.].

κάναδοι· «σιαγόνες, γνάθοι» (Μακεδ.) Ἡσύχ.

καναδόκα· «χηλὴ (χείλη κῶδ.) οἰστοῦ» Ἡσύχ.

κάναθρον ἢ **κάνναθρον, τό**, (κάννα) ἅμαξα ἐκ καλάμων ἢ λύγου πεπλεγμένη, «κάνναθρα· ἀστράβη ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν· ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν» Ἡσύχ., Εὐστ. 1344. 44· ἐπὶ πολιτικοῦ καννάθρου κατήει εἰς Ἀμύκλας ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ [δηλ. τοῦ Ἀγησιλάου] Ξεν. Ἀγησ. 8· καὶ ὁ Πλούταρχος, Ἀγησ. 19, περὶ τοῦ αὐτοῦ λόγον ποιούμενος περιγράφει τὴν τοιαύτην ἅμαξαν ὡς ἔχουσαν τὸ σχῆμα γρυπῶν καὶ τραγελάφων, «κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς».

κᾰνάσσω: μέλλ. **-ξω**, καταπίνω μετὰ θορύβου ὡς ὅταν κάμνῃ τις γαργάραν, κενώνω εἰς τὸν λάρυγγα ποτήριον οἴνου μετὰ ποιοῦ τινος ἤχου, «τὰ μέν τοι κάναστρα φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκποιεῖν κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι» Πολυδ. Ι, 85: ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **δια-, ἐγ-, ἐκ-κανάσσω**, καὶ τούτων δὲ φαίνεται ὅτι δὲν γίνεται χρῆσις κατ' ἐνεστ. (Ἐκ τῆς √ΚΑΝ, ὅθεν καὶ αἱ λ. **καναχή, -έω, -ίζω**, καὶ **κόν-αβος**· πρβλ. Σανσκρ. kankani (campana), πρβλ. Λατ. cano, cantus).

κανάλης, ὁ, = **ὑπόνομος**, Βασιλικ. 58. 22, 1, Γλωσσ.

κανάλιον, τό, Λατ. canalis, = **πάροδος**, Ἀθαν. Ι. 340B.

καναλίσκος, ὁ, μικρὸς κάναλος, Ἀναστ. Σιν. 97C.

κάναλος, ὁ, ὀχετός, διῶρυξ, Κεδρην. Ι. 496, 17, Ἁρμενόπ. 5. 11 (10), 42.

κάναστρον, τό, (κάνη) = **κάνεον**, κάνιστρον, Λατ. canistrum, «κάνιστρον... κανοῦν» Ἡσύχ.· ὡσαύτως **κάνυστρον** «ἐν δὲ τοῖς Δημιοπράτοις (τοῦ Εὐπόλιδος) οὐ κάναστρον μόνον, ἀλλὰ καὶ κάνυστρον εὑρίσκομεν» Πολυδ. Ι', 85· καὶ **κάναυστρον** Ἀττ. Ἐπιγρ. παρὰ Dittenb. 44, 10· προσέτι **κάνιστρον** ἐν τῷ ᾄσματι τῆς χελιδόνος παρὰ τῷ Bgk. εἰς Λυρ. σ. 883. **II.** πήλινον ἀγγεῖον, πινάκιον, ἀλλαχοῦ τρύβλιον, κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα Ὁμήρ. Ἐπιγράμμ. 14. 3 (Wolf παροξυτ. **κανάστρα**), Νικοφ. ἐν Ἀδήλ. 2.

κᾰνᾰχέω, ῥῆμα ἐκφράζον διαφόρους ἤχους, κανάχησε δὲ χαλκὸς Ὀδ. Τ. 469· καναχοῦσι πηγαί, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7· ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ, ὁ αὐτ. ἐν «Ὥραις» 1· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κ. μέλος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 907.— Πρβλ. **καναχίζω**.

κᾰνᾰχή, ἡ, (κανάσσω) ὀξὺς ἦχος· ἰδίως ἡ κλαγγὴ μετάλλου, δεινὴν.. πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε Ἰλ. Π. 105, πρβλ. 794· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν, μέγας θόρυβος, Ὀδ. Ζ. 82· ὀδόντων μὲν ταραχὴ πέλεν, τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων, Ἰλ. Τ. 365, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 164· κατὰ πληθ., αὐτόθι 160:— οὕτω βραδύτερον, χρυσοῦ κ. Σοφ. Ἀντ. 130· καναχὰ αὐλῶν, ἦχος αὐλῶν, Πινδ. Π. 10. 60· γλυκεῖαν αὐλῶν καναχὰν Βακχυλ. II. 12, καναχὰ χαλκ]όκτυπος ὁ αὐτ. XIII. 15, Blass, πρβλ. Σοφ. Τρ. 642, καὶ ἴδε τὸ ἑπόμ.— ὡσαύτως περὶ τῆς φόρμιγγος, τοῖο δὲ φόρμιγξ χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 185.

κᾰνᾰχηδά, μετὰ καναχῆς, ἠχητικῶς, μετὰ κτύπου πολλοῦ, ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες Ἡσ. Θ. 367· Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ (καναχαδὰ Bergk) πεποικιλμέναν Πινδ. Ν. 8, 25, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 71· ἐπὶ αὐλῶν, ἴδε ἐν λ. **μίτρα**.

καναχηδής, ές, = **καναχής**, Γαζ. Ἔκφρ. 2. 162· Λοβέκ. **καναχώδης**.

κᾰνᾰχηδόν, Ἐπίρρ., = τῷ **καναχηδά**, Διον. Π. 145, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 3.

κᾰνᾰχή-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ὁ διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν καναχήν, κρότον, ἐπὶ ἵππου, Λατ. sonipes, Ἡσ. παρὰ Πλουτ. 2. 154A, καναχάποδα ἵππον Ἀλκμ. Ἀποσπ. 23, 14, Ὀππ. Κυν. 2. 431.

κᾰνᾰχής, ές, ἵετε δάκρυ καναχές, συνοδευόμενον ὑπὸ κωκυτῶν καὶ στεναγμῶν, Αἰσχύλ. Χο. 152· πρβλ. **καναχή, -ηδά**.

καναχισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 273, ἔκδ. Βασιλ.

κᾰνᾰχίζω, = **καναχέω**, κανάχιζε δὲ δούρατα Ἰλ. Μ. 36· δῶμα σμερδαλέον κανάχιζε (διάφ. γρ. κονάβιζε) Ὀδ. Κ. 399, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 373.— Καθ' Ἡσύχ.: καναχίζει· οἰμώζει», καί: «κανάχιζεν· ἐψόφει, ἐφώνει, ἐκραύγαζεν».

κᾰνᾰχός, ή, όν, θορυβώδης, κ. βάτραχοι Νικ. Θηρ. 620.

κάνδαλοι· «κοιλώματα, βάθρα, κωλοβάθραι» (διάφ. γρ. κωλόβαθρα) Ἡσύχ.

κάνδαρος, ὁ, = ἄνθραξ, Ἡσύχ. (Πρβλ. candeo).

κάνδαυλος, ὁ, εἶδος Λυδίου ἐδέσματος, οὗ ὑπῆρχον διάφοροι ποικιλίαι, Νικόστρ. ἐν «Μαγείρῳ» 1, Ἀλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 1. 2 καὶ 17, Φιλήμ. ἐν «Παρεισιόντι» 1, Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 11· φέρεται δὲ **κάνδυλος** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 624 (ἴδε Δινδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 122), Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 6.— Καθ' Ἡσύχ. «κάνδυλος· διὰ λαγῴων καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδώδιμον».

κανδήλη, ἡ, Λατ. candela, λαμπάς, Ἀθήν. 701B. **2**) κρεμαστὸς λαμπτήρ, Ἐπιφάν. ΙΙ. 196B, Ἰωάνν. Μόσχ. 3056C, Λεοντ. Κύπρ. 1708D·— **κανδηλάπτης**, ου, ὁ, καὶ πιθαν. **κανδήλαυρος**, ὁ, ὁ ἀνάπτων τοὺς λαμπτῆρας, κανδηλάπτης ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 9528·— **κανδηλάβρα** Βασιλικ. 44. 13, 3, 44. 15, 19, 1, καὶ **κανδήλαβρον** Βασιλικ. 15. 4, 6, = τῷ Λατιν. candelabrum.

κανδιδάτισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ **κανδιδάτου**, Στουδ. 1592C, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 67, 21.

κανδιδᾶτος, ὁ, τὸ Λατ. candidatus, ἀξιωματικός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1133, 4029, Νεῖλ. 160B, Προκόπ. ΙΙ. 441, 15, Ἰω. Μόσχ. 3060A, κλ.

κανδοφόρους· «μελανειμονοῦντας» Ἡσύχ.

κανδόχα· «κήλη· Λάκωνες» Ἡσύχ. (ἔνθα διορθωτ. **κανδόκα**· «χηλὴ ..»).

κάνδυς, υος, ὁ, Μηδικὸς μανδύας χειριδωτός, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, Ἀν. 1. 5, 8· κ. ποικίλος Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 21· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 246. 5.— Καθ' Ἡσύχ. «κάνδυς· χιτὼν Περσικός, ὃν ἐμπορποῦνται οἱ στρατιῶται»·— τύπος τις **κανδύκη** φαίνεται ἀπαντῶν ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 60.

κανδύταλις, ἡ, ἱματιοθήκη, Μακεδ. λέξις παρὰ τῷ Διφίλ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 1, Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 8 (παρὰ Πολυδ. Ι', 137)·— ὡσαύτως, **κανδυτάλη** ἢ -άνη, «κανδυτάναι ἢ κανδύλαι· ἱματιοθῆκαι ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλλον» Ἡσύχ.· πληθ. **κανδύτανες** (ἢ -εις) Πολυδ. Ζ', 79, «κανδύτανες· ἱματιοφορίδες· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον» Φώτ.· οὕτω καὶ **κανδύλη**, Ἡσύχ. ἔνθ' ἀνωτ.

κάνειον, τό, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. **II**. τὸ πῶμα ἀγγείου, Ἱππ. 648. 45.

κάνεον [ᾰ], τό, Ἐπικ. καὶ **κάνειον**, Ἀττ. συνηρ. **κανοῦν**· (κάννα):— κάνιστρον ἐκ καλάμου πεπλεγμένον, πλεκτὸν κανίσκιον, ἰδίως δι' ἄρτον, «πανέρι», Λατ. canistrum, σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισιν Ἰλ. Ι. 217· περικαλλέος ἐν κανέοιο Ὀδ. Ρ. 343, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 1. 119· ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον, χάλκειον κάνεον Ἰλ. Λ. 630· ἐκ χρυσοῦ, χρύσεια κάνεια Ὀδ. Κ. 355· ἐκ πηλοῦ ὀπτοῦ, κεράμιον Διον. Ἀλ. 2. 23: — ἐχρησίμευε πρὸς ἐναπόθεσιν εἰς αὐτὸ τῆς εἰς τὰ θύματα ἐπιρριπτομένης κριθῆς κατὰ τὴν ὥραν τῆς θυσίας, ἔχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ Ὀδ. Γ. 442· κανοῦν ἐνῆρκται Εὐρ. Ἠλ. 1142, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 926, Αἰσχίν. 70. 31· τὸ κανοῦν ὀλὰς ἔχον Ἀριστοφ. Εἰρ. 948, πρβλ. Ἀχ. 244, 253, Ὄρν. 850· προσφερόμενον ὡς ἀναθηματικὸν δῶρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 3. 2855. 21.

κανῆν, Δωρ. ἀπαρέμ. ἀόρ. β' τοῦ **καίνω**, ὅκα παῖδα κανῆν (κανεῖν Meineke) τεὸν ἤθελον αὐτοὶ Θεόκρ. 24, 92.

κάνης, ητος, ὁ, ψιάθιον ἐκ καλάμων, ὅπερ αἱ Ἀθηναῖαι γυναῖκες ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν ἐξερχόμεναι ἔξω, Νόμ. Σόλωνος παρὰ Πλουτ. Σόλ. 21· ἔνθα ὅμως ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «κάνητα, παρὰ τὸ κάνης, κάνητος, οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν κανήτιον· Δωρικῶς ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια προφέρει κανάτιον, οὐ τὸν κάλαθον σημαίνουσα, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ἐστὶν ἐκδέξασθαι, ἀλλ' ὑδατηρὸν ἀγγεῖον»· παροιμ., ὁ κάνης τῆς κοίτης ὑπερέχει, «ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων» Φώτιος 524, 17, ἔκδ. Πόρσ., Κράτης ἐν «Ἥρωσιν» 5. — Κατὰ Σουΐδ. «κάνης ὁ ψίαθος. καὶ κλίνεται κάνητος».

κανήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάνεον**, «τὸ δὲ νῦν κανίσκιον κανήτιον ἐκάλουν» Πολυδ. Ϛ', 86.

κανητοποιός, ἴδε **καννητοποιός**.

κᾰνηφορέω, φέρω τὸ ἱερὸν κάνιστρον ἐν πομπῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 646, 1194, Ἐκκλ. 732, Συλλ. Ἐπιγρ. 4316 (προσθῆκαι), κ. ἀλλ.· ἔμελλε γὰρ τῷ Διῒ τῷ βασιλεῖ κανηφορεῖν Πλουτ. 2. 771F· Ἴσιδι Συλλ. Ἐπιγρ. 2298, πρβλ. 8602-3·— ἴδε **κανηφόρος**.

κᾰνηφορία, ἡ, τὸ φέρειν τὸ ἱερὸν κάνιστρον, ὅπερ ἦν ἔργον τῶν κανηφόρων, Πλάτ. Ἵππαρχ. 229C.

κανηφορικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κανηφόρον, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I. 152.

κᾰνη-φόρος, ον, ὁ φέρων τὸ ἱερὸν κάνιστρον.— **Κανηφόροι**, αἱ, παρθένοι ἐν Ἀθήναις φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν κατὰ τὰς πομπὰς κανᾶ ἐν οἷς ὑπῆρχον τὰ ἱερὰ σκεύη ὧν χρῆσις ἐγίνετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 242, 260, Ὄρν. 1551, Ἐπιγραφ. Ἀττ. παρὰ τῷ Ussing σ. 46.— Καθ' Ἡσύχ.: «κανηφόροι· ἐν ταῖς πομπαῖς αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι ἐκανηφόρουν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. οὐ πάσαις δὲ ἐφεῖτο κανηφορεῖν»·— ὡσαύτως, καν. θεᾶς Ἀρτέμιδος Ἐπιγραφ. Πισιδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4362. Αἱ Ἀθηναῖαι κανηφόροι ὤφειλον νὰ ἔχωσιν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν δέκα ἐτῶν, εἶχον τὴν κόμην πεπασμένην, ἔφερον δὲ ὁρμαθὸν ξηρῶν σύκων καὶ ἕτεραι ἐπεσκίαζον αὐτὰς ἄνωθεν διὰ σκιαδίου ἢ θολίας. Τὸ ὑπούργημα αὐτῶν, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μεγίστη τιμή, ἐκαλεῖτο **κανηφορία**, καὶ τὸ ῥῆμα **κανηφορέω**. Τοιαῦτα ἀγάλματα παρθένων, αἵτινες δι' ἑκατέρων τῶν χειρῶν κρατοῦσιν ἐπὶ κεφαλῆς κανοῦν, πολλάκις κατεσκεύαζον οἱ ἀρχαῖοι τεχνῖται, τὰ περιφημότερα δὲ τούτων ἦσαν αἱ Κανηφόροι τοῦ Πολυκλείτου καὶ τοῦ Σκόπα, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 422. 7.

κανθάρεως, ὁ, ὄνομα εἴδους ἀμπέλου, ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ὁποίας παρεσκευάζετο ὁ λεγόμενος κανθαρίτης οἶνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 5· διάφ. γραφ. **κανθάρεος**. Παρ' Ἡσυχ.: «κανθάρεως· ἀμπέλου εἶδος».

κανθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάνθαρος** II, Πλούτ. 2. 461E· πρβλ. Meineke εἰς Ἐπιγέν. ἐν «Ἡρωίνῃ» 1.

κανθαρίς, ίδος, ἡ, ὄνομα πολλῶν ἐντόμων, ἰδίως. **1**) ἡ κανθαρὶς τοῦ ἐκδορίου, Cantharis vesicatoria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 3, κτλ. **2**) κάνθαρός τις ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ σιτηρά, κανθαρίδος σιτηβόρου Νικ. Ἀλεξιφ. 115· εἶδος μεγάλου κανθάρου παρὰ τὴν Αἴτνην, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 2· ἁπλῶς κάνθαρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1· ὡσαύτως εἰς καρπούς, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 22. **II**. εἶδος ἰχθύος, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 326F.

κανθαρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς καλουμένης ὁ κανθάρεως, Πλίν. 14. 9.

κανθαρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κάνθαρον, Φίλης περὶ Ζῴων ἰδιότ. 43. 3.

κάνθαρος, ὁ, Λατ. cantharus, εἶδος κανθάρου λατρευομένου ἐν Αἰγύπτῳ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 232, Σοφ. Ἀποσπ. 173, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀριστοφάνους εἰς Εἰρ. 72·— παροιμ., κανθάρου σκιαί, «ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ μὴ ἄξια φόβου» Διογενιαν. ἐν Παροιμιογρ. σ. 200, ἔκδ. Gaisf.· περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 695 στίχου: ἀετὸν τίκτοντα κάνθαρός σε μαιεύσομαι ἴδε **μαιεύομαι**. **II**. εἶδος ποτηρίου, cantharus, scarabaeus, Φρύν. ἐν «Κωμασταῖς» 1, κτλ., παρ' Ἀθην. 473 κἑξ. **III**. εἶδος Ναξίου πλοιαρίου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 143, πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. 122· ἴδε **κάραβος** III. **IV**. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὡσαύτως ἐν τῷ Λατ. cantharus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 13, 3. Ὁ ἰχθὺς οὗτος σήμερον ὀνομάζεται **σκάθαρος** καὶ **σκαθάρι**, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 75 κἑξ. **V**. σημεῖον ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ Ἄπιος, «ἔχει δὲ ὁ μόσχος οὗτος, ὁ Ἆπις καλεόμενος, σημήια τοιάδε· ἐὼν μέλας ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον ..., ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κάνθαρον» Ἡρόδ. 3. 28· nodus ἐν Πλιν. 8. 71. **IV**. γυναικεῖόν τι κόσμημα, Ἀντιφάνης ἐν «Βοιωτίᾳ» 4 (Ἀθήν. 474E)· πιθανῶς πολύτιμός τις λίθος, ἴδε Müller Archäol. d. Cunst. § 230.

κανθαρ-ώλεθρος (οὐχὶ -όλεθρος), ὁ ὄλεθρος τῶν κανθάρων, οὕτως ἐκαλεῖτο μέρος τι τῆς Θράκης, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 120, Στράβ. 330, Πλούτ. 2. 473E, Ἀντίγ. Καρ. 14· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 705.

κάνθεν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἔνθεν**, Σοφ. Αἴ. 725.

κανθήλια, ων, τά, Λατ. clitellea, σάγμα ὑποζυγίων ἢ τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ σάγματος κοφίνια, Ἀριστοφ. Σφ. 169· ἐντεῦθεν, μεγάλα κοφίνια πρὸς μεταφορὰν σταφυλῶν κατὰ τὸν τρυγητόν, Ἀρτεμίδ. 4. 6, Γεωπ. 6. 11· «τὰ σάγματα τῶν ὄνων καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγινα πλέγματα» Ἡσύχ. **II**. «τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ἐπικαμπῆ ξύλα, τιθέμενα πρὸς σκηνοπήγια» Ἡσύχ.

κανθήλιος, ὁ, = **κάνθων**, εἶδος μεγάλου ὄνου χρησίμου πρὸς φόρτωσιν, φορτηγὸς ὄνος, Λατ. cantherius, Ἀριστοφ. Λυσ. 290· ὡς φανερὸς γένοιο κανθήλιος ὢν Λουκ. Ψευδολογιστ. 3· ὄνος κανθήλιος Ἕρμιππος ἐν «Ἀρτοπώλισιν» 5, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11, Πλάτ. Συμπ. 221E, κτλ.:—μεταφ., ὄνος, βλάξ, μωρός, «χονδροκέφαλον γαϊδοῦρι», Λύσιππος ἐν Ἀδήλ. 1, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 31.

κανθίαι, ῶν, αἱ, = **κανθήλια**, Ἀρτεμίδ. 4. 6.

κανθίς, ίδος, ἡ, κόπρος ὄνου, «ὀνίς» Ἡσύχ.

κανθός, ὁ, ἡ γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 1, Νικ. Θηρ. 673· «τῶν βλεφάρων τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα κανθοί, ὧν αἱ ῥίζαι ἐγκανθίδες» Πολυδ. Β', 71:— ποιητικῶς, ὁ ὀφθαλμός, Καλλ. Ἀποσπ. 150, Μοσχίων παρὰ Στοβ. 561. 43, Ὀππ. Κυν. 4. 118, κτλ. **II**. = **ἐπίσωτρον**, δηλ. ἡ μεταλλίνη στεφάνη τοῦ τροχοῦ, Λατ. canthus, Ἐτυμ. Μ. 364. 29, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Ε. 724· πρβλ. Persius 5. 71, Loring ἐν Hell. J. 11, σ. 311.— Καθ' Ἡσύχ. «ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος. καὶ ἀναπνοὴ τοῦ κα-

πνοῦ ἐν τοῖς ἰπνοῖς. τινὲς δὲ καὶ καπνοδόχην. καὶ μήποτε οἱ χυτρόποδες. Σικελοί. καὶ εἰς ὃ τὰς κάχρυς φρύγουσιν».

κανθύλη, ἡ, οἴδημα, πρήξιμον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 216.

κανθώδης, ες, κυρτός, ῥάμφει κανθώδει Καλλ. Ἀποσπ. 204.

κάνθων, ωνος, ὁ, **κανθήλιος**, ὄνος φορτηγός, Ἀριστοφ. Σφ. 179, Ἀνθ. Π. 11. 383, 399·— ἐντεῦθεν ὁ Τρυγαῖος ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 82, καλεῖ τὸν κάνθαρον αὐτοῦ διὰ τοῦ ὀνόματος **κάνθων**, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **κάνθαρος**.

κανίας, ου, ὁ, = **κάλαθος**, ἀμφίβολον παρ' Ἡσυχ.

κανίδιον, τό, εἶδος μέτρου ἐν Αἰγύπτῳ, κανίδια οἴνου PPW σ. 151. 677, 8. 860.

κανίκλειον, τό, τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 719, 18, κλ.:— ὁ τοῦ κανικλείου ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ κανικλείου, ὁ φυλάττων ἢ κρατῶν τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτόθι 9. 15, Κουροπ. 12. 19·— ὡσαύτως, **κανίκλειον** Ἰω. Λυδ. 180. 4. [Φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἐξελληνισθεὶς τύπος τοῦ Λατ. cannicula, ὑποκορ. τοῦ canna· καὶ εἰ ἔχει οὕτως σημαίνει τὸ καλαμάριον.]

κανίκλειος, ὁ, = «ὁ τὴν τοῦ βασιλικοῦ καλάμου ἐγκεχειρισμένος πρόνοιαν,» Γενέσ. 23. 20, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 7. 19., 131, 17.

κανικλείων, ωνος, ὁ, = τῷ προηγ., Γρηγέντ. 781A.

κανίκλης, ὁ, = **κανίκλειος**, Θεοφ. Κοντ. 388.

κἄνις, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἄνις**, **ἄνευ**, Μεγαρεὺς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 834.

κανίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάνεον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, Πτολ. παρ' Ἀθην. 229D, Ἡσύχ. ἐν λ. **καννοῦν**.

κάνιστρον, τό, ἴδε **κάναστρον**.

κάννα ἢ **κάννη**, ης, ἡ, κάλαμος, Λατ. canna: πλέγμα ἐκ καλάμων χρησιμεῦον διὰ περιφράγματα, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 12, πρβλ. Πολυδ. Ι', 184, Ἀριστοφ. Σφ. 394, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 8. (Ἐντεῦθεν, **κάνναθρον** ἢ **κάνναθρον**, **κάνεον**: ἴσως ἡ ῥίζα εἶναι Σημιτική· πρβλ. τὸ Ἑβρ. kânek).

καννάβῐνος, η, ον, ἐκ καννάβεως, Ἀνθ. Π. 11. 325.

καννάβιον, τό, = τῷ ἑπομ. Διοσκ. 3. 165, Γεωπ. 13. 11, 9.

κάνναβις, ἡ· γεν. ιος Ἡρόδ. 4. 74, εως Γαλην., Πολυδ. Ζ', 72· αἰτ. **κάνναβιν** Μοσχίων παρ' Ἀθην. 206F· ὡσαύτως **καννάβιδα** (οὐχὶ -**βίδα**) Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Παυσ. 6. 26, 6:— «καννάβι», Σοφ. Ἀποσπ. 231, Ἡρόδ., ἐν τῷ πληθ., σπόροι καννάβεως, Ἔφιππ. ἐν «Κύδωνι» 2 (ἔνθα φέρεται: **καννάβιδες**)· οἱ Σκύθαι καίοντες σπέρμα καννάβεως ἐκαπνίζοντο πρὸς ἐξίδρωσιν, καὶ τοῦτο ἐχρησίμευεν εἰς αὐτοὺς ὡς λουτρόν, διότι οὐδέποτε ἐλούοντο δι' ὕδατος, Ἡρόδ. 4. 75· ἐντεῦθεν, κανναβισθῆναι, «πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι» Ἡσύχ. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. śaṇam, Λατ. cannabis· Λιθ. kannapes· Ἀγγο-Σαξον. hœnep· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hanf, κτλ.).

κανναβόκοκκος, ὁ, κανναβόσπορος, Μοσχίων 157, 237.

κάνναβος, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ι', 176. **II.** διάφ. γραφ. ἀντὶ **κάναβος**.

κάνναθρον, τό, = **κάναθρον**.

καννεύσας, Ἐπικ. ἀντὶ **κατανεύσας**, κατὰ τὸν Wolf ἐν Ὀδ. Ο. 464.

καννεώσασθαι, ποιητ. ἀντὶ **καὶ ἀνανεώσασθαι**.

καννητοποιός, ἴδε **κανητ-**.

καννόμον, ἧττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **κὰν** (δηλ. **κατὰ**) **νόμον**, Πίνδ.

καννωτός, ή, όν, (κάννα) πεποιημένος ἐκ καλάμου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 840.

κανοναρχέω, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα κανονάρχου, Στουδ. 1748A.

κανονάρχης, ου, ὁ, ἐν τοῖς μοναστηρίοις, ὁ ἐπὶ τῶν κανόνων, ὁ ὁδηγὸς ἐν ταῖς ἱεροπραξίαις, ὁ ἐπιβλέπων τὴν κανονικὴν τέλεσιν τῶν ἱεροπραξιῶν, Νεῖλ. 497B, Κύριλλ. Σκυθ. Β. Σ. 287B, 303A, Ἰω. Μόσχ. 2860, κλ.

κᾰνονίας, ὁ, ὁ εὐθὺς ὡς κανών, ἔχων εὐθυτενὲς ἀνάστημα, λεπτὸς καὶ ὑψηλός, Λατ. ad ammussim factus, Ἱππ. π. Ἀέρ. 294.

κᾰνονίζω, (κανών) μετρῶ ἢ κρίνω διὰ κανόνος, Λογγῖνος 16. 4· μετρῶ, ῥυθμίζω, τὰς πράξεις ἡδονῇ καὶ λύπῃ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8· τοῖσι [τοῖς πλάνησιν] κανονίζεται αἰὼν Ἀνθ. Παλ. παράρτ. 40. **II.** παρὰ τοῖς Γραμμ., κανονίζεται, ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα, Θεοδόσ. 1020, 11., 1034, 20., 980, 28. **III.** παρ' Ἐκκλ., δέχομαι εἰς τὸν κανόνα τῶν Γραφῶν, Ἀθαν. Π. 1177C, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 284A, 289B. **IV.** κάμνω κανόνα, περὶ τῶν ἐκκλησιαστ. κανόνων, Σωκρ. 2, 17.—Ἀπροσώπως, κανονίζεται, εἶναι ὁ κανών, Βασίλ. IV. 805A. **V.** ἐπιβάλλω κανόνα, δηλ. ἐκκλησιαστικὴν ποινήν, τινὰ Ρωμαν. καὶ Κ. Πορφυρογ. Νεαρ. 274.

κανονικάριοι, οἱ, οἱ εἰσπράκτορες μισθῶν, Ἰουστινιαν. Κώδιξ. 10. 19, 9, Νεαραὶ 30. 7 § α', 128, 5, 6.

κᾰνονικός, ή, όν, (κανών) σύμφωνος τῷ κανόνι, κατὰ τὸν κανόνα, Εὐστάθ. 113. 40, κλ.— Ἐπίρρ. -**κῶς**, Ἀρτεμίδ. προοίμ. ἐν τέλ. **II.** ἡ **κανονικὴ** (δηλ. τέχνη), θεωρητικὴ μουσική, καθ' ἣν οἱ φθόγγοι τῆς κλίμακος μετροῦνται κατὰ τὰς διαφόρους ἁρμονίας, Γελλ. 16. 18, Εὐκλ. κλ.·— οἱ **κανονικοί**, θεωρητικοὶ μουσικοί, ἐπὶ τῶν Πυθαγορείων, Πρόκλ. **III.** τὸ **κανονικόν**, Ἐπικούρειον ὄνομα τῆς Λογικῆς, Διογ. Λ. 10. 29. **IV.** κατὰ τοὺς κανόνας ἢ ἀποβλέπων τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, Ὠριγέν. Π. 83A· κανονικὰ βιβλία, τὰ κανονικὰ βιβλία τῆς Γραφῆς, Σύνοδ. Λαοδ. 59, 41· κανονικὰ γράμματα Σύνοδ. Ἀντιοχ. 8· ἐπιστολαὶ Βασίλ. IV. 664B, 836C, Γρηγ. Νύσσ. Π. 221B, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 89A. **2)** **κανονικός**, ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, κ. ψάλτης Σύνοδ. Λαοδ. 15. **3)** γνώστης τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας, Βασίλ. IV. 664C. **V.** ὡς οὐσιαστ., α) λογιστής, Κλεομήδ. 96, 31. β) κληρικός, ἐν τῷ πληθ., Βασίλ. III. 1381B, Κύριλλ. Ἱερ. Προκατ. 4. γ) **κανονική** (ἐξυπ. παρθένος), παρθένος ἀφιερωμένη εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ναοῦ, Βασίλ. IV. 392B, 648B, 673B, Μακάρ. 704D, Χρυσ. I. 248D, Νεῖλ. 217C, κλ.

κᾰνόνιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **κανών**, Ἥρων ἐν Math. Vett. 251. **II.** = τῷ ἑπομ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 149, 153. **III.** = **σταμές**, Πολυδ. Α', 92. **IV.** διάγραμμα πρὸς εὕρεσιν τοῦ Πάσχα κλ., Μάξιμ. Ὁμολ. 1217C κἑξ.

κᾰνονίς, ίδος, ἡ, πιθαν. εἶδος ὀβελοῦ, ἕλκει ὁ θεσμοθέτης ἐξ ἑκάστου τοῦ κιβωτίου πινάκιον ἓν .. καὶ ἐμπήγνυσι τὰ πινάκια τὰ ἐκ τοῦ κιβωτίου εἰς τὴν κανονίδα Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 95, 13 (ἔκδ. Blass)·—κατὰ Σουΐδ. = «ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν»·— κανονῖδ' ὑπάτην (ἔνθα τὸ ῑ) Ἀνθ. Π. 6. 62.

κᾰνόνισμα, τό, = **κανὼν** I. 3, Ἀνθ. Π. 6. 295. **II.** = **κανὼν** II, Εὐστ. Πονημάτ. 21. 37· γραμματικὸς κανών, ὁ αὐτ. εἰς Ἰλ. 439. 26.

κᾰνονισμός, ὁ, ἴσως ἡ ζῳοφόρος οἰκοδομήματος, Μανέθων 1. 299., 4. 151.

κᾰνονιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κανονίζω**, δεῖ κανονίζειν, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9.

κᾰνονιστής, ὁ, ὁ εἰσάγων κανόνα, «θεσμοθεσίαν νεαρὰν ἐξεφώνησαν οἱ καινοὶ κανονισταὶ» Εὐστ. Πονημάτ. 64. 84.

κᾰνονογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Πτολεμ. Μεγαλ. Συντ. Ἀστρ. τ. 1, σ. 109, 6 Halm. **2)** τὸ γράφειν κανόνας, Σύγκελλ. 223, 20.

κᾰνονοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Θέων εἰς Πτολεμ. σ. 39.

καντάτωρ, ορος, ὁ, τὸ Λατιν. cantator, στρατιωτικὸς μουσικός, Μαυρίκ. 2, 18, Λέοντ. Τακτ. 12. 71, 72, 120.

κἀνταῦθα, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐνταῦθα**, Θουκ. 1. 10.

καντζιλέριος, ὁ, = καγγελλάριος, Ἰωάνν. Κιννάμ. 141. 12.

κανυσῖνος, ὁ, ἔνδυμα ἐκ Κανυσίου ἐρίου κατεσκευασμένον (τὸ δὲ Κανύσιον μεγίστη πόλις τῶν Ἰταλιωτίδων πόλεων), Ἀθήν. 97E, πρβλ. Στεφ. Βυζαντ. ἐν λ. **Κανύσιον**.

κάνυστρον, τό, ἴδε **κάναστρον**.

Κάνωβος, ὁ, (ἀλλὰ **Κάνωπος** εἶναι ὁ τύπος ὃν ἐπιδοκιμάζει ὁ Στέφ. Βυζ.), Canopus, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονὸς Αἰσχύλ. Πρ. 846, Ἡρόδ. 2. 15, κλ.· περίφημος διὰ τὸν ναὸν τοῦ Σεράπιδος, ὅστις ἐκαλεῖτο **Κανωβίτης**, Ἀνθ. Π. 6. 148· ἢ **Κανωβεύς**, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 13, 8·— τὸ δυτικώτατον στόμα τοῦ Νείλου ἐκαλεῖτο Κανωβικὸν στόμα, Ἡρόδ. 2. 17, 113· ἡ ἡ πύλη ἡ Κανωβικὴ Στράβ. 795, 800·— ἡ τρυφὴ τῶν Κανωβιτῶν ἦτο περίφημος, ὅθεν ἡ λέξις Κανωβισμὸς = ἁβροδίαιτος βίος, Στράβ. 800· πρβλ. Εὐστ. εἰς Διον. Π. 11, Ἰουβενάλ. 15. 44· ἐντεῦθεν ὁ Ὀκτάβιος ἤλεγχε τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Ἀντώνιον ὡς ὄντα οὐχὶ Ἀντώνιον ἀλλά τινα Σεραπίωνα, Δίων Κ. 50. 27.

κανών, όνος, ὁ, (κάννα) πᾶσα εὐθεῖα ῥάβδος, ἰδίως χρησιμεύουσα ὅπως τηρῇ τι εὐθές. **1)** ἐν Ἰλ. Ν. 407 λέγεται ὅτι ὁ Ἰδομενεὺς εἶχεν ἀσπίδα δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν· ἐν Ἰλ. Θ. 193 περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Νέστορος ὁ Ὅμηρος λέγει: πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν· καὶ περὶ τῶν πελτῶν (ancilia) ἃς ἔφερον οἱ ἱερεῖς Σάλιοι, λέγεται ὅτι εἶχον κανόνας, Διον. Ἁλ. 2. 71. Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτοι ἦσαν δύο ξύλιναι ῥάβδοι ἐκτεινόμεναι ἐγκαρσίως κατὰ τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν διήρχετο ὁ πῆχυς τῆς χειρὸς καὶ οὕτω συνεκρατεῖτο ὑπὸ τοῦ φέροντος αὐτήν. Εἰς μεταγεν. χρόνους τὸν ἕτερον τῶν κανόνων ἀντικατέστησε λαβίς τις (ὄχανον, πόρπαξ). **2)** ἐργαλεῖον ὑφαντικόν, πιθ. ἡ κερκὶς («σαγίττα»), δι' ἧς ἡ κλωστὴ τοῦ ὑφαδίου (πηνίου) εἰσήρχετο μεταξὺ τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος (μίτου), Ἰλ. Ψ. 761 (ἔνθα ἴδε τὸν Heyne), Ἀριστοφ. Θεσμ. 822, Πλοῦτ. 2. 156B, Νόνν. Δ. 37. 631. **3)** κανών, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κτίσταις ἢ τοῖς τέκτοσι (διαφέρων τῆς **στάθμης**), πύργους.. ὀρθοῖσιν ἔθεμεν κανόσιν Εὐρ. Τρῳ. 6· βάθρα φοινίκι.. ἡρμοσμένα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 945· πρβλ. Πλάτ. Φίληβ. 56B, Ξεν. Ἀγησ. 10. 2, Ἀνθ. Π. 11. 120· ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών Σοφ. Ἀποσπ. 421· κανόνα προσφέρειν Αἰσχίν. 82. 26· προσάγειν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 5· κανόνεσσι.. μετρήσασθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 724· ὅρα τὴν κωμικὴν περιγραφὴν τοῦ Μέτωνος μετροῦντος τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διαβήτου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 999 κἑξ.· μολίβδινος κανών, δηλ. εὔκαμπτος, εἰς ὃν

δὲν δύναταί τις νὰ δώσῃ πίστιν περὶ ἀκριβοῦς καταμετρήσεως, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 10, 7, πρβλ. Ρητ. 1. 1. 5. 6) «χαράκι, ρῆγα», Ἀνθ. Π. 6. 63. γ) μεταφ., κανόνες καὶ πήχεις ἐπῶν Ἀριστφ. Βάτρ. 799· λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφὴς Εὐρ. Ἱκέτ. 650. 4) «τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὂν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον», δηλ. ἡ γλῶσσα τῆς «ζυγαριᾶς» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 799, Ἀνθ. Π. 11. 334. 5) ῥάβδος παραπετάσματος, πολυτελεῖς αὐλαῖαι..κανόνας ἔχουσαι περιχρύσους Χάρης παρ' Ἀθην. 538D. 6) κανόνες ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ὀπαὶ ἢ τὰ «κλειδιὰ» τοῦ αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 365. 7) αἱ ῥάβδοι κλωβίου, Ἰω. Χρυσ.
II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. regula, norma, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διακανόνισιν ἢ καθορισμὸν ἄλλων πραγμάτων, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθὼν Εὐρ. Ἑκ. 602· γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 52· οὕτως ὁ νόμος εἶναι κανὼν ἀδικημάτων Λυκοῦργ. 149. 4· ὁ σπουδαῖος ἄνθρωπος εἶναι κανὼν καὶ μέτρον τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 4, 5· ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ μηδένα δεσπότην ἔχειν αὐτῶν ἦσαν τοῖς προτέροις Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες Δημ. 324. 28· οὕτω καί, ὁ Ἐπικούρου κανών, ἦτο ὁ κανὼν αὐτοῦ περὶ φιλοσοφίας, Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 15· καὶ ὁ Δορυφόρος τοῦ Πολυκλείτου ἐκαλεῖτο κανών, ἤτοι ὑπόδειγμα καλῆς ἀναλογίας, ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 120. 4·— ἐν τῇ μουσικῇ τὸ μονόχορδον ἦτο ὁ κανών, ἤτοι ἡ βάσις πάντων τῶν μουσικῶν διαστημάτων, Ast. Νικομ. Θεολ. Ἀρ. σ. 318· τὸν κανόνα ἐκ μιᾶς χορδῆς εὑρεῖν Διογ. Λ. 8. 12.— παρὰ τοῖς Γραμμ. καὶ ἐν τῇ Ρητ. ὁ κανὼν ἦτο γενικός τις νόμος βασιζόμενος ἐπὶ τῶν πλειόνων πρὸς ἔλεγχον τῶν ἡμαρτημένων, Α. Β. 1180·— ἐν τῇ χρονολογίᾳ, κανόνες χρονικοὶ ἦσαν κύριαι ἐποχαί, αἵτινες ἐχρησίμευον ὅπως ὁρίζωσι πάσας τὰς ἐν τῷ μεταξὺ χρονολογίας, Πλουτ. Σόλων 27· καὶ κανὼν ἦτο χρονολογικὸν σύστημα, Διον. Ἀλ. 1. 74. 6) ὡσαύτως, κανὼν ἦτο «τὸ μέτρον τοῦ πηδήματος» Πολυδ. Γ', 151· μεταφ. κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν, κατὰ τὰ ὅρια τῆς ἐνεργείας ἡμῶν, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ι', 15 2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Γραμμ., συλλογαὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ἐκαλοῦντο κανόνες, ὡς ἄριστα ὑποδείγματα δοκίμου συγγραφῆς, Ruhnk. Hist. Crit. Orat. Graec. σ. xciv, πρβλ. Quintil. Inst. 10. 1. 54 καὶ 59. 3) παρ' Ἐκκλησιαστ., κανόνες ἐκαλοῦντο τὰ βιβλία ὅσα ἡ Ἐκκλησία ἀπεδέξατο ὡς τὸν κανόνα πίστεως, τὰ ὡς θεόπνευστα ἀποδεκτὰ γενόμενα μέρη τῆς ἁγίας Γραφῆς· τὰ λεγόμενα κανονικὰ βιβλία Ἀθαν. Ι. 456Α, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 1598Α· πρβλ. κανονίζω. 6) οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἄθροισμα αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8800. γ) οἱ κανονικοὶ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας. δ) κανὼν συνόδου, ἢ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, Βασίλ. IV. 400Β, Σωκράτ. 108Β, Σωζ. 925Β. ε) = ὁ ἱερατικὸς κατάλογος, οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι Σύνοδ. Νικ. Ι. 16, 17, Ἐπιφάν. II. 340Β, 196Α· τὰς παρθένους τὰς ἀναγεγραμμένας ἐν τῷ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνι = τὰς κανονικὰς Σωκράτ. 613Α, 121Α. ζ) = ἀκολουθία Βασίλ. 644C, Παλλάδ. Λαυσ. 1100C· κανὼν ὁ ἑωθινὸς = ἡ ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου Ἰω. Μόσχος 2856C, 2870C, 3009C, κλ. η) κανὼν ἐκκλησιαστικὸς ἐπιβαλλόμενος ὡς τιμωρία πρὸς μετάνοιαν, Βίος Βασιλ. 194Β, κλ. θ) ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις κανὼν εἶναι σύστημα ᾠδῶν. Κανὼν πλήρης συνίσταται ἐξ ἐννέα ᾠδῶν· ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις κανόσιν ἡ δευτέρα ᾠδὴ λείπει· αἱ ᾠδαὶ ἐν τούτοις ἀριθμοῦνται ὡς εἰ ἡ δευτέρα ᾠδὴ κατεῖχε τὴν ἑαυτῆς θέσιν· οὕτως, ἡ τελευταία ᾠδὴ πάντοτε καλεῖται ᾠδὴ ἐνάτη, ἡ πρὸ αὐτῆς ᾠδὴ ὀγδόη καὶ οὕτω καθεξῆς, Στουδ. 1708Β, Βίος Νείλου Νεωτ. 141Α (ἴδε τετραῴδιον, τριῴδιον).—Ὁ μέγας κανών, ὁ μακρότερος ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, ψάλλεται τὴν Πέμπτην μετὰ τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς Τεσσαρακοστῆς ἐν τῷ ὄρθρῳ, Τριῴδ. [οἱ προεξέχοντες τῶν ποιησάντων ᾀσματικοὺς κανόνας εἶναι ὁ Ἀνδρέας Κρήτης, Κοσμᾶς ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Θεόδωρος καὶ Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται, καὶ Θεοφάνης ὁ ἐπονομασθεὶς Γραπτός. Ἴδε Fabric Biblioth. Graec. τόμ. Χ. σ. 136, καὶ Κοραῆ Συνέκδ. Ἱερατικ. σ. κδ' ἔκδ. Παρισίων.]

κανωπικόν, τό, τὸ φυτὸν **πιτύουσα** ἢ **πιτυοῦσα**, Διοσκ. 4. 166 (ἐκ τῶν νόθων).

κάνωπον, τό, ἴσως ἄνθος ἀκταίας, «σαμποῦκος», Λατ. sambucus, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ.

Κάνωπος, ὁ, ἴδε **Κάνωβος**.

κάπ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κατὰ** πρὸ τοῦ π, φ, κὰπ πεδίον Ἰλ. Ζ. 201· κὰπ φάλαρα Π. 106.

κᾰπαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς κάπην, φάτνην· ἴδε **κάπη**.

καπαλευτής, οῦ, ὁ, = **ὀνηλάτης**, Ἡσύχ.

καπαλίζω, = **ζευγηλατέω**, Ἡσύχ.

καπάναξ, ακος, ὁ, «τρεῖς δὲ ἔχοντος τοῦ ταρρίου πλευρὰς τὰς κατὰ τοὺς ἵππους τὸ ἀνώτατον ξύλον καπάναξ καλεῖται», ἐπὶ ἅρματος, Πολυδ. Α', 142.

Κᾰπᾰνεύς, έως, ὁ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, πιθανῶς ἐκ τῆς √ΚΑΠ, καπνός, ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἴδε Αἰσχύλ. Θήβ. 425 κἑξ., Σοφ. Ἀντ. 135.

κᾰπάνη [πᾶ], ἡ, Θεσσαλικ. ἀντὶ τοῦ **ἀπήνη**, «καπάνας Θετταλοὶ πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας» Ξέναρχ. ἐν «Σκύθαις» 2, ἴδε Κόβητον N. LL. 16·— ἡ μέση ῥάβδος ἅρματος, Πολυδ. Α', 142. II. = **φάτνη** = **κάπη**, Ἡσύχ.· ὡσαύτως, «τριχίνη κυνῆ» ὁ αὐτ. [Ἡ παραλήγουσα μακρά· ἴδε **καπᾱνικός**].

κᾰπᾱνικός, ή, όν, (καπάνη) ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 413, τὰ Θετταλικὰ γὰρ πολὺ καπᾱνικώτερα, ὅπερ ὁ Ἀθήν. (418D) ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἁμαξιαῖα, = ὀγκώδη, ὑπερβολικῶς μεγάλα, ἐνῷ ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **καπάνη** II (**φάτνη**), καὶ τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ χορταστικώτερα, ἀφθονώτερα.

καπαρδεῦσαι· «μαντεύσασθαι» Ἡσύχ.

καπέτις, ιος, ἡ, = **χοῖνιξ**, Πολύαιν. 4. 3, 32, Ἡσύχ., πρβλ. **καπίθη**.

κάπετον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατέπεσον**, Πινδ. Ο. 8. 50· πρβλ. **καβάς**.

κάπετος, ἡ, (ἀντὶ **σκάπετος** ἐκ τοῦ **σκάπατος**), τάφρος, ὄχθας καπέτοιο βαθείης, ἐπὶ τῆς περὶ τὰ πλοῖα τάφρου, Ἰλ. Ο. 356, πρβλ. Σ. 564:— ὀπή, τάφος, ἐς κοίλην κάπετον θέσαν ["Εκτορα] Ω. 797· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1165, 1403· ὀπὴ πρὸς ὑποδοχὴν μοχλοῦ, αὐλάκιον μοχλοῦ, κτλ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834Β, 836Β.

καπετώλια, τά, ἀγῶνες ἱδρυθέντες ὑπὸ Δομιτιανοῦ, IGSI 746.

Καπετωλιονείκης, ου, ὁ, ὁ νικήσας ἐν τοῖς Καπετωλίοις ἀγῶσιν, Ἐπιγρ. Μιλήτου ἐν Rev. Arch. 1874, σ. 112, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6829.

κάπη [ᾰ], ἡ, (ἴδε **κάπτω**) θέσις διὰ τὴν τροφὴν τῶν ζῴων, φάτνη, [ἵππους] κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν Ἰλ. Θ. 434· ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι Ὀδ. Δ. 40· ἀντὶ κάπης Λυκόφρ. 95· **κάπηθεν**, ὡς Ἐπίρρ., Σουΐδ.· καὶ ἐπίθετόν τι **καπαῖος**, ἀναφέρεται ἐν τοῖς Ὀξον. Ἀνεκδ. 3. 83, 13, πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἀντιφάνους, καπαῖον Δία· ἤτοι φατναῖον, ἴδε Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμ. 3. 58.

κᾰπηλεία, ἡ, (καπηλεύω) τὸ μικρὸν ἐμπόριον, «λιανοπούλημα», ἰδίως ἐμπόριον ζωοτροφιῶν, διατήρησις πανδοχείου, Πλάτ. Νόμ. 849D, 918D, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 8· ἐν τῷ πληθ., μικρά, μηδαμινὰ ἐμπόρια, αὐτόθι 4. 4, 10· ἐπὶ ψιμυθιουμένων δύναται νὰ εἴπῃ τις: **καπηλείαν** ἀσκεῖ προσώπῳ Πολυδ. Ε', 102.

κᾰπηλεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον καπήλου, ἐν ᾧ ἐπώλουν, ὡς καὶ νῦν ἐν τοῖς παντοπωλείοις, οὐ μόνον οἶνον, ἀλλὰ καὶ τροφὰς καὶ παντοῖα ἄλλα πράγματα, Λατ. caupona, Σοφ. Ἀποσπ. Λυσ. 427, Ἐκκλ. 154, Λυσίας 94. 5. Ἰσοκρ. 149D. Ἡ λέξις διετηρήθη μέχρι σήμερον, ἀλλὰ νῦν κυρίως σημαίνει οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπνευματοπωλεῖον.

καπήλευμα, τό, νόθευσις, νοθεία, γλεύκους Εὐστ. Πονημάτ 259. 23.

κᾰπηλευτής, οῦ, ὁ, = **κάπηλος**, Γλωσσ.

κᾰπηλευτικός, ή, όν, = **καπηλικός**, Πλάτ. Νόμ. 842D.

καπηλεύω, εἶμαι κάπηλος ἢ μικρέμπορος, κάμνω ἐμπόριον, «λιανοπωλῶ», Ἡρόδ. 1. 155., 2, 35, Ἰσοκρ. 15Α, Νυμφόδ. ἐν τοῖς εἰς Σοφ. Ο. Κ. 337 σχολίοις· δι' ἀψύχου βορᾶς σίτου καπήλευ', ἐμπορεύου καπηλικῶς τροφὰς ἐξ ἀψύχων, δηλ. λαχανικά, Εὐρ. Ἱππ. 953. II. πωλῶ λιανικῶς, «λιανοπωλῶ», κ. πράγματα Ἡρόδ. 3. 89· τὸν ἔρπιν, δηλ. τὸν οἶνον, Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 42. 2) μεταφ., κ. τὰ μαθήματα, πωλῶν αὐτὰ καπηλικῶς, Πλάτ. Πρωτ. 313D· οὕτως, ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, ὅτι δὲν θὰ διεξαγάγῃ τὸν πόλεμον μὲ ἐλεεινὰ καὶ ἀνάξια λόγου παίγνια (πρβλ. τὸ τοῦ Ἐννίου non cauponantes bellum), Αἰσχύλ. Θήβ. 545· οὕτω, κ. τὴν ὥραν, ἐπὶ πορνῶν, Φίλων 2. 576· εἰρήνην πρός τινα χρυσίου κ. Ἡρωδιαν. 6. 7· τύχη καπηλεύουσα.. τὸν βίον, παίζουσα μὲ τὸν βίον, διαφθείρουσα αὐτόν, Ἀνθ. Π. 9. 180· κ. τὸν λόγον τοῦ θεοῦ Β' Ἐπιστ. π. Κορ. 6', 17 (ὡς τὸ **δολοῦντες** αὐτόθι δ', 2).

καπηλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάπηλον, Δεινόλοχος παρὰ Πολυδ. Ι', 117· μισθωτός, σοφιστής ὁ αὐτ. 4. 48:— ἡ **καπηλικὴ** (δηλ. τέχνη) = **καπηλεία**, Πλάτ. Σοφιστ. 223D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 4. 2) ὅμοιος πρὸς μικρέμπορον, πανοῦργος, δόλιος, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα Ἀνθ. Π. 9. 229:—Ἐπίρρ., καπηλικῶς ἔχει, «κομμωτικῶς καὶ ἐψιμυθιωμένως ἔχει καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιάν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην», ἐπὶ γραίας ἐψιμυθιωμένης, (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 1063. Συγκρ. **-ώτερον**, Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 739Α.

κᾰπηλίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κάπηλος**, Λατ. copa, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, Πλ. 435, 1120·— ὡσαύτως φέρεται **κάπηλις** Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 259Α, πρβλ. Ἀρκάδ. 31.

κᾰπηλοδύτης, ου, ὁ, (δύω) ὁ συχνάζων εἰς τὰ καπηλεῖα, «καπηλοδύτης· ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἑζόμενος» Ἡσύχ.

κάπηλος, ὁ, μικρέμπορος, λιανοπωλητής, μεταπράτης, Λατ. propola, institor, Ἡρόδ. 1: 94., 2. 141, καὶ Ἀττ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἔμπορον, Λυσ. 166. 17, Ξεν. Κύρ. 4, 5, 42, Πλάτ. Πολ. 371D. Πρωτ. 314Α· ἢ πρὸς τὸν παράγοντα τὸ πωλούμενον (τὸν αὐτοπώλην), ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 231D, Πολιτικ. 260D· λέγεται ἐπὶ τοῦ Δαρείου διὰ τὰς αὐστηρὰς αὐτοῦ οἰκονομικὰς διακανονίσεις, Ἡρόδ. 3. 89:— κάπηλος ἀσπίδων, ὅπλων Ἀριστοφ. Εἰρ. 477, 1209· οὕτω δὲ καὶ ἐν συνθέσει, **ἀνδραποδο-**, **βιβλιο-**, **ἱματιο-**, **σιτο-κάπηλος**. 2) ἰδίως ὁ διατηρῶν καπηλεῖον, Λατ. caupo, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, Λυσ. Ἀποσπ. 3, Λουκ., κλ.

3) μεταφ., κ. πονηρίας, ὁ μεταχειριζόμενος δόλους, Δημ. 784. 7. **II.** ὡς ἐπίθ. **κάπηλος, ον,** = **καπηλικός**, κάπηλος βίος Διον. Ἀλ. 9. 25· ἰδίως, ἐξαπατῶν, δόλιος, πανοῦργος, κ. προσφέρων τεχνήματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 338· «κάπηλον φρόνημα: παλίμβο[υ]λον καὶ οὐχ ὑγιές, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καπήλων τῶν μὴ πιπρασκόντων εἰλικρινῆ καὶ ἀκέραια τὰ ὤνια» Α. Β. 49. (**κάπηλος, καπηλὶς** = Λατ. caupo, copa:— Γοτθ. kaupôn, Ἀρχ. Σκανδ. kaupa, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. koufan, kaufôn, Ἀγγλο-Σαξον. ceapian, τὰ δὲ Ἀγγλικά: chaffer, cheap, Chipping, chap-man, horse-couper, κτλ. φαίνεται ὅτι παρελήφθησαν ἐκ τῆς Λατ.· διότι τὸ Ἑλλ. κ (c) ἔπρεπε νὰ ἐκφέρηται διὰ τοῦ Τευτον. k ἢ g).

καπηλοτρῑβέω, καπηλείαν μετέρχομαι, καπηλεύω, Ἡσύχ.

κάπηξ· «ξύλον τι ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ὑπερέχον» Ἡσύχ.

κᾰπητόν, τό, (κάπη) τροφὴ ζώων, παρὰ τῷ μεταγενεστέρῳ Λατινισμῷ capitum, Ἡσύχ.

κάπια, ων, «τὰ σκόροδα. Κερυνῖται» Ἡσύχ.

καπίθη, ἡ, μέτρον χωροῦν δύο χοίνικας, ἰδίως ἐν Περσίᾳ, ἡ δὲ καπίθη δύο χοίνικας Ἀττικὰς ἐχώρει Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6. (Πιθαν. λέξις Περσική).

καπναύγης, ὁ, ὁ τῷ καπνῷ μαντευόμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763-71.

καπνείω, ποιητ. ἀντὶ **καπνίζω**, Νικ. Θηρ. 36.

καπν-έλαιον, τό, ἐλαιώδης ῥητίνη ἐκ δένδρων, Γαλην. 13. 626.

κάπνεος, κάπνεως, ἴδε **κάπνιος.**

κάπνη, ἡ, = **καπνοδόχη**, Ἀριστοφ. Σφ. 143, Ἄλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 2. 13.

καπνηλός, όν, πλήρης καπνοῦ, μυρίζων ἢ ἔχων τὴν γεῦσιν καπνοῦ, Νικ. Θηρ. 54.

καπνηρός, ά, όν, = τῷ προηγ., Κ. Μανασσ. Ἐρωτικ. 9. 57.

καπνία, ἡ, = **κάπνη**, Μοῖρ. 292.

καπνίας, ου, ὁ, (καπνός) πλήρης καπνοῦ, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Ἐκφαντίδου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151. **II.** ὡς οὐσιαστ. **1)** **καπνίας** οἶνος, ὁ, ἔχων γεῦσίν τινα καπνοῦ ὡς ἐπὶ μακρὸν ἐκτεθεὶς εἰς τὸν καπνόν, Λατ. vinum fumosum, ἢ οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς καλουμένης κάπνιος, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 6, Ἀλεξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 70, κτλ.· ἴδε Ἡσύχ. καὶ Φώτ. **2)** **καπνίας** (δηλ. λίθος), ὁ, εἶδος ἰάσπιδος, Πλίν. 37. 37.

καπνιάω, καπνίζω, μελισσάων σμῆνος μέγα .. καπνιόωσι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 131. **II.** ἀμετάβ., ἐκβάλλω καπνόν, καπνίζω, Πλούτ. 2. 454Α.

καπνίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, κάμνω καπνόν, δηλ. ἀνάπτω πῦρ, Ἰλ. Β. 399. **II.** καπνίζω τινά, τὸν μαυρίζω διὰ τοῦ καπνοῦ, Δημ. 1257. 15, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 160F.— Παθ., **καπνίζομαι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 27, 2· αἰσθάνομαι ἐνόχλησιν ἐκ τοῦ καπνοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 10. 51· ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐξέχοντας ὀφθαλμούς, διὰ τί οἱ ἐξόφθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον; αὐτόθι 31, 6. ἐπὶ τῆς μαγειρικῆς τέχνης, καπνιζομένη τυραννίς, ἡ βασιλεία τοῦ καπνοῦ, Δημήτρ. Κωμ. ἐν «Ἀρεοπαγίτῃ» 1, 3. **2)** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., γίνομαι μέλας ἐκ τοῦ καπνοῦ, διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἄρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 892.

καπνικός, ή, όν, προφυλακτικὸς καπνοῦ, καὶ ῥῖψις .. καπνικοῦ καλύμματος τοῦ περὶ τὴν κεφαλὴν Εὐστ. Πονημάτ. 279. 85· **τὸ καπνικόν**, φόρος τῶν καπνοδόχων, Θεοφάν. 756, 6 (τὴν λειτουργίαν ἣν παρεῖχεν ὑπὲρ καπνοῦ, Μαλάλ. 246, 17).

κάπνιος (δηλ. ἄμπελος), ἡ, εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὰς ἐχούσας τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 3, 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151· φέρεται **κάπνεος** παρ' Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 12· **κάπνεως** ἐν Κώδ. Urb. τοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 1 καὶ παρ' Ἡσυχ.· **καπνία** παρὰ Σουίδ.— πρβλ. **καπνίας** II. 1. **II.** **κάπνιος (καπνὸς** Kühn), ἡ, εἶδος βοτανίου θαμνοειδοῦς, «τούτου ὁ χυλὸς δριμύς, .. δακρύων ἀγωγός, ὅθεν καὶ τοὔνομα εἵλκυσε» Διοσκ. 4. 110, Λατ. fumaria.

κάπνισις, εως, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ἐκτεθειμένος εἰς τὸν καπνόν, τὸ καπνίζεσθαι, ἡ δὲ κάπνισις μετὰ δακρύου Ἀριστ. Προβλ. 10. 51.

κάπνισμα, τό, τὸ καπνίζειν διὰ θυμιάματος, θυμίαμα, Ἐπιφάν. II. 320Α, Παλλαδᾶς 46, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασ. Τάξ. 468, 15.— καπνός, Εὐστ. Πονημάτ. 235. 64.

καπνιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καπνίζω**, δεῖ καπνίζειν, Φίλων Μηχ. σ. 99.

καπνιστήριον, τό, τὸ θυμιατήριον, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 555, ἔκδ. Β.

καπνιστικός, ή, όν, καλὸς πρὸς κάπνισμα, Γαλην. 14. 501, 8.

καπνιστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, καπνιστὰ κρέα ἐφθὰ Ἀθήν. 153C.

καπνίτης, ὁ, = **κάπνιος** II, Διοσκ. 4. 110.

καπνοβάτης, ὁ, θεοσεβεῖς καὶ καπνοβάτας Στράβ. 296, 297, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «ὕποπτον μὲν τὸ θεοσεβεῖς ἐνθάδε, ὑποπτότερον δὲ τὸ καπνοβάτας. Αἱ παρὰ τῶν κριτικῶν προταθεῖσαι διορθώσεις εἰσί, καπνοπάτας, καπροβάτας, καπανοβάτας, σεμνοβάτας, σεμνοβιώτας, ἀπνοβιώτας· ἔναγχος δέ τις καὶ ἁγνοβιώτας γραπτέον εἶναι εἴκασε. Τούτων οὐδεμίαν ἀποδεξάμενος εἴασα τὸ καπνοβάται κατὰ χώραν, καίπερ οὐδὲν μᾶλλον σαφὲς ὂν τῶν προταθεισῶν διορθώσεων. Ἴσως καθάπερ ἐσημειωσάμην ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει (Strab. tom. III. page 26, not 1), γραπτέον **καπάτας**, τουτέστι καθαρός, ὡς ἐξηγεῖται τὸ ξενικὸν ὄνομα τοῦθ' Ἡσύχιος» (Στράβ. τ. 4. σ. 114, ἔκδ. Κοραῆ).

καπνο-δόκη, ἡ, κυρίως μέρος ὅπερ δέχεται τὸν καπνόν, δηλ. ὀπὴ ἐν τῇ στέγῃ δι' ἧς ὁ καπνὸς ἐξέρχεται, καπνοδόχη, Ἡρόδ. 4. 103., 8. 137, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 2, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 11· ὁ εἰς **-δόχη** τύπος ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγενεστ., ὡς Λουκ. Ἰκαρομ. 13, Γαλην.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 307.

καπνο-δοχεῖον, τό, = τῷ προηγ., Γλωσσ.· **καπνο-δόχος, ον,** ὁ δεχόμενος τὸν καπνόν, Γλωσσ.

καπνο-ειδής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ, σκορπίον .. λευκόν, πυρόν, καπνοειδῆ Αἰλ. π. Ζ. 6. 20.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 77Β.

καπνο-λογέω, εἰσπράττω φόρον καπνοδόχων, Νεαρ. 6 Μανουὴλ Κομν. l. 2, Juris Graeco-Rom. σ. 159.

καπνόομαι, μεταβάλλομαι εἰς καπνόν, κατακαίομαι, Πινδ. Π. 5. 111, Εὐρ. Ἱκέτ. 497, Τρῳ. 8.

καπνο-ποιός, όν, ὁ κάμνων καπνόν, «καπνοποιὸν τὸ σύκινον ξύλον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 145.

καπνόρ-ροος, ον, ῥέων ἐκ καπνοῦ, πλήρης καπνοῦ, καπνορρ[όων] οἰκιῶν Εὐστ. Πονημάτ. 311. 1.

καπνός, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., κλ.· κνισᾶντι καπνῷ Πινδ. Ι. 4. 113 (3. 84), πρβλ. Ἰλ. Α. 315· καπνῷ πυρὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 497· παροιμ., καπνοῦ σκιά, ἐπὶ μηδαμινῶν καὶ ἀναξίων λόγου πραγμάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 295, Σοφ. Φιλ. 946. τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1170· ὡσαύτως, περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 320· καπνὸς καὶ φλυαρία Πλάτ. Πολ. 581D· καὶ ἐν τῷ πληθ., βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς, τιμῶν τὰς μωρίας τῶν πολλῶν γραμμάτων, Εὐριπ. Ἱππ. 954· καπνοὺς .. καὶ σκιὰς Εὔπολις ἐν «Αὐτολ.» 14·— μεταφ., λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν, ἐπέτυχε δὲ νὰ εὕρῃ εἰλικρινεῖς καὶ ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες νὰ χύσωσιν ὕδωρ ἐπὶ τοῦ καπνίζοντος πυρὸς τῶν φθονερῶν, Πινδ. Ν. 1. 35, πρβλ. Πλουτ. Ἀποσπ. 23. 2. (Ἐκ τῆς √KVAP, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Λιθ. kvap-as (ἀτμός), kvep-iu (φυσῶ), κτλ., ἀλλὰ τὸ υ ἀπώλετο ἐν τοῖς **κάπος, καπύω, κεκαφηώς, καπνός**, καὶ Σανσκρ. kapis (οὕτω)· ἐνῷ ἐν τῇ Λατ. τὸ k ἐξαφανίζεται, vapor, vapidus, κτλ.).

καπν-οσφράντης, ου, ὁ, ὁ τὸν καπνὸν ὀσφραινόμενος, ἐπὶ φιλαργύρων ἢ παρασίτου, Κωμ. Ἀνών. 102, Ἀλκίφρ. 3. 49.

καπνοῦχος, ὁ, = **καπνοδόχη**, Βασιλικ. 58. 2, 13.

καπνώδης, ες, ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ **ἀτμιδώδης**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 3., 3. 6, 10, κ. ἀλλ., Θεόφρ., κλ.· καπν. καὶ συννεφὴς ἀὴρ Πολύβ. 9. 16, 3.— Ἐπίρρ. -δῶς, Γαλην. τ. 4, σ. 507, 8. **2)** ἐπὶ χρώματος, μαῦρος, σκοτεινός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 2, Φιλοψ. 16.

καπνωδία, ἡ, αἰθάλη, ἀσβόλη, «καπνιά», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νείλου (Ἐπιστ. σ. 72;), ἡ γραφὴ καὶ ἡ σημασ. τῆς λέξ. ὕποπτος.

κάπος καὶ κάφος, ὁ, «τὸ πνεῦμα» Εὐστ. 1280. 34· ὡσαύτως **κάπυς** Ἡσύχ.

κᾶπος, Δωρ. ἀντὶ **κῆπος**, Πίνδ., Θεόκρ.· ἴδε ὡσαύτως ἐν λέξει **ἆπος.**

κάππα, τό, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, ἴδε **Κ κ.**

Καππᾰδοκίζω, εὐνοῶ τοὺς Καππαδόκας (**Καππαδόκαι, ῶν,** Ἡρόδ.· ἢ **Καππάδοκες, ων,** Στράβ.), ἐκόλαζε τοὺς καππαδοκίσαντας Ἀππ. Μιθρ. 53.— Παθ., φέρομαι ὡς οἱ Καππαδόκαι, δηλ. φέρομαι δειλῶς, δολίως, πανούργως, Ἀνθ. Π. 11. 238.

Καππαδοκικός, ή, όν, εἶδος ἐκπώματος, Πολυδ. Ϛ', 96·— εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήναιος 647C.

κάππαρις, εως, ἡ, τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός, Λατιν. capparis, Ἱπποκρ. 890Ε, Ἀριστ. Προβλ. 20. 12, Ἀντιφάνης ἐν «Βομβυλίῳ» 3, κ. ἀλλ.· τὴν κάππαριν συνέλεγον αἱ πτωχαὶ γυναῖκες, Φρύνης ἐρασθεὶς ἡνίκ' ἔτι τὴν κάππαριν συνέλεγεν Τιμοκλ. ἐν «Νεαίρᾳ» 1· ἐντεῦθεν ἐν τῷ ὑποκορ. ἡ παροιμία, πρὸς καππάριον ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν Ἀνώνυμ. Κωμικ. παρὰ Πλουτ. 668Α·— ἡ ῥίζα αὐτῆς ἐκαλεῖτο **καππαρό-ριζον**, Ὀρνεοσόφ. σ. 252.

κάππαστον· «ποικίλον [κατάπαστ-]» Ἡσύχ.

καππάτια· «γυναικεῖα ἱμάτια» Ἡσύχ.

καππαύει, = **καταπαύει**, Πινδ. Ν. 9. 15.

καππεδίον, ἧττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ **κὰπ** (δηλ. **κατὰ**) **πεδίον**, Ἰλ.

κάππεσον, ες, ε, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **καταπίπτω**, Ὅμ.· «καππετών· καταπεσών. κείμενος» Ἡσύχ.

καππο-φόρος, ον, ἐπὶ ἵππου σεσημειωμένου διὰ τοῦ στοιχείου **κάππα**, Λουκ. πρὸς Ἀγράμμ. 5· εἰ μὴ ἀναγνωστέον **κοππαφόρος** (πρβλ. **κοππατίας**).

καππῠρίζω, ἀντὶ **καταπυρίζω**, ἀνάπτω, «παίρνω φωτιά», ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «πυρακτοῦμαι», Θεόκρ. 2. 24, ἔνθα ἀντὶ τοῦ καπ-

πυρίσασα ὁ Valck. προτείνει **καππυρὸς εὖσα**, ὁ δὲ Meineke ἐξέδωκε **κάκπυρήσασα**.

καππώτας, α, ὁ, ἴδε ἐν λ. **καταπαύτης**.

κάπρα, «αἴξ. Τυρρηνοί» Ἡσύχ.

κάπραινα, ἡ, θηλ. τοῦ **κάπρος**, ἀγρία ὗς· μεταφ. ἀκόλαστος, αἰσχρὰ γυνή, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μούσαις» 3· ὦ σαπρὰ καὶ πασιπόρνη καὶ κάπραινα Ἕρμιππ. ἐν «Ἀρτοπώλισι» 2.

καπράω, ἐπὶ θηλειῶν ὑῶν, ὅταν ὀργῶσι πρὸς ὀχείαν καὶ ζητῶσι τὸν κάπρον, Λατ. subare, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 17·— μεταφ., εἶμαι αἰσχρός, ἀκόλαστος, λάγνος, καπρῶσα γραῦς Ἀριστοφ. Πλ. 1024, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 320·— ὡσαύτως, **καπρίζω, καπρώζω**.

κάπρειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάπρον, ὁ τοῦ κάπρου, καπρείων.. ὀδόντων Νόνν. Δ. 18. 245.

καπρία, ἡ, τὸ μέρος τῆς μήτρας τῶν θηλειῶν ὑῶν ἐν ᾧ τὰ ᾠάρια· τοῦτο ἐκτέμνουσιν ἐνίοτε ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμὴν τοῦ ζῴου, ἐκτέμνεται δὲ καὶ ἡ καπρία τῶν θηλειῶν ὑῶν, ὥστε μηκέτι δεῖσθαι ὀχείας, ἀλλὰ πιαίνεσθαι ταχέως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 17. **II.** οὐσία τις ὡς τὸ **ἱππομανὲς** τῶν θηλειῶν ἵππων, ἥτις ἐκρέει ἐκ τῶν θηλειῶν ὑῶν μετὰ τὴν ὀχείαν, αὐτόθι 6. 18, 10 καὶ 26.

καπρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάπρος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421.

καπρίζω, = **καπράω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 10.

καπριόδους σῦς, ἔχων ὀδόντας κάπρου, Κ. Μανασσ. Χρον. 9. 34.

κάπριος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **κάπρος**, ἀγριόχοιρος, Ἰλ. Λ. 414, Μ. 42· ὡσαύτως, σῦς κάπριος Λ. 293, Ρ. 282 (ἴδε ἐν λ. **κάπρος**). **II.** ὡς ἐπίθ. **κάπριος, ον,** = **κάπρειος**, ὅμοιος πρὸς ἀγριόχοιρον, καπρίους ἔχειν τὰς πρῴρας Ἡρόδ. 3. 59.

κάπρος [ᾰ φύσει], ὁ, ὁ χοῖρος, ἰδίως δὲ ὁ ἀγριόχοιρος, Ἰλ. Ρ. 725, κτλ.· ὡσαύτως, σῦς κάπρος, προστιθεμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ εἴδους εἰς τὸ τοῦ γένους (πρβλ. **κάπριος**), Ε. 783, Ρ. 21·— ἐχρησίμευεν ὡς θῦμα ἐν ταῖς θυσίαις, Τ. 197, Ἀριστοφ. Λυσ. 202 (ἔνθα ἴδε Σχολ.) ἧπαρ κάπρου ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 302. **II.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἐκ τῶν σκληροδέρμων, Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 8· περὶ τῶν ἐν Ἀχελῴῳ κάπρων λέγει ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐκπέμπουσι τριγμόν τινα ὡς γρυλισμὸν χοίρου, αὐτόθι 4. 9, 5· ὁ ἰχθὺς οὗτος ἦτο περιζήτητος ὑπὸ τῶν τρυφεροβίων καὶ λίχνων, ἐς Ἀμβρακίαν ἐλθὼν.. τὸν κάπρον γ' ἂν ἐσίδῃς ὠνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε, κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305E· ὡσαύτως **καπρίσκος, ὁ,** Κρώβυλος ἐν «Ψευδυποβολιμαίῳ» 2, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 355F.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάπρος. ὗς ἄγριος, ἢ τὸν φάγρον ἰχθύν». (Πρβλ. Λατ. caper, capra, Ἀρχ. Σκανδιν. hafr, Ἀγγλο-Σαξον. kœfer (τράγος)·— ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τοῦ ἐν ἀρχῇ h καθιστᾷ δύσκολον τὴν συσχέτισιν πρὸς τὸ aper, Ἀγγλο-Σαξον. eofor, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. ebar).

καπρο-φάγος [ᾰ], «Ἄρτεμις ἐν Σάμῳ» Ἡσύχ.

καπρο-φόνος, ον, ὁ φονεύων κάπρους, καπροφόνος κύων Ἀνθ. Π. 9. 83.

καπρώζω, = **καπράω**, Σκληρίας παρ' Ἀθην. 402B.

καπτήρ, ῆρος, ὁ, παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4, πήλινος σωλήν·— ἀλλὰ κατὰ Schneid. **καλυπτήρ**, ἴδε Ἀριστ. Προβλ. 20. 9.

κάπτω (ἐκτεταμέν. ἐκ τῆς √ΚΑΠ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **κάπη**): μέλλ. κάψω. Χανδὸν ἐσθίω, «χάφτω», ἐμπίδας Ἀριστοφ. Ὄρν. 245, πρβλ. Σώφρονος Ἀποσπ. 20· ἄλφιτα Νικοχλ. παρ' Ἀθην. 140D· ἐπὶ ὑγρῶν ἐν γένει, καταπίνω, μὰ τὸν Διόνυσον ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3. 10., 9. 35· ἐπὶ ἀέρος, κάπτω αὔρας Εὔβουλος ἐν «Ἀντιόπῃ» 2. 7·— ἐκφράζει δὲ μείζονα ἀδηφαγίαν καὶ ἀπληστίαν ἢ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7, Ἐκκλ. 687· καὶ κυρίως λέγεται ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἥτις οὐδὲ σπάσει οὐδὲ λάψει ἀλλὰ κάψει (πίνει) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1· ἴδε ἐν λέξ. **κάψις**:— τὸ **κάπτω** συχνάκις μετατρέπεται ἐσφαλμένως εἰς **λάπτω** ἢ **κάμπτω**, Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. σ. 314, Κόβητος ἐν V. LL. 247.

καπύνιοι· «ἀκόλουθοι» Ἡσύχ.

κᾰπυρίδια, ων, τά, εἶδος πλακουντίων, Ἀθήν. 113D· ἴδε **λαπύρια**.

κᾰπῡρίζω, διάγω ἀσώτως, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς (ἴδε **καπυρὸς** II), Στράβ. 800·— **κᾰπυριστής, οῦ, ὁ,** ἄσωτος, ὁ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκρατής, αὐτόθι 661.

κάπυρις, ὁ, «Περσικὸς χιτὼν χειριδωτὸς» Πολυδ. Ζ'. 58.

κᾰπῡρόομαι, Παθ., γίνομαι ξηρός, καταξηραίνομαι, τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεωλκίας καπυροῦσθαι τὴν ὕλην μὴ νοτιζομένην Στράβ. 195.

κᾰπῡρός, ά, όν, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ξηρός, κάρυα Ἐπίχ. 101 Ahr.· κρέα Ἀντιφάνης ἐν «Παρασίτῳ» 2· ὀστέον, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππ. 911C· ἄλευρον καὶ ἄλφιτον κ. Ἀριστ. Προβλ. 21. 3· ἐπὶ τοῦ πάππου τῆς ἀκάνθης, ὡς ἀπ' ἀκάνθας ται καπυραὶ χαῖται, «ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου» (Σχόλ.), Θεόκρ. 6. 16. **2)** ἐνεργ., ὁ ξηραίνων, ἀποξηραίνων, κ. νόσος, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ὁ αὐτ. 2. 85. **II.** μεταφ., ἐπὶ ἤχου, καπυρὸν γελᾶν, γελᾶν μεγαλοφώνως, Ἀνθ. Π. 7. 414, Λόγγος 2. 5. κ. γέλως Ἀλκίφρων 3. 48:— οὕτω περὶ τῶν ποιητῶν λέγεται ὅτι ἔχουσι, καπυρὸν στόμα, στόμα ἢ ᾆσμα καλλίφωνον (πρβλ. **κράμβος**), Θεόκρ. 7. 37, Μόσχ. 3. 94· συρίζω πάνυ καπυρόν, πάνυ λιγυφώνως, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 22. 3·— ᾠδαὶ κ., ᾠδαὶ ἀγροικικαὶ καὶ ἄσεμνοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐσπουδασμέναι**, Ἀθήν. 697B: πρβλ. **κράμβος, κρεμβαλέος**. (Ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς αἱ λέξ. **καπύω, καπνός**· πρβλ. **αὗος** ἐκ τοῦ **ἄω, ἄημι**).

καπυρώδης, ες, (εἶδος) καπυρὸς τὸ εἶδος, ξηρός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἴτρια**.

κάπυς, ἴδε **κάπος**.

κᾰπύω, ἐκπνέω, ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν Κόϊντ. Σμ. 6. 523· ἴδε **ἀποκαπύω**.— Καθ' Ἡσύχ: «ἐκάπυσ(σ)εν· ἐξέπνευσεν· κάπυς γὰρ τὸ πνεῦμα».

καπφάλαρα, ἧττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κὰπ (δηλ. κατὰ) φάλαρα Ἰλ. Π. 106.

κάπων, ωνος, ὁ, τὸ «καπῶνι», Λατ. capo, Γλωσσ.

κάρ, ἀντὶ **κατὰ** πρὸ τοῦ ῥ, κὰρ ῥόον Ἰλ. Μ. 33· κὰρ ῥὰ οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Υ. 421.

κάρ, ὡς φαίνεται ἀρχαία λέξις σημαίνουσα κόμην ἀποκεκομμένην, βόστρυχον κόμης (ἐκ τοῦ **κείρω**, πρβλ. **ἀ-καρής**), τίω δέ μιν ἐν κᾰρὸς αἴσῃ, τὸν ἐκτιμῶ ὅσον καὶ μίαν τρίχα, flocci cum facio, Ἰλ. Ι. 378·— οἱ Γραμμ. ἑρμηνεύουσι τὸ **καρὸς** ὡς = **θανάτου** (πρβλ. **κήρ, κηρός**), θεωρῶ αὐτόν, (δηλ. τὸν μισῶ) ὡς τὸν θάνατον (πρβλ. ἶσον ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ Ἰλ. Γ. 454)· ἕτεροι ἀνέγνωσαν ἐν Καρὸς αἴσῃ, θεωρῶ αὐτὸν ὡς Κᾶρα (ἐκ τῆς Καρίας), δηλ. τὸν περιφρονῶ· ἀλλὰ τοῦτο ἀναφέρεται εἰς μεταγενεστ. παροιμ. (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην γραφὴν ἡ ποσότης τοῦ Κᾶρός. Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **καρὸς αἴσῃ**. **II.** ὡσαύτως, = **κάρα, κάρη**, κεφαλή, ἐπὶ κάρ, κατὰ κεφαλῆς, ὡς τὸ **κατωκάρα**, Ἰλ. Π. 392· ἀνὰ κάρ, πρὸς τὰ ἄνω, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

Κάρ, ὁ, γεν. **Κᾱρός**, Πληθ. **Κᾶρες**, κάτοικος Καρίας, Ἰλ. Β. 867· θηλ. **Κάειρα**, αὐτόθι. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις οἱ Κᾶρες ἐμισθοῦντο ὡς μισθοφόροι, Ἀρχίλ. 20, Valck. εἰς Ἡρόδ. 5. 66, Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. ὑπόθ. σ. 6 κἑξ.· ὡς τοιοῦτοι δὲ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὰς μάχας ἐν ἀπογνώσει πραγμάτων ὅπως μὴ ἀπολεσθῶσιν οἱ ἐκ τῶν πολιτῶν στρατιῶται· ὅθεν ἡ παροιμία, ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν, ὅταν τις βάλῃ ἄλλον νὰ κινδυνεύσῃ δι' αὐτόν, Λατ. experimentum facere in corpore vili, Εὐρ. Κύκλ. 647, πρβλ. Σχολ. εἰς Πλάτ. Λάχ. 187B, Εὐθύδ. 285C· οὕτως, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον .. πειρᾶσθαι Κρατῖνος ἐν «Βουκόλοις» 4· δεῖ ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν γίγνεσθαι Πολύβ. 10. 32, 11· ἐν τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν Ἀριστείδ. 1, σ. 163, Κικ. Flacc. 27:— οἱ Κᾶρες δοῦλοι ἦσαν ὡσαύτως πολυπληθεῖς, ὅθεν ἡ παροιμία, θύραζε, Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια, ἐμπρός, ἔξω εἰς τὴν ἐργασίαν σας, δοῦλοι, αἱ ἑορταὶ παρῆλθον, Παροιμιογρ.

κάρᾱ, Ἰων. **κάρη** [κᾰ], τό, (περὶ τῶν τύπων καὶ τῆς ῥίζης ἴδε κατωτ.):— ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεφαλὴ** (ἴδε Λουκ. Λεξιφ. 3), πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον Ἰλ. Χ. 74, κτλ.· ἐπὶ ἵππων, Ζ. 509· περὶ πόδα περὶ κάρα, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 165· τὰ κακὰ καὶ τὰ δυστυχήματα λέγεται ὅτι καταπίπτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ νῦν, Σοφ. Ο. Κ. 564, Ἀντ. 1272·— ἐπὶ τοῦ προσώπου, γέλωτι τοὐμὸν φαιδρὸν ὄψεται κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1310· μηδέ μου κάρα τὸ δυσπρόσοπτον ὁρῶν ἀτιμάσῃς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 285. **2)** σπανίως, ἡ κεφαλὴ ἢ κορυφὴ πράγματός τινος, οἷον ὄρους, ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 42· ἐπὶ δένδρου, Σοφ. Ἀποσπ. 24· ἡ ἄκρα ἢ τὸ χεῖλος ποτηρίου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 473, Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1. 6. **3)** παρ' Ἀττ. ποιηταῖς χρησιμεύει ὡς ἡ λέξις **κεφαλὴ** καὶ τὸ Λατ. caput, ὡς περίφρασις δηλοῦσα τὸν ἄνθρωπον, οἷον, Οἰδίπου κάρα, τουτέστιν Οἰδίπους, Σοφ. Ο. Τ. 40. 1207· ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1· ὦ κασίγνητον κ., ἀντὶ ὦ κασίγνητε, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1164· ὦ φίλον κ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1631· φίλον κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 905.— Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ **κάρη** μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ καὶ παραλαμβάνει τὰς πλαγίας πτώσεις ἐκ τῆς γ' κλίσεως, γεν. καὶ δοτ. **κάρητος, κάρητι**, Ὀδ. Ζ. 230, Ἰλ. Ο. 75· ἔχει ὡσαύτως καὶ τοὺς πληρεστέρους τύπους **κᾰρήατος, κᾰρήατι**, Ἰλ. Ψ. 44, Τ. 405·— πληθυντ. **κάρηατα** Ἰλ. Λ. 309 (σχηματισθέντας ὡς ἐξ ὀνομαστ. **κάρηαρ** ἢ **κάρηας**, ἂν καὶ οὐδεὶς τοιοῦτος τύπος ἀπαντᾷ): δοτ. πληθυντ. **κάρησι** Τρυφιόδ. 602· ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρ. Τανάγρας τῶν Χριστιανικῶν χρόνων (Bull. d. cor. hell. III. σ. 144) ἀπαντᾷ γεν. **κάρατος**: — οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἔκλινον τὰ **κάρη** ὡς εἰ ἦν ὄνομα τῆς α' κλίσεως, δηλ. γεν. **κάρης**, Μόσχ. 4. 74, Καλλ. Ἀποσπ. 125· δοτ. **κάρῃ** Θεόγν. 1018, Νικ. Θηρ. 249· αἰτ. **κάρην** Διον. Π. 562, Νικ. Θηρ. 131· Τραγ. δοτ. **κάρᾳ**, τῷ σῷ κάρᾳ Αἰσχύλ. Χο. 227· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 179· ἐν τὠμῷ κάρᾳ Σοφ. Ο. Κ. 564· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1272, πρβλ. Ἀποσπ. 147, Εὐρ. Ἠλ. 55. 108· αἰτ. **κάραν** Αἴσωπ. 94, πρβλ.

Mehlhorn εἰς Ἀνακρ. 50. 9:— εὑρίσκομεν δὲ τὴν ὁμαλὴν συνηρ. Ἐπικ. ὀνομ. πληθ. **κάρη** ἐν Ἰλ. Κ. 259, ὡσαύτως **κάρα** ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 12 (ἔνθα βραχύνεται πρὸ φωνήεντος), Σαννυρίων ἐν «Γέλωτι» 2· ἐν Σοφ. Ἀντ. 291 εἶναι πιθ. ἑνικ.— Πρόσθες εἰς τοὺς τύπους τούτους καὶ τὰς πτώσεις τὰς σχηματιζομένας ἐκ τοῦ κράς, ὃ ἴδε. (Πρβλ. κάρ, κράς, κάρηνον, κρανίον, κάρανος, πιθ. καὶ κόρση, κόρυς, κορυφή, κόρυμβος, Κόρινθος (ἀλλὰ τὸ κέρας εἶναι πιθανῶς ἐκ διαφόρου ῥίζης), Σανσκρ. śiras, śiram, Λατ. cerebrum (cere comminuit brum, Enn.), Γοτθ. hvairnei, Ἀρχ. Σκανδιν. hjarni (Σκωτ. harn), Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. hirni (hirn), κτλ.

κάρα· «αἴξ ἥμερος Πολυρρήνιοι. ὑπὸ Γορτυνίων † ἄλλοι δὲ ἡ συκῆ. Ἴωνες τὰ πρόβατα. καὶ τὴν κεφαλὴν» Ἡσύχ.

καραβαία· «δίκρουν ξύλον» Ἡσύχ.

κᾰράβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάραβος ἐπὶ πάσης σημασίας, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐφόλκια

κᾰρᾰβίς, ίδος, ἡ, = κάραβος I, Hemst. εἰς Ἀλ. Τραλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καραβίδες· γρᾶες» [Μηθυμναῖοι]·—«αἱ δὲ γρᾶες αὗται αἱ παρ' ἡμῖν εἰσι καραβίδες» κατὰ Κοραῆν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 191· ὁ Πτωχοπρόδρ. ἀποκαλεῖ αὐτὰς ὑποκοριστ. «καραβιδίτζας» αὐτόθι 196. **II.** = κάραβος II, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 261· ἀλλὰ διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων παρὰ Γαλην. 19. 686.

κᾰρᾰβοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κάραβον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 21, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 17.

κᾰρᾰβο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον ὅμοιον καράβῳ, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

κάρᾰβος [κᾰ], ὁ, κάνθαρος κερασφόρος, καλούμενος καὶ **κεράμβυξ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1 καὶ 9., 5. 19, 12 (ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ μετὰ διαφ. γραφ.: **καράβιοι, καράμβιοι**). **II.** ὀστρακόδερμον ἀκανθωτόν, ὁ Palinurus (κατὰ τὸν Cuvier), Ἐπίχ. 27 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, κτλ.· διαφέρων τοῦ καρκίνου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 3, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 5, κἑξ., 8. 2, 19 κἑξ.· μαλακόστρακος αὐτόθι 1. 1, 19·—κατὰ δὲ τὸν Δίφιλον (παρ' Ἀθηναίῳ 106C) «τῶν δὲ ὀστρακοδέρμων καρίς, ἀστακός, κάραβος, καρκίνος τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι· μείζων δ' ἐστὶν ὁ λέων τοῦ ἀστακοῦ. οἱ δὲ κάραβοι καὶ γραψαῖοι λέγονται· τῶν καρκίνων δ' εἰσὶ σαρκωδέστεροι». **III.** πλοῖον ὡς λέγομεν καὶ νῦν «καράβι» Ἐτυμ. Μ. 490. 31· πρβλ. **κέρκουρος, κάνθαρος**. (Πρβλ. τὸ Λατ. scarabaeus, καὶ Σανσκρ. śarabha, śalabha, ἀκρίς:— ἀλλὰ τῶν βορείων γλωσσῶν crab, crabba, krebs δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προκύπτωσιν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης).

κᾰρᾰβώδης, ες, = **καραβοειδής**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 12, π. Ζ. Γεν. 3. 8, 4.

καραδάλη· «ἀρμενοθήκη» Ἡσύχ.

κᾰρᾱ-δοκέω, κυρίως, ἀναμένω μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ ἔχων τεταμένην κεφαλήν, περιμένω μετ' ἀνησυχίας, ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως καρ. τὴν μάχην τῇ πεσέεται Ἡρόδ. 7. 163, 168· τὸν πόλεμον κῇ ἀποβήσεται ὁ αὐτ. 8. 67· οὕτω, κ. ὅταν στράτευμα.. ἐξίῃ Εὐρ. Τρῳ. 93· ὡσαύτως μετ' αἰτ., αὔραν ἱστίοις κ. αὐτόθι 456· κ. τἀνθένδε Ἡρακλ. 279· κ. ἀγῶνας Ἑλ. 739· παρουσίαν τινὸς Ι. Α. 1433· τάπιόντα τραύματα Ι. Τ. 313, κτλ.· τὰ προσταχθησόμενα Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 6· συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, κ. τὸν καιρὸν Πολύβ. 1. 33, 11·— ὡσαύτως, κ. εἴς τινα: ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμὲ ἡ βουλὴ πάλιν, ἀπέβλεψεν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 663.

κᾰρᾱδοκία, ἡ, τὸ ἀναμένειν τι ἀνυπομόνως, Ἑβδ. (Παροιμ. Γ', 28).

κάραι· «συκαῖ» Ἡσύχ.

καραιδαράω, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 15, ἴδε **καρηβαρέω**.

Καραιός, ὁ, (κάρη) «Ζεὺς παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω προσαγορεύεται» Ἡσύχ., ἴδε Meineke εἰς Κρατῖνον ἐν «Νεμέσει» 10.

καράκαλλον, τό, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κουκοῦλα, κουκούλιον, Λατ. caracalla, Ἀνθ. II. 11. 345.

καράμβας· «ῥάβδον ποιμενικὴν» Ἡσύχ.

καράμβιος, ἴδε **κάραβος**.

κᾰρᾱνιστήρ, ῆρος, ὁ, ἀποβλέπων τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς, καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι δίκαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 186·— οὕτω, **καρανιστὴς** μόρος, θάνατος δι' ἀποκεφαλισμοῦ, Εὐρ. Ῥῆσ. 817.

κάραννος· «κεκρύφαλος. κρήδεμνον. ἢ ἔριφος. ἢ ζημία» Ἡσύχ.

κάρᾱνον, τό, ἴδε **κάρηνον**.

κάρᾱνος, ὁ, (κάρα) ἄρχων, κύριος, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 3, Ἀνακρεόντ. 15. 3.

κᾰρᾱνόω, ὡς τὸ **κεφαλαιόω**, καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καταπαύσει μένος ἄτης; — ... λόγος; κεφαλαιοῦται, Αἰσχύλ. Χο. 528· τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις αὐτόθι 705.— Καθ' Ἡσύχ.: «καρανούσθω· τελειούσθω» καὶ «καρανῶσει· κορυφώσει».

καρανῶ· «τὴν αἶγα. Κρῆτες» Ἡσύχ.

κᾰρᾱτομέω, ἀποτέμνω τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω, Εὐρ. Ῥῆσ. 586, Λυκόφρ. 313.

κᾰρᾱτόμησις, εως, ἡ, καὶ -**τομία**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς, ἀποκεφαλισμός, Ἀνώνυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 596, 12, Εὐδοχ. 336, Δούκα Ἱστορ. Βυζ. σ. 84Β, Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας σ. 250, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 4, 483.

κᾰρᾱτομος, [ρᾱ], ον, (τέμνω) ἀποτετμημένος τὴν κεφαλήν, καρατομηθείς, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ (καρατομῶν κατὰ Λοβέκκιον ἐν ἐκδ. Nauck) Εὐριπ. Ἄλκ. 1118· κ. ἐρημία νεανίδων, δηλ. ἡ σφαγὴ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 564· οὕτως, Ἕκτορος.. καρατόμους σφαγὰς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 606. 2) ἀποτετμημένος ἐκ τῆς κεφαλῆς, κ. χλιδαί, ἀποτετμημένοι ἐκ τῆς κόμης πλόκαμοι, Σοφ. Ἠλ. 52. **II.** παροξ., **καρατόμος**, ον, ἐνεργ., ὁ καρατομῶν, ἀποκεφαλίζων, μετὰ γεν., Ἑλλάδος καρατόμον Λυκόφρ. 187.

καρβάζω, καρβαΐζω, καρβανίζω, = **βαρβαρίζω**, Ἡσύχ.

καρβάνιον, τό, λέξ. Ἀραβ. «κιρβάν», κοινῶς «κερβάνι», Κ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ῥωμαν. 201, 20.

κάρβᾱνος, ον, = **βάρβαρος**, ξένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 914· χεὶρ Ἀγ. 1061, πρβλ. Λυκόφρ. 1387· αἰτ. **καρβᾶνα** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 129. — Καθ' Ἡσύχ.: «κάρβανοι καὶ πισσᾶται, οἱ ἀλφὸν ἢ λέπραν ἔχοντες. Ἕλληνες δὲ τοὺς βαρβάρους, οἱ δὲ τοὺς Κᾶρας».

καρβάτιναι, αἱ, ὑποδήματα ἐξ ἀκατεργάστου ἢ νεοδάρτου δέρματος, ἰδίως βοός, «τσαρούχια», Ξεν. Ἀν. 4. 5. 14, Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 27· τὰ crepidae carbatinae τοῦ Κατούλλου 98. 4.—Παρ' Ἡσυχ. δὲ καὶ **καρπάτινον**, τό, ὅπερ ἑρμηνεύει: «ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον», ὁ δὲ Πολυδ. Ζ', 88 ἔχει: «καρβατίνη, ἀγροικικὸν ὑπόδημα, κληθὲν ἀπὸ Καρῶν».

καρβᾱτιών, ἢ **καρβατίων**, ὁ, λιθοβόλος μηχανή, καταπέλτης, Μαθημ. Ἀρχ. σ. 92.

κάρβις· «μαστροπὸς» Ἡσύχ.

κάρδακες, οἱ, ξένοι μισθοφόροι μεταξὺ τῶν Περσῶν, Πολύβ. 5. 79, 11 καὶ 82, 11·— περὶ τῆς λέξεως ταύτης λέγει ὁ Στράβων 734 ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ **κάρδα**, λέξεως Περσικῆς σημαινούσης τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικόν.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρδακες· οἱ στρατευσάμενοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν. καὶ ἐν Ἀσίᾳ οὕτω καλοῦσι τοὺς στρατιώτας, οὐκ ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπου (ἀλλ' ὅτι πάντα τὸν ἀνδρεῖον ἢ κλῶπα λέγουσι κάρδακα)».

καρδᾰμάλη, εἶδος Περσικῆς μάζης ἐκ καρδάμου, Ἀθήν. 114F· «καρδαμάλη: μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη· βρῶμα γινόμενον Περσικὸν» Φώτ.·—**καρδαμύλη**, ἡμαρτημένως ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Ἀθην., παρὰ δὲ Πολυδ. Ϛ', 76 **καρδάμη**. Τύπος τις **παρδαμάλη** ἀναφέρεται παρὰ Φωτ. ἐν λ. **καρδαμάλη**.

καρδᾰμίζω, (κάρδαμον) ὁμιλῶ περὶ καρδάμων, ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα λέγει ὁ Μνησίλοχος· τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ; τί φλυαρεῖς περὶ καρδάμων; δὲν θὰ βαδίσῃς πρὸς ἐμέ; ἀποκρίνεται ὁ Κλεισθένης, Ἀριστοφ. Θεσμ. 616 καὶ 617.

καρδᾰμίνη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 2. 155.

καρδαμίς, ίδος, ἡ, (κάρδαμον) βοτάνη τις ὁμοία καρδάμῳ, ἄλλως καλουμένη **ἰβηρίς, λεπίδιον** ἢ **σισύμβριον**, Νικ. Ἀλεξιφ. 533, Πλούτ. 2. 466D.

κάρδᾰμον, τό, ὡς καὶ νῦν, Λατ. nasturtium, ἢ ὁ σπόρος αὐτοῦ ὃν οἱ Πέρσαι ἔτριβον καὶ ἤσθιον ὡς νῦν ἐσθίομεν τὸ σίναπι, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8, Perizon. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 39· ἐν τῷ πληθ., πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα (δηλ. ἕλκουσι πρὸς ἑαυτὰ τὴν ἰκμάδα) Ἀριστοφ. Νεφ. 234· κάρδαμ' ἐσκευασμένα Εὔβουλος ἐν «Ἰξίονι» 1. 4·— μεταφ., βλέπειν κάρδαμα, δηλ. ῥίπτειν δριμὺ βλέμμα (ὡς τὸ νᾶπυ, δριμὺ βλέπειν), ὀξυθύμων καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων κάρδαμα Ἀριστοφ. Σφ. 455·— παροιμ. ἐπὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου quid distent aera lupinis), Ἡνίοχος ἐν «Τροχίλῳ» 1. 2.

καρδᾰμό-σπορον, τό, σπόρος καρδάμου, κοινῶς «καρδαμόσπορος», Γαλην. 14. 505.

καρδᾰμύσσω, = **σκαρδαμύσσω**, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 490. 53.

καρδάμωμον, τό, εἶδος ἀρώματος, Λατ. amomum cardamum, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 2.

καρδία, ἡ, Ἰων. **καρδίη**, Ἐπικ. **κραδίη** (καρδίη εὕρηται παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἑνὸς στίχου, ὅστις ἐπαναλαμβάνεται ἐν Ἰλ. Β. 452, Λ. 12, Ξ. 152)· **καρδία** ἀείποτε παρὰ Τραγ., πλὴν ἔν τισι δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, Αἰσχύλ. Πρ. 881, Θήβ. 781, Εὐρ. Μήδ. 99, Ἱππ. 1274· ἀλλ' Αἰολικός τις τύπος **κάρζα** μνημονεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 407. 21, τοῦτον δ' ὁ Διν-δόρφιος προτείνει διὰ τοὺς ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 288, Ἱκέτ. 72. 799 στίχους, ἔνθα τὸ καρδία μετὰ συνιζήσεως εἶναι ἀπαράδεκτος· πρβλ. ὡσαύτως **κορζία** (ἴδε ἐν τέλ.). Ἡ καρδία, κοινῶς «καρδιά», ὡς ἕδρα τῆς ζωῆς, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Ἰλ. Ν. 282· κραδίη δέ μοι ἔξω στήθεος ἐκθρώσκει, ἐπὶ πεφοβημένου ἀνθρώπου, Κ. 94· πηδᾷ ἡ καρδία Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1391, Πλάτ. Συμπ. 215Ε. 2) ὡς τὸ Λατ. cor, ἡ ἕδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· οἰδάνεται κραδίη χόλῳ Ἰλ. Ι. 646 (642)· τέτλαθι δή, κραδίη Ὀδ. Υ. 18, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 837· καρδίας πλέως, «γεμᾶτος ἀπὸ καρδιά», διάφ. γραφ. ἐν Ἀρχιλ. 52· ἴδε ἐν λ. θυμὸς 2·— ἐπὶ δειλοῦ ἀνθρώπου, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο Ἰλ. Α. 225· ἐπὶ τολ-

μηροῦ ἀνθρώπου, [σφηκῶν] κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες Π. 266· ἐπὶ διαφόρων καταστάσεων τῆς καρδίας, ὀρχεῖται καρδία φόβῳ Αἰσχύλ. Χο. 167· θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι κ. ἔχεις Σοφ. Ἀντ. 88· τὸν νέον τινὰ οἴει καρδίαν ἴσχειν; τίνα νομίζεις εἶναι τὰ αἰσθήματα τοῦ νέου, Πλάτ. Πολ. 492C·— ἐπὶ θλίψεως ἢ χαρᾶς, ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε Ὀδ. Ρ. 489, πρβλ. Δ. 548· ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν Ἰλ. Β. 171, πρβλ. Κ. 10· οὕτω, κελαινόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 785·— ἐπὶ θερμῆς ἀγάπης, ἐκ τῆς καρδίας φιλεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 86· ἀπὸ καρδίας Θεόκρ. 29. 4, κτλ. (ἀλλὰ τἀπὸ καρδίας λέγειν, Λατιν. ex animo, ὁμιλεῖν ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, Εὐρ. Ι. Α. 475). 3) καθόλου, ἡ «καρδιά» μου, δηλ. ἡ κλίσις, ἡ ἐπιθυμία, ὁ πόθος, ὁ σκοπός μου, κραδίη καὶ θυμὸς Ἰλ. Κ. 200, κτλ.· καρδίας δ' ἐξίσταμαι Σοφ. Ἀντ. 1105· καρδία ψυχή τε Εὐρ. Ἄλκ. 837· ἴδε ἐν λ. σιδήρεος. 4) ἡ καρδία ἢ ὁ νοῦς, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες Ἰλ. Φ. 441, πρβλ. Κ. 444· κραδίη πόρφυρε Ὀδ. Δ. 572, πρβλ. Ε. 389.— Πρβλ. τὸ ταυτόσημον ἦτορ. II. «τὸ στόμα τῆς γαστρὸς» (κατὰ Γαληνόν), ὁ στόμαχος, Θουκ. 2. 49, ἴδε Foës. Οἰκ. Ἱππ. III. ἡ «καρδιά» τοῦ ξύλου, ἡ ἐντεριώνη, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 1· ὡσαύτως ἐγκάρδιον. (Ἐκ τῆς √ΚΑΡΔ ἢ ΚΡΑΔ· πρβλ. κραδ-ίη, κέαρ· Σανσκρ. hrid, hrid-ayam· Λατ. cor, cord-is, κτλ.· Γοτθ. hairt-o, Ἀρχ. Σκανδ. hjart-a, Ἀγγλο-Σαξον. heort-e, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. herz-a).

καρδιακός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν, ἐκ τῆς καρδιακῆς περιδινήσεως Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 912·— «τὸ παρὰ τοῖς ῥήτορσι καρδιακὸν πῦρ, ὅ ἐστι τὸ κατὰ διάθεσιν ζέον» Εὐστ. 801, 36· καρδιακὴν .. ἀγάπην, ὡς καὶ νῦν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 27Α. II. = **καρδιαλγής**, Διοσκ. 1. 155·— Ἐπίρρ. -κῶς, κ. κινδυνεύειν Σέξτ. Ἐμπ. 1. 84.

καρδιαλγέω, πάσχω ἐκ καρδιαλγίας, Ἱππ. 1010Ε, ἴδε **καρδιώσσω.**

καρδιαλγής, ές, πάσχων ἐκ καρδιαλγίας, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

καρδιαλγία, ἡ, «καρδιόπονος», στομαχόπονος, Γαλην. τ. 9, σ. 124, 142, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ.: «καρδιαλγίαι· λῦπαι καρδίας».

καρδιαλγικός, ή, όν, πάσχων συνήθως ἐκ καρδιαλγίας, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1108.

Καρδιανοί· «οἱ Ἕλληνες παρὰ Σκύθαις» Ἡσύχ.

καρδιᾶτις, ἡ, Πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ πέντε, πεντάς, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 32.

καρδιάω, = **καρδιαλγέω**, ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **καρδιόωντα**, Νικ. Ἀλεξιφ. 594.

καρδιεταστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐτάζων τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, Θ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. Mi.

καρδιο-βολέομαι, Παθ., βάλλομαι εἰς τὴν καρδίαν, δηλ. λυποῦμαι, «καρδιοβολεῖσθαι· λυπεῖσθαι» Ἡσύχ. Ἐν Ἡρώνδ. IV. 52 μὴ παντετοίμως καρδιηβόλει (ἀντὶ κραδίῃ βάλοι) Meister σ. 713.

καρδιο-βόλος, ον, προσβάλλων τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον, βρώματα Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 3· φάρμακα Ῥοῦφ. σ. 16.

καρδιο-γνώστης, ου, ὁ, ὁ γινώσκων τὰς καρδίας, Πράξ. Ἀπ. α', 24, ιε', 8, Κλήμ. Ἀλ. I. 141Β, Ὠριγέν. II. 1469C, κλ.

καρδιό-δηκτος, ον, δάκνων τὴν καρδίαν, καρδ. γυναικῶν κράτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1471, κατὰ τὸν Abresch ἀντὶ καρδίᾳ δηκτόν.

καρδιο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα τῆς καρδίας, Ἑρμίας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 199.

καρδιο-κολάπτης, ου, ὁ, ὁ τὴν καρδίαν κολάπτων, ὡς ὁ δρυοκολάπτης τὸ ξύλον, Εὐστ. Πονημάτ. 288. 6.

καρδιοκράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κρατῶν, ἐξετάζων τὰς καρδίας, Κ. Μανασ. Χρον. IX. σ. 63.

καρδιό-πληκτος, ον, ὁ ὑπὸ φόβου πληγεὶς τὴν καρδίαν, ἐκπεπληγμένος, Σχόλ. εἰς Ξεν. Ἀν. 3. 4, 12, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐμβρόντητος.**

καρδιοπονέω, αἰσθάνομαι πόνον τῆς καρδίας, Μᾶρκος Ἐρημ. περὶ Βαπτίσμ. σ. 166.

καρδιό-πονος, ὁ, πόνος τῆς καρδίας, Γαλην. 14. 550.

καρδιοστάλακτος, ον, ὁ ἐκ τῆς καρδίας στάζων, καρδιοστάλακτον δάκρυον BCH, 1900, σ. 336.

καρδιόστερρος, ον, ὁ ἔχων στερρὰν, ἄκαμπτον καρδίαν, καρδιόστερροι καὶ σκληροτράχηλοι Ἰσαὰκ Ἀρμεν. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mi. τ. 132, σ. 1205.

καρδιο-στρόφος, ὁ στρέφων, ταράσσων τὴν καρδίαν, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 413.

καρδιό-τρωτος, ον, ὁ, ὁ τετρωμένος τὴν καρδίαν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 118.

καρδιουλκέω, (ἕλκω) ἕλκω, ἐξάγω τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ θύματος κατὰ τὴν θυσίαν, Λουκ. Θυσ. 13, ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 587.

καρδιουλκία, ἡ, τὸ καρδιουλκεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 13.

καρδιουργέω, = **καρδιουλκέω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **καρδιοῦσθαι.**

καρδιοφαγέω, ἐσθίω τὴν καρδίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 192. 90.

καρδιο-φάγος, ον, ὁ τὴν καρδίαν κατατρώγων, Μανασσ. Χρον. 5687.

καρδιο-φλόγιστος, ον, ὁ φλογίζων τὴν καρδίαν, Διήγ. Ἀχιλ. στ. 1002, ἔκδ. Wr.

καρδιοφύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ, προφυλάσσων τὴν καρδίαν, ὁ θώραξ, Πολύβ. 6, 23, 14.

καρδιόω, πλήττω, τιτρώσκω τὴν καρδίαν, ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἀδελφή μου νύμφη· ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἑνὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. Δ', 9)· πρβλ. **καρδιάω.** II. ἐγκαρδιώνω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 347. 5, ἔκδ. Λ.— Καθ' Ἡσύχ.: «καρδιοῦσθαι· καρδιουργεῖν, ἐπὶ τῶν ἱερείων».

καρδιωγμός, ὁ, = **καρδιαλγία**, Ἱππ. Προγν. 45, Ἀφορ. 1249, κλ.

καρδίωξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Εὐστ. Πονημάτ. 83. 39.

καρδιώσσω, Ἀττ. -ττω, = **καρδιαλγέω**, ἔχω στομαχόπονον, Ἱππ. Προγν. 46, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1, Αἰλ. π. Ζ. 9. 11, καὶ ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 329. II. παρὰ τοῖς Σικελιώταις Ἕλλησι, = **βουλιμιάω**, Φώτ.— Καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. «τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ναυτιᾶν».

καρδοπεῖον, τό, «τῆς καρδόπου τὸ πῶμα. Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤγουν ἡ κάμπτρα, ὅπου τὰ ἄλευρα μάσσουσιν» Ἡσύχ. II. = **παυσικάπη**, φίμωτρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 286.

καρδοπογλύφος [ῠ], ὁ γλύφων, κατασκευάζων σκάφας διὰ ζύμωμα, ἢ ἄλλα ξύλινα σκεύη, Κράτης ἐν «Γείτοσι» 3 (Πολυδ. Ζ', 179).

κάρδοπος, ἡ, σκάφη ἐν ᾗ ζυμώνουσι, ταυτόσημον τῷ **μάκτρα**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1159· ὅρα κωμικὰς συζητήσεις περὶ τοῦ γένους αὐτῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Νεφ. 670-80· κ. πλατεῖα Πλάτ. Φαῖδ. 99Β:— καθόλου, ξύλινον ἀγγεῖον, κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μᾶζα Ὁμήρου Ἐπιγράμμ. 15. 6· ἰγδίον, Νικ. Θηρ. 527.

κάρδος, ἡ, τὸ Λατ. carduus = **κάκτος**, «τὴν κάκτον εἶναι ταύτην τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην κάρδον» Ἀθήν. 70Ε.

Κάρειος, μὴν Χαλαίων = **Μεταγειτνιὼν** Ἀττ., Bisschoff. de F. G. A.

κάρειον, τό, ποιητ. ἀντὶ **κάρα**, στιφροῖς.. καρείοις Νίκ. παρ' Ἀθήν. 684Α· ἀλλὰ κατὰ τὸν Schneid. **καρήνοις.**

κάρζα, Αἰολ. ἀντὶ **καρδία**, «τὴν καρδίαν φασὶν (Αἰολεῖς)» Ἐτυμ. Μ. 407, 22.— Παρ' Ἡσυχ. «**κόρζα**· καρδία. Πάφιοι».

κάρη, τό, Ἰων. καὶ Ὁμ. ἀντὶ τοῦ **κάρα** (ὃ ἴδε), ἡ κεφαλή, Ἰλ.

***κάρηαρ, ἡ,** κατὰ συνθήκην λαμβανομένη ὀνομαστικὴ τῶν Ἐπικ. τύπων **καρήατος, -ήατι, -ήατα,** ἴδε **κάρα.**

κᾰρηβάρεια ἢ καρηβαρία, Ἰων. -ίη, ἡ, βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, κεφαλαλγία, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Ἀφ. 1253· καρ. βάκτρου, βάρος τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 249·— ὡσαύτως, **καρηβάρησις, εως, ἡ,** παρὰ Μακροβ. 5. 9.

κᾰρηβᾰρέω, ἔχω ἢ αἰσθάνομαι ὀχληρὸν βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ὡς συμβαίνει μετὰ πολλὴν οἰνοποσίαν ἢ ὅταν ἀναπνεύσῃ τις τὰς ἀτμίδας ἀνθράκων καιομένων, οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τῆς τῶν ἀνθράκων ἀτμίδος καρηβαροῦσι καὶ φθείρονται πολλάκις Ἀριστ. περὶ Αἰσθήσ. 5· τὴν κεφαλὴν καρηβαροῦσιν· οἱ ὑπνώσσοντες ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 4· ἰχθύδια ἄττα ... καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ ψόφου, γινόμενα ὡς ἐμβρόντητα, παραζαλιζόμενα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 11· ὑπὸ τοῦ σάλου Λουκ. Ἑρμότ. 28· τῷ σώματι κ. καὶ σφάλλεσθαι Πλουτ. Ἀρτοξ. 11, πρβλ. Ἀντών. 85· μεταφ., ἐπὶ ἀτράκτου ἔχοντος πολὺ νῆμα ἐπ' αὐτοῦ, τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροίζητον ἄτρακτον Ἀνθ. Π. 6. 160, πρβλ. 5. 258.—Ἕτερος τύπος **καραιβαρέω** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φερεκρ. (Ἄδηλ. 15) ὑπὸ Αἰλιαν. Δίον. παρ' Εὐστ. 1461. 27, καὶ ἀπαντᾷ ἐν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 46, ὡς διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Λεξιφ. 13· πρβλ. **καρηβαριάω.**

κᾰρη-βᾰρής, ές, ἔχων βάρος κατὰ τὴν κεφαλήν, Συνέσ. 93Α.

κᾰρηβάρησις, κᾰρηβᾰρίη, ἴδε **καρηβάρεια.**

κᾰρηβᾰριάω, = **καρηβαρέω**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 625· ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 80.

κᾰρηβᾰρικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς καρηβαρίαν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1102· τὸ **καρηβαρικόν**, = **καρηβάρεια**, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 6. II. προξενῶν καρηβαρίαν, οἶνος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392· νότος ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1247.

καρηβοᾶν· «τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν, Αἴλιος Διονύσιος παρ' Εὐσταθ. 1461. 26, πρβλ. Φώτ. ἐν λ.

καρηκομόωντες, ἢ κάλλιον διῃρημένως **κάρη κομόωντες,** (κομάω) οἱ τὰς κεφαλὰς κομῶντες, οἱ ἔχοντες μακρὰν καὶ πυκνὴν κόμην, ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες συνείθιζον νὰ ἀφίνωσι νὰ μεγαλώνῃ ὅλη των ἡ κόμη, θωρῆξαί ἑ κέλευε κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 11· τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε, κάρη κομόωντες Ἀχαιοί; αὐτόθι 323·—οἱ δὲ Ἄβαντες διετήρουν κόμην μόνον εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, δι' ὃ καὶ ἐκαλοῦντο ὄπισθεν κομόωντες αὐτόθι 542.— Κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν τὸ ἐπίθετον **καρηκομόωντες** ἐδίδετο καὶ εἰς τοὺς ἐχίνους, αὐτὰρ ἐχίνους ῥῖψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις Πάτρων παρ' Ἀθήν. 135Α. (Ῥῆμα εὔχρηστον **καρηκομάω** δὲν ὑπάρχει).

κᾰρῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' Παθ. τοῦ **κείρω.**

κάρηνον, τό, Δωρ. **κάρᾱνον**, Αἰσχύλ. Χο. 396, Μόσχ. 1. 12, ἀλλὰ **κάρηνα** Εὐρίπ. Ἀποσπ. 541· ἐν τοῖς παραγώγοις τὸ ᾱ ἐπικρατεῖ (κάρη):— ἡ κεφαλή, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. (ὡς ἀείποτε

παρ' Ὁμ.), ἀνδρῶν κάρηνα, περιφραστ. ἀντὶ τοῦ ἄνδρες, Ἰλ. Λ. 500· νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Ὀδ. Κ. 521, κτλ.· βοῶν ἴφθιμα κ., ὡς λέγομεν, «τόσα κεφάλια βώδια», Ἰλ. Ψ. 260· ἵππων ξανθὰ κάρηνα Ι. 407·— μεταφ., ἐπὶ κορυφῶν ὀρέων, κατ' Οὐλύμποιο καρήνων Α. 44, κτλ.· καὶ ἐπὶ πόλεων, πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα Ἰλ. Β. 117, Ι. 24· Μυκάλης αἰπεινὰ κ. Β. 869·— τὸ ἑνικ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. 7. 12., 28. 8, Μόσχ. 1. 12., 2. 87, Κόλουθ. 264.

κάρητος, κάρητι, γεν. καὶ δοτ. τοῦ **κάρη**, Ὁμ.· ἴδε **κάρα**.

καρηφόρως, Ἐπίρρ., ἐν στίχῳ ἰαμβικῷ δηλοῦν, οὕτως ὥστε φορεῖσθαι ἐπὶ τῆς κάρας, Θ. Στουδ. σ. 441, ἔκδ. Mi.

καρθμός, ὁ, = **κίνησις**, Ἡσύχ.· πιθ. τὸ αὐτὸ καὶ **σκαρθμός**.

κάρθρα, τά, (κείρω) μισθὸς κουρᾶς προβάτων, «κουρευτικά», Ἐπιγρ. Λεβαδείας τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. V. σ. 70.

κᾱρῑδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρίς**, Ἀναξανδρίδης ἐν «Λυκούργῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke·— ὡσαύτως **κᾱρίδιον**, τό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 15.

κᾱριδόω: μέλλ. **ώσω**, (καρὶς) κυρτοῦμαι ὡς καρίς, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πανδάρῳ» 1. [ῐ πιθ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλ' ἀβέβαιον].

καρίεντο, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1210 ἀντὶ **χαρίεν**.

Κᾱρίζω, φέρομαι ὡς Κάρ, Παροιμιογρ. σ. 216. **II.** ὁμιλῶ ὡς Κάρ, δηλ. βαρβαρίζω, Στράβ. 663.

κᾱρικοεργής, ές, Καρικῆς ἐργασίας, καρικοεργέος ὀχάνου Ἀνακρεόντ. παρὰ Στράβ. 661, καριευεργέος κατὰ διόρθ. Bgk.

Κᾱρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Καρίαν, ἢ Καρικῆς τέχνης, λόφον τε σείων Καρικὸν Ἀλκαῖος παρὰ Στράβ. 661.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καρικόν· εὐτελές, μικρόν. δηλοῖ δὲ καὶ ἀφροδίσιον σχῆμα αἰσχρόν», προσέτι: «Καρικοὶ τράγοι· ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ» (Ἀποσπ. 485). **II.** **Καρικόν**, τό, εἶδος ἀλοιφῆς, Ἱππ. 878Ε. **III.** **Καρικὴ** μοῦσα, ἡ, εἶδος ἐπικηδείου ὕμνου, θρῆνος, Πλάτ. Νόμ. 800Ε· οὕτω, **Καρικὰ** αὐλήματα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1302· μέλος ᾀδόμενον ἐν συμποσίοις, αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι μελίζεται τοῖς συμπόταις Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 12.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καρικὰ μέλη· ἐλέγετό τις Καρικὸς ῥυθμὸς ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου συγκείμενος».

καριμοίρους· «τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ. ἢ μισθοφόρους, διὰ τὸ τοὺς Κᾶρας πρώτους μισθοφόρους γενέσθαι» Ἡσύχ.

Κᾱρίνη [ῑ], ἡ, γυνὴ ἐκ Καρίας, Φανίας παρὰ Πλουτ. ἐν Θεμιστ. 1· Καρίνη παρθένος Πλούτ. 2. 246Ε· Καρῖναι κύνες Πολυδ. Ε', 37. **2)** θρηνήτρια ἐκ Καρίας, «Καρῖναι· θρηνῳδοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη. παρελαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες» Ἡσύχ.— Ὁ Ἀντιφάνης καὶ ὁ Μένανδρος ἐποίησαν κωμῳδίας ἐχούσας τὸ ὄνομα Καρίνη, Meineke Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμικῶν, πρβλ. **Καρικὸς** III.

Κάριος [ᾱ], α, ον, = **Καρικός**, ἰδίως ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἡρόδ. 1. 171., 5. 66, Στράβ. 659, κτλ.· ἴδε **Καραιός**.

καριόω, ἀποκτείνω, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐκαρίωσας**.

κᾱρίς, (περὶ τῆς γεν. ἴδε ἐν τέλει), ἡ·— μικρὸν ὀστρακόδερμον, κοινῶς «καρίδα» ἢ «γαρίδα», Ἀναν. 1, καὶ παρὰ κωμικοῖς (ἴδε κατωτ.)· Δωρ. **κουρὶς** ἢ **κωρίς**, Σώφρων, Ἐπίχ. καὶ Σιμωνίδ. παρ' Ἀθην. 106D καὶ Ε. (ῐ παρ' Ἀναν. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Σφ. 1522, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 26, Εὔπολις ἐν «Αἰξίν» 3, ἐν «Δημ.» 21· ἀλλὰ βραδύτερον ῑ, γεν. **ῖδος**, Ἄραρος, Ἄλεξις, Εὔβουλος, κλ. παρ' Ἀθην. 105 κἑξ.· πρβλ. Spitzn. Vers. Heroic. σ. 49, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 171].

κάρισο, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1195, ἀντὶ **χαρίσω**.

Κᾱριστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ Καρικῇ γλώσσῃ, βαρβαρικῶς, Στράβ. 663.

Κᾱρίων, ωνος, ὁ, κυρίως, μικρὸς Κὰρ στρατιώτης: σύνηθες ὄνομα τῶν δούλων παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ., Plaut. Mil. Clor.

καριῶσαι· «ἀποκτεῖναι» Ἡσύχ.

κορκαδών, όνος, ἡ, «καρκαδόνα: τοῦτο λέγεται Χάρωνος δάνειον συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν· οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομα φασὶν εἶναι» Φώτ., Σουΐδ., (ἔνθα φαίρεται καρκάδονα)· ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 21.

καρκαίρω, σείομαι, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ πατήματος ἀνδρῶν καὶ ἵππων, κραδαίνομαι, τρέμω, Λατ. tremere, κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν ὀρνυμένων ἀμυδίς, «ἐκινεῖτο, ἤχει. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 157.— Καθ' Ἡσύχ.: «καρκαίρει· ψοφεῖ».

καρκαρίς, ἡ, «ξύλων ἢ φρυγάνων φορτίον» Ἡσύχ.

κάρκαρον, τό, εἱρκτή, φυλακή, carcer. «κάρκαρον: τὸ δεσμωτήριον· οὕτως Σώφρων» Φώτ.·— ὡσαύτως **κάρκαρος**, ὁ, Διόδ. 31 Ἐκλογ. σ. 516·— παρ' Ἡσύχ. εὑρίσκομεν πληθ. «**κάρκαροι**, τραχεῖς. καὶ δεσμοί»· καὶ «**κάρκαρα** . . μάνδρα».

καρκῐνάς, άδος, ὑποκορ. τοῦ **καρκίνος**, Ὀππ. Κυν. 2. 286, Ἁλ. 1. 320.

καρκῐνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγρεύων καρκίνους, Ἀρτεμίδ. 2. 14.

καρκίνηθρον, τό, φυτόν τι, πολύγονον ἄρρεν, polygonum aviculare, Διοσκ. 4. 4 (ἐκ τῶν νόθων).

καρκίνια, τά, γυναικεῖα ὑποδήματα, Ἡρώνδ. VII. 28.

καρκῐνίας, ου, ὁ, λίθος πολύτιμος ἔχων χρῶμα καρκίνου, Πλίν. Η. Ν. 37. 72.

καρκίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρκίνος**, «τὸ δὲ καλούμενον καρκίνιον τρόπον τινὰ κοινόν ἐστι τῶν τε μαλακοστράκων καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων. αὐτὸ μόνον γὰρ τῇ φύσει ὅμοιον τοῖς καραβοειδέσι, καὶ γίνεται αὐτὸ καθ' αὐτό. τῷ εἰσδύεσθαι καὶ ζῆν ἐν ὀστράκῳ, ὅμοιον τοῖς ὀστρακοδέρμοις . ., τὴν δὲ μορφὴν ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν ὅμοιόν ἐστι τοῖς ἀράχναις, πλὴν τὸ κάτω τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ θώρακος μεῖζον ἔχει ἐκείνου» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 27 κἑξ.· — μικρόν τι εἶδος καρκίνων εὑρισκομένων ἐν ταῖς πίναις (πρβλ. **πιν[ν]οτήρης**), «ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς (αἱ πῖναι) πιν[ν]οφύλακα, αἱ μὲν καρίδιον αἱ δὲ καρκίνιον» αὐτόθι 5. 15, 15.

καρκῐνο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαδίζων ὡς καρκίνος, Ἀριστῶν. ἐν «Ἡλίῳ» 1· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **καρκινοβήτης**, Meineke, εἰς Μένανδρον σ. 183 (ἔκδ. Μείζων).

καρκῐνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς καρκίνον, τὰ καρκινοειδῆ, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ εἶδος τῶν καρκίνων, αἱ καρίδες τῶν καρκινοειδῶν διαφέρουσι τῷ ἔχειν κέρκον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2 καὶ 6, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 20.

καρκίνος [ĭ], ὁ, μετὰ ἑτερογεν. πληθ. **καρκίνα** (ἴδε ἐν τέλ.)·— «κάβουρας», «καβοῦρι», Λατ. cancer, Ἑλλάνικ. 40, Ἀριστοφ. Ἱππ. 608, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C. Τοῦ καρκίνου ὑπάρχει πλήρης περιγραφὴ ἐν Βατραχομυομ. 295, κἑξ.·— διάφορα εἴδη περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 2 κἑξ.· καθ' ὅσον τινὲς μὲν αὐτῶν εἶναι μαλακόστρακοι, ἄλλοι δὲ ὀστρακόδερμοι, αὐτόθι 8. 17, 11· περὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν κτλ. ἴδε 4. 2, 8., 4. 4. 3, 2· ἕστηκε δ' ἐς μ' ὀρεῦσα καρκίνου μεῖζον Ἡρώνδ. IV. 44·— παροιμ., οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1083. **II.** ὁ Καρκίνος, Cancer, ὡς σημεῖον ἐν τῷ Ζωδιακῷ, Ἄρατ. 147, Πλούτ. 2. 908C. **III.** διαβρωτικὸν ἕλκος ἢ νόσημα, Ἱππ. Ἀφ. 1257 (ἴδε Foës Oecon.), Δημ. 798. 23: ἀλλαχοῦ **καρκίνωμα**. **IV.** ἐξ ὁμοιότητος πρὸς τὰς χηλὰς τοῦ καρκίνου κατὰ τὸ σχῆμα, **1)** λαβίς, πυράγρα, Ἀνθ. Π. 6. 92, Ἀθήν. 456D· ὡς βασανιστήριον ὄργανον, Διόδ. 20. 71·— μεταφ., λήψεται τὸν τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος τοῦ ξένων δαιτυμόνος, ἡ πυράγρα ἐντόνως θὰ σφίγξῃ τὸν λαιμὸν τοῦ φαγόντος τοὺς ξένους, δηλ. θὰ τιμωρηθῇ ἐπαξίως, Εὐρ. Κύκλ. 609 (οὕτω παρὰ τῷ Ὀβιδ., angebar ceu guttura forcipe pressus). **2)** = **ζυγώματα**, «μετὰ δὲ τοὺς κροτάφους δύο ὀστῶν εἰσι πλαγίων συμβολαί, περιειληφότων τὰ ὦτα, ὀνομάζονται δὲ ζυγώματα καὶ καρκίνοι» Πολυδ. Β', 85. **3)** εἶδος πεδίλων, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 75. **4)** εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 12. 476. **V.** = **κίρκινος**, κύκλος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 54·— τὰ καρκίνα σπειροῦχα, ἐν Ἀνθ. Π. 6. 295, φαίνεται ὅτι εἶναι διαβῆται σχηματίζοντες κύκλους. (Πρβλ. Σανσκρ. kark-as, Λατ. canc-er).

καρκινό-σαρξ, ακος, ὁ, ὁ ἔχων σάρκα καρκίνου, Θ. Στουδ. σ. 777, ἔκδ. Mi.

καρκῐνό-χειρες, ων, οἱ ἀντὶ χειρῶν ἔχοντες καρκίνων χηλάς, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

καρκῐνόω: μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι ὅμοιον πρὸς καρκίνον, κ. τοὺς δακτύλους, συγκάμπτω ἢ κυρτώνω αὐτοὺς ὡς χηλὰς καρκίνων, Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 15· ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 180.— Παθ., ἐπὶ ῥιζῶν, περιπλέκομαι, «ἐμπερδεύομαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 12, 3, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καρκινοῦται· ὅταν ῥιζοῦται ὁ σῖτος καὶ σκληρύνεται». **II.** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, πάσχω ἐκ καρκίνου, Ἱππ. 570. 30.

καρκῐνώδης, ες, (εἶδος) **καρκινοειδής**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2, Πλούτ. 2. 980B. **II.** ἐπὶ τοῦ ἀποστήματος τοῦ διαβρωτικοῦ καρκίνου, καρκινώδης ὄγκος Γαλην. τ. 18 μέρ. Α', σ. 80, 8.

καρκίνωθρον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ τοῦ ἄλλως καλουμένου **ψίλωθρον**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 902.

καρκίνωμα, τό, **καρκίνος** III, Ἱππ. 1162D, 1238F, κτλ.

καρκώ· «λάμια» Ἡσύχ.

κάρμα, τό, «γλεῦκος. τὸ πρῶτον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν. καὶ κούρευμα» Ἡσύχ.

καρναβάδιον, τό, κύμινον, Γεωπ. 9. 28.

καρνεᾶται· «οἱ ἄγαμοι· κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν. πέντε δὲ ἀφ' ἑκάστης... ἐπὶ τετραετίαν ἐλειτούργουν» Ἡσύχ.

Κάρνεια, τά, (**Κάρνεα** χάριν τοῦ μέτρου ἐν Θεοκρ. 5. 83)·— ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνείου παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τῆς Πελοποννήσου, ἰδίως παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας τοῦ Ἀττικοῦ μηνὸς Μεταγειτνιῶνος, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἐκαλεῖτο Καρνεῖος μήν, Εὐρ. Ἄλκ. 449, Θουκ. 5. 54· ὥστε συνέπιπτε κατὰ τὸν χρόνον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Ἡρόδ. 7. 206, 8. 72, Θουκ. 5. 75· τὰ Κάρνεια νικᾶν Ἑλλάνικ. παρ' Ἀθην. 635Ε· πανηγυρίζειν Πλούτ. 2. 873Ε.— Οἱ ἐν τοῖς Καρνείοις ἀγῶσι νικηταὶ ἐκαλοῦντο **Καρνεονῖκαι**. Müller Dor. 1. 7. § 2.— Ἴδε Σχόλια εἰς Θεοκρίτου Εἰδύλλ. 5, 83.

Καρνεῖος· «ἐπίθετον Ἀπόλλωνος· ἴσως ἀπὸ Κάρνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης» Ἡσύχ.

κάρνη· «ζημία» Ἡσύχ.

κάρνον, τό, «τὴν σάλπιγγα. Γαλάται» Ἡσύχ.· **κάρνυξ**, ὁ, Διόδ. 5. 30.

κάρνος· «φθείρ. βόσκημα, πρόβατον» Ἡσύχ.

κάροινον ἢ **κάρυνον**, τό, γλεῦκος βεβρασμένον, σίραιον, ἕψημα, «πετμέζι», Λατ. caroenum ἢ carenum, Νικολ. Ἀλεξ., Παλάδ.· παρὰ Γαλην. 6. 801, **καρύϊνον**·— τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐφυλάττετο ἐκαλοῦντο **καρύϊνα κεράμια**, Λατ. carinariae, Φιλάγριος παρ' Ὀρειβασ. 57 Matth., Γεωπ. 13. 7· ὡσαύτως **καρυΐσκοι**, Ἑβδ. (Ἐξοδ. ΚΕ', 33, 34).

κάρον [ᾰ], τό, ἢ **κάρος**, ὁ, κύμινον, carum carui, «κάρος σπερμάτιον ἐστὶ γνώριμον .. ἀναλογοῦν ἀνίσῳ» Διοσκ. 3. 66.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρον· μεγάλη ἀκρίς».

καρός· «κωφός. οἱ δὲ σκοτόδινος. βόσκημα. ἐγκέφαλος (ἔγκαρος). ὠνή. καιρός. ἡ φθορά» Ἡσύχ.

κάρος [ᾰ], ὁ, βαρὺς ὕπνος, νάρκη, οἷα ἡ ἐπακολουθοῦσα τὴν μέθην, κάρος καὶ κραιπάλη Ἀριστ. Προβλ. 3. 17, 3· ὡσαύτως ἐξ ἄλλων αἰτιῶν, κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι νειόθεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.203, Στράβ. 778.— Κατὰ Γαλην. (τ. 9. σ. 196), κυρίως λέγεται κάρος ἡ παντὸς τοῦ σώματος αἰφνίδιος ἀναισθησία τε καὶ ἀκινησία.

κάρουα· «κάρυα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάρουξ (= **κήρυξ**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτικεῦ ἐν CIG. 1583.

καροῦχα, ἢ ὀρθότ. **καρροῦχα**, ἡ, Λατ. carruca, ἅμαξα, Πολυχ. Μαρτύριον 8, Χρον. Πασχ. 571, 7, κλ.

καρόω: μέλλ. **-ώσω**, βυθίζω εἰς βαθὺν ὕπνον, ναρκώνω, πληγαὶ καροῦσαι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797· ἐπὶ οἴνου, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγροίκοις» 2, πρβλ. Ἀθήν. 33Α· ὀδμὴ καροῦσα, ὀσμὴ ναρκοῦσα, ἐπιφέρουσα ἀναισθησίαν, αὐτόθι 675D.— Παθ., αἰσθάνομαι βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ναρκοῦμαι, ὑπὸ βροντῆς, ἐπί τινων ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 1· ὑπὸ μύρου, ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 21· καρούμενοι ὑπὸ τῶν εὐωδιῶν Στράβ. 778· θανάτῳ κεκαρωμένος Θεόκρ. 24. 58· τραύμασι Διον. Ἀλ. 3.19· τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. π. Θουκ. 34· πρβλ. **χαρακόω**.

Κάρπαθος, ἡ, νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου, ἀνθ' οὗ παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Β. 676) ὑπάρχει **Κράπαθος** χάριν τοῦ μέτρου· ὁ συνήθης τύπος Κάρπαθος κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 43·— τὸ **Καρπάθιον** πέλαγος κατὰ πρῶτον παρὰ Στράβ. 488.

καρπαία, ἡ, μιμικὴ τις ὄρχησις τῶν Θεσσαλῶν, καθ' ἣν χωρικὸς μάχεται κατά τινος θέλοντος νὰ κλέψῃ τὰ κτήνη του, μετὰ τοῦτο Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν οἳ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις Ξεν. Ἀν. 6. 1, 7, πρβλ. Ἀθήν. 15F· ἴδε Sturz Μακ. Διαλ. 41. (Πρβλ. **κραιπνός**).

καρπάλῐμος, ον, (ἴδε ἐν λ. **κραιπνός**)·— Ἐπικ. ἐπίθ., ταχύς, Λατ. rapidus, ἐπίθετον τῶν ποδῶν, Ἰλ. Π. 342, 809, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 280· οὕτω παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 957 (Λυρ.):— Ἀλλ' ὁ Ὅμ. πολλῷ συνηθέστερον ἔχει τὸ Ἐπίρρ. **καρπαλίμως**, ταχέως, ὁρμητικῶς, Ἰλ. Α. 359, κτλ. **2)** παρὰ Πινδ. Π. 12. 35, γένυες καρπ., πρόθυμοι σιαγόνες.

καρπάσινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ καρπάσου, δηλ. ἐκ λεπτοῦ λίνου, Στράβ. 294, Διον. Ἀλ. 2. 68:— ὡσαύτως **καρπάσιος**, α, ον, Παυσαν. 1. 26, 7.— Κατὰ Φώτ. «καρπάσινοι, κορτῖναι», παραπετάσματα.

κάρπᾰσος, ἡ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. **κάρπασα**, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. 577· **κάρπασον**, τό, Ὀρφ. Ἀργ. 925:— εἶδος λεπτοῦ λίνου φυομένου ἐν Ἱσπανίᾳ, Λατ. carbasus, Διον. Ἀλ. 2. 68, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 736·— (ἀλλὰ τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ Σανσκρ. kârpâsa, δηλ. βάμβαξ). **II.** φυτόν τι οὗ ὁ ὀπὸς «ποθεὶς κάρον ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν ὀξὺν» Διοσκ. περὶ Δηλητηρ. Φαρμακ. 13·— ὑπὸ Γαλην. καλεῖται **ὀποκάρπασον**, ὑπὸ δὲ τοῦ Πλιν. Η. Ν. 32. 20 sucus carpathi.

καρπάτινον, ἴδε **καρβάτιναι**.

κάρπεα· «ὄρχησις Μακεδονική» Ἡσύχ.

καρπεία (οὐχὶ **καρπία** ὡς ἐνίοτε ἐν Ἀντιγράφοις), ἡ, τὸ καρποῦσθαι, κάρπωσις, Πολύβ. 32. 2, 8·— «καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπείαν» Πολυδ. Ζ', 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. III. 5.

καρπεῖον, τό, = **καρπός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 277· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 220.

κάρπεντον, τό, τὸ Λατ. carpentum, εἶδος ἁμάξης, Δίων Κ. 60. 22, 2 καὶ **καρπέντιον** 60. 33, 2.

κάρπευμα, τό, καρπός, Σωσίβ. 17 Heeren.

καρπεύω, καρποῦμαί τι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατέχειν ἢ κεκτῆσθαι, καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840, κ. ἀλλ., Πολύβ. 10. 28, 3.

κάρπη· «τὰ σπέρματα. καὶ τήγανα ὀβελίσκους ἔχοντα» Ἡσύχ.

καρπήσιον, τό, ξύλον ἀρωματικὸν κυρίως ἐξ Ἀσίας κομιζόμενον, Γαλην. τ. 13, σ. 186· ὡσαύτως **καρπησία**, ἡ, Παῦλ. Αἰγ. 5. 44.

καρπίζω, (Α), συλλέγω τὸν καρπόν, ἢ ἁπλῶς συλλέγω τι, «καρπίζουσι δὲ αὐτὴν (δηλ. τὴν δίκταμον) ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῳ» Διοσκ. 3. 37. **II.** Μέσ., **καρπίζομαι** = **καρποῦμαι**, καρπίζεσθαι γῆν Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 261Δ, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 25616 (προσθῆκαι), 27376· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξαντλῶ, καρπίζεται τὴν γῆν μάλιστα πυρὸς εἶτα κριθὴ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 1· μεταφ., κῦδος ἐκαρπίζετο Συλλ. Ἐπιγρ. 1998. **III.** καθιστῶ τι καρποφόρον, γονιμοποιῶ, Εὐρ. Βάκχ. 406, Ἑλ. 1228.

καρπίζω, (Β), ἀπελευθερῶ δοῦλον ἐγγίζων αὐτὸν διὰ τῆς ῥάβδου, Λατ. vindicare in libertatem, Γλωσσ.

κάρπιμος, ον, φέρων καρπόν, καρποφόρος, εὔκαρπος, καρπίμου θέρους Αἰσχύλ. Πρ. 455· μήθ' αἱμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον Εὐρ. Ὀρ. 1086· κάρπιμος στάχυς Ἱκέτ. 31· καρπίμους ἐτῶν κύκλους ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 112· μυρρίναι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1154· καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις ἔστεψα Ἄλεξ. ἐν «Κύκνῳ» 1·— τὰ κάρπιμα, τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιτοφόροι ἀγροί, Ἀριστοφ. Σφ. 264· θερίσαι κάρπιμα Συλλ. Ἐπιγρ. 4310. 15· κάρπιμα ἀγαθά, κτήματα προσοδοφόρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἄκαρπα**, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 5, 7, πρβλ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 33·— μεταφ., ἀμέλγει τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, «ἀρμέγεις», «βυζάνεις» τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 326.

καρπίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρπός**, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 32. **II.** «ἐλλέβορον, τὸ ἰδιωτικῶς καρπίον καλούμενον» Ἱππιατρ. σ. 43, 15.

κάρπιον, τό, Ἰνδικόν τι δένδρον ὅπερ Ἑλληνιστὶ ὀνομάζεται **μυροῤῥόδα**, Κτησ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 49. 33.

καρπισμός, ὁ, (**καρπίζω** Α) ἡ συγκομιδὴ καρποῦ, καρ. τῆς γῆς, ἐξάντλησις τοῦ ἐδάφους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 2.

καρπισμός, ὁ, (**καρπίζω** Β), ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου, ἥτις ἐγίνετο ἐγγιζομένου αὐτοῦ διὰ τῆς ῥάβδου (vindicio), Λατ. emancipatio, Κλήμ. Ἀλ. 679· οὕτω καὶ **καρπιστεία**, ἡ, Γλωσ.·— **καρπιστής**, οῦ, ὁ, ὁ ἀπελευθερῶν δοῦλόν τινα, Λατ. vindex, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 76., 4. 1, 113., 7. 17·— **καρπιστικός**, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀπελευθέρωσιν, Γλωσσ.

καρπο-βάλσαμον, τό, ὁ καρπὸς βαλσάμου, Γαλην. τ. 13, σ. 915.

καρποβόλον· «τὸ σιτοβόλον ἀγγεῖον» Ἡσύχ.

καρπο-βρῐθής, ές, κλίνων ἐκ τοῦ βάρους τῶν καρπῶν, «φορτωμένος ἀπὸ καρπόν», Νικ. Χρον. 21. 9.

καρπό-βρωτος, ον, ἔχων βρώσιμον καρπόν, ξύλον Ἑβδ. (Δευτ. Κ', 20).

καρπο-γένεθλος, ον, = **καρπογόνος**, Ἀνθ. Π. 9. 525, 11.

καρπογονέω, φέρω καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 2.

καρπογονία, ἡ, παραγωγὴ καρποῦ, καρποφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 5.

καρπο-γόνος, ον, φέρων καρπόν, καρποφόρος Διοσκ. 5. 159.

καρποδαίτης, ὁ, ἐν Ἐπιγραφ. Γορτυνίας, περὶ τῆς σημασ. ἴδε Baunack, Philol. a. 1899, 489.

καρπό-δεσμα, ων, τά, δεσμὰ τῶν καρπῶν, τῶν χειρῶν, ψέλια, βραχιόνια, Λουκ. Λεξιφ. 10.

καρπο-δέσμιος, ον, φορῶν καρπόδεσμα, Ὡραπόλλ. 2. 78.

καρποδότειρα, ἡ, ὡς ἐξ ἀρσ. **καρποδοτήρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 42. 9, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 280.

καρποδοτέω, δίδω καρπόν, καρποφορῶ, Εὐστ. Πονημ. 258. 81, κτλ.

καρπο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδων καρπούς, ὁ γεωργὸς ἄνω βλέπων καὶ τὸν καρποδότην ἐπικαλούμενος Γρηγ. Ναζ. II. 617D, III. 1592A.

καρπο-ζιζανιοφόρος, οὗ ὁ καρπὸς εἶναι ζιζάνια, Ἀναστ. Σιν. 1073C.

Καρποκράσιοι, ων, οἱ, = **Καρποκρατιανοί**, Ἐπιφάν. I. 364B.

Καρποκράτης, ους, αἱρετικός τις, Κλήμ. Ἀλ. I. 1129B, Τερτουλλ. II, 66B, κτλ.— **Καρποκρατιανοί**, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, Ἡγήσιππος 1324A.

καρπολογέω, συλλέγω, συγκομίζω καρπόν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 496, 9, κλ. πρβλ. **καρφολογέω**.

καρπολογία, ἡ, συλλογή, ἡ συγκομιδὴ καρπῶν, Γεωπ. 10. 78, 1.

καρπο-λόγος, ον, ὁ συγκομίζων ἢ συνάγων καρπόν, Πολύαιν. 3. 10, 9.

καρπο-μᾰνής, ές, ὁ παράγων πληθὺν καρπῶν, καρποβριθής, (πρβλ. ὑλομανής), Σοφ. Ἀποσπ. 591 (ἐκ τοῦ Ἡσυχίου, ὅστις ἑρμηνεύει: «εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα»).

καρπο-ποιός, όν, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ ποιοῦσα, παράγουσα καρπόν, Εὐρ. Ῥῆσ. 964.

καρπός (Α), ὁ, (ἴδε ἐν τέλει):— ὡς καὶ νῦν· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (μόνον καθ' ἑνικ.) τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν σιτηρῶν, καρπὸς ἀρούρης Ἰλ. Ζ. 142· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 117· οὕτω, καρ. Δήμητρος Ἡρόδ. 1. 193, κτλ.· Δηοῦς Ἀριστοφ. Πλ. 515· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οἴνου, οἶνον εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης Ἰλ. Γ. 246· ἀλλ' ἁπλῶς: καρ-

πός, ἐπὶ τοῦ σίτου, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀμπέλους ἢ τὸν οἶνον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1119, Ἐκκλ. 14· καρποῦ ξυγκομιδή, ἡ συγκομιδή, ὁ θερισμός, Θουκ. 3. 15:— ἐπὶ δένδρων, καρ. λωτοῖο, κρανείης Ὀδ. Ι. 94, Κ. 242· μελιηδέα κ., ἐπὶ σταφυλῶν, Ἰλ. Σ. 568· κ. ἐλαίας Πινδ. Ν. 10. 65· ἀμπέλινος Ἡρόδ. 1. 212· τὸν ἐπέτειον καρπόν, τοὺς καρποὺς τοῦ ἔτους, Πλάτ. Πολ. 470Β·— ἐν τῷ πληθ., καρπῶν ἐστερημένοι διξῶν, στερηθέντες τῆς παραγωγῆς δύο ἐτῶν, Ἡρόδ. 8. 142· καρ. ὑγροὶ καὶ ξηροί, δηλ. τὰ προϊόντα δένδρων καὶ τῶν ἀγρῶν, Ξεν. Οἰκ. 5. 20· οὕτω, ξύλινοι καὶ σιτικοὶ καρποὶ Στράβ. 240. **2)** σπόρος γεννημάτων, Ξεν. Οἰκ. 16. 12, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 1. **II.** καθόλου, «καρπός», παραγωγή, κέρδος, ὄφελος, οἱ καρποὶ ἐκ τῶν ἀγελῶν Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· τῶν ἀναλωμένων τοὺς καρποὺς Ἰσαῖος 53. 38· οὕτω τὸ μέλι καλεῖται καρπὸς ὑγρὸς παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 20· τὸ ἔριον, καρ. εὐανθὴς μήλων Ὀππ. Ἁλ. 2. 22· **II.** ἐπὶ ἐνεργειῶν, καρπός, ἀποτέλεσμα, ἐπακολούθημα, κέρδος, κτλ., εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου, ἂν οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ καρποφορήσωσι, δηλ. ἐπαληθεύσωσιν, ἐκπληρωθῶσιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 618· γλώσσης ματαίας καρ., δηλ. αἱ κατάραι, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 830· ὁμιλίας κακῆς .. καρ. οὐ κομιστέος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 600· οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σοφ. Ἀποσπ. 717, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· συχνὸν παρὰ Πινδ., ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε, δὲν ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος, Ι. 8 (7). 101· καρ. φρενῶν, ἡ σοφία, Π. 2. 135· ἀλλά, καρ. φρενός, περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ᾠδῶν, Ο. 7. 15· ἥβας καρπός, αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου, Ο. 6. 67· ἀλλὰ ὡσαύτως ἡ παρθενία, Π. 9. 193, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καρποῦ δίκη (Λυσίας)· τῷ βλάψαντι καρπὸν οὕτως ἐδίκαζον» Ἡσύχ., Φώτ. (Ἐντεῦθεν **κάρπ-ιμος, καρπ-όω,** καὶ ἴσως **κρώπ-ιον** (δρέπανον)· πρβλ. Λατ. carp-o, carp-tor· Λιθ. kerpù (seco, meto)· Ἀγγλο-Σαξ. hearf-est (θερισμός, Ἀγγλ. harvest)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. herb-ist (herbst)).

καρπὸς (Β), ὁ, ὁ ἁρμὸς τοῦ πήχεως μετὰ τῆς χειρὸς (ὠλένης καὶ παλάμης), Ἰλ. Ω. 671, Ὀδ. Ω. 398, Ἱππ. π. Ἀγμ. 752, καὶ Ἀττ.· ἐπὶ καρπῷ χειρὸς Εὐρ. Ἴων 1009· καρποὶ χειρῶν αὐτόθι 891, πρβλ. Ξεν. Κύρ 6. 4, 2.

καρπο-σπόρος, ον, ὁ σπείρων καρπόν, Μανέθων 4. 256.

καρπο-τελής, ές, φέρων τὸν καρπὸν εἰς ἐντέλειαν, καρποφόρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 689.

καρποτόκεια, ἡ, ποιητικ. θηλ. τοῦ **καρποτόκος,** Νόνν. Δ. 21. 26.

καρποτοκέω, φέρω καρπόν, καρποφορῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2, 3, Φίλων 1. 444

καρποτοκία, ἡ, καρποφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 2.

καρπο-τόκος, ον, καρποφόρος, Ἀνθ. Π. 12. 225, Φίλων 1. 53, κτλ.

καρπο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἢ ὡριμάζων τὸν καρπόν, Λυκόφρ. 1423, Ὀρφ. Ὕμν. 20. 1, κτλ.— ἐν Εὐρ. Ἴωνι 475 ἀναγνωστέον **κουροτρόφοι** μετὰ τοῦ Musgr.

καρποφαγέω, ζῶ τρώγων καρπούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9· τῆς πρώτης δρυὸς καρποφαγήσαντες Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 5.

καρπο-φάγος, ον, ἔχων ὡς τροφὴν τοὺς καρπούς, τρώγων καρπούς, ἀντίθετον πρὸς τὰς λέξεις **ζῳοφάγος, σαρκοφάγος** καὶ **παμφάγος,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26, Πολιτικ. 1. 8, 5, κ. ἀλλ.

καρπο-φθόρος, ον, ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Π. 9. 256.

καρποφορέω, φέρω, παράγω καρπόν, Ξεν. Πόροι 1, 3, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 2, κτλ.

καρποφόρημα, τό, τὸ καρποφορηθέν, ὁ παραχθεὶς καρπός, Εὐστ. 1572. 33.

καρποφορία, ἡ, ἡ παραγωγὴ καρποῦ, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 3, Φίλων 1. 105, κτλ.

καρπο-φόρος, ον, φέρων καρπόν, κάρπιμος, ἐπὶ δένδρων, Ἡρόδ. 1. 193., 2. 156, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 22, κτλ.· ἐπὶ χωρῶν, Πινδ. Π. 4. 11, Εὐρ. Ἑλ. 1485, κτλ.· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, τὴν καρποφόρον βασίλειαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2175, 2384f (προσθῆκαι), 4082· καὶ θηλ. **καρποφόρα** ἀπαντᾷ αὐτόθι 2528.

καρποφυέω, (φύω) παράγω καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 7 (διάφ. γραφ. **καρπογονέω**).

καρπο-φύλαξ [ῠ], **ἄκος, ὁ,** ὁ φυλάττων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Π. 6. 22.

καρπόχειρ, μεταγενεστ. λέξις ἀντὶ τοῦ **μετακάρπιον,** Εὐστ. 1572. 38·— ὡσαύτως, **καρποχείριον, τό,** Μελέτ. ἐν τοῖς Ὀξον. Ἀνεκδ. 3. 120.

καρπόω· μέλλ. **-ώσω,** φέρω καρπὸν ἢ φέρω ὡς καρπόν· μεταφ., ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 821, πρβλ. Θήβ. 601· πρβλ. **ἐκκαρπίζομαι:**— ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., Ὄκελλ. ὁ Λευκαν. **2)** προσφέρω ὡς θυσίαν, Ἑβδ. (Λευ. Β', 11). **II.** συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **καρπόομαι,** λαμβάνω καρπὸν δι' ἐμαυτόν, δηλ. **1)** θερίζω τοὺς καρποὺς τινος, μετ' αἰτιατ. πράγματος, ἀρούρας Ἡρόδ. 2. 168· χθόνα Αἰσχύλ. Πρ. 851, Ἱκέτ. 253· καὶ μεταφ., καρποῦσθαι βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 593· δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν τῆς γῆς δὶς κατ' ἔτος, Πλάτ. Κριτίας 118Ε:— ἐντεῦθεν, ἐξαντλῶ δι' ὑπερβολικῶν ἀπαιτήσεων, λεηλατῶ, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Σφ. 520, πρβλ. Ἰσοκρ. 68Β, 75D, Δημ. 419. 19. **2)** λαμβάνω τὸν καρπὸν ἢ τὸν τόκον τῶν χρημάτων, ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι ὁ αὐτ. 813. 19· τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν ὠφελείας ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 15. 22· ἔθνη Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 12· καρπ. ἰδίᾳ τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς Λυσ. 174. 1· πλεονεξίαν Δημ. 662. 5· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., τὸ ἐργαστήριον κεκαρπωμένος, ἀπολαμβάνων τὰ κέρδη τοῦ ἐργαστηρίου, ὁ αὐτ. 828. 16·— ἀπολ., ὠφελοῦμαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 837. **3)** λαμβάνω τοὺς καρπούς, ἔχω τὴν ἐλευθέραν χρῆσίν τινος, τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα Θουκ. 2. 38· τὴν τῶν πολεμίων Ξεν. Ἀγησ. 1. 34· τὴν οἰκείαν ἀδεῶς καρπ. Δημ. 16. 19, πρβλ. 17. 11·— ἀκολούθως, **4)** ἁπλῶς, ἀπολαύω, ἄελπτον ὄμμα .. φήμης Σοφ. Τρ. 204· τἀμὰ .. λέχη Εὐρ. Ἀνδρ. 935· ἐλευθερίαν Θουκ. 7. 68· τὴν σοφίαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305Ε· ἡδονὴν ταύτην ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 251Ε, πρβλ. 240Α, κτλ.· εὔκλειαν καὶ ἀσφάλειαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· δόξαν Δημ. 478. 2· τὴν ἡλικίαν ὁ αὐτ. 1351. 13·— ἐνίοτε ὡς τὸ **ἀπολαύω,** ἐπὶ κακῆς σημασίας, καρποῦσθαι λύπας Ἱππ. 295. 46· φρενῶν τὴν ἁμαρτίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 502· τὰ ψευδῆ καλὰ αὐτόθι 621· πένθη Εὐρ. Ἱππ. 1427· ἄπαιδα καρπ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 575. 3· τὰ μέγιστα ὀνείδη Πλάτ. Συμπ. 183Α.

καρπύκη, ἡ, Ἰνδική τις βοτάνη παρεμφερὴς βουγλώσσῳ, Κλειτοφῶν παρὰ Στοβ. 541. 35.

καρπυραί (= **καρφυραί**)· «ξύλων ξηρῶν κοῖται» Ἡσύχ.

καρπώδης, ες, καρποφόρος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Γλωσσ.

κάρπωμα, τό, καρπός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1001· κέρδος, Ἡσύχ. **II.** προσφορά, Ἑβδ. (Ἀριθ. ΙΗ', 9)· πρβλ. **κάρπωσις.** II.

καρπ-ώνης, ου, ὁ, ὁ ἀγοραστὴς καρπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 21. καὶ οὐσ. **καρπωνία, ἡ,** Kenyon Gr. Pap. II. 190, 7 (a 160p. C).

καρπώσιμος, ον, παρέχων ἢ παράγων καρπούς, ὠφέλιμος, Ἀθήν. 478Α.

κάρπωσις, εως, ἡ, τὸ καρποῦσθαί τι, ἀπόλαυσις, ὠφέλεια, Ξεν. Κύρ. 4. 5. 16. **II.** αἱ προσφοραὶ τῶν καρπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 523· καθόλου, προσφορὰ ἢ θυσία, Ἑβδ. (Λευ. Δ', 10, κ. ἀλλ.), πρβλ. **κάρπωμα** II.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρπωσις· θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι».

καρπωτός, όν, (**καρπὸς** Β)·— ὁ μέχρι τοῦ καρποῦ καθικνούμενος, καρ. χιτών, ἔχων χειρῖδας μέχρι τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΓ', 18, 19)· πρβλ. **χειριδωτός.**

κάρραξον· «Πάφιοι κα[τά]ραξον» Ἡσύχ.

καρ-ρέει, ἀντὶ **καταρρεῖ,** Σαπφ. 4. 3, Ahrens.

καρρέζουσα, Ἐπικ. ἀντὶ **καταρρέζουσα,** Ἰλ. Ε. 424· ἴδε **καταρρέζω.**

κάρρον, τό, ὡς καὶ νῦν, Λατ. carrum, δίτροχον ἁμάξιον, Ἑβδ. (Γ' Ἔσδρ. Ε', 55, 78).

κάρρων, ον, γεν. **ονος,** Δωρ. ἀντὶ **κρέσσων, κρείσσων,** Ἀλκμὰν 83, Ἐπίχ. 115 Ahr., Σώφρων 27, Τίμ. Λοκρ. 94C, κ. ἀλλ.· — **καρρόθεν,** Ἐπίρρ., ἀπὸ τοῦ κρείττονος, Δαμάσκιος παρὰ Σουΐδ. — Πρβλ. **κάρτα, κρατύς, κάρτιστος.**

κάρσιος, α, ον, πλάγιος, Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἀλλὰ πιθαν. εὔχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος.**

κάρσις, εως, ἡ, (κείρω) τὸ κείρειν, θερίζειν, τῶν εἰς κάρσιν (κράστιν, «γρασίδι», Wimmer) σπαρέντων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3.

κάρτᾰ, (ἴδε ἐν τέλει):— Ἐπίρρ., συχνάκις ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἡροδ. καὶ Ἱππ., καὶ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ Κωμ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις (ἴδε κατωτ.):— μάλα, πάνυ, Λατ. valde admodum· καὶ μετὰ ῥημάτων, σφόδρα, Λατ. vehementer· κάρτα οὐκ οἰκός, σφόδρα ἀπίθανον, Ἡρόδ. 2. 27· κάρ. θεραπεύειν τινά, ἀντίθετον τῷ **μετρίως,** 3. 80· κ. δεόμενος 8. 59·— οὕτω, κ. πρευμενεῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 840· κ. ἰδεῖν ὁμόπτερος ὁ αὐτ. ἐν Χο. 174· εἰ καὶ μακρὰ κ. ἐστὶν Σοφ. Τρ. 1218· ὥς σου κ. νῦν μνείαν ἔχω Εὐρ. Μήδ. 328, πρβλ. 222, κτλ.· ἅπαξ παρὰ Πλάτ., πηλοῦ κ. βαθέος Τίμ. 25D· ληρεῖς ἔχων κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 342. **2)** συχνάκις λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ Nel maxime, ὑπὲρ πᾶν μέτρον, «σωστά», ἐντελῶς, μάλιστα, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος Αἰσχύλ. Θήβ. 413· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 90, πρβλ. Θήβ. 658· κ. δ' εἰμὶ τοῦ πατρός, ἐντελῶς μὲ τὸ μέρος τοῦ πατρός μου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 738· κ. δ' εἰσ' ὅμαιμοι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 940:— οὕτω καί, ἡ κάρτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 592, 1252, Σοφ. Ἠλ. 312, 1278, κτλ.· σὺ δὲ κ. φειδὴ Ἀμειψίας ἐν Ἀδήλ. 1. 5. **3)** καὶ κάρτα, ἐνισχύει τὴν δύναμιν τοῦ προηγουμένως ῥηθέντος, τὰ ἀνέκαθεν λαμπροί, ἀπὸ δὲ [τούτου].. καὶ κάρτα λαμπροὶ Ἡρόδ. 6. 125· ἰδίως ἐν διαλόγῳ, ἢ γάρ τινες ναίουσι..;— Ἀπόκρισις, καὶ κάρτα.., Σοφ.

Ο. Κ. 65· ἄρ' ἄν τί μου δέξαιο..;—'Απόκρισις καὶ κάρτα γ' Εὐρ. Ἱππ. 90· ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ. καὶ κ. μεντἄν.. καθείλκετε Ἀχ. 544:— ὁ Ἡρόδ. ἀείποτε χρῆται τῷ: τὸ κάρτα ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας, ἐς ὃ δὴ καὶ τὸ κ. ἐπύθοντο 1. 191, πρβλ. 71., 3. 104., 4. 181. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ αἱ λέξεις **κάρτος**, **κράτος**, **κράτιστα**, πρβλ.'Ἀρχ.'Ὑψηλ. Γερμ. hart, πολύ).— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρτα· πάνυ, λίαν, μεγάλως».

καρτάζεσθαι· «κρατύνεσθαι, διισχυρίζεσθαι καὶ διαμάχεσθαι» Ἡσύχ.

καρτάζωνον, τό, Ἰνδικὸν ζῷον, Αἰλ. π. Ζ. 16. 20.

καρταίνειν· «κρατεῖν» Ἡσύχ.

καρταίπους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, γεν. **ποδος**, = **κραταίπους** (ὃ ἴδε), Πινδ. Ο. 13. 81.

κάρταλλος, ὁ, «κόφινος ὀξὺς τὰ κάτω» (Σουΐδ.),'Εβδ. (Δ' Βασιλ. Ι', 7, κ. ἀλλ.), πρβλ. Φίλωνα 1. 694· παρ' Ἡσυχ. **κάρταλλον**, ὅπερ ἑρμηνεύει: «πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν τοῖς ὀψαρτυτικοῖς»:—ὑποκορ. **καρταλάμιον**, τό, (δι' ἑνὸς **λ**) ἴδε Δουκάγγ.

καρτερ-αίχμης, **-αύχην**, ἴδε ἐν λ. **κρατερ-αίχμης**, **κρατερ-αύχην**.

καρτερέω: μέλλ. **-ήσω**, ὑπομένω γενναίως καὶ εὐσταθῶς, βούλομαι δέ σου κλύειν πότερα δέδοκταί σοι μένοντα καρτερεῖν ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν Σοφ. Φιλ. 1274, κτλ.· ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 1078, πρβλ. Θουκ. 7. 64· κ. μάχῃ Εὐρ. Ἡρακλ. 837· κ. παίδων ἐλπίδι Θουκ. 2. 44:—συχνὸν μετὰ προθ., ἀντέχω εἴς τι, μαλακὸς δὲ καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας Πλάτ. Πολ. 556Β· πρὸς λιμὸν καὶ ῥῖγος Ξεν. Κύρ. 2. 3, 13· ἐπὶ τοῖς παροῦσι Ἰσοκρ. 125D, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 194Α· ἀλλά, καρτερῶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς, εἶμαι μέτριος εἰς, δὲν νικῶμαι ὑπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 635C· ἐν πολέμῳ ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 193Α· ὡσαύτως, κ. ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντέχω κατ' αὐτοῦ, ἀγρυπνῶ, Αἰλ. π. Ζ. 13. 13·— μετὰ μετοχ., ἐπιμένω, ἐμμένω εἰς τὸ πράττειν τι, οἱ δ' ἐκαρτέρουν πρὸς κῦμα λακτίζοντες Εὐρ. Ι. Τ. 1395· εἴ τις καρτερεῖ ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως Πλάτ. Λάχ. 192Ε· ἀκούων Αἰσχίν. 88. 19· πρβλ. **ἀποκαρτερέω**·— τὰ δείν' ἐκαρτέρουν, ἦμην παραδόξως ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, Σοφ. Αἴ. 650. **II**. μετ' αἰτ. πράγμ., ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω, τὰ δ' ἀδύνατ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον Εὐρ. Ι. Α. 1370· κ. θεοῦ δόσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 1071· τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα Ξεν.'Ἀπομν.1. 6. 7· πολλὴν κακοπάθειαν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 5:— Παθ., κεκαρτέρηται τἀμά, δι' ἐμὲ τὸ καρτερεῖν ἐτελείωσε πλέον, ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν παρακέλευσιν: ἀλλὰ καρτέρει, Εὐρ. Ἱππ. 1457.—Παρ' Ἡσυχ., οὐ καρτεριάδδει· οὐ φρόνιμος εἶ, πιθανῶς διορθωτέον εἰς οὐ καρτερίδδει (Λακων. ἀντὶ καρτερίζει)· ἀλλ' ὁ Schmidt ἐξέδωκεν: «οὐ καρτερεῖ· ἀηδεῖ. † οὐ φρόνιμος εἶ».

καρτέρημα,τό, τὸ μετὰ καρτερίας γινόμενον, Πλάτ. Μένων 88C.

καρτέρησις, **εως**, ἡ, τὸ καρτερεῖν, καρτερία, Πλάτ. Λάχ. 193D· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637Β. **2**) μετὰ γεν., τὸ ὑπομένειν τι μετὰ καρτερίας, τοῦ χειμῶνος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 220Α· τῶν ἀλγηδόνων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 633Β.

καρτερητός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ ὑπομένῃ, οὐ καρτερητῶν ἀλεπαλλήλων πόνων Νικήτ. Εὐγ. 7. 251.

καρτερία, ἡ, τὸ καρτερεῖν, ὑπομένειν, ἀντέχειν, ἀντίθετον τῷ **μαλακία**, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 15, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 192Β, κ. ἀλλ.· ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τοῦ **ἐγκράτεια**, «ἀντίκειται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατής, τῷ δὲ μαλακῷ ὁ καρτερικός· τὸ μὲν γὰρ καρτερεῖν ἐστὶν ἐν τῷ ἀντέχειν, ἡ δὲ ἐγκράτεια ἐν τῷ κρατεῖν .., διὸ καὶ αἱρετώτερον ἐγκράτεια καρτερίας ἐστίν» Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 4·— ἐν τῷ πληθ., εἴ πού τινες .. καρτερίαι πρὸς ἅπαντα .. λέγονται Πλάτ. Πολ. 390D.

καρτερικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ καρτερῇ, νὰ ὑπομένῃ, Ἀμειψίας ἐν «Κόνῳ» 1, Ἰσοκρ. 181C, κτλ.· πρὸς χειμῶνα Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Πλάτ. Ὅρ. 12Α· ἀντίθετον τῷ **μαλακός** καὶ διαστελλόμενον ἀπὸ τοῦ **ἐγκρατής** (πρβλ. **καρτερία**), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 4.—Ἐπίρρ. **-καρτερικῶς**, αὐτόθι 10. 9. 8.

καρτερο-βρόντης, **ου**, ὁ, ὁ κρατερῶς, ἰσχυρῶς βροντῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 127. 2.

καρτερο-γούνασιν ἵπποις, μὲ ἵππους ἔχοντας ἰσχυρὰ γόνατα, Τζέτζ. ἐν τοῖς Μεθ. Ὅμ. 93.— ἑτερόκλ. δοτ. τοῦ **καρτερόγουνος**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 659.

καρτερ-οδόντης, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὀδόντας, ἐπὶ μυός, Εὐστ. Πονημάτ. 313. 63.

καρτερό-θυμος, **ον**, ἔχων κρατερὰν καρδίαν, καρτερόψυχος, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀχιλλέως, Τυδέως, Ὀδ. Φ. 25, Ἰλ. Ν. 350· ἐπὶ τῶν Μυσῶν, Ξ. 512· ἐπὶ τοῦ Διός, Ἡσ. Θ. 476· ἐπὶ τῆς Ἔριδος, αὐτόθι 225· καθόλου, σφοδρός, ἰσχυρός, κλέμενοι αὐτόθι 378.

καρτερο-πλήξ, **ῆγος**, ὁ, ἡ, ὁ κρατερῶς, ἰσχυρῶς πλήττων, Διόδ. 5. 34.

καρτερό-πονος, **ον**, ὁ μετὰ καρτερίας φέρων τοὺς κόπους, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 35.

καρτερός, **ά**, **όν**, (**κάρτος**) = **κρατερὸς** (ὃ ἴδε), δυνατός, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, φάλαγγες Ἰλ. Ε. 592· καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστι [Ἕκτωρ] Ν. 316· μετ' ἀπαρ., καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν αὐτόθι 483· κ. ἐν πολέμῳ Ι. 53· κ. ἐν μάχῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 417· τὰ καρτερώτατα, τὰ ἰσχυρότατα, Σοφ. Αἴ. 669. **2**) μετὰ γεν., ὁ κατέχων τι, κάτοχος, κύριός τινος, Ἀσίης Ἀρχίλ. 22· οὐκέτι τῆς αὐτοῦ γλώσσης κ. οὔτε νόου Θέογν. 480· ἀμῶν Θεόκρ. 15. 94· οὔτε τῶν σωμάτων κ. οὔτε τῶν φρενῶν Δίων. Ἁλ. 7. 11· παθῶν ὁ αὐτ. 5. 8· γῆς καὶ οἰκιῶν Ἐπιγραφ. ἐν Newton's Halic. σ. 672. **3**) ὡς τὸ **καρτερικός**, πρὸς πάντα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 25· ὡσαύτως, ἐπίμονος, πρὸς τὸ ἀπιστεῖν Πλάτ. Φαίδ. 77Α· κ. πρὸς τὸ λέγειν, ἰσχυρὸς εἰς τὸ συζητεῖν, Θεαίτ. 169Β. **4**) ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, δυνατός, μέγας, ὅρκος Ἰλ. Π. 108· κ. ἔργα, πράξεις ἰσχύος, Ε. 872· κ. ἕλκος Π. 517· κ. μάχη, ναυμαχίη, πεισματώδης, Ἡρόδ. 1. 76., 8. 12, Θουκ. 4. 43· ἀλαλά, μέριμνα Πινδ. Ι. 7 (6). 15., 8 (7). 24· λίθος, βέλος ὁ αὐτ. Ο. 1. 179·— τὸ καρτερόν, δύναμις, ὁρμή, βία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 612· ἀλλά, τόλμης τὸ κ., τὸ ἀκρότατον σημεῖον τόλμης, Εὐρ. Μήδ. 393:— κατὰ τὸ καρτερόν, μετὰ ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ὡς τὸ πρὸς βίαν, Ἡρόδ. 1. 212, Ἀριστοφ. Ἀχ. 622, κτλ.· πρὸς τὸ καρτερὸν Αἰσχύλ. Πρ. 212· καί, τὸ καρτερόν, ἀπολ., Θεόκρ. 1. 41. **5**) ἐπὶ τόπου ἢ θέσεως, ὡς τὸ **ὀχυρός**, Θουκ. 4. 3· τὸ καρτερώτερον τοῦ χωρίου ὁ αὐτ. 6. 10. **II**. Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἰσχυρῶς, δυνατά, κλ., ἐντεῦθεν, κ. ὑπνοῦσθαι, βαθέως, Ἡρόδ. 3. 69. **III**. τὸ σύνηθες συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἶναι **κρείσσων** καὶ **κράτιστος** (ἅπερ ἴδε)· ἀλλ' οἱ ὁμαλοὶ τύποι, **καρτερώτερος**, **-ώτατος**, ἀπαντῶσιν ἐνίοτε, Πινδ. Ο. 1. 179, Αἰσχύλ. Θήβ. 517, Ἀποσπ. 311α, Σοφ. Αἴ. 669, Θουκ. 5. 10, Πλάτ. Φαίδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. ἔνθ' ἀνωτ.

καρτερότης, **ητος**, ἡ, ἰσχύς, ἀντοχή, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. σ. 178 = 274Β.

καρτερούντως, Ἐπίρρ. τοῦ **καρτερέω**, μετὰ καρτερίας, ἰσχυρῶς, καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην Πλάτ. Πολ. 399Β.

καρτερό-χειρ, **ειρος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυρὰν χεῖρα, Ἄρης Ὁμ. Ὕμν. 7. 3· βασιλεὺς Ἀνθ. Π. 9. 210.

καρτεροψυχία, ἡ, εὐστάθεια, γενναιότης ψυχῆς, ἀνδρεία, Ἰωσήπ. Μακκ. 9. 26, Ἐκκλ.

καρτερό-ψυχος, **ον**, ὁ ἔχων κρατεράν, ἰσχυρὰν ψυχήν, ἀνδρεῖος, Ἰω. Χρυσ. τ. 7. 532, 24.

καρτερόω, ἐνισχύω, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1086.

καρτερῶνυξ, **καρτερώνυχος**, ἴδε **κρατερῶνυξ**.

κάρτιστος, **η**, **ον**, Ἐπικ. ἀντὶ **κράτιστος**.

καρτός, **ή**, **όν**, (κείρω) κεκαρμένος, λεῖος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **τραχύς**, ἐπὶ ὑφασμάτων ἢ ἱματίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 30, 42. **II**. ὃν δύναταί τις νὰ κόψῃ εἰς τεμάχια ἢ κατατετμημένος, κ. κρόμμυον, Λατ. sectile porrum, Γαλην.· οὕτω, τὸ καρτόν, ἀπολ., Γεωπ. 2. 6, 32.

κάρτος, **εος**, τό, Ἐπικ. ἀντὶ **κράτος** (ὃ ἴδε), ἰσχύς, δύναμις, ῥώμη, κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ Ἰλ. Ρ. 322· κάρτος τε βίη τε Ὀδ. Ζ. 197· κάρτεϊ νικήσας πατέρα Ἡσ. Θ. 73· παρ' Ἡροδ. 8. 2 ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι διορθοῦται **κράτος**, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' αὐτῷ χρῆσιν.

καρτύνω, Ἐπικ. ἀντὶ **κρατύνω**.

καρύα, ἡ, ἡ «καρυδιά» (ὁ δὲ καρπὸς λέγεται **κάρυον**), Σοφ. Ἀποσπ. 892, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 3.

Καρύαι, **ῶν**, αἱ, τόπος ἐν Λακωνικῇ μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, Θουκ. 5. 55, κτλ.·— ἐντεῦθεν, **II**. **Καρυᾶτις**, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ. 3. 10, 7. **2**) Λακωνικὸν ὄρχημα εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, Πολυδ. Δ', 104·— ὅθεν **Καρυᾱτίζω**, ὀρχοῦμαι τὸ ὄρχημα τοῦτο, Λουκ. π. Ὀρχ. 10. **III**. **Καρυάτιδες**, **ων**, αἱ, αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Καρύαις, Meineke εἰς Εὐφορ. σ. 94. **2**) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ Καρυάτιδες εἶναι ἀγάλματα κορῶν χρησιμεύοντα ὡς κίονες ἢ ὑποστηρίγματα ἐπιστυλίων, Βιτρούβ. 1. 1· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 279, Museum Crit. 2. 400, καὶ ἴδε ἐν λ. **Ἄτλαντες**, **Τελαμῶνες**, **Κανηφόροι**. **3**) εἶδος ἐνωτίου, Πολυδ. Ε', 97.

κᾰρυάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρύα**, Γλωσσ.

κᾰρυατίζω, παίζω μὲ κάρυα, Φίλων 1. 11·— Μέσ., Νικήτ. 150Α.

καρύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάρυον**, μικρὸν κάρυον, «καρύδι» ἀμύγδαλα, καρύδια, κτλ., Φιλύλλιος ἐν «Φρεωρύχῳ» 2.

κάρυδοι· «κορυδαλοί» Ἡσύχ.

καρυδόω, εὐνουχίζω ἵππον, **καρύδωσις**, **εως**, ἡ, εὐνουχισμός, Ἱππιατρ. 239, 33.

καρυ-έλαιον, τό, κοινῶς καρυδόλαδον, Γαλην. 14. 519.

κᾰρυηδόν, ὁμοίως πρὸς κάρυον·— καρ. κάταγμα, ἐπιφέρον θραῦσιν εἰς πολλὰ τεμάχια οἷα τὰ τοῦ τεθραυσμένου καρύου, Γαλην. 2. 397· πρβλ. **ἀλφιτηδόν**.

καρυήματα, τά, κάρυα, Λακων. λέξις παρ' Ἡσυχ.

κᾰρυηρός, **ά**, **όν**, εἰς κάρυον ἀνήκων, ὅμοιος καρύῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3.

κᾰρύϊνον, τό, ἴδε **κάροινον**.

κᾰρύϊνος, **η**, **ον**, = **καρυηρός**, ἔλαιον Γαλην. 13. 172· κ.

χρῶμα, ὡς τὸ τοῦ καρύου, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 78· κ. ῥάβδος, ἐκ ξύλου καρύας, Ἑβδ. (Γέν. Λ', 37).

κᾰρυΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάρυον**, ἴδε ἐν λ. **κάροινον**.

καρυΐτης, ὁ, ὅμοιος πρὸς κάρυον, τιθύμαλλος καρ., Euphorbia Myrsnites, Διοσκ. 4. 165.

καρυκάζειν· «ταράττειν» Ἡσύχ.

κᾰρῡκεία, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἐδεσμάτων κεκαρυκευμένων, Ἀθήν. 646E, Λουκ. Συμπ. 11, Λεξιφ. 6, Αἰλ. π. Ζ. 4. 40· καρυκεία ποιητική Συνέσ. 53D. **2)** ταραχή, «καρυκείαις ... ταραχαῖς» Ἡσύχ.

κᾰρύκευμα, τό, ἥδυσμα, ἄρτυμα, ἔδεσμα πολυτελῶς κεκαρυκευμένον, Βασίλ. τ. 1. σ. 124B, Ἡσύχ., Πολυδ. Ϛ', 56, Ἐτυμ. Μ. 492, 46, κλ.

κᾰρῡκευτής, ὁ, ὁ καρυκεύων, ὁ παρασκευάζων τὴν καρύκην μάγειρος Κλήμ. Ἀλ. 268.

κᾰρῡκευτός, ή, όν, κεκαρυκευμένος, καρυκευτοῖς ἀρώμασι Νικήτ. Χων. Χρον. 158A, ἔνθα ὁ κῶδιξ Μονάχ. ἔχει: καρυκευτικοῖς, δηλ. ἀρώμασιν οἷς χρῶνται πρὸς τὸ καρυκεύειν, καὶ ἡ γραφὴ αὕτη εἶναι ἡ ὀρθοτέρα.

κᾰρῡκεύω, ἀρτύω, ἡδύνω τὸ ἔδεσμα διὰ καρύκης, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ', ὦ θεοὶ Ἀλεξ. ἐν «Ὁμοίᾳ» 1· τὰ ἱερεῖα περιτέμνοντες... ἐμαγείρευον αὐτὰ καὶ ἐκαρύκευον Ἀθήν. 173D· λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην Ἀλκίφρων 3. 53· ἐς ταυτὸν καρυκεύειν, μέλι, σεμίδαλιν, ᾠὰ Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1· μεταφ., ἀεί τινα παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδονὴν καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν Πλούτ. 2. 55A·—Παθ., τὰ κεκαρυκευμένα Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 7. **2)** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. miscere res, συνταράσσω, ἀναδεύω, Ἡσύχ., ἐν λ. **καρύκη**, ὅστις ὡσαύτως ἀναφέρει καὶ τὸν τύπον **καρυκάζω**.

καρύκη [ῡ], ἡ, «βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἡδυσμάτων συγκείμενον» Ἡσύχ.· ταρίχη πνικτὰ καὶ καρύκη Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 3, Λυδικὴν καρύκην αὐτόθι 89, πρβλ. Ἡσύχ., Ἀθήν. 516C, πρβλ. 160B, Πλούτ. 2. 664A, Λουκ. Τίμ. 54· ζωμοῦ κ. Πολυδ. Ϛ', 56.

κᾰρύκῐνος, η, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς καρύκης, δηλ. βαθὺ κόκκινον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 3.

κᾰρῡκο-ειδής, ές, = τῷ προηγ., Ἱππ. 1129D.

κᾰρῡκο-ποιέω, ποιῶ, παρασκευάζω καρύκην (σάλτσαν), Ἀριστοφ. Ἱππ. 343.

κᾰρῡκοποιός, όν, ὁ παρασκευάζων καρύκην, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθήν. 173D.

κάρυξ, Δωρ. ἀντὶ **κῆρυξ**.

κᾰρυο-βαφής, ές, βεβαμμένος διὰ βαφῆς παρασκευαζομένης ἐκ τῶν κελύφων χλωρῶν καρύων ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες βάπτουσαι τὴν μέταξαν, ἴδε Δουκάγγ.

κᾰρυο-κατάκτης, ὁ, ἐργαλεῖον δι' οὗ θραύουσι τὰ κάρυα, καρυοθραύστης, Πάμφιλ. παρ' Ἀθήν. 53B, Ἡσύχ. ἐν λ. **μουκηροβαγόρ**.

καρυκτός, ή, όν, = **κηρυκτός**, Ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν CIG. 1845.

κάρυον [ᾰ], τό, (ἴδε ἐν λ. **κρανaός**), πᾶς καρπὸς ὅμοιος καρύῳ, Ἀριστοφ. Σφ. 58, Πλ. 1056, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29· διακρίνονται δὲ εἰς διάφορα εἴδη, ὡς κάρ. βασιλικὰ ἢ Περσικά, τὰ «καρύδια», Διοσκ. 1. 178, καλούμενα καὶ ἁπλῶς κάρυα Βατραχομυομ. 31, Ἐπίχ., κτλ., πρβλ. Ἀθήν. 52A· κάρυα κασταναϊκὰ ἢ κασταναῖα, τὰ κάστανα (ἴδε ἐν λ. **κάστανα**), καλούμενα καὶ κάρ. Εὐβοϊκὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 5, 4· κάρ. Ἡρακλεωτικά, τὰ λεπτοκάρυα ἢ «λεφτόκαρα», Τουρκ. «φουντούκια», Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 19, καλούμενα προσέτι καὶ Ποντικὰ ἢ λεπτὰ Διοσκ. 1. 179· κάρ. πικρά, πικρὰ ἀμύγδαλα, «πικραμύγδαλα», Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. **II.** ὁ πυρὴν καρπῶν τινων καὶ ἰδίως ὁ ἐν τῷ κώνῳ πίτυος, Θεοφ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 5, κτλ. **III.** ἐν τῇ μηχανικῇ, εἶδος τροχαλίας, Math. Vett. σ. 44.

κᾰρυο-ναύτης, ου, ὁ, πλέων ἐντὸς καρύου, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 38.

κᾰρυό-φυλλον, τό, κυρίως, φύλλον καρύας, εἶδος Ἰνδικοῦ ἀρώματος, τὸ γνωστὸν «γαρύφαλλον» ἢ «μοσχοκάρφι», Λατ. caryophyllum, Γαλην. τ. 14. 462, 3., 507, 1, Ἀχιλλ. Τάτ. 612, κλ. (φύλλον Ἰνδὸν Σιμοκ. 294, 9, φύλλον Ἰνδικὸν Θεοφρ. 429, 10).

καρύσσω, Δωρ. ἀντὶ **κηρύσσω**, Σιμωνίδ., Βακχυλ. 12. 231.

καρυτίζομαι, ἀποθ. = **εὐφραίνομαι**, Ἡσύχ.

καρύ-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους**, ουν, ἔχων τὸ μελαψὸν χρῶμα τῶν καρύων, Ἡσύχ.

κᾰρυώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κάρυον, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 1, κτλ.

καρύων· «πλακοῦς ἔχων κάρυα» («καρύων πλακοῦς· ἔχων κάρυα» Schmidt) Ἡσύχ.

καρυωτὸς φοίνιξ, ὁ, βάλανος φοίνικος ἔχουσα σχῆμα καρύου, Στράβ. 800, Γαλην. τ. 6. σ. 607, 3· ὡσαύτως, **καρυῶτις**, ιδος, ἡ, Διοσκ. 1, 148. **II.** φιάλη καρυωτή, ἔχουσα κάτωθεν στηρίγματα ἐν σχήματι καρύων, ὡς ἡ βαλανωτὴ φιάλη, «ἧς τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι» Ἀθήν. 502B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 31, 33, κτλ., Σῆμος παρ' Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ.

καρφᾰλέος, α, ον, (κάρφω) ξηρός, κατάξηρος, ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων Ὀδ. Ε. 369 (πρβλ. **καρχαλέος**)· δέρμα Ἱππ. Ἀφ. 1256, Προγν. 36· ἀστάχυες, ἄρουρα Ἀνθ. Π. 9. 384, 14, Ὀρφ. Λιθ. 266· καρφ. δίψη Ἀνθ. Π. 9. 272·— ἐπὶ ἤχου, καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπὶς .. ἄϋσε, ἡ ἀσπὶς ἐξέβαλε ξηρὸν ἦχον (ὡς κοῖλον πρᾶγμα), Ἰλ. Ν. 409. **II.** ἐνεργ., ξηραίνων, καταξηραίνων, πῦρ Νικ. Θηρ. 691.

καρφ-ᾱμάτιον, τό, (ἀμάω) πιθαν. δίκρανον πρὸς συλλογὴν τῶν πεσόντων σταχύων τοῦ σίτου, Λατ. merga· «καρφαμάτια· ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας» Ἡσύχ.

καρφεῖα, τά, ὥριμος καρπός, καρφεῖα .. κέδρου, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «τὰ ψήγματα δὲ τῆς κέδρου κεδρία λέγει κάρφη» Νικ. Ἀλεξιφ. 118.

κάρφη, ἡ, χόρτος ξηρός, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10, Ἀρρ. Ἀν. 1. 3.

καρφηρός, ά, όν, (κάρφος) ἐκ ξηρῶν καρφῶν, εὐναῖαι καρφηραί, φωλεαί (πρβλ. **καρφίτης**), Εὐρ. Ἴων 172· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: **καρφυραὶ** (ὡς οὐσιαστ.) καὶ ἑρμηνεύει: «νοσσιαί. θάμνοι», καὶ «καρφυραί· αἱ ἐκ ξηρῶν ξύλων γινόμεναι κοῖται. Εὐριπ. Ἴωνι».

καρφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάρφος**, Γαλην. τ. 14, σ. 562, 19.

καρφισμός, οῦ, ὁ, = καρπισμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 2700e.

καρφίτης, ου, ὁ, ᾠκοδομημένος ἐκ ξηρῶν χόρτων, θάλαμος κ., ἐπὶ τῆς φωλεᾶς χελιδόνος, Ἀνθ. Π. 10. 4· πρβλ. **καρφηρός**.

καρφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κάρφην, Γεωπ. 2. 6, 29.

καρφολογέω, συνάγω ἢ συλλέγω ξηροὺς κλάδους, καρφ. τὰ δένδρα, ἀποκόπτω, συνάγω ξηρὰ κλαδία ἐκ τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 1 (κοινῶς καρπολογούμενα)·— ὡσαύτως, ἀφαιρῶ μικρὰ τεμάχια ἀχύρων, τρίχας ἢ ἄλλο τι ἀπὸ τοῦ ἱματίου τινός, χάριν περιποιήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Χαρακτ. 2, Γαλην. 18. 74.

καρφο-λογία, ἡ, τὸ ἀφαιρεῖν ἢ συλλέγειν κάρφη ἢ ἄλλα τοιαῦτα, Γαλην. 14. 733.

κάρφος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλει): — πᾶν εἶδος ξύλου ἢ καλάμου λεπτοῦ, μικροῦ καὶ ξηροῦ, ἰδίως ξηρὰ καλάμη τῶν σιτηρῶν, Λατ. palea, festuca, stipula· ὁ Ἡρόδ. (3. 111) καλεῖ τὰ ξηρὰ ξύλα τοῦ κινναμώμου (τῆς κανέλλας) κάρφεα (ἔχει δὲ ἡ λέξις αὕτη περίεργον ὁμοιότητα πρὸς τὸ Ἀραβικὸν ὄνομα τοῦ κινναμώμου kerfet, kirfah, πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀβασηνοί**)· ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῆς ὀρύζης, Πολύαιν. 4. 3, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 33·— ἀκολούθως, καθόλου ἐν τῷ πληθ., ξηροὶ κλάδοι ἢ κλῶνες, τεμάχια ξύλου, ἄχυρα, τρίχες ἐρίου καὶ τὰ τοιαῦτα, δι' ὧν τὰ πτηνὰ κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 642, πρβλ. Σώφρωνα παρὰ Δημητρ. Φαληρ. § 147 (Ῥήτορες Walz τ. 9. σ. 68), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 1· περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 22a, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 20, Ἀθήν. 187C·— ἐν τῷ ἑνικῷ, ξυλάριον, πελεκοῦδι, κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον Ἀριστοφ. Σφ. 249·— παροιμ., μηδὲ κάρφος κινεῖν, διατελεῖν ἐν παντελεῖ ἠρεμίᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 474· ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρεῖν Ἀθήν. 604C. **II.** = **καρπός**, Πλούτ. 2. 550B· οὐδὲ κ. ἔβλαβη, οὐδόλως, οὐδὲ κατὰ μικρόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4924. **III.** πινακίδιον ξύλινον, ἐφ' οὗ τὸ σύνθημα ἦτο γεγραμμένον, Πολύβ. 6. 36, 3. **IV.** ἐν τῷ πληθ., ὥριμος καρπὸς (ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστ. τὸ δέρμα, δηλ. ὁ φλοιὸς τοῦ καρποῦ), Νικ. Ἀλεξιφ. 230, 491, Θηρ. 893, 941· πρβλ. **καρφεῖα**. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **κάρφω**. Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὰ **σκαρφίον**, **σκαρφάω**, **σκάριφος**).

καρφόω, = **κάρφω**, Ἀνθ. Π. 7. 385· παρ' Ἡσυχ. **καρφύνω**, «καρφύνεσθαι· ξηραίνεσθαι. φθείρεσθαι».

καρφυραί, ἴδε **καρφηρὸς** ἐν τέλει.

κάρφω: μέλλ. **κάρψω**, Ἐπίκ. ῥῆμα, μαραίνω, καταξηραίνω, κάρψω μὲν χρόα καλόν, θὰ ξηράνω τὴν ὡραίαν ἐπιδερμίδα, θὰ ῥυτιδώσω αὐτήν, Ὀδ. Ν. 398, πρβλ. 430· ἥλιος χρόα κάρφει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 573· καὶ ἐν τῷ Παθ., χρὼς κάρφεται ἤδη Ἀρχίλ. 91· πρβλ. Εὐφορίωνα 54, Νικ. Θηρ. 328. **2)** μεταφ., ἀγήνορα κάρφει Ζεύς, «τὸν αὐθάδη καὶ ὑπερόπτην εὐτελῆ ποιεῖ καὶ ταπεινὸν» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 7· κάματοι κάρφοντες γυῖα Νικ. Ἀλεξιφ. 383.— Παθ., οἴτῳ κάρφεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1094. (Πρβλ. **κάρφη**, **καρφαλέος**, **καρφηρός**, ἴσως δὲ καὶ **κάρφος**).

καρφώδης, ες, (εἶδος) = **καρφοειδής**, Γλωσσ.

κάρχαι· «καρκίνοι. Σικελοί» Ἡσύχ.

καρχᾰλέος, α, ον, (ἴδε **κέρχνος**, **κέρχνω**):— τραχύς, δίψῃ καρχαλέοι, ἔχοντες κατάξηρον τὸν λάρυγγα ἐκ δίψης, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου siti asper, Ἰλ. Φ. 541 (διάφ. γραφ. **καρφαλέοι**, πρβλ. Spitzn. ἐν τόπῳ)· οὕτως ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1442, Νόνν. Δ. 14. 426· (καρφαλέος δίψει Ἀνθ. Π. 9. 272, πρβλ. 7. 536). **II.** τραχύς, ὁρμητικός, ἄγριος, κ. κύνες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1058· λύκοι Τρυφιόδ. 615 (κοινῶς **καρχαρέος**, ἴδε Wernick.)· ἐπὶ ἤχων, **χρεμετισμός**, ἐμάσθλη Νόνν. Δ. 29. 199., 48. 307.

καρχαρέος, α, ον, = **κάρχαρος**, ἴδε **καρχαλέος** II.

καρχᾰρίας, ου, ὁ, εἶδος μεγάλου ἰχθύος οὕτω καλουμένου ἐκ τῶν ὀξέων αὐτοῦ ὀδόντων, Σώφρων παρ' Ἀθην. 306D, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 13, Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 5D.— Κατὰ Κοραῆν (ἐν σημ. Ξενόκρ. σ. 72) «κύνας δέ, ὃ πρῶτον ἔταξεν Ὀππιανός, ἄγριον ἐπονομάσας. καὶ εἶεν ἂν οὗτοι οἱ καὶ καρχαρίαι καλούμενοι (Γαλλ. requins) πάντων ὠμοβορώτατοι τῶν κυνῶν. οὓς καὶ σκύλλας, πρὸς δὲ καὶ λαμίας (καθὰ καὶ νῦν ἔτι καλοῦμεν αὐτὰς ἐν τῇ συνηθείᾳ) ἐκάλουν ἕτεροι, ὥς φησι Νί. κ.νδρος (παρὰ τῷ Ἀθην. 306), τὰς αὐτὰς οὔσας ταῖς ὑπὸ τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἁλ. Α', 370, Ε', 36 καὶ 358) καλουμέναις λάμναις» κτλ.

καρχᾰρ-όδους, ὁ, ἡ, **-ουν**, τό, ὁ ἔχων ὀξεῖς, κοπτεροὺς ὀδόντας, καρχαρόδοντε δύω κύνε Ἰλ. Κ. 360· κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων Ν. 198· ἅρπην καρχ. Ἡσ. Θ. 180· ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸν Κλέωνα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1017, Σφ. 1031.— Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἐκεῖνα τὰ ζῷα εἶναι καρχαρόδοντα, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 51· πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 6, ἔνθα εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ **χαυλιόδους**· πρβλ. ὡσαύτως **συνόδους**.— Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν χηλῶν τῶν μεγάλων ποδῶν τοῦ ἀστακοῦ, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2. 12.

καρχᾰρ-όδων, οντος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 24. 85.

κάρχᾰρος, ον, καὶ α, ον, Ἀλκμὰν 132·— κυρίως, ὁ ἔχων τοὺς ὀδόντας ὀξεῖς, ὀξυόδους, κάρχαρος κύων, «ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἤτοι κεχηνότας· νῦν δὲ τὸ κῆτος» (Σχόλ.), Λυκόφρων 34, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 16. 18· στόμα Ὀππ. Κυν. 2. 142· ἕρκος ὁ αὐτ. ἐν Ἁλ. 1. 506· ὀδόντες Φιλόστρ. 841· δῆγμα Λουκ. Τραγῳδοποδ. 302· κάρχαρόν τι μειδήσας, ἐπὶ τοῦ λύκου, Βαβρ. 94. 6·— καθόλου, ὀξύς, δηκτικός, μεταφ. ἐπὶ ἐπικρίσεως, Ἀλκμὰν ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 43· ῥήτωρ ὁ αὐτ. ἐν Μισθ. Συνόντ. 35, πρβλ. Ἀθήν. 251E. (Ἴδε ἐν λ. **κραναός**).

Καρχηδονίζω: μέλλ. **-ίσω**, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Καρχηδονίων, Πλουτ. Μάρκελλ. 20, ἔνθα τὰ χείρονα Ἀντίγραφα ἔχουσι **Καρχηδονιάζω**.

Καρχηδών, όνος, ἡ, «μητρόπολις Λιβύης, διασημοτάτη πόλις, ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος» (Στ. Βυζάντ.), Ἡρόδ. 3. 19, Σοφ. Ἀποσπ. 536·— ἐπίθ. **Καρχηδόνιος**, α, ον, αὐτόθι· **Καρχηδονιακός**, ή, όν, Στράβ. 832

καρχήσιον, Δωρ. **-άσιον**, τό, «ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα» Καλλίξενος ὁ Ῥόδιος παρ' Ἀθην. 474, Σαπφὼ 70, Φερεκύδ. 27, Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 1· καρχησίῳ ἀργυρῷ Συλλ. Ἐπιγρ. 139· 19, πρβλ. 140. 19, 141. 8, 150. 26·— οὕτως ὁ Οὐεργίλ. μεταχειρίζεται τὸν πληθ. carchesia· πρβλ· Müller Archäol. d. Kunst § 299A. **II**. τὸ ἀκρότατον τοῦ ἱστοῦ, δι' οὗ τὰ σχοινία τῶν κεραιῶν διέρχονται, καθ' ἑνικόν, Πινδ. Ν. 5. 94 (ἔνθα τὸ ζυγὸν καρχασίου εἶναι ἡ τὸ ἱστίον φέρουσα κεραία), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 565, Ἀθήν. 475A· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἑκ. 1261, Πλουτ. Θεμιστ. 12· πρβλ. τὸ ἑπόμ.— Ἐν Ἐπικρ. Ἀδήλ. 2. ὑπάρχει λογοπαίγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς λέξεως (Ι καὶ ΙΙ). **III**. ἡ ὀρθία δοκὸς γεράνου, Schneid Βιτρούβ. 10. 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «τὸ ἐπικείμενον τῶν [ἱστῶν ;] ξύλον, καὶ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές.

καρχήσιος, ὁ, ἐν τῷ πληθ., «καρχήσιον, τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τῷ ἔχοντι τροχηλίαν. καὶ καρχήσιοι ἐπ' αὐτοῦ κάλοι οἱ τεταμένοι» Γαλην. Λεξικ. Ἱππ. σ. 492. **2**) χειρουργικοὶ ἐπίδεσμοι, ὁ αὐτ. τ. 12, σελ. 304, 377.

κᾰρώδης, ες, (εἶδος) βεβαρημένος, νυσταλέος, ὄμματα Ἱππ. 1217H·— τὸ **καρῶδες** = **κάρωσις**, ὁ αὐτ. 72B· τὰ καρώδεα, παροξυσμοὶ νυσταγμοῦ ἢ νάρκης, ὁ αὐτ. 75H, 205D. **II**. ἐπιφέρων νάρκην, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 798.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Γαλην. 14. 4.

κάρωσις, εως, ἡ, (**κᾰρόω**) βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, νυσταγμός, νωθρὴ κάρ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 798, πρβλ. Φιλωνίδ. ἰατρὸν παρ' Ἀθην. 675A.

κᾰρωτίδες, ων, αἱ, αἱ δύο μεγάλαι ἀρτηρίαι τοῦ τραχήλου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11, Γαλην. (Ἐκ τοῦ **καρόω**, ἴδε Γαλην. 5. 195.

κᾰρωτικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων κάρωσιν, νυσταγμόν, νάρκην, καρωτικὸς ὁ κρίθινος (δηλ. οἶνος) Ἀριστ. Ἀποσπ. 101· κ. φάρμακα Γαλην.

κάρωτόν, τό, δαυκί, «καρῶτον», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 371E, πρβλ. **σταφυλῖνος**.

κάς, τὸ δέρμα, Ἡσύχ. **II**. «Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καί», ὁ αὐτ. — Ἐν Ἐπιγρ. Ἰδαλίου τῆς Κύπρου, πολλάκις, Cau. 118, ἴδε Συναγ. Λ. Ἀθ. Κουμανούδη ἐν λ.

κάς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ εἰς** ἢ **καὶ ἐς**, π. χ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 184, Ὄρν. 949, κτλ.

κάσα, ἡ, τὸ Λατ. casa, οἰκία, καλύβη, οἴκησις, Ἀθήν. Μηχ. σ. 6, Ἡσύχ.

κασαλβαδικός, ή, όν, ὅμοιος πόρνῃ·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 248. 53.

κᾰσαλβάζω, φέρομαι ὡς πόρνη, Ἕρμιππ. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164, πρβλ. Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμ 1. σ. 98. **2**) μετ' αἰτ., κ. τοὺς στρατηγούς, κακομεταχειρίζομαι, ὀνειδίζω, ὑβρίζω αὐτοὺς κατὰ τρόπον πορνικόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 355.

κᾰσαλβάς, άδος, ἡ, ὡς τὸ **κάσσα**, πόρνη, ἑταίρα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1106, Ἀποσπ. 402·— παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **κασαύρα** ἢ **κασαυράς**, ἡ· παρὰ Λυκόφρ. 1385 **καυσωρίς, ίδος**· παρὰ τῷ Ἱππώνακτι 81, Ἀντιφάνει ἐν Ἀδήλ. 95, **κασωρῖτις, ιδος**·— ἔχομεν ὡσαύτως **κᾰσώριον**, τό, χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285 (τὰ βιβλ. **κασαυρ-**), **κασωρεῖον** παρ' Ἡσυχ.· καὶ τὸ ῥῆμα **κασωρεύω**, πορνεύω, Λυκόφρ. 772.

κᾰσάλβιον, τό, διάφ. γραφ. (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Σχολ.) ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285, ἀντὶ **κασαύριον**.

κάσαμον, τό, = **κυκλάμινος**, ἡ, Ἀέτ.

κασάνεις· «ἀνύεις. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάσας, ου, ὁ, φέρεται καὶ **κασᾶς** ἢ **κασῆς**, τάπης ἢ δορὰ διὰ κάθισμα, ἐφίππιον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6. Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **κάς**, δορά, δέρμα· ἢ πιθαν. ἡ λέξις νὰ εἶναι συγγενὴς πρὸς τὸ **κῶς**, **κῶας**,— ἂν μὴ εἶναι Περσική).

κασαύρα, κασαυράς, κασαύριον, ἴδε **κασαλβάς**.

κασέλα· «καθέδρα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κασεύδει· «κοιμᾶται. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάσης· «ἡλικιώτης» Ἡσύχ.

κᾰσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἄρωμά τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κινναμώμου ἀλλὰ κατωτέρας ποιότητος κομιζόμενον ἐκ τῆς Ἀραβίας, Ἡρόδ. 2. 86., 3. 110· λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε .., τέρενα Συρίας σπέρματα Μελανιππίδ. Ἀποσπ. 1, πρβλ. Μνησίμ. ἐν «Ἱπποστρόφῳ» 1. 58· κασία μετὰ κινναμώμου, λιβανωτοῦ καὶ μύρρας εἰναι μεταξὺ τῶν δώρων τῶν φερομένων εἰς τὸ ἐν Βραγχίδαις μαντεῖον τοῦ Διδυμέως Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 59, πρβλ. **κασιοβόρος, ξυλοκασία, συριγγίς**. (Σημιτικὴ λέξις, ἴδε **κιννάμωμον**). [Ἐνίοτε φέρεται διὰ δύο **σ**, **κασσία**, πρβλ. **κασσίζω**· ἀλλὰ casia παρὰ Λατ. ποιηταῖς καὶ τὸ **κασιόπνους** παρὰ τῷ Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 14 ἀπαιτοῦσιν ᾰ, ἄρα γραπτέον διὰ τοῦ ἁπλοῦ **σ**.]

κᾰσιγνήτη, ἡ, θηλ. τοῦ **κασίγνητος**, ἀδελφή, Ὁμ. Ἰλ. Π. 432, κλ.· μεταφ., ὡς τὸ **κάσις**, συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην Ἱππῶναξ παρ' Ἀθην. 78C, κλ.· λάγυνε, .. κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος Ἀνθ. Π. 6. 248.

κᾰσιγνητικός, ή, όν, ἀδελφικός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 563.

κᾰσίγνητος, ὁ, (κάσις, γενέσθαι, πρβλ. **γνήσιος**):— ἀδελφός, Ὅμ., κλ.· κυρίως ὡς τὸ **ἀδελφός**, ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον Ἰλ. Λ. 257· ὡς θηλ., ἀδελφή, τώδε τὼ κασιγνήτω, αἱ δύο αὗται ἀδελφαί, Σοφ. Ἠλ. 977, πρβλ. Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 11; (ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸν θηλ. τύπον **κασιγνήτη**): — ἐπὶ καθολικωτέρας ἐννοίας, ἐξάδελφος, κασίγνητοί τε ἔται τε Ἰλ. Π. 456, πρβλ. Ο. 545. **II**. ὡς ἐπίθ., **κασίγνητος**, η, ον, = ἀδελφικός, κασίγνητον κάρα Σοφ. Ἀντ. 899, 915, Ἠλ. 1164, Εὐρ. Ὀρ. 294· οὕτω δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ τὸ κασιγνήτοιο φόνοιο Ἰλ. Ι. 567· πρβλ. **κάσις, ἀδελφός**.

κᾰσιο-βόρος, ον, τρώγων κασίαν, ἐπὶ σκώληκος, «κασιοβόρος· ἐν κασίᾳ γινόμενος σκώληξ» Ἡσύχ.

κάσιοι· «οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί. καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὕτως ἔλεγον Λάκωνες» Ἡσύχ.

κᾰσιό-πνους, ουν, ἔχων ὀσμήν, εὐωδίαν κασίας, εὐωδιάζω ὡς κασία, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 14.

κάσις [ᾰ], ὁ, γεν. **κάσιος**, πρῶτον ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1234· δοτ. πληθ. **κασίεσσι**, Νικ. Θηρ. 345:— ἀδελφός, Αἰσχύλ. Θήβ. 674, κτλ.· κλητ. **κάσι** Σοφ. Ο. Κ. 1440· ἡ **κάσις**, ἡ ἀδελφή, τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν Εὐρ. Ἑκ. 361, 943:— μεταφ., λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν Αἰσχύλ. Θήβ. 494· κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 495· πρβλ. **κασιγνήτη**·— οἱ Λάκωνες τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἀγέλῃ ἀνατρεφομένους παῖδας ἐκάλουν **κάσεις**, Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 613. πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **κάσιοι**.— (Ὁ τύπος **κάσις** δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ., ἂν καὶ περιέχεται ἐν τῷ **κασί-γνητος, -γνήτη**. Ἅπαντα εἶναι λέξεις ποιητικαί. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ **κάσις** εἶναι ἄγνωστος: τὰ ὀνόματα **Κασσάνδρα, Κασσιέπεια** εἰσὶ συγγενῆ).

κασκαλίζω, = **γαγγαλίζω**, γαργαλίζω, Ἡσύχ.

κάσκανα, τά, (**κὰς**) = **κασσύματα**, Ἡσύχ.

κασκός· «ὁ μικρὸς δάκτυλος» Ἡσύχ.

κάσμορος· «δύστηνος» Ἡσύχ.

κασπολέω, Αἰολ. τύπος τοῦ **καταστέλλω**, πρβλ. Σαπφὼ 82.

κάσσα, ἡ, = **κασαλβάς**, Λυκόφρ. 131· ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. 493. 28, ὡσαύτως **κασσαβάς**.

κασσία, ἡ, ἴδε **κασία**.

κασσίζω: μέλλ. **-ίσω**, φαίνομαι ἢ ἔχω τὴν γεῦσιν κασίας, ἢ μυρίζω ὡς κασία, Διοσκ. 1. 13.

Κασσῐτερίδες, ων, αἱ, ἤτοι αἱ παράγουσαι κασσίτερον νῆσοι, (ἴδε ἐν λ. **κασσίτερος**), Ἡρόδ. 3. 115· πρβλ. Στράβ. 120, 129, κλ.

κασσῐτέρινος, Ἀττ. **καττ-**, η, ον, πεποιημένος ἐκ κασσιτέρου, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 1, 2, Πλούτ. 2. 1075C.

κασσῐτερο-ποιός, ὁ, = **κασσιτερουργός**, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολ. σ. 251.

κασσίτερος [ῐ], Ἀττ. **κεττ-**, ὁ, «καλάϊ», συχν. ἐν Ἰλ. (ἂν καὶ οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), τὸ πλεῖστον ὡς κόσμημα ὁπλισμοῦ, Ἰλ. Λ. 25, 34., Σ. 565, 574· ἢ ἁρμάτων, Ψ. 503. Συνήθως ἐτήκετο, Ἰλ. Σ. 474, Ἡσ. Θ. 862· καὶ ἐχύνετο ἐπὶ τοῦ σκληροτέρου χαλκοῦ, ὅθεν χεῦμα κασσιτέροιο, περίχυμα κασσιτέρου, Ἰλ. Ψ. 561· κ. πάνεφθος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 208· ἀλλὰ κατειργάζοντο αὐτὸν καὶ διὰ τῆς σφύρας ὡς ἐν Ἰλ. Υ. 271, ἔνθα ἔχομεν ἀσπίδα μὲ πέντε ἐλάσματα (πτύχας), πάντα δὲ ἐσφυρηλατήθησαν, καὶ τὰ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκ κασσιτέρου:— πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων (δηλ. ὁ Ἥφαιστος), τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην· αἱ κνημῖδες ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο Ἰλ. Φ. 592· κνημῖδας ἑανοῦ κασ. (ἔνθα τὸ ἐπίθετον παρέχει τὸν λόγον τῆς χρήσεως τοῦ μετάλλου τούτου, διότι τὸ **ἑανὸς** ἐνταῦθα καθ' Ἡσύχ. σημαίνει: **ἐνδιάχυτος**), Σ. 613. (Τὸ Σανσκρ. ὄνομα εἶναι kastîra, ὅπερ λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ kāsh (λάμπω), εὑρίσκεται δὲ κασσίτερος ἐν ταῖς παρὰ τὴν Ἰνδικὴν νήσοις. Ἐντεῦθεν εἰκάζεται ὅτι οἱ Φοίνικες κατὰ πρῶτον ἔλαβον τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ μετάλλου ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καὶ μετήνεγκαν αὐτὸ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Cornawll τῆς Ἀγγλίας καὶ τὰς νῦν καλουμένας Seilly Isles, αἵτινες ὠνομάσθησαν Κασσιτερίδες, ὅπερ ἐγίνωσκεν ὁ Ἡρόδ. (3. 115) ὡς ὄνομα τοῦ τόπου ὅθεν ἐξήγετο τὸ μέταλλον, ἂν καὶ ἠγνόει τὸ μέρος ἔνθα αὗται αἱ νῆσοι ἔκειντο (ὑπάρχει ὁδός τις καλουμένη Cassiter S reet ἐν Bodmin)· ἴδε Lassen ἐν Ritter's Erdkunde 5. 439· Τὸ Ἀραβικὸν ὄνομα εἶναι kasdîr, πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς).

κασσῐτερουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν κασσίτερον, Γλωσσ.

κασσῐτερόω: μέλλ. **-ώσω**, καλύπτω διὰ κασσιτέρου, «γανώνω», Διοσκ. 1. 33.

κάσσον· «ἱμάτιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον» Ἡσύχ.

κάσσῡμα, Ἀττ. **κάττυμα**, τό, πέλμα ὑποδήματος ἐκ σκληροῦ δέρματος, ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα, «καττύματα δὲ ἐστι δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἅπερ τοῖς σανδάλοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 300, Ἱππ. 315, 869· σκυτεὺς κάσσυμα κεντῶν Ἱππ. 1153D· μεταφ., ὑποδύσασθαι ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν καττύματα Ἀριστοφ. Σφ. 1160· πρβλ. **ῥάπτω** II.—Καθ' Ἡσύχ.: «κάττυμα· ἀπάτη, δόλος. συσκεύασμα. δολιότης». **II.** παρὰ Πλουτ. 2. 1138B, **καττύματα** εἶναι κακοὶ ἦχοι αὐλοῦ, ἀηδῆ μέλη,— πιθανῶς ὡς συνερραμμένα ἄνευ ἑνότητος καὶ ἁρμονίας.—Κατὰ Πολυδ. Ζ', 86, εἶδος ἐλαφροῦ ὑποδήματος. «οἱ δὲ κονίποδες λεπτὸν ὑπόδημα πρεσβυτικὸν καὶ τὸ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα».

κασσύω [ῡ], Ἀττ. **καττύω**, πρβλ. **ἐγ-**, **παρα-κασσύω**·— συρράπτω δέρματα ὡς ὁ ὑποδηματοποιός, Πλάτ. Εὐθύδ. 294B, Νίκ. παρ' Ἀθην. 370A· οὕτως ἐν τῷ μέσ. (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **καττύομεν**), Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 75. **II.** μεταφ. ὡς τὸ **ῥάπτω**, συρράπτω δόλον, ὡς τὸ Λατ. dolos suere, οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμ' ὅθεν καττύεται (λέγει Κλέων ὁ βυρσοδέψης), γνωρίζω τὸ ἐργαστήριον ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα τοῦτο προέρχεται, «ἀστείως δὲ τῇ λέξει κέχρηται ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 314· καττύειν διαβολὰς Ἀλκίφρων 3. 58· κεκαττυμένα σοφιστικῇ τροπολογίᾳ Κλήμ. Ἀλ. 998. πρβλ. **κάσσυμα**. (Πιθανῶς **καττύω** εἶναι, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ὁ Ἀττ. τύπος τοῦ **κασσύω**, ἂν καὶ ὁ τύπος ὁ διὰ τοῦ διπλοῦ **σσ** εἶναι πολὺ σπάνιος (πρβλ. **καττύς**)· ἀλλ' εὕρηται παρ' Ἱππ. 1153D, Νικ. Ἀποσπ. 11. Εἰ οὕτως ἔχει πρέπει νὰ εἶναι συντετμ. τύπος τοῦ **κατα-σύω**, ἐκ τῆς √ΣΥ, ἥτις φαίνεται ἐν τῇ Λατ. suo, sutor, sutura, subula, Σανσκρ. siv, sivyâmi (suo), syûtis (sutura), Γοτθ. suija (ἐπιρράπτω), Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. suid (sutura), κτλ.).

Κασταλία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, περίφημος πηγὴ ἢ κρήνη τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὑπὸ τῇ Ὑαπείῃ κορυφῇ Ἡρόδ. 8. 39· Φοῖβε, Παρνασσοῦ κράναν Κασταλίαν φιλέων Πινδ. Π. 1. 75· Κασταλίας νᾶμα Σοφ. Ἀντ. 1130· Κασταλίας ὕδωρ Εὐρ. Φοίν. 230· Κασταλίας ῥεέθρων ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1257· τὰς Κασταλίας ἀργυροειδέας δίνας ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 95—: «δοῦναι δὲ τὸ ὄνομα τῇ πηγῇ γυναῖκα λέγουσιν ἐπιχωρίαν, οἱ δὲ ἄνδρα Καστάλιον. Πανίας δὲ θυγατέρα Ἀχελῴου τὴν Κασταλίαν φησὶν εἶναι» Παυσ. 10. 8, 9. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ **καθαρός**, Λατ. castus).

κάστᾰνα, **ων**, τά, Λατ. castaneae, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 54B: καλούμενα ὡσαύτως **κάρυα** Κασταναϊά, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 19 (καὶ πιθ. Διόδ. 3. 19), **Κασταναϊκὰ** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 11, Διόδ. 2. 50· **καστάνια**, τά, ἔνιοι δὲ καστάνια κατὰ τὸ καλούμενον οὐδέτερον γένος Γαλην. 6. 426, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ **καστανέα**, ἡ, ἡδέως ἐσθιομένας καστανέας ὁ αὐτ. 6. 426F, 11. 648, Γεωπ.· **καστάνεια**, τά, «Ἀμφίλοχος (κοιν. Ἀγέλοχος) δὲ ἄμωτα καλεῖ τὰ καστάνεια» Ἀθήν. 54D (καστάνεια κάρυα Ἐτυμ. Μ. 493. 26)· καὶ παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 269, **κάστηνα**· (λέγεται ὅτι παρήχθη τὸ ὄνομα ἐκ τῆς **Κασταναίας**, πόλεως τοῦ Πόντου, Ἐτυμ. Μ., ἔνθ' ἀνωτ.· **Καστανὶς** αἶα Νικ. Ἀλεξιφ. 271). —Καθ' Ἡσύχ.: «κάστανα· Διὸς βάλανοι, Εὐβοϊκὰ κάρυα».

καστᾰνεών, **ῶνος**, ὁ, δάσος ἐκ καστανεῶν, Γεωπ. 3. 15, 7.

κάστᾰνος, ἡ, «καστανέα», «καστανιά», τὸ δένδρον, Ἡσύχ. ἐν λ. **κάρυα**.

κάστελλος· «ὄνομα τόπου [ἄνω φέροντος καὶ] κάτω φέροντος καὶ μερίζοντος τὸ ὕδωρ» Ἡσύχ.

καστίν, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐστίν**, Σοφ. Αἴ. 1154, Ἀριστοφ. Λυσ. 838.

κάστον· «ξύλον. Ἀθαμᾶνες» Ἡσύχ.

καστόν, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐστόν**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 326.

Καστόρειος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κάστορα.— τὸ Καστ. μέλος, πολεμικὸν μέλος ᾀδόμενον πρὸς αὐλὸν πρὸς ἐξύμνησιν νικῶν ἐν τοῖς ἱπποδρομικοῖς ἢ ἁρματηλατικοῖς ἀγῶσι, τινὲς δὲ ῥυθμόν τινα φασὶ τὸ Καστόρειον, χρῆσθαι δὲ αὐτῷ τοὺς Λάκωνας ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους συμβολαῖς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 2. 128 (ἔνθα ἴδε Böckh), Πλουτ. Λυκοῦργ. 22, Ἠθικ. 1140C· ὁ Καστ. ὕμνος Πινδ. Ι. 1. 21·— ἐπειδὴ ὁ Κάστωρ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐπινοήσας τὴν ξυνωρίδα, ἴδε Donalds. εἰς Πινδ. Ἀποσπ. 80:— ἐκαλεῖτο ὡσαύτως καὶ ἱππικὸς νόμος, ὁ αὐτ. ἐν Ο 1. 162.

καστορίδες, αἱ, ἐξαίρετον εἶδος θηρευτικῶν Λακωνικῶν κυνῶν, «αἱ δὲ καστορίδες Κάστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος δὲ δῶρον» Πολυδ. Ε', 39, Ἀνθ. Π. 6. 167· ὡσαύτως, **καστόριαι** κύνες Ξεν. Κυν. 3, 1. **II.** θαλάσσιοι μόσχοι ἢ φῶκαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 398, Αἰλ. π. Ζ. 9. 40.

καστορίζω, ἔχω τὴν ὀσμὴν καστορίου, Διοσκ. 2. 10.

καστόριον, τό, Λατ. castoreum, ἢ (ἐν τῷ πληθ.) castorea, ἔκκριμά τι ῥευστὸν μελιτῶδες εὑρισκόμενον ἐντὸς δύο ὑμενωδῶν κυστιδίων παρὰ τὰ ὀπίσθια τοῦ κάστορος, οὐχὶ δὲ (ὡς ἐπιστεύετο) ἐν τοῖς ὄρχεσι, εἶναι δὲ «βαρύοσμον, βρωμῶδες, δριμύ, δηκτικὸν» κλ. Διοσκ. 2. 26, Γαλην. **II.** «εἶδος βαφῆς ἀπὸ τῆς κογχύλης» Σουΐδ.

καστόριος, **α**, **ον**, (κάστωρ) ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα, ἐκ τοῦ κάστορος, Ἡσύχ.· καστ. ἱμάτια, ἐκ δέρματος κάστορος, Λατ. castorinae ἢ -eae vestes, Ἐκκλ. **II.** πρβλ. **καστορίδες** I.

καστόρνῡσα, Ἐπικ. ἀντὶ **καταστορνῦσα**, ἴδε ἐν λ. **καταστόρνυμι**.

κάστρα, τά, = τῷ Λατ. castra, Συλλ. Ἐπιγρ. 2972, κ. ἀλλ.· **κάστρησις** ἢ **κάστρηνσις**, ὁ, = castrensis, αὐτόθι 3888.

κάστρωμα· «περίστρωμα» Ἡσύχ.

Κάστωρ, **ορος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς (ἢ τοῦ Τυνδάρεω) καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πολυδεύκους, Ἰλ. Γ. 237 κἑξ., Ὀδ. Ξ. 204 κἑξ.

κάστωρ, **ορος**, ὁ, κοινῶς «καστόρχι», λέγεται καὶ «ποταμόσκυλος» καὶ «βύδρα», ζῷον ἀμφίβιον ζῶν παρὰ τὰς ὄχθας λιμνῶν ἢ ποταμῶν, Castor fiber, Ἡρόδ. 4. 109, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 8 (πρβλ. Σανσκρ. kastûri, μόσχος). **II.** = **καστόριον** II, Ἱππ. 659. 41, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10. **III.** ἕτερον ὄνομα τοῦ κρόκου, Διοσκ. (ἐν τοῖς νοθείοις) 1. 25.

κασύτας, **ου**, ὁ, πιθαν. = **καδύτας**, «Συριακὸν βοτάνιον» Ἡσύχ.

κασφυράσσεται· «κατασπείρει» Ἡσύχ.

κάσχεθε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέσχεθε**, **κατέσχε**, ἴδε ἐν λ. **κατέχω**.

κᾰσώρῑον, **κᾰσωρεύω**, **κᾰσωρίς**, **κασωρῖτις**, ἴδε **κασαλβάς**.

κάτ, ἀντὶ τοῦ **κατὰ** πρὸ τοῦ **τ**, ἴδε ἐν λ. **καττά**.

κατά [**κᾰτᾰ**], πρόθ. μετὰ γεν. ἢ αἰτ. (οὐδέποτε μετὰ δοτ., διότι ἐν χωρίοις οἷα τὰ ἐν Ὀδ. Κ. 238, Β. 425, Ο. 290, κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν,— εἶναι ἁπλῶς κεχωρισμένη διὰ τμήσεως ἀπὸ τῶν ῥημάτων, συφεοῖς κατεέργνυ, προτόνοις κατέδησαν). Ῥιζικὴ σημασία: κάτω, πρὸς τὰ κάτω: τύπος ποιητ. **καταὶ** μνημονεύεται ὑπὸ Ἀπολλ. Δυσκόλου, καὶ εὑρίσκεται ἔν τισι συνθέτοις μετὰ τοῦ **βαίνω**, ὡς **καταιβάτης**· ἴδε κατωτ. F.—Ἐν τοῖς Ἀνειγράφοις ἡ πρόθεσις **κατὰ** εὐκόλως συγχέεται μετὰ τῆς **μετά**, Bast Παλαιογρ. 825.

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, **I.** σημαίνουσα κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ, «κατέβη δὲ ἀπὸ τῶν τοῦ Ὀλύμπου ἀκρωτηρίων ὀργὴν βαρεῖαν ἔχων κατὰ τὴν ψυχήν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 44, Χ. 187· βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων Π. 677· βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης Ὀδ. Ξ. 399· κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας, «κατῆλθες ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 128· καθ' ἵππων ἀΐξαντε, «ἀπὸ τῶν ἵππων ὁρμήσαντες» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 232· δάκρυα κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε, ἐκ τῶν βλεφάρων, Ρ. 438· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., ῥίπτειν, ὠθεῖν κατὰ τῆς πέτρας, κατὰ τῶν κρημνῶν, κτλ.· ἅλλεσθαι κατὰ τῆς πέτρας Ξεν. Ἀν. 4. 2, 17·— οὕτως ἐν τῇ φράσει, κατ' ἄκρης, ἴδε ἐν λ. **ἄκρα**. **II.** σημαίνουσα κίνησιν πρὸς τὰ κάτω, **1)** κατεπάνω τινός, ἐπάνω εἴς τι, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας Ἰλ. Γ. 217· ἰδίως ἐπὶ τῶν θνησκόντων, κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, ἐχύθη ἀχλὺς ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, Ε. 696, Π. 344· τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν Ο. 321· τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ ἐκάλυψε Ν. 580·— βάλλω ἢ χέω τι ἐπάνω εἴς τι, φᾶρος ἑλὼν κεφαλῆς εἴρυσσε Ὀδ. Θ. 85· [κόπρος] κατὰ σπείους κέ-

χυτο πολλὴ I. 330·— οὕτω παρ' Ἀττ., ὕδωρ κατὰ χειρός, ἴδε ἐν λ. **χείρ**· μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχεῖν Πλάτ. Πολ. 398A· πρβλ. **κατασπένδω**· οὕτω, νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται Ἀριστοφ. Σφ. 713· κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσσειν λεπτὴν τέφραν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 177· ξαίνειν κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς [πληγάς] Δημ. 403. 4· κατὰ τῆς χώρας ἐσκεδασμένοι Πολύβ. 1. 17, 10, πρβλ. 3. 19, 7· κατὰ κόρρης παίειν = ἐπὶ κόρρης, Λουκ. κλ. 2) ἐντός, μέσα, εἰς, νέκταρ στάξε κατὰ ῥινῶν Ἰλ. Τ. 39· ἐπὶ βέλους ἢ ἀκοντίου, κατὰ γαίης ᾤχετο (δηλ. τὸ χάλκεον ἔγχος) Ν. 504, κτλ.· ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος Φ. 172· ἐπὶ ἀποθανούσης ψυχῆς, ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο Ψ. 100· οὕτω παρὰ Τραγ., κατὰ χθονὸς (ἢ γῆς) δῦναι, κτλ.· κατὰ χθονὸς κρύπτειν, θάπτειν, Σοφ. Ἀντ. 24· ἐντεῦθεν, ὁ κατὰ γῆς, νεκρὸς ἐν τῇ γῇ κείμενος, τεθαμμένος, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5· οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 689, κτλ.· θεοὶ οἱ κατὰ γᾶς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 475, κτλ.· (ἐντεῦθεν ὁ Ἕρμανν. διορθοῖ κατὰ γᾶς (ἀντὶ γᾶν) ἐν Εὐμ. 374, 838)·— οὕτω, κατὰ θαλάσσης καταδῦναι, ἀφανίζεσθαι Ἡρόδ. 7. 6 καὶ 235·— ὡσαύτως, βᾶτε κατ' ἀντιθύρων, κατάβητε κάτω διὰ τῶν ἀντιθύρων, Σοφ. Ἠλ. 1433 (πρβλ. ἐπὶ κλίμακος καταβαίνειν, διὰ τῆς κλίμακος, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25). 3) παρὰ μεταγενεστ., κίνησιν πρός τι σημεῖον (ὡς αἱ προθ. **ἐπὶ** καὶ **πρὸς** μετὰ γεν.), τοξεύειν κατὰ σκοποῦ Ἡρωδιαν. 6. 7, 19. 4) εὔχεσθαι ἢ ὀμόσαι κατά τινος (ἐπειδὴ ὁ εὐχόμενος ἢ ὀμνύων ἐκτείνει τὴν χεῖρά του ἐπάνω εἰς τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εὔχεται ἢ ὀμνύει, ἢ ἐπειδὴ ἐπικαλεῖται τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν κατ' αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως) Θουκ. 5. 47· κατὰ τέκνων ὀμνύναι Δημ. 852. 18, πρβλ. 1268. 24· ἐπιορκεῖν κατὰ τῶν παίδων Λυσ. 210. 9· κατ' ἐξωλείας ὀμνύναι, ἴδε ἐν λ. **ἐξώλεια**·— ὡσαύτως ἐπὶ εὐχῆς, τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρῄνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον Ἀριστοφ. Ἱππ. 660· πρβλ. **ὄμνυμι** III. 5) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Χο. 221, Σοφ. Αἴ. 304, κτλ.· κατὰ πάντων φύεσθαι Δημ. 231. 14· ἰδίως ἐπὶ δικαστῶν ἀποφασιζόντων ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Θήβ. 198, Σοφ. Αἴ. 449, κτλ.· ψεύδεσθαι κατά τινος Λυσ. 164. 42· λέγειν κατά τινος Σοφ. Φιλ. 65, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 2, κτλ.· τὸ λόγος κατά τινος διαφέρει τοῦ λόγος πρός τινα, ὡς τὸ Λατ. oratio in aliquem, ἀπὸ τοῦ adversus al., Wolf. praef. Leptin. cli.· ὡσαύτως, λαμβάνειν δῶρα κατά τινος Δεινάρχ. 109. 11, πρβλ. 110. 31· (ἐντεῦθεν τὰ σύνθετα **καταγιγνώσκω, καταδικάζω, κατηγορέω**, μετὰ γεν.).

6) ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἐφεξῆς, ὡς τὸ Λατ. de, περί τινος, ὡς πρός τι, ἐν σχέσει πρός τι, σκοπεῖν κατά τινος Πλάτ. Φαίδων 70D· κατὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν τοιαῦτα εὑρήσομεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 253B· ἔπαινος κατά τινος, ἀπονεμόμενος εἴς τινα, Αἰσχίν. 22. 31· λέγειν κατά τινος, λέγειν περί τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 37B, Πρωτ. 323B, κτλ.· εἰ ἕν γέ τι ζητοῖς κατὰ πάντων ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 73D, πρβλ. 74D· ὥσπερ εἴρηται κατὰ πασῶν τῶν πολιτειῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11· καὶ συχνάκις ἐν τοῖς περὶ λογικῶν ζητημάτων συγγράμμασι τοῦ Ἀριστοτ., κατά τινος λέγεσθαι ἢ κατηγορεῖσθαι, τίθεσθαι ὡς κατηγορούμενόν τινος· καταφάναι (ἢ ἀποφάναι) τι κατά τινος, τι περί τινος, κτλ. 7) κατ' ἰχνῶν τινος ὁδεύειν Λουκ. Ῥητόρ. Διδάσκ. 9. **III.** περιφρ. ἀντὶ Ἐπιρρ., ἰδίως ἐν τοῖς: καθ' ὅλου καὶ κατὰ παντός, ἀντὶ **ὅλως** καὶ **πάντως**.

Β. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, **I.** ἐπὶ κινήσεως πρὸς τὰ κάτω, κατὰ ῥόον, πρὸς τὰ κάτω τοῦ ῥεύματος, ἀντίθετον τῷ ἀνὰ ῥόον, Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. 1. 194., 4. 44, Πλάτ. Φαῖδρ. 229A· ἴτω κατ' οὖρον κῦμα Αἰσχύλ. Θήβ. 690· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Σοφ. Τρ. 468· πρβλ. **κάτω** καὶ **ἄνω**. 2) ἐπὶ κινήσεως ἐπάνω εἰς ἔκτασίν τινα, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν τινος, καὶ ὡσαύτως ἄνευ τῆς ἐννοίας τινὸς κινήσεως, κατὰ γαῖαν, Ἑλλάδα, Ἀχαιΐδα, Τροίην,—κατὰ κέλευθον, πόντον, κῦμα, ὕλην, πτόλιν, οἶκον, ὅμιλον, στρατόν, νῆας, κλισίας,—κατὰ πόλεμον, ὑσμίνην, μόθον, κλόνον, κτλ.· οὕτω, καθ' Ἑλλάδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 578· κατὰ πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 6· κατὰ τὴν ἀγορὰν Δημ. 284. 25, κτλ.·— οὕτως, ὅταν ὁρίζῃ τις τὸ βαλλόμενον ἢ τραυματιζόμενον μέρος, βάλλειν, νύσσειν, οὐτᾶν κατὰ στῆθος, γαστέρα, κτλ., εἰς τὸ στῆθος:— ὡσαύτως, βάλλειν κατὰ στῆθος, ζωστῆρα, κτλ.· βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν, ἐκτύπησε καίριον μέρος, Ἰλ. Λ. 439:— παρ' Ὁμ. ὡσαύτως, κατὰ θυμόν, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν (ἀλλ' ὅμως πρβλ. σημασ. IV.), παρὰ πεζογράφοις, κατὰ νοῦν. 3) καταντικρύ, ἀπέναντι, κατὰ Σινώπην πόλιν Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 2. 148., 3. 14, κτλ.· ἀνὴρ κατ' ἄνδρα Αἰσχύλ. Θήβ. 505· μολὼν.. μοι κατὰ στόμα ὁ αὐτ. ἐν Χο. 573· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 18· πλησίον, κατὰ τὸ προάστειον Ἡρόδ. 3. 54· τύμβον κατ' αὐτὸν Αἰσχύλ. Θήβ. 528, πρβλ. Ἱκέτ. 869. **II.** διανεμητικῶς, ἐπὶ ὅλου διῃρημένου εἰς μέρη, κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἰλ. Β. 362· κατὰ σφέας, καθ' ἑαυτούς, χωριστά, Β. 366· αὐτὴ καθ' αὑτὴν Αἰσχύλ. Πρ. 1013· καὶ οὕτω παρὰ πεζογράφοις, κατὰ κώμας κατῳκῆσθαι Ἡρόδ. 1. 96· καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι ἐτράποντο, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, 5. 15· κατ' ἄνδρα, ὁ αὐτ. 6. 79· κατὰ μίαν τε καὶ δύο, ἀνὰ μίαν καὶ ἀνὰ δύο, ὁ αὐτ. 4. 113, κτλ. 2) οὕτως ἐπὶ μερῶν χρόνου, καθ' ἡμέραν, κατ' ἦμαρ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, «καθημέρα», ἴδε **ἡμέρα** III, **ἦμαρ**. 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, τόσοι ἑκάστοτε, καθ' ἕνα, ἕνα ἑκάστοτε, Ἡρόδ. 7. 104· κατ' ὀλίγους Wess. εἰς Ἡρόδ. 8. 113· κατὰ τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρω, πληρώνω 500 δραχμὰς διὰ κάθε 25 μνᾶς, Δημ. 81. 11· κατὰ διακοσίας καὶ τριακοσίας, εἰς χωριστὰ ποσὰ 200 καὶ 300 δραχμῶν, ὁ αὐτ. 817. 1· οὕτω μετὰ τοῦ οὐδ. ἐπιθ., κατὰ μικρόν, ὀλίγον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, κτλ.· καθ' ἕν = καθάπαξ, Αἰσχύλ. Χο. 317. **III.** πρὸς δήλωσιν διευθύνσεως πρός τι ἀντικείμενον ἢ σκοπόν, συχν. παρ' Ὁμ., [πλεῖν] κατὰ πρῆξιν, κατ' ἐμπορίαν, χάριν ἐμπορίου, Ὀδ. Γ. 72, Ι. 253· πλαζόμενοι κατὰ ληΐδα, πρὸς ἀναζήτησιν λείας, Γ. 106· ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, ἦλθον νὰ ζητήσω τι παρὰ τοῦ Τειρεσίου, νὰ ζητήσω τὴν γνώμην αὐτοῦ, σχεδὸν ὡς τὸ χρησόμενος ἦλθον, Λ. 479, κτλ.· ὡς ἡ **ἐπὶ** καὶ **μετὰ** μετ' αἰτ., κατὰ ληΐην, εἰς ἀναζήτησιν λείας, Ἡρόδ. 2. 152· ἵεται κατὰ τὴν φωνὴν αὐτόθι 70· κατὰ θέαν ἥκειν, χάριν θέας, Θουκ. 6. 31· καθ' ἁρπαγὴν ἐσκεδασμένοι, διεσκορπισμένοι χάριν ἁρπαγῆς, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 2.

2) κατὰ πόδας τινὸς ἐλαύνειν, ἀκολουθεῖν κατὰ πόδας, ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 9. 89, πρβλ. 53· κατ' ἴχνος, ἐπὶ τὰ ἴχνη, Σοφ. Αἴ. 32. **IV.** πρὸς δήλωσιν συμφωνίας πρός τι πρᾶγμα, συμφώνως πρός, κατὰ θυμὸν Ὁμ.· καθ' ἡμέτερον νόον, κατὰ τὴν ἀρέσκειάν μας, Ἰλ. Ι. 108· κατὰ νόον πρήξωμεν Ἡρόδ. 4. 97· κατὰ μοῖραν, ὡς εἶναι ὀρθὸν καὶ πρέπον, Ὁμ.· οὕτω, κατ' αἶσαν, κατὰ κόσμον, ἀντίθετον τῷ παρὰ μοῖραν, παρ' αἶσαν, Ὁμ.·— οὕτω καὶ βραδύτερον, αἰτίαν καθ' ἥντινα Αἰσχύλ. Πρ. 226· κατ' ἔχθραν, κατὰ φθόνον, δι' ἔχθραν, ἕνεκα ἔχθρας, φθόνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 335, Εὐμ. 686· καθ' ἡδονήν, πρὸς εὐαρέστησιν, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 261· κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θεσσαλῶν Ἡρόδ. 8. 30, πρβλ. 9. 37· κατὰ φιλίαν, κατ' ἔχθος Θουκ. 1. 60, 103, κτλ.· κατὰ δύναμιν, κατὰ τρόπον λέγειν, κατ' εὔνοιαν, μετ' εὐνοίας, κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, κατὰ τὰ συγκείμενα, κτλ. 2) ἐν σχέσει πρός, ὡς πρὸς.., τὰ κατ' ἀνθρώπους = τὰ ἀνθρώπινα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 930, πρβλ. 310· τὰ κατὰ τὸν Τέλλον Ἡρόδ. 1. 31· τὰ κατὰ τὴν Κύρου τελευτὴν αὐτόθι 214· τὰ κατὰ πόλεμον, τὰ πολεμικὰ πράγματα· τὰ κατὰ τὴν πόλιν, αἱ τῆς πόλεως ὑποθέσεις, κτλ.· οὕτω, τὸ καθ' ὑμᾶς, ὅσον ἀποβλέπει εἰς ὑμᾶς, Ἡρόδ. 7. 158· κατά γε ἐμέ, κτλ.· κατὰ τοῦτο, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὑπὸ ταύτην τὴν ὄψιν· κατὰ ταὐτά, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὅτι, καθ' ὅσον, κτλ.:—οὕτως ἡ πρόθεσις **κατὰ** εἶναι εὔχρηστος ὁπόταν ἀναφέρηται γνώμη ἑτέρου, κατ' Αἰσχύλον Ἀριστοφ. Θεσμ. 134· κατὰ Πίνδαρον Πλάτ. Φαῖδρ. 227B· κατὰ τὸν Δίφιλον, ὥς φησιν ὁ Δίφιλος, Πλουτ. Νικ. 1.

3) ὑπονοουμένης συγκρίσεως ἢ παραβολῆς, κρομύου λοπὸν κάτα, ὡς λέπυρον κρομμύου, Ὀδ. Τ. 233· οὐ κατὰ Μιθραδάτην, «ὄχι 'σὰν τὸν Μιθραδάτην», Ἡρόδ. 1. 121· κατὰ πνιγέα, ὁμοίως πρὸς κλίβανον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1001· κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν, συνάψαι κηδεστίαν (διὰ γάμου συγγένειαν) ἀνάλογον πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θέσιν, Αἰσχύλ. Πρ. 890· οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 425· κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 925· πολλοὺς ἔγῳδα κοὐ κατὰ σὲ νεανίας, οὐχὶ τοῦ εἴδους σου, Χιωνίδης ἐν «Ἥρωσι» 1· οὐ κατὰ τὰς Μειδίου λειτουργίας Δημ. 569. 16· ἡ βασιλεία κατὰ τὴν ἀριστοκρατίαν ἐστὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 2:—ἐντεῦθεν, συχν. κατόπιν συγκριτικοῦ, ἢ κατὰ.., Λατ. quam pro, quam quod conveniat, κτλ.· μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον φύσιν Ἡρόδ. 8. 38, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 20E, κτλ.· μείζω ἢ κατὰ δάκρυα, παρὰ πολὺ μεγάλα παθήματα, ἐπαξίως τῶν ὁποίων δὲν δύναταί τις νὰ κλαύσῃ, Θουκ. 7. 75· βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας, παρ' ὅσον ἦτο σύνηθες μεταξὺ τῶν Θρακῶν, Ἡρόδ. 4. 95:— ἢ πρὸς καὶ ἢ ὡς, μετ' ἀπαρ., ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, πρβλ. **ὡς** B. III. **V.** διὰ τῆς εὐνοίας θεοῦ τινος, κτλ., κατὰ δαίμονα, Λατ. non sine numine, Πινδ. Ο. 9. 42, πρβλ. Π. 8. 97· κατὰ θεῖον Ἀριστοφ. Ἱππ. 147· κατὰ τύχην τινὰ Δημ. 1173. 27. **VI.** ἐπὶ ἀριθμῶν μὴ ἀκριβῶς ὁριζομένων (ἴδε κατωτ. VII. 2), σχεδόν, περίπου, κατὰ ἑξήκοσια ἔτεα, 600 ἔτη περίπου, Ἡρόδ. 2. 145, πρβλ. 6. 44, 79, 117· οὕτω καί, κατ' οὐδέν, σχεδὸν τίποτε, ὁ αὐτ. 2. 201. **VII.** ἐπὶ χρόνου, διαρκοῦντός τινος γεγονότος, ἐν καιρῷ τινος, κατὰ τὸν πόλεμον, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 7. 137· καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Χο. 819, πρβλ. Ἀγ. 668· κατ' εὐφρόνην, ἐν καιρῷ νυκτός, νύκτωρ, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 221· ἀλλὰ πρβλ. II. 2.

2) περίπου (ἴδε ἀνωτ. VI), κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Ἡρόδ. 3. 131· μάλιστα μετὰ ὀνομάτων ὀνομαστῶν προσώπων, κατὰ Ἄμασιν βασιλεύοντα, κατὰ τοὺς χρόνους ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Ἄμασις, ὁ αὐτ. 2. 134· κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον ὁ αὐτ. 1. 67, πρβλ. 6. 58, κτλ.· οἱ κατ' ἐκείνους ὑμέτεροι πρόγονοι Δημ. 561, ἐν τέλ.· οἱ κατὰ τὸν Πλάτωνα, κτλ. **VII.** μετ'

ἀφηρημ. οὐσιαστ. ἐν χρήσει περιφραστικῶς ἀντὶ Ἐπιρρ., καθ' ἡσυχίην, κατὰ τάχος, κτλ., ἀντὶ ἡσύχως, ταχέως, Ἡρόδ. 1. 9, 124., 7. 178· κατ' ἰσχύν, κατὰ κράτος, διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς ἰσχύος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 390, κτλ.· κατὰ μέρος, ἐν μέρει, μερικῶς· κατὰ φύσιν, φυσικῶς· κατὰ τὴν τέχνην, τεχνηέντως, κτλ.

Γ. ΘΕΣΙΣ: ἡ **κατὰ** δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτώμενον πτωτικὸν, καὶ τότε γράφεται κατ' ἀναστροφ. **κάτα**, ὡς: τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Ἰλ. Υ. 221, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τμήσει, ὁπόταν ἀκολουθῇ τῷ ῥήματι αὐτῆς, ὡς: ὤ μοι ἐγών, εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ Ρ. 91, Ὀδ. Ι. 6.

Δ. ἀπολ., ὡς ΕΠΙΡΡ. καθ' ἁπάσας τὰς ἄνω ἐκτεθείσας σημασίας, ἰδίως ὡς τὸ **κάτω**, πρὸς τὰ κάτω, ἄνωθεν, κάτω, συχν. παρ' Ὁμ.

Ε. ἡ **κατὰ** ἐν συνθέσει σημαίνει: **I.** πρὸς τὰ κάτω, κάτω, ὡς π. χ. **καταβαίνω, καταβάλλω, κατάκειμαι, καταπέμπω, καταπίπτω, καταπλέω**· προσέτι τὸ ὑποκάτω, οἷον, **καταχθόνιος ὑποχθόνιος**. **II.** συμφωνίαν, ὡς **κατᾴδω** (occino), **καταινέω, καταθύμιος**. **III.** τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας (πρβλ. Α. II. 5), ὡς, **καταγιγνώσκω, κατακρίνω, καταγελῶ, καταψηφίζομαι**·— σπανιώτερον μετὰ οὐσιαστικοῦ, ὡς **καταδίκη**. **IV.** συχνάκις μόνον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἁπλῆς λέξεως, ὡς, **κατακόπτω, κατακτείνω, καταφαγεῖν**, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ. καὶ ἐπιθέτων, ὡς, **κατάδηλος, κάτοξος**. **V.** ἐνίοτε τίθεται ὅπως δώσῃ μεταβατικὴν δύναμιν εἰς ῥῆμα ἀμετάβατ. ὡς ἐν τῷ **καταθρηνέω**. **VI.** ὑπονοεῖ φθοράν, ἀνάλωσιν, δαπάνην, ὡς π. χ. **καταλειτουργέω, καθιπποτροφέω, καταζευγοτροφέω**· καὶ καθόλου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑποβιβάζω κατὰ τὴν ἐκτίμησιν, ὡς ἐν τῷ **καταγιγνώσκω**, ἴδε Κόβητον N. LL. σ. 574. **VII.** προσέτι σημαίνει κατάταξιν, **κατατάσσω, καταλοχίζω, κατακληρῶ**. **VIII.** διαμελισμόν, ὡς **κατατέμνω, κατακόπτω, κατατεμαχίζω**.

Ζ. ἡ **κατὰ** ὡς πρόθεσις συνετέμνετο ἐνίοτε, ἰδίως παρὰ τοῖς Ἐπικ., εἰς **κάγ, κὰκ, κάμ, κάν, κάπ, κάρ, κὰτ** πρὸ τῶν γραμμάτων **γ, κ, μ, ν, π** (ἢ **φ**), **ρ, τ** (ἢ **θ**)· ὅρα τοὺς τύπους τούτους, ἕκαστον ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει. Τὰ Ἀντίγραφα καὶ οἱ παλαιότεροι ἐκδόται συνάπτουσι τὴν πρόθεσιν μετὰ τῆς ἀκολουθούσης λέξεως εἰς ἕνα τύπον, ὡς **καγγόνυ, καδδέ, κακκεφαλῆς, καππεδίον, καπφάλαρα, καρρόον, καττάδε, καττόν**, κτλ. Ἐν τοῖς συνθέτοις ῥήμασιν ἡ **κατὰ** ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς **καβ, καλ, καρ, κατ** πρὸ τῶν γραμμάτων **β, λ, ρ, θ**, ὡς **κάββαλε, κάτθανε, κάλλιπε, καρρέζουσα**· καὶ πρὸ τῶν **στ, σχ**, ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἐνίοτε ἐκλείπει, ὡς τοῖς **καστορνῦσα, κάσχεθε, κασσύω**, ὡς καὶ ἐν τοῖς Δωρ. τύποις **καβαίνων, κάπετον**.

κατά, Ἰων. ἀντὶ **καθ' ἅ**, Ἡρόδ., ἴδε Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 400, Struve Quaest. Herodot. 1. σ. 34· πρβλ. **παραποιέω**. II.

κᾆτα, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ εἶτα**, ἴδε **εἶτα** ἐν τέλει.

κατάβα, ἀντὶ **κατάβηθι**, προστ. ἀόρ. β' τοῦ **καταβαίνω**.

καταβάδην [βᾰ], Ἐπίρρ., ὡς καταβαίνων, ἔχων τὸν πόδα κάτω, ἀναβάδην ποιεῖς ἐξὸν καταβάδην, κάμνεις τὰ ποιήματά σου ἔχων τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐνῷ ἠδύνασο νὰ κάμνῃς αὐτὰ ἔχων αὐτὸν κάτω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 411, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. τ. 2. σ. 331, πρβλ. **ἀναβάδην**.

καταβαθμός, ὁ, κατάβασις, ὄνομα τῆς κρημνώδους κατωφερείας ἥτις χωρίζει τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Νουβίας καὶ σχηματίζει τοὺς καταρράκτας, Αἰσχύλ. Πρ. 811 (ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **Καταβασμός**), Πολύβ. 31. 26, 9, Στράβ. 791, Sallust. Jug. 17 καὶ 19· πρβλ. **Κατάδουποι**.

καταβαίνω, ποιητ. **κᾰβαίνω**, Ἀλκμὰν 22: μέλλ. **-βήσομαι**, Ἡσ. Θ. 750: πρκμ. **-βέβηκα**: ἀόρ. **κατέβην**, ποιητ. καὶ πληθ. **κατέβαν** Ἰλ. Ω. 329, Πίνδ.: προστ. **κατάβηθι** Ὀδ. Ψ. 20, Ἀριστοφ. Λυσ. 873· **κατάβᾱ** ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 979. Βατρ. 35· **κάβασι**· «κατάβηθι, Λάκωνες» Ἡσύχ.· Ἐπικ. α' πληθ. **καταβείομεν** (ἀντὶ **-βῶμεν**) Ἰλ. Κ. 97· ποιητ. μετοχ. **καββὰς** Πίνδ.:— Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. α' **κατεβήσετο** Ἰλ. Ζ. 288., Ν. 17, Ὀδ. Β. 337, κ. ἀλλ. (ἐν ταῖς παλαιοτέραις ἐκδόσ. συχνάκις ἡμαρτημένως **κατεβήσατο**)· προστ. **καταβήσεο**, Ἰλ. Ε. 109. Κατέρχομαι, καταβαίνω, Λατ. descendere, ἀντίθετον τῷ **ἀναβαίνω**. Σύνταξις: — μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, κ. ἐξ ὄρεος, κατέρχομαι ἐκ.., Ἰλ. Ν. 17· μετὰ γεν. μόνον, ὡς, κ. πόλιος Ω. 329· οὐρανόθεν κ. Λ. 184· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ.:—κ. ἐς πεδίον, ἐς μέγαρον, ἐς κρήνην Γ. 252, κτλ.· ἢ μετ' αἰτ. τόπου μόνον, θάλαμον κατεβήσετο Ὀδ. Β. 337· κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω Ψ. 252, πρβλ. Ἡσ. Θ. 750· καὶ οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ:—ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. ἐπὶ ὅλως διαφόρου ἐννοίας, κατέβαιν' ὑπερώϊα, κατέβαινεν ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος, Ὀδ. Σ. 206, Ψ. 85· καί, κλίμακα κατεβήσετο, κατέβη τὴν κλίμακα, Α. 330, (οὕτω, κ. κατὰ κλίμακος Λυσ. 92. 30)· ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς, καταβὰς διὰ τοῦ ξεστοῦ πηδαλίου, Ὀδ. Ξ. 350 (πρβλ. **καταθρώσκω**): οὕτως ἀπολ., καταβαίνειν δ' οὐ σχολὴ Ἀριστοφ. Ἀχ. 409· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἵππος καταβαίνεται, καταβαίνει τις ἀπὸ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 11, 7.—Ἰδιαίτεραι χρήσεις, **1**) κατέρχομαι ἀπὸ ἅρματος ἢ ἵππου, δίφρου Ἰλ. Ε. 109· ἐκ τῆς ἁρμαμάξης Ἡρόδ. 9. 76· ἀφ' ἁρμάτων Πινδ. Ν. 6. 87· ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Κύρ. 5. 5, 6· ἀλλά, κ. ἀπὸ τῶν ἵππων, ἐγκαταλείπω τὴν ἱππασίαν, Δημ. 1046. 11. **2**) ἐκ τῆς μεσογαίας καταβαίνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἰδίως ἐκ τῶν κεντρικῶν μερῶν (πρβλ. **ἀναβαίνω** II. 3), Ἡρόδ. 1. 94, κτλ.· οὕτω, κ. ἐς Πειραιᾶ, ἐς λιμένα Πλάτ. Πολ. ἐν ἀρχ., Θεαίτ. ἐν ἀρχ. **3**) ἔρχομαι εἰς τὴν ξηράν, φθάνω εἰς τὴν ξηρὰν ἀσφαλῶς, Πινδ. Ν. 4. 63·—ἐντεῦθεν, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου, εἰς τὸ τέλος, αὐτόθι 3. 73· κ. ἐπὶ τελευτὴν Πλάτ. Πολ. 511Β. **4**) κατέρχομαι εἰς τὴν κονίστραν ἢ τὸ στάδιον, ἀγωνίζομαι, παλαίω, σταδιοδρομῶ, κ. ἐπ' ἄεθλα Ἡρόδ. 5. 22· καὶ ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. in certamen descendere, Σοφ. Τρ. 504, Ἀν. 4. 8, 27· οὕτω, καταβατέον ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν Πλάτ. Νόμ. 833D· καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς μ', πρέπει νὰ κάμω ἐπίθεσιν κατ' αὐτῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1514·—πρβλ. **καθίημι** I. 2. **5**) ἐπὶ ῥήτορος, κατέρχομαι ἀπὸ τοῦ βήματος, Λυσ. 128. 33, Δημ. 348, 10, κτλ.· σπανίως δὲ προστίθεται τὸ ἀπὸ τοῦ βήματος, ὁ αὐτ. 375. 20· οὕτω, κατάβα·— καταβήσομαι Ἀριστοφ. Σφ. 979. —παρὰ μεταγεν. καί, καταβαίνω ἀπὸ τοῦ λόγου, ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, παύομαι.., Λουκ. Τόξ. 35, Νεκυομ. 2. **6**) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, πρὶν.. καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον Ἰλ. Ξ. 19· ἐπὶ δακρύων, Εὐρ. Ἀνδρ. 111· ἐπὶ ῥευμάτων, τὰ δ' ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίνοντα ὑποδεχομένη ῥεύματα Πλάτ. Κριτίας 118D· ἐπὶ τῆς μήτρας, καταβαίνουσιν αἱ ὑστέραι κάτω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 6· πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; πόσο σοῦ ἐστοίχισε [τὸ ὕφασμα, ἡ ἐσθὴς] νὰ καταιβῇ ἀπὸ τὸν «ἀργαλειό», Θεόκρ. 15. 35. **II.** μεταφ., **1**) καταβαίνω εἴς τι, φθάνω εἴς τι κατὰ τὴν ὁμιλίαν, καταλήγω, κατέβαινε ἐς λιτάς, ἐτελείωνε μὲ προσευχήν, Ἡρόδ. 1. 116· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., κατέβαινεν αὖτις παραιτεόμενος ὁ αὐτ. 1. 90, πρβλ. 1. 118., 9. 94.

2) κ. εἴς τι, καταλήγειν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, συμφωνεῖν ἔν τινι, ὡς, κ. εἰς χρόνους, συμφωνεῖν εἰς ἡλικίαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 5. **3**) καταβαίνω, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ τιμῶν, Πολύβ. Α', 51. **4**) συγκαταβαίνω, πρός τινα Βασίλ. **III.** ὑπάγω, προχωρῶ, Πινδ. Ν. 3. 73., 4. 63.

B. μεταβ., καταβιβάζω, ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ'.. καταβαίνει Πινδ. Π. 8. 111.

καταβακχεύω, πληρῶ βακχικῆς μανίας· καὶ παθ., μαίνομαι, Εὐμάθ. σ. 154. **II.** προσβάλλω, ὑβρίζω χυδαίως, τινος Θεοδώρ. Μετοχ. Σύμμικτα 453.

καταβακχιόομαι, Παθ., κυριεύομαι ὑπὸ βακχικῆς μανίας, καταβακχιοῦσθε δρυὸς ἢ ἐλάτας κλάδοισι, στεφανοῦσθε ἐν Βακχικῇ μανίᾳ διὰ κλάδων δρυὸς ἢ ἐλάτης, Εὐρ. Βάκχ. 109.

καταβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**: ἀόρ. **κατέβᾰλον**, Ἐπικ. γ' ἑνικ. **κάββαλε**. Ῥίπτω, καταρρίπτω, ἀνατρέπω, κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον Ἰλ. Β. 414· ἐς μέσσον κ. τι Ο. 357· ἐνὶ πόντῳ Ἡσ. Θ. 189· ἐπ' ἀκτῆς Ἰλ. Ψ. 125· ἐπὶ χθονὶ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 462, κτλ.· κ. τινὰ ἐνθάδε Ὀδ. Ζ. 172· κ. τὰ οἰκήματα, τὰ ἀγάλματα Ἡρόδ. 1. 17., 8. 109· κ. τινὰ ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 41· ἀπ' ἐλπίδος Πλάτ. Εὐθύφρων 15Ε· κ. ἐς τὸ μηδέν, καταβιβάζειν εἰς τὸ μηδέν, ἀντίθετον τῷ ἐξᾶραι ὑψοῦ, Ἡρόδ. 9. 79, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 202. **2**) καταβάλλω δι' ὅπλου, φονεύω, Ἰλ. Β. 692, Ἡρόδ. 4. 64, κτλ.· ἢ διὰ κτυπήματος, κ. πατάξας Λυσ. 136. 22· ἰδίως ἐπὶ σφαγῆς θυμάτων, θύω, καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις Εὐρ. Ὀρ. 1603, Ἰσοκρ. 19Α· κ. θῦμα δαίμοσιν Εὐρ. Βάκχ. 1246. **2**) ῥίπτω, φέρω εἴς τινα κατάστασιν, κ. τινὰ ἐς ξυμφορὰς ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 606· εἰς ἀπορίαν, εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φίληβ. 15Ε, Φαίδ. 88C, κτλ. **4**) ῥίπτω μακράν, ἀπορρίπτω, Ἰσοκρ. 238Α, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4· μεταφ., λησμονῶ, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.— καταβ. εἴς τι, ῥίπτω ἐπάνω εἴς τι, Πλάτ. Νόμ. 960Ε, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, ἐν τέλ.:— κ. ἑαυτόν, Λατ. se abjicere, Πλουτ. Καῖσ. 38· ἐντεῦθεν, καταβεβλημένοι, ἐγκαταλελειμμένοι ἄνθρωποι, Λατ. homines projectae audaciae, Ἰσοκρ. 234Β.—Ἐπίρρ. **καταβεβλημένως**, μετὰ περιφρονήσεως, ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 326. **II.** ἐπὶ ἠπιωτέρας σημασίας, ἀφίνω νὰ πέσῃ, ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱὸν Ἰλ. Ε. 343· κάββαλε νεβρόν, ἐπὶ ἀετοῦ, Θ. 249· καταβιβάζω, ἐπὶ κυνός, οὔατα κάββαλεν ἄμφω Ὀδ. Ρ. 302· ὡς ναυτικὸς ὅρος, κ. ἱστία Θέογν. 671· τἀκάτια Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 2· ὡσαύτως, κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ Αἰσχύλ. Χο. 575· τὰς ὀφρῦς κ. Εὐρ. Κύκλ. 167 (πρβλ. **ὀφρύς**)·—ἐγκαταλείπω χρηματικὴν ἀπαίτησιν, ἐὰν καταβαλόντα ἐν ὑπωμοσίᾳ Δημ. 260, ἐν τέλ.·— περὶ τοῦ ἴουλον .. καταβάλλων ἐν Θεοκρ. 15. 85, ἴδε ἐν λέξ. **ἴουλος**. **2**) τοποθετῶ, Λατ. deponere, κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, μέγα κρεοδόχον ἀγγεῖον ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρός, Ἰλ. Ι. 206, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 165, Σφ. 727, κτλ. **3**) καταβιβάζω, ἰδίως εἰς τὴν παραλίαν, κ. σιτία Ἡρόδ. 7. 25,— ἔνθα ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον, ἀποθηκεύω, ἐπισωρεύω, **4**) φέρω, δίδω εἰσόδημα, καταβάλλει [ἡ λίμνη] ἐπ' ἡμέραν ἑκάστην τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἰχθύων Ἡρόδ. 2. 149· τὰς ἐπικαρπίας τῇ πόλει Ἀνδοκ. 12. 29. **6**) ὡς καὶ νῦν, ἀποτίνω, πληρώνω, τἀργύριον Θουκ. 1. 27· καββαλὼν τριώβολον Ἀμειψίας ἐν «Μοιχοῖς» 1·

ἀρραβῶνα Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 223· τιμήν τινι ὑπέρ τινος Πλάτ. Νόμ. 932D, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 25· καταβαλών σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων, διὰ τὰ σταφύλια, Φιλόστρ. 661· κ. ζημίαν, ἀποτίνειν πρόστιμον, Δημ. 724. 4 (πρβλ. **καταβολὴ** II. 2).— Παθ., τὰ προσκαταβλήματα .. διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται Δημ. 731. 7. **5)** ῥίπτω τινὰ εἴς τινα τόπον καὶ κατακλείω αὐτὸν ἐκεῖ, συλλαβόντες δέ σφεας κατέβαλον ἐς ἑρκτὴν Ἡρόδ. 4. 146. **6)** παρέχω, δίδω, μαρτυρίαν Δημ. 921. 4· καταθέτω ἔγγραφον, Πλάτ. Σοφιστ. 232D· καὶ ἐν τῷ μέσ., τῶν νόμων οὐκ ἐώντων .. ψευδεῖς γραφὰς εἰς τὰ δημόσια γράμματα καταβάλλεσθαι, «**γραφὴ**» παρὰ Δημ. 243. 25. **7)** ῥίπτω σπόρον, σπείρω, εἰς ποίαν γῆν ποῖον σπέρμα καταβλητέον Πλάτ. Θεαίτ. 149E· καὶ ἐν τῷ Παθ., Πλούτ. 2. 905E·— μεταφ., σπέρμα κ. τοιούτων πραγμάτων Δημ. 748. 13· κατέβαλον φάτιν, διέδοσαν φήμην, Λατ. spargere voces, Ἡρόδ. 1. 122, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 758. **8)** βάλλω ὡς θεμέλιον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος Πλάτ. Νόμ. 803A· καταβαλλομένα μέγαν οἶτον Εὐρ. Ἑλ. 164· Ἀρίστιππος τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφίαν κατεβάλλετο Στράβ. 837· τοὐπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 39· καινὴν νομοθεσίαν Διόδ. 12. 20· αἵρεσιν Πλούτ. 2. 329A· φλυαρίας Γαλην.— Παθ., ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ .. ὀρθῶς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1261· ὡσαύτως, καταβεβλημέναι μαθήσεις, θεμελιώδεις, βάσιμοι, τακτικαί, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 6· τὰ κ. παιδεύματα αὐτόθι 8. 3, 11. **9)** μετ' ἀπαρ., γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν, ἄρχομαι ψάλλων περὶ .., Καλλ. Ἀποσπ. 169. **III.** Παθ., «πλαγιάζω», κατακλίνομαι, εἰς εὐνὰν Θεόκρ. 18. 11.

καταβαπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταβάπτω**, δεῖ καταβάπτειν, Σωρ. Ἐφ. σ. 211, ἔκδ. Erm.

καταβαπτίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῐῶ, βυθίζω ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καταπνίγω, τὸ πλῆθος τοῦ οἴνου τὴν ζωτικὴν δύναμιν.. καταβαπτίζει Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 17, Ἀλκίφρ. 2-3, πρβλ. Ἀχιλλ. Τατ. 1. 3.—Παθ., πνίγομαι, ὑπὸ μέθης, τῇ θλίψει Εὐμάθ. σ.198.

καταβαπτισμός, οῦ, ὁ, = βαπτισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 137.41.

καταβαπτιστής, οῦ, ὁ, ὁ καταβυθίζων καὶ καταπνίγων, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ Γρηγ. τοῦ Ναζ. 1. σ. 670, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **βαπτιστής**.

καταβάπτω, καταβυθίζω, τὸν δάκτυλον καταβάπτειν εἰς πίσσαν ὑγρὰν Διοσκ. π. Ἰοβολ. 27 ἐν τέλει· τὰς σταφυλὰς .. καταβάπτομεν εἰς γλεῦκος καὶ θάλασσαν Γεωπ. 8. 23· ποτίζω τι διὰ βαφῆς, χρωματίζω καλῶς, ἐς κόρον καταβαφεῖσα Λουκ. Εἰκόν. 16. 1. **II.** βάπτω ἐρυθρόν, «καταβάπτει· κατερυθραίνει ἐρυθρῷ βάμματι» Ἡσύχ.· οὖρον καταβεβαμμένον, βαθὺ ἔχον χρῶμα, Παλλάδ. περὶ Πυρετῶν σ. 52.

καταβαρβᾰρόω, καθιστῶ τι ὅλως βάρβαρον, ἅπερ κατεβαρβάρωσαν τὴν τέχνην τῶν γραμμάτων Τζέτζ. Ἱστ. 12. 230.

καταβᾰρέω, καταβαρύνω, καταβάλλω διὰ τοῦ βάρους μου, καταπονῶ, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 1 (ἔνθα διαφ. γρ. καταπονήσειν)· μεταφ., ἐπιβαρύνω, καταφορτώνω, κ. τὴν Ἰταλίαν ἐσφοραῖς Ἀππ. Ἐμφ. 5. 67·—Παθ., καταβαρεῖσθαι ὑπὸ τῆς μάχης Πολύβ. 11. 33, 3· τοῖς ὅλοις 18. 4, 8· ὑπὸ τοῦ πάθους Διόδ. 19. 24.

καταβᾰρής, ές, βαρέως φορτωμένος, καταβαρεῖς [νῆες], καταβαρῆ [πλοῖα] Πολυδ. Δ', 172, Δ', 103, Δίων Κ. 39. 42., 74. 13.

καταβάρησις, εως, ἡ, τὸ καταβαρύνειν, πιέζειν πρὸς τὰ κάτω, Γλωσσ.

καταβᾰρύνω, = καταβαρέω, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 9· μεταφ., κ. τὸν βίον Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 418. 44, πρβλ. Ἑρμῆν ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 404.

καταβᾰσᾰνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **βασανίζω**, Ἱππ. 85B.

καταβᾰσία, ποιητ. **καββ-, = κατάβασις**, κατὰ τὸν Ἕρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 828. **II.** ἐν τῇ Λειτουργικῇ, ἡ λ. **καταβασία** ἀναφέρεται εἰς τὸν **εἱρμὸν** ὅταν ψάλληται ἀργῶς μετὰ τὸ τέλος ᾠδῆς κανόνος. Αἱ καταβασίαι τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ἑορτῶν εἶναι οἱ εἱρμοὶ τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 30. 5.

καταβασίδιον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπιφάν. Μοναχ. 268D.

καταβάσιον, τό, = **κατάβασις**, ὁδὸς πρὸς τὰ κάτω ἄγουσα, ἰδίως εἰς τὸν κάτω κόσμον, Δαμάσκιος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 344. 16· καταβάσιον .. Ἅιδου Σουΐδ. ἐν λ. **πορθμήϊον**. **II.** τόπος διὰ λείψανα ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον, Σωζομ. Ἐκκ. Ἱστ. 9. 2, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 1. 117, 9, κλ.

καταβάσιος, ον, = καταιβάσιος, πῦρ Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ι', 6).

κατάβᾰσις, εως, ἡ, ἀντίθετον τῷ **ἀνάβασις**, τὸ καταβαίνειν, ὁδὸς δι' ἧς καταβαίνει τις, Ἡρόδ. 1. 186., 7. 223, καὶ Ἀττ.· ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις Ἰσοκρ. 211E· ἴδε Ἡρόδ. 2. 122, καὶ πρβλ. **καταίβασις**. **2)** ἡ ἀπὸ τῆς ἄνω Ἀσίας κατάβασις εἰς τὴν παραλίαν, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 4., 5. 5, 4· ἡ ἐπὶ θάλατταν κ. Διόδ. 14. 25. **3)** κατωφέρεια, Δημήτρ. Φαληρ. 248. **II.** = **καταβάσιον** II, Βυζ.

καταβασκαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **βασκαίνω**, Πλούτ. 2, 680C, 682B καὶ E.

καταβασμός, ὁ, ἴδε **καταβαθμός**.

καταβᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταβαίνω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 884, Πλάτ. Πολ. 520C· ἴδε ἐν λ. **καταβαίνω** I. 4.

καταβᾰτεύω, πατῶ ἢ περιπατῶ ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 467.

καταβάτης [βᾰ], ου, ὁ, ὁ καταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ μαχόμενος πεζῇ, Πλάτ. Κριτίας 119B.

καταβατικός, ή, όν, παρέχων εὔκολον κατάβασιν, Πορφύρ. Ἀντρ. Νυμφ. 22.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 2. σ. 78 Creuzer.

καταβᾰτός, ή, όν, κατωφερής, ἀπόκρημνος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 353. **II. καταβατόν**, τό, = σελίς, κοινῶς «**καταιβατόν**», Ἀναστ. Σιν. 201C, «σελίς· καταβατὸν βιβλίου» Ἡσύχ., ἴδε σημ. Boisson. εἰς Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 2.

καταβαΰζω: μέλλ. -ξω, ὑλακτῶ, γαυγύζω, ἐναντίον τινός, Ἡράκλειτ. παρὰ Πλουτ. 2. 787C (κατὰ Wakef ἀντὶ **καὶ βαΰζω**)· τινος Ἀνθ. II. 7. 408 (ἔνθα **καταβαΰξας** χάριν τοῦ μέτρου).

καταβαυκαλάω, ἀποκοιμίζω νανουρίζων, Αἰλ. π. Ζ. 14. 20· «τὸ σεῖστρον ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίτθαι ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων» Πολυδ. Θ', 127.

καταβαυκάλησις, εως, ἡ, ἡ διὰ νανουρισμάτων ἀποκοίμισις τῶν παίδων, «αἱ δὲ τῶν τιτθευουσῶν ᾠδαὶ καταβαυκαλήσεις ὀνομάζονται» Ἀθήν. 618E.

καταβαυκαλίζω: μέλλ. -ίσω, = **καταβαυκαλάω**, Κωμ. Ἀνώνυμ. 64, Φώτ., Σουΐδ. **II.** (**βαύκαλις**), καταπίνω, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 784B.

καταβδελύσσομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **βδελύσσομαι**, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΛΔ', 27).

καταβεβαιόομαι, ἀποθ., ἰσχυρῶς διαβεβαιῶ, Πλουτ. Καῖσ. 47.

καταβεβαίωσις, εως, ἡ, ἰσχυρὰ διαβεβαίωσις, Πλούτ. 2. 1120D.

καταβεβλημένως, ἴδε **καταβάλλω** ἐν τέλει.

καταβείομεν, Ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β' τοῦ **καταβαίνω**.

καταβελής, ές, πληγεὶς διὰ πολλῶν βελῶν, ἔξαιμος ὢν ἤδη καὶ καταβελὴς ὁ Κούρτιος Διον. Ἀλ. 2. 42., 5. 24· καταβελής τε γεγονὼς Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 94B.—Κατὰ Σουΐδ. «καταβελεῖς, πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενοι».

καταβιάζω, βιαίως ὑποτάσσω, Φίλων 1. 685:—βέλτιον ὡς ἀποθ., βιάζω, παραβιάζω, ἀναγκάζω, καταβιάσασθαι παρὰ γνώμην τοὺς πολλοὺς Θουκ. 4. 123, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 28· δυνάμει καὶ φίλοις καὶ χάριτι καταβιαζόμενοι Πλούτ. 2. 385E. **II.** Παθ., ἀναγκάζομαι, καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 11, πρβλ. Wyttenb. 2. 639F· μετ' ἀπαρ., πράγματα ὁμολογεῖν μὴ πεφυκότα καταβιαζόμενοι Πλούτ. 2. 75F, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Εὐτρόπιος**· [νόσημα] ἤδη ὑπὸ χρόνου πολλοῦ καταβεβιασμένον, ἐπὶ χρονίου νοσήματος, Ἱππ. 303. 46.

καταβῐβάζω: μέλλ. Ἀττ. **-βιβῶ**, μεταβ. ἐνεργείας τοῦ **καταβαίνω**, καταβιβάζω, κοινῶς «καταιβάζω», καταβιβάσας τὸν Κροῖσον ἀπὸ τῆς πυρῆς Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. 86· τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος ἐς κοίλην νῆα ὁ αὐτ. 8. 118· τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν Πλουτ. Θεμιστ. 4· ὁδηγῶ ἔξω τῆς πόλεως, «καταβαδάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὰ τείχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους» ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 10· εἰς μεταλλεῖον, ὁ αὐτ. 2. 262E·— μεταφ., καταβίβασον ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων .. αὐχημάτων .. σεαυτὸν ἐπὶ τὸ δημοτικὸν Διον. Ἀλ. 7. 45. **2)** ἀναγκάζω τι νὰ καταβῇ, κατεβίβασαν δὲ εἰς τὸ ὁμαλὸν τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 7· κάμνω τι νὰ καταβῇ, κινῶ, καταβιβάζειν τὰ γυναικεῖα Ἱππ. 80B. **II.** φέρω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, καταβιβάζω τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ .. πολέμου Διον. Ἀλ. 1. 8. **III.** ἐν τῇ γραμματ. περὶ τοῦ τόνου, καταβιβάζω αὐτὸν ἐκ τῆς προπαραληγούσης εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ λήγουσαν, ὡς π. χ. **ἄγγελος, ἀγγέλου, θρέψασαι, θρεψασῶν**, ἢ ἐκ τῆς παραληγούσης εἰς τὴν λήγουσαν, **λαβοῦσαι, λαβουσῶν**, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 213, Ἐτυμολ. Μ. 774. 33, κτλ. **IV.** ἐπὶ τῶν ὠνίων, καταβιβάζω τὴν τιμήν, Σωκράτ. 424B.

καταβιβασμός, ὁ, τὸ καταβιβάζειν, Πρόκλ. παράφ. Πτολ. σ. 67. 8. **II.** ἡ καταβίβασις τοῦ τόνου πρὸς τὸ τέλος τῆς λέξεως, Εὐστ. 1361. 39· οὕτω, **καταβίβασις, εως**, ἡ, «ἄγθος πλεονασμῷ τοῦ ξ ξάνθος καὶ καταβιβάσει τοῦ τόνου ξανθὸς» Ἐτυμ. Μ. 610. 24.

καταβιβαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταβιβάζω**, ὃν δεῖ καταβιβάζειν, Πλάτ. Πολ. 539E.

καταβιβρώσκω: μέλλ. **-βρώσομαι**: ἀόρ. **κατέβρων**· παθ. πρκμ. **καταβέβρωμαι**: ἀόρ. **κατεβρώθην**· πρβλ. **καταβρώθω**. Κατατρώγω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 127, Ἡρόδ. 3. 16· καταβεβρωκὼς σιτία ἴσως ἐλεφάντων τεττάρων Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» 1· μεταφ., καταβεβρώκασι .. τὰς οὐσίας, ἔφαγον τὰς περιουσίας των, Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 30.— Παθ., **καταβέβρωται** Ἡρόδ. 4. 199, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 110A·— (περὶ τοῦ **καταβρώξειε** ἐν Διον. Π. 604, ἴδε ἐν λ. **καταβρόξειε**).

καταβῑνέω, = **βινέω**· γ' ἑνικ. **καταβινῆσι,** βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1215.

καταβιόω: μέλλ. **-ώσομαι:** ἀόρ. **κατεβίων** Πλάτ., ὡσαύτως **κατεβίωσα,** Πολύβ. 12. 28, 6, Πλουτ. Δημοσθ. 24. Τελειώνω τὸν βίον μου, περνῶ τὴν ζωήν μου, τὸ ἡδέως καταβιῶναι τὸν βίον Πλάτ. Πρωτ. 355Α, πρβλ. Πολ. 578F· ἀπολ., Πολύβ. ἔ. θ' ἄνωτ., κτλ.

καταβίωσις, εως, ἡ, τὸ διέρχεσθαι τὸν βίον, ζῆν, Διόδ. 18. 52, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 16.

καταβλαβής, ές, βεβλαμμένος τὰς φρένας, Διδ. Ἀλ. 608C. **II.** παθὼν μεγάλην βλάβην, κατεστραμμένος, Ἐπιγρ. Ταυρ., CIG οὕτω καὶ Ἰτ. 432_5, 9.

καταβλᾱκεύω, μεταχειρίζομαί τι ἀδεξίως καὶ ἀμελῶς, ἀμελῶ, καταρραθυμῶ, καταβλακεύουσι τὴν διόρθωσιν τοῦ σώματος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820· οὔτε γὰρ ἠδικήσαμεν τοῦτον οὐδέν, οὔτε κατεβλακεύσαμεν Ξεν. Ἀν. 7. 6, 22.— Παθ., εἶμαι ἀμελὴς ἢ ὀκνηρός, Γρηγ. Ναζ. περὶ Θεολογ. 539Α.— Καθ' Ἡσύχ. «καταβλακεύειν· ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως».

καταβλάπτω: μέλλ. **-βλάψω,** μεγάλως βλάπτω, ζημιώνω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 93, Πλάτ. Νόμ. 877Β· βλάβην καταβλάπτω τινά, ἐπιφέρω ζημίαν, βλάβην εἴς τινα, αὐτόθι 864Ε· καταβεβλαφότες τὴν πρόσοδον Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 51· ὅ κα καταβλάψῃ αὐτόθι 1845. 103.

καταβλέθει· «καταπίνει» Ἡσύχ.

καταβλέπω: μέλλ. **-βλέψω,** βλέπω πρὸς τὰ κάτω πρός τινα, κατέβλαψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἄνωθεν Πλουτ. Ἄρατ. 32· θεωρῶ, βλέπω, ὁ αὐτ. 2. 680D. **2)** βλέπω μετὰ προσοχῆς τι, ἐξετάζω, Καλλ. εἰς Δῆλ. 303, Πλούτ. 2. 469Β, κλ.

κατάβλημα, τό, τὸ καταβεβλημένον ἢ καταβληθέν, πρβλ. **προσκατάβλημα. II.** πᾶν πρᾶγμα καταβιβαζόμενον, **1)** παραπέτασμα, τὸ καταπέτασμα τοῦ θεάτρου, Πολυδ. Δ', 127, 131;—περὶ τῶν καταβλημάτων τῶν πλοίων ἴδε Böckh Att. Seewesen, σ. 161. **2)** κράσπεδον ἢ κροσσωτὴ παρυφή, Ἀθήν. 536Α. **3)** ἐξωτερικὸν περικάλυμμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799.

καταβλής, ῆτος, ὁ, = **ἐπιβλής,** μοχλός, μάνδαλος, Ἡσύχ.

καταβλητέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ καταβάλλειν, ἴδε τὸ ῥῆμα **καταβάλλω** II, 7.

καταβλητικός, ή, όν, συντελῶν εἰς τὸ καταβάλλειν, καταρρίπτειν, Ξεν. Ἱππ. 8. 11· μετὰ γεν., τῆς δυνάμεως καταβλητικὸν Γαλην. τ. 6, 260, 6· τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 19.

καταβληχάομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **βληχάομαι,** Θεόκρ. 5. 42.

καταβλώσκω, ποιητ. ἀντὶ **κατέρχομαι,** καταβαίνω, εἰς ἄστυ καταβλώσκοντα Ὀδ. Π. 466· πόληος νόσφι καταβλώσκοντας Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 322· ἐπὶ ναυτῶν, Λυκόφρ. 1068 (ἐν τῷ ἀνωμάλῳ μέλλ. **-βλώξω**)·—ἐπὶ ποταμοῦ ἢ ῥύακος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 227.

καταβοάω: μέλλ. **-βοήσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 286, Νεφ. 1154, Ἰων. **-βώσομαι** Ἡρόδ. Βοῶ μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐναντίον τινός, καταχραυγάζω, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 6. 85· κ. τινων ὅτι τὰς σπονδὰς λελυκότες εἶεν Θουκ. 1. 67, πρβλ. 115., π. 45.—Παθ., καταβοωμένῳ ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 13. **II.** μετ' αἰτ., διὰ τῆς κραυγῆς καταβάλλω, νικῶ διὰ τῆς βοῆς, κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους Ἀριστοφ. Ἀχ. 711· καταβοήσομαι βοῶν σε ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 286, πρβλ. **κατακράζω. III.** μετὰ συστοίχ. αἰτ., κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις, πέμψον πρὸς χάριν μου θλιβερὰν κραυγὴν εἰς τοὺς ἐν τῷ κάτω κόσμῳ Ἀτρείδας, Σοφ. Ἠλ. 1067.

καταβοή, ῆς, ἡ, βοὴ ἢ κραυγὴ ἐναντίον τινός, κατακραυγή, μετὰ γεν. προσ., Θουκ. 1. 73., 8. 58· ἡ κ. ἡ ἐς Λακεδαίμονα ὁ αὐτ. 8. 87.

καταβόησις, εως, ἡ, τὸ καταβοᾶν, κραυγάζειν ἐναντίον τινός, Πλουτ. Πομπ. 67, πρβλ. 2, 420F. **II.** ἐπευφημίαι, «ζητωκραυγή», Φίλων 2. 537· μεγαλόφωνος κραυγή, Ἀρτεμίδ. 1. 24.

καταβοθρεύω, ἢ **-όω,** καταθάπτω, κοινῶς «χανδακώνω», πιθαν. γραφ. παρὰ Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας σ. 169C.

καταβολάδας· «κλάδους» Ἡσύχ.

καταβολεύς, έως, ὁ, ἱδρυτής, Γεωργ. Παχυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1. σ. 566, Σχόλ. εἰς Πινδάρου Ο. 3. 1. **II.** ὁ καταβάλλων χρήματα, ὁ ἀποτίνων, πληρώνων, Γλωσσ.

καταβολή, ἡ, τὸ ῥίψιμον, κατάθεσις, σπερμάτων Λουκ. Ἔρωτ. 19, Πρὸς Ἑβρ. Ἐπ. ια' 11. **II.** μεταφ., **1)** θεμέλιον, ἀρχή, Πινδ. Ν. 2. 5· κ. ποιεῖσθαι τυραννίδος Πολύβ. 13. 6, 2· ἐκ καταβολῆς, ἐκ θεμελίων, ἐκ νέου, πάλιν, Λατ denuo, ὁ αὐτ. 1. 36, 8, κτλ.· πρὸ καταβολῆς κόσμου Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. α', 4· τῆς αὐτῆς κ. γεγονέναι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 13, 3. **2)** πληρωμή, ἰδίως μερική, κατὰ διαλείμματα καταβαλλομένη, καταβάλλειν τὰς καταβολὰς Δημ. 1352. 22· τὸ ἀργύριον ὃ ἔφερε καταβολὴν τῇ πόλει, τὰ χρήματα ἃ ἔφερεν ὡς παρακαταθήκην (χάριν ἐγγυήσεως), Νόμ. παρὰ Δημ. 973. 4· πρβλ. **καταβάλλω** II. 4. **3)** ἡ κ. τῆς περιόδου, ἡ τακτικὴ περίοδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 18.—Καθ' Ἡσύχ.: «καταβολή· θυσία, τελετή». **III.** περιοδικὴ προσβολὴ ἀσθενείας, παροξυσμός, Λατ. accessio, τῆς ἀσθενείας Πλάτ. Γοργ. 519Α, πρβλ. Ἱππ. Ἐλάττων 372Ε (ἔνθα **κατηβολή**)· πυρετοῦ Δημ. 118. 20· ὡσαύτως καταρράκτης ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Πλουτ. Τιμολ. 37. **2)** κ. θεοῦ, θεία ἔμπνευσις, θεοπνευστία, Πολυδ. Α', 16.—Ἐπὶ τοῦ τύπου **κατηβολή,** ὅστις ἀναφέρεται (μὲ τὴν σημασ. III.) ἐκ τοῦ Ἱππ. ὑπὸ Γαλην., καὶ ἐκ τοῦ Εὐρ. (Ἀποσπ. 617) ὑπὸ Ἡσυχ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 699.

κατάβολος, ὁ, θέσις ἢ τόπος ἔνθα δύναταί τις νὰ θέσῃ τι: **I.** μέρος ἐν θαλάσσῃ ἔνθα περιέκλειον ὄστρεα, μύδια, κ.τ.τ. ἢ ἰχθῦς, ὀστρεοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον, Ξενοκρ. 27 (σελ. 13, ἐκδ. Κοραῆ, οὗ ἴδε σημ. ἐν σ. 144). **II.** ἐπίνειον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 30, Ἐτυμολ. Μ. 336. 21.

καταβομβέω, ἠχῶ μετὰ πολλοῦ βόμβου, ἀλλεπαλλήλων κυμάτων καταβομβούντων Γεωργ. Ἀκροπ. Χρον. σ. 87Α.

καταβορβόρωσις, εως, ἡ, ἐν τῷ βορβόρῳ κυλίνδησις, «κατα-λάσπωμα», Πλούτ. 1. 166Α·— τὸ ῥῆμα **καταβορβορόω,** «καταλασπώνω», παρὰ τῷ Τατιανῷ 5. σ. 118.

καταβόρειος, ον, (**Βορέας**) = τῷ ἑπομ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 1.

κατάβορρος, ον, πεφυλαγμένος ἀπὸ τοῦ βορρᾶ, δηλ. ἐστραμμένος πρὸς νότον, ἀντίθετον τῷ **πρόσβορρος,** Πλάτ. Κριτίας 118Β, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 7· οἰκία κ. Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9.

καταβόσκησις, εως, ἡ διὰ τῆς βοσκήσεως ἐρήμωσις τόπου τινός, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ. Ἡσαΐ. Ϛ', 13.

καταβόσκω: μέλλ. **-βοσκήσω,** βόσκω ποίμνια ἔν τινι τόπῳ, Λατ. depascere, χὼ τὰν Σαμίαν καταβόσκων, περιληπτ. οἱ ποιμένες τῆς Σάμου, Θεόκρ. 15. 126.— Μέσ., μετὰ μέσ. ἀόρ. α' καὶ παθ. ἐπὶ βοσκομένου ποιμνίου, βόσκομαι, τρέφομαι, Λατ. depasci, Λόγγος 2. 16, Γεωπ. 2. 39, 2· καταβιβρώσκω, καταναλίσκω, φθείρω, ἐπὶ λοιμοῦ, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 125· δέμας καταβόσκεται ἄτη Νικ. Θηρ. 244· ἡσυχίη δὲ πόλιν καταβόσκει, καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν βασιλεύει ἡσυχία, Τρυφ. 503.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «καταβόσκονται· τρέφονται. νέμονται. δαπανῶσιν».

καταβόστρῠχος, ον, κομῶν τοῖς βοστρύχοις, πολλοὺς ἔχων βοστρύχους, «μὲ φουντωτὰ μαλλιά», νεανίας Εὐρ. Φοίν. 146, Ἀριστοφ. Ἀχ. 2. 19, Ἡλιόδ. 7. 10.

καταβοστρῠχόω, σχηματίζω βοστρύχους, «ἡ θρὶξ περὶ τοὺς ὤμους ἐξήπλωτο, φιλοτίμως καταβοστρυχουμένη» Εὐμάθιος σ. 110.

καταβουκολέω, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, Θεμίστ. 330Α, ἐν τῷ Παθ.

καταβρᾰβεύω, καταδικάζω τινὰ ὡς βραβέα, ἑπομένως, στερῶ τινα τοῦ βραβείου, στερῶ τῶν δικαίων του, ἀδικῶ αὐτόν, μετ' αἰτ., Ἐπιστ. π. Κολ. β', 18, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 399, Εὐστ.— Παθ., ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα, ἀδίκως καταδικασθέντα κατὰ τὴν δίκην του διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μειδίου, Δημ. 544 ἐν τέλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «καταβραβεύεται· κατακρίνεται. καταγωνίζεται».

καταβράζει· «καταβοᾷ» Ἡσύχ.

καταβρενθύομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **βρενθύομαι,** Θεοφύλ. Σιμ. 1. 3.

κατάβραχος, ον, πλήρης βράχων, Μαρτύριον Ἀρέθ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. τ. 5. 49.

καταβρέχω: μέλλ. **-βρέξω:**— Μέσ., μέλλ. **-βρέξομαι:** Ἱππ. 649.— Παθ., ἀόρ. α' **κατεβρέχθην** Ἀριστοφ. Νεφ. 297· ἀόρ. β' **κατεβράχην** [ᾰ] Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 17, 2. Καταβρέχω, ὡς καὶ νῦν, καταποτίζω, μὴ καταβρεχθῶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· δρῦς ἐν ὕδατι καταβρεχομένη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 3·— μεταφ., κάδοις Χίου με κατάβρεχε Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 473Α· μέλιτι καταβρέχειν, ὡς τὸ εὐλογίαις ῥαίνειν, Πινδ. Ο. 10 (11). 119· ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ, ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 5 (4). 65· οὕτω, σιγᾷ βρέχεσθαι, σιγᾶν, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 269.

καταβρίζω, κατακοιμῶμαι, «καταβρίξας· κατακοιμηθεὶς» Ἡσύχ.

καταβρῑθω [ῑ]: μέλλ. **-βρίσω,** ἀμεταβ., βαρέως πιέζομαι ὑπό τινος, καταβαρύνομαι, ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι, «ὑπὸ τῶν μαλλῶν καταβαροῦνται» (Μοσχόπουλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 232· ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, «οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι» (Σχόλ.), Θεόκρ. 7. 146. **II.** ἀμεταβ., ὑπερτερῶ κατὰ τὸ βάρος, εἶμαι ὑπέρτερος, ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας Θεόκρ. 17. 95 (ὡς ἔχουσιν Ἀντίγραφά τινα· κοινῶς **καταβεβρίθει**).

καταβρῑμάομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **βριμάομαι,** Κόριννα 18.

καταβροντάω: μέλλ. **-ήσομαι,** βροντῶν καταβάλλω, τοὺς ῥήτορας Λογγῖνος 34. 4· πρβλ. Θεμίστ. 337D· πρβλ. **καταβοάω** II, **καταφλέγω** II.

καταβρόξειε, ἴδε **βρόχω** 2.—Καθ' Ἡσύχ. «καταβρόξειε· καταπίοι».

καταβροτόω, μολύνω δι' αἵματος πεπηγότος, «κατεβρότωσεν· ἐμόλυνεν» Ἡσύχ.

καταβροχή, ἡ, κατάβρεγμα, πότισμα, μαλάκωμα, καταβροχῇ διὰ γλυκέος ἐλαίου χρηστέον Γαλην. τ. 14, σ. 448, 1.

καταβροχθίζω: μέλλ. -ίσω, καταπίνω, Ἱππ. Κωακ.. Προγν. 126, Ἀριστοφ. Ἱππ. 357, 826, Ὄρνιθ. 503· κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 3· μεταφ., λόγους μόνον καταβροχθίσας Ἀθήν. 270B·— πρβλ. **βρόχω** II

καταβροχθισμός, ὁ, τὸ καταβροχθίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 185.

καταβρύκω: ἀόρ. α' **κατέβρυξα** Νικ. Ἀλεξιφ. 675·— δάκνων κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω, κατατρώγω, Ἱππῶναξ παρ' Ἀθην. 645C, Ἀνθ. Π. 6. 263, Νίκ. ἔνθ' ἀνωτ.

καταβρῡχάομαι, ἀποθ., μεγάλως, ἠχηρῶς βρυχῶμαι, Κύριλλ. Κατ. ἐν Ψαλμ. τ. 1. σ. 199. 6 (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον **-βρύχομαι**). **II**. = **καταβρύκω**, Εὐμάθ. σ. 445.

καταβρύω, ἀφθόνως βλαστάνω, κισσῷ καταβρύουσαν Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1· ἀλλ' ὁ Πόρσ. διώρθωσε, κισσῷ κάρα βρύουσαν, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 473.

καταβρώθω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **καταβιβρώσκω**, Βαβρ. μέρος 2. 67, 18· πρβλ. **βεβρώθοις** ἐν Ἰλ. Δ. 35.

κατάβρωμα, τό, τὸ ἐσθιόμενον, τροφή, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΔ', 9, κ. ἀλλ..), Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. **θοινητήριον**.

καταβρώξειε, ἴδε **βρόχω** 2.

κατάβρωσις, εως, καταβρόχθισις, «καταφάγωμα», Ἑβδ. (Γέν. ΛΑ', 15).

καταβρώσομαι, μέλλ. τοῦ **καταβιβρώσκω**.

καταβῡθίζω, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. 1284. 25, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 7· ναῦν Διόδ. 15. 34· μεταφ., ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ φιληδονία .. καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους Λογγῖνος 44. 6.

καταβυρσόω, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ δερμάτων, Θουκ. 7. 65· τυλίσσω τι ἐντὸς βύρσης, Πλουτ. Κλεομ. 38.

καταβύω, φράττω, «στουπώνω», τὰ ὦτά που καταβύουσα Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 135B.

κατάγαιος, ον, Ἰων. ἀντὶ **κατάγειος**, οἰκήματα δὲ ἔκτηνται κατάγαια Ἡρόδ. 3. 97, 4 95· θησαυροὶ κατάγαιοι ὁ αὐτ. 2. 50.

καταγᾰνόω, καταλαμπρύνω, Κλήμ. Ἀλ. 289.

κατ-αγᾰπάω: μέλλ. -ήσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀγαπάω**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 94 καὶ 116.

καταγαργᾰλίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γαργαλίζω**, Εὐμάθιος σελ. 77.

καταγαυριάομαι, καὶ **-όομαι**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 3. σ. 85C, κλ.

καταγγελεύς, έως, ὁ, = **κατάγγελος**, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 18.

καταγγελία, ἡ, προκήρυξις, πολέμου Λουκ. Παράσ. 42· ἐκ καταγγελίας ἐπιτελεῖν ἀγῶνα Πλουτ. Ρωμ. 14· κατ. ποιεῖσθαι, ἀπόφασιν, ψήφισμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3656 **II**. καταγγελία, κατηγορία, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 7, 4.

κατ-αγγέλλω: μέλλ. **-ελῶ**, ἀναγγέλλω, κηρύσσω, πόλεμον Λυσ. 174. 28, Διόδ. 14. 68, κτλ.· κ. ῥυσιά τινι Πολύβ. 4. 53, 2. **2**) κατ. ἀγῶνα, Λατ. litem intendere, Λουκ. Παράσ. 39. **3**) καταγγέλλω, ὅτι κατήγγειλαν αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλὴν Ξεν. Ἀν. 3. 5, 38· δοῦλοι κ. τοὺς δεσπότας Ἡρῳδιαν. 5. 2· κ. τι πρός τινα Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641b. 32: πρβλ. **κατάγγελτος**.

κατ-άγγελος, ὁ, ἡ, ὁ προκηρύττων, ἀναγγέλλων, Πλούτ. 2. 241B (ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **κακάγγελος**). **II**. ἕτερον ὄνομα τῆς ἀγρίας μυρσίνης, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 4. 146.

καταγγελτικός, ή, όν, ἀναγγέλλων, μετὰ γεν. πράγματος, καταγγελτικὸν τῆς θυσίας Ἡλιόδ. 3. 1, Εὐσ. Ἀπόδειξ. Εὐαγγ. 132B.

κατάγγελτος, ον, κατηγγελμένος, προδεδομένος, κ. γίγνεσθαί τινι Θουκ. 7. 48, κτλ.

κατ-αγγίζω, τίθημι εἰς ἀγγεῖον, Διοσκ. 5. 22 καὶ 31, Ἐπιφάν. Ι. 369C, Παλλαδ. Λαυσ. 1012C, κλ.

κατάγειος, Ἰων. **κατάγαιος, ον**, (γέα, γῆ), ἐντὸς τῆς γῆς, ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, θησαυροὶ κατάγαιοι Ἡρόδ. 2. 150· κατάγαιον οἴκημα ὁ αὐτ. 3. 97, κτλ.· αἱ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25· κατάγειος οἴκησις Πλάτ. Πολ. 514A, Πρωτ. 320E· ἐκ τοῦ καταγείου, κάτωθεν τοῦ ἐδάφους, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 532B· τὰ κατάγεια, δωμάτια ἰσόγεια, τοῦ ἰσογείου πατώματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπερῷα Διον. Ἀλ. 10. 32. **II**. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στρουθοὶ κατάγαιοι, ἴδε **στρουθός** II. Τύπος τις **κατώγειος** = **κατάγειος**, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Γεωπ. 9. 22, 2, καὶ **κατώγεως** παρὰ τῷ Σουΐδ., προσέτι **κατώγαιος** παρὰ τῷ Ἀλεξ. Τραλλ. 11. σ. 137· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 297.

Καταγέλα, ἡ, κωμικὸν ὄνομα ὑποτιθεμένης τινὸς πόλεως, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς Σικελικῆς πόλεως Γέλας, τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 606, πρβλ. Ἀθήν. 315F.

καταγελάσιμος, ον, γελοῖος, προξενῶν γέλωτα, πρβλ. Plaut. Stich. 4. 2, 50, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ **Γελάσιμος**, ὅπερ ἦν ὄνομα παρασίτου.

καταγέλασις, εως, ἡ, τὸ καταγελᾶν, Βυζ.

καταγελαστής, οῦ, ὁ, ὁ καταγελῶν, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 245.

καταγελαστικῶς, ἐμπαικτικῶς, Πολυδ. Ε', 128.

καταγέλαστος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος γέλωτος, καταγέλαστος εἶ Ἀριστοφ. Νεφ. 849· ὦ καταγέλαστ' ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 480· κ. δῆτ' ἔσει .. ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 226· Πέρσας μὴ ποιήσῃς καταγελάστους γενέσθαι Ἕλλησι Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 35B·— ἐπὶ πραγμάτων, κ. τὸ χρῆμα γίγνεται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 485A· φοβοῦμαι οὔτι μὴ γελοῖα, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα εἴπω ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 189B, κτλ.— Συγκρ., Πλάτ. Ἐπιστ. 314A· Ὑπερθ., Ἰσοκρ. 209E, 321B, Πλάτ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Πλάτ. Νόμ. 781C· Ὑπερθ. **-τότατα**, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 252B.

καταγελάω: μέλλ. **-άσομαι**: παθ. πρκμ. **-γεγέλασμαι**:— ὡς καὶ νῦν, περιγελῶ, ἐμπαίζω, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 5. 68, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1081, Ἀνδοκ. 33. 6, Πλάτ., κλ.· ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. ὡσαύτως μετὰ δοτ., π. χ. 3. 37, 38, 155., 4. 79, πρβλ. Schweigh. εἰς 7. 9, καὶ ἴδε **καταείδω**:— ἀπολ., γελῶ ἐμπαικτικῶς, περιγελῶ, Εὐρ. Ι. Α. 372, Ἀριστοφ. Ἱππ. 161, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 13, Δημ. 563. 28 (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ), ἔνθα ἴδε Βουττμ. **2**) μετ' αἰτ., σκώπτω, χλευάζω τινά, Εὐρ. Βάκχ. 286, Ἑβδ. (Σειράχ. 7. 11):— Παθ., καταγελωμένην μέγα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1271, Ἀριστοφ. Ἀχ. 680· τὸ εὔηθες καταγελασθὲν ἠφανίσθη Θουκ. 3. 83· τὸ καταγελᾶσθαι μὲν πολὺ αἴσχιστόν ἐστι Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέπουσιν» 3· πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 3C, κ. ἀλλ.

κατ-άγελος, ον, ἔχων ἀφθόνους ἀγέλας, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 206.

κατάγελως, ωτος, ὁ, περίγελως, περίπαιγμα, ἐμπαιγμός, Λατ. ludibrium, τί δῆτ' ἐμαυτοῦ καταγέλωτ' ἔχω τάδε; τὰ κοσμήματα ταῦτα ἅπερ ἐπισύρουσι κατ' ἐμοῦ τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν ἀνθρώπων; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1264, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 76, Ξεν. Οἰκ. 13, 5, κτλ.· κ. πλατύς, μέγας, ἄκρατος περίγελως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1126· κατάγελων .. φίλοις παρασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 320· ὁ κ. τῆς πράξεως, τὸ κορύφωμα τῆς ἀτοπίας τοῦ πράγματος, Πλάτ. Κρίτων 45E· κατάγελων ἡγούμην πάντα Φιλόστρ. 303, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 22. **2**) ἐπὶ προσώπων, ἀντικείμενον γέλωτος, οὗτος κ. νομίζεται Μένανδρ. ἐν «Ἐπαγγ.» 1.

καταγεμίζω: μέλλ. **-σω**, ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τι πολύ, τὰ σκάφη ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν κατεγέμισαν Δίων Κ. 74. 13.

καταγέμω, μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶμαι πλήρης, γέμω ἔκ τινος, εἶμαι κατάφορτος, καταγέμειν τῆς λείας Πολύβ. 14. 10, 2· δάφνης καὶ μυρσίνης καταγέμει Διόδ. 5. 43.

καταγεραίρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γεραίρω, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 589B.

καταγεύομαι, ἀποθ., ἐξετάζω, δοκιμάζω, καταγεύεσθαι τοῦ βάθους Χειρουργ. Ἀρχ. σ. 94. **II**. ὡσαύτως ὡς παθ., καταγευσθείς· «τῇ γεύσει νικηθείς» Φώτιος.

κατάγευσις, εως, ἡ, τὸ γεύεσθαι, γεῦσις, γεύσιμον, καταγεύσεως ἡδονὴν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 941D.

καταγεωμετρέω, μετρῶ τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καταγεωμετροῦντες τὴν ἤπειρον Μ. Ψελ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθα τ. Ε', σ. 305.

καταγεωργέω, γεωργῶ, καλλιεργῶ, τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερωθὲν αὖθις κατεγεώργουν Στράβ. 419.

καταγεώτης, ου, ὁ, νεκροθάπτης, «καταγεῶται· οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας. οἰκοῦσι δὲ ἔξω τῶν πόλεων» Ἡσύχ.

καταγηράσκω, Ὀδ. Τ. 360, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 93, Εὐριπίδ. Μήδ. 124, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 26, κτλ.·— ὡσαύτως **καταγηράω**, Ἡρόδ. 2. 146, Πλάτ. Κριτ. 112C, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 27:— μέλλ. **γηράσομαι** [ᾱ], Ἀριστοφ. Ἱππ. 1308, κτλ.· ἀλλὰ **-άσω** Πλάτ. Συμπ. 216B, Νόμ. 949C:— ἀόρ. **-εγήρᾱσα** Ἡρόδ. 2. 146, Πλάτ. Θεαίτ. 202D, Δημήτρ. παρ' Ἀθην. 633B, **-εγήρᾱνα** Ἀθήν. 190E· (κατὰ Μοῖριν: «γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι, Ἀττικῶς. γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι Ἑλληνικῶς»)· **κατεγήρα** εἶναι ὡσαύτως πιθαν. τύπος ἀορίστου (ἴδε ἐν λ. **γηράσκω**): πρκμ. **καταγεγήρᾱκα** Ἰσοκρ. 208A. Γίνομαι γέρων, «καταγεράζω», ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν Ὀδ. Τ. 360· κατεγήρα Κυκλώπεσσι, ἐγήρασε μεταξὺ αὐτῶν, Ι. 510, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 72.

καταγηρασμός, οῦ, ὁ, γῆρας, γεροντικὴ ἡλικία, Ἱππιατρ. σ. 53.

καταγῐγαρτίζω, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, τὰ «κουκούτσια»· μεταφ., ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, stuprare, Ἀριστοφ. Ἀχ. 275.

καταγίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγενέστ. **καταγίνομαι** [ῑ]:— μένω, διαμένω, κατοικῶ, ἐν τόπῳ παρὰ Δημ. 521, ἐν τέλ., Τέλης παρὰ Στοβ. 232. 57, Συλλ. Ἐπιγρ. 4699. 14. **2**) ὡς καὶ νῦν, καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι ἢ περί τινος, ἔν τινι Πολύβ. 32. 15, 6· περί τινος Γαλην. 12. 14· περί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 6, κτλ.· εἴς τι Ἀπολλ. π. Συντάξ. 294. **II**. ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, κατέρχομαι, εἰς βυθὸν Πλούτ. 2. 943C (ἄλλως **καταδύομαι**).

καταγιγνώσκω, Ἰων. καὶ μεταγενέστ. **-γῑνώσκω**: μέλλ. **-γνώσομαι**. Παρατηρῶ, ἀνακαλύπτω, ἰδίως παρατηρῶ τι εἴς τινα βλάπτον τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ, μετὰ γεν. προσ. **I**. καθόλου, καταγνοὺς τοῦ γέροντας τοὺς τρόπους, παρατηρήσας τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 46· πολλήν γέ μου κατέγνω-

κας δυστυχίαν, = δυστυχέστατόν γ' ἐμὲ ἔγνωκας εἶναι, Πλάτ. Ἀπολ. 25Α· ὡσαύτως, οὐκ ἐπιτήδεα καταγνόντες κατ' ἐμεῦ, κρίναντες περὶ ἐμοῦ οὐχὶ ὡς ἔπρεπεν, ἀδίκως ὑποπτεύσαντές με, Ἡρόδ. 6. 97·— καὶ μετὰ μετοχ., «τοὺς μὲν γὰρ εἰκῆ ταῦτα πράττοντας, ζημιουμένους ἑώρων, τοὺς δὲ γνώμῃ συντεταγμένῃ ἐπιμελουμένους καὶ θᾶττον καὶ ῥᾶον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας», παρετήρησα ὅτι .., Ξεν. Οἰκ. 2. 18· τὸ χωρίον νοσερὸν [ὂν] καταγνόντες Διογ. Λ. 2. 109. **II.** μετ' αἰτ. κατηγορίας ἢ καταδίκης, ἐπιφέρω ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἀνανδρίην κ. τινὸς Ἱππ. 293. 30· κ. τινὸς μηδὲν ἀνόσιον Ἀντιφῶν 117. 36· δειλίαν, δωροδοκίαν κ. τινὸς Λυσίας 141. 8., 163. 33· οὐδὲν ἀγενὲς ὑμῶν καταγιγνώσκω Δημ. 563 ἐν τέλ.· κακίαν, ἀδικίαν, ψυχρότητα, μανίαν κ. τινὸς Πλάτ.:— Παθ., καταγνωσθεὶς δειλίαν, καταδικασθεὶς ἐπὶ δειλίᾳ, Διον. Ἁλ. 11. 22· κ. ἐπὶ λογοκλοπίᾳ Διογ. Λ. 8. 54· κατεγνωσμένος Ἐπιστ. πρ. Γαλ. 6', 11. **2)** ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὅτι παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε; Δημ. 790. 19., 1444. 16· τούτου μὴ καταγινώσκειν φόνον Λυσ. 1. 30. **3)** μετ' ἀπαρ., κ. ἑαυτοῦ ἀδικεῖν, κατηγορῶ ἐμαυτὸν ὡς ἀδικοῦντα, Λυσ. 158. 26, Αἰσχίν. 29. 5., πρβλ. Δημ. 571, 11., 581. 1· κ. ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 36· οὕτως ἐν τῷ Παθ., διαβὰς δὲ ἐς Χίον (ὁ Ἱστιαῖος) ἐδέθη ὑπὸ Χίων καταγνωσθεὶς πρὸς αὐτῶν νεώτερα πρήσσειν, ὑποπτευθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὅτι .., Ἡρόδ. 6. 2· κ. αὐθέντης (ἐξυπακ. εἶναι) Ἀντιφῶν 123. 40:— οὕτω καί, ἐμοῦ .. κατέγνωκας ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν Πλάτ. Μένων 76C· κ. ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 2Β, πρβλ. Θουκ. 6. 34. **4)** μόνον μετὰ γεν. προσ., κατηγορῶ τινα, κ. τοῦ ἀνθρώπου Πλάτ. Δημόδοκος 382Ε. **III.** μετ' αἰτ. ποινῆς, ἀποφασίζω ἐναντίον τινός, καταδικάζω εἴς, κ. τινὸς θάνατον, ἐκδίδω ἀπόφασιν (καταδικαστικὴν) θανάτου ἐναντίον τινός, Λατ. damnare aliquem mortis, Θουκ. 6. 60· Μηδισμοῦ κ. τινὸς θάνατον, ἕνεκα Μηδισμοῦ, Ἰσοκρ. 731)· οὕτω, κ. τινὸς φυγὴν Ἀνδοκ. 14. 26, Λυσ. 143. 19· (ἐντεῦθεν ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 206Ε, ὁ Heind. προτιμᾷ τὴν ἀνάγνωσιν: μὴ καταγιγνώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τοῦ ἀποφηναμένου, ἀντὶ τὸν ἀποφηνάμενον)· οὕτω, θάνατον, φυγήν, κ. κατά τινος Διόδ. 18. 62., 19. 51.— Παθ., θάνατός τινος κατέγνωστο Ἀντιφῶν 137. 34· οὐδὲ ὧν θάνατος κατέγνωσται Ὅρκος Ἡλιαστῶν παρὰ Δημ. 746. 26· καταγνωσθεὶς θάνατον, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 2. 35· ἀλλὰ θανάτῳ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 29· πρβλ. **καταδικάζω, κατακρίνω.** **2)** ὡσαύτως, ἐπὶ δίκης, ἐκδίδω ἀπόφασιν ἐναντίον τινός, δίκην Ἀριστοφ. Ἱππ. 1360· καὶ ἐν τῷ Παθ., μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα Ἀντιφῶν 6. 3· ἀλλ' ὡσαύτως, ἁπλῶς ὡς τὸ **διαγιγνώσκομαι,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 573. **IV.** περιφρονοῦμαι, νομιοῦσι μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντες Πολύβ. 5. 27, 6.— Πρβλ. **κατακρίνω, καταδικάζω.**

κατ-ᾰγίζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθαγίζω,** Ἡρόδ. 1. 86.

κατ-ᾰγῑνέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καταβιβάζω,** ἥ περ ἅμαξαι ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην Ὀδ. Κ. 104. **II.** κατάγω, ἐπαναφέρω, ἀνακαλῶ, Ἡρόδ. 6. 75, πρβλ. 79.

κατ-αγλαΐζω, ποιῶ τι ἀγλαόν, καταλαμπρύνω, Ἀνθ. Π. 11. 64, κτλ.— Παθ., **κατηγλαϊσμένοι,** κατακεκοσμημένοι, λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι, Κῶμ. Ἀνών. 60.

καταγλῆναι· «καταναλῶσαι» Ἡσύχ.

καταγλαϊστικῶς, Ἐπίρρ., οὕτως ὥστε νὰ λάμπῃ τι, Στέφ. Διάκ. 1128 .

καταγλισχραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γλισχραίνω,** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386:— ὡσαύτως **καταγλισχρεύομαι,** ἀποθετ., εἶμαι λίαν γλίσχρος ὡς πρός τι, τινὸς Θεόδωρ. Μετοχ. Σύμμικτα 546.

κατάγλισχρος, ον, λίαν γλίσχρος, φειδωλός, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 568· πρβλ. **κάτοξος.**

καταγλῠκάζω, = τῷ ἑπομ., Εὐμάθ. σ. 157.

καταγλῠκαίνω, κάμνω τι λίαν γλυκύ, Γαλην. τ. 14. σ. 753, 13· μεταφ., ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοὴν Ἐκκλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ταῦτ' οὐ μὰ τὸν Δία Γνήσιππος οὐδὲ Κλεομένης ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκήνατο Χιωνίδης ἐν «Πτωχοῖς» 1.

καταγλυπτόν· «εἶδος φιλήματος» Ἡσύχ.

καταγλῠφή, ἡ, (γλύφω) ἐντομή, κοίλανσις, ἔχειν δὲ .. τὸ ξύλον καὶ καταγλυφὴν χρὴ βαθυτέρην καὶ τετράγωνον ὡς τριῶν δακτύλων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834·— **κατάγλυφος,** ἡ, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Μοχλ. 865, εἶναι ἀμφίβολ.· ἀλλὰ **κατάγλυφος, ον,** ἐγγεγλυμμένος, ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3922.

καταγλύφω [ῡ], κοιλαίνω, διακοιλαίνω, Ἱππ. Μοχλ. 865·— ποιῶ ἀμυχὰς εἴς τι, σπαράττω, τὰ πρόσωπα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1036C.

καταγλωσσαλγέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γλωσσαλγέω,** Εὐμάθ. σ. 282.

καταγλωττίζω: Παθ. πρκμ. **κατεγλώττισμαι:**— ἀκολάστως φιλῶ συνάπτων χείλη πρὸς χείλη καὶ γλῶσσαν πρὸς γλῶσσαν, Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Β', 109:— ἐντεῦθεν, μέλος κατεγλωττισμένον, ᾆσμα ἀκόλαστον, αἰσχρόν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 131, ἴδε τὸ ἑπόμ. (ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν: ᾆσμα συντεθειμένον διὰ λέξεων σπανίων καὶ ἐξεζητημένων, ὡς τὸ λέξις κατεγλωττισμένη ἐν Φιλοστρ. 21, Εὐναπ. σ. 99, κλ.· πρβλ. **κατάγλωττος** II). **II.** μεταχειρίζομαι τὴν γλῶσσαν (ἢ ὁμιλῶ) ἐναντίον ἑτέρου, ψευδῆ κ. τινὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 380. **III.** καταγλωττίζω τινά, καταβάλλω αὐτὸν διὰ τῆς γλώσσης, ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν, «πλήρη γενομένη τῶν σῶν λόγων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 352.

καταγλώττισμα, τό, αἰσχρόν, ἀκόλαστον φίλημα, ἡ δ' αὖ (ὄζουσα) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. λέγει: «καταγλώττισμά ἐστιν ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι», Ἀριστοφ. Νεφ. 51· ἴδε τὸ προηγ. **II.** φράσις σπανία καὶ ἐξεζητημένη, Ἀττικῶν καταγλωττισμάτων πανδαισίαν Συνέσ. 53C.

καταγλωττισμός, ὁ, = τῷ προηγ. I, Πολυδ. Β', 109.

κατάγλωττος, ον, πολυλόγος, «πολυλογᾶς», «γλωσσᾶς», Γέλλ. 1. 25, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 20· πρβλ. **κάτοξος.** **II.** ποιήματα κ., ποιήματα ἐν γλώσσῃ ἐξεζητημένῃ καὶ οὐχὶ συνήθει, οἷα τὰ τοῦ Εὐφορίωνος, ἴδε Meineke εἰς Εὐφορ. σ. 47, Ἀνθ. Π. 11. 218· τὸ κατάγλωττον τῆς λέξεως Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 53· οὕτως ἐν Λουκ. Λεξιφ. 25 ὁ Meineke διορθοῖ, οὐδὲ .. ἐπαινοῦμεν τοὺς κατάγλωττα (ἀντὶ κατὰ γλῶτταν) γράφοντας ποιήματα· πρβλ. **καταγλωττίζω** I, **γλῶσσα** II. 2.

κατᾰγμα (Α), τό, (κατάγω) ἐξεσμένον ἔριον ἕτοιμον πρὸς νῆσιν, «λαναρισμένον», μικρὰ τολύπη, Πλάτ. Πολιτικ. 282Ε· μέρος μαλλοῦ, Σοφ. Τρ. 695, Ἀριστοφ. Λυσ. 583, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 4.

κάτᾰγμα (Β), τό, Ἰων. **κάτηγμα** (κατάγνυμι), σπάσιμον, Ἱππ. Ἀφ. 1253, ἴδε Foës Oecon.

καταγνάμπτω, κατακάμπτω, Ἀνθ. Π. 4. 3, 51.

καταγνάφω, καταδρύπτω, σπαράττω, «καταξεσχίζω», ἴδε **καταγράφω** ἐν ἀρχ.

κατ-άγνῡμι: ἀπαρέμφ. **καταγνύναι** [ῠ], Θουκ. 4. 11, Πλάτ., κλ.· ἢ **καταγνύω,** κροκοδείλων .. ᾠὰ καταγνύει (δηλ. ὁ ἰχνεύμων) Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 14, Ξεν. Οἰκ. 6, 5:— μέλλ. **κατάξω** Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 30:— ἀόρ. **κατέαξα** Ὅμ., Ἀττ., Ἰων. **κατῆξα** Ἱππ. 1149Ε, μετοχ. **κατάξας** (τὰ Ἀντίγρ. **κατεάξας**) Λυσ. 100. 6· ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 664, 691 ἡ ἀρχαία Ἐπικ. εὐκτ. **καυάξαις** κεῖται ἀντὶ τοῦ **κατϜάξαις** ἢ **καϜϜάξαις,** πρβλ. **εὔαδον** ἐν λ. **ἁνδάνω:**— Παθ., **κατάγνῡμαι** Ἱππ. 778Ε, 830C, Ἀριστοφ. Εἰρ. 703:— ἀόρ. β' **κατεάγην** [ᾰ], ὑποτακτ. **καταγῶ** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 502, εὐκτ. **καταγείην** ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 944, καὶ ὁ Elmsl. διορθοῖ: καταγῇ φερόμενος· ἀόρ. α' **κατεάχθην** Ἑβδ. (Ἱερέμ. ΛΑ', 25), καταχθεὶς Δίων Χρυσ. 11, 339:— πρκμ. **κατέαγα,** Ἰων. **κατέηγα** (ἐπὶ παθητ. σημασ.), μετοχ. συνηρ. **κατηγὼς** Φοῖνιξ παρ. Ἀθην. 495D: παθ. πρκμ. **κατέαγμαι** Λουκ. Τίμ. 10.— Οἱ τύποι **κατέαξα, κατεάγην** ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Ἀντιγραφεῖς νὰ φυλάξωσι τὸ ε καὶ εἰς τοὺς ἀναυξήτους τύπους, οἷον **κατεάξω** Πλάτ. Φαίδων 86Α, **κατεάξαντες** Λυσίας 100. 6, **κατεαγεὶς** αὐτόθι 99. 43· ἀντὶ τῶν ὀρθῶν τύπων **κατάξω, κατάξας, καταγείς,** ἅπερ ἤδη ἀπανταχοῦ διωρθώθησαν, πλὴν παρὰ μεταγενεστέροις, οἷον μέλλ. **κατεάξει** Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 20, **κατεαγῶσιν** Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιθ', 31· ἴδε Κόβητον V. LL. 43·— παρ' Ἱππ. 817C εὕρηται ὑποτακτ. **κατεαγῇ,** ἐνῷ ὀλίγον ἀνωτέρω ὑπάρχει: **καταγῇ.** Καταθραύω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω, «κατακομματιάζω», κατὰ θ' ἅρματα ἄξω Ἰλ. Θ. 403, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 691· τὸ (δηλ. ἔγχος) γὰρ κατεάξαμεν Ἰλ. Ν. 257· νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων Ὀδ. Ι. 283, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 664· εἴ τινες μαχεσάμενοι ἔτυχον ἀλλήλων κατάξαντες τὰς κεφαλὰς Λυσ. 100. 6· κατάξεί τις αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1166 (οὕτω τὸ Ραβ. Ἀντίγραφον· διάφ. γραφ. τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁ Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 30 ἔχει: οὐ γὰρ κατάξει τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα, ἴδε κατωτ. II)· γυνή ποτε κατέαξ' ἐχῖνον Ἀριστοφ. Σφ. 1436· οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4· τὰς ἀμυγδάλας (-λᾶς κατ' Ἀρίσταρχ., -λᾶς δὲ κατὰ Φιλόξεν., Ἀθήν. 53Α) κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 488. **2)** θραύω, συντρίβω, ἐξασθενῶ, ἐκνευρίζω, πατρίδα θ', ἣν αὔξειν χρεὼν καὶ μὴ κατάξαι Εὐρ. Ἱκέτ. 508· μὴ κ. μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Μένων 79Α· τὰς ψυχὰς καταγνύουσι Ξεν. Οἰκ. 6. 5· ἀπολύτ. κατὰ μετοχ. πρκμ. **κατεαγώς,** ὡς τὸ Λατ. fractus, effeminate, καταβεβλημένος, ἐκτεθυλημμένος, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατεαγότων ἀνθρώπων Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 18, Πλούτ. **II.** ἐν τῷ Παθ. τύπῳ μετὰ πρκμ. ἐνεργ., θραύομαι, συντρίβομαι, δόρατα κατεηγότα Ἡρόδ. 7. 224· ὀστέα Ἱππ. π. Ἀγμ. 758· κλῆις ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 790· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος Σοφ. Ἀποσπ. 147· κατέαγεν ἡ χύτρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 403· ἰδίως κατεαγέναι ἢ καταγῆναι τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Πλ. 545, Ἀνδοκ. 9. 6, Λυσ. 97. 35., 99. 43, κτλ.· τὸ κρανίον Εὐρ. Κύκλ. 684· τὸ σκάφιον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 502· οὕτω, κατεαγέναι ἢ κατάγνυσθαι τὰ ὦτα, ἐπὶ

πυγμάχων (πρβλ. **ὠτοκάταξις**), Πλάτ. Γοργ. 515E, Πρωτ. 342B· τὴν κλεῖν κατεαγώς Δημ. 247. 11·— ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν., τῆς κεφαῆλς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1180· κατεάγη τῆς κεφαλῆς ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1428· τῆς κεφαλῆς κατεαγέναι δεῖν Πλάτ. Γοργ. 469D· κατέαγα τοῦ κρανίου Λουκ. Τίμ. 48:— ἐν τῇ συντάξει ὁ Ἡρωδιαν. θεωρεῖ τὴν γενικὴν ὡς διαιρετικὴν (οὐ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς) σ. 448 Piers: πρβλ. **συντρίβω** II 2.

καταγνῡπόομαι, ἐν τῷ Παθ. πρκμ. **κατεγνυπῶσθαι**· «ὁτὲ μὲν ἁβρῶς διαιτᾶσθαι καὶ τρυφᾶν, ὁτὲ δὲ κατηφῆ εἶναι» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μ. 236. 40· Ἐπίρρ. **κατεγνυπωμένως**, νωθρῶς, ἀνάνδρως, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 361 (Φώτιος)· πρβλ. **καταγρυπόω** καὶ ἴδε **γνυπετός**.

κατ-αγνωμονέω, πράττω τι ὅλως διόλου ἀσκέπτως καὶ ἄνευ κρίσεως, Εὐστ. Πονημάτ. 69. 57.

κατάγνωσις, **εως**, ἡ, τὸ καταφρονεῖν τινα ἕνεκά τινος, αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, = διὰ τὸ καταγνῶναι σφῶν ἀσθένειαν παρασκ., Θουκ. 3. 16· μομφή, κατηγορία, κατάκρισις, Πολύβ. 6. 6, 8. **II**. κρίσις γινομένη κατά τινος, καταδίκη, Θουκ. 3. 82, Δημ. 571. 15· τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου, τὴν εἰς θάνατον καταδίκην, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1.

καταγνωστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ καταγινώσκειν, καταδικάζειν, τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς καταγνωστέον Λουκ. π. Ὀρχ. 80.

καταγνωστικός, **ή**, **όν**, = **κατάγνωστος**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 164A, ἀντίθετ. τῷ **Γνωστικοί**, παυσάσθωσαν οἱ Γνωστικοί, καταγνωστικοὶ δὲ ὄντες τὸν τρόπον ὁ αὐτ. τ. 2, σ. 66C.— Ἐπίρρ. **καταγνωστικῶς**, Εὐσταθ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 227. 57, ἔκδ. Taf.

κατάγνωστος, **ον** (ἢ **-στός, όν**), ἄξιος κατακρίσεως, ἐπονείδιστος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 81C.

καταγογγύζω, γογγύζω ἐναντίον τινός, καταγογγύζουσι τοῦ Δημητρίου Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΑ', 39).— Παθ., κατεγογγύσθη ὡς οἱ κλέπτοντες καὶ νοσφιζόμενοι Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 748C, κλ.

καταγοητεύω, καταμαγεύω, ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων, τινὰ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40, Ἀν. 5. 7, 9, Πλούτ. 2. 986E, κτλ.· κρέως καρυκείᾳ καταγοητευθέντος, μεταβληθέντος, τροποποιηθέντος διὰ τῆς καρυκευτικῆς τέχνης, Αἰλ. π. Ζ. 4. 40.

κατάγομος, **ον**, κατάφορτος, πλοῖον Πολύβ. 9. 43, 6· ἅμαξα Διόδ. 5. 35· στρατοῦ λαφύρων καταγόμου Ἀππ. Συρ. 21· πρβλ. **κάτοξος**.

καταγομφόω, καρφώνω στερεῶς, κατακαρφώνω, Ἀνέκδ. Boisson. 5. 384.

κατ-ᾰγοράζω: μέλλ. **-άσω**, ἀγοράζω τι διὰ μιᾶς, χονδρικῶς, φορτία Δημ. 908, ἐν τέλ.· ἁπλῶς, ἀγοράζω τι ἐκ τῆς ἀγορᾶς, παππία, βούλει δραμὼν εἰς τὴν ἀγορὰν καταγοράσαι μοι Ἔφιππος ἐν «Φιλύρᾳ» 2 (ἔνθα ὁ Meineke προτείνει κἄτ' ἀγοράσαι).

καταγόραξις, **εως**, ἡ, = **καταγορασμός**, Ἐπιγρ. Θουρίας L. et F. 303a.

κατ-ἀγορασμός, ὁ, = **ἀγορασμός**, ἐξαπέστειλε ναῦς φορτίδας καὶ χρήματα πρὸς τὸν τοῦ σίτου καταγορασμὸν Διόδ. 16. 13.

κατᾰγόρευσις, ἡ, ἔκθεσις, Πλούτ. 2. 428F· καταμήνυσις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 3, 2.

καταγορευτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀποφαινόμενος ὡρισμένως περί τινος πράγματος, ὁριστικός, Διογ. Λ. 7. 70· περὶ τῶν καταγορευτικῶν, σύγγραμμά τι τοῦ Χρυσίππου, αὐτόθι 190.

κατ-ᾰγορεύω (οὗ ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. εἶναι **κατεῖπον**, ὥστε πιθ. διορθωτέον **καταγορεύῃ** ἀντὶ τοῦ **-εύσῃ** ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 107): — ἀναγγέλλω, τί τινι Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 4. 68., 6. 64· τι πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5. **II**. = **κατηγορέω**, τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 15, Αἰλ. π. Ζ. 7. 15.

καταγραπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταγράφω**, πρέπει τις νὰ καταγράψῃ ἢ περιγράψῃ, Φίλων Βελοπ. σ. 52· ἐν πίνακι ἐπιπέδῳ κατ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

κατάγραπτος, **ον**, πλήρης, ποικίλος, Φωτ. Λεξ., Σουΐδ.· ὁ ἔχων χαράγματα, γραμμάς, «ὁ κατάγραπτος, ἤγουν ὡς ἡ κοινὴ ὁμιλία λαλεῖ, γραμμιστὸς» Εὐστ. 852, 11· ἀμύγδαλα κατάγραπτα Γεωπον. 10. 60, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, κτλ.

καταγραφεύς, **έως**, ὁ, ὁ καταγράφων, ὁ τῶν ἐθνικῶν καταγραφεὺς Εὐδοξ. σ. 126 (σ. 218 ἐν τέλει, ἔκδ. Flach).

καταγρᾰφή, ἡ, τὸ σχεδιάζειν τι κατὰ τοὺς μαθηματικοὺς κανόνας, τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν καὶ καταγραφὴν Διόδ. 3. 60· σχηματισμὸς πινάκων, Πτολεμ.· ἐν Πλάτ. Συμπ. 193A ὁ Ruhnk. διώρθωσε **κατὰ γραφήν**. **2**) ὁρισμὸς τῶν ὁρίων, Λατίνους τε γὰρ ἠξίου τῇ καταγραφῇ τῆς χώρας συμπεριλαμβάνειν Διον. Ἁλ. 8. 69. **II**. = **ἀπογραφή**, καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων Πλούτ. 2. 492B· αἱ καταγραφαί, ἀπογραφαὶ ἢ κατάλογος στρατιωτῶν, Πολύβ. 2. 24, 10, κτλ. **III**. καταγραφὴ περιουσίας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀγοραστοῦ, Λατ. mancipatio, D'Orville εἰς Χαρίτωνα Ἀφροδισιέα 1. 14.

κατάγρᾰφος, **ον**, = **κατάγραπτος**, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 387F, Λουκ. Ἀλέξ. 12. **II**. ἐζωγραφημένος ἐν κατατομῇ, κατὰ κρόταφον, Ἵππαρχος εἰς Ἄρατ. Φαιν. 1. 6, σ. 180· οὕτω, **κατάγραφα**, **τά**, Λατ. obliquae imagines, Πλίν. 35. 34.

καταγράφω [ᾰ]: μέλλ. **ψω**, νύττω, κολάπτω, καταξύνω, ποιῶ ἀμυχάς, χαράττω, ὡς τὸ **καταμύσσω**, Ἡρόδ. 3. 108 (ἔνθα εἷς ἐκ τῶν κωδίκων ἔχει **καταγνάφω**), Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 10. 3· ἱπτάμενος δὲ οὔποτε δένδρεα κεῖνα κατέγραφεν (δηλ. ἔκληττεν) ἰὸς ἀλήτης Νόνν. Δ. 21. 327· κατέγραφεν ἠέρα ταρσῷ, ἐλαφρῶς διέσχιζεν, αὐτόθι 4. 407, πρβλ. Τρυφιόδ. 669. **2**) ἐγχαράττω, γράφω, νόμους εἰς ἄξονας Πλουτ. Σόλ. 25, πρβλ. Πολύβ. 5. 9, 4· ὅρκια ὁ αὐτ. 29. 2, 6· (ἡ Ἀττ. λέξις εἶναι **ἀναγράφω**)· — ἰχνογραφῶ, σχεδιογραφῶ, Παυσ. 1. 28, 2· περιγράφω, Διον. Ἁλ. 707. **3**) πληρῶ τι διὰ γραμμάτων, στήλην .. Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. α', 7· ζωγραφῶ, εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι. **II**. καταγράφω, ὡς καὶ νῦν, Θρῄσσαις ἐν σανίσιν τὰς Ὀρφεία κατέγραψεν γῆρυς Εὐρ. Ἀλκ. 969. **2**) ἀναγράφω, μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον Πλάτ. Νόμ. 741C· χορηγοὺς κ. τινὰς Ἀριστ. Οἰκ. 2. 32· ἄνδρας οὓς ἔδει θνήσκειν Πλουτ. Κικ. 46·— ἰδίως ἐγγράφω ὡς στρατιώτην, Πολύβ. 1. 49, 2, κτλ.· οὕτως ἐπὶ ὅρκου καὶ ὁμήρων, καταγραφῆναι, νὰ ἐγγραφῶσι, σημειωθῶσιν, ὁ αὐτ. 29. 2, 6· Σαπφὼ ἐν Μούσαις δεκάτη καταγράφεται Ἀνθ. Π. 9. 571.— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐγγραφῶ, ἑαυτὸν ἐπὶ φυλῆς Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2139b. 43. **3**) διὰ ἐγγράφου διαταγῆς συγκαλῶ, κοινοβούλιον Πολύβ. 28. 16, 1·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διαγράφω ἐκ τῶν προτέρων ἢ ὁρίζω, θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως Λουκ. Ἔρωτ. 19. **4**) παραχωρῶ ἐγγράφως, Λατ. mancipere, Πλούτ. 2. 482C·— καθόλου, προμηθοῦμαι, καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης ἢ χρυσίον πάμπολυ Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.· μετ' ἀπαρ., ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἐλπίζω, δεῖπνον ἕξειν .. ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισὶ κατέγραφε ὁ αὐτ. περὶ Ζ. 7. 11.

καταγρεύω, Αἰολ. ἀντὶ **καθαιρέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 10: πρβλ. **ἀγρεθέντες**, = **αἱρεθέντες**, αὐτόθι 28.

κατ-αγρέω, καθαιρῶ, καταλαμβάνω, Σαπφὼ 40, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κατάγρεντον** (= καθαιρούντων, καθαιρείτωσαν), προστακτ., Ἐπιγρ. Λέσβου τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, CIG. 2166.

καταγρῡπόω, κάμνω τι ὅλως γρυπόν, καμπυλώνω τὴν ῥῖνα, αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον, μυκτηριστικόν, Πλούτ. 2. 753C, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου nasus aduncus· ὁ Schneid. ὅμως ἀναγινώσκει: κατεγνυπωμένον, πρβλ. **καταγνυπόομαι**.

καταγυιόω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393.

καταγυμνάζω: μέλλ. **-άσω**, γυμνάζω, ἐξασκῶ πολύ, τὰ σώματα Λουκ. Ἀνάχ. 24· πολλὰ κ. τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Μισθ. Συνόντ. 42· μετ' ἀπαρ., ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάζωσιν ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 27. **II**. Μέσ., σπαταλῶ εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, εἰς ἀγῶνας, «κατεγυμνάσατο· ἐπὶ γυμνασίαν ἀνάλωσεν» Ἡσύχ.

καταγυμνόω, ἐντελῶς γυμνώνω, μέλλων καταγυμνωθεῖσαν ὁρᾶν Ἀρισταίν. 1. 7.

καταγύναιος, **ον**, = **κατάγυνος**, Ἰσ. Πορφυρ. ἐν Ἀλλατίου Exc. σ. 310, Γλωσσ.

καταγύνης, ὁ, = **φιλογύνης**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς.

κατάγῡνος, **ον**, παραδεδομένος ὅλως διόλου εἰς τὰς γυναῖκας, «γυναικᾶς», καταγύνους Ἀριστ. π. Θαυμασ. 88.

κατάγχουσα, ἡ, = **ἄγχουσα**, Διοσκ. 4. 23.

κατ-άγχω, ἄγχω, πνίγω, στραγγαλίζω, Βασίλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «κατάγχει· πνίγει. κωλύει. κατέχει: ἀνακρούει». **II**. μεταφ., ἐκβιάζω, τινὰ Πλούτ. 2. 526B.

κατ-άγω: μέλλ. **-ξω**, Ἐπικ. ἀπαρ. **-αξέμεν** (ἐν σημασ. ἀορ.) Ἰλ. Ζ. 53: ἀόρ. **κατήγᾰγον**: πρκμ. **καταγήοχα** Ψήφισμα παρὰ Δημ. 249. 18. Ἄγω τι πρὸς τὰ κάτω, Λατ. deducere, ἰδίως ἄγω εἰς τὸν κάτω κόσμον (**κατέρχομαι**, **κάτειμι**, ἐγὼ κατέρχομαι), ψυχὰς μνηστήρων κατάγων Ὀδ. Ω. 100· εἰς Ἀΐδαο Λ. 164· πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 51, Παυσ. 3. 6, 2:— καθόλου, φέρω εἴς τινα τόπον, Ὀδ. Υ. 163· ἐκ τῶν ὀρῶν εἰς τὸ ἄστυ Πλάτ. Κριτίας 118D, κτλ.·— κάμνω νὰ καταβῇ κάτω διὰ μαγείας, ὡς τὸ Λατ. deducere, elicere, κατάγειν τὸν Δία Πλουτ. Νουμ. 15· ἀετὸν αὐτόθι 8.
2) ἄγω πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν θάλασσαν, ἵππους δ' ἐξελάσας .. δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἰλ. Ε. 26, πρβλ. Ζ. 53, Φ. 32· ἐπὶ θάλατταν τὸ στράτευμα Ξεν. Ἀγησ. 1, 18. **3**) ἄγω ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηράν, τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο Ὀδ. Τ. 186· κατάγειν ναῦν, ἄγειν πλοῖον εἰς λιμένα, Λατ. subducere navem in portum, Ἡρόδ. 8. 4· (ὡσαύτως, κ. σκάφος εἰς τὴν θάλασσαν Ἀθήν. 207A)· ἰδίως πρὸς φορολογίαν ἢ λῃστείαν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 33, Ἀν. 5. 1, 11, Δημ. 63. 19., 217. 10., 249. 18., 480. 16· κ. ναῦς ἐς τοὺς ἑαυτῶν συμμάχους Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 28· ὡσαύτως, κ. τοὺς ἐμπόρους Πολύβ.

5. 95, 4, Διόδ. 20. 81· κατάγω σαγήνην, σύρω τὸ δίκτυον εἰς τὴν ξηράν, Πλουτ. Σόλων 4· κλύδωνα κ. πολύν, δηλ. ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 36· ὥρα πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσα ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 14.—Παθ., κατέρχομαι, φθάνω εἰς τὴν ξηράν, ἀντίθ. τῷ **ἀνάγεσθαι**, ἐπὶ ναυτῶν ὡς καὶ ἐπὶ πλοίων, οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο Ὀδ. Γ. 10, πρβλ. 178· ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα Κ. 140, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 43· οὕτω βραδύτερον, Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην Σοφ. Φιλ. 356· κατάγεσθαι ἐς τὸν Μαραθῶνα Ἡρόδ. 6. 107, πρβλ. 8. 4· εἰς τὸν λιμένα Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 36· ἐξ Ἐρετρίης ἐς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C. 3) κατάγεσθαι παρά τινι, καταλύειν εἰς τὴν οἰκίαν τινός, Λατ. deversari apud aliquem, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 62· ὥς τινα Δημ. 1242. 14· ὡσαύτως, εἰς οἰκίαν τινὸς ὁ αὐτ. 1190. 25· εἰς πανδοκεῖον Πλούτ. 2. 773E·— πρβλ. **κατάκτης**. 4) ἐξέλκω, νήθω, κλώθω, Λατ. deducere filum, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 7, Πλάτ. Σοφιστ. 226B· μεταφ., κ. λόγον ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80E· πρβλ. **κάταγμα** (A), **κατάκτρια**. 5) ἄγω εἴς τινα κατάστασιν, ἐς κίνδυνον φανερὸν κ. τὴν πόλιν Θουκ. 4. 68· ὁ οἶνος εἰς ὕπνον κ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 6. 6) κ. θρίαμβον, Λατ. deducere triumphum, Πολύβ. 11. 33, 7· ἔκ τινος, ἀπό τινος Πλούτ. ἐν Φαβ. 24, κτλ.· συνοδεύω, ὡς τὸ **πομπεύω**, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 38, κτλ. 7) κ. γένος, ὑπολογίζειν τὸ γένος, τὴν καταγωγήν, ἀπό τινος ὁ αὐτ. 2. 843E.— Παθ., τὰ στέμματα κατάγεται εἴς τινα, ὑπολογίζονται, φθάνουσι μέχρι .., ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 1. 8) κατάγω βοάν, καταβιβάζω τὴν φωνήν, Εὐρ. Ὀρ. 150 (ἀντίθετον τῷ κτύπον ἄγω, 176):— μεταφ., καταβιβάζω, ὑποβιβάζω, χαμηλώνω, πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ὅρον, Δίων Χρυσ. 2. 164. **II.** ἐπαναφέρω, Λατ. reducere, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, ἔφερεν ἐπανερχόμενος πολλὰς εἰδήσεις [ἐκ τῆς Τροίας], Ὀδ. Δ. 258· ἰδίως ἐπανάγω εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἡρόδ. 1. 60, κτλ.· κ. οἴκαδε Ξεν. Ἀν. 1. 2, 2· καθόλου, ἀποκαθιστῶ, τυραννίδας ἐς τὰς πόλις Ἡρόδ. 5. 92, 1· εἰρήνην .. εἰς τὰς πατρίδας Πολύβ. 5. 105, 2.— Παθ., ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐξ Ἐρετρίας εἰς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C· ἐπὶ τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἀν. 3. 4, 36. **III.** ἕλκω, «τεντώνω» καταπέλτην, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀρχ. Μαθημ.

καταγωγεύς, έως, ὁ, κατάγων, καταβιβάζων, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 349, ἔκδ. Mil.

κατᾰγωγή, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηρὰν προσέγγισις, προσόρμισις, ἵνα μὴ ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐν ταῖς καταγωγαῖς Θουκ. 6. 42.— Κατὰ Πολυδ. Α', 99: «χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἔστι προσχεῖν ... λιμὴν ἢ καταγωγή». β) καθόλου, τόπος εἰς ὃν καταλύουσιν οἱ ὁδοιποροῦντες, κατάλυμα, πανδοχεῖον, σταθμός, Λατ. statio, ὡς τὸ **καταγώγιον**, Ἡρόδ. 1. 181., 5. 52., 6. 35, Πλάτ. Φαῖδρ 230B, κτλ. 2) τὸ καταβιβάζειν τι ἐκ μέρους ὑψηλοῦ, εἰς καταγωγὴν ὑδάτων ἐξαναλίσκων Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 4· μεταφ., κ. τοῦ γένους, γενεαλογία, Πλούτ. 2. 843E. **II.** τὸ ἐπαναφέρειν τινὰ ἐκ τῆς ἐξορίας, ἀνάκλησις, Πολύβ. 32. 23, 8, Διόδ. 5. 4. 2) τὸ ἕλκειν ἢ ἐντείνειν καταπέλτην, τὸ «τέντωμα» αὐτοῦ, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 125. **III.** πᾶν ὅ,τι ἐκτείνεται ἀπὸ σημείου τινὸς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἔστι δὲ ῥὶς ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χείλους καταγωγὴ Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 784.

καταγωγιάζω, κατάγω, μετάγω που, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. τάξ. σ. 667. 659, ἔκδ. B.

κατᾰγώγιον, τό, τόπος εἰς ὃν δύναται ὁ ὁδοιπορῶν νὰ καταλύσῃ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, Θουκ. 3. 68, Πλάτ. Φαῖδρ. 259A, Ξεν. Πόρ. 3. 12· Μουσῶν κ. Πλουτ. Λούκουλλ. 42·— τὸν τύπον **καταγωγεῖον** ἀποκατέστησεν ὁ Πόρσων ἐν Ἀντιφάνους «Ἀφροδισίῳ» 2. 5, Μάχωνι παρ' Ἀθην. 337D. **II.** τὰ καταγώγια, ἑορτή τις ἐν Ἔρυκι τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ περιστερᾶς ἐκ τοῦ πελάγους, ἀντίθετον τῷ **ἀναγώγια**, Ἀθήν. 394F, πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 177.

κατᾰγωγίς, ίδος, ἡ, σχοινίον δι' οὗ ἐνετείνετο ὁ καταπέλτης, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 75, 76, 127. **III.** γυναικεία τις ἐσθής, Πολυδ. Ζ', 49.— Καθ' Ἡσύχ.: «καταγωγίς· ἱμάτιον ποιὸν παράπηχυ γυναικεῖον. καὶ σκεῦος πεντηρικόν. καὶ κράσπεδον. καὶ παράλωμα».

κατᾰγωγός, όν, ὁ κατάγων, καταβιβάζων, ἐπὶ γοήτων οἵτινες ἐζήτουν νὰ καταβιβάσωσι τὴν σελήνην, deducere lunam, Ἀνθ. Βατ. 2, σ. 600. 2) μεταφ., ὁ καταβιβάζων, ὑποβιβάζων, Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 6, κτλ. **II.** παρέχων καταφύγιον, ἐπὶ λιμένος ἢ ὅρμου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 494.

κατ-ᾰγωνίζομαι: μέλλ. **-ίσομαι**, Ἀττ. **-ιοῦμαι**, ἀποθ.:— ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, τινα Πολύβ. 2. 42, 3, κτλ.· τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 13. 5, 5. 2) ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, ὁ αὐτ. 2. 45, 4· κ. Ὀδυσσέα περὶ στεφάνου Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 22.—Παθ., καταγωνισθεὶς ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 19.

κατᾰγώνισις, εως, ἡ, νίκη, Γλωσσ.· οὕτως ἀναγνωστέον παρ' Ἡσύχ. ἀντὶ **κατάγωσις**·— ὡσαύτως **κατᾰγωνισμός, ὁ,** Πολυδ. Θ', 142.

καταγωνιστής, οῦ, ὁ, νικητής, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 63.

καταγωνιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς καταγωνισμόν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 706, ἔκδ. Stalb.

καταδαίνυμαι: μέλλ. **-δαίσομαι**, ἀποθ.:— καταβιβρώσκω, κατατρώγω, καταναλίσκω, μετ' αἰτ., Φρύν. Τραγ. παρὰ Παυσ. 10. 31, 2, Θεόκρ. 4. 34, Αἰλ. π. Ζ. 12. 6.

καταδαίω, κατακαίω, καταφλέγω, **κατεδάη** (παθ. ἀόρ.), Ἡσύχ. ἐν λ.· ἴδε **καταδατέομαι**.

καταδάκνω: μέλλ. **-δήξομαι**, καταδαγκάνω, καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον, Βατραχομυομαχ. 45.— Παθ., καταξέομαι, κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος Θεόκρ. 7. 110.

καταδακρυχέων, ουσα, ἐσφαλμένος τρόπος γραφῆς τοῦ κατὰ δάκρυ χέων.

καταδακρύω, θρηνῶ, κλαίω, τὴν τύχην Ξεν. Κύρ. 5. 4, 31· τινος, διά τινα, Σουΐδ.· ἀπολ., κλαίω πικρῶς, Εὐρ. Ἑλ. 673, Πλουτ. Καῖσ. 41, κτλ. **II.** μεταβ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ δακρύσῃ, κινῶ εἰς δάκρυα, Ἀππ. Καρχηδ. 70, Ἐμφυλ. 4. 94.

καταδακτῡλίζω, «καταδακτυλίζειν: τῷ ἀσελγῶς τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἕδρας ἅπτεσθαι. τοῦτο καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν» A. B. 48. 23· **καταδακτῡλικός, ή, όν,** ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ καταδακτυλίζειν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1381: πρβλ. **σκιμαλίζω**.

καταδᾰμάζω: μέλλ. **-άσω**, ὡς καὶ νῦν, δαμάζω ἐντελῶς, καταβάλλω, Θουκ. 7. 81, κατὰ μέσ. ἀόρ. **καταδαμάσασθαι**: παθ. ἀόρ. ἐν Δίωνι Κ. 50. 10.

καταδάμναμαι, = τῷ προηγ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 137.

καταδάνειος [ᾰ], **ον,** «ὑποθηκευμένος», «καταφορτωμένος ἀπὸ δάνεια», «βουτημένος εἰς χρέη», οὐσία Διόδ. 17. 109.

κατᾰδᾰπανάω, σπαταλῶ, ἀσωτεύω, τὴν οὐσίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 18· καὶ τὸ τῶν στρωμάτων δὲ βάρος εἰς τὰ ἐπιτήδεια καταδαπανᾶτε, δηλ. ἀντὶ νὰ φέρητε μεθ' ἑαυτῶν πολλὰ στρώματα, νὰ φέρητε πολλὰς τροφάς, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 30·— Παθ., [τὰ χρήματα] κατεδαπάνητό σφι Ἡρόδ. 5. 34.— Μέσ., εἶμαι ἄσωτος, Πύρρων παρ' Ἀθην. 419E. **II.** καταναλίσκω, ἔνθα δ' εἴ τι ἦν διαπορευόμενοι [κατεδαπανήσαμεν, ἐπὶ τροφῶν, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 11· λιμὸς κ. τινα Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 528. 21:— Παθ., καταδαπανᾶσθαι κακίᾳ, αἰκισμοῖς, κτλ., Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ε', 14), Ἐκκλ.

καταδᾰπάνη, ἡ, μεγάλη δαπάνη, σπατάλη, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 75.

καταδαπανητικός, ή, όν, ἄσωτος, ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμολ.

καταδάπτω: μέλλ. **-δάψω**, κατεσθίω, κατασπαράττω, μή με ἔα .. κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν Ἰλ. Χ. 339· κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Ὀδ. Γ. 259· μεταφ., καταδάπτεται ἦτορ Π. 92.

καταδαρδάπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἡσύχ., Ἐκκλ.

καταδαρθάνω: ἀόρ. **κατέδαρθον**, καὶ κατὰ ποιητ. μετάθεσιν **κατέδρᾰθον**, Ὅμ.· ὡσαύτως παθ. ἀόρ. β' **κατεδάρθην**, γ' πληθ. **κατέδαρθεν** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1227,— χρόνος ὃν μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μεταγενέστεροι (διότι ἐν Ὀδ. Ε. 471 ὁ Βεκκῆρος γράφει **καταδράθω** (ἐνεργ.) ἀντὶ **-δραθῶ** (Παθ.), καὶ ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 300 ὁ Πόρσων διώρθωσε **καταδαρθόντα** ἀντὶ **-θέντα**). Ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι, «πλαγιάζω» (ἴδε κατωτ.), κατὰ τὸ πλεῖστον εὔχρηστον ἐν τῷ ἀορ., ἐν θάμνοισι κατέδραθον Ὀδ. Ζ. 285, πρβλ. Ψ. 18· τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον Θ. 296· καδδραθέτην ἀντὶ κατεδραθέτην, Ο. 494· εἰ δέ κεν .. καταδράθω Ὀδ. Ε. 471· ἔασον καταδαρθεῖν τί με, «νὰ πάρω ὀλίγον ὕπνον», νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον, Ἀριστοφ. Νεφ. 38· κατέδαρθεν εὐδαίμων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445A, πρβλ. Ἱππ. 1151E, Ξενοφ. Ἀγησ. 9, 3·— ἐν τῷ ἐνεστ., ἀποκοιμῶμαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντίθετον τῷ **ἀνεγείρομαι**, Πλάτ. Φαίδων 71D, 72B: πρκμ. **καταδεδαρθηκώς**, ἀποκοιμηθείς, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219C. 2) ἁπλῶς, διέρχομαι τὴν νύκτα, κοιμῶμαί που, κατέδαρθον ἐν Θησείῳ ἐν ὅπλοις Θουκ. 6. 61.

καταδατέομαι: μέλλ. **-δάσομαι**, Μέσ.:— μοιράζομαί τι μετ' ἄλλων, κατασπαράττω, καταβιβρώσκω, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται Ἰλ. Χ. 354.— Παθ., ὑπ' ἰχθύων καταδασθῆναι (Κόβητος κατεδεσθῆναι) Λουκ. Δημώνακτος βίος 35.— Καθ' Ἡσύχ.: «καταδέδασται· καταβέβρωται. καταμεμέρισται». **II.** τὰν γᾶν κατεδασσάμεθα, ἐκ νέου κατεμερίσαμεν, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 28· πρβλ. **προσδατέομαι**.

καταδεδίττομαι, ἀποθ., καταφοβίζω. Κύριλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καταδεδίττεσθαι· καταφοβεῖσθαι».

καταδεής, ές, (καταδέω) ἐλλιπὴς ἔν τινι, στερούμενός τινος, τινος Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἀπολ., ἐπὶ προσώπων, ἐνδεής, πένης, Δημ. 141. 1· κ. τάφος, πενιχρὰ ταφή, Πλάτ. Νόμ. 719E. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ., **καταδεέστερος**, ὑποδεέστερος, κατώτερος, Ἰσοκρ. 16B, 294B, Δημ., κτλ.· καταδεέστερός τινος τῷ τάχει, πρὸς τὸ φρονεῖν Ἰσοκρ. 27D, 86A. **II.** Ἐπίρρ. **-δεῶς**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ. **καταδεέστερον**, Ἰσοκρ. 99A, 130A, 240C, κτλ.· ὡσαύτως, καταδεεστέρως ἔχειν περί τι Δημ. 1182, ἐν τέλ.

καταδεής, ές, (καταδείδω) λίαν δειλός, Πολυδ. Γ', 136.

καταδεῖ, ἀπρόσ., ὑπάρχει ἔλλειψις, ἴδε ἐν λ. **καταδέω**.

καταδείδω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἀορ. **-δεῖσαι**, καὶ (παρὰ τῷ Φαλάριδι ἔνθα κατωτ.) μέλλ. **-δείσειν**: — μεγάλως φοβοῦμαι, τι Ἀριστοφ. Εἰρ. 759, Ἀνδοκ. 29. 5, Θουκ. 2. 93· περί τινος Φίλων 2. 102· μή.., αὐτόθι 590. **II.** ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόβον, πτοῶ, Φαλάρ. Ἐπ, 84.

καταδείκνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-δείξω**, Ἰων. ἀόρ. **κατέδεξα**: — ἀνακαλύπτω τι καὶ δεικνύω αὐτό, τὸν Ταρτησὸν οὗτοί εἰσι οἱ καταδέξαντες Ἡρόδ. 1. 163· Νεκῶ.. πρώτου καταδέξαντος (δηλ. τὴν Λιβύην περίρρυτον ἐοῦσαν) 4. 42, Πλάτ. Πολ. 407D, κτλ.· μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω γνωστὸν ὅτι.., Αἰσχίν. 39. 26· ἑπομένου συνδέσμου, κατέδειξεν ἐναργῶς, ὡς.. Ἀριστ. Ἀποσπ. 623.— Παθ., μετὰ μετοχ., κατεδέδεκτο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστή, εἶχεν ἀποδειχθῇ ὅτι.., Ἡρόδ. 7. 215. **2)** ἐφευρίσκω καὶ διδάσκω, εἰσάγω, καταδεικνύω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1079· ὅστις τέχνην πρῶτος κατέδειξεν Ἀντιφάνης ἐν «Κναφεῖ» 1· ἰατρικὴν Πλάτ. Πολ. 407D, πρβλ. 406C· τελετὰς Δημ. 772. 26· τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς θνητοῖς καταδεῖξαι Κωμ. Ἀνώνυμ. 16· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., δεικνύω τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεταί τι, ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες Ἡρόδ. 1. 171· ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1032 ἀμφότεραι αἱ συντάξεις συνδυάζονται, τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι, πρβλ. 1062.

καταδειλιάω: μέλλ. **-άσω** [ᾱ], δεικνύω δειλίαν, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 22, Δημ. 1410. 5, Ἡρωδιαν. 2. 5.

καταδειμαίνω, φοβοῦμαι ὑπερβολικῶς, Εὐνάπ. σ. 138 (78 ἔκδ. Boiss.). **2)** μεταβ., καταφοβῶ, ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόβον, κατατρομάζω, καταπληκτικῷ τοὺς βαρβάρους καταδειμαίνεις βλέμματι Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ.. Σάθα τ. Ε', σ. 228.

καταδειπνέω, καταβιβρώσκω ἐν τῷ δείπνῳ, ταῦρον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 24· πρβλ. Πλούτ. 2. 355C.

κατάδειπνον, τό, = **δεῖπνον**, Μανέθων 4. 200.

καταδενδρόομαι, Παθ., εἶμαι σύνδενδρος, περὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου, Ἰω. Φωκᾶ Ἔκφρασις.. τῶν κατὰ Παλαιστίν. Ἁγ. Τόπ. 4.

κατάδενδρος, **ον**, πλήρης δένδρων, Νυμφόδ. παρ' Ἀθην. 265D, Διόδ. 17. 68, κτλ.· τὰ κ. τῶν ὀρέων Γεωπ. 2. 6, 1· πρβλ. **κάτοξος**.

καταδέομαι, μετὰ γεν. προσ., δέομαι θερμῶς, Λατ. deprecari, Πλάτ. Ἀπολ. 33E· πρβλ. **καταδέω** (B).

καταδέρκομαι: ἀόρ: α' **κατεδέρχθην** Σοφ.: ἀόρ. β' **κατέδρᾰκον** Ὀππ. Ἁλ. 1. 10· ἀποθ. Ποιητ. ἀντὶ **καθοράω**, αὐτοὺς Ἠέλιος.. καταδέρκεται ἀκτίνεσσι Ὀδ. Λ. 16· μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι Σοφ. Τρ. 1000, πρβλ. Ποιητὴν παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 661· ὡσαύτως, ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 70.

καταδερματόω, καλύπτω καλῶς διὰ δέρματος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κατερρινωμένον**. (Ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν: ἀφαιρῶ τὸ δέρμα).

κατάδεσις, **εως**, ἡ, τὸ στερεῶς δένειν, στερεὸν δέσιμον, Πλούτ. 2. 771A. **II.** δέσις διὰ μαγείας, Λατ. defixio, Πλάτ. Νόμ. 933A· πρβλ. **κατάδεσμος**.

καταδεσμεύω, δένω δι' ἐπιδέσμων, τραύματα Ἑβδ. (Σειράχ. Λ', 7), πρβλ. Γεωπ. 12. 21. **II.** δένω ἰσχυρῶς, φυλάττω τι, μὴ καταδεσμεύσῃς δὶς ἁμαρτίαν, μὴ προσκολληθῇς εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐπαναλάβῃς αὐτήν, Ἑβδ. (Σειράχ. Ζ', 8).

καταδεσμέω, = τῷ προηγ., Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 265D, κτλ.

κατάδεσμος, ὁ, ὁ ἐπιδενόμενος καὶ καλύπτων τι, καλυπτήρ, τηνδὶ περιζωσάμενος ᾤαν λουτρίδα κατάδεσμον ἥβης περιπέτασον Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παισὶ» 2. **II.** μαγικὸς δεσμός, τὸ μαγγανεύειν δι' αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 364C, ἔνθα ἴδε Stallb.· κ. καὶ φαρμακεῖαι Ἀρτεμίδ. 1. 77· πρβλ. **κατάδεσις** II, **καταδέω** (A) III.

κατάδετος, **ον**, ἰσχυρῶς δεδεμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κωνστ. Μανασσ.

καταδεύω, καταβρέχω, πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου ἀποβλύζων, πολλάκις μὲ κατέβρεξας εἰς τὸ στῆθος ἀπεμῶν τὸν οἶνον, δηλ. ὃν σοι ἔδιδον νὰ πίῃς (ἐπὶ μικροῦ παιδίου), Ἰλ. Ι. 490 (486)· μήποτέ σ' οὐρανόθεν.. νέφος ἀμφικαλύψῃ.., κατὰ θ' εἵματα δεύσῃ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 554· κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν πῖλον ἔχειν.. ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ (δηλ. ὁ ὑετός), αὐτόθι 544·— ἐπὶ ποταμοῦ, ποτίζω, πεδία κ. Εὐρ. Φοίν. 827.

καταδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι, ἀποδέχομαι, τι εἰς τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 401E· τινα ἐπὶ γάμον Λουκ. Τόξ. 44· πάσαις ταῖς πύλαις τὴν ἡδονὴν ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 16·— ἰδίως ἐπὶ τροφῆς, τοὺς φακοὺς Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 29· πόμα Ἱππ. 1221D· τροφὴν Πλάτ. Τίμ. 84B, πρβλ. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, 3. **2)** δέχομαι ὀπίσω, δέχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, ἰδίως ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἀνδοκ. 23. 42, Λυσ. 104. 22, κτλ.· Παθ. ἀόρ. **καταδεχθῆναι**, ἐπὶ παθ. σημασίας, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 31, Δίων Κ. 78. 39· καὶ μέλλ. **καταδεχθήσεσθαι**, αὐτόθι 40. 40. **3)** ἐπιδέχομαι, «ἀδικήμασι μεγίστοις ἀναβολὴν μὴ καταδεχομένοις» Σουΐδ. ἐν λέξ. **εἰσαγγελία** c.

καταδέω (A): μέλλ. **-δήσω**· δένω, προσδένω εἴς τι, δένω στερεῶς, πρυμνήσια, ἱστὸν Ἰλ. Α. 436, Ὀδ. Β. 425· ἵππους μὲν κατέδησαν.. ἱμᾶσιν φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ Ἰλ. Κ. 567· οὕτως, ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν Θ. 434· ἐμὲ μὲν κατέδησαν.. ἐνὶ νηῒ Ὀδ. Ξ. 345· δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ Ο. 433· κ. λάρνακας Ἡρόδ. 3. 123.— Παθ., καταδεδεμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡρόδ. 2. 122· ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα Εὐρ. Ἴων 1498, (οὕτω, μανία καταδεῖ τινα Ἑρμησιάναξ 3. 85)· καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 83D.— Μέσ., δένω εἰς ἐμαυτόν, ἀγχόνιον βρόχον κατεδήσατο Εὐρ. Ἑλ. 686· μεταφ., ἀριθμῷ καταδήσασθαι Διον. Ἁλ. Τέχν. Ρητ. 11. 3· κ. τινὰ ὁρκίοις Παρθέν. 12. **2)** βάλλω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω, καθείργω, Ἡρόδ. 3. 143, Θουκ. 8. 15, Πλάτ. Τίμ. 70E, κτλ.· κ. τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δηλ. δέσιν) Ἡρόδ. 5. 72. **3)** καταδικάζω τινὰ ἐπί τινι ἐγκλήματι, μετ' ἀπαρ., κ. τινα φῶρα εἶναι Valck εἰς Ἡρόδ. 2. 174· καὶ οὕτως ἐν 4. 68, ἀντίθετον τῷ **ἀπολύω**. **II.** δεσμεύω, κωλύω, ἐμποδίζω, ἀνέμων κατέδησε κελεύθους ἢ κέλευθα Ὀδ. Ε. 363., Κ. 20· ἀλλ' ἐν Ζ. 272, κατέδησε κέλευθα, ἐσταμάτησε τὸν δρόμον μου, πρβλ. Δ. 380· οὕτω, τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν Ξ. 61. **II.** δένω διὰ μαγικῶν δεσμῶν, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Ἀθήν. 670C, Δίων Κ. 50. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 538, 539· πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 378F· καὶ ἴδε **κατάδεσις** II, **κατάδεσμος** II.

καταδέω (B): μέλλ. **-δεήσω**: — ἐλλείπομαι, εἶμαι ἐλλιπής, χρειάζομαι, μετὰ γεν., ἰδίως ἐπὶ ἀριθμῶν, ἡ ὁδὸς καταδεῖ πεντεκαίδεκα σταδίων ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων Ἡρόδ. 2. 7· οὕτω, πυραμίδα.. εἴκοσι ποδῶν καταδέουσαν.. [ὡς μὴ εἶναι] τριῶν πλέθρων ὁ αὐτ. 2. 134· ἕνδεκα μυριάδες ἦσαν, μιῆς χιλιάδος.. καταδέουσαι ὁ αὐτ. 9. 30, πρβλ. 70· ἐν 8. 82, τὸ **κατέδεε** δύναται νὰ ληφθῇ ὡς ἀπρόσ., δύο νηῶν κατ. ἐς τὸν ἀριθμόν, ὑπῆρχεν ἔλλειψις δύο πλοίων, ἢ (βέλτιον) δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὸ ναυτικὸν ἐκ τῶν ἡγουμένων. **2)** ἔρχομαι κατόπιν, μένω ὀπίσω, ὑστερῶ, Θῆβαί τε αἱ Αἰγύπτιοι.. ἀνδρὸς ἰδιώτου μέσου δυνάμει χρημάτων καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν Παυσαν. 8. 33, 2.

καταδηϊόω, λεηλατῶ, ἐρημώνω, Διον. Ἁλ. 11. 42, ἐν τῷ συνεπτυγμ. τύπῳ **καταδῃόω**.— Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-δῄωσις**, ἡ, καταστροφή, ἐρήμωσις, Κύριλλ.

καταδηλέομαι, ἀποθ., βλάπτω, καταστρέφω, Ἐπιγρ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **καταδαλέομαι**), ἴδε Böckh σ. 28.

κατάδηλος, **ον**, ἐντελῶς φανερός, καταφανής, ὁρατός, τούτοις οὐ κατάδηλος ἦν ἡ μάχη ὑπὸ τοῦ.. ὄρους Θουκ. 4. 44· κατάδηλος γίγνομαι, γίνομαι φανερός, ἀνακαλύπτομαι, Ἡρόδ. 1. 5., 3. 68· κ. μᾶλλον.. τὰ τῶν Χίων ἐφάνη Θουκ. 8. 10· κατάδηλον ποιεῖν Ἡρόδ. 3. 88· μετὰ μετοχ., κ. ἔσται φυλάσσων Σοφ. Ο. Κ. 1214· κ. γίγνονται προσποιούμενοι Πλάτ. Ἀπολ. 23D, κτλ.· κ. εἶναι ὅτι.., ὡς.. Πλάτ. Πρωτ. 342B, 355B, Ἀριστ., κτλ.— Ἐπίρρ. **καταδήλως**, καταφανῶς, Πολυδ. Ϛ', 207.

κατάδημα, τό, λέξις ἀδήλου σημασίας ἐν Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, 3.

καταδημᾰγωγέω, διὰ παντοίων τεχνασμάτων καὶ δημαγωγιῶν ἀπατῶ τινα καὶ ἀποστερῶ αὐτὸν τῶν δικαίων του, τινα Πλούτ. 2. 482D.— Παθ., τούτοις ὁ καταδημαγωγούμενος ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 9, Κλεομ. 13, κτλ.

καταδημαγωγία, ἡ, τὰ τεχνάσματα τοῦ δημαγωγοῦ, δημαγωγία, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρον. σ. 176C.

καταδημιουργέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δημιουργέω**, Θεόδωρ. Μετ. Σύμμικτα (Miscell.) 182.

καταδημοβορέω, καταναλίσκω, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, «δότω αὐτὰ τῷ πλήθει καταναλῶσαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 301.

καταδημοκοπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δημοκοπέω**, Ἀππ. Μιθρ. 19.

καταδηριάομαι, Ἰλ. Π. 96, ἔνθα νῦν γράφεται διῃρημένως **κάτα δηριάομαι**.

καταδιαίνω, καταβρέχω, Νικήτ. Παφλαγ. ἐν Combefis Auct. novis τ. 1. σ. 474C.

καταδιαίρεσις, ἡ, τὸ καταδιαιρεῖν, μερισμός, καταδιαιρέσεις (κατὰ διαιρέσεις Κῶδ.) τῶν μελῶν Φιλόδημ. περὶ Μουσ. ἐν Χειρογρ. Ἡρακλεωτ. τ. 1, στήλ. 30, 14.

καταδιαιρέω: μέλλ. **-ήσω**, διαιρῶ εἰς μέρη, τὸ πλῆθος εἰς λόχους Διον. Ἁλ. 4. 19· κύκλον εἰς μοίρας Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 23.— Μέσ., ἐλπίσαντες καταδιελέσθαι τὰς πόλεις, ὅτι θὰ τὰς μοιρασθῶσιν, Πολύβ. 2. 45, 1, Διόδ. 3. 29.

καταδίαιτα, ἡ, καταδικαστικὴ ἀπόφασις διαιτητοῦ ἐναντίον τινός, τὴν καταδίαιταν δεδοικότας Λεξ. Ρητορ. Κανταβριγ. ἐν Nauck, Lex. Vind. σ. 350.

καταδιαιτάω, (ἴδε **διαιτάω**) ὡς διαιτητὴς ἐκφέρω κρίσιν ἐναντίον τινός, ἀντίθετον τῷ **ἀποδιαιτάω**, ὁ διαιτητὴς οὐ κατεδιῄτα, ἀλλ' ἀπιὼν ᾤχετο ἀποδιαιτήσας τούτου τὴν δίαιταν Δημ. 1190. 8, πρβλ. 542. 1· οἷός τ' ἦν πείθειν αὐτόν, ἣν κατεδεδιῃτήκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν αὐτόθι 6, πρβλ. 544. 7., 1013. 21· ἐρήμην καταδιαιτᾶν τινος,

καταδικάζειν τινὰ ἐρήμην, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 15.— Μέσ., καταδιαιτᾶσθαι δίαιτάν τινος, ὅταν ἐνεργήσῃ τις ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις ἐναντίον τινὸς ἐν διαίτῃ, Λυσ. 172. 38· πρβλ. Reiske εἰς Δημ. 1013. 23., 1272. 9, καὶ ἴδε **καταδικάζω**.

καταδιαλλάσσω, συνδιαλλάττω, ἐν τῷ παθ. καταδιηλλάγην Ἀριστοφ. Σφ. 1284.

καταδιασπλεκόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **σπλεκόω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1082.

καταδιαφθείρω, κατασπαταλῶ, τὰ πατρῷα Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 10.

καταδιαχέω, διαχέω πανταχοῦ, ἐν τῷ παθ., τὸ αἷμα ὥσπερ τὰ τηκτὰ καταδιαχεῖσθαι Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 8.

καταδίδω, δίδω, ἀπονέμω, τὰ ἀριστεῖά τινι Διον. Ἀλικ. π. Συνθ. 18. II. ἀμεταβ. ὡς τὸ **ἐκδίδωμι**, ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον Ἡρόδ. 4. 85, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 6· πρβλ. **ἐκδίδωμι** II.

καταδιΐστημι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **διΐστημι**, «καταδιϊστᾶσι· καταχωρίζουσι» Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.

καταδικάζω: μέλλ. -άσω, ὡς καὶ νῦν.— Συντάσσεται μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., κ. τινὸς θάνατον Ἡρόδ. 1. 45· ζημίαν, δίκην κ. τινὸς Νόμ. παρὰ Δημ. 733. 5, κτλ.· πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 11·— μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., κ. τινὸς τὰ ἔσχατα παθεῖν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9, πρβλ. Ἀν. 6. 6, 15·— μόνον μετὰ γεν. προσ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 29. 2·— ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 958C.— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον τινός, δίκην καταδικάζεσθαί τινος Θουκ. 5. 49, Δημ. 571. 21· κατ. τινος, ἄνευ τῆς αἰτιατ., Λυσ. 167. 41, Δημ. 1144. 17· ὡσαύτως, κ. τινος χρημάτων, ἐνεργῶ ὥστε νὰ καταδικασθῇ τις εἰς πληρωμὴν χρημάτων, Παυσ. 6. 3, 7· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 857A, κτλ.· πρβλ. **καταγιγνώσκω** III.— Παθ., καταδικασθεὶς αὐτόθι 937C· ἐπὶ φόνῳ, διὰ φόνον, Διόδ. 4. 76, πρβλ. 3. 12· καταδεδικασμένος Ἰσαῖος 82. 18· παρὰ μεταγενεστ. συγγραφ. καταδικασθῆναι θανάτῳ, νὰ καταδικασθῇ τις εἰς θάνατον, Διόδ. 13. 101, κτλ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 475· θάνατον Δίων Κ. 68. 1· τὴν ἐπὶ θάνατον Ἀρτεμίδ. 4. 62· φυγὴν Ἀππ. Ἰταλ. 3· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., καταδικάζεται ἀποθανεῖν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 29· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστοῦ, ἀντέλεγον μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάσθαι, ὅτι ἡ καταδίκη αὐτῶν ἐγένετο ἀδίκως, Θουκ. 5. 49. II. διακηρύττω διὰ ῥητῆς ἀποφάσεως, ὅτι .. Ξεν. Ἀν. 5. 8, 21.— Πρβλ. **καταδιαιτάω**.

καταδικαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταδικάσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 950.

καταδικαστής, οῦ, ὁ, ὁ καταδικάζων, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. σ. 242, Kiessl.

καταδίκη [ῐ], ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἐπίχαρμ. 99 Ahr.· ἡ χρηματικὴ ποινή, ἀποζημίωσις, Θουκ. 5. 49, 50, Δημ. 1155. 2· μετεῖναι αὐτῷ τὸ ἥμισυ τῆς καταδίκης Συλλ. Ἐπιγρ. 2161. 16, πρβλ. 2556. 52., 5774. 156.

κατάδικος, ον, (δίκη) ὡς καὶ νῦν, **ὁ καθ' οὗ** ἐξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ὁ καταδεδικασμένος, μετὰ γεν., φυγῆς, εἰς ἐξορίαν, Διόδ. 13. 63· θανάτου ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 570. 55· ἀπολ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2759b.

καταδιόλλυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **διόλλυμι**, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 43A.

καταδιφθερόω, κατακαλύπτω διὰ διφθερῶν, ἤτοι δερμάτων ζῴων, Πλούτ. 2. 664C.

καταδιφρεύω, καταρρίπτω ἀπὸ τοῦ δίφρου, Εὐστ. 183. 38.

καταδίχιον, τό, μέτρον τι, Ἐπιγρ. Ταυρομενίου Σικελίας, N. Jahrb. f. Philol. etc. 1869 σ. 307.

καταδιψάω: μέλλ. -ήσω, κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ, Εὐμάθ. σ. 149.

καταδίψιον, τό· «εἶδος καύματος» Ἡσύχ.

κατάδιψος, ον, ἔχων δίψαν, ἐπιθυμίαν πράγματός τινος, μετὰ γεν., κατάδιψοι λόγου τυγχάνουσιν Βασίλ. τ. σ. 896D: ἀπολ., Ἑρμῆς Τρισμέγ. σ. 39. 5.

καταδιωκτικός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κάμῃ τινὰ νὰ φεύγῃ, ὀσμὴν .. καταδιωκτικὴν .. ζῴων Ὡραπόλλ. 2. 90.

καταδιώκω: μέλλ. -ξω ἢ -ξομαι, τρέχω κατόπιν τινὸς ὅπως συλλάβω αὐτόν, καταδιώκω, Θουκ. 1. 49., 3. 84, κτλ.·— μεταφ., ἐπιδιώκω, Πολύβ. 6. 42, 1.

καταδοκέω: μέλλ. -δόξω· κυρίως σκέπτομαι ἢ νομίζω τι ἐναντίον ἢ πρὸς βλάβην τινός, μετ' ἀπαρ., κ. τινα ποιεῖν τι, ὑποπτεύω τινὰ ὡς πράττοντά τι ἢ ὄντα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, Ἡρόδ. 3. 27· κ. σφέας εἶναι κλῶπας 6. 16· καταδόξας .. σφέας ἐθελοκακέειν 8. 59, πρβλ. 9. 57· οὕτως ἐν 1. 22, 111., 3. 69, κτλ., εὐκόλως ἐξυπακούεται ἀπαρέμφατον ἐκ τῶν συμφραζομένων· ἡ αἰτ. προσ. μετατρέπεται εἰς δοτ. ἐν 9. 99, τοῖσι κατεδόκεον νεοχμὸν ἄν τι ποιέειν, ἴδε Schweigh.:— τὸ Παθ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει μετ' ἀπαρ., καταδοχθεὶς φονεὺς εἶναι Ἀντιφῶν 116. 32, πρβλ. 35·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, οὐ .. ἄν κοτε κατέδοξα, ἔνθεν ἦν, οὐδέποτε ἤθελον εἰκάσῃ τίνος υἱὸς ἦτο, Ἡρόδ. 1. 111.

κατ-ᾰδολεσχέω: ἀόρ. **κατηδολέσχησα**·— καταζαλίζω, ἐνοχλῶ τινα διὰ τῆς πολυλογίας μου, πῶς οὖν σὺ πένης ὢν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν; Πλούτ. 2. 22A· κατηδολέσχηκά σου φιλόσοφε 503B·— μετοχ. παθ. πρκμ. **κατηδολεσχημένος** Σουΐδ.

καταδονέω, καταταράττω, τρομάζω, Κύριλλ.

καταδοξάζω: μέλλ. -άσω, = **καταδοκέω**, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 30, Διοδ. Ἐκλογ. 520. 25· καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτόθι 39. 2) σχηματίζω ἐσφαλμένην γνώμην περί τινος, ὑπέρ τινος Διον. Ἀλ. 6. 10· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., αὐτόθι 29.

καταδουλεύομαι, = **καταδουλόω**, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ., Εὐσ. παρὰ Στοβ. 79. 12.

καταδουλίζομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Κουρτ. Ἐπιγραφ. Δελφ. 2· ἀόρ. **καταδουλίξασθαι** αὐτόθι 39·— **καταδουλισμός**, ὁ, καταδούλωσις, ἐφάπτεσθαι ἢ ἅπτεσθαί τινος ἐπὶ καταδουλισμῷ, τυπικὴ φράσις ἐν Δελφ. Ἐπιγραφαῖς ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 1699, 1701, 1704, κ. ἀλλ.

καταδουλόω, ἄγω εἰς δουλείαν, ὑποδουλώνω, Ἀθήνας Ἡρόδ. 6. 109· τὴν Ἑλλάδα 8. 144· Ἀθηναίοις τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἰσοκρ. 192E.— Παθ., καταδεδούλωντο Ἡρόδ. 5. 116· κατεδουλώθησαν 6. 22· καταδεδουλωμένος ὑπό τινος Πλάτ. Συμπ. 219E, πρβλ. Λυσ. 149. 39. 2) εὐχρηστότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάμνω τινὰ δοῦλον εἰς ἐμαυτόν, ὑποδουλώνω, τὴν μητρόπολιν Ἡρόδ. 7. 51· τινας Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 13, κτλ.· ἡ τύχη .. τὸ σῶμα κατεδουλώσατο Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 39· οὕτω καὶ παθητ. πρκμ. **καταδεδούλωμαι** Εὐρ. Ι. Α. 1269, Πλάτ. Πολ. 351B, Μενέξ. 240A· δουλείαν κ. τινα Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΘ', 18). II. ὑποδουλώνω τὸ πνεῦμα, ἐξασθενῶ, καταδουλοῦσι τὴν τόλμαν ἡ ἀνάγκη Ἀππ. Καρχηδ. 81.— Παθ., Ξεν. Κυρ. 3. 1, 23, Πλάτ., κλ. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταδουλοῦσθαί τὴν γνώμην Ἱππ. π. Ἀγμ. 762· τὰς ψυχὰς Ἰσοκρ. 270C· τὸ λογιστικὸν Πλάτ. Πολ. 553D.

καταδούλωσις, εως, ἡ, ὑποδούλωσις, ὑποταγή, Θουκ. 3. 10., 7. 66, Πλάτ. Νόμ. 776D.

καταδουπέω, πίπτω μετὰ δούπου ἢ ἰσχυροῦ ἤχου, τύπεις κατέδουπε κεραυνῷ Ἀνθ. Π. 7. 637.— Καθ' Ἡσύχ.: «κατέδουπε· τέθνηκε». II. μεταβ., διὰ τοῦ δούπου «ἐξεκωφαίνω», Νικήτ. Χρον. 2. 7.

Κατάδουποι, ων, αἱ, ὄνομα τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νείλου, ἢ ὡς τὸ **Καταβαθμός**, ἡ ἀπότομος κατωφέρεια ἐξ ἧς γίνονται οἱ καταρράκται, Ἡρόδ. 2. 17, Θεόφρ. π. Λίθ. 34, Φιλόστρ. 264, Πλίν. 5. 9· παρὰ τῷ Κικ. de Rep. 6. 18, Catadupa, ὡς οὐδέτ. πληθ.— Καθ' Ἡσύχ. «κατάδουπος· ὀργίλος. καταρράκτης». (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **καταδουπέω**, ἀλλ' ἴσως εἶναι ἐγχώριον ὄνομα λαβὸν τύπον Ἑλλ. λέξεως).

καταδοχή, ἡ, ἡ ἐκ νέου παραδοχή, ἀποδοχή, Πλάτ. Νόμ. 867E. 2) ἡ παραλαβὴ κληρονομίας, Θεοφίλου Ἀντικένσωρος Ἰνστιτοῦτα 2. 19, 432. II. μέρος ὅπερ δέχεταί τι, Γαλην. 14. 713, 13.

καταδρᾱθῶ, ἴδε **καταδαρθάνω**.

καταδράσσομαι, Μέσ., δράττομαι ἐντελῶς, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. σ. 44.

καταδρέπω, ἀποκόπτω, τῶν δενδρέων τὰ φύλλα Ἡρόδοτ. 8. 115.

καταδρομή, ἡ, ἐπιδρομή, εἰσβολή, Θουκ. 1. 142· ἐνέδραι καὶ κ. 5. 56· καταδρομὰς ποιεῖσθαι 7. 27, κτλ.· καταδρομῆς γενομένης Λυσ. 160. 29· ὥσπερ κ. ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου Πλάτ. Πολ. 472A. 2) μεταφ., βιαία προσβολή, λοιδόρημα, ὀνειδισμός, κ. μέλλει περὶ ἐμοῦ ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 19. 6, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 3· κ. ποιεῖσθαι κατά τινος Πολύβ. 12. 23, 1· πρβλ. Ἐρνέστ. Λεξ. Ρητορ., καὶ **καταθέω**. II. ὀπὴ ἐντὸς τῆς γῆς ἢ τῆς ἄμμου χρησιμεύουσα ὡς φωλεὰ ἢ κρησφύγετον εἰς ζῷά τινα, Αἰλ. π. Ζ. 2. 9., 5. 49., 9. 1.

κατάδρομος, ον, ὁ ὑποστὰς καταδρομήν, ἐρημωθείς, μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα Εὐρ. Τρῳ. 1300. II. ὡς οὐσιαστ., σχοινίον ἐφ' οὗ παίζουσιν οἱ σχοινοβάται, Sueton. Ner. 11.

καταδροσίζω, καταβρέχω διὰ τῆς δρόσου, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 88.

κατάδρυμμα, τό, σπάραγμα, σαρκῶν .. καταδρύμματα χειρῶν, σπαράγματα τῆς σαρκὸς διὰ τῶν χειρῶν, Εὐρ. Ἱκέτ. 52.

κατάδρυμος, ον, πλήρης δρυμῶν, λίαν δασώδης, Στράβ. 199.

καταδρύπτω: μέλλ. -δρύψω, σπαράττω, ξεσχίζω (διὰ τῶν ὀνύχων), παρειὰς Ἀνθ. Π. 5. 43., 7. 487, πρβλ. Μ. Ἀντων. 6. 20.— Μέσ., κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς, κατέσχιζον τὰς παρειάς των, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 243.

καταδρυφάσσω: μέλλ. -άξω, περιφράσσω, κατακλείω, κατασφαλίζω, Λυκόφρων 239.

καταδυναστεία, ἡ, κατάθλιψις, καταπίεσις, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ϛ', 7, κ. ἀλλ.).

καταδυναστεύω, ἐξασκῶ δυναστείαν ἐπί τινος, καταθλίβω, τινὰ

Ξεν. Συμπ. 5, 8, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Λ', 13, κ. ἀλλ.)· τινὸς Διόδ. 13. 73, ἴδε Σουΐδ.· ἀπολ., Στράβ. 747, Πλούτ. 2. 367D.— Παθ., κατατιέζομαι, ὑπό τινος Στράβ. 270, Διοδ. Ἐκλογ. 611. 84, Ἑβδ. Νεεμ. Ε', 5), Παλ. Διαθ.

καταδύνω, ἴδε **καταδύω**.

κατάδυσις, **εως**, ἡ, ἡ ὑπὸ τὸ ὕδωρ καταβύθισις, δύσις, ἐπὶ ἀστέρων, Ἵππαρχ. εἰς Ἄρατ.·— κατάβασις, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1, 33. **II**. κρύπτη, ὀπή, ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 34, Ἀθήν. 477D.

καταδύστης, **ου**, ὁ, ὁ καταβυθίζων, Ἡσύχ. ἐν λ. **καταύστης**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

καταδυσωπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **δυσωπέω**, ἐνθέρμως ἱκετεύων δυσωπῶ (κάμνω νὰ ἐντραπῇ), τινά Λουκ. Θυσ. 3.

καταδύω ἢ **-δύνω**. **I**. ἀμετάβ., ἐν τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. **καταδύνω** καὶ τῷ μέσῳ **καταδύομαι**: μέλλ. **-δύσομαι**: ἀόρ. **-εδυσάμην**, Ἐπικ. β' καὶ γ' ἑνικ. **-δύσεο**, **-δύσετο**: ἐνεργ. ἀόρ. β' **κατέδυν**: πρκμ. **καταδέδυκα**. Κατέρχομαι, καταβαίνω, βυθίζομαι, δύνω («βασιλεύω»), ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου (ὡς ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. β'), ἠέλιος κατέδυ Ἰλ. Α. 475, κτλ.· ἅμ' ἠελίῳ καταδύντι αὐτόθι 592· ἐς ἠέλιον καταδύντα Ὀδ. Κ. 183· ὡσαύτως, ἥλιος καταδυόμενος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 197· οὕτω, καταδεδυκέναι τὴν νῆσον κατὰ θαλάττης Ἡρόδ. 7. 135· ὡσαύτως, ἐπὶ νεώς, βυθίζομαι ἢ μᾶλλον καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς πλοῦν (ἴδε κατωτ. II), ὁ αὐτ. 8. 90, Θουκ. 2. 92., 7. 34, Ξενοφ. Ἑλλ. 1. 6, 35, κτλ.· ὡσαύτως, οἱ ἱππεῖς καταδύνοντες ἐν τέλμασιν Πολύβ. 5. 47, 2· βυθίζομαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀναδύνω**, Βατραχομ. 89· καταδεδυκώς, χωθεὶς ἐντός, Ἀριτοφ. Σφ. 140· ἴδε ἐν λ. **ἀνακύπτω** καὶ κατωτ. II. **2**) εἰσδύομαι, εἰσέρχομαι εἰς, Λατ. subire, μετ' αἰτ., καταδῦναι ὅμιλον Ἰλ. Κ. 231, κτλ.· κατεδύσετο πουλὺν ὅμιλον αὐτόθι 517· καταδύσεο μῶλον Ἄρηος Σ. 134· οὕτω, μάχην, δόμον, πόλιν καταδῦναι Γ. 241, Θ. 375, Ὀδ. Δ. 246·— ὡσαύτως, ἑπομένης προθέσεως, μυῖαι καδδῦσαι (Ἐπικ. ἀντὶ καταδ-) κατὰ .. ὠτειλὰς Ἰλ. Τ. 25· σπάργαν' ἔσω κατέδυνε Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 237· καταδυσόμεθ'.. εἰς Ἀΐδαο δόμους, θὰ κατέλθωμεν εἰς .., Ὀδ. Κ. 174· οὕτω, καταδύνειν ἐς ὕλην Ἡρόδ. 9. 37, πρβλ. 4. 76· εἰς φάραγγας, ἐπὶ λαγωῶν, Ξεν. Κυν. 5. 16· εἰς ἅπασαν [τὴν πόλιν] Πλάτ. Πολ. 576D· κατὰ τῆς γῆς Ἡρόδ. 4. 132· κατὰ τέφρας πολλῆς Πλουτ. Κάμιλλ. 32· — συχν. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ **λαθραίως**, ὑπεισέρχομαι, ἐμβαίνω, καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία Πλάτ. Πολ. 401D· ἡ ἀναρχία εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας αὐτόθι 562E. **3**) ὑφέρπω καὶ κρύπτομαι, καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης Ξεν. Κύρ. 6. 1, 35· καταδεδυκὼς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλάτ. Πολ. 579B· ὁ σοφιστὴς ἐς ἄπορον τόπον καταδέδυκεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 239C, κτλ. **4**) εἰσέρχομαι εἰς .., δηλ. «φορῶ», ἐνδύομαι, κατέδυ κλυτὰ τεύχεα Ἰλ. Ζ. 504, πρβλ. Ὀδ. Μ. 228· κατεδύσετο τεύχεα καλὰ Ἰλ. Η. 103· εἵματα Μόσχ. 4. 102. **II**. Μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ βυθισθῇ, καταβυθίζω, Λατ. mergere, submergere, λίαν σπάνιον ἐν τῷ ἐνεστ., ἐμπίπτων καὶ καταδύων Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6· ἐμὲ καταδύουσι τῷ ἄχει Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37· κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. α', γαύλους δὲ .. καταδύσας Ἡρόδ. 6. 17, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 49· ἀλλ' ἐν ναυμαχίᾳ, καταδῦσαι ναῦς συνηθέστερον σημαίνει καταστρέψαι αὐτὰς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καταστῆσαι αὐτὰς ἀνικάνους πρὸς πλοῦν ἢ ἐνέργειαν, Ἡρόδ. 8. 87, 88, 90, Θουκ. 1. 50, ἴδε ἀνωτ. 1. 1· ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, ἀφήσαμεν τὸν ἥλιον νὰ δύσῃ μὲ τὴν ὁμιλίαν μας, Λατ solem condere, Ἀνθ. Π. 7. 80, πρβλ. Ἀρισταίν. 1. 24, καὶ ἴδε **ἐνδύω** II.

κατ-ᾴδω, Ἰων. **-αείδω**:— ᾄδω πρός τι, Λατ. occinere, καὶ ἑπομ., **I**. μεταβ., θέλγω, καταπραΰνω διὰ τοῦ ᾄσματος, τινα Διον. Ἀλ. 4. 29, Πλούτ. 2. 745E, Λουκ.· καὶ μετὰ δοτ., ᾄδω μαγευτικὴν ᾠδὴν (ἐπῳδὴν) εἴς τινα, καταείδοντες .. τῷ ἀνέμῳ Ἡρόδ. 7. 191, πρβλ. **καταγελάω**.— Παθ., δι' ἐπῳδῆς ἐπείγομαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., οἱονεὶ καταδόμενος κατὰ Reisk. ἀντὶ καταναγκαζόμενος Αἰλ. π. Ζ. 5. 25. β) κ. δεῖπνον, κάμνω τὸ δεῖπνον εὔθυμον δι' ᾄσματος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 7. 2. **2**) ᾄδω συνεχῶς, «ξεκωφαίνω» ᾄδων, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 2. 2· — ᾄδω ἐναντίον τινὸς ἐπῳδάς, ὁ αὐτ. ἐν Φιλοψ. 31· Παθ., ἔχω τινὰ ἐνώπιόν μου ᾄδοντα, ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ. 16. **3**) πληρῶ δι' ᾀσμάτων, τὰς λόχμας Λόγγος 1. 9· ἀηδὼν .. κατᾴδει τῶν ἐρημαίων χωρίων Αἰλ. π. Ζ. 1. 43. **II**. μετὰ συστοίχ. αἰτ., ᾄδω ὡς ἐπῳδήν, ἐπᾴδω, κατῇδε βάρβαρα μέλη μαγεύουσ' Εὐρ. Ι. Τ. 1337. **III**. ἀμεταβ., ᾄδω ἄνωθεν ἢ καθ' ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τόπου τινός, ἐπὶ πτηνῶν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1, π. Ζ. 1. 20.

καταδωροδοκέω, διαφθείρομαι διὰ δώρων, δέχομαι δωροδόκημα, Ἀριστοφ. Σφ. 1036, Λυσίας 178. 6· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 361, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 26.

κατ-αείδω, Ἰων. ἀντὶ **κατᾴδω**.

καταειέρωσα (=**καθιέρωσα**), Ἐπιγρ. Ῥώμης, τῶν χρόνων Σεβήρου τοῦ αὐτοκράτορος, CIG. 5921.— Ἐπιγρ. Μαιονίας Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρνης 1880, σ. 161.

καταειμένος, **η**, **ον**, μετοχ. παθ. πρκμ., **1**) τοῦ **καταέννυμι**, Ὀδ. Ν. 351. **2**) τοῦ **καθίημι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 830.

καταείσατο, ἴδε **κάτειμι**.

καταέννυμι ἢ **-εινύω** (ἀρχ. Ἐπικ. ῥῆμα μὴ ἀπαντῶν ἐν τῷ τύπῳ **καθ-έννυμι** ἕνεκα τοῦ δίγαμμα, πρβλ. **ἐπιέννυμι**), εὔχρηστον μόνον κατὰ παρατ., ἀόρ. καὶ πρκμ. παθ. (ἴδε κατωτ.). Ἐνδύω, καλύπτω, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν (ἀόρ., διάφ. γρ. καταείνυον) Ἰλ. Ψ. 135 (περὶ τοῦ ἐθίμου ἴδε **κείρω** I)· νηοὺς αἵματι καπνῷ τε .. καταείνυον Ὀππ. Ἁλ. 2. 673.— Παθ., ὄρος καταειμένον ὕλῃ Ὀδ. Ν. 351, Τ. 431, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 228, εἰς Ἀφρ. 286.

καταϜελμένον τὸν πολιατᾶν (= κατ-ειλμένων, συνηθροισμένων τῶν πολιτῶν), μετοχ. τοῦ **κατείλω**, Ἐπιγρ. Γορτυνίων Κρήτης, Cau. 37 = IG. ant. 476.

κατ-αζαίνω, κάμνω τι ἐντελῶς ξηρόν, καταξηραίνω, στεγνώνω, καταζήνασκε δὲ δαίμων (Ἰων. ἀόρ. α'), Ὀδ. Λ. 587.

καταζάω, ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωήν μου, ἐν ἀνακτόροις θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον Εὐρ. Ἴων 56· πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 192B, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 10, 10, Πλούτ. 2. 194A, κτλ.

καταζεύγνυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ζεύξω**: — ζευγνύω ὁμοῦ, ἐν ἅρματι κ. σθένος ἵππειον Πινδ. Π. 2. 21.— Παθ., δύο πλοῖα κατεζευγμένα Διόδ. 20. 85· μεταφ., εἶμαι ἡνωμένος, ταῖς πρῶτον οὕτω καταζευγνυμέναις πόλεσιν Πλάτ. Νόμ. 753E· ἐπὶ γάμου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 1. **2**) ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, περιορίζομαι, δεσμεύομαι, ὑπ' ἀνάγκης Ἡρόδ. 8. 22· ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη Σοφ. Ἀντ. 946· δουλείᾳ Κλήμ. Ἀλ. 4. **II**. ἀμετάβ., καταλύω, στρατοπεδεύω, ἀντίθετον τῷ **ἀναζεύγνυμι**, Πολύβ. 3. 95, 3, κτλ.

καταζευγοτροφέω, κατασπαταλῶ χρήματα εἰς ἀγορὰν καὶ διατροφὴν ζευγῶν ἵππων, Ἰσαῖος 55. 23.

κατάζευξις, **εως**, ἡ, σύζευξις, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Πλούτ. 2. 750C. **II**. ἀντίθετον τῷ **ἀνάζευξις**, στρατοπέδευσις, ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 28, κτλ.

καταζήνασκε, ἴδε **καταζαίνω**.

καταζητέω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, καταζητεῖν ἑαυτοὺς ἐφ' ἑκάστην πρᾶξιν ἀγαθὴν Γεωργ. Ἀλ. Βίος Χρυσ. τ. 8, σ. 187, 16.

καταζοφόω, ἐπισκοτίζω, οὐρανὸν κατεζόφωσε Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. Αὐτοκρ. σ. 126.

καταζυγίς, ἡ, = **κατάζευξις**, Matth. Velt. σ. 60, 64, 65, κλ.

καταζωγραφέω: μέλλ. **-ήσω**, ζωγραφῶ, περιγράφω, Εὐμάθ. 4. 8, Βασίλ.

καταζωμεύω, ῥοφῶ τι ἐντελῶς, Ἡσύχ.

κατάζωμα, τό, «ἔνδυμα» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἔλατρον** (ἔνθα **κατάζωσμα**).

καταζώννυμι καὶ **-νύω**: μέλλ. **-ζώσω**:— ζωννύω στερεῶς· Μέσ., ζωννύω δι' ἐμαυτόν, δορὰς ὄφεσι κατεζώσαντο Εὐρ. Βάκχ. 698· ἐν ἱματίοις κ. τοὺς χιτωνίσκους Πλουτ. Πύρρ. 27.— Παθ., χιτῶνας μίτραις κατεζωσμένοι Διον. Ἀλ. 2. 70.

καταζώστης, **ου**, ὁ, «καταζῶσται· ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τοῖς ἵπποις καταζωννύντες» Ἡσύχ.

καταζωστικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ζῶσιν, τὸ καταζωστικόν, ἔργον τι τοῦ Ὀρφέως διαλαμβάνον περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζώσεως τῶν ἱερῶν ἐσθήτων, Σουΐδ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Ἀγλαόφ. 727.

κατ-άημι, Ἐπικ. μετοχ. ἀορ. **καταέσσας**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἄημι, Ἡσύχ.

καταθαλαττίζω, κατακαλύπτω, κατακλύζω μέρος τι δι' ὕδατος καὶ καθιστῶ αὐτὸ ὡς θάλασσαν, καταθαλαττίζει (ὁ Νεῖλος) τὴν Αἴγυπτον Μ. Γλυκ. Χρον. σ. 16D.

καταθαλαττόω, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 712.

καταθάλπω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θάλπω**, Πλούτ. 2. 367D, Διογ. Λ. 7. 152.

καταθαμβέομαι, Παθ., εἶμαι ἔκθαμβος πρός τι, μετ' αἰτιατ., Πλουτ. Νουμ. 15, Φαβ. 26.

καταθάπτω: μέλλ. **-ψω**, θάπτω, Ἰλ. Τ. 228, Ω. 611, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1553, Λυσ. 107. 23, Ἰσοκρ. 388E.

καταθαρσέω, παρὰ νεωτέροις Ἀττ. **-θαρρέω**, φέρομαι θαρραλέως, τολμηρῶς ἐναντίον τινός, τινος Πολύβ. 1. 40, 3, Στράβ. 573, κτλ. **II**. ἔχω πεποίθησιν ἔν τινι, τοῖς ὅλοις Πολύβ. 3. 86, 8.

καταθαρσύνω, παραθαρρύνω τινὰ πρός τι, τινὰ πρὸς τὸ μέλλον. Πλουτ. Λούκουλλ. 29.— Παθητ., ἐν τῷ τύπῳ **καταθρασύνομαι**, = τῷ προηγ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 2, Διογ. Λ. 2. 127· μετὰ γεν., Θεμίστ. 464. 10 Δινδ.

καταθαυμάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θαυμάζω**, Κύριλλ.

καταθεάομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ], ἀποθ.: — θεωρῶ, βλέπω τι ἄνωθεν, τὰ γιγνόμενα καταθ. ἀπὸ λόφου Ξεν. Ἀν. 6. 5, 30· καταθ. εἴς τι αὐτόθι 1. 8, 14·— καθόλου, θεωρῶ, μελετῶ, φορὰς ἄστρων Πλούτ. 2. 426D· μεταφ., θεῶμαί τι νοερῶς .., Ξεν. Κύρ. 8. 2, 18.

καταθεατέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ προηγ., δεῖ καταθεᾶσθαι, Πλωτῖν. ἔκδ. Kirchh. τ. 1, σ. 13. 9.

καταθείω, **καταθείομαι**, **καταθείομεν**, ἴδε **κατατίθημι**.

καταθέλγω: μέλλ. **-ξω**, ὑποτάσσω διὰ μαγικῶν τεχνασμάτων ἢ ἐπῳδῶν, καταμαγεύω, τοὺς αὐτὴ κατέθελξε (δηλ. ἡ Κίρκη) Ὀδ. Κ. 213, πρβλ. Χρύσιππ. παρ' Εὐστρ. 511. 20, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 12, κτλ.

κατάθελξις, εως, ἡ, μάγευμα, Λουκ. Φιλοψ. 9.

καταθεματίζω, = **ἀναθεματίζω**, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κριτικῶν ἐκδόσ. τῆς Καιν. Διαθ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 74, Ἀποκάλ. κβ', 3, ἀντὶ **καταναθεματίζω**·— **καταθεματισμός, οῦ**, ὁ, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀποκρ. πρὸς Ὀρθοδ. 121, ἔνθα ὡσαύτως ὁρίζεται τὸ **κατάθεμα**, ὡς σημαῖνον τὸ συνθέσθαι τοῖς ἀναθεματίζουσιν.

καταθεμελιόομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **θεμελιόομαι**, Ἰω. Λυδ. π. μην. Δ, 38.

κατάθεος, ον, εὐσεβής, Πολυδ. Α', 20.— Κατὰ Φώτιον ἐν λέξ. **ὄλολυν**: «ὄλολυν· Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον».

καταθεραπεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **θεραπεύω**, Γλωσσ.

καταθερμαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **θερμαίνω**, Ὀρειβάσ. σ. 63 Mattli.

κατάθερμος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θερμός**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 42.

καταθέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θέρω**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 191.

καταθέσιον, τό, τόπος ἔνθα καταθέτει τίς τι, Ἐκκλ.

κατάθεσις, εως, ἡ, ὅταν οἱ κλάδοι τοῦ φοίνικος πίπτωσι πρὸς τὰ κάτω, διπλῇ τῇ καταθέσει τῶν κλάδων ἀμφίχαιτα γινόμενα (τὰ στελέχη τῶν φοινίκων) Διόδ. 2. 53· καταβολή, χώσιμον καταβολάδων εἰς τὴν γῆν, Γεωπ. 9. 5, 1· οὕτω, **καταθετέον**, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ κατατιθέναι, αὐτόθι 4. 12, 15. **2**) πληρωμή, καταβολὴ χρημάτων, ἐπὶ τῇ καταθ. τοῦ φόρου Συλλ. Ἐπιγρ. 2826. 17 (;), πρβλ. Πολυδ. Δ', 47, Ε', 103, Θωμᾶν Μάγιστρ. **3**) βεβαίωσις, ἐπιβεβαίωσις, Ἐτυμολ. Μ. 97. 38·— ὡσαύτως, κατάθεσις, ὁμολογία, Ἰω. Μαλαλ. σ. 494. **4**) ἐγκατάλειψις, τοῦ πολέμου Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. **5**) κατάθεσις σώματος εἰς τάφον, συχν. ἐν μεταγεν. ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 9598, 9610, κ. ἀλλ.

καταθετικά, τά, πιθανῶς ῥήματα συγκαταθέσεως δηλωτικά, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 241, 46, ἔκδ. Taf., ἴδε Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. ἀθησαυρ. ἐν λέξει.

καταθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ λόφων Θουκ. 3. 97, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1· ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, εἰς Πειραιᾶ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 35. **II**. εἰσβάλλω, εἰς πόλεις αὐτόθι 5. 2, 43· ἀλλὰ μετ' αἰτ., κ. χώραν, ἐπιτρέχω, λεηλατῶ δι' εἰσβολῶν, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 15· οὕτω, κ. θάλατταν Πολύαιν. 1. 23, 1. **2**) μεταφ., προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, Παρθέν. 13· ἰδίως διὰ λογικοῦ ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Θεαίτ. 171C, Νόμ. 806E· πρβλ. **καταδρομή**.

καταθεωρέω, θεωρῶ ἢ θεῶμαι ἄνωθεν, Πλάτ. Γοργ. 465D, ἐν τῷ Παθ.·— οὐσιαστ. **καταθεώρησις, εως**, ἡ, Ἀπολλ. Πολιορκ. σ. 14. 23.

καταθήγω, ὀξύνω, ἀκονῶ, Ἀνθ. Π. 6. 303· μεταφ., «καταθῆξαι· παροξῦναι» Ἡσύχ.

καταθήκη, ἡ, παρακαταθήκη, ἐνέχυρον, Νικίας παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 748, Ἰσοκρ. 364B, Λυσ. 900. 1 (μετὰ διαφ. γραφ. **παρακαταθήκη**).

καταθηλύνω, κάμνω τινὰ θηλυπρεπῆ, Λουκ. Περεγρ. 19, Ἑταιρ. Διάλ. 5. 3· καρποὶ κατατεθηλυσμένοι, μαλακοί, Ἱππ. 290. 8.

***καταθήπω**, ἄχρηστος ἐνεστ. τοῦ **κατατέθηπα**, ὃ ἴδε.

καταθηρεύω, καταχυνηγῶ, κυνηγῶν συλλαμβάνω, τινὰ Κύριλλ.

καταθλαδία ποινή, ἡ, ἡ ποινὴ τοῦ εὐνουχισμοῦ, Ἰώσηπ. ἐν Γενέσ. 11D.

καταθλάω, κατασυντρίβω, εὐνουχίζω, κατατεθλασμένος (κατὰ διόρθ. Valck) τὰ μόρια Κλήμ. Ἀλ. 556 ἀντὶ **κατηναγκασμένος**.

κατ-αθλέω, καταβάλλω ἐν τῇ πάλῃ, νικῶ ἐν τῷ ἀγῶνι, Πλούτ. 2. 8D· τὴν ἀμαθίαν αὐτόθι 47F, πρβλ. 459B. **II**. καταγυμνάζω ἐμαυτόν, αὐτόθι 2F· ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτόθι 8D· ἠθληκότες, καλῶς γεγυμνασμένοι, ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 26· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατηθλημένοι ἐν πολέμοις Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

καταθλίβω: μέλλ. **-ψω**, πιέζω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐάν τις καταθλίβῃ τοὺς αὐλοὺς ἀποσβέννυσιν Θεόφρ. π. Πυρὸς 23· καταπιέζω, τὸ πνεῦμα Πλούτ. 2. 133D· καταθλιβεῖσα ἀναθυμίασις ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 14. [ῐ, πλὴν ἐν τῷ ἀόρ. β'].

καταθλιόομαι, γίνομαι ἐντελῶς ἄθλιος, Σιμοκ. 170, 19.

κατάθλιψις, εως, ἡ, καταπίεσις, Γλωσσ.

καταθνήσκω: μέλλ. **-θανοῦμαι**: ἀόριστ. **κατέθανον**, Ἐπικ. **κάτθανον**: πρκμ. **-τέθνηκα** (ἴδε ἀνωτ.). Ποιητ. ῥῆμα, ἀποθνήσκω, τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη Ἰλ. Χ. 355· ἐν τῷ ἀόρ. καὶ πρκμ., εἶμαι νεκρός, κάτθανε καὶ Πάτροκλος Φ. 107· κατατεθνήκασι, ἀντίθετον τῷ ζώουσι, Ο. 664· συχνὸν κατὰ συγκεκομμ. μετοχ. πρκμ., ἀνδρὸς .. κατατεθνηῶτος Η. 89, Χ. 164· νέκυι κατατεθνηῶτι Π. 565· νεκροὺς κατατεθνηῶτας Σ. 540, κτλ.·— ἡ λέξις εἶναι συχνὴ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ συγκεκομμ. μέλλοντι **κατθανοῦμαι**, Εὐρ. Μήδ. 1386, Ἄλκ. 150, κτλ.· καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις τοῦ συγκεκομμένου ἀορ., ὅσα δὲν λαμβάνουσι τὴν αὔξησιν, **κατθανεῖν, κατθανών**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 873, 1290, κτλ.· ἡ ὁριστ. **κάτθανε** μόνον ἐν ἀναπαιστικῷ στίχῳ, αὐτόθι 1553 (ἔνθα χρησιμεύει ὡς Παθ. τοῦ **κατακτείνω**). **2**) ἐκλείπω, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος, μέλι, μορφά Μόσχος 3. 34, Βίων 1. 31.

καταθνητός, ή, όν, θνητός, Ἰλ. Ε. 402, κτλ.· τὸ θηλ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 39, 50.

καταθοινάω, κατατρώγω, εὐωχοῦμαι, Ἡσύχ.· ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀόρ., Παροιμιογρ. σ. 215·—Παθ. ἀόρ., Ἀθήν. 283B.

καταθοίνησις, εως, ἡ, τὸ καταθοινᾶν, κατανάλωσις, Νικήτ. Χρον. 171D.

καταθολόω, κάμνω τι λίαν θολόν, μολύνω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀναξαγ.

καταθορεῖν, ἴδε **καταθρώσκω**.

καταθορῠβέω, ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, παραζαλίζω τινὰ διὰ τοῦ θορύβου, ἕως ἂν ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθεὶς Πλάτ. Πρωτ. 319C. **2**) καθόλου, διαταράττω, ἐνοχλῶ, Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 14. 6.

καταθρᾰσύνω, ἴδε **καταθαρσύνω**.

κατάθραυστος, ον, κατατεθραυσμένος εἰς τεμάχια, Διοσκ. 5. 102.

καταθραύω, θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, Πλάτ. Πολιτικ. 265D, Τίμ. 56E· εἰς λεπτὰ Γαλην. 12. 357.

κατ-αθρέω, καταθεῶμαι, βλέπω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Μανέθων 4. 421, Κύριλλ.

καταθρηνέω, ἐπιτεταμ. τοῦ **θρηνῶ**, κλαίω, Εὐρ. Ἠλ. 1326· μετ' αἰτ., Διόδ. 17. 118, Ἀππ. Καρχηδ. 81.

καταθριαμβεύω, θριαμβεύω καταβαλών τινα, τινὸς Θεόδωρ. Μετοχ.

καταθροέω, = **καταθορυβέω**, Πολυδ. Η', 154, Νικήτ. Εὐγ.

καταθρῡλέω, = **καταθορυβέω**, Πολυδ. Η', 154.

κατάθρυπτος, ον, λίαν ἁβροδίαιτος, τρυφηλός, Εὔβουλος ἐν «Σφιγγ.» 2.

καταθρύπτω, «θρύβω», «καταθρύβω», Νικ. Ἀλεξιφ. 61, Ἀρτεμίδ. παρ' Ἀθην. 663E· καταθρ. ἄρτους εἰς γάλα Διόδ. 1. 83· ἄρτος εἰς κρᾶμα καταθρῡβεὶς Κλήμ. Ἀλ. 126.—Πρβλ. **κατατρίβω**.

καταθρώσκω: ἀόρ. β' **κατέθορον**:— καταπηδῶ, κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον Ἰλ. Δ. 79· μετ' αἰτ., καταθ. τὴν αἱμασιήν, πηδῶ ἀπὸ τοῦ φράκτου κάτω, Ἡρόδ. 6. 134, πρβλ. **καταβαίνω** Ι· καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων ὁ αὐτ. 3. 86· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 23. 220.

κατα-θῡμέω, ὅλως ἀθυμῶ, χάνω ὁλοσχερῶς τὸ θάρρος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 7.

καταθύμιος [ῡ], **α, ον**, ὡσαύτως **-ος, ον**, Εὔμηλ. παρὰ Παυσ. 4. 33, 2:— ὁ ἐν τῷ νῷ ἢ τοῖς στοχασμοῖς, ὄφρα ἔπος εἴπωμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν Ὀδ. Χ. 392· μηδέ τί τοι θάνατος κατ. ἔστω, ἂς μὴ ἐπικάθηται ὁ θάνατος βαρὺς ἐπὶ τῆς καρδίας σου, Ἰλ. Κ. 383, πρβλ. Ρ. 201. **II**. σύμφωνος πρὸς τὰς διαθέσεις τινός, κατὰ τὴν «καρδιάν του», οὔτι μάλ' ἀνθρώποις κατ. πάντα τελεῖται Θέογν. 617, πρβλ. 1086· Μαρδονίῳ τὰ σφάγια οὐ δύναται κατ. γενέσθαι Ἡρόδ. 9. 45· ἐούσης ταύτης [γυναικός] οἱ καταθυμίης ὁ αὐτ. 5. 39· τί γὰρ ἥδιον ἀνθρώπῳ γυναικὸς καταθυμίας; Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 422. 7, πρβλ. Μουσ. αὐτόθι 413. 23· παῖς καταθύμιος Δημόκρ. αὐτόθι 452. 16.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Εὐσ. κλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καταθύμια· ἀρέσκοντα τῇ ψυχῇ, ἡδέα, εὔθυμα, ἢ κατὰ νοῦν».

καταθῡμοβορέω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **θυμοβορέω**, ζωὴν κατ. Πυθαγ. ἐν Βίῳ Ὁμ. σ. 366.

καταθῡμόομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θυμόομαι**, Βυζ.

καταθύω, θυσιάζω, πρόβατα Ἡρόδ. 8. 19, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 5, 35, κτλ. **2**) προσφέρω, ἀφιερῶ, τὴν δεκάτην Ξεν. Ἀν. 5. 3, 13, Διόδ. 4. 21. **II**. Μέσ., φίλτροις καταθύσομαι, θὰ ἀναγκάσω διὰ μαγικῶν θυσιῶν, Θεόκρ. 2. 3, πρβλ. 10. 159.

καταθωπεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θωπεύω**, Βυζ.

καταθωρᾱκίζομαι, Παθ., καλύπτομαι διὰ θώρακος πανταχόθεν, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 17.

καταί, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κατά**, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. σ. 309.

καταιβᾰσία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **κατάβασις**, Κόϊντ. Σμ. 6. 484.

II. **καταιβασίαι**, καταβαίνουσαι ἀστραπαί, κεραυνοί, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 555A· πρβλ. **καταιβάτης**.

καταιβάσιος, ον, ὁ καταβαίνων, ἐπίθ. τῶν ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν (ἴδε τὸ προηγ.), Χρησμ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 239B· προσέτι **καταβάσιος**, πῦρ αταβάσιον Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ι', 6). **II**. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς τοῦ θεοῦ ὃν ἐπεκαλοῦντο οἱ προσευχόμενοι περὶ ἐπανόδου (**καταβάσεως**) εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1408, Παροιμιογρ. σ. 313·

καταίβᾰσις, εως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κατάβασις**, Ἀνθ. Π. 11. 23.

καταιβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς καταβαίνοντος ἐν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς, ὁ Jupiter Elicius τῶν Ῥωμαίων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 42, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 522F, Λυκόφρ. 1370, Παυσ. 5. 14,

10, Κορνούτος περὶ Θ. Φύσ. 9·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς βροντῆς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 359, Λυκόφρ. 382·— ἀπεδίδετο ὑπὸ τῶν κολάκων Ἀθηναίων εἰς τὸν Δημήτριον, Πλουτ. Δημήτρ. 10. **2)** ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις ὡδήγει τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅδην, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 649. **3)** ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος, ὁ καταβαίνων ὑπὸ τὴν γῆν διὰ καταβόθρας, Εὐρ. Βάκχ. 1360.— Ἐπὶ τούτων τῶν ἐννοιῶν ὁ τύπος **καταβάτης** οὐδέποτε ἀπαντᾷ· πρβλ. **καταιβάσιος, καταιβάτις**, κτλ.

καταιβάτις [ᾰ], **ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ζῶσ' ἐς Ἅιδην ἵξεται καταιβ. Λυκόφρ. 497. **2)** κ. κέλευθος, οἶμος, τρίβος, ἀπότομος, κατωφερὴς ἀτραπός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 353, Γ. 160, Λυκόφρ. 91. **II.** ἐνεργ., ἡ κατάγουσα, καταβιβάζουσα, σελήνης καταιβάτις, ἡ καταβιβάζουσα τὴν σελήνην δι' ἐπῳδῶν, Σωσιφάν· παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 533.

καταιβᾰτός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καταβατός**, θύραι .. καταιβαταὶ ἀνθρώποισι, δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι καταβαίνουσιν, Ὀδ. Ν. 110.

καταῑγδην, Ἐπίρρ., ὁρμητικῶς, βιαίως, σφοδρῶς, τινὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 64.

καταιγῐδώδης, ες, θυελλώδης, τρικυμιώδης, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1016, Εὐστ. 1414. 38.

κατ-αιγίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω ὡς θύελλα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως Αἰσχύλ. Θήβ. 63· καταιγίζων βρόμος, ἦχος ὁρμητικός, παταγώδης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 195· ἐκνεφίας καταιγίσας ἐς τὴν ἀγορὰν Ἀλέξ. ἐν «Δημητρ.» 1. 5· — καθόλου, εἶμαι θυελλώδης, ὁρμητικός, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 10. 16· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, αὐτόθι 12. 88· ἐπὶ ἄλγους καὶ νόσου, Ἱππ. 489. 48., 491. 50·— πρβλ. **ἐπαιγίζω**.— Καθ' Ἡσύχ. «καταιγίσας· κατασχίσας· οἱ γὰρ ἀνατιθέντες ἱμάτια κατέσχιζον αὐτά, ἵνα μὴ ἀρθῶσι παρά τινων».

καταιγίς, ίδος, ἡ, (**αἰγὶς** II) θύελλα ὁρμητικὴ καταβαίνουσα ἄνωθεν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 16, Ἀνθ. Π. 7. 273, κτλ.· μεταφ., αἱ τῶν πραγμάτων καταιγίδες Νικήτ. Χρον. 63D· ἐπὶ μαχῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 984.

κατ-αιγισμός, ὁ, = τῷ προηγ.· οὕτως ὁ Ἐπίκουρος ἐκάλει τὰς τῆς σαρκὸς ἐπιθυμίας ἢ ἡδονάς, ἴδε Ἀθήν. 546Ε, Πλουτ. 2. 1090Β.

κατ-αιδέομαι: μέλλ. **-έσομαι**, ἀποθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ ἀόρ. Παθ.:— αἰσθάνομαι αἰδῶ ἢ σέβας ἐνώπιόν τινος, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι αὐτόν, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 3. 72, 77, Σοφ. Ο. Τ. 654, Εὐρ. Ὀρ. 682· δαίμονα καταιδεσθεῖσα Εὐριπ. Ἱππ. 772· καταιδέσθητι πατρῷον Δία Ἀριστοφ. Νεφ. 1468· μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, Εὐρ. Ἡρακλ. 1027· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 805. **II.** τὸ ἐνεργ. **καταιδέω**, καταισχύνω, «ἐντροπιάζω», ἤδη ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγενεστ., ὡς ἐν Ἡλιοδ. 4. 18, Θεμιστ. 191Β· ἀλλ' αἱ γλῶσσαι τοῦ Ἡσυχ. καὶ Φωτ. (**καταιδεῖ, κατῄδεσα, κατῄδεσαν**) δεικνύουσιν ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀρχαιότερος.

κατ-αιϝεὶ = **εἰσαεί**, Ἐπιγρ. Λοκρ. ἐν CIA. 2. 3.

καταιέτια, τά, γεῖσα κ. (**καταέτια**) Ἐπιγρ. Πειρ. CIA. II. 1054, 39· **αἰετός, αἰεταῖος, ἐναιέτιον, καταιέτιος, παραιετὶς** ἐλιφθογγογραφοῦντο καὶ ἐν τοῖς καλοῖς χρόνοις, Meisterh. [2]25, 5.

κατ-αιθᾰλόω, κατακαίω, μεταβάλλω εἰς αἰθάλην, δόμους .. καταιθαλώσω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 157· ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ Εὐρ. Ἱκέτ. 640· σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1242, πρβλ. 1248· μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινὰ αὐτόθι 1261.— Παθητ., [Τροίας] πυρὶ κατηθαλωμένης Εὐρ. Τρῳ. 60· ὑπ' ἀσβόλου κατηθαλωμένος, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 4.

κατ-αιθύσσω, κινοῦμαι ταχέως τῇδε κἀκεῖσε ἐπάνω εἴς τι, κυματίζω, ἅπαν νῶτον καταίθυσσον (πλόκαμοι) Πινδ. Π. 4. 147· (Κάστωρ) καταιθύσσει (κάτ' αἰθύσσει Christ) ἑστίαν, καταπέμπει τὴν λάμψιν του ἐπὶ τῆς ἑστίας, αὐτόθι 5. 13.

κατ-αίθω, κατακαίω, εἰς τέφραν μεταβάλλω, καταίθουσα .. δαλὸν (οὕτως ὁ Canter. ἀντὶ κ' αἴθουσα) Αἰσχύλ. Χο. 606· σὺ δ' οὖν κάταιθε Εὐρ. Ἀνδρ. 258· ὕφαπτε καὶ κάταιθε Ἀριστοφ. Θεσμ. 730· καταίθεσθαι πυρὶ Εὐριπ. Τρῳ. 1296. **2)** μεταφ., καίω, ἀνάπτω, ἐξεγείρω, Λυκόφρ. 249· ἔρως με καταίθει Θεόκρ. 7. 56· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., καταίθεσθαι ἐπί τινι, ὡς τὸ Λατ. uri, ὁ αὐτ. 2. 40·— τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 302 χωρίον εἶναι ἐφθαρμένον.

κατ-αικίζω: μέλλ. **-ιῶ**, πληγώνω δεινῶς, κακῶς μεταχειρίζομαι, τεύχεα .. κατῄκισται, τὰ ὅπλα ὑπέστησαν βλάβην, ἔγειναν ὁλόμαυρα [ἕνεκα τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς αἰθάλης], Ὀδ. Π. 290, Τ. 9· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, σῶμα σὸν καταικιεῖ Εὐρ. Ἀνδρ. 828, πρβλ. Διόδ. 18. 47.

καταίνεσις, εως, ἡ, συναίνεσις, μνηστεία, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 4.

κατ-αινέω: μέλλ. **-έσω**, ποιητ. **-ήσω**, Πίνδ. Συναινῶ, συμφωνῶ εἴς τι, ἐπιδοκιμάζω αὐτό, ἀντίθετον τῷ **ἀναίνομαι**, μετ' αἰτ. πράγμ., ὁ δὲ καταινέει ταῦτα Ἡρόδ. 4. 80., 6. 62· καταινέω ἐπί τινι, συναινῶ ἐπί τινι ὅρῳ, καταινέσαντος ἐπὶ τούτοις τοῦ παιδὸς ὁ αὐτ. 3. 53· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει, συνετίθετο, κατένευε, συναινῶν, Σχολ. Θουκ. 4. 122· ἀπολ., οὐ καταινέσαμεν, ἀλλὰ ἀπειπάμεθα Ἡρόδ. 9. 7, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 80. **2)** συμφωνῶ ἢ ὑπισχνοῦμαι ὅτι θὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ. ἀόρ., Πινδ. Π. 4. 395· μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., καταίνεσον μή ποτε προδώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1633, πρβλ. 1637· ὡσαύτως, κ. τοῦτον βασιλέα σφίσιν εἶναι, συναινῶ, συμφωνῶ ἵνα εἶναι οὗτος .., Ἡρόδ. 1. 98· κ. τινα ταγὸν (ἐξυπακ. εἶναι) Ἀνθ. Π. 9. 98. **3)** παρέχω, παραχωρῶ τί τινι αἰτοῦντι, συγκατατίθεμαι εἰς τὴν αἴτησίν του, ὑπισχνοῦμαι, τοῦτ' ἐμοὶ πόλις τὸ δῶρον .. κατῄνεσεν (ἴδε Δινδ.) Σοφ. Ο. Κ. 432· ἰδίως ὑπισχνοῦμαι εἰς γάμον, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, τὴν θυγατέρα, τὴν παῖδά τινι Εὐρ. Ι. Α. 695, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 47.

κατ-ᾶϊξ [τᾱ], **ῖκος**, ἡ, = **καταιγίς**, (ἐκ τοῦ **καταΐσσω**), βορέαο κατ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1203, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 114.— Καθ' Ἡσύχ., «κατάσεισις. ὁρμή», καὶ «καταΐκες· καταπνοαί».

κατ-αιονάω ἢ **-έω**: μέλλ. **-ήσω**, καταντλῶ, ἐπιχέω, καταβρέχω, ὑγραίνω, πλύνω, ἐπὶ ἀλγούντων μερῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. 617. 38, Πλουτ. 2. 74D· μεταφ., κ. τινα σοφίᾳ Δίων Κ. 38. 19. — Παθ., ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες Λουκ. Λεξιφ. 5· καταιονῶντα καὶ καταπλάττοντα συνάπτει ὁ Γαληνός, ὡς καὶ τὸ καταντλεῖν τὴν φλεγμονὴν καὶ καταπλάττειν καὶ σχάζειν· ἐνέβρεξαν καὶ κατηόνησαν συνάπτει ὁ Πλούτ. ἐν Ἠθ. σ. 74D, καὶ «καταιονᾶσθαι· καταντλεῖσθαι» Ἡσύχ., Πολυδ. Δ', 180· — ἐντεῦθεν **καταιόνημα**, τό, πλύσις, πλύσιμον, Αἰλ. π. Ζ. 8. 22· καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 52· — **καταιόνησις, εως**, ἡ, κατάβρεξις, κατάντλησις, πλύσις διὰ θερμοῦ ὕδατος· κατάπλασμα καὶ κ. (πρβλ. Γαλλ. étuvement) Μ. Ἀντων. 5. 9, Πολυδ. Δ', 180, Γαλην.· ἡ κατὰ τῆς κεφαλῆς κ. ἐν τοῖς λουτροῖς Εὐστάθ.· — ὡσαύτως **καταιονίζω**, Ψελλ.

καταιρέω, Ἰων. ἀντὶ **καθαιρέω**.

καταίρεσις, Ἰων. ἀντὶ **καθαίρεσις**.

κατ-αίρω: μέλλ. **-ᾰρῶ**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., κατέρχομαι, καταβαίνω, ἐφορμῶ·— ἐπὶ πτηνῶν, καταπέτομαι, ἐς τὰ βιβλία Ἀριστοφ. Ὄρν. 1288· ἐς Δελφοὺς Παυσ. 10. 15, 5· ἐνταῦθα Πλουτ. Ρωμ. 9· οὕτως ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. 2. 41F·— ἐπὶ προσώπων, κατ. ἀπ' ὄχθων, καταπηδῶ, Ξεν. Ἱππαρχ. 6, 5· ἐκεῖσε Εὐρ. Βάκχ. 1293· ἐς Ἀθήνας Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 281Α, κτλ. **2)** ἐπὶ πλοίων, καταπλέω, φθάνω, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἐς Καῦνον Θουκ. 8. 39· ἐκ .. ἐπὶ .. ἢ πρὸς .. Πολύβ. 1. 56, 3., 60. 3· ἀπὸ .. δευρὶ Ἀλκίφρ. 1. 38 (ἀντίθ. **ἀπαίρω**),— Καθ' Ἡσύχ. «κατήραμεν· ἤλθομεν»· παρ' αὐτῷ καὶ ὁ μέσ. τύπος, «καταρέσθαι· καταλύειν».

κατ-αισθάνομαι, ἀποθ., ἐντελῶς ἀντιλαμβάνομαί τινος, τι Σοφ. Ο. Τ. 422.

καταίσιμος, ον, = **αἴσιμος**, ἀγαθός, εὐνοϊκός, Ἡσύχ.

καταισιμόω, μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, φθείρω ἐντελῶς, Εὔβουλ. ἐν «Αὐγῇ» 1· κατησίμωκα πῶμα, ἐκπίνω, πίνω ἐντελῶς, Ἐπίνικ. ἐν «Μνησ.» 1· καὶ τὸ παθ., κατησίμωται πάντα· πρβλ. **ἀναισιμόω**.

καταίσιος, ον, = **αἴσιος**, ὅλως δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-ᾱΐσσω: μέλλ. **-ΐξω**, καταφέρομαι μεθ' ὁρμῆς, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐκ .. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 224· παρ' Ὁμήρῳ ἐν τμήσει, καθ' ἵππων ἀΐξαντες Ἰλ. Ζ. 232· κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα αὐτόθι Β. 167, ἀντίθ. τῷ **ἀναΐσσω**, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 1076. **II.** μετ' αἰτ., τινάσσομαι διὰ μέσου, ὁρμητικῶς διέρχομαι, φρὴν .. κόσμον καταΐσσουσα Ἐμπεδ. 396.

κατ-αισχρεύομαι, ἀποθ., λαλῶ ἢ ἐνεργῶ αἰσχρῶς, κακῶς, τοιαῦτα κατησχρεύσατο Τζέτζ. Ἱστ. 6. 32.

κατ-αισχυμμός, ὁ, αἰσχύνη, ἐντροπή, ὀνειδισμός, Κλήμ. Ἀλ. 587.

κατ-αισχυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ καταισχύνων, ἀτιμάζων, ἴδε ἐν λ. **αἰσχυντήρ**, δόμων κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1333.

κατ-αισχύνω, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω, μήτε καταισχύνειν πατέρων γένος Ὀδ. Ω. 508· μὴ καταισχύνητέ τε δαῖτα, ἀκόσμως φερόμενοι, Π. 293, Τ. 12, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 53, Αἰσχύλ. Θήβ. 546, Ἱκέτ. 996, Δημ. 260. 2, κτλ.· τὴν σὴν οὐ κατ. φύσιν, δὲν ἀτιμάζω τὴν φύσιν σου, δηλ. δὲν δεικνύομαι ἀνάξιός σου, ἀλλ' ὁμοία σου, Σοφ. Ἠλ. 609· κ. τὸ Τρωϊκὸν κλέος Εὐρ. Ἑλ. 845· τὸ γένος σου καταισχυνῶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1451. κ. τὴν πατρίδα ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1220· τοὺς προγόνους Πλάτ. Λάχ. 187Α· ὑποσχέσεις ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 183Ε· τὰς εὐγενείας ταῖς αὑτῶν .. κακίαις Ἰσοκρ. 155C, κτλ. **2)** ἀτιμάζω γυναῖκα, διακορεύω, φθείρω, Λυσ. 96. 15, πρβλ. Δημ. 1125. 12· τὴν παρθενίαν Πλουτ. Νομ. 10. **3)** ἐμὸν καταίσχυνε .. χρέος, μὲ κατῄσχυνε διότι τὸ χρέος μου ἔμεινεν ἀπλήρωτον, Πινδ. Ο. 10 (11) 10. **II.** Μέσ., αἰσθάνομαι αἰδῶ, ἐντροπὴν ἐνώπιόν τινος, θεοὺς Σοφ. Φιλ. 1382, πρβλ. Ο. Τ. 1424· οὕτως ἐν τῷ Παθ. ἀόρ., καταισχυνθέντες τὴν ἀρετὴν αὐτῶν Ἰσοκρ. 60Ε· μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι νὰ .., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· μὴ καταισχυνθῆναι .., ὅπως μὴ δόξει .., νὰ μὴ ἐντραπῇ ἐκ φόβου μήπως φανῇ ἢ νομισθῇ δειλός .., Θουκ. 6. 13· «καταισχύνειν ἀντὶ τοῦ καταχέζειν» Βαβρ. 82, 8.

καταίσχω, Ἐπικ. ἀντὶ **κατίσχω, κατέχω**, Ὀδ. Ι. 122

κατ-αιτιάομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾱ], Ἀποθ.:— ἐντελῶς αἴτιόν τινα νομίζω, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν ἐνοχὴν κακοῦ, κατηγορῶ, ὀνειδίζω, τινα Ἡρόδ. 6. 14· τί σαυτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτιᾷ; Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 116· καταιτιάσηται αὐτὸν ζῶντα Δημ. 1306, 28· τινα ἀσεβείας Δίων Κ. 68. 1· τινα, μετ' ἀπαρ., κατητιᾶτο αὐτὸν χρήματα εἰληφέναι ὁ αὐτ. ἐν Exc. Peiresc. 128·— ἀπολ., ἐν μέσ. ἀλληλοπαθεῖ σημασίᾳ, κατηγορῶ ἀμοιβαίως καὶ κατηγοροῦμαι, ἀλλήλων ἥπτοντο καταιτιεύμενοι Ἡρόδ. 5. 92, 3. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιβάλλω τι ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταλογίζω, ἀμαθίαν Θουκ. 3. 42· καταιτιώμενος ταῦτα Δημ. 553, 7. **II.** ἡ μετοχ. ἀόρ. α' παθ. **καταιτιαθεὶς** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, τοὺς καταιτιαθέντας ἀπέκτειναν Θουκ. 6. 60· τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κ. ἀπολύσαντες τῆς διαβολῆς Πολύβ. 3. 5, 4· μετ' ἀπαρ., καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 32· οὕτω καί, οἱ κατητιαμένοι Πολύβ. 32. 7, 14., 33. 1, 4· καὶ μετ' αἰτ., φήσας αὐτὸν κατητιᾶσθαι τὴν κλοπήν, ὅτι εἶχε κατηγορηθῆ διὰ τὴν κλοπήν, Διόδ. 4. 31.

κατ-αιτίᾱσις, εως, ἡ, κατηγορία, Πλούτ. 2. 546F, Μ. Ἀντων. 1. 16.

καταῖτυξ, ῠγος, ἡ, χαμηλὴ περικεφαλαία ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς («σκοῦφος») ἐκ δέρματος ταύρου ἄνευ φάλου ἢ λόφου, Ἰλ. Κ. 258. (Ἐκ τῆς **κατὰ** καὶ ἴσως τοῦ **τυκτός, τεύχω**).

κατ-αιχμάζω, πλήττω συνεχῶς, διὰ τῆς αἰχμῆς ἢ τοῦ δόρατος πλήττων καταβάλλω, «καταφονεύω» Ἡσύχ.· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 21. 6, κτλ.

κατ-αιχμαλωτίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, Τζέτζ.

κατ-αιωρέομαι, Παθ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, θύσανοι κατῃωρεῦντο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 225.

κατακαγχάζω, μετὰ καγχασμοῦ ἢ δυνατοῦ γέλωτος χλευάζω τινά, γελῶ μεγαλοφώνως πρός τι, τινος Ἀνθ. Π. 2. 216, Σουΐδ.

κατακαῆμεν, κατακαιέμεν, ἴδε **κατακαίω**.

κατακαίνυμαι: πρκμ. **-κέκασμαι**, κοσμοῦμαι, ψηφῖσι χρυσοπάστοις τὸ πλεῖστον μέρος κατακέκασται Walz. (Ῥήτορες) 1. 639.

κατακαίνω, = **κατακτείνω**, «κατακαίνειν, ἀναιρεῖν, φονεύειν» Σουΐδ., εὔχρηστον μάλιστα ἐν τῷ ἀόρ. β' **κατέκανον** (ὁ τετελ. μέλλ., ἄνδρα κατακεκονότες ἔσεσθε ἐν Ξεν. Ἀν. 7. 6, 36), συχνὸν παρὰ Ξεν. καὶ μεταγενεστ., Λ. Διν. εἰς Ἀν. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ 1. 6, 2· **κατέκανον** (ἢ κατὰ Ἕρμαννον **κάκτανον**) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Ἀντ. 1340· κατακανὼν Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 6, 5· ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ παρ' Ἀρρ. ἐν Ἰνδ. 11. 10, Παρθεν. 7. 24, Διόδ. 1. 89. Πρβλ. **καταξαίνω**.

κατακαίριος, ον, = **καίριος**, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Λ. 439, Ἀνθ. Π. 9. 227.

κατακαίω, Ἀττ. **-κάω** [ᾱ], Ἐπικ. ἀπαρ. **κατακαιέμεν**, Ἰλ. Η. 408: μέλλ. **-καύσω** Ἀριστοφ. Λυσ. 1218: ἀόρ. **κατέκαυσα** Θουκ. 7. 25· Ἐπικ. **κατέκηα**· α' πληθ. ὑποτ. **κατακήομεν** ἢ **-κείομεν** (ἀντὶ **-κήωμεν**) Ἰλ. Η. 333· ἀπαρ. **κατακῆαι** Ὀδ. Λ. 46, **κακκῆαι** αὐτόθι 74 (μετὰ διαφ. γραφ. **-κεῖαι**): πρκμ. **-κέκαυκα** Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37.— Παθ., μέλλ. **-καυθήσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1505: ἀόρ. **κατεκαύθην** καὶ **κατεκάην**, ἀμφότερα παρ' Ἡροδ., ὧν τὸ α' λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος: πρκμ. **-κέκαυμαι** Ἀνδοκ. 14. 36, Ξενοφ. (πρβλ. **καίω**). Καίω, ἐντελῶς, καίων καταστρέφω, ἐξαφανίζω, παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τῆς καύσεως θυμάτων καὶ νεκρῶν πτωμάτων, κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα Ἰλ. Α. 40· κατὰ μῆρ' ἐκάη Γ. 460· κατακήομεν αὐτοὺς Ἰλ. Η. 333· μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι Ζ. 418· οὕτω, κ. τοὺς μάντιας, ἔκαυσαν αὐτοὺς ζῶντας, Ἡρόδ. 4. 69· ζῶντα κατακαυθῆναι ὁ αὐτ. 1. 86, πρβλ. 2. 107·— ἀκολούθως ἐπὶ πόλεων, οἰκιῶν, κτλ., κατὰ μὲν ἔκαυσαν.. πόλιν ὁ αὐτ. 8. 33· κατεκαίετο ὁ ἐν Δελφοῖσι νηὸς ὁ αὐτ. 1. 50· ἡ οἰκίη κατεκάη ὁ αὐτ. 4. 79· κατακαυθέντων τῶν ἱρῶν ὁ αὐτ. 6. 101, πρβλ. Ἀνδοκ. 14. 36· γῆ κατακεκαυμένη, μέρος κεκαυμένον, ἡφαιστειῶδες, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 21· Κατακεκαυμένη ἦτο τὸ ὄνομα τῆς ἄνω κοιλάδος τοῦ Ἕρμου ἐν Λυδίᾳ, Στράβ. 628· καὶ ὁ ἐκεῖθεν ἐξαγόμενος οἶνος ἐκαλεῖτο **κατακεκαυμενίτης**. **II.** Παθ. ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, κατὰ πῦρ ἐκάη, εἶχε τελειώσῃ, Ἰλ. Ι. 212.

κατακᾰλέω: μέλλ. **-έσω**, καλῶ κάτω, προσκαλῶ, ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεὶς Θουκ. 1. 24· κ. δούλους ἐπ' ἐλευθερίᾳ Στράβ. 646.— Μέσ., κ. Ἀθήναζε Πλούτ. Σόλων 24. **II.** ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς Ἀππ. Καρχηδ. 81· οὕτω, κατακαλέσασθαι, διάφ. γραφ., Ἰσοκρ. 218C, πρβλ. Πλουτ. Θεμιστ. 13. **III.** καλῶ ὀπίσω, ἀνακαλῶ, τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς ἐξορίας Πολύβ. 26. 5, 1, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 232Δ.

κατακαλλύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καλλύνω**, Εὐμάθ. σ. 446, συχνὸν παρὰ Κυρίλλ.

κατακαλλωπίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **καλλωπίζω**, Γ. Κεδρην. τ. Α', σ. 572. 7, ἔκδ. Β.

κατακάλυμμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, καταπέτασμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚϚ', 14), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 12, 3.

κατακᾰλύπτω: μέλλ. **-ψω**, καλύπτω ἄνωθεν, καλύπτω ἐντελῶς, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν (δηλ. τοὺς μηροὺς) Ἰλ. Α. 460· με τεθνηῶτα .. κατὰ γαῖα καλύπτοι Ζ. 464· κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Π 325· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κ. Ρ. 594· κάμὲ θανάτου κατὰ μοῖρα καλύπτοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 917· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 120, Ἡρόδ. 2. 47, Εὐρ. Τρῳ. 1314, κτλ.— Μέσ., κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν, κατακαλύψας τὴν κεφαλήν του, Ὀδ. Θ. 92· οὕτω, κατακαλυψάμενος μόνον, Ἡρόδ. 6. 67, ὅπερ ἀλλαχοῦ λέγει, ἐγκαλυψάμενος, καλύψας τὸ πρόσωπόν του, καὶ κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν Ἐπιστ. π. Κορ. ι', 11, 7· καὶ κατακεκαλυμμένος ὁ αὐτ. 1. 119· κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνοίῃ, καὶ ὁ ἔχων κάλυμμα (ἐνώπιον τοῦ ὀφθαλμοῦ του) θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Μένων 76Β· λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος, διὰ τοῦ λογισμοῦ τούτου καλύψας ἐμαυτόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 340Α· ἀντίθετ. τῷ **ἀναφαίνομαι**, Πλάτ. Τίμ. 40.

κατακάλυψις, εως, ἡ, τὸ κατακαλύπτειν, ἡ σκέπασις, Γαλην.

κατακᾰμᾰρόω, καλύπτω διὰ θόλου («καμάρας»), Ἡσύχ.

κατακάμπτω, κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κοίλωμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ **ἐξ ὀρθοῦ**, Πλάτ. Τίμ. 71C· εἰς κύκλον αὐτόθι 36Β· κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. **στροφὴ** Ι. 3.— Παθ., ἀντίθετον τῷ **ἀνακάμπτομαι**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.— βλαστοὶ κατακεκαμμένοι, ἀντίθ. ὀρθοί, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 8. **II.** καλύπτω διὰ θόλου, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ καταμφθέντες Στράβ. 235. **III.** μεταφ., κ. ἐλπίδας, κάμπτω, καταστρέφω, ἀνατρέπω, ἐξαφανίζω ἐλπίδας, Εὐρ. Τρῳ. 1252 (κ. ἀλλ. **κατέκναψε** ἢ **-γναψε**).— Παθ., κάμπτομαι (διὰ δεήσεως), συγκινοῦμαι, Αἰσχίν. 26, 33.

κατάκαμψις, εως, ἡ, τὸ κάμπτειν πρὸς τὰ κάτω, γύρισμα, κλάδων Στράβ. 175· τὸ κάμπτειν οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐκ τοῦ ἐντὸς μέρους κοίλωμα πρὸς τὰ κάτω· ἀντίθετον τῷ **ἀνάκαμψις**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8.

κατακάρδιος, ον, ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ ἢ πρὸς αὐτήν, πληγὴ Ἡρωδιαν. 7. 11, 6· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., κατακάρδια βάλλειν, καιρίαν πληγήν, κατάκαρδα Μανασσ. Χρον. 4389.

κατακάρπιον, τό, = **περικάρπιον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 3, ἀμφίβολ.

κατάκαρπος, ον, καρποφόρος, κλάδος κ. Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 495F· — κ. ἐλαία, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει καὶ πλούσιος.— Ἐπίρρ. **-πως**, ἀφθόνως, πλουσίως, Ἑβδ. (Ὠσ. ΙΔ', 7).

κατακαρπόω, προσφέρω διὰ πυρὸς θυσίας, ἰδίως καρπῶν· Σουΐδ. = ἁγίως καῦσαι.

κατακάρπωσις, εως, ἡ, ἡ κατάκαυσις τῆς διὰ τῶν καρπῶν θυσίας, ἡ τέφρα τοῦ ὁλοκαυτώματος, Ἑβδ. (Λευ. Ϛ', 10, 11).

κατακᾱρῡκεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καρυκεύω**, ἡ μαγειρικὴ κατακαρυκεύουσα Συνέσ. 2Β.

κατακαρφόω, = ἥλοις ἢ γόμφοις δένω, Νικήτ. Χρον. 635. 27.

κατακάρφω (ἴδε **κάρφω**), ποιῶ τι ὡς κάρφος, μαραίνω ἢ ξηραίνω ἐντελῶς, ἀφανίζω, Ἡσύχ.— Παθ., ξηραίνομαι, πίπτω κάτω ξηρός, φυλλάδος κατακαρφομένης Αἰσχύλ. Ἀγ. 80.

κατακάρψεις· «καταφλέξεις» Ἡσύχ.

κατάκασσα, ἡ, = **κάσσα**, Καλλ. Ἀποσπ. 184· **κατακάσα** Ἐτυμολ. Μ. 494. 38, Σουΐδ.· — «κατακάσας· τὰς κακοδαίμονας, τὰς διὰ τὰ ὀνείδη ὑπὸ αἰσχύνης ἐπὶ οἰκίας μενούσας» Ἡσύχ.

κατάκαυμα, τό, πρᾶγμα κεκαυμένον, πληθ. κεκαυμένα μέρη, Γεωπ. 12. 17, 11. **2)** φλύκταινα ἐκ καύματος, Ἱππ. 143C, πρβλ. **αἰθόλικες**, Ἑβδ. (Λευ. ΙΓ', 24, 25). **II.** καύσιμον, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΑ', 25).

κατακαυματόω, πυρπολῶ, καίω ἐντελῶς, Εὐμάθ. σ. 149.

κατακαύσιμος, εως, ον, εὔφλεκτος, Ἡσύχ.

κατάκαυσις, εως, ἡ, τελεία καῦσις, Γαλην.

κατακαύτης, ου, ὁ, ὁ κατακαίων (πτῶμα), οἱ κατακαῦται, ἀρχή τις παρὰ Κρησί, Πλούτ. 2. 296Β.

κατακαυχάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ.:— καυχῶμαι ἐναντίον τινός, ὑπερηφανεύομαι, τινος ἢ κατά τινος Ἐπιστ. π. Ῥωμ. ια', 18, Ἐπιστ. Ἰακ. γ', 14· δὲν ἔχω φόβον περί τινος, τινος αὐτόθι β', 13· κατ. ἔν τινι, ὑπερηφανεύομαι εἴς τι, Ἑβδ. (Ζαχ. Ι', 12).

κατακαχρύω: μέλλ. **-ύσω**: ἀόρ. **-ῦσαι**, Παυσ. παρ' Ἡσύχ. καὶ Φωτ., πρβλ. Εὐστ. 1835. 42: — «κατακαχρύσω καταφρύξω καὶ συντρίψω», μεταφορὰ ἐκ τῶν καχρύων δηλ. τῶν φρυγομένων ἢ καβουρδιζομένων κριθῶν, αἱ ὁποῖαι ῥήγνυνται, Φώτ. σ. 137. 11.

κατακεῖαι, -κειέμεν, -κείομεν, ἴδε ἐν λ. **κατακαίω**.

κατάκειμαι, Ἐπικ. γ' πληθ. **κατακείαται** Ἰλ., Ἰων. **-κέαται** Ἡρόδ.· ὑποτακτ. **-κέωμαι** Πλάτ. Συμπ. 213Β.— ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-κείσομαι**· πρβλ. **κατακείω**. Κεῖμαι, εἶμαι ἐξηπλωμένος, μῆλα τὰ δὴ κατάκειτ' ἐσφαγμένα Ὀδ. Κ. 532, Λ. 45· ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε .. ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς Ἰλ. Ω. 10· ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 70. **2)** κεῖμαι κεκρυμμένος, ἐν λόχμῃ .. κατέκειτο μέγας σῦς Ὀδ. Τ. 439· θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος Ἰλ. Ρ. 677. **3)** κεῖμαι ἐν ἀποθήκῃ, ὑπάρχω, Λατ. reponi, δοιοὶ γάρ τε πίθοι

κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει Ἰλ. Ω. 527· τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 362, κατάκειται πάνθ' ἅπερ εἶπας, ἔνθα εἶναι ὡς παθητ. τοῦ καταθέσθαι θοἱμάτιον, ὅπερ προελέχθη, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 514· μεταφ., ἄλγεα .. ἐν θυμῷ κ. Ἰλ. Ω. 523. 4) εἶμαι ἐν τῇ κλίνῃ ὡς ἀσθενής, κατεκέατο ὀφθαλμιῶντες Ἡρόδ. 7. 229, κ. νοσῶν Λουκ. Ἰκαρομ. 31, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1096, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 313, Πλ. 742· ὡσαύτως, νέκυς κ. Τυρταῖος 7. 19·— ὡσαύτως, κεῖμαι ὀκνηρός, ἄπρακτος, ἀργός, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 14·— ἐπὶ πραγμάτων, κεῖμαι παρημελημένος, ἐὰν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη Πλάτ. Νόμ. 778D. 5) εἶμαι ἀνακεκλιμένος κατὰ τὸ φαγητόν, Λατιν. accumbere, πῖνε, κατάκεισο Ἀριστοφ. Ἀχ. 985, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 121· ἀνίστασθαι ὡς κατακεισόμενον παρὰ τῷ Σωκράτει Πλάτ. Συμπ. 223B, κ. ἀλλ. 6) ἐπὶ ξηρᾶς, κεῖμαι κατωφερῶς πρὸς τὴν θάλασσαν (οὕτω παρ' Ὁρατίῳ Usticae cubantis), πρῶνες ἔξοχοι κ. πρὸς Ἰόνιον πόρον Πινδ. Ν. 4. 85. 7) ἀρετᾷ κατακεῖσθαι, ὡς τὸ ἐγκεῖσθαι, ἐπιμελῶς καταγίνομαι εἰς ἔξοχα ἔργα, Λατιν. virtuti incumbere, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 1. 58 Böckh (Ἕρμανν., ἀρετὰ κατάκειται, ἡ ἀρετὴ κεῖται ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου)· ἐν ἐπιγραφ. εὕρηται καὶ ἀντὶ τοῦ **κεῖμαι** ἐν ἐπιταφίοις· ἔνθα ἀπαντᾷ καὶ ὁ βάρβαρος τύπος **κατάκητε**, IGSI. 599. 629.

κατακείρω: μέλλ. **-κερῶ**, κείρω ἐντελῶς, ἀποκόπτω, τὸν πώγωνα Πλούτ. 2. 52D· οὕτω παρὰ τοῖς Κωμ., ὁ κουρεὺς .. ὑπὸ τῆς ὑπήνης κατακερεῖ τὴν εἰσφορὰν Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 6.— Μέσ., κ. τὰς κεφαλάς, κόπτουσι τὴν κόμην των μέχρι τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 1. 82. II. παρ' Ὁμ. μόνον μεταφορ., ἀποκόπτω, κατακόπτω, ἐρημώνω, σπαταλῶ, βίοτον κατακείρετε πολλὸν Ὀδ. Δ. 686· ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον Χ. 36· μῆλα δ' ἅ μοι μνηστῆρες .. κατέκειραν Ψ. 356.

κατακείω, = **κατάκειμαι**, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, ἀλλ' ἐν χρήσει μετὰ σημασίας μέλλοντος, δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες Ὀδ. Η. 188, Σ. 407· σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες (Ἐπικ. ἀντὶ -κείωμεν) αὐτόθι 418· κακκείοντες, Ἐπικ. μετοχ., ἐν τῇ φράσει, οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε (ἢ κλισίηνδε) ἕκαστος Ἰλ. Α. 606, Ψ. 58, Ὀδ. Η. 229, Ν. 17.

κατακεκράκτης, ου, κλητ. **κατακεκρᾶκτα**, ὁ, ὁ καταχράζων, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν του καταβάλλων ἢ ἐπιβάλλων σιγὴν εἰς τὸν ἄλλον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 303 (κατὰ τὸν Ἕρμανν. ἀντὶ **καὶ κεκράκτα**).

κατακελαδέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κελαδέω**, Βυζ.

κατακελευσμός, ὁ, τὸ κατακελεύειν τινά, παρορμᾶν, παραθαρρύνειν, Πολυδ. Δ', 84.

κατακελεύω, ἐπιβάλλω, ἐπιτάττω σιωπήν, κατακέλευσον = σιγὴν πρόσταξον, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1273· καθόλου, ἐπιτάττω, διατάττω, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Ὄθων 18. 2) ἰδίως ἐπὶ τοῦ κελευστοῦ, δίδω τὰ προστάγματα καὶ ὁδηγῶ εἰς τὸν χρόνον ἢ ῥυθμὸν τῆς κωπηλασίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 208.

κατακενόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κενόω**, Ἑβδ. (Γέν. ΜΒ', 35), ὁ Εὐστάθ. συνάπτει, «ἁρπάζει καὶ κατακενοῖ».

κατακεντέω, κεντῶ πολύ, τρυπῶ, διατρυπῶ, κατεκέντει τὸ δέρμα πυρὶ Πλάτ. Τίμ. 76B, Διόδ. 3. 36, κλ.· κατατοξεύω, καταβάλλω, οἱ κένταυροι τὸ ὄνομα ἔλαβον, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν Παλαίφατ. 1. 7· κ. δόρασί τε καὶ ξίφεσι Ζώσιμ. 4. 49, 3· γραφίσι κ. Θεοδ. Η. Ε. 3· κατακεντεῖν καὶ κατακαίνειν Ἀππ. Ἰσπ. 4. 35.—Παθ., πλήττομαι διὰ μαχαίρας, Κτησίας Περσ. 14· μεταφ., ὑπὸ ἀπιστίας κατακεντούμενοι Φίλων 1. 287· — ὑπάρχει καὶ τύπος **κατακεντάννυμι** ἐν Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 4, πρβλ. Λοβεκ. Ῥήματ. 208· **κατακεντάω** παρὰ τῷ Ἐπιφαν.— Καθ' Ἡσύχ. «κατακεντεῖ· τιτρώσκει».

κατακέντημα, τό, στίξις, στίγμα, σημεῖον, ἡ ὀπὴ ἡ σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ κεντήματος, Πλάτ. Τίμ. 76B.

κατακεντίζω: μέλλ. **-ίσω**, διὰ δόρατος φονεύω, Αἰλ. π. Ζ. 7. 2.

κατακεντρόω, κέντροις στίζω, κοσμῶ, θύραι κατακεκεντρωμέναι, θύραι ἐξ ὧν ἐξοχαί τινες ὡς κέντρα ἐξεῖχον, τραχύταται ἦσαν, Διόδ. 18. 71· πρβλ. **κεντρωτός**.

κατακεραΐζω, λίαν κεραΐζω, καταστρέφω, Κ. Παντεχν. ἐν ann. etc. VI, σ. 50.

κατακεράννῦμι, (ἀνα)μιγνύω, οἶνον κατακεραννύμενον καλῇ ὑδροποσίᾳ Πλουτ. 2. 132D· ὡσαύτως **-ύω**, Πολυδ. Γ', 149. — Μέσ., μέλλ. **-κεράσομαι** Εὐμάθ. 4. 25.—Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 3.

κατακέρᾶσις, εως, ἡ, μῖξις, ἀνάμιξις, κατακεράσει αὐξάνεται, οἷον οἶνος ὕδατος προσεγχυθέντος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 18.

κατακέρασμα, μῖγμα, μῖξις.

κατακεραστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς μῖξιν, μετρίασιν, φάρμακα Γαλην.· μετὰ γεν., κ. τῶν δριμέων οὔρων Γεωπ. 12. 19, 8.

κατακεραυνόω, πλήττω διὰ κεραυνοῦ καὶ φονεύω, ἀντιβροντῶντα κατεκεραύνωσε Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 4.— Παθ., πλήττομαι διὰ κεραυνοῦ, κατακεραυνωθεὶς ἐμβρόντητος ἤμην Εὐμάθ. 150· καὶ **κεραυνοβολέομαι**, κεραυνῷ καταβάλλομαι ἢ φονεύομαι, αὐτόθι 313.

κατακερδαίνω, ἀδίκως κερδίζω ἔκ τινος, Ξεν. Οἰκ. 4. 7.

κατακερκίζω, ἐν Ἐπιγρ. κατακερκίζων τοῖχος, ὁ κερκίδας σχηματίζων ἢ ὁ κατὰ κερκίδας διῃρημένος, Ἐπιγρ. Ἐφέσ. L. B. 141.

κατακερμασία, ἡ, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 932. ἔ. Μί.

κατακερματίζω, (κέρμα) μεταβάλλω εἰς μικρὰ νομίσματα, «ἀλλάσσω», ἀργύριον κατακεκερματισμένον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 24. 2) καθόλου, διαιρῶ εἰς μικρὰ μέρη, κατακόπτω, ἀποκτείνοντες κατακερματίζουσι Καίσαρα Ἰωσ. Γενεσ. σ. 51· κατ. αὐτήν (δηλ. ἀρετήν) κατὰ μόρια Πλάτ. Μένων 79C· κ. τὴν τέχνην εἰς μικρά, κατατρίβει καὶ φθείρει, Δημήτρ. Φαληρ. 76· κατακεκερματικότων τὴν μουσικὴν Πλούτ. 2. 1142A. — Παθ., κατακόπτομαι, φαίνεται εἰς σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις Πλάτ. Πολ. 395B· κατακεκερμάτισται .. ὡς οἷόν τε σμικρότατα ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 144B· κατακεκ. ἐρωτήσεσι πρὸς ἀποκρίσεις, διῃρέθη εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 255B, πρβλ. 257C, 258D· διήγησις εἰς μικρὰς κατ. τομὰς Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 9· τοῦ πυρετοῦ .. κατακερματιζομένου, βαθμηδὸν ἐλαττουμένου, Ἱππ. 388. 44.

κατακερματισμός, ὁ, διαίρεσις εἰς μικρὰ μέρη, κ. τῆς δυνάμεως Πορφ. Αἰσθ. 37· κ. νομισματικός, ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρημάτων εἰς μικρὰ νομίσματα, Εὐστάθ.

κατακερτομέω, διὰ κακολογιῶν πειράζω τινά, χλευάζω, σκώπτω, ὀνειδίζω ἰσχυρῶς, μετὰ σφοδρότητος, κατέχαιρε καὶ κατεκερτόμει Ἡρόδ. 1. 129· τινα ὁ αὐτ. 2. 135· τινος Πολύαιν. 1. 34, 1· καὶ τὸ παθ., φλυαρηθέντες καὶ κατακερτομηθέντες Φιλ. 1042· κατακερτομούμενον πρὸς τῶν ἀντιπάλων ὁ αὐτ. 1041.

κατακερχνόομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ «τραχύνομαι» Ἡσύχ.

κατακέφᾰλα, Ἐπίρρ. ἀντὶ **κατὰ κεφαλῆς** («μὲ τὸ κεφάλι κάτω»), Γεωπ. 10. 30· κ. λοῦσθαι· Ἐπιγραφ. Ἀττ., πρβλ. **ὑπερκέφαλα**.

κατακεχαρισμένως, Ἐπίρρ., λίαν κεχαρισμένως, μετὰ χάριτος, Κουμ. συν. λέξ.

κατακηδεύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, Ἐκκλ.

κατακηλέω, διὰ τῆς ἡδύτητος τῆς ἀκοῆς καταπραΰνω τὴν ψυχήν, καταθέλγω, διὰ μαγειῶν ἀποδιώκω, θεραπεύω, Λατ. delinire, τὴν ἄτην Σοφ. Τρ. 1003.— Παθ., «κατακηλεῖσθαι· τὸ ὑπὸ τῶν αὐλῶν θέλγεσθαι· καὶ κατακηλούμενοι· ἐξοιστρούμενοι, καταθελγόμενοι» Ἡσύχ.·— κατακεκηλῆσθαι πάντας Πλάτ. Κρατ. 403D, Ἀθήν. 174B, Δαμασκ., ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 338. 7.

κατακήλησις, εως, ἡ, κατάθελξις, μάγευσις, μαγεία, Ὠριγέν. 1. 324C, 325A.

κατακηλητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ καταθέλγειν πρὸς μαγείαν, κατάλληλος εἰς μαγείαν, **τινος**· ἱερουργίας κ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 19.

κατακηλῑδόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κηλιδόω**, Δίωνος Κ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 168.

κατακήομεν, ἴδε **κατακάω**.

κατακηπεύω, καλλιεργῶ τὸν κῆπον· καὶ μεταφορ., Εὐστάθ. 206.

κατακηρόω, κατακαλύπτω διὰ κηροῦ, τὸν νεκρὸν κ. Ἡρόδ. 1. 140, ἴδε Ξεν. Ἱππ. 10, 7.— Παθ., κατακεκηρωμένον τὸ σῶμα Ἡρόδ. 4. 71.

κατακηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**: — προκηρύττω ἢ ἐπιτάττω διὰ δημοσίου κήρυκος, σιγὴν Ξεν. Ἀν. 2. 2, 20· ὅπερ καὶ κατακελεῦσαι λέγεται, Πολυδ. Δ', 91, 93.— Παθ., Πολύβ. 23. 2, 6. 2) Παθ. ὡσαύτως, καλοῦμαι διὰ κήρυκος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Πολυδ. Η', 61. II. ἐν δημοπρασίᾳ, κ. τι εἴς τινα, «κατακυρώνω», κηρύττω τὴν λῆξιν τῆς δημοπρασίας ἀποδίδων τὸ πωλούμενον εἰς τὸν τὰ πλείονα προσενεγκόντα, Πλουτ. Σύγκρ., Λυσ. καὶ Σύλλ. 3.

κατακιβδηλεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κιβδηλεύω**, Ἐκκλ.

κατακινδῡνεύω, ἐμβάλλω τινὰ εἰς κίνδυνον, κ. τῶν πενήτων Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 162, ἐκδ. Λ.— Τὸ ἐν Ἄνν. Κομν. Ἀλεξιάδ. 9 ἐξεδόθη ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει Βόννης **κατηναιδεύσαντο** (ἀντὶ **κατεκινδυνεύσαντο**).

κατακῑνέω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **κινέω**, = συγκινῶ, Βασίλ.· «γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου» Σχολ. εἰς Θεόκρ. 5. 116.

κατακίρνημι, ποιητικὸν ἀντὶ **κατακεράννυμι**, μιγνύω, μετριάζω, ἡ ὑγρότης κατεκίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2, 70, καὶ Παθ., ῥητορικὴ κατακιρναμένη ταῖς ἐπιχειρήσεσι Λογγῖνος 15. 9· εὐωδίᾳ κατακιρναμένη τῷ περιέχοντι ἀέρι Κασσ. Προβλ. 35.

κατακισηρίζω, καταλεαίνω, κατατρίβω καὶ στιλβώνω διὰ κισσήρεως («ἐλαφρόπετρας»), μετοχ. παθ. πρκμ., μεταφορ., ἐπὶ ἐκτεθηλυμμένου· κατακεκισηρισμένος Ἀθήν. 529Δ, Ἡρωδιαν. Β', 534. 24, Χοιροβ. 227. 27.

κατάκισσος, ον, ἐστεμμένος, κεκαλυμμένος μὲ κισσόν· πλόκαμοι κ. Ἀνακρεόντ. 44. 5.

κατ-ακκίζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀκκίζομαι** = προσποιοῦμαι, Ἡσύχ.

κατάκλᾰδος, ον, πλήρης κλάδων, ὁ Ἡσύχ. συνάπτει μετὰ τοῦ **κατάπρεμνος**.

κατακλαίω, Ἀττ. **-κλάω** [ᾱ]: μέλλ. **-κλαύσομαι**:— μεγαλοφώνως θρηνῶ, πολὺ κλαίω τινά, τινα Ἀριστοφ. Σφ. 386· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ἑλ. 156· σύγγονον κατακλαιομένη Ι. Τ. 149. 2) ἀπολ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, Εὐρ. Ἑλ. 113. 128. II. μετὰ γεν. προσ., θρηνῶ ἐνώπιόν τινος ἢ πρός τινα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 23, 4, κτλ.· κ. αὐτὸς ἑαυτοῦ 3. 13, 4.

κατακλᾴξασθαι, -κλασθῆναι, ἴδε **κατακλείω, κατακλάω**.

κατάκλᾰσις, εως, ἡ, θραῦσις εἰς τεμάχια, σύνθλασις, κάταξις, τῶν ἄρθρων Ἱππ. 1165C· ὡσαύτως, διαστροφή, ὄμματος ὁ αὐτ. 73C. II. θλάσις καὶ διασκόρπισις φωτὸς ἢ ἤχου, «διάχυσις», ἀντίθ. τῷ **ἀνάκλασις**, Ἀριστ. Προβλ. 11. 23 καὶ 51.

κατάκλασμα, τό, θραῦσις, σπάσιμον, Εὐστ. Πονημάτ. 304. 46.

κατακλαστός, όν, = κατακεκλασμένος, τεθλασμένος εἰς τεμάχια, τὸ **κατακλαστόν**, ἐπὶ τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας, ὁ εὐλογηθεὶς ἄρτος, Ἐκκλ.

κατακλαυθμυρίζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, κατακλαίω, Ἐκκλ.

κατάκλαυσις, εως, ἡ, (κατακλαίω) πολὺς θρῆνος, κλαυθμός, Γλωσσ.

κατακλάω [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ **κατακλαίω**.

κατακλάω [ᾰ]: παρατ. **κατέκλων** Ἰλ., Ἡρόδ.: ἀόρ. **κατέκλᾰσα** Πλάτ. Φαίδων 117D. — Παθ. πρκμ. καὶ ἀόρ. (ἴδε κατωτ.), κατατσακίζω, θλῶν σμικρύνω, ἀποκόπτω, ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων Ἰλ. Υ. 227 (πρβλ. Οὐεργ. Αἰν. 7. 808)· κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος Ἰλ. Ν. 608· οὕτω, τὰ δόρατα κατέκλων Ἡρόδ. 9. 62, πρβλ. Πινδ. Π. 5. 46· φυτευτήρια ἐλαιῶν κ. Δημ. 1251. 24· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσε, ἐτσάκισε, ἔκλινε, Θεόκρ. 25. 147· κ. τὸν ὀφθαλμόν· οἷον ἐνθρύπτεσθαι διὰ τὸν ὀφθαλμόν, ὅπερ ποιοῦσι ταῖς ἐρωμέναις οἱ ἐρασταί, τὸν ἕτερον ἐκκλίνοντες ὀφθαλμὸν Α. Β. 45. II. μεταφ., καταθλίβω, κατασυντρίβω, οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλασε, ἅπαντας μᾶς συνέτριψε, συνέτριψε τὰς καρδίας μας διὰ θλίψεως, Πλάτ. Φαίδων 117D· οὕτως ὁ Ὅμ. ἐν τῷ Παθ., ὡς τὸ Λατ. frangi, ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, ἐτσάκισεν ἡ καρδιά μου, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατηθῶ, Ὀδ. Δ. 538, πρβλ. Κ. 496· κατεκλάσθης καὶ ᾤκτισας Καλλιμ. Ὕμν. Δήμ. 107· ἐκκόψας τὸ θράσος καὶ κατακλάσας τὸ σοβαρὸν Πλουτ. Ἠθ. 767· ὡσαύτως ἐπὶ φόβου, ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων Ι. 256, πρβλ. Κ. 198 Μ. 277· ἐπὶ πάθους, ἐρώτων .. νόσῳ φρένας .. κατεκλάσθη Εὐρ. Ἱππ. 766· ὡσαύτως ἐπὶ καταπείσεως, Διογ. Λ. 114· ἔτι, ἐκθηλύνω, μαλθακὸν καθιστῶ, τῶν δὲ σωμάτων διὰ τὸ ἁβροδίαιτον κατακλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνάμεις Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. σ. 785. 2) βραδύτερον, ἐπὶ οἴνου, ὅς μοι δοὺς τὸ πῶμα κατέκλασεν Εὐρ. Κύκλ. 677, κτλ.· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατακεκλασμένος, καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, Ἱππ. 203E, κτλ.· ὄμματα κατακεκλασμένα, διάστροφα, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 8· μεταφ., ἐκνενευρισμένος, ἐκτεθηλυμμένος, ἐπὶ ἀνδρῶν, Κωμ. Ἀνώνυμ. 38· ἐπὶ μέτρου ἐλλιποῦς, πόδες κατακεκλασμένοι Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· γραφαὶ κ. αὐτόθι 18· μέλη (πρβλ. **κατάθρυπτος**), Ἰω. Χρυσ. III. ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ φωτός, «διαχέομαι», ἀντίθετον τῷ **ἀνακλᾶσθαι**, Πλουτ. 2. 897D· οὕτω καὶ ἐπὶ ἤχου, αἱ κατακλώμεναι φωναί, ἦχοι τεθλασμένοι, συγκεχυμένοι, Ἱππ. 158E· ἀλλά, κατακλᾶν ἑαυτόν, κάμνω τὴν φωνήν μου χαμηλοτέραν, ἀντίθετον τῷ **ἀνακλᾶν**, κεκραγώς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἀναβιβάζων καὶ χαμηλώνων τὴν φωνήν, Λουκ. π. Ὀρχ. 27.

κατάκλειμα, τό, (κατακλείω) κλείσιμον, περιορισμός, δεσμός, Γαλην.

κατάκλεις, ειδος, καὶ **κατακλείς**, **-εῖδος**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἐπικ. **-κληΐς, -ηῖδος**, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς κλεῖσιν ἢ ἐξασφάλισιν τῶν θυρῶν, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ μοχλοῦ καὶ ἀπὸ τῆς περόνης ἥτις ἐξασφαλίζει τὸν μοχλὸν (βάλανος)· τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ φύλατθ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται Ἀριστοφ. Σφ. 154·— αἱ κ. τῶν ἀξόνων, περόναι τιθέμεναι πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῶν ἀξόνων, ἐξασφαλίζουσαι τοὺς τροχούς, Διόδ. 17. 53· τὰς ἐν Πτολεμαΐδι κ., δηλ. τοῦ Νείλου, MFP II, 13 (18α). 2) κατακληῖς βελέμνων, θήκη βελῶν, φαρέτρα, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 82. II. αἱ διὰ τὴν ἀρσενικὴν κόπιτσαν ἢ περόνην ὀπαὶ πρὸς συγκόμβωσιν ἐνδυμάτων, περόναι, «κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι· ἔνθα κληῖδα τὴν κατάκλειδα ἢ κατάκλεισιν τῶν περονῶν ἑρμηνεύουσιν» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 293, Ἡσύχ. III. ὁ χόνδρος ὁ συνδέων τὸ ὀστοῦν τῆς κλειδὸς μετὰ τοῦ στέρνου, «σφαγή· ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος» Ἡσύχ., «κατὰ τὸ στῆθος ἐπερονῶντο οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατακλεῖδα τοῦ ὤμου» Σχολ. Ἰλ. Ξ. 180, Ἡρῳδιαν. 4. 13, 12, Γαλην 4. 20, Πολυδ. Β', 133. IV. κῶλον περιόδου, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 3., 9. 18. V. τὸ ἔσχατον μέρος στίχου ἢ συστήματος στίχων, Ἡφαιστ. 29. 6., 37. 5, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 659.

κατάκλεισις, εως, ἡ, τὸ κατακλείειν, ἡ ἐντελὴς κλεῖσις, Γαλην.

κατάκλειστος, ον, κατακεκλεισμένος, ἐπὶ γυναικῶν, Καλλιμ. Ἀποσπ. 118· γύναια κ. μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα Φιλ. σ. 977E, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 15· οἴκοι κατάκλειστος ἦν Διογ. Λ. 6. 94· κ. εἶχε τὰ βιβλία Στράβ. 609.

κατακλείω, Ἰων. **-κληΐω**, ἀρχ. Ἀττ. **-κλῄω** Θουκ.: μέλλ. Ἰων. **-κληΐσω**, Δωρ. **κατακλᾴξω**· καὶ παράδοξός τις τύπος **κατακλιῶ** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος (ἐν «Χρυσῷ γένει» 19).—Μέσ., ἀόρ. **κατεκλεισάμην** Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5· Δωρ. **κατεκλᾳξάμην** Θεόκρ.— Παθ., ἀόρ. **κατεκλείσθην** Ἀττ.· Ἰων. **κατεκληΐσθην** Ἡρόδ. 2. 128· Δωρ. **κατεκλάγθην** (κατὰ τὸν Valck. ἀντὶ **-εκλᾴσθην**), ἴδε κατωτ.: — πρκμ. **κατακέκλειμαι** ἢ **-κέκλεισμαι**, Ἀριστοφ. Πλ. 206, κτλ. I. μετ' αἰτ. προσ., κλείω, ἐγκλείω τεταριχευμένον σῶμα ἐν τῇ θήκῃ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 86· συχνάκις ἐπὶ ἀποκλεισμοῦ, τοὺς Ἕλληνας ἐς τὴν νῆσον κ., τοὺς ἠνάγκασε νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν νῆσον καὶ ἐκεῖ τοὺς ἔκλεισε, Θουκ. 1. 109· κ. ἑαυτοὺς εἰς ἔρυμα Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18· κατακλείειν τοὺς ψιλούς, τοὺς γυμνῆτας εἴσω τῶν ὅπλων = τῶν ὁπλιτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 4, 26., 3. 3, 7·— ὡσαύτως, κ. ἑαυτὸν εἰς πολιτείαν, ὅ ἐστι, δὲν εἶμαι πολίτης τοῦ ὅλου κόσμου ἀλλὰ μόνον ὡρισμένης τινὸς πολιτείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 13· καὶ κ. ἑαυτὸν ἐν Ἡρῳδ. 5, 8, 12· καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., ὁ Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐβόα Κῦρον Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5.— Παθ., πολιορκοῦμαι, ἐς τὸ τεῖχος κατακλῄεσθαι Θουκ. 4. 57· ναυσὶ κατεκλείσθησαν ὁ αὐτ. 1. 117· οἱ κατακεκλειμένοι, οἱ πολιορκούμενοι, Ἰσοκρ. 124A· ὅταν [ἐς νεφέλας] ἄνεμος κατακλεισθῇ Ἀριστοφ. Νεφ. 404. — Μέσ., ἐγκλείομαι, κλείομαι μέσα, ἐν τοῖς βασιλείοις Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5· οὕτω Παθ. **κατεκλάσθης** Θεόκρ. 7. 84· ἀλλ' ὡσαύτως **κατακλᾴξασθαι**, κλείω τὴν νύμφην μετ' ἐμαυτοῦ [ἐν τῷ νυμφικῷ θαλάμῳ], ὁ αὐτ. 18. 5. 2) μεταφ., νόμῳ κ., ἐγκλείω, δηλ. ἐξαναγκάζω, ἀναγκάζω, ἂν .. πᾶσαν τὴν δύναμιν νόμῳ κατακλείσητε ἐπὶ τῷ πολέμῳ μένειν Δημ. 49. 16· πρβλ. Ἀνδοκ. 24. 19, Ἀντιφῶντα ἐν «Πλουσ.» 1. 15. 3) μεταφ. ὡσαύτως, τῆς πόλεως εἰς κίνδυνον μεγίστην κατακεκλειμένης, ἀφοῦ κατήντησεν .., Δημ. 803, ἐν τέλ.· εἰς σπάνιν κατακλεισθῆναι Διόδ. 20. 74· εἰς πολιορκίαν, ἀμηχανίαν, ὄλεθρον Διον. Ἀλ., κλ.· ὡσαύτως, μεταφορ., κατακλείειν τὸ πᾶν τῆς τέχνης εἰς .., ἐφαρμόζειν καὶ ἐξασκεῖν ὅλην τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ἱκανότητα .., Ἡλιόδ. 3. 4. II. μετ' αἰτ. πράγματος, κλείω, τὰς πυλίδας Ἡρόδ. 1. 191· τὰ ἱρὰ 2. 124, πρβλ. 128· τὸ ἐργαστήριον 4. 14· τὸν δίφρον Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10· κατέκλεισε πάντα καὶ κατεσημήνατο καὶ φύλακας κατέστησε Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 27. εὑρὼν ἅπαντα κατακεκλειμένα Ἀριστοφ. Πλ. 206. 2) κ. τὴν δεξιάν, σφίγγω, Λουκ. Προμ. 2. 3) κλείω λόγον, συμπεραίνω, Διογ. Λ. 10. 138· εἰς ἀπειλὴν κ. τὸν λόγον, τελευτῶ, καταλήγω εἰς ἀπειλήν, Διον. Ἀλ. 7. 14· οὐ κατακλείει, δὲν συμπληροῖ τὸ νόημα, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 180.

κατακληΐς, ῖδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **κατάκλεις**.

κατακληροδοτέω, διανέμω διὰ κλήρου, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Γ', 36), Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 19· διανέμω τι ὡς κληρονομίαν, Μανασ. Χρον. σ. 22.

κατακληροδοτισμός, οῦ, ὁ, διανομὴ διὰ κλήρου ἢ δ. τῆς κληρονομίας, Ἰω. Χρυσ.

κατακληρονομέω, I. μετ' αἰτ. πράγμ., 1) κληρονομῶ, λαμβάνω διὰ κληρονομίας, Ἑβδ. 2) ἀφίνω ὡς κληρονομίαν, διαμοιράζω, αὐτόθι. 3) διὰ κλήρων μοιράζω, αὐτόθι. II. μετ' αἰτ. προσ., κάμνω τινὰ κληρονόμον τινός, αὐτόθι.

κατακληρουχέω, λαμβάνω ὡς μερίδιόν μου, ἰδίως ἐπὶ κατακτηθείσης χώρας, μοιράζομαι μετ' ἄλλων, διανέμομαι μετ' ἄλλων, ἐπὶ τῶν νέων ἀποίκων. κ. τὴν γῆν Πολύβ. 2. 21, 7· οἱ κατακεκληρουχηκότες τὰς οὐσίας ὁ αὐτ. 7. 10, 1· κ. τὴν γῆν εἰς κλήρους Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1·— καὶ ἐν τῷ παθητ., τὴν κατακεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Στράβ. 3, 40, 8. 2) παρέχω ὡς μερίδιον, τινί τι Διόδ. 1. 54, κτλ.

κατακληρόω, διανέμω, ὡς τὸ προηγούμ., Διόδ. 13. 2.— Μέσ., λαμβάνω τὸ μερίδιόν μου, Πλουτ. Πομπ. 41· λαμβάνω κλῆρον, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΔ', 42).

κατακλησία, ἡ, = τῷ ἑπομ.· «σύγκλητος ἐκκλησία, ἣν ἐξαίφνης ἐποίουν μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ κατακλησία ὅτι καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκάλουν» Πολυδ. Η', 116.

κατάκλησις, εως, ἡ, σύγκλησις καὶ τῶν μὴ ἐνδημούντων πολιτῶν, Ἀμμών. σ. 47, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει τῆς ἐκκλησίας εἰς ἣν συνήρχοντο μόνον οἱ Ἀθηναῖοι. 2) ἐπίκλησις τῶν θεῶν (κυρίως ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβῶσι καὶ βοηθήσωσι), Συλλ. Ἐπιγρ. 6850A, Πολυδ. Α', 29. II. ἀνάκλησις, Διόδ. 13, σ. 539 (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **μετάκλησις**).

κατάκλητος, ον, προσκληθείς, ἐν κ. ἁλίᾳ Ἡρακλεωτ. Πίναχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 10· πρβλ., τῶν Ἀττικῶν κατακλησία.

κατακλῄω, ἴδε ἐν λ. **κατακλείω**.

κατάκλῑμα, τό, τόπος ἐν ᾧ ἀνακλίνεταί τις· ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **περιάλειμμα**.

κατακλῐνής, ές, κατακεκλιμένος ἢ ἀνακείμενος ἐπὶ κλίνης,

κλινήρης, κλινοπετής, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1096, Πολύβ. 31. 21, 7. **II**. κατωφερής, κατάντης, ἐπικλινής, ἀταρπὸς Ἀνθ. II. παράρτ. 48· γεώλοφος ἠρέμα κ. Διον. Ἀλ. 5. 38.

κατακλίνησις, τὸ κατακεῖσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης.

κατακλῖνο-βάτης, ές, ὁ κάμνων τινὰ κλινήρη, ἐπίθετον τῆς ἀρθρίτιδος, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 198 (ἐν τῇ κλητ. **κατακλινοβατές**· ὁ τύπ. τοῦ ἐπιθ. ὕποπτος, διότι ἡ ἀναλογία ἀπαιτεῖ ὁ κατακλινοβάτης, ἡ κατακλινοβάτις, -ιδος:— συνάπτεται μετὰ τοῦ ἐπιθ. ἐπιδεσμοχαρής.

κατακλίνω: μέλλ. **-κλῐνῶ** (ἴδε **κλίνω**):— βάλλω τι ἢ τινὰ κάτω, κάμνω νὰ καθίσῃ ἢ νὰ πλαγιάσῃ, [δόρυ] κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ Ὀδ. Κ. 165· κατ. τοὺς Πέρσας εἰς λειμῶνα, διατάξας νὰ ἀνακλιθῶσι (πρὸς δεῖπνον) ἔν τινι λειμῶνι, Ἡρόδ. 1. 126, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 363C, 420E· κατ. παιδίον, τὸ βάλλω νὰ κοιμηθῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 18· αἱ δὲ θεράπαιναι κατακλίνασαι αὐτὴν ἐν τῇ ἁρμαμάξῃ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11· ἐκεῖ σκιά ἐστι καὶ πνεῦμα μέτριον καὶ πόα **καθέζεσθαι** ἢ ἐὰν βουλώμεθα κατακλιθῆναι Πλατ. Φαῖδρ. 3, B, καί, κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πόας αὐτόθι 5. 6·— οὕτως ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 9, 3· κ. τινὰ εἰς Ἀσκληπιοῦ, βάλλω ἀσθενῆ νὰ κοιμηθῇ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὅπως ἰαθῇ, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 411, 662, Σφ. 123· κατακλιθέντα ἐς τὸ ἱερὸν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 31· πρβλ. **ἐγκοιμάομαι**·— ἀνακλίνομαι παρὰ τὴν τράπεζαν, παρακάθημαι εἰς φαγητόν, Λατ. accumbere, κατακλιθέντας πίνειν Ἡρόδ. 2. 121, 4· κατακλῐνήσομαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 98, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Σφ. 1208 κἑξ.· κατακλινεὶς δευρὶ ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 694· κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 904· κατακλίνεσθαι παρά τινα ἢ τινι Πλάτ. Συμπ. 175Δ, 203C· ὡσαύτως, κ. ἐπὶ κοίτῃ, ἐπὶ στιβάδος Ἀριστοφ. Σφ. 1040, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 15· ἐπὶ ἀσθενοῦς, «πέφτω 'ς τὸ κρεββάτι», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 939· κατεκλίθη ὕπτιος Πλάτ. Φαίδων 117E· ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργής, ποτὲ δὲ κατακεκλιμένος, (δηλ. ὁ νεκρός), Πολύβ. 6. 53, 1· ἐν Ἀνδοκ. 16. 28, κατελύθη ἐκ διορθώσεως τοῦ Baiter.· κατακλίνας ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς Πλουτ. Συμπ. ἑπτ. Σοφ. 149, ὅπου εὕρηται καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. κατακλινάμενος. **II**. κάμνω τι νὰ κλίνῃ, κλίνω, «γέρνω» πρὸς τὰ ἐμπρός, ἕως ἂν κατακλίνῃ ὁ ἐλέφας τοὺς φοίνικας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 30· αἱ ἔλαφοι κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, θελγόμεναι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἁπλώνονται κατὰ γῆς, αὐτόθι 9, 5· ἡ κάμηλος κ. εἰς γόνατα, κάθηται εἰς τὰ γόνατα, γονατίζει, 2, 1· καὶ ἐν τῷ ἀορ., ὅταν κατακλιθῇ εἰς γόνατα αὐτόθι· μεταφ., κ. τύραννον, καταβάλλω, καταρρίπτω τύραννον, Θέογν. 1183. **III**. Παθ., ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι κατωφερής, εἴσω κατακέκλιται κοίλη νάπη Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 734. **2**) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύεται, βασιλεύει ὁ ἥλιος, Πολυβ. Δ', 157. **3**) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, στρέφομαι πρὸς τὰ πλάγια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 29.

κατάκλῐσις, εως, ἡ, τὸ νὰ κάμῃ τὶς τινα νὰ κατακλιθῇ ἢ νὰ καθίσῃ παρὰ τὴν τράπεζαν, τιμὴν ἀποδοτέον τῷ πρεσβυτέρῳ ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει καὶ τοῖς τοιούτοις, = μὲ τὸ νὰ ὑπανίστανται ἐκ τῆς ἕδρας αὐτῶν πρὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ νὰ καθίζωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τῶν συμποσίων, Πλάτ. Πολ. 425B· σιγάς τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις καὶ κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 9· ἡ κ. τοῦ γάμου, ἡ εὐωχία κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ γάμου, Ἡρόδ. 6. 129. **II**. (ἐκ τοῦ **κατακλίνεσθαι**), τὸ καθῆσθαι παρὰ τὴν τράπεζαν, ἤτοι ἐπὶ δεῖπνον, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 9 καὶ 11· παρά τινι Πλάτ. Συμπ. 175E. **2**) τρόπος τοῦ κατακλίνεσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, π. χ. ἐπὶ γνάθον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, πρβλ. Προγν. 37· ἡ ἐν τῇ νοσηλείᾳ κ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 33.

κατακλιτέον, πρέπει νὰ κατακλίνῃ τὶς τινα, νὰ τὸν βάλῃ νὰ κοιμηθῇ.

κατάκλιτον, τό, ἀνάκλιντρον, Φώτ., κλῖναι ἢ θρόνοι εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτήδεια, Σουΐδ.

κατακλονέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κλονέω**, σεισμῷ κατακλονεῖται ὁ οἶκος, καταταράττεται, Γρηγ. Νύσσ.· κατακλονεῖται καὶ δέδοικε Ἄννα Κομν. 80.

κατακλῠδωνίζω, κατακλύζω, Εὐμάθ. 7. 9.

κατακλύζω: μέλλ. **-κλύσω** [ῠ], ποιητ. **-κλύσσω**, Πινδ. Ο. 10 (11). 15: πρκμ. **κέκλυκα**,— πλημμυρίζω, κατασκεπάζω μὲ ὕδωρ, τὴν γῆν (ἐπὶ τοῦ Νείλου) Ἡρόδ. 2. 13, πρβλ. 99, Πινδ. Ο. 9. 76, ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε Θουκ. 3. 89· ὅταν οἱ θεοὶ τὴν γῆν καθαίροντες ὕδασι κατακλύζωσιν Πλάτ. Τίμ. 22D, Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 25. **2**) μεταφ., καταποντίζω, καταβάλλω, τοίους γὰρ κατὰ κῦμα .. ἔκλυσεν Ἀρχίλ. 8. 4. τὴν Φρυγῶν πόλιν .. ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναις Εὐρ. Τρῳ. 995· ἅπαντα .. κατακλύσει ποιήμασιν Κρατῖν. ἐν «Πυτ.» 7· κ. δίαιταν ἀφθονίᾳ, κάμνω ὥστε ἡ ζωὴ νὰ πλημμυρίσῃ μὲ ἀφθονίαν, Ξεν. Οἰκ. 2. 8· κατέκλυσε δεινῶν πόνων, ἐπλήρωσε κατεπλημμύρισε μὲ δεινὰ παθήματα, Εὐρ. Ὀρ. 343· [καὶ] μέλλει γέλως .. ὥσπερ κῦμα .. κατακλύσειν Πλάτ. Πολ. 473C. — Παθ., ἀλλοδαπῷ κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι (ἀόρ. ἀπαρ. κατὰ L. Dind.), περὶ πόλεως, Αἰσχύλ. Θήβ. ἐν τέλ.· κατακλυσθεὶς ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου Πλάτ. Πολ. 492C· κατακεκλυσμένος χρυσίῳ, ἄφθονον χρυσίον λαβών, δωροδοκήσας, διαφθαρείς, Πλουτ. Δημοσθ. 14. **II**. πλημμυρῶν καὶ καθαρίζων παρασύρω, ἐκπλύνω, κῦμα κατ. ψᾶφον ἑλισσομέναν Πινδ. Ο. 10 (11). 15. **2**) ἐκπλύνω, τὰ ἴχνη τοῦ λαγὼ Ξεν. Κυν. 5, 4. **III**. πληρῶ ὕδατος, τὴν πύελον Ἀριστοφ. Εἰρ. 843, πρβλ. Γαλην. 6. 229· (πρβλ. καὶ **ἐπικλύζω**).

κατάκλῠσις, εως, ἡ, πλημμύρησις, ὑετοὺς ῥαγδαίους καὶ κατακλύσεις, ἡ διὰ κλυστηρίου κάθαρσις, Ἱππ. 47. 21· πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

κατάκλυσμα, τό, καθάρσιον ἢ κλύσμα, Ἱππ. 338. 27.

κατακλυσμός, ὁ, πλημμύρα τῶν ὑδάτων, κάλυψις τῆς χώρας δι' αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 677A, 679D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 6· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τίμ. 25C, κ. ἀλλ. **2**) μεταφ., κατ. πραγμάτων, λήθη, φθορὰ τῶν .., Δημ. 299. 21.

κατάκλυστον, τό, ἔδαφος ψηφιδωτὸν κατακλυζόμενον ὑπὸ ὕδατος, Ἐπιγρ. Δήλου ἐν Ἀθην. τ. Β', σ. 131.

κατάκλυστρον, τό, τὸ Λατ. compluvium, Γλωσσ., τὸ μέρος, ἔνθα τὸ ὕδωρ τῶν βροχῶν κατακλύζεται, συρρέει.

κατακλῶθες, αἱ, αἱ κλώθουσαι (δηλ. Μοῖραι), ἴδε ἐν λ. **κλῶθες**.

κατακλώθω, κλώθω, νήθω τὴν μοῖραν ἢ τύχην τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 6870.— Μέσ., κατεκλώσαντο Λυκόφρ. 145· πρβλ. **κλῶθες**.

κατακνάω, καταξέω, τέμνω καὶ μερίζω, ἀπόκριναι .., εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἄλαβες, ἂν δὲν διένειμας ἢ κατέξυσας τοὺς τυροὺς διὰ τῆς τυροκνήστεως, Ἀριστοφ. Σφ. 965·— ὡσαύτως, **-κναίω**, Θεμίστ. 562B. Πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ **κατακνίζω**.

κατακνήθω, = τῷ προηγ., κ. εἰχῆνα Νικ. Θηρ. 944. — Παθ., κατακνησθείην, «καταξεσθείην εἰς μικρὰ μέρη καὶ ἀναλωθείην» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 771, Διοσκ. 2. 149.

κατάκνημος, ον, ὁ ἔχων παχείας κνήμας, Πάπυρ. Αἰγυπτ.

κατάκνηστις, ιδος, ἡ, μάχαιρα πρὸς ἀπόξεσιν (πρβλ. **τυρόκνηστις**), Ἡσύχ.

κατακνῑδεύω, (κνίδη) αἰσθάνομαι κνησμὸν οἷον ὅταν κεντηθῶ ὑπὸ κνίδης, «τσικνίδας», «καταξύω» Ἡσύχ.

κατακνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κατατέμνω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, τι εἰς λεπτὰ Ἀθήν. 376D· κόπτω εἰς μικρὰς λωρίδας, Λουκ. Ὠκυπ. 91· μεταφ., ὡς τὸ Λατ. vellicare, διαιροῦνται οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζονται τοὺς λόγους καὶ διαφθείρονται Ἰσοκρ. 236C, Λουκ. Διάλ. π. Ἡσιόδ. 5. **II**. γαργαλίζω, Παθ., γαργαλίζομαι, αἰσθάνομαι κνησμὸν ἢ «φαγοῦραν», διεγείρεται ἡ (σαρκικὴ) ὄρεξις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι, ὑπὸ ἔρωτος πάσχω, Ἀριστοφ. Πλ. 973.

κατακνισμός, ὁ, = **κνισμός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 975.

κατακνώσσω, πίπτω εἰς ὕπνον, κοιμῶμαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 690, Ὀρφ. Λίθ. 316.

κατακοιμάω (περὶ τῆς Ὁμηρ. χρήσεως ἴδε κατωτ. II. 2). **I**. ἀμεταβάτ., κοιμῶμαι ἐντελῶς, κοιμῶμαι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κ. τὴν φυλακήν; κοιμῶμαι καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς φυλακῆς μου, Ἡρόδ. 9. 93, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 1. 15., 3. 13., 13. 22· οὕτω, κατακοιμῆσαι τὴν ἡμέραν Ξεν. Ἀπομν. 2.1,30. **II**. ὡς μεταβ., ὥσπερ κατακοιμίζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κυρ. καὶ μεταφορ.· — οὐδὲ .. λάθα κατακοιμάσῃ (δηλ. τοὺς νόμους) Σοφ. Ο. Τ. 870· κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα αὐτόθι 1222· καὶ οὕτω, κατακοιμήσαντ' ἐκείνους (-κοιμίσαντ';) ἔνθα = ἐνίκησεν ἐκείνους ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ ὕπνου, αὐτὸς ἀντέσχε κατὰ τοῦ ὕπνου, καὶ ἐκοίμησεν ἐκείνους Πλάτ. Συμπ. 223D, πρβλ. Λουκ. Ὄν. 6· — ξεῖνόν τινα χρήμασι πείσας κατεκοίμησεν ἐς Ἀμφιάρεω, τὸν ὑπέβαλεν ἢ ἔστειλεν νὰ κοιμηθῇ εἰς.., Ἡρόδ. 8. 134:— σχεδὸν ἁπανταχοῦ ὑπάρχει ἡ διάφ. γραφ. **κατακοιμίζω**. **2**) ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. ἀορ., **κατακοιμηθῆναι**, κοιμηθῆναι, ἀπελθεῖν εἰς ὕπνον, Ἰλ. Β. 355, Ἡρόδ. 2. 121, 4· κατακοιμηθήτω Ἰλ. Ι. 427· κατακοιμηθέντες ἐν τῷ ἱρῷ Ἡρόδ. 1. 31· ἂν ὑπαίθριος κατακοιμηθῇ ὁ αὐτ. 4. 7:— προστ. ἐνεστ. **κατακοιμάσθω** Ἀριστοφ. Θεσμ. 46· — καὶ ὁ πρκμ. δοκοῦντα **κατακεκοιμῆσθαι** Πλουτ. Κικ. 20.

κατακοιμητής, οῦ, ὁ, = **κατακοιμιστής**, ὁ κατακοιμίζων τινά, Γλωσσ.

κατακοιμητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς κατακοίμησιν, Σχολ.

κατακοιμίζω, = **κατακοιμάω** II (ἀνθ' οὗ ἀπαντᾷ συνεχῶς ὡς διάφ. γραφ.), βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, «νανουρίζω», ὅπερ **καταβαυκαλῶ** λέγει ὁ Πολυδ. 9. 127 τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων Πλάτ. Νόμ. 790D, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 34· μεταφ., κ. τὸν λύχνον, σβεννύω τὸν λ.., Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρ.» 6· ἐξαπατήσας καὶ κατακοιμίσας τοὺς πολεμίους Πλουτ. 2. 346C.— Παθ., ἐπὶ ὀχληρῶν ζητημάτων, ἵνα .. ἀεὶ ἂν κατακοιμισθεῖεν Συλλ. Ἐπιγρ. 356. 24. — Ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. σημασίας ὁ μόνος ὀρθὸς τύπος εἶναι τὸ **κατακοιμάω**.

κατακοιμιστής, οῦ, ὁ, ὅστις βάλλει τινὰ νὰ κοιμηθῇ, θαλα-

μηπόλος, τοιοῦτοι ἦσαν εὐνοῦχοι τῶν βασιλέων τῆς Ἀσίας, Διόδ. 11, 69, Πλούτ. 2. 173D· πρβλ. **κοιτωνίτης**.

κατακοινόω, κοινόν τι ποιῶ, μεταδίδω, τινί τι Ἐκκλ., Λατ. communico, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

κατακοινωνέω, κοινωνὸς γίνομαι μετά τινος, ἡρεῖθ'.. κατακοινωνήσας τούτοις τῆς μὲν ὠφελείας τούτοις ποιῆσαι μερίτας, ἡμᾶς δὲ ἀδικῆσαι Δημ. 889. 6· κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως Αἰσχίν. 63. 9 (διάφ. γραφ. **κατακοινώσαντες**).

κατακοιρᾰνέω, κυβερνῶ, διοικῶ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «κατακοσμῶ»·— περὶ τοῦ Ὁμ. ἴδε ἐν λ. **κοιρανέω**.

κατακοιτάζομαι, ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ εὑρίσκομαι, Κουμαν. Συναγ.

κατάκοιτος, ον, ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἥσυχος, αὐτόθι 1.

κατακολᾰφίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κολαφίζω**, διὰ κολάφων πλήττω, καθυβρίζω, Ἐκκλ.

κατακολλάω, κολλῶ ἐπί τινος, ποικίλλω ἐγκολλῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205B. 2) συγκολλῶ, Ἀριστ. Προβλ. 9. 1· συνδέω στενῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783.

κατακόλλησις, ἡ, εως, ἐντελὴς κόλλησις, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. τάξ. σ. 676, ἔκδ. Β.

κατάκολλος, ον, μεμιγμένος μὲ κόλλαν, μέλαν Αἰν. Τακτ. 31.

κατακολλῠβίζω, = **κατακερματίζω**, ἀλλάσσω τὰ χρήματα καὶ παίρνω μικρὰ νομίσματα, κάμνω λιανά, Α. Β. 104. 11.

κατακολουθέω, ἀκολουθῶ κατόπιν τινός, Λόγγος 3. 15, Ἑβδ. (Δαν. Θ', 10)· ὑπακούω, τῷ νόμῳ Πλουτ. Λύσ. 25· κ. ταῖς ὀχυρότησι τῶν τόπων, ἐπιζητῶ ὀχυρὰς θέσεις πρὸς στρατοπέδευσιν, Πολύβ. 6. 42, 2·— ῥημ. ἐπίθ. **κατακολουθητέον**, πρέπει τις νὰ ἀκολουθήσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 186., 11. 175.

κατακολούω, κατακολοβώνω, περικόπτω, Ἑβδ. (Ἱερ. Κ', 4), κ. τὸν λόγον, ὥσπερ τὸ κατακρούειν, καταθορυβεῖν ἐπὶ τοῦ διακόπτειν, Πολυδ. Η', 154.

κατακολπίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, εἰσπλέω εἰς κόλπον, προσορμίζομαι, κ. εἰς Αἴγιναν Θουκ. 8. 92· ὁ παράπλους τῷ μὴ κατακολπίζοντι Στράβ. 358.

κατακόλπισις, εως, ἡ, προσόρμισις, τὸ εἰς κόλπον «ἄραγμα», Ἀνών. παρὰ Σουίδ.

κατακολυμβάω, βουτῶ κάτω, κολυμβῶ εἰς τὸ βάθος, Θουκ. 7. 25, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 20.

κατακολυμβητής, οῦ, ὁ, ὁ δύτης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 6.

κατακομάω, φέρω, τρέφω κόμην μακράν, πώγωνα Προκόπ. **II**. μεταβ., παρέχω φύλλωμα ἢ ἄνθησιν, ἔαρ κ. τὴν γῆν Βυζ.

κατακομῐδή, ἡ, ἡ εἰς τὸ παράλιον καταβίβασις πρὸς ἐξαγωγὴν (ἐμπορευμάτων), ἀντίθετον τῷ **ἀντίληψις**, ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι (εἰσαγωγὴ ἐμπορ.) Θουκ. 1. 120. 2) τὸ φέρειν εἰς τὴν πατρίδα, Διόδ. 18. 3.

κατακομίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, φέρω κάτω καὶ ἔκ τινος ὑψηλοτέρου μέρους εἰς χαμηλότερον, κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν δῶρα Συνέσ.· ἐκ τῶν μεσογείων εἰς τὴν παραλίαν, σῖτον τῷ στρατεύματι Θουκ. 6. 88· ὕλην ποταμοῖς κ. Στράβ. 498, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 8. 2.— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ καταχθῇ τι, φέρω δι' ἐμαυτόν, πορίζομαι, τἆλλα ὡραῖα πλοίοις κατεκομίζοντο Πλάτ. Κριτίας 118E. 2) κ. ναῦν, φέρω αὐτὴν εἰς τὸν λιμένα, ὡς τὸ **κατάγω**, Δημ. 1223. 26., 1291. 10· ὡσαύτως, ἐπαναφέρω εἰς τὸν λιμένα, αὐτόθι 1289. 9, Αἰσχίν. 37. 16. 3) φέρω εἰς ἄσυλον, καταφύγιον, κ. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν Δημ. 379. 26· κ. τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν Ψήφισμ. παρὰ τῷ αὐτῷ 238. 15· γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τείχη Λυκοῦργ. 149. 46, πρβλ. Διόδ. 12. 39. 4) εἰσάγω, εἰσκομίζω, κέραμον πανταχόθεν Ἀθήν. 784C.

κατάκομος, ον, ἔχων μακράν, ἄφθονον καὶ καθειμένην κόμην, κόρυς Εὐρ. Βάκχ. 1186· Διόνυσος κατάκομος καὶ εὐχαίτης Ἱμέρ. 21, 8, σ. 742· πρόσωπον ἐχίδναις κατάκομον (τὸ τῆς Μεδούσης) Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1· προσωπεῖον τῆς σκηνῆς, Πολυδ. Δ', 139. 2) μεταφ., κ. ὗλαι καὶ κατάσκιοι, δάση πυκνόφυλλα, δασύφυλλα, Συνέσ. 75C· λειμῶνες, ποώδεις, πλήρεις χόρτου, Θεοφύλ. Σιμοκ. ἐπ. 62· κ. ἐλπίσι, πλούσιος εἰς ἐλπίδας, ὁ αὐτ.

κατακομπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κομπέω**, κατακομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 98A.

κατακομπολᾱκῠθέω, κομπῶ, καυχῶμαι μετὰ κομπορρημοσύνης, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 278, ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. **κομπολακύθης**, ὃ ἴδε.

κατακομψεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ μετὰ κομψότητος ἢ καυχήσεως καὶ κόμπου, Βασίλ. 1. σ. 13B, τινὸς Σχόλ. εἰς Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 6· = καταγελῶ.

κατᾱκονά, ἡ, (κατακαίνω), διαφθορά, καταστροφή, κατακονὰ ἀβίοτος βίου Εὐρ. Ἱππ. 821.— Ὁ Σχολ. (πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 50. 25, Εὐστ. 381. 22) πρέπει νὰ εἶχεν ἀναγνώσει κατακονᾷ.. βίος, ἐκ τοῦ **κατ-ακονάω**, φθείρω καὶ λεπτύνω, κατατρίβω (ὅπως ὅταν τις ἀκονᾷ χάλυβα), ἀλλ' ἐσφαλμένως·— τὸ ῥῆμα **κατακονάω** (ἐκ τοῦ **ἀκόνη**) ἀπαντᾷ ἐν Εὐστ. Πονημάτ. 295. 44· μεταφορ., ἴδε ἐν λέξει **καλλύνω**.

κατακονδῠλίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **κονδυλίζω**, διὰ τῶν κονδύλων ἢ γρόνθων κτυπῶ, κονδύλοις καταβάλλω, **κατακεκονδύλισται**, ὥστε ἔχειν τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔτι φανερά Αἰσχίν. 84, 22.

κατακονδῠλιστος, ον. διὰ κονδύλων, γρόνθων κτυπημένος·— καθ' Ἡσύχ. = ἐπικόρριστος.

κατακονδυλόω, = **κατακονδυλίζω**, Ἡσύχ.

κατ-ᾰκοντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 9. 17· καταβάλλω ἀκοντίζων, ὁ αὐτ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 277. 21, κτλ· τὸ παθ. **κατακοντίζομαι**, Γρηγ.

κατακοπή, ἡ, τὸ κατακόπτειν· ἐπὶ δένδρων, κλαδεύειν· αἱ διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κατακοπαὶ ποιοῦσι πολυκαρπεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 6· τὸ κατακόπτειν εἰς τεμάχια, ἱερεῖα πρὸς κατακοπὴν Θεοπόμπ. Ἱστ. 125.

κατάκοπος, ον, κατακεκομμένος, «κομμένος», κουρασμένος, κεκοπιακώς, κεκμηκώς, κατάπονος, πεπονημένος, ἐξ ὁδοῦ μακρᾶς Διον. Ἁλ. 6. 29· ὑπὸ τῆς μάχης Διόδ. 13. 18· πρβλ. **κόπος**· καὶ ἐνεργ., σκληρὰ μὲν καὶ ἀντίτυπος (πᾶσα μεταφορὰ) κατάκοπος, εὐφραίνει δὲ πραεῖα καὶ ἄλυπος Φιλόδ. περὶ Ῥητορ. ἔκδ. Sudh. σ. 173, 17.

κατακόπτης, ου, ὁ, ὁ κατακόπτων, ὁ μεριστής· σπλάγχνων Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 35.

κατακοπτικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατακόπτειν, Ἐπιγραφ.

κατακοπτικῶς, Ἐπίρρ., πωλεῖν ἐν μικρᾷ ποσότητι, «λιανικῶς», Κουμ. συναγ. λέξ.

κατακόπτω: μέλλ. **-ψω**, κόπτων καταρρίπτω· ἐπὶ δένδρων, κλαδεύω, ἀκρωτηριάζω, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 4, κτλ. 2) κόπτω εἰς τεμάχια, «κομματιάζω», Ἡρόδ. 1. 48, 73., 2. 42, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1688, κτλ.· (μαγείρῳ προσήκει) σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν καὶ τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἕψειν τε καὶ ὀπτᾶν Πλάτ. Εὐθύδ. 301C· κατακοπείς, κεκομμένος εἰς τεμάχια, «κομματιασμένος», Ἡρόδ. 8. 92. 3) φονεύω, «πετσοκόφτω», ὁ αὐτ. 1. 207., 6. 75, Ἀττ. 4) ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, κατακόπτω, καταστρέφω, τὴν μόραν Δημ. 172. 26· οὕτως ἐν τῷ Παθ., κατακοπῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 2, 25· κατακεκόψεσθαι αὐτόθι 5. 16. 5) καθόλου, θραύω εἰς τεμάχια, καταστρέφω, στεφάνους Δημ. 615. 16· κέραμον Πολύβ. 5. 25, 3· ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα (Br. κατακαπτόμενα), τριβόμενα, τρωγόμενα, ὡς καὶ νῦν λέγομεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 730· καταπονῶ, κατακουράζω, ὅπως μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι τὸν ἡγεμόνα διώκοντες Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 5·— μεταφ., κ. τὴν ἀρχὴν Πλουτ. Δημήτρ. 30· τὸ τῆς ψυχῆς γαῦρον ὁ αὐτ. 2. 762F· κατεκόπημεν ἄν, ἠθέλομεν «πετσοκοπῆ», Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορτ.» 8· σύνθεσις κατακεκομμένη, κατακερματισμένη, ὁ λόγος ὁ συγκείμενος ἐκ μικρῶν κώλων ἢ προτάσεων. 6) ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, μαστοὺς κατεκόψατο Ἑλλ. Ἐπιγρ. 316, ἐν σφοδρᾷ θλίψει, ὅταν τις κόπτῃ, τύπτῃ ἑαυτόν· συχνὸν τὸ μέσ. ἐπὶ τοιαύτης σημασίας παρὰ Χρυσοστόμ., ἐπί τινι· κ. καὶ καταξαίνειν τὰς παρειάς. **II**. κόπτω εἰς νομίσματα, χρυσίον Ἡρόδ. 3. 96· τὸν θρόνον ὄντα ἀργυροῦν Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 3· τὰς χρυσᾶς πλίνθους εἰς νόμισμα Διόδ. 16. 56, πρβλ. Δημήτρ. Φαλης. § 293.

κατακόρακες, πληθ. οἱ, ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῇ ἐκθ. τῆς βασιλ. τάξ. Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου σ. 672 ἔκ. Β., περόνια κ' καταπρόσωπα σὺν τῶν κατακοράκων αὐτῶν· ἡ λέξ. δεῖται ἑρμηνευτοῦ.

κατακορής, ές, (κατακορέννυμι), ἐντελῶς κορέννυμαι, εἰμὶ πεπληρωμένος μέχρι κόρου, κεκορεσμένος σχεδὸν μέχρις ἀηδίας, οἴνῳ Α. Β. 48· σιτίοις Προκοπ. Ἀνέκδ. 13, ἀντίθετον τῷ ἄκροις δακτύλοις γεύεσθαι. 2) ἐπὶ χρωμάτων, πεπληρωμένος, τέλειος, «βαθύς», Λατ. saturatus, μέλαν κατακορὲς Πλάτ. Τίμ. 68C, Θεόφρ. π. Χρωμ. 25· κ. χροιὴν ἢ χρόα Γαλην. **II**. μεταφ., ὑπερβολικός, σφοδρός, βήξ, ἐρύθημα, ῥύσις, δίψα, ὕπνος, κτλ., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393, κ. ἀλλ., ἴδε Foës Oecon. 2) ἐπὶ τοῦ ὁμιλεῖν, ἀκόρεστος, ὑπερβολικός, ἄμετρος, φορτικός, ὀχληρός, παρρησία, συνουσία Πλάτ. Φαῖδρ. 240E, Νόμ. 776A· ἂν ἡ κατακορῆ [τὰ ἐπίθετα] Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 3· ὁ Δημοσθένης .. ἐν τούτῳ τῷ γένει κατακορέστατος Λογγῖνος 22. 3· κατακορεστέραις κέχρηται ταῖς ἁρμονίαις Διον. Ἁλ. π. Δημ. 45. —Ἐπίρρ. **-ρέως** Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἴδε **κατάκορος**.

κατακορμίζω, κόπτω ξύλον εἰς κορμοὺς ἢ εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω, Παυσ. παρ' Εὐστ. 1291. 53, ἑρμηνεύοντι διὰ τούτου τὸ ῥῆμα **διαπλήσσειν**· ὡσαύτως **κατακορμάζω**, Ἡσύχ.

κατάκορος, ον, = **κατακορής**, Πολυδ. Ε', 151, Θωμᾶς Μάγιστρ. ἐν λ. **διάκορος**·— ἐπὶ χρωμάτων, κατακόρως πρασίζειν Διοσκ. (;)· κ. μέλας Γεωπ. 16. 2, 1. **II**. μεταφ. ὡς τὸ **κατακορής**. ὑπερβολικὸς καὶ ὀχληρός, τοῦ τῶν γυναικῶν γένους λάλου καὶ κατακόρου ὄντος Πολύβ. 32. 12, 10· κ. καὶ περίεργοι ἱερουργίαι Πλουτ. Ἀλέξ. 2.—Ἐπίρρ. **-ρως**, εἰς ὑπερβολήν, ἀμέτρως, τῇ τύχῃ κατ. χρώμενος παρὰ Δημ. 289. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 7, 7.

κατακοσμέω, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, ἐπὴν.. δόμον κατα-

κοσμήσησθε Ὀδ. Χ. 440· ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν ὀϊστόν, προσήρμοζεν, ἐτοποθέτει τὸ βέλος ἐπὶ τῆς νευρᾶς, Ἰλ. Δ. 118· πόλιν καὶ ἰδιώτας κ. Πλάτ. Πολ. 540D· εἰς τάξιν κ. τινα πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 88E· τὸ ἦθος Διωτογ. παρὰ Στοβ. 251. 49· τὴν διάνοιαν Πλουτ. Βρούτ. 13.— Μέσ., Πλάτ. Πολ. 560A, Νόμ. 685D· κατακοσμεῖσθαι πρὸς τὴν γνώμην τινός, συντάσσομαι, ῥυθμίζομαι πρὸς τὴν γν., Πλουτ. Σύγκρ. Περικλ. καὶ Φαβ. 3. 2) παρασκευάζω, ἐφοδιάζω ἐντελῶς, ὅπλοις Ξεν. Ἱέρων 11. 3· σεμνοτέροις πράγμασι Ἀριστοφ. Σφ. 1473· κ. τινα οἷον ἄγαλμα, στολίζω, κοσμῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D· κατακοσμούμενος εἴς τι, ἐντελῶς ἕτοιμος διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 273A. II. φέρω εἰς τάξιν, ῥυθμίζω, Πλουτ. Νουμ. 14· ἑαυτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Γωμ. 23, πρβλ. Βρούτ. 13.

κατακόσμησις, εως, τακτοποίησις, Πλάτ. Πολιτικ. 271E, Τίμ. 47D. 2) κόσμησις, τὸ στολίζειν, Πλουτ. 2. 712D.

κατάκοσμος, ον, κεκοσμημένος, πλήρης κόσμου, ἐστολισμένος, Ἀπφ. Μιθρ. 115, Συλλ. Ἐπιγρ. 9536· — **κατακόσμητος**, ον, Βυζ.

κατακοττᾰβίζω τινός, παίζω τὸν κότταβον ἐν τῷ συμποσίῳ πρὸς τιμήν τινος, Ἀριστοφ. Γηρυτ. 16 (Bgk.) ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1011.

κατάκουσις, εως, ἡ, τὸ ἀκούειν, ἄκουσμα, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7, 5.

κατακουστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀκούων, ἀκροώμενος, προσέχων, Γλωσσ.

κατακουτίζω, ἐν τῇ φράσει, κατακούτισόν μοι τὴν φωνήν σου, ποίησόν με, ἵνα καλῶς ἀκούσω τὴν φωνήν σου, Ἀκομ. τ. Β. σ. 348. 21, ἔ. Λ.

κατ-ᾰκούω: μέλλ. -**σομαι**, ἀκούω καὶ πείθομαι, ὑποτάσσομαι, Ἀράβιοι οὐδαμὰ κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνῃ Πέρσῃσι Ἡρόδ. 3. 88, πρβλ. Ἀππ. Συρ. 55· τινὸς Δημ. 15. 29, Ἀππ. Μιθρ. 57· πρβλ. **κατήκοος**. 2) μετὰ προσοχῆς ἀκούω ἢ δίδω ἀκρόασιν εἴς τινα, Δημ. 74. 6, Στράβ. 644· ἐπιμελητὴς χειροτονηθεὶς εὐσεβῶς κατήκουσε Ἐπιγρ. Dittenb. 647, 13. 3) ἀκούω σαφῶς, τι ἤ τινὰ Εὐρ. Ῥῆσ. 553, Θουκ. 2. 84., 3. 22, Πλάτ. Πολ. 531A· τινὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 312, Πλάτ. Πρωτ. 330E· ὁ θυρωρὸς .. κατήκουεν ἡμῶν, μᾶς ἤκουε κρυφίως, ἔβαλλεν αὐτί, ἐκρυφάκουεν, αὐτόθι 314C· κατακούειν τῶν λάθρᾳ καὶ ἐν ἀπορρήτῳ διαλεγομένων Στράβ. 14, 644· κ. τινὸς αὐλοῦντος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 4.

κατακρᾰδαίνω, λίαν κραδαίνω, κατασείω, Γρηγ. Νύσσ. τ. Α. σ. 462, Α.

κατακράζω: μέλλ. -**κεκράξομαι**, διὰ κραυγῶν καταβάλλω, ὑπερτερῶ ἐν τῷ κράζειν, κατακεκράξομαί σε κράζων Ἀριστοφ. Ἱππ. 287, πρβλ., καταβοῶ τινα αὐτόθι 6. 2) μετὰ γεν., κατέκραζε τὸ πλῆθος Ἰωάννου Ἰω. Μαλ. 475, 3. 3) διὰ τῶν κραυγῶν ἐκκωφῶ, «ξεκουφαίνω», ψάλλειν οὐ κατακράζειν Εὐστ.

κατακραιπᾰλάω, λίαν κραιπαλάω, ἐν τοῖς οἴνωσι κατακραιπαλᾶν Προκόπ. Ἱστ. 619, Β.

κατακρᾱνία, ἡ, πάθημα, νόσος τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων, Ἱππιατρ.

κατάκρας, Ἰων. -**άκρης**, βελτίων ἡ διῃρημένη γραφὴ **κατ' ἄκρας**· ἴδε **ἄκρα**. Ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ καὶ πεζοί, μετὰ τῶν ῥημ. αἱρεῖν, πέρθειν, πυρὶ σμύχειν· καὶ ὁ Ρωμ. ποιητὴς alto a culmine·— «κατὰ κεφαλῆς, κατὰ κράτος. σφοδρῶς. καὶ αἰφνιδίως» Ἡσύχ.

κατάκρᾱσις, εως, ἡ, = **κατακέρασις**, Πλούτ. 2. 688C.

κατακρᾰτέω, ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, μετὰ γεν. προσ., κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνὴ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 100, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 14, 4, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., τοὺς ἄλλους ἀρετῇ κατ. Δίων Κ. 54. 29.— Παθ., νικῶμαι, ἡττῶμαι, κατακρατεῖται ὑπὸ νόμου βελτίονος Ζάλευκ. παρὰ Στοβ. 280. 27. 2) ἀπολ., ὑπερισχύω, γίνομαι κύριος, ὑπερνικῶ, κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 101, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 168, Πλάτ. Νόμ. 840E· ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι κατακρατέων ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους [ποταμοὺς] εἶναι ποιέει Ἡρόδ. 7. 129· ἐπὶ γνώμης, ἡ βουλὴ τοῦ Δρούσου κατεκράτησεν Δίων Κ. 57. 16. II. μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπερτερῶ τινα, νικῶ, κ. τὰς τροφὰς Πλάτ. Νόμ. 789D, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 22. 8, 2· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ.· κ. τῆς προθέσεως, γίνομαι κύριος τοῦ σκοποῦ μου, Πολύβ. 5. 38, 9· τοῦ γενέσθαι τι ὁ αὐτ. 82. 11, 13· κ. τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, ἐντελῶς κατεῖχε, καλῶς νὰ λέγῃ καὶ νὰ γράφῃ ἐγνώριζεν, ὁ αὐτ. 40. 6, 4.

κατακράτησις, εως, ἡ, ἡ κατανίκησις, καθυπόταξις, Πολύβ. Θ', 142.

κατακρᾰτητικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τὸ κατακρατεῖν ἢ συνέχειν, τινος Ἀέτ. 3. 1, 37· σταλτικὸν ἅμα καὶ κατακρατητικὸν τῶν ῥευμάτων Ὀρειβάσ. 65, Matth.

κατακρατύνω, λίαν κρατύνω, ἐνδυναμόνω, Κύριλλ.

κατακραυγάζω, = **κατακράζω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 28.— Παθ., τοὺς μὲν θαυμάζεσθαι, τὸν δὲ κατακραυγάζεσθαι Εὐστ. Πονημάτ. 353 9.— **κατακραυγή**, ἡ, μεγάλη καὶ ἠχηρὰ κραυγή, πράγματα παρέχεις καὶ κατακρ. ὁ αὐτ.

κατακρέμᾰμαι, Μέσ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, αἰωροῦμαι, Ἡρόδ. 4. 72. φῦσκαι προσπεπασσαλευμέναι κ. Κρατῖν. ἐν «Πλούτ.» 1· ἔκ τινος πράγματος, κώδωνες κατ. τῆς ἐσθῆτος Πλούτ. 2. 672A· ὅρμοι, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι Πολυβ. Ε', 98.

κατακρεμάννυμι: μέλλ. -**κρεμάσω**, κρεμῶ πρὸς τὰ κάτω, κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα Ὀδ. Θ. 67· τὸν νέκυν κατὰ τοῦ τείχεος κ. Ἡρόδ. 2. 121, 3· ἐν Ὁμ. Ὕμν. 27. 16, κεῖται ἐπὶ μέσης σημασίας, κατακρεμάσασα .. τόξα, κρεμάσασα τὰ τόξα ἐξ ἑαυτῆς.— Παθ., εἶμαι κρεμασμένος πρὸς τὰ κάτω, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767, Διόδ. 18. 26· πρβλ. τὸ προηγ.

κατακρέμαστος, ον, κρεμάμενος, αἰωρούμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 12.

κατακρεουργέω, κατατέμνω εἰς τεμάχια ὅπως ὁ κρεοπώλης ἢ ὁ μάγειρος τὸ κρέας, Ἡρόδ. 7. 181· κατακρεουργήσαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα καταφαγεῖν Ξάνθ. παρ' Ἀθην. 415D· ξίφει τὸ σῶμα εἰς πολλὰ τμήματα κατακρεουργούμενοι Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 8, 7.

κατάκρεως, = κρεώδης, σαρκώδης, Ἡρωδιαν.

κατακρῆθεν, Ἐπίρρ., βέλτιον γραφόμενον διῃρημ. **κατὰ κρῆθεν**, κατὰ κεφαλῆς, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω, πάντοθεν, παντελῶς, ἴδε ἐν λ. **κράς** II.

κατακρήμνᾰμαι, μέσ., = **κατακρέμαμαι**, Ἱππ. 464. 20, Ἀριστοφ. Νεφ. 377·— παρατατ. **κατεκρημνῶντο** (ἐκ τοῦ κατακρημνάομαι), Ὁμ. Ὕμν. 6. 39.

κατακρημνίζω: μέλλ. -**ιῶ**, ῥίπτω κατὰ κρημνοῦ, ἀπολ., Πλουτ. Μάρ. 45., 2. 825B, κ. ἀλλ.· μετὰ προσδιορισμοῦ, ἀπὸ .. τοῦ κρημνοῦ Ἐδδ. (Β' Παραλ. ΚΕ', 12), πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 29.— Παθ., Δημ. 446. 12, Πλούτ., κλ. 2) καθόλου, ῥίπτω «κατακέφαλα», ἐκ τριηρέων Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 31· ἀπὸ τῶν ἵππων Πολύβ. 3. 116. 12· ἀπὸ τοῦ πύργου Διόδ. 4. 31.— Παθ., ῥίπτομαι πρὸς τὰ κάτω, κατὰ κρημνῶν, ἐὰν δέ τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῇ, κατακρημνίζεται Δημ. 446, 11, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7., 8. 3, 41.

κατακρημνισμός, οῦ, ὁ, τὸ νὰ ῥίψῃ τις εἰς κρημνούς, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 11.

κατακρημνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ῥίπτων τινὰ εἰς κρημνούς, Γλωσσ.

κατάκρημνος, ον, ἀπόκρημνος, τραχύς, ἀπότομος, κατάντης, χῶρος Βατραχομυομ. 154, Γεωπ. 18. 18, 2.

κατάκρης, Ἐπίρρ., Ἰων. ἀντὶ **κατάκρας**, ὃ ἴδε.

κατακρῆσαι, = **καταχέαι** Φώτ., ἴδε ἐν λ. **κρῆσαι**.

κατακρῑβόω, λίαν καὶ ἐπιμελῶς **ἀκριβόω**, Μένανδρ. Βυζ. σ. 378.

κατ-ακρῑβεύω, κάμνω θόρυβον διὰ τῆς γλώσσης ὅπως σμῆνος ὁλόκληρον ἀκρίδων, καταλαλῶ, φλυαρῶ, Ἡσύχ., Φώτ.

κατάκρῑμα, τό, κατάκρισις, καταδίκη, τὸ νὰ κατακριθῇ τις, καταδικασθῇ, Διον. Ἀλ. 6. 61· κατακριμάτων ἀφέσεις Ἑβδ. (Σειράχ., ΜΓ', 12), ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθέν, ὅλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος Γρηγ. Ναζ.

κατακρῑνω: μέλλ. -**κρῐνῶ**:— κρίνω κατά τινος, ἐναντίον τινός, ὡς τὸ **καταγιγνώσκω** (καταχειροτονῶ), θάνατόν τινος Ἰσοκρ. 11C· θάνατον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 16 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).— Παθ., τοῖσι κατακέκρῐται θάνατος, ἔχουσι καταδικασθῆ εἰς θάνατον οὗτοι, Ἡρόδ. 7. 146· κατακεκριμένων οἱ τούτων, ὅτε αὕτη ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐναντίον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2. 133, πρβλ. Ἀντιφῶντα 120. 39· ἀπρόσ., ἣν κατακρῐθῇ μοι, ἂν ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον μου, Ξεν. Ἀπολ. 7. 2) μετ' αἰτ. προσ., καταδικάζω, Ἀντιφῶν 128. 26· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κατέκρινάν μιν ἔκδοτον ἄγεσθαι Ἡρόδ. 6. 85, πρβλ. 9. 39, Θεόκρ. 23. 23 (ἔνθα ἐξυπακούεται τὸ βαδίζειν)· κ. τινὰ θανάτῳ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 18· μετ' αἰτ. πράγμ., τί τινος, καταδικάζω τινὰ διά τι πρᾶγμα, κ. πολλὴν ἄνοιάν τινος Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 3, 9· ψευδολογίαν τινὸς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 14, 4.— Παθ., καταδικάζομαι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 54· ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένος Εὐρ. Ἀνδ. 496 (πρβλ. **κατακυρόω**)· κατακεκριμένος ἀποθνήσκειν Ξεν. Ἱέρ. 7, 10· κατακριθῶμεν πενίαν, θάνατον, φυγὴν Γρηγ. II. Παθ., ὡσαύτως ἁπλῶς, κρίνομαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι, κατεκρίθη Ἀπόλλων ἀγανὸς ἔμμεν Πινδ. Ἀποσπ. 116· πρβλ. **καταδοκέω**.

κατακρίσιμος, ον, ὁ κατακεκριμένος, κατάδικος· ἡ χώρα ἀπὸ κατακρισίμων κατεργάζεται Ἀρρ. Περίπλ. σ. 33.

κατάκρῐσις, εως, ἡ, τὸ κατακρίνειν, καταδικάζειν, Φώτ., κλ.

κατακρῑτής, οῦ, ὁ, ὅστις κατακρίνει, ὁ καταδικάζων, Εὐστ.

κατακριτικόν, τὸ νὰ κατακρίνῃ τις, Εὐσταθ. Θεσσ. Πονημάτ. πρ. 188, 91, ἔ. Taf.

κατάκρῐτος, ον, κατακεκριμένος, καταδεδικασμένος, Διοδ. Ἐκλογ. 592. 61, Πλούτ. 2. 188A· ὡς θανάτου κατάκριτον, εἰς θάνατον, Λουκ. Ἔρωτ. 52, πρβλ. 23 καὶ 36.

κατακροαίνω, καταπατῶ, μετὰ κρότου, τι Γρηγ. Ναζ.· τινὸς Εὐστ. Πονημάτ. 282. 65.

κατ-ακροάομαι -**ῶμαι**, ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς, κ. μου τὰ μουσοδονήματα Εὔπολις ἐν «Προσπ.» 4· τινὸς Εὐσ.· τι Ἰώσηπ.

κάτ-ακρος, ον, ὁ ἐντελής, ὁ ἀκρότατος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 536. — Ἐπίρρ. -**ως**, σφόδρα· τρωθεὶς κατάκρως· ἡ γλυκεῖα καὶ κ. θέλγουσα ὄψις Βυζ.

κατακροτᾰλίζω, κάμνω ἰσχυρὸν θόρυβον ὡς διὰ κροτάλων, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 247.

κατακροτέω, κροτῶ, κτυπῶ δυνατά· πόδεσσι, σφύρᾳ κ. Εὐστ. 117. 20. 2) ἄγαν ἐπαινῶ, διὰ χειροκροτημάτων, κατευφημῶ, Φώτ. σ. 138, 5, Ἡσύχ.

κατάκροτος, ον, θορυβώδης, πλήρης κρότου, ἠχὴ Ἡλιόδ. 1. 30.

κατακρουνίζω: μέλλ. -ίσω, ἐπιχέω ἄνωθεν (ἀφθόνως), ὡς διὰ κρουνοῦ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B· ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἱον κατακρουνίζοντες Γαλην. — Παθ., καταρραντίζομαι, καταρραίνομαι ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, εἱστήκει κατακρουνιζόμενος Διογ. Λ. 6. 41.

κατακρουνισμός, ὁ, καὶ πληθ. οἱ **κατακρουνισμοί**, τὸ νὰ καταχέῃ τις ἄνωθεν ἐπὶ ἄλλου ἀφθόνως ὕδωρ ὡς διὰ κρουνοῦ (Γαλλ. douche), ἥτις λέξις δυστυχῶς εἶναι ἐν πολλῇ χρήσει· κακῶς· καὶ πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ ξένη λέξις διὰ τῆς ἑλλ. κατακρουνισμός, ἥτις εἶναι εὐληπτοτέρα τῆς λέξ. καταιόνησις.

κατάκρουσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω κροῦσις, ὤθησις ἰσχυρά, Ἀριστ. Προβλ. 3. 25, 1., 33. 17. **II**. σεῖσις, τὸ σείεσθαι, Φίλων Βελοπ.

κατακρουστικός, ή, όν, καταπιέζων ἢ ὠθῶν ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ κάτω, κατ. ὁ οἶνος, ἀντιδρῶν πρὸς τὴν θέρμην ἑτέρου, ὁ καταβάλλων τὴν ἐπιπολάζουσαν καὶ ἀναθυμιῶσαν θερμότητα καὶ ὀσμὴν ἄλλου οἴνου, ἀντίθ., οἶνος ἐπιπολαστικὸς Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1, διὸ καὶ ἐν 3. 24, κατάκρουσις τῆς ἐπιπολῆς τοῦ θερμοῦ.

κατακρούω, κρούων ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐμπηγνύω, τὸ πρέμνον πρὸς αὐτῇ τῇ γῇ κατάκρουσον Γεωπ. 10. 61· κ. τὸν λίθον μολύβδῳ ἢ λίθῳ Ἐπιγρ. Didenb. 542, 14. 2) κτυπῶν συμπυκνώνω, κτυπῶ δυνατά, ταῖς σπάθαις τὰ ὕφη Ἡσύχ.· — σχάζω, τὰ οἰδήματα βαθύτερα καὶ πυκνότερα κατ. Ἱππ. 188G. 3) κτυπῶ χάλκινα σκεύη, κτλ., ὅπως προσελκύσω μελίσσας (καὶ σφετερισθῶ αὐτάς), διὰ τοῦ κρότου δελεάζω καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἕλκω, ἐὰν τοὺς ἐσμοὺς τοὺς ἀλλοτρίους .. κατακρούων οὕτως οἰκειῶται Πλάτ. Νόμ. 843E. 4) πολὺ κροτῶ, ἐκκωφῶ, «ξεκωφαίνω», τοῖς μεγάλοις ψόφοις κατακρουόμενοι Βασίλ. παρὰ Πολυδ. Η', 154· συνώνυμ. τοῦ **καταθορυβεῖν**.

κατακρύβδην, ἀντὶ τοῦ ἀναφανδόν, κρυφά, κρυφῷ τῷ τρόπῳ.

κατακρύπτω, ποιητ. μετοχ. **κακκρύπτων**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 469· Παθ. ἀόρ. **κατεκρύβην** (ἴδε **κρύπτω**). Κρύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω, σκεπάζω τι ὥστε νὰ μὴ φαίνηται, μή τι κατακρύψειν Ἰλ. Χ. 120· τοὺς δ' Ἀθήνη νυκτὶ κατακρύψασα .. ἐξῆγε Ὀδ. Ψ. 372· κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ι. 329· ὑπὸ κόλπῳ Ο. 469· ὑπὸ τὴν θύρην Ἡρόδ 1. 12· ἐς κυψέλην ὁ αὐτ. 5. 92, 4· εἰς τὴν γῆν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 3· ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κ. Πινδ. Ν. 1. 45· ἐν ἀπορρήτῳ καὶ ἀδήλῳ Πλάτ. Πολ. 460C· μεταφορ., κόνις οὐ κατ. χάριν, «καὶ τῶν τεθνεώτων ἐφικνεῖται» (Σχολ.), Πινδ. Ο. 9. 104· ἄστυ .. πένθει δνοφερῷ κρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 536· ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκεν Ὀδ. Δ. 247. **II**. ἀπολ., ἀποκρύπτω, κρύπτω ἐμαυτὸν ἢ τὴν ἀληθῆ μου φύσιν, οὔτι κατακρύπτουσιν, ἐπὶ τῶν θεῶν, δηλ. ἑαυτούς, Ὀδ. Η. 205.

κατακρυσταλλόω, ποιῶ τι νὰ φαίνεται ὡς κρύσταλλον, τῆς χιόνος λυομένης καὶ κατακρυσταλλούσης τὰς τῶν ναμάτων ἐπιρροὰς Βυζ.

κατακρῠφή, ἡ, = **κατάκρυψις**, μεταφ., ὑπεκφυγή, Σοφ. Ο. Κ. 218 (ἀποφυγὴ τοῦ μὴ εἰπεῖν, Σχόλ.).

κατακρύφω, = **κατακρύπτω**, Κόϊντ. Σμ. 2. 478, Νόνν. Δ. 25. 476.

κατάκρυψις, ἡ παντελὴς κρύψις.

κατακρώζω, φωνάζω δυνατὰ ὡς οἱ κόρακες, διὰ τῶν κρωγμῶν καταβάλλω ἢ ἐνοχλῶ, μίσει σφε κατ. κολοιοὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1020· καὶ μετὰ γεν., μήποτε κατακρώζωσιν αὐτοῦ ψόφοι Εὐστ.

κατακτάμεν καὶ **-κτάμεναι**, ἴδε **κατακτείνω**.

κατακτάομαι: μέλλ. **-κτήσομαι**, ἀποθετ., ἀποκτῶ δι' ἐμαυτὸν ἐντελῶς, καταλαμβάνω τι, ἔχω ὑπὸ τὴν πλήρη κατοχήν μου, Σοφ. Αἴ. 768· εἰ μὴ κατακτήσει νοῦν τινα = ἐὰν δὲν συνέλθῃς εἰς τὸν νοῦν σου, αὐτόθι 1256, Ἰσοκρ. 79B· βίον κ. Πλάτ. Τίμ. 75B· χώραν κ. Πολύβ. 6. 7, 4· βασιλείαν, ὄρη, οἴκησιν κατ. Στράβ. 6, 273· — μεταφ., κερδίζω πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω ἐντελῶς τὴν εὔνοιάν τινος, τὸ θέατρον = τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν κατ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 8· — ἀόριστός τις β' ἐνεργ. **κατέκτην** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κατάκτημι**) ἀπαντᾷ ἔν τινι Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6270. **II**. παθ. ἀόρ. ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ κατακτηθέντα Διόδ. 16. 56.

κατακτάς, κατακτάμενος, ἴδε **κατακτείνω**.

κατακτεᾰτίζομαι, Μέσ., = **κατακτάομαι**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 136.

κατακτείνω: μέλλ. **-κτενῶ**, Ἰων. **-κτᾰνῶ**, Ἐπικ. **-κτᾰνέω**, Ἰλ. Ζ. 409, κτλ.· ἀόρ. α' **κατέκτεινα** Ὅμ. (καθ' ἁπάσας τὰς ἐγκλίσεις πλὴν τῆς ὁριστ.): ἀόρ. β' **κατέκτᾰνον** Ὅμ., κλ., Ἐπικ. προστ. **κάκτανε** Ἰλ. Ζ. 164, **κάκτανον** Σοφ. Ἀντ. 1140 (Ἑρμαν.): ποιητ. ἀόρ. β' **κατέκτᾰν, ας, α**, Ὅμ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 460, Ἀποσπ. 180, 222: Ἐπικ. ἀπαρ. **κακτάμεναι** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 453, **κατακτάμεν** Ἰλ. Ο. 557: μετοχ. **κατακτὰς** Ἰλ., Τραγ.: πρκμ. **κατέκτονα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 587. — Μέσ. μέλλ. ἐπὶ Παθ. σημασίας **κατακτανέεσθε** Ἰλ. Ξ. 481: ἀόρ. **κατεκτάθην** [ᾰ], γ' πληθ. **κατέκταθεν** Ἰλ. Ε 558, κτλ.: μετοχ. μέσ. ἀορ. **κατακτάμενος** (ἐπὶ παθ. σημασίας) Ὀδ. Ξ. 106· ἀλλὰ τὸ **καταθανεῖν** εἶναι εὔχρηστον ὡς τὸ Παθ. τοῦ ῥήμ. τούτου (ἴδε **κτείνω**). Φονεύω, θανατώνω, ἐν τῇ μάχῃ ἀνθρώπους, συχν. αἱ φράσ., κατακτάμεναι μενεαίνων, κακτάμεναι μεμαώς, ἀλλὰ καί, μῆλα Ὀδ. Ω. 66, συχνὸν παρ' Ὁμ. καὶ Τραγ. σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ὡς Ἡρόδ. 2. 75, Ξεν. Ἱέρ. 6. 14., 7. 12, κτλ.

κατακτενίζω: μέλλ. -ίσω, κτενίζω μετ' ἐπιμελείας, κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους Δοῦρις παρ' Ἀθην. 525E.

κατακτενισμός, ὁ, ἐπιμελὲς κτένισμα, τοὺς τῆς κεφαλῆς κατακτενισμοὺς Ἡρόδ. παρ' Ὀρειβασ. 305.

κατάκτενος, ον, (κτεὶς) ἐπιμελῶς ἐκτενισμένος, κόμη Ἡσύχ.

κατάκτης, ὁ, παρὰ Πολυδ. Ζ', 16, οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι κατάκται ἂν λέγοιντο, (πρβλ. **κατάγω** I. 3. b.), μᾶλλον ἐνεργ. ληπτέον, οἱ ὁδηγοῦντες εἰς τὰ πανδοχεῖα. 2) ἐκ τοῦ **κατάγνυμι**, ὁ θραύων τι.

κατάκτησις, εως, ἡ, τελεία κτῆσις, τὸ λαμβάνειν, ὑποτάσσειν τι εἰς κατοχήν, κ. πραγμάτων, τῆς χώρας, τῶν πέλας, γῆς, δυναστείας Πολύβ. 4. 77, 2, Στράβ. 357, κτλ.

κατακτίζω, ἐντελῶς ἢ καλῶς **κτίζω**, Εὐσ. κ. Μαρκελλ. 45D.

κατακτός, ή, όν, (κατάγνυμι) ὃν δύναταί τις νὰ κατάξῃ, θραύσῃ, σπάσῃ· διαφέρει τοῦ **θραυστός**, ὅτι ἐκεῖνο μὲν κόπτεται εἰς μεγάλα κομμάτια, ὁ δὲ θραυστὸς εἰς πολλὰ καὶ μικρότερα· καὶ τὰ μὲν κατακτὰ καὶ θραυστὰ ἅμα ἢ χωρίς· οἷον ξύλον κατακτὸν μὲν ὄν, θραυστὸν δ' οὔ· κρύσταλλος δὲ καὶ λίθος θραυστόν, κατακτὸν δ' οὔ· κέραμος δὲ καὶ θραυστὸν καὶ κατακτὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8· πρβλ. καὶ **κάταξις** καὶ τὰ ῥήμ. **θραύειν** καὶ **καταγνύναι**· τὰ κατακτὰ τῶν ὀπωρῶν Σουΐδ. ἐν λέξ. **τρωκτά**· ἀντίθ. **δυσκάτακτος**, παρὰ Διοσκ. ἀντιτίθεται καὶ πρὸς τὸ **θλαστός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 4. **II**. (κατάγω) ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, ἐπὶ ἑνὸς εἴδους κοττάβου, Φερεκρ. ἐν «Ἰπν.» 9, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1244· πρβλ. Ἀθήν. 667E.

κατάκτρια, ἡ, γυνὴ ἡ κατάγουσα τὸ νῆμα, ἡ νήθουσα (πρβλ. **κατάγω** I. 4)· ἐπὶ τῆς ἐριουργοῦ, Ἡσύχ.

κατακτῠπέω, λίαν κτυπῶ, δι' ἰσχυροῦ κτύπου ἢ θορύβου ἐνοχλῶ καὶ βλάπτω· κατακτυπῶν βρονταῖς — πᾶσα δὲ ἀκοὴ βαρυτάτοις ψόφοις κατακτυπεῖται Ἰω. Χρυσ. καὶ Βασίλ.· τινος, πρός τινα, Ἀλκίφρων 1. 23.

κατακτύπησις, εως, ἡ, τὸ νὰ κάμνῃ τις κτύπον πολύν, Εὐστ. 1602. 18.

κατάκτῠπος, ον, ἐγείρων μέγαν κτύπον, θόρυβον, Ζωναρ. οὕτως ἑρμηνεύει τὴν λέξ. **κατάδουπος**.

κατακῠβεύω, χάνω ἐν τῇ κυβείᾳ καὶ καταστρέφω τι διὰ τοῦ παιγνιδίου (πρβλ. **καθηδυπαθῶ, καθιπποτροφῶ**)· κατακυβεύσας τὰ ὄντα Λυσ. 142. 16· πάνθ' ὅσα ἐκτήσατο κατακεκύβευκε Δίων Κ. 45, 28. — Παθ., χάνομαι διὰ τῆς κυβείας, ἀπωλώλει ταῦτα καὶ κατεκεκύβευτο Αἰσχίν. σ. 13. 34. **II**. Παθ. ὡσαύτως, ἡττῶμαι ἐν τῷ παιγνιδίῳ· οἱ κατακυβευόμενοι Εὐστ. 1396. 54· ἐν γένει, ἡττῶμαι, κατακυβευθεὶς τύχαις πολέμου ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 281. 75.

κατακῠβιστάω, πίπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κάμνω «τούμπαις», κατακυβιστήσας εἰς θάλασσαν βαθεῖαν Αἰλ. π. Ζ. 5. 54.

κατακῡδαίνω, λίαν **κυδαίνω**, τιμῶ, δοξάζω, Ἄννα Κομν. σ. 357D.

κατακῡδρόω, λίαν **κυδρόω**, τιμῶ, δοξάζω, Νικήτ. Χρον. 40A.

κατακῠκάω: μέλλ. -ήσω, ἀναμιγνύω καὶ ἀνακατώνω, ἢ φύρω, τὸ λευκὸν τῶν ᾠῶν ἐν ὕδατι κατακυκῶν Ἱππ. 497. 16· — μεταφ., ταράττω, κ. τὴν ναῦν ὀδυρμοῖς Εὐμάθ. 11. 7.

κατακυκλόω, ἐντελῶς κυκλῶ, περικλείω, Ἑβδ. (Ἰουδ. ΙϚ', 2), κατεκύκλωσαν καὶ ἐνήδρευσαν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 6· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατακυκλωσάμενος αὐτὸν ἐπολιόρκει Πλουτ. Σερτώρ. 9· ἡ ἐπίδεσις κατακυκλουμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου Γαλην.

κατακῠλίνδω ἢ **-κυλίω**: μέλλ. **-κυλίσω**[ῑ]: ἀόρ. παθ. **κατεκυλίσθην**: — κυλίω πρὸς τὰ κάτω, κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις πέτρας ἄνωθεν Διον. Ἀλ. 11. 26, Ἑβδ. (Ἱερ. ΝΑ', 25). — Παθ., κυλίομαι πρὸς τὰ κάτω, ἐκρίπτομαι, κρημνίζομαι Ἡρόδ. 1 84., 5. 16· κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων Ξεν. Κύρ. 5. 3, 1· ἀπὸ τῶν πετρῶν κατακυλισθέντα διεφθάρησαν Δικ. περ. ὄρ. Πηλ. σ. 142, 9· — ἐνεστώς τις **κατακυλινδέω** ἀπαντᾷ παρὰ Δίωνι Κ. 56. 14· εὕρηνται καὶ τὰ παράγωγα **κατακυλιστὸς** καὶ **κατακύλισμα**.

κατακύλλωμα, τό, ἰδιαιτέρα περίστασις χωλότητος (κύλλωμα) Εὐστ. 1599. 13. **II**. μεταφ., τὸ πέρας καὶ ἀνώτατο τῶν κακῶν, Φώτ., Σουΐδ., πρβλ. **κατακύμωμα**.

κατακῡμόω = **κατακυματόω**, ὡς αἱμόω, καὶ αἱματόω.

κατακῡμαίνω, ὁρμῶ διὰ τῶν κυμάτων μου ἐναντίον τινός, θάλασσα Κύριλλ.

κατακῡμᾰτόω, κατακαλύπτω μὲ κύματα, κτυπῶ καὶ κατακλύζω, Εὐμάθ. 6. 17· ἐν τῷ Παθ., ὡς ναῦς ἐν σάλῳ κατεκυματούμην ὁ αὐτ. 230.

κατακυμβᾰλίζω, «ξεκωφαίνω» τινὰ κρούων κύμβαλα ἢ εὐφραίνω, Ἰουστῖν. Μ.· πρβλ. **καταυλέω**.

κατακύμωμα, τό, (ἐκ τοῦ **κατακυμόω** = **κατακυματόω** ὡς τὸ **αἱμοῦν** = **αἱματοῦν**) τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, οὕτω διώρθωσε τὴν λ. **κατακύλλωμα** ὁ Herwerden.

κατακυπτάζω, θαμιστικὸν τοῦ **κατακύπτω**, Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 263.

κατακύπτω: μέλλ. **-ψω**, κύπτω πολὺ πρὸς τὰ ἐμπρός, «σκύφτω», πρόσσω γὰρ κατέκυψε Ἰλ. Π. 611, Ρ. 527· ἐπινεύοντας ἢ κατακύπτοντας ἢ κυλινδουμένους χαμαὶ γυμνάζεσθαι Γαλην. 6. 324·—κατακάμπτομαι καὶ κύπτω ἐξ αἰσχύνης· μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθαίνετο, καὶ κατακύψας .. Ἀνθ. Π. 12. 8. **2)** κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ βλέπω εἴς τι πρᾶγμα, κ. εἴσω τοῦ χάσματος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· κ. εἰς τὸ ἄστυ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλ. 39, πρβλ. Ἰκαρομ. 15· πρβλ. **παρακύπτω** (ἀντίθ. **ἀνακύπτω**).

κατακῡρίευσις, εως, ἡ, κατακράτησις, Ἀθανάσ.

κατακῡριεύω, ἀποκτῶ ἢ ἐξασκῶ ἐντελῆ κυριαρχίαν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 3, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΑ', 8)· οὐκ εἶπε, κυρίευε, ἀλλὰ κατακυρίευε, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν Χρυσ. τ. Ι. σ. 726, 19. **2)** κ. τινός, λαμβάνω ἐξουσίαν ἐπί τινος, ἐξουσιάζω τι, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 3· τῶν ἐχθρῶν, τῆς γῆς Ἑβδ. (Ψαλμ. Θ', 25)· τῶν ἐθνῶν Καιν. Διαθ.· κ. πλοίου Διόδ. 14. 6.

κατακῡρόω, ἐπιβεβαιῶ, δίδω κῦρος ἢ ἔγκυρον ποιῶ, τι· μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι Σοφ. Ἀντ. 936, ὅτι ταῦτα δὲν πραγματοποιοῦνται οὕτω· κ. τὴν ὠνήν, ἐπικυρῶ, «κατακυρώνω» τὴν ἀγορὰν ἐν δημοπρασίᾳ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 4.— Παθ., ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς, = κατακριθείς, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, Εὐρ. Ὀρ. 1013.

κατακυρτόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κυρτόω**, Εὐμάθ. 7. 7.

κατάκυψις, ἡ, τὸ νὰ κατακύπτῃ τις, Εὐστ. Θεσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 136. σ. 89.

κατακωκύω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, Φώτ.

κατακωλύω, κωλύω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κ. μελιηδέα γᾶρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι Σιμωνίδ. 51· κ. δειπνεῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, τινὰ Ξεν. Οἰκ. 12, 1, Δημ. 1248. 1· κ. ἔξω τινὰς Ξεν. Ἀν. 5. 2, 16· ἄχθεται .. τῷ κατακωλύοντι Φερεκρ. ἐν «Χειρ.» 3. 6.— Παθ., μετὰ γεν. πράγματος, κατεκωλύθη τοῦ ἐς Σικελίαν πλοῦ Δημ. 896. 20.

κατακωμάζω, εἰσορμῶ ἐν παραφορᾷ ὡς οἱ εὐθυμοῦντες, οἱ κωμάζοντες, ὡς τὸ **εἰσκωμάζω**· καὶ ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ὡς, τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν, ἐπέπεσεν, ἐνέσκηψεν, Εὐριπ. Φοίν. 352.

κατακωμῳδέω, προσβάλλω διὰ κωμῳδίας, περιπαίζω, ὑβρίζω, Τζέτζ., Βασίλ.· ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 61 ἑρμηνεύει διὰ τούτου τὸ **ἐνασελγαίνω**.

κατακωχή, **κατακώχιμος**, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τῶν **κατοκωχή, -χιμος**.

καταλᾰβεύς, έως, ἡ, ὁ κρατῶν τι, πάσσαλος ἢ καρφίον, Φώτ., Ἡσύχ.

καταλᾰβή, ἡ, κατάληψις, ἀντίληψις, τὸ ἐννοεῖν, Πλάτ. Ὅροι 412C.

κατάλαβρος, ον, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **λάβρος**, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 9.

καταλαγνεύομαι, εἶμαι λίαν λάγνος, ἀκόλαστος, ἀσελγής, **καταλαγνευθεὶς** Ἡσύχ., εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς.

κατάλαγνος, ον, ἐκ διορθώσεως τοῦ Toup. ἐν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 4. 62, εὐεπίφορος πρὸς τὰς συνουσίας.

καταλαγχάνω, διὰ κλήρου καταλαμβάνω, τι Αἰλ. π. Ζ. 9. 35.

κατ-ᾰλαζονεύομαι, καυχῶμαι ἢ κομπορρημόνως ὑπερηφανεύομαι διά τι, περί τινος Ἰσοκρ. 311B, 316C· μετὰ κόμπου διηγοῦμαι, οἷά περ φήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς Δημ. 569. 9· τι Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 40· ὡς .. Πλουτ. Λούκουλλ. 22. **II.** κ. τινος, καταλαζονευόμενος περιφρονῶ τινα, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΛϚ', 3)· τινος ἐπί τινι κατηλαζονεύσατο Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀδράστεια**.

καταλαθιστής, ὁ, Δωρ., «καταλαθισταί· ἐξηγηταί, ἀληθεῖς ἑρμηνευταί» Ἡσύχ.

καταλακτίζω = **λακτίζω**, Φιλῆς τ. Β. 417, ἔκ. Mill.

κατ-αλαλάζω, λίαν ἀλαλάζω (φωνάζω πολεμικῶς), ὑπερηφανεύομαι, Ἀκύλας Ψαλμ. 146, 7· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., φωνὰς ἐπινικίους Κύριλλ.

καταλᾰλέω, λίαν λαλῶ, φλυαρῶ μεγαλοφώνως, διαλαλῶ, κοινολογῶ, τοῖς θύραζε ταῦτα κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 752· τινος, ἐνώπιόν τινος, Λουκ. Ὄν. 12. **II.** λαλῶ ἐναντίον τινός, συκοφαντῶ, κατηγορῶ, τινα Ψήφισμα τοῦ Κοΐνκτίου ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1770· τινα πρὸς πάντας Πολύβ. 3. 90, 6· τὸ δόγμα ὁ αὐτ. 18. 28, 1· τινος Διόδ. 11. 44· κατά τινος Ἑβδ. (Ψαλμ. ΜΓ', 18). — Παθ., καταλελαλημένος, καταβεβοημένος, Πολύβ. 27. 12, 2. **2)** ὁμιλῶν πολὺ ἐνοχλῶ τινα, Β. Α. 40·— ὁ Φρύνιχ. ἑρμηνεύει τὸ **καταγλωττίζειν** διὰ τοῦ κ. καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους.

καταλαλητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὁμιλήσῃ ἐναντίον τινός· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρ.

καταλᾰλιά, ἡ, κακὴ φήμη, συκοφαντία, κατηγορία, κατάκρισις, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Α', 11), Καιν. Διαθ., Ἐκκλ.

κατάλᾰλος, ὁ, ὁ συκοφάντης, ὁ ἐναντίον τινὸς ὁμιλῶν, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 30.

καταλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, Ἰων. **-λάμψομαι** Ἡρόδ. 6. 39., 9. 108: πρκμ. Ἰων. **καταλελάβηκα** ὁ αὐτ. 9, 60: πρκμ. **-είληφα**, Ἰων. ὑπερσ. **-λελαβήκεε** ὁ αὐτ. 3. 42.—Παθ., Ἰων. ἀόρ. **-ελάμφθην** ὁ αὐτ.· ὅρκῳ καταλέλαμμαι ἐν Ἐπιγρ. Χερρονήσ. Dittenb. 461. 41 (ἴδε **λαμβάνω**). Πιάνω, λαμβάνω δυνατά, κυριεύω, Λατ. occupare, μετ' αἰτιατ., τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν Ὀδ. Ι. 433, κτλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 5. 71, Εὐρ. Κύκλ. 546, Ἀριστοφ. Λυσ. 624, κτλ.· κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν Θουκ. 1 126. πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 263, Ἰσοκρ. 72D, κτλ.· πάντα φυλακαῖς κ. Πλουτ. Περικλ. 33· κ. ἕδρας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 21, 86 (ἴδε ἐν λ. θέα III)· ἐπὶ θεότητος, κατέχω τόπον τινά, συχνάζω πού, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἰσοκρ.—Μέσ., καταλαμβάνω δι' ἐμαυτόν, Λατ. capesso, τὰ πρήγματα Ἡρόδ. 6. 39· τὴν πόλιν κατελάβετο Πολύβ. 1. 58. 2· καὶ ὁ πρκμ. ὡς μέσ., κατειλημμένων τῶν βαρβάρων τὴν πέτραν Διόδ. 17, 85· τὰ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο, ὅσα οἱ ἄλλοι δὲν ἐμνημόνευσαν, διὸ ἐπιφέρει ὁ συγγραφεύς, μνήμην ποιήσομαι Ἡρόδ. 6, 55. **2)** παρ' Ὁμ. ὁ θάνατος, ἡ κόπωσις καὶ ἡ νόσος προσωποποιοῦνται ὅτι διώκουσι καὶ καταλαμβάνουσι τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε .. θάνατος Ἰλ. Ε. 83, Π. 334· Ἄργον .. κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν .. θανάτοιο Ὀδ. Ρ. 326· εὖτ' ἂν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν Α. 192· συχνάκις παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν ἐπὶ δυστυχημάτων, ἐπέρχομαι αἴφνης, εὑρίσκω, συμφορὰ κατ. πόλιν Εὐριπ. Ἱππ. 1161· ἰδίως παρ' Ἡροδ., κατελάμβανε τοὺς αἰελούρους τοιάδε 2. 66· πένθεα μεγάλα τοὺς Αἰγυπτίους κ. αὐτόθι, πρβλ. 3. 42· ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, δυνατὸν νὰ καταλάβωσιν, εὕρωσιν αὐτούς, 4. 11· νοῦσος κατέλαβέ μιν, ὡς καὶ νῦν, «τὸν ἔπιασε», 3, 149· ἤν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζὸν 8. 21· ἀνήκεστόν τι κατ. ἡμᾶς Θουκ. 4. 20· κίνδυνος κ. τινα Δημ. 259. 7· σπανίως ἐπὶ καλῆς τύχης, τοῦτον κατέλαβε εὐτυχίη τις Ἡρόδ. 3. 139. **3)** καταλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, Πλάτ. Φαιδρ. 250D· διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τὸ συνιέναι καὶ κατειληφέναι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 901, κτλ.· κ. τι ὑπάρχον Ἀριστ. Τοπ. 5. 3, 5· ἔκ τινος ὅτι .., Διον. Ἀλ. 5. 46·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 2. 66. **4)** ἀποδέχομαι, παρὰ τοῦ βασιλέως .. δωροδοκήματα Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρεσβ.» 1. **II.** φθάνω, προφθάνω, πιάνω, (οὐκ ἀπολείπομαι ἐπὶ τάχους ποδῶν), τοὺς φεύγοντας Ἡρόδ. 1. 63, πρβλ. 2. 30., 7. 211. **2)** ἀνακαλύπτω, εὑρίσκω, φθάνω αἰφνιδίως, συλλαμβάνω, Λατ. deprehendo, κ. πάντα ἔξω Θουκ. 2, 18· κ. τινὰ ἔνδον Πλάτ. Πρωτ. 314A· κ. πολλὴν ἀπρασίαν τῶν φορτίων 909, 12· ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν Πλάτ. Ἀπολ. 22· καὶ μετὰ μετοχ., κ. τινὰ ζῶντα ὁ αὐτ. 3. 10· τὸν τοξότην ἥκοντα κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1209, πρβλ. Θουκ. 8. 63, 65, Εὐρ. Κύκλ. 260· κατ. τὴν θύραν ἀνεῳγμένην Πλάτ. Συμπ. 174D· καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας Δημ. 542. 3· κατείληπτο σοφιζόμενος ὁ αὐτ. 567. 19. **III.** ἀπροσ., καταλαμβάνει τινά, μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ Ἀττ. συμβαίνει, γίνεταί τι εἴς τινα, εἶνε ἡ τύχη τινὸς νὰ πράξῃ τι, τοῦτον κατέλαβε κεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 152, πρβλ. 3. 118, 149· καταλελάβηκε ἐμὲ τοῦτο .. ἐκφῆναι ὁ αὐτ. 3. 65, πρβλ. 4. 105., 6. 38. **IV.** ἀπολ., πρὸς τὴν καταλαβοῦσαν συμφορήν, ἥτις συνέβη, αὐτόθι 161· τὰ καταλαβόντα = τὰ συμβάντα, αἱ περιστάσεις, ὁ αὐτ. 9. 49· ἢν πόλεμος καταλάβῃ, συμβῇ, Θουκ. 2. 54, πρβλ. 4. 31· τῆς νυκτὸς καταλαβούσης, ἐπελθούσης, Διόδ. 20. 86· ὁμοίως, ἐπὶ ἡμέρας, χειμῶνος, ἑσπέρας, οὔπω ἡμέρας καταλαβούσης, πρὶν φωτίσῃ, τὰ ἄστρα καταλαβεῖν (Ἐπιγρ.) **V.** πιάνω μὲ τὴν χεῖρα καὶ πιέζω, κρατῶ κάτω, καλύπτω, τὸν ὀφθαλμὸν τῇ χειρὶ Πλάτ. Θεαίτ. 165B· καταλαμβάνεται (= κατέχεται ἐντὸς τοῦ σώματος) τὸ θερμόν, ἐναντίον τοῦ διαλύειν, ἐξατμίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 2. 40· κ. τι ἱμᾶσι Πλουτ., κλ.· περόναις κατ. Αἰλ. γόμφοις, συνών. τοῦ **καταδεῖν** Ἀθήν. 672F, (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατελάβοντο δεσμοῖς τὸ στόμιον Διόδ. 3. 37). **2)** πιέζων κρατῶ κάτω, «σταματῶ», ἐμποδίζω, κατ. αὐξανομένην τὴν δύναμιν Κύρου Ἡρόδ. 1. 46· κ. τὸ πῦρ, καταβάλλω, αὐτόθι 87· ἴσχειν καὶ κατ. ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 3. 36, πρβλ. 2. 162., 3. 52· κατ. τὰς διαφοράς, θέτω τέρμα εἰς αὐτάς, 7. 9, 2· κατ. ἐρίζοντας, καταπαύω τοὺς ἐρίζοντας, 3 128· ὁ τῶν Περσέων θάνατος καταλαμφθείς

ἐσιγήθη, κατακρυφθεὶς κωλυθείσης πάσης ἐρεύνης περὶ αὐτοῦ.., 5. 21· τὰς φλέβας καταλαμβανόμενοι, συνθλίβοντες, πιέζοντες τὰς φλέβας, Ἀριστ. π. Ὕπν. 2, 8. **3**) δένω, κ. πίστι, ὁρκίοις, Λατ. jurejurando adstringere, δένω δι' ὅρκου, Ἡρόδ. 9. 106, Θουκ., κτλ.— Παθ., νόμοις καὶ ἔθεσι κατειλημμένος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 12· ζημίαις Πλάτ. Νόμ. 823A· [τὰς σπονδὰς] εὗρον κατειλημμένας, εὗρον τὰς σπονδὰς τελειωμένας, συνωμολογημένας (ἀντίθ. **μετακινητάς**), Θουκ. 5. 21. **4**) ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., ἀναγκαίῃ μιν κατ. φαίνειν, τὸν βιάζει νὰ φανερώνῃ τὴν ἀλήθειαν, Ἡρόδ. 3. 75.— Παθ., ἀναγκαίῃ καταλαμβανόμενος, ἀναγκαζόμενος, βιαζόμενος, ὁ αὐτ. 2. 65, πρβλ. Θουκ. 7. 57. **5**) εὑρίσκω ἔνοχον, καταδικάζω (αἱρῶ), τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας, τὸν αἴτιον ἀφεῖναι Ἀντιφῶν 120. 26· καί, ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιον ὁ αὐτ. 129. 5· ἐὰν καταληφθεὶς ἀποθάνω ὁ αὐτ. 117, 20· καὶ ἐν Ἐπιγρ. Dittenb. 523, 58· τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ καταλαβόντος ἔστω, καὶ δίκη κ. 546, 22. **VI**. ἀπροσ., καταλαμβάνει τὴν πόλιν, ἐνδιαφέρει, Wyttenb. Ἑλλ. Ἐπιγρ. σ. 201. **VII**. παρὰ Βυζ., φθάνω εἴς τι μέρος, τόπον, εἰς ἢ ἐπὶ τόπον.

κατάλαμπρος, ον, λίαν λαμπρός, φεραυγής Σουίδ..

καταλαμπρύνω, λαμπρύνω, φωτίζω, τὸν ναὸν κάλλει καὶ φωτὸς αἴγλῃ Προκόπ.· μεταφ., νοῦν Κύριλλ.

καταλαμπτέος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καταληπτέος**, ὃν πρέπει νὰ καταλάβῃ ἢ σταματήσῃ τις, θανάτῳ, διὰ θανάτου, Ἡρόδ. 3. 127.

καταλάμπω: μέλλ. **-λάμψω**. — Παθ. ἀόρ. **κατελάμφθην**, λάμπω ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., ὧν ὁ ἥλιος καταλ. Πλάτ. Πολ. 508D· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κατ. τοὺς στενωποὺς τὰ πολλὰ φῶτα, φωτίζω, Πλουτ. Κικ. 22· ἡμέρα κατέλαμψεν αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 24, πρβλ. Λουκ. Προμ. 19· κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀπήστραπτον ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἐξ ὧν κεκοσμημέναι ἦσαν, Πλουτ. Ἀριστ. **II**. ἀπολ., λάμπω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, Εὐρ. Ἠλ. 464, 586· καὶ Παθ., **καταλάμπομαι**, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 7· Εὐρ. Τρῳ. 1070, Ἴων 87· φωτὶ καταλάμπεσθαι καὶ τρανοῦσθαι Γρηγ.· ὑπὸ τοῦ κάλλους καταλαμφθεῖσα Μακαρ. Ὁμιλ. 2. B, καὶ οὐδέτ., ἡ κόρη τῶν λεόντων καταλαμπομένη Ἀλέξ. Ἀφροδ.

καταλαμφθήμειν = καταληφθῆναι Ἐπιγρ. Φασηλίδος, ὁ τύπ. Ροδίων, Collitz 4259.

κατάλαμψις, εως, ἡ, τὸ καταλάμπειν, πολλὴ λάμψις Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 67, Πτολ.

καταλαμψίφρων, ὁ, καταλάμπων τὰς φρένας, τὴν ψυχήν, ὁ κ. θεὸς Θεόδ. Λάσκ. σ. 769, ἔ. Μί.

καταλαξεύω, πελεκῶ λίθους, Θεόδ. Πρόδρ. 433. **2**) ἐγχαράττω ἐπὶ λίθου, γράμματα Κοσμᾶς 205D.

κατάλαος = (κατα-ἀλαὸς) = ἀλαός, τυφλός, ὁ Herwerden προτείνει καὶ ἡ λέξις **κάδαμος** (τοῦ Ἡσυχίου) = τυφλός, νὰ ἀναγνωσθῇ **κάδαλος**.

κατάλαψις, Δωρ., = **κατάληψις**.

κατ-αλγέω, ὑποφέρω πολύ, αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν πόνον, Σοφ. Φιλ. 368, Πολύβ. 3. 80, 4.

κατ-αλγύνω, ἰσχυρὸν ἄλγος προξενῶ, λυπῶ πολὺ ἢ πόνον προξενῶ (ποιῶ ἀλγεῖν, καταλγεῖν), Κύριλλ. Ἀλ., κλ.

καταλεαίνω, κατατρίβω, καταλεπτύνω, ποιῶ τι λεῖον, καὶ μεταφορ., καταπραΰνω, Κλήμ. Ἀλ. 179, Κύριλλ.

κατάλεγμα, τό, θρηνῶδες ᾆσμα, θρῆνος, μυρολόγι, θρῆνος καὶ μέλος καὶ οὐαί, ὅπερ ὁ Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ. ἑρμηνεύει, «θρῆνος καὶ κατάλεγμα καὶ μέλος πενθικόν», Ὠριγέν.— ὑποκορ. **καταλεγμάτιον**, τό, Ἐπιφάν., ἴδε **καταλέγομαι** ἐν τέλ..

καταλέγω, κατακλίνω, βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατακλίνομαι, πλαγιάζω, τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἀόρ. α' **κατελέξατο** Ἰλ. I. 690, Ὀδ. K. 555· καὶ τοὺς συγκεκομ. τύπους **κατέλεκτο** Ὀδ. I. 662, κτλ.· μετοχ. **καταλέγμενος** Ὀδ. X. 196· ἀπαρ. **καταλέχθαι** O. 394· μέλλ. **καταλέξομαι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 521. **II**. ἐκλέγω, «διαλέγω» μεταξὺ πολλῶν, Ἡρόδ. 1. 59· τῶν χρησμῶν, ἐκ τῶν χρ., ὁ αὐτ. 7. 6. **2**) ἐκλέγω ὡς στρατιώτας, καταγράφω (εἰς τοὺς καταλόγους), στρατιώτας, ὁπλίτας Ἀριστοφ. Ἀχ. 1065, Λυσ. 394, κτλ.· κ. εἰς ὁπλίτας Λυσίας 145. 2· εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἀθηναίων ὁ αὐτ. 172. 38· ἐς τὰς ναῦς Θουκ. 3. 75· οὕτω, κ. τὸν Ἡρακλέα εἰς τοὺς δώδεκα θεοὺς Διόδ. 4. 39· τινὰς εἰς τὴν σύγκλητον Πλουτ. Πομπ. 13· εἷς τῶν τριηράρχων καταλεγεὶς Ἰσαῖ. 63. 29· καὶ ὁ μέλλ. **καταλεγήσομαι**· μετὰ δοτ., κ. τινὰ τοῖς δημοσίᾳ ἱππεύουσιν Φιλόστρ. 524, πρβλ. 532· μετ' ἀπαρ., τοὺς πλουσιωτάτους ἱπποτροφεῖν κ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 15· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 1. 98· ὁπλίτας καταλεγόμενος Θουκ. 7. 31· κατελέξατο στρατιὰν Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 21.— Παθ. (ἀόρ. β' **κατελέγην**, συνηθέστερος παρ' Ἀττ. τοῦ ἀορ. α' (Piers. Μοῖρ. 207, κἑξ.), ἴδε Πλάτ. Νόμ. 762E, 934Δ), καταγράφομαι, ἐγγράφομαι, Λατ. conscribi, Ἡρόδ. 7. 1· τῶν τρισχιλίων κ., καταγράφομαι μεταξὺ τῶν τρισχιλίων, Λυσ. 183. 42· κ. στρατιώτης ὁ αὐτ. 114. 31· κατειλεγμένος ἱππεύειν ὁ αὐτ. 146. 43· ὁ κατειλεγμένος Δημ. 997. 3·— πρβλ. **κατάλογος**. **3**) καταριθμῶ, συγκαταλέγω, θεωρῶ ὡς μεταξὺ.., θεωρῶ ὡς.., οὓς οἱ πολλοὶ πλουσίους κ. Πλάτ. Νόμ. 742E· οὕτω, τοῦτον καταλεκτέ' ἐστὶν εἰς.. Εὔβουλ. ἐν «Ἀντ.» 3·— καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368B. **III**. διηγοῦμαι, ἐκθέτω κατ' ἔκτασιν καὶ κατὰ τάξιν, Ὅμ., ἀείποτε κατὰ μέλλ. ἢ ἀόρ. α', ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω Ἰλ. K. 413, 427, κτλ.· τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον αὐτόθι 384, 405 κτλ.· πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον Ω. 407· ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον Ὀδ. Γ. 97· συχνάκις παρ' Ἡροδ. 4. 83, 114· εὐεργεσίαν κ. Ξεν. Ἀν. 1, 6, 27· καὶ ὁ πρκμ. **κατείλοχα** Παυσ., ἰδίως ἐν τῷ Παθ., τούτων δὴ τῶν καταλεχθέντων, τούτων τῶν ποταμῶν οἱ ὁποῖοι ἐμνημονεύθησαν ἢ ἀπηριθμήθησαν, Ἡρόδ. 4. 50, πρβλ. 23, 28, 95, κ. ἀλλ. Μέσ., Βίος Ὁμ. 21. **2**) ἑπομένου ἀναφορικοῦ ἐπιρρήμ. ἢ ἐξηρτημένης προτάσεως, κατάλεξον ὅπως ἤντησας Ὀδ. P. 44· κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον, ἤπου ἔτι ζώει.., διήγησαί μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου, Δ. 832. **3**) λογαριάζω, λέγω ἓν πρὸς ἕν, λέγω τὰ πάντα, καθ' ἕκαστα λέγω (πρβλ. **κατάλογος**), μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον Π. 235· ἐπὶ σειρᾶς βασιλέων (δυναστείας) ἢ προγόνων, κατέλεγον οἱ ἱρέες ἐκ βίβλου.. βασιλέων τ' καὶ λ' οὐνόματα Ἡρόδ. 2. 100· τοὺς ἀεὶ πατέρας ὁ αὐτ. 6. 53· κ. ἑαυτὸν πατρόθεν, ἐλογάριαζε τὴν καταγωγήν του πρὸς πατρός, αὐτόθι 1. 173·— σπάν. παρ' Ἀττ., κ. τοὺς ἄρχοντας Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 285E, πρβλ. Ἐπ. 327E, Ξεν. Ἀπομ. 2. 4, 4·— παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀθήν. 504F, Βίος Ὁμ. 21. **4**) τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κ., ἀπαγγέλλειν, Ξεν. Συμπ. 6. 3· τὰς πατρίας εὐχὰς Ἑρμ. παρ' Ἀθην. 149E·— **καταλέγομαι**, ὀδύρομαι τὸν τεθνεῶτα, ἴδε **κατάλεγμα**.

καταλείβω: μέλλ. **-ψω**, χύνω πρὸς τὰ κάτω, ὥσπερ ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν οἶνον ἐκ τῆς φιάλης·— μεταβ., χύνων δάκρυα φθείρω, δέμας καταλείβω Εὐρ. Ἀνδρ. 131 (ὡς τὸ **κατατήκω**).— Μέσ., στάζω πρὸς τὰ κάτω, σταλάζω, γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο Ἰλ. Σ. 109, τοῦ ἐν μελισσουργείοις καταστάζοντος· ἐκ πέτρης καταλείβεται Ἡσ. Θ. 786· δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται, καταρρέουσιν, Εὐρ. Τρῳ. 601· «καταλειβόμενον· καταστάζον» Ἡσύχ.· καὶ ὡς παθ., καταλειβομένας ἄλγεσι πολλοῖς κατατηκομένας, Εὐρ. Ἱκέτ. 119.

κατάλειμμα, τό, ὑπόλοιπον, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΓ', 13), Γαλην. 14. 456.

καταλειόω, κάμνω τι ἐντελῶς λεῖον, οὕτω διωρθώθη τὸ κατειλοῦντα, Πολυδ. Α', 207.

καταλειπτέον, ῥημ. ἐπίθ. (δεῖ καταλείπειν), πρέπει τις νὰ ἀφήσῃ ὀπίσω, Φίλων Βελοπ. 100, εἴς τινά τι, τινί τι Κλήμ. Ἀλ. 194.

κατ-άλειπτος, ον, ἀληλιμμένος ἐντελῶς, πολὺ ἀλειμμένος, σμύρνῃ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1332· μύρῳ Εἰρ. 862.

καταλείπω, Ἐπ. ὡσαύτως **καλλείπω**, μέλ. **καλλείψω**, ἀόρ. **κάλλιπον**, ἅπαντες οἱ τύπ. παρ' Ὁμ.· Ἰων. παρατ. **καταλείπεσκον** Ἡρόδ.· **-λέλοιπα**, Ἀριστοφ. Λυσ. 736.— Μέσ. μέλ. (ἐπὶ παθ. σημασ.), Ξεν. Ἀν. 5. 6, 12.— Παθ. μέλ. **καταλειφθήσομαι**, Ἰσοκρ. 311D, 358A, Ἀφίνω ὀπίσω, παρ' ὄχεσφιν ἄλλον.. κάλλιπεν Ἰλ. M. 92· ἰδίως ἐπὶ προσώπων ἀποθνησκόντων ἢ ἀπερχομένων εἰς μακρινὸν μέρος, κὰδ δέ με χήρην λείπεις ἐν μεγάροισι Ω. 726· οὖρον.. κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν Ὀδ. O. 88· οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεὺς P. 314· τὴν στρατιὴν καταλείπεσκε ἐν τῷ προαστείῳ Ἡρόδ. 4. 78· φύλακον κ. τινὰ αὐτόθι 1. 113, πρβλ. 2. 103· κ. τινὰ μόνον Σοφ. Φ. 809, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταλείπεσθαι παῖδας, ἀφίνω ὀπίσω μου, Ἡρόδ. 3. 34, Πλάτ. Συμπ. 209D, κτλ.— Παθ., μένω ἢ ὑπολείπομαι ὀπίσω, Ἡρόδ. 1. 209· ἕνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς δὲ πλέοιμεν ἄν· εἰ δὲ μέλλοιμεν οἱ μὲν καταλείψεσθαι, οἱ δὲ πλεύσεσθαι Ξεν. Ἀν. 5. 6, 12· μετὰ γεν., καταλελειμμένος τοῦ ἄλλου στρατοῦ, ἓν μέρος ἐκ τοῦ ἄλλου στρατοῦ ὅστις ἔμεινεν (ὅπως φυλάττῃ τὴν Ἰωνίαν), Ἡρόδ. 9. 96, πρβλ. 7. 170· οὓς ἂν καταλείπωσι κυρίους (οἱ ἀποδημοῦντες) Ἐπιγρ. Dittenb. **2**) ἀφίνω ὡς κληρονομίαν (περὶ τοῦ πατρός, τῶν προγόνων), [τόξον] παιδὶ κάλλιπ' ἀποθνήσκων Ὀδ. Φ. 33· οὕτως, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν Α. 242, πρβλ. Λ. 279· δόκησιν ἰσχύος καὶ ξυνέσεως Θουκ. 4. 18· αἰδῶ κ. παισὶν οὐ χρυσὸν Πλάτ. Νόμ. 729B· ὀνείδη παισὶ Ἀντιφ. 117. 20· μετ' ἀπαρ., καταλείψει οὐδὲ ταφῆναι, οὐχὶ ἀρκετὰ οὐδὲ πρὸς ταφήν, Ἀριστοφ. Πλ. 556· καταλιπών τι διαθήκαις· κ. διαθήκας Ἐπιγρ. Dittenb. — Παθ., χρήματα καταλειφθέντα, ὅσα κατέλιπέ τις εἰς τοὺς κληρονόμους, Ἰσαῖ. Κλεων. § 49· ἐπίτροποι καταλελειμμένοι ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἐπιγρ. Dittenb. κτλ. **3**) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἁπλῶς, ἀφίνω ἔν τινι καταστάσει, κόλπον βαθὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος Ἡρόδ. 6. 125. **II**. ἀφίνω τινὰ εἰς τὴν τύχην, ἐγκαταλείπω· οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν.. καλλείψειν; ἐρωτᾷ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Ἀγαμέμνονα, Ἰλ. Ξ. 88· καταλείψουσι πόλιν, ἐπὶ τῶν Τρώων, X. 383· πολλοὺς καταλείψομεν, πολλοὺς θὰ ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, M.

226, πρβλ. Ρ. 91· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι 'Οδ. Γ. 271· κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν 'Αργείην 'Ελένην (δηλ. γενέσθαι) 'Ιλ. Β. 160· σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι κ. 'Οδ. Ε. 344· μέλη.. θηρσὶν βορὰν Εὐρ. 'Ικέτ. 45·— ὡσαύτως παρ' 'Αττ., κατ' αἰῶνα λίποι Αἰσχύλου Θήβ. 219· μή με καταλίπῃς μόνον Σοφ. Φ. 809· οἰκίας τε καὶ ἱερὰ Θουκ. 2. 16, πρβλ. 3. 58· κ. τὴν δίαιταν, δὲν ἐμφανίζομαι κατὰ τὴν δίκην (ἀντιθ. ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν) Δημ. 544. 21· μὴ κ. διαθήκας, δὲν ἀφίνω διαθήκην, 'Ισαῖ. 76. 10. **III.** ἀφίνω ὑπόλοιπον (ἀντιθ. τοῦ ἀποκτείνω), ὀκτὼ μόνον Ξεν. 'Αν. 6. 3, 5· κ. ἄφοδον, ἀφίνω ἔξοδον, αὐτόθι 4. 2, 11· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Τίμ. 73Ε· ὑπερβολὴν οὐ κ. χαρᾶς, μένω ἀνυπέρβλητος εἰς τὴν χαράν, Πολύβ. 16. 23, 4, πρβλ. 16. 25, 6· οὐ κ. ὑπερβολὴν φιλοτιμίας ('Επιγραφ.)— Παθ., διαμένω, μένω ὀπίσω, Λυσ. 197. 19, κτλ.· καταλείπεται μάχη, εἰσέτι ὑπολείπεται νὰ διεξαχθῇ, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11· καὶ μέσ., καταλείπεσθαι ἑαυτῷ, κρατῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὁ αὐτ. 'Απομν. 1. 1, 8. **2)** ἀφίνω κατὰ μέρος, ἐναντίον τοῦ **περιαιρέω**, ὁ αὐτ. 3. 2, 4, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7, 9· **3)** καταλείπω τὸν λόγον, τελειώνω τὸν λόγον, 'Ισοκρ. 195Α, Ξεν. Κυν. 1. 10., 10, 15· κ. τὸ ἔργον, ἀμελῶ.

καταλειτουργέω, δαπανῶ ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας (λειτουργίας), 'Ισαῖ. 108. 29, Δημ. 956. 20· πρβλ. **κατὰ** Ε. VI.

κατ-ἄλείφω: μέλ. **-ψω**, ἐντελῶς ἀλείφω, καταχρίω, διὰ τῆς ἀλοιφῆς σκεπάζω, τὸ κηρίον 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 50· κατήλειψε τὸν χηραμὸν τῷ πηλῷ Αἰλ. π. Ζ. 3. 26.— Παθ., καταλείφομαι διά τινος, καταλήλειπταί τινι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 8· ὅταν καταλειφθῇ αὐτόθι 5. 22, 12· πίττῃ καταλήλιπται Πολυδ. Θ', 112· κατηλεῖφθαι Γεωπον. 6. 1, 3, ἐφθαρμ. ἀντὶ καταληλεῖφθαι· ἐν 'Επιγρ. τέγη στεγνὰ παρέξει καὶ καταλείψας.., ὅπερ ἀλλαχοῦ πιττῶσαι τὰς ὀροφὰς εὕρηται, Dittenb. 587, 179.

κατάλειψις, εως, ἡ, τὸ καταλείπειν ἢ ἀφίνειν ὀπίσω, κ. συγγραμμάτων Πλάτ. Φαῖδρ. 257Ε, 'Αριστ. 'Αποσπ. 146· ἐκ χρημάτων καταλείψεως, διὰ κληροδοτήσεως, Συλλ. 'Επιγρ. 4369. **II.** = κατάλειμμα, 'Εβδ. (Γεν. ΜΕ', 7)· ποιητ. κάλλειψιν 'Ησύχ.

καταλεκτέον ἢ **-έα**, ῥηματ. ἐπίθετον, ἴδε ἐν λέξει **καταλέγω** II. 3. **II. καταλεκτέος, α, ον**, πρέπει νὰ καταλεχθῇ, νὰ συνταχθῇ, κατάλογος κ. Πλάτ. Νόμ. 968C.

κατάλεξις, εως, ἡ, ἐκλογή, στρατολογία, καταγραφὴ στρατιωτῶν, 'Αππ. 'Ιβηρ. 49, ἀντίθετ. τῷ **κλήρωσις**.

καταλεπρόω-ῶ, ἐντελῶς λεπρώνω, Μ. 'Ακομ. τ. Α', σ. 86, 6, ἔκδ. Λ.

καταλεπτολογέω, δαπανῶ, καταστρέφω διὰ λεπτολογίας καὶ σοφισμάτων, πνευμόνων πολὺν πόνον 'Αριστοφ. Βάτρ. 828· «τὸ κατὰ λεπτὸν καὶ ἀκριβῶς περὶ ὁτιοῦν πράγματος διαλέγεσθαι» Βεκκήρ. 'Ανέκδ. 48, 16.

καταλεπτύνω, κάμνω τι λίαν λεπτὸν καὶ ἀσθενές, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 283, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 10· οἱ καταλεπτυνόμενοι, οἱ καταλελεπτυσμένοι Γαλην. 8. 588, 590· καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Β. 197.

καταλευκαίνω, κάμνω τι ἐντελῶς λευκόν, «ἀσπρίζω», Κύριλλ.

κατάλευκος, η, ον, λίαν λευκός, λευκότατος, Βυζ.

καταλευκόω, = **καταλευκαίνω**, Αἰν. Τακτ. 31.

καταλεύσιμος, ον, ἄξιος καταλευσθῆναι, λιθοβολισμοῦ, Λυκοῦργ. μόνον παρὰ Σουίδ.

κατάλευσμα, λιθοβόλημα, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 6, 1181, ἔ. Kink.

καταλεύω, λιθοβολῶν θανατώνω (**καταλιθόω, καταλιθάζω, καταλιθοβολῶ**), 'Ηρόδ. 1. 167, καὶ Παθ., καταλευσθεὶς 5. 38· κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ γυναῖκα, κατὰ δὲ τέκνα 9. 5, 120, 'Αριστοφ. 'Αχ. 285, Θουκυδ. 1. 106, κτλ. **II.** παρ' 'Ησυχ., καταδικάζω εἰς ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν ἐν τοῖς λατομείοις, οἱ «καταλευόμενοι· οἱ εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι».

κατ-αλεύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀλεύω**, «ἐκκλίνω» 'Ησύχ.

κατ-ἄλέω: μέλ. **-έσω**, ἀλέθω ἐντελῶς, κατατρίβω, κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν 'Οδ. Υ. 109, πρβλ. 'Εκαταῖ. 290, 'Ηρόδ. 4. 172, 'Ιππ. τ. 'Αρχ. 'Ιητρ. 9· κατήλεσαν Στράβων 260· κ. τινα λεπτὸν 'Εβδ. ("Εξοδ. ΛΒ', 20).

καταλήγω: μέλλ. **-ξω**, παύω, τελειώνω, σταματῶ, ἀντίθ. τοῦ **ἄρχομαι**, πρὶν καταλῆξαι.. ἄχος Αἰσχύλ. 'Αγ. 1479· ἡ μετ' ἐπιρρ., ποῖ καταλήξει μένος ἄτης; εἰς ποῖον σημεῖον θὰ παύσῃ; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1075· κ. ἔν.., τελειώνω εἰς ἢ μέ.., Πλούτ. 2. 791C· εἰς ἢ ἐπί.., ἀρξόμεθα μὲν ἀπὸ τῆς.. καταλήξομεν δὲ εἰς.. Διόδ. 20. 2., 14. 2· περί.. Πλούτ. 2. 705Α· πρός τι 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 3, 02· αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν.. (δὲν ζητοῦμεν ἄλλο νὰ μάθωμεν ἢ..) 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 4, 14·— τὰ καταλήγοντα, ἢ τὸ καταλῆγον, καὶ τὰ λήγοντα, τὰ ὅρια τόπου, τὰ σύνορα, Πλουτ. Φάβ. 6, 'Αριστ. 11. **II.** μεταβ., φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, εἰς ἣν κατέληξεν ὁ Θουκυδίδης τὴν πραγματείαν Διόδ. 14. 84.

καταλήθομαι, ἀποθ., λησμονῶ ἐντελῶς (ἴδ. **λήθομαι**), τινὸς 'Ιλ. Χ. 389.

καταληΐζομαι, ἀποθετ., λεηλατῶ, διαρπάζω, «καταληϊσάμενος, λαφυραγωγήσας, καταπατήσας» Σουίδ., 'Ησύχ., Φώτ.

καταληκτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταλήξῃ, νὰ παύσῃ, Δείναρχ. 103. ἐν τέλει.

καταληκτικός, ή, όν. ὁ καταλήγων, παύων, σταματῶν· ὁ κ. (ἐξυπακ. στίχος), ἐλέγετο ὁ ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα ἐλλιπῆ· «καταληκτικὰ (δηλ. μέτρα) ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα» 'Ηφαιστ. σ. 25, πρβλ. **βραχυκατάληκτος, ὑπερκατάληκτος**. **II.** 'Επίρρ. **-κῶς**, κ. εὐφραίνειν (= τελείως, ὥστε νὰ μὴ χρειάζηταί τις ἄλλο τι) Μ. 'Αντων. 7, 13· κ. διδόναι 9, 42.

κατάλημμα, τό, ἡ προηγουμένη πρότασις (= **λῆμμα**), Διογέν. Λ. 7. 45.

κατάληξις, εως. ἡ, παῦσις, τέλος, τέρμα, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 10. 61. **2)** ἡ τελευταία συλλαβὴ στίχου, Λογγῖνος 41. 2· κυρίως, ὁ τελευταῖος ποὺς ὅταν εἶναι ἐλλιπὴς κατὰ μίαν συλλαβὴν ἢ πλείονας, «συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανομένη» Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ. 18.

καταληπτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **καταλαμβάνω**, ὃν πρέπῃ νὰ καταλάβῃ ἢ κατάσχῃ τις, Πλουτ. Καῖσ. 32· 'Ιων., καταλαμπτέος, ὁ ἴδ. **2)** καταληπτέον, πρέπει τις νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ, Εὐσεβ. 'Απόδ. Εὐ. 496C.

καταληπτήρ, -ῆρος. ὁ, ἱμάς, δι' οὗ δένομέν τι, 'Ησύχ.· ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, λίθοι μεγάλοι ἀποτελοῦντες τὸ ἀνώτατον τοῦ στυλοβάτου μέρος ἐφ' ὧν οἱ στῦλοι ἐγείρονται, 'Επιγρ. Dittenb.

καταληπτικός, ή, ον, δυνάμενος νὰ καταλάβῃ ἢ ἀναχαιτίσῃ, κ. τοῦ θορυβητικοῦ, «προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι» Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1380. **2)** ἐπὶ τῆς διανοίας, δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, κ. φαντασία Διογ. Λ. 9. 11, Πλούτ. 2. 889Ε, κτλ.· **τὸ -κόν**, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ ἐννοεῖν, Μ. 'Αντων. 4. 22.—'Επίρρ **-κῶς**, κατὰ βάθος, ἐντελῶς, μαθητευθέντες καταληπτικῶς ἐπιγνώσονται Κλήμ. 'Αλ. 378, κτλ. **II.** ὑποκείμενος εἰς νόσον, κατάληψιν ἢ καταληψίαν, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Moschio Muliebr. αἱ ληθαργικαὶ καὶ κ. ἀπὸ τῶν ἀναληπτικῶν χωρίζονται.

καταληπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταλαμβάνω**, καταληφθείς, ὃν κατέλαβέ τις, Διοδ. 'Εκλογ. 508. 47· καταληφθεὶς ὑπὸ παροξυσμοῦ, σπασμοῦ, 'Ιππ. 830Ε. **2)** δυνάμενος νὰ ἐπιτευχθῇ, ὅσον.. τὰ πράγματα ἐφαίνετο κατ. Θουκ. 5. 11· ἐπιτευκτὰ ἢ κατορθωτά, σοφία κ. ἅπαντα Φιλόστρ. 711· μεταφ., ὃν δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, εὐνόητος, Κικέρ. 'Ακαδ. 1. 11, 41, Πλούτ. 2. 1074C, κτλ.: θεός ἐστι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν οὔτε λόγῳ ῥητὸν Γρηγ. **II.** μεταβ., καταλαμβάνον ἐξαίφνης, (ὡς ἡ καταληψία), 'Ιππ. 830Ε., πένθει θεόθεν καταληπτόν, θλῖψις ἐπισκήψασα εἰς ἡμᾶς ἐκ μέρους τῶν θεῶν· ὡς λέγεται «νόσος συμφορὰ καταλαμβάνει», καὶ ἡ φρ. κατὰ μικρὰν ὑπαλλαγὴν πένθει θεόθεν καταληπτός, καταληφθείς, Εὐρ. 'Ιππ. 1347.

καταληρέω, χάνω τι διὰ φλυαρίας, τὴν ἐξωμίδα Εὔβουλ. ἐν «Κερκ.» 1. **II.** ἐνοχλῶ τινα λαλῶν, ἐκκωφῶ, «ξεκωφαίνω», κατηδολέσχησά σου καὶ κατελήρησα 'Ιουλιαν. 'Επιστ. 12, 'Αχιλλ. Τάτ. 7. 11.

καταληστεύω, ὡς ληστὴς διαρπάζω, Κύριλλ. 'Ιεροσολ.

καταλήψιμος, ον, ὃν πρέπει τις νὰ καταλάβῃ καὶ καταδικάσῃ, ἀντίθετον τῷ **ἀπολύσιμος**, 'Αντιφῶν 129. 4.

κατάληψις, εως, ἡ, τὸ καταλαμβάνειν, πιάσιμον, οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο εἶναι, δὲν ἐφαίνετο πλέον δυνατὸν ὥστε νὰ πιασθῇ ὁ στόλος τῶν πολεμίων, Θουκ. 3. 33. **2)** ἐπίθεσις, προσβολή, 'Αριστοφ. Νεφέλ. 318· ἐν τῇ μουσικῇ, δοκιμὴ τῶν χορδῶν διὰ τῶν δακτύλων ἢ τῶν πλήκτρων πρὸς ἐξακρίβωσιν ἂν εἶναι καλῶς ἐντεταμέναι, Σχολ. ἐν τόπῳ. **3)** κατάληψις, κατοχή, κυρίευσις, τῆς βασιλείας 'Ισοκρ. 203Α· χωρίων Πλάτ. Γοργ. 455Β, Πολ. 526D, Δημ., κλ.· καταλήψεις πολέμου, πολεμικαὶ κατοχαί, 'Αππ. 'Εμφυλ. 4. 14. **4)** ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, κατανόησις, ἀντίληψις, Λατ. comprehensio, Κικ. 'Ακαδ. Πρ. 2. 6 καὶ 10, Πλούτ. 2. 877C, Λουκ. Παρασ. 6· «οἱ δογματικοὶ καλοῦσι τὴν μὲν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν κατάληψιν, ἀκαταληψίαν δὲ τὸ ἐναντίον ταύτῃ» Γαλην. 2. 290· ἐν τῷ πληθ., ἀντιλήψεις, ἔννοιαι, Κικ. Fin. 3. 5, Λουκ. 'Ερμότ. 81, κλ.· εἰσήχθη δὲ εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40. **II.** συγκράτησις διὰ τῶν δακτύλων, ἐπιδέσμων ἢ ἐργαλείων πρὸς σταμάτησιν τῆς χύσεως τοῦ αἵματος (πρὸς ἰσχαιμίαν), 'Ιππ. 21. 9., 743F, G, κτλ.· ὁ ὕπνος.. τοῦ αἰσθητηρίου κ., συμπίεσις καὶ παῦσις 'Αριστ. π. "Υπν. 3, 30. **2)** κράτησις, ἐπίσχεσις (ἕνεκα ἐμφράξεως κτλ.), οὔρου, τῶν χυμῶν, τοῦ πνεύματος Γαλην.

III. παρὰ μεταγεν., ἡ **καταληψία**, νόσος, ἡ καὶ **κατοχὴ** λεγομένη, ἀναισθησία τις τῆς ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος, Γαλην. 8, 485., 19, 415· κατὰ τοὺς νῦν ἰατροὺς ἡ καταληψία εἶνε ἡ νοσηρὰ ἐκείνη κατάστασις ἡ παρατηρουμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑστερικῶν προσώπων, καθ' ἣν τὰ μέλη τοῦ σώματος

ἀκουσίως ἐπὶ πολὺ μένουσιν ἀκίνητα ἐν οἵᾳ δήποτε θέσει διδομένη εἰς αὐτὰ παθητικῶς.

καταλίζω, καταποντίζω (= **καθαλίζω**).

καταλιθάζω, = **καταλιθόω**, καταλιθοβολῶ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 6, Ἐκκλ.

καταλιθοβολέω, ῥίπτω λίθους ἐναντίον τινός, λιθοβολῶν φονεύω, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΖ', 4)·— οὐσιαστ., **καταλιθοβόλησις**, εως, ἡ, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 331, μετὰ διαφ. γραφ. **καταλίθωσις**.

κατάλιθος, ον, πλήρης λίθων, κεκοσμημένος μὲ πολυτίμους λίθους, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 17).

καταλιθόω, λιθοβολῶ μέχρι θανάτου (**καταλεύω**), Δημ. 296. 11· καταλιθούμενος ὑπὸ τῶν ἀστῶν Παυσ. 6. 9, 7. **II.** κοσμῶ διὰ πολυτίμων λίθων· «καταλιθῶσαι· καταχρυσῶσαι» Ἡσύχ.

καταλιμνάζω, μεταβάλλω εἰς λίμνην, κατελιμνάζετο ἡ γῆ τοῖς φόνοις τῶν πιπτόντων Βυζ.

καταλιμπάνω, = **καταλείπω**, Ἱππ. 627. 28, Θουκ 8. 17, Ἀντιφῶν ἐν «Ἀντ.» 2.

καταλῖναι, καταλεῖψαι· ἴδε **ἀλίνω**, Φώτ.

καταλιπαίνω, κάμνω τινὰ λιπαρόν, παχύν· «λιπαροποιῶ» Ἡσύχ., Θεοφ. Σιμ.

καταλιπαρέω, παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω, ἱκέτευε καὶ κατελιπάρει Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 2, κτλ.· κατελιπάρουν προσπίπτοντες Β. Χρυσοστ. 8, 306, 24· ἱκέτευεν, ἠντιβόλει, κατελιπάρει φιλήμασι, δάκρυσι, χειρῶν ἐμπλοκαῖς Β. Δωρόθ.

καταλιτανεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **λιτανεύω**, Βυζ.

καταλιχμάομαι, ἀποθ., λείχων κατατρώγω, τρώγω, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 57·— παρ' Ὀππ. Κ. 2. 389, **καταλιχμάζομαι**, περιλείχω, «γλείφω».

καταλιχνεύω, δαπανῶ τρώγων, Γλωσσ.

κατάλιψ, (μεσόδμη) Δωρ. **κατῆλιψ**.

καταλλάγδην, Ἐπίρρ., ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, ἐν εἴδει καταλλαγῆς, Ἡσύχ.

καταλλαγή, ἀλλαγή, ἰδίως χρημάτων, νομισμάτων, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, 3 ὡσαύτως τοῦ ἀργυραμοιβοῦ ἢ τραπεζίτου τὸ κέρδος ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ νομισμάτων (Ἰταλ. campio), Δημ. 1216. 18· ἐὰν τἀργύριον αὐτῷ καταβάλῃς, ἐπράξατο Αἰγιναῖον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ κέρματα ἀποδοῦναι προσαπέδωκεν Ἀττικά. κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει Δίφιλ. ἐν «Πολυπρ.» 1. 14, Εὔφρων ἐν «Ἀποδιδ.» 1. 4· πρβλ. **ἐπικαταλλαγή**. **II.** μεταλλαγὴ ἀπὸ ἔχθρας εἰς φιλίαν, συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις, Αἰσχύλ. Θήβ. 767· καταλλαγὰς ποιεῖσθαι πρός τινας = καταλλάττεσθαι Δημ. 10. 15· ὡσαύτως, κ. πολέμου Ἀριστοφ. Ὄρν. 1588· πρβλ. **διαλλαγή**. 2) διαλλαγὴ τῶν ἁμαρτωλῶν μετὰ τῶν Θεῶν, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 9. 2) παρ' Ἐκκλ., συγχώρησις, ἄφεσις.

κατάλλαγμα, τό, = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

καταλλακτήρ = τῷ ἑπομ., καταλλακτῆρες τῆς μάχης Μ. Ἄτταλ. σ. 31, 12. ἔκδ. Β.

καταλλακτήριος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀνταλλαγήν, λύτρον Εὐστ. Πονημάτ. 60. 44. **II.** διαλλακτικός, ἀνήκων εἰς διαλλαγήν, συμφιλίωσιν, συμβάσεις Φίλων 1. 673.

καταλλάκτης, ου, ὁ, ἀργυραμοιβός, κολλυβιστής Γραμμ., Βυζαντ. (ἀργυρογνώμων) Μ. Ἐτυμ. **II.** ὁ ἐνεργῶν πρὸς διαλλαγήν, μεσίτης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 15, 2.

καταλλακτικός, ή, όν, εὔκολος πρὸς διαλλαγήν, εἰρηνευτικός, εὐδιάλλακτος, εὐκατάλλακτος, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 31.

κατ-αλλάσσω: Ἀττ. -ττω: μέλλ. -άξω (ἴδε **ἀλλάσσω**)·— ἀνταλλάσσω νομίσματα, χρήματα, Πλουτ. Ἄρατ. 18. κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δημ. 376. 3· διὰ τί τὰ τετράδραχμα καταλλάττεται μέν, ὀργίζεται δ' οὔ; Ματρέας παρ' Ἀθην. 19B, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασ. II. — Μέσ., ἀνταλλάσσω πρᾶγμά τι πρὸς ἕτερον, τι ἀντί τινος Πλάτ. Φαίδων 69Α· τι πρός τι αὐτόθι· βίον πρὸς μικρὰ κέρδη Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 9, 6· τι ἐπ' ἀργυρίῳ Ἡρωδιαν. 21. 3· ἀνταλλάσσω, αἰχμαλώτους Δίων Κ. Ἀποσπ. 64, 66· — ἀνταλλάσσω, παραχωρῶ ἀντί τινος, τὴν χάριν τῶν νόμων, ἀντὶ τῶν νόμων, Δείναρχ. 111. 8·—καταλλάσσειν τὸν βίον, ἀποθνήσκειν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 2. **II.** μεταβάλλω τινὰ ἀπὸ ἐχθροῦ εἰς φίλον, διαλλάττω, συμφιλιώνω, σφέας Ἡρόδ. 5. 29, πρβλ. 95., 6. 108· κ. τινὰ πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Οἰκ. 2. 16, 2· θεὸς κόσμον κ. ἑαυτῷ Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 19· — Μέσ., καταλλάσσεσθαι τὴν ἔχθρην τινί, καταλύω τὴν ἔχθραν μου πρός τινα, γίνομαι φίλος, διαλλάττομαι, Ἡρόδ. 1. 61, πρβλ. 7. 145·— καὶ ἰδίως ἐν τῷ ἀορ. **κατηλλάχθην** ἢ **κατηλλάγην** (ὧν τὸ πρῶτον προτιμῶσιν οἱ Τραγ., τὸ δὲ δεύτερον οἱ πεζοί), συνεφιλιώθην, τινι Εὐρ. Ι. Α. 1157, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1, κλ.· πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 59· θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, διὰ νὰ συνδιαλλαγῇ πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὴν ὀργήν του, Σοφ. Αἴ. 744· κ. πρός τινα ἐκ διαφορᾶς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 21· πρβλ. **διαλλάσσω**.

κατ-άλληλος, ον, ὁ κείμενος ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀντίστοιχος, ἁρμόδιος, πόροι κ. (ἀντιτιθέμενοι τοῖς παραλλάττουσιν) Ἀριστ. Προβλ. 11. 58, 3, πρβλ. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 9, 2· φύσει ἅμα κατάλληλα τελειοῦται· διὸ καὶ ἀκούει τε ἅμα καὶ φωνεῖ [τὰ παιδία] Ἀριστ. Προβλ. 11. 27, 2· γλῶσσα σύμμετρος καὶ κ. τῷ στόματι Ἀρτεμίδ. 1. 32· κ. λόγος Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 37· τὸ κ. τῆς διανοίας αὐτόθι 31· τὸ κ. τῆς συντάξεως Ἀπολλών.· τοῖς στρατιωτικοῖς ἔργοις καταλληλότερος Δίων Κ. 71. 1, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 177· μετ' ἀπαρεμφ., «οὐ γὰρ κατάλληλον ζεούσῃ ἡλικίᾳ τῶν ὑγρῶν τὸ θερμότατον ἐπεγχεῖν» ὁ αὐτ. 178· ἐρώτημα κατάλληλόν τινι ὁ αὐτ. 939·—Ἐπίρρ. -λως, κ. λέγεσθαι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 17, 6· κ. τῇ φύσει Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 22, 9. **II.** ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, κατ' οὐδ. πληθ. κατάλληλα ὡς ἐπίρ., «τὰς κατάλληλα γενομένας πράξεις», ἐν σειρᾷ καὶ ἐν τάξει, Πολύβ. 3. 5, 6., 5. 31, 5.

κατ-αλληλότης, ητος, ἡ, ἁρμοδιότης, συμφωνία, Ἀπολλ. π. Συντάξ. ἐν ἀρχ., κτλ.

κατ-αλοάω: μέλλ. -ήσω, κατασυντρίβω εἰς τεμάχια, ὡς ἐν τῷ ἀλωνίῳ, ἀλωνίζω, «στουμπίζω», συντελῶ, τελειώνω, μετ' αἰτιατ., τῇ ῥύμῃ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας κατηλόων Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31, τοὺς ὁμήρους κατηλόησαν Αἰσχίν. 46. 36.— Παθ., κατηλόηται, κατατέτριπται, Εὔβουλ. ἐν «Λύγ.» 1. 5· τὴν ὀφρῦν κατηλοημένος Λουκ. Ἰκαρ. 15· («οὐχὶ ἁπλῶς κτείνω, ἀλλὰ ξύλοις παίων· ἀφ' ὧν καὶ πατραλοίας ὁ τὸν πατέρα κτείνων» Φώτ. 149, 9).

καταλοβεύς, ὁ, (λέξ. ἀρχιτεκτονική) κορωνὶς ἢ γεῖσον ἐπιστέφον τὸ ὑπέρθυρον ἢ τὸν ὀρθοστάτην· πᾶσα δὲ τοιαύτη ἐξοχὴ τῆς κορωνίδος πρὸς τὰ κάτω παρέχει τὴν ἰδέαν τοῦ λοβοῦ· (ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξει **λοβός**· «τὰ ἄκρα πάντων, τῶν ὤτων τὰ κάτω, τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος)»· σταθμοῖς καὶ καταλοβεῦσι Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου· ἐκ θεμελίων ἄχρι ἐπὶ τὸν καταλοβέα τὸν ἐπὶ τῶι ὀρθοστάται καὶ τα θυρώματα Ἐπιγρ. Κρήτης.

καταλογάδην, Ἐπίρρ., ὡς ὁμιλεῖ ἢ διαλέγεταί τις ἐν πεζῷ λόγῳ, κ. συγγράφειν, διηγεῖσθαι Πλάτ. Συμπ. 177Β, Λυσ. 204D· τὰ κ. γράμματα, ἐναντίον τοῦ τὰ μετὰ μέτρου, Ἰσοκρ. 2. 7· οἱ κ. ἴαμβοι Ἀθήν. 445Β· «ἃ μὲν καταλ. ἃ δ' ἐν μέτρῳ» Σουΐδ.· τὰ ἔπη τῶν κ. εὐμνημονευτότερα Σχολ. Πλάτ.· ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ κ. Πλουτ. Ἠθ. 316· τὰ κ. ἐναντ. πρὸς τὰ ἔμμετρα Ἀθήν. 635.

καταλογεῖον, τό, ὁ τόπος ἔνθα ἐργάζεται ὁ καταλογεὺς ἢ ἐνεργεῖται ἡ καταλογή, Πάπυρ.

καταλογεύς, έως, ὁ, (**καταλέγω** II) ὁ ἐκλέγων καὶ καταγράφων τοὺς πολίτας ἐν καταλόγῳ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἢ καὶ δι' ἄλλην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Λυσ. 159. 9, πρβλ. Φώτ.

κατ-αλογέω, ἴδε ἐν λ. **κατηλογέω**.

καταλογή, ἡ, (**καταλέγω** II) ἐκλογὴ καὶ καταγραφὴ στρατιωτῶν εἰς τάξεις, Δίων Χρυσ. Χρ. 43. 11. **II.** αἰδὼς πρός τινα, σεβασμός, Πολύβ. 23. 12, 10· κ. ποιεῖσθαι τοῖς πρέσβεσιν τὴν ἁρμόζουσαν 12. 16, 10· ἀποδοκιμάζεται ἡ σημ. ὑπὸ τοῦ Φρυν. 440, ὅπου διωρθώθη εἰς καταδοχήν· ὅπως.. κ. αὐτῶν γένηται Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 9· ἔπειτα λαμβάνεται ὡς τὸ χάριν μετὰ γεν., κ. τῆς συγκλήτου καὶ δήμου ὡμολόγησε δώσειν· κ. θεῶν Ἐπιγρ. **III.** ἀπαγγελία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μουσικήν, «τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λέξει **παρακαταλογή**.

καταλογία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **καταλόχεια**.

καταλογίζομαι, μέλ. Ἀττ. -ιοῦμαι· ἀποθ.— λογαριάζω, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 16, Ἑλλ. 3. 2. 18· κ. τὸ εὐεργέτημα πρός τινα, τὸ σημειώνω εἰς λογαριασμόν του, Δημ. 78. 7· καταλογιζέσθω μηδεὶς τοῦθ' ὑμῖν ἐν ἀρετῇ, μηδεὶς ἂς λογαριάζῃ τοῦτο εἰς ὑμᾶς ὡς ἀρετήν, Αἰσχίν. 82. 40· μετ' ἀπαρ., κατελογίσατο τῇ βουλῇ τὴν Ἰταλίαν ἡμερῶσαι Ἀππ. Ἰλλυρ. 16. **II.** λογαριάζω ἢ ὑπολογίζω μεταξύ, ἐναριθμῶ, λατ. annumerare, τοὺς ἀχαρίστους ἐν τοῖς ἀδίκοις κ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 2. 1.—Παθ. **κατελογίσθην** ἐν Ἑβδ. **III.** ἀφηγοῦμαι κατὰ σειράν, Ἀππ. Συρ. 61· κατελογίσατο τῷ δήμῳ πάντα Μακεδ. 17.

καταλόγιον, τό, ᾆσμα Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 2042-3, ἔκδ. Λ.· ἐν στίχ. 2870 τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ **κατάλογος** ὅπερ παρὰ Κ. Πορφυρογ. **κατάλεγμα**, Κουμ. Συναγ. Λέξ.

καταλογισμός, ὁ, λογαριασμός, ἀφήγησις, Ἑβδ. (Δ', Παραλ. Ε, 7.).

κατάλογος, ὁ, ἀναγραφὴ ὀνομάτων, προσώπων ἢ πραγμάτων, σημειώσεις τούτων κατὰ σειράν, «κατάλογος», Πλάτ. Θεαίτ. 175Α, Νόμ. 968C· κ. νεῶν, ὁ τῶν πλοίων, ἐν Ἰλ. Β, Πλουτ. Σόλ. 10· παροιμ. ἐπὶ μακρᾶς διηγήσεως, νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 17· κ. γυναικῶν, ποίημα Ἡσιόδου, ἴδε **ἠοῖαι**. 2) ἐν Ἀθήναις, ἀναγραφὴ τῶν πολιτῶν ὅσοι ὑπεχρεοῦντο εἴς τινα δημοσίαν λειτουργίαν ἢ ὑπηρεσίαν, σημειώσεις τῶν ὀνομάτων τῶν πολιτῶν, ἐντεθεὶς ἐν κατ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1369, πρβλ. Δημ. 261. 9· ὁ κατάλογος τῶν στρατευσίμων, [ὁπλῖται] ἐκ καταλόγου, λαμβανόμενοι ἐξ ἐκείνων ὧν τὰ ὀνόματα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ καταλόγῳ, Θουκ. 6. 43 (ἔνθα ἴδε τὸν Arnold), 7. 16, 20., 8. 24· οὕτως, οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 9· οἱ ἔξω τοῦ κ., ἢ, οἱ ὑπὲρ τὸν κ., οἱ ὑπερβάντες τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν, Λατ. emeriti, ἐναντίον τοῦ, οἱ ἐν ἡλικίᾳ, αὐτόθι 2. 3, 51, Δημ.

167· 17· καταλόγους ποιεῖσθαι κάμνω τοὺς διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καταλόγους, καταγράφω στρατιώτας, Λατ. delectum habere, Θουκ. 6. 26, Δημ. 1208. 6· εἰς κ. καταλέγειν Λυσ. 172. 38· καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθέν, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ στρατεύματος, Θουκ. 6. 31· τῆς ἐκ καταλόγου στρατείας 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. 38. 8 (ἔκδ. Blass)· προγράφειν στρατιᾶς κ. Πλουτ. Κάμιλλ. 39· τὸν κ. ἀποδιδράσκειν, (δηλ. τὴν στρατείαν) περὶ τῶν δειλῶν, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 33· κατάλογον τρισχιλίων τινὶ δοῦναι ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Πολυαίν. 6) ὁ κατάλογος τῆς βουλῆς, οἱ ἔξω τοῦ κ., ἐκ τοῦ κ. ἐξαλείφειν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 51. γ) κ. ἱερός, τοῦ κλήρου, Ἐκκλ.—ἐν Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου 242, κατάλογοι εἶνε τῆς Βουλῆς ἐπίτροποι παρόντες κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν εἰσπράξεων καὶ τῶν δαπανῶν.

κατ-ἄλοιάω, = **καταλοάω**, Φώτ.

καταλοιδορέω, ῶ, μετὰ σφοδρότητος κακολογῶ τινα, συκοφαντῶ, τινί τινος Εὐμάθ. σ. 166.

κατάλοιπος, ον, ὁ ἀφεθεὶς ὑπόλοιπος, Πλάτ. Τίμ. 39E, κτλ.· ἐκ τοῦ κ. 'Αριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 16, 6· τοῦτο .. κατάλοιπόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., Στράτων Φοιν. 1. 10· πρβλ. **κατάλυπος** = **κατάλοιπος** ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ., πρβλ. **ἀπόλυπυ** (= **ἀπόλοιποι**) Ἐπιγρ.

κατ-ἄλοκίζω, κόπτων σχηματίζω αὔλακας, καταυλακίζω καὶ μεταφ., τραυματίζω, κάμνω ἀμυχάς, κατὰ μὲν ὄνυξιν ἠλοκίσμεθ' Εὐρ. Ἱκέτ. 826.

καταλούομαι, μέσ., δαπανῶ εἰς λουτρόν, ὡς ὕδωρ χύνω τὰ χρήματα, καταλόει [χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ καταλούει] μου τὸν βίον 'Αριστοφ. Νεφ. 838.

καταλοφάδεια, Ἐπίρρ. (λόφος) = κατὰ τὸν λόφον, ἐπὶ τοῦ λόφου, αὐχένος, τραχήλου, βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων (δηλ. τὴν ἔλαφον) Ὀδ. Κ. 169, ὅπου πρόκειται περὶ τῆς πελωρίας ἐλάφου, ἥτις ἦτο τόσον βαρεῖα ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φέρῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου (χειρὶ ἑτέρῃ), ἀλλ' ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἤτοι ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων, κοινῶς: καταλοφάδια (ὅπερ συμφωνεῖ κατὰ τύπον πρὸς τὸ **κατωμάδιος**), ἀλλ' ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ παρὰ Θεογνώστ. Κανόν. σ. 164 (ἔνθα **τελλοφάδεια**, διορθ. **καταλλοφάδεια**) τὸ λ ἐδιπλασιάσθη διὰ νὰ γίνῃ τὸ α μακρόν, ὅπερ δ' ὅμως ἦν περιττόν.

καταλοχάω, στήνω ἐνέδραν κατά τινος, Θεοδώρητ.

καταλόχεια, = καταλοχισμός, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. ἐν Α' Παραλ. ΛΑ', 18).

καταλοχίζω, διανέμω εἰς λόχους, τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, Πολυβ. Α', 173, καὶ καθόλου, διανέμω, εἰς τάξεις Διόδ. 18. 70· εἰς ἀγέλας Πλουτ. Λυκοῦργ. 16· εἰς ὁπλίτας ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 18.

καταλοχισμός, ὁ, ἡ εἰς λόχους διανομή, Πλουτ. Κίκ. 15, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137-45, Ἑβδ. (Α' Παραλ. Δ', 33)·—ἐν τῷ Παπύρῳ Ὀξυρρ., κ. διανομὴ τῶν ἀγρῶν, εἰς τοὺς κατοίκους ἐν Αἰγύπτῳ· ἐν δὲ τῷ Παπύρῳ Βερολ., κ. ὑπὲρ τελῶν σημαίνει τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ὀνόματος ἐν τοῖς βιβλίοις, ἐν ᾗ σημασίᾳ τὸ ῥῆμα **καταχωρίζειν** καὶ ὁ **καταχωρισμὸς** συνηθέστατα εἶναι.

κατ-αλσής, ές, πλήρης ἄλσους ἢ δάσους, Στράβων 258·— παρὰ μεταγ. (ὡς Εὐστ., Διον. Π. 321, Μαλαλ. σ. 78. 12) ὡσαύτως **κάταλσος, ον**, ἐρεμνά, ὅ ἐστι σύμφυτα καὶ δασέα καὶ κάταλσα Εὐστ.· συνηρεφὴς καὶ κάταλσος Ἀχμ. Ὀνειρ.

καταλῦγίζω, μέλλ. -ίσω, πολὺ λυγίζω, Ἡσύχ.

καταλῦκουργίζω, μνημονεύω καὶ μεταχειρίζομαι τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου ἐναντίον τινός, Ἀλκίφρων 2. 1.

κατάλῦμα, τό, πανδοχεῖον, τὸ μέρος ἔνθα καταλύει τις καὶ μένει Πολύβ. 2. 36, 1, Ἑβδ. (Ἔξ. Δ', 24), Καιν. Διαθ.· παρὰ μεταγεν. ἐν γένει κατοικία (ὁ Μοῖρις σημειοῖ, «κατάλυμα Ἕλληνες, καταγώγιον Ἀττικοί»).

καταλῦμαίνομαι, ἀποθ., ἐντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω, τὸν οἶκον Ξεν. Οἰκ. 2. 13· αἱ βαναυσικαὶ τέχναι τὰ σώματα καταλυμαίνονται καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσιν αὐτόθι 6. 5, πρβλ. Πολύβ. 5 9, 3.

καταλυμακόομαι, -οῦμαι, Παθ., καλύπτομαι μὲ λίθους, Ἡρακλειωτ. Πίν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774-56· ὁ Ἡσύχ. ἔχει λύμακες· πέτραι.

καταλύμανσις, εως, ἡ, καταστροφή, Γλωσσ.

καταλῦπέω, ῶ, πολὺ λυπῶ, προξενῶ πόνον εἴς τινα, βλάπτω, δυσαρεστῶ, Κύριλλ.

κατάλῦπος, ον, Βοιωτ. ἀντὶ **κατάλοιπος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 17.

καταλύσιμος, ον, ὃν πρέπει τις νὰ διαλύσῃ ἢ καταστρέψῃ, ἀφανίσῃ, κακὸν Σοφ. Ἠλ. 1246.

κατάλῦσις, εως, διάλυσις, ἀνατροπή, κατάργησις, ἰδίως πολιτευμάτων ἢ κυβερνήσεων, ἀντίθ. **σύστασις**, ἡ τῶν τυράννων ἐκ τῆς Ἑλλάδος κ. Θουκ. 1. 18· τοῦ δήμου Ἀνδοκ. 6. 2, Λυσ. 131. 32· τῆς παρούσης πολιτείας Πλάτ. Νόμ. 864D· τῆς ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 8. 1. 47· τῆς ὀλιγαρχίας, τυραννίδων Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 2., 5. 10, 32· κ. μυστηρίων Ἐπιγρ. 2) ἡ ἀπόλυσις ἢ διάλυσις στρατιωτικοῦ σώματος, στρατιᾶς Ξεν. Κύρ. 6. 1, 13· κ. τριήρους, διάλυσις τοῦ πληρώματος πλοίου, Δημ. 1209. 24· εἰς κατάλυσιν, μέχρι τῆς ἀπολύσεως, ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν ἐπιθεωρήσει, Ἱππαρχ. 3, 12. 3) κατ. τοῦ πολέμου, τέλος τοῦ πολέμου, εἰρήνευσις, Θουκ. 8. 18, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1. 4) καθόλου, τέλος, τέρμα, κ. τοῦ βίου, τοῦ συμποσίου Ξεν. Ἀπολ. 30, Συμπ. 9. 7· ἡ συνομιλία τῶν πονηρῶν κ. τῆς ἀρετῆς, φθορά, καταστροφή, ἀντίθ. αὔξησις. ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 20.

II. τόπος ἐν ᾧ ἀναπαύεταί τις, διαμονή, ἀνάπαυσις, δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις Εὐρ. Ἠλ. 393· κ. ποιεῖσθαι, ἀναπαύεσθαι, Πολύβ. 2. 15, 5. 2) = κατάλυμα, μέρος ἔνθα τις μένει ἢ ἀναπαύεται, κατοικία, οἴκημα, σταθμοὶ καὶ καταλύσιες (Ἰων.) κάλλισται Ἡρόδ. 5. 62· ξένοις κ. ποιεῖν Πλάτ. Πρωτ. 315D, πρβλ. Νόμ. 919A, Meineke εἰς Ἀντιφ. Ἄλων. 3, Ἄλεξ. ἐν Ἀγων. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. 5· οὐδαμοῦ κατάλυσιν μισθώσιμην εὗρεν Ἀθήν. 337C· τὰς μὲν τῶν ζώντων οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν ταύταις οἰκούντων ἡμῶν, τοὺς δὲ τῶν τετεθνηκότων τάφους ἀϊδίους οἴκους προσαγορεύουσιν Διόδ. 1. 51, ἴδε **καταλύω** II. 2.

καταλυσσάω, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ὠργισμένος, «λυσσασμένος», ἐναντίον τινός, τινος Ἰσίδ. Πηλουσ., Σουίδ.

καταλῦτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ καταλύσῃ, καταβάλῃ τις, τύραννος κ. ἐστιν Χίων. Ἐπιστ. 15. II. οὐδ., πρέπει τις νὰ καταβάλῃ, νὰ καταργήσῃ, κατ. ἐστὶ τύραννον Διόδ. 41. 65. 2) πρέπει τις νὰ καταλύσῃ, μείνῃ, ἀναπαυθῇ, (διασκηνητέον) Σουίδ.

καταλῦτήριον, τό, = κατάλυμα, Πολυδ. Α', 73.

καταλύτης [ῡ], **ου, ὁ**, καταλύων, ξένος, τοὺς κ. παρίενται οἱ πανδοχεῖς Πολύβ. 2. 15, 6, Πλουτ. Σύλλ. 25· ἀλλά, 2) **καταλυτής**, ὁ, (ὀξυτόνως), καθαιρέτης, καταστροφεύς, ὁ κ. τοῦ φθόνου, τῆς ἀλαζονείας, Ἐκκλ.—πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431 κἑξ., ἔνθα ἀποδοκιμάζεται ὁ ὀξυτόνως φερόμενος τύπος.

καταλῦτικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως διαλύσῃ ἢ καταργήσῃ, τινος Ὀρειβάσ. 120 Matth.

καταλύω: μέλλ. **-λύσω** (καὶ Δωρ. **καταλυσῶ**, Ἐπιγρ.)— Παθ., μέλλ. **-λῠθήσομαι** Πλάτ. Νόμ. 714C, Δημ. 991. 11 (ἴδε κατωτ. I. 2. α)· πρκμ. **-λέλῠμαι** Θουκ. 6. 36.· -Λύω τι ἐντελῶς καὶ καταβάλλω, καταρρίπτω, καταστρέφω, πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα Ἰλ. Β. 117., Ι. 24· τείχη, πόλιν Εὐρ. Τρῳ. 819, 1080· κ. γέφυραν, διαλύω, καταστρέφω, Ἡρωδιαν. 8. 4. 2) ἐπὶ πολιτικῶν συστημάτων κ. τ. τ., καταστρέφω, καταργῶ, κ. ἀρχήν, βασιληΐην, ἰσοκρατίας Ἡρόδ. 1. 53, 54., 5. 92, 1· Διὸς τὴν δύναμιν Ἀριστοφ. Πλ. 141· συχνάκις παρ' Ἀττ. συγγραφ., κ. τὸν δῆμον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 453, Θουκ. 3. 81· τὴν δημοκρατίαν Ἀριστοφ. Πλ. 948, (ἀντίθ., συνιστάναι) τὴν ὀλιγαρχίαν, Θουκ. 8, 48, πρβλ. Ἀνδοκ. 12. 42, Λυσ. 130. 10· τὸ πλῆθος ὁ αὐτὸς 131. 12· τὴν πολιτείαν Δημ. 289. 11· ὅπως ἄρξει τε ἀεὶ καὶ μὴ καταλυθήσεται Πλάτ. Νόμ. 4. 714· (ἡ πολιτεία συνέστηκε) αὐτόθι 7, 817· κατελύθησαν δημοκρατίαι καὶ (μετ' ὀλίγον) ἀνῄρηνται Ξεν. Κύρ. ἐν ἀρχῇ· λέγεται δέ, καταλύω τὴν ἀρχήν σου, τὴν σὴν ἀρχήν, καί, σε τῆς ἀρχῆς, καί, ἀναιρεῖν τὰς πολιτείας Ἰσοκρ. 8. 99·— Παθητ., καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 6· Μέσ. μέλλ. ὡς παθ., καταλύσεται .. ἡ ἀρχὴ (Κόβητος καταλελύσεται) Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 30. 6) μετ' αἰτ. προσ., καταβάλλω, ἀπολύω, καθαιρῶ, κ. τύραννον Θουκ. 1. 17, (ἀντίθετ. τυράννους καθιστάναι Ἰσοκρ. 8. 99) κτλ.· κ. τινὰ τῆς ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 8. 5, 24.—Παθ., τῶν ἄλλων καταλελυμένων στρατηγῶν, ἀφοῦ καθηρέθησαν ἢ ἀπελύθησαν, Ἡρόδ. 6. 43· καταλυθῆναι τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. 1. 104., 6. 9· πρὶν τὸν χρόνον τῆς ἀρχῆς σφισιν ἐξήκειν κατελύοντο Δίων Κ. 36, 26. γ) διαλύω, ἀπολύω, «ἀφίνω» σῶμά τι πολιτικὸν ἢ στρατιωτικόν, καταλύειν τὴν βουλήν, τὸν στόλον ὁ αὐτὸς 5. 72., 7. 16, 2· κ. τὸ κράτος τῆς βουλῆς Πλουτ. Περικλ. 7· τῶν πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς Θουκ. 2. 15· τὸ ναυτικὸν Δημ. 260. 10, ἀντίθ., συστήσασθαι δύναμιν Πολύβ. 4. 60, 2. δ) καταργῶ νόμους, ἔθιμα, κτλ., Ἰσοκρ. 129E, 130A, Πολύβ. 3. 8, 2· ὡσαύτως, κ. τὸν ἱππέα, τὸν κάμνω ἄχρηστον, Ξεν. Ἱππ. 12, 5. ε) τὴν φυλακὴν κ., παραμελῶ τὴν φυλακήν, Ἀριστοφ. Σφ. 2, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 762C, Δείναρχ. 104. 29 (ἀντίθετ. τοῦ **φυλάττειν**)· ἵνα φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύωσιν ὥσπερ νυκτερινὴν φυλακὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8. ζ) κ. τὴν τριηραρχίαν, καταπαύω ἢ παραμελῶ, Ἰσοκρ. 382B. 3) τελευτῶ, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, καταλύειν τὴν δόξαν ἐν ἑαυτῷ, θέτω τέρμα εἰς τὴν δόξαν ἐν ἐμαυτῷ, Δημ. 150. 27, πρβλ. Ἰσοκρ. 269E, 274D· κ. τὸ πλεῖν, τὴν ἄροσιν Δημ. 893. 23, Αἰλ. π. Ζ. 13. 1· καταλύεσθαι τὰς θυσίας, τὰ γυμνάσια, Λυσ. 184. 34, Ἀνδοκ. 34. 17· καταλύεσθαι τὸν λόγον περί τι Αἰσχίν., ἀντίθ., συστήσασθαι λόγον, Πολύβ. 3, 50, 44. ἐν τέλ.— καταλῦσαι τὸν βίον, θανεῖν, Ξεν. Ἀπολ. 7· κ. βίοτον ἐς Ἀΐδαν Εὐρ. Ἱκέτ. 1004· καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον τὸ θανεῖν καταλῦσαι τὸν βίον

λέγουσιν Εὐστ.· καὶ ἀπολύτ., καταλύειν, ἀποθνήσκειν· οἱ καταλύσαντες, οἱ ἀπελθόντες, οἱ τεθνηκότες, Γρηγόρ.· ὥρᾳ κ., ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ ἀποθνήσκω, ἀλλά, πύκτης ὢν κατέλυσε Ἀνθ. Π. 11. 161· ἔπαυσε τὸ πυκτεύειν ὡς ὁ Πλούτ. ἐν Ἠθ. 593· ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν· ὁμοίως καταλύειν τὴν τέχνην·— ἐν τῷ καταλύειν, εἰς τὸ τέλος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 3. **β)** κ. τὴν εἰρήνην, παραβαίνω, καταργῶ, καταπατῶ, Αἰσχίν. 61. 23. ἀλλά, **γ)** συνηθέστερον, κ. τὸν πόλεμον, τελειώνω τὸν πόλεμον, κάμνω εἰρήνην, Ἀριστοφ. Λυσ. 112, Θουκ. 7. 31· οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον, οὔτε καταλῦσαι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 27, κτλ.· καὶ ἀπολ. (ἐξυπακ. τὸν πόλεμον) καταλύειν τινί, εἰρηνεύω μετά τινος,) (ἀντίθ., συστήσασθαι πόλεμον Πολύβ. 2, 13, 3), Θουκ. 5. 23· πρός τινα 8. 58·— συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταλύεσθαι τὰς ἔχθρας, componere inimicitias, Ἡρόδ. 7. 146· τὸν πόλεμον Ἀνδοκ. 35. 32, Θουκ. 6. 36· χρὴ ἄρχεσθαι τοῦ πολέμου ὡς σχολαίτατα, ὅταν δὲ γένηται, καταλύεσθαι ὡς τάχιστα Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· στάσιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· καί, ἀπολ., εἰρηνεύω, κάμνω εἰρήνην, τινι μετά τινος, Ἡρόδ. 8. 140, Θουκ. 1. 81., 4. 18, κτλ.· καταλύεσθαί τινι, συνεννοοῦμαι μετά τινος, κάμνω εἰρήνην, Ἡρόδ. 9. 11, κτλ. **4.** Παθ., ἤδη καταλελυμένης τῆς ἡλικίας, ἐν τῇ παρακμῇ τῆς ζωῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 10. **II.** λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, «ξεζεύγω», καταλύσομεν ἵππους Ὀδ. Δ. 28· τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφεοῦ κ., καταβιβάζω τι ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐφ' οὗ ἐκρέματο, Ἡρόδ. 2. 121, 3· «καταλῦσαι· τὸν ἀπαγξάμενον καθελεῖν» Φώτ.· οὕτως ἐν τῷ Παθ., καταβιβάζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ κρέμαμαι, Ἱππ. Ἀφ. 1246. **2)** ἀμετάβ., μένω, διαμένω, παρ' ἐμοὶ καταλύει, εἶναι ξένος μου, ξενίζεται παρ' ἐμοί, Πλάτ. Γοργ. 447B, πρβλ. Πρωτ. 311A, 315D, Δημ. 252. 24· ὡσαύτως μετὰ τῆς ἐμπροθ. αἰτιατ., κ. παρά τινα, ἀφίνω τὴν ὁδὸν καὶ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τινός, ὑπάγω καὶ μένω παρ' αὐτῷ, Θουκ. 1. 136· οὕτω, κ. εἰς πανδοχεῖον Αἰσχ. 41. 4· Μεγαροῖ Πλάτ. Θεαίτ. 142C· (συχνότερον ἡ σημασ. αὕτη παρὰ μεταγενεστ., διὸ ὁ Μοῖρις προτιμᾷ τὸ κατάγεσθαι)· ἀπολ., ἀναπαύομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θανάτῳ καταλυσαίμαν, εἴθε νὰ ἀναπαυθῶ διὰ τοῦ θανάτου, Εὐρ. Μήδ. 146· πρβλ. **κατάλυσις II, κατάλυμα.**— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 295, ἔνθα περὶ τῆς συγχύσεως ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ **καταΛύειν,— καταΔύειν,—καταΛύεσθαι,— καταΔύεσθαι** κλπ.

καταλωβάω, ἀκρωτηριάζω, καταστρέφω, τὰ μέλη τοῦ πεσόντος κατέσπων, ἕως ὅτου κατελωβήσαν πάντας Πολύβ. 15. 33, 9.— Μέσ., κατελωβήσαντο ἑαυτοὺς καὶ διέφθειραν Θεόδ. Μετοχ.

καταλωφάω, Ἰων.—**-έω**, ἀναπαύομαι, ἀναπνέω, ἀνακουφίζομαι ἀπό τινος, κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν Ὀδύσ. I. 460. **II.** μεταβ., παρέχω ἀνάπαυσιν ἀπό τινος, κούρην δ' ἐξ ἀχέων .. καταλώφεεν ὕπνος Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 616.

καταμαγγανεύω, διὰ μαγείας ἀπατῶ, καταγοητεύω, Ἡσύχ.

καταμάγειον, τό, (μάσσω), τεμάχιον ὑφάσματος πρὸς καθαρισμὸν (σπόγγισμα), στλεγγίδες καὶ ξύστραι καὶ καταμάγεια Ἀρτεμίδ. 1. 64.

καταμᾰγεύω, μαγεύω ἐντελῶς, Λουκ. Νεκυομ. 7.

καταμάθησις, -εως, ἡ, πλήρης γνῶσις ἢ μάθησις, Πλωτῖν. 3. 8, 5, Ἑρμογ.

καταμᾰθητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταμανθάνω**,, πρέπει τις νὰ μάθῃ ἐντελῶς, νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἱππ. Ἀφ. 1256.

καταμᾰθητικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς μάθησιν, Πολυδ. Θ', 152.

καταμαίνομαι: παθ. ἀόρ. **-εμάνην** [ᾰ], ἐνεργῶ ὡς μαινόμενος ἐναντίον τινός, τινος Φίλων 2. 542, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 1.

καταμᾰκᾰρίζω, = μακαρίζω, Εὐμάθ. σ. 357.

καταμάκτης, ου, ὁ, (μάσσω), ὁ καταμάσσων, ὁ ἀποσπογγίζων, Γλωσσ.

κατάμακτος, ον, (καταμάσσω), κατ. τύπος, κατάμακτον σῶμα γυναικός, κατάμακτα ὦτα· ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τῶν ἀναθημάτων τοῦ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείου (Κουμαν.) = ἐκμαγεῖα, ὁμοιώματα ἢ εἰδώλια τῶν τοιούτων πραγμάτων, οἷα καὶ νῦν ἐν τοῖς τῶν δυτικῶν ναοῖς ἀναθήματα παρατηροῦνται, ἂν καὶ τὸ ῥ. **καταμάσσειν** δὲν εὑρέθη ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης.

καταμᾰλᾰκίζω, κάμνω τινὰ μαλακὸν ἢ ἐκτεθηλυμμένον, καταμαλακίζοντες ἑαυτοὺς Ἰω. Χρυσ.— Μέσ., εἶμαι ἢ γίνομαι τοιοῦτος, Ξεν. Οἰκ. 11, 12· ἐπιμελομένῳ καὶ μὴ καταμαλακιζομένῳ Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 6, 35, καὶ 44.

καταμᾰλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, πολὺ μαλάσσω, μαλακώνω, κάμνω τι διὰ τῆς ἀλοιφῆς καὶ τῆς τριβῆς μαλακόν, χρίομεν .. σώματα ἐλαίῳ καὶ καταμαλάττομεν, ὡς ἐντονώτερα γίγνοιτο Λουκ. Γυμν. 24· μεταφ., πραΰνω, αὐτόθι ἐν Διῒ Τραγ. 24, Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 19, κτλ.· τοῦ θυμιοῦ τὸ φλεγμαῖνον Ἡλιόδ. 7. 11.

καταμαλδύνω, = λίαν ἀμαλδύνω.

καταμαλθᾰκεύω, = τῷ ἑπομ., Βυζ.

καταμαλθακίζομαι, ἐκνευρίζομαι, καταμαλθακισθεὶς Πλάτ. Ἐπιστ. 329B.

καταμαλθάσσω, = καταμαλάσσω, «καταπραΰνω» Ἡσύχ.

καταμανής, ές, ἐντελῶς μαινόμενος· ἐπίρ. **-νῶς**, Θεοφυλ. Σιμ.

καταμανθάνω: μέλ. **μᾰθήσομαι**. Παρατηρῶ καλῶς, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξετάζω, τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 7. 146· κ. τὸν Οἰνέα Τιμοκλ. Διον. 1. 16, πρβλ. 10· τὸ τραῦμα Πλουτ. Δίων 34· κ. ἥν που .. Ξεν. Οἰκ. 12. 3· καταμ. καπνὸν μετεωριζόμενον ἢ κονιορτὸν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 5· ὑπακούειν, νὰ ὑπακούω, Ξεν. Οἰκ. 13. 7. **2)** παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεών μου, βλέπω, Ἀριστ. Προβλ. 31. 25, 2· συνηθέστερον διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, οὐκ ὀρθῶς κ. Πλάτ. Παρμ. 128A· εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὃ λέγω ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 689C· οὕτως, ἐκ τῶν νόμων κ. τοὺς λόγους εἰ ὀρθῶς Ἀντιφ. 131. 9· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 10· κ. ὁπόσα θνητῇ φύσει δυνατὰ Πλάτ. Ἐπιν. 986C· τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν διδάσκει δικαιοσύνην Ξεν. Οἰκ. 5, 12. **3)** ἀνακαλύπτω ὅτι, μετὰ μετοχ., καταμαθόντες μιν ἀγοράζοντα Ἡρόδ. 4. 164· κ. τινὰ θύοντα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2· καταμαθὼν δὲ .. καταστασιαζόμενος, ὅτι στάσις ἐσχηματίζετο ἐνατίον του, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 4· ὡσαύτως, ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσ., καταμαθεῖν τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 1, 40· κ. ὅτι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 2. **4)** μανθάνω ἐντελῶς, πάλιν κ. Πλάτ. Θεαίτ. 198D· ἐν τῷ πρκμ., ἔχω μάθει, «εἶμαι ἐν γνώσει», Λυκοῦργον καταμεμάθηκας, ὅτι .. Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 15, πρβλ. Κύρ. 1. 1, 1 **5)** θεωρῶ, παρατηρῶ, τι ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 1. 44· ὅτι .. ἐν Κύρ. 7. 5, 80, κτλ.

καταμαντεύομαι, μαντεύομαι, προλέγω ἐναντίον τινὸς ἢ περί τινος, τί τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785, Ἀθήν. 686C, Κλήμ. Ἀλ. 690· τινί, μ. ἀπαρ. κατεμαντεύοντο τῇ πόλει μηδὲν ὀνήσειν Ἀπ. Καρχ. 77. **2)** προοιωνίζομαι, εἰκάζω, καταμαντευόμενοι .. τὰ μέλλοντα κρίνομεν, εἰκάζοντες, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 9, 40, Πολύβ. 2. 22, 7, κτλ.· Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικός, ὃν μάντιν ἐκάλει Παναίτιος διὰ τὸ ῥᾳδίως καταμαντεύεσθαι τῆς τῶν ποιημάτων διανοίας = διὰ τῆς εἰκασίας ἐπιτυγχάνει, Ἀθήν. 634C·— ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐμπρθτ., Ἀθήν. 634D· κατ. περὶ τῶν γυναικῶν πόρρωθεν, ὁποῖαι .., Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 427. 25· πρβλ. **μαντεύομαι**, I. 2.

καταμαξεύω, = καθαμαξεύω.

καταμᾰραίνω, (ὡς καὶ τὸ **ἀπομαραίνω**), κάμνω τι νὰ μαρανθῇ ἐντελῶς, Θεόφρ. π. Πυρὸς 10· ἰσχναίνω, ἀδυνατίζω, ἐξασθενῶ, Λουκ. Τίμ. 17:— Μέσ., μαραίνομαι ἐντελῶς, φθείρομαι, κυρ. καὶ μεταφορ., περὶ τῶν οἰδημάτων ἢ ἀποστημάτων, Ἱππ. Προρρ. 89· τὸ πῦρ κ. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 17, 6· κ. ἄνθρακες Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 3, κτλ.· τὸ πάθος (δηλ. τοῦ σεισμοῦ) καταμ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 31· τὰ ψυχικὰ μεγέθη φθίνειν καὶ καταμαραίνεσθαι Λογγ. 238, 5· ἐπὶ προσώπων, πρὶν ἀνθῆσαι, κατ. Πλούτ. 2. 804E.

καταμάργαρος, ὁ πλήρης μαργαριτῶν, Βυζ.

καταμαργάω, Ἰων. **-έω**, εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ ἐκ μανίας, φθόνῳ Ἡρόδ. 8. 125.

καταμάρπτω, καταλαμβάνω, φθάνω τρέχων, Λατ. deprehendo, ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθε πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα Ἰλ. Ζ. 364· ἰδίως καταπιάνω, (προ)φθάνω τινὰ φεύγοντα καὶ μετὰ τοῦ προσδ. **διώκων**, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων Ε. 65, πρβλ. Π. 598· ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν Ὀδ. Ω. 390· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 207, Πινδ. Ο. 6. 22, Ν. 3. 60, Ι. 5. 57, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 17· ἡ λέξις ποιητ. καὶ Ἰωνική, οἱ Αἰολ. ἔχουσι τὸν τύπ. **καμμάρπτω.**

καταμαρτῠρέω, μαρτυρῶ, φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, τινὸς Ἀντιφ. 120. 17, Λυσ. 132. 23, κτλ.· κατά τινος Δημ. 836. 25, κτλ.·— μετ' αἰτ. πράγμ., ψευδῆ κ. τινος ὁ αὐτ. 1115· ἐν τέλ., πρβλ. 844. 18, Ἰσαῖ. 51. 37· μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρφ., καταμαρτυροῦσιν αὐτὸν λαβεῖν Δημ. 839. 2, πρβλ. 377 25., 847. 11.— Παθ., μαρτυρία δίδοται ἐναντίον μου, ὁ αὐτ. 860. 26· μὴ πιστῶς καταμαρτυρηθείς, καθ' οὗ μαρτυρία ἐγένετο, Ἀντιφ. 120. 6· κ. ὑπὸ τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ, αὐτὸς ὁ βίος του εἶναι μαρτυρία ἐναντίον του, Αἰσχίν. 13. 3. **2)** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἥτις φέρεται ἐναντίον τινός, ἃ καταμαρτυρεῖται αὐτοῦ Ἰσαῖ. 53. 20, πρβλ. 57. 42· κ. τἀληθῆ Δημ. 860. 26.— Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 468..

καταμαρτῠρία, ἡ, μαρτυρία ἐναντίον τινός, Ἐκκλ.

καταμαρτύρομαι [ῡ], ἀποθ., φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 127. 34.

καταμᾰσάομαι, ἀποθ., λίαν μασῶ, διὰ τῆς μασήσεως φθείρω, κατατρώγω, τὴν γλῶσσαν κατεμασᾶτο Ἱππ. 1129B, 1155B· μεταφ., ἅπαντα κατεμασήσατο Ἄλεξ. «ἐν Κνιδ.» 1. 3.

κατάμασθος, ον, ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστούς, Βυζ.

καταμάσσω, ἀποσπογγίζω, Μαλαλ. σ. 32 Δινδ., «ψήχειν, καταμάσσειν, τρίβειν, ξύειν», τὸ σταῖς, ᾧ κατέμασσον τὰς χεῖρας Ἐτυμολ. Μέγ. 587. 48., 818. 43· οὕτω μέσ. **καταμάττου**, Λουκ. Ὄν. 10. «καταμαξάμενος· ἀπομορξάμενος» Ἡσύχ.

καταμαστεύω. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μαστεύω**, ζητῶ, Συνέσ. 241Δ.

καταμαστιγόω καὶ **καταμαστίζω**, κτυπῶ ἰσχυρῶς διὰ τῆς μάστιγος, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6.

κατάμαστρος, (πρβλ. **μαστῆρες** καὶ **μάστροι**), ὑπεύθυνος, κ. ἔστω ἱερῶν χρημάτων φωρᾶς, ἄς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἱεροσυλίαν, Ἐπιγρ. Δελφ.

καταμαστροπεύω, ἐπιτεταμένον τοῦ **μαστροπεύω**, Κουμ. συναγωγ.

καταμᾰτεύομαι, ἀναζητῶ, ψηλαφῶ, δοκιμάζω, ἐξετάζω διὰ τῆς μήλης, ὡς ὁ χειρουργός, Ἱππ. 534. 45., 547, 55·— ὡσαύτως **-ματέομαι**, Γαλην. Λεξ. καὶ **-μάττομαι**, Ἱππ. 537. 55. Τοῦ Γαληνοῦ αἱ λέξεις (Λεξ. Ἱπποκρ. σ. 494) εἶναι: «**καταμώσας**= καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητῆσαι, ἡ λ. παρὰ τὸ ματεύειν ὥσπερ καὶ τὸ καταματούμενος» καὶ ἐν σ. 534, 45 καὶ 547, 55, «**καταματτόμενος** πτερῷ ἐμεέτω», ἀλλὰ τὸ **καταμώσας** διρωρθ. εἰς **καταμηλώσας**, = καθείς, καθετηρίσας ἢ μεταχειρισθεὶς τὴν μήλην ὡς καθετῆρα, ἢ ὅπερ ὕστερον εἶπε πτερῷ καταματτόμενος.

κατ-αμαυρόω, κάμνω ὅλως ἀμαυρόν, Βυζ.

καταμάχομαι: μέλλ. **-μᾰχοῦμαι**, ἀποθ., διὰ μάχης, ἢ μαχόμενος καταβάλλω τινὰ καὶ ἐν γένει, καταβάλλω, κατανικῶ (πρβλ. **καταγωνίζομαι, καταπαλαίω**)· τινά, κατεμαχέσατο τὸν πύκτην Παυσ. 6. 11, 4· τι Διόδ. 3. 47· καταμεμαχημένων τὸν Ἀννίβαν Πλουτ. Φλαμίν. 3.

κατ-αμάω,ῶ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συσσωρεύω, συλλέγω, συναθροίζω, τὴν ῥα (δηλ. τὴν κόπρον) κυλινδόμενος κατᾰμήσατο χερσὶ ἑῇσιν Ἰλ. Ω. 165· τὸν χοῦν καταμήσονται (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ κατακοιμήσονται) Φερεκρ. ἐν «Μυρμ.» 6· μετὰ γεν., ἐπισωρεύω ἐπί τινος, καταμώμενοι τῆς κεφαλῆς κόνιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21, 3· «ἐπιβαλών, ἐπικαταχέας» Σουΐδ. **II.** ὁ Σοφ. ἔχει ἐνεργ., κατ' αὖ νιν .. νερτέρων ἀμᾷ κοπίς (οὕτως ὁ Jortin ἀντὶ τοῦ κόνις), κατακόπτει, θερίζει ὡς σῖτον (πρβλ. **ἀμάω**), Ἀντ. 601· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1187, Ἄρεως ἀμώοντος· ἂν διατηρήσωμεν τὴν γραφὴν κόνις, τὸ καταμᾷ δέον νὰ ἑρμηνευθῇ ἐπικαλύπτει. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ἀμάω**].

κατ-αμβλύνω, κάμνω τι ἐντελῶς ἀμβλὺ ἢ ἀσθενές, κατημβλύνθη κέντρον Ἀνθ. Π. 5. 220· μεταφ., παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ Σοφ. Ο. Τ. 688, «ἐκλύων καὶ ἄθυμον ποιῶν» (Σχολ.)

κατ-αμβλυόω, = τῷ προηγ., τὸ κατημβλυωμένον Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπ.» 2. 7.

καταμεγαλαυχέομαι, οῦμαι, ἀποθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μεγαλαυχέομαι**, «κατεμεγαλαυχήσατο· μεγάλως ἐκαυχήσατο» Ἡσύχ.

καταμεγᾰλοφρονέω, σφόδρα μεγαλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι καὶ καταφρονῶ τινα, μετὰ γεν., τῆς τρυφῆς, κτήσεως, θέας Κλήμ. Ἀλ. 538· ἀπολ., ὑψηλοφρονῶ, ὁ αὐτ. 274.

καταμεγαλύνομαι, ἀποθ., κάμνω πολὺ τὸν μεγάλον, ἐναντίον τινός, ἀλαζονεύομαι, τινός·— κατεμεγαλύνθη μου Ἐκκλ.

καταμεθοδεύω, ἐπινοῶ μεθόδους ἐναντίον τινός, τὰ στρατηγήματα ἅπαξ κατανοηθέντα δύνανται ἀντιστρατηγεῖσθαι καὶ καταμεθοδεύεσθαι παρὰ τῶν πολεμίων Βυζ.

καταμεθύσκω: ἀόρ. **-εμέθῡσα**, μεταγ., κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς, ἐμβάλλω εἰς μέθην, τούτους καταμεθύσαντες κατεφόνευον Ἡρόδ. 1. 106., 2. 121, 5, Πλάτ. Γοργ. 471Γ· ξενίσαι καὶ καταμεθύσαι αὐτὸν Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 16. 41.— Παθ., μὲ κάμνει τις νὰ μεθύσω, ὑπό τινος κατεμεθύσθην Πολύβ. 5. 39, 2. —Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 43.

καταμεθύω, φλυαρῶ ὡς μεθυσμένος ἐναντίον τινός, τῆς ἀρετῆς Φίλων 1. 361· καὶ ἐπὶ καλῆς σημασ., ἄνευ τῆς γεν., καταμεθύειν ταῖς ἀφθονίαις τῶν ἀγαθῶν Ἀθανάσ. **2)** κάμνω ὡς μεθυσμένος ἕνεκα δυστυχίας ἢ δοκιμασίας δεινῆς, Κύριλλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

καταμειδιάω, μειδιῶ ἐναντίον τινός, καταφρονῶ (ὡς τὸ **καταγελῶ** τινος), θανάτου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 33.

καταμειλίσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, (ὡς τὸ **ἐκμειλίττομαι** καὶ **ἀπομειλίσσομαι**) ἐντελῶς ἐκμειλίσσω, καταπραΰνω τινά, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 13, 7.

καταμελαίνω, ἐντελῶς μαυρίζω, τοῖς βουνεύροις τὰς σάρκας καταμελαίνει Κ. Μανασσ., Γρηγ. Νύσσ.· — Παθ., θλίβομαι, λυποῦμαι, Κύριλλ.

καταμελεϊστί, Ἐπίρρ., μεληδόν, κομματιαστά, Ἄρατ. 624 [ἔνθα καταμελεϊστί, χάριν τοῦ μέτρου].

καταμελετάω, ἐντελῶς ἐξασκῶ, γυμνάζω, τὰς αἰσθήσεις ἐμπειρίᾳ τινὶ καὶ τριβῇ Πλάτ. Φίληβ. 55E, πρβλ. 57A· τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀφοβίαν δεῖ καταμελετᾶσθαι Νόμ. 649C. **2)** σπουδάζω ἐπιμελῶς ὅπως συγγράψω τι, τὸν ἔπαινον περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Κλειτοφ. 410B.

κατ-ᾰμελέω, ὅλως διόλου ἀμελῶ τινος, δὲν δίδω προσοχὴν (πρβλ. **ἐξαμελέω**), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791, τῶν φρουράρχων Ξεν. Οἰκ. 4, 7. ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκεν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 10· ἀπολ., δὲν προσέχω, ἀδιαφορῶ, Σοφ. Αἴ. 45, 912, Πλάτ. Τίμ. 44C, κλ.· ἄνευ πτώσ., ἄρχων αἱρεθεὶς κατημέλει, δηλ. τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων, Ξεν. Ἀν. 5, 8, 1· μηδὲν κ. μήτε καταρραθυμεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 2, 39· οἱ μὲν καταμελοῦσιν οἱ δὲ ὀλιγωροῦσιν Ἰσοκρ. 3, 18. — Παθ., παραμελοῦμαι, καταφρονοῦμαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826: Παθ. πρκμ. **κατημελημένος** Ἰσοκρ. 234B· περιυβρισθεῖσα καὶ καταμεληθεῖσα Πλουτ. Ἀντών. 53.

κατ-αμελητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ καταμελεῖν, Σεκουνδ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Boisson. 5. 381.

καταμελίζω, μεληδὸν τέμνω, «**κατακομματιάζω**», διαμελίζω, Κ. Μανασσ. Χρον. 4013.

καταμελῐτόω, ἐπαλείφω μὲ μέλι, γλυκαίνω, ἡδύνω, μεταφ., ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς ἀηδόνος, κατεμελίτωσε λόχμην ὅλην, ἐπλήρωσε γλυκύτητος τὴν λόχμην διὰ τοῦ ᾄσματός της, τὸ ὁποῖον ἦτο γλυκὺ ὡς τὸ μέλι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 224· τὰς ἁπάντων ἀκοὰς διηγήματι Συνέσ. 38D.

καταμέλλω, λίαν μέλλω καὶ ἀναβάλλω, διστάζω νὰ πράξω τι, Λατ. detrectare pugnam, ἰδίως ἐν πολέμῳ, ἀναβάλλω καὶ ἀποφεύγω νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ φόβου· ὑπερτιθεμένοις καὶ καταμέλλουσι καὶ καθόλου δεδιόσι Πολύβ. 4. 30, 2· ὀλιγωροῦντα καὶ κ. καὶ προϊέμενον ἀεὶ τοὺς δεομένους 60. 7, 9.

καταμελῳδέω, καταμαγεύω διὰ τῆς μελῳδίας, τινὸς Βασίλ.

κατάμεμπτος, ον, ἄξιος μομφῆς, περιφρονήσεως, γῆρας κ. καὶ ἀπροσόμιλον Σοφ. Ο. Κ. 1235· οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., οὔ τοι κατάμεμπτ' ἐβήτην, δὲν ἤλθετε ἐδῶ νὰ εὕρητε ἀφορμὴν πρὸς μομφήν, αὐτόθι 1695.

καταμέμφομαι: μέλλ. **-ψομαι**: ἀόρ. **-εμεμψάμην** ἢ **-εμέμφθην**. Εὑρίσκω μέγα λάθος, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος εἴς τι, ἔχω παράπονον, κατηγορῶ, ψέγω, μετὰ τῆς ἐννοίας δυσπιστίας, μετ' αἰτ., τὴν ἰσχὺν Πινδ. Ν. 11. 40· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ., κ. ἑαυτὸν Θουκ. 8. 106, Ἰσοκρ., κλ.· ἴδιον τῶν ἀνθρώπων τὸ καταμέμφεσθαι ἀεὶ τὰ παρόντα Λογγῖνος 234, 3· οἱ μὲν ὑποκατεφρόνουν τοῦ πράγματος, οἱ δὲ κατεμέμφοντο Ἀριστόξ. στίχ. 2, σ. 31, 3· κ. ἐμαυτὸν ὡς οὐκ εἰδὼς Πλάτ. Μένων 71A, πρβλ. Διόδ. 15. 6· κ. τινὰ ταῖς ξυμφοραῖς, ψέγω τινὰ μεγάλως διά .., Θουκ. 7. 77· κ. τινὰ ἐπί τινι Πολύβ. 5. 87, 4· παρὰ μεταγεν., κ. τινά τινος Πλουτ. Δίων 8· κ. τινὸς Νικομάχ. Ἐγχειρ. 35. 19· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., Ἀνθ. Π. 11. 57, πρβλ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Λόγγος 2. 21.

κατάμεμψις, εως, ἡ, ψόγος, κατηγορία, δυσαρέστησις, παράπονον, κ. σφῶν αὐτῶν πολλὴ ἦν Θουκ. 7. 75· οὔτε τῷ πολεμίῳ ἀγανάκτησιν ἔχει οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατ., δὲν παρέχει ἀφορμὴν πρὸς μομφήν, ὁ αὐτ. 2. 41· μετάνοια γνώμης καὶ κατάμεμψις ἑαυτῶν Πλουτ. Μάρ. 39.

καταμένω, διαρκῶς μένω ἔν τινι τόπῳ, ἀντίθ. τῷ **ἀπέρχομαι**, οἱ ἀπόγονοι τῶν καταμεινάντων Ξεν. Κύρ. 8. 4, 28, Θέογν. 1373, Ἡρόδ. 2. 103, 121, 4, κλ.· ἐνθάδ' αὐτοῦ κ. Ἀριστοφ. Πλ. 1187· ἐνταῦθα Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17· κ. ἐν τοῖς δήμοις Λυσ. 188. 25· παρά τινι Εὔβουλος ἐν «Δαιδ.» 1. **2)** διαμένω στερεός, διαμένω ἔν τινι καταστάσει, ἐν ὑπηρετικοῖς ὅπλοις Ξεν. Κύρ. 2. 1, 18· ἐπὶ τῶν αὐτῶν Γαλην. 6. 328, 13· ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένουσι = προσκαρτεροῦσι, Νυμφόδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 337· ἀπολ., τῆς εἰωθυίας ἀρχῆς καταμενούσης Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30, «μενούσης ἀμεταβλήτου, μονίμου καθισταμένης· καμμένειν οἱ Λάκωνες ἀντὶ τοῦ καταμένειν» Ἡσύχ.

κατ-ᾰμέργω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀμέργω**, «τὰς δὲ ἐλαίας τρίβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν» Πολυδ. Α', 225, συνθλίβω, συμπιέζω.

καταμερίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, κόπτω εἰς μέρη ἢ τεμάχια, τὸν Πλοῦτον εἰς πολλὰ Λουκ. Τίμ. 12· εἰς πολλὰς ταλαιπωρίας τὸν θάνατον Διόδ. 3. 40. **2)** διαμοιράζω, διανέμω, τὰ βοεικὰ ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμερίσθη Ξεν. Ἀν. 7. 5. 4. Μέσ., ἀμοιβαίως διανέμω, «μοιράζομαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5· 2. 5.

καταμερικεύω, ἐντελῶς μερικεύω, διαιρῶ, Κ. Μανασ.

καταμέρῐσις, εως, ἡ, διανομή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 106.

καταμερισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Ἰωσ. 13. 14).

καταμέρος, δέον νὰ γραφῇ κατὰ μέρος, εἰς μέρη ἢ τεμάχια ἐναλλάξ.

καταμέστιος, ον, ποιητ. ἀντὶ μεστός, ἐντελῶς μεστός, πλήρης, κοτύλη κ. οἴνης Νικ. Ἀλεξιφ. 45.

κατάμεστος, ον, ἐντελῶς μεστός, ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 502 ἑρμηνεύει τὸ «κατάπαστος».

καταμεστόω, ποιῶ τι ἐντελῶς μεστόν, πληρῶ ἐντελῶς, τινά τινος Φερεκρ. ἐν Χειρ. 1. 26, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. 334· καὶ παθ., τῆς πόλεως πλήθεσιν καταμεμεστωμένης.

καταμετρέω: μέλλ. **-ήσω**, μετρῶ εἴς τινα, μετρῶν παρέχω, [σῖτον] τοῖσι ἐπικούροισι Ἡρόδ. 3. 91, μετρῶ ἀκριβῶς, κ. καὶ διατάττειν ἕκαστα Ξεν. Οἰκ. 4. 21, ἔνθα τὸ **διαμετρῶ** τίθεται ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. **2)** μετρῶ ἐντελῶς, χρησιμεύω ὡς τὸ μέτρον τινός, τινί τι, = τι δι' ἑτέρου, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 3· μόριον, ὃ καταμετρήσει τὸ ὅλον ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 6. 7, 4 κἑξ.·

συνώνυμ. τῷ ἀναμετρέω, αὐτόθι 6· τινος ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 25, 1· — καὶ τὸ παθητ., ὁ λόγος καταμετρεῖται συλλαβῇ βραχείᾳ καὶ μακρᾷ Ἀριστ. Κατηγ. 6. 4· ὁ Πολύβ. 6. 41, 4 ἔχει καὶ τὸν μέσ. τύπον, τὰ μέρη τῆς σκηνῆς κατεμετρήσαντο γραμμαῖς.

καταμέτρημα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 59.

καταμέτρησις, εως, ἡ, τὸ καταμετρεῖν, ἡ ἀκριβὴς μέτρησις τοῦ διαστήματος, Πολύβ. 6. 41. 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 46.

καταμετρητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταμέτρησιν, τινὸς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 73., 9. 427.

καταμήκης, ες, μακρός, κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος, ἐσφ. γραφὴ ἐν Ἡροδ. 4. 72, ἔνθα ἤδη φέρεται κατὰ τὰ μήκεα.

καταμηκύνω, ποιῶ τι μακρόν, ἐκτείνω εἰς μῆκος, «ξεμακραίνω», Γαλην. 2. 178, Πτολ.

καταμηλόω, ἐμβάλλω τὴν μήλην ἐξετάζω τὴν πληγήν, «κ. μήλῃ χρήσασθαι καθεῖναι» Ἡσύχ., ἰδίως ἐπὶ ἰατρῶν· καὶ παροιμιωδῶς: ἐπὶ τῶν ἄδηλα τεκμαιρομένων» Σουΐδ., Φώτ., κτλ. ἢ κινῶ ἔμετον, «ὅπως οἱ ἐμοῦντες καθιᾶσι τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαιμόν», ἔμει καταμηλῶν Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ· 9· ἐντεῦθεν μεταφορ., κημὸν κ., μεταχειρίζομαι τὴν δικαστικὴν κάλπην ὡς μήλην ἢ καθετῆρα, δηλ. διὰ τοῦ δικαστηρίου ἀναγκάζω τὸν κλέπτην νὰ ἐξεμέσῃ «ξεράσῃ», ἤτοι ἀποδώσῃ τὸ κλαπέν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1150· καὶ τέλος, «φαρμάτειν τὰ ἔρια καὶ μηλοῦν καὶ καταμηλοῦν. τὸ τῷ κυκήθρῳ καταδύειν», ὥστε νὰ χρωματίσθῶσιν ἀνακινούμενα, Πολυδ. Ζ', 169.

καταμήνιος, ον, (μήν) ὁ κατὰ μῆνα γινόμενος, ἔμμηνος, ἐπιμήνιος — τὰ καταμ. (δηλ. καθάρματα), ἡ κατὰ μῆνα τῶν γυναικῶν κάθαρσις, ἡ περιοδικὴ τῶν γυναικῶν αἱμορραγία, ὡς καὶ ἐπιμήνια, Ἱππ. Ἀφ. 1248· οὐ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια καλεύμενα Ἱππ. 423, 53, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10· πρβλ. 17, 3., 4. 8, 10, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 1· ἡ ὁρμὴ τῶν γυναικείων κ., κ. ἀλλ.· ὅταν τὰ κ. στῇ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3, 12· καί, ἡ φορὰ τῶν κ. 3, 19· καὶ τὰ γυναικεῖα γίνεται 7, 2· ἐν τοῖς Ἑβδ. (Γέν. ΛΑ', 35) τὰ κατ' ἐθισμὸν τῶν γυναικῶν μοι ἐστίν· ὁ Κοραῆς ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «συνήθεια συνήθεια», συνήθεια».

καταμηνιώδης, ες, ὑποκείμενος εἰς καταμήνια, ἡ ἵππος οὐ κ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 14. 2) ἀνήκων εἰς τὴν καταμήνιον κάθαρσιν, περίττωμα αὐτόθι 3. 1, 24.

καταμήνυμα, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. Πονημάτ. 290. 27.

καταμήνυσις, εως, ἡ, φανέρωσις, πληροφορία, κατηγορία, Ἱμέρ. 4, 18.

καταμηνύω, δεικνύω, φανερώνω, κάμνω γνωστόν, κ. διὰ γραμμάτων τοὺς οὔρους Ἡρόδ. 7, 30· τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω Αἰσχύλ Πρ. 175 (λυρ.)· πρβλ. Πλουτ. Θεμιστ. 23, κτλ.· κ. ἑωυτὸν ὡς Ἱστιαῖος εἴη Ἡρόδ. 6, 29. 2) φέρω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταγγέλλω, τινός, ὡς τὸ καταμαρτυρέω, Λυσ. 134, 17, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 2· ὁ Ποσειδῶν κατεμήνυσε σοῦ ψευδομένου Δημ. 719, 27· πρβλ. Valck. Διατρ. σ. 291. [ῡ ἐν τῷ ἐνεστ., ῠ ἐν τῷ μέλλ.]

καταμηχανάομαι, ἀποθ., σχεδιάζω, ἐκτελῶ, Πλωτῖν. 4. 4, 31· κρήνην κατεμηχανήσατο Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 998.

καταμιαίνω, ἐντελῶς μιαίνω, καταμολύνω, καταρρυπαίνω, (κυρ. καὶ μεταφορ.), ψεύδεσι γένναν Πινδ. Π. 4, 148.· τὰ καλὰ Πλάτ. Νόμ. 937D· ὅμαιμον καταμιαινόντων τὸ γένος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 225· κατὰ τὸν Ἕρμανν. (κοινῶς καὶ μιαίνω.)· — μέσ., φορῶ ῥυπαρὰ ἱμάτια ὡς σημεῖον λύπης, θλίψεως, φορῶ «πένθος», Λατ. luctu squalere, in luctu et squalore esse (πρβλ. sorditatus), Ἡρόδ. 6. 58.· (ἐν Ἐπιγραφαῖς τῆς Κέω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας εὑρέθη καὶ τὸ ἁπλοῦν μιαίνομαι)· Παθ., τὸ σῶμα τῆς ἱστορίας τούτοις καταμιαίνεται Ἄννα Κομν.· κατερρυπώθη ὁ ἄνθρωπος καὶ κατεμιάνθη Ἐπιφάν.

καταμίγνυμι ἢ -ύω, μέλλ. -μίξω, κατὰ συγκοπὴν ποιητ. καμμίξας, Ἰλ. Ω. 529.· ἑνώνω δύο ἢ πλειότερα πράγματα, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους Ἀριστοφ. Λυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμίξας ... εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα ὁ αὐτ. Νεφ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προῖκα Δημ. 866, 26.· πρβλ. 789, 19· συμπόταις ἑαυτὸν Πλουτ. 2. 148A, πρβλ. 648C, — Παθ., τούτοις καταμεμῖχθαι Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9, 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις κατεμιγνύοντο, μέσ. κατεμίγνυον ἑαυτούς, δηλ. ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλουτ. Κάτ. Πρεσβύτ. 20.

καταμιέω, «καταμιεῖ· καταπίνει. κατεσθίει» Ἡσύχ.· «καταμνίων· κατεσθίων» Φώτ. 139. 13.

καταμικρόν, κάλλιον χωριστά, **κατα-μικρόν**, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν.

καταμιμέομαι, ἀποθ., διὰ τῆς μιμήσεως ἐμπαίζω, γελωτοποιῶ τινά, κατέσκωπτόν τε καὶ κατεμιμοῦντο τὰς σπουδαίας κινήσεις ἐπὶ τὰ γελοιότερα μεταφέροντες Διον. Ἁλ. 7, 72.

καταμιμνήσκομαι = **μιμνήσκομαι**, Ἰωσήπ. Μακκ. 13. 2.

κατάμιξις, εως, ἡ, ἐντελὴς μῖξις, ἀνάμιξις Ἀριστ. Προβλ. 2. 22, 1., 37. 2, 1., Διοσκ., κτλ.· ἡ πρός τι κ. Πλουτ. 2, 1110A.

καταμίσγω = **καταμίγνυμι**, Στράβ. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Νικ. Ἀλ. 353· καὶ κρόκος καὶ ὑάκινθος καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ Ὁμ. Ὕμν. 18, 26.

καταμισθοδοτέω, ἑλκύω τινὰ διὰ μεγάλου μισθοῦ, τὸν ἐξαγοράζω· μετὰ τοῦ διαφθείρω συνάπτει, καταμισθοδοτήσας αὐτὸν καὶ πάντα τρόπον διαφθείρας Διον. Ἁλ. 4, 31.

καταμισθοφορέω, καταδαπανῶ εἰς μισθοφοράς, πληρώνω μισθούς, δικαστάς, ἐκκλησιαστάς, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1352, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· κ. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ σπαταλῶ πληρώνων μισθοφόρους, Αἰσχίν. 45. 27· κ. προσόδους Θεοπόμπ. Ἱστ. 95.

κατάμιτος, ον (ὁ ἔχων μίτους), ὄργανον μουσικὸν ἔχον χορδάς, Πρωταγορίδ. παρ' Ἀθην. 176B.

καταμνημονεύω, καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρῶ, μνημονεύω ἀκριβῶς, ἀκριβῶς συντίθησι καὶ καταμνημονεύει τὸ κεφάλαιον Πλουτ. 2. 974E.

καταμνηστεύομαι, Μέσ., ἀρραβωνίζω, τινά τινι Εὐμάθιος σ. 201.

καταμνέω, = **κατεσθίω**, Φώτ.

κατάμοισον, (-υσον), = κατάκυψον· τύπ. λακων. ἢ βοιωτικός, Ἡσύχ.

καταμολύνω, ἐντελῶς μολύνω, Εὐμάθ. σ. 374· πνεῦμα καταμεμολυσμένον τῇ τοῦ σώματος φύσει Κέλσ. παρ' Ὠριγέν.

κατάμομφος, ον, κατάμεμπτος, ἄξιος μομφῆς, δυσοίωνος, κατάμομφα φάσματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 145.

καταμόνας, Ἐπίρρ. μόνος, χωριστά· βέλτιον διῃρημένως **κατὰ μόνας**, ἴδε **μόνος** Β, III.

καταμονή, τὸ καταμένειν, ἀναβολή, οὐκ ἐπιδεχομένου τοῦ καιροῦ καταμονὴν Πολύβ. 3. 79, 12· ἀλλὰ καὶ ἐπιμονὴ καὶ καρτερία.

καταμονείη, ἡ, = τῷ προηγ., ἡ ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας νίκη, εὕρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ καμμονίῃ, ὃ ἴδε.

καταμονομαχέω, καταβάλλω ἐν μονομαχίᾳ, τινὰ Πλουτ. Θησ. 11.

κατάμονος, ον, ὅστις καταμένει, μόνιμος, χρόνιος, διηνεκής, διαρκής, πόλεμος κ. Πολύβ. 17. 21, 1· τὰ ψαφίσματα κ. εἶμεν Συλλ. Ἐπιγρ. 3046. 8.

καταμορφόω, δίδω μορφήν, σχηματίζω, ἐκφράζω τι, Γρηγ. Νύσσ.

καταμόσχευσις, εως, ἡ, ἡ διὰ μοσχευμάτων ἢ παραφυάδων φύτευσις, παραγωγὴ νέων φυτῶν, Γλωσσ.

καταμοσχεύω, φυτεύω μοσχεύματα ἢ παραφυάδας, παραβλαστάρια, Γλωσσ.

καταμουσειόω, ῶ, ἐντελῶς μουσειῶ, διὰ μουσαϊκοῦ ἢ ψηφοθετήματος ἢ μουσείου στρώνω, ἐκαταμουσείωσε τὸ λουτρὸν Διηγ. Ἀχιλλ. 5, 784, ἔκδ. Wr.

καταμουσίζω, ἑτέρα γραφὴ ἀντὶ τοῦ **καταμουσόω**, ὃ ἴδε, Μένανδρ. περὶ ἐπιδεικτ. ἐν Ρητ. Ἑλλ. ἔκδ. Speng. III. σ. 408, 10.

καταμουσουργῶ, κ. τὴν ἀκουήν, κατακηλῶ, καθηδύνω, τέρπω, Ἰωάν. Διακ. λόγ. εἰς Ἰωσ. τ. Ὑμνογρ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 105, σ. 964.

καταμουσόω, καλλωπίζω, καθιστῶ τι ἐπίχαρι, Ἰουλιαν. 403D.

καταμοχλεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **μοχλεύω**, Βυζ.

κατ-άμπελος, ον, πλήρης ἀμπέλων, χώρα Στράβ. 179· κ. καὶ ὑπόδενδρος Βυζ.

κατ-αμπέχω, καὶ **-ίσχω**, περιέχω, περιβάλλω, εὔψυχον ἄνδρα .. καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ, δηλ. θάπτουσιν, Εὐρ. Ἑλ. 853· μηκάδων μέλη, χλόην καταμπέχοντα, πλήρη χλόης, δηλ. ἢ τρεφόμενα διὰ τῆς χλόης ἢ παραγεμισμένα μὲ .., Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκοις» 1· ἄρτους ἰπνὸν καταμπέχοντας, κατέχοντας, πληροῦντας τὸν κλίβανον, ὁ αὐτ. ἐν «Ὀμφ.» 1.

καταμυέω, εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, τὸν καθιστῶ μύστην· παθ., γίνομαι κοινωνὸς τῶν μυστηρίων, τὸν ἔρωτα κατεμυήθην Εὐμάθ. σ. 185.

καταμυθολογέω, τέρπω, διασκευάζω τινὰ διὰ μύθων, διηγούμενος μύθους, τινα Φιλόστρ. 668.

καταμυκάομαι, μυκῶμαι, μουγκρίζω ἢ ὀγκῶμαι ἐναντίον τινός, κατεμυκῶντο ὄνοι καὶ κατέκραζον κολοιοὶ Ἰω. Χρυσ.

καταμυκτηρίζω, περιπαίζω τινὰ ἀνασιμώνων ἢ συστέλλων τὸν μυκτῆρα, «καταγελᾶν» Φώτ., Ἡσύχ., κατιλλώπτειν ἑρμην. διὰ τοῦ καταμυκτηρίζειν, Παυσ. παρ' Εὐσταθ. 206, 33.

κατ-αμύνομαι, μέσ., ἐκδικοῦμαί τινα ἀμυνόμενος, κατημύναντο καὶ δίκας ἀπήτησαν Αἰλ. π. Ζ. 5, 11.

καταμυρίζω, ἀλείφω, χρίω δι' ἀφθόνου μύρου, καταμυριζόμενος καὶ εὐωδιάζων, πρκμ. καταμεμυρισμένος Ἐκκλ.

καταμυσάττομαι, σφόδρα μυσάττομαι, Κύριλλ.

κατάμυσις, ἡ, κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν (ἐκ τοῦ **κατα-μύω**) Πλουτ. Κάμιλλ. 6· ἀποστροφὰς καὶ καταμύσεις ξοάνων Ἀπολλ. π. Συντάξ. 287.

κατ-αμύσσω, μέλλ. -ξω, ἀμυχὰς πολλὰς ποιῶ, καταξέω, καταξεσχίζω, τσουγκρανίζω κατασπαράττω, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμ. Θεόκρ. 6, 14, πρβλ. Ἀνθ. π. 7, 218· μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἀμυχὰς μεγάλας κ. Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτ.» 1, 7..— Μέσ., πρὸς περόνῃ χρυσῇ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν, ἔσχισε τὴν τρυφερὰν

καὶ ἀπαλὴν χεῖρά της, Ἰλ. Ε. 425· μέτωπον καὶ ῥῖνα καταμύσσονται Ἡρόδ. 4. 71· κάδ δέ σ' ἀμυξάμεναι Ἀνθ. ΙΙ. 7· 91.·—Παθ., καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 70C.

καταμυττωτεύω, (μυττωτὸς) κατατρίβω καὶ κάμνω ὡς πόλτον «στουμπίζω», ὅπως κοπανίζεται τὸ σκόροδον ἐν τῷ ἰγδίῳ διὰ τὴν σκοροδάλμην ἢ σκορδαλιάν, ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα.. καταμεμυττωτευμένα Ἀριστοφ. Εἰρ. 247.

καταμύω: μέλλ. -ύσω, ἐν ἀπαρ. ἀορ. **καμμῦσαι** Βατραχομυομ. 192· αἰολ. καὶ ποιτ. τύπ.· ἐν κοινοτέρᾳ γλώσσῃ, ὡσαύτως **ἐκάμμυσσα** Ἄλεξ. (Ἄδηλ. 71) παρὰ Φρυν. (339, ἔνθα, ὁ τύπος ἀποδοκιμάζεται), ὡσαύτως καὶ οἱ Ἐκκλ., Ἑβδ. Κ. Δ. Κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ βλέφαρα, ὅταν μὲν ἐγρηγόρῃ, καταμύει τὰ βλέφαρα, ὅταν δὲ καθεύδῃ, ἀναπέπταται τὰ βλέφαρα Ξεν. Κυν. 5, 11· τοὺς ὀφθαλμοὺς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 5, Πράξ. Ἀποστ. κη', 27· τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα Φίλων 1, 645· ὡσαύτως, κ. τῷ νοερῷ ὄμματι Μ. Ἀντων. 4, 29· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ ἀντικειμ., κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, καταμύειν δοκῶν ἀνέβλεψεν ἀθρόον Φιλόστρ. σ. 147· θᾶττον ἢ καταμύσαι ὁ αὐτ. 675· Στράβ. 264· κ. ὑπ' ἐκπλήξεως Φιλόστρ. 242· (διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. καταμεμυκέναι, ὑποπτῆξαι)· ἐντεῦθεν, ἀποκοιμῶμαι ἢ μισοκοιμῶμαι, Βατραχομ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὐκ εἴασαν ἡμᾶς θορυβοῦντες οὐδ' ὀλίγον καμμῦσαι Ἀριστοφ. Σφῆκ. 92, Ἱππ. 1230, κτλ.· εὐφημ. ἀντὶ τοῦ καταθνήσκειν, ἣν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλογ. 7, 2, Διογ. Λ. 4, 49. [ῡ φύσει ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις· ῡ χάριν τοῦ μέτρου ἐν τῷ ἐνεστ., Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 345A, καὶ ἐν τῷ ἀορ., Βατραχομ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3, 525 καὶ ἴδε **μύω.**]

κατ-αμφιέννῡμι, ἐνδύω ἐντελῶς, καλύπτω πανταχόθεν, τοίχους πριστῷ [λίθῳ] κατημφίεσεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 2.

κατ-αμφίζομαι, (ἄμφω) ἀποθ. διακυμαίνομαι, τοῖς λογισμοῖς Εὐμάθ. σ. 346.

κατ-αμφικαλύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀμφικαλ-**, περιθέτω, περιβάλλω ὡς κάλυμμα (ἢ κατὰ ἐν τμήσει), κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας Ὀδ. Ξ. 349.

καταμφωτοί, «αὐλοί τινες οὕτω καλοῦνται» Ἡσύχ.

καταμωκάομαι, ἀποθ., ἐμπαίζω, καταγελῶ, ἄνευ πτώσεως, κλωγμὸς συριττόντων, καταμωκωμένων· μετὰ γεν., Πλουτ. Δημήτρ. 13, Ἐπικτ. Ἐγχειριδ. 22· μετ' αἰτ., Κλήμ. Ἀλ. 106, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.· «καταμωκᾶσθαι, κατειρωνεύεσθαι, διασύρειν, κωμῳδεῖν, διακωμῳδεῖν, τωθάζειν», ὡς συνώνυμα μνημονεύει ὁ Πολυδ. Ϛ', 200, (πρβλ. τὸ Γαλλ. (se) moquer de).

καταμωκεύω, = τῷ προηγ., ὁ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791 ἑρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ **ἐπιλλίζω.**

καταμώκημα, τό, = τῷ ἑπομ., «χήνημα» Ἡσύχ.

καταμώκησις, εως, ἐμπαιγμός, σκῶψις, κατάγελως, Ἀθήν. 55D.

καταμωλύνω, καταπραΰνω, βαθμηδόν, κατὰ βραχὺ λύω Γαλην., Ἱππ. Προρρ. 82.·— Παθ., ἴδε ἐν λ. **μωλύνομαι.**

καταμωλωπίζω, κατακαλύπτω μὲ μώλωπας ἤτοι πληγὰς ἐκ δαρμοῦ, Γρηγ. Νύσσης.

καταμωλώπισις, εως, ἡ, τὸ καλύπτειν διὰ μωλώπων, Μανασσ. Χρον. 4824.

καταμωμάομαι, ἀποθ., ψέγω κατηγορῶ πολύ, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 59C· πρβλ. **καταμωκ-.**

καταμωραίνω, φθείρω ἕνεκα μωρίας, καταδαπανῶ εἰς μωρὰ ἔργα, οὐδεὶς τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν οὐδὲ κατεμώρανεν Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 71 (πρβλ. **κατακυβεύω, καθιπποτροφῶ, καταζευγοτροφῶ, καθηδυπαθῶ, κατοψοφαγῶ, καταμισθοφορῶ**). II. κάμνω τινὰ ὅλως μωρόν, τὸν νοῦν καταμωρᾶναι Γρηγ. Νύσσ.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 425.

κατὰν = κατὰ τὰν Ἐπιγραφ. Δελφ.

καταναγινώσκω, ἀναγινώσκω ἐντελῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κατανέγνων αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν Ἀθήν. 610D.

κατ-ᾰναγκάζω, ὠθῶν τι μὲ δύναμιν ἀναγκάζω νὰ ἔλθῃ τι εἰς τὴν θέσιν του, ἰδίως ἐπὶ ἐξηρθρωμένων μελῶν, ἀρθρεμβολῶ· ὁ Γαλην. ἑρμ. «τιθέναι ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τὸ κινηθὲν ὀστοῦν», Ἱππ. Ἀγμ. 757, κτλ. II. κατανικῶ διὰ δυνάμεως ἢ βίας, κρατῶ, περιορίζω, δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος Εὐρ. Βάκχ. 643· κ. τὸ σῶμα, βασανίζω, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ πονεῖν καὶ μοχθεῖν (ὅπερ ὁ Παῦλος ἐν Ἐπιστ. π. Κορ. Α', θ', 27 λέγει ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ) Λουκ. Νεκυομ. 4. 2) περιορίζω, διὰ βίας ἐμβάλλω, τινὰ ἐς ξυμμαχίαν Θουκ. 4, 77· τινὰ πρός τι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 11· τινά τι Λουκ. Ὑπὲρ Προσ. Πταισμ. 8· τινὰ ποιεῖν τι Ἰσαῖ. 67, 22· κατηναγκασμένη σύνταξις, ἀναγκαία, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 48.

κατ-ᾰνάγκᾰσις, εως, ἡ, ἡ τοποθέτησις ἐξηρθρωμένων μελῶν εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815.

καταναγκαστικός, ή, όν, ὅστις καταναγκάζει, ἀναγκαῖος, Ἐτυμολογ. Μέγ. 239, 43.

κατ-ᾰνάγκη, ἡ, μεγίστη ἀνάγκη, βία, βιαιότεραι κ. (ἐκ διορθώσ.) Ἡλιόδ. 6, 14· ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κ., ποτὰ ἀναγκάζοντα εἰς ἔρωτας, τὰ φίλτρα, Συνέσ. 257B. II. ἄδηλόν τι φυτὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀναρριχωμένων, ἐξ οὗ τὰ τοιαῦτα φίλτρα παρεσκευάζοντο, Διοσκ. 4, 134.

καταναγρᾰφέω, προσηκόντως ὁρίζω, καθάπερ ἁ βουλὰ καταναγραφήσῃ Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5475, 29, πρβλ. καὶ τὸ **ἀναγραφῆσαι.**

κατ-ανάθεμα, κατάρα, **κατ-αναθεμᾰτίζω**, καταρῶμαι, συναπτ. μετὰ τοῦ ὀμνύω, Καιν. Διαθ.· ἀλλ' ἴδε **κατάθεμα.**

κατ-αναιδεύομαι, καὶ **καταναιδίζομαι**, φέρομαι λίαν ἀναιδῶς πρός τινα ἢ ἐκφράζομαι ἀναιδῶς, καταναιδευσάμενος τῶν πραγμάτων Ἐκκλ.

κατ-αναισῐμόω, μεταχειρίζομαί τι ἐντελῶς, φθείρω διὰ τῆς χρήσεως, καταναλίσκω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788.

κατ-αναισχυντέω = **καταναιδεύομαι**, θεοῦ καταναισχυντοῦσι καὶ ἐπαίρονται Βασίλ. Ι. 1108.

καταναίω, (ναίω), κάμνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, κατοικίζω· ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόρ., τοῖς δὲ βίοτον ὀπάσσας κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 167· κ. ὑπὸ χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Θ. 620· γουνοῖσιν κ. Νεμέης αὐτόθι 329· οὕτω κατὰ μέσ. ἀόρ., δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ καταναστσαμένη Αἰσχ. Εὐμ. 929· — καὶ ὁ Παθ. ἀόρ. ὡς μέσος, κατοικῶ, ἀποικῶ, ὑπὸ δειράσι Παρνασοῦ κατενάσθην Εὐρ. Φοίν. 207· ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν (γ' πλ.) Ἀριστοφ. Σφῆκ. 662· οὕτω κατὰ μέσ. ἀόρ. ἐν Κέῳ κατενάσσατο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 520. 2) **καταναίειν**, ἱδρύειν· βωμὸν κατένασσε Βακχυλίδ. XI, 40

κατ-αναλείχω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀναλείχω**, λείχων καταναλίσκω, πυρὶ καταναλειχόμενοι Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙϚ', 16).

κατ-ανᾱλίσκω, παρατ. **-ανάλισκον**, Ἰσοκρ. 5E· πρκμ. **-ανάλωκα** (ἀμεταβ.) Πλάτ. Τίμ. 36B· ἀλλ' ἀόρ., **-ηνάλωσα** Ἰσοκρ. 201B.— Παθ. ἀόρ. **-αναλωθῆναι** Πλάτ. Φαίδ. 71D· πρκμ. **-ηνάλωμαι** Ἰσοκρ. 33A· (ἴδε **ἀναλίσκω**). μεταχειρίζομαι μέχρις ἐξαντλήσεως, δαπανῶ, σπαταλῶ, χρήματα Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· εἴς τι, διά τι πρᾶγμα, εἰς τὴν στρατιὰν τάλαντα μύρια Ἰσοκρ. 201B· τὴν σχολὴν εἰς φιληκοΐαν ὁ αὐτ. 5D· τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα Πλάτ. Πρωτ. 312C· τέσσαρας μνᾶς εἰς ὀψοφαγίαν Ἴστρος παρ' Ἀθην. 345D· ὡσαύτως, κ. πολλὰ ἡδοναῖς Διόδ. 17, 108· διὰ τὸ καταναλῶσθαι πάσας τιμὰς τοῖς ἄλλοις Πλούτ. 2. 112B· εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν ὁμιλίᾳ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3, 13· ὁ Αἰλ. μεταχειρίζεται συνωνύμως τὸ **καταναλίσκειν** μετὰ τοῦ **καταχρῆσθαι**, τὸ μιχθὲν ἤδη πᾶν κατανηλώκει Πλάτ. Τίμ. 36B· καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι ὁ αὐτ. Φαίδ. 72D. 2) κατατρώγω, ἐσθίω, τὸν ἰχθὺν οἱ θηρεύσαντες οὔτε πωλεῖν ἠξίουν οὔτε καταναλίσκειν Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 460, 1, Ἀπολλόδ. 1. 5, 3·— ὡσαύτως, κ. τὴν τροφήν, καταπέσσω, τὴν τροφήν, χωνεύω, Λατ. concoquere, Ἀριστ. π. Νεωτ. 5, 2, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 28·— Παθ., ἡ τροφὴ κατ. εἰς τὴν αὔξησιν, εἰς τὸ σῶμα, αὐτόθι 4. 4, 20, κ. ἀλλ.— Παθ., **κατ-ηναλωμένα**, ἐξηντλημένα Ἰσοκρ.

κατανάλωμα, τό, ἄφθονος, δαψιλὴς δαπάνη, Ἐκκλ.

κατανάλωσις, εως, ἡ, δαπάνη, φθορὰ πολλή, Πλούτ. 2. 678F, Γαλην.

καταναλωτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταναλίσκειν**, πρέπει τις νὰ δαπανᾷ, τὴν σπουδὴν Ἀριστ. Ῥητορ. π. Ἀλέξ. 1, 8.

κατανάλωτος, ον, ὁ καταναλίσκων, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταναλίσκῃ· καυστικὴ καὶ κ. τυγχάνουσα αὐτῶν Ὠριγέν.

καταναρκάω, ἐνερ., καταναρκᾶν τινος, ἐκ νάρκης ἀμελῶ τινος, ὡς νεναρκωμένος ἢ ὀκνηρὸς φέρομαι πρός τι, Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ια', 9, ιβ', 13.— Παθ., **καταναρκάομαι**, ἐντελῶς ναρκοῦμαι, κυριεύομαι ὑπὸ νάρκης ἢ ἀναισθησίας, «μουδιάζω» ἐντελῶς, καταναρκῶνται τὸ σῶμα Ἱππ. Ἄρθρ. 816 κτλ.

κατ-ανασκύλλω, πολὺ ἐνοχλῶ, ἐσφ. γραφ. παρ' Αἰσώπ. ἀντὶ καταβόσκω.

κατανάσσω, ἰσχυρῶς πατῶ, πατῶν στερεοποιῶ τι, στοιβάζω, καταπατῶ, κατανάξαντες τὴν γῆν Ἡρόδ. 7. 36· πρβλ. **συννάσσω.**

καταναυᾱγέω, ἐντελῶς ναυαγῶ, Ἐκκλ.

καταναυμᾰχέω, νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ τινά, κατανικῶ, καταβάλλω τινὰ ἐν ναυμαχίᾳ, ναυκρατῶ, βασιλέα Ἀνδοκ. 24, 6, πρβλ. Δημ. 477. 20, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4269b'. — Παθ., ἡττῶμαι ἐν ναυμαχίᾳ, καταναυμαχηθέντες ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ βασιλέως Ἰσοκρ. 254D, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 38, ὅπου γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ καταναυμαχούμενοι ἢ καταδύονται ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἢ φεύγουσι διωκόμενοι.

κάτανδρα, σειρά, κατάλογος, κ. ἀπεργασαμένων εἰς τὰ χωματικὰ ἔργα Leemans I. p. 65, ad pap. Leid. M. Col. 2, 5.

κατ-ανδραποδίζω, ἐντελῶς ἀνδραποδίζω, ὑποδουλώνω, Τζέτζ.

κατ-ανδρίζομαι, μάχομαι γενναίως ὡς ἀνὴρ ἢ ἀνδρεῖος· κατά τινος, τινὸς Κύριλλ., ἀνδρείως ἐνεργῶ, μανθάνει κατανδρίζεσθαι Πράξ. Συνοδ. 3. col. 1196, 60.—«κατανδρίσασθαι· καταπαλαῖσαι» Σουΐδ.

κατανδρολογία, ἡ, ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή, κ. ποιεῖσθαι Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΒ', 43), Μακρόβ. 2. 12.

καταneανιεύομαι, καταβάλλω, καταφρονῶ διὰ νεανικῆς ἀκμῆς, παντὸς κινδύνου κ. Κύριλλ., ἐμπαίζω διὰ νεανικῆς καταφρονήσεως, κατακαυχῶμαι, τινὸς Εὐστ. Πονημάτ. 335. 65, πρβλ. Ἡσύχ.

κατανείσσομαι, τύπος ἧττον ὀρθὸς τοῦ **κατανίσσομαι**, καταβαίνω.

κατανεκρόω, ἐντελῶς νεκρώνω, φονεύω, τοὺς ἔρωτας τῶν σωμάτων ἀποσβέσας καὶ κατανεκρώσας Ἐκκλ.

κατανεμέσησις, εως, ἡ, = **νεμέσησις**, ἐπιτίμησις νόμιμος, Κλήμ. Ἀλ. 146.

κατανέμησις, εως, ἡ, = **κατανομή**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 61.

κατ-άνεμος, ον, = **κατήνεμος**, εἰς τοὺς ἀνέμους ἐκτεθειμένος, λιμὴν κ., κυματίας Πολυδ. Α', 101.

κατ-ανεμόομαι, Παθ., σείομαι, κινοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμάθ. σ. 394.

κατανέμω: μέλλ. **-νεμῶ**· (ἴδε **νέμω**)·—διανέμω, μοιράζω, ἰδίως ὡς τόπον πρὸς καλλιεργίαν ἢ πρὸς βοσκήν, κ. χώρην τισὶ Ἡρόδ. 2. 109· τὴν χώραν βοσκήμασι Ψήφ. παρὰ Δημ. 278. 22· τὴν ὀργάδα Διον. Ἀλ. 1. 79, κτλ.· (θέαν τινὶ Δημ. 234. 23, ὁρίζειν θέσιν ἐν τῷ θεάτρῳ.) 2) μοιράζω, διανέμω εἰς μερίδια, τοὺς δήμους κατένεμεν ἐς τὰς δέκα φυλάς, διεμοίρασεν εἰς τὰς δέκα φυλάς, Διον. Ἀλ. 5. 69, πρβλ. Δημ. 1380, ἐν τέλ.· ὡσαύτως ἄνευ προθ., τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη Ξεν. Κύρ. 7. 5,13· τὴν νῆσον δέκα μέρη κ. Πλάτ. Κριτί. 113Ε·— ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, κ. τινὰ εἰς τὴν τάξιν, ὁρίζω, διορίζω αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του, κατατάττω, καταγράφω, καταλέγω, Αἰσχίν. 22. 18.— Παθ., δεῖ τὸ πλῆθος ἐν συσσιτίοις κατανενεμῆσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 1. 3) ἐπὶ ποιμένων, βόσκω, τὰ πρόβατα Εὐστ. 212. 39. **II**. Μέσ., «μοιράζομαι», λαμβάνω μέρος μετ' ἄλλων, Θουκ. 2. 17· τὰ μικρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι, νειμαντες ἑαυτοῖς, Πλάτ. Πολ. 547Β, Κριτί. 113Ε. 2) μετ' ἀορ. παθ. ἐπὶ μέσ. σημασ., καταλαμβάνω, ἐπιτρέχω, ἰδίως διὰ βοσκημάτων, καταλαμβάνω ὡς βοσκήν, καρποῦμαι, βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται, Λατ. depasci, Ἰσοκρ. 298Α, 300C, (οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., βοσκήμασι κατ. [τὴν χώραν] Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 22). 3) μεταφ., λεηλατῶ, καταστρέφω, οἱ γέρανοι κατενέμοντο τὴν χώραν τοῦ γεωργοῦ Βαβρ. 26. 1· ὁ λέων κατενεμήθη πᾶσαν τὴν Λιβύην Ἀθήν. 677Ε·— ἐπὶ τοῦ πυρός, ὅπερ εἰκονίζεται ὡς θηρίον, ἐξαπλοῦμαι καταστρέφων, κατανεμηθὲν εἰς τὰς πρώτας σκηνὰς Πολύβ. 14. 4, 6·— ἐπὶ διαβρωτικοῦ ἕλκους, ὑποβόσκω, διαδίδομαι, ἐπεκτείνομαι (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημ. **ἐπινέμομαι** καὶ **ἐπιβόσκομαι**)· ἀλφοῦ κατανεμηθέντος τὸ σῶμα Πλουτ. Ἀρτοξ. 23.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 482 κἑξ.

κατανέομαι, ἀποθ., κατέρχομαι, μετὰ γεν., ἔκ τινος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1, 115.

κατάνευρος, ον, πλήρης νεύρων ἢ ἰνῶν, νευρώδης, Ἱππιατρ.

κατανεύσιμος, ον, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ διὰ κατανεύσεως, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 136Α.

κατάνευσις, εως, ἡ, ἡ διὰ τοῦ νεύματος συγκατάθεσις, ἀποδοχή, συναίνεσις, Ευστ. Πονημάτ. 80. 5.

κατανεύω: μέλλ. **-νεύσομαι** Ἰλ. Α. 524, Πλάτ. Πολ. 350Ε: ἀόρ. **κατένευσα** Ἰλ., Ἐπικ. μετοχ. **καννεύσας** Ὀδ. Ο. 463. Κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως, ἐπιβεβαιώσεως, κεφαλῇ κατανεύσομαι Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. 558· οὕτω, κ. χαίταις Πινδ. Ν. 1. 18· κατένευσε σιωπῇ Ὀδ. Ο. 46. ὑπέστην καὶ κατένευσα Ἰλ. Δ. 267· ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον Α. 514, συχνὰ συνάπτονται· κατανεύουσι γάρ, συναινοῦσιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 72· μετ' αἰτ. πράγμ., χορηγῶ, δίδω, ὑπισχνοῦμαι, ὅτι μοι κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος Ἰλ. Θ. 175· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. μέλλ., δωσέμεναι κατένευσε Κ. 393· ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι Β. 112, πρβλ. Ν. 368· βραδύτερον μετ' ἀπαρ. ἀορ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1020, Βίων 5. 9·— ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, ἀέκων κατανεύει Ἡρόδ. 9. 111, Πλάτ. Εὐθύδ. 277C, Πολ. 350Ε·— καθόλου, κάμνω σημεῖον κλίνων πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλήν, Ὀδ. Ο. 464. **II**. προσκυνῶ, προσκλίνω, εἰς τὴν γῆν Ἀχιλλ. Τάτ. 7. 14, πρβλ. Γεωπ. 2. 4· ὡσαύτως, ἐπὶ καμάτου, κ. τὴν κεφαλὴν Πολυδ. Α', 205. [κατᾱνεύων, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ὀδ. Ι. 490].— ἀντίθ. τῷ **ἀνανεύω**·— «κατανεῦσαι· συνθέσθαι. ἐπινεῦσαι. συγκαταθέσθαι» Ἡσύχ.

κατάνεφος, ον, συννεφώδης, «συννεφιασμένος», κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, Βυζ.

κατανεφόω, καλύπτω μὲ νέφη, ἐπισκοτίζω, ὁ θολερὸς ἀὴρ κατενέφωσε τὰς ἀκρωρείας Πλουτ. Τιμολ. 27.

κατανέω (Α), (**νέω**, **νηέω**): ἀόρ. **-ένησα**, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, λιβανωτοῦ τριάκοντα τάλαντα κατανήσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐθυμίησεν Ἡρόδ. 6. 97.

κατανέω (Β), κλώθω, νήθω, σχηματίζω κλωστήν, «διὰ τὸ λίαν κατανενῆσθαι» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λίνοιο**.

κατάνη, ἡ, = **τυρόκνηστις**, Σικελ. λέξ. παρὰ Πλουτ. Δίωνι 58.

κατανήχομαι, ἀποθ., κολυμβῶν κατέρχομαι κατὰ τὸ ῥεῦμα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 937.

κατανήω, Ἰων. ἀντὶ **κατανέω** (Α).

κατ-ανθεμόω, καλύπτω, κοσμῶ δι' ἀνθέων, κ. στεφανώμασι τὰς κεφαλὰς Ἐκκλ.

κατ-ανθίζω καὶ παθ. **κατ-ανθίζομαι**, κοσμῶ δι' ἀνθέων, ἐν γένει στολίζω, χρώμασι ποικίλοις κατηνθισμένος Διόδ. 18. 26· χρυσῷ κατήνθιστο Καλλίστρ. 898.

κατ-ανθρᾰκεύω, = **κατανθρακόω**, Βυζ.

κατ-ανθρᾰκίζω: μέλλ. **-ίσω**, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 12. 99.

κατ-ανθρᾰκόω-ῶ, καίων εἰς ἄνθρακα μεταβάλλω, καίω ἐντελῶς (πρβλ. **ἀπανθρακόω**)· στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280. **II**. ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ παθ., κατακαίομαι, δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον Σοφ. Ἠλ. 58· ἅπαν κατηνθρακώθη θῦμ'.. ἐν φλογὶ Εὐριπ. Ι. Α. 1602· κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας, τὸ ἔχομεν κατακαύσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 663·— ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «οὐ μόνον τὸ κατακαίειν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατοπτᾶν».

κατ-ανιάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀνιάω**, «κατήφησας, κατηνίασας» Ἡσύχ.

κατανίζω: μέλλ. **-νίψω**: ἀόρ. παθ. **-ενίφθην**·— καλῶς νίπτω, πλύνω, καταρραίνω· ὄξει πάντα κ. Ἱππ. 883Α, πρβλ. 881G· γάλακτι κατανενιμμένος Φερεκρ. ἐν «Μεταλλ.» 18. **II**. ἐκπλύνω, καθαρίζω, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 166, ἐν τῷ παθ.

κατανικάνδρα, ἡ, ἡ τοὺς ἄνδρας νικῶσα, πρβλ. **βιασάνδρα**, **δαμασάνδρα**, **καθεσάνδρα** Ἐπιγραφ.

κατανῑκάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **νικάω**, Σοφ. Ἀποσπ. 105.

κατανίκημα, τό, ἐντελὴς νίκη, Ἰσαΐ. παρὰ Θεοδωρήτ. 1, 658C.

κατάνιμμα, τό, ὕδωρ τὸ καταχεόμενον πρὸς νίψιμον, ἐθεράπευον τὸ σῶμα διὰ λουτρῶν καὶ κατανιμμάτων Ἀθήν. 18F.

κατανίπτης, ου, ὁ, ὁ νίπτων ἢ πλύνων· ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλύνων, Α. Β. 269. 28, Ἐτυμολ. Μέγ. 494, 28· πρβλ. **πλυντήριος**.

κατανίπτω, ὁ ἐνεστ. μόνον μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου **κατανίζω** ὃ ἴδε.

κατανίσσομαι, κατέρχομαι ἢ καταβαίνω, ἀπό τινος, μετὰ γεν. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β', 976. **II**. διέρχομαι, μετ' αἰτ., Ἑρμησιάν. 5, 65·

κατανίσταμαι, μέσ., ὁ ἀόρ. **κατανέστην**: πρκμ. **κατανέστηκα**·— ἀνίσταμαι κατά τινος, ἐξεγείρομαι ἐναντίον τινός, μετὰ γεν. τῶν ἀρχόντων Πολύβ. 38. 4, 7· καὶ ἀπολύτ., **κατανίστατο** (δηλ. τῆς γερουσίας) ὁ αὐτ. 1. 46, 10· ἐπί τινα Ἑβδ. (Ἀριθ. ΙϚ', 3), κατανέστη τῶν πολεμίων τῇ τόλμῃ, ἐνίκησεν, ὑπερέβαλεν, Πολύβ. 1. 46, 10.

κατανίφω [ῑ]: μέλλ. **-νίψω**, ῥίπτω χιόνα πρὸς τὰ κάτω, καλύπτω διὰ χιόνος, κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην [ὁ θεός[, δηλ. κατεκάλυψε διὰ χιόνος τὴν Θρᾴκην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 138· καὶ τὸ παθ., ὄρη κατανιφόμενα, καλυπτόμενα ὑπὸ χιόνος, Ἐτυμ. Μέγ. 7, 11·— μεταφορ., **κατακαλύπτω**, μουσικὰ ὄρνεα κατανίφει αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑπερπετόμενα, δίκην χιόνος πίπτουσιν, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2, 14· κατανίψων ἀπὸ γλώσσης ἅπαντας ὁ αὐτ. ἐν Λεξιφ. 15, πρβλ. ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν Ἰλ. Γ. 222. **II**. ἀπολ. κατανίφει, χιονίζει, χιονοβολεῖ, κεῖ κριμνώδη κατανίφοι, καὶ ἂν ἤθελε χιονίζει χιόνι χονδρὸν ὡς χονδροαλεσμένο ἀλεύρι κριθῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 965.

κατανοέω, ἐννοῶ καλῶς, παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 482. ὡς ἐμὲ κατανοέειν Ἡρόδ. 2, 28· πρβλ. 93· οὐ.. κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον Πλάτ. Σοφιστ. 233Α· κ. ὅ τι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455Β· οὐ χαλεπόν τινι κ. Λυσ. 174. 40· συχν. παρὰ Πλάτ., οὐ πάνυ κατανοῶ Φίλ. 48Α· κατ. ὅτι.., Σοφ. 264Β· κατανοεῖς τίς ποτ' ἐστίν.. ; Ἀντιφ. ἐν «Ἀντεία.» 1· τῷ κατανοουμένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοιῶσαι Πλάτ. Τίμ. 90D, κτλ.· μετὰ μετοχ., κ. πολλοὺς ὄντας Θουκ. 2, 3. 2) μανθάνω, τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἐδύνατο κατενόησεν ὁ αὐτ. 1, 138. 3) διανοοῦμαι, σκέπτομαι, περί τινος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 20, Πολύβ. 2. 15, 4. 4) βλέπω, ἐξετάζω, τὴν οἰκίαν Ἀθήν. 179Α. **II**. εἶμαι ἔμφρων, ἔχω σῴας τὰς φρένας (ἄνευ ἀντικειμ.) (ὡς τὸ **καταφρονεῖν**, ἀντίθετ. τῷ **παραφρονεῖν**), τὸ οὐ κατανοεῖν τοῦ Ἱπποκρ. ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει παραφρονεῖν, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 974, πρβλ. 1151F, Γαλην. 3, 198, 21, Βασίλ.

κατανόημα, τό, κατανοηθέν, ἐπινόημα, ἐφεύρεσις, Πλάτ. Ἐπιν. 987D, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 8.

κατανόησις, εως, ἡ, παρατήρησις, ἀντίληψις, Πλάτ. Τίμ. 82C, Κριτί. 107D. 2) μέσα παρατηρήσεως, ἑαυτοῦ παρέχειν πολλὴν κ., πολλὰ τεκμήρια παρέχει, ἵνα κατανοηθῇ, ἵνα τὸν γνωρίσωσιν, Πλουτ. Ῥωμ. 6.

κατανοητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ μάθῃ τις, νὰ παρατηρήσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 305C.

κατανοητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ κατανοεῖν, ὁ κατανοῶν, ἀγχίνους· ἔχει συνών. «κατανοητικὸς καὶ καθορατικὸς» Πολυδ,

Θ', 151. ἕξιν κατ. τοῖς ἀκροαταῖς ἐνεργάσασθαι Γρηγ. Νύσσ.

κατ-ανοίγνυμι καὶ **κατανοίγω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀνοίγω, Φιλόστρ. 913, Ἐκκλ.

κατάνομαι, Παθ., (ἄνω, ἀνύω), φθείρομαι, ἀναλίσκομαι, σπαταλῶμαι, πολλὰ κατάνεται Ὀδ. Β, 58., Ρ, 537· μέτρα κατανομένων ἐνιαυτῶν = κατανυομένων, συμπληρουμένων, Ἄρατ. 464.

κατανομή, ἡ, νομή, βοσκή, τόποι νομῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 769, κτλ.

κατανομιστεύω, (νόμισμα), μεταποιῶ εἰς νόμισμα, κόπτω νόμισμα, ὁ δὲ διὰ τὴν σπάνιν χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον κατανομιστεύσας Ἀντωνίῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 18, 4· «κατανομιστεύσας· νόμισμα ἐργασάμενος» Σουΐδ.

κατανομοθετέω, τίθημι νόμους, νομοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 861Β.

κατάνομος, κατὰ τὸν νόμον, νόμιμος, Ἐπιγρ., ἀντίθ. τῷ **παράνομος**.

κάτανος, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔτηκον τὰ μέταλλα, πρβλ. Λατ. catinus καὶ τὸ **κατάνη**.

κατανοσέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ νοσέω, Βυζ.

κατάνοσος, λίαν ἀσθενής, Βυζ.

κατανοστέω, ἐπανέρχομαι ἐξ ἐξορίας, Πολύβ. 4. 17, 10.

κατανοσφίζομαι: μέσ. μέλλ. -νοσφιοῦμαι, ἀφαιρῶ τι δι' ἐμαυτόν, σφετερίζομαι, ὑπεξαιροῦμαι, τὰ δημόσια Διον. Ἀλ. 4. 11.

κατανοτιαῖος, α, ον, πρὸς νότον, πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένος, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 124.

κατανοτίζω, νοτίζω, ὑγραίνω πολύ, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον Εὐρ. Ι. Τ.

κατανουθετέω: μέλλ. -ήσω, μετ' αἰτ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **νουθετέω**· συνάπτει μετὰ τοῦ **παιδαγωγῶ** Συνέσ. 277Α.

κάτ-αντα, Ἐπίρρ. (ἐκ τοῦ **κατάντης**) κατωφερικῶς, πρὸς τὰ κάτω, ἐν τῷ περιφήμῳ στίχῳ πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον Ἰλ. Ψ. 116.

κατ-αντάω, κατέρχομαι εἴς τι, φθάνω, εἰς τὰ βασίλεια, ἐπὶ κοίτην, πρὸς ὅρος Διόδ. 4, 52., 3, 27· κτλ.· κ. εἰς ἑαυτούς, συναντῶνται πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Πολύβ. 30. 14, 3. 2) ἐπὶ λόγου ἢ διηγήματος, τείνω εἰς ὡρισμένον τέλος, φθάνω, τελειώνω, εἴς τι, ἐπί τι Πολύβ. 4. 34, 2., 10. 37, 3, κτλ.· κ. ἐπὶ τὸν ὅρκον Διόδ. 1, 79· (πρβλ. **καταστρέφω**). 3) ἐπὶ γεγονότων, ἐπέρχομαι, πᾶς δ' ἀγὼν ἐπ' ἐμὲ κατήντα Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 1, 13. συμβαίνω, φέρω ὡς ἀποτέλεσμα, Λατ. evadere, Πολύβ. 6. 4, 12· εἰς δοτικὴν κατήντησεν, συντάσσεται μετὰ δοτ., Ἀπολλ. π. συντάξ. 294, 2· τὰ κατηντηκόντα εἰς ἐμέ, τὸ μέρος τῆς κληρονομίας ὅπερ ἀνήκει μοι, Ἐπιγραφ. II. μεταβ., κάμνω τι νὰ ἐπανέλθῃ, ἐπαναφέρω, εἰς ἑαυτὸν τὴν ἱερωσύνην Ἐδδ. (Β' Μακκ. Δ', 24).

καταντεσσάνδαλος (καὶ **κερβεροσάνδαλος**), δαίμων καταχθόνιος, ὃν ἐπεκαλοῦντο ἐν κατάραις Καρχηδονικαῖς τοῦ Γ' αἰῶνος μ. Χ., Mus. Rhen. 1900, n. 16, σ. 261.

κατάντημα, τό, τέλος, τέρμα, Ἐδδ. (Ψαλμ. ΙΗ', 7)· «ἐλαῖαι οὖσαι κατάντημα τοῦ δρόμου», τέλος, πέρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1026· συμβάν.

κατάντην, Ἐπίρρ., = **κάταντα**, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην Θεμίστ. 168Β.

κατάντης, ες, (ἄντα) κατωφερής, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, (ἀντίθ. τῷ **ἀνάντης** καὶ **προσάντης**), κατάντης ὁδὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 127· τόποι Ἀθήν.· γεώλοφος Θεόκρ.· εἰς τὰ κατάντη, πρὸς τὰ κάτω, κατωφερῆ, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 743· ἐπὶ κάταντες = κάταντα, Πλάτ. Τίμ. 77D· εἰς τὸ κάταντες πέτρας ἐπεκυλίνδουν Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20· ἐν τῷ κατάντει αὐτόθι 4. 8, 37· ἀπὸ τοῦ κατάντους ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 8. 8· οὕτω, κάταντες κινεῖσθαι Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 2· τὰ κατάντη, ὡς Ἐπίρρ., Ξεν. Ἱππ. 8, 6, Ἱππαρχ. 8, 3, Κυν. 5, 17· τὰ κ. φέρεσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 12, 9, κτλ. II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. pronus, κεκλιμένος, ἐπικλινής, ἐπιρρεπής, πρός τι Εὐρ. Ῥῆσ. 318· κ. συμφορά, εὔκολος κ. πρὸς τὰ χείρονα Πλούτ. 2. 53D.

κατάντηστιν, Ἐπίρρ., βέλτιον κατ' ἄντηστιν, ἀντικρύ, ἔναντι, κατὰ πρόσωπον, Ὀδ. Υ. 387.

κατ-αντία, ἡ, ἡ κλίσις πρὸς τὰ κάτω, τὸ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 741· ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει, τὴν κατάρροπον τῶν μελῶν θέσιν.

κατ-αντιβολέω, θερμῶς παρακαλῶ, ἱκετεύω, τινα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 523, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 2, 4.

κατ-αντικρύ, πρόθ. μετὰ γεν., κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος, καταντῖκρὺ τέγεος πέσε Ὀδ. Κ. 559, Λ. 64. 2) παρ' Ἀττ. = τῷ Ὁμηρικῷ ἀντῖκρύ, κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντι, πρυτανέων καταντῖκρὺ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 87· ἐς τὰ κ. Κυθήρων, εἰς τὰ μέρη τὰ ἀπέναντι τῶν Κυθήρων, Θουκ. 7. 26· κ. ἡ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ μέρους ἔνθα .., Πλάτ. Φαίδων 112Ε· Σηστὸν κ. Ἀβύδου Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5· μεταγεν. μετὰ δοτ., κ. τῇ θέσει Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 21, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 32. II. ὡς Ἐπίρρ. τόπου, κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντι, ἡ ἤπειρος ἡ κ. Θουκ. 1. 136· ἐν τῷ κ. προστῆναί τινι Πλάτ. Εὐθύδ. 274C, πρβλ. Πρωτ. 315C· εἰς τὸ κ. τοῦ σπηλαίου, εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ σπηλαίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 515Α· ἐκ τοῦ κ., ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, αὐτόθι Β· κ. ὁρᾶν, βλέπω κατὰ πρόσωπον, ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 169C· πρὸς τὸ κ. κεῖσθαι, Πολύβ. 4. 39, 6. 2) κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἐντελῶς, πέρα καὶ πέρα, τοπικῶς τε καὶ μεταφ., Πλαταιεῖς καταντικρὺ Βοιωτοί, φανερά, Θουκ. 7, 57· εἰς τὸ κ. Πλάτ. Φαίδων 72Β, Λυσ. 207Α· ἐπὶ τὸ κ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 10· κ. καὶ κατὰ τὸ εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, Πλάτ. Θεαίτ. 194Β· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 444. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ἀντικρύ**].

κατ-αντίον, ἐπίρρ., κατέναντι, ἀκριβῶς ἀπέναντι, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 6. 103, 118· ὡσαύτως μετὰ δοτ., 7, 33· ἀπολ., χῶ κ. θανών, ἀπέναντι αὐτοῦ, Σοφ. Ἀντιγ. 512, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4, 95. — ὡσαύτως, **καταντία** Ἀγησιάναξ π. Πλούτ. 2, 921Β, Ὀππ. Ἁλ. 2, 555.

κατ-αντιπέρᾱς = **καταντικρὺ** II, μετὰ γεν., Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9· διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κατ' ἀντιπέραν αὐτόθι 4. 8, 3, Λουκ. ἐν Δὶς Τραγ. 42·— **καταντίπερα** Μανέθων 4, 188.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 246 κἑξ.

κατ-αντιπνέω, πνέω ἀκριβῶς ἐναντίον, Εὐμάθ. σ. 245.

κατ-αντλέω, ἐπιχέω ὕδωρ ἢ ὑγρὸν μετὰ πολλῆς ἀφθονίας ἐπί τινος ὑποκειμένου, Ἄλεξ. ἐν «Ἡσ.» 1· «τὸ αἰονᾶν Ἀττικόν· τὸ καταντλεῖν Ἑλληνικόν» Μοῖρις·— μεταφ., κατακλύζω διὰ φλυαρίας, «πνίγω μὲ τὰ λόγια», τινὸς Ἀριστοφ. Σφ. 483· οὕτω, κ. λόγον κατὰ τῶν ὤτων ὥσπερ βαλανεὺς Πλάτ. Πολ. 344D· γέλωτα καταντλήσομεν τῆς φιλοσοφίας αὐτόθι 536Β· τὰ ποιήματα ἡμῶν κ., ἐπιχέει ἄνωθεν ἡμῶν χείμαρρον ποιημάτων, μᾶς καταπνίγει δι' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204D· ἱερείων πολλῶν αἵματι τὴν ὁδὸν κ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 10· καὶ τὸ παθητ., κατηντλῆσθαι σφοδροῖς λόγοις Ἀθήν. 221Α· καταντλοῦμαι μύροις Ἰώσηπ. 2) λούω, καταβρέχω, πλύνω μὲ ὕδωρ (σύνηθες τοῖς ἰατροῖς, ὡς καὶ τὸ **ἐπαντλεῖν**), κ. ὕδατι θερμῷ ἢ ἐλαίῳ τὸ πεπονθὸς μόριον Γαλην. (;)· κ. θαλάσσῃ τὰ ἕλκη Διοσκ. καὶ Παθ., ἔλαιον καταντλεῖται, χάριν θεραπείας, Ἀφροδ. πρβλ. 1. 50.

κατάντλημα (καὶ **ἐπάντλημα**), τό, πλύσιμον, διὰ θερμοῦ μάλιστα ὕδατος πρὸς θεραπείαν, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, αἰονήματα τὰ καταντλήματα φασὶν ἰατροὶ Ἐτυμ. Μέγ.· κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων Διοσκ. 1, 135· ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάσεσιν ὁ αὐτ.· καταντλήμασι καὶ περιπλάσμασιν ἀπαλοῖς Βασίλ.· ἐπαντλεῖν κ. Γαλην. 14, 227, 6.

κατάντλησις, εως (καὶ **ἐπάντλησις**), ἡ, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, τὸ καταντλεῖν, καταβρέχειν, λουτρὰ καὶ καταντλήσεις καὶ ἐμβροχαὶ Ἄντυλλ. παρὰ Στοβ. 101, 23.

καταντλητέον, δεῖ καταντλεῖν, πρέπει νὰ καταβρέχῃ τίς τι, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 248 Matth., ὕδατι κ. Γεωπ. 16. 1, 7.

κάταντλος, ον, = **ὑπέραντλος**, κ. σκάφος, πλῆρες ὕδατος, Πολυδ. Α', 113.

καταντροκύ, = **καταντικρύ**, Ἐπιγρ. Dittenb. 537, 88· πρβλ. **ἀπαντροκύ**, 587, 25.

κατ-αντῠγώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἄντυξ, στρογγύλος, Νικήτ. Χρον. 329D.

κατανυγή = **κατάνυξις**, ἴδε **κατανύσσομαι**.

κατανυκτικός, ή, όν, ὁ κατανύσσων, ὁ διεγείρων κατάνυξιν, ὁ κεντῶν τὴν καρδίαν, Ἐκκλ.— «κατανυκτικόν· γοερόν» Σουΐδ.

κατανυκτός, όν, συγκινηθείς, κεντηθεὶς ἐσωτερικῶς, καρδίᾳ Ἐκκλ.

κατανυμφεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **νυμφεύω**, Μένανδρ. π. Ἐπιδεικτ. ἐν Ῥητ. ἐκδ. Speng. τ. III. σ. 409.

κατάνυξις, εως, ἡ (κατανύσσω), κέντησις, βαθεῖα λύπη τὴν καρδίαν ἐγγίζουσα, κεντοῦσα· ἔτι «τὴν ἕξιν τῆς ψυχῆς τὴν ἀνιάτως ἔχουσαν καὶ ἀμεταθέτως· πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν» Ἐπιστ. π. Ῥωμ. ια', 8, Ἰω. Χρυσ. 7. 450· ἐκθάμβωσις, νάρκη τῆς ψυχῆς, λήθαργος.

κατανύσσω (Ἀττ. -ττω), μέσ., **κατανύσσομαι**: ἀόρ. 6' -ενύγην [ῠ], κεντῶν σχίζω, καθ' ὑπερβολὴν συγκινῶ, κεντῶ, μέσ., διεγείρομαι, συγκινοῦμαι, λυποῦμαι, μεταφορ., κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ Πράξ. Ἀπ. 6', 37, πρβλ. Ἐδδ. (Γεν. ΛΔ', 7), Μαλαλ. 199Α, 234C· κατανύσσεται ἐς ψυχὴν (συνών. τοῦ κνήθω, κνίζω, δάκνω, κατακλῶ τὴν καρδίαν)· οὕτω, μεταμέλειαν αἱμάσσουσαν, ἀεὶ καὶ νύσσουσαν Πλούτ. 2. 476F. II. θαμβοῦμαι, ναρκοῦμαι, κοιμῶμαι, Ἐδδ. (Ψαλμ. Δ', 5. κ. ἀλλ.)· τηρῶ σιγήν, αὐτόθι (Λευιτ. Ι', 3)· — πρβλ. **κατάνυξις**, εως· πρβλ. ἑρμην. Ἰω. Χρυσοστ., οὐ μὴ κατανυγῶ = οὐ μὴ μεταστῶ, οὐ μεταβληθῶ καταπλαγῶ, Ψαλμ. ΚΘ', 15· καὶ **κατανῠγή**· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει «κατανένυγμαι· λελύπημαι, ἡσύχασα» καὶ «κατάνυξις· λύπη, ἡσυχία».

κατανυστάζω: (καὶ **ἐπινυστάζω**), ἀόρ. **κατενύσταξα** Πολυδ. Β', 67, νυστάζων κλίνω τὴν κεφαλήν, ἀποκοιμῶμαι, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 22· μεταφορ., ὀκνηρεύομαι ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐργάζομαι ὡς οἱ κατανυστάζοντες, Πολυδ. Γ', 112. II. μεταβ., κοιμίζω, ναρκίζω τινά, καταβαυκαλῶ καὶ κατανυστάζω Ἀλ. π. Ζ. 14. 20.

κατ-ἀνύω, Ἀττ. **-τω**, (καὶ **καθανύω** Ἀττ., Φρύνιχ. ἐν Βεκ. Ἀν. 14, 17), Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17: μέλλ. **-ανύσω** [ῠ]. Φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας· ἰδίως, 1) ὑπάγω, διέρχομαι ἀπόστασίν τινα, τὸν προκείμενον δρόμον Ἡρόδ. 8. 98· ἐν μακρημερίῃ ὀργυιὰς ,ο ὁ αὐτ. 4. 86· δυοῖν ἡμέραιν ὁδὸν ἐν μιᾷ Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, κτλ.· σταδίους νυκτὸς κατηνυκὼς ἑπτακοσίους Πλουτ. Δίων 49, ἀκολούθως, 2) (παραλειπομένης τῆς αἰτ.) ἀμεταβ., φθάνω εἴς τινα, κατήνυσαν νηῒ ἐς Λῆμνον Ἡρόδ. 6. 140, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· (τούτου συνών. τὸ **καταίρω, κατάγομαι**)· ὡσαύτως μετὰ γεν., φίλης γὰρ προξένου (δηλ. ἐς οἶκον) κατήνυσαν, ἔχουσιν ἦλθει εἰς .., Σοφ. Ἠλ. 1451· οὕτως, ὀλοίμαν πρὶν σᾶν .. κατανύσαι φρενῶν, πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν σου, Εὐρ. Ἱππ. 365, II. ἐπιδιώκω καὶ ἐκτελῶ, τάδε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1163· κ. αἷμα, φονεύω, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 89·— ἐν Σοφ. Ο. Κ. 432, κατήνεσαν, ἐκ διορθώσεως κατὰ νεώτερα Ἀντίγραφα.— καὶ τὸ Μέσ. μετ' ἐνεργητ. σημασ., = ἐκτελεῖν, ἀνὴρ γενόμενος ἐκ προγόνων λαμπρῶν καὶ πολλὰ τῇ πατρίδι ἡμῶν κατανυσαμένων ἐν ἀρχαῖς Ἐπιγρ.·— Παθ., (ἐκ)πληροῦμαι, ἐπὶ χρησμῶν, τὸ τέρας κατηνύσθη Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 340, 11. III. παρέχω, χορηγῶ, ὑποζυγίοις χόρτον Πολύβ. 9. 4, 3. 2) καταναλίσκω, ὁ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος κατήνυσαν ὅσα .. Συνεσ. Ἐπ. 73· πρβλ. **κατάνομαι**.

κατανωτιαῖος, α, ον, κατὰ τὰ νῶτα, ἐπὶ τῶν νώτων, αἱ ἡνίαι κατανωτιαῖαι, ὡς ἐκτεινόμεναι κατὰ μῆκος τῶν νώτων τῶν ἵππων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διὰ τοῦ ῥυμοῦ, ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος διώρθωσεν εἰς κατανωτιδίους, Πολυδ. Α', 148, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. II. 124.

κατανωτίζομαι, ἀποθ., βάλλω τι ἐπὶ τῶν νώτων μου καὶ φέρω αὐτὸ ὡς φόρεμα, Λουκ. Λεξιφ. 5, Πλούτ. 2. 924C· τὴν συνήθη παρδαλέην κατανωτισάμενος Νικήτ. Χρον. 89. II. βάλλω ὄπισθεν τῶν νώτων μου, στρέφω τὰ νῶτά μου πρός τινα, ἀπορρίπτω, καταφρονῶ, Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 346. 14.

κατανωτιστής, οῦ, ὁ, ὁ κατανωτιζόμενός τι, καταφρονητής, παντὸς δικαίου κ. Δείναρχ. σ. 15.

καταξαίνω: μέλλ. -ξᾰνῶ, ἐντελῶς ξαίνω ἢ κτενίζω, «λαγαρίζω», κυρ. ἐπὶ τῶν ἐρίων, καταξῆναι Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 52.— Παθ., εἴρια κατεξασμένα Ἱππ. 881G· πέτρα κατεξαμμένη καὶ κατὰ μέσα οἴκους ἔχουσα, κεκομμένη, ἥτις ἐκοιλάνθη, Διόδ. 17. 71 (ἐντεῦθεν διορθωτέον, λίθους καταξαίνωσι ἐν 1. 98)· συνάπτεται μετὰ τοῦ κατεργάσασθαι, ἐπὶ τῶν γλυπτῶν. 2) σπαράττω εἰς τεμάχια, σχίζω εἰς λωρίδας, ἀναλύω, «κομματιάζω», πλόκους κόμης Εὐρ. Ἴων 1267· πολλοὺς αἱ σαὶ καταξανοῦσι .. χέρες Λυκόφρων 300· οὕτω, καταξαίνειν τινὰ εἰς φοινικίδα, «αἱμάσσειν αὐτὸν λίθοις ὥστε φοινικοῦν ποιῆσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ» (Σχολ.), ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ἐρίων, ἅτινα ξαίνονται διὰ τὴν φοινικίδα ἐσθῆτα, ὅθεν καὶ τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 320.—Παθ., πέτροισι καταξανθεὶς θανεῖν, λιθοβοληθείς, συντριφθείς, Σοφ. Αἴ. 728· πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Εὐρ. Φοίν. 1145· πέτραις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 503· πυρὶ καταξανθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 285· καὶ καταξάνας τὸ σῶμα (δηλ. πληγαῖς) Χρυσόστ., ὅπερ ἀλλαχοῦ προστίθεται, πληγαῖς καταξαινόμενοι, καταμαστιζόμενοι. 3) κατατρίβω, φθείρω, μεταφορ., Λατ. atterere, πνοαὶ .. τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων Αἰσχύλ. Ἀγ. 197· Παθ., κατεξάνθην πόνοις Εὐρ. Μήδ. 1030· δακρύοις Τρῳ. 509· ὡς ἀσθενεῖ καὶ κατέξανται δέμας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 274· ὅπλα κατέξανται, ἔχουσι φθαρῇ διὰ τῆς χρήσεως, Διόδ. 17. 94· ἐν τοῖς ὀρύγμασι καταξαινόμενοι τὰ σώματα ὁ αὐτ. 5. 38· ὀδυρμοῖς καταξαίνειν τὴν ψυχὴν Βασίλ.

κατάξανσις, εως, ἡ, τὸ καταξαίνειν, τὸ κατασπαράττειν, σπαραγμός, στρεβλώσεσι καὶ καταξάνσεσι τῶν πλευρῶν Εὐσ. π. Μαρτ. 1. 1, 3 (μετὰ τὸ βιβλ. 8).

καταξενόω, ὑποδέχομαι τὸν ξένον, φιλοξένως, καὶ **καταξενόομαι**, γίνομαι δεκτὸς ὡς ξένος, φιλοξενοῦμαι, κατεξενωμένος Αἰσχύλ. Χο. 706.

καταξέσματα, τά, μικρὰ τεμάχια, ῥινίσματα, πελεκήματα, διὰ ταύτης ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει τὴν λ. **μύγματα**.

καταξεστικῶς, ἐπίρρ., (**καταξέω**), ξεστά, σπαρακτικῶς, ἀμυκτικῶς καὶ κ. ἐμφῦσα τῷ ἄρρενι Σχολ. Νικ. Θηρ. 131.

καταξέω: μέλλ. **-ξέσω**, ξέω πολύ, καλῶς στιλβώνω (ἐν τῇ τέχνῃ), ὅταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ τὰ κέρατα, γίνεται διαφανῆ Πλούτ. 2. 953B. 2) = **καταξαίνω** 2, ξεσχίζω, σπαράσσω, σιδηροῖς ὄνυξι τὰς πλευρὰς κ. Ἐκκλ. II. κοσμῶ, δι' ἀναγλύφων, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 104.

καταξηραίνω, ἐντελῶς ξηραίνω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 30.— Παθ., Πλάτ. Τίμ. 76A, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 18· κατεξηράνθαι Θεόφρ., κατεξηραμμένου τοῦ σώματος ὁ αὐτ.

κατάξηρος, ον, λίαν ξηρός, κατεξηραμμένος, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 10, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 3, κλ.· τὸ κατάξηρον τῆς ἐπιθυμίας, ἡ διάπυρος, ἡ φλεγμαίνουσα, Ἀλκίφρων 1. 22., 3. 35.

καταξήρως, Ἐπίρρ., ἐντελῶς ξηρῶς, Ὠριγέν. Φιλοσοφούμ.

καταξίαιρ χάριτερ, καταξίας χάριτας, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ.

καταξίανς χάριτανς, καταξίας χάριτας, Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ· καὶ ἐν ἄλλαις Κρητικαῖς ἐπιγραφ. εὕρηται ἡ κατάληξις τῆς αἰτιατ. πληθ. ανς = ας, π.χ. τὸνς φοίνικανς = τοὺς φοίνικας κλπ.

κατ-αξιο-πιστεύομαι, ἀποθ., τὸ πρὸς ἐμὲ ἀξιόπιστον μεταχειρίζομαι κατ' ἄλλου, ἢ διαβάλλω τινά, ἢ κακὴν ὑπόληψιν ἔχω εἰς τὸ ἀξιόπιστόν τινος, ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν κ. μνησθησόμεθα... Πολύβ. 12. 17, 1· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 567.

κατ-άξιος, **ον**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἄξιος**, ἐντελῶς ἢ λίαν ἄξιός τινος (ἀντίθετ. **ἀνάξιος**), Λατ. condignus, μετὰ γεν., Σοφ. Φ. 1009· ἀπολ., Εὐρ. Ἠλ. 46· χάριτας τὰς κατ. ἀποδιδόναι, τύπος τις κοινὸς ἐν Ἐπιγραφαῖς, Keil Inscrr. Boeot. IV b. 14, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2671. 50· εὕρηται ἐν ἐπιγραφαῖς, καταξίους τιμὰς καὶ καταξίας θυσίας Dittenb· (οὕτω, καταξίως τιμηθῆναι τῶν εὐεργεσιῶν αὐτόθι 108.21)· πρβλ. **ἀντάξιος**. Ἐπίρρ. **-ξίως**, Σοφ. Ο. Κ. 911, Πολύβ. 1. 88, 5, κτλ.· οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., Ἀνθ. Π. 3. 14· καὶ πιθανῶς διορθωτέον: κατάξι' ἂν (κατὰ τὸν Monk) ἐν Σοφ. Ἠλ. 800.

κατ-αξιόω, θεωρῶ ἄξιον τιμῆς, ἀξιῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Τίμ. 30C· κ. ταύτην μετέχειν τῆς πόλεως Δημ. 1383. 11· μετὰ γεν. πράγμ., θεωρῶ ἄξιον πράγματός τινος, τιμῶ, Πολύβ. 1. 23, 3· τινὰ πρεσβείας κ. 12. 11, 8. — «οἱ δὲ οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον διὰ τὸ συνειδέναι, τίς ἦν οὐ προσεδέξαντο» Σουΐδ.— Μέσ., οὔτε νιν .. Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο, δὲν ἠνόησε, δὲν ἐξετίμησε πολὺ (οὐδὲ προσιδεῖν κατηξιώσατο) Αἰσχύλ. Θήβ. 667.— Παθ., ἔργον ἐμφανὲς καὶ κατηξιωμένον Πολύβ. 5. 83, 4. II. ὡς τὸ **κελεύω** ἢ **λέγω**, Λατ. jubeo valere, πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 572· σύ τοι κατηξίωσας, σὺ τὸ ἠθέλησας, (ἐπὶ κακῆς σημασ.), Σοφ. Φ. 1095.

κάτ-αξις, Ἰων. **-ηξις**, **εως**, ἡ, κάταγμα, (**κατάγνυμι**), σύντριψις, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 900, κ. ἀλλ.· κάταξις τοῦ σκέλους, τοῦ κεραμίου, ὀστῶν Ἀρτεμίδ. κλ., διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **θραῦσις**, ὅτι ἡ μὲν κάτ. εἶνε διαίρεσις καὶ χωρισμὸς εἰς μεγάλα μέρη, θραῦσις δὲ ἡ εἰς τὰ τυχόντα καὶ πλείω δυοῖν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 9.

καταξίως, ἐπίρρ., ὅπως ἀξίζει, κατ' ἀξίαν, κ. τινός.

καταξίωσις, **εως**, ἡ, ἐκτίμησις ἢ σεβασμὸς πρός τινα, τινος Πολύβ. 1. 78, 1· συνάπτ. μετὰ τοῦ **κατάπληξις**, ὁ αὐτ. 8. 22, 4.

καταξοάν, τοῦ προδόμου, κρηπῖδος, τοῦ σακοῦ ἐξ Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ., τὸ **καταξέειν**, ἡ στίλβωσις, πρβλ. ῥ. **καταξέω**.

κατάξυλος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ δάσους, «πολύξυλος» Σχολ. εἰς Ἰλ. Λ. 155 (πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἄξυλος ὕλη).

καταξύλωσις = **ξύλωσις**, Ἐπιγρ. Ἐπιδ., τὸ κόπτειν ξύλα διὰ τὴν κατασκευήν.

καταξυράω, ἐντελῶς ξυρίζω, κείρω μέχρι τῆς ἐπιδερμίδος, κατεξυρημένος τὸν πώγωνα Κτησίας παρ' Ἀθην. 529A· κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὼ ὀφθαλμὼ Νικολ. Δαμ. 429 ἔκδ. Vales.· καλῶς ἐξυρισμένος καὶ μὲ στίμμι ἠλειμμένος.

κατάξῠσις, **εως**, ἡ, ξύσιμον, τὸ τσουγγράνισμα, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **γραπτῦς**, ἔνθα ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ «ἀμύξεις, καταξύσεις».

καταξυσμή, ἡ, κατάξυσις, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «δρυφή, ἀμυχή».

καταξυσμός, ὁ, τὸ καταξύειν, γλυφή, τετορνευμένον τέχνημα.

καταξύω: μέλλ. -ύσω [ῡ], ξύω πολύ, ξύων φθείρω, Ἱππ. Κεφ. Τρ. 911· ξύνων ἀφίνω ἴχνος, σημειώνω, γραφίδεσσι, κ., γράφειν, Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1028. 11· προσέτι, καταμύσσω, κατασχάζω, καθαιματῶ, οἱ δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστατοι καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες Λουκ. Νιγρ. 27. II. στιλβώνω, ὡς τὸ **καταξέω** Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 2, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 448, 4, Διόδ. 2, 13.

καταϝοικίδεσθαι = **κατοικίζεσθαι**, Ἐπιγρ. Κρητ.

κατᾱ́ορος, ον, Δωρ. ἀντὶ **κατήορος**, Εὐρ. Τρῳ. 1097.

καταπᾰγῐδεύω, συλλαμβάνω ὡς ἐν παγίδι, Ευμάθ. σελ. 133.

καταπᾰγίως, ἐπίρρ., συνεχῶς, διαρκῶς, μονίμως, πόλιν κ. οἰκεῖν Ἰσοκρ. ἐν Ἀντιδ. § 167.

καταπαγκρᾰτιάζω, νικῶ ἐν τῷ παγκρατίῳ, Φίλ. 1. 681· καταβάλλω τινὰ παλαίων, τινὰ ὁ αὐτ. 2, 348.

καταπᾰθής, ές, λίαν ἐμπαθής, πάθος καὶ θυμὸν ἔχω, Ἄνν. Κομν.

καταπαιγμός, **οῦ**, ὁ, ἐμπαιγμός, περίγελως, Ἀπολλών. ἐν Λεξ. ἐν λ. **μωμήσονται**, μῶμος γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός.

καταπαιδεραστέω, δαπανῶ ἢ σπαταλῶ εἰς παιδεραστίαν (εἰς τοὺς ἔρωτας τῶν παίδων), οἶκον καταπεπαιδεραστηκέναι Ἰσαῖ. 82, 32· πρβλ. **καταπορνεύω**, **καταπορνοκοπῶ**.

καταπαίζω, μέλλ. **-παίξομαι**, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, μετὰ γεν. χαριεντίζει καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 2. 12, Ἀνθ. Π. 5, 40, Σέξτ. Ἐμπ., κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κ. αὐτὸν καὶ ἐπέσκωπτον σκληρῶς Διογ. Λ. 2, 136·—Παθ., καταπαιχθήσεται ἐπ' αὐτοῦ, θὰ γίνωσιν ἀστεϊσμοὶ ἐπ' αὐτοῦ, θὰ ἐμπαιχθῇ αὐτός, Εὐστ. Πονημάτ. 122, 52· ὁ Ἀπολλ. ἐν Λεξ. Ὁμήρ. μωμήσονται οἱονεὶ καταπαίξονται.

καταπαίω. κτυπῶ μετὰ δυνάμεως, κυρίως, παίω καταφέρων τὰς πληγάς· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «μαστίζει, τιμωρεῖται».

καταπακτός, ή, όν, (καταπήγνυμι), εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῇ φράσει καταπακτὴ θύρα, κλείουσα πρὸς τὰ κάτω, «κλαβανή», θύρη κ. διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φέρουσα ἐς τὴν λίμνην .., ὅταν τὴν κ. θύρην ἀνακλίνῃ Ἡρόδ. 5, 16· ἀλλ' ὁ Ἰων. τύπος θὰ ἦτο καταπηκτὴ καὶ ἴσως δικαίως ὁ Reiske διώρθωσε καταρρακτή, ὁ δὲ Brunck νομίζει τὴν καταπακτὴν θ. ὅτι εἶναι αἱ ὁμηρικαὶ θύραι πυκιναὶ καὶ πύλαι εὖ ἀραρυῖαι.

καταπᾰλαιόομαι, Παθ., γίνομαι παλαιός, γηράσκω, Γαλην. 12, 208.

καταπάλαισις = καταπαλαιεῖν, ἡ κατανίκησις.

καταπᾰλαίω, καταρρίπτω ἐν τῇ πάλῃ, παλαίων καταβάλλω, νικῶ τινα (καταγωνίζομαί τινα), εὐάθλους δέκα Ἀριστοφ. Ἀχ. 710· μεταφ.,καταρρίπτω, ἀναιρῶ, νικῶ, κ. λόγους Εὐρ. Ι. Α. 1013· τὰ ῥηθέντα Πλάτ. Πολ. 362D· κ. πάθος λόγῳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 475· Παθ., καταπαλαισθεὶς ὑπὸ θανάτου τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκοπ. 8.

καταπάλλομαι, μέσ., μετὰ παλμοῦ, μεθ' ὁρμῆς φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, καταπηδῶ, οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο (ἐπ. συγκεκομ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀορ. β' **κατεπάλετο**) Ἰλ. Τ. 351· διότι ἂν ὁ τύπος οὗτος ἀναφέρηται εἰς τὸ ῥῆμ. **κατεφάλλομαι**, θὰ ἐγράφετο προπερισπ. **κατεπᾶλτο**, πρβλ. **ἀνέπαλτο, κατεφάλλομαι**·— ἀόρ. α', ἐοῦ κατεπήλατο δίφρου Νόνν. Δ. 18, 13· πέτρης ἐκ δισσῆς καταπάλμενον ὕδωρ, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς κατεπάλμενον, ὁ αὐτ. 48, 614. **II**. δυνατὰ κτυπῶ, πυκνόν μοι τὸ περικάρδιον κατεπάλλετο, ᾐσθάνετο δυνατὸν καρδιοχτύπι, Εὐμάθ. σ. 89.

καταπαλτ-αφέτης, -αφεσία, ἴδε **καταπελτ-**.

καταπάλτης, -ου, ὁ, = καταπέλτης, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 64. 4 (ἔκδ. Blass), Ἡσύχ., πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. Δ', σ. 111.

κατάπαλτος, καταπαλθείς, ἐκτιναχθείς, Ἀριστ. 2. 345, 12.

καταπαννῠχίζω, ἐνεργ., κάμνω τινὰ νὰ διέλθῃ ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος, τοὺς ἐραστὰς κακῶς καταπαννυχίσασαι Ἀλκίφρων 1, 39· Μέσ., κατεπαννυχίζετο, διήρχετο τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, Θεοφύλ. Σιμ.

καταπᾰνουργέομαι, καὶ παρὰ Κυρίλλ. **-εύομαι**, ἀποθ., ἐνεργῶ, φέρομαι πανούργως (χρῶμαι πανουργίαις κατά τινος), ἐπί τινα κ. γνώμην Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΒ, 3)· ἐπί τινι Βυζ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., διὰ τῆς πανουργίας καὶ δολιότητος ὑπερβαίνω ἢ ἀπατῶ τινα, Βασίλ.

καταπάομαι, ἀποθ., κτῶμαι κυριαρχίαν ἐπί τινος· ὁ Ἡσύχ. μόνον τὸν ἀόρ. ἔχει «**κατεπάσατο**, κατεκτήσατο».

καταπαραλλήλως, ἐπίρρ., κατὰ παράλληλον κίνησιν, Πυθαγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 440.

καταπαρμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 288.

κατάπαρσις, ἡ, (καταπείρω), διατρύπησις, τρύπημα, δι' ἀγκίστρων κ. Παῦλ. Αἰγ. 6, 64.

κατάπασμα, τό, ὅ,τι τις καταπάσσει, κόνις τὴν ὁποίαν καταπάσσει τις ἐπί τινος, Παῦλ. Αἰγ. 7, 13.

καταπάσσω, Ἀττ., **-ττω**, μέλλ. **-άσω**·— πάσσω τι κατά τινος, καταρραντίζω, ἐπιπάσσω, «καταπασπαλίζω», πάντα καταπάσω βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων, συνετάχθη οὕτω διότι σημαίνει: πληρώσω, καταπληρώσω τινὰ διὰ τῶν .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 99· (Σουίδ. «καταποικιλῶ, πληρώσω»), ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. πράγμ., ἀψινθίῳ κ. μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 160· γῇ τὰς κεφαλὰς κατ. Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ι', 25)· μυρρίναις τὴν ὁδὸν Εὐμάθ., πρβλ. **κατάπαστος**.— Παθ., καταπαττόμενος παιπάλῃ γενήσομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 262.— Μέσ., καταπάττεσθαι τὰς κεφαλὰς πηλῷ, τὰς ἰδίας των κεφαλάς, Διόδ. 1, 71. **II**. μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιρρίπτω, ἄνθος χαλκοῦ Ἱππ. 884D· ἄλευρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 59· κατὰ τῆς τραπέζης κ. τέφραν Ἀριστοφ. Νεφ. 177.— Μέσ., καταπάττεσθαι τῆς κεφαλῆς κόνιν, κατὰ τῆς ἰδίας κεφαλῆς ῥίπτειν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21. 3· γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἑβδ. (Ἰὼβ Α', 20, διάφ. γραφ.).— Περὶ τοῦ Ἀππ. Καρχηδ. 129, ἴδε **κατάσσω**.

καταπαστέον, ῥημ. ἐπίθ., «πρέπει τις νὰ πασπαλίσῃ», νὰ καταπάσῃ, κ. τῇ μολόχῃ Ὀρειβ. 301 Matth.

κατάπαστος, ον, κατερραντισμένος, πασπαλισμένος, κεκαλυμμένος, στεφάνοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 502· κατάμεστος, ἡδυσματίοις Τηλεκλείδ. «ἐν Ἀμφικτ.» 1, πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321C· **2)** κεντημένος, πεποικιλμένος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 968· ἀλουργὶς κ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 968· χιτὼν χρυσῷ κ. Δίων Κ. 72, 17· χρυσαῖς ἀκτῖσι Ἡλιόδ., πρβλ. 10, 9· κ. χιτῶνες ἀγαλμάτων Ἀριστείδ. 1, 231· «καππαστόν· ποικίλον» Ἡσύχ.

καταπᾰτᾰγέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **παταγέω**, πολὺ κτυπῶ, τὰ στέρνα Εὐμάθ. σ. 378.

καταπᾰτέω, πατῶ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτουν Θουκ. 7. 84, κτλ.· ὗσὶ τὸ σπέρμα κ., καταπατῶ τὸν σπόρον διὰ χοίρων (δηλ. βάλλω τοὺς χοίρους νὰ καταπατήσωσιν), Ἡρόδ. 2. 14· κ. τῇ ἵππῳ τοὺς Ἕλληνας Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 12.— Παθ., καταπατηθῆναι ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ὁ αὐτ. 7. 173, 223, Θουκ. 5. 72, Δημ. 88. 1., 918. 12· καταπατούμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἀπεπνίγοντο Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 11. **2)** μεταφ., κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν Ἰλ. Δ. 157· ὁ Εὐστάθ. παρατηρεῖ ὅτι «εἶναι δριμύτερον τοῦ δηλήσασθαι καὶ πημῆναι τὰ ὅρκια, διότι σημαίνει οἱονεὶ ῥῖψαι εἰς πάτον δηλ. τρίβον καὶ ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς»· κ. τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 714Α· τὰ γράμματα Γοργ. 484Α· ὁ Λουκ. ἀντιθέτει τὸ καταπατεῖν πρὸς τὸ ζηλοῦν (Λεξιφ. 23)· καταπεπάτηται τὰ ἅγιά σου καὶ βεβήλωται Ἑβδ. (Μακκ. Δ', 3, 52).

καταπάτημα, τό, τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας καταπατούμενον, κυρίως καὶ μεταφορ., Ἑβδ. (Θρῆν. Β', 8).

καταπάτησις, εως, ἡ, τὸ καταπατεῖν καὶ ἡ περιφρόνησις, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΓ, 17).

καταπατητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ καταπατήσῃ, τὰ στέμφυλα καταπατητέα Γεωπ. 6. 13, 1.

καταπατητής, ὁ, ὅστις καταπατεῖ, Θ. Στουδ.

κατάπαυμα, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, τέλος, δειλοῖσι γόου κατ. γενοίμην Ἰλ. Ρ. 38· οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ **κατάπλασμα** παρὰ τῷ Κλήμ. Ἀλ. 493. **II**. ἀνάπαυσις, Ἑβδ. (Σειράχ, ΛϚ', 13)· κ. τῶν μακρῶν πόνων Συλλ. Ἐπιγρ. 9438. 25.

καταπαύσιμος, ον, = καταπαυστικός, Ἐκκλ.

κατάπαυσις, εως, ἡ, τὸ καταπαύειν, παῦσις ἐντελής, κατάργησις, κατάλυσις, τυράννων Ἡρόδ. 5. 38· ἡ Δημαρήτου κ. τῆς βασιληΐης, ἡ καθαίρεσίς του ἀπὸ .., ὁ αὐτ. 6. 67. **II**. παῦσις, γαλήνη, εἰρήνη, ἀνάπαυσις, Ἑβδ. (Ἠσαΐ. ΞϚ'. 1, κ. ἀλλ.), Καιν. Διαθ.· τῶν πνευμάτων Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 18· καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, Σουίδ.

καταπαυστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταπαύσῃ, τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 733.

καταπαυστήριον, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, ἀνάπαυσιν, γαλήνην, «λωφῆτα· ἐξιλαστήρια καὶ καταπαυστήρια» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 485· «κηλητήριον· καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους» Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 575.

καταπαυστικός, ή, όν, ὁ καθησυχάζων, ὁ κατάλληλος νὰ φέρῃ ἀνάπαυσιν, τὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν φῦλον θεραπευτικὸν καὶ καταπαυστικὸν κακοῦ Εὐστ. 138. 2.

καταπαύτης, Δωρ. **καππώτας, ὁ**, ὁ πάροχος, πρόξενος καταπαύσεως καὶ θεραπείας, Παυσ. 3. 22, 1, ἔνθα τὸ λεὺς καππώτας (οὕτως ὁ Sylberg ἀντὶ Ζεύς) εἶναι ὁ λίθος, ἔνθα ὁ Ὀρέστης καθεσθεὶς ἐπαύσατο τῆς μανίας.

καταπαύω, ποιητ. **καππαύω**, Πινδ. Ν. 9. 35·— φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, καταπραΰνω, κατέπαυσα θεῶν χόλον Ὀδ. Δ. 583· μηνιθμὸν καταπαυσέμεν (Ἐπιχ. ἀπαρ. μέλλ.) Ἰλ. Π. 62· πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν Η. 36· νεῖκος κ. Ἡσ. Θ. 87· τὴν ναυπηγίην Ἡρόδ. 1. 27· νόσους Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 586· τὸν λόγον Πολύβ. 2. 8, 8, κλ.— Μέσ., καταπαύεσθαι πόνους Εὐρ. Ἑλ. 1153. **II**. μετ' αἰτ. προσ., τελειώνω τινὰ (τὸν φονεύω), τάχα κέν σε .. ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε Ἰλ. Π. 618· οὕτω, σοῦ κ. τὰς πνοὰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1397. **2)** ἐμποδίζω τινά, κωλύω, τὸν κάμνω νὰ παύσῃ, νὰ μὴ ἐξακολουθῇ πράττων τι, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ γεν. πράγματ., μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς Ἰλ. Χ. 457· παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων Ὀδ. Ω. 457· οὕτω, κ. τινὰ δρόμου Πλάτ. Πολιτικ. 294Ε· μετὰ μετοχ., κ. ταύτην λαλοῦσαν Μένανδρ. «Ἀρρηφ.» 3. 5· — καὶ μετὰ μόνης αἰτ., σταματῶ, ἐμποδίζω, Ὀδ. Β. 168, 244, Ἰλ. Ο. 105, Ἡρόδ., κλ. **3)** ὡς τὸ **καταλύω**, καταβιβάζω, ἀπὸ ἐξουσίας, καθαιρῶ, κ. τινὰ τῆς ἀρχῆς, τῆς βασιληΐης Ἡρόδ. 4. 1., 6. 64· κ. τοὺς τυράννους ὁ αὐτ. 5. 38, πρβλ. 2. 144., 7. 105· κατ. Μούσας, καταβιβάζω αὐτὰς ἀπὸ τῶν τιμῶν των, δὲν τιμῶ αὐτὰς πλέον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 685.— Παθ., τῆς βασιληΐης κατεπαύσθη Ἡρόδ. 1. 130, πρβλ. 6. 66, 71. **β)** καταβάλλω, καταργῶ, τὴν ἑωυτοῦ ἀρχὴν κ. ὁ αὐτ. 1. 86· τὴν Κύρου δύναμιν αὐτόθι 90· τὸν δῆμον Θουκ. 1. 107, πρβλ. 8. 97· τιμὰς ἐνέρων Εὐρ. Ἄλκ. 31. **III**. Μέσ., παύομαι ἀπό τινος, «παύω», τινος Ἡρόδ.· λόγχαις καταπαυόμενος πόθους Εὐρ. Ἑλ. 1153· καὶ ἀπολύτ., τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1264. **2)** Παθ., καταπαύεται τὰ ἀρρωστήματα ταῖς τῶν ἰατρῶν τέχναις Δημ. 808. 14, κτλ.· Δημαρήτου καταπαυσθέντος Ἡρόδ. 6. 71· καταπαυσθέντος τοῦ πολέμου Παυσ. 6. 2, 3· λόγος κινδυνεύει καταπεπαυμένος εἶναι ἐν .. Πλάτ. Φίληβ. 66D· **3)** τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ὡς τὸ μέσ., παύω ἐμαυτόν, μολπᾶν δ' ἄπο .. καταπαύσας πόσις .. ἔκειτο Εὐρ. Ἑκ. 918, εὐημερῶν κατάπαυσον, ἀναπαύθητι ἐνόσῳ εὐτυχεῖς, Κωμ. Ἀνώνυμ. 50 (παρὰ Διοδ. 12. 14)· καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ Παῦλ. Ἐπ. π. Ἑβρ.

καταπεδάω, δένω ἰσχυρῶς, δεσμεύω, μεταφορ., κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν Ἰλ. Τ. 94· θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν Ὀδ. Λ. 292· οὕτω Μόσχ. 2. 4 (ἐν τμήσει πάντοτε).

καταπεδῑλόω, περιβάλλω, καλύπτω διὰ πεδίλων, κατεπεδίλωσε μέχρι γονάτων τοὺς πόδας Εὐμάθ. σ. 118.

καταπεζεύω, ὁδοιπορῶ πεζός, Ἐκκλ., ὁ δὲ Εὐστάθ. «τὸ καταπεζεῦσαι ἐξ ἵππων καὶ ἀντὶ ἱππότου γενέσθαι πεζόν», δηλ. τὸ νὰ καταβῇ τις ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πεζὸς νὰ ὁδοιπορῇ, ὅπως λέγομεν νῦν «ξεπεζεύω».

καταπεζομᾰχέω, νικῶ ἐν πεζομαχίᾳ, Πολυβ. Θ', 141· πρβλ. καταναυμαχεῖν, καθιππομαχεῖν τινα.

καταπειθής, ές, εὐπειθής, ὑπήκοος, πειθήνιος, τινὶ Φίλων 2. 118, Πλούτ. 2. 5C· καταπειθῆ τοῦ λαβεῖν Βυζ.

καταπείθησις, εως, ἡ, κατάπεισις, ἡ πειθώ, ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, ἡ ῥητορική Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 799.

καταπείθω: μέλλ. **-πείσω**, ἐντελῶς πείθω, Λουκ. Χαρίδ. 16, Γραμμ., καὶ «καταπέποιθα· κατατεθάρρηκα» Ἡσύχ.

κατ-ἀπειλέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀπειλέω**, κ. ἔπη, μεταχειρίζομαι ἀπειλητικοὺς λόγους, Σοφ. Ο. Κ. 659·— Παθ., ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων, ἀβλαβεῖς ἐκ τῶν ἐκτοξευθεισῶν ἀπειλῶν ἢ ἐκείνων ἅτινα ἠπειλήθησαν κατ' αὐτῶν, αὐτόθι 1147·—Μέσ., τινά τινι, φοβερίζω τινὰ μέ τι, ὅσα με κατηπειλεῖτο καὶ χειρὶ καὶ γλώσσῃ Εὐμάθ. σ. 309.

κατάπειρα, ἡ, πείραμα, δοκιμή, κ. ποιούμενοι τῆς χειρίστης καταστάσεως καὶ ταραχῆς Ἐπιγρ. Dittenb.· κ. νόσου, προσβολὴ ἀσθενείας, ἀναφερομένη ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ. 129. 31.

καταπειράζω, κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω, τὴν ψῆφόν τινος Λυσ. 186, 29· τοὺς τόπους Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΓ', 18). 2) μετὰ γεν., δοκιμάζω τι νὰ προσβάλω, νὰ κατακτήσω τι, τῶν πολεμίων, τῆς πόλεως Πολύβ. 4. 11, 6., 13, 5. καὶ τὸ παθητ., ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι ὁ αὐτ. 2. 65, 13.

καταπειράομαι, Παθ., πολὺ δοκιμάζομαι, ταλαιπωροῦμαι, καταπειραθεὶς ὑπ' ἀρρωστίας Διόδ. 17, 107.

καταπειρασμός, ὁ προσπάθεια, ἐπιχείρησις, προσβολή, ἐπίθεσις, ὁ πρῶτος κ. τοῦ συμπτώματος Διοσκ. Θερ. 3, Σουΐδ.

καταπειρᾱτηρία, Ἰων. **-πειρητηρίη**, ἡ, ὄργανον ναυτικὸν δι' οὗ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εὑρίσκουσι καὶ μετροῦσι βυθίζοντες αὐτό, δηλ. ἡ βολίς· κατεὶς κ. Ἡρόδ. 2, 5· καὶ μὴ δύνασθαι κατιεμένην κ. ἐς βυθὸν ἰέναι 28· πρβλ. **βολίς**.

καταπειρατήρ, ῆρος, Ἰων. **καταπειρητήρ**, ὁ, ὁ μόλυβδος ὁ προσδεδεμένος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, δι' οὗ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἐξετάζουσιν, Ἡσύχ.

καταπειρατής, ὁ, = τῷ προηγουμ., cata pirates ἐν Λουκιλ. παρ' Ἰσιδ. Ἐτυμ. 19, 5.

καταπείρω, μέλλ. **-περῶ**: ἀόρ. ἐνεργ. **κατέπειρα**, Παθ. **κατεπάρην**, διατρυπῶ, «σουβλίζω», τινὰ Ἡλιόδ. 10, 32, Φάλαρ. 13. 2) Μέσ., περῶ διά τινος, εἰσδύνω βαθέως, τὰ τῶν πολεμίων βέλη ἐν αὐτῷ πηγνύμενα κατεπείρετο Εὐσ. Βίος Κωνστ. 2. 9· καταπᾰρεῖσαι (μετοχ. ἀόρ. β') τῇ φάρυγγι ἄκανθαι Παῦλ. Αἰγ. 6, 32· καὶ παθ., «τὸ τοῖς ἥλοις καταπειρόμενον» Φώτ.· «καταπείραντες· καταδήσαντες, κατακεντήσαντες» Ἡσύχ.

κατάπεισις, εως, ἡ, τὸ καταπείθειν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 110.

καταπελάζω, πελάζω ἐντελῶς, ἐωθινὸς τοῖς βαρβάροις κατεπέλασεν Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 87. 16, ἔκδ. Β.

καταπελεκάω, καταπελεκῶ, διὰ τοῦ πελέκεως κατακόπτω, ἀπὸ τοῦ καταπεπελεκῆσθαι Σχόλ. Ἰλ. Π. 642.

καταπελεμίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πελεμίζω**, ἐν τμήσει, κ. χεῖρα, καταφέρω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β', 92.

καταπελματόω, καὶ **καταπελμᾰτόομαι**, Παθ., κατακολλῶ, ἐπιρράπτω, πέλματα «σόλαις» ἐπὶ πεδίλων, σανδάλια παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα Ἑβδ. (Ἰωσ. Θ', 5).

καταπελτάζω: μέλλ. **-άσομαι**, κάμνω ἐπιδρομὴν μὲ ἐλαφρῶς ὡπλισμένους στρατιώτας (πελταστάς), ἐπιτρέχω τὴν χώραν, καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην Ἀριστοφ. Ἀχ. 160· «καταδραμοῦνται» Ἡσύχ.

καταπελτᾰφέτης, ου, ὁ, ὁ ῥίπτων βέλη ἢ ἀκόντια διὰ τοῦ καταπέλτου, Φίλων ἐν Matth. Vet. 82, 13· **καταπαλταφέτης** Συλλογ. Ἐπιγρ. 2366, 29· **καταπελταφεσία**, ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν διὰ τοῦ καταπέλτου, αὐτόθι 25.

καταπέλτης, ου, (ἐκ τοῦ **καταπάλλω**, διὸ καὶ φέρεται ἡ γραφή: καταπάλτης ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλογ. Ἐπιγραφ. 2360, 36, Ussing Ἀττ. Ἐπιγράμ. 57, 14)·— πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἔβαλλον, ἐξηκόντιζον βέλη, Λατ. catapulta, κατὰ πρῶτον ἀναφερόμενος ὑπὸ ποιητῶν τῆς μέσης Κωμῳδίας, ὁπότε ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἤρξατο γινομένη ἐπίφοβος, Μνησίμ. «ἐν Φιλίππ.» 1, Τιμοκλ. «ἐν Ἡρ.»· κ. ἀφιέναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 17· πρβλ. Ἀκουστ. 9, Peirzon. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6, 16, Wess. 14, 42· καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα Πολύβ. 1. 53, 11· καταπέλται τριπήχεις 5. 88, 7· καὶ πετροβόλους καταπέλτας Διόδ. 17. 45· καταπέλται ὀξυβελεῖς Ἀππ. Ἰσπ. 92· μεταφορ., οἱ λόγοι τοῦ Δημοσθένους, ὥσπερ καταπέλται καὶ κριοὶ διέσειον καὶ κατήραττον τὰ βουλεύματα τοῦ Φιλίππου Λουκ. (;) 1, 915· ὅταν πολιορκῇ Ἀθήνας μυρίαις πανοπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς Ἀθήν. 12 (538, Β)· κατ. Μακεδονικοὶ Πολυβ. Α', 139· ἐν Ἐπιγρ. εὕρηται καί. κ. λιθοβόλοι, ὀξυβόλοι, εἰς τοὺς καταπέλτας νευρὰς ἐπέδωκεν Dittenb. 2) τὸ βέλος ἢ βλῆμα καθόλου τοῦ καταπέλτου, Ἡσύχ. II. βασανιστήριόν τι ὄργανον, ὡς ὅπλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι, ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν οὐκ ἀρθρέμβολον προτεινόμενον, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι οὐ καταπέλται Γρηγορ. Ἐγκώμ. εἰς Μακκ., Διόδ. 20, 71, Χαρίτων 3, 4, Ἑβδ. (Δ' Μακκ Η', 12).

καταπελτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καταπέλτην, βέλος Στράβ. 330· κ. ὄργανα καὶ βέλη Πολύβ. 11. 11, 3· τὰ κ. (ἐξυπακ. ὄργανα) = **καταπέλται**, 9. 41, 3· τὸ κ., ἡ τέχνη τοῦ χειρίζεσθαι τὸν καταπέλτην, Διόδ. 14, 42.

καταπεμπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ πέμψῃ κάτω, Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 5, 4.

κατάπεμπτος, ον, καταπεμφθεὶς σταλεὶς κάτω, ἐκ Θεῶν, Ἀττ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 510Α.

καταπέμπω: μέλλ., -ψω, πέμπω κάτω, εἰς ἔρεβος Ἡσ. Θεογ. 515· ἀετοὺς καταπέμπειν Λουκ. Προμηθ. 9· ἰδίως ἐκ τῶν μεσογείων εἰς τὰ παράλια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 30, Ἀν. 1. 9, 7. II. ἀποστέλλω ἐκ τοῦ ἀρχηγείου, ἐκ τοῦ ἐπιτελείου, Δημ. 162, 11· στρατηγὸν κ. τινά, στέλλω ὡς στρατ., Πλουτ. Φλαμ. 15· ἐς ἐπισκοπήν τινος Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 20, 6· «καταπεπεμμένα· καθειμένα» Ἡσύχ.

καταπενθέω, λίαν πενθῶ, εἶμαι βυθισμένος εἰς τὸ πένθος, θρηνῶ διά τινα, ἄνδρα ἀποφθίμενον κ. πάτρα Ἀνθ. Π. 7. 618, Ἑβδ. (Ἔξοδ. 33, 4).

καταπεπαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πεπαίνω**, κάμνω τι ὥριμον, ψήνω· ἐν τῷ Παθ., ὥριμος γίνομαι, ψήνομαι, τῶν καρπῶν καταπεπανθέντων Φίλων 2. 429.

καταπεπλασμένως, Ἐπίρρ., (Πολυδ. Δ', 51), μὲ τρόπον πλαστὸν μεταφορικῶς.

καταπεπτηυῖα, (καὶ **καταπεπτηώς**) Ἐπικ. θηλ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταπτήσσω**.

καταπέπτω, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **καταπέσσω**, Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 255.

καταπεπῡκασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **καταπυκάζω**, πανούργως, δολίως, Πολυδ. Δ', 51.

κατάπερ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθάπερ**, Ἡρόδ.

καταπεραιόω, τελειώνω, τελευτῶ, διὰ τὸ καταπεραιοῦν εἰς πόδα ἀμφίμακρον Εὐστ. 13, 14., 81, 3.— Περὶ τοῦ ἁπλοῦ καὶ τῆς συνθέσεως αὐτοῦ, **περατόω**, **περαίνω**, κτλ. πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 387-391.

καταπεραίωσις, εως, ἡ, τελείωσις, τέλος, Εὐστ. 81, 5.

καταπέρδω, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **-πέρδομαι**: ἀόρ. **κατέπαρδον**: πρκμ. **καταπέπορδα**·— κλάνω ἐνώπιόν τινος ἢ κατά τινος· χυδαία ἔκφρασις,— τινός, εἰς σημεῖον περιφρονήσεως, τὸ τοῦ Ὁρατίου oppedere alicui, τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς πενίας κατέπαρδον Ἀριστοφ. Πλ. 617, Σφ. 618, Εἰρ. 547· τῶν ληρούντων Ἐπιχρ. ἐν Ἀδήλ. 28.

καταπερίειμι, εἶμαι κατὰ πολὺ ἀνώτερος, πολλῷ ὑπερέχω, τινος Πολύβ. 5. 67, 2.

καταπερίξῡσις, εως, ἡ, = **περίξυσις**, ξέγδαρμα, ξέσχισμα, ὁ Σχολ. ἐν Ὀδ. Ω. 229 ἑρμηνεύει τὰς γραπτῦς, ὡς καταπεριξύσεις καὶ ἀμυχὰς τῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν.

καταπερκάζω, ἐπὶ σταφυλῶν, μαυρίζω, ἐντελῶς ὡριμάζω, Κύριλλ. Ἀλ.

καταπερονάω, διὰ τῆς περόνης κρατῶ, συνάπτω, κομβώνω ἰσχυρῶς, τὴν ἔνδεσιν ἀσφαλίζονται ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες Πολύβ. 6. 23, 11.

καταπερπερεύομαι = **περπερεύομαι**, χαριεντίζομαι, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.

καταπέρπερος, ὁ, ἡ, ὁ χαριεντιζόμενος.

καταπέσημα, τό, τὸ πρὸς τὰ κάτω πέσιμον, Ἀνέκδ. Ὀξ. 1, 176.

καταπέσσω, Ἀττ. **-ττω**, (Σουΐδ.)· μέλλ. **-πέψω**, (πρβλ. **καταπέπτω**)·— βράζω ἐντελῶς, χωνεύω, τροφὴν Ἱππιατρ. 150. 17. II. ἐν τῷ Παθ. χωνεύομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 16· ἕως ἂν καταπεφθῇ ἡ τροφὴ ὁ αὐτ. π. Ἐνυπνίων 3, 22. 2) μεταφορ., χωνεύω, δὲν ἀφίνω νὰ ἐξεγερθῇ, καταπραΰνω, Λατ. concoquere, κατ. χόλον Ἰλ. Α. 81· «καταπέψαι· καταπραῦναι ἢ ἐν ἑαυτῷ κατασχεῖν· μεταφρ., ἀπὸ τῶν πεσσομένων σίτων» Ἡσύχ.· καταπέττειν καὶ ἰατρεύειν τὸ πάθος Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 402· κ. μέγαν ὄλβον, δηλ. φέρω εὐτυχίαν μετὰ πρᾳότητος ἢ ἄνευ ὑπερηφανείας, Πινδ. Ο. 1, 87· «καταπέψαι· κατασχεῖν» Σχολ.·— «καταπεπεμμένοι· κατωπτημένοι» Ἡσύχ.· «καταπέττει· καταράττει, καταβάλλει» Σουΐδ.

καταπετάννῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **καταπετάσω** [ᾰ], ἐξαπλώνω ὑπεράνω, ἀναπτύσσω, ἀνοίγω τι ὑπεράνω τινός, κατὰ λῖτα πετάσσας Ἰλ. Θ. 411, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1459· ταῖς πρῴραις δέρρεις κ. Διόδ. 20. 9· ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ τὸ ἱστίον καταπετασθὲν Πλουτ. Θησ. 25. II. ἐκτείνω ἢ καλύπτω μέ τι, τὴν

αὐλὴν δικτύοις Ἀριστοφ. Σφ. 132· τὴν κεφαλὴν φοινικίδι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 731· ἀνθρώπους ἱστίῳ Πλάτ. Παρμ. 131Β· ἵπποι ἱματίοις καταπεπταμένοι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 16· μετὰ γεν. καὶ αἰτ., καταπετάννύντες τῶν ξύλων δίκτυα Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **περιστοιχίζεται.**

καταπέτασμα, τό, πᾶν ὅ,τι καταπετάννυται, κάλυμμα, σκέπασμα, Ἡλιόδ. 10. 28· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚϚʹ, 31), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζʹ, 51, κτλ.· τὸ παραπέτασμα· «τὸ καταπέτασμα ὅπερ ὁ κωμικὸς παραπέτασμα λέγει» Εὐστάθ. 722. 32· —(πρόναον) εἰργόμενον δυσὶν ὑφάσμασι καὶ τὸ μὲν ἔνδον ὃν ἐλέγετο καταπέτασμα, τὸ δ' ἐκτὸς κάλυμμα Φίλων 2. 148· κ. τραπέζης Ἐπιγρ. Σάμου καὶ κ. ῥάκινον

καταπέτομαι, (πρβλ. **πέτομαι**) «πετῶ» πρὸς τὰ κάτω: μέλλ. καταπτήσεται ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ Λουκ. Προμ. 2: ἀόρ. **κατέπτατο** Ἀριστοφ. Ὄρν. 791: μετοχ. **καταπτάμενος** Ἡρόδ. 3. 111, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1624, Σφ. 16· ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. **κατάπτωμαι, -πτοῖο**, Λουκ. Ἰκαρομ. 13, Δὶς Κατηγ. 8· ὡσαύτως ἐνεργ. ἀόρ. βʹ **κατέπτην**, ὑποτακτ., ἔς τ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 10, 1, μετοχ. **καταπτάς**, Λουκ. Χαρίδ. 7· ὁ Μοῖρις 206 «καταπτάμενος Ἀττικοί, καταπτὰς Ἕλληνες»·— ἀμφίβολ. Παθ. ἀόρ. **κατεπετάσθην** ἀπαντᾷ παρὰ Διοδ. 2. 20, Ἑβδ.· καὶ διάφ. γραφ. **-πετεώμενος** εὕρηται παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ., ὡς ἐκ τοῦ **-πετάομαι**· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 581 κέξ. (ἀντίθ. **ἀναπέτομαι**).

κατάπετρα, τά, πετρώδεις τόποι, Ἀκρ. Ἔπ. ἔκδ. Μηλ. Ϛʹ, 3107.

κατα-πετροκοπέω, κτυπῶν τι κατὰ πετρῶν θραύω, τὰ ὅπλα Διόδ. 16. 60.

καταπετρόω, λιθοβολῶν φονεύω ἢ ἐπισωρεύων ἐπ' αὐτοῦ πέτρας ἐξαφανίζω, ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 2· πρβλ. **καταλιθόω.** **II.** καταρρίπτω ἔκ τινος βράχου (ἐκ πετρῶν) τοὺς θανατουμένους καταπετροῦσι, τοὺς δὲ πατραλοίας ἔξω τῶν ὅρων ἢ τῶν πόλεων καταλεύουσιν Στράβ. 3. σ. 155.

καταπεττεύομαι (ἐν τοῖς πεσσοῖς νικῶμαι, καταστρέφομαι, φθείρω τὴν περιουσίαν μου), Μιχ. Ἀκομ. τ. Β. σ. 200, 17. ἔκδ. Λ., πρβλ. **κατακυβεύω, κατακυβεύομαι.**

καταπετών, καταπεσών, Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ., ὡ· καὶ **κατέπετε** καὶ **καππετών.**

καταπέφνω, ἴδε **κατέπεφνον**· φονεύω.

καταπεφρονηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **καταφρονέω**, μετὰ καταφρονήσεως, κ. τῇ πόλει χρῶνται Δημ. 219. 25, Διόδ. 14. 17, κλ. **II.** Παθ. πρκμ. **καταπεφρονημένως**, μὲ καταφρόνησιν, ἀτίμως, Σχόλ. εἰς Λουκ. π. Ἀπαίδ. 10, Ἰω. Χρυσ.

κατάπεψις, εως, ἡ, τὸ καταπέσσειν, ἡ χώνευσις, κ. τῆς τροφῆς, ἐξ εἰκασίας τοῦ Συλβουργίου ἐν Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 217 (κατάταξις τροφῆς).

καταπήγνῡμι καὶ **-ύω**, (Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11): μέλλ. **καταπήξω.** Ἐμπήγω σταθερῶς (εἰς τὴν γῆν), ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ Ἰλ. Ζ. 213· ἐν δὲ σκόλοπας κ. Η. 441., Ι. 350, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 72· τὸν ὀβελίσκον κατάπηξον Ἀριστοφ. Ὄρν. 360, κτλ.· εἰς τὴν γῆν κ. τὸν καυλὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 1.. **II.** Παθ., καὶ μετὰ πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἰὸς .. ἐν γαίῃ κατέπηκτο Ἰλ. Λ. 378, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· στήλη καταπεπηγυῖα Ἡρόδ. 7. 30· φυτεύεται δὲ τὰ πολλὰ καὶ καταπηγνύμενα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 1· σκόλοψ καταπαγεὶς Σέξτ. Ἐμπ. 1. 238· ἥλοις καταπεπηγόσιν Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.— Παθ., πρκμ., κλῖμαξ καταπεπήχθω Ὀρειβάσ. 131, ἔκδ. Mai. **2)** παγώνω, κρυώνω, ψύχομαι, ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπήγνυνται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5· τὰ ὑποζύγια ἔμενεν οἷον καταπεπηγότα (διὰ τὴν χιόνα) Πολύβ. 3. 55, 5· πρβλ. **καταπήττω.**

καταπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι**, πηδῶ κάτω ἀπό τινος, ἀπὸ τοῦ ἵππου καταπηδήσας τις ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ Ξεν. Κύρ. 7. 1, 38, πρβλ. Πλουτ. Καῖσ. 46· ἐκ τοῦ ἵππου Χαρίτων 5. 3· πρβλ. **ἀποπηδέω** καὶ **ἀποθρώσκω**· Σουΐδ. «καταπηδῶ», αἰτιατ.

καταπήδησις, εως, ἡ, τὸ καταπηδᾶν, Εὐστ. Πονημάτ. 314. 1.

κατάπηλος, ον, (πηλὸς) ἐν τῷ πηλῷ βεβυθισμένος, βορβορώδης, μεμιασμένος, κ. τὰ κάλλη τῶν προσώπων ἦσαν Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 33Β.

καταπημαίνω, μεγάλως βλάπτω (ἀόρ. **κατεπήμηνα**), τὸ κάλλος κ. Θεοδώρητ.— «καταπημήνειεν· καταβλάψειεν» Φώτ., Ἡσύχ.

κατάπηξ, -ηγος, ὁ, ἡ, ἐμπεπηγμένος εἰς τὸ ἔδαφος, Ἐτυμολ. Μέγ. 194. 24. **II.** ὡς οὐσιαστ. **καταπήξ, -ῆγος**, ὁ, πάσσαλος, ὅστις καταπήγνυται εἰς τὴν γῆν (παλοῦκι), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3 (πρβλ. **σταυρός**)·— «τὰ πηγνύμενα ἐν τοῖς ὕδασι ξύλα, ἐφ' ὧν ἔδει συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ῥεύματος καθιέμενα»· Σουΐδ.— εἶδος σύρτου, ἐπιβλής, «πύλη μοχλοῖς σιδηροδέτοις καταπῆγας ἔχουσα βαθυτάτους» Ἡσύχ. **2)** ἐγκέντρισμα, «μπόλι» (= **ἐπίπηξ**), Γεωπ. 10. 65, 2.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 279.

κατάπηξις, εως, ἡ, τὸ ἔμπηγμα. Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.

κατάπηρος, ον, ἐντελῶς πηρός, λίαν ἀνάπηρος, κολοβωμένος, «κατασακατεμένος», Ἐρωτιαν. σ. 228.

καταπήττω, = **καταπήγνυμι**, σκόλοπας κ. Στράβων 194.

καταπῑαίνω, λίαν πιαίνω, μεγάλως παχύνω τινὰ ἤ τι, ἀργῷ καὶ καταπεπιασμένῳ ζῴῳ Πλάτ. Νόμ. 807Α· ὑπερσαρκήσαντα καὶ καταπιανθέντα Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 13· «κατεπιάνθη, ἐλιπάνθη» Ζωναρᾶς· «πίων γὰρ ὁ λιπαρὸς» Ἡσύχ.

καταπιέζω, πιέζω πρὸς τὰ κάτω, καταθλίβω, Βασίλ. εἰς Γρηγ. Ναζ.— Παθ., Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 7.

καταπίεσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω πίεσις, ἡ κατάθλιψις, τοῦ ψύχους Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 4.

καταπῐθᾰνεύομαι, ἀποθ., πιθανὰ λέγω, μεταχειρίζομαι πιθανὰ ἐπιχειρήματα, τὸ κ. ἐκ τῶν εἰκότων ἐπισπᾶσθαι τὴν διάνοιαν εἰς συγκατάθεσιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 324.

καταπικραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πικραίνω**, Εὐμάθ. 265, Κύριλλ.

κατάπικρος, ον, λίαν πικρός, λόγοι κατάπικροι τῇ ψυχῇ Ἑβδ. (Ἰὼβ Ϛʹ, 3).

καταπῑλέω, συμπιέζω, συμπυκνώνω, περιτυλίσσω ὡς τὸ συμπεπιεσμένον ἔριον, κ. τὴν ἕξιν συστέλλοντα καὶ καταπιέζοντα τὸ αἷμα Βασ. 2. 125.— Παθ., σφιγκτὰ τυλίσσομαι, καταπεπιλημένου εὖ μάλα πόκοις ἀντὶ πίλων Ἀλκίφρ. 2. 2, 210.

καταπῑμελής, ές, = τῷ ἑπομ., Ξενοκρ. 75, Ὀρειβ. 28, Matth.

καταπίμελος, ον [ῑ], λίαν παχύς, Γαλην. 19. 451, Παῦλ. Αἰγ. 4. 76.

καταπίμπρασθαι, «κατακαίεσθαι» Ἡσύχ.

καταπίμπλημι: μέλλ. **-πλήσω**, ἐντελῶς γεμίζω (κατέπλησα τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ, ἔνθα τὸ ἐνέπλησα ἰσχυρότερον, μέχρι κόρου ἐπλήρωσα), Ἀθήν. 132Β· τινά τινος, κ. τινα φρονήματος Πλουτ. Ἠθ. 715Α· μέσ. καταπιμπλάμενοι ἀνομίας Πλάτ. Πολ. 496Β· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἡδύσμασιν καταπεπλησμένα Ἀντιφ. ἐν «Παρασ.» 5. 4, κατεπίμπλαντο πηλοῦ τὰς σκηνὰς τὰς ἑαυτῶν σκηνάς.

καταπίμπρημι, μέλλ. **καταπρήσω**, ἀόρ. **κατέπρησα**, καίω ἐντελῶς, κατακαίω, κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας Πλουτ. Κάμιλλ. 22· φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῆ Βασίλ.· τὴν ὕλην ὑφάψασαι καταπρήσωμεν Πολύαιν. 8. 65., 5. 17, σ. 500, 501· Παθ. **καταπίμπραμαι**, κατακαίομαι, καταληφθέντες ὑπὸ τῆς φλογὸς κατεπρήσθησαν Πολύβ. 14. 4, 10· καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν Λουκ. Παράσ. 57.

καταπίνω [ῑ], μέλλ., **-πίομαι**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 693, μεταγεν. **-πιοῦμαι**, (ἴδε πίνω), ποιητ. ἀόρ. **κάππιον** Ποιητὴς παρὰ Γαλην. 5, 373· (ἴδε πίνω).— περὶ τῶν **κατέπωσα, κατεπώθην**, ἴδε ἐν λ. **καταπίπτω, καταπτοέω.** Πίνων ῥίπτω εἰς τὰ κάτω, πίνω διὰ μιᾶς, «καταιβάζω», καταβροχθίζω, ἐπί τε ὑγρῶν καὶ ἐπὶ στερεῶν, τὸ καταποθὲν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα Πλάτ. Κριτ. 111D· τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος (δηλ. τοὺς υἱοὺς) Ἡσ. Θ. 459, πρβλ 467· [ὁ τροχίλος] καταπίνει τὰς βδέλλας Ἡρόδ. 2, 68· πρβλ. 70· κ. ᾠά, ὁ αὐτ. 2, 93· ὅλον πίθον Εὐρ. Κύκλ. 219· τεμάχη Ἀριστοφ. Νεφ. 338· λίθους Ὄρν. 1137· δίκας καταπέπωκας αὐτόθι 1429· τὰς δρυπετεῖς Λυσ. ὁ αὐτ. 564· κίχλας, Φερεκρ. ἐν «Μετ.» 1, 24· μάζας Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφ.» 1· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μὴ ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ Θέογν. 680, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 23, 5.— Παθ., ἐπὶ ποταμῶν οἵτινες ἀφανίζονται ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 13, 25· ἐπὶ πόλεων καταστραφεισῶν ὑπὸ σεισμοῦ, Στράβ. 58· ἢ καταποντισθεισῶν, πόλις καταποθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάττης Πολύβ. 2. 41, 7· ἐπὶ χώρας καλυφθείσης ὑπὸ ἄμμου, Διόδ. 1, 32, κτλ.· καὶ ὁ μέλλ. **καταποθήσεται** Ἀριστ. Σφ. 1502, καὶ ὁ πρκμ. **καταπεπόσθαι** Λογγ. σ. 169. **2)** ἁπλῶς, ἄνευ πτώσ. καταπίνω, καταπίνειν δυνατὸς Ἱππ. Ἀφορ. 1250. **II.** μεταφ., κ. Εὐριπίδην, δηλ. τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὰς ἰδέας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 484, πρβλ. Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 1. **2)** καταπίνω, καταναλίσκω, [ἡ ἐσθὴς] ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως Ἀριστοφ. Σφ. 1147· ὁ δικαστὴς αὐτὰ [τὰς δημοσίας προσόδους] καταπίνει μόνος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1466· τὸν ναύκληρον αὐτῷ σκάφει κ. Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1, 19·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξοδεύω, δαπανῶ, σπαταλῶ εἴς ποτά, [τὴν οὐσίαν] οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλὰ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν κατέπιεν Αἰσχίν. 13, 39· πρβλ. **ἐκπίνω, καταφαγεῖν.** **3)** ἀφανίζω, φθείρω, τὸν ἡμίοπον ὁ μέγας [αὐλὸς] κ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 89· καταπιοῦνται ὑμᾶς οἱ Ἀθηναῖοι Πλουτ. Ἀλκιβ. 15.

καταπιπράσκω, ἐντελῶς πωλῶ, **καταπραθείς**, Λουκ. Κρονοσόλ. 16.

καταπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, ἀόρ. **κατέπεσον**, ποιητ. **κάππεσον**, (ὁ μόνος εὔχρηστος παρ' Ὁμ. τύπος), Δωρ. **κάππετον** καὶ **κάπετον** Πινδ. Ο. 8. 38, ὅ ἴδε· πρκμ. **καταπέπτωκα**: ἀόρ. αʹ **κατέπτωσα**, ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, Σύγκελλ. 313C, (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **κατέπωσε**, ἐκ τοῦ **καταπίνω**). Πίπτω κάτω, καππεσέτην Ἰλ. Ε. 560· κάππεσον ἐν Λήμνῳ Α. 593· κάππεσεν ἐν κονίῃσι Μ. 23· πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε Π. 311· πρηνὴς ἀλλ

κάππεσε Ὀδ. Ε. 374· κτλ.: ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου Ἰλ. Μ. 386, πρβλ. Ἡρόδ. 1, 50· ἀπὸ τῆς κλίμακος Ἀριστοφ. Ὄρν. 840· ἀπ' ὄνου ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1273· ἀφ' ἵππου Ξεν. Οἰκ. 1, 8· ἐς τοὺς ἄνθρακας Εὐρ. Κύκλ. 671· ἐπὶ τῆς γῆς Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· καὶ ἐπὶ τὴν γῆν καταπίπτει νεκρὸς Πράξ. 28, 6· κ. πληγεὶς Λυσ. 94, 18· οἰκίαι καταπεπτωκυῖαι Ἀνδοκ. 14. 36. — ἐν χρήσει ὡς Παθ. τοῦ **καταβάλλω**, πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1532. **2)** μεταφ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὡς τὸ Λατ. concidere, παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός, κατέπεσε τὸ θάρρος αὐτῶν, τὰ ἔχασαν, Ἰλ. Ο. 280, πρβλ. Ἀρχίλ. 14· θυμὸς καταπεσών, λυπούμενος, ἀντίθ. τῷ **ἀγαλλόμενος**· ἀγενεῖς καὶ καταπεπτωκότες, ἄθυμοι, ἄνευ φρονήματος, Λιβάν. 4. σ. 172· τοῖς Ἕλλησι κατεπεπτώκει ἐς ἅπαν τὰ φρονήματα Παυσ. 10. 20, 1· κατέδεισε καὶ τὴν ψυχὴν κατέπεσε Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 14, 2· ταῖς ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασιν κ. Θεμίστ. 136Β· καὶ ἡ ψυχὴ καταπίπτει Ξεν. Ἐφέσ. 1, 5· ταῖς γνώμαις καταπεπτωκότες Συνέσ. 117, Β· καὶ ἄνευ πτώσεως, καταπεσόντες Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 4, 2. **6)** κατ. εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φαίδων 88D· εἰς ἀπορίαν καταντῶ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 84C· πρὸς τὸ χεῖρον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 16, 1. **II.** πάσχω ἐξ ἐπιληψίας, Λουκ. Τόξ. 24, Φιλόψ. 16.

καταπισσόω, Ἀττ. **-ττόω**, καλύπτω, διὰ πίσσης, πισσώνω, ὡς ἔπραττον εἰς τὸν περιέχοντα τὸν οἶνον πήλινα ἀγγεῖα, κτλ. ὅπως ἀποκλείωσι τὸν ἀέρα, Κρατῖν. ἐν «Πυτ.» 17· (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀριστοφ. Ἐκκλ.— μεταφ., χρωματίζω μὲ μέλαν χρῶμα, μαυρίζω, ἀντίθετον τῷ **καταχρυσόω**, (ἐν στίχ. 826)· κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην αὐτόθι 829. **II.** ἀλείφω μὲ πίσσαν καὶ καίω, πρὸς τιμωρίαν, Ἡρακλ. παρ' Ἀθήν. 524Α.— Παθ., Πλάτ. Γοργ. 473C· ἴσως ὡς τὸ Λατ. tunica molesta, πρβλ. Routh. ἐν τόπῳ (ὃν ἀναφέρει: Stallbaum), ἔνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ **στρεβλοῦσθαι**, **ἐκτέμνεσθαι**, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάεσθαι, πολλαχῶς λωβᾶσθαι καὶ ἀνασταυροῦσθαι· ἔτι ἀλείφω μὲ πίσσαν τὸ δέρμα, ἵνα ἀποτιλθῶσιν αἱ τρίχες καὶ τὸ σῶμα κορασιῶδες φαίνηται, οἷον ἦτο τὸ ἔργον τῶν παρατιλτριῶν (πρβλ. **πιττοκόπος**)· καταπιττοῦσι σφᾶς καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσιν Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. 3, 261.

καταπιστευτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐμπιστευθῇ, ταῖς ὁρμαῖς Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 28.

καταπιστεύω, πιστεύω πολύ, παρέχω τυφλὴν πίστιν, ἔχω πεποίθησιν, ἄνευ πτώσεως, πάντες ἀπεσφάγησαν οἱ καταπιστεύσαντες Πλουτ. Λύσ. 8· τινί, εἴς τινα, Πολύβ. 2. 3, 3. **II.** ἐμπιστεύομαι, τινί τι, Ζώσιμ. 1, 5 καὶ 36., 3, 2.— Παθ., μὲ ἐμπιστεύεταί τις, Φάλαρ. **2)** Παθ., ὡσαύτως, μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμπιστεύεταί τι εἰς ἐμέ, καταπιστευθεὶς τὰ τῆς πόλεως χρήματα· τὴν καταπεπιστευμένην αὐτῷ διακονίαν Φωτ. Ἐπ. 178, Βιβλ. 497, 6.

καταπιστόομαι, μέσ., γίνομαι ἐγγυητής, ὑπέρ τινος πρός τινα, διά τινα πρὸς ἄλλον τινά, Πλουτ. Κλεομ. 21.

καταπίστωσις, **εως**, ἡ, βεβαιότης, διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις πίστεως, καταπιστώσεις ποιεῖσθαι, ἐπὶ ἐραστῶν, Πλουτ. Πελοπ. 18, πρβλ. Πλούτ. 2, 258Β, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1492. 42α.

καταπιττόω, Ἀττ., ἀντὶ **καταπισσόω**.

καταπίττωμα, τό, καταπίσσωμα, στρῶμα πίσσης, Νικήτ. Χρον. 19, 9.

καταπίων, **ον**, λιπαρός, «καταπίονα· λιπαρὰ» Φώτ., ἐσφαλμ. γραφ. ἐκ τοῦ κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Ὁμ. Ἰλ. Α. 40.

καταπλᾰγής, ές, καταπεπληγμένος, πεφοβημένος, περιδεής, καταπλαγεῖς γενόμενοι τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, καταπλαγέντες, Πολύβ. 1. 7, 6.

καταπλαγία, κατάπληξις, τὸ καταπλαγῆναι, Πολυδεύκ. Γ', 137.

καταπλακών, ἀόρ. β' μετοχ., (ἴδε **ἀμπλακεῖν**)·— ἡ λέξις τοῦ Ἡσυχίου (**καταπλακών**, **καταπτήξας**, **διαμαρτών**), διορθωτέα οὕτω: **καταπλακών**, **διαμαρτών**·— **καταπτακών**, **καταπτήξας**.

καταπλᾰνάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πλανάω**, τινὰ Παροιμιογρ. σ. 126.

κατάπλασις, **εως**, ἡ, τὸ καταπλάσσειν, ἐπιχρίειν ἢ ἐπιτιθέναι κατάπλασμα, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904.

κατάπλασμα, τό, ἰατρικὸν ὅπερ καταπλάσσεται, τὸ ἔμπλαστρον, κ. μετ' ἀλφίτων Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 4· τὰ καταπλάσματα, ἃ καὶ μαλάγματά τινες καλοῦσιν ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 61, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 12, Ἀριστ. Προβλ. 1, 30, κτλ.. πρβλ. **καταπλαστός**.

καταπλασμάτιον, τό, μικρὸν κατάπλασμα, κ. ἐπιρριπτέσθω Σωραν. π. Γυν. παθ. σ. 51.

καταπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-πλάσω** [ᾰ]·— ἐπιχρίω, ἐπαλείφω, καλύπτω μέ τι, κατ' ὧν ἔπλασε τοὺς ὀφθαλμοὺς πηλῷ Ἡρόδ. 2, 70· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 5· ὄξει τὰ βλέφαρα Ἀριστοφ. Πλ. 721· κηρῷ τὰ ὦτα Πλούτ. 2, 15D.— Παθ., ψιμυθίῳ καταπεπλασμένος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 878· καὶ ἀπολ., καταπεπλασμένος Πλούτ. 2. 724· κηρῷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 9·— τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθίῳ κ. Λουκ. ἐν Ἀνθ. II. 11. 408.— Μέσ., καταπλάσσεσθαι τὴν κεφαλήν, ἐπιχρίω τὴν ἰδίαν μου κεφαλήν, Ἡρόδ. 2, 85· καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., «οἱ τιτᾶνες καταπλασάμενοι γύψῳ ἐπὶ τῷ μὴ γνώριμοι γενέσθαι» Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἀπομάττειν**· μετὰ διπλ. αἰτ., τοῦτο καταπλάσσονται ὅλον τὸ σῶμα, τοῦτο ἐπαλείφουσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμά των, Ἡρόδ. 4. 75. **2)** ὡς ἰατρ. ὅρος, ἐφαρμόζω κατάπλασμα, διὰ καταπλάσματος ἰατρεύω, συνάπτεται μετὰ τοῦ **καταιονᾶν** καὶ **καταντλεῖν**, Διοσκ. ὑπαλειφόμενα ἢ καταπλαττόμενα Πλουτ. Ἠθ. 561· ὁ φακὸς καταπλαττόμενος καθ' ἑαυτὸν καὶ σὺν τῷ ἀλφίτῳ Διοσκ. 4, 87. **3)** μεταφ., **καταπεπλασμένος** = **καταπλαστὸς** II, Ἀριστείδ. 2, 388·— τὸ κατ., ὁ τεχνητὸς ἦχος ὁ παραγόμενος διὰ τῆς ἐμφράξεως τῶν ὑψηλοτέρων φθόγγων τοῦ αὐλοῦ, ἴδε Quintil. 1. 11, 7. **4)** πλαστός, ψευδής, ὁ Πολυδ. Δ', 48, μνημονεύει τούτου ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ σοφιστοῦ.

καταπλαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταπλάσῃ, ἐπιθέσῃ ὡς κατάπλασμα, τινί τι Ὀρειβ. σ. 140 Matth.

καταπλάστης, **ου**, ὁ, ὁ καταπλάσσων, ὁ ἐπιχρίων, ἐπιθέτων κατάπλασμα, Φίλων 2, 478.

καταπλαστός, **όν**, ὁ καταπλασσόμενος, ἐπιτιθέμενος ὡς κατάπλασμα, καταπλαστὸν φάρμακον = **κατάπλασμα**, φάρμακον κατ. ἐνεχείρισε τρίβειν, τρεῖς κεφαλὰς σκορόδων Ἀριστοφ. Πλ. 717· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ τρία εἴδη φαρμάκων, τὰ καταπλαστὰ (καταπλασσόμενα), τὰ χριστὰ (χριόμενα) καὶ τὰ πιστὰ (= πινόμενα). **II.** μεταφ., προσποιητός, πλαστός, ἐψιμυθιωμένος, Λατ. fucatus, τὸ κ. σου, αἱ προσποιήσεις σου, τὰ καμώματά σου, Μένανδ. ἐν «Μισουμ.» 9· κ. βαρύτης Πλούτ. 3, 44Α.

καταπλαστύς, **ύος**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κατάπλασμα**, Ἡρόδ. 4. 75.

καταπλατύνω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ **πλατύνω**, Moschio Muliebr. σ. 34, Γαλην. 2, 298.

καταπλατύς, **εῖα**, **ύ**, ἀντὶ **πλατύς**, ἀπὸ τοῦ καταπλατὺς ὑπάρχειν τῷ σώματι, Πλάτωνος κλῆσιν ἔσχηκεν Τζέτζ. Ἱστ. 11, 857.

καταπλέκω, μέλλ. -ξω, ἐντελῶς πλέκω, ἐμπλέκω, συμπλέκω, φλοῦν φορμοῦ τρόπον κ. Ἡρόδ. 3. 98. **2)** μεταφ., **περιπλέκω**, ἐμπερδεύω, κ. τινὰ προδοσίᾳ ὁ αὐτ. 8. 128.— Παθ., πόλεμος .. καταπεπλεγμένος τῇ ποικιλίᾳ, περίπλοκος ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν γεγονότων, Ἀριστ. Ποιητ. 23. 5. **II.** παύομαι πλέκων, ἑπομένως φέρω εἰς πέρας, τὴν ᾠδήν, τὴν ῥῆσιν Ἡρόδ. 4, 205., 8, 83· πρβλ. **διαπλέκω** II, **πλέκω** II, 3.

καταπλεονάζω, λίαν πλεονάζω, Γρηγ. Νύσσ.

καταπλεονεκτέω, πολὺ πλεονεκτῶ, ἔχω τὸ «πλεονέκτημα», ὑπερέχω, Ἱππ. 23. 49.

κατάπλεος, **ον**, Ἀττ. **-πλεως**, **ων**, γεν. **-ω**·— ἐντελῶς πλήρης, τινος Πλούτ. 2, 498Ε· κατάπλεα θηρίων ὄρη Πολυδ. Ε', 13· γῆς τε κατάπλεων τὸ γένειον καὶ αἵματος Ξεν. Κύρ. 8, 3, 38· πηλοῦ Δίων Ἀλ. 1, 79·— μετὰ δοτ., χωρίον ὀχετοῖς κατάπλεων Ἀππ. Καρχηδ. 117.

καταπλέω, μέλλ., **-πλεύσομαι** καὶ **πλευσοῦμαι**· Ἰων. **-πλώω**·— πλέω πρὸς τὰ κάτω· δηλ., **1)** πλέω ἐκ τοῦ πελάγους πρὸς τὴν ἀκτήν, πλέω πρὸς τὴν ξηράν, προσορμίζομαι, ἀντίθ., **ἀναπλέω**, καταπλέων ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς κατηνέχθη εἰς ὄχθας Ἡρωδιαν. 3. 9, 14· ἔνθα κατεπλέομεν Ὀδ. Ι, 142· ἀπολ., ἄνευ προσδιορ., τῆς στρατιῆς καταπλεούσης οὐκ εἶα προσορμίζεσθαι Ἡρόδ. 6. 97· ὁλκάδι καταπλεύσας 7. 137· ἐς Αἶαν μακρῇ νηῒ κ. Ἡρόδ. 1. 2· πρβλ. 8. 132· ἐπὶ Ἑλλησπόντου 8. 109., 9. 98· ἐπ' Ἀρτεμίσιον 7. 195· τὰς ἐκ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε καταπλεῖν ἐκώλυεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 28· ἕως ἂν δεῦρο καταπλέωμεν παρὰ Δημ. 569, 3· ἐνταῦθα κ. ὁ αὐτ. 886, 3· πρβλ. Λυσ. 161, 43· νεωστὶ καταπεπλευκώς, ἐλθὼν ἐσχάτως εἰς τὴν ξηράν, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C· καταπλέοντος πυροῦ Θεόφρ. ἐν Αἰτ. Φ. 4. 9, 5· καταπλέουσα ἀγορά, νῆες μετὰ σίτου τῆς ἀγορᾶς, Ἀππ. Καρχ. 200· **2)** πλέω πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὸ ῥεῦμα αὐτοῦ, μετ' αἰτ., ἐς Βαβυλῶνα κατ. τὸν Εὐφρήτην Ἡρόδ. 1, 185· ἀπολ., 7, 137· ἐπὶ ἰχθύος, κατ. ἐς θάλασσαν 2. 93· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 10. **II.** πλέω ὀπίσω, πλέων ἐπιστρέφω, ὅθεν ἐξέπλεεν ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖ Δημοσθ. 886, 3, Ἡρόδ. 1, 165., 3, 45, Ἀνδοκ. 21, 22, κτλ.

κατάπλεως, **ων**, γεν. **ω**, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κατάπλεος**.

καταπληγής, **ές** = **καταπλαγής**, κ. καὶ περιδεὴς Κλήμ. Ἀλ. 946.

καταπληγία, ἡ, φόβος πολύς, ὑπερβολικός, Πολυδ. Γ', 137· διάφ. γραφ. **καταπλαγία**.

καταπληγμός, ὁ, = **κατάπληξις**, Ἑβδ. (Σειράχ, κα', 5).

καταπληκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταπλήσσω**, (ἐπὶ παθ. σημασ.) Δείναρχ. 103, 45· πρβλ. **ἀρκτέον** II.

καταπληκτικός, **ή**, **όν**, δυνάμενος νὰ καταπλήξῃ, φέρων κατάπληξιν, θαυμασμόν, εὐπρόσωπος καὶ κ. Μάχων παρ' Ἀθην. 578C·

ἵνα μὴ μόνον εὐπαρακολούθητος, ἀλλὰ καὶ κ. γένηται ἡ διήγησις Πολύβ. 4. 28, 6, ὅπερ ἀλλαχοῦ, σαφῆ τὰ γεγονότα καὶ θαυμαστὰ λέγει 8. 4, 10· διὸ καὶ ὁ Μουσών. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 326, 43 διαστέλλει τὸ καταπληκτικὸν τοῦ φοβεροῦ: πειρατέον καταπληκτικὸν μᾶλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερὸν θεωρεῖσθαι. 2) τρομερός, πρόσοψις, κραυγή, προσβολὴ Πολύβ. 3. 114, 4., 11. 16, 2., 3. 13, 6· τὰ εἰς πόλεμον κατ. Διόδ. 2, 16.—Ἐπίρρ., -κῶς, μετὰ καταπλήξεως, κ. πολεμεῖν Πολύβ. 3. 41, 3· κ. λέγειν 4. 85, 2, κτλ.

κατάπληκτος, ον, κατάπληξιν, θαυμασμὸν προξενῶν, ἀξιοθαύμαστος, καταπληκτικός, ἅρμα ἐλεφάντινον κ. Διοδ. Ἐκλογ. 645 ἐν ἀρχ.· ἀνὴρ κ. τῷ μεγέθει Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 7. 16, 2.

καταπλημμυρέω, καλύπτω διὰ πλημμύρας, μετὰ γεν., γῆς Κύριλλ.

καταπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ καταπεπληγμένος, ὅστις τὰ πάντα φοβεῖται, ἔχων τὴν διάνοιαν ἐκπεπληγμένην, κ. καὶ ἄτολμος Πλούτ. 2, 7B· κ. καὶ περιδεὴς αὐτόθι 814F· πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ κ. ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 27· καταπλῆγες καὶ πτοίας ἀνάμεστοι Ἡλιόδ. 9. 5· ὁ Συνέσ. σ. 267D ἀντιτίθησι τοὺς καταπλῆγας τοῖς ἐρρωμένως ἐπιφερομένοις·—μὴ καταπλῆγες ὦσιν οἱ ἵπποι Αἰλ. π. Ζ. 16, 25, Ἁρποκρ.· ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, (ὥστε ὁ νοῦς νὰ μὴ δύναται νὰ διακρίνῃ), (μετὰ τῆς ὑπὸ) ἀλλ' ἐστὲ ὑπὸ τῶν τούτου ἁμαρτημάτων καταπλῆγες διὰ τὸ πολλάκις ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι .. ὥστε οὐδὲ τὰ δεινὰ ἔτι δεινὰ δοκεῖ εἶναι Λυσ. 107, 34. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἐντροπαλός, ὁ πάντα καὶ πρὸς πάντας εὐλαβούμενος, καὶ πρᾶξαι καὶ εἰπεῖν (ὁ πάντα καταπληττόμενος, ὁ τοιοῦτος δὲ ἄπρακτος) ἐναντίον τοῦ **ἀναίσχυντος,** ὧν μεσότης εἶναι ὁ **αἰδήμων,** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 14, Ἠθ. Ν. 3. 7, 2· ἄνθρωπον καταπλῆγα καὶ ἐν παντὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐρυθριῶντα Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 372· «καταπλήξ, ὁ καταπεπληγώς» Ἡσύχ.

κατάπληξις, εως, ἡ, ἰσχυρὸς θαυμασμός, ἔκπληξις, φόβος ὑπερβολικὸς (ἐκ μεγάλης φαντασίας), Θουκ. 7. 42., 8. 66, Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 30, 1, κλ.· κ. ὀμμάτων, θάμβος, Ἱππ. 1226Α· κ. καὶ ἀπραγία τῶν στρατοπέδων Πολύβ. 3. 103, 2· ἔτι δὲ καὶ σεβασμός, κ. καὶ καταξίωσις τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος ὁ αὐτ. 3 90, 14.

καταπληρόω, ἐκπληρῶ, πληρῶ ἐντελῶς, τινά τινος Ἐκκλ.

καταπλήσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω,** κυρίως, κτυπῶν καταρρίπτω· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ., πλήττω μὲ φόβον, θάμβος ἢ θαυμασμόν, ἐκθαμβῶ, ἐκπλήττω·— ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, «καταπλήττει· καταταράττει. φοβερίζει. κατεξανιστᾷ. καταπλήσσεται. φοβεῖται»·— κατέπλησσεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι τοὺς θαρσοῦντας Θουκ. 2. 65· ὁ φόβος κ. τὰς ψυχὰς Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25· καταπλήξειν ᾤετο τὸν δῆμον Δημ. 577. 11· τοὺς μὲν φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι ὁ αὐτ. 286. 21· κ. τοὺς ἀκροατάς, ἐπὶ τῶν ῥητόρων, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 7, 5· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, καταπληξάμενος τοὺς ἐναντίους Πολύβ. 3. 80, 1· τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πείθοντα, τοὺς δὲ φαύλους τῇ τιμωρίᾳ καταπληττόμενον Διόδ. 5. 71· καταπληξάμενος τῷ πλήθει τῆς δυνάμεως, διὰ τοῦ πλήθους, Ἐπιγρ. Dittenb.·—Παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ δεινοῦ φόβου, ἐκθαμβοῦμαι, κατεπλήγη φίλον ἦτορ Ἰλ. Γ. 31· (πληγῆναι μὲν ἐπὶ σώματος, καταπλαγῆναι δὲ ἐπὶ ψυχῆς Εὐστάθ. σ. 374. 10)· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οἱ Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὸν ἀόρ. β', καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ Θουκ. 1. 81, πρβλ. 4. 10· μὴ καταπέπληχθε ὁ αὐτ. 7. 77· ὡσαύτως μετ' αἰτ. σημαινούσης τὸ αἴτιον, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ καὶ καταπλήττομαι Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 1. 10· τὴν ἀπειρίαν τὴν αὐτοῦ καταπεπλῆχθαι Ἰσοκρ. 415Ε, κτλ.· μηδὲν καταπλαγέντες τὸν Φίλιππον Δημ. 290. 10· οὕτω καί, καταπεπλῆχθαι (διὰ) τὸν βίον ὁ αὐτ. 979. 5· πρβλ. καταπλήττεσθαι καὶ θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν Διοδ. Ἐκλογ. 617· ἐπαινεῖν καὶ καταπλήττεσθαι Ἀθήν. 236F·— οἱ μεταγεν. ἔχουσι τὸν πρκμ. **καταπέπληγα** (ἰδίως ἐν τῇ μετοχ.), καταπεπληγότες τὸ τῶν Ῥωμαίων τεῖχος Διον. Ἁλ. 6. 25· κατεπεπλήγεσαν τὸ Ἑλληνικὸν Παυσ. 10. 22, 2· κατεπεπλήγεσαν τῷ μεγέθει τοῦ τολμήματος Ἀππ. Ἰσπ. 24· τὸ καταπεπληγός, ἡ κατάπληξις, κατάστασις ἀπελπισίας, Πλουτ. Σύγκρ. Πελ. κ. Μαρκ. 1.

καταπλίσσομαι, Παθ., ὑποσκελίζομαι, καταρρίπτομαι, ἡμῶν ἴσως σὺ καταπλιγήσει (μέλλ. β') τῷ χορῷ, θὰ νικηθῇς ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ (ἐκ διορθώσ. τοῦ Δινδ.), Ἀριστοφ. ἐν Meineke Ἑλλ. Κωμ. 2. 1035, ἔνθα ἴδε τὸν Bgk.· — «πλίγμα τὸ βῆμα λέγουσι· τὸ οὖν καταπλίξαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων καὶ οὕτω φασὶ κατακρατηθήσει» Ἡσύχ.

καταπλοκή, ἡ, τὸ καταπλέκειν, πλέξιμον πυκνόν, συμπλοκή, ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους κ. τοῦ νεύρου Πλάτ. Τίμ. 76D· μεταφ., δόλους καὶ ἐνέδρας καὶ κ. τῶν χρημάτων Ἀρτεμίδ. 2. 5. σ. 137. 20· κ. τῶν χρεῶν ὁ αὐτ. 6. 139. 7. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ σχέσις τῶν φθόγγων κατιόντων ἐν κανονικῇ διαδοχῇ, ἀντίθετ. τῷ **ἀναπλοκή,** Πτολεμ. Ἁρμ.

κατάπλοος, συνῃρημ. **-πλους,** ὁ, τὸ πλέειν πρὸς τὴν ξηράν, προσορμίζεσθαι, Θουκ. 4. 10, 26· ὁ Σικελικὸς κ., ἡ ἄφιξις τῶν σιτοφόρων πλοίων ἐκ τῆς Σικελίας, Δημ. 1285. 21· ἐκ κατάπλου, ἀμέσως μετὰ τὴν προσόρμισιν, ὡς τὸ ἐξ ἐφόδου περὶ τοῦ πεζοῦ στρατοῦ, ἐκ κ. πολιορκεῖν τὴν πόλιν Πολύβ. 15. 23, 3. **II.** ὁ κατὰ τὴν ἐπάνοδον πλοῦς, ἐπιστροφή, ὁ οἴκαδε κ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 11· ἔτι ὁ τόπος, ὅπου καταπλέει τις, μεταγεν.

καταπλούσιος, λίαν πλούσιος, μεταγεν.

καταπλουτέω, εἶμαι λίαν πλούσιος κατά τι, τι Ἰω. Δαμασκ. **II.** μεταβ., = τῷ ἑπομ., τινά Θεοφύλ. Σιμ. 46C.

καταπλουτίζω: μέλλ. **-ιῶ,** μεγάλως πλουτίζω, τινὰ Ἡρόδ. 6. 132· μεγάλοις δώροις τινὰ κ. Ξεν. Οἰκ. 4. 7· καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, κατεπλούτισε τὴν κτίσιν τῆς ἁγιστείας αὐτοῦ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 115C.

καταπλουτομαχέω, καταβάλλω τινὰ διὰ τοῦ πλούτου, καταπλουτομαχοῦντες ἅπαντας διὰ τὴν ἐκ τῶν μετάλλων γενομένην εὐπορίαν Διόδ. 5. 38.

κατάπλυμα, τό, = κατάπλυσις, ἀπὸ τῶν κ. καὶ ἀλοιφῶν Συνέσ. ἰατρ. π. πυρετ. σ. 234.

καταπλυντηρίζω, καταβρέχω, κατακλύζω μὲ ὕβρεις, Κωμ. Ἀνώνυμ. 170· πρβλ. **πλύνω II, πλυνὸς II.**

καταπλύνω [ῡ], πλύνω ἐπιχέων ἐπί τινος ὑποκειμένου, καταβρέχω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 546· ὕδατι τὴν κεφαλὴν Ξεν. Ἱππ. 5. 6· τὴν κεφαλὴν καταπλύνειν μᾶλλον δεῖ ἢ καθαίρειν Πολυδ. Α', 200· ὀχετὸν ἐκκαθαίρειν κορήθρῳ καὶ καταπλύνειν ὕδατι πολλῷ Ἀρτεμίδ. 5. 79. **II.** πλύνων ἀποβάλλω, ἀποπλύνω, «ξεπλύνω», τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13.— Παθ., καταπλυθείσης τῆς ἅλμης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 3· μεταφορ., τὸ πρᾶγμα καταπέπλυται, ἡ ὑπόθεσις «ἐξεπλύθη», δηλ. ἐλησμονήθη καὶ ἠφανίσθη, ἢ οὐδενὸς ἄξιον κατέστη (ἐπειδὴ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ ἀντιτίθεται τῷ τίμιον ἦν) (ἐκ μεταφορᾶς, τῶν χρωμάτων τῶν πλυνομένων ὑφασμάτων, ἅτινα διὰ τῆς πολλῆς πλύσεως ἐξαφανίζονται), Αἰσχίν. 79. 19, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 38.

κατάπλυσις, εως, ἡ, ἡ διὰ τοῦ καταχεομένου ὕδατος πλύσις, καθάρισις, τῶν σκελῶν Ξεν. Ἱππ. 5. 9.

κατάπλωσις = κατάπλους, ἐπιστροφὴ διὰ θαλάσσης, μὰ τὴν γὰρ Μάνδριος κατάπλωσιν καὶ τὴν φίλην Δήμητρα Ἡρώνδ. Μιμίαμβ 1. 68.

καταπλώω, Ἰων. ἀντὶ **καταπλέω,** Ἡρόδ.

καταπνέω, Ἐπικ. **-πνείω:** μέλλ. **-πνεύσομαι.** Πνέω ἄνωθεν ἐπί τινος ὑποκάτω ὄντος, τί τινος, χώρας (οὕτως ὁ Reisk. ἀντὶ χώραν) καταπνεῦσαι ἡδυπνόους αὔρας Εὐρ. Μήδ. 839· ἵμερον κ. ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων Ἀριστοφ. Λυσ. 552· οὕτω παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 13., 8. 5, 7, δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν γενικήν τινα ἐκ τῶν συμφραζομένων·— ἀλλ' ἐν Ἡλιοδ. 3. 2, ἔχομεν αἰτ. μετὰ τὸ ῥῆμα, κ. τόπον εὐωδίᾳ, πληρῶ, γεμίζω τὸν τόπον μὲ εὐωδίαν· καὶ ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 21, ἐὰν καταπνευσθῇ τοῦ ἄρρενος ἡ πέρδιξ, ἂν σταθῇ ἡ θήλεια ἀπέναντι τοῦ ἄρρενος, ἀφ' οὗ ὁ ἄνεμος πνεῖ· πρβλ., ἂν κατὰ τὸν ἄνεμον στῶσι 5. 5. (διάφ. γραφ. πνεῦμα στῇ)·— ἀπολ., ἡδὺ καταπνείουσα Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 239· τοῦ ἀνέμου λαμπρὸν καταπνέοντος Πλουτ. Ἠθ. 139D. ὅταν ἥδιστον ἐτησίαι καταπνέωσι Πλουτ. Κικ. 47. 2) ἐμπνέω, θεόθεν καταπνείει πειθὼ .. μολπὰν Αἰσχύλ. Ἀγ. 105· ὁμόνοιαν, ὁρμήν τινι κ. Αἰλ. π. Ζ. 12. 2 καὶ 7· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., θεὸς καταπνεῖ σε Εὐρ. Ῥῆσ. 387. 3) φυσῶ ἐπί τινος, ἐπιπνέω, μετὰ δοτ., τοῖς πρὸς ἄρκτον οἰκοῦσι .. κ. ὁ νότος Ἀριστ. Προβλ. 26. 45· μεταφ., μή σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φά.» 1. 14. **II.** Παθ., δυνατὰ φυσῶμαι, ἀναρριπίζομαι, φλὸξ καταπνεομένη Πλούτ. 2. 474C· σπινθὴρ ὅταν καταπνευσθεὶς ζωπυρηθῇ, ἐξάπτει μεγάλην πυρὰν Φίλων 1. 455· ἀλλ' ἐπὶ τόπων, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον· στρατόπεδον καταπνεόμενον ἐκ τῆς θαλάσσης Ἀππ. Καρχηδ. 99· λειμὼν καταπνεόμενος Πολυδ. Α', 240.

καταπνιγμός, ὁ, τὸ καταπνίγειν, κατάπνιξις, Καισάρ. σ. 996, ἔκδ. Mi.

καταπνίγω [ῑ], καταβυθίζων καὶ συμπιέζων ἀφανίζω, γόγγρον ἐν ἅλμῃ Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλ.» 1. 21· ὁ ὕπνος κ. τὸ θερμὸν Ἀριστ. Ἀποσπ. 224· πάντα ταῦτα βλάπτει τὰ δένδρα καταπνίγοντά τε καὶ ἐπισκιάζοντα Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 3· κ. καὶ διαφθείρει τὴν αὔξησιν (τῆς ἀμπέλου), δὲν ἀφίνουσι ν' αὐξηθῇ, Πλούτ. 2. 806C· πνεῦμα διὰ στραγγαλισμοῦ κ., φονεύει, Νικ. Ἀλεξιφ. 286. — Παθ., ἐμφράττομαι, ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 3· (ἐπὶ τοῦ πυρὸς τῶν ἀνθράκων, σβέννυμι ἀποφράττων ἢ ἐμποδίζων τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα), ὁ αὐτ. π. Νεότ. 5, 5· καταπνιγόμενοι ἄνθρακες π. Θανάτ. 5· ατκαπεπνιγμένοι τόποι, ἀποκεκλεισμένοι, περιωρισμένοι, ἐναντίον τοῦ εὐπνούστεροι. ὁ αὐτ. ἐν. Προβλ. 2. 30, 2· φωναὶ καταπεπνιγμέναι, πνιγμέναι, ἀδύνατοι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀκουστ. 3· καταπεπνῖχθαι τὸ φθέγμα Πολυδ. Δ', 114. 2) κ. τὰς φύσας, κλείω, φράττω τοὺς φυσητῆρας, ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 7. 7, πρβλ. Προβλ. 33. 5, 1.

κατάπνιξις, εως, ἡ, τὸ καταπνίγειν, ἀφανίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 1, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 4· ἱδρῶτος, καταστολή, ἐμπόδισις, ὁ αὐτ. π. Ἱδρῶτ. 39.

καταπνοή, ἡ, φύσημα, ἀνέμων Πινδ. Π. 5. 162.

κατάπνοος, ον, συνηρ. -πνους, ουν, καταπνεόμενος, φυσώμενος, διαπνεόμενος, «εὔπνους, «κατάπνους» Πολυδ. Α', 240.

καταπόδα, -πόδας, ὁ ὀρθὸς τύπος κατὰ πόδ-, ἴδε πούς Ι. 4. 6.

καταποδέω, ῶ, τὸν πρότερον ὁ ἐπιὼν κατηπόδει (κατεπάτει;) Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 329, 14, ἔκδ. Β.

καταπόθρα, ἡ, ἴδε **καταπότρα.**

καταποικίλλω, κοσμῶ διὰ διαφόρων χρωμάτων ἢ κατὰ ποικίλους τρόπους, διαποικίλλω, τὸ σῶμα Πλάτ. Τίμ. 85Α.— Παθ., τὰ ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 6D· ὀροφὴ ἀστέρας ἐν κυανῷ καταπεποικιλμένη Διόδ. 1. 47· πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο Ἀθήν. 204Β· ἴδε ἐν λέξει **κηρογραφέω**·— περὶ τοῦ λόγου, ἡ λαλιὰ χαίρει ἀβρότητι καταποικίλλεσθαι Walz. Ῥήτορ. 9. 257.

καταποιμαίνω, περιποιοῦμαί τι ὡς ποίμνιον, Κύριλλ.

κατ-απολαύω, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολαύω, ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς τὸ **καταχρῶμαι,** μετὰ γεν. Ἐκκλ.

καταπολεμέω, πολεμῶν καταβάλλω, ἐξαντλῶ διὰ τοῦ πολέμου, ὑποτάττω ὁλοσχερῶς, (πρβλ. καταγωνίζομαί τινα), Λατ. debellare, τινὰ Θουκ. 2. 7., 4. 1, Ἀνδοκ. 25. 22· πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες οὐδὲν προὔργου ἐποιεῖτε πρὸς τὸ καταπολεμῆσαι τούτους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10· ἐν τῷ ἐνεστ., προσπαθῶ νὰ καταβάλω, τινά τινι κ. ὁ αὐτ. 4, 86.— Παθ., ἐλπίζοντες αὐτὴν [τὴν πόλιν] καταπολεμῆσθαι, ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῆ ἕνεκα τοῦ πολέμου ἢ τῶν πολεμικῶν δαπανῶν, ὁ αὐτ. 6. 16, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 243C, D· ἐξ ὧν καὶ τὸ πρότερον κατεπολεμήθημεν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27. **II.** κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, πολεμῶ κατά τινος, τινος Κλήμ.Ἀλ. 871· καὶ μετὰ δοτ., τοῖς βαρβάροις καταπολεμῶν ἐκράτησε, ἐπιμόνως πολεμῶν, Πλουτ. Καῖσ. 2. 1321.

καταπολέμησις, εως, ἡ, ἡ διὰ πολέμου καταβολή, καθυπόταξις, ὑποταγή, (πρβλ. **καταγωνισμός**), Πολυδ. Θ', 142, Νικήτ. Χρον. 162Β.

καταπολεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πολεύω,** στρέφομαι, Σχόλ. εἰς Ἀράτ. Φαιν. 147.

καταπολίζω, κτίζω πολλὰς πόλεις, γεμίζω μὲ πόλεις, κ. τὴν χώραν, τὰς νήσους, καὶ ἐν τῷ παθ. καταπεπολισμένης τῆς χώρας, καὶ ἐν τῷ μέσ. κατεπολίσαντο τὰς νήσους Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολιορκέω = πολιορκέω, κυρ. καὶ μεταφρ., Εὐμάθ. σ. 437, τὰς πόλεις κατεπολιόρκει καὶ κατεστρέφετο Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολῑτεύομαι, ἀποθ. ὑποτάττω, καταβάλλω πολιτευόμενος, διὰ τῆς «πολιτικῆς», τινα Δημ. 442. 21, Πλουτ. Πομπ. 51· συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ **δημαγωγῶ,** ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 20, κτλ.— πρβλ. ὑποπολιτεύομαί τινι.

καταπολύ, ἀντὶ τοῦ **κατὰ πολύ.**

καταπομπεύω, ἐμπαίζω, χλευάζω, τινὸς Λουκ. Ἔρωτες 37· πρβλ. **πομπεύω.**

καταπομπή, ἡ, κατάπεμψις, τὸ πέμπειν ὀπίσω, Ἀφρικαν. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 390Α.

καταπονέω, καταβάλλω μετὰ πολὺν κόπον καὶ ἀγῶνα, τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου Διόδ. 3. 37· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., ὁ αὐτ. 11. 15· οὔπω ἡ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν κατεπόνησεν Εὐστ. σ. 886, 8. — Παθ., καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι, νικῶμαι, Αἰσχίν. 33. 8· πάντα ταῖς ἐντελεχείαις καταπονεῖται Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 192, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66. 537· τῆς τῶν προγόνων ἡγεμονίας καταπεπονημένης Διόδ. 11, 6· τὸν Καλλικρατίδαν πανταχόθεν τιτρωσκόμενον καταπονηθῆναι ὁ αὐτ. 13, 99.

καταπόνησις, εως, ἡ, κόπωσις, ἀδυναμία, ἐξάντλησις, Ἰω. Χρυσ., κτλ.

κατάπονος, ον, καταπεπονημένος, ἐξηντλημένος, καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθεὶς Πλουτ. Σύλλ. 29· ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 25. **II.** κοπιώδης, ἐπίπονος, πόνους προξενῶν, ὀχληρός, λατρεία Μακκαβ. 3. 4, 14.

καταποντίζω, ῥίπτω εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, καταβυθίζω, πνίγω ἐντὸς τῆς θαλάσσης, τινὰ Λυσ. 142. 16, Δημ. 677. 6, κλ.· μεταφορ., κ. τὰς βουλὰς Λιβάν. 2, σ. 576·— καταποντισθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης Διόδ. 18. 20, πρβλ. Πλουτ. 2. 403C· [ναῦς] κ. εἰς τὸ πέλαγος Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπόντισις, εως, ἡ, καταβύθισις εἰς τὴν θάλασσαν, πνίξιμον ἐντὸς αὐτῆς, Ἰω. Κλίμ. 334. 23.

καταποντισμός, ὁ, Ἰσοκρ. 257Ε· ὁ κ. τῶν χρημάτων Ἀππ. Μακεδ. 14.

καταποντιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταβυθίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ καταπνίξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 950.

καταποντιστής, οῦ, ὁ, ὁ καταποντίζων, ῥίπτων εἰς τὴν θάλασσαν, πνίγων, ἐπὶ πειρατῶν, λησταὶ καὶ κ. Ἰσοκρ. 280Α, Δημ. 675 ἐν τέλει, 676. 3· μεταφ., καταποντισταὶ τῆς Ἑλλάδος Παυσ. 8. 52, 5·— ὡς ἐπίθ., κ. ἄνεμος Συνέσ. 193Β.

καταποντιστικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ καταποντίσῃ, Νικήτ. Χρον. 60Β.

καταποντόω = καταποντίζω, τινὰ ἐς τὴν θάλασσαν προσαγαγὼν κ. Ἡρόδ. 1. 165., 4. 154, Ἀντιφῶν 132. 37, κτλ.· κ. ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 3. 30· εἰς ποταμὸν Ἀθήν. 387F. — Παθ., οὐκ ἐάσας καταποντωθῆναι Πλάτ. Γοργ. 511Ε.

καταποπέρδω = ἀποπέρδω κατά τινος.

καταπορεύομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας, (ὡς τὸ **κατέρχομαι,** κάθοδος), καταπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων, καθόδου τυχόντων, Πολύβ. 4. 17, 8, ὡς καὶ ἐν ἐπιγραφ. Lap. Rosett. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγραφ. 4697. 19.

κατ-απορέω, ἀνεπιτηδείως προσπαθῶ νὰ θεραπεύσω, ἀποτυγχάνω ἐν τῇ θεραπείᾳ· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., ἣν καταπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ [ὀστέα] ἐμπεσεῖν, ἂν ἐξ ἀγνοίας ἢ ἀμελείας ἀφεθῇ ἡ θεραπεία τῶν ἐξαρθρωθέντων ὀστῶν, Ἱππ. Ἀγμ. 773, πρβλ. π. Ἄρθρ. 789, 827.

καταπορθέω: μέλλ. **-ήσω,** ἐντελῶς πορθῶ, λεηλατῶ, ἐρημώνω, Γλωσσ.

καταπορθμίας, ὁ, ἄνεμος καταπνέων διὰ τοῦ πορθμοῦ, ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 5.

καταπόρνευσις, εως, ἡ, τὸ μεταχειρίζεσθαι ὡς πόρνην, ἀτιμάζειν, παρθένων Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπορνεύω, κάμνω πόρνην, ὁδηγῶ εἰς ἀτιμίαν, τὰ θήλεα τέκνα Ἡρόδ. 1. 94, πρβλ. 196. — Παθ., γίνομαι πόρνη, θυγατέρας καταπορνευθείσας πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον Στράβ. 532. **II.** «βιάζω», ἀτιμάζω, ὡς πόρνην μεταχειρίζομαι, καταπορνεύσαντες τὴν γυναῖκα ἀνεῖλον Πλούτ. 2. 821D, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 8. **III.** σπαταλῶ εἰς πόρνας, πάντα κατακεκύβευκε καὶ καταπεπόρνευκε Δίων Κ. 45. 28· μεταφ., κ. τὴν γεῦσιν, διαφθείρειν, Γρηγ. Ναζ.

καταπορνοκοπέω, καταναλίσκω εἰς πόρνας, ὥσπερ οἱ πορνομανεῖς (πρβλ. **κατοψοφαγῶ**), Πολυδ. Γ', 117.

καταπόρφυρος, ον, ἐντελῶς πορφυροῦς, Ἰω. Λυδ. π. Ἀξ. 2. 13.

καταπορφυρόω, ῶ, ἐντελῶς πορφυρῶ, ἐρυθρῷ χρώματι βάπτω, Θεόδ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Mi.

κατάποσις, εως, ἡ, τὸ καταπίνειν, Πλάτ. Τίμ. 80Α, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 3, Ἀρεταῖ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. **II.** τὸ μέρος, δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κατάποσις, φάρυγξ (ὁ καταπιώνας), οἰσοφάγος, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφηδύνειν καὶ τὴν κ. κολακεύειν μειζόνως Μουσών. παρὰ Στοβ. 17. 43· ὅτι χεῖρας δέδωκεν [ὁ θεός], ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοιλίαν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 16, 17, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ., 1. 7.

καταπότης, ὁ, λάρυγξ, Σουΐδ., καὶ ὁ καταβιβρώσκων.

καταπότιον, τό, τὸ καταπινόμενον, καταπότι, «χάπι», καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θᾶττον ποιεῖν καταπότιον δοθὲν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2., 9. 8, 3· δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον Διοσκ. π. Ὀρειβ. σ. 163, 217, 347κ. Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. 7, 5.

καταποτνιάομαι, ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, ἐπιμαρτύρομαι, Βυζ.

κατάποτον, τό, καταπότιον, τὸ κοιν. «χάπι», διότι διὰ μιᾶς καταπίνεται, ταῦτα λεῖα τρίψας κατάποτα δίδου Ἱππ. 407. 32 καὶ ἀλλ.· οὐδὲν ἐκ τοῦ καταπότου ὠφελήθη 1046Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2· **καταποτά,** τά, αἱ τροφαὶ (τὰ καταπινόμενα), ἡ δὲ τῶνδε κυριωτάτη ἴησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ καταποτοῖσι κέεται Ἀρετ. 97, 20.

καταπότρα, ἡ, τὸ κατώτατον στρῶμα τοῦ οἰσοφάγου, τὸ ἄνοιγμα τοῦ στομάχου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 32·— ἐν Ἱππιατρ. 61, **καταπόθρα**· — παρὰ Σουΐδ. ὡσαύτως, **καταπότης, ου,** ὁ.

κατ-αποφαίνομαι, Μέσ., ἀποφαίνω τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινός, τινὸς Ἀθανάσ. (πρβλ. **καταγιγνώσκω**).

καταπραγμᾰτεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι μέσα ἐναντίον, τινος Γρηγ. Ναζ. 1. 341Α, Εὐστ. Πονημάτ. 273. 68· μετ' ἀπαρ., παρὰ Φωτ. Βιβλ. 244. 20. Τὸ ἐνεργ. μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδ.

καταπρακτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι, τῶν νοηθέντων Μουσών. παρὰ Στοβ. 338. 34.

καταπρᾱνής, ές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **καταπρηνής,** Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. **-νῶς,** Ἐκκλ.

κατάπραξις, εως, ἐκτέλεσις, τῶν βεβουλευμένων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 4· τῶν παραγγελμάτων Κλήμ. Ἀλ. 443, κτλ.

καταπράσσω. Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω**·— ἐκτελῶ, κατορθώνω, κοινῶς «καταφέρνω», ὅσα βούλεται ἡ πόλις καταπράττει Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46· κατέπραξας ἃ ἐβούλου αὐτόθι 1. 2, 2· οἱ καταπράξαντες ἡμῖν ταῦτα αὐτόθι 7. 7, 16· κ. ὥστε μένειν τοὺς φυγάδας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 11. 2) ἐπιτυγχάνω, κερδίζω, ἀποκτῶ, τὴν ἀρχήν, τὴν ἡγεμονίαν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 76, Πόρ. 5, 5.— Μέσ., ἀποκτῶ δι' ἐμαυτόν, κατορθώνω, πῶς μέγα ἡγοῦ τότε καταπράξασθαι, ἃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν.

7. 7, 27· ὅπως καταπράξεται τὸν γάμον Μένανδρ. ἐν «Θρασύλ..» 3· ἀσφάλειαν Διον. Ἀλ. 6. 68· ἐκτελῶ, Πλουτ. Περικλ. 5· δυναμένων ἐννοῆσαι καὶ καταπράξασθαι Γρηγ. Ναζ.— Παθ., τὰ καταπεπραγμένα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 35· τὴν ἡγεμονίαν ἡγοῦνται καταπραχθῆναι ἂν ὁ αὐτ. ἐν Πόρ. 5. 5· τῷ καταπραχθῆναι τὰ γραφέντα Δημ. 254. 13.

καταπρατικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπιπράσκειν, πωλεῖν, Ἐπιγραφ.

καταπράϋνσις, τὸ καταπραΰνειν, καθησύχασις.

καταπρᾱΰνω, καθησυχάζω, ἡμεροποιῶ, ἐκμαλάσσω, Πλάτ. Εὐθύδ. 288Β· ἀντίθ. τῷ **τραχύνω**, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 67Α· κ. τοὺς ἀκροατάς, ἐπὶ ῥήτορος, Ἰσοκρ. 43C, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 3, 17· κ. τὴν ταραχήν, καταπαύω, Πολύβ. 5. 52, 14· κατεπραΰνοντο τὰ ἤθη τούτων ἀκροώμενοι, ἡμερώτεροι ἐγίνοντο κατὰ τὰ ἤθη, Πλουτ. Λυκ. 4· τοὺς βουλομένους μάχεσθαι καὶ δυσπαθοῦντας πρὸς τὰ γινόμενα κατεπράϋνε Περικλ. 33· ἡ μουσικὴ τοὺς θυμοειδεῖς κ. Ἀθήν. 623F· κ. τινὰ τῆς ὀργῆς Πολύβ. 5. 52, 14· Ἰων. τύπ. **καταπρηΰνω**.

κατάπρεμνος, ον, πλήρης κλάδων, κατάκλαδος, Ἡσύχ.

καταπρεσβεύω, ἀναλαμβάνω πρεσβείαν ἐναντίον, τινὸς Στράβ. 796· ἀπολ., Πολύβ. 23. 11, 8.

καταπρηνής, ές, πρηνής, πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος, ἐναντίον τοῦ **ὕπτιος**, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς μεταχειρίζεταί τις αὐτὴν πλήττων ἢ λαμβάνων δραττόμενος, πλῆξεν.. χειρὶ καταπρηνεῖ, μὲ τὴν παλάμην, Ἰλ. Π. 792, πρβλ. Ὀδ. Ν. 164· πεπλήγετο μηρὼ χερσὶ καταπρηνέσσι Ἰλ. Ο. 114· χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα Ὀδ. Τ. 467, πρβλ. Ν. 199· ἐς τὸ κ. ῥέποντα Ἱππ. Ἀγμ. 776· «καταπρηνές· κατὰ πρόσωπον. ἐπὶ στόμα. κατωφερὲς» καὶ «καταπρηνής. κατωφερὴς» Ἡσύχ., πρβλ. **καταπρανής**.

καταπρηνίζω, ῥίπτω τινὰ κατακέφαλα· ὁ ἀόρ. **κατεπρήνιξε** Νικ. Θηρ. 824, Νόνν. Δ. 4. 395.

καταπρηνόω = τῷ προηγ., τινὰ πόντῳ καταπρηνώσασθαι Ἀνθ. Π. 7. 652.

καταπρηΰνω, Ἰων. ἀντὶ **καταπραΰνω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α', 265, Κόϊντ. Σμ. 14. 328.

κατάπρησις, εως, ἡ, τὸ καταπιμπράναι, ἄναψις, ἄναμμα, ἐπειδὰν καταπρήσεως ἅψηται τὸ πῦρ, σπεύδει πᾶσαν ἐπινεμηθῆναι τὴν ὕλην Βασίλ. 3, 499.

καταπρίω [ῑ], καταπριονίζω, σχίζω διὰ πρίονος, καταπρίσαντες κορμοὺς ξύλων Ἡρόδ. 7. 36. 2) κατακόπτω ἢ κατασπαράττω διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τεμάχια, κ. τὸ κύμινον Θεόκρ. 10. 55, πρβλ., κ. γλῶσσαν κυνόδοντι Νικ. Ἀλεξιφ. 283· — ὡσαύτως **-πρίζω**, διὰ τῆς θλίψεως ἁλίσκεσθαι καὶ καταπρίζεσθαι Ἀμφίλοχ.

καταπροβάλλω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐμπρός, καταβάλλω, Γαλην. 19. 622.

καταπροδίδωμι, ἐντελῶς προδίδω, ἐγκαταλείπω, «ἀφίνω τινὰ 'στὴν τύχην του» (πρβλ. **καταπροΐεμαι**), Ἡρόδ. 7. 157., 8. 94· τοὺς συμμάχους 9. 11, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1044, Θουκ. 1. 86., 7. 48, κτλ.· τινὰ τινι Ἡρόδ. 9. 73· τὰ πράγματα Λυσ. 158. 25· τὰ ἐμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ δὲ κοινὰ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ Λουκ. Προμ. 14. — Παθ., ὑπὸ Ἑλλήνων καταπροδιδόμενοι Ἡρόδ. 9. 7, 1, Θουκ. 3. 111.

καταπροθῡμέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **προθυμέομαι**, μετ' αἰτιατ., Σουΐδ.

καταπροΐημι καὶ **καταπροΐεμαι**, ἀπορρίπτω ἐντελῶς, ἐκ τῶν χειρῶν μου ἀφίνω, ἀμελῶς καὶ περιφρονητικῶς ἀποβάλλω, καταπροΐεσθαι τοὺς καιροὺς Πολύβ. 1. 77, 3, κτλ.· τοὺς ἰδίους βίους ὁ αὐτ. 3. 81, 4· ὡσαύτως μετ. γεν., ὠμοσάτην μή ποτε καταπροήσεσθαι ἀλλήλων Προκοπ. Ἀνέκδ. 2. 7· λέγεται προσέτι, καταπροϊέναι τὴν δίκην, κατηγορίαν, ὡς τὸ **καταπροδίδωμι**· «καταπροέσθαι, καταπροδοῦναι» Ἐτυμ. Μέγ.— ἀόρ. **καταπροηκάμην**, Πολυδ. Η', 143.

καταπροΐξομαι, Ἀττ. **-προΐξομαι**, (ἴδε προΐξ), ἀπαντᾷ παρὰ δοκίμοις ὡς μεμονωμένος τύπ. μέλλ., (ἐπειδὴ ὁ ἀόρ. **καταπροΐξασθαι**, ἀναφερόμενος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ., εὕρηται μόνον ἐν Πλουτ. 2. 10C· ἴδε κατωτ. II, καὶ ἴδε **προΐσσομαι**). Κυρίως, πράττω τι ἄνευ ἀντιπληρώσεως, δηλ. ἄνευ ποινῆς, ἀτιμωρητί, ἐν χρήσει μετ' ἀρνήσεως, ἐπὶ κακοῦ μόνον καὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχῆς, ου γὰρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος ἀφοῦ οὕτω με ἐκακοποίησε καὶ ἠκρωτηρίασεν, Ἡρόδ. 3. 156· οὐ καταπροΐξονται ἀποστάντες ὁ αὐτ. 5. 105, πρβλ. 7. 17· οὔ τοι καταπροίξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀριστοφ. Ἱππ. 435· οὔ τοι καταπροίξει τοῦτο δρῶν, δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1366· οὔ τοι .. καταπροίξει λέγουσα ταυτὶ ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 566·—ἀπολ., ἐκείνους οὐ καταπροΐξεσθαι, ἔφη, δὲν θὰ διαφύγωσιν (ἀτιμώρητοι), Ἡρόδ. 3. 36· οὔτοι κ. Μυρτίας Ἀριστοφ. Σφ. 1396. 2) μετὰ γεν. προσ. τοῦ πάσχοντος τὸ κακόν, ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, δὲν θὰ διαφύγῃ ἐκ τῆς ἐκδικήσεώς μου διὰ ταύτην τὴν πρός με γενομένην ἀδικίαν, Ἀρχίλ. 86· οὔ τι.. ἐμοῦ καταπροίξει, «δωρεὰν ἐπεγχανεῖ» Σχολ., δηλ. δὲν θά με καταγελάσῃς, ἐμπαίξῃς ἀτιμωρητί, ἐπειδὴ καὶ ὀλίγῳ πρότερον εἶπεν, οἵ μ' ὡς καταγελᾷς Ἀριστοφ. Νεφ. 1240· ἄνευ ἀρνήσ., τὸ πᾶν ᾠήθη καταπροΐξασθαι τῶν θεῶν Συνέσ. 121D, Θεμίστ. 25Β ἐν Λεξ. Ῥητορ. σ. 275. 30, κ. οἷον προῖκα καταφρονήσεις, ὅ ἐστιν ἀζήμιος ἔσει καὶ ἀθῷος· πρβλ. Β. Α. 275. 3) ἀμφότεραι αἱ συντάξεις συνδυάζονται παρ' Ἡροδ. 7. 17, οὐ καταπροΐξει αὐτὸς μεθύων νηφούσης γυναικός.—Ἡ λέξ. εἶναι ἀρχῆς Ἰωνικῆς, τὸ πρῶτον ἀπαντῶσα παρὰ τῷ Ἡροδ., καὶ φαίνεται ὅτι ἦτο εὔχρηστος παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, διὰ ταῦτα εἶναι συνήθης παρ' Ἀριστοφάνει, οὐδέποτε δὲ παρὰ Τραγ. ἢ τῷ Πλάτ. ἢ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς καὶ τοῖς ῥήτορσι. II. παρὰ τῷ Βυζαντίνῳ συγγραφεῖ Γεωργ. Παχυμ. 2. 147C, 264C εὑρίσκομεν ἐνεστ. **καταπροΐζεσθαι**, καὶ ἀόρ. **σασθαι**, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **προδιδόναι**, ἐγκαταλείπειν, ἀμελεῖν, ἀπορρίπτειν, πρβλ. **καταπροδιδόναι**, **καταπροΐεσθαι**,

καταπρολείπω, ἐγκαταλείπω, ἐντελῶς λησμονῶ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ', 1164.

καταπρονομεύω, καταλεηλατῶ, ἀπάγω ὡς λείαν, Ἑβδ. (Ἀριθ. ΚΑ', 1, Ἰουδ. Β', 14).

καταπροπίνω, προπίνων προδίδω, καὶ μεταφ., χαρίζω, δίδω δῶρα. κ. ἄνδρας ἐπιφανεῖς· κ. πόρναις κειμήλια καὶ θησαυροὺς Θεοδρ. Μετοχ.

κατάπροσθεν, ἐντελῶς ἔμπροσθεν, Ἐπιγρ. Δήλου.

καταπροσωπέω -ῶ, κατὰ πρόσωπον ἔρχομαι, ἐκ τοῦ σύνεγγυς μάχομαι, μὴ ἔχων δύναμιν καταπροσωπῆσαι τῷ τυράννῳ Βυζ.

καταπροτείνομαι, προβάλλω ὡς πρόφασιν, τὴν αἰδῶ κ. Γαλην. 5. 448.

καταπροτερέω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, τινος Διόδ. 17. 33.— Παθ., ἡττῶμαι, ὑποχωρῶ, τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Πολύβ. 1. 47, 9., 16. 19, 1.

καταπροχέω, χύνω πρὸς τὰ κάτω, δάκρυα παρειῶν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 1118.

καταπρυτανεύω, πρυτανεύω, κυβερνῶ, διευθύνω, τὴν περίχωρον ἢ εἰρήνην κ. Βυζ.

καταπρωκτίζω = **καταπυγίζω**, Σχολ. Ἀριστ. Θεσμοφ. 1135.

κατάπρωκτος, ον = **καταπύγων**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 364.

καταπτακών, ἴδε ῥ. **καταπτήσσω**.

κατάπτερος, ον, ἔχων πτέρυγας, πτερόεις, Αἰσχύλ. Πρ. 798, Εὐρ. Ὀρ. 176.

καταπτερόω, ἐφοδιάζω τὸ σῶμα μὲ πτέρυγας, ἐν τῷ Παθ., πᾶν τὸ σῶμα κατεπτέρωτο Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

καταπτερύσσω, = **καθίπταμαι**, τινός, ἐπὶ τῶν πτηνῶν, πετῶ μὲ τὰς πτέρυγας ἐναντίον τινός, Ψευδο-Καλλισθ.

καταπτήσομαι, μέλλ. τοῦ **καταπέτομαι**.

καταπτήσσω, μέλλ. **-πτήξω**· γ' δυϊκ. ἐπ. ἀόρ. β' καταπτήτην Ἰλ. Θ. 136· ποιητ. μετοχ. καταπτᾰκὼν ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 252· (πρβλ. **καταπλακών**)· πρκμ. κατέπτηκα Θεμίστ. 309Β, ἢ **κατέπτηχα**, ἴδε κατωτ.· ἐπ. μετοχ. **καταπεπτηώς**, ἴδε κατωτ.· (ἴδε **πτήσσω**). «ζαρώνω», κάθημαι «ζαρωμένος», μαζευμένος ἕνεκα φόβου, καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι Ἰλ. Θ. 136· καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ Χ. 191· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Ὀδ. Θ. 190· λιμῷ καταπεπτηυῖα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 295, (πρβλ. **προσπτήσσω**, **ὑποπτήσσω**)· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, κατέπτηχε μέντοι ταῦτα πάντα νῦν Δημ. 42. 22· γυναῖκας περιφόβους κατεπτηχυίας Ἀντιφ.· δεδοικόσι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ κατεπτηχόσιν ἡμῖν Διον. Ἀλ. 7. 50· ταπεινοὶ καταπτήξετε Πλουτ. Αἰμίλ 27, πρβλ. Περικλ. 25· κατεπτηχὸς τὸ ὑπήκοον καὶ ὑπὸ φόβου δεδουλωμένον Ἀριστείδ. Α. σ. 62, 6· μετ' αἰτ., ἔκφρονας γενέσθαι πάντας καὶ καταπτῆξαι τὸ μέγεθος ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 7.

καταπτίσσω καὶ **καταπτίττω**, κατατρίβω εἰς κόνιν ὡς ἐν τῷ ἰγδίῳ ἢ ἐν τῇ μύλῃ, ὑπέροις σιδηροῖς κατέπτισσε καὶ κατέκοπτεν ἐκεῖνον, κατακοπανίζω, Πλούτ. 2. 449Ε· ἐν ὅλμῳ τὰ ὀστᾶ κ. Νικολ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 614. 20· καὶ ὁ παθ. πρκμ. **κατέπτισμαι**.

καταπτοέω, πτοίαν ἢ πτόησιν ἐμβάλλω, καταφοβῶ, καταπλήττω, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 29· Παθ. ἀόρ. **κατεπτώθην** (ἐκ διορθώσ. ἀντὶ **-επώθην**), Γενέσ. 58Α.

κατάπτομαι, Ἰων. **καθάπτομαι**, μετὰ γεν., μαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 6. 68., 8. 65.

κατάπτυσμα, τό, τὸ καταπτυσθέν, βδελυρόν τι πρᾶγμα, βδέλυγμα, Εὐστ. Πονημ. 122. 44.

καταπτυστέος, ον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ καταπτυσθῇ, Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τ. I. σ. 531.

κατάπτυστος, ον, ἄξιος νὰ καταπτυσθῇ, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, ὡσαύτως η, ον, Ἀνακρ. 120·— ἐφ' ὃν ἔπτυσέ τις, ἄξιος καταφρονήσεως, Ἀνακρ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Χο. 632, Εὐμ. 68, Εὐρ. ἐν Τρῳ. 1024·— ὡσαύτως παρὰ κωμ. καὶ πεζοῖς, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1. 6· μισθοῦται τὸν κ. τουτονὶ Δημ. 236. 22, κτλ.—

«κατάπτυστον· εὐτελές, μισητὸν» Σουΐδ. Ἐπίρρ., **-τως**, Κλήμ. Ἀλ. 546.

καταπτῠχής, ές, ἔχων πολλὰς πτυχάς, ἐμπερόναμα Θεόκρ. 15. 34.

καταπτύω, μέλλ. **-ύσω**, πτύω ἐπί τινος ἢ πρός τινα, ἰδίως ὡς σημεῖον βδελυγμοῦ καὶ καταφρονήσεως, μετὰ γεν., τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σοῦ; Δημ. 295. 8, πρβλ. Αἰσχίν. 64. 13· τῆς φιλοσοφίας κ. Λουκ. Κατάπλ. 12, κτλ.· οὕτω, κ. δωροδοκίας Αἰσχίν. 31. 31· πλούτου Λουκ. Ἰκαρ. 30· ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1179. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε **-πτύω**].

κατάπτωμα, τό, ὅ,τι κατέπεσεν, κατάπτωσις, Ἑβδ. (Ψαλ. ΡΜΓ'. 14). **II.** ἀδυναμία, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. σ. 405.

κατάπτωσις, εως, ἡ, πτῶσις, ἀσθένεια, ἀδυναμία, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Γαλην., κτλ.· κ. τῆς δυνάμεως Ὀρειβ. σ. 770. **2)** πτῶσις, δυστυχία, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Β', 14).

καταπτώσσω, «ζαρώνω», χαμηλώνω, ὡς τὸ **καταπτήσσω**, τίπτε καταπτώσαντες ἀφέστατε; Ἰλ. Δ. 340, πρβλ. 224· κ. κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα Ε. 254, 476· «καταπτώσει· φοβεῖται, δειλιᾷ, ταπεινοῦται» Ἡσύχ.

κατάπτωτος, ὁ, ὁ καταπεπτωκώς, ὁ κατακείμενος.

καταπτωχεύω, κάμνω τινὰ ὅλως πτωχόν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25.— Παθ., γίνομαι πτωχός, ἐπαίτης, κατεπτωχευμένος ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 10· τύχαι κατεπτωχευμέναι, πολὺ πτωχικὴ κατάστασις, Διον. Ἀλ. 9. 51.

καταπῡγίζω, εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς **καταπύγων**, κίναιδος εἶμαι, «καταπυγίζειν· τὸ τὴν πυγὴν ἐπὶ πολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν» Φώτ.

καταπυγμομαχέω, τινά, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἐπιγρ. 20.

κατάπῡγος, ον, ἴδε **καταπύγων**.

καταπῡγοσύνη, ἡ, κτηνώδης ὄρεξις, σαρκικὴ ἐπιθυμία παρὰ φύσιν, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισι» 4, Ἀριστοφ. Νεφ. 1023, Ἀποσπ. 180· κ. καὶ πασχητιασμὸς Λουκ. Ἐνύπν. 32.

καταπῡγόσῦνος, η, ον, = τῷ ἑπομ., Κρατῖνος ἐν «Χειρ.» 4, ἀλλ' ἴδε Meineke.

καταπύγων, ονος, ὁ, ἡ, οὐδ. **κατάπῡγον**, οὐχὶ **καταπῦγον**· (πῡγή)· παραδεδομένος εἰς ἐπιθυμίας σαρκικὰς παρὰ φύσιν, καὶ καθόλου, αἰσχρός, ἀχρεῖος, ἀσελγής, λαικαστὰς καὶ καταπύγωνας Ἀριστοφ. Ἀχ. 79, Ἱππ. 639, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «εὐρύπρωκτον ἢ τὸν πεπορνευμένον» ἐν Σφ. 687· κ. καὶ ἀναίσχυντος Νεφ. 529, 909· ὦ κατάπυγον ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 200. Αἱ πλάγιαι πτώσεις ἐνίοτε φέρονται ἐσφαλμένως, **-πύγωνος**, κτλ., πιθανῶς ἕνεκα τοῦ τύπου **-πυγωνέστερος** ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 776· ἀλλ' οὗτος εἶναι ἁπλῶς τύπος ἀνωμάλως σχηματισθεὶς χάριν τοῦ μέτρου, ὡς τὸ **κακοξεινώτερος** παρ' Ὁμ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 193· ἕτερος τύπος **καταπυγότερος** ἐκ τοῦ **κατάπῡγος**, ὡς καὶ τὸ **ἀπείρων** ἐκ τοῦ **ἄπειρος** (ὅπερ ἀναφέρεται ὑπὸ Ἡσύχ. καὶ Φωτ.), ἀπαντᾷ ἐν Σώφρονι παρ' Ἀθην. 281Ε· καὶ **-ότατος** ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1131· πρβλ. **ἐπιλήσμων**, **ἐπιλησμότερος**· παροιμιώδης φράσις, καταπυγοτέρων ἀλφηστῶν, διότι οἱ ἰχθύες οὗτοι λέγονται ὅτι ἀκολουθεῖ ὁ ἕτερος θατέρῳ κατὰ τὴν πυγὴν (Ἀθήν. 281Ε), δι' ἧς σημαίνονται οἱ ἀκρατεῖς καὶ οἱ καταφερεῖς, οἱ λάγνοι. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων ἐπιθέτων εἰς **μων** ἴδε τὴν σοφὴν διδασκαλίαν Κόντου ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

καταπύθω [ῡ]: μέλλ. **-ύσω**, κατασαπίζω, κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, τὴν .. κατέπυσ' ἱερὸν μένος Ἠελίοιο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 371.— Παθ., κατασαπίζομαι, σήπομαι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «εὐρωτιῶ», ξύλον .., τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ Ἰλ. Ψ. 328.

καταπῠκάζω, κατακαλύπτω, κατακοσμέω, συχν. παρὰ Κυρίλλ., Εὐστ., 1379. 12.

κατάπυκνος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πυκνός**, λίαν πυκνός, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 1. 1. **II.** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, λίαν δυσκοίλιος, ἢν δέ σοι κατάπυκνος ἡ κοιλία δοκέῃ εἶναι, μαλθακῷ κλύσματι ὑπόκλυζε Ἱππ. 406. 10. **III.** κ. εἴς ἢ ἐπί τι· «ἡ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν» Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 56, Α. Β. 598.

καταπυκνόω, γεμίζω πυκνὰ μέ τι πρᾶγμα, τρήμασι τὸ τεῖχος Πολύβ. 8. 7, 6· θύρας ἥλοις Διόδ. 17. 71· τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβὰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16· παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, μὲ ἀφθονίαν παραδειγμάτων, Πλουτ. Λυκοῦργ. 27· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ στερεώματος, καταπεπυκνῶσθαι .. πλήθει ἀστέρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 18· ἐπὶ χώρας, ἐλαίαις καταπεπυκνῶσθαι, εἶμαι πυκνῶς πεφυτευμένος μὲ .., Διόδ. 3. 44· μεταφορ., σταθμοὶ ἐγείρονται καὶ ἐπαύλεις καὶ τῇ πάλαι ῥαστώνῃ καταπυκνοῦνται Θεμίστ. 16. 112. **II.** ἀναγκάζω εἰς μικρὰν περιοχήν, συμπιέζω, συμπυκνῶ, Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονὴν Δαμόξ. ἐν «Συντρόφ.» 1. 62· καὶ ὡσαύτως ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἐπίκουρον, τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα, ἐδαπάνησα τέσσαρα τάλαντα διὰ μιᾶς ἢ ἐπεσώρευσα, αὐτόθι 4· ὡς παράδειγμα τῆς τοιαύτης χρήσεως ἀναφέρεται τοῦ Ἐπικούρου ἐν Διογ. Λ. 10. 142, εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ κτλ. (ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῆς προτάσεως φαίνεται ἐφθαρμένον)· πρβλ. **καταπύκνωσις**· καταπεπυκνωμένη ἡδονή, ἡ τελεία, ἡ ἀπόλυτος· καταπεπύκνωται ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους πραγματεία, πυκνή, συχνὴ ἡ χρῆσις αὐτῆς γέγονεν, Πορφυρ. β. Πλάτ. 14. 23, 136. **III.** Παθ., συμπυκνοῦμαι, ἐπί τινων εἰδῶν συλλογισμοῦ (πρβλ. **πυκνόω** V), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 14, 2· ἀλλά, εἰ μὴ καταπυκνοῦταί τι, ἂν δὲν εἶνε πάντοτε εὔκολον, ἐφαρμόσιμον, Μ. Ἀντων. 5. 9.

καταπύκνωσις, εως, ἡ, συμπύκνωσις (ἴδε **καταπυκνόω** II), τοῦ ἡδομένου, καταπεπυκνωμένη ἡδονή, Ἀλκίφρων 3. 35. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ (πρβλ. **πύκνωμα** III), Ἀριστόξ. σ. 28, Νικόμ., κλ.

καταπυκνωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ καταπυκνώσῃ τις, Θέων σ. 91, 8, ἔκδ. Hiller.

καταπυκτεύω, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 106· καὶ τὸ Παθ. **καταπυκτεύομαι** Εὐστ.

καταπυνθάνομαι, ἀποθ., ἐρευνῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρωτῶ ἀκριβῶς νὰ μάθω, Βυζ.

καταπυργόω, ὀχυρώνω, ἐφοδιάζω μὲ πύργους, Ἄννα Κομν.

καταπῠρίζω, καὶ ποιητ. τύπος **καππυρίζω**, καταπυρακτῶ, κατακαίω.

κατάπυρος, ον, διάπυρος, πεπυρωμένος, ἀναμμένος.

καταπυρπολέω, καταστρέφω ἢ ἐρημώνω διὰ πυρός, πυρπολῶ, κατακαίω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 243, Πολύβ. 5. 19, 8.

καταπυρπόλησις, εως, ἡ, τὸ νὰ καταπυρπολῇ τις, Ἐφραὶμ ϛ', 2083.

κατάπυρρος, ον, λίαν πυρρός, ἐρυθρός, Διοσκ. 2. 184.

καταπυρσεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πυρσεύω**, τινά, φωτίζω, καταλάμπω τινά, Ἐκκλ.

καταπῡτίζω, ἐξακοντίζω ὑγρὸν πρὸς τὰ κάτω διὰ μικροῦ ἀνοίγματος, καταιονῶ, καὶ Παθ., ἄχρις ἂν καταπυτισθῇ πᾶν τὸ ὑγρὸν Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 206.

καταπώγων, ον, ἔχων μακρὸν πώγωνα, μακρογένειος, Διόδ. 3. 63· κατάκομοι καὶ καταπώγωνες Στράβ. 771.

καταπωλέω, πωλῶ, Κλήμ. Ἀλ. 274, κτλ.

καταπωμάζω θέτω καλῶς τὸ πῶμα, ἐντελῶς κλείω, βουλλώνω, καταπωμάζομεν τὴν ὀπήν, ὥστε ἀποκεκλεῖσθαι .. Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 272 (πρβλ. **καταβύω**).

κᾰτάρα [ᾰρ], Ἰων. **-άρη**, ἡ, κακὴ ἀρά, ἡ κατά τινος ἀρά, κατάρα, κατάρην ποιεῖσθαί τινι, καταρῶμαί τινα, Ἡρόδ. 1. 165. οὐ ἀντίθετον εἶναι, ἀρὴν ἐποιήσαντο 6. 63· ἐποιήσαντο νόμον τε καὶ κατάρην μὴ θρέψειν κόμην .. μηδένα αὐτόθι 82· ἐκ κατάρης τευ, ἕνεκα κατάρας τινός, ὁ αὐτ. 4. 30· διδόναι τινὰ κατάρᾳ Εὐρ. Ἑκ. 944, ἀντίθετον τῷ **εὐχή**, κατάρα τινὶ ἀλλ' οὐκ εὐχῇ ὅμοιον Πλάτ. Ἀλκ. 2. 143Β· μᾶλλον ἐκ κατάρας ἢ κατ' εὐχὴν Ἀριστείδ. 2. 424, 7· κατάρας ἐγγὺς 1. 214· κατάραι γίγνονται κατά τινος Πολύβ. 24. 8, 7· περιθύμους κ. Αἰσχύλ. Θήβ. 725· μητρὸς φόνιοι κατάραι Εὐρ. Ἠλ. 1324 ἐκ τραγικῆς κατάρας Πλούτ. π. Φιλαδελφ. 483F· τὴν κ. ἀναγράψαι Διόδ. 1. 45· τὴν κ. στηλιτεῦσαι Πλουτ. Ἠθ. 354Β· τύπος κατάρας ἐναντίον τῶν τυμβωρύχων ἀξιομνημόνευτος εἶναι ἡ ἐν Εὐβοϊκῇ ἐπιγραφῇ τοῦ β' μ. Χ. αἰῶνος δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἀρχαιολ. ἐφημερίδι 1892.

κατ-ᾰραιρημένος, Ἰων. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **καθαιρέω**, Ἡρόδ.

κατᾰράκτης, **κατᾰρακτικός**, **κατᾰρακτικῶς**, ἴδε **καταρράκτης**, **καταρρακτικός**, **καταρρακτικῶς**.

κατ-αράομαι [ᾱρ Ὁμ., ᾰρ Ἀττ.], Ἰων. **-αρέομαι**, μέλλ. **-άσομαι**, Ἰων. **-ήσομαι**· ἀποθ., ἐκφέρω κατάρας ἐναντίον τινός, εὔχομαι τὸ κακόν, τινί τι, τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω Ὀδ. Τ. 330· (ἄνευ τῆς δοτ.) πολλὰ κατηρᾶτο, ἐξέφερε πολλὰς κατάρας, Ἰλ. Ι. 454· κεφαλῇ πολλὰ κ. Ἡρόδ. 2. 39, πρβλ. Δημ. 653. 5· κ. τὴν Ἶσίν τινι Ἀνθ. II. 11. 115·— μετ' ἀπαρ., καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι, εὔχονται νὰ ἀπολεσθῇ, Θέογν. 277. κ. μὴ τὰ πλοῖα στεγανὰ γενέσθαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 513, πρβλ. 143, Πολύβ. 15. 29, 14·— συχν. μετὰ δοτ. προσ. μόνον, κατηράσατο τῷ αἰτίῳ Ξεν. Ἀν. 7. 7, 48, Ἡρόδ. 4. 184· καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 871, Βάτρ. 746· ἐν τῷ δήμῳ κατηρῶ Φιλίππῳ Δημ. 435. 2, κτλ.· παρὰ μεταγ., μετ' αἰτ. προσ., καταρώμενος τοὺς πολίτας Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32, Λουκ. Ὄν. 27, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ια', 21·— ἀντίθ. τῷ **ἐπαινεῖν**, ἂν μὲν εὖ συμβουλεύσας φανῶ, πολλοὶ ἔσεσθε οἱ ἐπαινοῦντες, ἂν δὲ κακῶς, πολλοὶ οἱ καταρώμενοι Ξεν. Ἀν. 5. 6, 4· εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 44· ἀπολ., ἐκφέρω κατάρας, Ἀριστοφ. Σφ. 614, Δημ. 320. 7· καταρᾶται ὁ κῆρυξ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν 653. 5· — Παρὰ τοῖς Ἑβδ. εὑρίσκομεν παθ. ἀόρ. **κατηράθην** [ᾱ], ἐπὶ παθ. σημ.· οὕτω καὶ μετοχ. παθ. πρκμ. **κατηραμένος**, καθ' οὗ κατάρα γεγένηται, κατάρατος, Πλουτ. Λούκουλ. 18· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι Ματθ.· καταραθείη ἡ ἡμέρα ἐκείνη Ἑβδ.— Περὶ τῆς χρήσεως νῦν τῶν μέσ. καὶ παθητ. ἀορίστων σοφώτατα διδάσκει ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471..

κατ-αράσιμος, ον, ἐπικατάρατος, ἄξιος καταραθῆναι, κατάρας, Σουίδ. ἐν λ. **ἀράσιμος,** Μοσχόπ. π. σχεδ. 146.

κατ-άρασις, εως, κατάρα, κακολογία, Ἑβδ. (Ἰουδ. Ε', 23.

κατ-ἄράσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω.** Κτυπῶ κατὰ γῆς, μετὰ κρότου κατασυντρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, ὁ παῖς ἐμπεσὼν κατήραξε [δηλ. τὴν κύλικα] Ἱππῶν. 29· Καρχηδόνα κατήραξεν εἰς ἔδαφος καὶ ἠφάνισε Θεμιστ. λόγ. 10 σ. 140Β· ὁ Σουίδ. «κατήραξας· κατὰ τοῦ ἐδάφους ἔβαλες»· ἰδίως ἐπὶ ἡττημένου καὶ κατεστραμμένου στρατεύματος, τοὺς λοιποὺς κατήραξε ἐς τὸν Κιθαιρῶνα Ἡρόδ. 9. 69· κ. εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας Δημ. 675. 20· τὸ στράτευμα κατηράχθη εἰς τὰ τειχίσματα Θουκ. 7. 6, πρβλ. Διον. Ἀλ. 9. 58, Ἀρρ. Ἀν. 5. 17, 4. **2)** μεταφορ., διασείειν καὶ κ. τὰ βουλεύματα Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 38. **II.** ἐπὶ θαλασσίων πτηνῶν, κ. αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ῥίπτονται οἱ κολοιοὶ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 79·— ἐντεῦθεν ἀμεταβ., πίπτω κάτω, (κατα)πίπτω κατακέφαλα, οἱ στάντες τῶν κολοιῶν ἐπὶ τὸ χεῖλος καὶ καταβλέψαντες ἐπὶ τὸν ἐμφαινόμενον καταράττουσιν, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 393Β, Πολύβ. 10. 48, 7· ἐπὶ ὄμβρου καὶ χαλάζης, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 13· ἐπὶ ποταμῶν, μετὰ πολλοῦ ψόφου ὁ ποταμὸς καταράττων εἰς τὸ χάσμα ἀφρώδης γίνεται Διόδ. 17. 75· πλαταμῶνας, εἰς οὓς καταράττει ὁ ποταμὸς Πολύβ. 10. 4, 7· ὑπὸ κρουνῷ καταράττοντι πομφόλυγες ἀνίστανται Λουκ.· κρουνὸς ὕδατος καταράττει τοῦ ἀγγείου, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου, Γαλ. Μεθοδ. 8· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., Πλουτ. Καῖσ. 44, πρβλ. **καταρρήγνυμι.**

κατ-ἀρᾱτος, ον, ἄξιος κατάρας, κατηραμένος, βδελυρός, Εὐρ. Μήδ. 112· συχν. παρὰ τοῖς Κωμ., ὡς σεμνὸς ὁ κατ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 178, πρβλ. Εἰρ. 33· ὦ κατάρατε ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 530. κτλ.· συγκρ. **καταρατότερος** Δημ. 298. 29· ὑπερθ. **-ότατος** Σοφ. Ο. Τ. 1345· κατάρατος ἀνδράσιν Εὐρ. Ἀνδρομ. 839· κατάρατ' ἀνδρῶν Ἑκάβ. 716.

καταραψῳδέω = καταρραψῳδέω, φλυαρῶ, Ἡσύχ.

κατ-ἀρβῦλος, ον, (ἀρβύλη), ἐξικνούμενος, καθήκων ἢ φθάνων μέχρι τῶν ἀρβυλῶν (πεδίλων), ποδήρης, χλαῖνα Σοφ. Ἀποσπ. 559· «ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι» ἔτι καὶ **καθάρβυλος,** Ἡσύχ., πρβλ. **ποδήρης.**

κατ-αργέω, ἀφίνω τινὰ ἄεργον, ἀργὸν ἢ ἄχρηστον, τὸν κάμνω νὰ παύσῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, χέρας, «ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον τ. ἔ. τὸν πόλεμον» Σχολ., Εὐρ. Φοίν. 753· κ. τοὺς καιρούς, χάνω τὰς εὐκαιρίας, δὲν τὰς χρησιμοποιῶ, κατηργηκέναι καὶ καταπροΐεσθαι τοὺς κ., Πολύβ. π. Σουίδ. (Ἡσύχ. «ἀκυρῶσαι. ψευδοποιῆσαι. καταργῆσαι»)· τὴν γῆν καταργεῖ ἡ ἄκαρπος συκῆ, κατέχουσα αὐτὴν καθιστᾷ ἄχρηστον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 7. **II.** καθιστῶ ἄχρηστον, παύω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 3 καὶ 31, κ. ἀλλ.· ὁ θεὸς .. ὁ τὸν θάνατον καταργήσας Συλλ. Ἐπιγρ. 9121, πρβλ. 9120· — Παθ., καταλύομαι, παύομαι, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας Ἐπιστ. π. Ρωμ. ϛ', 6., Α' Ἐπιστ. π. Κορ. β', 6, κτλ.· εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται Ἐπιστ. π. Κορινθ. α', 13, 8· κ. ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀπελευθεροῦμαι, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ζ', 2 καὶ 6· κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἐξεπέσετε τῆς χάριτος, Ἐπιστ. π. Γαλ. ε', 4.

κατάργησις, εως, παῦσις τῆς ἐνεργείας, ἡ κατάλυσις, ἀναίρεσις, ἀθέτησις, Ὠριγέν. κλ.

καταργητέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ καταργῇ, νὰ παύσῃ, τὰ πάθη Ἰαμβλ. Προτρεπτ. σ. 98.

καταργία, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀργία,** Ἑρμ. Τρισμ.

κατ-αργίζω, τινά, κάμνω τινὰ νὰ βραδύνῃ, σπουδὴ οὐ καταργίζει πόδα Αἰσχύλ. Θήβ. 536· ἴδε ἐν λ. **ἀπαρτίζω.**

κάταργμα, τό·— ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. **κατάργματα,** αἱ πρῶται προσφοραὶ (προβ. **κατάρχω** II. 2), χέρνιβάς τε καὶ κατάργματα, πιθ. αἱ οὐλοχύται, Εὐρ. Ι. Τ. 244· ὁ Wunder προτείνει κατάργμασιν ἀντὶ κατεύγμασιν ἐν Σοφ. Ο. Τ. 920. **2)** οἱ διὰ τοιούτων θυσιῶν γινόμενοι καθαρμοί, Πλουτ. Θησ. 22.

κατ-άργῠρος, ον, κεκαλυμμένος, κεκοσμημένος μὲ ἄργυρον, ἀσημωμένος, κατάργυρος ὅλος (ὅπερ ὀλίγῳ πρότερον μιᾷ λέξει εἶπεν), ὁλάργυρος Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199D, κ. σκευαὶ τῶν ἵππων 148Β· ὀχήματα κ. Πλούτ. 2. 828Ε· κ. καὶ κατάχρυσα ζῷα Διοδ. Ἐκλογ. 607, 68.

κατ-αργῠρόω, καλύπτω, κοσμῶ μὲ ἄργυρον, ἐπαργυρώνω, ἀνέθηκε τρίποδα καταργυρώσας Φιλόχ. 62, ἔκδ. Siebelis.· καταργυροῦν τὰ κλινίδια Πλουτ. Ἠθ. 166Β· καταργυρωμένους (Ἰων. ἀντὶ **κατηρ-**) ἔχων τοὺς προμαχεῶνας Ἡρόδ. 1. 98· τὴν ἔνδοθεν ἐπιφάνειαν κατηργυρωμένην Διόδ. 1, 57. **II.** ἀγοράζω ἢ διαφθείρω δι' ἀργυρίου, ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω, «ἀργυρίῳ πεισθεὶς ἢ δωροδοκήσας» Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1077· πρβλ. **ὑπάργυρος.**

κατάρδευτος, κατηρδευμένος, ποτισμένος, βεβρεγμένος.

κατ-αρδεύω = κατάρδω, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 813, Ἐκκλ.

κατ-άρδω, ποτίζω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, Στρυμὼν κατάρδων Θρῄκην Ἀντιφάν. ἐν «Θαμύρ.» 1, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 2·— μεταφορ., ῥαντίζω μὲ ἔπαινον, ἐπαινῶ, οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων (Σχολ. «καταχέων ὑποσχέσεις καὶ καταβρέχων ἐπαίνοις ὑμᾶς ὡς φυτά») Ἀριστοφ. Ἀχ. 658, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 411· «κατάρδειν· οὐ μόνον ποτίζειν ἀλλὰ καὶ εὐφραίνειν ὡς τὸ ἰαίνειν» Ἡσύχ.

καταρέζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καταρρέζω.**

κατᾱρέομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καταράομαι,** Ἡρόδ. 2. 39.

κατάρης ἄνεμος, ὁ, ἄνωθεν ὁρμῶν ἄνεμος, «τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν», τυφῶν Ἀλκαῖ. (131) καὶ Σαπφὼ παρ' Εὐστ. 603. 35. (Ἕτεροι γράφουσι **κατάρτης** ἐκ τοῦ **καταίρω**).

καταρθρόω, ἀρθρώνω καλῶς.

καταρῑγηλός, ή, όν, ὁ κάμνων τινὰ νὰ αἰσθάνηται ῥῖγος, νὰ «ἀνατριχιάζῃ», τρομερός, φρικτός, λυγρά, τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται [**κατᾱρ-** ἐν ἄρσει] Ὀδ. Ξ. 226· ἔνθα ἀντιτίθεται τῷ **φίλος.**

κατ-ᾰριθμέω, μετρῶ, ὑπολογίζω, μεταξύ .., μετά τινων Εὐρ. Τρῳ. 872· ἔν τισι Πλάτ. Πολιτικ. 266Α, πρβλ. Διόδ. 4. 85, Πλουτ. Σόλ. 12.— Παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 1., 7. 9, 8, κ. ἀλλ. **2)** διηγοῦμαι λεπτομερῶς, τὴν ἀτοπίαν σου Πλάτ. Συμπ. 215Α· κ. τινί τι, γράφω εἰς τὸν λογαριασμόν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 266Ε· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀφηγοῦμαι, ἐκθέτω, ἀριθμῶ, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 27Β, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ᾄδοντες Γοργ. 451· εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα Ἰσοκρ. 4Α· τι πρός τινα Αἰσχίν. 61. 16 καὶ 25· καὶ ὁ Ἀριστ. μεταχειρίζεται παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., κατηριθμημένοι τῶν πολλῶν δόξας, μετρήσαντες, συγκεφαλαιώσαντες, Τοπ. 1. 2, 1. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, θεωρῶ, «λογαριάζω», εὐδαιμονέστατον κ. τινα Πλάτ. Φίληβ. 47Β· τὴν πρᾶξιν κ. ἐν ἀδικήματι Πολύβ. 5. 67, 5. **II.** ἀπολ., λογαριάζω, μετρῶ, κάμνω λογαριασμόν, διὰ τί πάντες ἄνθρωποι εἰς τὰ δέκα καταριθμοῦσιν; Ἀριστ. Προβλ. 15. 3, 1.

καταρίθμησις, ἡ κατάστρωσις λογαριασμοῦ, ἐκτίμησις, λογαριασμός, Ἰώσηπ. κ. Ἀπίων. 1. 21, 8, Μ. Ἀντων. 1. 4· καταρίθμησιν ποιοῦνται, καταριθμοῦσιν ἢ καταριθμοῦνταί τι, Γαλην.

καταριθμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταριθμῇ, ὑπολογίζῃ, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Φίλωνος.

καταρινάω, ἢ **-έω,** ἴδε ἐν λ. **καταρρ-.**

καταριπτάζω καὶ **καταρίπτω = καταρρίπτω,** Μανέθων 3. 55.

κατ-ᾱριστάω, τρώγω τὸ ἄριστον, δαπανῶ ἢ σπαταλῶ εἰς τὸ ἄριστον, εἰς γεύματα, κατασπαταλῶ, τὰ πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τῶν φίλων κατηρίστηκεν Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 423Α· Παθ., «κατηριστημένα, καταβεβρωμένα», Α. Β. 48.

κατ-ᾰριστεύω, παρὰ Πολυδ. Α'. 176, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κρατιστεύω,** διαπρέπω ὡς ἄριστος.

κατ-αρκέω, Ἰων. καὶ Τραγ., εἶμαι ἐντελῶς ἀρκετός, μετὰ μετοχ., χώρη οὐδεμία καταρκέει πάντα ἑωυτῇ παρέχουσα Ἡρόδ. 1. 32· ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει Εὐρ. Ῥῆσ. 447·— ἀπροσ., εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ (ἀπόχρη), καταρκεῖ τοὐδὲ κεκλῆσθαι πατρὸς Σοφ. Ἀποσπ. 107.

καταρκής, ές, ἐντελῶς, λίαν ἀρκετός, Ἡσύχ.

καταρκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κατάρχειν** ἢ **κατάρχεσθαι** Τζέτζ. Ἀλληγορ. II. σ. 192, ἔκδ. Boisson.

καταρϜός, κατάρατος, Ἀρκαδ. Ἐπιγρ.

καταρκτικός, ή, όν, κατάλληλος εἰς τὸ κατάρχειν, πρὸς ἔναρξιν, πρῶτος, αἴτιον Πλούτ. 2. 1056Β.

καταρμόζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθαρμόζω.**

κατ-αρνέομαι, ἀρνοῦμαι ἰσχυρῶς, ἐπιμένω ἀρνούμενος, μετ' ἀπαρεμ. καὶ τοῦ μή, φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Σοφ. Ἀντ. 442.

κατ-ᾰρόω, ἀροτριῶ ἐντελῶς, καταροῦσι τὴν γῆν τινι Ἀριστοφ. Ὄρν. 582· πλεύσω δὲ καὶ καταρόσω ὁπόσην ἂν παραδέξωμαι, ὁ ὅρκος τῶν ἐφήβων, πρβλ. Πολυδ. Η', 106 (Ἡσύχ. καὶ μεταφορ., φυτεύω, γεννῶ).

καταρρᾰγή, ἡ, (ῥήγνυμι), διάρρηξις, καταξέσχισμα, καταρραγαὶ πέπλων Λυσ. 256.

καταρρᾳθῡμέω, εἶμαι ἐντελῶς ῥᾴθυμος, ἀμελής, χάνω ἕνεκα ῥᾳθυμίας, εἰ καταρρᾳθυμήσετε Δημ. 765. 13· καταρρᾳθυμήσαντες ὑστερίζουσι, μένουσιν ὀπίσω ἕνεκα ῥᾳθυμίας, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13· μηδὲν καταρρᾳθυμῶν φαίνεσθαι, καὶ μετὰ τοῦ **καταμελεῖν,** Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 39.—Παθ., τὰ κατερρᾳθυμημένα, πράγματα ἀπολεσθέντα ἕνεκα ῥᾳθυμίας ἢ ἀμελείας, τὰ κατ. πάλιν ἀναλήψεσθε Δημ. 42. 14· καὶ στρατιῶται κατερρᾳθυμημένοι, ῥᾳθυμίᾳ ἐξηντλημένοι, νωθεῖς καὶ ὕπτιοι, Πολυδ. Α', 158.

καταρραΐζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ῥαΐζω,** καταπραΰνω, μετριάζω, τὴν λύπην Κύριλλ.

καταρραίνω, ἀόρ. **κατέρρανα,** καταρραντίζω, καταχέω ὑγρόν τι ἠρέμα καὶ κατὰ σταγόνας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, Ἀθήν. 453Α· τινί, μὲ πρᾶγμά τι, τῷ ζωμῷ τὰς ἱερὰς βίβλους καταρρᾶναι Διοδ. Ἐκλογ. 525. 61.— Παθ. (καὶ μεταφορ.) ὅσα φύλλοις κατερ-

ράδατο (γ' πληθυντ. ὑπερσ.) (τὸ ἁπλοῦν ἐρράδατο Ὁμ. Ἰλ. Μ. 431) Βυζ.· τὸ ἔλαιον καταρραινόμενον Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 85· τῆς θαλάσσης ἐλαίῳ καταρραινομένης Πλούτ. 2. 914F· τὸ καταρρανθὲν ὕδωρ Γεωπ. 2. 32, 1.

καταρρᾰκόω, κατακόπτω, σχίζω, εἰς ῥάκη, κατακουρελιάζω, μετοχ. παθ. πρκμ. **κατερρακωμένος**, ὡς ῥάκη τὰς σάρκας ξεσχισμένας καὶ κρεμαμένας ἔχων, ἄναρθρος καὶ κ. Σοφ. Τρ. 1103.

καταρρακτήρ, ῆρος, ὁ, (ἐκ τοῦ **καταρράσσω**), ὁ καταστρέφων, καταστροφεύς, κίρκος κ., (Σχολ. καταστρέφων, ὁ καταρράσσων τὴν πόλιν, διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης) Λυκόφρ. 169, 539.

καταρράκτης, ου, (ἐκ τοῦ **καταρραγῆναι**), ἢ **καταράκτης**. (ἐκ τοῦ **καταράσσω**. ἴδε Στράβ. 667, «ἐκ τοῦ ἀράσσω, ὅθεν καὶ οἱ καταράκται» Εὐστ. 1053. 5, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4924b)· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «καταρράκτης· ὀχετὸς ἢ ῥύαξ»· «καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες ἤτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες· ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταρράκτας φαμὲν» Εὐστάθ. εἰς Διον. 220. **I**. ὡς ἐπίθ., ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, ὄμβρος, ὁ ὁρμητικός, ὁ σφοδρός, Στράβ. 640·— παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1590, ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὀδόν (Ἀττ. ἀντὶ οὐδόν), εἰς τὴν πρὸς τὰ κάτω ἄγουσαν εἴσοδον ἣν πρότερον χαλκόπουν οὐδὸν εἶπε [τοῦ Ἅδου], ἴδε Σχολ. Σουΐδ. **καταφράκτην**. **II**. ὡς οὐσιαστ., πτῶσις ὕδατος καταφερομένου ἀπὸ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου εἰς ταπεινότερον ἀποτόμως, Λατ. cataracta, κ. τοῦ Ἴστρου Διόδ. 1.32., 17. 97 κ. τοῦ Νείλου Φιλόστρ. 266, Στράβ. 786, 817, Συλλ. Ἐπιγρ. ἔνθ' ἀνωτ.— ὁ Ἡρόδ. 7. 26 ἔχει Καταρρήκτης ἢ Καταρήκτης ὡς ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐν Φρυγίᾳ· μετὰ ταύτην ὁ Καταράκτης λεγόμενος ἀφ' ὑψηλῆς πέτρας καταράττων ποταμὸς πολὺς καὶ χειμαρρώδης Στράβ. 14. 667. **2**) «ὁ ἐπιβλὴς ἢ μοχλός, δι' οὗ ἡ θύρα ἀσφαλίζεται» Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ω. 454· κ. τῶν πυλῶν διακόψας Διον. Ἁλ. 8. 67· «καὶ αὐτὴ ἡ θύρα ἀνοιγομένη καὶ κλειομένη καθέτως ὁμοίως ὡς νῦν λεγομένη, ἡ ἄλλως καταρρακτὴ καταπακτὴ ἢ ἐπιρρακτή· θύραν καταρράσσουσα κλιμάκων ἄνω» Εὐστάθ. (ἥτις ἐν Ὀδυσ. Χ. 126 ὀρσοθύρα ὀνομάζεται), καὶ τὸ στόμιον ἔφραττον καταρράκται ἐκ σανίδων συνηρμοσμένων καθιέντες Προκοπ. π. Οἰκ. 2. 2· καὶ τοὺς καταρράκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας. Πλουτ. Ἀντ. 77· θυρίδας καταράκτους ἐν Ἐπιγρ. μνημείων Ἀθην. σ. 38. 1· ἔκδ. Müller, Κορ. Ἡλιόδ. σ. 290·— ὡσαύτως, εἶδος κινητῆς γεφύρας ἢ ἀναβάθρας πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὰ πλοῖα, ἐπὶ τὰς ναῦς κ. ἐρρίπτουν εἰς τὸ ἐπιέναι δι' αὐτῶν Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 82. **3**) θαλάσσιόν τι πτηνὸν οὕτως ὀνομασθὲν ἐκ τῆς ὁρμῆς μεθ' ἧς ἐπιπίπτει κατὰ τῆς λείας του, Larus cataractes, Ἀριστοφ. Ὄρν. 887, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 15., 9. 13, 1· λέγεται ὅμως ὑπὸ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 344, 641) καὶ ἐπὶ τῶν ἀετῶν καὶ Ἁρπυιῶν· — ἐν τῇ ἰατρικῇ νῦν νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἕνεκα θολώσεως τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ.

καταρρακτικῶς, μὲ ὁρμήν, ὁρμητικῶς, δίκην καταρράκτου, «θαλάσσης ἠρέμα καὶ οὐ κατ. ἐν τῷ πλημμύρειν ἐπιβαινούσης εἰς τὴν γῆν» Εὐστ. 688, 52.

καταρρακτός, ή, όν, = τῷ προηγ., κ. θύρα, καταρράκτης, κλαβανή, (porta cataracta παρὰ τῷ Λιβίῳ), ὑπερῷον θύρᾳ καταρρακτῇ κλειόμενον Πλουτ. Ἄρατ. 26· ἡ καὶ ἐπιρρακτὴ θύρα λεγομένη καὶ καταπακτή· ἴδ. ἐν λ. **καταπακτός**.

καταρραντέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταρράνῃ, ῥαντίσῃ, Γεωπ. 6. 10.

καταρραντίζω, = **καταρραίνω**, ὕδασι πολλοῖς καταρραντισθεὶς Γενέσ. 53Α, Ἀέτ. 3. 1, 4.

καταρραπίζω, πολὺ ῥαπίζω.

καταρρᾰπιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ῥαπίσῃ, Εὐστ. 512. 20.

καταρράπτω, μέλλ. **-ψω**, διὰ ῥαφῶν πληρῶ, ἐπιρράπτω, θύρη κατερραμμένη ῥίπεϊ καλάμων, συνερραμμένη μὲ πλέγμα ἐκ καλάμων, Ἡρόδ. 2. 96. **II**. πυκνῶς ἢ στενῶς συρράπτω, τι ἔς τι Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· λίθον εἰς τὴν ζώνην κ. Πλουτ. Ἀντών. 81·— Παθ., καταρραφῆναι ἐν μηρῷ Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 444. 18. **2**) μεταφ., μηχανῶμαι, παρασκευάζω, Πενθεῖ καταρράψας μόρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 26· πρβλ. **ῥάπτω** II.

καταρρᾳστωνεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ῥᾳστωνεύω**, Σχόλ. εἰς Λουκ. 4. 217, Ἰακώψιος.

καταρρᾰφή, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥαφή, Παῦλ. Αἰγ. 6. 8· ἀντίθ. **ἀναρραφή**.

κατάρρᾰφος, ον, κατερραμμένος, συνερραμμένος, ἐμβαλωμένος, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 28.

καταρρᾰχίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ῥαχίζω**, κτυπῶν κατάρραχα σχίζω, διασχίζω, Walz Ῥήτορ. 3. 577.

καταρραψῳδέω, φλυαρῶ ὡς ῥαψῳδός, Ἡσύχ., ἄνευ πτώσ.

καταρρέζω: μέλλ. **-ξω**, φέρω τὴν χεῖρά μου ἐπί τινος πρὸς τὰ κάτω ἠρέμα, ὡς ἐπὶ τοῦ κυνὸς ὅπως τὸν κάμω νὰ ἡσυχάσῃ· ἐντεῦθεν καθόλου, καταπραΰνω, θωπεύω, «χαϊδεύω», ὡς τὸ Λατ. mulcere, πρβλ. **καταψῶ, καταψήχω**, ἀκάνθας ἧκα καταρρέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων Ὀππ. Ἁλ. Δ. 611· χειρί δέ μιν κατέρρεξε (Ἐπικ. ἀντὶ **κατέρρ-**) Ἰλ. Α. 361., Ε. 372, Ὀδ. Δ. 610, κτλ.· ὡσαύτως **καρρέζουσα**, (Ἐπικ. ἀντὶ **καταρρ-**) Ἰλ. Ε. 424· χειρὶ καταρρέξασα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 687, Καλλίμ. εἰς Ἄρτεμ. 29·—ἐκ τούτου καὶ τὸ γαλλικὸν caresser.

καταρρεμβεύω, παραπλανῶ, πλανῶν περιφέρω, τινα Ἑβδ. (Ἀριθ. ΛΒ', 13).

καταρρεπής, ές, ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερής, ἢ καὶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλίνων, διὸ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἑτερορρεπὴς ἢ ἑτεροκλινής».

καταρρέπω: μέλλ. **-ψω**, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, κυρίως ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, τὰ ἀκρώμια τὰ καταρρέποντα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· ἀντίθ. τῷ **ἰσορροπέω** καὶ **ζυγοστατοῦμαι**, ἵνα μὴ νεύῃ μηδὲ ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ Πολύβ. 6. 10, 7· ἐπί τι Ἐπίκ. π. Διογ. Λ. 10. 95. **II**. μεταβ., κλίνω τινὰ πρὸς τὰ κάτω, τὸν κάμνω νὰ πέσῃ, καταβάλλω, ἀντίθετ. τῷ ὀρθῶ τινα· τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεὶ Σοφ. Ἀντ. 1158· πρβλ. **ἐπιρρέπω**· Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει Θέογν. 157.

κατάρρευσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥεῦσις, ῥοή, κατ. τοῦ αἵματος Ἐκκλ.

καταρρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι** καὶ **-ρυήσομαι**: πρκμ. **-ερρύηκα**: ἀόρ. **-ερύην**. Ῥέω πρὸς τὰ κάτω, αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς Ἰλ. Δ. 149., Ε. 870· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς Λ. 811· κατὰ δ' αἷμα .. ἔρρεε χειρὸς Ν. 539· ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥ. Δ. 452· ἱδρὼς κ. ἐκ μελέων Ὀδ. Λ. 599· καταρρέον φλέγμα ἐκ τῆς κεφαλῆς Ἡρόδ. 4. 187· ἀπολ., ἐπὶ ποταμῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 29, πρβλ. Δημ. 1274. 16· γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρυηκότι Σοφ. Ἀποσπ. 167. **2**) ἐπὶ ἀνδρῶν, τρέχω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἀθρόοι καταρρέοντες, (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων = ἀθρόως ἐπερχόμενοι, πρβλ. Ὁμηρ. τὰ δὲ ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν) Ἀριστοφ. Ἀχ. 26· οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον, δηλ. ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Θουκ. 7. 84· μὴ σφαλεὶς καταρρυῇς Ἀριστοφ. Εἰρ. 146· ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυεὶς αὐτόθι 71· κ. ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ τοὺς πόδας Ἱππ. Προγν. 37· διὰ τοῦ τέγους κ. Λουκ. Τίμ. 41· μετ' αἰτ., τὴν ἀτραπὸν κατερρύην (τὴν μετέτρεψεν εἰς τὴν πρόθ. εἰς ὁ Hemsterhusius) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 143· καταρρεῖν ταῖς ἀνοδίαις εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, οἱονεὶ ἑρπυστικῶς καταβαίνειν, Πολύβ. 8. 16, 6. **3**) ἐπὶ καρποῦ, φύλλων κτλ. ἀποξηρανθέντων, ἐκπίπτω, καταπίπτω, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 5· τὰ χεδροπὰ αὐανθέντα καταρρεῖ Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 3· «αἱ βρίθουσαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι» ἐνν. ἐκ τοῦ καρποῦ, Ἡσύχ. **4**) πίπτω εἰς ἐρείπια, τὰ τοιαῦτα .. περὶ αὐτὰ καταρρεῖ Δημ. 21. 4· μεταφ., κατερρύη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 523F, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 164· ἱερὸν κατερρυηκὸς Παυσαν.· πόλεις ὅλαι καταρρυεῖσαι Θεμίστ. 7. 117· ἐπὶ τοῦ κρατῆρος τῶν ἡφαιστείων, ἐμπίπτω εἰς .., ἐξερεύγομαι εἰς .., Πολύβ. 34. 11, 12· ἐπὶ στέγης, Παυσ. 1. 44, 3, κτλ.· νεκροῦ κατερρυηκότος τὰς σάρκας, ἐκ τῆς σήψεως, ὁ αὐτ. 10. 2, 6· πρβλ. **καταρρυής**. **5**) κ. εἴς τινα, ἔρχομαι εἴς τινα, πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, Θεόκρ. 1. 5, Βίων 1. 55. **II**. τρέχω πρὸς τὰ κάτω, στάζω ἔκ τινος, μετὰ δοτ., φόνῳ καταρρεῖ θεῶν ἀνάκτορα Εὐρ. Τρῳ. 16· καὶ ἐν τῷ Παθ. **καταρρέομαι**· αἵματι, ἱδρῶτι καταρρεῖσθαι Πλουτ. Γάλβ. 27, Λούκουλλ. 35.

καταρρήγνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ρήξω**·— σχίζων καταρρίπτω, τὴν γέφυραν Ἡρόδ. 4. 201· μέλαθρα Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 864. **2**) θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, ξεσχίζω, κατερρήγνυε .. τὰ ἱμάτια Δημ. 535. 2· τὸ διάδημα Διόδ. 19. 34· τὴν ἐσθῆτα Λουκ. Ἀλ. 36·— Μέσ., κατερρήξαντο τοὺς κιθῶνας, ἔσχισαν τὰ ἱμάτιά των, Ἡρόδ. 8. 99· τοὺς πέπλους κατερρήξαντο Ξεν. Κύρ. 3. 1, 13., 3. 3, 67, κτλ. **3**) ἐν Σοφ. Ἀντ. 675, τροπὰς καταρρήγνυσι [ἡ ἀναρχία], ῥήγματα ἐν τῇ φάλαγγι ἢ ἐν τῇ παρατάξει ἐπιφέρει, τρέπει εἰς φυγήν· κατέρρηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, συνήλασε καὶ στενοχωρήσας ἔκαμε νὰ πέσωσι μὲ ὁρμὴν εἰς .., ἢ νὰ κρημνισθῶσι, Πλουτ. Φάβ. 8. **4**) κ. τινὸς γέλωτα, κάμνω τινὰ νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα, Ἀθήν. 130C, 11. 2. **II**. Παθ., ἰδίως ἐν τῷ ἀόρ. **κατερράγην** (ᾰ), καὶ τῷ πρκμ. **κατέρρωγα**· — σχιζόμενος καταρρίπτομαι, κρημνοὶ καταρρηγνύμενοι Ἡρόδ. 7. 23· καταρρήγνυσθαι ἐπὶ γῆν, ῥίπτομαι κάτω καὶ θραύομαι, ὁ αὐτ. 3. 111· τοῦ ῥεύματος καταρρηγνυμένου τῶν ὀρῶν Φιλόστρ. 265· ἄκρας κατερρωγυίας εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποκρήμνως ἢ ἀποτόμως προβεβλημένας, Στράβ. 223. **2**) πίπτω ἢ ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τρικυμιῶν, καταρρακτῶν, κτλ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· καὶ οὕτως, ἐκρήγνυμαι, αἴφνης ἐμφανίζομαι, χειμὼν κατερράγη Ἡρόδ. 1. 87· ὄμβροι καταρραγέντες Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 32· ἐπὶ δακρύων, ἐξ ὀμμάτων κατερρώγασι πηγαὶ Εὐρ. Ἄλκ. 1068· «κατερράγη μου δάκρυον» καὶ «ἀρραγὲς ὄμμα, τὸ οὐ δακρῦον» Ἡσύχ., πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1252· ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς κρημνόν, καθ' ὃν καταρρήγνυται τὸ ὕδωρ Στράβ.· «καταρραγεὶς ποταμὸς πολλὰ

κτήματα διέφθειρε», δηλ. αἰφνιδίως πλημμυρήσας, Ἡσύχ.· ἐπὶ ἀνέμου, Πλουτ. Φάβ. 16·— ἀκολούθως, μεταφ., ὁ πόλεμος κατερράγη Ἀριστοφ. Ἱππ. 644, πρβλ. Ἀχ. 528· γέλως Φίλων 2. 598· κρότος Πολύβ. 18. 29, 9· (ἀλλά, κατερρήγνυτο πᾶς ὁ τόπος ὑπὸ τοῦ κρότου ὁ αὐτ. 15. 32, 9)· βροντὴ Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2. 35· νεφέλη Φιλόστρ. 678. **3)** κατασυντρίβομαι εἰς τεμάχια, Αἴγυπτος μελάγγαιός τε καὶ κατερρηγμένη, ἔχουσα ἔδαφος μέλαν καὶ ἐυχόλως διαρρηγνυόμενον, ἔχον χαράδρας καὶ ῥήγματα, Ἡρόδ. 2. 12. **4)** ὡς ἰατρ. ὅρος, ἔχω βιαίας κενώσεις, ὑποφέρω ἐκ διαρροίας, καταρρήγνυται ἡ κοιλία Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· ἡ γαστὴρ κατερράγη Αἰλ. π. Ζ. 3. 18· (ὡσαύτως, καταρρήγνυμι τὴν γαστέρα Ἀππ. Ἱσπ. 54)· τὰ καταρρηγνύμενα, τὰ ἀφθόνως ἐκκρινόμενα, τοῖς θήλεσιν .. τὰ γυναικεῖα ἢ τὰ καταμήνια καταρρήγνυται, κατερράγη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 6. **5)** ἐπὶ οἰδημάτων, διαρρήγνυμαι καὶ τρέχω, ἀνοίγω, «σπάνω», Ἱππ. 220B, 1200G, κτλ.· καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν μαστῶν, ὅταν πληρωθέντες γάλακτος χύνωνται, οἵ τε μαζοὶ καὶ τὰ ἄλλα μέλεα ὁκόσα ὑγρότερα καταρρήγνυται τῶν γυναικῶν ὁ αὐτ. 248. 8, πρβλ. 588. 11.

καταρρηθέντες, οἱ καταδικασθέντες, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τῆς Ρωμ. πολ. Γ. 18.

καταρρηκτικός, ή, όν, ὡς ἰατρικὸς ὅρος, κινῶν τὰς ἐκκρίσεις, φυσέων Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· ἀπολ., φάρμακον κ., καθάρσιον, καθαρτικόν, αὐτόθι 392· οἶνος διουρητικὸς καὶ κ., πρβλ. **καταρρήγνυμι** II. 4.

κατάρρηξις, εως, ἡ, ὡς ἰατρικὸς ὅρος, κ. κοιλίης, ὁρμητική, σφοδρὰ διάρροια, Ἱππ. 157F· ἡ ἀπολ., 1131G· ἴδε **καταρρήγνυμι** II. 4.

κατάρρησις, εως, ἡ, (ἐκ τοῦ **κατερεῖν**), κατηγορία, καταβόησις, καταλαλιά, κ. ἔχει Ἐκκλ., Ἡσύχ., ὁ Σουΐδ. «κατάγνωσις».

καταρρήσσω, = **καταρρήγνυμι**, Ἡσύχ.— Μέσ., Διόδ., 1. 72.

καταρρητορεύω, νικῶ διὰ ῥητορικῆς. — Παθ., ἡττῶμαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Πλούτ. 2. 801F· ἣν αἴσθη καταρρητορευόμενος Λουκ. Γυμν. 19· καταρρητορευθεὶς καὶ ἡττηθεὶς Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 586· ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, ἅτε δικηγόρου, καταρρητορευόμενος Ἀγαθ. Ἱστ. 291. 12. **II.** ἀγορεύω ἐναντίον τινός, τινὸς Φωτ. Ἐπιστ. 72. **III.** ῥητορικῶς διηγοῦμαι, Εὐμάθ. σ. 161.

καταρριγέω, μεγάλως ῥιγῶ, ἀνατριχιάζω, ἰδέσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1132.— Παθ., κατερριγημένον, τραχυνθέν, Γαλην. 19. 206.

κατάρριζος, ον, πλήρης ῥιζῶν, καλῶς ἐρριζωμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 8.

καταρριζόω, κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ, φυτεύω στερεῶς, τὸ θνητὸν γένος Πλάτ. Τίμ. 73B· ἑαυτὸν εἰς τὴν πολιτείαν Πλούτ. 2. 805F· στερεώνω, βεβαιώνω, Ἀνθ. Π. 9. 708.— Παθ., ἀποκτῶ ῥίζας, στερεοῦμαι, ῥιζοβολῶ, Πλάτ. Τίμ. 76B· μόνιμον καὶ κατερριζωμένον πέπηγε αὐτόθι 77C· ὅσα ἄλλα ἐλλείμματα κατερρίζωται ἐν τοῖς ἀνθρώποις Θεμίστ. 11, 147B.

καταρρίζωμα, τό, τὸ ἐρριζωμένον, ἡ διὰ ῥιζῶν στερέωσις, Ἰω. Χρυσ.

καταρρικνόω, ἐντελῶς ῥικνώνω, ζαρώνω, καμπουριάζω, καὶ Παθ. **καταρρικνόομαι**, κυρτοῦμαι, «ζαρώνω», «καμπουριάζω», «τί γὰρ ἂν ἐλεεινότερον θέαμα γένοιτο ἢ ὅταν τὰ σώματα ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ καταρρικνωθέντα μεταποιηθῇ πρὸς τὸ εἰδεχθές τε καὶ ἄμορφον»; Γρηγ. Νύσσ.· «κατερρικνωμένον, συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐρρυτιδωμένον» Σουΐδ.

καταρρινάω ἢ -έω, (ῥίνη) ῥινίζων κατατρίβω, καταξέων φθείρω, λεπτύνω, ἰσχναίνων καὶ καταρρινῶν τὰ συγκρίματα Ἄντυλλ. παρὰ Στοβ. 547. 2·— μεταφορ., κατερρινημένον τι λέγειν, κομψόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 901· «τὸ κατερρινημένον, τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον ὥστε μηδὲ διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι» Φρύν. ἐν Βεκκήρ. Ἀνεκδ.· ἰσχναὶ καὶ κατ. ἔννοιαι Κυρίλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, βραχίον' εὖ κατερρινημένους, ἀποβαλόντας πᾶσαν τὴν περιττὴν σάρκα διὰ τῆς ἐργασίας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 749 (ὁ Well. κατερρινωμένους, κεχαλυμμένους μὲ ἀσπίδας, ἐκ τοῦ γλωσσήματος τοῦ Ἡσυχ.)· «κατερρινημένοις· εὐτελέσιν ἢ κατεξεσμένοις. ῥίνη γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ᾧ ῥινοῦσιν» Σουΐδ.

καταρρινίζω, = τῷ προηγ.

καταρρινόω, ῶ, διὰ ῥινοῦ, δέρματος περικαλύπτω, καταδερματῶ, Ἡσύχ. «κατερρινωμένον· καταπεπυκασμένον. καταδεδερματωμένον».

καταρριπίζομαι, παρασύρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμάθ. 246.

καταρριπισμός, ὁ, τὸ καταρριπίζειν, Σωραν. Ἐφέσ. ἔκδ. Erm. σ. 218.

καταρριπτάζω, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.· ἐν Μανέθωνι -ριπτέω, 3. 55, κωμῳδῶν καταρριπτεῖ τὸν Θερσίτην Εὐστάθ. 258, 32.

καταρρίπτω, ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, ἀνατρέπω, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 884· τὰ βασίλεια Πλουτ. Λούκουλλ. 34, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 9· ταπεινῶ, ἐξευτελίζω, κ. τοὺς πολεμίους, ἀντίθετον τῷ **ἐπαίρω**, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 7. **(2** καταφρονῶ, δόξαν, ἔπαινον Διόδ. 13, 15 καὶ 22.

κατάρρις, ὁ, ἡ, γεν. **κατάρρινος**, ἔχων ῥῖνα νεύουσαν πρὸς τὰ κάτω ἢ κυρτήν, κορακομύτης, Τζέτζ. τὰ Μεθ' Ὅμ. 658, 673.

κατάρριψις, εως, ἡ, τὸ καταρρίπτειν, καταβολή, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 179.

καταρροή, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοή, ῥεῦσις, κατ. ποταμοῦ ὀξυτάτη Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 1, 4, Αἰσώπ. Μῦθ. 342.

κατάρροια, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. **II.** = κατάρροος II, στρόφοι καὶ κατάρροιαι καὶ πυρετοὶ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26, 16, Πλουτ. 2. 128A.

καταρροιβδέω, ῶ, καταπίνω, ῥοφῶ, Ἡσύχ.

καταρροιζέω, μετὰ ῥοίζου ἢ βοῆς ἐπέρχομαι ἐναντίον, μετὰ γεν., κατερροίζησε θεαίνης Νόνν. Δ. 1. 217., 6. 116.

καταρροΐζομαι, ἀποθετ., πάσχω ἐκ κατάρρου, εἶμαι συναγχωμένος, Διοσκ. 1. 49· τοὺς καταρροϊζομένους ὠφελεῖ ὁ αὐτ. 3. 5, 43· τοὺς ἐκ κεφαλῆς κ. λεπτῷ ῥεύματι Γαλην.

καταρροϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κατάρρουν, κινῶν τὸν κατάρρουν, τὰ ψυχρὰ .. αἱμορροϊκά, καταρροϊκὰ Ἱππ. Ἀφ. 1254· κατ. νοσήματα Πλάτ. Τίμ. 85B. **II.** ὑποκείμενος εἰς κατάρρουν, Ἀριστ. Προβλ. 21. 24., 38. 10.

κατάρροος, ον, συνῃρ., -ρους, -ουν, ῥέων πρὸς τὰ κάτω μεθ' ὁρμῆς, κ. ἐπ' αὐτῶν τῶν ὀρῶν φέρεται Νεῖλος Φιλόστρ. 265, διὸ καὶ ἐπακολουθεῖ, ἡ ἠχὼ τοῦ ῥεύματος καταρρηγνυμένου τῶν ὀρῶν. **II.** ὡς οὐσιαστ., πρᾶγμά τι ῥέον πρὸς τὰ κάτω, ῥοὴ πρὸς τὰ κάτω, ὑπὸ ῥεύματος καὶ κατάρρου πάντα χρήματα ἔχεσθαι Πλάτ. Κρατύλ. 440B· «διὰ τῆς ὀροφῆς ποιῆσαι κατάρρουν, δι' οὗ ἐκχυθὲν ὕδωρ .. », Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4, 95. **2)** νοσώδης ἔκκρισις, ῥοὴ ἐκ τῆς ῥινός, «καταρροή, συνάγχη, συνάχι», Ἱππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Πολ. 405D, Κρατύλ. 440C, κτλ.· πρβλ. Foës Oecon.· — ὁπόταν ὁ κατάρρους ἐπιφέρῃ ῥύσιν ἐκ τῆς ῥινός, ἡ ῥύσις αὕτη καλεῖται κόρυζα· ὅταν δὲ καταλαμβάνῃ τὸν λάρυγγα καὶ ἐπιφέρῃ βραχνάδα, βράγχος· ὅταν δὲ ὁ γαργαρεὼν φλογίζηται, σταφυλή· καὶ ὅταν αἱ ἀμυγδαλαῖ ἐξογκῶνται, ἀντιάδες·— κατάρροι βηχώδεις Ἱππ.· οἱ κατάρρῳ νοσοῦντες ἄνθρωποι Πλάτ. Κρατύλ. 440C· φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 405D· καὶ ἐν Β. Ἀνεκδ. 270. 13 κατάρροος = ἡ διάρροια, δυσεντερία.

καταρροπία, Ἰων. -ίη, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοπή, τὸ βάρος κρεμαμένου σώματος, ἡ κατηφορικὴ διεύθυνσις, ἀντίθετ. τῷ **ἀναρροπίη**, Ἱππ. π. Ἄρθ. 808.

κατάρροπος, ον, καὶ **καταρρεπής**, ἀντίθετ. τῷ **ἀνάρροπος**, κεκλιμένος πρὸς τὰ κάτω, κ. ποιεῖν τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832· ἐξηρτημένος, κρεμάμενος, φύματα ὅσα κατὰ τὴν κάτω χώραν τὴν κορυφὴν ἑαυτῶν ἴσχει τῆς ἐκπυήσιος ὁ αὐτ. 1165B· διὸ σχῆμα δύνασαι ποτε καὶ τὸν ἀνάρροπον κόλπον ἐργάζεσθαι κατάρροπον καὶ τὸν κατάρροπον ἀνάρροπον Γαλην. **2)** κατωφερής, κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κλίνη Ὀρειβάσ. 236 Matth· οἱ ποταμοὶ ἐπὶ τὰ κατάρροπα ῥέουσιν Ἄνν. Κομν. 18B. **3)** ἐλαττούμενος, χαλαρούμενος, ὑφιέμενος, νοῦσος (ἀντίθ. τοῖς παροξυσμοῖς) Ἱππ. 48. 30., 49. 7.

καταρροφάνω, καταρροφῶ, καταπίνω, Ἱππ. 480. 17., 482. 36.

καταρροφέω, = τῷ προηγ., Ἱππ. 416. 6, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· τινος, μέρος ἐκ .., Ὀρειβάσ. 173 Matth.·— Μέσ., = τῷ ἐνεργ., Ροῦφ. 136·— ὡσαύτως -ροφάω, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 546, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

καταρροώδης, ες, (κατάρρους) ὑποκείμενος εἰς κατάρρουν, πάσχων ἐκ κατάρρου, Ἱππ. 350. 2.

καταρρυῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' παθ. τοῦ **καταρρέω**.

καταρρυής, ές, καταρρέων, καταπίπτων, Σοφ. Ἀντ. 1010· πρβλ. **καταρρέω**, I. 4.

καταρρυθμίζω, (πρβλ. **ἐπιρρυθμίζω**), φέρω εἰς ῥυθμόν, συμμετρίαν, συμφωνίαν, Ἡλιόδ. 3, 3, Φώτ.· τὰ κατερρυθμισμένα, χωρὶς παρὰ πολὺ ῥυθμικά, Λογγῖνος 41. 2·— μεταφορ., κ. γέροντα εἰς βίον ἥμερον Ἀθήν. 179A, πρβλ. Ἐπιστ. Φωτ. 174, 252· τοῖς εὐαγγελικοῖς ἐπειρᾶτο καταρρυθμίζειν ῥήμασιν αὐτῶν τὰ ἤθη· «καταρρυθμίζεσθαι· κατευθύνεσθαι. κανονίζεσθαι» Ἡσύχ.

κατάρρυθμος, ον, λίαν ἔρρυθμος, εὔρυθμος, ῥυθμικός, τὰ κατάρρυθμα κομψὰ φαίνεται Λογγῖνος 41. 1.

καταρρυΐσκομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **ῥυΐσκομαι**, ἔχω διάρροιαν, Εὐστ. Θεσσαλ. τ. 136. σ. 277, ἔκδ. Mi.

καταρρυπαίνω, λίαν ῥυπαίνω, «λερώνω», μολύνω· κυρίως καὶ μεταφορ., ταῖς κατηγορίαις τὰς εὐεργεσίας Ἰσοκρ. 245D· ἀναξίῳ ἐπιτηδεύματι τὴν πατρῴαν ἑστίαν κ. Πλάτ. Νόμ. 919E, ἐν 937D συνάπτεται μετὰ τοῦ **καταμιαίνειν**.

καταρρυπόω, = **καταρρυπαίνω**, εἰ γὰρ ἡ αἰσχρολογία καταρρυποῖ, ἡ πνευματικὴ ἀνάγνωσις ἁγιάζει Ἰω. Χρυσ.— **καταρρυπόομαι**, Παθ., λερώνομαι, μολύνομαι, ἐπὶ ἱματισμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3562. 6.

κατάρρυσις, εως, ἡ, ἡ καταρροή.

καταρρυσόομαι, καταρρυτιδοῦμαι, γίνομαι πλήρης ῥυτίδων, κατερρυσσωμένον δέρμα Ἐτυμ. Μέγ. 737. 1.

καταρρῦτος,ον, ὁ καταρρεόμενος, ποτιζόμενος, κῆπος Εὐρ.Ἑλ. 777· νάπη χιόνι κατάρυτα ποταμία ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1067, πρβλ. Ἀνδρ. 215· γῆ ἔνδροσός τε καὶ κ. Αἰλ. π. Ζ. 10. 37· κ. τόπος, χωρία Πολυβ.· ἄλσος, ὄρη κ. Λόγγος· ὄρος ψυχροῖς καὶ διαφανέσιν ὕδασι κ. Βασίλ.· «κατάρρυτα· ἀρδεύσιμα» Ἡσύχ. **II**. ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατακεκλυσμένος, σχηματισθεὶς ἐκ καθιζημάτων ἢ προσχώσεων τοῦ ὕδατος, πλήρης ἰλύος, περὶ τοῦ Δέλτα, Ἡρόδ. 2. 15· ὡσαύτως, ἐπὶ ὀρέων, ἐσκαμμένος ὑπὸ χειμάρρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 5127B. 12· πρβλ. **πρόχυσις, προχώννυμι**. **III**. ἔχων απότομον κατωφέρειαν, ἐπὶ στέγης, κ. κεραμωτὸν Πολύβ. 28. 12, 3.

κατ-αρρωδέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κατορρωδέω**, φοβοῦμαι, τρομάζω, τι Ἡρόδ. 1. 34, 80, κ. ἀλλ.· τινα 9. 8· ὑπέρ τινος 7. 178· ἀπολ., 8. 75, 103· κ. μὴ .. 9. 45.

καταρρώξ, ῶγος (καταρρήγνυμι), ὁ, ἡ, ἀποκεκομμένος, ἀπόκρημνος, κ. πέτραι Σοφ. Φιλ. 937· πρβλ. κατερρωγυῖαι ἄκραι, καὶ ἁπλῶς καταρρῶγες, «αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀπορραγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωγμοὺς» Εὐστ. σ. 335· καὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 494. 34) πέτραι κατερρηγμέναι (πρβλ. **ἀπορρώξ**).

κάταρσις, εως, ἡ, (καταίρω) μέρος εἰς ὅ τις προσορμίζεται ἢ καταπλέει, ὅρμος πρὸς ἀπόβασιν, περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νήσου ἐφύλασσον Θουκ. 4. 26· χωρία ἔχοντα ναύλοχα καὶ κατάρσεις Πλούτ. Πομπ. 65· κ. καὶ λιμένας Δίων Κ. 60. 11, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 16· προσόρμισις τῆς νεώς, ἀντίθετ. τῷ ἄπαρσις, Πολυδ. Α', 102.

κατ-αρτάω, κρεμῶ τι πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος, ἐξαρτῶ, Πλουτ. Ρωμ. 16 (διάφ. γραφ. κατήρτισεν)· τι ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 8.— Παθ., ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἀριστ. Προβλ. 3. 20, 3· ἄμπελοι κατήρτηντο βότρυσιν, ἐκρέμαντο πλήρεις σταφυλῶν, Λουκ. Ἐρωτ. 12. **II**. προσδένω, προσαρμόζω καλῶς, χρῆμα κατηρτημένον, καλῶς προσηρμοσμένον, πρόσφορον, σκόπιμον πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3. 80· κατηρτημένον λέγειν, ὁμιλῶ μετὰ νοῦ· κατήρτητο καὶ κατενόει (ὅπερ ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει, καθειστήκει, ἐσωφρόνει) Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 984· κατάρτησον σεαυτήν, ἀναφρόνησον, σωφρόνισον σεαυτήν, Ἡρώνδ. I. 61· ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. 9. 66, κατηρτισμένος, ἐκ διορθώσεως· οὕτω δὲ καὶ ὁ Στέφ. ἐν 3. 80. Πρβλ. **καταρτίζω, καταρτύω**.

καταρτία, ἡ, = **κατάρτιον**, Ἀρτεμίδ. 2. 53.

κατ-αρτίζω: μέλλ. **-ίσω** (πρβλ. **ἀπαρτίζω**), διευθετῶ, τακτοποιῶ ἐκ νέου, «διορθώνω», συμφιλιώνω, διαλλάττω, πάντα ἐς τωὐτὸ Ἡρόδ. 5. 106· Μίλητος νοσήσασα στάσι, μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν αὐτόθι 28, ὅπερ ἐν 29 κατήλλαξαν τοὺς στασιάζοντας λέγει· κ. τὸν δῆμον Πλουτ. Μάρκ. 10· φίλους διαφερομένους κ. Στοβ. Ἀνθολ. I. 85, 52· στασιάζουσα πόλις ἵνα καταρτισθῇ Διον. Ἀλ. 3. 10· πρβλ. **καταρτιστήρ**· — κ. ναῦς, ἐπιδιορθώνω, ἐπισκευάζω, ἐκ νέου ὁπλίζω, Πολύβ. 1. 21, 4, κτλ.· κατ. δίκτυα, διορθώνω, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. δ', 21· τοποθετῶ ἐξηρθρωμένον μέλος, ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν του, Ὀρειβάσ. 135 Mai· ἀλλά, κατ. τὴν ὀσφὺν καὶ τοὺς ὤμους, σχηματίζω αὐτὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 10· — μεταφορ., ἐπαναφέρω εἰς τὸ ὀρθόν, Ἐπιστ. πρὸς Γαλ. ς', 1· κατ. τινὰ εἰς τὸ συμφέρον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 65. — Μέσ., ἠσθένησε, σὺ δὲ κατηρτίσω αὐτήν, ἐθεράπευσας, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΖ', 9). **II**. ἐντελῶς ἐφοδιάζω, ὁπλίζω, ἑτοιμάζω, ναῦν πληρώματι Πολύβ. 1. 47, 6, κτλ.· ταῖς εἰρεσίαις κατηρτισμένοι ὁ αὐτ. 5. 2, 11· κατηρτισμένος, ἀπολ., καλῶς ἐφωδιασμένος, πλήρης, Ἡρόδ. 9. 66 (πρβλ. **καταρτάω**), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 40, κτλ., πρβλ. Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 11· κατήρτισται καὶ πεπαίδευται Ἀριστείδ. Α. 66. **III**. παρασκευάζω, συσκευάζω, ἑτοιμάζω φαγητά, φάρμακα, κτλ., Διοσκ., κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Νικ. Θηρ. 964.

κατάρτιον, τό, ἱστός, Κλήμ. Ἀλ. 340, Ἐτυμ. Μέγ. 478. 23, Βυζ. — οὕτω **κατάρτιος**, ἡ, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ἱστός**, τῷ ἱστῷ καὶ τῇ καταρτίῳ τῆς νεὼς Ἀρτεμίδ. 2. 12, 156 Reiff., Ἐτυμ. Μέγ., ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ πλοῖον καὶ ἡ καταρτία αὐτοῦ Ἀρτεμίδ. 2, 53· ὁ Δουκάγγ. τὴν μεγάλην κατάρτην· καὶ ὑποκορ. **καταρτίδιον**. **2)** μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, Ἀρτεμίδ. 3. 36.

κατ-άρτισις, εως, ἡ, ἐπανόρθωσις, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 9. **II**. γύμνασις ἵππων, Πλουτ. Θεμιστ. 2 (ἀλλ. κατάρτυσις)· παίδευσις, παιδεία, ἀγωγή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 7.

κατάρτισμα, τό, τὸ καταρτίζειν, ἑτοιμάζειν, ἡ κατεργασία, «τὸ ἔριον ἡ φύσις φέρει, τὸ δὲ κατηρτισμένον αἱ γυναῖκες ἐργάζονται· ἀμέλει γοῦν κατάρτισμα καλοῦσιν αὐτὴν τὴν ὑφήν, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν» Ἰω. Χρυσ.

κατ-αρτισμός, ὁ, ἐπανόρθωσις σχέσεων, ἀποκατάστασις, διαλλαγή, Κλήμ. Ἀλ. 638. **II**. ἡ τοποθέτησις μέλους ἐξαρθρωθέντος, ἀρθρεμβόλησις, ἡ μεταγωγὴ ὀστοῦ ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, διὰ τομῶν καὶ καταρτισμῶν, Γαλην., Ὀρειβάσ. 135 Mai.

κατ-αρτιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐπανορθῶν, ἢ ἀποκαθιστάνων τὴν τάξιν, ὁ διαλλάττων, ὁ διαιτητής, ὁ διαλλακτής, Ἡρόδ. 4. 161., 5. 28, Θεμίστ. 61C· πρβλ. **καταρτίζω** I· πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀμοργ. Dittent. 511, 31, καὶ ἐν 510, 35 ξενικὸν δικαστήριον.

κατ-άρτῦσις, εως, ἡ, (καταρτύω), **κατάρτισις** (ὃ ἴδε), Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 68 καὶ 95.

κατ-αρτύω: μέλλ. **-ύσω**, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, ἰδίως ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἡδύνω, «μαγειρεύω», τοὺς λόγους ἐοικότας τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγ. 44. **2)** καθόλου, ἀσκῶ, ἀνατρέφω, παιδεύω, τὴν φύσιν Πλούτ. 2. 38D· μετ' ἀπαρ., καταρτύσων μολεῖν, παρασκευάσων τὴν ἔλευσίν του, Σοφ. Ο. Κ. 71· — Παθ. ἀσκοῦμαι, παιδεύομαι, καταρτύεται νόος ἀνδρὸς Σόλων 14. 11· σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα .. ἵππους καταρτυθέντας Σοφ. Ἀντ. 478· παῖς ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν οὔπω κατηρτυμένην Πλάτ. Νόμ. 808D· μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα Μένων 88B· τὸ πρεσβύτερον καὶ κατηρ. Ἰοῦγκ. π. Στοβ. 598. 22· κ. τὴν φύσιν, ἡμερώνειν, Πλουτ. Ἠθ. 38C· πρβλ. Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 68· — λέμβος .. ἐρέταις κατηρτυμένος (-ισμένος ;) Ἀλκίφρων 1. 8. **II**. ἀμεταβ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ. **κατηρτῦκώς**, ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐντελῶς ηὐξημένος, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων τῶν ὁποίων ἔπεσον οἱ πωλικοὶ ὀδόντες (γαλαξίαι), Ἡσύχ., Α. Β. 105 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεστ., οἱ καταρτύοντες τῶν ἵππων Φιλόστρ. 304)· κ. κάμηλον Πάπυρ. Βερολ. 13. 5· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, Α. Β. 215· μεταφορ., κατηρτυκὼς .. ἱκέτης προσῆλθες, τέλειος ἱκέτης, ἐκτελέσας πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον, ἢ καταβεβλημένος ὡς ἡμερωμένος ἵππος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 473· ὡσαύτως μετὰ γεν., κατηρτυκὼς κακῶν, ἐλθὼν εἰς τὸ τέλος τῶν κακῶν ἢ παιδευθείς, καταβληθεὶς ὑπ' αὐτῶν (subactus miseriis, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Κικέρ.), Εὐρ. Ἀποσπ. 818. 5· κατηρτυκὼς τῷ σώματι Πάπ. Βερολ. 13, 5· [υ μακρόν, πλὴν παρὰ Σόλωνι ἔνθ' ἀνωτ.].

κατάρῦτος, ον = κατάρρυτος, Εὐρ. ἐν Τρῳ 1067.

κατ-αρχαιρεσιάζω, νικῶ, καταβάλλω κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἰδίως δι' ἀνόμων μέσων, ἐξέπεσεν ὑπατείαν παραγγέλλων, τοῦ Γαΐου τὸν Φάννιον προαγαγόντος, ἐκεῖνον δὲ καταρχαιρεσιάσαντος Πλουτ. Γ. Γράκχ. 11. — Παθ., διαφθείρομαι δώροις ἢ ἐν γένει δελεάζομαι, ἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας Λογγῖν. 44. 9.

καταρχάς, ὁ ὀρθὸς τύπος κατ' ἀρχάς.

κατ-αρχή, ἡ, ἀρχή, ἔναρξις, Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 485. 47, Πολύβ. 2. 12, 8· κ. πολέμου ὁ αὐτ. 23, 2, 14· ἐν περιφρ., κ. ποιεῖσθαι Ἀθήν. σ. 139· — ἐν τῷ πληθ. αἱ πρῶται θυσίαι, ἀπαρχαὶ καὶ σπονδή.

κατ-άρχω: μέλλ. **-ξω**, κάμνω ἀρχὴν πράγματός τινος, μετὰ γεν. δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα, τίνες κατῆρξαν .. μάχης ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 351· ὁδοῦ κατάρχειν, ἡγεῖσθαι τῆς ὁδοῦ, ὑπάγω ἐμπρὸς καὶ δεικνύω τὸν ἀριθμόν, Σοφ. Ο. Κ. 1019· δεινοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1135· λόγων χρησίμων Ἀριστοφ. Λυσ. 638· δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου Πλάτ. Πρωτ. 351E· κατῆρξε μὲν Κῦρος τούτου, διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν Ξεν. Κύρ. 8. 27· κ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Θησ. 19· πολλῶν κακῶν Εὐρ. Φοίν. 1576· κ. ὁ κορυφαῖος, συνεπηχεῖ δὲ πᾶς ὁ χορὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6· — σπανίως μετ' αἰτ., ἀρχίζω τι, θαυμαστόν τινα λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 283E· — μετὰ μετοχ., ἀρχίζω νὰ πράττω, τι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4., 4. 5, 58· — ἀπολ., Πλάτ. Συμπ. 177E, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 20. **2)** τιμῶ, θανόντα δεσπόταν γόοις κατάρξω Εὐρ. Ἀνδρ. 1199 (ἐν σχέσει πρὸς τὴν θρησκευτικὴν σημασίαν, κατωτ. II. 2). **II**. Μέσ., ἀρχίζω, ὡς τὸ ἐνεργ., μετὰ γεν., ἐχθρᾶς ἡμέρας κατάρχεται Εὐρ. Φοίν. 540· τῆς πορείας Πλάτ. Φαῖδρ. 256D· τοῦ λόγου Πλουτ. 2. 151E, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. κ. νόμον, στεναγμὸν Εὐρ. Ἑκάβ. 685, Ὀρ. 960· καὶ ἄνευ πτώσεως, κατάρχεται μέλος, ἀρχίζει, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 750, πρβλ. 888. **2)** ἐπὶ θρησκευτικῆς σημασ., ἀρχίζω τὰς τῆς θυσίας τελετάς, καθαγιάζω τὸ θῦμα, εὐλογῶ καὶ προορίζω διὰ τὴν θυσίαν, Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, ὁ Νέστωρ ἤρχιζε [τὴν θυσίαν] νίπτων τὰς χεῖράς του καὶ ἐπιρραντίζων διὰ τῆς χονδροαλεσμένης κριθῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος, Ὀδ. Γ. 445 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.), πρβλ. Ἡρόδ. 4. 60, 103· πρβλ. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ι. Τ. 40 κατάρχομαι οὐλοχύτας· — κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει, ἀρχίζω τὴν τελετήν, ἀφιερῶ τὸ θῦμα εἰς τὸν θεόν, ἀλλ' ἀφίνω τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος εἰς ἄλλους· — ἐπὶ τῶν θυσιῶν κριθαῖς κ. Διον Ἀλ. 2. 25· κ. καὶ καθιερῶσαι Πλουτ. Θέμ. 13· πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 800, ἑξ.· — μετὰ γεν., κατάρχεσθαι τοῦ τράγου, κάμνω ἀρχὴν τοῦ θύματος, δηλ. καθιερῶ αὐτὸ ἀποκόπτων τὰς τρίχας τοῦ μετώπου του καὶ ῥίπτων αὐτὰς εἰς τὸ τῆς θυσίας πῦρ ὡς ἀπαρχήν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 959· ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ (ἐνν. Ἡρακλέος) τῷ βωμῷ κατάρχοντο Ἡρόδ. 2. 45· πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων ; Εὐρ. Φοίν. 573 (οὕτως ὁ Valck. ἀντὶ -εις, ἴδε κατωτ.), πρβλ. Ι. Τ. 56. 1155· κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, Λατ. auspicari sacra, Δημ. 552. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 32· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ Φώτ. 141. 15, «κατάρξασθαι μὲν τῶν τριχῶν, ἀπάρξασθαι δὲ τῶν σπλάγχνων» Ἡσύχ.· κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου,

τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι· καί, στείχω ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει Εὐρ. Ἄλκ. 75, ἔνθα ὁ Σχολ. «ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω, ὡς ἔθους ὄντος τὸν θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν», (πρβλ.. Ἠλέκτρ. 810, ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος σφαγίδα, μοσχείαν τρίχα τεμὼν ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ)· — ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ [θεᾷ] σὸν κατῆρκται σῶμα, ἔχει καθιερωθῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 601· ὥσπερ ἐν τελετῇ κατηργμένης τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὡς ἐὰν εἶχεν εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς τὰ μυστήρια, Πλουτ. Ἠθ. 47Α. β) θυσιάζω, σφάζω, ὡς τὸ Λατ. immolare, φασγάνῳ Εὐρ. Ἠλ. 1222. γ) ὡσαύτως ἁπλῶς, πλήττω, διὰ τοῦ πελέκεως, ὡς συνηθίζουσιν οἱ σφάζοντες τὰ ἱερεῖα (πρβλ. **καθικνεῖσθαι**), Πλουτ. Καῖσ. 66· σκυτάλην λαβών μου κατήρξατο, λαβὼν ῥάβδον μὲ ἐκτύπησε δυνατά, ὡς ἐὰν ἤμην ἱερεῖον θυσιαζόμενον, Λουκ. Ἐνύπν. 3. δ). μεταγεν. συγγραφεῖς (ὡς ὁ Ἡλιόδ. 2. 34, 35., 10. 9), μετεχειρίζοντο τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Valck. ἔνθ' ἀνωτ. **III**. ἐν τῷ ἐνεργ., διοικῶ, κυβερνῶ, μετὰ γεν., Ἀλκίφρων 3. 44· κατάρχοντο Ἰων. κατήρχοντο Ἡρόδ.

κατ-αρωματίζω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἀρωματίζω**, ἀρώματι εὐχαριστῶ, ἡδύνω τινά, καὶ τὸ μέσ. **κατ-αρωμᾰτίζομαι**, Θεοφύλακτ. Σιμ. 181D.

κατὰς = **καττὰς**, = **κατὰ τὰς**, Ἐπιγρ. Λοκρ.· ὁμοίως εὑρήνται ἐν Φωκικαῖς, Ἀρκαδικαῖς, Βοιωτικαῖς καὶ ἄλλ. ἐπιγραφαῖς **κατὰν**, **κατὸν**, **κατοὺς**, **κατῶνδε**.

κατασαίνω, λίαν κολακεύω, εὐχαριστῶ, Εὐμάθ. σ. 233.

κατασαίρω, ἐντελῶς, καλῶς σαρώνω.

κατασαλεύω, κατασείω, καταταράττω, Εὐστ., καὶ τὸ Παθ. κατασαλεύονται Γρηγ. Νύσσ.

κατασαλπίζω, λίαν σαλπίζω, πληρῶ τὸν τόπον διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, μεταγενέστ.

κατάσαρκος, ον, λίαν σαρκώδης, πολύσαρκος, εὐτραφής, κ. καὶ καταπίμελος Ὀρειβ., Ἀθήν. 550C, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5, ἀντίθ. τῷ **κατάξηρος**.

κατασαρκόω, κατάσαρκον, σαρκώδη ποιῶ τινα, ὑπερπιαίνω σεαυτὸν καὶ κατασαρκῶν Ἰω. Χρυσ.· κατασαρκοῦν τὴν ψυχὴν Θεοφύλακτ.· καὶ Παθ., εὐθαλὴς τῷ σώματι κατασεσαρκωμένος ὑπὸ τρυφῆς Βασίλ.· κατεσαρκώθη καὶ ἐπαχύνθη Ἀχμ. Ὀνειροκρ. σ. 61. 25.

κατασάρκωσις, **εως**, ἡ, ὑπερβολικὴ πολυσαρκία, Εὐστ. 1656, 42.

κατασαρόω, σαρώνω πρὸς τὰ κάτω, σαρώνων ἐξαλείφω, ἀποβάλλω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 1· πρβλ. **κατασαίρω**.

κατασάττω, ἰσχυρῶς πατῶ, πατῶν στοιβάζω, τὴν γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 2.

κατασβέννῡμι, **-ύω**: μέλλ. **-σβέσω**. Ἐντελῶς «σβύνω», Λατ. extinguere, κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ Ἰλ. Φ. 381, πρβλ. Π. 293, Ω. 791, Εὐρ.· τοὺς λύχνους κατασβέσας Ἀριστοφ. Σφ. 225, κλ.· — μεταφορ., ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει; τίς θὰ τὴν ἀποξηράνῃ; (πρβλ. ἄσβεστος πόρος Πρ. 452), Αἰσχύλ. Ἀγ. 958, πρβλ. Θήβ. 584· κ. βοήν, ἔριν, καταπαύω θόρυβον, ἔριν, Σοφ. Αἴ. 1149, Ο. Κ. 422· ἀνομίαν Κριτίας 9. 40· τὰς ἡδονὰς Πλάτ. Νόμ. 838Β· τὴν δυσχέρειαν Πρωτ. 334C· τὴν ταραχὴν Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55· κ. τὰ τραύματα, θεραπεύω, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 11. 1· αἱ ἀθυμίαι κ. τὰς ἐλπίδας Πλουτ. Ἠθ. 129Β· λοιδορίαν κατασβέσαι 713Ε. **II**. Παθ., κατασβεσθῆναι τὴν πυρὴν Ἡρόδ. 1. 87· — μετὰ παθ. σημασ. καὶ ὁ ἀόρ. **κατέσβην** καὶ ὁ πρκμ. **κατέσβηκα**, ὁ χρυσὸς κατέσβη, ἀντίθ. καίεσθαι, Ἡρόδ. 4, 5· — μεταφορ., κλαυμάτων πηγαὶ .. κατεσβήκασι, τὰ δάκρυα ἐξηράνθησαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 888· ἐπὶ πυρετοῦ, κατέσβη Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 938· ἀντίθετ. τῷ **ἐρεθίζομαι**, ἀπὸ μικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενός τε καὶ κατασβεννύμενος θυμὸς Πλάτ. Πολ. 411C· ἐξαθυμήσας καὶ κατασβεσθεὶς ταῖς ἐλπίσιν ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν, κατασβεσθεισῶν τῶν ἐλπίδων .., Πλουτ. 2. 168F· κατέσβεστο ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 83· περὶ τοῦ ἀνέμου ὁ αὐτ. ἐν Τιμολ. 19.

κατάσβεσις, **εως**, ἡ, παντελὴς σβέσις, τῶν ἐμπιπραμένων κ. Δίων Κ. 54. 2.

κατ-ασβολόω, μὲ ἀσβόλην κατακαλύπτω, μεταφ., καταστρέφω, ὑπόθ. ἔμμετρ. Σοφ. Ο. Τ., Ἄννα Κομν. 247Β.

κατασβῶσαι (ἐκ τοῦ **κατασβοῆσαι**) = κατασβέσαι, Ἡρώνδ. V. 39· πρβλ. **ζόασον** = **σβέσον**.

κατασεβάζομαι: ἀόρ. **κατεσεβάσθην**, λίαν σέβομαί τι, Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 229, 9, Bon.

κατάσεισις, **εως**, ἡ, τὸ κατασείειν, βίαιον σείσιμον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· κ. τειχῶν Κ. Πορφύρ.

κατασεισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀέτ.

κατασείστης, ὁ, ὁ κατασείων, μηχανή τις πολιορκητική, δι' ἧς κατέσειον τὰ τείχη, κριός, μοχλοῖς τε καὶ κ. Βυζ.

κατασειστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει νὰ κατασείῃ τις, Σωρ. Ἐρ. ἐνδ. Erm. 89.

κατασείω: μέλλ. **-σείσω**: πρκμ. **-σέσεικα**, Φιλήμ. ἐν «Φάσμ.» 1. Σείω δυνατά, σείω πολὺ ἢ τινάσσω τὰ δένδρα διὰ νὰ πέσωσιν οἱ ὡριμάσαντες καρποί· καὶ μεταφορ., σείων καταρρίπτω, καταβάλλω, τὸ τεῖχος, οἰκοδόμημα Θουκ. 2. 76· τοῦ τείχους ἐπὶ μέγα Ἀρρ. Ἀν. 1. 19, 3., 2. 23, 1· σεισμὸς κ. τὴν πόλιν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 7: τινί τι, = τι ἐπί τινος, Φιλήμ. ἔνθ' ἀνωτέρω· — μεταφορ., κατ. τὰ ὦτα τοῦ ἀκροατοῦ Φιλόστρ. 621· μεταφορ., ἕως κατέσεισε, ἕως ὅτου τὸν ἔρριψε κάτω (διὰ τοῦ ποτοῦ), Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 11, ἴδε Casaub. εἰς Ἀθήν. 431C «κατασείειν δ' ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων», Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. 99. — Παθ., καταπίπτω, Φίλων 2. 512· ἐκπλήττω, τρόμον ἐμποιῶ, Φιλόστρ. 621· κ. ὁ Θεὸς Συνέσ. **2**) κατασείσας τὴν χεῖρα ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι, κινήσας τὴν χεῖρα πρὸς τὰ κάτω, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 33· οὕτω, κ. τὰ ἱμάτια; ὅπως κάμω σημεῖον, Πλουτ. Πομπ. 73· — συνηθέστερον, κατ. τῇ χειρί, κάμνω σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ἵνα ἐπιβάλω σιγήν, Πολύβ. 1. 78, 3, Ἡλιόδ. 10. 7, καὶ τὸ πλῆρες, κατασείσας τῇ χειρὶ σιγᾶν Πράξ. Ἀποστ. ιβ', 17· οὕτω, κατ. ταῖς ὀθόναις Ἡλιόδ. 9. 6· ἀπολ., κατασείειν τινί, κάμνω νεῦμα ἢ σημεῖον εἰς ἕτερον ὅπως σιωπήσῃ, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4.

κατασελγαίνω, λίαν ἀσελγής, καταπύγων εἰμί, Φώτ., Σουΐδ.

κατασεμνύνω, πολὺ σεμνὸν ποιῶ, κατακοσμῶ, καλλιεπείαις τὸν βίον κ. Κύριλλ.

κατασεσημμημμένα, = **-ασμένα**, ἴδε **σημαίνω**.

κατασεύομαι. φέρομαι ἢ ὁρμῶ ὀπίσω εἰς .., μετ' αἰτιατ., κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα, κατὰ καλὰ ῥ., ἐπανῆλθεν ὀπίσω εἰς τὴν κοίτην του μὲ ὁρμήν, Ἰλ. Φ. 382· ἀπολ., ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, μεθ' ὁρμῆς καταπίπτω, κατεσσύμενος ἱδρὼς Κόϊντ. Σμ. 4. 270. **2**) ὁρμῶ ἐναντίον τινός, κατεσσεύεσθε λεόντων Νόνν. Δ. 5. 353.

κατασήθω, περνῶ διὰ τοῦ σήστρου, λεπτοῦ κοσκίνου, κοσκινίζω καλῶς, Ἱππ. 651. 1· γῆν κατασησθεῖσαν Γεωπ. 12. 17, 1.

κατασημαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, ἐπιθέτω καλῶς ἐπί τινος καλῶς τὸ σῆμα, σημεῖον, σφραγῖδα, σφραγίζω, γράψαντας καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 16· κατέκλεισεν αὐτὰ καὶ κατεσημήνατο καὶ φύλακας κατέστησεν Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 27, Λατ. obsigno· ὄφεις .. ἐν κίστῃ που κατασήμηναι (μέσ.), σφράγισον, κλεῖσε, Ἀριστ. Ἀποσπ. 95· κατασημήνασθαι .. χρυσίον Πλάτ. Μένων 89Β· καὶ παθ. κατασεσημασμένα γράμματα Ἡρωδιαν. 7, 6, 11. **II**. σημειώνω προσηκόντως, Λατ. consigno, ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 756C. — Παθ., τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα αὐτόθι 756Α· τὰς ἐπισκήψεις .. φυλάττειν κατασεσημασμένας αὐτόθι 937Β. **III**. σημαίνω, δεικνύω, ἡ τρυγὼν τὴν σωφροσύνην κατασημαίνει, Νείλου Ἐπιστ. σ. 261.

κατασημαντικός, **ή**, **όν**, καθαρῶς ἐμφαίνων, δεικνύων τι, Λογγῖν. 32. 5.

κατασημειόομαι, = τῷ **κατασημαίνομαι**· — Ἡσύχ. «κατασημήνασθαι· κατασημειώσασθαι».

κατασήπω, κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22. — Παθ., ἀόρ. β' **κατεσάπην**, καὶ μέλλ. **κατασαπήσομαι**, σαπίζω, σήπομαι καὶ καταπίπτω, μὴ .. κατὰ .. πάντα σαπήῃ Ἰλ. Τ. 27· ἕως ἂν τὰ ξύλα κατασαπῇ .. καὶ κατασαπήσεσθαι Πλάτ. Φαίδων 86C· πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασαπῆναι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 20· ἃ οὐ κατασήπεται Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· οὕτω καὶ ὁ πρκμ. **κατασέσηπα** Ἀριστοφ. Πλ. 1035.

κατ-ασθενέω: μέλλ. **-ήσω**, μεταβατικ., ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, τὸ λουτρὸν τὰς κνησμονὰς κατασθενεῖ Ἀνθ. Π. παράρτημα 304, καὶ ἀμεταβ., ἡ κατασθενοῦσα δύναμις Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 224.

κατ-ασθμαίνω, ἀσθμαίνων ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, διὰ φυσήματος ἰσχυροῦ τείνω νὰ καταβάλω τι, μετὰ γεν., ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, ἀσθμαίνων κατὰ τῶν χαλινῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 393.

κατασῑγάζω: μέλλ. **-άσω**, ποιῶ τινα σιγᾶν, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, κελεύω σιγήν, (= ἐπέχειν τὰς γλώττας ἀνακηρύττω, πρβλ. Λατ. linguis favere jubeo)· κατασιγαζόντων τῶν ἱεροκηρύκων Συνέσ.· σάλπιγγα Αἰλ. π. Ζ. 16. 23, πρβλ. 14. 9· τὸν δῆμον κατασιγάσας τῷ τῆς χειρὸς νεύματι Ἡρωδιαν. 1. 9, 7· τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τε προστάξας 7. 5, 10· τὸν ἄρρενα [πέρδικα] προσιόντα τὴν θήλειαν κατασιγάζειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 10· — Παθ., τὰ Πινδάρου ἤδη κατασεσιγασμένα ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας, δὲν εἶναι πλέον ἐν πολλῇ χρήσει, δὲν ἀναγινώσκονται, Ἀθήν. 3Α.

κατασῑγκαίνω, κατασιγάζω, καταπραΰνω, κατακοιμίζω, Ἡσύχ.

κατασῑγαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ σιγή, νὰ κατασιγασθῇ τις, Κλήμ. Ἀλ. 200.

κατασῑγαστικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ κατασιγάζειν, Εὐστ. 197, ἐν τέλ.

κατασῑγάω: μέλλ. **-ήσομαι**, σιωπῶ ἐντελῶς, γίνομαι σιωπηλός, δὲν μνημονεύω τι, Πλάτ. Φαίδων 107Α.

κατασῑδηρόω, κατακαλύπτω μὲ σίδηρον, κριοὺς κατασεσιδηρωμένους προσήρεισε τοῖς τείχεσιν Διόδ. 13. 54.

κατασιελίζω καὶ **κατασιελόω**, -ῶ, διὰ σιέλου περιβρέχω, γεμίζω, κυρίως καὶ μεταφορ.

κατασῑκελίζω τυρόν, τρώγω τὸν τυρὸν κατὰ Σικελικὸν τρόπον, μετὰ Σικελικῆς ἀπληστίας (ἐν ὑπαινιγμῷ πρὸς τὰς ἐν Σικελίᾳ κλοπὰς τοῦ Λάχητος), Ἀριστοφ. Σφ. 911, πρβλ. Σχολ. εἰς 897.

κατασιλλαίνω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Ἱππ. 27. 41.

κατάσῑμος, ον, = **σιμός**, ἐντελῶς σιμός, Γλωσσ.

κατασινάζω, = τῷ ἑπομ., καί μευ κατεσίναζε Θεόκρ. 30, 32.

κατασίνομαι [ῐ], ἀποθετ., βλάπτω πολύ, Ἡσύχ., καὶ ὡς παθ., καταβλάπτομαι, Σουΐδ., Κύριλλ., κλ.

κατασῑτέομαι, ἀποθ., = **κατεσθίω**, κατατρώγω τι, τρέφομαι ἔκ τινος, μετ' αἰτ., τὸν νόσῳ τελευτήσαντα οὐ κατασιτέονται Ἡρόδ. 1. 216., 3. 38.

κατάσῑτος, ὁ κατατρώγων τι, ὁ κατασιτούμενός τι, «οἱ μύες οὐ παράσιτοι, κατάσιτοι μὲν οὖν, εἴπερ ἦν ἡμῖν ὀνοματοθετεῖν· κατασιτοῦνται γὰρ τὰ περιπίπτοντα» Εὐσταθ. Πονημάτ. 313. 37.

κατασῑωπάω: μέλλ. **-ήσομαι**, παρὰ μεταγεν. **-ήσω**· σιωπῶ περί τινος πράγματος, πρὸς τὰ δίκαια τῶν ἐγκλημάτων οὐ κατασιωπᾶν Δημ. 1035. 7· ἀπολ., Ἰσοκρ. 167Α, κτλ. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., τηρῶ σιωπὴν ὡς πρός τι, παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, κατασιωπῆσαι τὸ γεγονὸς Διοδ. Ἐκλογ. 520. 36.— Παθ., παραβλέπομαι, δὲν μνημονεύομαι, τὰς διὰ μικρότητα διαλαθούσας καὶ κατασιωπηθείσας εὐεργεσίας Ἰσοκρ. 45Ε. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ τηρῇ σιωπήν, **κατασιγάζω**, ἡ μεγαλοφωνία ἐπικρατεῖ καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον Λουκ. π. Οἴκ. 15· τὴν γυναῖκα φοβήσαντες κατεσιώπησαν Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 7· κατασιώπησον αὐτοὺς Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 13, Δὶς Κατηγ. 17· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω σιωπήν, ὁ κῆρυξ κατασιωπησάμενος ἔλεξε Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 20· κατασιωπήσασθαι τὸν θόρυβον = καταπαῦσαι Πολύβ. 18. 29, 9, Λουκιαν. Γυμν. 19. III. ὑποτάττω διὰ σιγῆς, Δίων Χρύσ. 1. 702.

κατασιωπητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ κατασιωπᾷ τις περί τινος, περί τινος κατασιωπητέον Ἰσοκρ. 252D.

κατασιωπή, τελεία σιωπή, Ἐπιγρ.

κατασκαίρω, σκιρτῶ, τινάσσομαι πρὸς τὰ κάτω, πυκνὰ κατ. Ὀππ. Ἁλ. 322.

κατασκάπτω, σκάπτω εἰς τὰ κάτω, σκάπτω εἰς βάθος, κατορύττω, μετ' αἰτ., περὶ τῆς ἀμπέλου, κατασκάψαντα ἐπὶ θάτερα τῆς ἀμπέλου περικαθᾶραι πάσας τὰς ῥίζας Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 6· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. II. σκάπτων κρημνίζω, κατακρημνίζω, μέχρι τοῦ ἐδάφους, κατεδαφίζω, καταστρέφω, ἐκ θεμελίων ἀνατρέπω, τὸ ἄστυ Ἡρόδ. 7. 156· Τροίαν κ. βίᾳ Σοφ. Φιλ. 998, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 525· πάτραν Σοφ. Ο. Κ. 1421· δόμους, πόλιν, γῆν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 566, κτλ. τὸ τέγος Ἀριστοφ. Νεφ. 1488· τὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες ἐς ἔδαφος Θουκ. 4. 109· τὰ τείχη κατεσκάφασιν Ἰσοκρ. 303Β· κ. τὴν πόλιν, ἀντίθετ. τῷ ἀναστῆσαι τὴν π., Ἀθήν. τὸν λιμένα κατασκάψαντες καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες Αἰσχίν. 71· τὴν οἰκίαν εἰς ἔδαφος Πλουτ. Ποπλ. 10, κτλ.·— Παθ., οἰκία οἱ κατεσκάφη Ἡρόδ. 6. 72· πατρῴα ἑστία κατεσκάφη Εὐρ. Ἑκάβ. 22· κατεσκάφθη Δημ. 361. 20· τὰς κατεσκαμμένας πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων Διόδ. 16. 65· τὴν πόλιν κατεσκάφθαι Πολύβ. 3. 107, 4· πρβλ. ἀναιρεῖν τὰς πόλεις καὶ ἐς ἔδαφος καθελεῖν.

κατασκᾰρῑφάω, καταξεσχίζω, περιδρύπτω, ἀμύττω, κάμνω ἀμυχὰς εἴς τι, Ἀθήν. 507C.

κατασκαφή, ἡ, τὸ κατασκάπτειν, ἡ μέχρι τοῦ ἐδάφους κατάρριψις, κατεδάφισις, ἀνατροπή, καταστροφή, κατασκαφὴ τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1318· Ἰλίου κ. Εὐρ. Ἑλ. 197· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ., ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων Αἰσχύλ. Χο. 50· πόλεις κατασκαφὰς θέντες ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 46· πύργων κατασκαφαὶ Εὐρ. Φοιν. 1196· τειχῶν Λυσ. 130. 27· ἁλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφὰς Αἰσχίν. 76. 2. II. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, θάπτειν .. γῆς .. κατασκαφαῖς, ἐντὸς τάφου βαθέως ἐσκαμμένου ἐν τῇ γῇ, Αἰσχύλ. Θήβ. 1008· τάφον αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς μηχανήσομαι 1037· θανόντων .. ἐς κατασκαφάς, δηλ. τάφους, Σοφ. Ἀντ. 920.

κατασκαφής, ές, ὁ πολὺ σκαφείς, βαθέως ἐσκαμμένος, κ. οἴκησις, τὸ βαθέως ἐσκαμμένον οἴκημα, δηλ. ὁ τάφος, Σοφ. Ἀντ. 891.

κατασκεδάζω = τῷ ἑπομένῳ, Σουΐδ., Φώτ.

κατασκεδάννῡμι, καὶ **-ύω**: μέλλ. **-σκεδάσω**, [ᾰ]. Διασκορπίζω ἢ χύνω ἐπί τινος, Λατ. offundere, κατάχυσμα .. κατεσκέδασαν θερμὸν τουτὸ καθ' ἡμῶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 536· ὡσαύτως, τί τινος, ἥτις εἶναι ἡ συνήθης σύνταξις, ὡς κ. ἀμίδας τινός, ἀδειάζω τὸ οὐροδοχεῖον ἐπί τινος, Δημ. 1257. 17, πρβλ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀλειπτ.» 1, κτλ., καὶ ἴδε ἐν λ. **ἐωλοκρασία**·— μεταφ., κατασκ. ὕβριν τινός, ἐπιχέω ὕβριν, λοιδορίαν ἐπί τινος, Πλουτ. 2. 10C· λῆρον κ. τινὸς Λουκ. π. Ὀρχ. 6· ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κ. τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐν. 2· λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασέ μου ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 3· πολλὴν λήθην τῶν ἀκηκοότων ὁ αὐτ. Ἐπὶ μισθ. συν. 3· κατασκεδῶ τὴν ἀρύταιναν ὑμῶν Ἄλεξις παρ' Ἀθην. 123C· πρβλ. **καταντλέω**, καὶ ἴδε Piers. εἰς Μοῖρ. σ. 216. 2) κ. φήμην, ἐξαπλῶ φήμην ἐναντίον τινός, Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρβλ. Μίν. 320D·— Παθ., ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασται (κοινῶς: -σκεύασται) Λυσίας 118. 14. 3) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐπιχέω, περιρραίνω, «συνεξέπιε καὶ κατεσκεδάσατο τὸ κέρας, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Θρακῶν, οἵτινες τὸ ὑπόλοιπον τοῦ οἴνου κατέχεον κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν» Φώτ. 142. 5· ἐντεῦθεν καὶ ἡ σημασία τοῦ διαλύειν καὶ ἀναιρεῖν, κ. τὴν λοιδορίαν σου Ἀλέξ. Ἀφρ., ἢ τὴν κατηγορίαν· ἀντίθ. τῷ **ἀποδεικνύναι**, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32, (κοινῶς **συγκ-**).

κατασκελετεύω, μεταποιῶ εἰς σκελετόν, ξηραίνω τὰς σάρκας καὶ τοὺς χυμοὺς ὥστε νὰ μένωσι τὰ ὀστᾶ μόνον, καταξηραίνω, ἑαυτὸν ἐν παιδεύμασιν, μαραίνεσθαι ἕνεκα τῆς συνεχοῦς καὶ ἐπιμόνου σπουδῆς, Πλούτ. 2. 7D· τὸ σῶμα κατεσκελετευκὼς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 153.— Παθ., καταστρέφομαι, μὴ περιιδεῖν τὴν φύσιν κατασκελετευθεῖσαν Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 287, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 15· ὠχροί, κατεσκελετευμένοι Φίλ. 1. 198, 10· ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον ὁ αὐτ. 583, 27· ἰσχνὸς καὶ κατεσκελετευμένος Διογ. Λ. 8. 41· μεταφ., τὰ μεγαλοφυῆ ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα Λογγῖν. 2. 1.

κατασκελετόω, = τῷ προηγ., Φώτ.

κατασκελής, ές, ἰσχνός, ξηρός, ἀδύνατος, κ. φράσις, ἥτις ἄλλως, βραδυτέρα τοῦ μετρίου, ὑπτία καὶ ἀναβεβλημένη, κεχυμένη λέγεται, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 2.

κατασκέλλω, σκελετώδη τινὰ ποιῶ, καταξηραίνω, κατασκελετεύω («τὰς σάρκας καταφαγεῖν» Ἡσύχ.), **κατασκέλλομαι**. Παθ., γίνομαι σκελετός, ξηραίνομαι, μαραίνομαι, φθίνω, φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο Αἰσχύλ. Πρ. 480·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ., **κατέ-σκληκα**, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 11, Λουκ. Ἐνύπν. 29, Γαλην. κτλ.· ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκίφρων 3. 19· κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκ. 29 πρβλ. Λουκ. Δὶς Κατηγ. 34· ὁ κατεσκληκὼς καὶ ἀεὶ σπουδάζων Φιλοστρ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ **ἀνειμένος**, Γυμν. 3· ὑπερσ **κατεσκλήκει**, Βαβρ. 46· κατέσκληκα νόσῳ, λιμῷ Βασίλ.· εἶμαι σκληρὸς ἢ παγωμένος, κατεσκληκὼς ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ 281. 14· κατ. ἐκλελοιπότος τοῦ θερμοῦ Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — μεταφ., εἶμαι αὐστηρός, Φιλόστρ. 508· πρβλ. **ἀποσκλῆναι**.

κατασκένη, Κρητικ. = **κατακτείνη**, Ἐπιγρ. Γορτ., πρβλ. **Φιλοσκήτης**, **Φιλοκτήτης**, ἐπὶ ἀγγείου Ἀττικοῦ.

κατασκεπάζω, ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· παθ. πρκμ. **κατεσκεπάσθαι**, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκεπαστός, όν, κατεσκεπασμένος, Ἀκύλλ. ἐν Παλ. Διαθ.

κατάσκεπος, ον, ἴδε ἐν λ. **κατάσκοπος** II, κατεσκεπασμένος

κατασκέπτομαι, μεταγ. τύπος, (= **σκοπιωρούμαι** καὶ **σκοπιάζω**), ἀπό τινος ὑψηλοτέρου τόπου, πύργου, ἢ ἄλλου τινὸς ὑψώματος παρατηρῶ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυβ. 3. 94, 7, = **κατασκοπέω**, ὃ ἴδε.

κατασκέπω, = **κατασκεπάζω**, ἐσθήσεσι πολλαῖς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσών. παρὰ Στοβ. 17. 57· ζωστῆρι κατ. ἄντυγα μαζοῦ αἰδομένη Νόνν. Δ. 2. 110.

κατασκευάζω: μέλλ. **-σκευάσω**, Ἀττ. ἀπαρ. **-σκευᾶν**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Β. 53· ὡσαύτως κατασκευῶντες, κατασκευάσοντες, καὶ κατασκευῶσι, κατασκευάσουσι, Ἐπιγρ., κατεσκεύωκε, κατασκευωθῇ Ἐπιγρ. Θηρ., κατασκευώσωνται Ἐπιγρ. Δελφ. καὶ κατεσκέωσται· πρβλ. τύπους ἐπιγραφ. ἐπισκεάζειν, σκεοθήκην, σκεοφύλαξ· Δωρ. ἀόρ. **-εσκεύαξα**, Τίμ. Λοκρ. 94D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 15. Παρέχω τὰ σκεύη, ἐντελῶς ἐφοδιάζω, κ. τὴν οἰκίαν τοῖς σκεύεσιν Διογ. Λ. 5. 1· τὸ πλοῖον κατασκευάσαντα πᾶσι, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, Δημ. 293. 2· ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν .. καὶ σκεύεσιν ἰδίοις τὴν ναῦν κατεσκεύασα ὁ αὐτ. 1208. 17· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοὺς ἵππους χαλκοῖς .. προβλήμασι κατ., τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51· ἢ καὶ περιφρ., κατασκευάζοντες ἑαυτοῖς ἱερὰ Πλάτ. Κριτίας 113C· συχν. ἐν τῷ Παθ., ἱρὸν θησαυροῖσί τε καὶ ἀναθήμασι κατεσκευασμένον Ἡρόδ. 8. 33, πρβλ. 2. 44· σκηνὴ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατεσκ. ὁ αὐτ. 9. 82· οἷς ἡ χώρα κατεσκεύασται Θουκ. 6. 91· οἰκία κατεσκευασμένη, ἔχουσα πάντα ὅσα δεῖ ἔχειν, Βεκ. 103. 28. 2) ἄνευ δοτ. ὀργάνου, παρασκευάζω ἢ ὁπλίζω ἐντελῶς, κ. τὴν Ἄντανδρον, ἐφοδιάζω αὐτὴν καὶ ὀχυρώνω (ἵνα ἀντέχῃ κατὰ τῆς πολιορκίας), Θουκ. 4. 75· κ. τὴν χώραν, «ἐφοδιάζω» αὐτὴν μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, Ξεν. Ἀν. 1. 9. 19, Θουκ. 8. 24· κ. τινὰ ἐπὶ στρατιὰν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κ. τοὺς ὄνους, ἑτοιμάσας τοὺς ὄνους του, Ἡρόδ. 2. 121, 4, κτλ.· ἰδίαν κατασκευὴν κατασκευάζεται ἕκαστος Πλάτ. Πολ. 557Β. 3) ἑτοιμάζω, κάμνω, κτίζω, γέφυραν Ἡρόδ. 1. 186· διδασκαλεῖον Ἀντιφῶν 142. 34· πόλιν, γυμνάσια, ἱερά, κτλ., Πλάτ. Πολ. 557D, κ. ἀλλ.· ἐπιτείχισμα Δημ. 248. 13·— ἐντεῦθεν κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ σχέσεις, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, τακτοποιῶ, κ. δημοκρατίαν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 36· πόλει δύναμιν Ἀνδοκ. 28. 24· συμπόσιον Πλάτ. Πολ. 363C· ἰσότητα τῆς οὐσίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 684D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 6, 10· ναύτας,

κτλ., Δημ. 1218. 9· κ. τινάς μελέτη, ἀσκῶ, γυμνάζω, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 43, κτλ.· ὄργανα πολλὰ συμποσίου κατασκευασάμενος ἦν Ἀθήν. 435C.— Μέσ., κατασκευάζεσθαι ναυμαχίαν, ἑτοιμάζω αὐτήν, δηλ. γίνομαι ἕτοιμος, παρασκευάζομαι πρὸς ναυμαχίαν, Θουκ. 2. 85· κατασκευάζω δι' ἐμαυτόν, ἰδίως κτίζω οἰκίαν καὶ ἐπιπλώνω, ἀντίθετ. τῷ **ἀνασκευάζομαι**, ὁ αὐτ. 1. 93· κατεσκευάσαντο καὶ ἐν τοῖς πύργοις, κατῴκησαν, κατέλυσαν καταθέσαντες τὴν ἑαυτῶν κατασκευὴν ἢ τὰ σκεύη, ἣν εἰσεκομίσαντο ἐκ τῶν ἀγρῶν καθαιροῦντες καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν τὴν ξύλωσιν, πρβλ. 2. 14, 1., 2. 17, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2 (πρβλ. **κατασκευή**)· συσκευάζειν, συνάγειν εἰς ἓν καὶ δένειν, ὡσαύτως, ἀντίθ. τῷ **ἀνασκευή**, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2-5· κ. ἐρημίαν ἑαυτῷ Πλάτ. Νόμ. 730C, κτλ.· κατασκευάζεσθαι τράπεζαν, ἱδρύω τράπεζαν, Ἰσαῖ. Ἀποσπ. 2. 3· κατεσκεύασμαι τέχνην μυρεψικήν, ἔχω γίνῃ μυρεψός, Λυσ. Ἀποσπ. 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν 170. 10· [πρόσοδον] οὐ μικρὰν κατεσκευάσαντο, ἔκαμον δι' ἑαυτοὺς μέγα εἰσόδημα, Δημ. 833. 3, πρβλ. Ἀνδοκ. 30. 25. 4) ἐπὶ δολίων, πανούργων ἢ ἀπατηλῶν ἐνεργειῶν, παρασκευάζω, ἐπινοῶ, ὅτε καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ **μηχανᾶσθαι**, μηχανᾶται καὶ κ. ταῦτα Δημ. 45, 5· πρόφασιν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 17· τὸ ἀπόρρητον κατασκευάσαι Δημ. 19. 28· λιποστρατίου γραφὴν κατεσκεύασεν ὁ αὐτ. 547. 27· χρέα ψευδῆ ὁ αὐτ. 1048. 18· διαθήκας ψευδεῖς κατεσκευακότες Δημ. 1051, 12· ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος Δημ. 115, 11, πρβλ. 544. 3., 558. 26., 1103. 3., 1107. 18., 1108. 1· ἐπὶ προσώπων, ὑποβάλλω τινὰ ἀντὶ ἑτέρου, ἢ .. ἐπιτίθενται αὐτοὶ ἢ κατασκευάζουσιν ἕτερον Ἀριστ. Πολ. 5. 6. 8· οἱ κατεσκευασμένοι τῶν Θετταλῶν, παρεσκευασμένοι πρὸς τὸν σκοπόν, Δημ. 277. 27· κατεσκ. δανεισταί, ψευδεῖς, πλαστοί, ὁ αὐτ. 1074. 24· μετ' ἀπαρ., τὸν ἀνεψιὸν .. κατεσκεύασεν ἀμφισβητεῖν ὁ αὐτ. 1272. 6. 5) μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορά τινα κατασκευάζεις, ἐκτὸς ἐὰν κάμνῃς τὸν Γοργίαν «εἶδος Νέστορος», ὡς Νέστορα, Πλάτ. Φαῖδρ. 261C· ἀριστερὰ δεξιῶν ἀσθενέστερα κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 795A· φοβερὸν κ. τὸ αὐτόχειρα γενέσθαι Δημ. 505. 12· ἀνομοθέτητον τὸν βίον Δοῦρις παρ' Ἀθην. 542D· κ. τινὰ τοιοῦτον .. Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 27· πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατὴν κ., εὔνουν ἑαυτῷ ποιεῖν, πρβλ. **ἐπιχαλκεύω**, 3. 19, 1· ὡσαύτως, παριστάνω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, κ. τινὰ πάροινον, ὑβριστήν, ἀγνώμονα Δημ. 1261. 22, πρβλ. 1126. 19· τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων .. ὡς ἐγὼ αἴτιός εἰμι, κατεσκεύαζε, προσεπάθει νὰ δείξῃ ὅτι .., ὁ αὐτ. 550 ἐν τέλ. 6) ἐν τῇ λογικῇ, κάμνω ἐπιχείρημα, ἀποδεικνύω τὸ θέμα μου, ἀντίθετον τῷ **ἀναιρέω, ἀνασκευάζω**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 4, κτλ., πρβλ. **κατασκευαστικός**·—οὕτως ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, κατεσκεύασα ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται Ἐπικτ. Διατρ. 1. 15, 4· καὶ τὸ κατασκευαζόμενον, τὸ θέμα, τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνυόμενον ἢ ὑποστηριζόμενον, Λογγῖν. 12. 2· κ. τῶν ἀριθμῶν ἰδέαν, κατασκευάζω, ἐφευρίσκω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ λόγου ἢ τῆς φράσεως, κοσμῶ, ἔντεχνον ἀπεργάζομαι, ἵνα ἀποβῇ ἡ λέξις ρητορική, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 7. 7) ἀπολ. ἐν τῷ μέσῳ, παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι νὰ πράξω τι, ὡς πολεμήσοντες Θουκ. 2. 7· ὡς οἰκήσων Ξεν. Ἀν. 3. 2. 24· ὡς εἰς μάχην Παυσ. 5. 21, 14.

κατασκευασείω, ἐφετ., ἐφίεμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάζω, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 36.

κατασκευασία, ἡ, = **κατασκευασμός**, ὁ τρόπος τοῦ κατασκευάζειν, Σουίδ. ἐν λ. **κῦφι**.

κατασκεύασις, ἡ, Ἐπιφάν.

κατασκεύασμα, τό, ὅ,τι παρασκευάζεται ἢ κατασκευάζεται, ἔργα τέχνης, τὰ Κορίνθια κ. Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 128D, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 26· ἰδίως οἰκοδόμημα, οἰκοδομή, κτίριον, Δημ. 689. 13, Πολύβ. 10. 27, 9· καθελεῖν τὴν πόλιν ἄχρι θεμελίων μηδενὸς μήτε ἰδίου μήτε κοινοῦ κατασκευάσματος φειδόμενον Διον. Ἀλ. 3. 27· τὰ κατὰ μέρος κ., τὰ διαμερίσματα, δωμάτια, Πολύβ. 10. 27, 9· ἐν τῷ πληθ., μηχαναὶ πολεμικαί, Πολύβ. 1. 48, 5· τὰ ἐπὶ ταῖς χελώναις κ. ὁ αὐτ. 9. 41, 3· ὡσαύτως, σκεῦος, ἀγγεῖον, κτλ., ὁ αὐτ. 4. 18, 8, κτλ. II. ἐξεύρημα, ἐπινόημα μηχάνημα, ἐπὶ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ, ἐφεύρεσις, δόλος, Δημ. 624. 25· τὸ κ. τῶν συσσιτίων Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 32· τὰ τυραννικὰ κ. ὁ αὐτ. 6. 4, 20· ἐκ κατασκευάσματος κατεψηφίσθαι, Λατ. ex composito, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 52. 7.

κατασκευασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κατασκεύασμα**, μικρὸν σκεῦος, κ. πρὸς τὸ οἰνοχοεῖν χρήσιμον Ἥρων ἐν Math. Vett. 160.

κατασκευασμός, ὁ, μηχανισμός, μηχάνημα, ἐπινόημα, κ. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν Δημ. 705. 3· ἐκ κατασκευασμοῦ, Λατ. ex instituto, composito, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 38. 9.

κατασκευαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ κατασκευάσῃ ἢ κάμῃ, Γαλην. 14. 262. II. οὐδέτερ., πρέπει τις νὰ κατασκευάσῃ, νὰ κάμῃ, κτλ., τοὺς φύλακας ἀκριβεστέρους λόγῳ καὶ ἔργῳ κ. Πλάτ. Νόμ. 964D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 15, κτλ.

κατασκευαστής, οῦ, ὁ, κατασκευάζων, ποιῶν, ὁ θεὸς τοῦ κόσμου κ. Τατιαν.· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασ., ὁ μηχανορράφος, ἐπινοητὴς κακῶν, ὁ τὰ φαῦλα μηχανώμενος, Σουίδ.

κατασκευαστικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως κατασκευάσῃ τινος π. Ἀρετ. 5. 5· «ἤθους ταῦτα κ.» Σχολ. εἰς Λουκ. Ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. κ. 10. 2) ἐν τῇ λογ., κατασκευάζων ἱδρύων τι ἢ βεβαιῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀναιρετικός (λυτικός)**, ἐνθυμήματα κ., ἀντίθ. τῷ ἀνασκευαστικά (Ἑρμογ.), Ἀριστ. Ρητ. 2. 26, 3· οὕτως, ἐπίρ., **-κῶς** ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 46, 12· ἀντίθετον τῷ **ἀνασκευαστικῶς**, αὐτόθι, 13· πρβλ. **κατασκευάζω** 5.

κατασκευαστός, ή, όν, κατεσκευασμένος, τεχνητός, μηδεμία ἔστω εἰκὼν μήτε γραπτή, μήτε πλαστή, μήτε κατασκευαστὴ Πλάτ. Ἀποσπ. 201D, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 11· τὸ κατασκευαστὸν ὁ αὐτ. 1, 76, πρβλ. Πλούτ. 2. 210D· «ἔριον τολυπευτὸν κ. καὶ περιλοχαλημένον» Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Δ. 490. 2) ἀντ' ἄλλου δολίως τεθειμένος πρὸς τὸ παρόν, ὑπόβλητος, ἄνδρες Ἀριστ. Οἰκ. 2. 14, 1· ὁ κ. αὐτόμολος Διον. Ἀλ. 7, 11, ὀλίγῳ πρότερον εἶπεν «ὁ κατασκευάσας ταῦτα αὐτόμολος»·— τὸ **κατασκευαστόν**· ὅ,τι ἐκ προπαρασκευῆς καὶ μετὰ τέχνης καὶ σπουδῆς ἀπειργάσθη», εἶδος τοῦ λόγου, ἀντίθετ. τῷ **αὐτοφυεῖ**, τῷ ἁπλῷ, ἀφελεῖ, ἀπερίττῳ, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 11.

κατασκευάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κατασκευαστής**, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 578.

κατασκευαστῶς, Ἐπίρρ., κατεσκευασμένως, μετὰ κατασκευῆς, Εὐκλ. 601.

κατασκευάττη, κατασκευάσαι Ἐπιγρ. Ὀρχομ. Βοιωτ.

κατασκευή, ἡ, ἑτοιμασία, ὄντων ἐν κατασκευῇ τοῦ πολέμου, ἀσχολουμένων εἰς τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἑτοιμασίαν (διάφ. γραφ. παρασκευῇ), Θουκ. 8. 5· λιμένων κατασκευὴ ἢ νεωρίων, οἰκοδομή, Πλάτ. Γοργ. 455B· ὁ ὁπλισμὸς πλοίων, μηχανῶν ἑτοιμασία, κτλ., κατ. πολυτελέσι χρησαμένων Θουκ. 6. 31, πρβλ. Πολύβ. 1. 21, 1, κτλ. II. πᾶν εἶδος σκευῶν, ἐπίπλων ἢ προμηθείας διὰ βίον σταθερὸν ἢ διαρκῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χρήσιμα διὰ βίον κινητὸν ἢ πρὸς ὀλίγον χρόνον (παρασκευή), λοιπόν, οἰκοδομαί, ἔπιπλα, σκεύη, μηχαναί, Θουκ. 1. 10 (ἔνθα ἴδε Arnold.)· ἀνειληφότες τὰς κατ., ἐπισκευάσαντες τὰς κατοικίας αὐτῶν, ὁ αὐτ. 2. 16· εἰσεκομίζοντο καὶ τὴν ἄλλην κ. ἢ κατ' οἶκον ἐχρῶντο ὁ αὐτ. 2. 14· τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, τοῦ συνόλου τῆς πολιτικῆς τάξεως (τοῦ πολιτικοῦ συστήματος), μεθ' ἧς πολιτευόμεθα καὶ ζῶμεν .., Ἰσοκρ. 45E· αἱ κ. αἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἢ αἱ ἐντὸς τοῦ τείχους ὁ αὐτ. 150B· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὡς τὸ **παρασκευή**, πᾶν εἶδος σκεύους ἢ ἐπίπλου, τὸ «νοικοκυριό», τὴν Μαρδονίου κ., δηλ. τὴν σκηνὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐπίπλων, Ἡρόδ. 9. 82· φιάλας τε .. καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλην κατ. Θουκ. 6. 46, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 5· ἡ κ. τῆς οἰκίας Δημ. 1155. 21· τῇ κ. τῶν θεῶν .. χρῆσθαι, ὅ,τι δήποτε χορηγοῦσιν οἱ θεοί, Ξεν. Ἀγησ. 9, 5· κατασκευὴ μαγική Par. mag. bibl. nat. par W. 934. 2) ἐν τῷ πληθ., μηχανήματα πρὸς ἐκτέλεσίν τινος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808. III. ἡ κατάστασις πράγματός τινος, θεοῦ κατασκευὴν βίῳ δόντος τοιαύτην Εὐρ. Ἱκέτ. 214· αἱ .. τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 544E· ἡ τοῦ βίου κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 842C· ἡ τῶν νόμων κ. αὐτόθι 739B· ἐν πάσῃ κ. πολιτικῇ αὐτόθι 736B· ἐν χρημάτων κ., εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν χρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 477B, πρβλ. Νόμ. 923D· οὕτως, ἐν σώματος κ. Γοργ. αὐτόθι. V. μηχάνημα, ἐπινόημα, «παιγνίδι», τέχνη, τέχναι καὶ κ. τοῦ κατηγόρου Αἰσχίν. 28. 4, πρβλ. Δείναρχ. 94. 30· τὴν κατ' αὐτοῦ κατασκευὴν Ἰω. Μαλ. σ. 84, 6· ἄνευ κατασκευῆς ᾄδειν, ἄνευ τέχνης, ἀτέχνως, Αἰλ. π. Ζ. 5. 38· ὁ περίβολος ἠσφάλισται φύσει καὶ κατασκευῇ Πολύβ. 9. 27, 3· τῇ τοῦ πληρώματος κ., συγκροτήσει καὶ ἐντέχνῳ ἀσκήσει, 1, 19, 15· ἡ μὲν μοναρχία φυσικῶς καὶ ἀκατασκεύως ἡ δὲ βασιλεία μετὰ κατασκευῆς καὶ διορθώσεως 6. 4, 7. V. ἐν τῇ Λογικῇ, θετικὸς τρόπος τοῦ διανοεῖσθαι τείνων εἰς βεβαίωσιν ἢ ἵδρυσιν ἀληθείας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀναιρετικὸν τρόπον (ἀνασκευή) Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 24. κτλ.· πρβλ. **ἀνασκευαστικός, κατασκευάζω** καὶ **ἀνασκευάζω**. VI. ἐν τῇ Ρητορικῇ, τὸ ἔντεχνον καὶ κομψόν, κατάλληλον ὕφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἰδιωτισμόν, Διογ. Λ. 7. 59, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 3.

κατάσκευος, ον, μετὰ σκευῶν ἐφωδιασμένος, ἐπιπλωμένος, οἶκος Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2491c, πρβλ. **κατάλιθος, κατάκισσος, κατάργυρος**.

κατασκευόω καὶ **κατασκεόω**, = **κατασκευάζω**, Ἐπιγρ. Δωρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VI. 12., 5467.

κατάσκεψις, εως, ἡ, ἡ ἐξ ὑψηλοτέρου τόπου παρατήρησις, ἐπιμελὴς ἐξέτασις, κ. τῶν χωρίων Στράβ. 262.

κατ-ασκέω, μεγάλως ἀσκῶ· μετοχ. παθ. πρκμ. **κατησκημένος**, ὁμαλός, κανονικός, ἀσκητικός, ἀκριβὴς καὶ κατησκημένη δίαιτα Πλουτ. Ἀγησ. 33· κ. τὸν βίον Βασίλ.· κατησκημένος τὸν νοῦν καὶ ὀξυωπῶν, πεπαιδευμένος, ὁ αὐτ.

κατασκηνάω, = **κατασκηνόω**, **-εσκήνησα** ἐν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 32, Ἑλλ. 4. 5, 2, κτλ.— Μέσ., κατασκηνᾶσθαι Πλάτ. Πολ. 614E· — παρὰ Βυζαντ. ὡσαύτως **κατασκηνέω**.

κατασκηνόω, σταίνω κάτω, ἐπί τινος τόπου τὴν σκηνήν μου, στρατοπεδεύω, καταλύω, εἰς τόπον ἢ ἐν τόπῳ Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 39., 6. 2, 2, Ἀν. 2. 2, 16· αὐτοῦ κατεσκήνωσε Πολύβ. 10. 31, 5. κτλ.· καθόλου, ἀναπαύομαι, τοποθετοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 32· ἐπ' ἐλπίσι Πράξ. Ἀποστ. 6', 26· τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ κ. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. δ', 32.

κατασκήνωμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, Αἰσχύλ. Χο. 999.

κατασκήνωσις, εως, ἡ, τὸ νὰ τοποθετήσῃ τις τὴν σκηνήν του, καὶ αὐτὴ ἡ σκηνή, στρατοπέδευσις, κατάλυσις, καλεῖν τινα ἐπὶ κατασκήνωσιν Πολύβ. 11. 26, 5· διδόναι εἰς κατασκήνωσιν, ὡς καταλύματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137 Β. 57· ἐν πορείᾳ καὶ ἐν κατασκηνώσει Ὀνήσ. Στρατηγ. 11. 2. **2)** ἐπὶ πτηνῶν, τόπος ἀναπαύσεως καὶ διαμονῆς, φωλεά, αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι φωλεοὺς καὶ τὰ πετεινὰ κατασκηνώσεις Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 20.

κατασκήπτω: μέλλ. **-ψω**, μεθ' ὁρμῆς καταφέρομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ὡς τὸ **ἀποσκήπτω**, ἐπὶ κεραυνοῦ, θυελλῶν, τυφώνων, ἀστραπῶν, βροντῶν, κλπ., εἰς τόπον Ἡρόδ. 8. 65· σκηπτοὶ κ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 20· ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ μετὰ μεγάλων πνευμάτων κ. Διόδ. 16. 80, κτλ.· νότος βιαιότατος κ. Φίλων 629D· ἐπὶ τῆς ἴριδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 5· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς θείας ὀργῆς, τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου Ἡρόδ. 7. 134· ἐς ἀγγέλους αὐτόθι 137· ὀργαὶ κ. ἐς τὸ σὸν δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1418· ἐπὶ τύχης, τίς κατέσκηψε τύχη; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 326· ὡσαύτως ἐπὶ πολέμου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471· ἐπὶ τῆς Νεμέσεως, Διον. Ἀλ. 3. 23· — ἰδίως ἐπὶ αἰφνιδίου νόσου, οἷον τοῦ λοιμοῦ, οἱονεὶ οὐρανόθεν καταφερομένης εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κατέσκηπτεν ἐς χεῖρας καὶ πόδας, κατέπιπτε καὶ κατεκτύπει, ὅπερ ὁ αὐτὸς λέγει ἀντίληψιν τῶν ἀκρωτηρίων καὶ ἀντιλαμβάνειν τῶν ἀκρωτηρίων· ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἐπίσκηψις, Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1086, κτλ.· ῥεῦμα κατ. τινὶ ἐς τὰ νεῦρα Παυσ. 6. 3, 10· χολὴ ὀδόντι Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 40, κτλ.· καὶ θηρίον κ. εἰς τοὺς δρυμοὺς (καὶ τοῦτο ὡς κακὸν θεόθεν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων) Διόδ. 3, 69. **2)** ἐν Εὐρ. Μηδ. 93 ἔχομεν κατασκῆψαί τινα, πίπτω ἐπί τινος, ἂν μὴ ἀναγνωστέον, τινί, ἴδε Elmsl.· ἀλλ' ὁ Σχολ. ὀρθῶς ἑρμηνεύει, «ἀντὶ τοῦ βλάψαι τινά, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ, οἷον κεραυνῶσαι»· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀναφέρει Παθ., κατασκηφθέντα χωρία, προσβληθέντα ὑπὸ κεραυνοῦ, πρβλ. λ. **ἐνηλύσια**. **II.** κ. λιταῖς θεάς, ἐνοχλῶ, ἐπιπίπτω, πρόσκειμαι λιτανεύων, ἐκλιπαρῶν καὶ δεόμενος, μὲ προσευχάς, μετὰ τοῦ ἱκνοῦμαι καὶ κ. Σοφ. Ο. Κ. 1011· ὡς τὸ **ἐπισκήπτω**. **III.** ἀπολ., ἐκρήγνυμαι, ἀναφαίνομαι, ἐπὶ φήμης, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 23· κ. εἰς τέλος, φθάνω εἴς τι τέλος, καταλήγω, Διον. Ἀλ. 3. 54.

κατάσκηψις, ἡ, αἰφνίδιος προσβολὴ νόσου, ἣν ὁ Θουκ. 2. 49 καὶ **ἀντίληψιν** λέγει· ὁ δὲ Σχολ. ἐπίσκηψιν· τὰς τῶν παθῶν κ. Διοσκ. προοιμ. 7.

κατασκιάζω: μέλλ. **-σκιάσω**, συνῃρ. **-σκιῶ** Σοφ. Ο. Κ. 406· Διὰ τῆς σκιᾶς ἐντελῶς σκεπάζω, ἢ ἐν γένει ἐπικαλύπτω, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι Τιτῆνας Ἡσ. Θ. 716, πρβλ., τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν οἰστῶν ἀποκρύπτουσι Ἡρόδ. 7. 226· κόνει, θάπτω τινά, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Εὐρ. Ἴων 1142· θανόντα .. γαῖα κατεσκίασεν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 493· κατεσκίασε πάντα σαρξὶν ἄνωθεν Πλάτ. Τίμ. 74D.

κατασκίασμα, τό, καὶ **-σκιασμός**, ὁ, τὸ κατασκιάζειν, ἐπισκίασις, Ἐκκλ.

κατασκιάω, ποιητ. ἀντὶ **κατασκιάζω**, Ὀδ. Μ. 436, Ὀππ. Ἀλ. 3. 467.

κατασκίδναμαι, ὡς παθ. τοῦ **κατασκεδάννυμι**, κατασκορπίζομαι, Πλούτ. 2. 776F.

κατάσκιος, ον, (σκιά), κατεσκιασμένος, πάντοθεν σκιὰν ἔχων, ἢ κατακεκαλυμμένος ὑπό τινος, τινί, ὑπό τινος, δέρμα λάχνῃ κ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 511, Ἡρόδ. 2. 158· κήρυκα κ. κλάδοις ἐλαίας Αἰσχύλ. Ἀγ. 493· θαλλὸν ᾧ κατάσκιον γενέσθαι τὴν χθόνα = κατασκιασθῆναι Σοφ. Ἠλ. 423· χωρίον κ. ἄλσεσιν Ἡρωδιαν. 1. 12. 3· καὶ μεταφορ., πενθήμονι κόσμῳ κ. Χριστοδώρ. Ἔκφρ. 149· παρὰ μεταγεν., μετὰ γεν., αἰγείροιο κατάσκιον Ἀνθ.Π. 9. 333· πρβλ. Schäf. Mel. σ. 138. **II.** μεταβ., ἐπισκιάζων, πολλὴν σκιὰν παρέχων, λόφοι Αἰσχύλ. Θήβ. 384, πρβλ. ἔρνεσι κατασκίοις Εὐρ. Φοίν. 654, Ἀριστοφ. Ἀχ. 965.

κατασκιρρόω -ῶ, εὔχρηστον τὸ παθητ. **κατασκιρρόομαι**, σκληρύνομαι ἢ ξηραίνομαι, «παλαιοῦμαι» Ἡσύχ.

κατασκιρτάω, πηδῶ κάτω ἀπό τινος, τοῦ βήματος Πλούτ. 2. 790C, κτλ. **2)** πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Αἰλ. π. Ζ. 5. 6. **II.** πηδῶ ἐπί τινος, καταφρονῶ, τινος αὐτόθι 2. 6, Πολύαιν. 8. 23, 7, κτλ.· ἀντίθετ. τοῖς **συνεργεῖν** καὶ **ὑπουργεῖν**, Θεοδώρητ. 4, 4, σ. 1028.

κατασκίρτημα, τό, πήδημα πρὸς τὰ κάτω, κεντρίζειν τὸν ἵππον εἰς κ. Εὐσταθ. Πονημάτ. 300. 18.

κατασκλῆναι, ἴδε ἐν λ. **κατασκέλλομαι**.

κατασκληραίνω, ἐντελῶς σκληρὸν κάμνω, ἀντίθ. τῷ **καταμαλάσσω**, Ἡσύχ.

κατάσκληρος, λίαν σκληρός, μήτε κατ. λίαν μήτε μαλακὸν Φίλων Math. Vett. σ. 71, Ἱππιατρ.

κατασκληρύνω [ῡ], κατασκληραίνω, Παθ. **κατασκληρύνομαι** [ῡ], γίνομαι σκληρός, κατασκληρύνονται καὶ ἀποψύχονται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 9.

κατασκόπευσις, ως, ἡ, ἐξέτασις διὰ κατασκόπων, ἔρευνα, «ἐπὶ κατασκοπεύσει λαοῦ» Εὐστ. 69. 37· «ἀλαοσκοπιή, ἡ ματαία κατασκόπευσις» 821. 53.

κατασκοπευτήριον, τό, τόπος ὅθεν κατασκοπεύει τις, Ἐκκλ.

κατασκοπεύω, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Ἔξοδ. Β', 4, ἀλλ.).

κατασκοπέω: μέλλ. **-σκέψομαι**: ἀόρ. **-εσκεψάμην**, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, κ. ὅπῃ .. Εὐρ. Ἑλ. 1607· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κατασκοπεῖσθαι θαμὰ ἑαυτήν, σκοπεῖν δὲ .. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω, Πολύβ. 10. 20, 2· τινὸς Πλουτ. Σόλ. 9· ἐνεργῶ κατασκόπευσιν, προσπαθῶ κρυφίως καὶ δολίως νὰ μάθω τι, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 39· προσέχω, φυλάττω φυλακήν, Λατ. speculari, ἐπὶ πλοίων, Πολύβ. 3. 95, 6.

κατασκοπή, ἡ, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, κατασκόπευσις, πέμπει τινὰ εἰς κατασκοπὴν Σοφ. Φιλ. 45· ἐς κ. μολεῖν Εὐρ. Βάκχ. 838· ἐπὶ κατασκοπῇ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 9, πρβλ. Ἑλλ. 1. 4. 11· ἐπὶ κατασκοπὴν Πολύβ. 3. 95, 8· κατασκοπῆς ἕνεκα Ξεν. Ἀν. 7. 4, 13· ἔχειν κ. (ὅπερ ὁ Ὅμηρ. σκοπιὴν ἔχειν, ἀντὶ τοῦ σκοπιάζειν, σκοπιωρεῖσθαι, κατασκέπτεσθαι), οὐ δι' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς κ. ἔχων πρὸ τοῦ χάρακος Πλουτ. Φάβ. 12· κατασκοπαῖς χρῆσθαι, κατασκοπεύειν, Θουκ. 6. 34· ἐς τὴν κ. τῶν χρημάτων, εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐξέτασιν τῶν χρημάτων, αὐτόθι 46· κ. τῶν πραγμάτων Αἰσχίν. 31. 42.

κατασκόπησις, -εως, ἡ, = τῷ προηγ., Βυζ.

κατασκοπία, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **κατάσκοπος**, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ναὸς Ἀφροδίτης Κατασκοπίας· αὐτόθεν γάρ, ὁπότε γυμνάζοιτο ὁ Ἱππόλυτος, ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν ἐρῶσα ἡ Φαίδρα Παυσ. 2. 32, 3.

κατασκοπικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκοπεῖν, μεταγεν., κατ. νῆες, κατ. πλοῖα, πρβλ. Πολύβ. 3. 95, 6· speculatoria navigia ὁ Καῖσαρ καλεῖ.

κατασκόπιον, τό, πλοῖον κατασκοπευτικόν, πρόσκοπος, Γέλλ. 10. 25· τοιαῦτα δὲ πλοῖα εἶναι, οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι Πολύβ.· νῆες πρόπλοι παρὰ Θουκ. καὶ πρωτόπλοι παρὰ Ξεν., πρβλ. **ἐπίκωπος**.

κατασκοπίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

κατάσκοπος, ὁ, ὁ φυλάττων φυλακήν, ὁ σκοπός, σκοπιωρὸς καὶ προσέχων καὶ ἐρευνῶν, ἵνα ἴδῃ, ἀκούσῃ καὶ μάθῃ τι περὶ τῶν πολεμίων ἢ ἐχθρῶν, ἵνα δώσῃ εἴδησιν, «δόλων ἐξιχνευτής, δολερός, δόλιος» Ἡσύχ.· κατασκόπους ἐποψομένους Ἡρόδ. 1. 100, 112, κ. ἀλλ.· κατάσκοπον πολεμίων πέμψαι Εὐρ. Ῥῆσ. 125· πεμφθεὶς Ἰλίου κ. αὐτόθι 505, πρβλ. Ἑκ. 239, Θουκ. 6. 63· τῶν λόγων κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 588· κ. πέμψαι ἐπὶ Λυδίας καὶ μαθεῖν ὅ,τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 31· ὠτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, οἵτινες οὐ μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνεργοῦσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὤτων, Ἀθήν. οἷον εἰς πολεμίων κατάσκοπον ἐνσκευάσας Πλουτ. Ἐκλελ. Χρηστήρ. σ. 434Δ· — παρὰ Θουκ. 4. 27, ὁ ἐξετάζων καὶ ἀναφέρων τὰ πορίσματα τῆς ἐξετάσεως, ἐπιθεωρητής, πρβλ. 8. 41. **II. κατάσκοπος, ον**, ἐντελῶς κεκαλυμμένος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 3. 636.

κατασκορπίζω, παντελῶς σκορπίζω, Διοδ. Ἐκλογ. 507. 5, Εὐμάθ. σ. 102.

κατασκοτίζω, ἐντελῶς σκοτίζω, ἄφθονον σκότος διαχέω, κατακρυφθῆναι καὶ παντάπασι κατασκοτισθῆναι Γαλην. 4. 532.

κατάσκοτος, ον, εὑρισκόμενος ἐν πολλῷ σκότει, Ἐπίχ. 19. 9 (Ahr. κατὰ σκότος).

κατασκοτόω -ῶ, = **κατασκοτίζω**, κόρας ὀμμάτων ἠμβλυμμένας καὶ κατεσκοτωμένας Κουμ. συν. λέξ.

κατασκυθρωπάζω, φαίνομαι λίαν σκυθρωπός, κατεσκυθρωπακότα θεασάμενος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 5, 6· κ. ἐπὶ ταῖς προσιούσαις ἡμέραις Βασίλ.

κατασκυθρωπάω, ἢ **-έω**, = τῷ προηγ., Σουΐδ. ἐν λ. **κατασκυθρωπῶ**, μετὰ γεν.

κατασκῡλεύω, καταλαφυραγωγῶ, λαμβάνω ὡς λείαν, τινὰ Εὐμάθ. σ. 393, Ἐκκλ.

κατασκύλλω: ἀόρ. **κατέσκῡλα**, σπαράττω, σχίζω εἰς τεμάχια, Κλήμ. Ἀλ. 290, συνάπτ. μετὰ τοῦ κατακόπτειν Ὀλυμπιόδ.

κατασκωληκιάω, εἶμαι πλήρης σκωλήκων, κατασκωληκιάζω, Βυζαντ.

κατασκώπτω: μέλλ. **-σκώψομαι** (πρβλ. **ἐπισκώπτω**), λέγω τινος κατὰ σκώμματα, καθ' ὑπερβολὴν περιγελῶ ἢ «πειράζω», τινὰ Ἡρόδ. 2. 173· τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταγελῶ, ἐμπαίζω, ὁ αὐτ. 3. 37, 151.

κατ-ασμενίζω, ἐξευμενίζω, ἐξιλεώνω, Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 4. 199, 16.

κατασμῑκρίζω, κατασμικρύνω, ὑποβιβάζω, ὑποτιμῶ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8, 13, 10 (μετὰ διαφορ. γραφ. **κατασμικρύνω**), Φιλόδ. ἐν Πτ. Ἡρακλ. 1. 22, Ὀξ.

κατασμῑκρολογέω, ὁμιλῶ μετὰ περιφρονήσεως, κατηγορῶ ὡς

μικρολόγον, ἀποδίδω τὸ ἐλάττωμα τῆς μικρολογίας ἢ φειδωλίας, τὴν φύσιν Δημόκρ.· μηδαμῶς κατασμικρολόγει τὴν φύσιν πλουσίαν ἐοῦσαν Ἱππ. 1281. 47.

κατασμικρόω -ῶ, κατασμικρύνω, Ἀνδρόνικ. Κάλλιστ. ἐν Ἑλλ. Πατρλ. Μί. τ. 161, σ. 1140.

κατασμικρύνω, πολὺ σμικρύνω, ἐλαττώνω, ταπεινῶ, ὑποτιμῶ, κ. τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα Δημ. Φαληρ. 44· κ. τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν Ἀθην. 359Α· μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα, οὐ γὰρ Σίμων ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκ. 14· κ. καὶ ξηραίνειν Πορφύρ.· κ. καὶ διαφαυλίζειν τὰ τῶν ἄλλων Στοβ. Ἀνθολ. 3. 162, κ. ἀλλ.— Παθ., γίνομαι μικρότερος, σμικρύνομαι, ἐλαττοῦμαι, Μ. Ἀντων. 8. 36.

κατάσμυρνος, ον, μυρίζων ἐκ μύρρας ἢ σμύρνης, Διοσκ. 1. 26.

κατασμυρνόω, καλύπτω ἢ ἀλείφω μὲ σμύρναν, κατεσμυρνώθησαν Γρηγ. Νύσσ.

κατασμύχω [ῡ], καίω δι' ἡσύχου πυρός, κατακαίω, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας Ἰλ. Ι. 9. 633· μεταφ., ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει, ἐπὶ ἔρωτος, ὅστις δίκην πυρὸς κατακαίει, Θεόκρ. 3. 17· ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ, κατακαίομαι, κατατήκομαι, μαραίνομαι, (πρβλ. Λατιν. uro, uritur mihi cor), κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ ὁ αὐτ. 8. 90, πρβλ. 104· σεσηρός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέψασα, καταφρονητικῶς καὶ ἐμπαθῶς κυττάξασα, Ἡλιόδ. 7. 21.— Καθ' Ἡσύχ. «κατασμῦξαι· μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι».

κατασμώχομαι, μέσ., τρίβων εἰς τεμάχια μεταβάλλω, «κατακομματιάζω» (πρβλ. **κατασώχω**), Νικ. Θηρ. 860, Ἀλ. 332.

κατασοβαρεύομαι, ἀποθ., σοβαρῶς, ὑπερηφάνως φέρομαι πρός τινα, καταφρονῶ, τινος· κατασοβαρεύσασθαι Διογ. Λ. 1. 81.

κατασοβέω, καταδιώκω, διεγείρων φόβον, τοὺς ὄρνιθας Ἀριστ. π. Θαυμασ. 118. 2· καταδιώκων ὠθῶ εἰς .., πέρδικα τιθασὸν εἰς τὸ φρέαρ κ. Παρθέν. 14.

κατασοφίζομαι, ἀποθ., καταβάλλω διὰ σοφισμάτων, ἐλέγχω σοφιστικῶς, ἀπατῶ, μετ' αἰτ. προσ., κατασοφίζει με Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 1, Διόδ. 17. 116, Ἑβδ. κτλ.· «κατασοφισθεῖσα· χλευασθεῖσα. τεχνασθεῖσα» Ἡσύχ. καὶ «κατεσοφίσθη· ἐπλανήθη»· δεῦτε κατασοφισώμεθα αὐτοὺς Ἑβδ., ὅπερ ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει «τεχνασώμεθα, μηχανῇ τινι κακώσωμεν»— ἀλλ' ὡσαύτως ὡς παθ., νικῶμαι, καταβάλλομαι διὰ σοφισμάτων, κατασοφισθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος Πλούτ. 2. 80C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 2· ὡς παῖς ἄφρων ὑπὸ τεχνήτου ῥήτορος κατασοφίζεται Λογγῖν. 7. 1. **2)** κ. τι περί τινων, ἀποφεύγω διὰ σοφιστείας, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.), 4224d. 10.

κατασοφισμός, ὁ, ἡ διὰ σοφισμάτων ἀπάτη, Βασίλ., Ῥήτορ., Εὐστάθ. σ. 1695. 36 «παραλογίζεσθαι ἐπὶ κατασοφισμοῦ καὶ ἀπάτης τινὸς τίθεται».

κατασοφιστεύω = **κατασοφίζομαι**, μετὰ γεν., Ἐκκλ.

κατασοφιστής, οῦ, ὁ, ὁ μὲ σοφίσματα ἀγωνιζόμενος εἴς τι ἢ κατά τινος, ὁ κατασοφιστεύων .., τοῦ γάμου Εὐστ. Νοημάτ. 65. 45.

κατ-ασπάζομαι, ἀποθ., περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι, φιλῶ, τινὰ Πλουτ. Κοριολ. 9, Ἀντών. 85· φιλοφρόνως ἢ μετ' ἀγάπης (ἀσπασίως) ὑποδέχομαί τινα, φιλήμασι, θρήνοις Ἡλιόδ. 5. 11., 7. 7.

κατασπαθάω, διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἀσωτείας φθείρω, καταναλίσκω εἰς ἡδυπαθείας.

κατασπαθίζω, διὰ τοῦ ξίφους φονεύω τινά, (σπάθη), Βυζ., μετ' αἰτιατ.

κατασπαράσσω, Ἀττ. -ττω, σπαράττων καταβάλλω, διασχίζω εἰς τεμάχια, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 729· κατεσπαραγμένος τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην Λουκ. Ὄν. 22.

κατασπαργανόω, τυλίσσω εἰς σπάργανα, βρέφη Φίλων 2. 495.

κατάσπασις, εως, ἡ, τὸ σύρειν πρὸς τὰ κάτω βιαίως, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 10.

κατάσπασμα, τό, τὸ κατασπασθὲν πρὸς τὰ κάτω, ἑλκυσθὲν καὶ ἀνοιχθὲν παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5, πιθανῶς σημαίνει ἄνοιγμα κατὰ τὸ πρὸς τὴν γλωττίδα τοῦ αὐλοῦ, ἀντίθετ. τῷ **σύμμαξις**, ἴδε Schneid, χρησιμεῦον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσιν. **II.** μέρος, μοῖρα, ἀπόσπασμα, τῆς στρατιᾶς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 12, 1, πρβλ. **σπάσμα**, ἴδε Ἡσύχ., Σουΐδ. ἐν λ. **κάταγμα**.

κατασπασμός, ὁ, = **κατάσπασις**, ὁ κ. τῶν ὑγρῶν Πλούτ. 2. 650C. **II.** μεταφορ., ἀθυμία, αὐτόθι 78Α· καταβιβασμός, ὕφεσις τῆς φωνῆς, τῷ κ. πρὸς τοὺς βαρεῖς φθόγγους Ὀρειβ.

κατασπαστικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασπᾶν, δυνάμενος νὰ ἑλκύσῃ πρὸς τὰ κάτω, νὰ «καταιβάσῃ», κ. γάλακτος, ποιῶν τὴν τροφὸν ἢ τιθήνην ἵνα κατασπᾷ τὸ γάλα, παρέχων ἀφθονίαν γάλακτος, Διοσκ. 2.

κατασπατάλάω, ζῶ μετὰ σπατάλης, ἀκολάστως καὶ ἀσώτως, καθ' Ἡσύχ. «κατατρυφῶ, τρυφῶ», Ἀνθολ. II. 11. 402, Ἑβδ. (Ἀμὼς Ϛ', 4)· λίαν σπαταλῶ, καταδαπανῶ εἰς εὐζωΐαν καὶ ἀκολασίας, ὁ Σουΐδ. συνάπτει, κατασπαθᾶν καὶ κατασπαταλᾶν καὶ σκορπίζειν· ὁ Φώτ. τρυφῶσί τε καὶ κατασπαταλῶσι.

κατασπάω: μέλλ. -άσω [ᾰ], ἕλκω ἢ σύρω δυνατὰ πρὸς τὰ κάτω, μολυβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν Σοφ. Ἀποσπ. 783· κατασπᾶν τινα τῶν τριχῶν, «τραβῶ τινα κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιά», Ἀριστοφ. Λυσ. 725· τινα τοῦ σκέλους Ἀντιφάνης ἐν «Διπλασ.» 2· κατέσπασα αὐτὸν τοῦ ποδὸς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· «γάλα κ. καὶ ἐφέλκειν ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.· καὶ ὁ καρπὸς γάλα κ. ἐν ῥοφήματι λαμβανόμενος Διοσκ. 3. 134· κ. τὰς νῆας, ἐκ τῆς ξηρᾶς καθέλκω πλοῖα, τὰ «ῥίπτω» εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 1. 164, κατασπάσαντες τὰς ναῦς ἔπλεον 7. 193· κ. σημεῖα, καταβιβάζω (εἰς ἔνδειξιν ἥττης), Θουκ. 1. 63· ἢ παθητ., ἡ νίκη ἐγένετο καὶ κατεσπάσθη τὰ σημεῖα, ἀντίθ. ἤρθη τὰ σημεῖα, εἰς ἔνδειξιν τοῦ νὰ ἀρχίσωσι τὴν μάχην, ὁ αὐτ. 1, 49· κ. τινα ἀπὸ τοῦ ἵππου ἢ κατεσπάσθην ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Ἀν. 1. 9, 6· καὶ μεταφορ., κατασπᾶν τὸν θεὸν ἐπὶ τὰς ἀνθρωπίνας χρείας, δηλ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Πλουτ. Ἠθ. 416F· — Παθ., σύρομαι πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζομαι, τὰ κατασπώμενα ἀντίθετ. κάνασπώμενα, ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ σώματος ἐκ τῆς κινήσεως, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 7· ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς Ἀλκίφρ. 3. 3, πρβλ. καταβάλλειν ὀφρῦς καὶ συνάγειν, ἀντίθετ. τῷ αἴρειν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν ὀφρῦς· — ὀφρύες κατεσπάσμέναι, ἐπὶ τοῦ συνωφρυωμένου ἀνθρώπου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9. 1· κατασπᾶσθαι ἐς ὕπνον· ἐς δάκρυα καταφέρεσθαι Λουκ. Ἐνάλ. Διάλογ. 2, 2, Ἀνάχ. 23. **2)** Παθ., ὀλίγον μεταβάλλω τὴν θέσιν μου, ἐπὶ τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Μοχλ. 847, 849· συσπῶμαι, πάσχω ἐκ σπασμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. 1096. **II.** προκαλῶ, διευκολύνω, καταβιβάζω, τὰ ἔμμηνα ἢ καταμήνια τὰ γυναικεῖα Ἱππ. 1202Α, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 24· ὁμοίως παθητ., κατασπᾶται τὰ γυν. ἢ χαλᾶται, ἀντίθ. τῷ ἀνασπᾶσθαι, Ἱππ. 619. 44· — σύρω ἔξω, ἐξάγω, τὸ λουτρὸν κ. χυμοὺς Ἀνθ. Π. παράρτ. 304· «κατασπᾶν· χαλᾶν» Ἡσύχ.

III. καταπίνω, καταβροχθίζω, Λατ. deglutire, διπλάσιον κατέσπακας Ἀριστοφ. Ἱππ. 718, Βάτρ. 576, Ἀντιφάν. ἐν «Στρατ.» 1. 13. . . **IV.** καταστρέφω, κρημνίζω, τὴν Σμύρναν Στράβ. 646, πρβλ. πόλις κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου 759· κ. τὰς τάξεις, διασπῶ, Πολύβ. 1. 40, 13· κ. τὴν φωνήν, χαμηλώνειν, ἀντίθ. ἀνάγειν εἰς τοὺς ὀξυτάτους φθόγγους, Ὀρειβάσ. 93, Matth.· ἢ προφέρω ὡς βραχύ, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 282. — Πρβλ. **κατασπεύδω**.

κατασπείρω, σπείρω, ἢ φυτεύω πυκνῶς, ἐν ἀφθονίᾳ, εἰς ἄρουραν Πλάτ. Τίμ. 91D· μεταφορ., ἀνίας μοι κατασπείρας Σοφ. Αἴ. 1005· πλούτῳ Ἑλλάδα κ. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 29· ἀμπελῶνα κ. = φυτεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΒ', 9). **2)** γεννῶ, τέκνα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 469, Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 50· τὸν κατασπείραντα, τὸν γεννήσαντά με, Δίφιλ. ἐν Ἀδηλ. 18. **II.** ἐξαπλῶ ὡς ὅταν σπείρω, διαχέω, τοῦ χάρακος κατ. [πυροβόλα], ἐξαπλῶ ἀνὰ τὰ χαρακώματα .., Πλουτ. Κάμιλ. 34· αὔραν τινὰ ἡ χώρα κ. νότιον ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 25. — Παθ., διασπείρομαι, διασκορπίζομαι, διαδίδομαι, εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσιν Πλάτ. Νόμ. 891B· τὸ ἀπὸ ἄστρων κατεσπαρμένον φῶς Διογ. Λ. 10. 101. **III.** κατακαλύπτω ἢ σποραδικῶς καταχέω, ἤδη καὶ λευκαὶ μὲ κατασπείρουσιν ἔθειραι Ἀνθ. Π. 11. 41· παῖδα ἄρτι κατασπείραντα ἴουλον Θεμιστ. λόγ. 13. 170.

κατάσπεισις, εως, ἡ, τὸ κατασπεῖσαι ἢ κατασπένδειν, ὁ δι' ἡγιασμένου ὕδατος ῥαντισμὸς τοῦ θύματος, Πλούτ. 2. 438Α. **II.** τὸ νὰ καθιερώνῃ τις ἑαυτόν, καθοσίωσις, ὡς ἐποίουν οἱ Κέλται, Soldurii, Πλουτ. Σερτώρ. 14· πρβλ. **κατασπένδω** 3.

κατασπένδω: μέλλ. -σπείσω: πρκμ. **κατέσπεικα**, χέω κάτω, κατὰ γῆς ἢ ἐπί τινος σπονδήν, δηλ. οἶνον ἢ ἄλλο ὑγρὸν καθιερωμένον, ὡς ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ σφαγίου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ, τοῦτο δὲ ἔλεγον κατασπένδειν, κατάρχεσθαι καὶ προθύεσθαι διὰ τῶν οὐλῶν ἢ οὐλοχυτῶν· — προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες τὰ ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες Πλούτ. 2. 437· καὶ μετὰ τοῦ **καλλιερεῖν**, καλλιερήσας κατασπεῖσαι τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 11, 6, Λατ. libare, μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., χοὰς ὑπὲρ μητρὸς τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1187· ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1094· — ἀπολύτ., χύνω, προσφέρω σπονδάς, Ἡρόδ. 2. 151. **II.** μετ' αἰτ., ὑγραίνω, λιβάσι κ. παρηΐδα Τελέστης παρὰ Στοβ. 576. 31, ὅπερ ὁ Πίνδ. ἐν Πυθ. 12, 18 θρῆνον λειβόμενον λέγει καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει κατασπενδόμενον. **2)** μετ' αἰτ. προσ., κ. τινὰ δακρύοις, τιμῶ μὲ σπονδὴν ἐκ δακρύων, ἢ διὰ δακρύων σπονδὰς προσφέρω ἢ χοάς, Εὐρ. Ὀρ. 1239· καὶ ἁπλῶς, κ. τινα, θρηνῶ μετὰ δακρύων, Ἀνθ. Π. 7. 260. **3)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., προσφέρω, ἀφοσιῶ, καθιερῶ, ἄνθρωπον κατασπείσαντες τύπτουσι μαχαίρᾳ Διόδ. 5. 31· τὸ κατασπένδειν ἑαυτούς, τὸ νὰ ἀφοσιώσωσιν ἑαυτούς, ὅπερ ἐποίουν οἱ Κέλται Soldurii, Στράβ. 165, πρβλ. **κατάσπεισις** II· κατεσπεικότων ἑαυτοὺς Σερτωρίῳ ἠκολούθουν Πλουτ. Σερτ. 14· — Παθ., παίσαντες ἄνθρωπον κατεσπεισμένον Στράβ. 198, τὸ ἱερεῖον κατασπενδόμενον Πλουτ. Ἠθ. 435· καὶ πρόβατα κατεσπεισμένα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 50· Μούσαισι .. κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος Ἀνθ. Π. 7. 27, πρβλ. Λόγγαν 2. 6.

κατασπέρχω: μέλλ. -ξω, πρβλ. **ἐπισπέρχω**, **κατεπείγω**,

ὠθῶ καὶ ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ μὲ ταχὺ βῆμα, ἐλαύνων καὶ κ. λῃστὰς δορί, μὲ τὸ δόρυ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1188· νῆα ἐλάτῃσι Ὀππ. Ἁλ. 4. 91, = τοῖς ἐρετμοῖς ἐλαύνειν ταχέως· — ἀπολ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἰσχυρός, πνέω μεθ' ὁρμῆς, Δίων Κ. 41. 46· κατασπέρχον, ἐπὶ περιστάσεων, κατεπεῖγον, ὑπόθεσις μὴ ἐπιδεχομένη ἀναβολήν, Θουκ. 4. 126· ὄψει καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, κινοῦν εἰς δειλίαν, ἐκπλῆττον, Σχολ. — Παθ., καταπλήττομαι, ἐπείγομαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 2, 4.

κατασπεύδω: μέλλ. -σω, ἐπιταχύνω τινά, βιάζω, τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων Αἰσχίν. 63. 18. — Παθ., ἐπὶ λόγων, εἶμαι κατεπείγων ἢ βιαστικός, ταχύς, ὁρμητικός, κατεσπεῦσθαι τὴν φράσιν καὶ συστέλλεσθαι, ἐν τάχει καὶ ἐν βραχυλογίᾳ ἐκφέρεσθαι, Διον. Ἁλ. π. Συν. 20, (κατὰ τὸν Upton, ἀντὶ τοῦ κατεσπάσθαι)· τὰ ἀλλήλων διακεκομμένα καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, δηλ., τὸ ἀσύνδετον εἶδος τοῦ λόγου, Λογγῖν. 19. 2· τὴν ἁρμονίαν οὐ κ. ὁ αὐτ. 40. 4. **2**) ταράττω ἐνοχλῶ (ὡς τὸ **κατασπέρχω**), διὸ καὶ μετὰ τῶν συνταράσσειν καὶ φοβερίζειν συνάπτεται, τινά Ἑβδ. Δαν. Δ', 16). **II**. ἀμεταβ., βιάζομαι, σπεύδω, Ἑβδ. (Ἔξ. Ε', 13).

κατάσπευσις, εως, ἡ, σπουδή, ἐπιτάχυνσις, ἔπειξις καὶ ταραχή, Θεόδοτ. Π. Δ.

κατασπιλάζω, σπίλους καταχέω, κηλιδώνω, «λερώνω», τινός, Ἡσύχ. **II**. ἐπέρχομαι ἀπροσδοκήτως, ἐπιφαίνομαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σπιλάδων, δηλ. ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι τοῖς ἀπροόπτως προσπελάζουσι κίνδυνον ἐπιφέρουσιν, Μ. Ἐτυμ. σ. 495. 42, (σπιλὰς) Κύριλλ.

κατάσπιλος, ον, σπίλων ἢ κηλίδων κατάπλεος, πλήρης, λίαν μεμολυσμένος, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 4. 7.

κατασπιλόω, ῶ, διὰ σπίλων, κηλίδων κατακαλύπτω, κατακηλιδώνω, καταμολύνω, ἄπλυτος καὶ κατεσπιλωμένος Γρηγ. Νύσσ.

κατασπινθηρίζω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ σπινθηρίζω, σπινθῆρας πολλοὺς ἐκπέμπω, Εὐστ. Πονημάτ. 118. 69.

κατασπλεκόω, = **σπλεκόω**, κατελαύνω, «κατασπλεκῶσαι, κατελάσαι» Ἡσύχ.

κατασποδέω, καταρρίπτω εἰς τὴν σποδόν, εἰς τὴν κόνιν, ἐξαπλώνω χαμαί, φονεύω, καταστρέφω, τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 650· κατεσποδημένοι Αἰσχύλ. Θήβ. 809.

κατασποδόω, = τῷ προηγ., καταδαπανῶ, σπαταλῶ, Walz. Ῥήτορ. 1. 57.

κατασπορά, ἡ, τὸ κατασπείρειν, τὸ σπείρειν κάτω εἰς τὴν γῆν, σπορά, Σχολ. Πλάτ. σ. 454 Bekker.

κατασπορεύς, έως, ὁ, ὁ κατασπείρων, Ἐκκλ., καὶ ἐν F. G. H. 118, 1.

κατασπορεύω, κατασπείρω, PB. 12, 10, (α. 181, P. C).

κατασπουδάζομαι, ἀποθ. ἀόρ. **κατεσπουδασάμην** καὶ πρκμ. **κατεσπούδασμαι**· εἰς σπουδαῖα ἔργα καταγίνομαι, λίαν σπουδάζω, εἶμαι σοβαρός, εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι Ἡρόδ. 2. 173· οὐδαμῶς κατεσπουδασμένος ἀνὴρ αὐτόθι 174· κατεσπουδασμένας τὰς δεήσεις ποιεῖσθαι, μετὰ μεγάλης σπουδῆς δέεσθαι, Διον. Ἁλ. 11. 61, πρβλ. 4. 67. — Τὸ ἐνεργ., ἐν τῷ Ἀπολλ. Λεξ. ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι· καὶ παρὰ τῷ Γρηγ. Ναζ. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἐδείξαμεν πᾶσαν σπουδήν.

κατασπουδαζόντως, Ἐπίρ., μετὰ σπουδῆς, προθύμως, Ἡσύχ.

κατασπουδασμός, οῦ, ὁ, ἐπιτάχυνσις, ἔκπληξις, θαυμασμός, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

κατασσεύομαι, ποιητ., ἀντὶ **κατασεύομαι**, Νόνν.

κατάσσυτος, ον, ὁρμῶν πρὸς τὰ κάτω, ὁρμητικός, Νόνν. Δ. 329. 21.

κατ-άσσω, μεταγεν., ἀντὶ τοῦ **κατάγνυμι**, Ἀπ. Καρχηδ. 129, Ἀρτεμίδ. 1. 68.

κατασταγμός, οῦ, ὁ, τὸ καταστάζειν ἢ καταρρεῖν ἐκ τῆς ῥινός, τὸ ῥεῦμα τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν μυκτήρων, ὃ νῦν καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ **κατασταγμόν**, Ἐτυμ. Μέγ. 494. 32.

καταστάζω: μέλλ. -ξω. **I**. ἐπὶ προσώπων, **1**) μετ. αἰτιατ. πράγμ., ἀφίνω νὰ πέσῃ ὑγρόν τι κατὰ σταγόνας ἢ στάγδην ἐπί τινος, διὸ θέλει καὶ γεν. δηλοῦσαν τὸ ἐφ' οὗ καταρρέει ἢ καταπίπτει τι, κ. δάκρυά τινος Εὐρ. Ἑκ. 760· ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 934· ὡσαύτως ἐπὶ ἐνδύματος, (πρβλ. **χέω**), νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Σοφ. Ἀποσπ. 342· μετ. αἰτιατ. μόνον, κάμνω νὰ στάζῃ τι ἢ πίπτῃ κατὰ σταγόνας, αἷμα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 340. **2**) μετὰ δοτ. πράγμ., καταρρέω ἔκ τινος, ἐκβάλλω ὕλην ἕνεκά τινος, [Φιλοκτήτην] διαβόρῳ νόσῳ κ. πόδα, οὗτινος ὁ ποὺς ἔχει διαβρωτικὴν πληγὴν στάζουσαν πύον ἢ ὁ ποὺς πυορροεῖ νοσῶν, Σοφ. Φιλ. 7· πρβλ. **στάζω** I. 2· κ. ἀφρῷ, στάζω ἀφρούς, Εὐρ. Ἱκέτ. 587. **II**. ἐπὶ τοῦ στάζοντος ὑγροῦ, **1**) ἀμεταβ., στάζω, πίπτω κάτω κατὰ σταγόνας, κ. τινος ἢ κατά τινος, ἐπί τι, εἴς τι, πρός τι, τι· — βωμός, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος, καθ' οὗ ἢ ἐφ' οὗ χύνεται Ἑλληνικὸν αἷμα, Εὐρ. Ι. Τ. 72· αἵματος ῥοαὶ τάφου καταστάζουσιν, καθ' οὗ ἢ ἐφ' οὗ, ὁ αὐτ. Ἑλ. 985· δάκρυ κατ. τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ ἐπὶ τοὺς πόδας Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4· αἷμα κ. εἰς τὴν γῆν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 17· ὁ ἄκρατος κ. πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. π. Πένθ. 19. **2**) μεταβ., στάζων, σταλάζων ὑγραίνω, βρέχω τι, ἱδρὼς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Σοφ. Φιλ. 823· φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν Εὐρ. Ἑκ. 241.

κατασταθμεύω, βάλλω εἰς σταθμὸν ἢ σταῦλον, τὰ βοσκήματα κ. Στράβ. 200· — Παθ., ἐνοχλοῦμαι, καταπιέζομαι παρέχων σταθμὸν ἢ κατάλυμα εἰς στρατιώτας, ὁ αὐτ. 743.

κατασταθμησις, ἡ, ἡ διὰ τῆς στάθμης (ἀστρονομικοῦ ὀργάνου) ἐξέτασις, Ἐπίχ. π. φύσ. σ. 18, Orelli.

κατασταθμίζω, ζυγίζω, διὰ τῆς ζυγίσεως ὁρίζω.

κατασταθμισμός, ὁ, τὸ κατασταθμίζειν, ζύγισις, Διοσκ. 1. 72· Schneid. **-σταμνισμός**.

κατασταλάζω, = **καταστάζω**, κατασταλάζεσθαι μύροις στακτοῖς Εὐστ. Πονημάτ. σ. 68, 44.

κατασταλάω, = **καταστάζω** I· πετάλοισι κατασταλάουσιν ἐέρσην Νόνν. Δ. 38. 434.

κατάσταλσις, εως, ἡ, τὸ καταστέλλειν, καταστολή, ἐπίσχεσις, κώλυσις, καταπράϋνσις.

κατασταλτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς καταστολήν, περιορισμὸν ἢ ἀναχαίτισιν, ἀντίθετον τῷ **ἐγερτικός**, μετὰ γεν., μέλη κατ. ἢ ἐγερτικὰ τῆς ψυχῆς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 19· κ. φάρμακα, ἅπερ καὶ ἀνασταλκτικὰ καὶ σταλτικὰ λέγονται Γαλην., Φώτ.

κατασταμνίζω, μεταγγίζω τὸν οἶνον ἐκ τῶν βυτίων εἰς μικρότερον ἀγγεῖον σταμνίον (στάμνος), οἶνος κατεσταμνισμένος, οἶνος εἰς στάμνας ἢ «φιάλας» τεθειμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 4· λάγυνοι κατεσταμνισμένοι, «φιάλαι» πεπληρωμέναι οἴνου, Νικόστρ. ἐν «Ἑκάτῃ» 1· τὸ κατασταμνίζειν τὸν οἶνον οἱ ποιηταὶ τῆς μέσης κωμῳδίας λέγουσι καὶ κατερᾶν Πολυδ. (Ζ', 162)· — μεταφορ., καταπίνω, ῥοφῶ.

κατασταμνισμός, τὸ κατασταμνίζειν μεταγγίζειν τὸν οἶνον εἰς σταμνία ἢ στάμνους· οὕτω διώρθωσεν ὁ Σνεΐδηρος τὴν λ. **κατασταθμισμός**.

κατάσταξις, εως, ἡ, στάξιμον πρὸς τὰ κάτω, σταλαγμός, Γαλην., Γλωσσ.

καταστᾰσιάζω: μέλλ. -άσω, σχηματίζω ἀντίπαλον φατρίαν ἐν τῇ πολιτείᾳ κατά τινος, διὰ στάσεως προσπαθῶ νὰ καταβάλω τὸν ἀντίπαλον, μετ' αἰτιατ., κατεστασίασε τὴν βουλὴν Πλουτ. Περικλ. 9· ὁ Ἀγησίλαος καταστασιάσας τὸν ἐχθρὸν φυγαδευθῆναι ἐποίησεν Θεοπόμπ. Ἱστ. 268· κατεστασίασαν ἀπόντα τὸν βασιλέα Διόδ. 19. 36, κτλ. — Παθ., φατριαστικῶς ὑποφέρω ἐναντίωσιν, καταβάλλομαι ὑπὸ τῶν στασιαστῶν ἢ ἀντιστασιωτῶν, καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4, Δημ. 1081. 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 14· καταστασιασθεὶς καὶ φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος Διόδ. 4, 62.

καταστᾰσιαστικός, ή, όν, φατριαστικός, στασιώδης, ὁ διὰ τῶν στάσεων καταπιέζων, Ἡλιόδ. 7. 19.

κατάστᾰσις, εως, ἡ, **I**. μεταβ., τὸ καθιστάναι, διορίζειν, ἵδρυσις, ὁρισμός, χορῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 23, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 958· πραγμάτων ἀρχὴ καὶ κ. πρώτη Δημ. 291. 9· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ ἐνεργοῦντος, δαιμόνων κ., ἀπόφασις, ὁρισμὸς αὐτῶν, ἡ θεία τύχη, Εὐριπ. Φοίν. 1266. **2**) ἡ μετὰ τὸν διορισμὸν ἐγκαθίδρυσις, τοποθέτησις ἢ ἐγκατάστασις τῶν ἀρχῶν, ἀρχόντων, δικαστῶν κλ.· ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ κ. τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων Πλάτ. Πολ. 414A, 425B, κτλ.· αἱ περὶ τὰς ἀρχὰς κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 768D· ἀρχόντων κατ. Ἀριστ. Πολιτικ. 47. 4, 15· ἀρχῶν καταστάσεις, ὅπερ καὶ καθιστάναι τὰς ἀρχὰς λέγει ὁ αὐτ.· καὶ ἀπολύτ., μετὰ τὴν κατάστασιν θύσας τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 88, 7· ἡ ἐκλογὴ καὶ κατάταξις τῶν πολιτῶν εἰς τὸ ἱππικόν, οἱ δὲ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐπὶ τῇ καταστάσει ἀργύριόν τι ἐκ τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἐπίσης κατάστασις ἐλέγετο, — οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν τήνδε λαμβάνων ἄφνω πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν Εὔπολις ἐν «Φιλ.» 4, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σύρφ.» 5, πρβλ. Böckh P. E. 1. 334· ἀπεδίδετο δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων ὅτε αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο, ἀπῄτουν δὲ οἱ φύλαρχοι, Λυσ. 146, 10· κατάστασις προσέτι ἐλέγετο καὶ ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς δοκιμασία τῶν ἱππέων, Β. Ἀνέκδ. 270, 33. **3**) ἡ εἰσαγωγὴ πρέσβεων ἐνώπιον τῆς βουλῆς ἢ τῆς ἐκκλησίας, παρουσίασις (σύστασις), οἱ δὲ ἐν τῇ πρώτῃ καταστάσι ὑπεκρίναντο, ὅπερ ὀλίγῳ πρότερον εἶπε καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, πρβλ. Ἀττ. **πρόσοδος**, Ἡρόδ. 3. 46., 8. 141., 9. 9· **4**) κατάστασις ἐγγυητῶν, τὸ παρέχειν ἐγγυητάς, ἡ παρουσίασις αὐτῶν, Δημ. 727. 5, 14· — ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ὁ αὐτ. 1251. 3, ἴδε ἐν λέξει **ἐμφανής**. **5**) καθησύχασις, καταπράϋνσις, εἰς κατ. ἐλθεῖν Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 24· τῇ καταστάσει τοῦ προσώπου καὶ τῷ σχολαίῳ τοῦ βαδίσματος γενναῖον ἐνιδών, ἡ πραότης καὶ ἡ ἀταραξία, προσώπου κατάστ. καθαρὰ καὶ ἀνέμφατος Πλουτ. Ἠθ. 45C· ἔστω δὴ πράϋνσις κ. καὶ ἠρέμησις ὀργῆς Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 3, 8· πρα-

ότης κατάστ. κινήσεως τῆς ὑπ' ὀργῆς Πλάτ. Ὅροι 412C· πρβλ. **καταστατικός**·— ἐντεῦθεν ἐπὶ νόσου, ἀντίθετ. τῷ **παροξυσμός**, Ἱππ. Ἀφ. 1243. 6) ἀποκατάστασις, ἐπανόρθωσις, ἀντίθετ. τῷ διαφθορᾷ, Πλάτ. Φίληβ. 46C· εἰς γε δὴ τὴν αὐτῶν φύσιν ὅταν καθιστῆται, ταύτην αὖ τὴν κατ. ἡδονὴν ἀπεδεξάμεθα αὐτόθι 42D· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἡ ἡδονὴ ὁρίζεται ὡς κατάστασις εἰς τὴν ὑπάρχουσαν φύσιν Ῥητ. 1. 11, 1· ἀντίθ. τῇ μανίᾳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 404. 7) ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὁ καθορισμὸς τῆς ὑποθέσεως, τὸ πρῶτον μέρος τῆς διηγήσεως, τὸ μετὰ τὸ προοίμιον, ἐν ᾧ ὁ λέγων καθίστησι τοὺς δικαστὰς πῶς δεῖ ἀκούειν αὐτοὺς τῶν πραγμάτων, Λατ. constitutio causae, Ernesti Λεξ. Ῥητορ.

II. ἀμεταβ., τὸ ἵστασθαι στερεῶς, σταθερότης διατήρησις, κ. γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου Σοφ. Αἴ. 1247. 2) κατάστασις, τρόπος ὑπάρξεως, οὕτω δὴ ἀνθρώπου κ., τοιαύτη εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ.., Ἡρόδ. 2. 173· ἐν ἀνθρώπου φύσι καὶ καταστάσι ὁ αὐτ. 8. 83· ἡ κ. τῶν ὡρέων, τοῦ καιροῦ, τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 941, πρβλ. 1247F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 7· κ. τοῦ χρώματος καὶ σώματος Ἱππ. 85F· κ. τοῦ πυρετοῦ, κτλ., κατάστασις ἢ χαρακτήρ, ὁ αὐτ. 936G, κ. ἀλλ. πρβλ. Foës Oecon.· κ. κακῶν Εὐρ. Ἱππ. 1296· ὀμμάτων ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1197· ἐν καταστάσει νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, ἁπλῶς περιφρ., ὁ αὐτ. ἐν Ῥῆσ. 111, οὕτως, ἐν τοιαύτῃ κ. τῆς ἡλικίας, ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ. 441. 15· τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν κ. ἄγειν Πλάτ. Πολ. 547B· αὕτη ἡ κατ. τῆς δημοκρατίας, οὗτος εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῆς δημοκρατίας, αὐτόθι 557A, πρβλ. Νόμ. 832D· οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει κ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 18, 4· ἰσοδύναμον τῷ διάθεσις, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 11, 2· θαυμαστή τις εὐδίας κ. Λουκ. Ἀλκ. 4. 3) ἰδίως ὡρισμένη τάξις ἢ μέθοδος, σύστημα, ἐχρᾶτο καταστάσι πρηγμάτων τοιῇδε Ἡρόδ. 2. 173, ἐν ἀρχ. Κορινθίοισι ἦν πόλιος κ. τοιήδε ὁ αὐτ. 5. 92, 2· ἡ κ. τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 426C· λέγεις δὲ.. τὴν ποίαν κατ. ὀλιγαρχίαν αὐτόθι 550C· ἡ παροῦσα κ. Ἰσοκρ. 38B, κτλ.· τῆς περὶ τοὺς ἀγῶνας κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2741· ἴδε **κατάστασις** I. 2.

καταστᾰτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **καθιστάναι**, πρέπει τις νὰ καταστήσῃ, νὰ διορίσῃ ἢ ἐγκαταστήσῃ, ἄρχοντα, ταξιάρχους Πλάτ. Πολ. 414A, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 10, κτλ.

καταστατήρια, τά, καταπαυστήρια, ὡς κατάστησον = κατάπαυσον, Ἡσύχ.

καταστάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ θεμελιωτής, ἱδρυτής, ἐπανορθωτής, κ. δόμων, ὁ Σχολ. εὐτρεπιστήν, Σοφ. Ἠλ. 72. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 30.

καταστατικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς καταπράϋνσιν ἢ καθησύχασιν, κ. καὶ ἀναπαύουσαι ἔννοιαι Εὐστ. 1041. 20· τὸ κ., ἡ πρὸς καταπράϋνσιν δύναμις, ἐπὶ τῶν ᾀσμάτων καὶ τῶν ῥυθμῶν τῶν Λακώνων, πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ κ. ὧν ἀκροώμενοι κατεπραΰνοντο λεληθότως τὰ ἤθη Πλουτ. Λυκοῦργ. 4.

II. ὡρισμένος, ὅρος καὶ καμπτὴρ κ. Εὐσ. Ἐγκ. Κωνστ. 6.

καταστατικῶς, Ἐπιρρ., Ἀψιν. ἐν Speng. Ἑλλ. Ῥήτ. τ. I, σ. 348. 19, κτλ.

καταστᾰτόν, τό, εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ, ὅπερ ἐλέγετο καὶ ἄμυλον, ἦτο δὲ τοῦτο τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσημένου καὶ ἀποπεπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 9. 21, Piers. εἰς Μοῖριν 142.

καταστεγάζω, σκεπάζω μὲ στέγην καὶ ἐν γένει ἐπικαλύπτω, τὰς ὀροφὰς κατεστέγασαν λίθιναι δοκοὶ Διόδ. 2. 10· ῥιψὶ τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 4. 71, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 15E· κ. χόρτῳ τὴν τάφρον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 4.

καταστεγανόω, ῶ, καταστεγνόω.

καταστέγασμα, τό, σκέπασμα, στέγη, κάλυμμα, τῆς ὀροφῆς Ἡρόδ. 2. 155.

κατάστεγνος, ον, κατακεκαλυμμένος, οἴκησις Μυῖα Ἐπιστ. σ. 63, ἀντίθ. **περιπεπνευσμένα**.

καταστεγνόω, καλύπτω καλῶς, κατακαλύπτω, Ἀθήν. 207D, Γεωπ. 13. 14, 7.

κατάστεγος, ον, (στέγη), ἐστεγασμένος καλῶς, ἐντελῶς κεκαλυμμένος, ἀντίθ. **ὕπαιθρος**, αὐλαὶ κατάστεγοι Ἡρόδ. 2. 148· ἐν τῷ κατ. δρόμῳ Πλάτ. Εὐθύδ. 273A· κ. νεοττιαὶ ἀλκυόνος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 3· ὁδοὶ κατάστεγοι Ἀθήν. 519C· σύριγγες κατ. Πολύβ. 9. 41, 9· ἐν ὑπαίθρῳ χωρίῳ ἢ καταστέγῳ Γαλ. 6, σ. 84· τὰς μὲν ἐν ὑπαίθρῳ γίγνεσθαι, τὰς δὲ ἐν καταστέγῳ, τὰς δὲ ἐν ὑποσυμμιγεῖ σκιᾷ.. ὁ αὐτ. 6. 137 καὶ 94. 12· ἑκάστη πλευρὰ κ. ὑπὸ χορῷ κιόνων Ἀχιλλ. Τάτ. Λευκ. 1. 15.

καταστείβω, καταπατῶ, πατῶν κατατρίβω, καταθλίβω, τὰν ὑάκινθον ποσσὶν Σαπφὼ 92 Bgk. II. πατῶ, κατέστειψας πέδον Σοφ. Ο. Κ. 467, πρβλ. **καταστέφω**.

καταστεΐζομαι, = **ἀστεΐζομαι**, Μακαρ. Μαγν. σ. 94, ἔ. Blond.

καταστείχω: μέλλ. -ξω, = **κατέρχομαι**, εἰς ἄστυ κατέστιχον Ἀνθ. Π. 9. 298· τινός, καταστείχοντι κελεύθου, ἐξ ὁδοῦ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 230, καὶ ἐν Ἐπιγρ. CIA. III, 44. 12.

καταστέλλω: μέλλ. -στελῶ·— διευθετῶ, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, συγυρίζω, πλόκαμον τὸν ἐξεστηκότα κ. Εὐρ. Βάκχ. 933. στολίζω, ἐνδύω, κ. τινὰ τὰ περὶ τὼ σκέλη Ἀριστοφ. Θεσμ. 256, πρβλ. Πλουτ. 2. 69C· μορφῶσαι αὐτὴν καὶ καταστεῖλαι νυμφικῶς· «καταστέλλει· περικαλύπτει» Ἡσύχ. II. καταβιβάζω, χαμηλώνω, τὰς ῥάβδους Διον. Ἀλ. 8. 44· κ. τὰ βράγχια, κλείω, Πλουτ. 2. 979C. 2) ἐμποδίζω, καταπραΰνω, καταβάλλω, πρβλ. **ἀναστέλλω**, Εὐρ. Ι. Α. 934· κ. τὰ ὑπερσαρκοῦντα Διοσκ. 2. 1· ἡ φιλοσοφία σωφρονίζουσα καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη καταστέλλουσα Σέξτ. Ἐμπ. 357· τὸν ὄχλον Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 35· ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπραΰνετο τῇ κιθάρᾳ, δυναμένη καταστέλλειν τὸ πυρῶδες Ἀθήν. 624A· κ. τὴν ἐπιθυμίαν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 19, 5· τοὺς νέους Πλουτ. 2. 207E, πρβλ. 547B· τοὺς ἀναισχυντοῦντας διὰ τῆς ἀνάγκης κατεστάλκεισαν Διοδ. Ἐκλογ. σ. 630, 85·— Παθ., ἅπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 7· ἐπὶ προσώπων, ὁ κατεσταλμένος, ἀνὴρ ἡσύχου χαρακτῆρος, ἀντίθ. τῷ **τολμηρός**, Διόδ. 1. 76, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 10· κατέσταλται πρὸς τὸ κόσμιον Πλουτ. Σύγκρ. Λυκοῦργ. κ. Νουμᾶ 3, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 29, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 16· τὸ φρόνημα κατέσταλται καὶ μεμείωται Αἰλ. π. Ζ. 4, 27· ἐπὶ τὸ αἰδήμον, ἐπὶ τὸ κατεσταλμένον Ἐπικτ. Διατρ. 4. 12, 4· τὸν ἀπαθῆ, τὸν κατεσταλμένον 4, 4, 10· κατεσταλμένον τὸ βλέμμα 8. 17· κατεσταλμένος καὶ σεμνὸς Ἀρτεμ. 2. 35.

καταστενάζω, μετὰ στεναγμοῦ κλαίω τινά, μετὰ γεν., κ. τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς Βασίλ.— Παθ., αἱ κατεστεναγμέναι χάριτες, αἱ μετὰ πολλῶν στεναγμῶν γενόμεναι, Ἀλκίφρ. 1. 36.

καταστενᾰχέω, μετὰ στεναγμῶν θρηνῶ πενθῶ διά τινα, θύγατρα Ἑλλ. Ἐπιγρ. 205.

καταστενοχωρῶ, πολὺ στενοχωρῶ, λυπῶ τινα, Ζώσιμ.

καταστενόω, ῶ, λίαν στενόω, Acta patriarch. ed. Micl et Müll. τ. I. σ. 513.

καταστένω, λίαν στενάζω, κλαίω, θρηνῶ τινα, μετ' αἰτ., Σοφ. Ο. Κ. 1440· τὸν θανόντα πατέρα Εὐρ. Τρῳ. 317, Ἡρ. Μαιν. 1141·— ἐν Σοφ. Ἠλ. 874, ἡ γεν., ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν, κεῖται καθ' ἕλξιν πρὸς τὴν πτῶσιν τοῦ ἡγουμένου· ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 443, τί δῆτά σ' οὐ (ἀντὶ σου) καταστένω; ἤδη διωρθώθη ἐξ Ἀντιγράφων· ὑπέρ τινος, χάριν τινός, ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς κ. Εὐρ. Ι. Α. 470.

καταστεπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταστέφω**, πρέπει τις νὰ καταστέψῃ, νὰ στεφανώσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 214.

καταστερεόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **στερεόω**, καταστερεώνω, μεταγενέστ.

κατ-αστερίζω: μέλλ. -ίσω, κατατάσσω μεταξὺ τῶν ἄστρων, ἐν οὐρανῷ κ. τινὰ Διόδ. 4. 61· ὁ Κρόνος πάντας κατηστέρισε Πλουτ. 2. 308A· καὶ Παθ., θυγατέρες ἑπτὰ αἱ νῦν κατηστερίσθαι λεγόμεναι Διον. Ἀλ. 1. 61. II. κοσμῶ δι' ἀστέρων, τὴν σφαῖραν Πρόκλ.—Παθ., κατηστερισμένον ποτήριον Ἀθήν. 489E.

καταστέρῐσις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

καταστερῐσμός, ὁ, τὸ κατατάσσειν μεταξὺ τῶν ἀστέρων·— Καταστερισμοί, εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ἐρατοσθένη καὶ περιέχοντος τοὺς μύθους τῶν διαφόρων ἀστερισμῶν.

κατ-άστερος, ον, κεκοσμημένος δι' ἀστέρων, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταῶ, Ἐκκλ.

κατ-αστερόω, = **καταστερίζω**, Παλαίφ. 5. II. Παθ., εἰμὶ πλήρης ἀστέρων ἢ κοσμοῦμαι δι' ἀστέρων, οὐρανὸς κατηστερωμένος καὶ τῇ διαφορᾷ τῶν ἄστρων καλλωπιζόμενος Ἰω. Χρυσ.

καταστεφᾰνόω, στεφανώνω, Ἀνθ. Π. 12. 189, ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4269. 12, Κλήμ. Ἀλ. 213.— Παθ., κατεστεφανωμένος τοῖς ὀλυμπιακοῖς στεφάνοις Διόδ. 12. 9.

καταστεφάνωσις, εως, ἡ, τὸ καταστεφανοῦν, στεφάνωμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 16.

καταστεφής, ές, κατεστεμμένος, ἐστεφανωμένος, ὁρῶ τὸν ἄνδρα καταστεφῆ Σοφ. Τρ. 178· ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 220, κτλ.· ἐπὶ κλάδου ἱκετηρίας, ἐστεμμένος δι' ἐρίου, Εὐρ. Ἱκέτ. 259.

καταστέφω: μέλλ. -ψω, κοσμῶ διὰ στεφάνων ἢ δι' ἄλλου τινὸς ὁμοιάζοντος πρὸς στέφανον, ἐν γένει, στεφανώνω, κοσμῶ, ῥόδοις κάρηνα Ἀνακρ. 7. 8· ἰδίως ἐν ταῖς θυσίαις καὶ ἱεροτελεστίαις, ἀμφοτέρους καταστέψας ἱερείου τρόπον Διοδ. Ἐκλογ. 596. 41· τοὺς αἰχμαλώτους καταστέψας ἔθυσε τοῖς θεοῖς ὁ αὐτ. 582, 52· καταστέψαντες βωμὸν (διὰ κλάδων ἐστεμμένων μὲ ἔριον) Εὐρ. Ἡρακλ. 125· οὕτως ἐν Σοφ. Ο. Κ. 467, θοῦ καθαρμὸν τῶν δαιμόνων, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατάστεψον πέδον, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «καθικέτευσον στέμμα χερσὶν ἔχων, ὡς οἱ ἱκέται», ἀλλὰ ἡ γραφὴ κατέστειψας πέδον (τοῦ **καταστείβω**, ἐπάτησας τὸν ἀπάτητον καὶ ἱερὸν τόπον) φαίνεται μᾶλλον πιθανωτέρα· κ. νεκρὸν (διὰ σπονδῶν, διὰ τῶν νενομισμένων χοῶν) Εὐρ. Φοίν. 1632· οὕτω, κ. ποτῷ Σώφρων παρ' Ἀθην. 479B· πλόκαμος ὅδε καταστέφειν, ἰδοὺ πλόκαμος, δι' οὗ νὰ στέψῃς [τὸν βωμόν], Εὐρ. Ι. Α.

1478· κ. τινά, ἱκετεύω (διότι οἱ ἱκετεύοντες στέμμα χερσὶν εἶχον ἢ κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον ἔφερον), ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 224, πρβλ. Ἀνδρ. 894, Ι. Α. 1216.— Παθ., κατεστέφθαι Αἰσχίν. 77. 13· δάφνῃ κατεστεμμένος τὰς κόμας Διον. Ἀλ. 2. 34· κλάδος ἐρίῳ κατεστεμμένος Πλουτ. Θησ. 18.

κατάστεψις, εως, τὸ νὰ καταστέφῃ τις, νὰ στεφανώνῃ, Θέων σ. 15, 18, ἔκδ. Hiller.

καταστηλῑτεύω, ἐπιφέρω ἀτιμίαν ἢ δυσφημίαν εἴς τινα, ἀναγράφω ἐπὶ στήλης ἢ ἐπὶ ἄλλου ὑψηλοῦ καὶ δημοσίου μέρους τὸ ὄνομά τινος, τὸν στιγματίζω, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 2· κατεστηλιτευμένος καὶ ἐστηλοκοπημένος, ὁ στιγματίας, Πολυδ. Η', 73, Εὐμάθ. σ. 445.

καταστηλογρᾰφέω, = **στηλογραφέω**, ἐπὶ στήλης ἀναγράφω τινά, Εὐμάθ. σ. 445.

καταστηλόω, πληρῶ τι στηλῶν, διακρίνω διὰ στηλῶν, ὁδὸς κατεστηλωμένη Πολύβ. 34. 12, 3. **II.** στηρίζω τι διὰ στηλῶν, δένδρα ταῖς ῥίζαις κατεστηλωμένα εἰς τὴν γῆν Ἐκκλ.

κατάστημα, τό, = **κατάστασις**, δηλ. ἡ διάθεσις, τὸ πῶς ἔχει ἢ εὑρίσκεται πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα· οὕτω λ. χ., ὑγείας κ. Πλούτ. 2. 911A, κτλ.· ἰδοῦσα αὐτὸν ἐν οἵῳ ἦν καταστήματι Ἀθήν. 219E· οὔτε θυμῷ μεταβαλὼν τοῦ συνήθους καταστήματος, ἀλλὰ πρᾴως καὶ κοσμίως ἐκδεχόμενος τὸ τῆς δίκης τέλος, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἢ ὄψις, Πλουτ. Μάρκελλ. 23· τὸ ἱλαρὸν κ. τῆς ψυχῆς, ἡ εὐστάθεια, Βασίλ.· ἐπὶ ἀνθρώπου, τὸ κατὰ φύσιν κ., ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Διοσκ.· τὸ κατὰ μέθην κ., δηλ. ἡ μέθη, Ἀθήν. 98E· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ καιροῦ, τὸ θερινὸν κ. Πλούτ. 1157B· αἰθρίου ὄντος τοῦ κ. Διοσκ. προοίμ. 3C· τὸ κατ. κινούμενον ἐναντίον τοῖς πολεμίοις, ὁ καιρός, ὁ ἄνεμος, Πολύαιν. 5. 12, 3. **2)** πολιτικὴ κατάστασις, πολίτευμα, τὸ Λακωνικὸν κ. Πολύβ. 6. 50, 2, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 4. **3)** σχῆμα, περιβολή, περιβόλαιον, Ἐκκλ.

καταστημᾰτικός, ή, όν, εὐσταθής, ἀτάραχος, ἐπὶ προσώπων, ἤρεμος, βλέμματι καὶ κινήματι πρᾶος καὶ κ. Πλουτ. Τ. Γράκχ. 2, ἀντίθετ. **ἐκστατικός**, Σχολ. εἰς Πλάτ. Πολιτ. 131· ὡσαύτως μέτριος, ἥσυχος, ἡδονὴ κατ., ἡ ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ οἷον ἀοχλησία Ἐπικούρ. ὅρος παρὰ Διογ. Λ. 2. 87., 10, 136· μέλος κατ. τὸ τὴν πρᾳότητα ἐπιφέρον, οἷον τὸ σπονδεῖον Walz Ῥήτ. 5. 458.

κατάστημος, ον, ἔχων πολλὰς κλωστὰς στήμονος, πολὺ στημόνι, «ἢ πολύστημος» Ἡσύχ.

καταστηρίζω, στηρίζω καλῶς, στερεώνω, Ἑβδομ.· ἀμεταβ., κ. εἰς τόπον, πίπτω εἴς τι μέρος καὶ ἐκεῖ μένω, ἐπὶ νόσων, πρβλ. **κατασκήπτω**, Ἱππ. 518. 53., 519, 48. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι, ἐπί τινι Εὐρ. Ἀποσπ. 385. 9: κατεστηριγμένος, ἀσφαλῶς ἐστηριγμένος, ἀντίθ. τῷ **ἀβέβαιος**, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 25.

καταστῐβᾰδεύομαι, ἀποθ., κατάκειμαι ἐπὶ στιβάδων, ἐπὶ κλίνης, Βυζ.

— **καταστῐγής**, -ές, = **κατάστικτος**, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3. 11.

κατάστιγμα, τό, σημεῖον, κηλίς, στῖγμα, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 443.

καταστίζω, καλύπτω διὰ στιγμῶν ἢ στιγμάτων:— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ. πρκμ., σημειοῦμαι, στίζομαι, ᾠὰ κατεστιγμένα, κατάστικτα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6, 2, 3· κυανέαις σταγόσι κατέστικται Αἰλ. π. Ζ. 12. 24· τὴν χροιὰν κατέστ. Δίων Κ. 43. 23· χρυσοειδῆ ἰνδάλματα ἐπ' αὐτῶν κατέστ., εἶναι σεσημειωμένα ἐπ' αὐτῶν, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13 καὶ ὁ Ἡσύχ. «κατεστιγμένος· πεποικιλμένος»· — μεταφ., στίζομαι, κηλιδοῦμαι, κατεστιγμένον καὶ διεφθορότα, ἔνθα ἀντιτίθενται τῷ ὑγιᾶ τε καὶ ἄτρωτον κακίας, Φιλόστρ. 12· ὑπὸ πάσης κηλῖδος κατεστιγμένος Βασίλ.· «καταστίζων, καταψηφίζων, παρ' ὅσον τὰ ὀνόματα τῶν ἀτακτούντων παρέστιζον καὶ ἐζημίουν» Ἡσύχ.

κατάστικτος, ον, κατακεκαλυμμένος διὰ στιγμάτων, ποικίλος, κύων Σοφ. Ἀποσπ. 16: δορὰ Εὐρ. Βάκχ. 697· ὁ κνιπολόγος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9· ἐπὶ ἱματίου, κατάστικτος φοινικίῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 13· κ. χιτών, ποικίλος, Ἀρρ. Ἰνδ. 5, Πολυδ. Ζ', 55· κ. χιτών, ὁ ἔχων ζῷα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα, ὃν «ζωωτὸν» ἢ «ζῳδιωτὸν» λέγει ὁ Φώτιος σ. 143. 20, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 360· ὁπλίσεις κ. Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 141· μεταφορ. περὶ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς ὁ Στράβ. λέγει, ἐοικυῖα καρδαλῇ· κ. γάρ ἐστιν οἰκήσεσιν περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ Στράβων 130.

καταστιλβόομαι, Παθ., γίνομαι στιλπνός, λαμπρός, τὸ λεῖον τοῦ λόγου καὶ κατεστιλβωμένον Γρηγ. Ναζ.

καταστίλβω, καταυγάζω, ἐκπέμπω λαμπρόν, στιλπνόν, ἀκτινοβόλον φῶς, σέλας Ὁμ. Ὕμ. 7. 10. **II.** ἀμετβ., ἀκτινοβολῶ λαμπρῶς, Ἀνθ. Π. 12. 254.

— **καταστοιχειόομαι**, εἶμαι στοιχειώδης, τύπος κατεστοιχειωμένος, στοιχειῶδες διάγραμμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 35.

καταστοιχίζω τινά, διδάσκω τὰ στοιχεῖα, τὰ πρῶτα μαθήματα, τὰς ἀρχάς, Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1036A.

καταστολεύς, ὁ, καταστέλλων, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 361 ἔκ. Mill.

καταστολή, ἡ, (καταστέλλω), τὸ καταστέλλειν, ῥίπτειν πρὸς τὰ κάτω ἢ ἐμποδίζειν καὶ καταπαύειν, κατάπαυσις. Διὸ ἀντιτίθενται καταστολὴ καὶ ταραχὴ Διόδ. 15. 94· κ. τῶν παθῶν Κλήμ. Ἀλ. 137. **2)** Τὸ καταβιβάζειν, ἀφίνειν (οἷον τὸ ἔνδυμα) πρὸς τὰ κάτω, κ. τῆς περιβολῆς Πλουτ. Περικλ. 5, ὅπερ ἐνομίζετο ὡς σεμνότης καὶ εὐσχημοσύνη. Διὸ διακρίνεται ἡ **καταστολὴ** τῆς **περιστολῆς**, Ἱππ. π. Εὐσχημ. 23. 34., 24. 13 καὶ 42. **3)** αὐτὴ ἡ περιβολὴ ἢ ἡ ἐνδυμασία· Ἡσύχ. καταστολὴ = περιβολὴ καὶ Σουίδ. κ. = στολή· ἐν κ. κοσμίῳ Παύλ. Ἐπιστολ. π. Τιμόθ. α', 2, 9· καὶ μεταφρ., κ. δόξης Ἑβδ. (Ἠσαΐ. ΞΑ', 3)· οὕτως ἑρμηνευτέον καὶ τὸ σκοτεινὸν χωρίον ἐν Ἐπικτ. διατριβ. 2. 21, 11· ἔρχει μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός, λαβὼν τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ σοφοῦ. **4)** ἐν γένει ἡ κοσμιότης, σεμνότης, σωφροσύνη, τὸ ἀτάραχον τῆς ψυχῆς, διὸ Ἐπίκτ. Διατρ. 2. 10, 15, συνάπτει αἰδῶ καὶ κατ. καὶ ἡμερότητα, — κατακόσμησις ἤθους καὶ καταστολὴ Κλήμ. Ἀλ. 785· εὐσταθείᾳ ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 28.

καταστολίζω, στολίζω, καθ' ὑπερβολὴν μέχρι τοῦ φορτικοῦ στολίζω, κυρίως καὶ μεταφορ., καταστολιζόμενον καὶ ἀναπλαττόμενον ὡς ἄγαλμα βαρβαρικὸν Πλούτ. 2. 65D· κ. εἰς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα Εὐνάπ.

καταστόλιον, τό, ἡ καταστολή, δηλ. παῦσις πορείας, φθάσιμόν που, Κ. Πορφυρ. ἔκδ. Βασιλ. Τάξ. σ. 477, 482, ἔκδ. Β.

καταστομίζω, ἐπιστομίζω, κλείω τινὸς τὸ στόμα καὶ δὲν τὸν ἀφίνω νὰ ὁμιλήσῃ, τοὺς βοῶντας κατεστόμισεν Πλουτ. Ἄρατ. 4.

καταστομίς, -ίδος, ἡ, τὸ πρὸς τὸ στόμα μέρος τοῦ αὐλοῦ ὅπερ ἐνόλμιον καὶ ὑφόλμιον λέγεται, Ἡσύχ.

καταστομόω, ῶ, ὀξύνω τὸ στόμα τινός, τὴν κόψιν, τὸ κάμνω κοπτερόν, στομώνω, καὶ Παθ. **καταστομόομαι**, ἀποκτῶ ὀξεῖαν ἄκραν ἢ αἰχμήν, γίνομαι κοπτερός, Εὐμάθ. σ. 441.

καταστονᾰχέω, μετὰ στεναγμῶν θρηνῶ, μετ' αἰτιατ., οἰκτρὰ κατεστονάχησαν ἑταῖροι κείμενον Ἀνθ. Π. 7. 574.

κατάστοργος, ον, (στοργή) = φίλιος.

καταστορέννῡμι, (μετοχ., καστορνῦσα, ὡς εἰ ἐκ τοῦ καταστόρνυμι), ἴδε κατωτ.· μέλλ., **-στορέσω**: Παθ. ἀόρ., **κατεστορέσθην**, Ἱππ. 16, 26· πρκμ., **κατεστόρεσται**, Θεμίστ. 194D. **2)** ἐξαπλώνω ἄνωθέν τι, καλύπτω μέ τι, [κάπετον] λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν Ἰλ. Ω. 798. **II.** ἐξαπλώνω ἐπί τινος, κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν Ὀδ. Ρ. 32, πρβλ. Ν. 73. **III.** καταρρίπτω τινὰ νεκρόν, τὸν στρώνω κατὰ γῆς, φονεύω, κατεστόρεσαν αὐτῶν ἑξακοσίους Ἡρόδ. 9. 69, (πρβλ. **καταστρώννυμι**, III)· ἅπαντα στρατὸν ἡβηδὸν κ. Φίλων 733E, prosternere humi, Λατ.· καταστ. κύματα, καταπραΰνω τὰ κύματα, κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὁμαλήν, ὡς τὸ Λατ. sternere aequor, θάλασσαν ἀγριαίνουσαν καὶ βρασσομένην γαλήνῃ κατεστόρεσεν Βασίλ. 333, Ἀνθ. Π. 7. 668· οὕτω μεταφρ., ἐπὶ νοσωδῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, πρὶν ἀποκαθαρθῇ καὶ καταστορεσθῇ καὶ μιχθῇ τοῖσιν ἄλλοισιν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ὀλίγον ἀνωτέρω τῷ καταστορεσθῆναι ἀντιτίθενται τὰ μετέωρα κτλ., οἱ χυμοὶ ἐξογκούμενοι καὶ φλεγμαίνοντες· ὡσαύτως, κ. τὴν ἀνωμαλίαν Πλουτ. Σύγκρ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. 2· τὴν φιλοτιμίαν, τὰ πάθη ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 5, Ἠθ. 101C· τὸν θυμὸν Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.

καταστόρεσις, ἡ κατάστρωσις, κ. τῶν ἀμπέλων Γεωπον. 3. 3, 8.

καταστοχάζομαι, ἀποθετ., πρὸς τὸν σκοπὸν τείνω, κατὰ τοῦ σκοποῦ ἢ στόχου βάλλω, σημαδεύω, ἐπιτυγχάνω, εἰκάζων εὑρίσκω, τι Πολύβ. 12. 13, 4· καταστοχασάμενος πιθανῶς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ στρατηγοῦ Διόδ. 19. 5, 39. **2)** ἐπιδιώκω, μετὰ γεν., ὥσπερ ὁ τοξότης πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ τὰ πρόσωπα λαμβάνων Βασίλ.· τινος Ἀθήν. 391B, Σουΐδ.

καταστοχασμός, ὁ, εἰκασία, ἐπίτευξις, εἰς ὑπόνοιαν καὶ κ. πιθανὸν Διόδ. 1. 37.

καταστοχαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἰκάσῃ Πτολ.

καταστοχαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰκάζων, εἰκαστής, ὁ τεκμαιρόμενός τι, τοῦ μέλλοντος κ. Σουΐδ. ἐν λέξ. **προφητεία**.

καταστοχαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ καταστοχάζεσθαι, ἱκανὸς νὰ εἰκάσῃ τι, τινὸς Κλήμ. Ἀλ. 820.

καταστραγγίζω: μέλλ. -ίσω ἢ -ιῶ, ἀφίνω τι νὰ καταπέσῃ, νὰ στραγγίσῃ ἐντελῶς, Ἑβδ. (Λευ. Ε', 9).

κατ-αστράπτω: μέλλ. -ψω, ἐξακοντίζω ἀστραπάς, κατὰ τόπον, ἐναντίον τόπου, Σοφ. Τρ. 437· ἀπολ. καὶ ἀπροσώπ., καταστράπτει, ἀστράπτει, κατήστραψε καὶ ἐβρόντησε καὶ ζόφος καὶ ὄμβρος ἐξεχύθη Πλουτ. Γάλβ. 23. **II.** μεταβ., πλήττω δι' ἀστραπῆς, θαμβῶ, τυφλῶ, τὰς ὄψεις ὁ αὐτ. ἐν Τιμολ. 82· τινὰ καταστράψουσι καὶ καταβροντήσονται Θεμίστ. 337D· τινὰ τῷ κάλλει Ἡλιόδ. 2. 4· — ὅπλοις κ. πεδίον, κάμνω νὰ ἀπα-

στράπτη ἐκ τῶν ὅπλων, ὁ αὐτ. 9. 14.—Παθ., καπνιζόμενον ὄρος καὶ καταστραπτόμενον Γρηγ.

καταστρᾰτεύομαι, ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον, τινος Κλήμ. 'Αλ. 827· καταστρατεύεσθαι τοῦ θανάτου ὁ αὐτ. 605· καὶ τὸ ἐνεργ. 'Ανώνυμ. παρὰ Σουίδ.· καὶ μεταβατ. ἐνεργείας, καταστρατεύειν ἐμπίδας αὐτοῖς, ἀποστέλλειν στράτευμα ἐμπίδων (κωνώπων) ἐναντίον αὐτῶν, Θεοδώρητ. II. ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ καταδρομὴν ἐν πολέμῳ, τὸν Πόντον Χιων. 'Επιστ. 2.

καταστρᾰτηγέω, νικῶ διὰ στρατηγήματος ἢ διὰ πολεμικῆς πανουργίας ἢ δόλῳ, τοὺς ὑπεναντίους Πολύβ. 3. 71, 1· καταστρατηγήσας τοὺς βαρβάρους Διόδ. 11, 21· τινὸς Βυζ.· καὶ Παθ., δόλῳ ὁ θάνατος κατεστρατηγήθη Κλήμ. 'Αλ. 5. 984· κατεστρατηγῆσθαι Πλουτ. Τιμ. 11· — μεταφορ., ὑπερβάλλω εἰς εὐφυΐαν, Διον. 'Αλ. 4. 10· τοὺς δικαστάς, περὶ τοῦ ῥήτορος, ὅστις ὁρμητικῶς ἐπέρχεται διὰ τοῦ λόγου εἰς τοὺς δικαστὰς καὶ τούτους οἱονεὶ πολεμίους νικᾷ ἢ ἐξαπατᾷ, ὁ αὐτ. π. 'Ισαί. 3, πρβλ. Σουίδ.

καταστρατηγία, ἡ, νίκη διὰ στρατηγήματος, Τζέτζ. 'Ιστ. 9. 70,

καταστρᾰτοπεδεία, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν, ἡ ἐν τῷ στρατοπέδῳ διαμονή, ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ βίος, Φύλαρχ. παρ' 'Αθήν. 539C, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 9. 3.

καταστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω μέρος τι ὡς στρατόπεδον καὶ ἐκεῖ τοποθετῶ, τοὺς στρατιώτας Ξεν. Κύρ. 7. 2, 8· τοποθετῶ στόλον ἐν ἀσφαλεῖ, ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 6. 2, 7· στρατιώτας τινὰς εἰς πόλιν, ὁρίζω κατάλυμα δι' αὐτούς, Πολύβ. 1. 30, 15. II. ἀμεταβ., καταλύω, εἰς πόλιν, ἐν πόλει, διὰ τῆς πόλεως Πολύβ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ., κατεστρατοπεδεύσαντο Ξεν. 'Αν. 3. 4, 18., 4. 5, 1, 'Αρρ. 'Αν. 1. 5, 9, Διόδ. 17, 4.

καταστρεβλόω, λίαν στρεβλόω, κτυπῶ δυνατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ στρέφων προσπαθῶ νὰ τὰ ἐκβάλλω ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῶν θέσεως, τοὺς ὑπηρέτας συλλαβὼν κατεστρέβλωσε Πλουτ. 'Αρτοξ. 19· καταστρεβλωθεὶς ὑπὸ τῶν συντυράννων ἐτελεύτησεν ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. 105B.

καταστρεπτικῶς, 'Επίρρ., = **καταστροφικῶς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δὶς Κατηγ. 21, τοῦ ἐπιθέτ. **καταστρεπτικός**, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστρέφειν.

καταστρέφω: μέλλ. -ψω, στρέφω τὸ ἄνω κάτω νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ὅπως ὁ κρημνίζων οἰκίαν, ὁ παλαιστὴς ὁ καταβάλλων τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ ἐχθρὸς τὴν πόλιν, 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Απόλλ. 73· (διὰ τοῦ ἀρότρου) τὴν γῆν ἀροτριῶ, φέρω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἐπάνω, Λατ., aratro vertere, Ξεν. Οἰκ. 17. 10· κάνθαρον κ., ἀνατρέπω, στρέφω τὸ ἄνω κάτω ὥστε νὰ ἐκρεύσῃ ἅπαν τὸ ὑγρόν, Ἄλεξις ἐν «Κρατ.» 4, πρβλ. Σωτάδ. «'Εγκλ.» 1. 33· ὁ ναυτίλος ἀναφέρεται κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ (ἵνα ῥᾷόν γε ἀνέλθῃ καὶ κενῷ ναυτίλληται, ἐπιπολάσας δὲ μεταστρέφει) 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 37, 29. II. ἀνατρέπω, φθείρω, κ. τὴν πόλιν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 275· τὰς εἰκόνας Διογ. Λ. 5. 82· καὶ Παθ., τὰ προάστεια ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατέστραπτο 'Ηρωδιαν. 8. 4, 22 τινὰ 'Ανθ. Π. 11. 163. 2) Μέσ., στρέφω τινὰ ἐντελῶς πρὸς ἐμαυτὸν καὶ ἑπομένως, ὑποτάσσω εἰς ἐμαυτόν, δουλοῦμαί τινα, τὴν πόλιν κατεστρέψατο 'Ηρόδ. 1. 64, 71, 78, 130, κ. ἀλλ., Θουκ. 3. 13· νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου, μὴ ἡττῶ τῇ νόσῳ ἀλλὰ γενναίως φέρε καὶ οἱονεὶ ὑπότασσε εἰς σεαυτήν, Εὐρ. 'Ιππ. 477· τοὺς μὲν κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν, ὑπέταξε καὶ κατέστησε φόρου ὑποτελεῖς, 'Ηρόδ. 1. 6· οὕτω μετ' ἀπαρ., 'Ιωνίην καταστρέψατο δασμοφόρον εἶναι ὁ αὐτ. 7. 51· καὶ ἐν τῷ πρκμ., πάντα κατέστραπται καὶ ἔχει Δημ. 41 ἐν τέλ., 'Ηρόδ. 1. 117.

3) καὶ ἐν παθ. σημ. κατ' ἀόρ. καὶ πρκμ. καὶ ὑπερσ., ὑποτάσσομαι, κατεστράφατο, κατεστραμμένοι, ὑποτεταγμένοι ἦσαν, ὁ αὐτ. 1. 141· ἀποστάντες δὲ ὀπίσω κατεστράφησαν αὐτόθι 130: ὑπερσ. κατέστραπτο ὑπήκοον Θουκ. 5. 29· μετ' ἀπαρ., ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀκούω, Αἰσχύλ. 'Αγ. 956· καὶ ἡ μετοχ. τοῦ πρκμ. παθητικῶς, 'Ηρόδ. 1. 68., 6. 6· καὶ τὰ κατεστραμμένα ἔθνη Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1. III. στρέφω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, κατέστρεψε λόγους εἰς φιλανθρωπίαν Αἰσχίν. 33. 18. 6) ἀμεταβ., ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι, εἰς ταὐτὸν 'Αριστ. Προβλ. 19. 39, 4, πρβλ. Μηχαν. 25, 4. IV. αἴφνης στρέφομαι καὶ φέρω εἰς πέρας, ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Αἰσχύλ. Πέρσ. 787· οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς.., Δείναρχ. 94. 23· κ. τὴν βίβλον, τοὺς λόγους Πολύβ. 3. 118, 10., 23. 9, 4· ἰδίως, τελειώνω τὸν βίον, ἀποθνήσκω, κ. τὸν βίον Κέβητος Πίναξ. 10, Αἰλ. π. Ζ. 13. 21, Πλουτ. Θησ. 19· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς λέξ. βίος, Τέλλος κατέστρεψεν ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐφονεύθη, ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Σόλ. κ. Ποπλικ. 1· αἷμα ταύρου πιὼν κατέστρεψε ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 31, καὶ γυναικ. ἀρετ. σ. 253, 'Αρρ. 'Εκλογ. 7. 3, 2· — ἀπολ., ἔρχομαι εἰς πέρας, τελειώνω, λήγω, Πολύβ. 4. 2, 1, Πλουτ., κλ.· κ. εἴς ἢ ἐπί τι, τελειώνω εἴς τι, εἰώθασιν οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν 'Αλκίφρων 3. 70, Πλουτ. Φιλοπ. 4· ἡ ἡμέρα κ. εἰς ὥραν δεκάτην, κλίνει πρὸς τὴν δεκάτην ἢ τελειώνει, ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 29· τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος, λήγοντος, ὁ αὐτ. 2. 272· πρβλ. Λατ. anni fine Τάκ. V. ἰσχυρῶς συστρέφω, στρήφω πολύ, αἱ κατεστραμμέναι χορδαὶ 'Αριστ. περὶ 'Ακουστ. 49· μεταφορ., «λέξις κατεστραμμένη, ἡ ἐν περιόδοις ὁμοία ταῖς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστρόφοις· ἀντίθετ. τῇ **εἰρομένῃ**, ἢ οὐδὲν τέλος ἔχει καθ' ἑαυτήν, ἂν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ, ἥτις ἐστὶν ἀηδὴς διὰ τὸ ἄπειρον, κατεστραμμένη δὲ ἡ ἐν περιόδοις· λέγω δὲ περίοδον λέξιν ἔχουσαν ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν καὶ μέγεθος εὐσύνοπτον· ἡδεῖα δὲ ἡ τοιαύτη καὶ εὐμαθής, ὅτι εὐμνημόνευτος» 'Αριστ. Ρητ. 1409. 24a· πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. § 12, καὶ ἐν 20 τὸ συνεστραμμένον καὶ κυκλικὸν εἶδος περιόδου, πρβλ. **συστρέφειν**, **συστροφή**.

καταστρηνιάω, φέρομαι ἀκολάστως πρός τινα, τινος Α' 'Επιστ. π. Τιμόθ. ε', 11· ὁ 'Ιω. Χρυσ. ἑρμηνεύει θρύπτεσθαι, ἀκκίζεσθαι.

καταστροβέω, -ῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **στροβέω**.

καταστροφεύς, έως, ὁ, ὁ καταστρέφων, ἀνατρέπων, Γλωσσ.

καταστροφή, ἡ, ἀνατροπή, κατάλυσις, θεσμίων Αἰσχύλ. Εὐμ. 490. 2) ὑποταγή, ὑποδούλωσις, οὐ κ. πολίων, ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγὴ 'Ηρόδ. 1. 6, 92, κτλ.· καταστροφὴν ποιεῖσθαί τινος (πρβλ. καταστρέφομαί τινα) ὁ αὐτ. 6. 27· ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ πέμπεσθαι ὁ αὐτ. 4. 167· ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ ἐξιέναι Θουκ. 1. 15. II. αἰφνίδιος στροφὴ ἢ τέλος, συμπέρασμα, ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφὴ Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 442· πέρασιν καὶ κ. βίου, δηλ. θάνατος (πρβλ. **καταστρέφειν**), Σοφ. Ο. Κ. 103, πρβλ. Πολύβ. 5. 54, 4, κτλ.· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ βίου, ἡ κ. τῶνδε, ὁ θάνατος, Θουκ. 2. 42· τὸ τέλος αὐτῶν τῆς κ., ἡ τελευταία ἔξοδος τοῦ βίου αὐτοῦ, Πολύβ. 6. 8, 6· κ. τῶν γεγονότων ὁ αὐτ. 3. 1, 9· κ. λαμβάνειν ὁ αὐτ. 3. 47, 8· τὴν κ. τῆς βίβλου ποιεῖσθαι εἰς ἢ ἐπὶ τοῦτο, ὁ αὐτ. 1. 13, 5· κ. καὶ συντέλεια τῶν γεγονότων Πολύβ. 3. 1, 9· κ. καὶ ἔξοδος τοῦ ψεύδους ὁ αὐτ. 3. 47, 8· ἐν τῷ δράματι, ἡ στροφὴ τῆς δραματικῆς πλοκῆς, ὅπου ἄρχεται ἡ λύσις, ὁ αὐτ. 3. 48, 8· αὕτη ἡ κ. τοῦ δράματος καὶ τὸ τέλος τῆς τραγῳδίας Λουκ. 'Αλέξ. 60.

καταστροφικῶς, ἐπίρ., κατὰ τὸν τρόπον στροφῆς ἢ συμπεράσματος, ἰδίως κατὰ τὸν τρόπον δραματικῆς καταστροφῆς, τὴν τελευτὴν κ. ποιεῖσθαι εἰς .. 'Αθήν. 453C.

κατάστρωμα, τό, τὸ ἐπεστρωμένον ἐν πλοίῳ, τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπερ «κατάστρωμα» καὶ νῦν ἔτι καλεῖται, 'Ηρόδ. 8. 118· τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος καταβιβάσας ἐς κοίλην νῆα 8. 119, Θουκ. 1. 49, Ξεν. 'Ελλ. 1. 4, 18, κτλ.· καταστρώματα διὰ πάσης [τῆς νεώς] Θουκ. 1. 14· οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων, δηλ. οἱ (ἐπιβάται) μαχηταί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐρέτας, ὁ αὐτ. 7. 40. II. μέρος τοῦ ἀστερισμοῦ, ὅστις 'Αργὼ καλεῖται, Πτολ. III. πλίνθινα κ., στέγη ἐκ πλίνθων ἢ κεράμων, Β. Δ. 269.

καταστρώννῡμι καὶ -ύω: μέλλ. -στρώσω: ἀόρ. παθ. -εστρώθην. Στρώνω κάτω, κατὰ γῆς, ἁπλώνω ἄνωθεν, ἐκτείνω, καλύπτω, τοὺς οἴκους ῥόδοις Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 9. 8· κλίνην κ. 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 491, 28· — Παθ., πεδίον νεκρῶν κατεστρώθη, ἐκ νεκρῶν, μὲ ν. .., ἡ σύνταξις κατὰ τὸ ἐπληρώθη τινός, Διόδ. 14. 114· κανθήλιον κατεστρωμένον σκορπίων Στράβ. 660. II. ὡς τὸ **καταστορέννυμι** III., «στρώνω κάτω», καταβάλλω, ἀποκτείνω, φονεύω, δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1000, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64· — Παθ., ὡς δὲ Ἕλλησι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι 'Ηρόδ. 9, 76, πρβλ. 8, 53.

κατάστρωσις, εως, ἡ, ἡ στρῶσις ταπήτων, 'Αχμὲτ 'Ονειρ. 223· τρικλίνου πᾶσαν κ. = διακόσμησιν 'Αριστέας σ. 132· καὶ μεταφορ., ἐν τοῖς στρωματεῦσι τῆς θείας γραφῆς κ. πεποίηται (Κλήμ. 'Αλ.), δηλ. χωρία ἐκ τῆς θείας γραφ. παρενείρει ἢ ἑρμηνεύει, Εὐσέβ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 6. 13.

καταστρωτέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ καταστρώσῃ, ἔδαφος πλίνθοις Γεωπ. 6. 2. 10.

καταστρωτῆρες, οἱ, λέξις τῆς οἰκοδομικῆς, 'Επιγρ. Λεβαδείας 'Αθήν. τ. Δ', σ. 372—3.

καταστρωτής, οῦ, ὁ, ὁ καταστρωννύων.

καταστῠγέω: ἀόρ. **κατέστῠγον** — κατατρομάζω, φρίκην αἰσθάνομαι, φρικιάζω, κατέστυγε μῦθον ἀκούσας 'Ιλ. Ρ. 694· «κατεστύγνασεν» 'Ησύχ.· μετ. αἰτ., τρομάζω πρός τι, φρίττω, βδελύσσομαι, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, 'Οδ. Κ. 113· «ἰστέον δ' ὅτι πάλαι μὲν φρίκην ῥιγεδανὴν ἐδήλου τὸ στυγεῖν, οἱ δὲ ὕστερον ἀντὶ τοῦ μισεῖν αὐτὸ λαμβάνουσι διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν μῖσος τοῖς στυγουμένοις» Εὐσταθ. 'Ιλ. Α. 186· — παρὰ Βυζ. ὡσαύτως εἰς ἀόρ. κατεστύγησα. II. ὁ ἀόρ. α' εἶνε καὶ μεταβ. καὶ ἀμεταβ., κατέστυξα, ἐφόβησα τινὰ καὶ ἐφοβήθην, Μέγ. 'Ετυμ. 731. 26· οὕτω μετοχ. παθ. πρκμ. **κατεστυγημένος**, μεμισημένος, Φώτ., Σουίδ.

καταστυγνάζω: πρκμ. **-στύγνᾰκα**, ἔχω ὄψιν τεθλιμμένην, εἶμαι λυπημένος, κατηφής, ἐν ᾧ κατεστύγναζε δυσφορῶν Σχολ. 'Απολλ. Ροδ. Δ. 8, Σχολ. Εὐρ. 'Ορ. 1317, κτλ.· ξυνωφρυωμένη ἐν Σοφ. Τρ. 869, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει κατεστυγνακυῖα· — Παθ., Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 1009· εἱστήκει κατεστυγνασμένη· — μετὰ γεν., καταφέρομαι παραπονούμενος κατά τινος, τοῦ βασιλέως πολλὰ κατεστύγναζον Ἄννα Κομν. 492B.

κατάστυγνος, ον, εἶμαι λίαν λυπημένος, τεθλιμμένος, κατηφής, 'Αθήν. 585D.

καταστυγνόω, κατάστυγνον ἢ τεθλιμμένον ποιῶ τινα, κατα-

θλίβω τινά, Ἡσύχ. «ἔστυγμαι· κατεστύγνωμαι»· τὸ ἐνεργητ. καὶ ἀμετάβ. τὸ ὄμμα κατεστυγνωκὸς ἔχετε Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρ. 1317· διάφ. γραφ. κατεστυγνακός.

καταστύφελος [ῠ], ον, λίαν τραχὺς ἢ ἀπότομος πέτρη, χῶρος Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 125, Ἡσ. Θ. 806· «κατάξηρος» καθ' Ἡσύχ.

κατάστυφλος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. «τὰς ἀνεργάστους καὶ σκληρὰς χώρας στυφλὰς καλοῦμεν».

καταστύφω [ῡ], κάμνω τι στυφὸν ἢ ὄξινον, αὐστηρὸς καὶ κατεστυμμένος Walz Ῥήτ. 9. 248· τὸ κατεστυμμένον, αὐστηρότης, τὸ στυφόν· τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον ὁρῶντες Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 46: καταπυκνῶ, διὸ ὁ Ἡσύχ. «κατέστυγεν, ἐσάρκωσεν».

καταστωμύλλομαι, ἀποθ., πολὺ φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, οἷα κατεστωμύλατο οὐκ ἄκαιρα (Δινδ. κάστωμύλατο) Ἀριστοφ. Θεσμ. 461· μετοχ. πρκμ., ἄνθρωπος κατεστωμυλμένος, φλύαρος, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1160· φλήναφος καὶ κ. Νουμήν. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 730Α·— Ὁ Φρύν. ἑρμηνεύει ὁ πολλῇ τῇ στωμυλίᾳ χρώμενος, Ἀνέκδ. Βεκ. 45, 25. **II.** ἐπὶ παθ. σημασ., τὰ καταστωμυλμένα, τὰ πολλάκις φλυάρως ἐπαναληφθέντα, Ἐτυμ. Μέγ. 524. 31, ἑρμηνεύων τὴν λέξ. κόβαλα.

κατασυβωτέω, τρέφων παχύνω ὡς χοῖρον, τὴν ψυχὴν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς κ. Πλουτ. 2. 1096C.

κατασυλάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **συλάω**, ἁρπάζω, κατασυλᾷ μου τὸν θησαυρὸν Εὐμάθ. σ. 153.— Παθ., κλέπτομαι, μοῦ κλέπτουσί τι, κατεσυλήθησαν τὴν κτῆσιν Θεόδ. Μετοχ.

κατασυλλογίζομαι, ἀποθετ., κάμνω κακῶς τὸν συλλογισμόν, κακῶς καὶ πλημμελῶς συλλογίζομαι, πρὸς δὲ τὸ μὴ κατασυλλογίζεσθαι παρατηρητέον Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 16, 1.

κατασυνηγορέω, ῶ, Σχολ. εἰς Ἰλ. Φ. 79.

κατασυνίσταμαι: ἀόρ. β'. **-έστην**, σύστασιν ἢ συνωμοσίαν ποιοῦμαι μετά τινος, συνωμοτῶ ἐναντίον τινός, πάντες οἱ κατασυστάντες Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 403Β.

κατασυρίζω, ἢ **-ίττω**, συρίζω κατά τινος, ἢ καταδιώκω τινὰ διὰ τῶν συριγμῶν, τινος Θεοφ. Σιμ. Ἱστορ. 163Β· τὸ κατασυρίξας ἐν Ἀριστοφ. Πλούτ. 690 διωρθώθη εἰς τὸ κᾶτα συρίξας.

κατασύρω [ῡ], σύρω πρὸς τὰ κάτω, ἀείποτε μετ' ἐννοίας βίας, ἐρημώνω, καταστρέφω, διαρπάζω, Λατ. diripere, τὰς πόλεις ὅσας πρότερον οὐ κατέσυραν Ἡρόδ. 6. 33· κατὰ μὲν ἔσυραν Φάληρον κατὰ δὲ .. πολλοὺς δήμους ὁ αὐτ. 5. 81· κατέτρεχον καὶ κατέσυρον τὰς χώρας Πολύβ. 1. 56, 3· κ. λείαν πρὸς τὰς ναῦς Πολυδ. Α', 125. 2) σύρω πρός, τινὰ πρὸς τὸν κριτὴν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 58, πρβλ. Φαλάρ. Ἐπιστ. 12. — Μέσ., ὁρμῶ, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου Διον. Π. 296·— ὡσαύτως περὶ λίθου καταφερομένου λέγεται, κατασύρεσθαι, ἀντίθετ. ἀνωθεῖσθαι, Γρηγ. Ναζ.

II. σύρω πρὸς τὰ κάτω, καθέλκω, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, σπουδῇ κατεσύραμεν τὸ νεωλκηθὲν σκαφίδιον Ἀλκίφρων 1. 1· ὡσαύτως, τὸ δίκτυον, τοὺς φελλοὺς κ. ὑφάλους αὐτόθι: ποταμοὶ κατασύροντες τῶν γεωργῶν τοὺς πόνους Λιβάν. 4. 174, 20· καὶ ὁ Ἡσύχ. «κατασῦραι»· ἑλκύσαι σαγήνην».

κατασυστάδην, ἐπίρρ., **συστάδην**, Βυζ.

κατασφαγή, ἡ, σφαγή, φόνος, ἀναίρεσιν καὶ κατασφαγὴν τῶν ἀνθρώπων Ἐκκλ.

κατασφαγιάζω, ἐπιτεταμ. τοῦ **σφαγιάζω**, σφάζω, Ἅλωσις Κ)πόλεως ὑπὸ Λατ. σ. 460Ε.

κατασφάζω, βραδύτερον **-σφάττω**: μέλλ. **-ξω**·— σφάζων, ῥίπτω κάτω, τὸν ἀφίνω κατὰ γῆς, φονεύω, Ἡρόδ. 6. 23· ἐπεὶ δὲ σφεας εἷλε, κατέσφαξε 8. 127· συχν. ἐν τῷ παθ. ἀόρ., **κατεσφάγην** [ᾰ]·—πρὸς χειρῶν μητροκτόνων κατασφαγείσης Αἰσχύλ. Εὐμ. 102· μητρὸς ἐκ χεροῖν κατασφαγεὶς Εὐρ. Βάκχ. 856, Σοφ. Ο. Τ. 730, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 17, κτλ.

κατασφακτικός, ὁ, ὁ ἔχων ῥοπὴν πρὸς τὸ κατασφάζειν, φονικός, αἱμοχαρής.

κατ-ασφαλίζω, ἐξασφαλίζω, ἐντελῶς ἀσφαλίζω, καθιστῶ τι ἀσφαλές, Ἑβδ. (Γ' Μακ. Δ', 9), Ἐκκλ.— Παθ., δεῖ τὸν νοῦν κατησφαλίσθαι εἰς .., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 32· τείχει κατησφαλισμένων Μένανδρ. — καὶ μέσ., τὰς ἀτραποὺς κατασφαλίσασθαι Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 159, 11Β· παῖδας κατησφαλίζετο ὁ αὐτ. 210. 18.

κατ-ασφαλτόω, **-ῶ**, ἐντελῶς καλύπτω μὲ ἄσφαλτον, πεπισσωμένα καὶ κατησφαλτωμένα Βυζ.

κατασφενδονάω, κτυπῶ, καταβάλλω διὰ σφενδόνης, τινὰ Κύριλ.

κατασφηκόω, καρφώνω, προσηλώνω στερεῶς, στερεώνω, κατεσφηκωμένον, περιεχόμενον, Τρυφιόδωρ. 88·— «κατεσφήκωνται· καθήλωνται» Ἡσύχ.

κατασφηνόομαι, Παθ., σφηνώνομαι ἢ προσδένομαι σφιγκτά, ἱμάτια συνδεδεμένα καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς Ἱππ. 243. 39.

κατασφίγγω: μέλλ. **-γξω**, σφίγγω στενῶς, τὰ ἡρμοσμένα κατασφίγγει καὶ πήγνυσι Πλούτ. 2. 983D· ποδήρης χιτὼν .. χειρῖδας περὶ τοῖς βραχίοσι κατεσφιγμένος, δηλ. κατεσφιγμένας ἔχων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2.

κατάσφιγκτος, ον, σφιγκτὰ δεδεμένος, στενὸς καὶ κ. Θεόδ. Πρόδρ. σ. 169.

κατάσφιγξις, εως, ἡ, τὸ πολὺ σφίγξιμον, Εὐστάθ.

κατασφογγίζω, λίαν σφογγίζω, ἅλωσις Κ)πόλεως ὑπὸ Λατίν. σ. 435, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée τ. 2. σ. 354.

κατασφρᾱγίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, σφραγίζω ἐντελῶς· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ. **κατεσφραγισμένος**, ἐσφραγισμένος καλῶς, ψήφισμα θεῶν ὅρκοις κ. Ἐμπεδ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 384· ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 947· εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα Εὐρ. Ἀποσπ. 762, Πλάτ. Ἐρυξ. 400Α· δέλτος κ. Πλουτ. Ἠθ. 434D· ἀλλὰ παθ. παρατ. **κατεσφρηγίζετο**, Τρυφ. 68· ἀόρ. **κατεσφραγίσθη**, «ἀπεκλείσθη» Ἡσύχ.— 2· Μέσ., κ. τὰς θύρας Ἀριστ. π. Θαυμαστ. 123· Ἐπικ. ἀόρ. **-ίσσατο**, Νόνν. Δ. 45. 188.

κατασφραγιστής, οῦ, ὁ, ὁ κατασφραγίζων, Θεόδ. Στουδ. σ. 976, ἔκδ. Mi.

κατασχάζω: μέλλ. **-άσω**, πρβλ. **ἀποσχάζω**, σχίζω ἢ ἀνοίγω κόπτων, συκῆ κατασχασθεῖσα Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 10· τὰ στελέχη ὁ αὐτ. 2. 76· οὕτω **κατασχάω**, ἐπιχαράττω διὰ νυστερίου, ἢν οἰδήσῃ, θαρσέως κατασχᾶν Ἱππ. 545. 16, κτλ.· κατασχῶσι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 6· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 219· ἐν τῇ ἰατρικῇ, κατ. φλέβα ἢ κατ. μόνον, ἀνοίγω φλέβα καὶ ἀφίνω νὰ ῥεύσῃ τὸ αἷμα, φλεβοτομῶ, Μοσχ., Γαλην.· οἱ Ἀττικοὶ **κατανύττειν**· — Ἡσύχ. «κατασχάσαι· ἀμυχὰς ποιῆσαι»· ὁμοίως καὶ ὁ Πολυδ. «ἀμύσσειν ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν λέγουσι» Δ', 182.

κατάσχασις, -εως, ἡ, τὸ κατασχάζειν, τὸ ἄνοιγμα φλεβός, φλεβοτομία, σὺν πυρίᾳ καὶ καταπλάσμασι καὶ κατασχάσει Μοσχ.

κατασχασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Γαλην.· σικύας προσβάλλειν τῷ ἰνίῳ μετὰ κατασχασμοῦ Ὀρειβάσ. σ. 142 Matth.· ὡσαύτως **κατάσχασμα**, τό, Διοσκ. Θηρ. προοίμ.

κατασχαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χαράξῃ διὰ τοῦ νυστερίου, βαθυτέραις ἀμυχαῖς κ. Διοσκ. Θηρ. 2.

κατασχάω, = **κατασχάζω**, ὃ ἴδε.

κατασχεδιάζω, σχεδιάζω ἢ μηχανῶμαι ἐκ τοῦ προχείρου ἐναντίον, τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 9. **II.** λέγω ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελῶς, τι Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 348D· ὁ Σουΐδ. «κατασχεδιάσω· καταφλυαρήσω. ψεύσομαι».

κατασχεθεῖν, ἀπαρ. τοῦ **κατέσχεθον**, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ **κατέχω** (ἴδε ***σχέθω**)· — κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα Ὀδ. Ω. 530· **κάσχεθε** (ἐπ. ἀντὶ τοῦ **κατέσχεθε**) Ἰλ. Λ. 702· χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθὼν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1067· δρόμον κατασχεθόντες Σοφ. Ἠλ. 754· ὡσαύτως, ὀργάς, θυμὸν κατασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1200, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1210. **II.** Θορικόνδε κατέσχεθον, ἐσταμάτησαν πορευόμενοι, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 126.

κατασχεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ **κατέχω**.

κατασχεσία, ἡ, κατάσχεσις, κατοχή, μεταγεν.

κατάσχεσις, εως, ἡ, κράτησις, ἀναχαίτισις, τινὸς Walz Ῥητορ. 1. 616. **II.** κατοχή, κτῆσις, Ἑβδ. (Ζαχ. ια', 14).

κατασχετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ κρατήσῃ στερεῶς, βαστακτέος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 258 ἑρμηνεύων τὴν λέξ. **ἐκτέος**.

κατασχετικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως κατάσχῃ, κρατήσῃ ὀπίσω, Θεοφύλακτ. Σιμ.

κατασχετλιάζω, εἶμαι λίαν ὠργισμένος ἐναντίον τινός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 32, 4.

κατάσχετος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κάτοχος**, ὀπίσω κρατημένος, κρυπτός, κατάσχετόν τι καλύπτειν Σοφ. Ἀντ. 1253. **II.** κρατούμενος ἰσχυρῶς, κατεχόμενος, ἔνθους, κ. δαιμονίῳ πνεύματι, δαιμονισμένος, Διον. Ἁλ. 1. 31· ταῖς θεαῖς Φαλάρ. Ἐπιστ. 12, πρβλ. **θεόληπτος**· οἴστρῳ Ἀνθ. Π. 5. 226· λύσσῃ Παυσ. 8. 19. 3· ἐκ Νυμφῶν, πρβλ. **νυμφόληπτος**, ἐκ Θεοῦ ὁ αὐτ. 10 12, 11· ὑπὸ φόβου Ἐτυμ. Μέγ. 187. 32.

κατασχημᾰτίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, πλάττω μὲ σχῆμά τι, παρασκευάζω μέ τινα μορφὴν ἢ ἐξωτερικόν, ἐνδύω, σφᾶς αὐτοὺς οὕτως Ἰσοκρ. 226Α· κ. ἑαυτὸν σχήματί τινι Πλουτ. Ῥωμ. 26, πρβλ. Ἀγαθαρχίδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 448. 16·— Μέσ. ἢ Παθ., συμμορφοῦμαι, πρὸς τὸ καλὸν Πλουτ. Λυκ. 27· κατεσχηματισμένος, πλαστός, Βασιλ.· ὑπεκρίνετο καὶ κατεσχηματίζετο Θεοφύλακτ. Σιμ. 81. 3Β.

κατ-ασχημονέω, ἀσχημόνως ἢ ἀπρεπῶς φέρομαι, ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι Ἀλεξ. παρὰ Φωτ. 513. 3· φέρομαι ἀπρεπῶς πρός τινα ἢ τι, μετὰ γεν., «κατησχημονηκέναι τοῦ ἀγάλματος, τὸ κατατιλῆσαι» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 153.

κατασχίζω: μέλλ. **-σχίσω**, σχίζω τι ἐντελῶς, κατακόπτω, κ. τὸν κόρκορον Ἀριστοφ. Σφ. 239, πρβλ. Ἱππ. Μοχλ. 86·— Μέσ. κατεσχίσω .. τὸ ῥάκος Ἀριστοφ. Βάτρ. 403· κατασχίζω τὰς πύλας, τὰς θύρας, ἀνοίγω διὰ τῆς βίας, κατακόπτω, σπῶ, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 16, Δημ. 540. 2.

κατάσχισις, εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχίζειν, κατακόπτειν, ξέσχισμα, Γαλην

κατάσχῐσμα, -ατος, τό, τὸ κατεσχισμένον, τὸ κατασχισθέν.

κατάσχιστος, ον, κατεσχισμένος, διερρηγμένος, Φιλόδ. ἐν Ηρ. Ἡρακλ. 1. σ. 50.

κατασχολάζω, διέρχομαι τὸν καιρὸν ἐν ἀργίᾳ, βραδύνω, παραμένω, ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι κατασχολάζειν Σοφ. Φιλ. 127, Σχολ. «βραδύνειν», ὅτι κἄπως πολὺ παραμένετε· κ. ἐν ἀγρῷ, διαμένει, διατρίβει τὸν καιρόν, Πλουτ. Τιμολ. 36. **II.** κατεσχόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων, ἀντὶ ἐσχόλαζε λέγων κατὰ τῆς Γν., Μάχων παρ' Ἀθην. 581D· ὁ Καραῆς, «κατάχρησιν ἔκαμνε τῆς σχολῆς του, ἡ αἰσχροτέρα δὲ κατάχρησις εἶνε ἡ γλωσσαργία ὥστε = καταγλωσσαργῶ».

κατ-ασχολέομαι, ἀποθ., ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἴς τι, περί τι Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 7. 48· ἠθικὸν δὲ τὸ κατησχολημένον περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἡ ἐπιμελὴς σπουδὴ καὶ διατριβή, Πλούτ. 2. 874Ε.

κατασχόμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ., ἴδε **κατέχω** Γ. II.

κατασῴζω, σῴζω, ἀποκαθιστῶ, κατεσῴσαμες Ἡρακλεωτ. Πίναχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 51, πρβλ. 5775 30.

κατασωρεύω, πολλὰ σωρεύω.

κατ-ασωτεύομαι, ἀποθ., ἀσώτως καὶ ἀκολάστως σπαταλῶ, φθείρω, τὰς οὐσίας κατασωτεύσασθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 3· τὰ οἰκεῖα Εὐστάθ.

κατασώχω, τρίβω εἰς τεμάχια μικρά, κ. περὶ λίθον τρηχὺν κυπαρίσσου, τεμάχια ξύλου ἐκ κυπαρίσσου, καὶ τὸ κατασωχόμενον τοῦτο παχὺ ἐὸν καταπλάσσεται πᾶν τὸ σῶμα Ἡρόδ. 4. 75· πρβλ. **ψώχειν** = **ψῆν**.

καταταγή, ἡ τὸ κατατάσσειν, ἐπὶ τῆς διατάξεως τῶν τόπων ἐν γεωγραφικῷ πίνακι, Πτολεμ. Γεωγρ. 49. 17, ἔκδ. Η.

καταταινιόω, δένω διὰ ταινίας, παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἐταινίωσε**, κατεταινίωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ.

κατατάκερος, ον, λίαν τακερός, μαλακός, σὰρξ κ. Γαλην. 6. 669.

κατατακτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **κατατάσσω**, πρέπει νὰ κατατάξῃ τις ἢ νὰ ἐναριθμήσῃ, ἔν τινι Ἀρτεμίδ. 2. 34.

κατατακτικῶς, Ἐπίρρ., τακτικῶς, Γλωσσ.

κατατάκω [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ **κατατήκω**.

καταταλαιπωρέω, -ῶ, λίαν ταλαιπωρῶ, ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν βασανίζομαι, καταθλίβομαι, δεσμοῖς ἀφύκτοις καταταλαιπωρήσας Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 204. 20· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατεταλαιπωρήθη.

κατατάμνω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **κατατέμνω**.

κατατᾰνύω: μέλλ. **-ύσω**, = **κατατείνω**, πολὺ τεντώνω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Βάκχ. 34 (ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ καττάνυσαν), Ἱππ. Ἀγμ. 761.

κατάταξις, εως, ἡ, τακτοποίησις, ἡ θέσις ἑκάστου πράγματος εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον του, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 53. **2)** χώνευσις, πέψις, τῆς τροφῆς Κλήμ. Ἀλ. 217.

καταταπεινόω, λίαν, ἐντελῶς ταπεινώνω, Ἑβδ.

καταταράσσω, καθ' ὑπερβολὴν ταράσσω, σύγχυσιν ἐπιφέρω, Ἐκκλ.

καταταρτᾰρόω, ἐκσφενδονίζω, κατακρημνίζω εἰς τὸν Τάρταρον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 210· — Παθ., Ἀπολλόδ. 1. 1, 4, κτλ.· ὁ Ἡσύχ. ἐν λ. «**ἐνέρτεροι**· οὕτω λέγονται οἱ Τιτᾶνες διὰ τὸ κατατεταρταρῶσθαι».

κατάτᾰσις, εως, ἡ, ἔντασις, τὸ πολὺ τέντωμα, κ. τῶν χορδῶν (Ἀντίγραφα κατάστασις) Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 51· ἀντίθετ. **χάλασις** Πτολεμ. **2)** ἰδίως πρὸς τοποθέτησιν τεθραυσμένων ὀστῶν ἢ ἐξηρθρωμένων, = κατάθεσις·— χρὴ τὸν ἰατρὸν τῶν ἐκπτωσίων τε καὶ κατηγμάτων ὡς ἰθυτάτας τὰς κατατάσιας ποιέεσθαι Ἱππ. Ἀγμ. 749· αἱ κατὰ φύσιν καὶ αἱ παρὰ φύσιν κ. ὁ αὐτ. 814· κατατείνειν καὶ κατάτασις ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης συχνὰ παρ' Ὀρειβασ. 166, 167, 173 Mai.· πόνος ὁ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἐντάσεως, μηδὲν ἄρθρον κινεῖν ἄνευ κατατάσεως τῆς ἐσχάτης Διον. Ἀλ. 7. 68· αἰκίζεται πάσῃ λύμῃ καὶ κατατάσει Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. **3)** ἔκτασις, καταπίεσις, κατάθλιψις ἐπί τι διάστημα, τὴν κατ. ἐπὶ τὴν γῆν (πλεῖστα Ἀντίγραφα κατάστασις), ἔντασις, σπουδή, Πλάτ. Τίμ. 58Α· **4)** βιαία γύμνασις, ἄσκησις, Λατ. contentio, πιθ. γραφ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 796Α· μετὰ φιλονεικίας καὶ κατατάσεως διαπονούμενα τὰ σώματα·— ἔντασις ἰσχυρά, προσοχή, κατατάσεις τῆς ψυχῆς Φίλων 2. 599. **II.** τάσις, ὁλκὴ πρὸς τὰ κάτω, Γαλην. 2. 281.

κατατάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**, θέτω ἢ τάσσω εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον, εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, τὴν στρατιὰν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11, πρβλ. Οἰκ. 9. 13, πρβλ. **καταγράφω, κατανέμω**· ταξινομῶ, ὑπάγω εἰς τάξιν, εἰς φυλὴν Λυσ. 137. 19· τινὰ εἰς δικαστὰς Πλούτ. 2. 178F· εἰς τοὺς ἀσεβεῖς Διόδ. 4. 74· δέομαι τοὺς καταχθονίους θεοὺς τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς κ. IGST, 1660· τινὰ μετά τινος Ἀθήν. 335C·— Παθ., τακτοποιοῦμαι, διευθετοῦμαι, εἰς τοὺς ἱππεύοντας καταταγεὶς Ἡρωδιαν. 6. 8. 2· εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καταταχθεὶς Διόδ. 4. 74· καὶ ἐπὶ ἐπιδέσμου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828. **2)** διορίζω, ὁρίζω τινά, ἐπί τι, νὰ πράξῃ τι, Δημ. 733. 17· κ. τινὰ εἰς τάξιν ἡντινοῦν Πλάτ. Νόμ. 945Α· κ. τινὰ εἰς τόπον, ὁρίζω τινὰ νὰ ὑπάγῃ εἴς τινα τόπον, Πολύβ. 3. 33, 12. **II.** γράφω κατὰ σειράν, καταγράφω, ὁ αὐτ. 2. 47, 11· κ. τι εἰς τὴν ἀπόκρισιν ὁ αὐτ. 26. 3, 7· ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν 3. 21, 4· γραφὴ κατατεταγμένη ἐν χαλκώματι 3. 33, 18· πολλὰ τῷ συγγραφεῖ τοιαῦτα παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν κατατέτακται, καταγέγραπται ὑπ' αὐτοῦ, 2. 63, 6· αὐταῖς λέξεσι κατατετάχαμεν 8. 11, 5· τὰς ἱστορίας ἐν αἷς κατετετάχει τὰς πράξεις Δίωνος Διογ. Λαέρ. 4.5. **II.** κατατάξασθαί τινι ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος, συνεννοοῦμαι μετά τινος διά τι πρᾶγμα, ἀπόδειξιν καὶ βεβαιότητα παρέχω εἰς τὸν δανειστὴν διὰ τὴν διαφιλονικουμένην ποσότητα, Δημ. 1327. 6. **IV.** ἐνεργ., καταπέσσω, χωνεύω, τὰς τροφὰς Κλήμ. Ἀλεξ. 217, Σωραν. σ. 34.

καταταχέω, φθάνω κατὰ τάχος, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν ταχύτητα, ὑπερβαίνω, προλαμβάνω, ἔσπευδον πεπεισμένοι καταταχήσειν Πολύβ. 3. 16, 4., 1. 46, 7· σπεύδων καταταχῆσαι τοὺς ὑπεναντίους 3. 49, 4· τινὰ ἐν τῇ παρασκευῇ ὁ αὐτ. 8. 5, 2· κ. τινα, καὶ μετὰ μετοχ., προλαμβάνω πράττων (ὡς τὸ **φθάνω** μετὰ μετοχ.), κατετάχησεν Ἀννίβας αὐτοὺς ἐξελὼν τὴν πόλιν = ἔφθη ἐξελών, ὁ αὐτ. 3. 16. 5., 4. 68, 5. **2)** ἀπολ., εἶμαι πρῶτος, φθάνω πρῶτος, πρὸς τὴν πύλην ὁ αὐτ. 9. 17, 4, πρβλ. 1. 86, 8· ἔρχομαι ἐγκαίρως, 3. 86, 3., 9. 18, 3· μόνον μετὰ μετοχ., κάμνω ταχέως ἢ ἐγκαίρως, 2. 18. 6·— καὶ ἐν τῷ παθητ., ὑπερβάλλομαι ὑπό τινος, καταταχούμενος ὑπὸ τοῦ καιροῦ Διόδ. 14, 72· ὑπὸ τῆς πολυχειρίας καταταχούμενος 17. 41 καὶ 17. 72.

κατατέγγω: μέλλ. **-γξω**, ἐντελῶς βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεύω», σπόγον Ἱππ. 639. 29.

κατατεθαρρηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **καταθαρρέω**, μετὰ θάρρους, πεποιθότως, τολμηρῶς, κ. ὁρμᾶν Πολύβ. 2. 23, 4· κ. καὶ ῥαθύμως ἀνατρέφεσθαι 1. 86, 5· ὁ Πλούταρχ. συνάπτει ἀνειμένως καὶ κ.

κατατέθηπα, πρκμ., μὲ σημασ. ἐνεστ., θαυμάζω, εἶμαι ἔκθαμβος πρός τι (μετ' ἀορ. **κατέταφον**), Ἡσύχ., Σουΐδ.

κατατεθνεώς, (καὶ παρ' Ὅμ.) **-ηώς**, μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταθνήσκω**.

κατατείνω: μέλλ. **-τενῶ**: ἀόρ. **-τεινα**: πρκμ. **-τέτᾰκα**. Τεντώνω πολὺ ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀγκύρας καθεῖναι, κατατεῖναι Πολυδ. Α', 103· ἕλκω ἰσχυρῶς, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω Ἰλ. Γ. 261, 311· κ. χαλινοὺς Ἡρόδ. 4. 72· (οὕτως ἀπολ., ὁ ἡνίοχος κατατείνας [δηλ. τὰς ἡνίας], προσπαθῶν νὰ ἀνακόψῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων, Πλουτ. Ποπλικ. 13), καὶ μεταφρ., τὸν δῆμον δυσχεραίνοντα κατατείνων καὶ προσβιάζων ἐχειροῦτο. ἔνθα ὁ δῆμος παραβάλλεται πρὸς ἵππον ἀγριαίνοντα, ὁ δὲ Περ. ὡς ἡνίοχος κρατεῖ αὐτὸν δυνατὰ διὰ τῶν ἡνίων, Πλουτ. Περ. 15· κ. τὰ ὅπλα, τεντώνω τὰ καλῴδια, Ἡρόδ. 7. 36· τὰ νεῦρα εἰς τὸ ἐξόπισθεν κ. Πλάτ. Τίμ. 84Ε· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἱππ. Ἀγμ. 755. **2)** ἐκτείνω ὅπως τοποθετήσω ἐξηρθρωμένον ὀστοῦν, αὐτόθι 762· οὕτω μῦς κατατεταμένος αὐτόθι 757. **3)** ἐκτείνω, τεντώνω, ὅπως βασανίσω, κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου προσωμολόγησε Δημ. 1172. 14· ὑπὸ τῶν παθῶν κατατείνεσθαι καὶ στρεβλοῦσθαι Δίων Χρυσ. 1. 551, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **στρεβλούμενος**· κατατείνεσθαι ἐπὶ κολάσεσι Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.· ἐπὶ τροχοῦ Βασίλ.·—μεταφορ., κατέτεινέ με διηγούμενος Λιβάν. 4. 629· κατατείνεσθαι ὑπὸ ποδάγρας Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 536Ε, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 128, κτλ. **4)** τεντώνω ἢ σύρω κατ' εὐθεῖαν, κατέτεινε σχοινοτενέας ὑποδέξας διώρυχας, δηλ. τεντώσας σχοινία ἐσημείωσε τὰς διώρυχας τὰς κατασκευαστέας, Ἡρόδ. 1. 189· δολιχὸν κατατ. τοῦ λόγου, κάμνω μακρὸν λόγον, Πλάτ. Πρωτ. 329Α· κατατείνας ἐρῶ, μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι, Φώτ.· φεύγουσι κατατείνοντες τὴν κέρκον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9· 44, 7.— Παθ., ἐκτείνομαι κατ' εὐθεῖαν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 11. **5)** κρατῶ σφιγκτὰ ἢ τεντωμένον πρὸς τὰ κάτω, Πλουτ. Λούκουλλ. 24, ἐν τῷ Παθ. **6)** ἐκτείνω ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξαπλώνω, κρημνίζω, ὁ ἐλέφας κατ. ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς φοίνικας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 30· κ. τινὰς ἐπὶ τοὔδαφος Πλουτ. Ποπλικ. 6, ἔνθα προσθέτει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπέκοψαν·— Παθ., ἐκτείνομαι ἐπί τινα ἔκτασιν, εἰς γῆν Πλάτ. Τίμ. 58Ε· πρὸς γῆν αὐτόθι 92Α· ἐπὶ τῇ γῇ Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 15, 8. **7)** μεταφ., ἐκτείνω, θέτω εἰς ἐνέργειαν, κ. τὴν ῥώμην ὅλην Πολύβ. 22. 17, 7·— Παθ., τεντώνομαι, λόγοι κατατεινόμενοι, λόγοι θερμῆς ἔριδος, Εὐρ. Ἑκ. 132· ὡσαύτως, κ. τῷ προσώπῳ, τεντώνω τοὺς μῦς τοῦ προσώπου μου, ἀγωνίζομαι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, Πλουτ. Ἀντών. 77· πρβλ. κατωτ. II. 2. **II.** ἀμεταβ., ἐκτείνω ἢ ἐντείνω ἐμαυτόν· ἐντεῦθεν, **1)** ἐκτείνομαι κατ' εὐθεῖαν πρὸς .., φθάνω μέχρι .., Λατ. tenedre, ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαιῶτιν λίμνην Ἡρόδ. 4. 3, πρβλ. 9. 15· κ. πρὸς ἑσπέρην ἐπὶ ποταμὸν Ἀγγίτην, ἐκτείνεται πρὸς δυσμὰς μέχρι .., ὁ αὐτ. 7. 113, πρβλ. 4, 19, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 7· ἀπολ.,

ἐκτείνομαι, κεῖμαι ἐκτεταμένος· ταύτῃ κ. Ἡρόδ. 8. 31· ἄχρι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατατείνει Φίλων Β. Μ. 1· καὶ Μέσ., αἱ φλέβες κατατείνονται μέχρι τῆς κοιλίας Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3. 2) ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, προσπαθῶ πάσῃ δυνάμει, εἶμαι ὁρμητικός, Εὐρ. Ι. Α. 336, Πλάτ. Τίμ. 63C· ἰσχυρῶς κατ. Ξεν. Ἀν. 2. 5, 30, ἀντίθετ. τῷ **χαλάω**, Πλάτ. Πολ. 329C· κ. ἡ ὀδύνη Ἱππ. Ἀγμ. 778· συχνάκις κατὰ μετοχ. ἀόρ. μετὰ σημασ. ἐπιρρ., πάσῃ δυνάμει, μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως, λέγω κατατείνας Πλάτ. Πολ. 358D, πρβλ. 367B· ὁ λέων τρέχει κατατείνας· τὸ δὲ δρόμημα συνεχῶς ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 4· ὁ αὐτ. ὀλίγον ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ φεύγει κατατείνας εἶπε φεύγει ταχέως· — ᾤχετο κ. Λουκ. Λεξιφ. 3· ὄρνεις κατατείνασαι ἐκπτήσονται ὁ αὐτ. ἐν Κρον. 35.

κατατειχίζω: διὰ τείχους περιβάλλω, ὁ Σχολ. εἰς Ἰλ. Τ. 99 εὐστέφανος Θήβη ἑρμηνεύει «κατατετειχισμένη».

κατατειχογραφέω, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **κατατοιχ-**, ὃ ἴδε.

κατατεκμαίρομαι, τεκμαίρομαι, εἰκάζω, Κύριλλ.

κατατέλεα, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ κατὰ τέλεα, ἴδε τὴν λ. **τέλος**.

κατατελευτάω, τελευτῶ, καταλήγω, εἰς τοὺς νεφροὺς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 5.

κατατελέω, εἰς τὸ τέλος ἄγω, καταναλίσκω, Ἑβδ., κατ. τὸν φόρον, τελῶ, φέρω, πληρώνω, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν CIA. II. 258.

κατάτελμα, λάκκος, λίμνη, Βυζ.

κατατεμαχίζω καὶ **-ίζομαι**, εἰς τεμάχια κατακόπτω, κατακομματιάζω, τὰ ἄλλα τοῖς παισὶ κατετεμαχίσατο Βυζ.· καὶ τὸ Παθ., κατατεμαχισθέντος τοῦ ἵππου Νικήτ. Χων. 858. 13.

κατατέμνω: μέλλ. **-τεμῶ**: ἀόρ. **κατέτεμον** καὶ Δωρ. **κατέταμον** Πίνδ. Τέμνω ὅλον τι εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόπτω, κατακομματιάζω, μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη Πινδ. Ο. 1. 49· κρέα Ἡρόδ. 4. 26, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1059· κ. ἑαυτὸν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55· τὴν κεφαλὴν Αἰσχίν. 84. 21· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατατεμνομένη δέραν ὄνυξι Εὐρ. Ἠλ. 146· ἐντεῦθεν, φονεύω, κρεουργῶ, ὡς τὸ Λατ. occidere, τὸν λέγοντα κ. Πλάτ. Πολ. 488B· φονέας στυγέων κατ. (περὶ λῃστοκτόνου ἡγεμόνος) Ἀνθ. II. 11. 280·— Παθ., τελαμῶσι κατατετμημένοις, μὲ ἐπιδέσμους κανονικῶς κεκομμένους, Ἡρόδ. 2. 86· σπλάγχνα κατατετμημένα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1524· γέρρα Ξεν. Ἀν. 4. 7, 26·— μεταφορ., τὸ καλὸν ἐν τοῖς λόγοις κ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 301B· κ. τινὰ ἀντὶ τοῦ κατονειδίζω Ὑπερείδης κατ' Ἀθηνογένους Ε', 12, Bl.·— κ. χώρην ἐς διώρυχας, κατακόπτω αὐτὴν μὲ τάφρους καὶ διώρυχας, Ἡρόδ. 1. 193, πρβλ. 2. 8· κατετέτμηντο ἐξ αὐτῶν (δηλ. τῶν διωρύχων) τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 13. 2) μετὰ διπλῆς αἰτιατ., κ. τινὰ καττύματα, τὸν κόπτω εἰς λωρίδας, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἀχ. 301· σῶμα κατατεμὼν κύβους, κατακόψας εἰς κυβικὰ τεμάχια, Ἄλεξις ἐν «Πονηρ.» 3. 4· τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμὼν Ἔφιππος ἐν «Φιλύρᾳ» 1· εἴ τις τὸ σῶμα ὅ τι σμικρότατα κατατέμοι Πλάτ. Πολ. 610B. — Παθ., ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην καὶ κατατμηθείην λέπαδνα, εἴθε νὰ κατακοπῶ εἰς λωρία, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἱππ. 768. 3) τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὗρε καὶ κατέτεμε τὸν Πειραιᾶ, διῄρεσεν αὐτὸν πρὸς οἰκοδόμησιν, ἐρρυμοτόμησεν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 1· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ πόλις κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας, ἔχει «κομμένους» τοὺς δρόμους της εὐθεῖς, Ἡρόδ. 1. 180. 4) κόπτω κατὰ βάθος, δηλ. ἀνοίγω ἐν τῇ γῇ, κατετέτμηντο τάφροι, ἦσαν ἀνεῳγμέναι, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 13· κ. τοῦ χωρίου βάθος ἀπὸ τοῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας Ἐπιγρ. Dittenb. 537. 7· τὰ κατατετμημένα, τόποι ἔνθα ἐγένετο ἤδη μεταλλευτικὴ ἐργασία, ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄτμητα, Ξεν. Πόροι 4. 27· πρβλ. **καινοτομέω**. 5) κόπτων ἐλαττώνω, περικόπτω, τὸ δέρμα ὁμαλῶς Ἱππ. Ἀγμ. 759.

κατατέρπω, μεγάλως τέρπω, εὐχαριστῶ, Γρηγ. Ναζ.· ἐφαίδρυναν καὶ κατέτρεψαν Μεθόδ. 431A· — Μέσ., εὐφραίνου καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης καρδίας σου Ἑβδ. (Σοφ. γ', 34).

κατατερσαίνω, ἐντελῶς ξηραίνω, στεγνώνω, Ἀπολλίν. Π. Δ.

κατατεταγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., ἐν τάξει, Διόδ. ἐν Συλλογ Βατ. σ. 18.

κατατετμημένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., εἰς τμήματα, κομμάτια κατακεκομμένως, (πρβλ. **κατατμήδην**), Θεόδ. Μετοχ.

κατατετραίνω ἢ **κατατιτραίνω** καὶ **κατατετράω**: μέλλ. **κατατρήσω** — διατρυπῶ, κατατρυπῶ, κατέτρησα τὴν σάρκα Πλούτ. 2. 686C, κατ' ἀόρ. α'.— Παθ. **κατατετρημένος**, πλήρης ὀπῶν, οἷον ὁ σπόγγος, κατατετρημέναι σήραγγες Πλάτ. Τίμ. 70C, πρβλ. Στράβ. 702· ὁ πλεύμων πόροις κατατέτρηται Πλούτ. 2. 699A.

κατατεύχω, κάμνω, κατασκευάζω, σορὸν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 460. II. τρίω, καθιστῶ, αὐτοὺς θαρσαλέους Κόϊντ. Σμ. 7. 676.

κατατεφρόω, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ τέφρας τὴν Λιπαραίαν πόλιν, περὶ τοῦ ἡφαιστείου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15· ἐν τῷ παθ., τὸ κατατεφρωθὲν μέρος ἐκ τῆς σποδοῦ τῆς ἀνενεχθείσης ὑπὸ τοῦ Αἰτναίου πυρὸς Στράβ. 247. II. κατατεφρῶ τι, μεταβάλλω εἰς τέφραν, οὕτως εἰπεῖν, Ἰω. Δαμασκ., Ἐκκλ.

κατατεχνάζομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., πύργους Βυζ.

κατατεχνέω, τεχνικῶς κατασκευάζω, λόγῳ κατατεχνοῦντες συνύφαναν Φίλων 1. 608.

κατατεχνιτεύω, τεχνικῶς μεταχειρίζομαι, Βυζ.

κατατεχνολογέω, τεχνικῶς πραγματεύομαι, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐξετάζω, περιγράφω, Γρηγ. Ναζ.

κατάτεχνος, ον, καθ' ὑπερβολὴν τεχνικός, λίαν ἔντεχνος, κίνημα κατατεχνότατον Ἀνθ. Π. 5. 132· λόγος πανηγυρικὸς καὶ κ., τὸ πικρὸν καὶ κ. τῆς ἑαυτοῦ κατασκευῆς Πλουτ. 2. 78B· τὰ κ. ποικίλα μέλη Ἀριστοφ. Ὄρν. 920· ἀλλ' ὁ Σουΐδ. ἐν λ. παρθενεῖα, ἀνεγίνωσκε, κακότεχνα· ἐπίθ. Καλλιμάχου τοῦ γλύπτου, Βιτρούβ. 4. 1, 10· ἀλλὰ πρβλ. **κακιζότεχνος**.

κατατηγανίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **τηγανίζω**, Ἐκκλ.

κατατήκω, Δωρ. **-τάκω** [ᾱ]: μέλλ. **-ξω**, σῶμά τι στερεὸν ῥευστοποιῶ, τὸ κάμνω ῥευστὸν ὥστε νὰ διαλυθῇ, τήκω, λυώνω ἐντελῶς, καὶ ἐν τῷ παθ., τήκομαι ἢ λυώνομαι, κυρίως καὶ μεταφρ., ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ'.. ἣν Εὖρος κατέτηξεν Ὀδ. Τ. 206· καταταξεῖς ὧπας δάκρυσι Θεόκρ. Ἐπιγρ. 6· ψυχὴν λύπαις Διογ. Λ. 8. 19. 2) λίτρον κ. τὰς σάρκας Ἡρόδ. 2. 87· ἀέρα κ. πῦρ, ἀραιώνει, Πλάτ. Τίμ. 61A. 3) μεταφορ., κ. τέχνην εἴς τι, χάνω, ἀφανίζω, δαπανῶ τέχνην καὶ εὐφυΐαν εἴς τι, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 51. II. Παθ., μετὰ πρκμ. **κατατέτηκα**, τήκομαι, μαραίνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, κατατήκομαι ἦτορ, ἡ καρδία μου φθίνει, τήκεται, μαραίνεται, Ὀδ. Τ. 136· τὰ σπλάγχνα κατατετηκότα ἐξάγειν, σεσηπότα, Ἡρόδ. 2. 87· κατατάκομαι Σοφ. Ἠλ. 187, πρβλ. Ἀντ. 977· ὑπὸ τοῦ .. ἄλγους κατατέτηκα Ἀριστοφ. Πλ. 1034, οἱ λόγοι τοῦ γραϊδίου, πρὸς ἣν ὁ Χρεμύλος ἀπαντᾷ, οὐκ, ἀλλὰ κατασέσηπας, παίζων διὰ τὸ γῆρας ἐκείνης καὶ διότι ἡ τῆξις ἐν τοῖς σώμασιν εἶναι ἀρχὴ σήψεως· ἔρωτι κατατήκεσθαι Ξεν. Συμπ. 8. 3, Εὔβουλος ἐν «Στεφ.» 2, ποιητ. ὡσαύτως, κατατήκεσθαι ἔρωτά τινος, διὰ τὸν ἔρωτα, Θεόκρ. 14. 26· κ. ἐν ψήφοις, ἀφανίζομαι .. Ἀνθ. Π. 10. 41.

κατα-τηξί-τεχνος, ον, ἴδε **κακιζότεχνος**.

κατατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, ὁ Ὅμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τοὺς ἐπικοὺς τοῦ ἀορίστου τύπους, ἐνεργ., κάθεμεν, κάθετε, κάθεσαν, ἀπαρ. καθθέμεν· μέσ. καθθέμεθα, καθθέσθην, κάτθεμενοι·— ὡσαύτως καταθείομεν, ὑποτακτ. ἀορ. ἀντὶ καταθῶμεν, Ὀδ. Φ. 264· καταθείομαι, ὑποτ. μέσ. ἀορ. ἀντὶ καταθῶμαι, Ἰλ. Χ. 111, Ὀδ. Τ. 17· Δωρ. μέλλ. καταθησῶ Θεόκρ.· καθθέμεν Ἐπιγρ. Σελινοῦντος· ἀναγραψάτω καὶ καταθέτω, ἀναγράψαντες καταθέντων, συχνὰ ἐν Ἐπιγρ. Dittenb. Θέτω κάτω, τοποθετῶ, βάλλω κάτω, τόξον ἐδέξατο καὶ κατέθηκε Ὀδ. Φ. 82· σπείσαντες καταθείομεν τόξα 264· ἔτι ἑπομένων διαφόρων ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν τοῦ τόπου, κ. τι ἐπὶ χθονὸς Ἰλ. Γ. 293· ἐπὶ χθονὶ Ζ. 473· δίχα κ. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα Ξεν. Οἰκ. 9. 8· κατατιθέναι πάλιν, ὅθεν ἂν λαμβάνῃ 9, 10· καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκεν ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας Ἰλ. Δ. 112· Ἀρήϊα τεύχεα κάτθεμεν εἴσω Ὀδ. Τ. 4· κατέθηκεν ὅπου .. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 10· κ. τινὰ ἐν Λυκίης δήμῳ ἢ εἰς Ἰθάκην, τοποθετῶ τινα εἰς .., Ἰλ. Π. 683, Ὀδ. Π. 230· τινὰ ἐν λεχέεσσιν Ἰλ. Σ. 233· τι ἐς θάλαμον Ὀδ. Ω. 166· ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου Υ. 96· κλισίην τινὶ παρὰ πυρὶ Τ. 55· τι ὑπὸ ζυγὰ Ν. 20· πρόσθεν Ἀχιλλῆος τεύχεα κ. Ἰλ. Τ. 12· ἀντία τινὸς Ἰλ. Γ. 425· ὑπ' αἰθούσῃ κ. Ὀδ. Χ. 449· ἐκ καπνοῦ, καταβιβάζω, Ὀδ. Π. 288., Τ. 7. 2) καταθέτω, προβάλλω ὡς βραβεῖον, ἄπυρον κατέθηκε λέβητα Ἰλ. Ψ. 267, 385, ἔνθα προηγεῖται ἔθηκεν ἆθλα·— κ. ἄεθλα Ὀδ. Ω. 91· κατέθηκε καὶ προὔθηκεν, ἀδιαφόρως, Ἡσ. Θ. 539-541· ἀλλὰ κ. ἄεθλον, προτείνω ἀγῶνα, Ὀδ. Τ. 572· εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα κ., θέτω, δημοσιεύω πρὸς γνωστοποίησιν, Πλάτ. Νόμ. 946D· οὕτω καὶ κ. τι ἐς μέσον, καταβάλλω, καταθέτω εἰς τὸ μέσον, δηλ. πρὸς κοινὴν χρῆσιν, Εὐρ. Κύκλ. 547, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 602, πρβλ. 855, 871, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 14· ἀλλά, ἐς μέσον Πέρσῃσι κ. τὰ πρήγματα, μεταδίδω εἰς τοὺς Π. τὴν ἐξουσίαν, παρέχω εἰς αὐτοὺς μέρος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ (ὅπερ εἰς τὸ πλῆθος φέρειν τὸ κράτος, ἐν κεφ. 81, εἶπεν) Ἡρόδ. 3. 80, πρβλ. 7. 164· οὕτω, τὸ αὐτῶν ἔργον ἅπασι κοινὸν κ. Πλάτ. Πολ. 369E· ὡσαύτως, κ. εἰς τὸ μέσον ἢ εἰς τὸ κοινόν, προτείνω εἴς τινα κοινὴν συζήτησιν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 14B, Κρατ. 384C. 3) καταβάλλω ὡς πληρωμήν, πληρώνω, Ἡρόδ. 9. 120, Ἀριστοφ. Βάτρ. 176, Νεφ. 246, Θουκ. 1. 27, ἔνθα κατατιθέναι καὶ καταβάλλειν τὸ ἀργύριον, ἀδιακρίτως λαμβάνονται, Πλάτ. κτλ.· τὰ τέλη Ἀντιφῶν 138. 27· τὸ μετοίκιον Λυσ. 187. 29· τὸ ὄφλημα Δημ. 546. 28, πρβλ. 563. 28· ὅσον (πρόστιμον) καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως 564. 2· τὰ λύτρα κ. 1250. 18· τὰς συμβολὰς Ἀντιφ. Ἀλ. 1. 8· ἴδε ἐν λέξ. **ἐπωβελία**· — λογαριάζω, σημειώνω ὡς πληρωμένον (ἐν λογαριασμοῖς), Ξεν. Οἰκ. 9. 8· τί .. τουτοινὶ καταθῶ σοι.. ; τί νὰ σοῦ πληρώσω δι' αὐτά ; Ἀριστοφ. Εἰρ. 1214, πρβλ. 1207·— καθόλου, πληρώνω, ἐκτελῶ ὅ,τι ἔχω ὑποσχεθῆ, χάριν τῷ νικῶντι κ. Πινδ. Ν. 7. 112· ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις ; Σοφ. Ο. Κ. 227· ἐνίοτε καὶ τὸ Μέσ. ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασ., οὐ παθητ. τὰ κεῖσθαι, ὅ τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ παρ' ἐμοὶ πολλαπλάσιον κείσε-

ται Συν. Ἐπιστ. 52· κατατίθημι τούτου, ὑπὲρ τούτου, ἕνεκα τούτου, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37. **4)** βάλλω κατὰ μέρος, θησαυρίζω, θησαυρὸν Θέογν. 409· παρακαταθήκην ἐς.., Ἡρόδ. 5. 92, 7· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἴδε κατωτ. II. 4· ἐν ἐπιγρ. ἀντὶ τοῦ **ὑποτιθέναι** = **ὑποθηκεύειν** (oppignerare) Ἐπιγρ. Θήρας περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶν. π. Χ., μηδὲν μήτε καθθέμεν μήτε διαλλάξασθαι, μήτε ἐξαλλοτριῶσαι, καὶ ἐν τοῖς Νόμ. τῆς Γόρτυν. Blass· κ. ἐνέχυρα Ἐπιγρ. Dittenb. 229. 18 = ὑποθήκας διδόναι. **5)** κ. τινὰ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, φυλακίζω, Νόμ. παρὰ Δημ. 720. 22, πρβλ. Δίωνα Κ. 58. 1. **6)** κ. εὐεργεσίας εἴς τινα, κάμνω εὐργεσίας πρός τινα, Ἡρωδιαν. 3. 6· οὕτω, κ. σπουδήν τινι ὁ αὐτ. 1. 4· καὶ τὸ Παθ., εὐεργεσίας κατατεθείσας εἰς ἐκεῖνον 6. 9, 2 καὶ 3. 6, 6. **7)** εὐθύτομον ὁδὸν κατέθηκεν, «ἐποίησεν, ἀπειργάσατο» Σχολ., Πίνδ. II. 5. 120. **II.** Μέσ., καταθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, δι' ἐμαυτὸν, Λατ. deponere, ἰδίως ἐπὶ ὅπλων, τεύχεα .. τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ Ἰλ. Γ. 114, πρβλ. Ὀδ. Χ. 141· ὅπλα καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ Ἡρωδιαν. 8. 3, 4· (ἐντεῦθεν κωμικῶς, θυμὸν κατάθου παρὰ τὴν ὀργὴν ὥσπερ ὁπλίτης Ἀριστοφ. Ὄρν. 401)· χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμοὺς Ὀδ. Ρ. 86, 179· ζώναν καταθηκαμένα, ἐπὶ παρθένου, Πίνδ. Ο. 6. 66· θοἰμάτιον, κτλ., Ἀριστοφ. Πλ. 926, κτλ.· καταθέτω ἀξίωμα ἢ ἐξουσίαν, καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, Πλουτ. Φάβ. 9· ὅπερ καὶ ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν λέγεται, Διογ. Λ. 1. 97· ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπείπασθαι τὴν ἀρχὴν 9. **β)** μεταφρ., θέτω τέρμα εἴς τι, τελειώνω, τακτοποιῶ, καθησυχάζω, τὸν πόλεμον κατατίθεσθαι, ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κ. τὰ ὅπλα, ἐπειδὴ καὶ ὁ πόλεμος διὰ τῶν ὅπλων γίνεται, Θουκ. 1. 121, Λυσ. 914 Reisk., Δημ. 425. 26· καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ., ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, μετριαζομένης, διευθετουμένης, οὕτως ὥστε εὐκόλως νὰ ὑποφέρῃ τις αὐτήν, Θουκ. 4. 20. **γ)** βάλλω κατὰ μέρος, ἐξαιρῶ τῆς ζητήσεως, ἐῶ τινα χαίρειν, τοὺς ποιητὰς Πλάτ. Πρωτ. 348Α, πρβλ. Τίμ. 59D· κ. ἐν ἀμελείᾳ, ἀμελῶς μεταχειρίζομαι ἢ ἀμελῶ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 15. **3)** βάλλω ἔν τινι τόπῳ, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θάπτω (κατάθεσις), Ὀδ. Ω. 190· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1091· καμὼν ἀποθνήσκει καὶ κατατίθενται αὐτὸν πρόσθεν τῆς πόλεως ἐν Ἐπιγρ., μὴ κατατιθέντων τὸν νεκρὸν ἐν στροφαῖς (δηλ. ὁδῶν ἢ ἐν γωνίαις, ἀλλὰ συνεχεῖ πορείᾳ εἰς τὸν τάφον κομιζέτωσαν) Dittenberg 438. 147· κ. πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 45· τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 489· τὰ στρώματα ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 166· ὤμοισι κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη, ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐνεδύθη, περιεβλήθη, Κόϊντ. Σμ. 12, 304· — μεταφρ., αἱ μακραὶ ἁμέραι πολλὰ κατέθεντο λύπας ἐγγυτέρω, ἔφερον αὐτὰς πλησιέστερον .., Σοφ. Ο. Κ. 1216· ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιγουνίδιος**. **4)** καταθέτω δι' ἐμαυτὸν ἢ τὰ ἐμαυτοῦ θέτω κατὰ μέρος, ἀποθέτω, Λατ. reponere (ἴδε ἀνωτ. I. 4), ἐπὶ δόρπῳ, διὰ δεῖπνον, Ὀδ. Σ. 45· ἔντεα ἐς θάλαμον Τ. 17· βίον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 599· σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ αὐτόθι 359· καρποὺς Ἡρόδ. 1. 202· θησαυροὺς ἐν οἴκῳ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15, πρβλ. 7. 5. 24· μυρίους δαρεικοὺς οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 3, 3· κ. σῖτον, ἐπισωρεύω, ἀποθηκεύω, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μεγάλης τιμῆς ἐν τῷ μέλλοντι, Λυσ. 165. 5· μαρσίπους ἱματίων κατατίθεσθαι ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει, κρύπτειν πρὸς ἐξασφάλισιν, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 11. **β)** μεταφορ., κατατίθεσθαι κλέος, θησαυρίζω δόξαν, Ἡρόδ. 7. 220,, 9. 78, Πλάτ. Συμπ. 208C· ἀίδιον δόξαν κ. Θουκ. 4. 87· κ. ἀποστροφὴν ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισί, ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν παίδων, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 34· καὶ συχνάκις, χάριτα ἢ χάριν κατατίθεσθαί τινι ἢ πρός τινα, θησαυρίζω εὐγνωμοσύνην ἢ εὔνοιαν παρά τινι, Λατ. collocare gratiam apud aliquem, Ἡρόδ. 6. 41., 7. 78, Ἀντιφῶν 136. 27· μετ' ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν κ. Θουκ. 1. 33· ἀνυπέρβλητον χάριν κ. ὁ πρῶτός τι δράσας ἀγαθὸν Ἡρωδιαν. 2. 3, 15, Δημ. 1351· ἐν τέλ., κτλ.· οὕτω, σπουδήν πρός τινα κ. Πλουτ. Δημ. 12· ὡς ὁ Κικέρων studia sua conferre in aliquem, καὶ τὸ παθ., σπουδὴ κατατεθεῖσθαι Ἡρωδιαν. 1. 4, 7· εὐεργεσίαν κατ. Θουκ. 1. 128· ὡσαύτως, ἔχθραν καταθέσθαι πρός τινα Λυσ. 192. 35· φιλίαν παρά τινι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 8· κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας Μενάνδρ. ἐν Ἀδήλ. 80· (ἀλλά, κ. ὀργὴν εἴς τινα, ἐκδηλῶ τὴν ὀργήν μου ἐναντίον τινός, ᾧ ἂν προσπέσῃ ὁ κάπρος, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο Ξεν. Κυν. 10. 8)· πρβλ. καὶ τὴν παροιμίαν, ἃ μὴ κατέθου μὴ ἀνέλου, ὡς καὶ νῦν, ὅπου δὲν ἔβαλες μὴ πάρῃς. **5)** θέτω ἐν ἀσφαλείᾳ, τοὺς πρέσβεις κατέθεντο εἰς Αἴγιναν Θουκ. 3. 72· τὴν λείαν εἰς τοὺς Βιθυνοὺς Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 2· κ. εἰς τὸ οἴκημα Δημ. 1284. 2· οἴκαδε Πλάτ. Πρωτ. 314Α· διαθήκην παρά τινι Ἰσαῖ. 5. 1· φιλίαν παρὰ θεοῖς Ξεν. Ἀν. 2. 5, 8· — Παθ., ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατατεθῶσιν, ψήφισμα παρὰ Δημ. 720. 20. **6)** ἀποθέτω ἐν τῇ μνήμῃ, χρὴ .. γνώμην ταύτην καταθέσθαι Θέογν. 717, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 209C· εἰς μνήμην κατέθεντο συγγράψαντες, σημειῶ, καταγράφω, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 858D· ἐν γράμμασιν ἢ εἰς γράμματα κατ. τι Συνέσ.· κ. εἰς συγγραφὴν τὰ συντάγματα Ἀνώνυμ.· κ. τι εἰς βιβλίον Δημ. 1401· 19· κ. τὴν γνώμην εἰς τὸ μέσον, προτείνειν, προβάλλειν γνώμην δημοσίᾳ, Διον. Ἀλ. κτλ. **7)** χρησιμοποιῶ ἢ δαπανῶ τὰ χρήματά μου (ἴδε I. 3), εἰς τὴν χλαμύδα κατεθέμην Φιλήμ. ἐν «Θυρ.» 1· οὕτω, τὴν ἀκμὴν .. πρός τι κατατιθέμενος, εἴς τι χρησιμοποιῶν τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς του, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 4· κ. τὴν σχολὴν εἴς τι, χρησιμοποιῶ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μου εἴς τι, Πλούτ. 2. 135D, πρβλ. Διοδ. Ἐκλογ. 552. 6. **8)** γνώμη κ., ὁρίζω, ἀποφασίζω, μετ' ἀπαρ., Παρμεν. 112 Karst. **9)** = συγκατατίθεμαι, ἴδε Εὐστ. 1261. 19· «οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν (καταθέσθαι) τιθέασιν»· — Ἡ λέξις εἶναι συχνὴ παρ' Ὅμ. καὶ συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς Τραγ. λίαν σπανία.

κατατῖλάω, χέζω κατά τινος, κόπρον ἐκκρίνω διάρρυτον ἢ ὑγράν, «τσιλίζω ἢ τσιρλίζω» ἐπί τινος, τῆς στήλης, τῶν Ἑκαταίων ἀγαλμάτων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1054, Βάτρ. 366· κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατιλῆσαι Ἀρτεμίδ. 2. 24. — Παθ., τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1117· κατὰ τῆς κεφαλῆς καταστιληθῆναι Ἀρτεμίδ. 2. 26.

κατατίλλω, καταμαδῶ, ῥάκος Ἱππ. 574. 19· μεταφορ., κατ. ἑαυτὸν ἐπὶ θρήνου Ἡσύχ. ἐν λέξ. **δρύπτεται**· ὅταν τις κατατίλλῃ ἑαυτὸν ἐπὶ θρήνου, κατέτιλα τοῦ τριχώματος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος Ἑβδ. (Ἔσδρ. γ', 8, 73), ἴδε **καταυτίκα**.

κατατινάσσω, ἐπιτεταμ. τοῦ **τινάσσω**, Μιχ. Ψελλ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 260.

κατατιτράω, μεταγεν. τύπος τοῦ **κατατετραίνω**, Γαλην. 13. 10.

κατατιτρώσκω: μέλλ. **-τρώσω**, κατατραυματίζω, κατακαλύπτω τινὰ διὰ τραυμάτων, πληγώνω καιρίως, θανασίμως, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 26· λίθοις καὶ τοξεύμασι αὐτόθι 4. 1, 10· ἑαυτὸν Διογ. Λ. 1. 60· δεινῶς κ. Διόδ. 17. 45· μεταφορ., κατατετρωμένοι τὰς ψυχὰς Φίλων (;)

κατατῐτύσκομαι, ἀποθ., σκοπεύω, σημαδεύω ἐναντίον, τινος Εὐστ. 1331. 14, πρβλ. **καταστοχάζομαι**.

κατατλάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ***τλάω**, «κατετλᾶτο· κατετολμᾶτο» Ἡσύχ.

κατατμήδην, Ἐπίρρ., εἰς τεμάχια, κομματιαστά, Τζέτζ., πρβλ. **κατατετμημένως**.

κατατοιχογρᾰφέω, γράφω ἐπὶ τοίχου, κ. τί τινος, γράφω ὕβρεις κατά τινος, Στράβ. 674· κοινῶς: **κατατειχ-**.

κατατοκίζω, κάμνω τινὰ πτωχὸν λαμβάνων παρ' αὐτοῦ μεγάλους τόκους, τινὰ Ἀνωνύμ. Βίος Θουκ. — Παθ., γίνομαι πτωχὸς πληρώνων βαρεῖς τόκους, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 17.

κατατολμάω, λίαν τολμηρῶς, παρατόλμως καὶ ῥιψοκινδύνως φέρομαι πρός τινα, παραβάλλεσθαι καὶ κ. τῶν πολεμίων Πολύβ. 3. 103, 5· φέρομαι αὐθαδῶς, θρασέως πρός τινα, τῆς πόλεως ὁ αὐτ. 12. 9, 2· οὕτω, κ. τῆς κοινῆς πίστεως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 27· θαλάττης Φιλόστρ. 947, πρβλ. 924· κατ. τοῦ καλῶς ἔχοντος, τολμῶ πέρα τοῦ προσήκοντος, Πολύβ. 40. 6, 9· τῆς ἀπονοίας δίκην ἔδωκεν, ὧν κακῶς κατετόλμησεν Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 3. 68D (περὶ τοῦ Ἰουλιαν.). **II.** ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **τολμάω**, μετ' ἀπαρ., Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ', 24)· κ. ἔφοδον Ἡλιόδ. 7. 24.

κατατομή, ἡ, τὸ κατατέμνειν, τὸ τέμνειν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐγχάραξις, ἐντομή, αὐλάκιον, λεῖα ἐκπεπονημένα ἄνευ κατατομῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 27· διέζωσται ἡ κωδύα ταῖς κ. τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ μήκωνι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 10· **II.** μέρος θεάτρου, Ὑπερείδ. καὶ Φιλόχ. παρ' Ἁρποκρ.· οἱ Γραμματ. διαφέρονται περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, πρβλ. Α. Β. 270· «κατατομή· ἡ ὀρχήστρα ἡ νῦν λεγομένη στίγμα· ἢ μέρος τι τοῦ θεάτρου κατετμήθη ἐπεὶ ἐν ὄρει κατεσκεύασται, ἢ κατὰ συμβεβηκὸς ὁ τύπος οὕτω καλεῖται ἢ τὸ νῦν λεγόμενον διάζωμα» Φωτ.· ἴσως ἦτο τὸ σπήλαιον τὸ ἐσκαμμένον ἐν τῷ βράχῳ πρὸς ὑποδοχὴν τρίποδος, ὡς σημειοῖ ὁ Παυσ. (1. 21, 3), ἢ μᾶλλον ἡ ἀνωτάτη σειρὰ τῶν ἑδωλίων τοῦ θεάτρου λελαξευμένη ἐν τῷ βράχῳ, ὅστις ὡς τοῖχος ὑπερέκειτο τῶν κεφαλῶν τῶν ὑποκαθημένων. **III.** = **καταγραφή**, ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἡ ἐκ πλαγίων ὄψις τῶν προσώπων, Ἡσύχ. **IV.** κατακοπὴ τῆς σαρκὸς ὑπὸ τῶν Ἰουδαϊζόντων Χριστιανῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀληθῆ περιτομὴν τῶν Ἰουδαίων, **παρονομασία** ἐν τῇ Ἐπιστ. π. Φιλιππ. γ', 2, ὅπου ὁ Θεοφύλακτ. σημειοῖ: «μέγα καὶ τίμιον ἦν ποτε παρὰ Ἰουδαίοις ἡ περιτομή· ἐπεὶ οὖν νῦν ἠργησεν, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ κατατομή· ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔστι νόμιμον τὸ γενόμενον τὴν σάρκα κατατέμνουσι».

κατατονέω, (ἀτονέω) ἐντελῶς ἄτονος γίνομαι, ἐξασθενέω, πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ κατητονημένον ἀπέκλιναν Θεοφύλ. Σιμ. Ἱστ. 3. 120.

κατάτονος, ον, ἐκτεινόμενος πρὸς τὰ κάτω, χαμηλωμένος, δηλ. ἧττον ὑψηλὸς ἢ εὐρύς, ἀντίθετ. τῷ **ἀνάτονος**, Βιτρούβ. 10. 15.

κατατοξεύω, τοξεύω κατά τινος, κτυπῶ διὰ τῶν βελῶν τοῦ τόξου, τοξεύων θανατώνω, τινὰ Ἡρόδ. 3. 36· συλλαμβάνει καὶ κατατοξεύει τὸν Ἱππίαν, τόξοις ἐναιρεῖ, φονεύει, Θουκ. 3. 34· καὶ τὸ Παθ., πολλοὶ κατετοξεύθησαν Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 6· μεταφορ.,

ῥηματίοις καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατ. Ἀριστοφ. Νεφ. 944· τρυφὴ κ. τινὰ Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

κατατόπιον, τό, τόπος ὡρισμένος, σταθμός, «κατατόπι», καλῶς καὶ ἀγρύπνως φυλάττειν τὰ κατ. Βυζ.

κατατορνεύω, τορνεύω ἐντελῶς, ἀπολεαίνω διὰ τοῦ τόρνου, καὶ Παθ., κατατετορνευμέναι Ἥρωνος Πνευμ. 180. 19.

κατατρᾰγεῖν, ἀπαρ. ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ **κατατρώγω**.

κατατρᾰγῳδέω, τραγικῶς διηγοῦμαι, περιγράφω, ἐξογκώνω, τι Εὐμάθ. σ. 150· ὅσα κατετραγῴδησέ μου, τραγικῶς ἐναντίον μου ἐξεστόμισεν, Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 9.

κατατραυματίζω, Ἰων. **-τρωματίζω**: μέλλ. Ἀττ. -ῐῶ, καλύπτω διὰ πληγῶν, Ἡρόδ. 7. 212, Θουκ. 7. 80, κτλ· — μεταφορ., ἐπὶ πλοίων, κατατρυπῶ, τίθημι ἐκτὸς μάχης, καιρίως βλάπτω, Θουκ. 7. 41., 8. 10.

κατατραχύνομαι, λίαν τραχύνομαι, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 200, ἔκδ. Mil.

κατατρεπτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατατρέπειν, τρέπειν πρὸς τὰ κάτω.

κατατρεπτικῶς, Ἐπίρρ., ἀναστρόφως, ἀνατρεπτικῶς, ὅσα εἰσὶν ὁρμῆς κινητικὰ ἀνετικῶς ἐφ' ἕτερα καὶ μὴ κ. Στοβ. Ἐκλογ. 2. 150.

κατατρέπω, τρέπω πρὸς τὰ κάτω, καταβάλλω τινά, τρέπω εἰς φυγήν, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τοὺς ἰόντας εἰς χεῖρας ἀγχεμάχοις ὅπλοις, τῇ γλώσσῃ κατετρέπετο Γρηγ. Ναζ.

κατατρέχω: μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι**: ἀόρ. **κατέδρᾰμον**: πρκμ. **καταδεδράμηκα**. Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 961· ἀπὸ τῶν ἄκρων Ἡρόδ. 7. 192· κάτω ὁ αὐτ. 3. 156· ἐπὶ τὴν θάλατταν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 20. **2**) ἐπὶ ναυτῶν, προσορμίζομαι, ἐν σπουδῇ ἀποβιβάζομαι, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 12·— ἐπὶ πλοίου, κ. εἰς ἐμπόρια Πολύβ. 3. 91, 2· μεταφορ., κ. ξένιον ἄστυ, ἔρχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι εἰς .., Πινδ. Ν. 4. 38. **II**. μεταβατ., «κατατρέχω», ὀνειδίζω, κατηγορῶ, συκοφαντῶ, τινὰ Πλάτ. Νόμ. 806C· πολλὰ τὸν Καίσαρα κατέδραμε Δίων Κ. 50, 2· κ. καὶ κατηγορεῖν ὁ αὐτ. 46. 2· συχνότερον μετὰ γεν., κ. τῶν μάντεων Διογ. Λ. 2. 135· τῆς μέθης Ἀθήν. 10Ε· Ἀλκιβιάδου ὡς οἰνόφλυγος ὁ αὐτ. 220C, κτλ.· κατά τινος Δίων Κ. 36. 27., 66. 13· ὡσαύτως, κατ. τινὶ ὁ αὐτ. 61. 10. **2**) ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ ἐπιδρομήν, λεηλατῶ, καταστρέφω, τὴν χώραν καταδραμόντες καὶ λείαν λαβόντες Θουκ. 2. 94· κατεδεδραμήκεσαν τὴν Αἴγιναν 8. 92, 99· κατατρέχει καὶ ἀπειλεῖ Ἡρῳδιαν. 6. 5, 14, ὁ αὐτ. συνάπτει κ. καὶ λυμαίνεσθαι· πρβλ. Wess. εἰς Διόδ. 2. 44· ὁ Σουΐδ. «κατατρέχειν, ληΐζεσθαι, δῃοῦν, πορθεῖν»·— τρέχω ὑπεράνω, καταλαμβάνω, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος Θεόκρ. 22. 204· παρ' Ἡσυχ. καὶ ὁ τύπος τοῦ ἀορ. «καταθρέξαι· καταδραμεῖν».

κατάτρησις, εως, ἡ, διάτρησις, τὸ διὰ μέσου τρυπᾶν, ὀπή, ἄνοιγμα, γήϊνον πύκνωμα κισηροειδὲς ταῖς κατ. εἶναι τὸν ἥλιον Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 890C· τερηδὼν ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς Γαλην.· αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις Θωμ. Μάγιστρ. σ. 784· αἱ τῶν σφηκῶν κατατρήσεις Ἡσύχ.

κατατριᾱκοντουτίζω, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1391, ἀναφερομένη εἰς τὰς σπονδὰς τριακοντούτιδας, ἃς ὁ ποιητὴς εἶχε παρουσιάσας προσωποποιουμένας ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ἑταίρας μετ' αἰσχροῦ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ἀκοντίζω** (ὅ ἐστι περαίνω)· ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι; ὁ Σχολ. «εἰς συνουσίαν αὐτὰς λαβεῖν;»

κατατρῐβή, ἡ, προστριβή, ἐπίθεσις ψιμυθίου, ψιμυθισμός, Κλήμ. Ἀλ. 254. **II**. κενὴ κατανάλωσις τοῦ χρόνου, τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβὴν ὠνόμαζεν ὁ Διογένης Διογ. Λ. 6. 24.

κατατρίβω [ῑ]: μέλλ. **-ψω**: πρκμ. **-τέτρῐφα**, τρίβω πολύ, τρίβων ἀφανίζω, φθείρω· ἐντεῦθεν, **1**) ἐπὶ ἐνδυμάτων, καταστρέφω διὰ τῆς χρήσεως, ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατ. Θέογν. 55, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 124· τὴν χλαῖναν κ. Σουΐδ.· τὴν χλαμύδα κ. Θεμίστ. 8. 110· πολλὰ ἱμάτια κ. Πλάτ. Φαίδων 87C· ὁπόθεν ἡ μεταφορ., αὐτόθι 91D, πολλὰ σώματα κατατρίψασα ἡ ψυχή, πρβλ. 87D· [ἱμάντων] κατατριβομένων καὶ καταρρηγνυμένων Ξεν. Κύρ. 6. 2, 32· οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες, ὅ ἐστιν οἱ συνεχῶς ἐμφανιζόμενοι εἰς τὸ βῆμα, Ἰσοκρ. 426Α· ὁ σταλαγμὸς κ. Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 5· μεταφορ., κ. τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, φέρω ἀείποτε διὰ στόματος καὶ οἱονεὶ καταφθείρω, Λουκ. Παράσ. 43. **2**) ἐπὶ προσώπων, φθείρω, ἐξαντλῶ, Λατ. conterere, αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς τοὺς Ἕλληνας κ. Θουκ. 8. 46.— Παθ., ἐντελῶς κατατρίβομαι, ἐξαντλοῦμαι, ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμμεθα πλανώμενοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 355· οἶμαι κατατετρῖφθαι αὐτοὺς ὑπὸ σοῦ διατεθρυλημένους Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 37· κατατριβήσοιτο ὑπὸ πολέμου ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 60· πόνοις Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 122· περὶ τοῦ πολέμου Πλουτ. Φάβ. 19. **3**) ἐπὶ χρόνου, δαπανῶ, διέρχομαι, διατρίβω, Λατ. diem terere, κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν Δημ. 1301. 23, πρβλ. Αἰσχίν. 30. 6· ἀδολέσχους καλεῖ τοὺς φιλομύθους καὶ διηγητικοὺς καὶ τὰς ἡμέρας περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 2, πρβλ. Πολύβ. 5. 62, 6, κτλ.· κ. τὸν βίον, χρησιμοποιῶ ἐντελῶς, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 5· καὶ Παθ., τοῦ χρόνου τοῦ κατατριφθέντος Ἰσοκρ. 5. 85· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις .. κ., διέρχομαι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς μου ἐν .., Πλάτ. Πολ. 405Β· ἐν τῷ Παθ. πρκμ., διέρχομαι ὅλον τὸν χρόνον μου, τὸν βίον μου, μετὰ μετοχ., αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 4· κ. στρατευόμενος Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1, πρβλ. 4. 7, 5· κατατριβῆναι μανθάνοντας ὁ αὐτ. Οἰκ. 15. 10· ἐπί τινι Θεμίστ. 312C· ἐν τοῖς στρατοπέδοις κατατετριμμένος (παρ' Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 115) = ἔμπειρος καὶ τρίβων. **4**) ἐπὶ περιουσίας, κτλ., δαπανῶ, καταναλίσκω, σπαταλῶ, ἅπαντα καταδαπανᾶν καὶ κατατρίβειν Ξεν. Κύρ. 8. 4, 36, ὡς ὁ Πλούτ. μεταχειρίζεται τὸ **τρίβειν** καὶ **ὑπαναλίσκειν**· τὸν λόγον περί τι Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11.

κατατρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **τρίζω**, περὶ τῶν μυῶν, Βατραχομυομ. 88.

κατατρίχιος [ῐ], ον, λεπτὸς ὡς θρίξ, Ἡσύχ.

κατάτριψις, εως, ἡ, τὸ κατατρίβειν, ἡ καταστροφή, φθορά, τῶν ὀργάνων Ἱππ. 1174G.

κατατροπή, τὸ κατατρέπειν, ἡ ἀνατροπή, μεταγεν.

κατατροπόομαι, ἀποθ., τρέπω εἰς φυγήν, ὡς τὸ **κατατρέπω**, τινὰ Αἴσωπ. καὶ Βυζ.· καὶ ὁ Παθ. ἀόρ., κατατροπωθεὶς τῷ εὐτυχήματι Ἰωσήπ. Γένεσ. σ. 46D· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἀναιροῦσαι καὶ ἀνατροποῦσαι Αἴσωπ. 175.

κατάτροπος, ον, ὁ πρὸς τὰ κάτω τετραμμένος, κατάντης, παρ' Ἡσυχ.· «τὰ κατάτροπα καὶ μετακατάτροπα εἶνε μέρη τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου» Πολυδ. Δ', 66.

κατατρόπωσις, ως, ἡ, τὸ κατατροπῶσαι, τρέψαι εἰς φυγήν, τὴν ἧτταν καὶ κ. Νικήτ. Χρον. 306C.

κατατροχάδην, ἐπίρ., τροχάδην, δρομαίως, Βυζ.

κατατροχάζω, = **κατατρέχω**, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 2. 74.

κατατροχίζω, διὰ τῶν περιστρεφομένων τροχῶν φονεύω, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 752.

κατατρῡγάω, ἐντελῶς τρυγῶ καὶ συγκομίζω, Εὐμάθ. σ. 433 (Osann. κατερράγη).

κατατρύζω, φλυαρῶ ἐναντίον, τινὸς Ἀνθολ. Π. 11. 321.

κατατρῡπάω, πολὺ τρυπῶ, Εὐστ. Πονημ. 133. 81.

κατάτρυσμα, τὸ καταξέσχισμα, ἀμυχή, μεταγν.

κατατρῠφάω, ἐντρυφῶ, τρυφηλῶς διάγω, Εὐμάθ. σ. 186· κατασπαταλῶ, Ἡσύχ.· κ. τοῦ λόγου, κατ. τοῦ διηγήματος, ἡδέως διατρίβω ἐν τῷ λόγῳ, διηγοῦμαι, Ἐκκλ. **II**. ἀλαζονικῶς φέρομαι, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 53· τινος, κατά τινος, πρός τινα, τῆς εὐηθείας κ., καταγελᾶν καὶ ἐμπαίζειν, Γρηγ. Ναζ.

κατατρύχω [ῡ], καταπονῶ, ἐλαττῶ, λυπῶ, φθείρω, ἐξαντλῶ, ὡς τὸ **κατατρίβω**, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς Ἰλ. Ρ. 225· ἵνα μή σε κ. καὶ ἑτέρους Ὀδ. Ο. 309, πρβλ. Π. 48· τίς τυ κατατρύχει; Θεόκρ. 1. 78, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 630, κτλ.·— Παθ., μελέτῃ κατατρυχόμενοι Εὐρ. Μήδ. 1100· νηστείαις κ. Ἰωάνν. Χρυσ.

κατατρύω, τῷ προηγ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κατατρύσαιο δὲ γυῖα Νικ. Ἀλεξ. 606· ὁ Σχολ. «κατισχνῶσαι τὰ μέλη, ἐξαντλῆσαι»· — ἐν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 6: παθ. πρκμ., ἦσαν μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρῦσθαι ὑπὸ τῆς πορείας, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἐρρ. Στεφ., ὁ δὲ Σνείδερος οὐχὶ ἀπιθάνως εἴκασε, κατατετάσθαι.

κατατρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**: ἀόρ. β' **κατέτρᾰγον**·— καταρροκανίζω, κυρίως περὶ σκληρῶν καὶ τραγανῶν φαγητῶν, ἐπὶ τῶν ὠμῶν, τῶν χόρτων καὶ τῶν καρπῶν, τρώγων καταναλίσκω, τὸν ὀπτότατον κατατρώξομαι Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5· τὰς ἰσχάδας κατέτραγον Ἀριστοφ. Ἀχ. 809· τοὺς κλάδους κ. Αἰλ. π. Ζ 17. 17· μετὰ γεν., μήλου κυδωνίου κ. Πλουτ. Ἀρτοξ. 3, κτλ.· ἀόρ. α' **κατατρώξαντες** Τίμων. Ἀποσπ. 7·— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 20. 22, 1· καὶ μεταφρ., κατατρωγόμενος κόλακι, θηρίῳ ὑπούλῳ Εὐσταθ. Πονημ. 83, 91.

κατατρωματίζω, Ἰων. ἀντὶ **κατατραυμ-**, Ἡρόδ.

κατατρωξείω, ἐφετικ. τοῦ **κατατρώγω**, ἐπιθυμῶ νὰ κατατρώγω, καταφάγω, Βυζ.

καταττικίζω, ἀττικιστί, κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ὁμιλῶ, Βασίλ.· ὁ Σχολ. Γρηγ. Ναζ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ κατηττικισμένον τὸ κατεγλωττισμένον.

κατατυγχάνω: μέλλ. **-τεύξομαι**, ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου, φθάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον .., τῆς ἐλπίδος Δημάδ. 179. 12· τῆς στρατείας κατατυχεῖν προσευχόμενοι, ἵνα ἐν τῇ στρατείᾳ ἐπιτύχωσιν, ἀποβῇ εὐτυχὴς ἡ στρατεία, Διόδ. 13. 3· τῆς σπουδῆς Αἰλ. π. Ζ. 3. 25. **2**) ἀπολ., εἶμαι ἐπιτυχὴς ἢ εὐτυχὴς («τυχηρός»), ἀντιθ. τῷ **ἐξαμαρτάνω**, Δημ. 288. 2· τὴν θέσιν εὔχεσθαι δεῖ κατατυγχάνειν, ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς πόλεως πρέπει νὰ εὔχηταί τις νὰ εἶναι ἐπιτυχὴς εἰς τοὺς πολίτας, Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 1· καὶ μετὰ δοτ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, τοῖς βασιλικοῖς ἱπποστασίοις κ. Προκοπ. Ἱστορ. 644. **II**. ὁ κατατυγχάνων, ὁ κατὰ τύχην ὤν, ὁ ἑκάστοτε, παρ' Ἀττικοῖς ὁ ἀεί· ὁ κ.

ἀρτυτὴρ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448 V. 1. 5, πρβλ. 2477b (προσθήκ.).

κατατυλίττω, ἐντελῶς τυλίσσω, τὸ παθητ. ἐν Ἐπιφαν. 2, 262.

κατατύμβιος, ον, ὁ κατὰ τοῦ τύμβου, ἐπάνω εἰς τὸν τάφον, κ. καλλιερήματα δακρύων ἐπισπένδω Θ. Μετοχ. ἐν Σά. Μεσ. Βιβλ. τ. Α΄ σ. κθ΄.

κατατυμβοχοέω, ἐπιχέων χώματα σχηματίζω τύμβον, τάφον, θάπτω, Ἀποσπ. Ἐπιχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 356, Ἡσύχ.· ἴδε Valck εἰς Ἄδων. σ. 324.

κατατυπόω, σχηματίζω ἐντελῶς, ἀπεικονίζω, τὰς εἰκόνας ἐν τοῖς αἰσθητοῖς κ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 546C.

κατατύπτομαι, μέσ., τύπτω τὸ στῆθός μου, στερνοκοποῦμαι, καττύπτεσθε (Ἐπιχ. τύπ.), κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας Σαπφὼ 67.

κατατυραννέω, -ῶ, εἶμαι τύραννος, τυραννικῶς ἄρχω, κατατυραννῶ βιαίως, τινὸς Στράβ. 658· — ἀπολ., εἶμαι τυραννικός, («βίαιος»), Ἑβδ. (Γεν. 43. 17)· καὶ τὸ παθ., Βυζ.

κατατυραννεύω, μετὰ γεν., = τῷ προηγ., Ἐφραὶμ ϛ΄, 3964, Νικήτ. Χων. σ. 483. 9, ἔκδ. Β.

κατατυρεύω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ **τυρεύω**, μεταφορ., παρασκευάζω, πόλεμον Βυζ., καὶ ἐν τῷ παθ.

κατάτυρος, ον, πεπασμένος, κεχαλυμμένος μὲ τυρόν, κ. καὶ κατέλαια λίαν Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399Ε.

κατατωθάζω, ἐμπαίζω, μυκτηρίζω τινά, πολλῷ γέλωτι κ. τινὸς Ἡλιόδ. 6. 2· ἄνευ πτώσεως, θυροκοποῦντες κ. Λιβάν. 4. 1054· — ὁ Σουΐδ., καὶ μετ' αἰτιατ.

κατ-αυαίνω, καταξηραίνω, ὁ Σείριος καταυανεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων Ἀρχίλ. 55, Λυκόφρ. 397, Λουκ. Ἔρωτ. 12· — ἐν τοῖς δυσὶ τελευταίοις χωρίοις φέρεται, καθαυαίνω.

κατ-αυγάζω, ἐπιλάμπω, φωτίζω, καταφωτίζω, μετ' αἰτ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 247· ὁ ἥλιος κ. τὰς ἀκρωρείας Ἡλιόδ. 1. 1· Παθ., ὁ αὐτ. 7. 7· κατηυγάσθησαν τῷ φωτισμῷ Γρηγ. 2) μεταφρ., ἡ ἀγαθοεργία σου κ. πάντας Θεμίστ. 192Α. II. ἀμεταβ., λάμπω, φέγγω λαμπρῶς, καταυγάζουσα στολῇ χρυσοῦφεῖ Ἡλιόδ. 5. 31. III. μέσ., ἀτενίζω πρός τι, βλέπω, κατηυγασάμην Ζῆνα Ἀνθ. Π. 9. 58, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1248, Κλήμ. Ἀλ. 70.

κατ-αύγασμα, τό, φώτισμα, ἀκτίς, λάμψις, ὑπὸ τὰ ἑωθινὰ κ., ὑφ' ἕω, Θεοφύλακ. Σιμ.

κατ-αυγασμός, ὁ, τὸ καταυγάζειν, φωτισμός, λάμψις, φεγγοβολία, Πλουτ. Νικ. 23.

κατ-αυγάστειρα, ἡ, ὡς εἰ θηλ. τοῦ **καταυγαστήρ**, ἡ καταυγάζουσα, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὕμ. Ὀρφ. 8. 6.

καταύγεια, ἡ, καταυγασμός, φωτισμός, λαμπρότης, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ. 328.

καταυγέω, καταυγάζω, φωτίζω, Γεμῖν. ἐν Schneid. Ἐκλ. 1. 417.

κατ-αυδάω, ὁμιλῶ, λέγω φανερά, δημοσίᾳ κηρύττω, Σοφ. Ἀντ. 86· πρβλ. **κατεῖπον** 11.

κατ-αύδησις, εως, ἡ, τὸ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν, κραυγή, Ἱππ. 298. 50.

κατ-αυθαδίζομαι, ἢ **-ιάζομαι**, ἀποθ., εἶμαι αὐθάδης, ὑπερήφανος ἢ περιφρονητικός, ἐνεργῶ ἢ ὁμιλῶ μετ' αὐθαδείας ἢ περιφρονήσεως ἐναντίον, μετὰ γεν., κατηυθαδιάσατο Ῥωμαίων ὁ Χαγᾶνος Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 1. 13Α· καὶ ἀπολύτ., καταυθαδισαμένου καὶ ἐπεντρυφήσαντος Μενάνδρ. exc. Hist.· ὁ Σουΐδ. μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ., «καταυθαδίζω τινός», πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 67.

καταυθεντέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **αὐθεντέω**, ἄρχω, τινὸς Βασίλ., Μαλαλ.

καταῦθι, ἐσφ. ἀντὶ τοῦ κατ' αὖθι (ἡ δὲ κατ' ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ὅπερ ἢ προηγεῖται ἢ ἕπεται), Ὀδ. Κ. 567., Φ. 55· πρβλ. καὶ **καταυτόθι**.

κατ-αυλακίζω, ἀροτριῶ, ἀνοίγω αὔλακας, καὶ μεταφορ., κατατραυματίζω, μέλη αἱμόφυρτα καὶ κατηυλακισμένα Χριστ. Πάσχ. 1479.

κατ-αυλέω, παίζω τὸν αὐλὸν πρός τινα, διὰ τῆς αὐλήσεως ἢ διὰ τοῦ ᾄσματος καὶ μελῳδίας τέρπω, κατακηλῶ, μετὰ γεν., αἱ μητέρες διὰ τῆς μελῳδίας καταυλοῦσι τῶν δυσυπνούντων παιδίων Πλάτ. Νόμ. 790Ε, πρβλ. Πολ. 411Α· αὐλὸν ἐργασάμενοι καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτὸν αὐτοῦ καταυλοῦσι τῶν .. Αἰλ. π. Ζ. 12. 44· τινα Ἀλκίφρ. 2. 1· — Παθ., ἐπὶ προσώπων, διάζω .. μεθύων καὶ καταυλούμενος, διέρχομαι τὸν βίον μου ἐν μέθῃ καὶ ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς μουσικῆς, Πλάτ. Πολ. 561C· μέλη διὰ τῶν αὐλῶν .. ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι καταυλούμενον, — καταυλεῖσθαι πρός τινος, εὐχαριστοῦμαι ἀκούων μουσικὴν ἐκ μέρους τινός· καταυλούμενος τὰ Μητρῷα μέλη, ἅτινα ᾔδοντο ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, Διον. Ἁλ. 2. 19· ἀλλά, κ. πρὸς χελωνίδος ψόφους, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἰς .., Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 210F· τῶν καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων Στράβ. 17, σ. 801. 2) μετὰ γεν. τόπου, κάμνω τόπον τινὰ νὰ ἠχῇ ἐκ τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 87, Ἀθήν. 624Β· — Παθ., ἀντηχῶ ἐκ τῆς μουσικῆς αὐλοῦ, νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο Πλουτ. Ἀντών. 56· II. μετ' αἰτιατ. προσ., καταβάλλω παίζων τὸν αὐλόν, Ἀρχ. Μουσ.· — χορεύσω καὶ κατ. τινα φόβῳ, πληρώνω, φουσκώνω ἐκ φόβου, ὅπως ἡ ἀκοὴ ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 871· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. **καταυλεῖσθαι** = **χλευάζεσθαι**· — παρὰ τῷ Γρηγ., **καταυλεῖν** = διαφθείρειν τὴν ἀκοήν, μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν, μὴ ὀσμὴν ἐκθηλύνωμεν.

κατ-αύλησις, εως, ἡ, τὸ φύσημα διὰ τοῦ αὐλοῦ, τὸ παίζειν τὸν αὐλόν, τὸ ἡδύνειν ἢ τέρπεσθαι διὰ τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5, Ἀπολλ. Ἱστ. Σχολ. 49.

κα-ταυλίζομαι: ἀόρ. **κατηυλίσθην**, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππῶν. 59, Σοφ. Φίλ. 30, Εὐρ. Ῥῆσ. 518, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 15· παρὰ μεταγεν., κατηυλισάμην Πλουτ. Πύρρ. 27, κτλ.· ἀποθ. — σταθμεύω, κυρίως ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, στρατοπεδεύω, νῦν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη Εὐρ. Ῥῆσ. 518· κ. ἐν τῷ πεδίῳ Ξεν. Ἀν. 7. 5, 15· ἅραντες τῷ στρατῷ κατηυλίσαντο περὶ τὰς .. Πλουτ. Ποπλ. 22· πρβλ. **αὐλίζομαι**.

καταυλίσματα, τά, (ἐκ τοῦ ῥήμ. **καταυλίζομαι**), κατοικίαι, καταλύματα, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. τ. Ῥωμ. Πολ. Β, 21 (ἡ Λατ. μετάφ. εἶνε domicilia)· ὥστε εἶνε πλημμελὴς ἡ γραφ. **καταυλήματα** ἐν τῇ ἐκδ. τῷ Βεκκήρου.

κάταυλος, ον, κατηυλημένος, ἀναπεπταμένος, Ἡσύχ.

κατ-αύστηρος, ον, λίαν αὐστηρός, δύστροπος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 25, 15.

καταύστης, ὁ, ὁ καταδύτης, ἐκ τοῦ ῥ. **καταύω**· — «καταῦσαι· καταδῦσαι. καταντλῆσαι» Ἡσύχ.

καταυτά = κατὰ ταὐτά Ἐπιγρ. Αἰγοσθενιτῶν Keil. zur Syl. inscr. Poet. 5.

καταυτίκα· παρὰ Θεοκρ. 3. 21 ἀνάγνωθι κατ' αὐτίκα (ἡ κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ τῖλαι).

καταυτόθι, Ἐπίρρ., αὐτοῦ, ἐπὶ τόπου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 16. 776· κτλ.· ἀλλὰ ἐν Δ. 537, Δ. 298 καὶ παρ' Ὁμ. ἀνάγνωθι κατ' αὐτόθι, διότι ἡ κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ἴδε Spitzn. εἰς Ἰλ. Κ. 273.

κατ-αυχένιος, α, ον, ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ τραχήλου, πλόκαμοι κ., οἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πίπτοντες ἢ κρεμάμενοι, Ἀνθ. Π. 5. 73.

κατ-αυχέω, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλαυχῶ διά τι, πλήθει καταυχήσας νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 352.

κάτ-αυχμος, ον, λίαν ξηρός, κατάξηρος, ὁ πάσχων διὰ τὴν ἔλλειψιν ὕδατος, τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως Θεοφύλακτ. Σιμ. 124Β· γῆ ἄνυδρός τε καὶ κ. 1. 26.

κατ-αύω, καταστρέφω, τὰν Μῶσαν καταύσεις Ἀλκμὰν (89) παρ' Εὐστ., ἑρμηνεύοντι τὸ καταύσεις διὰ τοῦ ἀφανίσεις· πρβλ Ἀριστοφ. Νεφ. 972 τὰς Μούσας ἀφανίζων· οὕτω παρ' Ἡσυχ. «καθαῦσαι· ἀφανίσαι» καὶ «καταῦσαι· καταντλῆσαι» (ἐκ διορθώσεως τοῦ Λοβεκ.), καταδῦσαι. Ὁ Λοβέκ. εἰς Αἴ. σ. 358 συμπεραίνει ὅτι αἱ σημασίαι αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ εἰς τὸ προσαῦσαι (ἴδε **προσαύω**) ὑποδεικνύουσι ῥίζαν **αὔω** = **αἴρω**· πρβλ. **ἐξαυστὴρ** παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 2, Nack², καὶ τὸ Λατιν. haurire.

καταφᾱγᾶς, ᾶ, ὁ, ἴδε **κατωφαγᾶς**· οὐχὶ τόσον ὁ πολυφάγος, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κατατρώγων ἁρπακτικῶς ἢ λάβρως.

καταφᾰγεῖν, χρησιμεῦον ὡς ἀόρ. 6' τοῦ **κατεσθίω** (ὃ ἴδε) — κατατρώγω, ἀφανίζω, αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε Ἰλ. Β. 317· πρβλ. Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 85D, Ἡρόδ. 2. 141., 3. 35. 2) δαπανῶ εἰς φαγητόν, κατατρώγων, ἀφανίζω, κατασπαταλῶ (κατωφαγῶ), μήτοι κατὰ πάντα φάγωσιν κτήματα Ὀδ. Γ. 315., Ο. 12, πρβλ. Αἰσχίν. 18. 38, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 17· πατρῴαν γῆν Μένανδρ. ἐν «Ναυκλ.» 2, πρβλ. **καταπίνω** II. 2· — ὑπάρχει μέλλ. **καταφάγομαι** παρὰ τοῖς Ἑβδ., τὸν τεθνηκότα οἱ κύνες καταφάγονται (πρβλ. **ἔδομαι**).

καταφαιδρύνω, μεγάλως φαιδρύνω, λαμπρύνω τι, ποιῶ τι στίλβον, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 3. 34, Κύριλλ. κτλ.· ἑορταὶ καταφαιδρύνονται καὶ καταλάμπονται Ἰω. Χρυσ.· τῷ λουτρῷ κ. τὰ σώματα Γρηγ. Νύσσ.

καταφαίνω: μέλλ. **-φᾰνῶ**, φαίνω καλῶς, φανερώνω κάμνω γνωστόν, τοῦτον λόγον Πινδ. Ν. 10. 20. II. ὁ Παθ., μέλλ. **φανήσομαι**, γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 431, Ἡρόδ. 7. 51, Εὐρ. Ἀποσπ. 781, 61· — οὕτως, ἀμεταβ. καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Ὀρφ. Ἀργ. 372. 765. 2) εἶμαι ἐντελῶς σαφὴς ἢ φανερός, τῷ Ὀτάνῃ .. κατεφαίνετο τὸ πρῆγμα Ἡρόδ. 3. 69. ὥς γε κατ. ἐμοὶ Πλάτ. Φίληβ. 16C· ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα κ. περὶ σωφροσύνης ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 172C, κτλ. — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὡς καταφαίνεταί μοι εἶναι Ἡρόδ. 1. 58, πρβλ. 6. 13· κατεφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν, ὃ ἐ. ὁ Δαρεῖος ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι αὐτὸς παρεσκεύαζε τεχνάσματα, ὁ αὐτ. 3. 130· ταὐτόν σοι πάθος .. κ. πεπονθέναι, φαίνεται καθαρῶς ὅτι ἔχει πάθει .., Πλάτ. Νόμ. 712Ε· μετριώτατοι εἶναι κ. ὁ αὐτ. 811D· δαιμονία .. τις ἔμοιγε κ. (δηλ. εἶναι) ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 456Α, πρβλ. Σοφ. 217Ε· τοιαύτη ἡ ἕξις τοῦ σώματος κ. (δηλ. εἶναι) Ξεν. Οἰκ. 7. 2, πρβλ. Δημ. 348. 23· — μετὰ μετοχ., ὀρθῶς κατεφάνης λέγων Πλάτ. Νόμ. 631Α, πρβλ. Σοφ. 232Β.

κατ-αφαίρετος, ον, ὃν ἐντελῶς ἀφήρεσεν ἢ ἀφαιρεῖ τις, ὁ ἀφαιρεθείς, ἄφαντος, Ἐπιφάν.

καταφάνεια, ἡ, τὸ καθαρῶς φαίνεσθαι, ἐνάργεια, διαφάνεια, διαύγεια, Πλούτ. 2. 914F· διαύγειαν καὶ κ. ταῖς ὄψεσι διδόντες 915F· — σαφήνεια, τὸ κατάδηλον ἤθους καὶ πάθους, κ. ποιεῖν ἐν τοῖς λόγοις, = πᾶν ἦθος καταφανὲς ποιεῖν ὁ αὐτ. 715F.

καταφᾰνής, ές, σαφῶς φαινόμενος, κατάδηλος, φανερός, οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι, οὔπω κατεφαίνοντο, Ξεν. Ἀν. 1. 8. 8. πρβλ. Ἱππαρχ. 7. 8· ἐν καταφανεῖ στρατοπεδεύεσθαι, ἐν ἀνοικτῷ τόπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 28· κ. ποιεῖσθαί τι, καταφαίνειν, Πλάτ. Γοργ. 453C. 2) φανερός, σαφής, καταφανὲς ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαί τι, καταφαίνειν φανερώνειν, Ἡρόδ. 2, 120, Ἰσοκρ. 222B, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, κτλ.· κατ. ἐστί τι, γίγνεταί τι, καταφαίνεται, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740, Πλάτ. Νόμ. 812Δ, Θεαίτ. 186E, κτλ.· μετὰ μετοχ., καταφανεῖς εἰσιν ἁμαρτάνοντες Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· κ. τῇ βουλῇ ἦν αὐτὸς θεὶς τὴν ἱκετηρίαν Ἀνδοκ. 15. 32, πρβλ. Ἀντιφῶντα 139. 10· καταφανέστερος εἶναι κακουργῶν Θουκ. 5. 16· κ. ἐστὶ ἢ γίγνεταί τις, ὅτι .., Πλάτ. Πολιτικ. 265D, Πολ. 506B, Ξεν. Οἰκ. 1. 20· κ. ποιεῖν τινα Ἀντιφῶν ἐν Ἀδήλ. 12·—Ἐπίρρ. **-νῶς**, φανερῶς, σαφῶς, ἐμφανῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 943, Δημ. 932. 8· καταφανέστερον ἢ ὥστε λανθάνειν, παρὰ πολὺ φανερῶς ἢ ὥστε νὰ διαφεύγῃ τὴν προσοχὴν ἢ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, Θουκ. 8. 46.

κατ-αφανίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀφανίζω**, ἐκ τῆς ὄψεως ἀφαιρῶ, καταστρέφω (καταδηώσαντες, καταφανίσαντες Ἡσύχ.).

καταφαντάζω, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, Βασίλ.·— Παθ., εἶμαι ὅμοιος, τινι Ἑρμ. Τρισμ.

καταφαντός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ βεβαιώσῃ, ὁ καταφάσεως δεκτικός, ἀντίθ. τῷ **ἀποφαντός**, Διογ. Λ. 7. 65, Σουΐδ.

κατάφαρκτος, ον, = **κατάφρακτος**, ὃ ἴδε.

καταφᾰρμακεύω, ἀλείφω μὲ φάρμακα ἢ μὲ ψιμύθια, τὰ πρόσωπα φαρμάκοις ποικίλοις καταφαρμακεύουσαι γρᾶες Λουκ. Ἔρωτες 39· ἐντεῦθεν, 2) γοητεύω, μαγεύω, Πλάτ. Φαῖδρ. 242E (ἐν τῷ Παθ.). 3) δηλητηριάζω, Πλουτ. Δίων 3, κτλ.

καταφαρμάσσω, διὰ φαρμάκων μαγεύω ἢ καὶ βλάπτω, δηλητηριάζω (ὡς τὸ **φαρμακεύω**), κατά με ἐφάρμαξες Ἡρόδ. 2. 181· μαγεύω, γοητεύω, ὁ Δίων κατεπᾴδων καὶ κ. Διονύσιον τῷ τοῦ Πλάτωνος λόγῳ Πλουτ. Δίων 14· ἀνακουφίζω, καταπραΰνω, λογισμοῖς τὸ πάθος κ. Γρηγ. Νύσσ.

κατάφᾰσις, εως, ἡ, βεβαίωσις, πρότασις βεβαιωτική, καταφατική, ἀντίθετ. τῷ **ἀπόφασις**, Πλάτ. Ὅροι 413C· κ. ἀπόφανσις περί τινος κατά τινος Ἀριστ. π. Ἑρμην. 6-14· ὃ δὲ ἐν διανοίᾳ κ. καὶ ἀπόφασίς ἐστί, τοῦτο ἐν ὀρέξει δίωξις καὶ φυγὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 6. 2, 2, κ. ἀλλ.

καταφάσκω, = **κατάφημι**, κ. καὶ ἐπινεύει λέγων Φίλων 1. 104· βεβαιῶ περί τινος, τί τινος Εὐσταθ. Πονημάτ. 50. 81, κτλ.· καὶ τὸ παθητ., οὐδὲ συγγραφεὺς καταφάσκεται εἰς μνησίκακον ὁ αὐτ. ἐν σ. 114, 68.

καταφᾰτίζω, διαμαρτύρομαι, ὑπόσχομαι καὶ βεβαιῶ, «τάζω», καταφατίζων ἀναθήσειν ἀνδριάντα Πλουτ. Σόλων 25.

καταφᾰτικός, ή, όν, βεβαιωτικός, ἀντίθ. τῷ **ἀποφατικός**, κ. λόγος Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 2, 1, κ. ἀλλ. (ἴδε ἐν λ. **πρότασις**)·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 2. 15, 4· κ. ὀμόσει Εὐστάθ. 92. 22.

καταφαυλίζω, φαῦλον εὐτελές, ποταπὸν λέγω τι, καταφρονῶ, ὑποτιμῶ, καταφαυλίζων μου τὸ δεῖπνον Πλουτ. Ἀλέξ. 28, Εὐμάθ. 445.

καταφέγγω, ἴδε **καταφλέγω** II.

καταφεῖραι, = **κατενέγκοι**, Ἐπιγρ. Δελφ., καὶ **καταφειράτω**, ἀόρ. τοῦ ῥήμ. **καταφέρω**.

καταφέρβομαι, τρέφομαι μέ τι, κατατρώγω, Κύριλλ.

καταφέρεια, ἡ, κλίσις, προδιάθεσις, ἡ ῥοπή, ἡδονῆς, εἰς ἡδονήν, Ἀθήν. 352C, πρβλ. Εὐστ. 827. 31.

καταφερής, ές, φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, εὖτε ἂν κ. γίνηται ὁ ἥλιος, ὅταν ἐγγίζῃ εἰς τὴν δύσιν, Ἡρόδ. 2. 63· ἐπὶ ἐδάφους, πρανής, κατωφερής, ἐπικλινής, «τὰ καταφερῆ, τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρῶν, ἡ κλιτὺς» Ἡσύχ., Λατ. declivis· χωρίον κ. Ξεν. Κυνηγ. 10. 9· κ. ἐπί τι, κεκλιμένος πρός τινα τόπον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823· πρός τι, ἀντίθ. τῷ **εὐθεῖα**, αὐτόθι 836· κ. φυγὴ καὶ κρημνώδης, πρὸς τὰ κάτω, «τὸν κατήφορον», Πολύβ. 2. 68, 7· κατάβασις κ. ὁ 3. 54, αὐτ. 5· κ. κοιλία, ἐπὶ διαρροίας, Ὀρειβ. σ. 43 Matth.· μεταφ., ὁρμητικός, κατὰ κεφαλῆς φερόμενος, ἐπιτρόχαλος καὶ κ. ἡ φύσις τῆς λέξεως Διον. Ἁλ. π. Δημ. 40. II. κεκλιμένος, ἐπιρρεπής, ἔχων κλίσιν ἢ ῥοπήν, ὡς τὸ Λατ. proclivis, pronus, ἰδίως πρὸς σαρκικὰς ἡδονάς, ἀπολαύσεις, πρὸς οἶνον, πρὸς τἀφροδίσια Πλουτ. Ἀλέξ. 23, Ἀθήν. 589D· εἰς ἀφρ-, Γεωπ. 12. 23, 3· ἀπολ., ἀσελγής, λάγνος, φιλομειράκιός τε ἦν καὶ κ. Διογ. Λ. 4. 40· ἀκρατεῖς καὶ κ. Ἀθήν. 281F, πρβλ. **κατάφορος κατωφερής**.

καταφέρω: μέλλ. **κατοίσω**, παρ' Ὁμ., **-οίσομαι**·— φέρω κάτω (ἀντίθ. τῷ **ἀναφέρω**, φέρω ἄνω), ἄχος με κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, ἡ θλῖψις θά με φέρῃ κάτω εἰς τὸν τάφον, Ἰλ. Χ. 425 (τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὁμ.)· βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμὰν Αἰσχύλ. Εὐμ. 370· ἐπὶ ποταμῶν, κ. χρυσίον, γῆν, κτλ. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 46, κ. ἀλλ.·— ἰδίως ἐπὶ κοπτερῶν ἐργαλείων, κ. τὴν σμινύην Αἰλ. π. Ζ. 11. 32· τὴν δίκελλαν, τὴν σφῦραν Λουκ. Τίμ. 7, Προμ. 2· δίελε τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκὼν (δηλ. τὸν πέλεκυν) Λουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 1· καὶ μετὰ δοτ., κ. ξίφος τῷ πολεμίῳ Πλουτ. Λακ. Ἀποφθ. 236E· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀντικειμ., κ. τὸ ξίφος τοῦ πολεμίου, «καταιβάζω» κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Πλούτ. 2. 236E· τὴν ἅρπην τῆς ἰξύος Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 3· κ. τὴν δίκελλαν βαθείας τῆς γῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς, Γεωπ. 2. 2, 3· σκάπτε βαθείας καταφέρων (δηλ. πληγὰς [γῆς]), κατὰ τῆς γῆς, Λουκ. Τίμ. 40· καὶ μεταφορ., τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν Ἀλκίφρων 3. 66· τὴν διαβολὴν κατ. τινὸς Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 30, 11· ψόγον κατά τινος Ἑβδ. (Γέν. ΛΖ', 2)· — ἀπολ., κόπτω καταβιβάζων πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω κτύπημα, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 1, 2, Ἐνύπν. 3. β) καταστρέφω, καθαιρῶ, καταρρίπτω, κρημνίζω, πύργους Πολύβ. 4. 64, 11. γ) πληρώνω, ὡς τὰ καταβάλλω, τελῶ, κατατίθημι, ὁ αὐτ. 1. 62, 9., 33. 11, 6, Πλουτ. Περικλ. 28, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Δελφῶν πολλάκις ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, κατενεγκάντω δὲ τὸν ἔρανον, καὶ κατενεγκάσας = κατενεγκούσας (ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ τὸ ῥῆμ. **καθιστάναι** ἐν τοῖς νόμοις τῶν Γορτυνίων) κατενεγκάτω τὸν ἔρανον, καὶ ὁ ἔρανος ἂν κατενεχθῇ, Dittenb. δ) ἀναφέρω εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπό τινος ἐφ' ἕτερον Δημ. 545. 9 (Βεκκῆρος μεταφέρειν)· καὶ ἀμεταβ., κρέμαμαι, «αἱ τρίχες αἱ καταφέρουσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς» Ἡσύχ. 2) Παθ. ἢ μέσ., φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ ποταμοῦ, ποταμὸς ἐκ τοῦ ὄρους καταφέρεται Ἡσύχ.· ἐπὶ χρυσῆς κόνεως, ψήγματος καταφερομένου ἐκ τοῦ .. Ἡρόδ. 1. 93· ὄμβρων καταφερομένων Γεωπ. 5. 2, 16· τὰ σκεύη κατηνέχθη, δηλ. ἐκ τόπου ὑψηλοτέρου εἰς κατώτερον, ἐκ τοῦ ἀνωγείου, Δημ. 1158. 15·— κινοῦμαι ὁρμητικῶς πρὸς τὰ κάτω, ἀποφέρομαι, ἐκκρίνομαι, ἐπὶ ὑγρῶν, τὰ καταφερόμενα ἐκ τῶν φυημάτων καὶ ἐμπυημάτων Ἱππ. 1200H· ἡ κοιλία ἐν τῷ πυρέσσειν κ. (δηλ. εἰς διάρροιαν) Ὀρειβ. 43· ᾠῶν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται κάτω Γεωπ. 14. 7, 27. β) καταβαίνω, βυθίζομαι (πρβλ. **καταφερής**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 17· κ. ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ἡ ἡμέρα αὐτόθι 5. 19, 26, Πλούτ. κτλ.· κ. ὁ λύχνος, πλησιάζει νὰ σβεσθῇ, Πλουτ. Καῖσ. 69· κ. ἡ ἄμπελος, καταστρέφεται, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 5. γ) καταπίπτω, αἱ οἰκίαι κ. ἐπί τινα .., Πλουτ. Δίων 44· οἰκίαν κατενεχθεῖσαν ἀναστῆσαι Χρυσόστ. εἰς Α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ) καταβαρύνομαι, καταβυθίζομαι, ἐν τοῖσιν ὕπνοισι Ἱππ. 1137C· κ. καὶ νυστάζειν Ἀριστ. π. Ὕπν. καὶ Ἐγρ. 456. 31b, πρβλ. π. Ἐνυπνίων 3.13· εἰς κάρον, εἰς ὕπνον Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2· ὕπνῳ βαθεῖ Πράξ. Ἀποστ. κ', 9· ὑπὸ μέθης Ἀθήν. 461C· καὶ ἀπολ., πίπτω εἰς ὕπνον, ἀντίθ. τῷ **ἐγείρεσθαι**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 12, π. Ἐνυπνίων 3· διεγείρειν δὲ αὐτοὺς μὴ ἐῶντας καταφέρεσθαι Διοσκ. II. φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὸν οἶκον ἢ τὴν πατρίδα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 955·— Παθ., κατηνέχθησαν πρὸς τὴν Πελοπόννησον, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατέπλευσαν, Θουκ. 3. 69. 2) ἐπὶ τρικυμίας, ὠθῶ εἰς τὴν ξηράν, ὁ χειμὼν κατήνεγκε τὰς ναῦς ἐς τὴν Πύλον ὁ αὐτ. 4. 3, πρβλ. Πολύβ. 3. 24, 11.— Παθ., καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον Θουκ. 1. 137. 3) μεταφ., φέρομαι εἴς τι σημεῖον, ὡς εἰ κατὰ τύχην συναντῶ τι, ἐπὶ γνώμην, ἐλπίδα κτλ., Πολύβ. 30. 17, 13., 6. 9, 3· ἐπὶ τὰς αὐτὰς διανοίας κατενήνεκται Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 17· παρ' Ἡσυχ. ὁ πρκμ., **κατήνοχα καὶ κατενήνοχα**. III. καταφέρομαί τινος, καθάπτομαι, κατηγορῶ, Σχολ. Cod. Bav. Λιβαν. τ. Α. σ. 182.

καταφεύγω: μέλλ. **-φεύξομαι**, φεύγω πρὸς τὰ κάτω, κυρίως εἰς τόπον ἀσφαλῆ ἵνα σωθῶ ἐκ κινδύνου, ὅπως λ. χ. εἶνε τὰ τείχη ἐν σχέσει πρὸς τὴν χώραν ἢ οἱ λιμένες ὡς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἢ φεύγων πίπτω εἰς τὰ γόνατα ζητῶν τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ ἢ ἰσχυροῦ τινος ἀνθρώπου, ἐς τὸ ἱρὸν Ἡρόδ. 2. 113, πρβλ. 1. 145· ἐπὶ Διὸς βωμὸν 5. 46· καὶ μετ' αἰτ., βωμὸν τὸ σὸν γόνυ κ. Εὐρ. Ι. Α. 911· ὡσαύτως, κ. ἐν τόπῳ, φεύγω καὶ εἰσελθὼν ὡς εἰς καταφύγιον μένω ἐν αὐτῷ· ἰδίως ὁ πρκμ., Πλάτ. Σοφιστ. 260C· ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 5· οὕτως, ἐνθάδε κ. Ἰσοκρ. 501C· ὅποι .., Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10· — κ. εἴς τινα, ἔρχομαι πρός τινα πρὸς εὕρεσιν προστασίας, ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους Ἡρόδ. 4. 23· Κόνων ἔφευγε .. καὶ καταφεύγει εἰς Μυτιλήνην Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 16· πρβλ. Ἀνδοκ. 19. 20· ἐς τὸ τεῖχος κ. Πλάτ. Νόμ. 6. 778E· ἐπί τινα Δημ. 231. 17, κτλ.· πρός τινα ὁ αὐτ. 100. 4· πολλοὶ ὑβριζόμενοι κατέφευγον πρὸς ἐκείνους Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 72· παρά τινα Ἰσοκρ. 273F· ὥς τινα κ. Πολύβ. 26. 3, 11· καὶ μετὰ δοτ. προσώπ., κ. τῇ μητρὶ Κτησίας Περσ. κ. 56. 2) ἐκ τῆς μάχης κ., ἐκφεύγω, φεύγων σῴζομαι, διαφεύγω ἐκ.., Ἡρόδ. 6. 75· ἀπολ., ἄνω μάλ' εἰσὶ καταφυγὼν (δηλ. ὁ ἀτμὸς) Ἄλεξ. ἐν «Λεβ.» 1. 17. 3) ἔχω ὡς καταφύγιον, εἰς ἔλεον Ἀντιφῶν 121. 19· πρβλ. 119, 25· εἰς τοὺς λόγους Πλάτ. Φαίδων 99E. πρβλ. 76E· ἐπὶ τὰς μηχα-

νᾶς οἱ τραγῳδιοποιοὶ κ., δηλ. τὸν ἀπὸ μηχανῆς θεὸν πρὸς λύσιν τῆς περιπλεχθείσης τραγ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλῳ 425D· ἐπὶ τὸν δικαστὴν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 6, πρβλ. 2. 4, 6· πρὸς θεῶν εὐχὰς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 244Ε. 4) εἰς τὴν τοῦ βίου μετριότητα, εἰς ἐπιχειρήματα καὶ τεκμήρια ἐξαγόμενα ἐκ τῆς χρηστότητος τοῦ βίου του, Δημ. 793. 1· καταφεύξεται εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον ὡς μέτριον καὶ σώφρονα αὐτόθι 11.

καταφευκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταφύγῃ εἴς τι, ἐπὶ τὰς ἀτυχίας Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 8. 16· ἐπί τινα Λουκ. Ἀλ. 3.

καταφευκτήριον, τό, καταφύγιον, ἄσυλον, Βασίλ.

κατάφευξις, εως, ἡ, καταφυγὴ πρὸς ἀσφάλειαν, κ. ποιεῖσθαι ἐς τὸν ὅρμον Θουκ. 7. 41. **II**. καταφύγιον, τόπος πρὸς ἀσφάλειαν, κ. ἀσφαλὴς αὐτόθι 38.

κατάφημι, κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω παραδέχομαι, λέγω ναί, βεβαιῶ, ἀντίθετ. τῷ **ἀπόφημι**, μετ' ἀόρ. α', **κατέφησα**, ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν Ἀριστ. π. Ἑρμην. 6 κἑξ., Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 6, 11· οὔποτ' ἂν μεμφομένων καταφαίην, ὁ Σχολ. «οὐκ ἂν ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους», Σοφ. Ο. Τ. 507· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸν ἀόρ. **κατειπεῖν**.

καταφημίζω: ἀόρ. **-εφήμισα**, Δωρ. **-εφάμιξα**·— Παθ., πρκμ. **-πεφήμισμαι**·— διαδίδω φήμην, ἀγγέλλω, κατεφάμιξέ μιν καλεῖσθαι Πινδ. Ο. 6. 93· λίμνη Μαιῶτις, ἣν μητέρα .. τοῦ Πόντου κ., διεφήμισαν ὡς .., Διον. Βυζ. παρὰ Valck. εἰς Ἡρόδ. 4. 86· — Παθ., καταπεφήμισται καὶ καταπεπίστευται, ἔχει διαφημισθῇ, Πολύβ. 16. 12, 3. **II**. ἀπονέμω ἢ ἀφιερῶ εἰς θεόν τινα, οἱ τοῖς θεοῖς καταπεφημισμένοι Πολύβ. 5. 10, 8, πρβλ. Πλουτ. Εὐμέν. 13· «ἡμέραι κατωνομασμέναι θεοῖς, καθωσιωμέναι, καταπεφημισμέναι» Πολυδ. Α', 36.

κατάφημος, ον, (φημὶ) διαβόητος ἐπὶ κακῷ, Γλωσσ.

καταφθάνω, ἐπιπίπτω ἀπροσδοκήτως, ἐπί τινα Ἑβδ. (Ἰουδ. Κ', 32)· τινὰ Μαλαλ.

καταφθᾰτέομαι, καταφθάνω, ταχέως ἀφικνοῦμαι, γῆν καταφθατουμένη Αἰσχύλ. Εὐμ. 398 (ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «καταφθάνουσαν»), οὕτως ὁ Stanl. ἀντὶ τὴν καταφθατομένην, ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ὅστις ἔχει «καταφθατουμένη· κατακτωμένη· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως»· ὁ αὐτ. ἔχει ὡσαύτως: «φθατήσῃ· φθάσῃ»· καὶ «φθατήσει· φθάσει, κτήσεται» (οὕτω τὸ κείμενον διορθωτέον).

καταφθέγγομαι, ἀποθετ., ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, Ἐπιφάν.· — ἐνεργητ., ἠχῶ, βροντῆς ἧς οὐδὲν μεῖζον καταφθέγγει Ὡραπόλλων.

καταφθείρω: μέλλ. **-φθερῶ**, καταστρέφω καὶ φθείρω ἐντελῶς, ἀφανίζω, δαίμων κατέφθειρε στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 345, Σοφ. Ο. Τ. 331· πόλιν Πλάτ. Νόμ. 697D, κτλ.· κατέφθαρται ὄλβος Αἰσχύλ. Πέρσ. 251· τῆς χώρας καταφθειρομένης Πολύβ. 2. 64, 3· ἐπεί δέ γ' εἴκω οἰκάδις καταφθαρεὶς Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρ.» 4.

καταφθῐνύθω [ῠ], = **καταφθίω**, τινὰς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 354· ἄνεμοι κ. ἄρουραν Ἐμπεδ. 465· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

καταφθίνω [ῐ], φθείρομαι, ἀφανίζομαι, μαραίνομαι, καταπίπτω, καταστρέφομαι, ἐπέων καρπὸς οὐ κατέφθινεν Πινδ. Ι. 8 (7). 102, Ἡρόδ. 2. 123, καὶ Τραγ., κ. νόσῳ, γήρᾳ Σοφ. Φιλ. 266, Εὐρ. Ἄλκ. 622· τὰ πήματα θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνοντα ὁρῶ Σοφ. Ἠλ. 260· κ. γᾶ Εὐρ. Τρ. 1299· ἐξαμβλοῦται καὶ κ. ἰσχὺς τοῦ σώματος Πλουτ. Ἠθ. 2Ε· ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, ὡς κ. τὸ σῶμα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 5· ὁ Πλούτ. ἔχει μετοχ. ἀορ. καταφθινήσας, 2. 117C, πρκμ. κατεφθινηκὼς αὐτόθι 621Ε, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 25.—Ἐν Θεοκρ. 25. 122 καταφθίνουσι, κεῖται μεταβατ. ἐναντίον τῆς σημασίας καὶ τῆς ποσότητος τῆς λέξεως· ὁ Meineke προτείνει καταφθινύθουσι.

καταφθίω, ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ ἁπλῷ φθίω· **I**. μεταβ. ἐν τῷ μέλλοντι **καταφθίσω**: ἀόρ. α', **κατέφθῐσα** [ἴδε ἐν τέλ.]·— καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, φονεύω, οὐ μὲν δή σε καταφθίσει Ὀδ. Ε. 341· παλαιὰς διανομὰς καταφθίσας Αἰσχύλ. Εὐμ. 727 (ἴδε **διανομή**)· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον Σοφ. Ο. Τ. 1198. **II**. Παθ. πρκμ. **κατέφθῐμαι**: ὑπερσ. **κατεφθίμην**, ὅπερ εἶναι καὶ συγκεκομ. ἀόρ. καὶ ὡς τοιοῦτος εὕρηται παρ' Ὁμ., μετοχ. **καταφθίμενος**: ἀπαρέμφ. **καταφθίσθαι**· ποιητ. **καπφθίμενος**, πρβλ. **ἀποφθίμενος**, ἐπανορθωθὲν ἐν ἀναπαιστικοῖς καὶ χοριαμβικοῖς στίχοις τοῦ Εὐρ. ἐν Ῥήσ. 378, Ἱκέτ. 984, Ἠλ. 201, 1299· ἐν Ἐπιγρ., οἱ νόμοι περὶ τῶν καταφθιμένων Dittenb.· — καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸν συγκεκομμ. ἀόρ., ἦϊα πάντα κατέφθιτο, πάντα τὰ τρόφιμα κατηναλώθησαν, Ὀδ. Δ. 363· ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὤφελες, εἴθε νὰ εἶχες καταστραφῇ, Ὀδ. Β. 183· σεῖο καταφθιμένοιο, ἂν ἤθελες ἀποθάνει, Ἰλ. Χ. 238· νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν Ὀδ. Λ. 491· οὕτως, ἐκεῖ κατέφθιτο, ἀπέθανεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 319· ἐμῷ πόθῳ κατέφθιτο Σοφ. Ο. Τ. 970, Φιλ. 346· κατέφθισο Εὐρ. Ἱππ. 839· φέγγος ἡλίου κατέφθιτο, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶχε τελειώσῃ, δύσῃ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 377. [καταφθῖσω παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ κατέφθῐσα παρὰ Τραγ.· ῐ ἐν τῷ πρκμ. καὶ ἀορ. παθητ.].

καταφθορά, ἡ, παντελὴς φθορὰ (πρβλ. **διαφθορά**), καταστροφή, θάνατος, λεύσιμοι καταφθοραὶ Εὐρ. Ἴων 1236, ὁ διὰ λιθοβολήσεως θάνατος· ἡ κ. τῶν ἀνδρῶν, τῆς Ἑλλάδος, τῆς χώρας, τῶν ἔργων, ἡ καταστροφή, ὁ ὄλεθρος, Πολύβ. 1. 49, 4., 11. 6, 2, κτλ.· ἡ ἐξανάστασις καὶ κ. τῶν Κελτῶν 2. 21, 9· κ. καὶ θάνατος Sirac. 28. 6. **2)** μεταφορ., σύγχυσις, διατάραξις, φρενῶν Αἰσχύλ. Χο. 211.

κατ-αφίημι, ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνω νὰ πέσῃ, κατηφίει (παρατ.) τὸ δόρυ διὰ χειρὸς Πλάτ. Λάχ. 183Ε· τὸν λέβητα καταφέντες Ἀριστ. Προβλ. 32. 5.

καταφῐλέω, φιλῶ γλυκά, τρυφερῶς, φιλεῖν δεῖ λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κῦσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος Antiatt Bekk. 115. 22· οὐκ ἔχουσα ἡ Π. πῶς ἂν ἀσπάσαιτο αὐτόν, κατεφίλησε τὸν δίφρον Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10· κατεφίλουν χεῖρας καὶ πόδας τοῦ Κύρου πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι αὐτόθι 7. 5, 32· τοὺς μὲν καλοὺς φιλεῖν τοὺς δὲ ἀγαθοὺς κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 33· περιβαλὼν κ. Πλουτ. Ἀλ. 67.

καταφίλημα, τό, ἀκόλαστον φίλημα, ἀντιθ. γνήσιον φίλημα, Φίλων 1. 480.

καταφιλονεικῶ, φιλονεικῶ κατά τινος, Σουΐδ., μετ' αἰτ.

καταφιμόω, -ῶ, κλείω τὸ στόμα, σιωπῶ.

καταφλάω, κατακόπτω, Ἡσύχ. «καταφλάσαι, κατακόψαι».

καταφῐλοσοφέω, νικῶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 6. 56. **II**. φιλοσοφικῶς ἀποδεικνύω, κατ. ὅτι .., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 167· φιλοσοφικῶς ἑρμηνεύω, Εὐμάθ. 258.

καταφλέγω, καίων καταβάλλω, διὰ τῆς φλογὸς ἀφανίζω, κατακαίω, ὁ Σουΐδ. «ἐφλέγετο γὰρ οὐ κατεφλέγετο», δηλ. καὶ ἐκαίετο πυρί, οὐ κατεκαίετο δέ, ἐν λ. **πυράφλεκτος**· πυρὶ Ἰλ. Χ. 512, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 18· ἀράμενοι δαυλοὺς διαπύρους ἔθεον ἐπὶ τὰς οἰκίας .. καταφλέξοντες Πλουτ. Καῖσ. 68, κτλ. μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5. 10· πρβλ. **καταφέγγω**· — Παθ., κατακαίομαι, Θουκ. 4. 133· καταφλεχθῆναι Διοδ. Ἐκλογ. 459. 67· καταφλεγῆναι Δίων Χρυσόστομ. 46, 518· μεταφορ., ἐπὶ ἔρωτος, Εὐμάθ. 266, Φιλόστρ., κτλ. **II**. καταρρίπτω ὡς διὰ κεραυνοῦ, καταβάλλω, κ. καὶ καταβροντᾷ τοὺς ῥήτορας (κοινῶς: καταφέγγει) Λογγῖν. 34. 4· πρβλ. **καταβροντάω**.

καταφλεκτικός, ή, όν, εὔφλεκτος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταφλέγειν, ὅστις εὐκόλως καταφλέγει, Ἐκκλ.

κατάφλεκτος, ον, κεκαυμένος, ὁ καταφλεχθείς, δαλῷ κ. Ἡλιόδ. 1. 1.

καταφλεξί-πολις, ὁ, ἡ, ὁ κατακαίων πόλεις· οὕτω καλεῖται ἑταίρα τις, Ἀνθ. Π. 5. 2.

κατάφλεξις, -εως, ἡ, κατάκαυσις, Λουκ. π. Ὀρχ. 39, Πτολ.

καταφλογίζω, πυρπολῶ ἐντελῶς, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 8).

καταφλιά, ἡ, τῆς θύρας, ἡ αἴθουσα, Σχόλ. ἐν Ὀμ. Ὀδ. Ο. 146.

καταφλυᾱρέω, φλυαρῶ περί τινος, τι Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 20 καὶ 25· ἀλλά, κ. τινος, καταπληρῶ τινα φλυαριῶν, τὸν φορτώνω μὲ φλυαρίας, Στράβ. 550· τινός τι κ. Διογ. Λ. 5. 20.

καταφοβέω, φοβῶ τινὰ πολύ, τὸν ἐμβάλλω εἰς πολὺν φόβον, Θουκ. 7. 21, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 5.— Μέσ., καταφοβοῦμαι, μεγάλως φοβοῦμαι, ὁ μέσ., **-φοβήσομαι** καὶ ὁ ἀόρ. **-εφοβήθην**, τι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1109· ἀπολ., καταφοβηθεὶς Θουκ. 6. 33.

κατάφοβος, ον, πλήρης φόβου, πεφοβημένος, κ. ἦν = κατεφοβεῖτο· μετ' αἰτ., κ. ἦσαν τοὺς ἐλέφαντας Πολύβ. 1. 39, 12· τὸ μέλλον 3. 107, 15· κ. ἦν μή .. ὁ αὐτ. 10. 7, 7· κ. γίνομαι Ἑβδ.· ἀπολ., Πλουτ. Δίων 4· κ. καὶ δύσελπις Πελοπ. 31.

καταφοιβάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φοιβάζω**, Εὐμάθ. σ. 394, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου μαντεύω, προφητεύω.

καταφοινίσσω, κάμνω τι κατακόκκινον, «καταβάπτω» Ἡσύχ.

καταφοιτάω, Ἰων. **-έω**, κατέρχομαι συνεχῶς ἢ τακτικῶς ὡς τὰ ἄγρια θηρία ἐκ τῶν ὀρέων πρὸς λείαν, Ἡρόδ. 7. 125. **II**. κατέρχομαι εἰς .., καταλήγω, λόγος κ. πρός τι Θεοφύλακτ. Σιμ. «καταφοιτῆσαι· παραγενέσθαι» Ἡσύχ.

καταφοίτησις, ἡ, τὸ καταφοιτᾶν, ἡ κατάβασις, Κύριλλ.

καταφονεύω, κατασφάζω, Ἡρόδ. 1. 106, 165, κ. ἀλ., Εὐρ. Βάκχ. 1177, κτλ.· καὶ τὸ παθ. καταφονευθῆναι πέτροις Ὀρ. 535.

καταφόνης, ὁ, οἱ **καταφόναι**, οἱ φόνου ἄξια πράξαντες καὶ ἐπαξίως καταφονευτέοι, Δωρ., Εὐστάθ. 1098. 15.

καταφορά, ἡ, καταβίβασις, ἰδίως ξίφους, πρβλ. **καταφέρω**, κτύπημα πρὸς τὰ κάτω, σπαθιά, τὴν κ. καιρίαν Πολύβ. 2. 33, 3, κτλ.· τὰς κ. τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεός, ἀβλαβεῖς ἢ ματαίας καθιστᾷ, 6. 22, 4· ἐκ καταφορᾶς (Λατ. caesim, ἀντίθ. τῷ punctim), «κοπτά», ἀντίθ. τῷ «ἐμπηκτά», νύγδην (κεντήματι) ὁ αὐτ. 3. 114, 3· τραῦμα, ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς, ὄχι βαθύ, Πλουτ. Δίων. 34. **II**. (ἐκ τοῦ παθ.), **καταφέρομαι**,

κατάβασις, πτῶσις, καταφοραὶ ὄμβρων καὶ πρηστήρων Πλάτ. 'Αξίοχ. 370C· κατάβασις, δύσις, κ. ἡλίου, δύσις τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. π. 'Ανέμ. 12· ἡ Ισημερινὴ κ. Πολύβ. 3. 37, 5, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., Λόγγος 2. 24· κ. κοιλίας, διάρροια, 'Ιππ. 'Αφ. 1262, πρβλ. καταφέρονται αἱ κοιλίαι. 2) προσβολή, ἔφοδος ληθάργου, κ. βαθεῖα καὶ δυσανάκλητος 'Ιππ. 'Επιδημ. 3. 1085· ἴδε καταφέρω I. 2. 3) ἐν συλλογισμῷ, συμπέρασμα, τὴν κ. ἐκ τῶν φαινομένων μεθοδεύειν ὁ αὐτ. 26. 2.

καταφορέω, = **καταφέρω**, ἐπὶ ποταμοῦ, καταβιβάζω, παρασύρω, ψῆγμα χρυσοῦ κ. ἐκ τοῦ Τμώλου 'Ηρόδ. 5. 101, πρβλ. χρυσὸς καταφορευόμενος ὑπὸ ποταμῶν 3. 106· μεταφορ.· ἀμήχανον .. λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς διαφορότητος .., θαυμάσιον ῥεῦμα (σειρὰν) συλλογισμῶν ἔχεις καταβιβάσει περὶ τῆς διαφορᾶς, οἱ συλλογισμοὶ ἐπλημμύρησαν ὡς ποταμοί .., Πλάτ. Πολ. 587E· πολλὰ .. κατεφόρει τῆς προνοίας, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ πολλὰ ἐναντίον, Πλουτ. 2. 548C· καταγλωττίζειν, καταλαλεῖν, καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους.

καταφορία, ἡ, ἀρρώστημα, νόσημα εἰς ὃ καταφέρεταί τις ἢ ἔχει ῥοπήν.

καταφορικός, ή, όν, ὁρμητικός, σφοδρός, 'Ησύχ.· λόγος κ., ὀνειδιστικός, ὑβριστικός, 'Ερμογ., 'Ιω. Χρυσ.—'Επίρρ. **-κῶς**, «σφοδρῶς» Σουίδ., 'Ιω. Χρυσ. II. ληθαργικός, ἀναίσθητος, Γαλην.· ἐπιφέρων λήθαργον, ὁ αὐτ.· ὁ καταφερόμενος εἰς ὕπνον, ἀντίθ., **ἀγρυπνιστικός**, Φώτ. ἐκ τοῦ 'Ορειβ.

κατάφορος, ον, εὐκατάφορος, ὁ ἔχων ῥοπὴν πρός τι, κ. πρὸς δόξαν Πλουτ. Θεμ.· ὁρμῶν ἐναντίον τινός, ὁρμητικός, τρικυμιώδης, τὸ κ. τῆς θαλάσσης ἀντίθ. τῷ τὸ γαληνίζον, 'Αριστ. Προβλ. 23, 41, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 439. II. βαθύς, ληθαργικός, ὕπνος 'Ησύχ.

καταφορτίζω, βαρέως φορτώνω, χρυσίον κατεφόρτισέ με Θεμίστ. 2. 25D· καταπεφορτισμένους ὄνους τοῖς ἐπιτηδείοις 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 7. 9, 3· καταβαρύνω, τὰν ψυχὰν κακοῖς "Ιππαρχ. παρὰ Στοβ. 574. 24.

κατάφορτος, ον, πεφορτωμένος τι, τινος 'Ιωσήπ. Βίος 26, 'Εκκλ.

καταφορώδης, ες, (εἶδος) = **κατάφορος** II ἢ **καταφορικός**, κ. ὕπνος Γαλην. 14. 314.

κατάφραγμα, σκέπασμα, περίβλημα εἰς προφύλαξιν, ναῦς κατάφρακτος, ἡ ἔχουσα καταφράγματα.

καταφράγνυμι = **καταφράσσω**, Θεόδ. Πρόδρ. 301.

καταφράζω, διηγοῦμαι, τὸ σαφᾶνὲς Πινδ. Ο. 10 (11). 68·—Μέσ. μετ' ἀορ. παθ. καὶ μέσ., θεωρῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι περί τινος, σταθμίζω, καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 246· καταφρασθεὶς αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, παρατηρήσας .., 'Ηρόδ. 4. 76· κατεφράσατο Σόλων 4. 38, πρβλ. Διον. II. 884.

καταφράκτης, ου, ὁ, θώραξ, ἐπίδεσμός τις χειρουργικός, οὕτω κληθεὶς ἐκ τῆς ὁμοιότητός του περὶ τὸν θώρακα τὸν Ρωμαϊκόν, Γαλην. 12. 492.

κατάφρακτος, ον, καταπεφραγμένος, καλῶς κεκαλυμμένος, ἐγκεκλεισμένος, κ. πετρώδει ἐν δεσμῷ Σοφ. 'Αντ. 958 (ἔνθα ὁ παλαιὸς 'Αττ. τύπος, κατάφαρκτος, ἐπανορθοῦται ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐκ τοῦ Κώδ. Λ., πρβλ. **ἄφρακτος**)· πλοῖα κ., ἔχοντα καταστρώματα, Θουκ. 1. 10, πρβλ. Πολύβ. 1. 20, 13· ἔν τε ταῖς ἀφράκτοις καὶ ταῖς κ. ναυσὶ Συλλ. 'Επιγρ. 2525· κ. σκάφη Πολύβ. 16. 2, 12· ἵπποι κ., περιβεβλημένοι θώρακα, Λατ. loricatus (Λίβ. 37. 40) ἢ καταπεφραγμένοι τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 31. 3, 9, κτλ.· ἱππεῖς Πλουτ. Κράσσ. 21· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς 'Ομηρ. ῥήσεως, φράξαντες δόρυ δορί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ 'Ιλ. Ν. 130, Εὐστάθ.· μεταφορ., ἡ κατεσκοτισμένη καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδυῖα, ψυχὴ "Ιων παρ' 'Ησυχ.

καταφρακτώριος, ον, οἱ κ. ἱππεῖς PB. 316, 4 (359 μ. Χ.).

κατάφραξις, εως, ἡ, ἔμφραξις, τὸ στούπωμα, 'Ιππιατρ. 229.

καταφράσσω, 'Αττ. **-ττω**, καλύπτω μὲ θώρακα ἢ πανοπλίαν, τὸν στρατιώτην κ. Εὐμάθ. σ. 109 (κοινῶς κατέφραξε), πρβλ. ὅλος στρατιωτικῶς κατεπέφρακτο σ. 106· ἵπποι καταπεφραγμένοι (ἴδε **κατάφρακτος**) Πλουτ. 'Αλέξ. 16, πρβλ. Κράσσ. 24· μεταφορ., πολλοῖς ἱππεῦσι καταπεφραγμένος ὁ αὐτ. 'Αλέξ. 33.

καταφρίσσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φρίσσω**, Κύριλλ.· «καταπεφρικότες· δειλιῶντες» 'Ησύχ.

καταφρονέω, σκέπτομαι περί τινος ὡς κατωτέρου μου, μικρὰν καὶ ταπεινὴν περί τινος γνώμην ἔχω, δὲν τὸν λογαριάζω, ἀψηφῶ, δὲν τὸν τιμῶ, περιφρονῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν σκέπτομαι καλῶς, τινος 'Ηρόδ. 4. 134, Εὐρ. Βάκχ. 199, κτλ.· τῷ καλῶς βουλεύεσθαι καὶ μηδενὸς καταφρονεῖν Δημ. 472. 2· τῶν παρόντων καταφρονῶν, τῶν ἀπόντων ἐπιθυμῶν Λυσ. 127. 23· κ. τοῦ κινδύνου, δὲν φοβοῦμαι τὸν κίνδυνον, ἀψηφῶ, Πλάτ. 'Απολ. 28C· τῆς τέχνης ὁ αὐτ. Γοργ. 512C· κ. τινὸς ὡς ἀνοήτου 527C· καύματος καὶ ψύχους Ἔφορ. παρὰ Στράβ. 480· κυνηγεσιῶν Ξεν. Κυν. 2. 1· τῶν θεῶν 'Αντιφ. ἐν 'Αδήλ. 48· τῶν πτωχῶν Μένανδρ. ἐν «Κυβ.» 10· οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρ. ὁ αὐτ. ἐν «Βοιωτ.» 1. αἰσχροκερδείας κ., ἀπέχονται, Ξεν. Κυνηγ. 3. 16. 2) ὡσαύτως μετ' αἰτ., θεωρῶ μετὰ καταφρονήσεως, περιφρονῶ, 'Ηρόδ. 8. 10, Εὐρ. Βάκχ. 503, Θουκ. 6. 34., 8. 8· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ὀλίγον σκέπτεταί τις περὶ ἐμοῦ, περιφρονοῦμαι, οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων κ. Πλάτ. Πολ. 556D· εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι Ξεν. 'Ελλ. 7. 4. 30· μέλλ. **-φρονηθήσομαι** Αἰσχίν. 25. 11· οὕτω, μέσ. μέλλ. **καταφρονήσομαι**, Πλάτ. 'Ιππ. Μείζων 281C. ἀόρ. **κατεφρονήθην** 'Ισοκρ. 138A, ἀντὶ τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησόμενος 135E, Πλάτ. Εὐθύδ. 273D. 2) ἀπολ., φέρομαι μετὰ καταφρονήσεως, ὑπεροπτικῶς, διὰ τὸ καταφρονοῦντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι, δηλ. αὐτοὺς αὐτῶν, Θουκ. 2. 11, 'Αριστ. Ρητ. 2. 2, 3· τὸ καταφρονοῦν, ἡ καταφρόνησις, Διον. 'Αλ. 5. 44. 4) μετ' ἀπαρεμ., νομίζω μετὰ περιφρονήσεως ὅτι .., σκέπτομαι μετὰ προλήψεως ὅτι .., καταφρονήσαντες 'Αρκάδων κρέσσονες εἶναι 'Ηρόδ. 1. 66· καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι Θουκ. 3. 83· μετὰ γεν. καὶ αἰτ., καταφρονήσαντες τῶν 'Αθηναίων ἀδυνασίαν Θουκ. 8. 8, καταγνόντες. II. μετ' αἰτ. πράγ., μόνον παρὰ τοῖς "Ιωσι συγγραφ., (πρβλ. **κατανοέω**), στηρίζω τὰς σκέψεις μου, τὸ φρόνημά μου εἴς τι, ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, Λατ. affectare, τὴν τυραννίδα 'Ηρόδ. 6. 59, πρβλ. ταῦτα 8. 10· καὶ οὕτω ληπτέον ἐν 'Αντιφ. ἐν «"Αρχ.» 1. 5, τοὺς βύστακας μὴ καταφρόνει, μὴ σκέπτεσαι τοὺς μύστακάς σου, μὴ ἔχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἔχῃς μύστακας (ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιᾶται ὤφειλον νὰ κείρωσι τὸν μύστακα, πρβλ. μύσταξ). III. ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, Λατ. resipiscere, 'Ιππ. 309, 31., 564, 14 (κοινῶς **κακοφρ-**) (πρβλ. **κατανοέω** II)· ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν, δὲν ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν των, Πλουτ. Δεισιδαιμ. 3.

καταφρόνημα, τό, καταφρόνησις τῶν ἄλλων, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, ἡ μεγάλη ἰδέα καὶ τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον ἔχει τις περὶ ἑαυτοῦ, συναισθανόμενος καλῶς τὴν ὑπεροχήν του ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 2. 62.

καταφρονηματίζω, πληρῶ τινα καταφρονήματος· καταπεφρονηματισμένοι τῷ θράσει καὶ ταῖς ἀλκαῖς Διοδ. 'Αποσπ. Βατ. σ. 65, ἔκδ. Μαΐ. 9.

καταφρόνησις, -εως, ἡ, = τῷ προηγ., καὶ συνηθέστερον περιφρόνησις, Θουκ. 1. 122, Πλάτ. Πολ. 558B, 'Αριστ. Ρητ. 2. 2, 3· ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **αὔχημα**, τὸ σημαῖνον τὴν μεγάλην ἰδέαν ἢ τὸ θάρρος, «τὰ ἐγγινόμενα καὶ ἀπὸ εὐτυχοῦς ἀμαθείας καὶ δειλῷ τινι», Θουκ. 2. 62.

καταφρονητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταφρονήσῃ, τινὸς 'Αθήν. 625D.

καταφρονητής, οῦ, ὁ, ὁ καταφρονῶν, ἀντίθ. τῷ **θαυμαστής**, Πλουτ. Βρούτ. 12, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. 2. 8, 3· εὐλαβεῖς καὶ μὴ καταφρονητὰς τοὺς υἱοὺς ποιήσατε Νεῖλ. 'Επιστολ. σ. 267.

καταφρονητικός, ή, όν, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ καταφρονεῖν τῶν ἄλλων, ὁ ἐκ φύσεως κλίνων εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, ἀντίθ. τῷ **θαυμαστικός**, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 3, 28, Ρητ. 2. 2, 24., 11. 7· οἱ καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς Πλουτ. 'Ηθ. σ. 40· καὶ ἐπιρρημ., καταφρονητικώτερον πρὸς αὐτοὺς διατεθήσονται "Αννα Κομν. 402A·—'Επίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Θεαίτ. 161C, Ξεν. 'Ελλ. 4. 1, 17., 5. 3, 1, Δημ. 1075, 11· κ. τῶν εὐτελεστέρων Φιλ. Α', 927. 30· ὀλιγώρως καὶ κ. Πλουτ Λυσ. 11, κτλ.·—'Ο Λοβ. (ἐν Φρυνίχ. 520) σημειοῖ τὸν τύπον **καταφρονικὸς** παρ' 'Απп. καὶ Γαλην., ὡς ἐσφαλμένον.

καταφροντίζω, δαπανῶ εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἢ φιλολογικὰς σπουδάς, ἐν χρήσει ἐν τῇ κωμικῇ φράσει [θοἰμάτιον] οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα, δὲν τὸ ἔχασα, ἀλλὰ τὸ κατέτριψα εἰς τὰ σχολεῖα (εἰς τὴν παίδευσιν δεδαπάνηκα), 'Αριστοφ. Νεφ. 857· ἐπλάσθη ἀστείως ἐκ τοῦ ρ. **φροντίζω**, ἐφ' ἧς σημασίας καὶ τὸ ῥηματ. **φροντιστήριον**. II. φροντίζω πολύ, ἀντιθ. τῷ **ἀφροντιστῶ**, τι Πολύβ. 28. 11, 10.

καταφρύαγμα, τό, ὑπερηφανία, 'Επίκτ. (?)

καταφρυάττομαι, ἀποθ., φέρομαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς πρός τινα ἐκ μεταφορᾶς τῶν θυμοειδῶν ἵππων, οἵτινες φρυάττονται ἐναντίον τοῦ χαλκοῦ καὶ καταδάκνουσιν αὐτόν, Μ. 'Αντων. 7. 3· τινι ὁ αὐτ. 9. 41· τινὸς Φώτ.

καταφρύγω [ῡ], κατακαίω, καίω μέχρι τέφρας, ἐπὶ κεραυνοῦ, 'Αριστοφ. Νεφ. 396.—Παθ., καταξηραίνομαι, 'Εκκλ.· δίψει καταφρυγῆναι Βασίλ.· γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι 'Αέτ.·—«καταφρυγήσεται· καταξηρανθήσεται» 'Ησύχ.

καταφρύσσω, 'Αττ. **-ττω**, καταξηραίνω, Γρηγ. Νύσσ.

καταφυγγάνω, = **καταφεύγω**, 'Ηρόδ. 6. 16, Αἰσχίν. 83. 39.

καταφυγή, ἡ, πρόσωπον ἢ τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τις διὰ νὰ εὕρῃ ἀσφάλειαν ἢ σωτηρίαν ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἢ καὶ βοήθειαν καὶ προστασίαν, 'Ηρόδ. 7. 46· ἔχει γὰρ καταφυγὴν θὴρ μὲν πέτραν, δοῦλος δὲ βωμοὺς Εὐρ. 'Ικέτ. 267· κ. σωτηρίας, ἀσφαλὲς καταφύγιον, ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 724· μόνην οἴονται κ. εἶναι τοὺς φίλους 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 8. 1, 2. 2) μετὰ γεν., κ. κακῶν, καταφύγιον ἀπὸ .., αὐτόθ. 448· τῶν ἀκουσίων ἁμαρτημάτων κ. εἶναι τοὺς βωμοὺς Θουκ. 4. 98· κατ. ἔχειν, κατ.

ποιεῖσθαι εἴς τινα, καταφεύγειν, Εὐρ. Ἱκέτ. 267, Ὀρ. 567, πρβλ. Ἀντιφῶντα 112. 6· κατ. εὑρίσκειν, κατ. ἐστὶ εἰς θεοὺς Πλάτ. Νόμ. 699B, κτλ.· εἰς τοὺς νόμους Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 25, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 56. **II.** τρόπος ἐκφυγῆς, πρόφασις εἰς ἣν καταφεύγει τις, Δημ. 1131. 15., 1263. 20.

καταφύγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Δίων Κ. ἐν Mai's Coll. Vat. σ. 529, Βυζ., πρβλ. **κρησφύγετον**.

καταφῠλᾱδόν, Ἐπίρρ., κατὰ φῦλα ἢ φυλάς, κατὰ ἔθνη, Ἰλ. Β. 668· φάλαγγας ἀνδρῶν ἐρχομένων κ. Ὀππ. Ἁλ. 3. 644.

καταφῠλάσσω, ἀγρυπνῶ ἢ φυλάσσω καλῶς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 482.

καταφυλλορροέω, καταχύνω, καταρρίπτω τὰ φύλλα· μεταφορ.; χάνω τὴν λαμπρότητά μου, τιμὰ κατεφυλλορρόησε Πινδ. Ο. 12. 22.

κατάφυλλος, ον, πλήρης φύλλων, κ. ἀνὰ κήπους Στράττις ἐν Ἀδήλ. 1. 1.

καταφύξιμος, ον, πρὸς ὃν δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, ἄγαλμα Πλουτ. 2. 290C.

καταφύομαι, γεννῶμαι: ἀόρ. **κατέφυν**, καὶ πρκμ. **καταπέφυκα**, ἐκβεβλάστηκε τῆς σαρκὸς καὶ καταπέφυκε Πλουτ. Ἠθ. 442B· «κατεφύοντο· κατέτρεχον» Φώτ., Σουίδ., δηλ. ἠρήμωνον, ἐδῄουν· καὶ «καταπιφύει· κατατρέχει» Ἡσύχ.

καταφυράω, ζυμώνω, ἢ μιγνύω, ἐντελῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. (;)

καταφύρω [ῡ], ἐντελῶς μιαίνω, μολύνω, Ἐκκλ.

καταφῡσάω, διὰ τοῦ φυσήματος ἐκχέω, ἐξακοντίζω, φυσῶν ῥαντίζω, κ. τὸ σμῆνος οἴνῳ οἱ μελιττουργοὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 58· ἀλλά, κ. τὸν θολόν, ἐκτινάσσω, ἐκχέω τὸν χυμὸν τῆς σηπίας, αὐτόθι 5. 12, 1. **2)** φυσῶ ἐπί τινος, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαι, ἐμπτύω, κατ. καὶ καταναθεματίζειν τινὰ Ἐπιφάν.

καταφύσημα, τό, τὸ φυσᾶν ἐπί τινος, Ἐκκλ.

κατάφῠσις, εως, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον σύνδεσις, στενὴ σύνδεσις, ἔμφυσις, ἐμβολή, ἔγερσις, τὴν κ. ποιεῖται εἰς .. Γαλην. **II.** = **φύλλιον**, Διοσκ. 4. 70.

καταφύτευσις [ῠ], εως, ἡ, τὸ καταφυτεύειν, Ἑβδ. (Ἰερεμ. ΛΕ', 22), Κλήμ. Ἀλ. 325· καὶ μεταφορ., ἡ κατ. τῶν ἀγαθῶν, ἀντίθετ. τῷ ἐκκοπὴ καὶ ἀναίρεσις τῶν κακῶν, Ἰω. Χρυσ.

καταφῠτεύω, πυκνῶς φυτεύω, πληρῶ ἐκ φυτῶν, ἀγορὰν πλατάνοις Πλουτ. Κίμ. 13, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 42· κατ. λαὸν εἰς τόπον, καθιδρύω, μετοικίζω, Μακκαβ.· οἰκοδομεῖν καὶ κατ. Σειρὰχ Μ', 9. **II.** ἐμπήγω, ὀδόντας χείλεσιν Εὐμάθ. σ. 138.

κατάφῠτος, ον, καταπεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν ἢ δένδρων, τόποι κ. Πολύβ. 18. 3, 1· κ. ἀσφοδέλῳ, πλήρης ἐξ .., Λουκ. Νεκυομ. 11· περίπατος κ. καὶ σύσκιος Πλουτ. Κιχ. 48.

καταφῠτουργέω, ἐμφυτεύω, τί τινι Εὐμάθ. σ. 445.

καταφωνέω, πληρῶ διὰ τῆς φωνῆς μου, ὡς τὸ κατᾴδω, κάμνω τι νὰ ἀντηχῇ, οἱ τέττιγες μουσουργοῦντες τὰ ἄλση καταφωνοῦσιν Γρηγ. Ναζ.· ἀλλὰ καί, κατ. τὸ ἄλσος· — «καταφωνεῖ· ταράττει» Ἡσύχ.

καταφώνησις, εως, ἡ, τὸ νὰ καταφωνῇ τις.

καταφωράω: μέλλ. -άσω [ᾱ], (συχνότερον τὸ **ἐπιφωράω**), κυρ. συλλαμβάνω τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτοντα, τὸν πιάνω φανερά, καταλαμβάνω τινὰ πράττοντά τι, ἀνακαλύπτω, Θουκ. 8. 87, Λουκ. Ἐνύπν. 28· μετὰ μετοχ., κατ. τινας ἐπιβουλεύοντας (ὁ Σχολ. ἐλέγχειν) Θουκ. 1. 82· οὐδ' ἑωρᾶτε τὴν ψυχήν, ἀλλ' οἷς διεπράττετο, αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωρᾶτε, ἀνεκάλυπτε τὴν παρουσίαν της, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 17· — Παθ. ἀόρ., καταφωραθῆναι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 1· — παρ' Ἡσυχ. «καταφωρᾶν· ἐρευνᾶν. ἐπιζητεῖν».

κατάφωρος, ον, ὁ καταφωραθείς, ἀνακαλυφθείς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 24, Συλλ. Ἐπιγρ. 3916. **II.** σαφής, κατάδηλος, φανερός, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5· κ. τῆς γνώμης γενέσθαι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 54.

καταφωτίζω, φωτίζω ἐντελῶς (κυρ. καὶ μεταφορ.), Ἀνθ. Π. 9. 178, Ἐκκλ.

καταχαίνω: μέλλ. -χᾰνοῦμαι, πολὺ χάσκω ἢ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα περιγελῶ τινα, τινός· «καταχήνῃ· καταγελάσῃ, μυκτηρίσῃ, ἐξουθενίσῃ» Ἡσύχ.

καταχαίρω, μετὰ μέσου μέλλ. -χᾰροῦμαι Κλήμ. Ρώμ.· — (= **ἐπιχαίρω**), χαίρω διὰ τὸ κακὸν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἐόντι αἰχμαλώτῳ .. κ. καὶ κατεκερτόμεε Ἡρόδ. 1. 129· εἴτε εὐνοίῃ ἐποίησε ταῦτα εἴτε καὶ καταχαίρων, χαίρων μετὰ κακίας, χαιρεκάκως, ὁ αὐτ. 7. 239. **II.** λίαν, σφόδρα χαίρω, κατέχαιρον ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη Ἀλκίφρων 2. 4.

καταχᾰλαζάω, διὰ χαλάζης καλύπτω, ῥίπτω ἐπί τινος ὡς χάλαζαν, λίθους τινὸς Λουκ. Ἐνύπν. 22.

καταχᾰλάω, ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω (διὰ σχοινίου), τινα διὰ θυρίδος Ἑβδ. (Ἰησ. Ν. Β', 15), πρβλ. Γεώργ. Παχυμ. (Μιχ. Παλ. σ. 220) κ. σχοίνοις· «καταχαλάω· καθίημι» Ἡσύχ. **II.** εἶμαι χαλαρὸς ἢ ἀμελής, κατ. τῆς εὐγενείας Θεόδωρ. Μετοχ.· ἀμεταβ., τὸ θερμὸν καὶ ἔντονον ψυχροῦται καὶ καταχαλᾷ Γεώργ. Παχυμ. **III.** διαλύω, καταστρέφω, «χαλνῶ», Βυζ.

καταχᾰλκεύω, ἐργάζομαι ἢ ἀποτυπώνω εἰς χαλκόν, ἀνδριὰς καταχαλκευόμενος (Reisk. -χωνευόμενος) Πλουτ. 2. 559D· ὅπως μὴ καταχαλκεύοιτο (Δινδ. μεταχαλκ-), ἵνα μὴ (τὸ σιδηροῦν νόμισμα) χρησιμοποιῆται ὡς μέταλλον, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 17· — μεταφορ., εἰ δέ τις ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ κατεχαλκεύθη, κατεσκευάσθη, Γρηγ. Νύσσ. 2. σ. 770.

κατάχαλκος, ον, κεκαλυμμένος μὲ χαλκὸν (ὡς τὸ **ἐπίχαλκος**), ἰτέα Εὐρ. Ἡρακλ. 367· κατ. ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ ἐκ τῶν λαμπόντων χαλκῶν ὅπλων, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 109· πρβλ. Ὁμ. Ἰλ. Υ. 156 τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ, ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· — δράκων κ., ὡπλισμένος μὲ πανοπλίαν, δηλ. μὲ φολίδας, Εὐρ. Ι. Τ. 1246.

καταχαλκόω, κατακαλύπτω, ἐπικαλύπτω μὲ χαλκόν, τὰ κέρεα Ἡρόδ. 6. 50, πρβλ. Ἑβδ. (2 Παραλ. δ', 9). **II.** κ. τόπον θυρίσι, κλείω μὲ χαλκίνας θύρας, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 521F, πρβλ. Διόδ. 12. 70.

καταχᾰράσσω, πληρῶ τι μὲ χαράγματα, μὲ σημεῖα, κ. τὰ βιβλία Πορφύρ.· τὸ δέρμα κ. ῥυτίσι, τὰ πρόσωπα κ. ταῖς μαχαίραις Βυζ.

καταχᾰρίζομαι, ἀποθ., προσφέρω τι ὡς δῶρον, τινί τι Διον. Ἁλ. 6. 30· διένειμε καὶ κατεχαρίσατο τοῖς φίλοις τὴν λείαν 1. 63. **2)** παραχωρῶ τι πρὸς εὐχαρίστησίν τινος, χάριν ἀρεσκείας, τι Λυσ. 179. 7· κ. τὸν ἀγῶνα, χαριζόμενός τινι παραιτῶ τὸν ἀγῶνα ἢ τὴν δίκην τὴν ὁποίαν ἠδυνάμην νὰ κερδήσω, Αἰσχίν. 61. 8· κ. τὰ δίκαια, ἐκδίδω ἀπόφασιν χαριζόμενος πρὸς τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων (ἀντιθ. κρίνειν τὰ δίκαια καὶ κατὰ τοὺς νόμους δικάζειν) Πλάτ. Ἀπολ. 35C, πρβλ. Δείναρχ. 103. 34· κ. καὶ προέσθαι Δημ. 806. 19· καταδωροδοκεῖσθαι καὶ κ. πολλὰ τῶν κοινῶν Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 26· κ. τἀληθὲς τοῖς πολίταις, πρὸς τὸ ἀρέσαι τοῖς πολίταις ἀποκρύπτω τὴν ἀλήθειαν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 5, πρβλ. 11. 9· κ. ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας, χαριζόμενος τῆς γυναικὸς τοὺς προδότας τῆς πατρίδος συνεχώρει, Πλουτ. Ποπλικ. 7. **3)** δεικνύω εὔνοιαν, μετὰ δοτ. προσ., πρὸς χάριν τινὸς κάμνω τι, κ. Ἀνδοκίδῃ Λυσ. 103. 26, πρβλ. οὐκέτι Πολύευκτος πεισθεὶς κατεχαρίζετο ἐμοὶ Δημ. 1033. 23· μᾶλλον τοῖς ἐναντιουμένοις ταῖς ὑμετέραις γνώμαις προσέχειν τὸν νοῦν ἢ τοῖς καταχαριζομένοις (ὅπερ καὶ πρὸς ἡδονὴν συμβουλεύειν καὶ συναγορεύειν ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις λέγει) Ἰσοκρ. 160D· ἀπολ., μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ καταμαχόμενον Πλάτ. Γοργ. 513D· ἡ δόξα τὰ μὲν κ., τὰ δὲ ψεύδεται Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 23.

καταχαριστικός, ή, όν, ὁ, ὁ καταχαριζόμενος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι.

καταχᾰρῑτόω, παριστάνω τι ἐπίχαρι, πλῆρες χάριτος, ὁ ζωγράφος κατεχαρίτωσε τὸν ἄνδρα Εὐμάθ. σ. 113.

κατάχαρμα, τό, ἀντικείμενον χαρᾶς, περίγελως, Λατ. ludibrium, ἐχθροῖς, ἐφ' ᾧ καταχαίρουσιν οἱ ἐχθροί, Θέογν. 1107.

καταχάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα διά τι, ἐκ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πρός τι, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα βλέπω, Λατ. inhiare, καταχάσκουσα τῶν κάτωθεν καὶ γλιχομένη αἵματος Νικήτ. Χρον. 163A.

καταχασμάομαι, Μέσ., ἀνοίγω, «σχάω», «σπάζω» (περὶ τῶν ὀσπρίων), Θεόφραστ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 11. **II.** = **καταχαίνω**, καταγελῶ, μετ. γεν., Εὐστ. Πονημ. 308. 19.

καταχάσμησις, εως, ἡ, (= **καταχήνη**, Ἡσύχ., Φώτ.), κατάγελως.

καταχαυνόω, ῶ, ἐπιτεταμ. τοῦ **χαυνόω**, Νικήτ. Δαβ. σ. 804 ἔκ. Μi.

καταχέζω: μέλλ. **-χέσομαι**: ἀόρ. **κατέχεσα**, ὡσαύτως **κατέχεσον** Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Γανυμήδει» 4· — χέζω κατά τινος, ἐπί τινος εὑρισκομένου ὑποκάτω, Λατ. concacare, ὁ γαλεώτης ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κατέχεσε τοῦ Σ. Ἀριστοφ. Νεφ. 173, Ἀποσπ. 207, Ἀλκαῖ. ἔνθ' ἀνωτ. — ἴδε Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 24. 11, πρβλ. κατατιλῶ τινος.

καταχειμάζομαι, παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τρικυμίας, Κύριλλ.

καταχειρίζομαι, ἀποθ., ἐξαφανίζω, φθείρω ὡς τὸ **διαχειρίζομαι**, Δίων Κ. 77. 6. **II.** λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας, μεταχειρίζομαι, Πτολ.

καταχείριος, ον, ἁρμόζων εἰς τὴν χεῖρα, ἐρετμὸν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1189.

καταχειρόομαι, Μέσ., ὑποτάττω εἰς ἐμαυτόν, ὑποχείριον ποιῶ, νικῶ, Ἡσύχ.

καταχειροτονέω, δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς στηρίζω ἐναντίον τινός, ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Ἐκκλησίᾳ, ψηφίζω ὑπὲρ τῆς καταδίκης τινὸς (πρβλ. **προβολαί**), («ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν (καὶ στρατηγῶν καὶ τῶν περὶ τὰ μυστήρια καὶ Διονύσια ἀδικούντων) προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δέ τινος καταχειροτονηθείη, οὗτος εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον» Ἁρποκρ.)· ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατ. τοῦ Μειδίου Δημ. 515. 3., 571. 10, κτλ.· μετ' ἀπαρ., ἀδικεῖν Εὐάνδρου κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος ὁ αὐτ. 571. 15, πρβλ. 1230. 18· καταδήμῳ φωνῇ καταχειροτονηθέντες Διόδ. 13, 67· καταχειροτονηθὲν αὐτοῦ

καὶ ταῦτα ἀσεβεῖν, ἀφοῦ ἐγένετο καταδικαστικὴ ψηφοφορία ἐναντίον του καὶ μάλιστα περὶ ἀσεβείας, ὁ αὐτ. 578. 24· κ. θάνατόν τινος, ψηφίζω τὸν θάνατόν τινος, Λυσ. 181. 27, Δημ. 350. 27.

καταχειροτονία, ἡ, καταδίκη (ἰδίᾳ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ὑπὸ τοῦ δήμου, ἵνα ὁ ἔνοχος εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καταχειροτονίαν ὁ δῆμος ἐποιήσατο, κατεχειροτόνησε, Δημ. 516. 8, (ἀντίθ. **ἀποχειροτονία**)· «ἐγίνετο δὲ ὧδε· ὁ κήρυξ ἔλεγε π. χ. ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας (καταχειροτονία)· εἶτα πάλιν τὸ δεύτερον ὁ αὐτὸς κήρυξ ἔλεγεν· ὅτῳ μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν Μ., ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα ἠρίθμει πάσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ τῶν τε προτέρων καὶ καταχειροτονούντων τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονούντων, καὶ ὅσων ἂν ἦσαν πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει» Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἀξίοχ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 86. 16, ἔκδ. Blass

καταχεύω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., τέττιξ καταχεύετ' ἀοιδὴν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 581.

καταχέω: μέλλ. **-χεῶ**: ἀόρ. α' **κατέχεα**, Ἐπικ. **κατέχευα**, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος πλὴν τοῦ συγκεκομ. Ἐπικ. ἀορ. παθ. **κατέχυτο**, κατέχυντο ἐν Ἰλ. Υ. 282, Ὀδ. Μ. 411· κακχέει, κακχέεται, κακχεῦσαι Αἰολ. τύποι. Χύνω κατεπάνω τινός, ἐπιχύνω, μετ. δοτ. καὶ αἰτ., κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, ἀλλὰ καὶ μεταφορ., παρέχω ἐν ἀφθονίᾳ, πλουσιοπαρόχως, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν Ἰλ. Ξ. 435· οὕτως, ἥ ῥά οἱ ἀχλὺν θεσπεσίην κατέχευε Ὀδ. Η. 42· ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην Ἰλ. Γ. 10· τῷ γε χάριν θεσπεσίην κατέχευεν Ἀθήνη Ὀδ. Β. 12, κτλ.· σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων Ἰλ. Β. 670· μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Ἰλ. Ψ. 408, πρβλ. Ὀδ. Λ. 433, Ξ. 38· ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν Ὀδ. Χ. 463· κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο ὀφθαλμοῖσιν Ἰλ. Υ. 282· — οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 1. 14, Χρησ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, κτλ.— ἀλλ' ἡ κοινὴ μεθ' Ὅμ. χρῆσις ἦτο: καταχέω τί τινος (ἥτις σύνταξις ἀπαντᾷ ἅπαξ παρ' Ὁμ., ὅ σφῶϊν .. ἔλαιον χαιτάων κατέχευεν Ἰλ. Ψ. 282)· καταχέουσι αἷμα τοῦ ἀκινάκεος Ἡρόδ. 4. 62· κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1040· τοῦ δήμου καταχεῖν .. πλουθυγίειαν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1091· ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 74, πρβλ. Πλ. 790· βλασφημίαν τῶν ἱερῶν κ. Πλάτ. Νόμ. 800D· δόξαν κ. τῶν ἀνθρώπων, διασπείρω φήμην κατὰ τῶν ἀνθρώπων 814B, καὶ ἴδε **κατάχυσμα**· ὡσαύτως, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 398A· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι, δηλ. τὸν οἶνον ἀφίνοντες νὰ χύνηται ὑπεράνω .., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637E·— Παθ., κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνου τι καταχεῖται γλυκὺ Ἀριστοφ. Σφ. 7. **2)** ἁπλῶς, ἐπιχέω ἀφθόνως, χιόνα, νιφάδας Ὀδ. Τ. 206, Ἰλ. Μ. 158· ψιάδας κ. ἔραζε Π. 459· κατὰ δάκρυ χέουσα Ἰλ. Α. 413, Γ. 142, κτλ.· θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέων Εὐρ. Ι. Α. 40· καὶ Παθ., δάκρυσί μου βλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 854· οὕτω, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν Ἰλ. Θ. 50. κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν Ὀδ. Λ. 245, καὶ Παθ., σκοτοδινία κατεχύθη Πλάτ. Σοφ. 264C. **β)** ῥίπτω κάτω, θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν Ἰλ. Ζ. 134· κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε Ρ. 619· ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυνθ' Ὀδ. Μ. 411· πέπλον μὲν .. κατέχευεν ἐπ' οὔδει, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ πατώματος, Ἰλ. Ε. 734, πρβλ. Θ. 385· τεῖχος .. εἰς ἅλα πᾶν κ. Η. 461· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Τίμ. 41D, Καλλ. εἰς Δήμ. 5. **3)** Παθ., ἐπιχύνομαι ἀνὰ τὸν τόπον, κεῖμαι κατὰ σωρούς, ὁ χῶρος ἐν τῷ αἱ ἄκανθαι [τῶν ὀφίων] κατακεχύαται Ἡρόδ. 2. 75. **II.** κατατήκω, ἀναλύω, ποιῶ τι ῥευστὸν (χύνω), χρυσὸν ἐς πίθους Ἡρόδ. 3. 96· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, χρυσὸν καταχέασθαι, διατάττω νὰ τήξωσιν .., 1. 50.

καταχήνη, ἡ, κατάγελως, περίγελως, καταφρόνησις, Ἀριστοφ. Σφηκ. 575, Ἐκκλ. 631 (πρβλ. **καταχαίνω**)· **Καταχῆναι** εἶναι ὄνομα δράματος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 229. 8. **II.** εἶδος φυλακτηρίου ἔχοντος τὸ σχῆμα ἀκρίδος καὶ προσφερομένου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡσύχ., ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 970· — τὸ «φάσμα» (νυκτερὶς) καλεῖται σήμερον ἐν Ῥόδῳ **καταχανᾶς**, C. T. Newton.

καταχηρεύω, διέρχομαι ἐν χηρείᾳ, τὸν βίον Δημ. 852. 15.

καταχής, ές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατηχής**, ἠχῶν, ἠχηρός, ὕδωρ Θεόκρ. 1. 7.

κατ-αχθέω, ταράττω, θλίβω, τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 7· «κατηχθημένος· καταβεβαρημένος» Σουΐδ.

κατ-αχθής, ές, (ἄχθος) κατάφορτος, πλήρης ἔκ τινος, πρῖνοι καρποῖο κατ. Ἀρατ. 1044· καὶ ἀπολύτ., γαστὴρ κατ., πεπληρωμένη, Νικ. Ἀλ. 322· λᾶαν κ., βαρύν, Νόνν. Δ. 40. 517.

καταχθονίζω, κάμνω τι καταχθόνιον, ῥίπτω κατὰ γῆς ἢ ἐντὸς τῆς γῆς ἐξαφανίζω, τι Ἐκκλ.

καταχθόνιος, ον, καὶ α, ον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1413· — ὑπόγειος (ἀντίθετ. τῷ **ἐπιχθόνιος**, ὡς **κατάγαιος** ἀντίθετ. τῷ **ἐπίγαιος**), Ζεὺς καταχθόνιος, ὁ Πλούτων (ὁ καταχθονίοισιν ἀνάσσων), Ἰλ. Ι. 457· ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης καὶ τῶν Ἐρινύων, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 916· δαίμονες κ., Λατιν. Dii Manes, Ἀνθ. Π. 7. 333· κ. θεοὶ Διον. Ἀλ. 2. 10· λίαν συχνὸν ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. Πίν. III. σ. 24· ἐπουρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων Ἐπιστ. π. Φιλιπ. β', 10.

καταχθονισμός, οῦ, ὁ, τὸ πρὸς τὴν γῆν ῥίπτειν, βλεφάρων καταχθονισμός, κατάπτωσις, Ἐκκλ.

καταχιονίζω, κατακαλύπτω διὰ χιόνος, «κατανίφεται· καταχιονίζεται» Ἡσύχ.

καταχλαινόω, περιβάλλω μὲ χλαῖναν, ἐνδύω, Σουΐδ.

καταχλευάζω, λίαν χλευάζω, καταγελῶ, τι (μετὰ τοῦ κωμῳδεῖν) Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· καταχλευάζειν, ἐπιχλευάζειν, ἐκχλευάζειν Πολυδ. Ϛ', 200· ὁ Σουΐδ. καὶ μετὰ γεν.· τὸ παθητ. παρ' Εὐσταθ.

καταχλευασμός, ὁ, τὸ καταχλευάζειν, Κουμ. Συν. λέξ.

καταχλευαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ καταχλευάζῃ, καταχλευαστικός, Πολυδ. Ϛ', 209. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

καταχλεύαστος, ον, ἄξιος νὰ χλευάζηται, Ἐπιφάν.

καταχλιδάω, Ἰων. **-έω**, εἶμαι ὅλως ἐκτεθηλυμμένος, Ἱππ. 27, 17· μετὰ γεν., ἐπιδεικνύω χλιδὴν ἢ πολυτέλειαν θέλων νὰ προσβάλω ἢ νὰ δείξω καταφρόνησιν πρός τινα, τινος Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212C (πρβλ. **κατατρυφάω**).

καταχλοάζω, λίαν χλοάζω, πρασινίζω, θάλλω, ἡ πίτυς κατ. Εὐστ. Πονημάτ. 360. 47.

κατάχλυσις, εως, ἀχλύος κατάχυσις.

κατάχολος, ον, (χολή) πλήρης χολῆς, Ἱππ. 1215C.

καταχορδεύω, κατακόπτω τι ὡς τὸ κρέας πρὸς παρασκευὴν ἀλλᾶντος (πρβλ. **χορδεύω**), καταχ. τὴν γαστέρα Ἡρόδ. 6. 75· ὅλον ἑαυτὸν καταχορδεύων διέφθειρε Λογγῖνος 31. 2· κατ. τινὰ ἐν βασάνοις Θεμίστ. 261D· — ὡσαύτως **καταχορδέω**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

καταχόρευσις, εως, ἡ, χορὸς ἐπινίκιος (μέρος τοῦ αὐλητικοῦ Πυθικοῦ νόμου), Πολυδ. Δ', 84.

καταχορεύω, χορεύω θριαμβεύων ὑπεράνω τινός, τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 1. 30· μεταφορ., χορεύων ἐμπαίζω, χαιρεκακῶ, κατ. τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· πρβλ. **κατορχέομαι**, **καταχαίρω**.

καταχορηγέω, δαψιλῶς δαπανῶ ὡς χορηγὸς ἢ ἐν τῇ χορηγίᾳ, ὑπέρ τινος Λυσ. 155. 33· καθόλου, δαπανῶ δαψιλῶς, καταδαπανῶ, σπαταλῶ εἴς τι, τί τινι Διον. Ἀλ. 3. 72· κ. τὰ οἰκεῖα Πλουτ. Λύσ. 9· τι εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμέν. 13· τὰ τῶν στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. 348· πρβλ. **καταλειτουργέω**.

καταχραίνω, μιαίνω, μολύνω, οὔπω νιν .. ἐν ἀγῶνι κατέχρανε κόνις Βακχυλ. 5. 44· τὸ μέσον κ. γάλακτι, ἀπὸ γάλακτος, Ἀνθ. Π. 7. 657· καὶ Παθ., καταχρανθῆναι ἀλλοτρίαις κοίταις Κωνστ. Μανασ. Χρον. 39.

καταχράομαι: **-χρήσομαι**: πρκμ. **-κέχρημαι** ἔν τε ἐνεργητικῇ καὶ παθ. σημασίᾳ, ἴδε κατωτ.: ἀόρ. **-εχρήσθην**, ἴδε κατωτ. II. 3· **καταχρεῖσθαι** = **καταχρῆσθαι**, **καταχρείσθωσαν** = **καταχρήσθωσαν** ἐν Ἐπιγραφ. Δελφ. Dittenb.· ἀποθ. Κάμνω πλήρη χρῆσίν τινος, ἐφαρμόζω, τινι εἴς .., ἐπί .. πρός τι Πλάτ. Νόμ. 700B, Πολ. 520A, Κρατῖν. 426E· μάρτυσι (κοινῶς μάντεσι) κ. πρός τὸ .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 51A· κ. ἡ φύσις ἐν παρέργῳ τῇ .. ἀναπνοῇ πρὸς τὴν ὄσφρησιν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 3, πρβλ. π. Αἰσθ. 5. 19, κ. ἀλλ.· λόγους .. οἷσπερ νυνὶ κατακέχρηται (ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ.) Δημ. 939. 5· κ. τινι ἐν καιρῷ πράξεως Ἰσοκρ. 42D· κενῇ προφάσει ταύτῃ κατεχρῶ Δημ. 277. 17· συχνάκις παρὰ Δημοσθ. κατ. λόγῳ, λόγοις 939· προφάσει 277· ἀπολογίᾳ 1023, καὶ παραλειπομένου τοῦ οὐσιαστ., κατεχρῶντο ὡς .. 1062, 13· κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι .. 1079, 7· μετ' αἰτ. (ἂν ἡ γραφὴ ὀρθή), τὴν .. ὑπερβολὴν ἐπὶ βοήθειαν κ. ἡ φύσις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 17·— ἡ μετοχὴ πρκμ. ἐπὶ παθητ. σημασ., ἐξεύρημα .. Ἀθήνησιν .. κατακεχρημένον ἐν συμποσίοις ἤδη 'στέ, ἔχει πλέον καταντήσῃ ἐν Ἀθήναις σύνηθες, Ἄμφις ἐν «Διθ.» 2. **II.** μεταχειρίζομαί τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὅπως ἂν θέλω, καταχρήσασθαί μοι; εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι Αἰσχίν. 17. 19· ἑπομένως, **1)** μεταχειρίζομαι διὰ τέλους, καταναλίσκω, ἐπὶ χρημάτων, μετ' αἰτιατ., Λυσ. 153. 46., 154. 2· μεταχειρίζομαι τὰ χρήματα διά τι, εἴς τι Δημ. 1186. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 34, 2525b. 86· κατεχρήσαντο τὰς προσόδους παρὰ τοὺς νόμους Dittenb., καὶ κατ. τι εἴς τι αὐτόθι· ἐνταῦθα, εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, Δημ. 1154. 16· πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεργητ., ὅσα κατακέχρημαι Ἀθήνησι Διογ. Λ. 5. 69· ἀνάγκη δὲ τὰ μὲν μέγιστα κατακεχρῆσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλελεῖφθαι, διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως νὰ ἔχωσι καταναλωθῇ, ἐξαντληθῇ, Ἰσοκρ. 55D, ἐν παθ. σημασ. ὡς καὶ τὸ **παραλελεῖφθαι**. **2)** κακῶς μεταχειρίζομαι, κακῶς ἐφαρμόζω, κάμνω «κατάχρησίν» τινος, Δημ. 430. 10· μετὰ δοτ., τῇ τῶν προγόνων δόξῃ καταχρῆσθαι καὶ καταναλίσκειν Πλάτ. Μενέξ. 247A· κ. ὀνόματι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ ἐσφαλμένην σημασίαν, κακῶς ἐφαρμόζω (**ἀκυρολογεῖν**),

'Αριστ. π. Οὐρ. 1. 3, 13, Στράβ. 210· οὐκ ὀρθῶς τῇ δωρεᾷ κατακέχρηται Πλάτ. 'Επιστ. 8. σ. 353Ε· χρῆσθαι ταῖς φιλίαις, οὐ κ. Συνέσ. 206Α· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μὴ καταχρώμενοι 'Επιστ. π. Κορινθ. ζ', 31 (πρβλ. **καταναλίσκειν, καταπολαύειν**)· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κ. τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο Διονύσ. Κωμ. ἐν «'Ομων.» 2, Συλλ. 'Επιγρ. 2448. VIII, 9· πρβλ. **καταχρηστικός**. 3) ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταστρέφω, ἀφανίζω, φονεύω, μετ' αἰτ., 'Ηρόδ. 1. 82, 117., 4. 146, Πολύβ. 1. 85, 1·— οὕτω καὶ ἀόρ., **καταχρησθῆναι**, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., 'Ηρόδ. 9. 120· μοχλοὶ κατεχρήσθησαν εἰς σφύρας, ἐχρησιμοποιήθησαν, 'Επιγρ. Dittenb.

B. Τὸ ἐνεργ. **καταχράω**, εἶναι εὔχρηστον μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσι, καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ μόνον ἐν τῷ γ' ἑν., ἀντὶ λόφου ἡ λοφιὴ κατέχρα, ἡ χαίτη ἤρκει εἰς αὐτοὺς ἀντὶ .., 'Ηρόδ. 7. 70· ἀλλαχοῦ ἀπροσ., ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν, οὐδὲ οἱ καταχρήσει .. ὑμέων ἀπέχεσθαι, οὔτε θὰ ἀρκέσῃ εἰς αὐτὸν (θὰ εὐχαριστηθῇ) νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ σᾶς, ὁ αὐτ. 4. 118· ὥς οἱ καταχρᾷ εἰ βούλονται, ὅτι τῷ εἶναι ἀρκετὸν ἂν .., ὁ αὐτ. 1.164· δός τι καὶ καταχρήσει, θὰ ἀρκέσῃ, Φοίν. Κολ. παρ' 'Αθην. 360Α·— πρβλ. **χρή, ἀποχράω**.

καταχρεῖσθαι = **καταχρῆσθαι** καὶ **καταχρείσθωσαν** = **καταχρήσθωσαν** 'Επιγρ. Δελφ. Dittenb., ἔνθα καὶ ὁ ἀρχαιότερος τύπος **χρηέομαι χρηείσθω**.

κατ-αχρειόω,-ῶ, ἐντελῶς ἀχρεῖον, ἄχρηστον ποιῶ, πάσας τὰς αἰσθήσεις κατηχρείωσα 'Εβδ., καὶ τὸ παθ. **καταχρειόομαι**, ἐντελῶς ἄχρηστος γίνομαι, κατηχρειωμένη 'Ανθ. II. 9. 203.

καταχρεμετίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ χρεμ-, Κύριλλ.· οὐδὲ φρυμάξεται καταχρεμετίζων ἀλογίστως Εὐστ. Πονημ. 264. 34· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἵππος κατεχρεμετίσατο καὶ κατωρχήσατο Walz Ῥήτ. 1. 604.

καταχρέμπτομαι, ἀποθ., πτύω ἐπί τινος, τινος 'Αριστοφ. Εἰρ. 815, πρβλ. **καταπτύω**.

κατάχρεος, ον, ἐπὶ προσώπων, κατακεκαλυμμένος ὑπὸ χρεῶν, διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν κ. ἐγένοντο Πολύβ. παρ' 'Αθην. 527Α· κ. γενόμενοι καὶ τὰ δάνεια ἀποδοῦναι ἀδυνατοῦντες .. ἤλπιζον ἕξειν χρεῶν ἀποκοπὰς 528Α· ἄποροι καὶ κ. Διόδ. 19. 9· ἄτιμοι καὶ κ. Δίων. 'Αλ. 'Αρχ. Ρωμ. 9, 15, κτλ.· μεταφρ., κατάχρεος ἁμαρτίας, περιπεπλεγμένος, βεβυθισμένος εἰς .., 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. 1. 4)· παρὰ τῷ Συνεσ. 162Α, **κατάχρεως ων**. II. ἐπὶ πραγμ., οὐσία, κτήματα κατάχρεα ἢ κατάχρεω, ὑπόχρεω, ὑπέγγυα, παρὰ Φιλήμ. ἐν 'Αδήλ. 4. 9 ἡ πιθαν. γραφὴ εἶναι: τὸ κατάχρεον κεφάλαιον, τὸ δεδανεισμένον δηλ., πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 5785. 20 διδόσθω τὰ κατάχρεα, ἃς πληρωθῶσι τὰ ὀφειλόμενα αὐτῇ.

καταχρηματίζω = **χρηματίζω**, καταχρηματιζόντω οἱ ναποῖαι τὸς ἀπογραψαμένος, καθότι καὶ τἄλλα γράμματα χρηματίζοντι 'Επιγρ. Κῶ.

κατάχρησις, -εως, ἡ, πλήρης χρῆσις, ἡ τῶν ἄλλων φαρμάκων κ. Γαλην. 19. 679. II. κακὴ χρῆσις λέξεως (ἀκυρολογία), 'Αριστ. παρὰ Κικ. Orat. 27, Rhett.· πρβλ. **καταχράομαι** II. 2. III. ὑποχρέωσις, χρέος, Συλλ. 'Επιγρ. 4342. 21 (?).

καταχρηστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ, τινὶ εἴς τι Λουκ. Ἔρωτ. 17.

καταχρηστικός, ή, όν, κακῶς μεταχειριζόμενος, 'Εκκλ. II. κακῶς μεταχειρισμένος, κακῶς ἐφαρμοζόμενος, ἐπὶ λόγων καὶ φράσεων, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 8. 129.— 'Επίρρ., -κῶς, κατὰ κακὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, οὐχὶ κυριολεκτικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 191· Συγκρ. -ώτερον ὁ αὐτ. ἐν Μ. 6. 2.

κατάχρῖσις, ἡ, χρῖσις, τὸ καταχρίειν ἢ καταλείφειν, τινος 'Αλεξ. 'Αφρ. Προβλ. 2. 59.

κατάχρισμα, τό, ἀλοιφή, ὅ,τι καταχρίεται, τὸ καταχριόμενον, 'Ηλιόδ. 6. 11, 'Ορειβ. σ. 220 Ματθ.

καταχριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταχρίσῃ, νὰ ἀλείψῃ, Γεωπ. 16. 18.

καταχριστιανικῶς, 'Επίρρ.· κ. τοῦτο πράττουσι Εὐθ. Ζυγ. ἐν 'Ελλ. Πατρολ. Mi. τ. 131, σ. 33.

κατάχριστος, ον, ὁ κατακεχρισμένος, ἀλειμμένος, 'Ορειβάσ. 321 Matth. κ. πίσσῃ Εὐστ. Πονημ. 83, 35.

καταχρίω [ῑ]: μέλλ. -ίσω, χρίω τι ἐντελῶς, ἐπαλείφω ὡς ἀλοιφήν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 35· τὰ ἡλκωμένα κατέχριε φαρμάκοις Γαλ.· τὸ πρόσωπον πηλῷ κ. Λουκ. 'Ανάχ. 9, κτλ.· — Μέσ., καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες, ψιμυθιοῦσθαι, 'Αρτεμίδ. 4. 43 (41)· κατ. καὶ ἀπαλείφουσι τὸν πατέρα, μεταφορ., ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς παιδεύσεως, Θεμίστ. 32, σ. 357Β.

κατάχρῡσος, ον, κεκαλυμμένος μὲ χρυσόν, Συλλ. 'Επιγρ. 139. 7, 10, κτλ., Πλούτ. 2. 753F· κ. διάζωμα Λουκ. 'Αλέξ. 13·— (ἐπίχρυσος, σημαίνει περικεκαλυμμένος μὲ χρυσόν, περίχρυσος δὲ χρυσόδετος, δεδεμένος μὲ χρυσόν, ἴδε Böckh Συλλ. 'Επιγρ. 1. σ. 191). 2) μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, χρυσοῦς, «χρυσὸς ἄνθρωπος», «ἕνα κομμάτι μάλαμμα», Δίφιλ. ἐν «Παρασ.» 1. 1. 3) πλούσιος εἰς χρυσόν, χρυσοφόρος γῆ, «κ. ψάμμος, ὑπόχρυσος γῆ· ἐπίχρυσος κόνις, χρυσῖτις γῆ» Πολυδ. Ζ', 97.]

καταχρῡσόω, καλύπτω μὲ χρυσόν, ἐπιχρυσώνω, 'Ηρόδ. 2. 129· τὴν κεφαλὴν ψιλώσαντες καὶ ἐκκαθήραντες καταχρυσοῦσι 4. 26· καὶ ἐν τῷ παθ., 1. 98· νηῷ ξυλίνῳ κατακεχρυσωμένῳ 2. 63, Συλλ. 'Επιγρ. 150Β. 10, πρβλ. **κατάχρυσος**. II. κάμνω τι χρυσοῦν (δηλ. λαμπρότατον), τὴν πόλιν Πλουτ. Περικλ. 12· κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, τὸν ἔκαμνε χρυσοῦν, τὸν ἐξεθείαζεν (ἀντίθ. τῷ **κατεπίττου**), 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 826.

καταχρώζω, = τῷ ἑπομένῳ.

καταχρώννῡμι: μέλλ. **-χρώσω**·— χρωματίζω ἐντελῶς, καταβάπτω, καταχρῶσαι τὴν κόμην Πολυδ. Β', 35· — Παθ., κατεχρώσθη τὸ πρόσωπον κατ' Αἰθίοπα, ἐμελάνισε, Εὐμάθ. σ. 121·— μεταφορ., κατὰ δὲ κηλῖδα .. κέχρωσαι Εὐρ. 'Εκ. 911·— οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. εὕρηνται παρὰ Σουΐδ., Πολυδ. Ζ', 169· παρὰ τοῖς 'Εκκλ. ὡσαύτως, **καταχρώσκω**.

κατάχρωσις, -εως, ἡ, χρωμάτισις, βαφή, Πολυδ. Ζ', 169.

καταχύδην [ῠ], 'Επίρρ., χυτὰ πρὸς τὰ κάτω, ἀφθόνως, κακχύδην (ποιητ., τύπος ἐκ διορθώσεως τοῦ Barnes) πίνειν 'Ανακρ. 90 (πρβλ. **ἀμυστί**).

κατάχυμα, τό, τὸ καταχεόμενον ὕδωρ ἐπὶ λουτρῶνος καὶ τῶν ὁμοίων, 'Αμμών.

κατάχῠσις, -εως, ἡ, τὸ καταχεῖν, τὸ νὰ χύνῃ τις ἄνωθεν, ψυχροῦ πολλοῦ 'Ιππ. 'Αφ. 1253· καταρράντισις, ῥαντισμός, ὁ αὐτ. ἐν Ἄρθρ. 769. II. ἀγγεῖον πρὸς χύσιν· διότι ὁ 'Ησύχ. «προχοΐδια» ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «καταχύσεις» καὶ «προχόῳ» τῇ «καταχύσει»·— «πρόχους 'Αττικοί, κατάχυσις Ἕλληνες» Μοῖρις σ. 296. III. = ἀήρ, 'Ησύχ.

κατάχυσμα, τό, τὸ καταχεόμενον ἄνωθεν καρύκευμα, «σάλτσα», 'Αριστοφ. Ὄρνιθ. 535. 1637· βολβοὺς .. καταχύσματι δεύσας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 9· τὰ κατ. ὄξος οὐκ ἔχει Φιλωνίδ. ἐν 'Αδήλ. 3· «κατάχυσμα· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ» 'Ησύχ.·— «κατάχυσμα· τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα» Φώτ. 2) καταχύσματα, συνέκειντο δὲ ταῦτα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, καρύων κτλ., Λατιν. bellaria, τὰ ὁποῖα συνείθιζον νὰ ῥίπτωσιν ὑπεράνω τῶν νυμφίων περὶ τὴν ἑστίαν ὡς σημεῖον εὐετηρίας (ὡς σήμερον τὰ «κοφέτα», τὰ ἄνθη καὶ ὀρύζιον), (τὰ καταχ. κατάχει τοῦ νυμφίου Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «'Ηδυχ.» 3), ἢ καὶ ὑπεράνω νεωνήτων δούλων τὸ πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἁπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, φέρε .. κομίσω καταχύσματα ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς 'Αριστοφ. Πλ. 768, Δημ. 1123 ἐν τέλ., πρβλ. Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· — οὕτω παρὰ Λατ. sparge, marite, nuces, Οὐεργ. 'Εκλ. 8. 30· πρβλ. Becker εἰς Χαρικλ. 368, 487. — Περὶ τοῦ τύπου **καταχύματα** ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 420.

καταχυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., καρύκευμα ἐπιχυνόμενον εἰς φαγητόν, τεμάχη .. καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐτρεπῆ Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 11· τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια ἃ καὶ κ. Πολυδ. Ϛ', 68.

καταχυτήρια, τά, ἑορτὴ ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὴν πλήμμυραν τοῦ Νείλου ἐν τῇ πραγματείᾳ περὶ τῆς ἀστρονομίας, Πάπυρ. Λούβρ. σ. 50. 25.

κατάχυτλον, τό, ἀγγεῖον βαλανευτικὸν διάτρητον, δι' οὗ ἐπέχυνον τὸ ὕδωρ εἰς τὸν λουόμενον· παρὰ Πολυδεύκει (Ι', 63) μνημονεύονται συνωνύμως **ἀρύταινα, ἀρύβαλλος, κατάχυτλον**, τὰ μὲν δύο πρῶτα ἀπὸ τοῦ **ἀρύεσθαι**, τὸ δὲ τρίτον ἐκ τοῦ **καταχεῖν**, ὥστε εἶνε ἀντὶ τοῦ **καταχυτήρ, καταχυτήριον**· παρ' 'Αριστοφ. ('Ιππ. 1094) κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ (= καταχύτλῳ), πρβλ. **κατάχυσις**· κατάχυτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις Εὔπολις ἐν «Χρυσ.» 13· ἐν καταχύτλοις λεκάναισι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 19, ἔνθα ἐπιθετικῶς κεῖται, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. 'Αποσπ. 2. σ. 158.

κατάχυτος, ον, καταχυνόμενος, κ. ὑγρὰ φύσις Κ. Μανασ. Χρον. σ. 31.

καταχυτρίζω, = **ἐγχυτρίζω**, βλάπτω, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 626.

καταχωλεύω, διὰ τῆς χωλότητός μου κάμνω τινὰ νὰ γελάσῃ, νὰ διασκεδάσῃ, ὁ κατ. θεὸς τῶν θεῶν λυπουμένων (περὶ τοῦ 'Ηφαίστου) Γρηγ. Ναζ.

κατάχωλος, ον, ἐντελῶς χωλός, 'Αλκαῖος Κωμ. ἐν «Γανυμήδει» 1.

καταχώνευσις, εως, ἡ, τὸ καταχωνεύειν, Νικ. Χων. σ. 734, 18, ἔκδ. Β.

καταχωνεύω, χωνεύω, κατατήκω, χρυσίδας κ. Δημ. 617. 23. τὸν γυναικῶν κόσμον Δείναρχ. 99. 4· τὰς εἰκόνας Στράβων 398, κτλ.· τοῦ στόματος κατεχώνευσε χρυσίον, ἔχυσε χρυσὸν τετηκότα εἰς τὸ στόμα του, 'Αππ. Μιθρ. 21.

καταχώννῡμι (-ύω Γεωπ. 2. 42, 5): **-χώσω**·— χώνω βαθέως, σκεπάζω μὲ σωρὸν χώματος, καταχαλύπτω, κατορύττω, θάπτω, ὁ νότος κατέχωσέ σφεας, τοὺς ἐσκέπασε μὲ ἄμμον, 'Ηρόδ. 1. 173· κ. τινὰ λίθοις 'Αριστοφ. 'Αχ. 295· οὕτω, σφέας .. κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες 'Ηρόδ. 7. 225· χρυσίον πολλῇ γῇ

συμπεφυρμένον καὶ κατακεχωσμένον Πλουτ. Ἠθικ. 497Ε. 2) φράττω, «στουπώνω», τὸ στόμιον τοῦ λιμένος Διοδ. Ἐκλογ. 506. 60. 3) μεταφορ., κατακλύζω, «κατ. ὕμνοις καὶ ἐπαίνοις καὶ λόγοις, οἷον καταπληρῶσαι» Βεκκήρ. Ἀνέκδ. 45. 21· πλείω ἀεὶ ἐπιρρέοντα καταχώσει.. τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, θὰ κατασκεπάσωσι, θὰ καταπνίξωσι τὸ ἐξ ἀρχῆς ζήτημά μας, Πλάτ. Θεαίτ. 177C· κ. τινὰ λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 512C· ὡσαύτως, θάπτω ἐν ἀφανείᾳ, ἐν ἀσημότητι, ἐπισκιάζω, ἐπισκοτῶ, τὰ πρῶτα ὀνόματα ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414C· τὸν λόγον, τὴν ἐρώτησιν Πλούτ. 2. 512Ε.

καταχωρέω, παραχωρῶ, παραδίδω εἴς τινα μέρος τινὸς ἢ ὑποχωρῶ ὡς πρός τι, τινί τινος Διογ. Λ. 5. 71· τινί τι Πλούτ. 2. 312Β· πρβλ. **παραχωρέω**.

καταχωρίζω: μέλλ. -ιῶ, κατὰ χώραν τίθημι, τοποθετῶ, βάλλω εἰς θέσιν, τάττω, συχνάκις παρὰ Ξεν., ὡς Κύρ. 4. 3, 3· οἱ μὲν δὴ ταχθέντες τοῦτο ἔπραττον, αὐτὸς δὲ τὸ ἄλλο στράτευμα αὐτοῦ κατεχώριζεν 6. 37· τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡς Ἀν. 6. 5, 10, Κύρ. 2. 2, 8. — Παθ., καταλαμβάνω θέσιν τινά, τοποθετοῦμαι, τάττομαι, ὅπου δέοιτο αὐτόθι 8. 5, 2. II. μεταφορ., ἐγγράφω εἰς κατάλογον, καταγράφω, καταχωρίσαι εἰς μνημόσυνον, καὶ παθ., κατεχωρίσθη ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ Ἑβδ. (Ἐσθὴρ Β', 22, Παραλειπ. 1. 27, 24)· καθόλου, εἰσάγω ὡς ἔγγραφον, εἰς τὴν ποίησιν Στράβ. 16· ἐν τοῖς ποιήμασι Διόδ. 5. 5· ὡς ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς ἐστι κατακεχωρισμένον Wess. ἐν 1. 31, Διον. Ἀλ. 1. 6· ἐν Ἐπιγρ., κατ., καταγράφειν εἰς τοὺς νόμους·— καταχωρίσαι τὸ δόγμα καὶ ἀναγράψαι,—κατ. τὸ ἀργύριον ἄλλῃ που,—καταχωρίξαι Dittenb. 2) δαπανῶ, τι εἴς τι Διόδ. 5. 17., 13. 114.— Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

καταχωρισμός, ὁ, τὸ καταχωρίζειν, κατατάττειν καὶ ἐγγράφειν.

κατάχωσις, εως, ἡ, τὸ καταχώνειν, Γεωπ. 4. 3, 2.

καταψαίρω, κινοῦμαι.

καταψακάζω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **καταψεκάζω**, ὃ ἴδε.

καταψάλλω, τέρπω τινὶ ψάλλων, παίζων τὴν κιθάραν.— **καταψάλλομαι**, Παθ., τέρπομαι ἀκούων κιθάραν ἢ ἄλλο ἔγχορδον ὄργανον, ἀπολαύω μουσικῆς, εὐωχήσομεν αὐτὸν καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον Πλούτ. 2. 785Ε· ἐπὶ τόπων, ἀντηχῶ ἐκ μουσικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 56· πρβλ. **καταυλέω** I. 2. 2) θάπτομαι ἠχούσης μουσικῆς, οὔτε οἱ νεκροὶ ἐκομίζοντο καταψαλλόμενοι Προκοπ. Ἱστ. 146Β.

καταψάω, τρίβω ἐλαφρά, ἠρέμα διὰ τῆς χειρὸς ἵνα κολακεύσω, ἡμερώσω, «χαϊδεύω» διὰ τῆς χειρός, θωπεύω, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **καταρρέζω**, καταψῶσα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 6. 61· καταψῶν αὐτὸν [τὸν κάνθαρον], ὥσπερ πωλίον Ἀριστοφ. Εἰρ. 75, πρβλ. Ξεν. Ἀπολ. 28· τὰς ὑπήνας κ. ἄκροις τοῖς δακτύλοις Εὐνάπ. σ. 201, 21· καταψῆσαι τοῦ ἵππου τὰ ὦτα καὶ τὴν χαίτην Φιλόστρ. σ. 59· τοὺς παῖδας προσαγόμενος καὶ καταψήσας θαρρεῖν ἐκέλευεν Πολύβ. 10. 18, 3· μεταφορ., καθησυχάζω, καταψήσαντες καὶ καταπραΰναντες τὸν Ἀσδρούβαν Πολύβ. 2. 13, 6., 10. 18, 3· ἴδε **καταψήχω** II.

καταψέγω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ψέγω**, Κύριλλ.

καταψεκάζω, Ἀττ. καταψακ-, καταβρέχω μὲ ψεκάδας, μὲ λεπτὴν καὶ ἀραιὰν βροχήν, καταρραντίζω, δρόσοι κατεψάκαζον Αἰσχύλ. Ἀγ. 561· κ. φαρμάκῳ Πλουτ. Ἀλέξ. 35· ῥημ. ἐπίθετ. **-ψεκαστέον**, Γεωπ. 5. 39.

καταψελλίζομαι, Παθ., γίνομαι ψελλός, δὲν δύναμαι νὰ προφέρω καλῶς ὅλα τὰ γράμματα, νὰ συναρθρώσω ὅλας τὰς συλλαβάς, ὅπως οἱ μεθυσμένοι, οἱ γέροντες, οἱ παῖδες, κατεψελλισμένος τὴν φωνὴν τῷ οἴνῳ Φιλόστρ. 800.

καταψεύδομαι, ἀποθ., μέλλ. **-ψεύσομαι**: πρκμ. **-έψευσμαι** Δημ. 1274. 4, πρβλ. 1483. 5, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ παθητ. ἐννοίας ὡς καὶ ὁ ἀόρ. **-εψεύσθην**, ἴδε κατωτέρω II. Λέγω ψεύδη ἐναντίον τινός, ὁμιλῶ ψευδῶς περί τινος, τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 533, Λυσ. 146. 21, Πλάτ. Πολ. 381D, Δημ. 558. 26· οὗτοι δι' ἔχθραν καταψεύδονταί μου, καταψευδομαρτυροῦμαι 559, 14· κατ. τινος πρός τινα, ψευδῶς κατηγορῶ τινα πρὸς ἄλλον, Πλουτ. Θεμιστ. 25, Φωκ. 33. 2) ἀναφέρω ψευδῶς ἐναντίον, τί τινος Ἀντιφῶν 120. 5, Ἀνδοκ. 2. 18, Πλάτ. Εὐθύδ. 283Α, Πολ. 391D· τὰ πλεῖστα κατεψεύσατό μου Δημ. 228. 9. 3) λέγω ψευδῶς, πλάττω, προφασίζομαι, καταψεύδου καλῶς ὡς ἔστι θεὸς Εὐρ. Βάκχ. 334· προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἐπινοῶ, ἃ κατεψεύδου καὶ διέβαλλες Δημ. 229. 2, Διον. Ἀλ. 4. 68. 4) μετὰ γεν., ὑποκρίνομαί τι, προσποιοῦμαι, ὕπνου Λουκ. Ὄν. 7· ἤ, δίδω ἐσφαλμένην πληροφορίαν περί τινος, τοῦ γένους Ἀριστ. Προβλ. 28. 3, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. II. ὡσαύτως ὡς παθ., ψευδῶς ἀναφέρομαι, κατ' ἐνεστ., Θεοπόμ. Ἱστ. παρὰ Θέων. Προγυμν. 2· ἐν τῷ πρκμ., τὰ κατεψευσμένα, ψευδεῖς διαβεβαιώσεις ἢ ἰσχυρισμοί, Ἀντιφῶν 131. 85· ἐν τῷ ἀόρ., προδότης εἶναι κατεψεύσθη, ψευδῶς κατηγορήθη, Φιλόστρ. 714. 2) ἐπὶ συγγραμμάτων, ψευδῶς ἀποδίδομαι, τινος, εἴς τινα· εἰ μὴ οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 36· ἀπολ., εἶμαι νόθος, Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος Ἀθήν. 697Α, Πλουτ. Θεμ. 2.

καταψευδομαρτυρέω, φέρω ψευδῆ μαρτυρίαν ἐναντίον, τινος Ξεν. Ἀπολ. 24· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παρέχομαι ψευδεῖς μάρτυρας, πρὸς ὑπεράσπισίν μου, Δημ. 846. 22·— Παθ., διὰ ψευδομαρτυριῶν προσβάλλομαι, διὰ ψευδομαρτύρων καταδικάζομαι, ἡττῶμαι, Πλάτ. Γοργ. 472Α, Ἰσαῖ. 51. 15, Δημ. 559. 14.

κατάψευσις, -εως, ἡ, ψευδὴς ἀφήγησις, Στράβ. 59.

κατάψευσμα, τό, ψεῦμα, πλάσμα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 23, Βασίλ.

καταψευσμός, ὁ, συκοφαντία, ψευδὴς κατηγορία, Ἑβδ. (οἱ κατεψευσμένοι λόγοι), (Σειράχ. ΚϚ', 6).

κατάψευστος, ον, μυθώδης, ἴδε ἐν λ. **ἀκατάψευστος**.

καταψέφω = **κατασκοτίζω**, Ἡσύχ.

καταψηλαφάω = **ψηλαφάω**, Λουκ. Ὄν. 14.

καταψηφίζομαι, Μέσ., διὰ τῆς ψήφου μου ἢ τῆς γνώμης μου ἀποφασίζω τι ἐναντίον τινός, τὸν καταδικάζω, τὸν κατακρίνω (ἀντίθ. **ἀποψηφίζομαι**, πρβλ. **καταγιγνώσκω**, **ἀπογιγνώσκω**), τινὸς Ἀντιφῶν 112. 42, Λυσ. 118. 40, Πλάτ. Ἀπολ. 35Ε· τοῖς καταψηφισαμένοις μου, ἀντίθ. οἱ ἀποψηφισάμενοι, αὐτόθι 41D, Ξεν. Ἀπολ. 32· κ. τινος θάνατον, ψηφοφορῶν ἀποφασίζω θάνατον ἐναντίον τινός, Λυσ. 129. 32· κ. τινος δειλίαν, κλοπήν, καταδικάζω τινὰ ὡς δειλόν, ὡς κλέπτην, ὁ αὐτ. 140. 32, Πλάτ. Γοργ. 516Α· ἀδικίαν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 317, κτλ.·— οὕτω καὶ ὁ πρκμ., κατεψηφισμένοι αὐτοῦ θάνατον Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 19· οἱ κατεψηφισμένοι τινῶν ἀνθηλίσκοντο Δίων Κ. 58. 16·— οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ. πρκμ. **κατεψήφικα**, δὶς μόνον παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 58., 5. 8. 2) πρκμ. καὶ παθ. ἀόρ. μὲ παθ. σημ., καταδικάζομαι, κατεψηφίσθαι Λυσ. 140. 36· ἥλωκεν ἤδη καὶ κατεψηφίσθη Δημ. 563. 24· οἱ καταψηφισθέντες θανάτου, φυγῆς καταψηφισθῆναι, εἰς θάνατον, εἰς ἐξορίαν, Πλάτ. Πολ. 558Α, πρβλ. Πολιτ. 299Α. 6) ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐκδίδεται ἐναντίον τινός, δίκη κατεψηφισμένη τινὸς Θουκ. 2. 53· κατεψηφισμένος ἦν μου ὁ θάνατος Ξεν. Ἀπολ. 27, πρβλ. 23· — ὁ ἀόρ., κατεψηφίσθην, εἶναι ἀείποτε παθ., ἐνῷ ὁ πρκμ. ἔχει καὶ ἐνεργητ. σημασίαν (ἴδε ἀνωτ.). II. ψηφίζω καταφατικῶς, ἐπιδοκιμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κατάφημι** καὶ τὸ **ἀποψηφίζομαι**. ἀναιρῶ, ἀκυρῶ, οἱ ὀλίγοι ἀποψηφισάμενοι μέν, κύριοι, καταψηφισάμενοι δέ, οὐ κύριοι, ἀλλ' ἐπανάγεται εἰς τοὺς πλείστους αἰεὶ Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 15· ἢ καθόλου, ἔρχομαι εἴς τινα ἀπόφασιν, ὁ αὐτ. Ποιητ. 25, 24· — οὕτως ἐν τῷ παθ, τὰ καταψηφισθέντα τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς Διοδ. Ἐκλογ. 575. 38.

καταψήφισις, -εως, ἡ, τὸ ψηφίζειν ἐναντίον τινός, καταδίκη, Ἀντιφῶν 112. 2· οὕτω **καταψήφισμα**, τό, Walz Ρήτ. 6. 175· **καταψηφισμός**, ὁ, Πολυδ. Η', 149.

καταψηφιστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταψηφίσηταί τινος, νὰ καταδικάσῃ τινά, τινὸς Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 9, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 310. 38 (ἔνθα κακῶς **καταψηφισματέον**).

καταψηφόομαι, Παθ., κοσμοῦμαι διὰ ψηφοθεσίας («μωσαϊκοῦ»)· τὸ πᾶν κατεψήφωται, ἐκ ψηφίδων γεγραμμένων, παντοῖα χρώματα φερουσῶν Walz Ρήτ. 1. 641, πρβλ. **καταμουσειόω**.

καταψηφοφορέω, (= **καταψηφίζομαι**), τινὸς Κύριλλ.

καταψήχω: μέλλ. **-ψήξω**, κατατρίβω, «στουμπίζω» ἐν ἰγδίῳ, Νικ. Θηρ. 898. 2) κατατρίβω, φθείρω, χρόνος πάντα κατ. Σιμων. 100, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 84Α·—Παθ., κατατρίβομαι εἰς σμικρότατα τεμάχια, φθείρομαι, ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται Σοφ. Τρ. 698· «κ., τρίβειν καὶ ὁμαλίζειν» Σουΐδ. II. θωπεύω, τρίβω διὰ τῆς χειρός, «χαϊδεύω», Λατ. mulceo, ἵππους Εὐρ. Ἱππ. 110· κ. τὰ ὑποζύγια Κλήμ. Ἀλ. 268. 25· κ. πῶλον Θεμιστ. λόγ. 15. 190Β· κόμην Λουκ. Ἔρωτ. 44· ἄκρα γενείου Ἀνθ. Π. 11. 354· μεταφορ., ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1102· πρβλ. **καταψάω**, **καταρρέζω**.

καταψιθυρίζω, ψιθυρίζω ἐναντίον τινός (κυρίως, ὅταν τις σιγανὰ προφέρῃ τὸν ἦχον ψι- ψι-) ἢ κρυφίως τὸν διαβάλλω, τινὸς πρός τινα Πλούτ. 2. 483C· ἡ καταψιθυρίζουσα καὶ ἐπιδίφριος λέξις (ἡ τοῦ Ἰσοκρ.), ἀντίθ. τῇ πολιτικῇ καὶ δημηγορικῇ, Ἱερώνυμ. παρὰ Φιλοδήμ. περὶ Ρητ., ἐκδ. Sudh σ. 199.

καταψιλόω, κάμνω τι ἐντελῶς ψιλόν, γυμνόν, φαλακρόν, ἐντελῶς γυμνώνω, Κύριλλ.·—Παθ., Διόδ. 20. 96.

καταψίω, κατασυντρίβω, καταθραύω.

καταψοφέω, κάμνω νὰ ἀντηχήσῃ ὁ τόπος, φιλήματι καταψοφοῦσι τὰς ἐκκλησίας, τὸ φιλοῦν ἔνδον οὐκ ἔχοντες Κλήμ. Ἀλ. 301.

καταψυκτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταψύχειν, δροσίζειν, δροσιστικός, νεότης ἐν τοῦ πρώτου καταψυκτικοῦ μορίου αὔξησις Ἀριστ. π. Ἀναπν. 18. 1.

κατάψυκτος, ον, ὁ, ὁ δυνάμενος καταψυχθῆναι, νὰ καταψυχθῇ ἢ ὁ κατεψυγμένος.

κατάψυξις, -εως, ἡ, τὸ καταψύχεσθαι ἢ γίνεσθαι ψυχρόν, ψῦχος, ψύχρα, κρυάδα, δροσισμός, αἱ μετὰ καταψύξιος δυσφορίαι Ἱππ. Προρρ. 69, πρβλ. 172D, κ. ἀλλ.· συχν. παρ' Ἀριστ., ὁ φόβος

κ. δι' ὀλιγαιμότητά ἐστι π. Ζ. Μορ. 4. 11, 22, πρβλ. Ρητ. 2. 13, 7· διὰ τὴν πύκνωσιν καὶ κ. τοῦ ἀέρος Θεόφρ.· καταψύξεως δεῖται διὰ τὸ μὴ κατὰ βάθους εἶναι τὰς ῥίζας ὁ αὐτ.

καταψυχαύχην, ὁ, ὁ καταψύχων τὸν αὐχένα, Πάπυρ. Μαγ. bibl. nat. Par. (Wess) l. 2718.

κατάψυχον, τό, ὁ δροσερὸς καιρός, ὥρα τοῦ καταψύχου Καλλίμ. καὶ Χρυσορρ. ϛ', 920· καὶ σήμερον ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ Ἠπείρῳ ὁ κατάψυχος εἶναι ἡ εὐάρεστος ἐκείνη τοῦ ἔαρος κρᾶσις ἐν ὥρᾳ θέρους ἥτις γίνεται ἐκ σκιᾶς καὶ καταβρέξεως ἐν ὑπαίθροις καὶ ἐν τοῖς ὑπογείοις τόποις, Κουμ. Συν. λέξ.

καταψυχραίνω = **καταψύχω**, Μοσχίων.

κατάψυχρος, ον, λίαν ψυχρός, Ἱππ. Ἄρθρ. 830, Σέξτ. Ἐμ. π. Π. 1. 125· κ. γῆ, κ. χειμὼν Γεωπον. 1. 12, 33.

καταψύχω [ῡ]: μέλλ. -ξω, λίαν ψυχραίνω, ποιῶ τι κατάψυχρον, παγώνω, ὕδωρ κ. τὴν ξηρὰν ἀναθυμίασιν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 14, πρβλ. 2. 8, 43, κ. ἀλλ.· ὁ φόβος καταψύχει ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 4, πρβλ. Προβλ. 30. 1, 22, κ. ἀλλ.— Παθ. πρκμ. **κατέψυγμαι**: ἀόρ. **κατεψύχθην** καὶ **κατεψύγην** [ῠ] Ἀριστ. Προβλ. 10. 54, 4·— ψυχραίνομαι, γίνομαι ψυχρός, Ἱππ. Ἀφ. 1250, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 3, κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπων, κατεψυγμένοι, ἀντίθ. τῷ θερμοί, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 13, 7, κ. ἀλλ.· κατέψυκται τὸ πρακτικὸν ἡδονῇ σχολῆς Πλουτ. Πομπ. 46. **2)** μεταφ., δροσίζω, ἀναψύχω, καταψύχει πνοὴ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 127b. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ χώρας, χώρα κατεψυγμένη, κατάξηρος, Διόδ. 1. 7· ἀθαλλὴς καὶ μεμαραμμένος, ἄδενδρος, ἀντίθετ. χλοερὸς καὶ κατάσκιος τόπος, Πλουτ. Πομπ. 31. **III.** ἀμεταβ., καταπραΰνομαι, ἐπὶ κυνός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 169.

κατέαγα, κατεαγώς, κατεάγην [ᾰ], **κατέαξα**, ἴδε ἐν λέξ. **κατάγνυμι**.

κατεάσσω, μεταγεν. τύπος τοῦ **κατάγνυμι**, θραύω, Ἀριστ. Μηχαν. 14, ἐν τῷ Παθ. (ἂν καὶ ὀλίγον κατωτέρω ἀπαντᾷ καταγνύμενον), Αἴσωπ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 400.

κατεβλᾱκευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταβλᾱκεύω**, μετὰ ὀκνηρίας, βραδέως, ῥαθύμως, ἀντίθετ. τῷ **συντεταμένως**, Ἀριστοφ. Πλ. 325, Ἀνθ. Π. 4. 3, 16.

κατεβλαφότες, μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταβλάπτω**, Ἐπιγρ. Ὠρωποῦ, CIG. 1570.

κατ-εγγελάω, ἐμπαίζω, καταγελῶ, τινος Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 10. 4, 16.

κατ-εγγυάω: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **κατηγγύησα** (οὐχὶ **κατενεγύησα**) Δημ. 895. 21, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 6, κτλ. (ὡς τὸ ἁπλοῦν **ἐγγυῶ**). Ὑπισχνοῦμαι νὰ δώσω, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, παῖδά τινι Εὐρ. Ὀρ. 1079. 1675. **II.** ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, κάμνω τινὰ ὑπεύθυνον, ἀναγκάζω νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, τινα πρὸς τὸν πολέμαρχον ἢ πρὸς τῷ -χῳ Δημ. 890. 9., 1358. 18, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 871Ε, κέξ.· κ. τινὰ πρὸς εἴκοσι τάλαντα, ἀναγκάζω τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ 20 τάλαντα, Πολύβ. 5. 15, 9· πρὸς δίκην, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου, Πλουτ. Τιμολ. 37· — Μέσ. ἢ Παθ., δίδω ἢ εὑρίσκω ἐγγύησιν (ἐγγυητήν), κατηγγυήθη ὡς ξένη οὖσα πρὸς τῷ πολεμάρχῳ Δημ. 1361. 29· ἐγγύην κ. Πλάτ. Νόμ. 872Β·—τὸ μὲν **κατεγγυᾶν** ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, ὅστις ἀπαιτεῖ ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, τὸ δὲ **κατεγγυᾶσθαι** ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου. **2)** λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου ὡς ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν, ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου κατεγγυῶ τὴν ναῦν καὶ τοὺς παῖδας Δημ. 895 ἐν τέλ.·— ὑποχρεῶ, ὑποβάλλω.., τὸ ζῆν λύπαις αὐθαιρέτοις κατεγγυῆσαι Θαλῆς παρὰ Στοβ. 421. 48· — Παθ., πατρίοις ἔθεσιν κατηγγυημένος Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ. 2. 2. **3)** ἐν τῷ παθ., ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., κατεγγυηθήσεσθαι σπουδάσειν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν τὴν ὑπόθεσιν Πολύβ. 3. 5. 8.— Ἐν Ἐπιγρ. Ἀνδανίας (L. et. F. 326a) **κατεγγυεύσας** (= **κατεγγυήσας**).

κατ-εγγύη, ἡ, ἡ ἐγγύησις ἢ ἀσφάλεια, ἐμπεσόντος εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς κατεγγύην (διότι δὲν ἠδύνατο τὴν ἀπαιτουμένην ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς δίκης νὰ δώσῃ) Δημ. 788. 18.

κατεγγύησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 287. 27, ἔκδ. Λ.

κατ-εγγυητικά, ῶν, τά, ἑορτὴ τῆς μνηστεύσεως, «ἀρραβῶνες» Γλωσσ.

κατ-εγκᾰλέω: μέλλ. **-έσω**, καταγγέλλω, κατηγορῶ, ἀντίθ. τῷ **ἀπολογοῦμαι**, Διον. Ἀρ., Βυζ.

κατέγκλημα, τό, κατηγορία, ἐνοχοποίησις, Εὐστ. 922. 46 εἰς ἑρμηνείαν τοῦ ἐπίκλημα.

κατ-εγκονέω: μέλλ. -ήσω, λίαν σπεύδω· «κατεγκονῶν, ἐπειγόμενος» Ἡσύχ.

κατ-εγκρᾰτεύομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἐγκρατ-**, Σουΐδ., μετ' αἰτ.

κατ-εγνῡπωμένως, Ἐπίρρ. ἴδε ἐν λ. **καταγνυπόω**, νωθρῶς, ἀνάνδρως.

κατεγχαίνω = **ἐγχαίνω, ἐπεγχαίνω, καταχαίνω**, μὲ «ἀνοικτὸν τὸ στόμα» περιγελῶ, κατασκώπτω, κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις, ὁ Σχολ. «καταγελάσοι».

κατεγχειρέω, προσβάλλω, Θεμιστ. λόγ. 19, σ. 232Β.

κατεγχειρίζω, εἰς τὰς χεῖράς τινος παραδίδω, τινὶ κ. Βυζ.

κατ-εγχλῑδάω, μὲ ἀκκίσματα ἢ μὲ καμώματα (περιφρονητικῶς) φέρομαι πρός τινα, ὅπως αἱ ματαιόδοξοι γυναῖκες, ἀποδοκιμαζούσης τῆς Λαμίας πάντα καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ Μάχων παρ' Ἀθην. 577Ε· πρβλ. **κατατρυφᾶν** καὶ **ἐντρυφᾶν**· Λατ. delias facio.

κατ-εδᾰφίζω, καταρρίπτω εἰς ἔδαφος, εἰς τὴν γῆν, κατακρημνίζω, τι Ἰωσήπ. Γένεσ. 10Α.

κατεδάφισις, εως, ἡ, κατακρήμνισις εἰς τὸ ἔδαφος, κατάρριψις, Νικήτ. Χρον. 368Α.

κατ-έδω, Ὁμ. ἐνεστ. = **κατεσθίω**, κατατρώγω, καταβροχθίζω, μυίας αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν Ἰλ. Τ. 31· οὕτως ἐπὶ τῶν σκωλήκων, Ω. 415· μεταφορ., οἶκον, βίοτον, κτῆσιν κατέδειν, κατατρώγω οἶκον, περιουσίαν, ἐμπορεύματα, κτλ., Ὀδ. Β. 237., Τ. 159, 534· ὡσαύτως, ὃν θυμὸν κατέδων, κατατρώγων τὴν καρδίαν του ἐκ τῆς λύπης, θλίψεως, Ἰλ. Ζ. 202 (πρβλ. **καταθυμοβορῶ**)·— Παθ., ὡσαύτως, παρὰ μεταγεν. Ἀττ., ὑπὸ ὄφεως κατέδεσθαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 140· ἡ ἄμπελος ὑπὸ τῶν κτηνῶν κατέδεται Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 17, 7.— Περὶ τοῦ μέλλ. **κατέδομαι** καὶ ἄλλων χρόνων, ἴδε ἐν λ. **κατεσθίω**.

κατεηγώς, Ἰων. μετοχ. πρκμ. β' τοῦ **κατάγνυμι**, ἀντὶ τοῦ **κατεαγώς**.

κατ-εθίζω, κάμνω σύνηθες, θυσίας ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατείθισαν Πολύβ. 4. 21, 3· καὶ παθητ., τοῖς μουσικοῖς κρουμάτιόν τι κατείθισται Ἐτυμολ. Μέγ. 752. 38.

κατ-είβω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **καταλείβω**, ἀφίνω νὰ ῥεύσῃ ἢ στάξῃ, χύνω, τί νυ δάκρυ κατείβετον Ὀδ. Φ. 8· τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις Ἰλ. Π. 611.— Μέσ., χύνομαι πρὸς τὰ κάτω, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν Ἰλ. Ω. 794· τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, τὸ καταρρέον ὕδωρ τῆς Στυγός, Ὀδ. Ε. 185· μεταφορ., κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών, παρήρχετο, κατέρρεε (ὁ βίος εἰκονίζεται ὡς ῥευστόν τι, οἱ Λατ. Labi), αὐτόθι 155·— σπάν. παρ' Ἀττ., τί δάκρυον κατείβεται; Ἀριστοφ. Λυσ. 127. **II.** μεταβ., καταπλημμυρίζω, μεταφορ., ἔρως κατείβων καρδίαν Ἀλκμὰν 20. — Παθ., πλημμυροῦμαι μέ τι, ἀνίῃ, ἀκουῇ κατείβετο θυμὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 290. 1131·—«κατείβετο· διεφθείρετο. κατέρρει» Ἡσύχ.

κατειδέναι, ἴδε ἐν λέξ. **κάτοιδα**.

κατ-εῖδον, ἀπαρ., **κατῐδεῖν**, μετοχ. **κατιδών**, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ τὸ **καθοράω**· — βλέπω πρὸς τὰ κάτω Περγάμου ἐκ κατιδὼν Ἰλ. Δ. 508, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 194, κτλ. φράζετ' εἰ κατείδετε Εὐρ. Ἱκέτ. 1044. **II.** μετ' αἰτ., ἐπιβλέπω, θεωρῶ, τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ Ἀριστοφ. Ἱππ 170. **2)** βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, Θέογν. 905, Αἰσχύλ. Πέρσ 1026, κτλ.· κατιδεῖν βίον, ζῆν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 474· ὤφθη μᾶλλον ἢ κατεῖδε μαινάδας Εὐρ. Βάκχ. 1075. **3)** ἐπὶ διανοητικῆς ὄψεως, παρατηρῶ, διακρίνω, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ (ὀργὴν) ναίουσαν οὐ κατεῖδες Σοφ. Ο. Τ. 338, Πλάτ. Εὐθύφρων 2C. **III.** οὕτω μέσ. ἀόρ. β' **κατειδόμην**, ἀπαρ. **κατιδέσθαι**, τι Ἡρόδ. 4. 179., 7. 208, Σοφ. Ἠλ. 892, κτλ.· ὡσαύτως, κατιδέσθαι ἔς τι Ἡρόδ. 5. 35.— Πρβλ. **κάτοιδα**.

κατ-είδωλος, ον, πλήρης εἰδώλων, δεδομένος εἰς εἰδωλολατρείαν, κατ. πόλις (περὶ τῶν Ἀθηνῶν) Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 16· πρβλ **καταβόστρυχος, κατάφυτος**.

κατ-εικάζω, ἐξομοιώνω, νομίζω τι ὅμοιον πρός τι, κατεικάζουσιν ἡμᾶς ἰσχάδι Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 35· — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὅμοιος, ὦ.. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε Σοφ. Ο. Κ. 338. **II.** σχηματίζω εἰκασίας, συμπεραίνω (ἐναντίον τινός), ταῦτα οἱ βάρβαροι κατείκαζον Ἡρόδ. 6. 112· ἐν ὑπονοίῃ κ. Ἱππ. 1280. 2· κυρίως, ὑποπτεύω κακόν τι, Ἡρόδ. 9. 109.

κατ-εικής, ές = **ἐπιεικής**, Ἡσύχ.

κατεικονίζω, ἐξεικονίζω, φαντάζομαι, Γλωσσ.

κατείλεα, τά, τὰ ἐσωτερικὰ οἰκήματα ἐκάλουν οἱ Ἐρυθραῖοι, Ἡσύχ.

κατ-ειλέω, ἀναγκάζω εἰς στενὸν τόπον, ἀποκλείω, στενοχωρῶ, ἐς τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 1. 80· ἐς τὸ ἄστυ αὐτόθι 176, κ. ἀλλ.·— Παθ., κατειλήθησαν ἐς Διὸς ἱρὸν ὁ αὐτ. 5. 119, πρβλ. 3. 146., 8. 27· ἐν ὀλίγῳ χώρῳ.. πολλαὶ μυριάδες κατειλημέναι ὁ αὐτ. 9. 70, πρβλ. 31· ἐρευγμὸς εἴσω κατειλούμενος Ἱππ. 221Δ· ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλῆσθαι Πλουτ. Κάμιλλ. 31, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 29. **2)** τυλίσσω, περιτυλίσσω, συστρέφω, ἐρίῳ κατειλήσαντες τὸ ἄγκιστρον Αἰλ. π. Ζ. 5. 3., 15. 10· κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλὴν Λουκ. Συμπ. 47· — συμπτύσσω, διπλώνω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 20.

κατείλημμαι, ἴδε ἐν λ. **καταλαμβάνω**.

κατ-είλησις, εως, ἡ συμπύκνωσις, συμπίεσις, συστροφή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 101· εἰρίων Ἀρετ. Ὀξ. Νοὺσ. Θεραπευτ. 2. 9.

κατ-ειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ **καθελίσσω**, Ἡρόδ.

κατείλλω = **κατειλέω**· ἴδε **κατιλλαίνω**.

κατ-ειλυσπάομαι, Παθ. (**εἱλεῖν** καὶ **σπᾶσθαι**), τὴν δ' ἐκ τροχαλίας κατειλυσπωμένην (κατέλαβον) 'Αριστοφ. Λυσ. 722· πρόκειται περὶ γυναικὸς καταβαινούσης ἐκ τῆς ἀκροπόλεως διὰ τῆς τροχαλίας, δηλ. προσδεδεμένη εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ σχοινίου τῆς τροχαλίας ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω διὰ τοῦ ἰδίου βάρους, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐχάλα τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου ὅπερ ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν της· — πρβλ. **ἰλυσπ-**.

κατ-ειλύω, καλύπτω, κρύπτω, περιτυλίσσω, κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισι 'Ιλ. Φ. 318· ἐν βοείαις ἀδεψήτοισι κατειλύσαντες (τοὺς νεκροὺς) 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 206· ὄρος πέτρινον ψάμμῳ κατειλυμένον 'Ηρόδ. 2. 8.

κατειλωτίζω (**εἵλως**), εἵλωτά τινα ποιῶ, καταδουλῶ, «κατειλωτισμένος, καταδεδουλωμένος» Σουΐδ. (ὀρθ. **καθ-**).

κάτειμι, 'Επικ. ἀόρ. **καταείσατο** 'Ιλ. Λ. 358 (εἶμι). Κατέρχομαι, καταβαίνω (ἀντίθ. **ἄνειμι**), ποταμόνδε 'Οδ. Κ. 159· Ἴδηθεν 'Ιλ. Δ. 475· οὕτω καὶ παρ' 'Αττ. (παρ' οἷς χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ **κατέρχομαι**)·— ἰδίως καταβαίνω εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν Ἅδην, κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω 'Ιλ. Ξ. 457· 'Αϊδόσδε Υ. 294· εἰς Ἅιδου δόμους Εὐρ. Ἄλκ. 73· (καὶ οὕτω μόνον, κάκιστα δὴ μακρῷ κατ. (δηλ. εἰς νερτέρους, εἰς Ἅδου) Σοφ. 'Αντ. 896)· ἐπὶ πλοίου, (κατάγομαι), καταπλέω εἰς τὴν ξηράν, νῆα .. κατιοῦσαν ἐς λιμέν' ἡμέτερον 'Οδ. Π. 472· ἐπὶ ποταμοῦ, ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάρρους 'Ιλ. Λ. 492· ἐπὶ ἀνέμου, κατέρχομαι ὁρμητικῶς, Θουκ. 2. 25,, 6. 2· ὡς τὸ πνεῦμα κατῄει αὐτόθι 84· ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει Πλουτ. Περικλ. 33·— μεταφορ., ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν 'Ηρόδ. 7. 160· καὶ κωμικῶς, ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις 'Αριστοφ. 'Ιππ. 517, ἴδε ἐν λ. **πολιός**· ὁρῶ κατιούσας, δηλ. τὰς νεφέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, 'Αριστοφ. Νεφ. 323. **II.** ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, ἀγρόθεν 'Οδ. Ν. 267· εἰς ἄστυ Ο. 505· ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα, 'Ηρόδ. 1. 62., 3. 45., 5. 62· φυγὰς ἀλήτης κ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 1283, 'Ανδοκ. 11. 9· οἱ φυγάδες κατῄεσαν Ξεν. 'Ελλ. 2. 2, 14· κατιὼν οἴκαδε Πλάτ. 'Επιστ. 7. 333D, κτλ.· ἐκ τῶν Μήδων 'Ηρόδ. 4. 3· ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **κατάγω**, Εὐρ. Μήδ. 1015. 1016· ὑπὸ τῶν ἑτέρων .. κάτεισι Θουκ. 8. 48, πρβλ. **κατέρχομαι**, **καταδέχομαι**, **κάθοδος**.

κατεῖναι, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **καθεῖναι**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **καθίημι**.

κατεἱνῦμι, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **καθέννυμι**.

κατ-εῖπον, ἀπαρ. **κατειπεῖν**, ἐν χρήσει ὡς ἀόρ. τοῦ ἐνεστ. **καταγορεύω** (**κατερῶ** εἶναι ὁ μέλλ.)· καὶ ἐν τῷ τύπῳ **κατεῖπα** 'Ηρόδ. 2. 89, 'Αριστοφ. Εἰρ. 20·— ὁμιλῶ ἐναντίον ἢ ἐπὶ βλάβῃ τινός, κατηγορῶ, καταχρίνω, τινος 'Ηρόδ. 2. 89, Εὐρ. 'Ελ. 898, 'Αριστοφ. Εἰρ. 377, Θεσμ. 340· κ. τινος πρός τινα Πλάτ. Θεαίτ. 149Α· καὶ οὕτως (ἐπὶ παιγνιώδους ἐννοίας), Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 33· 'Ησύχ. «κατειπών· διαβαλών». **II.** μετ' αἰτ., ὁμιλῶ καθαρῶς, λέγω σαφῶς, διακηρύττω, διηγοῦμαι, Λατ. renunciare, εἴ σοι γάμον κατεῖπον Εὐρ. Μήδ. 589· τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον 'Αριστοφ. Σφ. 54· τὰν Σάμῳ αὐτόθι 283· κ. πατέρα, κάμνω αὐτὸν γνωστόν, Εὐρ. Ἴων 1385· κ. τοὺς ποιήσαντας, τὰ γεγενημένα, καταχρίνω, ψέγω, 'Ανδοκ. 20. 30, 33. **2)** ἀπολ., λέγω, διηγοῦμαι, κάτειπέ μοι, εἰπέ μοι καθαρά, δήλωσον, 'Αριστοφ. Νεφ. 156, 224, Πλ. 86·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, κ. ὅκως .., 'Ηρόδ. 1. 20· πόθεν .. 'Αριστοφ. Εἰρ. 20· ὅ τι σιωπᾷς, κ. μοι αὐτόθι 657· πρὸς σὲ κ., ἐφ' οἷς ἐλύπησάν με 'Ισοκρ. 85D, κτλ.

κατειργᾰθόμην, ποιητ. μέσ. ἀόρ. τοῦ **κατείργω**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 566.

κατείργνυμι = τῷ ἑπομένῳ.

κατ-είργω, 'Ιων. **-έργω**, (ἴδε ἐν λ. **ἔργω**)· ὡσαύτως **-έργνυμι** (ἴδε κατωτ.) μέλλ. **-είρξω**, 'Ιων. **-έρξω**. 'Ωθῶ ἐντός .., ἐγκλείω, τοὺς περιγενομένους ἐς τὰς νέας κάτερξαν 'Ηρόδ. 5. 63· κατεργνῦσι [αὐτοὺς] ἐς μέσα τὰ φρύγανα, ἐνέκλεισαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρυγάνων, ὁ αὐτ. 4. 69·— καθόλου, καταπιέζω, εἰς δυσκολίας περιάγω, κατέργοντες πολλὸν τοὺς 'Αθηναίους ὁ αὐτ. 6. 102· ἔφθειρε τὴν χώραν καὶ ναυσὶν ἅμα ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργε Παυσαν.— Παθ., ἐγκλείομαι, περιορίζομαι, ἀναγκάζομαι, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, ἀναγκάζεσθαι εἰς τὴν ὑποταγήν, Θουκ. 1. 76, Διον. 'Αλ., κτλ.· κατείργεσθαι ὅρκοις Διον. 'Αλ. 6. 45· τὸ κατειργόμενον, τὸ ἐξ ἀνάγκης πραττόμενον, Θουκ. 4. 98. **II.** ἐμποδίζω, κωλύω, ἐπείγου· σὺ κατείργεις, ἐμπόδιον εἶσαι, Εὐρ. Ἄλκ. 255· τινὰ κάτεργέ νιν, κατάπαυσον, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τιμώρησαι, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1258· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κατείργοντες νεκροὺς τάφου . κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 308·— περιορίζω, τὴν φιλαρχίαν Πλουτ. Πομπ. 53· οὐδενὸς πιέζοντος, οὐδενὸς κατείργοντος ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 6.

κάτειρξις, **εως**, ἡ, τὸ κατείργειν.

κατειρόω, καθιερόω.

κατ-ειρύω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **κατερύω**, 'Ηρόδ. 8. 96.

κατ-ειρωνεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι εἰρωνείαν πρός τινα, ἵνα τὸν περιπαίξω ἢ τὸν ἀπατήσω, τινος Πλούτ. 2. 211D, πρβλ. Wyttenb. 31E· πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος, καταγελῶν καὶ περιπαίζων, ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Δημ. κ. Κικ. 1. **2)** προσποιοῦμαι, μετ' ἀπαρ., τοὺς βαρβάρους διαφθείρειν κατ. Θεοφυλάκτ. Σιμ. 'Ιστ. 100Α· (ὁ Φώτ. «κατειρωνεύεται· μεγαλοφρονεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται» καὶ «κατειρωνευσάμενοι· καταρραθυμήσαντες καὶ στρατευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἴρωνα τὸν ἀργὸν λέγουσιν»), πρβλ. καὶ Συνεσ. 'Επιστ. 121 σ. 257C σὺ δὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύσει.

κατείρωσις, **εως**, ἡ, καθιέρωσις, Μαρμαρ. Κύμ. Cayl. recueil d' Antip. vol. 2. 56, 6.

κατ-εισάγω, φέρω εἰς φῶς, φανερώνω πρὸς ζημίαν μου, ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, μεγίστην μωρίαν κ. 'Ανθ. Π. 10. 91.

κατ-εκκᾰθᾰρίζω, ἐντελῶς καθαρίζω, Κλήμ. 'Ομ. 8. 17· ὁ κόσμος κατεκκαθαρισθεὶς Καλλ.

κατ-εκκλησιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐκκλησιάζω**, τοῦ κατεκκλησιασθέντος λαοῦ Θεοφυλ. Σιμ. 'Ιστ. 4, σ. 114Α.

κατ-εκλύω, ἐντελῶς ἐκλύω τινά, καταστρέφω, τὸν 'Αντίοχον Πολύβ. 5. 63. 2.

κατεκνεύω, ἐξέχω, προέχω, ἐπὶ βράχων, Κύριλλ.

κατ-εκπλύνω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἐκπλύνω**.

κατ-εκπλήσσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐκπλήσσω**, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 33.

κατέκτᾰθεν, Αἰολ. καὶ 'Επικ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **κατακτείνω**, II.

κατ-εκτελέω = **ἐκτελέω**, 'Επιγρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 956.

κατεκφεύγω, ἐκφεύγω ἵνα σωθῶ.

κατ-έλαιος, **ον**, ἐλαιώδης, φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἔχει πολὺ ἔλαιον, 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 399E.

κατ-ελαύνω, ὁδηγῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω, τὰς ἀγέλας Λόγγος 2. 36· τὰς ναῦς Πλουτ. Νικ. 14. **2)** ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, τὴν σπαθίδα [ἐς τὴν λήκυθον] 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 8. **3)** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας (= βινῶ), κ. γυναικός, Λατ. subagitare, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 711, 'Εκκλ. 1082· τινὰ Θεόκρ. 5. 116. **4)** φέρομαι ἔφιππος ἐναντίον τινός, προσβάλλω τινά, ὡς τὸ Λατ. invehi in aliquem, 'Ησύχ.

κατ-ελέγχω: μέλλ. **-γξω**, λίαν ἐλέγχω ἢ κατὰ πρόσωπον, ἀποδεικνύω ψευδόμενον, διαψεύδω, σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος, τὸ εἶδός σου, ἐξωτερικόν σου (λόγοι καὶ σχήματα) νὰ μὴ εἶνε εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὰ νοήματά σου, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 712, πρβλ. Τυρταῖ. 7. 9. **II.** καταισχύνω, Πινδ. Ο. 8. 25, Π. 8. 50· ἀνδρῶν ἀρετὰν οὐ κ. I. 3. 22. **III.** προδίδω, κατήλεγξαν (οἱ κύνες) τῇ ὑλακῇ τοὺς φονεύσαντας Πολυδ. Ε', 42.

κατ-ελεέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐλεέω**, αἰσθάνομαι ἔλεον, οἶκτον πρός τινα, τινα ἤ τι Πλάτ. Πολ. 415C, 'Ανδοκ. 21. 33, Λυσίας 103. 26, κτλ.

κατελίσσω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **καθελίσσω**.

κατ-έλευσις, **εως**, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, κ. ποιεῖσθαι Κλήμ. 'Αλ. 972· τὴν κ. τοῦ Σωτῆρος Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. σ. 166Α, πρβλ. **κατήλυσις**.

κατελεύσομαι, **κατελθεῖν**: μέλλ. καὶ ἀόρ. τοῦ ῥήμ. **κατέρχομαι**.

κατ-έλκω ἢ **κατελκύω**, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **καθέλκω**, **καθελκύω**.

κατ-ελπίζω, λίαν ἐλπίζω ἢ πεποιθότως περιμένω, κ. εὐπετέως τῆς θαλάσσης ἐπικρατήσειν 'Ηρόδ. 8. 136, πρβλ. Πολύβ. 2. 31, 8· μηδὲν ἄγαν κ. Διόδ. 15. 33.

κατελπισμός, ὁ, ἐλπὶς μεγάλη, ἐλπὶς μετὰ πεποιθήσεως, κ. ἐμβάλλειν τινὶ Πολύβ. 3. 82, 8.

κατ-εμβλέπω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμβλέπω**, 'Εβδ. ('Εξ. Γ', 6), Φίλων 1. 566.

κατ-εμβρῑθεύομαι, αὐστηρῶς ἐπιπλήττω, τινος 'Ιωσήπ. Γένεσ. 28D.

κατ-εμβρῑμάομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἐμβριμάομαι**, εἶμαι λίαν ὠργισμένος, ἐν παραφορᾷ ἀπαιτῶ, 'Ιωσήπ. Γένεσ. 52B.

κατ-εμέω: μέλλ. **-έσω**, ἐμῶ ἐπάνω εἴς τινα, τινὸς 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 207· οὗ ἂν κατεμέσῃ, ἀνθρώπου ἢ θηρίου Αἰλ. π. Ζ. 4. 36, Λουκ. Κρόν. 38.

κατ-εμμᾰτέω = **ἐμματέω**, **ἐμματεύω**, τὴν δὲ βαρεῖαν χεῖρα κ. Νικ. 'Αλ. 536, ἐμβάλλω εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς τὸ ἐμέσαι, ὁ Σχολ. «καθεὶς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι».

κατ-εμπάζω = **καταλαμβάνω**, **κατεπείγω**, Νικ. Θ. 695.

κατ-εμπεδόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπεδόω**, τὰς συνθήκας κ., κατεμπεδωθέντες ὅρκοι Ἄννα Κομν. 478. 409.

κατ-εμπίπλημι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπίπλημι**, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 72.

κατ-εμπίπρημι, κατακαίω, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1151, Θεοφύλ. Σιμ. 27B.

κατ-εμπορεύομαι, μετὰ γεν., Σουΐδ.

κατ-έμπροσθεν = **ἔμπροσθεν**.

κατ-εμφαίνω, φανερώνω, Ἄνν. Κομν. 51.

κατ-εμφανίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμφανίζω**, φανερώνω, δηλῶ, Ἐκκλ.

κατ-εμφορέομαι, μέσ., εἶμαι πεπληρωμένος, καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρυόμενος καὶ κατεμφορούμενος Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

κατ-εμφωλεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμφωλεύω**, κρύπτομαι ἐν τῇ φωλεᾷ μου, Βυζ.

κατ-εναβρύνω, **κατεναβρύνομαι**, ἐξ εἰκασίας τοῦ Μουσουρίου ἐν τῇ λ. **κατεκαμάρωσε** τοῦ Ἡσυχ.

κατ-εναίρομαι, ἀποθ., φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω, κατενήρατο χαλκῷ Ὀδ. Λ. 519· βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα Νικ. Ἀλ. 401·— ἐνεργ. τις ἀόρ. **κατήναρον**, ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἀντ. 871, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 100, Ἀνθ. II. 7. 201· -ένηραν Ὀρφ. Ἀργ. 669.

κατ-έναντα, Ἐπίρρ., = τῷ ἑπομ., μετὰ γεν., Κυδίας παρὰ Πλάτ. Χαρμ. 155D, Κοΐντ. Σμ. 1. 552, κτλ.· ὡσαύτως **κατέναντι**, Ἑβδ. (Ἔξ. ιθ΄. 2, κτλ.), καὶ Καιν. Διαθ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D. 13.

κατ-εναντίον, Ἐπίρρ., ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ., τινὶ Ἰλ. Χ. 567· κ. ἐκείνῳ ὁρμηθῆναι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 73· κ. ἀλλήλοις ἐλθόντες Ἀνθ. II. 9. 132, κτλ.· ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρύ, τινὸς Ἡρόδ. 3. 144, Ἀπολλ. Ῥόδ., κτλ.·— ὡσαύτως **κατεναντία**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1116, Διον. II. 114.

κατεναρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐναρίζω**, ἐντελῶς φονεύω, παθ. ἀόρ., δορίτμητος κατηναρίσθης Αἰσχύλ. Χο. 847· μετοχ. πρκμ., ἐκ χειρὸς κατηναρισμένος Σοφ. Αἴ. 26.

κατένασσε, ἴδε ἐν λ. **καταναίω**.

κατενδεής, ές, λίαν ἐνδεής.

κατ-ενδύω, ἐντελῶς ἐνδύω, τινὰ εἵμασιν Γρηγ. Ναζ.

κατένεξις, εως, ἡ, (κατενεγκεῖν) = **καταφορά**, διὰ τὴν ἄνωθεν ἐκ μετεώρου κ. Εὐστ. 152. 14· διὰ τὴν ἐξ ὕψους κ. 754. 22· κ. τοῦ ἀπαγξαμένου Σουΐδ. ἐν λ. **καταλύσας**.

κατ-ενεχυράζω, δίδω ὡς ἐνέχυρον, Πολυδ. Γ΄, 84., Η΄, 148· — **κατενεχυρασμός**, ὁ, τὸ διδόναι ὡς ἐνέχυρον, αὐτόθι.

κατενήνοθε, ἴδε ἐν λ. **ἐνήνοθε** (πρβλ. **ἐπενήνοθε** καὶ **παρενήνοθε**), κατέτρεχε, ἐπέτρεχε, κόνις κ. ὤμους Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 269· ξανθὴ κόμη κ. ὤμους Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 280.

κατενθεῖν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατελθεῖν**, Θεόκρ. 17. 48.

κατενιαύσιος, ὁ, κυρίως ὁ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενος, ἀρχή τις ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 5475. 5476.

κατ-ενσκήπτω, ἐνσκήπτω, ἐπέρχομαι κατά τινος, τινα Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 332.

κατ-εντείνομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐντείνομαι**, μὴ σπῶ μηδὲ κατεντείνου Μ. Ἀντων. 4. 3· κατενταθέντες αὐτόθι 32.

κατ-εντέλλομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐντέλλομαι**, τινί, προστάττω, Βυζ.

κατ-εντευκτής, οῦ, ὁ, (κατεντυγχάνω) κατήγορος, διὰ τί ἔθου με κατεντευκτήν σου; Ἑβδ. (Ἰὼβ Ζ΄, 19).

κατ-εντρυφάω, μετὰ γεν., = ἐντρυφάω κατά τινος, Ἰάμβλ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σ. 133 Hoesch., πρβλ. **κατεγχλιδάω**.

κατ-εντυγχάνω, κυρίως, ἐντυγχάνω τινὶ κατά τινος, προσέρχομαι εἴς τινα (ἄρχοντα ἢ ἀνώτερον) καὶ ὑποβάλλω τὰ παράπονά μου κατά τινος ἄλλου, κατηγορῶ, ὁμιλῶ ἐναντίον, τινὸς Ἐκκλ.· κατεντευχθεὶς ὑπό τινος οὔτε αἰτιασάμενος ἕτερον Θεοδώρητ. τόμ. 4, σ. 1140· ἀλλὰ καὶ δοτικ., οὐ κατενέτυχε τῷ θεῷ Βασίλ. τόμ. 2, σ. 82Δ· πρβλ. Σουΐδ., Φώτ. ἐν λέξ. (ἀντίθετ. **ὑπερεντυγχάνω**).

κατένωπα, ἢ κάλλιον **κατενῶπα**, Λοβεκ. Παραλ. 169· Ἐπίρρ. (ἐνωπή)· — κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντί τινος, κατὰ πρόσωπον, μετὰ γεν., κατ. ἰδὼν Δαναῶν Ἰλ. Ο. 320· οὕτω, **κατενώπιον** τοῦ Θεοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Β΄ Ἐπιστ. π. Κορ. ιϛ΄, 19.— Ὁ Ὅμηρ. ἔχει ὡσαύτως ἐνωπῇ, ἐνωπαδίως.

κατ-εξανάστασις, εως, ἡ, ἡ κατά τινος ἐξέγερσις, ἀντίστασις, Λογγῖν. 7. 3· τινός, εἴς τι πρᾶγμα, δόξης καὶ πλούτου καταφρόνησίν τε καὶ κ. Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 69 καὶ 188.

κατεξαναστατικός, ή, όν, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς κατεξανάστασιν (συνάπτεται μετὰ τοῦ **καταφρονητικός**), πρὸς ἀντίστασιν ἢ ἐναντίωσιν, καταφρονητικὰ μὲν τοῦ ἡδέος, κατεξαναστατικὰ δὲ τῶν ἀλγηδόνων Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 104, 107· δικαιοσύνης κατ. ἀρετὴν οὐχ ὁρῶ ἐν τῇ τοῦ λογικοῦ ζῴου κατασκευῇ Μ. Ἀντων. 8. 39.

κατ-εξανίσταμαι, μέσ. μετ' ἀόρ. β΄ **κατεξανέστην**·— ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀγωνίζομαι κατά τινος, ἐναντιώνομαι, παντὸς δεινοῦ κ. Διόδ. 17. 21· οὔτε ἀναβάτην προσιέμενος, οὔτε φωνὴν ὑπομένων, ἀλλ' ἁπάντων κατεξανιστάμενος Πλουτ. Ἀλέξ. 6· κατεξαναστῆναι τοῦ μέλλοντος, προφυλάττομαι ἐναντίον τοῦ μέλλοντος νὰ συμβῇ, Πολυβ. Ἱστ. Ἀποσπ. 53· τοῦ πολέμου κ., γενναίως ὑποφέρω, Πλουτ. Δημήτρ. 22· παντὸς δεινοῦ Διόδ. 17. 21, ἔνθα ἴδε Wessel· ὁ Νεῖλος οὐκ ἀνέχεται ποταμὸς εἶναι, ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς ὄχθης Ἡλιόδ. 2. 28. ἐπειδὴ δὲ κ. ὡς ἐρωμένης, λαμβανέτω πεῖραν ὡς δεσποίνης 8. 5· — ὁ Ἡσύχ. «κατεξανίσταται· κατεπαίρεται», καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. «καταπλήσσει· καταταράσσει. κατεξανιστᾷ».

κατεξενωμένος, ἴδε **καταξενόω**.

κατ-εξεράω: μέλλ. -άσω [ᾰ], ξερνῶ ἐπί τινος, τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 6· ζήτει τίνων κατεξεράσεις Κλήμ. Ἀλεξ. 46· μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 13, 23.

κατ-εξετάζω, ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἀναγνωρίζω, δοκιμάζω, ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις,— νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ κατασκελετευθεὶς Γεώργ. Ἀκροπολ.

κατ-εξευμαρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐξευμαρίζω**, εὐμαρές, εὔκολον καθιστῶ τι, κατευθύνω, Ἡσύχ.

κατ-εξορχέομαι, ἀποθ., ὀρχούμενος ὑβρίζω, ἐμπαίζω, τινος Ἐκκλ.

κατ-εξουσιάζω, ἐξασκῶ ἐξουσίαν ὑπεράνω τινός, τινὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ΄, 25, κ. Μάρκ. ι΄, 42· ἡ πάντων δεσπόζουσα καὶ κατεξουσιάζουσα φύσις Φωτ. Ἐπιστ. 216. 3· οὐσιαστ. ἐν Αἰγυπτιακῇ τινι ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4710, δὸς αὐτῷ **κατεξουσίαν** κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

κατεξουσιαστικός, ή, όν, κυριαρχικός, ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἀρχικὴ καὶ κατ. ῥάβδος Κλήμ. Ἀλ. 134.

κατεπαγγελία, ἡ, ὑπόσχεσις, Γλωσσ.

κατ-επαγγέλλομαι, μέσ., πρκμ. **κατεπήγγελμαι**: ἀόριστ. **κατεπηγγειλάμην**, δίδω ὑποσχέσεις μεγάλας, ὑπερβολικὰ δίδω, πολλὰ ὑπισχνοῦμαι, τινι, πρός τινα, Δημ. 885. 12· κατ. πρὸς αὐτούς, ἐργολαβῶν .., Αἰσχίν. 24. 37· τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατ., θαυμάσιά τινα ὑπισχνούμενος, ὁ αὐτ. 85. 35· οὐδὲ οὗτος ὀρθῶς κατεπαγγελλόμενος τῇ φιλίᾳ τὴν πολιτείαν, ὅστις ὑπισχνεῖτο ὅλην τὴν πολιτικήν του εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν φίλων, ἀφιέρωνε τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους, Πλούτ. 2. 807B· μετ' ἀπαρεμφ., κατεπαγγελλόμενος διδάσκειν Αἰσχίν. 16. 32 λήσειν ὁ αὐτ. 24. 37 (ἴδε ἀνωτ.)· προκαταλήψεσθαι Διόδ. 11. 4·— ὁ Σουΐδ. μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ. κατεπαγγέλλω τινί.

κατ-επάγω [ᾰ]: μέλλ -άξω, ἐπιφέρω τι μεθ' ἕτερον, φέρω τι ταχέως μετ' ἄλλο, ἐπαναλαμβάνω ἐν τάχει, ὥσπερ δεφόμενος νῦν λέγε τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτὸ κατεπάγων πυκνὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 26· ἐπιφέρω κατά τινος, τιμωρίαν τινὶ Πλούτ. 2. 551D.

κατ-επᾴδω, ὑποτάσσω τινὰ δι' ᾠδῆς ἢ μαγείας, νέους λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας καὶ κατεπᾴδοντες καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα Πλάτ. Γοργ. 483E· γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80A, κτλ.· πονηρῶν πνευμάτων κατεπᾴδοντα Γρηγ. Ναζ. σ. 231· κατέπαδε σεαυτοῦ καὶ ῥᾴων ἔσει Α. 889· ᾄδω ὅπως θέλξω, ἢ μαγεύσω, ἢ καταπραΰνω, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 7, Εὐμάθ. σ. 205· σοὶ μὲν ὑμέναιον βασιλικῶς κατεπᾴδονται, καὶ τὸ παθ., ῥῆμα κατεπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ Βασίλ. σ. 249. II. ὡς τὸ Λατ. decantare, ἀείποτε ἐπαναλαμβάνω, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· κατεπᾴδουσα, πρὸς αὐτὸν αἱμύλως διομιλοῦσα, Ἡλιόδ. 7. 10· ὁ Πολυδ. ἔχει συνώνυμ. «κατεπᾴδειν· καταχηλεῖν, καταθέλγειν» Δ΄, 49.

κατ-επαίρομαι, μέσ., ἐπαίρομαι, ὑψηλοφρονῶ, τινὸς Συμμ. Παλ. Διαθ.· μὴ κατεπαρθῇς ἡμῶν Γρηγ. Ναζ.

κατεπάλληλος, ον, = **ἐπάλληλος**, ἀλλεπάλληλος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1018.

κατεπάλμενος, ἴδε **κατεφάλλομαι**· — ἀλλὰ **κατέπαλτο**, ἴδε ἐν λέξ. **καταπάλλω**.

κατ-επᾰμύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαμύνω**, Σουΐδ., μετ' αἰτ.

κατ-επανανεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπανανεύω**, ἀρνοῦμαι, Εὐσταθ. Πονημάτ. 293. 10.

κατ-επανίσταμαι, ἐνεργ. ἀόρ. -επανέστην, ἐγείρομαι ἐναντίον, τινος Ἐκκλ.

κατ-επεγείρω, ἐξεγείρω, διεγείρω, ὑποκινῶ ἐναντίον τινός, τινί τι Εὐμάθ. 253.

κατ-επείγω: μέλλ. -ξω, πιέζω, καταπιέζω, χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει Ἰλ. Ψ. 623. 2) ἰσχυρῶς πιέζω, βιάζω, ἀναγκάζω, οὐδενὸς κατεπείγοντος [αὐτοὺς] Ἡρόδ. 8. 126· οἱ χρῆσται κατήπειγον αὐτόν, οἱ δανεισταί του τὸν ἐβίαζον, τὸν ἔπνιγον, ἐστενοχώρουν, Δημ. 894. 7, πρβλ. Θουκ. 1. 61· κατεπείγει ὕδωρ ῥέον, ἡ ῥεῦσις τοῦ ὕδατος (τῆς κλεψύδρας) ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ προχωρῇ, Πλάτ. Θεαίτ. 172D· ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 7. 338E· ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτείδαια, ἠνάγκαζεν αὐτοὺς σφόδρα νὰ σπεύσωσι, Θουκ. 1. 61· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., σχολῆς ἀπολαύομεν καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἐστι τὸ κατεπεῖγον τὸ μὴ .. σκοπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 781E· οὐδὲν κ. [ὑμᾶς] ἀκοῦσαι Δημ. 705. 23· ὁ ἥλιος κ. ξηραίνεσθαι τὰς σήψεις Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 4.— Μέσ., κατεπείγεσθαί τινος, εἶμαι ἀνήσυχος καὶ ἐστενοχωρημένος περί τινος, μεγάλην καὶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τινὸς ἔχω, Πολύβ. 5. 37, 10., 30. 5, 9. II. ἀμεταβ., σπεύδω, βιάζομαι, ἔπου κατεπείγων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293· τοῦ Πομπηΐου κατεπείξαντος Πλουτ. Σερτ. 19· οὐδὲν κατεπείγει, οὐδεμία ὑπάρχει βία, Ἱππ. Ἀγμ. 762· τὰ κατεπείγοντα, βιαστικὴ ἀνάγκη, Ἰσοκρ. 185D· ἣν κατεπείγῃ 101B· τὰ κατεπείγοντα πρὸς τὴν χρείαν Πολύβ. 1. 66, 6· κατεπειγούσης τῆς ὥρας 3. 99, 9, κτλ.· τὸ κατεπεῖ-

γον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2· μετ' ἀπαρ., Βοιωτοὶ οὐδέν τι κατήπειγον ξυνάψαι, δὲν «ἐβιάζοντο», δὲν ἔσπευδον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 2, 18· ῥηθῆναι οὐ κατεπειγόντων, δὲν ἀπαιτοῦσι νὰ ῥηθῶσιν ἀμέσως, ἐν σπουδῇ, Ἰσοκρ. 273Β·— οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Ἀθήναζε κατεπείγομαι Ἀλκίφρ. 3. 51.

κατ-έπειξις, εως, ἡ, βιαία ἐνέργεια, ταχύτης, ἐπίσπευσις, θόρυβος, φόβος μετὰ κατεπείξεως φωνῆς Διογ. Λ. 7. 113.

κατ-επέκεινα, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπέκεινα**, Βυζ.

κατ-επεμβαίνω, ἐπεμβαίνω πρὸς βλάβην τινός, θάλασσα κ. τῆς γῆς Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 34. II. κακολογῶ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, τινὸς ἢ τινὶ Ἐκκλ.

κατεπερωτάω, ἐπερωτῶ συχνά, Αἰσ. Μῦθ. 22.

κατέπεφνον, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ἴδε *φένω), φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω, καταπέφνῃ Ἰλ. Γ. 281 κατέπεφνε (ἢ -εν) Ζ. 183., Ω. 759, Ὀδ. Γ. 252., Δ. 534, Σοφ. Ἠλ. 486· κατέπεφνες ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 901, καὶ (ἐν τμήσει) Πινδ. Ἀποσπ. 157· καταπεφνὼν Ἰλ. Ρ. 539, Βακχυλ. 5. 115.

κατ-επιβαίνω, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, ἀμφίβολ. παρ' Εὐμαθ. σ. 278.

κατ-πιδείκνῦμαι, μέσ., ἐπιδείκνυμαι ἐνώπιον ἑτέρου, ἀλαζονεύομαι, Μ. Ἀντων. 11. 13.

κατ-επιθλίβω [ῑ], πιέζω ἰσχυρῶς, Εὐμάθ. σ. 29 (διάφ. γραφ. **προσεπιθλ-**).

κατ-επιθυμέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἐπιθυμέω**, ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο καὶ κατεπεθύμει Εὐνάπ. σ. 97.

κατ-επιθύμιος [ῡ], ον, λίαν ἐπιθυμητός, Γλωσσ.

κατ-επίθῡμος, ον, λίαν ἐπιθυμῶν, μετ' ἀπαρ., Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ιϛ', 16).

κατ-επίκειμαι, κεῖμαι ἢ μένω ἐπί τινος, Εὐμάθ. σ. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 4145d, 6624.

κατ-επίκλησις, εως, ἡ, ἰσχυρὰ κατηγορία, κατέγκλησις, Ὠριγένης.

κατ-επικλύζω, κατακλύζω, κατακαλύπτω δι' ὑγρῶν, καταβρέχω, τινὰ Εὐμάθ. σ. 206, 269, κτλ.

κατ-επικοσμέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπικοσμέω**, Εὐμάθ. σ. 282.

κατ-επικυκλόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπικυκλόω**, πολιορκῶ, Walz Ῥήτ. 1. 519,

κατ-επικύπτω, κύπτω ἐπί τινος, «σκύφτω», Ἑβδ. (Ἐσθ. ε', 1).

κατ-επιλαμβάνομαι, μέσ., πιάνω τι σφιγκτά, ἐναγκαλίζομαι, κατεπελαμβάνετο αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ιε', 5), διάφ. γραφ. **ἐπελ-**.

κατ-επινοέω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, τί τινος Βασίλ.

κατ-επιορκέω, ἐπιορκῶ ἀναιδῶς, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 1, πρβλ. Walz Ῥήτ. 1. 348, 365. II. Μέσ., δι' ἐπιορκίας κατορθώνω, οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα Δημ. 1269. 24.

κατ-επισκήπτω, ἐπιτάττω, παραγγέλλω, τινί τι Εὐμάθ. σ. 394.

κατ-επισπεύδω, λίαν σπεύδω παρά τι, τινὶ Ἐκκλ.

κατ-επιστάζω, **κατεπισταλάζω**, πρβλ. **κατασταλάζω**.

κατ-επιστρατεύω, ἐκστρατεύω ἐναντίον, τὴν γλῶτταν ἔχων ἑλέπολιν κατ' αὐτῆς δὴ τῆς σωφροσύνης κ. Walz Ῥήτ. 1. 520.

κατεπιτήδευμα, τό, ἐπιτετηδευμένη ἔκφρασις, ὑπὲρ τὸ δέον τεχνική, ἐξεζητημένη, Λογγῖν. 30. 1.

κατ-επιτηδεύω, μετὰ πολλῆς τέχνης ἀποτελειώνω, κοσμῶ τι ἐπὶ ὕφους, τὸ μὴ βεβασανίσθαι μηδὲ κατεπιτετηδεῦσθαι, (ἀντίθ.) ἀληθεῖ δέ τινι καὶ φυσικῷ κεκοσμῆσθαι χρώματι Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 42.

κατ-επιτίθημι, ἐπιθέτω τι ἐπὶ πλέον, Εὐμάθ. σ. 77. 98, κτλ.· — Μέσ., ἐφορμῶ, προσβάλλω, τινὸς Ἰωσήπ. Γένεσ. 33Β.

κατ-επιτρέχω, τρέχω κατεπάνω τινός, ὀδύνη τις γλυκάζουσα κατεπέδραμέ μου τὰ μέλη Εὐμάθ. σ. 89. II. τρέχω πρός τι, σπεύδω, τῷ θαύματι Ἐκκλ., πρβλ. **κατεπισπεύδω**.

κατ-επιφύω = **καταφύω**, Ἡσύχ.

κατ-επιχειρέω, ἐπιθέτω τὰς χεῖράς μου ἐπί τινος, ἐπιχειρῶ, δοκιμάζω, τοῦ πράγματος Α. Β. 154·— προσβάλλω, τινος Εὐστ. Πονημ. 349. 20.

κατεπιχείρησις, εως, ἡ, ἐπιχείρησις κατά τινος, προσβολή, Εὐστ. Πονημ. 169. 42.

κατ-επιχέω: μέλλ. χέω, καταχέω ἐπί τινος, ῥαίνω, τινὶ ῥόδα κατεπεχεῖτο τῷ βοστρυχώματι Εὐμάθ. σ. 110.

κατ-επιχρώννυμι: μέλλ. -χρώσω, καταχρωματίζω, ἐπικαλύπτω διὰ χρωμάτων, Εὐμάθ. σ. 37.

κατεποικοδομέω, ἀνεγείρω, οἰκοδομῶ ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3281, ἐν τῷ παθ.

κατεπομβρίζω, ἐπιχέω ὡς ὄμβρον, ἐν ἀφθονίᾳ, τινί τι κατ. Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 4. 112.

κατεποπτεύω, ἐπιμελῶς ἐποπτεύω, τὴν τῶν νέων ἀγωγὴν κ. Βυζ.

κατ-επτηχότως, Ἐπίρρ., μετὰ μεγάλης δειλίας (ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ. τοῦ **καταπτήσσω**), Πολυδ. Γ', 137.

κατ-εράω, καταχέω, ἐκχέω, χύνω ἔξω, εἶτα τὸ μελίκρατον κατήρασε Στράβ. 812· κατερᾶν τὸν οἶνον Πολυδ. Ζ', 162. II. μεταφορ., ἐπιχύνω, δυσφημίαν κ. τοῦ δικαστηρίου, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Δημητρ. Φαληρ.

κατ-εργάζομαι: μέλλ. -άσομαι: ἀόρ. **κατειργασάμην**, καὶ (ἐπὶ παθ. σημασ.) **κατεργάσθην**, ἴδε κατωτ.· πρκμ. **κατείργασμαι**, ἐπί τε ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ.· ἀποθ. Μετὰ κόπου ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς τέλος, κατορθώνω, πρήγματα μεγάλα Ἡρόδ. 5. 24· πᾶν Σοφ. Ἠλ. 1023· θαυμαστὰ καὶ πολλὰ κατεργασάμενος Πλάτ. Νόμ. 3. 686Ε· ἀντὶ μανικῶν ἕξεις ἐμφρονας κ. 7. 791Α· μόρον .. ἐπαλλήλοιν χεροῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 57· ταῦθ' ἁπινοεῖς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 247· τὰ δυνατὰ Θουκ. 4. 64· μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε Ξεν. Ἱέρ. 2. 2· κ. εἰρήνην τινὶ Ἀνδοκ. 24. 26· ἣν κατεργάσῃ, ἂν κάμῃς τὴν ἐργασίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 933, πρβλ. Ἐκκλ. 247· — οὕτω πρκμ. **κατειργασμαι**, τοὺς μέγιστα ἔργα κατειργασμένους Ξεν. Ἀπομν. 3, 5, 11· ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., ἐκτελοῦμαι, γίνομαι, κατορθοῦμαι, τάδε οἱ κατείργαστο Ἡρόδ. 1. 123, 140., 4. 66., 8. 100· κατείργασται θυσία Εὐρ. Ι. Τ. 1081, κτλ.· κατειργασμένη ὠφέλεια Ἀντιφῶν 115. 15· ἐλθεῖν ἐπὶ κατειργασμένοις, Λατ. re peracta, Λυσ. 189. 32. β) κερδαίνω διὰ κόπου, ἀποκτῶ, τὴν ἡγεμονίην Ἡρόδ. 3. 65· πόλει σωτηρίαν Εὐρ. Ἡρακλ. 1046· τοῦτο Δημ. 1121. 20· τὴν τυραννίδα κατειργάσθαι Πλάτ. Γοργ. 473D· ἐπὶ παθητ. σημασ., ἀρετὴ ἀπὸ σοφίης κατεργασμένη Ἡρόδ. 7. 102. γ) ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εἶμαι ἐπιτυχής, ὁ αὐτ. 5. 78· τοσούτῳ ταῦτα δυσκατεργαστότερα ἐκείνων ὅσῳ περ πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίνονται Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 7. 2) μετ' αἰτ. προσ. ὡς τὸ Λατ. conficere, «ἀποτελειώνω, φονεύω, ἑαυτὸν κατεργάσασθαι Ἡρόδ. 1. 24· κατέργασαι ἐμὸν παῖδα Εὐρ. Ἱππ. 888, κτλ.· λέοντα βίᾳ Σοφ. Τρ. 1094. β) καταβάλλω, ὑποτάσσω, νικῶ, νῆσον κατεργάσασθαι Ἡρόδ. 6. 2., 8. 100, Ἀριστοφ. Ἱππ. 842· κατεργάζεσθαι καὶ κρατεῖν,—τοὺς μὲν κατεργασάμενοι κἂν κατάσχοιμεν, τῶν δ' εἰ καὶ κρατήσαιμεν Θουκ. 6. 11., 33, 86· ποσὶ καὶ στόματι κ. τινα, προσβάλλω, ἐπὶ ἵππου, Ἡρόδ. 5. 111· — παθ. πρκμ., ἔχω ἡττηθῆ, μακέλλῃ τῇ κατείργασται πέδον, ὑποδουλώθη, ὑπετάχθη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 526. γ) κερδίζω πρὸς τὸ μέρος μου, ἀποκτῶ τὴν εὔνοιάν τινος, κατεργάσατο καὶ ἀνέπεισε Ξέρξεα, ὥστε .. Ἡρόδ. 7. 6· εἰ βούλοιο κατεργάσασθαί τινι.. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον καὶ τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 11 καὶ 16· κ. τινὰ οὐ πειθοῖ, ἀλλ' ἁρπαγῇ Στράβ. 483·— Παθ. ἀόρ., οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι [ἡ γυνή], δὲν ἠδύναντο νὰ πείσωσιν αὐτήν, Ἡρόδ. 9. 108. δ) μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τι εἴς τινα, καλόν τι τὴν πόλιν Ἀνδοκ. 21, ἐν τέλ., πρβλ. Αἰσχίν. 86. 23. II. ἐργαζόμενος παρασκευάζω πρὸς χρῆσιν, Λατ. concoquere, οἷον διὰ τῆς μασήσεως, ὀδόντας ἔχει οἷς κ. τὴν τροφὴν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 5, πρβλ. π. Ζ. καὶ Θανάτ. 4, 1, π. Πνεύμ. 4, 1, καὶ ἴδε **κατεργασία**· κ. τὰ ἐδέσματα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 714· ἢ δι' ἀλέσεως (τοῦ σίτου), Λόγγος 3. 30· τὸν κατειργασμένον σῖτον Διον. Ἁλ. 5. 13· — οὕτω, κατ. μέλι, παρασκευάζω .., Ἡρόδ. 4. 194· κ. τὴν κόπρον, ἑτοιμάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 19· ξύλα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 2· λίθους Διόδ. 1. 98· ἐλέφαντα, σίδηρον κ. Πλουτ. Περ. 12. III. ἐργάζομαι, ἀσκῶ, ἄλλην μελέτην κ. Πλάτ. Τίμ. 88C. IV. κ. ὄρη, ἰσοπεδώνω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 4· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνεστ. ἐπὶ παθ. σημασ., κατεργαζομένη ἡ γῆ καὶ ἀπόλαυσιν πλείω δίδωσι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 3· κατεργαζομένης ὑπὸ τοῦ συμφύτου θερμοῦ καὶ ἀκριβῶς ἐκπαττομένης Γαλην. τόμ. ΙΑ', σ. 649, πρβλ. Κόντον ἐν «Ἀθηνᾶς» τόμ. Γ', 364.

κατ-εργασία, ἡ, τὸ κατεργάζεσθαι τὴν τροφὴν διὰ πέψεως ἢ μασήσεως, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 19, Προβλ. 22. 14· πέψει τινὶ καὶ κατεργασίᾳ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 2· ἡ τοῦ πυρὸς κ., ἕψησις, τὸ βράσιμον, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 59Β· τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατ. Ἀθήν. 42Β· καθόλου, κατασκευή, ἐλαίου Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 4· καλλιέργεια γῆς, αὐτόθι 1. 16, 6, (ὅπου αἱ ἀργίαι ἀντιτίθενται § 9), 3. 20, 1· κ. καὶ κοπρίσεις 2. 14, 3· τὴν κ. ἀποδιδόναι 5. 9, 11· ἡ κ. καὶ ἡ ἄλλη θεραπεία αὐτόθι, κτλ.· ἐπὶ παραγωγῆς, Διόδ. 1. 14· κατ. ἀργυρίου Πολύβ. 34. 9, 10· τυγχάνειν κατεργασίας ἀφ' ἡλίου, ἐπὶ ἀτμοῦ, Διογ. Λ. 7. 153.

κατέργασμα, τό, ἔργον, Ἑβδ.

κατεργαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐξεργασθῇ, Ἐκκλ.

κατεργαστικός, ή, όν, ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι, εἰς ἐκτέλεσιν, δύναμις Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 4. II. δυνάμενος νὰ φθείρῃ, καταστρέψῃ, αἱ ἀθυμίαι κατεργαστικαὶ αὐτῶν Ἱππ. Κωακ. Προγν. 194, Ἡσύχ.

κατέργνυμι, **κατέργω**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κατείρ-**, Ἡρόδ.

κάτ-εργος, ον, κατειργασμένος, κεκαλλιεργημένος, χώρα πᾶσα κάτεργος γέγονεν (ἀνθ' οὗ ὀλίγῳ πρότερον εἶπε: διὰ τὸ κατειρ-

γάσθαι τὴν χώραν, ἀντιθέτως τῷ κατέργῳ χώρᾳ τὴν ἀργόν) Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 5. **II. κάτεργον**, τό, ἔργον, Ἐξόδ. (Ἔξοδ. Λ', 16, ΛΕ', 21)· πλοῖον ἐν ᾧ καταναγκαστικῶς εἰργάζοντο οἱ κατάδικοι, Βυζ.

κατ-ερεθίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐρεθίζω**, Κύριλλ.

κατερέθω, = τῷ **κατερεθίζω**.

κατ-ερείδω, ἀμεταβ., κατασκήπτω, ἐκρήγνυμαι, οἷον θύελλα, κατερείσαντος ἀνέμου ὄψει κλύδωνα ἰσχυρὸν Δίων Χρυσ. 3. 396.

κατ-ερεικτός, ἴδε ἐν λέξ. **κατερικτός**.

κατε-ρείκω, συντρίβω, καταλεαίνω (πρβλ. **κατερικτός**), χονδραλέθω (ἔρειγμα ποιῶ)· κάχρυς κατηρειγμέναι μετὰ ἀρωμάτων (ἄλλ. κατερηριγμέναι) Δήμων παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **προκώνια**·— μεταφορ., μύλη ἥτις δυνατὴ κατερεῖξαι τὸν ἐμὸν θυμόν, κατασυντρίβω, δηλ. καθησυχάζω, καταπραΰνω, «ξεσπάω», (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων), Ἀριστοφ. Σφ. 647. — Μέσ., σχίζω τὰ ἱμάτιά μου εἰς ἔνδειξιν θλίψεως, καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας Σαπφὼ 67· τὴν ἐσθῆτα κατηρείκοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέοντο Ἡρόδ. 3. 66, Αἰσχύλ. Πέρσ. 538· πρβλ. **καταρρήγνυμι**.

κατ-ερειπόω, = τῷ ἑπομ., ἑάλω ἡ πόλις καὶ κατηρειπώθη Διόδ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 625 Hoesch · τοῦ κατηρειπωμένου Ἡλιόδ. 9. 5.

κατ-ερείπω: μέλλ. **-ψω**, καταρρίπτω, κατὰ γάρ νιν ἐρείπει πῦρ καὶ Ἄρης Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140· σεισμοὶ κατήρειψαν πολὺ τῆς κατοικίας Στράβ. 259· κ. τινί, διαφθείρω, Πλουτ. Σόλων 6. — Παθ., καταπίπτω εἰς ἐρείπια, ἐπὶ τῆς Τροίας, Τροία κατερείπεται καπνῷ τυφομένα Εὐρ. Ἑκάβ. 477· τὸ τεῖχος κατερήριπτο Ἡρωδιαν. 8. 2· κατερηρειμμένα Συλλ. Ἐπιγρ. 1330. 22· κατηρειμμένα αὐτόθι (προσθῆκαι) 2349d, 2454· κατηρείφθη τεῖχος Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 22, 7. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἀορ. β', καταπίπτω, κρημνίζομαι, ὑπ' [ὄμβρου] ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν Ἰλ. Ε. 92, πρβλ. Θεόκρ. 13. 49· οὕτως ἐν τῷ πρκμ., τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν Ἰλ. Ξ. 25.

κατ-ερεύγω: ἀόρ. **-ήρυγον**, ἐρεύγομαι ἐνώπιον ἢ ἐπί τινος, ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήρυγεν, ὁ Σχολ. «κατέπνευσεν ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφὴν ἐρευγομένων», Ἀριστοφ. Σφ. 1151.

κατ-ερεύθω, κάμνω τι κατακόκκινον, κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρ. Ὀππ. Ἁλ. 2. 612.

κατ-ερέφω: μέλλ. **-ψω**, κατακαλύπτω τι μὲ ὀροφήν, στεγάζω, σκεπάζω, τὰς σκηνὰς κλήμασιν Πλουτ. Καῖσ. 9· κατερέψαντες ἀλλήλους τοῖς θυρεοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 49.— Μέσ., σκεπάζω δι' ἐμαυτὸν ἢ ὅ,τι εἶναι ἰδικόν μου· ἐπὶ τῶν χελωνῶν, κεράμῳ τὸ νῶτον Ἀριστοφ. Σφ. 1294., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1074.

κατ-ερέω, Ἀττ. **κατερῶ**, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ ἀορ. **κατεῖπον**: πρκμ. **κατείρηκα**·— λέγω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, κατηγορῶ, τινός τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· τινος πρός τινα Πλάτ. Πολ. 595B· τινος ἐναντίον τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Θεάγ. 125A. **2)** μετ' αἰτ., ψέγω, μέμφομαι, τινα ἢ τι πρός τινα Ἡρόδ. 3. 71. **II.** λέγω ἢ ὁμιλῶ φανερῶς, καθαρά, Ἡρόδ. 5. 92, 7· κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ Ἀριστοφ. Νεφ. 518, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1106, Ἀριστοφ. Εἰρ. 189, κτλ.— Παθ., κατειρήσεται ἐς σέ, θὰ διακηρυχθῇ, Ἡρόδ. 6. 69.

κατ-ερημόω, ἐντελῶς ἐρημώνω, ἀπογυμνῶ, τὰ πτερὰ Αἰσώπ. 23 de Furia.

κατερήριπε, ἴδε ἐν λ. **κατερείπω**.

κατ-ερητύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ]· — κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι Ἰλ. Ι. 465, Ὀδ. Ι. 31· φωνῇ .. κατερήτυε Τ. 545· κατερητύσων ὁδὸν ἣν στέλλει Σοφ. Φιλ. 1416· κ. αὐδήν, θυμὸν Ὀρφ. Ἀργ. 1175, 1182, πρβλ. **ἐρύκω** καὶ **κατερύκω**.

κατ-εριθεύομαι, ἀποθ., καταβάλλω διὰ φιλονεικίας, ἐρίζω, διισχυρίζομαι, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

κατ-ερικτός ἢ **-ερεικτός**, όν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, ἀληλεσμένος ἐπὶ ὀσπρίων, ἧψε κατερικτῶν χύτρας Ἀριστοφ. Βάτρ. 505, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 387. 15· πίσων ἢ κατερικτῶν τινων Α. Β. 10. 13. Ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. «κατερικτὰ τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα, οἷον κυάμους· ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς πυρούς· οἱ δὲ καταρρωγότα ἱμάτια», πρβλ. Πολυδ. Δ', 247 καὶ Ϛ', 61.

κατερίπωσις = **κατάρριψις**, καταχρήμνισις, Σουΐδ.· γραπτέον μᾶλλον **κατερείπωσις**, πρβλ. **κατερειπόω**.

κατ-ερνής, ές, (ἄρνος) ὁ πολλὰ ἄρνη ἔχων, κλάδους θαλερούς, Ὀρφ. Ἀργ. 916.

κατ-ερυθραίνω, καταβάπτω ἐρυθρόν, Κύριλλ.

κατ-ερυθριάω: μέλλ. **-άσω**, ἐρυθριῶ ἰσχυρῶς, κοκκινίζω, Ἡλιόδ. 10. 18.

κατ-έρυθρος, ον, βαθέως, λίαν ἐρυθρός, παρειαὶ κατέρυθροι Θεοφύλ.

κατ-ερυθρόω, κάμνω τι λίαν ἐρυθρόν, Βυζ.

κατ-ερυκάνω [ᾰ] ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἑπομ., μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε Ἰλ. Ω. 218.

κατ-ερύκω [ῠ]: μέλλ. **-ξω**, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω Ἰλ. Ζ. 518· κ. καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ Ὀδ. Δ. 284· μή με κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο Α. 315., Ο. 73· μηδένα .. ἀέκοντα μένειν κατέρυκε Θέογν. 467· σπαν. παρ' Ἀττ., τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις Ἀριστοφ. Σφ. 601.— Παθ., κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ Ὀδ. Α. 197., Δ. 498.

κατ-ερύω, Ἰων. **-ειρύω**: μέλλ. **-ύσω**, καθέλκω, καθελκύω· — σύρω κάτω, καταβιβάζω ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, συχνάκις ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ πλοίων, Λατ. deducere naves, τήν γε [νῆα] κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν μοχλοῖσιν, ἐν τῷ πεζῷ, καθελκύσαι ναῦν, Ε. 261, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., Θ. 151· νῆα κατειρύσθαι Ξ. 332, κτλ.· οὕτω, κατειρύσαντες ἐς Σαλαμῖνα τὰ ναυήγια Ἡρόδ. 8. 96·— ὡσαύτως, κατείρυσε οὔθατα μόσχου, ἤμελξεν, (Σχολ. «καταρρεῦσαι ἐποίησεν»), Νικ. Θηρ. 552· κ. τόξα, ἕλκω, ἐντείνω τόξον, Ἀνθ. Π. 9. 16· — ἐν τῷ μέσ., κὰδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 931.

κατ-έρχομαι: μέλλ. **κατελεύσομαι** (ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. **κάτειμι**, ὡς καὶ τὸ **κατήειν** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ παρατ.)· ἀόρ. **κατήλυθον** ἢ **κατῆλθον**: ἀπαρ. **κατελθεῖν**· ἀποθ. καταβαίνω, Λατ. descendere, Οὐλύμποιο κατήλθομεν Ἰλ. Υ. 125, κτλ.· τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος .. κατελθέμεν Ζ. 109· καταβαίνω εἰς τὸν τάφον, κ. Ἄϊδος εἴσω, Ἄϊδόσδε αὐτόθι 284., Η. 330· εἰς Ἅιδου Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1101, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ., τίς .. σκότου πύλας ἔτλη κατελθεῖν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198. 2·— ὡσαύτως ἀπὸ τῶν μεσογείων εἰς τὰ παράλια, ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι Ὀδ. Α. 303, πρβλ. ἡ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν πόλιν, ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν ἢ τὸν λιμένα (= κατάγομαι), μίμνει ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κ. Ὀδ. Λ. 188 καὶ Ω. 115. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κατερχομένης ὑπὸ πέτρης ἐκλύσθη ἡ θάλασσα, ὑπὸ τοῦ κρημνιζομένου, καταφερομένου βράχου, Ὀδ. Ι. 484. 541· ἐπὶ ποταμοῦ, κατέρχεται ὁ Νεῖλος πληθύων, καταβαίνει πλημμυρῶν, Ἡρόδ. 2. 19· κατελθόντος αἰφνιδίου τοῦ ῥεύματος Θουκ. 4. 75. **3)** κ. εἰς τὸν ἀγῶνα, Λατ. descendere ad certamen, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 324. **II.** ἰδίως ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἡρόδ. 4. 4., 5. 30., κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1647, Χο. 3, Εὐμ. 462, Σοφ. Ο. Κ. 601, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1165, κἑξ.· φυγὰς κατελθὼν Σοφ. Ἀντ. 200· ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Εὐρ. Ι. Τ. 39· ἐπὶ παθ. σημασ., ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν, ἐπαναφέρομαι ὑπὸ .., Θουκ. 7. 63· ἴδε **κάτειμι**.

κάτέρωτα, κατ' Αἰολ. κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ **καὶ ἑτέρωθε**, καὶ ἄλλοτε, Σαπφὼ 1. 5, πρβλ. Schäf. Διον. π. Συνθ. 349.

κατ-εσθίω: μέλλ. **κατέδομαι**, Ἰλ. Χ. 89, Ὀδ. Φ. 363, καὶ Ἀττ. ἀόρ. **κατέφαγον** (ἴδε **καταφαγεῖν**): πρκμ. **κατεδήδοκα** Ἀριστοφ. Σφ. 838, Εἰρ. 388, κτλ. (πρβλ. Μοῖρ. σ. 221): **κατεδηδώς** Ἰλ. Ρ. 542· παθ. πρκμ. **κατεδήδεσμαι** Πλάτ. Φαίδων 110E· παθ. ἀόρ. **κατηδέσθην** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορτ.» 8·— ἕτεροι τύποι τοῦ ἐνεστ. εἶναι **κατέσθω**, **κατέδω**, ἅπερ ἴδε. Κατατρώγω, καταβροχθίζω, ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ ζῴων ἁρπακτικῶν, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς Ἰλ. Ρ. 542· ἐπὶ ὄφεως, τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε Β. 314, πρβλ. Ὀδ. Μ. 256· ἐπὶ δελφῖνος, κατεσθίει ὃν κε λάβῃσιν Ἰλ. Φ. 24· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, οἳ κατὰ βοῦς .. ἤσθιον Ὀδ. Α. 9, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 16, 38., 8. 115· ὠμὸν κατεσθίειν τινὰ Ξεν. Ἀν. 4. 8, 14· κατεδηδόκασι τὰ λάχαν' Ἄλεξ. ἐν «Ἀπελγ.» 1. 12· μετὰ γεν. διαιρετ., κ. πολλῶν πουλύπων Ἀμειψ. ἐν «Κατεσθ.» 1. **2)** μεταφορ., κατατρώγω, καταναλίσκω, φθείρω, ἀφανίζω, τὰ κοινά, τὰ πατρῷα Ἀριστοφ. Ἱππ. 258, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 71· τὰ ὄντα Δημ. 992. 25· τὴν πατρῴαν οὐσίαν Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐγκαλ.» 1. 32. **3)** παρ' Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ., ἐπὶ διαβρωτικῶν χυμῶν· οὕτω, λίθοι οὐ κατεδηδεσμένοι ὑπὸ σηπεδόνος Πλάτ. Φαίδων ἔνθ. ἀνωτ.

κατ-έσθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Πυθαγ. σ. 713 Gale, Ἀνθ. Πλαν. 4. 240.

κατ-εσκεμμένως, Ἐπίρρ., ἐσκεμμένως, μετὰ σκέψεως πολλῆς, Κύριλλ.

κατεσκεψάμην, ἴδε **κατασκοπέω**.

κατέσκληκα, ἴδε **κατασκέλλω**.

κατ-εσκολιωμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ. ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κατασκολιόω**, σκολιῶς, διεστραμμένως, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 16 Mai.

κατ-εσπευσμένως, Ἐπίρρ., μετὰ σπουδῆς, Διοσκ. Θηρ. παροιμ. ἐν τέλ. Πλουτ. 2. 522D.

κατ-εσπουδασμένως, μετὰ σπουδῆς πολλῆς, μετὰ μεγάλου ζήλου, μεταγεν.

κατέσσυτο, ἴδε **κατασεύομαι**.

κατέστᾰθεν, **κατεστεώς**, ἴδε ἐν λέξ. **καθίστημι**.

κατ-εστραμμένως, Ἐπίρρ., ἀνεστραμμένως, ἐναντίον, Οὐλπιαν. εἰς Δημ. Μειδ.

κατεστράφατο, ἴδε ἐν λ. **καταστρέφω**

κατεσχαρόω, καλύπτω μὲ ἐσχάραν (πέτσαν), οἷον πληγήν τινα, Ἡσύχ.

κατέσχεθον, ἴδε **κατέχω**.

κατευαρεστέω, ἐπιτεταμ. τοῦ **εὐαρεστέω**.

κάτευγμα, τό, ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., εὐχαί, ταξίματα, Αἰσχύλ. Χο. 218, Εὐμ. 1021. **2)** κατάραι, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 709, Εὐρ. Ἱππ. 1170. **II.** ἀναθήματα, ἀφιερώματα, δῶρα, Σοφ. Ο. Τ. 920 (Wunder κατάργμασιν).

κατευδαιμονίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐδαιμονίζω**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 33, 8.

κατ-ευδοκέω, εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένος μέ τι, τινὶ Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

κατ-ευδοκιμέω, ὑπερβαίνω, εἶμαι ὑπέρτερος εἰς τὴν εὐδοκίμησιν, εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν, τινος Διοδ. Ἐκλογ. 524. 15.

κατευδρομέω, καλῶς (ἄνευ προσκόμματος) τρέχω, Βυζ.

κατεύδω, ἀντὶ **καθεύδω**, βαρβαρισμός· ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1193.

κατ-ευεργετέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐεργ-**, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 811.

κατ-ευημερέω, λίαν εὐημερῶ, διάγω καλῶς, τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἀπολαύω, παρά τινι Αἰσχίν. 40. 7. **2)** ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐημερίαν, τὴν χάριν (ἐν ᾗ σημασίᾳ τὸ **παρευημερῶ**), τινος Βασίλ.

κατ-ευθικτέω, (εὔθικτος) καλῶς ἅπτομαι, ἐπιτυγχάνω ἀκριβῶς, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 43)· πρβλ. Σουΐδ., Φώτ.

κατ-ευθύ, Ἐπίρρ., κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, τὸ κατ. ὁρᾶν Ξεν. Συμπ. 5. 5, πρβλ. Λουκ. Δίκην Φων. 11· τὴν κ. ἔρχεσθαι Παυσ. 2. 11, 3· μετὰ γεν., κ. τινος Πλούτ. 2. 3Β.— Ὡσαύτως **κατευθύς**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 145.

κατ-ευθυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ διορθώνων, διευθύνων, εὐθὺ ποιῶν τι, τῶν ἁμαρτιῶν Κλήμ. Ἀλ. 138.

κατ-ευθυντηρία, ἡ, στάθμη, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ᾧ κανονίζεται τὰ ξύλα (στάφνη), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 410, Ἐτυμολ. Μέγ. 740. 42.

κατ-ευθύνω, κάμνω ἢ διατηρῶ τι εὐθύ, φέρω τι κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, τὴν πτῆσιν Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 10. 3· τὴν ἀρχὴν Πλούτ. 2. 780Β· βιοτῆς οἴακα κατευθύνεσκες ἐν οἴκῳ Ἑλλ. Ἐπιγρ. 243. 26.— Παθ., αἱ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι Πλάτ. Τίμ. 44Β. **2)** διορθώνω, ὁδηγῶ ὀρθῶς, διοικῶ, τὰς φύσεις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 807Α· τινὰ εἰς τὸν αὐτοῦ δρόμον αὐτόθι 847Α· [τὸν ἐλέφαντα] τῷ δρεπάνῳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, ἐν τέλ.· τὴν ναῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 13· τὰ παρόντα πρὸς τὸ τέλος Πλουτ. Κάμιλλ. 42· πρὸς τὰ βελτίονα τοὺς νέους ὁ αὐτ. 2. 20D. **3)** κ. τινός, ζητῶ λόγον παρά τινος, καταδικάζω, Πλάτ. Νόμ. 945Α, πρβλ. Πολυδ. Η', 22. **II.** ἀμεταβ., κατευθύνω (ἐμαυτόν), κατευθύνομαι, διευθύνομαι κατ' εὐθεῖαν πρός τινα, ἐπὶ τοὺς πολεμίους Πλουτ. Ἀλέξ. 33.

κατ-ευθυσμός, ὁ, διεύθυνσις, διοίκησις, κυβέρνησις, εἴς τι Κλήμ. Ἀλεξ. 130.

κατ-ευκαιρέω, εὑρίσκω καλὴν εὐκαιρίαν, ἐν καλῇ εὐκαιρίᾳ κάμνω τι, Πολύβ. 12. 4, 13.

κατ-ευκηλέω, καθησυχάζω, πραΰνω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1059.

κατ-ευκτικός, ή, όν, παρακλητικός.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 831.

κατ-ευκτός, ή, όν, ἐπιθυμητός, ἐπιθυμούμενος, Ἡσύχ.

κατ-ευλογέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐλογέω**, Πλούτ. 2. 66Α, Ἑβδ. (Τωβ. Ι', 12), κτλ.

κατ-ευμαρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐμαρίζω**, «εὐχερίζω, καθιστῶ» Ἡσύχ., Σουΐδ.

κατ-ευμενίζω, καθιστῶ τινα εὐμενῆ, εὔνουν·— Παθ. **κατευμενισμένος**, Βυζ.

κατ-ευμεγεθέω, εἶμαι κατὰ τὸ μέγεθος ὑπέρτερος, εἶμαι ῥωμαλεώτερός τινος, καταδυναστεύω, νικῶ, ὑπερβάλλω, τινὸς Ἐκκλ.

κατευμοιρέω, λίαν εὐμοιρῶ, Βυζ.

κατ-ευνάζω: μέλλ. **-άσω**, βάλλω εἰς τὴν εὐνήν, κλίνην, ἀποκοιμίζω, Ἅλιον, ὃν αἰόλα Νὺξ .. τίκτει κατευνάζει τε Σοφ. Τρ. 95· ἐπὶ τοῦ θανάτου, δαίμων με κατευνάζει ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 833· ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατηύνασεν, προσδιώρισεν εἰς αὐτὸν κατάλυμα ἔξω τοῦ στρατεύματος, Εὐρ. Ῥῆσ. 614·— μεταφορ., καθησυχάζω, πραΰνω, πόντον Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1155· θηρὸς ἐρωὴν Ὀππ. Κυν. 3. 374· κ. τινὰ μόχθων, παρέχω εἴς τινα ἀνάπαυσιν ἀπό τινος, Ἀνθ. Π. 7. 278.— Παθ., πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμηθῶ, κατακλίνομαι, ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν Ἰλ. Γ. 448· καθησυχάζομαι, ἔρως δοκεῖ κατευνάσθαι Πλουτ. Ἀντών. 36.

κατεύνασις, εως = ἡ, **κατεύνησις**.

κατευναστήριος, = **κατευναστικός**, ὃ ἴδε.

κατευνασμός, ὁ, ἀποκοίμισις, Πλούτ. 2. 378Ε.

κατευναστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κατευνάζων, ὁ θαλαμηπόλος, Βυζ.

κατευναστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰς τὴν κλίνην ὁδηγῶν, θαλαμηπόλος, Πλουτ. Ἀλέξ. 40, Ὄθων 17, κτλ.· — μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 758Ε.

κατευναστικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευνάζειν, κοιμίζειν, πραΰνειν καὶ καθησυχάζειν, βοῆς Εὐστάθ. 1424. 6· κ. λόγος, ποίημα, ἐπιθαλάμιον, Μένανδρ. ἐν Walz Ῥήτ. 9. 273.

κατευνάστρια, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ **κατευναστήρ**, Εὐστ. 1943. 58, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 464, κτλ.· κύλιξ ζωῆς κ. Νικήτ. Χρον. 168Α, κτλ.

κατ-ευνάω: μέλλ. **-ήσω**, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κοιμίζω, ὡς τὸ **κατευνάζω**, ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν .. ῥεῖα κατευνήσαιμι Ἰλ. Ξ. 245, πρβλ. 248, Σοφ. Φιλ. 699.— Παθ., τὸν μὲν ἐπὴν .. κατευνηθέντα ἴδησθε Ὀδ. Δ. 414, πρβλ. 421.

κατεύνησις, εως, ἡ, κατακοίμισις, καθησύχασις, ἀνέμων Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 135.

κατευνήτειρα, ἡ, = **κατευνάστρια**, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 578· κ. κυδοιμοῦ Νόνν. Δ. 33. 325· ἡ καταπαύουσα, καθησυχάζουσα.

κατ-ευοδόω, ἐνεργ. μεταβ., εὐτυχῆ τὴν ὁδὸν παρέχω καὶ ἐν γένει εὐτυχῆ πρόοδον, διάφ. γραφ. **εὐοδέω** Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΖ', 23).

κατ-ευόδωσις, εως, ἡ, ἐπιτυχία, πρόοδος, Γλωσσ., κυρίως εὐτυχής, καλὴ ἔκβασις τῆς ἐπιχειρήσεως.

κατ-ευορκέω, ἐπιτετ. τοῦ **εὐορκῶ**, ἀντίθ. **ἐπιορκῶ**· ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει ἐν τῇ Ῥητορ. 3. 3, 1, ἐκ τοῦ Γοργίου, ὅστις ἐποιεῖτο χρῆσιν τούτων.

κατ-ευπαθέω, μεταβατ., δαπανῶ εἰς εὐπάθειαν, καθηδυπαθῶ, Α. Β. 47.

κατ-ευποιέω, κάμνω πολὺ καλόν, κατευεργετῶ, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 638.

κατ-ευπορέω, ἔχω ἀρκετὰ μέσα ἐναντίον τινός, εὐπορῶ, Διόδ. 17. 45.

κατ-ευρύνω, πολὺ εὐρύνω, τοὺς πόρους Ἐτυμ. Μέγ. 482. 10· ἐκτείνω, μεγαλοποιῶ, Κύριλλ., καὶ τὸ παθητ. **κατευρύνεται**, μεγαλύνεται, πλατύνεται, Ἡσύχ.

κατ-ευστοχέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐστοχέω**, εἶμαι ἐντελῶς ἐπιτυχής, ἐν πᾶσιν Διόδ. 2. 5· ἀπολ., Πλουτ. Αἰμίλ. 19.

κατ-ευτελίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐτελίζω**, Πλούτ. 2. 1097C.

κατ-ευτονέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐτονέω**, Ἱππ. 1282. 57.

κατ-ευτρεπίζω, ἐντελῶς διευθετῶ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 510, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16.

κατ-ευτυχέω, εἶμαι ὅλως εὐτυχής, εὐτυχῶ, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 1, 14· τὰ πλεῖστα Πλουτ. Σερτώρ. 18· τοῦδε τοῦ πρήγματος Ἀρέτας Ἀποκ. σ. 957· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., τούτων κατευτυχηθέντων Διόδ. 20. 46.

κατ-ευφημέω, μετ' εὐφημιῶν καὶ ἐπαίνων προσφωνῶ, ἐξαίρω, μεγαλύνω, τινα Πλουτ. Μάρκελλ. 29, Κικ. 9, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 430. 12.— Παθ., Διον. Ἀλ. 3. 18.

κατ-ευφημίζω, = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

κατ-ευφραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐφραίνω**, τινὰ Λουκ. Ἔρωτες 1.

κατ-ευχειρίζω = **κατευμαρίζω**, Φώτ., Ἡσύχ. (ἔνθα: **κατευχερ-**).

κατ-ευχή, ἡ, προσευχή, εὐχή, Αἰσχύλ. Χο. 477, Πλουτ. Δίων 24· ἐν τᾷ τᾶν κατευχᾶν ἁμέρᾳ, ἐπιγραφ. Αἰολ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 3.

κατ-εύχομαι: μέλλ. **-εύξομαι**· ἀποθ.·— προσεύχομαι ἐνθέρμως, μετ' ἀπαρ., τοῖσι Πέρσῃσιν κατεύχεται εὖ γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 132· οὕτω, κατ. σοὶ τἀγαθὸν (δηλ. γενέσθαι) Εὐρ Ι. Α. 1186. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Αἰσχύλ. Χο. 138, Εὐμ. 922, Σοφ. Ο. Κ. 1574· κ. τινι, προσεύχομαι εἴς τινα, Αἰσχύλ. Χο. 88, Εὐρ. Ἀνδρ. 1104· κ. τῇ θεῷ ἀπάξειν Ἀθήν. 573Ε. **3)** ἀπολ., κάμνω προσευχὴν ἢ εὐχήν, Ἡρόδ. 2. 40., 4. 70, 172, Αἰσχύλ., Ἀγ. 1250, Σοφ. κτλ. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, **I.** μετὰ γεν. προσ., εὔχομαι κατά τινος, προσεύχομαι ἐναντίον τινός, ἐπιφέρω κατάρας, Λατ. imprecari, Σοφ. Ἀποσπ. 894, Πλάτ. Πολ. 393Α· μετ' αἰτ. πράγ., οἵας τύχας Αἰσχύλ. Θήβ. 633, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 362, Εὐρ. Ι. Τ. 536· πολλὰ καὶ δεινὰ κατά τινος Πλουτ. Νουμ. 12. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τὸν δεδρακότα κακῶς .. ἐκτρῖψαι βίον Σοφ. Ο. Τ. 246· κ. τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ δάκρυα Πλάτ. Πολ. 394Α. **3)** ἀπολ., Εὐρ. Ι. Τ. 536, Πλάτ. Νόμ. 934Ε. **II.** καυχῶμαι μετ' ἀπαρ. (ὡς τὸ ἁπλοῦν **εὔχομαι**) παρ' Ὁμ.), Θεόκρ. 1. 97.

κατ-ευωχέομαι, ἀποθ., εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ, ἑψήσαντες τὰ κρέα κατευωχέονται Ἡρόδ. 1. 216, πρβλ. 3. 99, Στράβ. 155. **2)** παρὰ μεταγ. ἐν τῷ ἐνεργ., παρέχω εὐωχίαν, φιλεύω, τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 1, Κλήμ. Ἀλ. 172.

κατ-εφάλλομαι, ἀποθ., ἐπιπηδῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ· κατεπάλμενος (μετοχ. ἀορ. β' συγκεκομμ.) Ἰλ. Λ. 94, Ὀππ. Κυν. Γ. 120, κτλ.· οὕτω, **κατεπάλμενον** (κοινῶς: **καταπ-**) Ἀνθ. Π. 9. 326. **II.** περὶ τοῦ **κατέπαλτο**, ἴδε **καταπάλλω**.

κάτεφθος, ον = **κάθεφθος**, πολὺ βρασμένος, μεταγεν.

κατ-εφίσταμαι, μέσ. μετ' ἀορ. β' **κατεπέστην**, ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 12.

κατ-εχθραίνω, μισῶ σφόδρα, τινὰ Ἰουλιαν. 171Β.

κατ-εχμάζω, κρατῶ ἰσχυρῶς, ἀναχαιτίζω, Ἡσύχ.

κατ-εχθέζω = **κατεχθραίνω**, «κατηχθίζετο· ἐμισεῖτο», Ἡσύχ.

κατ-έχω: μέλλ. καθέξω καὶ κατασχήσω· ἀόρ. κατέσχον, ποιητ. κατέσχεθον Σοφ. Ἠλ. 754, Ἐπικ. γ' ἑνικ. κάσχεθε Ἰλ. Λ. 702. **II.** μεταβ., κρατῶ ἰσχυρῶς, καλύπτρην χείρεσσι Ἡσ. Θ. 575. 6) κρατῶ ὀπίσω, κατακρατῶ, εἴ με βίη ἀέκοντα καθέξει Ἰλ. Ο. 186, πρβλ. Λ. 702, Ὀδ. Ο. 500· ἐν κουλεῷ ξίφος Πινδ. Ν. 10. 11· — ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, κυβερνῶ, χαλιναγωγῶ, ἑωυτὸν Ἡρόδ. 6. 129 (ἴδε κατωτ. Β. I.)· ἵππους Αἰσχύλ. Πέρσ. 190, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 754· δάκρυ Αἰσχύλ. Ἀγ. 204· ὀργήν, θυμόν, ὕβριν, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 1011, Ο. Κ. 874, Εὐρ. Βάκχ. 555, κτλ.· δύνασιν Σοφ. Ἀντ. 605· τὴν διάνοιαν Θουκ. 1. 130· κ. τὴν ἀναγωγήν, ἀναβάλλω, 6. 29· κ. τὸ πλῆθος ἐλευθέρως, ἰσχύϊ 2. 65., 3. 62· κατ. τινὰ πολέμῳ 1. 103· ἐπιθυμίας Πλάτ. Πολ. 554C· τὰ δάκρυα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117D (ὀλίγον ἀνωτέρω, κατ. τὸ μὴ δακρύειν), κ. ἀλλ.· τὸν γέλωτα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 5, κτλ.· ἑαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπηδᾶν, «κρατεῖται» ἀπὸ τοῦ νά.., Πλάτ. Φαίδρ. 254A.— Παθ., κατέχομαι, εἶμαι δεδεμένος, ὁρκίοισι Ἡρόδ. 1. 29· ἐπὶ ἔθνους, τηροῦμαι ὑπόδουλος, ὑποτάσσομαι (εἰς τυράννους), ὁ αὐτ. 1. 59. γ) κρατῶ, κατ. [αὐτοὺς] ἐνιαυτὸν ὁ αὐτ. 6. 128, πρβλ. 6. 57· κ. [αὐτοὺς] ὥστε μὴ ἀπιέναι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 11. — Παθ., κρατοῦμαι, μένω, ἀργοπορῶ, βραδύνω, Ἡρόδ. 8. 117, Σοφ. Τρ. 249, Θουκ. 2. 86, κτλ. 2) μετὰ γεν., ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου, εἶμαι κύριός τινος, τῶν ἐπιστημῶν μὴ πάνυ κ. Ἀριστ. Κατηγ. 8, 4· τῆς ὀργῆς Φιλήμ. παρὰ Στοβ. 171. 38· τῆς παραποταμίας βίᾳ κατέσχον Διόδ. 12. 82, πρβλ. Πολύβ. 14. 1, 9· μηκέτι κατέχων ἑαυτοῦ Ἡρωδιαν. 1. 25, 1, κτλ.· ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Schweigh. εἰς Ἀππ. προοίμ. 9, Δινδ. εἰς Σχόλ. Δημ. 1. σ. 69. **II.** ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω, ἰδίως ἐπὶ ἀρχόντων, Αἰσχύλ. Θήβ. 732, Εὐρ. Ἑκ. 81· σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι, ὅ,τι δήποτε λάβωσιν ὑπὸ τὴν κυριότητά των, Ἰσοκρ. 283D, πρβλ. 20A· κατ. πάντας τοὺς λόγους Σωσίπ. ἐν «Καταψ.» 1. 17, πρβλ. 8. 33. 6) κατοικῶ, Ὀλύμπου αἴγλαν Σοφ. Ἀντ. 609· ἰδίως ἐπὶ θεῶν προστατῶν, Παρνασίαν ὃς κ. πέτραν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Νεφ. 603, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 1· ἐπὶ τόπου, μέσον ὀμφαλὸν Φοίβου κ. δόμος Εὐρ. Ἴων 222. 2) ἐπὶ ἤχου, γεμίζω, πληρῶ, οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι Ἰλ. Π. 79· κ. στρατόπεδον δυσφημίαις, τὸ γεμίζω μὲ κακὰς φωνάς, δυσφημίας, Σοφ. Φιλ. 10· οἰμωγὴ .. κατεῖχε πελαγίαν ἅλα Αἰσχύλ. Πέρσ. 427. — Παθ., κατέχεσθαι κλαυθμῷ Ἡρόδ. 1. 111. 3) πανδάκρυτον βιοτὰν κ., ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ ζωὴν .., Σοφ. Φιλ. 690. 4) κατέχω καὶ καλύπτω, ἐξαπλοῦμαι, καλύπτω, νὺξ .. δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανὸν Ὀδ. Ν. 269· ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 387, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 572· τινὲς αὖ πόντον κατέχουσ' αὖραι Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 1· ὀδμὴ .. κατὰ πᾶν ἔχει δῶ Ἕρμιππ. ἐν «Φορμ.» 2. 9.— Παθ., κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν [σελήνη] Ὀδ. Ι. 145, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 368, 644· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα Ὀδ. Τ. 361· κατασχομένη ἑανῷ, καλυφθεῖσα, καλύψασα τὸ πρόσωπον, Ἰλ. Γ. 419. 5) ἐπὶ τοῦ τάφου, περιέχω, περικαλύπτω, τοὺς δ' ἤδη κατέχει φυσίζοος αἶα Γ. 243, Ὀδ. Λ. 301, πρβλ. 549, Ἰλ. Σ. 332· ὡς ἀπειλή, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει, πρὶν ἢ καλύψῃ .., Π. 629, Ὀδ. Ν. 427, κτλ., πρβλ. Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67· τἀνάπαλιν ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θήκας Ἰλιάδος γῆς .. κατέχουσι, κεῖνται ἐν αὐταῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 454, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1167. 6) ἐπὶ καταστάσεων καὶ τῶν τοιούτων, κρατῶ χαμηλά, κατανικῶ, καταθλίβω, μιν κατὰ γῆρας ἔχει Ὀδ. Λ. 497· φάτις κατέχει νιν Πινδ. Π. 1. 186, πρβλ. Ο. 7. 18, κτλ.· μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Σοφ. Αἴ. 142· φθορὰ κ. τὸν σὸν δόμον ὁ αὐτ. Ο. Κ. 370· τύχη, πόλεμος κ. τινὰ Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 304C, κτλ.· σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, εὐμοιρία κ. τὸν βίον Ἡρωδιαν. 2. 5. 6) ἐπὶ περιστάσεως, κατέχω τὸν νοῦν, ἐνασχολῶ τὴν προσοχήν τινος, ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπώτερα Ἡρόδ. 6. 40 καὶ 41, πρβλ. 1. 65, ἂν καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἡ φράσις δύναται νὰ σημαίνῃ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἀνεχαίτιζον, ἴδε ἀνωτ. I. 1. 6. 7) καταλαμβάνω ὡς κατακτητής, τὸ Καδμείων πέδον Σοφ. Ο. Κ. 380· ἰδίως παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῦσι, κατ. τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 5. 72· τὰ χωρία 6. 101· τὰ πρήγματα 3. 143· τὰ ἐχυρὰ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 27· τὰ κύκλῳ Ἀττικῆς ἁρμοστὰς Δημ. 258. 6· φρουρᾷ τὰς πόλεις Πλούτ. 2. 177C. 8) ἐπιτυγχάνω, κατορθώνω τι, ἐκτελῶ, ἀντίθετον τῷ βουλεύειν, Λυσ. 100. 10· τὴν πρᾶξιν Πολύβ. 5. 10, 27. 9) «κατέχω», ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οὐ κατέχω τί βούλει φράζειν, non teneo .., non capio .., Πλάτ. Φίληβ. 26C, πρβλ. Μένωνα 72D, Κέβητ. Πίναξ. 34. 10) ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ προσώπ., κατέχομαι, δηλ. διατελῶ ὑπὸ ἔμπνευσιν, εἶμαι ἔνθεος, ἐνθουσιασμένος, Πλάτ. Ἴων 533E, 536B, D, κ. ἀλλ.· ἐκ θεῶν Ξεν. Συμπ. 1. 10, πρβλ. ἐπίπνοος· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἀόρ., Πλάτ. Φαῖδρ. 244E, ἔνθα ἴδε Stallb. **III.** ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, πιέζω, ὠθῶ, ἐπείγω, Λατιν. urgere, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 22, Κυν. 6. 22·— Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 9. 20. **IV.** φέρω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, Ἡρόδ. 6. 101., 7. 59· ἴδε κατωτ. Β. 2.

Β. ἀμεταβ. 1) (ἐξυπακ. τοῦ ἑαυτόν) κρατῶ ἐμαυτόν, εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 782· εἶπεν οὖν μὴ κατασχὼν Πλουτ. Ἀρτοξ. 15· οὐ κατέσχεν Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 43· μετ' ἀπαρ., κ. τὸ μὴ δακρύειν Πλάτ. Φαίδων 117C· μετὰ μετοχ., ἴδε ἀνωτ. I. 1. 6) κρατῶ ἐμαυτόν, «σταματῶ», λήγω, παύω, π. χ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 944. 2) ἔρχομαι ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ἀκτήν, προσορμίζομαι (ἴδε ἀνωτ. IV), νηῒ Θορικόνδε Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 126· (ἄνευ τοῦ νηῒ) ἐς τόπον Ἡρόδ. 7. 188, πρβλ. 8. 41· τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε .. κατέσχετε; Σοφ. Φιλ. 220, πρβλ. 270, Εὐρ. Ἡρακλ. 84, Ἀντιφ. 131. 44, κτλ.· ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, Εὐρ. Ἑλ. 1206, Κύκλ. 223·— ἐπὶ ὁδοιπορίας διὰ ξηρᾶς, ἀναπαύομαι, προξένων δ' ἔν του κατέσχες Εὐρ. Ἴων 551, πρβλ. Πολύβ. 5. 71, 2. 3) ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ὁ λόγος κατέχει, ἡ φήμη ἐπικρατεῖ, Θουκ. 1. 10, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 10· σεισμοὶ κατ., ἐπικρατοῦσιν, εἶνε συχνοί, Θουκ. 3. 89· ὁ βορέας κατεῖχεν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 12, πρβλ. 2. 4, 14, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 1. 4) ἐπικρατῶ, νικῶ, Θέογν. 262· κατορθώνω τὸν σκοπόν, Λυσ. 100. 10· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 434· νομίζοντες ῥᾳδίως κατασχήσειν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 12 (ἡ πλήρης φράσις, κατασχήσειν τὴν πρᾶξιν ἅπαντα ἐν 5. 10, 27). 5) συμβαίνω, ἀποβαίνω, εὖ κατασχήσει Σοφ. Ἠλ. 503.

Γ. Μέσ., κρατῶ δι' ἐμαυτόν, κατακρατῶ, σφετερίζομαι, τὰ χρήματα Ἡρόδ. 7. 164. 2) καλύπτομαι, ἴδε ἀνωτ. Α. II. 4. 3) περιέχω, περιλαμβάνω, Πολύβ. 9. 21, 7. **II** κατασχόμενος Πινδ. Π. 1. 18, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 27· ἴδε ἀνωτ. Α. II. 9.

κατέψησις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **καθέψησις**, ὡς τὸ **κατέψω**, ἀντὶ **καθέψω**.

κατεψευσμένως, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ. τοῦ **καταψεύδω**, ψευδῶς, Ὠριγέν.

κατηβολέω, πάσχω αἰφνίδιον παροξυσμόν, Ἱππ. παρὰ Γαλην.· —λιποθυμῶ, Νικ. Ἀλ. 194. 458.

κατηβολή, ἴδε **καταβολὴ** ἐν τέλει.

κατηβολίς, ἴδος, ἡ, = τῷ προηγ., Γαλην.

κατηγεμών, όνος, Ἰων. ἀντὶ **καθηγεμών**.

κατηγέομαι, Ἰων. = **καθηγέομαι**.

κατηγορέω, (ἀγορεύω), ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντίθ. τῷ **εὐλογῶ**, ἰδίως ἐνώπιον δικαστῶν, φέρω κατηγορίαν, ἐναντίον τοῦ **ἀπολογέομαι**, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 2. 113., 8. 60, Λυσ. 141. 32, κτλ.· σπανιώτερον, κατά τινος Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 9· κ. τινος πρὸς τὴν πόλιν, δημοσίᾳ μέμφομαι, ψέγω, Πλάτ. Εὐθύφρ. 2C· κατηγόρεις [αὐτῶν] ὡς λέγοιεν Δημ. 558. 23, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 38· κ. τινος ὅτι .., αὐτόθι 1. 7, 17· τῶν ἱππέων .. πρὸς ὑμᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατηγόρει Δημ. 578. 4· κ. [τῆς τύχης] ὡς φαύλης, ὁ αὐτ. 315. 18, πρβλ. Ἰσοκρ. 27C· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., κ. τινος παθεῖν τι Πλάτ. Γοργ. 482C. 2) κ. τί τινος, λέγω, φέρω ὡς αἰτίαν κατηγορίας ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 2. 113, Σοφ. Ο. Τ. 514, Εὐρ. Ὀρ. 28, κτλ.· ὃς ἐμοῦ Φιλιππισμὸν κατηγόρει Δημ. 323. 24· κ. τι κατά τινος Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 34·— τινος περί τινος Ἀνδοκ. 15. 1, Θουκ. 8. 85· ὡσαύτως μετὰ διπλ. γεν., παρανόμων ἢ παραπρεσβείας κ. τινος Δημ. 515, ἐν τέλ. 3) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ἀναφέρω ὡς κατηγορίαν, ἀναφέρω, Λατ. objicere, τῶν δὲ μωρίαν ἐμὴν κ. Εὐρ. Ἡρακλ. 418, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 346A, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 4· κ. τὰ γεγονότα Ἀντιφ. 112. 34, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 932, Βάτρ. 996, Δημ. 343. 24.— Παθ., φέρεται ὡς κατηγορία ἐναντίον τινός, κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου Σοφ. Ο. Τ. 529· ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ Θουκ. 1. 95· τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, αἱ πρῶται ψευδεῖς ἐναντίον μου κατηγορίαι, Πλάτ. Ἀπολ. 18A· τὰ κατηγορηθέντα Ἀντιφῶν 139. 24, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 38· τὰ δικήματα ἃ κατηγορεῖται Δημ. 559. 11·— ἀπρόσ., ἑπομένης ἀπαρεμφ., σφέων .. κατηγόρητο μηδίζειν, εἶχεν ἐνεχθῆ κατηγορία κατ' αὐτῶν ὅτι .., Ἡρόδ. 7. 205, πρβλ. Arnold εἰς Θουκ. 1. 95· οὕτω, κατηγορεῖταί τινος ὡς βαρβαρίζει Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 35· κατηγορουμένου δ' αὐτοῦ ὅτι .., φερομένης κατηγορίας ἐναντίον του ὅτι .., αὐτόθι 3. 5, 25. 6) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου προσώπου, «κατηγοροῦμαι», οἱ κατηγορούμενοι Ἀνδοκ. 2. 2. 4) ἀπολ., εἶμαι κατήγορος, ἐμφανίζομαι ὡς κατήγορος, Ἀριστοφ. Σφ. 840. 842, Πλούτ. 917, Πλάτ. Ἀπολ. 18E, κτλ. **II.** σημαίνω, δεικνύω, ἀποδεικνύω, Λατ. arguo, μετ' αἰτ. πράγμ., τι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 907· μετὰ γεν. πρόσ., λέγω περί τινος, εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 271. 2) ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, λέγω σαφῶς, διακηρύττω, διαβεβαιῶ, αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἐστὶ Ἑλληνικὸν Ἡρόδ. 3. 115, πρβλ. 4. 189· κατ. ὅτι .. Πλάτ. Φαῖδρ. 73B·— ἀπολ., ἐκφράζω γνώμην, ἀποφαίνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208B. **III.** ἐν τῇ λογικῇ, ἀποδίδω τι εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὡς κατηγορούμενον (ὡς ἰδιότητα), καὶ ἐν τῷ παθ., χρησιμεύω ὡς κατηγορούμενον .., τινος Ἀριστ. Κατηγ. 5. 5, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 4, 13, κ. ἀλλ.· κατά τινος Κατηγ. 3. 1,

'Αναλυτ. Πρότ. 1. 1, 1, κ. ἀλλ.· σπανιώτερον, ἐπί τινος Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 5, πρβλ. Διον. 'Αλ. 2, 48· περί τινος 'Αριστ. Τοπ. 6. 3, 5· ἐπί τινι Σοφιστ. 'Ελέγχ. 22. 13· τὸ κατὰ παντὸς καὶ τὸ κατὰ μηδενὸς κατηγορεῖσθαι, ἐπὶ καθόλου καταφατικῶν καὶ ἀποφατικῶν προτάσεων, 'Αναλυτ. Πρότ. 1. 1, 8·— ἀπολ., τὸ κατηγορούμενον, ἐναντίον πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 3. 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6, κ. ἀλλ.· — ἐν 'Αναλυτ. Προτ. 1. 32, 9, **κατηγορεῖν καὶ -εῖσθαι**, συνδυάζονται, = εἶμαι ὑποκείμενον μιᾶς προτάσεως καὶ κατηγορούμενον τῆς ἄλλης. 2) βεβαιῶ, ἐναντίον τοῦ **ἀπαρνέομαι** (ἀποφάσκω, ἀρνοῦμαι), 'Αναλυτ. Πρότ. 1. 23, 6. 3) τὰ κατηγορούμενα = αἱ κατηγορίαι (II), Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 4.

κατηγόρημα, τό, τὸ κακούργημα ἢ ἔγκλημα, δι' ὃ γίνεται ἡ κατηγορία, Πλάτ. Νόμ. 765B. 881E· τὰ τοῦ τρόπου σου κατηγορήματα Δημ. 314. 21, πρβλ. Δείναρχ. 90. 6. **II.** ἐν τῇ λογικῇ, κατηγορούμενον δηλ. τὸ περὶ τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενον, 'Αριστ. π. 'Ερμην. 11. 4, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 2, 2, Κικ. Tusc. 4. 9. 2) = **κατηγορία** II, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 5, Φύσ. 3. 1, 4·— σημεῖον, σημείωσις, Πολέμ. Φυσιογν. 1. 15.

κατηγορησείω, ἐφετ. τοῦ **κατηγορῶ**, ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορῶ, 'Αγαθίας 4, σ. 103 ἔκδ. Λουγδ.

κατηγορητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κατηγορήσῃ, τινὸς 'Ισοκρ. 27A. **II.** πρέπει νὰ ἀποδείξῃ τις ἢ βεβαιώσῃ, ἢ εἴπῃ .., Πλάτ. Θεαίτ. 167A.

κατηγορητέος, **α**, **ον**, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ κατηγορηθῇ τις, οὐ κατηγορητέοι οἱ ἀπόστολοι 'Αθαν. Α. 432.

κατηγορητικός, **ή**, **όν** = **κατηγορικός** I, 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 2. 1· ἀλλ' ἴδε 5. 1.

κατηγορία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, ἀγόρευσις τὸ νὰ λέγῃ τις κατά τινος, ἰδίως ἐνώπιον δικαστῶν, ἀντίθ. τῷ **ἀπολογία**, 'Ηρόδ. 6. 50, 'Αντιφῶν 142. 25, 'Ανδοκ. 1. 32, Θουκ. 3, 52, κτλ.· ἀντίθ. τῷ **αἰτία** (παράπονον), ὁ αὐτ. 1. 69·— κ. γίγνεταί τινος, ἐναντίον τινός, ὡς παθητ. τοῦ κ. ποιεῖσθαι, ὡς καὶ τὸ κ. ἔχω .., Ξεν. 'Ελλ. 2. 1, 31· κατά τινος 'Ισοκρ. 112A· κατ. ποιεῖσθαι Ξεν. 'Αν. 5. 8, 1· εἰ .. ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω (κατηγοροῦμαι), ὑπόκειμαι εἰς κατηγορίαν, Δημ. 307. 8. **II.** ἐν τῇ λογικῇ ἐνίοτε, = **κατηγόρημα** II, τὸ κατηγορούμενον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατηγορούμενον (τοῦ ὑποκειμένου), 'Αριστ. 'Αναλυτ. "Υστ. 1. 22, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 23, κ. ἀλλ.· ἀλλά, 2) συνηθέστερον κατηγορία ἢ κατηγόρημα σημαίνει τὰς ἰδιότητας, ὧν ἄνευ οὐδὲν πρᾶγμα νοεῖται· τοιαύτας δὲ κατηγορίας ἢ πράξεις ὁ 'Αριστ. ἀριθμεῖ δέκα, Κατηγ. 4. 1, Τοπ. 1. 9, 1· ἀλλὰ ἐλαττοῖ τὸν ἀριθμὸν εἰς ὀκτώ, 'Αναλυτ. "Υστ. 1. 22, 8, Φυσ. 5. 1, 13, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 1· ἀλλαχοῦ δὲ ἔχει μικρότερον ἔτι ἀριθμόν, ἴδε 'Ηθ. Ν. 1. 6, 3.— Αἱ κατηγορίαι εἶνε ταξινόμησις τῶν τρόπων καθ' οὓς δύναται νὰ λεχθῇ τι περὶ τοῦ ὑποκειμένου, εἶνε δηλ. ταξινόμησις τῶν παρὰ τοῖς γραμματ. καλουμένων μερῶν τοῦ λόγου, οὐσιαστ., ἐπίθ., ῥῆμ., ἐπίρρ., μετά τινων ὑποδιαιρέσεων· καὶ ἡ κατ' ἀριθμὸν διαφορὰ προκύπτει κυρίως ἐκ τοῦ ῥήματος, ὅπερ θεωρεῖται ὡς μία κατηγορία (ὅταν σημαίνῃ κίνησιν), ἢ ὡς δύο (ὅταν σημαίνῃ ἐνέργειαν καὶ πάθος), ἢ ὡς τέσσαρες (ὅταν σημαίνῃ ἐνέργειαν, πάθος, ἀμετάβατον ἐνέργειαν καὶ κατάστασιν), ἴδε Bonitz Indic. 'Αριστ. σ. 378.

κατηγορικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κατηγορίαν, ἀντίθ. τῷ **ἀπολογητικός**, 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 5. 1, πρβλ. **κατηγορητικός**· ὁ κατ., ὁ κατήγορος, ὁ καταγγέλλων τινά, Πλουτ. Γάλβ. 8· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ῥοπὴν πρὸς τὸ κατηγορεῖν (μεμπτικός), 2. 558D. — 'Επίρρ., κατηγορικῶς λέγειν πρός τινα, κατηγορεῖν, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. προοίμ. 4. **II.** βεβαιωτικός, καταφατικὸς ἢ ἀποφαντικός, ἀντίθ. τῷ **στερητικός**, 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρότ. 1. 5, κ. ἀλλ.·— 'Επίρρ., **-κῶς**, αὐτόθι 1. 5, 14. 2) μόνον παρὰ μεταγεν., κατηγορικὸς ἢ θετικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑποθετικός, 'Αμμών. 'Ερμ. 59.

κατήγορος, **ον**, ὁ κατηγορῶν, 'Ηρόδ. 3. 71, Σοφ. Τρ. 814, 'Ανδοκ. 31. 11, Λυσ. 109. 15, κτλ.·— προδότης ἢ καταδότης, φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατ. Αἰσχύλ. Θήβ. 439, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20. 15.

κατηγώς, ἴδε ἐν λ. **κατάγνυμι**.

κατῄδη, ὑπερσ. τοῦ **κάτοιδα**.

κατήκοος, **ον**, (**κατακούω**), προσέχων, μετὰ προσοχῆς ἀκούων, ἀκροατής, λόγων Πλάτ. 'Αξίοχ. 365A·— ὡς οὐσιαστ., ὁ «κρυφοακούων», ὠτακουστής, κατάσκοπος, κατάσκοποι καὶ κατ. 'Ηρόδ. 1. 100, πρβλ. Δίωνα Κ. 42. 17. **II.** ἀκούων τινά, εὐπειθὴς προσέχων εἴς τινα, ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος, 'Ηρόδ. 7. 155, Σοφ. 'Αντ. 642· τινός, εἴς τινα, Μήδων, Περσέων κατήκοοι 'Ηρόδ. 1. 72; 143, κ. ἀλλ.· τὰ παραθαλάσσια .. Περσέων κ. ἐποίεε 5. 10· ὡσαύτως μετ. δοτ., Κύρῳ κ. αὐτόθι 141, πρβλ. 3. 88. **III.** δίδων ἀκρόασιν εἴς τινα, εὐχωλῇσι 'Ανθ. Π. 6. 199.

κατηκριβωμένως, ῥημ. ἐπίρρ. (ἀκριβόομαι), μετὰ πάσης ἀκριβείας, Γαλην. 12. 90.

κατήκω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **καθήκω**.

κατηλέγω, 'Ησύχ. «κατηλέγοντα· φροντίδας ποιοῦντα» (ἀντὶ τῆς ἐσφαλμ. γρ. **κατηλέποντα**), ἐκ τοῦ **ἀλέγειν**, φροντίζειν καὶ **ἀνηλεγεί**, ἀφρόντιστον.

κατῆλιψ, **ῐφος**, ἡ, Δωρικ. **κατᾶλιψ**, τὸ ἄνω πάτωμα οἰκίας, 'Αριστοφ. Βάτρ. 566· ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κλίμακα (ὡς φαίνεται ὅτι δέον νὰ ἐκληφθῇ ἐν Λουκ. Λεξιφ. 8)· ἕτεροι δὲ ὡς σημαίνουσαν τὴν στέγην. (Δύσκολος εἶνε ἡ συσχέτισις τῆς λέξεως πρὸς τὸ **ἦλιψ**, πέδιλον, ἴδε Λοβ. Παραλ. 290, ὁ 'Ησύχ. ἔχει «**ἄλιψ** ἢ **ἆλιψ**· πέτρα»).

κατηλογέω, (ἀλογέω) καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀμελῶ, μετ' αἰτ., 'Ηρόδ. 1. 84, 144., 3. 121· μετὰ γεν., 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 4, 6. —'Ο ὁμαλὸς τύπος **καταλογέω** φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ.

κάτηλῠς, **υδος**, ὁ, ἡ, (κατέρχομαι, πρβλ. **ἔπηλυς**), ὁ κατερχόμενος, Νόνν. Δ. 37. 24· κατωφερής, ὁ αὐτ. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. 4. 47.

κατηλυσία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, πτῶσις, Ζεφύροιο 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 886· κατηλυσίη τ' ἄνοδός τε 'Αράτ. Φαινόμ. 536.

κατήλῠσις, **εως**, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, εἰς 'Αΐδην 'Ανθ. Π. 10. 3·— νιφετοῖο κ., πτῶσις χιόνος, Σιμων. (;) 191. **II.** ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, Διόδ. 12. 75.

κάτημαι, 'Ιων. = **κάθημαι**.

κατῆμαρ, 'Επίρρ., καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ κάλλιον διῃρημένως **κατ' ἦμαρ**.

κατημελημένως, 'Επίρρ., (ἀμελέω) λίαν ἀμελῶς, Προκοπ. 'Ιστ. 17C.

κατ-ημύω: μέλλ. **-ύσω**, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1400. **II.** μεταβατ., κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ κάτω, νὰ καταπέσῃ, ἀχέεσσι θυμὸν ὁ αὐτ. Β. 862. [ἴδε **ἠμύω**].

κατ-ηναγκασμένως, 'Επίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην, Διόδ. 15. 50.

κατ-ήνεμος, **ον**, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, Θεοφρ. π. 'Ανέμ. 34, Αἰλ. π. Ζ. 4. 6, Πολυδ. Α', 115· πρβλ. **κατάβορρος**.

κάτηξις, **εως**, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **κάταξις**.

κατήορος ἢ **κατῄορος**, Δωρ. **-άορος** ἢ **-ᾴορος**, **ον**· (ἀείρω) ἀντίθετ. **ἐπήορος**· — πρὸς τὰ κάτω αἰωρούμενος, κρεμάμενος, τέκνων δὲ πλῆθος .. κατάορα στένει, κρεμάμενα ἐκ τοῦ τραχήλου ἢ τῆς ἀγκάλης τῶν μητέρων, Εὐρ. Τρῳ. 1090, ἴδε "Ερμανν. τελαμὼν κ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1042· βόστρυχα 'Ανθ. Π. 5. 260 πρβλ. **κατήρης**.

κατ-ηπειγμένως, 'Επίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, 'Ηλιόδ. 8. 1.

κατ-ηπιάω, καταπραΰνω, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο 'Ιλ. Ε. 417

κατ-ηρεμίζω, ἐντελῶς ἤρεμόν τινα ποιῶ, καθησυχάζω, καταπραΰνω, Ξεν. 'Αν. 7. 1, 22, Πλούτ. 2. 384A.

κατηρεφής, **ές**, (ἐρέφω) καλῶς ἐστεγασμένος, καλῶς ὠροφωμένος, θολωτός, ἐπικρεμάμενος, σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς 'Οδ. Ν. 349· κλισίας τε κατηρεφέας 'Ιλ. Σ. 589· ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι 'Ησ. Θεογ. 594· μέγα κῦμα .. κατηρεφές, ὡς τὸ κῦμα κυρτόν, 'Οδ. Ε. 367·— μετὰ δοτ., σπέος δάφνῃσι κατηρεφές, σκιαζόμενον ὑπὸ .., περικυκλούμενον, αἱ δάφναι οἱονεὶ ἀπετέλουν τὴν ὀροφὴν ἢ τὴν στέγην αὐτοῦ, Ι. 183, πρβλ. 'Ησ. Θ. 778·— οὕτω παρὰ Τραγ., κατ. πέτρος, ἐπὶ σπηλαίου, Σοφ. Φιλ. 272· οὕτως, ἐν στέγῃ κ. χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 381· κ. τύμβῳ ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 885· κατ. αὐτῇ τῇ πέτρᾳ Πλάτ. Κριτί. 116B· — ἐπὶ δένδρων, ἔχων πυκνὰ φύλλα, Θεόκρ. 7. 9· — κατ. πόδα τιθέναι, ἔχω τὸν πόδα μου κεκαλυμμένον, ἐπὶ τῆς Παλλάδος καθημένης, ὅτε ἡ ἐσθὴς αὐτῆς ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ποδῶν της, ἀντίθετ. τῷ ὀρθὸν πόδα τ., ὅτε ἐκινεῖτο καὶ προέβαινεν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 294, πρβλ. Πορφύρ. εἰς 'Ιλ. Ζ. 273. 2) μετὰ γεν., στέγην, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι Εὐρ. 'Ιππ. 468· τράπεζαι κ. παντοίων ἀγαθῶν, ἐντελῶς κεκαλυμμέναι, πλήρεις .., 'Ανακρ. 136· πρβλ. Schäf. Mel. σ. 137 ἴδε **συνηρεφής**.

κατήρης, **ες**, (*ἄρω) ἐξηρτυμένος, ἐφωδιασμένος, ἡτοιμασμένος, χλανιδίοις κ., κεκαλυμμένος, τυλιγμένος, Εὐρ. 'Ικέτ. 110· ὀσμῇ ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 498· δένδρεα .. καρπῶν ἀφθονίῃσι κατήρεα (Näke κατῄορα) 'Εμπεδ. 436· [ἕρπυλλος] φύλλοισι κατ. Νικ. Θηρ. 69· — ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἐφωδιασμένος μὲ κώπας, εἶχε πλοῖον κατῆρες ἑτοῖμον, κώπαις ἐξηρτυμένον, εὐήρετμον, 'Ηρόδ. 8. 21· ἀλλά, ταρσὸς κ., κώπη καλῶς ἡρμοσμένη, Εὐρ. Ι. Τ. 1362, ἴδε "Ερμανν. καὶ πρβλ. **εὐήρης**.

κάτηρυς, **υδος**, ἡ, «κατήρυδες· αἱ βρίθουσαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι· λέγει δὲ τὰς χρυσᾶς ἢ ἀγρίας ἀμπέλους, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο» 'Ησύχ.

κατήφεια, 'Ιων. καὶ 'Επικ. **-είη** ἢ **-ίη** [ῐ], ἡ, (κατηφής)·— λύπη, θλῖψις μετ' αἰσχύνης, βαρυθυμία, τὸ καταιβάζειν τὰ ὄμματα, σκυθρωπότης, (λύπη κάτω βλέπειν ποιοῦσα Πλούτ. 2. 528E)· ὁ "Ομηρ. ἀντιτίθησι τῇ χαρᾷ καὶ συνάπτει τῷ ὀνείδει, δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ 'Ιλ. Γ. 51· κατ.

καὶ ὄνειδος Ιλ. 498, Ρ. 556· κ. τέ τις καὶ κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν πολλὴ ἦν Θουκ. 7. 75· δυσθυμία καὶ κ. Πλουτ. Θεμιστ. 9· ἄχος καὶ κ. δεινὴ ὁ αὐτ. ἐν Κορ. 20· κ. καὶ σύννοια Φίλων 2. 204· κατηφίη καὶ ὀϊζὺς Ριανὸς παρὰ Στοβ. 54. 13·— ὁ Ἡσύχ.: «κατήφεια· αἰσχύνη. αἰδώς. στυγνότης. ὄνειδος. ἀνία».

κατηφέω, εἶμαι κατηφής, καταιβάζω τὰ ὄμματα ἕνεκα θλίψεως ἢ αἰσχύνης, στῆ δὲ κατηφήσας Ἰλ. Χ. 293· ἀκάχοντο κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ Ὀδ. Π. 342, πρβλ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 21, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 443, κτλ.· τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα; Εὐρ. Μήδ. 1012· ἐπὶ ζῴων, ἐπὶ τοῦ ἵππου πάσχοντος τὸ νόσημα νυμφίασιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 23, 4.

κατηφής, ές, ἔχων τὰ ὄμματα ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω, ὅστις τὰ ἔχει καταιδεσμένα ἐξ αἰσχύνης ἢ λύπης, τεθλιμμένος, ἄθυμος, κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεὶ Ὀδ. Ω. 432· τὸν μὲν κατηφῆ Εὐρ. Ὀρ. 881· κ. ὄμμα Εὐρ. Ἡρακλ. 633· κ. ὀφθαλμοὶ Ἱππ. 1217Α· ἐπὶ ζῴων, αἱ ἵπποι ὅταν ἀποκείρωνται, γίνονται κατηφέστεραι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 14· τὸ κατηφὲς ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3. 8, πρβλ. 2·— θεοῖς καταχθονίοις .. λαὸς κατηφὴς Ἐπιγρ. Συρακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5394. 2) μεταφορ., σκοτεινός, μαῦρος, νὺξ Ἀνθ. Π. 6. 658· χωρίον Πολυδ. Ε', 110· ἐπὶ χρώματος, λίθος κ. καὶ μέλας Φιλόστρ. 556, πρβλ. Ἱμέριον 12. 7. [Ἐτυμολογία ἀμφίβολος, τινὲς παράγουσιν ἐκ τοῦ κάτω-φάεα (= ὄμματα) βάλλειν, ὅπερ δὲν ἀπάδει πρὸς τὴν σημασίαν· διότι κατὰ τὸν Πλούτ. (2. 528Ε) ἡ κ. λύπη πρὸς τὰ κάτω βλέπειν ποιοῦσα· ὁ δὲ Σχολιαστ. τοῦ Ὁμήρου ἐν Ἰλ. Ρ. 556 φησὶ «κατωπίη ἀπὸ τοῦ κάτω τὰς ὦπας ἔχειν τοὺς ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς κατηφεῖς γιγνομένους», πρβλ. **κατωπός, κατωπιάω**].

κατηφιάω = **κατηφέω**, (πρβλ. **μειδιάω** ἀντὶ **μειδάω** καὶ **ἀκηδιάω** ἀντὶ **ἀκηδέω**), Ἀνθ. Π. 14. 3, Φίλων σ. 967C, Πλούτ. 2. 119C· Ἐπικ. μετοχ. **κατηφιόων**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 461, κτλ.· κατηφιόων καὶ ἄναυδος Γρηγ. Ναζ.· κατηφιόωντ' ἀκαχῆσθαι Κόϊντ. Σμ. 3. 9.

κατηφίη [ῑ], ἡ, ἴδε **κατήφεια** ἐν τέλ.

κατηφών, όνος, ὁ, ὁ προξενῶν θλῖψιν ἢ αἰσχύνην, ὡς ὁ Πρίαμος καλεῖ τοὺς υἱούς του, κατηφόνας, Λατ. dedecora, Ἰλ. Ω. 253, ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

κατ-ηχέω, ἰσχυρῶς ἠχῶ, γεμίζω ἀπὸ ἦχον, Φιλόστρ. 791. 2) ἠχῶ παραφώνως, ἀντίθ. τῷ **συνηχέω**, Βιτρούβ. 5. 8. II. διὰ τοῦ ἤχου τέρπω, καθηδύνω, καταγοητεύω, διδάσκω ἀπὸ στόματος ἢ διὰ ζώσης φωνῆς· ἀκολούθως, καθόλου, διδάσκω, Λατ. informare, Λουκ. Ὄν. 48· κ. μύθοις ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Τραγ. 39, πρβλ. **κατᾴδω** καὶ **καταυλέω**. — Παθ., πληροφοροῦμαι, περί τινος Πράξ. Ἀπ. κα', 21· κ. ὅτι .., Φίλων 2. 575· Ἡσύχ. «κατηχούμενος, διδασκόμενος, παιδευόμενος». 2) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφ., διδάσκω τὰ στοιχεῖα τῆς θρησκείας, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ιδ', 19, καὶ Ἐκκλ.— Παθ., ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον Ἐπιστ. π. Γαλ. 6. 6· οἱ κατηχούμενοι, οἱ νεωστὶ ἐπιστραφέντες εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ διδασκόμενοι πρὶν ἢ βαπτισθῶσι, Ἐκκλ.

κατήχημα, ἀντήχησις, μεταγεν.

κατηχής, ές, ὁ δυνατὰ ἠχῶν, ἠχηρός, τὸ **καταχὲς** (Δωρ.) ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ Θεόκρ. 1. 7.

κατήχησις, εως, ἡ, διὰ τοῦ ἤχου καταγοήτευσις, διδασκαλία διὰ ζώσης ἠχηρᾶς φωνῆς· καθόλου, διδασκαλία, Ἱππ. 28. 25, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 50, π. Δεινάρχ. 7· διὰ τὴν κ. τῶν συνόντων, διὰ τὴν συγκοινωνίαν μετὰ συντρόφων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 89· — παρ' Ἐκκλ., ἡ διδασκαλία τῶν κατηχουμένων, ἡ διδασκαλία τῶν δογμάτων τῆς Χριστ. θρησκείας.

κατηχητήριος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς διδασκαλίαν, λόγοι Νικήτ. Χρον. 8. 5., 17. 3.

κατηχητής, οῦ, ὁ, διδάσκαλος, διδάσκων διὰ τοῦ ἤχου, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καθ' ὃν ὁ διδάσκαλος τὸ ὑπηγόρευεν, ὁ δὲ μαθητὴς ἐπανελάμβανε μέχρις ὅτου τὸ μάθῃ ἢ τὸ ἀποστηθίσῃ· διδάσκαλος τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων, Ἐκκλ.

κατηχητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς διδασκαλίαν, εἰς τὴν κατήχησιν, Ἰω. Φιλόπ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 52. 29.

κατήχητος, ον, = ὁ καταχηθείς, ὁ διδαχθείς, Ἐκκλ.

κατηχισμός, ὁ, τὸ κατηχίζειν, ἡ διδασκαλία, τὸ δόγμα, τὸ ὁποῖον διδάσκεταί τις, μεταγεν.

κατηχιστής, ὁ, = **κατηχητής**.

κατηχιστικός, ή, όν, = **κατηχητικός**.

κατηχούμενα καὶ **κατηχουμενεῖα**, τά, ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ὅπου ἵστανται οἱ κατηχούμενοι, Ἐκκλ.

κατηχούμενος, ἴδε **κατηχέω**.

κατηχίζω = **κατηχέω** II, Ἡσύχ. «νουθετεῖν καὶ ἐνηχεῖν».

κάτθανε, ἴδε ἐν λ. **καταθνήσκω**.

κατθάψαι, ἴδε ἐν λ. **καταθάπτω**.

κατθέμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατθέμεθα, κατθέσθην, κατθέμενοι, κάτθεο, ἴδε ἐν λ. **κατατίθημι**.

κατιάδιον, τό, = **κατιάς**, Ἀέτ. 2. 3. 2, Ἀρεταῖ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

κατ-ιάπτω, βλάπτω, κακοποιῶ, φθείρω, κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτειν Ὀδ. Β. 376., Δ. 759· κατὰ θυμὸν ἰάπτειν Μόσχ. 4. 1· — ἴδε **ἰάπτω**.

κατιάς, άδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **καθιὰς** (ἐκ τοῦ **καθιέναι**) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς τομὴν καὶ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ νεκρωθέντος ἐμβρύου, Παῦλ. Αἰγ.·—παρ' Ἀετ. (8. 162) διελεῖν τὸ ἀπόστημα σμιλαρίῳ ἢ κατιάδι· ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Ὀρειβασ. (σ. 9Μ.) «κατιάδα φλεβοτόμον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς κατιάδος κόρακα».

κατιᾶσι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθιᾶσι**, γ' πληθ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **καθίημι**.

κατιδρύω, κατίδρυσις, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κατιδεῖν, ἀόρ. β' τοῦ **καθοράω**.

κατιερόω, κατιέρωσις, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κατίζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθίζω**.

κατιθύνω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **κατευθύνω**, κ. τὸν πλόον Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. Μόσχ. 2. 117, Ἀνθ. Π. 6. 188, Λουκ. Τραγ. 56, κτλ.· κ. ῥήματος ἁρμονίην Ἀνθ. Πλαν. 4. 226.

κατιθύς, Ἐπίρρ., ἀντὶ **κατ' ἰθύ**, ἀπέναντι, μετὰ γεν., Κόϊντ. Σμ. 7. 136.

κατικετεύω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθικετεύω**.

κατ-ικμάζω, κάμνω τι νὰ καταστάζῃ, Νικ. Ἀλ. 595.

κατ-ικμαίνω, ὑγραίνω, βρέχω, ῥοαῖς Λυσ. 1053· χρόα λοετροῖς, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Νόνν.·— Παθ., ὁ αὐτ. Δ. 11. 508.— Μέσ., λούομαι, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **τινθαλέοισι**.

κατ-ιλιγγιάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἰλιγγιάω**, ὑπὸ σφοδροῦ ἰλιγγος, σκοτοδινίας καταλαμβάνομαι, Ἐκκλ.

κατ-ιλλαίνω, βλέπω λοξῶς, «στραβοκυττάζω», Ἡσύχ., πρβλ. **κατιλλώπτω**·— ἐν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 48, κατιλλαίνοντες ὡραῖοι, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **κατιλλαντιωρίαν**. II. ἐπὶ ἤχων, εἶμαι ἀσταθής, ὑποτρέμω, ἐκλείπω, Λατ. titubare, Ἱππ. 1083Η· ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν: **κατειλοῦσαι, κατίλλουσαι**, αἵτινες (ἂν γίνωσι δεκταὶ) δέον νὰ ληφθῶσιν ἐπὶ παθ. σημασ., ἀποκεκλεισμέναι, ἠμποδισμέναι· ὁ Γαλην., Γλωσσ. σ. 496, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε, **κατιλλόμεναι**.

κατίλλω = **κατειλέω**, Φώτ. ἐν λ. **κατουλάδα**· ἴδε **κατιλλαίνω**.

κατιλλαντής, ὁ, «κατιλλανταί, ὡραῖσται, ἁβρυνταί» Σουΐδ.

κατ-ιλλώπτω (**ἰλλ-ωπ-έω, ἰλλ-ώπ-τω**), βλέπω λοξῶς πρός τινα, κάμνω νεύματα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, «κάμνω 'μμάτια», ἐρωτικῶς βλέπω, τινὶ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 31· ἔνθα ἴδε Meineke· θῆλυ κ. Ἀνθ. Π. 5. 200. 2) καταβλέπω ἐπὶ χλευασμῷ, Πολυδ. Β', 52, Ἡσύχ., πρβλ. **ἐγκατιλλώπτω, ἐνιλλώπτω**.

κατ-ιλύω: μέλλ. ύσω, πληρῶ ἰλύος ἢ πηλοῦ, λάσπης, Ξεν. Οἰκ. 17. 13.

κατίμεν [ῐ], Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **κάτειμι**, Ἰλ. Ξ. 457.

κατ-ιόομαι, (ἰός), παθ., γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰοῦ, σκωρίας, καὶ ἐν γένει, ῥυπαίνομαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 14, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΒ', 11).

κατιππάζομαι, κατιρόω, κατίστημι, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κάτισθι, προστ. τοῦ **κάτοιδα**, Σοφ. Ἀντ. 1064.

κάτισος, ἴσος, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 728.

κατισχάνω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **κατίσχω** = **κατέχω**, κατὰ σὸν νόον ἴσχανε Ὀδ. Τ. 42.

κατ-ισχναίνω, κάμνω τι ἐντελῶς ἰσχνόν, ἀσθενές, ἐξασθενίζω, φθείρω, ξηραίνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 138.— Παθ., ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος Πλάτ. Πολ. 561C· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., κατισχνᾶνεῖσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 269. II. ἐλαττώνω συμπτώματα, Ἱππ. Προγν. 45· οὕτω, κ. ἔρωτα Καλλ. Ἐπιγράμμ. 48. 3· ὀσμὴν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 47· — **κατισχαίνω**, εὕρηται συνεχῶς ὡς διάφορ. γραφ. (ἴδε ἐν λέξ. **ἰσχναίνω**).

κάτ-ισχνος, ον, λίαν ἰσχνός, ἀσθενής, κατάξηρος, Ὀρειβάσ. σ. 129, Matth., Ἐτυμολ. Μέγ. 738. 40.

κατ-ισχνόομαι, = **κατισχναίνομαι**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 5· — τὸ ἐνεργ. **-ισχνόω**, σμικρύνω, κατατρίβω, εἰς κονίαν Κύριλλ.·—«κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν» Ἡσύχ.

κατισχυρεύομαι, ὁ Σουΐδ. «ἐτραχηλίασεν· κατισχυρεύσατο ἢ ἐγαυρίασεν».

κατ-ισχύω: μέλλ. -ύσω, διὰ τῆς ἰσχύος καταβάλλω τινά, νικῶ, τινὰ Διόδ. 1. 39, κτλ.· κ. τινὸς σοφίᾳ Αἰλ. π. Ζ. 5. 19· κ. τινός, ἰσχύω ἐναντίον τινός, ὑπερισχύω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 18.— Παθ., ἡττῶμαι, καταβάλλομαι, Διόδ. 1. 71, κτλ. 2) ἀπολ., νικῶ, ὑπερισχύω, Πολύβ. 3. 4, 6, κτλ.· κατ. πλήθει, εἶμαι ἀνώτερος κατὰ .., ὁ αὐτ. 41. 13, 3· κ. ἡ θερμότης, ὑπερισχύει, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 7· ἡ φήμη Ἀντιγ. Καρυστ. Ἀποσπ. 167. II. ἔρχομαι εἰς πλήρη ἰσχὺν ἢ σθένος, δέμας κατίσχυσεν, ἰσχυρόν, ἀκμαῖον ἐγένετο (ὡς τὸ ἁπλοῦν **ἰσχύω**), Σοφ. Ο. Κ. 346. III. μεταβ., ἐνισχύω, ἰσχὺν παρέχω, ἐνδυναμώνω τινά, τὴν στάσιν Διον. Ἁλ. 6. 65. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐν λέξ. **ἰσχύω**).

κατ-ίσχω, καὶ **καταΐσχω**, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κατέχω** (πρβλ. **κατισχάνω**), κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, Λατ. detinere,

οὐδὲ κατισχει [ἵππους] Ἰλ. Ψ. 321, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 115· θυμοῦ μένος ὀξὺ κατισχέμεν Ὁμ. Ὕμν. 8. 14. — Μέσ., κρατῶ παρ' ἐμαυτῷ, ἔχω πλησίον μου, γυναῖκα νέην.., ἥν τ' αὐτὸς.. κατίσχεαι Ἰλ. Β. 233. **II.** ἔχω ὡς κτῆμα, ἔχω καταλάβει, ἐν τῷ Παθ., (ἡ νῆσος) οὐ ποίμνῃσιν καταΐσχεται Ὀδ. Ι. 122, ἔνθα ἴδε Nitzsch· ἀράχνια κατίσχει ὅλον τὸ σμῆνος, καλύπτουσιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 45. **III.** ὁδηγῶ ἢ διευθύνω πρός τι, ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεναι Ὀδ. Λ. 456, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 101., 8. 40, Θουκ. 7. 33, κτλ.· νῆα ἐνὶ Φάσιδι, εἰσάγω εἰς τὸν Φᾶσιν, πιάνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 57. **IV.** ἀμεταβ., σέλας κατίσχει ἐξ οὐρανοῦ, τὸ φῶς καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἡρόδ. 3. 28, πρβλ. **ἀνίσχω.**

κατιτήριος, α, ον, ἀνήκων εἰς κατάβασιν ἢ κάθοδον, τὰ κατ. (δηλ. ἱερά), θυσία ἐπὶ καθόδῳ, Ἡσύχ.

κατ-ιχνηλατέω, ἐπιμελῶς ἀνιχνεύω, ἐξετάζω, Εὐμάθ. σ. 334.

κατογκάομαι, ἐπὶ τοῦ ὄνου, ὀγκανίζω, γκαρίζω, Τζέτζ.

κάτοδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κάθοδος**, ὃ ἴδε.

κατ-οδυνάω, μεγάλην ὀδύνην προξενῶ, βαρέως λυπῶ, καταθλίβω, τινα Ἑβδ. (Ἔξοδ. Α', 14).— Παθ., ὀδύνην μεγάλην, λύπην αἰσθάνομαι, οἱ αὐτ. (Ἰεζεκ. Θ', 4).

κατ-οδύρομαι, ἀποθετ., θρηνῶ πολύ, τι Πλάτ. Ἀξίοχ. 367D, Διόδ. 13. 58, κ. περί τινος ὁ αὐτ. 20. 40· καὶ παθ., κατοδυρθείς, ὑμνηθείς.

κατ-όζω: μέλλ. **-οζήσω**, ἀναδίδω κακὴν ὀσμήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 16.

κατοιάδες, αἱ, (ὅϊς) ὁδηγῶν τὰ πρόβατα, αἶγες Παυσ. 9. 13, 4.

κάτ-οιδα; **-οισθα**: ἀπαρ. **κατειδέναι**: μετοχ. **κατειδώς**: πρκμ. (μὲ σημας. ἐνεστ., ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει): ὑπερσ. **κατῄδη** (μὲ σημας. παρατ.). Γινώσκω καλῶς, ἐννοῶ, μετ' αἰτιατ. πράγμ., ὁμήγυριν ἄστρων Αἰσχύλ. Ἀγ. 4· οὐδὲν κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι Σοφ. Φιλ. 553· θεσφάτων βάξιν κατῄδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 87· φύλλον νώδυνον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 44· κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν, ὡς.. ἥδεται Εὔβουλ. ἐν «Καμπ.» 2· μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιοῦμαι Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 83. 2) μετ' αἰτιατ. προσ., γνωρίζω ἐξ ὄψεως, ἀναγνωρίζω, τὸν βοτῆρα Σοφ. Ο. Τ. 1048, πρβλ. Τρ. 418, Εὐρ. Ὀρ. 1183, 5121. 3) ἀπολ., ἰδίως κατὰ μετοχ., οὐ κατειδώς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, ἀκουσίως, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 992, πρβλ. Ἰκ. 1033. 4) μετὰ μετοχ., γινώσκω καλῶς ὅτι.., ὁ αὐτ. ἐν Αἶ. 270· οὐ κ. ὅτῳ τρόπῳ.. Εὐρ. Ἱππ. 1245. 5) μετ' ἀπαρ., γνωρίζω νὰ.., ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ; Σοφ. Ο. Τ. 1041.

κατ-οίησις, εως, ἡ, οἴησις, ἀλαζονικὴ γνώμη ἥν τις περὶ ἑαυτοῦ ἔχει, Πλούτ. 2. 1119Β.

κατοικάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κατοικίς**, θηλυκ. τοῦ **κατοικίδιος**, στρουθάς, ὄρνις Νικ. Ἀλ. 60, 535.

κατ-οικεσία, ἡ, = **κατοίκησις**, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡϚ', 36).

κατοικέσια, καὶ **κατοικήσια** (δηλ. ἱερά), τά, ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ ἀποικίας, Ἐτυμολ. Μέγ. 221. 3, Γρηγ. Ναζ.

κατ-οικέω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ὡς κάτοικος, τοποθετοῦμαι, καταλαμβάνω τόπον τινὰ εἰς ὃν ἔχω ἀποικισθῆ, τόπον Ἡρόδ. 7. 164, κτλ., Εὐρ. Μήδ. 10· τοῖς κατοικέειν ἐθέλουσιν τὰν πόλιν Ψήφισμα Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 9· καθόλου, μένω, διατρίβω διαρκῶς, τόπον Σοφ. Φιλ. 40, Εὐρ. Βάκχ. 751, κτλ.— Παθ., κατοικοῦμαι, ἔχω κατοίκους, ἀπὸ πολλοῦ διάφορον τῷ **κατοικίζομαι** (ἤδη ἀποικτῶ κατοίκους), Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 3. 2) ἀπολ., τοποθετοῦμαι, ἐκλέγω τόπον διαμονῆς, ζητοῦσα.. ποῦ κατοικοίης Σοφ. Ο. Κ. 362· ἵνα χρὴ κατοικεῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 153· ἐν δόμοις, ἐν ἄστει Εὐρ. Ἑλ. 1651, Πλάτ. Νόμ. 666Ε, κτλ.· αὐτόθι Θουκ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, -ζῶ, Ἰσοκρ. 10Β· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ.— οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσυντ., ἱδρύομαι, ἔχω ἱδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96., 2. 102., 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, κατῳκηκέναι καλῶς, ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1004· ὀρθῶς κ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 683Α. **III.** ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι, εὑρίσκομαι ἔν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι 677C, 682C· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τόπου, τὰς τὴν Ἀσίαν κατοικούσας, τὰς κειμένας ἐν.., Ἰσοκρ. 107Β.

κατ-οίκησις, εως, ἡ, τὸ νὰ κατοικῇ τις ἔν τινι τόπῳ, ἡ διαμονή, διατριβή, κατοικία, διὰ τὴν ταύτῃ κ. Θουκ. 2. 15, Πλάτ. Τίμ. 71Β, Κριτί. 115C, κτλ.· ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κ. Ἀθήν. 523Ε, (διάφορ. τοῦ **κατοίκισις**, ὡς τὸ **κατοικεῖν** τοῦ **κατοικίζειν**).

κατ-οικητήριον, τό, τόπος κατοικήσεως, κατοικία, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. ϛ', 22, Ἀποκ. ιη', 2.

κατ-οικία, ἡ, τόπος, ἐν ᾧ κατοικεῖ τις, Πολύβ. 5. 78, 5·— ἀγροκήπιον, χωρίον, ὁ αὐτ. 2. 32, 4, κτλ. 2) πολίχνη, κώμη, ἀποικία, Στράβ. 246. 249, κτλ.· — ὡσαύτως ἵδρυσις ἀποικίας, Πλουτ. Πομπ. 47.

κατ-οικίδιος, ον, ζῶν ἐντὸς ἢ πέριξ οἰκίας, οἰκιακός, μῦς, ὄρνις Καλλ. Ἀποσπ. 75, κτλ., πρβλ. **κατοικάς**· κ. φυτά, ἀντίθ. τῷ **κηπαῖα**, **ἄγρια**, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 13· οἱ κατοικίδιοι, πτηνὰ ἥμερα, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 37· κ. βίον ἔχειν Διόδ. 3. 53· κ. κατάστασις, δυναμένη νὰ θεραπευθῇ κατ' οἶκον ἄνευ ἰατροῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

κατ-οικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**. Πέμπω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, ποιῶ τινα κατοικεῖν, τοποθετῶ ὡς ἀποίκους, ἱδρύω ἀποικίαν, ἐν γένει τοποθετῶ, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, (ἀντίθ. **ἐξοικίζω** ἢ **ἀνάστατον ποιῶ**), κ. τινὰ ἐς τόπον Ἡρόδ. 2. 154, Ἀριστοφ. Εἰρ. 205, Δημ. 289. 14· κ. πόλιν ἐς τόπον, σχηματίζω, Πλάτ. Πολ. 370Ε· γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατ. Εὐρ. Ἱππ. 617, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 69Ε, κτλ.· — ὡσαύτως, κ. τινὰ ἐν τόπῳ, τοποθετῶ, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ ἐν ..., Σοφ. Ἀντ. 1069, Πλάτ. Κριτί. 113C· ἐλπίδας ἔν τινι κ., ἐμφυτεύω εἰς τὸν νοῦν του, Αἰσχύλ. Πρ. 250· ὡσαύτως, χώρα Σοφ. Ο. Κ. 637· τοὺς ἐπὶ τοῦ Πόντου κατῳκισμένους Ἀππ. Μιθρ. 15. 2) μετ' αἰτ. τόπου, πληρῶ λαοῦ τόπον τινά, αἳ Θεμίσκυράν ποτε κατοικιοῦσιν Αἰσχύλ. Πρ. 725· Μέγαρα Ἡρόδ. 5. 76, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 296, Θουκ. 6. 76, κτλ.· τὴν Σικελίαν Ἐπιστ. Πλάτ. 357Α· τὸν Εὔξεινον πόντον κ. πόλεσι λαμπραῖς Ἀθήν. 523Ε· [ὁ Θουκ. (6. 76) ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χωρίῳ συντάσσει τὸ ῥῆμα μετ' αἰτιατ. τοῦ προσώπου καὶ μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγματος καὶ ἀντιτίθησι τοῦτο πρὸς τὸ **ἐξοικίζω**, καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι· οὐ γὰρ δὴ εὔλογον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν]. **II.** Παθ., 1) ἐπὶ προσώπων, τοποθετοῦμαι, ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 154., 9. 106· ἐς τόπον Θουκ. 2. 102, κτλ.· περὶ τόπον Πλάτ. Τίμ. 71D·— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ.. Ἰσοκρ. 389Β, C. 2) ἐπὶ τόπων, πληροῦμαι ἀποικιῶν, Θουκ. 1. 12., 2. 17· μορφοῦμαι, ἱδρύομαι, σχηματίζομαι, Ἰσοκρ. 192D. **III.** ἐπαναφέρω εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἐκεῖ ἐκ νέου κατοικίζω, ἀποκαθίστημί τινα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν (πρβλ. **κάτειμι**, **κατέρχομαι**), Αἰσχύλ. Εὐμ. 756, πρβλ. Ἐπιστ. Πλάτ. 357Β.

κατοικίς, ίδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κατοικίδιος**, ὄρνις Νικ. Θηρ. 558, πρβλ. **κατοικάς**.

κατοίκισις, εως, ἡ, τὸ κατοικίζειν, ἵδρυσις ἀποικίας, ἵδρυσις πολιτείας, Θουκ. 6. 77, Πλάτ. Πολ. 453Β, Νόμ. 969C.

κατοικισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Νόμ. 683Α, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 8.

κατοικιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἱδρυτὴς πόλεως, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀποικιστής**.

κατ-οικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐπί τινος ἢ ἔν τινι τόπῳ, οἰκοδομῶν καταλαμβάνω τι, Ξεν. Ἀθην. 3. 4.— Παθ., ἐπὶ τόπου, οἰκοδομοῦμαι ἐπί τινος, Στράβ. 245. **II.** οἰκοδομῶν φθείρω, δηλ. δαπανῶ, σπαταλῶ εἰς οἰκοδομάς, Πλουτ. Ποπλικ. 15· ἴδε **κατὰ** Ε. VI. **III.** κλείω δι' οἰκοδομῶν, Ἠσαΐ. 73. 34.

κατ-οικονομέω, οἰκονομῶ καλῶς, τὴν χρείαν Πλουτ. Βρούτ. 36

κάτοικος, ὁ, ὁ κατοικῶν, ὁ διαμένων ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 3, Πολύβ. 5. 65, 10, κ. ἀλλ.· πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3454. 1. 14, κ. ἀλλ., ἴδε Böckh. σ. 699·— ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1285, ὁ Ahrens προτείνει τὴν γραφήν, μέτοικος, ἕπεται δ' αὐτῷ καὶ ὁ Ἕρμαννος, ὁ δὲ Σκαλίγ. κάτοικτος.

κατ-οικοφθορέω, παντελῶς φθείρω τὸν οἶκον, καὶ ἐν γένει καταστρέφω, ἐξαντλῶ, τὴν πόλιν Πλουτ. Ἀλκιβ. 23.

κατ-οικτείρω, (-τίρ-) αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον, ἔλεον ἢ συμπάθειαν μετὰ λύπης πρός τινα, τινὰ Ἡρόδ. 1. 45., 4. 167, κ. ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 13, Εὐρ. 445, κτλ. **II.** ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἢ δεικνύω συμπάθειαν, Ἡρόδ. 7. 46· κατοικτείραντα ἐρωτᾶν, νὰ ἐρωτήσῃ μετὰ συμπαθείας, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6.

κατ-οικτίζω = **κατοικτείρω**, μετ' αἰτ. πράγμ., Σοφ. Ο. Κ. 384, κτλ.· λακὶς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοικτιεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 903.— Μέσ., θρηνῶ δι' ἐμαυτόν, ἐκφέρω θρήνους, Ἡρόδ., 3. 156, Αἰσχύλ. Πρ. 36· καὶ πιθ. **κατοικτίζει** (ἀντὶ **-εις**) διορθωτέον ἐν Εὐμ. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. **κατῳκτίσθην**, Εὐρ. Ι. Α. 686·— μετ' αἰτ. πράγμ. ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 1062. **II.** Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκτον, ῥήματα.. κατοικτίσαντά πως Σοφ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικτισις, εως, ἡ, συμπάθεια, οἰκτιρμός, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 47.

κατ-οιμώζω, θρηνῶ, στενάζω, Εὐρ. Ἀνδρ. 1159.

κατ-οινόομαι, Παθ., οἴνῳ βεβαρημένος εἰμί, μεθύσκομαι, εἶμαι μεθυσμένος, κατῳνωμένος Πλάτ. Νόμ. 815C, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Πολυδ. Ϛ', 21.

κάτ-οινος, ον, μεθυσμένος ἐξ οἴνου, Εὐρ. Ἴων 553, Διόδ. 5. 26, Φρύν. ἐν Α. Β. 43. 12.

κατ-οίομαι, ἔχω οἴησιν, μεγάλην ἰδέαν περὶ ἐμαυτοῦ, Ἑβδ. (Hab. 2. 5), Φίλων 2. 652.

κατοίσεται, ἴδε **καταφέρω**.

κατ-οϊστεύω, πληγώνω δι' οἰστῶν, διὰ βελῶν, τοξεύω, Βυζ.

κατ-οίχομαι, ἀποθ., ἔχω ἀπέλθει κάτω, οἱ κατοιχόμενοι, οἱ ἀναχωρήσαντες, οἱ τεθνεῶτες, Δημ. 1073. 1., 1391. 12, κτλ.

κατ-οιωνίζομαι, ἀποθ., ἔχω οἰωνόν, μαντεύομαι, εἰκάζω, Φαλάρ. Ἐπιστ. 138.

κατ-οκλάζω, = **ὀκλάζω**, κάμπτων τὰ γόνατα κάθημαι, ὥστε

οἱ γλουτοὶ νὰ ἐπερείδωνται ἐπὶ τῶν πτερνῶν, Ὀππ. Κυν. 3. 473· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Στράβ. 163, Ἡσύχ.

κατ-οκνέω, λίαν ὀκνῶ, διστάζω, ἐκ φόβου ἢ ὀκνηρίας ἀποφεύγω νὰ πράξω ἢ νὰ ἀναλάβω ἔργον τι, μετ' ἀπαρ., ὅπως .. μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν Αἴγισθον Σοφ. Ἠλ. 956· κ. ὀρθοῦσθαι Ἱππ. Μοχλ. 852· κατ. γῆν περιιδεῖν τμηθεῖσαν Θουκ. 2. 18· μὴ κατόκνει .. πορεύεσθαι Ἰσοκρ. 6Α·— ἀπολ., διστάζων ἀπέχομαι, ὑποχωρῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 67, Θουκ. 2. 94, κτλ.· φοβοῦμαι, ἀντίθετ. τῷ **τολμῶ**, Ἰσοκρ. 131C.

κατοκωχή, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **κατοχή**, τὸ κατέχειν, κατάσχεσις, κτῆσις, τῆς χώρας Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· τῶν εἰρημένων Ζήνων παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 297. II. τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματος, ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμός, θεία μοίρᾳ καὶ κατοκωχῇ Πλάτ. Ἴων 556C· κατοκωχὴ ἀπὸ Μουσῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 245Α· πρβλ. **κατέχω** II. 10.— Οἱ ἐφθαρμένοι τύποι **κατακωχή, κατακώχιμος** διορθωτέοι πανταχοῦ πλὴν ἴσως παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις· πρβλ. **ἀνοκωχή, συνοκωχή**.

κατοκώχιμος, η, ον, κατεχόμενος, κρατούμενος ὡς ἐγγύησις, χωρίον Ἰσαῖ. 2. 35 (ἔνθα κοινῶς **κατόχιμον**)· οὕτω, «τὸ κατοκώχιμον· κατόχιμον. ἐνέχυρον» Ἡσύχ., Μοῖρ. 2) ὃν δύναται νὰ καταλάβῃ αἴσθημά τι ἢ πάθος, ἁλωτός, ὑπὸ κινήσεως Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 4· ἐκ τῆς ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 9, 3· τῷ πάθει ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 12·— ἔχων διάθεσιν, κλίσιν, ἐπιρρεπής, πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 9, 8·— ἀπολ., μανιώδης, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 30 (κοινῶς **κατόχιμος**)·— ἴδε ἐν λέξ. **κατοκωχή**.

κατ-ολβίζω, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Lederlin προοίμ. Πολυδ. σ. 16.

κατ-ολῐγωρέω, παντελῶς ἀμελῶ (πρβλ. **καταμελῶ**), τοῦ δικαίου Λυσ. 115. 30· ἀνδρὸς Λογγῖνος 13. 2. 2) ἀπολ., εἶμαι ἀμελής, ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις Παροιμιογρ. σ. 182· κατολιγωρήσαντες, μετὰ καταφρονήσεως, Ἀριστ. Ῥητορ. π. Ἀλέξ. 1, 12·— Παθ., παρακαλοῦμαι, Ἐπιγρ. Βρετ. Μουσ. 19. 21.

κατ-ολισθάνω, (ἴδε ἐν λέξει **ὀλισθάνω**)· Ἐπικ. ἀόρ. (ἀναύξ.) **κατόλισθε**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 390·— ὀλισθαίνων καταπίπτω ἢ βυθίζομαι, καταντῶ, Στράβ. 204, κτλ.· ἐς πάθος, εἰς ἔρωτα Λουκ. Ἀποκηρυττ. 28, Ἀλκίφρων 3. 62· εἰς τὸ βλάσφημον Αἰλ. παρὰ Σουίδ.· εἰς πλοκάμους γυναικείους Κλήμ. Ἀλ. 289.

κατ-όλλυμι, παντελῶς καταστρέφω, Θεόδ. Μετοχ.· — Παθ., μετὰ πρκμ. β', χάνομαι, νεολαία . κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 670.

κατ-ολολύζω, ὀλολύζω ἐπί τινος, ἐκφέρω λυπηρὰς κραυγάς, κατολολυξάτω θύματος, κατὰ τὴν θυσίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118.

κατ-ολοφύρομαι, ἀποθ., θρηνῶ, ὀδύρομαι διά τινα, μετ' αἰτ., Εὐρ. Ὀρ. 339, Ι. Τ. 642, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 13· πολλὰ κατολοφυρόμενος ἑαυτὸν Διον. Ἀλ. 5. 12.

κατομβρέω, ὄμβρον καταχέω, δυνατὴν βροχήν, βρέχω, καὶ παθ. **κατομβρέομαι**, καταβρέχομαι, πίπτει βροχὴ ἐπάνω μου, Πολύβ. παρὰ Στράβ. 97· μεταφορ., ὄμματα κατομβρηθέντα γόοισιν, καταβρεχθέντα, κατακλυσθέντα, Ἀνθ. Π. 7. 389.

κατομβρία, ἡ, μεγάλη, ἰσχυρὰ βροχή, ἡ ἐκ τῆς βροχῆς πλήμμυρα, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 30, κτλ.· πληθ., αὐτόθι 58.

κατομβρίζω, κατομβρέω, ποτίζω, «μουσκεύω», ὡς διὰ βροχῆς, Γεωπ. 2. 8, 4· μύροις αὐτοὺς κατομβρίσας Βυζ. II. Μέσ., βρέχω, ῥίπτω βροχήν, νεφέλην χρυσῆν τινι Βυζ.

κατόμβρισις, εως, ἡ, = **κατομβρία**, Ἰω. Λυδ. (;)

κάτ-ομβρος, ον, πλήρης βροχῆς, νότος Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 7. II. λίαν ὑγρὸς ἐκ βροχῆς, κάθυγρος, διάβροχος, ἀντίθετ. τῷ **κατάξηρος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 1., 3. 22, 3· ὄμματ' ἐρώντων Ἀνθ. Π. 5. 145.

κατόμνῡμι· μέλλ. -**ομοῦμαι**· ἀόρ. -**ώμοσα**· — βεβαιῶ δι' ὅρκου, τινί τι Ἀριστοφ. Ὄρν. 444· μετ' ἀπαρ., ὁρκίζομαι ὅτι .., Δημ. 995. 24· ἀντίθετ. τῷ **ἀπομνύναι**, Συνεσ. Ἐπιστ. 153. 2) μετ' αἰτιατ., ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρα, ὁρκίζομαι εἴς τι, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1517, κτλ.· κατ. τὼ θεώ, Λατιν. jurare deos, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 158· κατ. ὅρκον Εὐρ. Ι. Τ. 790·— μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἁγνὸν ὅρκον σὸν κάρα κατώμοσα Εὐρ. Ἑλ. 835·— ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τῆς κεφαλῆς παρὰ Σουίδ. II. Μέσ., = τῷ ἐνεργ., Ἀριστ. Ῥητ. 1. 15, 29· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Δημ. 995. 24. 2) μετὰ γεν., δίδω ὅρκον ἐναντίον τινός, κατηγορῶ ἐνόρκως, Ἡρόδ. 6. 65.

κατ-ομόργνῡμι, ἐντελῶς ἀποσπογγίζω, Ἡσύχ.

κατ-ομφάλιος, ον, κατὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, μέχρι τοῦ ὀμφ., Νικ. Θηρ. 290.

κατὸν = **κατὰ τὸν** (ὡς καὶ **καττάν**), Ἐπιγρ., Ἀρκαδ., Φωκ., Βοιωτ. καὶ ἄλλ., πρβλ. **κατάς, καττάς, κατούς**.

κατ-ονειδίζω, = **ὀνειδίζω**, Διον. Ἀλ. 11. 42.

κατονεύομαι, ἴδε **ὀνεύομαι**.

κατονειδιστήρ, ῆρος, ὁ, = **ὀνειδιστήρ**, Μανέθων 4. 235.

κατ-ονίναμαι, μέσ., ἔχω, λαμβάνειν τὴν ἔκ τινος ὠφέλειαν, ἀπολαύω, «χαίρομαι», σαυτῆς κατόναιο, εἶδος ὅρκου, «νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 917.

κατ-ονομάζω, δι' ὀνόματος διακρίνω, τῆς εὐωδίας καὶ κακωδίας οὐκέτι τὰ εἴδη κατωνόμασται Θεοφρ. π. Ὀσμ. 2· τινί, συμφώνως πρός τι, Φίλων (;)· ἢ ἀπό τινος κατονομάζειν τινὰ Στράβ. 604.— Παθ., ζωμὸς κατωνόμασται Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδ.» 2. 5, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 12· ἐκδηλοῦμαι εἰς λέξεις, Ἀρχιμήδ. π. Ψαμμίτου. II. ὑπισχνοῦμαι, κατεγγυῶ, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, Πολύβ. 5. 43, 1· διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. «τᾶλις, ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί» πρὸς δὲ ἀφιερῶ, Διον. Ἀλ. 1. 16, κτλ.

κατ-όνομαι, ἀποθ., πικρῶς ψέγω, ὑποτιμῶ, καταμέμφομαι, καταφρονῶ, Ἡρόδ. 2. 172· ἢ μετὰ γεν., τῶν μηδὲν κατ. Ἄρατ. 1142· ἀόρ., μή με κατονασθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας (λέγουσι δηλ. αἱ πλίνθιναι πυρ.), μὴ ἐξευτελίσῃς ἡμᾶς παραβάλλων πρὸς τὰς λιθίνας πυρ., αὐτόθι 136.

κατονόμαξις, εως, ἡ, Δωρ. τύπ., κατονόμασις, Ἀρχιμήδ. π. Ψαμμίτου.

κατονομᾰσία, ἡ, ἡ διὰ τοῦ ὀνόματος διάκρισις, ἐπωνυμία, Στράβ. 42.

κατ-ονόμαστος, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὀνομασθείς, ἀντίθ. **ἀνονόμαστος**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 203.

κάτ-οξος, ον, πλήρης ὄξους, καθ' ὑπερβολήν, Ποσείδιππ. ἐν «Ἀναβλ.» 1. 7, πρβλ. **κάθαλος, κατάγλωσσος, κατάδενδρος**.

κατ-οξύνω, ὀξέως, ταχέως ποιῶ τι, ἐπιταχύνω, τι Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637Ε.

κάτοξυς, εια, υ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀξύς**, λίαν ὀξύς, διαπεραστικός, ἐπὶ ἤχου, Ἀριστοφ. Σφ. 471· ἐπὶ νοσήματος, «κάτοξυ νόσημα, πάθος ἐστὶ τὸ δυνάμει καὶ φαντασίᾳ μεῖζον καὶ χαλεπώτερον τοῦ ὀξέος, τούπίπαν κρινόμενον ἐν ἡμέραις ἑπτά· τοῦτο καὶ ὀξύτατον προσαγορεύειν Ἱπποκράτης εἴωθεν» Ἀρεταίου π. Ὀξ. Νούσ. 2. 8 ἐν ἀρχ., Ἱππ. Ἀφ. 1243· τὸ κάτ. 394, 50Β· τῆς ὀρέξεως Ἡλιόδ. 1. 26.

κατ-οπάζω, ἀκολουθῶ τι ἐκ τοῦ πλησίον διώκω, αἰδὼ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ, ἀποδιώκῃ, καταβάλλῃ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 322.

κατόπιν—Ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. **ὄπις**), ἀκολούθως, ὀπίσω (ἀντίθ. **ἔμπροσθεν**), τοπικῶς (Μοῖρις «κατόπιν Ἀττικοί, ὄπισθεν Ἕλληνες»), Θέογν. 280, Ἱππ. 596. 46, καὶ Ἀττ., ὡς Θουκ. 4. 26, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21·— μετὰ γεν., αὐτοῦ κατόπιν τε .. ἱέμην Ἀριστοφ. Ἱππ. 625, Πλάτ. Πρωτ. 316Α· κατ. ἐπὶ τῷ στόλῳ Πολύβ. 1. 50, 5· τὰ κ. ὁ αὐτ. 2. 67, 2· συχνά, ἀκολουθεῖν κατόπιν τινός, ἰέναι κ. τινός, ἐντεῦθεν ἡ φρ., κατόπιν τινὸς τίθεσθαί τι, Λατ. postponere, ὑποτιμᾶν· παρὰ Σουίδ. «τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα», ὕστερα ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαι. II. ἐπὶ χρόνου, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, εὐθὺς κ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 7· κ. ἑορτῆς Πλάτ. Γοργ. 447Α· ἡ κ. ἡμέρα Πολύβ. 1. 46, 7· σε μένει καὶ κ. δάκρυα Ἀνθ. Π. 9. 70.

κατ-όπισθε, παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως -**θε**, ἐπίρρ. τόπου, ὀπίσω, ὄπισθεν, τοπικῶς ἐκ τῶν νώτων, Ἰλ. Ψ. 505, Ὀδ. Χ. 92· μετὰ γεν., Ὀδ. Μ. 148·— μεταφ., ἐπὶ τάξεως, ἁ δ' ἀρετὰ κατ. θνατοῖς ἀμελεῖται, ὑποτιμωμένη, ἐν ὑστέρᾳ μοίρᾳ τιθεμένη, Εὐρ. Ι. Α. 1093, πρβλ. **μετόπισθε**. II. ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, ἀκολούθως, τοῦ λοιποῦ, Ὀδ. Χ. 40., Ω. 546· ὁ κ. λογισμὸς Πλάτ. Τίμ. 57D, πρβλ. Θέογν. 280·— ὡσαύτως, κ. λιπέσθαι, = καταλιπέσθαι, νὰ καταλίπῃ τις ὀπίσω του, μετὰ τὸν θάνατόν του, Ὀδ. Φ. 116, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 363D.

κατοπίσθιος, ον, ὁ, κατόπισθεν ἐρχόμενος, Βυζ.

κατοπίσω, κατόπισθεν, ὕστερον, μεταγεν.

κατ-οπτάω, μετοχ. πρκμ. -**ωπτηκὼς** Γαλην.· — πολὺ ψήνω, καλῶς ὀπτῶ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320Β.— Παθ., καλῶς ψήνομαι, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 37 καὶ 49.

κατοπτεία, = τῷ ἑπομένῳ.

κατόπτευσις, εως, ἡ, κατασκόπευσις, παρατήρησις, Γλωσσ.

κατοπτευτήριος, ον, κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς κατόπτευσιν, (τὸ κατοπτευτήριον = σκοπιά), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 233, ὅπερ, **κατοπτήριος** χῶρος ὑπὸ Στράβ. 423· χωρίον Στέφ. Β.

κατ-οπτεύω, κατασκοπεύω (ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας), κ. καὶ ὠτακουστεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10· παρατηρῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξετάζω, τὸν οὐράνιον χῶρον Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 2, 3· ὡσαύτως, κ. ἔς .. Ἀνθ. Π. 5. 123.— Παθ., παρατηροῦμαι, κατασκοπεύομαι, Σοφ. Φ. 124· μὴ κατοπτευθῶ παρών, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 829.

κατ-οπτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κατοπτεύων, κατάσκοπος, πρόσκοπος, σκοποὺς καὶ κ. στρατοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 36. II. χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον, Λατ. speculum, τὸ καλούμενον ἑδροδιαστολεύς, Ἱππ. 884D, 893F, Γαλην. Γλωσσ.

κατ-οπτήριος, ον, = **κατοπτευτήριος**, ὃ ἴδε.

κατ-όπτης, ου, ὁ, = **κατοπτὴρ** I, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 372, Ἡρόδ. 3. 17, 21, Αἰσχύλ. Θήβ. 36, κτλ. II. ἐπόπτης, ὁ ἐπιβλέπων, τῶν πραγμάτων Αἰσχύλ. Θήβ. 41· ὦ Ζεῦ κατόπτα Ἀριστοφ. Ἀχ. 435, πρβλ. **διόπτης**. 2) κατόπτας, ἦτο τὸ

ᾆσμα ἄρχοντος ἐν ταῖς Βοιωτικαῖς πόλεσι, πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτάων Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 11., 1570a, 21, 22.

κατ-όπτησις, εως, ἡ, πολλὴ ὄπτησις, Γαλην.

(**κατ-όπτομαι**), ἐξ οὗ ὁ μέλλ. **κατόψομαι**, **κατώφθην**, καὶ ὁ πρκμ. **κατῶμμαι**, **κατῶψαι**, κλπ., ἴδε **καθοράω**.

κατ-οπτίλλεταί μοι, = **δοκεῖ μοι**, Δῖος παρὰ Στοβ. 408. 45· Δωρ. λέξις, πρβλ. **ὀπτίλος**.

κάτοπτος, ον, (ὄψομαι), κατοφθῆναι δυνάμενος, ὁρατός, εὐόρατος, φανερός, ὥστε μὴ κάτοπτα εἶναι, μὴ φαίνεσθαι, Θουκ. 8. 104, πρβλ. Λυσ. 110. 41· πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα (κατὰ τὸν Canter. ἀντὶ **κάτοπτρον**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 307, ἴδε Blomf. καὶ Διν δ.

κάτοπτος, ον, λίαν ὠπτημένος, «παραψημένος», ἀμφ. ἐν Διοσκ. 1. 77· ἀντὶ τοῦ **κατ-οπτητός**.

κατοπτρίζω, δεικνύω ὡς ἐν κατόπτρῳ ἢ δι' ἀνακλάσεως ἀπεικονίζω, παριστῶ, ὁ ἥλιος κ. τὴν ἶριν Πλούτ. 2. 894D. **II**. Μέσ., θεωρῶ εἰς κάτοπτρον, ἐμβλέπω καὶ παρατηρῶ ἐμαυτόν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 48· μύρῳ ἀλειφομένην καὶ κατοπτριζομένην Ἀθήν. 687C, κτλ.· — οὕτως ἐν Β' Ἐπιστ. π. Κορ. γ', 18, κατοπτριζόμενοι τὴν δόξαν, δύναται νὰ σημαίνῃ: θεωροῦντες ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἀλλὰ κάλλιον ἁρμόζει πρὸς τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου νὰ ἑρμηνεύσωμεν: ἀντανακλῶντες τὴν δόξαν.

κατοπτρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κάτοπτρον, ἢ ἐν κατόπτρῳ, Λατ. specularis, φαντασία Πλούτ. 2. 892F· ἐμφάσεις αὐτόθι 901C· τὰ κατοπτρικά, εἰκόνες ἀνταναλώμεναι, αὐτόθι 894C· ἡ κατοπτρικὴ (δηλ. ἐπιστήμη), τὸ μέρος τῆς ὀπτικῆς τὸ πραγματευόμενον τὴν διὰ τοῦ κατόπτρου ἀνάκλασιν τῶν ἀκτίνων. Ἐπίρρ. -**κῶς**, δι' ἀνταναλάσεως, αὐτόθι 890F.

κάτοπτρις, ιδος, ἡ, = **κάτοπτρον**, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 17.

κατοπτρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κάτοπτρον, πιθαν. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 891C.

κάτοπτρον, τό, «καθρέπτης», ὅπερ **ἔσοπτρον** καὶ **ἔνοπτρον** ἐλέγετο, Λατ. speculum, Εὐρ. Ἱππ. 429, κτλ.· τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Ἐπίχαρμ. 142 Ahr. — κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δοκίμων συγγραφέων κατεσκευάζοντο τὰ κάτοπτρα ἐξ ἐστιλβωμένου μετάλλου, κάτοπτρον εἴδους χαλκὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 288· ἐν κατόπτρῳ.. κατιδεῖν εἴδωλα Πλάτ. Τίμ. 71B· ὥσπερ ἐν κατ. ἑαυτὸν ὁρῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 255D, κτλ.· ἴδε Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. speculum· — μεταφορ., ἁπλῆ ἀντανάκλασις (δηλ. οὐχὶ πραγματικότης), ὁμιλίας κάτ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 839· ἀλλά, ἡ Ὀδύσσεια καλὸν ἀνθρωπίνου βίου κάτ., καθρέπτης ἢ εἰκών, Ἀλκιδάμ. παρ' Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4.

κατ-οργανίζω, παίζω μουσικὸν ὄργανον, τέττιξ.. αὐτουργῷ μέλει ἡδὺς κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας, διὰ τοῦ ᾄσματος, ὡς διὰ μουσικοῦ ὀργάνου τὴν ἐρημίαν (μοναξιὰν) διεσκέδαζεν, Ἀνθ. Π. 9. 264.

κατοργάς, άδος, ἡ, ἡ τελοῦσα ὄργια, Ἀνθ. Π. 4. 3, 80.

κατοργάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀργάω**, «ὑπερακμάζω. παλαιοῦμαι» Ἡσύχ., «κατεπείγειν» Φώτ.

κατ-οργιάζω, μυῶ τινα εἰς ὄργια, εἰς τὰ ἱερά, εἰς τὰ μυστήρια, παρασκευάζω δι' αὐτά, Πλούτ. Σόλων 12· καὶ τὸ παθ., κατωργιασμένος, μεμυημένος, καθωσιωμένος, καθιερωμένος, ὁ αὐτ. σ. 792, καὶ Ἠθ. 768B.

κατ-ορέγομαι, μέσ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀρέγομαι**, Σιμπλίκ.

κατ-ορθόω, ποιῶ τι ὀρθόν, στήνω ὄρθιον, ἀνεγείρω, κατόρθωσον δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1445, Ἀνδρ. 1080· ὀρθῶς τοποθετῶ, ἐπὶ τεθραυσμένου ἢ ἐξηρθρωμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Ἀγμ. 763, 767, 773, κ. ἀλλ.· (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βάλλω τινὰ νὰ τοποθετήσῃ ὀρθῶς, αὐτόθι 755, 757, κ. ἀλλ.)· λεαίνουσι καὶ κατορθοῦσι τὰ κηρία, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 32. **2)** μεταφορ., ἀντίθετ. τῷ **σφάλλω**, ἀνορθῶ, τηρῶ εἰς ὀρθίαν στάσιν, πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτοὺς Σοφ. Ἠλ. 416· κατορθοῦντος φρένα, σωφρονοῦντος, εὖ φρονοῦντος, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1487· κατ. τοὺς ἀγωνιζομένους, κάμνω αὐτοὺς νὰ εὐτυχῶσι, Δημ. 322. 21. **3)** ἐκτελῶ ἐπιτυχῶς, φέρω εἰς ἐπιτυχῆ ἔκβασιν, τὸν ἀγῶνα Λυσ. 150. 27· πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα Πλάτ. Μένων 99C· εἰ γὰρ ἓν ὧν ἐπεβούλευσεν κατώρθωσεν Δημ. 549. 11· κ. ὁδόν, διανύω, ὁ αὐτ. 701 ἐν τέλ.· τουτὶ κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαίτ. 203B, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1067· τὰς ἐπιβολὰς Πολύβ. 10. 2, 5, κτλ. — Παθ., ἐπιτυχῶς περαίνομαι, διαπράττομαι, ἀποτελοῦμαι, ἐπιτυγχάνω, εὐτυχῶ, Ἡρόδ. 1. 120, Εὐριπ. Ἱππ. 680· ὡσαύτως, ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί, ὀρθῶς διενοήθης (εὖ φρονῶ), Αἰσχύλ. Χο. 512· κατορθούμενα, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7. **II**. τὸ ἐνεργητ., προβαίνω εὐτυχῶς, ἐπιτυγχάνω, ἀντίθετ. τῷ **πταίειν**, Θουκ. 6. 12, Δημ. 155. 23· τῷ **ἡττᾶσθαι**, Ἰσοκρ. 66D· τῷ **ἁμαρτεῖν** ἢ **ἀτυχεῖν**, Δημ. 322. 16, Ἰσοκρ. 50C· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 3· κ. τῷ σώματι Πλάτ. Νόμ. 654C· τῇ μάχῃ, τοῖς ὅλοις Πολύβ. 2. 70, 6, κτλ.· ἔν τινι Ἰσοκρ. 66D· περί τι ὁ αὐτ. 142A· περί τινος Πλάτ. Θεαίτ. 203B — τὸ κατορθοῦν, ἐπιτυχία, Δημ. 23. 28· — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 490 κἑξ.

κατόρθωμα, τό, ἐπιτυχία ἀκολουθοῦσα ὀρθὴν κρίσιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **εὐτύχημα**, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 3, 2· ἐν γένει, τὸ καλῶς πραχθέν, ἀνδραγάθημα, Πολύβ. 1. 19, 12, Στράβων, κλ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 251. **2)** τὸ ὀρθῶς πραττόμενον, ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, ὀρθὴ πρᾶξις, τὸ καθῆκον, Λατ. recte factum, Κικ. Fin. 3. 7, Off. 1. 3, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 16.

κατόρθωσις, εως, ἡ, διόρθωσις, ὀρθὴ τοποθέτησις τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Ἀγμ. 767, π. Ἄρθρ. 833· ἀνίδρυσις, τοῦ θρόνου Ἑβδ. (Ψαλμ. ηϛ', 2). **2)** ἐπιτυχὴς ἐκτέλεσις πράγματός τινος, ἐπιτυχία (πρβλ. **κατόρθωμα**), Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 12, Πολύβ. 9. 19, 4· ἐν τῷ πληθ., ἐπιτυχίαι καὶ κατορθώσεις ὁ αὐτ. 40. 12, 7. **3)** διόρθωσις, ἀναμόρφωσις, βελτίωσις, κ. ποιεῖσθαι τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. 3. 30, 2· τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 2. 53, 2. **4)** ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, ὀρθὴ ἐνέργεια, Λατ. recta effectio, Κικ. Fin. 3. 14.

κατορθωτής, οῦ, ὁ, ὁ κατορθῶν ἢ ἐπιτυγχάνων, Γλωσσ.

κατορθωτικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ κατορθοῦν, ἐπιτυγχάνειν, ἀντίθετον τῷ **ἁμαρτητικὸς** ἢ **ἀποτευκτικὸς** (πρβλ. **κατορθοῦν**, ἀντίθετ. **ἁμαρτάνειν**), Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 3, 7.

κατ-ορούω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 342.

κατ-οροφόω, ἐπιστεγάζω, τὸν κῆπον Εὐμάθ. σ. 9.

κατ-ορρωδέω, Ἰων. **καταρρ-**, ὑπερβολικὰ φοβοῦμαι, πτοοῦμαι μεγάλως, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 34. **II**. ἀπολ., διατελῶ ἐν φόβῳ, ὁ αὐτ. 6. 9, Πολύβ., κλ.

κατ-ορυκτός, ή, όν, κατορωρυγμένος, κεκρυμμένος, τόπος Σουΐδ.

κατ-όρυξις, εως, ἡ, τὸ κατορύσσειν, ἡ εἰς βάθος ταφή, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 7.

κατ-ορύσσω, Ἀττ. -**ττω**: μέλλ. -**ξω**: μέλλ. παθ. -**ορυχθήσομαι**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀντιφῶντι 122. 17· -**ορῠχήσομαι** Ἀριστοφ. Ὄρν. 394 (ἴδε **ὀρύσσω**). Σκάπτων, ἀνοίγων λάκκον χώνω ἐντὸς αὐτοῦ τι, θάπτω, καλύπτω μὲ τὴν γῆν, ἀντίθετ. **ἀνορύττω**, Ἡρόδ. 2. 41, Ἱππ. Ἀγμ. 760· ζῶντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε Ἡρόδ. 3. 35, πρβλ. 7. 114· ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ὄρν. 475· ζῶντά τινα κ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55, πρβλ. Ἀν. 5. 8, 11· κατ. κατὰ γῆς Ἡρόδ. 8. 36· εἰς πηλὸν Πλάτ. Πολ. 363D· τὰ ᾠὰ εἰς τὴν κόπρον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 5. — Παθ., ζῶντες κατορύσσεσθαι Ἀντιφῶν 124. 3· ἐπὶ μετάλλων, κεῖμαι ὑπὸ γῆς, Πλάτ. Εὐθύδ. 288E· ἐπὶ χρημάτων, κατακρύπτω, Δημ. 830. 6., 859. 8. **2)** μεταφορ., θάπτω τι, ἐντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω, Φερεκρ. ἐν «Χειρ.» 1. 19 (ἴδε Meineke σ. 334)· — ὁ Μοῖρις παρατηρεῖ «κατορώρυκται Ἀττικοί, κατώρυκται Ἕλληνες»· παρ' Ἡσυχ. «κατορυγῶσι· ταφῶσι»· παρατηρητέον δὲ ὅτι τοῦ θάπτειν δύο εἴδη εἶναι, τὸ κατορύττειν τὸν νεκρὸν ἢ τὸ καίειν· τὸ δεύτερον μόνον τῶν εὐπόρων ἴδιον ἢ ἐν λοιμῷ ἢ τῶν ἀποθνησκόντων ἐν πολέμῳ ὧν ἡ τέφρα ἐκομίζετο εἰς τὴν πατρίδα.

κατ-ορυχή, ἡ, = **κατόρυξις**, πᾶν ὅ,τι κατορύσσεται, κρύπτεται, ὡς ὁ θησαυρός, διὸ **κατορυχαί** = θησαυροί, Ἡσύχ.

κατ-ορφνάομαι, μέσ., «κατορφνᾶται· σκοτεινὴν ποιεῖ» Ἡσύχ.

κατ-ορχέομαι: μέλλ. -**ήσομαι**, ἀποθετ., χορεύω θριαμβικῶς ὑπεράνω τινός, χορεύω περιφρονητικῶς καὶ πρὸς χλευασμόν, χορεύω ἐκ χαιρεκακίας, Λατιν. insultare, Ἡρόδ. 3. 151 (διὸ ὁ Ἡσύχ. «κατωρχήσαντο· κατεχάρησαν»), Αἰλ. π. Ζ. 5. 54· τινος Πλούτ. 2. 57A. **II**. ὑποτάσσω, θέλγω ἢ μαγεύω διὰ τῆς ὀρχήσεως ἢ τοῦ χοροῦ, Λουκ. π. Ὀρχ. 22· τινος Γρηγ. Ναζ. **III**. ἀμεταβ., χορεύω μετὰ σφοδρότητος, Στράβ. 801, (πρβλ. **καταυλῶ, κατᾴδω**).

κατ-ορχίτης οἶνος, ὁ, = **συκίτης**, Διοσκ. 5. 41.

κατ-όσσομαι, ἀποθ., θεωρῶ, παρατηρῶ, Ἀνθ. Π. 12. 91.

κατ-οσφραίνομαι, πολὺ ὀσφραίνομαι, τινὸς Σουΐδ.

κατότι, Ἐπίρρ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθότι** ἢ **καθ' ὅ τι**.

κατουδαῖος, ον, (οὖδας) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **ὑπὸ γῆν**· κατ. βόθρος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 112· κ. γίγας, ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Καλλ. εἰς Δῆλ. 142· κ. φόβοι Ἀθήν. 98B (φόβοι οἱ ἐκ τῶν νεκρῶν προερχόμενοι), πρβλ. **κατάγειος, καταχθόνιος**.

κατουλάς, άδος, ἡ, ἡ κατακαλύπτουσα (σκοτεινή), (ὡς «κατίλλουσα καὶ κατείργουσα» Φώτ.), νὺξ Σοφ. Ἀποσπ. 383, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1695 (ἐκ τοῦ **κατείλλω** ἢ -**είλω**, ὡς τὸ **ἐξούλης** ἐκ τοῦ **ἐξείλλω**), Φώτ.

κατ-ουλόω, κάμνω τινὰ νὰ σχηματίσῃ οὐλήν, νὰ κλείσῃ ἡ πληγή, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 73· — Παθ., ἐπουλοῦμαι, θεραπεύομαι, Ἀνθ Π. 9. 311.

κατούλωσις, εως, ἡ, ἐπούλωσις, σχηματισμὸς οὐλῆς, ἴασις, Διοσκ. Παραβ. 1. 54.

κατουλωτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κατουλῶσαι ἢ θεραπεῦσαι, μεταγεν.

κατ-ουρέω, οὐρῶ ἐπί τινος, τινος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 830· ἀπολ., «κατουρῶ», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 7, Λουκ.

κατ-ουρίζω, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὔριον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τἀδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἡ (κατ' ἄλλους)

ἀμεταδ., ταῦτα ἐκπληροῦνται, Σοφ. Τρ. 827· πρβλ. **καθορμίζω** 2· ὁ Ἡσύχ. «κατουρίσας· ἀθρόως πάντα κάλων καθεὶς καὶ μὴ διαμελλήσας».

κατ-ουρόω, παρασκευάζω τὴν ναῦν κατὰ τὸν οὔριον ἄνεμον, ἵνα δέχηται τὸν ἄνεμον οὔριον ἢ εὐνοϊκόν, Πολύβ. 1. 44, 3, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., Λουκ. Λεξιφ. 15.

κατ-ουτάω, = **οὐτάω**, πληγώνω, Κόϊντ. Σμ. 14. 318.

κατ-οφείλω, πολλὰ ὀφείλω, εἶμαι βυθισμένος εἰς ὀφειλάς, τὰ χρέη, μεταγεν.

κατ-οφρυάομαι, ἀποθ., λίαν ὀφρυοῦμαι, βλέπω ὑπεροπτικῶς κατά τινος (ἀντίθετ. τῷ **ταπεινοῦσθαι**), τινος Γρηγ. Ναζ.· ὁ Σουΐδ. ἔχει καὶ τὸ ἐνεργ. ἄνευ ἑρμηνείας καὶ μετὰ γεν. συντεταγμ.

κατ-οφρυόομαι, ἀποθ., λίαν ὀφρυοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, Φιλόστρ. 100· μεταφορ., λόγοι κατωφρυωμένοι, ὑπερήφανοι, ἀλαζονικοί, Λουκ. Ἔρωτ. 53.

κάτ-οφρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ τὰς ὀφρῦς καταβιβασμένας ἔχων, ὁ κατωφρυωμένος, Βυζ.

κάτοχα, τά, ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου, «τὸ κατεχόμενον» Ἡσύχ.

κατ-οχεύς, έως, ὁ, ὁ κρατῶν, κατ. πυλάων, μοχλός, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 6.

κατ-οχεύω, βάλω θῆλυ ζῷον νὰ βατευθῇ, Ἑβδ. (Λευ. ΙΘ', 19)· «κατοχεύει· πηδᾷ. ἐπικάθηται» Ἡσύχ.

κατοχή, ἡ, (κατέχω), τὸ κατέχειν τινά, κράτησις, συγκράτησις, περιορισμός, τινος ἐν Σούσοισι Ἡρόδ. 5. 35· ἡ κ. τοῦ πνεύματος λύει τὸν λυγμόν, ἡ κράτησις τῆς ἀναπνοῆς (ὁ Ἀριστοτ. κάθεξις τοῦ πνεύματος), Ἀλέξ. Ἀφροδ.· ἀνείρξεις καὶ κ., ἄδειαι καὶ ἐμπόδια, Πλούτ. 2. 584E. **II**. κτῆσις, Juris C. **2)** τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματός τινος, ἔμπνευσις, Πλουτ. Ἀλέξ. 2· πάντα ἐν τῇ κατ. ἀληθεύουσα ἐφαίνετο Ἀρρ. Ἀν. 4. 13, 5· ἴδε **κατοκωχή**. **3)** «καταληψία, καταφορὰς βαρείας ἐργάζεται, ἃς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς· ἡ δὲ κατοχὴ ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος· ὁ δὲ κάτοχος εἶνε τριῶν εἰδῶν, ὑπνώδης, ἐγρηγορώς, φρενιτικός» Γαλην. 10. 314, πρβλ. **κατάληψις**, **κάτοχος** III. 2.

κατόχῖμος, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ **κατοκώχιμος** (ὃ ἴδε), Ἑβδ., ὁ κατεχόμενος, κ. γίνεται τὸ χωρίον Ἠσαΐ. 2. 28· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος καὶ ἐξεστηκώς, ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, ὁ θεοφοβούμενος, ὁ ἐνθουσιῶν, ὁ ἄλλως κατάσχετος, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 30.

κατόχιον, τό, μέσον κρατήσεως, Διοσκ. 5. 61. **II**. μοχλός, Ἐκκλ.

κατοχίτης λίθος, ὁ, λίθος τις ἔχων μαγνητικὰς ἰδιότητας, Πλιν. Η. Ν. 37. 56.

κατοχλέω, λίαν ἐνοχλῶ, μεταγεν.

κατ-οχμάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀχμάζω**, κρατῶ, προσδένω, Ὀππ. Ἁλ. 5. 226.

κάτοχος, ον, (κατέχω) κρατῶν κάτω, χαμηλά, γῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 538· κ. λίθοι, «οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι» Ἡσύχ.· ἴσως τὸ κάτοχος ἐφαρμόζεται εἰς τὸν Ἑρμῆν (χθόνιον) ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 539, ἔνθα ἴδε Böckh. **2)** κρατῶν ἰσχυρῶς, συγκρατῶν, συνέχων ἐπὶ τῇ μνήμῃ, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1· κτῆσις κ. καὶ βέβαιος Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 8· δεσμὸς Πλούτ. 2. 321D. **3)** κατέχων, ἐμπνέων, Μοῦσα Ἀσπασ. παρ' Ἀθην. 219D. **II**. Παθ., κρατούμενος κάτω, κρατούμενος ἰσχυρῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 223· κατεχόμενος, ἡττώμενος, ὕπνῳ Σοφ. Τρ. 978· ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος, Ἄρει Εὐρ. Ἑκ. 1090. **2)** κατεχόμενος, ἐμπνεόμενος, θεόπνευστος, ὡς οἱ προφῆται καὶ οἱ ἐνθουσιῶντες ἢ οἱ ἔνθεοι, δαίμονί τινι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 166· ἐκ θεοῦ Πλουτ. Ρωμ. 19· ἐκ τοῦ θείου Ἀρρ. Ἀν. 4. 13, 9· ἐκ Μουσῶν Πολυβ. Δ', 52, Α', 15, πρβλ. **κατέχω** A. II. 10· ἀλλά, **3)** οἱ κάτοχοι Διός, ἁπλῶς οἱ λατρεύοντες αὐτόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4474, 60., 4475, καὶ Ἡσύχ. «κάτοχοι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ». **III**. ὡς οὐσιαστ. **κάτοχος**, ὁ, τὸ δι' οὗ κρατεῖ τις, ἡ λαβή, Ἡσύχ.· πληθ. **κάτοχα**, ὁ αὐτ., πρβλ. **κατωχάνης**. **2)** ἡ **κάτοχος**, = **κατοχή** II. 3, «κατόχους καὶ κατεχομένους ἐκάλουν αὐτοὺς οἱ παλαιοί, κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν» Γαλην. 8. 230. **3)** ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐξοχαὶ τῶν τραχηλικῶν σπονδύλων, Πολυβ. Β', 132. **β)** ψῆφος πρὸς ἀρίθμησιν ἢ ὑπολογισμόν, Ἡσύχ. **IV**. Ἐπίρρ. **κατόχως**, μνημονικῶς, μὲ πιστότητα, ἐπὶ τῆς μνήμης, Ἕρμιππ. ἐν «Δημ.» 1, πρβλ. Α. Β. 107. **2)** ὡς εἰ κατεχόμενος, θεόπνευστος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 9, Πολυβ. **3)** ὡς εἰ ἐν καταληψίᾳ διατελῶν, Ἱππ. 213C, κτλ.

κατοχυρόω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ὀχυρόω**, κυριολ. καὶ μεταφορ., Ἐκκλ.

κάτ-οψε, Ἐπίρρ., λίαν ὀψέ, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 147.

κατόψιος, ον, (ὄψις) ὁρατός, πᾶσαι αἱ κέλευθοι κατόψιοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 545. **II**. ἐνώπιον, ἀπέναντι, τινος Εὐρ. Ἱππ. 30.

κάτ-οψις, εως, ἡ, ὄψις, θέα, Ἐπίκουρ. π. φυτ. σ. 19 Orelli.

κατόψομαι, μέλλ. τοῦ **καθοράω**, (ἀόρ. κατεῖδον), Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2.

κατοψοφαγέω, τρώγω ἄφθονα ὄψα, δαπανῶ, φθείρω τρωγων, καθηδυπαθῶ, Αἰσχίν. 13. 34 (ἐν τῷ παθ.), πρβλ. **κατά** E. VI.

κατ-οψοφαγία, ἡ, ἡ ἄμετρος ἀπόλαυσις τῶν ὄψων, τῶν φαγητῶν, καθηδυπάθησις, Πολυβ. Ϛ', 37.

κατρεύς, έως, ὁ, Ἰνδικὸς ταώς, ὑπερήφανος διὰ τὸ κάλλος του, Στράβ. 718, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23.

κάτροπον, (= κατάτροπον), «κάταντες» Ἡσύχ.

κάττα, ἡ, γάττα, λέξις μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **αἴλουρος**, ἔνδρυμοι κάτται παρὰ Καισαρίῳ, ὅστις φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος Ἕλλην συγγραφεὺς (περὶ τὸ 350 μ. Χ.), παρ' ᾧ ἡ λέξις ἀπαντᾷ·— ἀλλὰ cattae Pannonicae μνημονεύονται παρὰ Μαρτ. 13. 69 (περὶ τὸ 70 μ. Χ.). Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ Εὐαγρίου τοῦ Ἐκκλ. ἱστορικοῦ (περὶ τὸ 560 μ. Χ.) αἴλουρος ἦτο τὸ δόκιμον ὄνομα τοῦ ζῴου· αἴλ. ἣν κάτταν ἡ συνήθεια λέγει 6. 23· οὕτως, αἴλουρον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον, δηλ. ἐν ἀδοκίμῳ γλώσσῃ, Σχολ. Καλλ. εἰς Δημ. 110.

καττά, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατὰ τά**, Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 5. 79, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 11· οὕτω, **καττάδε** ἀντὶ **κατὰ τάδε** παρὰ Θουκ. 5. 77· **καττὰν** ἀντὶ **κατὰ τήν**, Φιλόλ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 8.

καττάνῦσαν, (ἴδε ἐν λ. **κατατανύω**) = **κατετάνυσαν**.

κάττης, ὁ, ὁ κατοικίδιος αἴλουρος, Σουΐδ, ἴδε **κάττα**.

καττίτερος, **καττιτέρινος**, **κάττῦμα**, Ἀττ. ἀντὶ **κασσ-**.

καττύς, [ῡ], ύος, ἡ, τεμάχιον βύρσης, δέρματος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 276· ὁ Πολυβ. Ι', 166, «σμινύη καττύς, δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ», ἴδε ἐν λ. **κασσύω**.

καττύω, ἴδε ἐν λ. **κασσύω**.

κατυβρίζω, **κατύπερθε**, **κατυπέρτερος**, **κατυπνόω**, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κάτω, Ἐπίρρ. (**κατά**). **I**. μετὰ ῥημάτων σημαινόντων κίνησιν, κάτω, πρὸς τὰ κάτω, ἐπισκύνιον κ. ἕλκεται Ἰλ. Ν. 136· κ. ὀρόων Ὀδ. Ψ. 91· κατὰ τείχεος κ. ῥίπτειν Ἡρόδ. 8. 53, πρβλ. Ἀριστοφ. Ιλ. 232· κ. χωρεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 74· κ. δάκρυ' εἴβεσθαι Σοφ. Ἀντ. 527, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 388· ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 839, Σοφ. Ἀντ. 197, κτλ.· κ. βλέπειν, φέρεσθαι Πλάτ. Πολ. 500B, 584E· κ. διεχώρει αὐτοῖς, ὑπέφερον ἐκ διαρροίας, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 20· κ. βοηθεῖν, καταβαίνω εἰς βοήθειαν, Δημ. 883. 25, πρβλ. **περιτρέπω** 2·— περὶ τῶν ἄνω καὶ κάτω, ἄνω κάτω, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ἄνω** II. 2. **2)** πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ σειρᾶς αἰτιῶν, ἐπὶ τὸ κ. ἰέναι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. I (min.) 2. 5. **3)** μετὰ γεν., πέτρων κ. ὦσαι Εὐρ. Κύκλ. 448. **II**. μετὰ ῥημάτων σημαινόντων ἠρεμίαν, κάτωθεν, ὑποκάτω, ἀντίθ. τῷ ἄνω, Ἡσ. Θ. 303, κτλ.· ἡ συνηθεστέρα ἔννοια παρὰ πεζοῖς, **β)** κάτω, ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Σοφ. Αἴ. 660, Ο. Κ. 1563, κτλ.· ὁ τόπος ὁ κ. καλούμενος Πλάτ. Φαίδων 112C· οἱ κάτω, οἱ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, οἱ νεκροί, Σοφ. Αἴ. 865, Ἀντ. 75, κτλ.· οἱ κ. θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 292, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 851· ἀλλά, **γ)** γεωγραφικῶς κάτω, πρὸς νότον, Ἡρόδ., ἴδε **ἄνω** I. 1 ε· ἀλλ' ὡσαύτως, κ. οἰκεῖν, κατοικῶ ἐπὶ τῆς παραλίας, Θουκ. 1. 7· οἱ κάτω, ἀντίθ. τῷ οἱ τὴν μεσόγειαν κατῳκημένοι, αὐτόθι 120· ἡ κ. Γαλατία, ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν, Πλουτ. Αἰμ. 9, κτλ., **δ)** ἐν τῷ σταδίῳ, τὰ κ. εἶναι τὸ μέρος ὅθεν ἤρχιζον τὸν ἀγῶνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄνω (τὸ τέρμα), Πλάτ. Πολ. 613B. **ε)** τὰ κ. τῶν μελῶν, τὰ κατώτερα μέρη τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 794D· ἡ κάτω κοιλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἡ ἄνω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 22, κἑξ.· περὶ τὰ κ. χωρεῖν, ἀποβάλλω, πάσχω ἀποβολήν, ἀποτυγχάνω, Λουκ. π. Ἀπαιδ. 1. **ζ)** ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, βραδύτερον, μετέπειτα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 13· οἱ κ. χρόνοι Πλουτ. Κοριολ. 25· οἱ κ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ πάλαι, Λουκ. Ἱππ. 1· τοῦ χρόνου κ., βραδύτερον κατὰ χρόνον, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 17, π. Ζ. 2. 18· Δαρεῖος ὁ κ., αὐτόθι 6. 48, πρβλ. **ἄνω** II. 1, ζ. **η)** ἐν τῇ λογικῇ, τὰ κ., τὰ «ὑπάλληλα» μέλη κατιούσης σειρᾶς γενῶν, καὶ εἰδῶν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 13, 14, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 24. **III**. μετὰ γεν., ὑπό, ὑποκάτω, κ. χθονός, γῆς Αἰσχύλ. Ἀγ. 871, Εὐμ. 1023, Σοφ. Ο. Τ. 968, κτλ. **IV**. Συγκρ. **κατωτέρω**, χαμηλότερον, περαιτέρω, μᾶλλον πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 70· μετὰ γεν., χαμηλότερον, παρά .., ὑποκάτω, Ἡρόδ. 8. 132· πρβλ. **κατώτερος**. **2)** Ὑπερθ. **κατωτάτω**, εἰς τὸ κατώτατον μέρος, τὰ κατωτάτω ὁ αὐτ. 2. 125· πρβλ. **κατώτατος**.— Πρβλ. ἄνω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

κατω-βλέπων ἢ **κατω-βλέπον**, οντος, τό, καὶ **κατῶ-βλεψ**, επος, ὁ, Λατ. catoblepas, τὸ πρὸς τὰ κάτω βλέπον, ὄνομα ζῴου τῆς Ἀφρικῆς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βουβάλων, οὗ ἡ μεγάλη κεφαλὴ κλίνει πρὸς τὴν γῆν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβεν, ἴδε Αἰλ. π. Ζ. 7. 5, Πλίν. 8. 32, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 221B.

κατῶβλεψ, ὁ, = τῷ προηγ.

κατώγαιος, **κατώγειος**, **κατώγεως**, ἴδε ἐν λ. **κατάγειος**.

κατ-ώδῦνος, ον, ὢν ἐν μεγάλῳ πόνῳ ἢ θλίψει, ἔχων μεγάλην ὀδύνην, Ἑβδ. (Ἰουδ. ΙΗ', 25). Ἐπίρρ. **-νως**.

κάτωθεν, σπανίως **-θε**, Εὔβουλ. ἐν «Βελλ.» 1, Ἀλεξ. ἐν «Λεβ.» 1· (κάτω)·— Ἐπίρρ., ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐλθεῖν Αἰσχύλ.

Πέρσ. 697· ἀναπέμπειν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 382· ἐπανιέναι Πλάτ. Τίμ. 22Ε· ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται πλοῦτος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 403Α·— ὡσαύτως, ἐκ τῆς παραλίας, Ἡρόδ. 2. 60. **II.** ὑποκάτω, ὅτε ὁμαλώτερον θὰ ἦτο τὸ **κάτω** (πρβλ. **ἄνωθεν**, **ἔσωθεν**, κτλ.), τίς οἶδεν εἰ κ. εὐαγῆ τάδε; Σοφ. Ἀντ. 517· οἱ κ. θεοὶ αὐτόθι 1070, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 424· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, τὰ κάτωθεν, = τὰ κάτω, Πλάτ. Κρατ. 408D, πρβλ. Σοφιστ. 221Β· τὰ κ. οἰκίας, τὰ κάτω μέρη, τὰ θεμέλια, Δημ. 2. 10· ὁ κ. νόμος, ὁ κατωτέρω νόμος, ὁ αὐτ. 629. 16. **2)** ἐπὶ χρόνου, τοὺς εἰς τὸ κ. ἐκγόνους Πλάτ. Τίμ. 18D. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ, = **κάτω** II. η, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 4. 13, 9, Τοπ. 6. 6, 10. Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 128.

κατ-ωθέω, ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν Ἰλ. Π. 410· ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ Ν. 138· «κατωθήσαντος· καταβαλόντος» Ἡσύχ.· «κατωθούμενος· ἀνατρεπόμενος» Φώτ.

κάτω-κάρα, Ἐπίρρ., μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «κατακέφαλα», ἀντὶ **ἐπίκαρ**, Πινδ. Ἀποσπ. 134, Ἀριστοφ. Ἀχ. 945· «ἀνάποδα», κ. ῥίψας με ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 153· ἀλλ' ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει κάτω κάρα, ἴδε ἐν τόπῳ.

κατωκλινῶς, Ἐπίρρ., κεκλιμένως, Βυζ.

κατωμάδιος [ἄ], α, ον, (ὦμος) ἀπὸ τοῦ ὤμου, δίσκος κατ., δίσκος ῥιπτόμενος ἀπὸ τοῦ ὤμου, δηλ. ἀπὸ τῆς χειρὸς ὑπὲρ τὸν ὦμον ὑψωμένης καὶ ἀνεχούσης τὸν δίσκον, Ἰλ. Ψ. 431· πρβλ. **κατωμαδόν**. **II.** φερόμενος ἢ φορούμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου ἢ ἐξηρτημένος ἐκ τῶν ὤμων, Καλλ. εἰς Δήμ. 45, Ἀνθ. Πλαν. 4. 200.

κατωμᾰδίς, Ἐπίρρ., = τῷ ἑπομ., Ἰω. Ἀλ. τονικὰ παραγγ. σ. 38. 27.

κατωμᾰδόν, Ἐπίρρ. (ὦμος) ἐκ τῶν ὤμων, μάστιγι κατ. ἤλασεν ἵππους, ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους φέρων τὸν βραχίονα ὀπίσω πρὸς τὸν ὦμον, ἵνα τὸ κτύπημα γίνῃ δυνατώτερον, ἀλλ' ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «κατὰ τὸν ὦμον τῶν ἵππων», Ἰλ. Ο. 352, πρβλ. Ψ. 500, καὶ ἴδε **ἐπωμαδόν**, **κατωμάδιος**. **II.** ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ ἐξηρτημένος ἐκ τῶν ὤμων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 679.

κατωμίζω, κατὰ τῶν ὤμων φέρω, ὑποβάλλων τὸν ὦμόν μου ὑπὸ τὴν μασχάλην τοῦ παθόντος τὸ ἐξάρθρωμα (αἴρων δηλ. διὰ τοῦ ὤμου τὸ πάσχον μέρος) προσπαθῶ νὰ τὸν θεραπεύσω, κ. ἐς ὀρθὸν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782·— οὕτω **κατωμισμός**, ὁ, αὐτόθι.

κατωμίς, **ίδος**, ἡ, **κατωμίδες**, αἱ, «δέρματα, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φοροῦσιν» Ἡσύχ.· ὥστε εἶνε εἶδος «κουκούλας» δερματίνης, δι' ἧς τὴν κεφαλὴν κατὰ τῆς βροχῆς, τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ ψύχους προφυλάττουσιν (ἐκ διορθώσ. τοῦ **κατωτίς**).

κατωμιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων τὸν ἀναβάτην ἐπὶ τὴν γῆν, ἵππος Ἡσύχ.

κάτ-ωμος, **ον**, ἔχων χαμηλοὺς τοὺς ὤμους, ἤτοι τὰ πρόσθια μέλη, Ἱππιατρ.

κατωμοσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἔνορκος κατηγορία, Ἡρόδ. 6. 65.

κατωμοτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καταφατικὸν ὅρκον, π. χ. τὸ **νὴ** εἶνε ἐπίρρημα κατωμοτικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μά**, ὅπερ εἶνε ἐπίρρ. ἀπωμοτικόν, δηλ. ἁρμόζον εἰς ἀποφατικοὺς ὅρκους, Εὐστ. 92. 19. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 202.

κατ-ώμοτος, **ον**, διδόμενος εἰς βεβαίωσιν, ὅρκος, «ἔστι δὴ ὅρκου τρία εἴδη, ἐπώμοτος, κατώμοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός» Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐπακτός**.

κατωνάκη [νᾰ], ἡ, ἔνδυμά τι εὐτελὲς ἔχον ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος (διφθέραν) περιερραμμένον φερόμενον ὑπὸ δούλων καὶ ἐργατῶν, «δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσασθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πεισίστρατον τυράννων ἐπαναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Λυσ. 1151, Ἐκκλ. 724. πρβλ. Βεκκῆρ. εἰς Χαρικλ. 442· «χιτὼν δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος» Σουΐδ., Πολυδ. Ζ', 68.

κατωνάκης, **οὐ**, ὁ, = τῷ προηγ., Σουΐδ.

κατωνᾰκο-φόρος, **ον**, φορῶν τὴν κατωνάκην, ὄνομα τῶν δούλων ἐν Σικυῶνι, Θεόπομπ. Ἱστ. 195, Μοῖρις.

κατωπαδίς, Ἐπίρρ., = **ἐνωπαδίς**, ἐνώπιον, κ. ἐκείνων ἵστασθαι Βυζ.

κατωπία, ἡ, τὸ καταβάλλειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ βλέπειν πρὸς τὰ κάτω, λύπη, κατήφεια, «κατηφείη .. ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον κατωπίη ἀντὶ τοῦ κάτω τὰς ὦπας ἔχειν» Ἀπολλων Λεξ. Ὁμ.

κατωπιάω, ῥίπτω κάτω τὰ βλέμματά μου, ἐπὶ ἵππων, τὸ κατωπιᾶν, ὅπερ μετ' ὀλίγον κατηφεῖν λέγει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 4· Ἐπικ. μετοχ. **-ιόων**, Κόϊντ. Σμ. 3. 133· πρβλ. **κατηφέω**.

κατ-ωπός, **όν**, (ὤψ) κατηφής, τεθλιμμένος, ὁ καταβάλλων καὶ προσηλῶν τὰ βλέμματα εἰς τὴν γῆν ἐκ λύπης, Ἱππιατρ., πρβλ. **κατηφής**, **κατῶβλεψ**.

κάτωρ, ὁ, ἐν Ὁμ. Ὕμν. 7. 55, δῖε κάτωρ, λέξις ἧς οὐδεμία πιθανὴ ἑρμηνεία ἔχει δοθῇ· ὁ Κῶδιξ Μόσχ. ἔχει δῖ' ἐκάτωρ.

κατωρᾰΐζομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθωραΐζομαι**, σεμνύνομαι.

κατώρης, **ες**, = **κατήρης**, «κάτω ῥέπων» Ἡσύχ., μετ' ἐσφαλ. τονισμοῦ **κατωρής**· ἴδε Λοβεκ. Ἀνθ. ΙΙ. 275

κατωρίς, **ίδος**, ἡ· — κατωρίδε δύω, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 21, φαίνεται ὅτι εἶνε δύο ταινίαι κρεμάμεναι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τοῦ στεφάνου· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κατώρης**, ὅπερ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «κάτω ῥέπων»· — περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **ἀντηρίς**.

κατῶρυξ, **ῠχος**, ὁ, ἡ, (κατορύσσω), κατορωρυγμένος, κατακεχωσμένος, «παραχωμένος», χωσμένος εἰς τὴν γῆν, ἀγορὴ .. λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κατωρυχής), Εὐστ. «οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν οἱ εὖ τεθεμελιωμένοι ἢ ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται», Ὀδ. Ζ. 267, πρβλ. Ι. 185· «λίθοι κατώρυχες· οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμενοι, οἳ καὶ θεμέλιοι λίθοι λέγονται» Πολυδ. Ζ', 123· τὴν κατώρυγα (ἐσφαλμ. τύπος) θεμελίωσιν Φίλων Βυζ. π. Θαυμ. Βί. ἐν τέλ.· ἴδε Λοβ. Παθ. 286. **II.** ὑπὸ γῆς, ὑπόγειος, κατώρυχες δ' ἔναιον, δηλ. ἐν ὀπαῖς καὶ σπηλαίοις, Αἰσχύλ. Πρ. 452· ἐκ κατώρυχος στέγης Σοφ. Ἀντ. 1100· — ὡσαύτως ὡς οὐδέτ., οἰκήματα κατώρυχα Δίων Κ. 56. 11· ἄστρα κ. δινεύονται Ἄρατ. 510. **III.** ὡς οὐσιαστικ. **κατῶρυξ**, ἡ, ὄρυγμα, λάκκος, Σοφ. Ἀντ. 774, πρβλ. 1100, ἐκ κατώρυχος στέγης. **2)** τεθαμμένος θησαυρός, χρυσοῦ κατώρυχες Εὐρ. Ἑκ. 1002. **3)** ῥίζα πρὸς τὰ κάτω χωροῦσα, καταβολάς, παραφυάς, κατώρυχες καθιέμεναι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11, Στράβ. 694.

κατωρυχής, **ές**, ἴδε **κατῶρυξ**.

κατωρύχιος, **ον**, ὑπόγειος· περὶ ποταμῶν ῥεόντων ὑπὸ τὴν γῆν (γεωδυτῶν), Φιλοστοργ. Ἱστ. Ἐκκλ. 3. 10.

κατ-ωρύομαι, πολὺ ὠρύομαι (οὐρλιάζω), οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην κατωρύοντο Ἀπολλόδ. 3. 4, 4· ὠρύομαι ἐναντίον τινός, τινὸς Κύριλλ.

κατώτατος, **η**, **ον**, ὑπερθ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **κάτω**, ὁ χαμηλότατος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 52· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Ἡρόδ. 7. 23· — Ἐπίρρ. **κατωτάτω**, ἴδε ἐν λ. **κάτω**.

κατωτερικός, **ή**, **όν**, ἐπὶ φαρμάκων, καθαρτικός, Ἱππ. 1147Ε, Γαλην.

κατώτερος, **α**, **ον**, συγκρ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **κάτω**, χαμηλότερος, Ἱππ. Ἀγμ. 773, κτλ.· ἐπὶ χρόνου, μεταγενέστερος, νεώτερος, Καλλ. εἰς Δήμ. 130· — Ἐπίρρ. **κατωτέρω**, ἴδε ἐν λ. **κάτω**.

κατωτέρωθεν, ἐκ κατωτέρου μέρους, ἐκ μεγαλειτέρου βάθους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 8.

κατωτικός **ή**, **όν**, ὁ κάτω κείμενος, χαμηλότερος, Εὐστ.

κατωτίδες, αἱ, (οὖς) πτυχαὶ καλύπτουσαι τὰ ὦτα, Ἡσύχ. (ὁ Valck., Ἀμμών. σ. 195, ἀναγινώσκει, κατωμίδες, καλύμματα τῶν ὤμων).

κατωφᾰγᾶς, **οῦ**, ἢ **ᾶ**, ὁ, (φαγεῖν)· — ὁ τρώγων ἀείποτε μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κύπτουσαν εἰς τὸ ἔδαφος, ἀδηφάγος, φαίνεται ὅτι εἶναι ὄνομα πτηνοῦ (ὅπερ ὀρύσσει τὰ σπέρματα), Ἀριστοφ. Ὄρν. 288· ὁ τύπος, **καταφαγᾶς**, ἀπαντῶν παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 352, Μυρτίλ. ἐν Ἀδήλ. 1, Μενάνδρ. ἐν «Πωλ.» 4, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυν. 433, ὅστις τὸ φαγᾶς παραδέχεται, ἣν λέξιν διέσωσε νῦν ἡ συνήθεια (ἔνθα ἴδε Λοβ.), πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 40.

κατωφελής, **ές**, (ὄφελος), λίαν χρήσιμος, ἐπωφελής, κατὰ τὸν Σκαλίγ. (ἀντὶ **κατωτελῆ**) παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 14.

κατωφέρεια, ἡ, κατωφερής, ἐπικλινὴς θέσις, τὸ ἐπικλινές· μεταφ., κλίσις, διάθεσις, προδιάθεσις, ἀμφίβ. ἀντὶ **καταφ-**, Σχολ Μοσχ. Ἰλ. Ω. 30.

κατωφερής, **ές**, = κάτω φερόμενος, πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένος, κεφαλὴ Ξεν. Κυν. 5. 30 (διάφ. γραφ. **καταφερής**)· ἀντίθ. τῷ ἀνωφερής, Πολύβ. 3. 54, 5. **II.** μεταφ., ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ κακόν, αἰσχρός, ἀχρεῖος, Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 281F, Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. -ρῶς, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 152.

κατώ-φορος, **ον**, φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, Ἀλέξ. Ἀφρ. (;)

κατωχάνης, **ου**, ὁ, ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου, Ἡσύχ.

κατ-ωχριάω, γίνομαι ὠχρότατος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 18· ὡσαύτως **κατωχράω**, μετοχ. ἀορ. **κατωχρήσασα** Ἀνθ. ΙΙ. 10. 71.

καυάζω, «ἀποσκάζω» Ἡσύχ.

καυαλέος, **α**, **ον**, κατακεκαυμένος, κατάξηρος, «καυαλέον ἢ καυαλές· ὑπὸ Αἰολέων τὸ αἶθος. ἢ κατακεκαυμένον, καπυρόν, ξηρόν, θερμόν» Ἡσύχ., πρβλ. **αὐαλέος**, **αὔω**.

καύαξ, **ᾱκος**, Ἰων. **καύηξ**, **ηκος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **κήξ**, ὁ λάρος.

καυάξαις, ἴδε ἐν λ. **κατάγνυμι**.

καυθμός, καύσιμον, καῦμα, ἰδίως νόσος τις τῶν δένδρων προξενουμένη ὑπὸ ψυχροῦ ἀνέμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 11, π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 4.

καυκᾰλίας, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **καυκιάλης** ἢ **καυκίαλος** ὁ αὐτ.

καυκάλιον, τό, ἴδε ἐν λ. **βαυκάλιον**, ἀγγεῖον ὑάλινον, τὸ βουκάλιον, ἐξ οὗ τὸ Γαλλ. bocal.

καυκᾰλίς, **ίδος**, ἡ, «καυκαλήθρα» ἢ «καυκαλίδα», εἶδος ἀγρίου λαχάνου, ὁμοίου τῷ ἀγρίῳ σελίνῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 1, Διοσκ. 2. 169, Νικ. Θηρ. 843· — παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **καυκιάλης**, **ου**, ὁ.

Καύκᾰσος, ὁ, τὸ μεταξὺ Εὐξείνου καὶ Κασπίας ὄρος, Ἡρόδ. 1. 203, κέξ.· ὡσαύτως τὸ ἐθνικ. **Καυκάσιος** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. Καύκασις) ὁ αὐτ. 3. 97, πρβλ. Στέφ. Β. ἐν λ. τὸ **Καυκάσιον** ὄρος

Ἡρόδ. 1. 104.—Ἡ χώρα ἐκαλεῖτο Καυκασία, ἡ, καὶ οἱ κάτοικοι **Καυκασῖται, Καυκασιανοί**, Στέφ. Β.

καύκη, ἡ καῦκα, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Γλωσσ.· ὡσαύτως **καῦκος**, ὁ, Βυζ.· — ὑποκορ. **καυκίον**, τό, Οἰνόμ. εἰς Ἀνθ. Π. 9. 749, = **καυκάλιον**.

καυκίδες = **βαυκίδες**.

καυκίζομαι = **βαυκίζομαι**.

καυλεῖον, τό, = **καυλίον**, Νικ. Θ. 75. 535, 882.

καυλέω, σχηματίζω καυλόν, Σουίδ., πρβλ. **ἐκκαυλέω**.

καυληδόν, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς καυλόν, κ. ἄγνυνται οἱ ὀδόντες Ὀππ. Κυν. 2. 511· παρὰ δὲ τοῖς χειρουργοῖς εἶδος κατάγματος, ὅταν δηλ. τὸ ὀστοῦν οὕτως ἀποχωρίζηται, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ συνοχή τις, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89, Γαλην.· ἐναργέστερον φαίνεται ἡ σημ. τοῦ καυληδὸν κατάγματος ἐκ τοῦ Ἱππ. π. Ἄρθρ. «ἢν δὲ κατεαγῇ ἡ κάτω γνάθος, ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ ξυνέχηται τὸ ὀστέον», ἔνθα τὸ ἀποκαυλισθὲν ἀντιθ. τῷ συνεχεῖ· πρβλ. ῥαφανηδόν, σικυηδὸν κάταγμα, καρυηδὸν καὶ ἀλφιτηδὸν κάταγμα· ὅτε τὸ ὀστοῦν θραύεται εἰς τρίμματα, ὡς τὸ κάρυον καὶ τὰ ἄλφιτα.

καυλίας, ου, ὁ, ὁ παραγόμενος ἐκ καυλοῦ ὀπός, ὀπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης, διὸ καλοῦσι τὸν μὲν καυλίαν τὸν δὲ ῥιζίαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 2.

καυλίζω, ἐμβάλλω τὸν καυλὸν δηλ. τὸ ὀξὺ μέρος τοῦ δόρατος εἰς τὴν κοιλότητα (τὸν αὐλὸν) τῆς αἰχμῆς, λόγχαι ἐκαυλίζοντο Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357, πρβλ. **ἀποκαυλίζω**.

καυλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καυλόν, πρόσφυσις Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 9. 1.

καυλίνης, ου, ὁ, ὁ χλωρὸς κωβιός· ὀνομάζεται δ' οὕτως ἢ ἔκ τινος ὁμοιότητος πρὸς τὸν καυλόν, ἢ ὅτι ἐκ καυλῶν τρέφεται, Ἀθήν. 355B.

καύλινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ καυλοῦ ἢ ῥάβδου, κ. δόρυ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 16.

καυλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καυλός**, Διοσκ. 2. 214· ἐν Νικ. Ἀλ. 46, **καυλέον** διορθωτέον· πρβλ. **καυλεῖον**. **II.** εἶδος θαλασσίου φυτοῦ, ὃ κατανέμονται οἱ ἰχθύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 29. **III.** μέρος κίονος, Ἡσύχ.

καυλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **καυλός**, βραχίων τοῦ λυχνούχου, μέσος ἦν κίων ἐκ τῆς βάσεως πεπηγώς, λεπτοὶ δ' ἀπ' αὐτοῦ μεμήκυντο καυλίσκοι, τριαίνης σχήματι παραπλησίαν θέσιν ἔχοντες Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 5. **2)** = **καυλός** III, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 10.

καυλοειδής, ές, ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ, μεταγεν.

καυλοκοπέω = **καυλοτομέω**, ἀποκόπτω τὸν καυλόν, ὁ μέντοι πολιτικὸς νόμος, οἱ ἀλογευόμενοι, φησί, ἤτοι οἱ κτηνοβάται καυλοκοπείσθωσαν Mard. Βλαστάρ.

καυλοκόπος, ὁ, εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης, ἥτις τρώγει τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων, Βυζ.

καυλο-κινάρα, ἡ, εἶδος κινάρας (ἀγκινάρας), Γεωπ. 20. 31.

καυλο-μύκητες, οἱ, μανιτάρια μὲ καυλόν, ὄνομα κωμικὸν παρὰ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 16.

καυλο-πώλης, ου, ὁ, λαχανοπώλης, Πολυδ. Η', 197.

καυλός, ὁ, (ἴδε **κυέω**), τὸ Λατ. cavus, caulis = κοῖλος, «ἔστι ῥίζα μὲν δι' οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται· κ. δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν· τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις· ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος» Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 9 (στέλεχος, κεῖται ἐπὶ δένδρων), Ἐπίχ. 109 Ahr.· μεταφορ., τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων καταβροχθίζει, ὁ Σχολ. «ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλώντων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο», Ἀριστοφ. Ἱππ. 824· κ. σιλφίου, αὐτόθι 891· ἐντεῦθεν, **σίλφιον**, Ἱππ. 389. 33· καλούμενον, ἐκ Κυρήνης κ., Ἕρμιππ. ἐν «Φορμ.» 1. 4· κ. ἐκ Καρχηδόνος Εὔβουλ. «Γλαῦκ.» 1· κ. Λίβυς Ἀντιφῶν ἐν «Φιλ.» 1. 13, πρβλ. «Δυσέρ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Λέβ.» 2· ὑποκείμενόν τι πᾶσιν ὁ κ., ἐξ οὗ τὴν τροφὴν ἔχουσιν ὥσπερ ὀχετοῦ τινος Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3. **2)** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἐπὶ τοῦ στελέχους δόρατος, ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ Ἰλ. Ν. 162· κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος αὐτόθι 608, «τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος» Εὐστ., ἢ «τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἀπωξυμμένον, εἰς ὃ ἐμβιβάζεται τὸ κοῖλον τοῦ δόρατος» Ἡσύχ.· — πλὴν ἐν Ἰλ. Π. 338, ἐπὶ τῆς λαβῆς ξίφους, ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη, τὸ κατὰ τὴν λαβὴν ἐπίμηκες τοῦ ξίφους καὶ στενόν, Εὐστ. **3)** ἐπὶ διαφόρων σωληνοειδῶν μερῶν ἐν τῷ σώματι τῶν ζώων, καυλὸς πτεροῦ, τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν μέρος τοῦ πτεροῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 8· — ὁ τράχηλος τῆς (οὐροδόχου) κύστεως, αὐτόθι 1. 17, 17, κἑξ.· τὸ στέλεχος τῆς πόσθης, αὐτόθι 2. 1, 15 («τοῦ αἰδοίου τὸ πρόμηκες, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιρρεῖ» Πολυδ. Β', 171)· τὸ στόμιον τῆς μήτρας, αὐτόθι 20· ἡ ᾠοθήκη τῶν ἀκρίδων, αὐτόθι 5. 28, 1. **4)** ἁλιευτικὸς κάλαμος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 148. **II.** λάχανόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κράμβης, Λατ. caulis, Ἀγγλ. cole, «κουνουπίδι», Ἄλεξ. ἐν «Λεβ.» 2. **III.** = πόσθη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 20, Διοδ. Ἐκλογ. 521, 5, κτλ.

καυλο-τομέω, ἀποκόπτω τὸν καυλὸν (III), τοὺς ἐν παιδεραστίαις εὑρισκομένους καυλοτομεῖσθαι Ἰω. Μαλαλ. 436, 11, πρβλ. **καυλοκοπέω**.

καυλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς καυλόν, αὐξανόμενος εἰς καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 9.

καυλωτός, ή, όν, ἔχων στέλεχος ἢ καυλόν, τέσσαρα γένη τεύτλων, σπαστόν, καυλωτόν, λευκόν, πάνδημον Εὔδημ. παρ' Ἀθην 371A.

καῦμα, τό, (καίω), καίουσα θερμότης, ἰδίως τοῦ ἡλίου, ὁ καύσων, ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη, ἡ βλαβερῶς ἐπιδρῶσα εἰς τὴν ὀργανικὴν ὕλην, καύματος, τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότητος, Ἰλ. Ε. 865, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 413, 586, Σοφ. Ἀντ. 417, κτλ.· πρὶν ἂν τὸ κ. παρέλθῃ, ἡ θερμότης, ὁ καύσων τῆς ἡμέρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 242A· ῥᾳστώνην ἐν τῷ κ. παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 70D· ἐὰν ᾖ κ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2· συχν. ἐν τῷ πληθ., τὸ θέρος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν **χειμῶνα**, ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν Σοφ. Ο. Κ. 350, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 104, Ξεν. Κυν. 5. 9, κτλ.· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως ἐπὶ πάγου, Ἀθήν. 98B, Λουκ. Λεξιφ. 2. **2)** πυρετοῦ θερμότης, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Τίμ. 70D· ἐντεῦθεν, καυστικὸς πυρετός, Ἱππ. Ἀφ. 1258· — μεταφορ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 12. 87. **II.** ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788, ἐπὶ ὁπῶν ἃς ἤνοιξε τὸ καυτήριον, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 1. 36.

καυμᾰτηρός, ά, όν, ὁ καῦμα προξενῶν, θερμός, καίων (πρβλ. **καυματώδης**), ἡ κατὰ Πέρσας θάλασσα ἐπόμβρος ἅμα καὶ καυματηρὰ Στράβ. 767.

καυματίας, ὁ, καίων, καυστικός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. Σημ. 1. 11., 2. 1., 4. 1· πρβλ. **κλιματίας**.

καυμᾰτίζω· μέλλ. **-ίσω**, κατακαίω, καταξηραίνω, Ἀποκάλ. ΙϚ', 8.— Παθ., κατακαίομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 6. **II.** ὡς τὸ Λατ. aestuare, διατελῶ ἐν πυρετῷ, πυρέσσω, Θεοφρ. Χαρ. 13, Πλούτ. 2. 100D, 691E.

καυμᾰτόομαι, Παθ., κατακαίομαι, φθείρομαι ἐκ τοῦ καύματος, διψῶντι καὶ καυματουμένῳ Εὐμάθ. σ. 18.

καυματώδης, ες, = **καυματηρός**, καίων, καυστικός, θέρος οὐ λίην κ. Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 942· νότος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 21· κ. χωρίον Πολυδ. Ε', 110. **2)** πυρετώδης, Ἱππ. Προρρ. 72D.

καυνάκης [ᾰ], ου, ὁ, παχὺ ἐπανωφόριον, χλαῖνα, σισύρα, Ἀριστοφ. Σφ. 1137· κ. πορφυροῦς Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 509· λεγόμενον Περσικῆς ἢ Βαβυλωνιακῆς κατασκευῆς, διὸ καὶ ὁ Σχολ. (Ἀριστοφ. Σφ. 1137) «βαρβαρικὸν φόρημα» — «στρώματα ἢ ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 29, 8, Πολυδ. Ζ', 59, πρβλ. Casaub. εἰς Ἀθήν. 622C· φέρεται: **γαυνάκης** ἐν Κλήμ. Ἀλ. 216, Ζωναρ.—Ὑποκορ. **καυνάκιον**, τό, Ζωναρ.

καυνιάζω καὶ **καυνίζω**, «διακαυνιάζω, κληροῦμαι» Σουίδ.

Καυνίας, ου, ὁ, ἄνεμος πνέων ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας) εἰς Ῥόδον, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 1.

Καύνιος, α, ον, ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας), Ἡρόδ., κτλ.· Κ. ἔρως, παροιμ., ἐπὶ ἀθεμίτου ἔρωτος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 25, 4, πρβλ. Ὀβ. Μεταμορφ. 9. 453· ἡ Κ. βοῦς, ἐπὶ ματαιοπονίας, — διότι ἡ βοῦς αὕτη ἀνέτρεψε τὸν καδίσκον μετὰ τὸ ἄμελγμα,— Παροιμιογρ.

καῦνος, ὁ, = **κλῆρος**, Κρατῖνος ἐν «Πυτ.» 20 (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 543· πρβλ. **διακαυνιάζω**, Σουίδ.

καῦρος (Ἀρκάδ. 69. 21), α, ον, = **κακός**, Σοφ. Ἀποσπ. 895.

καυσαλίς, ίδος, ἡ «καψαλίδα», φλύκταινα, ἡ μέλαινα καὶ ὑπέρυθρος «φουσκαλίδα» ἐκ καύματος, Ἡσύχ.

καυσ-αλώνης, ου, ὁ, ὁ καίων τὰ ἁλώνια, μάλιστα δὲ τὰς ἅλωνας ἐλυμαίνετο, ὅθεν καὶ καυσαλώνης ἐπεκέκλητο Νικήτ. Χρον. 269D.

καύσησις, εως, ἡ, **καῦσις**, «καύσιμον», ἐφθαρμένον ἐν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 22 (καῦσιν ἂν ἐν ἐκδόσει Θεοφρ. ὑπὸ Wimmer).

καυσία, ἐλαφρὸς καὶ εὐρὺν ἔχων γῦρον πῖλος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μακεδόσι πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων (καῦσις), Μένανδρ. ἐν «Μισογ.» 11, Πολύβ. 4. 4, 5, Ἀρρ. Ἀν. 7. 22, Ἀνθ. Π. 6. 335· πρβλ. Sturz εἰς Διαλ. Μακ. 41, Βεκκῆρον εἰς Χαρικλ. 443· «εἶδος πίλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ τιάρα), σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι» Λεξικ. Ρητορ. σ. 269, 19· «καυσία· πῖλος πλατύς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες» Εὐστάθ. 1398. 3· «καυσία· εὔκολον ὅπλον Μακεδονικὸν καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ» Ἀνθ. Π. 6. 335· συνάπτεται συχνὰ μετὰ τῆς χλαμύδος, ἥτις ἐπίσης ἦτο τῶν Μακεδόνων, Ἀθήν. 537F, 536A· χλαμὺς καὶ κ. διαδηματοφόρος Πλουτ. Ἀντών. 54, Ἠθ. 760B.

καύσῐμος, ον, κατάλληλος πρὸς καῦσιν, εὔφλεκτος, ἔκαιον πάντα, ὅσα κ. ἑώρων Ξεν. Ἀν. 6. 3, 19· κ. ξύλα, Λατ. cremia, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 73· ὕλη Πλάτ. Νόμ. 849D, Στράβ. 778.

καῦσις, εως, ἡ, «καύσιμον», τὸ καίειν, τῶν ἱρῶν Ἡρόδ. 2. 40· — ἐν τῇ χειρουργικῇ, καυτήριον, Ἱππ. Μοχλ. 862, π. Ἄρθρ. 787· ἡ καύσει ἢ τομῇ Πλάτ. Πολ. 406D· ἐν τῷ πληθ., τὰς καύσεις καὶ τὰς τομὰς τοῦ σώματος αὐτόθι 426B, Τίμ. 65B. **2)**

ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, φλογερὰ θερμότης, καύσεις καὶ ψύξεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 156B, πρβλ. **καῦμα** (συχνότερον). **II.** στίλβωσις διὰ θερμοῦ κηροῦ, Βιτρούβ. 7. 9.

καυσόομαι, Παθ., καίομαι μὲ ὑπερβολικὴν θερμότητα, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 10 καὶ 12. **II.** ὑποφέρω ἐκ **καύσου** (II), «**καυσώνω**» ἤ. «**καψώνω**» ἡ συνήθεια, Διοσκ. 2. 162, Γαλην.

καυσο-ποιός, όν, παράγων θερμότητα, καῦσιν, Εὐστ. (;)

καῦσος, ὁ, = **καῦμα**, θερμότης φλογερά, Διοσκ.· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡσαύτως, **καῦσος**, τό, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. **II.** causus, δηλ. διαλείπων πυρετὸς μετὰ χολῆς (ὁ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐνδημικὸς πυρετός), Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀφορ. 1248, Ἀριστ. Προβλ. 1. 20, 3 καὶ 4· πυρέττειν καύσῳ ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 6. **III.** εἶδος ὄφεως· ἀλλαχοῦ, **διψάς**, ἐκ τῆς θέρμης καὶ τῆς δίψης, τὰ ὁποῖα τὸ δῆγμά του προξενεῖ, Νικ. Θηρ. 338. **IV.** ἡφαιστειώδης χώρα, Ἡσύχ.

καύστειρα, θηλ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ **καυστήρ** (καίω), (πρβλ. **δρηστήρ, -ειρα**), φλέγουσα, φλογερῶς καίουσα, καυστική, (πρβλ. **δηϊότης**), ἀλλὰ μόνον μετὰ γεν., καυστείρης μάχης Ἰλ. Δ. 342, Μ. 316, ἔνθα ὁ κατὰ παράδοσιν ἐσφαλμένος τονισμὸς καυστειρῆς, ἀντὶ καυστείρης (ὅπερ διετηρήθη ἐν Νικ. Θηρ. 924) ἐποίησε τοὺς γραμματ. νὰ ὑποθέσωσιν ἐπίθετ. **καυστειρός**, ά, όν, ὅπερ μετέβαλον μεταγεν. συγγραφεῖς (ὡς Ὀππ. Ἁλ. 2. 509) εἰς **καυστηρός**, πρβλ. Σχολ. εἰς Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἐτυμ. Μέγ. 493. 44.

καυστήρ, ῆρος, ὁ, = **καυτήρ**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 16. 26.

καυστηριάζω, καυστήριον, ἴδε ἐν λέξ. **καυτ-**.

καυστηρός, ἴδε ἐν λέξ. **καύστειρα**.

καύστης, ου, ὁ, ὁ καίων, φλέγων, χωνευτάς, καύστας, χαλκέας, μεταλλευτάς Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 250· καύστης νεκρῶν Γλωσσ.

καυστικός, ή, όν, ἱκανός, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν εἰς τὸ καίειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καυστός** (ἐπιδεκτικὸς καύσεως, δυνάμενος νὰ καίηται), τὸ καυστὸν οὐ καίεται ... ἄνευ τοῦ καυστικοῦ Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 5, 3, πρβλ. Φυσ. 8. 1, 5· Συγκρ. **-ώτερος** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 15· Ὑπερ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 3. 8, 6. β) διαβρωτικός, φθοροποιός, δύναμις κ. Διοσκ. 2. 6. **2)** ἀνήκων εἰς καῦσιν, διὰ καύσεως, βάσανοι Ἑβδ. (Μακκ. Ϛ', 27)· καυστικὰ φάρμακα, ἅτινα καὶ ἐσχαρωτικὰ λέγονται, Γαλην. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, βλάπτειν Εὐστ. 70. 36. **3)** ἐπὶ τῶν πυρεσσόντων, διεγερτικός, ἐρεθιστικός, Ἱππ. Προρρ. 72.

καυστός ἢ **καυτός** (κατὰ τὸν Λοβέκ.), ή, όν, κεκαυμένος, ἐρυθρὸς ἐκ τῆς καύσεως, μοχλὸς Εὐρ. Κύκλ. 633· — **καυστόν**, τό, ὁλοκαύτωμα ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Φώτ., Ἡσύχ. **2)** καύσεως ἐπιδεκτικός, δυνάμενος καῆναι, νὰ καυθῇ, ὁ καύσιμος (πρβλ. **καυστικός**), ἀντίθετον τῷ **ἄκαυστος**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 24· Συγκρ. **-ότερος** Θεοφρ. Ἀποσπ. 3. 12, 72.

καύστρα, ἡ, τόπος ἔνθα πτώματα ἐκαίοντο, Λατ. ustrina, bustum, Στράβ. 236, Συλλ. Ἐπιγρ. 2942· καὶ τὸν κεραυνὸν ἐξηγεῖται ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ **καύστρα**.

Καΰστριος, α, ον, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου (ἐν Λυδίᾳ), ἢ εἰς αὐτὸν ἀνήκων, (ὁ ποταμὸς ἐκλήθη οὕτω διὰ τὸ ἔχειν τὴν διακεκαυμένην χώραν πλησίον), Ἀριστοφ. Ἀχ. 68, κτλ.

καύσω, μέλλ. τοῦ **καίω**.

καυσώδης, ες, (εἶδος) πάσχων ἐκ καύματος, καιόμενος, καυσ. καὶ ξηρὰ γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 3. **2)** = **καυματώδης** 2, πυρετὸς κ. Ἱππ. Ἀφ. 1251, καὶ καυσώδεες, = οἱ πάσχοντες πυρετόν, 943F· κ. ὕδατα, θερμαίνοντα, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 284, καὶ τὸ ἐπίρρ. **καυσωδῶς**, Γαλην.

καύσωμα, τό, = **καῦμα, καῦσος**, θερμότης ἰσχυρά, πύρωσις, Γαλην.

καύσων, ωνος, ὁ, μεγάλη θερμότης, θερινὸν καῦμα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 12, πρβλ. Ἀθήν. 73A, Λουκ. Φιλοψ. 25· ἄνεμος καύσων, ξηρὸς καὶ θερμός, πνιγώδης, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΙΗ', 17), κτλ.— **κυνόκαυμα**, τό, παρὰ τῷ Εὐσταθ. 1255. 24, «δῆλον δὲ ὅτι τοῦ τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος πολλοὶ γίνονται καύσωνες» σ. 183. 31.

καυτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ καίων, Πινδ. Π. 1. 185. **II.** ὡς τὸ **καυτήριον**, πεπυρωμένος σίδηρος, δι' οὗ οἱ ἰατροὶ καυτηριάζουσι τὰ νοσοῦντα μέρη τοῦ σώματος, Ἱππ. 894A, Γαλην., Γλωσσ.

καυτηριάζω· μέλλ. **-άσω**, καίω διὰ καυτηρίου, Στράβ. 215 (ἔνθ' ἄλλοτε κακῶς **καταστ-**)· μεταφορ. ἐν τῷ παθητ., κεκαυτηριασμένοι τὴν συνείδησιν Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 2, «βεβασανισμένην, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγιῆ» Ἡσύχ.· διὰ τοῦ καυτῆρος ἐγκαίω, στιγματίζω, καυτηριάσαι τὰς ἵππους λύκον Στράβ. 5. 215· — ῥηματ. ἐπίθετ., **καυτηριαστέον**, Θεοφάν. Νόνν. 2. σ. 338.

καυτήριον, τό, σίδηρος καίων, καυτηριάζων, Λουκ. Ἀλ. 42 (κοινῶς **καυστ-**), Ἀπολ. 2· μεταφορ., καυτήρια ταῖς ψυχαῖς προσάγειν Διόδ. 20. 54·— ὡσαύτως **καυτηρίδιον**, Γαλην., Γλωσσ. **II.** κεκαυμένον σημεῖον, τὸ ἐγκαυθέν, στῖγμα, Στράβ. 5. 215.

καύτης, ου, ὁ, = **καύστης, καυτήρ**, Ἀνθ. Π. 2. 11, ὁ ἐνταφιαστής.

καυτός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **καυστός**.

καὐτός, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτός, Εὐρ. Ι. Α. 1349, Ἀνθ. Π. 6. 57.

καυχάομαι, β' ἑν. **καυχᾶσαι** παρὰ μεταγεν., ὡς Ἐπιστ. π. Ρωμ. β', 17. 23, κτλ.· μέλλ. **-ήσομαι**, Ἡρόδ., Ἐπιχρ. ἐν «Ἐμπορ.» 1· ἀόρ. **ἐκαυχησάμην**, Εὔπολ. ἐν «Δημ.» 31, Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 16· πρκμ. **κεκαύχημαι** 2 Ἐπιστ. π. Κορ. ζ', 14. (Συγγενὲς τῷ **αὐχέω, εὔχομαι**). Ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, λέγω λόγους μεγάλους, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ, Πινδ. Ο. 9. 58, Εὔπολ. ἐν «Δημ.» 31, κτλ.· καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ἐπ' αἰζηοῖσι κ. μέγα Κρατῖν. ἐν «Λάκων.» 1, πρβλ. Λυκοῦργ. ἐν τοῖς Α. Β. 275· εἴς τι Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 16·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι .., Ἡρόδ. 7. 39, Ἐπιχρ., ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.·— μετὰ μετοχ., καυχῶμαι ὅτι κάμνω ἤ εἶμαι .., Μενάνδρ. Μονόστιχ. 616·— μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπί τινι, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 18, 2 Ἐπιστ. π. Κορ. 9. 2.— Δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων.

καυχάς, άδος, ἡ, ἡ καυχωμένη, ἡ καυχησιάρα, μεταγεν.

καύχη, ἡ, = τῷ ἑπομ., καῦχαι ἐπέων, ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ποιήσεως, Πινδ. Ν. 9. 15.

καύχημα, τό, τὸ καυχᾶσθαι, καύχησις, τὸ νὰ ἐπαινῇ τις ἑαυτόν, Πινδ. Ι. 5 (4). 65. **2)** ἀντικείμενον καυχήσεως, Λεσβῶναξ 173. 18, Ἐπιστ. π. Ρωμ. δ', 2.

καυχηματίας, ου, ὁ, καυχώμενος, «καυχησιάρης»· ἐγένετο δὲ κατὰ τὸ φρονηματίας, φρυαγματίας, **οἰηματίας** κτλ., κ. λόγος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 373, Ἐτυμ. Μ.

καυχηματικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καυχᾶσθαι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 535.

καυχήμων, ον, ὁ καυχώμενος, πλήρης καυχήσεως, Βαβρ. 5. 10.

καύχησις, εως, ἡ, τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός, τὸ νὰ λέγῃ τις λόγους μεγάλους ὑπὲρ ἑαυτοῦ, Πτ. Ἡρακλ 1. σ. 16· κ. ἔχω, συχνὸν παρὰ τῷ Παύλῳ, ὡς καὶ ἡ φράσις καύχημα ἔχω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 17.

καυχητής, οῦ, ὁ, καυχώμενος, ὁ Σχολ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Η. 96 ἑρμηνεύει «ἀπειλητῆρες = καυχηταί», πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 449.

καυχητιάω, ἐφετ. τοῦ **καυχῶμαι**, ἐπιθυμῶ νὰ καυχῶμαι, νὰ μεγαλαυχῶ, Ἐτυμ. Μέγ. 206. 22, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 572.

κάφα, Λακωνικὴ λέξις, λουτήρ, ἴσως κατ' ἀποκοπὴν τοῦ **σ**, ἐκ τοῦ **σκάφη**, ὡς τὸ Ὁμηρ. **κάπετος** ἐκ τοῦ **σκάπτω**, Ἡσύχ.

καφάζω, γελῶ, καὶ κα(γ)χάζω, Ἡσύχ.

καφάν, Δωρ. = **κηφήν**, Ἡσύχ.

Καφάσιος, ὄνομα μηνός τινος, Ἡσύχ.· ἴσως ὁ μὴν οὗτος ὠνομάσθη **Καφάσιος**, διότι κατ' αὐτὸν ἑορτῆς ἀγομένης οἱ δοῦλοι ἔφερον κάφας ἢ σκάφας, ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ μέτοικοι κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων, πρβλ. **σκαφηφορῶ**.

καφέω, ἴδε **κεκαφηώς**.

κάφος = **κάπος**, Ἐτυμ. Μέγ.

καφουρά, ἡ, ἡ «κάμφορα», ῥητινώδης ὕλη ἔχουσα ὀξεῖαν καὶ σφοδρὰν ὀσμήν, ἴδε καὶ Δουκαγγ. Γλωσσ.

καφώρη, ἡ, θήλεια ἀλώπηξ· ὡσαύτως καὶ **σκαφώρη**, Schneid. εἰς Αἰλ. π. Ζ. 7. 47.

καχάζω, Δωρ. μέλλ. **καχαξῶ**, Θεόκρ. 5. 142·— (πιθανῶς κατ' ὀνοματοπ. ὡς τὸ **καγχαλάω**, Λατ. cachinnor), (ἐκ τοῦ κατὰ τὸν γέλωτα ἐπαναλαμβανομένου συχνὰ φθόγγου χα- χα- χα-, πρβλ. τὸ σημερινὸν **χαχανίζω** ἢ **καχανίζω**, ἐπὶ τοῦ ἠχηροῦ γέλωτος τῶν ἀνδρῶν, ὡς τὸ **κιχλίζω**, ἐπὶ τῶν γυναικῶν), Κλήμ. Ἀλεξ. 196· ἀθρόως, ἀφθόνως καὶ ἀμέτρως γελῶ, (ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «ἀθρόως, ἀπαιδεύτως γελῶ»). Καγχάζω, ἠχηρῶς γελῶ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 849, Ἀνακρεόντ. 34, 29, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 6. 3· ἐπί τινι, διά τι, Εὔβουλ. ἐν «Δαμ.» 1, Λουκ. Ἔρωτες 23· μέγα κατά τινος Θεόκρ., ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως μετά τινος σημασίας καταφρονήσεως ἢ ἐμπαιγμοῦ, ἁπάντων καχαζόντων γλώσσαις Σοφ. Αἴ. 199. — Τὰ Ἀντίγραφα συχνάκις παρέχουσι τὴν γραφὴν **καγχάζω** (ὡς ἀνακαγχάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300D, ἀνεκάγχασε Πολ. 337A), καὶ τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Βαβρ. 99. 8, λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 5. 230., 6. 74· ἀλλ' ὁ παλαιὸς Ἀττ. τύπος ἧτο **καχάζω**, ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ μέτρου παρὰ Σοφ. καὶ Ἀριστ., ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **καχασμός**.

καχασμός, ὁ, = **καγχασμὸς** (ὃ ἴδε), ὁ ἔχχυτος γέλως, Σουΐδ. «ἀθρόος καὶ ἄφθονος γέλως», τὸ καχάνισμα, Ἀριστοφ. Νεφ. 1073, κατὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφον (κατὰ τὸν Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 196, «κιχλισμὸς ἐπὶ τοῦ τῶν γυναικῶν γέλωτος, **καχασμὸς** δὲ ἐπὶ τοῦ τῶν ἀνδρῶν»).

καχεκτέω, ἔχω τὸ σῶμα ἐν κακῇ καταστάσει, εἶμαι ἀσθενικὸς (ἀντίθ. **εὐεκτέω**), κατὰ τὸν Σουΐδ. «οἱ μὲν νοσοῦντες πάντες καχεκτοῦσι, οὐ πάντες δὲ οἱ καχεκτοῦντες καὶ νοσοῦσιν ἤδη», Πολύβ. 29. 6, 14· μεταφορ., καχ. ψυχῇ, ὁ αὐτ. 20. 7, 4· περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας, αὐτόθι 4. 1.

καχέκτημα, τό, κακὴ κατάστασις ἢ κακὴ ἕξις, ἡ καχεξία, Νικήτ. Χρον. 24D.

καχέκτης, ου, ὁ, (κακός, ἕξις, ἔχω), ἐν κακῇ σωματικῇ καταστάσει ὤν, ὁ ἀσθενικός, ἀντίθετ. ὁ ὑγιής, ὁ **εὐέκτης**, οὕτω παρὰ

Πολυβ. 18. 15, 12, οἱ καχέκται καὶ οἱ ὑγιαίνοντες ἀντιτίθενται· πολιτικῶς, κακῶς, δυσμενῶς διατεθειμένος, δυσηρεστημένος, διὸ συνάπτονται, καχέκται καὶ στασιώδεις 1. 68, 10· καχέκται καὶ κινητικοὶ 1. 68, 10.

καχεκτικός, ή, όν, = τῷ προηγ., ἀντίθ. **εὐεκτικός**, Γαλην.

καχελκής, ές, ὁ ἔχων κακόν, δυσίατον ἕλκος, Ἱππ.

κᾰχεξία, ἡ, (ἕξις), κακὴ κατάστασις τοῦ σώματος, ἀντίθ. τῷ **εὐεξία**, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Πλάτ. Γοργ. 450Δ, Ἀριστ., κτλ. 2) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κακὴ διάθεσις, κακὴ κατάστασις, Δίφιλ. ἐν «Γαμ.» 1, Νικόλ. ἐν Ἀθήν. 1. 12, Πολύβ. 5. 87, 3.

καχ-έσπερος, ον, ὁ ἔχων κακήν, σκοτεινὴν ἑσπέραν, Ἰω. Δαμασκ., ἴδε Et. Gud. 306. 42.

κᾰχ-εταιρεία, ἡ, κακὴ ἑταιρεία, τὸ νὰ ἔχῃ τις κακοὺς ἑταίρους, Θέογν. 1171.

καχ-ήμερος, ον, κακὰς ἡμέρας διερχόμενος, ἄθλιος, ἀντίθ. **καλήμερος**, Ἀνθ. Π. 9. 508.

κάχλα, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, βούφθαλμον Διοσκ. 3. 156.

καχλάζω, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπος τοῦ **χλάζω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., παταγῶ, ψοφῶ, ἀείποτε ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν παράγουσι τὰ ὑγρὰ κινούμενα, (ὁ Ἡσύχ. ἰδίως περὶ τοῦ κύματος ὅταν φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψοφῇ καὶ ἠχῇ), ὁ λαὸς σήμερον λέγει κοχλάζει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν βράζῃ, μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ταραττομένων καὶ ἐξοιδαινομένων κυμάτων· οὕτως ἐπὶ οἴνου χυνομένου εἰς ποτήριον, Πινδ. Ο. 7. 3, πρβλ. Φιλόστρ. 116· ἐπὶ τῆς θαλάσσης πληττούσης τὸ πλοῖον, περὶ πρύμναν Αἰσχύλ. Θήβ. 761, πρβλ. 115, Θεόκρ. 6. 12· ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 838, Ἀρρ. Ἀνάβ. 5. 20, 8· ἐπὶ βροχῆς, Λυκ. 80·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., κῦμα πέριξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον, ἀναδίδον ἀφρόν, Εὐρ. Ἱππ. 1211· πρβλ. **κανάσσω**, **παφλάζω**·—μεταφορ., περὶ τοῦ κρότου τῶν στρατευμάτων, κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει Αἰσχύλ. Θήβ. 110· οὕτως ἐπὶ μεγάλης εὐγλωττίας, ἥτις ἂν καὶ ὁρμητικὴ εἶναι καὶ σοβαρά, ὅμως ἡδύνει, τὸ Πλατωνικὸν νᾶμα .. μεγάλας κατασκευὰς καχλάζον Διον. Ἁλ. π. Δημ. 28, πρβλ. Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ Ἡσύχ. προσθέτει καὶ τὴν σημασίαν «τετάρακται· ἐπαίρεται· φλεγμαίνει», ὁ δὲ Σουΐδ. ἑρμηνεύει «οὐ μόνον ταράττεται, φλεγμαίνει», ἀλλὰ καὶ «βράττει» (βράζει). [κᾰ- Αἰσχύλ. Θήβ. 761, κᾱ- Θεόκρ., ἔνθ' ἀνωτ.].

καχλαίνω, ἴδε **καλχαίνω**.

κάχλασμα, τό, ὁ κρότος ἢ ψόφος, ὃν οἱ κάχληκες ἐκ τῶν κυμάτων ταραττόμενοι παράγουσιν, Ἡσύχ.· ὁ δὲ Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ψ. ἑρμηνεύει προσέτι «βράσμα, ζέσις, πάφλασμα».

καχλασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Μανασσ. Χρον. 229.

κάχληξ, ηκος, ὁ, πετράδιον ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ ἢ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, «χαλίκι», Σουΐδ. «λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν», Στράβ. 182· — περιληπτικῶς, «χαλίκια», Θουκ. 4. 26. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ **χάλιξ**, calx, calculus).

καχομιλία, ἡ, ἴδε **κακομιλία**.

κᾰχ-ορμῐσία, ἡ, (ὅρμισις) ἀτυχὴς προσόρμισις, ὅταν δηλ. ἡ ναῦς προσορμισθεῖσά που δὲν δύναται νὰ ἀποπλεύσῃ διὰ νηνεμίαν, Ἀνθ. Π. 7. 640.

καχρῡδίας, ου, ὁ, κατεσκευασμένος ἐκ κάχρυος, δηλ. πεφρυγμένης κριθῆς, ἄρτος Πολυδ. Ϛ', 33. 72. II. κ. πυρός, σῖτος ὁμοιάζων πρὸς κάχρυν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2.

καχρύδια, τά, ὑποκορ. τοῦ **κάχρυς**, μικροὶ κόκκοι πεφρυγμένης κριθῆς καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ πεφρυγμένον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3, Ἡσύχ.

καχρυόεις, εσσα, εν, ὅμοιοι πρὸς τὴν κάχρυν, Νικ. Θηρ. 40.

καχρυο-φόρος, ον, φέρων κάχρυς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 6, κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα ἀντὶ **καχρυφόρος**, ὅπερ ἐν χρήσει παρὰ Νικ. Θηρ. 850 χάριν τοῦ μέτρου.

κάχρυς (οὐχὶ **κάγχρυς**), ῠος, ἡ, ἐξηραμμένη ἢ πεφρυγμένη κριθὴ (πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιΐαν, Εὐστάθ.), ἐξ ἧς κατεσκευάζετο ἡ χονδροαλεσμένη κριθὴ (ἄλφιτα), Κρατῖν. ἐν Ἀθήν. 139, Ἀριστοφ. Σφ. 1306, Νεφ. 1358. II. ἐπὶ διαφόρων σπόρων, ὁ χυψελώδης καρπὸς τῆς λιβανωτίδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 10, Διοσκ. 3. 87· τὰ ἐξωτερικὰ περιβλήματα ἢ τὰ ἄνθη (amenta) καρύων καὶ ἄλλων τοιούτων καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 4., 14. 1, κτλ.

καχρῠφόρος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **καχρυοφόρος**.

καχρύω· μέλλ. -ύσω, συγχέω, ταράξω καὶ κατακαχρύσω Ἡσύχ.

καχρυώδης, = **καχρυόεις**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 8 καὶ 17, 3.

καχ-υπονόητος, ον, = τῷ ἑπομ., Γεώργ. Παχυμ.· ἀλλὰ παρὰ Πολυδ. Β', 57, καχυπονόητος, Πλάτων εἶναι ἐφθαρμένον ἀντὶ τοῦ καχυπότοπος, ὅπερ ἤδη ἐπηνωρθώθη ἐξ Ἀντιγράφων, ἀντὶ καχύποπτος ἐν Φαίδρ. 240Ε.

καχ-υπόνοος, ον, συνηρ. -νους, -νουν, = τῷ **καχύποπτος**, ἔχειν τι τὸ καχυπόνουν Φίλων 2. 570.

καχ-υποπτεύω, θεωρῶ μεθ' ὑποψίας, τινὰ Βυζ.

καχ-υπόπτης, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐσταθ. Πονημ. σ. 108. 62.

κᾰχ-ύποπτος, ον, ὁ ὑποπτεύων τὸ κακόν, ἀείποτε ὕποπτος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 627, Πλάτ. Πολ. 409C, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3· —Ἐπίρρ., καχυπόπτως ἔχειν Εὐσταθ. Πονημάτ. 351. 7.—Πρβλ. **καχυπονόητος**.

καχυποτοπέομαι, κακὰ ὑποπτεύω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 956, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται κεχωρισμένως, κάχ' ὑποτοπεῖσθαι.

κᾰχ-υπότοπος, ον, = **καχύποπτος**, ἴδε ἐν λέξ. **καχυπονόητος**.

καχυποψία, ἡ, κακῶν ὑποψία, ὑπόνοια κακοῦ, Βυζ.

κάψα, **καψάκης**, **καψάκιον**, ἴδε ἐν λέξ. **κάμψα**.

καψιδρώτιον, τό, (κόπτω, ἱδρὼς) Λατ. sudarium, τὸ σουδάριον, μάκτρον, «μανδήλιον» καθ' Ἡσύχ. καὶ εἶδος χιτωνίσκου, Κωμ. Ἀνώνυμ. 323· παρ' Ἡσυχ. κακῶς **καψιδρόκιον**.

καψι-πήδαλος, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα [ἐχόντων προστίθησιν ὁ Δινδ.] καὶ μὴ διδόντων ἀλλόμενος·— καπηδάλω εἶναι ἐφθαρμένον ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 286. 35. Σύνθετόν τι **ἐγκαψικίδαλος** εὕρηται παρὰ Λουκ. ἐν Λεξιφ. 10 (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κίδαλον**, ὁ τρώγων κρόμμυα), ἀλλὰ καλά τινα Ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐγκαψικήδαλος**, ὅπερ ὁδηγεῖ εἰς τὸ **ἐγκαψιπήδαλος**.

κάψις, εως, ἡ, κατάποσις, καταβρόχθισις, «χάψιμον», κάψει πίνειν, ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἀντίθετ. τῷ **σπάσει** καὶ **λάψει**, ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπάσει πίνει οὔτε λάψει, ἀλλὰ κάψει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1.

κάω [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **καίω**, δηλ. **κάϜω**, ἴδε ἐν λέξ. **καίω**.

κε, καὶ πρὸ φωνήεντος **κεν**, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἄν** (ὃ ἴδε)· Αἰολ. καὶ Ἀρχ. Δωρικ. **κᾱ** (πρβλ. **γε**, **γα**)· ἀείποτε ἐγκλιτικόν. Ὅτι τὰ **ἄν** καὶ **κε** (ἢ **κεν**) εἶναι ἰσοδύναμα, φαίνεται ἀναντιρρήτως ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν ἀντιστοιχούσαις προτάσεσιν, οὐκ ἄν .. ἀλλὰ κεν .., Ἰλ. Ν. 289 κέξ.· οὐκ ἄν .., οὐδέ κε .., Τ. 271 κέξ., πρβλ. Ι. 416 κέξ.· Ὀδ. Σ. 27 κέξ., κτλ.· ἐνίοτε ἀμφότερα ἀπαντῶσιν ὁμοῦ, ὄφρ' ἂν μέν κεν Ἰλ. Λ. 187, πρβλ. Ν. 127, Ὀδ. Ε. 361, κτλ.· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο, διότι τὸ **κε** ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἐν Ὀδ. Δ. 733· καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπανάληψις τοῦ **ἄν**, ἴδε **ἄν** Δ. II. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ **κε**, **κεν**, ἢ **κα**, ἥτις εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ τῇ χρήσει τοῦ **ἄν**, ἴδε **ἄν**.

κεάδας, ὁ, = **καιάδας**, ἴδε τὸ ἑπόμ.

κεάζω, Ἐπικ. μέλλ. **κεάσσω**, Ὀρφ. Ἀργ. 852: ἀόρ. **κέᾰσα**, **κέασσα**, **ἐκέασσα**, Ὁμ.— Παθ., ἀόρ. **κεάσθην** Ἰλ.: παθ. πρκμ. **κεκεασμένος**, ἴδε κατωτ. (Πρβλ. **κεί-ω**, **και-άδας**, **κέ-αρνον**, Σανσκρ. khâ, khy-âmi (abscindo)· ἀλλὰ τὸ Λατ. sci-o, de-scisco, scindo, δεικνύει ὅτι ἡ πρώτη ῥίζα ἦτο SKE ἢ SKA, πιθαν. συγγενὲς τῷ **σχίζω**, ὃ ἴδε). Σχίζω (ὁ Ἡσύχ. διασχίζω, κτλ.), κόπτω, κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ Ὀδ. Ξ. 418· κέασαν ξύλα Υ. 161· πρβλ. Ἱππ. 658. 14, κτλ.· ἐπὶ κεραυνοῦ, συντρίβω, κατασυντρίβω, νῆα .. κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε Ὀδ. Ε. 132, Η. 250· ἐπὶ δόρατος, κέασσε δὲ ὀστέα λευκὰ Ἰλ. Π. 347, ὅπερ ἐν Υ. 398 εἶπεν, αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον·— [κεφαλὴ] ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, εἰς δύο ἐκόπη, Π. 412, Υ. 387· οὐρανὸς .. κεκεασμένος εὐρέϊ κύκλῳ Ἄρατ. 475. 2) κοπανίζω, κατατρίβω, Νικ. Θηρ. 644.

κέαθος, ὁ, βοηθός, «κέαθοι καὶ κηθοὶ» Ἡσύχ.

κεαίνω, = **κεάζω**, μεταγεν.

κεάνωθος, ὁ, εἶδος ἀκάνθης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 6.

κεᾶρ, συνηρ. **κῆρ**, ὃ ἴδε.

κέαρνον, τό, (κεάζω) ἀξίνη, ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ, σκέπαρνον, «κέαρνα· σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικά» Ἡσύχ.

κεάσματα, τά, (κεάζω) τεμάχια, «κλάσματα, ῥήγματα ἢ διαρρήγματα» Ἡσύχ.

κέᾰται, **κέᾰτο**, Ἐπικ. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ **κεῖμαι**.

κεβλή (οὐχὶ **κέβλη**, Ἀρκάδ. 107. 26), ἡ, Ἀλεξανδρ. ἢ Μακεδ. συγκοπὴ ἐκ τοῦ **κεβαλὴ** καὶ τροπὴ τοῦ φ εἰς β, ἀντὶ τοῦ **κεφαλή**, πρβλ. Μακεδον. Βίλιππος, Βερενίκη, βαλακρός, ἀντὶ Φίλιππος, Φερενίκη, φαλακρός·—ἀμφί τε κεβλὴν εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον Καλλ. Ἀποσπ. 140, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 498. 41, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλ. 433· — **κεβαλὴ** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 195. 39, Ἡσύχ.

κεβλή-γονος, ον, ἔχων τὸν γόνον ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπὶ τῆς μήκωνος, ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ σπέρμα ἔχει· κατὰ τὸν Σχολ. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐκαλεῖτο ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς κυοφορηθεῖσα, Νικ. Ἀλ. 433.

κεβλήνη, ἡ, ἡ ὀρίγανη, Ἡσύχ.

κεβλή-πυρις, πτηνόν τι μὲ ἐρυθρὰν ἢ πυρρὰν κεφαλήν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 303· ἴδε Σχολ.

κέβλος, ὁ, «κυνοκέφαλος. κῆπος» Ἡσύχ., ὁ δὲ κῆπος οὗτος εἶνε ζῷον ὅμοιον πιθήκῳ, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 2, 8 **κῆβος**.

κέγκλος, ὁ, ἄγνωστόν τι θαλάσσιον πτηνόν, Σουΐδ.

κέγχρα, ἡ, = **κέγχρος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 91.

κεγχρ-ᾰλέτης, ου, ὁ, (ἀλέω) ὁ ἀλέθων κέγχρον, Γαλην.

κεγχρᾰμῑδώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κεγχραμίδα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3.

κεγχρᾰμίς, ίδος, ἡ, (κέγχρος) ὁ ἐν τῷ σύκῳ μικρὸς σπόρος, Ἱππ. 586. 49, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 6. 2) ὁ πυρὴν τῆς ἐλαίας, Σουίδ.

κεγχρανοπώλης, ὁ, ὁ τραγηματοπώλης, Ἡσύχ.

κεγχρείοισι, ποιητ. ἐπιτεταμ. δοτ. ἀντὶ κέγχροις, Ἄρατ. 906.

κεγχρεών, ῶνος, ὁ, (κέγχρος) τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, τόπος Ἀθήνησιν ἔνθα ἐκαθαίρετο ἡ ἀργυρῖτις κέγχρος καὶ ἡ ἄμμος ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων ἀναφερομένη, Β. Ἀν. 271. 23, Δημ. 974. 16· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 167.

κεγχρῆς, ῖδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κέρχνη.

κεγχριαῖος, α, ον, ἔχων τὸ μέγεθος τοῦ κέγχρου, Λουκ. Ἰκαρ. 18.

κεγχρίας, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κόκκον κέγχρου, κ. ἕρπης, ἐξάνθημά τι ἐπὶ τοῦ δέρματος, Γαλην. **II.** ὄφις ἔχων ἐξογκώματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ὅμοια πρὸς κέγχρον, ὅμοιος πρὸς τὸν ἀμμοδύτην, Ἀέτ.· καλούμενος **κεγχριδίας** ἐν Διοσκ. Θηρ. 32· **κέγχρος**, αὐτόθι 15· **κεγχρίνης**, Νικ. Θηρ. 463, Λυκόφρ. 912, Παῦλ. Αἰγ.· **κεγχρίτης**, Ἀέτ. (;)· cenchris, Lucan. 9. 712. **III.** παρὰ Πολυδ. Α', 248, **κεγχριδίας** καὶ **κεγχρίας** εἶναι ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ **καχρυδίας**.

κέγχρῐνος, η, ον, ἐκ κέγχρου παρεσκευασμένος, κ. ἄλευρον, Ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Διοσκ.·— ἡ κεγχρίνη, ἕψημα, πόλτος, «σοῦπα» ἐκ κέγχρου, Ἡσύχ.

κεγχρίς, ίδος, ἡ, = **κέρχνη**, **κερχνής**, ἴδε ἐν λέξ. **κέρχνη**. 2) = **κεγχρίας** II, ὃ ἴδε. **II.** = **κέγχρος**, Ἱππ. 572. 39.

κεγχρίτης [ῑ], ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κέγχρον, **1.** = **κεγχρίας** II, ὃ ἴδε. 2) εἶδος λίθου, οὗτινος τριβομένου οἱ κόκκοι ὁμοιάζουσι πρὸς κέγχρον, Πλίν. 37. 73. **II.** θηλ. **κεγχρῖτις** ἰσχάς, ξηρὸν σῦκον (ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῷ σπόρων), Ἀνθ. Π. 6. 231.

κεγχρο-βόλοι, οἱ, οἱ βάλλοντες, σπείροντες κέγχρους, μυθώδης φυλὴ παρὰ τῷ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

κεγχρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κόκκους κέγχρου, ἐπὶ σταγόνων ἱδρῶτος, Ἱππ. Προγν. 38· κ. τραχύσματα, ἐργασία ἔκτυπος ἐπὶ ἀργυρῶν ποτηρίων, τὸ καρχήσιον οὕτω λέγεται διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ Ἀθήν. 475Β.

κέγχρος, ὁ, εἶδος βοτάνης καὶ σπόρος «κεχρί», «σπερμάτιον μελίνῃ ἐμφερές» Ἡσύχ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 398, Ἡρόδ. 4. 17, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Ἡρόδ. 1. 193· ἐπὶ ἑνὸς μόνου κόκκου, 3. 100· — θηλ. παρ' Ὀρειβασ. 41 Matth.·— τύπος **κέρχνος** ἀπαντᾷ παρ' Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτ.» 1. 27, Γαλην. 12. 395· πρβλ. **κέρχνωμα**, **κέρχνη**. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἐσχηματισμένον εἰς μικροὺς κόκκους, οἷον τὰ ᾠὰ ἰχθύος, Ἡρόδ. 2. 93· μικροὶ κόκκοι, Ἀθήν. 525D· μικρά τις φλόγωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολέμων Φυσιογν. 213. **III.** = **κεγχρίας** II, ὃ ἴδε. **IV.** εἶδος μικροῦ ἀδάμαντος, Πλίν. 37. 15.

κεγχρο-φόρος, ὁ, φέρων κέγχρον, παράγων κεχρί, Στράβ. 218.

κεγχρώδης, ες, = **κεγχροειδής**, Ἱππ. 427. 7., 1020C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 3.

κεγχρώματα, ων, τά, πράγματα τοῦ μεγέθους κόκκων κέγχρου·— ἐν Εὐρ. Φοιν. 1386, ὀπαὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ (ἢ τῷ περιθωρίῳ) τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν ὁ μαχητὴς ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν ἐχθρόν, χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὸ πρόσωπόν του· τοιαῦτα δύναταί τις νὰ ἴδῃ εἰς τὰς ἀσπίδας τὰς ἐπὶ Βοιωτικῶν νομισμάτων καὶ ἐπὶ ἀρχαϊκῶν ἀγγείων.

κέγχρων, ὁ, τοπικός τις ἄνεμος πνέων κατὰ τὸν ποταμὸν Φᾶσιν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 290.

κεγχρωτός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς κέγχρον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 215. 342.

κεδαίω, παρὰ μεταγενεστ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κεδάννῡμι**, Ἄρατ. 159, 410, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 626, Νικ. Θηρ. 425, Ἀλ. 458· κεδόωνται (ἐκ τοῦ **κεδάομαι**) Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 500· κεδᾶται Ἡσύχ.

κεδάννῡμι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **σκεδάννυμι**, Ἀνθ. Π. 5. 276 (καὶ **κεδάω**, ἐξ οὗ «κεδᾶται· σκεδάννυται» Ἡσύχ.), ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. ἐνεργ. ἀόρ. **ἐκέδασσα**, παθ. **ἐκεδάσθην**. Θραύω εἰς δύο, διασπῶ, ἐκέδασσε φάλαγγας, διέσπασε τὴν πυκνὴν παράταξιν, Ἰλ. Ρ. 285· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς Ὀδ. Ξ. 242· οὕτω, [ποταμὸς] ἐκέδασσε γεφύρας Ἰλ. Ε. 88.— Παθ., κεδασθείσης ὑσμίνης, ὅτε διεσπάσθη ἡ μάχη, δηλ. ὅτε τὰ διαμαχόμενα μέρη δὲν ἦσαν πλέον ἐν παρατάξει, Ο. 328, Π. 306· ἔμειναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν (ἔνθα ἴδε τὴν ἀντίθεσιν) αὐτόθι 657.

κέδματα, ων, τά, νοσώδη τινὰ πάθη, ἀσαφῶς ἀναφερόμενα παρ' Ἱππ. (συνάπτονται κέδ. καὶ ἰσχιάς, κέδ. καὶ ποδάγρα, κέδ. καὶ βουβῶν) π. Ἀέρ. 193 (ὡσαύτως ἐν Ἐπιδ. 1240), ὡς προκύπτοντα ἐκ τῆς συνεχοῦς ἱππασίας τῶν Σκυθῶν· — ὁ Ἀρεταῖ. (Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2. 8) ἐφαρμόζει τὸν ὅρον τοῦτον εἰς ἀνευρυσμούς, ἤτοι κατ' εὖρος διαστολὰς τῆς κοίλης φλεβός· ληγούσας εἰς διάρρηξιν καὶ αἰφνίδιον θάνατον· καὶ αὕτη ἡ ἑρμηνεία δύναται νὰ δοθῇ εἰς τὴν λέξιν παρ' Ἱππ.: ἀνευρυσμοὶ ἢ κατ' εὖρος διαστολαὶ τῶν φλεβῶν, χρόνιοι ἐξογκώσεις ἢ συρροὴ ὑγρῶν· ὁ Γαλην. καὶ Ἐρωτιαν. ὀλίγον μᾶς βοηθοῦσι· τὸ δὲ χωρίον τοῦ Ἡσυχ. ἐν λέξει εἶναι ἐφθαρμένον, «αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα».

κεδμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κέδματα, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν.

κεδνός, ή, όν, (πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ **κήδομαι**, **κῆδος**, **κήδω** («κηδανὸς» Εὐστάθ.)·— ἐνεργητ., ἐπιμελής, φροντιστικός, ἐπιστρεφής, σοφός, πιστός, φρόνιμος, ἀείποτε ἐπὶ προσώπων ἐχόντων τι ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν των, τοκῆες Ἰλ. Ρ. 28· ἄναξ Ὀδ. Ξ. 170, κτλ.· οὕτω, κ. πολῖται Πινδ. Π. 4. 208· κ. οἰακοστρόφος Αἰσχύλ. Θήβ. 62, πρβλ. 407, 504· στρατόμαντις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 122· γυνὴ Εὐρ., κλ. 2) Παθ., ἐπιμελείας τυγχάνων, ἐπιμεμελημένος, ἀγαπητός, ἀλλὰ καὶ σεβαστός, οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν Ἰλ. Ι. 586· ὅς μοι κήδιστος .., κεδνότατός τε Ὀδ. Κ. 225· (ἅπαντα τὰ λοιπὰ Ὁμηρικὰ χωρία κάλλιον νὰ ἑρμηνευθῶσιν ἐνεργητικῶς)· οὕτω, κ. παρθένος, τοκέες Πινδ. Π. 9. 216, Ι. 1. 5. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ., κέδν' εἰδυῖα, γνωρίζουσα τὰ καθήκοντά της, Ὀδ. Α. 248, Τ. 346, κτλ.· ἤθεα κ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 697, ἀγαθά· ἀλλαχοῦ ἀντιτίθεται κεδνὰ κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι Ναυμάχ. 56· πολίων κυβερνάσιες Πινδ. Π. 10, ἐν τέλ.· κ. χάρις, πολύτιμος, τιμὴν ἔχουσα, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 105· φροντίς, βουλεύματα, φρόνιμος, σοφός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 142, 172· ἐφέτμαί ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 206· ἐπὶ εἰδήσεων, καλός, πλήρης χαρᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 622, πρβλ. 261· οὔπω τι κ. ἔσχον Ἀργείων πάρα Σοφ. Αἴ. 663.

κεδρ-έλαιον, τό, ἔλαιον τῆς κέδρου ἐξαγόμενον ἐκ ῥητίνης τῆς κέδρου, Ἀέτ., (πρβλ. **κεδρία**), ἢ ἐκ τῶν τῆς κέδρου μήλων ἢ κώνων, Πλίν. 15. 7, Διοσκ. 1. 106.

κεδρ-ελάτη, ἡ, κέδρος μεγάλη ὁμοία πρὸς ἐλάτην, Πλίν. 13. 11., 24. 11.

κεδρία, Ἰων. -ίη, ἡ, ῥητίνη ἐκ κέδρου ἢ ἔλαιον, Ἡρόδ. 2. 87, Διοσκ. 1. 105, Διόδ. 1. 91· λέγεται παρ' Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀπὸ κέδρου ἄλειφαρ γινόμενον.

κεδρίνεος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Νικ. Ἀλ. 488.

κέδρῐνος, η, ον, (κέδρος) ἐκ κέδρου, θάλαμος Ἰλ. Ω. 192· δόμοι Εὐρ. Ἄλκ. 160· ξυλεία Πολύβ. 10. 27, 10. 2) παρεσκευασμένος ἐκ κέδρου, ἔλαιον Ἱππ. 574. 47, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 2· οἶνος κέδρ. (ὅστις καὶ **κεδρίτης** λέγεται) Διοσκ. 5. 45 καὶ 47.

κέδριον, τό, = **κεδρέλαιον**, Λατ. cedrium, Βιτρούβ. 2. 9, Πλίν. 16. 21.

κεδρίς, ίδος, ἡ, ὁ καρπός, ὁ κῶνος κέδρου, κεδρόκοκκον (πρβλ. **δαφνίς**, ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, **ἀμυγδαλίς**, τῆς ἀμυγδαλῆς, **ἀρκευθίς**, τῆς ἀρκεύθου), Διοσκ. 1. 105, Ἀριστοφ. Θεσμ. 486· πρβλ. **κέδρον**. **II.** θάμνος ὅμοιος κέδρῳ, πιθαν. εἶδος σχοίνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 4, κτλ.

κεδρίτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος ἐκ κεδρίων ἢ κέδρων, Διοσκ. 5. 57.

κέδρον, τό, = **κεδρίς**, κῶνος, καρπὸς κέδρου, «θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός» Θωμ. Μάγιστρ., Ἐτυμολ. Μέγ., Ἡσύχ., καὶ ὁ Φώτ. 152, 7 «κέδρον οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα»· ὁ Ἀμμών. μόνος ἀναφέρει **κέδρος**, ὁ, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· πρβλ. ὅμως Κωμ. Ἀνώνυμ. 5, ἔνθα ἀντὶ τοῦ τὰς κέδρους φαίνεται ὅτι δέον νὰ ἀναγνώσωμεν τούς.

κέδροπα, τά, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **χέδροπα**, τὰ ὄσπρια, Ἐρωτιαν., Ἡσύχ.

κέδρος, ἡ, τὸ γνωστὸν καὶ ὁμοίως μέχρι τοῦδε λεγόμενον δένδρον, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἐκαίετο πρὸς εὐωδίαν, Ὀδ. Ε. 60 (πρβλ. **θύον**)· τὸ ἀπὸ κέδρου ἄλειφαρ, ὅπερ καὶ **κεδρία** λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. 2. 87· ἐν 4. 75 διὰ τὴν εὐωδίαν συνδυάζεται μετὰ τῆς κυπαρίσσου καὶ λιβάνου· πρβλ. **κεδρία**, **κέδρος**, ὁ·— Ὁ Θεόφρ. (ἴδε Schneid. ἐν τῷ Ind.) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ pinus cedrus τῆς Συρίας, καὶ τὸ juniper **ὀξύκεδρος** (j. oxycedrus, εἶδος σχοίνου), ὅπερ ἔτι καὶ νῦν ἐν Ἑλλάδι καλεῖται **κέδρος** καὶ αὕτη πιθανῶς εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξ. παρ' Ὁμ. 2) πρᾶγμα πεποιημένον ἐκ ξύλου κέδρου· κεδρίνη θήκη, νεκρική, Εὐρ. Ἄλκ. 365, Τρῳ. 1141· κέδρινον κιβώτιον, ὡς κυψέλη μελισσῶν, Θεόκρ. 7. 81· πρβλ. **κέδρινος**. 3) «κεδρόλαδον», τῇ κέδρῳ ἀλείφειν Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 16· πρβλ. **κεδρία**.

κεδροχάρης, ές, (χαίρω) χαίρων ἐπὶ τῇ κέδρῳ, Μανέθ. 4. 191.

κεδρόω, «βαλσαμώνω», ταριχεύω μὲ κεδρίαν, Ποσειδών. παρὰ Στράβ. 198, Διόδ. 5. 29· καὶ κεδρίαν ξηραίνειν τε καὶ ἄσηπτα διαφυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα Γαλην.

κεδρών, ῶνος, ὁ, δάσος ἐκ κέδρων, μεταγεν.

κέδρωστις, εως, ἡ, λευκάμπελος, Διοσκ. 4. 184.

κεδρωτός, ή, όν, κατεσκευασμένος ἐκ κέδρου ἢ κεκοσμημένος μὲ τεμάχια κέδρου (ξύλου) παρεμβεβλημένα, Εὐρ. Ὀρ. 1371, πρβλ. Λατ. cedratus.

κέεσθαι, κέεται, ἴδε ἐν λέξ. κεῖμαι.

κεῖ, ἀποκεκομμ. ἀντὶ τοῦ κεῖθι, ἐκεῖθι, Ἀρχίλ. 160.

κειάμενος, κείαντες, ἴδε ἐν λέξ. καίω.

κεῖθεν, κεῖθι, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι.

κεῖμαι, κεῖσαι (κατά-κειαι, ἂν ὀρθὴ ἡ γραφή, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 254), **κεῖται**, Ἰων. **κέεται**· πληθ. **κεῖνται**, Ἰων. **κέαται** Ὅμ., Ἡρόδ., **κείαται** Μίμνερμ. 11. 6, **κέονται** Ἰλ. Χ. 510, Ὀδ. Π. 232·— προστ. **κεῖσο, κείσθω** Ὅμ.·— ὑποτακ. γ΄ ἑν. **κέηται** Πλάτ. Σοφ. 257C, Λυκοῦργ., Ἐπ. **κῆται** Ἰλ. Τ. 32, Ὀδ. Β. 102, **δια-κέησθε** Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 278, **προσ-κέωνται** Ἱππ. 755H, ἀλλὰ **κείωνται** Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 102. 10.— εὐκτ. **κεοίμην, -οιτο, -οιντο**· — ἀπαρ. **κεῖσθαι** Ἰλ. Θ. 126, Ἀττ., Ἰων. **κέεσθαι** Ἡρόδ. 2. 2·— μετοχ. **κείμενος** Ὅμ., κτλ.·— παρατ. **ἐκείμην**, Ἐπ. **κείμην** Ὅμ., Ἐπ. γ΄ ἑν. **κέσκετο** Ὀδ. Φ. 41, πρβλ. Ξ. 521· Ἰων. γ΄ πληθ. **ἐκέατο** Ἡρόδ. 1. 167, **κέατο** Ἰλ. Ν. 763, **κείατο** Λ. 162·— μέλλ. **κείσομαι** Ὅμ., Ἀττ., Δωρ. **κεισεῦμαι** Θεόκρ. 3. 53. (Ἐκ τῆς √ΚΕΙ παράγονται ὡσαύτως τὰ **κεί-ω, κοί-τη, κοι-μάω, κῶ-ας, κώ-μη, Κύ-μη**· πρβλ. Σανσκρ. śi (cubare), śê-tê (κεῖται), śa-yanam (castra), Λατ. qui-es, καὶ ἴσως civis· Λιθ. kê-mas (κώμη, χωρίον)· Γοτθ. hai-ms (κώμη), Ἀρχ. Γερμ. hi-vo, hî-va (conjux).) Ῥιζικὴ σημασία: εἶμαι κατατεθειμένος (χρησιμεύει δηλ. ὡς παθ. τοῦ **τίθημι**, πρβλ. **ὑπόκειμαι**), καὶ ἑπομένως εἶμαι πλαγιασμένος, ἐξηπλωμένος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ προθέσ., ἐν, ἐπί, παρά, πρός, ὑπό τινι· ὡσαύτως ἐπί τινος· ἀλλὰ ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς ἔκτασιν .., Ὀδ. Λ. 577, ἀλλ.· βραδύτερον, κεῖσθαι εἰς .., βραχυλογικῶς, Εὐρ. Ι. Τ. 620, Ἀνθ. Π. 9. 677, κτλ.· καὶ μετ' αἰτ., ὡς τὸ καθίζειν, τόπον .. ὅντινα κεῖται Σοφ. Φιλ. 145. **2)** κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Ὅμ., κτλ.·— ὡσαύτως, μένω ἀργός, σχολάζω, ἀπραγμονῶ, κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι .. Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Β. 688, πρβλ. Η. 230, κτλ.· μένω ἥσυχος, ἡσυχάζω, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς κείμην, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ Κριοῦ, Ὀδ. Ι. 434·— κακὸν κείμενον, κακὸν κοιμώμενον, Σοφ. Ο. Κ. 510· τοῦ κύματος κειμένου Αἰλ. π. Ζ. 15. 5. **3)** κοίτομαι ἀσθενὴς ἢ πληγωμένος, κεῖτο γὰρ ἐν νήσῳ, ἐπὶ τοῦ Φιλοκτήτου, Ἰλ. Β. 721, πρβλ. Ο. 240· κείσεται οὐτηθεὶς Θ. 537., Λ. 659· γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος Σ. 435· κεῖτ' ὀλιγηπελέων Ὀδ. Ε. 457· ὡσαύτως, εὑρίσκομαι ἐν ἀθλιότητι, ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ Α. 46, πρβλ. Φ. 88, Σοφ. Φιλ. 183· εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ἔλεος τοῦ νικητοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 590· κεῖσθαι ἐν κακοῖς Εὐρ. Φοίν. 1639, Ἑκ. 969· κειμένῳ ἐπιπηδᾶν, καταπατῶ τινα ὅταν τὸν εὕρω πεπτωκότα, Ἀριστοφ. Νεφ. 550. **4)** κεῖμαι νεκρός, ὡς τὸ Λατ. jacere, συχνὸν παρ' Ὁμ., οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1438, 1446, Σοφ. Φιλ. 359· κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1240· σπάν. παρὰ πεζοῖς, χίλιοι .. νεκροὶ κείμενοι Ἡρόδ. 8. 25. β) συχνὸν ὡσαύτως ἐν ἐπιταφίοις, εἶμαι τεθαμμένος, τῇδε κείμεθα Σιμων. 95, πρβλ. 97· κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ὁ αὐτ. 18· ὡσαύτως, κ. ἐν Ταρτάρῳ Πινδ. Π. 1. 29· ἐν τάφῳ, ἐν Ἅιδου, παρ' Ἅιδῃ Τραγ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, τὸν χῶρον ἐν τῷ κέοιτο Ὀρέστης Ἡρόδ. 1. 67, πρβλ. 4. 11., 9. 105, Θουκ. 2. 43. **5)** κεῖμαι παρημελημένος, ἰδίως ἐπὶ ἀτάφου πτώματος (πρβλ. **ἀκηδής**), Ἰλ. Τ. 32., Σ. 338· κεῖται .. νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος Χ. 386· μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι Ε. 685· οὕτω κεῖτ' ἀπόθεστος .. ἐν πολλῇ κόπρῳ, κατάκειται ἀπεριποίητος, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ρ. 296, πρβλ. Π. 35, κτλ.·— οὕτω καὶ ἐπὶ τόπων ἢ οἰκοδομῶν, κεῖμαι εἰς ἐρείπια, κρημνισμένος, δόμοι .. χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεὶ Αἰσχύλ. Χο. 964, πρβλ. ἐπανορθοῦσα εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο Πλάτ. Πολ. 425A, Λυκ. 252. **6)** ἐπὶ παλαιστῶν, εἶμαι ἡττημένος, κατεβλήθην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 590· πεσών γε κείσομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 126. **II.** ἐπὶ τόπων, κεῖμαι, ἔχω θέσιν τινά, νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται Ὀδ. Η. 244, πρβλ. Ι. 25., Κ. 196, καὶ παρὰ Τραγ.· ἐν τῇ γῇ κείμενά ἐστι τὰ Σοῦσα (ἀντὶ τοῦ **κεῖται**) Ἡρόδ. 5. 49· Αἴγινα .. πρὸς νότου κ. πνοάς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 327, πρβλ. Θουκ. 3. 51· προστιθεμένου τοῦ θέσιν, πόλιν αὐταρκῆ θέσιν κειμένη ὁ αὐτ. 1. 37· θέσιν κέεσθαι νοσερωτάτην Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, πρβλ. τῶν τεθέντων ἐν γράμμασι καὶ κειμένων Πλάτ. Νόμ. 7. 793, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 3· κ. πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς ἄρκτον, κτλ., ὁ αὐτ., κτλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, εὑρίσκομαι ἔν τινι τόπῳ, νοουμένης τῆς διαρκείας, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο Ὀδ. Θ. 277· ἕλε δίφρον κείμενον, εὑρισκόμενον ἐκεῖ που, Ρ. 331, πρβλ. 410· φόρμιγγα .., ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισι Θ. 255· οὕτω παρὰ πεζοῖς, δύο τράπεζαι ἐκείσθην Λυσ. 133. 12, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 8. 19. **III.** κεῖμαι, εἶμαι ἀποθηκευμένος, πρβλ. **κειμήλιον**, πρᾶγμα ἀπόθετον, ἀποτεθειμένον ἐπὶ ἐμπορευμάτων, περιουσίας κτλ., δόμοις ἐν κτήματα κεῖται Ἰλ. Ι. 382· πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κ. Ζ. 47· βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα, εἶναι τετηρημένον .., Δ. 144· μνῆμα ξείνοιο .. κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι, ἦτο ἀφειμένον .., Ὀδ. Φ. 41·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀφιερωμένον εἰς θεόν, κ. ἀνάθημα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 51, 52· — ἐπὶ χρημάτων, κείμενα, ἀποτεθειμένα, κατὰ μέρος τεθειμένα, ὁ αὐτ. 6. 86, 1· κ. σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος Θουκ. 1. 129, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 345A· πολλὰ χρήματα ἐπὶ τῇ τούτου τραπέζῃ κεῖταί μοι, εἰς τὴν τράπεζάν του, Ἰσοκρ. 367D· παρά τινι Ἐπιστ. Πλάτ. 345C· τἀργύριόν σοι κείσεται, θὰ μείνῃ ὡς παρακαταθήκη, μέλλον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ κυρίου δούλου τινὸς ὑποστάντος βλάβην ἐκ βασανιστηρίων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 624· δραχμὴν ὑπόθες.— Ἀπόκρ. κεῖται πάλαι Δίφιλ. ἐν «Συνωρ.» 1. 2. **IV.** πρόκειμαι, εἶμαι ὡρισμένος, κεῖται ἄεθλα ἐν ἀγῶνι δεδεγμένα ἱππῆας = ἐκδέχονται· ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῖ, ὅτι τὸ **κεῖται** σύστοιχον τοῦ **τίθεται**, Ἰλ. Ψ. 273· ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Σοφ. Αἴ. 936, πρβλ. Ο. Τ. 490. **2)** ἐπὶ νόμων, νόμος κεῖται ὡς παθ. τοῦ τίθημι νόμον, ὁ νόμος ἔχει τεθῇ, ἔχει ὁρισθῇ, Εὐρ. Ἑκ. 292, Μήδ. 494, Θουκ. 2. 37, κτλ.· νόμοι κεῖνται περί τινος Ἀντιφῶν 141. 22· οἱ νόμοι οἱ κείμενοι, οἱ ὡρισμένοι νόμοι, Ἀριστοφ. Πλ. 914, πρβλ. Λυσ. 96. 10, κτλ.· οἱ ὑπὸ τῶν θεῶν κείμενοι νόμοι Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 21, πρβλ. Ἰσοκρ. 10A, Δημ. 720. 13· αἱ κείμεναι ὑπὸ τῶν ὑπατικῶν γνῶμαι, αἱ ψῆφοι ἃς ἔδωκαν οἱ .., Διον. Ἀλ. 7. 47· οὐκέτι κ. ἡ συνθήκη, δὲν ἰσχύει πλέον, Ἰσαῖ. 59. 28· κεῖται ζημία, εἶνε ὡρισμένη διὰ νόμου, πρόκειται, Θουκ. 3. 45· θάνατος κεῖται περί τινος Εὐρ. Ἴων 756· κείμεναι ζημίαι Λυσ. 146. 20. **3)** εἶναι κατατεθειμένον, δεδομένον, ἐν συλλογισμῷ, τοῦτο ἡμῖν οὕτω κείσθω = δεδόσθω, ὡρίσθω, Πλάτ. Σοφ. 250E, κτλ.· ὡμολογημένον ἡμῖν κ. Πολιτικ. 300E· συχν. παρ' Ἀριστ., κείσθω, ἔστω δεδομένον, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 15, 14, Ποιητ. 19. 2, κ. ἀλλ.· τὸ κείμενον, τὸ δεδομένον, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 38· τὰ κείμενα αὐτόθι 8. 4, 2, κ. ἀλλ. **4)** ἐπὶ ὀνομάτων, κεῖται ὄνομα, ἔχει δοθῇ, Ἡρόδ. 4. 184., 7. 200, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 12, Πλάτ., κτλ.· ὑπὸ τοῦ πατρὸς κείμενον [ὄνομα] Ἰσαῖ. 41. 12· οὕτω κεῖσθαι ἄνευ τοῦ ὄνομα, Πλάτ. Κρατ. 392D· κείμενα ὀνόματα, ὡρισμένοι ὅροι, Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 4. **V.** μεταφορ., πένθος ἐνὶ φρεσὶ κεῖται, νοουμένου συνεχοῦς τινος αἰσθήματος βάρους, Ὀδ. Ω. 423· κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς Φ. 88. **2)** ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, δηλ. ταῦτα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, Ἰλ. Ρ. 514., Υ. 435. **3)** κεῖσθαι ἔν τινι, ἐντελῶς ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, Πινδ. Π. 5. 126., 10. 110· ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα Σοφ. Ο. Κ. 248, Ο. Τ. 314· οὕτω, κ. ἐπί τινι Πινδ. Π. 8, 108, Λουκ., κτλ. **4)** ἔχω πως, εὑρίσκομαι ἔν τινι καταστάσει, εὖ κειμένων τῶν πρηγμάτων, ὡς ὁ Wessel. ἐν Ἡροδ. 8. 102· κεῖσθαι καλῶς ἐν παράπλῳ Θουκ. 1. 44, ὅπερ κεῖσθαι καλῶς παράπλου ἐν 36 εἶπεν, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 693· μὴ κινεῖν εὖ κείμενον Πλάτ. Φίληβ. 15, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμ. κακὸν εὖ κείμενον Σχολ. οὗ τὸ ἐναντίον ἐν Σοφ. Ο. Κ. 509 τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν·—εἰ ταῦτ' ἀνατὶ .. κείσεται Σοφ. Ἀντ. 485, πρβλ. Φιλ. 503. **5)** ἁπλῶς, εἶμαι, εὔστομα κείσθω (ἴδε **εὔστομος**) Ἡρόδ. 2. 171· νεῖκος κ. τισι, ὑπάρχει ἔρις μεταξύ τινων, Σοφ. Ο. Τ. 490· Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασι, τὸ ὄνομά μου θὰ ἀναφέρηται συχνάκις, Ἀνθ. Π. 9. 62· πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν Θέογν. 240. **6)** ἀφίνω καθίζημα, ἐπὶ τῶν οὔρων, Ἱππ. 970B· — ὡσαύτως, καταπραΰνομαι, ἐπὶ φλογώσεως, ὁ αὐτ. 1016G **7)** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, εὑρίσκομαι, ἀπαντῶ, παρά τινι Ἀθήν. 58B· ποῦ κεῖται; ὁ αὐτ. 165D, πρβλ. Κειτούκειτος· — τὸ κείμενον, τὸ παρὰ πᾶσιν ἀποδεκτὸν γενόμενον, ἢ τὸ κ. τοῦ συγγραφέως, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ σχόλια, Casaub. εἰς Ἀθήν. σ. 3.

κειμηλι-άρχης ἢ **-χος, ου, ὁ**, θησαυροφύλαξ, ὁ ταμίας ἢ ἀποθηκάριος, τῶν κειμηλίων, Βυζ., ἴδε Ducang. — **κειμηλιάρχιον** καὶ **κειμηλιαρχεῖον, τό**, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον ἢ ἀποθήκη ἐν ᾗ τὰ κειμήλια φυλάσσονται, Πανδέκτ.

κειμήλιον, τό, (κεῖμαι), πρᾶγμα ἀκίνητον, τεθὲν κατὰ μέρος ὡς πολύτιμον, τιμαλφές, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐδίδοντο ὡς δῶρα, διὰ τοῦτο καὶ ἐφυλάσσοντο πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ δωρητοῦ, = **θησαυρὸς** (ἐκ τοῦ **τίθημι**), δηλ. κτῆμα ἀπόθετον, τῇ νῦν [τὴν φιάλην], καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω Ἰλ. Ψ. 618· δῶρον, ὅ σοι κειμήλιον ἔσται Ὀδ. Α. 312· ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος Ἰλ. Ζ. 47, Ὀδ. Δ. 613· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ ζώων ἢ κτηνῶν, θρεμμάτων συνισταμένην περιουσίαν (**πρόβασις**), ἐσθέμεναι κειμήλια πρόβασίν τε, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. «κειμήλια, τὰ κείμενα, ἀκίνητα, πρόβασις δὲ τὰ αὐτοκίνητα, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα», Ὀδ. Β. 75, πρβλ. Δ. 600·— οὕτως (ἐν τῷ πληθ.), Σοφ. Ἠλ. 438, Εὐρ. Ἡρακλ. 591· ἐπὶ προσώπου, μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σὲ Εὐριπ. Ῥῆσ. 654· ἐπὶ ἰχθύος, Θεόκρ. 21. 55·— σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 3. 41, Ἱππ. 2. 30, Λουκ. Προμ. 4, πρβλ. **κειμήλιος**.

κειμήλιος, ον, ἀποτεθειμένος, τεθησαυρισμένος, πολύτιμον κτῆμα ἢ πρᾶγμα, πατὴρ .. ὅτῳ καὶ μήτηρ .. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι Πλάτ. Νόμ. 931A· κειμήλιον θέσθαι [τὸν θησαυρὸν] αὐτόθι 913A.

κειμηλιοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τῶν κειμηλίων, ὁ κειμηλιάρχης, μεταγεν.

κειμηλιόω, θησαυρίζω, ἀποτίθημι κατὰ μέρος, Εὐστ. 1376. 13, ὅπερ ἀλλαχοῦ ταμιεύει εἶπεν·— Μέσ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 66· καὶ τὸ παθητ. συχνὸν ἐν τοῖς Πονηματίοις τοῦ Εὐστ.

κειμηλίωσις, εως, ἡ, ἀποθησαύρισις, ἡ φύλαξις καὶ ἀποταμίευσις τῶν κειμηλίων, Φαβωρῖν.

κεῖνος, η, ο, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖνος**. Ἐπίρρ. **κείνως**.

κεινός, ή, όν, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κενός**.

κεινόω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κενόω**, ποιῶ τι κενόν, Νικ. Ἀλ. 140, Θηρ. 56.

Κεῖος, ἴδε ἐν λ. **Κέως**.

κεῖπος, ὁ, εἶδος πιθήκου· ὡσαύτως **κῆπος, κῆβος**.

κεῖρα, ἡ, νηπιακὴ ἡλικία, νηπιότης, ἡ ἀτελὴς ἡλικία, Ἡσύχ., Ἐκκλ.

κειράς, άδος, ἡ, κεκαρμένοι, βοήσατε ἐπ' ἄνδρας κειράδας αὐχμοῦ Ἑβδ. (Ἱερεμ. 48. 31), ὅπου ὁ Θεοδώρητος, ὧν αἱ κεφαλαὶ κεκαρμέναι καὶ οἱ πώγωνες ἐξυρημένοι, αἰχμαλώτων δὲ ἦτο τὸ σχῆμα, στερηθέντων τὴν προτέραν εὐημερίαν καὶ αὐχμὸν περικειμένων· — πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κουράς**.

κειρεκόμης, ου, ὁ, ὅστις τὴν κόμην κεκαρμένην ἔχει, ὁ κεκαρμένος, μεταγεν., ἀντίθετ. **ἀκειρεκόμης**, καὶ **ἀκερσεκόμης**.

κειρία, ἡ, σχοινίον ἢ ἱμὰς τῆς κλίνης, Λατ. institia, Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ μῇ πόλει; οὐδ' ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν ἔχων, ἔνθα παίζει ὁ κωμικὸς διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κειρίας πρὸς τὸ ἐκ σπάρτου σχοινίον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 816, Πλουτ. Ἀλκ. 16, Ἑβδ. (Παροιμ. Ζ', 16)· καὶ ὁ Σουΐδ. «κειρία· εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων παρεοικὸς ἱμάντι ᾧ δεσμοῦσι τὰς κλίνας». **II.** ἐν τῷ πληθ., σάβανα, ταινίαι δι' ὧν περιβάλλουσιν ἢ τυλίσσουσι τὸν νεκρόν, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 44 (Κῶδ. Ἀλεξ. **κηρίαις**, καὶ ἔν τινι παρεμβεβλημένῃ γλώσσῃ τοῦ Ἡσυχ. **κηρείαις**)· ὁ Νόνν. ἐν τῇ παραφράσσει αὐτοῦ γράφει κερείαις χάριν τοῦ μέτρου· παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες (Λατ. taeniae) διὰ τὴν πρὸς τὰς ταινίας ὁμοιότητα.

κεῖρις, εως, ἡ, ἁρπακτικόν τι θαλάσσιον ὄρνεον, Λατ. ciris, τοῦ ὁποίου ἡ μυθικὴ ἱστορία ὑπάρχει τῷ τοῦ Οὐεργιλίου Ciris, Ὀβιδ. Μεταμ. 8. 150· παρὰ τῷ Ὀππ. Ἀλ. 1. 129 λέγεται **κιρρὶς** ἀντὶ τοῦ **κεῖρις**.

κειρύλος, ἴδε ἐν λέξ. **κηρύλος**.

κείρω (Αἰολ. **κέρρω**): μέλλ. **κερῶ**, Πλάτ. Πολ. 471Α, Ἰων. **κερέω** Ἰλ. Ψ. 146 (Δωρ. **κέρσω**): ἀόρ. **ἔκειρα** Ἀττ., Ἐπικ. **ἔκερσα** Ἰλ. Ν. 546, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 665 (Λυρ.): πρκμ. **κέκαρκα** (περι-) Λουκ. Συμπ. 32.— Μέσ., μέλλ. **κεροῦμαι** Εὐρ., Πλάτ.: ἀόρ. **ἐκειράμην** Ἀττ., Ἐπικ. **ἐκερσάμην** Καλλ. Ἀποσπ. 311, Αἰσχύλ. Πέρσ. 952 (Λυρ.).— Παθ., ἀόρ. α' μετοχ. **κερθεὶς** Πινδ. Π. 5. 146· ἀόρ. β' ὑποτ. **κᾰρῇ** Ἡρόδ. 4. 127, **κᾰρῆναι, καρεὶς** Λουκ. Σολοικ. 6, Πλούτ.: πρκμ. **κέκαρμαι** Ἡρόδ. 2. 36, Ἀττ. ὑπερσυντ. **ἐκεκάρμην** Λουκ. (Ἐκ τῆς √ΚΕΡ ἢ ΚΑΡ ἢ μᾶλλον ΣΚΕΡ, ΣΚΑΡ, Ἀρχ. Σκανδιν. skera, Ἀγγλο-Σαξον. scêran, Ἀρχ. Γερμ. skiru, schere, shear), ὡς ἐν τῷ μέλλ. **κερ-ῶ**: ἀόρ. **καρ-ῆναι**, ὁπόθεν ὡσαύτως **κέρ-μα, κορ-μός, κουρ-ά, κοῦρ-ος, κεραΐζω**· πρβλ. Σανσκρ. śar, śri-ṇâmi (dirumpo, laedo), śi-ri (gladius), kar-tari (forfex)· Λατ. cur-tus, καὶ ἴσως culter (πρβλ. Σαβ. curis, quiris)· Γοτθ. hair-us (μάχαιρα), Ἀρχ. Σκανδιν. hiör, Ἀρχ. Σαξον. her-u). Κόπτω τὴν κόμην, ἀφίνω αὐτὴν βραχεῖαν, σοί τε κόμην κερέειν, ὡς προσφορὰν εἰς τὸν ποταμὸν Σπερχειόν, Ἰλ. Ψ. 146, πρβλ. Παυσ. 1. 37, 3· κ. ἐν χροΐ [τὰς τρίχας], κόπτω τὰς τρίχας μέχρι δέρματος, ξυρίζω, Ἡρόδ. 4. 175· ἀλόχων κείραντες ἔθειραν Εὐρ. Ἑλ. 1124 (λυρ.)·— κοινότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποκόπτω τὴν κόμην μου ἢ βάλλω νὰ μοῦ ἀποκόψωσι τὴν κόμην, ὡς ἐγίνετο ἐπὶ μεγάλου πένθους (πρβλ. **κουρά**), τοῦτο .. γέρας οἷον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν Ὀδ. Δ. 198· κείροντο χαίτας Ω. 46· ὅρα τὰς τελετὰς ἐπὶ τῇ κηδείᾳ τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Ψ. 46, 135-153· οὕτω, πολὺν σοὶ βοστρύχων πλόκαμον κεροῦμαι Εὐρ. Τρῳ. 1183· κείρομαι πένθει κόμαν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 326· οὕτω καὶ ἀπολ., ἀποκόπτω τὴν κόμην τινός, κείρασθε, συμπενθήσατ' ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1390· ἐφ' ἧς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο Αἰσχίν. 84. 14, κτλ.· ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι Λυσ. 196. 11· παρὰ τοῖς Κωμικ., πρὸς φθεῖρα κείρασθαι, κείρομαι μέχρι τοῦ δέρματος, Εὔβουλος ἐν «Δολ.»· — Παθ., βοστρύχους κεκαρμένους Εὐρ. Ἠλ. 515· κουρᾷ .. πενθίμῳ κεκ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 458· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, ἀποκόπτομαι, πλόκαμοι κερθέντες Πινδ. Π. 4. 146· ἴδε ἐν λέξ. **κουρά, κομάω**. **2)** κείρω ἢ ξυρίζω τινά, αὐτοὺς σφέας καὶ τοὺς ἵππους, εἰς ἔνδειξιν πένθους, Ἡρόδ. 9. 24· κεκάρθαι τὰς κεφαλάς, νὰ «κουρευθῶσιν», ὁ αὐτ. 2. 36· Θρᾳκιστὶ κεκάρθαι Θεόκρ. 14. 36· ἴδε **χρὼς** I. 2 καὶ **ἐγκυτί**. — Κατὰ τὸν Φρύνιχ. 319, κείρεσθαι εὔχρηστον ἐπὶ ἀνθρώπων κειρομένων ἑκουσίως, καρῆναι ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς κουρᾶς πρὸς ἀτίμωσιν (ἐπ' οἴων καὶ ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς)· πρβλ. Κρατῖν. ἐν «Διον.» 2, μάχαιραι κουρίδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας· καὶ ὅμως εἴρηται παρὰ Πλουτ. Λυσ. 1, τῶν Ἀργείων ἐπὶ πένθει καρέντων. **II.** ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, δρέπομαι, δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες Ἰλ. Ω. 450· ὕλην Σοφ. Τρ. 1196· ἐκ λειμῶνος λείρια κ. Μόσχ. 2. 32·—μεταφορ., ἐκ λεχέων κ. μελιαδέα ποίαν, δρέπω ἡδονὴν ἐκ.., Πινδ. Π. 9. 64· ἥβας ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω μηδ'.. Ἄρης κέρσειεν ἄωτον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 665, πρβλ. Πέρσ. 921. **2)** ἐρημώνω χώραν τινά, ἰδίως κατακόπτων τὰ σιτηρὰ καὶ τὰ κάρπιμα δένδρα (πρβλ. **τέμνω, δενδροτομῶ**), τὸ πεδίον Ἡρόδ. 5. 63· τέμενος 6. 75· τὴν γῆν αὐτόθι 99, Θουκ. 1. 64· πρβλ. **περικόπτω** 2· — ὡσαύτως, καθαρίζω ἀπὸ δένδρων καὶ δασῶν χώραν τινὰ πρὸς ὁδοποιΐαν, Ἡρόδ. 7. 131.— Παθ., ἐπὶ χώρας, ἐρημοῦμαι, καρῆναι ὁ αὐτ. 4. 127, πρβλ. 8. 65. — Μέσ., χθὼν πεύκας κειραμένη, ἔχουσα κεκομμένας τὰς πεύκας της, Ἀνθ. Π. 9. 106, πρβλ. Ψευδο-Φωκυλ. 154· μεταφορ., κείρασθαι δόξαν, ἀπώλεσα τὴν δόξαν μου, Ἀνθ. Π. παράρτ.. 203·— ὡσαύτως, Ἄρης νυχίαν πλάκα κερσάμενος, ἐρημώσας τὴν πεδιάδα (διὰ τοῦ φόνου τῶν ἀνδρῶν), Αἰσχύλ. Πέρσ. 952. **III.** καθόλου, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐπομένως, **1)** σπαράττω, τρώγω ἀπλήστως, Λατ. depasci, ἐπὶ ζῴων, κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον [ὄνος] Ἰλ. Λ. 560· ἐπὶ ἰχθύος, δημὸν .. ἐπινεφρίδιον κείροντες Φ. 204· ἐπὶ γυπῶν, ἧπαρ ἔκειρον (immortale jecur tondens, Οὐεργ.), Ὀδ. Λ. 578, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 1, Νεκρ. Διάλ. 30. 1· ἔκειρε πολύκερων φόνον, δηλ. κατέσφαξε πολλὰ κερασφόρα ζῷα, Σοφ. Αἴ. 55. **2)** κείρω κτήματα, βίοτον, ἀπλήστως ἐσθίω (ἐξ οὗ κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ ὁ κόρος), ἐκείρετο πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματ' ἐμὰ Ὀδ. Β. 312· ἔκειρον κτήματ' ἐνὶ μεγάροις Χ. 369, κτλ.· ἀπολ., κείρετε (δηλ. βίοτον) Α. 378, Β. 143.

κεἰς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ εἰς**, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς πρὸ φωνήεντος, ἀλλὰ πρὸ συμφώνου **κἀς** (δηλ. **καὶ ἐς**), ὃ ἴδε.

κεῖσε, Ἐπίρρ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἐκεῖσε**.

κεισός, ὁ, ἀντὶ **κισσός**, Ἡσύχ.

κεῖσσα, Λακων. ἀντὶ **κίσσα**, Ἡσύχ.

Κειτούκειτος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα τοῦ Γραμματικοῦ Οὐλπιανοῦ, ὅστις νόμον εἶχε μηδενὸς φαγητοῦ ἀποτρώγειν πρὶν ἐρωτῆσαι· — κεῖται ἢ οὐ κεῖται; (πρβλ. **κεῖμαι** V. 7), Ἀθήν. 1Ε.

κείω, καὶ ἅπαξ **κέω** (ἴδε ἐν τέλει), Ἐπικ. ἐφετικ. τοῦ **κεῖμαι**, βῆ δ' ἴμεναι κείων, ἀπῆλθεν ἵνα κατακλιθῇ (ἔνθα ὁ ποιητὴς προσθέτει ὅθι περ σύες εὗδον, μεθ' ὃ προσθέτει τὸ ἑρμηνευτικόν, τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν), Ὀδ. Ξ. 532, πρβλ. Σ. 428· ἔνθ' ἴομεν κείοντες = κοιμηθησόμενοι, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνὴ Ἰλ. Ξ. 340· κείω δέ, θὰ πλαγιάσω, Ὀδ. Τ. 340· κειέμεν οὕτω, νὰ εἶσαι οὕτω πλαγιασμένος, Θ. 315· ὄρσο κέων, σήκω, πήγαινε νὰ κοιμηθῇς (πεποίηται δέ τοι εὐνή, ἀκολουθεῖ ὡς ἑρμηνευτικόν), Η. 342.

κείω, σχίζω, κόπτω, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **κεάζω**, μόνον ἐν Ὀδ. Ξ. 425 ἣν λίπε κείων· περὶ τῆς παρενθέσεως τοῦ ι πρβλ. **τελείω** ἀντὶ **τελέω**.

κεκᾰδήσω, κεκάδοντο, κεκαδών, ἴδε ἐν λέξ. **χάζομαι**·— ἀλλὰ περὶ τοῦ **κεκαδήσομαι** ἴδε ἐν λέξ. **κήδω**.

κεκαδμένος, ἴδε ἐν λέξ. **καίνυμαι**.

κεκᾰκουργημένως, Ἐπίρρ., μετὰ κακίας, κακουργικῶς, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. § 3.

κεκαλλιεπημένως, Ἐπίρρ., μετὰ καλλιεπείας, διὰ λεκτικοῦ κόσμου καὶ χάριτος, μεταγεν.

κεκαλυμμένως, Ἐπίρρ., κρυφίως, συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀδήλως**, μεταγεν.

κεκᾰνονισμένως, Ἐπίρρ., κατὰ κανόνα, κανονικῶς, καλῶς αὐτὴν καὶ κ. ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρις φύσις Θεόδ. Πρόδρ.

κέκασμαι, κέκαστο, κεκασμένος, ἴδε ἐν λέξει **καίνυμαι**.

(**κεκᾰφηώς**, Ἐπικ. πρκμ. μετοχ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ φράσει κεκαφηότα θυμόν, ἐκπνέοντα τὴν ζωήν του, Λατ. animam agentem, Ἰλ. Ε. 698, Ὀδ. Ε. 468· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡσαύτως «κέκηφε· τέθνηκεν». (Ἐκ √ΚΑΠ, ἢ μᾶλλον ΚϜΑΠ, ἴδε **καπνός, κάπτω, κάπω, καπύω**).

κεκηρυγμένως, Ἐπίρρ. (κηρύσσω) δημοσίᾳ, πασιγνώστως, ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. ἄηθες κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 208.

κεκινδῡνευμένως, Ἐπίρρ. (κινδυνεύω) μετὰ κινδύνου, Ἰουστῖν. Μάρτ.

κεκλασμένως, Ἐπίρρ. (κλάω) ἐκτεθηλυμμένως, παρὰ Σουΐδ.

κεκλέᾰται, κεκλήατο, ἴδε ἐν λέξ. **καλέω**·— **κέκλετο**, ἴδε ἐν λέξ. **κέλομαι**

κεκλεβώς, μεταγ. ἀντὶ **κεκλοφώς**, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας.

κέκληγα, μετοχ. **κεκληγώς**, ἴδε ἐν λέξει **κλάζω**, Ἡσύχ.

κεκλίᾰται, κεκλιμένος, κέκλῐτο, ἴδε ἐν λέξει **κλίνω**.

κέκλομαι, κεκλόμενος, ἴδε ἐν λέξ. **κέλομαι**.

κέκλῠθι, κέκλῠτε, ἴδε ἐν λέξ. **κλύω**.

κέκμηκα, πρκμ. τοῦ **κάμνω**.

κεκμηκότως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ. τοῦ ῥήμ. κά-

μνω, μετὰ καμάτου κόπτω, ἀντίθετ. ἀκάματα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 164.

κεκμηώς, ότος καὶ ῶτος, Ἐπικ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ κάμνω.

κεκολασμένως, Ἐπίρρ., μετρίως, κανονικῶς, σωφρόνως, κεκ. ζῆν Ἀθήν. 273D, Αἰλ. π. Ζ. 2. 11., 6. 1.

κεκορεσμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. πρκμ. τοῦ **κορέννυμι**, μέχρι κόρου, οὕτως ἑρμηνεύει τὸ **ἄδην** τὸ Μέγ. Ἐτυμ. 16. 42.

κεκόρημαι, κεκορηώς, ἴδε ἐν λέξ. **κορέννυμι**.

κεκοσμημένως, Ἐπίρρ. (κοσμέω) μετὰ κόσμου, τάξεως, κεκ. καὶ σωφρόνως Αἰλ. π. Ζ. 2. 11.

κεκοτηώς, ἴδε ἐν λέξ. **κοτέω**.

κεκράανται, κεκράαντο, ἴδε ἐν λέξ. **κραίνω**.

κέκραγμα, τό, κραυγή, φωνὴ ὀξεῖα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 637, ἐν τῷ πληθ.

κεκραγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ι. Α. 1357, Πλούτ. 2. 654F· «κεκραγμὸς Ἀττικοί, κραυγὴ Ἕλληνες» Μοῖρις σ. 226· καὶ Φρύνιχ. σ. 337 «παρακειμένου τοῦ κεκραγμὸς εἰπεῖν, ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός».

κεκράκτης, ου, ὁ, ὁ κραυγάζων, «κράκτης», Ἀριστοφ. Ἱππ. 137, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 33· κεκρᾶκται, κόρακες, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 154.

κεκρᾱμένως, Ἐπίρρ., (**κεράννυμι** Ι. 3) μετρίως, συγκερασμένως, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. σ. 102· μεμιγμένως, μετ' ἐκφράσεως, ἐναργῶς καὶ κ. γράφειν (ζωγραφεῖν) Πλούτ. 2. 335Α.

κέκραξ, ὁ, = **κεκράκτης**, παρὰ Δράκων. 51. 12.

κεκραξιδάμας, αντος, ὁ, (κέκραγα, δαμάω)· — λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 596 (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **Ἀλκιδάμας, τοξοδάμας**) ὡς ἐπίθετον τοῦ Κλέωνος, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν καταβάλλων, κατασιγάζων ταύτας, «φωνακλᾶς».

κεκρᾰτημένως, Ἐπίρρ., (κρατέω) σταθερῶς, ὡρισμένως, «θετικῶς», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 42.

κέκραχθι, ἴδε ἐν λέξ. **κράζω**.

κεκρῐμένως, Ἐπίρρ., (κρίνω) διακεκριμένως, σαφῶς, ἀκριβῶς, Πλούτ. 2. 1142C.

κεκροτημένως, Ἐπίρρ., ἐσφυρηλατημένως, τεχνηέντως, κομψῶς, εὐήχως, ἐπὶ τοῦ ὕφους τοῦ λόγου, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25, ἐν τέλ.

Κέκροψ, οπος, ὁ, μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδ. 8. 44, παριστανόμενος μετὰ οὐρᾶς ὄφεως, ὅθεν καλεῖται **διφυής**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 438·— πληθ. **Κεκροπίδαι**, Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. Π. 3, σ. 970. Ὁ Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι τὸ ὄνομα **Κέκροψ** δυνατὸν νὰ προκύπτῃ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τῆς √ΚΑΡΠ, **καρπός**, — Καρποφόρος, υἱὸς τοῦ **Ἐρι-χθονίου**, = Πλουσίου εἰς γῆν. ΙΙ. Ἐπίθ. **Κεκρόπιος, α, ον**, εἰς τὸν Κέκροπα ἀνήκων, Ἀθηναῖος, πέτρα Κεκρ. ἡ Ἀκρόπολις, Εὐρ. Ἴων 936· (ὡσαύτως ἁπλῶς **Κεκροπία**, ἡ, ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 658, Ἠλ. 1289)· Κεκρ. χθών, ἡ Ἀττική, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 34, κτλ.· Κεκρ. χώρα Στέφ. Βυζ.· **Κεκρόπιοι**, οἱ, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀνθ. Πλαν. 295· ὡσαύτως, **Κέκροπες**, Ἐπιγρ. παρὰ Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. 3, σ. 970. 2) θηλ. **Κεκροπίς, ίδος**, φυλὴ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1407, Ἐπιγραφ. (ὡσαύτως καλουμένη **Κεκροπία**, Στράβ. 397)· Κ. αἶα Ἀνθ. Π. 7. 81. 3) **Κεκροπίδαι**, οἱ, οἱ τοῦ Κέκροπος ἀπόγονοι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἡρόδ. 8. 44, Εὐρ., κτλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1055. 4) Ἐπίρρ. **Κεκροπίᾱθεν**, Ἐπικ. **-ηθεν**, ἐξ Ἀθηνῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 225, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 95.

κεκρυμμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ ῥήμ. **κρύπτω**, κρυφίως, λάθρα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 11.

κεκρῡφάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κεκρύφαλος**, Πολυδ. Ζ', 179.

κεκρῡφᾰλο-πλόκος, ον, πλέκων κεκρυφάλους (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Κριτίας 59.

κεκρύφᾰλος [ῠ], ὁ, (κρύπτω), δικτυοειδῶς πεπλεγμένος κεφαλόδεσμος, ἐν ᾧ περιώριζον τὴν ἑαυτῶν κόμην αἱ γυναῖκες, Λατ. reticulum, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην Ἰλ. Χ. 469· κ. καὶ μίτρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 138, 257, Διον. Ἁλ. 7. 9, πρβλ. Foës Οἰκ. Ἱππ.· ὁ κεκρύφαλος λέγεται σφιγκτὴρ τῆς πλεκτῆς κόμης Ἀντίπατρ. Σιδ. εἰς Ἀνθ. Π. 6. 206· κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα Παῦλ. Σιλ. αὐτόθι 5. 260· κ. ῥύτορα χαίτας ὁ αὐτ. 6. 207· κεκρυφάλῳ καταδῆσαι Ἱππ. 678. 54· ἐνίοτε ἐκοσμεῖτο διὰ πολυτίμων λίθων, κεκρυφάλων λιθοκολλήτων πλέγματα Ἀνθ. Π. 5. 270. 276· ὡς παραδείγματα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν οἱ παριστανόμενοι ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν μεταλλίων τῶν Συρακουσῶν· τοιοῦτον κεφαλόδεσμον εἰσέτι φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ. 2) μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, ὁ πρὸς τὸ μέτωπον ἱμάς· «οἱ τῶν ἵππων κορυφαστῆρες καὶ ἄμπυκες» Ἡσύχ., Ξεν. Ἱππ. 6. 8· ἱππικὸς κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β· 23, πρβλ. Πολυδ. Α', 184., Γ'. 55. ΙΙ. ὁ δεύτερος στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν ὡς ἐκ τῆς δικτυοειδοῦς κατασκευῆς αὐτοῦ, καλούμενος καὶ Γαλλιστὶ le bonnet, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8, Αἰλ. π. Ζ. 5. 41. ΙΙΙ. ἡ κοιλία κυνηγετικοῦ δικτύου, «ἄρκυος ἡ κοιλότης» Πολυδ. Ε', 31, Ξεν. Κυν. 6. 7, Πλουτ. Ἀλέξ. 25. [ῠ παρ' Ὁμ., Ἀνθ.· ἀλλὰ ῡ παρ' Ἀττ., ἴδε Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὔπολ. ἐν «Κόλ.» 21, Ἀντιφῶντα ἐν «Κιθαριστ.» 1, «Παρ.» 2].

κεκρύφαται, [ῠ], ἴδε ἐν λ. **κρύπτω**.

κεκύθωσι [ῠ], ἴδε ἐν λ. **κεύθω**.

κεκῡρωμένως, Ἐπίρρ. (κυρόω), βεβαιωμένως, μετὰ κύρους, ἐγκύρως, Ἐκκλ.

κεκωλῡμένως, Ἐπίρρ. (κωλύω), μετ' ἐμποδίων, Ἰω. Χρυσ.

κελᾰδεινός, ή, όν, κέλαδον προξενῶν, ἠχηρός, θορυβώδης, Ζέφυρος Ἰλ. Ψ. 208· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, «διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους» Εὐστ. (καλεῖται δὲ καὶ ἁπλῶς Κελαδεινὴ ἐν Ἰλ. Φ. 511)· ὡσαύτως τοῦ Βάκχου, Ἀνθ., κτλ.· αὐλῶνες κ. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 95· σῦριγξ Ὀππ. Ἁλ. 5. 455·— ὁ Πίνδ. ἔχει Δωρ. τύπον, **κελαδεννός**, ἔπεα κ., στίχοι ἠχηροί, μεγάλως ἠχοῦντα ποιήματα, Π. 3. 200· κελ. Χάριτες, αἱ ἠχηρὰν φωνὴν ἔχουσαι Χάριτες, Π. 9. 158· κελ. ὕβρις, θορυβώδης προσβολή, ὕβρις, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4. 14 (3. 26)·— οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., ποταμοὶ κελαδεννὰ ῥέοντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 532.

κελᾰδέω, Σαπφὼ 4, Εὐρ., γ' πληθ. **-έοντι** Πίνδ.· μέλλ. **-ήσω** Τέρπανδ. 1, Πινδ. Ο. 2. 3, Εὐρ. **-ήσομαι** Πινδ. Ο. 10 (11). 96· ποιητ. ἀόρ. **κελάδησα** Αἰσχύλ., Εὐρ. (λυρ.), πρβλ. **ἐπικελαδέω** (κέλαδος). Ἐπικ. καὶ λυρ. ῥῆμα, (πρβλ. **κελάδω**), ἠχῶ ὡς ὕδωρ ὁρμητικῶς ῥέον, οἷον ἐν Χρησμ. παρ' Αἰσχίν. 69. 25, Ἀνθ. Π. παράρ. 66· — κραυγάζω ἠχηρῶς, φωνάζω δυνατά, ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί, ἐπευφημοῦντες, ἐπικροτοῦντες, Ἰλ. Ψ. 869· ἐμὲ δεῖ κ. Πρατίν. 1. 5, πρβλ. **ἐπικελαδέω**· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κ. ὕμνον Πινδ. Ν. 4. 26, πρβλ. Π. 2. 27· βοάν, παιᾶνα Εὐρ. Ἴων 93, Ἡρακλ. Μαιν. 691, πρβλ. **κόσμος** 11. 2. 2) ἐπὶ ποικίλων ἤχων, βάλλω κραυγήν, κράζω δυνατά, ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους, Αἰσχύλ. Χο. 610· ἐπὶ τῆς χελιδόνος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 801, πρβλ. Βατρ. 682· ἐπὶ τῆς ᾠδικῆς ἀκρίδος, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παμφ.» 1· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, κ. ἐξ εὐνᾶς, μᾶς ἐξεγείρουσι τῆς εὐνῆς, Θεόκρ. 18. 57· ἐπὶ κωδώνων, πλήττομαι, ἠχῶ, Εὐρ. Ῥῆσ. 385· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, κ. φθόγγον κάλλιστον ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 716· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 284, Θεσμ. 44. ΙΙ. μεταβατ., ψάλλω περί τινος, μεγαλοφώνως ἐξυμνῶ, τινα Πινδ. Ο. 1. 15., 2. 3., 6. 150, Εὐρ. Ι. Τ. 1093, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1527· τι Πινδ. Ο. 11 (10). 14, Εὐρ. Τρῳ. 121· τινα ἀμφ' ἀρετᾷ Πινδ. Π. 2. 115.

κελάδημα, τό, ἦχος ὁρμητικός, Ζεφύρου Εὐρ. Φοίν. 213· ποταμῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 283.

κελᾰδῆτις, ῐδος, ἡ, μεγάλως ἠχοῦσα, γλῶσσα Πινδ. Ν. 4. 140.

κελαδο-δρόμος, ον, ὁρμῶσα ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῆς θήρας, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ἀργ. 900. Πρβλ. **κελαδεινός**.

κέλαδος, ὁ, ποιητ. λέξις (πρβλ. **κελαδέω**), θόρυβος, οἷος ὁ τοῦ ὁρμητικῶς ῥέοντος ὕδατος, μέγας θόρυβος, κραυγή, θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν, ἐπὶ προσώπων ὁριζόντων, Ἰλ. Ι 547, πρβλ. Σ. 530, καὶ **μετατίθημι**. ΙΙ. ἰσχυρὰ καὶ καθαρὰ φωνὴ ὡς ἡ τοῦ μαντείου, Πινδ. Π. 4. 107· κραυγή, βοή, κ. οὐ παιώνιος Αἰσχύλ. Πέρσ. 605, πρβλ. 388, Χο. 341, Σοφ. Ἠλ. 737, κτλ. ΙΙΙ. ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς, κ. ἑπτατόνου λύρας Εὐριπ. Ι. Τ. 1129, Κύκλ. 487.

κελάδω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **κελαδέω**, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., ἠχῶν, πὰρ ποταμὸν κελάδοντα Ἰλ. Σ. 576· πλῆτο ῥόος κελάδων Φ. 16, πρβλ. Θεόκρ. 17. 92· Ζέφυρον κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον Ὀδ. Β. 421· κελάδοντα Ἀριστοφ. Νεφ. 284.

κελαιν-εγχής, ές, ἔχων κελαινόν, μέλαν (δηλ. ᾑματωμένον) δόρυ, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως, Πινδ. Ν. 10. 158.

κελαινεφής, ές, συγκεκομμ. ἀντὶ τοῦ **κελαινο-νεφής** (περὶ τῆς συγκοπῆς πρβλ. **ἀμφορεὺς** ἀντὶ **ἀμφιφορεύς**, καὶ τὸ τῆς συνηθείας **ἀστροπελέκι** ἀντὶ **ἀστραποπελέκι**), μέλανα ἔχων νέφη, Ὁμηρ. ἐπίθετον τοῦ Διός, περιτετυλιγμένος εἰς μέλανα νέφη, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν (πρβλ. **νεφεληγερέτης**), παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ Ἰλ. Φ. 520· προσφωνούμενος ἁπλῶς Κελαινεφὴς ἐν Ο. 46, Ὀδ. Ν. 147· — ἀκολούθως καθόλου, μέλας τὸ χρῶμα, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές, περὶ τοῦ αἵματος τῶν σφαγίων ἢ θυμάτων, Λ. 36, πρβλ. Ἰλ. Δ. 140· πεδίον κ., ἔδαφος μέλαν, πλούσιον, παχεῖα γῆ, Πινδ. Π. 4. 93· κ. σκότος Ἀποσπ. 106, πρβλ. **ἰοδνεφής**.

κελαινιάω, κελαινός, μέλας εἰμί, «μαυρίζω», κατ' Ἐπικ. γ' πληθ. **κελαινιόωσι**, Ὀππ. Ἁλ. 4. 67· μετοχ. **κελαινιόων** πέπλος Νόνν. Δ. 38. 18· «κελαινόων· μελαινόμενος» Ἡσύχ.

κελαινό-βρωτος, ον, μέλας καὶ αἱματηρὸς κατὰ τὴν βρῶσιν, κ. ἧπαρ Αἰσχύλ. Πρ. 1025.

κελαινόλωτα, τά, οὕτω λέγονται τὰ κεράσια, ἀλλὰ μᾶλλον γραπτέον **κελαινόλωπα**, Ἡσύχ.

κελαινόομαι, γίνομαι κελαινός, μέλας ἢ σκοτεινός, κ. θὴρ Αἰσχύλ. Χο. 413.

κελαινόρ-ρῑνος, ον, ἔχων μέλαν δέρμα, Ὀππ. Ἁλ. 5. 18, Νόνν. Δ. 15. 158· — ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 27 ἔχομεν τὸν κατὰ μεταπλασμὸν πληθυντ. **κελαινόρῑνες**.

κελαινός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.)· — μέλας, σκοτεινοῦ χρώματος,

μαῦρος, συχν. παρ' Ὁμ., ἰδίως ὡς ἐπίθετ. τοῦ αἵματος, Ἰλ. Α. 303, Ὀδ. Π. 441· τῆς νυκτός, Ἰλ. Ε. 310, κτλ.· κῦμα Ι. 6· λαῖλαψ Λ. 747· χθὼν Π. 384· δέρμα Ζ. 117· ἦτορ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 429· κ. φῦλον, μελαψὴ φυλή, ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων, Αἰσχύλ. Ικ. 808, πρβλ. Ἱκέτ. 851· κελαιναὶ νᾶες Εὐρ. Τρ. 539· κελ. σκάφος Ἠλ. 478· βραδύτερον ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν φωτίζει ὁ Ἥλιος, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, σκοτεινός, «μαῦρος», αὐτόθι 434, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, μαῦρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 463· Στὺξ Λυκόφρ.· ὡσαύτως, κ. ξίφος, λόγχη, μαύρη ἐξ αἵματος, ἢ ἁπλῶς μαύρη, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ μετάλλου (πρβλ. **μελάνδετος**), Σοφ. Αἴ. 231, Τρ. 856, Εὐρ. Βάκχ. 628· κ. θῖνα, ἐπὶ τοῦ θαλασσίου πυθμένος, Σοφ. Ἀντ. 590· λύει κ. βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου, αὐτόθι 1302. (Ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς √ΚΑΛ (ἢ μᾶλλον ΣΚΑΛ), ὁπόθεν καὶ τὸ **κηλίς**· πρβλ. Σανσκρ. kâl-as, kal-ankas, Λατ. s-qual-or· ἀρνεῖται δὲ ἐτυμολογικὴν σχέσιν πρὸς τὸ **μέλας, μέλαινα**).

κελαινότης, ητος, ἡ, ἡ μελανία, μεταγεν.

κελαινο-φαής, ές, ἀμυδρῶς φωτίζουσα, ὄρφνα κ., φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ σκοτεινὸν λυκόφως, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1331.

κελαινό-φρων, ον, ὁ κακά, δόλια φρονῶν, «κακόκαρδος», κακόψυχος, ὁ μαύρην ψυχὴν ἔχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 459.

κελαινό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, μέλας τὴν χροιάν, τὸ δέρμα, Ἀνθ. Π. 9. 251· καὶ οὕτω διορθώνει ὁ Δινδ. ἀντὶ **μελ-** ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 785.— **κελαινόχροος**, ον, Μανέθων 4. 261.

κελαινώπας, α, ὁ, (ὤψ) μέλαιναν ἔχων τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, μέλας, φοβερός, θυμὸς (Σχολ. «κεκρυμμένος καὶ δόλιος θυμὸς ἢ καὶ βαθυγνώμων») Σοφ. Αἴ. 954· θηλ., **κελαινῶπις** νεφέλα Πινδ. Π. 1. 31. Ὡσαύτως **κελαινωπός**, ή, όν, ἐν Ἀρκαδ. σ. 67. 10.

κελαιν-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Πινδ. Π. 4. 377.

κελάρυζα, ἡ, = **λακέρυζα**, κ. κορώνη, ἡ κράζουσα, Πλανούδ. ἐν Βαχμ. Ἀνεκδ. 2. 110.

κελαρύζω, Δωρ. -σδω: μέλλ. -ύσομαι, Ἡσύχ., -ύξομαι, Χρησμ. Σιβ. 3. 440· ἀόρ. **κελάρυξε**, Πινδ. Ἀποσπ. 150. Μορμυρίζω, ἠχῶ, βοῶ, «βουίζω», ἐπὶ ῥέοντος ὕδατος, κατειβόμενον κελαρύζει Ἰλ. Φ. 261· ὡς ποταμὸς κελάρυζε μέγας Ὀππ. Κυν. 2. 145· ἐκρέω, μετὰ μορμυρισμοῦ καὶ κρότου ῥέω, ἀναβλύζω ὡς ὕδωρ, ἀπὸ δ' ἕλκεος .. αἷμα μέλαν κελάρυζε Λ. 813· [ἅλμη] ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν, ἐξετείνετο, ἐξεχύνετο, Ὀδ. Ε. 323· ἐπὶ γάλακτος, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 409Β, πρβλ. 747D· Δωρ. παρατ. κελάρυσδε Θεόκρ. 7. 137. **3**) ἐπὶ ἀνθρώπων, χύνω μετὰ ἤχου γαργάρας, ἀφύσσοντες οἶνον κελαρύζετε Ἴων παρ' Ἀθήν. 495Β· πρβλ. **ῥύζω**.

κελάρυξις, εως, ἡ, τὸ κελαρύζειν, ἦχος ὡς ὁ τοῦ ἀναβλύζοντος ὕδατος, «ἰδίωμα ψόφου» Ἡσύχ.·— οὕτω **κελάρυσμα**, τό, Ὀππ. Κυν. 4. 325· **κελαρυσμός**, ὁ, Κλήμ. Ἀλ. 185.

κελέβειον, Ἰων. **ήϊον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομένου, Ἀντιμάχ. Ἀποσπ. 13.

κελέβη, ἡ, ποτήριον, ἀγγεῖον πλατύ, Ἀνακρ. 40· λέγεται κ. τρικύαθος, ὑπὸ τινῶν λέγεται ποτήριον θερμοποτίς, καὶ ὑπ' ἄλλων «ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν» (καὶ «μέλιτος πεπληθός»), Θεόκρ. 2. 2, πρβλ. Ἀθήν. 475C.

κελέοντες, ων, οἱ, αἱ δοκοὶ τοῦ ὀρθίου ἱστοῦ τῶν ἀρχαίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐτείνετο τὸ ὕφασμα· ὡσαύτως, τὰ καταπεπηγότα ἢ ὀρθὰ ξύλα, ἱστόποδες, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 628) παρ' Ἡσυχ., Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ., Θεόκρ. 18. 34, Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 884. 15·— ὁ ἑνικ. ἀναφέρεται παρὰ Φωτίῳ ἐν λέξει **κελένδρυον**, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κελένδρυνον**.

κελεός, ἡ, πράσινος δρυοκολάπτης (ὁ Σουΐδ. καὶ ὁ Μέγ. Ἐτυμ. ὄρνεον ταχύτατον ἀπὸ τοῦ κέλλειν = ταχέως βαδίζειν), Picus viridis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 8., 9. 1, 27.— **Κελεός**, ἥρως Ἀθηναῖος Ἡσύχ.

κελεύθειος, α, ον, ἀνήκων εἰς ὁδόν, «ἐνόδιοι δαίμονες» Ἡσύχ.·— **κελευθεία**, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 3. 12, 4.

κελευθεύω, τὴν κέλευθον ἀκολουθῶ, ὁδεύω, Ἡσύχ.

κελευθήτης, ου, ὁ, ὁδοιπόρος, Ἀνθ. Π. 6. 120, πρβλ. **κελευθοπόρος**.

κελευθιάω, ἐπιθυμῶ ὁδεύειν, «κελευθιόων· πρὸς ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν» Ἡσύχ.

κελευθο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ὁδόν, ὡς τὸ ὁδοποιός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 13.

κελευθο-πόρος, ὁ, ὡς τὸ πεζολογικὸν ὁδοιπόρος, Ἀνθ. Π. 7. 337.

κέλευθος, ἡ, καὶ μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ. τὰ **κέλευθα**, πρβλ. **σταθμοὶ** αἱ **σταθμά**, **ζυγοὶ** καὶ **ζυγά**·— ὄνομα ποιητικὸν· ὁδός, ἀτραπός, δρόμος, Ὅμ., κτλ.· ὑγρὰ κέλευθα, ἰχθυόεντα κέλευθα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Γ. 71, 177, κτλ.· οὕτως, ἅλος βαθεῖα κέλευθος Πινδ. Π. 5. 119· ὡσαύτως ἀνέμων κέλευθα ἢ κέλευθοι Ἰλ. Ξ. 17, Ο. 620, Ὀδ. Ε. 383, κτλ.· ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, δηλ. νὺξ καὶ ἡμέρα ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλας ἐκ τοῦ πλησίον, Ὀδ. Κ. 86·— ἄρκτου στροφάδες κ., οἱ κύκλοι αὐτῆς, Σοφ. Τρ. 130, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 343·— θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου, ἀπόφευγε τὴν ὁδὸν αὐτῶν, δηλ. τὴν συναναστροφήν των, Ἰλ. Γ. 406· οὕτω μεταφ., ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν, ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς ὁδοῦ τῆς ἐνεργείας, Πινδ. Ι. 5 (4). 28, πρβλ. Ο. 6. 39. **II**. τὸ πορεύεσθαι ἢ ὁδοιπορεῖν, ὁδοιπορία, ταξείδιον διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου Ὀδ. Δ. 389, πρβλ. κέλευθον διαπράσσω·— οὐκ ἄν πω χάζοντο κελεύθου, δὲν θὰ ἔπαυον προχωροῦντες, Ἰλ. Λ. 504, πρβλ. Μ. 262·— πολλὴ κ., μακρινὸν ταξείδιον, μακρὰ ὁδός, μεγάλη ἀπόστασις, Σοφ. Ο. Κ. 164. **2**) ἐκστρατεία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 126, Πέρσ. 758. **III**. τρόπος τοῦ βαδίζειν, βάδισμα, μιμήσομαι λύκου κ. Εὐρ. Ρῆσ. 212, πρβλ. Τρῳ. 888. **IV**. μεταφορ., ὁδὸς ἢ τρόπος ζωῆς, κέλευθοι ἁπλόαι ζωᾶς Πινδ. Ν. 8. 60, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 350· βίου κ. ἄθεος Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 434· ὡσαύτως, τρόπος πράξεως, ἔστι μοι .. μυρία παντᾷ κ. Πινδ. Ι. 4. 1 (3. 19)· πρβλ. **οἶμος**. (Ἐντεῦθεν, **ἀ-κόλουθος**, **κέλης**· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Λατ. cal-lis, Λιθ. kél-ias (ὁδός), kel-iáuju (ὁδοιπορῶ).)

κελεύθω, ὁδοιπορῶ, ἀμφίβ., ἴδε **κλεύθω**.

κέλευμα, τό, = **κέλευσμα**, ὃ ἴδε.

κέλευσις, εως, ἡ, τὸ διατάσσειν, διαταγή, προσταγή, Πλουτ. 2. 32C· συχν. ἐν ἐπιγραφ. κατὰ κέλευσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2737b. 3· ἐκ κελεύσεως τινὸς 3607. 2· ἀπὸ κ. 5187b. 3· κ. ἀλλ.

κέλευσμα ἢ **κέλευμα**, τό, (κελεύω), διαταγή, προσταγή, παραγγελία, παράγγελμα, ἐντολή, Αἰσχύλ. Εὐμ. 235, Σοφ. Ἀντ. 1204, κτλ.· κλῆσις, πρόσκλησις, Αἰσχύλ. Χο. 751·— παρὰ πεζοῖς, τὸ ἐν τῇ μάχῃ πρόσταγμα, Ἡρόδ. 4. 141., 7. 16, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 929· ὡσαύτως ἡ φωνὴ τοῦ κελευστοῦ (ὃ ἴδε), διδόντος τὸ πρόσταγμα εἰς τοὺς κωπηλατοῦντας, ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος, «ἐκ μιᾶς παραγγέλσεως» Σχόλ., ἐν τῷ ἅμα, Θουκ. 2. 92, Διόδ. 3. 15· ἐξ ἑνὸς κελεύματος Σώφρων 51 Ahr.· ἐκ κελεύσματος, κατὰ τὸ πρόσταγμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, Εὐρ. Ι. Τ. 1405· καχάζετ' ἀπὸ κ. Εὔβουλ. ἐν «Δαμαλ.» 1·— ὡσαύτως ἡ παρακέλευσις τοῦ ἡνιόχου πρὸς τοὺς ἵππους, κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται Πλάτ. Φαῖδρ. 253D· τοῦ κυνηγοῦ πρὸς τοὺς κύνας, Ξεν. Κυν. 6. 20. (Ὁ τύπος, **κέλευμα**, φαίνεται ἀρχαιότερος· ὅρα τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, Χο. 751, πρβλ. Λοβ. Αἴ. σ. 323.)

κελευσματικῶς, Ἐπίρρ., διὰ κελεύσματος, προστακτικῶς διὰ προστάγματος, Εὐστ. 1080. 63.

κελευσμός, ὁ, πρόσταγμα, παραγγελία, παράγγελμα, παρόρμησις, Εὐρ. Ι. Α. 1130, Κύκλ. 653.

κελευσμοσύνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κελευσμός**, **κέλευσμα**, κελευσμοσύνῃς Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον Ἡρόδ. 1. 157.

κελευστής, οῦ, ὁ, ὁ κελεύων, προστάσσων, παρορμῶν, ἰδίως, ὁ ὁδηγῶν τοὺς κωπηλάτας, ὁ δίδων τὸν ῥυθμὸν τῆς κωπηλασίας εἰς αὐτούς, Εὐρ. Ἑλ. 1576, Ἀριστοφ. Ἀχ. 554, Θουκ. 2. 84, κτλ.· πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 403 (397)· ὁ Πολυδ. Α', 96 συνάπτει, κελευστὴς καὶ τριηραύλης. **II**. κῆρυξ, Διόδ. 20. 50· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1273.

κελευστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κελευστήν, παροτρυντικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κελεύειν· ἡ **κελευστικὴ** (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260D· τὸ κελευστικόν, οὐσιαστ., Συνέσ.· τοῦ ψόγου τὸ τραχὺ καὶ τὸ κελευστικὸν Πλουτ. Ἠθ. 72, καὶ τὸ Ἐπίρρ. **κελευστικῶς**.

κελευστός, ή, όν, κελευσθείς, διαταχθείς, παραγγελθείς, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 3.

κελεύστωρ, ορος, ὁ, = **κελευστής**, «κελεύστωρ διαφέρει τοῦ κελευστής· ὁ μὲν γὰρ κελευστής ἐστιν ὁ ἐν νηῒ κελεύων τοῖς ἐρέταις τι, ὁ δὲ κελεύστωρ ὁ ἐπικελευόμενος καὶ παρορμῶν» Α. Β. 47.

κελευτὴς = **κελευστής**.

κελευτιάω, θαμιστικὸν τοῦ **κελεύω**, ὡς τὸ **πνευστιάω**, ἐν τοῦ πνέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' Ἐπ. μετοχ. **κελευτιόων**, «ἐπὶ δημηγορίας ὀτρυντικῆς» (Εὐστ.), Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην, συνεχῶς παροτρύνοντες [τοὺς ἄνδρας], Ἰλ. Μ. 265, πρβλ. Ν. 125. Ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κελευθιόων**, πορευόμενος,— τύπος, ὃν ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ., παρέχων ὡσαύτως καὶ **κελευθείοντες**· ἀλλ' εὕρηται παρ' Ἡσυχ. καὶ **κελευστιόων** = κελευστικῶς ἔχων.

κελεύω· Ἐπ. παρατ. **κέλευον** Ἰλ. Ψ. 767· μέλλ. **-σω**, Ἐπ. ἀπαρ. **-σέμεναι** Ὀδ. Δ. 274· ἀόρ. **ἐκέλευσα**, Ἐπ. **κέλ-**, Ἰλ. Υ. 4· πρκμ. **κεκέλευκα**, Λυσ. 95. 6, Λουκ. Δημών. Β. 44·— Μέσ., ἀόρ. **ἐκελευσάμην** Ἱππ. 1. 386, ἀλλὰ συχνότερον ἐν τοῖς συνθέτοις, **δια-**, **ἐπι-**, **παρα-κελεύομαι**.— Παθ., μέλλ. **-ευσθήσομαι** Δίων Κ. 68. 9· ἀόρ. **ἐκελεύσθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· πρκμ. **κεκέλευσμαι** Ξεν. Κύρ. 8. 3, 14, Λουκ. Θυσ. 11· (οἱ τύποι **ἐκελεύθην**, **κεκέλευμαι** εἶνε ἀμφίβ., ἴδε Veitch Ἀνώμ. Ρήμ., ἐν λ.). (Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **κέλομαι**, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **καλέω**, ἂν καὶ ὁ Κούρτ. ἔχει ἀμφιβολίας). Κυρίως, κινῶ εἰς τὰ ἔμπρος, παρακινῶ, ὠθῶ εἰς τὰ ἔμπρος, Λατ. incito (ἴδε κατωτ. Ι. 3), παρακινῶ, παροτρύνω, παραγγέλλω, διατάττω, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ.

καὶ ἐφεξῆς· τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ φιλικῆς προτροπῆς·— σπανιώτερον ἐκ μέρους κατωτέρου ἀνθρώπου, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, Ἰλ. Ω. 599, Ὀδ. Κ. 17, 345, Ἡρόδ. 1. 116· (οὕτω **κέλομαι** Ὀδ. Λ. 71)·— ἰδίως δίδω διὰ τῆς φωνῆς τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας, Ἀθήν. 535D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 24· (πρβλ. **κελευστής**).— Συντάσσεται. **1**) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., παραγγέλλω τινὰ νὰ πράξῃ τι, σ' ἔγωγε .. κελεύω ἐς πληθὺν ἰέναι Ἰλ. Ρ. 30, πρβλ. Β. 11. καὶ 28, Λ. 781., Ξ. 62, Ἡρόδ. 1. 8, 24, καὶ Ἀττ.· ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι, προσέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ παραγγείλῃ εἰς ἡμᾶς νὰ τὸν περιμείνωμεν, Πλάτ. Πολ. 327B· ἐν Ἀντιφῶντι 126, 21, τὸν ἐπιβουλεύσαντα κελεύει φονέα εἶναι, δηλ. παραγγέλλει νὰ θεωρῆται ὡς φονεύς·— ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. πολλάκις παραλείπεται, πρβλ. Θουκ. 1. 143· συχνὸν παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ τροφὴν ταύτῃ πορίσαι κελεύω Δημ. σ. 45. 17· καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω 46. 10, 472. **2**) μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., τί με ταῦτα κελεύεις (δηλ. ποιεῖν) Ἰλ. Υ. 87, πρβλ. Δ. 286· τά με θυμὸς .. κελεύει (δηλ. εἰπεῖν) Η. 68, κτλ.· καὶ ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. συνάπτεται χάριν ἐπεξηγήσεως, τί με ταῦτα κελεύεις .. μάχεσθαι; Υ. 87. **3**) ὡσαύτως, μόνον μετ' αἰτ. προσ., εἰ μὴ θυμός με κελεύει (δηλ. φείδεσθαι) Ὀδ. Ι. 278· ὥς με κελεύεις (δηλ. μυθεῖσθαι) Λ. 507· καὶ ἐπὶ ἵππων, ἐφέπων μάστιγι κέλευε καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, τοὺς ἐβίαζε [νὰ τρέχωσι] .., Ἰλ. Ω. 326· — παρὰ πεζοῖς, ἐκέλευσε τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην, διέταξεν αὐτοὺς [νὰ ὑπάγωσι] πρὸς τὸν Θηραμ., νὰ συλλάβωσιν αὐτόν, Ξεν. Ἑλ. 2. 3, 54· οὕτω, κ. τινὰς ἐπὶ τὰ ὅπλα αὐτόθι 20. — Παθ., διατάττομαι, λαμβάνω διαταγήν, Ἀριστ. Πολ. 1. 4, 3. **4**) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ὅ μὴ κελεύσαι Ζεὺς (οὕτως ὁ Ἕρμανν. ἀντὶ τοῦ -σει) Αἰσχύλ. Εὐμ. 618· κ. τι παρά τινος, ἀπαιτῶ, Δημ. 48. 14· ἀντίθ. τῷ **ἀπαγορεύω**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 1, 14.— Παθ. τὸ κελευόμενον, τὰ κελευόμενα, ποιεῖν ἢ πράττειν, παραγγελίαι, διαταγαί, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3, Πλάτ. Πολ. 340A.

II. μετὰ δοτ. προσ. ἑπομ. ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, κηρύκεσσι .. κέλευσεν κηρύσσειν .. Ἰλ. Β. 50, Ὀδ. Β. 6, κτλ.· ἀλλήλοισι κέλευον ἅπτεσθαι νηῶν .., Ἰλ. Β. 151· πρβλ. Ἰλ. Λ. 780, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις **κελεύων** δὲν εἶνε δεσποτική, διότι ὁ Νέστωρ, κελεύων τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ ἐς μάχην ἕπεσθαι, δὲν εἶνε ἄρχων ἢ δεσπότης αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ κελεύων ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀξιῶν, ἐφ' ἧς σημασίας μετὰ ταῦτα μετεχειρίζετο καὶ τὸ **σημαίνω**· ὁ ποιητὴς συνάπτει καὶ μετὰ τοῦ **ἐπιτέλλομαι** Ἰλ. Τ. 192, σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι καὶ κελεύω· — ἑτάροισι .. ἐκέλευσα ἐμβαλέειν Ὀδ. Ι. 488· οὕτω παρ' Ἀττ., Θουκ. 8. 38, κτλ. **III**. ἀπολ., ἰδίως ἐν τῇ Ὁμηρ. φράσει, ὡς σὺ κελεύεις·— οὕτω, πολλὰ κελεύων Ἡρόδ. 6. 36. **IV**. μετὰ μόνης ἀπαρ., παραλειπομένης τῆς αἰτ. προσ., σιγᾶν κελεύω, διατάττω, ἐπιβάλλω σιωπήν, Σοφ. Φιλ. 865· οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 731· συνιστῶ, Λατ. censere, Δημ. 45. 47., 46. 11, κτλ.· ἀντίθ. τῷ οὐκ ἐάω, Ξεν. Ἀθην. 2. 18· κ. μὴ ποιεῖν Ἀττ. κτλ.

κελεφός, ὁ, λεπρός, Ἀρκάδ. 55. 10, Ἐκκλ.— ἐντεῦθεν **κελεφία, -ίασις**, ἡ, ἡ λέπρα, καὶ **κελεφιάω**, εἶμαι λεπρός, Ἐκκλ.

κελέων, ὁ, ἄχρηστος ἑν. τοῦ **κελέοντες**, ὃ ἴδε.

κελημοσύνη, -ης, ἡ, κέλευσις, κέλευσμα· «κελημοσύναις· κελεύσεσιν» Ἡσύχ.

κέλης, ητος, ὁ, (**κέλλω**) μετὰ τοῦ ἵππος ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἵππος δρομικός, τῆς ἱππασίας («ὁ ἄζυξ καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος» Εὐστάθ.), Ὀδυσσεὺς ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, ἐπέβαινεν ἢ ἐπωχεῖτο μιᾶς σανίδος ὡς εἰ ἦτο ἐφ' ἵππου (πρβλ. **ἵππος**), Ὀδ. Ε. 371· ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. 40 «(ἵππος) κυνηγέτης ἢ κέλης ἐναγώνιος ἢ πομπεὺς ἢ πολεμιστήριος», ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἅρμα καὶ τὴν ἀπήνην· κ. καὶ ἅρματα Ἡρόδ. 7. 86· τεθρίπποις τε καὶ κέλησι Πλάτ. Λύσ. 205C· ἵππον κέλητ' ἀσκοῦντα Εὔπολ. ἐν «Κολ.» 25· ἱπποδρομίαν ἄξετε, ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ Ἀριστοφ. Εἰρ. 900· συχνάκις ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῶν Ὠδῶν τοῦ Πινδάρου, ὡς ἐν Ο. 1, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς, κέλητι νικᾶν Συλλ. Ἐπιγρ. 1416, πρβλ. 1591α, 2758 III στήλη III. (Πρὸς τὸ Αἰολ. **κέληρ**, πρβλ. τὸ Λατ. celer, celeres· ὁ Festus παράγει τὸ Λατ. celsus (ἀντὶ eques) ἐκ τοῦ **κέλης**, Koen Γρηγ. σελ. 306, κἑξ.). **II**. πλοιάριον ταχύπλουν μὲ μίαν μόνην κώπην ἢ μονόκωπον, ἐλαφρὸν πλοιάριον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ᾧ εἷς ἀνὴρ ἐπικάθηται, Λατ. celox, Ἡρόδ, 8. 94, Θουκ. 4. 9., 8. 38, Ξεν., κτλ. **III**. τὸ γυναικεῖον μόριον ἢ αἰδοῖον (παρὰ κωμικοῖς), Εὐστ. 1539. 34· καὶ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 60, ὑπάρχει αἰσχρόν τι λογοπαίγνιον ἐπὶ πασῶν τῶν σημασιῶν, πρβλ. **κελητίζω** II.

κελητιάω: μέλλ. -άσω, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

κελητίζω: μέλλ. -ίσω, (**κέλης**), ἱππεύω, ἐπιβαίνω ἵππου, ὀχοῦμαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς Ἰλ. Ο. 679, (Λατ. desultor)· περὶ τῆς κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ἱππασίας, ἴδε ἐν λ. **ἵππος**. **II**. ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, συνουσιάζομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 501, Θεσμ. 153· πρβλ. κέλης III.

κελήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέλης** II, Θουκ. 1. 53· τριήρει μὲν φιλίᾳ προπλεούσῃ, αὐτὸς δ' ἐν κελητίῳ ἄποθεν ἐφεπόμενος, ὅπερ αὐτόθι καὶ κέλητα καλεῖ, 4. 120· κ. ὀξὺ Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 56.

κελητιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κελητίζειν, ὁ παρὰ Λατίνοις desultor, Γλωσσ.

κελλάριον, τό, ἀπὸ τοῦ ῥωμαϊκοῦ cella (ὡς καὶ τὸ **σουδάριον**), λέγεται δὲ καὶ **κέλλιον**, Παλλάδ. 85 (11. 351).

κελλός, ὁ, μονόφθαλμος, Ἡσύχ.· ὁ αὐτ. τὸ **κέμων** ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἑτερόφθαλμος.

κέλλικας, «δημότας» Ἡσύχ.

κελλόν· «στρεβλόν, πλάγιον» Ἡσύχ. καὶ «κελλῶσαι· πλαγιάσαι».

κέλλω (μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατατ. παρὰ πεζογράφοις, καὶ μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὀκέλλω**): μέλλ. **κέλσω** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 330, Εὐρ. Ἑκ. 1052: ἀόρ. **ἔκελσα** Ὅμ., Ἀττ. ποιητ., ἐν ᾧ τὸ **ὀκέλλω** ἔχει ἀόρ. **ὤκειλα**. (Ἐκ √ΚΕΛ- παράγεται καὶ τὸ **κέλης**, Σανσκρ. kal, kalayâmi (ago, urgeo)· Λατιν. cello (per-cello), celer, celox).

Ἐλαύνω, ὠθῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει νῆα κέλσαι, ὁδηγῶ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, «τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέναι τὴν ναῦν» Ἡσύχ., Λατ. appellere, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι Ὀδ. Κ. 511· νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν Λ. 20· νῆα .. ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν Ι. 546, Μ. 5, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ, Κ. 511, Λ. 20· — μεταφορ., Ἄργει κ. πόδα Εὐρ. Ἑλ. 139· οἵαν ἔκελσας ὁδὸν ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 898

II. ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίων ἢ ναυτῶν, ἔρχομαι εἰς τὴν ἀκτὴν ἢ εἰς τὸν λιμένα, ἐλλιμενίζομαι, κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία Ὀδ. Ι. 149· κέλσαντες Σιμόεντος .. ἐπ' ἀκτὰς Αἰσχύλ Ἀγ. 696, πρβλ. Εὐμ. 10· ἐς Ἄργος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 330· πρὸς γῆν Σοφ. Τρ. 804· Εὐρίπου διὰ χευμάτων κέλσασα Εὐρ. Ι. Α 167· ἢ μετ' αἰτιατ. τόπου, κέλσαι .. Ἄργους γαῖαν Αἰσχύλ. Ἱκ 16· ἄστυ Εὐρ. Ῥῆσ. 934·— μεταφορ., πᾶ ποτε .. κέλσαντ', εἰς τίνα λιμένα καταχθέντες; Αἰσχύλ. Πρ. 184· κ. ποτὶ τέρμα Εὐρ. Ἱππ. 140· καὶ μεταφορ., πᾷ κέλσω; ποῦ νὰ προσορμισθῶ; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1056, ἀνθ' οὗ αὐτόθι 1070, πᾷ στῶ; πᾷ κάμψω; πᾷ βῶ;

κέλομαι, Ἐπικ. β' ἑνικ. **κέλεαι**, ἐνίοτε ὡς δισύλλαβ. κατὰ συνίζησιν, Ἰλ. Ω. 434, Ὀδ. Δ. 812, Κ. 337· προστακτ. **κελέσθω, -εσθε**, εὐκτ: **-οίμην**, ἀπαρ. **-εσθαι**, ἅπαντα παρ' Ὁμ.: παρατ. **κελόμην** Ἰλ. Α. 386, **ἐκέλευ** Θεόκρ. 3. 11, **κέλετο** Ἰλ. Ο. 119 (Δωρ. **κέντο** Ἀλκμὰν 117)·— μέλλ. **κελήσομαι** Ὀδ. Κ. 296: ἀόρ. α' **ἐκελήσατο, κελήσατο**, Ἐπιχ. Ἀποσπ. 48 Ahr., Πινδ. Ο. 13. 113, Ι. 6 (5). 54· — Ἐπικ. ἀόρ. β' **ἐκέκλετο, κέκλετο**, Ὅμ., Ἡσ.· ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη ὑπὸ μεταγενεστ. ποιητῶν ἐνεστὼς **κέκλομαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 716, κτλ.· εὐκτ. **κεκλοίμαν** Αἰσχύλ Ἱκ. 591 (λυρ.)· μετοχ. **κεκλόμενος**, ἴδε κατωτ. II. 1· (ὁ ἐνεστ. οὗτος κεῖται ἐπὶ παθητ. σημασ. παρὰ Μανέθωνι 2. 251., 3. 319, Χρησμ. Σιβ. 8. 500. (Ἐντεῦθεν ὡσαύτως **κελεύω**, ὃ ἴδε). Παρακινῶ, παροτρύνω, προτρέπω, διατάττω, συχν. παρ' Ὁμ.— Συντάσσεται ὡς τὸ **κελεύω**. **1**) μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Ε. 810, Π. 657, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1119· τὸ χωρίον, Ὀδ. Ρ. 555, εἶναι ἄξιον σημειώσεως, μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς .. κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυῖη (ἀντὶ -υῖαν)·— ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, κέλεταί δέ με θυμὸς (δηλ. εἰπεῖν) Ἰλ. Μ. 300, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 133, κτλ. **2**) μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις Ἰλ. Κ. 419· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ ἀπαρ., Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας Ζ. 66· ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, «ἐγκελευόμενοι» Σχολ., Ἰλ. Θ. 346· ἀμφιπόλοισιν κέκλετο αὐτόθι 286· ἵπποισιν ἐκέκλετο Θ. 184· ἀλλήλοισι κέλεσθε Μ. 274. **3**) ἀπολ., κέλομαι γὰρ ἔγωγε, διότι [οὕτως] ἐγὼ συμβουλεύω, Ψ. 894, Ὀδ. Ρ. 400 κέλεαι γὰρ Ε. 98· ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Γ. 317· ἐπὶ δ' Ἕκτορα κέκλετο θυμὸς (δηλ. ἑ ἰέναι) Π. 382· ὡς δὲ λέγεται ὀτρύνουσα κελεύεις Ὀδ. Ψ. 264, καὶ ἀλλαχοῦ κέλευσεν ἐποτρύνουσα, οὕτω καὶ ἐποτρύνουσα κελοίμην Ἰλ. Ω. 297·— σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς, ἐτήκετο, ἐπειδὴ μεγάλη δύναμις τὸν ἠνάγκαζε, Ὀδ. Μ. 175. **II**. τὸ **κέλομαι** ἐνίοτε περιέχει σὺν τῇ σημασίᾳ τοῦ **κελεύω** καὶ τὴν τοῦ **καλέω**· ἐντεῦθεν,

1) καλῶ, φωνάζω, κέκλετο δ' Ἥφαιστον Ἰλ. Σ. 913· ὡσαύτως, ἐπικαλοῦμαι πρὸς βοήθειαν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 21· πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διὸς Σοφ. Ο. Τ. 159, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 590, καὶ ἴδε ἐν λέξει **ἐπικέλομαι**. **2**) καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομάζω, νιν ὄρνιχος κέκλευ ἐπώνυμον Πινδ. Ι. 6 (5). 78, καὶ «κέκλου· κάλεσον» Ἡσύχ.

κέλσαι, ἀόρ. τοῦ **κέλλω**.

Κελτιστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Κελτῶν, Λουκ Ἀλέξ. 51.

Κελτοί, οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Γαλατίας, Ἡρόδ. 2. 33, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 20, Πολύβ. (ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ **Γαλάται**)· παρὰ μεταγεν. καὶ **Κέλται**, Στράβ. 176, Διόδ.· παρὰ Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 173 **Κένται** ἀντὶ **Κέλται**, ὡς **φίντατος** ἀντὶ **φίλτατος**· — ἐντεῦθεν **Κελτικός**, ή, όν, Γαλατικός, Γαλλικός, Στράβ. 137·

ποιητ. **Κελτός**, ή, όν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 173· θηλ. **Κελτίς**, ίδος, 'Ανθ. Π. 10. 21·— ἡ **Κελτική**, ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἢ Γαλατῶν, Γαλατία, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 20, 9· Κ. ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων, καὶ ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἡ Κελτία, Συνθήκη παρὰ Πολυβ. 7. 9, 6.

κελύφᾰνον [ῠ], τό, = **κέλυφος**, κελυφάνῳ ὠστρακωμένην, ἔνθα ὁ Σχολ. «τῷ ὑμένι τοῦ ᾠοῦ περιβεβλημένην», Λυκόφρ. 89, Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. 2. 38· «κελύφανα· λεπίσματα» 'Ησύχ., «τῶν τραγημάτων» προστίθησιν ὁ Φώτ.· «κελύφανον, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ τῶν ὀσπρίων» 'Αμμών. σ. 81.

κελῠφᾰνώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κέλυφος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 7, 2.

κελύφιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 37, 21.

κέλῠφος, εος, τό, θήκη, «θηκάρι», **1)** ἐπὶ καρπῶν, ὁ φλοιός, τὸ περίβλημα, ὅπερ διαφόρως ὀνομάζεται κατὰ τοὺς καρπούς, λ. χ. **λοβός, λοπός, λέπυρον, κάλυξ, κελύφανον**, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 3· τὰ τῶν κυάμων κελύφη Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 21· κ. ἐρεβίνθου 2. 4, 2. **2)** παρὰ ζῴοις, θήκη, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 1, 16, κ. ἀλλ. **β)** κ. ᾠοῦ, «αὐγόφλουδα», αὐτόθι 6. 14, 7· ἐν τοῖς ἰχθύσιν, ἡ περιέχουσα μεμβράνα, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 20. **γ)** τὸ περὶ τὰς γενέσεις κ., ἡ θήκη ἡ περιέχουσα τὰ ἔντομα κατὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 17, 5, πρβλ. 9, π. Ζ. Γεν. 3. 9, 6· ἡ θήκη τῆς χρυσαλλίδος, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 5 κἑξ.· ἐπὶ κερασφόρων κανθάρων, αὐτόθι 12. **δ)** τὸ ὄστρακον τῶν μαλακοστράκων, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 17, 10. **ε)** τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ, 'Ανθ. Π. 9. 439. **3)** μεταφορ., ἐπὶ ἀρχαίων γεγηρακότων δικαστῶν, ἀντωμοσιῶν κελύφη, κελύφη καὶ οὐδὲν πλέον, 'Αριστοφ. Σφ. 545· — ἐπὶ τῆς λέμβου γέροντος, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς θήκη ἢ φέρετρον αὐτοῦ, 'Ανθ. Π. 9. 242·— γήϊνον κ., ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Συνεσ. (Τὸ ῠ καθιστᾷ ἀμφίβολον τὴν πρὸς τὸ **καλύπτω** σχέσιν· τινὲς παραβάλλουσι τὸ Λατ. glūbo).

κέλωρ, ωρος, ὁ υἱός, ἔγγονος, ποιητ. λέξ. ἐν Εὐρ. 'Ανδρ. 1033, Λυκ. 495, κτλ.· ὁ δὲ Δινδ. θέλει τὴν διόρθωσιν: Ζηνὸς κέλωρ' (ἀπαλειφομένου τοῦ Ἡρακλέους) ἐν Σοφ. Τρ. 854. **ΙΙ.** = φωνή, βοή, 'Ησύχ.· ἐντεῦθεν **κελωρύω**, κραυγάζω, βοῶ, ὁ αὐτ.·— «κελωρύσας, φωνήσας, βοήσας» Φώτ.

κελώρειον, ὑποκορ. τοῦ προηγ., «τὸ παιδίον» 'Ησύχ.

κέλως, καυστικός, παρ' 'Ησυχ. «κέλωΐ, πυρὶ τῷ καυστικῷ», ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ κηλέῳ λέγεται.

κεμάδοσ-σόος, ον, (**σεύω**), διώκων, κυνηγῶν κεμάδας, ἐλάφους, πόνον κ. ἄγρης Νόνν. Διον. 5. 230., 46. 147.

κεμαντά, καθαρά, εὐώδη, 'Ησύχ., ὡς ἐξήγησις τοῦ ἐπιθ. **κηώεντα**.

κεμάς, άδος, ἡ, μικρά, νέα ἔλαφος, μεταξὺ νεβροῦ καὶ ἐλάφου (κατὰ τὸν Εὐστ.), 'Ιλ. Κ. 361, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 112, κτλ.· πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 14· ὡσαύτως **κεμμάς** (ὃ ἴδε), καὶ παρ' 'Ησυχ. **κεμφάς**.

κέμμα, τό, (**κεῖμαι**)·— ἡ κοίτη ἀγρίου ζῴου, ἀμφιβ., 'Εμπεδ. παρὰ Πλούτ. 2. 917D· ὁ Δινδ. **κεύθματα**.

κεμμάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεμάς**, Κοΐν. Σμ. 1. 587, 'Ανθ. Π. 9. 2, κτλ.

κέμπος, ἢ **κέμφος**, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κέπφος**.

κεμών, ὁ, ἑτερόφθαλμος, 'Ησύχ., πρβλ. **κελλός**.

κέν, πρὸ φωνήεντος, ἀντὶ **κε**, (ὃ ἴδε), Ὅμ.

κενάγγέω, 'Ιων. **κενεαγγέω**, ὃ ἴδε.

κενάγγής, ές, (**κενός, ἄγγος**), ὁ κενῶν τὰ ἄγγεῖα σώματος, τὴν ἐν αὐτοῖς περιεχομένην τροφήν· ἐντεῦθεν ὁ παρασκευάζων λιμόν, ἄπλοια Αἰσχύλ. 'Αγ. 188.

κεναγγία, ἡ, κενότης ἀγγείων, τῶν τοῦ σώματος, ἰδίως πεῖνα, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμ.» 10· κ. ἄγειν, νηστεύω, 'Αριστοφ. ἐν 'Αδηλ. 30 Meineke («Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς κεναγγίαν εἴρηκε, Ξενοφῶν δὲ βούλιμον καὶ 'Αριστοφάνης κεναγγίαν ἄγειν» Πολυδ. Ϛ', 31)· — Ὅρα τὸν 'Ιων. τύπον **κενεαγγίη**.

κενάνδρία, ἡ, ἔλλειψις ἀνδρῶν, κατάστασις ἐρημώσεως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 730.

κένανδρος, ον, (**ἀνήρ**) κενὸς ἀνδρῶν, ἠρημωμένος, ἄστυ, πόλις, χώρα, οἶκοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 119, Σοφ. Ο. Κ. 917.

κεναυχής, ές, ἴδε τὸ ποιητ. **κενεαυχής**, ἀδέλτεροι καὶ κεναυχεῖς Πλούτ.

κένδῡλα, τά, ὡσαύτως **κένδῡλα** ἢ **κενδύλη**, ἡ, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ **σχένδυλα**.

κενεαγγέω, (**κενεός, ἄγγος**), ἔχω τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος κενά, νηστεύω, πεινῶ, εἶμαι ἐξηντλημένος, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 382, κτλ.— αὐτόθι 390, φαίνεται ὅτι κεῖται ὡς μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ νηστεύσῃ.

κενεαγγίη (ἐν τοῖς 'Αντιγρ. κατὰ τὸ πλεῖστον **-είη**), ἡ, 'Ιων. ἀντὶ **κεναγγία**, πεῖνα, ἐξάντλησις, ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κ. μεταβάλλει 'Ιππ. 'Οξ. Νοῦσ. 392· σφοδροτάτας κ. ποιεῖν 389· κ. γίνεσθαι 385·— ὁ Γαλην. ἐν τοῖς 'Αφ. τοῦ 'Ιππ. «κενεαγγίη, ἐπὶ τῆς ἀσιτίας ἢ ἐπὶ τῆς φλεβοτομίας, πᾶσα κένωσις».

κενεαγγητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κενεαγγήσῃ, νὰ ἀφήσῃ τὰ ἀγγεῖα κενά, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 385.

κενεαγγικός, ή, όν, ἔχων τὰ ἀγγεῖα κενά, ἐξηντλημένος, κ. σημεῖον 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 392· κ. πάθη ὁ αὐτ. 'Επίρρ. **-κῶς**, ὡσαύτως ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ 'Ιππ.

κενεᾱγορία, ἡ, ματαιολογία, κενὸς λόγος, Ποιητ. παρὰ Πλάτ. Πολ. 607B.

κενε-ᾱγόρος, 'Ιων. **κενεηγόρος**, ον, ματαιολόγος, Γρηγ. Ναζ.

κενεαύχημα, τό, ματαία καύχησις, Εὐστ. Πονημ. 275. 21, ἐν τῷ πληθ.

κενεαυχής, ές, (**αὐχή**), ὁ ἐπὶ κενοῖς καυχώμενος, κενόδοξος, μάταιος, κενεαυχέες ἠγοράασθε 'Ιλ. Θ. 230· κενεαυχέα πλοῦτον Ζηνόδ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 30· κενεαυχέα φωνὴν ῥήξαντο Νόνν. Δ. 1. 426·— βραδύτερον, **κεναυχής, ές**, 'Ανθ. Π. 12. 145, Πλούτ. 2. 103E.

κενέβρειος, ον, = **νεκριμαῖος**, νεκρός, ἰδίως ἐπὶ νεκρῶν κτηνῶν: **κενέβρεια**, τά, πτῶμα, κυνὸς βορά, θνησιμαῖον, 'Αριστοφ. Ὄρν. 538, πρβλ. 'Αποσπ. 559. **2)** τὰ **κενέβρεια**, ὡσαύτως ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐπωλεῖτο κρέας θνησιμαῖον διὰ τοὺς κύνας, 'Ερωτιαν.· «κενέβρεια, ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν, καὶ τὰ θνησιμαῖα» Φώτ., πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 2.

κεν-εγκράνιος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τὸ κρανίον κενὸν καὶ ἄνευ ἐγκεφάλου, Σχολ. Juven. 15. 23.

κενεηγόρος, πρβλ. **κενεαγόρος**.

κενεηγορία, πρβλ. **κενεαγορία**.

κενέ-λπις, ιδος, ὁ ἡ, τρέφων κενὰς ἐλπίδας, Εὐστ. Πονημ. 302. 90.

κεν-εμβᾰτέω, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω εἰς κενόν, «ματαίως πατῶ» 'Ησύχ., Πλουτ. Φλαμιν. 10· εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω εἰς ὀπὴν ἢ κοίλωμα, Λουκ. 'Ενύπν. 26. **ΙΙ.** ἐπὶ τοῦ καθετῆρος, καταβαίνω βαθέως ἕως οὗ φθάσω εἰς κοίλωμα, ἕως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ Παῦλ. Αἰγ.· ἐντεῦθεν «κενεμβατεῖν, εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν» Φώτ. σ. 154. 19· **κενεμβάτησις**, ἡ, Γαλην.

κενεός, ή, όν, 'Επ. ἀντὶ τοῦ **κενός**, ὃ ἴδε.

κενεότης, ητος, ἡ, = **κενότης**, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 394.

κενεό-φρων, ον, μάταια φρονῶν, ματαιόφρων, κ. δῆμος Θέογν. 233, Σιμων. 75· κ. αὖχαι Πινδ. Ν. 11. 38·— οὐδ. κενεόφρονα φῦλα 'Απολλιν. ἐν Παλ. Διαθ.

κενεών, ῶνος, ὁ, (**κενός**), τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κοίλωμα, τὸ μέρος τὸ κενὸν ὀστῶν, λαγόνες, 'Οδ. Χ. 295, κτλ.· νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην 'Ιλ. Ε. 857, πρβλ. 'Ιππ. Προγν. 39· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. 'Ιππ. 12. 8· ἐπὶ κυνῶν, Πολυβ. Ε', 59· ἴδε ἐν λ. **λαπάρα**. **ΙΙ.** πᾶσα κοιλότης ἢ ὀπή, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. 20. 8·— ὡσαύτως περιφραστ., οὐράνιοι, χθόνιοι κ., κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **πτυχαί**, 'Ανθ. Π. 9. 207, Νόνν. Δ. 13. 453 ἢ 9. 82· κενεὼν ἀρούρης, κελεύθου ὁ αὐτ. Δ. 41. 3, κ. 'Ιω. 13. 37· κ. τάφου, κενοτάφιον, 'Ελλ. 'Επιγρ. 234.

κενέωσις, εως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κένωσις**.

κενήριον, τό, (**ἠρίον**), κενὸν μνημεῖον, ἄνευ ὀστῶν, κενοτάφιον, Εὐφορ. 81., Λυκ. 370, κτλ.

κενο-βουλία, ἡ, ματαία σκέψις, 'Εκκλ.

κενογάμιον [ᾰ], τό, (**γάμος**), κενός, οὐχὶ πραγματικὸς γάμος, λέξις χαλκευθεῖσα κατὰ τὸ **κενοτάφιον** ὑπὸ 'Αχ. Τατ. 5. 14.

κεν-οδοντίς, ίδος, ἡ, ἄνευ ὀδόντων, ἀγρεῖφναν κενοδοντίδα (τὸ θηλυκ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἄρσεν. **κενόδους** κατὰ τὸ **κυνόδους**) 'Ανθ. Π. 6. 297, μετὰ διαφ. γραφ. κενοδόντιδα.

κενοδοξέω, ἔχω ματαίαν δόξαν, γνώμην, κενά, μάταια δοξάζω, εἶμαι ματαιόδοξος, 'Ηλιόδ. 9. 19, 'Εκκλ.· κ. ὅτι .., ἔχω τὴν ματαίαν πεποίθησιν ὅτι .., Μάρτ. Πολύκ. 10, ἔνθα ἴδε 'Ιακώβιον.

κενοδοξία, ἡ, ματαιότης, κενὴ δόξα, οἴησις, ἢ καὶ κενῆς δόξης ἐπιθυμία, Πολύβ. 3. 81, 9, Πλούτ. 2. 57D· κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι Χρυσόστ.

κενό-δοξος, ον, ματαιόδοξος, μάταιος, ἀλαζών, κενῆς, ματαίας δόξης ἐπιθυμητής, ἐραστής, Πολύβ. 27. 6, 12· «κενόδοξον κλητέον τὸν ἐφ' οἷς μὴ πράττει δοξάζεσθαι βουλόμενον» 'Ισίδ. Πηλ. 3. 381, σ. 402., 5. 401, σ. 682.

κενοδόξως, 'Επίρρ., μετὰ κενοδοξίας, δοξομανίας, 'Ιω. Χρυσ.

κενο-δρομέω, τρέχω μόνος, εἶμαι μόνος, ἄνευ δορυφόρων κατὰ τὸν δρόμον ἢ τὴν πορείαν, Πρόκλ. παράφρ. σ. 163, Μανέθων 2. 486.

κενό-κομπος, ον, ὁ ἐπὶ κενοῖς, ματαίοις κομπάζων, Βυζ.

κενο-κοπέω, ματαίως κοπιάζω, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1037A.

κενό-κρᾱνος, ον, ἔχων κενὸν κρανίον, κενὴν κεφαλήν, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 430.

κενο-λατρεία, ἡ, ἀνωφελὴς λατρεία, 'Επιφάν.

κενολογέω, ματαίως ὁμιλῶ, φλυαρῶ, ληρῶ, Εὔπολις ἐν 'Αδηλ. 98, 'Αριστ. Ῥητ. 2. 19, 27.

κενολογία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, λῆρος, κ. καὶ μεγαλαυχία Πλούτ. 2. 1069C· «κενολογίας καὶ ἀτοπίας» Φώτ.

κενο-λόγος, ον, ὁ κενά, μάταια, ἀνόητα λέγων, φλύαρος, Γλωσσ.

κενο-πάθεια, ἡ, ἀντίληψις καὶ πάθησις ἐξ οὐχὶ πραγματικοῦ ἀντικειμένου, ἡ διάθεσις καθ' ἣν ἔχομεν ἀπατηλὰ αἰσθήματα, Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 184· **κενο-πᾰθέω**, ἔχω ἀντιλήψεις καὶ διατίθεμαι ἐκ πραγμάτων μὴ ἐχόντων ἐξωτερικὴν ὑπόστασιν, ἔχω ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ αἰσθήματα, αὐτόθι 213, ΙΙ. 1. 493· **κενοπάθημα**, τό, πάθημα ἄνευ πραγματικοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντικειμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 354· — λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στωϊκοῖς.

κενό-πρησις, εως, (πίμπρημι) ἡ, πρήξιμον, ἀσθένεια ἵππων, «ὅταν ὁ ἵππος ᾖ καταχρατούμενος ὑπὸ ξηρᾶς τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει καὶ δύσπνοιαν ποιεῖ καὶ πίμπρησι τὰς λαγόνας» Ἱππιατρ. 150, 151.

κενορ-ρημοσύνη, ἡ, (**ῥῆμα**) = **κενολογία**, Φιλήμ. Λεξικ. § 271.

κενός, ή, όν, Ἰων. καὶ ποιητ. **κεινός**, Ἰλ. Γ. 376, Δ. 181, Λ. 160, Ο. 453, Πινδ. Ο. 2. 116., 3, ἐν τέλ., Εὐρ. Ι. Τ. 418 (λυρ.), καὶ Ἡρόδ.· Ἐπικ. ὡσαύτως **κενεός, ά, όν**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. (πλὴν ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.), καὶ **κενός**· ἐν Ὀδ. Χ. 249 (**κέννος** Αἰολ.) (**κενε-ὸς** καὶ **κειν-ὸς** φαίνεται παριστάνοντα τὸν ἀρχαῖον τύπον **κενϳ-ός**, πρβλ. Σανσκρ. criny-as (inanis).) **I.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, κενός, «ἄδειος», ἀντίθετ. τῷ **πλέως** ἢ **πλήρης**, Ὅμ., κλ.· κενεὰς .. χεῖρας ἔχοντες Ὀδ. Κ. 42· οὕτω, νοστήσαντας κεινῇσι χερσὶ Ἡρόδ. 1. 73· κεναῖς χερσὶν Πλάτ. Νόμ. 796Β, (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2)· κοιλίη κεινή, = κενεών, Ἡρόδ. 2. 40· τὸ κενὸν (δηλ. τάλαντον), τὸ κενόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445. 5· κ. οἴκησις ἀνθρώπων δίχα Σοφ. Φιλ. 31· γῆ Ο. Τ. 55· κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις Ἠλ. 185· εὐνὴ Ἀντ. 424· χώματα κεινά = κενοτάφια, Ἡρόδ. 9. 85· οὕτω, κενὸς τάφος Εὐρ. Ἑλ. 1057· ἀντίθετ. τῷ πλήρης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1054, τῷ πλέως, Ἱππ. 180, τῷ ἐγκύμων, Πλάτ. Θεαίτ. 148, τῷ μεστός, Ἀθήν. 499C· — κ. χρόνος, παῦλα ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀρχ. Μουσ.· — τὸ κενόν, τὸ ὑπὸ μηδενὸς σώματος κατεχόμενον διάστημα, Λατ. vacuum, inane, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1110F· τὸ κενὸν = τόπος ἐστερημένος σώματος Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 6· ἤ, ἐν ᾧ μὴ ἐνυπάρχει σῶμα δυνατὸν δ' ἐστὶ γενέσθαι ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 4. 2, 18· πρβλ. Φυσ. 4. 6-9, κ. ἀλλ.· εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικ., Πλουτ. Κικ. 40. **2)** κενός, ἄκαρπος, ἄνευ ἀποτελέσματος, ὡς τὸ **μάταιος**, κενὰ εὔγματα εἰπὼν Ὀδ. Χ. 249· ἐλπίς, ἐλπίδες Σιμωνίδ. 8. 16, Αἰσχύλ. Πέρσ. 804· ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν Ἰσοκρ. 174Β· γνώμη Πινδ. Ν. 4. 65, Σοφ. Ἀντ. 753· ἔξοδοι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 207· φροντίδες ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 684· τέρψις αὐτόθι 508· φόβος Εὐρ. Ἱκέτ. 548, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 21· φρόνημα Πλάτ. Πολ. 494D, κτλ.· κενὴ πρόφασις καὶ ψευδὴς Δημ. 277. 17· τὸ φάρμακον εὕρηκας κενὸν πρὸς τὸ κ. Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμοσιν» 1· ἀπόντων κενὴν κατηγορεῖν, φέρειν κενήν, ματαίαν κατηγορίαν (πρβλ. ἐρήμην [δίκην] καταγιγνώσκειν) Ἀριστ. π. Ἀναπν. 1, 2· πρβλ. **λύγξ**· — συχνὸν ἐν ἐπιρρ. φράσεσιν, οὐδ. πληθ. κενεὰ πνεύσας Πινδ. Ο. 10 (11). 111· οὕτω, διὰ κενῆς, ἡ διὰ κενῆς ἐπανάσεισις, κενόν, ἄσκοπον σείσιμον τῶν ὅπλων, Θουκ. 4. 126· διὰ κενῆς ῥίπτειν, κάμνω τὴν κίνησιν τοῦ ῥίπτοντος χωρὶς νὰ ἔχω τι ἐν τῇ χειρί, προσποιοῦμαι ὅτι .., Ἀριστ. Προβλ. 5. 8· κεκλάγχω διὰ κενῆς ἄλλως, ἀσκόπως, ματαίως, Ἀριστοφ. Σφ. 929· μάτην διὰ κ. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 21· ὡσαύτως, ἐν κενοῖς Σοφ. Αἴ. 971· κατὰ κενῆς Πρόκλ. ἐν Πλάτ. Τιμ.· εἰς κενὸν Διόδ. 19. 9, Ἡλιόδ. 10. 30· εἰς κεν. μοχθεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 51· κατὰ κενὸν Σουίδ. ἐν λέξ. **λύκος** ἔχανεν· κατὰ κενοῦ Φίλων 1. 153· — ὁμαλ. Ἐπίρρ. **κενῶς** Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 9, Ἠθικ. Ε. 1. 8, 4, Μένανδρ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 105. **II.** ἐπὶ προσώπων, **1)** μετὰ γεν., κενός, ἐστερημένος, τοῦ νοῦ Σοφ. Ο. Κ. 931· φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 754· δακρύων Εὐρ. Ἑκ. 230· συμμάχων ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 687· κ. φρονήσεως, ἐπιστήμης, μαθημάτων Πλάτ. ἐν Τιμ. 75Α, κτλ.· ὡσαύτως, κενὸς πόνου, ἄνευ τῶν καρπῶν τοῦ κόπου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 239· κενὸν σῶμα σαρκῶν Γαλην.· κενὸς καὶ ἰσχνὸς γίγνομαι Πλουτ. Ἠθ. 831Β· ἀλλά, **2)** συχνάκις δέον νὰ ἐξυπακουσθῇ ἡ γεν., ὡς αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι, ἄνευ λείας, μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, Ἰλ. Β. 298, Ὀδ. Ο. 214· ἀπικέατο, οἱ μὲν κεινοί, οἱ δὲ φέροντες .. Ἡρόδ. 7. 131· κενὸς κενὸν καλεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 353· ἥκεις οὐ κενή, οὐχὶ ἄνευ λόγου, Σοφ. Ο. Κ. 359, Τρ 495· οὔθ' ὑπεργέμων .. οὔτε κ. Ἄλεξ. ἐν «Συντρ.» 1· κ. ἂν ἴῃ .., κ. ἄπεισιν Πλάτ. Πολ. 370Ε· (ἴδε ἀνωτ. Ι. 1)· — ἐστερημένη τοῦ συντρόφου της, λέαινα Σοφ. Αἴ. 986· ὀρφανός, Βίων 1. 59· ὑπ' ἄσθματος κενοί, ἐξηντλημένοι .., Αἰσχύλ. Πέρσ. 484· ἐπὶ πόλεων, ἄνευ φρουρᾶς, Αἰσχίν. 74. 21· ἐπὶ τοῦ σώματος, ἄνευ σαρκῶν, Πλούτ. 2. 831Β. **6)** κενὸς νοῦ, μάταιος, ματαιόφρων, κεινὸς ἂν εἴην Πινδ. Ο. 3. 81· διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοὶ Σοφ. Ἀντ. 709· ἀνόητον καὶ κενὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 530· **III.** Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **κενότερος, -ότατος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 275. 50, Α. Β. 1286· ἀλλὰ τὰ ὁμαλῶς ἐσχηματισμένα **κενώτερος, -ώτατος** ἀπαντῶσι παρὰ Πλάτ. ἐν Συμπ. 175D, διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 821. 11· πρβλ. **στενός**.

κενό-σαρκος, ον, ἄνευ σαρκός, ἰσχνός, Ἐτυμολ. Μέγ. 779. 8.

κενό-σοφος, ον, ὁ περὶ τὰ μάταια σοφός, Γρηγ. Ναζ.· πρβλ. **ματαιόσοφος**.

κενοσπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰς μάταια σπουδάζων, Βυζ.

κενοσπουδέω, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι περὶ μηδαμινὰ πράγματα, Μ. Ἀντων. 5. 32, Ἀρτεμίδ. 4. 11· καὶ **κενοσπουδία**, ἡ, μετὰ ζήλου ἐπιδίωξις μηδαμινῶν πραγμάτων, ἡ ματαία σπουδή, Διον. Ἁλ. 6. 70, Διογ. Λ. 6. 26· — ἐκ τοῦ **κενό-σπουδος, ον**, μάταιος, σπουδάζων διὰ μηδαμινὰ πράγματα, Διογ. Λ. 9. 68, Πλούτ. 2. 560Β, 1061C, κτλ.· τὰ κενόσπουδα, ἀντικείμενα ἁπλῆς περιεργίας, Κικ. πρ. Ἀττ. 9. 1. — Ἐπίρρ. **-δως**, μετὰ κενῆς, ματαίας σπουδῆς, Πλούτ. 2. 234D, Ἀρτεμίδ. 4. 82.

κενο-τᾰφέω, τιμῶ διὰ κενοταφίου, ἀνεγείρω τάφον τοῦ ἀποθανόντος ἐν τῇ ξένῃ οὗ τὸ σῶμα δὲν εὑρέθη, κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας Εὐρ. Ἑλ. 1060, (ἑρμηνευόμενον ἐν 1057 διὰ τοῦ ὥς δὴ θανόντα σ' .. κενῷ τάφῳ θάψαι)· ὃν ἤδ' .. ἀπόντα κενοταφεῖ αὐτόθι 1546· μεταφορ., κ. τὸν βίον Πλούτ. 2. 1130C.

κενοτάφιον, τό, τάφος κενὸς νεκροῦ, τάφος μὴ περιέχων ἔνδον νεκρόν, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 9, Πλούτ. 2. 349Β, 870Ε, Ἀππ. Μιθρ. 96, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4340d, e· — ὡσαύτως, **κενοτάφιος** οἶκος τῶν ἐκλελοιπότων Πλούτ. 2. 349Β. **II.** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Α' Βασ. ΙΘ', 13), εἴδωλον.

κενότης, ητος, ἡ, ματαιότης, μηδαμινότης, ἄγνοια καὶ ἀφροσύνη ἆρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὖ ἕξεως; Πλάτ. Πολ. 585Β, Τίμ. 58Β, Ἰσαῖ., κλ.· — κενὸν διάστημα, κενόν, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. ἐν λέξ. **κενεότης**.

κενό-φοβος, ον, πλήρης κενοῦ φόβου, ὁ ψευδῆ φόβον ἔχων, ὁ μάταια φοβούμενος, Φαβωρῖν. ἐν λέξ. **ψοφοδεής**.

κενο-φρόνημα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπιφάν.

κενοφροσύνη, ἡ, κενότης νοῦ, κενόν, μάταιον φρόνημα, Τίμων 3. 2, Πλουτ. Ἀγησ. 37· «κενοφροσύνη· ματαιοφροσύνη» Φώτ.

κενό-φρων, ον, (φρὴν) ἔχων κενὸν νοῦν, κενὰς φρένας, ματαιόφρων, βουλεύματα Αἰσχύλ. Πρ. 762· πρβλ. **κενεόφρων**.

κενοφωνέω: μέλλ. **-ήσω**, ὁμιλῶ μάταια, ματαιολογῶ, Ἐκκλ.

κενοφώνημα, τό, = τῷ ἑπομ.

κενοφωνία, ἡ, κενὴ φωνή, τὸ μάταια, ἀνόητα λέγειν, Α' Ἐπ. πρ. Τιμ. ς', 20, Β' β', 16.

κενόφωνος, ον, ὁ κενὰ φωνάζων, ἀνόητα λέγων, Βυζ.

κενόω, Ἰων. **κεινόω**, Εὐρ., Πλάτ.: μέλλ. **-ώσω**, Εὐρ. Ἴων 447: **ἐκένωσα**, Εὐρ.: πρκμ. **κεκένωκα**, Ἀππ. — Παθ., μέλλ. **κενωθήσομαι**, Γαλην.· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **κεινώσομαι** (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἐκενώθην**, Θουκ.: πρκμ. **κεκένωμαι**, Ἰων. **κεκείνωμαι**. Ἡρόδ.· (**κενός**). Κενώνω, κενόν τι ποιῶ, «ἀδειάζω», ἀντίθετον τῷ **πληρόω**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 718, Εὐρ. Ἴων 447, κτλ.· μετὰ γεν., κενώνω ἀπό τινος πράγματος, ἀνδρῶν τήνδε πόλιν κενῶσαι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 660, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 914· χέρας δώρων ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 959· ἀντίθετ. τῷ πληροῦν τινά τινος Πλάτ. Συμπ. 197C, Πολ. 560D. — Παθ., κενοῦμαι, γίνομαι ἢ ἀφίνομαι κενός, ἐν τῷ πληροῦσθαι καὶ κενοῦσθαι Πλάτ. Φίληβ. 35Ε, Σοφ. Ο. Τ. 29· ἐς τὸ κενούμενον, εἰς τὸ μέρος τὸ συνεχῶς ἀφιέμενον κενόν, Θουκ. 2. 70· οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν αὐτόθι 51· μετὰ γεν., τούτων κεινώσεται .. αἰών, θὰ μείνῃ ἄνευ αὐτῶν, Ἐμπεδ. 146· κεκεινωμένου τοῦ τείχεος πάντων, γυμνωθέντος ἀπὸ πάντων, Ἡρόδ. 4. 123. **2)** κάμνω μέρος τι κενὸν ἀναχωρῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐγκαταλείπω, βωμὸν Εὐρ. Ἀνδρ. 1138, λόχμην κενώσας ἔνθ' ἐκρυπτόμην δέμας Βάκχ. 730. — Παθ., κενωθεισῶν τῶν νεῶν Θουκ. 8. 57. **3)** παρ' ἰατρ., κενῶ δι' ἐλαττώσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1246· ἀφαιρῶ, αἷμα Λουκ. Ὠκύπ. 93· κ. φάρμακον, ἐκχύνω, Ἰάμβλ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 75, 28· ἀπορρίπτω, ἐξαφανίζω, τι Κυπρ. Ἀποσπ. 1. **4)** κενώνω, δαπανῶ, μεταχειρίζομαι, εἴς με κένωσον πᾶν βέλος Ἀνθ. Π. 5. 58· κ. πάντα εἰς τοὺς πένητας Ἰω. Χρυσ.· τὴν ἰσχὺν ἔν τινι Γρηγ. Ναζ., κτλ. **II.** μεταφορ., κάμνω τι κενόν, θεωρῶ τινα ὡς μηδενὸς ἄξιον, τι Ἐπιστ. πρ. Φιλιπ. β', 7· κάμνω τι μάταιον ἢ ἄνευ ἀποτελέσματος, τι Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. θ', 15. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι μάταιος, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. δ', 14, κτλ.

κένσαι, κένταςε, ἴδε ἐν λ. **κεντέω**.

κενταύρειον, τό, ἴδε **κενταύριον**.

Κενταύρειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τοὺς Κενταύρους, γένος Εὐρ. Ι. Α. 706.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς τοὺς Κενταύρους, ἵππος Κ., δηλ. Θεσσαλικός, Λουκ. π. Ἀπαίδ. 5.

Κενταυρικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς Κένταυρον, δηλ. ἄγριος, θηριώδης, κτηνώδης· — Ἐπίρρ., **-κῶς**, τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλατο! (= «ἀγροίκως» Φώτ.) Ἀριστοφ. Βάτρ. 38.

κενταύριον, εἶδος φυτοῦ, Λατ. centaureum (Λουκρήτ. 4. 124, Οὐεργ. Γεωρ. 4. 270), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 6· ἢ **-ειον**, τό, Σχολ. Νικ.· ὡσαύτως **κενταυρίη**, Ἱππ. 482. 35· **-έα**, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 5.

κενταυρίς, ίδος, ἡ, = **κενταύριον**, Θεοφρ. π. Φυτ. 9. 8, 7.

II. εἶδος ἐνωτίου, Κωμ. Ἀποσπ. 5, σ. 398, Πολυδ. Ε', 97.

Κενταυρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τοὺς Κενταύρους, Λυκ. 670, Φωτ. Βιβλ. 151. 34.

Κενταυρο-μαχία, ἡ, μάχη τῶν Κενταύρων, Πλουτ. Ρωμ. 29, Σύγκρ. Θησ. 1.

Κενταυρο-πληθής, ές, πλήρης Κενταύρων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1273.

Κένταυρος, ὁ, (ἐν Λουκ. Ζεῦξιδι 4, ὡσαύτως, ἡ). I. παρ' Ὁμ. οἱ Κένταυροι εἶναι φυλὴ ἀγρία κατοικοῦσα μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης, ἐξολοθρευθεῖσα ἔν τινι πολέμῳ πρὸς τοὺς γείτονας Λαπίθας, Ἰλ. Λ. 832, Ὀδ. Φ. 295, κέξ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 184, Διόδ. 4. 70· πρβλ. **Φήρ**. II. παρὰ Πινδ. Π. 2. 82, κέξ., καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς παρίστανται ὡς τέρατα διφυῆ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωποι καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἵπποι· ὡσαύτως **ἱπποκένταυρος**, ὃ ἴδε· κοινῶς δὲ καλοῦνται υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, Διόδ. 4. 69· (ἐντεῦθεν nubigenae, Οὐεργ. Αἰν. 7. 674)· ἀλλ' ὁ Ἀριστ. φαίνεται ἀποδίδων τὴν πρὸς τὴν νεφέλην σχέσιν αὐτῶν εἰς τὴν φανταστικὴν αὐτῶν μορφήν, π. Ἐνυπνίων 3. 11· εὐφυέστατα ἑρμηνεύει ὁ Πλούτ. διὰ τούτων τοὺς φιλοδόξους ἐν Ἄγ. 1. Ἡ μορφὴ φαίνεται οὖσα μυθικὴ παράστασις τῆς ἱππικῆς τέχνης. III. = **παιδεραστής**, ἐκ τῆς κτηνώδους σαρκικῆς διαθέσεως ἥτις τοῖς Κενταύροις ἀπεδίδετο, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν καί, 2) τὰ αἰδοῖα, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 14. (Κοινῶς νομίζεται σύνθετον ἐκ τοῦ **κεντέω** καὶ **ταῦρος**, ἐπειδὴ ἦσαν ἔφιπποι βουκόλοι, ἴδε Serv. Οὐεργ. Γεωρ. 3. 115· ἀλλὰ τότε τὸ σύνθετον ἔδει νὰ ᾖ **Ταυροκέντης**· καὶ ἀξία προσοχῆς εἶναι ἡ εἰκασία τοῦ Grashof, — ὅτι τὸ **-αυρος** εἶναι κατάληξις ὡς ἐν τοῖς **θησαυρός**, **λάσταυρος**, ὥστε **Κένταυρος** θὰ ἐσήμαινεν ἁπλῶς τὸν κεντοῦντα, τὸν αἰχμητήν).

κεντεύω, = **κεντέω** 3, Ἡρόδ. 5. 87.

κεντέω, Πινδ., Ἀττ.· μέλλ. -ήσω Σοφ. Αἴ. 1245· ἀόρ. ἐκέντησα Ἱππ. 1153D, Δωρ. κέντᾱσε Θεόκρ.· Ἐπ. ἀπαρ. κένσαι (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κένσω) Ἰλ. Ψ. 337: — Παθ. μέλλ. -ηθήσομαι, (συγ-) Ἡρόδ.· ἀόρ. ἐκεντήθην Θεόφρ.· πρκμ. κεκέντημαι Ἱππ. Κεντῶ, ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1300· παροιμ., κ. τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, ἐπὶ ὁρμητικῆς σπουδῆς, Σουΐδ. ἴδε **κέντρον**. 2) ἐπὶ μελισσῶν καὶ σφηκῶν, «κεντρίζω», Ἀριστοφ. Σφ. 226, κ. ἀλλ.· Ἔρωτα κακὰ κέντᾱσε μέλισσα Θεόκρ. 19. 1· τώφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 946· ἐπὶ τοῦ ἀκανθοχοίρου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 26: — ἀκολούθως, 3) καθόλου κεντῶ, πληγώνω, «μαχαιρώνω», Πινδ. Π. 1. 55, κτλ.· μηδ' ὀλωλότα κέντει Σοφ. Ἀντ. 1030· ἐκέντει .. αἰθέρ', ὡς σφάζων ἐμὲ Εὐρ. Βάκχ. 631, κτλ.: παίειν καὶ κ., τύπτειν καὶ κ. Θουκ. 4. 47, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 456D· καίειν καὶ κ., ἐπὶ βασάνου, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 29· μαστιγούμενος καὶ κεντούμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 3. 3, 11· μεταφ., σὺν δόλῳ κ., «μαχαιρώνω» ἐν τῷ σκότει, Σοφ. Αἴ. 1245· λιμῷ κεντούμενος Ἀλκίφρων 3. 4. 4) = **βινέω**, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 55.

κέντημα, τό, ἡ αἰχμὴ ὅπλου, Πολύδ. 2. 33, 5, κτλ. II. ἡ πληγή, κέντημα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165·—μεταφορ., τιμωρία, Ἡσύχ.

κεντηνάριος, ὁ, τὸ Λατ. centenarius, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 446.

κέντησις εως, ἡ, τὸ κεντεῖν Ἀριστ. π. Πνεύμ. 6. 5.

κεντητήριον, τό, κέντρον, Λουκ. Κατάπλ. 20· βελόνη, περόνη, Γαλην. Γλωσσ. σ. 552. II. = **καυτήριον**, Σουΐδ.

κεντητής, οῦ, ὁ, κεντῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 467.

κεντητικός, ή, όν, ὁ κεντῶν, πλήρης κέντρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6.

κεντητός, ή, όν, κεντημένος, πλήρης κεντημάτων, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 39.

κέντο, Δωρ. ἀντὶ κέλετο, πρβλ. **γέντο**, ἦνθον, Ἀλκμὰν 117.

κεντορίων, ωνος, ὁ, τὸ Λατ. centurio, Συλλ. Ἐπιγρ. 4932.

κεντόω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **κεντρόω**, ἐν πολλοῖς Ἀντιγρ. τοῦ Ἡροδ. 3. 16.

κεντρήεις, εσσα, εν, ἔχων κέντρον, ὀξύς, ἀκανθωτός, Νικ. Ἀλ. 146.

κεντρ-ηνεκής, ές, κεντούμενος, παροτρυνόμενος, ἵπποι Ἰλ. Ε. 752., Θ. 396.

κεντρίζω: μέλλ. -ίσω, = **κεντέω**, διὰ τοῦ κέντρου ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρῇ, Ξεν. Ἱππ. 11. 6· μεταφορ., ἔρως κ. εἰς ἔρωτα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 8. 24· ἔπαινος κ. Πλούτ. 2. 84C.—Παθ., κεντρίζεσθαι ὑπὸ φιλονεικίας Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12. II. ἐγκεντρίζω, ἐμβολίζω, Ἐκκλ.

κεντρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον, ἐκ τοῦ κέντρου, διάστημα Valens παρὰ τῷ Salm. de Climact. σ. 300.

κεντρίνης [ῑ], ου, ὁ, εἶδος γαλεοῦ ἔχοντος κέντρον πρὸς τῇ πρώτῃ λοφιᾷ, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 293, Ὀππ. Ἁλ. 1. 378· ἴδε **κεντρίτης**. II. εἶδος ἐμπίδος ἢ σφηκός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 2, Πλίν. 17. 44. III. = **κεντρίς**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 334.

κέντριον (ὀρθότερ. **κεντρίον**), τό, ὑποκορ. τοῦ κέντρον, Φιλῆς 28· τὰ τῶν ἐρώτων κ. Θεόδ. Πρόδρ. II. τὸ διὰ τῶν πτερνιστήρων κεντούμενον μέρος τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ.

κεντρίς, ίδος, ἡ, = διψὰς II. 1, Αἰλ. π. Ζ. 1. 55· ἴδε κεντρίνης III.

κεντρίσκος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 9· Schneid. **κεστρινίσκος**.

κεντρισμός, ὁ, τὸ κεντρίζειν, κέντρισμα, Εὐστ. 176, 60.

κεντρίτης, ου, = **κεντρίνης**, Αἰλ. π. Ζ. 1. 55· ἐν 9. 11, εἶδος ὄφεως.

κεντρο-βαρής, ές, (κέντρον 6) βαρύνων πρὸς τὸ κέντρον· τὰ **κεντροβαρικά**, πραγματεία τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος· ἡ **κεντροβαρική**, ἡ θεωρία τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 168.

κεντροβριθής, ές, ὁ πρὸς τὸ κέντρον ὑπὸ τοῦ βάρους πιεζόμενος, Γερμαν. Κων|πόλεως σ. 248.

κεντρο-δήλητος, ον, ὁ διὰ τοῦ κέντρου βλάπτων ἢ βασανίζων τινά, ὀδύναι κεντροδάλητοι (Δωρ.) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 563, ἔνθα ὁ Erfurdt διώρθωσε **κεντροδαλήτισι**).

κεντρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κέντρον, κεντρικός, Πλωτῖν. 6. 8, 18.

κεντρο-μανής, ές, κεντῶν ὡς μαινόμενος, Ἀνθ. Π. 13. 18. II. ἄγκιστρον κ., ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φιλοῦντος ἐρωτικῶς, κεντρομανὲς δ' ἄγκιστρον ἔφυ στόμα, τὸ στόμα τοῦ φιλοῦντος ἐρωτικῶς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκμαίνῃ καὶ νὰ ἑλκύῃ τὸν ἐρώμενον ὡς τὸ ἄγκιστρον τὴν ἄγραν, αὐτόθι 5. 247.

κεντρο-μυρσίνη, ἡ, = **ὀξυμυρσ-**, ἀγρία μυρσίνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 4.

κέντρον, τό, (κεντέω) ὀξὺ ἄκρον, ὀξεῖα αἰχμή· 1) κεντρί, κέντρον διὰ τοὺς ἵππους, Λατ. stimulus, [ἵπποι] ἄνευ κέντροιο θέοντες Ἰλ. Ψ. 387, πρβλ. 430, Σοφ. Ο. Τ. 809, Ἀριστοφ. Νεφ. 1297, Ξεν. Κύρ. 7, 1, 29, κτλ.· κέντρῳ μεσολαβεῖ Αἰσχύλ. Εὐμ. 157: κ. διπλᾶ Σοφ. Ο. Τ. 809·— παρ' Ἀττ. συχνάκις = τῷ Ὁμηρικῷ **βουπλήξ**, βούκεντρον, «φκέντρι», κέντροις καὶ μάστιξιν Πλάτ. Νόμ. 777Α, κτλ.:— παροιμ., πρὸς κέντρα λακτίζειν (ἴδε **λακτίζω** 2)· δεῖ .. κέντρου πολλάκις, οὔτω δὲ καὶ χαλινοῦ Λογγῖν. 2. 2, πρβλ. Κικ. ad M. Brutum Epist. 56· ἐν χρήσει ὡς σύμβολον τυραννίδος, λαβὼν .. χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν Σοφ. Ἀποσπ. 606. 6) μεταφορ., παρακίνησις, παρόρμησις, Πινδ. Ἀποσπ. 89, Αἰσχύλ. Πρ. 693, 598, πρβλ. Εὐμ. 427· κέντροις ἔρωτος Εὐρ. Ἱππ. 39, πρβλ. 1303· πόθου κ. Πλάτ. Πολ. 573Α, πρβλ. Φαῖδρ. 251Ε· κ. ἐγερτικὸν θυμοῦ Πλουτ. Λυκοῦργ. 21· κέντρα πτολέμοιο, ἐπὶ τῶν Ἀργείων, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 14. 48· ἀλλά, κ. ἐμοῦ, ἐπιθυμία δι' ἐμέ, Σοφ. Φιλ. 1039. 2) κολαστήριον ὄργανον, Ἡρόδ. 3. 130·— μεταφορ., ἐν τῷ πληθ., βάσανοι, ὀδύναι, Σοφ. Τρ. 839· τὰ ἐν Ο. Τ. 1318 κέντρα ἀναφέρονται εἰς τὰς περόνας, δι' ὧν ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτόν. 3) ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος, Πολύβ. 6. 22, 4. 4) ἡ κορυφὴ ἢ τὸ κέντρον στροβίλου, ῥόμβου, κοιν. «σβούρου», Πλάτ. Πολ. 436D. 5) ἐπὶ ζῴων, α) τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 225, 406, κ. ἀλλ.· τῶν σκορπίων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 58· — ἐντεῦθεν, μεταφορ., ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων, ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν Εὐρ. Ἱκέτ. 242· πορεύεται, ὥσπερ σκορπίος, ἠρκὼς τὸ κ. Δημ. 786. 4· ὡσαύτως, ἐπὶ τῆς ἐντυπώσεως τῆς καταλειπομένης εἰς τοὺς ἀκροωμένους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Περικλέους, κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 6· οὕτως ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, ὥσπερ μέλιττα τὸ κ. ἐγκαταλιπὼν Πλάτ. Φαίδων 91C. 6) τὸ πλῆκτρον ἀλεκτρυόνος, Γεωπ. 14. 7, 17. γ) ἄκανθα τοῦ τοξότου, θαλασσίου τινὸς ζῴου ἔχοντος ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἐχῖνον, Αἰλ. π. Ζ. 12. 26. δ) = **πόσθη**, Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 2. 11Α. 6) τὸ μὴ περιστρεφόμενον σκέλος τοῦ διαβήτου, Πλάτ. Πολ. 436D, Βιτρούβ. 3. 1· καθόλου, τὸ κέντρον κύκλου, Πλάτ. Τίμ. 54Ε, 55Β, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 24, 2, κ. ἀλλ. κύκλον κέντρῳ περιγράφειν, γράφω κύκλον, Πλουτ. Ρωμ. 11· τὸ κ. τᾶς σφαίρας Τίμ. Λοκρ. 100Ε·— μεταφορ., κ. καὶ διαστήματι περιγράφειν Πλούτ. 2. 513C, 524F. 7) ἧλος, ἡ γόμφος, Παυσ. 10. 16, 1. II. σκληρόν τι ἔκφυμα ἐντὸς λίθου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 3, Πλίν. 37. 10, κτλ.

κεντρο-παγής, ές, ὁ βαθέως ἐμπηγνὺς τὸ κέντρον, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κεντρομανής** II.

κεντρο-ποιός, όν, κατασκευάζων βούκεντρα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κεντροτύπος**.

κεντρο-τυπής, ές, ὁ διὰ κέντρου τυπτόμενος, πῶλοι Ἀνθ. Π. 9. 543.

κεντρο-τύπος, [ῠ], ον, ἐνεργ., ὁ τύπτων, κεντῶν διὰ κέντρου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 449, καθ' Ἡσύχ. = **κεντροποιός**. II. προπαροξ. κεντρότυπος = μαστιγίας, Ἐτυμ. Μέγ. 503. 47·— ἐντεῦθεν, φαῦλος, μηδαμινός, Γρηγ. Ναζ. ἐν Boiss. Anecd. 5. 456·

κεντρο-φόρος, ον, ἔχων κέντρον, Ὀππ. Ἁλ. 4. 244.

κεντρόω, ἐν παθ., ἔχω κέντρον, εἶμαι ὡπλισμένος μὲ κέντρον, Πλάτ. Πολ. 552D, 555D. 2) πλήττω διὰ τοῦ κέντρου, Ἡρόδ. 3. 16· ἴδε **κεντόω**· — μεταφορ., παρακινῶ εἴς τι, κεκεντρωμένος εἰς λόγους Ἀριστείδ. 1. 327. II. θέτω ἢ εὑρίσκω ἐν τῷ κέντρῳ, Παύλου Ἀλεξ. Ἀποτελεσμ.

κεντρώδης, ες, (εἶδος) ἔχων αἰχμήν, ἀκανθωτός, Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 1. 54, κλ.

κέντρων, ωνος, ὁ, ὁ φέρων τὰ σημεῖα ἢ στίγματα τοῦ κέντρου, ἄνθρωπος ἐπίτριπτος τεθεὶς εἰς βασανιστήρια, Σοφ. Ἀποσπ. 309, Ἀριστοφ. Νεφ. 450· πρβλ. μαστιγίας, βάραθρος. **II.** παρὰ μεταγεν., ὕφασμα συνερραμμένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων, Βίτων ἐν Math. Vett. σ. 109, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 449· ἐντεῦθεν σύρραμμα ἐκ στίχων ληφθέντων ἐκ διαφόρων ποιητῶν, Λατ. cento, Εὐστ. 1099. 51., 1308, ἐν τέλ.· οὕτως, ὁμηροκέντρωνες, ὁμηρόκεντρα, ποιήματα συναποτελούμενα ἐκ τεμαχίων Ὁμηρικῶν, οἷα ὑπάρχουσι καὶ ἐκ τοῦ Οὐεργιλίου ὑπὸ Proba Falconia καὶ Αὐσονίου.

κέντρωσις, εως, ἡ, τὸ κεντροῦν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 1. 54. **II.** κεντρικὴ θέσις, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 143.

κεντρωτός, ή, όν, ὡπλισμένος μὲ κέντρον, κηφῆνες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 17, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Κυβευταῖς» 2· ἐπὶ ὑποδημάτων ἃ ἐφόρουν οἱ περιπατοῦντες ἐπὶ χιόνων καὶ κρυστάλλων ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, Στράβ. 506, ἐπὶ σανίδων, Πλούτ. 2. 200Β.

κεντυρία, ἡ, τὸ Λατ. centuria, Συλλ. Ἐπιγρ. 4716d 47, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **κεντουρία**, αὐτόθι 5046.

κεντυρίων, ωνος, ὁ, τὸ Λατ. Centurio, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε΄, 39 κέξ., Ἡσύχ.· **ἑκατόνταρχος** παρὰ Ματθ. καὶ Λουκ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4963, πρβλ. **κεντορίων**·— ὡσαύτως **κεντουρίων**, Στέφ. Διάκ. 1156C, κτλ.

κεντών, ῶνος, ὁ, (**κέντρων**) ἱμάτιον ἐκ παλαιῶν ῥακῶν, τὸ Λατ. cento, Σουΐδ.

κεντωνάριον, τό, = **κεντών**, Ἀποφθέγμ. Πατέρων 296Α, κτλ.

κεντώνιον, τό, = **κεντών**, Νεῖλος 628Α, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 412, κτλ.

κέντωρ, ορος, ὁ, ὁ κεντῶν, ἡνίοχος, κέντορες ἵππων Ἰλ. Δ. 391., Ε. 102, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 358. **II.** ὡς ἐπίθ., κεντῶν, διατρυπῶν, κέντορι λόγχῃ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 37· μύθῳ αὐτόθι 8. 150 (278).

κένωμα, τό, κενὸν διάστημα, Λατ. intervallum, Ἐρασίστρ. παρὰ Γελλ. 16. 3, Πολύβ. 6. 31, 9, Πλούτ., κτλ. **II.** Ἰατρ., κένωσις, Πλούτ. 2. 381C, Διοσκ. 5. 19.

κενῶς, ἴδε ἐν λ. **κενὸς** I. 2.

κενώσιμος, η, ον, διευκολύνων τὴν κένωσιν, καθαρτικός, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **κενώτερος**, Νικήτ. Χρον. 321D.

κένωσις, εως, ἡ, τὸ κενοῦν, τὸ εἶναι κενόν, οὐχὶ πεῖνα καὶ δίψα .. κενώσεις τινές εἰσι .. ; Πλάτ. Πολ. 585Α, πρβλ. Φίληβ. 35Β· ποιητ. **κενέωσις**, πόντου κ. ἐπὶ πέδον Πινδ. Ἀποσπ. 74. 9. **2)** ἐλάττωσις τοῦ αἵματος, πενιχρὰ δίαιτα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, πρβλ. π. Ἄρθρ. 816· κ. σίτου ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 817.

κενωτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **κενόω**, δεῖ κενοῦν, Ῥοῦφ. παρ' Ὀρειβασ. ΙΙ. 97, 9, Γαλην.

κενωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κενοῦν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 4·— καθαρτικὸν φάρμακον, Γαλην.

κέπα, ἡμαρτημ. ἀντὶ καῖπα ἢ κῆπα, ἐκ τοῦ Λατ. caepa ἢ cepa = κρόμμυον, Διοσκ. 2. 180 (181).

κέοντο, κέοιτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **κεῖμαι**.

κεπφαττελεβώδης, ες, = **κεπφώδης**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 163D, κατὰ τὸν Bentl. (ἐκ τοῦ **κέπφος, ἀττέλεβος**).

κέπφος, ὁ, μικρὸν τι θαλάσσιον πτηνόν, ὅπερ νῦν παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς ὀνομάζεται **κεφκέφ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 14., 9. 35, Λυκ. 76. 836·— μεταφορ., ἐπὶ κούφου ἀνθρώπου καὶ ἀνοήτου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1067, Πλ. 912.

κεπφόω, ἐξαπατῶ, παγιδεύω εὐκόλως τινὰ ὡς κέπφος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 234C·— Παθ., εὐκόλως ἐξαπατῶμαι, Ἐδδ. (Παροιμ. 7. 22), Κικ. π. Ἀττ. 13. 40.

κεπφώδης, ες, ὡς ὁ κέπφος, ἀνόητος, μωρός, κουτός, μεταγεν.

κέπφωσις, ἡ, κουφότης, ἀνοησία, μεταγεν.

κεράβάτης, ου, ὁ, = **κεροβάτης**, Ἡσύχ.

κεράδες, ἴδε **κεράς**.

κεράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρας**, CIA II. 226, 22.

κεράεις, εσσα, εν, ἔχων κέρατα, Σιμων. 37.

κεραελκής, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κερεαλκής**, ὃ ἴδε.

κεραία, ἡ, (κέρας), κέρας, Νικ. Θηρ. 36, Ὀππ. Κυν. 3. 476. **2)** αἱ κεραῖαι, αἱ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσφύσεις τῶν καρκίνων ἢ τῶν ἐντόμων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 10., 4. 7, 9. **II.** πᾶν πρᾶγμα προέχον ὡς κέρας· ἑπομένως, **1)** ἡ κεραία ἱστοῦ, «ἀντέννα» (ἐν τῇ Λατ. cornua antennarum), Αἰσχύλ. Εὐμ. 556, Θουκ. 7. 41, κτλ.· κ. ὑφιέναι, δηλ. καταβιβάζειν τὸ ἱστίον, Πλούτ. 2. 169Β· ἀντίθ. τῷ ἐντείνασθαι, Ποιητ. παρὰ τῷ αὐτῷ 807C. **β)** ἡ προέχουσα δοκὸς γεράνου, κτλ., Θουκ. 2. 76., 4. 100, Πολύβ. 8. 7, 10, κτλ. **γ)** τὰ προέχοντα ἢ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἀστραγάλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 34. **δ)** κλάδος χάρακος, Πολύβ. 18. 1, 7, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 13· ἐν χρήσει ὡς πάσσαλος ἢ κιγκλὶς ἐν δρυφάκτῳ, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 78· — ἐντεῦθεν περὶ τῆς ἐξ οὐρανοῦ πεσούσης εἰς χεῖρας τοῦ Νουμᾶ Πέλτης, Πλουτ. Νουμ. 13. **2)** ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς σελήνης, Ἄρατ. 785. 790. **3)** σημεῖον τιθέμενον ἐπὶ τῶν γραμμάτων, Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 34, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε΄, 18, κ. Λουκ. ις΄, 17· ζυγομαχεῖν περὶ συλλαβῶν καὶ κ. Πλούτ. 2. 1100Α· διὰ πάσης κεραίας διῆκον, φαινόμενον εἰς ἕκαστον γράμμα, Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχ. 7, πρβλ. Χρησ. Σιβ. 5. 21 κέξ. **4)** τὸ σκέλος διαβήτου, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 54. **5)** ἡ προέχουσα κορυφὴ ὄρους, Ἀνθ. Π. 4. 86. **6)** = κέρας VII, τὸ κέρας στρατεύματος, Ἡλιόδ. 9. 20. **7)** πληθ. = κεράτια (κεράτιον I. 2), Διοκλ. παρὰ Γαλην. 4. 277. **III.** τόξον κατεσκευασμένον ἐκ κέρατος, Ἀνθ. Π. 6. 75.

κεραΐζω, Ἐπ. παρατ. **κεραΐζον** Ὅμ.· μέλλ. **-ίξω**, Χρησμ. Σιβυλ. 3. 466· ἀόρ. **ἐκεράϊσα** Ἡρόδ. 2. 115, **-ϊξα** Νόνν. Δ. 23. 21· (κείρω). Δηῶ, λεηλατῶ, πορθῶ, διαρπάζω, καταστρέφω, ἐρημώνω, σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον Ἰλ. Ε. 557, πρβλ. Π. 752· πόλιν κεραϊξέμεν ἀμήν Π. 830, πρβλ. Ὀδ. Θ. 516, κτλ.· τὸ τῶν Λυδῶν ἄστυ Ἡρόδ. 1. 88· τὰ οἰκία τοῦ ξείνου ὁ αὐτ. 2. 115·— Παθ., θαλάμους κεραϊζομένους Ἰλ. Χ. 62· σπάνιον παρ' Ἀττ., εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας Εὐρ. Ἄλκ. 886, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 41. **2)** ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζω, καταστρέφω, Ἡρόδ. 8. 91, πρβλ. 86. **3)** ἐπὶ ἐμψύχων, προσβάλλω ἀγρίως, φονεύω, κατασφάζω, Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους Ἰλ. Β. 861, πρβλ. Φ. 129· θῆρας Πινδ. Π. 9. 39· οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεράϊζον Ἡρόδ. 7. 125. **II.** ἁρπάζω τι καὶ φέρω αὐτὸ ὡς λείαν, τὰ χρήματα ὁ αὐτ. 2. 121, 2· τοὺς ἱκέτας ἐκ τοῦ νηοῦ ὁ αὐτ. 1. 159.

κεραίνω ἢ **κεραίρω**, διαφ. γραφ. ἀντὶ **κεραίω** ἐν Ἰλ. I. 203.

κεραῖος, ὁ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. (539. 19), πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ λέξ. **κριὸς** δὲν παράγεται ἐκ τῆς λ. **κέρας**.

κεραιὸς = **κεραός**, Keib. ep. 823. 1.

κεραιοῦχος, ον, = **κεροῦχος** II, καὶ μεταφορ., δικαιοδότης, Ἡσύχ.

κεραΐς, ῖδος, ἡ, εἶδος σκώληκος φθείροντος τὰ κέρατα, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Φ. 395.

κεραῖς, ἴδος, ἡ, = **κορώνη** (Ἡσύχ.), λεγόμενον περὶ τῆς Μηδείας παρὰ Λυκόφρ. 1317.

κεραΐς, ῖδος, = **κεράς**, ὃ ἴδε.

κεράϊς, ιδος, ἡ, ῥάφανος ἀγρία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 5.

κεράϊσις, ἡ, σφαγή, φόνος, Νικ. Χων. Χρον. σ. 390Α.

κεραϊσμός, ὁ, καταστροφή, ὄλεθρος, Διον. Ἀλ. 16. 1.

κεραϊστής, οῦ, ὁ, ὁ λεηλατῶν, λῃστής, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 336. **II.** ὀλέθριος κομήτης, Ἡσύχ.

κεραΐτις, ιδος, ἡ, εἶδος βοτάνης, καλουμένη ὡσαύτως **βούκερως** καὶ **τῆλις**, Διοσκ. 2. 124.

κεραίω, Ἐπ. ἀντὶ **κεράω**, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **κεράννυμι**, ζωρότερον δὲ κέραιε, μίγνυε τὸν οἶνον μὲ ὀλιγώτερον ὕδωρ (μᾶλλον ἄκρατον), Ἰλ. I. 203·—Παθ., **κεραιόμενος** Νικ. Ἀλ. 178. 511.

κέραμα, τά, πήλινα ἀγγεῖα ἐν χρήσει κατὰ τὸ φαγητόν, Πτολεμ. παρ' Ἀθην. 229D,— πιθ. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **κεραμεᾶ**.

κέραμαι, Ἐπ. μέσ. τύπος τοῦ **κεράννυμι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **κεράω**.

κεραμαῖος, α, ον, ἴδε ἐν λ. **κεραμεοῦς, κεραμεῖον**.

κεράμβηλον, τό, φόβητρον τῶν πτηνῶν ἐν κήπῳ, Ἡσύχ.· ὡσαύτως εἶδος κανθάρου προσδενομένου εἰς τὰς συκᾶς ὅπως ἀποδιώκῃ τὰς ἐμπίδας, ὁ αὐτ., πρβλ. **κεράμβυξ**.

κεράμβυξ, υκος, ὁ, εἶδος κανθάρου φέροντος κεραίας ἢ κέρατα καὶ τρεφομένου ἐκ ξηροῦ ξύλου, Νικ. παρ' Ἀντ. Λιβερ. 22, Ἡσύχ. (πιθ. ἐκ τοῦ **κάραβος**, μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ **κέρας**).

κεραμεία, ἡ, κεραμουργία, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ κεραμέως, Πλάτ. Πρωτ. 324C· παροιμ., ἐν πίθῳ τὴν κερ. μανθάνειν, ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ δυσκολώτατα πρὶν ἢ μάθωσι τὰ ἁπλούστατα τῆς τέχνης στοιχεῖα, Πλάτ. Γοργ. 514Ε, πρβλ. Λάχ. 187Β, ἴδε Παροιμιογρ. σ. 46, 294· τῆς αὐτῆς κ., τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 483Β.

κεραμεικός, ή, όν, πιθαν. ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ **κεραμικός**, Ἀριστ. Μηχαν. 8. 1, καὶ Ἡσύχ. (ἴδε ἐν λ. **κεραμικός**). **II.** **Κεραμεικός**, ὁ, ἡ συνοικία τῶν κεραμέων ἐν Ἀθήναις· δύο τόποι ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ μὲν ἐντὸς ὁ δὲ ἐκτὸς τοῦ διπύλου, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 769· ἐν τῷ ἐκτὸς Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο οἱ ἐν πολέμῳ ἀποθανόντες, πρβλ. Θουκ. 2. 34, πρὸς τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 395· ἐνταῦθα δὲ ἐγίνετο καὶ ἡ λαμπαδηφορία, Σχόλ. εἰς Βατρ. 129. 1125· ἴδε Λεξικ. Γεωγρ. ἐν λέξ., ἴδε καὶ **κεραμικός**.

κεραμεῖον, Ἰων. -ήϊον, τό, κεραμέως ἐργαστήριον, Αἰσχίν. 70. 22. **II.** = **κεράμιον**, Βίος Ὁμ. 32, Συλλ. Ἐπιγρ. 158. 33: οὕτω κεραμαῖον οἶνου Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 61.

κεράμειος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **κεραμεοῦς**, Πλουτ. Γάλβ. 12, Δίων Κ. 42. 26, κτλ., πρβλ. **κεραμήϊος**.

κεραμεοῦς, ᾶ, οῦν, (κέραμος) ἐκ πηλοῦ, πήλινος, Πλάτ. Λύσ. 219Ε, Κτησ. παρ' Ἀθην. 464Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 2· τὸ χρῶμα κεραμεοῦς Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 398D·— ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος δεικνυόμενος ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Νίκωνι παρ' Ἀθην. 487C. Ὁ τύπος **κεράμειος, α, ον**, ἀπαντᾷ παρὰ Πλουτ.

(ἴδε ἐν λέξει)· ἀλλὰ τὸ κεράμεος εἶναι ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ -εοῦς, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀντιφάνης ἐν «Μύστιδι» 1. 5, Θεόριλ. ἐν «Βοιωτίᾳ» 1, κ. ἀλλ.· ὡς καὶ τὸ κεραμαῖος ἐν Πολυδ. 10. 44, 2 (ἔνθα ὁ Δινδ. κεραμεᾶ)· κεραμιαῖος ἐν Φίλωνι 2. 273 (ἔνθα κεραμεᾶς)· κεράμιος παρὰ Διον. Ἁλ. 2. 23 (Κωδ. Βατ. κεραμεοῖς)· κεραμοῦς παρὰ Γαλην.· — πρβλ. Piers. εἰς Μοῖρ. 226, Λοβ. εἰς Φρύν. 147.

κεραμεύς, έως, ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, Λατ. figulus, ὡς ὅτε τι τροχὸν.. κεραμεὺς πειρήσεται (ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως ἦτο γνωστοτάτη παρ' Ὁμ.) Ἰλ. Σ. 61, πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 14· — παροιμ., καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 25· πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 4, 21, Ἠθ. Ν. 8. 1, 6· κεραμέως πλοῦτος καὶ κεραμεὺς ἄνθρωπος, παροιμία ἐπὶ παντὸς σαθροῦ καὶ ἐπισφαλοῦς πράγματος, Παροιμιογρ. σ. 201. II. Κεραμεῖς, Ἀττ. Κεραμῆς, οἱ, ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1093, Πλάτ. Πρωτ. 315D, κτλ.· οἱ Κεραμεῖς ἦσαν ὡσαύτως συντεχνία ἐν Θυατείροις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3485.

κεραμευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. 4. σ. 120C.

κεραμευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κεραμέα, κερ. ῥύμη, = Κεραμεικός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4· ὁ κ. τροχὸς Διόδ. 4. 76· ἀκολασία Λουκ. Ἔρωτ. 11, κτλ.· — ἡ κεραμευτικὴ τέχνη, ἡ τοῦ κεραμέως τέχνη, Διόδ. 19. 1 καὶ 2· ἄνευ τοῦ τέχνη, Πολυδ. 7. 161. Ἐπίρρ. -κῶς, Ὠριγέν. τ. 3. σ. 241B.

κεραμεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ κεραμευτής, Cod. Reg. 2750A, fol. 95b.

κεραμεύω, εἶμαι κεραμεύς, ἐργάζομαι εἰς κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Κωμασταῖς» 1, Πλάτ., κλ. 2) μετ' αἰτ., κ. κανθάρους, κατασκευάζω πήλινα ποτήρια, Ἐπιγέν. ἐν «Ἡρωΐνῃ» 1· τὰ τρύβλια κακῶς κ., τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς, περὶ τοῦ δημαγωγοῦ Κεφάλου, οὗ ὁ πατὴρ ἦτο κεραμεύς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 253· καὶ ἐὰν .. τὸν κεραμέα κεραμεύσῃ, τὸν μεταχειρισθῇ ὡς ὕλην κεραμευτικήν, Πλάτ. Εὐθύδ. 301D.— Μέσ., ἐκεραμεύσαντο .. ποτήρια, κατεσκεύασαν, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1.

κεραμήϊος, η, ον, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κεράμειος, Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 14. 14, Νικ. Θηρ. 80.— θηλ. κεραμηΐς, Μάρκελλ. Σιδήτ. 60.

κεραμία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ κεραμεία, Πλάτ. Λάχ. 187B

κεραμιαῖος, α, ον, = κεραμεοῦς, Φίλων II. 273, 48.

κεραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κεραμίς, Α. Β. 794. 25.

κεραμῑδόω, (κεραμίς) καλύπτω δι' ἀσπίδων ὡς διὰ κεραμίδων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν στρατιωτῶν (τὰ παρὰ Ῥωμαίοις testudo), Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ. ἐν λέξ. σάκος, Ἡσύχ.— Παθ., καλύπτομαι, στεγάζομαι διὰ κεραμίδων, κεραμιδουμένη .. ἡ οἰκία Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 17, ἀλλ' αὐτόθι 6 κεραμουμένη ὑπάρχει ἐν τῷ κειμένῳ.

κεραμῐκός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ἔργον τοῦ κεραμέως, γῆ κερ., κατάλληλος διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κεραμέως, Ἱππ. 535. 27, Σαννυρίων ἐν «Γέλωτι» 4· ὁ κερ. τροχὸς Στράβ. 303, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4· κ. μάστιξ, κωμ. φράσις δηλοῦσα τὸν ὀστρακισμόν, Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 4. 638. — ἡ κεραμικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κεραμευτική, Πλάτ. Πολιτικ. 288A.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις ἡμαρτημένως φέρεται κεραμεικός, ὡς: τροχὸς τῶν κεραμεικῶν Ξεν. Συμπ. 7, 2, πρβλ. Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 147.

κεράμῐνος, η, ον, = κεραμεοῦς, Ἡρόδ. 3, 96., 4. 70, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 7.

κεράμιον, τό, ἀγγεῖον πήλινον, ὑδρία, Λατ. testa, κ. οἰνηρὸν Ἡρόδ. 3. 6, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838· οἴνου Ξεν. Ἀν. 6. 1, 15, κτλ.· ὀξηρὸν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 511· κ. ταριχηρὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21· ταρίχους Διαθ. παρὰ Δημ. 934. 25· πρβλ. κεραμεῖον. 2) πᾶν εἶδος ἀγγείου, κ. χρυσᾶ Ἰω. Χρυσ.· οὕτω κεραμὶς μολυβῆ Ἀθήν. 621A· κέραμος ἀργυροῦς Πτολ. αὐτόθι 229D.

κεράμιος, ια, ον, = κεράμεος, Στράβ. 17. 2, 3, σ. 402, 21, Διοσκ. 5. 10.

κεράμιος, ὁ, = κεραμεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5028, πρβλ. 5021.

κεραμίς, ίδος, [ῐ], ἡ· ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ -ῖδος, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 1, 6, π. Μνήμ. 2. 11, 2, Νόνν. Δ. 16. 162, Δράκων 45. 24· (κέραμος). «Κεραμίδι», οὗ χρῆσιν ποιούμεθα πρὸς κάλυψιν τῆς στέγης, Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 14, Ἀριστοφ. Σφ. 206, Θουκ. 3. 22, κτλ.· περιληπτικῶς, ἡ στέγη, «τὰ κεραμίδια», Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 17, πρβλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — κυρίως ἐκ πηλοῦ, ἀλλ' ὡσαύτως, κ. ἀργυραῖ Πολύδ. 10. 27, 10· κ. μολυβῆ Ἀθήν. 621A, πρβλ. 207A. II. = κεράμιον 2, ὃ ἴδε. III. ὡς ἐπίθετ., γῆ κ., ὁ κεραμευτικὸς πηλός, Πλάτ. Κριτί. 111C· ὦ γαῖα κεραμὶ Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 2· ἡ κεραμὶς (ἄνευ τοῦ γῆ) Πλάτ. Νόμ. 844B.

κεραμῖτις, ιδος, ἡ, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κεραμευτικήν, κ. γῆ, κεραμευτικὸς πηλός, ὡς τὸ κεραμὶς III, Ἱππ. 453. 23., 438 7, Πλούτ. 2. 827D· καλεῖται καὶ παρθένιος γῆ παρὰ τῷ Κλήμ. Ἀλ. 321, ἄργιλλα παρὰ τῷ Γαλην.

κεραμοπλάστης, ὁ, = κεραμεύς, Πάπυρ. Βερολ. 688, 7.

κεράμο-ποιός, ὁ, κεραμεύς, Γλωσσ.

κεράμοπωλεῖον, τό, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα τὰ πήλινα σκεύη ἐπωλοῦντο, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 161.

κεράμοπωλέω, πωλῶ σκεύη ἐκ πηλοῦ, Ἄλεξις παρὰ Πολυδ. Ζ', 161.

κεράμο-πώλης, ου, πωλητὴς πηλίνων σκευῶν, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 161.

κέρᾰμος, ὁ, χῶμα ἢ πηλὸς χρήσιμος τῷ κεραμεῖ, Πλάτ. Τίμ. 60D, Ἀριστ., κλ.· κέρ. ὠμός, ἀντίθετ. τῷ ὀπτώμενος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 7., 4. 6, 6· πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 14. II. πᾶν πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἐκ τοιούτου χώματος ἢ πηλοῦ, οἷον, 1) πήλινον ἀγγεῖον οἴνου, στάμνος, ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο Ἰλ. Ι. 469, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 96· ὡσαύτως περιληπτικῶς, πήλινα σκεύη, Ἀριστοφ. Ἀχ. 902, 905, 953, κ. ἀλλ.· κ. ἐσάγεται πλήρης οἴνου, στάμνοι πλήρεις οἴνου, Ἡρόδ. 3. 6, πρβλ. 5. 88, Ἄλεξ. ἐν «Φυγάδι» 1. 3· ἴδε κεραμεύς, κεραμίς. 2) «κεραμίδι», Ἀριστοφ. Σφ. 1295 (ἐπὶ τοῦ ὀστράκου χελώνης)· καὶ περιληπτικῶς, οἱ κέραμοι τῆς στέγης, τὰ «κεραμίδια», τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ.. χαλάζαις συντρίψομεν Ἀριστοφ. Νεφ. 1127, πρβλ. Ἀποσπ. 129, Θουκ. 2. 4. III. εἱρκτή, φυλακή, (κατὰ τὸν Σχολ. Κυπρία χρῆσις τῆς λέξεως), χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο Ἰλ. Ε. 387· πρβλ. κήραμος. (Πρβλ. Σανσκρ. śra (coquere), ἴσως συγγενὲς τῇ √ΚΡΑ, κεράννυμι).—Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 359.

κεραμοτήξ, ὁ, (τήκω) ὁ κεραμεύς, Θεογνώστ. Καν. 40. 23.

κεράμουργός, ὁ, (ἔργω) = κεραμοποιός, Μανέθ. 4 291.

κεράμόω, = κεραμιδόω, Βυζ.·—πρβλ. κεραμιδόω.

κεραμύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέραμος, BCH VI. 48.

κεράμών, ῶνος, ὁ, μέρος ἐν ᾧ τηροῦνται πήλινα σκεύη καὶ ἀγγεῖα, Ἀριστοφ. Λυσ. 200 (κατὰ Reisk ἀντὶ τοῦ κεραμεών), Ἀρκάδ. σ. 13. 19.

κεράμωσις, εως, ἡ, ἐπιστέγασις διὰ κεράμων, κοιν. «κεραμίδωμα», Ψευδο-Χρυσ. τ. 11, σ. 910C, ἔκδ. Παρισ.

κεράμωτός, ή, όν, κεκαλυμμένος διὰ κεραμίδων, τὸ κεραμωτόν, στέγη μετὰ κεραμίδων, Πολύβ. 28. 12, 3· ἡ κεραμωτὴ στέγη Στράβων 499, 594.

κεράννῡμι, καὶ -ύω Ἀλκαῖ. Κωμικ. ἐν «Ἱερῷ γάμῳ» 2, Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 424E· ὑποτακτ. κεραννύω Πλάτ. Φίληβ. 61B· παρατ. ἐκεράννυν Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστορ. 1. 7: μέλλ. κεράσω Θεμίστ.: ἀόρ. ἐκέρασα Πλάτ., ποιητ. κέρασα Εὐρ. Βάκχ. 127 (λυρ.), Ἐπικ. κέρασσα Ὀδ. Ε. 93, Ἰων. ἔκρησα Ἱππ. 551. 52, πρβλ. ἐπικεράννυμι:—πρκμ. κεκέρᾰκα Εὐστ.—Μέσ. ἀόρ. ἐκερασάμην Τίμ. Λοκρ. 95E, Ἐπικ. κεράσσατο Ὀδ. Σ. 423.— Παθ. μέλλ. κραθήσομαι [ᾱ] Πλάτ. Ἐπιστ. 326C, (συγ-) Εὐρ. Ἴων 406:—ἀόρ. ἐκράθην [ᾱ] Θουκ. 6. 5, Εὐρ., Πλάτ., Ἰων. ἐκρήθην Ἱππ. 16. 1, ἀλλ' ὡσαύτως ἐκεράσθην Πλάτ. Φίληβ. 47C, Τίμ. 85A, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29: — πρκμ. κέκρᾱμαι Πίνδ., Ἀττ., Ἰων. κέκρημαι Ἱππ. 13. 19., 387. 17· ἀλλ' ὡσαύτως κεκέρασμαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 508, Ἀνακρεόντ. 16, 13, κτλ.—Πρβλ. κεραίω, κεράω, κίρνημι, κιρνάω, ἐγκέκρημι. (Ἐκ τῆς √ΚΡΑ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ κρατήρ, καὶ ἔν τισι χρόνοις τοῦ ῥήματος· πρβλ. κέραμος ἐν τέλ.). Ἀναμιγνύω, (διάφ. ἀπὸ τοῦ μίγνυμι, ἴδε ἐν λέξ. κρᾶσις): 1) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς δι' ὕδατος ἀραιώσεως τοῦ πηκτοῦ οἴνου τῶν Ἑλλήνων (καὶ Ῥωμαίων) οὕτω παρασκευαζομένου πρὸς χρῆσιν, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον Ὀδ. Ω. 364· οὕτως ἐπὶ τῆς Καλυψοῦς, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν Ε. 93· κέρασον ἄκρατον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1123, πρβλ. Θουκ. 6. 32· καὶ ἀπολ., τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι κεραννύωμεν, ἃς ἀναμίξωμεν μεθ' ὕδατος ποτήριον οἴνου, Πλάτ. Φίληβ. 61B· ἂν μὴ κεράσῃ τις Ἀντιφάν. ἐν «Διπλασίοις» 1· πρβλ. κεραίω:—ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅτε περ.. οἶνον.. ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται Ἰλ. Δ. 260, πρβλ. Ὀδ. Υ. 253· ὡσαύτως κρητῆρα κεράσσατο Γ. 393., Σ. 423.—Παθ., πῶς οὖν κέκραται [σκύφος]; Εὐρ. Κύκλ. 557· κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, ἐξ ἴσου ἔχουσα ὕδωρ καὶ οἶνον (πρβλ. ἴσος Ι. 1. ἐν τέλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 1132· κεκρ. τρία καὶ δύο ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 1187· πρβλ. Ανθ. Π. 11. 137: 2) συγκιρνῶ ἢ ψυχραίνω ἀναμιγνύων, θυμῆρες κεράσασα, συγκεράσασα (τὸ πρὸς λοῦσιν ὕδωρ) εἰς εὐάρεστον θερμοκρασίαν, Ὀδ. Κ. 362. 3) καθόλου μιγνύω, ἀναμιγνύω, τινί τι Πλάτ. Φίληβ. 50A, Σοφ. 262C, κτλ.· ἐπὶ μετάλλων, ἴδε ἐν λ. ὀρείχαλκος·— μεταφορ., συνενῶ, συγκιρνῶ, κανονίζω, Λατ. tempero, ἐπὶ κλιμάτων, ὧραι μάλιστα κεκραμέναι Ἡρόδ. 3. 106· ὧραι μετριώτατα κ. Πλάτ. Κριτί. 111E· ἔαρ κ. τῇ ὥρᾳ Ξεν. Κυν. 5. 5· οὕτω παρὰ Πινδ., πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον Π. 5. 2· οὐ γῆρας κέκραται γενεᾷ, ἡ γενεὰ δὲν ἀναμιγνύεται μὲ τὸ γῆρας, δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτό, αὐτόθι 10. 65, πρβλ. Ὀδ. Κ. (11), 123· ἐν ταῖς εὖ κεκραμέναις πολιτείαις Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 2·— ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, ἤθει γεννικῷ, ἤθει πραεῖ κεκραμένος Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, Νόμ. 903A· τοῖς ἤθεσιν .. τούτοις ἡ φύσις κεράννυται Ἄλεξις ἐν «Διδύμοις» 3·—ἐπὶ μουσικῆς, ἁρμονίας ῥυθμοῖς κραθείσας Πλάτ. Νόμ. 835B, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 8·— ὡσαύτως, κεκρᾶσθαι πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Φαίδων 66C· ἀργυρίῳ .. πρὸς χαλκὸν .. κεκραμένῳ χρώμενοι

Δημ. 766. 11· μετά τινος Πλάτ. Νόμ. 961D, Τίμ. 85Α. **II.** καθόλου ἀναμιγνύω, συνδυάζω, συνάπτω, συσκευάζω, Λατ. attempero, ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501B· κ. οὐκ ἀπίθανον λόγον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265B· θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη Αἰσχύλ. Πρ. 116· φωνὴ μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη Θουκ. 6. 5· — μεταγεν., ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τὸ ποτήριον καὶ δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, 'Αποκάλ. ιη', 6, ιδ', 10, 'Επίκ. 1. 25, 8, Βασίλ. III. 640, κτλ.

κεραννυτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κεραννύναι, Μάξ. Τύρ. 5. 4.

κέρανς = χεῖρας, 'Επιγρ. Κρήτ. Νόμ. Γόρτ. I. 26, 35, κτλ.

κέραξ, ακος, ὁ, (κέρας), «θρίξ. τόξον. καὶ αἰδοῖον» 'Ησύχ.

κερᾰοξόος, ον, (ξέω), ὁ ξύνων καὶ κατεργαζόμενος κέρατα· ἰδίως ὁ κατασκευάζων ἐξ αὐτῶν τόξα, κτλ., κ. τέκτων 'Ιλ. Δ. 110, 'Ανθ. Π. 6. 113.

κεραός, όν, (κέρας), κερασφόρος, ἔλαφος 'Ιλ. Γ. 24· ἄρνες 'Οδ. Δ. 85· τράγος Θεόκρ. 1. 4· 'Άμμων 'Ελλ. 'Επιγρ. 833, 835. **II.** ἐκ κέρατος, κατεσκευασμένος ἐκ κέρατος, τοῖχοι Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 63· βίος 'Ανθ. Π. 6. 118.

κεραοῦχος, ον, (ἔχω) = **κεροῦχος**, 'Ανθ. Π. 6. 10.

κέρας, τό· γεν. **κέρατος**, 'Επικ. **κέραος**, 'Αττ. καὶ **κέρως**· δοτ. **κέρατι**, **κέραϊ**, **κέρᾳ** ('Ιλ. Λ. 385· καὶ παρὰ Θουκ. 2. 90., 7. 6, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. VII).— δυϊκ. **κέραε**, **κέρᾱ**, **κεράοιν**· πληθ. ὀνομ. **κέραα**, **κέρᾱ**, γεν. **κεράων**, **κερῶν**, δοτ. **κέρασι**, 'Επικ. **κεράεσσι**. Παρὰ μεταγεν. 'Επικ., γεν. **κεράατος**, πληθ. **-άατα**. 'Η 'Ιων. κλίσις τῆς λέξεως εἶναι **κέρας**, **κέρεος**, **κέρεϊ**, πληθ. **κέρεα**, **κερέων**, ἴδε Δινδ. π. Διαλ. 'Ηροδ. σ. XVI. ['Εν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. **κέρας**, ᾰ ἀείποτε:— ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ᾰ παρ' 'Επικ., ὡς **κέρᾰσι** 'Οδ. Γ. 384 (ἐν 'Ορφ. Λιθ. 238 διωρθώθη νῦν εἰς **κέραα**)· ἐν τῇ συνηρ. δοτ. **κέρᾳ**, καὶ ἐν τῇ πληθ. ὀνομαστ. **κέρᾱ**, τὸ α βραχύνεται πρὸ φωνήεντος, ὡς ἐν 'Ιλ. Δ. 109, 'Οδ. Τ. 211· ἀλλὰ παρ' 'Αττ. **κέρᾱτος**, **-ᾱτι**, **-ᾱτα**, **-ᾱτων**, **-ᾱσι**, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 183, Σοφ. Τρ. 519, Εὐρ. Βάκχ. 921, 'Έρμιππ. ἐν «Μοίραις» 5· οὕτως ἐν τῷ παραγώγῳ **κερᾱτίνης** καὶ τοῖς συνθέτοις **ὑψικέρᾱτα**, **χρυσοκέρᾱτα**, ἴδε ἐν λέξ. Παρὰ μεταγεν. 'Επικ. ἡ ποσότης ποικίλλει, πρβλ. **κερᾱτοφόρος**, **κερᾱτηφόρος**, **κερᾱτώδης**. — Οἱ ἐκτεταμένοι τύποι **κερᾱ́ατος**, **κερᾱ́ατα**, ἐσχηματισμένοι κατὰ τὸ 'Ομηρικὸν **κράατα**, ἀπαντῶσιν ἐν 'Απολλ. Ροδ. Δ. 978, 'Αράτ. 174, Κοΐντ. Σμ., κλ.). (**κέρας** πιθανῶς σχετίζεται πρὸς τὸ **κάρα**, ὡς τὸ Σανσκρ. s'ing-am (κέρας) πρὸς τὸ s'ir-as (κεφαλή)· πρβλ. ὡσαύτως Σανσκρ. kar-nas (οὖς), Λατ. cor-nu, Γοτθ. haur-n ('Αγγλ. horn)·— ἐντεῦθεν πολλὰ κερασφόρα ζῷα λαμβάνουσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οἷον: **κριός**· cervus (ὅ ἐστι **κεραϜός**, πρβλ. ἔλαφον κεραὸν 'Ιλ. Γ. 24), 'Αρχ. Σκανδιν. hjört, 'Αγγλο-Σαξ. heort ('Αγγλ. hart)· 'Αρχ. Γερμ. hiruz (hirsch), καὶ hrind (rind, βοῦς)). Περὶ τῶν συνθέτων τοῦ **κέρας** ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 672. **I.** τὸ κέρας ζῴου, παρ' 'Ομήρῳ κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ τοῦ βοός, 'Ιλ. Ρ. 521, κτλ., πρβλ. **κεραός**· ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἦσαν ἀκίνητοι ἢ σκληροὶ ὡς κέρατα, 'Οδ. Τ. 211· ὡσαύτως ὡς σύμβολον ἰσχύος, Παροιμιόγρ. σ. 218, 'Εβδ. ('Ιεζεκ. ΜΑ', 22), Σουΐδ., πρβλ. 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 7·— ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἐλέφαντος, 'Οππ. Κυν. 2. 494· ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῶν μαλακοστράκων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 2, 15., 8. 2, 21. **II.** κέρας ὡς ὕλη· ἐν 'Οδ. Τ. 563, αἱ μὲν γὰρ [αἱ πύλαι] κεράεσσι τετεύχαται, ἐκ κέρατος, κεράτιναι, δι' ὧν ἐξήρχοντο τὰ ἀληθῆ ὄνειρα, ἴδε ἐν λέξ. **ἐλεφαίρομαι**· ἡ κερατίνη ὕλη τῶν ὁπλῶν ζῴων, Λόγγος 2. 28. **III.** πᾶν πρᾶγμα ἐκ κέρατος κατεσκευασμένον, **1)** τόξον, τοξότα, κέρᾳ ἀγλαὲ 'Ιλ. Λ. 385, πρβλ. 'Οδ. Χ. 395, Θεόκρ. 25. 206, κτλ. **2)** ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, κέρας χρησιμεῦον ὡς σάλπιγξ, σημαίνειν τῷ κέρατι Ξεν. 'Αν. 2. 2, 4, πρβλ. 'Αριστ. π. 'Ακουστ. 31 κἑξ.· ὡσαύτως, ὁ Φρύγιος αὐλός, εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, εἴτε διότι τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἦτο κεράτινον, αὐλεῖν τὸ κέρ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 12. 1· καὶ κέρατι μὲν αὐλεῖν Τυρσηνοὶ νομίζουσι Πολυδ. Δ', 76, πρβλ. 'Αθήν. 184Α·— ὡσαύτως ἐν τῶν κεράτων τῆς λύρας, Σοφ. 'Αποσπ. 232. **3)** κέρας δι' οὗ ἔπινον, ποτήριον ἐκ κέρατος, ἐκ τοῦ κέρατος αὖ μοι .. δὸς πιεῖν 'Έρμιππ. ἐν «Μοίραις» 5, πρβλ. Ξεν. 'Αν. 7. 2, 23· ἤ, ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος (ἴσως ὡς τὸ **ῥυτόν**, 'Αθήν. 476B), ἐξ ἀργυρέων κ. πίνειν Πινδ. 'Αποσπ. 147· ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόματα προσβεβλημένοις Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 183· ἐκπιόντι χρύσεον κέρα Σοφ. 'Αποσπ. 429· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. **IV.** βοὸς κ., κεράτινον συρίγγιον ἀσφαλείας, εἰς ὃ προσηρτᾶτο τὸ ἐκ μολύβδου βάρος (μολύβδαινα) τῆς πρὸς ἁλιείαν ὁρμιᾶς, 'Ιλ. Ω. 81· ἐς πόντον προϊησι βοὸς κέρας 'Οδ. Μ. 253· πρβλ. 'Ανθ. Π. 6. 230, Πλούτ. 2. 976Ε, 'Απολλων. Λεξ. ἐν λέξ. **κέρᾳ ἀγλαέ**. **2)** 'Αμαλθείας κ., ἴδε ἐν λέξ. **'Αμάλθεια**. **V.** κέρατα, τὰ ἐκ κέρατος ἄκρα δι' ὧν ὁ πρὸς γραφὴν κάλαμος (ἢ γραφίς) ὡπλίζετο, 'Ανθ. Π. 6. 227. **VI.** βραχίων ἢ κλάδος θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, κέρας 'Ωκεανοῦ 'Ησ. Θ. 789· Νείλου Πινδ. 'Αποσπ. 215· Μενδήσιον κέρας Θουκ. 1. 110· ἐν 'Ινδοῦ τῷ κέρατι καλουμένῳ 'Αριστ. π. Θαυμασ. 71, πρβλ. π. Κόσμ. 3. 11· τὸ Κέρας τὸ Βυζαντίων, ὁ Κεράτ. κόλπος, Στράβ. 319· πρβλ. Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ροδ. Δ. 282. **VII.** τὸ κέρας στρατεύματος ἢ στόλου, 'Ηρόδ. 6. 8., 9. 26, καὶ 'Αττ.· κ. δεξιόν, λαιὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 399, Εὐρ. 'Ικέτ. 657, 659· τὸ κ. ἀναπτύσσειν Ξεν. 'Αν. 1. 10, 9. **2)** κατὰ κέρας προσβάλλειν, ἐπιπίπτειν, προσβάλλειν ἐκ τοῦ πλαγίου, Θουκ. 3. 78, Ξεν. 'Ελλ. 6. 5, 16, κτλ.· κατὰ κ. προσιέναι, ἕπεσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 1. 8 καὶ 28· ὡσαύτως, πρὸς κ. μάχεσθαι αὐτόθι 22. **3)** ἐπὶ κέρας ἄγειν, ἐπὶ ναυτικῆς ἢ στρατιωτικῆς παρατάξεως, ἄγειν τὰ πλοῖα ἢ τὸν στρατὸν κατ' ὀρθίαν γραμμὴν πρὸς τὸ κέρας, οὕτως ὥστε τὰ πλοῖα ἢ ὁ στρατὸς ν' ἀποτελῶσιν οὕτως εἰπεῖν στήλην οὐχὶ δὲ εὐρὺ μέτωπον (πρβλ. δεξιῷ κέρᾳ ἡγουμένῳ Θουκ. 2. 90), Λατ. agmine longo, ἀντιτίθεται τῷ ἐπὶ φάλαγγος (ἴδε **φάλαγξ** I. 2), 'Ηρόδ. 6. 12, 14· οὕτω παρ' 'Αττ., ἐπὶ κέρως Θουκ. 2. 90., 6. 32, 50., 8. 104, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34· κατὰ κέρας αὐτόθι 1. 6, 43, 'Αν. 4. 6, 6, 'Ελλ. 7. 4, 23· εἰς κ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππαρχ. 4, 3· ἐλαύνειν πρὸς τὸ δεξιὸν κ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 243. **VIII.** ἡ κεραία πλοίου, 'Ανθ. Π. 5. 204, Λουκ. 'Έρωτ. 6. **IX.** ἐξέχον μέρος ἢ ὕψωμα, π. χ. ὀρεινὴ κορυφή, κτλ., Ξεν. 'Αν. 5. 6, 7, Λυκόφρ. 534· ἐξοχὴ ἢ ἐσχατιὰ τῆς γῆς, γῆς Φιλόστρ. 69. **X.** ἁπαλὸν κ. = πόσθη, 'Αρχίλ. 161, πρβλ. 'Ανθ. Π. 12. 95. **XI.** κέρατα ποιῶ τινι, βάλλω κέρατα εἴς τινα, ἐπὶ γυναικὸς ἀπατώσης τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, κέρατά σοι ποιήσει (γυνή), «θὰ σὲ κερατώσῃ», «θὰ σοῦ βάλῃ τὰ κέρατα», θὰ μοιχευθῇ, παροιμία παρ' 'Αρτεμιδ. 2. 12· ἐντεῦθεν, **κερατᾶς**, **κερασφόρος** II. **XII.** = **κερατίνης**, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 2, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 2. 241.

κεράς, ἀδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κεραός**, Εὐστ. 1625. 45· καθ' 'Ησύχ. «κεράδες· τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἔνδον ὀδόντας ἔχοντα».

κεράς, 'Επίρρ. «ἀντὶ τοῦ **κεραστικῶς**» Σουΐδ., ἀμφίβ., ἴδε Λοβ. Παραλ. 223.

κερασ-βόλος, ον, κτυπηθεὶς ὑπὸ κέρατος, σπέρμα κ., κακόβραστον ὄσπριον, (quod cornu tetigerit, non est coctibile, Ὑλλεν.), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 13, πρβλ. Πλούτ. 2. 700C. **II.** μεταφορ., ἄνθρωπος σκληρὸς τὴν γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, Πλάτ. Νόμ. 853D.

κερᾰσέα καὶ **κερᾰσία**, ἡ, = **κερασός**, κοινῶς «κερασιά», Γεωπ. 3. 4, 4.—'Ίδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 555.

κερασία, ἡ, ἡ δόσις τοῦ ποτηρίου ὅπως πίῃ τις, κατὰ δὲ τὴν κερασίαν πιόντος τοῦ βασιλέως λέγουσιν οἱ βουκάλιοι Κ. Πορφυρ. 'Έκθ. Βασ. Τάξ. 371, 7.

κεράσιον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κερασέας, «κεράσι», Δίφ. Σίφν. παρ' 'Αθην. 51Α· ὡσαύτως, τὸ δένδρον, Διοσκ. 1. 157, Γεωπ. 10. 41.

κερασ-κόμη, ἡ, = **σταφυλῖνος**, εἶδος δαυκίου, Διοσκ. 3. 59·— **-κόμιον**, τό, = **οἰνάνθη**, αὐτόθι 125.

κέρασμα, τό, μεμιγμένον τι, μῖγμα, μελῶν 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 132·— μεμιγμένον ποτόν, οἷον ὁ **κυκεών**, Γαλην.· ἔτι καὶ οἴνου ἀκράτου κ. 'Εβδ. (Ψαλμ. ΟΔ', 8)· — παρὰ μεταγεν., κύπελλον πλῆρες οἴνου ἕτοιμον πρὸς πόσιν, Κ. Πορφυρ. 'Έκθ. Βασ. Τάξ. 375. 4.

κέρασος, (καὶ κατὰ παράδοσιν ἐκ τοῦ 'Ηρωδιαν. **κερασός**, 'Αρκάδ. 76. 22), ὁ, μεταγεν. ἡ, ἡ «κερασιά», 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 5, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 13, 1. (Τὸ κερασὸς ἔχει πρὸς τὸ **κέρας** ἣν σχέσιν τὸ cornus πρὸς τὸ cornu.) —'Ίδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 556.

κερασό-χροος, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου, Τρίκλιν. εἰς Θεόκρ. 14. 17.

κεράστης, ου, ἡ, ἔχων κέρατα, ἔλαφος Σοφ. 'Ηλ. 568· ἐπὶ κριοῦ, ὦ κεράστα Εὐρ. Κύκλ. 52· Σάτυροι Λουκ. Διόνυσ. 1·— θηλ. **κεραστίς**, **-ίδος**, (οὐχὶ **κέραστις**, 'Αρκάδ. 35), ἐπὶ τῆς 'Ιοῦς, Αἰσχύλ. Προμ. 674. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὄφις τις κερασφόρος, Λατ. cerastes, Διόδ. 3. 50, Νικ. Θηρ. 258. **2)** ἔντομόν τι καταστρέφον τὰ σῦκα, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 4. 5.

κεραστής, οῦ, ὁ, ὁ κεραννύων, μιγνύων, 'Ορφ. 'Αποσπ. 28, 13.

κεραστικός, ή, όν, χρησιμεύων πρὸς κέρασιν ὡς ποτόν, Λέων 'Ιατρ., ἐν Anecdota Medica Graeca ὑπὸ Emmerin — **κεραστικῶς**, 'Επίρρ., διὰ τρόπου κεραστικοῦ, Σουΐδ. ἐν λέξει **κεράς**.

κεραστίς, ἴδος, ἡ, ἴδε **κεράστης**.

κεραστός, ή, όν, μεμιγμένος, ἀναμεμιγμένος, 'Ανθ. Πλαν. 4. 83.

κερασφορέω, ἔχω κέρατα, Φιλόστρ. 63.

κερασ-φόρος, ον, φέρων κέρατα, ἔχων κέρατα, ἐπὶ ἐλάφων, Σοφ. 'Αποσπ. 110· ἐπὶ τῆς 'Ιοῦς, Εὐρ. Φοιν. 248· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 2· τὸ κ. μέρος Πλάτ. Πολιτ. 265C· τὰ κ., ζῷα φέροντα κέρατα, Γαλην. **II.** ἀνὴρ ὃν ἡ σύζυγος ἐξαπατᾷ, κερατᾶς, 'Επιγραφὴ ἐπιγράμμ. ἐν 'Ανθ. Π. 11. 278· πρβλ. **κέρας** XI.

κεράσ-χειλος, ον, ὁ ἐπικαμπῆ ἔχων τὰ χείλη, 'Ησύχ.

κεραταία, ἡ, = **κεραία**, Μαρτύρ. 'Αρέθ. 56.

κερᾱτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρας**, παρὰ Salmas. εἰς Tertull. Pall. σ. 338. **II.** ὑποκορ. τοῦ **κεραία** II, Εὐστ. 1037. 35.

κερᾱτάρχης, ου, ὁ, ὁ διοικητὴς σώματος ἐκ 32 ἐλεφάντων, Αἰλ. Τακτ. 22.

κεραταρχία, ἡ, σῶμα ἐκ τριάκοντα δύο πολεμικῶν ἐλεφάντων, μεταγεν.

κερᾱτᾶς, ᾶ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνὴρ οὗ ἡ γυνὴ μοιχεύεται (κέρας, XI), Βυζ.

κεραταύλης, ὁ, = **κεραύλης**, Γλωσσ.

κερατέα ἢ **ία**, ἡ, ἡ ξυλοκερατέα, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ ξυλοκέρατα (Ἀραβ. kharoob, χαρουπιά),— ὁ πρῶτος τύπος ἐν Γεωπ. 11. 1, ὁ δὲ δεύτερος ἐν Στράβ. 822, Πλιν. 26. 34·— ὁ καρπὸς ἐκαλεῖτο πληθ. **κεράτια**, τά, Διοσκ. 1. 168, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 16· καλεῖται παρὰ τοῖς Ἄγγλοις ἄρτος τοῦ ἁγ. Ἰωάννου ἐκ τοῦ ὅτι δῆθεν οὗτος ἦτο ὁ καρπὸς ὃν ἐκεῖνος ἔτρωγεν ἐν τῇ ἐρήμῳ· τρώγεται καὶ νῦν ἔτι ὑπὸ τῶν πτωχῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὡς τραγήματα, ἀλλὰ συνήθως δίδεται εἰς τοὺς χοίρους, διότι πιστεύεται ὅτι δίδει γλυκεῖάν τινα γεῦσιν εἰς τὴν σάρκα αὐτῶν.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾷ τόμ. Γ', σ. 557.

κεράτειος, ον, ὁ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένος, ὁ ἐν Δήλῳ κεράτειος βωμός, Ἀνώνυμ.— ὁ Πλούτ. ἐν Ἠθ. 983Ε καλεῖ αὐτὸν **κεράτινον**.

κερατήρ, ῆρος, ὄνομα πεπλασμένον πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ **κρατήρ**, Ἀθήν. 476Α.

κεράτη-φόρος, ον, = **κερασφόρος**, Φαῖστος παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Π. 4. 28· πρβλ. **κερατοφόρος**.

κερᾱτίας, ου, ὁ, = **κερασφόρος**, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Διόδ. 4. 4. **II.** κομήτης τις, Πλίν. 2. 22. **III.** = **κερασφόρος** II, Κωδινοῦ περὶ τῶν Πατρίων Κωνστ. 125.

κερᾱτίζω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΛΒ', 2), Φίλων 1. 57, Ἐκκλ.

κερατίνας, ὁ, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Συμπόσ. 23.

κερατίνης, ου, ὁ, τὸ σόφισμα τὸ καλούμενον «τὰ κέρατα», ὅπερ οὕτω περιγράφεται παρὰ Διογ. Λ. 7. 187· εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις· οὕτω, κερατίνας ἐρωτῶν Κωμ. Ἀνώνυμ. 51· οὕτω, **κερατίς**, -ίδος, ἡ, Διογ. Λ. 7. 44, 82 (πιθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κερατίναι**, -ίνας)· ὡσαύτως, κ. λόγος αὐτόθι 2. 111· ceratina ἐν τῇ Λατ., Quintil. 1. 10, 6, Γελλ. 18. 2· πρβλ. κέρας XII.

κεράτινος [ᾰ], η, ον, πεποιημένος ἐκ κέρατος, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 4, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 8, κτλ.· κ. λύχνος, ἐκ κέρατος, Ποιητ. παρ' Ἀθήν. 699F· βωμὸς κ. = **κερατών**, Πλούτ. 2. 983Ε. **2)** **κερατίνη** (σάλπιγξ), ἡ, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰησοῦς Ναυῆ Ϛ', 13, Β' Βασιλ. Β', 28).

κεράτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρας**, μικρὸν κέρας, «κερατάκι», ἐπὶ τῶν κεραιῶν τοῦ **καράβου**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 10., 4. 4, 29. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ κεκυρτωμένα ἄκρα τῆς μήτρας, tubae Fallopii (πρβλ. **κεραία** II. 7), αὐτόθι 3. 1, 22. **3)** ἡ γέφυρα τῆς λύρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 223. **4)** μικρὸν κέρας, ἴσως αὐλίσκος (ἴδε **κέρας** III. 2, **κεραύλης**), Διοδ. Ἐκλογ. 577. 35 (ἴδε Wessel. ἐν τόπῳ), ὅθεν ἔχει προταθῇ ἡ ἀνάγνωσις **κερατίου** (ἀντὶ -**αμίου**) παρὰ Πολυβ. 26. 10, 5. **II.** ἐν τῷ πληθ., ὁ καρπὸς τῆς **κερατέας**, ὃ ἴδε. **III.** ὡς τὸ Λατ. siliqua, βάρος τι σταθμοῦ, τὸ «καράτιον» παρ' Ἕλλησιν = πρὸς $2\frac{1}{3}$ χαλκοῦς, = $\frac{1}{3}$ ὀβολοῦ· παρὰ Ρωμ. = πρὸς $\frac{1}{6}$ τοῦ scrupulum = $\frac{1}{1728}$ τῆς λίτρας, Γαλην.· ἴδε Böchk Metrol. Unters. § XI. **IV.** φυτόν τι καλούμενον καὶ **τῆλις**, foenum Graecum, Columell. de Arbor. 25. **V.** ἴδε ἐν λ. **κερατέα**.

κερᾱτίς, ίδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κερατίνης**.

κεράτισις, εως, ἡ, τὸ κερατίζειν, Achmes Ὀνειρ. 238.

κερᾱτιστής, οῦ, ὁ, ὁ κερατίζων, κτυπῶν διὰ τῶν κεράτων, ἄγριος, Ἑβδ. (Ἐξ. 21. 29, 36).

κερᾱτῖτις, ιδος, ἡ, ἔχουσα κέρατα, μήκων κ., μὲ κέρατα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 3, Διοσκ. 4. 66, Πλίν.

κερατοβάτης, ὁ, = **κεροβάτης**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 230.

κερᾱτο-γλύφος, ον, κατεργαζόμενος τὸ κέρας, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἐτυμ. 505. 11.

κερᾱτο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κέρας, χιτών, ὑμὴν κ., τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην., πρβλ. Θεοφυλ. Πρωτοσπ. σ. 161, Greenhill. **2)** ἔχων τὸ σχῆμα κέρατος, γωνίαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5. 6· τὸ κ. τῆς σελήνης Ἐκκλ. **II.** ἠχῶν ὡς κέρας, Schäf. εἰς Διον. Ἁλ. π. Συν. σ. 170.

κερᾱτο-ξόος, ον, = **κεραοξόος**, Νόνν. Δ. 3. 76.

κερατοπλήκτωρ, ορος, ὁ διὰ τῶν κεράτων πλήττων, κ. ταῦρος Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 256. 6C.

κερᾱτοποιέω, κάμνω τι κατὰ τὸ σχῆμα κέρατος, Θέων ἐν Ἀράτ. Διοσ. 48 (780). **II.** κάμνω τι σκληρὸν ὡς κέρας, σκληρύνω, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 2, σ. 32Β.

κερᾱτο-ποιός, όν, = **κεραοξόος**, Ἡσύχ.

κερᾱτό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ἔχων τοὺς πόδας ἐκ κερατίνης οὐσίας, ἔχων ὁπλάς, Γλωσσ.

κερᾱτουργός, όν, (*ἔργω) = **κερατοξόος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἐτυμολ. 505. 11.— Καθ' Ἡσύχ.: «κερατουργός· ὁ ταῖς κιθάραις κέρατα ποιῶν».

κερατοφάγος, ον, ὁ, τρώγων τὰ κέρατα: «ἴψ· εἶδος σκώληκος κερατοφάγου» Ἡσύχ.

κερατοφορέω, ἔχω κέρατα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ.

κεράττω, ἢ **κεράσσω** = **κυρίσσω**, **κερατίζω**, Γρηγ. Ναζ. I. 628Α.

κερᾱτοφόρος, ον, = **κερασφόρος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 36, π. Ζ. Μορ. 3. 2, 7, κ. ἀλλ.

κερᾱτοφυέω, ἔχω κέρατα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341, Ἰλ. Γ. 24, Μέγ. Ἐτυμολ.

κερᾱτοφυής, ές, ἔχων, φέρων κέρατα, Ἀθήν. 476Α, Μέγ. Ἐτυμολ. 541. 18.

κερᾱτό-φωνος, ον, πέμπων φωνὴν κερατίνης σάλπιγγος, περὶ τῆς μαγάδιδος κρουομένης διὰ τοῦ πλήκτρου (;), Τελέστ. 5.

κερᾱτόω, μεταβάλλω διὰ πήξεως εἰς κέρας, Αἰλ. π. Ζ. 12. 18.

κερᾱτώδης, ες, = **κερατοειδής**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 6. **2)** κερασφόρος, τὰ κερατώδη (δηλ. ζῷα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 6, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ νήσου, ἡ ἔχουσα πολλὰς κορυφὰς λόφων ἢ ὀρέων, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 91.

κερᾱτών, ῶνος, ὁ, πεποιημένος ἐκ κεράτων, βωμὸς κ., ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Πλουτ. Θησ. 21, BCH VI σ. 23, Michel. 594, ἴδε **κεράτινος**.

κερατωνία, ἡ, = **κερατέα**, Γαλην., XIII, 189C, Ἀέτ., Ἡσύχ.

κερᾱτ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἔχουσα τὸ σχῆμα κέρατος, σελήνη Μανέθων 4. 91.

κεράτωσις, εως, ἡ, τὸ νὰ ἀπατηθῇ τις καὶ προδοθῇ ὑπὸ τῆς συζύγου του, «κεράτωμα», Achmes Ὀνειροκρ. σ. 90. 10.

κεραύλης, ου, ὁ, ὁ αὐλῶν διὰ κερατίνου ὀργάνου, Πολυδ. Δ', 74, Λουκ. Τραγ. 33·— **κεραυλία**, ἡ, τὸ αὐλεῖν διὰ κερατίνου ὀργάνου, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 6.

κεραυνεγχής, ές, = **ἐγχεικέραυνος**, Βακχυλ. VII. 48 (Blass).

κεραύνειος, ον, ὁ τὸν κεραυνὸν χειριζόμενος, Ζεὺς Ἀνθολογ. Π. 7. 49.

κεραυνία, ἡ, ὄνομα φυτοῦ ὅπερ ἄλλως καλεῖται ἀείζωον μικρόν, Διοσκ. Νόθ. 4. 90.

κεραυνίας, ου, ὁ, ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, «κεκεραυνωμένος» Ἡσύχ.

κεραύνιον, τό, εἶδος ὕδνου περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐφύετο μετὰ τὴν κατάσκηψιν κεραυνοῦ, Γαλην. 13. 969Α. **II.** κριτικόν τι σημεῖον πρὸς δήλωσιν ἐφθαρμένων χωρίων, Διογ. Λ. 3. 66, Ἰσιδ. Ἐτυμολ. 1. 20.

κεραύνιος, α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Αἰσχύλ. Θήβ. 430·— ἀνήκων εἰς τὸν κεραυνόν, βολαὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· φλὸξ ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1017· πέμφιξ Σοφ. Ἀποσπ. 483· πῦρ, λαμπὰς Εὐρ. Τρῳ. 80, Βάκχ. 244. **2)** ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Σοφ. Ἀντ. 1139· Καπανέως κεραύνιον δέμας Εὐρ. Ἱκέτ. 496, πρβλ. Βάκχ. 6·— τὰ κεραύνια, αἱ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληττόμεναι κορυφαὶ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, Στράβ. 281, κτλ., Οὐεργ. Αἰν. 3. 506· ὡσαύτως, Acroceraunia. **II.** = **κεραύνειος**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 2· Ζανὶ Ἀνθ. Π. 7. 44.

κεραυνίτης λίθος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Κλήμ. Ἀλ. 241.

κεραυνο-βλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 5.

κεραυνό-βλητος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1139, Σουΐδ. ἐν λέξ. Σαλμωνεύς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λευκοστεφῆ**.

κεραυνοβολέω, ἐξακοντίζω τὸν κεραυνόν, Ἀνθ. Π. 12. 122, Πλούτ. 2. 893Ε· μετὰ συστοιχ. αἰτ., κ. ὄλεθρον Εὐστ. Πονημάτ. 87. 53. **II.** μεταβ., κτυπῶ διὰ τοῦ κεραυνοῦ, τινα Ἀνθ. Π. 12. 140.

κεραυνοβολία, ἡ, θύελλα μετὰ κεραυνῶν, Στράβ. 628, Πλούτ. 2. 624Β.

κεραυνοβόλιον, τό, χωρίον κεραυνόβλητον, Γλωσσ.

κεραυνο-βόλος, ον, ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, Ζεὺς Συλλ. Ἐπιγρ. 1513. 2· πῦρ τὸ κ., τὸ πλῆττον ὡς κεραυνὸς πῦρ, Ἀνθ. Π. 12. 63. **II.** προπαροξ., **κεραυνόβολος**, ον, παθ., ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Εὐρ. Βάκχ. 598, πρβλ. Διόδ. 1. 13, κτλ.

κεραυνο-βρόντης, ου, ὁ, ὁ ἐξακοντίζων τὸν κεραυνὸν καὶ βροντῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 376· πρβλ. **βροντησικέραυνος**.

κεραυνο-μάχης, ὁ, ὁ διὰ τοῦ κεραυνοῦ μαχόμενος, Ἀνθ. Π. 12. 110.

κεραυνο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ πληγεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Γανυμήδει» 1.

κεραυνός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀστροπελέκι», Λατ. fulmen, νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ὀδ. Ψ. 330· βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν Ξ. 305· Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ Μ. 416· ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑφεξῆς, τὸ ὅπλον τοῦ Διός, πρβλ. Ἡσ. Θ. 690, 854· χαλκευθεὶς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων, κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ. 141· τὸν κ. τοῦ Διὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1538· καταιβάτης Αἰσχύλ. Πρ. 359· πυρωπὸς αὐτόθι 668· ὁ πυρφόρος κ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 445· κεραυνοῦ κρείσσονα φλόγα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 922· κ. ἀργὴς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1747· πτερόεις αὐτόθι 576· βέλος κε-

ραυνοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 453, Σοφ. Τρ. 1088· ὁ κ. λάμπων πυρί Ἀριστοφ. Νεφ. 395· κ., πτεροφόρον Διὸς βέλος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1714· κ πίπτει, κατασκήπτει εἰς.., Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 7, κτλ.· πληθ. **κεραυνοί** Ἡρόδ. 8. 37· ποῖ ποτε κεραυνοὶ Διός; Σοφ. Ἠλ. 823, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 125· τὰ τῶν κεραυνῶν πτώματα Πλάτ. Τίμ. 80C.—Ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει καθόλου ἐπὶ βροντῆς καὶ ἀστραπῆς ὡς συνήθως παρ' Ἄγγλοις ἡ λέξις thunder.— ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐπὶ τοῦ κρότου ἦν ἐν χρήσει ἡ λ. **βροντή**, Λατ. tonitru, ἐπὶ δὲ τῆς λάμψεως ἡ λέξις **ἀστεροπή**, **στεροπή**, Λατ. fulgur, Ἰλ. Φ. 198, Ἡσ. Θ. 699, πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ. 4. σ. 268. II. μεταφορ., κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 8· τύπτειν κεραυνός, ἐν τῷ τύπτειν κεραυνός εἰμι, Ἀντιφάνης ἐν «Προγόνοις» 1. 4· **Κεραυνός**, ὡς ὄνομα μεγάλων στρατιωτικῶν, Πλουτ. Ἀριστείδ. 6.

κεραυνο-σκοπεῖον, τό, μηχαναὶ πρὸς παραγωγὴν κεραυνῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Πολυδ. Δ', 127 καὶ 130.

κεραυνο-σκοπία, ἡ, μαντεία διὰ τῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, Διόδ. 5. 40.

κεραυνοῦχος, ον, ὁ ἔχων καὶ χειριζόμενος τὸν κεραυνόν, Ζεὺς Φίλων Βυζάντ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θαυμ. 3.

κεραυνο-φαής, ές, λάμπων ὡς κεραυνός, Εὐρ. Τρῳ. 1103.

κεραυνο-φόρος, ον, ὁ φέρων τὸν κεραυνόν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 16., 2. 335Α· μεταφορ., στρατόπεδον κεραυνοφόρον, legio fulminatrix, Δίων Κ. 55. 23, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4458.

κεραυνόω, πλήττω διὰ κεραυνοῦ, Ἡρόδ. 7. 10, 5, Πλάτ. Συμπ. 190C.— Παθ., κεραυνωθεὶς Ἡσ. Θ. 859, Πινδ. Ν. 10. 15, Πλάτ., κτλ. II. μεταφορ., = καταδικάζω, Ἀρτεμίδ. 2. 8.

κεραύνωσις, εως, ἡ, πλῆξις διὰ κεραυνοῦ, Στράβ. 750, Πλουτ. 2. 996C· τοῦ Φαέθοντος Σκύμν. 394.

κέραφος, ὁ, «χλευασμός, κακολογία» Ἡσύχ., ἴδε **σκέραφος** καὶ **σχέραφος** παρὰ τῷ αὐτῷ.

κεράω, Ἐπικ. ῥιζικὸς τύπος τοῦ **κεράννυμι**, ἐν χρήσει κατὰ προστ. **κέρα** Κωμ. Ἀνώνυμ. 17· μετοχ. **κερῶν** Ὀδ. Ω. 364· παρατ. **κέρων** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1185· καὶ ἐκ τοῦ μέσου, ἐν τῇ προστ. **κεράασθε** (ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ -ᾶσθε) Ὀδ. Γ. 332· παρατ. **κερόωντο** Ἰλ. Η. 470.

κεράω, (κέρας) κάμνω τι ἐν εἴδει κέρατος, κερόωσι σελήνην Ἄρατ. 780. II. λαμβάνω θέσιν ἐν τῷ κέρατι στρατοῦ, ἐδόθη παράγγελμα τοῖς εὐζώνοις κερᾶν Πολύβ. 18. 7, 9.

κερα-ώψ, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς κέρας, σελήνη Μαξίμου π. καταρχ. 337.

Κερβέριοι, οἱ, κωμικὸς τύπος τοῦ **Κιμμέριοι**, ἀναγινωσκόμ. παρὰ τῷ Κράτ. καὶ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐν Ὀδ. Λ. 14 (κατὰ τοὺς Σχολ.), καί, ὡς φαίνεται, παρὰ τῷ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 187· μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ **Κέρβερος**, πρβλ. Μεγ. Ἐτυμολ. 513. 43 (ἔνθα ἴδε Gaisf.).

Κερβερο-κίνδῦνος Τάρταρος, πλήρης κινδύνων ἐκ τοῦ Κερβέρου, Ἡσύχ.

Κέρβερος, ὁ, ὁ πεντηκοντακέφαλος κύων τοῦ Ἅιδου, ὅστις ἐφύλαττε τὰς πύλας τοῦ κάτω κόσμου, Ἡσ. Θ. 311· βραδύτερον ἐλέγετο ὅτι ἦτο τρικέφαλος ἢ τρισώματος, τὸν τρισώματον κύνα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 24· θῆρα.. τὸν τρίκρανον αὐτόθι 611, πρβλ. Ἀπολλόδ. 2. 5, 12, κτλ.· ὁ κύων τοῦ Ἅιδου μνημονεύεται ἐν Ἰλ. Θ. 368, Ὀδ. Λ. 623, ἀλλ' ἄνευ ὀνόματός τινος ἢ περιγραφῆς. — Κατὰ τὸν Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ Κέρβερος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφωέως καὶ τῆς Ἐχίδνης· τὸ δὲ ὄνομα φαίνεται ὅτι σημαίνει «σκοτεινὸς» καὶ ἴσως εἶναι συγγενὲς τῷ **Κιμμέριοι**· πρβλ. **Κερβέριοι**.

κερβικάριον, τό, τὸ Λατ. cervical = **προσκεφάλαιον**, Ἀποφθ. Πατέρ. 356Α, Δωρόθ. 1656D.

κερβολέω, (ὡσαύτως **σκερβολέω** ἢ **σκερβόλλω**), = **κερτομέω**, «κερβολοῦσα· λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα. ἀπατῶσα» Ἡσύχ., Βακχυλ. I (d) 6, Blass.

κερβούκολος, ὁ, ὄνομα παιγνιδίου, Νεῖλ. 505D.

κερδαλέη, ἡ, συνηρ. **κερδαλῆ**, = **ἀλωπεκῆ**, δέρμα ἀλώπεκος, Γρηγ. Ναζ. I. 605Δ, ἴδε **κερδαλέος** III 2, πρβλ. Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 327.

κερδαίνω: μέλλ. -ᾰνῶ Τραγ., Θουκ., Ἰων. -ανέω, Ἡρόδ. 1. 35., 8. 60· τύπος οὐχὶ Ἀττ. **κερδήσω** Ἀνθ. Π. 9. 390, καὶ **κερδήσομαι**, Ἡρόδ. 3. 72· — ἀόρ. **ἐκέρδᾶνα** Πίνδ., Ἀττ.· Ἰων. -ηνα Ὁμ. Ἐπιγρ. 14. 6, Ἡρόδ. 8. 5· τύπος οὐχὶ Ἀττ. **ἐκέρδησα** ὁ αὐτ. 4. 152, Ἡλιόδ., κτλ.· — πρκμ. **κεκέρδαγκα** Δίων Κ. 53. 5· **κεκέρδακα** Ἀχ. Τάτ. 5. 25, Φάλαρ., κτλ.· ἀλλὰ **προσκεκέρδηκα** Δημ. 1292. 6.— Παθ., ἀόρ. μετοχ. **κερδανθεὶς** Φιλόδημ. 22· πρκμ. **κεκερδημένος** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 5· (κέρδος). Κερδαίνω, κοινῶς «κερδίζω», πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλειαν ἔκ τινος, κακὰ κ., πορίζομαι ἄδικα κέρδη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 350· κ. ἔκ ἢ ἀπό τινος Ἡρόδ. 4. 152, Σοφ. Ἀντ. 312, Ξεν. Ἀπομ. 2. 9, 4· παρά τινος Λυσ. 158. 28· πρός τινος Σοφ. Τρ. 191· κ. τινί, διά τινος πράγματος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 604· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1301· τί κερδανῶ; τί θὰ κερδήσω δι' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 259·— μετὰ μετοχ., κερδίζω, πράττω τι, εἰ δὲ κερδανῶ λέγων Εὐρ. Ἠλ. 1051· πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1591, κτλ.· οὕτω μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς Αἰσχύλ. Πρ. 876· Μεγάροισι κερδανέομεν περιεοῦσι, θὰ κερδήσωμεν, ἐὰν σωθῶσι τὰ Μέγαρα, Ἡρόδ. 8. 60, 3· οὕτω, κ. ὅτι.., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812. 2) ἀπολ., πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλειαν, ὠφελοῦμαι, ἀντίθ. τῷ ζημίαν λαβεῖν, Ἡρόδ. 8. 5, Σοφ. Ἀποσπ. 26. 325, Ἀριστοφ. Πλ. 520, Θουκ. 5. 93· τὸ κερδαίνειν, ἡ ἐπιδίωξις κέρδους, ἀντίθ. τῷ τὸ τιμᾶσθαι, ὁ αὐτ. 2. 44· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κέρδος κερδ. Σοφ. Ο. Τ. 889· κ. τρία τάλαντα Ἀνδοκ. 17. 26· τὸν χρόνον κερδαίνει ὃν ἔζη οὐ προσῆκον αὐτῷ Λυσ. 137. 41· — ἐμπορεύομαι, κάμνω ἐμπόριον, Σοφ. Ἀντ. 1037·— κ. λόγον, ἀποκτῶ φήμην, Πινδ. I. 5 (4). 33· χρηστὰ κ. ἔπη, δέχομαι καλοὺς λόγους, Σοφ. Τρ. 231. II. ὡς τὰ **ἀπολαύω**, **καρπόομαι**, πορίζομαι ζημίαν, ζημιοῦμαι ἔκ τινος, οἷον, διπλᾶ δάκρυα κερδᾶναι, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου renovare dolorem, Εὐρ. Ἑκ. 518, πρβλ. Ξεν. Ἀπολ. 91, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 21, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 3, 2, κτλ. III. ὡς τὸ Λατ. compendi facere, σῴζω ἐμαυτόν, ἀποφεύγω, μεγάλα κακὰ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 7. 10· θανάτου προσδοκίαν Ἀνθ. Π. 10. 59· ἐνόχλησιν Διογ. Λ. 7. 14

κερδᾰλέος, α, ον, (κέρδος), ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν τεχνασμάτων αὐτῶν, δόλιος, πανοῦργος, ποικίλος, εὐφυής, κ. κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος Ὀδ. Ν. 291· οὕτω, κ. βουλὴ Ἰλ. Κ. 44· μῦθος Ὀδ. Ζ. 148· νοήματα Θ. 548. 2) ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος, Ἀρχίλ. 82 (παρὰ Πλάτ. Πολ. 365C)· ἐντεῦθεν ἡ **κερδαλέη**, ὡς τὸ **κερδώ**, ἡ πανοῦργος, ἡ ἀλώπηξ, Αἰλ. π. Ζ. 6. 64, κτλ.· ἀλλὰ **κερδαλῆ**, ὡσαύτως, ἡ δορὰ ἀλώπεκος, τῇ λεοντῇ τὴν κ. ἐγκρύπτειν Γρηγ. Ναζ. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπικερδής, ὠφέλιμος, κερδαλεώτερόν ἐστι ὁμολογέειν τῷ Πέρσῃ Ἡρόδ. 9. 7, 1· τὰς ἐμπορίας τὰς κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 594· — τὸ κ. = κέρδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1008, Θουκ. 2. 53. II. Ἐπίρρ. **-λέως**, πρὸς ὠφέλειάν τινος, ἀντίθ. τῷ δικαίως, Θουκ. 3. 56.

κερδᾰλεότης, ητος, ὁ, πανουργία, δολιότης, Εὐστ. Πονημ 68. 10.

κερδᾰλεό-φρων, ον, πανοῦργος, πανούργως διανοούμενος, Ἰλ. Α. 149., Δ. 339, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 29.

κερδαντέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κερδαίνειν, Μ. Ἀντων. 4. 26.

κερδαντήρ, ῆρος, ὁ, φιλάργυρος, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 136.

κερδαντός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ κερδήσῃ, τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν Περίανδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 97.

κερδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρδος**, μικρὸν κέρδος, Γλωσσ.

κερδ-έμπορος, ὁ, προστάτης τοῦ ἐν ἐμπορίῳ κέρδους, Ἑρμῆς Ὀρφ. Λιθ. 27. 6.

κερδητικός, ή, όν, ἀπλήστως ἐπιδιώκων τὸ κέρδος, Λατ. lucrosus, Γλωσσ.

κερδία, ἡ, = **φιλοκερδία**, Ἡσύχ. (ἔνθα **κερδέα**) καὶ Φώτ.· ὡσαύτως **κερδεία**, = **ἀλωπεκία**, Ἡσύχ.

κερδίζω, κερδαίνω, Σχολ. νεώτ. εἰς Πίνδ. Ο. 1. 84.

κερδίων, ον, γεν. **ονος**, συγκρ. (ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει), ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **κέρδος**, ὠφελιμώτερος· ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ., ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη, ἢ καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν Ἰλ Γ. 41., Η. 28· ἦ μάλα τοι τόδε κ. ἔπλετο θυμῷ Ὀδ. Υ. 304, πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 30. II. **κέρδιστος**, η, ον, ὑπερθ., πανουργότατος, ἢ δολιώτατος, Σίσυφος.., ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 153. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὠφελιμώτατος, Αἰσχύλ Πρ. 585· πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς Σοφ. Αἴ. 743.

κερδο-γᾶμέω, ἔρχομαι εἰς γάμον χάριν κέρδους, Παροιμιογρ. σ. 203.

κερδομίσθιον, τό, ἀμοιβή, Στουδ. 813D, διάφορ. γραφ. **κερδόμισθον**.

κέρδον, τό, φυτόν τι, τὸ αὐτὸ καὶ **στρουθίον**, Διοσκ. (Νόθ.) 2. 193.

κέρδος, εος, τό, ὡς καὶ νῦν, κέρδος, ὠφέλεια, Λατ. lucrum, Ὀδ. Ψ. 140, καὶ Ἀττ.· συχνάκις σχεδὸν ὡς ἐπίθετ., ἐνόησεν ὅππως κέρδος ἔῃ, πῶς θὰ προήρχετο ὠφέλειά τις, τί θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον νὰ γείνῃ, Ἰλ. Κ. 225· οὔ τοι τότε κ. ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω ἡμῖν Ὀδ. Π. 311, κτλ.· ποιεῖσθαί τι ἐν κέρδει, τὸ τοῦ Ὁρατίου lucro apponere, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 2. 121, 4., 6. 13· οὕτω, κέρδος νομίζειν τι Θουκ. 3. 33., 7. 68· κ. ἡγεῖσθαι, ἢν τι.. δάσωνται Ξεν. Κύρ. 4. 2, 43· κ. λαβεῖν ἔκ τινος Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 148· μέγ' ἐστὶ κ., ἢν.. ὁ αὐτ. ἐν Μονοστίχ. 359· πρὸς τὸ κ. βλέπειν αὐτόθι 364·— μετὰ μετοχ., πᾶν κ. ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ Εὐρ. Μήδ. 454· κ. ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κ. Αἰσχύλ. Πρ. 747, πρβλ. Λυσ. 113. 26, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 607, 610· πληθ., κέρδη, ὠφέλειαι, περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα Ἡρόδ. 3. 71· τὰ δειλὰ κ. Σοφ. Ἀντ. 326· τὰ κ. μείζω φαίνεσθαι τῶν δεινῶν Θουκ. 4. 59· τὰ πονηρὰ κ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 40· ἀντίθετον τῷ **ζημία**, ἐν πάσῃ σημασίᾳ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 5. 2) ἐπιθυμία, ἀγάπη τοῦ κέρδους, Πινδ. Π. 3. 95· ἄνδρας τὸ κ. πολλάκις διώλεσεν Σοφ. Ἀντ. 222· εἰς τὸ κέρδ. λῆμ' ἔχων ἀνειμένον Εὐρ. Ἡρακλ. 3· οὕτως ἐν τῷ πληθ., κέρ-

δῶν ἄθικτος Αἰσχύλ. Εὐμ. 683· ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκεν Σοφ. Ο. Τ. 388· μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1061, πρβλ. 326, Εὐρ. Ἑκ. 1207· οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἡμέτερα κ. τῶν σοφῶν (= ἡμῶν τῶν σ.), ὑμεῖς, παρ' ὧν ἡμεῖς οἱ σοφοὶ κερδαίνομεν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1202. 3) ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας (πρβλ. **κερδαίνω** II), ἀστεῖόν γε κ. ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων Ἀριστοφ. Νεφ. 1064. II. ἐν τῷ πληθ., πανοῦργα, δόλια τεχνάσματα, δόλοι, ἀπάται, πανουργίαι, ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ Ἰλ. Ψ. 322· κέρδεα εἰδὼς αὐτόθι 709, κτλ.· κέρδεσι, οὔτε τάχει γε Ψ. 515· ἔργα τ' ἐπίστασθαι κέρδεά θ' Ὀδ. Β. 118, πρβλ. 85· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν Ν. 298· ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας Σ. 216· κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, σκέπτονται βλάβην, ζημίαν, Ψ. 217· πρβλ. **εὐτράπελος** 3.

κερδο-συλλέκτης, ου, ὁ, ὁ πανταχοῦ ἀναζητῶν κέρδη, Νικήτ. Χρον. 16. 2.

κερδοσύνη, ἡ, ὡς τὸ **κερδαλεότης**, πανουργία, δόλος, πολυτροπία· ὁ Ὅμηρος χρῆται μόνον τῇ δοτ. **κερδοσύνῃ** ὡς ἐπίρρ., διὰ πανουργίας, δολίως, Ἰλ. Χ. 247, Ὀδ. Δ. 251, Ξ. 31.

κερδο-φόρος, ον, φέρων κέρδος, Ἀρτεμίδ. 2. 30.

κερδύφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρδος**, Γλωσσ.

κερδώ, -όος, συνηρ. **-οῦς**, ἡ, ἡ πανοῦργος, ἡ κλέπτρια, δηλ. ἡ ἀλώπηξ (πρβλ. **κερδαλέος** I. 2), Πινδ. Π. 2. 142· κ. δολία Ἀριστοφ. Ἱππ. 1068· ποικίλη κ. Βάβριος 19. 2, κτλ. II. = **γαλέη, γαλῆ**, Ἀρτεμίδ. 3. 28.

Κέρδων, ωνος, ὁ, ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Δημ.· πρβλ. Λατ. cerdo. 2) ὄνομα αἱρεσιάρχου, Ἱππόλ. Αἱρ. 408, 93, Τερτοῦλλ. II. 70B, 249A, κλ.

Κερδωνιανοί, ῶν, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κέρδωνος, Ἐπιφάν. I. 580C.

κερδῷος, α, ον, ὁ φέρων κέρδος, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Λυκόφρ. 208, Συλλ. Ἐπιγρ. 1766· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Πλούτ. 2. 472B, Λουκ. Τίμ. 41, κτλ. II. (**κερδώ**) ὅμοιος πρὸς ἀλώπεκα, δόλιος, Βάβρ. 77. 2.

κέρεα, τά, Ἰων. ὀνομ. πληθ. τοῦ **κέρας**.

κερε-αλκής, ές, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεραλκής**, ἔχων ἀλκὴν εἰς τὰ κέρατα, ταῦρος Καλλ. εἰς Δήμ. 179 (ἔνθα ὁ ἐφθαρμένος τύπος **κεραελκὲς** διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Bentl.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 468, καὶ συχν. παρὰ Νόνν.· πρβλ. **μεγαλκής**.

κέρεβρον, τό, τὸ Λατ. cerebrum, ἐγκέφαλος, Γαλην. 3. 629.

κερεία, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ **κειρία**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 44.

κερέϊνος, η, ον, (**κέρας**), κεραός, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΜΘ', 9.

κέρευσις, ἡ, = **χήρευσις**, Νόμ. Γόρτ. Κρήτ.

κέρθιος, ὁ, μικρόν τι πτηνόν, Certhia familiaris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2·— ἴδε ἐν λέξ. **κνιπολόγος**.

κέρκα, ἡ· «ἀκρίς» Ἡσύχ.

κέρκαξ, ὁ· «ἱέραξ» Ἡσύχ.

κερκάς, άδος, ἡ· «κρὲξ τὸ ὄρνεον» Ἡσύχ.

κέρκαφα· «ἐγγύη» Ἡσύχ.

κερκετεύω, (**κέρκετον**) περιπολῶ, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 481. 6, κτλ.

κερκέτης, ου, ὁ, βάρος χρησιμεῦον ὅπως κρατῇ ἰσόρροπον τὸ πλοῖον κατὰ τὸν πλοῦν, «ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης ἐστὶ μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ἡ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν» Παυσ. παρ' Εὐσταθ. 1221. 28·— καθ' Ἡσύχ.: «τὸ μικρὸν πηδάλιον. ἀπὸ τῶν εὐρόντων».

κέρκετον, τό, (circitor, circuitus), περιπολία, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 474, 11.

κερκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κερκὶς** I, Ἰω. Μόσχ. Λειμωνάρ. σ. 1080.

κερκιδο-ποιϊκή (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος κερκίδας (κερκιδοποιοῦ), Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8. 1.

κερκιδοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων κερκίδας, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 5.

κερκίζω, κάμνω τὸ ὕφασμα πυκνὸν διὰ τῆς κερκίδος, Πλάτ. Κρατ. 387E, Σοφιστ. 226B· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς κερκίδος ὡς ἐνεργούσης, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 4, 3.

κερκιθαλίς, ἡ, «ἐρωδιὸς» Ἡσύχ.

κέρκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρκος**, Συμμ. Παλ. Διαθ.

κερκίς, ίδος, ἡ, ἐν τῷ ὀρθίῳ ἱστῷ τῶν ἀρχαίων ἡ ῥάβδος δι' ἧς τὰ νήματα τοῦ ὑφαδίου ἐκρούοντο καὶ τὸ ὕφασμα καθίστατο πυκνὸν (πρβλ. **σπάθη**), Λατ. pecten textorius, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς, ὁπόθεν φαίνεται ὅτι ἐκρατεῖτο διὰ τῆς χειρός, Ἰλ. Χ. 448· χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν Ὀδ. Ε. 62, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 976, Εὐρ. Τρῳ. 199, Πλάτ. Κρατ. 387E, κἑξ.· κερκίσιν ἐφεστάναι, δηλ. ἐπιστατεῖν εἰς τὸ ἔργον τῶν ἱστῶν, Εὐρ. Ἑκ. 363· περὶ τοῦ ἤχου αὐτῆς γίνεται λόγος παρὰ τοῖς Τραγ., φωνὴ κερκίδος Σοφ. Ἀποσπ. 522· κερκίδος ὕμνοις αὐτόθι 909· Εὐρ. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1316· κατά τινας ἡ λέξις **κερκὶς** σημαίνει τὴν νῦν σαγίτταν, δι' ἧς εἰσφέρεται τὸ ὑφάδιον εἰς τοὺς στήμονας· ἴδε λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων. II. πᾶσα λεπτὴ καὶ μακρὰ καὶ εὐθεῖα ῥάβδος ἐκ ξύλου, ἐλέφαντος, κτλ.· ὡς, 1) πάσσαλος ἢ περόνη, Λατ. paxillus, Πολυδ. Α', 252· — περόνη τῆς κόμης ἢ «κτένα», Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 46. 2) ῥάβδος μετρητική, Λατ. radius mathematicus, Ἀνθ. Π. 11. 267·— ὡσαύτως, ὁ γνώμων ἡλιακοῦ ὡρολογίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2681. 3) τὸ μακρὸν ὀστοῦν τῆς κώμης, Λατ. tibia, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1520, Πλουτ. Ἀλέξ. 45· τὸ αὐτὸ καὶ **κνήμη**, κατὰ τὸν Ἡρόφιλον παρὰ Ῥουφ. σ. 33, Πολυδ. Β', 191· πρβλ. **παράκερκις**· ἀλλ' ὡσαύτως, «περὶ τῷ πήχει δύο ὀστῶν τὸ σμικρότερον» Πολυδ. Β', 142. 4) ἄκανθα τοῦ ἰχθύος νάρκη, Ὀππ. Ἁλ. 2. 63. 5) ῥάβδος πρὸς ἀνατάραξιν ὑγρῶν, Γαλην. III. σφηνοειδὴς διαίρεσις τῶν καθισμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ, Λατ. cuneus, περὶ τὴν ἐσχάτην κερκίδα καθιζούσας θεωρεῖν Ἀλέξ. ἐν «Γυναικοκρατίᾳ» 1. IV. εἶδος λεύκης, ἐκ τοῦ ψιθύρου τῶν κινουμένων φύλλων της, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 2· κατ' ἄλλους τὸ «δένδρον τοῦ Ἰούδα».

κέρκισις, εως, ἡ, ἡ διὰ τῆς κερκίδος ἐνέργεια, τὸ ὑφαίνειν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 4.

κερκιστική (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ ὑφαντική, Πλάτ. Πολιτ. 282B.

κέρχνος, ὁ· «ἱέραξ ἢ ἀλεκτρυών» Ἡσύχ.

κερκίων, ονος, ἡ, (ἢ ὁ), ἄγνωστόν τι πτηνόν, Αἰλ. π. Ζ. 16. 3.

κερκολύρα, ἡ, = κρέκουσα λύρα, Ἀλκμὰν 104.

κερκο-πίθηκος [ῐ], ὁ, πίθηκος ἔχων μακρὰν οὐράν, Στράβ. 699.

κερκόρωνος, ὁ, ἄγνωστόν τι Ἰνδικὸν πτηνόν, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ ἡ **κερκίων**, Αἰλ. π. Ζ. 15. 14.

κέρκος, ἡ, ἡ οὐρὰ ζώου (τὸ **οὐρά**, ὡς γενικὸν ὄνομα λέγεται καὶ ἐπὶ πτηνῶν, κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 14. 13, 30, Δ. Β. 1037)· ἐπὶ χοίρων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 785· ἐπὶ κυνός, κέρκῳ σαίνειν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1031· κ. λαγώ, οὐρὰ λαγωοῦ, αὐτόθι 909· ἐπὶ ἵππου, Πλάτ. Φαῖδρ. 254D, Πλουτ. Σερτώρ. 16· ἐπὶ παντὸς ζῴου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 52, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἰχθύων, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 17, κ. ἀλλ.· πρβλ. **κερκοφόρος**·— οἰωνίσματα ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς **κέρκου**· τοῦ θύματος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1054, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ. Εὐβουλ. ἐν Ἀδηλ. 18·— ἴδε **οὐραία**. 2) membrum virile, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Λατ. cauda, Ἀριστοφ. Θεσμ. 239. II. λαβή, Λουκ. Λεξιφ. 7. III. μικρὸν ζωΰφιον βλάπτον τὰς ἀμπέλους, Ἡσύχ.

κέρκουρος, ἢ **κερκοῦρος**, ὁ, μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πλοιάριον, ἰδίως τῶν Κυπρίων, Ἡρόδ. 7. 97, πρβλ. Δεινάρχ. παρ' Ἁρπ., Διοδ. Ἐκλογ. 506. 61, Ἀθήν. 208E· **κέρκυρος** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **Κέρκυρα**) Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 142, Σουΐδ.·— ὑποκορ. **κερκούριον**, τό, Ἀνθ. Π. 5. 44. II. θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 141.

κερκο-φόρος, ον, ἔχων οὐράν, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 1. 5, 8., 5. 5, 1.

Κέρκῡρα, ἡ, ἡ νῆσος Κέρκυρα, ἥτις νῦν καὶ «Κορφοὶ» λέγεται ἐνίοτε, Ἡρόδ., κτλ·— Ἐπίθ. **Κερκυραῖος, α, ον**, Ἡρόδ. 3. 48, κτλ.· ὡσαύτως, **Κέρκυρ, ῦρος**, Ἀλκμὰν 83· **Κ. μάστιξ**, ἦτο ἰδιαιτέρως φοβερὸν βασανιστήριον ὄργανον ἐκ πολλῶν λωρίδων συγκειμένη, καλουμένη κωμικῶς **Κερκυραῖα πτερὰ** παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν 1462, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.·— τὰ **Κερκυραϊκά**, δηλ. πράγματα, Θουκ. 1. 118. Ὁ Λατ. τύπος **Κορκ-** (Corcyra) συχνάκις ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀντιγράφων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1463, Στράβ. 44, 299, Διόδ. 4. 72, Παυσ. 1. 11, 6., 5. 27, 9, κτλ.· καὶ οὕτω συνεχῶς φέρεται ἐπὶ νομισμάτων, ὥστε ὁ Spanh. πιστεύει ὅτι οὗτος εἶναι ὁ μόνος ὀρθὸς τύπος· ἀλλ' ὅμως μόνον ὁ τύπος **Κερκ-** ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ., Θουκ., κτλ.

κερκώπειος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κέρκωπα, πανοῦργος, δόλιος, Συνέσ. 108C.

κερκώπη, ἡ, εἶδος τέττιγος μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146, Ἐπίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 1, κτλ. (μνημονευόμενον παρ' Ἀθην. 133B)· αἰτ. **κερκώπαν** ἐν Αἰλ. π. Ζ. 10. 44.

κερκωπία, ἡ, ἀπάτη, (ἀπὸ τῶν Κερκώπων) κατὰ Σιμωνίδην, Σουητών. ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 417.

κερκωπίζω, (**κέρκωψ** II) χλευάζω, μωκίζω, κατασκώπτω, Σουΐδ., Ἡσύχ. Ζηνόβ. ἐν Παροιμιογρ. 4. 50.

κέρκωσις, εως, ἡ, νόσημα τῶν γυναικῶν· εἶναι δὲ ἔκφυσίς τις σαρκώδης ἐπὶ τῆς κλειτορίδος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 70.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, (**κέρκος**)·— οἱ Κέρκωπες ἦσαν μυθώδεις ἀνθρωποπίθηκοι ἢ ἄνθρωποι πανοῦργοι καὶ πιθήκοις ὅμοιοι, ὧν ἡ πρὸς τὸν Ἡρακλέα σχέσις παρέσχεν ὑποθέσεις κωμικῶν ποιημάτων καὶ τέχνης·— αἱ Θερμοπύλαι καλοῦνται ἕδραι Κερκώπων παρ' Ἡροδ. 7. 216· ἀλλὰ τὸ ποίημα **Κέρκωπες**, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον, τοποθετεῖ αὐτοὺς ἐν Οἰχαλίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ· ἴδε Müller εἰς Δωρ. 2. 12. § 10, καὶ τὰς παραπομπὰς αὐτοῦ, Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 24. 2) μεταφορ., ἄνθρωπος δόλιος, πανοῦργος, ἀπατεών, κακοποιός, Αἰσχίν. 33. 24, Ἐδδ. (Παροιμ. ΚϚ', 22)· οἱ Κέρκωπες ἢ Κερκώπων ἀγορά, ἐν Ἀθήναις ἡ ἀγορὰ τῶν πανούργων, Διογ. Λ. 9. 114, Εὐστ. 1430. 25. II. πίθηκός τις μικρόουρος, cercops παρὰ Manil. 4. 666· πρβλ. **τίτυρος**.

κέρμα, τό, (**κείρω**) τεμάχιον, ἐντεῦθεν, μικρὸν νόμισμα, «λεπτόν», Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Μήδῳ» 1, Ἀντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 3· ἐγκάψας τὸ κ. εἰς τὴν γνάθον Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 1· μικροῦ

πρίασθαι κ. τὴν ἡδονὴν Εὔβουλος ἐν «Ναννίῳ» 1. 7· — ἐν τῷ πληθ., μικρὰ νομίσματα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1108, Πλ. 379, κτλ.· διδοὺς κέρματα παρὰ Δημ. 549. 27 (ἔνθα ἴδε Buttm.), κτλ. **2)** καθόλου, μικρὰ ἐμπορεύματα, Ἀνθ. Π. 5. 45.

κερματίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω, Πλάτ. Πολ. 525E, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 368A, κτλ.· τὰ σώματα κερ. κατὰ μικρὰ Πλάτ. Τίμ. 62A· κ. τι εἰς πολλὰ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 10· μεταφορ., κ. τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Μένων 79A. **II.** κόπτω εἰς μικρὰ νομίσματα, Ἀνθ. Π. 11. 271.

κερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρμα**, Φιλιππίδ. ἐν «Φιλευριπίδῃ» 2, Ἀνθ. Π. 11. 346.

κερματισμός, οῦ, ὁ, ἀλλαγὴ νομίσματος μεγάλου διὰ μικρῶν, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. (A. B. 1388).

κερματιστής, οῦ, ὁ, ἀργυραμοιβός, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 14· πρβλ. **κολλυβιστής**.

κερματόομαι = **κερματίζομαι**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 973, ἔκδ. Stallb.

κερμο-δότης, ου, ὁ, = **κερματιστής**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 14.

κέρνα, ἡ· «ἀξίνη» Ἡσύχ.

κέρναναι, Αἰολ. = **κιρνάναι, κεραννύναι**.

κερνάω, ἴδε **κιρνάω**, ἐν τέλ.

κέρνος, εος, τό, Ἀθήν. 476F, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **κέρνος**, ου, ὁ, Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 217· καὶ πληθ., **κέρνα**, τά, Πολυδ. Δ', 103· — μέγα πήλινον πινάκιον ἔχον ἐν τῷ πυθμένι κοιλώματα, ἐν οἷς διάφοροι καρποὶ προσεφέροντο κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων, πρβλ. Müller. Archäol. d. Kunst. § 300· ἐφέρετο δὲ ὑπό τινος ἱερείας ἢ ἱερέως, ὅστις ἐκαλεῖτο **κερνᾶς**, Ἀνθ. Π. 7. 709· ἢ **κερνοφόρος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 217· ἐντεῦθεν, κερνοφόρος ὄρχησις ἢ κερ. ὄρχημα, ἀγρία τις κορυβαντιώδης ὄρχησις, Πολυδ. Δ', 103, Ἀθήν. 629E· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ῥῆμα **κερνοφορέω**, Κλήμ. Ἀλ. 14, Σχόλ. εἰς Πλάτ. **II.** **κέρνα**, τά, δύο πλάγιαι τραχύτητες τῶν σπονδύλων, Πολυδ. Β', 180.

κερο-βάτης [ᾰ], ου, ὁ, (κέρας) ἔχων πόδας ἐκ κερατίνης ὕλης, ἔχων πόδας μετὰ ὁπλῶν ἢ χηλῶν, κεροβάτας Πὰν Ἀριστοφ. Βάτρ. 230 (Λυρ.)· κατά τινας Γραμμ., ὁ περιπατῶν μετὰ κεράτων, δηλ. ὁ κερασφόρος θεός· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρέων βαίνων», ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων (πρβλ. **κέρας** IX)· ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 22. 2· — Καθ' Ἡσύχ. «ὁ Πάν· ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἱονεὶ κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην, ἐπεὶ τὰ κάτω τράγου εἶχεν».

κερο-βόας, ου, ὁ, ὁ βοῶν ἢ ἠχῶν ὡς κέρας, ἐπὶ αὐλοῦ κερατίνου, Ἀνθ. Π. 6. 94.

κερό-δετος, ον, δεδεμένος διὰ κέρατος ἢ πεποιημένος ἐκ κέρατος, τόξον Εὐρ. Ῥῆσ. 33.

κερο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κέρας, ἔχων τὸ σχῆμα κέρατος, Νικ. Θηρ. 909.

κερόεις, **-όεσσα** (συνῃρ. **-οῦσσα**), **-όεν**, κερασφόρος, Ἀνακρ. 49, Σοφ. Ἀποσπ. 110, 510, Εὐρ. Φοίν. 828, κτλ.· κερόεις ὄχος, ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κερασφόρων κτηνῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 113. **II.** ἐκ κέρατος πεποιημένος, ἐπὶ αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 223.

κερ-οίαξ, ᾱκος, ὁ, σχοινίον ἀνῆκον εἰς τὰς κεραίας, Λουκιαν. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 4.

κερό-κωπος, ον, ἔχων τὴν κώπην ἢ λαβὴν ἐκ κέρατος, ξίφος Μοσχόπουλ. Περὶ σχεδῶν σ. 39.

κερο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ διευθετῶν καὶ κοσμῶν τὴν κόμην κατὰ κέρατα ἢ πλεξίδας, κομμωτής, καλλωπιστὴς τῆς κόμης, Ἀρχίλ. (66) παρὰ Πλουτ. 2. 977A (ἔνθα ἐφθαρμένως κηρ-)· — Καθ' Ἡσύχ. «κεροπλάστης· λεπτουργός. ἢ τριχοκοσμητής», Πολυδ. Β', 31, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

κερό-στρωτος, ον, ἐστρωμένος μὲ κέρατα ἢ κεράτινα τεμάχια, Βιτρούβ. 4. 6, 6.

κερο-τῡπέω, κερατίζω, «κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων»· — Παθ., ἐπὶ πλοίων ἐν τρικυμίᾳ, [νῆες] κεροτυπούμεναι χειμῶνι .., προσβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς τρικυμίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 655.

κερουλὶς καὶ **κερουλκίς**, ἴδε ἐν λέξ. **κερουχίς**.

κερουλκός, ή, όν, (ἕλκω) «ὁ τοῖς κέρασιν ἕλκων τὸ ἄροτρον. καὶ ὁ κεραιοῦχος κάλως» Ἡσύχ. **II.** ὁ σύρων τόξον ἐκ κέρατος, Τρῶες Σοφ. Ἀποσπ. 738. **3)** παθ., ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόξου, πιθαν. ὡς κεκοσμημένου κατὰ τὰ ἄκρα διὰ κέρατος, τόξα κ. Εὐρ. Ὀρ. 268. **III.** κ. κάλως, τὸ σχοινίον τὸ ἀνασῦρον τὴν κεραίαν (πρβλ. **κεροῦχος**), Ἡσύχ.

κερουλκίς, ίδος, ἡ, «ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 145.

κερουτίας, ὁ, ὑπερήφανος, γαυριῶν, Ἡσύχ.

κερουτιάω, κυρίως ἐπὶ κερασφόρων ζῴων, κινῶ βιαίως τὰ κέρατα πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. cornua tollere· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων ἀνυψούντων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαιρομένων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1344. —Καθ' Ἡσύχ.: «κερουτιᾷ· γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων»· — ἐντεῦθεν, **κερουτιασμός**, ὁ, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, Φώτ.

κερουχίς, ίδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., αἶγες Θεόκρ. 5. 145, ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει δύο ἑτέρας γραφάς, «ἢ κερουλίδες, αἱ οὖλαι κέρατα ἔχουσαι· ἢ κερουλκίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι».

κεροῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος, αἴξ Βάβρ. 45. 5. **II.** **κεροῦχος** (δηλ. κάλως) ὁ, ὁ κάλως τῆς κεραίας, δελφινοφόρος κ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6.

κερο-φόρος, ον, = **κερασφόρος**, ἔχων κέρατα, Εὐρ. Βάκχ. 691.

κερό-χρῡσος, ον, ἔχων χρυσᾶ κέρατα, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 354.

κερρίς· «εἶδος ἰχθύος» Σουΐδ.

κέρσα· «Ἀσιατικὸν νόμισμα» Ἡσύχ.

κέρσαι, Αἰολ. ἀντὶ **κεῖραι**.

κερσαῖον, τό, «νόμισμα παρ' Αἰγυπτίοις» Ἡσύχ. ἐν λ. **κόρσιον**.

κέρσιμος, ον, (κείρω) ὃν δύναταί τις νὰ κείρῃ· — τὸ κέρσιμον τὸ ἐκ κέρατος συρίγγιον ἐν ὁρμιᾷ ἁλιευτικῇ (παρ' Ὁμ. κέρας βοός), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

κερτομέω, περιπαίζω, σκώπτω, περιγελῶ, μετ' αἰτ. προσ., μή μιν κερτομέωσιν Ὀδ. Π. 87, πρβλ. Σ. 350, Αἰσχ. Πρ. 986, Εὐρ. Βάκχ. 1294· ἀπολ., μή τις .. κερτομέοι τ' ἐπέεσσιν Ὀδ. Η 17· κ. ἐπὶ κατθανοῦσι Ἀρχίλ. 58· — συχνάκις κατὰ μετοχ., τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; Ὀδ. Θ. 153· σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω ταῦτ' ἀγορευέμεναι Ν. 326, κτλ.· οὕτω, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; Σοφ. Φιλ. 1235· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., παραιβόλα κερτομέουσι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 56· — μετὰ διπλ. αἰτ., οὐκ ἐῶ σε κ. ἡμᾶς τόδ' αὖθις Εὐρ. Ἑλ. 619 — παθ., ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 321.— Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Γαλην. 14. 656, Ἀνών. κατὰ Σουΐδ

κερτόμημα, τό, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Εὐγ. 5. 51.

κερτόμησις, εως, ἡ, τὸ κερτομεῖν, σκῶμμα, ἐμπαιγμός, Σοφ. Φιλ. 1236.

κερτομία, ἡ, = τῷ προηγ., ἐν τῷ πληθ. κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι Ἰλ Υ. 202, 433· κερτομίας καὶ χεῖρας ἀφέξω Ὀδ. Υ. 263.

κερτομικός, ή, όν, ἐμπαικτικός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 261.— Ἐπίρρ., **-κῶς**, αὐτόθι Θ. 448.

κερτόμιος (ἢ **κερτόμεος**, Μέγ. Ἐτυμολ. 102. 46), καὶ **κέρτομος**, ον· — κεντῶν τὴν καρδίαν, «πειρακτικός», λοίδορος, κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι Ὀδ. Ω. 240· Δία Κρονίδην ἐρεθίζειν Ἰλ. Ε. 419· ὡσαύτως ἁπλῶς, κερτομίοισι προσαυδᾶν Α. 539, Ὀδ. Ι. 474 (ὡς εἰ τὰ κερτόμια ἦν οὐσιαστ.)· κέρτομα βάζειν Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 786· κερτομίοις ὀργαῖς Σοφ. Ἀντ 956· ἐν κερτομίοις γλώσσαις αὐτόθι 961· χοροὶ κέρτομοι, ὑβριστικοί, Ἡρόδ. 5. 83 (πρβλ. **τωθασμός**). **II.** σκωπτικοί, ἀπατηλοί, παῖδα.. κέρτομον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 338· κέρτομος χαρὰ Εὐρ. Ἄλκ. 1125· χάριτας κερτόμους ὁ αὐτὸς ἐν «Μελανίππῃ» 29 (Ἀποσπ.)· κέρτομος ἁρμονία, ἐπὶ τῆς Ἠχοῦς, Ἀνθ. Π. 7. 191. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Διον. Ἁλ. 7. 72. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **κέαρ**, **τέμνω**· πρβλ. **δακέθυμος**. Ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τοὺς τύπους τούτους εἰς √ΚΕΡΤ συγγενῆ τῇ √ΚΕΡ (**κείρω**), καὶ παραβάλλει τὰ Σανσκρ. kart-arî, kart-aris (Λατ. cult-er), kṛt-yakâ (βασανίστρια).

κερχᾰλέος, α, ον, σκληρός, ξηρός, τραχύς, βὴξ Ἱππ. 1215D· κερχαλέον ὑποσυρίζειν ὁ αὐτὸς 1211E.— Παρὰ Γαλην. Λεξ., **κερχναλέος**.

κερχάω = **κέρχνω**, εἶμαι τραχύς, Ἱππ. 1134C.

κερχνασμός, οῦ, ὁ, τραχύτης, ξηρότης, «βραγχνάδα», Γαληνοῦ Λεξ.

κέρχνη, ἡ εἶδος ἱέρακος, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς βραγχνῆς φωνῆς αὐτῆς, ἴσως τὸ Falco tinnunculus, Ἡσύχ. — ὡσαύτως **κερχνηΐς**, συνῃρ. **κερχνῇς**, ῇδος, ἡ, Ἀριστοφ. Ὄρ. 304, 489 (ἴδε Δινδ.)· φέρεται δὲ καὶ **κεγχρηΐς**, ΐδος, ἡ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 31., Αἰλ. π. Ζ. 2. 43· **κεγχρίς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 5., 8. 3, 17, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 12. (Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῶν **κέγχ-ρος**, **κεγχ-ρηΐς** καὶ τῶν λατ. mil-ium, mil-uus).

κέρχνος, ὁ, παχύτης ἐπιφανείας, Σοφ. Ἀποσπ. 278· ἐπὶ τοῦ λάρυγγος, τραχύτης, «βραχνάδα», Ἱππ. 1217F. **II.** κονιορτὸς τῶν ἀργυρίων, Πολυδ. Ζ', 99.

κέρχνος, ὁ, = **κέγχρος**, ὁ, ἴδε.

κέρχνος, ον, τραχύς, βραχνός· τὸ κέρχνον Γαλην. Λεξ.

κερχνόω, παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **κατακερχνοῦται**: «κερχνῶσαι· τὸ καταστίξαι καὶ οἷον τραχῦναι»· — πρβλ. **κεγχρίας**.

κέρχνω, τραχύνω ἢ κάμνω βραχνόν, Ἱππ. 553. 52· — παθ., γίνομαι βραχνός, ὁ αὐτὸς 479. 51· οὕτω καί, **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτὸς 544. 45, Γαλ. (Πιθανῶς τὸ **καρχαλέος** παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης).

κερχνώδης, ες, (εἶδος) τραχύς, οὐχὶ λεῖος, ἀγγεῖα κ., ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου pocula aspera signis, Ἐρωτιαν. **II.** βραγχνός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807 (διάφ. γραφ. **κερχώδης**, ὡς παρὰ Γαλ. 12. 395). **2)** προξενῶν τὴν βραγχνότητα, βρῶμα αὐτόθι 817.

κέρχνωμα, τό, ἐν τῷ πληθυντ., τραχύτητες· ὡσαύτως = τά

κερχνωτά, Ἡσύχ. II. παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως = κέγχρωμα.
κερχνωτός, ή, όν, τραχύς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κατακερχνοῦται**· «τὰ κερχνωτά· σκεύη τετορνευμένα ἐπὶ τοῦ χείλους. ποικίλα» ὁ αὐτ.
κερῳδός, ὁ, ὁ τῷ κέρατι ᾄδων, πρβλ. **κεραύλης**.
κερωνία, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κερατέα**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4, Πλίν, ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 575.
κερῶνται ἢ **κέρωνται**, ἴδε ἐν λέξ. **κεράω**.
κερῶνυξ, ὕχος, ὁ, ἡ, ἔχων χηλὰς ἢ ὁπλὰς ἐξ οὐσίας κερατίνης, Πάν Διον. II. 995.
κερώς,ών, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **κεραός**, ἀμφίβ. ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 52. 10.
κέσκετο, Ἰων. γ' ἑν. παρατ. τοῦ **κεῖμαι**, Ὀδ. Φ. 41.
κεσκίον ἢ **κέσκεον**, τό, στυππεῖον, Ἡρῴδης παρὰ Στοβ. 153. 27· «κεσκίον· στυππεῖον, τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λίνου» Ἡσύχ.
κεστός, ή, όν, (κεντέω) κεντητός, κεντημένος, κεστὸς ἱμάς, ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις εἶχε πολλὴν θελκτικὴν δύναμιν, Ἰλ. Ξ. 214· πρβλ. **πολύκεστος**. 2) παρὰ μεταγεν., **κεστός**, ὁ, ὡς οὐσιαστ. = **ζωστήρ**, μάλιστα ὁ τῆς Ἀφροδίτης, ἔχων δύναμιν καταθέλγουσαν, Λατ. cestus, Ἀνθ. II. 5. 121., 6. 88, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10· πάντως ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, βεβαίως ὑπέζωσεν ἑαυτὴν διὰ τῶν θελγήτρων τοῦ κεστοῦ, Ἀλκίφρ. 1. 38.
κέστρα, ἡ, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. (Ἀποσπ. 21) παρὰ Πολυδ. Ι', 160, πρβλ. Ἡσύχ. II. ἰχθὺς μεγάλως μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τιμώμενος, Ἀριστοφ. Νεφ. 329, κτλ.· οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο Ἀττικώτερον τοῦ ὀνόματος **σφύραινα**, ὃ ἴδε· πρβλ. **κεστρῖνος** II.
κεστρεύς, έως, ὁ, θαλάσσιος ἰχθὺς οὕτω κληθεὶς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Λατ. mugil, καλούμενος καὶ **νῆστις**, διότι ὁ στόμαχός του ἀείποτε εὑρίσκετο κενός, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 203, καὶ πρβλ. Κωμ. παρ' Ἀθην. 307C, κἑξ.· ἐντεῦθεν, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ ἀείποτε πεινῶντος, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὁ Ἀριστ. μνημονεύει διάφορα εἴδη, ἴδε Bonitz Indicc. ἐν λέξ.
κεστρεύω, εἶμαι νῆστις, πεινῶ, «κεχηνέναι πεινῶντα» Ἡσύχ.
κεστρῖνίσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομ., Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332C.
κεστρῖνος, ὁ, = **κεστρεύς**, Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. II. ἐν τῷ πληθ., τεμάχια τοῦ ἰχθύος, **κέστρα**, Ἐτυμολ. Μέγ. 506. 45, Φώτ.
κεστρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἀρωματισθεὶς διὰ κέστρου, Διοσκ. 5. 54.
κέστρον, τό, ἀρωματικόν τι φυτόν, Betonica, Διοσκ. 4. 1.
II. (κεντέω) ἐργαλεῖον γλυπτικὸν ἐν χρήσει ἐν τῇ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφικῇ, Πλίν. 35. 41·— **κεστροφόρος**, ὁ, ὁ τοιούτῳ ἐργαλείῳ χρώμενος, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 955.
κέστρος, ὁ, τραχύτης ἐπὶ τῆς γλώσσης, Ἡσύχ. 2) ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν σπερμάτων, ὁ αὐτ. II. φοβερὸν εἶδος βελῶν ἐξακοντιζομένων ἐκ πολεμικῆς μηχανῆς ἐπινοηθείσης κατὰ τὸν πρὸς τὸν Περσέα πόλεμον (ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Σουΐδ. εἶναι «κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον»), Πολύβ. παρὰ Σουΐδ.· τὸ αὐτὸ καλεῖται καὶ **κεστροσφενδόνη** παρὰ Λιβαν. 42. 65·— **κεστρο-φύλαξ**, ακος, ὁ, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τῶν τοιούτων μηχανῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 268 II. 7., 270 III. 15., 280.
κεστροφόρος, κεστροφύλαξ, ἴδε ἐν λ. **κέστρον, κέστρος**.
κέστρωσις, εως, ἡ, εἶδος ἐγκαυστικῆς ζωγραφίας (;), Ἡσύχ.
κεστροφυλακέω, εἰμὶ κεστροφύλαξ, φυλάττω τοὺς κέστρους, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA, III. 735, 736.
κεστρωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κεστρόω**) οὗ τὸ ἄκρον ἐτραχύνθη ἐν τῷ πυρί, Ἡσύχ. II. τελεσθεὶς διὰ γλυπτικοῦ ἐργαλείου, Πλίν. 11. 45.
κευθάνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεύθω**, ἐκεύθανον Ἰλ. Γ. 453.
κευθῆνες· «οἱ καταχθόνιοι δαίμονες» Σουΐδ.
κεύθεσθαι, ἀντὶ τοῦ **κεύθειν** Kaib. ep. 1081, 2, ὡς τὸ **κρύπτεσθαι**, ἀντὶ τοῦ **κρύπτειν**, Σοφ. Αἴ. 633, Τρ. 474.
κεῦθμα, ἡμαρτημ. γραφὴ παρὰ Θεόγν. 243, **κεύθεσι** κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων.
κευθμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Ν. 28, Λυκόφρ. 317.
κευθμών, ῶνος, ὁ, (κεύθω) κρυψών, κρύπτη, ὀπή, γωνία πρὸς κρύψιμον, μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, «ἐρευνῶσα, ζητοῦσα τὰς καταδύσεις, ἢ τοὺς κοίλους τόπους (καὶ ἀνακεχωρισμένος)» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν. 367· ὥστε σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες, τοὺς συφεοὺς ὅπου συγκλείονται οἱ χοῖροι, Κ. 283· κευθμῶνες ὀρέων, τὰ σπήλαια αὐτῶν, Πινδ. II. 9. 60· κ. Κιθαιρῶνος Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141· Ἰδαῖον ἐς κευθμῶν' Εὐρ. Ἠλ. 24, πρβλ. Κύκλ. 293. 2) ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, γαίης ἐν κευθμῶνι Ἡσ. Θ. 158, Καλλ. εἰς Δία 34· Ταρτάρου μελαμβαθὴς κ., ὁ βαθὺς καὶ μέλας θόλος τοῦ Ταρτ., Αἰσχύλ. Πρ. 220· νεκρῶν Εὐρ. Ἑκ. 1· πρβλ. **ἠλίβατος** II. 3) ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 805 = **ἄδυτον**, τὸ ἱερώτατον μέρος τοῦ ναοῦ.—Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, οἷον Στράβ. 495.
κευθμωνο-χαρὴς [ᾰ], ές, ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ ἐντὸς κευθμώνων, Συνέσ. 336C.
κεῦθος, εος, τό, = **κευθμών**, ὑπὸ κεύθεσι γαίης, εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, Ἰλ. Χ. 482, Ὀδ. Ω. 204, Ἡσ. Θ. 300, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 56, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1036· καθ' ἑνικ., κ. Ἀπίας χθονὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 778· κ. νεκύων Σοφ. Ἀντ. 818· κ. οἴκων, τὰ ἐνδότατα δωμάτια, ὡς τὸ **μυχός**, Εὐρ. Ἄλκ. 872· κεύθεα νηοῦ = ἄδυτον; Μουσαῖ. 119· κ. πόντου Ὀππ., κτλ.
κεύθω (ἴδε **κευθάνω**): μέλλ. **κεύσω** Ὀδ.: ἀόρ. α' ἔκευσα (ἐπ-) Ὀδ.· Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. β' ὑποτ. **κεκύθω** Ὀδ. Ζ. 303: πρκμ. **κέκευθα** Ὅμ.: ὑπερσ. **ἐκεκεύθειν, κεκ-**, Ὀδ. Ι. 348, Ἡσ. Θ. 505. — Παθ., Ὅμ. (Ἐκ τῆς √ΚΥΘ παράγονται ὡσαύτως **κεῦ-θος, κευθ-μών**· πρβλ. Σανσκρ. guh, guh-ami (celo)· guh-â (latebra)· gûdh-a (coopertus)· Λατιν. custos· Ἀγγλο-Σαξον. hyd-an (κρύπτω, κρύπτομαι, Ἀγγλ. hide)· Ἀρχ. Γερμαν. huotj-an (hüten), hut-ta (hütte, hut).) Ποιητ. ῥῆμα, καλύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω, ἀποκρύπτω (ἴδε τὴν λέξ. **κρύπτω** ἐν τέλ.), ἰδίως ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅπου κύθε γαῖα, ὅπου ἡ γῆ τὸν ἐκάλυπτεν, Ὀδ. Γ. 16, καὶ ἐν τῷ παθ., εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι, δηλ. ἕως οὗ καταβῶ εἰς τὸν Ἅδην, Ἰλ. Ψ. 244· οὕτως, ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κ. Αἰσχύλ. Πρ. 571, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 325· ὡσαύτως, ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι, δηλ. ὁπόταν εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν, Ὀδ. Ζ. 303, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1229, Εὐρ. Ἑκ. 880· — ἐν τῷ πρκμ., περιέχω, περιλαμβάνω, ὡς τὸ στέγω, ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθεν Ἰλ. Χ. 118· οἷόν τι ποτὸν .. νηῦς ἐκεκεύθει Ὀδ. Ι. 348· Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις Σιμωνίδ. παρὰ Θουκ. 6. 59· εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐπὶ τεφροδόχου λάρνακος, Σοφ. Ἠλ. 1120, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 687, Εὐρ. Ι. Α. 112· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1081.
2) ἀποκρύπτω, καὶ ἐν τῷ πρκμ. διατηρῶ τι κεκρυμμένον ἢ κρυπτόν, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθεν Ὀδ. Τ. 212· ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶ ἄλλο δὲ βάζει Ἰλ. Ι. 313· μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν Ὀδ. Γ. 18, πρβλ. Θ. 548, Ω. 474· οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, δὲν δύνασθε πλέον νὰ κρύψητε .., Σ. 406 — οὕτω, κ. φόνον Ἐμπεδ. 347· κ. τι ἔνδον καρδίας Αἰσχύλ. Χο. 102, πρβλ. 739· σιγῇ κ. Σοφ. Τρ. 989· κακὸν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ Εὐρ. Φοίν. 1214· μῦθος ὃν κεύθω ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 295· τί κεύθων .. σοφόν; ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 879· κ. μῆνιν, ὑποθάλπω, ὑποτρέφω τὴν ὀργήν, ὡς τὸ πέσσειν χόλον, αὐτόθι 762. 3) μετὰ διπλῆς αἰτ., οὐδέ σε κεύσω [ταῦτα], οὐδὲ θὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ, Ὀδ. Γ. 187, πρβλ. Ἐρατοσθ. ἔνθ' ἀνωτ. II. Παρὰ Τραγ. ἐνίοτε ἀμεταβ., εἶμαι κεκρυμμένος, Σοφ. Ο. Τ. 968, Αἴ. 635·— ἰδίως ἐν τῷ πρκμ., Αἰσχύλ. Θήβ. 589, Σοφ. Ἀντ. 911, Ἠλ. 868.
κεφαλάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κεφάλαιον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 240. 2· ἴδε Λοβεκ. Παθ. 353.
κεφᾰλαία, ἡ χρονία κεφαλαλγία, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 2.
κεφαλαιό-γραφον, τὸ συγκεφαλαίωσις, Μαυρικ. Στρατ. 12. σ. 30.
κεφαλαιο-λογία, ἡ, διαίρεσις εἰς κεφάλαια, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογέν. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 4. σ. 72, 31.
κεφάλαιος, α, ον, (κεφαλή) ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν· μεταφορ. ὡς τὸ λατ. capitalis, πρῶτος, κύριος, ῥῆμα κεφ. (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ κεφαλίτης λίθος) Ἀριστοφ. Βατρ. 854. II. τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. **κεφάλαιον**, τό, = **κεφαλή**, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη, ἰδίως τοῦ ἰχθύος, θύννου τε κεφάλαιον τοδὶ Καλλ. ἐν «Κύκλωψι» 1· ἐν τῷ πληθ., Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1, Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 5·— ὡσαύτως, κ. ῥαφανῖδος Ἀριστ. Νεφ. 981. 2) τὸ κύριον, τὸ πρώτιστον, τὸ σπουδαιότατον ζήτημα ἢ μέρος, κ. δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφὴν Πλάτ. Νόμ. 643D·—ἰδίως ἐπὶ λόγου ἢ γραφῆς, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως, κεφάλαια λόγων Πινδ. Π. 4. 206· τὰ κ. συγγράφων Εὐριπίδη, γράφων ἢ ὁρίζων τὰ σπουδαιότερα μέρη τοῦ δράματος, Ἀντιφάν. ἐν «Καρσὶ» 1. 5· συχνὸν παρὰ πεζογράφοις, Θουκυδ. 4. 50, Πλάτ. Γοργ. 453A, κτλ.· κ. τῶν εἰρημένων Ἰσοκρ. 39D, πρβλ. 113B· ἐν κεφαλαίῳ, ἢ ὡς ἐν κ. εἰπεῖν, ἵνα εἴπῃ τις κεφαλαιωδῶς, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 18, Πλάτ. Συμπ. 186C, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐν κεφαλαίοις ὑπομνῆσαι, ἀποδεῖξαι, περιλαβεῖν τι Θουκ. 6. 87, Λυσ. 132. ἐν τέλ., Ἰσοκρ. 16D, κτλ.· βραχυτάτῳ κ. μαθεῖν Θουκ. 1. 36· οὕτως, ἐπὶ κεφαλαίου, τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίου (οὕτως ἀναγνωστ. ἀντὶ -αίῳ), ἀντίθετ. τῷ ἀκριβῶς, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 2. 7, 5, πρβλ. Πολύβ. 1. 65, 5., 3. 5, 9, Λουκ. Νιγρ. 1· ἐπὶ κεφαλαίων Δημ. 442. 21, κτλ.·—ἰδίως ἐν ἀνακεφαλαιώσει ἐπιχειρήματος, ἐν συγκεφαλαιώσει, Πλάτ. Τίμ. 26· κεφαλαίῳ δὲ.., λατ. denique, ψήφισμ. παρὰ Δημ. 282. 12· τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ὁ αὐτὸς 299. 3· τὸ δὲ κ. τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ Μένανδ. ἐν Ἀδελ. 2. 10· συνάγειν τὸ κ., συγκεφαλαιοῦν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1. 3) ἐπὶ προσώπων, ἡ κεφαλή, ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος, ὅ τι περ κ. τῶν κάτωθεν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 5· ἐν ᾗ φράσει μεταγεν. συγγραφεῖς παρενέβαλλον τὸ ἄρθρον ὅ τι περ τὸ κ., Λουκ. Ἁρμον. 3, Εὔνπ. 24, Φιλοψ. 6. κτλ.)· τὰ κ. τῶν μαθημάτων, ἐπὶ φιλοσόφων, Λουκ. Ἀλ. 14· τὸ κ. τοῦ πολέμου Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 50· οἵ τὸ τῆς στάσεως κ. ἦσαν αὐτόθι 43· οὕτω, σχεδόν τι τὸ κ. τῶν κακῶν (δηλ. ἡ φιλαργυρία) Ἀπολλόδ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 2. 4) Ρητ. διαίρεσις, περίληψις ἐπιχειρήματος, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 10. 5, Κυιντίλ. 3. 11, 27. 5) ἐπὶ χρημάτων ὡς καὶ νῦν, τὸ κεφάλαιον, Λατ.

caput, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν τόκον ἢ τὸ εἰσόδημα, Πλάτ. Νόμ. 742C, Δημ. 834. 5, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, 6) τὸ ὅλον τὸ ἐκ τῆς ἀθροίσεως ἐξαγόμενον, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 22., 144. 19, κ. ἀλλ., Λυσ. 115. 27, Δημ. 816. 15· πρβλ. ἀρχαῖον. γ) κεφαλικὸς φόρος, Βυζ. 6) ὡς τὸ κεφαλὴ IV. 2, ἡ κορυφὴ ἢ συμπλήρωσις παντὸς πράγματος, τὸ μὲν κ. τῶν ἀδικημάτων, ἡ μεγίστη ἀδικία, Δημ. 815. 6· κ. ἐπιτιθέναι ἐπί τινι, λατ. corollam imponere rei, Πλάτ. Γοργ. 505D, Τίμ. 69A· δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι.. ἐπέθηκε Δημ. 520. 27. 7) παρὰ μεταγενεστέροις, διαίρεσις βιβλίου, κεφάλαιον, λατ. caput, Ἀμμών., Ἐκκλ.

κεφᾰλαιόω, ὑπάγω εἰς κεφάλαια, συγκεφαλαιῶ, ἐξηγοῦμαι ἢ ἐκθέτω ἐν συντομίᾳ, Θουκ. 3. 67., 6. 91., 8. 53· οὕτω καὶ μέσ., Ἀριστοτ. Μεγάλα Ἠθικ. 2. 9, 1· κ. τινα, χαρακτηρίζω καθόλου, Πλάτ. Πολ. 576B.— Παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 9· κεφαλαιοῦται ἑξακοσίων σταδίων, ἐν ὅλῳ ἀναβαίνει εἰς.., Στράβ. 92· εἰς δύο ἀρτηρίας ἡ πάντων ἀγγείων κ. σύνοδος, συγκορυφοῦται εἰς .., Γαλ. 4. 657·—πρβλ. **συγκεφαλαιόω**, **συγκορυφόω**. II. πλήττω κατὰ κεφαλῆς τινα ἢ τραυματίζω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιβ', 4.

κεφᾰλαιώδης, ες, (εἶδος) κύριος, πρῶτος, ὁ κυριώτατος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20, 1· ἐν τῷ συγκρ., π. Ὀρχ. 61, Ψευδολ. 10· τὸ κ., τὸ οὐσιῶδες καὶ κύριον περιληπτικῶς ἐκτιθέμενον ἐν ὁρισμῷ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 12, 9.— Ἐπίρρ. -δῶς, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει, ὡς τὸ ἐν κεφαλαίῳ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 8, Μ. τὰ Φυσ. 1. 7, 1.— Συγκρ. ἐπίρρ. **κεφαλαιωδεστέρως** Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κραμήρου Ἑλλ. Ἀν. τόμ. 4. σ. 100, 1.

κεφᾰλαίωμα, τό, τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ κεφάλαιον, ἄθροισμα, Ἡρόδ. 3. 159.

κεφᾰλαίωσις, εως, ἡ, περίληψις πολλῶν ἐννοιῶν ὑπὸ μίαν κατηγορίαν, Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 916. II. περιληπτικὴ πραγματεία ἢ ἐξέτασις, Εὐσταθ. Πονημάτ. 295. 49.

κεφαλαιωτής, ὁ, ἐν τῷ πληθ. οἱ κεφαλαιωταί, = οἱ πρῶτοι, οἱ ἀρχηγοί, κοινῶς «τὰ κεφάλια», Χρον. Πάσχ. σ. 26A, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 282, 90, κλπ.

κεφαλαιωτός, ή, όν, μετὰ κεφαλῆς, «κεφαλωτός», πράσου καρπὸς κεφαλαιωτοῦ Διοσκ. π. Εὐπορ. 93.

κεφαλαλγέω, ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, ἔχω κεφαλόπονον, Ἱππ. Ἀφ. 1255. II. μεταβατ. παρὰ Γαλην. 6. 589, Ὀρειβάσ. 1. 58.

κεφαλάλγημα, τό, κεφαλαλγία, «κεφαλόπονος», Ἐκκλ.

κεφᾰλ-αλγής, ές, ὁ πάσχων ἐκ κεφαλαλγίας, Πλούτ. 2. 147F, καὶ Ἰατρ. II. ἐνεργ., προξενῶν κεφαλαλγίαν, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ **κεφαλαλγὸς** ἐν Πλουτ. 2. 133C, Ρούρ. σελ. 51, 59 Matth.

κεφαλαλγητικός, διάφ. γρ. ἀντὶ **κεφαλαλγικός**.

κεφᾰλαλγία, ἡ, κεφαλόπονος, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. Προβλ. 1. 10.

κεφᾰλαλγικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς κεφαλαλγίαν, Γαλην. τ. 6. σ. 438, 5. II. ἐπιφέρων κεφαλαλγίαν, Γαλην. παρ' Ἀθην. 26C, 53E.

κεφᾰλαλγός, όν, ἴδε ἐν λέξ. **κεφαλαλγής**.

κεφαλαργία, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **κεφαλαλγία**, Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 4· πρβλ. Schäf. Γρηγ. σ. 158· — οὕτω **κεφαλαργέω**, (νῦν γράφεται **κεφαλαλγέω**), ἐνοχλῶ λαλῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὠτοκοπεῖ**.

κεφαλ-αρχέω, εἶμαι ἀρχηγός, Εὐσταθ. Πονημάτ. 277. 78.

κεφαλᾶς, ᾶ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλήν, Παλλαδ. Λαυσ. 1196B, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 85A, 293A, κλπ.

κεφαλεύω, εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, ὁδηγῶ, Μακάρ. 236C.

κεφᾰλή, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὡς καὶ νῦν, τὸ κεφάλι ἀνθρώπου ἢ ζῴων, Ὅμ. κλπ., ἅπαξ μόνον παρ' Αἰσχύλ. (Θήβ. 525), καὶ ἅπαξ παρὰ Σοφ. (Αἴ. 238), ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρ' Εὐρ., κεφαλῇ .. μείζονες, ὑψηλότεροι κατὰ μίαν κεφαλήν, Ἰλ. Γ. 168· οὕτω, μείων .. κεφαλὴν αὐτόθι 193·—συχνάκις μετὰ προθέσ., α) κατὰ κεφαλῆς, ἄνωθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κόνιν .. χεύατο κὰκ κεφαλῆς Ἰλ. Σ. 24, πρβλ. Ὀδ. Θ. 85, κλπ. 6) κὰκ κεφαλήν, κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὴν κεφαλ., Ἐρύλαον .. βάλε πέτρῳ μέσσην κὰκ κεφαλὴν Ἰλ. Π. 412. πρβλ. Υ. 387, 475· ἀλλὰ παρὰ πεζογράφοις, = πρὸς τὰ κάτω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8, πρβλ. 11· τὸ κατὰ κ. ὕδωρ, τὸ ἐκ τῆς βροχῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 7, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 10·— ὡσαύτως καθ' ἑκάστην κεφαλήν, καθ' ἕκαστον, λατ. viritim, Ἀριστοτ. Πολιτικ. 2. 10, 7. γ) ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Ἰλ. Ψ. 169· οὕτω, τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ Ἀριστοφ. Πλ. 649· —ἴδε κατωτ. δ) ἐπὶ κεφαλήν, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «κατακέφαλα», ἐπὶ κ. κατορύσσω, θάπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἡρόδ. 3. 35· ἐπὶ κ. ὠθέεσθαι, ὠθεῖσθαι μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὁ αὐτὸς 7. 136· ἐπὶ κ. ὠθεῖν τινα ἐκ τοῦ θρόνου Πλάτ. Πολ. 553B· ἐπὶ κεφ. εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν Δημ. 1042. 11· ἐπὶ κεφαλὴν εἰσπράττειν μισθὸν τοῖς ἱππεῦσιν ἀπόρως διακειμένους, ἀπερισκέπτως, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 14· —ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρειν, περιφέρειν εἰς σημεῖον θαυμασμοῦ, Πλάτ. Πολ. 600D. 2) ὡς τὸ εὐγενέστατον μέλος, ἀντὶ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἰλ. Λ. 55, πρβλ. Ὀδ. Α. 343, κτλ.· ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, «ὡς τὸ κεφάλι μου», ὡς ἐμαυτόν, Ἰλ. Σ. 82· οὕτως, ἐᾷ κεφαλᾷ Πινδ. Ο. 7. 123· ἰδίως ἐπὶ χαιρετισμοῦ, φίλη κ., Λατ. carum caput, Ἰλ. Θ. 281, πρβλ. Σ. 114· ἠθείη κ. Ψ. 94· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, Φαῖδρε, φίλη κ. Πλάτ. Φαῖδρ. 264A· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὦ κακαὶ κεφαλαὶ Ἡρόδ. 3. 29· ὦ μιαρὰ κ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 285·— περιφρ. ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, πεντακοσίας κεφαλὰς τῶν Ξέρξεω πολεμίων Ἡρόδ. 9. 99· ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, οὐδενὸς ἐμψύχου κεφαλῆς γεύονται ὁ αὐτὸς 2. 39· ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς αὕτη κ. Δημ. 552. 22, πρβλ. 278. 15. 3) ἡ κεφαλή, δηλ. ἡ ζωή, ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια Ἰλ. Ρ. 242· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι Δ. 162· παρθέμενοι κεφαλάς, παραβαλόντες, διακινδυνεύσαντες τὰς κεφαλάς, Ὀδ. Β. 237 (ὡς τὸ παρθέμενοι ψυχὰς ἐν Γ. 74). 4) ἐπὶ καταρῶν, ἐς κεφ. τρέποιτ' ἐμοί, ἃς ἐπέλθῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου! Ἀριστοφ. Ἀχ. 833· ἐς τὴν κ. ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 40· ἃ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κ. Δημ. 322. 23· ἐς κ. σοὶ (δηλ. τρέποιτο) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1063, Πλάτ. 526· σοὶ εἰς κ. Πλάτ. Εὐθύδ. 283E (ὃ ἴδε)· οὕτω καί, οἷς ἂν .. τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὴν κ. ἀναθεῖεν Δημ. 323, κλπ.· πρβλ. **ἀναμάσσω**. II. ἡ κεφαλὴ παντὸς πράγματος, οἷον φυτῶν τινων, κ. σκορόδου, «σκορδοκέφαλλον», Ἀριστοφ. Πλ. 718, κλπ.· κ. μήκωνος Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 2·— οὕτως ἐπὶ τῶν ὀστῶν, κτλ., κεφαλαὶ τῆς ἄνω γνάθου, πιθαν. αἱ κονδυλοειδεῖς καὶ αἱ κορωνοειδεῖς ἀποφύσεις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797· ἡ κ. τοῦ ὄρχεως = ἐπιδιδυμίς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 13, 3, Γαλ. μηροῦ, κνήμης, κ. κτλ., Πολυδ. Β', 185, 188, κτλ.·—τὸ ἀνώτατον μέρος ἢ χεῖλος ἀγγείου, Θεόκρ. 8. 87, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 8, πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 540· τὸ γείσωμα τοίχου, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 68. τὸ κιονόκρανον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2713–14, 2782. 31, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 121·— ἐν τῷ πληθ., αἱ πηγαὶ ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4. 91. III. Ὁμηρείη κ., προτομὴ Ὁμήρου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1085. 10. IV. κ. περίθετος, φενάκη ἢ κεφαλόδεσμος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 258. V. μεταφ. τὸ οὐσιωδέστατον μέρος ἢ τόπος, ἡ κυριωτάτη θέσις, κ. δὲ δεῖπνου γίγνεται Ἄλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 1. 15, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 7, 3. 2) ὡς τὸ **κεφάλαιον**, ἡ κορωνίς, τὸ συμπλήρωμα τοῦ πράγματος, κεφαλὴν ἐπιθεῖναι Πλάτ. Τίμ. 69A· ὥσπερ κ. ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένοις ὁ αὐτὸς ἐν Φιλήβ. 66D, πρβλ. Γοργ. 505D·— ὡσαύτως τὸ σύνολον, τὸ ἄθροισμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 36. 3) ἐπὶ προσώπων, ἀρχηγός, ἄρχων, Βυζ. (Πρβλ. τοὺς διαλεκτικοὺς τύπους κεβ-λή, κεβ-αλή· πρβλ. ὡσαύτως Σανσκρ. kapâlas (κρανίον)· λατ. cap-ut, cap-illus· Γοτθ. haub-ith (haup-t)· Ἀρχ. Σκανδιν. höfud· Ἀρχ. Σαξον. heaf-ud· (Ἀγγλ. head)· Ἀρχ. Γερμ. houp-it, κτλ.· ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν ῥίζαν πρὸς τὰ κώπ-η, cap-ulum, κτλ).

κεφᾰλ-ηγερέτης, ου, ὁ, ὁ τὴν κεφαλὴν συνάγων, κωμικὸν ἐπίθετ. τοῦ Περικλέους, σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν νεφεληγερέτης, ἐκ τοῦ ὀξυκορύφου σχήματος τοῦ κρανίου του, Κρατῖνος ἐν «Χείροσι» 3.

κεφᾰληδόν, ἐπίρρ., ὡς κεφαλή, Ὀππ. Κυν. 3. 437· ὁ Gesner **κεφαλῆφιν**.

κεφᾰλῆφι, -ῆφι, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ **κεφαλή**, Ὅμ.

κεφαλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κεφαλή**, Πολυδ. Β', 42.

κεφαλίζω, τύπτω εἰς τὴν κεφαλήν, ἴδε Λοβέκ. ἐν σημ. εἰς Φρύνιχ. σ. 95.

κεφᾰλικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κεφαλήν, ἐπὶ φαρμάκων, Διοσκ. 3. 55, Γαλην. 13. 698· — κ. τρίχες Εὐστ. Πονημ. 229. 9. II. ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν ζωήν, κ. δίκη Ἀθαν. I. 716A, κλ.·— ἐντεῦθεν ἐν τῷ ἐπιρρ., κεφαλικῶς κολάζω, τιμωρῶ τινα διὰ κεφαλικῆς ποινῆς, διὰ θανάτου, Ἡρωδιαν. 2. 13, 18· — φόρος κεφαλικὸς ὡς καὶ νῦν, «κεφαλιάτικον», Θεοφάν. 631, 13.

κεφᾰλίνη [ῐ], ἡ, ἡ κεφαλὴ ἢ ῥίζα τῆς γλώσσης, ἣν ἐθεώρουν ὡς ἕδραν τῆς γεύσεως· διὸ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο ὡσαύτως **γεῦσις**, Πολυδ. Β', 107.

κεφᾰλῖνος, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, = **βλεψίας**, Δωρίων παρ' Ἀθηναίῳ 306F.

κεφάλιον [ᾰ], ὑποκορ. τοῦ **κεφαλή**, Διοσκ. 4. 150, Πλούτ. 2. 641B.

κεφᾰλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κεφαλή**, μικρὰ κεφαλή, «κεφαλάκι», Λατ. capitulum, σκορόδου Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 14· ἡ κεφαλὴ ἥλου, Ἀθήν. 488C. II. τὸ κιονόκρανον, Γεωπ. 14. 6·— πληθ., = κρόσσαι, Εὐστ. 903. 6. III. μέρος πεδίλου, Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 10. IV. = **κεροίαξ**, Πολύαιν. 5. 9, 38. V. κεφάλαιον, βιβλίου Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ι', 7. VI. = **εἰλητάριον**, Ἑβδ. (Ἔσδρ. Β', ς', 2, Ψαλμ. ΛΘ' 8, κλπ.).

κεφᾰλισμός, ὁ, ὁ πίναξ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τῶν δέκα, Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 5, πρβλ. Σουΐδ.— (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κεφαλίζω**).

κεφαλίτης λίθος, γωνιαῖος λίθος, Ἡσύχ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 700. [ῑ].

κεφαλιτιών, ῶνος, ἡ (κεφαλή), κεφαλικὸς φόρος, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 10. 16, 1, γράφεται καὶ **κεφαλητιὼν** Ἰουστινιαν. Νεαρ. 8, 2, καὶ **κεφαλιτίων** Βασιλικ. 3. 3, 6.

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ, κάτοικος τῆς Κεφαλληνίας, πληθ. παρ' Ὁμ., κτλ.· ἐνικ. παρὰ Σοφ. Φιλ. 791· θηλ. **Κεφαλληνίς, ίδος**, αἶγες .. αἱ Κεφαλληνίδες Αἰλ. π. Ζ. 32·— **Κεφαλληνία**, ἡ, ἡ νῆσος, Ἡρόδ. 9. 28.

κεφᾰλο-βᾰρής, ές, ἔχων βαρεῖαν κεφαλήν, Ἀριστ. π. Μακροβ. καὶ Βραχυβ. 6, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 8.

κεφαλόδεσμον, τό, = **κεφαλόδεσμος**, Ἰω. Χρυσ. Ι. 242Α.

κεφᾰλό-δεσμος, ὁ, ταινία τῆς κεφαλῆς μετὰ ὑποκορ. **κεφαλο-δέσμιον**, τό, Ἀθαν. π. Παρθεν. σ. 1050, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 295Α, Ἐρωτιαν. 228, κλπ.

κεφᾰλο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα κεφαλῆς, ὀρίγανον Ἱππ. 534. 41· κορμὸς Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 234Β.

κεφᾰλό-θλαστος, ον, ἔχων τεθλασμένην τὴν κεφαλήν· τὰ κ., θλάσματα τῆς κεφαλῆς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 4.

κεφᾰλο-κιόνιον, τό, κιονόκρανον, «κολωνοκέφαλον», Γεώργ. Κωδιν. τὰ Πάτρια Κωνστ. 146.

κεφᾰλο-κλάσιον, τό, ἡ καρατόμησις, Βίος Νείλου νεωτ. 105,29.

κεφαλοκλινέω, κλίνω τὴν κεφαλήν, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. τάξ. 224, 21.

κεφᾰλο-κλισία, ἡ, κλίσις τῆς κεφαλῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καθ' ἣν ὥραν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς συντόμους προσευχάς, Βυζ.

κεφαλοκόλωνα, τά, τὰ κολωνοκέφαλα, Περιγραφ. τοῦ Ὄρους Ἄθω ἐν Montf. Palaeogr. σ. 465.

κεφᾰλο-κόπτης, ου, ὁ, ὁ ἀποκόπτων τὴν κεφαλήν, Βυζ.

κεφᾰλο-κρούστης, ου, ὁ, ὁ κτυπῶν τὴν κεφαλήν, ὄνομα εἴδους φαλαγγίου, ἀλλαχοῦ **κρανοκολάπτης**, Ἀέτ., πρβλ. Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 767.

κεφαλόμακτρον, μάκτρον τῆς κεφαλῆς, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κεφᾰλόρ-ριζος, ον, ἔχων βολβώδη ῥίζαν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14. 2.

κέφᾰλος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθὺς ἔχων μεγάλην κεφαλήν, ὁ καὶ νῦν οὕτω καλούμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 3, Γαλ. κλπ., παρ' Ἀθην. 307Β κἑξ., πρβλ. Ἀρχέστρ. αὐτόθι 311Α.

κεφᾰλοτομέω, = **καρατομέω**, ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν, ἧττον Ἀττ. τύπος τοῦ **καρατομέω**, Θεόφρ. ἐν Α. Β. 104· πρβλ. Φρύν. 341.

κεφᾰλο-τόμος, ον, ἀποκόπτων τὴν κεφαλήν, Στράβ. 531.

κεφᾰλο-τρύπᾰνον, τό, τρυπάνιον, Γαλην. 2. 399.

κεφαλουργός, ὁ, ἡ κεφαλή, ὁ πρῶτος τῶν ἐργατῶν, ὁ ἐπιστάτης ἐργατῶν, Ἐπιγρ. Μασταυρειτῶν ἐν L. et W. 1666c.

κεφᾰλώδης, ες, = **κεφαλοειδής**, ὅμοιος πρὸς κεφαλήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 4.

κεφᾰλωτός, ή, όν, ἔχων κεφαλήν, Ἀριστ. Κατηγ. 7. 12· ἐπὶ φυτῶν ἐχόντων κεφαλήν, οἷον τὸ σκόροδον, Διοσκ. 2. 179, Ἀθήν. 371Ε.

κεχᾰλασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **χαλῶ**, χαλαρῶς, Γαλην. 2. 398.

κέχανδα, ἴδε ἐν λέξ. **χανδάνω**.

κεχάρηκα, κεχάρημαι, κεχαρησέμεν, κεχαρήσεται, κεχάρητο, -ηντο, κεχαρηώς, ἴδε ἐν λέξ. **χαίρω**.

κεχᾰρισμένος, -ένως, ἴδε ἐν λέξ. **χαρίζομαι** ΙΙ.

κεχᾰρῑτωμένος, -ένως, ἴδε ἐν λέξ. **χαριτόω**.

κεχάρίατο, κεχάροντο, ἴδε ἐν λέξ. **χαίρω**.

κέχηνα, ἴδε ἐν λέξ. **χάσκω**.

Κεχηναῖοι, ων, οἱ, κωμικὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ **κέχηνα**), ἀντὶ **Ἀθηναῖοι**, «χάχαδες», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1262· πρβλ. **χήν**.

κεχηνότως, Ἐπίρρ. (κέχηνα) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χανδόν**, «χανδὸν πιεῖν Ἀττικοί, κεχηνότως καὶ ἀθρόως Ἕλληνες» Μοῖρις 404.

κεχηνώδης, ες, ἀποτελῶν χασμωδίαν, διὰ τὸ χασμῶδες καὶ κεχηνῶδες ἐκθλίβεται τὸ τέλος τῆς προηγουμένης λέξεως Α. Β. 697.

κεχηνώς, ἴδε ἐν λέξ. **χάσκω**.

κεχιασμένως, ἐν σχήματι τοῦ στοιχείου Χ, σταυροειδῶς, Θεολ. Ἀριθμ. 19. 34.

κεχλάδειν, κεχλάδοντας, κεχλᾱδώς, ἴδε ἐν λέξ. **χλάδω**.

κεχλίαγκα, ἴδε ἐν λέξ. **χλιαίνω**.

κεχλῑδώς, ἴδε ἐν λέξ. **χλίω**.

κεχραμαί· «εἶδος πορνείας» Ἡσύχ.

κεχρημένος, ἐνδεής, ἴδε **χράω** C VI.

κέχῠμαι, κέχῠτο, κέχυντο, ἴδε **χέω**.

κεχῠμένως, Ἐπίρρ. (χέω) ἀφθόνως, Λατιν. effuse, Ἀλκίφρων 3. 65.

κεχωρίδαται, ἴδε ἐν λέξ. **χωρίζω**.

κεχωρισμένως Ἐπίρρ. (χωρίζω) χωριστά, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 15.

κέω, ἴδε ἐν λέξ. **κείω**.

κεώδης· «καθαρὸς» Ἡσύχ.

κεωρέω, πασχητιῶ, Ἡσύχ.·— οὐσ. **κεωρία**, ἡ, παρὰ Θεογνώστῳ σ. 105, 32.

Κέως, Ἰων. **Κέος**, ἡ, ἡ «Τζειά», μία τῶν Κυκλάδων, Ἡρόδ. 8. 76, κτλ.·—**Κεῖος**, Ἰων. **Κήϊος**, ὁ, κάτοικος τῆς νήσου, «Τζειώτης», ὁ αὐτ. 5. 102, κτλ.· οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, οὐχὶ (ἀπατεὼν) Χιώτης ἀλλὰ (τίμιος) Τζειώτης, παροιμία ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 970· ἀκόλαστόν τινα .. , καὶ οὐδαμῶς Κεῖον Πλάτ. Πρωτ. 341Ε, πρβλ. Νόμ. 638Β.— Ἐπίρρ. **Κέωθεν**, ἐκ Κέω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 146. 5., 324. 11, ἔκδ. Λ.

κὴ (= **καί**), συχνάκις ἐν Ἐπιγρ. Βοιωτ., CIG. 1562, 1564 κτλ.

κῆ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **πῇ** ἢ **ποί**: ἀλλὰ **κη** ἐγκλιτ. ἀντὶ τοῦ **πη** ἢ που, Ἡρόδ.

κῆαι, κῆαι, κηάμενος, ἴδε ἐν λέξ. **καίω**.

κῆβος, ὁ, εἶδος πιθήκου ἔχοντος μακρὰν κέρκον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 1, Γαλην.· **κῆπος** παρὰ Στοβ. 775, 812 (μετὰ διαφ. γραφ. **κεῖπος**), Διόδ. 3. 35, Αἰλ. π. Ζ. 17. 8, Πλίν. 8. 28.

κῆγὼ ἢ **κῆγών**, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐγώ**, Θεόκρ. 5, 96, 122., 70. 50, 63., 5. 142., 7. 91, κτλ.

κηδάζω, κηδαλίζω, καθαίρω, Ἡσύχ.

κηδαίνω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κήδω**, μεριμνῶ, Ἡσύχ.

κήδαλον, τό, παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται διὰ τῶν λέξεων «**αἰδοῖον· κέρας· σκάλαθρον**».

κηδὰρ (Ψαλμ. ΡΚ', 5)· «πένθος» Ἡσύχ., πρβλ. «**κύδαρ· τάφος**» παρὰ τῷ αὐτῷ.

κηδεία, ἡ, (κῆδος) φροντὶς περὶ τοῦ νεκροῦ, ἐκφορά, ταφή, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 836, Διον. Ἀλ. 3· 31· θρῆνος, πένθος, ἐξανίστασθαι ἐκ τῆς κηδείας Συλλ. Ἐπιγρ. 3562. 14. **II.** συγγένεια ἐκ γάμου, ἐπιγαμία, «συμπεθερειό», Λατ. affinitas, κηδείαν ξυνάψαι τινὶ Εὐρ. Ἱκέτ. 134· συνάγειν τινὰς εἰς κηδείαν Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 36· ἢ πρὸς αἵματος ἢ κατὰ .. κηδείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 7·— ὡσαύτως ἐπὶ συνάψεως δημοσίων σχέσεων, κηδεῖαι ἐγένοντο κατὰ τὰς πόλεις αὐτόθι 3. 9, 13· ἐκ τῆς πρὸς Διονύσιον κ. αὐτόθι 5. 7, 10.

κήδειος, ον, (κῆδος) περὶ οὗ φροντίζει τις, ἀγαπητός, πεφιλημένος, τρεῖς τε κασιγνήτους τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους Ἰλ. Τ. 293. **2)** ἐπιμελόμενός τινος, μεριμνῶ διά τι, μετὰ γεν., τροφαὶ κ. τέκνων Εὐρ. Ἴων 487. **II.** ἀνήκων εἰς κηδείαν ἢ τάφον, ἐπικήδειος, ἐπιτάφιος, εἰς πένθος ἀνήκων, χοαὶ Αἰσχύλ. Χο. 87. 538· κ. θρίξ, κόμη προσφερομένη ἐπὶ τοῦ τάφου, αὐτόθι 226· ἐν κ. οἴκτοις Εὐρ. Ι. Τ. 147.

κηδεμονεύς, -έως, ὁ, = **κηδεμών**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 271, Ἀνθ. Πλαν. 4. 41.

κηδεμονεύω = **κηδεμονέω**, μεταγεν., ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 122.

κηδεμονέω, εἶμαι κηδεμών, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. σ. 166Α.

κηδεμονία, ἡ, (κηδεμὼν) φροντίς, μέριμνα, Πλάτ. Πολ. 463D, Φίλων 2. 179· ἡ κ. τῶν Ἀθηνῶν, ἡ καθόλου φροντίς, περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 377, πρβλ. 3187, πρβλ. Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 122.

κηδεμονικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κηδεμόνα, προνοητικός, ἐπιμελής, ἄγρυπνος, Πολυβ. Ἑλλ. Ἀπόσπ. 127, Πλούτ. 2. 55Β· τὸ κηδεμονικόν = τῷ προηγ., Πολύβ. 32. 13, 12, Μουσών. παρὰ Στοβ. 413. 10. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 450. 50, Λουκ. Συμπ. 46, κτλ.· κ. ἔχειν πρός τινα Πολύβ. 4. 32, 4.

κηδεμών, όνος, ὁ, (κηδέω) ὁ ἔχων τὴν φροντίδα προσώπου ἢ πράγματος, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.), ἀείποτε ἐπὶ προσώπων ἐπιμελουμένων τῆς κηδείας τῶν νεκρῶν, Ψ. 163, 674, πρβλ. **κηδεύω**. **2)** καθόλου, ὁ φροντίζων περὶ ἄλλων, προστάτης, ἐπίτροπος, ὡς καὶ νῦν, Θέογν. 645, Σοφ. Φιλ. 195, Ἀριστοφ. Εἰρ. 242, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 12· ἐπὶ τῶν προστατῶν θεῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 21· κ. πόλεως Πλάτ. Πολ. 412C· τᾶσδε φυγᾶς .. κ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 76· τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν κ. Πλάτ. Νόμ. 808Β· κ. βίου Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 3· καὶ μεταφορ., ἐπὶ τοῦ ἐφευρόντος τὴν χρῆσιν τῶν λυχνούχων, κ. τῶν δακτύλων Ἄλεξ. ἐν «Μίδωνι» 1 — ὡσαύτως, ἐπὶ γυναικὸς ἐν Σιμωνίδ. 87, Σοφ. Ἀντ. 549. **II.** = **κηδεστής**, Εὐρ. Μήδ. 990· ἀντίθετ. τῷ **ξυγγενής**, Ἀριστοφ. Σφ. 731.

κήδεος, ον, = **κήδειος** (πρβλ. **κήλεος, κήλειος**), μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 160, οἷσι κήδεός ἐστι νέκυς, εἰς οὓς ἀνήκει ἡ φροντὶς τῆς κηδείας αὐτοῦ.

κήδεσαι, κήδεσκον, κηδέσκετο, ἴδε ἐν λέξ. **κήδω**.

κηδεστής, οῦ, ὁ, (κῆδος, κηδεύω) συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας ἢ ἐξ ἐπιγαμίας, Λατ. affinis, Πλάτ. Νόμ. 773Β, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 8, κτλ.· — ἰδίως, **1)** γαμβρός, Ἀντιφῶν 142. 43, Ἰσοκρ. 216C. **2)** πενθερός, Ἀριστ. Θεσμ. 74. 210, Δημ. 377. 6, κτλ.· ὡσαύτως, «μητρυιός», ὁ αὐτ. 954. 7. **3)** ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος, Εὐρ. Ἑκ. 834 Ἀνδοκ. 7. 36, Λυσ. 129. 40, πρβλ. 133. 24, Δημ. 867. 12, Τίμαιος 84.

κηδεστία, ἡ, συγγένεια δι' ἐπιγαμίας, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 21, ἴδε Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 129-134.

κηδεστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συγγένειαν, Εὐστ. 942. 36.

κηδέστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κηδεστής**, ὡς εἰ ἐξ ἀρσ. **κηδεστήρ**, πενθερά, Εὐσεβ. Βίος Κωνστ. 3. 52, Χρυσ. τ. 11. 490Α.

κηδέστωρ, ορος, ὁ, = **κηδεμών**, Μανέθων 4. 514.

κήδευμα, τό, συγγένεια δι' ἐπιγαμίας, Λατιν. affinitas, Εὐρ. Μήδ. 76, Πλάτ. Νόμ. 773Β. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κηδεστής**, ὁ οὕτω πως συγγενεύων, Σοφ. Ο. Τ. 85, Εὐρ. Ὀρ. 477.

κηδεύσιμος, ον, φροντίδος ἄξιος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κηδεὸς** (γρ. **κήδεος**).

κήδευσις, εως, ἡ, = **κηδεία**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48.

κηδευτής, οῦ, ὁ, = **κηδεμών** Ἀνθ. Π. 7. 712, Ἀριστ. Προβλ. 16. 48.

κηδεύτρια, θηλ. τοῦ **κηδευτής**, ἡ περὶ τῆς κηδείας νεκροῦ φροντίζουσα, Συμεὼν Μεταφρ. περὶ τῆς Ἁγ. Μαρίας σ. 251.

κηδεύω, (κῆδος) ἐπιμελοῦμαί τινος, φροντίζω, περιποιοῦμαι, Σοφ. Ο. Τ. 1323, Ο. Κ. 740· πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 606, Εὐρ. Ι. Τ. 1213· νύμφην ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 888· νόσημα ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 883. — Καθ' Ἡσύχ.: «κηδεύοντα· ἐπιστατοῦντα, κηδόμενον».

2) φροντίζω ὅπως ἀποδώσω τὰς τελευταίας περιποιήσεις εἰς νεκρόν, κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐνταφιάζω αὐτόν, πενθῶ, κτλ. (πρβλ. **κῆδος** Ι. 2, **κηδεμών**). ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας Σοφ. Ἠλ. 1141, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 983· μ' ἔθαψε καὶ ἐκήδευσεν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 604· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, ταφὴ κηδευθεῖσα ταῖς τῶν ἐναντίων χερσὶ Δημάδ. 179. 30, πρβλ. Πολύβ. 5. 10, 4, Πλουτ. Ἀλέξ. 56· βασιλέων κηδευομένων Ἀριστ. Ἀποσπ. 476· κεκηδευμένος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 7, 4· εἰς ἣν [σορὸν] οὐδενὶ ἐξέσται ἕτερον πτῶμα κηδεῦσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3028. 3. **II**. παρά τινος γυναῖκα λαμβάνω, ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς (Μοῖρις), συνάπτω συγγένειαν δι' ἐπιγαμίας, γίνομαι συγγενής τινος, «συμπεθερεύω», τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ Αἰσχύλ. Πρ. 890· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κηδ. λέχος, νυμφεύομαι, ὑπανδρεύομαι, Σοφ. Τρ. 1227, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 10· μετὰ δοτ. προσώπ., συνάπτω σχέσεις μετά τινος δι' ἐπιγαμίας, Εὐρ. Ἱππ. 634, Ἀποσπ. 399, Δημ. 1372. 25, κτλ.— ἐν τῷ παθ., ἔχω τοιαύτην συγγένεια, Εὐρ. Φοίν. 347. 2) μετ' αἰτ. προσ., κάμνω τινὰ συγγενῆ μου διὰ γάμου, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1202· ὡσαύτως, κ. τὴν θυγατέρα τινί, δίδω εἴς τινα τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 10, 2·— ἀπολ., οἱ κηδεύοντες, οἱ συνάψαντες τὸν γάμον, Εὐρ. Μήδ. 367.

κηδήσω, ἴδε ἐν λέξ. **κήδω**.

κήδιστος, η, ον, ὑπερθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κῆδος**, πλείστης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἄξιος, οὗ μάλιστα κήδεταί τις, κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι Ἰλ. Ι. 642 (638)· κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε Ὀδ. Ι. 225. **II**. ἐν Ὀδ. Θ. 583, κήδιστοι, οἱ πλησιέστατα συγγενεύοντες διὰ γάμου.

κήδομαι, ἴδε **κήδω**.

κηδομένως, Ἐπίρρ., κ. ἔχω, εἶμαι προνοητικός, φροντίζω, Ἀριστείδ. ἐν Coll. Vat. τ. 1, μέρος 3, σ. 12Α.

κῆδος, Δωρικ. **κᾶδος**, εος, τό, (**κήδω**) φροντὶς ἢ ἐνδιαφέρον περί τινος, μετὰ γεν., τῶν ἄλλων οὐ κῆδος Ὀδ. Χ. 254. 2) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., φροντίδες, ἀνησυχίαι, θλίψεις, Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν Ἰλ. Α. 445· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Β. 69· ὅσ' ἐμῷ ἔνι κ. θυμῷ Σ. 53, πρβλ. Ὀδ. Δ. 108· κ. θυμοῦ Ξ. 47. 6) ἰδίως ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἐπικήδειοι τελεταί, πένθος (πρβλ. **κηδεμών, κηδεύω, κήδεος**), πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπ' Ἰλ. Ε. 156, κτλ.· θάνατος καὶ κήδεα Δ. 270· κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, τὰ ἄλγη, τὰς θλίψεις τὰς ὑπὲρ αὐτῶν, Χ. 272· οὕτω παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, Ἀρχίλ. 8, Αἰσχύλ. Χο. 469, κτλ.· ὡσαύτως καθ' ἑνικ., κᾶδος φθιμένου θήκασθαι Πινδ. Π. 4. 200, πρβλ. Ν. 1. 84· ἅμα κήδεϊ, ὁσάκις ἐπέλθῃ θάνατος ἐν οἰκογενείᾳ, Ἡρόδ. 2. 36· ἐς τὸ κ. ἰέναι, συνοδεύειν τὴν κηδείαν, ὁ αὐτὸς 6. 58, πρβλ. Ἰσοκρ. 390D· θυραῖον κ. ἐς τάφον φέρειν Εὐρ. Ἄλκ. 828· ὅταν οἰκεῖον .. κ. γένηται Πλάτ. Πολ. 605D· εἰς τὰ κήδη.. οἱ συγγενεῖς ἀπαντῶσι, συνοδεύουσι τὰς κηδείας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 7. 3) ἀντικείμενον φροντίδος, φροντίς, Ἰλίῳ κῆδος ὀρθώνυμον, ὡς καλεῖται ἡ Ἑλένη μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασ. II, Αἰσχ. Ἀγαμ. 699. **II**. κηδεστία, συγγένεια διὰ γάμου, Λατ. affinitas, Ἡρόδ. 7. 189· κ. ἐγγενὲς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 330· κῆδος Ἀδράστου λαβών, δηλ. νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Εὐριπ. Φοίν. 77, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 379· ἀλλά, τὸ κ. ξυνάπτομαι τῆς θυγατρός, συνάπτω τὸν γάμον τῆς ἰδίας μου θυγατρός, Θουκ. 2. 29· καὶ οὕτω τινὲς ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον ἐν Ἰλ. Ν. 464, ἀλλὰ πρβλ. Ο. 245. Π. 516,

κηδοσύνη, ἡ, θλῖψις, στενοχωρία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 277, κτλ.

κηδόσυνος, ον, ἀνυπόμονος, πρόθυμος, = **κήδειος**, Εὐρ. Ὀρ. 1017.

κήδω, Ἰλ.· παρατ. **ἔκηδον** Ἰλ., Ἰων. **κήδεσκον** Ὀδ. Ψ. 9: μέλλ. **κηδήσω** Ἰλ. Ψ. 240 (πρβλ. **ἀκηδέω, ἀποκηδέω**).— Μέσ. καὶ Παθ., ἐνεστ. παρ' Ὁμ., Ἡροδ., Ἀττ., Ἐπικ. παρατ. **κηδέσκετο** Ὀδ. Χ. 358: μέλλ. **κεκαδήσομαι** (ἀλλὰ περὶ τῶν **κεκαδήσω**, **κέκαδον**, ἴδε ἐν λέξ. **χάζομαι**) Ὅμ.· προστ. ἀορ. **κήδεσαι** Αἰσχύλ. Θήβ. 139 (πρβλ. **ἀκηδέω**): πρκμ. **κέκηδα** (μὲ σημασ. ἐνεστ.) Τυρταῖ. 8. 28. (Ἐκ √ΚΑΔ· πρβλ. **κε-καδ-ήσομαι, κῆ-δος**· Σανσκρ. khâd (mordere).) **I**. ἐνεργῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ, θλίβω, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐξωτερικῶν ἀνησυχιῶν καὶ στενοχωριῶν, μετ' αἰτ. προσ., ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς Ἰλ. Ε. 404· μῆλα δὲ κήδει (δηλ. χειμών) Ρ. 550· ὅττι ἑ κήδοι Ὀδ. Ι. 402· ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες Ἰλ. Ω. 240·— τὸ ἐνεργ. μόνον παρ' Ἐπικ. **II**. Μέσ. καὶ Παθ., ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, θλίβομαι περὶ αὐτῶν, μετὰ γεν. προσ., κήδετο γὰρ Δαναῶν Ἰλ. Α. 56· τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως ἀνδρῶν; Ζ. 55· ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' Θ. 353, πρβλ. Λ. 665, κτλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 1. 209., 9. 45, καὶ Ἀττ., πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 136, Σοφ. Αἴ. 203, Θουκ. 6. 14, Πλάτ., κτλ.· καὶ γαμέτου κήδεο καὶ τεκέων, θρήνει περὶ .., Ἑλλ. Ἐπιγρ. 243. 25·— μετὰ γεν. πράγματος, τῶν ἀλφίτων Ἀριστοφ. Νεφ. 107· — ἑπομένου ῥήματ., κ. μὴ ἀπόλωνται Ἡρόδ. 7. 220· κ. ἵνα μὴ δύῃ Πλάτ. Πολιτικ. 273D· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., **κηδόμενος**, η, ον, φροντίζων, μεριμνῶν περί τινος, ἀνήσυχος, περίφροντις, φιλέουσά τε κηδομένη τε Ἰλ. Α. 196· ἀνέρι κηδομένῳ Π. 516· συχνάκις παρ' Ὁμ. ἐν τέλει στίχου, κηδόμενός περ, κηδομένη περ· οὕτως, εὐνοῶν τε καὶ κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1410· Δωρ. καδόμενος Πινδ. Ο. 6. 79. 2) ἐν Ἐπιγρ., φροντίζω περί τινος, προνοῶ, τοῦ μνημείου τούτου ἡ γερουσία κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2523, πρβλ. 3028-9, κ. ἀλλ.

κῆδωκε, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἔδωκε**.

κηδωλός· «ὁ φροντίζων καὶ κηδόμενος ὅλων» Σουΐδ.

κῆεν, Ἐπικ. γ' ἑνικ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ **καίω**, Ἰλ. Φ. 349.

κηθέω, βοηθῶ, συντρέχω, Ἡσύχ.

κηθεύω, συμπορεύομαι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κήθευον**.

κηθίς, ίδος, ἡ, ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ ψῆφοι ἐρρίπτοντο κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, κάλπη (πρβλ. **κημός**), ἐν χρήσει ἐν τῷ ὑποκορ. τύπῳ **κηθάριον**, Ἀριστοφ. Σφ. 674. **II**. κιβώτιον κύβων, Πολυδ. Ζ', 203· ἐν τοῖς ὑποκορ. τύποις **κήθιον, κηθίδιον**, μικρὰ πυξὶς ἐξ ἧς ἔρριπτον τοὺς κύβους, Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 6, Ἀθήν. 477D, Πολυδ. Ι', 150. — Ἐσφαλμένως φέρεται **κήτιον** ἐν Ἀλκίφρ. 1. 39·— Ἰων. **κείθιον**, Εὐστ. 1259. 36. (Κατὰ τὸν Ἀθήν. ἐκ τοῦ ˚**χάω, χαδεῖν, χανδάνω**).

κηθοί· «βοηθοί» Ἡσύχ.

κήϊα· «καθάρματα» Ἡσύχ.

κὴκ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **κὰκ**, δηλ. **καὶ ἐκ**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 789, Θεόκρ.

κῆκα, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ **καὶ αἶκα, καὶ εἶκα**, Θεόκρ. 3. 27.

κηκάς, άδος, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι Ἰων. λέξις ἀντὶ τοῦ **κακή**, ἐπιζήμιος, κ. ἀλώπηξ Νικ. Ἀλεξιφ. 185· ὑβριστικός, κηκάδι σὺν γλώσσῃ Καλλ. Ἀποσπ. 253·— ἐντεῦθεν, **κηκάζω**, ὑβρίζω, κακολογῶ, ὀνειδίζω, Λυκόφρ. 1386· καὶ **κηκασμός**, ὁ, ὕβρις, κακολογία, ὁ αὐτ. 545, 692.— Καθ' Ἡσύχ. «κηκάζει· λοιδορεῖ, χλευάζει», πρβλ. Σουΐδ., Ζωναρ.

κηκίβαλος, ὁ, εἶδος ὀστρακοδέρμου, Ἐπίχ. 23 Ahr.· πρβλ. **κικοβαυλιτὶς** παρ' Ἡσυχ.

κηκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κηκίς**·— «κηκίδιον, ὁ καρπὸς τῆς κυπαρίττου» Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 65, ἐξ οὗ κατασκευάζεται τὸ πρὸς γραφὴν μέλαν, Εὐστ. 956. 1· πρβλ. **κηκὶς** II.

κηκῖδο-φόρος, ον, φέρων κηκῖδα, Εὐστ. (;)· ἴδε **κηκὶς** II.

κηκὶς [ῑ], ῖδος, ἡ, ὑγρασία τις λιπαρὰ ἐξερχομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν παντοίων σωμάτων ἰδίως ὅταν καίωνται, π. χ. ἐπὶ καιομένων ξύλων, κηκὶς πισσήρης φλογὸς Αἰσχύλ. Χο. 268· κ. φόνου, ἡ τοῦ αἵματος κηλίς, αὐτόθι 1012· μυδῶσα κ., ἐπὶ τῶν λιπαρῶν ὑγρῶν ἅπερ τῇ δυνάμει τοῦ πυρὸς ἐκρέουσιν ἐκ τοῦ καιομένου θύματος, Σοφ. Ἀντ. 1008. **II**. κηκῖδι, εἶδος μικροῦ ὄγκου (σχηματιζομένου διὰ τοῦ χυμοῦ τῆς δρυὸς ἐκρέοντος ἐξ ὀπῶν σχηματιζομένων ὑπὸ ἐντόμων), ἡ ἐξ αὐτοῦ παραγομένη βαφὴ χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν γραφικοῦ μέλανος, Δημ. 816. 20., 827. 3· χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν γραφικοῦ μέλανος, Εὐστ. 955. 64, πρβλ. **κηκίδιον**·— ὡσαύτως, ὁ χυλὸς τῆς πορφύρας ὅστις ἐχρησίμευε πρὸς βαφήν, κηκὶς πορφύρας Αἰσχύλ. Ἀγ. 959.

κηκίω, (κηκίς), ἐκρέω, θάλασσα .. κήκιε πολλὴ ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε, πολὺ θαλάσσιον ὕδωρ ἀνεφέρετο ἐκ τοῦ στομάχου αὐτοῦ καὶ ἐξέρρεεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ τῶν ῥωθώνων, Ὀδ. Ε. 455 (πρβλ. **ἀνακηκίω**)· ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Σοφ. Φιλ. 784, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 542· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀναπέμπω, ἀϋτμὴν ὁ αὐτ. Δ. 929· οὕτως ἐν τῷ παθ., αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων Σοφ. Φιλ. 696. [ῐ Ἐπικ., ἀλλὰ ῑ Ἀττ., πρβλ. Σοφ. ἔνθ' ἀνωτέρω].

κηλαίνω, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **κηλέω**, Ἡσύχ.

κηλάμινα, ἴδε **κλιβανάριος**

κηλᾶρε, τὸ Λατ. celâre, = κρύπτειν, λανθάνειν, Πλούτ. 2, 269D.

κήλας, ὁ, Ἰνδικόν τι πτηνὸν τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος, Αἰλ. π. Ζ. 16. 4.

κηλάς, άδος, ἡ, προμηνύουσα ἄνεμον οὐχὶ βροχήν, αἱ κηλά-

δες νεφέλαι θέρους ἄνεμον σημαίνουσιν Θεοφρ. Σημ. 2. 6· κηλὰς ἡμέρα, χειμερινὴ ἡμέρα, Ἡσύχ. **II.** κηλὰς αἴξ, ἡ, «αἴξ ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές» Ἡσύχ.· πρβλ. **κνηκίς.**

κηλάστρα, ἡ, «κηλάστραι· σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά· ἢ δένδρα», πρβλ. **κήλαστρον,** Ἡσύχ.

κήλαστρος, ἡ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 5., 4. 1, 3· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον **κήλαστρον,** τό, αὐτόθι 1. 9, 3., 3. 3, 1, κτλ.·— ἀειθαλές τι δένδρον.

κήλεος, ον, (καίω) καυστικός, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε κατὰ δοτ. ἐν τῇ φράσει πυρὶ κηλέῳ ὡς δισύλλ. Ἰλ. Θ. 235, Σ. 346, κτλ., καὶ ἀείποτε ἐν τέλει τοῦ στίχου (πλὴν ἐν τῷ ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας Θ. 217)· οὕτως ἐν Ἡσ. Θ. 865·—τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κήλειος** μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 744, σὺν πυρὶ κηλείῳ· πρβλ. **κήδεος, κήδειος**·—ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **κηλός,** ξηρός.

κηλέστης, ου, ὁ, ἀπατεών, Σουΐδ. Ζωναρ.

κηλέω, θέλγω, μαγεύω, τέρπω, προσάγομαι, προσελκύω, ἰδίως διὰ τῆς μουσικῆς, Λατιν. mulcere, κόρην ὕμνοισι Εὐρ. Ἄλκ. 359· ᾠδαῖς Πλάτ. Λύσ. 206B· κηλῶν τῇ φωνῇ ὥσπερ Ὀρφεὺς ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 315A, πρβλ. Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 12· οὕτως ἐκήλει, ἐπὶ τοῦ Περικλέους ὡς ῥήτορος, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 6. 6· ἐπᾳδῶν κ., δι' ἐπῳδῶν καταθέλγω, μαγεύω, Πλάτ. Φαῖδρ. 267D· μαγεύω ὄφεις, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 358B, πρβλ. Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 641D· ἐπὶ δωροδοκίας, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Μήδῳ» 1· ὑπὸ δώρων κηλούμενος Πλάτ. Νομ. 885D· ὑφ' ἡδονῆς κηληθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413C, πρβλ. Αἰσχίν. 27. 13· παρὰ ταῖς Σειρῆσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 7. — σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, τὸν νοῦν παιδείᾳ κηληθεὶς Πλάτ. Ἐπιστ. 333C.

κήλη, Ἀττ. **κάλη** [ᾱ], ἡ, οἴδημα, ὄγκωμα, ἰδίως «σπάσιμον», «καταίθασμα», Λατ. hernia, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284, Ἀνθ. Π. 6. 166., 11. 342, 404. **2)** ὕβος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ βουβάλου gibber in dorso (Plin. 8. 70), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 5, ἔνθα νῦν ἐκ πολλῶν Ἀντιγράφ. διωρθώθη εἰς κάλας ἀντὶ χαίτας· πρβλ. Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 47, «καλήτης καὶ κάλη Ἀττικοί.., κηλήτης καὶ κήλη Ἴωνες». (Ἐντεῦθεν, βουβωνοκήλη, βρογχοκήλη, ὑδροκήλη).

Κηληδόνες, αἱ, ᾠδικὰ δαιμόνια ὡς αἱ Σειρῆνες, «αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι» Ἀθήν. 290E (Πινδ. Ἀποσπ. 25)· παρὰ Φιλοστρ. **Ἴυγγες.**

κηληθμός, ὁ, (κηλέω) θέλξις, καταγοήτευσις, ἰδίως δι' ἀκροάσεως ἡδέων ἤχων, κηληθμῷ δ' ἔσχοντο Ὀδ. Λ. 334, Ν. 2.

κήληθρον, τό, = **κήλημα,** Α. Β. 46. 25.

κήλημα, τό, μαγικὸν θέλγητρον, Ἴβυκ. 2, Εὐρ. Τρῳ. 893· πρβλ. **λυτήριος.**

κηλήνη· «μέλαινα» Ἡσύχ.

κήλησις, εως, ἡ, κατάθελξις, καταμάγευσις δι' ἐπῳδῶν, ἔχεων καὶ νόσων Πλάτ. Εὐθύδ. 290A· ἐκ μεταφορᾶς ἐπὶ τῆς διὰ ῥητορικοῦ λόγου καταθέλξεως, δικαστῶν κ. τε καὶ παραμυθία αὐτόθι· διὰ μουσικῆς καὶ ἡδέων ἤχων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 601B, Στωϊκ. παρὰ Πλουτ. 2. 710C, Διογ. Λ. 7. 114.

κηλήτειρα, ἡ, ἡ κηλοῦσα, μαγεύουσα, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ **ἡσυχάστρια.**

κηλητήριος, α, ον, βέλτιον **ος, ον,** καταθέλγων, καταπραΰνων, χοαὶ Εὐρ. Ἑκ. 535· ᾄσματα παρὰ Σουΐδ.· τὸ κηλητήριον = κήλητρον, Σοφ. Τρ. 575.

κηλητής, οῦ, ὁ, ὁ κηλῶν, ὁ μαγεύων, ἴδε ἐν λέξ. **ληκητής.**

κηλήτης, ου, ὁ, (κήλη) ὁ πάσχων ἐκ κήλης, «σπασμένος», Στοβ. 827, Ἀνθ. Π. 11. 342, 404· Ἀττ. **καλήτης,** Α. Β. 47.

κηλητικός, ή, όν, καταθέλγων, εὐφραίνων, θελκτικός, εὐφρόσυνος, Ἀθήν. 633A.

κήλητρον, τό, θέλγητρον, Ἡσύχ.· πρβλ. **κήληθρον.**

κηλήτωρ, ορος, ὁ, = **κηλητής,** Σχολ. εἰς Ἡσ. σ. 305 Wakef.

κηλίβανα, ἴδε **κλιβανάριος.**

κηλῑδόω, κηλιδώνω, λερώνω, τὰ ἱμάτια Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2, 11, Δίων Κ. 77. 11·— μεταφορ. ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1318, Ἔκφαντ. παρὰ Στοβ. 333. 29, κτλ.

κηλίδωμα, τό, κηλίς, Ἰόδιος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 188. 31.

κηλίδωσις [ῐ] **εως,** ἡ, μολυσμός, Φώτ. ἐν Mai's Coll. Vat. 1. 365C.

κηλῑδωτός, ή, όν, πλήρης κηλίδων, «κηλιδωτόν, ἐρρυπωμένον» Σουΐδ.

κηλικτάς (κοινῶς **-ηκτάς**), **-ᾶ,** ὁ, Λακων. ἀντὶ κηλητής, Πλούτ. 2. 220F.

κηλὶς [ῐ], **ῖδος,** ἡ, ῥύπος, σπίλος, μολυσμός, Τουρκ. «λεκές», ἰδίως ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 787, Σοφ. Ἠλ. 446, Εὐρ. Ι. Τ. 1200, κτλ.· οὐ ῥᾴδιον ἐκμάξαι τὴν .. κηλῖδα [ἐκ τοῦ κατόπτρου] Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2. 8· ἐν ἱματίῳ καθαρῷ καὶ αἱ μικραὶ κ. ἔνδηλοι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 37· ἱμάτιον κηλίδων μεστὸν Θεοφρ. Χαρ. 19. **2)** μεταφ., ἐπὶ ἀνάγνου ἀνθρώπου, τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν Σοφ. Ο. Τ. 1384· ἐπὶ συμφορᾶς, αὐτόθι 833· κακῶν Ο. Κ. 1134· ἐπὶ ἀτιμίας, ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς Λακεδαιμονίοις Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 9· ἀτιμία, αἰσχρὰ τιμωρία, θεία κηλὶς προσπίπτει τῷ δράσαντι Ἀντιφῶν 123. 22· κ. εἰς ὑμᾶς ἀναφέρεται αὐτόθι 43, (ἴδε ἐν λέξ. **κελαινός**).

κηλόν· «ξηρὸν» Ἡσύχ.

κῆλον, τό, τὸ ξύλον τοῦ βέλους, αὐτὸ τὸ βέλος, ἐν χρήσει μόνον πληθ., κῆλα θεοῖο, τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἅπερ ἐλογίζοντο ὡς ἐπιφέροντα τὸν αἰφνίδιον θάνατον, Ἰλ. Α. 53, 383· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Διός, πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, δηλ. θύελλαν καὶ κεραυνόν, Μ. 280· ἀστεροπὴν καὶ ἀργινόεντα κεραυνόν, κῆλα Διὸς Ἡσ. Θ. 708· χρύσεα κ., δ ἐ. τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, Ἀνθ. Π. 14. 139· — μεταφορ., φόρμιγγος κῆλα καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας Πινδ. Π. 1. 21.— ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 178 Göttling, ἀντὶ κήλια ὁ Ἕρμανν. ἀναγινώσκει χείλεα. (Ἀπίθανος εἶναι ἡ σχέσις τῆς λέξ. πρὸς τὸ κᾶλα, ξύλα διὰ πῦρ, «καυσόξυλα»· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. śalyam (sagitta), καὶ ὑποδεικνύει τὴν ῥίζαν ΚΕΛ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Λατ. cellere per-cellere).

κῆλοξ, γράφε **κέλωξ,** τὸ Λατ. celox = ταχινός, Λυδ. 180, 12.

κηλόομαι, παθ., πάσχω ἐκ κήλης, Ὀρνεοσόφ. σ. 195. **2)** «κάμνω ἀποβολὴν», Πτολεμ. Τετράβ. 149. 26.—Ἐνεργ. κηλῶσαι ἑρμηνεύεται ἐν τῇ Γραμ. Ἑρμάννου σ. 339 διὰ τοῦ ἀμβλῶσαι.

κηλο-τομία, ἡ, τομὴ κήλης, ἐγχείρησις πρὸς θεραπείαν αὐτῆς, Παῦλ. Αἰγ. 6. 63.

κηλοτομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν κηλοτομίαν, Γαλην. τόμ. 6. 22B.

κηλοτόμος, ον, ὁ τὴν κήλην τέμνων, Παῦλ. Αἰγ. 6, 61, σ. 197, 34.

κηλόω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κηλέω,** ἑρμηνευόμενος παρ' Ἡσυχ. διὰ τοῦ εὔχεσθαι θεῷ.

κήλων, ωνος, ὁ, (κῆλον) μακρὰ ξυλίνη δοκός, δι' ἧς ἀνασύρουσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων, κοινῶς «γεράνι», Λατ. tolleno, Ἡσύχ.· οὕτω, **κηλώνειον,** Ἰον. **-ήιον,** τό, Ἡρόδ. 1. 193., 6. 119, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 544, Ἀριστ. Μηχαν. 28, 1. **II.** ὄνος κ., ἄρρην ὄνος, Ἀρχίλ. 31, πρβλ. Εὐστ. 1597. 28, Φίλων. 2. 307· ὡσαύτως, ὁ ὀχευτὴς ἵππος, Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Πανός, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 22.

κηλωνεύω, ὑψώνω, ἀνυψώνω ὡς διὰ κήλωνος, Ἱέρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ.

κηλωστά ἢ **κηλωτά, ῶν, τά,** χαμαιτυπεῖα, πορνεῖα, Λυκόφρων 1387.

κἠμαυτόν, κἠμέ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐμαυτόν, καὶ ἐμέ, Θεόκρ.· **κἠμοὶ** Βίων 15. 4.

κημός, ὁ, πλέγμα ἢ φίμωτρον τιθέμενον περὶ τὸ στόμα ἵππου ὅπως μὴ δάκνῃ, Ξεν. Ἱππ. 5, 3, Ἀνθ. Π. 6. 246· ὡσαύτως, σάκκος κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ αὐχένος τοῦ ἵππου εἰς ὃν τὸ στόμα αὐτοῦ εἰσέρχεται ἵνα τρώγῃ ἐξ αὐτοῦ, Ἡσύχ.· μεταφ. κημοὺς στόματος, φίμωτρα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 124. **2)** ὕφασμά τι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρτοποιοῖς καλύπτον ῥῖνα καὶ στόμα, Ἀθήν. 548C. **3)**. = φορβειά, Φώτ. **II.** «πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, ἔστιν δὲ ὅμοιον ἠθμῷ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ δέλεαρ» Ἡσύχ., Λατ. nassa, Σοφ. Ἀποσπ. 449b. **2)** τὸ ἐν εἴδει χωνίου ἀνώτατον μέρος τῆς κάλπης (κάδος, καδίσκος) ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς δικαστηρίοις, δι' οὗ αἱ ψῆφοι ἐρρίπτοντο (πρβλ. κηθίς), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147 (καὶ αὐτόθι Σχολ.), Σφ. 99, 754, 1339· ἰδὲ Scott on the Athen. Ballot, σελ. 8, 10 (Ὀξφόρδ. 1838). **III.** κόσμημά τι γυναικεῖον, Φώτ., Ἡσύχ.

κῆμος, ἡ, φυτόν τι καλούμενον καὶ λεοντοπόδιον, Διοσκ. 4. 131, Ὀρφ. Ἀργ. 923.

κημόω, (κημός) βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου τὸν κημόν, Ξεν. Ἱππ. 5, 3· τοὺς βοῦς Ἰω. Χρυσ. **II.** κλείω πληγήν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147.

κήμωσις, εως, ἡ, φίμωσις, Ἡσύχ., παρ' ᾧ εἴρηται καὶ κίμωσις.

κήμωτρον, τό, (**κημόω**), = **κημός,** Νεῖλ. 1144C.

κἠν, Δωρ. κρᾶσις, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν, Θεόκρ. 15. 86·— ἀλλὰ **κἢν** ἀντὶ καὶ ἄν, 7. 106, κ. ἀλλ.

κἠνιαυτός, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ καὶ ἐνιαυτός, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 20.

κῆνος, Αἰολ. ἀντὶ **κεῖνος, ἐκεῖνος** Σαπφὼ 2. 1, Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4730. 13· πρβλ. Δωρ. **τῆνος,** Θεόκρ. 1. 1.

κήνσευσις, ἡ, (κηνσεύω) = **κῆνσος,** Λέοντ. Νεαρ. 224.

κηνσεύω, διατιμῶ, Βασιλικ. 56. 3, 3.

κηνσιτορεία, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ κησίτορος, κατὰ Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 137 κάλλιον **κηνσιτωρεία.**

κηνσίτωρ, ορος, ὁ, τὸ Λατ. censitor, διατιμητής, Βασίλ. 4, κατὰ Κόντ. ἔνθ' ἀνωτ. τὴν γενικ. γραπτέον **κηνσίτωρος.**

κῆνσος, ὁ, Λατ. census, ἀπογραφὴ καὶ διατίμησις τῶν κτημάτων πρὸς ὁρισμὸν τῆς φορολογίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 3497. 15., 3751. 5. **II.** αὐτὸς ὁ φόρος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 25.— Καθ' Ἡσύχ.: «κίνσος· εἶδος νομίσματος. ἐπικεφάλαιον».

κηνσουάλις ἢ **κηνσουάλιος,** ὁ, ἐκ τοῦ Λατ. censualis, = **ἀρχειοφύλαξ,** Ἰουστινιαν. Νεαρ. 128, 13.

κηνσοφύλαξ, ὁ, ὁ τῶν κήνσων φύλαξ, Νεῖλ. σ. 268B. 461A., 1020B., 1060C, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 17. 8, πρβλ. **κήνσωρ.** — Καθ' Ἡσύχ.: «**κηνσήτωρ**· ὁ τὴν γῆν μετρῶν».

κήνσωρ, ορος, (κατὰ Κόντον **κήνσωρος**, Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 137), ὁ, Λατ. censor, τιμητής, Δίωνος Κ. Ἀποσπ. 17. 13, Ἀθαν. I. 365A, C, κλ.

κήνυγμα· «τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά, καὶ εἴδωλον, φάντασμα, ἀσθενές, καὶ ἀχρεῖον» Ἡσύχ.

κηνύσσομαι, «κηνυσσόμην· εἴδωλον ἐγενόμην» Ἡσύχ.

κηνύω, «κηνύει· καλεῖ» Ἡσύχ.

κήξ, κηκός, ἡ, θαλάσσιόν τι πτηνὸν ὁρμῶν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως συλλάβῃ τὴν λείαν του, ἴσως ὁ λάρος, ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσὼν ὡς εἰναλίη κήξ Ὀδ. Ο. 479.— Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο κάϜαξ, ὁπόθεν **καύαξ** καὶ **καύηξ** Ἀντίμ. 7, Εὐφορ. 87, Ἀνθ. Π. 7. 652· **κῆϋξ** Βαβρ. 115. 2, Ὀππ. Ἰξευτ. 2. 7· καὶ ἴσως ὁ ἀληθὴς τύπος παρ' Ὁμ. εἶναι **κηϋξ** ὡς μονοσύλλ.· **καύης** Ἱππῶν. 5. — Ὁ μῦθος περὶ Κήυκος καὶ Ἀλκυόνης ἀνήκει εἰς τοὺς μεθ' Ὅμηρον χρόνους, ἴδε Ὀβιδ. Μεταμορφ. 11. 272, κἑξ.

κήξ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐξ, Θεόκρ. 1. 82.

κήξαπίνας, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐξαπίνης, Θεόκρ. 2. 25.

κήομεν, Ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. ἀντὶ **κήωμεν**, ἴδε ἐν λέξ. **καίω.**

κηπαῖος, α, ον, (κῆπος) = **κηπευτός**, κ. σίκυοι, ἀντίθετ. τῷ ἄγριοι, Ἀριστ. Προβλ. 20. 32, πρβλ. π. Φυτ. 1. 4, 13, Διοσκ., κτλ.· κ. παράδεισοι, παράδεισοι ὅμοιοι κήποις, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515E **II.** **κηπαία** (δηλ. θύρα), ἡ, ἡ τοῦ κήπου θύρα, Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, πρβλ. Δημ. 1155. 13, Διογ. Λ. 7. 25, Πολυδ. Α', 76. **2)** ὡσαύτως λάχανα ἥμερα, «σαλατικά», Διοσκ. 3. 168.

κηπάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῆπος**, μικρὸς κῆπος, Ἐκκλ.

κῆπε, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ εἶπε**, Θεόκρ. 1. 97., 2. 149.

κήπει, κήπειτα, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐπ-**, Θεόκρ. 2. 100., 15. 74, κ. ἀλλ.

κηπεία, ἡ, (κηπεύω) ἡ καλλιέργεια κήπου, Πλάτ. Νόμ. 845D, Διδδ. 5. 43.

κήπειος, α, ον, = **κηπαῖος**, Νικ. Θ. 88.

κήπευμα, τό, ἄνθος τοῦ κήπου, κηπεύματα Χαρίτων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1100, πρβλ. Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 682D, Ἑρμάνν. Πονημάτ. 1. 58.

κηπεύς, έως, ὁ, κηπουρός, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 5, Ἀνθ. Π. 9. 329.

κηπεύσιμος, ον, = **κηπευτός**, Ἑρμίας παρὰ Πλάτ., Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 66.

κήπευσις, εως, ἡ, = **κηπεία**, Ἰω. Φωκ. Ἔκφρασ. ἀπ' Ἀντιοχ. μέχρι Ἱεροσολ. 20.

κηπευτής, οῦ, ὁ, = **κηπεύς**, Γλωσσ.

κηπευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κῆπον, ἡ κ. ἐπιμέλεια Κλήμ. Ἀλ. 888· οἱ κηπευτικοί, οἱ ἀγαπῶντες τὴν κηπουρικήν, οἱ κηπουροί, Θεοφ. Πρωτοσπ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 12, σ. 847.

κηπευτός, ή, όν, κεκαλλιεργημένος, ἐντὸς κήπου αὐξανόμενος, Διοσκ. 3. 52.

κηπεύω, καλλιεργῶ ἐν κήπῳ, φυτά, λάχανα, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 34, Γαλην.· τὰ κηπευόμενα, τὰ ἐν κήποις καλλιεργούμενα καὶ φυόμενα φυτά, ἥμερα φυτὰ (πρβλ. **κηπαῖος**), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 9, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 1, 1, κτλ.· Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας, τὰς τοῦ Φαέθοντος θυγατέρας, αἵτινες μετεβλήθησαν εἰς αἰγείρους, Εὔβουλ. ἐν «Ναννίῳ» 1. 6· μεταφ., ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, βόστρυχον Εὐρ. Τρῳ. 1175. **II.** καλλιεργῶ ὡς κῆπον, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 6, 7, Ἡλιόδ. 9. 4· μεταφ., ζωοποιῶ, ζωογονῶ, Αἰδὼς κ. δρόσοις[τὸν λειμῶνα] Εὐρ. Ἱππ. 78.

κηπί, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐπί**, Θεόκρ. 29. 37, Ἐπιγρ. 19. 3.

Κηπίδες Νύμφαι, αἱ, Νύμφαι τῶν κήπων, Ἀρισταίν. 1. 3.

κηπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῆπος**, Πλούτ. 2. 1098B, Διογ. Λ. 3. 20.

κηπίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῆπος**, Πολύβ. 6. 17, 2, Συλλ. Ἐπ. 8855· μικρὸν γήπεδον ἢ κηπάριον παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν πόλει κομψῶς κεκαλλιεργημένον, Θουκ. 2. 62. **II.** = **κῆπος** 11, Λουκ. Λεξιφ. 5.

κηπο-κόμας, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν κόμην του κεκομμένην κατὰ τὸν τρόπον ὃς ἐκαλεῖτο **κῆπος**, Κωμ. λέξις παρ' Εὐσταθ. 907. 41.

κηπο-κόμος, ὁ, «κηπουρός» Ἡσύχ.

κηπο-λόγος, ον, ὁ διδάσκων ἐν κήπῳ, ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων, Ἀνθολ. Π. 6. 307.

κηπο-ποιΐα, ἡ, ἡ παρασκευὴ κήπου, Γεωπ. 12. 2, 1.

κῆπος, Δωρ. **κᾶπος**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «περιβόλι», σύνδενδρος τόπος, φυτεία, Ὀδ. Η. 127., Ω. 247, 338· πολυδένδρεος Δ. 737·— τόπος ἢ χώρα καλῶς κεκαλλιεργημένη καὶ πλουσία εἰς παραγωγήν, ὡς Ἀφροδίτης κᾶπος, δηλ. ἡ Κυρήνη, Πινδ. Π. 5. 31· Διὸς κ., ἡ Λιβύη, αὐτόθι 9. 91 (ἀλλὰ Διὸς κῆποι, ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 298, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 203B· πρβλ. ὡσαύτως Ὠκεανοῦ κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 271)· κ. Εὐβοίας Σοφ. Ἀποσπ. 19· οἱ κῆποι τοῦ Μίδεω, ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡρόδ. 8. 138· ἐπὶ τῆς περὶ τὸ Πάνορμον χώρας (Palermo), ἥτις τανῦν καλεῖται Concha d'oro, Ἀθήν. 542A· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ περιπεφραγμένου μέρους ἔνθα ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Πινδ. Ο. 3. 43· — οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐπικούρου διδάσκοντος ἐν κήπῳ, Διογ. Λ. 10. 10, πρβλ. **κηπολόγος, κηποτύραννος**·— οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, ἴδε **Ἄδωνις**·— μεταφ., Χαρίτων κῆπον νέμομαι, τὴν ποίησιν, Πινδ. Ο. 9. 40· ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν .. δρεπόμενοι τὰ μέλη Πλάτ. Ἴων 534A· τοὺς ἐν τοῖς γράμμασι κ. σπείρειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 276D. **II.** εἶδος κουρᾶς καὶ διακοσμήσεως τῆς κόμης, Πολυδ. Β', 29, κτλ.· ἴδε **μάχαιρα** I. 3. **III.** γυναικεῖον αἰδοῖον, Λατ. hortus, Διογ. Λ. 2. 116. **IV.** διάφ. γραφ. ἀντὶ κῆδος. ὃ ἴδε.

κηποτάφιον, τό, τάφος ἐν τῷ κήπῳ, Van Goens de Cepotaphiis 1763, Uhden ἐν τῷ Wolf's Mus. 1. 3, σ. 351·— καὶ **κηπόταφος** Papers of Am. School in Athens, 3. nº 621.

κηπο-τύραννος, ὁ, ὁ τύραννος τοῦ κήπου, ἐπίθετον τοῦ Ἐπικουρείου φιλοσόφου Ἀπολλοδώρου, Διογ. Λ. 10. 25.

κηπουργέω, καλλιεργῶ κῆπον, Cod. Reg. 891, fol. 155B.

κηπουργία, ἡ, (ἔργω) ἡ κηπουρική, ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἐργασία, Πολυδ. Ζ', 101.

κηπουργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κηπουργίαν, Πολυδ. Ζ', 141.

κηπουρέω, καλλιεργῶ κῆπον, εἶμαι κηπουρός, Πολυδ. Θ', 13.

κηπουρία, ἡ, ἡ κηπουργία, ἡ κηπουρική, Πολυδ. Θ', 13· διάφ. γραφ. **κηπωρία.**

κηπουρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν κῆπον ἢ τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου, νόμιμον Πλάτ. Μίνως 317B· κ. λάχανον Ἱππιατρ.· κηπουρικὴ θύρα (διάφ. γραφ. -ωρική) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 5. **II.** ἔμπειρος εἰς κηπουργίαν, Πολυδ. Ζ', 141.

κηπ-ουρός, ὁ, (οὖρος) ὁ φυλάττων κῆπον, ὄφις Εὔβουλ. 111. **II.** ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶν κῆπον, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀντιφάν., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4082· — ὡσαύτως, **κηπωρός**, Ἄρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 2, Πλάτ. Μίνως 316E.

κηπο-φύλαξ, -ακος, ὁ, ὁ τὸν κῆπον φυλάττων, ἐπὶ τοῦ Πριάπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5960.

κηπωρός, -ωρέω, -ωρία, -ωρικός, (ὥρα) = **κηπουρ-.**

Κήρ, ἡ, γεν. **Κηρός**, αἰτ. **Κῆρα**· (ἴσως ἐκ √ΚΕΡ, **κείρω**)·— ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἢ τοῦ ὀλέθρου, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις ἔχει καὶ τὸ πληθ.· πλῆρες, Κὴρ .. Θανάτοιο Ὀδ. Λ. 171, κτλ.· Κῆρες .. Θανάτοιο Ἰλ. Β. 834, κτλ. Τὰ συνήθη αὐτῆς ἐπίθετα ἦσαν: **μέλαινα, ὀλοή, κακή**, συσχετίζεται δὲ μετὰ τῆς **Ἔριδος** καὶ τοῦ **Κυδοιμοῦ**, ὡς περιφερομένη ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης καὶ φοροῦσα ἱμάτια ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, Σ. 535. Ἐπιστεύετο δὲ ὅτι ὁ μέλλων νὰ ἀποθάνῃ βίαιον θάνατον ἦτο ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ παραδεδομένος εἰς ὡρισμένην τινὰ Κῆρα, Ψ. 79. Ὁ Ζεὺς θέτει εἰς πλάστιγγας τὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὴν τοῦ Ἕκτορος, ὅπως ἀποφανθῇ τίς ἤθελεν ἀποθάνει πρότερον, Χ. 210· μάλιστα ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε δύο Κῆρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ, Ι. 411· οὕτως ὑπάρχουσι καὶ Κῆρες μυρίαι Μ. 326· Κῆρες Ἀχαιῶν, Τρώων Θ. 73.— Ἐν Ἡσ. Θ. 217, 220, παρίστανται ὡς θεότητες τῆς ἐκδικήσεως· οὕτως ὁ Αἰσχύλ. συνημμένως: Κῆρες Ἐρινύες Θηβ. 1055· ὁ Σχολ. ἀναφέρει Κῆρας ἀναπλακήτους, Σοφ. Ο. Τ. 472, πρβλ. Τρ. 133, Πινδ. Ἀποσπ. 245, Εὐρ. Ἠλ. 1252, Ἡρ. Μαιν. 870· καὶ ἡ Σφίγξ καλεῖται ἁρπαξάνδρα Κήρ, Αἰσχύλ. Θηβ. 777. — Ἡ **Κὴρ** δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν **Ἄτην** καὶ **Ἐρινύν**, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τὴν **Αἶσαν** καὶ **Μοῖραν**, ἢ τὰς παρὰ Ῥωμαίοις Parcae, αἵτινες φέρουσι καὶ εὐτυχίαν οὐχὶ δὲ μόνον θάνατον καὶ δυστυχίαν. **II.** ὡς προσηγορ., καταστροφή, ὄλεθρος, θάνατος, ἰδίως ὅταν ἢ βίαιος· παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Wolf. μόνον ἅπαξ, Ἰλ. Δ. 228, τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, τοῦτο θάνατος σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι· ἀλλὰ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐκδότας ἡ λέξις φέρεται κοινῶς οὕτω, κὴρ' ἀλεείνων Γ. 32, κτλ.· ὑπέκφυγε κῆρα .. θανάτοιο Π. 687· φόνον καὶ κ. φέροντες Β. 352, κτλ.· ἂν καὶ παρ' Ὁμ. πιθανῶς ἡ προσωπικὴ σημασία ἐμιγνύετο μετὰ τῆς προσηγορικῆς· βραδύτερον ὅμως ἡ προσηγορικὴ ἔννοια ὑπερίσχυσε, μέλαιναν κὴρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν Εὐρ. Φοίν. 950· νοσῶν παλαιᾷ κηρὶ, ἐν λοιμῷ, ἀσθενείᾳ, Σοφ. Φιλ. 42, πρβλ. 1166· — ἐνίοτε ἐπὶ γενικωτέρας ἐννοίας, βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι, θὰ ἦτο θλιβερὰ καταστροφὴ τὸ νὰ μὴ ὑπακούσῃ τις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 206· ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή, ἀπρεπὲς ὄνειδος, Σοφ. Τρ. 454·— τὸ πληθ. ἐνίοτε ἐν χρήσει ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 937D, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 4, Διον. Ἀλ. 8. 61, Πλούτ., κλ.· τὸ ἑνικὸν λίαν σπανίως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 2.

κῆρ, τό, συνηρ. ἐκ τοῦ **κέαρ** (ὡς τὸ **ἦρ** ἐκ τοῦ **ἔαρ**)· παρ' Ὁμ. ἀείποτε **κῆρ**, μετὰ δοτ. **κῆρι**, Ἐπίρρ. **κηρόθι**· παρὰ Τραγ. ἀείποτε **κέαρ**, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην πτῶσιν μεταχειρίζονται· (ἴδε ἐν λέξει **καρδία**). Ἡ καρδία, Λατ. cor, Ὅμ.· κῆρ ἐνὶ στήθεσσι συχνὸν παρ' Ὁμ.· κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ Ἰλ. Ζ. 523· κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ἧσιν Ὀδ. Σ. 344· — περὶ τοῦ λάσιον κῆρ ἴδε ἐν λεξ. **λάσιος**·— ὁ Ὅμ. παριστάνει τὴν καρδίαν ὡς ἕδραν τῆς βου-

λήσεως, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ Ἰλ. Ο. 52· τῶν ὀρέξεων, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ Χ. 504, πρβλ. Τ. 319· τῆς θλίψεως, ἀχνύμενος κῆρ Η. 428· φθινύθεσκε φίλον κῆρ Ἰλ. Α. 491, κτλ.· τοῦ φόβου, τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ, ἐπὶ τοῦ λέοντος, Μ. 45· σπανιώτερον ὡς ἕδραν τῆς διανοίας, ὡς ἐν τῇ φράσει, πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ὥρμαινε Ὀδ. Η. 82, πρβλ. Σ. 344· ὡς καὶ ὁπόταν συνάπτηται μετὰ τοῦ νόος, Ἰλ. Ο. 52.— ἡ δοτ. κῆρι κεῖται συχνάκις παρ' Ὁμ. κηρόθι, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐγκαρδίως, «μὲ τὴν καρδιά», ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ Ι. 117· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιτεταμέν., πέρι κῆρι φιλεῖν, ἀγαπᾶν ὑπερμέτρως ἐν τῇ καρδίᾳ, (ἔνθα τὸ πέρι κεῖται ἐπιρρηματικῶς), Δ. 46., Ν. 430· πέρι κῆρι τιμᾶν τινα Ὀδ. Ε. 36, κτλ.· ὡσαύτως, ἀπεχθέσθαι πέρι κῆρι Ἰλ. Δ. 53· πέρι κῆρι .. ἐχολώθη Ν. 206, πρβλ. 119· ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ὁ Spitzn. ὑποστηρίζει τὴν γραφὴν περὶ κῆρι = ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγκαρδίως, κατ' ἀναλογίαν τοῦ περὶ φρεσί, ἴδε εἰς Ἰλ. Δ. 46.— οὕτω βραδύτερον, ἐμὸν κέαρ οὐ γεύεται ὕμνων Πινδ. Ι. 5 (4). 25, πρβλ. Ν. 7. 150· κέαρ ἀπαράμυθον Αἰσχύλ. Πρ. 185· ἠλγύνθην, ἠχθέσθην κέαρ αὐτόθι 245, 390, κτλ., καὶ οὕτως ὁ Ἀριστοφ. λέγει (ἐν τραγικῇ φράσει) τὸ κέαρ εὐφράνθην, Ἀχ. 5· ἡ γεν. κέαρος εὕρηται παρ' Ἀρκαδίῳ σ. 128, 18.

κήρα, ἡ, = **κήρ**, Λοβεκ. Παρ. 145.

κηραίνω, Α, (**κήρ**, πρβλ. **ἀκήριος**)·— βλάπτω, καταστρέφω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 999.— Παθ., καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι, Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. 2. 886Ε.

κηραίνω Β, (κῆρ) εἶμαι πλήρης μεριμνῶν, φροντίδων, ἀνήσυχος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 518· τι, πρός τι, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 223· ἐπί τινι Μάξιμ. π. καταρχ. 93· περί τι Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 378Β·—κ. περί τινα, ὡς τὸ Λατ. deperire, καταστρέφομαι, φθείρομαι, φθίνω, ὁ αὐτ. 2. 167, πρβλ. 1, 501.

κηρ-ἀμύντης, ου, ὁ, (**ἀμύνω**) ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, Λυκόφρ. 663.

κηράνθεμον, τό, = **κήρινθος**, Διοσκ. 5. 17.

κηρἄφίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, Νικ. Ἀλεξιφ. 394· πρβλ. **κάραβος**.

κηρ-ἄχάτης, [χᾱ], ου, ὁ, εἶδος ἀχάτου ἔχοντος κήρινον χρῶμα, Πλίν. 37. 54.

κηρ-αφία, ἡ, τὸ ἀνάπτειν τὰ κηρία, φωταψία, Χρον. Πάσχ. σ. 383C.

κηρ-έλαιον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου, «κερόλαδον», Γαλ. τ. 13, σ. 832, κλ.

κηρ-εμβροχή, ἡ, θερμὸν ἔμπλαστρον διὰ τετηκότος κηροῦ, Ἀλεξ. Τραλλ. 11. σ. 635.

κηρέσιος, ον, (**κήρ**) ὀλέθριος, νοσηρός, Ἡσύχ.

κηρεσι-φόρος, ον, θανατηφόρος, μνημονεύεται ἐκ τῶν Χρον. Νικήτ.

Κηρεσσι-φόρητος, ον, ὃν αἱ Κῆρες φέρουσιν, ἐξελάαν .. κύνας κηρεσσιφορήτους Ἰλ. Θ. 527.

κηρία, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κειρία**.

κηριάζω, ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, κυρίως δὲ τῆς πορφύρας καὶ τῶν κηρύκων, ἐκχέω τὰ ᾠά μου ἐν εἴδει γλισχρότητος μυξώδους: «αἱ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροιζόμεναι εἰς ταὐτό, ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελίκηραν, τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρόν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἢ ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπλακείη» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 4, π. Ζ. Γεν. 3. 11, 12 καὶ 14.

κηρίνη, ἡ, = **κηρίων** ΙΙ, Ἡσύχ., Φώτ.

κήρινθος, ὁ, τροφὴ τῶν μελισσῶν, ὡσαύτως ἐριθάκη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 5, Ἡσύχ. ΙΙ. εἶδος ἕλκους, Ἡσύχ.

κήρῐνος, η, ον, (**κηρός**) ἐκ κηροῦ πεποιημένος, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1035, Πλάτ. Θεαίτ. 191C, 197D· κηρίνα ὀπώρα, δηλ. μέλι, Ἀλκμὰν 63. ΙΙ. μεταφορ., εὔπλαστος καὶ μαλακὸς ὡς κηρός, (cereus in vitium flecti), τοὺς θυμοὺς .. κηρίνους ποιεῖν Πλάτ. Νόμ. 633D· κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 10. 2) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, ὠχρός, Σουΐδ. ἐν λ. ἐκηριώθην.

κηριο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων κηρήθραν, ἐπιγραφὴ τοῦ ιθ' Εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου.

κηρίολος, ὁ, πιθ. λαμπὰς ἐκ κηροῦ ἢ εἰκών, ὁμοίωμα κήρινον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3028. 5.

κηρίον, τό, (**κηρός**) κηρήθρα, Λατ. favus, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 559, Ἡσιόδ. Θ. 597, Ἡρόδ. 5. 114, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Πλάτ. Πολ. 552C, Θεόκρ. 19. 2· ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἑλλ. φαρμακοποιΐᾳ, Ἱππ. 475. 5., 496. 45· κηρίῳ βεβυσμένος, ἔχων τὰ ὦτα πεφραγμένα διὰ κηρίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 506·— ὡσαύτως, κηρίον σφηκῶν Ἡρόδ. 2. 92·— κηρία, ἁπλῶς = μέλι, Ἱππῶν. 26, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 38F. 2) πίναξ ἐκ κηροῦ, Ἀνθ. Π. 9. 191. ΙΙ. εἶδος δερματικοῦ νοσήματος ὅπερ καλεῖται καὶ μελικηρίς, Διοσκ. 2. 164, Γαλην., κτλ.·— ἄχωρ ἦτο τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀλλ' ἧττον φθοροποιόν· πρβλ. τὸ Λατ. favus, ἂν καὶ ἦτο καὶ ἐκεῖνο διάφορον.

κηριόομαι, παθ., τρομάζω, «γίνομαι σὰν τὸ κερί», ἐκπλήττομαι, «ἐκηριώθη, ὠχρίασεν», καὶ «κηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι» Ἡσύχ.· «ἐκηριώθην, διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην» Σουΐδ.

κηριο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων κηρήθραν, ἐπὶ τῶν μελισσῶν καὶ τῶν παραπλησίων τὴν μορφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 1.

κηρίς, ίδος, ἡ, = **κιρρίς**, παρ' Ἀθην. 355C.

κηρῖτις, (δηλ. λίθος), ἡ, πολύτιμός τις λίθος ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Πλίν. 37. 56.

κηρι-τρεφής, ές, (τρέφω) συντεθραμμένος ἀθλιότητι, κηριτρεφέων «συντεθραμμένων μοίρᾳ καὶ θανάτῳ» (Σχόλ. Τζέτζ.)· ἄνθρωποι Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 416, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 638. 2) ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, Συνέσ. 329C.

κηρί-φατος, ον, (*φένω, πέφαμαι) πεφονευμένος ὑπὸ κακῆς μοίρας, Ἡσύχ.

κηριώδης, ες, (εἶδος) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 3.

κηρίωμα, τό, νόσος τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἡσύχ. (ἔνθα ἀντὶ τοῦ **ὁμίλημα**, ὁ Δινδ. προτείνει ἡ **λήμη**).

κηρίων, ωνος, ὁ, κηρίνη λαμπάς, πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν (οἱ Ῥωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσιν Πλούτ. 2. 263Ε. ΙΙ. μάστιξ, Ἡσύχ., Φώτ. ἐν λέξ. **κηρίναι**.

κηρο-γονία, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τοῦ κηροῦ ἢ τῆς κηρήθρας, Ἰωσήπ. Μακκ. 14.

κηρο-γρἄφέω, ζωγραφῶ διὰ κηροῦ, Ἀθήν. 200Β.

κηρογρἄφία, ἡ, ἡ διὰ κηροῦ ζωγραφία, ὅ ἐστιν ἐγκαυστική, καθ' ἣν τὰ χρώματά εἰσι μεμιγμένα μὲ κηρόν, πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ καταπεποίκιλτο Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204Β, πρβλ. 200Α, Πλίν. 35. 39, Müller Archäol. d. Kunst § 320. 4.

κηρο-δέτης, ου, ὁ, Δωρ. **κηροδέτας** = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ι. Τ 1125.

κηρό-δετος, Δωρ. **καρ-**, ον, (**δέω**) ὁ συγκρατούμενος ἢ συγκολληθεὶς διὰ κηροῦ, μέλι Ἀνθ. Πλαν. 4. 305· σῦριγξ Εὐφορ. εἰς Ἀθήν. 184Α· κ. πνεῦμα, τὸ φύσημα τοῦ μὲ κηρὸν συνημμένου αὐλοῦ, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 5. 4.

κηρο-δομέω, κατασκευάζω διὰ κηροῦ (κηρία, δηλ. κηρήθρας), ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ψευδο-Φωκυλ. 162.

κηρο-δοσία, ἡ, φόρος κηροῦ, Συμεὼν Θεσσαλ. περὶ Τελετ. καὶ Μυστηρ. κ. 10 καὶ 11, Δουκάγγ.

κηροδόχος, ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ τὸν κηρόν, «σμῆναι· τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἤτοι αἱ θῆκαι» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σμῆναι**.

κηρο-ειδής, ές, ὅμοιος κηρῷ, κήρινος, Πλάτ. Τίμ. 61C, Ἀθήν. 281F, Διοσκ. 1. 92, κτλ.· μεταφορ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Φίλων 1. 64. 2) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Φιλόστρ. 781.

κηρόθεν, ἐπίρρ. (**κῆρ**) ἐκ καρδίας, Ἐτυμολ. Μέγ. 511. 20.

κηρόθι, ἐπίρρ. (**κῆρ**) ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐκ καρδίας, ἐγκαρδίως, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἑπομένου τοῦ **μᾶλλον**, ἀπήχθετο κ. μ. Ἰλ. Ι. 300., Φ. 136· χολώσατο κ. μ. Ὀδ. Ε. 284. κτλ.· φίλει δέ με κ. μ. Ο. 370· οὕτω, τίον δ' ἄρα κ. μ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 85.

κηρομαστίχη, ἡ, μῖγμα κηροῦ καὶ μαστίχης, Συμεὼν Θεσσ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 14, σ. 60.

κηρό-μελι, τό, μέλι ἐν τῇ κηρήθρᾳ, Σχολ. Θεοκρ. 7. 83.

κηρόομαι, παθ. (**κήρ**) καταστρέφομαι, βλάπτομαι, Κλήμ. Ἀλ. 76, Ἡσύχ.

κηρόομαι, παθ. (**κηρός**) ἐπικαλύπτομαι διὰ κηροῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797· ἐν τέλει Λόγγ. 2. 35·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σχηματίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἐκ κηροῦ, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀνθ. ΙΙ. 9. 226.

κηρο-πᾰγής, ές, ἐστερεωμένος, ἐστηριγμένος, κεκολλημένος διὰ κηροῦ, Ἀνθολ. ΙΙ. 6. 239, Μανέθ. 1. 242.

κηρό-πισσος, ὁ, ἀλοιφή τις ἐκ κηροῦ καὶ πίσσης, Ἱππ. 467. 42· πρβλ. **πισσόκηρος**.

κηροπλαστεῖον, τό, τύπος κηρίνων εἰκόνων ἢ ὁμοιωμάτων, Ἐπιφ. Αἰρ. 23, σ. 64Β.

κηροπλαστέω, πλάττω τι ἐκ κηροῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· κ. ἔρωτα Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 3· πλάττω ὡς ἐκ κηροῦ, ἡ φύσις κ. τὸν ἄνθρωπον Ἀρεταῖ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, ἐν τέλ. 2) κάμνω κυψέλας ἐκ κηροῦ, Διόδ. 17. 75., 19. 2.

κηρο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάσσων ἐκ κηροῦ ὁμοιώματα θεῶν ἢ ἀνθρώπων κλ., Πλάτ. Τίμ. 74C.

κηροπλαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κηροπλαστεῖν, Ὠκελλ. Λουκ. 2· ἡ κηροπλαστικὴ (δηλ. τέχνη) Πολυδ. Η', 165.

κηρό-πλαστος, ον, (πλάσσω) ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, κήρινος, μελίσσης κ. ὄργανον Σοφ. Ἀποσπ. 464· ἐπὶ κορασίου, Ἀνθ. Π. 9. 570. 2) = **κηρόδετος**, δόναξ Αἰσχύλ. Πρ. 574· ὁ Meineke προτείνει **κηρόπακτος** (δηλ. **-πηκτος**) = **κηροπαγής**.

κηρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν κηρόν, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1075, κατὰ τὸ Ἐνετ. Ἀντίγρ.· κοινῶς: **κηροποιοῦν**.

κηρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλητὴς λαμπάδων ἐκ κηροῦ, Γλωσσ.· **κηροπωλεῖον**, τό, τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, Θεοφάν. Κοντιν. 420, 15.

κηρός, ὁ, τὸ κηρίον τῶν μελισσῶν, Ὀδ. Μ. 48, 173, 175, κτλ.· εὐπλαστότερος κηροῦ Πλάτ. Πολ. 588D· ἐν χρήσει ὡς κοσμητικόν, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 22, πρβλ. Ὀβιδ. Ars Am. 3. 199· εἰς ἐγ-

καυστικὴν ζωγραφίαν, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 673. 2., 722. 3, πρβλ. **κηρογραφία.** II. πληθ. **κηροί**, λαμπάδες ἐκ κηροῦ, Λατ. cerei, Ἡλιόδ. 9. 11. (Ἐντεῦθεν κηρίον· πρβλ. Λατ. cera, Λιθ. kóris (favus).)

κηρο-τέχνης, ου, ὁ, κηροπλάστης, Ἀνακρεόντ. 10. 9.

κηρο-τρόφος, ον, (κήρ) τρέφων θάνατον, θανατηφόρος, ὄφιος κηροτρόφου Νικ. Θηρ. 192.

κηρο-τρόφος, ον, (κηρός) κήρινος, Ἀνθ. II. 6. 236.

κηρουλκός, όν, (κήρ, ἕλκω) ἐπιφέρων καταστροφήν, ὀλέθριος, Λυκόφρ. 407.

κηρ-ουργία, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἢ κατασκευὴ κηροῦ, Ἐφραὶμ σ. 562C.

κηρόφιν· «ἐκ τῆς ψυχῆς» Ἡσύχ.

κηρο-φορέω, (κηρός) παράγω κηρόν, Σουΐδ.

κηρο-χίτων [ῐ], ωνος, ὁ, ἡ, περιβεβλημένος κηρόν, λαμπάδα κηροχίτωνα Ἀνθ. II. 6. 249.

κηρό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608D.

κηροχῦτέω, σχηματίζω ὡς ἐκ κηροῦ ἢ ἐν κηρῷ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 56·— ἐπὶ τῶν μελισσῶν, κατασκευάζω κυψέλας ἐκ κηροῦ, Ἀνθολ. Πλαν. 4. 210.

κηρό-χῦτος, ον, κατεσκευασμένος ἐκ κηροῦ, κ. μείλιγμα, ὡς τὸ κηρόδετον πνεῦμα, Κάστωρ παρ' Ἀθην. 455Α· κ. πινακίδιον, πίναξ κεκαλυμμένος μὲ κηρόν, Ἐκκλ., κ. γραφή = κηρογραφία, αὐτόθι.

κηρόω, ἴδε **κηρόομαι.**

κήρυγμα, τό, (κηρύσσω) τὸ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγγελλόμενον, προκήρυξις, δημοσία γνωστοποίησις, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· κ. ποιέεσθαι Ἡρόδ. 3. 52., 5. 92, 7, κτλ.· ἐκ τοῦ κηρύγματος, διὰ προκηρύξεως, ὁ αὐτ. 6. 78· κ. θεῖναι τῇ πόλει Σοφ. Ἀντ. 8· τῷ κ. ἐμμένειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 350, πρβλ. Ἀντ. 454· κ. ἀνειπεῖν Θουκ. 4. 105· κηρύσσειν Αἰσχίν. 75. 30· γίγνεται κ. Δημ. 253. 7·— ἀμοιβὴ προκηρυττομένη, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 10, Αἰσχίν. 58. 26.

κηρυγμός, ὁ, = **κήρυξις**, Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Φ. 575.

κηρύκαινα [ῡ], ἡ, θηλ. τοῦ **κῆρυξ**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 713. II. «κηρυκαίνας ἐκάλουν Ἀλεξανδρεῖς γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὰς αὐλὰς παριοῦσαι καὶ τὰς συνοικίας ἐφ' ᾧ τε συναγείρειν τὰ μιά-ματα καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν» Σουΐδ.

κηρῦκεία, Ἰων. -ηΐη, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον κήρυκος, Ἡρόδ. 7. 134, Πλάτ. Νόμ. 742Β· ἐπὶ κηρυκείαν ἀποστέλλεσθαι, ἐπὶ πρεσβείας, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3, ἐν τέλ. 2) ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος Ἰσαΐ. παρ' Ἁρποκρ. II. παρ' Ἐκκλησ., τὸ κηρύττειν τὸν θεῖον λόγον.

κηρύκειον [ῡ], Ἰων. -ήϊον, Δωρ. **κᾱρύκειον**, τό, ῥάβδος τοῦ κήρυκος, οἵαν ὁ Ἑρμῆς παρίσταται φέρων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔργα τῆς τέχνης, πολλάκις μετὰ δύο ὄφεων περιπεπλεγμένων περὶ αὐτήν, Λατ. caduceus, Ἡρόδ. 9. 100, Θουκ. 1. 53, Ἡρακλεωτ. Πίναξ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 4, 49., 5775. 3·— ὡσαύτως **κηρύκιον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 429· κηρύκια συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν = ἱκετηρίαι, Δείναρχ. 92. 28· ἴδε **κῆρυξ** ἐν τέλ. II. «ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθὸς» Σουΐδ. III. ὁ λίθος ἐφ' ᾧ ἀναβὰς ὁ κῆρυξ ἐκήρυττε, ἴδε **λίθος.**

κηρύκειος [ῡ], ον, ἀνήκων εἰς κήρυκα, γράμμα Σοφ. Ἀποσπ. 897· γραφὴ Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

κηρύκευμα [ῡ], τό, προκήρυξις, διάγγελμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 651.

κηρύκευσις [ῡ], εως, ἡ, = **κηρυκεία**, Σουΐδ.

κηρῦκεύω, εἶμαι κῆρυξ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα, κήρυκος, Πλάτ. Νόμ. 941Α· κ. τινί, εἶμαι κῆρυξ τινός, Φιλόχορ. 36. II. μεταβατ., προκηρύττω, γνωστοποιῶ, τινί τι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 221, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 782, Πλάτ. Νόμ. 941Α.

κηρῦκηΐη, -ήϊον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κηρυκεία**, **-ειον.**

κηρυκικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κήρυκας, ὁ τῶν κηρύκων, φῦλον, ἔθνος Πλάτ. Πολιτικ. 260D, 290Β· ἡ κηρυκικὴ (δηλ. τέχνη) αὐτόθι 260Ε.

κηρύκῐνος, η, ον, ἀνήκων εἰς κήρυκα, «κηρυκίνη ῥάβδος, ἡ τοῦ Ἑρμοῦ» Σουΐδ.· **κηρῦκίνη**, ἡ, = **κηρύκαινα**, Φώτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «κηρυκίνη· ἡ καταρωμένη».

κηρυκιοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κηρύκειον, ἔχων σχῆμα κηρυκείου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **Ἑρμῆς**, ἔνθα κοινῶς **κηρυκο-**.

κηρύκιον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **κηρύκειον**. II. εἶδος ὀστρακοδέρμου, πρβλ. **κῆρυξ** II. III. ἀλοιφή τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 131.

κηρῦκιο-φόρος, ον, ὁ φέρων κηρύκειον, Ἐτυμολ. Μέγ. 812. 23.

κηρυκτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κηρύσσω**, ὃν δεῖ κηρύττειν, Κανὼν ϛ' καὶ ξϛ' (ογ') τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 299, 470.

κηρυκτὸς στέφανος, ὁ μετὰ κηρύγματος ἢ ὁ δυνάμενος κηρυχθῆναι, Ἐπιγρ. Νικαίας ἢ Κυζίκου, Conze, Reise auf d. Ins. Lesbos σ. 62.

κηρῦκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τὸ ὀστρακόδερμον, τὸ καλούμενον **κῆρυξ** (II), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 28.

κηρύλος [ῠ], ὁ, εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀλκυόνος, ἴσως τὸ Alcedo rudis, Ἀλκμὰν 12, Ἀρχίλ. 130, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 14, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332Ε. Ὁ τύπος **κειρύλος**, μνημονευόμενος ὑπό τινων Γραμματ. ὡς Ἀττικός, ὀφείλεται πιθανῶς εἰς τὸ σκῶμμα τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 300, ἔνθα οὕτω καλεῖται ὁ κουρεὺς Σπορ γίλος (ἐκ τοῦ **κείρω**), «ξυραφοποῦλι», οὕτως εἰπεῖν.

κήρῡνος, ὁ, βόλος τις τῶν κύβων, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2· **κάρυννος** παρὰ Φωτ.

κῆρυξ, Δωρ. **κᾶρυξ** (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε ἐν τέλ.), -ῡκος, ὁ: Αἰολ. ὡσαύτως **κήρῡκος**, ου, ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ. 775. 26· (κηρύσσω)·— κῆρυξ, διαλαλητής, «κράχτης», καὶ καθόλου δημόσιος ἀγγελιαφόρος μετέχων καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πρέσβεως, λίαν ἔντιμον ὑπούργημα κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, Λατ. praeco, caduceator, legatus, Ὅμ., κτλ. Οἱ κήρυκες συνεκάλουν τὴν ἐκκλησίαν, Ἰλ. Β. 50, 97, 437, 442, Ι. 10, Ὀδ. Β. 6, κτλ.· καὶ ἐτήρουν τὴν τάξιν ἐν αὐτῇ, Ἰλ. Β. 280, Σ. 503· διεχώριζον τοὺς διαμαχομένους, Η. 274, κέξ.· εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς προπαρασκευῆς τῶν θυσιῶν καὶ πανηγύρεων, Γ. 245, κέξ., Ὀδ. Υ. 276· ἔτι δὲ καὶ ἰδιωτικῶν συμποσίων, Ἰλ. Η. 183, Σ. 558, κτλ. Ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι καλοῦνται **δημιοεργοί**, Ὀδ. Τ. 135. Τὸ ἔμβλημα τῆς ἐπισημότητος αὐτῶν ἦτο τὸ σκῆπτρον, Ἰλ. Σ. 505, Ὀδ. Β. 37, κτλ. Ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων τὸ ὑπούργημα αὐτῶν ἐθεωρεῖτο ἱερὸν καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀπαραβίαστον ὡς διατελούντων ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Διός, καὶ ἐθεωροῦντο θεῖοι, Διὶ φίλοι Ἰλ. Δ. 192, Θ. 517· Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν Α. 334, κτλ.· δι' ὃ ἐχρησιμοποιοῦντο ὅπως διαβιβάζωσιν ἀγγελίας μεταξὺ πολεμίων, Ι. 170, Ω. 149, 178, Ὀδ. Κ. 59, 102. Μεθ' Ὅμηρον ὁ Ἑρμῆς καλεῖται κῆρυξ τῶν θεῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 80, Θεογ. 939, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 515, Χο. (165). Κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους τὸ μὲν ὑπούργημα αὐτῶν διέμεινε τὸ αὐτὸ σχεδόν, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ τῶν πρέσβεων, διότι οἱ κήρυκες διεβίβαζον ἀγγελίας μεταξὺ ἐθνῶν ἐν πολέμῳ πρὸς ἄλληλα διατελούντων, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 29· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 727, Πλάτ. Νόμ. 941Α, Δημ. 159. 20., 283. 2· ἐν χρήσει ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ **ἀπόστολος**, Ἡρόδ. 1. 21. Ἱερατικόν τι γένος ἐν Ἀθήναις ἔφερε τὸ ὄνομα **Κήρυκες**, ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνδοκ. 15. 28, Παυσ. 1. 38, 3, Πολυδ. Η', 103· **Κηρυκίδαι** παρὰ Φωτ. β) κῆρυξ ὡς θηλ. ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. Ν. 8. 1, Νόνν. 4. 11· τὸ Ἀττ. θηλ. εἶναι **κηρύκαινα**. 2) ἐν Ἀθήναις, κῆρυξ, ὅστις ἐκήρυττε καὶ ἐτήρει τάξιν ἐν ταῖς συνελεύσεσι κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 42, κέξ.· ὁ κ. ἀνεῖπεν Ἀνδοκ. 6. 4, κτλ.· ὁ τῶν μυστῶν κ., ἐν Ἐλευσῖνι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20. 3) καθόλου, ἀγγελιαφόρος, θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσι Σοφ. Ο. Κ. 1511, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 347· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 30· ἐπὶ τῆς γραφῆς, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 780. 4) παρ' Ἐκκλ., ἱεροκῆρυξ. II. εἶδος ὀστρακοδέρμου ἢ κοχλίου ἔχοντος κόγχην ἑλικοειδῶς συνεστραμμένην, δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς εἶδος σάλπιγγος, τὸ buccinum, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6., 5. 12, 3, κ. ἀλλ., πρβλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 349C· ὅθεν, 2) ἀκανθωτόν τι κολαστήριον ὄργανον, Ἰακωβίου Μαρτ. Πολυκάρπου 2. [ῡ ἀείποτε, διότι ἐν Ἰλ. Ρ. 324 κήρυκ' Ἠπυτίδῃ διορθοῦται ἀντὶ κήρυκι. Αἱ μόναι ἐξαιρέσεις εἶναι κηρῦκας ἐν Ἀντιμάχῳ παρ' Ἀθην. 475D, καὶ κηρῦκιον, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 124. Οἱ Γραμματικοὶ ὅμως συμφώνως γράφουσι **κῆρυξ**, **φοῖνιξ**, **κῆϋξ**, ἴδε Πρισκιαν. 7. 8, 43, Δινδ. ἐν Στεφ. Θησ.].

κήρυξις, εως, ἡ, διακήρυξις, προκήρυξις, Δίων Κ. 63. 8 καὶ 14. II. κήρυγμα, Κλήμ. Ἀλ. 863, Εὐσ., κτλ.

κηρύσσω, Ἰλ., Ἀττ. **κηρύττω**, Δωρ. **κᾱρύσσω**· παρατ. **ἐκήρυσσον**, Ἰλ. Β. 444, Ἀττ.: μέλλ. **κηρύξω** Ἀττ.: ἀόρ. **ἐκήρυξα** Ἀττ.: πρκμ. **κεκήρῡχα** Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 1, (ἐπι-) Δημ. 352. 5.— Παθ., μέλλ. **κηρυχθήσομαι** Ξεν., κτλ.· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **κηρύξομαι** Εὐρ. Φοίν. 1631· ἀόρ. **ἐκηρύχθην** Ἀττ.· πρκμ. **κεκήρυγμαι** Εὐρ. Ἀποσπ. 1, Θουκ. 4. 38. Εἶμαι κῆρυξ, ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος, κηρύσσων γήρασκε Ἰλ. Ρ. 325. 2) κάμνω προκήρυξιν ὡς κῆρυξ, λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων, ἂς συναθροίσωσι τὸν λαὸν διὰ τῶν κηρύκων, Ἰλ. Β. 438, πρβλ. 444, Ὀδ. Β. 8· κήρυσσε, κῆρυξ Αἰσχ. Εὐμ. 566, κτλ.— ὡσαύτως ἀπροσ., κηρύσσει (δηλ. ὁ κῆρυξ), γίνεται προκήρυξις, ὁ κῆρυξ προκηρύττει, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 36· κηρυξάτω ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 5, 42. II. μετ' αἰτ. προσ., καλῶ, συγκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύσσειν ἀγορήνδε .. Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 51, Ὀδ. Β. 7· πόλεμόνδε Ἰλ. Β. 443· κηρύσσειν τινά, καλῶ τινα εἴς τι μέρος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 748. — Παθ., τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακήν; τίς ἐκλήθη εἰς τὴν πρώτην φυλακήν; Εὐρ. Ῥῆσ. 538. 2) προκηρύσσω τινὰ ὡς νικητήν, Πλούτ. 2. 185Α· καὶ ἐν τῷ παθ., μήτε κηρυχθήσεσθαι μήτε ἆθλα λήψεσθαι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 4· ὥστε πόλιν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν στεφανωθῆναι Λυσ. 157. 40· ὡσαύτως, διακηρύττω ὡς κακοῦργον ἢ κατάδικον, Δημ. 787. 17, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 606, Ἀνθ. II. 5. 177·— ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ χώρας, διακηρύττομαι ἢ ἐξαίρομαι, ἐπαινοῦμαι, στεφάνοις ἀρετᾶς Εὐρ. Τρῳ. 223. 3) ἐπικαλοῦμαι, θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ.

148· κ. τοὺς δαίμονας κλύειν Αἰσχύλ. Χο. 124.— Παθ., καλοῦμαι (δηλ. εἶμαι).., τοῦ κεκήρυξαι πατρός; Εὐρ. Ἀποσπ. 1, πρβλ. Ἀνδρ. 768· ἴδε **καλέω** II. 2. III. μετ' αἰτιατ. πράγμ., προκηρύττω, ἀναγγέλλω, τινί τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1349, Χο. 4, 1026, Εὐρ. Ἴων 911, κτλ· ἀγῶνας Ἀργείοισι Σοφ. Αἴ. 1240, Εὐρ., κλ.— προκηρύττω πρὸς πώλησιν, κτλ., Ἡρόδ. 6. 121, Ἀνθ. Π. 5. 177, Πλούτ. 2. 207Α, κτλ.· κ. ἀποικίαν, δηλ. προσκαλῶ ἀνθρώπους ὅπως προσέλθωσιν εἰς σχηματισμὸν ἀποικίας, Θουκ. 1. 27· κ. κήρυγμα, μήνυτρα (ἴδε τὰς λέξ.)· κ. ὅστις βούλοιτο.., κάμνω προκήρυξιν ἐάν τις θέλῃ.., Ἡρόδ. 2. 134· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐγκλήματος, ἐν τῷ παθ., κηρύττομαι, Ἀντιφῶν 118. 13. 2) καθόλου, διακηρύττω, λέγω, τι Σοφ. Ἠλ. 1105· ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει, ταῦτα διελαλήθησαν ἐν τῇ πόλει, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 737· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, κ. πόθι ναίει τις ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 97· κ. εἰ.. Θουκ. 4. 37. 3) προκηρύττω ἢ παραγγέλλω δημοσίᾳ, Λατ. indicere, τινί τι Αἰσχύλ. Θήβ. 1043, Σοφ. Ἀντ. 32. 450, κτλ.· εὐφημίαν, σιγὴν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 764, Εὐρ. Ἑκ. 530· τὰ κηρυχθέντα, τὰ διαταχθέντα, αἱ δοθεῖσαι δημοσίᾳ διαταγαί, Σοφ. Ἀντ. 447·— μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., κ. αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαις Πινδ. Π. 4. 356. 3) ἐπὶ ἀλεκτρυόνος, κράζω, Ἀνθ. Π. 5. 3. IV. παρ' Ἐκκλ., κηρύττω τὸν θεῖον λόγον, διδάσκω τὸν θεῖον λόγον, Εὐσ. ἔνθ' ἀνωτ., κλ.

κηρ-ώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κηρόν, ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κηριώδης**, Γαλην. 14. 537.

κήρωμα, τό, (κηρόω) πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἐκ κηροῦ ἢ ἐπικεκηρωμένον, 1) πίναξ κεκαλυμμένος μὲ στρῶμα κηροῦ πρὸς γραφήν, ἴδε Ἡρόδ. 7. 239. 2) = **κηρωτή**, ἔμπλαστρον κηρωτόν, «τσιρῶτον», Ἱππ. 398. 54., 402. 27. 3) χρῖσμά τι ἐκ κηροῦ δι' οὗ ἐχρίοντο οἱ παλαισταὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων, Λατ. ceroma, Πλούτ. 2. 638D, Πλίν. 35. 13, 47· πρβλ. **πισσόκηρος**, Λατ. ceromaticus (Ἰουβεν. 3. 68)·— μεταφορ. ἀντὶ ἀλειπτήριον παρὰ τὴν παλαίστραν ἔνθα οἱ ἀθληταὶ ἤλειφον τὸ σῶμά των διὰ τοῦ κηρώματος, ἐν παλαίστραις καὶ κηρώμασι Πλούτ. 2. 790F, Πλίν. 35. 2, Martial.

κηρωματιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀλείφων μὲ κήρωμα (πρβλ. **ἀλείπτης**), ὡς ἐκ ῥήμ. **κηρωματίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 490.

κηρωματίτης, ου, ὁ, ἰατρὸς ἐπιθέτων ἔμπλαστρα ἐκ κηροῦ, Κύριλλ. Σκυθοπ. ἐν βίῳ Σάβα 44.

κηρών, ῶνος, ὁ, (κηρός) κυψέλη μελισσῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737.

κήρωσις, εως, ἡ, τὸ ὑλικόν, ἡ οὐσία τοῦ κηροῦ τῶν μελισσῶν ἣν συνάγουσιν ἐκ τῶν δακρύων τῶν δένδρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 5.

κηρωτάριον, τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 214, Σωραν.

κηρωτο-ειδής, ές, ἢ **κηρωτώδης**, ες, ὅμοιος πρὸς κηρωτόν, Γαλην. τ. 2, σ. 99Β.

κηρωτο-μάλαγμα, τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ, Γαλην. 13. 849.

κηρωτός, ή, όν, (κηρόω) κεκαλυμμένος μὲ κηρόν· κηρωτή, ἡ, = κήρωμα 2, ἔμπλαστον ἐκ κηροῦ ἢ ἀλοιφὴ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰατροῖς, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 745, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1176· εἶδος ἀλοιφῆς πρὸς καλλωπισμόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 309· ὡσαύτως **κηρωτόν**, τό, Πλίν., Martial.

κής, ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ **κίς**.

κής, κατὰ Δωρ. κρᾶσ. ἀντὶ τοῦ **καὶ εἰς**, Θεόκρ. 15. 147.

κήτα, ἡ, = **καλαμίνθη**, Ἡσύχ.

κῆται, ὑποτακτ. τοῦ **κεῖμαι**, ὃ ἴδε.

κητεία, ἡ, ἡ ἄγρα μεγάλων ἰχθύων, ἰδίως θύννων, Ἀθήν. 283C, Αἰλ. π. Ζ. 13. 16. 2) τὸ μέρος ἔνθα ἀγρεύονται, Στράβ. 243.

κήτειος, α, ον, (κῆτος) ἀνήκων εἰς κῆτος, ὁ τοῦ κήτους, νῶτα Μόσχ. 2. 115. II. ἐν Ὀδ. Λ. 521, ἑταῖροι Κήτειοι, εἶναι ἄγνωστός τις λαὸς τῆς Μυσίας, πρβλ. Στράβ. 616. Καθ' Ἡσύχ. «Κήτειοι· γένος Μυσῶν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Κήτεος. ἢ μεγάλοι».

κήτημα, τό, τεταριχευμένος θύννος, = ὠμοτάριχος, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121Β.

κητία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κητεία**, παρ' Αἰλ.

κητό-δορπος συμφορά, ἡ, τὸ νὰ καταστῇ τις βορὰ τῶν ἰχθύων, Λυσ. 954.

κητο-θήριον, τό, ἀποθήκη σκευῶν χρησίμων πρὸς ἁλιείαν μεγάλων ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 13. 16, ἴσως γραπτέον, **κητοθηρεῖον**.

κητόομαι, παθ., αὐξάνομαι εἰς κῆτος, γίνομαι κῆτος, Αἰλ. π. Ζ. 14. 23.

κῆτος, εος, τό, θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης, μέγα θαλάσσιον θηρίον, δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴποτε μεῖζον ἕλῃσι κῆτος Ὀδ. Μ. 97, πρβλ. Ε. 421, Ἰλ. Υ. 147, Ἡρόδ. 4. 53 (διάφ. γραφ. κτήνεα)· ἐν Ὀδ. Δ. 446, 452, = φώκη· περὶ τοῦ θαλασσίου θηρίου εἰς ὃ ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, Εὐρ. Ἀποσπ. 121, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 556, Θεσμ. 1033. 2) ἐν τῇ Φυσικῇ Ἱστορ., πᾶς μέγας θαλάσσιος ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαλλαίνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 6. 12, 1, π. Ζ. Μορ. 3. 6, 2., 4. 13, 25, κ. ἀλλ.· πρβλ. **κητώδης**. II. ἀστερισμός τις, ὁ τοῦ Κικέρωνος pistrix, Ἄρατ. 534. (Ἐν συνθέσει φαίνεται ὅτι εἶχε τὴν ἔννοιαν τοῦ βάθους, τῆς ἀβύσσου, ὡς τὸ **καιάδας**, πρβλ. **καιετάεις**, **κητώεις**, **μεγακήτης**, καὶ τὸ **κῆτος** θὰ ἦτο θηρίον τῶν βαθέων ὑδάτων, πρβλ. Λατ. s-quat-ina (καρχαρίας)· ὁ Κούρτ. ἀποδέχεται τοῦτο καὶ ἀναφέρει τὰς λέξεις εἰς ἣν ῥίζαν καὶ τὰ ῥήματα **κείω**, **κεάζω**, ἃ ἴδε).

κητο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κήτη, Εὐστ. 294. 16, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **κητώεσσα**.

κητο-φάγος, ον, τρώγων κήτη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **σιτοφάγος**, ὃ ἴδε, Παυσ. 10. 12, 3.

κητο-φόνος, ον, ὁ φονεύων κήτη, Ἀνθ. Π. 6. 30, Ὀππ. Ἁλ. 5. 113.

κητοφόντης, ου, ὁ, = **κητοφόνος**, Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σελ. 228, 15, ἔκδ. Λ.

κητώδης, ες, (εἶδος) ἐπὶ ἰχθύος, ὅμοιος πρὸς κῆτος· τὰ κητώδη, μεγάλοι ἰχθύες ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κητῶν, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 12, 1, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 4, κ. ἀλλ., πρβλ. **κῆτος** 2. II. καθόλου μέγας, ἐλέφαντες καὶ ἄλλα ζῷα κ. Διόδ. 2. 54.

κητώεις, εσσα, εν, εἴρηται μόνον ὡς Ὁμηρ. ἐπίθ. τῆς Λακεδαίμονος, κοίλη Λακεδαίμων κητώεσσα Ἰλ. Β. 581, Ὀδ. Δ. 1. Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **κῆτος** II, ὥστε τὸ **κητώεις** θὰ σημαίνῃ πλήρης κοιλοτήτων ἢ ἀβύσσων (ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα Εὐστ.), καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω **καιετάεσσα**, ἴδε ἐν λέξ. **καιάδας**· ἄλλας ἑρμηνείας παρέχει ὁ Στράβ. 367· — αὐτὸ τὸ ὄνομα **Λακεδαίμων** δύναται νὰ σημαίνῃ «πλήρης σπηλαίων» (ἐκ τῆς √ΛΑΚ, **λάκκος**). — πρβλ. ὡσαύτως **μεγακήτης**.

κητῷος (ὀρθότ. **κητῷος**), α, ον, = **κήτειος**, Θεόδ. Πρόδρ.

κηὖ, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ εὖ**, Θεόκρ. 4. 31.

κήϋξ, ϋκος, [ῡ], ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κήξ**.

κήϋος, α, ον, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 34, ὅπερ ὁ Böckh ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **καθάρσιος**, καθαρτικὸς (ἐκ τοῦ **καίω**, **καῦσις**)· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **κεῖα καὶ κήϊα** μετὰ τῆς ἑρμηνείας **καθάρματα**.

κήφα, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἔφη**, Θεόκρ. 1. 82.

κηφήν, ῆνος, ὁ, κατὰ τοὺς ἀρχαίους οἱ ἄρρενες τῶν μελισσῶν ἐκαλοῦντο κηφῆνες· οὗτοι μένουσιν ἐν τῇ κυψέλῃ ἄεργοι καὶ ἐσθίουσι τὸ μέλι ὅπερ παρασκευάζουσιν αἱ ἐργατικαὶ μέλισσαι· εἶναι δὲ ἄκεντροι, Λατ. fucus, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 1., 9. 40, 11, 18, 24 κέξ.· χρησιμεύει δὲ μεταφ. ὡς παρομοίωσις ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ λαιμάργου ἀνθρώπου μηδόλως ἐργαζομένου ὅπως κερδίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 302, πρβλ. Θεογ. 595, Ἀριστοφ. Σφ. 1114, κέξ.· ὡς ἐν κηρίῳ κ. ἐγγίγνεται Πλάτ. Πολ. 552C· ἐπὶ τῶν κλεπτόντων ξένας ἰδέας συγγραφέων, Ἀνθ. Π. 7. 708, Πλούτ. 2. 42Α· μεταφορ., ὡσαύτως, ἐπὶ γεγηρακότων καὶ ἐξησθενωμένων ἀνθρώπων, ποῦ γαίας δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφήν..; Εὐρ. Τρῳ. 191, πρβλ. Βάκχ. 1364, ἔνθα ἴδε Musgrav.—Ὡς μὴ ἔχοντες κέντρα ἐκαλοῦντο **κόλουροι** ἢ **κόθουροι**, κολοβοί, Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ.

Κηφῆνες, οἱ, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 7. 61.

κηφήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κηφήν**, ὁ κηφὴν ἐν καταστάσει ἐμβρύου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 7.

κηφηνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κηφῆνα, Πλάτ. Πολ. 554Β.

κήφθα, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἥφθη**, ἐκ τοῦ **ἅπτομαι**, ἀμφίβ. εἰκασία τοῦ Στεφάνου ἐν Θεοκρ. 14. 23· τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι κῆφατ' ἢ κήφατ' ἔτ', ὁπόθεν ὁ Ἕρμαννος κῆφαπτ', δηλ. καὶ ἐφῆπτο.

Κηφισός, Δωρ. **Κᾱφ-**, ὁ, ποταμὸς τῆς Φωκίδος ῥέων εἰς τὴν λίμνην Κωπαΐδα, Ἰλ. Β. 522, Πινδ. Π. 4. 81·— θηλ., λίμνη Κηφισίς, Ἰλ. Ε. 709, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 280·— ἐπίθετ. **Κηφίσιος**, α, ον, Πινδ. 2) βραδύτερον, ὁ ἐπὶ περιφημότερος ποταμὸς τῶν Ἀθηνῶν, Σοφ. κτλ. 3) ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, κτλ., Στράβ. 424, κτλ.— Ὁ τύπος **Κηφισσὸς** εἶναι συνήθης ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλὰ ἡ διὰ τοῦ ἑνὸς σ γραφὴ βεβαιοῦται ἐκ τῶν Ἀττ. Ἐπιγραφῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ τύπος **Κηφιττός**.

κῆχος, ἄγνωστόν τι μόριον (Ἰωνικὸν καθ' ἃ λέγεται, Ἀπολλ. π. Ἐπιρρ. 596F) ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει ποῖ κῆχος; ὅπερ Γραμμ. τινες ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ ποῖ γῆς; «γιὰ ποῦ;», ἕτεροι διὰ τοῦ ποῖ δή; quo tandem? ὡς, ποῖ κῆχος; — Ἀπόκρ. εὐθὺ Σικελίας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 527· ποῖ κῆχος;—Ἀπόκρ. ἐγγὺς ἡμερῶν γε τεττάρων Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 33, ἔνθα ἴδε Meineke.

κηώδης, ες, εὐωδιάζων ὡς ἐκ θυμιάματος, εὐώδης, μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ Ἰλ. Ζ. 483· κηώδεα φύετο πάντα Διον. Π. 941. (Ὁ συνώνυμ. τύπος **κηώεις**, καὶ ὁ ἀνάλογος **θυώδης** δεικνύουσιν ὅτι ὑπῆρχε πιθανῶς ἀρχ. οὐσιαστ. **κῆος** = **θύος**, ἡ τοῦ θυμιάματος ὀσμή, ἐκ τῆς √ΚΑΥ, **καίω**, πρβλ. τὸ Λατ. fragro, flagro.—Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «κεώδης· καθαρός — κειώσασθαι· καθήρασθαι — κεώσατο· καθήρατο».

κηώεις, -εσσα, εν, = **κηώδης**, ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι Ἰλ. Γ. 382· ἐς θάλαμον.. κηώεντα Ζ. 288, κτλ.· μύρον Ἀνθ. Π. 7. 218, κτλ.·— ἴδε **κηώδης**.

κιάθω, ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ κίω, γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ συνθέτου **μετακιάθω**, ὃ ἴδε.

κίαται (= **κέαται, κεῖνται**), Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Cau. 42, Α, στ. 22· **κίατο**· «ἐκινεῖτο· (ἔκειτο;)» Ἡσύχ.

κιβάριον, τό, τὸ Λατ. cibarium, τροφή, σιτία, σιτηρέσιον, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 5109N. 13.

κιβδηλεία, ἡ, νόθευσις, Πλάτ. Νόμ. 916D, 920C.

κιβδήλευμα, τό, νόθευσις, τὰ κιβδηλεύματα .. τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917E.

κιβδηλεύω, (κίβδηλος) νοθεύω τὸ νόμισμα ἀναμιγνύων ἄλλας οὐσίας, τὸ νόμισμα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 3, 2· [νομίσματα] οὐ κεκιβδηλευμένα Ἀριστοφ. Βάτρ. 721· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 917B. **II.** μεταφορ., εὖ κιβδηλεύω τι, τεχνάζομαι καὶ οὕτως ἐξαπατῶ, παγιδεύω, Εὐρ. Βάκχ. 475.

κιβδηλία, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιβδήλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 158, ἴδε **κίβδηλος** ἐν τέλ.· κ. δημοειδής Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

κιβδηλιάω, κυρίως φαίνομαι ὡς κεκιβδηλευμένος χρυσός· μεταφορ., φαίνομαι κίτρινος, πάσχω ἐξ ἰκτέρου, Ἀριστ. Προβλ. 1. 5.

κίβδηλος, ον, νενοθευμένος, νόθος, ἀχρεῖος, ἰδίως ἐπὶ νομίσματος, χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου Θέογν. 119, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 516· στατῆρες κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 10· ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 916E· κ. λόγος τοῦ τόκου ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 507A· τιμαί, ἀντίθετ. τῷ ἀληθεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 728D· ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε, τοῦτο δυνατὸν ν' ἀποδειχθῇ μὴ ἀληθές, Εὐρ. Ἠλ. 550· τὸ σὰν κίβδαλον, δηλ. προφερόμενον μετὰ νόθου ἤχου, Πινδ. Ἀποσπ. 47, ἔνθα ἴδε Donalds. **II.** μεταφορ., χαμερπής, ψευδής, νόθος, ἀπατηλός, ἀντίθετ. τῷ **ἀληθής**, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θέογν. 117· κίβδηλον .. ἦθος ἔχοντες ὁ αὐτ. 965· τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε ὁ αὐτ. 123· δίκαιον Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 7· ἐπὶ χρησμῶν, ἀπατηλός, Ἡρόδ. 1. 66, 75., 5. 91· ἐπὶ γυναικῶν, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Εὐρ. Ἱππ. 616· κ. ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ. 918Δ. (Πολυδ. Ζ', 99, Ἡσύχ., ἀναφέρουσιν ὡς ἀρχικὸν τύπον **κίβδος** = ἡ σκωρία δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ χρυσός· καὶ ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 158 ἑρμηνεύει τὸ **κιβδηλία** ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἄργυρος· ὁ Πολυδ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι **κίβδης** = **πανοῦργος**, ὁ κιβδηλεύων ἢ ἀποτρίβων τὰ νομίσματα, καὶ **κίβδωνες** (οὐχὶ **κιβδῶνες**, κατὰ Φώτ.), = **μεταλλεῖς**, οἱ ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζόμενοι).

κίβδης· «κακοῦργος· κάπηλος. χειροτέχνης» Ἡσύχ.

κίβῐσις [κῐ], ἡ, λέξις Κυπρία ἀντὶ τοῦ **πήρα** (Ἡσύχ.), πήρα, σακκούλιον, οἷον ὁ Περσεὺς ἔφερεν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 224, Φερεκύδ. 26, Καλλιμάχ. Ἀποσπ. 177· — ὡμοίαζε πρὸς τὸν σάκκον τῶν θηρευτῶν, ὡς φαίνεται ἐπὶ ἀγγείων, Κατάλογ. τῶν ἐν Βρεταν. Μουσ. Ἀγγείων 548, 641*. **κίβισις** ὡσαύτως ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολ., **κίβησις** Σουΐδ., Ὠρίων σ. 87· **κύβεσις** καὶ **κυβησία** Ἡσύχ.· καὶ **κίββα** (Αἰολ.), ὁ αὐτ.

κίβος, ὁ, ἐνεός, Ἡσύχ., κατὰ δὲ Σουΐδ. «κίβος, κιβωτός».

κῑβώριον, τό, τὸ περικάρπιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ ῥίζα τοῦ φυτοῦ λέγεται **κολλοκασία**, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72A κἑξ., πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128. **II.** ποτήριον, εἴτε ἐκ τῆς ὕλης εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος, Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 477E. **2)** σκιάς, οὐρανὸς τῆς ἱερᾶς τραπέζης ἐν τῷ ἱερῷ, Βίος Βασιλ. 184C, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 232, 16, ἐπίσης, **κιβούριον** Χρον. Πασχάλ. 713, 11, Μαλαλ. 490, 3, κλ.

κῑβώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κιβωτός**, Ἀριστοφ. Πλ. 711, Ἀριστ. Μεταφ. 7. 2, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 24, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **κῑβωτάριον**, Ἱέρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 272, Συλλ. Ἐπιγρ. 2860. II. 12.

κῑβωτοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κιβώτιον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θίβη**.

κῑβωτοποιός, όν, ὁ κατασκευάζων κιβώτια, Πλούτ. 2. 580E.

κῑβωτός, ἡ, ξύλινον κιβώτιον ἢ θήκη, Τουρκ. «σανδοῦκι», Ἑκαταῖ. 368, Σιμων. 240, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1000, Σφ. 1056, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 22, κτλ. (Ὁ Σουΐδ. μνημονεύει τὴν λέξιν **κίβος** ὡς τὸν ἀρχικὸν τύπον· πιθ. συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ θίβη). [ῑ παρ' Ἀριστοφ., ῐ πρῶτον παρὰ Γρηγ. Ναζ.].

κίγκαλος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κίγκλος**.

κίγκασος· «κυβευτικός τις βόλος» Ἡσύχ.

κιγκλίζω, σείω τὴν οὐρὰν ὡς πτηνόν· — μεταφορ., συνεχῶς μεταβάλλομαι, οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν Θέογν. 303· πρβλ. **προσκιγκλίζω**.

κιγκλίς, **ίδος**, ἡ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κιγκλίδες**, ἡ κιγκλιδωτὴ πύλη τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ βουλευτηρίου, δι' ἧς οἱ δικασταὶ ἢ βουλευταὶ εἰσήρχοντο ὅπως διέλθωσι διὰ τῶν δρυφάκτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 641, Σφ. 124· μεταφ., ῥητορεία κιγκλίδων ἐπιδέουσα, ἔχουσα χρείαν τῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ τῷ βουλευτηρίῳ ἀσκήσεως, Πλούτ. 2. 975C· ἐπὶ εἱρκτῆς, σχοινισμοὶ καὶ κιγκλίδες ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 20, δεσμεύσεις καὶ καθείρξεις, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ· — ἐν τῷ ἑνικῷ, ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβειν, διαμένειν ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 21· — μεταφ., αἱ διαλεκτικαὶ κιγκλίδες, λογικὰ σοφίσματα ὄπισθεν τῶν ὁποίων ὀχυροῦταί τις. Ἰουλιαν. 330C. πρβλ. Πλούτ. 2. 975C. **2)** κιγκλιδωτὴ πύλη, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. **II.** μεταγεν., = **δρύφακτοι**, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 68· καὶ ἐν τῷ ἑνικ., ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 14.

κίγκλῐσις, **εως**, ἡ, ταχεῖα, ἐξαφνικὴ κίνησις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833· οὕτω **κιγκλισμός**, ὁ, αὐτόθι 791.

κιγκλο-βάτης, **ου**, ὁ, ὁ βαίνων, περιπατῶν ὡς ὁ **κίγκλος**, τινασσόμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 191.

κίγκλος, ὁ πτηνόν τι, κατά τινας εἶδος σεισοπυγίδος («σουσουράδας»)· ἀλλ' ὁ Sundevall νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Tringa subarquata, ἢ T. alpina· κ. πολύπλαγκτος Θέογν. 1257· πρβλ. Αὐτοκράτην ἐν «Τυμπανισταῖς» 1, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 66, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 1· — παροιμ., κίγκλου πτωχότερος, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ὁ κίγκλος δὲν εἶχεν ἰδίαν φωλεάν, Μένανδρ. ἐν «Θαΐδι» 4.— Ὁ Σουΐδ. μνημονεύει καὶ τύπον **κίγκαλος**.—Πρβλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. **κίλλουρος**, **σεισοπυγίς**.

κιγκράω, κιρνάω, Ἡσύχ.

κιγχάνω [ᾰ], ἴδε ἐν λέξ. **κιχάνω** [ᾱ].

κίδαβος, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κίκκαβος** Πολυδ. Θ', 83.

κίδαλον, τό, «κρόμμυον» Ἡσύχ.· πρβλ. **καψιπήδαλος**.

κίδᾰρις, **-εως**, ἡ, Περσικὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, πιθανῶς τὸ αὐτὸ τῇ βασιλικῇ **τιάρᾳ** ἢ **κυρβασίᾳ**, Φίλων 2. 152, 155, Πολυδ. Ζ', 58, κτλ.·— τύπος τις **κίταρις** ἀπαντᾷ παρὰ Κτησ. Περσ. 47, Πλουτ. Ἀρτοξ. 28, Πομπ. 42, Ἡσύχ. κλ. **II.** εἶδος Ἀρκαδικοῦ χοροῦ, Ἀθήν. 631D.

κιδάφη, ἡ, ἀλώπηξ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κιδαφεύειν**.

κίδᾰφος, **η**, **ον**, πανοῦργος, δόλιος, Ἡσύχ.· καὶ ὡς οὐσιαστ.. **κίδαφος**, **κιδάφη**, **κινδάφη**, **κινδάφιος**, = **σκίνδαφος**, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ.· παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, **σκιδάφη**·—Ῥῆμα **κιδαφεύω**, = **πανουργέω**, Ἡσύχ.

κίδναμαι, παθ. τοῦ **κίδνημι** (ὅπερ εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπικ-**, ἔχον πρὸς τὸ **σκίδνημι** ὡς τὸ **κεδάζω** πρὸς τὸ **σκεδάζω**), ποιητ. ἀντὶ **σκεδάννυμαι**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐξαπλοῦμαι ὑπεράνω, ἐκτείνομαι, ἐπὶ τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας, πᾶσαν ἐπ' αἶαν κ. Ἠώς Ἰλ. Θ. 1· ὑπεὶρ ἅλα κίδναται Ἠὼς Ψ. 227· ὀδμὰ κατὰ χῶρον κ. Πινδ. Ἀποσπ. 95. 6· ἅπαξ παρὰ τραγ., ὕπνος ἐπ' ὄσσοις κ. Εὐρ. Ἑκ. 916· κολοιῶν κρωγμὸς .. κιδνάμενος Ἀνθ. Π. 7. 713.

κιδνωτέρους (οὕτως ὁ κῶδ. ἀντὶ **κιδνοτέρους**), «ἀσθενέστερος (ἀκιδ-)» Ἡσύχ.

κίδρα· «αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί» Ἡσύχ.

κιείνησις, ἡ, κίνησις, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ., ἔδει δὲ κιείνησιν καλεῖσθαι Πλάτ. Κρατ. 426C.

κιέλλη· «φέγγος, αὐγή, φῶς. πάχνη, ὁμίχλη» Ἡσύχ.

κῐθάρα, Ἰων. **-ρη** [θᾰ], ἡ, τὸ Λατ. cithara (ὁπόθεν guitar), εἶδος λύρας ἢ φόρμιγγος, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 510, 515, Ἡρόδ. 1. 24, καὶ Ἀττ.· ἀλλ' ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἀείποτε **κίθαρις**.—Εἶχε σχῆμα τριγωνικόν, καὶ ἑπτὰ χορδὰς (ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Τερπάνδρου), Εὐρ. Ἴων 881· ἀλλ' ηὐξήθη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν βραδύτερον εἰς ἐννέα καὶ ἕνδεκα, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Τιμόθεος**. Ἀδύνατον δὲ ἦτο νὰ διέφερε πολὺ ἀπὸ τῆς λύρας ἢ τῆς φόρμιγγος, (ἴδε λέξ. **κιθαρίζω**)· πρβλ. λεξικὸν τ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. **λύρα**. **II.** = **κίθαρος**· ἐν τῷ πληθ. αἱ πλευραὶ τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ. σ. 135.

κῐθᾰρ-αοιδός, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ **κιθαρῳδός**, ὅθεν ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1318, τὸ ὑπερθ. **κιθαραοιδότατος**· οὕτως Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 9·—ἔν τινι Βοιωτ. ἐπιγραφ. **κιθαραϜυδός**, Συλ. Ἐπιγ. 1583. 19.

κῐθᾰρίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κίθαρις) παίζω τὴν κιθάραν ἢ ἐν γένει μουσικὸν ὄργανον, φόρμιγγι .. ἱμερόεν κιθάριζε Ἰλ. Σ. 570, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 202· οὕτω, λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 423, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 3, 1, Οἰκ. 2, 13· ὥστε ἀδύνατον νὰ ὑπῆρχε μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ **κιθάρας**, **λύρας** καὶ **φόρμιγγος** (ἰδὲ ἐν λέξ.)· κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταται, ἐπὶ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου (ὡς λέγει ὁ Κικέρων, Themistocles, cum lyram recusasset, habitus est indoctior), Ἀριστοφ. Σφ. 959, πρβλ. 989· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο τεκμήριον παιδείας κατὰ μικρὸν ἀπέβαλε τὴν σημασίαν του, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1357· παροιμ., ὄνος κιθαρίζειν πειρώμενος, ὡς τὸ ὄνος πρὸς λύραν (ἰδὲ ἐν λέξ. **λύρα**), Λουκ. Ψευδολ. 7.— Παθ., ἐπὶ μουσικῆς ἢ μελῳδίας, παίζομαι εἰς τὴν κιθάραν, Πλούτ. 2. 1144D.

κιθάριον, τό, μικρὰ κιθάρα, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κιθάρειον** κατὰ διόρθ Casaub., Ἀθήν. 550A.

κίθᾰρις, **-ιος**, ἡ αἰτ. **κίθαριν**, = **κιθάρα**, Ὁμ., ὅστις οὐδαμοῦ ἔχει τὸν δεύτερον τύπον, Ὀδ. Α. 153, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Π. 5. 61, Ἀριστοφ. Θεσμ. 124. **II.** ὡς τὸ **κιθαριστύς**, ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν κιθάραν, ἡ κιθαριστική, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις Ἰλ. Γ. 54, πρβλ. Ν. 731, Ὀδ. Θ. 248·— ἰδὲ **κιθαρίζω**.

κῐθάρῐσις [ᾰ], **-εως**, ἡ, τὸ κιθαρίζειν, Πλάτ. Πρωτ. 325E· κ. ψιλή, ὅ ἐστιν ἄνευ τοῦ ᾄσματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669E· — πρβλ. **ἔναυλος**.

κῐθάρισμα [ᾰ], τό, τὸ ἐπὶ τῆς κιθάρας κρουόμενον μέλος, μελῳδία διὰ τὴν κιθάραν. Πλάτ. Πρωτ. 326B

κῐθᾰρισμός, ὁ = **κιθάρισις**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 312.

κῐθᾰριστέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ καθαρίζειν, Πλάτ. Σίσυφ. 389C.

κῐθᾰριστήριος, α, ον, ὁ ἐν χρήσει ὅπως συνοδεύῃ τὴν κιθάραν, αὐλὸς Ἀθην. 182C, 634E.

κῐθᾰριστής, -οῦ, ὁ, (κιθαρίζω), ὁ κρούων τὴν κιθάραν, Ὁμ. Ὕμν. 24. 3, Ἡσ. Θ. 95, Ἀριστοφ. Ἱππ. 992, Νεφ. 964, Πλάτ. κτλ.—Κυρίως ὁ κιθαριστὴς ἔπαιζε μόνον, ἐνῷ ὁ κιθαρῳδὸς συνώδευε τὸ μέλος διὰ τοῦ ᾄσματός του· ἀλλὰ ὁ πρῶτος ἐνίοτε καλεῖται **ψιλοκιθαριστής**.

κῐθᾰριστικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὸ κιθαρίζειν, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 375A, (ἐν τῷ συγκρ. **-ώτερος**) Ἴων 540D, κτλ. **2)** ἡ κιθαριστική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ δεξιότης τοῦ κιθαριστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 501E, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 5. **3)** Ἐπίρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 404F.

κῐθᾰρίστρια, ἡ, = τῷ ἑπομ., ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου.

κῐθᾰριστρίς, -ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κιθαριστής**, Λῆμμα εἰς Ἀνθ. Π. 5. 222.

κῐθᾰριστύς, -ύος, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, ἐκλέλαθον κιθαριστὺν Β. 2. 600, πρβλ. Φανοκλ. 1. 21.—Ἰων. λέξις.

κίθᾰρος, ὁ, = **θώραξ** II, τὸ στῆθος, Ἱππ. 409. 44., 412. 15, κτλ.· πρβλ. **χέλυς**. **II.** ἰχθύς τις ἐκ τῶν ῥομβοειδῶν, ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (ὁ δὲ ῥόμβος νῦν ὀνομάζεται **σφάκι**), ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 90 καὶ 91, Ἐπίχ. 38 Ahr., Καλλίας ἐν «Κύκλωψι» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 26· πρβλ. **κιθαρῳδὸς** II.

κῐθᾰρῳδέω, ᾄδω πρὸς κιθάραν, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κῐθᾰρῴδησις, -εως, ἡ, τὸ ᾄδειν πρὸς κιθάραν, Δίων Κ. 63. 8.

κῐθᾰρῳδία, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Νόμ. 700D, Ἴων 533B.

κῐθᾰρῳδικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κιθαρῳδίαν, νόμοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1282· ᾠδὴ Πλάτ. Νόμ. 722D· ἡ ὑποδωριστὶ κιθαρῳδικωτάτη τῶν ἁρμονιῶν Ἀριστ. Προβλ. 19, 48, 1. **2)** ἡ **-κή** (ἐνν. τέχνη) = **κιθαρῳδία**, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κῐθᾰρῳδός, ὁ, (κιθάρα, ἀοιδός) ὁ κρούων τὴν κιθάραν καὶ ᾄδων συγχρόνως, Ἡρόδ. 1. 23, Πλάτ., κτλ.· πρβλ. κιθαριστής, κιθαραοιδός. **II.** εἶδος ἰχθύος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ εὑρισκόμενος, Αἰλ. π. Ζ. 11. 23.

κῐθών, Ἰων. ἀντὶ τοῦ χιτών, Ἡρόδ.

κιθωνίσκος, ὁ, = **χιτωνίσκος**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 424.

κίκᾰμα, ων, τά, εἶδος λαχάνου, Νικ. Θ. 841·— Καθ' Ἡσύχ.: «κίκαμα τῷ λαχάνῳ καυ(κα)λίδι ὅμοιόν τι»· ὀνομ. ἑνικ. **κίκαμος**, ὁ, Εὐτέκν.

κίκερος· «ὁ χερσαῖος κροκόδειλος» Ἡσύχ.

κίκι, τό, = κρότων ἢ σίλλι, Ἡρόδ. 2. 94· ὡσαύτως ὁ καρπὸς τοῦ κίκεως (ἐξ οὗ τὸ γνωστὸν καθαρτικὸν ἔλαιον), Πλάτ. Τίμ. 60A, Στράβ. 824·— ὡσαύτως ὡς θηλ., γεν. τῆς κίκεως Παῦλ. Αἰγ. 7. σ. 297· τῆς κίκι Γαλ. Γλωσσ.

κίκιμον· «τῆς κορώνης τὸ κόπριον» Ἡσύχ.

κίκιννος [κῐ], ὁ, οὖλαι τρίχες, βόστρυχος, Λατ. cincinnus, Κρατ. ἐν Ἀδήλ. 96, Ἀριστοφ. Σφ. 1069 (πρβλ. Πολυδ. Β', 28), Θεόκρ. 11. 10., 14. 4, Ἀνθ. Π. 5. 197.

κίκῐνος, η, ον, παρασκευαζόμενος ἐκ τοῦ δένδρου κίκι. ἔλαιον Διοσκ. 1. 38, Γαλην.

κικιουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων τὸ ποτὸν κίκι, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. et Févr. 1873.

κίκιρρος ἢ **κίκκος**, ὁ, ἀλεκτρυών, «κόκορας», Ἡσύχ.· **κίκκα**, ἡ, ἡ ἀλεκτορίς, «ὄρνιθα», ὁ αὐτ.

κικκαβάζω, ἐπὶ γλαυκός, φωνῶ κικκαβαῦ, κατὰ διόρθ. Δοβραίου, ἀντὶ **κακκαβίζω**, ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 760, ἴδε **κικκαβαῦ**.

κικκᾰβαῦ, ὀνοματοπ., κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τῆς γλαυκός, «κουκουβάου», Ἀριστοφ. Ὄρν. 261· ὁ Σχολ. ἀναφέρει ὅτι κικκάβη, ἡ, εἶναι λέξις ἡ σημαίνουσα τὴν γλαῦκα·— ἐντεῦθεν ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 761, ὁ Dobree διορθοῖ **κικκαβαζουσῶν** (κοινῶς **κακκαβ-**), ἐκ τοῦ **κικκαβάζω** (ὁ Φώτ. ἔχει **κικκαβίζω**), κραυγάζω ὡς ἡ γλαῦξ, Λατ. tutubare. Πρβλ. **κακκαβίζω**.

κίκκαβος, ὁ, ὄνομα νομίσματος ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἅδῃ κατὰ τὸν Φερεκρ. (ἐν «Κραπατάλλοις» 4) παρὰ Πολυδ. Θ', 83, πρβλ. Φωτ. Λεξ. 164. 18. Ἐπίθετόν τι κικκάβινον (ἑρμηνευόμενον παρ' Ἡσυχ. «ἐλάχιστον, οὐδὲν») δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ Λατ. ciccus ἐν τῇ παροιμίᾳ ciccum non interdium.

κίκκασος· «ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων· καὶ βόλου ὄνομα» (δηλ. κυβευτικοῦ βόλου) Ἡσύχ., ἴδε **κίγκασος**.

κίκκη, ἡ, «συνουσία. ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσοσμία» Ἡσύχ.

κικκός· «ἀλεκτρυών, κλέπτης, διαχώρησις» Ἡσύχ.

κικλήσκω, ποιητ. μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ **καλέω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· Ἐπικ. ἀπαρ. **κικλησκέμεν** Ἰλ. Ι. 11· Ἐπικ. παρατ. **κίκλησκον** Β. 404, κτλ. Καλῶ, προσκαλῶ, Λ. 606., Ρ. 532, Ὀδ. Χ. 397· κλήδην εἰς ἀγορὴν κ. Ἰλ. Ι. 11. — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους Κ. 300. **2)** προσκαλῶ, Β. 404. **3)** ἐπικαλοῦμαι Ι. 569, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 212, 218, Εὐμ. 508, Σοφ. Ο. Τ. 209, κτλ. **II.** προσαγορεύω, ὁμιλῶ, Ἰλ. Ψ. 221. **III.** ὀνομάζω, καλῶ κατ' ὄνομα, τὴν ἄνδρες .. Βατίειαν κ. Ἰλ. Β. 813, πρβλ. Ξ. 291· τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην ἄνδρες κ. Η. 139, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 211, Ἀποσπ. 58. 4, Αἰσχύλ. Ἀγ. 712, Εὐρ. Ἠλ. 118· οὕτως ἐν παρῳδίᾳ ἡρωϊκοῦ στίχου, χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ Κρατ. ἐν Ἀδήλ. 62· οὔνομα Θεσμοφάνην με .. κίκλησκον Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 153·— οὕτως ἐν τῷ παθ., νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, ὑπάρχει νῆσος καλουμένη Συρία (Σῦρος), Ὀδ. Ο. 403· ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 3. 4· πατρὸς Στρυμόνος κικλήσκεται Εὐρ. Ρῆσ. 279, 652· πρβλ. **καλέω** II. 3. α, **κλῄζω** II.

κικοβαυλιτίς, ίδος, ἡ, «κικοβαυλιτίδες· κογχυλίου τι γένος μέλαν· καὶ τὰ ἐκ τοῦ στέατος σκωλήκια» Ἡσύχ.

κίκραμι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κεράννυμι**, πρστ. **ἐγ-κίκρα**, Σώφρονος Ἀποσπ. 2.

κικράω, = **κεράω**, Εὐστ. 234, 39.

κικυμίς, ίδος, ἡ, = **κικκάβη**, γλαῦξ, «κουκουβάγια», Λατ. cicuma, Καλλ. Ἀποσπ. 318· ὡσαύτως **κίκυμος** ἢ **κίκυβος**, ὁ, «λαμπτήρ. ἢ γλαυκὸς» Ἡσύχ.

κικυμώττω, εἶμαι σχεδὸν τυφλός, βλέπω ἀμυδρῶς, ὡς ἡ γλαῦξ, «δυσβλεπτῶ» Ἡσύχ., Σουΐδ.

Κίκυννα, ἡ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 210· **Κικυννεύς, -έως**, ὁ, κάτοικος αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 221· πληθ. **Κικυννεῖς** ἢ **-ῆς**, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 191. 36· **Κικυννόθεν**, ἐκ Κικύννης, Ἀριστοφ. Νεφ. 134· **Κικυννοῖ** ἐν Κικύννῃ, Λυσίας 148. 33.

κῖκυς, ἡ, δύναμις, ἀκμή, ἰσχύς, ἀρχ. ποιητ. λέξις, οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς Ὀδ. Λ. 393, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ 238· σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 230 (Ἐντεῦθεν **ἄκικυς, κικύω**· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. śavas, ὅπερ ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν).

κικύω, = **ἰσχύω**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 229, Ἐτυμ. Γουδ. 321. 53, Σουΐδ

***κίκω**, ῥῆμα ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ σπαν. Δωρ. ἀορ. α' **ἔκιξα**, = **ἤνεγκα**, Ἀνθ. Π. 15. 27· «κίξατο· εὗρεν, ἔλαβεν, ἤνεγκεν» Ἡσύχ. (ὅστις ὡσαύτως μνημονεύει καὶ τὸ «**κίξαντες**· ἐλθόντες»)· — ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 869, εὑρίσκομεν **ἀπ-έκιξαν**, ἀπέπεμψαν, ἀπετίναξαν. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸν τύπον εἰς τὴν √ΚΙ τοῦ **κίω, κινέω**).

Κῐλῐκίζω, καὶ μέσ. **-ίζομαι**, μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας, δηλ. εἶμαι σκληρὸς καὶ δόλιος ὡς οἱ Κίλικες, Ἡσύχ., Σουΐδ.

Κιλίκιον, τό, δασὺ τρίχινον ὕφασμα, Λατ. cilicium, κυρίως ἐκ τριχῶν αἰγῶν τῆς Κιλικίας, Προκόπ.· ἴδε Δουκάγγ.

Κῐλῐκισμός, ὁ, Κιλίκιος τρόπος, δηλ. ὁ ἐκ παροινίας φόνος, Θεόπομπ. παρὰ Σουΐδ.

Κίλιξ [ῐ], **-ῐκος**, ὁ, κάτοικος Κιλικίας, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ.· ὡς θηλ., Κίλιξ χώρα, ἔν τινι στίχῳ τοῦ Αἰσχύλ., Εὐστ. 1484, 50, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιστροφή**· ἀλλ' ὁμαλὸν θηλ. **Κίλισσα**, ὃ ἴδε·— ἐπίθετ. **Κιλίκιος, α, ον**, Αἰσχύλ. Πρ. 351· Κ τράγοι Κωμ. Ἀνώνυμ. 215 (πρβλ. **Κιλίκιον**)· ὡσαύτως **-ιος** κτλ., Στράβ. 84, Διοσκ. 1. 4·— ἡ **Κιλικία** (δηλ. γῆ), Ἡρόδ 2. 34, κτλ.

Κίλισσα [ῐ], **ης**, ἡ, γυνὴ ἐκ Κιλικίας, Αἰσχύλ. Χο. 732· ὡς ὄνομα δούλης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. **2)** ὡς ἐπίθετ., θηλ. τοῦ **Κιλίκιος**, Ἡρόδ. 8. 14.

Κίλλα, ης, ἡ, «πόλις ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος» Ἡσύχ.

κιλλ-ακτήρ, ῆρος, ὁ, ὀνηλάτης, λέξις Δωρική, Πολυδ. Ζ', 56. 185.

κιλλαμαρύζειν· «κατιλώπτειν» Ἡσύχ.

κίλλης, ου, = **κίλλος**, ὄνος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κίλλαι**.

κιλλίβας, -αντος, ὁ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κιλλίβαντες**, τρίπους πρὸς ὑποστήριξιν πράγματός τινος (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσύχ.), κιλλίβαντες ἀσπίδος, ἐφ' οὗ αἱ ἀσπίδες ἐτίθεντο, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1122· ζωγράφου τρίπους ἢ ἀναλόγιον, ἐφ' οὗ ἡ εἰκών, Πολυδ. Ι', 163, πρβλ. Ζ', 129, Müller Archäol. de Kunst. § 319. 4· μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἅρματος, Πολυδ. Α', 143· τὰ ὑποστηρίγματα βήματος, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C·— ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, μέρος τῆς σαμβύκης (II), Βίτων π. Μηχ. σελ. 110 κέξ. (Ἐκ τοῦ **κίλλος** = ὄνος καὶ τοῦ **βαίνω**· καὶ ἡ λέξις **ὄνος** ἔκειτο ὡσαύτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πρβλ. τὸ Ἀγγλικὸν easel, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ Γερμανικῷ Esel).

Κιλλικύριοι ἢ **Καλλικύριοι**, οἱ, τάξις δούλων ἐν Συρακούσαις, πολλοί τινες τὸ πλῆθος· ὅθεν τοὺς καθ' ὑπερβολὴν πολλοὺς καλλικυρίους ἔλεγον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544-5, ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμαι. σ. 56· ἐντεῦθεν πιθανῶς διορθωτέον **Κιλλικυρίων** ἐν Ἡροδ. 7. 155 ἀντὶ τῶν διαφ. γραφῶν τῶν Ἀντιγράφ. **Κυλλυρίων, Κιλλυρίων, Κυλληρίων**.

κίλλιξ, ικος, ὁ, «στάμνος· ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμμένον» Ἡσύχ.

κίλλος, ὁ, ὄνος Ἡσύχ., Δωρ. λέξις κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 56· θηλ. **κίλλαι**, Ἡσύχ., μετὰ τῆς ἑρμηνείας ἀστράγαλοι, δηλ. κύβοι πεποιημένοι ἐξ ὀστοῦ ὄνου.

κιλλός, ή, όν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου, φαιός, θερίστριον Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 8· πρβλ. Ἡσύχ., Φώτ., Εὐστ. 1057. 56· ὡσαύτως **κίλλιος, α, ον**, Πολυδ. Ζ', 56.

. **κίλλ-ουρος**, ὁ, τὸ πτηνὸν σεισοπυγὶς (πρβλ. **κίγκλος**), Ἡσύχ.

κιμβάζω, = **ὀκλάζω**· εἶμαι νωθρός, δειλός, συστέλλομαι, «ζαρώνω», Ἡσύχ.· ὡσαύτως **ὀκιμβάζω, σκιμβάζω.**

κιμβεία, ἡ, φειδωλία, φιλαργυρία, μικρολογία, γλισχρότης, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 7, 3· ὁ ἀνάλογος τύπος θὰ ἦτο **κιμβικεία** (καὶ τοῦτον πιθανῶς ἐνόουν ὁ Φώτ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. **κίμβικα**) ἢ **κιμβικία**, (κατὰ τὸ Λεξικὸν Seguer., ἔνθα ἀντὶ **σφηκία** ἀνάγνωθι **σκνιφία**).

κιμβεύω· «ὁδοιπορῶ» Ἡσύχ.

κιμβερικόν, τό, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κιμμερικόν**, ὃ ἴδε.

κιμβῑκεύομαι, ἀποθ., εἶμαι γλίσχρος, φιλαργυρώτατος, «ξηνταβελόνης», Εὐστ. Πονημ. 77. 30, Νικήτ. 234Β.

κίμβιξ, ῑκος, ὁ, γλίσχρος, φιλάργυρος εἰς μικρὰ πράγματα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 39, Μεγάλα Ἠθ. 1. 25, Ἠθ. Ε. 3. 4, 5, Ξενοφάν. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 697, Χαμαιλέων παρ' Ἀθην. 656D, Πλούτ. 2. 632D·—μεταφ., ἐπὶ συγγραφέως φιλοῦντος νὰ διηγῆται ἀναξίας λόγου λεπτομερείας, μικρολόγος Ἀθήν. 303Ε. (πρβλ. **γνίφων, σκνιπός**).

κιμμερικόν, (δηλ. ἱμάτιον), τό, ἐσθὴς γυναικεία, Ἀριστοφ. Λυσ. 45, 52, κατὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφ. καὶ τὸν Φώτ.· κοινῶς **κιμβερικόν**.

Κιμμέριοι, οἱ, λαὸς μυθικὸς ζῶν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ ἐν διηνεκεῖ σκότει, Ὀδ. Λ. 14· βραδύτερον, λαὸς κατοικῶν περὶ τὰ ἕλη τῆς Μαιώτιδος, Ἡρόδ. 1. 15., 4. 12·—ὡσαύτος **Κίμμεροι**, Λυκόφρ. 695·—ἐπίθ. **Κιμμερικός, ή, όν**, Κ. Ἰσθμός, τῆς Κριμαίας, Αἰσχύλ. Πρ. 730· Κ. Βόσπορος, ὁ πορθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης (δηλ. τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης), Στράβ. κτλ.·— ὡσαύτως **Κιμμέριος, α, ον**, Ἡρόδ. 4. 12· ἡ Κιμμερία (δηλ. γῆ) αὐτόθι· ὡσαύτως **Κιμμερίς, ίδος**, ἡ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 438, Ἀπολλόδ. 2. 1, 3.

κίμπτω, = **σκίμπτω**, «κίμψαντες· ἐρείσαντες, στηρίξαντες» Ἡσύχ.

Κῑμωλία (δηλ. γῆ), ἡ, λευκὸν χῶμα ἢ «πηλός», ἐκ τῆς Κιμώλου, νήσου τῶν Κυκλάδων, περιέχων στοιχεῖα σόδας· ἦτο δὲ ἐν χρήσει ἀντὶ σάπωνος ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς κουρείοις τῶν Ἀθηνῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 713, πρβλ. Στράβ. 484, κέξ.

Κιμώνειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Κίμωνα, ἐν τοῖς Κ. ἐρειπίοις, μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Κίμωνος, Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 4. — Κατὰ τὸ Λεξικ. Φωτίου: «Κιμώνεια· ἐρείπια Ἀθήνησιν· ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο».

κινάβευμα, τό, πανοῦργον παιγνίδιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 561· **κιναβεύματα** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **πανουργήματα** παρὰ Φωτ., Ἡσυχ.

κῑνάβρα, ἡ, «ἡ ἐν τοῖς τράγοις δυσωδία, ὥσπερ καὶ ἡ ἐν ταῖς μασχάλαις» Πολυδ. Β', 77 (κοινῶς **κεναύρα**)· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς πυκνῆς καὶ μεγάλης γενειάδος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9· κατὰ τὸ Λεξικὸν Φωτ.: «κινάβρα· μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σύβην» ·— ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κιναβρεύματα**, τά, «κιναβρεύματα· ἀποκαθάρματα ὄζοντα».

κῑνᾰβράω, ἐπὶ τράγου, βρωμῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 294.

κῑνᾰδεύς, έως, ὁ, νεογνὸν ἀλώπεκος (ἴδε **λαγιδεύς**)· πρβλ. **κίναδος** ἐν τέλ.

κῑνάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἁρποκρ.

κίνᾰδος [ῐ], εος, τό, Σικελ. λέξ. σημαίνουσα τὴν ἀλώπεκα (Σχόλ. εἰς Δημ. 281. 22)· ἐντεῦθεν, ἐπὶ πανούργου καὶ ἀπατεῶνος ἀνθρώπου, τοὐπίτριπτον κ. Σοφ. Αἴ. 103· ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κ. Ἀνδοκ. 13. 23· πυκνότατον κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 429, πρβλ. Νεφ. 448, Δημ. 281. 22., 307. 23, κτλ.· — καθόλου, ὡς τὸ Λατ. bellua, θηρίον, τέρας, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. σ. 279. 4· πρβλ. **κίδαφος, σκίνδαψός**.— Ἐν Θεοκρ. 5. 25, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται (ἔνθα τὸ κίναδε ὑποθέτει ἀρσεν. τύπον **κίναδος, ου**, ὁ), ἴσως ἀναγνωστέον ὦ κιναδεῦ (ἐκ τοῦ **κιναδεύς, έως**, ὁ).— Καθ' Ἡσύχ.: «κίναδος· θηρίον. ὄφις».

κιναθίας· «κρυπτὸς» Ἡσύχ.

κιναθίζω, ἴδε **κινάθισμα**.

κῑνάθισμα [ᾰ], τό, [ἴδε ἐν λέξ. **κινέω**]· κίνησις, ἰδίως κίνησις μετὰ ψόφου τινός, ὡς ἡ τῶν πτερύγων, Αἰσχύλ. Πρ. 124· **κῑνᾰθισμός, οῦ**, ὁ, παρὰ Φωτ. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κιναθίζειν**, καὶ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **μῑνυρίζειν, κινεῖν**).

κῑναιδεία, ἡ, ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Αἰσχίν. 18. 29, Δημήτρ. Φαληρ. 97.

κῑναιδεύομαι, ἀποθετ., εἶμαι κίναιδος, Σχόλ. Λουκ. ἐν Διϊ Τραγῳδ. 8.

κῑναιδία, ἡ, = **κιναιδεία**, Αἰσχίν. 41. 13, Λουκ.

κῑναιδιαῖος, α, ον, ὁ παραδεδομένος εἰς παρὰ φύσιν ἐπιθυμίας, παρὰ φύσιν ἀσελγής, Ἀρτεμίδ. 2. 12.

κιναιδίζομαι, ἄγω βίον κιναίδου, φέρομαι ὡς κίναιδος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κῑναίδιον, τό, ὄνομα τοῦ πτηνοῦ ἴυγξ (πρβλ. **σεισοπυγίς**), Ἡσύχ., Φώτ., κτλ.· πρβλ. Σχόλ. Θεοκρ. 2. 17.

κῑναίδισμα, τό, παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Εὐστ. 1784. 54.

κῑναιδο-γράφος, ον, ὁ γράφων περὶ ἀσελγειῶν, Α. Β. 429, 1389.

κῑναιδολογέω, ὁμιλῶ περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, περὶ ἀσελγειῶν, Στράβ. 648:— **κιναιδολογία**, ἡ, τὸ οὕτως ὁμιλεῖν, Α. Β. 1389·— **κῑναιδο-λόγος, ον**, ὁ ὁμιλῶν περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, Διογ. Λ. 4. 40· ὁ γράφων αἰσχρὰ βιβλία, Ἀθήν. 620F.

κίναιδος, [ῐ], ὁ, Λατ. cinaedus, pathicus, ὡς τὸ **καταπύγων**· καθόλου αἰσχρός, κακοήθης ἄνθρωπος, Πλάτ. Γοργ. 494Ε, Πλούτ. 2. 126 Α. **2.** πληθ., ποιήματα αἰσχρά, κακοηθείας περιέχοντα, Διογ. Λ. 9. 110. **II.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, cinaedus παρὰ Πλιν. 32. 53. **III.** **μαργαρίτης**, Ἀρρ. Ἰνδ. 8. 8.

κῑναιδώδης, ες, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κιναίδων, κουρὰ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 849.

κινάκης, ὁ, = **ἀκινάκης**, Σοφ. Ἀποσπ. 899.

κίνᾰμον, κινάμωμον, ἴδε ἐν λέξ. **κιννάμωμον**.

κῑνάρα, ἡ, «ἀγκινάρα», λατ. cinara, Διοσκ. 3. 10· πρβλ. **κυνάρα**.

κῑνᾰρη-φάγος, ον, ὁ τρώγων ἀγκινάρας, Ἴοβας παρ' Ἀθήν. 343F.

κιναρύζεσθαι· «θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν· καὶ κινεῖσθαι» Ἡσύχ.

κιναύρα, ἴδε ἐν λέξ. **κινάβρα**.

κῑν-ᾰχύρα, ἡ, εἶδος σάκκου ἢ πυκνοῦ κοσκίνου, «πυκνάδας», πρὸς κοσκίνισιν τοῦ ἀλεύρου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 730.— Κατὰ τὸν Σχολ.: «κιναχύρα, ὄνομα δούλης».

κίνδαλος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κύνδαλος**.

κίνδαξ, ακος, ὁ, ἡ, = **σκίναξ**, Ἡσύχ., Φώτ.

κινδαψός, ὁ, = **σκινδαψός**, ὃ ἴδε.

κίνδος, ὁ, εὐώδης βοτάνη, ὄνομα ἄγνωστον, Μνησίμαχ. παρ' Ἀθην. 403D.

κίνδυν, ῡνος, ὁ, ἴδε **κίνδυνος**, ἐν ἀρχ.

κινδύνευμα, [ῡ], τό, τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἐπιχείρημα, Σοφ. Ο. Κ. 564, Ἀντ. 42, Εὐρ. Ι. Τ. 1001, Πλάτ. Πολ. 451Α, κτλ.

κινδῡνευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κινδυνεύω**, δεῖ κινδυνεύειν, ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδ. Εὐρ. Ἱκέτ. 572, πρβλ. Ι. Τ. 1022.

κινδῡνευτής, οῦ, ὁ, τολμηρὸς καὶ ῥιψοκίνδυνος ἄνθρωπος, Θουκ. 1. 70.

κινδῡνευτικός, ή, όν, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοτ. Ρητ. 1. 9, 29.

κινδῡνεύω: μέλλ. **-σω**.— Παθ., κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.· μέλλ. **κινδυνευθήσομαι** Δημοσθ. 866. 27, ἢ **κεκινδυνεύσομαι** Ἀντιφ. 138. 16· περὶ ἀορ. καὶ πρκμ. ἴδε κατωτ. 3· (κίνδυνος): Εἶμαι τολμηρός, τολμῶ, ῥίπτομαι εἰς κίνδυνον, κ. πρὸς πολλούς, πρὸς πολεμίους Ἡρόδ. 4. 11, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 14· κ. εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀποτολμῶ νὰ ὑπάγω, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 5. β) ἀπολ. ἀποτολμῶ, διακινδυνεύω, ἐπιχειρῶ ἐπικίνδυνον πρᾶξιν, Ἡρόδ. 3. 69, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1204, Θουκ. 1. 20., 2. 39·— ὡσαύτως, εἰμὶ ἐν κινδύνῳ, διατρέχω κίνδυνον, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ν. 4. 3. 23, κτλ.· ἐπὶ νοσοῦντος Ἱππ. Ἀφ. 1261· κινδυνεύοντος τοῦ χωρίου, τῆς θέσεως εὑρισκομένης εἰς κίνδυνον, Θουκ. 4. 8· ὁ κινδυνεύων τόπος Πολύβ. 3. 115, 6. **2)** τὸ κινδυνεῦον μέρος ἐκφέρεται πολλάκις κατὰ δοτ., κ. τῷ σώματι, τῇ ψυχῇ, Ἡρόδ. 2. 120., 7. 209· κ. πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, κινδυνεύω μὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, δηλ. ἐκθέτω ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἰς κίνδυνον, ὁ αὐτ. 8 60, 1· τῇ στρατιῇ ὁ αὐτ. 4. 80· τίσιν οὖν ὑμεῖς κινδυνεύσαιτ' ἄν..; εἰς ποῖα πράγματα; Δημοσθ. 115. 12· κ. τῷ βίῳ, τῇ κεφαλῇ, τοῖς ὅλοις πράγμασι Πολύβ., κτλ., πρβλ. **Κάρ**.— συχνάκις ὡσαύτως μετὰ προθέσ., κ. ἐν τοῖς σώμασι Λυσ. 196. 26· ἐν υἱέσι Πλάτ. Λάχ. 187Β·— συχνάκις μετὰ τῆς **περί**, κ. περὶ τῆς Πελοποννήσου Ἡρόδ. 8. 74· περὶ τῆς ψυχῆς Ἀριστοφ. Πλ. 524, Ἀντιφ. 119. 40· περὶ τοῦ σώματος Ἀνδοκ. 1. 22· περὶ ἀνδραποδισμοῦ Ἰσοκρ. 166Ε· περὶ τῆς μεγίστης ζημίας Λυσ. 109. 34, κτλ.· ὡσαύτως, περὶ τῆς βασιλείας πρὸς Κῦρον Δημ. 197. 22· περὶ αὐτῷ Ἀντιφ. 130. 3· περὶ τοῖς φιλτάτοις Πλάτ. Πρωτ. 314Α·— ὑπὲρ καλλίστων Λυσ. 198. 6. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀναλαμβάνω τολμηρῶς, κινδυνεύω, κινδύνους Ἀντιφ. 139. 9· κινδύνευμα Πλάτ. Πολ. 451Α· μάχην Αἰσχίν. 50. 40· κ. ψευδομαρτυρίαν, ἐκθέτω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον κατηγορίας ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Δημ. 1033. 1·— οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀποτολμῶμαι, μετὰ κινδύνου πράττομαι, μεταβολὴ κινδυνεύεται, ὑπάρχει κίνδυνος μεταβολῆς, Θουκ. 2. 43· ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, διατελεῖ ἐν ἐπικινδύνῳ ἀμφιβολίᾳ, ὁ αὐτ. 1. 78· τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει Δημ. 432. 26· τὸ κεκινδυνευμένον, τολμηρὰ ἐπιχείρησις, Πινδ. Ν. 5. 26· τὰ κινδυνευθέντα = τὰ κινδυνεύματα Λυσ. 195. 34.

4) μετ' ἀπαρεμφ., διατρέχω τὸν κίνδυνον, κινδυνεύω νὰ .., τὸν στρατὸν κινδυνεύσεις ἀποβαλέειν Ἡρόδ. 8. 65· κακόν τι λαβέειν 6. 9· ἀπολέσθαι 9. 89· διαφθαρῆναι Θουκ. 3. 74· ἀποθανεῖν Πλάτ. Ἀπολ. 28Β· κτλ.·— ἀκολούθως, β) ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος ὑπονοεῖ καὶ πιθανότητα ἐπιτυχίας, τὸ **κινδυνεύω** (μετ' ἀπαρ.) κεῖται πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι δυνατὸν ἢ πιθανὸν νὰ συμβῇ

τι, κινδυνεύουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῶσι.., Ἡρόδ. 4. 105· κινδυνεύσομεν βοηθεῖν, πιθανῶς θὰ ἔχωμεν νὰ βοηθήσωμεν, Πλάτ. Θεαίτ. 164C, πρβλ. 172C· κ. ἡ ἀληθὴς δόξα ἐπιστήμη εἶναι, φαίνεται πιθανὸν ὅτι.., αὐτόθι 187B· κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι χρηστὸς εἶναι, θὰ ἔχῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃς τὴν ἀξίαν σου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, πρβλ. 3. 13, 3·— ὡσαύτως κινδυνεύει ὡς ἀπρόσ. πιθανῶς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὡς καταφατικὴ ἢ βεβαιωτικὴ ἀπόκρισις, Πλάτ. Σοφ. 256A, Φαῖδρ. 262C, Πολ. 410C·— πολλάκις δὲ χρησιμεύει πρὸς κόλασιν ἢ μετρίασιν ἰσχυρισμοῦ ἐξ ἁπλῆς ἀβροφροσύνης, ἐνῷ οὐδεμία πραγματικὴ ἀμφιβολία ὑπονοεῖται, κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔχεις δίκαιον, Πλάτ. Συμπ. 205D, πρβλ. Ἀπολ. 40B, Γοργ. 485E· τὰ ξυσσίτια κινδυνεύει ξυναγαγεῖν, αὐτὸς πιθανῶς διωργάνωσε τὰ συσσίτια, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625E· κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 34. 5) ἐν τῷ παθ., διακινδυνεύομαι, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κ. Θουκ. 2. 35· τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι Δημ. 915. 14·— πρβλ. ἀνωτ. 3.

κίνδῡνος, ὁ, ἑτερόκλ. δοτ. **κίνδῡνι** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **κίνδυν**) Ἀλκαῖ. 132· (ἀγνώστου ἐτυμολογίας)·— κίνδυνος, τόλμη, τολμηρὰ ἐπιχείρησις, λατ. periculum, Πινδ. Ο. 1. 130, Ἀριστ. Νεφ. 955, κτλ.· κ. ποιεῖσθαι ἔν τινι, ἴδε ἐν λέξ. **Κάρ**. 2) ἀφῃρημένως, κίνδυνος, Θέογν. 585, 637· ἑπομένως ἐπὶ παντὸς εἴδους κινδύνου, κοινὸν παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι (διότι ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. δὲν ἔχουσι λέξεις ταύτης τῆς ὁμοταξίας)· κ. γαλέης, κίνδυνος ἐξ αὐτῆς, Βατραχομυομ. 9· κ. αὐτῆς Πινδ. Ν. 9. 83· ὁ κ. τῆς μάχης Θουκ. 2. 71·— ἀκολούθως ἐν ποικίλαις φράσεσι, κίνδυνον ἀναρρίπτειν, ἐκτίθεσθαι εἰς κίνδυνον (πρβλ. **ἀναρρίπτω** II)· **κ. ἀναβάλλειν** Αἰσχύλ. Θήβ. 1028· ὡσαύτως, κίνδυνον ἢ κινδύνους ἀναλαβέσθαι, ὑποδύεσθαι Ἡρόδ. 3. 69, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· αἱρεσθαι Εὐρ. Ἡρακ. 504, Ἀντιφῶν 136. 44, Ἀνδοκ. 2. 33· ξυναίρεσθαι Θουκ. 2. 71· ἐγχειρίζεσθαι ὁ αὐτ. 5. 108, κτλ.· ὑπομεῖναι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· ποιεῖσθαι Ἰσοκ. 304D· ὡσαύτως κινδύνῳ περιπίπτειν Θουκ. 8. 27· ἐν κινδύνῳ αἰωρεῖσθαι, εἶναι ὁ αὐτ. 7. 77, κτλ.· ἐς κ. ἐμβαίνειν, ἔρχεσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 15, κτλ.· ἐς κ. καταστῆσαί τινα Θουκ. 5. 99· κινδύνῳ βάλλειν τινὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 1048· κίνδυνον φέρειν ἢ ἐπιφέρειν τινὶ Αἰσχίν. 74. 24., 77. 5·— κίνδυνος καταλαμβάνει τινὰ Δημ. 301, ἐν τέλ.· κ. γίγνεταί τινι περὶ τῆς πόλεως Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 7· ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι Ἀριστοφ. Πλ. 348· κίνδυνός [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Πινδ. Ν. 8. 35, Λυσ. 132. 19, κτλ.· οὕτω, κ. ἔχει τινά, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἐκ. 5·—κίνδυνος ἀσφαλέστερος Ἀντιφῶν 117. 16· κ. ἀνθρώπινοι.., θεῖοι Ἀνδοκ. 18. 14·— ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κ., μὲ ἴδιόν του κίνδυνον, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4.

κινδῡνώδης, ες, (εἶδος) ἐπικίνδυνος, πλήρης κινδύνων, Ἱππ. Προγν. 41, π. Ἄρθρ. 829, Πολύβ. 8. 22, 3.—Ἐπίρ. -δῶς, Διον. Ἁλ. 7. 6.

κῑνέω: μέλλ. -ήσω, Ἀττ.: ἀόρ. **ἐκίνησα**, Ἐπικ. **κίνησα** Ἰλ. Ψ. 730, κτλ.— Μέσ. καὶ Παθ., μέλλ. **κινήσομαι** (ἐπὶ παθητ. σημασ.) Πλάτ. Θεαίτ. 182C, κτλ.· ὡσαύτως -**ηθήσομαι** Ἀριστοφ. Βάτρ. 796, Πλάτ. Πολ. 545D, Δημ. 124. 11, κτλ.· ἀόριστ. μέσ. (Ἐπικ.) **κινήσαντο** Ὀππ. Κυν. 2. 582· ἀόρ. παθ. **ἐκινήθην** Ἀττ., Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐκίνηθεν** Ἰλ. Π. 280. πρκμ. **κεκίνημαι** Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΚΙ, **κί-ω**, πηγαίνω, ἥτις γίνεται μεταβατικὴ ἐν τῷ **κινέω**, **κίν-υμαι**· πρβλ. Σανσκρ. śi (acuere), śin-ute (κίνυται)· Λατ. ci-o, ci-eo, ci-tus, ex-ci-to, κτλ. καὶ ἴσως **κῖ-κυς**, **κι-κύω**) [ῑ ἐν τῷ κινέω, κίνυμαι, κινύσσομαι, κίνυγμα, κτλ.· ἀλλὰ ῐ ἐν τῷ κινάθισμα]. Κάμνω τι νὰ κινηθῇ, ἄγε κινήσας, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὁδηγοῦντος τὰς ψυχάς, Ὀδ. Ω. 5· καὶ οὕτως ἁπλῶς κινῶ, οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν Θ. 298· κ. θύρας Χ. 394· κ. κάρη Ἰλ. Ρ. 442, κτλ.· Ζέφυρος κ. λήϊον Β. 147· κ. ὄμμα Σοφ. Φιλ. 866· πόδα Εὐρ. Ἐκ. 940, κτλ.· κ. γῆν, δηλ. ἀροτριῶ αὐτήν, Ξεν. Οἰκ. 16, 11· κ. δόρυ, ἐπὶ πολεμιστοῦ μέλλοντος νὰ προσβάλῃ τινά, Εὐρ. Ἀνδρ. 607· οὕτω, κ. στρατιὰν ὁ αὐτ. ἐν Ῥησ. 19, πρβλ. Φοιν. 107· κ. ὅπλα Θουκ. 1. 82, Δημ. 216. 8. 2) κινῶ ἢ μετακινῶ τι ἐκ τῆς θέσεώς του, ἀνδριάντα Ἡρόδ. 6. 183· γῆς ὅρια Πλάτ. Νόμ. 842E· κ. τὰ ἀκίνητα, ἀναμιγνύομαι εἰς πράγματα ἱερά, Ἡρόδ. 6. 134, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1526, Ἀντ. 1061, Θουκ. 4. 98· οὕτω, κ. τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι, μεταχειρίζομαι αὐτὰ εἰς ἄλλον σκοπόν, ὁ αὐτ. 2. 24· κ. τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. 1. 143., 6. 70·— κ. τὸ στρατόπεδον, Λατ. castra movere, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 27, κτλ. (**κινεῖν** μόνον, Πολύβ. 2. 54, 2, κτλ.)·— μεταβάλλω, νεωτερίζω, μετατρέπω ἐπὶ τὸ νεώτερον, τὰ νόμαια Ἡρόδ. 3. 80· καὶ ἀπολ., κάμνω μεταβολήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4. II. διαταράττω, ἐπὶ φωλεᾶς σφηκῶν, τοὺς δ' εἴπερ τις.. κινήσῃ ἀέκων Ἰλ. Π. 264· κ. τινα ἐξ ὕπνου Εὐρ. Βάκχ. 690· διεγείρω, φόβος κ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 289· φυγάδα πρόδρομον κινήσασα, ἐξωθήσασα αὐτὸν εἰς ταχεῖαν φυγήν, Σοφ. Ἀντ. 109· κ. ἐπιρρόθοις κακοῖς, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, αὐτόθι 413 (πρβλ. **ἐξίστημι**). μάτηρ κ. κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον Εὐρ. Μήδ. 99· ἐάν με κινῇς καὶ ποιήσῃς τὴν χολήν.. ζέσαι Ἀνάξιπ. ἐν «Ἐπιδ.» 1· κ. τινα, παρακινῶ, παρορμῶ τινα νὰ ὁμιλήσῃ, Πλάτ. Πολ. 329D, Λυσ. 223A, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 2 (πρβλ. **ὑποκινέω**)· κ. πολλὰ καὶ ἄτοπα, ὑποκινῶ, προκαλῶ ἐρωτήσεις, Πλάτ. Θεαίτ. 163A. — Παθ., Σοφ. Ο. Κ. 1527· κινεῖται γάρ εὐθύς μοι χολή, ἡ χολή μου ἀναταράττεται, Φερεκρ. ἐν «Κορ.» 3· κινεῖσθαι πρός τι Ξεν. Οἰκ. 8, 1. 2) θέτω εἰς κίνησιν, παράγω, προξενῶ, ἀρχίζω, προκαλῶ, φθέγματα Σοφ. Ἠλ. 18· στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1276· μῦθον Εὐρ. Ἠλ. 302· λόγον περί τινος Πλάτ. Πολ. 450A· κ. ὀδύνην Σοφ. Τρ. 676· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 636· πόλεμον, πολέμους Θουκ. 6. 34, Πλάτ. Πολ. 566E. 3) Παροιμ., κ. πᾶν χρῆμα, κινῶ πάντα λίθον, δοκιμάζω κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 5. 96.

B. Παθ., τίθεμαι εἰς κίνησιν, κινοῦμαι, πορεύομαι, Ἰλ. Α. 47· κινηθεὶς ἐπῄει Πινδ. Ἀποσπ. 70· καθόλου, κινοῦμαι, συγκινοῦμαι, ἀναταράττομαι, κινήθη ἀγορή, ἐκίνηθεν φάλαγγες Ἰλ. Β. 144, Π. 280· ἐπὶ σεισμοῦ, ἐκινήθη Δῆλος Ἡρόδ. 6. 98, Θουκ. 2. 8· θύελλα κινηθεῖσα Σοφ. Ο. Κ. 1660· τί κεκίνηται; τί σημαίνει (εἶναι) ἡ κίνησις αὕτη; Εὐρ. Ἀνδρ. 1226· κινούμενα, ἐν κινήσει, Πλάτ. Νόμ. 797B· ὁ κεκινημένος, ὁ ἐν συγκινήσει ὤν, ἐξεγηγερμένος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 245B. 2) ἐπὶ ὀρχήσεως, ὡς τὸ Λατ. moveri, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 656A, κτλ. 3) κινοῦμαι ἐμπρός, ἐπὶ στρατιωτῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1371, Εὐρ. Ῥῆσ. 139, Φοίν. 109, Ξεν., κλ. 4) διατελῶ ἐν κινήσει ἢ ἐν ἀποστασίᾳ, Δίων Κ. 5) κεκινημένος περί τι, Λατ. versatus in.., Πλάτ. 908D.

κῑνηθμός, ὁ, = **κίνησις**, Πινδ. Π. 4. 370.

κίνηθρον, τό, **κίνητρον**, ὃ ἴδε.

κίνημα [ῐ], τό, κίνησις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 30, κτλ.· ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν μιμικῶν ὑποκριτῶν, Λουκ. π. Ὀρχ. 62. 2) πολιτικὸν κίνημα, Πολύβ. 5. 29, 3, Πλουτ. Φάβ. 3. 3) κινήματα τῆς ψυχῆς, ἢ ἀπολύτως, κινήματα, συγκινήσεις, παθήσεις, Πλούτ. 2. 1122E, Ἐπικτ. Ἀποσπ. 52, κτλ. 4) τὰ τῆς τύχης κ., μεταβολαὶ τῆς τύχης, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 5) Ἰατρ., χαλάρωσις ὀστοῦ, μερικὴ ἐξάρθρωσις, Ἱππ. Ἀγμ. 779. 6) παρὰ Γραμμ., κλίσις, σχηματισμός, Ἐτυμολ. Μέγ. 199. 55, κτλ.

κῑνησί-γαιος, ον, ὁ κινῶν τὴν γῆν, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐννοσίγαιος**, Ἡσύχ.

κίνησις, [ῐ], εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν στάσιν καὶ ἠρεμίαν, Πλάτ. Σοφιστ. 250A, κτλ.· ὄρχησις, χορός, κ. Ἄρεος Τυρταῖ. 12, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 63· κατὰ τοὺς Κυρηναϊκοὺς φιλοσόφους δύο πάθη ὑφίσταντο, ὁ **πόνος** καὶ ἡ **ἡδονή**: ἡ μὲν λεία κίνησις ἦτο ἡ ἡδονή, ἡ δὲ τραχεῖα κίνησις ὁ πόνος, Διογ. Λ. 2. 86· — ὁ Ἀριστοτ. συζητεῖ περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς σημασίας τῆς κινήσεως ἐν Φυσ. 3. 1., 5. 5., 8. 1, κ. ἀλλ.·— περὶ διαφόρων ὁρισμῶν τῆς κινήσεως ὅρα Πλουτάρχου περὶ τῶν Ἀρεσκόντ. τοῖς Φιλοσόφ. 1. 23. 2) κίνημα πολιτικόν, ἐν κ. εἶναι Θουκ. 3. 75, πρβλ. Πολύβ. 3. 4, 12· ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο Θουκ. 1. 1. 3) μεταβολή, ἐπανάστασις, πολιτειῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 16. 4) κίνησις [στρατεύματος], Πολύβ. 10. 23, 22. 5) ἐν τῇ Γραμματικῇ, κλίσις, Ἐτυμολ. Μέγ. 410. 38.

κῑνησῐ-φόρος, ον, προξενῶν κίνησιν, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 21.

κῑνησί-φυλλος, ον, ὁ κινῶν τὰ φύλλα, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εἰνοσίφυλλος**, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ., Ἡσύχ. ἐν λ. **εἰνοσίφυλλος**, κλ.

κῑνησί-χθων, ον, γεν. -ονος, ὁ κινῶν τὴν γῆν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 154.

κῑνητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ κινέω, ὃν δεῖ κινεῖν, Πλάτ. Ἀτεραστ. 134A·— μεταβλητέος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8. 25. II. **κινητέον**, πρέπει τις νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν, νὰ παρουσιάσῃ, τὴν ζωγραφίαν Πλάτ. Πολ. 373A. 2) πρέπει τις νὰ μεταβάλῃ, οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 738D.

κῑνητήρ, -ῆρος, ὁ, = **κινητής**, Ὁμ. Ὕμν. 21. 2, Πινδ. Ι. 4. 32 (3. 37).

κῑνητήριος, α, ον, = **κινητικός**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 307· ἄλγεινὰ θυμοῦ κ. αὐτόθι 448·— τὸ κινητήριον, τορύνη, μέγα κοχλιάριον, ὡς τὸ **κίνητρον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 980.

κῑνητής, οῦ, ὁ, ὁ βάλλων εἰς κίνησιν, ὁ ἐφευρίσκων, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 1397. 2) ὁ ἐξεγείρων στάσιν, ταραχοποιός, στασιαστής, Πολύβ. 28. 15, 12.

κῑνητιάω, = **βινητιάω**, μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κινητιᾶν, ὅπερ νῦν διωρθώθη εἰς βινητιᾶν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 21.

κῑνητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κινεῖν, ἑλκυστικός, Ξεν. Οἰκ. 10, 12, κτλ.· κ. τινος Ἱππ. Ἀφ. 1254, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 16· ἐν τῷ Ὑπερθ. -**ώτατος**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 3· τὰ κ. μόρια, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4. 8. 2) μεταφορ., προτρεπτικός, λόγος κινητικὸς πρὸς ἀρετὴν Πλούτ. 2. 776C· τὸ κ. τῶν ὄχλων, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διον. Ἀλ.· τὰ κινητικά, Στωϊκὸς ὅρος περὶ τῶν ἀξίων ἐπιθυμίας πραγμάτων. 3) ταραχώδης, στασιαστικός, Πολύβ. 1. 9, 3., 13. 3, 1, Διόδ., κλ. II. (ἐκ τοῦ παθ.), ὃν δύναται τις νὰ κινήσῃ, Πλούτ. 2. 945F, 952E.

κῑνητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ κινήσῃ, Πλάτ. Τίμ. 58D· ὡσαύτως θηλ. -ός, αὐτόθι 37D· τὰ κινητά, κινητὰ κτήματα, Βίος Ἀγ. Ἀντων. σ. 5, Παλλαδ. Λαυσαϊκ. σ. 1031C, κλ.

κίνητρον [ῐ], τό, συγκεκομμένον ἐκ τοῦ **κινητήριον**, τορύνη («κουτάλα») ἢ ξύλον δι' «ἀνακάτωμα», Πολυδ. Ζ', 169, Εὐστ. 1675. 57, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 109·— **κίνηθρον**, Πολυδ. αὐτόθι· ὡσαύτως, λικμητήριον, «λιχνιστῆρι», Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 127.

κίννα, εἶδος ἀγρώστεως φυομένης ἐν Κιλικίᾳ, Διοσκ. 4. 32, ἴδε Κοραῆ Ἄτακτα τ. 2, σ. 11 ἐν λέξ. **ἀγρία** ἢ **ἀγριάδα**.

κιννάβᾰρι [νᾰ], **εως**, τό, ὀρυκτὸν μεταλλοῦχον περιέχον θεῖον καὶ ὑδράργυρον, ὁπόθεν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα vermilion (Λατ. minium), Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 11, Θεοφρ. π. Λίθ. 58, Διοσκ. 5. 110. **II**. «τὸ αἷμα τοῦ δράκοντος», βαφὴ λαμβανομένη ἐκ τοῦ κόμμεος δένδρου φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο, Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλίν. 33. 38.—Ἀρσεν. τύπος **κιννάβαρις**, ἀπαντᾷ παρ' Ἀναξανδρ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2, πρβλ. Ἰακώψιον εἰς Αἰλ. π. Ζ. 4. 21· ὡσαύτως **τεγγάβαρι**, ὃ ἴδε. **2)** ὡς συνώνυμ. τοῦ ἐρυθροδάνου, Διοσκ. 3. 160.

κιννᾰβᾰρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κινναβάρεως, Διοσκ. 5. 87.

κιννᾰβάρινος, η, ον, ὅμοιος πρὸς κιννάβαρι, ἐρυθρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 53, Ἀθήν. 390B.

κιννάβευμα, ἴδε **κινάβευμα**.

κίνναβος, ἴδε **κάναβος**.

κιννᾰμο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων κιννάμωμον, ὄνομα Ἰνδικοῦ τινος πτηνοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι κτίζει τὴν φωλεάν του συλλέγον κλαδίσκους κινναμώμου, cinnamologos παρὰ Πλιν. 10. 50· καλεῖται δὲ καὶ **κιννάμωμον** (ὃ ἴδε), πρβλ. Ἡρόδ. 3. 111.

κίνναμον, τό, τύπος μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **κιννάμωμον**, Πλίν.

κινναμωμ-έλαιον, τό, ἔλαιον τοῦ κινναμώμου, τῆς κανέλλας, «κανελλόλαδον», Γαλην. 14. 515.

κιννᾰμωμίζω: μέλλ. -ίσω, εἶμαι ὡς **κιννάμωμον**, Διοσκ. 5. 139.

κιννᾰμώμινος, η, ον, παρεσκευασμένος ἐκ κινναμώμου ἢ μετὰ κινναμώμου, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 2, Διοσκ. 1. 74, Ἀθήν. 439B.

κινναμωμίς, ίδος, ἡ, = τῷ κατωτ. ἢ ὑποκορ. αὐτοῦ, Γαλην. τ. 13, σ. 190.

κιννάμωμον, τό, ἡ «κανέλλα», Ἡρόδ. 3. 111, ὅστις λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες παρέλαβον τὸ ὄνομα τοῦτο παρὰ τῶν Φοινίκων· τοῦτο δὲ βεβαιοῦται ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ὀνόματος kinnâmôn· (οὕτω καὶ ἄλλων ἀρωμάτων τὰ ὀνόματα εἶναι Σημιτικά, ὡς **κασία** = τῷ Ἑβρ. quetziâh· **λιβανωτὸς** = levônâh· **μύρρα** = môrâh, môr· **λήδανον** = lôth, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 112, ἔνθα λέγει ὅτι τὸ **λάδανον** εἶναι λέξις Ἀραβική). Τὸ κιννάμωμον ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν Ἀράβων, εἶναι δὲ τὸ laurus cinnamomum, τῆς Κεϋλάνης·— **κασία**, ὁ φλοιὸς τῆς laurus cassia τῆς Μαλαβάρης εἶναι πρᾶγμα κατώτερον καὶ πολλῷ διάφορον. Γράφεται **κινάμωμον**, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Διον. Π. 945 (εὕρηται ὡσαύτως ὁ τύπος οὗτος ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Διοδ. 1. 91, Ἀρρ. Ἰνδ. 32, Ἀν. 20, 2), **κίναμον**, Νικ. Θηρ. 947. **II**. τὸ κ. ὄρνεον, τὸ αὐτὸ καὶ **κινναμολόγος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 5, Ἀντίγ. Καρ. 49.

κιννᾰμωμο-φόρος, ον, φέρων, παράγων κιννάμωμον, ἡ κινναμωμοφόρος (δηλ. γῆ) Στράβ. 63, 72, κτλ.

κινούρης, ὁ, ὁ κινῶν τὴν οὐράν, σημεῖον ἀδυναμίας ἐν ἵππῳ, Ἡσύχ.

κίνυγμα [ῐ], τό, (κινύσσομαι) πρᾶγμα κινούμενον τῇδε κἀκεῖσε, αἰθέριον κ., ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιαγόμενον καὶ περιφερόμενον, Αἰσχύλ. Πρ. 157· πρβλ. **αἰώρημα**. — **κήνυγμα**, **κηνύσσεσθαι** εἶναι ἁπλῶς σφάλματα παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

κίνῠμαι [ῐ], ἀποθετ. = **κινέομαι** (ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.), πορεύομαι, κινοῦμαι, ἐς πόλεμον .. κίνυντο φάλαγγες, ἔβαινον, ἐκινοῦντο .., Ἰλ. Δ. 281, 332, κτλ.· τοῦ καὶ κινυμένοιο, καθὼς ἐκινεῖτο .., Ξ. 173, πρβλ. Κ. 280, Ὀδ. Κ. 556· ἐπὶ ὀρχήσεως, Ἀνθ. Π. 5. 129.

κῐνύρα [ῠ], ἡ, Ἀσιατικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον δέκα χορδὰς καὶ κρουόμενον διὰ τῆς χειρός, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙϚ', 23)· ἢ διὰ πλήκτρου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 12, 3. (Ἐκ τοῦ Ἑβρ. kinnôr).

κινυρίζω, = τῷ ἑπομ., ὡς ὁ Ζηνόδ. ἀνεγίνωσκεν ἐν Ἰλ. Ι. 612.

κῐνύρομαι [ῡ], ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἐκτὸς ἂν ὁ ἀόρ. **κινύρατο** μείνῃ ὡς ἀόρ. παρὰ τῷ Μοσχ. 3. 43)·— ἐκπέμπω θρηνώδη φωνήν, θρηνῶ, ὀδύρομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 11, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 292· οἰκτρὰ κινυρομένη Ὀππ. Κυν. 3. 217· πολλὰ κ. Κόϊντ. Σμ., κτλ. **2)** μετ' αἰτ. προσ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω, τινα Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 20. **3)** μετὰ συστοιχ. αἰτ., χαλινοὶ κινύρονται φόνον (Λ. Δινδ. μινύρονται ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), οἱ χαλινοὶ κροτοῦσι δηλοῦντες φόνον, Αἰσχύλ. Θήβ. 123 (πρβλ. βλέπειν φόνον, Ἄρη, κλπ.)· οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ Τραγ.

κῐνῠρός, ά, όν, κλαυθμυρός, γοερός, Ἰλ. Ρ. 5.· γόος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 605· πέτηλα Νόνν. Δ. 38. 95· ἴδε **μινυρός**.

κῐνύσσομαι, παθ. = **κινέομαι**, κινοῦμαι ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, Αἰσχύλ. Χο. 196· πρβλ. **κίνυγμα**.

κινώ, οῦς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κίνησις**, Ἡσύχ.

κινώθαλον, τό, παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. ὡς ἐτυμολ. ἑρμηνεία τοῦ **κνώδαλον**· πρβλ. **κινώπετον**.

κῑνώπετον, τό, ζῷον δηλητηριῶδες, ἰδίως **ὄφις**, Καλλ. εἰς Δία 25, Νικ. Θηρ. 27, 195· πρβλ. τὸ ἑπόμ.— Περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. δακετόν, **ἑρπετόν**·— ὡσαύτως **κῑνωπηστής**, οῦ, ὁ, = **κινώπετον**, ὡς **ἑρπηστής** = **ἑρπετόν**, Νικ. Θηρ. 141· ἰδίως Λοβ. Παραλ. 449.

κιξάλλης, ου, ὁ, ληστὴς ἐν ταῖς ὁδοῖς, κ. καὶ ληστὴς Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 279. 11· εἴ τις κιξάλλας ὑποδέχοιτο Ἐπιγραφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 19· (Ἡσύχ. **κιξάλλης**· φώρ, κλέπτης· Φώτ. **κίξας**· τοὺς ἐν ὁδῷ ληστάς· Ἰωάνν. Γραμμ. περὶ τῆς Ἰων. διαλ. **κιττάλης**· **κλέπτης**)·— ὅθεν ῥῆμα **κιξαλλεύω**, ληστεύω, μετέρχομαι τὸν ληστήν, Συλλ. Ἐπιγρ. αὐτόθι 18· καὶ οὐσιασ. **κιξαλλία**, ἡ, «πᾶσα κακοτεχνία» Ἡσύχ.

κῑό-κρᾱνον, τό, κιονόκρανον, «κολωνοκέφαλον», Συλ. Ἐπιγρ. 160. 29, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 4, ἔνθα ἴδε Meineke, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 5, ἔνθα ἴδε Λ. Δινδ.· πρβλ. **κιονόκρανον**.

κῑονηδόν, ἐπίρρ. (κίων) «γράφεται κιονηδόν, δίκην κίονος· ἤτοι παραλλήλως κατὰ γραμμήν» Α. Β. 787, 24.

κῑονικός, ή, όν, (κίων) ἀνήκων εἰς κίονα, Εὐστάθ. 1390. 18. **II**. (κίων III) ὁ ἔχων ἐπίνοσον τὴν σταφυλήν, Γαληνν. 14. 509.

κῑόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κίων**, κιονίσκος, μικρὸς κίων, Συλ. Ἐπιγρ. 481, 4808, Πολυδ. Ζ', 73. **II**. ἐν τῷ πληθ., «κιόνια δὲ καλεῖται τὰ ἐπὶ τῶν κηρύκων ἢ πορφυρῶν μέσα περὶ οἷς ἡ ἕλιξ ἐστὶ τοῦ ὀστράκου» Διοσκ. 2. 6.

κῑονίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κίων**, ἀλλ' εὔχρηστον μόνον ὡς τὸ Λατ. columella, ἐπὶ τῆς σταφυλῆς, Ἀρεταῖ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 4, Ὀξέων Νούσ. Θεραπ. 1. 8.

κῑονίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κίων**, Ἀθήν. 514C, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3. 6.

κῑονίτης, ου, ὁ, = **στηλίτης**, Εὐσταθ. Πονημάτ. 190. 2., 191. 40. **II**. ὡς ἐπίθ., ὅμοιος πρὸς κίονα, αὐτόθι 111. 74.

κῑονο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κίονα, Εὐμάθ. σελ. 9, Εὐστάθ. 1399. 33.

κῑονό-κρᾱνον, τό, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κιόκρανον**, Στράβ. 198, Διόδ. 5. 47, κτλ.

κῑονοφορέω, φέρω τοὺς στύλους τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, Εὐστάθ. 1390. 10.

κῑονο-φόρος, ον, ὁ φέρων τοὺς κίονας ἢ κίονα, Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. 66.

κίραφος, ὁ, καὶ Λακων. **κίρα**, ἡ, ἀλώπηξ, Ἡσύχ.

κιρκαία, ἡ, ἄδηλόν τι φυτόν, ἴδε Sprengel εἰς Διοσκ. 3. 124 (134)·— κιρκαία ῥίζα, χρησιμεύουσα ὡς θέλγητρον, Ἀπολλόδ. 3. 15. 1.

κίρκη, ἡ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Αἰλ. π. Ζ. 4. 5.

Κίρκη, ἡ, περίφημος φαρμακεύτρια καὶ γόησσα Νύμφη οἰκοῦσα ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ Αἰαίᾳ, θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης, Ὀδ. Κ. 136 κἑξ. (ἢ κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 957, τῆς Περσηΐδος).

κιρκηλαστή, ἡ, τὸ στρέφειν τὸν ῥόμβον ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ ῥόμβου, μεταγεν.

κιρκ-ήλᾰτος, ον, καταδιωκόμενος ὑπὸ κίρκου (ἱέρακος), ἀηδῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 62.

κιρκήσια, (δηλ. ἀγωνίσματα), τά, ludi Circenses, ἀγῶνες ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, τῷ παρὰ Ῥωμαίοις καλουμένῳ κίρκῳ (circus), παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν **κρίκον** μεταθέσει τῶν στοιχείων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 21, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

κιρκῖνος, ὁ, (**κίρκος** III) διαβήτης (ὄργανον μαθηματ.), Λατ. circinus, Γαλην. 1. 47.

κίρκος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, «κιρκινέζι», ἴρηξ κίρκος (ἔνθα τὸ ἴρηξ δηλοῖ τὸ γένος, τὸ δὲ κίρκος τὸ εἶδος, ὡς τὰ βοῦς ταῦρος, σῦς κάπρος), Ὀδ. Ν. 87· ἐν Ἰλ. Χ. 139, Ὀδ. Ο. 526, φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ φασσοφόνῳ, Falco palumbarius, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 857, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 936, 1, ῥητῶς διακρίνει αὐτά· ἐκ τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς κυνήγιον στρουθίων δυνατὸν νὰ εἶναι, F. nisus, Ὀππ. Κυν. 1. 64· ἕτεροι νομίζουσιν ὅτι εἶναι F. pygargus (πρβλ. κίρκου λεπάργου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304), ἢ τὸ προσβάλλον τὰς ἀλεκτορίδας ὄρνεον, F. cyaneus. **II**. εἶδος λύκου, Ὀππ. Κυν. 3. 304. **III**. κύκλος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ κρίκος (ὃ ἴδε)· ἐντεῦθεν, δακτύλιος, Πολυδ. Α', 94·— παρὰ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Ῥωμ. circus, Πολύβ. 30. 13, 2. **IV**. ἄγνωστός τις λίθος, Πλίν. 37. 56. (Τὸ Σανσκρ. kakr-as (rotā), Λατ. circ-us, circ-um, circ-a, Ἀρχ. Σκανδιν. καὶ Ἀρχ. Γερ. hring, κτλ., ὑποδεικνύουσιν ὅτι ἡ πρώτη σημασία ἦτο ἡ τοῦ κύκλου ἢ κρίκου καὶ ὅτι ὁ κίρκος (ἱέραξ) ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῶν κύκλων οὓς σχηματίζει κατὰ τὴν πτῆσιν αὐτοῦ, πρβλ. **κρίκος** παρ' Ὁμ.·— ἴσως τὰ κύκλ-ος, κυλ-λός, κυρ-τός, κυλ-ίνδω, ὡς καὶ τὰ κορ-ώνη (corona), Κυρ-ήνη, Κέρ-κυρ-α εἶναι ἅπαντα τύποι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης.

κιρκόω, λατ. circino, κύκλῳ δένω, περιδένω, ἀσφαλίζω διὰ κρίκων, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ = πόρπασον, Αἰσχύλ. Πρ. 74· πρβλ. **κρικόω**.

κιρνάω καὶ **-ημι**, ἰσοδύν., ἰδίως ποιητ. τύποι τοῦ **κεράννυμι**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἀναμιγνύω οἶνον μεθ' ὕδατος, Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα (παρατ. τοῦ **κιρνάω**) Η. 182., Κ. 356., Ν. 53· κίρνη μελιηδέα οἶνον (παρατ. τοῦ **κίρνημι**) Ξ. 78., Π. 52, πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 111· κιρνᾶς αἴθοπα οἶνον (μετοχ.) Π. 14· ἀκολούθως, μεθ' Ὅμ., γ' ἑν. ἐνεστ., κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου Ἡρόδ. 4. 66· κρητῆρα κίρναμεν μελέων Πινδ. Ι. 6 (5). 3 ἑξ.· κόμπον κιρνάμεν, μιγνύω τὸ ποτήριον τοῦ ἐπαίνου, τῆς ἐξυμνήσεως, 5 (4). 31· ὡσαύτως **κιρνάναι**, Ἱππ. 639. 43· **κιρνᾶν**, Πολύβ. 4. 21· πόλιν κιρνάντες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 555· Αἰολ. μετοχ. **κίρναις**, Ἀλκαῖ. 34· **κιρνῶν**, Ἡρῳδιαν. 8. 4.— Μέσ. **κίρναμαι**, Πινδ. Ἀποσπ. 174· **κιρνᾶσθαι**, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 7, Ἀθήν. 426Β, πρβλ. 476Α· μετοχ. **κιρνάμενος**, Πινδ. Ν. 3. 135· παρατ. **ἐκίρνατο**, Κωμ. Ἀνώνυμ. 305. 2) δίδω γεῦσίν τινα διὰ μίξεως, κρήνη .., οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρή, ἣ κιρνᾷ τὸν Ὕπανιν Ἡρόδ. 4. 52. 3) ἐν Μυτιληνικῇ τινι Ἐπιγραφ. (Soc. of Liter. 1866) ἀπαντᾷ ἡ παράδοξος φράσις τὸ χρυσίον κερνῶ (οὕτω διὰ τοῦ ε) ὑδαρέστερον, σχηματίζω ἐξ αὐτοῦ κρᾶμα μὲ ὀλιγώτερον χρυσίον, ἱκανῶς αὐτὸ νοθεύω (;).—Πρβλ. **ἀν-, ἐγ-, ἐπι-, συγ-κίρνημι**.

κιρράζω, γίνομαι κιτρινωπός, κιτρινίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 309. 9.

κιρραῖος, αία, ον, = **κιρρός**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 519.

κιρράς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κιρρός**, Νικ. Θηρ. 519.

κιρρίς, ίδος, ἡ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἀλλαχοῦ **κηρίς**, Ὀππ. Ἀλ. 1. 129., 3. 187.

κιρρο-ειδής, ές, κιτρινωπός, Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 281Ε, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. 16.

κιρροκοιλάδια, τά, εἶδος σύκων, Ἀθήν. 78Α.

κιρρός, ά, όν, κιτρινωπὸς μεταξὺ τοῦ **πυρρός** καὶ **ξανθός**, οἶνος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, πρβλ. Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 32D, Νικ. Ἀλεξιφ. 44.

κίρσιον, τό, εἶδος σκολύμου («γαϊδουραγκάθου»), περὶ οὗ λέγεται ὅτι θεραπεύει τὸν κιρσόν, Διοσκ. 4. 119.

κιρσο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κιρσόν, ἐξωδηκώς, «πρησμένος», Ἱππ. 451. 49, Γαλην., ἴδε Greenhill εἰς Θεόφρ. σελ. 224.

κιρσο-κήλη, ἡ, ἀνευρυσμὸς (πρήξιμον) τῶν σπερματικῶν ἀγγείων, Παῦλ. Αἰγιν. Ὁρισμ. 6. 64, Κέλσ. Ἰατρ. 7. 18.

κιρσός, ὁ, ἀνευρυσμὸς ἢ οἴδημα φλεβός, διάρρηξις, λατ. varix, ἰδίως περὶ τὰς κνήμας, τὸ ἐπιγάστριον, τοὺς μηρούς, κτλ., τὸ αὐτὸ καὶ **ἰξία** III, Ἱππ. Ἀφ. 1257, κτλ.· ὡσαύτως **κρισσός, κριξός**, Πολυδ. Δ', 196, Ἡσύχ. ἐν λέξ.

κιρσ-ουλκός, ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς θεραπείαν τοῦ κιρσοῦ, Γαλην. 2. 397.

κιρσοῦμαι, γίνομαι κιρσώδης, Γαλην. τ. 18. 1, 499.

κιρσώδης, ες, = **κιρσοειδής**, Ἱππ. 94C, Γαλην.

κίς, ὁ, γεν. **κιός**, αἰτ. **κίν**, σκώληξ τοῦ ξύλου ἢ τοῦ σίτου, λατ. curculio, κεῖνον [τὸν χρυσὸν] οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει Πινδ. Ἀποσπ. 243· πρβλ. Böckh εἰς Σχολ. Πινδ. σ. 368. [ῐ κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.· ὅθεν ὁ Λοβ. Παραλ. 84, ἑξ., προτιμᾷ τὸν τονισμὸν **κῖς, κῖν, κῖες**].

κισηρίζω, τρίβω διὰ κισήρεως, Γλωσσ.· **κισσ-**, Νικ. Δαμασκ. σ. 449.

κισήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἐτυμολ. Μέγ. 515. 28.

κίσηρις, εως, (Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 4, ἀλλὰ **-ιδος**, Θεόφρ. κατωτ., πρβλ. Χοιροβ. ἐν Θεοδ. σ. 335), ἡ, ἐλαφρόπετρα, λατ. pumex, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 4, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 9, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 17, Θεοφρ π. Λίθ. 22, κτλ. [ῐ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 295, ὥστε ὁ τύπος **κίσσηρις** εἶναι πιθανῶς ἐσφαλμένος].

κισηρο-ειδής, ές, ἢ **-ώδης, ες**, ὅμοιος πρὸς κίσηριν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 3. 7, 5. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 508.

κισηρόω, = **κισηρίζω**, Θεοφρ. περὶ Λίθ. 20.

κισηρώδης, ες, = **κισηροειδής**, Διόδωρ. 1. 39, Πλούτ. 2. 888D.

κίσθος ἢ **κισθός, ὁ**, cistus, μικρὸς θάμνος φέρων ἄνθη, Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶν» 1. 5, Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 63, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 4· φέρεται καὶ **κίστος**, Διοσκ. 1. 126, κτλ., ἀλλ' ἴδε Ἡσύχ.· — ὁ Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., κέξ., διακρίνει τὰ εἴδη **κίσθαρος** ἢ **κίσσαρος** τοῦ **λήδου**, πρβλ. Γαλην. 13. 191.

κισσά, Ἀττ. **κιττά, ἡ**, φλύαρόν τι καὶ ἀδηφάγον πτηνόν, ἴσως ἡ «**καρακάξα**», Pica glandaria, Πλίν.· κατ' ἄλλους Pica Europaea, Ἀριστοφ. Ὄρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐπώποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἄλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1. II. ἡ ἐπιθυμία ἐγκύου γυναικὸς πρὸς ἀσυνήθη βρώματα, ψευδὴς ὄρεξις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 62, Διοσκ. 1. 166·—παρὰ Γαλην. **κίττησις, ἡ**.

κισσαβίζω, Ἀττ. **κιττ-**, κράζω ὡς κίσσα, Πολυδ. Ε', 90.

κισσ-άμπελος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 4. 39.

κισσ-άνθεμον, τό, φυτόν τι, κοινότερον ἑλξίνη, Διοσκ. 4. 39, Γαλ. 13. 173.— Εἶδός τι κυκλαμίνου καλεῖται καὶ κισσάνθεμον καὶ κισσόφυλλον, ἐκ τῆς μορφῆς τῶν φύλλων, Διοσκ. 2. 195, Γαλην

κίσσαρος, ὁ, = κισσός, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 208. II. = κίσθος, Διοσκ. 1. 126.

κισσάω, Ἀττ. **κιττ-**: μέλλ. **-ήσω**: (**κίσσα** II)·— ἔχω ὄρεξιν πρὸς ἀσυνήθη φαγητά, ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 6, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 35· κ. γηθυλλίδος Ἀθήν. 372Α· μεταφ., κ. τῆς εἰρήνης Ἀριστοφ. Εἰρ. 497· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Σφ. 349.

Κισσεύς, ὁ, ὁ κισσῷ ἐστεμμένος, ὁ Βάκχος, Παυσ. 1. 31, 6, Σουΐδ.·— ὡσαύτως ὁ Ἀπόλλων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 394.

κισσήεις, εσσα, εν, = κίσσινος, Νικ. Θηρ. 510, Νόνν. Δ. 40. 93.

κισσηρεφής, ές, (ἐρέφω) κισσῷ ἐστεγασμένος, Σουΐδ., κατὰ Schneid. ἀντὶ **κισσηφερής**.

κισσήρης, ες, (κισσός, *ἄρω) περιβεβλημένος κισσόν, ὄχθαι Σοφ. Ἀντ. 1132.

κισσηρίζω, κίσσηρις, κισσηροειδής, κισσηρόω, ἴδε ἐν λέξ. **κισηρ-**.

κισσητός, ή, όν, ὃν ἐπιθυμεῖ ἢ ἐπεθύμησέ τις, ποθητός, Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. 946.

κίσσῐνος, η, ον, ἐκ κισσοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 177, 702· κ. ποτὴρ Εὐρ. Ἄλκ. 756, πρβλ. **κισσύβιον**.

κισσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κισσός**· ἡ ἀσκληπιάς, Διοσκ. 3. 106 (96)

Κίσσιος, α, ον, ὁ ἐκ Κισσίας τῆς νοτίου Περσίας, Ἡρόδ. 5. 49, κτλ.· Κισσία ἰηλεμίστρια, γυνὴ ᾄδουσα ἐκτεθηλυμμένον θρῆνον, Αἰσχύλ. Χο. 423· πρβλ. Μαριανδυνος, Μυσός.

κισσό-βρῠος, ον, βρύων κισσοῦ, κατακεκαλυμμένος ὑπὸ κισσοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 4.

κισσο-δέτᾱς, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **-δέτης**, (δέω), ἐστεμμένος μὲ κισσόν, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 9, πρβλ. **κηροδέτης**.

κισσό-δετος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 14. 262.

κισσο-ειδής, ές, ὅμοιος κισσῷ, Διοσκ. 2. 196, Γαληn.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 13. 42.

κισσο-κόμης, ου, ὁ, μὲ κισσὸν ἐστεμμένος, Διόνυσος Ὁμ. Ὕμν. 25. 1.

κισσο-κόρυμβος, ον, βλάστημα κισσοῦ, Ἱππιατρ. 208.

κισσό-πλεκτος, ον, πεπλεγμένος μετὰ κισσοῦ, μέλεα κ., ἐπὶ τῶν Βακχικῶν διθυράμβων, Ἀντιφάν. ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1, ἐξ εἰκασίας τοῦ Meinek.·— τὰ Ἀντίγρ. φέρουσι: κισσόπληκτα, ὅπερ ἑρμηνεύεται: πεπληγμένα ὑπὸ τοῦ κισσοῦ (δηλ. θύρσου), μανίας πλήρη.

κισσο-ποίητος, ον, πεποιημένος ἐκ κισσοῦ, δούρατα Λουκ. Διόνυσ. 1.

κισσός, Ἀττ. **κιττός, ὁ**, Λατ. hedera, τριῶν εἰδῶν, ὧν τὸ δύο ἀναρριχητικὰ (μέλας καὶ λευκός), καὶ ἐν ἕρπον (καλούμενον καὶ ἕλιξ), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 6, Διοσκ. 2. 210, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. 6. 40· ἀτενὴς Σοφ. Ἀντ. 829·— ὁ καρπὸς σχηματίζει βότρυν, ὅστις καλεῖται κόρυμβος·— ἦν δὲ ἱερὸς τοῦ Βάκχου καὶ δι' αὐτὸ ἔφερον αὐτὸν οἱ βακχεύοντες, κισσῷ .. στεφανωθεὶς Διόνυσον θεραπεύει Εὐρ. Βάκχ. 81· κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κ. εὐπέταλος ἕλικι θάλλει Ἀριστοφ. Θεσμ. 999· (ἐντεῦθεν πιθ. καλεῖται οἰνώψ, Σοφ. Ο. Κ. 674)· ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. 584.

κισσο-στέφᾰνος, ον, ἐστεμμένος κισσῷ, Ἀνθ. Π. 9, 524, 11

κισσο-στεφής, ές, = τῷ προηγ., Ἀνακρ. 49. 5· **κιττ-**, Ἀλκίφρ. 3. 48.

κισσο-τόμος, ον, (τέμνω), **κισσοτόμοι** (δηλ. ἡμέραι), αἱ, ἐν αἷς ἔκοπτον τὸν κισσόν, ἑορτή τις ἐν Φλειοῦντι, Παυσ. 2. 13, 4.

κισσο-φάγος, ον, Ἀττ. **κιττ-**, ὁ ἐσθίων κισσόν, Λόγγ. 3. 5.

κισσοφορέω, Ἀττ. **κιττ-**, κοσμοῦμαι διὰ κισσοῦ, ὡς οἱ βακχεύοντες, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 925, Ἀνθ. Π. 7. 707, Πλούτ. 2. 5Β.

κισσο-φόρος, Ἀττ. **κιττ-, ον**, φέρων κισσὸν ἢ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, Πινδ. Ο. 2. 50, Ἀριστοφ. Θεσμ. 988· — πρβλ. **κιστοφόρος**. 2) θάλλων ἐκ κισσοῦ, νάπη Εὐρ. Τρῳ. 1066.

κισσό-φυλλον, τό, φύλλον κισσοῦ, Φίλωνος Ἀρχ. Μαθ. 70. II. ἴδε ἐν λέξ. **κισσάνθεμον**.

κισσο-χαίτης, ου, ὁ, κισσοστεφής, ἔχων τὴν κόμην, Πρατίν. 1. 19, Ἔκφαντ. ἐν Ἀδήλ. 2· (σκωπτόμενον ὑπὸ Κρατίν. ἐν Ἀδήλ. 52).

κισσο-χᾰρής, ές, χαίρων ἐπὶ τῷ κισσῷ, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 12.

κισσο-χίτων [ῐ], **ωνος, ὁ, ἡ**, ἐνδεδυμένος μὲ κισσόν, Ὀρφ. Λιθ. 258.

κισσόω, Ἀττ. **κιττ-**, κοσμῶ, στέφω μὲ κισσόν, κρᾶτα κισσώσας ἐμὸν Εὐρ. Βάκχ. 205· κεκισσωμένος Ἀλκίφρων 2. 3.

κισσύβιον [ῠ], **τό**, ξύλινον ἀγροτικὸν ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κύκλωψι, Ὀδ. Ι. 346· παρὰ τῷ Εὐμαίῳ, Ξ. 78, Π. 52· κατὰ τὸ πλεῖστον μίαν ἔχον λαβήν, Kiessling εἰς Θεόκρ. 1. 27. (Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ὡς κατεσκευασμένον κυρίως ἐκ ξύλου κισσοῦ, ἤ, ὅπερ καὶ λογικώτερον, ὡς φέρον ὀλόγυρα γεγλυμμένα φύλλα καὶ βλαστοὺς κισσοῦ, διότι ἐν Εὐρ. Κύκλ. 390 εὑρίσκομεν σκύφος κισσοῦ τριῶν πήχεων τὸ πλάτος καὶ τεσσάρων τὸ βάθος, πρβλ. Ἀθήν. 476F, κέξ., Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Ϛ', 97· οὕτω τὰ Λατινικὰ corymbatus, ederatus, pampirnatus κεῖνται ἐπὶ ποτηρίων).

κισσώδης, ες, (εἶδος, κίσσα II) πάσχων ἐκ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἀσυνήθων καὶ ἀλλοκότων βρωμάτων, ἰδίως ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, Διοσκ. 5. 12.

κισσών, ῶνος, ὁ, μέρος κατάφυτον ἐκ κισσοῦ, Ἀρκάδ. 15. 14., Θεόγνωστ. 38. 27.

κίσσωσις, Ἀττ. **κίττ-, εως,** ἡ, ἡ διὰ κισσοῦ στέψις, Συλλ. Ἐπιγρ. 523. 21.

κισσωτός, ή, όν, κεκοσμημένος μὲ κισσόν, Ἀνθ. Π. 6. 172.

κίσταρος καὶ **κίσθαρος** (παρασχηματ. τοῦ **κίστος**) εἶδος κίστου, Παῦλ. Αἰγ.

κισταφόρος = κιστοφόρος, Ἐπιγραφ. Ἀπολλωνίας τῆς πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, CIG. 2052.

κιστέρνα, ἡ, Λατ. cisterna = δεξαμενή, Χρον. Πασχάλ. 578, 10. —593, 7, κ. ἀλλ.

κίστη, ἡ, κιβώτιον, Λατ. cista, Ὀδ. Ζ. 76· συχνὸν παρ' Ἀριστοφ., ἴδε Elmsl. εἰς Ἀχ. 1099· εἶδος γραφείου, κιβωτίου περιέχοντος τὰ πρὸς γραφὴν χρήσιμα, Ἀριστοφ. Σφ. 529·—Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1137, εὑρίσκομεν γεν. ἐκ τῆς κιστίδος, ὅπερ ἐσχημάτισεν ὁ ποιητὴς ὡς παρῳδίαν τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ ἐκ τῆς ἀσπίδος.— Καθ' Ἡσύχ.: «κίστη· ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο καὶ ἱμάτια. κιβωτός».

κιστίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κίστη,** θήκη μικρά, Ἀρτεμίδ. 1. 2.

κιστίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κίστη,** Ἱππ. 635. 52· ἴδε ἐν λέξ. **κίστη.**

κιστο-ειδής, ές, (κίστη) ἔχων τὸ σχῆμα κιβωτίου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὀγκίον.**

κίστος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κίσθος.**

κιστο-φόρος, ον, (κίστη) φέρων κίστην ἢ κιβώτιον ἐν μυστικαῖς πομπαῖς, Δημ. 313. 28, ἔνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν γραφὴν **κιττοφόρος** (δηλ. **κισσοφόρος**), ἴδε Λοβέκ. Ἀγλαόφ. 647· ἀλλὰ **κισταφόρος** ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2052. 18· καὶ **κιστιφερ,** τό, Λατ. cistifer, αὐτόθι 6218. **II.** ὡς οὐσιαστ., νόμισμα φέρον ἐντετυπωμένην κίστην καὶ ἔχον ἀξίαν τριῶν περίπου δραχμῶν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 6, 2, Λιβάν. 37, 46.

κίταρις, εως, ἡ, = **κίδαρις,** ὃ ἴδε.

κιτράτον, τό, φάρμακον παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν κίτρων, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 566.

κιτρέα ἢ **κιτρία,** ἡ, κιτριὰ ἢ λεμονιά, Γεωπ. 10. 7, 8.

κιτρινίζω (πιθαν. **κιτρίζω**), ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Achmes.

κιτρῖνο-ειδής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, τοῦ λεμονίου, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 95.

κιτρῖνος, η, ον, ἐκ κίτρου, ἔχων χρῶμα κίτρινον ὡς τῶν κίτρων, τῶν λεμονίων, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 179, Ψελλ. Θαυμασ. 144. 8· **κίτρινον,** τό, ἴσως = **κιτράτον,** Παῦλ. Αἰγ. 7. 18.

κιτρινό-χροος, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τῶν κίτρων, Achmes Ὀνειρ. 177. 30· οὕτω, **κιτρινόχρους, ουν,** Τζέτζ.· καὶ **κιτριοειδής, ές,** ὅμοιος πρὸς κίτρον, Γαλην. 14. 392.

κίτριον, τό, = **κιτρέα,** ἢ κιτριὰ ἢ λεμονιά, Γεωπ. 10. 7. 8. **II.** = **κίτρον,** λεμόνι, Γαλην. 19, 209, Ἀθήν. 83C· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 470. **III.** ὁ φλοιὸς τῆς κιτρέας, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.

κίτρον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κιτρέας, τὸ λεμόνι καὶ τὸ νῦν καλούμενον κίτρον, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 85C· ὡσαύτως, μῆλον Μηδικόν, καὶ κιτρόμηλον, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 469.

κιτρό-φυλλον, τό, φύλλον κιτρέας ἢ λεμονιᾶς, λεμονόφυλλον, Γεωπ. 9. 28, 1.

κιτρό-φυτον, τό, τὸ πρὸς φύτευσιν φυτὸν ἢ κλαδίον κιτρέας, Γεωπ. 10. 8, 2.

κίττα, κιττᾰβίζω, κιττάω, κίττησις, Ἀττ. ἀντὶ **κισσ-.**

κιττός, κιττοφόρος, κίττωσις, κτλ., Ἀττ. ἀντὶ **κισσ-.**

κῐτών, ῶνος, ὁ, Δωρ. (ἰδίως Σικελ.) ἀντὶ τοῦ **χιτών,** Koen Γρηγ. σ. 341.

κίφος, τό, Μεσσην. ἀντὶ στέφανος, Παυσ. 3. 26, 9.

κῐχάνω [ᾰ], Ἰλ., προστ. **κιχάνετε** Ἰλ. Ψ. 407, ἀπαρ. **κιχάνειν,** Μόσχ. 2. 112. Παρατ. **ἐκίχᾱνον,** Ἰλ. Γ. 383· αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις σχηματίζονται ἐκ τοῦ ***κίχημι,** ὑποτ. **κιχείω, κιχείομεν** Α. 26., Φ. 128· εὐκτ. **κιχείην** Β. 188· ἀπαρ. **κιχῆναι** Ὀδ. Π. 357· μετοχ. **κιχείς** Ἰλ. Π. 342·— παρατ. **ἐκίχην** [ῐ], β' ἑνικ. **ἐκίχεις,** ὡς τὸ **ἐτίθεις** ἐκ τοῦ **τίθημι,** Ὀδ. Ω. 284· α' πληθ. **κίχημεν** ἢ **ἐκ-** Π. 379· γ' δυϊκ. **κιχήτην** Ἰλ. Κ. 376·—ὁ ἐνεστ. κυρίως ἐν χρήσει μεθ' Ὅμ. **κιγχάνω** [ᾰ], (μνημονευόμ. ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 1525. 16, Ἡσύχ., Φώτ.) κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ Σόλωνι 42, καὶ ἤδη ἀποκαθίσταται ἁπανταχοῦ παρὰ τραγ., Αἰσχύλ. Χο. 622, Σοφ. Ο. Κ. 1450, Αἴ. 657, Εὐρ. Ἱππ. 1444, Ἄλκ. 22, Ἑλ. 597· ὡσαύτως ἀόρ. **ἔκῐχον** Εὐρ. Βάκχ. 903 (λυρ.), **κίχον** Πινδ. Π. 9. 45, ὑποτακτ. **κίχω** Εὐρ. Ἱκέτ. 1069· ἀόρ. α' **ἐκίχησα** Ὀππ. Ἁλ. 5. 116, Μουσαῖ. 149.—Μέσ. (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.), **κιχάνομαι** Ἰλ. Λ. 441, Ὀδ. Ι. 266· μετοχ. **κιχήμενος** (ἐκ τοῦ ***κίχημι**) Ἰλ.· μέλλ. **κιχήσομαι** Ὅμ., Σοφ., (μεταγεν. **κιχήσω,** Ἀπολλ. Ῥόδ.)· ἀόρ. **κιχήσατο** Ἰλ. Κ. 494, Ὀδ. Ζ. 51. Ποιητ. ῥῆματ., τυγχάνω, ἐντυγχάνω, συναντῶ, εὑρίσκω, μή σε .. παρὰ νηυσὶ κιχείω Ἰλ. Α. 26, πρβλ. Ὀδ. Ν. 228·—φθάνω, προφθάνω, καταφθάνω, ὅν κε .. ποσσὶ κιχείω Ἰλ. Ζ. 228· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀΐω αὐτόθι 341, πρβλ. Φ. 605, Πινδ. Π. 2. 92· ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε Ἰλ. Ψ. 407· σε δουρὶ κιχήσομαι, θὰ σε φθάσω μὲ τὸ δόρυ, Κ. 370· εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν, ἕως οὗ ἐκπορθήσωμεν αὐτό, Φ. 128. εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, φθάσω εἰς .., Γ 291·— ἐνίοτε ἐπὶ πραγμάτων, βέλος ὠκὺ κιχήμενον, βέλος ταχὺ ὅτε ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ αὐτόν, νὰ τὸν κτυπήσῃ, Ε. 187· φθῆσε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, «ἔφθη καταλαβόν σε τὸ τέλος τοῦ θανάτου» (Γαζῆς), Λ. 451· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. **2)** σπανίως μετὰ γεν. ὡς τὸ **τυγχάνω,** Σοφ. Ο. Κ. 1487.

κιχήλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κίχλη** «κιχῆλαι· αἱ κίχλαι τὰ ὄρνεα» Ἡσύχ.

κίχησις, εως, ἡ, (κῐχάνω) τὸ νὰ φθάσῃ τις, ἐπιτυχία· «κίχησις· ἡ λῆψις» Ἡσύχ.

κίχητος, τό, τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ λιβανωτός, θυμιατήριον, Κυπρία λέξις, Ἡσύχ., πρβλ. **κηθίς.**

κίχλη, [ῐ φύσει], ἡ, «τσίχλα», πτηνόν, λατ. turdus, κίχλαι τανυσίπτεροι Ὀδ. Χ. 468· συχνὸν παρ' Ἀριστοφ. καὶ ἄλλοις κωμικοῖς· ὁ Ἀριστ. διακρίνει αὐτῆς τρία εἴδη: τὴν ἰξοβόρον, τὴν τριχάδα, t. pilaris, καὶ τὴν ἰλιάδα, t. Iliacus, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20·— Δωρ. **κιχήλα,** Ἐπίχ. 108 Ahr., Ἀριστοφ. Νεφ. 339· παρὰ μεταγενεσ. **κίχλα,** Ἀλέξ. Τραλλ., Γεωπ. 15. 1, 19. **II.** ἰχθὺς θαλάσσιος labrus, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἐπίχ. 36 Ahr., Ἀντιμ. Ἀποσπ. 18, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3.

κιχλίζω: μέλλ. **-ίσω,** Ἀττ. **-ιῶ,** κυρίως φωνάζω ὡς ἡ κίχλη, (Ἀμμών. ὅστις γράφει **κιχλάζω**)· ἐντεῦθεν γελῶ βεβιασμένως, ἠλιθίως, Ἀριστοφ. Νεφ. 983· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 313·— ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον τρώγω κίχλας, ζῶ ἀβρῶς, εὐωχοῦμαι, τρυφῶ, «καλοτρώγω», ἀλλὰ πρβλ. Θεόκρ. 11. 78, Ἀνθ. Π. 5. 245, Ἀλκίφρων 1. 33., 3. 27 καὶ 74. Παρ' Ἡσυχ., **κιχλήσκουσιν** εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κιχλίζουσιν.**

κιχλισμός, ὁ, ἠλίθιος γέλως, καγχασμός, Κλήμ. Ἀλ. 196 (ἐντεῦθεν **κιχλιασμός**), Α. Β. 271· διάφ. γραφὴ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1073 ἀντὶ **καχασμός·** πρβλ. **κιχλίζω.** Καθ' Ἡσύχ.: «κιχλισμός· γέλως σφοδρός» (αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας).

κίχορα, ων, τά, ἄγρια λάχανα, «ραδίκια», «πικραλίδες», Νικ. Ἀλ. 429·— ὡσαύτως **κιχόρεια,** Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 281) παρὰ Φωτ.; Πολυδ. Ϛ', 62, μετὰ διάφ. γραφ. **κιχόρια,** ἀλλὰ τὸ cichorea παρ' Ὁρατ. ἐπιβεβαιοῖ τὸ πρῶτον. Παρὰ Θεοφρ. καὶ Διοσκ. **κιχώρη,** ἡ, **κιχώριον,** τό, εἶναι μόνον ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κιχόρη, κιχόριον.** [ῐ ἐν Νικ. ἔνθ. ἀνωτ.

κιχοριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κιχόριον «πικραλίδα ἢ ραδίκι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 4.

κιχράω, = κίχρημι, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Α', 28).

κίχρημι, δανείζω, μέσ. **κίχραμαι,** δανείζομαι, ἴδε **χράω** Β·— οὐσιαστ. **κίχρησις, εως,** ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 12. 303.

κίω, κίεις Αἰσχύλ. Χο. 680· προστ. **κίε** Ὀδ. Η. 50, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1068, Ἱκέτ. 852· ὑποτ. **κίῃς** Ὀδ. Α. 311, Ἐπικ. α' πληθ. **κίομεν** (ἀντὶ **κίωμεν**) Ἰλ. Φ. 456· εὐκτ. **κίοι** Ὀδ. Ι. 42., Ι. 549, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 504, **κιοίτην, κίοιτε** Ὅμ.· μετοχ. **κιών, κιοῦσα** (ἥτις καί περ οὕτω τονιζομένη εἶναι χρόνου ἐνεστῶτος, ὡς τὸ **ἰών,** ἐκ τοῦ **εἶμι** ibo) Ὅμ.· παρατ. **ἔκιον, κίον** Ὅμηρ. (Ἐντεῦθεν **μετακιάθω·** περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν λέξ. **κινέω**). Πορεύομαι, ὑπάγω, παρ' Ὁμ. σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Β. 565., Ω. 471, Ὀδ. Δ. 427, κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Β. 509.—Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. μόνῳ ἐκ τῶν τραγ.· ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον χάριν ἐτυμολογίας, Κρατύλ. 426.

κίων [ῑ], **ονος,** παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ. ἐν χρήσει) κατὰ τὸ πλεῖστον θηλ.· ἀλλ' ἀρσ. ἐν Θ. 66, 473., Τ. 38· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ. (ὡς Ἀριστοφ. Σφ. 105, κτλ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 108)· ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὴν λέξ. ὡς ἀρσ. γένους, 4. 184· ἀλλ' ὡς θηλ. 1. 92, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Πινδ. Κίων, στῦλος, λατ. columna, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν στέγην μεγάλης αἰθούσης κιόνων, Ὀδ. Τ. 38· πολλάκις ἄνθρωποι στηρίζουσι τὸ σῶμά των ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐν Ζ. 307., Θ. 66., Ψ. 90· ὡσαύτως στηρίζουσι τὰ δόρατά των ἢ κρεμῶσι τὰ τόξα των ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐν Α. 127., Ρ. 29, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 8· βραδύτερον ἐχρησίμευε καὶ ὅπως προσδένωσιν εἰς αὐτὸν τὸν μαστιγούμενον, Σοφ. Αἴ. 108 (ἔνθα ἴδε Λοβέκ.), Αἰσχίν. 9. 1· παροιμ. ἔσθιε .. τοὺς Μεγακλέους κίονας, διότι ἐκεῖνος ἐκ κενοδοξίας τοσαῦτα ἐδαπάνησεν εἰς τοιαῦτα, ὥστε οὐδὲν κατελείφθη αὐτῷ, εἰ μὴ οἱ κίονες τῆς αὐλῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 815. **2)** ἐν Ὀδ. Α. 53, ἐπὶ τῶν κιόνων οἵτινες κρατοῦσι χωριστὰ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ οὓς ἐφύλαττεν ὁ Ἄτλας· ὁ Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 349 παριστᾷ τὸν Ἄτλαντα πρὸς τοὺς δυτικοὺς τόπους ἱστάμενον καὶ ἐν ὤμοις βαστάζοντα τοὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κίονας, ὃς .. ἕστηκε κίον' (δυϊκὸν) οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοις ἐρείδων, καὶ ὁ Ἡρόδ. 4. 184, ἀποδίδει τὸ ὄνομα **κίων** εἰς τὸ ὄρος Ἄτλαντα·—οὕτως ἡ Αἴτνη καλεῖται κίων οὐρανία παρὰ Πινδ. Π. 1. 34·— περὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἴδε ἐν λέξ. **Ἡράκλειος.** **II.** ἐπιτύμβιος κίων,

'Ανθ. Π. 7. 163· ῥητῶς διακρινόμενος ἀπὸ τοῦ **στήλη** παρ' 'Ανδοκ. 6. 15, πρβλ. Becker εἰς Χαρικλ. 395· κ. τετράπλευρος = ὀβελίσκος, 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 1061. **III**. ἡ σταφυλή, λατ. columella, 'Ιππ. 'Επιδ. 1. 979, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 11, 11, κτλ.· πρβλ. **κιονίς**. **IV**. τὸ διάφραγμα τῶν μυκτήρων, ἢ τὸ ὑπὲρ τὸ διάγραμμα προέχον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον, Πολυδ. Β', 79, 80. **VI** εἶδος μετεώρου, 'Ηρακλείδ. παρὰ Πλουτ. 2. 893Β. **VI**. εἶδος σαρκώδους ἐκφύματος, 'Ιππ. 581. 53., 675. 2 (ἔνθα φέρεται **κιών**, ὀξυτόνως).

κλαγγάζω, λέξις κατ' ὀνοματοπ., ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν γεράνων, Λαν. clangere, Πολυδ. Ε', 69· ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν Σκυθῶν, Πορφύρ. περὶ 'Αποχ. 'Εμψύχ. 3. 3.

κλαγγαίνω ἢ **-άνω**, (κλάζω) ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, μόνον κατ' ἐνεστ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 131, Ξεν. Κυν. 6, 23· ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, Σοφ. 'Αποσπ. 782, ἔνθα ἀναγνωστέον **κλαγγάνω**, ὡς ὁ Wakef. παρ' Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω, **κλαγγέω**, ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν, Θεοκρ. 'Επιγρ. 6.

κλαγγή, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμ. **κλαγγὶ** (ὡς τὸ **ἀλκὶ**), ῎Ιβυκ. 49· (κλάζω)·— πᾶς ὀξὺς ἦχος· παρ' 'Ομ. ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ τόξου ὁπόταν ἐκρίπτηται τὸ βέλος, 'Ιλ. Α. 49· ἐπὶ τῆς κραυγῆς πτηνῶν, ἰδίως τῶν γεράνων (πρβλ. **κλαγγάζω**, **κλαγερός**), παραβαλλομένης πρὸς τὴν συγκεχυμένην βοὴν πλήθους, 'Ιλ. Γ. 3, 'Οδ. Λ. 605, πρβλ. 'Ιλ. Β. 100., Κ. 523· ἐπὶ τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοίρων, 'Οδ. Ξ. 412· βραδύτερον ἐπὶ τῶν ὠρυγμῶν τῶν λύκων, 'Ομ. ῞Υμν. 13. 4, πρβλ. 27. 8· ὁ συριγμὸς τῶν ὄφεων, Αἰσχύλ. Θήβ. 381· ἡ ὑλακὴ τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 5, κτλ.· ὁ ἦχος μουσικῶν ὀργάνων, Τελέστ. παρ' 'Αθην. 637Α· ἐπὶ ᾄσματος, Σοφ. Τρ. 208· κλ. δύσφατος, ἐπὶ τῶν προφητειῶν τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1152.— πρβλ. **κλάζω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὡσαύτως καὶ τὰ **κλαγγαίνω**, **-έω**, **-ώδης**.

κλαγγηδόν, 'Επίρρ., μετὰ κλαγγῆς, θορύβου, βοῆς, 'Ιλ. Β. 463· — ὡσαύτως **κλαγγόν**, Βαβρ. παρὰ Σουΐδ., ἔνθα ὁ 'Ιακώψιος ('Ανθ. Π. 3, 149) διορθοῖ **κλαγκτόν**.

κλαγγώδης, ες, (εἶδος) ἐκβάλλων φωνὴν ὑψουμένην ἀπὸ βαρέος τόνου εἰς ὀξύν, ὡς κατὰ τὸν ἔμετον, 'Ιππ. Κωακ. 208·— ἐπὶ τῆς φωνῆς, τραχύς, βραγχνός, ὁ αὐτ. 68, κτλ.· πρβλ. Foës. Oecon.

κλᾰγερός, ά, όν, κράζων ὀξέως, ἐπὶ γεράνων, 'Ανθ. Π. 6. 109.

κλαγκτός, ή, όν, = τῷ προηγ., 'Αντιφ. ἐν 'Αδήλ. 7· πρβλ. **κλαγγόν**.

κλάδα, **κλάδας**, αἰτ. κατὰ μεταπλ. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **κλάδος**, ὃ ἴδε.

κλᾰδᾰρό-ρυγχος, ὁ, ὁ διὰ τοῦ ῥύγχους κλαδεύων, ὄνομα τοῦ τροχίλου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 15· πρβλ. **κλαδάω**.

κλᾰδᾰρός, ά, όν, εὐκόλως θραυόμενος, εὔθραυστος, Πολύβ. 6. 25, 5. **II**. μεταφ., ἄτονος, χαλαρός, ἀσθενής, ὄψεις Κλήμ. 'Αλ. 294· κλαδαρὸν περιβλέπειν, ῥίπτειν ἡδυπαθῆ βλέμματα, αὐτόθι 293.—Καθ' 'Ησύχ.: «κλαδαρόμματος· εὔσειστος τὰ ὄμματα»· πρβλ. τὸ Λατ. patranti fractus ocello παρὰ τῷ Περσίῳ.

κλᾷδας, Δωρ. αἰτ. πληθ. τοῦ **κλείς**.

κλᾰδάσσομαι, ἐξορμῶ, κινοῦμαι μετὰ σφοδρότητος, αἷμα κλαδασσόμενον διὰ γυίων 'Εμπεδ. 364· ὁ Λοβ. Παθ. Προλεγ. 89 διορθοῖ, κλυδασσόμενον, κλυδωνιζόμενον.

κλαδάω, σείω, 'Ησύχ. **II**. (**κλάδος**)= **κλαδεύω**, Θωμ. Μάγιστρ., Φρύνιχ. 172 (ἔνθα ὁ Hemst. **κλᾶν**).

κλᾰδεία, ἡ, καὶ **κλάδευσις**, εως, ἡ, τὸ κλάδευμα τῆς ἀμπέλου, Γεωπ. 3. 14, 'Ακύλας ἐν Παλ. Διαθ. ἐν ῏Ασμ. 'Ασμ. Β', 12·— **κλαδεύματα**, τά, φύλλα ἀπεσπασμένα, Γλωσσ.

κλᾷδες· «ζυγά, Αἰολεῖς» 'Ησύχ.

κλαδευτήρ, ὁ, = **κλαδευτής**, Γλωσσ.

κλαδευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κλαδεύειν, Γεωπ. 9. 5, 11.

κλᾰδευτήριον, τό, ὡς καὶ νῦν, κλαδευτῆρι, 'Ησύχ. ἐν λέξ. βράκετ(ρ)ον·— πληθ. **κλαδευτήρια**, τά, ἑορτὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος, ὁ αὐτ. ἐν λέξ. **βέσβην**.

κλαδευτής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κλαδεύων, Γλωσσ.

κλᾰδεύω, ὡς καὶ νῦν, 'Αρτεμίδ. 1. 51, Κλήμ. 'Αλ. 341, Γεωπ. 3. 14.

κλᾰδεών, ῶνος, ὁ, = **κλάδος**, Φιλόξ. 1. 3 Bgk., 'Ορφ. 'Αργ. 923.

κλαδηφορέω, φέρω κλάδους, Θεόδ. Πρόδρ.· ἐκ τοῦ **κλαδηφόρος**, ον, ὁ φέρων κλάδους, 'Ηρῳδιαν. 'Επιμερ. 103.

κλᾰδί, κατὰ μεταπλ. δοτ. τοῦ **κλάδος**·— ἀλλὰ **κλᾷδί**, Δωρ. δοτ. τοῦ **κλείς**.

κλάδιον, τό, (διάφ. γραφ. **κλαδίον**) ὑποκορ. τοῦ **κλάδος**, 'Ανθ. Π. 9. 78, Λιβάν. 1. 502, κτλ.

κλᾰδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., 'Ανακρεόντ. 18. 4.

κλάδος [ᾰ] **ου**, ὁ, (**κλάω**) νέον βλάστημα δένδρου, οἷα τὰ ἀποκοπτόμενα πρὸς ἐγκεντρισμόν, κοινῶς «κλαδί», 'Αριστ. π. Νεότ. 3, π. Ζ. Γέν. 3. 2, 3, Θεοφρ. π. Φ. 'Ιστ. 1. 1, 9. **2**) κλάδος ἐλαίας περιτετυλιγμένος δι' ἐρίου καὶ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἱκετῶν, 'Ηρόδ. 7. 19· ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον Αἰσχύλ. Εὐμ. 43, πρβλ. 'Ικέτ. 23, Σοφ. Ο. Τ. 3, 143· καὶ ἴδε **ἱκετήριος**·— ὡσαύτως ἐπὶ κλάδων δάφνης ἐν χρήσει ἐν τοῖς ναοῖς, Εὐρ. ῎Ιων 80. **3**) μεταφ., δύο κλάδοι, δύο βραχίονες, 'Εμπεδ. 393,— Παρὰ ποιηταῖς εὑρίσκομεν πολλοὺς τύπους σχηματισθέντας κατὰ μεταπλασμόν, δοτ. **κλαδί**, ἐν τῷ σχολ. παρ' 'Αριστοφ. ἐν Λυσ. 632 (πρβλ. Bgk. εἰς Λυρ. σ. 871 κἑξ.)· αἰτ. **κλάδα**, ποιητ. παρὰ Δράκ. 103. 13, 'Ησυχ.· δοτ. πληθ. **κλάδεσι** 'Αριστοφ. ῎Ορν. 239, 'Επικ. **κλαδέεσσι** Νικ. παρ' 'Αθην. 683C· αἰτ. **κλάδας** αὐτόθι 684Β

κλᾰδοῦχος, ἴδε ἐν λέξ. **κλειδοῦχος**.

κλαδόω, = **κλαδεύω**, 'Αρ. 'Ινδ. 11· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 172.

κλᾰδώδης, **ες**, (εἶδος) ἔχων πολλοὺς κλάδους, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 541.

κλᾰδών, **όνος**, **ὁ**, = **κλάδος**, «κλαδόνες· κλάδοι» 'Ησύχ.

κλάζω: μέλλ. **κλάγξω**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 947· ἀόρ. α' **ἔκλαγξα** 'Ιλ., Τραγ.· ἀόρ. β' 'Ομηρ. **ἔκλᾰγον**, 'Ομ. ῞Υμν. 18. 14, Θεόκρ. κτλ.· πρκμ. **κέκλαγγα** Ξεν. Κυν. 3, 9., 23, ὑποτακτ. **κεκλάγγω**, 'Αριστοφ. Σφ. 929· 'Επικ. **κέκληγα** 'Αλκμὰν 52· μετοχ. **κεκληγώς**, πληθ. **κεκληγῶτες** 'Ιλ. Π. 430 (ἄλλ. **κεκλήγοντες** ὡς ἐκ μετοχ. ἐνεστ. **κεκλήγων**, **ουσα**, Spitzn. 'Ιλ. Π. 430).— Παθ., **κεκλάγξομαι** 'Αριστοφ. Σφ. 930. ('Η √ΚΛΑΖ εὕρηται ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τῆς √ΚΛΑΓ ἢ ΚΛΑΓΓ, ὅθεν **κλαγγ-ή**, **κλαγγ-αίνω**, κτλ.· πρβλ. 'Αγγλ. clash, clang, clank.) Παράγω ἦχον ὀξὺν καὶ διαπεραστικόν, παρ' 'Ομ. **I**. ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, οἷον ἐπὶ τοῦ ἐρῳδιοῦ, οὐκ ἴδον .., ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν 'Ιλ. Κ. 276· ἐπὶ ψαρῶν ἢ κολοιῶν, ὥς τε ψαρῶν νέφος .. ἠὲ κολοιῶν οὖλον κεκλήγοντες Ρ. 756, κτλ.· ἐπὶ τῶν γεράνων, 'Ησ. ῎Εργ. κ. 'Ημ. 447· ἐπὶ ἀετοῦ, 'Ιλ. Μ. 207, Σοφ. 'Αντ. 112, πρβλ. Ο. Τ. 966, κτλ. **2**) ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, «γαυγύζω», οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον 'Οδ. Ξ. 30, πρβλ. 'Αριστοφ. Σφ. 929, Ξεν. Κυν. 3, 9., 6, 27, κτλ. **3**) ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐπὶ τῶν βελῶν συγκρουομένων ἐντὸς τῆς φαρέτρας, ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ 'Ιλ. Α. 46· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, συρίζω, αἶψα γὰρ ἦλθεν κεκληγὼς Ζέφυρος 'Οδ. Μ. 408· ἐπὶ τροχῶν, κροτῶ ἢ τρίζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 205· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κλάζουσι κώδωνες φόβον, διαχέουσι διὰ τοῦ ἤχου των τρόμον, αὐτόθι 386. **4**) ἐπὶ ἀνθρώπων, φωνάζω, βοῶ, ὀξέα κεκληγὼς 'Ιλ. Ρ. 88, πρβλ. Ε· 591, κτλ.· ἐπὶ τῆς ὀξείας φωνῆς τοῦ Θερσίτου, ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα Β. 222· μετὰ συστοίχ. αἰτ., φωνάζω μεγαλοφώνως, βοῶ, κλάζειν ῎Αρη Αἰσχύλ. 'Αγ. 48· γόον ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 948· Ζεὺς ἔκλαγξε βροντάν, ἐβρόντησε, Πίνδ. Π. 4. 41. **5**) τὸ πλησιέστατον πρὸς ἔναρθρον ἦχον ἤτοι λόγον παράδειγμα εὕρηται παρ' Αἰσχύλ., μάντις ἔκλαγξεν ἄλλο μῆχαρ, ἐβόησεν (ἐξηγούμενος) ἄλλην θεραπείαν, ἄλλο μέσον, 'Αγ. 201· Ζῆνα .. ἐπινίκια κλάζων, ψάλλων μεγαλοφώνως τὸ ᾆσμα τῆς νίκης εἰς τιμὴν τοῦ Διός, αὐτόθι 174· οὕτω, τότε δ' ῞Εσπερος ἔκλαγεν οἶος, ἔψαλλε μόνος, ἐν 'Ομ. ῞Υμν. 18. 14, πρβλ. Εὐρ. ῎Ιωνα 906, 'Ανθ. Π. 7. 196· ἴδε ἐν λέξ. **γλάζω**.

κλᾶΐς, γεν. **κλᾱΐδος**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **κληΐς**, **κλείς**, λατ. clavis.

κλάϊστρον, τό, Δωρ. ἀντὶ **κλεῖστρον**, ὃ ἴδε.

κλαίω, ἀρχ. 'Αττ. **κλάω** [ᾱ] μένον ἀεὶ ἀσυναίρετον· 'Επικ. β' ἑν. εὐκτ. **κλαίοισθα** 'Ιλ. Ω. 619· 'Αττ. παρατ. **ἔκλᾱον**, 'Επικ. **κλαῖον** ῞Ομ., 'Ιων. **κλαίεσκον** 'Ιλ. Θ. 364, 'Ηρόδ. 3. 119, ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 298·— μέλλ. **κλαύσομαι**, Δωρ. **κλαυσοῦμαι** (ἐν χρήσει παρ' 'Αριστοφ. ἐν Εἰρήν. 1081, 1243 ἐν παρῳδουμένοις ἡρωϊκοῖς στίχοις)· **κλαυσεῖ** (οὐχὶ **κλαύσεις**) Θεόκρ. 23. 34· παρ' 'Αττ. ὡσαύτως **κλαιήσω** ἢ **κλᾱήσω**, Δημ. 440. 17., 546. 21., 980. 24· παρὰ μεταγεν. (οἷον Διον. 'Αλ. 4. 70, Μανέθων 3. 143, Καιν. Διαθ., Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 541), **κλαύσω**·—ἀόριστ. **ἔκλαυσα**, ἐπ. **κλαῦσα** 'Οδ. Γ. 261·— Μέσ., ἀόρ. **ἐκλαυσάμην** Σοφ., 'Ανθ.—Παθ., μέλλ. **κλαυσθήσομαι** 'Εβδ., ὡσαύτως **κεκλαύσομαι** 'Αριστοφ. Νεφ. 1436· ἀόρ. **ἐκλαύσθην** 'Ανθ. Π. παράρτ. 341· πρκμ. **κέκλαυμαι** Τραγ., ὡσαύτως **κέκλαυσμαι** Λυκόφρ. 273, κτλ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 320. ['Ο τύπος **κλάω** [ᾱ] θεωρεῖται ὡς 'Αττ. ὑπὸ τοῦ 'Απολλων. περὶ 'Επιρρ. σ. 600 καὶ μένει ἐν πολλοῖς τῶν ἀρίστων 'Αντιγράφ. τοῦ 'Αριστοφ. καὶ Πλάτ.· ὁ δὲ Πόρσων ἀποκατέστησεν αὐτὸν πανταχοῦ παρὰ Τραγ.· οὕτω **κάω**, **ἀεί**, **ἐλάα**·— **ἔκλᾰε** μόνον παρὰ μεταγ. ποιηταῖς, Θεόκρ. 14. 32.] (τὸ ι ἐν τῷ **κλαί-ω**, ὡς καὶ ἐν τῷ **καί-ω**, παριστάνει F, ὅπερ ἀναφαίνεται εἰς τοὺς μέλλοντας **κλαύ-σομαι**, **καύ-σω**, πρβλ. **κλαυθμός**. **κλαῦ-μα**, **καῦ-σος**, κτλ.·—ἡ ῥίζα ἄρα ἦτο ΚΛΑF). **I**. ἀμεταβ., κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, ἐπὶ πάσης ἰσχυρᾶς (μεγαλοφώνου) ἐκδηλώσεως ὀδύνης ἢ θλίψεως ἰδίως ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ῞Ομ., κτλ.· ἀμφὶ δέ σε Τρῶες καὶ Δαρδανίδες κλαύσονται 'Ιλ. Σ. 340· οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, δάκρυσι κλ. Δίων Κ. 57. 27· αἵματα κλ. 'Ηλιόδ. 4. 8. **2**) αὐτὸν κλαίοντα ἀφήσω, θὰ τὸν ἀποστείλω κλαίοντα, δηλ. «δαρμένον», 'Ιλ. Β. 263· ἐντεῦθεν αἱ κοιναὶ 'Αττ. φράσεις, **κλαύσεται** θὰ κλαύσῃ, δηλ. θὰ μετανοήσῃ ἢ θὰ πάθῃ δι' αὐτό, 'Αριστοφ. Σφ. 1327, Πλ. 174 ἀλ.· οὕτω **κλαύσομαι** ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 59· κλαύσει μακρά, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 255, πρβλ. 1243· κλαύσει φιλῶν τὸν οἶνον Εὐρ. Κύκλ. 554 (πρβλ. **κλαυσᾰρα**)· κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας Αἰσχύλ. 'Ικ. 925· κλάων, πρὸς βλάβην σου, πρὸς λύπην σου, μὲ κίνδυνόν σου, cum magno tuo malo, Σοφ. Ο. Τ. 401, 1152, 'Αθήν. 754· κλάων ἄψει τῶνδε Εὐρ. 'Ηρακλ. 270, πρβλ. 'Ιππ. 1086· δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς 'Αρι-

στοφ. Νεφ. 58· κλάειν σοι λέγω, Λατ. plorare te jubeo, ἀντίθετ. τῷ χαίρειν σοι λέγω, Ἀριστοφ. Πλ. 62, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 127· κλάειν εἴπωμεν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 64· κλάειν κελεύων Λάμαχον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1129· κλάειν σε μακρὰ κελεύσας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 433· ἐντεῦθεν, κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν, πάσχειν σφοδρῶς κατὰ τὴν κεφαλήν, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 612· πρβλ. **κλαυσιάω**. **II.** μεταβατ., κλαίω διά τινα, θρηνῶ, κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν Ὀδ. Α. 363, πρβλ. Ἰλ. Υ. 210· τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 890, Σοφ. Ἠλ. 1117, Ἀριστοφ. Σφ. 584, Πλάτ., κλ.· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθητ., εἶμαι ἀντικείμενον κλαυθμοῦ, θρήνου, ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου Αἰσχύλ. Χο. 687· ἀπροσ., μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται Ἀριστοφ. Νεφ. 1436. **III.** Μέσ., κλαίω δι' ἐμαυτόν, κλαίω δυνατά, μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Θήβ. 920, Ἀγ. 1096· καὶ οὕτω, μετοχ. παθ. πρκμ., κεκλαυμένος, πλήρης δακρύων, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 458, 731, Σοφ. Ο. Τ. 1490. **2)** μεταβατ., θρηνῶ πρὸς ἐμαυτόν, πάθη .. πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 153.

κλαιωμῐλία, ἡ, (ὁμιλία) τὸ συγκλαίειν κλαίοντι, Ἀνθ. Π. 9. 573, πρβλ. **γελοωμιλία**.

κλαμαρός, ά, όν, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **κλαδαρός**, Ἀνθ. Π. 9. 322, Ἡσύχ.

κλαμβός, ή, όν, κολοβός, ἠκρωτηριασμένος, Ἱππιατρ. 54. 62.

κλανίον (ἢ **κλάνιον**), τό, ψέλιον, «κλανία· ψέλια βραχιόνων» Ἡσύχ., κλ.

κλᾴξ, -ᾱκός, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κλείς**, «κλειδί», Θεόκρ. 15. 33.

κλαξῶ, Δωρ. μέλλ. τοῦ **κλείω**, Θεόκρ. 6. 32.

κλαπάζω, χρονίζω, Ἡσύχ.

κλάπαι, ῶν, αἱ, = Λατ. clavae, ξύλιναι ἐμβάδες, Δίων Κ. 77. 4.

κλαρία, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κληρία**, τά, συγγραφὴ χρεωστική, «ὁμόλογον», Πλουτ. Ἆγις 13.

κλάριος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κλήριος** (ὅπερ δὲν εὑρίσκεται), διανέμων διὰ κλήρου, ἐπίθετον τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 360, Παυσ. 8. 53, 9.

κλᾶρος, **κλᾱρόω**, **κλᾱρονομέω**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κληρ-**.

κλᾱρῶται, ῶν, οἱ, ἐν Κρήτῃ, δουλοπάροικοι, ascripti glebae, ὥσπερ οἱ Εἵλωτες ἐν Λακωνίᾳ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544, Καλλίστρ. παρ' Ἀθην. 263Ε· ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ.

κλᾰσ-αυχενεύομαι, (αὐχήν), Παθ., βαδίζω κλίνων τὸν αὐχένα ὁτὲ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁτὲ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά, κάμνω θηλυπρεπῆ τσακίσματα, ἐπὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἄρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 3· πρβλ. Müller. Arhäol. d. Kunst. § 331. 2.

κλᾴσθρον· «κλεῖθρον» Ἡσύχ.

κλᾰσῐ-βῶλαξ, -ᾰκος, ὁ, ἡ, (κλάω) ὁ θραύων τὰς βώλους τῆς γῆς, Ἀνθ. Π. 6. 41.

κλάσις [ᾰ], εως, ἡ, (κλάω) θραῦσις, «τσάκισμα», «σπάσιμον», Πλάτ. Τίμ. 43D, Ἀριστ. Προβλ. 5. 19, 2· ἡ κλάσις τῶν ἀμπέλων, ἡ ἀποκοπὴ τῶν φύλλων αὐτῶν, Λατ. pampinatio, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 14, 4, κ. ἀλλ.· ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 23· πρβλ. **κλαστήριον**. **2)** κλάσμα, τεμάχιον, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Λ', 12, πρβλ. Β' ΙΑ', 21). **II.** παρὰ Φίλωνι, ἡ τροποποίησις, ποικίλη στροφή, λύγισμα τῆς φωνῆς, 1. 276., 2. 266.

κλάσμα, τό, τὸ θραυσθέν, ἀποκοπέν, τεμάχιον, Ἀνθ. Π. 6. 304., 11. 153, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 19, Καιν. Διαθ.

κλαστάζω, περιποιοῦμαι ἄμπελον, κλαδεύω, «βλαστολογῶ» (ἴδε **κλάσις**)· μεταφορ., «κόπτω τὰ πτερά τινος», ταπεινώνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 166.

κλασματίζω, = **κλάω**, Θεοφάν. σ. 332.

κλασμός, διάφ. γραφ. ἀντὶ **συγκλασμός**, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Α', 7).

κλαστήριον, τό, «τὸ δρέπανον ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 166· «δρέπανον τὸ τῆς ἀμπέλου» Ἡσύχ.

κλάστης, ου, ὁ, «ἀμπελουργὸς» Ἡσύχ.

κλαστός, ή, όν, (κλάω) τεθραυσμένος, κοινῶς «τσακισμένος», Ἀνθ. Π. 6. 71·— παρ' Ἐκκλ., **κλαστόν**, τό, ὁ ἄρτος ὁ κατὰ τὴν θείαν εὐχαριστίαν κλώμενος.

κλαυθμηρός, ά, όν, κλαυστικός, πένθιμος, θρηνητικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 337.

κλαυθμονή, ἡ, (κλαίω) κλαυθμός, ἐκ διορθώσεως ἐν Πλάτ. Νόμ. 792Α (ἐκ τοῦ Πολυδ. Β', 64) ἀντὶ **κλαυμονή**.

κλαυθμός, ὁ, (κλαίω) κλαῦμα, θρῆνος, Ἰλ. Ω. 717, Ὀδ. Δ. 212, 801., Ρ. 8, κτλ.· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1554· καὶ παρ' Ἀττ. πεζογράφοις, κλαυθμοὶ παίδων Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 6· κλ. μετὰ δακρύων Διόδ. 32. 6.

κλαυθμῡρίζω, κάμνω τινὰ νὰ κλαύσῃ, τὰ παιδία Πλούτ. 2. 9Α· τοὺς οἰκέτας Ἀθήν. 364Α (κατὰ Casaub.).— Παθ., κλαίω, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366D, Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 141. 3, Διόδ. 4. 20, κτλ. **II.** ἀμετάβ., ἐν τῷ ἐνεργ., Ἱππ. Προγν. 46.

κλαυθμύρισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, 976Α.

κλαυθμῡρισμός, ὁ, τὸ κλαίειν ὡς παιδίον, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. Τὸ ἐν Ὀππ. Κυν. 4. 248 **κλαυθμυριῶν** ἔχει καὶ διάφ. γραφὴν **κλαυθμυρισμῶν** (Regius), ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἡ τοῦ Βατ. κώδικος **κλαυθμυρίδων**, ἥτις πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ καίπερ τῆς ἑνικ. ὀνομ. **κλαυθμυρὶς** μὴ ἀπαντώσης που.

κλαυθμώδης, ες, (εἶδος) ὡς ὑπὸ κλαυθμοῦ ἢ λυγμοῦ διακοπτόμενος, ἀναπνοὴ Ἱππ. Ἀφ. 1258· φωναὶ Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 24.

κλαυθμών, ῶνος, ὁ, ὁ τόπος κλαυθμῶν καὶ θρήνων, Ἑβδ. (Β' Βασ. Ε', 23, 24).

κλαῦμα, τό, (**κλαίω**) κλαυθμός, θρῆνος, κοπετός, ἀείποτε κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 705, κτλ.· κλαυμάτων πηγαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 887· κλαυμάτων ἄξια Ἀνδοκ. 34. 16. **II.** θλῖψις, δυστυχία, Ἀριστοφ. Εἰρ. 249· κλαύμαθ' ὑπάρξει τινί, = κλαύσεται, Σοφ. Ἀντ. 932.

κλαυμονή, ἴδε ἐν λέξ. **κλαυθμονή**.

κλαυμυρίζομαι, ἀμφίβ. ἀντὶ **κλαυθμυρίζομαι**, παρὰ Φωτ.

κλαύσᾰρα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **κλαύσει ἄρα**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 532· οὕτω, οἰμώξᾶρα Πλοῦτ. 876.

κλαυσείω, = τῷ ἑπομ., Συνέσ. 15Α.

κλαυσιάω, ἐφετ. τοῦ **κλαίω**, ἐπιθυμῶ νὰ κλαύσω, τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ, ἡ μικρὰ θύρα μέλλει νὰ κλαύσῃ, δηλ. θὰ πάθῃ (ὡς τὸ **κλαύσεται**), ἐπειδὴ ἄνευ αἰτίας τρίζει, Ἀριστοφ. Πλ. 1099.

κλαυσί-γελως [ῐ], ὁ· αἰτ. **-γέλωτα** Δημ. Φαληρ. 28, Ἀθήν. 591C· δοτ. πληθ. **-γέλωσι**, Πλούτ. 2. 1097F· γέλως μετὰ δακρύων, κλ. εἶχε πάντας Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9· πρβλ. Ἰλ. Ζ. 484.

κλαυσί-δειπνος, ον, ὁ περὶ τοῦ δείπνου του παραπονούμενος, Βασίλ. ὁ Μέγ. τ. 3: σ. 208Β.

κλαυσί-μᾰχος, ον, εὑρισκόμενον μετὰ τοῦ **βουλόμαχος** ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1293· ὁ κλαίων διὰ μάχην, ἐπιθυμῶν σφοδρῶς νὰ πολεμήσῃ, «ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ τέλος τοῦ Λάμαχος ὀνόματος» (Σχόλ.).

κλαύσιμος, η, ον, γοερός, θρηνώδης, «παραπονετικός», Γλωσσ.

κλαύσομαι, μέλλ. τοῦ **κλαίω**, Δωρ. **κλαυσοῦμαι**.

κλαυστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κλαίων, θρηνολογῶν, Μανέθων 4. 192.

κλαυστικός, ή, όν, ἐπιρρεπῶς ἔχων πρὸς τὸ κλαίειν, «κλαψιάρης», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1056. Ἐπίρρ. κλαυστικῶς ἔχειν Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξ. **ὀψείοντες**.

κλαυστὸς ἢ **κλαυτός**, ή, όν, (**κλαίω**) ἄξιος κλαυθμοῦ, ἀξιοθρήνητος», Αἰσχύλ. Θήβ. 333, Σοφ. Ο. Κ. 1360.— **κλαυτὸς** εἶναι ὁ ἀρχαιότερος τύπος, ἴδε **ἄκλαυτος**, **κέλευσμα**.

κλάω [ᾰ]· παρατ. **ἔκλων** (**κατ-**) Ἰλ. Υ. 227, (**ἀν-**) Θουκ. 2. 76· μέλλ. **κλάσω** [ᾰ] Λουκ., ἀόρ. α' **ἔκλᾰσα**, Ἐπικ. **κλάσε** Ἰλ., **κλάσσε** Θεόκρ.—Μέσ. μέλλ. (ἴδε **ἀνακλάω**)· Ἐπικ. ἀόρ. **κλάσσατο** Ἀνθ. Π. 7. 124: — Παθ. μέλλ. **κλασθήσομαι** (**ἀνα-**) Ἀριστ. Μετεωρ. 5. 6, 6: ἀόρ. **ἐκλάσθην** Ἰλ.· πρκμ. **κέκλασμαι** Ἱππ., κτλ.· μετ. ἀόρ. β' **κλὰς** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κλῆμι**) Ἀνακρ. 16 (**ἀπο-**), πρβλ. Εὐστ. 1654. 12. Θραύω, ἀποκόπτω, «τσακίζω», «σπάζω», ἐξ ὕλης πτόρθον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Λ. 584·— ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς ἀμπέλου (πρβλ. **κλαδεύω**, **κλάσις**, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 1, Λόγγος 3. 29, κτλ.· συχν. κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ. **κεκλασμένος**, τεθλασμένος, κεκαμμένος, καμπαῖς κεκλασμένας ὑποπορεύσεις .. ἐχούσαις Πλούτ. 2. 968Β· κ. στολίδες αὐτόθι 64Α· τὰ κλώμενα τῶν ῥευμάτων, αἱ τεθλασμέναι διευθύνσεις αὐτῶν, αὐτόθι 747D, κτλ. **2)** ἐπὶ γεωμετρ. γραμμῶν, παθ., μεταβάλλω διεύθυνσιν, διαθλῶμαι, Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 10, 3, καὶ ἀλλαχοῦ· ἡ κεκλασμένη (δηλ. γραμμή) ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 5. 4, 15, π. Ψυχ. 3. 4, 9· οὕτως ἐπὶ τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 3. 6, 4, Προβλ. 15. 12, 1. **3)** μεταφ., θραύω, ἐξασθενῶ, ματαιώνω, τὴν ἐλπίδα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 13·— κεκλασμένη φωνή, ἐκτεθηλυμμένη φωνή, Ἱππ. 1229Ε, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 50· κεκλ. ὀφθαλμοὶ αὐτόθι 3, 8· κεκλ. μέλη Πλούτ. 2. 1138C· κεκλ. ῥυθμὸς Λογγῖν. 40· κεκλασμένος μέθῃ Πλούτ. 2. 596C· πρβλ. **κλαδαρός**.

κλάω [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κλαίω**, ὡς **κάω** ἀντὶ **καίω**· ἴδε ἐν λέξ. **κλαίω**.

κλεαινός, ή, όν, παρ' Ἡσυχ. ἐφθαρμ. ἀντὶ **κλεεννός**.

κλέβδην, Δωρ. **-δαν**, Ἐπίρρ. διὰ κλοπῆς, κρύφα «κλεφτά», Λατ. clam, Α. Β. 611, Ἐτυμολ. Μέγ. 103.

κλεεννὸς ἢ **κλεεινός**, ή, όν, Λυρ. τύπος τοῦ **κλεινός**, πεφημισμένος, περίφημος, Σιμων. 121, Πινδ. Π. 4. 499., 5. 25, Σχόλ. παρ' Ἀθην. 694D, Σωκράτ. ἐν Bgk. Λυρ. σ. 442.

κλεηδών, όνος, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κληδών**, ὃ ἴδε.

κλεῖα, ποιητ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **κλέεα**, πληθ. τοῦ **κλέος**, Ἡσίοδ.

κλειδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλείς**, μικρὸν κλειδί, κλειδία .. Λακωνίκ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους Ἀριστοφ. Θεσμ. 421, πρβλ. Ἀποσπ. 120· τὸ κλ. τοῦ οἰκήματος Ἀριστ. π. Θαυμασ. 32. **II.** ἴδε ἐν λέξ. **κλεὶς** III. **III.** καταπότιον, Γαλην. τ. 13, σ. 550, 615, κλ.

κλειδο-ποιός, όν, ὁ, κατασκευάζων κλειδία, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 58. 12.

κλειδουχέω, Ἀττ. **κληδ-**, εἶμαι κλειδοῦχος, κλ. θεᾶς, εἶμαι ἱέρεια αὐτῆς, Εὐρ. Ι. Τ. 1463. **II.** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἡρ. Μαιν. 1288, εὑρίσκομεν παθ. μετοχ. **κληδουχούμενοι**, ὅπερ ὁ Matthiä ἑρμηνεύει, ἐκ τοῦ πλησίον παρατηρούμενοι, παραφυλαττόμενοι· ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι πιθανῶς ἐφθαρμένη, ἴδε Διν δ. ἐν τόπῳ.

κλειδοῦχος, Ἀττ. **κληδ-**, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τὰς κλεῖς, ἐπομένως ἔχων τὴν φροντίδα ἢ φυλάσσων τόπον τινά, Ἔρωτα.. τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον Εὐρ. Ἱππ. 541· Ἰώ, κλ. Ἥρας, ἱέρεια αὐτῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 291, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 132, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 822. 7· περὶ τῆς Παλλάδος ὡς προστάτιδος θεᾶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1142· τῶν συνδέσμων ἑκάστου κλειδ. Μοῖρα, προστάτις.., Πλούτ. 2. 591Β· ἐπὶ τοῦ Αἰακοῦ ὡς κριτοῦ τῶν νεκρῶν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 236· οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, Ἐκκλ.· ὡσαύτως, κλειδοῦχοι νεκύων πύλαι Ἀνθ. Π. 7, 391. **ΙΙ.** ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν 4 καὶ 10, οἵτινες παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἐπιστεύοντο ὡς αἱ κλεῖδες τῆς τάξεως τοῦ Παντός, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 22, 60·—ὁ Ἰω. Λυδ. ἐν Ἐκλ. 15, καὶ Ε. Μ. 253. 50, καλοῦσι τοὺς ἀριθμοὺς τούτους **κλαδούχους**, ὡς εἰ οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ διεκλαδίζοντο ἐξ αὐτῶν ὡς ἐκ στελέχους, ἀναμφιβόλως ἐκ πλάνης προελθούσης ἐκ τοῦ Δωρ. τύπου **κλᾳδοῦχος**.

κλειδο-φόρος, ον, ὁ φέρων κλειδία, Ἰων. **κληϊδ-** ἐν Συνεσ. 733Β.

κλειδοφῠλᾰκέω, φυλάττω τι κλειδωμένον, τι Σεραπ. ὁ Αἰγύπτ. 924Β.

κλειδο-φύλαξ [ῠ], ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων τὰς κλεῖς, Λουκ. Ἔρωτ. 14.

κλειδόω, (κλείς), κλειδώνω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1159, Ἐκκλ. 361.

κλείδωμα, τό, Σουΐδ. **κλείδωσις, εως**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., ὡς καὶ νῦν τὸ κλειδώνειν.

κλείζω, μέλλ. **κλείξω**, Δωρ. ἀντὶ **κλῄζω**.

κλειθρία, ἡ, ὀπὴ τοῦ κλείθρου· ἢ καθόλου, ῥωγμή, σχισμή, «σχισμάδα», «χαραμάδα», Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 122, κοινῶς **κλειήθρης**, ὅπερ ὁ Menage διορθοῖ **κληΐθρης**, ὁ δὲ Δινδ. **κληϊθρίης**), Λουκ. Νεκυομ. 22.

κλειθρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Εὐάγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 14.

κλειθρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλεῖθρον**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 251.

κλειθριώδης, ες, (κλειθρία, εἶδος), πλήρης ῥωγμῶν, σχισμάδων, Γλωσσ.

κλεῖθρον, Ἰων. **κλήϊθρον**, Ἀττ. **κλῆθρον**, τό· (κλείω).— μοχλὸς πρὸς κλείδωμα θύρας, μεγάροιο διὰ κλήϊθρον Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 146·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς Λατ. claustra, clathra, κλήθρων λυθέντων Αἰσχύλ. Θήβ. 396· διοίγειν κλῆθρα Σοφ. Ο. Τ. 1287, πρβλ. 1294· κλῆθρα πύλης, δόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1186, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1029· κλῆθρα χαλάσθω Ἀριστοφ. Σφ. 1484· κλήθροισι τὰ προπύλαια πακτοῦν ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 264· ὅτι δὲ οἱ μοχλοὶ οὗτοι ἦσαν ξύλινοι, φαίνεται ἐκ τοῦ Ξεν. Ἀν. 7. 1, 17, διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα· ἀλλ' ἔχομεν σιδηρᾶ κλ. ἐν Πλάτ. Ἀξιόχ. 371Β, πρβλ. **κλεῖστρον**. **ΙΙ.** τὸ ἄνοιγμα τοῦ λάρυγγος, ἡ εἴσοδος, Ἱππ. 470. 43 κἑξ.· οὕτω, τὰ κλ. τοῦ Πειραιέως Ἀθήν. 535C.

κλεινός, ή, όν, (κλέος)· — ποιητ. ἐπίθ. (πρβλ. **κλεεννός**), περίφημος, διάσημος, ἔνδοξος, πρῶτον παρὰ Σόλωνι 11. 3, (ἡ Ὁμηρ. λέξις εἶναι κλειτός), συχν. ἐπίθετον τῶν πόλεων, Πινδ. Ο. 3. 3., 6. 8, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 46, Αἰσχύλ. Πέρσ. 474, Εὐρ. Φοίν. 1757· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, κλ. οἰκιστὴρ Πινδ. Π. 1. 59· μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία Ἐπιτάφ. παρ' Ἡροδ. 7. 228· Διὸς κλεινὴ δάμαρ Αἰσχύλ. Πρ. 834· ὁ κλ. Φιλοκτήτης Σοφ. Φιλ. 575· ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος, παρὰ πᾶσι φημιζόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 8· ὡσαύτως εἰρηνικῶς, ὁ κλεινὸς νυμφίος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 300· τόξοισι κλεινὸς Αἰσχύλ. Πρ. 872· ἐπὶ πραγμάτων, -ότερον γάμον Πινδ. Π. 9. 195· τὰ κλείν' αἰνίγματα Σοφ. Ο. Τ. 1525· κλ. ὄνομα Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 514, Ἀριστοφ. Ὄρν. 810· κλ. τόξα, νᾶες, στράτευμα, κτλ., Τραγ.· ὑπερθ. -ότατος στέφανος Εὐρ. Ι. Α. 1529· σοφία κλεινοτάτη Ἀριστοφ. Σφ. 1024·— σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Πλάτ. Νόμ. 721C, Σοφ. 243Α· καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, εἶναι πᾶσι γνωστὸν περὶ αὐτοῦ, Λουκ. Περεγρ. 18·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 61. **ΙΙ.** ἐν Κρήτῃ = τὰ παιδικά, ὡς τὸ Ἀττ. **καλός**, τὸ Δωρ. **ἀΐτης**, Στράβ. 484, Ἀθήν. 782C.

κλεῖξαι, Δωρ. ἀπαρ. ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ **κλείζω**, **κλῄζω** (ὃ ἴδε).

κλείς, ἡ, γεν. **κλειδός**· Ἀττ. αἰτ. **κλεῖν**, (ἴδε κατωτ. Ι. 3, ΙΙΙ), μεταγεν. **κλεῖδα** Ἀνθ. Π. 6. 306, Πλουτ. Ἀρτοξ. 9· πληθ. **κλεῖδες, κλεῖδας**, συνῃρ. **κλεῖς**, ἴδε κατωτ. ΙΙΙ, δοτ. **κλεισὶν** Πλάτ. Ἀξιόχ. 371Β—Ἰων. **κληΐς, κληῗδος, κληῗδα**, κτλ.· (παρ' Ὁμ. μόνον ὁ Ἰων. τύπος ἐν χρήσει)· — Δωρ. **κλᾴς, κλᾳδὸς** [ῐ] παρὰ Σιμων. 82, Πινδ. Π. 9. 69· Ἀττ. **κλαῖδα** ἢ **κλᾷδα** Καλλ. εἰς Δήμητρ. 45· ἴδε **κλᾴξ**·— ἀρχ. Ἀττ. **κλῄς, κλῃδός**, αἰτιατ. **κλῇδα** (οὐδέποτε **κλῆν**), Εὐρ. Μήδ. 212, 661· **κλεῖς** καὶ **κλῇς** εὕρηνται ἐν ταῖς αὐταῖς Ἀττ. ἐπιγραφ., Ἐπιγραφ. τοῦ Βρετταν. Μουσείου 32. 44 καὶ 47. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΚΛΑF ἢ μᾶλλον ΣΚΛΑF· πρβλ. Λατ. clau-do, clav-is, πρὸς τὸ Ἀρχ. Γερμ. sliu-zu (schliessen)· ἐντεῦθεν καὶ τὰ **κλείω, κλοιός**). Κυρίως, ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κλεῖσιν· διὸ παρ' Ὁμ., **1)** = τῷ βραδύτερον ἐν χρήσει **κλεῖθρον**, μοχλός τις, ὡς εἶναι κατ' ἀνάγκην ἐν Ἰλ. Ξ. 168, ἔνθα ἡ Ἥρα ἐντὸς οὖσα τοῦ κοιτῶνος, θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν κληῗδι κρυπτῇ· καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις χωρίοις ἔνθα σύρεται καὶ ἀποσύρεται διὰ ἱμάντος («λωρίου»), Ὀδ. Δ. 802, πρβλ. 838· ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι Α. 442· θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῗσαι κληῗδι Φ. 241· πρβλ. **εὔκληϊς**. **2)** κλειδίον, ἢ μᾶλλον ἄγκιστρόν τι ὅπερ διήρχετο διά τινος ὀπῆς τῆς θύρας ἔξωθεν καὶ ἐλάμβανε τὸ λωρίον (ἱμάντα) ἢ ἐξέχον τι μέρος τοῦ μοχλοῦ (τὸν ὀχέα), ὅπως βάλῃ αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των ἢ ἀποσύρῃ αὐτά. Ἡ Πηνελόπη παρίσταται ἔχουσα κλεῖδα ἐκ χαλκοῦ μετὰ λαβῆς ἐξ ἐλέφαντος, Ὀδ. Φ. 6, ἣν οὕτω μεταχειρίζεται, ἐν δὲ κληῗδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, ἄντα τιτυσκομένη αὐτόθι 47, πρβλ. 50· οὕτως, οἴξασα κληῗδι θύρας Ἰλ. Ζ. 89. Οἱ μοχλοὶ ἦσαν δύο συνήθως, ὧν ὁ μὲν ἦτο προσηλωμένος εἰς τὴν θύραν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν παραστάτην τῆς θύρας (διὸ καλοῦνται καὶ ἐπημοιβοί, ὁ εἷς δηλ. ἐπὶ τοῦ ἄλλου), δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει Ἰλ. Μ. 456· ἀλλ' εἰς τὰς πύλας εἷς μόνος βαρὺς μοχλὸς ἦτο ἐν χρήσει (ἔνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸν ξύλινον μοχλὸν τῆς θύρας, τὸν **ἐπιβλῆτα**), Ω. 453. **3)** μεθ' Ὅμηρον, ἡ κυρίως κλεὶς (ἄγνωστος τῷ Ὁμήρῳ διότι ἐν Ὀδ. Θ. 443, τὸ κιβώτιον ἀσφαλίζεται διὰ δεσμοῦ τινος), τὴν κλεῖν ἐφέλκεται Λυσ. 92. 44, κτλ.· κλεῖν παρακλείδιον, «παρακλεῖδι», Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μετοίκοις» 1·— οὕτως ἐν τῷ πληθ., κλῇδας οἶδα δώματος Αἰσχύλ. Εὐμ. 827, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 448·— τὸ κυρίως κλειδίον φαίνεται ὅτι ἦτο Λακωνικὴ ἐφεύρεσις, Λακωνικὴ κλεὶς Μένανδρ. ἐν «Μισουμένῳ» 12, ἴδε κατωτ. ΙΙΙ, ἐν τέλ.· πρβλ. ὡσαύτως **βάλανος** ΙΙ. 3. **4)** μεταφορ., Ἀσυχία βουλᾶν τε καὶ πολέμων κλαῖδας ἔχοισα Πινδ. Π. 8. 4, πρβλ. 9. 69· ἔστι κἀμοὶ κλῄς ἐπὶ γλώσσῃ, ἐπὶ σιγῆς (πρβλ. **βοῦς** IV), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 307, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1052· οὕτω, καθαρὰν ἀνοῖξαι κλῇδα φρενῶν Εὐρ. Μήδ. 661· κλῇδας γάμου φυλάττει, ἐπὶ τῆς Ἥρας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 976· πρβλ. **κλειδοῦχος**. **ΙΙ.** τὸ ἄγκιστρον ἢ ἡ γλωττὶς πόρπης, Ὀδ. Σ. 294. **ΙΙΙ.** ἡ κλεὶς τοῦ ὤμου, τὸ «κλειδοκόκκαλον», Λατ. jugulum (παρὰ τοῖς νεωτέροις ἀνατομικοῖς clavicula), καλούμενον οὕτως ὡς συνάπτον τὸν τράχηλον μετὰ τοῦ στέρνου (πρβλ. **σφαγὴ** ἐν τέλ.), Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε Θ. 325· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου Ε. 147· ἐν τῷ πληθ., ἡ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν Χ. 324· πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, π. Ἄρθ. 790· παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῇδος Σοφ. Τρ. 1035· τὴν κλεῖν συνετρίβην Ἀνδοκ. 9. 5· τὴν κλεῖν κατεαγὼς Δημ. 247. 11· — ἐν τῷ πληθ., τὰ πλάγια καὶ τὰς πλευράς, κλεῖδας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 7· αἱ κλεῖς καὶ αἱ πλευραί, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, αὐτόθι 3. 7, 5· κλεῖδες ὀπταί, ὀπταὶ κλεῖδες («πλατάρια») τοῦ θύννου, θεωρούμεναι ὡς ἄριστον ἔδεσμα (ἀλλὰ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας Ι. 3 τῆς λέξ. **ὀπτός**, ὁραταὶ κλεῖδες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κρυπταὶ κλεῖδες τῶν Λακώνων), Ἀριστοφῶν ἐν «Πειρίθῳ» 1· ὡσαύτως κλειδία παρ' Ἀθήν. 315D. **IV.** κάθισμα τῶν ἐρετῶν ἐν πλοίῳ, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ., ἀείποτε κατὰ πληθυντ., ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν: ἐκάθισαν πλησίον τῶν σκαρμῶν, δηλ.: «ἐκάθισαν εἰς τὸ κουπί» ὡς νῦν λέγομεν, ἐπὶ κληῗσι καθίζειν Ὀδ. Β. 419, κτλ.· κληΐδεσσιν ἐφήμενοι Μ. 215· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον Π. 170, πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν· — ἐν Ὀδ. Θ. 37, δησάμενοι .. ἐπὶ κληῗσιν ἐρετμά, δηλ. δήσαντες τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαρμούς, δηλ. ἑτοιμάσαντες αὐτὰς πρὸς ἀπόπλουν. **V.** πορθμὸς θαλάσσης, πόντου κλῇδ' ἀπέραντον, δηλ. τὸν Θρακικὸν Βόσπορον, Εὐρ. Μήδ. 213.

κλεισιάς, κλείσιον, ἴδε ἐν λέξ. **κλισιάς, κλίσιον**.

κλεῖσις, εως, ἡ, (κλείω) ἴδε ἐν λέξ. **κλῆσις**.

κλεισοῦρα, ἡ, Λατ. clausura, στενὴ διάβασις ἢ ὁδὸς μεταξὺ δυσβάτων τόπων ἣν δύναταί τις νὰ καταλάβῃ καὶ κλείσῃ διὰ στρατευμάτων.— Κατὰ Σουΐδ.: «κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῇ πατρίῳ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ»· **κλεισουρ-άρχης**, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φυλασσόντων τοιαύτην θέσιν, ὡς τὸ Τουρκ. «ντερβὲν ἀγᾶς»· **κλεισουρο-ειδῶς**, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς κλεισοῦραν·— λέξεις μεταγενέστερ., ἴδε Δουκάγγ.

κλειτός, ή, όν, περίφημος, ἔνδοξος, ἐξακουστός, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμ. σ. 401.

κλειστός, Ἰων. **κληϊστός**, ἀρχ. Ἀττ. **κληστός, ή, όν**, ὃν δύναταί τις νὰ κλείσῃ ἢ ὁ κεκλεισμένος, κλησταὶ σανίδες Ὀδ. Β. 344· κληστὸν δῶμα Εὐρ. Πέλ. 3· βεβαίως κληστὸν Θουκ. 2. 17· κληστὸς λιμὴν ὁ αὐτ. 7. 38, πρβλ. Στράβ. 682, Σκύλακος Περίπλ. σ 22 ἴδε ἐν λ. **κλῆσις**· θυρίδες κλεισταὶ Διόδ. 20. 85.

κλεῖστρον, τό, = **κλεῖθρον, κλῆθρον**, Λατ. claustrum, Λουκ. Τόξαρ. 57·— Δωρ. **κλᾷστρον**, Πινδ. Π. 1. 14· παρ' Ἡσυχ. **κλᾷσθρον**.

κλεισ-ώρεια, ἡ, (ὄρος) διάβασις κεκλεισμένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὀρέων, ὡς τὸ «κλεισοῦρα», Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 7. 14.

κλειτο-πόδιον, μέρος πλοίου, Πολυδ. Α', 85.

κλειτοριάζω, -ίζω, ψηλαφῶ, ψαύω τὴν κλειτορίδα, Πολυδ. Β', 174, Ἡσύχ.· — Κατὰ Σουΐδ.: «κλειτοριάζειν, τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου»

κλειτορίς, ίδος, ἡ, «τὸ ἐν μέσῳ (τοῦ γυναικείου αἰδοίου) σκαῖρον σαρκίον» Πολυδ. Β', 174, πρβλ. τὰς λέξ. **μύρτον** καὶ **ἐπιδερίς**.

κλειτός, ή, όν, (κλείω Β) πεφημισμένος, περίφημος, ἐπίκουροι Ἰλ. Γ. 451., Ζ. 227, κτλ.· βασιλῆες Ὀδ. Ζ. 54· γενεά Πινδ. Ν. 6. 104·— ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρὸς ἔξοχος, ἑκατόμβη Ἰλ. Α. 447, κτλ.· ἐπὶ πόλεως, Ρ. 307, Πινδ.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν ἐξ αὐτοῦ συνθέτων ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. **κλειτός** 9, καὶ πρβλ. **κλυτός**. **II**. ὡς κύρ. ὄνομ. προπερισπ., **Κλεῖτος**, ὁ.

κλεῖτος, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κλέος**, Ἀλκμὰν 85, πρβλ. Ἡσύχ.· παρὰ Σουΐδ. **κλῆτος**.

κλείω (Α): μέλλ. **κλείσω** (**ἀπο-**) Ξεν., κτλ.· παρ' Εὐπόλιδι ἐν «Χρυσῷ γένει» 19 ἀπαντᾷ ὁ τύπος **κατα-κλῄω** πιθ. ἐν τῷ στόματι βαρβάρου τινός, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ· ἀόρ. **ἔκλεισα**, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 36, (**ἀπ-**) Ἰσαῖ. 60. 19· **κέκλεικα** Θεοφρ. Χαρ. 18, Λουκ.· ὑπερσ. **ἐκεκλείκειν** Ἀππ. Ἀννίβ. 47:— Μέσ. (πρβλ. **κατακλείω**):— Παθ., **κλεισθήσομαι** (**συγ-**) Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19, ἀλλὰ **κεκλείσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 1072: ἀόρ. **ἐκλείσθην** (ἴδε **ἀπο-**, **κατα-κλείω**): πρκμ. **κέκλειμαι** (μεταγενεστ. **κέκλεισμαι**), ὑπερσ. **ἐκεκλείμην**, **-είσμην** (ἴδε κατωτ.)·— Ἰων. **κληΐω** ἴδε **ἀπο-**, **περι-**, **συγ-κλείω**): ἀόρ. **ἐκλήϊσα**, Ἐπικ. **κλήϊσα**, ἀπαρ. **κληΐσαι** (ἅπερ γράφονται **κλήισσα**, **κληίσσαι**, ὑπὸ τῶν φρονούντων ὅτι ἀφοῦ τὸ **κληΐω** συναιρεῖται εἰς **κλῄω**, τὸ ι πρέπει νὰ εἶναι βραχύ), Ὅμ.— Μέσ., μέλλ. **κληΐσσομαι** Νόνν. Δ. 2. 310:— Παθ., ἀόρ. **ἀπ-εκληΐσθην** Ἡρόδ. 1. 165., 3. 55, 58· πρκμ. **κεκλήϊμαι** 2. 121, 2 Δινδ., πρβλ. 2. 117., 7. 129: ὑπερσ. **ἀπ-εκεκληΐατο** (κοινῶς **-κεκλέατο**) 9. 50.— Ἀρχ. Ἀττ. **κλῄω** (ἤδη καθόλου ἐπανορθούμενον παρὰ Τραγ., Ἀριστοφ., Θουκ., καὶ οὕτω πιθ. ἔδει νὰ διορθωθῇ παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς Ῥήτορ.), μέλλ. **κλῄσω** Θουκ. 4. 8: ἀόρ. **ἔκλῃσα** Εὐρ. Ὀρ. 1449, Θουκ., κλπ.· πρκμ. **κέκληκα** (**ἀπο-**) Ἀριστοφ. Ὄρν. 1262:— Μέσ. ἀόρ. **περι-κλῄσασθαι** Θουκ. 7. 52:— Παθ., ἀόρ. **ἐκλῄσθην** (**κατ-**, **ξυν-**) ὁ αὐτ. 1. 117., 4. 67, κτλ.· πρκμ. **κέκλῃμαι** ἴδε κατωτ. Δωρ., μέλλ. **κλαξῶ** Θεόκρ. 6. 32: ἀόρ. **ἀπό-κλαξον**, **-κλάξας** ὁ αὐτ. 15. 43, 77:— Μέσ., ἀόρ. **κατ-εκλάξατο** ὁ αὐτ. 18. 5: Παθ., ἀόρ. **κατ-εκλάσθην** ὁ αὐτ. 7. 84: Πρκμ. **κέκλαμαι** Ἐπίχ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 1. 224.—Πρβλ. **κλῄζω** (Β). (ἴδε ἐν λέξ. **κλείς**.) Κλείω, ἀποφράττω, ἐμποδίζω, κλειδώνω, Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ., κλήισεν δὲ θύρας, ἔκλεισεν, «ἀμπάρωσε», Φ. 387· ἐκλήισεν ὀχῆας, ἔκλεισε τοὺς μοχλοὺς καὶ δι' αὐτῶν τὴν θύραν, ἐκλείδωσε, Ω. 166· κλῄειν πύλας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 997, Πλάτ., κτλ.· κλ. πακτὰ δωμάτων Ἀριστοφ. Ἀχ. 479· κλεῖδες .., αἷς τὰς θύρας κλείουσιν, δι' ὧν κλειδώνουσι τὰς θύρας, Ἀριστοφῶν ἐν «Πειρίθῳ» 1· Ἐτεοκλέους .. κλῄσας στόμα Εὐρ. Φοίν. 865:— βλέφαρον κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι Σοφ. Ἀποσπ. 635· ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλῃσμένην πύλην ὁ αὐτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 1. 226· κεκλειμένης σου τῆς ἐξουσίας οὐ κιγκλίσιν .., ἀλλὰ .. ὀφλήμασι Δημ. 778. 11. 2) κλείω, ἀποκλείω, Βόσπορον κλῄσαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 723· κλῄσειν τοὺς ἔσπλους ναυσὶ Θουκ. 4. 8: Παθ. κλείομαι, Ἡρόδ. 2. 121, 2· κεκλεῖσθαι τὰ ἐμπορία Λυσ. 165. 28· κεκλειμένων τῶν ἐμπορίων Δημ. 22. 27. **II**. ἐγκλείω, πόλιν .. πύργων μηχανῇ κεκλῃμένην Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 956, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 62. **III**. περιορίζω, περικλείω, Εὐρ. Ῥῆσ. 304:— Παθ., δεσμεύομαι, χέρας βρόχοισι κεκλῃμένα Εὐρ. Ἀνδρ. 503· καὶ μεταφ., ὅρκοις κεκλῄμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 977· πρβλ. **ἐκκλείω**.

κλείω (Β), Ἐπικ. ἀντὶ **κλέω**, κλεΐζω, ἐγκωμιάζω, λαμπρύνω.

κλείω (Γ), Ἐπικ. ἀντὶ **κλέω**, **καλέω**.

Κλειώ, οῦς, ἡ, μία τῶν Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θ. 77, Πινδ. Ν. 3. 145 (ὅστις καλεῖ αὐτὴν **Κλέω**)·— παρὰ μεταγεν. κυρίως ἡ μοῦσα τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως καὶ ἱστορίας. (Ἐκ τοῦ **κλέω** (Β), **κλείω**, κλεΐζω, δοξάζω.)

κλέμμα, τό, (**κλέπτω**) πρᾶγμα κλαπέν, «κλεμμένον», κλοπιμαῖον, Ἀριστ. Προβλ. 29. 14, 1. 2) κλοπή, Εὐρ. Ἑκ. 618, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1203, Πλάτ. Νόμ. 857Β. **II**. στρατήγημα ἐν πολέμῳ, Θουκ. 5. 9· ἀπάτη, Δημ. 236. 2, Αἰσχίν. 68. 1 καὶ 10· κλ. ἐρωτικόν, κρυφία ἐρωτικὴ πρᾶξις, Αἰλ. π. Ζ. 1. 2.

κλεμμάδιος [ᾰ], α, ον, = **κλοπαῖος**, **κλοπιμαῖος**, ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, κλαπείς, Πλάτ. Νόμ. 955Β· πρβλ. Ἡσύχ., Φώτ.

κλεμματικός, ή, όν, κλεπτικός, δόλιος, Ἀνθ. Π. 11, 350, ἔνθα ἀναγινώσκεται **ἠλέματος**, ἴδε τὴν λέξιν.

κλεμμᾰτιστής, οῦ, ὁ, ἄνθρωπος ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν κλοπήν, Νικήτ. Χρον. 133C.

κλεμμύς, ύος, ἡ, = **χέλυς**, χελώνη, Ἀντων. Λιβερ. 32, Ἡσύχ.

κλέος, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἀμφοτέρων τῶν ἀριθμῶν. Ἐπικ. πληθ. **κλέᾰ** (πρὸ φωνήεντος) Ὅμ., **κλεῖα** Ἡσ. Θ. 100 (ἴδε **κλέω** Δ). Φήμη, εἴδησις, νέα, Λατ. fama, τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ Ὀδ. Π. 461· κλέος εὐρὺ φόνου Ψ. 137· Ὅσσαν .., ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι Δ. 283· σὸν κλέος, εἰδήσεις περὶ σοῦ, Ν. 415· μετὰ γεν., μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν, ἦλθον ἀκούσας τὴν φήμην τῆς ἐπιστρατείας τῶν Ἀχαιῶν Ἰλ. Λ. 227, πρβλ. Β. 325., Ν. 364· κείνου κατὰ κλέος, εἰς τὴν φήμην τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 221· τῶν ἐμῶν κακῶν κλ. Σοφ. Φιλ. 251·—ἁπλῆ φήμη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βέβαιον, τὴν βεβαιότητα, κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν Ἰλ. Β. 486· γυναικογήρυτον κλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 487. **II**. καλὴ φήμη, δόξα, ὡσαύτως ὡς τὸ λατ. fama, συχν. παρ' Ὁμ., κλέος ἐσθλόν, εὐρύ, μέγα Ἰλ. Ε. 3, κτλ.· ὡσαύτως ἀπολ., Δ. 197., Η. 91, κτλ.· ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι, «ἀλλὰ πρὸς δόξαν τῶν Τρώων καὶ Τρωάδων ἔσονται» (Γαζῆς), Χ. 514· κλέος οὐρανὸν ἵκει, κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀδ. Θ. 74., Ι. 20, κτλ.· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, κλ. ἑλέσθαι, εὑρέσθαι Πινδ. Ο. 9. 154. Π. 3. 196· λαβεῖν Σοφ. Φιλ. 1347· κλ. αἰχμᾶς, δόξα εἰς ἣ διά .., Πινδ. Π. 1. 128· τῆς μελλούς κλέος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1356· κλ. σου μαντικὸν αὐτόθι 1098· μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλ. Σοφ. Ἀποσπ. 675·— σπανιώτερον παρὰ πεζολόγοις, μένοντι δὲ .. κλ. μέγα ἐλείπετο Ἡρόδ. 7. 220· κλέος καταθέσθαι, ταμιεῦσαι δόξαν, αὐτόθι 9. 78· τιμὴν καὶ κλ. ἔσχεν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1035· πόρρω κλ. ἥκει ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 646· κλ. οὐρανόμηκες ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 459· κλ. ἔχειν τὰ περὶ τὰς ναῦς Θουκ. 1. 25· ἀείμνηστον κλ. ἔχει τινὰ Ξεν. Κυν. 1, 6· κλέος ἀθάνατον καταθέσθαι Πλάτ. Συμπ. 208C· κλ. τε καὶ ἔπαινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 663Α· περὶ χώρας ἀκούειν κλέος μέγα Λυσίας 190. 40·— κατὰ πληθ., ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν (συντετμημένον ἐκ τοῦ **κλέεα**), σχεδὸν ὡς τὸ **αἶνος**, ἔψαλλε τοὺς ἐπαίνους, τὰ ἐγκώμια τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν, Ἰλ. Ι. 189, πρβλ. 524 (520), Ὀδ. Θ. 73. 2) σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασ., δύσφημον κλέος κακὴ φήμη, Πινδ. Ν. 8. 62· αἰσχρὸν κλ. Εὐρ. Ἑλ. 135· κλέος τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης» Φώτ.·—ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι συνδυάζονται ἐν Θουκ. 2. 45, ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου .. κλέος ᾖ, περὶ ἧς ὀλιγίστη ὁμιλία γίνεται εἴτε πρὸς ἔπαινον εἴτε πρὸς ψόγον.

κλεπία, ἡ, = κλοπή, Φώτ.

κλέπος, εος, τό, = **κλέμμα**, Σόλ. παρὰ Πολυδ. Η', 34. (Πρβλ. **κλέπτω**).

κλεπτ-έλεγχος, ον, ὁ ἐλέγχων τινὰ ὡς κλέπτοντα, ἀποδεικνύων ὡς τοιοῦτον, λίθος κλ., ἔχων μαγικὴν δύναμιν πρὸς τοῦτο, Διοσκ. 5. 161· οὕτω κλ. βρῶμα Ψελλ.

κλεπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κλέψῃ, νὰ κρύψῃ, τόδ' οὐχὶ κλεπτέον Σοφ. Φιλ. 57.

κλεπτήρ, ῆρος, ὁ, τύπος σπανιώτερος τοῦ ἑπομ., Μανέθων 1. 311., 4. 304.

κλέπτης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Γ. 11· τὸν πυρὸς κλ. Αἰσχύλ. Πρ. 946· κλέπτα δύο Ἀριστοφ. Σφ. 928, κτλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἅρπαξ (ὁ ἀποστερῶν φανερῶς), Μυρτίλ. ἐν Ἀδήλ. 1· πρὸς τὸ **λῃστής**, Πλάτ. Πολ. 351C·— ὁ τοῦ κλέπτου λόγος, λογικὸν σόφισμα, ἴδε Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 25, 5· πρβλ. **κλεπτίστατος**. 2) καθόλου ἀπατεών, πανοῦργος, δόλιος (πρβλ. **κλέπτω IV**), Σοφ. Αἴ. 1135· κακῶν ἀλλοτρίων κλέπτης Δημ. 1119. 16.

κλεπτίδης, ου, ὁ κωμικ. πατρωνυμ. τοῦ **κλέπτης**, υἱὸς κλέπτου, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 79, πρβλ. **κλωπίδης**.

κλεπτίζομαι, εἰμὶ κλέπτης, κλέπτω, Γερμανὸς Κωνστ)πόλεως σ. 249Α.

κλεπτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλέπτην·— ἡ κλεπτική (δηλ. τέχνη), τὸ κλέπτειν, ἡ κλοπή, Πλάτ. Πολ. 334Β, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 2. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 811. 41.

κλέπτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κλέπτης**, κλέπτρια, κοινῶς «κλέφτρα», Ἀλκίφρων 3. 22.

κλεπτίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ **κλέπτης**, μικρὸς κλέπτης, «κλεφτάκι» Πολυδ. Η', 34, ἴδε **κλεπτίστατος**.

κλεπτίστατος, η, ον, Ἀττ. ὑπερθ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κλέπτης**, ὁ τολμηρότατος καὶ ἐπιτηδειότατος κλέπτης, Ἀριστοφ. Πλ. 27, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 114, ἂν καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ παραδείγματι παρὰ Πολυδ. Θ', 34, καλόν τι ἀντίγραφον ἔχει **κλεπτίσκος**, (ὑποκορ. τοῦ **κλέπτης**), Ἀλκίφρων 3. 20·—συγκρ. **-ίστερος**, α, ον, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Νεοκλείδου**.

κλεπτο-μάστιξ, ὁ, μάστιξ τῶν κλεπτῶν, ἓν ἐκ τῶν ἐπιθέτων τοῦ Πριάπου, Συλ. Ἐπιγρ. 5960.

κλέπτον, ἴδε **κλέπτω**, ἐν τέλ.

κλεπτοσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν, δόλος, πανουργία, ἀπιστία, Ὀδ. Τ. 396, Μανέθων 6. 207.

κλεπτο-τελωνέω, ἐνεργῶ λαθρεμπόριον· **-τελώνημα**, τό, λαθρεμπόριον, Βυζ.

κλεπτο-τρόφος, ὁ, ὁ θηρεύων πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον διὰ παντοίων τεχνασμάτων, Σουΐδ. ἐν λέξ. **δειπνολόχος**.

κλέπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κλεπτήρ**, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 2.

κλέπτω· Ἰων. παρατ. **κλέπτεσκον** Ἡρόδ. 2. 174· μέλλ. **κλέψω** Ἀριστοφ., κτλ.· ὡσαύτως **κλέψομαι** Ξεν. Κύρ. 7. 4, 13· ἀόριστ. **ἔκλεψα** Ἰλ., Ἀττ. πρκμ. **κέκλοφα** Ἀριστοφ. Πλ. 368, 372, Πλάτ.,

κτλ.—Παθ., ἀόρ. α' ἐκλέφθην Ἡρόδ. 5. 84, Εὐρ.· ἀόρ. β' ἐκλάπην [ᾰ] Πλάτ. Πολ. 413Α, Ξεν., κτλ.· πρκμ. κέκλεμμαι Σοφ. Ἀντ. 681· κέκλαμμαι ἐφέρετο πρότερον παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 57. (Ἐκ √ΚΛΕΠ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ κλέπ-ος, ἀόρ. κλαπ-ῆναι, κλοπ-ή, κτλ.· πρβλ. λατ. clĕp-ere· Γοτθ. hlif-an (κλέπ-τειν), hlif-tus (κλέπτης)· πρβλ. τὸ Σκωτικὸν lift = κλέπτω, ὡς ἐν τῷ cattle-lifter· ὅπερ ἔχει καὶ ὁ Shaksp. (Troilus and Cress. 1. 2,) καὶ ὁ Ben Jonson, καὶ νῦν δὲ διαμένει ἐν τῇ λέξ. shop-lifter).

κλέπτω, λαμβάνω κρυφίως, μετ' αἰτ. Ὅμ., κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ὁποίου ἡ κλοπὴ ὡς καὶ ἡ πειρατεία δὲν ἐθεωροῦντο ἄτιμα ἔργα ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς ἥρωας, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς θεούς, οἷον εἰς τὸν Ἑρμῆν, Ἰλ. Ω. 24· τῆς γενεῆς ἔκλεψε, ἐξ ἐκείνης τῆς γενεᾶς ἔκλεψε, ἐνν. πώλους, Ε. 268· ἀλλὰ παρὰ Σόλωνι φαίνεται καθαρῶς ἐπὶ κακῆς σημασίας, κλ. κοινά, δημόσια 3. 13· κλ. τι παρά τινος Ἡρόδ. 1. 186· κ. ἐξ ἱερῶν, ἀφ' ἱερῶν Πλάτ. Νόμ. 857Β· ἐπὶ προσώπων, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, ἀπάγω, Πινδ. Π. 4. 445· πυρὸς σέλας κλ., ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 8· κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ Σοφ. Φιλ. 644· κλ. τοὺς μηνύοντας, τοὺς καταγγέλλοντας ἀπάγω, Ἀντιφῶν 133 ἐν τέλ.· ἐξ ἐπάλξεων πλεκταῖσιν ἐς γῆν σῶμα κλ., καταβιβάζω κρυφίως, Εὐρ. Τρω. 958, πρβλ. 1010· — κλ. μορφάς, κλέπτω μεταβιβάζων μορφὰς εἰς τὸν πίνακα (ἀντιγράφων), Ἀνθ. Π. 11. 433. 2) κατ' ἐνεργ. μετοχ., κλεπτικός, κλέπτον βλέπει, ἔχει βλέμματα κλέπτου, Ἀριστοφ. Σφ. 900· κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός, εἶναι διαβόητος κλέπτης, αὐτόθι 933. ΙΙ. μετ' αἰτ. προσ., ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, πανούργως ἀποστερῶ, πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον Ἰλ. Ξ. 217· οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον Ἡσιόδ. Θ. 613· μὴ κλέπτε νόῳ Ἰλ. Α. 132· κλέπτει νιν οὐ θεός, οὐ βροτός, ἔργοις οὔτε βουλαῖς Πινδ. Π. 3. 52· σοφία κλέπτει παράγοισα ὁ αὐτ. Ν. 7. 33· οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν Αἰσχύλ. Χο. 854, πρβλ. Σοφ. Τρ. 243, κτλ.· καὶ παρὰ πεζογράφοις, κλ. τὴν ἀκρόασιν Αἰσχίν. 67. 40· οὕτως ἐν τῷ παθ., κλέπτεται ὁ ἀκροατὴς Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 5· προβαίνει .. κλεπτόμενος, ἐξαπατώμενος, τυφλώττων, Ἡρόδ. 7. 49, 2· κλαπέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν Πλάτ. Πολ. 413Α· ἀπρόσ., κλέπτεται, γίνεται ἡ ἐξαπάτησις, ἐνεργεῖται ἡ ἀπάτη, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5. ΙΙΙ. ὡς τὸ κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, Πινδ. Ο. 6. 60, Π. 4. 171, Σοφ. Φιλ. 57, Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 2· κλ. τί τινος, ἀποκρύπτω ἀπὸ .., Πλάτ. Πολ. 334Α· πρβλ. κλεπτέον· — παρατρέπω, μεταβάλλω, διαβολαῖς νέαις κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' Εὐρ. Ἱκέτ. 415· τοῖς ὀνόμασι κλ. τὰ πράγματα Αἰσχίν. 73 ἐν τέλ.· κλ. τὰ μέτρα Δημ. Φαληρ. 118· τὴν ἀλήθειαν Συνέσ. 283C, κτλ. IV. πλάττω κρυφίως ἢ μετὰ δόλου, δόλοισι κλ. σφαγάς, ἐκτελῶ σφαγὰς διὰ μυστικῆς ἀπάτης, Σοφ. Ἠλ. 37· πόλλ' ἂν .. λάθρα σὺ κλέψειας κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1137· κλ. μύθους, ψιθυρίζω, διαδίδω κακὰς φήμας, ὁ αὐτ. 189· κλέπτων ἢ βιαζόμενος, δι' ἀπάτης ἢ φανερᾶς βίας, Πλάτ. Νόμ. 933Ε· ταῦτα κλέπτοντες πράξεσιν, δηλ. λάθρα πράττοντες, ὁ αὐτ. 910Β· κλεπτομένη λαλιά, μυστική, κρυφία, κρυφή, Λουκ. Ἔρωτ. 15, κτλ. 2) καταλαμβάνω κρυφίως, τὰ ὄρη Ξεν. Ἀν. 5. 6, 9, πρβλ. 4. 6, 11 καὶ 15· τὴν ἀρχὴν Διον. Ἁλ. 4. 10·— ὡσαύτως, ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ κρυφίως, κλέπτειν γάμον δώροις Θεόκρ. 22. 151, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 36, 2. 3) ἀνεπαισθήτως ἀπαλλάττομαι, τὴν αὐγὴν Ἱππ. 464. 43· κλ. τὸ δοκεῖν .., Διον. Ἁλ. Τέχν. Ρητ. 7.

κλέτας, τό, πιθανῶς = **κλιτύς**, Λυκόφρ. 703, Ἀνθ. Π. 9. 665.

κλεύθω, ἀντὶ **κελεύθω**, ἀναγινωσκόμενον ὑπό τινων παλαιῶν Γραμμ. ἐν Ἰλ. Ψ. 244.

κλεψία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κλεψιά», Γλωσσ. εἰς Νικ. Χρον. 390C, 395Β.

κλεψ-ίαμβος, ὁ, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, Φιλῆς παρ' Ἀθην. 636Β, Ἀριστόξ. αὐτόθι 182F, Πολυδ. Δ', 59.

κλεψί-γαμος, ον, ὁ κρυφίως συνερχόμενος ξέναις γυναιξὶν ἢ κόραις, μοιχικός, Χρησμ. Σιβ. 3. 204, Νόνν. Δ. 8. 60, Ἐκκλ.·— **κλεψιγαμέω**, Τζέτζ. Ὁμ. 152, Ἐκκλ.· **κλεψιγαμία**, ἡ, Ἐπιφαν. Αἱρ. 59, 6, κλ.

κλεψίθυρος, ὁ, ὁ κρυφίως εἰσερχόμενος, Στεφ. Ἁλ. Cod. Reg. 2325 fol. 69 α.

κλεψιμαῖος, α, ον, = **κλοπιμαῖος**, Ἑβδ. (Τωβ. Β', 13), Ἐκκλ.

κλεψιμαχέω, μάχομαι κλοπίως, Θεοδ. Γαζῆ Παράφρ. Ἰλ. Τ. 150.

κλεψί-νοος, ον, ἐξαπατῶν τὸν νοῦν, Νόνν. Δ. 8. 47, κτλ.

κλεψί-νυμφος, ον, = **κλεψίγαμος**, Λυκόφρ. 1116.

κλεψι-ποτέω, «φειδομένως πίνω καὶ φενακίζω τὸν συμπότην», αὐτή γε μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα, Ἀνών. παρὰ Σουίδ., Πολυδ. Ϛ', 20.

κλεψίρ-ρυτος, ον, ὁ λάθρα ῥέων, ὄνομα ῥύακος ἐν Ἀθήναις ὅστις ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ῥέει ὑπὸ τὴν γῆν, Ἡσύχ.

κλεψί-σοφος, ον, προσποιούμενος τὸν σοφόν, κλεψίσοφοι νοθεύοντες τὰς γραφὰς Μεθόδ. σ. 376Β.

κλεψι-τόκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ τίκτουσα κρυφίως, Ὀππ. Κυν. 3. 11.

κλεψί-φάγος, ον, τρώγων κρυφίως, Ἐκκλ.

κλεψί-φρων, ον (φρήν), ἐξαπατῶν, ὑποκρινόμενος, ἄγνοιαν προσποιούμενος, Ἑρμῆς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 413. ΙΙ. = **κλεψίνοος**, Μανέθων 1. 93.

κλεψί-χωλος, ον, κρύπτων τὴν χωλότητα αὐτοῦ, Λουκ. Ὠκύπ. 33.

κλεψ-ύδρα, Ἰων. -ύδρη, ἡ, (ὕδωρ), ἀγγεῖον στενόστομον πλατεῖαν ἔχον τὴν βάσιν μικραῖς ὀπαῖς διατετρυπημένην, (Συμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Οὐραν. 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ Ἀχ. 693), δι' ὧν ἔσταζε βραδέως τὸ ὕδωρ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ὡρολόγιον· κατὰ πρῶτον μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδ. (351) παρ' Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 5· ἦτο δὲ ἐν χρήσει πρὸς ὁρισμὸν τοῦ χρόνου τῶν ἀγορεύσεων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀριστοφ. Σφ. 93. 857, κτλ.· πρὸς κλ. ἀγωνίζεσθαι Ἀριστ. Ποιητ. 7, 11· πρβλ. **ἐγχέω** ΙΙΙ, ὕδωρ ἐν τέλ.

ΙΙ. ὄνομα πηγῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐν Ἀθήναις, ἧς τὸ ὕδωρ ὁτὲ μὲν ἐπλημμύρει, ὁτὲ δὲ ἐξέλειπεν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1695· καλουμένη ὡσαύτως, ἐμπεδώ, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 853, Λυσ. 912· ὡσαύτως ὄνομα ἑτέρας πηγῆς ἐν Ἰθώμῃ, Παυσ. 4. 31, 5.

κλέω (Α), Ἐπικ. **κλείω** (ὡς ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνῷ ἐν τῷ παθ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ **κλέομαι**· οἱ Τραγ. ἔχουσι μόνον **κλέω**, καὶ τοῦτο μόνον ἐν λυρ. χωρίοις)· ὡς τὸ **κλῄζω**, λέγω περί τινος, φημίζω, δοξάζω, τά τε κλείουσιν ἀοιδοὶ Ὀδ. Α. 338· ἐγὼ δέ σε κλείω Ρ. 418, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 1, Θ. 105, Στησίχ. 36 (παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 779)· ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις Εὐρ. Ἄλκ. 447· Θέτιν .. κλέουσαι ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1046· κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιόν, λακων. ἀντὶ κλέουσα τὸν Ἀμύκ. θεόν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1299· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γῆρυν, ἂν σοφοὶ κλέονται Εὐρ. Ἀποσπ. 370.— Παθ., εἶμαι περίφημος, ἔνδοξος, φημίζομαι, τινί, διά τι πρᾶγμα. φρένες .. ἧς τὸ πάρος περ ἔκλεο (ἀντὶ ἐκλέεο) Ἰλ. Ω. 202· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν Ὀδ. Ν. 299· κλέεσθαι ἐν φορμίγγεσσι, ἐπαινοῦμαι, δοξάζομαι διὰ λυρικῶν μελῳδιῶν, Πινδ. Ι. 5 (4)· 33· ἔνθ' .. ἀγοραὶ Πυλατίδες κλέονται (κατὰ τὸν Musgr., χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ καλέονται), ὅπου συνέρχονται αἱ περίφημοι συνεδρίαι (πρβλ. **καλέω** ΙΙ. 3. α, **κικλήσκω** ΙΙΙ, **κλῄζω** ΙΙ), Σοφ. Τρ. 639·— **κλείομαι** ἐν Ἀπολ. Ροδ. Α. 238, κλ. (Ἐντεῦθεν **κλέος**, **κλῄζω**, **κλεινός**, **κλειτός**· καὶ παραβαλλομένων τῶν λέξεων τούτων πρὸς τὸ **κλυτός**, λατ. cluo, in-clytus, φαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι συγγενὴς τῷ **κλύω**).

κλέω (Β), Ἐπικ. **κλείω**, = **καλέω**, καλῶ, ὀνομάζω, Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 238., Β. 687, Ὀππ. 4. 5, κτλ.· Οἰνεὺς .. οἶνον ἔκλησε, ἐκάλεσεν, ἔδωκε τὸ ὄνομα, Νικ. Ἀποσπ. 22.—Παθ., β' ἐν. παρατ. **ἔκλεο** Καλλ. εἰς Δῆλ. 40· γ' ἐν. ἐνεστ. **κλέεται**, Νικ. Ἀποσπ. 5. 5.

κλεωνία, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἑλένιον, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθων) 1. 27.

κλῆδες, Ἀττ. ὀνομ. πληθ. τοῦ **κλείς**.

κλήδην, Ἐπιρρ. (καλέω) κατ' ὄνομα, ὡσαύτως **ὀνομακλήδην**, Ἰλ. Ι. 11.

κληδονίζω: μέλλ. -ίσω, μαντεύομαι, Ἡσύχ.—Μέσ. δέχομαί τι, ὑπολαμβάνω ὡς οἰωνόν, Ἑβδ. (Λευ. ΙΘ', 26)· πρβλ. **ὀττεύομαι** ἐν τέλ.

κληδόνιος, α, ον, παρέχων οἰωνόν, προσημαίνων τι, προμηνύων, Εὐστ. 169. 27.

κληδόνισμα, τό, σημεῖον ἢ οἰωνός, Λουκ. Ψευδολ. 17.

κληδονισμός, ὁ, παρατήρησις σημείου ἢ οἰωνοῦ, οἰωνισμός, Ἐκκλ.

κληδονιστής, οῦ, ὁ, ὁ παρατηρῶν σημεῖα, οἰωνούς, Ἐκκλ.

κληδονιστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν, μαντευτικός, Βυζ.

κλῆδος, εος, τό, φραγμός, Ἡσύχ.

κληδουχέω, **κληδοῦχος**, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **κλειδ-**.

κληδών, όνος, ἡ, Ἐπ. **κλεηδών** καὶ **κληηδών**· (κλέω Α)·— οἰωνός, σημεῖον προαγγελτικόν, περιεχόμενον εἰς λέξιν τινὰ ἢ ἦχον, ὡς τὸ **φήμη**, λατ. omen, χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Σ. 117, πρβλ. Υ. 120· ὁ μὲν τῇ κληδόνι οὐδὲν χρεώμενος, (ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον φήμη) Ἡρόδ. 5. 72· ἡ κληδὼν .. σφι ἐσέπτατο (ἀνωτέρω: φήμη σφι ἐσέπτατο) ὁ αὐτὸς 9. 101· κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς Αἰσχύλ. Πρ. 486, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1110, Καλ. Ἐπιγρ. 1. 14· παρὰ πεζογράφοις ἐν μεταγενεστ. χρόνοις, μαντικὴ ἀπὸ κληδόνων Παυσ. 9. 11, 7· δέχομαι τὴν κλ. Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσ. Πταίσματος 8· προσωποπ. ἐν Πλουτ. Καμίλ. 30. ΙΙ. ὡς τὸ **κλέος**, φήμη, ἀγγελία, εἴδησις, κληηδὼν πατρός, εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρός μου, Ὀδ. Δ. 317· ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 101, καὶ Τραγ.· ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος Αἰσχύλ. Χο. 853· κληδόνες παλίγκοτοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 863, 864· ὡσαύτως παρ' Ἀνδοκ. 17. 10. 2) δόξα, φήμη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 927, Χο. 505, Σοφ. Ο. Κ. 258· ὡσαύτως, κλ. καλή, καλὴ φήμη, αὐτόθι· κλ. αἰσχρὰ Εὐρ. Ἄλκ. 315. ΙΙΙ. ἐπίκλησις, λιτάς τε καὶ πατρῴας κληδόνας Αἰσχύλ. Ἀγ. 228· κληδόνος βοῇ Εὐμ. 397. 2) ὄνομα, προσαγόρευσις, κλῆσις, ὀνομασία, κλ. τ' ἐπωνύμους αὐτόθι 418.

κλῄζω, Ἰων. **κληΐζω**· μέλλ. **κληΐσω** Ἀριστείδ., **κλῄσω** Ὁμ. Ὕμν. 31. 18, Ἀπολ. Ῥόδ.· Δωρ. **κλεΐξω** Πινδ. Ο. 1. 176· ἀόρ.

ἔκλῃσα Εὐρ., Ἀριστοφ.· Δωρ. (εὐ)κλεῖξαι Πινδ. Π. 9. 161.—Παθ., **κλῄζομαι** Τίμ. Λοκρ. 100D· **κλῄζομαι**, Τραγ. πρκμ. **κεκλῄσμαι, ἐκλῄισμαι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 618, 990· **κέκλησμαι** Εὐρ. Ἴων 294· (κλέω Α). Κάμνω τινα περίφημον, φημίζω, ἐγκωμιάζω, ἐν ᾠδαῖς, ἐπαινῶ, ἐξαίρω, Ὁμ. Ὕμν. 31. 18, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· κλῄσωμεν Ἄρτεμιν Εὐρ. Ι. Α. 1522· Νεφελοκοκκυγίαν .. κλῆσον, ὦ Μοῦσα Ἀριστοφ. Ὄρν. 950 (παρῳδ. λυρ.), πρβλ. 950, 1745· πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν αὐτόθι 921. 2) ἀναφέρω, ὁμιλῶ περί τινος, ταῦτα κλῃΐζουσιν Ἱππ. 808B.—Παθ, πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις .. ἐκλῄζετο; Αἰσχύλ. Ἀγ. 631· οἷα κλῄζεται, ὡς λέγονται, Εὐρ. Ἑλ. 721· ἀφανὴς (δηλ. ὢν) κλῄζεται αὐτόθι 126· θανὼν κλῄζεται, ἀγγέλλεται ὅτι εἶναι νεκρός, αὐτόθι 132, πρβλ. 927. II. καλῶ, ὀνομάζω, σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει Σοφ. Ο.Τ. 48.—Παθ., Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται αὐτόθι 733· ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρών, ἔνθα εἶναι τὸ ὄρος ὃ καλεῖται ὁ ἐμὸς Κιθαιρών, αὐτόθι (πρβλ. **καλέω** II. 3, α, **κικλήσκω** III)· παῖς κλ. Μενοικέως 1452 Εὐρ. Φοίν. 10· πατρὸς Ἀθηνίωνος κλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 185. 3, πρβλ. 189. 7· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, ἂν καὶ σπανίως, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371B, Ἀπλ. Ἐμφύλ. 1. 1.

κλῄζω, παρὰ μεταγενεστέρ. ἀντὶ **κλῄω, κλείω**, π. χ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 62.

κληηδών, όνος, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ **κληδών**, Ὀδ. Δ. 317.

κλῆθρα, Ἰων **-ρη**, ἡ, εἶδος δένδρου παρυδατίου, ὅπερ νῦν καλεῖται «σκλῆθρος» ἢ «κλέθρα», Ὀδ. Ε. 64, 239, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4, 3., 3. 3, 1.

κλῇθρον, Ἀττ. ἀντὶ **κλεῖθρον**.

κληΐζω, Ἰων. ἀντὶ **κλῄζω**.

κληϊθρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **κλειθρία**.

κληΐθρον, τό, Ἰων. **κλῇθρον, κλεῖθρον**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 146.

κληΐς, ῖδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **κλείς**,— ὁ μόνος παρ' Ὁμ. τύπος.

κληΐσκω, = **κληΐζω** II, καλῶ, ἀμφίβ. παρ' Ἱππ. 269. 26.

κληϊστός, ἴδε ἐν λέξ. **κλειστός**.

κληΐω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κλείω** (Α).

κλῆμα, τό, (κλάω)=**κλάδος, κλών**, κυρίως κλάδος ἀμπέλου ὡς καὶ νῦν, Λατ. palmes, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1031· ἀμπέλου κλ. Πλάτ. Πολ. 353A· καθόλου τεμάχιον κοπέν, ἐμβολάς, Ξεν. Οἰκ. 19, 8, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 10·— μεταφ., ἀνατέμνειν τὰ κλ. τὰ τοῦ δήμου Δημ. παρὰ Αἰσχίν. 77. 27·— ἡ ἐκ κληματίδος ῥάβδος τοῦ Ῥωμαίου ἑκατοντάρχου («βίτσα» κοινῶς), Λατ. vitis, Πλουτ. Γάλβ. 26, κτλ. II. ὄνομα τοῦ φυτοῦ πιτυοῦσσα, Διοσκ. 4. 166· ἢ τοῦ φυτοῦ πολύγονον, Πλίν. 27. 91.

κληματηδόν, Ἐπίρρ., δίκην κλήματος, ὡς κλῆμα, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. 39, 3.

κληματίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῆμα**, Ἐκκλ.

κληματικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κληματίδα ἢ κλῆμα, Γλωσσ.

κληματῖνος, η, ον, ἐκ κλήματος, πῦρ Θέογν. 1360· κονία Διοσκ. Ἀλεξ. 22.

κληματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῆμα**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 9.

κληματίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κλῆμα**· ἐν τῷ πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 728, 740, Θουκ. 7. 53, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 10, κτλ. II. φυτόν τι μὲ κληματοειδεῖς κλάδους, clematis, Διοσκ. 4. 7, Πλίν. 24. 89.

κληματῖτις, ῖδος, ἐπίθ., ἔχουσα μακροὺς κλάδους ἀναρριχωμένους, ἀριστολόχεια Διοσκ. 3. 6. II. ὡς οὐσιαστ., ἡ κληματίς, ὁ αὐτ. 4. 182.

κληματο-ειδής, ές, ὅμοιος κλήματι, = τῷ προηγ. παρὰ Γαλην. 13. 192.

κληματόεις, εσσα, εν, ὅμοιος πρὸς κλάδους ἐκ κλημάτων, Νικ. Ἀλεξιφ. 530.

κληματόομαι, παθ. (κλῆμα) ἀναδίδω κλάδους, κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας (κατὰ τὸν Bgk.) Σοφ. Ἀποσπ. 239, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 10, 3.

κληματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κλάδους ἀμπέλου, Διοσκ. 3. 29.

κλήρ-αρχος, ὁ, ἄρχων διαμερίσματος, Θεόδ. Πρόδ.· **κληραρχέω**, Βυζ.

κληρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κληρονομίαν, λόγοι Ἁρποκρ. II. ἀνήκων εἰς τὸν κλῆρον, Ἐκκλ.· κληρικός, ὁ, ἱερωμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8823, καὶ ἀλλαχοῦ.

κληρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῆρος**, Ἀνθ. Π. 6. 98. II. Δωρ. κλᾶρία, τά, «ὁμόλογα», χρεωστικὰ ἔγγραφα, Πλουτ. Ἆγις 13.

κληροδοσία, ἡ, ἡ διὰ κλήρου διανομή, Ἑβδομ. (Ψαλμ. ΟΖ', 55), Διόδ. 5. 53.

κληροδοτέω, διὰ κλήρου διανέμω, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 55), Βυζ.

κληρο-δότης, ου, ὁ, (δίδωμι) ὁ διανέμων ἢ ἀπονέμων διὰ κλήρου, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 55). II. ὁ καταλείπων τινὶ κληρονομίαν, Ἐκκλ., Πανδέκτ.

κληρονομέω, εἶμαι κληρονόμος, λαμβάνω μερίδιον κληρονομίας, κληρονομῶ, μετὰ γεν. πράγμ., ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας κλ. Ἰσοκρ. 2B, πρβλ. Λυκοῦργ. 166. 2, Ἰσαῖ. 47. 11· ὅς γε κεκληρονόμηκας τῶν .. χρημάτων Δημ. 329. 15. κλ. μὴ πλειόνων ἢ μιᾶς [κληρονομίας] Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 20·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., Λυκοῦργ. 159. 4, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 11. 3, κτλ.·— καθόλου, κτῶμαι, λαμβάνω, δόξαν Πολύβ. 15. 22, 3· τὴν βασιλείαν Ἑβδ. (Α' Μακκ. Β', 10, πρβλ. Σειράχ. ΙΘ', 3). 2) μεταβ. ἐνεργείας = **κληροδοτέω**, αὐτόθι (Δευτ. Α', 38, μετὰ διαφ. γραφῆς: **κληροδοτήσω**). II. κληρονομῶ ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ ἄρτι κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 20· ἀλλὰ συνηθέστερον μετ' αἰτιατ., ἀποθανόντα κληρονομήσας (τὸν δεσπότην) Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 211F, Πλουτ. Σύλλ. 2, Ἀνθ. Π. 11. 202, κτλ. ὡσαύτως, κλ. τινα τῆς οὐσίας Δίων Κ. 45. 47.—Παθ. ἔχω διαδόχους ἐν τῇ κληρονομίᾳ, ὑπὸ τῶν παίδων Φίλων 2. 172, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 22.— ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 129. III. καταλείπω κληρονόμον μετ' ἐμέ, υἱὸν Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΓ', 22).

κληρονόμημα, τό, κληρονομία, Λουκ. Τυρανν. 6, Κλήμ. Ἀλ. 879.

κληρονομία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἰσοκρ. 393A, κτλ.· κλ. κατὰ τὴν ἀγχιστείαν Δημ. 1051. 11· κλ. μὴ κατὰ δόσιν, ἀλλὰ κατὰ γένος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 20·— καθόλου, κλ. λαμβάνειν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 7. 13, 6.

κληρονομιαῖος, α, ον, ὁ ἐκ κληρονομίας, ἔλαβε τὰ κληρονομιαῖα πράγματα Ψευδο-Χρυσ. τ. 6, σ. 683C.

κληρονομικός, ή, όν, ὁ κατὰ κληρονομίαν, Γλωσσ.

κληρο-νόμος, ὁ, (νέμομαι) ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν. προσ., Πλάτ. Νόμ. 923E· μετὰ γεν. πράγμ., Λυσ. 907. 5, Ἰσοκρ. 386B, κτλ.· μεταφορ., κλ. τῆς εὐνοίας, τῆς ἀτιμίας Ἰσοκρ. 109E, Δημ. 603, ἐν τέλ.· τῆς ὑπὲρ τῶν νόμων δίκης Δημ. 521. 18· κλαρονόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος Μόσχ. 3. 103· κληρονόμον καθιστάναι τινὰ Δημ. 603, ἐν τέλ.· κλ. καταλείπειν τινὰ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 15· κλ. γράφειν τινὰ Ἀνθ. Π. 11. 171.

κληρο-πάλής, ές, ὁ κλήρῳ διανεμόμενος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 129.

κλῆρος, Δωρ. **κλᾶρος, ου, ὁ**, κλῆρος, «λαχνός»· παρ' Ὁμ. ἕκαστος σημειώνει τὸν κλῆρόν του καὶ ῥίπτει αὐτὸν ἐντὸς περικεφαλαίας (μεθ' Ὅμηρ. ἦτο ἐν χρήσει ἀγγεῖον πρὸς τὸν σκοπόν, ἡ **κληρωτρίς**), ἐν ᾗ ἀνεπάλλοντο, οὗ τινος δὲ ὁ κλῆρος πρῶτος ἐξεπήδα ἐκ τῆς περικεφαλαίας οὗτος ἦτο ὁ λαχών, ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ .. πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης .. Αἴαντος Ἰλ. Η. 175· κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον Γ. 316, πρβλ. Ὀδ. Κ. 206· ἐκ κλῆρος ὄρουσεν Ἰλ. Γ. 325· ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο Ψ. 352· ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο Ὀδ. Ξ. 209· κλήρῳ πεπαλάσθαι Ι. 331· κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι Ἰλ. Ω. 400, πρβλ. Ψ. 862, Ἡρόδ. 3. 83, Αἰσχύλ. Πέρσ. 187, κτλ.· κλήρου κατὰ μοῖραν Εὐρ. Ῥῆσ. 545· διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην Πλάτ. Πολ. 619D, κτλ.· κλήροις θεοπροπέων, divinans per sortes, Πινδ. Π. 4. 338, πρβλ. Wess. εἰς Ἡρόδ. 4. 67, Τακίτ. Γερμ. 10· ὅθεν ἐπὶ χρησμῶν, Εὐρ. Ἱππ. 1057, Φοίν. 838, Ἴων 908. — Ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κλήρων θεὸς ἦτο ὁ Ἑρμῆς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 361. 2) τὸ ῥίπτειν ἢ ἐξάγειν κλήρους, κλ. τίθεσθαι Εὐρ. Ι. Α. 1198· πολλοὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων ἐξελέγοντο διὰ κλήρου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ χειροτονίας ἢ αἱρέσεως, Ξεν. Ἀθην. 1, 2, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 16· πρβλ. **κύαμος** II, **κληρωτός**·— ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. sortitio provinciarum, Πλουτ. Αἰμίλ. 10. II. τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον, ἡ διὰ κλήρου ἀπονομὴ γῆς εἰς τοὺς πολίτας (πρβλ. **κληρουχία**), Ἡρόδ. 2. 109, Θουκ. 3. 50, Πλάτ. Νόμ. 741B, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 13., 2. 7, 6., 6. 4, 9., 7. 10, 11· — ἀλλά, 2) παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσι, καθόλου, μέρος γῆς, ἀγροκήπιον, κτῆμα, οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος Ἰλ. Ο. 498· οἶκόν τε κλῆρόν τε Ὀδ. Ξ. 64, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 37. 343, Πινδ. Ο. 13. 87· κατέφαγε τὸν κλῆρον Ἱππῶναξ 26· οἱ κλῆροι τῶν Συρίων, τὰ ἀγροτικὰ κτήματα αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 9. 94 (ἔνθα οἱ κλῆροι ἀμέσως κατόπιν καλοῦνται ἀγροί)· Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα .. κλῆρον, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 325· κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 897, πρβλ. καὶ Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 63. 4., 83. 4., 86. 9., 12. 10. III. παρ' Ἐκκλ. οἱ κληρικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λαϊκούς· πρβλ. Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΗ', 20, Δευτ. ΙΗ', 2).

κλῆρος, ου, ὁ, ἐπιβλαβὲς ἔντομον ἐν ταῖς τῶν μελισσῶν κυψέλαις, Clerus apiarius, πιθαν. τὸ αὐτὸ καὶ **πυραύστης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27, 2., 9. 40, 45.

κληρουχέω, εἶμαι **κληροῦχος**, λαμβάνω διὰ κλήρου, καταλαμβάνω ὡς δεδομένον εἰς ἐμὲ διὰ κλήρου, ἰδίως ἐπὶ κατακτηθεισῶν χωρῶν διανεμομένων μεταξὺ τῶν νικητῶν, τοὺς .. κληρουχέοντας τῶν Χαλκιδέων τὴν χώρην Ἡρόδ. 6. 100, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 74· καθόλου, ἄλλοι .. ἄλλους τόπους κληρουχήσαντες θεῶν Πλάτ. Κριτ. 109C. II. διανέμω κτήματα, ἀγροὺς διὰ κλήρου, Διόδ. 5. 9, Διον. Ἀλ. 9. 37· μεταφορ., κλ. τὴν ἐν ἄστροις τύχην τινὶ Καλλιστρ. Εἰκ. 902. Πρβλ. **κληρουχία**.

κληρούχημα, τό, μέρος γῆς διὰ κλήρου ἀπονεμηθὲν εἴς τινα, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 2.

κληρουχία, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἀπονομὴ γῆς ἐν ξένῃ χώρᾳ μεταξὺ τῶν πολιτῶν, περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 24, πρβλ. Διον. Ἁλ. 8. 75, Διόδ. 15. 23. 2) περιληπτικῶς, = οἱ κληροῦχοι, οἱ πολῖται οἱ λαμβάνοντες τοιαῦτα μέρη γῆς, κλ. ἐκπέμπειν Ἰσοκρ. 63A, πρβλ. Θουκ. 3. 50· κλ. ἀναγράφειν Πλουτ. Περικλ. 34·—Παρ' Ἀθηναίοις ἡ κληρουχία διέφερεν ἀπὸ τῆς ἀποικίας, καθ' ὅσον οἱ κληροῦχοι ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι πολῖται τῆς μητροπόλεως μὲ πλήρη πολιτικὰ δικαιώματα ἀντὶ νὰ ἀποτελῶσιν ἀνεξάρτητον πολιτείαν. Μάλιστα ἐνίοτε (ὡς ἐν Χαλκίδι καὶ Λέσβῳ, Ἡρόδ. 6. 100, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.), πολλοὶ τῶν κληρούχων διέμενον ἐν Ἀθήναις ἀφίνοντες τοὺς κλήρους αὐτῶν εἰς τοὺς πρώην κυρίους των ὑπ' ἐνοίκιον. Πρβλ. Böckh P. E. 2. 168-180, Thirlw. Ἑλλ. Ἱστ. 3. σ. 56, Grote 4. σ. 226. Δύνανται δὲ νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς coloniae civium Romanorum, ὅπερ μάλιστα δι' αὐτῆς ταύτης τῆς λέξεως μεταφράζεται ἐν Πλουτ. Φλαμιν. 2.

κληρουχικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κληρουχίαν, γῆ κλ., γῆ πρὸς διανομήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 203· τὰ κληρουχικὰ (δηλ. χρήματα) Δημ. 182. 16, ἴδε Parreidt. ἐν Δινδ. εἰς Δημ. 5. σ. 244· — νόμος κλ., πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. lex agraria, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 5.

κληροῦχος, ὁ, (κλῆρος, ἔχω), ὁ κατέχων γῆν διὰ κλήρου εἰς αὐτὸν ἀπονεμηθεῖσαν, κυρίως γῆν ἐν ξένῃ χώρᾳ ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ ὡς πολίτῃ (ἴδε **κληρουχία**), Ἡρόδ. 5. 77, Θουκ. 3. 50, Αἰσχίν. 8. 19, κτλ.· μεταφραζόμενον διὰ τοῦ agripeta ἐν Κικ. N. D. 1. 26· —μεταφ., μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἔχουσαν ὡς κλῆρον, ὡς μερίδα της τὸ γῆρας, Σοφ. Αἴ. 508· Ἑρμῆ .. Φιλιππίδου κληροῦχε Ἀλεξ. ἐν «Θεσπρωτοῖς» 1. II. Παθ., κλ. γῆ, χώρα διανεμηθεῖσα διὰ κλήρου, Διον. Ἁλ. 8. 75· πρβλ. **κληρουχία** ἐν τέλ.

κληρόω, Δωρ. **κλᾱρόω**, (κλῆρος)·—διορίζω ἄρχοντα διὰ κλήρου, ἀντίθετ. τῷ αἱρεῖσθαι ἢ χειροτονεῖν, Ἡρόδ. 1. 94, Ἰσοκρ. 144A, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 4·—ἐπὶ τοῦ κλήρου, πίπτω εἴς τινα, λατ. designare, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος Εὐρ. Ἴων 416.—Παθ., διορίζομαι διὰ κλήρου, κληροῦσθαι τῶν ἀρχόντων Λυσ. 103. 29., 169. 24, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 298E· κεκληρῶσθαι ἄρχειν Λουκ. περὶ Πένθ. 2· οἱ κεκληρωμένοι Δημ. 728. 27, κτλ. 2) ῥίπτω κλῆρον, σύρω κλῆρον, Πλάτ. Νόμ. 759C, 856D· ὡσαύτως, κληρώσω πάντας, θὰ κάμω ὥστε ἅπαντες νὰ ῥίψωσιν ἢ σύρωσι κλῆρον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 683·— οὕτως ἐν τῷ μέσ., Αἰσχύλ. Θήβ. 55, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 836, Δημ. 558. 16· τινος, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 1318. 16· ὅτε ἐκληροῦσθε, ὅτε ἐσύρετε κλήρους, ὁ αὐτ. 341. 4. 3) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως, κληροῦσθαί τι, λαμβάνω διὰ κλήρου, Εὐρ. Τρῳ. 29· κληροῦσθαι ἱερωσύνην Αἰσχίν. 26. 36· ὡσαύτως μετὰ γεν., κλ. ἱερωσύνης Δημ. 1313. 22., 1318. 16· — κεκληρῶσθαι, κατέχειν (διὰ κλήρου), Ἱππ. Ἐπιδημ. 1287. 20, Αἰλ. π. Z. 5. 31.
II. ἀπονέμω, δίδω, ὔμμε δ' ἐκλάρωσε πότμος Ζηνὶ Πινδ. O. 8. 19· ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν Θουκ. 6. 42.— Παθ., ἐκληρώθην δούλη Εὐρ. Ἑκ. 102. 2) κλ. ὀμφάν, διὰ κλήρου χρησμοδοτῶ, Λατ. voce sortem edere, Εὐρ. Ἴων 908. III. παρ' Ἐκκλ., κλ. τινα, κάμνω τινὰ κληρικόν, «χειροτονῶ», Κύριλλ. Σκυθ. Βίος Σάβ. 244A, κλ.

κλήρωμα, τό, τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον εἴς τινα, δώρημα, Εὐστ. Πονημάτ. 23. 4.

κλήρωσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογή, τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 249B· τῶν δικαστηρίων ὁ αὐτ. Νόμ. 956E, πρβλ. Ἰσοκρ. 144B· μεταφορ., πικρὰν κλ. αἵρεσίν τέ μοι βίου καθίστης, ἐκλογὴν μεταξὺ δύο κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 384.

κληρωτήριον, τό, ἐν Ἀθήναις, τόπος τις ἐν τῷ θεάτρῳ ἔνθα συνηδρίαζον οἱ ἄρχοντες καὶ δικασταὶ (οἱ κληρωτοί), Πολυδ. Θ', 44. II. = **κληρωτρίς**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 682, πρβλ. Ἀποσπ. 194, Εὔβουλ. «Ὀλβ.» 1. 5. III. ὁ τόπος ἔνθα ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαί, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 92. 2., 95. 16 κἑξ., 99. 34, Blass, Πλούτ. 2. 793D, Α. Β. 47. IV. ὁ κατάλογος τῶν διὰ κλήρου ἐκλεχθέντων, ἀναγραφῆναι εἰς τὸ κλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1337. 53.

κληρωτής, οῦ, ὁ, = **κληρωτός**, Πολυδ. Θ', 44. II. = **κληρονόμος**, Ἐκκλ.

κληρωτί, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Ἑβδ. (Ἰησ. ΚΑ', 4).

κληρωτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλήρωσιν, ὁ πρὸς κλήρωσιν χρησιμεύων· τὸ -κὸν (δηλ. ἀγγεῖον) Ἀθήν. 450B. Ἐπίρ. -κῶς, Θεοφύλ. Σιμοκ. περὶ Φυσικ. Ἀπορημάτ. σ. 5. 23.

κληρωτός, ή, όν, διὰ κλήρου διωρισμένος, ἐπὶ ἀρχόντων, δικαστῶν, καὶ ἄλλων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις, ἀντιτίθεται τῷ αἱρετὸς καὶ **κεχειροτονημένος** (ἐκλελεγμένος), Πλάτ. Νόμ. 692A, 759B, Πολιτικ. 291A, Ἰσοκρ. 265A, κτλ.· ἀρχὴ κλ. Αἰσχίν. 3. 36· δημοκρατικὸν μὲν .. τὸ κληρωτὰς εἶναι τὰς ἀρχάς, τὸ αἱρετὰς ἀριστοκρατικὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 9, 4, πρβλ. 2. 6, 19., 4. 16, 6· πρβλ. **κλῆρος** I. 2.

κληρωτρίς, ίδος, ἡ, ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐνέβαλλον τὰς ψήφους οἱ δικασταί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 672, 750, Σουΐδ. (ὁ τύπος **κληρωτὶς** μεταγεν.).

κληρωτῶς, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Γλωσσ.

κλής, ῇδος, ἡ, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κλείς**.

κλῆσις, εως, ἡ, (καλέω) τὸ καλεῖν, πρόσκλησις, Πλάτ. Συμπ. 172A, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 14, κλπ. 2) ὡς καὶ νῦν, πρόσκλησις εἰς τὸ δικαστήριον, καταγγελία, κατηγορία, καταδίωξις, Ἀριστοφ. Νεφ. 875, 1189, καὶ Ρήτορ.· κλήσεις ἃς καλεῖσθαι δεῖ Ἀντιφῶν 145. 42· ἀφιέναι τὰς κλήσεις Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 13· πρβλ. **καλέω** I. 4, **κλητεύω**, **κλητήρ**. 3) πρόσκλησις εἰς συμπόσιον, Ξεν. Συμπ. 1, 7· εἰς τὸ πρυτανεῖον Δημ. 351. 2· κλήσεις δείπνων Πλουτ. Περικλ. 7, πρβλ. Ρήτορ. (Walz) 9. 298 κἑξ. 4) ἐπίκλησις, τῶν θεῶν αὐτόθι 132· πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, ἐπίκλησις, Πολύβ. 2, 50, 7. II. ὄνομα, ἐπωνυμία, Πλάτ. Πολιτ. 262D, 287E· Φιλησίη τὴν κλ., τὸ ὄνομα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 571.
III. παρὰ Γραμμ. αἱ κλήσεις τῶν ὀνομάτων = αἱ ὀνομαστικαὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς (λοιπὰς) πτώσεις, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 36, 7· ἐπὶ φύσει οὐδετέρων ὀνομάτων ἐχόντων θηλείας ἢ ἄρρενος κλῆσιν, δηλ. κατάληξιν τῆς ὀνομαστικῆς πτώσεως, ὡς π. χ. ἀσκός, κλίνη κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14, 4, πρβλ. 32, 2. IV. παρὰ τῷ Διον. Ἁλ. 4. 18, κλήσεις (καλέσεις) τίθεται ὡς ἀρχικὸς τύπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ classes.

κλῆσις, εως, ἡ, (κλείω) ἡ κλεῖσις, κλείσιμον, τῶν λιμένων Θουκ. 2. 94, πρβλ. 7. 70· ἴδε **κλειστός**.

κληστός, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **κλειστός**.

κλήσω, Ἀττ. μέλλ. τοῦ **κλῄω**, **κλείω**·— ὡσαύτως μέλλ. τοῦ **κλῄζω**.

κλητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καλέω**, ὃν πρέπει νὰ καλέσῃ τις ἢ ὀνομάσῃ, Πλάτ. Πολ. 341B, 428C. II. **κλητέον**, δεῖ καλεῖν, αὐτόθι 470D.

κλήτευσις, εως, ἡ, τὸ κλητεύειν, ἴδε Μαΐορ καὶ Σχεμάνν. Ἀττ. Δίκ. 672.

κλητεύω, καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον ἢ δίδω μαρτυρίαν ὅτι δικαστικὴ κλῆσις ἐδόθη (ἴδε **κλητήρ**), Ἀριστοφ. Νεφ. 1218· τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1413· πρβλ. Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ., Δημ. 277. 14., 890. 17· — Μέσ., προκαλῶ τὴν ἔκδοσιν κλήσεως, Ἀριστ. Προβλ. 29. 13, 2.

κλητήρ, ῆρος, ὁ (καλέω) ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ μᾶλλον μάρτυς μαρτυρῶν ὅτι ἔχει δοθῇ δικαστικὴ κλῆσις (πρβλ. τὰ τοῦ Ὁρατίου: licet antestari), συνήθως δύο τὸν ἀριθμόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 147, 1422, Σφ. 1408, Δημ. 244. 4., 1017. 6·— ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 189, ὁμοιότατος κλητῆρος πωλίῳ «ἀντὶ τοῦ ὄνου ἢ ἡμιόνου κλητῆρος εἶτε» Σχόλ., πρβλ. 1310, καὶ τὸ Λατ. clitellae). II. καθόλου, = κῆρυξ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 622· μεταφορ., κλ. Ἐρινύος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 574.— Πρβλ. **κλήτωρ**.

κλητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρόσκλησιν, (Walz) Ρήτορ. 9. 298. 2) ἐπίκλησιν περιέχων, κλ. ὕμνοι αὐτόθι 132. 3) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ καλεῖν ἢ ἐπικαλεῖσθαί τινα, ἡ κλητικὴ (δηλ. πτῶσις), Λατ. casus vocativus, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 216.

κλητός, ή, όν, κεκλημένος, προσκεκλημένος, Αἰσχίν. 50. 1, κτλ.· εὐπρόσδεκτος, Ὀδ. Ρ. 386. 2) ἐκλεκτός, Ἰλ. Ι. 165. 3) ὃν ἐπικαλεῖταί τις, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

κλήτωρ, = **κλητήρ**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 32. 14, Ἡσύχ.· εὑρηται δὲ καὶ ἐν Ἀντιγρ. τοῦ Δημ. 244. 3., 542. 10., 1147. 6, Πλούτ. 2. 128F, κτλ., ἐν πλαγίαις πτώσεσι, κλήτορος, κλήτορι, κτλ.

κλῄω, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **κλείω** (A).

κλιβανάριος, ὁ, Λατιν. clibanarius, θωρακοφόρος, «κλιβανάριοι, ὁλοσίδηροι· κλίβανα γὰρ οἱ Ρωμαῖοι τὰ σιδηρᾶ καλύμματα καλοῦσι, ἀντὶ τοῦ κηλάμινα» Ἰω. Λυδ. 158, 25. [Ὁ Ἰω. Λυδ. φαίνεται ὅτι πιστεύει ὅτι ἡ λέξις **κλίβανον** ἢ **κλιβάνιον**, ἐξ οὗ τὸ **κλιβανάριος**, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ celo ὡς ἑξῆς: celo, celamen, celibanum, clibanum].

κλῑβανεύς, **κλῑβανέτης**, **κλῑβανοειδής**, **κλίβανος**, ἴδε ἐν λέξ. κριβαν-.

κλῖμα [ῐ], τό, (κλίνω) ἡ κλίσις ἢ κατωφέρεια ἐδάφους κατά τινα διεύθυνσιν, ἑκάτερον τὸ κλ. (ἐπὶ σειρᾶς ὀρέων), Πολύβ. 2. 16, 3· ἡ πόλις τῷ ὅλῳ κλ. τέτραπται πρὸς τὰς ἄρκτους ὁ αὐτ. 7. 6, 1, κτλ. II. κυρίως ἡ ὑποτιθεμένη κατωφέρεια τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους (inclinatio caeli, Vitruv. 1. 1). 2) μέρος τῆς γῆς ἢ ζώνη, τὸ βόρειον κλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 5· τὸ μεσημβρινὸν Διον. Ἁλ. 1. 9· τὸ ὑπάρκτιον Πλουτ. Μάρ. 11· τὰ πρὸς μεσημβρίαν κλίματα τῆς Μηδίας, ἡ πρὸς νότον χώρα αὐτῆς, Πολύβ. 5. 44, 6, πρβλ. 10. 1, 3, Ἀνθ. Π. 9. 97, Ἀθήν. 523E. III. μεταφορ., κλίσις, διάθεσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 20. IV. πτῶσις, ἑπταετεῖ κλίμακι, διὰ θανάτου ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 579.

κλῑμακηδόν, Ἐπίρρ. (κλῖμαξ) δίκην κλίμακος, Συνέσ. 48C, Βασιλ., κτλ.· παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. προκρόσσας.

κλιμακίδιον, τό, = **κλιμάκιον**, Ἀμειψίας ἐν «Κόννῳ» 6

κλῖμᾰκίζω: μέλλ. -ίσω, μεταχειρίζομαι τὸ τοῦ παλαιστοῦ τέχνασμα τὸ καλούμενον, κλῖμαξ (σημασ. III), Πολυδ. Γ', 156. **II.** μεταφ., διαστρέφω, διαφθείρω, τοὺς νόμους Δείναρχ. παρὰ Σουΐδ., ἔνθα ὁ Ἁρποκρ. καὶ ὁ Φώτ. ἔχουσι: **κλιμάζω**.

κλῖμάκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῖμαξ**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 69, Ἀριστοφῶν ἐν «Ἰατρῷ» 1. 6. 2) ἴδε ἐν λέξ. **κλῖμαξ** II. 2.

κλῖμᾰκίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κλῖμαξ**, μικρὰ κλῖμαξ, «σκαλίτσα», Πολύβ. 5. 97, 5· ἐν τῷ πληθ., ἡ κλῖμαξ πλοίου, Α. Β. 272. 2) γυνὴ ποιοῦσα ἑαυτὴν κλίμακα, κύπτουσα δηλ. ὅπως διὰ τῆς ῥάχεως αὐτῆς ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν ἅμαξαν, Πλούτ. 2. 50E, Ἀθήν. 256D.

κλῖμᾰκισμός, ὁ, εἶδος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, Ἡσύχ.· πρβλ. **κλῖμαξ** II.

κλιμακοειδής, ές, ὅμοιος κλίμακι, Σχόλ. εἰς Ἱπποκρ. τ. 1, σ. 8, Dietz.

κλῖμᾰκόεις, εσσα, εν, ἔχων βαθμίδας, «κλιμακόεσσαν, κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν» (Σουΐδ.), Νόνν. Δ. 18. 56· διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Β. 729.

κλῖμᾰκο-φόρος, ον, φέρων κλίμακα, Πολύβ. 10. 12, 1, Διόδ. 18. 33, κτλ. 2) ὁ ἐπὶ κλιμακίου φέρων νεκρόν, ἐν τῷ τύπῳ **κλιμακηφόρος**, Ἡσύχ.

κλῖμακτήρ, ῆρος, ὁ, βαθμὶς κλίμακος, Εὐρ. Ἑλ. 1570, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 270· ἴδε ἐν λέξ. **κλῖμαξ** II. 2. **II.** μεταφορ., κρίσιμος περίοδος ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃ ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς π. χ. τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας 7, 14, 21, 28, κτλ., Πλίν. 7, 49, 50, § 161, Varro παρὰ Gell. 3. 10., 15. 7· καθόλου, κίνδυνος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· — ὅθεν, ἐνιαυτὸς **κλιμακτηρικός**, ἔτος τοῦ βίου κινδυνῶδες, δηλ. τὸ 63ον, Πτολ. Τετράβ. σελ. 140. 26, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 193.

κλιμακτηρίζομαι, εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακτηρικὸν ἐνιαυτὸν τοῦ βίου μου, Ἀνώνυμ. ἐν Cod. Reg. 2506, fol. 80B.

κλῖμᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κλίμακα, κλιμακωτός, Στράβ. 536.

κλῖμᾰκωτός, ή, όν, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κλιμακόω**, πεποιημένος ὡς κλῖμαξ, ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν μερῶν ὑπερκειμένων ἀλλήλων, Πολύβ. 5. 59, 9, **II.** κλιμακωτὸν σχῆμα = κλῖμαξ IV, σχῆμα ῥητορικόν, Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 286, 19, κτλ.

κλῖμαξ, ᾰκος, ἡ, (κλίνω) «σκάλα» (ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς κεκλιμένη πλαγίως), Ὀδ. Λ. 330, Κ. 558, κτλ.· — κλῖμαξ κινητὴ πολεμική, Θουκ. 3. 23, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7, κτλ.· καὶ κλίμακος προσαμβάσεις ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 466, πρβλ. Εὐριπ. Φοιν. 489· κλίμακας προσβάλλειν Εὐρ. Ἱκέτ. 495· προστιθέναι Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· — κλῖμαξ πλοίου, ἀλλαχοῦ **ἀποβάθρα**, Εὐρ. Ι. Τ. 1351, 1382, Θεόκρ. 22. 30· — κλῖμαξ ἑλικτή, περιελισσομένη, ἑλικοειδής, κλῖμαξ στυππίνη, ἐκ σχοινίου, Ἀρχ. Μαθ. σ. 102. **II.** κλιμακοειδὲς κολαστήριον ὄργανον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 618. 2) ἕτερον ἐν χρήσει πρὸς θεραπείαν ἐξαρθρώσεων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· κλῖμαξ ἔχουσα κλιμακτῆρας, δηλ. βαθμίδας, ἤτοι ξυλίνας διαδοχίδας, αὐτόθι 838· ἀντὶ τοῦ **κλιμακτὴρ** ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ἐπίσης καὶ τὴν λέξιν **κλιμάκιον**, αὐτόθι 782· πρβλ. Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 502. **III.** ἐν Σοφ. Τρ. 521, κλίμακες ἀμφίπλεκτοι κεῖται ἐπί τινος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, ὅπερ κατὰ διαφόρους τρόπους ἑρμηνεύεται, ἴδε Ἕρμανν., ὅστις παραβάλλει, Ὀβιδ. Μεταμορφ. 9. 51 κἑξ.· πρβλ. **κλιμακίζω**, ἴδε καὶ σημείωσιν Jebb. ἐν τόπῳ. **IV.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, **κλῖμαξ**, ἡ βαθμιαία ἀνάβασις ἀπὸ ἀσθενεστέρων ἐκφράσεων εἰς ἰσχυροτέρας, Λατ. gradatio, ὡς παρὰ Δημ. 228. 9 κἑξ.· οὕτω παρὰ Κικέρωνι abiit, evasit, erubit· πρβλ. de Orat. 3. 54, Λογγῖνος 23, Κοϊντιλλ. 9. 3. **V.** μέρος τοῦ ἅρματος, πρόμηκες ξύλον τεθειμένον ὑπεράνω τοῦ ἄξονος, στενούμενον πρὸς τὰ ἄνω κλιμακηδόν, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7. 11, πρβλ. Πολυδ. Α', 253. **VI.** φέρετρον, πρβλ. **κλιμακοφόρος** 2.

κλιμάτ-αρχος ἢ **-άρχης**, ου, ὁ, διοικητὴς ἐπαρχίας· **-αρχέω**, εἶμαι κλιματάρχης, Θεοφύλ. Σιμοκ. 3, 9., 4, 9, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 73, 80 καὶ 86B.

κλῖμᾰτίας (δηλ. σεισμός), ὁ, = **ἐπικλέντης**, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 38, Ἀμμων. Μάρκελλ. 17. 7· ἐπανορθωτέον ἐν Διογ. Λ. 7. 154, ἀντὶ **καυματίας**.

κλῖνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλίνη**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 33, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 5, 13.

κλιν-άρχης, ου, ὁ, ὁ συμποσίαρχος, Φίλων 2. 537.

κλινάς, -άδος, ἡ, προσκεφάλαιον ἐπὶ ἀνακλίντρου, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 3. 15.

κλίνειος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλίνην, ξύλα κλίνεια Δημ. 816. 19.

κλίνη [ῐ], ἡ, (κλίνω) ἀνάκλιντρον, οἷα τὰ ἐν τοῖς δείπνοις ἐν χρήσει ἢ κλίνη ἐν ᾗ κοιμᾶταί τις (πρβλ. **ἀμφίκολλος**), ἐν κλίνῃ κλίνειν τινὰ Ἡρόδ. 9. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1090· κλίνην στρωννύναι Ἡρόδ. 6, 139, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6· ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι Ἀνδοκ. 9. 7· ἐκ κλίνης ἀνίστασθαι, μετὰ νόσον, Ἀνδοκ. 9. 20· — ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ φερέτρου νεκρικοῦ, Θουκ. 2. 34, Πλάτ. Νόμ. 947B, D· — ἱερὰ κλίνη, τὸ lectisternium ἢ pulvinar Deorum τῶν Ῥωμαίων. — Αἱ κλῖναι συχνάκις ἐκοσμοῦντο πλουσίως διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Ἡρόδ. 1. 50., 9. 82· δι' ἐλεφαντίνων ποδῶν, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8, κτλ.— Πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. lectus.

κλῑνήρης, ες, ἐπὶ κλίνης κατακείμενος, κατάκοιτος, Λατιν. lecto affixus, Πλουτ. Πύρρ. 11, Ἀθήν. 554D.

κλῑνη-φόρος, ον, φέρων κλίνην, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 248.

κλῑνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλίνη**, Ἀριστοφ. Λυσ. 916, Διον. Ἁλ. 7. 59, Πλουτ. Κοριολ. 24.

κλῑνικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλίνην· ὡς οὐσιαστ., **κλινικός**, ὁ, Λατ. clinicus, ἰατρὸς ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ τῆς κλίνης κατακειμένους, Ἀνθ. Π. 11. 113, Martial. 9. 97· ἡ κλινική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ μέθοδος τοῦ κλινικοῦ ἰατροῦ, Πλιν. π. Φυτ. Ἱστ. 29. 1. **II.** = **κλιμακοφόρος** 2, Martial. 3. 93.

κλῑνίς, ίδος ἡ, = **κλινίδιον**, Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 10, Ἀριστοφ. Θεσμ. 261· πρβλ. Πολυδ. Γ', 33, Ἡσύχ.

κλῑνο-βατία, ἡ, ὁ εἰς τὴν κλίνην περιορισμός, παρὰ Φαβρίκ. Ἑλλ. Βιβλ. 12. 273 Harles.

κλῑνοειδής, ές, ὅμοιος κλίνῃ, αἱ τρεῖς ἔνδοθεν τοῦ κρανίου ἀποφύσεις, ἄλλως τὸ σφηνοειδὲς ὀστοῦν Gorr.

κλινο-καθέδριον, τό, ἀναπαυτικὴ καθέδρα, «πολυθρόνα», Φώτ. εἰς Α. Β. 272.

κλῑνο-κοσμέω, τακτοποιῶ δειπνητικὰς κλίνας· μεταφ., ὁμιλῶ ἀείποτε περὶ τοιούτων πραγμάτων, Πολύβ. 12. 24, 3.

κλῑνο-πάλη [ᾰ], πάλη ἐπὶ τῆς κλίνης, μετ' αἰσχρᾶς σημασίας, Sueton. Dom. 22.

κλῑνο-πετής, ές, κατάκοιτος, κλινήρης, Ἱππ. 451. 21, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, κτλ.—Οὐσ. **κλινοπέτεια**, Νεόφυτ. ἐν Cod. Reg. 1189, fol. 140a.

κλῑνοπηγία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν κλίνας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 1, κτλ.

κλῑνοπήγιον, τό, τόπος ἔνθα κλῖναι κατασκευάζονται, ἐργαστήριον κλινῶν, Πολυδ. Ζ', 159.

κλῑνο-πηγός, ὁ, = **κλινοποιός**, Θεόγνωστ. 96. 21, Συλ. Ἐπιγ. 2135 (ἔνθα **κλεινο-**)· ὡσαύτως **κλινο-πήξ**, **-πῆγος**, ὁ, Θεόγνωστ. 40. 22.

κλῑνοπόδιον, τό, θαμνίον φρυγανῶδες ἔχον φύλλα ἑρπύλλῳ παραπλήσια, καὶ τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνης ποσίν, Clinopodium vulgare, Διοσκ. 3. 109, Πλίν. 24. 87.

κλῑνο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλίνας, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 596E, Δημ. 816. 9·—ἡ **κλινοποιϊκὴ** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλίνας, Πολυδ. Ζ', 159.

κλῑνό-πους, **ποδος**, ὁ, ὁ ποὺς κλίνης, Γεωπ. 13. 9, 9· κ. τοίχου Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θριγκός**.

κλινο-στρόφιον, τό, κολαστήριον ὄργανον, Ἀγάθ. 107B (Casaub. **χειρο-**).

κλινότροχος, ὁ, σφεδάμνου εἶδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1.

κλῑνουργός, ὁ, (*ἔργω) = **κλινοποιός**, Πλάτ. Πολ. 597A.

κλινοφορέω, φέρω, σηκώνω κλίνην, Ψευδο-Χρυσ. τ. 8. σ. 622C.

κλῑνο-φόρος, ον, = **κλινηφόρος**, Θεοφύλ. Σιμ. 43B.

κλῑνο-χαρής, ές, ὁ χαίρων, ἡδόμενος τῇ κλίνῃ, ἀγαπῶν τὸ «κρεββάτι», Λουκ. Τραγῳδοποδ. 131.

κλιντήρ, ῆρος, ὁ, (κλίνω), ἀνάκλιντρον, Ὀδ. Σ. 190. Θεόκρ. 2. 86, 113., 24. 43· νεκροδόκος κλ., φέρετρον νεκρικόν, Ἀνθ. Π. 7. 634, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγ. 450. 5.

κλιντήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλιντήρ**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 342, Φύλαρχ. 43. Ἐν Φωτ. Λεξ. 171. 12, **κλιντηρίδιον** ἴσως ἀντὶ τοῦ **κλιντήριον**.

κλίνω [ῑ]· μέλλ. **κλῐνῶ**, Λυκόφρ. 557, (**ἐγκατα-**) Ἀριστοφ. Πλ. 621. ἀόρ. α' ἔκλῑνα Ἰλ., Ἀττ.· πρκμ. κέκλῐκα Πολύβ. 30. 10, 2·—Μέσ., μέλλ. **κατα-κλινοῦμαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 910· ἀόρ. **ἐκλινάμην** Ὀδ., κτλ.—Παθ., μέλλ. **συγ-κλῐθήσομαι** Εὐρ. Ἄλκ. 1090, (**κατα-**) Διόδ.: μέλλ. β' **κατα-κλῐνήσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 98, Πλάτ. Συμπ. 222E·— ἀόρ. α' **ἐκλίθην** [ῐ] Ὀδ. 19. 470, Σοφ. Τρ. 101, 1226, Εὐρ. Ἱππ. 212, καὶ παρὰ πεζογράφοις· ποιητ. ὡσαύτως **ἐκλίνθην** (ἴδε κατωτ. II. 1 καὶ 2)· ἀόρ. β' **ἐκλίνην**, μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, **κατακλῐνῆναι** Ἀριστοφ. Σφ. 1208, 1210, Πλάτ., κτλ., ἴδε Λ. Δινδ. εἰς Ξεν. Κύρ. 5. 2, 15, κτλ.· ξυγκατακλῖνεἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 981·—πρκμ. **κέκλῐμαι**, ἴδε κατωτέρω. (Ἐκ τῆς √ΚΛΙ, ΚΛΙΝ, παράγονται ὡσαύτως τὰ **κλί-νη**, **κλῖ-μα**, **κλῖ-μαξ**, **κλι-σία**, **κλι-τύς**· πρβλ. λατ. -clin-are, cli-vus, cli-tellae· Γοτθ. hlain-s (βουνός), hlaiv (μνημεῖον, τάφος)· Σκωτ. law (λόφος), Ἀγγλο-Σαξον. hlin-ian καὶ Ἀρχ. Γερμ. hlin-êm (Ἀγγλ. lean).) Ῥιζικὴ σημασ. κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ κλίνῃ, Λατ. inclinare, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς, ὅταν ὁ Ζεὺς κάμῃ τὰς πλάστιγγας νὰ κλίνωσιν, Ἰλ. Τ. 223· Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί, τοὺς ἔκαμαν νὰ κλίνωσι, νὰ ὑποχωρήσωσι, Ἰλ. Ε. 37, πρβλ. Ὀδ. Ι. 59· οὕτως, ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην, inclinavit aciem (ἴδε κατωτ. IV. 3), Ἰλ.

Σ. 510· ἔκλινε γὰρ κέρας .. ἡμῶν Εὐρ. Ἱκέτ. 704· ὡσαύτως, ἐκ πυθμένων ἔκλινε .. κλῆθρα (πρβλ. κοῖλος) Σοφ. Ο. Τ. 1262, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1030.— Μέσ., Περσῶν κλινάμενοι [δύναμιν] Ἑλλ. Ἐπιγρ. 749. 9. 2) κάμνω τι νὰ κλίνῃ πρός τι δηλ. ἐρείδω, «ἀκκουμβῶ», τι πρός τι Ἰλ. Ψ. 171, 510· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἔστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες, δηλ. ἐρείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων, Λ. 592. 3) στρέφω τι πρός τι, στηρίζω, ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια Θ. 435· πόδα Σοφ. Ο. Κ. 193· οὕτω, ὄσσε πάλιν κλίνασα, στρέψασα ὀπίσω τοὺς ὀφθαλμούς της, Ἰλ. Γ. 427· ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλ., στρέφω πρός .., Πλάτ. Τίμ. 77Ε. 4) κάμνω τινὰ νὰ ἀνακλιθῇ, κατακλίνω, ἐν κλίνῃ κλ. τινά, βάλλω τινὰ νὰ ἀνακλιθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὅπως δειπνήσῃ, Ἡρόδ. 9. 16, ἴδε κατωτ. ΙΙ. 3. ἐν τέλ.· ὡσαύτως, κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν Εὐρ. Ὀρ. 227· κλίνατέ μ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 268·— μεταφορ., ἡμέρα κλίνει κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια, διότι μία ἡμέρα δύναται νὰ ταπεινώσῃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὰ πάλιν, Σοφ. Αἴ. 131. 5) παρὰ Γραμμ., κλίνω ὀνόματα καὶ ῥήματα, πρβλ. κλίσις V. ΙΙ. Παθ. κάμπτομαι, ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη Ἰλ. Ζ. 467· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν Η. 254· ἐπὶ χαλκοῦ λέβητος μετὰ ποδῶν (τρίποδος), ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίνθη, ἀνετράπη, Ὀδ. Τ. 470· ἐπὶ τῆς μάχης, ἐτράπη, ἐκλίνθη δὲ μάχη Ἡσιόδ. Θ. 711· περὶ ἰσορρόπου πράγματος, οὐδαμόσε κλιθῆναι Πλάτ. Φαίδων 109Α·— οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύβ. 1. 27, 8.

2) στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ πρός τι πρᾶγμα, μετὰ δοτ., ἀσπίσι κεκλιμέναι Ἰλ. Γ. 135, πρβλ. Χ. 3· κίονι κεκλιμένη Ὀδ. Ζ. 307· κλισμῷ κεκλ. Ρ. 29· ἐν δορὶ κεκλιμένος Ἀρχίλ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κλινάμενος σταθμῷ Ὀδ. Ρ. 340·—ὡσαύτως, κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν Ἰλ. Χ. 3· πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν Ἀρχίλ. 30· ξύλα ἐς ἄλληλα κεκλιμένα Ἡρόδ. 4. 73. 3) κατακλίνομαι, ἐν νεκύεσσι κλινθήτην Ἰλ. Κ. 350, κτλ.· παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, κατακλιθῆναι πλησίον τῆς νύμφης, Ὀδ. Σ. 213, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1226· ἐν τῷ πρκμ., εἶμαι κεκλιμένος, κεῖμαι, κοίτομαι, ἔντεα .. παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο Ἰλ. Κ. 472· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, ἔκειτο [κεκαλυμμένον] ὑπὸ νέφους, Ε. 356· φύλλων κεκλιμένων, πεπτωκότων, πεσόντων, Ὀδ. Λ. 94· (ἀλλὰ φύλλα κεκλ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 2, κρεμάμενα)· Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ Θέογν. 1216· Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς, κείμενος πλησίον τοῦ ῥεύματος τοῦ Ἀλφειοῦ, Αἰσχύλ. Ο. 1. 148· ἐπὶ γόνυ κέκλιται, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 930· ὑπτία κέκλιται Σοφ. Ἀντ. 1188· τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 5· οὐ νούσῳ .., οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα Ἀνθ. Π. 7. 493, πρβλ. 315, 488·— ὡσαύτως, ὡς τὸ κατακλίνομαι, ἀνάκειμαι ἐπὶ κλίνης ἐν δείπνῳ, κλιθέντες ἐδαίνυντο Ἡρόδ. 1. 211, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 544· κλίθητι καὶ πίωμεν Κωμ. Ἀνών. 305, ἴδε Meineke 5. σ. 121· ἴδε ἀνωτ. 1. 4. 4) ἐπὶ τόπων (ὡσαύτως ἐν τῷ πρκμ.), κλίνω πρὸς τὴν θάλασσαν κτλ., κεῖμαι πλησίον, ἁλὶ κεκλιμένη Ὀδ. Ν. 235· νῆσοι .. αἵθ' ἁλὶ κεκλίαται (Ἐπικ. ἀντὶ κέκλινται), 4. 608·— ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων, κεῖμαι ἐπί τινος, ζῶ, διαμένω πλησίον τινός, Ὀρέσβιος .. λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι Ἰλ. Ε. 709· ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται Π. 68, πρβλ. Λ. 740· δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεὶς Σοφ. Τρ. 101·— παρὰ μεταγεν. συγγραφ., τόποι κεκλιμένοι πρὸς ἀνατολάς, εἰς τὰς ἄρκτους, κτλ., Λατ. vergentes ad .., Πολύβ. 2. 14, 4. 1. 42, 5, κτλ.· πρβλ. κλῖμα. 5) μεταφ., ἔχω κλίσιν πρός τινα, τινι Πινδ. Ν. 4. 25, Πολύβ. 30. 10, 2· πρβλ. προσκλίνω ΙΙ. 2. 6) πλανῶμαι ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ναῦς κεκλιμένη Θέογν. 854. ΙΙΙ. Μέσ., ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 2·— ἀποκλίνω, κλιναμένης μεσημβρίης Ἡρόδ. 3. 114· καὶ κλίνεταί γε (δηλ. τὸ ἦμαρ) Σοφ. Ἀποσπ. 239· πρβλ. ἀποκλίνω. ΙV. οὕτω παρὰ μεταγεν., ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., κλ. πρὸς .., εἶμαι κεκλιμένος πρὸς .., Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 37· κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς δυσμάς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 452· ἅμα τῷ κλῖναι τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, Πολύβ. 3. 93, 7· ἡ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 12· κλίνειν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἐκπίπτω, φθείρομαι, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13· οὕτως ἀπολ. Πολύβ. 30. 10, 2, κτλ. 2) ἐπὶ στρατιωτῶν, κλίνειν ἐπ' ἀσπίδα, ἐπὶ δόρυ, στρέφομαι πρὸς τὰ ἀριστερά, πρὸς τὰ δεξιά, Πολύβ. 3. 115, 9, κτλ.· ἴδε κλίσις ΙΙΙ· κλ. πρὸς φυγήν, πρβλ. Λατ. inclinatur acies, ὁ αὐτ. 1. 27, 8.

κλῐσία, Ἰων. -ίη, ἡ, (κλίνω)·— τόπος πρὸς κατάκλισιν, ἔνθα κατακλίνεταί τις. Ι. καλύβη ἢ πᾶν πρόσκαιρον οἰκοδόμημα, παράπηγμα, ἐν χρήσει ὡς πρόσκαιρος κατοικία·— παρ' Ὁμ. αὗται αἱ κλισίαι εἶναι δύο εἰδῶν, 1) πρὸς χρῆσιν ἐν καιρῷ εἰρήνης, αἱ καλύβαι, ἐν αἷς οἱ βοσκοὶ διήρχοντο τὴν νύκτα, εἰς ἃς κατέφευγον ἐν ἀνάγκῃ, καὶ ὅπου ἐφύλαττον τὰς ζωοτροφίας των· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνήθης σημασία ἐν τῇ Ὀδ., ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ἅπαξ, Σ. 589. 2) πρὸς χρῆσιν ἐν καιρῷ πολέμου, ἐν αἷς οἱ πολιορκηταὶ κατῴκουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας· ἡ συνήθης σημασ. ἐν τῇ Ἰλ.· ἐν τῷ πληθ. αἱ καλύβαι τοῦ στρατοῦ, τὸ στρατόπεδον, συχν. ἐν Ἰλ.· ὅτι δὲ δὲν ἦσαν σκηναί, ἀλλὰ ξύλιναι καλύβαι, φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 448 κέξ.· κλ. εὔτυκτος Κ. 566· εὔπηκτος Ι. 663· διό, ὅτε στράτευμά τι ἠγείρετο πρὸς ἀναχώρησιν δὲν διέλυε τὰς κλισίας ὅπως τὰς παραλάβῃ, ἀλλὰ τὰς κατέκαιεν ἐπὶ τόπου, Ὀδ. Θ. 501.—Μεθ' Ὅμ. ἡ λέξις σκηνὴ περιῆλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν καὶ ἡ λέξις κλισία κατέστη σπανία καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 128, Σοφ. Αἴ. 191, 1407, Εὐρ. Ι. Α. 189· Βάκχου κλισίαι, ἐπὶ οἰνοπωλείων, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 810. 7· εὐσεβέων κλισίη, ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ αὐτ. 237. 4. ΙΙ. πᾶν πρᾶγμα ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται ἢ κάθηται, ἀνάκλιντρον ἢ «πολυθρόνα», Ὀδ. Δ. 123· κεκοσμημένη μὲ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα, Τ. 55· πρβλ. κλιντήρ, κλισμός. 2) ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται παρὰ τῇ τραπέζῃ, κάθισμα μετὰ προσκεφαλαίων, Πινδ. Π. 4. 237· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, θέσις ἐπὶ τοιούτου ἀνακλίντρου, κλ. ἄτιμος Πλουτ. Ἀντών. 59., 2. 148F· κλ. ἄδοξος Ἀθήν. 544C. 3) κλίνη νυμφική, Εὐρ. Ἄλκ. 994, Ι. Τ. 857. ΙΙΙ. ὅμιλος ἀνθρώπων δειπνούντων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 14· αἴθουσα συνεντεύξεως, Λουκ. Ἔρωτ. 12. ΙV. τὸ κατακεῖσθαι, Πλουτ. Σερτώρ. 26.

κλῐσιάδες, αἱ, (κλίνω) δικλίδες, ἤτοι συμπτυσσόμεναι πύλαι ἢ θύραι, Πλουτ. Ποπλικ. 20, Φίλων 1. 520, κτλ.· (ὡσαύτως, κλ. θύραι Διον. Ἁλ. 5. 39)·— μεταφ., μεγάλαι κλισιάδες ἀναπεπτέαται .. τῷ Πέρσῃ, εὐρεῖα εἴσοδος, Ἡρόδ. 9. 9.— Ἀλλ' ὁ Dind. προτιμᾷ τὴν γραφήν, κλεισιάδες, ἐκ τοῦ κλείω, ἴδε κλισίον ἐν τέλ.

κλῐσίηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ καλύβης, Ἰλ. Α. 391, κτλ.· πρβλ. κλισία Ι.

κλῐσίηνδε, Ἐπίρρ. εἰς ἢ πρὸς τὴν καλύβην, Ἰλ. Α. 185· πρβλ. κλισία Ι.

κλίσιον [κλῐ], τό, (κλίνω), περίπτερον περὶ κλισίαν καὶ οἰκετικὸς οἶκος εὐτελής, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ Ὀδ. Ω. 208, ἴδε Σχόλ. εἰς Ὅμ., καὶ Θησ. Στ. ἐν λέξ.

κλῐσίον, τό, ἐξωτερικὸς οἶκος, αὐλὴ ὑπόστεγος χρησιμεύουσα ὡς σταθμὸς ὑποζυγίων καὶ ὡς ἐργαστήριον, τῆς οἰκίας τὸ κλ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 2· τριῶν ἡμῖν οὐσῶν οἰκιῶν .., κλισίον μισθωσάμενοι Λυσ. 121. 55· δυσώνυμος οἰκία, πορνεῖον, Δημ. 270. 10. [Ἡ ποσότης τῆς λέξεως ταύτης ὁρίζεται ἐκ τοῦ Ἀντιφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Δράκ. 37. 19, Ἐτυμ. Μέγ. 520. 14, ἔνθα ὡσαύτως λέγεται ὅτι εἶναι παροξύτ.· ὁ Δινδ. ἀκολουθεῖ τοῖς Γραμμ. τούτοις καὶ τῷ Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1957. 62, γράφων: κλεισίον ἐκ τοῦ κλείω, πρβλ. κλισιάδες· ἐνῷ τὸ Ὁμηρ. κλίσιον πρέπει νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν √ΚΛΙ, κλίνω].

κλίσις [ῐ], εως, ἡ, (κλίνω) κάμψις, λύγισμα, τοῦ τραχήλου Πλουτ. Πύρρ. 8· ἡ ἀπόκλισις, δύσις τοῦ ἡλίου, Διον. Π. 1095, πρβλ. 585. ΙΙ. τὸ κατακλίνεσθαι, Εὐρ. Τρῳ. 113· τόπος ἐν ᾧ τις δύναται νὰ κατακλιθῇ, μαλακὴ κλ. ὕπνον ἑλέσθαι Ὀππ. Ἁλ. 1. 25. ΙΙΙ. στροφή, ἐπὶ στρατιωτῶν, τὴν κλίσιν ποιεῖσθαι ἐπὶ δόρυ, πρὸς δεξιά, ἐφ' ἡνίαν (ἢ ἐπ' ἀσπίδα Αἰν. Τακτ.) πρὸς ἀριστερά, Πολύβ. 3. 115, 10., 10. 23, 1, κτλ.· πρβλ. κλίνω ΙV. 2. ΙV. = κλῖμα ΙΙ, Διον. Π. 615. V. «κλίσις», ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, σχηματισμός, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 317, κτλ.· οὕτω, τὸ κλιτικὸν μέρος αὐτόθι 180.

κλισμός, ὁ, (κλίνω) ὡς τὸ κλισία ΙΙ, κλιντήρ, ἀνάκλιντρον, συχν. παρ' Ὁμ., κλισμούς τε θρόνους τε Ὀδ. Α. 145· κοσμεῖται διὰ χρυσοῦ, Ἰλ. Θ. 436· διὰ τάπητος, Ἰλ. Ι. 200· ἔχων ὑποπόδιον (θρῆνυς), Ὀδ. Δ. 136· κλ. βασιλήϊος Θέογν. 1191, πρβλ. Ἱππ. 657. 33, Εὐρ. Ὀρ. 1440· κλ. δίφροιο Ἄρατ. 251. ΙΙ. κλίσις, κατωφέρεια, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4.

κλῐτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν κλίσιν ἢ τὸν σχηματισμόν, κλ. ἔκτασις, ἡ χρονικὴ αὔξησις, κλιτικὴ ἔκτασις Ἐτυμ. Μέγ. 295. 14.

κλίτος [ῐ], τό, = κλιτύς, Λυκόφρ. 600. 2) = κλῖμα ΙΙ, Ἀνθ. Π. 7. 699. 3) τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἄκρον τόπου τινός, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΗ', 4). 4) τὸ κέρας στρατεύματος, εὐωνύμου κλίτους ἡγήσασθαι Θεοφύλ. Σιμ. Ἱστ. σ. 102Β.

κλιτός, ή, όν, ὁ κλινόμενος, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. σ. 463Δ.

κλῖτος, εος, τό, = κλιτύς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 599.

κλῐτύς, ύος, ἡ, αἰτ. πληθ. κλιτῦς Ἰλ. Π. 390· (κλίνω)·— κατωφέρεια, πλευρὰ βουνοῦ, λατ. clivus, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὀδ. Ε. 470· Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν Σοφ. Ἀντ. 1145· Τιρυνθίαν πρὸς κλ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 270, κτλ.— Λέξ. ποιητ. [ῐ ἀείποτε· ῡ ἐν τῇ αἰτ. κλιτῦν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἐν ἄρσει· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρ' Ἀττ.].

κλοιό-πους, ποδος, ὁ, ξύλον ἐν ᾧ συσφίγγονται οἱ πόδες τῶν καταδίκων, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 300.

κλοιός, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογεν. πληθ. κλοιὰ παρὰ τῷ Χοιροβ., ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 234, Εὐστ. ἀρχ. Ἀττ. κλῳός, Ἀριστοφ. Σφ. 897· (κλείω)·— δεσμὸς τοῦ λαιμοῦ κυνός, ἰδίως μέγα ἐκ ξύλου περιτραχήλιον τιθέμενον εἰς τὸν αὐχένα ἀγρίου κυνός, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 1. 16· τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 41· ὡσαύτως, κλ. σιδήρειος Βαβρ. 99. 6· ἐντεῦθεν, 2) εἶδος βασανιστηρίου ὀργάνου ἐν ᾧ ἐγκλείονται

μέλη τοῦ βασανιζομένου, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 11, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 235, Λουκ. Τόξ. 32. 3) χρύσεος κλ., περιδέραιον ἐκ χρυσοῦ (κόσμημα), Εὐρ. Κύκλ. 184· ἐπὶ ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 19, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 20· πρβλ. κύφων.

κλοιοφορέω, φορῶ κλοιόν, κλοιοφορήσαντες ἐξωρίσθησαν Γεώργ. Ἀλεξ. ἐν βίῳ Χρυσοστ. τ. 8, σ. 228, 24· ἐκ τοῦ **κλοιοφόρος**, ον, ὁ φορῶν κλοιόν, Παλλαδ. Ἱστ. Λαυσαϊκ. 924F.

κλοιόω, δεσμεύω διὰ κλοιοῦ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κλοῖστρον, ἢ **κλῷστρον**, τό, πιθαν. = **κλεῖστρον**, Ἡσύχ.

κλοιώτης, ου, ὁ, φορῶν κλοιόν, ἑπομένως = **δεσμώτης**, Ἡσύχ.

κλοιωτός, όν, «κλοιωτὰ· δεσμοῖς διειλημμένα» ὁ αὐτ.

κλονέω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.: μέλλ. -ήσω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 361.— Παθ., ὡσαύτως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.: μέσ. μέλλ. **κλονήσομαι**, Ἱππ. 232. 41: μετοχ. ἀόρ. **κλονηθέν**, ὁ αὐτ. 246. 16· (κλόνος). Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις, παρὰ δὲ Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., διώκω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, τρέπω εἰς φυγήν, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας Ἰλ. Ε. 95· ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν θῆρε δύω κλονέουσιν Ο. 324· [ἄνεμοι] νέφεα κλονέοντε πάροιθεν Ψ. 213, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 551· κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει Ἰλ. Υ. 492· ὣς ἔφεπε κλονέων (δηλ. Τρῶας) Λ. 496, πρβλ. 526· Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' Χ. 188· χερὶ κλονέειν τινά, ἐπὶ πύκτου, Πινδ. Ι. 8 (7). 141·— ἀκολούθως καθόλου, συνταράττω, ἐνοχλῶ, κλονίζω, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ.., οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Σοφ. Τρ. 145· τόνδ.. ἄται κλ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1244, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 361. 2) ἀπολ., ἐπὶ τῶν ἀνέμων, πνέω σφοδρότατα, Διον. Π. 464. II. Παθ., ὁρμῶ ἀγρίως, φέρομαι ὁρμητικῶς, ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ Ἰλ. Δ. 302· διώκομαι ἐν συγχύσει, ἐμπίπτω εἰς σύγχυσιν, διαταράσσομαι, ὑπὸ Τυδείδῃ κλονέοντο φάλαγγες Ε. 93, πρβλ. Λ. 148, Ξ. 59, κτλ.· λαίλαπι κλονεύμενοι Σιμων. Ἰαμβ. 1. 15· ψάμαθοι κύμασι κλονέονται Πινδ. Π. 9. 84· τὸ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι Λουκ. Ὄν. 47· κλονεῖσθαι τὴν γαστέρα Αἰλ. π. Ζ. 2. 44. 2) ἀπολ., πλήττομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὰ κυματόπληξ χειμερία κλονεῖται Σοφ. Ο. Κ. 1241· πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο, πλησίον δὲ ἀνετινάσσοντο οἱ ἰχθύες, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 317· ἐπὶ μελισσῶν, συνέρχομαι εἰς σμῆνος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 133.

κλόνησις, εως, ἡ, συντάραξις, ταραχή, Ἱππ. 507, Κόϊντ. Σμ. 8. 41.

κλονίζω, = **κλονέω**, ἡ γῆ πᾶσα κλονίζεται Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 902C.

κλόνις, ιος, ἡ, = **ῥάχις**, Ἀντίμαχος παρὰ Πολυδ. Β', 178· **κλόνιον**, τό, = **ἰσχίον**, Ἡσύχ.· **κλονιστήρ**, ὁ, = παραμήριος μάχαιρα ὁ αὐτ. (Πρβλ. Σανσκρ. śrôn-is, Λατ. clunis, clunaclum = **κλονιστήρ**).

κλονο-ειδῶς, Ἐπίρρ., μετὰ κλόνου, «κλονοειδῶς ἐσείσθη» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 448, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐλελίχθη**.

κλονόεντα, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κλονέοντα**, Ἐτυμολ. Μέγ. 521, 22, κατὰ διόρθ. Schneid.

κλονο-κάρδιος, ον, ὁ τὰς καρδίας κλονῶν, ἐπίθετ. τοῦ κεραυνοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 19. 8, ἐξ εἰκασίας τοῦ Στεφ. ἀντὶ **χρονοκάρδιος**.

κλόνος, ὁ, ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ὡς τὸ **κλονέω**) μόνον ἐν τῇ Ἰλ., πᾶσα βιαία, συγκεχυμένη κίνησις, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων φευγόντων ἐν ταραχῇ καὶ συγχύσει, ἡ τῆς μάχης ταραχή, θόρυβος, κατὰ κλόνον Ἰλ. Π. 331, 713, 729· κλ. ἐγχειάων, ὁ ὠθισμὸς τῶν δοράτων, Ε. 176, Υ. 319· κλ. ἀνδρῶν, ὠθισμὸς ἀνδρῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 148· οὕτως, Αἰσχύλ. (ἐν λυρικ. χωρίοις), κλόνους ἱππιοχάρμας, πλήθη μαχομένων ἱππέων, Πέρσ. 107· ἀσπίστορας κλόνους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 405· ἅπαξ παρ' Εὐρ., σκέψαι.. κλόνον Γιγάντων Ἴων 206· καὶ κωμικῶς, θόρυβος, ταραχὴ τῶν ἐντέρων, Ἀριστοφ. Νεφ. 387· πρβλ. **κλονέω**.

κλονώδης, ες, (εἶδος) θορυβώδης, ταραχώδης, Γαλην. 8. 34E, 268E.

κλοπαῖος, α, ον, (κλώψ) κλοπιμαῖος, «κλεμμένος», ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, πυρὸς πυγὴ Αἰσχύλ. Πρ. 110, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 1035. 2) κλοπιμαῖος, λαθραῖος, Πλάτ. Νόμ. 934C, Διον. Ἀλ. 2. 71.

κλοπεία, ἴδε ἐν λέξ. **κλωπεία**.

κλοπεῖον, τό, τὸ κεκλεμμένον, κλοπιμαῖον, Μάξιμ. π. καταρχ. 600.

κλοπεύς, -έως, ὁ, = **κλώψ**, κλέπτης, Σοφ. Φιλ. 77. 2) καθόλου, ὁ κρυφίως πράττων ἢ πράξας τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 493· πρβλ. **κλέπτω** IV.

κλοπεύω, ἴδε **κλωπεύω**.

κλοπή, ἡ, (κλέπτω) κοινῶς «κλεψιά», Λατ. furtum, Αἰσχύλ. Ἀγ. 534· ἐν τῷ πληθυντ., ὁ αὐτόθι 403, Εὐρ. Ἑλ. 1175· κλοπῆς δίκη, καταγγελία ἐπὶ κλοπῇ καὶ δίκη, Πλάτ. Πρωτ. 322Α· κλοπῆς γράφεσθαι (δηλ. γραφήν) Ἀντιφῶν 115. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 444· κλοπῆς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 20· ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἀποκτείνειν Λυσ. 185. 34· ἱερῶν κλοπαί, ἱεροσυλίαι, Πλάτ. Εὐθύφρων 5D·— κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θρασύτερον ἁρπαγὴ ἢ λῃστεία, Πλάτ. Νόμ. 941B, Δημ. 735. 11, πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. 2) ἐπὶ συγγραφέων, ἡ ἰδιοποίησις ξένων ἰδεῶν, Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 465D. II. μυστικὴ πρᾶξις, ἀπάτη, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 100, Αἰσχίν. 35. 25· κλοπῇ, λαθραίως ἢ δι' ἀπάτης, Σοφ. Φιλ. 1025, Εὐρ. Ἴων 1254· ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι = φυγὴν ἀρέσθαι, φυγεῖν μετὰ λαθραίας ταχύτητος ποδῶν, Σοφ. Αἴ. 245. III. ἡ ἐξ ἀπροσδοκήτου λαθραία κατάληψις στρατιωτικῆς θέσεως (**κλέπτω** IV. 2), Ξεν. Ἀν. 4. 6, 14.

κλοπικός, ἴδε **κλωπικός**.

κλοπιμαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Ἰκαρ. 20, Ἀντων. Λιβεράλ. 23.—Ἐπίρρ. -ως.

κλόπιμος, ον, = **κλόπιος**, Ψευδο-Φωκυλ. 135. 154.—Ἐπίρρ. -μως, Μανέθων 5. 299.

κλόπιος, α, ον, (κλώψ) κλοπικός, δόλιος, ἔχων τάσιν πρὸς τὴν κλοπὴν ἢ τὴν ἀπάτην, μῦθοι Ὀδ. Ν. 295· χεὶρ Ἀνθ. Π. 9. 249, Πλανούδ. 4. 123.

κλοπός, ὁ, = **κλοπεύς**, **κλώψ**, κλέπτης, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 276, Ὀππ. Κυν. 1. 517.

κλοποσπορία, ἡ, παράνομος ἐκ μοιχείας σύλληψις, κατ' ἄλλους κλοπαία συνουσία, Achmes Ὀνειρ. 216.

κλοπο-φορέω: μέλλ. -ήσω, κλέπτω ἀπό τινος, καὶ ἐκλοποφόρησάς με..; Ἑβδ. (Γέν. ΛΑ', 26).

κλοποφόρημα, τό, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 72.

κλοποφορία, ἡ, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ζωναρ. 1219.

κλοτοπεύω, χρονοτριβῶ, χάνω τὸν καιρόν, μόνον ἐν Ἰλ. Τ. 149, οὐ γὰρ κλοτοπεύειν, «ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις» (Σχολ.), ἀρχ. Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **κλέπτω**, **κλοπεύω**.— Καθ' Ἡσύχ.: «κλοτοπεύειν· παραλογίζεσθαι. ἀπατᾶν. κλεψιγαμεῖν. στραγγεύεσθαι»· ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει **κλοτοπευτὴς** διὰ τοῦ ἐξαλλακτής, **ἀλαζών**. Ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

κλοῦστρον, τό, εἶδος πλακοῦντος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην 647D.

κλύβατις [ῠ], ἡ, φυτόν τι, ἄλλως **ἑλξίνη**, Νικ. Ἀλεξιφ. 537 Κατὰ Διοσκ. (4. 86) **κλιβάδιον**.

κλύδα, κατὰ μεταπλ. αἰτ. τοῦ **κλύδων**, ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **κλύς**, Νικ. Ἀλεξιφ. 170.

κλυδάζομαι, = **κλυδωνίζομαι**, Ἱππ. 415. 11, Μάξιμ. Τύρ. 12. 3.

κλυδασμός, ὁ, κλυδωνισμός, κτύπος, ὁρμὴ τῶν κυμάτων, Στράβων 182.

κλυδάττομαι, = **κλυδωνίζομαι**, Διογ. Λ. 5. 66.

κλυδάω, εἶμαι κυματώδης, Ἀριστ. Προβλ. 37. 5.

κλύδιος, α, ον, ὁρμητικός, κυματώδης.— Καθ' Ἡσύχ.: «κλύδιον· πέλαγος».

κλύδων [ῡ], ωνος, ὁ, (κλύζω) κῦμα, καὶ περιληπτικῶς, κύμανσις, θόρυβος, θαλασσοταραχή, Ὀδ. Μ. 421· κλ. πόντιος, πελάγιος, θαλάσσιος, Αἰσχύλ. Πρ. 431, Σοφ. Ο. Κ. 1686, Εὐρ. Ἑκ. 701, Μήδ. 29· Θρῄκιος κλύδων Σοφ. Ο. Τ. 197·— ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II), πνεῦμα καὶ κλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 5, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 12· ἐν τῷ πληθ., Λυκόφρ. 474, Πολύβ. 10. 10. 3. II. μεταφορ., κλ. κακῶν, θάλασσα δυστυχημάτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 599· κλ. ξυμφορᾶς Σοφ. Ο. Τ. 1527, κτλ.· κλ. ἔφιππος, πλήμμυρα, πλῆθος ἱππέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 733· κλ. πολέμιος Εὐρ. Ἴων 60· πολὺς κλ. δορὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 474· κλ. ἔριδος ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 118· πόλις ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων Πλάτ. Νόμ. 758A· κλ. καὶ μανία Δημ. 442. 13.

κλυδωνίζομαι, Παθ., πληροῦμαι κυμάτων, κυμαίνομαι, ταράττομαι, Ἡσύχ.· διαρρίπτομαι ὡς ὑπὸ κυμάτων, παντὶ ἀνέμῳ Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. 4. 14·— ἐν τῷ ἐνεργ., Ἰωσήπ. Γένεσ. 35B.

κλυδώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλύδων**, μικρὰ κύμανσις, Εὐρ. Ἑκ. 48, κτλ.· καθόλου, κῦμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 795· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἑλ. 1209· — ὡς ὄνομα, ῥόθιον, ἐλαφρὰ θραῦσις τῶν κυμάτων ἐπὶ τῆς κυματωγῆς, Θουκ. 2. 84. II. μεταφορ., κλ. χολῆς Αἰσχύλ. Χο. 183.

κλυδώνισμα, τό, κῦμα, Σουίδ.: **-ισμός**, οῦ, ὁ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 179.

κλύζω: μέλλ. **κλύσω** [ῡ], Ἐπικ. **κλύσσω**. — Παθητ., ἀόρ. **ἐκλύσθην**: πρκμ. **κέκλυσμαι**. (Ἐκ τῆς √ΚΛΥ, πρβλ. Λατ. clu-ere = purgare, clo-aca· ὥστε τὸ δ (ζ) πιθανῶς ἀπώλετο ἐν τῷ Λατιν. cluere· πρβλ. Γοτθ. hlut-rs (ἁγνός), hlut-rei, hlutritha (εἰλικρίνεια)· Ἀρχ. Γερμ. hlût-ar (lauter).) Ἐπὶ τῆς θαλάσσης, περιβρέχω, διὰ τῶν κυμάτων ὁρμῶ καὶ σκεπάζω, μετ' αἰτ., ἔνθ' ἐμὲ μὲν μέγα.. κλύσσει Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 75, πρβλ. Βατραχομ. 76· ἀπολ., ὑψοῦμαι, κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ κλύειν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1181· πρβλ. **ἐπικλύζω**·— ἀλλὰ τοῦτο συχνότερον ἐν τῷ παθ., ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ κλισίας Ἰλ. Ξ. 392· ἐκλύσθη δὲ θάλασσα.. ὑπὸ πέτρης, ἀνεπήδησεν ὑψηλά, «ἔκαμε κύματα», ἕνεκα τοῦ πε-

σόντος βράχου, Ὀδ. Ι. 484, 541· λιμὴν .. κλυζομένῳ ἴκελος, φαινόμενος ὡς νὰ κυμαίνηται, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 209· ἐπὶ γῆς, βρέχομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, περιοδικῶς καλύπτομαι, Πολύβ. 34. 11, 2. **II.** ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, «ξεπλύνω», χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ Σοφ. Ἀποσπ. 733· μεταφορ., θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακὰ Εὐρ. Ι. Τ. 1193. **2)** ἐκπλύνω, καθαρίζω, τὸ ἔκπωμα Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ, δι' οἴνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 21. 3· διὰ κλυστηρίου, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, Ἀνθ. Π. 11. 118. **3)** εἰς ὦτα κλ., χέω ὕδωρ εἰς τὰ ὦτα καὶ οὕτω καθαρίζω αὐτά, Εὐρ. Ἱππ. 654. **4)** παρὰ Θεοκρ. 1. 27, κισσύβιον κεκλυσμένον καρῷ, τετριμμένον ἢ ἐπικεκαλυμμένον μὲ στρῶμα κηροῦ.

κλῦθι, ἴδε **κλύω**.

κλύμενον, τό, φυτόν τι, Λατ. clymenus, πιθανῶς convolvulus, Διοσκ. 4. 13, Πλίν.· ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευε πρὸς θεραπείαν νοσημάτων τοῦ σπληνός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 6 κἑξ., πρβλ. 9. 8, 6.

κλύμενος [ῠ], η, ον, = **κλυτός**, ἔνδοξος (ἐπὶ καλοῦ) ἢ διαβόητος (ἐπὶ κακοῦ), ὡς τὸ Λατ. famosus, Ἀντίμ. 65, Θεόκρ. 14. 26· — κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς κύριον ὄνομα, **Κλύμενος**, ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ κάτω κόσμου, Ἀνθ. Π. 7. 9, 189, Παυσ. 2. 35, κτλ.· — ἂν καὶ τὰ **Κλύμενος, Κλυμένη** ἀπαντῶσι καὶ παρ' Ὁμ. ὡς κύρια ὀνόματα.

κλύσις, εως, ἡ διὰ κλυστηρίου πλύσις, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385.

κλύσμα, τό, ὑγρὸν ἐν χρήσει πρὸς πλύσιν· ἰδίως τὸ διὰ κλυστηρίου ἐμβαλλόμενον καθαρτήριον ὑγρόν, Ἡρόδ. 2. 77, 87· πρβλ. **ἔνεμα**. **II.** τόπος κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ ἀκτή, Πλουτ. Καῖσ. 52, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 5. 3, Πλοῖον ἢ Εὐχ. 8, κτλ. **III.** ἐπὶ καταπύγωνος ἢ κιναίδου, Πολυδ. Ϛ', 126· ἐπὶ ἑταίρας, Ζ', 39.

κλυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλύσμα**, μικρὸν κλύσμα, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 966.

κλυσμός, ὁ, = **κλύσμα Ι**, Διόδ. 1. 82, Ἱππιατρ.

κλυστήρ, ῆρος, ὁ, τὸ κλυστήριον, τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐμβάλλεται τὸ κλύσμα, Ἡρόδ. 2. 87, Ἀρτεμίδ. 5. 79. **II.** = **κλύσμα Ι**, Νικ. Ἀλ. 139.

κλυστήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλυστήρ**, μόνον παρὰ Ζωναρ. Λεξ. 1220· **κλυστηρίδιον**, τό, παρὰ Παύλ. Αἰγ. 3. 23.

Κλυταιμνήστρα, ἡ, (κλυτός, μνάομαι), ἡ γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ., κτλ. — Κατὰ τὸν Π. Παπαγεωργίου καί τινας ἄλλους γραπτέον ἄνευ τοῦ ν, **Κλητεμήστρα**.

κλῦτε, ἴδε ἐν λέξ. **κλύω**.

κλῠτό-βουλος, ον, περίφημος ἐπὶ ταῖς βουλαῖς, Ἑρμῆς Ὀππ. Ἁλ. 3. 26.

κλῠτό-δενδρος, ον, περίφημος διὰ τὰ δένδρα της, Πιερίη Ἀνθ. Π. 4. 2.

κλῠτο-εργός, όν, (*ἔργω), περίφημος διὰ τὴν ἐργασίαν του, διὰ τὴν τέχνην του, ἑπομένως συνώνυμον τῷ **κλυτοτέχνης**, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ὀδ. Θ. 345· Τύχη Ἀνθ. Π. 10. 64.

κλῠτό-καρπος, ον, ἔνδοξος, πεφημισμένος διὰ τὸν καρπόν του, κλ. στέφανος Πινδ. Ν. 4. 124.

κλῠτό-μαντις, εως, ὁ, περίφημος ὡς μάντις, Πινδ. Ἀποσπ. 60.

κλῠτό-μητις, ι, γεν. **ιος**, περίφημος διὰ τὴν εὐφυΐαν του, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ὁμ. Ὕμν. 19. 1· τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5973c· ἀρχιτέκτονος, Ἀνθ. Πλαν. 43.

κλῠτό-μοχθος, ον, περίφημος διὰ τοὺς μόχθους του, Ἀνθ. Πλαν. 362.

κλυτό-νοος, ον, περίφημος διὰ τὴν σοφίαν του, Ἀνθ. Π. 3. 4. [κλῠ- ἐν ἄρσει].

κλῠτό-παις, ὁ, ἡ, ἔχων περίφημα τέκνα, Ἀνθ. Π. 9. 262.

κλῠτό-πωλος, ον, ἔχων περιφήμους πώλους ἢ ἵππους, Ἰλ., ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου, Ε. 654., Λ. 445., Π. 625· ἐπὶ τῆς χώρας Δαρδανίας, Ὁμ. Ἀποσπ. 38.

κλῠτός, ή, όν, ἀλλὰ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, κλυτὸς Ἀμφιτρίτη Ἰλ. Β. 742, Ὀδ. Ε. 422· (κλύω)·—κυρίως ἀκουστός, ἠχηρός, μεγαλόφωνος, (ὥς τινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐν Πινδ. Ο. 14. 31, Π. 10. 10, Αἰσχύλ. Χο. 651, ἴδε κατωτ. 2)· ἀλλά, καθόλου, «ἐξακουστός», περὶ οὗ ἤκουσεν ἢ ἀκούει τις, δηλ. περίφημος, διάσημος, ὀνομαστός, ἔνδοξος, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν καὶ ἡρώων·—ὡσαύτως τῶν ἀνθρώπων ἐν συνόλῳ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κατώτερα ζῶα, κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων Ἰλ. Ξ. 361· κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν Ὀδ. Κ. 526· συχνάκις ὡσαύτως, ὄνομα κλυτόν, ἔνδοξον (ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ι. 364, κατὰ τὸν Σχολ., ὄνομα κλυτόν, σημαίνει τὸ ὄνομα δι' οὗ καλεῖταί τις)· ἐπὶ πόλεων, κλυτὸν Ἄργος Ἰλ. Ω. 437. **2)** ἀκολούθως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ **κλειτός**, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ὡραῖος, ἄλσος Ὀδ. Ζ. 321· δώματα Ἰλ. Β. 854, κ.τ.λ.· λιμὴν Ὀδ. Κ. 87., Ο. 472· κλυτὰ μῆλα Ι. 308· κλυτοῖς αἰπολίοις Σοφ. Αἴ. 375, (ἂν καὶ ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις παραδείγμασιν ἑρμηνεύουσί τινες διὰ τοῦ θορυβώδης, παραβάλλοντες κλ. ὄρνις = ἀλεκτρυών, παρ' Ἡσυχ., ἴδε ἐν ἀρχ.)· ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἰδίως ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης δεξιότητος, οἷον ἐπὶ ὅπλων καὶ ἐνδυμάτων, κλυτὰ ἔργα, εἵματα, τεύχεα· συχνάκις οὕτω παρὰ Πινδ., δαίς, ἀοιδαί, φόρμιγξ, κτλ., Ο. 8. 69, Ν. 7. 24, Ι. 2. 4, κτλ.· καὶ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Σοφ. Ἀντ. 1118, Αἴ. 177, 375, Εὐρ. Ι. Α. 263.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ. **κλειτός**, προσθήκ.—Ἡ μόνη διαφορὰ παρ' Ὁμ. μεταξὺ τοῦ **κλειτὸς** καὶ **κλυτὸς** φαίνεται ὅτι κεῖται εἰς τὴν ποσότητα, Buttm. αὐτόθι.

κλυτο-τέρμων ὥρα, ἡ, ὡροσκόπιον, Μανέθων 4. 28.

κλῠτο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν τέχνην ἔνδοξος, ὡς τὸ **κλυτοεργός**, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Α. 571., Σ. 143, Ὀδ. Θ. 286·— οὕτω **κλυτοτεχνικός**, ή, όν· διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικόν, διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ δόξαν αὐτοῦ, Εὐστ. 1148. 57.

κλῠτό-τοξος, ον, περίφημος διὰ τὸ τόξον αὐτοῦ, ἔνδοξος τοξότης, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Δ. 101., Ο. 55, Ὀδ. Φ. 267, κτλ.

κλῠτο-φεγγής, ές, λαμπρῶς φωτίζων, ἀστέρες κλυτοφεγγεῖς Μανέθων 2. 148.

κλῠτό-φημος, ον, περίφημος, ἔνδοξος, πεφημισμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 214.

κλύω, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 724, Τραγ.· παρατ. **ἔκλυον** μετὰ σημασ. ἀορ., Ἐπικ. **κλύον**, Ἰλ.· ἀόρ. προστ. **κλῦθι, κλῦτε**, Ὁμ. καὶ Τραγ., παρ' Ὁμ. ὡσαύτως μετ' Ἐπικ. ἀναδιπλ. **κέκλυθι, κέκλυτε**, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κλῦμι**. (Ἐκ τῆς √ΚΛΥ παράγεται καὶ τὸ **κλυ-τός**· πρβλ. Σανσκρ. śru (audire), śravas (gloria)· Λατ. clu-o, clu-eo, cli-ens, in-cly-tus· Γοτθ. hliu-ma (ἀκοή)· Ἀρχ. Σκανδιν. hjod, Ἀγγλο-Σαξον. hleodor, Ἀρχ. Γερμ. hlut (laut, loud)·— ἴσως ὡσαύτως ἀ-κρο-άομαι καὶ glor-ia, πρβλ. **κλώζω** καὶ glocio). [ῠ, πλὴν ἐν τῇ προστ. **κλῦθι** καὶ **κλῦτε**]. Ἀριθῶς ὡς τὸ ἀκούω, Ὅμ., κτλ. (Ἀριστοφ. Βάτρ. 1174), σχεδὸν ἀποκλειστ. Ἐπικ. καὶ Τραγ. (διότι οἱ Κωμ. ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν παρῳδουμένοις τραγ. χωρίοις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 407, 416, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1). — Συντάσσεται ὡς τὸ **ἀκούω**, μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀκούω τι παρά τινος, κέκλυτέ μευ .. μῦθον Ἀλεξάνδρου Ἰλ. Γ. 86, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 235, κτλ.· τι ἔκ τινος Ὀδ. Τ. 93· τι πρός τινος Σοφ. Ο. Τ. 429·— συχνότερον, μόνον μετὰ γεν. προσ., Ἰλ. Ο. 300, κτλ.· ὅτε κατὰ τὸ πλεῖστον προστίθεται μετοχή, οὐκ ἔκλυον αὐδήσαντος Ἰλ. Κ. 47, Ὀδ. Δ. 505, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1406, 1642· οὕτω καὶ μετ' αἰτ. πράγματος μόνον, ἔκλυον αὐδὴν Ὀδ. Ξ. 89, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 124, 588, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς Ὀδ. Κ. 311· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς Δ. 767· κέκλυτέ μευ μύθων Μ. 271, κτλ.·— μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀκούω περί τινος προσώπου ἢ πράγματος, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφῖξεται ταχὺς Σοφ. Ο. Κ. 307, Ἀντ. 1182· μετὰ μετοχ., ἀκούω ὅτι .., κλ. τινὰ θανόντα Αἰσχύλ. Θήβ. 837· ὃν κλύεις .. ὄντα δεσπότην Σοφ. Φιλ. 261, πρβλ. 427· σπανιώτερον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ποῦ κλύεις νιν .. ἱδρῦσθαι; ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 68· κλ. ὀθούνεκα, ἀκούω ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1307·— οἱ Τραγ. ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸν ἐνεστ. ὡς πρκμ., ἔχω ἀκούσει ἢ μάθει, γνωρίζω, Σοφ. Ο. Τ. 305, Φιλ. 261, Τρ. 422, 425· λόγῳ κλ. Εὐρ. Ἱππ. 1004· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., κλύοντες οὐκ ἤκουον Αἰσχύλ. Πρ. 448, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 691, κτλ. **2)** καθόλου, παρατηρῶ, ἐννοῶ, μάλιστα δὲ τ' ἔκλυον αὐτοί, αὐτοὶ πρὸ πάντων γνωρίζουσι (πρβλ. Ἰλ. Ν. 734), Ὀδ. Ζ. 185· κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 9· πρβλ. ἀΐω, ἐπαΐω. **II.** δίδω ἀκρόασιν εἴς τι, ἀκροῶμαι, προσέχω, τινὸς Ὅμ., κτλ.· ἡ προστ. ἰδίως ἐν χρήσει ἐπὶ προσευχῶν, ἐπάκουσόν μου, πρόσσχες εἰς ἐμέ, κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξε Ἰλ. Α. 37· κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαινα Θ. 5· (ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐνίοτε εὕρηται ἡ δοτ. μοι ὡς διάφ. γραφ.)· μετὰ δοτ., δίδω προσοχήν, προσέχω, ἀκροῶμαι, συναινῶ, ὑπακούω, οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο Ἡσιόδ. Θ. 474, Θέογν. 13, Σόλων 5. 2·— οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. μετὰ γεν., κακῶν κλ. φρενῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1064, πρβλ. Ἱκέτ. 718, Σοφ. Αἴ. 1352, Ο. Κ. 740, κτλ. **III.** Παρὰ Τραγ. ὡς τὸ **ἀκούω** III, καλοῦμαι, γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ, μετ' ἐπιρρ., κλύειν εὖ, ἐπαινεῖσθαι, ἐγκωμιάζεσθαι, εὖ ἢ κακῶς κλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 469· κακῶς κλύουσαν, κατηγορουμένην, Σοφ. Τρ. 721· πρός τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 524· κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις Αἰσχύλ. Εὐμ. 430· ὡσαύτως μετ' ὀνόματος, κλ. ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 868.

κλωβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλωβός**, μικρὸς κλωβός, Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 1131, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 22, καὶ Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

κλωβός, ὁ, κλωβίον πτηνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 109. (Πρβλ. τὸ Ἑβρ. kĕlôv, kĕlûv.)

κλωγμὸς ἢ **κλωσμός**, ὁ, (**κλώσσω**) ἡ φωνὴ τῶν ὀρνίθων Πλούτ. 2. 129Α (ἔνθα κλωσμοῖς). **II.** τὸ διὰ τῆς γλώσσης κροτάλισμα, δι' οὗ παρακινοῦσι τοὺς ἵππους εἰς τὸ βάδισμα, Ξεν. Ἱππ. 9, 10 (κλωσμὸς Λ. Δινδ.), Πολυδ. Α', 209· ὡσαύτως ἦχος παρόμοιος δι' οὗ οἱ ἀκροαταὶ ἐξεδήλουν τὴν ἀποδοκιμασίαν των, εἰς τὸ τέλος τῶν ἀκροαμάτων ἅπερ οὐχ ἡδέως ἤκουον, Φίλων 2. 599, Εὐστ. 1504. 29· κλωσμὸς Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **ἐκλώζετε**.

Κλώδωνες, ων, αἱ Μακεδον. ὄνομα τῶν μαινάδων, Πλουτ. Ἀλέξ. 1, Πολύαιν. 4. 1, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 521. 48, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **Μιμαλλόνες**.

κλώζω, μέλλ. **κλώξω**, ὡς τὸ Λατ. glocio, ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ποιοῦσιν οἱ κολοιοί, ὡς τὸ **κρώζω** ἐπὶ τῶν κοράκων, Κλήμ. Ἀλεξ. 82, Πολυδ. Ε', 89· πρβλ. **κλώσσω**. II. ἐκβάλλω ὅμοιον ἦχον εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, συρίττω, Δημ. (ἴδε ἐν λέξ. συρίζω), Ἀλκίφρ. 3. 71· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστείδ. 2. 403, Συνέσ. 106C, Φώτ., κτλ.— Πρβλ. **κλωγμός**.

Κλῶθες, αἱ, ἀντὶ **Κλωθοί**, αἱ κλώθουσαι, ὄνομα τῶν Μοιρῶν, πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα κατὰ Κλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ (πρβλ. **Κλωθώ**) Ὀδ. Η. 197· ἔνθα κοινῶς: Κατακλῶθες· ὑπάρχει διάφ. γραφ. ἅσσα οἱ Αἶσα κατακλῶθησι βαρεῖα, παραλειπομένου τοῦ ἑπομένου στίχου, ὅπερ συμφωνεῖ κάλλιον πρὸς τὸ ἐν Ἰλ. Υ. 127., Ω. 210.

κλώθω, μέλλ. **κλώσω**, ὡς καὶ νῦν, νήθω, «γνέθω» (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπικλώθω**), λίνον Ἡρόδ. 5. 12· μίτον Λουκ. Δραπέτ. 12· κλ. ἄτρακτον, στρέφω, γυρίζω, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 19, πρβλ. II, καὶ ἴδε **ἀσύγκλωστος**· ἐπὶ τῶν Θεαινῶν τοῦ πεπρωμένου, τῶν Μοιρῶν, κλώθω, ὁρίζω τὸ πεπρωμένον, τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου, κλ. τινὶ τὰ οἰκεῖα Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 6· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ Ἀνθ. Π. 7. 14· ἑπτὰ δέ μοι μοῖραι .. ἐνιαυτοὺς ἐκλώσαντο Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.153·τίς μοιρῶν μίτον ὕμμιν ἐκλώσατο; αὐτόθι 478.—Παθ., τὰ κλωσθέντα, ἡ μοῖρά τινος, τὸ πεπρωμένον, Πλάτ. Νόμ. 960C· κέκλωσται λίνα μοι τὰ τῆς μοίρης Βαβρ. σ. 11. 69. II. ἀμεταβ. παρὰ τῷ Νικ. Ἀλεξ. 93, χυλῷ ἐνὶ κλώθοντι, ὅπερ ὁ Σχολιαστ. ἑρμηνεύει: «τὸ ὡς νῆμα κλωθομένῳ χυλῷ τῆς μαλάχης».

Κλωθώ, οῦς, ἡ, ἡ κλώθουσα, μία τῶν τριῶν Μοιρῶν (Parcae) ἥτις κλώθει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς (πρβλ. **Κλῶθες**), Ἡσ. Θ. 218, 905, Ἀσπ. Ἡρ. 258. Αἱ Μοῖραι λευχειμονοῦσαι καὶ καθήμεναι ἐν θρόνῳ ἑκάστη καὶ στέμματα ἔχουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ὕμνουν πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, ἡ μὲν Λάχεσις τὰ γεγονότα, ἡ δὲ Κλωθὼ τὰ ὄντα, ἡ δὲ Ἄτροπος τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Πολ. 617C, πρβλ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 38· ὀνομ. πληθ. **Κλωθῶες** ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 14.

κλωκυδᾶ· «τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν» Ἡσύχ.

κλωμᾰκόεις, εσσα, εν, τραχεῖα, ὀρεινή, πετρώδης, Ἰλ. Β. 729.

κλώμαξ, ᾰκος, ὁ, σωρὸς λίθων, πετρώδης τόπος, Λυκόφρ. 653· **κρώμαξ**, Ἡσύχ., Δράκων.

κλών, γεν. **κλωνός**, ὁ, (κλάω) ὡς τὸ **κλάδος**, «κλῶνος», «κλωνάρι», Λατ. surculus, Σοφ. Ο. Κ. 483, Ἀντ. 713, Εὐρ. Ἠλ. 324, Ἴων 423, Πλάτ., κτλ.·— ἐντεῦθεν ὑποκορ. **κλωνίον**, τό, «κλωνί», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 5, Ἀνθ. Π. 12. 256, 8· **κλωνάριον**, τό, «κλωνάρι», Γεωπ. 12. 19, 9· καθ' Ἡσύχ.: «**κλῶναξ** (ἢ **κλώναξ**), κλάδος»· καὶ ῥῆμ. **κλωνίζω** = **κλαδεύω**, κόπτω τοὺς κλῶνας, Σουΐδ.

κλωνίτης, ου, ὁ, ἔχων κλῶνας, πρέμνος Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 72.

κλωνοκοπέω, κόπτω τοὺς κλῶνας, Ἐπιφαν. Φυσιολ. 3, 192.

κλωνοφυέω, φύω κλῶνας, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421.

κλωμο-μάστιξ, ῖγος, ὁ, ἡ, «ὁ κλοιῷ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος» Α. Β. 49, 5.

κλωιός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **κλοιός**.

κλωπάομαι, ἀποθ., ποιητικὸν ἀντὶ τοῦ **κλέπτω**, «κλωπᾶσθαι· «λάθρα καὶ ἀψοφητὶ ἰέναι καὶ πράσσειν», προσέτι «ἐπιθυμεῖν, θέλειν», Ἡσύχ.· πρβλ. **διακλωπάω**.

κλωπεία, ἡ, κλοπή, Πλάτ. Νόμ. 823B, Ἰσοκρ. 277B, 278C, Στράβ. 734, κτλ.·—οἱ ἡμαρτημ. τύποι, **κλοπεία**, **κλοπεύω**, εἶναι κοινοὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ.

κλωπεύω, κλέπτω, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 1, Λακ. 2, 7· ἴδε τὸ προηγ.

κλωπηδίς, Ἐπίρρ. = **κλοπιμαίως**, Θεογνώστου Κανόν. 163. 26, Α. Β. 1310.

κλωπήϊος, η, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κλωπαῖος**, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ. 1196, Μάξιμ. π. καταρχ. 434· πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. σ. 474.

κλωπικός, ή, όν, κλεπτικός, τὸ κλωπικόν, τὸ κλεπτικόν, ἡ πρὸς κλοπὴν διάθεσις, Πλάτ. Κρατ. 408A. (κοινῶς: **κλοπικόν**, ἴδε **κλωπεία**). 2) κρύφιος, λαθραῖος, Εὐρ. Ῥῆσ. 205, 512.

κλωπο-πάτωρ [ᾰ], ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρὸς καταγόμενος, Θεοκρ. Σῦριγξ ἐν Ἀνθ. Π. 15. 21 (Ἰακώψιος **κλοπο-**).

κλῶσις, εως, ἡ, = **κλῶσμα**, Λυκόφρ. 716.

κλώσκω, = **κλώθω**, Ἡσύχ.

κλῶσμα, τό, τὸ κεκλωσμένον, νῆμα, κλωστή, Νικ. παρ' Ἀθην. 372E, Παυσ. 6. 26, 7.

κλωσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλῶσμα, Σχολ. παρὰ τῷ Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 874.

κλωσμός, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κλωγμός**.

κλώσσω, κλώζω ὡς ὄρνις, κυρίως ὅταν ἐπῳάζῃ (πρβλ. τὰ τῆς σημερινῆς **κλωσσῶ**, **κλῶσσα**), κλωσσαμενᾶν κακκαδιδᾶν πιθαν. γραφ. παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 53· πρβλ. **κλώζω**.

κλωστήρ, ῆρος, ὁ, (κλώθω), ἄτρακτος, Θεόκρ. 34. 69, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 1062. II. ὡς τὸ **κλῶσμα**, κλωστή, νῆμα, «ράμμα», λίνου κλ., ἐπὶ δικτύου (περιφρ. ἀντὶ τοῦ **κλωστὸν** λίνον Σχολ.), Αἰσχύλ. Χο. 507, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 989, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1349, Λυσ. 567· μοιρῶν κλωστῆρι Ἑλλ. Ἐπιγρ. 292. 6· μοιρίδιον κλ. αὐτόθι 145.

κλωστήριον, τό, = **κλῶσμα**, Κ. Μανασσ.· κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθ. 7, 47, ἐν τοῖς Ἐρωτ. Συγγρ. R. Hercher τ. 2, σ. 572.

κλωστής, οῦ, ὁ, ὁ κλώθων, κλώστης, Ἐτυμολ. Μέγ. 495. 27. II. ὕφασμα, κλωστοῦ .. λίνοισι Εὐρ. Τρῳ. 537 (ἐκτὸς ἂν δεχθῶμεν τὴν διόρθωσιν, κλωστοῦ λίνοιο, καθὼς ὁ Σχολ. φαίνεται ἀναγνούς).

κλωστό-μαλλος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **στρεψίμαλλος**, Εὐστ. 1638. 17.

κλωστός, ή, όν, κεκλωσμένος, βύσσος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 1· μοῖρα κλωστὸν ἔθεντο μίτον Ἑλλ. Ἐπιγρ. 113· ἴδε ἐν λέξ. **κλωστήρ**.

κλῶστρον, τό, = **κλῶσμα**, Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθ. 7. 47.

κλώψ, **κλωπός**, ὁ, (κλέπτω), κλέπτης, Λατ. fur, Ἡρόδ. 1. 41., 2. 150., 6. 16, Εὐρ. Ἑλ. 553, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 17, κτλ.· πρβλ. **κλωπεία**.

κμέλεθρον, τό, δοκός, Πάμφιλος ἐν Ἐτυμολ. Μέγ. 521. 27· ἴδε Κούρτ. Gr. Et. nº 31α.

κμητός, ή, όν, εἰργασμένος, κατειργασμένος, «κμητά· πεποιημένα, πεπονημένα» Ἡσύχ., πολύκμητος, κτλ.

κνᾰδάλλω, = **κνάω**, **κνήθω**, ξέω, ξύνω, παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **ψάω**, **ψαθάλλω**.

κναίω, = **κνάω**, πιθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **καινιεῖ**, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΛΗ', 28)· ἀλλαχοῦ εὕρηται μόνον ἐν συνθέτοις, **ἀπο-**, **ἐκ-**, **δια-κναίω**.

κνᾱκίας, **κνᾱκός**, **κνάκων**, Δωρ. ἀντὶ **κνηκ-**.

κνᾱμὶς ἢ **κνᾶμις**, **κνᾱμός**, Δωρ. ἀντὶ **κνημ-**.

κνάμπτω, ἴδε ἐν λέξ. **γνάμπτω**.

κνάπτω, (κνάω) κυρίως, ξένω ἢ «λαναρίζω» ἔρια, κατεργάζομαι ἢ κναφεύω, λευκαίνω ὕφασμα (ὅπερ ἐγίνετο δι' ἀκανθώδους τινὸς φυτοῦ ἢ διὰ κτενός), ἱμάτια Διοσκ. 4. 162 (ἐν τῷ τύπῳ γνάφω)· παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται Ξενοκρ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 10· πρβλ. **κναφεύω**, **ἀνακνάπτω**. 2) ἐπὶ βασανιστηρίου, διαξαίνω, σπαράττω, εἷλκον [αὐτὸν] ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες Πλάτ. Πολ. 616A (πρβλ. **κνάφος** II)· ἀκολούθως καθόλου, κατασπαράττω, κατασχίζω, μάστιγι Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 116.— Παθ., ἀλλ κναπτόμενοι, ἐπὶ σωμάτων σπαραττομένων καὶ συντριβομένων ἐπὶ ὀξέων βράχων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 576· οὕτως, ἐκνάπτετ' ἀεί, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος ἑλκομένου κατόπιν τοῦ ἅρματος, Σοφ. Αἴ. 1031. (Κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 166, **κνάπτω**, **κναφεύς**, κτλ., ἦσαν οἱ τύποι οἱ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει, οἱ δὲ τύποι **γνάπτω**, **γναφεύς**, κτλ., παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ νεώτεροι ἐκδόται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσι τοῦτον τὸν κανόνα).

κνάπτωρ ἢ **γνάπτωρ**, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κναφεύς**, Μανέθων 4. 422.

κνάσω, **κνᾶσαι**, Δωρ. ἀντὶ **κνήσω**, **κνῆσαι**, ἴδε ἐν λέξ. **κνάω**.

κνάφαλλον [ᾰ], τό, ἴδε **κνέφαλον**.

κναφαλώδης ἢ **γναφ-**, ες, (εἶδος) μαλακὸς ὡς ἔριον, Διοσκ. 3. 37.

κνᾰφεῖον, Ἰων. **-ήιον**, τό, ἐργαστήριον γναφέως, Ἡρόδ. 4. 14, Πλουτ. Κικ. 1· **γναφεῖον** ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Λυσ. 97. 38., 166. 31., 210· ἴδε **κνάπτω** ἐν τέλ.

κνᾰφεύς, έως, ὁ, Ἀττ. πληθ. **κναφῆς**·— γναφεύς, Λατ. fullo, δηλ. ὁ κατεργαζόμενος ἢ ξαίνων ἐρεᾶ ὑφάσματα ἢ λευκαίνων αὐτά, Ἡρόδ. 4. 14, Ἀριστοφ. Σφ. 1128, Ἐκκλ. 415· παρ' Αἰσχύλ. Χο. 760 ἐπὶ γυναικός, πρβλ. **τροφεύς**· — **γναφεὺς** ἐν Λυσ. 97. 42, Ξεν. Ἀγησ. 1, 26· ἴδε **κνάπτω** ἐν τέλ.— ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτῶν οἱ Ἕλληνες γναφεῖς μετεχειρίζοντο λίτρον, κονίαν, γῆν Κιμωλίαν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐνεργείας τοῦ κτενός:— ὑπῆρχε συντεχνία κναφέων ἐν Μυτιλήνῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2171c. II. **γναφεύς**, εἶδος ἰχθύος, Δωριῶν παρ' Ἀθην. 297C.

κνᾰφευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς γναφέα· ἡ κναφευτικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γναφέως, Πλάτ. Πολιτικ. 282A. πρβλ. Σοφιστ. 227A· ἴδε **κνάπτω**, ἐν τέλ.

κνᾰφεύω, = **κνάπτω**, καθαρίζω ὑφάσματα, Ἀριστοφ. Πλ. 166· ἴδε **κνάπτω**, ἐν τέλ.

κνᾰφήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κναφεῖον**, Ἡρόδ. 4. 14.

κνᾰφικός ἢ **γναφ-**, ή, όν, = **κναφευτικός**, Διοσκ. 4. 163, Σουΐδ.

κνάφος, ὁ, (κνάω) ἀκανθῶδες φυτὸν δι' οὗ ξύουσι τὰ ἱμάτια, τοῦτο μεταχειρίζονται νῦν οἱ φεσοποιοί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 166, πρβλ. Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 2. II. κτεὶς ἐν χρήσει πρὸς λανάρισμα, καὶ ὡς ὄργανον βασανιστήριον, ἐπὶ κνάφου ἕλκειν τινὰ Ἡρόδ. 1. 92, ἔνθα ἴδε Wessel., πρβλ. Πλουτ. 2. 858E, Σουΐδ. ἐν λέξ.— ἴδε **κνάπτω** ἐν τέλ.

κνάψις, εως, ἡ, κατεργασία ὑφασμάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 166· ἴδε **κνάπτω**, ἐν τέλ.

κνάω, **κνᾷ** Πλούτ. 2. 61D, ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. **κνῇ**, ἀπαρ. **κνῆν**, (ὡς τὰ **σμῆν**, **ψῆν** ἐκ τοῦ **σμάω**, **ψάω**)· μέλλ. **κνήσω** Ἱππ. 192D· ἀόρ **ἔκνησα** Πλάτ., κτλ.· γ' ἑν. Ἐπ. ἀορ. β' **κνῆ** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κνῆμι**) Ἰλ. Λ. 639.— Μέσ., ἀπαρ. **κνῆσθαι** Πλάτ. Γοργ. 494C, βραδύτερον **κνᾶσθαι** Πλούτ., κτλ.· μέλλ. **κνήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐκνησάμην** Θεόκρ. 7. 110, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 1.— Παθ., ἴδε **κατα-κνάω**. Ἐκ τῆς √ΚΝΑ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **κναίω**, **κνήθω**, **κνίζω**, **κνύω**, **κνάπτω**, **κναδάλλω**, **κναφεύς**, **κνάφαλλον**, κτλ.) Ἀποξέω, Λατ. radere, αἴγειον κνῆ τυρόν, ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἱππ. 545. 8· τὸν κηρὸν κνᾶν, ἀφαιρῶ ξαίνων, Ἡρόδ. 7. 239· πρβλ. **ἐκκνάω**. **II.** ξύω, ξύνω, Λατ. scabere, τῇ χειρὶ Ἱππ. Ἀγμ. 765· τὸν περὶ τὰς μασχάλας τόπον Ἀριστ. Προβλ. 35. 8, 1.—Μέσ. ξύνομαι, «ξυοῦμαι», ἀφθόνως ἔχειν τοῦ κνῆσθαι Πλάτ. Γοργ. 494C· ἐπὶ τῶν ἐλάφων, κνᾶσθαι τὰ κέρατα πρὸς τὰ δένδρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 8· δακτύλῳ κνᾶσθαι τὴν κεφαλήν, Λατ. scalpere caput, Πλουτ. Πομπ. 48· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 440A· κνήσασθαι τὸ οὖς Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἑνὶ τῶν ποδῶν τὴν πλευρὰν Γαλην. **III.** γαργαλίζω ἢ προξενῶ κνησμόν, «φαγοῦραν», τὴν ῥῖνα Πλάτ. Συμπ. 185E· Μέσ., κνᾶσθαι τὰ ὦτα πτερῷ, γαργαλίζω τὰ ὦτα, Λουκ. π. Ὀρχ. 2, κτλ.·—μεταφ., τοῦτο κνᾷ καὶ ἀναπείθει Πλούτ. 1. 61D.

κνεφάζω, μέλλ. **-άσω**, (κνέφας) ἐπικαλύπτω διὰ νέφους, ἀμαυρώνω, σκοτίζω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 134.

κνεφαῖος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1350· (κνέφας)·— σκοτεινός, ἀμαυρός, Ταρτάρου βάθη Αἰσχύλ. Πρ. 1029, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 593. **2)** ἐν τῷ σκότει, κνεφαῖος ἐλθών, ἐλθὼν ἐν τῷ σκότει, δηλ. κατὰ τὴν νύκτα, Ἱππῶν. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, κν. ἀνεφάνη Ἀριστοφ. Σφῆκ. 124, πρβλ. Βατρ. ἔνθ' ἀνωτ., Λυσ. 327, κτλ. Ἐπίρρ. **-ως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 327, πρβλ. **κνέφας**, **σκοταῖος**, καὶ ὡσαύτως **δνόφος**.

κνέφαλλον, τό, ἔριον ἀπορριφθὲν κατὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ μαλλοῦ ἢ τῶν ὑφασμάτων, «ἀπομεινάρι», ἐκ τοιούτων κνεφάλλων ἐπληροῦντο στρωμάτια καὶ προσκεφάλαια, καὶ ἐντεῦθεν τὸ κνέφαλλον σημαίνει στρῶμα ἢ προσκεφάλαιον, Εὐρ. Ἀποσπ. 677, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 3, Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 36, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 84, κτλ.· κνάφαλλον, γνάφαλλον (ἅπερ, ἐν σχέσει πρὸς τὰ **κνά-πτω**, **γνά-πτω**, φαίνονται ὡς οἱ ὀρθότεροι τύποι) φέρονται συχνάκις ὡς διάφ. γραφαί, πρβλ. Meineke εἰς Κρατῖν. ἔνθ' ἀνωτ.· Αἰολ. γνόφαλλον Ἀλκαῖ. 34. Πρβλ. **τύλη**, καὶ ὡσαύτως **γναφάλιον**.

κνέφᾰς, τό· Ἀττ. γεν. **κνέφους** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291, μεταγεν. **κνέφατος** Πολύβ. 8. 28, 10· δοτ. **κνέφᾳ** Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 15, **κνέφεϊ** Ἀνθ. Π. 7. 633, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κνέφος**, ὅπερ μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ., Σουΐδ., Φωτ. (πρβλ. **δνόφος**)·— σκότος, Ὅμ. (μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.), παρ' αὐτῷ σημαίνει ἀείποτε τὸ ἑσπερινὸν σκιόφως, «σκοτίνιασμα», «σουρούπωμα», εἰσόκε .. δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ Ἰλ. Λ. 194· 209· οὕτω, δυσάλιον κν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 396· νυκτὸς ὁ αὐτ. Πέρσ. 357, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 510, Ξεν., κτλ.· καθόλου σκότος, τὸ κατὰ γῆς κν. Εὐρ. Ἱππ. 836·— μεταφ., τοῖον ἐπὶ κν. ἀνδρὶ .. πεπόταται Αἰσχύλ. Εὐμ. 378. **2)** ἀκολούθως, τὸ πρωϊνὸν λυκόφως ἢ λυκαυγές, Λατ. crepusculum, diluculum, πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291· ἅμα κνέφᾳ «τὴν αὐγήν», «κατὰ τὰ χαράγματα», Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 15· πρβλ. **κνεφαῖος**.

κνέφος, τό, = τῷ ἀνωτ., «κνέφος· σκότωσις» Ἡσύχ., Εὐστάθ. 1354, 1.

κνέωρον, τό, = **κνῆστρον II**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4, Διοσκ. 4. 173, Πλίν., Ἡσύχ. **II.** τὸ γυναικεῖον μόριον, Φώτ., Ἡσύχ.

κνῆ, ἴδε ἐν λ. **κνάω**.

κνηθιάω, = **κνηστιάω**, **κνησείω**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 43. 34 (ὅστις μνημονεύει δύο ὅμοια ῥήματα, **κνίφω**, **κνιφιῶ**), Ἐτυμ. Μέγ. 116. 25.

κνηθμός, ὁ, κνησμός, φαγοῦρα, Νικ. Ἀλ. 251, 422.

κνήθω: μέλλ. **κνήσω**, (κνάω) μεταγεν. τύπος τοῦ **κνάω**, ξύω, «ξυῶ», Μοῖρις 234·—Μέσ., τὸν ὄνον κνήθεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 18. **II.** γαργαλίζω, τὰς ἀκοὰς Κλήμ. Ἀλεξ. 328.— Παθ., γαργαλίζομαι, αἰσθάνομαι κνησμόν, κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν 2 Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 3· παροξύνομαι, Ἀριστ. Προβλ. 31. 3.

κνηκ-έλαιον, (οὐχὶ **κνικ**), τό, ἔλαιον τοῦ κνήκου, Διοσκ. 1. 44.

κνηκίας, **ου**, ὁ, Δωρ. **κνᾱκίας**, πρβλ. **κνηκὸς** ἐν τέλ.

κνήκινος, **η**, **ον**, ἐκ τοῦ **κνήκου**, κνήκινον ἔλαιον Διοσκ. 1. 44.

κνήκιον, τό, φυτόν τι ἀρωματικόν, ἀμάρακον, «μαντζουράνα», Διοσκ. Νόθ. 3. 47.

κνηκίς, **ῖδος**, ἡ, ὠχρὰ κηλίς, ἰδίως ἐν τῷ οὐρανῷ, ὠχρὸν καὶ ἀμαυρὸν νέφος, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ., Πλούτ. 2. 581F. **II.** ὠχρὸν ἔχουσα τὸ χρῶμα ἔλαφος, Ἡσύχ. **III.** λαμπρὸν δέρμα ἢ ἐπιδερμίς, ὁ αὐτ.

κνηκο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς κνῆκον, Ἡσύχ. ἐν λ. **κνηκίς**.

κνηκό-πῡρος, **ον**, ἔχων χρῶμα κιτρινωπὸν οἷον τὸ τοῦ σίτου· ἢ **κνηκόπυρρος**, **ον**, ἔχων χρῶμα ἐρυθροκίτρινον, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 649A.

κνῆκος, ἡ, Λατ. cnecus ἢ cnicus, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκολύμου ἢ ἀκάνθου, carthamus tinctorius, οὗ τὰ φύλλα ἐχρησίμευον ὡς πυτία πρὸς πῆξιν γάλακτος εἰς κατασκευὴν τυροῦ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394, Ἀναξανδρ. «Πρωτ.» 1. 55, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3.

κνηκός, **ή**, **όν**, Δωρ. **κνᾱκός**, **ά**, **όν**, ἔχων χρῶμα κροκίζον, κιτρινωπὸν ὡς ὁ σπόρος, ἢ τὸ «χνοῦδι» τῆς κνήκου (Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2), ἐπὶ τῆς αἰγός, Θεόκρ. 7. 16, Ἀνθ. Π. 6. 32· ἢ τοῦ λύκου, Βάβρ. 113. 2 Boisson.·— ἐντεῦθεν ὁ τράγος καλεῖται **κνάκων**, ὁ, Θεόκρ. 3. 5· καὶ ὁ λύκος, **κνηκίας**, Βάβριος 112, 12.

κνηκο-συμμιγής, **ές**, μεμιγμένος μετὰ **κνήκου**, Φιλόξεν. 3. 20.

κνηκώδης, **ες**, (εἶδος) = **κνηκοειδής**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3.

κνήκων, Δωρ. **κνάκων**, **ωνος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **κνηκός**.

κνῆμα, τό, (κνάω) τὸ ἀποξεόμενον· ἐν τῷ πληθ., ἀποξέσματα, τρίμματα, Γαλην. Λεξ. Ἱππ., ἀλλ' ἐν τῷ σημερινῷ κειμένῳ τοῦ Ἱππ. (238. 32) κνήσματα.

κνημαῖος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην, Ἱππ. ἐν Γαλ. Λεξ.

κνήμ-αργος, **ον**, ἔχων λευκὰς κνήμας, Θεόκρ. 25. 127.—Καθ' Ἡσύχ.: «κνήμαργος· κνημώδης, παχύκνημος».

κνήμη, ἡ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τῶν σφυρῶν, Λατ. tibia, crus, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μηρόν, Ἰλ. Δ. 147, Ὀδ. Θ. 135, κτλ.· ἐπὶ τῶν κνημῶν ἔθετον τὰς κνημῖδας, πρβλ. **κνημίς**, **εὐκνήμις**· οὕτω καὶ Ἡρόδ. 6. 75, 125., 7. 75, Εὐρ. Φοίν. 1394, κτλ.· — περὶ τοῦ χωρίου, Θεόκρ. 16. 18, ἴδε ἐν λ. **γόνυ** ἐν τέλ.· — παρὰ τοῖς Ἰατρ. τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδίδετο μόνον εἰς τὸ βραχύτερον καὶ στιβαρώτερον τῶν ὀστῶν τῆς κνήμης, Λατ. tibia, τὸ δὲ ἕτερον, Λατ. fibula ἐκαλεῖτο **περόνη**· πρβλ. καὶ **ἀντικνήμιον**. **2)** ἐν τοῖς φυτοῖς, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ δύο κόμβων ἢ γονάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 5. **II.** ἀκτὶς τροχοῦ, Πολυδ. Α', 144, Εὐστ.· πρβλ. **κνημὶς II.** **III.** ἐν τῷ πληθ., ξύλα, ἐφ' ὧν τὸ σῶμα τοῦ ἅρματος ἐστηρίζετο, «κνῆμαι· τὰ διερείδοντα ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ» Ἡσύχ., καὶ **κνημίαι**, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ι'. 157, Ἡσύχ. **IV.** ὁ ποὺς καθίσματος, Φώτ.

κνημιαῖος, **α**, **ον**, = **κνημαῖος**, Ἱππ. 279. 19· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 556.

κνημῑδο-φόρος, **ον**, ὁ φορῶν περικνημῖδας, ἔχων ὡπλισμένας τὰς κνήμας του, Ἡρόδ. 7. 92.

κνημῑδωτός, **ή**, **όν**, ὡς ἐκ ῥήματ. **κνημιδόω**, ἔχων, φορῶν κνημῖδας, Γλωσσ.

κνημίς, **-ῖδος**, ἡ· Αἰολ. αἰτ. **κνᾶμιν** ἢ **κνῆμιν** Εὐστ. 265. 18, Α. Β. 1207· Αἰολ. ὀνομ. πληθ. **κνάμῐδες**, Ἀλκαῖ. 15. 4 (πρβλ. **κρηπίς**)· (κνήμη)· — κνημίς, ἀνήκουσα εἰς τὴν πανοπλίαν πολεμιστοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς προφυλακτικὸν τῆς κνήμης, συνίστατο δὲ ἐκ δύο τμημάτων συναρμοζομένων διὰ πορπῶν καὶ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν σφυρῶν, καὶ οὕτως ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν κνήμην πανταχόθεν, κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν Ἰλ. Γ. 330· κνημῖδας ... καλὰς ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας αὐτόθι, πρβλ. Τ. 369· ἦσαν κατεσκευασμέναι ἐκ κασσιτέρου, Σ. 613, Φ. 592· ὡσαύτως ἐξ ὀρειχάλκου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 122· ἐν Ἰλ. οἱ Ἀχαιοὶ καλοῦνται ἀείποτε ἐϋκνήμιδες·— ἐν Ὀδ. Ω. 229, βόειαι κνημῖδες ἦσαν εἶδος περικνημίδων ἐκ βοείου δέρματος, ἃς ὁ Λαέρτης ἐφόρει ὅπως προστατεύωσιν αὐτὸν ἐν τῇ γεωργικῇ αὐτοῦ ἐργασίᾳ· ὁ Πολύβ. 11. 9, 4 λέγει ὅτι τὰς κνημῖδας ἐφόρουν μὲ ὑποδήματα καὶ κρηπῖδας.— Πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. ocrea. **II.** ἡ ἀκτὶς τροχοῦ, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 115. **III.** = **κνημός**, Διον. Π. 714.

κνημο-πᾰχής, **ές**, ἔχων τὸ πάχος κνήμης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 630.

κνημός, ὁ, ὁ προέχων βραχίων ὄρους, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ πληθ., Ἴδης ἐν κνημοῖσι, «ταῖς προβάσεσι τῶν ὀρῶν» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 821, κτλ.· κνημοὺς μόνον Ὀδ. Δ. 337· ἑνικ. ἐν Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 283. —Ὡς τὰ **ποὺς** καὶ **πρόπους** κεῖνται ἐπὶ τῶν κατωτάτων μερῶν τοῦ ὄρους, οὕτω τὸ **κνημὸς** (ἐκ τοῦ **κνήμη**) κυρίως ἐδήλου τὰ μέρη τὰ ὑπεράνω τῶν ὑπωρειῶν ἀλλὰ κατωτέρω τῆς κορυφῆς, καθ' ἃ ὁ Εὐστάθ. λέγει, 1498. 42, κτλ. **II.** παρὰ τοῖς Ἀργείοις, = **ὀρίγανος**, Εὐστ. 265. 39.

κνημόω, ὁπλίζω μὲ περικνημῖδας, Ἀντιόχ. Πανδέκτ. 1207A. **II.** τὸ παθητ. ἔχει διάφορον σημασίαν παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὸ **κνημοῦσθαι** διὰ τοῦ **φθείρεσθαι** ἐν διαφόροις γλώσσαις αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 598A, ἐπὶ ἀτυχοῦς τινος ἐραστοῦ, πολλάκι .. κνημωθεὶς κώμους εἶχε σὺν Ἑξαμύῃ. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ῥῆμα προφανῶς συγγενεύει πρὸς τὰ **κνάω**, **κνήθω**.

κνημώδης, **ες**, (εἶδος) παχύκνημος, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **κνήμαργος** (ὃ ἴδε), Ἡσύχ.

κνησιάω, ἐφετικὸν τοῦ **κνάω**, ἐπιθυμῶ νὰ ξύσω, αἰσθάνομαι

κνησμὸν ἢ «φαγοῦραν», γαργαλίζομαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 919, Πλάτ. Γοργ. 494C, E· — τὸ **κνηστιάω** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένος τύπος παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 298, Σουΐδ.· **κνησείω** παρὰ Σουΐδ.

κνῆσις, εως, ἡ, (κνάω) τὸ κνήθειν, τῇ τρίψει καὶ τῇ κνήσει Πλάτ. Φίληβ. 46D· ἐν τῷ πληθ., ταῖς τῶν κνήσεων ἡδοναῖς αὐτόθι 51D· — μεταφορ., γαργαλισμός, ἕνεκα .. κνήσεως ὤτων Πλούτ. 2. 167B. **II.** (ἐκ τοῦ παθητ.) κνησμός, ἐρεθισμός, κνῆσις .. περὶ τὰ οὖλα Πλάτ. Φαῖδρ. 251C.

κνησί-χρῦσος, ον, ὁ ξέων, ῥινίζων τὸν χρυσόν, ῥίνη κνησίχρυσος Ἀνθ. Π. 6. 92.

κνῆσμα, τό, = κνῆμα, ὃ ἴδε. **II.** δῆγμα, δάγκαμα, κέντημα, φαλαγγίων Ξεν. Συμπ. 4, 28· ψήκτρας κν., περίφρ. = ξύστρα, ψήκτρα, «ξυστρί», Ἀνθ. Π. 6. 233.

κνησμονή, ἡ, = κνησμός, ὁ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, Γεωπ. 1. 12. 34.

κνησμός, ὁ, = κνῆσις, «φαγοῦρα», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 3· προξενουμένη ὑπὸ τῆς ἀκαλήφης, κνίδης, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90A· ἐπὶ ἡδονικοῦ κνησμοῦ, γαργαλισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 29, Προβλ. 4. 15, 1. 2) μεταφορ., ἐρεθισμός, διέγερσις, Πλούτ. 2. 61A (ἔνθα ἴδε Wyttenb.)· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 126B, κτλ.

κνησμώδης, ες, πάσχων ἐκ κνησμοῦ, Ἱππ. Ἀφ. 1256, κτλ. **II.** ἔχων κνησμόν, Ἀριστ. Προβλ. 7. 8, 3· — Ἐπίρρ. **-δῶς,** Γαλην. 19. 70.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **κνισμώδης.**

κνηστήρ, ῆρος, ὁ, ξυστικὴ μάχαιρα, Νικ. Θηρ. 85, Ἀλεξιφ. 308, κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «φονεύς. ὀλετήρ».

κνηστιάω, = κνησιάω (ὃ ἴδε).

κνηστικός, ή, όν, ἐρεθιστικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 304. — Ἐπίρρ. **κνηστικῶς,** κνηστικῶς ἔχειν = κνησιᾶν, Μοῖρ. σ. 206.

κνῆστις, εως καὶ ιος, ἡ, (κνάω) μάχαιρα πρὸς ξέσιν τυροῦ, Ἰλ. Λ. 640 (ἐν συντετμ. δοτ. **κνήστῖ**), Ἀνθ. Π. 6. 305· πρβλ. **τυρό-κνηστις.** **II.** = **κνησμός,** Ὀππ. Ἁλ. 2. 427.

κνηστίς, ίδος, ἡ, παρὰ Πλουτ. ἐν Ἀντων. 86, φαίνεται ὅτι ἦτο περόνη τις, δι' ἧς ἡ Κλεοπάτρα συνεκράτει τὴν κόμην αὐτῆς οὖσα ἔνδοθεν κοίλη πρὸς ἀπόκρυψιν δηλητηρίου· καλουμένη βελόνη παρὰ τῷ Ξιφιλίν. σ. 56.

κνηστός, ή, όν, ἐξεσμένος, κν. ἄρτος, εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 111D· **κνηστὰ** (κατὰ Meineke ἀντὶ **κνιστὰ**) Ἀντιφάν. ἐν «Δηλίᾳ» 1.

κνῆστρον, τό, = κνῆστις I, μαχαιρίδιον ᾧ ξύεται ὁ τυρός, Γαλην. ἐκ τοῦ Ἱπποκρ. **II.** φυτόν τι ἐπιφέρον κνησμόν, ἀκαλήφη, κνίδη, Ἱππ. 630. 3., 662. 49, Διοσκ. 4. 173· πρβλ. **κνέωρον.**

κνήφη, ἡ, κνησμός, «φαγοῦρα», Ἑβδ. (Δευτ. ΚΗ', 27), παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἀφροδίτη.**

κνῑδάω, (κνίδη) μαστιγῶ τῇ κνίδῃ, Ἡσύχ. (ἔνθα **κνηδάω**)· ἐν τῷ παθητ., «κνιδᾶται· δάκνεται. ἴσως ἀπὸ τῆς πόας» ὁ αὐτ.

κνῐδ-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ τοῦ κόκκου Κνιδίου, Διοσκ. 1. 43· πρβλ. **θυμελαία, Κνίδιος II.**

κνίδη [ῑ], ἡ, (κνίζω) «τσουκνίδα», Λατ. urtica, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 9, Θεόκρ. 7. 110, Διοσκ. 4. 94, Ἀνθ. Π. 12, 124· — κατὰ τὸν Μοῖριν: «ἀκαλήφη Ἀττικοί, κνίδη Ἕλληνες». **II.** θαλασσία κνίδη, εἶδος μαλακίου, ὅπερ ἐγγιζόμενον προξενεῖ κνησμὸν ὡς ἡ κνίδη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 1, καὶ ἀλλ.· καλούμενον καὶ **ἀκαλήφη,** π. Ζ. Μορ. 4. 5, 48, Ἀθήν. 20A.— Ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι συνυπάρχουσι παρὰ τῷ Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 285C.

Κνίδιος [ῐ], α, ον, (Κνίδος) ἐκ Κνίδου· οἱ Κνίδιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κνίδου, Ἡρόδ. 1. 174, καὶ ἀλλ. **II.** κόκκος Κν., ὁ, κόκκος τις τοῦ θάμνου θυμελαία, ἐν χρήσει ὡς καθάρσιον, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15b, πρβλ. Foës. Oecon. Ἱππ.· καλεῖται καὶ **κνῐδό-κοκκος,** ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. 10. σ. 569.

Κνιδιουργής, ές, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐν Κνίδῳ, προϊὸν κνιδίας τέχνης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 143.

κνῑδό-σπερμον, τό, σπόρος κνίδης, Γαλην. 19. 732· ὡσαύτως **κνιδόσπερμα, τό,** Ἀλέξ. Τραλλ. 7. σ. 316.

κνίδωσις, εως, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κνιδόω**) κνησμός, οἷος ὁ προξενούμενος ἐκ κνίδης, Ἱππ. Προρρ. 109, κτλ.

κνίζη, ἡ, μνημονευόμενον ὡς οὐσιαστ. ὑπὸ Εὐστ. 1746. 13, Ἐτυμ. Μέγ. 523. 10, ἐκ τοῦ Ἀνακρ. (87, κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην), ἀλλὰ χωρὶς νὰ δίδηται ἡ σημασία τῆς λέξεως· — ὁ Λοβ. Παραλ. σ. 207, Ρηματ. σ. 277 θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἐπίθ. **κνιζός, ή, όν,** Λατ. exoletus, vietus, πεπαλαιωμένος, μεμαραμμένος.

κνιζός, ή, όν, ἴδε **κνίζη** ἐν τέλει.

κνίζω, μέλλ. **κνίσω [ῐ]** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1198· **ἔκνισα** Πίνδ., Ἀριστοφ., Δωρ. **ἔκνιξα** Πινδ. Ι. 6 (5). 74.— Παθ., ἀόρ. **ἐκνίσθην** Εὐρ. Ἀνδρ. 209, Θεόκρ. (πρβλ. **κνάω**). Ξέω, ξύνω ὡς τὸ **κνάω,** Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 9. 20, 4, Ἀθήν. 51B· — ἐντεῦθεν, φθείρω, ἐλαττώνω, Πινδ. Ι. 5 (4). 74· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **II.** γαργαλίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 8· ἀλλά, 2) κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, πειράζω, ἐρεθίζω, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, ταράσσω, Λατ. pungere (πρβλ. **ὑποκνίζω**), τὸν Ἀρίστωνα ἔκνιζε τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως Ἡρόδ. 6. 62, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 568· ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη Θεόκρ. 4. 59, πρβλ. 5. 122· — ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων αἰσθημάτων, κόρος κνίζει Πινδ. Π. 8. 44· ἐπὶ ἀνησυχίας, Ξέρξεα ἔκνιζε ἡ γνώμη Ἡρόδ. 7. 12· τὰ σμικρὰ οὐδέν μιν κνίζει (ἐνν. τὸν θεόν) αὐτόθι 10, 5· ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ' Σοφ. Ο. Τ. 786· τὸ βουλεύεσθαί μ' ἔκνιζε Εὐρ. Ι. Α. 350· κακίαις μ' ἔκνισε Ἀριστοφ. Σφ. 1286· οὐ .. κνίσω τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, δὲν θὰ προσβάλω ἑκάστην λέξιν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1198· ἐρεθίζω, παρορμῶ εἰς ζηλοτυπίαν, Ἀλκίφρων 1. 32· — ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀδεῖά νιν ἔκνιξε χάρις Πινδ. Ι. 6 (5). 74.— Παθ., Εὐρ. Μήδ. 555, Ἀνδρ. 209· κνίζεσθαί τινος, κεντεῖσθαι (ὑπὸ ἔρωτος) πρός τινα, Θεόκρ. 4. 59, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 577E· κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδὶ Ἀππ. Καρχηδ. 10. 6) κν. ὀργάν, διεγείρειν, ἐξεγείρειν ὀργήν, Πινδ. Ν. 5. 59, πρβλ. Π. 11. 36.

κνῑπεία ἢ κνιπία, ἡ, (κνιπὸς) φειδωλία, προσέτι, ἔνδεια, Δωροθ. 837B, Θεοφάν. Χρον. σ. 248, κλ., Βυζ.

κνῑπολόγος, ὁ, (κνίψ, λέγω) τοὺς κνῖπας θηρεύων, κνιποφάγος, ὄνομα τοῦ δρυοκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9· πρβλ. **ξυλοκόπος.**

κνῑπόομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φλογίζομαι· ἐπὶ καρπῶν, διαφθείρομαι ὑπὸ ἐρισύβης, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κεκνιπωμένοι.**

κνῑπός, όν, φιλάργυρος, φειδωλός, Ἀνθ. Π. 11. 172. (πρβλ. **κνιφός, Γνίφων** (ὄνομα σύνηθες τῶν γερόντων φιλαργύρων ἐν τῇ νέᾳ Ἀττ. κωμῳδίᾳ), **σκνιπός·** — πιθανῶς ἅπαντα ἐκ τοῦ **κνίψ, σκνίψ.**)

κνῑπότης, ἡ, φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἱππ. 413. 29, πρβλ. Ἐρωτιαν. 212.

κνίς, ίδος, = κνίδη, αἰτ. ἑνικ. **κνίδα [ῐ]** ἐν Ὀππ. Ἁλ. 2. 429· πληθ. **κνίδες,** διάφ. γρ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἠσαΐας ΝΕ', 13).

κνῖσα, Ἐπικ. **κνίση, ης, ἡ,** Λατ. nidor, ὁ λιπαρὸς ἀτμὸς ἢ «ἀχνὸς» καὶ ἡ ὀσμὴ ὀπτωμένου κρέατος, ἡ ἐκ τῶν θυμάτων ἀναφερομένη ἀναθυμίασις, ἥτις εὐηρέστει τοὺς Θεούς, (ἡ λιπαροῦ θυμίασις, διακεκριμένη ἀπὸ τῆς λιγνύος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28, πρβλ 34), συχνὸν παρ' Ὁμ.· κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ Ἰλ. Α. 317· κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω Θ. 549· πρβλ. τὴν διακωμῴδησιν τούτου ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 193, 1517· καθόλου ἡ ὀσμὴ εὐχύμου κρέατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 1045, Ἄλεξ. ἐν Ἀδ. 1. 4. **II.** τὸ προξενοῦν τὴν ὀσμὴν ταύτην καὶ ἀτμόν, δηλ. ὡς τὸ δημός, τὸ παχὺ ἐπίπλουν, ἐν ᾧ ἡ σὰρξ τοῦ θύματος ἐτυλίσσετο καὶ ἐκαίετο, αὐτὸ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου, μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν Ἰλ. Α. 460, πρβλ. Ὀδ. Σ. 45, 119, κτλ.· κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ Αἰσχύλ. Πρ. 496.— Κνῖσα, κνίση, δι' ἑνὸς σ εἶναι ὀρθότεροι τύποι ἀντὶ τῶν κοινῶν κνίσσα, κνίσση, οὓς εἰσήγαγον οἱ ἀντιγραφεῖς ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ ι ἦν φύσει μακρόν), Δράκων σ. 21. 4, Ἡρῳδιαν. παρ' Εὐσταθ. 49. 31., 1766. 30., 1810. 30· κατὰ ταῦτα οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἀποκατέστησαν τοὺς δι' ἑνὸς σ τύπους, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1045.

κνῑσάεις, Δωρ. ἀντὶ **κνισήεις,** Πίνδ.· συνῃρ. δοτ. **κνισᾶντι,** ὁ αὐτ.

κνῑσαλέος, α, ον, πλήρης κνίσης, Ἡσύχ.

κνῑσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κνῖσα,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 66.

κνῑσάω: μέλλ. **-ήσω,** (κνῖσα) πληρῶ τι διὰ τῆς κνίσης ἱερείου, κν. ἀγυιάς (οὐδέποτε τὰς ἀγυιάς), κάμνω αὐτὰς νὰ εὐωδιάζωσιν ἐκ τῆς κνίσης τῶν καιομένων θυμάτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1320, Ὄρν. 1233, Χρησμ. παρὰ Δημ. 530. 28; κν. βωμοὺς Εὐρ. Ἄλκ. 1156· ἀνθ' οὗ ἔχομεν ἀμετάβ., κνισᾶν βωμοῖσι Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 5· κν. παρὰ τοὺς βωμοὺς Λουκ. ἐν Διΐ Τραγῳδ. 22.

κνίσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κνίζω.**

κνισήεις, εσσα, εν, (κνῖσα) πλήρης τῆς κνίσης καιομένων θυμάτων, δώματα Ὀδ. Κ. 10· Δωρ. κνισάεις Πινδ. Ο. 7. 145· δοτ. **κνισᾶντι,** συνῃρ. ἀντὶ **κνισάεντι,** Ι. 4. 112 (3. 84).

κνῑσηρός, ά, όν, = τῷ προηγ., Ἀλκαῖ. παρ' Ἀθην. 368A.

κνίσμα, τό, (κνίζω) ἐν τῷ πληθ., ἀποξέσματα, μικρὰ τεμάχια, «κομματάκια», Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 304A. **II.** ξύσματα, «τζαγκουρνίσματα», μή που κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει; Ἀνθ. Π. 12. 67· ἐντεῦθεν μεταφορ., ἐπὶ τῶν ἢ ἐρίδων τῶν ἐρώντων, τὰ ποθεύντων κνίσματα αὐτόθι 7. 219, κτλ.

κνισμός, ὁ, κνησμός, «φαγοῦρα» τοῦ δέρματος, γαργαλισμός, μεταφορ., ἐπὶ πάθους, Σοφ. Ἀποσπ. 482, Ἀριστοφ. Πλ. 974· — ἐρῶντος πειράγματα, Ἀλκίφρων 1. 29, πρβλ. **κνίσμα.** **II.** εἶδος ᾄσματος ἢ χοροῦ, Ἀθήν. 618C.

κνῑσο-δῐώκτης, ου, ὁ, ὁ διώκων, ἐπιζητῶν λίπος, ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομ. 235.

κνῑσο-κόλαξ, ὁ, παράσιτος δείπνου, αἴσχιστος κόλαξ, Ἄσιος παρ' Ἀθην. 125D, πρβλ. Α. Β. 47.

κνῑσο-λοιχία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸ λίπος ὀπτοῦ κρέατος, Σώφιλος ἐν «Συντρέχουσιν» 1.

κνῑσο-λοιχός, όν, ὁ ἀγαπῶν καὶ λείχων τὸ λίπος, τὸ εὔχυμον

κρέας, ἀβρὸς ἄνθρωπος, Ἀντιφάν. ἐν «Βομβυλίῳ» 2, Ἄμφις ἐν «Γυναικομανίᾳ» 2.

κνῖσος, τό, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **κνῖσα**, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 335a, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 423, Εὐστ..

κνισός, όν, = **κνισήεις**, Ἀθήν. 115Ε. 2) = **λίχνος**, Συγκρ. **κνισότερος**, αὐτόθι 549Α.

* **κνῖσο-τηρητής**, οῦ, ὁ, = οῦ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 269.

κνισόω, = **κνισάω**, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C.— Παθ., δέλεαρ κεκνισωμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 23. II. μεταβάλλω εἰς ἀτμόν, τὸν ζωμὸν Λουκ. Κρον. 23.— Παθ., μεταβάλλομαι εἰς κνῖσαν, ἐξατμίζομαι, ὁ ἰχθὺς κν. Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 17.

κνίσσα, κνισσάω, κνισσήεις, κτλ., ἴδε **κνῖσα**, κτλ., δι' ἑνὸς σ.

κνίσση, ποιητ. ὑποτ. τοῦ **κνίζω**, Πίνδ.

κνιστός, ή, όν, πρβλ. **κνηστός**.

κνισώδης, ες, (εἶδος) «ἀχνίζων» καὶ εὐωδιάζων ὡς ὀπτὸν κρέας, λιπαρός, παχύς, ἀπίμελος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20·— μεταφορ., ἀμαυρὸν καὶ κν. Πλούτ. 2. 1088F.

κνισωτός, ή, όν, (κνισόω) ἀναδίδων κνῖσαν, ἐπὶ καιομένου θύματος, Αἰσχύλ. Χο. 485.

κνίφος, τό, = **κνίδη**, Ἡσύχ.

κνίφω, κνιφιάω, ἴσως = **κνιπόω**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 43.

κνίψ, ὁ, γεν. **κνιπός**, ὀνομ. πληθ. **κνῖπες**· — ὡς τὸ **σκνίψ**, μικρὸν εἶδος ἐντόμου τρώγοντος τὰ σῦκα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 590, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 26. II. **κνῖπες**, διάφορα εἴδη ἐντόμων ζώντων ὑπὸ τὸν φλοιὸν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 3., 4. 14, 10, κτλ.· πρβλ. **κνιπολόγος**. — Τὸ θηλυκ. ἡ **κνὶψ** ἀπαντᾷ ἐνίοτε, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 400. (Πρβλ. **κνιπός**).

κνόος, συνηρ. **κνοῦς**, ὁ, = **χνόη**, Φώτ., πρβλ. Ἡσύχ. II. ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ψόφος βημάτων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 235, πρβλ. Ἡσύχ.

κνῦ, ἐν τῇ φράσει, οὐδὲ κνῦ, οὐδ' ἐλάχιστον, οὐδόλως, ὅθεν τὰ **κνύζω, κνυζάω**, ὡς τὸ **γρύζω** ἐκ τοῦ **γρῦ**, Ἡσύχ.

κνύζα, ἡ, (κνύω, κνάω) κνησμός, ψώρα, Εὐστ. 1746. 7.

κνυζά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **κόνυζα**, Θεόκρ. 4. 25., 7. 68.

κνυζάομαι καὶ **-έομαι**, ἀποθ.· (κνῦ)·— κυρίως ἐπὶ κυνός, φθέγγομαι γοερῶς, «οὐρλιάζω», **κνυζᾶσθαι** (-**εῖσθαι** Κώδ. Λ.) Σοφ. Ο. Κ. 1571· ἐπὶ κυνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀφιῶσι, κυνηδὸν ἐξέπραξαν κνυζούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 646· ἀναβαίνετ', ὦ πονηρά, καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε κἀντιβολεῖτε Ἀριστοφ. Σφ. 977· — **κνυζάομαι** φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ τύπος ὃν ἀπαιτεῖ ἡ ἀναλογία, πρβλ. **βληχάομαι, μηκάομαι, μυκάομαι, ὑλάομαι**· ἀλλὰ τὸν τύπον **κνύζομαι** μνημονεύει ὁ Ἡσύχ., ἀπαντᾷ δὲ οὗτος καὶ ἐν Ἀντιγράφ., οἷον Σώφρων παρὰ Σουΐδ., Διον. Ἀλ. 1. 79, κτλ., πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Αἰλ. π. Ζ. 1. 8· ἐπὶ τέκνων, ἐν ὕπνῳ κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα, «ἐν τῷ κοιμᾶσθαι ἄσημον καὶ ἄναρθρον ἀποτελοῦντα φωνήν, ὑποψιθυρίζουσι γὰρ φαντασιαζόμενα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 2. 109· ὡσαύτως **κνυζώμενος** Αἰλ. π. Ζ. 11. 14. —Ἐνεργ. **κνυζάω, -έω**, μόνον παρὰ Πολυδ. Ε', 64, Σουΐδ.

κνυζηθμός, ὁ, μινυρισμός, ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή, ἢ ποιὸς κλαυθμὸς τῶν κυνῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑλακὴν ἢ τὸν ὠρυγμόν, κύνες τε ἴδον καὶ οὐχ ὑλάοντο, κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν Ὀδ. Π. 163· ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 884· ἐπὶ ἀρκτύλων, Ὀππ. Κυν. 3. 169· ἐπὶ νηπίων, Ἀθήν. 376Δ· πρβλ. **κνυζάομαι**.

κνύζημα, τό, = **κνυζηθμός**, ἐπὶ νηπίων. Λατ. vagitus, Ἡρόδ. 2. 2, πρβλ. Ἱμέρ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 365. 24.

κνύζομαι, ἴδε ἐν λ. **κνυζάομαι**. Τὸ ἐνεργ. **κνύζω** παρὰ Σουΐδ., Εὐστ., κτλ.

κνυζόω, μόνον ἐν Ὀδ., κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε Ν. 401· κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε αὐτόθι 433.— κακόω, βλάπτω τοὺς ὀφθαλμούς, προξενῶ εἰς αὐτοὺς ἀμαύρωσιν. (Κατὰ Ἡσύχ., κτλ., ἔκ τινος λέξεως **κνυζός**, ἀμυδρός, σκοτεινός· ἀλλὰ τὸ ἐπίθ. τοῦτο φαίνεται ἐπινοηθέν·— βέλτιον ἴσως ἐκ τοῦ **κνύος**, καὶ οὕτω κυρίως, καθιστῶ τι ἐσχαρῶδες, «κακαδιασμένον» Valck Ἄδων. σ. 381.)

κνῦμα, τό, (κνύω) «ἠρεμαῖος κνησμός», ἐλαφρὸς ἦχος ψηλαφήματος, κν. τῶν δακτύλων, ἐπὶ ἀνθρώπου ψηλαφῶντος πρὸς εὕρεσιν τοῦ ῥόπτρου τῆς θύρας ἐν τῷ σκότει, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 36 (διάφ. γραφ. **κνίσμα**), πρβλ. Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

κνύξ, ἡ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ φυτοῦ καπνίου ἢ καπνοῦ, Διοσκ. 4. 110.

κνύος [ῡ], τό, πάθος τῆς κεφαλῆς προξενοῦν πτῶσιν τῶν τριχῶν, ψώρα ἢ λειχὴν τῆς κεφαλῆς, μαδάρωσις, Λατ. scabies, Ἡσ. Ἀποσπάσ. 5. 1.

κνυπόω, = **θριγκόω**, Ἡσύχ.

κνύω, (κνάω) κτυπῶ τι ἐλαφρῶς ὡς νὰ ξέω ἢ νὰ ψηλαφῶ αὐτό, πόθῳ μου 'κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν Ἀριστοφ. Θεσμ. 481· πρβλ. **κνῦμα**.

κνώδακες, οἱ, (ὀδούς) κέντρα, ἐφ' ὧν ὡς ἐπὶ ἄξονος στρέφεταί τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 93, Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 25, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 197.

κνωδακίζω, (κνώδαξ) στηρίζω τι ἐπὶ κέντρου ἐφ' οὗ στρέφεται ὡς ἐπὶ ἄξονος, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 197, 198.

κνωδάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κνώδαξ**, Ἀρχ. Μαθ. σ. 191.

κνώδαλον, τό, πᾶν ἄγριον ἢ ἐπικίνδυνον ζῷον, ἀπὸ τοῦ λέοντος μέχρι τοῦ ὄφεως ἢ σκώληκος, «θηρίον», Ὀδ. Ν. 317· κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα Ἡσ. Θ. 582· ἐπὶ ζῴων καθόλου, κνωδάλων τε καὶ βροτῶν Αἰσχύλ. Χο. 601· κν. πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ, ἐπὶ πτηνῶν καὶ κτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1000· κν. βροντοφθόρων αὐτόθι 264· ἐπὶ θαλασσίων θηρίων, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 586· ἔζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 462· ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν, λέγει ὁ Θησεύς, Σοφ. Ἀποσπ. 233a, πρβλ. Τρ. 716· ἐπὶ κάπρων, λεόντων, Εὐρ. Ἱκέτ. 146· ἐπὶ ὄνων, Πινδ. Π. 10. 56· ἐπὶ ὄφεων, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 75, Νικ. Θ. 98, πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C· ἐπὶ ἐμπίδων ἢ σκνιπῶν, νυκτὸς κν. διπτέρυγα Ἀνθ. Π. 5. 151· — ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν, ὡς ὀνειδισμὸς ἢ ὕβρις, ὦ παντομισῆ κνώδαλα Αἰσχύλ. Εὐμ. 644· καὶ παρὰ Κωμ., ὑβριστικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πρῶτον .. ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ, Πεισίαν, Ὀσφύωνα, Διιτρέφη, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 447.— Ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 188, πιθανῶς ἀναγνωστέον νωχαλὸν μετὰ τοῦ Ἑρμάνν. Ἐτυμολ. ἀμφίβολος·— ἴδε ἐν λ. **κινώθαλον**.)

κνώδων, οντος, ὁ, (ὀδοὺς) ἐν τῷ πληθ. **κνώδοντες**, δύο προέχοντες ὀδόντες ἐπὶ τῆς λόγχης τοῦ δόρατος, Ξεν. Κυν. 10. 3, καὶ 16· ξίφους διπλοῖ κνώδοντες, δηλ. δίστομον ξίφος (οὕτως ὁ Σχολ.), Σοφ. Ἀντ. 1233· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικ., φασγάνου κνώδοντι Ἑλλ. Ἐπιγρ. 549. 11· ἀλλὰ καὶ κνώδων μόνον, ἐπὶ ξίφους, Σοφ. Αἴ. 1025, Λυκόφρ. 466, 1109, 1434.

κνωπό-μορφος, ον, (κνώψ) ἔχων μορφὴν κτήνους, ζῴου, Λυκόφρ. 675.

κνώσσω, ὑπνώττω, κοιμῶμαι, Ὀδ. Δ. 809, Σιμων. 44. 6, Πινδ. Ο. 13. 100, Π. 1. 15, Ἀνθ. Π. 5. 294, 11, κτλ.·— οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς.

κνώψ, ὁ, γεν. **κνωπός**, συντετμημένον ἀντὶ τοῦ **κινώπετον**, Νικ. Θ. 499, 520, 751·— ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει **κνωπεύς**, έως, ὁ, ἄρκτος. II. Κατὰ Σουΐδ.: **κνὼψ** = **τυφλὸς** (πρβλ. **κνέφας**).

κοάλεμος [ᾱ], ὁ, ἠλίθιος, ἀνόητος, εὐήθης, βλάξ, «μπούφος», Ἀριστοφ. Ἱππ. 198· προσφωνούμενος ὡς θεὸς ἢ δαίμων, αὐτόθι 221· ὁ πάππος τοῦ Κίμωνος ἔφερε τὴν προσωνυμίαν ταύτην, Πλουτ. Κίμ. 4. (Κοινῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ **κοέω** καὶ **ἠλέματος** ἢ **ἠλεός**, mente captus, Σοφ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 198, Τιμ. Λεξ., Σουΐδ., κτλ.)

κοάξ, ὀνοματοπ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρβλ. **κοΐ, κοΐζω**.

κοβαλεία, ἡ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιά, ἢ ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Δείναρχ. παρ' Ἁρπάλ., Α. Β. 190, 25, Σουΐδ.

κοβαλεύω, φέρομαι ὡς κόβαλος, Ἐτυμ. Μέγ. 524. 28, Σουΐδ.

κοβαλίκευμα, τό, = **κοβαλεία**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 332, ἐν τῷ πληθ.

κόβαλος, ὁ, ἀναίσχυντος κακοῦργος, πανοῦργος, δόλιος καὶ ἀηδὴς ἄνθρωπος, ἀπατεών, συνάπτεται τῷ ἀγοραῖοι καὶ πανοῦργοι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 450, πρβλ. Βατράχ. 1015· τῷ μόθων ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 279· ἐπὶ τοῦ Μίδου, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 4· — **κόβαλοι**, ἦσαν προσέτι κακοποιὰ φαντάσματα ἃ ἐπεκαλοῦντο οἱ πανοῦργοι καὶ δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες, Ἀριστοφ. Ἱππ. 635, πρβλ. Λοβ. Ἀγλαόφ. 1308 κἑξ.· — ἐπὶ τῆς γλαυκός, κ. καὶ μιμητὴς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 12. II. ὡς ἐπίθ. **κόβαλα**, παίγνια πανοῦργα, ἀπάται, δόλοι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 417, Βάτρ. 104· ὕβριστον ἔργον καὶ κ. Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 23 (Ἀν. Β. 368, 24).

κόβαρος· «ὄνος» Ἡσύχ.

κόβειρα· «γελοῖα» Ἡσύχ.

κόβειρος, ὁ, = **κόβαλος**, «κόβειρος· γελοιαστής, σκώπτης, λοιδοριστής» Ἡσύχ.

κόγξ, ὁ ἦχος ὃν προυξένει ἡ ψῆφος πίπτουσα εἰς τὴν κάλπην (κάδον), Ἡσύχ.· περὶ τοῦ **κόγξ, ὄμπαξ** (ἐφθαρμ. ἀντὶ κόγξ, ὁμοίως **πάξ**), ἴδε Λοβ. Ἀγλαοφ. 775 κἑξ.

κογχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Διοσκ. 2. 9, Ἀρεταῖ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπευτ. 2. 5.

κόγχη, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ μετὰ διφυοῦς ὀστράκου κογχύλιον, κοινῶς κοχύλι, ἀχιβάδα, Λατ. concha, Σώφρων παρ' Ἀθην. 86Ε, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 8, κτλ.· ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐγκλείει διάφορα εἴδη (πρβλ. **χήμη**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6., 5. 15, 20., 9. 37, 28, πρβλ. **κόγχος**·—ἀνέχασκον ἐμφερέστατα ὀπτωμέναις κόγχαισιν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 49· κόγχην διελεῖν, ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίως ποιῆσαι, παροιμ., Τηλεκλείδης ἐν «Ἡσιόδοις» 2· κόγχης ἄξιον, δηλ. ἐλαχίστου ἄξιον, εὐτελές, Ἡσύχ., Σουΐδ.· κόγχην προπάροιθεν ἔχειν σωρῶν, παροιμ., προτιμᾶν πενιχρὸν βίον τοῦ σεσωρευμένου πλούτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4582. 2) μέτρον μικρὸν δι' ὑγρά, ἀνάλογον πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν «κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ», Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 3, Ἱππ. 493. 19., 570. 40, κτλ. II. πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς κογχύλιον (ἀχιβάδα), ἰδίως πᾶσα τοιαύτη κοι-

λότης ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ὡς, 1) τὸ κοίλωμα τοῦ ὠτός, Ῥοῦφ. σ. 26, Πολυδ. Β', 86. 2) ἡ ἐπιγονατίς, Πολυδ. Β', 188. III. ἡ θήκη ἡ πέριξ σφραγῖδος προσηρτημένη εἰς ἔγγραφα, Ἀριστοφ. Σφ. 585· ἐντεῦθεν ἀνακογχυλιάζω, ἀποσφραγίζω. IV. κόγχη, θέσις δι' ἄγαλμα, «ἀχιβάδα», ὡς νῦν ἐν τῷ ἱερῷ τῶν ναῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4556·— ὅμοιον κόγχῃ κάλυμμα (οὐρανὸς) ὑπεράνω τῆς ἱερᾶς τραπέζης, Βυζ.· ἐντεῦθεν, ἡ ἁψίς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 446. 3· ἴδε τρίκογχος. (Πρβλ. κόγχος, κογχύλη, κογχύλιον· Σανσκρ. śankhas, Λατ. concha· ὡσαύτως κόχλος, κοχλίας, cochlea, καὶ ἴσως τὸ κάλχη.)

κογχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόγχη, Ἀντιφάν. ἐν «Γάμῳ» 1.

κογχίτης λίθος [ῑ], ὁ, μάρμαρον ἐμπεριέχον ἀπολελιθωμένα κογχύλια εὑρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα, Παυσαν. 1. 44, 6· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 268. 1· ἴδε κογχυλίας, -ιάτης.

κογχο-ειδής, ές, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων, Στράβ. 145· ἔχων σχῆμα κόγχης, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1105.

κογχο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων, ἁλιεύων κογχύλια, Ἐπίχ. 22.

κόγχος, ὁ, = κόγχη I, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 25, Ἐπίχ. 22· ὡσαύτως ἡ, Παυσ. 1. 44, 6·— παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6 τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι γεν. πληθ. κόγχων, ἂν καὶ ὀλίγῳ ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ἡ ὀνομαστ. κόγχαι. 2) = κόγχη I. 2, ὡς μέτρον, κ. ἁλῶν Φρύν. ἐν Ἀδήλ. 5, πρβλ. Διοσκ. 1. 32, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. II. πᾶν πρᾶγμα ὅμοιον πρὸς τὸ ὄστρακον κογχυλίου, 1) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου, «ὀστοῦν τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδὲς» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1105. 2) εἶδος ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος, Πολύδ. 23, 5 (ὡς θηλ.)· ὅμοιον κόσμημα ἢ ὀμφαλὸς ἐπὶ ἀγγείου, Διοσκ. 5. 110. 3) ἡ θέσις, τὸ κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. Β', 71. 4) ἡ ἐπιγονατίς, αὐτόθι 188. III. ἡ παρὰ Ῥωμαίοις conchis, ἔψημα φακῶν μετὰ κυάμων, εἶδος πηκτοῦ ζωμοῦ μετ' ὀσπρίων, Τίμων παρ' Ἀθην. 159F, Α. Β. 105.

κογχυλευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἁλιεύων κογχύλας, Βυζ.·—ἐπίθ., κογχυλευτικός, ή, όν, αὐτόθι.

κογχύλη, ἡ, = κόγχη, Φίλων 1. 536, Ἀνθ. Π. 9. 214 [ἔνθα ῠ].

κογχυλίας (δηλ. λίθος), ὁ, = κογχίτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 240.

κογχυλιάτης [ᾱ], ου, ὁ, = κογχίτης, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 10, Φιλόστρ. 71.

κογχύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κογχύλη, εἶδος μικροῦ διθύρου κογχυλίου ἢ «ἀχιβάδας», Σώφρων παρ' Ἀθην. 86E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 13, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 16, κ. ἀλλ. 2) τὸ ὄστρακον ἀχιβάδας, τὸ ὄστρακον παντὸς διθύρου μαλακοστράκου, Ἡρόδ. 2. 12, κτλ.· ἐν χρήσει πρὸς κάλυψιν σφραγίδων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 585. II. ὡσαύτως = κόχλος, Κρίτων παρὰ Γαληνῷ. [Κατὰ ποσότητα τὸ υ εἶναι πιθανῶς βραχὺ παρ' Ἕλλησιν, ἴδε κογχύλη, ἀνακογχυλιάζω, ἀνακογχυλιαστός· ἀλλὰ παρὰ Λατ. conchȳlium.]

κογχυλιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς δίθυρον ὀστρακόδερμον, κ. λίθοι, ὄστρακα ἀπολελιθωμένα, Ξάνθ. 3, πρβλ. Στράβ. 49 καὶ 50.

κογχυλιωτός, ή, όν, (κογχύλιον II) βεβαμμένος διὰ πορφύρας, Γλωσσ.

κογχώδης, ες, (εἶδος) = κογχοειδής, Ἀθήν. 86B.

κοδομεύς, έως, ὁ, «ὁ τὰς κριθὰς φρύγων» Ἡσύχ.— θηλ. κοδομεύτρια, ὁ αὐτ., Πολυδ. Α', 246· ἢ κοδομή, ἡ, ὁ αὐτ. 10. 109, Ἡσύχ., Φώτ.· πρβλ. Λοβέκ. Παθολ. 45· ἐντεῦθεν κοδομεύω, φρύγω κριθάς, Ἡσύχ.· κοδομεία, ἡ, τὸ φρύγειν κριθάς, Πολυδ. Δ', 246· κοδομεῖον, τό, ἀγγεῖον ἐν ᾧ φρύγουσι κριθάς, ὁ αὐτ. 6. 64.

κοδράντης, ου, ὁ, τὸ Λατ. quadrans, = $\frac{1}{4}$ τοῦ ἀσσαρίου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 26.

κοδύμαλον, τό, κυδώνιον· ἢ κατ' ἄλλους μέσπιλον, Ἀλκμὰν 85, Ἀθήν. 81F, Διοσκ.

κοέω, συνῃρ. κοῶ, νοῶ, παρατηρῶ, ἀκούω, ἄστρωτος εὕδω καὶ τὰ μὴ στρῶτ' οὐ κοῶ Ἐπίχ. 19. 14 Ahr.· σὺ δ' οὐ κοεῖς Ἀνακρ. 4· κοεῖν Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 531. 12· ἐκόησε Καλλ. Ἀποσπ. 53· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 198. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν «ἐκοᾶμες· ἠκούσαμεν», καὶ ἔκομεν .. ἠσθόμεθα». (Ἐκ τῆς ἁπλῆς ῥίζης παράγεται τὸ κοννέω, ὡσαύτως τὰ σύνθετα ἀμνοκῶν, εὐρυκόωσα, καὶ ἴσως κοάλεμος, ὡς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα Δηϊκόων, Δημοκόων, Ἱπποκόων, Λαοκόων, Εὐρυκόωσα, Λαοκόωσα, ἴσως καὶ τὰ ἀκούω, ἀκοή. — Πιθαν. ἐκ τῆς √ΚΟF, ἢ μᾶλλον ΣΚΟF· πρβλ. Σανσκρ. kav-is (vates), Λατ. cav-eo, cau-tus, πρὸς τὸ θυο-σκόος, Γοτθ. us-skav-jan (νήφειν), Ἀρχ. Γερμαν. scaw-ôn (schauen)).

κοθαρός, Δωρ. ἀντὶ τοῦ καθαρός, Πίναx. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 103.

κόθεν, Ἰων. ἀντὶ πόθεν, Ἡρόδ.

κόθημα, τό, = αἰδοῖον, Ἡσύχ.

κόθορνος, ὁ, Λατ. cothurnus, ὑψηλὸν ὑπόδημα καλύπτον τὸν ὅλον πόδα καὶ φθάνον μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, δενόμενον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος καὶ ἔχον λίαν παχέα πέλματα, Ἡρόδ. 1. 155., 6. 125, Ἀριστοφ. Λυσ. 657, κτλ.· πρβλ. ἀρβύλη, ἐμβάτης, ἐνδρομίς. 2) κοθόρνους ἐφόρουν οἱ τῆς τραγῳδίας ὑποκριταί, ὁσάκις ὑπεκρίνοντο πρόσωπα ἡρωϊκὰ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, οἱ δὲ ὑψηλοὶ αὐτῶν πάτοι (πτέρναι) ἐχρησίμευον ὅπως προσθέτωσιν ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸ ἀνάστημα· οὕτως ὁ κόθορνος ἀπέβη τὸ ἔμβλημα τῆς τραγῳδίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 47. 557 (Ὁρατ. Ὠδ. 2. 1, 12., 1 Σάτ. 5. 64, Α. Π. 80, 280), ὡς ἡ ἐμβάς, soccus, τῆς κωμῳδίας. 3) ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑποδήματα ταῦτα ἠδύνατό τις νὰ φορέσῃ εἰς ἑκάτερον τῶν ποδῶν ἀδιακρίτως, ὁ κόθορνος κατήντησε κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ εἰς πᾶσαν περίστασιν προσαρμόζοντος ἑαυτὸν ἢ τοῦ ἄνευ χαρακτῆρος καὶ ὡρισμένων ἀρχῶν ἀνθρώπου, οἷος ἦν ὁ Θηραμένης, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 31· παροιμ., εὐμεταβολώτερος κοθόρνου Παροιμιογράφ. σ. 51, 300, κτλ.

κόθ-ουρος, ον, ἐπὶ τῶν κηφήνων, κολοβός, ἄνευ οὐρᾶς, δηλ. μὴ ἔχων κέντρον Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 302·— περὶ τοῦ κοθοῦρις ἴδε ἐν λέξ. κόλουρος. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κοθώ, οὖς, ἡ, = βλάβη, ὥστε ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἐκ τῶν κοθώ, οὐρά.)

κοΐ, ὀνοματοπ., πρὸς ἔκφρασιν τῆς κραυγῆς τῶν χοιριδίων, «ποιὰ τῶν δελφακίων φωνή» (Σχόλ.); Ἀριστοφ. Ἀχ. 780.

κοία, ἡ, = σφαῖρα, Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 770. 9, πρβλ. Ἀρκάδ. 100. 17, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 1. 401, 2.

κοιάζω, = ἐνεχυράζω, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «κῶα·—ἐνέχυρα»,—«κωάζειν· ἐνεχυράζειν, ἀστραγαλίζειν»,—«κωαί· ἀστράγαλοι»,—«κωαθείς (πιθαν. κωασθείς)· ἐνεχυρασθείς».

κοιάτης, ου, ὁ, ἴδε ὀνοκοίτης.

κοΐζω, κράζω κοΐ, γρυλίζω ὡς χοιρίδιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 746· πρβλ. κοάξ.

κοίη, Ἰων. ἀντὶ ποίᾳ, ἐνικ. δοτ. τοῦ ποῖος, Ἰων. κοῖος, ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ., πῶς; κατὰ ποῖον τρόπον; ὡς πρὸς τί; Ἡρόδ. 1. 30.

Κοιηίς, ίδος, ἡ, = Κοιογενής, Καλλ. εἰς Δῆλ. 150· ὡσαύτως Κοιαντίς, Ὕμν. Ὀρφ. 35.

Κοίης, ου, ὁ, ἱερεὺς τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθρᾴκης, Ἡσύχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ κοιάομαι, μυῶ, καὶ κοιώσατο, ἐκ τοῦ κοιόομαι· πρβλ. ὀνοκοίτης.

κοΐκινος, η, ον, (κόϊξ) πεποιημένος ἐκ φύλλων φοίνικος, ἴδε ἐν λέξ. κοῦκι.

κοικύλλω, περιβλέπω χάσκων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 852.

κοιλ-αγγίτας, ὁ, βαθεῖα φάραγξ, Ἀρκαδ. λέξις ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1534· πρβλ. μισγάγκεια.

κοιλαίνω, μέλλ. -ᾰνῶ· ἀόρ. ἐκοίληνα Ἡρόδ., Ἀττ. ἐκοίλᾱνα Θουκ. 4. 100. – Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. κοιλήνατο Νόνν. 12. 332.— Παθ., ἀόρ. ἐκοιλάνθην Ἱππ. 1225E· πρκμ. κεκοίλαμμαι ὁ αὐτ. 21. 33 (ἔνθα κακῶς -ασμαι), Ἐτυμ. Μέγ. 233. 51· (κοῖλος). Κάμνω τι κοῖλον, ἀποκοιλαίνω, διακοιλαίνω, τὸ ᾠὸν Ἡρόδ. 2. 73· κ. δένδρα, ἐπὶ τοῦ δρυοκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 4· κ. χῶμα, δηλ. σκάπτω τάφον, Θεόκρ. 23. 43· κ. τὰς χεῖρας Ἀθήν. 479A· κ. ὄμματα Ἀνθ. Πλαν 142, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 19.— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κοῖλος, ἔντοθεν, ἐπὶ ἑλκῶν, Ἱππ., ἔνθ' ἄνωτ.· ὀφθαλμοὶ ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388· κ. κατὰ τόπον ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 819. II. κάμνω τι κενόν, κάμνω τινὰ πτωχόν, ὡς τὸ κενόω, Λυκόφρ. 772.

κοιλαῖος, α, ον, = κοῖλος, Γαλην. 12. 243.

κοίλανσις, εως, ἡ, τὸ κοιλαίνειν, ποιεῖν τι κοῖλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

κοιλαντικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοιλαίνειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ.

κοιλάς, άδος, ἡ, ὡς οὐσιαστ., κοίλωμα κοιλότης, δρυὸς Ψευδο-Φωκυλ. 161· ἐν βράχῳ, Στράβ. 545· βαθεῖα κοιλάς, βάθος μεταξὺ ὀρέων, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43, Πολύβ. 5. 44, 7, Διόδ. 3. 15. II. ὡς ἐπίθ. θηλ. τοῦ κοῖλος, Θεοφρ. Σημ. 4. 2, Τρυφ. 194.

κοιλασία, ἡ, κοίλωμα, κοιλότης, Ἥρων Βελοπ. 137. 13, Ἡσύχ.

κοίλασμα, τό, κοίλωμα, κοιλότης, Ἀρχ. Μαθ. 10. 37.

κοιλέμβολον, τό, ὅρος στρατιωτ., «κοιλέμβολον καλεῖται ἐπειδὰν ἡ δίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ» Σουΐδ., πρβλ. ἔμβολος.

κοίλη, ἡ, θηλ. τοῦ κοῖλος: ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς, Φίλωνα τὸν ἐκ τῆς Κοίλης Ἰσοκρ. 375D, κτλ.

κοιλία, Ἰων. -ίη, ἡ, (κοῖλος) ὡς καὶ νῦν ἡ «κοιλιά», Λατιν. venter, abdomen, Ἡρόδ. 2. 87, Ἱππ., κτλ.· αὕτη διακρίνεται ἐνίοτε ὡς ἡ κάτω κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 485, Πλάτ. Τίμ. 73Δ, 85E, Ἀριστ., κτλ.· ἡ ἄνω κ., δηλ. ὁ στόμαχος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ventriculus, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ κοιλία μόνον κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στομάχου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὅλου πεπτικοῦ συστήματος, ἴδε Bonitz Πίναx. εἰς Ἀριστ. σελ. 396 κέξ.·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μεγάλης κοιλίας τῶν μηρυκαστικῶν, ἐπὶ τοῦ προλόβου τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8. 2) τὰ ἔγκατα ἢ ἐντόσθια, Ἡρόδ. 2. 40, 86, 92· καλούμενα, κοιλία κεινή (δηλ. κενή) ἐν 2. 40, ἔνθα ἴδε τὸν Schweigh.·— ἐπὶ ζῴων, κ. ὑεία, «πατσὰ ἐκ κοιλίας χοίρου» (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου vulva), Ἀριστοφ. Ἱππ. 356· ὡσαύτως κατὰ πληθ., «πατσᾶς», κοιλία ἑφθή, αὐτόθι 160, Πλ. 1169· πρβλ. κοιλιοπώ-

λης. 6) φράσεις: κοιλίαν σκληράν ἔχειν, ἐπὶ δυσκοιλίων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1· κατὰ κοιλίαν νοσεῖν Κωμ. Ἀνών. 267· τὴν κ. λύειν, κινεῖν, Ἀριστ. Προβλ. 1. 40 καὶ 43· αἱ κ. λύονται, ἀναλύονται αὐτόθι 27, 1, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 4· εὔλυτοί εἰσι Προβλ. 4. 3· ἡ κ. ἵσταται π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 12, 1· [οἶνος] κοιλίας μαλακτικὸς Ἀθήν. 33B· ἐφεκτικὸς τῆς κ. ὁ αὐτ. 59B. 3) ὡσαύτως τὰ περιττώματα, ἡ κόπρος, ἰδίως ἐν τῷ πληθ., κοιλίαι συνεστηκυῖαι, κόπρος σκληρά, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κ. ἐφυγραινόμεναι, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. 1. 948· οὕτω, κ. ὑγρὴ ὁ αὐτ. 70C· στερεή, σκληρὴ ὁ αὐτ. 406. 7., 1129B· κ. καταρρήγνυται, κτλ., ὁ αὐτ.· οὔρησις καὶ κ. ἄχροος ὁ αὐτ. 1129C. II. πᾶν κοίλωμα ἐν τῷ σώματι, κοιλότης, ὡς ἐν τοῖς πνεύμοσι, τῷ ἥπατι, τῷ ἐγκεφάλῳ, κ. αἱ δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι τὸ πνεῦμα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807· ἡ δὲ καρδία ἔχει τρεῖς μὲν κοιλίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17. 1., 3. 3, 9, κτλ. 2) τὸ κοίλωμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827. 3) ὡς τὸ γαστήρ, τὸ μέσον σαρκῶδες μέρος τῶν μυῶν, Γαλην. 5. 366F. III. καθόλου πᾶν κοίλωμα, πᾶσα κοιλότης ἐν τῇ γῇ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 23 καὶ 26, κ.ἀλλ.· ἐν ταῖς νεφέλαις, αὐτόθι 2. 9, 7, κ.ἀλλ.

κοιλιακός, ή, όν, τῆς κοιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν κοιλίαν, Διοσκ. 1, 51, Γαλην. 2, 263C, κλ. 2) ὁ πάσχων τὴν κοιλίαν ἢ τὰ ἐντόσθια, Γαλην. 6. 323F, Διοσκ. 1. 101, 116, Ροῦφ. παρ' Ὀρειβ. 2. 211, 4. Ἐπίρρ. -κῶς, Achmes.

κοιλι-αλγέω, ἔχω πόνον ἐν τῇ κοιλίᾳ, Γαλην. 14. 467.

κοιλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοιλία**, Στράβ. 675.

κοιλιο-δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ὁ θεοποιῶν τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν, ἐπίθ. παρασίτου, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 4, πρβλ. Αἰλ. (;) παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Ἰούνιος**, Ἀθήν. 97C, Εὐστ. Πονημ. 209. 41· πρβλ. **σοροδαίμων**.

κοιλιό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς τῆς κοιλίας, Γλωσσ.

κοιλιό-δουλος, ον, καὶ **κοιλιο-λάτρης**, ὁ, δοῦλος, λάτρις τῆς ἑαυτοῦ κοιλίας, Παλλαδ. Λαυσ. 1065, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 46D, Βυζ.

κοιλιο-λυσία, ἡ, (λύω) λύσις τῆς κοιλίας, διάρροια, «ὑπότριμμα.. ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο» Α. Β. 323, Κικ. πρ. Ἀττ. 10. 13.

κοιλιολυτέω, λύω τὴν κοιλίαν, προξενῶ λύσιν κοιλίας, Ἡσύχ. ἐν λ. **βδέλλεσθαι**.

κοιλιο-λυτικός, ή, όν, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ λύῃ τὴν κοιλίαν, Γεωπ. 10. 51, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

κοιλιο-μανία, ἡ, τὸ ἐμμανῶς δουλεύειν τῇ κοιλίᾳ, λαιμαργία, Νείλου Ἐπιστ. 199, Ἰω. Κλίμ. 1028C.

κοιλιοπονέω, = **ὠδίνω**, «κοιλοπονῶ», Λεόντ. Κύπρ. 1717C.

κοιλιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κοιλίας («πατσᾶν»), Ἀριστοφ. Ἱππ. 200.

κοιλιο-στροφία, ἡ, συστροφὴ τῶν ἐντέρων μετὰ ὀξέος πόνου, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 596.

κοιλιόσυρτος, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κοιλίας συρόμενος, μεταγεν.

κοιλι-ούχιον, τό, ἀμφίβ. λέξις ἐν Θεοφρ. Χαρ. 18, ἴσως χύτρα κοιλιῶν («πατσᾶ»)·— διάφοροι διορθώσεις προυτάθησαν, ὡς π. χ. **κυλικούχιον** κλ., ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ.

κοιλιο-φορέω, κυοφορῶ, εἶμαι ἔγκυος, Λατ. uterum ferre, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 297.

κοιλίσκος, ὁ, κοῖλος ἐκκοπεύς, χειρουργικὴ μάχαιρα κοίλη εἰς τὸ ἔμπροσθεν, Ἀρχ. Χειρουργ. 94, 108· οὕτω, **κοιλισκωτός**, Παῦλος Αἰγ. 211. 53· ἐκκοπεὺς κοῖλος Γαλην. 10. 150.

κοιλιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοιλίαν, ὑποδοχαὶ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5. 9,

κοιλο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστὴρ) ἔχων κοίλην τὴν γαστέρα, κενὴν δηλ., πειναλέος, ἐπὶ λύκων, Αἰσχύλ. Θήβ. 1035· μεταφ., κοίλη ἀσπίς, αὐτόθι 496.

κοιλο-γένειος, ον, ἔχων κοίλωμα, «λακκάκι» εἰς τὸ γένειον, τὸ πηγοῦνι, Πάπυρ. ἐν Journ. des Savans (1833) σ. 330, 6.

κοιλο-κρόταφος, ον, ἔχων κοίλους κροτάφους, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 7.

κοιλόμισχος, ον, ἔχων κοῖλον μίσχον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5.

κοιλό-μυχος, ον, κοῖλος ἐντός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5, κατὰ τὸν Scal. ἀντὶ **κοιλόμισχος**.

κοιλό-πεδος, ον, ἐν κοίλῳ πεδίῳ κείμενος, κοιλόπεδον νάπος θεοῦ Πινδ. Π. 5. 50.

κοῖλος, η, ον: Αἰολ. **κόϊλος**, α, ον, Ἀνακρ. 9· ἢ **κῶϊλος** Ἀλκαῖ. 15 (κατὰ τὸν Ahr.)· πρβλ. Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 13. 28, Ἡρωδιαν. π. π. μον. λέξ. 21. 2, κτλ.· (ἴδε ἐν λέξ. **κυέω**). Κοῖλος, ἔχων κοιλότητα, παρ' Ὁμήρ., τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετ. πλοίων, κοῖλαι νῆες,— (παρὰ τοῖς μετέπειτα, κοίλη ναῦς, ἡ κοιλία, τὰ κάτω μέρη τοῦ πλοίου, τὸ «ἀμπάρι», Ἡρόδ. 8. 119, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6. 19, Δημ. 883. 21· οὕτως, ἡ κοίλη μόνον, Θεόκρ. 22. 12, Ἀθήν. 206C· τὰ κοῖλα Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 107)· οὕτω καὶ ὁ δούρειος ἵππος καλεῖται κ. λόχος, κ. δόρυ Ὀδ. Δ. 277, Θ. 507· συχνάκις μετὰ τῆς συγγενοῦς ἐννοίας τοῦ εὐρυχώρου (ὡς ἴσως προκειμένου περὶ πλοίων), κ. σπέος Ὀδ. Μ. 93, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 23, Σοφ. Φιλ. 1081· κ. κάπετος, ἐπὶ τάφου, Ἰλ. Ω. 797, πρβλ. Αἰ. 1165, Ἀντ. 1205. Εὐρ. Ἄλκ. 898· ἐπὶ φυτῶν ὄντων ἐντὸς κοῖλων, κ.τ.τ., νάρθηξ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 52· ἄχερδος Σοφ. Ο. Κ. 1597· κοίλη φλέψ, ἴδε ἐν λέξ. **φλέψ**· σφόνδυλος κ. Πλάτ. Πολ. 616D·— ἐπὶ ἀγγείων, ἀγγήια Ἡρόδ. 4. 2· κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1593· ζύγαστρον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 692· κύλικος .. κοῖλον κύτος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 9, κτλ.·— κ. ὑποδήματα, ἐξικνούμενα μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, Αἰλ. π. Ζ. 6. 23· κ. δέμνια, ἐπὶ τῆς κλίνης κενῆς οὔσης, Σοφ. Τρ. 901·— ἡ ἔννοια τοῦ κοῖλα κλῇθρα ἐν Ο. Τ. 1261 εἶναι προφανῶς ἡ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τοῦ κ. σταθμὰ θυράων ἐν Θεοκρ. 24. 15, ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο διαμένει ἀβέβαιον·— κ. χείρ, ἐπὶ ἐπαίτου (πρβλ. **κοιλαίνω**), Ἀνθ. Π. 12. 212· κ. ἱστίον Πολυδ. Α', 107·— κοῖλος μήν, ἴδε ἐν λέξ. **μήν**. 2) ἐπὶ τόπων, κείμενος ἐν κοιλώματι ἢ σχηματίζων κοίλωμα, κοίλη Λακεδαίμων, ἡ κοιλὰς τῆς Λακεδαίμονος, Ὀδ. Δ. 1· κ. Θεσσαλία Ἡρόδ. 7. 129· κ. Ἄργος Σοφ. Ο. Κ. 378, 1387· Αὐλίδος κ. μυχοὶ Εὐρ. Ι. Α. 1600· — οὕτως ὡς κύριον ὄνομα, Κοίλη Συρία, ἡ χώρα ἡ μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, Πολύβ. 1. 3, 1, κτλ.· τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας, αἱ μεταξὺ Καφηρέως καὶ Γεραιστοῦ ἀκταί, Ἡρόδ. 8. 13· ἡ Κοίλη, ἡ κοιλὰς τοῦ Ἰλισοῦ, ἐν τῷ ΝΔ. μέρει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδ. 6. 103, Λεξικ. Γεωγρ. 1. σ. 263. 6) κ. λιμήν, ἐπὶ λιμένος κειμένου μεταξὺ ὑψηλῶν κρημνῶν, Ὀδ. Κ. 92· κ. αἰγιαλός, κολπώδης ἀκτή, Χ. 385· ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2. γ) κ. ὁδός, βαθεῖα ὁδός, Ἰλ. Ν. 419· κ. ἀγυιὰ Πινδ. Ο. 9. 51. δ) κ. ποταμός, σχεδὸν κενὸς ὕδατος, Θουκ. 7. 84 (παρὰ Οὐεργιλίῳ cava flumina crescunt)· τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥεύντος Σωκράτ. παρ' Ἀθην. 388A, Αἰλ. π. Ζ. 14. 27· ἀλλά, κ. ποταμός, ἔχων βαθεῖαν κοίτην, 22. 20, 4. ε) τὰ κοῖλα καὶ τὰ δασέα, αἱ φάραγγες αἱ κατάφυτοι μὲ δάση, Ἀριστοφ. Νεφ. 325. 3) κ. θάλασσα, ἅλς, ἡ πλήρης κοιλοτήτων θάλασσα δηλ. τρικυμιώδης, Πολύβ. 1. 60, 6, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 595. 4) κοῖλος ἄργυρος καὶ χρυσός, δηλ. σκεύη ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, Θεοπόμπ. Ἱστ. παρὰ Λογγίν. 43. 2, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 25, Λουκ. Ἀλεκτρ. 24, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 68. 5) μεταφορ., ἐπὶ τῆς φωνῆς, βαθὺς καὶ ὑπόκωφος, κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον Θεόκρ. 22. 75, (ἂν καὶ ἐνταῦθα τὸ κοῖλον δύναται νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ κόχλον)· φθέγγεσθαι κ. καὶ βαρὺ Λουκ. Νέρων 6, Φιλόστρ. 128, πρβλ. Ἀριστείδ. Κοΐντιλ. σ. 24. κτλ.· πρβλ. **κοιλοστομία**. II. ὡς οὐσιαστ., **κοῖλον**, τό, κοιλότης, κοίλωμα, Πλάτ. Φαίδων 109B, κ. ἀλλ.· ἰδίως ὡς τὸ **κοιλία**, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ σώματι κοιλοτήτων, τὰ κ. γαστρὸς Εὐρ. Φοίν. 1411· τὰ κ. τῆς καρδίας, αἱ κοιλίαι αὐτῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 2, κἑξ.· τὸ κ. τῶν νεφρῶν αὐτόθι 17, 15· τὸ τῶν χειρῶν κ. Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 479A· τὸ κ. τοῦ ποδὸς Ἱππ. 1153H, κτλ.· παροιμ., τὸ κ. τοῦ ποδὸς δεῖξαι, τὰ νῦν: «δείχνω τὴ ῥάχιν μου», «ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρεπομένων» Ἡσύχ.· τὰ κ. τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ προσώπου Ἱππ. 642. 49., 566. 11· τὰ κοῖλα μόνον, αἱ κοιλότητες τῶν πλευρῶν, αἱ λαγόνες, ὡς τὸ **κενεών**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 9. 2) ἐν τῷ κοίλῳ καὶ μυχῷ τοῦ λιμένος Θουκ. 7. 52. 3) τὰ κοῖλα, τὸ κοίλωμα τοῦ πλοίου, Τουρκ. τὸ «ἀμπάρι» (ἴδε ἐν ἀρχ.). 4) τὸ κ., τὸ ἔνδοθεν θεωρούμενον σχῆμα τῆς περιφερείας κύκλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κυρτὸν (τὸ ἔξωθεν θεωρούμενον), Ἀριστ. Φυσ. 7. 13, 4, Ἠθικ. Νικ. 1. 13, 10, κ. ἀλλ.

κοιλοσταθμέω, κατασκευάζω, κτίζω τὴν ὀροφὴν ἢ τοὺς σταθμοὺς τῶν θυρῶν διὰ κοιλωτῶν κοσμημάτων, ἐκοιλοστάθμησε τὸν οἶκον φατνώμασι, «ἐσανίδωσε πεκοιλωμέναις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν σανίσιν» (Γλωσσ.), Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 9).

κοιλό-σταθμος, ον, ἔχων θολωτὴν στέγην, θολωτός, Ἑβδ. (Ἀγγαῖος Α', 4).

κοιλο-στόμαχος διάθεσις, ἡ, τὸ αἰσθάνεσθαι κενότητα ἐσωτερικῶς, Ψευδο-Ἱππ. ἐν Boisson. Ἀνεκδ. 3. 428.

κοιλο-στομία, ἡ, πλατειασμὸς τῆς φωνῆς, Κοΐντιλ. 1. 5, 32.

κοιλο-σώματος, ον, ἔχων κοῖλον σῶμα, κύτος Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 2.

κοιλότης, ητος, κοῖλον σχῆμα, κοίλωμα, τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 10, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 20, π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 6, κτλ. II. ἀντίθετ. πρὸς τὸ **σιμόν**, Ἀριστ. Μεταφυσ. 5. 1, 6.

κοιλοφθαλμία, ἡ, τὸ ἔχειν κοίλους, βαθούλους ὀφθαλμούς, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 23.

κοιλοφθαλμιάω, ἔχω κοίλους ὀφθαλμούς, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 107, Γαλην.

κοιλ-όφθαλμος, ον, ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς, Ξεν. Ἱππ. 1. 9, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 27, Πολυδ. Α', 191., Β', 62.

κοιλο-φυής, ές, ἐκ φύσεως κοῖλος, Ὀππ. Ἁλ 4. 653.

κοιλό-φυλλος, ον, ἔχων κοῖλα φύλλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8.

κοιλό-φωνος, ον, ἔχων κοίλην, ὑπόκωφον, βαθεῖαν φωνήν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ληκυθιστής**

κοιλο-χείλης, ες, ἔχων κοῖλα χείλη, κύμβαλα Ἀνθ. Π. 6. 94.

κοιλόω, διακοιλαίνω, κοῖλον ποιῶ, Διοσκ. 2. 199.

κοιλώδης, ες, (εἶδος) ἔχων κοιλώματα, φάραγξ Βάβρ. 20. 2. ἔχων κοῖλον σχῆμα, δίφρος Σουΐδ. ἐν λέξ. **χαμαίζηλοι.**

κοίλωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 8, π. Κόσμ. 4, 29, Βάβρ. 86. 1, κτλ.

κοιλ-ῶνυξ, ὗχος, ὁ, ἡ, ἔχων κοίλην ὁπλήν, ἵπποι Στησίχορος 84.

κοιλ-ωπής, ές, ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς, κοιλωπέες αὐγαὶ Νικ. Ἀλεξιφ. 442·— θηλ. **κοιλῶπις, ιδος,** Ἀνθ. Π. 6. 219.

κοιλ-ωπός, όν, (ὤψ) κοῖλος φαινόμενος· κοῖλος, Εὐρ. Ι. Τ. 263.

κοίλωσις, εως, ἡ, κοίλωμα, ἡ κοιλία, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 172. ἐσφαλμένως **κοιλίωσις** ἐν Νικομ. Ἁρμον. σ. 19.

κοιμάω, Ἰων. **-έω·** μέλλ. **-ήσω,** Δωρ. **-άσω** [ᾱ]· ἀόρ. **ἐκοίμησα,** Ἐπικ. **κοίμησα** Ὅμ.— Μέσ., μέλλ. **-ήσομαι** Διον. Ἁλ. 4. 64, Λουκ., κτλ.· Ἐπικ. ἀόρ. **κοιμήσατο, -ασθε, -αντο,** Ὅμ. — Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Ἀλκίφρ. 1. 37, 3, Λουκ. κτλ.· ἀόρ. **ἐκοιμήθην** Εὐρ. Ἀνδρ. 390, Ξεν.· πρκμ. **κεκοίμημαι** Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335C· (ἴδε ἐν λέξ. **κεῖμαι**). Ἀποκοιμίζω, Ζηνὸς .. κοίμησον ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ Ἰλ. Ξ. 236· ἤ με .. κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ Ὀδ. Μ. 372· βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 3· ἐντεῦθεν, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Ὀδ. Γ. 397· καὶ ἐπὶ ἐλάφου, ἐν ξυλόχῳ .. νεβροὺς κοιμήσασα Δ. 336., Ρ. 127. 2) μεταφορ. καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἀνέμους, κύματα Ἰλ. Μ. 281, Ὀδ. Μ. 169· φλόγα Αἰσχύλ. Ἀγ. 597. κύματος μένος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 832· πρβλ. **κοιμίζω·**— ὡσαύτως, κοιμίζω, πραΰνω, παύω, κοίμησον δ' ὀδύνας Ἰλ. Π. 524· ᾧ (δηλ. φύλλῳ) κοιμῶ τόδ' ἕλκος Σοφ. Φ. 650· ἐπὶ πάθους, κοίμησον εὔφημον στόμα, βάλε τὴν γλῶσσάν σου νὰ κοιμηθῇ ἐν σιωπῇ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1247· κ. πόθον Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. 101. **II.** Μέσ. καὶ παθ., ἀποκοιμῶμαι, πλαγιάζω, κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, συχν. παρ' Ὁμ., ὡς ἐν Ἰλ. Α. 476, 610, Ἡρόδ. 1. 9., 2. 95, καὶ Ἀττ.· ἐπὶ ζῴων, κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι Ὀδ. Ξ. 411·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ποῖόν τινα ὕπνον ἐκοιμῶ; Ξεν. Ἱέρ. 6, 7· βαθὺν κοιμηθῆναι (δηλ. ὕπνον) Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3. 2) μεταφ., ὅπως ἂν κοιμηθῇ [τὸ ἐπιθυμητικὸν] Πλάτ. Πολ. 571E. **3)** ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον Ἰλ. Λ. 241· ἱερὸν ὕπνον κ. Καλλ. Ἐπιγρ. 10. 2· καὶ ἀπολύτως, πίπτω εἰς ὕπνον, ἀποθνήσκω, Σοφ. Ἠλ. 509· συχν. παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 52., κη', 13, κτλ· ἐν ἐπιταφίοις, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 607, 610, καὶ ἀλλ.· πρβλ. **καθεύδω, κοιμίζω.** 4) κοιμῶντο .. παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισιν Ἰλ. Ζ. 246, πρβλ. 250· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ εὐνηθῆναι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ὀδ. Θ. 295· κοιμηθεῖσά τινι Ἡσίοδ. Θ. 213, πρβλ. Πινδ. Ι. 8 (7). 49· παρά τινι Ἡρόδ. 3. 68· ξύν τινι Εὐρ. Ἀνδρ. 390· μετά τινος Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίοις» 1. 5) φυλάττω φυλακὴν ἐν καιρῷ νυκτός, Λατ. excubare, Αἰσχύλ. Ἀγ. 2, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 καὶ 9.

κοιμήθρα, ἡ, τόπος πρὸς κοίμησιν, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἰαυθμοί.**

κοίμημα, τό, (κοιμάω) ὡς καὶ νῦν, κοιμήματα αὐτογέννητα, συγκοίμησις μητρὸς μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, Σοφ. Ἀντ. 864.

κοίμησις, εως, ἡ, τὸ κοιμᾶσθαι, κοιμήσεις ἐπὶ θύραις Πλάτ. Συμπ. 183A· ἡ κ. τοῦ ὕπνου Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ια', 13. **II.** ὁ θάνατος, Ἑβδ. (Σειράχ. ΜϚ', 19, καὶ ἀλλ.).

κοιμητήριον, τό, κοιτών, δωμάτιον ἐν ᾧ κοιμᾶταί τις, Δωσιάδ. παρ' Ἀθην. 143C· **κοιμητηρία,** ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 550. 56. **II.** τόπος ταφῆς, νεκροταφεῖον, Ἐκκλ.

κοιμητικῶς, Ἐπίρρ. ἐν τῇ φράσει κοιμητικῶς ἔχω, ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ ἢ νυστάζω, Μέγ. Ἐτυμ. 485. 18.

κοιμήτωρ, ορος, ὁ, = **κοιμιστής,** Γρηγ. Ναζ. 2. σ. 222.

κοιμίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** λέξις μεθ' Ὅμηρ., = **κοιμάω,** ὡς καὶ νῦν, κ. ὄμμα Εὐρ. Ῥῆσ. 825· ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον, δηλ. οἱ ἄνεμοι ἄφηκαν τὴν θάλασσαν νὰ ἡσυχάσῃ, παυσάμενοι αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ πνέωσι, Σοφ. Αἴ. 675· θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν (δηλ. οἱ δαίμονες) Ἀνθ. Π. 9. 209, πρβλ. Ὀδ. Κ. 91·— μεταφ., κ. τὸν λύχνον, σβύννω, Νικοφῶν ἐν «Πανδώρᾳ» 7· μεγαληγορίαν κ., ἀποκοιμίζω τὴν κομπορρημοσύνην, καταπνίγω αὐτήν, Εὐρ. Φοίν. 185· οὕτω, κ. θυμὸν Πλάτ. Νόμ. 873A· τὰς λύπας Ξεν. Συμπ. 2. 24· πόθον Ἀνθ. Π. 12. 19· ἐλπίδας αὐτόθι 7. 183·— Παθ., παῖς κοιμίζεται Εὐρ. Ἑκ. 826· τὸ θηριῶδες κ. Πλάτ. Πολ. 591B. 2) ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, καλῶ δ' .. Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι Σοφ. Αἴ. 832· Τιτάνων γενεὰν .. Ζεὺς κοιμίζει φλογμῷ Εὐρ. Ἑκ. 473, πρβλ. Ἱππ. 1387· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοιμίσασθαί τινα ἐς Ἅιδου ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 589. **3)** παρὰ Γραμμ. μεταβάλλω τὸν ὀξὺν τόνον εἰς βαρύν, ἴδε **κοίμισις.**

κοίμισις, εως, ἡ, = **κοιμισμός,** Α. Β. 756.

κοιμισμός, οῦ, ὁ, ἡ κοίμισις ἢ ἀποκοίμισις, μεταφ. ἡ μεταβολὴ τοῦ τόνου ἀπὸ ὀξέος εἰς βαρύν, Α. Β. 756.

κοιμιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποκοιμίζων, Ἀνθ. Π. 12. 50.

κοιμιστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κοίμισιν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 382.

κοινάν, ᾶνος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοινῶν,** Πινδ. Π. 3. 28 (50) Böckh., πρβλ. **ξυνάν·—κοινᾱνικός,** ἀντὶ **κοινωνικός,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ.·— **κοινᾱνέω,** Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοινωνέω,** Συνθήκη. Δωρ. παρὰ Θουκ. 5. 79.

κοινάσομαι, κοινάσας, Δωρ. ἀντὶ **κοινῶσ-·** ἴδε ἐν λ. **κοινόω.**

κοινεῖον, τό, (κοινὸς) κοινὴ αἴθουσα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. IV. 31. **II.** χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Ἀρκάδ. σ. 121. 5, Φώτ., Ἡσύχ. (ἔνθα κακῶς **κοινέον**)·— τύπος τις **ξυνεῖον,** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἰλ. Α. 124.

κοινῇ, δοτ. θηλ. τοῦ **κοινὸς** (Β. 2), ἐν χρήσει ἀντὶ Ἐπιρρ.

κοινισμός, ὁ, ἀνάμιξις διαφόρων διαλέκτων, Κοΐντιλ. 8. 3, 59.

κοινοβιακός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ἀνήκων εἰς **κοινόβιον,** Βασίλ. ΙΙΙ. 1385B, κλ.

κονοβι-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἡγούμενος κοινοβιακοῦ μοναστηρίου, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 224D, Ἰω. Μοσχ. 2956A, κτλ.

κοινό-βιος, ον, ζῶν κοινοβιακῶς μετ' ἄλλων, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 29, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 119. 24. **II.** ὡς οὐσιαστ., **κοινόβιον,** τό, βίος ἐν κοινότητι, πιθανὴ γραφ. ἐν Γελλ. 1. 9, ἐν τέλ. 2) = Λατ. coenobium, κοινοβιακὸν μοναστήριον, Ἐκκλ.

κοινο-βλαβής, ές, βλάπτων τὸ κοινόν, Νικήτ. Χρον. 310D.

κοινοβουλευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κοινὴν σύσκεψιν, εἰς κοινοβούλιον, Ἱππόδ. παρὰ Στοβ. 248. 39.

κοινοβουλέω, ἀποφασίζω ἀπὸ κοινοῦ, συσκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, Ξεν. Λακ. 13. 1.

κοινο-βούλης, ου, ὁ, ὁ συσκεπτόμενος περί τινος, σύνεδρος κοινοβουλίου, βουλευτής, γερουσιαστής, Ἡσύχ.

κοινοβουλία, ἡ, κοινὴ βουλή, σύσκεψις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 268, Κύριλλ.

κοινοβούλιον, τό, κοινὴ βουλή, συνέδριον, Πολύβ. 28. 16, 1. Στράβ. 385· ὡς καὶ νῦν τόπος συνεδριῶν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 51.

κοινό-βουλος, ον, μετέχων τῆς κοινῆς συσκέψεως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 928, Συλλ. Ἐπιγρ. 3773.

κοινο-βωμία, ἡ, (βωμὸς) κοινότης βωμῶν, ἐπὶ θεῶν λατρευομένων δι' ἑνὸς κοινοῦ βωμοῦ, ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε Αἰσχύλ. Ἱκ. 222· πρβλ. **ἀγώνιος.**

κοινο-γάμια, ων, τά, κοινοὶ γάμοι, κοιναὶ μίξεις (ἄνευ συζυγικοῦ δεσμοῦ), Ἀθήν. 555D·— παρ' Ἐκκλ. καὶ **κοινογαμία,** ἡ.

κοινο-γενής, ές, γεννηθεὶς ἐκ τῆς μίξεως δύο διαφόρων γενῶν, ἀντίθετ. τῷ **ἰδιογενής,** Πλάτ. Πολιτ. 265E· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

κοινο-γονία, ἡ, ἡ διὰ τῆς μίξεως κοινὴ γονιμοποίησις δύο διαφόρων γενῶν, οἷον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου, ἀντίθετ. τῷ **ἰδιογονία,** Πλάτ. Πολιτ. 265D.

κοινο-δήμιον, τό, κοινὴ συνάθροισις τοῦ λαοῦ, Ἡσύχ.

κοινό-δημος, ον, κοινὸς τῷ λαῷ, δημόσιος, πανήγυρις Φίλων 1. 678.

κοινο-δίκιον, τό, κοινὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ φιλονικίαι μεταξὺ διαφόρων πόλεων ἐδικάζοντο καὶ διηυθετοῦντο, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 58, ὅθεν διορθωτέον (ἀντὶ **-δίκαιον**) ἐν Πολυβ. 23. 15, 4.

κοινό-δῖκος, ον, ἀπολαύων κοινῶν δικαίων, Χρησμ. παρὰ Φλέγ. 144.

κοινοεργέω, ἐργάζομαι ἀπὸ κοινοῦ, Μελέτ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 3. 36 καὶ 104.— **κοινο-εργής, ές,** ἐργαζόμενος ἀπὸ κοινοῦ, αὐτόθι **κοινο-εργός, όν,** Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. 83C.

κοινο-θῡλᾰκέω, ἔχω κοινὸν θυλάκιον, κοινὸν βαλλάντιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 631.

κοινο-λᾱΐτης, ου, ὁ, ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, Ἐκκλ.

κοινολεκτέω, μεταχειρίζομαι γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, κοινολεκτούμενα ῥήματα, τὰ ἐν κοινῇ χρήσει, Ἐτυμολ. Μέγ. 184. 11, κτλ.

κοινό-λεκτος, ον, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. Ἐπίρρ. **-τως,** Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 6. 18.

κοινό-λεκτρος, ον, ἔχων κοινὴν κλίνην, σύντροφος τῆς κλίνης, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πρ. 560, Ἀγ. 1441.

κοινολεξία, ἡ, κοινὴ γλῶσσα, Εὐστάθ. 956. 1.

κοινο-λεχής, ές, = **κοινόλεκτρος,** ἐραστής, Σοφ. Ἀποσπ. 97, πρβλ. Εὐστ. 653. 34.

κοινο-λογέομαι: μέλλ. **-ήσομαι** Πολύβ.: ἀόρ. **ἐκοινολογησάμην** Ἡρόδ. 6. 23, Θουκ., κτλ.· βραδύτερον ὡσαύτως, ἀόρ. παθ., **ἐκοινολογήθην** Πολύβ. 2. 5, 4, κτλ.: πρκμ. **κεκοινολόγημαι** Δίων Κ. 49. 41: ὑπερσυντ. **ἐκεκοινολόγηντο** Θουκ. 7. 86. (λόγος).— Συσκέπτομαι μετά τινος, ζητῶ τὴν γνώμην του, συνομιλῶ, τινι Ἡρόδ. 6. 23, καὶ Ἀττ.· πρός τινα Θουκ. 7. 86· κ. τινι περί τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 13· πρός τινα ὑπέρ τινος Πολύβ. 10. 42, 4· ὡσαύτως, κ. περί τινος ὁ αὐτ. 31. 13. 5, Διόδ.· κ. πρὸς τὸ οὖς τινι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20, 4.

κοινολογία, ἡ, σύσκεψις, Ἱππ. 27. 35, Πολύβ. 2. 8, 7, κτλ. **II.** = ἡ κοινὴ διάλεκτος, Φώτ.

κοινομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἔχων κοινὴν μητέρα, Θεόγνωστ. 21. 26.

κοινόμικτος ον. μεμιγμένος ὁμοῦ, Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Παρ. Ἀνεκδ. 1. 64.

κοινο-νοημοσύνη, ἡ, (νοέω) κοινότης αἰσθημάτων καὶ γνώμης, ἰδίως μεταξὺ πολιτῶν, Λατ. communitas, civilitas, Μ. Ἀντων. 1. 16.

κοινο-πᾰθής, ές, συμπαθητικός, κοινωνικός, ἔθη Διον. Ἁλ. 1. 41.

κοινο-πληθὴς ἡμέρα, ἡ, ἡ ἡμέρα κοινῆς συνελεύσεως, Γεώργ. Παχ. 285C.

κοινό-πλοος, ον, συνῃρ. **-πλους, -ουν**, κοινῇ μετά τινος πλέων, σύμπλους, συνταξειδιώτης, ναὸς κοινόπλους ὁμιλία, δηλ. οἱ συνταξειδιῶται, Σοφ. Αἴ. 872.

κοινοποιέω, κάμνω κοινόν· — Μέσ., θεωρῶ τι κοινόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2906. 11.— Παθ., γίνομαι κοινός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 63, κτλ. **II**. μεταδίδω, ἀνακοινῶ, ἀποκαλύπτω, τὰ μυστήρια Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1073· τὴν ἀλήθειαν Κλήμ. Ἀλ. 767· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κ. τὰ ἀγαθὰ αὐτόθι 680.

κοινο-ποίησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι κοινόν, εἰς κοινοποίησιν βαλλαντίου Εὐστ. Πονημάτ. 222. 6.

κοινοπολῑτεία, ἡ, κοινότης πολιτικῶν δικαιωμάτων· καὶ **κοινοπολῑτικός, ή, όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοιαύτην πολιτείαν, Θεόδ. Μετοχ. σ. 418.

κοινό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ διὰ κοινοῦ ποδός, κοινῆς πορείας ἐλθών, κ. παρουσία, ἡ ἄφιξις πολλῶν ὁμοῦ προσώπων, Σοφ. Ἠλ. 1104.

κοινο-πρᾱγέω. ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινι Πολύβ. 4. 23, 8., 5. 57, 2, Διόδ. 19. 6.

κοινοπρᾱγία, ἡ, σύμπραξις, συνωμοσία, Πολύβ. 5. 95, 2, Πλουτ. Περικλ. 17.

κοινοπραξία, ἡ, = τῷ προηγ., Θεοφ. Σιμοκ. 192, 9.

κοινο-πρεπής, ές, ἁρμόζων ἀπὸ κοινοῦ, Ἐκκλ.

κοινός, ή, όν, ἐν Σοφ. Τρ. 207· ὡσαύτως **ός, όν**· (ἐκ τοῦ **ξὺν** = **σύν**, ὑπάρχει καὶ ἰσοδύναμος τύπος **ξυνός**, ἴδε Buttm Λεξιλ. ἐν λέξ. **κελαινὸς** 3)· — ἀνήκων εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ κατεχόμενος, ἀντίθετ. τῷ **ἴδιος**, πρῶτον παρ' Ἡσιόδ., ἐκ κοινοῦ, διδόμενος ἢ μετεχόμενος ἀπὸ κοινοῦ, Ἔργ. κ. Ἡμ. 721· ἔσται γὰρ βίος ἐκ κ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 610· ἐπὶ κοινῶν βωμῶν, Σιμων. 144· κτλ. (πρβλ. **κοινοβωμία**)· κοινὸν ἔρχεται κῦμ' Ἀΐδα Πινδ. Ν. 7. 44· τρεῖς .. κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, ἐπὶ τῶν Γοργόνων, Αἰσχύλ. Πρ. 795· κ. ὠφέλημα βροτοῖς φανείς, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, αὐτόθι 613· τὰς γυναῖκας κοινὰς εἶναι Πλάτ. Πολ. 457D· παροιμ., κοινὸν τύχη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 285· κοινὰ τὰ τῶν φίλων Εὐρ. Ὀρ. 735, Πλάτ. Φαῖδρ. ἐν τέλ., Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 12, Σουΐδ.· κοινὸς Ἑρμῆς (ἴδε ἐν λέξ. **Ἑρμῆς**)· κοινὰ ἀρωγά, κοινὴ βοήθεια (δηλ. βοήθεια δι' ἅπαντας), Σοφ. Φιλ. 1145· ἐν δὲ κοινὸς ἴτω κλαγγά, κοινῶς ἂς ἠχήσωσιν αἱ κραυγαὶ τῶν ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 207· κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν Ξεν. Ἱέρων 2, 8· [πολιτεία] τίς κοινοτάτη; Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 4· τὸν ἀέρα τὸν κ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 2. 7· κ. τὸν ᾅδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοὶ αὐτόθι 9. 8· κ. γὰρ τύχη ὁ αὐτ. ἐν Μονοστίχ. 356. **2)** μετὰ δοτ., κ. τινι, κοινὸς εἴς τινα ἢ εἰς πολλούς, ἡμῖν φῶς .. καὶ τοῖσδ' ἅπασι κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 523· ὁ δαίμων κ. ἦν ἀμφοῖν ἅμα ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 812· θάλατταν κοινὴν ἐᾶν τινι Ἀνδοκ. 25. 42· κοινοτάτη ἀεὶ τῷ δεομένῳ οἰκία ὁ αὐτ. 19. 14· κοινόν τι χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 32· τὸν ἥλιον τὸν κ. ἡμῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 139·— οὕτω καὶ μετὰ γεν., πάντων κ. φάος Αἰσχύλ. Πρ. 1091, πρβλ. Πέρσ. 132, Εὐμ. 109, Πινδ. Ν. 1. 48· κ. τῶν Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀθηναίων Πλάτ. Μενέξ. 241C, κτλ.·— ὡσαύτως, τὸ ἐπὶ πᾶσι κ., ἴδε κατωτ. V· κ. κατ' ἀμφοτέρων Ἀπολλ. π. Συντάξ. 147 ἐν τέλ.· οὐ γίγνεταί μοί τι κ. πρός τινα Ἀνθ. Π. 11. 141· — περὶ τῶν εἰς κοινὸν ἢ εἰς τὸ κ., κατὰ κ., ἀπὸ καὶ ἐκ κοινοῦ, ἐν κοινῷ, κτλ., ἴδε κατωτ. Β. **II**. ἐπὶ κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν σχέσεων, κοινὸς εἰς πάντας, δημόσιος, τὸ κ. ἀγαθὸν Θουκ. 5. 37· κ. λόγῳ, στόλῳ Ἡρόδ. 1. 141, 170· τὰ κ. χρήματα Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 34· ἀδικήματα Δημ. 528. 21· ὁ τῆς πόλεως κ. δήμιος Πλάτ. Νόμ. 872B, πρβλ. Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 535. 6·— κοινότατον, κοινὸν ἢ γενικὸν συμφέρον, Πλάτ. Νόμ. 724B, πρβλ. Ἰσοκρ. 215B. **2)** τὸ κοινόν, ὡς καὶ νῦν, τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, Λατ. respublica, τὸ κ. τῶν Σπαρτιητέων, τῶν Ἰώνων Ἡρόδ. 1. 67., 5. 109· τὸ κ. τῶν συμμάχων Ἰσοκρ., κτλ.· καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας πολιτείας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 208, κτλ.· τὸ κοινὸν ὠφελεῖται Ἀντιφῶν 121. 24. **β)** ἡ «κυβέρνησις», αἱ ἀρχαί, Θουκ. 1. 90., 2. 12, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 20, κτλ.· οὕτω καί, τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 156· — ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, δι' ἐξουσίας δημοσίας, ὁ αὐτ. 5. 85., 8. 135· σὺν τῷ κοινῷ, κοινῇ συναινέσει, 9. 87· ἄνευ τοῦ τῶν πάντων κοινοῦ, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ συνδέσμου (τῶν Θεσσαλῶν), Θουκ. 4. 78. **γ)** τὸ δημόσιον ταμεῖον, χρημάτων μεγάλων ἐν τῷ κ. γενομένων Ἡρόδ. 7. 144· ἐν τῷ κ. καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς Θουκ. 6. 6 (πρβλ. Arnold εἰς 6. 8), 6. 17, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 36, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. παρὰ τῷ Keil σ. 91· οὕτως ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, ἔχειν ἐν κοινῷ (ἄνευ τοῦ ἄρθρου) Θουκ. 1. 80. **δ)** τὰ κοινὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 12. **ε)** ἑταιρεία, ὅμιλος ἑταίρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 24, 28, κ. ἀλλ. **3)** τὰ κοινά, αἱ κοιναὶ ὑποθέσεις, παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν, προσιέναι, εἰσέρχεσθαι εἰς τὰ πολιτικά, Δημ. 313. 1, Αἰσχίν. 23. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, τὰ κοινὰ χρήματα, Ἀριστοφ. Πλ. 569, Δημ. 95. 20· ἀπὸ κοινοῦ, διὰ δημοσίας δαπάνης, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 27., 5. 1, 12· ἐκ κοινοῦ φαγεῖν Εὔφρων ἐν «Μούσαις» 1. 4, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 5. **III**. κοινός, συνήθης, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366B, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 1, 12· ἡ κ. ἔννοια ἢ ἐπίνοια Πολύβ. 2. 62, 2., 6. 5, 2· κ. καὶ δημώδη ὀνόματα Λογγῖν. 40. 2, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 3· ἡ κ. διάλεκτος, ἡ κοινή, συνήθης, ἡ δημώδης γλῶσσα, ὁ αὐτ. π. Ἰσοκρ. 2· ἴδε κατωτ. V. **IV**. ἐπὶ προσώπων, συνδεδεμένος διὰ κοινῆς καταγωγῆς ἢ συγγενείας, ἰδίως ἐπὶ ἀδελφῶν, ὅμαιμος, Πινδ. Ο. 7. 170, Σοφ. Ο. Τ. 261, Ο. Κ. 535, Ἀντ. 1, 202· οὕτω, κοιναὶ Χάριτες Donalds. εἰς Πινδ. Ο. 2. 90. **2)** ὡς τὸ κοινωνός, μέτοχος, ἐν θύμασιν .. κ. ποιεῖσθαί τινα Σοφ. Ο. Τ. 240· κ. ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 267, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 917. **3)** ἐπὶ διαθέσεως, δίδων ἑτοίμως ἀκρόασιν εἰς πάντας, ἀπροσωπόληπτος, δίκαιος, μὴ οὐ κ. ἀποβῆτε Θουκ. 3. 53, πρβλ. 68, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἴσος** II. 3· κοινοὺς τῷ τε φεύγοντι καὶ τῷ διώκοντι Λυσ. 144. 21· ἀποφήναντες αὐτοὺς κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μανθάνειν Πλάτ. Μένων 91B· οὕτως ἐπὶ χώρας, δεῖ .. κοινὴν εἶναι τῶν τόπων ἁπάντων, εὐπρόσιτος πανταχόθεν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4· ἐντεῦθεν, **β)** ὡς τὸ Λατ. communis (Κικ. ad Fam. 4. 9, 2), φιλοπροσήγορος, ὁμιλητικός, Ξεν. Κυν. 13, 9· κοινὸς ἅπασι γενέσθαι Ἰσοκρ. 98B, κτλ.· τῇ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίᾳ κοινὸς Δημοχ. παρ' Ἀθην. 253D· πρβλ. **κοινότης** II. **4)** οὕτω καὶ ἐπὶ συμβαινόντων, κοινότεραι τύχαι, μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἴσου, δηλ. δικαιότεραι, Θουκ. 5. 102· ἐν τῷ κοινῷ ἐστι πᾶσι, μετ' ἀπαρεμφ., Ἀνδοκ. 20. 24. **V**. ἐν τῇ Λογικῇ καὶ τῇ ἐπιστημονικῇ γλώσσῃ, κοινὸς εἰς πάντα τὰ ἄτομα τάξεώς τινος ἢ εἴδους, τὸ κοινόν, τὸ ἐπὶ πᾶσι κ. Πλάτ. Θεαίτ. 185B, C· τὰ κ. λεγόμενα ἀξιώματα Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 4· αἱ κ. ἀρχαὶ αὐτόθι 32, 3, κτλ.· πρβλ. **δόξα** I. 2, **ἔννοια** I. 2. **VI**. παρὰ Γραμμ. καὶ Ῥήτορσι, **1)** ἐπὶ τῆς ποσότητος συλλαβῶν τινων, κοινή, δηλ. καὶ μακρὰ καὶ βραχεῖα, Λατ. anceps, Λογγίν. Ἀποσπ. 3. 5 καὶ 11. **2)** κ. διάλεκτος, ἡ ἐν κοινῇ χρήσει διάλεκτος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀττ., Δωρ., κτλ., Ἐτυμολ. Μέγ. 27. 12 καὶ 15, κτλ. **3)** ἐπὶ γένους, ὁ αὐτ. 143. 32., 305. 19, κτλ.· πρβλ. **ἐπίκοινος** II. **4)** κ. τόπος, Λατ. locus communis, συνήθης, τετριμμένη ἰδέα, Ἑρμογ., ἴδε Ernesti Λεξ. Τεχν. ἐν λέξ. **5)** σχῆμα ἀπὸ ἢ ἐκ κοινοῦ, χρῆσις τῆς αὐτῆς λέξεως ἐν δυσὶ προτάσεσιν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 127. 23 κέξ.· ὡσαύτως, **κοινότης**, αὐτόθι 128. 9. **VII**. ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. ἐπὶ ἀπηγορευμένων βρωμάτων, κτλ., κοινός, ἀνόσιος, ἀκάθαρτος, βέβηλος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ζ', 2, Πράξ. Ἀποστ. ι', 14, Ἐπιστ. π. Ῥωμ. ιδ', 14· πρβλ. **κοινόω** I. 3.

B. Ἐπίρρ. **κοινῶς**, ἀπὸ κοινοῦ, ὁμοῦ, ἐναντίον τοῦ **ἰδίᾳ**, Εὐρ. Ἴων 1462· τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 281· — συγκρ. ἐν Κρήτῃ κοινοτέρως [ἔχει τὰ τῶν συσσιτίων] Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 8. **2)** δημοσίᾳ, Θουκ. 2. 42, κτλ. **3)** κοινωνικῶς, ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται, κ. καὶ πολιτικῶς βιῶναι Ἰσοκρ. 72B· ἴσως καὶ κ. πρός τινα προσφέρεσθαι Ἀριστ. Ῥητορ. π. Ἀλέξ. 9, 10· κ. καὶ φιλικῶς Πλουτ Ἀντών. 33. **4)** κοινῶς, συνήθως, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 81A· ἐν κοινῇ, συνήθει γλώσσῃ, Πλουτ. Μάρκελλ. 8, Λογγῖν. 15. 1· κ. ἀσπάζεσθαι, κατὰ τὸν κοινόν, συνήθη τρόπον, Πλουτ. Ἄρατ. 43. **II**. ὡσαύτως θηλ. δοτ. **κοινῇ**, ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ κοινὴν συναίνεσιν, συμφώνως, Ἡρόδ. 1. 148., 3. 79, Σοφ. Ο. Τ. 606, Ο. Κ. 1339, Εὐρ. Ἱππ. 731, Θουκ., κτλ.· κ. καὶ χωρὶς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 6, 4· κ. μετά τινος, κ. σύν τινι Πλάτ. Συμπ. 209C, Ξεν., κτλ.· ἰδίᾳ τε καὶ κ. Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 24·— οὕτω καὶ οὐδ. πληθ. **κοινά**, Σοφ. Ἀντ. 546. **2)** δημοσίᾳ, καὶ κ. καὶ ἰδίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 10, Ἀπομν. 2. 1, 12, κτλ. **III**. ἐν Ἐπιρρ. σημασίᾳ ὡσαύτως, μετὰ προθέσεων, ἐς κοινόν, ἀπὸ κοινοῦ, ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κ. φράσω Αἰσχύλ. Πρ. 844· πᾶσιν ἐς κ. λέγω ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 408, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 457, Πλάτ. Νόμ. 796E, Δημ. 390. 6· εἰς τὸ κ. λέγειν, ὡς τό, ἐς τὸ μέσον, Πλάτ. Θεαίτ. 165A· ὡσαύτως, εἰς τὸ κ., πρὸς κοινὴν χρῆσιν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 681C· χρήσιμος διὰ τὸ κοινὸν καλόν, Ἰσοκρ. 215B. **2)** ἀπὸ κοινοῦ, ἐκ κοινοῦ, ἴδε A. I. 1, II. 3, VI. 5. **3)** ἐν κοινῷ ἀφιέναι, rem in medio relinquere, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6, 4· οἱ ἐν κ. γιγνόμενοι λόγοι ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 4. 1· ἴδε ἀνωτ. II. 2. ἐν τέλ. **4)** κατὰ κοινόν, ἀντιθ. τῷ, κατ' ἰδίαν, ἀπὸ κοινοῦ, ὁμοῦ. Νόμ. παρὰ Δημ. 545. 7, Πολύβ. 4. 3, 5, κτλ.

κοινο-τάφιον, τό, δημόσιος τάφος, κοινός, Ulp. εἰς Δημ.

κοινότης, ητος, ἡ, τὸ μετέχειν ἀπὸ κοινοῦ, κοινότης, Ἀνδοκ. 30. 36, Πλάτ. Θεαίτ. 208D· ἡ τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 12· ἡ περὶ τὰ τέκνα κ. καὶ τὰς γυναῖκας ὁ αὐτ. 2. 7, 1· — κ. φωνῆς, κοινὴ γλῶσσα, δηλ. οὐχὶ ἰδιαιτέρα ἢ διαλεκτική, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 316. πρβλ. Ξεν.

Ἀθην. 2, 8· αἱ κοινότητες, κοιναὶ ἰδιότητες, ὁμοιότητες, Πλουτ. Σύγκρισις Λυκούργ. καὶ Νουμᾶ 1. 2) γενικότης, καθολικότης, ἀοριστία, ἀσάφεια, τῶν ὁμολογιῶν Διον. Ἀλ. 2. 39, κτλ.· αἱ κοινότητες, loci communes, κοινοὶ τόποι, Πλούτ. 2. 129D. II. εὐπροσηγορία, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30, Ἀριστείδ., κτλ.· πρβλ. κοινὸς IV. 3. III. παρὰ Γραμμ., κοινὸν γένος. 2) ἴδε κοινὸς VI. 5.

κοινό-τοκος, ον, ὁ ἐκ κοινῶν γονέων τεχθείς, ἐλπίδες κ., ἐλπίδες εἴς τινα γεννηθέντα ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, δηλ. εἰς ἀδελφόν, Σοφ. Ἠλ. 858.

κοινο-τροφικός, ή, όν, (τρέφω) ἀνήκων ἢ ἁρμάζων εἰς κοινὴν φύσιν, ἐπιστήμη Πλάτ. Πολιτικ. 261D, 267D· ἡ -κή (δηλ. ἐπιστήμη), κοινὴ φύσις ἢ ἀνατροφή, ὁ αὐτ. 261E, 264B, κτλ.

κοινο-φαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν κοινά, δηλ. ἀκάθαρτα καὶ ἀπηγορευμένα φαγητά, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 8, 7.

κοινο-φιλής, ές, ἀγαπῶν ἀπὸ κοινοῦ, κοινοφιλεῖ διανοίᾳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 985, κατὰ τὸν Ἕρμ. ἀντὶ **κοινωφελεῖ** (Κῶδ. Μεδ.).

κοινό-φρων, ον, (φρήν) ἔχων κοινὸν φρόνημα μετά τινος, τινὶ Εὐρ. Ἴων 577, Ι. Τ. 1008.

κοινο-χρηστία, ἡ, κοινὴ χρῆσις ἢ χρησιμότης, Οἰκουμεν. εἰς Πράξ. Ἀποστ. (Κατὰ Schneid. ἀντὶ -χρησία).

κοινόω, μέλλ. **κοινώσω** Αἰσχύλ. Χο. 673· ἀόρ. **ἐκοίνωσα** Θουκ., Πλάτ., Δωρ. **ἐκοίνᾱσα** (ἴδε κατωτ.)·—Μέσ., μέλλ. **κοινώσομαι** Εὐρ., Δωρ. -ἀσομαι Πινδ. Ν. 3. 19 πρβλ. (**κοινάν**, **ξυνάν**)· ἀόρ. **ἐκοινωσάμην** Τραγ., Ξεν., κτλ.·—Παθ., ἀόρ. **ἐκοινώθην** Εὐρ., Πλάτ.· πρκμ. **κεκοίνωμαι** (ἀλλ' ἐν μέσ. σημασίᾳ) Εὐρ. Ἀποσπ. 496· (κοινός.) Κάμνω τι κοινόν, μεταδίδω, ποιῶ τι κοινὸν εἰς ἄλλον, 1) ὅπως λάβω τὴν συμβουλὴν ἢ γνώμην του, κ. τινί τι Αἰσχύλ Χο. 717 (ἐν στίχ. 673 δέον νὰ νοηθῇ αἰτ. τις) Εὐρ. Μήδ. 685, Ἀριστοφ. Νεφ. 197, κτλ.· ὡσαύτως τι ἔς τινα, Εὐρ Ι. Α. 44· καὶ κ. τινὶ περί τινος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 369, πρβλ Arnold Θουκ. 8. 48· νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, κοινοποιήσαντες τὸ ταξείδιόν των μόνον εἰς τὴν νύκτα (δηλ. ὁδοιποροῦντες διὰ νυκτὸς χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσί τινα), Πινδ. Π. 4. 201. 2) ὅπως καταστήσω τινὰ μέτοχόν τινος, κοινώσαντας τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν Θουκ. 1. 39, πρβλ. 4. 4, Πλάτ. Νόμ. 889D· τὰ περὶ τὰς κτήσεις .. τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοίνωσεν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 15· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κοινάσομαι ὕμνον λύρᾳ (ὡς ὁ Ὁράτ. commissi calores fidibus), Πινδ. Ν. 3. 19· ὡσαύτως μέσ. ἀόρ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἱππ. Ὅρκ. 1· κ. τὴν οὐσίαν τῇ τοῦ παιδὸς, ἑνῶσαι τὴν μίαν μετὰ τῆς ἄλλης, Ἠσαΐ. 89. 25. 3) καθιστῶ κοινόν, μιαίνω, μολύνω, Ἀποκάλ. κα', 27.— Μέσ., θεωρῶ ἢ κηρύττω ὡς ἀκάθαρτον ἢ βέβηλον, Πράξ. Ἀποστ. κ', 15· πρβλ. **κοινὸς** VII. II. Μέσ., κοινολογοῦμαί τινί τι, βουλεύματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1347· κοινούμεθα .. ἐγώ τε καὶ Λάχης τὸν λόγον Πλάτ. Λάχ. 196C· τὸ πρᾶγμα Δημ. 890. 13· ἀπολ., οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην Σοφ. Ἀντ. 539. 6) ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἀνακοινωθῇ, τινί τι Πλάτ. Συμπ. 218E, Μένανδ. ἐν Μονοστίχ. 351· τι πρός τινα Πλάτ. Νόμ. 930C. 2) συμβουλεύομαι, τῷ θεῷ Ξεν. Ἀν. 5. 10, 15, Ἑλλ. 7. 1, 27· κοινώσασθαι ἑαυτοῖς περί τινος Πολύβ. 7. 16, 3, κτλ.· — ὡσαύτως κ. τινι, συμφωνῶ μετά τινος, Ἀριστ. Μεταφ. 1 (min.) 1, 3. 3) εἶμαι μέτοχος, τινος Εὐρ. Φοίν. 1709, Κύκλ. 634, Λυσίας 128. 42· τινί τινος, μετά τινος εἴς τι, Εὐρ. Ἀνδρ. 933. 4) ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω μέρος ἢ μερίδιον ἔν τινι, συμμετέχω, κοινοῦσθαι τὰς ξυμφορὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 608, πρβλ. 858· οὕτω, κοινοῦσθαι τὸν στόλον Θουκ. 8. 8· τὴν τύχην Ξεν. Πόρ. 4, 32. III. Παθ., ἔχω κοινωνίαν μετά τινος, ἰδίως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Εὐρ. Ἀνδρ. 38. 217· ἀλλήλοις Πλάτ. Νόμ. 673D· ὡσαύτως, κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, δηλ. βαφεὶς κίτρινος, Πλάτ. Τίμ. 59B.

κοίνωμα, τό, συνουσία, ἰδίως σαρκική, Πλούτ. 2. 338A.

κοινωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοίνωμα**, δεσμός, ἐπίδεσμος, Ἀρχ. Μαθ. σ. 64.

κοινών, ῶνος, ὁ, Δωρ. **κοινάν**, ᾶνος, (Böckh διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Π. 3. 28), = **κοινωνός**, ὅπερ πολλῷ συνηθέστερον, Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 7. 5. 35., 8. 1, 16, 36, 40, πρβλ. **ξυνήων**.

κοινωνέω: μέλλ. -ήσω Πλάτ. Πολ. 540C· πρκμ. **κεκοινώνηκα** ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 246D, κτλ.·— Παθ., πρκμ. **κεκοινώνημαι**, ἴδε κατωτ. 3· (κοινωνός). Ἔχω ἢ πράττω τι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, μετέχω τινὸς μετά τινος ἄλλου, συμμετέχω, μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., τῆς πολιτείας κ. τινι Πλάτ. Νόμ. 753A· κ. πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις αὐτόθι 686A, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 21· κ. αὐτοῖς ὧν ἔπραττον αὐτόθι 6. 3, 1· κ. μηδενὸς τούτῳ, δὲν ἀφίνω νὰ μετάσχῃ, Δημ. 789. 4·— ἀλλὰ συχνάκις μία τις τῶν πτώσεων τούτων παραλείπεται. 2) κ. τινος, συμμετέχω, χθονὸς Αἰσχύλ. Ἱκ. 324· μύθου ὁ αὐτ. ἐν Χο. 166· κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 1033· γάμων Σοφ. Τρ. 546· τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1055· τύχης ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 303· σίτου καὶ πότου Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 8, κ. ἀλλ.· τῶν αὐτῶν κ. πάντων, μετέχω πάντων τῶν πραγμάτων ἀπὸ κοινοῦ, αὐτόθι 1. 9, 5. 3) κ. τινι, μετέχω μετά τινος, ἔχω σχέσεις, λήψεως καὶ δόσεως πρός τινα, Ἀριστοφ. Σφ. 692, Ὄρν. 653, Πλάτ. Πολ. 343D, κτλ.· κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, νομίζω ὅτι καὶ τοῦτο ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ ὑπ' ἐμοῦ ληφθέντα μέτρα, Δημ. 244. 20· στολὴν φοινικίδα .. ταύτην νομίζω ἥκιστα .. γυναικείᾳ κοινωνεῖν, ὅτι ἔχει ἐλαχίστην σχέσιν πρὸς γυναικείαν .., Ξεν. Λακ. 11, 3· οὕτως, ἐγκώμια κεκοινωνημένα εὐχαῖς, ἡνωμένα μετ' εὐχῶν, Πλάτ. Νόμ. 801E (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **κεκοινωμένα**). 4) μετὰ προθέσ., κ. τινι εἰς ἅπαντα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 453A· ὡσαύτως, κ. τινι περί τινος Πολύβ. 31. 26, 6. 5) μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κ. κοινωνίαν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 881E· οὕτω, κ. ἴσα πάντα τοῖς ἀνδράσι αὐτόθι 504C, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 590·— σπανίως μετ' αἰτ. πράγμ., κ. φόνον τινί, ἐκτελῶ φόνον ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, Εὐρ. Ἠλ. 1048. 6) ἀπολ., μετέχω τῆς γνώμης τινός, συμφωνῶ, σκόπει .., πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι Πλάτ. Κρίτων 49D· οὐδὲν κ. τῇ τραγῳδίᾳ, οὐδὲν κοινὸν ἔχω μετὰ .., Ἀριστ. Ποιητ. 14. 4, πρβλ. Σοφ. Ἔλεγχ. 24. 4. 6) συγκοινωνῶ, ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα κ. πρὸς τὴν ἔξω .. ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 1, 8. 7) ἀποτελῶ κοινότητα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 9, 5. II. ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, κ. γυναικί, ἀνδρὶ Πλάτ. Νόμ. 784E, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 2., 10. 2, κτλ.

κοινώνημα, τό, τὸ μεταδιδόμενον· ἐν τῷ πληθ., πράξεις κοινωνίας, συναλλαγαί, σχέσεις λήψεως καὶ δόσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 333A, Νόμ. 738A, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 10, κτλ.· κ. πρὸς ἀλλήλους Πλούτ. 2. 158D· ψυχροῦ καὶ θερμοῦ κ. αὐτόθι 951E.

κοινώνησις, εως, ἡ, κοινότης, παίδων Πλάτ. Πολιτ. 310B.

κοινωνητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κοινωνεῖν, τινός τινι Πλάτ. Πολ. 403B.

κοινωνητικός, ή, όν, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κοινωνικός**, Πολύβ. 2. 44, 1.

κοινωνία, ἡ, (κοινωνέω) ἕνωσις, συμμετοχή, συγκοινωνία, ἐπιμιξία, ὁμιλία (συναναστροφή), κτλ., μαλθακαὶ κ. Πινδ. Π. 1. 189· οὔτε φιλία ἰδιώταις, οὔτε κ. πόλεσιν Θουκ. 3. 10· ὅτῳ δὲ μὴ ἔνι κ., φιλία οὐκ ἂν εἴη Πλάτ. Γοργ. 507E· ἐν ταῖς κ. τε καὶ ὁμιλίαις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 861E, πρβλ. Συμπ. 182C· ἡ περὶ .. ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους κ. αὐτόθι 188C, πρβλ. Πολιτ. 283D· ἐν διαλύσει τῆς κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 343D· ἡ ἀνθρωπίνη κ., ὡς καὶ νῦν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 276B· ἡ κ. ἡ πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτ. 1. 1, 1· αὕτη ἡ κ., ἐπὶ τοῦ γάμου, αὐτόθι 7. 16, 6· πόλις ἡ γενῶν καὶ κωμῶν κ. αὐτόθι 3. 9· 14, κτλ. 2) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., συγκοινωνία μὲ .., λυγραὶ .. τῶν ὅπλων κ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1377· κοινότης, μετοχή, γάμων Πλάτ. Νόμ. 721A· γυναικῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 461E· ἡ ἡδονῆς τε καὶ λύπης κ. ξυνδεῖ αὐτόθι 462B· τῶν πόνων ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 87E· — ἐντεῦθεν κ. τινός τινι ἢ κ. τινός καί τινος, ὡς, τίς θαλάσσης βουκόλοις κ.; τίνα σχέσιν οἱ βοσκοὶ μὲ τὴν θάλασσαν; Εὐρ. Ι. Τ. 254· τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κ.; δηλ. τίνα σχέσιν ἔχουσι τὰ καλλωπιστικὰ μέσα τῶν γυναικῶν πρὸς τὰ ὅπλα τῶν ἀνδρῶν; Ἀριστοφ. Θεσμ. 140· λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινά Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 45· κ. βοηθείας καὶ φιλίας Δημ. 118. 14. II. σαρκικὴ συνουσία, Εὐρ. Βάκχ. 1277· ἡ τῶν γυναικῶν κ. τοῖς ἀνδράσιν Πλάτ. Πολ. 466C· γυναικὸς λαμβάνειν κοινωνίαν Ἄμφις ἐν «Ἰαλέμῳ» 1. 3. III. κοινὸν δῶρον, ἐλεημοσύνη, συνεισφορά, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 26, π. Ἑβρ. ιγ', 16.

κοινωνικός, ή, όν, ἀπὸ κοινοῦ ὑπάρχων ἢ ἰσχύων μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου, ἰσότης κοινωνικὴ [ἡ δικαιοσύνη] Ὅροι Πλάτ. 411E· κ. ἀρετὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 3· κ. καὶ φιλικὴ διάθεσις Πολύβ. 2, 44, 1, πρβλ. Wytt. Πλούτ. 2. 43D·— τὸ -κόν, ἡ πρὸς κοινωνίαν διάθεσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 13, 5, κτλ. 2) παρέχων μερίδιον ἔκ τινος, τῶν ὄντων Λουκ. Τίμ. 56· ἀπολ.; κ. ὁ Ἑρμῆς, ἕτοιμος νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην μετὰ τῶν ἄλλων, παροιμ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2· πρβλ. **κοινὸς** A. I. 1. II. Ἐπίρρ., κοινωνικῶς χρῶμαι τοῖς εὐτυχήμασι, ἐπιτρέπω καὶ εἰς ἄλλους νὰ μετέχωσι τῶν εὐτυχιῶν μου, Πολύβ. 18. 31, 7· κ. βιῶναι Διόδ. 5. 9· ζῆν κ. καὶ φιλικῶς Πλούτ. 2. 1108C, κτλ.

κοινωνοποιέω, = **κοινωνέω**, Γλωσσ.

κοινωνός, ὁ, ὡσαύτως ἡ, (κοινὸς) συμμέτοχος, τινος, εἴς τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1037, 1352, Ἱκ. 343, Ἀντιφῶν 137. 25, Πλάτ., κτλ. ὁ τοῦ κακοῦ κ., συναυτουργός, συνεργὸς .., Σοφ. Τρ. 730, πρβλ. Αἴ. 284· ὡσαύτως, κ. περί τινος Πλάτ. Νόμ. 810C· τινι, ἔν τινι πράγματι, Εὐρ. Ἠλ. 637· μετὰ δοτ. προσ., κ. τινι τῶν τιμῶν, μετά τινος ἄλλου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 24. 2) ἀπολ., μέτοχος, συνέταιρος, Πλάτ. Πολ. 333B, Φαῖδρ. 239C· ὁ σὸς κοινωνὸς, οὐχ ὁ ἐμὸς Δημ. 232. 12· ἴσοι καὶ κ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 12. II. ὡς ἐπίθ. = **κοινός**, Εὐρ. Ι. Τ. 1173.

κοίνωσις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι κοινόν, ἤτοι ἀκάθαρτον, μίανσις, Ἐπιφάν. 1. 395A.

κοινωτέος, α, ον, ὃν δεῖ κοινοῦν, Θεμίστ. 26, 22.

κοιν-ωφελής, ές, χρήσιμος εἰς τὸ κοινόν, ὠφέλιμος, Γαλην. 14. 296, Φίλων 2. 404.

κοινωφελία, ἡ, κοινὴ ὠφέλεια, **κοινωφέλεια** ἐν Διοδ. 1. 51· ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον τύπον **κοινωφελία** ἀναγνωρίζει ὁ Μεγ. Ἐτυμ. 462. 21.

κόϊξ, ϊκος, ὁ, εἶδος Αἰγυπτίου φοίνικος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 5, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **κοῦκι**. 2) καλάθιον ἐκ φύλλων φοίνικος, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 12· «ἀγγεῖον ἀλφιτήριον» Ἀντιφ. ἐν «Βομβυλίῳ» 1.— Ἕτερος τύπος οὐχὶ Ἀττ. ἦτο ὁ **κόϊς**, Ἐπίχ. 77 Ahr.

Κοιο-γενής, ές, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοίου, δηλ. ἡ Λητώ, ἥτις ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κοίου, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 7·— οὕτω, **Κοιογένεια**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 710· **Κοιηΐς**, ὃ ἴδε· — πρβλ. Ἡσ. Θ. 404.

κοιόλης, ὁ, = ἱερεύς, Ἡσύχ., Σουΐδ.

κοῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ποῖος, α, ον, Ἡρόδ.

κοῖος, ὁ, Μακεδονικ. ἀντὶ τοῦ ἀριθμός, Ἀθήν. 455D, ἴδε Sturz. Διαλ. Μακεδ. σ. 42.

κοιρᾰνέω: μέλλ. -ήσω, (κοίρανος)·— ποιητ. ῥῆμα, εἶμαι κύριος, διευθύνω, κυβερνῶ, διατάσσω. 1) ἐπὶ στρατηγοῦ, ὡς ὄγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν Ἰλ. Β. 207., Δ. 250· μάχην ἄνα κοιρανέοντα Ε. 824· πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν αὐτόθι 332· 2) ἐπὶ τῆς κανονικῆς καὶ ἐννόμου ἐξουσίας τοῦ βασιλέως ἐν καιρῷ εἰρήνης, Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν Μ. 318· Ἰθάκην κάτα κ. Ὀδ. Α. 247. 3) ἐπὶ τῆς ἀδίκου καὶ ἀνόμου ἐξουσίας ἣν οἱ μνηστῆρες ἐξήσκουν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως, συχν. ἐν τῇ Ὀδ. II. πλὴν τῆς Ὁμηρ. χρήσεως, εὑρίσκομεν τὸ ῥῆμα τοῦτο μετὰ γεν., εἶμαι κύριός τινος, ὡς τὸ **κρατέω**, κτλ., Ἡσ. Θ. 331, Αἰσχ. Πέρσ. 214 (ἔνθα ὅμως ἀπαιτεῖται μέλλων τις, ὡς, **ποιμανεῖ** ἢ **δεσπόσει**, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Δινδόρφιος)· μετὰ δοτ. ὡς τὸ **ἀνάσσω**, Αἰσχύλ. Πρ. 49, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 998· ἀπολ., τὸν νῦν κοιρανοῦντα Αἰσχύλ. Πρ. 958·— καὶ μετ' αἰτ., ὁδηγῶ, διευθετῶ, Πινδ. Ο. 14. 12.

κοιρανῆος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοιράνειος**, ἀνήκων εἰς κύριον ἢ κυβερνήτην, κ. κράτος, βασιλικὴ ἐξουσία, Μελιννὼ Λεσβία παρὰ Στοβ. 87. 24.

κοιρᾰνία, Ἰων. -ίη, ἡ, κράτος, βασιλεία, Διον. Π. 464, Ἀνθ. Πλαν. 358.

κοιρᾰνίδης [νῐ], ου, ὁ, = **κοίρανος**, Σοφ. Ἀντ. 940.

κοιρᾰνικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς βασιλέα, βασιλικός, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 41, 47.

κοίρᾰνος, ὁ, ποιητ. ὄνομα, κυβερνήτης, ἄρχων, ἀρχηγός· 1) ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ, ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κ. Ἰλ. Β. 487· κοίρανε λαῶν Η. 234· οὐκ ἀγαθὴ πολυκοιρανίη· εἷς κ. ἔστω, εἷς βασιλεὺς Β. 204. 2) καθόλου, κύριος, δεσπότης, Ὀδ. Σ. 106.— Ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 3. 108, Αἰσχύλ. Ἀγ. 549, Ο. Κ. 1287, 1759, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.— Σπαν. ἐν τῷ θηλ. γένει, Ὀρφ. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1. Πρβλ. Ebert Diss. Sicul. σ. 62. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **κῦρος**.)

κόϊς, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κόϊξ**.

κοισύρόομαι, ἴδε ἐν λέξ. **ἐγκοισυρόομαι**.

κοιτάζω, (κοίτη) βάλλω εἰς τὴν κλίνην, κατακοιμίζω, Ἡσύχ., κοιταστέον τὰς κύνας Ἀρρ. Κυν. 9, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.— Μέσ., μετὰ Δωρ. ἀορ. **ἐκοιταξάμην**, ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην, «πλαγιάζω», κατακλίνομαι, ἀνὰ βωμῷ θεᾶς κοιτάξατο νύκτα Πινδ. Ο. 13. 107· ὡσαύτως παρὰ Πολύβ. 10. 15, 9, κτλ. II. ἀμετάβ., ἔχω τὴν κοίτην μου, κοιμῶμαι, ἐπὶ λέοντος, ποῦ κοιτάζει, ποῦ κοιμᾶται, Αἴσωπ. 114 Halm.

κοιταῖος, α, ον, (κοίτη) ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, ἢ ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης, κ. γίγνεσθαι ἐν τῇ χώρᾳ, διέρχεσθαι τὴν νύκτα ἐν τῇ χώρᾳ, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 6· κ. ἐν τόπῳ γενέσθαι, ἀφικέσθαι εἴς τινα τόπον κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης, Πολύβ. 3. 61, 10· οὕτω, κ. ἔρχεσθαι ὁ αὐτ. παρὰ Σουΐδ. II. ὡς οὐσιαστ., τὸ κοιταῖον, = κοίτη, ὁ φωλεὸς ἀγρίου θηρίου, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 9. 2) τὰ κοιταῖα ἐπισπένδειν, πίνειν τὸ τελευταῖον ποτήριον, τὸ πρὸ τοῦ ὕπνου, Ἡλιόδ. 3. 4.

κοιτάομαι, ἀποθ., = **κοιτάζομαι**, Βυζ.

κοιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοίτη**, Σχολ. εἰς Ὀδ. Ξ. 51.

κοιτᾰσία, ἡ, (κοιτάζομαι) συγκοίμησις, συνοίκησις, Ἑβδ. (Λευϊτ. Κ', 15).

κοίτη, ἡ, (κεῖμαι) = **κοῖτος** (ὅπερ εἶναι ἡ Ὁμηρ. λέξις, διότι ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ κοίτη μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Τ. 341, καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει διάφ. γραφ. οἶκῳ), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἰδίως ἡ συζυγικὴ κλίνη, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 804, Σοφ. Τρ. 17· οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κ. ἔβλαστον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 491· τᾶς ἀπλήστου κοίτας ἔρος Εὐρ. Μήδ. 151, κτλ.· ἀνάνδρου κοίτας λέκτρον αὐτόθι 437·— πετρίνη κοίτη, ἐπὶ σπηλαίου Σοφ. Φιλ. 160· τείρεσθαι νοσερᾷ κ.; ἐπὶ τῆς κλίνης νοσοῦντος, Εὐρ. Ἱππ. 132· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν, ἐπὶ νεκροῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1707· κ. σκληρὰ Πλάτ. Νόμ. 942D·— ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἔννυχοι κ. Πινδ. Π. 11. 40· νυμφίδιαι κ. Εὐρ. Ἄλκ. 249· ἐπὶ τῆς θαλάσσης. ἐν μεσημβριναῖς κοίταις εὗδοι πεσὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 566. 2) φωλεὸς ἀγρίου θηρίου, καλιὰ ὀρνέου, κτλ., Εὐρ. Ἴων 155· κ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 4. II. τῆς κοίτης ὥρη, ὥρα τοῦ ὕπνου, Ἡρόδ. 1. 10., 5. 20· ἡμέας ἐδέξατο καὶ τραπέζῃ καὶ κοίτῃ, μᾶς ἐδέχθη καὶ μᾶς περιποιήθη καὶ μὲ τροφὴν καὶ κλίνην ὁ αὐτ. 5. 20· τὴν σκηνὴν εἰς κ. διέλυον, ὅπως κατακλιθῶσι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1· κεῖσθαι κοίταν, ἐν τῇ κλίνῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1494. III. παρὰ τοῖς Ἑβδ., κοίτην διδόναι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ σχέσεως, Ἀριθμ. Ε', 20, πρβλ. Λευ. ΙΗ', 20· οὕτω, κ. ἔχειν ἔκ .., ἐν γαστρὶ ἔχειν ἔκ τινος, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 10·— ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀκολασία, ἀσέλγεια, ὁ αὐτ. ιγ', 13. IV. κίστη, κιβώτιον, κάνιστρον, Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 5, Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 12, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3. 2· αἱ μυστικαὶ κ. Πλουτ. Φωκ. 28. πρβλ. **κοιτίς**.

κοιτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοιτίς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλεκτρ. 21.

κοιτίς, ίδος, ὑποκορ. τοῦ **κοίτη** III, μικρὰ κίστη, κιβώτιον μικρόν, θήκη, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 21.

κοῖτος, ὁ, (κεῖμαι) τόπος ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται, κλίνη (πρβλ. κοίτη), κοίτοιο μεδώμεθα Ὀδ. Γ. 334, πρβλ. Β. 358· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον ἐσσεύοντο Ὀδ. Ξ. 455., Τ. 510. στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κ., ἐπὶ πτηνῶν, Χ. 470 (ἴδε ἐν λέξ. **ὑποδέχομαι**)·— ἐπὶ ζώων, σταθμός, στάβλος, Ἄρατ. 1116· ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον Λόγγος 1. 8. II. ὕπνος, ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσί τε κ. ἅπαντας Ὀδ. Τ. 515, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 572· κοῖτον ἰαύειν, ὑπνώττειν, κοιμᾶσθαι, Εὐρ. Ῥῆσ. 740· κοῖτον ποιεῖσθαι, κατακλίνεσθαι, μεταβαίνειν εἰς κλίνην, Ἡρόδ. 7. 17· οὕτως, ἐς κοῖτον παρεῖναι ὁ αὐτ. 1. 9.

κοιτών, ῶνος, ὁ, (κοίτη) δωμάτιον ὕπνου, θάλαμος, «κρεββατοκάμαρα», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 113, Μάτρων κτλ. παρ' Ἀθην. 135D, Διόδ. 11. 69· ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, θαλαμηπόλος, praefectus cubiculi, Πράξ. Ἀποστ. ΙΒ', 20, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 2947, καὶ ἀλλ.· πρβλ. **κοιτωνίτης**.— Ἀποδοκιμάζεται ἡ λέξις ὑπὸ τῶν Ἀττικιζόντων διατεινομένων ὅτι δωμάτιον εἶναι ἡ δόκιμος λέξις, πρβλ. Πολυδ. Α', 79, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 160, Φρύν. 252, καὶ ἴδε **προδωμάτιον**. II. ταμεῖον, Δίων Κ. 61. 5. III. ἀποβάθρα, Σταδιασμ. 2. 460 Gail.

κοιτωνι-άρχης, ου, ὁ, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 486.

κοιτώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοιτών**, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.

κοιτωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κοιτών**, Ἀρτεμίδ. 4. 46.

κοιτωνίτης ου, ὁ, θαλαμηπόλος Γαλην. 8. 837, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 30, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 6418.

κοιτωνο-φύλαξ, ᾰκος, ἡ, «ἡ τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη» Ἡσύχ. ἐν λ. **θαλαμηπόλος**.

κοκάλια, (διάφ. γραφ. **κοκκάλια**, **κωκάλια**), ων, τά, εἶδος κοχλίου τῆς ξηρᾶς μετὰ ὀστράκου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 2.

κόκκᾰλος, ὁ, ὁ πυρὴν τοῦ τῆς πίτυος, στροβύλου (nux pinea), Ἱππ. 401. 46., 402. 37· ὃν ὁ Γαληνὸς ἐν 11. 158 καλεῖ **κῶνον**, — πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 397.

κοκκηρός, ά, όν, = **κόκκινος**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 437Β.

κοκκίζω, ἐξάγω τὸν πυρῆνα ἐκ τοῦ καρποῦ, κοκκιεῖς, ῥόαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 328, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 506.

κοκκινίζω, εἶμαι ἢ γίνομαι κόκκινος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 25., 5. 272.

κοκκῐνο-βᾰφής, ές, = **κοκκοβαφής**, Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 196Β·— ὡσαύτως -βαφος, ον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 66.

κοκκινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸν ἐρυθρὸν κόκκον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 58.

κόκκῐνος, η, ον, ὡς καὶ νῦν, Λατ. coccineus, Πλουτ. Φάβ. 15, Καιν. Διαθ.·— κόκκινα, κόκκινα ἐνδύματα, ἐν κ. περιπατεῖν, κ. φέρειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22. 10., 4. 11. 34. — Περὶ τοῦ Στράβ. 824, ἐν λέξ. **κοῦκι**.

κοκκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόκκος** III, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 283.

κοκκίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κόκκος** I, Achmes Ὀνειροκρ. 242.

κοκκο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος κόκκινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 7, 5, Αἰλ. π. Ζ. 17. 38, Φιλόστρ.· -βαφία, ἡ, Φιλόστρ. 159 (κοινῶς: **κροκοβ-**).

κοκκο-βόας ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυών, Σοφ. (Ἀποσπ. 900) παρ' Εὐστ. 1479. 44.

κοκκό-δαφνον, τό, ὁ κόκκος τῆς δάφνης, ὁ καρπὸς αὐτῆς, Ὀρνεοσόφ. σ. 192.

κοκκο-θραύστης, ου, ὁ, ὁ θραύων τοὺς κόκκους, εἶδος πτηνοῦ, «ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.

κοκκολογέω, συλλέγω κόκκους, Γλωσσ. ἐν Valck. Opusc. τ. 1. σ. 239.

κοκκονάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόκκος**, στρόβιλος πίτυος, κοιν. «κουκουνάρι» Ἱεροφ. ἐν Notic. Mss τ. 11. σ. 193.

κόκκος, ἡ, ἡ κοκκίνη δρῦς, Διοσκ. 4. 48· ὡσαύτως **πρῖνος** καὶ ὕσγη.

κόκκος, ὁ, κόκκος, ὡς ὁ τῆς ῥοιᾶς («τοῦ ῥοϊδίου»), Ὁμηρ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 373, 412, Ἡρόδ. 4. 143· τῆς μήκωνος, Εὔφρων ἐν Ἀδελ. 1. 11· τοῦ κυάμου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 7· τῆς πίτυος, Συλλ.

'Επιγρ. 5980· 12· πρβλ. **Κνίδιος**·— μεταφρ., νόου δέ μοι οὐκ ἔνι κ., οὐδὲ κόκκος νοῦ, «μυαλὸ κουκκοῦτσι», Τίμων παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 11. 172. **II.** ὁ τοῦ πρίνου κόκκος, δι' οὗ ἔβαπτον κόκκινον χρῶμα, Λατ. coccus tinctorius Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 7, 3, κτλ.· ἐντεῦθεν (τὸ κόκκινον χρῶμα), Δρόμων παρ' 'Αθην. 240D· πρβλ. **κόκκος**, ἡ. **III.** καταπότιον, 'Αλέξ. Τραλλ. **IV.** ἐν τῷ πληθ., οἱ ὄρχεις, 'Ανθ. II. 12. 222· πρβλ. **κοκκωτή.** **2)** τὸ γυναικεῖον μόριον, 'Ησύχ.

κόκκῡ, κυρίως ἡ κραυγὴ τοῦ κόκκυγος (κοινῶς «κούκκου»)·— ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ὡς ἐπιφώνημα, = ἐμπρός, γρήγορα! (ταχὺ Σουΐδ.), κόκκυ, πεδίονδε 'Αριστοφ. Ὄρν. 507· κόκκυ, μεθεῖτε, ἐμπρὸς—ἄφετε, Βάτρ. 1384· «οὐδὲ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχὺ» Α. Β. 105, 22. ('Ονοματ., πρβλ. **κοΐ, κοάξ**· ἐντεῦθεν **κόκκυξ, κοκκύζω**· Σανσκρ. kôkilas, Λατ. cuculus· 'Αρχ. Γερ. gauh (Σκωτικ. gouh), Γερμ. kukuk, Λιθ. kukúti (**κοκκύζειν**), κτλ.)

κοκκύαι, οἱ, ἴδε ἐν λ. **κοκύαι.**

κοκκυγέα, ἡ, δένδρον χρησιμεῦον πρὸς κοκκίνην βαφήν, ἔχον τὸν καρπὸν ἐν χνοώδει θήκῃ, ἴσως τὸ rhus cotinus Λινν., Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 16, 6· coccygia Πλίν. 13. 41.

κοκκύγῐνος, η, ον, πορφυροῦς· **κοκκυγόω**, βάπτω τι μὲ κοκκύγινον ὅ ἐστι πορφυροῦν χρῶμα, 'Ησύχ.

κοκκύζω, Δωρ. -ύσδω· μέλλ. -ύσω· πρκμ. **κεκόκκῡκα** 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 31· (**κόκκυξ**). Κράζω «κούκκου»! 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 484· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, ᾄδω, «λαλῶ», Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 31, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδήλ. 20, Δίφιλ. ἐν «Πλινθοφόρῳ» 1, Θεόκρ. 7. 48· πρβλ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 49, 2, Πολυδ. Ε', 89. **II.** κράζω ὡς ὁ κόκκυξ ἢ ὡς ἀλέκτωρ, δίδω σημεῖον διὰ τοιαύτης κραυγῆς, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1380, 'Εκκλ. 31.— Πρβλ. **κοχυδέω.**

κοκκυμηλέα, δαμασκηνέα, 'Αραρὼς ἐν 'Αδήλ. 1, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 2, 10· κ. ἀγρία αὐτόθι 3. 6, 4·— ὡσαύτως **κοκκύμηλος**, ὁ, Πολυδ. Α', 232.

κοκκύ-μηλον, τό, μῆλον τοῦ κόκκυγος, ὄνομα τοῦ δαμασκηνοῦ καρποῦ ἢ «δαμασκήνου», 'Αρχίλ. 162, 'Ιππῶναξ 47, Κωμικ. παρ' 'Αθην. 49D, κἑξ.· κ. ἄγρια, ἄγρια δαμάσκηνα, «προῦνα», Θεόφρ. παρ' 'Αθην. 50B. 'Αλλὰ κατὰ τὸν Σουΐδ.: «κοκκύμηλα, εἶδος ὀπωρῶν, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερίκοκκα».

κοκκυμηλών, ῶνος, ὁ, κῆπος δαμασκηνεῶν, Γλωσσ.

κόκκυξ, -ῡγος, ὁ, ὁ «κοῦκκος», οὕτως ὀνομασθεὶς ἐκ τῆς κραυγῆς αὐτοῦ **κόκκυ** (ὃ ἴδε), Λατ. coculus, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 484, 'Αριστοφ. Ὄρν. 504, κτλ.· ἦτο ἱερὸς τῆς Ἥρας καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ σκήπτρου αὐτῆς, Παυσ. 2. 17, 4·— ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 598, ἐχειροτόνησάν με κόκκυγές γε τρεῖς, δηλ. τρεῖς φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἐβόησαν ἐπανειλημμένως ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε νὰ φανῶσι πλεονάκις τρεῖς· διότι, ὁπόταν ὁ κόκκυξ φωνήσῃ, φαίνεται ὡς νὰ εἶναι ὁ τόπος πλήρης κοκκύγων· οὕτως ὁ 'Ησύχ. «κόκκυγες· ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων»· περὶ τῆς φύσεως, τῶν ἕξεων κτλ. τοῦ κόκκυγος, ὅρα 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 7., 9. 29. **II.** εἶδος ἰχθύος, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ποιεῖ ψόφον τινὰ ἔχοντα ὁμοιότητα πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ κόκκυγος, 'Ιππ. 543. 39, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4, 9, 5., 8. 13, 3. **III.** = **ὄλυνθος**, Λατ. grossus, εἶδος σύκου πρωΐμως ὡριμάζοντος, Νικ. Θηρ. 854. **IV.** «τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τοῦ πρὸς τοῖς ἰσχίοις» ('Ησύχ.) Γαλην. τ. 2. σ. 762, 8 κτλ.

κοκκύσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοκκύζω**, Θεόκρ. 7. 124.

κοκκυσμός, ὁ, τὸ κράζειν «κούκκου»·— παρ' ἀνθρώποις, ὁ ἦχος λίαν ὀξείας φωνῆς, Νικομ. Μουσ. σ. 20, κατὰ τὸ Βοδλ. 'Αντίγραφ.; κοινῶς **κοκκισμός.**

κοκκυστής, οῦ, ὁ, ὁ κράζων, βοῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 6.

κόκκων, ὁ, σπόρος ῥοιᾶς, κόκκος ῥοϊδίου, Σόλων 30, 8, 'Ιππ. 606. 9. **II.** = Κνίδιος κόκκος, καθαρτικός τις κόκκος, Γαλην.· κόκκος ἰξοῦ, 'Ησύχ.

κοκκωτή, ἡ, = **κόκκος IV**, 'Ανθ. Π. 12. 3.

κοκύαι, οἱ, πρόγονοι, 'Ανθ. Π. 9. 312, 'Ησύχ. κλ.·— θηλυκ., Ποιητ. παρὰ Σουΐδ.

κολαβρεύομαι, = τῷ ἑπομ., 'Ησύχ.

κολαβρίζω: μέλλ. -ίσω, χορεύω ἄγριόν τινα Θρακικὸν χορόν, σκιρτᾶν 'Ησύχ.· αὐτὸς δὲ ὁ χορὸς ἐκαλεῖτο **κολαβρισμός**, 'Αθήν. 620D (ἔνθα **καλαβρ-**), Πολυδ. Δ. 100. **II.** παρὰ τοῖς 'Εβδ., ἐμπαίζω· πρβλ. 'Ιακώψιον εἰς Κλήμ. Ῥώμ. 1. 40.

κόλαβρος, ὁ, ᾆσμα πρὸς ὃ ἐχόρευον τὸν κολαβρισμόν, 'Αθήν. 164E, 697C. **II.** «ὁ μικρὸς χοῖρος», Σουΐδ. ἐν λέξ. **κολαβρισθείη.**

κολάζω: μέλλ. **κολάσω**, 'Ανδοκ. 17. 44, Λυσ. 189. 31, Ξεν., Πλάτ., κτλ., ἴδε Veitch Gr. Verbs ἐν λέξ.: ἀόρ. **ἐκόλασα**, 'Αριστοφ., Θουκ. — Μέσ., μέλλ. **κολάσομαι** Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Καπηλίσι» 5, Ξεν.· συνηρ. β' ἑνικ. **κολᾷ**, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 456· μετοχ. **κολωμένους** ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 244: ἀόρ. **ἐκολασάμην**, Θουκ. 6. 78, Πλάτ. Μενέξ. 240D.— Παθ., μέλλ. **-ασθήσομαι** Θουκ. 2. 87, κτλ.: **ἐκολάσθην** ὁ αὐτ.: πρκμ. **κεκόλασμαι** 'Αντιφῶν 124. 44, Δημ. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **κόλος**, συγγεν. τῷ **κολούω** καὶ ἑπομένως), Κυρίως, κολοβώνω, περικόπτω, κλαδεύω, τὰ δένδρα Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 7, 6, πρβλ. Πολυδ. Δ', 180·— ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Λατ. castigare, περιορίζω, ἀναχαιτίζω, τιμωρῶ, τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Γοργ. 491E· τὸ πλεονάζον Πλούτ. 2. 663E, κτλ.· τὸ ὑπερβάλλον Γαλην.·— μετριάζω, διορθώνω, ὡς τὰ ὀξέα διορθώνουσι τὴν χολικὴν τάσιν τοῦ μέλιτος, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 394, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20, 12·— ἐντεῦθεν κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., περιωρισμένος, εὐπειθὴς καὶ κεκολ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 12, 8· δίαιτα Λουκ. 'Ερμότ. 86, κτλ.· ῥήτωρ κεκ. Πολυβ. Ϛ', 149. **2)** παρὰ ποιηταῖς, κολάζω, διορθώνω, τιμωρῶ, τινὰ Εὐρ. Βάκχ. 1323, 'Αριστοφ. Νεφ. 7, κτλ.· τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους, ἔνθα τὸ κόλαζε = λέγε κολάζων, μεταχειρίζου τοὺς ὑπερηφάνους λόγους σου, ὅπως ἐλέγχῃς ἐκείνους, Σοφ. Αἴ. 1108·— μετὰ δοτ. τρόπου, λόγοις κ. τινὰ αὐτόθι 1160· θανάτῳ Εὐρ. 'Ελ. 1172, Λυσ. 179· 35· πληγαῖς, τιμωρίαις Πλάτ. Νόμ. 784D, 'Ισοκρ. 13A· ἀτιμίαις Πλάτ. Πολιτικ. 309D.— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ τιμωρηθῇ τις, 'Αριστοφ. Σφ. 406, Πλάτ. Πρωτ. 324C, διάφ. γραφ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7.— Παθ., τιμωροῦμαι, κτλ., 'Αντιφῶν 123. 16, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 1, Πλάτ., κτλ.·— πάσχω βλάβην, βλάπτομαι, Αἰλ. π. Ζ. 3. 24.— 'Η διαφορὰ μεταξὺ τοῦ **κολάζω** καὶ **τιμωρέομαι** ὁρίζεται παρὰ τοῦ 'Αριστ. ἐν Ῥητ. 1. 10, 17 ὡς ἑξῆς: ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἀποβλέπει τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδικήσαντος, τὸ δὲ δεύτερον τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἀδικηθέντος.

Κολαινίς, -ίδος, ἡ, ἄγνωστόν τι ἐπίθετον τῆς 'Αρτέμιδος, 'Αριστοφ. Ὄρν. 874, Μεταγέν. ἐν «Αὔραις» 4.

κολᾰκεία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 590B, Γοργ. 453B, 465B, κτλ.· κολακείαν ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 76. 42.

κολάκευμα, τό, κολακεία, Ξεν. Οἰκον. 13, 12, Πλούτ. **II.** ἐπὶ προσώπων ὡς τὰ τρῖμμα, παιπάλημα Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 381.

κολᾰκευτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ κολακεύειν, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 38, κτλ. **II.** **-ευτέον**, δεῖ κολακεύειν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 705.

κολᾰκευτής, οῦ, = **κόλαξ**, Γλωσσ.

κολακευτικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν νὰ κολακεύῃ, ὁ ἐνέχων κολακείαν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κολακείαν, Λουκ. π. Διαβολ. 10· ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη) = κολακεία, Πλάτ. Γοργ. 464C. 'Επίρρ. **-κῶς**, Χαρίτων 8. 4.

κολᾰκεύω, εἶμαι κόλαξ, ὡς καὶ νῦν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 48, Πλάτ. Πολ. 538B, κἑξ., Γοργ. 521B. **2)** μετ' αἰτ., εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 360, 'Ανδοκ. 31. 14, Ξεν. 'Ελλ. 5. 1, 17, κτλ.· μεταφ., τὴν κατάποσιν κ. Μουσών. παρὰ Στοβ. 160. 43.— Παθ., κολακεύομαι, δέχομαι κολακείας, Δημ. 98. 14, κτκ.

κολᾰκικός, ή, όν, = **κολακευτικός**, Πλάτ. Γοργ. 502D, καὶ ἀλλ.· ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη), = κολακεία, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 222E· συγκρ. **κολακικώτερος** Λουκ. π. Εἰκ. 22· ὑπερθ. κολακικώτατος πρός τινα Πολύβ. 13. 4, 5. 'Επίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 51.

κολᾰκίς, ίδος, θηλ. τοῦ **κόλαξ**, γυνὴ κολακεύουσα· ἀκολούθως, = κλιμακίς II, Πλούτ. 2. 50D, 'Αθήν. 256D.

Κολᾰκο-φωροκλείδης, ου, ὁ, κόλαξ υἱὸς κλέπτου, παρῴδησις τοῦ ὀνόματος 'Ιεροκλείδης, Meineke εἰς Κωμικ. 'Αποσπ. 2. 394.

Κολᾰκ-ώνῡμος, ὁ, ἔχων ὄνομα κόλακος, κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Κλεώνυμος, 'Αριστοφ. Σφ. 592.

κόλαξ, ᾰκος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κολακεύων, ὁ θωπεύων κολακευτικῶς, 'Αριστοφ. Εἰρ. 756, Λυσ. 179. 40, Πλάτ. κτλ.: πάντες οἱ κ. θητικοὶ καὶ οἱ ταπεινοὶ κ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 3, 29, πρβλ. 2. 7, 13, Θεοφρ. Χαρακτ. 2·— ἐν 'Αριστοφ. Σφ. 45, ψευδίζουσα προφορὰ τῆς λέξ. **κόραξ.** **II.** ἐν τῇ κοινῇ 'Ελλην. ἀντὶ τοῦ 'Αττ. γόης, Piers. εἰς Μοῖρ. σ. 113.

κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, γλυφίς, γλύφανον, Λουκ. 'Ενύπν. 13, Πλούτ. 2. 350D.

κολαπτός, ή, όν, ἐγκεχαραγμένος, κ. γράμμα, ἐπιγραφή, 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 258, 5.

κολάπτω, μέλλ. -ψω, ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ, δάκνω, σκαλίζω, τσιμπῶ διὰ τοῦ ῥάμφους, (πρβλ. **δρυοκολάπτης**), τὰ ἕλκη, τὰ ὄμματα 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 18· τὸ ἧπαρ, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ κολάπτοντος τὸ ἧπαρ τοῦ Προμηθέως, Λουκ. π. Θυσ. 6: κ. τινά, ἐπὶ γεράνου, 'Ανθ. Π. 11. 369· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ᾠὰ κολάπτων 'Αναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 1. 4·— ἐπὶ τοῦ Πηγάσου τύπτοντος τὸ ἔδαφος διὰ τῆς ὁπλῆς αὐτοῦ, 'Ανθ. Π. 15. 25, 19. **2)** γλύφω, χαράσσω, γράμμα εἰς αἴγειρον 'Ανθ. Π. 9. 341, πρβλ. Καλλ. 'Αποσπ. 101· τὸ δόγμα κολαφθὲν εἰς στάλαν Συλλ. 'Επιγρ. 5475. 25, πρβλ. 5491. 22: πρβλ. **ἐγκολάπτω.**

κόλᾰσις, εως, ἡ, (κολάζω) κλάδευμα, ἀναχαίτισις τῆς αὐξήσεως τῶν δένδρων, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 2. **2)** τιμωρία, Πλάτ. 'Απολ. 26A, κ. ἀλλ., 'Αριστ. Ῥητ. 1. 10, 17, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωτ. 323E, κ. ἀλλ.

κόλασμα, τό, τιμωρία, 'Αριστ. παρ' Α. Β. 105, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 23, Κριτίας 9. 4.

κολασμός, ὁ, = **κόλασις**, Πλουτ. 'Αλκιβ. 13.

κολάστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **κολαστήρ**, 'Ανθ. Π. 7. 425.

κολαστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετον, ὃν δεῖ κολάζειν, Πλάτ.

Γοργ. 527B. **II.** **κολαστέον**, δεῖ κολάζειν, αὐτόθι 492D.

κολαστήρ, ῆρος, ὁ, = **κολαστής**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ.

κολαστήριος, ον, = **κολαστικός**, Ἐκκλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., **κολαστήριον**, τό, σωφρονιστήριος οἶκος, Λουκ. Νεκυομ. 14. **2)** ὄργανον σωφρονιστήριον ἢ βασανιστήριον, Πλούτ. 2. 342E. **3)** καθόλου, = **κόλασμα**, **κόλασις**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1.

κολαστής, οῦ, ὁ, ὁ κολάζων, τιμωρῶν, τιμωρός, Ζεύς τοι κ. τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 827. οὕτω παρὰ Σοφ., Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· κ. τῶν ἀδικούντων Λυσ. 178. 6· νόμοι κολασταί Κριτίας 9. 6.

κολαστικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς κόλασιν, τιμωρίαν, Πλάτ. Σοφιστ. 229A· τὸ -κὸν Πλούτ. 2. 458B· — μετὰ γεν., φάρμακα κολαστικὰ τῆς κακίας Γαλην. τ. 14, σ. 760, 17.

κολάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κολαστήρ**, μεταγεν. Ποιητὴς παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 441D.

κολᾰφίζω, (κόλαφος) ῥαπίζω, κτυπῶ κατὰ πρόσωπον, τινὰ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϛ', 67, κτλ.· πρβλ. **ῥαπίζω** 2.

κολάφισμα, τό, Γραμμ.· **-ισμός**, οῦ, ὁ, Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 3, σ. 302, 31, ῥάπισμα.

κολᾰφιστικῶς, Ἐπίρρ. ὡς διὰ κολαφίσματος, ῥαπίσματος, Ἐκκλ.

κόλᾰφος, ὁ, (κολάπτω) ῥάπισμα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κόνδυλος, Ἐπίχαρ. 1 Ahr., Συλλ. Ἐπιγραφ. 1759· ἴδε Ἡσύχ.

κολεάζω, βάλλω εἰς τὴν θήκην, **κολεασμός**, ὁ, τὸ ἐμβάλλειν εἰς τὴν θήκην, Ἡσύχ.

κολεκάνος ἢ **κολοκάνος**, ὁ, εὐμήκης καὶ ἰσχνὸς ἄνθρωπος, Ἡσύχ.· ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 789.

κολεόν, Ἰων. **κουλεόν**, ἴδε ἐν λ. **κολεός**.

κολεό-πτερος, ον, ἔχων κολεὸν ἐπὶ τῶν πτερύγων, ἔντομα ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κανθάρων, ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ὡς ἔχοντα τὰς μαλακάς των πτέρυγας ὑπὸ σκληρὸν ἐπικάλυμμα (πρβλ. τὸ τοῦ Σαιξπήρου: «sharded beetle»), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 12, κ. ἀλλ., πρβλ. **κολεὸς** II.

κολεός, ὁ, Ἰων. **κουλεόν**, τό, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. ὁπουδήποτε διακρίνεται τὸ γένος, **κουλεὸς** ἐν Ἱππ. 268. 45· παρ' Ἀττ. τὸ γένος σπανίως (εἰ μὴ οὐδέποτε) διακρίνεται, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κολεὸς** ὡς ὀνομαστ.· παρὰ Θεοκρ. 24. 45 **κολεόν**· — θήκη ξίφους, Λατ. culeus, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος Ἰλ. Α. 194· κολεῷ μὲν ἄορ θέο Ὀδ. Κ. 333· ἀλλ' ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸν Ἰων. τύπον, ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος Ἰλ. Α. 220· ξίφεος μέγα κουλεὸν Γ. 272· ἀτὰρ πέρι κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον Λ. 30, Ὀδ. Λ. 98· οὕτω παρὰ Πινδ. Ν. 10. 11· καὶ παρ' Ἀττ., ξίφη κολεῶν ἐρυστὰ Σοφ. Αἴ. 730· φάσγανον κώπης λαβὼν ἐξεῖλκε κολεοῦ Εὐρ. Ἑκ. 544· μάχαιραν .. κολεὸν ἀργυροῦν ἔχουσαν Συλλ. Ἐπιγρ. 150A· 46· ἐν κολεῷ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9, κτλ. **II.** παρ' Ἱππ., ἔνθ' ἀνωτ., ἡ θήκη τῆς καρδίας, τὸ περικάρδιον· παρ' Ἀριστ. τὸ κάλυμμα τῶν πτερύγων τοῦ κανθάρου, τὰ κολεόπτερα ἔχει τὰ πτερὰ ἐν κολεῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1. **III.** παρ' Ἡσυχ., = **λάρναξ** καὶ **ὑδρία**.

κολεο-φόροι, οἱ, οἱ φέροντες τοὺς κολεούς, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 229.

κολερός, ά, όν, (κόλος) ἔχων βραχὺ ἔριον, ὄϊες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 5.

κολετράω, καταπατῶ, τινὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 552.

κολῃβάζω, = **ἐγκολῃβάζω**, μόνον παρ' Ἡσυχ.

κολίας, ου, ὁ, εἶδος θύννου (ἰχθύος), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 365, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 6.

κολιός, ὁ, εἶδος δρυοκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 8, κ. ἀλλ. (μετὰ διαφ. γραφῶν: **κολεός**, **κελεός**· Bekk. **κελεός**).

κόλλᾰ, ης, Λατ. gluten, Ἡρόδ. 2. 86, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, Ἀριστ., κτλ.

κολλᾰβίζω, μέλλ. -ίσω, (κόλαφος) παίζω παιγνίδιον, ἐν ᾧ εἷς τις κρατεῖ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑτέρου, ἐνῷ τρίτος πλήττει αὐτὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἐπὶ τοῦ ὠτὸς καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν νὰ εἰκάσῃ τίνος χεὶρ τὸν ἔπληξε, Πολυδ. Ι', 129.

κόλλᾰβος, ὁ, = **κόλλοψ**, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. **II.** εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ (πρβλ. **κόλλυβος** A. 2), Ἀριστοφ. Βάτρ. 507, Εἰρ. 1196, Ἀποσπ. 420, 421, Φιλύλλιος ἐν «Αὔγῃ» 2.

κολλάω, (κόλλα) κολλῶ, συγκολλῶ, τι περί τι, τι πρός τι Πλάτ. Τίμ. 75D, 82D. **2)** συνάπτω μέταλλόν τι πρὸς ἕτερον, κ. σίδηρον, σφυρηλατῶ ὁμοῦ, συγκολλῶ, Πλούτ. 2. 619Δ (ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **κόλλησις**)· κ. χρυσὸν ἐλέφαντά τε, κατασκευάζω [στέφανον] πεποικιλμένη διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, Πινδ. Ν. 7. 115.— Παθ., **κολλώμενα**, συγκολλώμενα κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **γομφούμενα**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 463. **II.** καθόλου, συνενῶ σφιγκτῶς, συνδέω, συνάπτω, τινί τι Ἐμπεδ. 275· χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλᾶν, ἐπὶ τινος ἐφαρμόζοντος σικύαν («βεντοῦζαν»), Ποιητ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12, πρβλ. Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1· κολλᾷ καὶ συνδεῖ πάντα [ὁ πόθος] Πλάτ. Νόμ. 776A. —Παθ., προσκολλῶμαι εἴς τινα ἢ εἴς τι, κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ, εἶναι ἀδιαλύτως συνημμένον πρὸς .. (κατὰ Blomf. ἀντὶ **προσάψαι**), Αἰσχ. Ἀγ. 1566· οὕτως, ἐπὶ προσώπων, κ. τινι, προσκολλῶμαι εἴς τινα, συνδέομαι μετά τινος, Πράξ. Ἀποστ. ε', 13· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὁ κονιορτὸς ὁ κολληθείς τινι Εὐαγ. κ. Λουκ. ι', 11. **III.** συνάπτω, συναρμόζω, κτίζω, Πινδ. Ο. 5. 29· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. προσαρμόζομαι, ἁρμόζω, τροχάλεια Ἄρατ. 530.

κολλεψός, οῦ, ὁ, (κόλλα ἕψω) ὁ βράζων, παρασκευάζων κόλλαν, Πολυδ. Ζ', 183.

κολλήγας, ὁ, Λατ. collega, συνάρχων, Εὐσέβ. II. 888A, B.

κολλήγιον, τό, Λατ. collegium = σύστημα, ἑταιρεία, Παλλαδ. Λαυσ. 1066A, B, κτλ.

κολλήεις, εσσα, εν, (κόλλα) συγκεκολλημένος, στενῶς συνηνωμένος, ξυστὰ Ἰλ. Ο. 389, πρβλ. 677· ἅρματα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 309.

κόλλημα, τό, (κολλάω) τὸ συγκεκολλημένον ἢ συνηρμοσμένον στενῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, Ἀντιφ. ἐν «Μύλωνι» 1.

κόλλησις, εως, ἡ, (κολλάω) συγκόλλησις, συναρμογή, κ. σιδήρου, συγκόλλησις σιδήρου διὰ σφυρηλασίας, Λατ. ferruminatio, Ἡρόδ. 1. 25, πρβλ. Πλούτ. 2. 156B· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὕτη φαίνεται πολλῷ ἁπλουστέρα ἢ ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς νέα ἐφεύρεσις (ὁ Ἡρόδ. ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τὸν ἐκ Χίου Γλαῦκον), ἴσως δύναται νὰ σημαίνῃ τὴν τέχνην τοῦ διαποικίλλειν, τὴν δι' ἀνθεμίων κόσμησιν τοῦ σιδήρου, πρβλ. **κολλάω** I. 2, **κολλητός**, Müller Archäol. d. Kunst. § 61· ὡσαύτως, κ. χρυσίου Θεοφρ. π. Λίθ. 26. **II.** καθόλου, στενὴ σύνδεσις, σύσφιγξις, συναρμογή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 804· ἐπὶ τῆς σικύας («βεντούζας»), Ἀριστ. Ρητ. (ἴδε **κολλάω** II). **2)** ὡς σχῆμα Ρητορ., ἡ συνένωσις ποιητικοῦ τινος ῥητοῦ μετὰ πεζοῦ λόγου, Ρήτορες (Walz) 3. 436, 7. 1320. **3)** μεταφ. φιλία, Βυζ.

κολλητής, οῦ, ὁ, ὁ κολλῶν, συνδέων, συγκολλῶν, συναρμόζων, Γλωσσ.

κολλητικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς κόλλησιν ἢ ἐπιφέρων συναφήν, σύνδεσμον, ἔχων κολλητικὴν οὐσίαν, κολλώδης, Ἀριστ. Προβλ. 21. 11 καὶ 16, Πλούτ. 2. 925B· φάρμακα κ. τραυμάτων, κλείοντα τὰς πληγάς, Διοσκ. 3. 99.

κολλητός, ή, όν, (κολλάω) συγκεκολλημένος, καλῶς κατεσκευασμένος, ὡς τὸ **εὐποίητος**, **εὔπηκτος**, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θυρῶν, σανίδων, Ὀδ. Ψ. 194., Φ. 164· τοῦ ἅρματος, δίφρου, ξυστοῦ, Ἰλ. Δ. 366, κτλ.· οὕτω, κ. ὄχοι Εὐρ. Ἱππ. 1225· ὕδασι καὶ γῇ κ. Πλάτ. Πολιτ. 279E·— παρ' Ἡροδ. 1. 25, ὑποκρητηρίδιον κολλητόν, εἶναι ἢ ὑποστήριγμα κεκοσμημένον μὲ διαφόρους παραστάσεις ἐγκολλήτους ἢ (ἴσως) ὑποστήριγμα συγκεκολλημένον μετὰ τοῦ κρατῆρος, ἴδε Ἡγήσανδ. παρ' Ἀθην. 210B, Παυσ. 10. 16, 1, καὶ πρβλ. **κόλλησις**.

κολλίζω, καὶ **-ίσω**, μεταγεν. τύπος τοῦ **κολλάω**, Γεωπ. 4. 14.

κολλίκιος [λῑ], α, ον, ἔχων τὸ σχῆμα κόλλικος, ἄρτοι Ἀθήν. 112F.

κολλῑκο-φάγος, ον, ὁ τρώγων «κολλίκια» ἢ χονδρίτην ἄρτον, ἐπίθ. τῶν Βοιωτῶν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 872.

κόλλιξ, ῑκος, ὁ, πλακούντιον ἢ ἄρτος ἐκ χονδροῦ ἀλεύρου, Ἱππῶν. 20, Ἔφιππ. ἐν «Ἀρτέμιδι» 1, Νικοφ. ἐν «Χειρογάστορσιν» 2, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112A·— μεταγεν. ὑποκορ. **κολλίκιον**, τό, Γρηγ. Κορ. 549. [ῑ ἐν τῇ γεν., ἔνθ' ἀνωτ.·— ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 576, ἤδη διορθοῦται **χόλῐκας**].

κολλο-μελέω, συγκολλῶ ὁμοῦ στίχους, λέξις κωμικὴ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 54.

κολλοπεύω, εἶμαι **κόλλοψ** (II. 2), Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 3.

κολλοπίζω, μέλλ. -ίσω, (κόλλοψ I) ἐντείνω, τεντώνω διὰ κολλόπων (μὲ στρηφτάρια), Ἡσύχ.

κολλοπο-δῐώκτης, ου, ὁ, (κόλλοψ III) κωμ. ὄνομα τοῦ εἰς ὑπερβολὴν διεφθαρμένου ἀνθρώπου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 347, Εὐστ. 1915. 11, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀγρίους**.

κολλοπόω, συγκολλῶ, ἐπειδὴ ἡ κόλλα ἐβράζετο ἐκ τοῦ κόλλοπος (II), Ἀχαι. παρ' Ἡσυχ., Ἐτυμ. Μέγ. 323. 22.

κολλο-πώλης, ου, ὁ, (κόλλα) ἔμπορος κόλλης, Πολυδ. Η', 183.

κόλλος, τό, = **κάλλαιον**, Κλήμ. Ἀλ. 263, καὶ αὐτόθι Δινδ.

κολλούριον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **κολλύριον**.

κόλλουρος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδήτ. 22.

κόλλοψ, οπος, ὁ, τὸ «στρηφτάρι», δι' οὗ αἱ χορδαὶ τῆς λύρας ἐνετείνοντο, Ὀδ. Φ. 407, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 531B, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4·— μεταφ., τῆς ὀργῆς .. τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν Ἀριστοφ. Σφ. 574. **2)** χεὶρ ἢ λαβὴ δι' ἧς τροχὸς ἐστρέφετο («χερούλι»), Ἀριστ. Μηχαν. 13, 2. **II.** τὸ πυκνόν, χονδρόν, δέρμα κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ αὐχένος τῶν βοῶν, Λατ. callosum, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 526· καὶ τῶν χοίρων, Λατ. glandium, αὐτόθι 421· πρβλ. **κολλοπόω**. **2)** μεταφορ. = **ἀνδρόγυνος**, κίναιδος, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 3, Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2, 22· πρβλ. Ἡσύχ. καὶ ἴδε **κολλοπεύω**.

κολλῠβάτεια [βᾰ], ἡ, εἶδος φυτοῦ, Νικ. Θηρ. 589. 851· διάφ.

γραφ. κουλυβ-, πουλυβ-, παρ' Ἡσυχ. κουλυβάτεια· καλεῖται καὶ κλύβατις, ἑλξίνη.

κολλυβιστής, οῦ, ὁ, (κόλλυβος) ἀργυραμοιβὸς μικρός, ὡς τὸ κερματιστής, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 33, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 12, κτλ. (ἀλλ' ἴδε Sturz Διαλ. Μακεδ. σ. 42)· ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν, Φρύνιχ. 440, Θωμᾶς Μάγιστρ. 539.

κόλλυβος, ὁ, μικρὸν νόμισμα, κολλύβου ἀντὶ λεπτοῦ, «διὰ τίποτε», Ἀριστοφ. Εἰρ. 1200, Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 5, Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 85·— ἀρσεν. παρὰ Φρυνίχ. 440, Ἡσύχ.· οὐδέτ. παρὰ Πολυδ. Θ', 72. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, κόλλυβα, τά, μικρὰ στρογγύλα πλακούντια (ἴδε κόλλαβος II), Ἀριστοφ. Πλ. 768· «κόλλυβα· τρωγάλια» Ἡσύχ. II. τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν νομισμάτων λαμβάνει ὁ ἀργυραμοιβὸς (κολλυβιστής), agio, Κικ. Verr. 3. 78, π. Ἀττ. 12, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2334. 4· καὶ ὁ Böckh διώρθωσεν: ἀκολλύβιστον, ἄνευ πληρωμῆς διὰ τὴν ἀνταλλαγήν, αὐτόθι 9. III. μικρὸν βάρος χρυσοῦ, Θεοφρ. π. Λίθ. 46.

κολλύρα [ῠ], ἡ, πιθαν. τὸ αὐτὸ καὶ κόλλιξ (ἔτι καὶ νῦν «κουλλοῦρα»), Ἀριστοφ. Εἰρ. 123, Ἀποσπ. 363, παρ' Ἀθην. 111A· ἴδε ἐν λέξ. κόνδυλος.

κολλυρίζω, ὀπτῶ κολλύρας, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΓ', 6).

κολλυρικός, ή, όν, κατεσκευασμένος μὲ κολλύρας, jus collyricum Plaut. Pers. 1. 3, 15.

κολλύριον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα, παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφ., οἷον τῷ Ἱππ.· συχνάκις δὲ φέρεται: κολλούριον, πόλτος, ἀλοιφή, Ἱππ. 609. 44, πρβλ. Διοσκ. 1. 1. 2) ἐν τῷ πληθ., ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Λατ. collyrium, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 20., 3. 21, 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 5980. 16. II. λεπτότατος πηλός, ἐφ' οὗ δύναται νὰ ἐντυπωθῇ σφραγίς, Λουκ. Ἀλέξ. 21.

κολλυριο-ποιέω, κάμνω, κατασκευάζω κολλύριον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 207.

κολλυρίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Ϛ', 19., ΙΓ', 6).

κολλυρίτης, (δηλ. ἄρτος), ου, ὁ, = ἄρτος ἄζυμος, Ἑβδ. (Α' Παραλ. ΙϚ', 3), ἔνθα διάφ. γραφ. ἀμορίτης.

κολλυρίων, ὁ, πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κίχλης, ἴσως turdus pilaris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 23, 2· διάφ. γραφ. κορυλλίων.

κολλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόλλαν, κολλητικός, γλοιώδης, Πλάτ. Κρατ. 427B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 8., 9. 40, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 4.

κόλλωτες, οἱ, εἶδος λίθων ἐν Αἰγύπτῳ, Πλούτ. 2. 1157D.

κολοβ-ανθής ἢ κολοβοανθής, ές, φέρων κολοβὰ (δηλ. πρὸς ψυχὴν ὁμοιάζοντα) ἄνθη οἷον τὰ πίσα, οἱ ἐρέβινθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 3., 8. 3. 3.

κολοβή, ἡ, = κολόβιον, Ἀρτεμίδ. 2. 3.

κολόβιον, τό, καὶ κολοβίων, ωνος, ὁ, χιτωνίσκος ἔχων τὰς χειρῖδας κεκομμένας (ἴδε κολοβός), δηλ. καθικνουμένας μόνον μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ βραχίονος ἢ καὶ ὅλως ἐλλειπούσας, Ἐπιφάν.· — ἴδε Δουκάγγ.

κολοβο-διέξοδος, ον, ἔχων κολοβήν, περικεκομμένην διέξοδον, διάβασιν, ἐπί τινων ἀστέρων, Πτολεμ.

κολοβο-κέρατος, ον, ἔχων κέρατα κολοβά, μικρά, βραχέα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. II. 117: — παρ' Ἰω. Χρυσ. κολοβόκερως.

κολοβό-κερκος, ον, ἔχων κολοβὴν κέρκον, ἤτοι οὐρὰν κεκομμένην ἢ βραχεῖαν ἢ ἐλλείπουσαν, Ἑβδ. (Λευ. ΚΒ', 23).

κολοβο-μάχη, ἡ, ἡ, διακοπεῖσα μάχη, ὡς εἷς τῶν Σχολιαστῶν καλεῖ τὴν Θ. ῥαψῳδίαν τῆς Ἰλ.· ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολ., αὐτόθι, «κόλον δὲ μάχην ἤτοι κολοβὴν τὴν Θ. ῥαψῳδίαν καλοῦσι» Εὐστ. 599. 59.

κολοβό-πους, ὁ, ἡ, ἐν τῇ στιχουργίᾳ, ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας στίχος, «καὶ στίχος καταληκτικός ἐστιν ὁ κολοβόπους» Τζέτζ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 3. 323.

κολοβό-ρῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, ἔχων ῥῖνα κολοβήν, μικράν, Ἑβδ. (Λευ. ΚΑ', 18)· -ρινος, ον, Κύριλλ.

κολοβός, όν, (ἴδε κόλος) κεκομμένος, περιωρισμένος, μετὰ γεν., ἀγέλη κολοβὸς κεράτων, πρβλ. Λατ. truncus pedum, Πλάτ. Πολιτικ. 265D· κολοβὸς χειρῶν Ἀνθ. Πλαν. 186. 2) ἀπολ., Λατ. curtus, ὡς καὶ νῦν, ἠκρωτηριασμένος, ἐλλιπής, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11· οὐδὲν κ. προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα Ἀριστ. Ἀποσπ. 108· ζῷα κ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 17, 6., 2. 7. 5, κ. ἀλλ.·— ἐπὶ δένδρων, τὰν ἐλαίαν τὰν κολοβὰν Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5594 11·— ἐπὶ περιόδου ἐν τῇ Ρητορικῇ, κεκολοβωμένη, ἀτελής, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 6· ἐπὶ ποτηρίου, τεθραυσμένον, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1, Θεοπόμπ. Ἱστ. 276· ἐπὶ τείχους, χαμηλόν, τεῖχος Ἀππ. Μιθρ. 26. Ἐπίρρ. -βῶς, ἀτελῶς, ἀσαφῶς, ἀντίθ. τῷ σαφῶς, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 17, 15.

κολοβό-σταχυς, υ, μὲ κεκολοβωμένους, ἀτελῶς ἀνεπτυγμένους στάχυς, ἐπὶ ἀνθέων, Διοσκ. 1, 6, σ. 16.

κολοβότης, ητος, ἡ, ἀτέλεια ἀναπτύξεως, Πλούτ. 2. 800E. 2) κ. πνεύματος, ὀλιγότης πνοῆς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἐν Δημ. 6.

κολοβο-τράχηλος, ον, ἔχων κολοβόν, ἤτοι ἀτελῶς ἀνεπτυγμένον τράχηλον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 16.

κολοβ-οῦρος, ον, ἔχων κεκολοβωμένην οὐράν, Ἡσύχ.

κολοβό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἠκρωτηριασμένος τὴν χεῖρα, Ἑβδ. (Λευ. ΚΑ', 17).

κολοβόω, (κολοβός) κάμνω τι κολοβόν, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 108, Πολύβ. 1. 80, 13·— Παθ., γίνομαι κολοβός, εἶμαι ἀτελής, τῇ φώκῃ κεκολοβωμένοι πόδες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 20, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 15· μετὰ γεν., κεκολοβῶσθαι τῶν ἐκτὸς μορίων ὁ αὐτ. 4. 13, 1. II. ἐπὶ χρόνου, περιορίζω, βραχύνω, συντομεύω, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 20, πρβλ. Matth. 24. 22.

κολοβώδης, ες, (εἶδος) ἀτελῶς ἀνεπτυγμένος, ἀτελής, δάκτυλοι Πολέμωνος Φυσ. 1. 22.

κολόβωμα, τό, τὸ μέρος τὸ ἀφαιρούμενον κατὰ τὸν ἀκρωτηριασμόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1: — κολόβωσις, εως, ἡ, ἀκρωτηριασμός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 8. 6.

κολοι-αρχος, ου, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς τῶν κολοιῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1212.

κολοιάω, κράζω ὡς κολοιός, Πολυδ. Ε', 89.

κολοιός, ὁ, ἡ «καλιακοῦδα», Ἰλ. II. 583., Ρ. 755, ἔνθα (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις) οἱ κολοιοὶ μνημονεύονται μετὰ τῶν ψαρῶν («ψαρονίων») ὡς πτηνὰ θορυβώδη καὶ κατὰ σμήνη πορευόμενα (ἴδε κλάζω)· κολοιοὶ κραγέται Πινδ. Ν. 3. 143·— ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 24, διακρίνει αὐτὸν εἰς τρία εἴδη· (1) τὸν κορακίαν, ὅστις ἔχει ἐρυθρὸν ῥάμφος, καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κορώνη εἰναλίη τοῦ Ὁμ.· (2) τὸν λύκον, ὅστις δὲν ἐξηκριβώθη ἔτι τί πτηνὸν εἶναι· (3) τὸ μικρὸν εἶδος καλούμενον, βωμολόχος, ὅπερ εἶναι ὁ κοινὸς κολοιὸς ἢ «καλιακοῦδα», Corvus monedula·— ὡσαύτως μνημονεύει κολοιὸν στεγανόποδα εὑρισκόμενον ἐν Λυδίᾳ καὶ Φρυγίᾳ, καὶ ὅστις πιθανῶς εἶναι ὁ Graculus pugmaeus.— Παροιμίαι: κολοιὸς ποτὶ κολοιόν, «ὅμοιος 'ς τὸν ὅμοιον», Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 6, κτλ. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται Λουκ. Ἀπολ. 4· ἐπὶ ἀναιδῶς φωνασκούντων ἀγορητῶν, πολλοὶ .. σφε κατακρώζουσι κολοιοὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1020· ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους, Τίμαι. παρὰ Πολυβ. 12, 15, 2. (Συγγενὲς τῷ κολῳός, κολῳάω, ὃ ἴδε).

κολοιτία, ἡ, δένδρον φέρον λοβούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 2· καλούμενον καὶ κολουτέα, 3. 17. 2· κολυτέα, 3. 14, 4· κολοϊτέα Ἡσύχ.

κολοιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κολοιόν, δηλ. συναγελαζόμενος, Πλούτ. 2. 93C.

κολοκάνος, ὁ, ἴδε κολεκάνος.

κολοκάσία, ἡ, Διοσκ. 2. 128, Πλίν. 21. 51· ἢ κολοκάσιον, τό, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 72B, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 73A, Οὐεργιλ. Ε. 4. 20· — ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου, φυτοῦ ὡραίου ὁμοιάζοντος τῷ ἐνύδρῳ κρίνῳ, φυομένου δὲ ἐν τοῖς ἕλεσι τῆς Αἰγύπτου, arum colocasia Linn. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡδὺ ἔδεσμα· ἐκ δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ φύλλων κατεσκευάζοντο ποτήρια (κιβώρια), Voss εἰς Οὐεργίλ. ἔνθ' ἀνωτ.— Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο προσέτι καὶ εἰς τὰ τρία εἴδη τοῦ Αἰγυπτίου λωτοῦ, ἴδε Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. λωτὸς III.

κολοκορδόκολα, ων, τά, κωμικὴ λέξις ἀγνώστου σημασίας ἐν Ἀνθ. Π. 10. 103· πρβλ. Jac. σ. 654.

κολόκῡμα, τό, μέγα καὶ βαρὺ κῦμα πρὶν θραυσθῇ (κόλον κῦμα κατὰ τοὺς Γραμμ.)· ἡ «φουσκοθαλασσιά» ἥτις προηγεῖται τῆς τρικυμίας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 692,— ἔνθα κεῖται ἐπὶ τῶν κομπαστικῶν ἀπειλῶν τοῦ Κλέωνος·— πρβλ. σκώληξ III.

κολοκύνθη ἢ -τη, ης, ἡ, ὧν ὁ δεύτερος τύπος καλεῖται: ὁ Ἀττικός, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 437· παρὰ μεταγεν. καὶ κολόκυνθα Διοσκ. 2. 162·— «κολοκύθα» ἢ «κολοκύθι», Λατ. cucurbita, ἡ μακρὰ κολοκύνθη ἐκαλεῖτο σικύα, Ἱππ. 485. 5 καὶ 45., 487. 30, Ἕρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 6, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 6, κτλ.·— ἐθεωρεῖτο σύμβολον τῆς ὑγιείας ὡς ἐκ τῆς δροσερᾶς καὶ χυμώδους αὐτῆς φύσεως, κολοκύντης ὑγιέστερον Ἐπίχαρμ. 105 Ahr.· ὡς τὸ κρίνον ἐθεωρεῖτο σύμβολον τοῦ θανάτου, ἢ κρίνον ἢ κολ. Δίφιλ. ἐν Παροιμιογρ. σ. 309·— περὶ τοῦ λημᾷν κολοκύνταις, ἴδε ἐν λέξ. λημάω.

κολοκυνθιάς, ἡ, ἔδεσμα ἐκ κολοκύνθης, Ἀνθ. Π. 11. 371.

κολοκύνθινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ κολοκύνθης, πλοῖα Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 37· ὅθεν τὸ κωμικὸν ὄνομα κολοκυνθοπειραταί, οἱ.

κολοκυνθίς, ίδος, ἡ, κολοκύνθη καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, Διοσκ. 4. 178.

κολόκυνθος καὶ -τος, ὁ, = κολοκύνθη, -τη, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. 587.

κολοκύντη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κολοκύνθη.

κολοκύντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κολοκύντη, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ.

κόλον, τό, τροφή, φαγητόν, φορβή (ὅθεν ὁ Εὐστ. παράγει τὰ ἄκολος, κόλαξ), Ἀθην. 262A. II. μέρος τοῦ παχέος ἐντέρου ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ μέχρι τοῦ ἀπευθυσμένου, (ὅπερ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. φέρεται κῶλον, προφανῶς κατὰ λάθος, ὡς τὸ μέτρον δεικνύει ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 455, Νικ. Ἀλεξιφ. 23), Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 14, Πολυδ. Β', 193, 209.

κόλος, ον, βραχύς, «κοντός», Λατ. curtus, κόλον δόρυ Ἰλ. Π. 117· ἐπὶ βοῶν, ὡς τὸ **κολοβός**, ἔχων βραχέα κέρατα ἢ ἄνευ κεράτων, τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κ. Ἡρόδ. 4. 29, πρβλ. 2. 46 (ἔνθα ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι ὁ Schäf. διώρθωσεν οἱ κόλοι)· οὕτως, ὦ κόλε, ἀποτεινόμενον εἰς τράγον, Θεόκρ. 8. 51· ἐπὶ τοῦ κεράστου, Νικ. Θηρ. 260· — ἐν Στράβ. 312, κόλος εἶναι ζῷον τῆς Ταυρικῆς, τετράπουν λευκόν, μεταξὺ ἐλάφου καὶ κριοῦ τὸ μέγεθος, ὀξύτερον τούτων εἰς τὸ τρέχειν, πῖνον διὰ τῶν ῥωθώνων καὶ ταμιεῦον ὕδωρ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἴσως εἶδος τράγου ἄνευ κεράτων, «κόλον... μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα» Ἡσύχ.· πρβλ. **αἰπόλος**. 2) κόλος μάχη, ἴδε ἐν λέξ. **κολοβομάχη**. (Ἐντεῦθεν **κολοβὸς** (δηλ. **κολοϜός**, ὡς τὸ **ὀλοϜός**, salv-us), **κολού-ω**· πιθανῶς ὡσαύτως καὶ τὸ **κολάζω**.)

Κολοσσηνός, ή, όν, ἐπὶ ἐρίου, Κολοσσηνὰ ἔρια, βεβαμμένα ἐν Κολοσσαῖς, Στράβ. 578.

κολοσσιαῖος, (οὐδέποτε **κολοσσαῖος**, Λοβ. εἰς Φρύν. 542), α, ον, κολοσσοῦ μέγεθος ἔχων, Διόδ. 11. 72, κτλ.

κολοσσικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Στράβ. 13, Διόδ. 2. 34.

κολοσσο-βάμων [ᾰ], ον, ἔχων βάδισμα κολοσσιαῖον, Λυκόφρ. 615.

κολοσσο-ποιός, όν, κατασκευάζων κολοσσιαῖα ἀγάλματα ἢ ἀνδριάντας, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλιοδ. Ὀπτικ.

κολοσσο-πόνος, ον, = τῷ προηγ., Μανέθων 4. 570.

κολοσσός, ὁ, γιγάντιαῖον ἄγαλμα, παρ' Ἡροδ. ἀείποτε ἐπὶ τῶν κολοσσιαίων ἀγαλμάτων τῶν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Αἰγυπτίων, 2. 130, 131, 143, 149, καὶ ἀλλ.· τινὰ αὐτῶν μνημονεύονται ὡς ἔχοντα ὕψος εἴκοσι ποδῶν, 2. 176· ἕτερα 75 ποδῶν, αὐτόθι·— ἀλλ' ὡσαύτως, ὡς φαίνεται, καὶ ἁπλῶς ἄγαλμα ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 416 (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ.), Θεόκρ. 22. 47· **κολοττὸς** ἐν Διοδ. 1. 67.— Ὁ περιφημότατος κολοσσὸς ἦτο ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ῥόδῳ ἔχων ὕψος ἑβδομήκοντα πήχεων, κατασκευασθεὶς κατὰ τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 23, κτλ.· πρβλ. λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων.

κολοσσουργία, ἡ, (*ἔργω) ἡ κατασκευὴ κολοσσοῦ, Στράβ. 14.

κολοσυρτέω, θορυβῶ, Ἡσύχ.

κολοσυρτός, ὁ, ποιητ. λέξις, βοή, ταραχή, θόρυβος, ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν Ἰλ. Μ. 147, πρβλ. Ν. 472· τῶν Ἀθηναίων Ἀριστοφ. Σφ. 666· παιδαρίων καὶ γραϊδίων ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 536·— ἀπολ., συρφετός, κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ Ἡσιόδ. Θ. 880.

κολουραῖος, α, ον, = **κόλουρος**, κ. πέτρα, ἀπότομος βράχος, Καλλ. Ἀποσπ. 66.

κόλ-ουρος, ον, (κόλος, οὐρά) ὁ κολοβὴν ἔχων οὐρὰν ἢ μὴ ἔχων οὐράν, κ. ὄρνις, πτηνὸν ἀπολέσαν τὴν οὐρὰν ἐκ τῆς ἡλικίας, Πλουτ. Φλαμίν. 21· — θηλ. **κόλουρις**, ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος (ἐν τῷ μύθῳ) ἥτις ἀπέβαλε τὴν οὐράν, Τιμοκρέων 3 (ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσύχ. ἔχει: **κόθουρις**, πρβλ. **κόθουρος**). 2) καθόλου, ἠκρωτηριασμένος, πυραμὶς Νικομ. Ἀριθ. σ. 291 Ast.·— **κολουροπύραμίς**, Θεῶν Σμυρν. σ. 30. II. **κόλουροι** (δηλ. γραμμαί), αἱ, δύο μεγάλοι ὑποθετικοὶ κύκλοι διερχόμενοι διὰ τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπικῶν σημείων καὶ σταυροειδῶς διατεμνόμενοι κατὰ τοὺς πόλους, Πρόκλ.

κολουρο-ειδῶς, Ἐπίρρ., τέμνοντες ἀλλήλους ὡς οἱ κόλουροι, ἐπὶ τῶν ὀδόντων τῶν ἐλεφάντων πλαγίως διασταυρούμενων, Φιλῆ Στίχ. 7. 82.

κολούρωσις, εως, ἡ, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κολουρόω**, = **κόλουσις**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

κόλουσις, εως, ἡ, κολόβωσις, ἀποκοπή, ἡ τῶν ὑπερεχόντων σταχύων κ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 13, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 4, κτλ.

κόλουσμα, τό, τὸ ἀποκοπὲν τεμάχιον, «θραῦσμα», Ἡσύχ.

κολουστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κολούω**, ὃν πρέπει τις νὰ κολοβώσῃ, ἀποκόψῃ, Κλήμ. Ἀλεξ. 294.

κολουστός, ή, όν, κολοβός, ἄνευ κεράτων, μέγας τράγος, κέρατα μὴ ἔχων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κόλον**.

κολουτέα, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κολοιτέα**.

κολούω, Εὐρ., Πλάτ.· μέλλ. -ούσω, Πλουτ.· ἀόρ. **ἐκόλουσα** Πλάτ., Ἀριστ.·— παθ., μέλλ. -ουθήσομαι Γαλην.· ἀόρ. **ἐκολούθην** Θουκ. 7. 66, -ούσθην Αἰσχύλ. Πέρσ. 1035· πρκμ. **κεκόλουμαι** Ἀνθ. Π. 7. 234, Πλουτ., κτλ., -ουσμαι Δίων Κ.· (κόλος, κολοβός). Ἀποκόπτω, βραχύνω, κολοβώνω, ἀστάχυας Ἡρόδ. 5. 92, 6· στάχυν σπάθη κ. φασγάνου Εὐρ. Ἀποσπ. 374· τὸν βότρυν, τὰ δένδρα Θεόφρ., κτλ.· μετὰ γεν., τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῆς, ἐκολόβωσεν ἀποκόψας τὴν οὐρὰν αὐτῆς, Ὀππ. Ἀλ. 4. 484. II. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν μεταφ. σημασ., τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ μεσσηγὺ κολούει, μέρος μὲν ἐκτελεῖ, μέρος δὲ ἀποκόπτει κατὰ τὸ μέσον, ἀφίνει κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένον, ἐπὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Υ. 370· μηδὲ τὰ δῶρα.. κολούετε, μὴ τὰ κολοβώνετε, Ὀδ. Λ. 340· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, ἀποκόπτει. κολοβώνει πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας καὶ τύχας, Θ. 211·— ὡσαύτως, ὡς τὸ **κολάζω**, ὅπερ εἶναι συνηθέστερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τὰ ὑπερέχοντα κ., καταρρίπτω, ταπεινώνω τοὺς ὑψωμένους ὑπεράνω τῶν ἄλλων, Ἡρόδ. 7. 10, 5, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 18., 5, 11, 5· τὸν δῆμον Εὐρ. Ἀποσπ. 93· τοὺς ἄλλους κ. διαβολαῖς Πλάτ. Νόμ. 731Α, πρβλ. Ἀπολ. 39D· τὸ ῥῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 343C· τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 4.— Παθ. συγκόπτομαι, βραχύνομαι, σμικρύνομαι, σθένος ἐκολούσθη Αἰσχύλ. Πέρσ. 1035· νούσῳ κεκολουμένος Ἀνθ. Π. 7. 234· ἐπειδὰν ᾧ ἀξιοῦσι προὔχειν κολουθῶσι, ὅταν ταπεινωθῶσι, καταπέσωσιν, εἰς πρᾶγμα καθ' ὃ εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπερέχουσι, Θουκ. 7. 66· ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα Πλάτ. Πολ. 528C, πρβλ. Εὐθύδ. 305D.

κολοφών, ῶνος, ὁ, ὕψος, κορυφή, τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ τέλος, κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, ὡς τὸ θριγκὸν ἐπιτιθέναι, περατῶσαι.., Πλάτ. Εὐθύδικ. 301Ε, Νόμ. 673D· τὸν κολοφῶνα προσβιβάζειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 153C· κ. ἐπάγειν τῷ λόγῳ Αἰλ. π. Ζ. 13. 12· κολοφὼν ἐπὶ τῷ λόγῳ εἰρήσθω Πλάτ. Νόμ. 674C· πρβλ. **κορυφὴ** II, **κορωνὶς** II. 2·— (ἡ χρῆσις αὕτη ἀποδίδεται κατὰ τὸν Στράβ. 643 εἰς τὸ ὅτι ἐπιστεύετο ὅτι τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἦτο τοσοῦτον ἔξοχον, ὥστε ἀείποτε ἀπεφάσιζε τὴν νίκην). II. παρὰ Πλουτ. εἶδος σφαίρας παιγνιδίου, 2. 526Ε. III. παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως = **κολοιός**, καὶ εἶδος θαλασσίου ἰχθύος.

Κολοφώνιος, α, ον, ἐκ Κολοφῶνος τῆς Ἰωνίας, Ἡρόδ. 1.147, κτλ.· Κ. σχῆμα, σχῆμα τοῦ λόγου οἷον ἡ σύνταξις, ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου, Λεσβῶν. π. σχημ. σ. 181·— ὡς οὐσιαστ., ἡ Κολοφωνία (δηλ. ῥητίνη), Γαλην.· Κολοφώνια (δηλ. ὑποδήματα), τά, εἶδος ὑποδημάτων, Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ', 90.

κολό-χειρ, ὁ, ἡ, = **κολοβόχειρ**, Ἡσύχ.

κολπ-αδρός, όν, Ἰων. ἀντὶ **κολφ-αδρός**, ἔχων ἁδρὸν κόλπον, Εὐστ. 1745. 60.

κολπίας, ου, ὁ, ὁ ἐξογκούμενος καὶ σχηματίζων κόλπους, κ. πέπλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 1060·— κ. ἄνεμος Φίλων παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 34Β.

κολπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόλπος**, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

κολπίζω, σχηματίζω κόλπον ἢ πτυχήν, Σουίδ.

κολπίτης, ου, ὁ, κάτοικος κόλπου, Φιλόστρ. 126, 254.

κολπο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κόλπον, ἔχων σχῆμα κόλπου, Αἰλ. π. Ζ. 14. 8. Ἐπίρρ. **κολποειδῶς**, Στράβ. 390.

κόλπος, ὁ, ἀντιστοιχῶν κατὰ πάσας τὰς σημασίας πρὸς τὸ Λατ. sinus· I. ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι τοῦ λαιμοῦ μέρος, παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, Ἰλ. Ζ. 400· ἂψ ὁ πρὸς κόλπον ἐκλίνθη ὁ αὐτ. 467· ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ (πρβλ. III. 1) αὐτόθι 483· ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, θὲς αὐτὸν ὡς ζώνην ἐπὶ τοῦ κόλπου σου, Ξ. 219, πρβλ. 223. 2) ἡ κοιλία ἢ μήτρα, Εὐρ. Ἑλ. 1145, Καλλ. εἰς Δία 15, ἐν τῷ πληθ., καθ' ἑνικ., ὁ αὐτ. εἰς Δῆλ. 214· οἱ γυναικεῖοι κ., αἱ πτυχαὶ τῆς μήτρας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 62· γυναικεῖος κόλπος, τὸ κοίλωμα τῆς μήτρας, Πολυδ. Β', 222, πρβλ. Ἱππ. 248. 13· ὡσαύτως, οἱ κ. τῆς κοιλίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 6·— μεταφ. ἐπὶ τοῦ τάφου, σῶμά τοι ἐν κόλποις.. γαῖα καλύπτει Ἑλλ. Ἐπιγρ. 56, πρβλ. 88. 8., 214. 7, ἀλλ. II. ἡ πτυχὴ ἣν σχηματίζει χαλαρὰ ἐσθής, μάλιστα ὅταν πίπτῃ ἄνωθεν τῆς ζώνης, συχν. ἐν τῷ πληθ., δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι Ἰλ. Ι. 570 (566), πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 539·— αὕτη ἡ πτυχὴ πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς θυλάκιον, κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ Ὀδ. Ο. 468· κόλπον βαθὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος Ἡρόδ. 6. 125· ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχειν, ἔχειν τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸν κόλπον (ἐπὶ φιλαργύρου ἀνθρώπου), Θεόκρ. 16. 16, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 37, 81·— ἐπὶ γυναικός, κόλπον ἀνιεμένη, «τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκουσα ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ» (Σουίδ.), Ἰλ. Χ. 80· κόλπῳ φέρουσα.. πεπλώματος, φέρουσα [τὴν κάλπην] ὑποκάτω τοῦ κόλπου αὐτῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 1039· ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι, ἀφεῖσαι τοὺς κόλπους τῶν ἐσθήτων αὐτῶν νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῶν σφυρῶν αὐτῶν, Θεόκρ. 15. 134, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1491· κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις, δηλ. ἔκρυψε τὴν ἐγκυμοσύνην της διὰ τῶν χαλαρῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, Πινδ. Ο. 6. 51. III. πᾶν κοίλωμα ὅμοιον πρὸς κόλπον, ὡς 1) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἐν σημασίᾳ σχεδὸν κυριολεκτικῇ (ἴδε ἀνωτ. I) ἐπὶ θαλασσίας θεᾶς, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ, ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν ἑαυτῆς κόλπον, Ἰλ. Ζ. 136., Σ. 398· ἀκολούθως, καθόλου, δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, πιθανῶς περιγραφομένου οὕτω τοῦ εὐρέος κοιλώματος τοῦ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Σ. 140, πρβλ.; Ὀδ. Δ. 435· εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον Ἰλ. Φ. 125· ὡσαύτως κατὰ πληθ., κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς Ὀδ. Ε. 52· — οὕτω, κόλποι αἰθέρος Πινδ. Ο. 13. 125· Ἐρέβους ἐν ἀπείροσι κόλποις Ἀριστοφ. Ὄρν. 694. 2) κόλπος θαλάσσης, Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, δηλ. βαθὺν κατεχούσας κόλπον, τὸν Ἀργολικόν, Ἰλ. Β. 560· οὕτω. Μηλιεὺς κ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 486· κ. Ῥέας, ὅ ἐστιν, ὁ

Ἀδριατικός, ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 837· Τυρσηνικὸς κ. Σοφ. Ἀποσπ. 527, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 99., 7. 58, 198, καὶ ἄλλ. 3) ὡσαύτως, κοιλάς, κ. Ἀργεῖος (πρβλ. κοῖλον Ἄργος), Πινδ. Π. 4. 87· Νεμέας ὁ αὐτ. Ο. 9. 130, πρβλ. 14. 33· Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις Σοφ. Ἀντ. 1121· κ. Τρῴας Εὐρ. Τρῳ. 130· εἰς τοὺς εὐανθεῖς κ. λειμῶνος Ἀριστοφ. Βάτρ. 373, πρβλ. Ὄρν. 1094. 4) συριγγῶδες ἕλκος, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται ὑπὸ τὸ δέρμα, Γαλην. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΚΛΕΠ, κλέπ-τω, ἀποκρύπτω· — ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ «κόρφος», πρβλ. Ἰταλ. golfo, ὁπόθεν τὸ Γαλλ. golfe, Ἀγγλ. gulf.

κολπόω, σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου· ἰδίως κάμνω τὸ ἱστίον νὰ ἐξογκωθῇ, νὰ «φουσκώσῃ», Λατ. sinuare, πνοιῇ.. λῖνα κολπώσαντες Ἀνθ. Π. 9. 363, 10· ἄνεμος κ. τὴν ὀθόνην Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστορ. 1. 9· χιτῶνας κολπώσαντες τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία αὐτόθι 13. — Παθ., φουσκώνω, ἐπὶ ἱστίου, Μόσχ. 2. 125· κολποῦται ὑμὴν φυσώμενος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 24· κολποῦται Ζέφυρος εἰς ὀθόνας Ἀνθ. Π. 10. 5· ἐπὶ κόλπου, κυρτοῦμαι, Πολύβ. 34. 11, 5, κτλ.

κολπώδης, ες, (εἶδος) ἔχων κόλπον ἢ λιμένα, τὰν κολπώδη.. Αὖλιν Εὐρ. Ι. Α. 120, κτλ.· πλήρης λιμένων ἢ κόλπων, θάλασσα Δίων Κ. 48. 50. 2) ἑλικοειδής, Λατ. sinuosus, παράπλους Πολύβ. 4. 44, 7. II. μεταφ. ἐπὶ λόγου, χαλαρός, διακεχυμένος, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 18.

κόλπωμα, τό, ἱμάτιον πτυχῶδες, οἷον ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, Πλουτ. Μάρ. 25, πρβλ. Πολυδ. Δ', 116, Κραμήρ. Ἀνέκ. Παρ. 1. 19.

κόλπωσις, εως, ἡ, ὁ εἰς πτυχὴν ἢ κόλπον σχηματισμός, κ. πτερῶν, ἡ διόγκωσις «φούσκωμα» τῶν πτερύγων πρὸ τοῦ ἀνέμου, Ἡρωδιαν. 1. 15, 11· — ἐν τῷ πληθ., ἑλιγμοί, τῶν πλῶν Πτολ.

κολπωτός, ή, όν, ἐσχηματισμένος εἰς κόλπους, πτυχάς, χιτὼν Πλούτ. 2. 173C· κολπωτὰν (-ταῖς;) ὀθόναισι.. τρόπιν ἰθύνεσκον, διωγκωμένοις ἱστίοις, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1028. 63.

κολύβδαινα, ἡ, εἶδος καρκίνου, Ἐπίχ. 27 Ahr.

κολύβριον, τό, ἕτερος τύπος τοῦ **μολόβριον**, ὃ ἴδε.

κόλυθροι, οἱ, οἱ ὄρχεις, Ἀριστ. Προβλ. 16. 4.

κόλυθρον ἢ -τρον, τό, ὥριμον σῦκον, Ἀθήν. 76F.

κολυμβάς, -άδος, ἡ, κολυμβὰς ἐλαία, ἐπιπλέουσα ἐν τῇ ἅλμῃ, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 56B· Ἀττικ. ἀλμάδες ἐλᾶαι, Λοβεκ. Φρύν. 118. II. ὡς οὐσιαστ., 1) = **κολυμβίς**, Ἀθήν. 395E, Ἡσύχ. 2) εἶδος θάμνου, = **στοιβή**, Γαλην. 13. 870.

κολύμβατος, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κολύμφατος**.

κολυμβάω, «βουτῶ», πίπτω εἴς τι μέρος κατακέφαλα, Λατιν. urinari, εἰς τὸν Τάρταρον Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 21· εἰς τὰ φρέατα Πλάτ. Πρωτ. 350A, πρβλ. Λάχ. 193C, καὶ ἴδε τὸ ἑπόμ.· — πίπτω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶ, Ἀχιλλ. Τάτ. 27. 43 (διάφ. γρ. (**ἐκκολυμβάω**).

κολυμβήθρα, ἡ, τόπος διὰ κολύμβημα, Πλάτ. Πολ. 453D· κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν μύρου Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 28. II. παρ' Ἐκκλ. ὡς καὶ νῦν, σκεῦος πρὸς βάπτισιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3726b, κ. ἄλλ.

κολύμβησις, εως, ἡ, κολύμβημα, Ἀρρ. Περίπλ. 175, Πτολ.

κολυμβητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κολυμβᾶν, Σχόλ. εἰς Πλάτ. σελ. 404 Bekk.

κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 408.

κολυμβητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. urinator, Θουκ. 4. 26, Πλάτ. Πρωτ. 350A, Ἀριστ., κτλ.

κολυμβητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κολύμβημα· ἡ -κὴ (δηλ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν, Πλάτ. Σοφ. 220A.

κολυμβίς, ίδος, ἡ, κολυμβῶσα, ὄνομα πτηνοῦ τινος δυτικοῦ, ἴσως ἡ ἀγρία νῆσσα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15· πρβλ. **κολυμβάς** II. 1· — ὡς ἐπίθ., κ. αἴθυιαι Ἄρατ. 296.

κόλυμβος, ὁ, κολυμβητής, δύτης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 876· πρβλ. **κολυμβίς**. II. = **κολύμβησις**, Παυσ. 2. 35, 1, Ἀνθ. Π. 9. 82, Πλούτ. 2. 163A.

κολύμφατος ἢ -**βατος**, ἡ, εἶδος φυτοῦ, Γεωπ. 2. 5, 1.

κολυτέα, ἡ, πρβλ. **κολοιτέα**.

κόλυτρον, τό, ἴδε **κόλυθρον**.

κολχικόν, τό, φυτόν τι μὲ βολβώδεις ῥίζας δηλητηριώδεις, colchicum autumnale, Διοσκ. 4. 84· πρβλ. **ἐφήμερον** II.

κόλχος, ὁ, μεταγεν. ἀντὶ **κόχλος**, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. 592. 842.

Κόλχος, ὁ, ὁ ἐκ Κολχίδος, Ἡρόδ. 1. 2, κτλ.· — ἐπίθετ. **Κολχικός**, ή, όν, ὁ αὐτ.· ποιητ. ὡσαύτως, Κόλχος στόλος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 485· — θηλ. **Κολχίς**, -ίδος, Ἡρόδ. 1. 2· ὡς οὐσιαστ. **Κολχὶς** (ἐξυπακουομένου τοῦ γῆ), ἡ Κολχίς, ἡ χώρα τῶν Κόλχων, ὁ αὐτ. 1. 104, κτλ.· (ἐξυπακουομένου τοῦ γυνή), Εὐρ. Μήδ. 132.

κολῳάω, (κολῳός) ἐρίζω μεγαλοφώνως, «μαλλώνω», ποιῶ θόρυβον, ὀνειδίζω, Ἰλ. Β. 212· Ἰων. **κολῳέω**, Ἀντίμαχος παρ' Εὐσταθ. 205, 6. (Διάφορον τοῦ **κολοιάω**).

κολῶμαι, Ἀττ. μέσ. μέλλ. τοῦ **κολάζω**.

Κολωναί, αἱ, = **Κολωνός** II, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Ξ. 199 (γεν. **Κολωνάων**, Σουΐδ. ἐν λέξ.)

κολώνεια, ἡ, τὸ Λατ. colonia, ἡ πρωτεύουσα πόλις, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, (ἀποικιακὴ πόλις), Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2811b, 3497, Εὐστ. 449, 49· «ὄνομα τόπου» Σουΐδ. ἐν λέξ.

κολώνη, ἡ, ὕψωμα, λόφος, βουνός, Ἰλ. Β. 811, Λ. 757· ἰδίως ὕψωμα χώματος τάφου, τύμβος, κοινῶς «τοῦμπα», Λατ. tumulus, Σοφ. Ἠλ. 894· βραδύτερον, κορυφὴ λόφου, Διον. Π. 150, 220, 388, κτλ.· — τόπος ἔνθα συναντῶνται πατριαρχικαὶ φυλαί, Ἄρατ. 120. — (Πρβλ. **κολωνός**, **κολοφών**, **κορυφή**· Λατ. columna, collis, culmen, celsus, κτλ.).

Κολωνῆθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ δήμου **Κολωνοῦ** (ὃ ἴδε), Δημ. 535. 9., 1352. 8, Εὐστ. 351. 11.

κολωνία, καὶ **κολώνια**, ἡ, τάφος κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἠλείων, Ἡσύχ. II. τὸ Λατ. colonia, ἀποικιακὴ Ῥωμαϊκὴ πόλις, Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 12, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 908· πρβλ. **κολώνεια**.

κολονο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς λόφον ἢ τύμβον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 649.

κολωνός, ὁ, = **κολώνη**, λόφος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 273, 299, Ἡσ. Ἀποσπ. 19. 1, Ἡρόδ. 4. 181., 7. 225, κτλ.· κ. λίθων, σωρὸς λίθων, ὁ αὐτ. 4. 92· κορυφὴ λόφου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1120. II. δῆμος τῆς Ἀττικῆς Κολωνός, κείμενος ἐπὶ λόφου τινὸς καὶ περὶ αὐτόν, περὶ τὸ χιλιόμετρον πρὸς ΒΔ. τῶν Ἀθηνῶν, ἱερὸς τοῦ ἥρωος Κολωνοῦ (Ἱππότης Κ. Σοφ. Ο. Κ. 59), περίφημος διὰ τὸ ἄλσος τῶν Εὐμενίδων καὶ τὸν τάφον τοῦ Οἰδίποδος, ἀπαθανατισθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους (ὅστις καὶ εἶχε γεννηθῆ ἐκεῖ) διὰ τοῦ δράματος αὐτοῦ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ». — ἐντεῦθεν, **Κολωνεύς**, έως, ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου Κολωνοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 172. 48. 2) ὑπῆρχεν ἕτερος **Κολωνὸς** ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν Ἀθήναις, καλούμενος πρὸς διάκρισιν ἀγοραῖος Κ., (Κολωνὸν.. οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων Φερεκρ. ἐν «Πεταλ.» 1)· ἐνταῦθα συνηθροίζοντο οἱ μισθαρνοῦντες, δι' ὃ **Κολωνῖται**, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 132· παρ' Ἁρποκρ. **κολωναῖται**, δηλ. **Κολωνιᾶται**.

κολῳός, οῦ, ὁ, ἔρις μεγαλόφωνος, μάλλωμα, κραυγή, κολῳὸν ἐλαύνειν Ἰλ. Α. 575, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1284. (Ἐντεῦθεν **κολῳάω**)· — Καθ' Ἡσύχ.: «κολῳός, θόρυβος, ἀταξία, ταραχή, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζῴου» (τοῦ κολοιοῦ δηλ. ὡς ὄντος θορυβώδους καὶ κραυγαστικοῦ ὀρνέου).

κομαιθα· «τυχοῦσα γυνή» Ἡσύχ.

κόμ-αιθος, ον, (κόμη, αἴθω) ἔχων κόμην πυρρὰν ἢ ξανθήν, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα Κομαιθώ, ἥτις ἦν θυγάτηρ Πτερέλου, Λυκόφρ. 934.

κομαρίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 43 Ahr.

κόμᾰρος, ἡ, ἡ «κουμαριά», arbutus, Ἀριστοφ. Ὄρν. 620, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2, κτλ.· ὡσαύτως ὁ, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6. Οἱ καρποὶ αὐτῆς ἐκαλοῦντο **μιμαίκυλα**, «κούμαρα». Τὸ ἄγριον εἶδος αὐτῆς ἐκαλεῖτο **ἀνδράχνη**, Γαλην. 6. 219, 13.

κομᾰρο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων τὸν καρπὸν τῆς κομάρου, τρώγων «κούμαρα», Ἀριστοφ. Ὄρν. 240.

κομάω, Ἰων. -**έω**· (κόμη)· — ἀφίνω τὴν κόμην μακράν, φέρω μακρὰν κόμην, Ἄβαντες ὄπισθεν κομόωντες, «τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 542· ἐθείρῃσιν κομόωντε Θ. 42, Ν. 24· ὡσαύτως, κομ. τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 4. 168· τὰ ὀπίσω κ. τῆς κεφαλῆς αὐτόθι 180· τὰ ἐπιδέξια τῶν κεφαλέων κ. ὁ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4, 28. Κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεφον μακρὰν κόμην, ὅθεν, καρηκομόωντες Ἀχαιοί, παρ' Ὁμ. Ἐν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησεν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ὅρα τὴν παρ' Προδότῳ διήγησιν, 1. 82, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 1. 9, 26), ἂν καὶ μετέπειτα καὶ ἐνταῦθα τὸ ἔθος κατηργήθη, Φιλόστρ. 106, πρβλ. Λουκ. Δραπ. 27, Πλουτ. Ἀλκ. 23. Ἐν Ἀθήναις τὴν κόμην ἔφερον μακρὰν οἱ νεανίαι μέχρι τοῦ 18 ἔτους, ὅτε εἰσήρχοντο εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, καὶ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς πολίτας (πρβλ. **φρατρία**)· τότε δὲ προσέφερον τοὺς μακροὺς αὐτῶν βαστρύχους εἴς τινα θεότητα, Ἡσύχ., κτλ.· καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον νωθρότητος καὶ χαλαρῶν ἠθῶν τὸ νὰ φέρωσι κόμην μακρὰν οἱ ἄνδρες (πλὴν τῶν Ἱππέων, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 580)· ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν Ψευδο-Φωκ. 212· ἢ ὡς σύμβολον λακωνισμοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1282, ἴδε ἀνωτέρ.· κομῶν καὶ αὐχμηρὸς Ἀριστ. Ῥητ. 3. 11, 13· — ἀλλ' ἂν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔφερον τὴν κόμην βραχεῖαν, ὅμως διετήρησαν τὴν φράσιν, μὴ κομᾶν ἢ κείρεσθαι, εἰς σημεῖον πένθους, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 818, Ἀριστοφ. Πλ. 572, Πλάτ. Φαίδων 89C, κτλ. 2) ἐν Ἀθήναις, ἕνεκα τῶν μνημονευθέντων ἐθίμων, κομᾶν, ἐσήμαινε γαυριᾶν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλαζονικῶς φέρεσθαι, ὡς τὸ Λατ. cristam tollere, ἀνὴρ τοιοῦτος ὢν.. οὐ κομῶ Ἀριστοφ. Νεφ. 545, Πλ. 170· οὕτως, οὗτος ἐκόμησε ἐπὶ τυραννίδι, μέγα φρονῶν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ γείνῃ τύραννος, Ἡρόδ. 5. 71· ἐπὶ τῷ κομᾷς; εἰς τί ὑπερηφανεύεσαι; Ἀριστοφ. Σφ. 1317· κ. ἐπὶ κάλλει Πλουτ. Καῖσ. 45, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 1· ἐπ' Ἠρίννῃ κ. Ἀνθ. Π. 11. 322· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ὀππ. Κυν. 3. 192· πρβλ. **κόμη** I, **κομήτης**. II. ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε Ἰλ. Θ. 42., Ν. 24. III. ἐπὶ αὐτῆς τῆς κόμης, κυματίζω, ἐκ δ' ἄρα δειρῆς

καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομέωσιν ἔθειραι, Ὀππ. Κυν. 3. 28. **IV.** μεταφ., ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, κτλ., οὖθαρ ἀρούρης.. μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσι, ταχέως ἔμελλον οἱ ἀγροὶ νὰ κυματίζωσι μὲ μακροὺς στάχυς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 454· οὕτως, αἴγειρος φύλλοισι κομόωσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 928· ὄρος κεκομημένον ὕλῃ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 41· ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 11. **V.** ἀστέρες κομόωντες, = κομῆται, Ἄρατ. 1092.

κομβακεύομαι, ἀποθ. = κόμπους λέγω, Ἡσύχ.

κόμβη, ἡ, διαλεκτικὴ λέξις ἀντὶ **κορώνη,** Ἡσύχ.

κομβο-λύτης [ῠ], ου, ὁ, βαλλαντιοτόμος, Ἡσύχ.

κόμβος, ὁ, «κόμπος», κομπόδεμα, δεσμὸς «ὁ κόμβος τῶν δύο χειριδίων ὅταν τις δήσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον» Ἀνών. παρὰ Σουΐδ., Ἀρχ. Μαθ. σ. 47·— Καθ' Ἡσύχ.: «κόμβους· ὀδόντας γομφίους».— Ὑποκορ. **κομβίον,** τό, ἴδε Δουκάγγ.

κομβόω, «κουμπώνω», Γλωσσ.· κ. τὸ σῶμα Ἐκκλ.— Μέσ. «κουμπώνομαι».—Καθ' Ἡσύχ.: «κουμβώσασθαι· στολίσασθαι»· πρβλ. **ἐγκομβόομαι.** **II.** παγιδεύω, ἐξαπατῶ, Ἐκκλ.

κόμβωμα, τό, περίζωμα, στόλισμα. Ἡσύχ.·— ἐν τῷ πληθ., καλλωπίσματα, Σουΐδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «κομβώματα· τὰ ἐν τοῖς ῥάβδοις μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ μεταλλέων».

κόμβωσις, ἡ, κόμπωσις, τὸ κομβοῦν, Κωδινὸς παρὰ Δουκαγγ.

κομβωτής, ὁ, = **ἐπιθέτης,** ἀπατεών, Βασιλικ. 60. 30, 8.

κομέτιον, τό, τὸ Λατ. comitium, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος, μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀγορᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 4· γράφεται καὶ **κομίτιον,** Ἰωσ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 9, 2, κλ.

κομέω· Ἰων. παρατ. **κομέεσκον·**— Ἐπικ. ῥῆμα, φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαί τινος, περιποιοῦμαι, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἵππου, τούτω μὲν θεράποντε κομείτων Θ. 109, πρβλ. 113, κτλ.· οὕτω, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 236· ἐπὶ κυνῶν, Ὀδ. Ρ. 310, 319, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 602· ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε ἐπὶ ἀνδρῶν, γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκον Ὀδ. Ω. 390, πρβλ. Ζ. 207, κτλ.· καὶ ἐπὶ τέκνων, σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε Λ. 250· κούρην .. κομέουσι τοκῆες Συλλ. Ἐπιγρ. 765. 17. (πρβλ. **κομίζω, κομψός,** Λατ. comptus· ἐν συνθέτ. **ἱππο-κόμος.**)

κομέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κομάω.**

κόμη, ἡ, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Λατ. coma, Ὅμ., κλ.· σπανιώτερον κατὰ πληθ., κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας Ὀδ. Ζ. 231· κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι (δηλ. κόμαις Χαρίτων) Ἰλ. Ρ. 51· ἡ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην, «μαδοῦσε τὰ μαλλιά της», Χ. 406· κόμην κείρειν καὶ κείρεσθαι (ἴδε ἐν λ. **κείρω, ἀποκείρω**)· κόμην τρέφω, τρέφω μακρὰν κόμην, Ἡρόδ. 1. 82· κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται Σοφ. Ο. Κ. 1261· καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας Εὐρ. Βάκχ. 695· κόμαι πρόσθετοι, ψευδὴς κόμη, φενάκη, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, κτλ.· ἐν Ἀθήναις ἡ μακρὰ κόμη κυρίως περιωρίζετο εἰς τοὺς Ἱππεῖς (πρβλ. **κομάω** I. 1)· δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; Ἀριστοφ. Ὄρν. 911. **2)** ἐπὶ τοῦ γενείου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 4, πρβλ. 15. **3)** ἡ γενειὰς ἢ τὰ βράγχια τῆς σηπίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 12. **II.** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. coma, τὸ φύλλωμα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, Ὀδ. Ψ. 195· οὕτως ἐπὶ χόρτων ἢ βοτάνης, Διοσκ. 4. 165· κόμαι λειμώνων Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1046. 70·— ἰδίως = τραγοπώγων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 1· πρβλ. **λήϊον** ἐν τέλ. **III.** ἡ φωτεινὴ οὐρὰ κομήτου (ἴδε **κομήτης** II), Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 8., 1. 8. 20.

κόμης, ὁ, τὸ Λατ. comes, ὡς καὶ νῦν, «κόντες», κ. πρώτου βαθμοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 4361, κ. ἀλλ.· γεν. **κόμητος,** αὐτόθι 372, κ. ἀλλ.

Κομητ-αμῡνίας, ου, ὁ, κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Ἀμυνίας, ὁ κομῶν Ἀμυνίας, ὁ μέγα φρονῶν Ἀμ. (πρβλ. **κομάω** I), Ἀριστοφ. Σφ. 466.

κομήτης, ου, ὁ, (κομάω) ὁ τρέφων μακρὰν κόμην, κομῶν, ἐπὶ τῶν Περσῶν, Χρησμ.. παρ' Ἡροδ. 6. 19· ἐπὶ ἀκολάστων ἠθῶν ἀνθρώπων Ἀριστοφ. Νεφ. 348, 1101, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **κομάω**)· ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς, ὁ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φαλακρός,** Πλάτ. Πολ. 454C, πρβλ. Γοργ. 542C· ὡσαύτως, κ. τὰ σκέλη Λουκ. Διόνυσ. 2. **2)** μεταφ., ἰὸς κ., βέλος μετὰ πτερῶν, Σοφ. Τρ. 567· λειμὼν κ., λιβάδιον ποῶδες, μὲ πρασινάδα, Εὐρ. Ἱππ. 211· θύρσος κισσῷ κομήτης ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1055. **II.** **κομήτης,** μετὰ τοῦ **ἀστὴρ** ἢ ἄνευ αὐτοῦ, «κομήτης» ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6 κἑξ., κτλ.· πρβλ. **κόμη** III.

κομῆτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κομήτης,** κ. κεφαλὴ Συνέσ. 71D.

κομιδή, ἡ, (κομέω, κομίζω) φροντίς, περιποίησις, Ὅμ.· ἐν τῇ Ἰλ., ἀείποτε ἐπὶ φροντίδος ἢ περιποιήσεως γινομένης εἰς τοὺς ἵππους, Θ. 186., Ψ. 411· ἐν τῇ Ὀδ., ἐπὶ περιποιήσεως γινομένης εἰς ἀνθρώπους, οἷον διὰ θερμῶν λουτρῶν καὶ τῶν τοιούτων, Θ. 453., Ξ. 124· ὡσαύτως, περιποίησις κήπου, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον Ω. 247, πρβλ. 245.— Ἐκ ταύτης τῆς ἐννοίας ἔχομεν τὴν δοτ. κομιδῇ ἐν χρήσει ἀντὶ Ἐπιρρ., ἴδε ἐν λ. **2)** τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς Θ. 232, ἔνθα ἴδε Nitzsch. **II.** μεταφορά, ἰδίως ζωοτροφιῶν καὶ τῶν ἐπιτηδείων, συγκομιδή, τῶν ἐπιτηδείων τὴν περὶ τὴν Πελοπόννησον κ. Θουκ. 4. 27· ὅθεν ῥᾴδιαι αἱ κ. ὧν προσέδει ὁ αὐτ. 6. 21, πρβλ. Ἰσοκρ. 224B, κτλ.· συγκομιδὴ τοῦ θερισμοῦ, τῶν καρπῶν, καρπῶν κ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 25, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 7. **2)** (ἐκ τοῦ μέσ. ὡσαύτως) ἀποκόμισις, ἀνάκτησις, ἐλευθέρωσις, κατὰ Ἑλένης κομιδῆς Ἡρόδ. 9. 73·— πληρωμὴ χρέους, Δημ. 987. 13, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 7, 2, κ. ἀλλ. **3)** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι, ποιεῖσθαι ταύτην τὴν κ. Ἡρόδ. 6. 95· ἐκφυγή, διαφυγή, ἀσφαλὴς ἐπιστροφή, κομιδῆς πέρι.. αὐτῷ μελήσειν ὥστε ἀσινέας ἀπικέσθαι ἐς τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 8. 19· οὔτε τις κ. τὸ ὀπίσω φανήσεται αὐτόθι 108, πρβλ. 4. 134., 7. 170, 229· μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρὸς Πινδ. Π. 6. 39.

κομιδῇ ἢ **κομιδῆ,** Ἐπίρρ.· (δοτ. τοῦ **κομιδή**)· — ἀκριβῶς, «σωστά», ἐστὶ κομιδῇ μεσημβρία Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 125· κύκλῳ κ. Πλάτ. Καρμ. 155D· κ. δ' ὥσπερ ἦν Δημ. 15. 18. **2)** ὡς τὸ πάνυ, ὁλοτελῶς, ἐντελῶς, μετὰ ῥημάτων, κ. μεθύειν Πλάτ. Συμπ. 215D, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Γανυμήδει» 2. 12· κ. ἀπειρηκέναι ὁ αὐτ. ἐν «Ποι.» 1. 14· συνηθέστερον μετ' ἐπιθ., κ. ἕτερον Πλάτ. Θεαίτ. 159A· εἰς στενὸν κ. .. καταστήσεται Δημ. 15. 25· κ. μικρὰ ὁ αὐτ. 324. 3· σαπροὺς κ. (δηλ. ἰχθῦς) Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2. 4· βαρὺς κ. Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 3. 7· κ. ἀναίσθητος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 12· κ. φαῦλος αὐτόθι 9. 4, 5· μετ' οὐσιαστ., Θετταλὸν λέγεις κ. τὸν ἄνδρα, ἐντελῶς Θεσσαλόν, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 20· μειρακύλλιον ὢν κ. Δημ. 539. 23· νέος κ. 540. 16·—μετ' ἀρνήσ., κ. γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ, ἐντελῶς οὐδαμοῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Κουρίδι» 2. 10· ὥστε μὴ κ. μοναρχίαν εἶναι, ἐντελῶς οὐδείς, Πλουτ. Περικλ. 11· κ. ἀτέχνως, ἄνευ οὐδεμιᾶς τέχνης, Πλάτ. Γοργ. 501A. **3)** συχνάκις ἐπὶ ἀποκρίσεων, κομιδῇ μὲν οὖν, ἀκριβῶς οὕτω, καὶ πολὺ μάλιστα, Ἀριστοφ. Πλ. 833, 834, 838, Πλάτ. Θεαίτ. 155A, Σοφ. 221C, ἀλ.· κ. γε, μάλιστα, βεβαιότατα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 442A, 453E, ἀλ.

κομίζω: μέλλ. **κομιῶ,** οὐ μόνον παρ' Ἀττ., ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδ. Ο. 546· **κομίσω,** μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν Ἀνθ. (ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 768 εἶναι ἀόρ. ὑποτ.)· — ἀόρ. **ἐκόμισα,** Ἐπικ. **ἐκόμισσα** ἢ **κόμισσα** Ἰλ., Δωρ. **ἐκόμιξα** Πινδ. Π. 4. 284·—πρκμ. **κεκόμικα** Πλάτ., κτλ.—Μέσ., μέλλ. **κομιοῦμαι** Ἀριστοφ., Θουκ. κτλ.· Ἰων. **-ιεῦμαι** (ἴδε κατωτ. II. 4)· μεταγεν. **κομίσομαι** Φάλαρ.·—ἀόρ. **ἐκομισάμην,** Ἐπικ. **ἐκομισσ-** ἢ **κομισσ-,** Ὅμ.— Παθ., μέλλ. **-ισθήσομαι** Θουκ. 1. 52, Δημ.· ἀόρ. **ἐκομίσθην** Ἡρόδ., Θουκ., κτλ.· πρκμ. **κεκόμισμαι** Δημ. 307. 18, ἀλλὰ συχνότερον μὲ μέσ. σημασ., ἴδε κατωτ. II. 3. (Παθ. ἐκ τῆς √ΚΟΜΙΔJ, ἧς τὸ J ἀπώλετο ἐν τῷ **κομιδή,** τὸ δὲ δJ ἔγεινε **ζ** ἐν τῷ **κομίζω,** ἴδε **Ζζ.** II. 3). Λαμβάνω φροντίδα περί τινος, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, τόν γε γηράσκοντα κομίζω Ἰλ. Ω. 541· τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ Ὀδ. Ο. 546· ἐμὲ κεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε Ρ. 113· κτλ., κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε Σ. 322, πρβλ. Υ. 68· σπάνιον παρ' Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Χο. 262, 344·— δέχομαι φιλίως, ξενίζω, περιποιοῦμαι, Θουκ. 3. 65· κοινότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καί σε .. κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ Ἰλ. Θ. 284, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 316· κομίσασθαί τινα ἐς τὴν οἰκίαν Ἀνδοκ. 16. 37, Ἰσαῖ. 36. 25·—ἀλλ' ἐν Ὀδ. Θ. 451 εἶναι παθ., οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, δὲν ἦτο ἀντικείμενον συχνῆς περιποιήσεως. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, προσέχω εἴς τι, φροντίζω, δίδω προσοχήν, τά σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε Ἰλ. Ζ. 490, Ὀδ. Φ. 350· κτήματα μὲν .. κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν Ψ. 355· δῶμα κ. ἐπὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, Π. 74, κτλ.· ἔξω κομίζειν πηλοῦ πόδα, τηρεῖν αὐτὸν ἔξω τοῦ βορβόρου, Αἰσχύλ. Χο. 697.— Μέσ., ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 391· Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν .. μέτρῳ εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν, νὰ ἀποθηκεύσῃ τις .., αὐτόθι 598. **II.** κομίζω τι πρὸς φύλαξιν, Ἀμφίμαχον .. κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, ἀπεκόμισαν τὸ πτῶμά του, Ἰλ. Ν. 196· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Σίντιες .. ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα, τὸν παρέλαβον, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἶκόν του, Α. 594· κόμισαί με, παράλαβέ με ἀσφαλῆ, σῶσόν με, Ε. 359, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 774·—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὴν δ' ἐκόμισσεν κῆρυξ, ὁ κῆρυξ ἔλαβε καὶ ἐκόμισεν αὐτὴν (τὴν χλαῖναν) διὰ νὰ μὴ χαθῇ, Ἰλ. Β. 183· [τρυφάλειαν] κόμισαν .. ἑταῖροι Γ. 378, πρβλ. Ν. 579·— παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς, σῴζω, ἀπολυτρόνω, διασῴζω, τινὰ ἐκ θανάτου Πινδ. Π. 3. 97, πρβλ. Ν. 8. 76· ἄρουραν πατρίαν σφίσι κόμισον ὁ αὐτ. Ο. 2. 28·—νεκρὸν κ., φέρω εἰς ταφήν, (ὡς τὸ **ἐκφέρω**), Σοφ. Αἴ. 1397, Εὐρ. Ἀνδρ. 1264· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰσαῖ. 71. 13· ἀλλ' ἁπλῶς **κομίζειν,** φέρω τὸ σῶμα εἰς τὸν οἶκον, ἀντίθετ. τῷ **θάπτω,** Αἰσχύλ. Χο. 683, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 71. **2)** δέχομαι, ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ (δηλ. τὸν ἄκοντα, τουτέστι τὸ ἀκόντιον τοῦ Πανθοΐδου), Ἰλ. Ξ. 456, πρβλ. 463· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς δή μιν τῷ ἐν χροΐ ἐδέξατο τῷ σώματι πᾶν κομίσαιο (δηλ. τὸ ἔγχος) Χ. 286. **3)** ἀποφέρω ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λείαν, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε Β. 875· κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους Λ. 738· τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμιξαν, ἐκέρδησαν τέσσαρας νίκας, Πινδ. Ν. 2. 30· ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς Σοφ. Ο.

Κ. 1411· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67· — μετέπειτα, συχνάκις ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω τι πλῆρες, κτῶμαι, κερδαίνω, δόξαν ἐσθλὴν Εὐρ. Ἱππ. 432· τριώβολον Ἀριστοφ. Σφ. 690· τὴν ἀξίαν Πλάτ. Πολ. 615B· τὰ ἆθλα αὐτῆς αὐτόθι 621D· τόκους αὐτόθι 555E· κ. τί τινος Σοφ. Ο. Τ. 580· τι παρά τινος Θουκ. 1. 43· τι ἀπό τινος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10· καὶ παθ. πρκμ. μὲ μέσ. σημασ., ὑμεῖς τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, ἔχετε θερίσῃ τοὺς καρπούς, Δημ. 304. 26· κεκόμισται χάριν 569. 27· ὡμολόγει κεκομίσθαι τὴν προῖκα 818. 1, πρβλ. Θουκ. 8. 61, Ἰσαῖ 53. 6. **4)** φέρω, μεταφέρω, βαστάζω, κόμισαν δέπας Ἰλ. Ψ. 699, πρβλ. Ὀδ. Ν. 68, Ἡρόδ., κτλ.· κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις, δύνασαι ν' ἀπέλθῃς ὅπου θέλεις, Σοφ. Ἀντ. 444.—Παθ., μεταφέρομαι, ταξειδεύω διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 43, κτλ.· εἴσω κομίζου, εἴσελθε, ἔμβαινε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1035· κ. παρά τινα, προστρέχω, καταφεύγω εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 73·— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ὁ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ., κομιεύμεθα ἐς Σίριν Ἡρόδ. 8. 62· οἳ ἂν κομίσωνται .. ἐς Βαβυλῶνα ὁ αὐτ. 1. 185· ἔξω κομίσασθ' οἴκων Εὐρ. Τρω. 167. **5)** φέρω εἴς τινα τόπον, εἰσφέρω, εἰσάγω, κόμιζε νῦν μοι παῖδα Σοφ. Αἴ. 530, πρβλ. Ἀντ. 444, Πλάτ. Πολ. 370E, καρπὸν κ., συγκομίζω τὸν σῖτον (πρβλ. **κομιδὴ** II), Ἡρόδ. 2. 14· ξενικὸν νόμισμα κ., εἰσάγω, Πλάτ. Νόμ. 742B· οὕτω, κ. τὴν φιλοσοφίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἰσοκρ. 227A· οἱ κομίσαντες τὴν δόξαν ταύτην Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 6, 2, πρβλ. Μεταφ. 1. 9, 1·— καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὸ ἄγαλμα ἐπὶ Δήλιον Ἡρόδ. 6. 118· ποίμνας ἐς δόμους Σοφ. Αἴ. 63, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 833. **6)** ὁδηγῶ, συνοδεύω, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; Σοφ. Ο. Τ. 678, πρβλ. Φιλ. 841, Πλάτ. Φαίδων 113D, κτλ.· κ. αὐτὴν ἐξ ὀμμάτων, ἐξάγαγε αὐτὴν ἀπ' ἔμπροσθέν μου, Εὐρ. Ἄλκ. 1064· κ. ναῦς Θουκ. 2. 85, κτλ. **7)** ἐπανάγω ἐκ τῆς ἐξορίας, Πινδ. Π. 4. 188· τεὰν ψυχὰν κ. (ἐκ τοῦ κάτω κόσμου), ὁ αὐτ. Ν. 8. 75. **8)** ἀνακτῶμαι, ὁ αὐτ. Ο. 13. 82· τέκνων.. κομίσσαι δέμας Εὐρ. Ἱκέτ. 273, πρβλ. 495· καὶ παρὰ πεζογράφοις, πάλιν κ. Πλάτ. Φαίδων 107E, κτλ.—Μέσ., ἀνακτῶμαι, λαμβάνω ὀπίσω, τὸν παῖδα Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρβλ. Ι. Τ. 1362· τὴν βασιλείαν Ἀριστοφ. Ὄρν. 549· τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους κομίζεσθαι Θουκ. 1. 113, πρβλ. 4. 117., 6. 103· κομίζομαι χρήματα, πληρώνομαι χρέος, Λυσ. παρὰ Διογ. 910, Ἀνδοκ. 6. 11, Δημ. 42. 13, κτλ.· τόκους Πλάτ. Πολ. 555E, κτλ.· οὕτω, κ. τιμωρίαν παρά τινος Λυσ. 126. 34· κομίζεσθαι τὴν θυγατέρα, λαμβάνω ὀπίσω τὴν θυγατέρα μου (μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της), Ἰσαῖ. 69. 30, ἴδε κατωτ. 9.— Παθ., ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, συχνὸν παρ' Ἡροδότῳ, Ξεν., κτλ.· ἐκομίσθησαν ἐπ' οἴκου Θουκ. 2. 33, πρβλ. 73· κομισθεὶς οἴκαδε Πλάτ. Πολ. 614B. **9)** μεταφ., προφυλάττω ἐκ τῆς λήθης, ἀοιδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ ἔργ' ἐκόμισαν Πινδ. Ν. 6. 52. **10)** ὡς τὸ Λατ. affero, χορηγῶ, προσφέρω, παρέχω, θράσος .. ἀνδράσι θνήσκουσι κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 804·— τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. συνδυάζονται, χθὼν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται, παρέχει τὰ πάντα καὶ πάλιν τὰ λαμβάνει ὀπίσω, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 539, πρβλ. 89, 668.

κόμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόμη, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24., 3. 22, 10. II. = **προκόμιον**, πρβλ. Wess. Ἡρόδ. 4. 64.

κομιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **κομίζω**, περὶ οὗ πρέπει τις νὰ φροντίσῃ, ὃν πρέπει τις νὰ συγκομίσῃ, Αἰσχύλ. Θήβ. 600. **2)** ὃν πρέπει τις νὰ φέρῃ, Διοσκ. 2. 89. II. **κομιστέον**, πρέπει τις νὰ φέρῃ, νέους εἰς δείματα κ. Πλάτ. Πολ. 413D.

κομιστή, ἡ, = **κομιδὴ** I, Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 351.

κομιστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ἑκ. 222, Πλουτ. Περικλ. 12.

κομιστής, οῦ, (κομίζω) ὁ φροντίζων περί τινος, κ. νεκρῶν Εὐρ. Ἱκέτ. 25. II. ὁ κομίζων, ὁ ὁδηγῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1268.

κομιστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς περιποίησιν, κ. φάρμακα, δυναμωτικά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. II. κατάλληλος εἰς τὸ κομίζειν τι, κ. πλοῖα, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ.

κομιστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ κομίσῃ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 1.

κομίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κομιστήρ**, ὑπηρέτρια, θεράπαινα, Α. Β. 267. 30, Ἡσύχ.·— ὡς ἐπίθετ. τῆς φύσεως, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 16.

κόμιστρον, τό, (κομίζω) ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **σῶστρα**, διὰ διάσωσιν ζωῆς, ψυχῆς κόμιστρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 965. II. πληρωμὴ ἢ ἀμοιβὴ μεταφορᾶς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1387.

κόμμα, τό, (κόπτω) τύπωσις, χάραγμα νομίσματος, Λατ. nota, χαλκίοις .. κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι Ἀριστοφ. Βάτρ. 726, πρβλ. Ἐκκλ. 8· παροιμ., πονηροῦ κόμματος, φαύλου χαράγματος, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτῆρος, «εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν πλεῖονα δὲ χαλκὸν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 862, 950· — χρυσίον κόμμασιν ἀποσμώμενον (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ ἀποσπ-), καθαριζόμενον διὰ κτυπημάτων τῆς νομισματοκοπικῆς σφραγῖδος, Λουκ. Ἀλ. 14. **2)** καθόλου = **νόμισμα**, ἴδιοί τινες θεοί, κ. καινὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 890· χάραξις, κόψιμον, τρεῖς οἱ τὸ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι, Λατ. triumviri monetales, Δίων Κ. 54. 26. II. τὸ διὰ κτυπήματος ἀποχωριζόμενον ἢ ἀποσπώμενον, «κομμάτι», ἰχθύων Γεωπ. 18. 14, 2. **2)** τὸ κατὰ τὸ ἁλώνισμα τοῦ σίτου ἀπολειπόμενον ἄχυρον, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ. **3)** μικρὸν μέρος περιόδου, ἀλλαχοῦ, κῶλον, Λατ. comma, Δημήτρ. Φαληρ. 9, Κικ. Orat. 62.

κομμᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ μεταχειριζόμενος βραχείας προτάσεις, Φιλόστρ. 621.

κομμᾰτικός, ή, όν, (κόμμα II. 3) συνιστάμενος ἐκ βραχειῶν προτάσεων, μικρὰ καὶ κ. ἐρωτήματα Λουκ. Δὶς Κατηγ. 28· λόγος Ἑρμογ.·—Ἐπίρρ. -κῶς, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 39. II. **κομματικὸν** (δηλ. μέλος) τό, ἴδε ἐν λέξ. **κομμός**.

κομμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόμμα** II, «κομμάτι», Ἀλκίφρων 1. 1. **2)** βραχεῖα πρότασις, χωρίον συγγραφέως, «ῥητόν», Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 31, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 26.

κόμμῐ, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γόμμα», Λατ. gummi, Ἡρόδ. 2. 86, 96, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799.— ξενικὴ λέξις (Ἀθήν. 66F, Χοιροβ. 1. 373 Gaisf.), συνήθως ἄκλιτ., ὡς ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις· ἀλλ' ὡσαύτως κλιτόν, γεν. **κόμμεως**, Ἱππ. καὶ Γαλην.· δοτ. **κόμμει** Διοσκ. 1. 79, Γαλην., καὶ **κόμμιδι** Κρώβυλ. ἐν Ἀδήλ. 3, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 2. 86· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 288. Περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε **πέπερι**.

κομμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόμμι**, Γαλην.

κομμῐδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόμμι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 2.

κομμίζω, φαίνομαι ὡς κόμμι, Διοσκ. 1. 77. σ. 97.

κομμιώδης, ες, = **κομμιδώδης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 16.

κομμός, οῦ, ὁ, (κόπτω) κτύπημα, πλῆξις· ἰδίως ὡς τὸ Λατ. planctus (ἐκ τοῦ plango), κτύπημα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους ἐν θρηνολογίᾳ, ἔκοψα κομμὸν Ἄριον, ἐθρήνησα θρῆνον Μηδικόν, Αἰσχύλ. Χο. 423, πρβλ. Βίωνα 1. 97· ἴδε **κόπος**, **κοπετός**, **κόπτω** II·— ἐντεῦθεν, **2)** ἐν τῷ Ἀττικῷ δράματι, ἄγριος θρῆνος ᾀδόμενος ἐναλλὰξ ὑφ' ἑνὸς ἢ πλειόνων τῶν κυριωτάτων προσώπων καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ, (κομμὸς δὲ θρῆνος κοινοῦ χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς Ἀριστ. Ποιητ. 12. 3), οἷοι οἱ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1072-1185, Χο. 307-478, Πέρσ. 909 τέλ.· πρβλ. Ἑρμ. Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Elem. Metr. σελ. 733· καλεῖται δὲ καὶ **κομματικὸν** (δηλ. **μέλος**) Πολυδ. Δ', 53.

κομμός, ὁ, φροντὶς περὶ τὸν ἱματισμὸν ἢ τὴν κόσμησιν, «περίεργος κόσμησις» Σουΐδ.

κομμέω, καλλύνω, καλλωπίζω, αὐτοὺς Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 1. 2· λόγους Θεμίστ. 336C.— Μέσ., Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 141.

κομμώ, οῦς, ἡ, **κομμώτρια**, Α. Β. 273.

κόμμωμα, τό, καλλώπισμα, διακόσμησις, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 8.

κόμμωσις, εως, ἡ, καλλώπισμα, διακόσμησις, Ἀθήν. 568A·— μεταφ. ἐν τῷ πληθ. παγίδες, δελεάσματα, Ἡσύχ.

κομμωτής, οῦ, ὁ, καλλύνων, καλλωπιστής, τινος Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 32, Πλούτ. 2. 348E.

κομμωτίζω: μέλλ. -ίσω, = **κομμόω**, Συνέσ. 83C, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

κομμωτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καλλώπισιν, ἄσκησις Λουκ. Ἔρωτες 9· τὸ κ. τῆς ἰατρικῆς μέρος Γαλην.·— ἡ -κὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καλλύνειν ἢ καλλωπίζειν, Πλάτ. Γοργ. 463B, 465B.— μεταφ. ἐπὶ ὕφους, Ἑρμογ., κτλ.· — Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1063.

κομμώτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κομμωτής**, ἡ καλλωπίστρια, ἡ ἐπὶ τοῦ κτενίσματος ὑπηρέτρια, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737, Πλάτ. Πολ. 373C.

κομμώτριον, τό, ἐργαλεῖον καλλωπίσεως, κτενίσεως τῆς κόμης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 8.

κομο-τροφέω, τρέφω κόμην μακράν, Λατ. coman alere, Στράβων 196.

κομπάζω: μέλλ. -άσω, = **κομπέω**, ὡς καὶ νῦν, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, Αἰσχύλ. Θήβ. 436, Ἀγ. 1671, κτλ.· κ. μέγα Εὐρ. Ἱππ. 978· κ. ἐπί τινι, ὁμιλῶ κομπαστικῶς ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Θήβ. 480·— μετ' αἰτ., κ. λόγον, ὁμιλῶ μεγάλους λόγους, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1400, κτλ.· κ. γέρας, καυχῶμαι διὰ τὴν θέσιν μου, τὸ ὑπούργημά μου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 209· οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας Σοφ. ἐν Ἠλ. 1500· μέγα τι κ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1122·— μετ' ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1130, Εὐρ. Βάκχ. 340· κ. ὡς .., Ξεν. Οἰκ. 10. 3.— Παθ., γίνομαι ἀντικείμενον καυχήσεως, φημίζομαι, οὕνεκ' ὄλβου Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 64· φόβος .. κομπάζεται, θρυλεῖται, Αἰσχύλ. Θήβ. 500· τίνος δὲ .. παῖς πατρὸς κομπάζεται; τίνος πατρὸς υἱὸς λέγεται ὅτι εἶναι; Εὐρ. Ἄλκ. 497, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 64.— ὡς τὸ **κομπέω**, σπάνιον παρὰ πεζολόγοις, Λυσ. 105. 2., 107. 27, Ξεν. Συμπ. 4. 19, Οἰκ. ἔνθ' ἀνωτ.

Κομπᾰσεύς, ὁ, κωμ. λέξις, ὁ ἐκ **Κόμπου** = **κομπαστής**, κομπορρήμων ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1126.

κόμπασμα, τό, μόνον ἐν τῷ πληθ., καυχήσεις, καυχησιολογίαι, κομπαστικοὶ λόγοι, Αἰσχύλ. Πρ. 361, Θήβ. 551, 794, Ἀριστοφ. Βάτρ. 940, Ἀρρ. Ἰνδ. 5. 13.

κομπασμός, ὁ = **κόμπασμα**, Πλουτ. Σύλλ. 16.

κομπαστής, οῦ, ὁ, ὁ κομπάζων, ἀλαζών, Πλουτ. Κράσσ. 16.

κομπαστικός, ή, όν, ὁ κομπάζων ἀλαζών, ἀλαζονικός, Πολυδ. Θ', 146. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 147.

κομπέω, (κόμπος) κροτῶ, ἀντηχῶ, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἰλ. Μ. 151· ἐπὶ ἤχου κρουομένου σκεύους, κ. χύτραν, λοπάδα, κτυπῶ, ἐπικρούω πήλινον ἀγγεῖον, ὅπως ἴδω μήπως εἶναι βεβλαμμένον, Διογ. Λ. 6. 30 (κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Εὐστ. 896. 61 ἀντὶ **σκοποῦμεν**), πρβλ. 2. 78.—**κόμπος**. II. μεταφ., ὡς τὸ **κομπάζω**, κομπορρημονῶ, ὁμιλῶ μετὰ κόμπου, μεγαληγορῶ, καυχῶμαι, Λατιν. crepo, τί κομπέω παρὰ καιρόν; Πινδ. Π. 10. 4· κομπ. ἄλλως Ἡρόδ. 5. 41· ὡς σὺ κομπεῖς Εὐρ. Ὀρ. 571· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κομπ. μῦθον, ὁμιλῶ λόγον πλήρη καυχήσεως, Σοφ. Αἴ. 770· ὑψήλ' ἐκόμπεις αὐτόθι 1230. 2) μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπί τινι, κ. γάμους Αἰσχύλ. Πρ. 947. — Παθ., ὁπλῖται, ὅσοιπερ κομποῦνται, περὶ ὅσων ὑπάρχει καύχησις, Θουκ. 6. 17. 3) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι .., Εὐρ. Ἠλ. 815· οὕτω, κ. ὅπως .., καυχῶμαι πῶς .., Σοφ. Ο. Κ. 1149.—Ὡς τὸ **κομπάζω**, σπάνιον παρὰ πεζογράφοις.

κομπ-ηγόρος, ον, ὁμιλῶν κομπαστικῶς, Ἡσύχ.

κομπηρός, ά, όν, κομπαστικός, μόνον ἐν τῷ ἐπιρρήμ. **-ρῶς**, Σχόλ. Βασιλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. συγκρ. **-οτέρως**, Τζέτζ.

κομπισμός, ὁ, «τριλλισμὸς» ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, «κομπισμὸς δὲ ἐστιν ὅταν τὸν αὐτὸν φθόγγον πλεονάκις ἢ ἅπαξ κατὰ μέλος ὀργανικὸν παραλαμβάνωμεν»· ἐπὶ τῆς φωνῆς ἐκαλεῖτο **μελισμός**· ἐπὶ ἀμφοτέρων δὲ **τερετισμός**, Μανουὴλ Βρυέννιος Ἁρμον. σ. 480 ἐκδ. Wall.

κομπο-λακέω, ὁμιλῶ κομπάζων, εἶμαι κομπαστής, Ἀριστοφ. Βάτρ. 961· παρὰ τῷ Τζέτζ., **κομπολακυθέω**·— ὡσαύτως **κομπο-λάκυθος** ἢ **-λάκυθος**, ου, ὁ, μέγας κομπαστής, Ἀριστοφ. Ἀχ. 589, 1182, ἴσως μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Λάμαχος.

κομπο-λογέω, ὁμιλῶ κομπαστικῶς, Ἰουστῖν. Μάρτ. **-λόγημα**, τό, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 80·— **κομπολογία**, ἡ, Μενάνδρ. Ἱστ. σ. 354, 16, ἐκδ. Βόνν., Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ὑψαγόρας**.

κομπο-ποιέω, ἀλαζονεύομαι, ποιῶ τι μετὰ κόμπου, κομπολογῶ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 666C.

κομπορρηματοχρηματομετεωροφέναξ, ὁ, ὁ ἐπὶ χρήμασι κομπορρημονῶν μετεωρολέσχης, κωμικὸν ἐπίθετον, ὅπερ εἰς τὸν Κροῖσον ἔδωκεν ὁ Τζέτζης, Χειρογρ. Ἐπιστ. 4, cod. Reg. 2644, fol. 70A.

κομπορ-ρήμων, ον, ὁ ὁμιλῶν μετὰ κόμπου· Ἐπίρρ. **-ρημόνως**·— οὐσιαστ. **κομπορρημοσύνη**, ἡ, ἡ μετὰ κόμπου ὁμιλία, Θ. Λάσκ. Χειρόγρ. cod. Reg. 1193, fol. 73A.

κόμπος, ὁ, κτύπος, θόρυβος, κρότος, ἰδίως ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κάπρου, ὅταν ἀκονᾷ αὐτούς, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται Ἰλ. Λ. 417., Μ. 149· ὁ κτύπος τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρειν Ὀδ. Θ. 380· ὁ κρότος ἢ κωδωνισμὸς μετάλλου, Εὐρ. Ῥῆσ. 384· πρβλ. **κομπέω**. II. μεταφ., καύχησις, κομπορρημοσύνη, ὁ κόμπος οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 425, πρβλ. 473, Ἀγ. 613· οὐ πεπλασμένος ὁ κ., ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1031· Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει Σοφ. Ἀντ. 127· κ. πάρεστι, δηλ. ὑπερηφανεύομαι διὰ τὸ ἔργον, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 96· σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὅρα μὴ μάτην κ. ὁ λόγος εἰρημένος εἴη Ἡρόδ. 7. 103· οὐ λόγων .. κ. τάδε, μᾶλλον ἢ ἔργων .. ἀλήθεια Θουκ. 2. 41· κ. καὶ ἀλαζονεία Αἰσχίν. 87. 36· παρὰ κωμ., κ. κενοὶ ψοφοῦσιν Ἄλεξ. ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 9. 2) σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασ., ἔπαινος, Πινδ. Ι. 1. 60., 5 (4) 30.

κομπός, ὁ, = **κομπαστής**, Εὐρ. Φοίν. 600· κομπὸς λόγος Ἐτυμολ. Μέγ. 527. 47. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 67. 2.

κομπο-φακελορ-ρήμων, ον, γεν. ονος, ὁ ἔχων φακέλους πομπωδῶν λόγων καὶ μεταχειριζόμενος αὐτούς, σκωπτικὸν ἐπίθ. τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 839, ἕνεκα τῶν μακρῶν συνθέτων αὐτοῦ λέξεων·— **κομποφακελλορρημοσύνη**, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 3. 7.

κομπόω, = **κομπέω**, Δίων Κ. 43. 22, ἐν τῷ Παθ.

κομπώδεια, ἡ, κόμπος, κομπορρημοσύνη, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 873C.

κομπώδης, ες, (εἶδος) κομπαστικός, κενόδοξος, κομπωδεστέρα πρόσποίησις Θουκ. 2. 62· τὸ κομπῶδες, τὸ κομπαστικόν, ὁ κόμπος, ὁ αὐτ. 5. 68· τὸ κ. καὶ σοβαρὸν Πλουτ. Σύλλ. 16. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Σχόλ. Θουκ. 8. 81.

κομφέκτωρ, ορος, ὁ, τὸ Λατ. confector, ὁ κατεργαζόμενος, φονεύων τὰ θηρία ἐν ἀμφιθεάτροις, Πολυκάρπ. Μαρτ. 16.

κομψεία, ἡ, ἡ λεπτότης, κομψότης, τὸ κόσμιον, ἰδίως τῆς γλώσσης, τὰς .. τοιαύτας κομψείας, τοιαύτας λεπτότητας, Λατ. argutiae, Πλάτ. Φαῖδρ. 101C, πρβλ. Λουκ. Προμ. 8.

κόμψευμα, τό, ὁ κομψὸς τρόπος, κομψότης, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 4, Λουκ. Ἔρωτες 54, Γαλην.

κομψ-ευριπικῶς, Ἐπίρρ., μὲ κομψεύματα Εὐριπίδου (συγκεκομμένον ἐκ τοῦ **κομψευριπιδικῶς**, ὅπερ ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 18.

κομψευτικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς κομψείαν, κομψευόμενος, Νικήτ. Χρον. 234D.

κομψευτός, όν, = **κομψός**, διάφ. γραφ. παρὰ Διονυσ. Ἁλ.· ἴδε ἐν λέξ. **ἀκόμψευτος**.

κομψεύω, (κομψός), ὁμιλῶ περί τινος κομψῶς, λεπτολογῶ, σοφίζομαι, κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, ἔλα τώρα, λεπτολόγει ἢ σοφίστευε ἐπὶ τῆς λέψεως δόξα (ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον), Σοφ. Ἀντ. 324·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ τοῦτο κομψευσάμενος, ὁ εὑρὼν τοῦτο τὸ σόφισμα, ταύτην τὴν λεπτολογίαν, Πλάτ. Πολ. 489C· πρέπει .. σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα κομψεύεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 197D· κ. ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 436D. οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., αὐτὸ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, ἔχει ἀποδείξει τὸ λεπτολόγον τοῦτο παράδοξον, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 227C· οἱ τὰ πολιτικὰ κεκομψευμένοι Φίλων 1. 448, πρβλ. **ἐκκομψεύομαι**. 2) Παθ., προσποιοῦμαι τὸν κομψόν, πράττω ἢ λέγω κομψῶς, φέρομαι μὲ κομψότητα καὶ χάριν, ὁμιλῶ μὲ χάριν, μὲ λεπτότητα, ἥδεσθαι κομψευόμενος, ἀγαπῶ νὰ ἐπιδεικνύωμαι, λεγόμενον ἐπὶ τολμηρῶν ἰατρῶν πρωτοπείρων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832· ἐπὶ πραγμάτων, προσαγώγιον κεκομψευμένον, κομψῶς πεποιημένον, Πλάτ. Φιλήβ. 56C· ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων κεκόμψευται σχημάτων Διονύσ. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 14· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.

κομψο-επής, ές, ὁ ὁμιλῶν κομψῶς, χαρίεις ἐν συναναστροφῇ, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 828B·— **κομψοέπεια**, ἡ, κεκαλλιεπημένος λόγος, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3. σ. 76A.

κομψολεσχέω, = τῷ ἑπομ., Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 71.

κομψολογέω, ὁμιλῶ κομψῶς, γλαφυρῶς, Ἐκκλ. Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. σ. 760D, καὶ **κομψο-λογία**, ἡ, γλαφυρά, κομψὴ ὁμιλία, Κύριλλ. κ. Ἰουλιαν. 3. σ. 76A· ἐκ τοῦ **κομψολόγος**, ον, = **κομψοεπής**, Αἰσώπ. Μῦθ. 192, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 244C.

κομψο-πρεπής, ές, ὁ μετὰ κομψότητος εὐπρεπής, μοῦσα Ἀριστοφ. Νεφ. 1030.

κομψός, ή, όν, (κομέω) καλῶς, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, κεκαλλωπισμένος, Λατ. comptus· ἐντεῦθεν, εὔχαρις ἄνθρωπος, Λατ. bellus homo, Ἀριστοφ. Σφ. 1317, Ἄλεξ. ἐν «Πολυκλείᾳ» 1, Τιμοκρέων 6. 2) εὐπρεπής, ἐπίχαρις, γλαφυρός, εὐφυής, πνευματώδης, δεξιός, ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν λόγων αὐτῶν καὶ πράξεων, κ. θεαταὶ Κρατῖν. ἐν «Πυλαίᾳ» 1, πρβλ. ἐν Ἀδήλ. 155· ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ ἄνδρες Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 1· κ. ἐν συνουσίᾳ Ἀριστοφ. Νεφ. 649, πρβλ. Βάτρ. 967, Πλάτ. Γοργ. 493A· κ. περί τι, εὐφυὴς ὡς πρὸς .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 495D, Κρατ. 405D· ἐπὶ τῶν ἐμφύτων τοῦ κυνός, λεπτός, ὀξύς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 376A· μὰ γῆν .., μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω, ἐπινόησιν λεπτοτέραν .., Ἀριστοφ. Ὄρν. 195· ἰδίως ἐπὶ σκωπτικῆς σημασίας, ἐμπαικτικῶς, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, οἵτινες ὑπὲρ τὸ δέον ἐλεπτολόγουν περὶ πάντων ὅσα ἔλεγον καὶ ἔπραττον, λεπτός, ὑπερακριβής, τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ Εὐρ. Ῥῆσ. 625· κομψός γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρεργάτης λόγων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 426· μή μοι τὰ κομψὰ .., ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 16· τῶν ἰατρῶν οἱ κ. ἢ περίεργοι Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, 7· οὕτω, κ. σοφίσματα Εὐρ. παρὰ Στοβ. σ. 56. 13· κομψότερος .. ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ, παρὰ πολὺ λεπτός, Πλάτ. Κρατ. 429D·— ἀλλ' ὁ Πλάτων συνήθως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ καλῆς σημασίας κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Μοίρ., πρβλ. Διον. Κωμ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 1·—τὸ κομψόν, = ἡ κομψότης, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 6. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν, κομψόν, γλαφυρόν, νόστιμον, ἀστεῖον, τὸ πρᾶγμα κομψὸν [ἐστι] Ἀριστοφ. Θεσμ. 93, πρβλ. 460· πάντων δὲ κομψότατον Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· τοῦτ' ἔχει κομψότατον, τοῦτο εἶναι τὸ ἀστειότατον, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171A· τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια, τὰ εὔμορφα ταῦτα χλανίδια, Αἰσχίν. 18. 30· τὸ θῆλυ τοὺς πόδας ἔχει κομψοτέρους, λεπτοτέρους, εὐμορφοτέρους, Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 5. II. Ἐπίρρ. **κομψῶς**, μετὰ κομψότητος, ἀντίθετ. τοῦ ἁπλῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1016, Πλάτ., κτλ.· συγκρ. **-οτέρως**, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 208· ὡσαύτως κομψότερον ἔχω, εἶμαι καλλίτερα κατὰ τὴν ὑγείαν, Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. δ', 52, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 10, 13.— Ὑπερθ. **-ότατα**, ὁ αὐτ. Λυσ. 89· ὃ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα, ὅπερ καὶ νομίζεται ὅτι λέγεται κομψοφανέστατα, Πλάτ. Θεαιτ. 202D.— Λέξις Ἀττ., κυρίως ἀπαντῶσα παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς πεζολόγοις· ἐκ τῶν τραγικῶν μόνος ὁ Εὐριπίδης μετεχειρίσθη αὐτήν.

κομψότης, ητος, ἡ, = **κομψεία**, λεπτότης, χάρις, γλαφυρότης, ἰδίως γλώσσης, Ἰσοκρ. 233A (διάφ. γραφ. κοσμιότητος), Πλάτ. Ἐπιστ. 358C, Πλουτ. 2. 353E.

κοναβέω, (κόναβος). Ἐπικ. ῥῆμ., ἠχῶ, ψοφῶ, ἀντηχῶ, ἀποτελῶ ἦχον, κλαγγήν, ἰδίως ἐπὶ μεταλλικῶν σωμάτων, ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε Ἰλ. Ο. 648, πρβλ. Φ. 593 (ἴδε

κοναβίζω)· ἀντηχῶ, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν Β. 334., Π. 277· ἀμφὶ δὲ δῶμα σμ. κον. Ὀδ. Ρ. 542· ἀμφὶ δὲ γαῖα σμ. κον. Ἡσ. Θ. 840.

κοναβηδόν, Ἐπίρρ. μετὰ κονάβου, κρότου, ψόφου, ἀντηχήσεως, κλαγγῆς, Ἀνθ. Π. 7. 531.

κοναβίζω, = **κοναβέω**, περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζε Ἰλ. Ν. 498, πρβλ. Φ. 255· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν σμ. κον. ποσσῶν Ἰλ. Β. 466.

κόναβος ὁ, κρότος, πάταγος, κτύπος, κλαγγή, θόρυβος, κόναβος.. ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων Ὀδ. Κ. 122, πρβλ. Ἡσ. Θ. 709.— Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 160 (ἐν χορικῷ, κ. χαλκοδέτων σακέων), πρβλ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22. (Ἴσως ὀνοματοπ.· ὁ Curt. ὑποθέτει √ΚΟΝ, ΚΑΝ, παραβάλλων Σανσκρ. kan-kani (campana), kvaṇ (sonare), Λατ. can-o.)

κοναρός, ά, όν, εὐτραφής, πίων, δραστήριος, Ἡσύχ.· συγκρ. **κοναρώτερον**, «δραστικώτερον» ὁ αὐτ.

κόνδαξ, ᾶκος, ὁ, πιθ. ἡ ἐν λέξ. **κυνδαλισμὸς** περιγραφομένη παιδιὰ (ἴδε **κόνταξ**)·—μεταφ., κόνδακα παίζειν, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Ἀνθ. Π. 5. 61.

κονδῖτος οἶνος, ὁ, τὸ Λατ. vinum conditum, οἶνος ἀρωματικός, Γεωπ. 8. 31· ὡς οὐσ. τὸ **κονδῖτον** = **κονδῖτος οἶνος**, Μοσχίων 77, κλ.

κονδρίλλη, ἡ, φυτόν τι ὅμοιον τῷ κιχωρίῳ, Διοσκ. 2. 160.

κόνδυ, υος, τό, εἶδος ἐκπώματος, ποτηρίου, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 477F, κἑξ., πρβλ. 784A, Ἑβδ. (Γεν. ΜΔ', 2, κ. ἀλλ.)·— λέγεται ὅτι εἶναι Περσικὴ λέξις, ἴδε Sturz Διαλ. σελ. 91·— Καθ' Ἡσύχ.: «κόνδυ· ποτήριον βαρβαρικόν, κυμβίον».

κονδύλη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κορδύλη**, ὃ ἴδε.

κονδυλίζω: μέλλ. -ίσω, (κόνδυλος) κτυπῶ διὰ τῆς πυγμῆς (διὰ τοῦ γρόνθου) Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Θ', 76.—Παθ., ὑπὸ συνηθείας Λογγῖν. 44· βιαιότερον .. διαλεγόμενον κονδυλίζεσθαι Διογ. Λ. 2. 21.

κονδύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόνδυλος**, Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 1· (πιθ. ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κονδύλων**).

κονδυλισμός, ὁ, κτύπημα διὰ τῆς πυγμῆς, γρονθοκόπημα, κακομεταχείρισις, Ἀρτεμίδ. 2. 15, Ἑβδ. (Σοφονίας. Β', 8).

κονδυλόομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι, «κονδυλούμεναι· ἀνοιδοῦσαι· καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὑδάτων» Ἡσύχ.

κόνδυλος, ὁ, προέχων ἁρμὸς τοῦ δακτύλου, «κλείδωσις», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 3· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἁρμοὶ τῶν δακτύλων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780· ἐντεῦθεν, ἡ κεκλεισμένη παλάμη τῆς χειρός, πυγμή, «γρόνθος», ἡ «γροθιά», «μπουνιά»· κονδύλοις ἡρμοττόμην (ἴδε **ἁρμόζω** Ι. 4)· κονδύλοις νουθετεῖν τινα Ἀριστοφ. Σφ. 254· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἑνικ., αὐτόθι 1503· δοῦναι κόνδυλόν τινι Πλούτ. 2. 439D· κονδύλῳ καθικέσθαι τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 7, κτλ.· κονδύλοις πατάξαι, ἦτο ἀντίθετ. τῷ: ἐπὶ κόρρης (ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον), Δημ. 537, ἐν τέλ.· παροιμ., κολλύραν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ, «κουλλοῦρι καὶ ξύλο διὰ προσφάγι», δηλ. «γερὸ ξύλο», Ἀριστοφ. Εἰρ. 123, ἔνθα ἴδε Σχολ.· λόγον ἔχειν τοῦ κονδύλου προχειρότερον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1· νὴ τοὺς κονδύλους, μὰ τοὺς γρόνθους τούτους, κωμικὸς ὅρκος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 411· πρβλ. **κόλαφος**. ΙΙ. καθόλου, ὁ ἁρμὸς πάσης ἀρθρώσεως, οἷον τοῦ πήχεως, Γαλην. 12. 261, Πολυδ. Α', 141. ΙΙΙ. πᾶν σκληρὸν καὶ ὀστεῶδες ὄγκωμα, ὡς τὸ **κονδύλωμα**, Ἱππ. 1125H, 1131D. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «κόνδοι· κεραῖαι, ἀστράγαλοι», ὀγκώματα, ὄγκοι).

κονδυλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόνδυλον, ἐξωγκωμένος, Ἱππ. Μοχλ. 841, κτλ.

κονδύλωμα, τό, ὄγκος, τυλῶδες οἴδημα, Ἱππ. 893G, H, Γαλην.

κονδύλωσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἱππ. 893B, F.

κονέω, (κόνις) ἐγείρω κόνιν, κονιορτόν· καθόλου, ἐπείγομαι, σπεύδω, «ἀκόνει· σπεῦδε, τρέχε» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. 268. 29· ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἰακωψίου ἐν Ἀνθ. Π. 13. 23· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐγκονέω**· διότι τὸ **διακονέω** εἶναι ἐξ ἄλλης ῥίζης, ἴδε ἐν λέξ. **διάκονος**.

κονὴ ἢ **κόνη**, ἡ, (κένω = κτείνω) φόνος, Ἡσύχ.· πρβλ. **κατακονά**.

κονητής, οῦ, ὁ, θεράπων, διάκονος, ὑπηρέτης, Ἡσύχ.

κονία, Ἰων. καὶ Ἐπικ. -ίη, ἡ, (κόνις)· 1) «σκόνη», μάλιστα ἡ ἐγειρομένη διὰ τῶν ποδῶν, κονιορτός, ποσσῶν ὑπένερθε κονίη ἵστατ' ἀειρομένη Ἰλ. Β. 150· ὑπὸ δὲ σφιν ὦρτο κονίη Λ. 151· παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. arenae, ἐπειδὴ ἐκ πολλῶν κόνεων ἀποτελεῖται, κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι Ὀδ. Σ. 98· ἐν κονίῃσι πεσὼν Ἰλ. Σ. 315, κτλ.· πρηνέες ἐν κονίῃσιν Β. 418, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 365· αἵματι καὶ κονίῃσι πεφυρμένος Ἰλ., κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 64, Εὐρ. Ἀνδρ. 112, Ἱκέτ. 821, Ἀριστοφ. Ἀχ. 18·— πρβλ. **ἀκονιτί**. 2) ἄμμος ἢ ἰλὺς τῆς κοίτης ποταμοῦ (ἴδε ὑπερέπτω), Ἰλ. Φ. 271. 3) τέφρα, ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. cineres, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν Ὀδ. Η. 153, πρβλ. 160. ΙΙ. λεπτὴ κόνις ἣν ἐπέρραινον ἐπὶ τὰ σώματα τῶν παλαιστῶν, ἀφοῦ δι' ἐλαίου ἠλείφοντο, ὅπως εὐληπτότεροι γίνωνται εἰς τοὺς ἀντιπάλους των·— ἡ κόνις αὕτη ἐχρησιμοποιεῖτο ὡσαύτως κατὰ τὸ λουτρὸν ὡς καθαρτικὸν μέσον, ὡς «κατασταλαγὴ» ἢ «ἀλυσίδα», Λατ. lixivium, καὶ πιθανῶς ἦτο ἀλκαλική τις κόνις χρησιμεύουσα ἀντὶ σάπωνος, λούειν ἄνευ κονίας Ἀριστοφ. Λυσ. 470 (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξεως **ἀκονιτί**), πρβλ. Βατρ. 713, Πλάτ. Πολ. 430B· κ. ἀσβέστου, στακτή, σαπωναρική, βαλανευτική, Γαλην., κλ.· πρβλ. **κόνις** ΙΙ, **κιμωλία**, **νίτρον**. ΙΙΙ. ἄσβεστος, τίτανος, Εὐστ. 382. 36· πρβλ. **κονίασις**, **κονιάω**. [Ὁ Ὅμ. ἔχει ῑ ἐν τῇ τετρασυλλάβῳ πτώσει **κονίῃσι**, ῐ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις, διάφ. γραφ. ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι χωρίοις: παρ' Ἀττ., ῐ ἐν δακτυλ. ἀναπαιστ. στίχοις, π. χ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 64, Εὐρ. Ἀνδρ. 112, Ἀριστοφ. Βάτρ. 713· ἀλλὰ ῑ ἐν ἰαμβ., ὡς Ἀριστοφ. Ἀχ. 18, Λυσ. 470].

κονιάζω, = **κονιάω**, Γεωπ. 13. 4. 2.

κονίαμα, Ἰων. -ημα, τό, (κονιάω) ἀσβέστωμα, Ἱππ. 1212F, Ἀριστοφ. π. Ζ. Γεν. 1. 19. 8, π. Χρωμ. 1, 11., 5, 4, Θεόφρ., κλ.· — ἐν τῷ πληθ., μικραὶ ἐπισκευαί, ἀσβεστώματα, Δημ. 175. 4.

κονίασις, εως, ἡ, ἡ διὰ κονιάματος ἐπάλειψις, ἀσβέστωμα, «ἄσπρισμα», Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 16., 2297, Ἡσύχ., πιθαν. γραφὴ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 4.

κονιάτης, οῦ, ὁ, ὁ ἀσβεστώνων, ἀσβεστωτής, Γαλην.· ὄνομα δράματος τοῦ Ἀμφίδος, Πολυδ. Ζ', 125.

κονιατός, ή, όν, ἀσβεστωμένος ἢ μὲ πίσσαν ἀληλιμμένος (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Ξεν. Ἀν. 4. 2, 22.

κονιάω, (**κονία** ΙΙΙ) ἐπιχρίω δι' ἀσβέστου, ἀσβεστώνω, «ἀσπρίζω», Λατ. dealbare, Δημ. 36. 16., 689. 24, κτλ.— Μέσ., κ. τοὺς ἐγχελεῶνας, βάλλω νὰ ἀσβεστώσωσιν αὐτούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 34.— Παθ., Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 16· τάφοι κεκονιαμένοι Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 27. 2) καθόλου, ἐπιχρίω, ὡς π. χ. διὰ πίσσης, ἀγγεῖα κεκονιαμένα Διόδ. 19. 94. 3) μεταφορ., κ. τὸ πρόσωπον, χρίω, χρωματίζω, καθιστῶ αὐτὸ ἀλλοῖον, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 22.

κονι-βατία, ἡ, (βαίνω) τὸ πορεύεσθαι ἐντὸς κόνεως, Ἱππ. 366. 55 (πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ **σχοινοβατίῃσι**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 521).

κονιδίτις, ίδος, ἡ, Σικελ. ὄνομα ἀντὶ **φύλλιον**, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων, 4. 70.

κονίζω, ἴδε ἐν λ. **κονίω**.

κόνικλος, ἴδε ἐν λ. **κύνικλος**.

κονίλη [ῑ], ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀριγάνου, Διοσκ. 3. 34, 56, Νικ. Θ. 626.

κόνιον, τό, = **κονία**, Σουΐδ. ΙΙ. ἴδε ἐν λ. **κώνειον**.

κονιορτός, ὁ, (κόνις, ὄρνυμι) κόνις ἐγειρομένη ἢ ταρασσομένη, νέφος κόνεως, ὡς ὅταν προχωρῇ ἢ φεύγῃ στρατός, κοιν. «κορνιαχτός», Ἡρόδ. 8. 65· ὁ κ. δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων Ἀριστοφ. Ἱππ. 245, πρβλ. Θουκ. 4. 44· κ. τῆς ὕλης νεωστὶ κεκαυμένης, δηλ. νέφος τέφρας ἐκ ξύλων, Θουκ. 4. 34· ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ Πλάτ. Πολ. 496D. ΙΙ. μεταφ. ἐπὶ ἀκαθάρτου ἀνθρώπου. χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν Ἀναξάνδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 6, πρβλ. Ἀριστοφῶντα ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 8· Εὐκτήμων ὁ κ. Δημ. 547 ἐν τέλ.

κονιορτόω, καταλύπτω διὰ κονιορτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5.

κονιορτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κονιορτῷ, πλήρης κονιορτοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 1, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 1. Γαλην.

κόνιος, α, ον, (κόνις) κονιορτώδης, χέρσος Πινδ. Ν. 9. 102. ΙΙ. ἐγείρων κονιορτόν, ἐπίθ. τοῦ Διὸς Παυσ. 1. 40, 6.

κονί-ποδες, [ῐ], οἱ, ἔχοντες τοὺς πόδας πλήρεις κόνεως, ἐπίθ. τῶν δούλων ἐν Ἐπιδαύρῳ, Πλούτ. 2. 291E· καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. **κονιορτόποδες**, πρβλ. Thirlw. Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος 1. σελ. 417· εἶδος σανδαλίου καλύπτοντος μόνον μικρὸν μέρος τοῦ ποδός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 848, Κλήμ. Ἀλ. 241, Πολυδ. Ζ', 86, Σουΐδ.· — ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 529. 3 καὶ Σουΐδ., **κονιόπους**.

κόνις, ιος, Ἀττ. εως ἢ εος Εὐρ. Κύκλ. 641· ἡ δοτ. κόνι ἀντὶ κόνιι Ἰλ. Ω. 18, Ὀδ. Λ. 191· (πρβλ. Λατ. cinis)·— ὡς τὸ **κονία**. «σκόνη», κόνιος δεδραγμένος Ἰλ. Ν. 393, κτλ.· ὡς ἔμβλημα ἀναριθμήτου πλήθους, εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε Ι. 385· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 62· κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ (πρβλ. **κάσις**) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 180· αἷμα κ. πίνει ἢ ἀνασπᾷ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 736, Εὐμ. 647· κ. διψία, διψὰς Σοφ. Ἀντ. 247, 429·— ἐπὶ τοῦ τάφου, κόνις κατακρύπτει τινὰ Πινδ. Ο. 8. 104, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 406, Ἠλ. 435, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ. **καταμάω**)·— κόνει φύρειν κάρα, ὡς σημεῖον πένθους, Εὐρ. Ἑκ. 496·— ἡ ἐπίχρυσος κ., χρυσῆ κόνις, Πολυδ. Ζ', 97. 2) τέφρα, «στάχτη», ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς Ὀδ. Λ. 191· κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κὰκ κεφαλῆς Ἰλ. Σ. 23, πρβλ. Θεόκρ. 24. 91. ΙΙ. = **κονία** ΙΙ, Λουκ. Ἀνάχ. 29· μεταφ. ἐπὶ κόπου ἢ μόχθου, πάντα ἡμῖν μία κόνις Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 3· πρβλ. **ἀκονιτί** — παρὰ Πλουτ. 2. 697A, κό-

νιν (στακτὴν κονίαν, «ἀλουσίαν») εἶναι πιθανῶς σφάλμα ἀντὶ κονίαν. [κόνῑν Ἰλ. Ξ. 23· κόνῑ Ω. 18, Ὀδ. Λ. 121· κόνῑς, κόνῑν Αἰσχύλ. Πρ. 1085, Σουΐδ. 180, 783·— ῐ ἐν τῇ γεν., ἴδε ἀνωτ.

κονὶς (οὐχὶ κόνις, Ἀρκάδ. 32. 7), ἴδος, ἡ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. κονίδες, τὰ ᾠὰ τῶν φθειρῶν, ψυλλῶν καὶ κόρεων, «κόνιδες», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1. 9., 5. 31, 1. (Λατ. lendes· Ἀγγλο-Σαξονικ. hnit (nit)· Ἀρχ. Γερμαν. hniz· Βοημ. hnida· Λιθ. glindas).

κονῑσαλέος, (καὶ κονισάλεος), α, ον, κεκονιορτωμένος, Ἀντίμαχ. 75, Εὐφορίων 19, Ἡσύχ.

κονίσᾰλος [ῐ], ἐν μεταγ. Ἀντιγράφ., ἐνίοτε ἡμαρτημένως, κονίσσαλος, ὁ· (κόνις)·—νέφος κονιορτοῦ, ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς Ἰλ. Γ. 13· λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ Ε. 503, πρβλ. Χ. 401. II. ἡ μεμιγμένη κόνις μετὰ τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ ἱδρῶτος τῶν παλαιστῶν, Γαλην. 13. 286. III. δαίμων τις τῆς αὐτῆς καὶ ὁ Πρίαπος τάξεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 981 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 13, πρβλ. Στράβ. 588·— ὡσαύτως εἶδος χοροῦ ἀσέμνου, «σκίρτησις σατυρικὴ ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα» Ἡσύχ.

κόνῑσις, εως, ἡ, ἄσκησις ἐν τῇ κονίστρᾳ (ἴδε κονίστρα 2), δρόμου..καὶ πάλης καὶ κονίσεως (διάφ. γραφ. κινήσεως) Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 12, 7. II. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6 (ἔνθα ὑπάρχουσι οὐκ ὀλίγαι διάφοροι γραφαί), διορθωτέον πιθανῶς κόμμωσις ἐκ τοῦ Πλινίου.

κονιστήριον, τό, = κονίστρα, Βιτρούβ. 5. 11, Εὐστ. 1113. 63.

κονιστικός, ή, όν, εὐαρεστούμενος νὰ κυλίηται ἢ κάθηται ἐν τῇ κόνει, ἐπὶ πτηνῶν, ἀντίθετ. τῷ λοῦσται, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 10.

κονίστρα, ἡ, (κονίω) τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ κόνεως· ὅθεν, τόπος κυλίσματος, οἵους ποιοῦσι τὰ πτηνὰ ἐν τῇ κόνει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 1· πρβλ. κυλίστρα, ἀλινδήθρα. 2) ἡ κονίστρα τῆς παλαίστρας, Λυκόφρ. 867, Πλούτ. 2. 638C· δρόμοι καὶ κ. καὶ γυμνάσια Αἰλ. π. Ζ. 11. 10, πρβλ. 6. 15, Εὐστ. 382. 32·— Κατὰ Σουΐδ. ἐν λ. σκηνή: «μετὰ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα, τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου».

κονίω [ῑ]: μέλλ. κονίσω [ῐ], ἀόρ. ἐκόνῑσα, ἅπαντα ἐν τῇ Ἰλ.—Μέσ., μέλλ. κονιοῦμαι Φίλων 2. 173 (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κονίζω, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. κονίζεσθαι)· ἀόρ. ἐκονῑσάμην Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1177, Λουκ., κτλ.— Παθ., πρκμ. κεκόνῑμαι Ἰλ., Ἡσ., Ἐκκλ. 291· ὑπερσ. κεκόνῑτο Ἰλ. Χ. 405· — (ἐν τοῖς Ἀντιγρ. ἐνίοτε ἐκόνισσα, κεκόνισμαι, κεκόνιστο, ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ι εἶναι μακρόν, Βατραχομυομ. 204, Θεόκρ. 1. 30, Ἀνθ. Π. 9. 128). Πληρῶ κόνεως, καλύπτω διὰ κονιορτοῦ, εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον, ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ σπουδῆς φευγόντων, Ἰλ. Ξ. 145· ἴδε κατωτ. II. 2) καλύπτω διὰ κόνεως, «σκονίζω», ἐκόνισε δὲ χαίτας Φ. 407· οὕτως ἐν τῷ παθ., φεῦγον κεκονιμένοι, ἔφευγον κατεσκονισμένοι, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου pulverulenta fuga dant terga αὐτόθι 541· κεκόνιτο κάρη Χ. 405· κεκονῑμένος, πλήρης κονιορτοῦ, δηλ. ἐν σπουδῇ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291, πρβλ. 1177, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24. 1, Τίμ. 45, κτλ. 3) Παθ., ἐπιπάσσομαι ὡς διὰ κόνεως, κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος Θεόκρ. 1. 30. 4) Μέσ., κυλίομαι ἐντὸς τῆς κόνεως ὡς τὰ πτηνά, οἱ ἵπποι κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 10 (ὅθεν ἀναγνωστέον κονίωνται ἀντὶ -ιῶνται ἐν 5. 31, 5), Ἀθήν. 388C· πρβλ. κονίστρα·— ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν (πρβλ. κονία II), Λουκ. Ἀνάχ. 31· ἐντεῦθεν, παρασκευάζομαι πρὸς μάχην, Φίλων ἔνθ' ἀνωτ., Εὐστ. II. ἀμεταβ., οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο, ἐπέτων τρέχοντες δρομαίως διὰ μέσου τῆς κονιορτώδους πεδιάδος, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἵππων, Ν. 820., Ψ. 372, 449· ἐπὶ ἀνδρῶν ἀγωνιζομένων ἀγῶνα δρόμου, Ὀδ. Θ. 122· ἐπὶ στρατοῦ προχωροῦντος, Αἰσχύλ. Θήβ. 60, παρβ. Πέρσ. 163· ἴδε Jelf Gr. Gr. § 522. 2.

κονι-ώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς τέφραν, Ἱππ. 213G.

κόνναρος, ὁ, ἀειθαλὲς δένδρον ἀκανθῶδες ὡς ἡ κήλαστρος ἢ παλίουρος, Θεοπόμπ. Ἱστ. 145, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 649F·— οὐδ. κόνναρον, τό, ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Ἡσύχ.

Κοννᾶς ἢ Κόννας, ὁ, αὐλητὴς ἐξόχου δεξιότητος ἐν τῷ αὐλεῖν, ἀλλὰ μέθυσος καὶ ἀπερίσκεπτος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἀπέθανεν ἐν ἐνδείᾳ· ὅθεν Κόννου ψῆφος, παροιμ. ἐπὶ γνώμης ἀναξίας λόγου, Ἀριστοφ. Σφ. 675, ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ καὶ εἰς Ἱππ. 534· δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ ἀποφανθῶμεν ἂν ὁ Κοννᾶς ἦτο ὁ αὐτὸς καὶ Κόννος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν κιθάραν, Πλάτ. Εὐθύδ. 272C, κ. ἀλλ.·— κοννόφρων, ὡσαύτως μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσύχ. μετὰ τῆς ἑρμηνείας ἠλίθιος.

κοννέω, συνηρ. κοννῶ, γνωρίζω, κοννεῖς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 164, 174·— ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ συνιέναι, ἐπίστασθαι. (ἴδε ἐν λέξ. κοέω).

κόννος, ὁ, εἶδος μικροῦ κοσμήματος, Πολύβ. 10. 18, 6 (κ. ἀλλ. κόνος). 2) ἡ γενειάς, Λουκ. Λεξιφ. 5. 3) = σκόλλυς, Ἡσύχ.· καὶ κοννο-φόρος, ον, = σκολλυφόρος, ὁ αὐτ.

κόνταξ, ᾶκος, ὁ, = κοντός, Βυζ.·—ὑποκορ. κοντάκιον, τό, αὐτόθι.—Ἐκκλ. = τόμος, κύλινδρος ἐπισήμου ἐγγράφου, Τυπικ. 24 — κοντ. τῆς χειροτονίας Κουροπ. 52. 2) ἐν τῇ ἱεροτελεστίᾳ, σύντομος ὕμνος περιέχων τὰ τῆς ἑορτῆς ἐν συνόψει· τὰ πλεῖστα τῶν κοντακίων ἀποδίδονται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου ἀκμάσαντα Ἅγιον Ρωμανόν, Συναξαριστ. Ὀκτωβρ. 1, Κουροπαλ., 57, 15, πρβλ. προλεγ. Κοραῆ ἐν Ἱερατικῷ Συνεκδήμῳ.

κοντάριον, τό, παρὰ μεταγ. ὑποκορ. τοῦ κοντός, ἴδε Δουκάγγ.·

κονταρᾶτος, ὁ, ἀνὴρ ὡπλισμένος μὲ κοντόν, αὐτόθι· κονταριοθήκη, ἡ, θήκη δόρατος, Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 356· πρβλ. κοντο-κυνηγέσιον.

κοντῖλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κοντὸς (μετ' αἰσχρᾶς σημασ.), Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 43· πρβλ. Κραμήρ. Ἀνέκδ. Παρ. 4. 76.

κοντο-βολέω, πλήττω διὰ κοντοῦ, Στράβ. 448.

κοντοπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω), ὁ χορεύων μὲ κοντὸν ἰσορροπίας, Α. Β. 652· πρβλ. Ἰακωψίου Ἀνθ. 2. 3. σ. 190.

κοντο-πλεύριον, τό, βραχεῖα πλευρά, Ἱππιατρ.

κοντο-πνευστί, Ἐπίρρ. μὲ βραχεῖαν ἀναπνοήν, Ἐκκλ.

κοντός, οῦ, ὁ, κοντάρι, κοντάριον μετ' ἀγκίστρου (δι' ἧς ὤθουν ἢ προσήγγιζον τὸ πλοῖον), Λατ. contus, Ὀδ. Ι. 487, Ἡρόδ. 2. 136., 4. 195, Εὐρ. Ἄλκ. 254, Θουκ. 2. 84· χορηγούμενον ὡς βραβεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 30, 31. 2) τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, Λουκ. Τόξ. 55.

κοντός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν βραχύς, Βυζ.· ἐντεῦθεν κοντο-τράχηλος, ον, ἔχων βραχὺν τράχηλον, Τζέτζ.· κόντ-ουρος, ον, ἔχων κοντὴν οὐράν, Achmes Ὀνειρ. 153.

κοντο-φόρος, ον, φέρων κοντὸν ἤτοι δόρυ, λόγχην, Λουκ. Ἀλέξ. 55.

κοντό-χειρ, ὁ, ἡ, ἔχων κοντὴν χεῖρα, Φυσιογν. σ. 133.

κοντο-κῡνηγέσιον, τό, (ἀντὶ κονταρο-, ἴδε κοντάριον), συμπλοκὴ μονομάχου ὡπλισμένου διὰ κονταρίου ἢ δόρατος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3422. 6.

κόντωσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κονταρίου ἁλιεία, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

κοντωτός, ή, όν, ἔχων κοντάριον, κοντόν, πλοῖον κ., οὐχὶ διὰ κωπῶν ἀλλὰ διὰ κοντῶν κινούμενον, Διόδ. 19. 12.

κόνυζα, ης, ἡ, εἶδος φυτοῦ βαρεῖαν ὀσμὴν ἔχοντος, κοινῶς «ἀκονυζία», «ἀγριοθρύμπη» ἢ «ψυλλοβότανον», pulicaria, Ἐκαταῖ. 133, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 28, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 6. 2, 6, κτλ.· ποιητ. κνύζα, Θεοκρ. 4. 25., 7. 68·— ὑπῆρχον δύο εἴδη αὐτῆς, ἄρρην καὶ θήλεια, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.

κονυζήεις, εσσα, εν, ὅμοιος πρὸς κόνυζαν, Νικ. Θηρ. 615.

κονυζίτης οἶνος, ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μὲ κόνυζαν, Διοσκ. 5. 63.

κόξα, ἡ, Λατ. coxa, ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς = ἰγνύα, Φώτ. 196. 18.

κοξάριος, ον, πάσχων κατὰ τὴν ἰγνὺν ἢ κόξαν, Ἱππιατρ. 232. 16.

κοόρτις, -ιδος, ἡ, ἡ παρὰ Ρωμαίοις cohors, σύνταγμα πεζῶν στρατιωτῶν ἐκ τριῶν σπειρῶν, ἤτοι ἐξ λόχων, ἦτο δὲ ἡ κοόρτις τὸ δέκατον τῆς λεγεῶνος, Πολύβ. 11. 23, 1., 11. 33, 1, Ἐπιγραφ.

κόος, ὁ, = κοίλωμα, Ἡσύχ.

κοπάδιον, τό, = κόπαιον, Βυζ.

κοπάζω: μέλλ. -άσω: πρκμ. κεκόπακα Ἡσύχ. — κοπιῶ, ἀποκάμνω· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, καταπίπτω, ἐλαττοῦμαι, ἐκόπασε (δηλ. ὁ ἄνεμος) Ἡρόδ. 7. 191, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 32· οὕτως ἐπὶ πλημμύρας, Ἀριστ. Προβλ. 23. 34· ἐπὶ θερμότητος, Λόγγος 1. 8· ἐκόπασε τὸ πῦρ Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 2)· ὡσαύτως, ἐπὶ ἀσθενοῦς, ἀναπαύομαι, Ἱππ. 1207D· καὶ ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ, ἐπέρασεν ὁ θυμός του, Ἑβδ. (Ἐσθὴρ Β', 1).

κόπαιον, τό, (κόπτω) τεμάχιον, κόπαιον εὐμέγεθες Ἀλκίφρων 3. 7, Σουΐδ. ἐν λέξ. σελάχιον.

κοπᾰνίζω, ὡς καὶ νῦν, Γαλην. τ. 14, σ. 461, 7, κλ.

κοπανισμός, οῦ, ὁ, κοπάνισμα, «στούμπισμα», Ἡσύχ. ἐν λ. κόπος.

κοπᾰνιστήριον, τό, ἀγγεῖον διὰ κοπάνισμα, ὅλμος, Τουρκ. «ντουμπέκι», Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀληθινόν.

κοπᾰνιστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, κοπανισμένος, Γαλην. 14. 555.

κόπᾰνον, τό, ὡς τὸ κοπανιστήριον, ἐργαλεῖον πρὸς κοπάνισμα, κόπανος, Εὐστ. 1324. 32. II. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 860, = κοπίς, ἀξίνη, πέλεκυς.

κοπάριον, τό, μικρὸν χειρουργικὸν μαχαίριον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 62, σ. 198.

κοπάς, -άδος, ἡ, (κόπτω) ἐπικεκομμένη, κλαδευμένη, ἐπὶ ἐλαίας ἢ συκῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 3.

κόπασις, -εως, ἡ, κόπωσις, Achmes Ὀνειροκρ. σ. 222, 22·

κόπασμα, τό, χαλάρωσις, κατεύνασις, κατάπτωσις, ὕφεσις, παῦσις, Τζέτζ. Ἱστ. 6, 833.

κόπελλα· «αἰδοῖα, καὶ τὰ ὀστώδη τοῦ σώματος» Ἡσύχ.

κοπετός, ὁ, θρῆνος μέγας μὲ στηθοκτυπήματα, Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 13, Πλουτ. Φάβ. 17, Ἀνθ. Π. 11. 122, πρβλ. κομμός.

κοπεύς, -έως, ὁ, «κοπίδι», ἐργαλεῖον ἑρμογλυφικόν, Διόδ. 1. 35, Λουκ. Ἐνύπν. 13.

κοπή, ἡ, κτύπος, κτύπημα, σύγκρουσις, τῶν νεφῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 7. 2) σύντριψις, κοπάνισμα ἐντὸς ἰγδίου, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 67. 3) τομή, κατατομή, φόνος, σφαγή, Ἐπιστ. π.

Ἑβρ. ζ', 1. II. = κόπος II, φλοίσβου μετὰ κοπὴν Σοφ. Ἀποσπ. 380.

κόπηθρον, τό, «φυτὸν λαχανῶδες ἄγριον» Ἡσύχ.

κοπηρός, ά, όν, = κοπιαρός, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 179.

κοπία, ἡ, «κοπίαι· ἡσυχίαι» Ἡσύχ.

κοπιάζω, = κοπιάω, μεταγεν.

κοπίᾱμα, τό, ἐπίπονος ἐργασία, πολὺς κόπος, «κοπίασμα», Εὐστ. Πονημάτ. 8. 45., 12. 84.

κοπιᾰρός, ά, όν, κοπιαστικός, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 7 καὶ 9.

κοπιάτης [ᾱ], ου, ὁ, ὁ σκάπτων τάφους, νεκροθάπτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 9227, Ἐπιφάν.

κοπιάω: μέλλ. -άσω [ᾱ]: ἀόρ. ἐκοπίᾱσα: πρκμ. κεκοπίᾱκα Καιν. Διαθ. (κόπος). Εἶμαι κουρασμένος, κουράζομαι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 795, Ἀποσπ. 302· κ. τὰ σκέλη Ἀλεξ. ἐν «Μεροπίδι» 1· κ. ὑπὸ ἀγαθῶν, κουράζομαι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πραγμάτων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 734· ἐκ τῆς ὁδοιπορίας Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 6· μετὰ μετοχ., κ. ὀρχούμενοι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 499· ζῶν Ἀνθ. Π. 12. 46· μὴ κοπιάτω φιλοσοφῶν Ἐπίκουρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 594, πρβλ. Πλούτ. 2. 185Ε· — ἀόρ. μετοχ. κοπιάσας, defunctus laboribus, Συλλ. Ἐπιγρ. 6509·— τὸ μέσον ἀπαντᾷ ἐπὶ ἐνεργ. σημ., Ἀριστ. Προβλ. 5. 7. II. ἐργάζομαι βαρέως, κοπιάζω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 28, κτλ.· εἴς τι Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 10, πρβλ. π. Ρωμ. ις', 6· ἔν τινι Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. ε', 17· ἐκοπιάσατε ἐπ' αὐτῆς Ἑβδ. (Ἰησοῦς Ναυῆ ΚΔ', 13). Πρβλ. κοπάζω.

κοπιδερμία, ἡ, καὶ κοπίδερμον, τό, κόπτειν τὸ δέρμα, παρὰ τοῖς Ἰουδ., τὸ λαβεῖν τινα δοῦλον καὶ ἀποτεμεῖν αὐτόν, ὅπερ εἶχον τὴν ἐξουσίαν νὰ πράττωσι κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν Αὐτοκρ. Κώνσταντος καὶ Κωνσταντίου νόμον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Αὐτοκρατόρων ῥητῶς ἡ πρᾶξις αὕτη ἀπηγορεύθη, Ἰωάν. Μαλαλ. 401, 10.

κοπίζω: μέλλ. -ίσω, (κόπις, ὁ,) ψευδολογῶ, ψεύδομαι, Ἡσύχ.

κοπίζω, τελῶ τὴν ἑορτὴν τὴν καλουμένην παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις κοπίδα (πρβλ. κοπίς, ἡ, II), Ἀθήν. 138F.

κόπις, -εως, ὁ, φλύαρος, ψεύστης, βωμολόχος, Εὐρ. Ἑκ. 133, Λυκόφρ. 763. 1464. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ κόπτω, πρβλ. δημοκόπος).

κοπίς, -ίδος, ἡ, (κόπτω) μάχαιρα ἀξινοειδὴς τοῦ μαγειρείου, Τουρκ. «σατῆρι», Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 184, κτλ., πρβλ. θήγω II· πλατεῖα κυρτὴ μάχαιρα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, Εὐρ. Ἑλ. 837· καὶ παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς ἔθνεσι, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 9., 6. 2, 10 (πρβλ. σάγαρις)· ὡσαύτως, κ. μάχαιρα Εὐρ. Κύκλ. 241· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 602, ἴδε καταμάω· — ὁ Δημ. συνείθιζε νὰ καλῇ τὸν Φωκίωνα ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς, Πλουτ. Φωκ. 5. II. κέντροιο κ., τὸ κέντρον σκορπίου, Νικ. Θηρ. 780. III. παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἑστίασις τῶν ξένων κατά τινας ἑορτάς, ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 1, Εὔπολ. ἐν «Εἵλωσιν» 1, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 7.

κοπίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κοπίς, ἀρωματικὸν κατασκεύασμα, ἀρωματικὸς τροχίσκος, Γαλλιχ. pastille, Διοσκ. 1. 81.

κοπιώδης, ες, = κοπώδης (ἂν μὴ τοῦτ' αὐτὸ ἀναγνωστέον), Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 982, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40, 1.

κόπος ου, ὁ, (κόπτω) κτύπημα, κτύπος, ὀξύχειρι σὺν κόπῳ (κατὰ Pauw ἀντὶ κτύπῳ), Αἰσχύλ. Χο. 23· στέρνων κόπους (κατὰ Seidl. ἀντὶ κτύπους) Εὐρ. Τρῳ. 789. II. ὡς καὶ νῦν, μόχθος, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, Αἰσχύλ. Ἱκ. 210· ἀνδροδάϊκτος κόπος ὁ αὐτ. (ἐν Ἀποσπ. 131) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1264, πρβλ. 1267 κἑξ.· ὁ πόνος νόσου τινός, Σοφ. Φιλ. 880. 2) κόπωσις, ἐξάντλησις, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· ὑπὸ κόπου, ἕνεκα κοπώσεως, Εὐρ. Βάκχ. 834· κόπῳ παρεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 852· κόπῳ δαμῆναι ὁ αὐτ. ἐν Γήσ. 764· τῷ κ. ξυνεῖναι Ἀριστοφ. Πλ. 321· τὰ γόνατα κ. ἐλεῖ μου ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 542· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ῥῆσ. 124· κόποι καὶ ὕπνοι Πλάτ. Πολ. 537Β, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 4. 2, κτλ.

κοπόω, ἐνοχλῶ, κουράζω, Δίων Χρυσ. 1 σελ. 344. 476. — Παθ. = κοπιάω, Βατραχομυομ. 190. Πλούτ. 2. 312F, συχνὸν παρὰ Γαλην., Ἰωσήπ., κτλ.

κόππα, τό, γράμμα τι τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (ϙ), ὅπερ δὲν περιελήφθη ἐν τῷ Σαμο-Ἀθηναϊκῷ ἀλφαβήτῳ, (διότι τὸ κάππα ἐχρησιμοποιήθη ἀντὶ τοῦ κόππα)· ἐν ἀρχαίαις ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ ὡς τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως Κόρινθος, οἷον ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 29· καὶ παριστᾷ ταύτην τὴν πόλιν ἐπὶ νομισμάτων αὐτῆς τε καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς, ἰδίως τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Κρότωνος. Διετηρήθη δὲ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον = 90, μεταξὺ τοῦ π (80), καὶ ρ (100)· τοῦτο δὲ δεικνύει ὅτι ἦτο ταὐτὸν τῷ Ἑβραϊκῷ ק (Koph) καὶ τῷ Λατ. Q, πρὸς ἃ ἀντιστοιχεῖ καὶ κατὰ τὸ σχῆμα, πρβλ. σταῦ, σαμπῖ· — παροιμ. οὐδὲ κόππα (ἢ κάππα) γιγνώσκων Παρμ. παρ' Ἀθην. 221Α.

κοππᾰτίας, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (ϙ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 23 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἵππων (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὧν ἡ καταγωγὴ μυθικῶς ἀνεβιβάζετο μέχρι τοῦ Πηγάσου.— Πρβλ. σαμφόρας, βουκέφαλος.

κοππα-φόρος, ον, = κοππατίας, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 5.

κοπρᾰγωγέω, φέρω, κόπρον, Δωρ. ἀπαρ. κοπραγωγῆν Ἀριστοφ. Λυσ. 1174.

κοπρ-ᾱγωγός, όν, κοπροφόρος, γαστὴρ Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 54· κ. ῥιπὶς Κράτης ἐν «Ἥρωσιν» 6.

κόπρᾰνα, τά, περιττώματα, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 970, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 5.

Κοπρεαῖος, ὁ, κύριόν τι ὄνομα σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κόπρος, «κοπρίτης», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 317.

κόπρειος, α, ον, (κόπρος) πλήρης κόπρου, ῥυπαρός, δυσώδης, βρωμερός, ἀνὴρ κόπρειος Ἀριστοφ. Ἱππ. 899, πιθανῶς μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ δήμου Κόπρος· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας διορθωτέον, Κόπρειος (ἀντὶ Κύπριος) ἐν Ἰσαί. 38. 7., 54. 29, ἴδε Δινδ. διάφ. γραφὴν ἐν Δημ. 249.13, Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σελ. 216.

κοπρεύω, = κοπρίζω, Ἡσύχ.·— κοπρέω, μέλλ. ήσω, ἴδε ἐν λ. κοπρίζω.

κοπρεών, ῶνος, ὁ, = κοπρών, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 520.

κοπρία, ἡ, σωρὸς κόπρου, «κοπριά» Σιμων. Ἰαμβ. 6. 6, Στράτ. ἐν «Φιλ.» 2, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 141. II. = κόπρος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 8.

κοπρίας, ου, ὁ, (κόπρος) ἐν τῷ πληθ., βρωμεροί, αἰσχροὶ ἄνθρωποι, λέξις ἐν χρήσει τὸ πρῶτον κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμ. αὐτοκρατόρων, Δίων Κ. 50. 28., 73. 6· — copreae παρὰ Sueton Tiber 61.

κοπρίζω: μέλλ. -ίσω, Ἐπικ. -ίσσω, ὡς καὶ νῦν, λιπαίνω διὰ κόπρου, τέμενος μέγα κοπρίσσοντες Ὀδ. Ρ. 299 (διάφ. γραφ. κοπρήσοντες), πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 1., 4. 12, 3.

κοπρι-ήμετος, ον, ἐμῶν κόπρον, περιττώματα, Ἱππ. 1008F.

κοπρικός, ή, όν, ἢ κόπρινος, πλήρης κόπρου, ῥυπαρός, βρωμερός, Γλωσσ.

κόπριον, τό, = κόπρος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393· πληθ. ὡς καὶ νῦν, Πλουτ. Πομπ. 48· πρβλ. ἐκβλητος.

κόπρῐσις, εως, ἡ, τὸ κοπρίζειν, διὰ κόπρου λιπαίνειν, «κόπρισμα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 3.

κοπρισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 2.

κοπριώδης, ες, = κοπρώδης, Ἱππ. 217Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 3.

κοπριών, ῶνος, ὁ, κοπροκάνθαρος, Ἱππ. 263. 41.

κοπρο-βολεῖον, τό, σωρὸς κόπρου, κοπρία, «κοπριά», Εὐστ. 1404· ἐν τέλ.

κοπρο-βόρος, ον, τρώγων κόπρον, ἐπὶ τοῦ ἔποπος, Κύριλλ.

κοπρο-δοχεῖον, τό, καὶ κοπρο-δόχος, ὁ, μέρος ἢ ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν κόπρου, Γλωσσ.

κοπρο-θέσιον, τό, τόπος ἔνθα τίθεται κόπρος, Γεωπ. 2. 22, 3.

κοπρο-θήκη, ἡ, = προηγ., Γλωσσ.

κοπρολογέω, συνάγω κόπρον, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 134.

κοπρο-λόγος, ὁ, ὁ συνάγων κόπρον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 9·— ἐντεῦθεν, βρωμερὸς ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1184, Ἀριστ. Ἀποσπ. 408· πρβλ. κόπρειος, κοπρίας.

κοπροποιός, ον, ὁ ποιῶν κόπρον, «ῥυπαρός», Γρηγ. Ναζ.

κόπρος, ἡ, ἀποπάτημα, περιττώματα ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, Ὀδ. Ι. 329., Ρ. 297, 306, Ἡρόδ. 2. 36, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Εὐφορ. Ἀποσπ. 49· ἰδίως ὡς χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν γεωργίαν διὰ «κόπρισμα», Πλάτ. Πρωτ. 334Α, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 2. 7, 4. 2) καθόλου, ῥύπος, ἀκαθαρσία, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον Ἰλ. Χ. 414, πρβλ. Ω. 164, 640. II. κοπρία, σωρὸς κόπρου, Σ. 575, Ὀδ. Κ. 411· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας τινὲς τῶν Γραμματικῶν ἔγραφον τὴν λέξιν ὀξυτόνως κοπρός. — Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν καὶ κόπρος, ὁ, Schäf. εἰς Λόγγον 392, καὶ κόπρον, τό, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 760.

κοπρό-στομος, ον, ἔχων βρωμερὸν στόμα, ἀντίθετ. τῷ χρυσό-στομος, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 51, 22.

κοπροφάγέω, τρώγω κόπρον, Σουΐδ.· κοπρο-φάγος, ον, τρώγων κόπρον, ἀκαθαρσίας, Γαλην. 12. 249.

κοπροφορέω, πληρῶ, καλύπτω μὲ κόπρον ἢ ἀκαθαρσίαν, τινα Ἀριστοφ. Ἱππ. 295.

κοπρο-φόρος, ον, φέρων, μεταφέρων κόπρον, ὄνος Πολυδ. Ζ', 134· κόφινος κ., πλήρης κόπρου, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 6.

κοπρόω, μολύνω μὲ κόπρον, κοπρῶσαι τὸν τρίβωνα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 34·— Παθ., κεκοπρῶσθαι, -ωμένος, αὐτόθι 18 καὶ 29.

κοπρώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς κόπρον, πλήρης περιττωμάτων, Ἱππ. Προρρ. 80, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 24. 2) καθόλου, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Πλάτ. Θεαίτ. 191C, 194Ε·— πρβλ. κοπριώδης.

κοπρών, ῶνος, ὁ, τόπος πρὸς ἀποπάτησιν, κοπροδοχεῖον, ἀπόπατος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 485, Δημ. 785. 13, κτλ.·— παροιμ. εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν, ἐπὶ ἀνωφελοῦς ἔργου, Φώτ.

κοπρ-ώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς κόπρου, δηλ. ὁ ἀναδεχόμενος νὰ μεταφέρῃ τὴν κόπρον ἀπὸ τῶν ὁδῶν, «ὁδοκαθαριστής», ἐργολάβος, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, 501.

κοπρ-ώνῠμος, ον, σκατώνυμος, ἐπώνυμον τοῦ Βυζ. αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Ε'.

κόπρωσις, εως, ἡ, κόπρισις, λιπασμός, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 2. 7, 1.

κοπτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοπτή** (ἴδε **κοπτὸς** II), Διοσκ. 4. 190.

κοπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κόπτω**, δεῖ κόπτειν, Κωμικ. παρ' Ἀθήν. 1109F, Γαλην.

κοπτή, ἡ, = πράσον, Διονύσ. παρ' Ἀθήν. 648E. II. ἴδε **κοπτὸς** II.

κοπτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κόπτειν, τινος Συνέσ. 327C.—Ἐπίρρ. -**κῶς**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 134.

κοπτόν, τό, = **κοπτὴ** (**κοπτὸς** II), Ἡσύχ. 2) εἶδος ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ.

κοπτο-πλᾰκοῦς, -**οῦντος**, ὁ, **κοπτὴ** (ἴδε **κοπτὸς** II), Ἀθήν. 647F.

κοπτός, ή, όν, κεκομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια ἢ κοπανισμένος (πρβλ. **κόπτω** I. 8), ἰσχὰς Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 112· τυρὸς Ἀντιφάν. ἐν «Κύκλωψι» 2. 8. II. κοπτὴ σησαμίς, πλακοῦς ἐκ κοπανισμένου σησάμου, Ἀρτεμίδ. 1. 72· καὶ κοπτὴ μόνον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σώπατ. παρ' Ἀθήν. 649A, Ἀνθ. Π. 12. 212. 2) φάρμακον κοπανισμένον, Γαλην.

κόπτω: μέλλ. **κόψω**: ἀόρ. **ἔκοψα**: πρκμ. **κέκοφα** (ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐκ-**, **περι-**, **συγ-**), Ἐπικ. μετοχ. **κεκοπὼς** Ἰλ. Ν. 60, Ὀδ. Σ. 334.— Μέσ. μέλλ. **κόψομαι** Ἑβδ., (ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 651, 731): ἀόρ. **ἐκοψάμην** Ἡρόδ.· — Παθ. μέλλ. **κεκόψομαι** (ἐν συνθέτοις ἀπο-, ἐκ, κατα-), **κοπήσομαι** (συγ-): ἀόρ. **ἐκόπην** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1278, Ἀριστοφ., Θουκ.: πρκμ. **κέκομμαι** Αἰσχύλ. (Ἐκ τῆς √ΚΟΠ, πρβλ. πρκμ. **κεκοπ-ώς**: ἀόρ. **κοπ-ῆναι**, **κοπ-ίς**, **κοπ-ή**, **κόπ-ανον**, ἴσως ὡσαύτως **κωφ-ός**· ἀλλὰ ἡ λέξις **σκέπ-αρνον**, παραβαλλομένη πρὸς τοὺς Σλαυικοὺς τύπους skop-iti (castrare), κτλ., φαίνεται δεικνύουσα ὅτι ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦν ΣΚΕΠ ἢ ΣΚΟΠ). Κόπτω, πλήττω, κτυπῶ, Λατ. caedo, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς κατὰ διαφόρους σχέσεις, 1) πλήττω, κτυπῶ, ἀμφὶ κάρα κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι Ὀδ. Σ. 334· μετὰ διπλῆς αἰτ., κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, τὸν ἔπληξε κατὰ τὴν παρειάν, Ἰλ. Ψ. 690. 2) πλήττω ἢ κτυπῶ δι' ὅπλων, Λατ. ferire, κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον Ὀδ. Θ. 528, πρβλ. Ἰλ. Μ. 204· τοῖσι Πέρσῃσι εἵποντο κόπτοντες Ἡρόδ. 6. 113· μεταφορ., ῥήμασι κ. Ἀνθ. Π. 11. 335. 3) κτυπῶ ζῷον διὰ πελέκεως ἢ σφύρας ὅπως τὸ φονεύσω, κόψας ἐξόπισθεν κεράων βοὸς Ἰλ. Ρ. 521, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 425, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 6· ἰδίως, ὁπόταν νοῆται ἡ ὑπὸ τοῦ κρεοπώλου σφαγή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1278, Εὐμ. 635, Εὐρ. Ἠλ. 838. 4) ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, κατακόπτω, κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς κόψεν Ἰλ. Ν. 203· χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον Ὀδ. Χ. 477· κ. τὰ γέρρα ταῖς μαχαίραις Ξεν. Ἀν. 4. 6, 26· κ. δένδρα, κατακόπτω, κόπτων κρημνίζω, Θουκ. 2. 75, Ξέν. Ἑλλ. 5. 2, 39, 43· κ. τὴν χώραν, ὡς τὰ **κείρειν**, **τέμνειν**, κατακόπτω τὰ δένδρα αὐτῆς, δενδροτομῶ, ἐρημώνω, αὐτόθι 3. 2, 26., 4. 6, 5·— ἐπὶ πλοίων, ἐν τῷ παθ. τύπῳ, συντρίβομαι, καθίσταμαι ἄχρηστον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 4. 14., 8. 13·— μεταφ., φρενῶν κεκομμένος, ὡς τὸ νόου βεβλαμμένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 479· ἁ φροντὶς κόπτοισά τὸν ὕπνον ἐμποδίζουσα, Θεόκρ. 21. 28· πνεῦμα κοπτόμενον, αἴφνης διακοπτόμενον, κρατηθέν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 16. 5) κτυπῶ ἵππον, ὅπως ἀναγκάσω αὐτὸν νὰ τρέχῃ ταχύτερα, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς τόξῳ Ἰλ. Κ. 513· οὕτως ὁ Ποσειδῶν παρορμᾷ τοὺς δύο Αἴαντας, σκηπανίῳ .. ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος Ἰλ. Ν. 60. 6) κτυπῶ, σφυρηλατῶ, κόπτε δὲ δεσμοὺς Σ. 379, Ὀδ. Θ. 274 (ὡς τὸ **ἐλαύνω** III. 1)· — μετέπειτα ὡσαύτως, ἐπὶ μετάλλου, κόπτω νόμισμα, Λατ. percutere nummos, Ἡρόδ. 3. 56.— Μέσ. βάλλω καὶ μοῦ κόπτουν νομίσματα, κ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νόμισμα ὁ αὐτ. 1. 94, πρβλ. 4. 166· παθ., ἐπὶ τῶν νομισμάτων, κόπτομαι, χαράττομαι, [νομίσμασιν] μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι Ἀριστοφ. Βάτρ. 723, πρβλ. 726·— (ἐντεῦθεν κόμμα). 7) κτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν, Λατ. pulsare, Ἀριστοφ. Νεφ. 132, Πλ. 1097, Ἀνδοκ. 6. 29, Λυσ. Ἀποσπ. 45, Ξεν., κτλ.· ἄνευ τοῦ θύραν, οὗτος, τί κόπτεις; Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 976· πρβλ. **ψοφέω** II, ἀράσσω. 8) κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω, «λιανίζω», ἢ κοπανίζω ἐντὸς ἰγδίου, κυπέρου κεκομμένου Ἡρόδ. 4. 71· ἀσταφίδα κεκ. Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 2. 4· πρβλ. **κοπτός**. 9) κτυπῶ ἐδῶ καὶ καὶ ἐκεῖ, τὸ ὕδωρ ὅταν κοπῇ Πλάτ. Τίμ. 60B· κόνις .. κοπτομένη .. ὑφ' ἅρμασι Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 63· θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς Θεόκρ. 22. 16. 10) ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ διὰ τοῦ ῥάμφους, διατρυπῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 19· ὁ ἁλιάετος .. τὰ λιμναῖα κ., εὑρίσκει λείαν ἐν ταῖς λιμνοθαλάσσαις, ὁ αὐτ. 8, 3· ἐπὶ ἰχθύος, «τρώγω», κόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, ὁ αὐτ. 9. 37, 2·— ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ σίτου, κατατρώγομαι ὑπὸ σκωλήκων, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 2. 11) σείω μεθ' ὁρμῆς, βιαίως, ὁ ἵππος κ. τὸν ἀναβάτην, διὰ τῶν βημάτων του διασείει τὸν ἀναβάτην, Ξεν. Ἱππ. 1, 4, πρβλ. 8, 7, Ἱππ. 292. 53. 12) μεταφ., καταπονῶ, κουράζω, Λατ. obtundo, μήθ' ὑμῖν ἐνοχλῶ μήτ' ἐμαυτὸν κ. Δημ. 1439. 17· λέγων φαίνου τι δὴ καινὸν .., ἢ μὴ κόπτε με Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδ.» 1. 3· πρβλ. Σώσιπ. ἐν «Καταψ.» 1. 20· κ. τὴν ἀκρόασιν Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 19· κ. ἐρωτήμασι, ὡς τὸ Λατ. obtundere, Πλουτ. Φωκ. 7, πρβλ. Piers. εἰς Μοῖριν σ. 74·— Παθ., φθείρομαι, κατατρύχομαι, κοπτόμενοι ἀεὶ ταῖς στρατείαις Δημ. 22. 22·—(ὅθεν ὁ **κόπος**). II. Μέσ., **κόπτομαι**, κτυπῶ ἢ πλήττω ἐμαυτόν, τύπτω τὸ στῆθος ἢ τὴν κεφαλήν μου ἕνεκα θλίψεως, ὡς τὸ Λατ. plangere, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν Ἰλ. Χ. 33, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 121, 4· κόπτεσθαι μέτωπα ὁ αὐτ. 6. 58, πρβλ. 2. 61 (ἔνθα ὅμως προστίθεται μαχαίρῃσι), Πλάτ. Φαίδων 60A, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., [πόλις] κέκοπται Αἰσχύλ. Πέρσ. 683·— ἐντεῦθεν, 2) κόπτεσθαί τινα, θρηνῶ διά τινα, Λατ. plangere aliquem, Εὐρ. Τρῳ. 623, Ἀριστοφ. Λυσ. 396, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 619C, κτλ.· ἴδε **τύπτω** II· καὶ περὶ τοῦ ἐνεργ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὅρα ἐν λέξ. **κομμός**.

κοπώδης, ες, (εἶδος) κοπιαστικός, φορτικός, ὀχληρός, κατατρύχων, πυρετοὶ Ἱππ. Προρρ. 80· βάρη Ἀριστ. Προβλ. 5. 7, 2, κτλ.· βαρὺ καὶ κ. (δηλ. τὸ ὕδωρ) προξενοῦν πόνους, Ἄλεξ. ἐν «Πυθαγ.» 1· μετὰ γεν., κ. ὑποχονδρίων, προξενῶν πόνον εἰς .., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386. 2) μεταφ., κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, βαρύς, Λατ. molestus, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 58, Πλούτ. 2. 47F· καὶ ἐπὶ γλωσσῶν, αὐτόθ. 1011A. II. Παθ., κεκοπιακώς, κατατρυχόμενος, Ἱππ. 70D, Γαλην.

κόπωσις, εως, ἡ, καταπόνησις, σαρκὸς Ἑβδ. (Ἐκκλ. ΙΒ', 12).

Κόρα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κόρη** B.

κορ-αγέω, ἀπάγω τὴν Κόρην (τὴν Περσεφόνην), Ἡσύχ.

κοραγία, ἡ, πιθ. νόθος τύπος τοῦ **χορ-**, Συλλ Ἐπιγρ. 3524. 41.

κορᾰκεύομαι, = **κοράττω**, Ἡσύχ.

κορᾰκεύς, έως, ὁ, εἶδος ἰχθύος, πιθ. = **κορακῖνος**, Ἡσύχ.

κορᾰκεως, ω, ὁ, = **κορώνεως**, Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 10.

κορᾰκίας, ου, ὁ, εἶδος κολοιοῦ, ἴδε ἐν λέξ. **κολοιός**. 2) ὡς ἐπίθετ., μέλας ὡς κόραξ, Ἡσύχ.

κορᾰκῑνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κορακῖνος** II, Φερεκράτ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 2, πρβλ. Meineke εἰς Ἀναξανδρ. Λυκ. 1.

κορᾰκῖνος, η, ον, ὅμοιος πρὸς κόρακα, μέλας ὡς κόραξ, Α. Β. 104, Βιτρούβ. 8. 3.

κορᾰκῖνος, ὁ, (κόραξ) μικρός, νέος κόραξ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1053. II. ἰχθύς τις ὅμοιος τῇ πέρκῃ, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 560, Κωμικ. παρ' Ἀθήν. 308 κἑξ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1, κ. ἀλλ.· φέρεται **κοράκινοι** παρ' Ἐπιχάρμ. 28 Ahr.·— ἰδίως εὑρισκόμενος ἐν τῷ Νείλῳ, Στράβ. 823, Πλίν.· καλούμενος οὕτως ἐκ τοῦ μέλανος αὐτοῦ χρώματος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 133· ἢ κατὰ τὸν Ἀθήν. 309, ἀπὸ τοῦ κόρας κινεῖν! πρβλ. **κορακῑνίδιον**.

κοράκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κόραξ** (II. 2), Εὐστ. 73. 21. II. φυτόν τι, ἀλλ. ἱεράκιον, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 87.

κορᾰκίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κόραξ**, Γλωσσ.

κορᾰκιστί, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον κόρακος, Ἰω. Χρυσ.

κορᾰκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κόρακα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 1, 30· οὕτω **κορᾰκώδης**, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὅμοιος πρὸς τὸ ῥάμφος κόρακος, Γαλην. 2. 275.

κορᾰκόομαι, Παθ., κλείομαι (ἴδε **κόραξ** II), Συλλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κόρακος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ξενοκρ. 12·—ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθήν. 105B, ἀναγνωστέον **κάραβον**. II. ἴδε ἐν λ. **Κόραξοι**.

Κορακο-φορο-κλείδης, ου, ὁ, κωμικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθὴς κόραξ εἰς τὸν φόρον, ἴδε Meineke εἰς Ἑρμίππ. «Κέρκωπας» 6.

κορακό-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν κόρακος, Τατιαν.

κοράλλιον, τό, Διοσκ. 5. 139· Ἰων. **κουράλιον** Διον. Π. 1103, ἀλλ' ὡσαύτως ἐν Θεοφρ. π. Λίθ. 38, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1·— τὸ κοράλλιον ἰδίως τὸ ἐρυθρόν. II. παρὰ τῷ Λουκιανῷ τινὲς ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ὑποκορ. τοῦ **κόρη**, **κούρη**, πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 39 (μετὰ διαφόρου γραφ. **κοράλιον**)· Ἡσύχ., «**κωράλιον** (δι' ἑνὸς λ)· **παιδάριον**, **κόριον**».

κοραλλιο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα ἐκ κοραλλίου, Σικελ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3408.

κόραξ, -**ᾰκος**, (ὁ, ἴδε ἐν τέλ., λέξις μεθ' Ὅμηρον, = Λατ. corvus, περικλείων πιθανῶς τόν τε κόρακα, Corvus corax, καὶ τὸν σαρκοβόρον κορώνην, C. corone· μάλιστα οἱ κόρακες παρ' Ἀράτ. 231, ὡς οἱ corvi ἐν Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 382, εἶναι προφανῶς κορῶναι καρποφάγοι (C. frugilegus)· ἀλλὰ τὰ κατωτέρω παραδείγματα ἀναφέρονται εἰς πτηνὸν ἐσθίον πτώματα (πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 31)· ἐπὶ σώματος δίκαν κόρακος .. σταθεῖσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1473· κόρακες ὥστε βωμῶν ἀλέγοντες οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 751· παροιμ. ἐπὶ ἐσχάτης καταστροφῆς καὶ ὀλέθρου, πάντα τἀδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.· κόραξι καὶ λύκοις χαρίζεσθαι Λουκ. Τίμ. 8· ὅθεν ἐπὶ καταρῶν, ἐς κόρακας (οὐχὶ ὀρθὸν: εἰς κ.) 'abi in malam rem', 'pasce corvos', «στὸν κόρακα», Ἀριστοφ. Σφ. 852, 982· βάλλ' ἐς κόρακας ὁ αὐτ. ἐν

Νεφ. 133· ἀπόφερ' ἐς κόρακας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1221· οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; αὐτόθι 500· ἔρρ' ἐς κόρακας Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖς» 4· πλεῖτω ἐς κόρακας Εὔπολ. (;) ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 577· οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; Ἀριστοφ. Νεφ. 789· ἐς κόρακας οἰχήσεται ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 51· ἐξελαύνειν τινὰ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 123· ἐς κόρακας ἔρρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἄλεξ. ἐν «Ἱππεῖ» 1. 4. (Αἱ φράσεις αὗται ἐγένοντο οὐχὶ ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ καταλείπωνται τὰ πτώματα τῶν κακούργων ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκ τοῦ ὅτι κατελείποντο ἄταφα, ὅπερ ἐνομίζετο μεγίστη ἀτιμία παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, πρβλ. Ἰλ. Α. 4, κτλ.).— Ἡ φωνὴ τοῦ κόρακος ἐδείκνυε κακοκαιρίαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους, «κόραξ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος καὶ κρούων τὰς πτέρυγας .. ὅτι χειμὼν ἔσται κατέγνω», Ἀριστ. παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 7. 7, Θεόφρ. π. Σημ. 1. 16, Πλούτ. 2. 129Α·— λευκὸς κ., παροιμ. ἐπὶ ἀνηκούστου πράγματος, Ἀνθ. Π. 11. 417, Ἀθήν. 359Ε· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοτ. μνημονεύει λευκοὺς κόρακας, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 12, 1. **2)** ἔνυδρον πτηνὸν μέγα ὡς ὁ πελαργός, ἀλλὰ μετὰ βραχυτέρων ποδῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15· πιθ. ὁ pelecanus Graculus ἢ pel. carbo (ἂν καὶ ὁ Ἀριστ. ἐνόμιζεν ὅτι ἔκτιζε τὴν φωλεάν του ἐπὶ δένδρων). **3)** ὁ ἀστερισμὸς κόραξ, corvus, Ἄρατ. 448. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἀγκιστροειδὲς ἢ ὀξὺ ὡς τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος, πρβλ. **κορώνη** II, **1)** μηχάνημά τι, δι' οὗ συνηρπάζοντο τὰ πλοῖα, περιγραφόμενον διὰ μακρῶν ὑπὸ Πολυβ. 1. 22, πρβλ. Μοσχίωνα παρ' Ἀθήν. 208D· ἐν χρήσει κατὰ τὰς πολιορκίας, Διόδ. 17. 44. **2)** ἀγκιστροειδὲς ῥόπτρον ἢ λύκος θύρας, ὡς τὸ **κορώνη**, Ποσείδιππ. ἐν «Γαλάτῃ» 1, Ἀνθ. Π. 11. 203. **3)** βασανιστήριόν τι ὄργανον, ὡς ὁ κύφων, Λουκ. Νεκυομ. 11. **4)** τὸ ῥάμφος ἀλέκτορος, Ἡσύχ. **III.** εἶδος ἰχθύος (πρβλ. **κορακῖνος**), Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθήν. 356Α. (Πρβλ. **κορ-ώνη**· Λατ. cor-vus, cor-nix· Σλαυ. (Πολων.) kruk· Ἀρχ. Σκανδιναυ. hra-fn· Ἀγγλο-Σαξον. hræ-fn, Ἀρχ. Γερμ. hru-oh, hra-ban (κόραξ). Τὴν ῥίζαν δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν ἐν ταῖς ὀνοματοπ. λέξεσι **κράζω**, **κρώζω**, Ἀγγλ. croak, κτλ. — Ἡ αὐτὴ ῥίζα συχνάκις ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κυρτοῦ, πρβλ. **κορώνη** II, **κορ-ωνίς**, **κορ-ωνός**, Λατ. cur-vus, κτλ.)

κοραξός, ή, όν, μέλας ὡς κόραξ, Στράβ. 578, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1157Α.

Κοραξοί, οἱ, φυλὴ Σκυθική, Ἑκαταῖ. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, ἐν τῷ ἑνικ., Φοῖνιξ παρ' Ἀθήν. 530F·— ἐντεῦθεν Σκυθιστὶ ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης ἐκαλοῦντο Κόραξοι (κοινῶς Κόρακοι), δηλ. φίλιοι δαίμονες, Λουκ. Τόξαρ. 7·— ἐπίθ. **Κοραξικός, ή, όν**, Ἱππῶναξ 3.

κορᾰσίδιον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 18, 22, κτλ.

κοράσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόρη**, ὡς καὶ νῦν, μικρὰ κόρη, παρθένος, «κορίτσι», λέξις μεταγενεστέρα, Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 12, Ἀνθ. Π. 9. 39, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1608f, Ἑβδ., Καιν. Διαθ., κτλ.· πρβλ. Sturz Μακ. Διάλ. σ. 42 κἑξ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 74. [ᾱ, Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ.].

κορᾰσιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοράσιον ἢ ἁρμόζων εἰς κοράσιον, Πλούτ. 2. 528Α, κτλ.

κοράττω, ἄγαν προσλιπαρῶ, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ **κορακεύομαι**, πρβλ. Σουΐδ.

κόραυνα, ἡ, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ **κόρη**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1678.

κόραφος, ὁ, ὄνομα πτηνοῦ, «ποιὸς ὄρνις» Ἡσύχ.

κορβᾶν (ἄκλιτ.), Ἑβραϊκὴ λέξις, δῶρον ἢ ἀφιέρωμα ἢ προσφορὰ πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ζ', 11· — ἐντεῦθεν **κορβανᾶς**, ὁ, τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 6, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 4.

κορδᾰκίζω: μέλλ. -ίσω, τὸν κόρδακα ὀρχοῦμαι, Πολυδ. Ϛ', 123, Α. Β. 101, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ῥήτορες (Walz) 1. 570.

κορδᾰκικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς τὴν ὄρχησιν κόρδακα· ὅθεν ἐπὶ μετρικοῦ ἤχου, τρέχων, ῥέων, ῥυθμὸς κ., ἐπὶ τροχαϊκῶν μέτρων, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 8, 4· πρβλ. Κικ. Orat. 57. 193, Κυϊντ. 9. 4. 88.

κορδᾰκισμός, ὁ, τὸ ὀρχεῖσθαι τὸν κόρδακα, χορὸς ἀκόλαστος, Δημ. 23, 13, Νικοφῶν ἐν Ἀδήλ. 5· παρ' Ἡσυχ., **κορδάκισμα**, τό· **κορδακιστής, οῦ, ὁ**, πιθαν. γραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 2264 ο.

κόρδαξ, -ᾱκος, ὁ, ὄρχησις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κόρδακα ἕλκω, «σέρνω» ἤτοι σύρω τὸν χορόν, χορεύω τὸν κόρδακα, Ἀριστοφ. Νεφ. 540, πρβλ. 555· ὀρχεῖσθαι Θεοφρ. Χαρακτ. 6. 1· ἐσχετίζετο δὲ μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σιπύλῳ, Παυσ. 6. 22, 1 (ἔνθα ὅμως τὸ κείμενον φαίνεται ἐφθαρμένον). Αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἦσαν ἀπρεπεῖς καὶ ἀνοίκειοι, καὶ τὸ νὰ χορεύῃ τις αὐτὸν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ἐθεωρεῖτο σημεῖον μέθης ἢ παντελοῦς ἀναισχυντίας, Δημ. 23. 13, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀθήν. 631D, πρβλ. Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. Ἀλλ' ἐν Ἀμοργῷ εὑρίσκομεν κόρδακα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 2264 ο· καὶ ὁ Παυσανίας ὁμιλεῖ περὶ ἐπιχωρίου κόρδακος εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Κορδάκας ἐν Ἤλιδι, 6. 22, 1· — ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶχε πανταχοῦ κακὴν σημασίαν.

κορδίνημα, διάφ. γραφ. ἀντὶ **σκορδίνημα**, ὃ ἴδε.

κορδῠβαλλῶδες πέδον, τό, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 223, λέγεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ **κορδυλοβαλλῶδες** (κορδύλη, βάλλω), ἔδαφος κτυπητόν, «στρωτόν».

κορδύλη [ῠ], ἡ, κορύνη, ῥόπαλον, Ἡσύχ.·—ὡσαύτως, ὅμοιον τῷ **τύλη**, οἴδημα, ὄγκωμα, Λατ. tuber, tumor, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. 310. 50. **II.** κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κεφαλόδεσμος, ἐν τῇ Κυπριακῇ διαλέκτῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὅθεν ἐγκεκορδυλημένος παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** = **σκορδύλη**, Στράβ. 549, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθήν. 120F· **κορύδυλις** Νουμήν. παρ' Ἀθήν. 306C.

κορδύλος, ὁ, = **σκορδύλος**, πιθαν. μικρὰ ἀμφίβιος σαύρα, Triton palustris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 10, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 7, κτλ.· **κούρυλος** Νουμήν. παρ' Ἀθήν. 306C.

κορεία, ἡ, (κορέω) τὸ σαίνειν, καθαίρειν, θεραπεία, Ἡσύχ.

κορεία, ἡ, (κορεύομαι) παρθενία, Λατ. virginitas, Ἀνθ. Π. 5. 217, 294.

κόρειος, α, ον, (κόρη) ἀνήκων εἰς κόρην, τὸ κόρειον = κόρευμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 178. **II.** **Κόρεια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, θυσία τῇ Κόρῃ (Περσεφόνῃ) τελουμένη, Πλουτ. Δίων 56, Ἡσύχ. **2)** **Κόρειον**, τό, ὁ ναὸς αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5430.

κορέννῡμι, μόνον παρὰ Θεμιστίῳ· ὡσαύτως **κορέω** Νικ. Ἀλεξιφ. 195· **κορέσκω** αὐτόθι 225, 360, 415: μέλλ. **κορέσω** Ἡρόδ. 1. 212· Ἐπικ. **κορέεις** Ἰλ. Ν. 831· **κορέει** Θ. 379, Ρ. 241: ἀόρ. **ἐκόρεσα** Ἰλ., Ἀττ.· ποιητ. **κόρεσσα** Θεόκρ., Ἀνθ. —Μέσ., **κορέννυμαι** Ὀρφ., εὐκτ. **κορέοιτο** Νικ. Ἀλεξιφ. 263: μέλλ. **κορέσομαι** Χρησμ. Σιβυλλ.: ἀόρ. **ἐκορεσάμην**, Ἐπικ. **ἐκορεσσ-**, **κορεσσ-**, Ὅμ. — Παθ., μέλλ. **κορεσθήσομαι** Βαβρ. 2. 31, 19· **κεκορήσομαι** Μάξιμ. π. καταρχ. 117: ἀόρ. **ἐκορέσθην** Ὀδ. Δ. 541· Ἐπικ. γ' πληθ. **-θεν** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283, 4: πρκμ. **κεκόρεσμαι** Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 3 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογράφ. Ἀττ.), Πλούτ.· Ἰων. **κεκόρημαι** Ὅμ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1285, ἴδε κατωτ.· μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. (μετὰ παθ. σημασίας) **κεκορηώς, ότος**, Ἰλ. Σ. 287, Ὀδ. Σ. 372, Ἡσίοδ., κτλ. (Ἐκ τῆς √ΚΟΡ, πρβλ. **κόρος**, κτλ.) Χορταίνω, ἱκανοποιῶ, πληρῶ τινά τινος, μετὰ δοτ. τρόπου ἢ ὀργάνου, κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι Ἰλ. Ν. 831· κ. θυμὸν μολπῇ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 897· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκὸς Σοφ. Φιλ. 1156· μετὰ μόνης αἰτ., τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας Θέογν. 229· πρὶν ἂν ἢ κορέσαι κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 165.— Μέσ., χορτάζομαι, μετὰ γεν., ἐκορέσσατο φορβῆς Ἰλ. Λ. 562· οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς Τ. 167· ὡσαύτως ὀφρ'.. κρειῶν κορεσαίατο θυμόν, ἵνα χορτάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του μὲ κρέατα, Ὀδ. Ξ. 28· μεταφ., φυλόπιδος κορέσασθαι Ἰλ. Ν. 635· συχνότερον μετὰ μετοχ., κλαίουσα κορέσσατο, ὅ ἐστιν, ἔκλαυσεν ὅσον ἠδύνατο, Ὀδ. Δ. 541· κορεσσάμεθα κλαίοντε Ἰλ. Χ. 427, κτλ.· ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνων Λ. 87·— Παθ., χορτάζομαι, «χορταίνω», δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης Ὀδ. Θ. 98· κεκορήμεθ' ἀέθλων Ψ. 350· κεκορημένος ἦτορ ἐδωδῆς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 591· βορᾶς κορεσθεὶς Εὐρ. Ἱππ. 112· πολέμου ἐκόρεσθεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283· μετὰ μετοχ., κλαίων ἐκορέσθην Ὀδ. Δ. 541· οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι Ἰλ. Σ. 287· σπανίως μετὰ δοτ. πράγμ., κριθῇσι κορεσθεὶς Θέογν. 1269· πλούτῳ κεκορημένος αὐτόθι 751· ὕβρι Ἡρόδ. 3. 80.

κορέσκω, ἴδε ἐν λ. **κορέννυμι**·— παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, ἀναγινώσκεται: **κορίσκεται**, ἴσως ἡμαρτημένως, χορταίνω, βαρύνομαί τι, πρβλ. 271.

κορεστικός, ή, όν, «χορταστικός».— Ἐπίρρ. **κορεστικῶς**, μέχρι κόρου, «χορταστικά», Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 1049

κορεστός, ή, όν, «χορταστός», Γλωσσ.

κόρευμα, τό, = **κορεία**, παρθενία, Εὐρ. Ἄλκ. 178, ἐν τῷ πληθ.

κορεύομαι: μέλλ. **κορευθήσομαι**· παθ.: (κόρη):—παρθενεύομαι, διέρχομαι τὴν παρθενικὴν ἡλικίαν, κατ' ἄλλους ὑπανδρεύομαι, Εὐρ. Ἄλκ. 312. **II.** ἀφαιροῦμαι, χάνω τὴν παρθενίαν, ὡς τὸ **διακορεύομαι**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 289, ἔνθα ἴδε Buttm.

κορέω, σπείρω, σαρώνω, καθαίρω, καθαρίζω, δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι Ὀδ. Υ. 149· τὴν αὐλὴν κόρει Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 9. κ. τὸ παιδαγωγεῖον Δημ. 313. 12· κ. τὴν Ἑλλάδα, σαρώνω, ἀφαιρῶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐρημώνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 59. **II.** = ἐξυβρίζω, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν **κεκορημένος**, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Σαπφὼ 53, Ἀνακρ. 5· ὅπερ τινὲς ἀναφέρουσιν εἰς τὸ **κορέννυμι**, ἀλλ' ἴδε Εὐστ. 1542. 47.

κορέω, Ἰων. μέλλ. τοῦ **κορέννυμι**.

κορζία, ἢ **κόρζα**, ἡ, Πάφιοι ἀντὶ **καρδία**, Ἡσύχ.

κόρη, ἡ, (οὐχὶ κόρα, οὐδὲ παρ' Ἀττ., πλὴν τῶν λυρικῶν χωρίων τῶν Τραγ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 144, Σοφ. Ο. Τ. 508, Εὐρ. Τρῳ. 561, καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι· ἀλλὰ **κούρα** Πινδ. Ο. 13. 92, καὶ δὶς παρὰ Τραγ. (ἐν λυρ. χωρίοις), ἴδε κατωτ. I. 3)· Ἰων. **κούρη**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ (κόρη κατὰ πρῶτον ἐν τῷ ὑπόπτῳ στίχῳ, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 439)· Δωρ. **κώρα**, Θεόκρ. 6. 36·— θηλ. τοῦ **κόρος**, **κοῦρος**.· **1)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρθενίαν, παρθένος,

κόρη, κοράσιον, Λατ. puella, ἥυτε κούρη νηπίη ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει Ἰλ. Π. 7· κόρην .. οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην Σοφ. Τρ. 536· παῖς κ. Ἀριστοφ. Λυσ. 595, Δημ. 540. 4· παρθενικὴ κ. Εὐρ. παρ' Ἀθην. 61Β· συχνὸν παρὰ κωμ. καὶ τῷ Πλάτ.·— ἐπὶ τῶν νυμφῶν, Πινδ. Π. 3. 138· ἐνάλιοι κόραι, θαλάσσιαι νύμφαι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 325· καὶ κωμικῶς, πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπᾴδων κορᾶν, δηλ. ἐγχέλεων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 883· οὕτω, τευθὶς καὶ Φαληρικὴ κ., δηλ. ἀφύη, Εὔβουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 4· ἐπὶ θεαινῶν παρθένων καὶ γραῖαι ἀκόμη ἂν ἦσαν, οἷον αἱ Εὐμενίδες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 68, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 127· αἱ Φορκίδες, Αἰσχύλ. Πρ. 794· ἡ Σφίγξ, Σοφ. Ο. Τ. 509· αἱ Μοῖραι, Πλάτ. Πολ. 617D. 2) ἐν σχέσει πρὸς τὴν νεότητα, νύμφη, Ὀδ. Σ. 279· νεαρὰ σύζυγος, Ἰλ. Ζ. 247· ἡ παλλακίς, ὡς τὸ Λατ. puella, ὡς ἡ Βρισηΐς, Α. 98, 337., Β. 689· τίκτει κόρη Ἑλένη πατρὸς κατ' οἴκους Εὐρ. Ἀνδρ. 898, πρβλ. Ὀρ. 1436· καταχύσματα .: κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Ἡδυχάρει» 3· ἴδε παρθένος. 3) μετὰ γεν. κυρίου ὀνόματος, = θυγάτηρ, Νύμφαι κοῦραι Διὸς Ἰλ. Ζ. 420, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 168, κτλ.· κ. Διός, ἡ Ἀθηνᾶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 415· Λητῴας κόρης, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 169, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 570· κ. Ἰναχείη, κ. Θεστιὰς Αἰσχύλ. Πρ. 590, Εὐρ. Ἑλ. 133· Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι, αἱ Ἐρινύες, Σοφ. Ο. Κ. 40·— ἐν τῇ κλητικῇ, κούρα, κόρη μου, Αἰσχύλ. Θήβ. 148, Σοφ. Ο. Κ. 180· κόραι Ἀριστοφ. Εἰρ. 119· πρβλ. θυγάτηρ, κόρος. 4) μεταφ. ἐπὶ ἀποικίας, Ὁμ. Ἐπιγρ. 1. 2·— ἐπὶ πλοίων νεωστὶ καθελκυσθέντων, Λυκόφρ. 24. II. πλαγγών, «κοῦκλα», Λατ. pupa, Πλάτ. Φαῖδρ. 230Β. III. ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Λατ. pupa, pupula, pupilla, διότι μικρά τις εἰκὼν φαίνεται σχηματιζομένη ἐν αὐτῇ (ἴδε Πλάτ. Ἀλκ. 1. 133Α), κύκλοπα κούρην Ἐμπεδ. 227· ἀκολούθως ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 634, συχνότερον παρ' Εὐρ., Ἀριστοφ. Σφ. 7, Πλ. 635·— ἡ μεταβολὴ τῆς σημασίας ἐν τῇ λέξει γλήνη εἶναι ἀκριβῶς ἀντίθετος πρὸς ταύτην, ἴδε τὴν λέξιν γλήνη II. IV. μακρὰ χειρὶς («μανίκι») ἐκτεινομένη πέραν τῆς χειρὸς καὶ καλύπτουσα αὐτήν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 8, πρβλ. Κύρ. 8. 3, 10. 13. V. ἡ Ἀττικὴ δραχμὴ ὡς φέρουσα κεφαλὴν Ἀθηνᾶς, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Θ', 74. VI. = ὑπέρεικον, Ἱππ. παρὰ Γαλην. Λεξ. VII. κόραι ἦτο ἡ κυρίως Ἑλληνικὴ ὀνομασία τῶν Καρυατίδων, Müller Archäol. d. Kunst § 279· τοὺς λίθους .. τοὺς ἐπὶ τῶν κορῶν, τοὺς στηριζομένους ἐπὶ τῶν Καρυατίδων ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 160, στήλ. 1. 86.

B. Κόρη, Δωρ. Κόρα, Ἰων. Κούρη, ἡ, τὸ ὄνομα ὑφ' ὃ ἡ Περσεφόνη ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἡ κόρη, δηλ. ἡ θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ Ἡρόδ. 8. 65· ναὶ τὰν Κόραν Ἀριστοφ. Σφ. 1348· Δημήτηρ καὶ Κ. ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 298, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· τῆς Κόρης ἁρπασθείσης Ἰσοκρ. 46Α· σπανιώτερον Κόρη Δήμητρος Εὐρ. Ἄλκ. 858, Ἱκέτ. 34, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 337, Ἰσοκρ. 211Ε· ἀλλὰ Δηοῦς κ., παρὰ τοῖς κωμ., ἀντὶ τοῦ ἀλεύρου, Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 9· οὕτω, μεμαγμένη Δήμητρος κ. Εὔβουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 10· πρβλ. Δήμητρος παῖδ' ὀπτὸν .. πλακοῦντα Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 137Β.

κόρηθρον, τό, σάρωθρον, «σκοῦπα», Λουκ. Φιλοψ. 35· πρβλ. κόρος (Β). 11.

κόρημα, τό, τὸ κορούμενον κάθαρμα, «σκουπίδι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 408· ἐν τῷ πληθ., Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2. II. σάρωθρον, «σκοῦπα», Ἀριστοφ. Εἰρ. 59, «τουτὶ λαβὼν κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει» Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 9.

κορθύλη ἢ κορθίλη ἡ, = κόρθυς· καὶ κορθύλος ἢ κόρθιλος, ὁ, «ὄρνις, ὅν τινες βασιλίσκον» Ἡσύχ.

κορθύνω, ἴδε ἐν λ. κορθύω.

κορθύνω, (κόρθυς), ἀνυψῶ, αὐξάνω, ἐγείρω, Ζεὺς κόρθυνεν ἑὸν μένος, ηὔξησε τὴν ὀργήν του, Ἡσιόδ. Θ. 853.— Παθ. (ἄνευ τοῦ ν), κῦμα κορθύεται, εἰς ὕψος αἴρεται, μετεωρίζεται, Ἰλ. Ι. 7· ὕπερθε δὲ .. ἁλὸς κορθύνεται ὕδωρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 322.

κόρθυς ἢ κόρθις, ἡ, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ κόρυς, σωρός, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ., ἐν λ. κορθύεται, Ἡσύχ. ἐν Θεοκρ. 10. 47, κόρθυος ἁ τομά, δεμάτιον θερισμένου σίτου.

κορθύω, = κορθύνω, εὗτέ με θυμὸς κορθύσῃ Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 60.

κορίαννον, τό, = κόριον, ἡ βοτάνη καὶ ὁ σπόρος, Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Καλλιστοῖ» 1, Ἀλεξανδρίδ. ἐν «Φαρμακομάντει» 2· ἐν τῷ πληθ. Ἀνακρ. 138, Ἀριστοφ. Ἱππ. 676, 682.. II. γυναικεῖόν τι κόσμημα, Πολυδ. Ε', 101, Ἡσύχ.

κορίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόρη, Ἐπιγραφ. Δελφ. 29, Πολυδ. Β', 17, Φρύν. 73.

κορίζομαι, (κόρη, κόριον) ἀποθ., περιποιοῦμαι, θωπεύω, κολακεύω καὶ ὑποκοριστικῶς καλῶ, «χαϊδεύω», Ἀριστοφ. Νεφ. 68· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης εἶναι συχνότερον τὸ ὑποκορίζομαι· πρβλ. ὡσαύτως κουρίζω.

κορικός, ή, όν, = παρθενικός, Πολυδ. Β', 17·— Ἐπίρρ. -κῶς, ὡς κοράσιον, βαδίζειν Αἰλ. π. Ζ. 2. 38· αἰσχύνεσθαι Ἀλκίφρ. 3. 2.

Κορινθιάζομαι, ἀποθ., ἐξασκῶ πορνείαν, ἐπειδὴ ἡ Κόρινθος ἦτο διάσημος διὰ τὰς πόρνας αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 133·— τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ.: «κορινθιάζειν· μαστροπεύειν, ἑταιρεύειν»·— Κορινθιαστής, οῦ, ὁ, πόρνος, ἑταιριστής, μαστροπός, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 1. 350.

Κορίνθιος, α, ον, ἐκ Κορίνθου, Ἡρόδ., κτλ.· Κορίνθιαι ἑταῖραι Ἀριστοφ. Πλ. 149· καὶ οὕτω, Κορινθία κόρη, πόρνη, Πλάτ. Πολ. 404D· τὴν ἐκ Κορίνθου Λαΐδα οἶσθα; Ἀναξανδρίδ. ἐν «Γεροντομανίᾳ» 1, πρβλ. Ἔριφον ἐν «Πελταστῇ» 1, καὶ ἴδε ἱερόδουλος.— ὁ Κορινθιακὸς οἶνος ἀναφέρεται ὡς αὐστηρὸς παρὰ τῷ Ἀλέξ. ἐν Ἀδήλ. 23, πρβλ. Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 2, 3·— Ἐπίρρ. -ίως, κατὰ Κορινθιακὸν τρόπον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 8. 5, 2·— θηλ. Κορινθιάς, άδος, ἡ, Στέφ. Βυζ.·— ὡσαύτως Κορινθιακός, ή, όν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 9· Κορινθικός, Ἀνθ. Π. 6. 40.

Κορινθιουργής, ές, (*ἔργω) Κορινθιακῆς ἐργασίας, ἐκ Κορινθιακοῦ χαλκοῦ, Στράβ. 198, κτλ.

Κόρινθος, ἡ, ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα, ἀφνειὸς Κ. Ἰλ. Β. 570· ἀφνειὰ Κόρ. Πινδ. Ἀποσπ. 87. 1· οὕτω παρὰ Τραγ. κτλ.· εὐδαίμων Κ. Ἡρόδ. 3. 52· διάσημος ἐπὶ πολυτελείᾳ καὶ ἀσωτίᾳ, ὅθεν ἡ παροιμία, οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κ. ἔσθ' ὁ πλοῦς· πρβλ. Κορίνθιος, Κορινθιάζομαι·— μετ' ἄρσεν. ἐπιθέτου, ὀφρυόεντα Κ. Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 5, πρβλ. Χρησμὸν παρὰ Στράβ. 380, Πολύβ. 4. 67, 8, κτλ. II. υἱὸς τοῦ Διός, ὁ νομιζόμενος ἱδρυτὴς τῆς Κορίνθου, Παυσ. 2. 1, 1·— παροιμ., Διὸς Κόρινθος, ἐπὶ τῶν ἀείποτε τὰ αὐτὰ (πασίγνωστα δὲ) ἐπαναλαμβανόντων, Πινδ. Ν. 7. 155, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 442, Ἐκκλ. 823, Πλάτ. Εὐθύδ. 292Ε· ἴδε Παροιμιογρ. σ. 84. III. Ἐπίρρ. Κορινθόθι, ἐν Κορίνθῳ, Ἰλ. Ν. 664· Κορινθόθεν, ἐκ Κορίνθου, Συλλ. Ἐπιγραφ. 29.

κοριο-ειδής, ές, (κόρη) ὅμοιος πρὸς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἔχων σκοτεινὴν λάμψιν, κορακῖνοι, Ἐπίχ. 28 Ahr. 2) (κόριον Β) ὅμοιος πρὸς κορίαννον, Διοσκ. 2. 207.

κόριον (Α), τό, ὑποκορ. τοῦ κόρη, μικρὸν κοράσιον, Λυσ. Ἀποσπ. 2, Θεόκρ. 11. 60· Δωρ. κώριον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 731.

κόριον (Β), τό, συντετμημένον ἀντὶ τοῦ κορίαννον, Νικ. Ἀλεξιφ. 157, Θ. 874, πρβλ. Γαλην. 13. 194. II. κ. ἔνυγρον, = ἀδίαντον, Διοσκ. Νόθ. 4. 136.

κόρις, εως, Ἀττ. εως, ὁ, «κοριός», Cimex lectularius, οἱ κόρεις Ἀριστοφ. Νεφ. 634 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Κορίνθιοι, πρβλ. 710), Βάτρ. 115, ἀλλ.· ὡσαύτως θηλ. κατὰ τὸν Σουΐδ., μετὰ γεν. κόριδος· παραδείγματα τῆς γεν. ταύτης ἀπαντῶσιν, ἀλλ' οὐδὲν παράδειγμα θηλυκοῦ γένους, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 308. II. εἶδος ἰχθύος, Δωρίων παρ' Ἀθην. 330Δ. III. εἶδος ὑπερείκου, κοιν. «σπαθοχόρτου», Διοσκ. 3. 174.

κορίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κόρη, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 12, Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίοις» 1· ὅθεν κορίσκιον, Πολυδ. Β', 17.

κορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κόρος· ὡς κύριον ὄνομα Κορίσκος εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ὑποτιθεμένου τινὸς προσώπου, ὁ δεῖνα, «ὁ Κώστας, ὁ Γιάννης», Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 24, 2, Φυσ. 4. 11, 9, κ. ἀλλ.

κορίσκω, ἴδε κορέσκω.

κόρκορος, ἴδε κόρχορος.

κορκορυγή, ἡ, τὸ «γουργούρισμα» τῶν κενῶν ἐντέρων· καθόλου, πᾶς ὑπόκωφος θόρυβος, βοή, Αἰσχύλ. Θήβ. 345, Ἀριστοφ. Εἰρ. 991, ἐν τῷ πληθ.· ἐν τῷ ἐν., ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 491.— Περὶ τοῦ ῥήματος ἴδε δια-κορκορυγέω.

κορκορυγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτρ. 3.

Κόρκυρα, Κορκυραῖος, ἴδε ἐν λέξ. Κέρκυρα, Κερκυραῖος.

κόρμα, τό, = κοῦρμι, ὃ ἴδε.

κορμάζω, κόπτω εἰς κορμούς, τεμάχια, Διον. Ἀλ. 20. 6.

κορμηδόν, Ἐπίρρ., κορμοῦ δίκην, ὡς κορμός, Ἡλιόδ. 9. 19.

κορμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κορμός, Boisson. Ἀνέκδ. 5. 51.

κορμός, ὁ, (κείρω) ὁ κορμὸς δένδρου (ἀποκεκομμένων τῶν κλάδων), Ὀδ. Ψ. 196, Εὐρ. Ἑκάβ. 575, Ἡρ. Μαιν. 242· κ. ἐλάας Ἀριστοφ. Λυσ. 255· κορμοὶ ξύλων, τεμάχια κορμοῦ, Ἡρόδ. 7. 36· κ. ναυτικοί, δηλ. κῶπαι, Εὐρ. Ἑλ. 1601.

κορνικουλάριος, ὁ, τὸ Λατ. cornicularius, παραστάτης, πάρεδρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4453.

κόρνοψ, -οπος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος, ὡς τὸ πάρνοψ, Στράβ. 613·— ὁ Ἡρακλῆς ἐκαλεῖτο Κορνοπίων, ὁ τὰς ἀκρίδας τρομάζων, φυγαδεύων, αὐτόθι.

κόροιφος, ον, (οἰφάω) ὁ οἰφῶν, βινῶν, ἐγγαστρώνων τὰς κόρας, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 62.

κορο-κόσμιον, τό, κορασίου παιγνίδιον ἢ κόσμημα, Κλήμ. Ἀλ. 51, Α. Β. 102.

κοροκότας, ου, ἡ α, ὁ, = κροκότας, Δίων Κ. 76. 1.

κορο-πλάθος, ον, ὁ πλάττων προπλάσματα ἀγαλματίων ἢ πλαγγόνων, εἰδωλοποιός, Πλάτ. Θεαίτ. 147Β, Λουκ. Λεξιφ. 22· ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀντιφάνους·— παρ' Ἑλληνισταῖς κοροπλάστης, Ἐτυμολ. Μέγ. καὶ Μοῖρις ἐν λέξ.·— πρβλ. ἰνοπλάθος.

κόρος (Α), ου, ὁ, (πρβλ. κορέννυμι)· πλησμονή, χορτασία, χορτασμός, Λατ. satietas, αἶψα δὲ φυλόπιδος πέλεται κόρος

ἀνθρώποισιν Ἰλ. Τ. 221· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο Ὀδ. Δ. 103· πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, ὅλα τὰ χορταίνει τις, καὶ ὕπνον, κτλ., Ἰλ. Ν. 636· ἀπὸ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ἐλπίδας Πινδ. Π. 1. 160· κόρον ἔχει πάντα ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 77· κ. ἔχειν τινὸς Εὐρ. Ἄλκ. 185, Φοίν. 1751· ὡσαύτως, κόρον ἡ τούτων συνουσία ἔχει Πλάτ. Φαῖδρ. 240C· ἐς κ. ἰέναι τινὸς Φιλόξ. 2. 39. **2)** ὡς ἐπακολούθημα τοῦ κόρου, ὕβρις, Πινδ. Ο. 2. 173, Ι. 3. 4· πρὸς κόρον, προπετῶς, αὐθαδῶς (πρβλ. **πρὸς** C. III. 7), Αἰσχύλ. Ἀγ. 382· ἄχρι κόρου Δημ. 400. 2· ἐς κόρον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 26·— συχνάκις συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ ὕβρις, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὁτὲ μὲν ὡς παράγων τὴν ὕβριν, ἄλλοτε δὲ ὡς παραγόμενος ἐξ αὐτῆς, τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται ἀνθρώπῳ Θέογν. 153, πρβλ. 751 καὶ Σόλωνα 7· ὕβριν κόρου ματέρα Πινδ. Ο. 13· 12· κόρον, ὕβριος υἱὸν Βάκις παρ' Ἡροδ. 8. 77· ἐντεῦθεν, ἡ εἰκασία, νέα δὲ (δηλ. ὕβρις) φύει κόρον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 776, φαίνεται ἐπιτυχής· ἴδε καὶ **χρησμοσύνη**.

κόρος (Β), **ου**, ὁ, Ἰων. **κοῦρος**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., Πινδ., καὶ τοῖς λυρικ. χωρίοις τῶν Τραγ.· Δωρ. **κῶρος**· — παιδίον, παῖς, ἀπὸ τῆς νηπιότητός του (μάλιστα καὶ πρὸ τῆς γεννήσεώς του, ὃν γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι Ἰλ. Ζ. 59), μέχρι τῆς στρατευσίμου ἡλικίας, κοῦρος πρῶτον ὑπηνήτης Ἰλ. Ω. 347· πρωθῆβαι Ὀδ. Θ. 264· τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖταί γε γῆρας ἱκάνει Ἰλ. Δ. 321· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.· σὺν κόροις τε καὶ κόραις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 40· οὕτως ἐν παρῳδουμένοις τραγικοῖς στίχοις, Οἰδίπον.. παῖδε, διπτύχω κόρω Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Ἀντ.» 2· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Πλάτ. Νόμ. 772Α·— ἐν Ἰλ. Ι. 86, Μ. 196, καὶ ἀλλαχοῦ, κοῦροι εἶναι οἱ στρατιῶται, τὰ «παλληκάρια», οὕτω, κοῦροι Ἀχαιῶν Ἰλ.·— ἔτι δὲ συχνότερον παρ' Ὁμήρῳ οἱ θεράποντες οἱ ὑπηρετοῦντες κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἑορτάς, ὡς τὸ Λατ. pueri, Ἰλ. Α. 470, Ὀδ. Α. 148 — ἐν Σπάρτῃ οἱ ἱππεῖς ἐκαλοῦντο **κόροι**, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι equites ἐκαλοῦντο pueri, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. σ. 269. 4, Ruhnk. εἰς Τίμ. **2)** μετὰ γεν. κυρίου ὀνόμ., υἱός, Ὀδ. Τ. 523, κτλ.· Θησέως κ. Σοφ. Φιλ. 562, πρβλ. 644· τῶν ὀλωλότων κόροι Εὐρ. Ἰκ. 107, πρβλ. 356· Κεκροπιδῶν κόροι, περίφρ. ὡς τὸ **παῖδες**, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 2. 6, πρβλ. κόρη 2. **II.** ὡς τὸ **μόσχος**, κλωνάριον, βλαστός, παραφυάς, «κολορρίζι» δένδρου, κόρους πλεκτοὺς.. μυρρίνης Λύσιππ. ἐν Ἀδήλ. 3. (Πιθ. ἐκ τοῦ κείρω, κυρίως, ὁ κείρας τὴν κόμην αὐτοῦ ἐξερχόμενος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πρβλ. **κομάω**.)

κόρος (Γ), ὁ, σάρωθρον, Ἡσύχ.· πρβλ. **κορέω**.

κόρος (Δ), ὁ, τὸ Ἑβραϊκόν, cor, μέτρον ξηρῶν περιλαμβάνον κατὰ τὸν Ἰώσηπον, Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2, δέκα Ἀττ. μεδίμνους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 7.

κόρρη, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **κόρση**.

κόρσακις. ἀμφίβ. λέξις μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Κρατίνου μετὰ τῆς ἑρμηνείας, τράγος, καὶ ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κόρση (2)· ὁ Σαλμ. ἐξ εἰκασίας **κορσάτης**.

κορσεῖα, τά, (κόρση) οἱ κρόταφοι, Νικ. Ἀλ. 135· **κόρσεα** αὐτόθι 414.

κόρση, ἡ, νεώτ. Ἀττ. **κόρρη**, Δωρ. **κόρρα**· (ἐκτεταμ. ἐκ τῆς √ΚΑΡ, κάρα)·— τὸ παρὰ τὸ μέτωπον πλαγίως κείμενον μέρος, ξίφει ἤλασε κόρσην Ἰλ. Ε. 584, πρβλ. Ν. 576· ἰσοδύναμον τῷ **κρόταφος**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Δ. 502, τόν ῥ' Ὀδυσεὺς.. βάλε κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμή· καὶ ὅταν εἶναι ἀνάγκη πληθ. ὡς ἐν τῇ Λατ. tempora, τίθεται ὁ πληθ. **κρόταφοι**·— οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπὶ κόρρης πατάσσειν, τύπτειν κατὰ κροτάφου, Δημ. 562. 9· ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης [τύπτῃ], δηλ. διὰ τῆς πυγμῆς ἢ διὰ τῆς παλάμης, ὁ αὐτ. 537 ἐν τέλ.· ἐπὶ κόρρης τύπτειν Πλάτ. Γοργ. 486C, 508D, 527A· πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα Θεόκρ. 14. 34· μεταγεν., κατὰ κόρρης πατάσσειν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2, Ὄνειρος ἢ Ἀλεκ. 30, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 529. 39. **2)** αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους τρίχες, τὰ πλάγια τῆς κόμης, ἅπερ πρῶτα συνήθως λευκαίνονται (πρβλ. **πολιός**), ἐν τῷ πληθ. Αἰσχύλ. Χο. 282, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 530 ἐν τέλ., Πολυδ. Β', 32. **3)** ἡ κεφαλή, Ἐμπεδ. 307, Νικ. Θηρ. 905, Ὀππ. Κυν. 3. 25. **II.** μέρος τῆς πύλης ναοῦ, Βιτρούβ. 4. 6. **III.** παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **κρόσσαι**, δηλ. στεφάναι πύργων.

κορσεύς, **έως**, ἡ, «κουρεύς», Ἡσύχ.

κόρσης, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων τὴν κόμην βραχεῖαν, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 565A.

κόρσιον, τό, (κόρση) ἡ βολβώδης ῥίζα τοῦ Αἰγυπτίου λωτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 11, Στράβ. 823· **κόρσεον**, Διόδ. 1. 10· **κορσίπιον**, Ἡσύχ.

κορσο-ειδὴς λίθος, ὁ, ἔχων χρῶμα φαιόν, «σταχτί», (κόρση 2), Πλίν. 37. 56.

κορσός, ὁ, = **κορμός**, Ἡσύχ.

κορσόω, (κόρση) κείρω, «κορσοῦν· κείρειν» Ἡσύχ.

κορσωτήρ, **ῆρος**, ὁ, κουρεύς, Πολυδ. Β', 32·— ὡσαύτως **κορσωτεύς**, **έως**, Χάρων παρ' Ἀθην. 520E· καὶ **κορσωτήριον**, τό, κουρεῖον, αὐτόθι.

κορσωτός, **ή**, **όν**, κεκαρμένος, «κουρευμένος», ἐξυρημένος, Λυκόφρ. 291.

κορτέω, ἴδε ἐν λ. **κροτέω**.

Κορῠβάντειος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, Ἀνθ. Π. 9. 165. **II.** τὸ **κορυβαντεῖον** (οὐχὶ **-άντειον**, Ἀρκάδ. σελ. 121. 19), ναὸς τῶν Κορυβάντων, Στράβ. 473 (κοινῶς **-άντιον**).

Κορῠβαντιασμός, μανία Κορυβαντική, ἐνθουσιασμός, Διον. Ἀλ. 2. 19, Λογγῖν. 39. 2.

Κορῠβαντιάω: μέλλ. -άσω, τελῶ τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων, πληροῦμαι μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ Κορυβαντικοῦ, Πλάτ. Κρίτων 54D, Συμπ. 215E, Ἴων 534A, 536C· Κ. περί τι, εἶμαι κατενθουσιασμένος καὶ ἔξαλλος ἐπί τινι, Λογγῖν. 5. 1·— «τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμὲν» Στράβ. 413·— ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 8, κωμικῶς ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος ὅστις κατανεύει καὶ αἰφνιδίως πάλιν ἀνεγείρει τὴν κεφαλήν, πρβλ. Πλίν. 11. 54.

Κορῠβαντίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἐξαγνίζω ἢ καθιερῶ διὰ Κορυβαντικῶν τελετῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 119· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 3. 16.

Κορῠβαντικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, Πλούτ. 2. 759D.

Κορῠβαντίς, **ίδος**, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **Κορύβας**, Νόνν. Δ. 2. 695.

Κορῠβαντισμός, ὁ, ἁγνισμὸς διὰ Κορυβαντικῶν τελετῶν, «κάθαρσις μανίας» Ἡσύχ.

Κορῠβαντώδης, **ες**, ὅμοιος πρὸς Κορύβαντα, μανιώδης, ἔξαλλος, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 30.

Κορύβᾱς [ῠ], **αντος**, ὁ, ἱερεὺς τῆς Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ· ἐν τῷ πληθ. **Κορύβαντες**, Εὐρ. Βάκχ. 125, κτλ.· συγγενεῖς πρὸς αὐτοὺς εἶναι οἱ **Κάβειροι**, **Ἰδαῖοι**, **Δάκτυλοι**, **Τελχῖνες**, καὶ οἱ **Κούρητες** κατὰ Στράβ. 466· ποιητ. δοτ. πληθ. **Κυρβάντεσσι** Σοφ. Ἀποσπ. 740, κατὰ τοὺς Παρισιν. κώδικ. παρὰ Duebner., πρβλ. Λυκόφρ. 78, Καλλ. εἰς Δία 46·— ἐπειδὴ δὲ αἱ τελεταὶ αὐτῶν συνωδεύοντο μὲ μουσικὴν ἀγρίαν κτλ., ὁ Κορύβας ἐθεωρεῖτο ὡς μέθυσος ἢ μουσικός, Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 377B, Συνεσ. Ἐπιστ. 122. Πρὸς πλήρη πληροφορίαν ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. σελ. 1133 κ.ἑξ. **II.** ἐνθουσιασμός, ὁ τῆς ποιητικῆς κ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45.

κορύγης· «κῆρυξ. Δωριεῖς» Ἡσύχ.

κορύδιον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **παιδάριον**, Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. 13, σ. 346.

κορῠδός, ἡ, (κόρυς) πτηνὸν ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὡς λόφον, κοινῶς «τσουτσουλιάνος», (ἐν Πανόρμῳ τῆς Κυζίκου ὀνομάζεται «κουρτσουλιός»), Alauda cristata, Ἀριστοφ. Ὄρν. 302, 472, 476, 1295· ὡσαύτως **κόρῠδος**, ὁ, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 31, Πλάτ. Εὐθύδ. 291B, Ἀρ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1. 5., 9. 8, 12, κ. ἀλλ.— Ἔχομεν ὡσαύτως τοὺς τύπους **κορυδών**, **ῶνος**, ὁ, αὐτόθ. 9. 1. 13· **κορυδαλλή**, ἡ, Ἐπίχ. 25 Ahr.· **κορυδαλλίς**, **ίδος**, ἡ, πάσαισιν κορυδαλλίσιν χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι Σιμωνίδ. 67, πρβλ. Θεόκρ. 7. 23· καὶ **κορυδαλλός**, ὁ, Θεόκρ. 10. 50, ἢ **κορύδαλος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 10, κ. ἀλλ.— Περὶ τῶν τύπων ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 338. Πρβλ. **ἐπιτυμβίδιος**.—Κατὰ Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 549· «κόρυδος καὶ κορυδαλὸς καὶ κορυδαλὶς τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὥσπερ λόφον· ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν»· Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας, (σ. 507E), «κόρυδος ὦπται πετόμενος»· τὸ δὲ κορυδαλὸς κοινόν, εἰ καὶ Εὔβουλος χρῆται· ἔστι δὲ καὶ Κορυδαλὸς δῆμος Ἀθήνησι, τὸ δὲ κορυδαλὶς ποιητικὸν ὡς Θεόκριτος (7. 23) «ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες».

κορύδῠλις, **εως**, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κορδύλη** III.

κόρυζα, **ης**, ἡ, καταρροὴ τῆς ῥινός, «μύξα», λατ. pituita, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, κ. ἀλλ.· κορύζης τὴν ῥῖνα μεστὸς Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 6, 2· πρβλ. **κατάρροος**. **II.** μεταφ., μωρία, βλακεία, ὡς τὸ λατ. pituita, Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 20. 4, πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. 31, Ἀλέξ. 20, κ. ἀλλ., πρβλ. Casaub. Pers. 2. 57· ἴδε **βλέννα**, **βλέννος**,

κορυζᾶς, ὁ, (κόρυζα), ὁ ἰσχυρῶς κορυζῶν, «μυξιάρης», Μένανδρ ἐν Ἀδήλ. 413.

κορυζάω, ἔχω κατάρρουν τῆς ῥινός, τρέχουν αἱ μύξαι μου, Πλάτ. Πολ. 343A (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας II), Ἀριστ Προβλ. 1. 16, 2, κ. ἀλλ. **II.** μεταφ., ἀνοηταίνω, βλακωδῶς φέρομαι, «κορυζῶν μεμωρα(μ)μένος» Ἡσύχ., Πολύβ 38. 4, 5.

κορῠζώδης, **ες**, πάσχων ἐκ κορύζης, κατάρρου, ἀπὸ κεφαλῆς Ἱππ. Ἐπιδημ. 1175A.

κορυθ-άϊξ [ᾰ], **ῖκος**, (ἀΐσσω) ὁ σείων τὴν περικεφαλαίαν, δηλ. ἔχων λόφον σειόμενον, ἐπίθε[τ. τ]ο[ῦ Ἄ]ρεως, κορυθάϊκι πτολεμιστῇ Ἰλ. Χ. 123.

κορῠθ-αίολος, (οὕτως παρ' Ἀρκαδ. σ. 86· ἀλλ' ὁ Εὐστ. 352. 28, **-αιόλος**), **ον**· (αἰόλλω)·— κινῶν τὴν περικεφαλαίαν ταχέως, δηλ. ἔχων ἀπαστράπτουσαν περικεφαλαίαν, ἐπίθ. τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Β· 816. κτλ.· ἅπαξ τοῦ Ἄρεως, Υ. 38· κ. νείκη Ἀριστοφ. Βάτρ. 818.

κορυ-θαλία, «δάφνη ἐστεμμένη· τινὲς τὴν εἰρεσιώνην» Ἡσύχ.·

ὡσαύτως **κορυθάλεια**, **κορυθάλη**, **κορυθαλίς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 303. 32., 531. 53., 276. 28.

κορύθιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ κόρυς, Γλωσσ.

κόρῠθος, ὁ, (κόρυς), ὁ μετὰ λόφου, τροχίλος Ἡσύχ., πρβλ. **κορυδός**.

κορυμβάς, άδος, ἡ, (κόρυς), σχοινίον περιθέον τὸ δίκτυον, Ἡσύχ.

κορύμβη, ἡ, πρβλ. **κόρυμβος** II, Ἄσιος παρ' Ἀθην. 525F.

κορυμβήθρα, ἡ, κατὰ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683C, **-βηλός**, ὁ, = τῷ ἑπομ.

κορυμβίας, ου, ὁ, εἶδος κισσοῦ ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τῶν βοτρυοειδῶν αὐτοῦ ἀνθέων καὶ τοῦ καρποῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 6.

κορυμβο-ειδής, ές, βοτρυοειδής, Διοσκ. 3. 124.

κόρυμβος, ὁ, πληθ. **κόρυμβοι** καὶ ἑτερογεν. **κόρυμβα**· (κόρυς, κορυφή)· τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἡ κορυφή, τὸ τέλος, παρ' Ὁμήρ. μόνον ἅπαξ, νηῶν .. ἄκρα κόρυμβα, τὰ καμπύλα ἄκρα τῆς πρύμνης, κατὰ τὸν Σχολ. «τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια», Ἰλ. I. 241· ἄλλως ἄφλαστα, ἀκροστόλια, κατὰ τὸν Ἡσύχ.· ἂν καὶ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἀμφιβολία τις περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ ἔτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοφ., ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 527· οὕτως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 411 (ἔνθα ἴδε Blomf. 417), Ψευδο-Εὐρ. I. A. 258· ἀφλάστοιο κόρυμβα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 601· ἄφλαστα καὶ κόρυμβ. Λυκόφρ. 295·— ἀκολούθως. **2)** κορυφὴ βουνοῦ, φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὔρεος τὸν κ. Ἡρόδ. 7. 218· ἐπ' ἄκρον κ. ὄχθου Αἰσχύλ. Πέρσ. 659. **II.** = **κρωβύλος**, κ. τῶν τριχῶν Ἡρακλείδ. Ποντ. παρ' Ἀθην. 512C ἀσκητὸς εὐσπείροισι κορύμβοις Ἀνθ. Π. 6. 219. οὕτω καὶ **κορύμβη**, Ἄσιος 2. 6· ἴδε ἐν λέξ. **κρωβύλος**. **III.** ὁ βότρυς τοῦ ἄνθους ἢ καρποῦ τοῦ κισσοῦ, Ἀνθ. Π. 12. 8, Πλούτ. 2. 648F· καθόλου, βότρυς καρποῦ ἢ ἄνθους, Μόσχ. 3. 4, Χριστοδ. Ἔκφρ. 397, Νόνν., κτλ. **2)** ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου, Ἡσύχ.

κορυμβο-φόρος, ον, φέρων κορύμβους, κισσὸς Λόγγ. 2. 26. **2)** ἐστεμμένος κισσῷ, Διόνυσος γυναῖκες, Νόνν. Δ. 18. 3, κτλ.

κορυμβόομαι, Παθ., ἐπὶ τῆς κόμης, σχηματίζομαι εἰς κόρυμβον, «κόμην τρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκορυμβωμένην» Νικ. Δαμασκ. παρὰ Σουΐδ.

κορυμβώδης, ες, = **κορυμβοειδής**, Διοσκ. 3. 29.

κορῡνάω, μέλλ. -ήσω, (κορύνη II) ἀναδίδω βλαστοὺς ἢ «μπουμπούκια» ὅμοια πρὸς ῥόπαλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 2.

κορύνη, ἡ, (κόρυς), ῥόπαλον, συχνάκις περικεκαλυμμένον διὰ σιδήρου πρὸς μάχην, σιδηρόδετον ῥόπαλον, σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήξασκε φάλαγγας Ἰλ. Η. 141, πρβλ. 143 (ἴδε ἐν λέξ. **ὅπλισμα**)· ξύλων κορύνας ἔχοντες Ἡρόδ. 1. 59· κορύναις τύπτειν Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 19·— ποιμενικὴ ῥάβδος, Θεόφρ. 7. 19. **II.** μεταξὺ τῶν φυτῶν, βλάστημα ὅμοιον κορύνῃ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 1. **III.** = **πόσθη**, Νικ. Ἀλ. 409, Ἀνθ. Π. 5. 129. [ῡ παρ' Ὁμ. καὶ Θεόκρ. 7. 18· ῠ ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 715, Θεόκρ. 25. 63, Νικ. ἔνθ. ἀνωτ.· πρβλ. Heinr. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 289, Spitzn. Prosod. § 59. 2.]

κορύνησις, εως, ἡ, (κορυνάω) βλάστησις κορυνοειδοῦς βλαστοῦ ἢ κάλυκος, Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 3. 5, 1, Φανίας παρ' Ἀθην. 61F.

κορῡνήτης, ου, ὁ, ὁ φέρων ῥόπαλον, ῥοπαλοφόρος, Ἰλ. Η. 9, 138, Παυσ. 8. 11.

κορῡνη-φόρος, ον, ῥοπαλοφόρος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18, στ. 3· ἐπίθετ. τοῦ Πριάπου ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 5960, πρβλ. Ὁράτ. 1 Serm. 8. 4. **2)** **κορυνηφόροι**, οἱ, ἦσαν οἱ ῥοπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Πεισιστράτου ἀντὶ τῶν συνήθων δορυφόρων, Ἡρόδ. 1. 59, Διογ. Λ. 1. 66, Πλουτ. Σόλων 30. **II.** οἱ χωρικοὶ τῆς Σικυῶνος, καλούμενοι καὶ **κατωνακοφόροι**, Πολυδ. Γ', 83, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. ἐν λέξ. **Πενεστικόν**, Thirlw. Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 1. 424.

κορυνθεύς, -έως, ὁ, «κόφινος, κάλαθος» Ἡσύχ. **II.** «ἀλεκτρυών», ὁ αὐτ.

κόρυνθος, ὁ, εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ, «μάζης ψωμός» Ἡσύχ.

κορῡνιάω, = **κορυνάω**, ὅθεν, κορυνιόωντα πέτηλα, ζωηρά, ὀργῶντα φύλλα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 289 (ἄλλοι κορυνιόεντα, ἢ κορωνιόωντα.) — Κατὰ τὸν Σχολιαστ.: «κορυνιόεντα, ἤγουν ῥαβδώδη, καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα».

κορῡνιόεις, -εσσα, εν, ὅμοιος κορύνῃ, ἴδε Λοβ. Rhemat. 180.

κορῡνέτης, ου, ὁ ἡμαρτημ. γραφ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **κορυνήτης**, ὃ ἴδε.

κορῡνώδης, ες, (εἶδος) = **κορυνιόεις**, Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 6. 4, 2.

κορυπτίλος [ῐ], ὁ, ὁ κτυπῶν διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς διὰ κεράτων, Θεόκρ. 5. 147, ἔνθα ὁ Ald. **κορυττίλος**· παρ' Ἡσυχ. **κυρίττολος** (κυρίττιλος Valck.).

κορύπτω, μέλλ. **-ψω**, ὡς τὸ **κυρίσσω** (ἥτις εἶναι διάφ. γραφ.), κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς, κερατίζω, Θεόκρ. 3. 5· ὁρμῶ πρός τινα διὰ τῆς κεφαλῆς, προσβάλλω, τινά Τζέτζ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐκορυψάμην** πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἐκορυξάμην** ἐν Ἱππ. 1284. 14, Ἀθήν. 127A (ὡς παρὰ Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.) ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κορύξῃ**.— Παρ' Ἡσυχ., «ἐκορυπτίας· ἐγαυρίας», ἐκ τοῦ **κορυπτιάω** = **γαυριάω**.

κόρῠς, ῠθος, ἡ· αἰτ. **κόρῠθα** Ὅμ. καὶ Εὐρ. ἐν Βάκχ. 1185· κόρυν Ἰλ. Ν. 131., Π. 215, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10, κτλ.· ποιητ. δοτ. **κορύθεσσι** Σοφ. Ἀντ. 116· (√ΚΑΡ, κάρα) — περικεφαλαία, κράνος, συχνὸν παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ χαλκοῦ, χαλκείῃ, χαλκήρης, καὶ οὕτω διακρινομένη ἀπὸ τῆς ἐκ δέρματος **κυνέης** (ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἰσχύει πανταχοῦ· ἴδε ἐν λέξ. **κυνέη**)· ἔχουσα καὶ τεμάχια διὰ τὰς παρειάς, **χαλκοπάρῃος**, καὶ λόφον ἐκ τριχῶν ἵππου, **ἵππουρις**. **ἱππόκομος**, **ἱπποδάσεια** (πρβλ. **λόφος**)· καὶ κεκοσμημένη διὰ φάλων, πρβλ. **ἀμφίφαλος**, **τετράφαλος**. **II.** ἡ κεφαλή, Εὐρ. Βάκχ. 1185.

κορύσσω, Ἐπικ. παρατ. **κόρυσσε** Ἰλ.· ποιητ. ἀπαρ. -έμεν Πινδ. Π. 8. 106.— Μέσ., ἀόρ. **ἐκορυσσάμην** (ἀντὶ ἐκορυξάμην, ἴδε **κορύπτω**), μετοχ. **κορυσσάμενος** Ἰλ. Τ. 397.— Παθ., πρκμ. **κεκόρυθμαι**, μετοχ. **κεκορυθμένος**, συχνάκις παρ' Ὁμ. — Ῥῆμα ποιητ., κυρίως δὲ Ἐπικ., σημαῖνον κυρίως ἐφοδιάζω, ὁπλίζω μὲ περικεφαλαίαν (**κόρυθα**). **1)** καθόλου, παρασκευάζω, καταρτίζω, κινῶ, διεγείρω εἰς μάχην, πόλεμόν τε κορύσσων Ἰλ. Β. 273· κλόνον ἀνδρῶν Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 148· μάχην 198· μάχας ἔργον Πινδ. Ι. 8 (7). 115· φιλαιμάτους ἀλκὰς Εὐρ. Ῥῆσ. 933.— Ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸ παθ. καὶ μέσ., ὁπλίζομαι, ἐνδύομαι τὴν πανοπλίαν μου, τὼ δὲ κορυσσέσθην Ἰλ. Δ. 274· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς Τ. 397· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ Η. 206· κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ Ε. 562, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ, ἔχοντα αἰχμὰς ἐκ χαλκοῦ, Γ. 18., Λ. 43· οὕτως ἀπολ., δόρυ .. βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον Π. 802· ὅπλων Ἡφαιστοπόνων κεκορυθμένος ἐνδυτὰ Εὐρ. Ι. Α. 1073, πρβλ. Ἀνδρ. 279. **2)** προμηθεύω, καταρτίζω, βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μαχαναῖς Πινδ. Π. 8. 106. **II.** ὑψῶ, κορυφῶ, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο, ἐκορύφωσε (πρβλ. **κορυφόω**), Ἰλ. Φ. 306· (οὕτω δὲ καὶ τὰ πόλεμον, κλόνον, μάχην κορύσσειν, δύνανται νὰ νοηθῶσι):— Παθ., κῦμα θαλάσσης .. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, «κορυφοῦται, αὔξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 424· ἐπὶ τῆς φήμης, ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται αὐτόθι 442· οὕτω μετέπειτα, χείμαρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσσῃ; Ἀνθ. Π. 9. 277· ἐπὶ νεφῶν, Θεόκρ. 25. 94, κτλ.· μεταφορ., Δῆμος .. πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορ. Κωμ. Ἀνών. 48·— πρὸς ταύτην τὴν σημασίαν πρβλ. τὰ ῥήματα **κορθύνω**, **κορθύομαι**.

κορυστής, οῦ, ὁ, διὰ περικεφαλαίας ὡπλισμένος ἀνήρ, ἔνοπλος πολεμιστής, ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν Ἰλ. Δ. 457., Θ. 256· δύω Αἴαντε κορυστὰ Ν. 201., Σ. 163· πρβλ. **ἱπποκορυστής**, **χαλκοκορυστής**.

κορυστός, ή, όν, (**κορύσσω** II) ἐπίμεστος, ἰδίως ἐπὶ πλήρους μέτρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ψηκτός, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 22, Ἡσύχ. (ἔνθα ὁ Κῶδ. κορυτός).

κορύτη, ἡ, = **κεφαλή**, κῶδ. «κορύτει· κεφαλῇ» Ἡσύχ.

κορυττίλος [ῐ], ἴδε **κορυπτίλος**.

κορῠφᾱ-γενής, ές, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς κορυφῆς γεννηθείς, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς· — ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ἐπίθετον ἰσοπλεύρου τριγώνου, ὡς τὸ **Τριτογένεια** III, Πλούτ. 2. 381E.

κορῠφαία, ἡ, τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν μέρος τοῦ χαλινοῦ, «ὁ δὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἱμὰς ἐπὶ τὸν χαλινὸν κορυφαία», Πολυδ. Α', 147, Ξεν. Ἱππ. 3, 2., 5. 1., 6, 7. **II.** θύσανος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, Λουκ. Λεξιφ. 5, κατὰ τὸν Εὐστάθ. 1528. 18 «κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμῖδα, ἣν καὶ κορυφαίαν φασίν, ἤγουν κορυφήν».

κορύφαινα, ἡ, ἰχθύς τις, = **ἵππουρος**, Δωρίων παρ' Ἀθην. 304C.

κορῠφαῖον, τό, τὸ ἀνώτατον περιθώριον κυνηγετικοῦ δικτύου, κυρίως οὐδ. τοῦ ἑπομ., Ξεν. Κυν. 10, 2, Πολυδ. Ε', 31.

κορῠφαῖος, ὁ, (κορυφή) ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κ. εἶναι Ἡρόδ. 3. 82· τῶν ἀνδρῶν τοὺς κ. αὐτόθι 159, πρβλ. 6. 23, 98, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 173C· οἱ κορυφαῖοι, φατριῶν, Πολύβ. 28. 4, 6·— ἐν τῷ Ἀττ. δράματι, ὁ ἡγεμὼν ἢ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος Δημ. 533. 25, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152B, κτλ.· κ. ἑστηκώς, ὁ ἱστάμενος πρῶτος ὥσπερ ὁ ἐν τῷ χορῷ κορυφαῖος, Ἀριστοφ. Πλ. 953. **II.** ὡς ἐπίθ., ὁ ἐπὶ κορυφῆς, ὁ κ. πῖλος ἡ κορωνὶς ἢ apex, Ῥωμαίου στεφανηφόρου ἱερέως (flamen), Πλουτ. Μάρκελλ. 5· τὰ κ. τῆς νίκης, οἱ ἐξοχώτατοι καρποὶ .., Ἡρωδιαν. 8. 3· κ. τέλος τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 7. 5. **2)** ἐπίθ. τοῦ Διός, παρὰ Ῥωμαίοις Jupiter Capitolinus, Παυσ. 2. 4. 5, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4458. 4.— Παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν ἔχομεν ὑπερθ. **κορυφαιότατος**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 3885, 2. 1115B, Λουκ. Σολοικιστ. 5, Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 34· ἴδε Λοβ. Φρύν. 69.

κορῠφάς, άδος, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ ὀμφαλοῦ, «κορυφάδων, τῶν κορυφῶν τῆς πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς» Ἱππ. παρὰ Γαλην. Λεξ.

κορῠφή, ἡ, (κόρυς), ἡ κεφαλή, τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ ἄκρα, ἐντεῦθεν, **1)** ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνώτατον ἄκρον, ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς ἵππου, Ἰλ. Θ. 83, Ξεν. Ἱππ. 1, 11· ἀνθρώπου, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπ. 309, Ἡρόδ. 4. 187, Πινδ., Ἀττ.·— κειμένη μεταξὺ τοῦ βρέγματος καὶ τοῦ ἰνίου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 2· τὸ ὀστέον τῆς κ. Ἱππ. 897Ε· πρβλ. φαλακρότης. **2)** παρ' Ὁμ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ κορυφή, τὸ ἀνώτατον σημεῖον ὄρους, οὔρεος ἐκ κορυφῆς Ἰλ. Β. 456· ὄρεος κορυφῇσι Γ. 10· κορυφῇ ἢ κορυφαὶ Οὐλύμποιο, Ὀλύμπου, Πηλίου, Ἴδης κ. 1. 499, κτλ.· — οὕτω παρὰ Πινδ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἀστρογείτονας κ. Αἰσχύλ. Πρ. 722· πρβλ. **κάρηνον** **3)** καθόλου, πᾶσα κορυφὴ ἢ ὑψηλὸν μέρος, κατὰ κορυφὴν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν, κατ' εὐθεῖαν ὑπεράνω τῶν ὀρέων, (πρβλ. **κατ' ἄκρας**), Θουκ. 2. 99· κατὰ κορυφὴν ἵσταται ὁ ἥλιος, ἐν τῷ ζενίθ, Πλούτ. 2. 938Α· τὸ κατὰ κορυφὴν σημεῖον, τὸ ζενίθ, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 11· ταῖς τῶν λίθων κατὰ κ. ἐμβολαῖς, διὰ τῆς πτώσεως τῶν λίθων καθέτως, Πολύβ. 8. 9, 3. **4)** ἡ κορυφή, apex ἢ vertex, τριγώνου, Πολύβ. 2. 14, 8· ὡς ἐπὶ τοῦ Δέλτα, Πλάτ. Τίμ. 21Ε· τὸ σημεῖον εἰς ὃ συνέρχονται αἱ δύο πλευραὶ γωνίας, τὸ ἐπὶ τῶν κ μέρος Πολύβ. 1. 26, 16, κτλ.· τὸ ἀνώτατον σημεῖον κώνου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12. **5)** = **κόκκυξ** IV, Πολυδ. Β', 183· ὡσαύτως, τὸ ἄκρον δακτύλου, αὐτόθι 146. **II.** μεταφ., τὸ ὕψιστον σημεῖον, ἡ κορωνίς, λατ. summa, παντὸς ἔχει κορυφάν, εἶναι ὁ ἀνώτατος, κάλλιστος πάντων, Πινδ. Π. 9. 136· λόγων κορυφαί, τὸ σύνολον τῶν λόγων ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 125· ἔρχομαι ἐπὶ τὴν κ. ὧν εἴρηκα Πλάτ. Κρατ. 415Α·— ἀλλὰ κορυφὰ λόγων προτέρων ἡ οὐσία, ἡ ἀληθὴς σημασία τῶν παλαιῶν μύθων, Πινδ. Π. 5. 142· οὕτω, κορυφαὶ μύθων παρ' Ἐμπεδ. 230·— τὴν κ. ἐπιτιθέναι, τὴν κορωνίδα ἐπιτιθέναι εἴς τι, Πλούτ. 2. 975Α· πρβλ. **κολοφών**·— κ. κακοῦ, πάθεος, ἡ κρίσιμος κατάστασις αὐτοῦ .., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6, κτλ. **2)** τὸ ἔξοχον μεταξὺ πολλῶν, τὸ ἐκλεκτότατον, τὸ ἄριστον πάντων, κορυφαὶ πόλεων Πινδ. Ν. 1. 22· κ. ἀρετᾶν αὐτόθι 51, πρβλ. ἐν Ο. 1. 21· κ. ἀέθλων, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 25, πρβλ. ἐν Ν. 9. 19· φιάλαν .. πάγχρυσον κ. κτεάνων ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 7. **3)** ὑψίστη δύναμις, ἐξουσία, κορυφᾷ Διὸς κρανθῆναι Αἰσχύλ. Ἱκ. 91.

κορυφήνδε, ἐπίρρ. πρὸς τὴν κορυφήν, Ὀρφ. Λιθ. 112.

κορῠφιστήρ, **ῆρος**, ὁ, = τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος, τὸ **κορυφαῖον**, Πολυδ. Ε', 31.

κορυφιστής, **οῦ**, ὁ, ταινία, διάδημα, ἰδίως ὡς κεφαλόδεσμος γυναικεῖος· ὡσαύτως, ὁ γῦρος τοῦ πίλου ἢ «σκούφου», πρβλ. **κεκρύφαλος**·— Ἡσύχ. ἔχει **κορυφαστήρ**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. **2)** = **κορυφαία** I, ὁ αὐτ.

κόρῠφος, ὁ, μικρόν τι πτηνόν, κατὰ τὸν Schneid. ἀντὶ τοῦ **κόραφος** παρ' Ἡσυχ.

κορῠφόω, μέλλ. **-ώσω**, (κορυφή), φέρω εἰς κορυφήν, ὑψῶ, τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν Γεωπ. 5. 26, 9·— Παθ., [κῦμα] κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ὑψοῦται ἐν εἴδει κορυφῆς, (πρβλ. **κορύσσω** II), Ἰλ. Δ. 426· μεταφ. τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι, οἱ βασιλεῖς εὑρίσκονται εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, Πινδ. Ο. 1. 182. **II.** φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Πλουτ. Περικλ. 13.— Παθ., εἰς ἓν κορυφούμενος ἀριθμὸς Ἀνθ. II. 7. 429.

κορῠφώδης, **ες**, (εἶδος) ἔχων κορυφήν, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1165.

κορύφωμα, τό, ἄκρα, κορυφή, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 10. 25.

κορύφωσις, **εως**, ἡ, συγκεφαλαίωσις, πρόσθεσις ἀριθμῶν εἴς τι ὅλον, κεφάλαιον, Νικομ. Ἀριθμ. 2. σ. 126.

κόρχορος, ὁ, ἄγριόν τι λάχανον εὐτελές, ἔχον τὸ φύλλον ὠκιμῶδες καὶ γεῦσιν πικράν, παροιμιαζόμενος διὰ τὴν πικρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 2· **κόρκορος** ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 239, Νικ. Θηρ. 626· παροιμ., κ. ἐν λαχάνοις, ἐπὶ ἀνθρώπων προσποιουμένων τὸν μέγαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Παροιμιογρ. σ. 196, 323. **II.** = **ἀναγαλλίς**, Πλίν. 25. 92.

κορων-εκάβη [ᾰ], ἡ, Ἑκάβη, γραῖα ὡς κορώνη, Ἀνθ. Π. 11. 67. Πρβλ. **τετρακόρωνος**.

κορώνεως, **ω**, ἡ, συκῆ ἔχουσα χρῶμα κορώνης, μελαψόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 628· πρβλ. **κοράκεως**.— Καθ' Ἡσύχ.: «κορώνεως· ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος».

κορώνη, ἡ, (πρβλ. **κόραξ** ἐν τέλ.) τὸ Λατ. cornix (πρβλ. **κόραξ** = corvus), θαλασσία κορώνη, μικρὸν εἶδος πτηνοῦ μετὰ ἐρυθρῶν ποδῶν καὶ ἐρυθροῦ ῥάμφους (πρβλ. **κολοιός**), Ὀδ. Μ. 418., Ξ 308· τανύγλωσσοί τε κορῶναι εἰνάλιαι Ε. 66· οὕτως, ἐνάλιαι κ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 23· ζῇ δὲ πλησίον τῆς θαλάσσης καὶ τρώγει τὰ ἐκβρασθέντα πτώματα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3· διακρινομένη ἀπὸ τοῦ λάρου καὶ τῆς αἰθυίας παρ' Ἀρρ. ἐν Περίπλ. Εὐξ. σελ. 22, ἀλλὰ συγχέεται μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ὀδ. Α. 441., Ε. 66. **2)** πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος, «κουροῦνα», Corvus corone, μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 745· συκῇ πετραίῃ πολλὰς βόσκουσα κ. Ἀρχίλ. 44· ῥητῶς δὲ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 5 καὶ 7· μεταφορικ. ἐπὶ ἐχθροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1051· ἡ δὲ μακροβιότης αὐτῆς ἦν παροιμιώδης, πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κ. ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 609· πολιαὶ κ. αὐτόθι 967· κορώνης δευτέραν ἀναπλήσας, ζήσας δὶς πλήρη ζωὴν κορώνης, Βαβρ. 46 3· ὑπὲρ τὰς κορώνας βεβιωκὼς Πολυδ. Β', 16·— κορώνη σκορπίον [ἥρπασε], «παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων» Ζηνοβίου Ἐπιτομ. ἐν Παροιμιογρ. IV. 60, Ἀνθ. Π. 12. 92, Ἡσύχ., Σουΐδ. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον ᾖδον τὴν κορώνην, δηλ. ᾆσμα τῆς κορώνης, Αἰλ. π. Ζ. 3. 9, ἔνθα ἴδε Ἰακώψ. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἀγκιστροειδές, κυρτὸν ἢ καμπύλον, ὡς τὸ ῥάμφος κόρακος, (πρβλ. **κόραξ** II). **1)** ἐπίσπαστρον ἢ κοράκιον τῆς θύρας, οὗ ἐπιλαμβανόμενοι ἔκλειον αὐτήν, θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃ Ὀδ. Α. 441, πρβλ. Φ. 46· χρυσέη δὲ κορώνη Η. 90, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 107, 111., Γ', 22. **2)** τοῦ τόξου τὸ ἄκρον εἰς ὃ ἡ νευρὰ δένεται, πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην Ἰλ. Δ. 111, πρβλ. Ὀδ. Φ. 138, 165·— καθόλου ἄκρον, Ἀρτεμίδ. 5. 65·— μεταφ. (ἐκ τοῦ Ὁμηρ. χωρίου), χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι Λουκ. Περεγρ. 33· πρβλ. **κορωνὶς** II. 2. **3)** ἡ κυρτὴ πρύμνα πλοίου, Ἄρατ. 345· πρβλ. **κορωνὶς** I. **4)** τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃ ἐνηρμόζετο ἢ προσεδένετο ὁ ζυγός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1318, Πολυδ. Α', 252· πρβλ. **ἱστοβοεύς**. **5)** ἀπόφυσις ὀστοῦ εἰς ὀξὺ λήγουσα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794, Γαλην. 4. 330., 12. 261, κτλ. **6)** εἶδος στεφάνου, Ἡσύχ.

κορωνιάω: μέλλ. **-άσω**, (κορωνὸς) ἐπὶ ἵππου, κάμπτω, κυρτώνω τὸν τράχηλον, ὑψαυχενίζω, Ἀνθ. Π. 9. 777· πρβλ. **κορωνέδης**·— ἐπὶ ἀνθρώπου ὡς τὸ **γαυριάω**, κορδώνομαι, ὑπερηφανεύομαι, Πολύβ. 27. 13, 6.

κορωνῑδεύς, **έως**, ὁ, ὁ τῆς κορώνης νεοσσός, Κρατῖν. ἐν «Πυλαίᾳ» 10, πρβλ. **ἀηδονιδεύς**, **λαγιδεύς**, κτλ.

κορωνίζω, ὁ ἑ. τῇ κορώνῃ ἀγείρω, συλλέγω χρήματα διὰ τῆς κορώνης, λέγεται δὲ ἐπὶ ἀλητῶν περιφερομένων μετὰ κορώνης καὶ ᾀδόντων ᾄσματα πρὸς χρηματολογίαν, (**εἰρεσιώνας**)· ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι **κορωνισταὶ** (Πλούτ., Ἡσύχ.)· καὶ ἔχομεν δεῖγμα τῶν **κορωνισμάτων αὐτῶν** παρ' Ἀθήν. 359 κἑξ.· πρβλ. **χελιδονίζω**, καὶ ἴδε Fauriel Chants de la Grèce Moderne, 1. σ. cix.

κορωνίης, Ἀττ. **-ίας**, **ου**, ὁ, (κορωνιάω) κυρτῶν τὸν τράχηλον, ἵππος ὥς κ. Σιμων. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 270. 45· κοινῶς **κορωνίτης** ἐναντίον τοῦ μέτρου· ὁ Welcker **κορωνίδης**.

κορώνιος, **ον**, «μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς» Ἡσύχ. ; ἀμφίβολ.

κορωνίς, **ίδος**, ἡ· αἰτ. **-νίν** Ἡσ. Ἀποσπ. 125· (κορωνός) — ἔχουσα τὸ ἄκρον κυρτόν, καὶ ἑπομένως καθόλου, κυρτός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ πλοίων, παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, ἐκ τοῦ σχήματος τῆς πρῴρας καὶ πρύμνης, μάλιστα δὲ τῆς πρύμνης, καμπυλόπρυμνος, Ἰλ. Α. 170, κτλ.· μόνον ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ἐν νήεσσι κ. Τ. 182. πρβλ. **κορώνη** II. 3. **2)** ἐπὶ βοῶν μετὰ κεκυρτωμένων κεράτων, Θεόκρ. 25. 151· πρβλ. **ἕλιξ**. **II.** ὡς οὐσιαστ., πᾶν κυρτὸν ἢ κεκαμμένον· ἰδίως, **1)** στέφανος πεπλεγμένος ἐξ ἴων, κυρίως δὲ βλάστημα, Στησίχ. 46, πρβλ. Ἡσύχ. **2)** κυρτὴ γραμμή, μονοκονδυλιὰ ἐν τῷ τέλει βιβλίου ἢ κεφαλαίου, Ἀνθ. Π. 11. 41· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος Πλούτ. 2. 334C, κτλ. **6)** μεταφ., τὸ τέλος, συμπλήρωσις, ἐπιθεῖναι κορωνίδα τινὶ Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26·— ἡ κ. τοῦ βίου Πλούτ. 2. 789Α· ἡ κ. τῶν ἀγαθῶν Ἡλιόδ. 10. 39, κτλ.· πρβλ. **κορώνη** II. 2, **κορυφὴ** II. 1, **κολοφὼν** I. Ἐπὶ θεατρικῆς παραστάσεως: «ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἧς ἐξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 506. **3)** τὸ σημεῖον τῆς κράσεως (᾽) ὡς π. χ. τοὔνομα, θοἰμάτιον, οὑμός, κτλ., Ἐτυμολ. Μέγ. 763. 10.

κορώνισμα, **κορωνιστής**, ἴδε ἐν λέξ. **κορωνίζω**.

κορωνο-βόλος, **ον**, ὁ βάλλων, κτυπῶν κορώνας· **κορωνο-βόλον**, τό, σφενδόνη ἢ τόξον πρὸς τόξευσιν κορωνῶν κτλ., Ἀνθ. Π. 7. 546.

κορωνο-πόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κορωνοπόδης**, Ἀέτ. 11. 54, Γεωπον 20. 9.

κορωνοποδώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος τῷ φυτῷ **κορωνόπους**, ἐκ διορθώσεως ἐν Θεοφρ. Φυτ. π. Ἱστ. 1. 10, 5, (κατ' εἰκασίαν) ἀντὶ σκολοπώδης.

κορωνό-πους, **ποδος**, ὁ πούς τῆς κορωνης, βοτάνη τις Plantago Coronopus (Sprengel), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 3, Φ. Αἰτ. 2. 5, 4.

κορωνός, **ή**, **όν**, καμπύλος, κυρτός, ἐπὶ τοῦ ὀστοῦ τῆς σιαγόνος, Ἱππ. π. Ἄρθ. 797 βοῦς κ., ἔχων καμπύλα κέρατα, Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 36· πρβλ. **κορωνὶς** I. 2, **ἕλιξ**. **II.** = **γαῦρος**, ὑψαύχην) Ἐτυμολ. Μέγ. 270. 45), κορωνὰ βαίνειν = κορωνιᾶν Ἀνακρ. 148 πρβλ. **κορωνίης**.

κοσκῐνεύω, κοσκινίζω, Δημόκρ. παρὰ τῷ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 117, Πλούτ. 2. 902D· κ. κοσκίνῳ Γεωπ. 3. 7, 1.

κοσκῐνηδόν, Ἐπίρρ., καθ' ὃν τρόπον κοσκινίζει τις, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν Λουκ. Τίμ. 3, Ἐπιστολ. Κρον. 24.

κοσκινίζω, ὡς καὶ νῦν, = **κοσκινεύω**, Διοσκ. Παραβ. 1. 154, Ὀρνεοσόφ. κτλ.

κοσκίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόσκινον**, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647F.

κοσκίνισις, ἡ, τὸ κοσκινίζειν, κοσκίνισμα, Ἐτυμ. Γουδ. σ. 34, 15.

κοσκῐνό-γῡρος, ὁ, = **τηλία**, δηλ. ἡ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου, Γλωσσ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1038.

κοσκῐνό-μαντις, εως, (ὡσαύτως **-ιδος**, Δ. Β. 1193), ὁ, καὶ ἡ, ὁ διὰ κοσκίνου μαντευόμενος, Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 15, Θεόκρ. 3. 31, πρβλ. Λουκ. Ἀλέξ. 9, κτλ.

κόσκῐνον, τό, ὡς καὶ νῦν, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 59, Ἀριστοφ. Νεφ. 373, Ἀποσπ. 28, κτλ.· φορεῖν ὕδωρ τετρημένῳ κοσκίνῳ Πλάτ. Γοργ. 493Β· ἐν ᾅδου κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τιμωρίαν τῶν Δαναΐδων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 363D· κοσκίνοις μαντεύεσθαι Αἰλ. π. Ζ. 8. 5. Ὅτι ἡ λέξις εἶναι **κόσκινον** καὶ οὐχὶ **κόσκινος**, φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 404, Πολυδ. Ι', 149.

κοσκῐνο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων κόσκινα, Φιλύλλ. «ἐν Πόλεσι» 5, Πολυδ. Ζ', 110, 160.

κοσκῐνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κόσκινα, Νικοφ. ἐν «Χειρογάστορσιν» 1, 4.

κοσκινό-ρινος, ον, «εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός», δηλ. δέρμα πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου, Ἡσύχ.

κοσκυλμάτια, ων, τά, ἀποκόμματα ἄχρηστα δερμάτων· ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 49, κωμικῶς ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων κολακείας, τὰ ὁποῖα προσέφερεν ὁ βυρσοδέψης Κλέων εἰς τὸν προστάτην αὐτοῦ Δῆμον. (Ἐκ τῆς √ΣΚΥΛ, **σκύλλω**, πρβλ. λατ. qui-squil-iae).

κοσμ-ᾱγός, ὁ, ἰθύντωρ, ὁδηγὸς τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Συνέσ. 325Β, Ἀνών. παρὰ τῷ Creuz. Plotin. de Pulchr. σ. 171.

κοσμαγωγός, ὁ, = τῷ ἀνωτ., Ψελλ. 1132D, κλ.

κοσμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόσμος**, Ἀθήν. 474Ε, Ἡσύχ.

κοσμάω, ἐρίζω, «ἀγνωμονῶ» Ἡσύχ.

κοσμεργάτης, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, καὶ δοξάσεις μάλιστα τὸν κοσμεργάτην Ἰωσ. Ρακενδυτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 474, 33.

κοσμέω, (κόσμος)·— τακτοποιῶ, διευθετῶ, Ὅμ., ἰδίως (ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ἰλ.), παρατάττω στρατόν, Γ. 1., Ξ. 379, κτλ.· κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας Β. 554, κτλ.· πένταχα κοσμηθέντες, παραταχθέντες εἰς πέντε σώματα, Λ. 87· ἐν τῇ Ὀδ. μόνον ἅπαξ ἐπὶ θηρευτῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες Ι. 157· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοσμησάμενος πολιήτας, τακτοποιήσας τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας, Ἰλ. Β. 806· — οὕτω καὶ μετέπειτα, κ. στρατὸν Εὐρ. Ῥῆσ. 662· ἀλλὰ κ. συμμάχους, καθησυχάζω αὐτούς, αὐτόθι 138)· τάξεις κεκοσμημέναι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 26, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 247Α· ἐπὶ τάξις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο Ἡρόδ. 9. 31.

2) καθόλου, διευθετῶ, ἑτοιμάζω, δόρπον ἐκόσμει Ὀδ. Ζ. 13· κ. ἀοιδὴν Ὁμ. Ὕμν. 6. 59· ἔργα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 304· δεῖπνον Πινδ. Ν. 1. 32· στέφανον Εὐρ. Ἱππ. 74· τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6· εἰς τάφον λέβητα Σοφ. Ἠλ. 1401. **II.** διατίθημι, κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω. τὴν πόλιν κ. καλῶν τε καὶ εὖ Ἡρόδ. 1. 59, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1103· τὰ ἄλλα ἐκεκοσμέατό οἱ Ἡρόδ. 1. 100· τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν Πλάτ. Φαίδ. 97C· ἐντεῦθεν, τὰ κοσμούμενα, αἱ διαταγαί, τὰ διατάγματα, Σοφ. Ἀντ. 677· ἀλλὰ μετοχ. πρκμ. ἐπὶ προσώπων, καλῶς διατεταγμένος, τακτικός, ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος Πλάτ. Νόμ. 716Α, πρβλ. Γοργ. 504Α. **2)** ἐν Κρήτῃ, εἶμαι Κόσμος, κυβερνήτης, διοικῶ, κυβερνῶ ὡς τοιοῦτος (ἴδε **κόσμος** III), Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 10, Πολύβ. 23. 15, 1· πρβλ. Böckh εἰς Συλλογ. Ἐπιγραφ. 2. σ. 405. **III.** κοσμῶ, «στολίζω», καταρτίζω, ἐφοδιάζω μέ τι, ἐνδύω, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, Ὁμ. Ὕμν. 5. 11, 12, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 72, Θ. 573· κοσμεῖν τινα πανοπλίῃ Ἡρόδ. 4. 180· τριπόδεσσι κ. δόμους Πινδ. Ι. 1. 27, κτλ.· καὶ συχν. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κοσμέεσθαι τὰς κεφαλάς Ἡρόδ. 7. 209· κοσμεῖσθαι σῶμα ὅπλοις Εὐρ. Φοίν. 1359, πρβλ. Σοφ. Φ. 1064, Θουκ. 6. 41· ἐν φοινικίσι κοσμησάμενοι, κοσμήσαντες ἑαυτούς, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8.— Παθ., χρυσῷ κοσμηθεῖσα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 65· ἵπποι κεκοσμημένοι ὡς κάλλιστα Ἡρόδ. 7. 40· κεκοσμ. ἐσθῆτι ποικίλῃ καὶ χρυσοῖσι στεφάνοις Πλάτ. Ἴων 535D. κτλ. **2)** μεταφ., κοσμῶ, καλλωπίζω, καλλύνω, λόγους Εὐρ. Μήδ. 576, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 17C· τραγικὸν λῆρον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005, πρβ. 1027· λόγον εὐρυθμίαις Ἰσοκρ. 87Ε· αὐτὸν λόγοις Πλάτ. Λάχ. 196Β, πρβλ. 197C· ἐπὶ τὸ μεῖζον κ. Θουκ. 1. 21· τὸν .. τὴν ἐκείνων ἀρετὴν κοσμήσαντα (ἐν τῇ ἀγορεύσει) Δημ. 321. 14. **3)** διὰ περικοσμήσεως ἀπονέμω τιμὴν εἴς τινα, λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' Σοφ. Ἠλ. 1139· κ. τάφον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 396· νέκυν Εὐρ. ἐν Τρῳ. 1147· κ. καὶ τιμᾶν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3·— ἐπὶ προσώπων, περικοσμῶ, προξενῶ τιμὴν εἴς τι, πόλιν Θέογν. 941· νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν Πινδ. Ν. 6. 78· Σαλαμῖνα κ. πατρίδα Εὐρ. Ἀποσπ. 534· οὕτω, [τὴν πόλιν] αἱ τῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν Θουκ. 2. 42. **IV.** ἐν τῷ παθ., ἀποδίδομαι ἢ ἀνάγομαι εἴς τι ἐς τὸν Αἰγύπτιον νόμον αὗται [αἱ πόλεις] ἐκεκοσμέατο Ἡρόδ. 3. 91· ἐς Πέρσας ἐκεκοσμέατο ὁ αὐτ. 6. 41.

κόσμημα, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «στολίδι», ἰδίως ἐνδυμασίας, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7, Λουκ., κτλ.· τὰ πολέμου κοσμήματα Πλάτ. Νόμ. 956Α· ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, Λουκ. Εἰκόν. 11.

κόσμησις, εως, ἡ, διευθέτησις, διάταξις, τακτοποίησις, στολισμός, ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεσί τε καὶ κοσμήσεσι Πλάτ. Γοργ. 504D, πρβλ. Κριτί. 117Β.

κοσμήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **κοσμητήρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 8. **II.** ἐπὶ γυναικὸς κατεχούσης θέσιν ἄρχοντος ἐν Ἐφέσῳ, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2823, 3002 καὶ 3.

κοσμητέος, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κοσμέω**, ὃν δεῖ κοσμεῖν, Κλήμ. Ἀλ. σ. 226.

κοσμητεύω, εἶμαι διευθυντής, διοικητής (ἴδε **κοσμητής** I. 2), ἐφήβων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 966, πρβλ. 960-3· ὡσαύτως **κοσμητέω**, αὐτόθι 957.

κοσμητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ **κοσμητής**, Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 80. 22, Πλουτ. Κίμ. 7.

κοσμητήριον, τό, δωμάτιον τοῦ ἱματισμοῦ, τῆς ἐνδύσεως καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ, καλλυντήριον, Παυσ. 2. 7, 5. **II.** = **κόσμητρον**, Ἡσύχ.

κοσμητής, οῦ, (κοσμέω) ὁ διευθυντής, διατάκτης, πολέμου Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 80. 24· κ. πόλεως, νομοθέτης, Πλάτ. Νόμ. 843Ε. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἄρχων ἔχων ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς νέους ἐν τοῖς γυμνασίοις, Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 21, Συλλ. Ἐπιγραφ. 118, 245, 254, 258, κ. ἀλλ.· πρβλ. **κοσμητεύω**. **II.** ὁ κοσμῶν, στολίζων, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20.— Καθ' Ἡσύχ.: «κόσμητής· ἐνταφιαστής. Κουριεῖς».

κοσμητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διευθετεῖν, τακτοποιεῖν, διατάττειν, τινὸς Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1. **II.** ἡ -κή (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐνδύεσθαι καὶ κοσμεῖσθαι, Πλάτ. Σοφιστ. 277Α, Πολιτ. 282Α. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱεροκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 465. 9.

κοσμητός, ή, όν, καλῶς τεταγμένος, ἐπιμεμελημένος, πρασιαὶ Ὀδ. Η. 127.

κοσμήτρια, ἡ, = **κοσμήτειρα**, Ἡσύχ., Ἐπιφάν. 1. 937D.

κόσμητρον, τό, σάρωθρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 59, Σουίδ. ἐν λέξ. **κάλλυντρον**.

κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **κοσμητής**, ὁ παρατάττων στρατόν, ἢ ἄγων αὐτὸν εἰς πόλεμον, ἡγεμών, Ἀτρεΐδα .. δύω, κοσμήτορε λαῶν Ἰλ. Α. 16, 375· δοιὼ .. κοσμήτορε λαῶν Γ. 236· ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν Ὀδ. Σ. 152· ὁδηγός, διευθυντής, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 194. **2)** = **κοσμητής** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 950, 953, 959, ἀλλ.

κοσμιαῖος, α, ον, (**κόσμος** IV) ἔχων μέγεθος οἷον τὸ τοῦ σύμπαντος, Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 348.

κοσμίζω, καθαίρω, καθαρίζω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σαρῶ**.

κοσμικός, ή, όν, (**κόσμος** IV) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον ἢ τὸ σύμπαν, τὰ κοσμικὰ πάντα Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 5· ἡ κ. διάταξις Πλούτ. 2. 119F· κ. ὀχλήσεις Λουκ. Παράσ. 11. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἀνήκων εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, γήϊνος, πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. θ', 1· εἰς κοσμητικὰ πράγματα ἀναφερόμενος, ἐπιθυμίαι Τίτ. β', 12. **2)** ὡς καὶ νῦν, «κοσμικός», «λαϊκός», ἀντίθετον τῷ **κληρικός**, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

κόσμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόσμος**, Διοδ. Ἐκλογ. 512. 27, Πλούτ. 2. 141Ε· τὰ τῆς ἀρχῆς κ., τὰ σήματα (insignia) τοῦ ἀξιώματος, Διοδ. Ἐκλογ. 616. 37· τὰ βασιλικὰ κ. Πλουτ. Δημήτρ. 45· στρατηγικὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 17.

κόσμιος, α, ον, ὡσαύτως **ος**, **ον**, (κόσμος) καλῶς διατεταγμένος, κανονικός, μέτριος, δαπάνη Πλάτ. Πολ. 560D· οἴκησις ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 112C·— κόσμιόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι κανονικὴ συνήθεια, Ἀριστοφ. Πλ. 565. **2)** ἐπὶ προσώπων, τακτικός, καλῶς διάγων, φρόνιμος, δίκαιοι καὶ σοφοὶ καὶ κόσμιοι Ἀριστοφ. Πλ. 89· κόσμιος καὶ σώφρων Λυσ. 163. 22· κόσμιος καὶ εὔκολος Πλάτ. Πολ. 329D· κ. καὶ φρόνιμος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 108Α· χρηστὸς εἶ καὶ κ. Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 3· ἥτις ἐστὶ κοσμία γυνὴ Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 5, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 17· κ. ἐν διαίτῃ Πλάτ. Πολ. 408Α· πρὸς τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 193Α· οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564Ε· — ἐπὶ νοσοῦντος, ἥσυχος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395·— συχνὸν παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν ἐπὶ πολιτῶν τιμίων καὶ φιλησύχων, Λυσ. 175. 22, κτλ.· τοὺς πολίτας κοσμιωτέρους ποιεῖν Ἰσοκρ. 398C·— ὡσαύτως, μετριόφρων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 14·— τὸ κόσμιον, decorum, κοσμιότης εὐπρέπεια, τάξις, Σοφ. Ἠλ. 872, Πλάτ. Νόμ. 802Ε·— οὕτως Ἐπίρρ. **κοσμίως**, εὐπρεπῶς, προσηκόντως, Ἀριστοφ. Πλ. 709, 978, κ. ἀλλ.· κ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 68C· κ. ἥκομεν, ὡς ἁρμόζει εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 216Α· κ. βιοῦν Λυσίας 97. 2· Συγκρ., κοσμιώτερον βεβιωκέναι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 174· Ὑπερθ. **-ώτατα** Λυσ. 96. 39 **II.** ὡς οὐσιαστ. **κόσμιος**, ὁ, = **κοσμικός**, **κοσμοπολίτης**, Πλούτ. 2. 600F. **2)** ἴδε **κόσμος** III.

κοσμιότης, -ητος, ἡ, τάξις, εὐταξία, εὐπρέπεια, φρόνιμος διαγωγή, Ἀριστοφ. Πλ. 564, Πλάτ. Πολιτικ. 307Α, κτλ.· κ. καὶ σωφροσύνη ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 508Α· ἀντίθετ. τῷ **ἀκολασία**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 8· ἴδε ἐν λέξ. **κομψότης**.

κοσμογονία, ἡ, ἡ δημιουργία, ἡ γένεσις τοῦ κόσμου, Κλήμ.

'Αλ. 564· ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Παρμενίδου, Πλούτ. 2. 756Ε· — ὁ τύπος **κοσμογένεια** ἀπαντᾷ παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 810, 'Ωριγέν. 1. 360D, κ. ἀλλ.· **-γενία** παρὰ Θεοδωρήτ.

κοσμο-γόνος, ον, ὁ δημιουργῶν τὸν κόσμον, Συνέσ. 345C.

κοσμογρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 9. 46, Κλήμ. 'Αλ. 757.

κοσμο-γράφος, ον, ὁ, ὁ περιγράφων τὸν κόσμον, 'Ιω. Γαζ. Ἔκφρ. κοσμ. πίναξ. 2. 3.

κοσμο-δεσπότης, ου, ὁ, κύριος τοῦ κόσμου, Εὐσταθ. Πονημ. 162. 67.

κοσμο-διοικητικός, ή, όν, διοικῶν, κυβερνῶν τὸν κόσμον, Στοβ. 'Εκλογ. 2. 66.

κοσμο-θέτης, ου, ὁ, ῥυθμιστής, διοικητής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. III. 401Α

κοσμο-κίνητος, ον, κινούμενος ἐν τῷ κόσμῳ, Πισίδ. 'Εξαήμερ. 216.

κοσμο-κόμης, ου, ὁ, ὁ κοσμῶν, καλλωπίζων τὴν κόμην, κτείς 'Ανθ. Π. 6. 247.

κοσμοκρατορικός, ή, όν, ὁ τὸν κόσμον κυβερνῶν, ἀρχὴ Εὐσ. 'Εγκώμ. Κωνστ. 6. 18.

κοσμο-κράτωρ, -ορος, ὁ, τοῦ κόσμου ἐξουσιαστής, δεσπότης, 'Ορφ. Ὕμν. 3. 3· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. 'Επιγρ. 5892· — παρ' 'Εκκλησ., ἐπὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἐκ τῆς πρὸς 'Εφεσ. 'Επιστ. ς', 12.

κοσμο-κτίστωρ, ορος, ὁ, κτίστης, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 2Δ.

κοσμο-κτόνος, ον, = τῷ **κοσμολέτης**, Πισίδ. 'Εξαήμερ. 1821.

κοσμολαμπής, ές, ὁ ἐπιχέων λάμψιν, εἰς τὸν κόσμον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον, 'Ιω. Εὐχαΐτ. 1143Α.

κοσμ-ολέτης, ου, ὁ, καταστροφεὺς τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. 2. 87Β· οὕτω **κοσμόλεθρος**, ον, Πισίδ. 'Εξαήμερ. 340.

κοσμο-λογικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν κοσμολογίαν ἢ τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν, Διον. 'Αρεοπ.

κοσμο-μᾰνής, ές, μαινόμενος ἐν τῷ κόσμῳ, πόλεμος Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 361, 461.

κοσμο-παθής, ές, κεκυριευμένος ὑπὸ κοσμικῶν παθῶν, Εὐσταθ. Πονημάτ. 234. 89.

κοσμοπλάνος, ὁ, ὁ πλανῶν τὸν κόσμον, 'Αποστ. Κανόν. 7, 32, τ. 1, σ. 376.

κοσμοπλαστέω, πλάττω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Φίλων 1. 437.

κοσμο-πλάστης, ου, ὁ, ὡς τὸ **κοσμοποιός**, ὁ πλάσας, δημιουργήσας τὸν κόσμον, Φίλων 1. 329, 526.

κοσμο-πληθής, ές, ὁ πληρῶν τὸν κόσμον, κατακλυσμὸς Δ' Μακκ. ιε', 31.

κοσμο-πλόκος, ον, ὁ συγκρατῶν τὸν κόσμον, 'Ανθ. Π. 9. 525.

κοσμοποιέω: μέλλ. -ήσω, ποιῶ, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Πλούτ. 2. 719C, 877C. 2) ποιῶ σύστημα ἢ θεωρίαν τοῦ κόσμου, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 16, π. Οὐρ. 3. 2, 9, Πλούτ.· κ. τοὺς ἀστέρας, ἰσχυρίζομαι ὅτι οἱ ἀστέρες εἶναι κόσμοι, Πλούτ. 2. 888F.

κοσμοποιητής, οῦ, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Ἕρμανν. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 1. 976.

κοσμοποιητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κοσμοποιίαν, Φίλων 1. 4.

κοσμοποιΐα, ἡ, δημιουργία, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 5·— ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ 'Εμπεδοκλέους, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 4, 5· πρβλ. **κοσμογονία**.

κοσμο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τὸν κόσμον, Παρμενίδ. παρὰ Πλουτ. 2. 884Ε.

κοσμό-πολις, ὁ, ἄρχων τις παρὰ τοῖς Λοκροῖς, Πολύβ. 12. 16, 9· ἐν Θάσῳ, Συλλ. 'Επιγρ. 2163 (προσθήκ.)· ἐν Λύκτῳ ἢ Λύττῳ τῆς Κρήτης, 2583· ἐν Κιβύρᾳ, 4380b· πρβλ. **κόσμος** III.

κοσμο-πολίτης, ου, ὁ, πολίτης τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 6. 63· (παρὰ Λουκ. ἐν Βίων Πράσει 8, κόσμιου πολίτης)·— θηλ. **-πολῖτις**, Φίλων 1. 657.

κοσμοπρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς τὸ σύμπαν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στοβ.

κοσμορύστης, ου, ὁ, ῥύστης, λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, Γεώργ. Πισίδ. 'Ηρακλ. 1, 70.

κοσμο-προσκύνητος, ον, προσκυνούμενος ὑφ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, Συλλ. 'Επιγρ. 8765 IV. c. 2.

κόσμος, ου, ὁ, τάξις, κατὰ κόσμον, ἐν τάξει, πρεπόντως, εὖ κατὰ κόσμον 'Ιλ. Κ. 472, κτλ.· οὐ κατὰ κόσμον, ἀπρεπῶς, Θ. 179· μάψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον 'Ιλ. Β. 214· κόσμῳ καθίζειν, καθίζειν ἐν τάξει, εὐτάκτως, 'Οδ. Ν. 77· πρβλ. 'Ηρόδ. 8. 67· οὐ κόσμῳ.. ἐλευσόμεθα 'Ιλ. Μ. 225· κόσμῳ θεῖναι τὰ πάντα 'Ηρόδ. 2. 52., κτλ., πρβλ. 7. 36· κόσμῳ διαθεῖναί τι 'Αριστοφ. Ὄρν. 1331· κόσμῳ φέρειν, ὑποφέρω τι κοσμίως, εὐπρεπῶς, Πινδ. Π. 3. 147· δέξασθαί τινα κόσμῳ Αἰσχύλ. 'Αγ. 521· σὺν κόσμῳ 'Ηρόδ. 8. 86· ἐν κόσμῳ Πλάτ. Συμπ. 223Β· οὐδενὶ κόσμῳ, ἄνευ τινὸς τάξεως, 'Ηρόδ. 9. 59· φεύγειν, ἀπιέναι οὐδενὶ κόσμῳ ὁ αὐτ. 3. 13., 8. 60, 3, κτλ.· ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κ. Θουκ. 3. 108. πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 400· οὕτω κατ' αἰτ., οὐκέτι τὸν αὐτὸν κ., οὐχὶ πλέον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, 'Ηρόδ. 9. 69· οὐδένα κόσμον αὐτόθι 65. 69· ἦν δ' οὐδεὶς κ. τῶν ποιουμένων Θουκ. 3. 77. 2) καλὴ τάξις, εὐταξία, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια, Αἰσχύλ. 'Αγ. 521· εὐπείθεια, πειθαρχία, Δημ. 300. 19· οὐ κ., ἀλλ' ἀκοσμία Σοφ. 'Αποσπ. 726. 3) «ἡ εὔκοσμος ἐπίνοια καὶ ἡ μέθοδος» (Εὐστ.), ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου, «τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν ὑπόθεσιν» τοῦ δουρείου ἵππου (Σχόλ.), 'Οδ. Θ. 492· κ. ἐπέων ἀπατηλὸς Παρμεν. 111 Karst.· ἐξηγεομένων .. τὸν κ. αὐτῶν, τὸν τρόπον, τὸ εἶδος αὐτῶν, 'Ηρόδ. 3. 22· κ. τόνδε .. ὁ καταστησάμενος, ὅστις καθώρισε τὴν τάξιν ταύτην, ὁ αὐτ. 1. 99. 4) ἐπὶ πόλεων, τάξις, κυβέρνησις, μεταστῆσαι τὸν κ. Θουκ. 4. 76, πρβλ. 8. 48, 67· μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κ. 8. 72, κτλ.· — ἰδίως ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτείας, 'Ηρόδ. 1. 65, πρβλ. Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 681C. II. κόσμημα, στολισμός, καλλώπισις, ἐνδυμασία, κυρίως γυναικῶν, Λατ. mundus muliebris, 'Ιλ. Ξ. 187, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 76, Πλάτ. Πολ. 373C, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, 'Ιλ. Δ. 145· ἐπὶ ἀνδρῶν, 'Ηρόδ. 3. 123., 5. 92, 7, Αἰσχύλ. Θήβ. 397, κτλ.· γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, ἐπὶ κλάδου ἐλαίας ἢ στεφάνου, Πινδ. Ο. 3. 24, πρβλ. 8. 109, Π. 2. 19, κτλ.· κ. κυνῶν Ξεν. Κυν. 6, 1· κ. ἀργυροῦς, ἀργυρᾶ σκεύη, 'Αθήν. 231Α· — ἐν τῷ πληθ., κοσμήματα, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1571, 'Ισοκρ. 21Β, κτλ.· ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τοῦ λόγου, οἷον ἐπιθέτων, 'Ισοκρ. 190D, 'Αριστ. Ρητ. 3. 7, 2, Ποιητ. 21, 2., 22, 4· ἀδυμελῆ κ. κελαδεῖν, ᾄδειν γλυκείας ᾠδὰς ἐπαινετικάς, Πινδ. Ο. 11 (10). 14. 2) μεταφ., τιμή, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 2. 12, Ι. 6 (5). 101· κόσμον φέρειν τινί, ἔπαινον, τιμήν, 'Ηρόδ. 8. 60, 142· γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Σοφ. Αἴ. 293· κ. τοῦτ' ἔστιν ἐμοὶ 'Αριστοφ. Νεφ. 914· οἷς κόσμος [ἦν] καλῶς τοῦτο δρᾶν Θουκ. 1. 5· ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ εἶναί τινι Δημ. 1400. 13· ἐπὶ προσώπων, σύ ἔμοιγε μέγιστος κ. ἔσει Ξεν. Κύρ. 6. 4, 3, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 3, 16. III. κυβερνήτης, ἄρχων, διοικητής, ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος ἐν Κρήτῃ, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 10, 6, Συλλ. 'Επιγρ. 2554, 2556, κἑξ.· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οὕτω καὶ **κόσμοι**, Στράβ. 482, 484, κατὰ τὴν γραφὴν τῶν 'Αντιγρ., ἴδε Böckh εἰς Συλλ. 'Επιγρ. 2. σ. 405·— ἀλλ' ὡσαύτως καθ' ἑνικόν, Συλλ. 'Επιγρ. 2556. 36, κἑξ.· οὕτω, **πρωτόκοσμος**, ὁ αὐτ. 2572. 9· — πρβλ. **κοσμέω** II. 2, **κοσμητής** I, 2, **κοσμήτειρα** II, **κοσμόπολις**. IV. ὁ κόσμος, τὸ Σύμπαν, ὡς ἐκ τῆς τελείας αὐτοῦ τάξεως καὶ ἁρμονίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀδιάμορφον οὐσίαν τοῦ Χάους, πρῶτον ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πυθαγόρου, Πλούτ. 2. 886C, Διογ. Λ. 48 (ἔνθα ἴδε Menag.)· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν οἱ Πυθαγόρειοι Φιλόλαος (Στοβ. 'Εκλ. Φυσ. 1. 22) καὶ Καλλικράτης (Στοβ. 1. 85. 17)· ἀκολούθως παρέλαβον τὴν λέξιν οἱ φιλοσοφικοὶ ποιηταὶ Ξενοφάνης, Παρμενίδης καὶ 'Εμπεδοκλῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἅπαντες οἱ συγγράψαντες περὶ φυσικῆς φιλοσοφίας, ὡς Πλάτ. Τίμ. 27Α, 28Β, 29Α, 32C, κτλ.· ἡ τοῦ ὅλου σύστασις ἐστι κ. καὶ οὐρανὸς 'Αριστ. Οὐρ. 1. 10, 10. Οἱ Στωϊκοὶ ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ὅπως δηλώσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σύμπαντος ὡς θείου ὄντος, ὁ κ. ζῷον ἔμψυχον καὶ λογικὸν Ποσειδώνιος παρὰ Διογ. Λ. 7. 139, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 30Β. —'Ενίοτε περιλαμβάνει καὶ τὴν γῆν· ἄλλοτε πάλιν κεῖται ἐπὶ μόνου τοῦ στερεώματος, γῆς ἁπάσης τῆς ὑπὸ κόσμῳ κειμένης 'Ισοκρ. 78C· ὁ περὶ τὴν γῆν ὅλος κ. 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 2, 2· ἐν τῷ πληθ., ἐνίοτε ἐπὶ τῶν διαφόρων κατὰ μέρος ἀστέρων ἢ κόσμων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πᾶν, Πλούτ. 2. 879Β, 888F.—Μεταφ., ὁ ἄνθρωπος καλεῖται βραχὺς κ. Φίλων 2. 155, Γαλην., ἢ μικρὸς κ., «μικρόκοσμος», Βίος Πυθ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 440. 23· πρβλ. Gataker εἰς Μ. 'Αντων. 4. 27. 2) παρ' 'Αλεξανδρίνοις, ὁ γνωστὸς κόσμος (ἡ οἰκουμένη) Συλλ. 'Επιγρ. 334, 1306, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 26. 3) οἱ ἄνθρωποι καθόλου, «ὁ κόσμος», Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ζ', 4., ιβ', 19, κτλ. 4) οὗτος ὁ κ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐρχόμενον ἢ μέλλοντα κόσμον, Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ιβ', 25., ιη', 36, κτλ.

κοσμο-σάνδᾰλον, τό, Δωρικ. ὄνομα τοῦ ἄνθους **ὑάκινθος**, Κρατ. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, 2, Φερεκρ. ἐν «'Αγαθοῖς» 2, ἐν «Πέρσαις», 2. 4.

κοσμο-σώστης, ου, ὁ, ὁ σῴζων τὸν κόσμον, καὶ θηλ. **-σώτειρα**, 'Εκκλ.

κοσμοτερπής, ές, ὁ, ὁ τον κόσμον τέρπων, Μιχ. 'Ατταλ. παρὰ Cang. εἰς Νικηφ. Βρυένν. σ. 198.

κοσμο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ διαμορφώσας τὸν κόσμον, κοσμοποιός, Συνέσ. 327D· θηλ. **-τεχνῆτις**, ιδος, ὁ αὐτ. 318Α.

κοσμο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὸν κόσμον, Μανέθων 1. 2· Ῥώμη 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 947. 7.

κοσμουργέω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, 'Ηράκλ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ.

κοσμουργία, ἡ, ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Διον. 'Αρεοπ.

κοσμουργός, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, 'Ιάμβλ. εἰς Νικόμαχ. 'Αριθμ. σ. 11.

κοσμοφθόρος, ον, ὁ φθείρων, καταστρέφων τὸν κόσμον, 'Ανθ. Π. 11. 270.

κοσμο-φλεγής, ές, καταφλέγων τὸν κόσμον, Α. Β. 1454.

κοσμοφορέω, φέρω κόσμον, δηλ. τὸ ἀνθρώπινον γένος, κοσμοφοροῦσα (ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε) Μακκαβ. Δ. ΙΕ', 31.

κοσμόφρων, ον, ὁ τὰ τοῦ κόσμου φρονῶν, Achmes 'Ονειροκρ. σ. 140, 4, κτλ.

κοσμοφύλαξ, ὁ, ὁ τοῦ κόσμου φύλαξ, Γρηγ. Θεολ. 1016C.

κοσμοφυσάω, κομπάζω μετὰ ἐγκοσμίου ὑπεροψίας, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 886Δ.

κοσμώ, οῦς, ἡ, ἱέρεια τῆς Παλλάδος, Λυκοῦργ. παρ' 'Αρποκρ. ἐν λέξ. **τραπεζοφόρος**.

κοσμωφελής, ές, ὁ τὸν κόσμον ὠφελῶν, Γερμαν. Κων)πόλεως.

κόσος, η, ον, 'Ιων. καὶ Αἰολ. **πόσος**· ὡς **κότε**, **κοῦ**, **κω**, **κῶς**, ἀντὶ **πότε**, **ποῦ**, **πω**, **πῶς**, οὕτω **ὁκόσος**, **ὁκότερος**, **ὁκότε**, **ὅκως**, **κοῖος**, ἀντὶ **ὁπόσος**, **ὁπότερος**, **ὁπότε**, **ὅπως**, **ποῖος**.—Πρβλ. **πόσος** ἐν τέλ.

κόσσἄβος, ὁ, 'Ιων. καὶ ἀρχ. 'Αττ. ἀντὶ **κότταβος**.

κόσσος, ὁ, κόλαφος, ῥάπισμα, Λατ. alapa· ἐντεῦθεν τὰ κωμ. ὀνόματα παρασίτων, **Κοσσοτράπεζος**, **'Ετοιμόκοσσος**, Βαστ. 'Ελλ. 'Επιγράμμ. σ. 181·— **κοσσίζω**, κολαφίζω, ῥαπίζω, ὑπὸ παιδαρίων .. κοσσισθῆναι Παλλαδ. 'Ιστ. Λαυσ. σ. 120, ἴδε Δουκάγγ.

κοσσύμβη, ἡ, ἴδε **κοσύμβη**.

κοσσυφίζω, ᾄδω ὡς κόσσυφος, ῞Ηρων ἐν 'Αρχ. Μαθημ. σ. 227.

κόσσῦφος, 'Αττ. **κόττῦφος**, ὁ, ᾠδικὸν πτηνόν, ὁ «κότσυφας», «μαυροπούλι», Turdus merula, μέλας πανταχοῦ.., τὸ δὲ ῥύγχος φοινικοῦν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 19· (διάφορος ἦτο ὁ ἔκλευκος, αὐτόθι)· μνημονεύεται μετὰ τῶν κιχλῶν, Διοκλ. παρ' 'Αθην. 305B· ἐθεωρεῖτο δὲ ἡδὺ ἔδεσμα, Μάτρων αὐτόθι 136D· πρβλ. **κόψιχος**. **II**. εἶδος ἰχθύος θαλασσίου, μελάγχρως Νουμήνιος αὐτόθι 305C· ὁ θαλάττιος Αἰλ. π. Ζ. 1. 14 κέξ. **III**. ὄνομα ἰδίου εἴδους ἀλεκτρυόνων ἐν Τανάγρᾳ, Παυσ. 9. 22, 4.

κόσσω, Αἰολ. = **κόπτω**, 'Ετυμ. Μ. 635, 53.

κοσταὶ ἢ **κόσται**, ῶν, αἱ, = **ἀκοστή**, κριθή, 'Ησύχ. **II**. εἶδος ἰχθύων, Δίφιλ. Σίφν. παρ' 'Αθην. 357Δ.

κοστάριον, τό, πιθ. = **κόστος**, Στράβ. 784, ἐν τῷ πληθ.

κόστος, ὁ, costus, ῥίζα τις ἐν χρήσει ὡς ἄρωμα, ὡς τὸ πέπερι, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 7, 3, Διοσκ. 1. 15, Διόδ. 2. 49· ὡσαύτως **κόστον**, τό, Θεόφρ. π. 'Οσμ. 32. **II**. διάφορόν τι φυτὸν ἐν Γεωπ. 11, 27.

κοσύμβη ἢ **κοσσύμβη**, ἡ, ὡσαύτως **κόσυμβος**, ὁ, ἄκρα, **1**) = 'Αττ. **κρωβύλος**, Πολυδ. Β', 30 (ἴσως ἡμαρτημένως ἀντὶ **κορύμβη**). **2**) κράσπεδον ἱματίου, 'Εβδ. (῎Εξοδ. ΚΗ', 35). **3**) ποιμενικὸν δασύμαλλον ἐπανωφόριον, 'Ησύχ., Δίων Χρυσ. 2. 382, 'Ετυμ. Μέγ. 311. 5., 349. 45.

κοσυμβωτός, ή, όν, ἔχων κόσυμβον ἢ κροσσόν, κροσσωτός, 'Εβδ. (῎Εξοδ. ΚΗ', 35).

κοταίνω, = **κοτέω**, Αἰσχύλ. Θήβ. 485· ὡσαύτως **κοτάω**, Bast. εἰς Γρηγ. Κ. 896· **κότε**, **κοτέ**, 'Ιων. ἀντὶ **πότε**, **ποτέ**.

κοτεινός, ή, όν, = **κοτήεις**, κατὰ Böckh ἐν Πινδ. Ν. 7. 90 (61), ἐπειδὴ τὸ **σκοτεινὸν** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, ὁ Bgk. **κελαινόν**.

κότερον, **κότερα**, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **πότερον**, **πότερα**.

κοτέω, 'Επικ. ῥῆμα εὔχρηστον ἐν τοῖς κατωτ. σημειουμένοις τύποις ἄνευ διακρίσεως φωνῆς (κότος). Φυλάττω πάθος κατά τινος, ὀργίζομαι, μετὰ δοτ. προσώπ., κοτεσσάμενος Τρώεσσιν 'Ιλ. Ε. 177, πρβλ. Σ. 367· Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ψ. 383· τῷ δ' ἄρ 'Αχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο Β. 223· τοῖσίν τε κοτέσσεται ('Επικ. ἀντὶ κοτέσηται) Ε. 747., Θ. 391, 'Οδ. Α. 101· λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο ἀλλήλοις κοτέοντε 'Ησιόδ. 'Ασπ. 'Ηρ. 402· παροιμ., κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων ὁ αὐτ. ἐν ῎Εργ. κ. 'Ημ. 25·— μετὰ γεν. πράγμ., ἀπάτης κοτέων .., ὀργιζόμενος ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ, 'Ιλ. Δ. 168· ὡσαύτως κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ, οὕνεκα .., Ξ. 191· — ἀπολ., οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος Α. 181, πρβλ. Ψ. 391· κεκοτηότι θυμῷ, μὲ ψυχὴν πλήρη ὀργῆς, Φ. 456, 'Οδ. Ι. 501., Τ. 71· ἀόρ. κοτέσσασα, 'Ομ. ῞Υμν. εἰς Δήμ. 255.

κοτήεις, εσσα, εν, ὀργίλως διακείμενος, «θυμωμένος», θεὸς 'Ιλ. Ε. 191. Μόνον 'Επικ.— Καθ' 'Ησύχ. «κοτήεις στέφανος ἐξ ἐλαίας, ἢ ὀργίλως διακείμενος».

κοτίκας, ὁ, = **ἀλέκτωρ**, 'Ησύχ., ὅστις ἔχει καὶ «**κοττοί**· οἱ ἀλεκτρυόνες»· πρβλ. Λοβ. Παθολ. σ. 327.

κοτῖνάς, άδος, ἡ, ὁ καρπὸς τοῦ κοτίνου, δηλ. τῆς ἀγριελαίας, νήστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα 'Ιππ. 495. 14· «τὰς δὲ κοτινάδας ἐλαίας στραβήλους ὠνόμασε Φερεκράτης» Πολυδ. Ϛ', 45.

κοτῖνη-φόρος, ον, παράγων ἀγρίας ἐλαίας, ἄγρια ἐλαιόδενδρα, Μόσχ. 7. 2.

κότῖνος, ὁ καὶ ἡ, ἀγρία ἐλαία (τὸ δένδρον), Λατ. oleaster, 'Αριστοφ. ῎Ορν. 621, Πλ. 943· ἐξ αὐτῆς ἐγίνοντο οἱ στέφανοι κατὰ τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας ('Ανθ. Π. 9. 357), τοὺς νικῶντας στεφανώσας κοτίνου στεφάνου 'Αριστοφ. Πλ. 586, πρβλ. 592 (ἔνθα ὁ Δινδ., ἑπόμενος τῷ Πόρσωνι, κοτινῷ στεφάνῳ, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθέτου, κοτινόεις, -οῦς), πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 13, 2, Κλήμ. 'Αλ. 672, 'Ανθ. Π. 357, Σχολ. Πλάτ. Φαῖδρ. 236B (κατ' οὐδέτ. **κότινον**, τό), ἔνθα λέγεται ὅτι διαφέρει τῆς ἀγριελαίας· πρβλ. καὶ **ἔλαιος**, **φαύλιος**.

κοτῖνο-τράγος [ᾰ], ον, ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας ἐλαίας, 'Αριστοφ. ῎Ορν. 243.

κοτίς, ἴδε ἐν λέξ. **κοττίς**.

κοτόεις, εσσα, εν, = **κοτήεις**, 'Ετυμ. Μέγ. 34. 58, Α. Β. 602.

κότορνος, ὁ, διάφ. γραφ. ἐν 'Ηροδ. 6. 125, ὡς 'Ιων. τύπος ἀντὶ **κόθορνος**.

κότος, ου, ὁ, μῆνις, ὀργὴ ἐγκαθίσασα ἐν τῇ ψυχῇ, ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπεραναβάς, εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ 'Ιλ. Α. 81, 82· τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε Θ. 449· τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις Π. 449· κότον ἔνθετο θυμῷ 'Οδ. Λ. 102· ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ Πινδ. Π. 8. 11· οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ., καὶ παρ' Εὐρ. μόνον ἐν Ρήσ. 827· ἀλλὰ συχνὸν παρ' Αἰσχύλῳ, δαιμόνων κότῳ, Λοξίου κ. 'Αγαμ. 635, 1211· βαρὺς .. Ζηνὸς Ἱκεσίου κ. 'Ικέτ. 346· τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πράσσει κότον, λαμβάνει ἐκδίκησιν δι' αὐτόν, 'Αποσπ. 257·— λέξις ποιητ. ἀπαντῶσα παρὰ Διον. 'Αλ. 9. 51. ('Εντεῦθεν τὰ **κοτέω**, **ἔγκοτος**, **ζάκοτος**).

κόττα, **κόττη**, ἴδε ἐν λέξ. **κοττίς**.

κοττᾰβεῖον, τό, λεκάνη ἐκ μετάλλου πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ κοττάβου, Δικαίαρχ. παρ' 'Αθ. 666C, πρβλ. 667F. **2**) τὸ ποτήριον ἀφ' οὗ ἐρρίπτοντο οἱ κότταβοι, ἴδε Εὔβουλ. ἐν «Βελλεροφόντῃ» Ι. (ἔνθα φέρεται **κοττάβειον**)· πρβλ. **κοττάβιον**.

κοτταβίζω, μέλλ. **-ῐῶ**, παίζω τὸν κότταβον, 'Αριστοφ. Εἰρ. 343, 'Αντιφ. ἐν «'Αφροδίτης γοναῖς» Ι. **II**. = **ἐμέω**, Πολυδ. Ϛ', 111, 'Ετυμ. Μέγ. 533. 15. πρβλ. **κατακοτταβίζω**.

κοτταβικός, ή, όν, ἐν χρήσει κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦ κοττάβου, ῥάβδος ῞Ερμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, 5.

κοττάβιον, τό, τὸ ἆθλον τῆς παιδιᾶς **κότταβος**, 'Αριστ. Ρητ. 1. 12, 30, Κάλλιππος ἐν «Παννυχίδι» 1, Κωμ. 'Ανών. 75· πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. 'Αποσπ. σ. 116.

κοττάβίς, ἰδος, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **κοτταβικός**· ὡς οὐσιαστ. = **κοτταβεῖον** I, 'Ηγήσανδ. παρ' 'Αθην. 479D· κεραμέᾳ κοτταβίδι 'Αρμόδ. αὐτόθι c ἐν τέλ.

κοττάβῐσις, εως, ἡ, τὸ παίζειν τὸν κότταβον, Πλούτ. 2. 654C.

κοττᾰβισμός, ὁ, = τῷ προηγ.·— παρὰ Παύλ. Αἰγ. σ. 106, εἶδος λουτροῦ, καθ' ὃ τὸ ὕδωρ βροχηδὸν καταχεῖται.

κότταβος, ὁ, 'Ιων. καὶ ἀρχ. 'Αττ. **κόσσαβος** (ὡς ἐν Αἰσχύλ. 'Αποσ. 178 πρβλ. Εὐρ. 'Αποσπ. 632)·—Σικελική τις παιδιὰ ('Ανακρ. 52, Κριτίας 1. 1), λίαν συνήθης ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν νέων ἐν 'Αθήναις. 'Ο ἁπλούστατος τρόπος τῆς παιδιᾶς ἦτο νὰ ῥίπτῃ ἕκαστος τῶν συμποτῶν τὸν οἶνον τὸν ἐναπολειφθέντα εἰς τὸ ποτήριόν του οὕτως ὥστε νὰ πλήττῃ ἠχηρῶς λεκάνην τινὰ ἐκ μετάλλου, ἐνῷ αὐτὸς ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἐὰν ὅλος οἶνος ἔπιπτε μετὰ διακεκριμένου καὶ καθαροῦ ἤχου εἰς τὴν λεκάνην, ἐσήμαινεν ὅτι εἶχε τὴν εὔνοιαν αὐτῆς, πρβλ. Καλλ. 'Αποσπ. 102. 'Ο οἶνος ὁ οὕτω ῥιπτόμενος ἐκαλεῖτο λάταγες ἢ λαταγή (ἴδε **λάταξ**). 'Η πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν (**ἀποκοτταβίζειν**) περιγράφεται ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ 'Αντιφάν. ἐν «'Αφροδίτης γοναῖς» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. **ἀγκύλη**, **ἀγκυλητός**.— 'Η παιδιὰ αὕτη ταχέως κατέστη πολύπλοκος καὶ ἐπαίζετο κατὰ διαφόρους τρόπους. 'Ενίοτε πολλὰ μικρὰ ποτήρια (**ὀξύβαθα**) ἐτίθεντο οὕτως ὥστε νὰ ἐπιπλέωσιν ἐν τῇ λεκάνῃ, καὶ ὅστις ῥίπτων τὸν οἶνον ἀνέτρεπε πλειότερα ἐξ αὐτῶν εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν βολῶν ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον (**κοττάβιον**), Κρατῖν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διῒ κακουμένῳ» 1· πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 9, 'Ιουβενάλ. 3. 102· ἐνίοτε ὁ οἶνος ἐρρίπτετο ἐπὶ πλάστιγγος κρεμαμένης ὑπεράνω ἀγαλματίου (μάνης 'Αντιφ. ἔνθ' ἀνωτ. γέρων Εὐρ. 'Αποσπ. 566) τεθειμένου ἐντὸς ὕδατος καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ παιγνιδίου ἔκειτο εἰς τὸ νὰ κάμῃ ὁ ἀποκοτταβίζων τὴν πλάστιγγα νὰ πλήξῃ κατερχομένη τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος. Περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων περιγραφῶν τῆς παιδιᾶς ἴδε 'Αθήν. 666 κέξ. (πρβλ. 479), Σχόλ. 'Αριστοφ. Εἰρ 342, 1243, Πολυδ. Ϛ', 109, Σουΐδ. ἐν λέξ. **κοτταβίζειν**. Τὴν λέξιν **κότταβος** μετεχειρίζοντο, **1**) ἐπὶ τῆς αὐτῆς παιδιᾶς, 'Ανακρ. 52, Κριτίας 1 1, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 4, κτλ. **2**) ἐπὶ τοῦ ἄθλου, = **κοττάβιον**, Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 20, πρβλ. 'Αθήν. 667D **3**) ἐπὶ τοῦ ῥιπτομένου οἴνου, = **λάταξ**, Εὐρ. 'Αποσπ. 632, 'Αντιφ. ἐν «'Αφροδίτης γοναῖς» 1. 5, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. 'Αποσπ. 5. σ. 44. **7**) ἐπὶ τῆς λεκάνης, = **κοτταβεῖον**, Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 6, Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ., 'Αντιφ. ἔνθ' ἀνωτ.

κοττάνη, σκεῦός τι ἁλιευτικόν, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

κόττᾰνον, τό, εἶδος μικροῦ σύκου, 'Αθήν. 385Η, κτλ.· οὕτω: cottanum, Πλίν. 13, 10., 15, 21, Μαρτιαλ., 'Ιουβενάλ.

κοττὶς ἢ **κοτίς**, -ἴδος, ἡ, (Δωρ. ἀντὶ **κεφαλὴ** Πολυδ. Β', 29), ἡ παρεγκεφαλίς, 'Ιππ. 468. 29, κτλ.· ὡσαύτως, **κόττα** ἢ **κόττη**, ὑποκορ. **κοττάριον**, 'Ησύχ.· πρβλ. **κόττος**. ('Εντεῦθεν, πρό-

κοττα, τρόπος κουρᾶς τῆς κόμης, καθ' ἣν ἀφίνετο μὲν μακρὰ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς, ἐκείρετο δὲ βραχεῖα κατὰ τὸ ὄπισθεν, Πολυδ. Β', 29· ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Cotta).

κόττος, ὁ, ἀλέκτωρ· καὶ εἶδος ἵππου, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ποταμίου ἰχθύος, coltus covio, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 16.

κόττῠφος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **κόσσυφος**.

κοτύλη [ῠ], ἡ, πᾶν κοῖλον (πᾶν κοῖλον κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλ. παρ' Ἀθην. 479Α, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 494, Εὐστ. 1282. 42). **I.** μικρὸν ἀγγεῖον, ποτήριον, Ἰλ. Χ 494, Ὀδ. Ο. 312, Ρ. 12· — μεταφορ., = **κοτύλων**, Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. σ. 2340 Reisk. **2)** τὸ κοίλωμα ἀρθρώσεως ὀστῶν, ἰδίως τὸ τοῦ μηροῦ, Λατ. acetabulum, κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν Ἰλ. Ε. 306 κέξ., πρβλ. Ἱππ. 410. 54, Γαλην.· ὡσαύτως, τὸ κοῖλον τῆς ἀρθρώσεως τοῦ βραχίονος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783· — ἴδε **κοτυληδὼν** 3. **3)** παρ' Ἀττ., μέτρον ὑγρῶν περιλαμβάνον 6 κυάθους ἢ ½ ξέστου, σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ ἡ **ἡμίνα**, Ἱππ. 575. 11, Ἀριστοφ. Πλ. 436, Θουκ. 4. 16., 7. 87· — ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς μέτρον ξηρῶν, ἀλφίτων .. τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεούσας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 79· ἀλφίτων κ. μίαν Ἄλεξ. ἐν «Ταρ.» 1. 17· ἴδε **μέδιμνος**. **4)** τὸ κοῖλον τῆς χειρός, κοῖλον τοῦ ποδός, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Θ', 122, Εὐστ. 550. 5· ἐντεῦθεν **κοτυληδὼν** I, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 9. 4, 3, πρβλ. **ἐγκοτύλη**. **5)** παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55, χαλκόδετοι κοτύλαι, κύμβαλα.

κοτυληδονώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κοτυληδόνα, ἐξοχήν, ἔκφυσιν Γαλην. 2. 905., 4. 282.

κοτῠληδών, -όνος, ἡ, πᾶσα κοιλότης ἔχουσα τὸ σχῆμα ποτηρίου· **1)** ἐν τῷ πληθ., αἱ μυζητικαὶ θηλαὶ ἢ ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τῶν πλεκτανῶν τοῦ πολύποδος, Ὀδ. Ε. 433, κατ' Ἐπικ. δοτ., πρὸς κοτυληδονόφιν· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1. 9, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 13, Ἀθήν. 479Β· — ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ καράβου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 27. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ἀγγεῖά τινα κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Γαλην. Λεξ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 4, κ. ἀλλ.· πρβλ. Föes Oecon. **3)** = **κοτύλη** 2, ἡ κοιλότης, ἐν ᾗ κινεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1495, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 2. **4)** τὸ κοίλωμα ποτηρίου, Νικ. Ἀλεξιφ. 547. **5)** φυτόν τι, πιθαν. ὀμφαλοβοτάνη, Νικ. Θηρ. 681, Διοσκ. 4. 92.

κοτῠλήρῠτος, ον, (ἀρύω) ὅπερ δύναταί τις νὰ ἀρυσθῇ διὰ ποτηρίων, δηλ. ῥέων ἀφθόνως, κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα, «τοσοῦτον τῷ πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι» (Σχόλ.»), Ἰλ. Ψ. 34, Ἐπικ. παρ' Ἀθην. 479Α· — ἀλλά, ὄξος κ., πιθαν. μέτρον ὄξους, Νικ. Θηρ. 539· — πρβλ. **εὐήρυτος**.

κοτῠλιαῖος, α, ον, χωρῶν ἢ περιλαμβάνων μίαν κοτύλην, Ἀντίγ. Καρ. παρ' Ἀθην. 420Α, Διογ. Λ. 2. 139, κτλ.

κοτῠλίζω: μέλλ. -ίσω, πωλῶ μὲ τὴν κοτύλην, πωλῶ λιανικῶς, ἀντίθετον τῷ ἀθρόως πιπράσκειν, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 78, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 9, 2, Α. Β. 46· μεταφορ., κιρνάντες .. τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖς πένησιν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 555.

κοτῠλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κοτύλη**, μικρὸν ποτήριον, Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 479C, κτλ.· ὡσαύτως **κοτυλίσκη**, ἡ, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 3, 4· **-ίσκιον**, τό, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459. **II.** εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήν. 647Β. **III.** «βόθρος εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον» Ἡσύχ.

κοτυλιστής, ὁ, = Λατιν. mimus, Ἰουλιαν. 94Α· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 1153n.

κοτῠλο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα κοτύλης, ποτηρίου, χώρη Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838.

κότῠλος, ὁ, = **κοτύλη**, Ὁμ. Ἐπιγρ. 14. 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 53, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διῒ κακουμένῳ» 1· καὶ ἕτερος κωμ. παρ' Ἀθην. 478Β, πρβλ. 482Β.

κοτῠλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοτύλην, Ἀθήν. 480Β.

κοτύλων, -ωνος, κωμ. ὄνομα μεθύσου, Πλουτ. Ἀνών. 18.

κοῦ, **κου**, Ἰων. ἀντὶ **ποῦ**, **που**.

κουβούκλιον ἢ ὀρθότερ. **κουβικούλιον**, Λατ. cubiculum, κοιτών, θάλαμος, συνήθως ὁ κοιτὼν τοῦ βασιλέως, Χρον. Πασχ. 578, 4, κλ. **2)** κιβώτιον, Χρον. Πασχ. 69, 15, ἴδε Δουκάγγ.

κοῦκι, τό, τὸ κουκιοφόρον δένδρον, ὁ φοίνιξ ὁ παράγων τὰ κοκκοκάρυα, Λατ. cuci, Πλίν. 13. 18· παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 7, ἀντὶ τοῦ τὸ **κουκιοφόρον** [δένδρον], ὁ Σαλμάσ. διορθοῖ: τό.. κοῦκι διάφορον· — ἐν Στράβ. 824, τὰ κόκκινα πλέγματα, πρέπει να εἶναι ἀντὶ **κούκινα** (ἢ ἴσως **κοΐκινα**, ἐκ τοῦ κοΐξ).

κουκκούμιον, τό, τὸ Λατ. cucuma, εἶδος λέβητος, Ἀρρ. Ἐπίκ. 3. 22, 71.

κουκούφας, ὁ, κατά τινας ὁ πελαργός, κατ' ἄλλους ὁ ἔποψ, Ὡραπόλλων 1. 55.

κουλεόν, **κουλεός**, ἴδε ἐν λ. **κολεός**.

κουλυβάτεια, ἴδε ἐν λ. **κολλυβάτεια**.

κούνικλος, ἴδε ἐν λ. **κύνικλος**.

κουρά, Ἰων. -ρή, -ᾶς, ἡ, (κείρω) τὸ κείρεσθαι, κόπτειν τὴν κόμην, τὸ κούρευμα, τῶν τριχῶν τὴν κ. κείρεσθαι (πρβλ. **περιτρόχαλα**) Ἡρόδ. 3. 8· κουρᾶς δεῖσθαι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15, 2, κτλ.· συχν. ὡς σημεῖον πένθους, κ. πενθίμῳ Εὐρ. Ἄλκ. 512, πρβλ. Ὀρέστ. 458· κουραῖσι καὶ θρήνοισι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1060· κουραῖς διατετιλμένης φόβης Σχόλ. εἰς Ἀποσπ. 587. **2)** καθόλου, τὸ κόπτειν, τέμνειν, δρυοτομικὴ καὶ κ. ξύμπασα Πλάτ. Πολιτικ. 288D· ἐπὶ ζῴων τρεφομένων ἐκ τῆς χλόης, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 10. **II.** ὡς τὸ **τομή**, τὸ καρθὲν ἢ διὰ τῆς κουρᾶς ἀποτμηθέν, βόστρυχος ἀποκοπείς, Αἰσχύλ. Χο. 226.

κουράλιον, τό, ποιητ. ἀντὶ **κοράλλιον**, ὃ ἴδε.

κουράς, ἄδος, ἡ, «ὀροφικὸς πίναξ. ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφή» Ἡσύχ.

κουράτωρ, -άτορος, ἀλλὰ κατὰ Κόντον **-άτωρος**, ὁ, τὸ Λατ. curator, ἐπιμελητής, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3577, κ. ἀλλ.· — ὅθεν ἐσχηματίσθη καὶ ῥῆμα **κουρατορεύω**, ἀόρ. μετοχ. **κουρατορεύσας**, ὑπηρετήσας ὡς κουράτωρ, 2930· **κεκουρατορευκὼς** 3418· πάντα ταῦτα κατὰ Κόντον γραπτ. διὰ τοῦ **ω**, ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 134.

Κουρ-αφροδίτη, ἡ, ἡ παρθένος Ἀφροδίτη, Πρόκλ. Ὕμν. 3. 1.

κουρεακός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς κουρέα, φλύαρος ὡς κουρεύς, Πολύβ. 3. 20, 5.

κουρεῖον, τό, (κουρά) ἐργαστήριον κουρέως, ἔνθα συνηντῶντο οἱ φλύαροι καὶ ἐμάνθανον καὶ διέδιδον πᾶν ὅ,τι σκανδαλῶδες νέον, καί τοι λόγος γ' ἦν .. πολὺς ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων Ἀριστοφ. Πλ. 338, πρβλ. Ὄρν. 1441· πόλλ' ἔμαθον ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 3, πρβλ. Λυσίαν 170. 8· εἰς κ., εἰς λογαριασμὸν τοῦ κουρέως μου, ὁ αὐτ. ἐν 905. 6. **II.** **κούρειον**, προπαροξ., τὸ πρόβατον ἢ ὁ ἀμνὸς ὃν ἔθυον καὶ ἐν συμποσίῳ ἤσθιον οἱ φράτερες κατὰ τὴν ἑορτὴν ἥτις ἐκαλεῖτο κουρεῶτις, ἴδε Σοφ. Ἀποσπ. 132, Ἰσαῖ. 58. 30 (ἔνθα ἡμαρτημένως φέρεται **κούριον**)· πρβλ. **μεῖον** II.

κούρευμα, τό, ὡς καὶ νῦν, κουρά, τὸ κείρειν, Εὐστ. Πονημάτ. 215. 82, κλπ.

κουρεύς, έως, ὁ, (κείρω) ὁ κείρων, κόπτων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. tonsor, Πλάτ. Πολ. 373C, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 5· ὁ κ. τὰς μαχαιρίδας λαβὼν ὑπὸ τῆς ὑπήνης κατακερεῖ — τὴν εἰσφορὰν (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ τὸ γένειον) Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 6· τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ ἀπαριθμεῖ ὁ Φανίας ἐν Ἀνθ. Π. 6. 307, πρβλ. Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29· — παροιμιώδης δὲ ἦτο ἡ ἀγάπη αὐτῶν πρὸς φλυαρίαν, Πλούτ. 2. 177Α, 509Α· πρβλ. **κουρεῖον**, **βαλανεύς**. **II.** «ὄρνις ποιός, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἐμφερὲς ἠχῷ γναφικοῦ μαχαιρίου» Ἡσύχ.

κουρευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Ψευδο-Χρυσόστ. τ. 8, 787Α.

κουρευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κουρέα, μαχαίριον Ὀλυμπ. Βίος Πλάτ.· οὕτω **κουρεύσιμος**, η, ον, Σχόλ. Εὐρ. εἰς Ὀρέστ. 966.

κουρεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κουρεύς**, **κουρευτής**, Πλουτ. Ἀντών. 60.

κουρεύω, (κουρεὺς) ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. Πονημ. 229. 65· — Μέσ., Μαλαλ. 80Β, Εὐστ. Πονημ. 229. 19.

κουρεῶτις, (δηλ. **ἡμέρα**), ιδος, ἡ, ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν οἱ υἱοὶ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν εἰσήγοντο εἰς τοὺς φράτερας καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν κατεχωρίζοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς οἰκείας φρατρίας (κοινὸν γραμματεῖον), ὅπερ μετὰ ταῦτα ἐχρησίμευεν ὡς ἀπόδειξις ὅτι εἶναι πολῖται, Πλάτ. Τίμ. 21Β, πρβλ. Ἰσαῖ. 70. 43· ὡσαύτως, ἡ κ. ἑορτὴ Ἀλκίφρων 3. 46· — ἴδε Hom. Pol. Ant. § 100 κέξ., καὶ πρβλ. **μειαγωγέω**, **μεῖον** II. (Ἴσως ἐκ τοῦ **κείρω**, **κουρά**, ἐπειδὴ λέγεται ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκείρετο ἡ κόμη τοῦ παιδίου καὶ προσεφέρετο ὡς θυσία εἰς τὴν Ἄρτεμιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **κουρεῶτις**).

κούρη, Ἰων. ἀντὶ **κόρη**. **II.** **κουρή**, Ἰων. ἀντὶ **κουρά**.

κουρήιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **κόρειος**, νεανικός, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 108.

κουρήσιμος, ον, = **κούριμος**, μόνον παρὰ Τρικλίν. εἰς Σοφ. Ἠλ. 52.

κούρητες, ων, οἱ, (κόρος, κοῦρος) νέοι νεανίαι, μάλιστα νέοι πολεμισταί, κούρητες Παναχαιῶν, Ἀχαιῶν Ἰλ. Τ. 193. 248· — ἀλλά, **II.** **Κουρῆτες**, οἱ, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος, Ἰλ. Ι. 529, 549, κτλ. **2)** Κρητικὴ τις φυλὴ ἐσχετισμένη μὲ ἰδιαιτέρας τινὰς τελετὰς ἐν Δήλῳ, παραβαλλομένας ὑπὸ τοῦ Διον. Ἀλ. 2. 71, πρὸς τὰς τῶν Ρωμαίων Σαλίων (Salii)· συχνάκις συγχεομένη πρὸς τοὺς Κορύβαντας, Στράβ. 466 κέξ.· — ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 1111, Müller Dor. 2. 1. 6.

Κουρητικός, ή, όν, ἐκ Πλευρῶνος (ἴδε τὸ προηγ. II. 1), Στράβ. 466, Διον. Ἀλ., κτλ.· θηλ. ὡσαύτως **Κουρῆτις**, ιδος, Ἀπολλόδ. 1. 7, 6, κτλ. **II.** ὁ Κουρητικὸς (δηλ. πούς) ὁ Κρητικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651· ἢ ὁ γ' παιών, Ἡφαιστ. 161.

Κουρητισμός, ὁ, ἐν χρήσει παρὰ Διον. Ἀλ. 2. 71, ἐπὶ τῶν Σαλικῶν τελετῶν.

κουρίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων βραχεῖαν κόμην, κεκαρμένος, Λουκ. Δραπ. 27, Βίων Πρᾶσ. 20, Διογ. Λ. 6. 31.

κουριάω, μέλλ. -άσω, ἐπὶ τῆς κόμης, ἔχω ἀνάγκην κουρᾶς, αὐξάνομαι εἰς μέγεθος, Λουκ. Λεξιφ. 10· πώγων εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 10. **II**. ἐπὶ προσώπων, ἐν χρῷ κουριᾶν, ἔχειν ἀνάγκην κουρᾶς μέχρι δέρματος, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 69. **2**) ἔχω κόμην τραχεῖαν, ἀπεριποίητον, Αἰλ. π. Ζ. 7. 48· κ. τὸ γένειον Ἀλκίφρων 3. 55, πρβλ. Ἀρτεμίδ. 1. 19.

κουρίδιος, **α**, **ον**, (κοῦρος, κούρη) ἔγγαμος, νομίμως συνεζευγμένος, Ἰων. καὶ Ποιητ. ἐπίθ. ἐν χρήσει ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν Ἰλ. Ε. 414· κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον Ὀδ. Λ. 430· κουριδίοιο φίλοιο οὐκέτι μέμνηται Ο. 22· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐπὶ τῆς νομίμου γυναικός, κουριδίης ἀλόχου Ἰλ. Α. 114, κτλ.· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., κ. ἄκοιτις, ἀκοίτης Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 243., Δ. 1072· κουριδίη ἄλοχος, εἶναι φανερῶς ἡ νόμιμος σύζυγος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μὴ τοιαύτην (τὴν παλλακήν, παλλακίδα), Ἡρόδ. 1. 135., 5. 18., 6. 138· οὕτως ἡ Βρισηῒς λέγει πρὸς τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο κουριδίην ἄλοχον θήσειν, μοὶ ἔλεγες ὅτι θὰ μὲ ἔκαμνες νόμιμον σύζυγον τοῦ Ἀχιλλέως (διότι ἦτο μόνον παλλακὴ αὐτοῦ), Ἰλ. Τ. 298· οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων ἠγάπησε τὴν Χρυσηΐδα (τὴν παλλακὴν αὐτοῦ) πλέον ἢ τὴν κ. ἄλοχον, Α. 114· οὕτως ὁ Ἀθήν. λέγει περὶ τῆς Καλύκης τοῦ Στησιχ., σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης .. γυνὴ [αὐτοῦ] γενέσθαι κουριδία 619D· οὕτως ἐν ἐπιταφίοις, μνῆμ' ἀλόχῳ .. θήκατο κουριδίη Συλλ. Ἐπιγραφ. 1012. 10, πρβλ. 1654, 3827 l (προσθῆκ.), 4176, κ. ἀλλ.·— ὅθεν καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν κουρίδιον, καὶ ἡ νόμιμος ἡμῶν συζυγικὴ κλίνη, Ἰλ. Ο. 40· κ. γάμοι Ἀρχίλ. 16· καὶ ἐν Ὀδ. Τ. 580., Φ. 78, ἡ Πηνελόπη καλεῖ τὸν οἶκον τοῦ συζύγου της κ. δῶμα· ὡσαύτως εὑρίσκομεν κ. τέκνα, γεννηθέντα ἐκ νομίμου γάμου, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3333. **II**. μετέπειτα, νυμφικός, εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, κ. χιτῶνες Ἀνθ. Π. 9. 602· θάλαμοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1128· οὕτως ἴσως στόρνυ .. κ. λέχος Ἀριστοφ. Εἰρ. 844·— κούρη ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ὀδ. ἀντὶ τοῦ νύμφη. (Ἡ ἐκ τοῦ κοῦρος, κούρη, ἐτυμολογία φαίνεται βεβαία· ὥστε κουριδίη ἄλοχος, ἴσως ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινεν, ἡ σύζυγος τῆς νεότητός τινος· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ ῥῆμα **κουρίζεσθαι** διὰ τοῦ **ὑμεναιοῦσθαι**, **γαμεῖσθαι**.)

κουρίζω, (κόρος, κοῦρος) ἀμετάβ., εἶμαι νεανίας, σάκος .. ὃ κουρίζων φορέεσκεν Ὀδ. Χ. 185, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 195· εἶμαι κοράσιον, ὁ αὐτ. Γ. 666. **2**) ἀνδροῦμαι, Ὀππ. Ἁλ. 1. 664. **II**. μεταβ., ἀνατρέφω ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἀνδρικήν, ἄνδρας Ἡσιόδ. Θεογ. 347· ἴδ **κουρίδιος**, ἐν τέλ.

κουρίζομαι, Παθ. (κείρω, κουρὰ) κουρεύομαι, κλαδεύομαι, κυπάρισσος κουριζομένη, ἀναφύουσα, ἀναδίδουσα βλαστοὺς πάλιν μετὰ τὸ κλάδευμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 2.

κουρικός, **ή**, **όν**, (κουρά) κατάλληλος πρὸς κουράν, μάχαιρα Πλουτ. Δίων 9· αἱ δύο μάχαιραι αἱ κ. Κλήμ. Ἀλ. 290. **II**. (κοῦρος) ὡς νεανίας·— **-κῶς**, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξ. **κουρίξ**.

κούριμος, **η**, **ον**, ὡσαύτως **-ος**, **ον**, Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 528D· (κουρά)·— ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κουράν, τὸ κούρευμα τῆς κόμης, σίδηρος Εὐρ. Ὀρ. 966. **II**. παθ., κεκαρμένος, χαίτη Αἰσχύλ. Χο. 180· θρὶξ Εὐρ. Ἠλ. 521. **2**) κουρευμένος, κρᾶτα ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 279· κ. σχῆμα ἀναλαμβάνειν Πλουτ. Πελοπ. 34. **3**) ὡς οὐσιαστ., ἡ κούριμος, τραγικὸν προσωπεῖον πρὸς παράστασιν πενθοῦντος προσώπου ἔχον τὴν κόμην κεκαρμένην, λίαν βραχεῖαν, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 37, πρβλ. Πολυδ. Δ', 138, 140.

κουρίξ, Ἐπίρρ. (κουρά) ἐκ τῆς κόμης, «κουρὶξ τῶν ἅπαξ εἰρημένων,.. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόμης λαβέσθαι, ἔνιοι δέ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς» (Ἀπολλ. Λεξ.)· ἔρυσαν δέ μιν εἴσω κουρὶξ Ὀδ. Χ. 188· κ. ἕλκεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 18.

κούριον, **τό**, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κούρειον**, ὃ ἴδε.

κούριος, **ον**, νεανικός, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἐν νόθῳ τινὶ στίχῳ παρεμβαλλομένῳ μετὰ τὸν ἐν Ἰλ. Ν. 433· ὡσαύτως ἐν Χρησμ. παρὰ Παυσ. 9. 14, 3, Ὀρφ. Ἀργ. 1347.

κουρίς, **ίδος**, **ἡ**, (κουρά) ξυράφιον· ἐν τῷ πληθ., ψαλίς, Α. Β. 47, Ἐτυμ. Μέγ. 534. 9· μάχαιραι, κουρίδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 2. **II**. = **κομμώτρια**, ὄνομα δραμάτων τῶν κωμικῶν Ἀντιφάνους, Ἀλέξιδος καὶ Ἄμφιδος, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 442·— **κούρισσα**, ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 528. 4. **III**. **κουρίς**, ἢ **κωρίς**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **καρίς**, Σώφρ. καὶ Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 106Ε.

κούρισμα, **τό**, «κούρισμα δ' ᾠδὴ συμφορᾶς πληρεστάτη, ταύτην ᾀδόντων τὰς τρίχας κεκαρμένων» Τζέτζ. ἐν τῷ Rhein Mus. 4. σ. 406.

κοῦρμι, **τό**, εἶδος ζύθου, ποτόν τι τῶν Αἰγυπτίων, «σκευαζόμενον ἐκ τῆς κριθῆς .. σκευάζεται δὲ καὶ ἐκ πυρῶν τοιαῦτα πόματα, ὡς ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ἰβηρίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ» Διοσκ. 2. 110, Πλίν.· ὡσαύτως κόρμα, Ἀθήν. 152C·— πρβλ. **ζῦθος**.

κουρο-βόρος, **ον**, κατατρώγων παιδία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1512· ἴδε **πάχνη**.

κουρο-γονία, **ἡ**, τὸ γεννᾶν ἄρρενα, κ. καὶ θηλυγονίη Ἱππ. 234. 31.

κοῦρος, **ὁ**, Ἰων. ἀντὶ **κόρος**, παιδίον, παῖς, νεανίσκος, Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τοῦτον τὸν τύπον, ἴδε **κόρος**, **κόρη**· καὶ πρβλ. **κουρότερος**, **κουρίδιος**, ἐν τέλ.

κουροσύνη, Δωρ. **κωρ-**, **ἡ**, νεότης, νεανικὴ ἀκμή, Ἀνθ. Π. 6. 281, 309, πρβλ. 9. 259· ἐντεῦθεν, εὐθυμία, Θεόκρ. 24. 57.

κουρόσυνος, **η**, **ον**, (κοῦρος) νεανικός, θρὶξ Ἀνθ. Π. 6. 156, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. **κούριμος**, κεκαρμένος. **II**. **κουρόσυνα** (δηλ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν καλουμένην **κουρεῶτις** (ὃ ἴδε), Γρηγ. Ναζ., Σουίδ.

κουρότερος, **α**, **ον**, συγκρ. τοῦ **κοῦρος** (πρβλ. **βασιλεύς**, **-λεύτερος**), νεώτερος, νεανικώτερος, ἄνδρες Ἰλ. Δ. 316, Ὀδ. Φ. 310, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 445· ὡς θηλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 684·— ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων κεῖται σχεδὸν ὡς θετικόν, πρβλ. **ἀγρότερος**.

κουροτοκέω, γεννῶ ἄρρενα τέκνα, Ἱππ. 233. 54., 234. 8.

κουρο-τόκος, **ον**, ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, Εὐρ. Ἱκέτ. 957.

κουροτροφέω, ἀνατρέφω ἄρρεν παιδίον, κ. τὸν Δία Στράβ. 472, πρβλ. Φίλωνα 1. 441., 2 463· τρέφω ἄνδρας, γῆ κουροτροφοῦσα Φιλόστρ. 333.

κουρο-τρόφος, **ον**, ἀνατρέφων υἱούς· ἐν Ὀδ. Ι. 27, ἡ Ἰθάκη καλεῖται ἀγαθὴ κ., καλὴ τροφὸς ἀνδρῶν, ὡς ἐκ τῆς κραταιᾶς γενεᾶς τῶν κατοίκων αὐτῆς, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 228· οὕτω, κ. Ἑλλὰς Εὐρ. Τρῳ. 566· Ἀπόλλωνος κ., ἐπὶ τῆς Δήλου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 2 καὶ 276·— ὡσαύτως ἐπὶ θεαινῶν, κ. Ἑκάτη Ἡσ. Θ. 450· Κύπρις Σοφ. παρ' Ἀθην. 592Α, (ἥτις καλεῖται καὶ ἁπλῶς ἡ Κουροτρόφος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 299, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 7, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 5. 1)· Ἄρτεμις Διόδ. 5. 73· ἐπὶ γυναικῶν, τιθήνη καὶ κ. Πλούτ. 2. 278D, Ἀρεταὶ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3.

κουρούλλιος, **ον**, τὸ Λατ. curulis, ὁ ἔχων μείζονα ἀρχήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1133, 1327· ἀγορανόμους τοὺς κουρουλλίους (δι' ἑνὸς **λ**), τοὺς μείζονας, ἤτοι τιμιωτέρους ἀστυνόμους, Δίων Κάσσ. 39. 32, 2·— Κόντος (ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 239) δι' ἑνὸς **λ**.

κουρ-ώδης, **ες**, παιδικός, νεανικός, μολπὴ Αὐσον. Ἐπιστ. 12. 15.

κουστωδία, **ἡ**, τὸ Λατ. custodia, = **φυλακή**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 65.

κουτάλη, **ἡ**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **σκυτάλη**, Ἐτυμ. Χειρόγρ. παρὰ Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 388.

κουφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· (κοῦφος)·— ἀμεταβ., εἶμαι κοῦφος, ἐλαφρός, νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, «σπεῖρε δὲ τὴν νεαθεῖσαν γῆν ἔτι κούφην οὖσαν καὶ μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογγώδη» (Σχόλ. Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 461, Εὐρ. Ἑλ. 1555· ἐπὶ πόνου, ἀνακουφίζομαι, πραΰνομαι, Σοφ. Φ. 735, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1245. **II**. μεταβ., ἐλαφρύνω, κάμνω τι ἐλαφρόν, τὸ κενὸν ἐμπεριλαμβανόμενον κ. τὰ σώματα Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 2, 8, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 13·— ἐντεῦθεν, **1**) ἐγείρω, ἀνυψῶ, Σοφ. Ἀντ. 43, Τρ. 1024· ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζων Εὐρ. Φοίν. 120·— ἅλμα κουφιεῖν = ἅλμα κοῦφον ἁλεῖσθαι, Σοφ. Αἴ. 1287· κ. πήδημα Εὐρ. Ἠλ. 861· δύστηνον αἰώρημα κουφίζω = δύστηνος αἰωροῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 1047, πρβλ. **κοῦφος** Ι. 1.— Παθ., ἀνυψοῦμαι, πέτομαι, [τῷ πτερῷ] ἡ ψυχὴ κουφίζεται Πλάτ. Φαῖδρ. 248C, πρβλ. 249Α. **2**) ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους, ὄχλου κ. χθόνα, ἐλαφρύνω τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὄχλου, Εὐρ. Ἑλ. 40· κουφισθεὶς τοῦ βάρους Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 16, 2· ἀπολ., ἐλαφρύνω πλοῖα τοῦ φορτίου αὐτῶν, τῷ ταχυναυτοῦντι κουφίσαντες προσβάλλειν Θουκ. 6. 34· κουφισθεισῶν τῶν νεῶν Πολύβ. 20. 5, 11, πρβλ. 1. 60, 8· οὕτω καὶ **6**) ἐπὶ προσώπων, ἀνακουφίζω τινὰ ἐκ στενοχωρίας τινός, ἴσως γὰρ ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 1, Κύρ. 6. 3, 24· τὸν δῆμον τῶν εἰσφορῶν Διόδ. 13. 64· τόκων τοὺς χρεωφειλέτας Πλουτ. Καῖσ. 37· ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω (τῆς ἐργωνίας), Πολύβ. 6. 17, 5· κ. τοὺς νοσοῦντας Πλούτ. 2. 1106Β.— Παθ., ἀνακουφίζομαι, ἐλαφρύνομαι, νόσου, ἀπὸ .., Εὐρ. Ὀρ. 43· τοῦ πάθους, τῆς ὀδύνης, κτλ.· συχν. παρ' Ἱππ., κτλ., κουφισθήσομαι ψυχὴν Εὐρ. Μήδ. 473· μέσ. μέλλ. **κουφιεῖσθαι** μετὰ παθ. σημ., Ἀριστείδ. 2. 145· μεταφ., τῇ τῶνδε εὐκλείᾳ κουφίζεσθε, αἰσθάνεσθε ὅτι τὰ βάρη σας ἐλαφρύνονται διὰ .., Θουκ. 2. 44· κουφίζονται οἱ λυπούμενοι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11, 2, πρβλ. Πολιτικ. 8. 7, 5. **3**) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐλαφρύνω, καταπραΰνω, ἀλγηδόνας Εὐρ. Ἀποσπ. 577· συμφορὰς λόγῳ κ. Δημ. 1400. 7· κ. ἔρωτα Θεόκρ. 23. 9· τὸ πάθος Πλουτ. Ἀλέξ. 52· τὰ ὀφλήματα ὁ αὐτ. 2. 807D· ἀπολ. παρέχω ἀνακούφισιν, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 945, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 52.— Παθ., κεκούφισται αὐτοῖς ὁ πόλεμος Πολύβ. 1. 17, 2.

κούφισις, **εως**, **ἡ**, ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις, Θουκ. 7. 75· κούφισιν φέρειν Δίων Κ. 42. 28, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 2.

κούφισμα, **τό**, = **κούφισις**, Εὐρ. Φοίν. 848. Πλούτ. 2. 114C.

κουφισμός, **ὁ**, = **κούφισις**. Πλούτ. 2. 79C· πένθους κ. Ἑλλ. Επιγράμμ. 406. 8· κ. ποιεῖσθαι, κατασκευάζειν, Ἀρετ. π. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1·— ἀνακούφισις ἐκ φορολογίας, Βασιλικ.

II. ἔκθλιψις, «κατὰ κουφισμόν, ἤτοι ἔκθλιψιν» Εὐστ. 150.24, κλ.

κουφιστήρ, ῆρος, ὁ, ἀνακουφίζων, Ἀρχ. Χειρουργ. σ. 102.

κουφιστικός, ή, όν, ἐλαφρύνων, ἀνακουφίζων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 3· κ. τῶν ἐπαχθῶν, ἐλαφρύνων ἀπὸ.., Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 416. 20.

κουφόγλωσσος, ον, ἐλαφρόγλωσσος, ἀκριτόμυθος, Ὠριγένης III. 773C.

κουφο-γνώμων, ον. ἔχων κούφην γνώμην, κουφόνους, Ἰωάνν. Δαμασκ. ἐν Combefis. Auct. Patr. novo Vol. 2, 218C.

κουφο-δοξία, ἡ, κενοδοξία, Νείλου Ἐπισκ. σ. 140, κλ.

κουφό-λῖθος, ὁ, λευκός τις λίθος τριβόμενος εἰς κόνιν καὶ ἀναμιγνυόμενος μετὰ πορφυροῦ χώματος πρὸς παρασκευὴν χρώματος ἐρυθροῦ, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ, Ἀέτ.

κουφολογέω, λαλῶ κούφως, ὁμιλῶ ἀστόχαστα, Ἀππ. Ἰβηρ. 18, Θεμιστ. 152B.

κουφολογία, ἡ, ἀκριτολογία, Θουκ. 4. 28, Ἀππ. Ἰβηρ. 38, Πλούτ. 2. 855B.

κουφολόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν χωρὶς στόχασιν, ἄκριτος, ἀστόχαστος, Πολυδ. Ϛ', 119· κουφολόγον οἱ σοφισταὶ χρῆμα Φιλόστρ. 297.

κουφόνοια, ἡ, κουφότης νοῦ, ἀκρισία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 139.

κουφό-νοος, ον, συνῃρ. **-νους, ουν**, κοῦφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος, ἀστόχαστος, εὐηθία Αἰσχύλ. Πρ. 383· ἔρωτες Σοφ. Ἀντ. 617· ὄρνιθες αὐτόθι 343· τὸ κουφόνουν = κουφόνοια, Ἀππ. Ἰβηρ. 9·— ὑπάρχει καὶ ἑτερόκλ. πληθ. κουφόνοες ἐν Πολέμωνος Φυσιογν. 1. 3, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 453. Ἐπίρρ. **κουφόνως**, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 124.

κουφό-πους, ουν, ἐλαφρόπους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ψαυκρόποδα**.

κουφό-πτερος, ον, ἔχων ἐλαφρὰς πτέρυγας, αὖραι Ὀρφ. Ὕμν. 80. 6.

κοῦφος, η, ον, ἐλαφρός, εὐκίνητος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., κοῦφα ποσὶ προβιβάς, προβαίνων ἐλαφρῶς, Ἰλ. Ν. 158, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 323· οὕτω, κοῦφα βιβῶν Πινδ. Ο. 14. 25· χωρεῖν κ. ποσὶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 954· οὕτω καὶ κούφοις ποσὶ Πινδ. Ο. 13. 164, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1353· πήδημα κ. ἐκ νεὼς ἀφήλατο Αἰσχύλ. Πέρσ. 305· κ. ἐξᾶραι πόδα Σοφ. Ἀντ. 224· κ. ἅλμα, βῆμα Εὐρ. Ἠλ. 439· κ. αἴρειν βῆμα ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 342· πρβλ. **κουφίζω** II. 1·— μεταφ. κουφότεραι .. ἀπειράτων φρένες, παραπολὺ ἐλαφραί, Πινδ. Ο. 8. 80. **2)** μεταφ., εὔκολος, τελεῖν .. κούφαν κτίσιν ὁ αὐτ. 13. 117· κοῦφον εἰ δοίης τέλος Αἰσχύλ. Θήβ. 260· οὕτως ἐπὶ κυβερνήσεως, εὔκολος, ἐλαφρά, Ἰσοκρ. 199B· ἡ εὔκλεια κουφοτέρα φέρειν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· ἐπὶ κυβερνήτου ἢ διοικητοῦ, εὔκολος, οὐχὶ δύστροπος, κουφότατος ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 11, 12· δεσπότην ἀπράγμονα καὶ κ. ἐξαπατᾷ θεράπων Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 1. **3)** κενός, μάταιος, φαντασιώδης, ἀνύπαρκτος, τὸ νέον .. κούφας ἀφροσύνας φέρον Σοφ. Ο. Κ. 1230 (Λυρ.)· οὐδὲν ἄλλο πλὴν .. κούφην σκιὰν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 126· ἐλπίδος τι εἶχον κούφης Θουκ. 2. 51· κοῦφοι καὶ πτηνοὶ λόγοι Πλάτ. Νόμ. 717C· κ. πρᾶγμα, μηδαμινόν, «τιποτένιο», ὁ αὐτ. 935A· κ. γράμματα, μικρὰ ἐπιστολή, Εὐρ. Ι. Τ. 594·— ἐπὶ προσώπων, = κουφόνους, Ἡρωδ. 5. 7· τὸ κοῦφον, κουφότης, ἐλαφρότης, Παυσ. 5. 21, 14, Ἡρωδ. 7. 8. **4)** παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλαφρὸς (ὡς πρὸς τὸ βάρος), ἀντίθετ. τῷ βαρύς, Πλάτ. κτλ., κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, εἴθε ἡ γῆ νὰ πέσῃ ἐλαφρὰ ἐπὶ σέ, «γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν», sit tibi terra levis, Εὐρ. Ἄλκ. 462, πρβλ. Ἑλ. 853· κούφη σοι κόνις ἦδε πέλοι Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 551, 4· κούφοις πνεύμασιν βόσκου, ἐλαφραῖς πνοαῖς ἀνέμων, Σοφ. Αἴ. 558· ὀστᾶ τε καὶ κ. κόνις Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 9· τὸ κουφότατον .. τῶν κακῶν .. πενία ὁ αὐτ. ἐν «Κιθαρ.» 2·— ἐπὶ τροφῆς, εὔπεπτος, ἐλαφρά, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 6. 7, 7, κτλ.·— συχν. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡπλισμένοι κουφοτέροις ὅπλοις Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27· κούφη στρατιά, ἐλαφρῶς ὡπλισμένον στράτευμα, Πλουτ. Φάβ. 11· τὰ κ. τῆς δυνάμεως Πολύβ. 10. 23, 2· ἴδε κατωτ. II. **5)** ἐλαφρός, ὀλίγος, μικρός, ἁμαρτήματα Πλάτ. Νόμ. 863C· κουφότερα γυμνάσια, ἀντίθετ. τῷ ἀναγκαῖα, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 7, πρβλ. 6. 7, 3. **6)** ἐνεργ., ἀνακουφίζων, βοηθῶν, χερὶ κούφᾳ Πινδ. Π. 9. 18. **II**. Ἐπίρρ. **κούφως**, εὐκόλως, ἐλαφρῶς, εὐκινήτως, κ. ὀρούειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 112· κ. ἐσκευασμένοι, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 4. 33· ὡπλισμένοι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 26, κτλ.· κούφως ἔχω, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἐλαφρόν, Ἀριστ. Προβλ. 3. 15. **2)** μεταφ., ἐλαφρῶς, μετ' ἐλαφρᾶς καρδίας, κουφότερον μετεφώνεε Ὀδ. Θ. 201· κούφως φέρειν, ἀντίθετ. τῷ δεινῶς φ., Εὐρ. Μήδ. 449, 1018· ὡς κουφότατα φέρειν Ἡρόδ. 1. 35. **3)** εὐκόλως, ἐλαφρῶς, μετ' εὐκολίας, Αἰσχύλ. Πρ. 701.

κουφό-σκευος, ον, ἐλαφρῶς ὡπλισμένος, «οὐ βαστάζων τὴν πανοπλίαν» Ἡσύχ.

κουφο-σύνθετος, ον, κούφως συντεθειμένος, Γ. Πισιδ. περὶ Ματ. Βίου στ. 21.

κουφο-τέλεια, ἡ, ἐλάφρυνσις ἀπὸ φορολογίας, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5702. 26.

κουφότης, ητος, ἡ, ἐλαφρότης, Ἱππ. π. Ἀέρ. 385, Πλάτ. Τίμ. 65E, Νόμ. 625D, Ἀριστ., κτλ., ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 897A, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 12· κ. τροφῆς, ἐλαφρότης, τὸ εὔπεπτον, Θεόφρ. π. Φ. Αἰτ. 4. 9, 4. **2)** μεταφ., «ἐλαφρότης», κουφόνοια, Διον. Ἁλ. 7. 17. **3)** ἀνακούφισις, μόχθων Εὐρ. Ἀποσπ. 119.

κουφο-φορέομαι, φέρομαι, ἀνυψοῦμαι τῇ ἰδίᾳ κουφότητι, «λεπτομερεῖς γὰρ οὖσαι (αἱ ψυχαὶ) .. εἰς τοὺς ἄνω μᾶλλον τόπους κουφοφοροῦνται» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 71 (κατὰ τὸν Hemst. ἀντὶ τοῦ **κουφοφοροῦσι**).

κοφινηδόν, Ἐπίρρ. κοφίνου δίκην, Ἐτυμολ. Μέγ. 798. 56.

κοφῖνόομαι, παθ., καλύπτομαι διὰ κοφίνου· τρόπος παρὰ Βοιωτοῖς, καθ' ὃν ἐξέθετον τοὺς μὴ ἀποτίνοντας ὀφειλήν, Νικ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 293. 16.

κοφῖνο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων κοφίνους, Γλωσσ.

κόφῖνος, ὁ, «κοφίνι», κατὰ τοὺς Γραμμ. ἧττον Ἀττ. τοῦ ἄρριχος, ἀλλ' εὕρηται ἐν Ἀριστοφ. Ὄρ. 1310, Ἀποσπ. 129, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 15, Στράττ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 6· κατὰ τοὺς μετεγενεστέρους χρόνους ἐν χρήσει πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, Ἰουβεν. 3. 14., 6. 542, Κ. Δ.· ἦτο δὲ ὡς φαίνεται μικρότερον τῆς σπυρίδος, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϛ', 10, Πράξ. Ἀποστ. θ', 25. **II**. Βοιωτικόν τι μέτρον περιέχον 9 Ἀττικὰς χοίνικας δηλ. σχεδὸν 10 λίτρας, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 46, Στράττ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 42, 4, Ἡσύχ. [ῐ ἅπαξ παρὰ Νόνν.]

κοφῖνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόφινον, Σχόλ. Ἀριστοφ. εἰς Ἀχ. 333.

κοχλάζω, = **καχλάζω**, Μαλαλ. 50C, Γλωσσ.

κοχλακώδης, ες, (εἶδος) πλήρης χαλίκων, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9. 6.

κόχλαξ, ακος, ὁ, = **κάχληξ**, χαλίκι, Διοσκ. 2. 75., 3. 151, Ἑβδ. (Α. Βασ. ΙΔ', 14).

κόχλασμα, τό, = **κάχλασμα**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀπόβρασμα**.

κοχλιάριον, τό, «χουλιάρι», Λατ. cochleare, ἐκ τοῦ **κόχλος**, Διοσκ. 2. 50 κτλ.· συνήθως λιστρίον, Λοβ. εἰς Φρύν. 321.

κοχλίας, ου, ὁ, (κόχλος) «σάλιαγκος», «σαλιαγκάρι» μετὰ ἑλικοειδοῦς ὀστράκου, Λατ. cochlea, Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 63B, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 2, κτλ.· ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν, διότι οὗτοι συστέλλονται, ζαρώνουν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου των ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀφῇ, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 2, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 29., 4. 4, 2· ὥσπερ κ. σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1· ἐτρώγοντο δὲ κατὰ τὰς εὐωχίας, Θεόκρ. 14. 17 (ἔνθα ὁ ἐπίσκοπος Wordsworth διορθοῖ: **βολβός, κτείς, κοχλίας**).

II. πᾶν πρᾶγμα συνεστραμμένον ἑλικοειδῶς, ὡς τὸ ἕλιξ: **1)** «βίδα», Γεωπ. 8. 29. **2)** ἑλικοειδὴς μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος, ὁ κοχλίας τοῦ Ἀρχιμήδους, Στράβ. 807, 819, Διόδ. 1. 34, Ἀθήν. 208F. **3)** ἀναβάθρα ἑλικοειδής, διὰ κοχλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχει Στράβ. 795.

κοχλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόχλος**, Ἐπικτ. Ἐγχειρίδ. 7, Ἐτυμολ. Μέγ. 534 22.

κοχλιο-ειδής, ές, ἑλικοειδής, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολύδοτος**, Ἐπίρρ. **-δῶς**, «αἱ δὲ τῶν ὑδάτων ἀναγωγαὶ .. κοχλιοειδῶς ἀνατρέχουσιν» Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θαυμάτ. 1.

κοχλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόχλος**, μικρὸς κοχλίας, Βατραχομ. 165 [ἔνθα γεν. πληθ. **κοχλῖων** χάριν τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον: **κοχλιέων**, ἐκ τοῦ **κοχλίας**].

κοχλίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Λουκ. Κατάπλ. 16, Μανέθων 5. 24.

κοχλιώδης, ες, = **κοχλιοειδής**, Παλαίφ. 52. 1· ἐπὶ τοῦ ὠτός, Πλούτ. 2. 901F.

κοχλιώρυχον, τό, κοχλιάριον, Πολυδ. Ϛ', 87., 10. 89.

κόχλος, ου, ὁ, ὀστρακόδερμον μετὰ κοχλιοειδοῦς ὀστράκου ἐν χρήσει πρὸς παρασκευὴν τῆς πορφύρας, Λατ. murex, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 1, κ. ἀλλ., Ἀνθ. Π. 5. 228· ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς σάλπιγξ, ὡς τὸ Λατ. concha, Εὐρ. Ι. Τ. 303, Θεόκρ. 22. 75, Μόσχ. 2. 120·— ὡσαύτως θηλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 859, Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. τ. 93. 23, Παυσ. 3. 21, 6. **2)** τῆς ξηρᾶς κοχλίας, «σιαλίγκαρος», Ἀριστ. π. Θαυμασ. 164.— Πρβλ. **κόλχος**. (Συγγενὲς ταῖς λ. **κάλχη, κόγχη, κόγχος**.)

κοχῠδέω, ἐκρέω ἀφθόνως, ῥέω, ποταμοὶ .. Ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιδλύξ, ῥέοντες μὲ πλακούντια, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 4· Ἰων. παρατ. **κοχύδεσκε** (διάφ. γραφ. **κοχύεσκε**) Θεόκρ. 2. 107. (Ὑπάρχει Ἐπίρρ. **κόχυ** = **πολύ, πλῆρες**, παρ' Ἡσυχ.· οὐσιαστ. **κόχος**, δαψιλὴς ῥοῦς» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 106· καὶ οἶνος κοχύζει εἶναι ἐπιτυχὴς εἰκασία τοῦ Meineke (ἀντὶ **κοκκύζει**) παρὰ τῷ Στράτ. ἐν Ἀδήλ. 3 Οὗτοι εἶναι μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύποι ἐκ τοῦ **χέω, χύδην**, πρβλ. **μορμύρω, ποιφύσσω**.)

κοχώνη, ἡ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τῆς ἕδρας, Ἱππ. 1143G· καὶ ἐν τῷ πληθ., 647. 32, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 406· δυϊκ. τὰ κοχώνα, «τὰ ἰσχία, καὶ τὰ ὅμοια» (Ἡσύχ.) Ἀριστοφ. Ἱππ. 424, 484. (Ἡ πρώτη ἔννοια φαίνεται ἐκ τῆς κοιλότητος· πρβλ. Σανσκρ. kaksh-as (axilla), kuksh-as (venter)· Λατιν. cox-a, cox-en-

dix· 'Αρχ. Γερ. hahs-a (poples).) — Καθ' 'Ησύχ.: «κοχῶναι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ, οἱ δὲ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὰ ἑκατέρωθεν μέρη, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου».

κόψῐχος, ὁ, = **κόσσυφος**, «κότσυφας», 'Αριστοφ. "Ορ. 306, 806, 1081, 'Αριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 5, 'Αναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1. 21.

Κόωνδε, ἴδε ἐν λ. **Κῶς**.

κρᾶ, συντετμημένον παιγνιωδῶς ἀντὶ **κράνος** (ὡς **δῶ** ἀντὶ **δῶμα**), 'Ανθ. Π. 6. 85.

κραᾰρα· «κόσκινον. ἢ ὄρυγμα» 'Ησύχ.

κράατος, **κράατι**, **κράατα**, ἴδε ἐν λέξ. **κράς**.

κράββατος ἢ **κράβατος**, ὁ, ἀνάκλιντρον, κλίνη, καθ' ἃ λέγεται Μακεδον. λέξις ἀντὶ τοῦ 'Αττ. **-σκίμπους**, Sturz. Διάλ. Μακεδ. σ. 175· ἐν χρήσει ὅμως παρὰ Κρίτωνι καὶ Ρίνθωνι, Πολυδ. Ι', 35. ἀκολούθως συχνὸν ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. Λατιν. grăbātus, Μαρτιάλ. 6. 39, 4· — ὑποκορ. **κραββάτιον**, τό, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 22, 74·— **κραβάτριος**, ὁ, πιθαν. θαλαμηπόλος, 'Επιγρ. Βοσπ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2114d.

κράβος· «ὁ λάρος» 'Ησύχ.

κράβυζος, ὁ, εἶδος ὀστρακοδέρμου, 'Επίχ. 23 Ahr.

κραγγών, **-όνος**, ἡ, εἶδος καρίδος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 2, 2· κατωτ. 6, ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κράγγη**, ἡ. **II.** = **κίσσα**, 'Ησύχ.

κρᾱγέτης, **ου**, ὁ, (κράζω) ὁ κράζων, «φωνακλᾶς», ὡς τὸ **κεκράκτης**, κραγέται κολοιοὶ Πινδ. Ν. 3. 143, πρβλ. Φιλόστρ. 870.

κρᾰγόν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 487, ἴδε ἐν λέξ. **κράζω**.

κρᾰδαίνω, (κραδάω) σείω, κινῶ, πάλλω, ἔγχος Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1003· λόφους 'Αριστοφ. 'Αχ. 965· σείω, ταράττω, χθόνα δ' ἐκ πυθμένων .. πνεῦμα κραδαίνοι Αἰσχύλ. Πρ. 1047· — ὁ "Ομ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον κατὰ παθητ. μετοχ., αἰχμὴ .. κραδαινομένη κατὰ γαίης, παλλομένη [ἀφοῦ ἐμπηχθῇ] ἐν τῇ γῇ, 'Ιλ. Ν. 504, Π. 614. **2)** μεταφορ., συνταράττω, καταταράττω, τὴν Πελοπόννησον Πλουτ. 'Αλκιβ. 15· τὴν 'Ασίαν 'Αντών. 37·— Παθ., τρέμω, 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 10, Θεοφρ. 'Αποσπ. 8. 8, κτλ.: ἀόρ. **ἐκραδάνθην** Πλουτ. 'Αλέξ. 74, κτλ.

κράδᾰλος, ὁ, (**κράδη** I) κλάδος συκῆς, 'Ησύχ.

κρᾰδᾰλός, ή, όν, εὐκράδαντος, εὐκίνητος, Εὐστάθ. 1165. 20· πρβλ. **ῥοδαλός**.

κράδανσις, **-εως**, ἡ, σεῖσις, κίνησις τῆς γῆς, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 105· Meibom. **κραδασμός**.

κρᾰδασμός, ὁ, παλμώδης κίνησις, 'Επίκουρ. παρὰ Διον. Λ. 10. 105, Νικομ. 'Αρμον. σ. 8.

κρᾰδάω, ὡς τὸ **κραδαίνω**, ἀλλὰ μόνον κατὰ μετοχ., κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος 'Ιλ. Η. 213, 'Οδ. Τ. 438· ὀξὺ δόρυ κραδάων 'Ιλ. Ν. 583, Υ. 483. **II.** ἐπὶ δένδρων, πάσχω ἐκ τῆς φθοροποιοῦ νόσου κράδης, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14. 4. ('Εκ τῆς √ΚΡΑΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ **κράδ-η**, **κραδ-αίνω**· πρβλ. Σανσκρ. kurd (saltus)· Λατ. card-o (Οὐεργιλ. Αἰν. 1. 572)· 'Αρχ. Γερμ. hrad (agilis).)

κραδεύω, = τῷ προηγ. I, 'Ησύχ. ἐν λέξ **κραδαίνειν**.

κράδη [ᾰ], ἡ, τὰ διασειόμενα ἀκρότατα μέρη τῶν κλάδων, κυρίως τῶν συκῶν, ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 679· τέττιγες .. ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν 'Αριστοφ. "Ορν. 40· προσέτι ἁπλῶς κλάδος ἢ κλὼν συκῆς, 'Ιππ. 266. 7, Εὐρ. 'Αποσπ. 680, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 5, 4· — καθόλου, συκῆ, 'Αριστοφ. Εἰρ. 627, ἔνθα ἴδε Σχολ. **II.** εἶδος ἐρυσίβης τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 8, 5· ἴδε **κράδος**. **III.** σκηνικόν τι μηχάνημα δι' οὗ οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ παρίσταντο ὡς αἰωρούμενοι εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἡ μηχανὴ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πολυδ. Δ', 129.

κραδησίτης· «φαρμακός, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος» 'Ησύχ.

κρᾰδη-φορία, ἡ, τὸ φέρειν κλάδους συκῆς ἐν ἑορτῇ τινι, Πλούτ. 2. 671E· πρβλ. **θαλλοφόρος**.

κρᾰδία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κραδίη**, ὡσαύτως παρὰ Τραγ.· ἴδε ἐν λέξ. **καρδία**.

κραδιαῖος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν, Συνεσ. "Υμν. 2. 29.

κρᾰδίας, 'Ιων. **-ίης**, **ου**, ὁ, (κράδη) ὁ πηγνύμενος δι' ὀποῦ τῆς κράδης, συκῆς, τυρὸς 'Ησύχ. **II.** κρ. νόμος, ἀρχαῖόν τι μέλος αὐλητικὸν παιζόμενον (καθ' ἃ λέγει ὁ 'Ησύχ.), ἐνῷ οἱ ἐκπεμπόμενοι φαρμακοὶ ἐμαστιγοῦντο διὰ κλάδων συκῆς, Πλούτ. 2. 1133F· ἀλλ' ἴδε Francke Καλλῖνον σ. 129.

κραδίη, ἡ, 'Ιων. καὶ 'Επικ. **καρδία**.

κρᾰδο-πώλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν κλάδους σύκων, Εὐστ. 1409. 64.

κράδος [ᾰ], ὁ, νόσος τις φθοροποιὸς τῶν συκῶν, κλ., ἥτις μελανίζει τοὺς κλάδους, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14, 4: ἴδε **κράδη** II. **II.** = **κράδη** I, κλάδος, Διοσκ. 1. 133 (Sprengel **κράδη**).

κρᾰδο-φάγος, **ον**, ὁ τρώγων τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τῆς συκῆς, καὶ ὡς οὐσιαστ. = **ἀγροῖκος**, Εὐστ. 1409. 63, 'Ησύχ. (ὅστις γράφει **κραδαφάγος**).

κράζω (ἴδε κατωτ.): μέλλ. **κεκράξομαι** Εὔπολις ἐν «Αἰξὶ» 2, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 285, 487, Βάτρ. 258· μετέπειτα **κράξω** 'Ανθ. Π. 11. 141, Καιν. Διαθ.· ἀόρ. **ἔκραξα** Θεοφρ. π. Σημ. 4. 3, 'Ανθ. Π. 11. 211, 'Εβδ., κτλ., ὡσαύτως **ἐκέκραξα** 'Εβδ.: ἀόρ. β', **ἔκρᾱγον** (ἀν-, ἐν-) 'Αντιφῶν 134. 29, 'Αριστοφ. Πλ. 428, κτλ.· **ἐκέκρᾰγον** 'Εβδ.·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πρκμ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. (διότι ὁ ἐνεστὼς εἶναι λίαν σπάνιος, ἂν καὶ εὑρίσκεται ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 287, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 23, Ποιητ. 22, 13), **κέκρᾱγα**, προστακτ. **κέκραχθι** 'Αριστοφ. 'Αχ. 335, Σφ. 198, πληθ. **κεκράγετε** αὐτόθι 415· ὑπερσ. **ἐκεκράγειν** 'Αριστοφ. 'Ιππ. 674, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10. ('Εκ τῆς √ΚΡΑΓ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **κραυγ-ή**, **κραυγ-άζω**, ὀνοματοπ. ὡς τὸ **κρώζω**· πρβλ. Σανσκρ. kruś, krôc-as (κραυγή)· Λατ. croc-ito· Γοτθ. hrukjan (φωνεῖν, 'Αγγλ. to crow)· 'Αγγλ. croak, κτλ.) ['Αντὶ τοῦ **κέκρᾱγε**, ἔχομεν **κέκρᾰγε** ἐν 'Ανθ. Π. 5. 87· **ἀν-εκεκρᾰγει** Νικήτ. Εὐγ. 6. 29]. Ρῆμα ἁπαντῶν μεθ' "Ομηρον, κρώζω, ἐπὶ τοῦ κόρακος, (πρβλ. **κρώζω**)· Θεόφρ. ἔνθ. ἀνωτ.· ἐπὶ βατράχων, κεκραξόμεσθα 'Αριστοφ. Βάτρ. 258, πρβλ. 265· καθόλου κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ ἢ ὀξέως, σὺ δ' αὖ κέκραγας Αἰσχύλ. Πρ. 765· κεκραγὼς καὶ βοῶν 'Αριστοφ. Πλ. 722· κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, 'Αριστοφ. Βάτρ. 982· κέκραχθι 'Αχ. 335, Σφ. 198· μὴ κεκράγετε αὐτόθι 415· κραγὸν κεκράξεται, θὰ φωνάξῃ δυνατά, ὁ αὐτ. 'Ιππ. 487 (εἶναι δὲ τὸ **κραγὸν** ἀόρ. β' ἐν χρήσει ἐπιρρηματικῶς, πρβλ. **κλαγγόν**)· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., μέλος κέκραγα Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 280· ποίου (δηλ. περὶ ποίου) κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Σοφ. Αἴ. 1236·— σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., βοῶν .. καὶ κεκραγώς, ὡς δεινὰ ποιῶ Δημ. 271. 11. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., κραυγάζω, ἐγείρω κραυγὰς περί τινος πράγματος, 'Αριστοφ. Σφ. 103. [κρᾰ́ζω].

κραίνω: μέλλ. **κρᾰνέω** 'Εμπεδ. 25 Stein, 'Αττ. συνηρ. **κρᾰνῶ** Αἰσχύλ. Χο. 1075, Εὐρ., [**κρᾱνῶ** ἐν συνθέσει: **ἀντεπικρᾱνεῖ**, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1340· πρβλ. **φᾱνῶ**, μέλλ. τοῦ **φαίνω**]· ἀόρ. **ἔκρᾱνα** Τραγ., 'Επικ. **ἔκρηνα** 'Οδ.—Μέσ., ἀπαρ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ. **κρᾰνέεσθαι** 'Ιλ.· ἀόρ. **ἐπ-εκρήναντο** Κόϊντ. Σμ. 14. 297.—Παθ., μέλλ. **κρανθήσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 911· ἀόρ. **ἐκράνθην** Πίνδ., Εὐρ.· **κέκρανται** γ' παθ. πρκμ. ἑνικόν τε καὶ πληθ., πρβλ. Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 943, Εὐρ. 'Ιππ. 1255.—'Αλλ' ὁ "Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸν 'Επικ. ἐκτεταμ. ἐνεστ. **κραιαίνω**, παρατ. **ἐκραίαινεν**, ἀόρ. προστ. **κρήηνον**, **κρηήνατε**, ἀπαρ. **κρηῆναι**· γ' παθ. πρκμ. **κεκράανται** καὶ ὑπερσ. **κεκράαντο**· οὕτω **ἐκρᾱάνθην** Θεόκρ. 25. 196. ('Εκ τῆς √ΚΡΑ, ΚΡΑΝ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **κραντήρ**, **κράν-τωρ**, **κρά-τος** (**αὐτο-κράτωρ**), **κρέ-ων**, **κρεί-ων**, καὶ ἴσως **Κρόνος**· πρβλ. Σανσκρ. kri (facere), kartr-i (creator)· Λατ. cre-o, καὶ πιθ. caeri-monia· Λιθ. kur-iú (aedifico).) Ποιητ. ῥῆμα, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ 'Ιλ. Α. 41, 504, πρβλ. 'Οδ. Ρ. 242· οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, καλλίτεροί μου καὶ εἰς τὸ νὰ ἐπινοήσωσι καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσωσι, Ε. 170· κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ .. ἔπος ὅττι κεν εἴπω Υ. 115· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς 'Ιλ. Ε. 508, πρβλ. Πινδ. Ο. 3. 19· οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσιν, ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουσιν, 'Οδ. Τ. 567· συχν. παρ' Αἰσχύλ., ἰδίως ἐπὶ τῆς Μοίρας, ὡς ἐν Πρ. 512, 'Αγ. 369, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως Σοφ. Ο. Κ. 914, Τρ. 127, Εὐρ. 'Ηλ. 1248, κτλ.—Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., ἐκτελοῦμαι, λαμβάνω τέλος, οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, «τέλος λήψεσθαι» 'Ιλ. Ι. 626 (622)· οὕτω παρὰ Τραγ., πατρὸς δ' ἀρὰ .. τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται; Αἰσχύλ. Πρ. 911, πρβλ. 211· κέκρανται ψῆφος, ἡ ψῆφος ἔχει ὁρισθῆ, ὁ αὐτ. 'Ικέτ. 943, πρβλ. Εὐμ. 347· κρανθεῖσα ψῆφος, ἡ ὑπερισχύουσα ψῆφος, Εὐρ. 'Εκ. 219, κτλ.·—περὶ τῆς φράσεως, ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπικραίνω**. **2)** ἐν "Υμνῳ 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 427, κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνήν, ὡς ἐγένοντο, (ἔνθα τὸ **κραίνων** κοινῶς ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **τιμῶν**), πιθανῶς σημαίνει: τελειώνων τὴν διήγησιν τῶν θεῶν καὶ τῆς γῆς, πῶς δηλ. ἐγένοντο· ὁ "Ερμαν. προτείνει κλείων, ψάλλων περὶ τῶν .. **II.** ἀπολ., ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἄρχω, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον .. ἀρχοὶ κραίνουσιν 'Οδ. Θ. 391· μετὰ συστοίχ. αἰτ., σκῆπτρα κραίνειν, κυβερνᾶν μετὰ σκήπτρου, Σοφ. Ο. Κ. 449. **2)** μεθ' "Ομ., μετὰ γεν., βασιλεύω, ἡγεμονεύω, διοικῶ, τοῦ στρατοῦ, τῆς χώρας, γῆς, χθονὸς Σοφ. Αἴ. 1050, Ο. Κ. 296, 862, 926· παρὰ μεταγεν. 'Επικ. μετὰ δοτ., "Ερμανν. εἰς 'Ορφ. σ. XIX· μετ' αἰτ., κρ. Διὸς οἴκους 'Ελλην. 'Επιγράμμ. προλ. σ. XVIII. **III.** ἀμεταβ., φθάνω εἰς πέρας, καταλήγω εἴς τι ὡς τὸ **τελευτάω**, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 810, Αἰσχύλ. Χο. 1075.

κραιπᾰλάω, (κραιπάλη) ἔχω κεφαλαλγίαν μετὰ ναυτίας ὡς ἐπακολούθημα πολυποσίας, 'Αριστοφ. Πλ. 298· κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας Πλάτ. Συμπ. 176D· ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς "Αλεξ. ἐν 'Αδήλ. 22· εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν παραγίγνεθ' ἡμῖν ὁ αὐτ. ἐν «Φρυγὶ» 1· παρέξω Λέσβιον, Χῖον .., ὥστε μηδένα κραιπαλᾶν Φιλύλλ. ἐν 'Αδήλ. 6.— Τύπος τις εἰς **-έω** ἁπαντᾷ παρὰ Κυρίλλ.

κραιπάλη [ᾰ], ἡ, τὸ ἀποτέλεσμα πολυποσίας, κεφαλαλγία ἐκ πολυποσίας, ναυτία ἢ πρὸς ἔμετον τάσις, Λατ. crāpula, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 281, κτλ.· ἐκ κραιπάλης, κατόπιν μέθης, 'Αριστοφ. 'Αχ. 277, Σφ. 1255· τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν ἐκ κραιπάλης "Αλεξ. ἐν «Δί-

σώπω» 1. 8· χθεσινῇ κρ. Λουκ. ὑπὲρ Πταίσμ. 1·— πρβλ. Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 6. 15, inflatum hesterno Iaccho. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **κραιπνός**, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀρ. 41.)

κραιπαλίζω, = **κραιπαλάω**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρίας.

κραιπᾰλικός, **ή**, **όν**, μεθυσμένος, μέθυσος, Εὐστ. Πονημάτ. 22. 84.

κραιπᾰλό-βοσκος δίψα, δίψα βοσκομένη ἢ προερχομένη ἐκ τῆς κραιπάλης, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 784B.

κραιπᾰλό-κωμος, **ον**, περιφερόμενος ἐν καταστάσει μέθης, ὁ ἐν κραιπάλῃ κωμάζων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 217.

κραιπᾰλώδης, **ες**, (εἶδος) δεδομένος εἰς μέθην, Πλούτ. 2. 647D.

κραιπνοβάτις, **ιδος**, **ἡ**, ἡ ταχέως πορευομένη, Θ. Προδρ. Ἐπ. σ. 53.

κραιπνοπόρος, **ον**, **ὁ**, ὁ κραιπνῶς, ταχέως πορευόμενος, Θ Προδρ. Ἐπ. 29.

κραιπνός, **ή**, **όν**, (ἴδε ἐν τέλ.), ὡς τὸ **καρπάλιμος**, ταχύς, ὁρμητικός, Βορέης, θύελλαι Ὀδ. Ε. 385., Ζ, 171· πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι Ἰλ. Π. 671, 681· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ποσσὶ κραιπνοῖσι Ψ. 749 κτλ.· οὕτω, κραιπνῷ ποδὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 95· κρ. βέλος Πινδ. Π. 4. 161· πέτραι κραιπνότεραι, ἢ ἀνέμων στίχες, ἐπὶ τῶν Συμπληγάδων, αὐτόθι 372·— μεταφ., σπεύδων, ὁρμητικός, ταχύς, ὀξύς, κραιπνότερος νόος, ἐπὶ νέου ἀνδρός, Ἰλ. Ψ. 590. **II.** Ἐπίρρ. κραιπνῶς ἀνόρουσε Κ. 162· προσεβήσετο Ξ. 292· μεμαυῖα Ο. 83· θέομεν Ὀδ. Θ. 247·— ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς Ρ. 27· κρ. διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι Ἰλ. Ε. 223, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΚΑΡΠ, ΚΡΑΠ παράγονται καὶ αἱ λ. **καρπ-άλιμος**, **κραιπ-άλη**, καὶ πιθ. **κάλπ-η**· πρβλ. Σλαυ. krep-uku (fortis)· Λιθ. kraip-yti (τρωπάομαι)· Γοτθ. hlaup-a (ἀναπηδάω), πρβλ. τὸ Σκωτ. loup· Ἀρχ. Γερμ. hlouf-u (laufe).)

κραιπνοσύνη, **ἡ**, ταχύτης, ὀξύτης, Τζέτζ. Ἰλ. 211.

κραιπνό-συτος, **ον**, ταχέως ὁρμῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 279· πρβλ. **θᾶκος**.

κραιπνο-φόρος, **ον**, ταχέως φέρων, αὖραι Αἰσχύλ. Πρ. 132.

κραῖρα, **ἡ**, (κέρας, κεραία) «κεφαλὴ καὶ τὸ ἀκροστόλιον» Ἡσύχιος· «κραῖροι· στόλοι νεῶν. μέτωπα. κεφαλαὶ» παρὰ τῷ αὐτῷ· Εὐστ. 710. 49., 1127. 32 πρβλ. **εὔκραιρος**, κτλ.

κράκτης, **ὁ**, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κεκράκτης** ἐν Πολυδ. Ε', 90, Πλούτ. 2. 804C· ἴσως δὲ καὶ παρὰ Πολέμωνι ἐν Φυσιογν. 1. 11, Ἀδαμαντ. 2. 17. (Παρὰ Βυζ., ὁ ᾄδειν εἰδώς, ψάλτης, Κανταχουζ. 1, 41).

κρακτικός, **ή**, **όν**, (κράζω) θορυβώδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 34, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 747· ὑπερθ. **-ώτατος**, Λουκ. Συμπ. 12.

κράκτρια, **ἡ**, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κράκτης**, Ἡσύχ. ἐν λ. **λακέρυζα**.

κρᾶμα, **τό**, (κεράννυμι) πᾶν κεκραμένον πρᾶγμα, μῖγμα, Τίμ. Λοκρ. 95E, Πλούτ. 2. 1109E, κτλ.· ἰδίως κεκραμένος οἶνος, Πλούτ. 2. 140F, Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. Η', 2).

κρᾱμάτιον, **τό**, ὑποκορ. τοῦ **κρᾶμα**, μετ' ὀλίγου κραματίου Διοσκ. περὶ Εὐποριστ. 1. 207.

κράμβαλα, **τά**, «μνημεῖα» Ἡσύχ.

κραμβᾰλέος, **α**, **ον**, (κράμβος), ἀπεξηραμμένος, κατάξηρος, πεφρυγμένος, Ἀθήν. 376C, πρβλ. 381C· πρβλ. **κράμβος**.

κραμβᾰλίζω, «κραμβαλίζουσιν· καπυρίζουσι. κατασείουσι» Ἡσύχ.

κραμβαλιαστύς, (κατὰ διόρθωσιν Σαλμασ. ἀντὶ **χαραμβαλιαστύς**, «γέλως ὁ μετὰ παιδιᾶς» Ἡσύχ. ἐν λ. **χαραμβαλιαστύς**.

κραμβ-ασπάρᾱγος, **ὁ**, φυτόν τι, Γεωπ. 12. 1, 2.

κραμβεῖον, **τό**, ἀφέψημα ἐκ κράμβης, Ἱππ. 644. 9, ἴδε Ἐρωτ. σ. 230· ἀλλὰ παρὰ Γαλην. Λεξ. Ἱππ. σ. 506 **κραμβίον**.

κράμβη, **ἡ**, λάχανον, κοινῶς «κραμπολάχανον», Ἱππῶν. 21, κτλ.· τριῶν εἰδῶν, Εὔδημ. παρ' Ἀθην. 369D· ὧν τὸ ἓν εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάφανος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 5. **2)** μὰ τὴν κράμβην ἢ τὰς κράμβας ἦτο εἶδος ὅρκου ὡς τὸ νὴ τὸν κύνα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χρήσεως τῶν ἱερῶν ὀνομάτων· ὡς τὰ νῦν «μὰ τὸ ψωμί», Ἐπίχτ., Εὔπολ., κ. ἀλλ., παρ' Ἀθην. 370B· οὕτω Ζήνων ὁ Στωϊκὸς συνείθιζε νὰ ὀρκίζηται εἰς τὴν κάππαριν, αὐτόθι· πρβλ. **κύων** I. 2.

κραμβήεις, **εσσα**, **εν**, ὅμοιος πρὸς κράμβην, Νικ. Ἀλ. 330.

κραμβίδιον, **τό**, ὑποκορ. τοῦ **κράμβη**, κραμβίδιον ἑφθὸν χαρίεν ἀστεῖον πάνυ, «Ἀντιφάνης τὴν ῥάφανον κραμβίδιον λέγει» (Πολυδ', Δ', 54), Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκῳ» 6.

κραμβίς, **ίδος**, **ἡ**, κάμπη τῆς κράμβης, Αἰλ. π. Ζ. 9. 39.

κράμβος, **η**, **ον**, = ξηρός, Ἡσύχ. **II.** ἐπὶ ἤχου ὡς τὸ καπυρός, ἠχηρός, κρ. γέλως ὁ αὐτ.· κραμβότατον στόμα, ὡς τὸ καπυρώτατον στόμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 539.

κράμβος, **ὁ**, νόσος τῶν σταφυλῶν, καθ' ἣν αὗται συστέλλονται καὶ ξηραίνονται πρὶν ἢ ὡριμάσωσι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 1· πρβλ. **ἐρυσίβη**.

κραμβο-φάγος, **ον**, ὁ τρώγων τὴν κράμβην, ὄνομα βατράχου ἐν Βατραχομ. 221.

κράμβωτον, «ἰκτῖνος τὸ ζῶον» Ἡσύχ.

κράνα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κρήνη**. **II.** = **κεφαλή**, Ἡσύχ.

κρᾰνᾰή-πεδος **ον**, ἔχων ἔδαφος τραχὺ καὶ πετρῶδες, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 72.

κρᾰνάϊνος, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **κρανέϊνος**, ὃ ἴδε.

κρᾰναός, **ά** καὶ **ή**, **όν**, ποιητ. λέξ., πετρώδης, τραχύς, ἀνώμαλος, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως χώρας τινός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς Ἰθάκης (διότι ἐν Ἰλ. Γ. 445, δὲν εἶναι ἐπίθ. ἀλλὰ κύριον ὄνομα νήσου, ἴσως τὰ Κύθηρα), Ἰλ. Γ. 201, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ἐπὶ τῆς Δήλου, Πινδ. 1. 1, 3· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, Πινδ. Ο. 7. 151, κτλ.·— ἐντεῦθεν κατέστη κύριον ὄνομα, Κραναὰ πόλις, αἱ Ἀθῆναι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 75· ἢ ἁπλῶς αἱ Κρανααί ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 123· ἡ Κραναά, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 481· Κραναοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 8. 44 (ἔνθα ἴδε Valck.), Στράβ. 397· καλούμενοι καὶ παῖδες Κραναοῦ (ὁ Κραναὸς ἦτο μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν), Αἰσχύλ. Εὐμ. 1011, πρβλ. Clinton εἰς Ἡρ. Μαιν. 1. 57 κἑξ. **2)** παρὰ μεταγεν. καὶ ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης, Ὀππ. Ἁλ. 5. 396· ἐπὶ ξύλου, ῥάβδος κρ. αὐτόθι 4. 364, πρβλ. **κράνον**. **3)** τραχύς, αὐστηρός, κεντητικός, Λατ. asper, κρ. ἀκαλῆφαι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 473. Ἡ √ΚΡΑ ἢ ΚΑΡ φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε τραχύς, σκληρός, **κάρ-υον** (nux), Σανσκρ. kar-akas (κοκκοκάρυον), Λατ. car-ina (κέλυφος καρύου, κτλ.)· ἐντεῦθεν καὶ **κάρκαρ-ος** (**κάρχαρ-ος**), Σανσκρ. karkar-as (hard)· ὡσαύτως **κράνος** (περικεφαλαία), **κραναός**· πρβλ. **κράτος**, **κραταιός**).

κρᾰνέα, **ἡ**, ἴδε ἐν λέξ. **κράνεια**.

κρᾰνέσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **κραίνω**.

κράνειᾰ [ᾰ], **ἡ**, (κράνον), τὸ δένδρον «κρανειά», Λατ. cornus mascula L., τανύφλοιος Ἰλ. Π. 767· ὁ καρπὸς αὐτῆς ἐχρησίμευεν εἰς τροφὴν τῶν χοίρων, Ὀδ. Κ. 242· τὸ σκληρὸν ἅμα καὶ ἐλαστικὸν αὐτῆς ξύλον ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν δοράτων καὶ τόξων (πρβλ. **κρανέϊνος**)· καὶ ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 782, Ἀνθ. Π. 6. 123, **κράνεια**, σημαίνει αὐτὸ τὸ δόρυ.— Ὡσαύτως **κρᾰνία** Ἱππ. Μοχλ. 868, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 4· **κρανέα**, Γεωπ. 10. 87, 4.

κρᾰνέϊνος, **η**, **ον**, (κράνον), πεποιημένος ἐκ ξύλου κρανείας, ἀκόντιον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 460· τόξα Ἡρόδ. 7. 92· παλτὸν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 14., 7. 1, 2· ξυστὰ Ἀρρ. Ἀν. 1. 15, 5, κτλ.· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου spicula cornea·— ἡμαρτημένως φέρεται **κρανάϊνος**, ἐν Ἀντιγράφ. Ἱπποκρ. 771H, Ξεν. Ἱππ. 12. 12, Στράβ., κτλ.· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 262.

κράνειος, **α**, **ον**, (κράνον) = τῷ προηγ., Αἰλ. π. Ζ. 1. 23., 12. 43.

κράνεον, **ἡ** **-ιον**, **τό**, ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, τὸ «κράνον», Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 1., 4. 4, 5· κράνεια οὕτως ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6,

κρᾰνία, **ἡ**, ἴδε ἐν λέξ. **κράνεια**.

κρᾰνῖνος, **η**, **ον**, = **κρανέϊνος**, τόξα Παυσ. 1. 21, 5.

κρᾱνιό-λειος, **ον**, ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, φαλακρός, Α. Β. 49.

κρᾱνίον, **τό**, (κάρα), τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, «κρανί», (κεφαλῆς τὸ τριχωτὸν μέρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱσ. 1. 7, 1), ἐπὶ ἵππων, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι Ἰλ. Θ. 84· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πινδ. Ι. 4. 92 (3. 72), Εὐρ. Κύκλ. 679, Κρατῖν. ἐν «Θρᾴτταις» 1, Πλάτ. Εὐθύδ. 299E, κτλ.·— καθόλου, ἡ κεφαλή, Ἄμφις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» 1.

κράνιον, **τό**, = **κράνεον**, ὃ ἴδε.

κράννα, Αἰολ. ἀντὶ **κράνη**, **κρήνη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2172· πρβλ. Böckh, 2. σ. 189.

κρᾱνο-κολάπτης, **ου**, **ὁ**, εἶδος δηλητηριώδους φαλαγγίου, ἄλλως **κεφαλοκρούστης**, Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 764.

κράνον, [ᾰ], **τό**, = **κράνεια**, Λατ. cornus, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 4 καὶ 10. 2. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **κραναός**, ὡς ἐκ τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ ξύλου).

κρᾱνοποιέω, κατασκευάζω περικεφαλαίας· ἐν Ἀριστ. Βατρ. 1018 ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπου κομπορρημόνως λαλοῦντος περὶ πολέμων, κράνη καὶ λόφους διηγουμένου· **-ποιΐα**, **ἡ**, Πολυδ. Ζ', 155·—ἐκ τοῦ **κρανο-ποιός**, **ὁ**, ὁ κατασκευάζων περικεφαλαίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1255, Πολυδ. Α', 145., Ζ', 155.

κράνος [ᾰ], **εος**, **τό**, περικεφαλαία, Ἡρόδ. 1. 171., 4. 180, κ. ἀλλ., Αἰσχ. Θήβ. 385, Εὐρ. Ἠλ. 470, Ἀριστοφ. Ἀχ. 584, 1104, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51. **II.** σκέπασμα τῆς κλίνης, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6. (Τὸ ᾰ δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ εἶναι συγγενὲς τῷ **κρᾰναός** (σκληρός), μᾶλλον ἢ τῷ **κάρα**, **κρᾱνίον**).

κράνος, **ου**, **ἡ**, μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κράνον**, **κράνεια**, Γεωπ. 7. 35, 1.

κρανουργός, **όν**, ὁ κατασκευάζων περικεφαλαίας, καὶ **κρανουργία**, **ἡ**, Πολυδ. Ζ', 155.

κραντήρ, **-ῆρος**, **ὁ**, (κραίνω), ὁ ἐπιτελῶν ἢ ἐκτελῶν·— **κραντῆρες**, **οἱ**, Λατ. genuini, οἱ σωφρονιστῆρες ὀδόντες οἱ τελευταῖοι φυόμενοι καὶ συμπληροῦντες τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 2. 4, Πολυδ. Β', 93· καλούμενοι καὶ **κριτῆρες**, **κριταί**, Ἐτυμ. Μέγ. 742. 37, Ἡσύχ.· καθόλου, ὀδόντες, Νικ. Θ. 447· ἐν τῷ ἑνικ., ὀδοὺς κάπρου, Λυκόφρ. 833. **II.** ὁ κυβερνῶν, κυβερνήτης, μόνον ἐν τῷ θηλ. τύπῳ **κράντειρα**, Ἀνθ. Πλαν. 220.

κραντήριος, α, ον, ὁ κραίνων, ἐπιτελῶν, Ἡσύχ.

κράντης, οῦ, ὁ, = **κραντήρ**, πημάτων κρ. χρόνος Λυκόφρ. 305.

κράντωρ, ορος, ὁ, = **κραντήρ**, κρ. ἐλευθερίας Ἐπιγρ. παρὰ Παυσ. 8. 52, 3. **II.** κυβερνήτης, βασιλεύς, Εὐρ. Ἀνδρ. 508, Ἀνθ. Π. 6. 116.

κρᾱπᾰτᾰλὸς (οὐχὶ **κραπάταλος**, Ἀρκάδ. 54. 10). ὁ, εἶδος εὐτελοῦ. ἰχθύος, ἑπομένως = **μωρός**, Ἡσύχ. — **Κραπαταλοί**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Φερεκρ., ἐν ᾧ λέγει ὅτι τὸ κραπαταλὸς ἐν Ἅδου ἦτο δραχμή, Πολυδ. Θ', 83, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1. σελ. 84 κ. ἑξ.

κράς: τοῦ ποιητ. τούτου τύπου τοῦ κάρα ἡ ὀνομαστικὴ ἀπαντᾷ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ., Α. Β. 1182, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 385· — γεν. **κρᾱτὸς** Ὅμηρ., Τραγ., δοτ. **κρᾱτὶ** Ὀδ. Ι. 490, Τραγ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 329· αἰτιατ. **κρᾶτα** Ὀδ. Θ. 92, Τραγ.· πληθ., γεν. **κρᾱτῶν** Ὀδ. Χ. 309· δοτ. **κρᾱσίν**, **κράτεσφι** Ἰλ. Κ. 152, 156· αἰτιατ. **κρᾶτας** Εὐρ. Φοίν. 1149, Ἡρ. Μαιν. 526· — ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις τὸ γένος μένει ἀόριστον, ἀλλ' ἐν τῇ γεν. **κρατὸς** εἶναι θηλ. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 140, ὡς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἑκ. 432, Φοιν. 1159· ὁ Σοφ. ἔχει **κρᾶτα**, τό, ὡς ὀνομ. (Φιλ. 1457) καὶ αἰτιατ. (αὐτόθι 1001, Ο. Τ. 263, πρβλ. Τρ. 1015), καὶ Ἴων παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Φοιν. ἔνθ' ἀνωτ. τὸν κρᾶτα· ὡσαύτως πληθ. **κρᾶτα**, τά, Πινδ. Ἀποσπ. 3, καὶ ἴσως Σοφ. Ο. Κ. 473. Παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως ἔχομεν ἐκτεταμένην γεν. καὶ δοτ. **κράατος**, **κράατι**, πληθ. ὀνομ. **κράατα** [ᾱπαντα, -υυ], ἀλλ' οὐδαμοῦ εὕρηται ὀνομαστικὴ **κρᾶαξ**. Ἡ κεφαλή, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο Ἰλ. Ξ. 177· σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις Ὀδ. Χ. 218, κτλ.· — μεταφορ., κορυφή, κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο Ἰλ. Υ 5· ἐπὶ κρατὸς λιμένος, κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ λιμένος, Ὀδ. Ι. 140, Ν. 102· πληθ. ἀντὶ ἑνικ., ὑπὸ κράτεσφι, ὑπὸ τὴν κεφαλήν του, Ἰλ. Κ. 156. **II.** ὡσαύτως ἀρχαία τις γενικ. **κρῆθεν** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει κατὰ κρῆθεν (ὅπερ ἐν ἀρχαίαις ἐκδόσεσι φέρεται κατακρῆθεν), ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς κορυφῆς κάτω, δένδρεα . . κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν, ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτῶν, Ὀδ. Λ. 588, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 182, Ἡσ. Θ. 574· ἐντεῦθεν ὡς τὸ penitus, ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἐντελῶς, Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος Ἰλ. Π. 548 (ὅπερ χωρίον ἐκίνησε πολλοὺς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι τὸ κατακρῆθεν ἦτο κυρίως κατ' ἄκρηθεν = κατ' ἄκρης, ἴδε ἐν λέξ. **ἄκρα**)· πλὴν τούτου ὑπάρχει παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 7, ἀπὸ κρῆθεν.

κρᾶς, τό, Δωρ. ἀντὶ κρῆς: συνηρ. ἐκ τοῦ **κρέας**, Ἡσύχ.

κρασβόλος, ον, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **κερασβόλος** (ὃ ἴδε), Ἡσύχ.

κρᾶσις, εως, ἡ, (κεράννυμι) συνένωσις δύο πραγμάτων, ἐξ ἧς σχηματίζεται ἕν τι σύνθετον διὰ τῆς συνενώσεως, ὡς ἐν τῇ συνενώσει οἴνου καὶ ὕδατος· ἐνῷ τὸ **μῖξις** σημαίνει ἀνάμιξιν χωρὶς νὰ ἀποτελῆται σύνθεσις, οἷον ὅταν συμμιγνύωνται δύο εἴδη σίτου (ἢ ἴσως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι κρᾶσις εἶναι χημικὴ ἕνωσις, μῖξις δὲ μηχανική)· ἐντεῦθεν, ἐπὶ κεκραμένου ποτηρίου οἴνου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52, πρβλ. Ἀθήν. 45D, 426B, κτλ.· κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων Αἰσχύλ. Πρ. 482· ἡ τῶν ἐναντίων κρ. Πλάτ. Νόμ. 889C· τὴν τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς κράσεως . . ξυνεκεράσατο ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 74D· ἐκ κράσεως πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 152D. 2) ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος, Λατ. temperies, κρᾶσιν ὑγρὰν οὐκ ἔχων αἰθὴρ Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 2· τὰς ὥρας κρ. ἔχειν τοιαύτην ὥστε . . , Πλάτ. Φαίδων 111B· ὅσα περὶ κράσεις, κλίματα, Ἀριστ. Προβλ. 14 (ἐν τῇ ἐπιγραφ.). 3) μεταφορ., συνδυασμός, ἕνωσις, κρ. καὶ ἁρμονία τούτων ἡ ψυχὴ Πλάτ. Φαίδων 86B, πρβλ. 59A· μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 441E, κτλ. 4) παρὰ Γραμμ., κρᾶσις, ἡ συγχώνευσις δύο φωνηέντων δύο λέξεων εἰς ἓν μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, π. χ., τοὔλαιον, τοὔνομα ἀντὶ τὸ ἔλαιον, τὸ ὄνομα, ἁνὴρ ἀντὶ ὁ ἀνήρ, τἄρα ἀντὶ τοι ἄρα.

κρασπεδίτης [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἔσχατος τοῦ χοροῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κορυφαῖον, Πλούτ. 2. 678D.

κράσπεδον, τό, ἡ ἄκρα, τὸ περιθώριον, τὸ ἀκρότατον μέρος πράγματός τινος, ἰδίως ὑφάσματος ἢ ἐνδύματος, Θεόκρ. 2. 53, Χαμαιλέων παρ' Ἀθήν. 374A, πρβλ. 159D· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις (ἴδε ἐν λέξ. **ἄκρος**) Εὐρ. Μήδ. 524· κράσπεδα στεμμάτων Ἀριστοφ. Σφ. 475· — μεταφορ., ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., τὰ ὅρια χώρας τινός, Σοφ. Ἀποσπ. 536, Εὐρ. Ἀποσπ. 382· ἐπὶ ὄρους, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 8· πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου, κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ στρατοπέδου, Εὐρ. Ἱκέτ. 661· τοὺς πελταστὰς ἐπὶ τὰ κρ. ἑκατέρωθεν καθίστασθαι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 16.

κρασπεδόομαι, Παθ., περιβάλλομαι ὡς ὑπὸ κρασπέδου, κεκρασπέδωται δ' ὄφεσιν αἰγίδος τρόπον Εὐρ. Ἴων 1423.

κραστήριον, τό, φάτνη, «παχνί», Πολυδ. Ζ', 142, Ι', 166. **II.** ἐν τῷ πληθ., πόδες κλίνης, ἐνήλατα κλίνης, Φρύνιχ. 178.

κραστίζομαι, ἀποθετ., τρώγω χλόην, «γρασίδι», Σώφρων παρὰ Σχολ. ἐν Νικ. Θηρ. 861 (ἔνθα κακῶς **κρατιζ-**), πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 535. 23, Α. Β. 273.

κράστις ἢ **κρᾶστις**, εως, ἡ, = **γράστις** (ὃ ἴδε), χλόη, ἰδίως δι' ἵππους, «γρασίδι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 632, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 1, Πολυδ. Ζ', 142.

κρᾶτα, τό, ἡ κεφαλή, ἴδε ἐν λ. **κράς**.

κραταίβιος, ον, ἰσχυρὸς τῇ βίᾳ, Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 318., Εὐστ. 1938. 1· — ἀρσενικός τις τύπος, **κρατησιβίας**, ὁ, = ῥωμαλέος, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πινδ. ὑπὸ Εὐστ. ἐν Πονημ. 56. 18.

κραταί-βολος, ον, (ἴδε **κρᾰταιός**), ὁ μεθ' ὁρμῆς ἐξακοντισθείς, Εὐρ. Βάκχ. 1096.

κραταίγονος, ἡ -ον, ἴδε **κραταιόγονον**.

κράταιγος, ὁ, εἶδος ἀκάνθης, crataegus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 15, 6.

κρᾰταί-γύᾱλος, ον, (ἴδε **κραταιός**) ἔχων ἰσχυρὰ γύαλα, (γύαλα δὲ τὰ κοιλώματα), ἰσχυρός, θώρηκες Ἰλ. Τ. 361.

κραταιγών, όνος, ὁ, = **κράταιγος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15. 6.

κρᾰταιΐς, ἡ, (κράτος) μόνον ἐν Ὀδ. Λ. 597, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου, — ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῒς αὖτις, ὅτε ἔμελλε νὰ ὑπερβῇ τὴν κορυφήν, τότε ἰσχυρὸν βάρος ἢ ἀκαταμάχητος δύναμις ἔστρεφε τὸν λίθον ὀπίσω· — λίαν ἀμφίβολος λέξις. Ὁ Ἀρίσταρχ. ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἐπίρρ. = **κραταιῶς** (ἐκλαμβάνων τὸ ἀποστρέψασκε ὡς ἅμε ἀβ.), ὁρμητικῶς ἐκυλίετο ὀπίσω· ἕτεροι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς κύρ. ὄνομα, ἴδε σημασ. II. **II.** **Κρᾰταιΐς**, ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Ἰσχυρά, ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Σκύλλης, Ὀδ. Μ. 124.

κρᾰταί-λεως, ων, γεν. ω, (κραταιός, λεύς, λᾶς) ἀποτελούμενος ἐξ ἰσχυρῶν λίθων, βραχώδης, χθὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 666· πέδον Εὐρ. Ἠλ. 534.

κραταιόγονον, τό, ἡ -ος, ἡ, φυτόν, κατὰ τὸν Sprengel, Polygonum Persicaria, Διοσκ. 3. 139· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν τύπον **κραταίγονον**, ἐξ οὗ ὁ Schneid. διορθοῖ **κραταιγόνου** ἀντὶ **κραταίγου** ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 6.

κρατιαιός, ά, όν, ποιητ. τύπος τοῦ **κρατερός**, ἰσχυρός, δυνατός, Μοῖρα κραταιὴ Ἰλ. Π. 334, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ο. 242., Σ. 382, Πινδ. Ν. 4. 40· ἐπὶ λέοντος, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ἐριπῇ Ἰλ. Λ. 119· ἔγχος Πινδ. Π. 6. 34· κρ. ἔπος, ἰσχυρός, τολμηρὸς λόγος, αὐτόθι Β. 147. σθένος κρ. Αἰσχύλ. Πρ. 429 (Λυρ.)· κρ. μετὰ χερσὶν Σοφ. Φιλ. 1110 (Λυρ.)· κραταιᾶς χειρὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 964 (ἐν ἰάμβ.)· κραταιῷ . . βραχίονι ἐν ἰαμβ. τριμ. παρὰ Πλουτ. 2. 967C· ἔχει χεῖρα κραταιὰν Κρατῖν. ὁ νεώτερ. ἐν «Τιτᾶσι» 1 (ἐν ἑξάμ.)· χεῖρα κραταιστέραν Ἀνθ. Π. 11. 324· — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, κρ. καῦμα Καλλίστρ. παρ' Ἀθην. 125C, Πλουτ. Κράσσ. 24· ἐπὶ τὸ κραταιόγονον Λουκ. Ἀνάχ. 28. Ἐπίρρ. -ῶς, Ἑβδ. (Ἰουδ. Θ', 1), Φίλων 1. 276. (Ἐκ τοῦ τύπου τούτου παράγονται ἱκανὰ ποιητ. σύνθετα, **κραταίβολος**, **κραται-γύαλος**, **κραταί-πους**· καὶ ἔν τισιν αὐτῶν ἀναφαίνεται ἡ σημασία τοῦ τραχέος, **κραταί-λεως**, **κραταί-πεδος**, **κραταίρινος**, ἴδε **κράτος** ἐν τέλ.)

κρᾰταιότης, ητος, ἡ, = **κράτος**, Ἑβδ. (Ψαλ. ΜΕ', 3), Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 648, 43.

κρᾰταιόομαι, Παθ., μεταγεν. τύπος τοῦ **κρατύνομαι**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 80, 1 Ἐπιστ. π. Κορ. ις', 13, κτλ.

κραταιόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κραταιὰν χεῖρα, κυρίως καὶ μεταφ., Κ. Μανασσ. Χρον. 27, 77.

κρᾰταί-πεδος, ον, ἔχων τραχύ, σκληρὸν ἔδαφος, κραταίπεδον οὖδας, «λιθόστρωτον ἔδαφος» (Σχόλ.), Ὀδ. Ψ. 46.

κρᾰταί-πῖλος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν πῖλον, Αἰσχύλ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 2. 318.

κρᾰταί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ἔχων ἰσχυροὺς πόδας, ἡμίονοι Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 15. 9· — **καρταίπους** κεῖται ἀπολ. ἀντὶ τοῦ ταῦρος ἐν Πινδ. Ο. 13. 114, — πιθ. ἔκ τινος Χρησμοῦ· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ.

κρᾰταί-ρῖνος, ον, ἔχων σκληρὸν δέρμα, σκληρὸν ὄστρακον, χελώνη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47.

κραταίωμα, τό, ἰσχύς, Ἑβδ. (Ψαλ. ΜΒ', 2), Ἐκκλ.

κραταίωσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Ψαλ. ΝΘ', 7).

κρατάνιον, τό, εἶδος ποτηρίου, Πολέμων παρ' Ἀθην. 480A.

κραταρχέω, εἶμαι κρατάρχης, αὐτοκράτωρ, Ἐφραὶμ Καισ. 151, 2427, κτλ.

κρατάρχης, ὁ, αὐτοκράτωρ, Ἐφρ. Καισ. 807, κτλ.

κραταρχία, ἡ, αὐτοκρατορία. Ἐφραὶμ 25. 68, 123, κτλ.

κράταρχος, = **κρατάρχης**, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 110.

κρᾰτερ-αίχμης, ου, κραταιὸς ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος, κῶδ. **καρτεραίχμης**, Πινδ. Ι. 6 (5) 55.

κρᾰτερ-αλγής, ές, σκληρός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 944.

κρᾰτερ-αύχην, ὁ, ἡ, ἔχων κρατερόν, ἰσχυρὸν αὐχένα, Πλάτ. Φαίδρ. 253E· καρτ- Ἱππ. 1164D.

κρᾰτερ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυροὺς ὀδόντας, Ἡσύχ.

κρᾰτερός, ά, όν, Ἐπικ. τύπος τοῦ **καρτερός**, ἰσχυρός, δυνατός, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ σωματικῆς ἰσχύος, κρατερὸς περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς Ἰλ. Π. 624, πρβλ. Ζ. 97, κτλ.·

ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Β. 515· τῶν λεόντων, Ὀδ. Δ. 335· χεῖρες Δ. 288, Πίνδ., κτλ. — ὡσαύτως μετὰ τῆς συγγενοῦς ἐννοίας τοῦ τραχέος, αὐστηροῦ, ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Ἰλ. Ν. 415, πρβλ. Φ. 566. 2) ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων κτλ., ἰσχυρός, δυνατός, σκληρός, ἄγριος, πεισματώδης, κρ. ὑσμίνη Ἰλ. Β. 345· ἀνάγκη Ζ. 458· βίη Φ. 501, κτλ. — ἐπὶ ὅπλων, βέλος, τόξον Ε. 104., Θ. 279· βιὸς Ὀδ. Ω. 170· οὕτω δεσμός, δεσμοὶ Ἰλ. Ε. 386, Ὀδ. Θ. 336· — ὡσαύτως, τραχύς, σκληρός, χῶρος Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 354· σίδηρος ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν Ἡσ. Θ. 864. 3) ἐπὶ διαφόρων παθῶν, ἰσχυρός, ὁρμητικός, δυνατός, λύσσα, ἔρις, μένος, πένθος, ἄλγεα, κτλ., Ὁμ. — οὕτως ἐπὶ πράξεων καὶ λόγων, κρ. ἔργα, βίαιαι πράξεις, Ἰλ. Λ. 25· κρ. μῦθος, τραχύς, βαρὺς λόγος, αὐτόθι 326, κτλ.· μῦθον ἀπηνέα τε κρ. τε Ο. 202. — Πρβλ. **καρτερός, κραταιός, κρατύς.** II. Ἐπίρρ. -ρῶς, ἰσχυρῶς, κρ. μάχεσθαι Ἰλ. Μ. 152· ἑστάμεναι Λ. 666· ἔχεσθαι Μ. 501, κτλ.· νεμεσᾶν Ν. 16, 353· κὰδ δὲ ἔβαλε κρ., ἔρριψεν ἰσχυρῶς κατὰ γῆς, Ὀδ. Δ. 344· κρ. ἀγορεύειν καὶ ἀποειπεῖν μετὰ τραχύτητος, αὐστηρῶς, Ἰλ. Θ. 29., Ι. 694, κτλ. — Ἐκ τῶν τραγικῶν ὁ Αἰσχύλ. ἐχρήσατο τῷ τύπῳ τούτῳ ἅπαξ, κρ. γυιοπέδαι Πρ. 167· ἐνῷ τὸ καρτερὸς ἦν ἐν καθολικῇ χρήσει.

κρατερόστομος, ὁ, ἡ, Θ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 42.

κρᾰτερό-φρων, ον, γεν. **ονος** (φρὴν) ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, γενναιόψυχος, ἀτρόμητος, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἰλ. Λ. 324· τῶν Διοσκούρων, Ὀδ. Λ. 299· τοῦ Ὀδυσσέως, Δ. 333., Ρ. 124· τοῦ λέοντος, Ἰλ. Κ. 184· ἀδάμαντος ἔχων κρατερόφρονα θυμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 146.

κρατερόχειρ, ὁ, ἡ, ἰσχυρὰν ἔχων χεῖρα, Ἀνθ. Π. 9. 210, 4, Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1034 20.

κρατέρωμα, τό, «κρατερώματα· μῖξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου» Ἡσύχ.

κρᾰτερῶνυξ, **υχος**, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) ἔχων ἰσχυροὺς, δυνατοὺς ὄνυχας ἢ ὁπλάς, ἵπποι Ἰλ. Ε. 329., Π. 724· ἡμίονοι Ω. 277, Ὀδ. Ζ. 253, κτλ.· ἔχοντες ἰσχυροὺς ὄνυχας, λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες Κ. 218· — χεὶρ Μάτρων παρ' Ἀθην. 135Β.

κράτεσφι [ᾰ], Ἐπικ. δοτ. τοῦ κράς, Ἰλ. Κ. 156.

κρᾰτευταί, ῶν, οἱ. αἱ βάσεις, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελοὶ τίθενται πρὸς ὄπτησιν, πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας, «τῶν βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν» Σχόλ., Ἰλ. Ι. 214, ἔνθα ἴδε Spitzn. μολύβδιναι κρ. Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 22: — ὡσαύτως **κρατευτήριον**, τό, ἢ **κρατευτήρια**, τά, Πολυδ. Ϛ', 89, Γ', 97.

κρατέω: μέλλ. -ήσω. — Μέσ. ἀόρ. **ἐπι-κρατησάμενοι** Γαλην. — Παθ. μέλλ. **κρατηθήσομαι** Θουκ. 3. 30· (κράτος). Εἶμαι ἰσχυρός, κραταιός, δυνατός· ὅθεν, I. ἀπολ., ἔχω τὸ κράτος, τὴν ἐξουσίαν, βασιλεύω, Ἤλιδα.. ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί Ὀδ. Ν. 275., Ο. 298· μέγα κρατέων ἤνασσε, μετὰ μεγάλης ἐξουσίας.., Ἰλ. Π. 172· ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ Αἰσχύλ. Πρ. 35· ὁ κρατῶν, ὁ κυβερνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 951, 1664, Σοφ. Ἀντ. 738, κτλ., πρβλ. θώπτω· οἱ κρατοῦντες Αἰσχύλ. Χο. 265, Σοφ. Ο. Τ. 530, κτλ.· τὸ κρατοῦν Εὐρ. Ἀνδρ. 133, Πλάτ. Νόμ. 714C· ἡ κρατοῦσα, ἡ οἰκοδέσποινα, Αἰσχύλ. Χο. 734. 2) παρὰ ποιηταῖς μετὰ δοτ., ἔχω ἰσχύν, ἡγεμονεύω μεταξύ, μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, ἔχεις μέγα κράτος, μεγάλην ἰσχύν, Ὀδ. Λ. 485· ἄνδρασι καὶ θεοῖσι Π. 265· ὡσαύτως κρ. Φθίᾳ, βασιλεύω ἐν.., Πινδ. Ν. 4. 81· ἐν Ἰλιάδι χθονὶ Εὐρ. Ἠλ. 4· πρβλ. ἀνάσσω. 3) μετὰ γεν., εἶμαι κύριός τινος, κυβεργήτης, δεσπότης, ἡγεμὼν ἐπί τινος, πάντων Ἀργείων, πάντων Ἰλ. Α. 79, 288, πρβλ. Ὀδ. Ο. 274, Αἰσχύλ. Πρ. 150, κτλ. κρ. δωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1673· ὅπλων Σοφ. Αἴ. 1337· κρ. βίου, εἶμαι κύριος.., Ἀνδοκ. 18. 5· κ. αὐτοῦ Σοφ. Αἴ. 1099, πρβλ. Ο. Κ. 405, Ἀντιφῶν 132. 31· ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Συμπ. 196C, κτλ.· τῶν πραγμάτων Δημ. 25, τέλ.· εἰς τὸ μήποτε ὀργήν. μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι, εἰς τὸ νὰ μὴ ὑπερισχύῃ ποτὲ ἡ ὀργὴ οὕτως ὥστε νὰ μὴ πείθωνται εἰς τοὺς νόμους, Ξεν. Λακ. 4, 6. II. νικῶ, κατισχύω, ὑπερισχύω, ἀπολ., Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 324, κτλ.· πολλῷ ἐκράτησαν Ἡρόδ. 5, 77· εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατήσειε Θουκ. 3. 62· ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272Β· ἔνθα τάναιδὲς κρατεῖ Δίφιλ. ἐν Ἀθηλ. 29, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, κρ. γνώμῃ, ὑπερισχύω διὰ τῆς γνώμης μου, Ἡρόδ. 9. 42· πάλᾳ, ἱπποδρομίᾳ Πινδ. Ο. 8. 26, Ι. 3. 21· τῇ μάχῃ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 612· ταῖς ναυσὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 648· ὡσαύτως, θουρίῳ ἐν Ἄρει Σοφ. Αἴ. 614· ἐν τοῖς πολέμοις Ἀριστοφ. Πλ. 184· ὡσαύτως μετὰ συστοιχ. αἰτ., κρ. νίκην Εὐρ. ἐν Bgk. εἰς Λυρ. σ. 434· τὸν ἀγῶνα Δημ. 520, τέλ.· τὴν μάχην Διόδ. 18. 30· πάντα, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Σοφ. Ο. Τ. 1522· πρβλ. νικάω ἐν τέλ.· οἱ κρατοῦντες, οἱ νικηταί, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 26, κτλ.· (φράσις ἣν οἱ Ἐκκλ. συγγραφεῖς ἐφήρμοσαν εἰς τοὺς Χριστιανούς, πιθανῶς ἐκ τῆς πρὸς Θεσσ. Β' 2. 15)· ἀντίθετ. τῷ οἱ κρατούμενοι, Ἀριστ. Πολ. 1. 6, 1· τὸ κρατοῦν, ἡ κυβερνῶσα ἀρχή, ἐξουσία, δύναμις, αὐτόθι 3. β) εἶμαι ἀνώτερος, πλήθους ἕκατι Αἰσχύλ. Πέρσ. 338. γ) ἔχω δίκαιον, φρονῶ ὀρθῶς, ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272Β· — εἶμαι ὁ ἄριστος, Κριτίας 1. 7. δ) ἐπὶ φημῶν, κτλ., ἐπικρατῶ, γίνομαι κοινός, φάτις κρατεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 295, Σοφ. Αἴ. 978, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 738· νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν Θουκ. 6. 5· κρατεῖ φήμη Πολύβ. 9. 26, 11· (οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δεῖ ταῦτα κρατεῖσθαι Ἀριστ. Πολ. 7. 13, 2, πρβλ. Ποιημ. 18, 11, (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα κροτεῖσθαι). 2) μετ' ἀπαρ., ὑπερισχύω ὥστε.., κρατοῦντες ὥστε μὴ τὰς πύλας ἀνοίγεσθαι Θουκ. 4. 104· — ἀπρόσ., κατθανεῖν κρατεῖ, εἶναι καλλίτερον νά.., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1364· κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι Εὐρ. Ἱππ. 248. 3) μετὰ γεν., νικῶ, ὑπερισχύω, τῶν ἐναντίων Σοφ. Ἀποσπ. 106, πρβλ. Ο. Κ. 646, Αἰσχύλ. Θήβ. 960, κτλ.· κρ. τινος τὸν ἀγῶνα Φιλόστρ. 677· — μεταφ., κρ. τῆς διαβολῆς, νικῶ αὐτήν, Λυσ. 156. 58· ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει, ὑπερέβαινεν, ὑπερέβαλλε, Θουκ. 1. 69· ἡ φύσις .. τῶν διδαγμάτων κρατεῖ, εἶναι καλλιτέρα, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 213, πρβλ. 169· — ἐπὶ ἐδεσμάτων, νικῶ αὐτά, τὰ «χωνεύω», Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 54Β, Φιλοτίμ. αὐτόθι 79C· τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης Πλουτ. 2. 654Β. 4) μετ' αἰτ., νικῶ, κυριεύω, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, Πινδ. Ν. 10. 46, Αἰσχύλ. Πρ. 213, Θήβ. 189, Εὐρ. Ἄλκ. 490, Ἀριστοφ. Νεφ. 1346, Ὄρν. 419, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 32, κτλ.· τῇ μάχῃ, τῷ πολέμῳ τινὰ Θουκ. 6. 2, Αἰσχίν. 32. 14· τῷ λόγῳ τινὰ Ἀριστοφ. Σφ. 539· πάχει μάκει τε.. Πινδ. Π. 4. 436, πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 11, 5· κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς [βίος] τὸν τῆς φρονήσεως Πλάτ. Φίληβ. 11Ε. — Παθ., νικῶμαι, καταβάλλομαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 750, κτλ.· ὕπνῳ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 148· ὑπὸ τοῦ ὕπνου Ἡρόδ. 2. 121, 4· ὑπὸ τῶν ἡδονῶν Πλάτ. Νόμ. 633Ε. III. γίνομαι κύριός τινος, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μού τι, τῆς ἀρχῆς, τῶν νεκρῶν Ἡρόδ. 1. 92., 4. 111· μηδενὸς ὁ αὐτ. 9. 16· σέθεν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 387· τῆς γῆς Θουκ. 3. 6· ναυσὶ τῆς θαλάσσης Πλάτ. Μενέξ. 239Ε· κρ. τῆς λέξεως, κατέχω, εἶμαι κύριος τῆς γλώσσης, Ἀθήν. 275Β. IV. λαμβάνω, πιάνω, «κρατῶ», «βαστῶ», τῆς χειρὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 25, κτλ.· τινὰ τῆς χειρός, «ἀπὸ τὸ χέρι», Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 27. 2) μετ' αἰτ. πράγμ., καταλαμβάνω, κυριεύω τι καὶ κρατῶ αὐτό, κυρίως διὰ τῆς βίας, πᾶσαν αἶαν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 255· θρόνους Σοφ. Ο. Κ. 1381· «πιάνω», συλλαμβάνω, κρατῶ ἰσχυρῶς, τινὰ Βατραχομυομαχ. 63. 236, Πολύβ. 8. 20, 8, Καιν. Διαθ.· — ὑποστηρίζω, διατηρῶ, τινὰ Διον. Ἀλ. 4. 38· — διατηρῶ στρατιωτικήν τινα θέσιν, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7· — κατέχω ἐν τῇ χειρί, ἔχω, κρατῶ, τι Πλουτ. 2. 99D, Ἀθήν. 289C. V. κυβερνῶ, διοικῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 10, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 282. — Παθ., ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα, ἐμποδιζόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου.., Ἀριστοφ. Ὄρν. 755 κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προβουλεύματος Διον. Ἀλ. 9. 52.

κράτημα, τό, ὑποστήριγμα, ἐπὶ ἐπιδέσμου, Γαλην. 12. 232 Ἀρχ. Χειρουγ. 172. 2) λαβή, «χερούλι», Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 36, Εὐστ. 115. 21.

κρᾱτήρ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **κρητήρ**, **ῆρος**, ὁ (κεράννυμι) — ἀγγεῖον πρὸς κρᾶσιν, κυρίως μέγα καὶ εὐρὺ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων) ὁ οἶνος ἐκιρνᾶτο μετὰ ὕδατος καὶ ἐξ οὗ ἐπληροῦντο τὰ ποτήρια (ἴδε ἐν λέξ. ἐπάρχομαι), οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον Ἰλ. Γ. 295, πρβλ. 247· κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον αὐτόθι 269· κρητῆρα κεράσσάμενος Ὀδ. Η. 179., Ν. 50, κτλ.· οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ Α. 110 (πρβλ. κεράννυμι)· οὕτω Σοφ. Ο. Κ. 159, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 841· Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 25, κτλ. — ὡσαύτως πίνοντες κρητῆρας, κρατῆρας οἴνου, Ἰλ. Θ. 232· κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, «ὃν εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι» (Σχόλ.), Ζ. 528, πρβλ. Ὀδ. Β. 431· περὶ τῆς φράσεως κρητῆρα ἐπιστέψασθαι ποτοῖο, ἴδε ἐν λέξ. ἐπιστέφω· κρατῆρος μέρος μετασχεῖν Αἰσχύλ. Χο. 291· κρατῆρα ἐκπίνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1397· σπονδὴ τρίτου κρατῆρος (ἴδε ἐν λ. σωτήρ Ι. 2), Σοφ. Ἀποσπ. 375, κτλ. — Ὁ κρατὴρ ἵστατο ἐπὶ τρίποδος ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ἀριστερᾷ τῆς εἰσόδου, Ὀδ. Χ. 341· συνήθως ἦτο ἐξ ἀργύρου, Ἰλ. Ψ. 741, Ὀδ. Ι. 203, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ στεφάνης ἢ χείλους ἐκ χρυσοῦ, Δ. 615· ἐνίοτε ἅπας κεχρυσωμένος, Ἰλ. Ψ. 219· ἐνίοτε ἵστατο ἐπὶ ὑποκρητηριδίου, Ἐπιγραφ. ἐκ Σιγείου ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 8· ὅρα πλείονα ἐν τῷ Λεξικῷ τῶν Ἀρχαιοτήτων. 2) μεταφ., κ. ἀοιδῶν, ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ κομίζοντος τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ, Ο. 6. 155· κ. κακῶν, ἐπὶ συκοφάντου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 936· τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις.. πλήσας κακῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1397· αἵματος κρατῆρα πολιτικοῦ στῆσαι, ἐπὶ ἐμφυλίου πολέμου, Διον. Ἀλ. 7. 44. II. κοίλωμα ἔχον τὸ σχῆμα ποτηρίου, κοίλωμα ἐντὸς πέτρας, δηλ. βράχου, Σοφ. Ο. Κ. 1593, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 111D. 2) τὸ στόμιον ἡφαιστείου, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 29, Πολύβ. 34. 11, 12, Λουκ., κτλ.

κρᾱτηρίζω: μέλλ. -ίσω, πίνω ἐκ τοῦ κρατῆρος, δηλ. πίνω ἀμέτρως, ὡς τὰ νῦν «πίνω μὲ τὴν κανάτα», Σώφρ. παρ' Ἀθην. 504Β. II. ἀναμιγνύω κρατῆρα οἴνου, Α. Β. 274· ἰδίως διὰ τὰ ὄργια, Δημ. 313. 16, Φώτ.

κρᾱτήριον, Ἰων. κρητ-, τό, ὑποκορ. τοῦ κρατήρ, Ἱππ. 576. 16· οὕτω, **κρᾱτηρίδιον**, τό, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 7· **κρᾱτηρίσκος**, ὁ, Ἀθήν. 479C, Ἡσύχ.

κρᾱτηρο-φόρος, ον, ὁ φέρων κρατῆρα, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλ. (217;).

κρᾰτησι-βίας, ὁ, ῥωμαλέος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 56, 18, ἴδε ἐν λέξ. **κραταιβίος**.

κρᾰτησί-μᾰχος, ον, νικῶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Π. 9. 149.

κρᾰτησί-πους, ὁ, ἡ, νικητὴς ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, Πινδ. Π. 10. 25.

κρᾰτήσ-ιππος, ον, ἵπποις, ἱπποδρομίᾳ νικῶν, ἅρμα Πινδ. Ν. 9, 8.

κρᾰτησις, εως, ἡ, ἰσχύς, δύναμις, κράτος, ἐξουσία, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ϛ', 3), Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 1. 26. **II.** κτῆσις, κατοχή, Peyron. Pap. Gr. Taur. 1. σελ. 34, 36, κτλ.· μηδὲ .. ἤτω αὐτῷ .. βίου κρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2664.

Κρᾰτήτειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Κράτητα, Στράβ. 103.

κρᾰτητικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἐπικράτησιν, Πλάτ. Ὅροι 414A.

κρᾰτήτωρ, ορος, ὁ, ὁ κυριαρχῶν ἀστήρ, Πτολ. Τετρ. σ. 198· πρβλ. Ἀθήν. 98E.

κρατίζομαι, ἴδε ἐν λέξ. **κραστίζομαι**.

Κρατίνειος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν κωμ. ποιητὴν Κρατῖνον, Διον Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 10. [Κρᾰ- ἴδε Ἀριστοφ. Εἰρ. 700, Βάτρ. 357, κτλ.].

κρᾰτιστεύω, εἶμαι κράτιστος, ἰσχυρότατος, ἄριστος, ἐξοχώτατος, ὁ κρατιστεύων λόγος Πινδ. Ἀποσπ. 172· ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 101· ὁ κρ., ὁ νικητής, ἀντίθετ. τῷ ὁ **ἡττηθείς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 7. **2)** νικῶ, ἐπικρατῶ, τινί, εἴς τι, κατά τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 14· ἔν τινι αὐτόθι 2. 6, 21· τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 5, 1. **3)** μετὰ γεν. προσ., πάντων Ἀνδοκ. 25. 37· τῶν ἡλικιωτῶν κρ. εν τοῖς ἀγῶσι, νικῶ, Ἰσοκρ. 193B.

κρατιστίνδην, ἐπίρρ., δι' ἐκλογῆς τοῦ κρατίστου, Πολυδ. Α', 176, πρβλ. **ἀριστίνδην**.

κράτιστος [ᾰ], η, ον, Ἐπικ. **κάρτ-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.), μεμονωμένον ὑπερθ. ἐκ τοῦ **κρατύς**· (κράτος)·— ὁ ἰσχυρότατος, ὁ δυνατώτατος, ὁ ἄριστος, Ἰλ. Α. 266, κτλ.· κρ. θεῶν, δηλ. ὁ Ζεύς, Πινδ. Ο. 14. 20· κρ. Ἑλλήνων, ὅ ἐστιν ὁ Ἀχιλλεύς, Σοφ. Φ. 3· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰ τοὺς κρ. νικήσαιμεν Θουκ. 7. 67· Λημνίων τὸ κρ., οἱ ἄριστοι ἐκ τῶν Λημνίων, Θουκ. 5. 8· δυνάμεως τὸ κρ., τὸ ἄνθος, τὸ ἄριστον μέρος τῆς δυνάμεως .., Ξεν. Κύρ. 6. 1, 28, κτλ.·— ἐπὶ πραγμάτων, καρτίστην .. μάχην, ἡ ἀγριωτάτη μάχη, Ἰλ. Ζ. 185· δεσμὸς κρ. Τίμ. Λοκρ. 99A. **2)** καθόλου, ἄριστος, ἔξοχος, ἐξοχώτατος, ὡς ὑπερθ. τοῦ **ἀγαθός**, Πινδ. Ι. 1. 25, Σοφ. Ἀντ. 1050, κτλ.·— οἱ κράτιστοι, ὡς οἱ βέλτιστοι, περὶ τῶν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἀνηκόντων, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 42, ἴδε **ἀγαθὸς** Ι·— τὰ κρ. τῆς χώρας αὐτόθι 3. 4, 20. **6)** ὁριζόμενον διὰ λέξεων τροπικῶν ἢ τοῦ κατά τι, κρ. τὴν ψυχὴν Θουκ. 2. 40· πάντων πάντα κρ., ὁ ἄριστος πάντων εἰς ὅλα, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 2· ἔν τινι ὁ αὐτ. εἰς Ἀπομν. 3. 4, 5· εἴς τι Πλάτ. Φιλήβ. 67B· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 257A· πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16· οὕτω μετ' ἀπαρ., ἱκανώτατος εἰς τὸ πράττειν, Θουκ. 2. 81, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1, κτλ.· καὶ μετὰ μετοχῆς, τῶν ἡλίκων κρ. εἶναι ἀκοντίζων καὶ τοξεύων Ξεν. Κύρ. 1. 3, 15. **3)** οὐδ. ἑπομένου ἀπαρεμφ., φυγέειν κάρτιστον (δηλ. ἦν), «τὸ καλλίτερον» ἦτο ἡ φυγή, Ὀδ. Μ. 120, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 370, Ἀριστοφ. Ἱππ. 80, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτιστα .. ἑλεῖν Εὐρ. Μήδ. 384. **4)** ἐπιρρηματ. χρήσεις, ἀπὸ τοῦ κρατίστου, σπουδαίως, σοβαρῶς, Πολύβ. 8. 19, 4· κατὰ τὸ κρ. Διον. Ἀλ. 2. 22·—ὡσαύτως οὐδ. πληθ., κράτιστα, ὡς ἐπίρρ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16, Ἀγησ. 1, 25.— Τὸ ἐν χρήσει συγκρ. εἶναι **κρείσσων**, ὃ ἴδε.

κρᾱτο-βρώς, ὁ, ἡ, ὁ κατατρώγων τὰς κεφαλὰς ἢ τὸν ἐγκέφαλον, Λυκόφρ. 1066.

κρᾱτογενής, ές, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς τεχθείς, Ἀθηνᾶ Πορφ. Ἀντρ. Νυμφ. 32.

κράτος [ᾰ], Ἰων. καὶ Ἐπικ. **κάρτος**, εος, τό, ἀμφότερα παρ' Ὁμ.· (ἴδε ἐν τέλ.)— ἰσχύς, δύναμις, παρ' Ὁμ. κυρίως ἐπὶ σωματικῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **δόλος**, Ἰλ. Η. 142· ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον Ν. 484, κτλ.· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν, τοῦτο (δηλ. τὸ βάψαι) εἶναι τὸ παρέχον δύναμιν εἰς τὸν σίδηρον, Ὀδ. Ι. 393· δικαία γλῶσσ' ἔχει κρ. μέγα Σοφ. Ἀποσπ. 101, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 207· κατὰ κράτος, πάσῃ ἰσχύϊ, πάσῃ δυνάμει, πολιορκεῖσθαι Θουκ. 1. 64· πολεμεῖν Πλάτ. Νόμ. 692D· ἐξελέγχεσθαι Δημ. 913. 15, κτλ.· ἀλλὰ συχνότατα, πόλιν ἑλεῖν κατὰ κράτος, κυριεῦσαι αὐτὴν βίᾳ, ἐξ ἐφόδου, Θουκ. 8. 100, Ἰσοκρ. 65C, κτλ.· οὕτως, ἀνὰ κράτος αἱρεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· ἐλαύνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 8, 1, κτλ.·— ὡσαύτως, ἀπὸ κράτους Διόδ. 17. 34· πρὸς ἰσχύος κράτος, ἀντίθετ. τῷ λόγῳ, Σοφ. Φιλ. 594. **2)** προσωποπ., Ἰσχύς, Δύναμις, Κρ. Βία τε Αἰσχύλ. Πρ. 12· Κρ. καὶ Δίκη ὁ αὐτ. ἐν Χο. 244. **II.** καθόλου, δύναμις, ἐξουσία, τοῦ γὰρ κρ. ἐστὶ μέγιστον, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 118, κτλ.· τοῦ γὰρ κρ. ἐστιν ἐν οἴκῳ Ὀδ. Α 359, πρβλ. Ἰλ. Μ. 214· οὕτω, Ζηνὸς κρ. Πινδ. Ο. 6. 162, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 529· πληθ., ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 393, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 485. **2)** μεθ' Ὅμ., κυβέρνησις, διοίκησις, ἐξουσία, Ἡρόδ. 1. 129· τὸ κρ. περιθεῖναί τινι ὁ αὐτ. ἐν 3 81· τὸ πᾶν κρ. ἔχω, εἶμαι πανίσχυρος, ὁ αὐτ. ἐν 7. 3· ἐκπίπτειν κράτους Αἰσχύλ. Πρ. 948· ἀρχὴ καὶ κρ. τυραννικὸν Σοφ. Ο. Κ. 373· πρῶτος ἐν κράτει βασιλεύς, ὁ πρῶτος βασιλεὺς μὲ ἀληθινὴν ἐξουσίαν, Θουκ. 2. 29· —καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτη καὶ θρόνους Σοφ. Ἀντ. 173, πρβλ. 586, κτλ.· θρόνων κράτη ὑψίστη, βασιλικὴ ἰσχύς, ἐξουσία, αὐτόθι 166. **3)** μετὰ γεν., ἐξουσία, ἀρχὴ ἐπί τινος, κράτος ἔχειν τῶν Περσῶν Ἡρόδ. 3. 69· τὸ κρ. εἶχε τῆς στρατιῆς ὁ αὐτ. ἐν 9. 42· πᾶν κράτος χθονὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 425· τῶν ἄλλων δαιμόνων Εὐρ. Τρῳ. 949· δὸς κρ. τῶν σῶν δόμων Αἰσχύλ. Χο. 480· δωμάτων ἔχειν κρ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 871· τὸ τῆς θαλάσσης κρ. Θουκ. 1. 143· κρ. τῆς γῆς ὁ αὐτ. ἐν 8. 24· ὧν ἂν ᾖ τὸ κρ. τῆς γῆς, ὅσοι ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, ὁ αὐτ. ἐν 4. 98· κρ. ἔχειν ἑαυτοῦ Πλάτ. Πολιτ. 273A· ἐν τῷ πληθ., ἀστραπῶν κράτη νέμων Σοφ. Ο. Τ. 201. **4)** ἐπὶ προσώπων, δύναμις, ἐξουσία, Ἀχαιῶν δίθρονον κρ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 109, πρβλ. 619, Θήβ. 127. **III.** ὑπεροχή, ὑπερτέρα δύναμις, κυριότης, συχν. παρ' Ὁμ., ὡς Ἰλ. Α. 509., Ζ. 387, Ὀδ. Φ. 280· κρ. ἄρνυσθαι Σοφ. Φιλ. 838· νίκη καὶ κράτη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 951· ἀέθλων κρ., νίκη ἐν .., Πινδ. Ι. 8 (7). 7· νίκη καὶ κρ. τῶν δρωμένων Σοφ. Ἠλ. 85· κρ. ἀριστείας, ἡ ἀμοιβή, τὸ ἔπαθλον, βραβεῖον τῆς μεγίστης ἀνδρείας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 443· νίκη καὶ κρ. τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 962A· κρ. πολέμου καὶ νίκη Δημ. 381. 12.— Ἡ λέξις αὕτη καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς φέρονται ὑπὸ δύο τύπους, **κρατ-** καὶ **καρτ-**· ὁ δεύτερος εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπικός, οἷον **κάρτος, κάρτιστος, καρτύνω**, ἀλλ' ἐν τῷ **κρατερὸς** καὶ **καρτερὸς** ἐπικρατεῖ τὸ ἀντίθετον ὡς κανών, ἴδε **κρατερὸς** ἐν τέλ.· τὰ δὲ **κρατέω, κρατὺς** δὲν ἔχουσι τύπον **καρτ-**. (Ἡ ῥίζα ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῷ **κρατ-αιός**, Γοτθ. hard-us (σκληρός, αὐστηρός), Ἀρχ. Γερμ. hart-i, κτλ.)

κρᾰτός, ἑνικ. γεν. τοῦ **κράς**, ὃ ἴδε, Ὅμηρ.

κρᾰτο-τύραννος, ὁ, δεσποτικὸς κυβερνήτης, Ἐπιφάν. 2. 269C.

κρᾰτυντήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ ἐπικρατῶν, ὁ κατισχύων, Ἡσύχ.

κρᾰτυντήριος, α, ον, ἐνισχύων, κρατύνων, Ἱππ. 628. 17· **κρατυντήρια**, τά, ἔργον τοῦ Δημοκρίτου, δι' οὗ ὑπεστήριζε τὰ δόγματα αὐτοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 136, Διογ. Λ. 9. 47, Σουίδ.

κρᾰτῡντικός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κρατύνῃ, νὰ δυναμώνῃ, «δυναμωτικός», τινὸς Διοσκ. 1. 26· πιθαν. γραφ. ἐν Ὀρειβασ. 126 Matth.

κρᾰτύνω, Ἐπικ. **καρτ-**· (κράτος, κρατύς)· ἐνισχύω, κραταιῶ, τὰς Συρηκούσας Ἡρόδ. 7. 156· τὴν πόλιν Θουκ. 1. 69· τείχη ὁ αὐτ. 3. 18· κρ. ἑαυτὸν δορυφόροισιν Ἡρόδ. 1. 98· κρ. ἑαυτὸν ἐν τυραννίδι αὐτόθι 100·— ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον μέσον ἐκαρτύναντο φάλαγγας, ἐνίσχυσαν τὰς ἑαυτῶν τάξεις, Ἰλ. Λ. 215., Μ. 415· οὕτω, κρατύνεσθαι τὴν Ἄντανδρον Θουκ. 4. 52, πρβλ. 114· σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας Θεόκρ. 22. 80· ἐκαρτ. μέλαθρον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1078· οἵ μιν .. ἐκαρτ. κεραυνῷ αὐτόθι Α. 510· καρτ. τὴν αἰσυμνητείην Θρασύβ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 100.— Παθ., ἐνισχύομαι, γίνομαι ἰσχυρός, ἔσχε τὴν βασιληίην καὶ ἐκρατύνθη Ἡρόδ. 1. 13· τείχεσιν ἐκεκράτυντο Δίων Κ. 40. 36, πρβλ. Διον. Ἀλ. 3. 72. **2)** σκληρύνω, ἀντίθ. τῷ **ἁπαλύνω**, τοὺς πόδας Ξεν. Λακ. 2, 3.— Παθ., ὀστέα κρατύνεται Ἱππ. 756E. **II.** = **κρατέω**, κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ γεν., Σοφ. Ο. Τ. 14, Εὐρ. Βάκχ. 660· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἄκρα κρατύνων Ἐμπεδ. 361· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 930, Ἱκέτ. 699· μὲ ἀ συστοίχ. αἰτ., κράτος κρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1471· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 150, 404, Σοφ., κτλ. **2)** γίνομαι κύριος, κάτοχός τινος, τῶν ὅπλων Σοφ. Φιλ. 366, πρβλ. 1059, 1161· μετ' αἰτ., βασιληίδα τιμὰν κρ., ἔχω, ἀσκῶ, Εὐρ. Ἱππ. 1282, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰχ. 372. **III.** καρτύνειν βέλεα, χειρίζεσθαι ἢ ῥίπτειν αὐτὰ μετ' ἰσχύος, Πινδ. Ο. 13. 135· κ. ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 332. **IV.** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως ὅτι .., Διογ. Λ. 7. 83.

κρᾰτύς [ῠ], εως, ὁ, ὡς τὸ **κρατερός**, ἰσχυρός, δυνατός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, κρατὺς Ἀργειφόντης Ἰλ. Π. 181., Ω. 345, Ὀδ. Ε. 49· πρβλ. **κράτιστος**.

κρᾰτυσμός, ὁ, ἰσχυροποίησις, «δυνάμωμα», Ἱππ. 1200D.

κραυγάζω, = **κράζω**, ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, Ποιητὴς ἐν Πλάτ. Πολ. 607B· ἐπὶ κοράκων, κρώζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 37· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκπέμπω ἰσχυρὰν κραυγήν, κράζω μετὰ δυνάμεως, βοῶ ἰσχυρῶς, «ξεφωνῶ», Δημ. 1258. 26, Ἑβδ., Κ. Δ., πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 337.

κραυγάνομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., μόνον ἐν Ἡροδ. 1. 111, παιδίον ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον,— ἔνθα ὅμως ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι πιθ. κραυγανώμενον, ὡς ἔν τισιν Ἀντιγράφ., πρβλ. **βρυχανάομαι, δεικανάω**.

Κραυγᾰσίδης, ου, ὁ, ὡς εἰ πατρωνυμικὸν τοῦ **κραύγασος**, «φωνακλᾶς», ὄνομα βατράχου ἐν Βατραχομυομαχ. 246.

κραυγασμός, ὁ, κραυγή, Διφιλ. ἐν «Ἀποβάτῃ» 2· ἴδε Φρύνιχ. 337.

κραύγᾰσος, ὁ, ὁ κραυγάζων, «φωνακλᾶς», Λοβ. Φρύνιχ. 338, 436.

κραυγαστής, οῦ, ὁ, ὡς τὸ ἀνωτ., ὁ κραυγάζων, «φωνακλᾶς», Α. Β. 223, 31, ἐν λέξ. βαβάκτης· θηλ.-άστρια, Ἡσύχ. ἐν λέξ. μηκάδες.

κραυγαστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ κραυγάζῃ, «φωνακλᾶς», κραυγαστικούς, πλήκτας, προπετεῖς Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 230, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 575, κτλ. Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 485.

κραυγή, ή, (ἐκ √ΚΡΑΓ, κράζω) ὡς καὶ νῦν, τὸ κραυγάζειν, Λατ. clamor, τίς ἥδε κραυγή; Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 9· κραυγὴν στῆσαι, θεῖναι Εὐρ. Ὀρ. 1510, 1529· ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 4· κ. γίγνεται Λυσ. 136. 24· ἐν τῷ πληθ., Αἰσχίν. 5. 27· κραυγὴ Καλλιόπης (ἀντὶ ποίησις) ὡς παράδειγμα ἐλλείψεως καλαισθησίας, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διονυσ. τοῦ Χαλκοῦ ὑπὸ Ἀριστ. ἐν τῇ Ρητ. 3. 2, 11.

κραυγίας ἵππος, ὁ, ἵππος πτοούμενος ἐκ κραυγῆς, «ὁ ὑπὸ κραυγῆς καὶ ψόφου ταρασσόμενος» Ἡσύχ.

κραυγός, οῦ, ὁ, «δρυοκολάπτου εἶδος» Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «κραυγόν· ποιὸς ὄρνις», ἔνθα ἡ ἀλφαβητικὴ τάξις ἀπαιτεῖ κραυγών, όνος, ὁ.

κραῦρα, ή, (κραῦρος) πυρετός, χοιραδική τις νόσος τῶν χοίρων καὶ κτηνῶν, Σουΐδ., Φώτ.· οὕτω κραῦρος (ἀδήλου γένους) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 23·— ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **κραυράω**,— ὅ ἐστιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετός, τοῦτό ἐστιν ἐν τοῖς βουσὶ τὸ κραυρᾶν αὐτόθι· ἐπὶ χοίρων, αὐτόθι 8. 21, 2·— ὡσαύτως, νόσος μελισσῶν, Ἡσύχ.

κραυρόομαι, παθ., ἀποξηραίνομαι, γίνομαι κατάξηρος, Φίλων 2. 174, Δίων Κ. 66. 21.

κραῦρος, α, ον, ὡσαύτως -ος, -ον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13· — εὔθραυστος, εὔθρυπτος, «εὐκολοτσάκιστος», (κραῦρον τὸ τελέως ξηρόν, ὥστε καὶ πεπηγέναι δι' ἔλλειψιν τῆς ὑγρότητος Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 2, 6). Πλάτ. Τίμ. 60(ἀντίθετ. τῷ γλίσχρος καὶ μαλακός, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ φαγητοῦ, θερμότερον ἢ κραυρότερον ἢ μέσως ἔχον, (ὡς φαίνεται σημαίνει) ξηρὸν καὶ ψυχρόν, Εὔβουλ. ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1.

κραυρότης, ητος, ή, τὸ εὔθραυστον, ἀντίθετ. τῷ **γλισχρότης**, Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 1. 5, 4.

***κράω**, = γράω, ἐσθίω, μόνον παρὰ Γραμμ. (οἵτινες μνημονεύουσιν ἔκραε ἢ ἔγραε ἐκ τοῦ Καλλιμ.) ὡς ῥίζαν τοῦ κράστις, κρέας, Heyne εἰς Ἰλ. Τ. 8. σ. 117.

κρεάγρα, ή, (κρέας, ἀγρέω) περόνη ἢ λαβίς δι' ἧς τὸ κρέας ἐλαμβάνετο ἐκ τῆς χύτρας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 772 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Σφ. 1155, Ἀνάξιππ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· καθόλου ἄγκιστρον δι' οὗ λαμβάνει τις καὶ σύρει τι, ἁρπάγη, Λατ. harpago, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1002.

κρεάγρευτος, ον, ἀποσπῶν τὸ κρέας, τὴν σάρκα, κρεαγρεύτους πέτρας, «τὰς σκληρὰς καὶ ἐν τῷ ἅπτεσθαι ἀφαιρούσας κρέατα πέτρας» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 759· κοινῶς, **κρεάγραπτος**.

κρεαγρίς, ίδος, ή, = **κρεάγρα**, ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον, Ἀνθ. Π. 6. 306.

κρεάδιον ἢ **κρᾴδιον** [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέατος, «ἕνα κομματάκι κρέας», Ἀριστοφ. Πλ. 227· κρεάδιόν τι φαῦλον ἢ ταρίχιον Κηφισόδ. ἐν «Ὑΐ» 2, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 507, Ἄλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 15.

κρεᾱ-δοσία, **κρεᾱ-δοτέω**, τύποι ἰσοδύναμοι τοῖς **κρεοδ-**, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1625. 49., 2906.

κρεᾱνομέω: μέλλ. -ήσω· πρκμ. **κεκρεανόμηκα** Ἰσαῖ. 78. 17·— διανέμω κρέας, μοιράζω τὸ κρέας τοῦ θύματος εἰς τοὺς κεκλημένους, ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Προμ. 20· καθόλου, διαμοιράζω, διαχωρίζω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, Διοδ. Ἐκλογ. 602. 66, Λουκ. Προμ. 20.— Μέσ., διανέμομαι μετ' ἄλλων, μοιράζομαι, αἱ δὲ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες Θεόκρ. 26. 24, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 702B. Περὶ τοῦ **κρεων-**, ἴδε τὸ ἑπόμ.

κρεᾱνομία, ή, διανομὴ κρεῶν, Λατ. visceratio, Θεοπόμπ. Ἱστ. 238, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῷ Ussing σ. 47, Λουκ. Προμ. 5, Ἀθήν. 532D, κτλ.· ἐφθαρμένος τις τύπος **κρεωνομία**, ἀπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Δ', 34 καὶ Κλήμ. Ἀλ.· καὶ **κρεωνομέω** παρὰ Κυρίλ.· ἴδε Πόρσ. Προοίμ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. σ. 8.

κρεᾱ-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ διανέμων τὸ κρέας τῶν θυμάτων, Εὐρ. Κύκλ. 245·— ὡς ἐπίθ., ὁ σπαράττων, τέκνων Λυκόφρ. 203, πρβλ. 762.

κρέας, τό, Δωρ. **κρῆς**, (δ ἴδε) Ἐπιχ. **κρεῖας** Ἀναν. παρ' Ἀθην. 282B· Ἀττ. γεν. **κρέως** Σοφ. Ἀποσπ. 650a, Ἀριστοφ. Βατρ. 193· — πληθ., **κρέα**· Ἀττ. γεν. **κρεῶν** Ὀδ. Ο. 98, Ἡρόδ. 1. 73, Ἀττ., ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἀλλαχοῦ Ἐπικ. **κρειῶν**· **κρεάων** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 130· δοτ. **κρέασι** Ἰλ. Μ. 311, **κρέεσσι** Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 47·— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ πληθ. **κρέατα**. [κρεᾰ, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς Elmsl. εἰς Ἀχ. 1049· ὅθεν καὶ ἡ ἔκθλιψις κρέ' Ὀδ. Γ. 65, 470, Ἀριστοφ. Θεσμ. 558·—ἀλλὰ κρεᾱ (εἰ ἡ γραφὴ γνησία) Ἀντιφ. ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 1, 1, ἔνθα νῦν γράφεται κρέας]. Ὡς καὶ νῦν, κρέας, τεμάχιον σαρκός, Ὀδ. Θ. 477, κτλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1137· ἄρνειον κρ. Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1, 4· ἐρίφειον Ἀντιφ. ἐν «Φιλώτιδι» 1. 6· τρία κρέα ἢ καὶ πλέα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 2· τέτταρα κρέα .. μικρὰ Ἀντιφ. ἐν «Οἰνομάῳ» 1, 3· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, κρέας μεμαγειρευμένον, παρεσκευασμένον, ἔδεσμα ἐκ κρέατος, Ὁμ., κτλ.· κρέα ἑφθὰ Ἡρόδ. 3. 23· κρέα ἀνάβραστα, ὠπτημένα Ἀριστοφ. Βατρ. 553, Πλ. 894· κρ. ὀρνίθεια Νεφ. 339· βοῶν Εἰρ. 1280· βόεια Πλάτ. Πολ. 338C· δαῖτα παιδείων κρεῶν Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 1242, 1593. **2)** σῶμα· ἐντεῦθεν, ἄνθρωπος, Σοφ. Ἀποσπ. 650a (ἐκ σατυρικοῦ δράματος)· καὶ οὕτως ἐν κωμ. προσφωνήσεσιν, ὡς τὸ **κεφαλή**, ὦ δεξιώτατον κρέας Ἀριστοφ. Ἱππ. 421, πρβλ. 457· παροιμ., λαγὼς τὸν περὶ κρεῶν [δρόμον] τρέχει, νὰ σώσῃ «τὸ τσιτσί του» ἢ «τὸ πετσί του», Παροιμιογρ., πρβλ. Πλοῦτ. 2. 1087· καὶ οὕτω πιθ. ἑρμηνευτέον τὸ ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 191, τὸν περὶ κρεῶν νεναυμάχηκε, ἀλλ' ἴδε Σχολ. (Ἐκ τῶν εἰς ει τύπων γεν. πληθ., **κρειῶν**, **κρεῖον**, κτλ. πρβλ. πρὸς τὸ Σανσκρ. **κρεϝj**· πρβλ. Λατ. caro· Ἀρχ. Σκανδιν. hrœ, Ἀγγλο-Σαξον. hreaw, Ἀρχ. Γερμ. hreô (πτῶμα).)

κρεγμός, ὁ, (κρέκω), ὁ ἦχος ἐγχόρδων ὀργάνων, Ἐπίχ. 75 Ahr., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ', 909, πρβλ. Πολυδ. Δ', 63.

κρεηδόκος, ον = **κρειοδόκος**, Ἀνθ. Π. 6. 101.

κρεηφᾰγέειν -φᾰγία, -φάγος, Ἰων. ἀντὶ **κρεοφ-**, Ἱππ.

κρειοδόκος, ον, περιέχων, περιλαμβάνων, δεχόμενος κρέατα, Ἀνθ. Π. 6. 306· πρβλ. **κρεηδόκος**.

κρεῖον, τό, (κρέας) τράπεζα μαγειρική, ἐφ' ἧς παρεσκευάζοντο τὰ κρέατα, Ἰλ. Ι. 206 οὐχί, ὥς τινες ἑρμηνεύουσιν, ἀγγεῖον, χύτρα κρέατος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἰων. τύπον **κρήιον**, καὶ ἑρμηνεύει: «κρεωθήκην, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα». **II.** παρ' Εὐφορ 133, κρέας. **III.** ἴδε ἐν λέξ. **κρήιον.**

κρεῖος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κριός** III, IV.

κρείουσα, ή, ἴδε ἐν λέξ. **κρείων.**

κρειο-φάγος, ο.., κρεοφάγος, σαρκοβόρος, Νικ. Θ. 50· ἴσως ἡμαρτημέν. ἀντὶ **κριοφάγος** (ὡς **κρεῖος** ἀντὶ **κριός**, ἴδε **κριός**).

κρεῖσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέατος, τριωβόλου κρεῖσκον ἀστεῖον πάνυ ὕειον Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 4.

κρεισσονεύω, κρείττων εἰμί, εἶμαι ὑπέρτερος, καλλίτερος, Ἡρωδ. Ἐπιμερ. 66, Τζέτζ.

κρεισσό-τεκνος, ον, ἀγαπητότερος τῶν τέκνων, κρεισσοτέκνων ὀμμάτων ἀμφίβ. λέξ. παρ' Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 784· ἡ τοῦ Ἑρμάνου διόρθωσις **κυρσοτέκνων** ἀντὶ **κρεισσοτέκνων** δὲν φαίνεται ἐπιτυχής.

κρεισσόω, = **κρεισσονεύω**, Ἐτυμ. Μέγ. 299. 22, Εὐστ. 64. 15.

κρείσσων, ον, γεν. ονος, ὡς ἀείποτε παρ' Ἐπικ. καὶ Ἀρχαίοις Ἀττ.· παρὰ μεταγεν. Ἀττ. **κρείττων**· παρὰ μεταγεν. Ἴωσι **κρέσσων**, ὡς καὶ παρὰ Πινδ.· Δωρ. **κάρρων**'— συγκρ. τοῦ **κρατὺς** (ἴδε **κράτιστος**), ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, μάλιστα ἐν μάχῃ, κρ. βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι Ἰλ. Α. 80· κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι Φ. 486· Διὸς κρ. νόος ἠέπερ ἀνδρῶν Π. 688· κεραυνοῦ κρέσσον .. βέλος Πινδ. Ι. 8 (7), 72, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 172, κτλ.· κρείσσων χεῖρας Ἀντιφῶν 128. 39, κτλ.· ἐντεῦθεν ὑπερισχύων, νικῶν, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρ. τε γένηται Ἰλ. Γ. 71· κρ. ἀρετῇ τε βίῃ τε Ψ. 578. **2)** ὡς πρὸς τὴν σημασίαν συχνὰ ὡς συγκριτικ. τοῦ ἀγαθός, καλλίτερος, οἱ κρέσσονες, οἱ ἀνώτεροί τινος, κυρίως κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸ ἀξίωμα, Πινδ. Ο. 10 (11). 47, Ν. 10. 136 (ἀλλ' ὡσαύτως, οἱ ἰσχυρότεροι, δυνατώτεροι, Εὐρ. Ὀρ. 710, Θουκ. 1. 8, κτλ.)· κρείσσονες θεοί, ἐπὶ τῶν ὑπερτέρων θεῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ὠκεανόν, Αἰσχύλ. Πρ. 902, πρβλ. Ἀποσπ. 7· ὁ κρ. Ζεὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 60· οὕτω, τὰ κρείσσω Εὐρ. Ἴων 973· τὸ κρ. Πλάτ. Σοφιστ. 216B, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.·—τὰ κρείσσονα, τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσονα καταπροδοῦναι Θουκ. 4. 10. **3)** μετ' ἀπαρ., οὔτις ἐμεῖο κρείσσων ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι (τόξον), οὐδεὶς ἔχει μεγαλείτερον δικαίωμα ἐμοῦ νὰ .., Ὀδ. Φ. 345· οὐκ ἄλλος κρ. παραμυθεῖσθαι Πλάτ. Πολιτ. 268B·— κρεῖσσόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι καλλίτερον νὰ .., κρ. γάρ ἐστιν εἰσάπαξ θανεῖν ἢ .. πάσχειν κακῶς Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 750, πρβλ. Πρ. 624, Ἡρόδ. 3. 52, κτλ.· τὸ μὴ εἶναι κρ. ἢ τὸ ζῆν κακῶς Σοφ. Ἀποσπ. 436· ἀλλ' ὡσαύτως, κρείσσων εἰμί, μετὰ μετοχ., ὡς, κρ. γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλὸς Σοφ. Ο. Τ. 1368, πρβλ. Λοβ. Αἴ. 622 (635)· κρ. ἦν ὁ ἀγὼν μὴ γεγενημένος Αἰσχίν. 27. 16. **II.** ἀνώτερος, ὑπερτερῶν, ὑπερβάλλων, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 1376· ἐπὶ κακῶν πράξεων, κρείσσον' ἀγχόνης, ἄξια μεγαλειτέρας τιμωρίας ἢ τοῦ δι' ἀγχόνης θανάτου, Σοφ. Ο. Τ. 1374· κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἢ ὥστε προσδέρκεσθαι Εὐρ. Ἱππ. 1217· θαύματος Βάκχ. 667· κρεῖσσον' ἢ λέξαι τολμήματα Ἱκέτ. 844· κρ. ἢ λόγοισιν (ἐνν. εἰπεῖν) Ι. Τ. 837· ἀναρχία κρ. πυρὸς Ἑκ. 608· πρᾶγμα ἐλπίδος κρ. γεγενημένον, χειρότερον παρ' ὅσον ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ, Θουκ. 2. 64· κρεῖττον λόγου τὸ

κάλλος Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 1· κρ. τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 9. III. ἔχων δύναμιν, ἰσχὺν ὑπερτέραν τινός, κύριός τινος, μὴ κυριευόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἰδίως ἐπὶ ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν, τοῦ ἔρωτος αὐτόθι 6. 1, 34· γαστρὸς καὶ κερδῶν αὐτόθι 4. 2, 45· τοὺς δὲ μὴ ἐρῶντας κρείττους αὐτῶν ὄντας, δηλ. νικῶντας τὴν ἑαυτῶν φυσικὴν ὁρμὴν εἰς ἔρωτα, Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α, κ. ἀλλ.· κρ. χρημάτων, ἀνώτερος τῆς ἐπιδράσεως τῶν χρημάτων, Θουκ. 2. 60, Ἰσοκρ. 5Ε· οὕτω, τῶν συμμάχων κρ. Ξεν. Ἀθ. 2, 1·— ὡσαύτως, ὁ θέτων ἑαυτὸν ὑπεράνω τινός, κρ. τοῦ δικαίου Θουκ. 3. 84· κρείσσους ὄντες .. τῷ λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου, καταντήσαντες διὰ σκέψεως εἰς ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπὶς περὶ βεβαίου τινὸς πράγματος, αὐτόθι 83· φαύλους καὶ κρείττους τῆς παιδείας = οὓς παιδευθῆναι ἀδύνατον (ὀλίγῳ κατωτέρω) Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 8. IV. ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, καλλίτερος, ἐξοχώτερος, ὁ κρείττων λόγος Ἀριστοφ. Νεφ. 113 κἑξ.· ἴδε ἐν λ. ἥσσων. V. Ἐπίρρ. **κρεισσόνως**, Ἀντιφῶν 128. 34 Bekk. ὡσαύτως **κρεῖσσον**, Σοφ. Ο. Τ. 176. (τὸ κρείσσων χρησιμεύει ὡς ἐν τῷ συγκριτικῷ τοῦ ἀγαθός· ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς θετικὸν εἶναι **κρατὺς** (κράτος) καὶ ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο **κρατίων** ἢ **κρατγων**· πρβλ. ἥσσων, ἐλάσσων).

κρειττόομαι, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, πάσχω ἐκ κρειττώσεως, δηλ. βλαστάνω παρὰ φύσιν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 14, 6, Αἰτ. Φ. 5. 9, 13· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **κρείττωσις**, εως, ἡ, νόσος ἀμπέλου, ἡ παρὰ φύσιν βλάστησις, ἧς ἕνεκα ἀτροφοῦσι καὶ ἀπορρέουσιν αἱ ῥᾶγες, αὐτόθι.

κρείων, οντος, ὁ, κυβερνήτης, ἄρχων, δεσπότης, κύριος, Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, ἰδίως δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος· ὡσαύτως ἐπὶ θεῶν, ὕπατε κρειόντων, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Θ. 31, κτλ.· καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, πρβλ. **εὐρυκρείων**·— ἀλλ' ἐν Ὀδ. Δ. 22, ὁ Ἐτεωνεύς, θεράπων τοῦ Μενελάου, καλεῖται κρείων, εἴτε ὡς ὁ ἀρχηγὸς τῶν θεραπόντων, εἴτε χάριν τιμῆς, ὡς ἦν ἐν χρήσει καὶ ἡ λέξις ἥρως·— οὕτω τὸ θηλ. **κρείουσα** (ἅπαξ παρ' Ὁμ.), κρείουσα γυναικῶν, ἐπὶ παλλακῆς τινος τοῦ Πριάμου, ἔνθα ὡσαύτως κεῖται ὡς γενικὴ προσωνυμία τιμητική, Ἰλ. Χ. 48· ὡσαύτως, Ἀντιόπη κρ., ἡ βασίλισσα Ἀντιόπη, Ἡσ. Ἀποσπ. 48 Göttl., πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 219·— μεθ' Ὁμ. ἐν τῷ τύπῳ κρέων, Πινδ. Π. 8. 143, Ν. 3. 17., 7. 66, Αἰσχύλ. Ἱκ. 574· ἐντεῦθεν τὸ κύρ. ὄνομα **Κρέων**. (Ἴδε ἐν λ. **κραίνω**. Ῥῆμα κρέω ἢ κρείω οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ.)

κρειῶν, Ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ κρέας, Ὅμ.

κρεκάδια, ων, τά, ἱστουργήματα, παραπετάσματα, κρεκάδια αὐλῆς, τάπητες, Ἀριστοφ. Σφ. 1215.

κρεκτός, ή, όν, πληττόμενος ἢ κρουόμενος πρὸς ἤχησιν, κρουστός, ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων τῷ πλήκτρῳ κρουομένων· καθόλου, παιζόμενος, ψαλλόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 822· πρβλ. **θρεκτός**.

κρέκω· μέλλ. -ξω, ῥῆμα ὀνοματοπ., κυρίως ἐκδηλοῦν τὸν ἦχον χορδῆς κρουομένης· πρβλ. ὡσαύτως **κρεγμός, κερκίς, κρέξ**: 1) κτυπῶ τὸ ὕφασμα διὰ τῆς κερκίδος, κρούω αὐτό, καθόλου, ὑφαίνω, γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν Σαπφὼ 91· πέπλους Εὐρ. Ἠλ. 542. 2) πλήττω, κρούω ἐγχόρδου ὀργάνου τὰς χορδὰς διὰ τοῦ πλήκτρου, Διον. Ἀλ. 7. 72· ἐν κιθάρᾳ νόμον ἔκρεκον Ἀνθ. Π. 9. 584·— ἀκολούθως, παίζω οἱονδήποτε ὄργανον, αὐλὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 682· σπανιώτερον μετὰ δοτ., κρέκειν δόνακι Ἀνθ. Πλαν. 231, πρβλ. Tibull. 1. 1, 4· ὡσαύτως μετὰ συστοιχ. αἰτ., πηκτίδων ψαλμοῖς ὕμνον κρ. Τελέστ. 6· ἡ κιθάρα κρ. τὸν κύριον Κλήμ. Ἀλ. 5. 3) ἐπὶ πάσης ὀξείας βοῆς ἢ ἤχου, βοὴν πτεροῖς κρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 772, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 192· κρέξασα κίσσα αὐτόθι 191.

κρεμάθρα, ἡ, (κρεμάννυμι) κρεμάστρα, εἶδος καλαθίου κρεμαστοῦ ἢ σκεύους ἐν ᾧ ἐτίθεσαν τὰ περιττεύοντα ὄψα, κοινῶς «φανάρι», Ἀριστ. Ῥητ. 3. 11, 5 (πρβλ. **κρεμάστρα**)· ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 218, κοφίνιον ἐν ᾧ ὁ Σωκράτης φαίνεται αἰωρούμενος εἰς τὸν ἀέρα κατὰ παρῴδησιν καὶ γελοιοποίησιν τῶν τραγικῶν μηχανῶν δι' ὧν ἐνεφανίζοντο θεότητες ἐν τῷ ἀέρι.

κρεμάννυμι Πλάτ. Νόμ. 830Β, κτλ.· -ύω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 4, Θεόφρ.· **κρεμάω** Ἀριστ. π. Θαυμασ. 6, Αἰλ., κλ.· **κρεμάζω**, Βυζ.:— μέλλ. **κρεμάσω** [ᾰ] Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 6, Ἑβδ.· Ἀττ. κρεμῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀριστοφ. Πλ. 312· Ἐπικ. ἐκτεταμ. **κρεμόω** Ἰλ. Η. 83: ἀόρ. α' **ἐκρέμασα** Ὅμ., Ἀττ.· Ἐπικ. **κρέμασα** Ὅμ.·— Μέσ., ἀόρ. **ἐκρεμασάμην** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 627, (ἐκ-) Ἀνθ. Π. 5. 92.— Παθ., **κρεμάννυμαι**, ἀλλ' ἐν χρήσει ἴσως ἀείποτε ἐν τῷ συγκεκομμένῳ τύπῳ **κρέμαμαι**, Πινδ., Ἀριστοφ., κλ.· ὡσαύτως **κρεμᾶται** (ἐκ τοῦ **κρεμάομαι**) Ἀνακρεόντ. 16. 17· ἀλλὰ πιθανῶς γραπτέον **κρεμᾶσθαι** ἀντὶ **κρέμασθαι** ἐν Ἀντιφάν. «Γανυμήδει» 2. 4, κτλ.· ὑποτακτ. **κρέμωμαι** Ἀριστ. Ῥητ. 3. 14, 6· εὐκτ. **κρεμαίμην** Ἀριστοφ. Ἀχ. 946, Σφ. 298, Νεφ. 870· παρατ. **ἐκρεμάμην**, ω, ατο, Ἰλ. Ο. 21, Ἀττ.: μέλλ. **κρεμήσομαι** μὲ παθητ. σημασ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 279, Σφ. 808: ἀόρ. **ἐκρεμάσθην** Εὐρ. Βάκχ. 1240, Ἀριστοφ., κλ.: πρκμ. προστακτ. **κεκρεμάσθω** Ἀρχιμήδ. (Ἐκ τῆς √ΚΡΕΜ παράγονται καὶ αἱ λέξεις: **κρήμνάω, κρήμ-νημι, κρημ-νός**· πρβλ. Γοτθ. kram-jan (σταυροῦν), Ἀρχ. Γερμ. ram-a (sustentaculum).) I. «κρεμῶ», ἀναρτῶ, σειρὴν .. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες Ἰλ. Θ. 19 (πρβλ. **κατακρεμάννυμι**)· τόξον ἐκ πίτυος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 249· ἀπὸ κάλω κρ. σαυτὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 121· καὶ κρεμόω ποτὶ ναόν, ὡς ἀφιέρωμα, Ἰλ. Η. 83· οὐκοῦν σε ... λαβόντες τῶν ὀρχέων κρεμῶμεν, θὰ σὲ πιάσωμεν νὰ σὲ κρεμάσωμεν ἀπὸ τὰ ὀρχίδια, Ἀριστοφ. Πλ. 312· κρεμάσας τὸ νόημα, ὑπαινιττόμενος τὸν Σωκράτην ἐν τῇ κρεμάθρᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 229, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 3. 17·— κρεμάσαι τὴν ἀσπίδα, ἀναρτῆσαι τὴν ἀσπίδα, δηλ. μὴ πολεμεῖν πλέον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 58· τὴν πανοπλίαν ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 435· κρ. [τὰς ὗς] τῶν ὀπισθίων σκελῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 7·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πηδάλιον κρεμάσασθαι, δηλ. παραιτεῖσθαι τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 627. 2) κρεμῶ, ἀπαγχονίζω, τινὰ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 21, Οἰκ. 2. 32, Πλουτ. Καῖσ. 2, κτλ. II. Παθ., ἀναρτῶμαι, αἰωροῦμαι, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν (β' πρόσ. παρατ.), ὅτε ἦσο κρεμασμένη, περὶ τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ο. 18, πρβλ. 21· λίθος κρέμαται ὑπὲρ τινος Ἀρχίλ. 48· ἀνάκειμαι ὡς ἀφιέρωμα, ἀλλὰ κρέμαται, «κρέμαται καὶ ἀνιέρωται τῷ Ἀπόλλωνι» (Σχολ.), Πινδ. Π. 5. 46· ὡσαύτως ἐν Ἡροδ. 1. 34, 66, κτλ.· σπλάγχνα κρέμασθαι δοκέω Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· κάτω κρέμανται Σοφ. Ἀποσπ. 382· κρεμήσεται .. ἐπὶ τοῦ παττάλου Ἀριστοφ. Σφ. 808· κρ. ἐφ' ἵππων Ξεν. Ἀν. 3. 2, 19· ἐκ ποδῶν κάτω κάρα κρ. Ἀριστ. Ἀχ. 946· αἱ μέλιτται κρ. ἐξ ἀλλήλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 58·— μεταφορ., ἀμφὶ φρασὶν ἀμπλακίαι κρέμανται Πινδ. Ο. 7. 44· μῶμος κρέμαται τινος, κρέμαται ἐπάνω εἴς τινα, αὐτόθι 6. 125, πρβλ. Ν. 8 (7). 26· κρέμασθαι ἔκ τινος, ὁλοκλήρως ἀφιεροῦσθαι εἴς τι, Πλάτ. Νόμ. 831C· ὁ ἐκ τοῦ σώματος κρεμάμενος Ξεν. Συμπ. 8, 19. 2) ἀπαγχονίζομαι, κρεμῶμαι, οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος Εὐρ. Ἱππ. 1252, Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 3. 10. 3) μεταφορ., εἶμαι μετέωρος, ἀναποφάσιστος, ἵνα μὴ κρέμηται ἡ διάνοια Ἀριστ. Ῥητ. 3. 14, 6. 4) = ὀκλάζω, Ἄρατ. 65, ἔνθα ἴδε Σχολ.

κρεμάς, -άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθετ., κρεμαστή, προέχουσα ὡς ἐπικρεμαμένη, πέτρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 795.

κρέμασις, εως, ἡ, ἀνάρτησις, «κρέμασμα», Ἱππ. π. Ἄρθ. 836, Ὀρειβάσ. 173 Matth.

κρέμασμα, τό, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 157.

κρεμασμός, ὁ, αἰώρησις, ἐξάρτησις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816, 836, ἐπὶ τεθραυσμένης πλευρᾶς, τὸ μὴ ἔχειν ὑποστήριγμα ἕνεκα τῆς κενότητος τοῦ στομάχου.

κρεμαστέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ κρεμᾶν, Γεωπ. 16. 1.

κρεμαστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ κρεμῶν, ὁ ἐξ οὗ κρέματαί τι, οἱ κρεμαστῆρες, οἱ μύες δι' ὧν οἱ ὄρχεις κρέμανται, Γαλην. 4. 264, Πολυδ. Β', 173. II. = ταρσὸς I, Εὐστ. 1625. 14.

κρεμαστήριον, τό, μικρὸν κόσμημα κρεμώμενον ἐκ περιδεραίου, κτλ., Achmes Ὀνειροκρ. σελ. 229. 20.

κρεμαστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, «κρεμασμένος», ἀπηγχονισμένος, γυνὴ Σοφ. Ο. Τ. 1263· κρ. αὐχένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1221, μετὰ γεν., κρεμάμενος ἔκ τινος, κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας Εὐρ. Ἀνδρ. 1122.— κρ. ἀρτάνη, δηλ. σχοινίον ἀγχόνης, βρόχος, Σοφ. Ο. Τ. 1266· βρόχοι κρ. Εὐρ. Ἱππ. 779·— σκευὴ κρ., ὁ ἐκ σχοινίων καὶ ἱστίων ὁπλισμὸς τοῦ πλοίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ξύλινα κρ., Ξεν. Οἰκ. 8. 12· τὰ κρεμαστὰ ἱστία Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 12· κλινίδιον κρ., κρεμαστὴ κλίνη, Πλουτ. Περικλ. 27· οἱ κρ. κῆποι ὁ αὐτ. 2. 342Β.

κρεμάστρα, ἡ, = τῷ Ἀττικῷ **κρεμάθρα**, («κρεμάθρα, Ἀττικῶς. κρεμάστρα Ἑλληνικῶς» Μοῖρις σελ. 242), Εὐστ. 1625. 17, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ῥητ. 3. 11, 5. 2) ὁ μίσχος δι' οὗ τὸ ἄνθος κρέμαται, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 4.

κρεμάω, ἴδε **κρεμάννυμι**.

κρέμβαλα, τά, κρόταλα, ἅπερ εἶχον εἰς τοὺς δακτύλους αὐτῶν οἱ ὀρχούμενοι καὶ συνέκρουον αὐτὰ μετὰ ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ἐγίνετο ἡ ὄρχησις, νῦν ὀνομάζονται Τουρκιστὶ «ζίλια», Ἀθήν. 636C· πρβλ. **κρόταλον**. (Πρβλ. Λατ. crepare, crepundiae).

κρεμβαλιάζω, (κρέμβαλα) κρούων τὰ κρέμβαλα φυλάττω χρόνον, εὔρυθμόν τινα ἦχον ποιῶ τοῖς ὀρχουμένοις διὰ τῶν κρεμβάλων, ἅπερ ἐνίοτε ἦσαν κογχύλια ἢ ὄστρακα κ.τ.τ., λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλιάζουσι Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 5 (κοινῶς: κρεμβαλίζουσι), πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1305, Ἡσύχ.

κρεμβαλιαστύς, -ύος, ἡ, κρότος ὡς διὰ κροτάλων πρὸς δήλωσιν τοῦ χρόνου κατὰ τὴν ὄρχησιν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 162 (κοινῶς **-αστής**, οῦ, ὁ).

κρεμόω, Ἐπικ. μέλλ. τοῦ **κρεμάννυμι**.

κρέμυς, υος, ἡ, ἀντὶ χρέμυς, ἰχθύς τις, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 305D.

κρεμῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ **κρεμάννυμι**.

κρέξ, ἡ, γεν. κρεκός, (κρέκω) Λατιν. crex, πτηνόν τι ἔχον ὀξὺ καὶ ὀδοντωτὸν ῥάμφος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1138, καὶ μικροὺς πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 34, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 5, πρὸς ὃ κατὰ τὸ μέγεθος ὁ Ἡρόδ. παραβάλλει τὴν ἶβιν, 2. 76. Ἡ περι-

γραφὴ αὕτη δὲν ἁρμόζει πρὸς τὸ crex rallus, ἂν καὶ ἡ κραυγὴ αὐτοῦ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ὄνομα (ὅπερ ὡς τὸ κρέκω εἶναι κατ' ὀνοματοπ.), ὁ δὲ Snudevall ἐπιμένει ὅτι εἶναι αὐτὸ τοῦτο· ἕτεροι νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ πτηνὸν tringa pugnax. Ἐθεωρεῖτο δὲ δυσοιώνιστον εἰς τοὺς νεονύμφους, Εὐφορίων 4· ὁπόθεν ἡ Ἑλένη καλεῖται δυσάρπαγος κρέξ, Λυκόφρ. 513. 2) μεταφορ., κομπορρήμων, ἀλαζών, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 118. **II.** τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τριχός, Ἡσύχ., Σουΐδ., Εὐστ. 1528. 18· ὁ Εὐστ. μνημονεύει καὶ αἰτιατ. **κρέκαν**, ἐξ ὀνομαστ. ἡ **κρέκη**.

κρεοβορέω, ἐσθίω κρέας, κρεοφαγῶ, Βαρδησάν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 274B.— ὡσαύτως **κρεοβορία**, ἡ, κρεοφαγία, Ἐκκλ.· ἴδε ἐν κρεω-.

κρεο-βόρος, ον, τρεφόμενος διὰ κρέατος, κρεοφάγος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 287, ἐκ διορθώσεως ἐν τῇ τοῦ Butler ἐκδόσει ἀντὶ **κρεόβροτος**·— παρὰ Νικήτ. **κρεωβ-**, ἴδε κρεω-.

κρεο-δαίτης, ου, ὁ, ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὸ κρέας ἐν δημοσίαις εὐωχίαις, Λατ. dispensator, Πλουτ. Λύσανδ. 23, Ἀγησ. 8, Πολυδ. Ϛ', 34., Ζ', 25·— θηλ. **κρεοδαΐτις** ἀρχή Πολυδ. Ϛ', 34·— ἐντεῦθεν **κρεοδαιτέω**, μοιράζω κρέας, Ζωναρ. 1258· καὶ **κρεοδαισία**, ἡ, διανομὴ τοῦ κρέατος, Λατ. visceratio, Δημήτρ. Σκήψ. παρ' Ἀθην. 425C, Πλούτ. 2. 643Α, Ζωναρ. 1253.— Πάντες οὗτοι οἱ τύποι συχνάκις φέρονται ἡμαρτημένως **κρεω-**, ἴδε ἐν **κρεω-**.

κρεο-δείρα, ἡ, (δείρω) μάχαιρα πρὸς ἐκδοράν, Πολυδ. Ζ', 25· ἄλλ. **κρεωδ-**.

κρεοδοσία, ἡ, = **κρεοδαισία**, Ζωναρ. 1253, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Δημητρ. 11·— **κρεοδοτέω**, Ζωναρ. 1258· ἐκ τοῦ **κρεοδότης, ου, ὁ**, = **κρεοδαίτης**, Σουΐδ., γραφόμενον **κρεωδότης**, ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4485. Ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεο-δόχος, ον, = **κρεοδόκος**. Σχολ. Ἰλ. Ι. 206, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κρήιον**, Ἐτυμ. Μέγ. 536. 57· ἴδε **κρεω-**.

κρεοθήκη, ἡ τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν κρέατος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κρήϊνον**· ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεο-κάκκαβος, ὁ, ἔδεσμα ἐκ κρέατος λίπους καὶ αἵματος, Ἀθήν. 384D.

κρεοκοπέω, κόπτω εἰς τεμάχια τὰ κρέατα, κρεουργῶ, κρ. δυστήνων μέλη Αἰσχύλ. Πέρσ. 463· μέλη ξένων Εὐρ. Κύκλ. 359· — ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεο-κόπος, ον, ὁ κατακόπτων τὸ κρέας, Γλωσσ.

κρεο-πώλης, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πωλῶν κρέας, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C· πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 212, Θεοφρ. Χαρακτ. 9·— ὅθεν **κρεοπωλέω**, πωλῶ κρέας, εἶμαι κρεοπώλης, Πολυδ. Ϛ', 33., Ζ', 25·— **κρεοπωλικός, ή, όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κρεοπώλην, τράπεζα Πλούτ. 2. 643Α· θηλ. **κρεόπωλις** ἀγορά, ἔνθα τὰ κρεοπωλεῖα, Ἡσύχ.· — **κρεοπώλιον** (διάφ. γραφ. **κρεοπωλεῖον**), τό, ἐργαστήριον κρεοπώλου, Διόδ. 12. 24. Πλούτ. 2. 277Ε, Ἀρτεμίδ. 5. 5, Πολυδ. Ζ', 25·—Ἅπαντες οὗτοι οἱ τύποι συχνάκις ἡμαρτημένως φέρονται διὰ τοῦ **κρεω-**, ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεοσαπέντων, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 995C, ἔνθα ἐξ εἰκασίας **κατασαπ-**.

κρεο-στάθμη, ἡ, στάθμη, ζυγαριὰ τοῦ κρέατος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 633·— ἴδε **κρεω-**.

κρεο-τομέω, = **κρεοκοπέω**, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 420·— ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεουργέω, κατακόπτω κρέας ὡς ὁ κρεουργός, κατακόπτω, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 55, Διογ. Λ. 9. 108.— Παθ., Φίλων 2. 544, Δίων Κ. 75. 7.

κρεουργηδόν, ὡς κρεουργός, εἰς τεμάχια, τοὺς ἄνδρας κρ. διασπᾶν Ἡρόδ. 3. 13.

κρεουργία ἡ, τὸ κρεουργεῖν, τὸ κόψιμον εἰς κομμάτια, ἡ Πέλοπος κρεουργία Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 54.

κρεουργικός, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κρεουργὸν ἢ εἰς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, Γλωσσ.

κρεουργός, όν, (ἔργον) ὁ ἐργαζόμενος δηλ. κόπτων σάρκας· κρεουργὸν ἦμαρ, ἡμέρα σφαγῆς θυμάτων καὶ εὐωχίας, ἡμέρα καθ' ἣν μετὰ τὴν σφαγὴν διενέμοντο κρέατα, Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 1592, πρβλ. βουθύτοις ἐν ἤμασιν Χοηφ. 261.· — ὡς οὐσιαστ., **κρεουργός, ὁ**, ὁ κόπτων κρέας, κρεοπώλης, Πολυδ. Ζ', 25.

κρεοφαγέω, Ἰων. **κρεηφ-**, ἐσθίω κρέας, Ἱππ. 339, 36 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **κρεηφ-**).— Παθ., ἐπὶ τοῦ κρέατος ζῴων, ἐσθίομαι· ἀλλά, ἡμέρα κρεοφαγουμένη, ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τῆς ἀπόκρεω, Ἐκκλ.:— ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεοφαγία, Ἰων. **κρεηφ-**, ἡ, τὸ ἐσθίειν κρέας, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, κ. ἀλλ., Διόδ. 3. 31· κρ. τῶν θηρίων Στράβ. 771·— ἴδε ἐν **κρεω-**.

κρεο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων κρέας, σαρκοβόρος, Ἡρόδ. 4. 186, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 7, κτλ.· κρ. ἡμέρα, ἡ πρώτη ἡμέρα μετὰ νηστείαν, Ἐκκλ.·— ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεοφόρος, ον, φέρων ἢ ἔχων κρέας, Ἐκκλ.— ἴδε ἐν λ. **κρεω-**.

κρέσσων, Ἰων. ἀντὶ **κρείσσων**, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ.

κρεΰλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κρέας, «κρεατάκι», Συνέσ. 268C.

κρεω-· περὶ πάντων τῶν οὕτως ἀρχομένων λέξεων ἴδε ἐν **κρεο-**. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ **κρέας** φέρονται ἐνίοτε διὰ τοῦ **κρεο-** (ὡς **κερο-** ἐκ τοῦ **κέρας**), ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ **κρεω-**. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ μόνη ὀρθὴ γραφὴ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Πόρσ. ἐν τῷ προοιμ. τῆς Εὐρ. Ἑκ. σ. 8· ἀλλὰ τὴν δευτέραν φαίνεται ὅτι ἀπεδέξαντο οἱ μεταγεν. συγγραφεῖς· ἴδε ἐπὶ πᾶσι Λοβ. Φρύν. 692 κέξ. Ὀλίγα τινὰ σύνθετα φέρονται διὰ τοῦ **κρεᾱ-**, **κρεη-**· ὁπόθεν ἐν Λυκόφρ. 660 (ἔνθα πολλὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι **κρεασφάγῳ**), διορθωτέον **κρεᾱφάγῳ** ἀντὶ **κρεωφάγῳ**· πρβλ. **κρεα-δοτέω**, **κρεα-δοσία**, **κρεα-νομία**.

κρεώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κρέας, κρεατώδης, σαρκώδης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 9, 2., 8. 3, 6· ὀσμὴ κρ. Ἀθήν. 62Δ· τὰ κρεώδη, ἅπαντα τὰ κρεατώδη, Γαλην. 6. 600.

κρέων, οντος, = τῷ Ὁμηρικῷ **κρείων** (ὃ ἴδε).

κρεῶν, γεν. πληθ. τοῦ κρέας, Ὀδ. Ο. 98.

κρεωνομέω, -νομία, ἴδε ἐν λέξ. **κρεανομία**.

κρεωπώλης, **κρεωφάγος**, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **κρεο-**

κρήγυος, ον, καλός, ὠφέλιμος ἢ εὐάρεστος, ἅπαξ παρ' Ὁμήρ., οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας Ἰλ. Α. 106· ἄλλο μὲν οὐδὲν κρήγυον Ἀνθ. Π. 7. 284· οὐδὲ γουνάτων πόνος κρήγυον, καλὸν σύμπτωμα, Ἱππ. Κωακ. Προγ. 121· ποτὶ οὐδὲν κρ. σχολάζοντες Λύσις Πυθαγ. παρὰ Gale, σ. 737·— ὁ Θεόκρ., 20. 19, εἴτε ἐπίτηδες εἴτε καὶ παρανοῶν τὸν Ὅμηρον μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀληθής, πραγματικός, εἴπατέ μοι .. τὸ κρήγυον· οὕτως, ὡς Ἐπίρρ., τῇ ἀληθείᾳ, εἰλικρινῶς, πορθεῖς με τὸ κρ. Ἀνθ. Π. 5. 58. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀγαθός, χρηστός, χρήσιμος, ὠφέλιμος, οὐκ ἐπίστανται, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 111Ε· εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῷ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 21· παρ' οἴνῳ κρήγυος Ἀνθ. Π. 7. 355.— Ἐπίρρ., **κρηγύως** Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 488. 39. (Οὐδὲν εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς ἀρχαίας ταύτης λέξ.· ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ.)

κρηδεμνό-κομος, ον, ἔχων τὴν κόμην κεκοσμημένην κρηδέμνῳ, φορῶν τὸ κρήδεμνον, Ἐπιστ. Αὔσων. 12. 13.

κρήδεμνον, Δωρ. **κρᾱδ-**, τό, (κράς ἢ κάρα, δέω) κεφαλόδεσμος, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, καλύπτον οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ καὶ κατερχόμενον ἑκατέρωθεν μέχρι τῶν ὤμων, ὥστε ἠδύνατο κατὰ βούλησιν νὰ συγκαλύψῃ καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον· ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης, Ἰλ. Χ. 470· ἐπὶ τῆς Ἥρας, κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων Ξ. 184· ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, ἐν τῷ πληθ., ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα Ὀδ. Α. 334., Π. 416, κτλ. ὥστε ἐφόρουν αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑψηλῆς τάξεως γυναῖκες, ἀλλ ἐν Ὀδ. Ζ. 100, καὶ αἱ δμωαὶ τῆς Ναυσικάας· — ἐν Ὀδ. Ε. 346, ἡ θεὰ Ἰνὼ παρέχει τὸ ἑαυτῆς κρήδεμνον εἰς τὸν Ὀδυσσέα ὅπως τὸν σώσῃ ἀπὸ πνιγμοῦ. **II.** μεταφ. ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐπάλξεις αἱ ἐπιστέφουσαι τὰ τείχη πόλεώς τινος, Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα Ἰλ. Π. 100, Ὀδ. Ν. 388; πρβλ. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 151· πολίων κράδεμνα λύει Βακχυλ. Ἀποσπ. 20 [27], 6, Blass· πέτρινα κρ. Εὐρ. Τρῳ. 508· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Θήβης κρήδεμνον Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 105. 2) ἀντὶ πῶμα, τὸ ἐπικάλυμμα οἰνηροῦ ἀγγείου, Ὀδ. Γ. 392.

κρηῆναι, κρήηνον, ἴδε ἐν λέξ. **κραίνω**.

κρῆθεν, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λέξ. **κράς II.**

κρηθμός, ὁ, ἢ **κρῆθμον**, τό, εἶδος μαράθρου ἢ κριτάμου φυομένου ἐπὶ κρημνῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἱππ. 563. 56., 572. 42, κτλ. Ὁ τύπος, τὸ γένος καὶ ὁ τονισμὸς εἶναι ἅπαντα ἀβέβαια· **κρίθμος** φέρεται παρ' Ἀρκαδ. 58.— Κατὰ τὸν Διοσκ. 2, 157, **κρίθμον**, τό, «οἱ δὲ κρίταμον, θαμνοειδές ἐστι βοτάνιον, ἀμφιλαφές, περὶ πῆχυν τὸ ὕψος, φυόμενον ἐν πετρώδεσι καὶ παραθαλασσίοις τόποις, φύλλοις περίπλεον λιπαροῖς καὶ ὑπολεύκοις» κτλ.

κρήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ **κρεῖον**, εἶδος νυμφικοῦ πλακουντίου, Φιλέτ. παρ' Ἀθην. 645D.

κρημνάω, = **κρήμνημι**, Διογ. Λ. 6. 50· πρβλ. **κατακρημνάω**.

κρημν-ηγορέω, (κρημνός) ὡς τὸ **κρημνοκοπέω**, μεταχειρίζομαι ἐν τῇ ὁμιλίᾳ λέξεις ἀποκρήμνους, παταγώδεις, μεγάλους λόγους, Τζέτζ. εἰς Ἡσίοδ. σ. 10 Gaisf.· πρβλ. **κρημνοποιός**, **κρημνοκοπέω**.

κρήμνημι, = **κρεμάννυμι**, «κρεμῶ», ἀγκύραν ποτὲ .. ναὶ κρημνάντων Πινδ. Π. 4. 42· κρήμνη (προστακτ.) σεαυτὴν ἐξ .. ἀντηρίδος Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 150· τούσδε ἐκρήμνη (παρατατ.) Ἀππ. Μιθριδ. 97·— Παθ., **κρήμναμαι**, εἶμαι «κρεμασμένος», κρέμαμαι, Εὐρ. Ἠλ. 1217· αἰωροῦμαι ἐν τῷ ἀέρι, ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμενᾶν νεφελᾶν Αἰσχύλ. Θήβ. 229. Πρβλ. **ἐκ-**, **κατακρήμναμαι**.

κρημνίζω, ὡς καὶ νῦν, ῥίπτω κατὰ κεφαλῆς, κοιν. «γκρεμίζω», Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ϛ', 10)· μεταφ., κρ. ἑαυτὸν εἰς ἀτάκτους ἡδονὰς Πλούτ. 2. 5Α.

κρήμνῐσις, εως, ἡ, τὸ κατακρήμνισμα, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7. 45.

κρημνισμός, ὁ, = **κρήμνισις**, Πτολ. Τετράβ. 151. 8.

κρημνιστός, ή, όν, κρημνισθείς, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 237.

κρημνοβᾰτέω, περιπατῶ ἐπάνω εἰς κρημνούς, Στράβ. 710, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 126.

κρημνο-βάτης, ου, ὁ, ὁ περιπατῶν ἐπάνω εἰς κρημνούς, Πάν 'Ανθ. II. 9. 142, πρβλ. Πολύαιν. 4. 3, 29·— θηλ. **κρημνοβάτις**, ιδος, Τζέτζ. εἰς 'Ιλ. Η. 842. **2)** σχοινοβάτης, 'Ησύχ. **II.** ὁ μεταχειριζόμενος ἀπόκρημνα ῥήματα, κομπορρήμων, κρημνοβάτης ἐπέων Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 10, 80.

κνημνο-γράφος, ὁ, κομπώδης, ἀλαζονικός, ἐκ τῶν Προκλικῶν κρημνογράφων ῥημάτων Τζέτζ. εἰς 'Ησιόδ. σ. 9, ἔκδ. Gaisf.

κρημνόθεν, 'Επίρρ. ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κρημνοῦ, 'Ορφ. 'Αργ. 995.

κρημνο-κοπέω, = **κρημνηγορέω**, Φώτ.· «κρημνοκοπεῖν, κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν» Σουΐδ.

κρημνο-ποιός, όν, ὁ μεταχειριζόμενος λέξεις ὑψηλὰς καὶ μεγάλας, ὁ μεγάλας λέξεις ποιῶν, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, 'Αριστοφ. Νεφ. 1367· οὕτω, κρημνοὺς ἐρείδων ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 628.

κρημνός, ὁ, (κρεμάννυμι) ὡς καὶ νῦν, παρ' 'Ομ. (ἐν 'Ιλ.), συχν. ἐπὶ τῆς ἀνωφεροῦς ἢ ἀποτόμου ὄχθης ποταμοῦ, ἢ ἄκρας χαρακώματος, Μ. 54., Φ. 175, 234, 244· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 3. 39, 'Αποσπ. 215· ἀκολούθως, ἀπόκρημνος καὶ προέχων βράχος, ἀπορρὼξ πέτρα (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου scopulis pendentibus), ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ ὠθέειν 'Ηρόδ. 4. 103· ἀναθεῖναι ἐπὶ κρημνόν τιν' 'Αριστοφ. Πλ. 69· κατὰ τῶν κρημνῶν ἅλλεσθαι, ἀπὸ τῶν κρημνῶν κάτω, ἐπὶ τῶν 'Επιπολῶν, Θουκ. 7. 45· κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες Πλάτ. Νόμ. 944Α· τὸ πτηνὸν ὁ μελισσοφάγος (μέροψ) κτίζει τὴν φωλεάν του εἰς κρημνοὺς μαλακούς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 13, 3. **3)** ἐν τῷ πληθ., τὰ χείλη ἢ ἄκρα πληγῆς, 'Ιππ. 418. 44. **2)** τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου, labia pudenti, 'Ιππ. 423, 27 κἑξ., «τὰ ἑκατέρωθεν (τῆς κλειτορίδος) σαρκώδη μυρτοχειλίδες ἢ κρημνοὶ ἢ πτερυγώματα» Πολυδ. Β', 174.

κρημνώδης, ες, (εἶδος) ἀπότομος, ἀπόκρημνος, Θουκ. 7. 84, κτλ.· τὸ κρημνῶδες τῆς ὄχθης Πλουτ. Τιμολ. 31.

κρημν-ώρεια, ἡ, κρημνώδης ἀκρώρεια, 'Ηρωδ. 'Επιμ. 232.

κρηναῖος, α, ον, (κρήνη) ἐκ πηγῆς ἢ βρύσεως, Νύμφαι κρηναῖαι = Κρηνιάδες, 'Οδ. Ρ. 240· κρ. ὕδωρ, ὕδωρ πηγαῖον, ἐκ κρήνης, 'Ηρόδ. 4. 181· κρ. ποτὸν Σοφ. Τρ. 14, Φιλ. 21· νασμοὶ Εὐρ. 'Ιππ. 225· κρηναῖον γάνος, ὃ ἐ. τὸ ὕδωρ τῆς Δίρκης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 483· οὕτω Κρ. πύλαι, αἱ πύλαι τῆς Δίρκης (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1123. **II.** ὡς οὐσιαστ. **κρηναία**, ἡ, 'Επικ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., 'Απολλ. Ῥόδ. Α', 1208, ἐκτὸς ἂν ἀντὶ τοῦ δίζετο κρηναίης, ἀναγνώσωμεν, δίζητο κρήνης.

κρήνη, Δωρ. **κράνα**, ἡ, = **κρουνὸς** (ὃ ἴδε), πηγή, βρύσις, Λατ. fons, **μελάνυδρος**, **καλλιρέεθρος** 'Ιλ. Π. 3, 'Οδ. Κ. 107, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ 'Αττ.· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ φρέαρ (ὃ ἴδε), 'Ηρόδ. 4. 120, Θουκ. 2. 48· ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν .. ἀπὸ κρήνης 'Αριστοφ. Λυσ. 328· κρ. οἴνου Εὐρ. Βάκχ. 707·— παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει κατὰ πληθ., ὡς τὸ πηγαί, μὲ τὴν σημασίαν ὕδωρ, ὕδατα, Σοφ. Ο. Κ. 686, 'Αντ. 844· ἐν 'Ελλάδι αἱ κρῆναι διετέλουν ὑπὸ τὴν φροντίδα ἰδίων ἐπιμελητῶν (κρηνῶν ἐπιμεληταί), 'Αριστ. Πολιτικ. 6. 8. 5. ("Ισως ἐκ τοῦ **κάρα**, **κάρηνον**, πρβλ. τὸ Λατ. caput aquae, τὰ νῦν «κεφαλάρι»).

κρήνηθεν, 'Επίρρ. ἐκ κρήνης, 'Ανθ. Π. 15. 25.

κρήνηνδε, 'Επίρρ. εἰς κρήνην, 'Οδ. Υ. 154.

κρηνιάς, άδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κρηναῖος**, Νύμφαι Κρηνιάδες Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 170· Δωρ. **Κρᾶν-** Θεόκρ. 1. 22· ὡσαύτως **Κρανίδες**, Μόσχ. 3. 29.

κρηνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρήνη**, Λατ. fonticulus, 'Αριστ. π. Θαυμασ. 117.

κρηνίς, ῖδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κρήνη**, Πινδ. 'Αποσπ. 136, Εὐρ. 'Ιππ. 208, Διον. 'Αλ. 1. 32. **II.** **Κρηνῖδες** ἢ -ίδες ἡ μετέπειτα πόλις Φίλιπποι τῆς Μακεδονίας, Στράβ. 331 'Αππ. 'Εμφύλ. Πόλεμ. 4. 105. [ῑ, Δράκων 23. 14.]

κρηνῖτις, ιδος, ἡ, φυομένη παρὰ κρήνην, κρηνίτιδες βοτάναι 'Ιππ. 1278. 43.

κρηνουχέω, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, Mus. Rhen. τ. 1, σ. 324.

κρην-οῦχος, ον, προστάτης τῶν κρηνῶν, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 22

κρηνο-φύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ, καὶ ἡ, ἐν 'Αθήναις δημόσιος ἐπιμελητὴς ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῆς κλεψύδρας, Πολυδ. Η', 112, Φώτ., 'Ετυμολ. Μέγ.· **κρηνοφυλάκιον**, τό, τὸ ἀξίωμα τοῦ κρηνοφύλακος, Πολυδ. αὐτόθ.— Τὸ ὄνομα τοῦτο δίδοται ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν λέοντα, ὅστις ἵστατο ὑπεράνω τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἐλάμβανε τὸ ὕδωρ ἡ κλεψύδρα, αὐτόθι.

κρηπιδαῖον, τό, ἡ κρηπίς, τὰ θεμέλια οἰκίας, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 120· **κρηπίδειον** ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 5997.

κρηπῖδο-ποιός, ὁ, ὑποδηματοποιός, Λατ. crepidarius, 'Αθήν. 568Ε.

κρηπῖδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλητὴς ὑποδημάτων, Συνεσ. 'Επιστολ. 52.

κρηπῖδόω, (κρηπίς) ἐφοδιάζω μὲ ὑποδήματα·— Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ ὑποδήματα, Πλούτ. 2. 233Β, 'Ανών. παρὰ Σουΐδ. **2)** κατασκευάζω προκυμαίαν, «μῶλον», Δίων Κ. 60. 11·— μεταφ., κάμνω θεμέλιον εἴς τι, θεμελιῶ, αὐτόθι 51. 1· Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἐπί τινος Πλούτ. 2. 233Β.

κρηπίδωμα, τό, τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις, Διόδ. 13. 82, Βυζ.

κρηπίς, ῖδος, ἡ, εἶδος ὑποδήματος ἀνδρικοῦ ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ καττύματα, Λεξ. Ῥητ. 275. 18, εἶδος ὑμιυποδήματος, Ξεν. 'Ιππ. 12. 10, 'Ηγήμ. παρ' 'Αθην. 698D, Θεοφρ. Χαρ. 2· διακρίνονται δὲ αἱ κρηπῖδες ἀπὸ τῶν ἁπλῶν ὑποδημάτων, 'Αθήν. 539C, 621Β· ἴσως (ὡς δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ ὀνόματος ὀπισθοκρηπῖδες) ὄπισθεν ἀνοικταί· κρ. λευκαί, σημεῖον ἐκθηλύνσεως, Τίμαι. αὐτόθ. 522Δ· κρ. χῖαι 'Ιππ. π. ''Αρθρ. 828·—**κρηπῖδες**, ὑποδήματα στρατιωτικά, δηλ. αὐτοὶ οἱ στρατιῶται, Θεόκρ. 15. 6. **2)** πλακοῦντιον ἔχον τὸ σχῆμα πεδίλου, ὑποδήματος, Πολυδ. Ϛ', 77. **II.** καθόλου, θεμέλιον, τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος, ἰδίως ναοῦ ἢ βωμοῦ, 'Ηρόδ. 1. 93, Σοφ. Τρ. 993, Εὐρ. ''Ιων 38, 'Ηρ. Μαιν. 985, Ξεν. 'Αν. 3. 4,7· τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' Εὐρ. 'Ηλ. 547·— μεταφ., βάσις, θεμέλιον, βάλλεσθαι κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων Πινδ. Π. 4. 245· κρ. ἀοιδᾶν αὐτόθι 7. 3· ἐβάλλοντο φαενὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας (ἴδε ἐν τέλ.) ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 196· κρ. γένους Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1261· ἡ ἐγκράτεια ἀρετῆς κρ. Ξεν. 'Απομν. 1. 5, 4· οὐδέπω κρηπὶς κακῶν ὕπεστι, δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὸν βυθὸν τῆς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815. **2)** ἡ ὄχθη ποταμοῦ τειχισθεῖσα, Λατ. crepido, 'Ηρόδ. 1. 185., 2. 170, Πολύβ. 5. 37, 8· χρησιμεύουσα ὡς βάθρον τῶν ἀψίδων γεφύρας, 'Ελλ. 'Επιγρ. 1078. [ῑ ἐν τῇ γεν. **κρηπῖδος**, κτλ., ὡς ἐν τῇ Λατ. crepīdo· ἀλλ' ὅμως ἔχομεν **κρηπῖδα** [ῐ] ἐν Πινδ. 'Αποσπ. 196, ὡς ἐν τῇ Λατ. crepĭda· πρβλ. κνημίς].

Κρής, ὁ, γεν. **Κρητός**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **Κρῆτες**, ῶν, ἐκ Κρήτης καταγόμενοι, κάτοικοι τῆς Κρήτης, κοινῶς Κρητικός, ''Ομ., κτλ.· θηλ. **Κρῆσσα**, ης, Αἰσχύλ. (δρᾶμά τι αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κρῆσσαι)·— ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., Κρητικός, Κρῆτα τρόπον (Bgk Κρήταν) Σιμων. 38· Κρὴς ταῦρος 'Απολλόδ. 2. 5, 7· μητρὸς .. Κρήσσης Σοφ. Αἴ. 1295·— ἀλλ' ὁμαλ. ἐπίθ. **Κρήσιος**, α, ον, Σοφ. Σοφ. Τρ. 118, Εὐρ. 'Ιππ. 372, κτλ.· ἢ συνηθέστερον **Κρητικός**, ή, όν, ὃ ἴδε.

κρῆς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κρέας, Σώφρ. παρ' 'Αθην. 87Α, 'Αριστοφ. 'Αχ. 795, Θεόκρ. 1. 6.

κρῆσαι, ἀντὶ **κεράσαι**, ἀπαρέμφ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ **κεράννυμι**, ''Ομηρ.

κρησέρα, ἡ, καὶ νῦν «κρησάρα», «σίτα», «πυκνάδα», κόσκινον λεπτόν, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 991· πρβλ. Γαλην. Λεξ. 'Ιππ., Πολυδ. Ϛ', 74., Ι', 114·— ὑποκορ. **κρησέριον**, τό, Πολυδ., Ζωναρ. 1256. **II.** λεπτὸν ἁλιευτικὸν δίκτυον, Φώτ.

κρησερίτης ἄρτος, ὁ, ἄρτος ἐκ κοσκινισμένου ἀλεύρου, Δίφιλ. ἐν «Διαμαρτανούσῃ» 1.

Κρήσιος, α, ον, καὶ **Κρῆσσα**, ἴδε ἐν λέξ. **Κρής**.

κρησφύγετον [ῠ], τό, (φεύγω) τόπος καταφυγῆς, ὑποχωρήσεως, καταφύγιον, 'Ηρόδ. 5. 124., 8. 51,, 9. 15, 96· ἀκολούθως παρὰ Διον 'Αλ. 4. 15, Λουκ. Εὐνοῦχ. 10· ἀλλ' οὐχὶ παρ' 'Αττ. (Τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως, **κρησ-**, εἶναι ἄδηλον· ἀρχαῖοί τινες Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κυρίως καταφύγιον ἀπὸ Κρητὸς (Κρής) Μίνωος).

Κρητᾶ-γενής, ές, γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ Διός, Συλλ. 'Επιγρ 2554. 177.

Κρητ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, Συλλ. 'Επιγρ. 2744.

Κρήτη, ἡ, γνωστὴ νῆσος, ''Ομ., ὅστις ἐν 'Οδ. Ξ. 199., Π. 62, μεταχειρίζεται καὶ τὸ πληθ. Κρητάων εὐρειάων·— **Κρήτηθεν**, ἐκ Κρήτης, 'Ιλ. Γ. 233· **Κρήτηνδε**, εἰς Κρήτην, 'Οδ. Τ. 186.

κρητήρ, -ῆρος, ὁ, 'Ιων. καὶ 'Επικ. **κρατήρ**, ὁ μόνος παρ' 'Ομ. τύπος.

Κρητίζω, (Κρής) ὁμιλῶ ὡς Κρής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Χρυσ. **II.** μιμοῦμαι τοὺς Κρῆτας, φέρομαι ὡς Κρής, ψεύδομαι, πρὸς Κρῆτα Κρητίζω, ἀπατῶ τὸν ἀπατεῶνα, Πλουτ. Αἰμίλ. 23, Λύσανδρ. 20· πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 8, 'Επιστ. π. Τίτ. α', 12, καὶ ἴδε **Κρητισμός**.

Κρητικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ τῆς Κρήτης ἢ ὁ ἐκ Κρήτης, Αἰσχύλ. Χο. 616, 'Αριστοφ. Βάτρ. 849, κτλ.· τὸ Κρ. πέλαγος Θουκ. 4. 53, κτλ.·—'Επίρρ. **-κῶς**, κατὰ Κρητικὸν τρόπον, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1165. **II.** **Κρητικὸν** (δηλ. ἱμάτιον), τό, βραχύ τι ἱμάτιον ἐν χρήσει κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, 'Αριστοφ. Θεσμ. 730, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 36, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 77, 'Ησύχ. **2)** **κρητικὴ** (δηλ. βοτάνη), ἡ, ὄνομα τῆς βοτάνης δικτάμνου, Διοσκ. 3. 36. **3)** **Κρητικὸς** (δηλ. πούς), ὁ, μετρικὸς πούς, [-υ-], π. χ. 'Αντιφῶν, καλούμενος καὶ **ἀμφίμακρος**, 'Ηφαιστ. 3. 2· οὕτως, ἔγειρε .., Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 10.

Κρητισμός, ὁ, Κρητικὴ διαγωγή, δηλ. ψευδολογία, Πλουτ. Αἰμίλ. 26· πρβλ. **Κρητίζω**.

κρηφαγεῖν, **κρηφαγία**, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ κρεηφ-, ἢ ἀντὶ κρεοφ-.

κρῖ, τό, 'Επικ. συντετμημένος τύπος ἀντὶ τοῦ **κριθή**, μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ., κρῖ λευκὸν 'Ιλ. Θ. 564, 'Οδ. Δ. 41, κ. ἀλλ., πρβλ. **εὐρυφυής**.

κριᾱνός, ή, όν, (κριός) γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ Κριοῦ, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 55.

κρῖβανεύς, έως, ὁ, ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **κλιβ-**, ἀρτοποιός, «φούρναρης», Μανέθων 1. 80.

κρῖβάνη, ἡ, ἡ **κριβάνης**, ὁ, πλακούντιον, Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. 646Α.

κρῖβανίκιος, ον, = **κλιβανίτης**, Ἀθήν. 113Β, ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**.

κρῖβᾰνίτης, ου, ὁ, ὠπτημένος ἐν κριβάνῳ, ἐπὶ ἄρτου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 178, καὶ (ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**) Σώφρων 56 Ahr., Ἀμειψ. ἐν «Ἀποκοτταβίζουσι» 5· ὁ κρ. (δηλ. ἄρτος), ἄρτος οὕτως ὠπτημένος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1123· ἐντεῦθεν κωμικῶς, βοῦς κρ. αὐτόθι 87· πρβλ. **κριβανωτός**.

κρῖβᾰνο-ειδής, ές, ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**, ἔχων τὸ σχῆμα κριβάνου, Διοσκ. 1. 96.

κρίβᾰνον, [ῐ], τό, = τῷ ἑπομ., Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 80.

κρίβᾰνος [ῐ], ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **κλίβανος** (ὅπερ θεωρεῖται Δωρ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 538. 19, πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 179)· — πήλινον ἀγγεῖον, χύτρα πλατυτέρα κατὰ τὴν βάσιν ἢ τὴν κορυφήν, ἐν ᾗ ὠπτᾶτο ἄρτος περιτιθεμένης θερμῆς τέφρας περὶ αὐτήν, διότι παρήγετο οὕτω θερμότης ὁμαλωτέρα ἢ ἐν τῷ συνήθει ἰπνῷ, «φούρνῳ», (Ἰπνός), Ἡρόδ. 2. 92 (ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321, Ἀριστοφ. Ἀχ. 86, Σφ. 1153, κ. ἀλλ., Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμφάλῃ» 1. 5. **2)** ἀγγεῖον χωνοειδὲς χρησιμεῦον πρὸς ἄντλησιν ὕδατος ἐκ φρέατος, Στράβ. 754. **II.** κοιλότης, κοίλωμα ἐντὸς βράχου, Αἰλ. π. Ζ. 2. 22.

κρῖβᾰνωτός, ή, όν, ὀπτὸς ἐν κριβάνῳ· ἐντεῦθεν **κριβανωτὸς** (δηλ. **ἄρτος**), ὁ, Ἀλκμὰν 62, Ἀριστοφ. Πλ. 765 (ἀλλ. **κριβανίτης**)· κρ. ζῷα, ἀκέραια ζῷα ὠπτημένα ἐν κλιβάνῳ, Εὐστ. 1286. 19.

κρῐγή, ή, (κρίζω) τριγμὸς τῶν ὀδόντων, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ὄρν. 1520· οὕτω καὶ **κριγμός**, Ζωναρ. 1250. **II.** ἐπὶ τῆς ἐν εἴδει τριγμοῦ κραυγῆς τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἀποχωριζομένων ψυχῶν, κριγὴ νεκρῶν Ἱππῶναξ 39.

κριδδέμεν, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **κρίζειν** (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ γελᾶν), Στράττ. ἐν «Φοινίσσαις» 3. 7.

κρίδιον, τό, συνηρ. ἐκ τοῦ **κριΐδιον**, ὑποκορ. τοῦ **κριός**, «μικρὸς κριός» Ἡσύχ.

κρῐδόν, μόνον παρὰ Τρυφ. 224, οἱ δὲ κριδόν, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ οἱ δ' ἐκκριδόν.

κριέλαφος, λέξις οἵα ἡ **τραγέλαφος** καὶ ἄλλαι, Λεοντ. Βυζ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 86, 2, σ. 1616.

κρίζω: ἀόρ. α' ἔκριξα Αἰλ. π. Ζ. 5. 50, Ἡσύχ.· ἀόρ. β' καὶ πρκμ. (ἴδε κατωτ.)· τρίζω, Λατ. stridere, κρίκε (ἀόρ. β') ζυγὸν Ἰλ. Π. 470. **II.** ἐπὶ προσώπων, κραυγάζω, ξεφωνίζω, ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες (μετοχ. πρκμ. β') Ἀριστοφ. Ὄρν. 1521, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 300· παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, γελῶ, ἴδε **κριδδέμεν**. Πρβλ. **κριγή**. (Κατ' ὀνοματοπ. ὡς τὸ **τρίζω**, **κράζω**, **κρώζω**.)

κρῑηδόν, Ἐπίρρ. (κριὸς) ὡς κριός, Ἀριστοφ. Λυσ. 309.

κρῑθαία, ή, (κριθή) ἔψημα κριθῆς, Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 15. 7.

κρῑθ-άλευρον, τό, ἄλευρον ἐκ κριθῆς, Γαλην. τ. 14, σ. 527, 7, κτλ.

κρῑθάμῐνος, η, ον, = **κρίθινος**, ἄλευρα Πολύαιν. 4. 3, 32· πρβλ. **πυράμινος**.

κρῑθᾰνίας, ου, ὁ, ὅμοιος κριθῇ, κρ. πυρός, εἶδος σίτου ὁμοίου πρὸς κριθήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2. 3.

κρῑθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθή, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λ. **κρίβανον**.

κρῑθάω, ἐπὶ ἵππου, τρέφομαι διὰ κριθῆς πολλῆς, σφριγῶ ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, κριθῶντα πῶλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1641· κριθώσης ὄνου Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 24, πρβλ. **κριθιάω**, **ἀκοστάω**, καὶ ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 80.

κριθένσι (= **κριθεῖσι**), μετοχ. τοῦ παθητ. ἀορ. τοῦ **κρίνω**, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ ἐν Bull. d. cor. hell. III. σ. 293.

κρῑθή, ή, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κόκκοι κριθῆς, «κριθάρι» (πρβλ. **κρῖ**), τὸ δὲ ἐκ κριθῆς ἄλευρον καλεῖται **ἄλφιτα**· συνεχῶς τιθεμένη παρὰ τὸν σῖτον, ὄγμον .. πυρῶν ἢ κριθέων Ἰλ. Λ. 67· πυροὶ καὶ κριθαὶ Ὀδ. Ι. 110., Τ. 112, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1100, κ. ἀλλ.· περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Στράτωνος ἴδε ἐν λ. **οὐλοχύται**.— οἶνος ἐκ κριθέων πεποιημένος, εἶδος ζύθου (πρβλ. **κρίθινος**), Ἡρόδ. 2. 77· οὕτως, ἐκ κριθῶν μέθυ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 953· βρῦτον ἐκ ἢ ἀπὸ τῶν κρ. παρ' Ἀθην. 447Β· κριθαὶ πεφρυγμέναι = **κάχρυς**, Θουκ. 6. 22. πρβλ. Μοῖριν σ. 213. **II.** μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ ἄκρου βλεφάρου, «κριθαράκι» Ἱππ. 1010G, Γαλην. **III.** τὸ σμικρότατον «βάρος», «κόκκος», ὡς νῦν λέγομεν «σιτάρι», Θεοφρ. π. Λίθ. 46. **IV.** ἐν τῷ ἑνικ. = **πόσθη**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 965· πρβλ. **κόκκος**. (Λατ. hord-eum, Ἀρχ. Γερμ. gerst-a, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀριθμ. 75.)

κρῑθίασις, εως, ή, νόσος τις τῶν ἵππων προερχομένη ἐκ τῆς βρώσεως πολλῶν κριθῶν (αἵτινες ἦσαν ἡ μόνη τροφὴ τῶν ἵππων ἐν Ἑλλάδι), Ξεν. Ἱππ. 4. 2· πρβλ. **κριθιάω**.

κρῑθιάω: μέλλ. -άσω, (κριθή) ἐπὶ ἵππου, πάσχω ἐκ κριθιάσεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 4. **II.** = **κριθάω**, σφριγῶ πρὸς ἀκολασίαν, ἐκ κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. 79. 33, Βαβρ. 62. 2· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 24, Buttm. Lexil. ἴδε **ἀκοστήσας**.

κρῑθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθή, ἀφέψημα κριθῆς, Ἱππ. 580. 53· ἐν τῷ πληθ., ὀλίγαι κριθαί, Λουκ. Ὄν. 3. 17 καὶ 47, Ἀθήν. 214C.

κρῑθίζω: μέλλ. -ίσω, τρέφω διὰ κριθῶν, Βαβρ. 76. 2.

κρίθῐνος, η, ον, ὡς καὶ νῦν, πεποιημένος ἐκ κριθῆς, κόλλιξ, ἄρτος Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 20, Ξεν., Λουκ., κλ.· τὸ κρ. ποτὸν Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· κρ. οἶνος, ζῦθος, Πολύβ. 34. 9, 15, Ἀθήν. 16C, κτλ.· πόμα Πλούτ. 2. 752Β· πρβλ. **κριθή I.**

κρῑθίον, τό, ὑποχορ. τοῦ **κριθή**, Λόγγος 3. 30.

κρίθμον, **κρίθμος**, ἴδε ἐν λ. **κρηθμός**.

κριθόγιτον (;)· «ἀπόβρεγμα (κῶδ. ἀπόβριμα) κριθῆς» Ἡσύχ.

κριθοδεία, ή, ὡς τὸ **σιτοδεία**, ἔλλειψις κριθῆς, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 43, 4, ἐκδ. Λ.

κριθόκανον· «σπέρμα μελανθίῳ ὅμοιον» Ἡσύχ.

κριθο-λόγος, ον, ὁ συνάγων κριθάς· παρὰ τοῖς Ὀπουντίοις, ὁ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχων, ὁ κομιζόμενος τὰς ἀπαρχάς, Πλούτ. 2. 292Β·— ἐντεῦθεν **κριθολογέω**, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 86, 7, ἔ. Suvign., καὶ **κριθολογία**, ή, κῶδ. Θεοδ. τ. 5, σ. 298.

κρῑθό-μαντις, εως, ὁ, ὁ διὰ τῆς κριθῆς μαντευόμενος, Λοβ. Ἀγλαόφ. 815.

κριθο-πομπία, ή, ἀποστολὴ κριθῆς, Κωμ. (Ἀνών. 176) παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **Ῥοίκου κριθοπομπία**.

κρῑθο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κριθάς, Ἱππιατρ. 4.

κρῑθο-τράγος, ον, (τράγεῖν) ὁ τρώγων κριθάς, κριθοφάγος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 231.

κρῑθο-φαγία, ή, τὸ τρώγειν κριθάς, εἶδος τιμωρίας ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατῷ, Πολύβ. 6. 38, 4.

κρῑθο-φάγος, ον, ὁ τρώγων κριθάς, τρεφόμενος διὰ κριθῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 231, Βυζ.

κριθοφορέω, μαντεύω διὰ κριθῶν τὰ ἄδηλα, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 233.

κρῑθο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων κριθάς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 2, Στράβ. 375.

κρῑθοφυλᾰκία, ή, «ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς ἢ σίτου» Ἡσύχ.

κρῑθο-φύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ, ἐν Ἀθήναις, ὑπάλληλος ἐπιβλέπων τὴν ἐξαγωγὴν κριθῆς, ὡς τὸ **σιτοφύλαξ**, Wolf Lept. σ. 254.

κρῑθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κριθήν, ἐκ κριθῆς, κριθώδης πτισάνη, = ὅλη πτισάνη, ἀντίθετ. τῷ **χυλός**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, ἴδε **πτισάνη**· κρ. ἄρτος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. Ϛ', 25.

κριθ-ώλεθρος, ον, ὁ καταστρέφων τὰς κριθάς, ἐπὶ ἵππων ὅσοι καίπερ τρώγοντες πολλὴν κριθὴν δὲν παχύνονται, «ἐπὶ τῶν μάτην ἐσθιόντων ἵππων» Α. Β. 46.

κρίκε, ἴδε ἐν λέξ. **κρίζω**.

κρῐκέλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρίκος**, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 165, Βυζ.

κρικελλο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα κρίκου, Κ. Πορφυρογέν. π. τῶν Θεμάτ. 28. 5.

κρίκελλος, ὁ, = **κρίκος**, Κωδινὸς 50, 13, Γλωσσ.

κρῐκ-ηλᾰσία, ή, (κρίκος, ἐλαύνω) τὸ ἐλαύνειν κρίκον, εἶδος παιδιᾶς τῶν παίδων, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 6. 26· πρβλ. Winckelm. Monum. Ined. 4. 257.

κρῐκίον, τό, ὑποχορ. τοῦ **κρίκος**, Μεθόδ. 384Α.

κρικο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα κρίκου, Γαλην. 14. 715, Πλούτ. 2. 877Ε.

κρῐκόομαι, Παθ., ἀσφαλίζομαι διὰ κρίκου, διὰ κύκλου, κεκρίκωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ, ἔχουσι χαλκοῦν κρίκον διὰ τοῦ χείλους, «ὁπλίζουσι δὲ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῷ» Στράβ. 822, πρβλ. Ὀρειβ. 189 Maii.

κρῐκο-ποιέομαι, σχηματίζομαι εἰς κρίκον, Ἡράκλ. παρ' Ὀρειβ. 89 Mai.

κρίκος [ῐ], ὁ, Ὁμηρ. τύπος τοῦ **κίρκος**, κρίκος τις («κρικέλλι») ἐπὶ τῆς ἐπιστηθίου σκευῆς τῶν ἵππων δι' ἧς προσέδενον αὐτοὺς πρὸς ξύλινον πάσσαλον (ἕστορα) τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἁμάξης, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον Ἰλ. Ω. 272. **2)** μικραὶ ὀπαὶ ἐν τοῖς ἱστίοις δι' ὧν τὰ σχοινία (οἱ κάλῳ) διήρχοντο καὶ ἐσύροντο, Ἡρόδ. 2. 36, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολυδ. Α', 94. **3)** δακτύλιος, «δαχτυλίδι» τῆς χειρός, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 4. 2, 7; ἐν Καρχηδόνι οἱ ἄνδρες ἐφόρουν ἰσαρίθμους δακτυλίους ταῖς μάχαις ἐν αἷς ἐπολέμησαν, Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 10. **4)** κόσμημα τῆς ῥινός, ἔρρινον δακτυλίδιον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 203· φυλακτήριον, Πλουτ. Δημοσθ. 30· κρίκος ἁλύσεως, ὁ αὐτ. 2. 304Β, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 67· ἐκ κρίκου λεπτοῦ πεποιημένα ὑφασμάτια, δηλ. ἁλυσιδωτὸς ὁπλισμός, Ἰουλιαν. 37D.

κρίκω, λέγεται ὅτι εἶναι ταυτόσημον τῷ **κρίζω**, Heyne εἰς Ἰλ. Π. 470.

κρίκωμα, τό, κρίκος, κύκλος, Εὐστ. 726. 16.

κρίκωσις, εως, ή, στρογγύλωμα, Ὀρειβάσ. 189 Mai.

κρικωτός, ή, όν, ἔχων κρίκους, πεποιημένος ἢ συνιστάμενος

ἐκ κρίκων, ἀλυσιδωτός, ἀγκιστρωτός, Καρύστ. παρ' Ἀθην. 548F· θώραξ Εὐστ. 528. 24· κρ. σφαῖρα, συνισταμένη ἐκ κρίκων, Πτολ. Γεωγρ. 7. 6, κτλ.

κρῖμα, τό, (κρίνω) ἀπόφασις, κρίσις, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1046E, Πολύβ. 24. 1, 12. Κ. Δ.· ἀπόφασις καταδικαστική, καταδίκη, συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. 2) ἀντικείμενον κρίσεως, ζήτημα, οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 397· δίκη, Ἑβδ., Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ς', 7. II. = κρίσις, Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 39, Πράξ. Ἀποστ. κδ', 25, κτλ. [ῐ κατ' ἀναλογίαν ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Λοβ. Παραλ. 418· ἀλλ' ὅμως ὁ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 176, 177 ἔχει κρίμα μετὰ ῐ, ὡς φέρεται ἐν Ἀντιγρ. τῆς Καιν. Διαθ.]

κριμνίτης ἄρτος, ὁ, ἄρτος πεποιημένος ἐκ κρίμνου, φαῦλος, πρόστυχος ἄρτος, Ἀθήν. 646A·— οὕτω **κριμνατίας** ἄρτος (κοινῶς κριμμ-), Ἀρχέστρ. αὐτόθι 112B.

κρίμνον, τό, (ἴδε ἐν λέξ. κρίνω) χονδροαλεσμέναι κριθαί, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 5· κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε Καλλίμ. παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 607·— ἄρτος ἐκ τοιούτου ἀλεύρου, Ἀνθ. Π. 6. 302, πρβλ. Βαβρ. 108. 9· — κρίμνα χειρῶν, ψιχία ἄρτου κτλ., πρὸς καθαρισμὸν τῶν χειρῶν κατὰ τὰ δεῖπνα, ὡς τὸ ἀπομαγδαλιά, Λυκόφρ. 607 (ἀλλὰ κρῖμνα ἐν Ἡρώνδ. 6. 6).

κριμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χονδρὸν ἄλευρον, ἐπὶ τῶν καθιζημάτων τῶν οὔρων, Ἱππ. Ἀφ. 1259, κτλ.· κρ. ἐλλέβορος Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 130· ἴδε ἐν λέξ. **κατανίφω**.

κρῑ-άνθεμον, τό, τὸ ἀείζωον, τὸ ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν φυόμενον, Ἱππ. 570. 51. 2) συνώνυμον τῷ **ἡμεροκαλλίς**, Διοσκ. 3. 137.

κρῑν-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ κρίνων, Ὀρνεοσόφ. σ. 520.

κρίνινος, η, ον, παρεσκευασμένος ἐκ κρίνων, μύρον Πολύβ. 31. 4, 2· ἔλαιον Γαλην. τ. 19, σ. 70, 14.

κρῑνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κρίνον, Διοσκ. 3. 143.

κρῑνόεις, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς τὴν ὄρχησιν κρίνον (II), Σχολ. εἰς Ἰλ. Χ. 391.

κρίνον [ῐ], τό, κρίνον οἱουδήποτε εἴδους («ζαμπάκι»), ἐνῷ λείριον εἶναι τὸ λευκὸν κρίνον, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 3· ἐν τῷ πληθ. ἔχομεν τὸν ἑτερόκλ. τύπον **κρίνεα**, Ἡρόδ. 2. 92· δοτ. **κρίνεσιν**, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, Ἀριστοφ. Νεφ. 911, κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ εὕρηται ἐν. ὀνομαστ. οὐδετ. **κρίνος**, τό·— παροιμία: κρίνου γυμνότερος Ἰουλιαν. 181B·— ἐντεῦθεν ἐπὶ πτωχοῦ ἀνθρώπου, Πολυδ. Ϛ', 197, κτλ. II. εἶδος χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν «Δαλίδι» 2. III. εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 114F.

κρῑνο-στέφανος, ον, ἐστεμμένος διὰ κρίνων, Αὔσων. Ἐπιστ. 12. 14.

κρῑνό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους**, **ουν**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 6, σ. 135.

κρίνω [ῑ], Ἐπικ. γ' ὑποτ. **κρίνῃσι** (ἴδε **διακρίνω**): μέλλ. **κρῐνῶ**, Ἐπικ. **κρῐνέω** (δια-) Ἰλ.· ἀόρ. **ἔκρῑνα** Ὀδ., Ἀττ.· πρκμ. **κέκρῐκα** Πλάτ., κτλ.— Μέσ., μέλλ. **κρῐνοῦμαι** Εὐρ. Μήδ. 609, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Πλάτ. Γοργ. 521E, πρβλ. **διακρίνω**, ἀόρ. **ἐκρινάμην**, Ὅμ., κτλ.— Παθ., μέλλ. **κρῐθήσομαι** Τραγ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἐκρίθην** [ῐ] Πίνδ., Ἀττ.· Ἐπικ. εὐκτ. **κρινθεῖτε** (δια-) Ἰλ.; μετοχ. **κρινθείς** Ἰλ. Ν. 129, Ὀδ. Θ. 48· πρκμ. **κέκριμαι** Πίνδ., Ἀττ.· ἀπαρ. **κεκρίσθαι** (ἀπο-) Πλάτ. Μένων 75C·— Αἰολ. **κρέννω** μετὰ διπλοῦ ν, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγραφ. 2. σ. 189. (Ἐκ τῆς √ΚΡΙ, ὅθεν καὶ αἱ λέξ. **κρι-τής**, **κρί-σις**, **κρῖ-μα**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. kar, kir-âmi (effundo, spargo)· Λατ. cerno, cre-vi, cri-brum (πρβλ. **κρίμνον**), cri-men, cer-tus· Ἀγγλο-Σαξον. hrid-der (sieve)·— ἀλλ' ὑπάρχει λόγος νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ῥίζα ἦτο ΣΚΑΡ, πρβλ. Σανσκρ. apa-skar-as = **σκώρ**, **σκατός**, (excrementum), πρὸς τὸ Λιθ. skir-iù (separo, eligo).) Χωρίζω, «ξεχωρίζω», ἀποχωρίζω, θέτω κατὰ μέρος, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνῃ .. καρπόν τ' ἄχνας τε Ἰλ. Ε. 501, κτλ.· κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα Β. 362, πρβλ. 446· κρ. τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ Πλάτ. Θεαίτ. 150B· τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 9, κτλ. II. ἐκλέγω, ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσι Ἰλ. Α. 309· ἐκ Λυκίης .. φῶτας ἀρίστους Ζ. 188, πρβλ. Ὀδ. Δ. 666., Ι. 90, 195., Ξ. 217, κτλ.· οὕτω, κρ. τινὰ ἐκ πάντων Ἡρόδ. 6. 129· κρίνασα δ' ἀστῶν .. τὰ βέλτατα Αἰσχύλ. Εὐμ. 487· δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι Σοφ. Ο. Κ. 641, κτλ. — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κρίνασθαι ἀρίστους, ἐκλέγειν τοὺς ἀρίστους, Ἰλ. Ι. 521, πρβλ. Τ. 193, Ὀδ. Δ. 408, 530, κτλ.—Παθ. ἐκλέγομαι, διακρίνομαι, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι Ω. 507· ἀλλ' ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μετοχ. **κεκριμένος** καὶ **κρινθείς** ἐπὶ τῆς σημασ. ἐκλελεγμένος, ἐκλεκτός, Ἰλ. Κ. 417, Ὀδ. Ν. 182., Π. 248, κτλ. (πλὴν ἐν Ἰλ. Ξ. 19, ἴδε κατωτ. 2)· ἀρετᾷ κριθείς, διακριθεὶς ἐπὶ ἀρετῇ .., Πινδ. Ν. 7. 10· ἀσπίδα .. κεκρ. ὕδατι καὶ πολέμῳ, διακριθεὶς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, Ἀνθ. Π. 9. 42·— ἐν ζῶσι κεκριμένα (ἢ κρινομένα), ἐναρίθμιος μεταξὺ τῶν ζώντων, κατὰ Δινδ. καὶ Ναύκ. ἀντὶ ἀριθμούμενα, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ .., Εὐρ. Ἱκέτ. 969· εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς Λουκ. Ἐρωτ. 2·— κατὰ μέσ. ἀόρ., κοῦροι .. κρινάσθων, ἃς ἐκλεχθῶσι ν, Ὀδ. Θ. 35. 2) ἐκφέρω κρίσιν, ἀπόφασιν περὶ ἐρίδων, κρίνων νείκεα πολλὰ Μ. 440· ἔκριναν μέγα νεῖκος .. πολέμοιο Σ. 264· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, «οἳ ἂν βιαίως κρίνωσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ δίκας διεστραμμένας καὶ ἀδίκους» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 387· οὕτω, κρ. δίκην Ἡρόδ. 2. 129, Αἰσχύλ. Εὐμ. 433.· πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος αὐτόθι 682· κρινεῖ δὲ δή τις ταῦτα; Ἀριστοφ. Βάτρ. 805· κρ. κρίσιν Πλάτ. Πολ. 360E· ἄριστα κρ. Θουκ. 6. 39· κρίνουσι βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ, ἀποφασίζουσι τὸ ζήτημα .., ὁ αὐτ. 1. 87· μισεῖ πλέον ἢ δίκῃ κρ. ὁ αὐτ. 3. 67· τὸ δίκαιον κρ. Ἰσοκρ. 298D· τῷ τοῦτο κρίνεις; πόθεν κρίνεις τοῦτο; πόθεν σχηματίζεις ταύτην τὴν κρίσιν; Ἀριστοφ. Πλ. 48· ὡσαύτως, κρ. περί τινος Πινδ. Ν. 5. 73, Πλάτ. Ἀπολ. 35D, Ἀριστ., κτλ.·— παθ., ἀγὼν κριθήσεται Αἰσχύλ. Εὐμ. 677· κἂν ἰσόψηφος κριθῇ (δηλ. ἡ δίκη) αὐτόθι 741· ἀπρόσωπ., ὡς ἐν τῇδε τῇ μάχῃ κριθησόμενον, ἔμελλε νὰ κριθῇ, ν' ἀποφασισθῇ, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9, 6. 6) ἀποφασίζω ἀγῶνα, π. χ. διὰ βραβείου, Σοφ. Αἴ. 443, Ἀριστοφ. Βάτρ. 873· ἔργον ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 414, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 601· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ὁ τὰς Θεὰς κρίνας, περὶ τοῦ Πάριδος, ὁ αὐτ. Ι. Α. 72·— Παθ. καὶ Μέσ., ἐπὶ προσ., φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα, κρίνασθαι Ἄρηϊ Ἰλ. Β. 385, πρβλ. Σ. 209, κτλ.· ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν .. μένος κρίνηται Ἄρηος, «ἔστι κρίνεσθαι μένος Ἄρεως, ὅτε σύμμιξις πολέμου γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 269, πρβλ. Ἡσιόδ. Θ. 882· καθόλου, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μάχομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 66· περί τινος Ἡρόδ. 3. 120· οὐ κρινοῦμαι .. σοὶ τὰ πλεῖονα Εὐρ. Μήδ. 609· δίκῃ κρίνεσθαι Θουκ. 4. 122· οὕτω, κρίνεσθαι μετά τινος Ἑβδ. (Ἰουδ. Η', 1)·— ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ., διακεκριμένος, καθαρός, ἰσχυρός, οὖρον κεκριμένον, ὡς τὸ εὐκρινής, Ἰλ. Ξ. 19· ὡσαύτως, πόνοι κεκρ., ἀποφασισμένοι, τετελεσμένοι (πρβλ. decisa negotia, Ὁράτ.), Πινδ. Ν. 4. 2· αἱ μάχαι κρίνονται .. ταῖς ψυχαῖς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 19. 3) δι' ἀποφάσεως παραχωρῶ, δίδω, κράτος τινὶ Σοφ. Αἴ. 443·—Παθ., τοῖς οὔτε .. νόστος ἐκρίθη Πινδ. Π. 8. 120. 6) ἀπολ., κρίνω, ἐκφέρω κρίσιν ἢ ἀπόφασιν, ἄκουσον .. καὶ κρῖνον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 398· ἀδίκως κρίνειν Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 16, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 287, 576. γ) παρ' Ἰατρ., φέρω εἰς κρίσιν, εἰς κρίσιμον σημεῖον, τὸ θερμὸν φίλιόν [ἐστι] καὶ κρῖνον Ἱππ. Ἀφ. 1253· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ νοσοῦντος, φθάνω εἰς κρίσιμον κατάστασιν, ἐκρίθη εἰκοσταῖος ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. 1. 951· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς νόσου, ὁ αὐτ. ἐν 954· τοῦ πάθους κριθέντος Διόδ. 19. 24. 4) κρίνω περί τινος, ὡς καὶ νῦν, πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων [αὐτόν], κρίνων περὶ αὐτοῦ ἐξ ἐμαυτοῦ, Δημ. 564. 17· κρ. πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 56B.— Παθ., ἴσον παρ' ἐμοὶ κέκριται Ἡρόδ. 7. 16, 1· εὔνοια καιρῷ κρίνεται Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 143. 5) ἑρμηνεύω, ταύτῃ ἔκριναν τὸ ἐνύπνιον Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. 7. 19, Αἰσχύλ. Πρ. 485, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους Ἰλ. Ε. 150. 6) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποφασίζω ἢ ἀποφαίνομαι ὅτι, θεωρῶ .., Ἡρόδ. 1. 30, 214, Πλάτ., κτλ.· κρίνω σε νικᾶν Αἰσχύλ. Χο. 903· οὕτω καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., ἄνδρα πρῶτον κρ. τινὰ Σοφ. Ο. Τ. 34· Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν Εὐρ. Ἀποσπ. 271· τὴν πόλιν ἀθλιωτάτην ἔκρινας Πλάτ. Πολ. 578B· ἐκ τῶν λόγων μὴ κρῖνε,. σοφὸν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 40c·— Παθ., Ἑλλήνων κριθεὶς ἄριστος Σοφ. Φιλ. 1345, πρβλ. Θουκ. 2. 40, κτλ.

7) ἀποφασίζω ὑπέρ τινος, προτιμῶ, προκρίνω, κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον Αἰσχύλ. Ἀγ. 471, πρβλ. Ἱκέτ. 396· τὴν ἐλπίδα τῆς τύχης πάρος Σοφ. Τρ. 724· τινὰ πρό τινος Πλάτ. Πολ. 399E, πρβλ. Φίληβ. 57B· τί πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδων. 110A· εἴ σφε κρίνειεν Πάρις Εὐρ. Τρῳ. 928, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1102, Ἐκκλ. 1155. 8) μετ' ἀπαρ. μόνον, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω τι, Ἐπιστ. π. Τίτ. γ', 12, πρβλ. Ἐπιστ. π. Κορ. Α', 6', 2, Διόδ. 15. 32· ζῆν μεθ' ὧν κρίνῃ τις (δηλ. ζῆν), μεθ' ὧν προτιμᾷ νὰ ζῇ, Μένανδρ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 5. 9) σχηματίζω κρίσιν περί τινος, μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος ὁ αὐτ. ἐν Μονοστ. 333, πρβλ. Ἀδηλ. 58. III. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ἐρωτῶ, αὐτὸν .. ἅπας λεὼς κρίνει παριστὰς Σοφ. Τρ. 195· εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις αὐτόθι 388· καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 399· μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 586· σέ τοι, σὲ κρίνω ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1445. 2) φέρω εἰς κρίσιν, ὡς τὸ **κατηγορέω**, Λυκοῦργ. 147. 43, πρβλ. Δημ. 26. 18., 230. 7., 413. 25, κτλ.· κρ. θανάτου, κρίνω, δικάζω ἐν ζητήμασι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· κρ. τινὰς προδοσίας Λυκοῦργ. 164. 7· περὶ προδοσίας Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 137· κρ. τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας, Λατ. repetundarum, Πλουτ. Καῖσ. 4·— Παθ., κρίνομαι, φέρομαι εἰς δίκην, δικάζομαι, θανάτου κρίνεσθαι (ἴδε ἐν λ. θάνατος), Θουκ. 3. 57, πρβλ. 6. 29· τρὶς κρίνεται παρ' ὑμῖν περὶ θανάτου Δημ. 53. 27· ἐκρίνετο τὴν περὶ Ὠρωποῦ κρίσιν θανάτου ὁ αὐτ. ἐν 535. 10· μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, κρίνεσθαι δώρων Λυσ. 178. 7, πρβλ. Λυκοῦργ. 164. 6· ὡσαύτως,

κρ. ἐπ' ἀδικήματι Πλούτ. 241E· ἀπολ., ὁ κεκριμένος, Λατ. reus, Αἰσχίν. 49. 80· ἐντεῦθεν, 3) ἐκφέρω ἀπόφασιν καταδικαστικήν, καταδικάζω, ὡς τὸ **κατακρίνω**, Σοφ. Τρ. 724, Δημ. 413. 16, Κ. Δ.·—Παθ. δικάζομαι, καταδικάζομαι, κατακρίνομαι, κακούργου .. ἐστι κριθέντ' ἀποθανεῖν Δημ. 52. 2 (;).— Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 56-57.

κρῖνωνιά, ἡ, τόπος κατάφυτος ἐκ κρίνων, πρβλ. **ἰωνιά**, **ῥοδωνιά**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 1.

κρῖνωτός, ή, όν, κεκοσμημένος διὰ κρίνων, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. σελ. 255.

κριξός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **κιρσός**, ὃ ἴδε.

κρῖο-βόλος, ον, φονεύων τοὺς κριούς, κρ. τελετή, θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ἄτυος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 164, 239· πρβλ. **ταυροβόλος**.

κρῖο-δόχη, ἡ, τὸ ἐκ ξύλου κατασκεύασμα ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ὁ πολιορκητικὸς κριός, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 6.

κρῖο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κριόν, Σουΐδ. ἐν λ. **κριός**.

κριό-θεος, ὁ, = ἀμμωνιακόν, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 3. 98.

κρῖο-κέφαλος, ον, ὁ, ἔχων κεφαλὴν κριοῦ, κριοκέφαλος Ἄμμων Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 9.

κρῖο-κοπέω, μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Πολύβ. 1. 42, 9, Ἀππ. Μιθρ. 36.

κριο-μαχέω, μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Ἀρχ. Μαθ. σ. 38.

κριομαχία, ἡ, ἡ διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ μάχη, ἀρχαία διάφ. γραφὴ ἀντὶ **σκιαμαχία**, Γελλ. Ἀττ. Νύκτ. 13, 22, 4.

κρῖ-όμορφος, ον, ἔχων μορφὴν ἢ σχῆμα κριοῦ, Σχόλ. νεώτ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α', 256.

κρῖ-όμυξος, ον, (μύξα) ὅμοιος πρὸς κριὸν κορυζῶντα, μωρός, ἠλίθιος, Κερκίδας παρὰ Γαλην. 10. 137· ὡσαύτως **κριομύξης**, ου, ὁ, Θεόδ. Πρόδρ.

κρῖο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον κριοῦ, ἄγαλμα Διὸς Ἡρόδ. 2. 42., 4. 181· Ζεὺς Λουκ. π. Θυσιῶν 14, κτλ.· οὕτω, **κρῖόπρωρος**, ον, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Μενέξ. 243Α, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 168.

κριὸς [ῐ], ὁ, «κριάρι», Λατ. aries, Ὀδ. Ι. 447, 461, Ἡρόδ., κτλ.· κριοὶ ἄγριοι ὁ αὐτ. ἐν 4. 192·— παροιμ., κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν, ἐπὶ ἀγνωμοσύνης, διότι ὁ κριὸς κερατίζει τοὺς θρέψαντας αὐτόν, Μένανδρ. παρὰ Ζηνοβ. 4. 63, Σουΐδ., Ἡσύχ.· οὕτω, κριοὺς ἐκγεννᾶν τέκνα Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 10· κριοῦ διακονία, ἐπὶ ἀχαριστίας, Σουΐδ.·— ὡσαύτως, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, πῶς ἐκουρεύθη ὁ κριός, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ᾠδὴν τοῦ Σιμων. 15 (19) ἀρχομένην ὧδε: ἐπέξαθ' ὁ Κριός, εἰς τιμὴν τοῦ Κριοῦ Αἰγινήτου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1356, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 50, καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα **πέκω**. 2) κριὸς πολιορκητικός, Λατ. aries, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 1, Ἰώσηπ., κτλ. 3) ὁ ἀστερισμὸς τοῦ κριοῦ, Ἄρατ. 238, Πλούτ. 2. 908C. ΙΙ. μέγα θαλάσσιόν τι κῆτος, Αἰλ. π. Ζ. 9. 49, 15. 2, κτλ. ΙΙΙ. εἶδος διθύρου μαλακοστράκου, Ἡσύχ.· **κρεῖος** ἐν Ἀθην. 87Β. IV. ὁ κοχλίας τοῦ Ἰων. κιονοκράνου, ἐπειδὴ εἶναι συνεστραμμένος ὡς τὸ κέρας τοῦ κριοῦ, Ἡσύχ. V. εἶδος Ἀφρικανικοῦ τινος πλοίου, Πολυδ. Α', 83. (Πιθ., ὡς τὸ Λατ. cervus, συγγενὲς τῇ λ. **κέρας**).

κριός, ὁ, εἶδος ἐρεβίνθου, ἴσως ὁ νῦν καλούμενος βίκος ἢ ἀρακάς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 5, 1, Διοσκ. 2. 126· **κρεῖος**, Σώφιλ. παρ' Ἀθην. 54F. (Πιθ. συγγενὲς τῷ Λατ. cicer, πρβλ. Κουρτ. Et. Gr. ἀρ. 42b).

κρῖό-στᾰσις, εως, ἡ, ἡ ξυλίνη συσκευὴ ἡ ὑποστηρίζουσα τὸν πολιορκητικὸν κριόν, Ἀρχ. Μαθ. σ. 92.

κριο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων κριούς, «θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται» Ἡσύχ.

κρῖο-φόρος, ον, ὁ φέρων πολιορκητικὸν κριόν, χελῶναι Διόδ. 20. 48 καὶ 91, πρβλ. Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **προσηρεικότος**. ΙΙ. ὄνομα τοῦ Ἑρμοῦ, Παυσ. 9. 22, 1, πρβλ. 2. 3, 4.

κριόω, ἀνατίθημι, ἀφιερῶ, εἰς τὸν Κριόν, τὸ ζῴδιον (**κριὸς** Ι. 3), Βασίλ., πρβλ. Ἀρκάδ.

Κρῖσα [ουχὶ **Κρίσσα**), ης, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, Ἰλ. Β. 520· **Κρίση**, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 282, κτλ.·—ἐπίθ. **Κρισαῖος**, α, ον, ἐκ Κρίσης, αὐτόθι 446, Ἡρόδ. κτλ.

κρίσῐμος [ῐ], ον, (κρίσις) ὡς καὶ νῦν, κρίσιμος, κρ. ἡμέρα, ἡ κρίσιμος ἡμέρα νόσου, Ἱππ. Ἀφ. 1261, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 7· ὁ Μένανδ. λέγει περὶ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, κρ. γὰρ αὕτη γίγνεται ἐν Ἀδήλ. 296· οὕτω κρ. φάεα Ἀνθ. Π. 11. 382, 11· τὸ κρ., κρίσιμον σημεῖον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.— συγκρ. -ώτερος, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387. Ἐπίρρ. **-μως**, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. τὸ Δ', 945.

κρίσις [ῐ], εως, ἡ (κρίνω) χωρισμός, δύναμις ἢ ἱκανότης πρὸς διάκρισιν, τῶν ὁμογενῶν, τῶν διαφερόντων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 10, κ. ἀλλ. 2) ὡς καὶ νῦν, κρίσις, τὴν Κροίσου κρ. Ἡρόδ. 3. 34, πρβλ. 8. 69· ἐν θεῶν κρίσει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1288· κατὰ κρίσιν ἐμὴν Ἱππ. Ὅρκ. 1· κρ. οὐκ ἀληθὴς Σοφ. Ο. Τ. 501· πολίτης ὁρίζεται τῷ μετέχειν κρίσεως, διὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ κρίνειν, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 6· **Κρίσις**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφ. ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ Πάριδος· κρ. τινός, περί τινος, ὡς πρὸς .., κ. τῶν μνηστήρων Ἡρόδ. 6. 131· ἀέθλων Πινδ. Ο. 3. 37, Ν. 10. 42· ἡ τῶν ὅπλων κρίσις, ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Αἴαντος, Πλάτ. Πολ. 620Β, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 7· κρίσιν .. τοῦ βίου περὶ ὧν λέγομεν Πλάτ. Πολ. 360D κρ. ἀμφ' ἀέθλοις Πινδ. Ο. 6. 144· κρίσιν ποιεῖσθαι περί τινος Ἰσοκρ. 48D· κρίσει πραγμάτων διαφέρεσθαι Πολύβ. 17. 14, 10· κατὰ κρίσιν, μετὰ κρίσεως, φρονίμως, ὁ αὐτ. 6. 11. 5. 3) ἐκλογή, κρ. ποιεῖσθαι τῶν ἀξίων Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 4, πρβλ. 2. 9, 23. ΙΙ. ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ νομικῆς σημ., δίκη, Ἀριστοφ. Βάτρ. 779, 785, Ἀντιφῶν 128. 17, κτλ.· προκαλεῖν τινα ἐς κρίσιν περί τινος Θουκ. 1. 34· καθιστάναι ἑαυτὸν ἐς κρ. αὐτόθι 131· κρίσιν ποιεῖν τινι Λυσ. 133Α· κρίσεως τυχεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 249Α· εἰς κρ. ἄγειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 856C· ἡ κ. γίγνεταί τινι αὐτόθι· κρίσιν ὑπέχειν αὐτόθι 861D, Δημ. 555. 22 (ἴδε ἐν λέξ. **κρίνω** III). 6) τὸ ἀποτέλεσμα κρίσεως ἢ δίκης, κατάκρισις, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5. 2) δοκιμὴ δεξιότητος ἢ δυνάμεως, πρὸς τόξου κρίσιν, εἰς τοξείαν, Σοφ. Τρ. 266· δρόμον .., οὗ πρώτη κρίσις ὁ αὐτ. Ἠλ. 684· θεῶν ἔριν τε καὶ κρ. Πλάτ. Πολ. 379Ε. 3) ἔρις, φιλονεικία, περί τινος Ἡρόδ. 5. 5., 7. 26, κτλ.· δίκη, τὰς κρ. διαδικάζειν Πλάτ. Νόμ. 876Β. ΙΙΙ. τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τέλος ἢ ἔκβασις πράγματός τινος, κρίσιν ἔχω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ πολέμου, Θουκ. 1. 23· κρίσιν λαμβάνειν Πολύβ. 1. 59, 11· ἐν τοῖς πεπολιτευμένοις τὴν κρίσιν εἶναι νομίζω, νομίζω ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἰδικῶν μου δημοσίων ἐνεργειῶν, Δημ. 244. 10. 2) ἡ κρίσις ἢ τροπὴ νόσου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, κτλ.· ὡσαύτως νέα προσβολὴ πυρετοῦ· ἴδε Foës Oecon.

κρισσός, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κιρσός**, Ἱππιατρ. 54, 5· «ἡ ἐν ταῖς δρυσὶ γινομένη διάφυσις, ὅθεν ῥέει ὁ ἰξός. ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις διάφυσις σκληρὰ καὶ ὀζώδης» Ἡσύχ.

κρισσώδης, ες, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κιρσώδης**, Γαλην. 19. σ. 123.

κρῖτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κρίνω**, ὅστις πρέπει νὰ κριθῇ ἢ δικασθῇ, Ἱππ. 5. 54. ΙΙ. **κριτέον**, δεῖ κρίνειν, Πλάτ. Γοργ. 523D, κτλ.

κρῖτήρ, -ῆρος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κραντήρ**.

κρῖτήριον, τό, (κριτής) μέσον πρὸς κρίσιν ἢ δοκιμήν, μέτρον ἢ γνώμων, ἐπὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τῶν αἰσθήσεων, ἔχων αὐτῶν τὸ κρ. ἐν αὑτῷ Πλάτ. Θεαίτ. 178Β, πρβλ. Πολ. 582Α· τὸ αἰσθητήριον καὶ κρ. τῶν .. χυμῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 6. 2) δικαστήριον, Πλάτ. Νόμ. 767Β· καθίζειν κρ. Πολύβ. 9. 33, 12, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 21.

κρῖτής, οῦ, ὁ· κλητ. **κριτή** Ἱππῶναξ 86· (κρίνω)·— ὡς καὶ νῦν, ὁ κρίνων, ὁ ἀποφασίζων, κριτής, Ἡρόδ. 3. 160, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 397, κτλ.· κριτὴς τῶν ἀληθῶν, ἀντίθετ. τῷ **δοξαστής**, Ἀντιφῶν 140. 38· ὁ ἀπὸ τοῦ ἴσου κριτὴς Θουκ. 3. 37· τῶν .. λεγομένων μὴ κακοὺς κριτὰς ὁ αὐτ. 1. 120· κρ. περί τινος Πλάτ. Φίληβ. 65Α· σπανίως ἀντὶ τοῦ **δικαστής**, Αἰσχίν. 87. 4, Δημάδ. 179. 1· (περὶ τῆς διακρίσεως μεταξὺ τοῦ **κριτὴς** καὶ **δικαστὴς** ἴδε ἐν λέξ. **δικαστής**)· ἐν Ἀθήναις ἰδίως ἐπὶ τῶν κριτῶν τῶν ποιητικῶν ἀγώνων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1224, Νεφ. 1115, Ὄρν. 445, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 41. 2) κρ. ἐνυπνίων, ἑρμηνευτής, ἐξηγητὴς ὀνείρων, ὀνειροκρίτης, Αἰσχύλ. Περσ. 226· πρβλ. **κρίνω** ΙΙ. 5. 3) λαμβάνειν κριτὴν ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 2, π. Ζῴων 1. 2, 19, προφανῶς σημαίνει εὑρίσκειν ὑποστηρικτήν, ὑπερασπιστήν· ὁ Trendelenb. ἐν τόπῳ νομίζει ὅτι ἡ φράσις προῆλθεν ἐκ τῶν κριτῶν τῶν ποιητικῶν ἀγώνων.

κρῖτῐκός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ κρίνῃ, νὰ διακρίνῃ, δύναμις σύμφυτος κριτικὴ Ἀριστ. Ἀναλ. Ὕστ. 2. 19, 3· οὐκ ἔχει ῥῖνας κριτικὴν πρὸς τοὔψον Ποσείδιππ. ἐν «Ἀναβλ.» 1. 4· τὸ κριτικόν, ἡ δύναμις τοῦ διακρίνειν, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 9, 1·— οὕτως, ἡ κριτικὴ (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260C, κτλ.· -- ὁ κριτικός, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐξετάζων τι μετὰ κρίσεως, καὶ ἐκφέρων κρίσιν περὶ αὐτοῦ, ἰδίως ἐν γλωσσικοῖς ζητήμασιν, Λατ. criticus, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366Ε, Στράβ. 394, Γραμμ.·— μετὰ γεν., ἡ γεῦσις τῶν σχημάτων κριτικωτάτη Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4, 22, πρβλ. Θεοφρ. π. Αἰσθ. 43· Ἐπίρρ., κριτικῶς ἔχειν τινὸς Ἀρτεμ. προοίμ. 4. 14. 2) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων πρὸς κρίσιν, ἀρχὴ κρ., τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τῶν κριτῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀρχὴ βουλευτική, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 12. ΙΙ. = **κρίσιμος**, Γαλην. παρὰ Στοβ. 546. 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 134F.

κρῖτίς, -ίδος, θηλ. τοῦ **κριτής**, Ἀλεξ. Ἀφροδ. π. Ψυχ. 2. σελ. 156.

κρῖτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **κρίνω**, διακεκριμένος, «ξεχωριστός», ἐκλεκτός, Ἰλ. Ζ. 434, Ὀδ. Η. 258. 2) ἐκλεκτός, ἔξοχος, Πινδ. Π. 4. 89, Σοφ. Τρ. 27, 245, κτλ.

κριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κριόν, Φίλων 1. 113.

κρίωμα [ῐ], τό, = **κριὸς** Ι. 2, Ἀρχ. Μαθ. 14. ΙΙ. = **κριὸς** V, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

κροαίνω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., ἐπὶ ἵππου, κτυπῶ

διὰ τῶν ποδῶν, θέει πεδίοιο κροαίνων, «ἐπικροὺων τοῖς ποσίν» Σχολ.), Ἰλ. Ζ. 507, πρβλ. Ο. 264· ὁ Σχολ. ἔνθ' ἀνωτ. προστίθησι, «ἢ ἐπιθυμῶν», ἀλλ' ἐπιλέγει «τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν, ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου»· κροαίνοντες πεδίοισιν Ὀππ. Κυν. 1. 279·— μεταφορ., ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου, κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις οὐδὲν μεῖον τοῦ Ὁμηρικοῦ ἵππου Φιλόστρ. ἐν Βίῳ Σοφιστ. 1, 25, σ. 537· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κρ. τὰ κόσμικά, λακτίζειν, ἀπολακτίζειν, καταφρονεῖν, Κλήμ. Ἀλεξ. 106· πλήκτρῳ λιγυρὸν μέλος κρ., κρούω διὰ τοῦ πλήκτρου, κιθαρῳδῶ, Ἀνακρεόντ. 62. 6.

κρόκα, ἑτερόκλ. ἑνικ. αἰτ. τοῦ κρόκη.

κροκάλη [ᾰ], ἡ, = κρόκη II, Ἀνθ. Π. 7. 479· πληθ., «τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι» (Εὐστ. 855, 51)· παρὰ κροκάλοις δρόμον ἔχοντα Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 211, Εὐφορ. Ἐπ. 1, Ἀνθ. Π. 6. 186, κτλ.· κροκάλην .. ἠϊόνα αὐτόθι 7. 294, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ ἠιόνος. — Καθ' Ἡσύχ.: «κροκάλαι· ψῆφοι. ἀκταί. ἄμμος».

κρόκεος, ον, (κρόκος) ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, Πινδ. Π. 4. 412, Εὐρίπ. Ἑκάβ. 468, κτλ.

κρόκες, αἱ, πληθ. ὀνομ. κατὰ μεταπλ. τοῦ ἑπομ.

κρόκη, ἡ: προσέτι ὡς ἐξ ὀνομ. *κρόξ, ἑτερόκλ. αἰτιατ. κρόκα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 536, ὀνομαστ. πληθ. κρόκες Ἀνθ. Π. 6. 335· (κρέκω)·— τὸ ὑφάδι τὸ ὁποῖον εἰσάγεται μεταξὺ τῶν νημάτων τοῦ στήμονος, Λατ. subtemen, Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡρόδ. 2. 35, Πλάτ. Πολιτικ. 283Α, Κράτ. 388Β· νῆσαι μαλθακωτάτην κρ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 19, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 301· κρόκας ἐμβάλλειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 3· πρβλ. κροκονητική. 2) καθόλου, μίτος, κλωστή, Ἱππ. 467. 41, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 26, κτλ. 3) = κροκύς, ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ Ἀριστοφ. Σφ. 1144· ἐν τῷ πληθυντ., μαλακαῖς κρόκαις, μὲ ἐνδύματα ἐκ μαλακοῦ ἐρίου, Πινδ. Ν. 10. 83· κρόκαισι, διὰ μαλακῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 474, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· τρίβωνες ἐκβαλόντες .. κρόκας, ἀπολέσαντες τὴν μαλλωτὴν ἐπιφάνειαν, τετριμμένοι, Εὐρ. Ἀποσπ. 284. 12· τῆς κρόκης φορουμένης, κατασχιζομένης, Ἀριστοφ. Λυσ. 896, πρβλ. Θεσμ. 738. II. ὡς τὸ κροκάλη, λίθος ἀπεστρογγυλωμένος, ψῆφος, χάλιξ ἐπὶ τῆς παραλίας, Ἀριστ. Μηχαν. 15, 1· ἐν κρόκησι, ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς παραλίας, Λυκόφρ. 107, 193, κτλ.

κροκήιος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κρόκεος, ἄνθος Ὁμήρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 178.

κροκίας λίθος, ὁ, λίθος τις ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Πλούτ. 2. 375Ε.

κροκιδίζω, κροκιδισμός, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ κροκυδ-.

κροκίζω, (κρόκος) εἶμαι ὅμοιος πρὸς κρόκον, Διοσκ. 2. 210.

κροκινίζω, = κροκίζω, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. 179Β.

κρόκινος, η, ον, (κρόκος) ἀνήκων εἰς τὸν κρόκον, ἄνθος Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 1. 13, 1., 3. 4, 5. 2) παρεσκευασμένος ἐκ κρόκου, μύρον Ἀνθ. Π. 11. 34, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 27· τὸ κρ. Ἑβδ. (Παροιμ. Ζ', 17) 3) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Δημόκρ. Ἐφέσ. παρ' Ἀθην. 525C·— ὁ τύπος κρόκιος, ἐν Ἀντικλείδ. αὐτόθι 473C, Ἀρτεμ. 1. 77, φαίνεται ἐφθαρμένος.

κροκίς, ίδος, ἡ, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ κροκύς, ὃ ἴδε.

κροκισμός, ὁ, (κροκίζω) τὸ ὑφαίνειν ἢ ὕφασμα, Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 474.

κροκό-βαπτος, ον, βεβαμμένος διὰ κρόκου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 66.

κροκο-βαφής, ές, = τῷ προηγ., Φιλόστρ. 888· — μεταφ., ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κρ. σταγών, ἡ κιτρινωπὴ καὶ νοσώδης σταγὼν αἵματος οἵαν δύναται νὰ φαντασθῇ τις ὡς ἐπιρρέουσαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θνήσκοντος ἀνθρώπου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1121· ἴδε ἐν λέξ. κρόκος.

κροκοβαφία, ἡ, ἡ διὰ κρόκου βαφή, ἴδε κοκκοβαφής.

κροκοδειλέα ἢ -εία, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκοδείλου, χρησιμεύουσα ὡς ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλίν. 28. 28· πρβλ. Ὁρατ. Ἐπῳδ. 12. 11, Κλήμ. Ἀλ. 255. 6.

κροκοδειλιάς, άδος, ἡ, = κροκοδείλιον, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 234.

κροκοδείλινος, η, ον, ἀνήκων εἰς κροκόδειλον, ἴδε ἐν λέξ. κροκόδειλος II.

κροκοδείλιον, τό, φυτόν τι ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τῆς τραχείας ἐπιφανείας τοῦ στελέχους αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 12.

κροκοδειλίτης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κροκόδειλος II.

κροκόδειλος, ὁ, σαύρα, κυρίως λέξις Ἰωνική, Ἡρόδ. 2. 69· κρ. χερσαῖοι, μεγάλαι σαῦραι τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ὁ αὐτ. 4. 192, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 320, Αἰλ. π. Ζ. 1. 58. 2) ἡ μεγίστη σαύρα τοῦ Νείλου, ὁ κροκόδειλος, ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων χάμψα, Ἡρόδ. 2. 68 κἑξ.· ἐν τῷ Ἰνδῷ, ὁ αὐτ. 4. 44· καλούμενος δὲ πρὸς διάκρισιν, ὁ κρ. ὁ ποτάμιος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 10, κτλ.· αὐξάνεται δὲ εἰς μῆκος δεκαεπτὰ πηχέων, αὐτόθι 5. 33, 5. II. ὄνομα σοφίσματός τινος, ἴδε Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 1. 2, Βίων Πρᾶσιν 22· ὡσαύτως κροκοδειλίτης, ὁ, Ρήτορες (Walz) 4. 154., 7. 163· κροκοδείλινος λόγος Κλήμ. Ἀλ. 651· crocodilinae ambiguitates, ὡς τὸ κερατίναι, Κοϊντιλ.· ἴδε Menag. εἰς Διογ. Λ. 2. 108, Spald. εἰς Κοϊντιλ. 1. 10, 5.

κροκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κρόκον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Ἀριστ. περὶ Χρωμάτ. 5, 11.

κροκο-είμων, ον, γεν. ονος, ἐνδεδυμένος κροκοβαφὲς ἔνδυμα, Σχόλ. Ἰλ. Θ. 1.

κροκόεις, εσσα, εν, κροκοβαφής, ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, κισσὸς Θεοκρ. Ἐπ. 3, Ἀνθ. Π. 9. 338· στολὶς Εὐρ. Φοίν. 1491· χιτὼν Φαλαικ. παρ' Ἀθην. 440D. 2) κροκόεις (δηλ. χιτών), ὁ, = κροκωτός, ἱμάτιον κροκοβαφές, ὅς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1044.

κροκό-μαγμα, τό, «τὸ δὲ κροκόμαγμα γίνεται ἐκ τοῦ κροκίνου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ἐκπιεσθέντων καὶ ἀναπλασθέντων» Διοσκ. 1. 26. 2) ἐν Δημοκρ. παρὰ Γαλην. 13. 99ο, Παῦλ. Αἰγ. 7. 12, 20, εἶναι σύνθετόν τι φάρμακον.

κροκο-μέριον, τό, = λεοντοπόδιον, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 4. 131.

κροκό-μηλον, τό, μῖγμα κυδωνίων ἑφθῶν μετὰ κρόκου, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 773.

κροκο-νητική (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ νήθειν τὴν κρόκην, τὸ ὑφάδι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ στημονητική, Πλάτ. Πολιτ. 282Ε.

κροκό-πεπλος, ον, ἐπὶ τῆς Ἠοῦς, ἡ ἔχουσα πέπλον κίτρινον, κροκοβαφῆ (ἴδε κρόκος), Ἰλ. Θ. 1., Τ. 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Ἐνυοῦς, Ἡσιόδ. Θ. 273· ἐπὶ νύμφης ποταμίας, αὐτόθι 358· ἐπὶ τῶν Μουσῶν, Ἀλκμὰν 74.

κρόκος, ου, ὁ, (ἡ ἡ, Στράβ. 670)·— ὁ κρόκος, τὸ φυτόν, Ἰλ. Ξ. 348, Σοφ. Ο. Κ. 685, Κρατ. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, 4. 2) τὸ «σαφράνι», Ἀριστοφ. Νεφ. 51, κτλ.· κρόκου βαφάς (ἴδε ἐν λέξ. βαφή) Αἰσχύλ. Ἀγ. 239·— ἡ ἀγορὰ ἔνθα πωλεῖται ὁ κρόκος, Εὐστ. 1698. 30·— κρ. ᾠοῦ, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ, τὸ «κιτρινάδι», Γαλην.— Ὁ κρόκος δὲν ἀναφέρεται ὡς βαφὴ παρ' Ὁμ.· καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ κίτρινον χρῶμα τὸ δηλούμενον ἐν τῷ συνθέτῳ κροκόπεπλος λαμβάνεται κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ κιτρίνου κρόκου τοῦ ἔαρος μᾶλλον, Κ. vernus (καθ' ὅσον μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. ἀναφέρεται μετ' ἄλλων ἐαρινῶν ἀνθέων) ἢ ἐκ τῆς κιτρίνης βαφῆς ἥτις ἐλαμβάνετο κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους ἐκ τῶν στιγμάτων τοῦ πορφυροῦ φθινοπωρινοῦ κρόκου, Κ. sativus· ὁ πρῶτος καλεῖται χρυσαυγὴς Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ δὲ δεύτερος rubens, ruber, puniceus, Οὐεργιλ. Γεωπ. 4. 182, Ov. Fast. 1. 342., 5. 318.

κροκόττας, ου, ὁ, ζῷόν τι Ἰνδικὸν ἄγριον νομιζόμενον ὅτι προέρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotta, crocuta, ἴσως πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b· ὡσαύτως κροκούττας, Στράβ. 775· κοροκόττα Αἰλ. π. Ζ. 7. 22. κοροκότας Δίων Κ. 76. 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «κροκόττας· ζῷόν τι τετράπουν Αἰθιοπικόν».

κροκο-φόρος, ον, παράγων κρόκον, κροκοφόρος λειμὼν Κ. Πορφύρ.

κροκό-χρως, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα κρόκου, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 1.

κροκόω, (κρόκος) στέφω διὰ τοῦ κιτρίνου κισσοῦ (πρβλ. κροκόεις), Ἀνθ. Π. 13. 29. II. (κρόκη) περιτυλίσσω δι' ἐρίου (κρόκης), «κροκοῦν· οἱ μύσται ὡς φασὶ κρόκῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκῳ καθαίρονται» Φωτίου Λεξικ.· καθόλου, ὑφαίνω, Διον. Π. Ἀποσπάσ. 13.

κροκύδειλος, ὁ, ἄγνωστόν τι ἔντομον, Ἱππῶν. παρ' Εὐστ. 855. 52.

κροκυδίζω, συλλέγω, ἀποσπῶ κροκύδας ἢ ἔρια ἐξέχοντα ἐξ ἱματίου, (πρβλ. κροκύς), τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 4· ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν μανίᾳ διατελούντων ἢ φρενοβλαβῶν, κροκυδίζω τὰ μάλλινα σκεπάσματα, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπευτ. 1. 1·— οὐσιαστ. κροκύδισμός, ὁ, Γαλην.· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, κροκυδο-λογέω, Ἱππ. 1217· — ἡμαρτημένως δὲ φέρεται κροκιδίζω.

κροκύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κροκύς, Θεογνώστ. Κανόν. 125. 9.

κροκυλεγμός, ὁ, = κροκυδισμός, «τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων» Ἡσύχ.

κροκύς [ῠ], -ύδος, ἡ, (κρόκη I. 3), ὁ χνοῦς ἐριούχου ὑφάσματος, Ἡρόδ. 3. 8, Λουκ. Δραπετ. 28, κτλ.· τεμάχιον ἐρίου, κροκύδας ἀφαιρεῖν, χαρακτηριστικὸν τοῦ κόλακος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 360, Θεόφρ. Χαρ. 2, κτλ.—Ἐν Ἀντιγράφ. ἐνίοτε ἡμαρτημένως κροκίς, Ἱππ. Προγν. 38, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. 596.

κροκ-ύφαντος, ον, ὁ, ὁ διὰ κρόκης ὑφαινόμενος, ὡς οὐσ. = κεκρύφαλος, Γαλην. 14. 472, Μ. Ἀντων. 2. 2.

κροκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κρόκον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Διοσκ. 1. 26. II. ὅμοιος πρὸς τὴν κρόκην, δηλ. τὸ «ὑφάδι», Πλάτ. Πολιτικ. 309Β.

κροκωτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κροκωτός, Ἀριστοφ. Λυσ. 47, Ἐκκλ. 331.

κροκώτινος, η, ον, = κροκωτός, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9. 29.

κροκώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κροκωτός, Πολυδ. Ζ', 56.

κροκωτός, ή, όν, βεβαμμένος διὰ κρόκου, ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, Πινδ. Ν. 1. 58. 2) ὡς οὐσιαστ., **κροκωτός** (δηλ. χιτών), ὁ, ὡς τὸ **κροκόεις**, ἐπενδύτης κροκοβαφής, ὃν ἐφόρουν αἱ χαλαραὶ τὰ ἤθη γυναῖκες, Ἀριστοφ. Θεσμ. 138, 253, 945, Ἐκκλ. 879· προσφερόμενος ὡς ἀφιέρωμα εἰς τοὺς ναούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 60, 64·— ὡσαύτως, ἐλαφρὸν ἔνδυμα ὅπερ ἔφερεν ὁ Βάκχος ἢ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ (κατὰ τὴν ἑορτήν του) ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος, Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 1, Ἀριστοφ. Βάτρ. 46· ὡσαύτως, ὑπὸ θηλυδριῶν, παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ φορῶν κροκωτοὺς Ἄραρως ἐν «Καινεῖ» 1, πρβλ. Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 198C, Δοῦριν αὐτόθι 155C, κτλ.· — οὕτω καὶ **κροκωτά** (δηλ. ἱμάτια), Ἀριστοφ. Λυσ. 44.

κροκοτωφορέω, φορῶ τὸν κροκωτόν, Ἀριστοφ. Λυσ. 219.

κροκωτο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τὸν κροκωτόν, Πλούτ. 2. 785E.

κρομβός, ή, όν, = **κραμβαλέος**, **καπυρός**, Ἡσύχ.

κρομβόω, ὀπτῶ, χοιρίδια κρομβώσας ὅλα Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 7.

κρομμύδιον, τό, μικρὸν κρόμμυον, Achmes Ὀνειρ. 206.

κρομμυο-γήτειον, τό, εἶδος κρομμυώδους πράσου (;), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4, 6, 2.

κρόμμυον, τό, ἴδε ἐν λ. **κρόμυον**.

κρομμυ-οξυ-ρεγμία, ἡ, ἡ ἔρευξις κρομμύων καὶ ὄξους, κοιν. «ρεύσιμον ἀπὸ κρομμυδοξινίλαις», Ἀριστοφ. Εἰρ. 529· ὁ Δινδ. προτείνει **κρομμυ-οξ-ερυγμία**.

κρομμυο-πώλης, ου, ὁ, (πωλέω) ὁ πωλῶν κρόμμυα, Πολυδ. Ζ', 198.

κρομμυο-πώλιον, τό, μέρος ἔνθα πωλοῦνται κρόμμυα, Ἡσύχ.

κρομμυώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κρόμμυον, Διοσκ. 4. 151.

κρομμυόεις, εσσα, εν, ἔχων ἀφθονίαν κρομμύων· συνηρ. θηλ. **Κρομμυοῦσα**, ἡ κρομμυόνησος, Ἑκαταῖ. παρὰ Στεφ. τῷ Β. (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ **Κρομύουσα**.)

κρόμυον, τό, «κρομμύδι», κρομύσιο λόπον Ὀδ. Τ. 233· ἐσθιόμενον ὡς προσφάγιον, κρόμυον ποτῷ ὄψον Ἰλ. Λ. 630·— μετέπειτα ἀείποτε **κρόμμυον**, διὰ δύο μ, Ἡρόδ. 2. 125., 4. 17, καὶ συχν. παρ' Ἀριστοφ. (ἂν καὶ οἱ Ἀντιγραφ. συχνάκις γράφουσι **κρόμυον** δι' ἑνὸς μ)· κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, = κλαίειν κελεύω, Βίας παρὰ Διογ. Λ. 1. 83. II. τὰ κρόμμυα, ἡ τῶν κρομμύων ἀγορά, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 5.— Πρβλ. **σκόροδον**.

Κρόνια, ων, τά, ἴδε ἐν λ. **Κρόνιος**.

Κρονιάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **Κρόνιος**.

Κρονίδης, [ῑ], ου, ὁ, πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεύς, συχνὸν παρ' Ὁμ., καὶ συνημμένως, Ζεὺς Κρονίδης· πρβλ. **Κρονίων**, **Κρόνος**· — γέρων, γηραλέος ἄνθρωπος, Ἡσύχ. — Λακων. **Κρονίδαρ**, «πολυετής» παρὰ τῷ αὐτῷ, πρβλ. Müller Hist. of Lit. σ. 88E. Τρ.

Κρονικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Κρ. ἀστὴρ, ὁ πλανήτης Κρόνος, Ἀνθ. Π. 11. 227· πρβλ. τὸ ἑπόμ. 1. 2·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημ. 263. 46. II. ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ἀπηρχαιωμένος, Ἀριστοφ. Πλ. 581, Πλάτ. Λύσ. 205C· πρᾶγμά τι γιγνόμενον ἀεί, Κρονικὸν Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1· πρβλ. **Κρόνος** II, **Κρόνιος** II, **ἀρχαϊκός**, **ἀρχαῖος** 2.

Κρόνιος, α, ον, (Κρόνος)·— ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κρόνον, ὁ τοῦ Κρόνου, ὦ Κρόνιε παῖ Αἰσχύλ. Πρ. 577, Πινδ. Ο. 2. 23· Κρ. ἅλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 327, 509. 2) **Κρόνια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ Κρόνου τελουμένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ὅστις ποτὲ ἐκαλεῖτο **μὴν Κρόνιος**, Πλουτ. Θεμ. 12)· ὄντων Κρονίων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Κρονίων, Δημ. 708. 13· Κρ. ἐνστάντων Ἀλκίφρων 3. 57· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 398· εἰς μεταγενεστέρους χρόνους **τὰ Κρόνια** ἦσαν τὰ παρὰ Ρωμαίοις Saturnalia· ὅθεν, αἱ Κρονιάδες ἡμέραι, αἱ ἡμέραι τῶν Σατουρναλίων, Πλουτ. Κικ. 18· οὕτω, ἡ Κρονικὴ ἑορτὴ Πλουτ. Πομπ. 34. 3) **Κρόνιον** (ἐξυπ. ὄρος), τό, λόφος τοῦ Κρόνου ἐν Ὀλυμπίᾳ, Πινδ. Ο. 1. 179, πρβλ. 5. 40., 9. 4, κτλ. — ὡσαύτω (ἐξυπακουομ. τοῦ **τέμενος**) τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Δίων Κ. 45. 17. II. ὡς τὸ **Κρονικός**, ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, Κρονίων ὄζειν, ἔχειν ὀσμὴν παλαιῶν χρόνων, «οἷον ἀρχαϊκῆς εὐηθείας ὀδωδώς» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 398.

Κρόν-ιππος, ον, (Κρόνος) «παλαιόλογος», Ἀριστοφ. Νεφ. 1070.

Κρονίων, ωνος, ὁ, πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεύς, συχν. παρ' Ὁμ., ὡσαύτως, Ζεὺς Κρονίων· ἡ γεν. **Κρονίονος** ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Ξ. 247, Ὀδ. Λ. 620. [Ὁ Ὅμηρος ἔχει ῑ ἐν τοῖς **Κρονίων**, **Κρονίονος**, ἐν δὲ ἄλλαις πτώσεσι ῐ·— ἀλλὰ ὁ Τυρταῖ. 5. 1, ὁ Πίνδ. Π. 4. 39, κτλ., ἔχουσιν ῐ ἐν τῷ **Κρονίων**.]

Κρονο-δαίμων, ονος, ὁ, = **Κρόνος**, II, κωμ. λέξις ἐν τοῖς Δ. Β. 46.

Κρονο-θήκη, ἡ, δοχεῖον παλαιῶν ἀνοησιῶν, κωμ. λέξις, «Κρονοθήκη: οἷον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστὸς» Δ. Β. 46, 5.

Κρονό-ληρος, ὁ, φλύαρος γέρων ἢ παρασεσαλευμένος, «ξαναμωραμμένος», Πλούτ. 2. 13B· μνημονεύεται ὡς λέξις κωμικῶν σκωμμάτων ὑπὸ Πολυδ. Β', 16.

Κρόνος, ὁ, (ἴδε ἐν λέξ. **κραίνω**) ὁ αὐτὸς τῷ παρὰ Λατ. Saturnus, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, Ἡσ. Θ. 137· ἀνὴρ τῆς Ῥέας, πατὴρ δὲ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἅιδου, τῆς Ἥρας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἑστίας, αὐτόθι 453, κἑξ.· ἐβασίλευε δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἕως οὗ τὰ τέκνα αὐτοῦ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὸν Τάρταρον, Ἰλ. Θ. 479, Κ. 203, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 201, Εὐρ. 641· ἐπὶ Κρόνου ὅτε ἐβασίλευεν ἐν τῷ οὐρανῷ, παρὰ τοῖς θνητοῖς ἦτο ὁ χρυσοῦς αἰών, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 111· ἐντεῦθεν, οἷς δὴ βασιλεὺς Κρ. ἦν, κατὰ τὴν χρυσῆν βασιλείαν τοῦ Κρόνου, Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 2· ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος, βίος χρυσῆς ἀναπαύσεως, Λουκ. Δραπ. 17. — μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἑρμηνεύεται ὡς = **χρόνος**, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 2. 2) ὁ πλανήτης Κρόνος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 11, π. Κόσμ. 2, 9., 6, 18· ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἦτο ὀλεθρία, Casaub. εἰς Περσ. 5. 50. II. ὡς ἐκ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν παρελθόντα χρόνον ὁ **Κρόνος** ἐχρησίμευεν ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπώνυμον παλίμπαιδος, «ξεμωραμμένου» γέροντος, Ἀριστοφ. Νεφ. 929, Σφ. 1480, Πλάτ. Εὐθύδ. 287B· ἴδε **Κρονικὸς** II, **Κρόνιος** II, **Κρόνιππος**, **Κρονοδαίμων**, κτλ.· πρβλ. **Ἰαπετός**.

Κρονό-τεκνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Κρόνου, ἐπίθετ. τοῦ Οὐρανοῦ ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 3. 8.

κρόσσαι, ῶν, αἱ, ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς Ἑνετ. Σχολ. καὶ παρ' Ἡσυχ. ὡς σημαῖνον ἢ κλίμακας πρὸς ἀνάβασιν ἢ τὰς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἐπάλξεις· ἡ πρώτη σημασία θὰ ἠδύνατο νὰ ἁρμόζῃ ἐν Ἰλ. Μ. 444 (κροσσάων ἐπέβαινον), ἀλλ' ἡ δευτέρα εἶναι ἡ μόνη λογικῶς δυνατὴ ἐν Μ. 258 (κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις)· παρ' Ἡροδ. 2. 125, ἡ λέξις σημαίνει τὰς σειρὰς τῶν λίθων ἢ τὰς βαθμίδας τῶν πυραμίδων ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς· ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει τὸ **κρόσσαι** διὰ τῶν λέξεων **βωμίδες**, **ἀναβαθμοί**. Ἐκ παραβολῆς πρὸς τὸ **κροσσοὶ** (θύσανοι), καὶ **πρόκροσσος**, εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ λέξ. **κρόσσαι** πρέπει νὰ σημαίνῃ πράγματα τοποθετημένα κατὰ κανονικὰ διαστήματα οἷα αἱ βαθμίδες· ἴσως δὲ ἐν σχέσει πρὸς τεῖχος ἐσήμαινεν ἀρχικῶς τὰς βαθμίδας, δι' ὧν τὰ ὀχυρώματα ἐπεξετείνοντο ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου, ὡς δύναταί τις νὰ ἴδῃ τοιούτων εἰς ἀρχαίας ὠχυρωμένας πόλεις.

κρόσσιον, τό, φυτόν τι, = **λεοντοπόδιον**, Διοσκ. 4. 131.

κροσσοί, οἱ, = **θύσανοι**, Πολυδ. Ζ', 64· «κροσσούς· τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη» Ἡσύχ.· ὑποκορ. **κροσσίον**, τό, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 72· πρβλ. **κρόσσαι**.

κροσσωτός, ή, όν, ἔχων κροσσούς, θυσάνους, Λυκόφρ. 1102, Πλουτ. Λυκ. 28, Ἑβδ. (Ψαλ. ΜΔ', 15)· πρβλ. **κροκωτός**· — ὡς οὐσιαστ., **κροσσωτὸς** (δηλ. χιτών), ὁ, ὁ, χιτὼν μετὰ κροσσῶν, Κλήμ. Ἀλ. 236, Εὐστ., κτλ.—Ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 541. 8, Γουδ. Ἐτυμ. 349. 33, **κροσσόω** ῥῆμα κατὰ συνθήκην πλασθὲν χάριν τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως.

κρόσφος, ὁ, = **γρόσφος**, Εὐστ. 795. 35.

κροταίνω, ποιητ. ἰσοδύναμ. τῷ **κροτέω**, Ὀππ. Κυν. 4. 247.

κροτάλια, ων, τά, ἐνώτια μετ' ἐξαρτημάτων ἐκ μαργαριτῶν, ἅτινα πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα ἐκρότουν, Πετρών. 67. 9, Πλίν. 9. 56.

κροτᾰλίζω, (κρόταλον) ποιῶ κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων, παίζω τὰ κρόταλα, κροταλίζω, τινὲς τῶν γυναικῶν, κρόταλα ἔχουσαι, κροταλίζουσι Ἡρόδ. 2. 60·— ὅθεν, ἵπποι κείν' ὄχεα κροτάλιζον, τὰ ἔσυρον μετὰ κρότου, Ἰλ. Λ. 160, πρβλ. **κροτέω** I. II. παρὰ μεταγεν. ὡς τὸ **κροτέω** II. 2, ἐπικροτῶ, Ἀλκίφρων 2. 4, 5, Ἀθήν. 395Α, 503F.— Παθ., αὐτόθι 159E.

κροτάλισμα, τό, ἦχος οἷον κροτάλου, ἐπικρότησις, ἔπαινος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικητ.

κροτᾰλισμός, ὁ, (κροταλίζω) = τῷ προηγ., Γλωσσ.

κρότᾰλον, τό, (κρότος, κροτέω) ὄργανον πρὸς κρότησιν, πεποιημένον ἐκ δύο τεμαχίων διεσχισμένου καλάμου, κεράμου ἢ μετάλλου συνηρμοσμένων δι' ἁρμοῦ ἢ στρόφιγγος, ἐν χρήσει ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης, Ὕμ. Ὁμ. 13. 3, Ἡρόδ. 2. 60, Πινδ. Ἀποσπ. 48· ἢ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἑλ. 1308, πρβλ. Κύκλ. 205· ἢ καθόλου ἐν ταῖς ὀρχήσεσι, Ἀνθ. Π. 5. 175., 11. 195·— ὁ πελαργὸς καλεῖται crotalistria ὑπὸ τοῦ Publ. Syr., ἐκ τοῦ κρότου ὃν ποιεῖ συγκροτῶν τὰς σιαγόνας τοῦ ῥάμφους του. II. μεταφ., ἄνθρωπος ἀδολέσχης, «ῥοδάνι», Ἀριστοφ. Νεφ. 260, 448· οἶδ' ἄνδρα κρόταλον Εὐρ. Κύκλ. 104· πρβλ. **κώδων** I. 2. III. ὄνομα τοῦ φυτοῦ ναρκίσσου, Εὐμάθ. παρ' Ἀθην. 681E.

κροταφιαῖος, α, ον, ἐπὶ τῶν κροτάφων, πληγὴ Συνέσ. 259Α.

κροτᾰφίζω, πλήττω κατὰ τῶν κροτάφων, Ἐκκλ.

κροτάφιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς.., Γαλην. 14. 720· οὕτω, **κροταφικός**, ή, όν, μεταγεν. Ἰατρ.

κροταφίς, ίδος, ἡ, σφυρίον εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον, ὡσαύτως **κέστρα**, Πολυδ. Ι', 147.

κροταφιστής, οῦ, ὁ, ὁ πλήττων κατὰ τῶν κροτάφων, Γλωσσ.

κροτᾰφίτης [ῑ] μῦς, ὁ, ὁ κατὰ τοὺς κροτάφους μῦς, Ἱππ. π. Ἄρθ. 797·— πληγὴ κροταφῖτις, κτύπημα κατὰ τῶν κροτάφων, Ἱππ. παρὰ Γαλην. 18. 1, 433.

κρότᾰφος, ὁ, (κροτέω) τὸ πλάγιον τοῦ μετώπου (ἴδ. ἐν λέξ. **κόρση**), Ἰλ. Δ. 502., Υ. 397, Ἀριστοφ. Βάτρ. 854·— τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ κρόταφοι, τὰ «μηλίγγια», Λατ. tempora, Ἰλ. Ν. 188, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 4. 187, Ἱππ. Προγν. 36, καὶ Ἀττ.

— παρὰ Θεοκρ., πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως καὶ αὐξήσεως τῆς γενειάδος, 15. 85, πρβλ. 11. 9· καὶ ὁ Ἀριστ. παρατηρεῖ ὅτι, τοὺς κρ. πολιοῦνται πρῶτον π. Ζ. Γεν. 5. 4, 10. 3) σχῆμα κατὰ κρόταφον, ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀντιθ. τῷ κατὰ μέτωπον, κατὰ πλάτος, Ἀρχ. Μαθημ. II. μεταφορ. ἐπὶ ὄρους, ἡ πλευρὰ αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 721· ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος Ἀνθ. Π. παράρτ. 94. III. τὸ ὄπισθεν μέρος βιβλίου, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

κροτέω· ποιητικός τις τύπος **κορτέω** μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ., ὅθεν **ἀνακορτήσασα** (ἀντὶ ἀνακροτ-) διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Meineke ἔν τινι ἑξαμέτρῳ παρὰ Διογενιαν. 3. 97· (κρότος). Κάμνω νὰ κροτῇ τι, ἐπὶ ἵππων, ὄχεα κροτέοντες, σύροντες αὐτὰ μετὰ κρότου, Ἰλ. Ο. 453, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 234· πρβλ. **κροταλίζω** I. II. κτυπῶ, πλήττω, κρούω, λέβητας Ἡρόδ. 6. 58· γῆν θύρσῳ Εὐρ. Βάκχ. 188· τοῖς ἀγκῶσι τὰς πλευρὰς Δημ. 1259. 22· τινα Πλούτ. 2. 10D.— Παθ. πλήττομαι ὑπὸ βροχῆς, Αἰλ. π. Ζ. 16. 17. 2) κτυπῶ τὰς χεῖράς μου εἰς σημεῖον ἐπικροτήσεως, κροτεῖν τὰς χεῖρας, τὼ χεῖρε, κροτεῖν τὰς χεῖρας, χειροκροτεῖν, Ἡρόδ. 2. 60, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 12· ἀπολ., κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 9, 4, Δημ. 586. 21, κτλ.· καὶ μετ' αἰτ., κρ. τινα Διογ. Λ. 7. 173.— Παθ., ἐπικροτοῦμαι, ἐπιτυγχάνω, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 12, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D, κτλ.· παρὰ Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια, ἐπαινοῦνται, Ἀθήν. 182A. 6) ὡσαύτως εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, Πλούτ. 2. 533A· ἴδε **κρότος** 2. 6. 3) ἐπὶ χαλκέως, σφυρηλατῶ ὁμοῦ καὶ συνενῶ, ὡς τὸ **συγκροτέω**, Λουκ. Λεξιφ. 9·— μεταφ., κρ. λόγους Πλάτ. Ἀξ. 369B· καὶ ἐν τῷ παθ., πλήττομαι, σφυρηλατοῦμαι, κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς Πινδ. Ἀποσπ. 206, πρβλ. Λυκόφρ. 888· καὶ μεταφ. (ὡς τὸ **κρότημα**), ἐξ ἀπάτας κεκροταμένος, ἐσφυρηλατημένος, ὅλος ἀπάτη, Θεόκρ. 15. 49· εὐθὺς τὸ πρᾶγμα κροτείσθω, ὡς τό: νὰ σφυρηλατῆται ὁ σίδηρος ἐνόσῳ εἶναι θερμός, Ἀνθ. Π. 10. 20. 4) συγκροτῶ, συγκρούων κροτῶ, χαλκώματα Πλουτ. 2. 944B· ὡσαύτως, κρ. ὀστράκοις καὶ ψήφοις, ἐγείρω κρότον ἢ θόρυβον δι' αὐτῶν ὅπως συνάξω σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 51· κ. κυμβάλοις Λουκ. Ἀλέξ. 9· καὶ σατυρικῶς, ἡ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα [Μοῦσ' Εὐριπίδου] Ἀριστοφ. Βάτρ. 1306, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 11. 5) πλήττω τὴν κρόκην διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῷ ὑφαίνειν, σινδόνες λίαν κεκροτημέναι, πυκνῶς ὑφασμέναι, «κρουσταί», Στράβ. 717.

κρότημα, τό, ἔργον γενόμενον διὰ σφυρηλατήσεως·— μεταφ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, πανοῦργος, «διαβολεμένος», (πρβλ. **κροτέω** II. 3), τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος Σοφ. Ἀποσπ. 784· ἔστι δ' αἱμυλώτατον κρότημ' Ὀδυσσεὺς Εὐρ. Ρῆσ. 499.— Καθ' Ἡσύχ.: «κρότημα· ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται».

κρότησις, -εως, ἡ, κτύπημα, κροῦσις χειρῶν, εἰς σημεῖον θλίψεως, στεναγμοὺς ἱέντα σὺν δακρύοις καὶ κροτήσεσι χειρῶν Πλάτ. Ἀξίοχ. 365A· ψύξεις καὶ κροτήσεις (σιδήρου καὶ χαλκοῦ) Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 71· τοῦ πνεύματος Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 166 Schäf.

κροτησμός, ὁ, = **κρότος**, εἰκὼ .. πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσα, ὑφισταμένη πυκνὰ κτυπήματα, ἐπὶ τῶν κτυπημάτων καὶ τοῦ κρότου τῶν ἐπὶ τῆς φερούσης τὴν εἰκόνα ἀσπίδος ῥιπτομένων δοράτων, Αἰσχύλ. Θήβ. 561.

κροτητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κτυπημένος, ἠχῶν ἐκ τῶν κτυπημάτων, κάρα Αἰσχύλ. Χο. 428. 2) κρ. ἅρματα, κροτοῦντα, θορυβωδῶς ἠχοῦντα, (πρβλ. **κροτέω** I), Σχόλ. εἰς Ἠλ. 714· κροτητὰ πηκτίδων μέλη, παιζόμενα διὰ τοῦ πλήκτρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 227. II. τὰ κροτητά, 1) εἴδη πλακουντίων, Εὐρ. Ἀποσπ. 470. 4. 2) καλῶς πεπατημένον μέρος (ἐπὶ ἐδάφους), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 10.

κρότιον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ **κατανάγκη**, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 4. 134.

κροτο-θόρυβος, ὁ, ἠχηρὰ ἐπικρότησις, ὁ ἐκ τῶν χειροκροτημάτων γινόμενος θόρυβος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 5, Πλούτ. 2. 45F, 1117A.

κρότος, ου, ὁ, ξηρὸς ἦχος ὃν προξενεῖ τις ὅπως συναγάγῃ σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 51· κρ. ποδῶν, τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ τὸν χορόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 783, Τρῳ. 546, πρβλ. Κύκλ. 37· ὁ τῶν δακτύλων κρ., ὁ κρότος ὁ ἀποτελούμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων, ὡς νῦν ποιοῦσιν οἱ ὀρχούμενοι, Αἰλ. π. Ζ. 17. 5· ἐνόπλιος κρ., ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ὅπλων κρότος, Πλουτ. Μάρ. 22· ὁ κρ. τῶν λόγων Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 15. 2) κρ. χειρῶν, τὸ χειροκρότημα, εὐφημία, ἔπαινος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 157· ἀπολ., Ξεν. Ἀν. 6. 1, 13, κτλ.· θόρυβον καὶ κρότον.. ἐποιήσατε Δημ. 519. 10, πρβλ. 402. 8. 6) εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, κρ. καὶ γέλως Πλάτ. Λάχ. 184A· ἴδε **κροτέω** II. 2. 6.

κροτών, -ῶνος, ἢ **κρότων**, -ωνος, ὁ, κυνοραΐστης, ἢ κυνοραΐστης, κοινῶς «τσιμποῦρι», Λατ. ricinus, κατὰ τὸν Sundevall Hippobosca ἢ Ixodes, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 18·— ἐν τῇ Ὀδ. **κυνοραίστης**. II. ὁ θάμνος ὁ παρέχων τὸν κόκκον ἐξ οὗ τὸ κροτώνιον ἔλαιον ἢ τοῦ κίκεως («ρισινόλαδο»), ὡς ἐκ τῆς νομιζομένης ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῷον κρότωνα, palma Christi ἢ ricinus communis, Ἱππ. 670. 22, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 1, κτλ.· πρβλ. **κῖκι, σίλι**.

κροτώνη, ἡ, ὡς τὸ **γόγγρος** II, τυλώδης ἀπόφυσις δένδρου, ἰδίως ἐλαίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 6.

Κροτωνιάτης, ὁ, κάτοικος τῆς Κρότωνος (τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος), Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 9, κτλ.

κροτωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸν θάμνον κρότωνα, Ἱππ. 573. 7.

κροῦμα, τό, (κρούω) κτύπημα, οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 257 (ἐπὶ συνουσίας)· οὕτω, **κροῦσμα**, Ἀνθ. Π. 6. 27, Ποιητ. Βοταν. 121. 2) ἦχος παραγόμενος ἐκ τῆς κρούσεως ἐγχόρδου ὀργάνου διὰ τοῦ πλήκτρου, ἦχος, τόνος, κρούεται τὰ κρούματα .. τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω Ἱππ. 346. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 120, Πλάτ. Πολ. 333E, κτλ.· ἐν τῷ τύπῳ, **κροῦσμα**, Ἀνθ. Π. 5. 292·— ὅθεν μέλος παιζόμενον εἰς τὴν λύραν ἢ κιθάραν, Πλάτ. Μίν. 317D· εὔχρηστον ὡσαύτως, οὐχὶ ὀρθῶς, ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, (κρούματα τὰ αὐλήματα καλοῦσιν Πλούτ. 2. 638C· πρβλ. Πολυδ. Δ', 84., Ζ', 88), τοιαῦτα .. νιγλαρεύων κρ., τοιαῦτα τερετίζων κρ., Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 27· αὐλεῖ .. σαπρὰ κρούματα Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Σειρῆσιν» 2.

κρουματικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ παίζειν ἐπὶ ἐγχόρδου ὀργάνου, σοφίη Ἀνθ. Π. 11. 352· κρ. μουσική, ἐνόργανος, Σουΐδ. ἐν λ. **Ὄλυμπος**· διάλεκτος κρ., ἔκφρασις ἐν τῷ παίζειν ὄργανον, Πλούτ. 2. 1138B· λέξις κρ., ἦχος ἢ τόνος ἐνοργάνου μουσικῆς, δηλ. ἄναρθρος ἦχος ἄνευ ἐννοίας, Πολύβ. 3. 36, 3, πρβλ. 1 Ἐπιστ. π. Κορ. ιδ', 9.

κρουμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κροῦμα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 276, Πλ. 290.

κρουματο-ποιός, ὁ, μουσικός, μελοποιός, Μάχων παρ' Ἀθην. 337C.

κρουναῖος, α, ον, (κρουνός) ἐκ κρήνης, κρ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ κρήνης, πηγαῖον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. Μετεωρ.· (**κρηναῖος** ἀπαντᾷ ἐν 2. 1, 6.)

κρουνεῖον, τό, εἶδος ποτηρίου, Ἐπιγέν. ἐν «Μνηματίῳ» 1.

κρουνηδόν, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς κρουνόν, ἀφθόνως ῥέων, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 45), Φίλων 2. 26.

κρουνία, ἡ, = **κρουνεῖον**.

κρουνίζω, ἐκχέω ὑγρὸν ἐν λεπτῇ ῥοῇ, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος σχῆμα κέρατος ποτηρίου τοῦ καλουμένου, ῥυτὸν (ὃ ἴδε), κρ. λεπτῶς Δωρόθ. παρ' Ἀθήν. 497E. — Μέσ., πίνω τὸ οὕτω ῥέον ὑγρὸν ὑποβάλλων τὸ στόμα, Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 3.

κρουνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κρουνός**, ὁ σωληνίσκος τῆς κλεψύδρας, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλ. 10 καὶ 28, πρβλ. Ἥρων π. Πν. 176, 178, κτλ.·— ὡσαύτως **κρουνίον**, τό, Ἀρκάδ. 120.

κρούνισμα, τό, τὸ ἀπὸ κρουνοῦ ἐκρέον ὕδωρ, ῥεῦμα, Ἀνθ. Πλαν. 12.

κρουνισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἥρων π. Πν. 162.

κρουνισμός, οῦ, ὁ, ἐξόρμησις τοῦ ὕδατος, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

κρουνίτης, ου, θηλ. **-ῖτις**, **-ιδος**, = **κρουναῖος**, Ὀρφ. Ἀργ. 50. 9.

κρουνός, οῦ, ὡς τὸ **κρήνη**, ἡ πρώτη πηγή, ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αἱ πηγαί, Ἰλ. Χ. 147, 208 (πρβλ. **πηγή**)· χείμαρροι ποταμοὶ .. κρουνῶν ἐκ μεγάλων Δ. 454, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 90· κρουνοὶ κρηναίου ποτοῦ Σοφ. Τρ. 14· κρουνὸς αἵματος Εὐρ. Ρῆσ. 790, πρβλ. Ἑκ. 568· οὕτω, κρουνοὶ Ἡφαίστου, ῥεύματα «λάβας» ἐκ τῆς Αἴτνης, Πινδ. Π. 1. 48· ἐπὶ ἀφθόνως ῥέοντος ἱδρῶτος, Ἱππ. Ἀφ. 1261·— χείμαρρος λόγων, θαρρῶν τὸν κρ. ἀφίει Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005. 2) ὀχετὸς ὕδατος, Στράβ. 235, 343.

κρουνο-χυτρο-λήραιος, ὁ, κωμικ. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 89, ἀκρίτως ἐκχέων ἄφθονον καὶ μάταιον λῆρον, ἀνόητος, περιττολόγος, φλύαρος.

κρούνωμα, τό, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κρουνόω**, = **κρουνός**, Ἐμπεδ. 161.

κρούπεζαι, αἱ, Λατ. scrupedae, sculponeae, ὑψηλὰ ξύλινα ὑποδήματα ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτοῖς πρὸς πάτησιν ἐλαιῶν, φορούμενα δὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπ' αὐλητῶν ὅπως δι' αὐτῶν κρούωσι τὸν χρόνον, Παυσ. παρ' Εὐστ. 867. 29, Πολυδ. Ζ', 87, Φώτ.· πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1. 336· — ὡσαύτως, **κρούπαλα**, τά, Σοφ. Ἀποσπ. 43· **κρούπετα** Ἡσύχ.· ὑποκορ. **κρουπέζιον**, τό, Πολυδ. Ι', 153· ὅθεν, **κρουπεζοφόρος**, ον, ὁ φορῶν ξύλινα ὑποδήματα, ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 153, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 87·— **κρουπεζόομαι**, Παθ., ἔχω, φορῶ ξύλινα ὑποδήματα, «θέλει δὲ δηλῶσαι τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας» Ἡσύχ.

κρουσι-δημέω, ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 859, παρῳδία ἐπὶ τοῦ **κρουσιμετρέω**, ἐξαπατῶ τὸν δῆμον, «κρουσιδημῶν, κατακρούων τῇ βοῇ, ἢ τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ. ἔστι δὲ παρὰ τὸ κρουσιμετρεῖν, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων» Σουΐδ. ἐν λέξ.

κρουσί-θυρος, ον, ὁ κρούων τὴν θύραν· τὸ κρ. (ἐξυπ. μέλος), κοινῶς «πατηνάδα», «σερενάδα», Τρύφων παρ' Ἀθήν. 618C· ὡσαύτως **θυροκοπικόν**.

κρουσι-λύρης, ου, ὁ, ὁ κρούων τὴν λύραν, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 3.

κρουσιμετρέω, ἐξαπατῶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ σίτου μετρῶν ἐλλιπῶς ἀνασείων καὶ κρούων τὸ μέτρον, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν οἱ μετροῦντες σῖτον διὰ τοῦ κοίλου, Ἡσύχ., Πολυδ. Δ', 169· πρβλ. **κρούω 7, παρακρουσιχοίνικος.**

κρουσιμέτρης, ου, ὁ, ἀπατηλῶς μετρῶν, ἀπατεών, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 450.

κροῦσις, εως, ἡ, (κρούω) τὸ κρούειν, κτυπεῖν, ἡ πρὸς ἄλληλα κρ. τῶν ὅπλων Πλουτ. Αἰμ. 32· ποδὸς κρούσει ἔδαφος, κτυπῶν διὰ τοῦ ποδός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 6. **2)** τὸ κρούειν πήλινα ἀγγεῖα χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι «ῥαγισμένα», καὶ καθόλου, ἀκριβὴς ἐξέτασις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 317, Σουΐδ. **3)** μεταφ., ἐπὶ σοφιστικῶν ἀποπειρῶν πρὸς ἀπάτην, ἀπάτη (**κρούω** 7), Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **4)** τὸ κρούειν ἔγχορδον ὄργανον, Πλουτ. Περ. 15., 2. 1137B, κτλ.·— ἀκολούθως καθόλου, ἐνόργανος μουσική, Πολύβ. 30. 13, 5· παρὰ τὴν κροῦσιν λέγειν ἐπὶ ἀπαγγελίας, ᾄδειν δὲ ἐπὶ ᾄσματος ἢ μελῳδίας ἐν συνοδείᾳ ἐνοργάνου μουσικῆς, Πλουτ. 2. 1141A· κροῦσις ὑπὸ τὴν ᾠδήν, πλήρης ἐνόργανος συμφωνία, αὐτόθι.

κροῦσμα, κρουσματικός, = **κρουμ-.**

κρουσμός, οῦ, ὁ, = **κροῦσις,** Πρόκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 320. 30.

κρουστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κρούειν, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 989.

κρουστικός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κρούῃ, νὰ κερατίζῃ, ἐπὶ κριοῦ, Φίλων 1. 113. **II.** ὁ παράγων ἦχον διαπεραστικόν, κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος, ὄργανα Ἀριστοτ. Προβλ. 19. 10, πρβλ. Πλούτ. 2. 802E. **2)** μεταφ., ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου ἢ σοφιστοῦ, παρέχων ἐντύπωσιν, ἐκφραστικός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1379· τὸ κρ., ἐκφραστικὴ εὐγλωττία, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκ. 32.

κρούω: μέλλ. -σω: πρκμ. **κέκρουκα.**— Μέσ., ἀόρ. **ἐκρουσάμην,** Θουκ.— Παθ., ἀόρ. **ἐκρούσθην** (Ἐρατοσθ. Καταστ. 32)· πρκμ. **κέκρουμαι** ἢ **-ουσμαι,** πρβλ. **ἀπο-, ἐκ-, παρα-κρούω.** (Ἐντεῦθεν **κροῦμα, κοῦσις**· πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. hruor-jam, Ἀρχ. Σαξον. hrôr-ian (rühren).) Πλήττω, κτυπῶ, ῥυτῆρι κρ γλουτὸν Σοφ. Ἀποσπ. 938· κρούσας δὲ πλευρὰ [τῶν ἵππων] Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 6. τοῖς ποσὶ τὴν γῆν Ἀρρ. Ἀν. 7. 1· ἀλλ' ὡσαύτως, εἰς τὴν χεῖρα τοῖς δακτύλοις κρ., ἐν τῇ ὀρχήσει, Δίων Κ. 40. 16·— μεταφ., κνῖσα κρ. ῥινὸς ὑπεροχάς, γαργαλίζει, Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 3. **2)** συγκρούω, κρ. χεῖρας (πρβλ **κροτέω** II. 2), Εὐρ. Ἱκέτ. 720· κρ. τὰ ὅπλα πρὸς ἄλληλα Θουκ. 3. 22· τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα Ξεν. Ἀν. 4. 5, 18·— μεταφ., ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν, συνεκρούομεν, Πλάτ. Θεαίτ. 154E. **3)** κρούει τὸν πόδα (ὅ ἐστι κρ. τὴν γῆν τῷ ποδί), ἐν τῇ ὀρχήσει, Εὐρ. Ἠλ. 180· οὕτως, ἴχνος ἐν γᾷ κρ. ὁ αὐτ. Ι. Α. 1043. **4)** κέραμον κρούω, κτυπῶ πήλινον ἀγγεῖον χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι βεβλαμμένον, Σουΐδ.· ἐντεῦθεν, ἐξετάζω, δοκιμάζω, κρούετε ἀναλαμβάνοντες τὸ καλὸν Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 301B, πρβλ. Λυσίου Ἀποσπ. 51· κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς [τὸν κόλακα] Πλούτ. 2. 64D. πρβλ. **κροῦσις** 2. **5)** κτυπῶ τὰς χορδὰς ἐγχόρδου ὀργάνου διὰ πλήκτρου, Πλάτ. Λῦσ. 209B, Σιμων. (;) 179· ἴδε **κροῦμα** 2. **κροῦσις** 4·— ἀκολούθως, καθόλου, παίζω οἱονδήποτε ὄργανον, π.χ. αὐλὸν κρούειν Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. 664· ὡσαύτως μετὰ δοτ., κρ. κρεμβάλοις = κρεμβαλίζειν, Ἀθήν. 636D. **6)** κρούειν τὴν θύραν, δηλ. ἔξωθεν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 317, 990, Ξεν. Συμπ. 1, 11, Πλάτ. Πρωτ. 310B, 314D· ἀλλὰ τὸ κόπτειν τὴν θύραν ἐθεωρεῖτο ἀττικώτερον, Φρύν. 177, ἔνθα ἴδε τὸν Λοβ.· ἴδε ὡσαύτως **πατάσσω.** **7)** κρ. σταθμὸν = κρουσιμετρέω, Ψευδο-Φωκ. 13· ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς Σοφ. Ἀποσπ. 927· κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 15. **8)** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, «ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κροῦσαι κεῖται ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι» Α. Β. 101, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 990· οὕτω, κρούω πέπλον, πέρδομαι, «τινάζω πορδές», Εὐρ. Κύκλ. 328. **9)** ὡς ναυτικὸς ὅρος ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κρούεσθαι πρύμναν, ὡς τὸ ἀνακρούεσθαι (ἴδε **ἀνακρούω** I), ἐπὶ ναυτῶν, Θουκ. 1. 51, 54., 3. 78· ὡσαύτως, αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες Ἀρρ. Ἀν. 5. 17· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύβ. 16. 3, 8· κρούειν ἐπὶ πρύμναν Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 119·— ἐντεῦθεν, κρούεσθαι τὸ πτερόν, πέτεσθαι πρὸς τὰ ὀπίσω, Αἰλ. π. Ζ. 3. 13. **10)** κρούειν ἀκράτῳ, ἴδε **πατάσσω** II. 2.

κρῠβάζω = κρύπτω: Ἡσύχ.· **κρυβαστός = κρυπτός,** πιθαν. γραφ. ἀντὶ **κυρβαστὸς** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 547. 46.

κρύβδᾰ, Ἐπίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, ἄνευ τῆς γνώσεώς τινος, κρύβδα Διός, Λατ. clam Jove, Ἰλ. Σ. 168, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 177. **2)** ἀπολ. ὡς τὸ **κρύβδην,** κρυφίως, Πινδ. Π. 4. 201.

κρύβδην, Δωρ. **-δᾱν,** Ἐπίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, Ὀδ. Λ. 455., Π. 153· κρύβδην ψηφίζεσθαι, κρυφίως, Ἀνδοκ. 12. 2· πρβλ. Ἱππ. 610. 22, Ἀριστοφ. Σφ. 1018, Λυσ. 128. 32, Πλάτ. Νόμ. 766B. **2)** μετὰ γεν. ὡς τὸ **κρύβδα,** κρύβδαν πατρὸς Πινδ. Π. 3. 25.

κρυβῇ, Ἐπίρρ. = **κρύβδην,** Ἑβδ. (Β' Βασ. ΙΒ', 13).

κρυβηλός, όν, κρυπτός, Ἡσύχ.·— ὡσαύτως **κρῠβήτης, ου,** ὁ ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένος, τεθαμμένος, καὶ **κρυβήσια, τά,** = **νεκύσια,** ὁ αὐτ.

κρύβω, μεταγεν. τύπος τοῦ **κρύπτω,** ἀπαντῶν μόνον ἐν συνθέτοις **ἀπο-, ἐγ-κρύβω.**— Πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **κρύβω** ἢ **κρύβγω = κρύπτω.**

κρυερός, ά, όν, ἀλλὰ ἀρῆς κρυεροῖο Ἡσιόδ. Θ. 657·(κρύος)·— ψυχρός, παγετώδης, παρ' Ὁμ. μόνον μεταφ.; κρυεροῖο γόοιο Ὀδ. Δ. 103, ἀλλ.· κρυεροῖο φόβοιο Ἰλ. Ν. 48· οὕτω κρυεροῦ Ἀΐδαο Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 152· θανάτου τελευτὴ Εὐρ. Ἀποσπ. 908. 6· πάθεα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1191· κρ. θάλαμος, ἐπὶ τοῦ τάφου, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 241. 4·— ἀλλ' ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ψυχρὸς ὡς πάγος, παγερός, κρ. νέκυς Σιμων. 88, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 951, 955, Ἡρῳδιαν. 1. 6, κτλ.

κρῡμαίνω, κάμνω τι ψυχρόν, ψύχω, κρυώνω τι, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 75.

κρῡμᾰλέος, α, ον, παγετώδης, ψυχρός, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 50, Σέξτ. Ἐμπ. εἰς Ἑρμ. 9. 83.

κρυμνός, κρυμνώδης, ἀμφίβολ. τύποι ἀντὶ **κρυμός, κρυμώδης,** ἃ ἴδε.

κρῡμο-πᾰγής, ές, πηγνύων διὰ τοῦ ἑαυτοῦ ψύχους, Βορέης Ὀρφ. Ὕμν. 79. 2.

κρῡμός, ὁ, (κρύος) παγετῶδες ψῦχος, πάγος, παγετός, Ἡρόδ. 4. 8, 28, Σοφ. Ἀποσπ. 448, Εὐρ., κτλ.· ἀνὰ κρυμόν, εἰς πάγον, Νικ. Θηρ. 681, Αἰλ.· ἐν τῷ πληθ., κατὰ τοὺς κρυμοὺς Στράβ. 494, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 37·— παρὰ Πολυαίνῳ 3. 9, 24, **κρυμνός.** **II.** ψῦχος, Διοσκ. 3. 60

κρῡμο-χᾰρής, ές, εὐχαριστούμενος, τερπόμενος εἰς τὸ ψῦχος, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Ὕμν. Ὀρφ. 50. 12, ἀντὶ **δρυμο-.**

κρυμώδης, ες, (εἶδος) ψυχρός, πεπηγώς, παγετώδης, Ἱππ. 364. 28. Ἀνθ. Π. 9. 561, Διον. Π. 780.

κρυμώσσω, ῥιγῶ, κρυώνω, Θεογνώστ. Κανόν. 21. 15.

κρυόεις, εσσα, εν, = **κρυερός,** παγερός, ψυχρός, φόβου κρυόεντος Ἰλ. Ι. 2· κρυόεσσα ἰωκὴ Ε. 740· ἐν πολέμῳ κρυόεντι Ἡσ. Θ. 936· συντυχία Πινδ. Ι. 1. 54·— ἐν κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ψυχρὸς ὡς πάγος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 918, Ἀνθ. Π. 221. Πρβλ. **ὀκρυόεις.**

κρυόομαι, «κρυώνω»· **κρυοῦται,** πήγνυται, παγώνει, Γλωσσ.

κρύος, τό, παγετῶδες ψῦχος, «κρύο», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 492, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368C· κρ. ἰσχυρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 18· μεταφορ., κακόν με καρδίαν περιπίτνει κρύος Αἰσχύλ. Θήβ. 834. πρβλ. Εὐμ. 161. (Ἐντεῦθεν **κρυόεις, κρυερός, κρυσταίνω, κρύσταλλος, κρῡμός**· πρβλ. Λατ. crusta, crudus, crudelis, πρβλ. Σανσκρ. krûras, πληγή, αἱματώδης, Ζενδ. khrûra (τρομερός)· Ἀρχ. Σκανδιν. hrím, Ἀγγλο-Σαξον. hrîm (παγετός).)

κρυπτάδιος [ᾰ], **α, ον,** καὶ παρ' Αἰσχύλ. **ος, ον,** (κρύπτω)·— κρυπτός, κρύφιος, λαθραῖος, κρυπταδίῃ φιλότητι Ἰλ. Ζ. 166· κρυπταδίου μάχης Αἰσχύλ. Χο. 946· — ὡς ἐπίρρ., κρυπτάδια Ἰλ. Α. 542.

κρυπτάζω, τύπος παράλληλος τῷ **κρύπτω,** Διόδ. 4. 77, κτλ. Ἐκκλ.

κρύπτασκε, ἴδε ἐν λέξ. **κρύπτω.**

κρυπτεία, ἡ, (κρυπτεύω) κρυφία ἀποστολή, εἰς ἣν ὑπεβάλλοντο οἱ νέοι τῆς Σπάρτης καὶ ἥτις ἦτο σφόδρα πολύπονος, διότι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ περιπλανῶνται εἰς τὴν χώραν ἀνυπόδητοι ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ νὰ ὑφίστανται πολλὰς στερήσεις χάριν σκληραγωγίας, Πλάτ. Νόμ. 633B· ἐχρησιμοποιοῦντο δὲ ὡσαύτως ὅπως ἐνεδρεύωσι καὶ φονεύωσι τοὺς Εἵλωτας, Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. 28, πρβλ. Ἡρακλείδ. Ποντ. 2· ὁ ἐπὶ τῆς κρυπτείας τεταγμένος Πλουτ. Κλεομ. 28. Ὅρα λεξικ. Ἀρχαιοτήτων, ἐν λέξ. — Τύπος τις **κρυπτία** ἀπαντᾷ ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. ἔνθ' ἀνωτ.

κρυπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κρύπτω,** δεῖ κρύπτειν, Σοφ. Ἀντ. 273, Ἀνθ. Π. 5. 252.

κρυπτεύω, ἀποκρύπτω, κρύπτω, Εὐρ. Βάκχ. 888. **II.** ἀμεταβ., κρύπτω ἐμαυτόν, διαμένω κεκρυμμένος, Ξεν. Κύρ. 4. 5; 5. **III.** ἐν τῷ παθ. = **ἐνεδρεύομαι** (ἴδε Ἡσύχ.), Εὐρ. Ἑλ. 541.

κρύπτη ἢ **κρυπτή,** ἡ, κρυψών, θόλος, Ἀθήν. 205A, πρβλ. Ἰουβεν. 5. 106.

κρυπτήριος, α, ον, ἁρμόδιος πρὸς ἀπόκρυψιν, κρυπτήριον ἄντρον Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 6· **κρυπτήριον, τό,** κρυψών, κρύπτη ἢ εἱρκτή, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, 809D.

κρυπτία, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κρυπτεία.**

κρυπτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀπόκρυψιν, Ἀλέξ. Ἀφρ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 6. — Ἐπίρρ., κρυπτικῶς πυνθάνεσθαι Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 7, πρβλ. **κρύπτω** I. 5.

κρυπτίνδα, ἐπίρρ., ὄνομα παιδιᾶς, «κρυφτός», Θεόγνωστ. 15. 11.

κρυπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **κρύπτω,** «κρυφός», μυστικός, κληῗδι κρυπτῇ Ἰλ. Ξ. 168, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 422· ἐπεποίητό οἱ κρυπτὴ διῶρυξ Ἡρόδ. 3. 146· κρυπτὴ τάφρος,

κεκαλυμμένη διὰ σανίδων καὶ χώματος, ὁ αὐτ. 4. 201· συχν. παρ' Ἀττ., κρ. λόγος Αἰσχύλ. Χο. 773· ἔπεα Σοφ. Φιλ. 1112· κρυπτᾷ ἐν ἥβᾳ, ἐπὶ τοῦ νέου Ὀρέστου ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐν Φωκίδι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 159· κρ. πάθος Εὐρ. Ἱππ. 139, κτλ.· κρυπτῇ ψήφῳ Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 3, 17· τὸ κρ. τῆς πολιτείας, ὁ μυστικὸς χαρακτὴρ τῶν [Σπαρτιατικῶν] διατάξεων (πρβλ. **κρυπτεία**), Θουκ. 5. 68· ἡ κρυπτή (ἐξυπ. ἀρχή,) σῶμα κατασκόπων τοῦ κράτους, οὓς μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ὑποτελεῖς πόλεις, Α. Β. 273· καὶ ὡς οὐσιαστ., **κρυπτός**, ὁ, κατάσκοπος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 600.

κρύπτω, Ἰων. παρατ. **κρύπτασκε** (-εσκε ;) Ἰλ. Θ. 272· μέλλ. **κρύψω** Ὀδ., κτλ.· ἀόρ. α' **ἔκρυψα**, Ἐπικ. **κρύψα** Ὀδ. Ξ. 357· μεταγεν. ἀόρ. β' **ἔκρυβον** (ἐν-, κατ-, περι-) Ἀπολλόδ. 3. 13, 6. Πλουτ. Μάρ. 38, Καιν. Διαθ.· πρκμ. **κέκρυφα** (συγ-) Διον. Ἁλ. Περὶ Συνθέσ. σ. 114.— Μέσ., μέλλ. **κρύψομαι** Σοφ. Τ. 474, Εὐρ. Βάκχ. 955, πρβλ. **ἀποκρ-**· ἀόρ. **ἐκρυψάμην** Σοφ., κτλ.· μετέπειτα **ἐκρυβόμην** (ἀπ-) Ἀπολλόδ. 3. 2, 1.— Παθ., μέλλ. **κρυφθήσομαι** Disput. Mor. σ. 545 (Mullach.)· **κρυφήσομαι** Εὐρ. Ἰκ. 543· **κεκρύψομαι** Ἱππ. 607. 25· ἀόρ. **ἐκρύφθην**, Ἐπικ. κρ-, Ἰλ., Ἀττ. **ἐκρύβην** [ῠ] Ἀπολλόδ. 3. 2, τέλ., (ἀπ-) Ἀλκίφρων 3. 47· μεταχ. **κρυφείς** (διάφ. γραφ. **-βείς**) Σοφ. Αἴ. 1145· **κέκρυμμαι** Ὀδ., Ἀττ., Ἰων. γ' πληθ. **κεκρύφαται** Ἡσ. Θ. 730, Ἱππ. 661. 28. (Ἐκ τῆς √ΚΡΥΒ ἢ ΚΡΥΦ, πρβλ. ἀόρ. β' **ἔ-κρυβ-ον**, **κρυβ-ῆναι**, **κρύβ-δα**, **κρύβ-δην**, κτλ., πρὸς τὰ **κρυφ-ήσομαι**, **κρυφ-ῆναι**, **κρύφ-α**, **κρυφ-αῖος**, κτλ.· συγγενὲς τῇ √ΚΑΛΥΒ ἢ ΚΑΛΥΦ, **καλύπτω**· ἀλλ' ἡ ῥίζα τοῦ **κεύθω** εἶναι διάφορος, ἴδε ἐν τέλ.). Κρύπτω, καλύπτω, σκέπω, σκεπάζω, παρ' Ὁμ., συνυπαρχούσης τῆς ἐννοίας τῆς προφυλάξεως κεφαλὰς .. κορύθεσσι κρύψαντες Ἰλ. Ξ. 373· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ Θ. 272, πρβλ. Ν. 405· κρ. με .. πόδα Σοφ. Ο. Κ. 113· ἀκολούθως ἁπλῶς καλύπτω, τινά τινι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 461, Εὐρ., κτλ.· ὑφ' εἵματος κρ. χεῖρα Εὐρ. Ἑκ. 343, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1145· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάρα κρυψάμενος, καλύψας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, αὐτόθι 245· (ἀλλὰ τὸ μέσ. κεῖται ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ὁ αὐτ. 647, φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται)· κρύπτεσθαι φάος ὀμμάτων, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου κάτω, καὶ οὕτως ἀναγνωρίζω ὅτι εἶμαι κατώτερος, Πινδ. Ν. 10. 75.— Παθ., κρύπτομαι, κρύπτω ἐμαυτόν, μένω κεκρυμμένος, ἐπὶ ἀστέρων τοῦ Ζωδιακοῦ, κεκρύφαται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 384· ἐν οὐρανῷ κρύπτεται Εὐρ. Ἑλ. 606· ἐς σποδιὰν ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 613· ἐκρύπτετ' οἴκου γωνίην (Haupt. ἔκυπτ' ἐς ..) Βαβρ. 5. 4. 2) κρύπτω ἐν τῇ γῇ, καλύπτω διὰ χώματος, θάπτω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 137, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 621· ὡσαύτως γῇ κρ. Ἡρόδ. 1. 216., 2. 130., 5. 4, κτλ.· χθονὶ Σοφ. Ο. Κ. 1546· τάφῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 196, πρβλ. 285, 946· ἐν κατώρυχι αὐτόθι 774· κατὰ χθονὸς αὐτόθι 25· ὑπὸ γᾶν Πινδ. Π. 9. 141.— Παθ., Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ .. κεκρύφαται Ἡσ. Θ. 730· οὕτω, ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι Πινδ. Ο. 7. 105. 3) κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος Ὀδ. Δ. 350, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 74, κτλ.· κρ. τι, ἔνθα μή τις ὄψεται Σοφ. Αἴ. 658, πρβλ. Τρ. 903, Ἠλ. 436·— Μέσ., κρύπτεσθαι τἀληθὲς Σοφ. Τρ. 474.— Παθ., τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι Ὀδ. Λ. 443· φάρμακα κεκρ., μυστικά, Εὐρ. Ἀνδρ. 32· νάπη κεκρ., κρυφία, Σοφ. Ο. Τ. 1398· κρυπτόμενα πράσσεται, ἐν κρυπτῷ, ἀντίθετ. τῷ ἐπὶ μαρτύρων, Ἀντιφῶν 119· 1, πρβλ. Θουκ. 6. 72. 4) μετὰ διπλῆς αἰτ., κρύπτω τι ἀπό τινος, φυλάττω μυστικόν, ἀποκρύπτω, μή με κρύψῃς τοῦτο Αἰσχύλ. Πρ. 625, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 957, Εὐρ. Ἑκ. 570, Ἀριστοφ. Πλ. 26, Λυσίας 897. 1, κτλ.· οὕτω, κρ. τι ἀπό τινος Σοφ. Φ. 587. 5) ἐν τῇ Ρητορικῇ, σχηματίζω συλλογισμὸν τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἐναντίος ἀφυλάκτως ἄγεται εἰς ἐναντίον συμπέρασμα, Ἀριστοτ. Τοπ. 8. 1, 6· πρβλ. **κρυπτικός**, **κρύψις** 2. II. ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτόν), ἀποκρύπτω ἐμαυτόν, μένω κεκρυμμένος, κρύπτουσιν ἔκηλοι Σοφ. Ἠλ. 826· [ὄμματα] τὰ μὲν .. βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα Εὐρ. Φοίν. 117 (ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι πιθανῶς νόθον)· ὡσαύτως, κρ. τινά, κρύπτομαι, φυλάττομαι, ἀποκρύπτομαι ἀπό τινος .., Ὕμν. Ὁμ. 26. 7. πρβλ. **κεύθω** II. Περὶ παρομοίων ἀμεταβ. χρήσεων ἴδε **βάλλω** III, **ῥίπτω** 7.— (**Καλύπτω** σημαίνει ἁπλῶς σκεπάζω, τὸ δὲ **κεύθω** καλύπτω οὕτως ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ἴχνος τι, τὸ δὲ **κρύπτω** φυλάττω τι κεκαλυμμένον, κυρίως ἐπὶ σκοπῷ ἀποκρύψεως.)

κρυσταίνομαι, παθητ., πήγνυμαι ἐκ τοῦ ψύχους, παγώνω, Νικ. Ἀλ. 314.

κρυσταλλίζω, εἶμαι καθαρὸς ὡς κρύσταλλος ἢ ὅμοιος κρυστάλλῳ, Ἀποκ. 21. 11.

κρυστάλλινος, η, ον, ἐκ τοῦ κρυστάλλου, «κρουσταλλένιος», κύλιξ Δίων Κ. 54· 23· νίπτρα Ἀνθ. Π. 9. 330.

κρυστάλλιον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ ψύλλιον, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων, 4. 70.

κρυσταλλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, πάγον, Στράβ. 204. II. ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, κρ. ὑγρόν, ὁ κρυσταλλώδης φακός, Θεόφιλ. 152, 1 Greenh.· οὕτω, κρ. χιτὼν Πολυδ. Β', 71. Ἐπίρρ. -δῶς, Πλουτ. 2. 888B.

κρυσταλλόομαι, παθ. πήγνυμαι, παγώνω καὶ γίνομαι ὡς κρύσταλλον, «κρουσταλλώνω», Φίλων 2. 174, Ἀνών. παρὰ Γελλ. 17. 8.

κρυσταλλό-πηκτος, ον, παγεὶς εἰς κρύσταλλον, παγωμένος, Εὐρ. Ρῆσ. 441·— ὡσαύτως, **κρυσταλλοπήξ**, **-ῆγος**, ὁ, ἡ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 501.

κρύσταλλος, ὁ, (κρύος, κρυσταίνω) καθαρὸς πάγος, «κρούσταλλο», πάγος, Λατ. glacies, Ἰλ. Χ. 152, Ὀδ. Ξ. 447, Ἡρόδ. 4. 28· κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος Θουκ. 3. 23·— ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον, παροιμ. «ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων» Ζηνοβ. V. 58 ἐν Παροιμιογρ., πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Σοφ. Ἀποσπ. 162. 2) = νάσκη, τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρὶ Ὀππ. Ἁλ. 3. 155. II. ὁ καὶ ἡ, κρύσταλλος λίθος, Λατ. crystallum, Διον. Ἀλ. 781, Στράβ. 717, Αἰλ.. κτλ.· ὡσαύτως θηλ. Ἀνθ. Π. 9. 753.

κρυσταλλό-στερνος, ον, ὁ ἔχων στέρνα, στήθη ὡς τὸ κρύσταλλον, λαμπρὰ στήθη, ἐπὶ γυναικός, μῦθος δοκεῖ μοι νέκταρ ἢ θεῶν πόσις, πρὸς σὸν γλυκασμόν, κρυσταλλόστερνε ξένη Νικήτ. Εὐγεν. 4, 120.

κρυσταλλο-φανής, ές, φαινόμενος ἢ διαφανὴς ὡς κρύσταλλος·— **κρυσταλλοφανῆ**, τά, σκεύη ὑάλινα, Στράβ. 758.

κρυσταλλώδης, ες, = **κρυσταλλοειδής**, Δίων Κ. 49. 31.

κρύφᾶ, Ἐπίρρ. (κρύπτω) = **κρύβδα**, κρυφά, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ εἰξεύρῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φανερῶς, μετὰ γεν., Θουκ. 1. 101, Πλουτ. 2. 1125E. 2) ἀπολ., μυστικῶς, κρυφίως, Θουκ. 4. 88.

κρυφᾷ, Ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ **κρυφῇ**, Πινδ. Ο. 1. 75, Ἀποσπ. 217. 3.

κρυφάδις, Ἐπίρρ., = **κρύφα**, Ἰωάνν. Ἀλεξ. τονικ. παραγγέλμ. 38. 27, Α. Β. 1317· τύπος τις **κρυφάδεια**, ἐν Θεογνώστ. Καν. 164.

κρυφανδόν· «κρυφίως» Ἡσύχ., ἴδε **κρυφηδόν**.

κρυφαῖος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Λουκ. Ὠκύπ. 166·— κεκρυμμένος, κρυπτός, Πινδ. Ι. 1. 97, Τραγῳδοποδ. (ὡς Αἰσχύλ. Χο. 81, Σοφ. Αἴ. 899), Πλάτ. Τίμ. 77C. 2) λαθραῖος, κρύφιος, δρασμὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 360· ἔκπλους αὐτόθι 385· ἔπος Σοφ. Ἀποσπ. 673·— Ἐπίρρ. -ως, ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 370.

κρύφασος, ὁ, βόλος τις τῶν κύβων, Πολυδ. Ζ', 204.

κρυφῇ, Ἐπίρρ. (κρύπτω) ὡς τὸ κρύφα, «λάθρα, ἀδήλως, κρυπτῶς» (Ἡσύχ.), Σοφ. Ἀντ. 85, 291, 1254, Ξεν. Συμπ. 5. 8· Δωρ. **κρυφᾷ**, ὃ ἴδε.

κρυφηδόν, Ἐπίρρ. = τῷ προηγ., ἀντίθετ. τῷ **ἀμφαδόν**, Ὀδ. Ξ. 330., Τ. 299· παρ' Ἡσύχ., **κρυφανδόν** (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. **κρυφάνδων**), σχηματισθὲν ὡς τὸ **ἀναφανδόν**.

κρυφιαστής, οῦ, ὁ, ἑρμηνευτὴς ὀνείρων, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ. (Γεν. ΜΑ', 8., Ἐξ., Ζ', 11, 22).

κρύφιμος, ον, = κρύφιος, παρὰ Μανέθωνι 1. 159 (ἐφθαρμένον χωρίον)—**κρυφιμαῖος**, α, ον, Μακαρ. Ὁμιλ. σ. 161. 6·— Ἐπίρρ. -αίως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 730.

κρυφένους· «ὑπούλους» Ἡσύχ., ἴδε **κρυφόνους**.

κρυφιο-γνώστης, ου, ὁ, ὁ γινώσκων τὰ κρύφια, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 244.

κρυφιο-ειδῶς, Ἐπίρρ. (εἶδος) μυστηριωδῶς, Διον. Ἀρεοπ. σ. 37.

κρυφιο-μύστης, ου, ὁ, εἰσάγων, ὁ μυῶν εἰς μυστήρια, διδάσκαλος ἀπορρήτων μυστηρίων, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. -τως Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 268D.

κρύφιος [ῠ], α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Εὐρ. Ι. Τ. 1328, Θουκ 7. 25·— κεκρυμμένος, θυμὸς Πινδ. Π. 1. 162· ὄφις Σοφ. Φιλ 1328. 2) λαθραῖος, ἀπόκρυφος, ὀαρισμοὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ 791· λέχος Σοφ. Τρ. 360· εὐναὶ Εὐρ. Ἠλ. 720· ἔορτες Μουσαῖ 1· ψᾶφοι Πινδ. Ν. 8. 44· κρ. εἰσῆλθον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 598 τὸ κρ. Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. -ίως, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπ. 9.

κρυφιότης, ητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ κρυφίου, μυστικότης, Διον. Ἀρεοπ σ. 8, 13, 18, κτλ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀδηλεία**, κλ.

κρυφιώδης, ες, (εἶδος) μυστηριώδης, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 54B, Εὐστ. 1942, 62, κλ. Ἐπίρρ. -δῶς, Νικήτ. Χων. Χρον. 160Α.

κρυφο-γενής, ές, κρυφίως γεννηθείς, Ἡσύχ. **κυθηγενέας**.

κρυφογαμία, ἡ, λαθρογαμία, ἐν Νομοκάν. Κοτελεριαν. 326.

κρυφο-δάκτης, ου, ὁ, δάκνων κρυφίως, κύων κρυφοδάκτης Μοσχόπ. περὶ Σχεδῶν σ. 73.

κρυφό-νους, ουν, = **κρυφίνους**, Ἐτυμολ. Μέγ. 20. 39· παρ' Ἡσύχ. **κρυφίνους**.

κρύφος, (ἡ κατὰ τὸν Ἀρκάδ. σ. 84, 17, **κρυφός**), ὁ, = **κρύψις**, **κρυφιότης**, Ἐμπεδ. 59 Karst.· ἐθέλων κρύφον θέμεν, «κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 2. 177. II. ἀπόκρυφος τόπος, κρυψών, Μακκαβ. Α', 53, Β', 31, 36, 41.

κρύφω [ῠ], μεταγν. τύπος τοῦ **κρύπτω**, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ παρατ., Κόϊντ. Σμ. 1. 393, Ἀνθ. Π. 7. 700, Νόνν.· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 318.

κρυψίβουλος, ὁ, ἡ, ὁ κρύπτων τὰς ἑαυτοῦ βουλάς, Κ. Πορφυρ Τακτ. ἐν Meurs. Op. τ. 6, σ. 1409.

κρυψι-γαμία, ἡ, κρύφιος γάμος, κρυφογαμία, λαθρογαμία, Γενέσ. 83, 13, κλ.

κρυψί-γονος, ον, κρυφίως, μυστηριωδῶς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 3.

κρυψί-δομος, ον, κατοικῶν εἰς κρυφίους τόπους, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 3, κατὰ τὸν Casaub. ἀντὶ **κρυψίδρομος**, τρέχων κρυφίως.

κρυψί-λογος, ον, ἐχέμυθος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 38.

κρυψι-μέτωπος, ον, ὁ κρύπτων τὸ μέτωπον, Λουκ. Λεξιφ. 7.

κρυψίνοια, ἡ, τὸ κρύπτειν τὰ διανοήματα, ἡ ἰδιότης τοῦ κρυψίνου, Εὐστ. Πονημ. 93. 57.

κρυψί-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, ὁ ἀποκρύπτων τοὺς στοχασμούς του, ὁ ὑποκρινόμενος, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 27., 8. 2, 1· ἀντίθ. τῷ **παρρησιαζόμενος**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 11, 5. Ἐπίρρ. **-νως**, Πολυδ. Δ', 51.

κρυψί-ποθος, ον, ἔχων κρυφίους πόθους καὶ κρύπτων αὐτούς, Ἐτυμολ. Μέγ. 543. 48.

κρυψί-πτερος, ον, ἔχων κεκρυμμένας, κεκαλυμμένας τὰς πτέρυγας, Φιλῆς π. Ζῴων ἰδιότ. 67. 15.

κρύψις, εως, ἡ, (κρύπτω) ἀπόκρυψις, «κρύψιμον», κρύπτεσθαι κρύψιν Εὐρ. Βάκχ. 953· ἀντίθετ. τῷ **φάσις**, ἐπὶ ἀστέρων, ἐπισκίασις, ἔκλειψις, Τίμ. Λοκρ. 97Β· ἐξαφάνισις, Πλούτ. 2. 366D. 2) ἐν τῇ Ῥητορικῇ κρύψις εἶναι μέθοδος δι' ἧς νὰ ἀποκρύπτῃ τις τὸν σκοπὸν καὶ τὰς βλέψεις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 12, 8· πρβλ. **κρύπτω** I. 5, καὶ **κρυπτικός**.

κρυψί-φρων, -φρονος, ὁ, ἡ, = κρυψίνοος, Εὐστ. 1574. 20.

κρυψί-χολος, ον, ὁ ἀποκρύπτων τὸν θυμόν του, Εὐστ. 54. 8.

κρύψ-ορχις, -εως, ὁ, ἔχων κεκρυμμένους τοὺς ὄρχεις, ἔχων αὐτοὺς ἐντὸς τῆς κοιλίας, Γαλην. 2. σ. 276.

κρυώδης, ες, (εἶδος) παγετώδης, ψυχρός, Πλούτ. 2. 653Α, Πολυδ. Ε', 109.

κρυωτήριον, τό, = **ψυκτήρ**, πρβλ. Ruhnk. Τίμ. ἐν λ. **ψυκτήρ**.

κρωβύλος [ῠ], (οὐχὶ κρώβυλος, ὡς συχνάκις ἐν τοῖς Ἀντιγράφ.), ὁ, πλέγμα τριχῶν ἀνηγμένον ἐπὶ τὴν κορυφὴν καὶ ἀποτελοῦν εἶδος κόμβου, ἐν χρήσει πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδ. ἐν Ἀθήναις, «οἱ πρεσβύτεροι .. τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν» Θουκ. 1. 6, Ἀνθ. Π. 6. 155, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 980, Σφ. 1259, Ἀντιφ. ἐν «Παροιμιαζομένῳ» 2·— ὅμοιον πλέγμα ἢ κτένισμα τῶν κορασίων ἐκαλεῖτο **κόρυμβος**, Winckelm. Gesch. der Kunst. 5. 1, 14, Vorläufige Abhandl. 4. 66, μετὰ τῶν σημειώσεων·— δικτυοειδές τι πλέγμα πρὸς συγκράτησιν τῆς κόμης ἐκαλεῖτο **κρωβύλη**, κατὰ τὸν Σέρβιον εἰς Αἰνειάδα 4. 138. 2) σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ ῥήτορος Ἡγησίππου, Αἰσχίν. 70. 16· περὶ τούτου ἴδε Thirlwall Hist. of Greece 6. σ. 20, n. II. λόφος τριχῶν ἐπὶ περικεφαλαίας, Ξεν. Ἀν. 5. 4. 13.

κρωβυλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **κρωβύλον**, Λουκ. Λεξιφ. 13.

κρωγμός, ὁ, ἡ κραυγὴ κόρακος ἢ κορώνης, Λατ. crocitatio, Ἀνθ. Π. 7. 713·— **κρῶγμα**, τό, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 73.

κρώζω: μέλλ. **κρώξω**, κυρίως, κράζω ὡς ὁ κόραξ ἢ ἡ κορώνη, Λατ. crocitare, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 745, Ἀριστοφ. Ὄρ. 2, 24, Λουκ. Ὄν. 12· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πτηνῶν, οἷον γεράνων, Ἀριστοφ. Ὄρ. 710· ἐπὶ νεαρῶν ἀλκυόνων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 40·— ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγάζω, βοῶ, τι Ἀριστοφ. Λυσ. 506, Πλ. 369· ἐπὶ ἁμάξης, τρίζω, Βαβρ. 52. 5. (Κατ' ὀνοματοπ. ὡς τὰ **κράζω, κλάζω, κλώζω**· πρβλ. **κόραξ** ἐν τέλ.)

κρωμακίσκος, ὁ, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλεταίρῳ» 1: ἡ σημασία τῆς λέξ. δὲν εἶναι βεβαία, ἴσως σημαίνει χοιρίδιον.

κρώμαξ, ακος, ὁ, σωρὸς λίθων, ἀντὶ **κλώμαξ**, Δράκων σ. 18· ἐντεῦθεν **κρωμακόεις**, εσσα, εν, τραχύς, πετρώδης, κρημνώδης, Ἡσύχ.· **κρωμακωτός**, ἡ, όν, λέξις Παφλαγονικὴ κατὰ τὸν Εὐστ. 330. 40.

κρώπιον, τό, δρέπανον, θέριστρον, Φερεκύδ. (110) παρὰ Πολυδ Ι', 128· παρ' Ἡσύχ. **κρώδιον**.

κρωσσός, ὁ, = **ὑδρία**, Θεογνώστ. Καν. 21. 9, Ζωναρ. Λεξ. 1252, ἐν ᾗ σημασίᾳ εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις **κρωσσός**.

κρῶσσαι, αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κρόσσαι**, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 2. 125.

κρωσσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 9. 272.

κρωσσός, οῦ, ὁ, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν, ὑδρία, στάμνος, λάγηνος, λήκυθος, κεράμιον, κρατήρ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 96, Σοφ. Ο. Κ. 478, Εὐρ. Ἴων 1173, Κύκλ. 89· ἐν τῷ ἑνικ., Θεόκρ. 13. 46. 2) νεκρικὴ τεφροδόχος κάλπη, Ἤριννα 4, Μόσχ. 4. 34· πένθιμε κρωσσὲ Ἀνθ. Π. 7. 710· με .. ὀλίγη ἐκρύψατο κρ. (σημειωτέον τὸ γένος), Ἑλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 697d.

κτά, κταίνω, κτάμεν, -εναι, κτάμενος, κτάνε, κτάνθεν, ἴδε ἐν λέξ. **κτείνω**.

κτάντης, ὁ, φονεύς, Ἀνθ. Π. 15, 26.

κτάομαι, Ἰων. **κτέομαι** Ἡρόδ. 8. 112., 3, 98:—μέλλ. **κτήσομαι** Τραγ., Ἀττ. πεζογρ.· ὡσαύτως **κεκτήσομαι** Αἰσχύλ. Θήβ. 1017, Εὐρ. Βάκχ. 514, Πλάτ. Γοργ. 467Α· (ἐκτήσομαι ἐν Λάχ. 192Ε)·— ἀόρ. **ἐκτησάμην**, Ἐπικ. κτ-, Ὅμ., Ἀττ.·— πρκμ. **κέκτημαι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 435, Ἀττ.· ὡσαύτως **ἔκτημαι** Ἰλ. Ι. 402, Ἡρόδ., Αἰσχύλ. Πρ. 795, Ἀνδοκ. 28. 12, καὶ ἐνίοτε παρὰ Πλάτ. (**κεκτήμεθα καὶ ἐκτῆσθαι**, κεῖνται οὐ μακρὰν ἀλλήλων ἐν Πολ. 505Β)· Ἰων. γ' πληθ. **ἐκτέαται** Ἡρόδ. 2. 44., 4. 23· ὑποτακτ. **κέκτωμαι** Ἰσοκρ. 37Α, Πλάτ., κτλ.· εὐκτ. **κεκτήμην, ῇο, ῇτο**, Πλάτ. Νόμ. 731C, 742Ε, ἢ **κεκτῴμην** Εὐρ. Ἡρακλ. 282· ὑπερσ. **ἐκεκτήμην** Ἀνδοκ. 10. 19., 34. 29, Λυσ., κτλ., ποιητ. **κεκτήμην** Εὐρ. Ι. Α. 404· Ἰων. γ' πληθ. **ἐκτέατο** Ἡρόδ. 2.108·—περὶ τοῦ μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. ἴδε κατωτ. III. Ἀποθ. (ὅθεν **κτέανον, κτεατίζω**, κτλ.· πρβλ. **κτίζω**). I) ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀόρ., I) ἀποκτῶ δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχήν μου, πορίζομαι, κερδίζω, προμηθεύομαι, κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς Ἰλ. Ι. 400, κτλ.· οἰκῆας Ὀδ. Ξ. 4· γῆν Αἰσχύλ. Εὐμ. 289, πρβλ. Πέρσ. 770· ἐπὶ ἵππων, κερδίζω (ὡς βραβεῖον), Πινδ. Ν. 9. 124· κτήσασθαι βίον ἀπό τινος, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἔκ τινος πράγματος, Ἡρόδ. 8. 106· ἀποκτῶ, κερδίζω τὴν εὔνοιάν τινος, κ.τ.τ., χάριν ἀπό τινος Σοφ. Τρ. 471· ἔκ τινος Φιλ. 1370· παρά τινος Ξεν. Συμπ. 4, 43· τὴν εὔνοιαν τὴν παρά τινος Ἰσοκρ. 95Ε, πρβλ. Σοφ. Φ. 1281· κ. φίλους, ἑταίρους ὁ αὐτ. Αἴ. 1360, Εὐρ. Ὀρ. 804· κτήσασθαι παῖδας ἔκ γυναικὸς Εὐρ. Ι. Τ. 696, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1499· παῖδας ἐς δόμους κτᾶσθαι Εὐρ. Ἀποσπ. 494, πρβλ. Ἱκέτ. 225· πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι Δημ. 16. 4. 6) ἐπὶ κακῶν καὶ δυστυχημάτων, ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ, αὐτῷ θάνατον Σοφ. Αἴ. 968· ὑποπίπτω εἴς τι, ὀργὴν θεᾶς αὐτόθι 777· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1004· ξυμφορὰς Εὐρ. Ὀρ. 543 ἔχθραν πρός τινα Θουκ. 1. 42· δυσσέβειαν κτ., ἀποκτῶ φήμην ἀσεβείας, Σοφ. Ἀντ. 924 (πρβλ. **ῥαθυμία**)· κακὸν λόγον πρός τινος Εὐρ. Ἡρακλ. 167. γ) κ. τινὰ πολέμιον, κάμνω τινὰ ἐχθρόν, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 17. 2) πορίζω, ἀποκτῶ δι' ἕτερον, ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος Ὀδ. Υ. 265· μέγαν τέκνου πλοῦτον ἐκτήσω Αἰσχύλ. Πέρσ. 755, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 15, 1. II. ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. μετὰ μέλλ. **κεκτήσομαι**, ἔχω ἀποκτήσῃ, δηλ. ἔχω, κατέχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου (ἀντίθετ. τῷ **χρῆσθαι**, Πλάτ. Εὐθύδ. 280D), οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι Ἰλ. Ι. 402· ὅπλα μὴ ἐκτῆσθαι Ἡρόδ. 1. 155· στρατὸν πλεῖστον ἐκτημένοι ὁ αὐτ. 7. 161· κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι Αἰσχύλ. Πρ. 795· φωνὴν βάρβαρον κεκτ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1051· κεκτ. τινὰ σύμμαχον Εὐρ. Βάκχ. 1343· κ. κάλλος, ἀρετήν, τέχνην, κτλ., Ξεν., Πλάτ., κτλ.· ἐνίοτε καὶ κατ' ἀόρ., ἀγορᾶς κτησάμενοι ὠνῇ τε καὶ πρήσει χρέωνται Ἡρόδ. 1. 153, πρβλ. 8. 105, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 274·— ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἐνεστ. καὶ πρκμ. φαίνεται σαφῶς ἐν Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 3, ἃ [χρήματα] καὶ κτωμένους εὐφραίνει καὶ κεκτημένους .. ποιεῖ ζῆν. 6) ἐπὶ κακῶν, κεκτ. ἄγος Αἰσχύλ. Θήβ. 1017· κακὰ Εὐρ. Ἑλ. 272· φθόνον Πλάτ. Νόμ. 870C· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **ἔχω**, ἔχων τε καὶ κεκτημένος .. κακά, δηλ. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τὰ δὲ ἐν δόμοις, Σοφ. Ἀντ. 1278· ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος Πλάτ. Πολ. 382Β, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Θεαίτ. 199Α. 2) ὁ κεκτημένος, κάτοχος, κύριος (κυρίως δούλων), ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐμοῦ κ. Σοφ. Φιλ. 778, Ἀριστοφ. Πλ. 4, κτλ.· οἱ κεκτ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 336· ἐπὶ τοῦ συζύγου γυναικός, Εὐρ. Ι. Α. 715· ἡ κεκτημένη, ἡ κυρία μου, Σοφ. Ἀποσπ. 700, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1126, ἴδε Meineke εἰς Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Σατύροις» 6. III. ἀόρ. α' παθ. **ἐκτήθην**, ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἃ ἐκτήθη Θουκ. 1. 123., 2. 36· δουλόσυνος κτηθεῖσα Εὐρ. Ἑκ. 449· οὕτω Διον. Ἀλ. 10. 27, κτλ.· οὕτω μέλλ. **κτηθήσομαι** Ἑβδ. (Ἱερ. ΛΘ', σπανιώτερον τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ πρκμ. **κέκτημαι**, Πλάτ. Νόμ. 905Α·— οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐνεστὼς ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν., Schäf Σχολ. Παρ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 695.

κτέανον, τό, (κτάομαι) = **κτῆμα**, Πινδ. Π. 1. 2· κτέανον φιλίης Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 388. 2) ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον **κτέανα**, κτήματα, περιουσία, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 313, Σόλων 3. 12, Πινδ. Ο. 3, 75, κ. ἀλλ.· ἐν χρήσει ἐν τοῖς χορικοῖς παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 730, Ἀγ. 1573, Εὐρ. Ἴων 490· ὑπὸ τοῦ Σοφ. ἐν ἑξαμέτρῳ τινί, Ἀποσπ. 230· παρ' Εὐβούλῳ ὡσαύτως ἐν παρῳδουμένῳ ἡρωϊκῷ στίχῳ, ἐν Ἀδήλ. 16· ἐπὶ περιουσίας εἰς κτήνη συνισταμένης, Θεόκρ. 25. 109· ἴδε ἐν λέξ. **κτῆνος**·— ὁ Ὅμ. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. **κτεάτεσσι** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κτέαρ**, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Κοΐντ. Σμ. 4. 543, Ἀνθ.), Ἰλ. Ψ. 829, Ὀδ. Ξ. 115, πρβλ. Πινδ. Ο. 5. 56, κτλ.· οὕτω καὶ παρ' Εὐρ. ἔν τινι ἑξαμέτρ., Ἀποσπ. 789.

Ἑνικός τις τύπος **κτέατον**, μνημονευόμενος ὑπὸ Γραμμ., εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένος, Λοβ. Παραλ. 176.

κτεάτειρα, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κτεάτήρ**), μεγάλων κόσμων κτ., σὺ ἡ καταστήσασα ἡμᾶς κατόχους ..., Αἰσχύλ. Ἀγ. 356.

κτεατίζω: μέλλ. **-ίσω**, κτῶμαι, κερδίζω, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα Ἰλ. Π. 57· πολλὰ κτεατίσσας Ὀδ. Β. 102, Τ. 147,

κτλ.·— Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., ὅσ' Ἐκηβόλος ἐκτεάτισται Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 522· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτὸς Θεόκρ. 17. 105.

κτεᾰτιστός, ή, όν, κτηθείς, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1187. (Ἀνθ. Π. παράρτ. 229)· ἀλλ' ὁ Böckh ἀναγινώσκει κτεάτεσσιν.

κτείνω, Ἐπικ. ὑποτ. κτείνωμι Ὀδ. Τ. 490· Αἰολ. κτέννω Ἀλκαῖ. 136 (κατὰ τὸν Ahrens d. Aeol. σ. 52, ἀντὶ κταίνω)· Ἰων. παρατ. κτείνεσκε Ἰλ. Ω. 393·— μέλλ. κτενῶ Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ ἐν Ἰλ. Ο. 65, 68· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἀείποτε κτενέω, έεις, έει, μετοχ. κτανέοντα μόνον ἐν Ἰλ. Σ. 309· ἀλλ' ἐν συνθέσει κατακτανέουσιν, -κτανέεσθε Ζ. 409., Ξ. 481)·— ἀόρ. α' ἔκτεινα καὶ ἀόρ. β' ἔκτᾰνον Ὅμ. καὶ Ἀττ. Ποιητ. (πρβλ. κατακαίνω)·— πρκμ. (παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. ἀείποτε ἀπ-έκτονα) ἔκταγκα (ἀπ-) Ἀριστ. Πολ. 7, 2, 11, Μένανδ. ἐν «Μισουμένῳ» 13· ἔκτᾰνα Πολύβ.: ἐκτόνηκα Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 33, 2, Πλούτ.— Παθ., Ἐπικ. γ'. πληθ. ἀορ. ἔκτᾰθεν Ἰλ. Λ. 691, Ὀδ. Δ. 537· ὡσαύτως ἐκτάνθην Ἀνθ. Π. 14. 32, Ἑβδ.: ἀπεκτάνην Γαλην.: πρβλ. κατα-κτείνω: πρκμ. ἐκτάνθαι (ἀπ-) Πολύβ. 7. 7, 4.— Πλὴν τῶν τύπων τούτων ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται (ὡς ἐκ ῥήμ. *κτῆμι) γ' ἑνικ. καὶ πληθ. ἀορ. συγκεκομ. ἔκτᾰ, ἔκτᾰν, (ἔκτα καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 38, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 423, ὡσαύτως ἔκτας ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1398)· α' πληθ. ὑποτ. κτέωμεν Ὀδ. Χ. 216· ἀπαρ. κτάμεν, κτάμεναι [ᾰ], ἀντὶ κτάναι, μετοχ. κτὰς (ὡς καὶ παρ' Ἀττ.)· ὡσαύτως μέσ. ἀόρ. (ἐπὶ παθ. σημασ.) ἐκτάμην, ἀπαρ. κτάσθαι Ἰλ. Ο. 558, μετοχ. κτάμενος Ὅμ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ἀποσπ. 217, Αἰσχύλ. Πέρσ. 923 (λυρ.), Κρατῖν. Λακων. 1. (Ἐκ τῆς √ΚΤΑΝ, ΚΤΕΝ παράγονται καὶ αἱ λ. κτίν-νυμι, κτόν-ος, μετὰ τῶν τύπων καίνω, καίνυμαι, πρβλ. ἄρκτος, ἄρκος)· πρβλ. Σανσκρ. kshan, kshaṇ-omi (λυμαίνομαι, βλάπτω)· παρ' Ὁμ. βραχυτέρα ῥίζα ΚΤΑ φαίνεται ἐν τοῖς τύποις ἔ-κτα, κτά-μεναι, κτλ.) Ἀποκτείνω, φονεύω, ἐν χρήσει τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. καὶ ἅπασι τοῖς ποιηταῖς ὡς τὸ κατακτείνω· ἀλλὰ παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ τοῖς κωμ. τὸ ἀποκτείνω ἐπεκράτησεν (ἴδε κατωτ.)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, σπανιώτερον δὲ ἐπὶ τοῦ φόνου ἢ σφαγῆς ζῴου, ὡς ἐν Ἰλ. Ο. 587, Ὀδ. Μ. 376., Τ. 543: Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, προσπαθεῖ νά με φονεύσῃ (διότι αὕτη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἐνεστ.), Ι. 408, πρβλ. Schäf Σοφ. Ο Κ. 993, Αἴ. 1126· ὁ κτανών, ὁ φονεύς, ὁ δολοφόνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 422· οἱ κτανόντες ὁ αὐτ. ἐν Χο. 41, 144, κτλ.·—θανατώνω, Θουκ. 1. 132· κυρίως διὰ νόμου, εἰ .. ἐν δίκῃ ἔκτεινεν ὁ κτείνας Πλάτ. Εὐθύφρων 4Β, πρβλ. Πρωτ. 322D, Νόμ. 871Ε, κ.ἀλλ.· ὡσαύτως, ὥστε καὶ κτείνειν, οὕτως ὥστε καὶ τὸν θάνατον νὰ ἐπιφέρῃ, ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, Θουκ. 2. 51·— τὸ Παθ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, Ἰλ. Λ. 668, Ξ. 60, Ὀδ. Λ. 413, Ἡρόδ. 4. 3, κτλ.· ἀλλ' οἱ τραγ. ποιηταὶ σχεδὸν ἀείποτε μετεχειρίζοντο τὸ θνήσκω ἢ καταθνήσκω ὡς τὸ Παθ., οἱ δὲ κωμ. καὶ οἱ πεζογράφοι τὸ ἀποθνήσκω.

κτείς, κτενός, ὁ, «κτένι», Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 1· πύξινος κτ. Ἀνθ. Π. 6. 211, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 44·— ἐκ δὲ τῆς διαθέσεως τῶν ὀδόντων τοῦ κτενίου παρήχθησαν αἱ ἑξῆς σημασίαι: **2)** τὸ «κτένι» τοῦ ἱστοῦ, δι' οὗ οἱ μίτοι τοῦ στήμονος τηροῦνται κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων, Λατ. pecten, Ἀνθ. Π. 6. 247· πρβλ. ἱστός·— γναφικὸς κτ., κτένιον, εἶδος τσουγγράνας πρὸς ξέσιν ἐρίου, Τιμαί. Λεξ. ἐν λέξ. γνάφος. **2)** τσουγγράνα τῶν κηπουρῶν, Ἀνθ. Π. 6. 297, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 100. **3)** κτένες λύρας, τὰ κέρατα τῆς λύρας, Ἐρατοσθ. Κατ. 24· — Καθ' Ἡσύχ., κτένια· «τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες». **4)** οἱ δάκτυλοι ἀποχωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων ὡς οἱ ὀδόντες κτενίου, χερῶν ἄκρους κτένας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1594, (καθ' Ἡσύχ.: «κτένας· τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν») πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2. **5)** αἱ πλευραί, αἱ δίκην ὀδόντων κτενίου ἀπὸ τῆς ῥάχεως διακλαδούμεναι, Ὀππ. Κυν. 1. 296· «κτένας .. λέγουσι δὲ καὶ τὰς νωτιαίας πλευρὰς» Ἡσύχ. **6)** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἱππ. Ἀφ. 1259, Ἄρθρ. 818·— ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον, pudenda muliebria, Λατ. pecten, Καλλ. Ἀποσπ. 308, Ἀνθ. Π. 5. 132, Πολυδ. Β', 174. **7)** κτένες, οἱ τέσσαρες τομεῖς ἢ κοπτῆρες ὀδόντες, Πολυδ. Β', 91. **8)** δίθυρον ὀστρακόδερμον, τὸ «χτένι», Λατ. pecten, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 5, Ἀναξάνδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 61· πολλὰ εἴδη αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀριστ.· πρβλ. κτηδών. **9)** ἡ ἔννοια τοῦ κτένες ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν εἶναι ἀμφίβολος, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2, πρὸς τὸν Γαλην. 4. σ. 796. (Ἐκ τῆς √ΚΤΕΝ, ἴσως συγγενοῦς τῷ ξέω, ξαίνω).

κτενίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κτείς, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 488.

κτενίζω, καὶ νῦν «χτενίζω», τινὰ Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 7· «ξυστρίζω» ἵππους, ψήκτραισιν Εὐρ. Ἱππ. 1174· μεταφορ., ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 25·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κτενίζεσθαι τὰς κόμας Ἡρόδ. 7. 208, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 501, Ἀντιφάν. ἐν «Μαλθάκῃ» 1. 4. — Παθ., ἐκτενισμένος, κοινῶς: «χτενισμένος», Ἀρχίλ. 156, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 65· ἐκτενίσθην Ἱππιατρ.

κτένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κτείς, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 19. **2)** τὰ κτένια, = πήχεις, τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες, Ἡσύχ.

κτενισμός, ὁ, τὸ κτένισμα, Εὐρ. Ἠλ. 529·— **κτένισμα**, τό, Εὐστ. Πονημάτ. 122. 45.

κτενιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἔργον νὰ κτενίζῃ, κομμωτὴς τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Γλωσσ.

κτενιστός, ή, όν, ἐκτενισμένος, «λαναρισμένος», λίνον Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.

κτενο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κτένιον, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. 263.—Ἐπίρρ. -δῶς, Γλωσσ.

κτενο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς κτενῶν, Πολυδ. Ζ', 198.

κτενώδης, ες, = κτενοειδής, Ξάνθος 3, Στράβ. 49.

κτενωτός, ή, όν, ἐκτενισμένος, ἐξεσμένος, κατειργασμένος, ἐπὶ ὑφάσματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 32, 45.

κτέομαι, Ἰων. ἀντὶ κτάομαι.

κτέρας, τό, = κτέανον, κτῆσις, κτῆμα, Ἰλ. Κ. 216, Ω. 235, Σιμων. 112. **2)** δῶρον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1550.

κτέρεα, τά, (οὐδαμοῦ ἐν χρήσει ἑνικ. κτέρος)· — δῶρα νεκρικά, τὰ ὁποῖα ἐκαίοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ (Μόσχ. 4. 33, Ἡσύχ.), καὶ καθόλου, τιμαὶ ἐπικήδειοι, κτέρεα κτερεΐξαι, τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς ἐναγίσματα τελέσαι, Λατ. parentalia: parentare, Ὀδ. Α. 291, πρβλ. Β. 222, Ἰλ. Ω. 38, κτλ.· ἔλαχον κτερέων Ὀδ. Ε. 311· τῶν ὁσίων ἀντίασεν κτερέων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 514. **2)** παρὰ μεταγεν., ὑφάσματα δι' ὧν περιετυλίσσετο ὁ νεκρός, «σάβανα», ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 254.

κτερεΐζω: μέλλ. -ΐξω Ὀδ. Β. 222: ἀόρ. κτερεΐξαι (ἴδε ἐν λ. κτέρεα)·—Ἐπικ. ῥῆμ. ἐκτεταμένον ἀντὶ τοῦ κτερίζω· **1)** μετ' αἰτιατ. προσ., θάπτω μετὰ τῶν ἀνηκουσῶν τιμῶν, σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε Ἰλ. Ψ. 646· κτερεΐζεμεν Ἕκτορα δῖον Ω. 657, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 216, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κτέρεα κτ., ἴδε ἐν λ. κτέρεα.

κτερίζω: μέλλ. κτεριῶ Ἰλ.: ἀόρ. ἐκτέρῐσα Ἰλ., Σιμων.· (κτέρεα). Ποιητ. ῥῆμ. ὡς τὸ κτερεΐζω, θάπτω, κηδεύω μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν, οὗ σε πρὶν κτεριῶ Ἰλ. Σ. 334· τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοὶ Χ. 336· ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοὶ Λ. 455· τάφῳ κτ. τινὰ Σοφ. Ἀντ. 204· ὡσαύτως, τοὔσδ' εἰς τάφος ἐκτέρισε Σιμων. 113·— ἀπολ., Εὐρ. Ἑλ. 1244. **2)** ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., τοί κέ μιν ὦκα ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν (οὕτω παρὰ Λατ. justa facere, exsequias facere), Ἰλ. Ω. 38, πρβλ. Ὀδ. Γ. 285· πρβλ. κτέρεα.

κτερίσματα, τά, = κτέρεα, καὶ ὡς αὐτό, ἐν χρήσει κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Κ. 1410, Ἠλ. 434, 931, Εὐρ. Ἱκ. 309, Τρῳ. 1249, Ἑλ. 1391.

κτεριστής, οῦ, ὁ, κηδευτής, φροντιστὴς τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ταφῆες.

***κτέρος**, τό, ἴδε ἐν λέξ. κτέρεα.

κτέω, κτέωμεν, ἴδε ἐν λέξ. κτείνω.

κτηδών, -όνος, ἡ, (κτείς) κυρίως κτένιον·— ἐντεῦθεν, αἱ ἶνες ξύλου ἐπειδὴ κεῖνται παραλλήλως ὡς οἱ ὀδόντες κτενός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 9 κέξ. (πρβλ. εὐκτήδων)· ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἥρωνι ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 134, κτηδόνες ξύλου, φαίνεται ὅτι σημαίνει συγκεντρικοὺς κύκλους τοῦ ξύλου·— οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῶν ἰνῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. 269. 45· ἐπὶ τῶν χιτώνων ἐν τῷ κερατοειδεῖ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ῥοῦφος 55· ἐπὶ τῶν πλακῶν σχιστολίθου ἢ τῶν στρωμάτων αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 145· ἐπὶ ἰνῶν λίνου ἢ ξαντοῦ, Γαλην. 7. 518.

κτῆμα, τό, (κτάομαι) ὡς καὶ νῦν, πρᾶγμα κτηθέν, ἀποκτηθέν, εἰς τὴν κατοχήν τινος εὑρισκόμενον, εἰς τὴν περιουσίαν τινὸς ἀνῆκον, ἐν τῷ ἑνικῷ μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., μή νύ τι .. δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται Ὀδ. Ο. 19· ἀλλὰ τὸ ἑνικὸν εἶναι οὐχὶ σπάν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ταύτας [γυναῖκας] ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα Σοφ. Τρ. 245· ἡδὺ κτ. τῆς νίκης τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 81, πρβλ. Ο. Τ. 549, Ἀντ. 702, Εὐρ. Ὀρ. 230, 730, κτλ.· οὕτω, κτῆμα ἐς ἀεὶ Θουκ. 1. 22· ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτ. Πλάτ. Πολ. 496C, κτλ.·— ἐπὶ δούλου, παλαιὸν οἴκων κτ. Εὐρ. Μήδ. 49, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 62D, Ξεν. Οἰκ. 1. 5, Πόροι 4, 42· κτ. ἔμψυχον Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 4, 2, Οἰκ. 1. 6, 8. **2)** συχν. ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ κτέανα, τὸ τοῦ Ὁμ. κτήματα (κυρίως ἐν Ἰλ.) συχνάκις σημαίνει κειμήλια, βαρύτιμα κοσμήματα καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα ἀποτεταμιευμένα ὡς οἰκογενειακὴ περιουσία, δόμοις ἐν κτήματα κεῖται Ἰλ. Ι. 382, Ὀδ. Δ. 127· ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ., συχνὸν ἐπὶ παντὸς εἴδους περιουσίας, κτήματα δαρδάπτουσιν Ξ. 92, κ. ἀλλ.· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα, κτημάτων πάντων ἐστὶ τιμιώτατον ἀνὴρ φίλος Ἡρόδ. 5. 24· διέλαχον .. κτημάτων παμπησίαν Αἰσχύλ. Θήβ. 817, κτλ.· ἔρως .. ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις, ὅστις πίπτεις ἐπὶ τοῦ πλούτου, δηλ. ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἢ κατὰ τὸν Jebb, ὅστις ἐπιπίπτεις κατὰ τῶν κτημάτων, δηλ. γίνεσαι αἴτιος νὰ καταστρέφωνται περιουσίαι, ἴδε σημείωσιν Jebb καὶ παράρτημα ἐν σ. 255, Σοφ. Ἀντ. 782· — παρὰ τοῖς πεζογρ. ἐνίοτε, κτήματα καὶ χρήματα, περιουσία εἰς ὑποστατικὰ καὶ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 728Ε, πρβλ. Ἰσοκρ. 8Α, Λοβ. Παραλ. 58· ἐνίοτε ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγρός, ἐπὶ τοσούτοις ἀγροῖς καὶ κτήμασι Ἰσαῖος 5, 43, (55. 24)· ἴδε χρῆμα ἐν τέλ.·—σπανίως ἐπὶ κτηματικῆς περιουσίας, κτ. ἔχων ἐν Βοιωτίᾳ Δημ. 239, ἐν τέλ., πρβλ. Πράξ. Ἀπ. ε', 1.

κτηματικός, ή, όν, ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πολύβ. 5. 93, 6, Πλουτ. Σόλ. 14· οἱ κτ. οἱ παρὰ Ρωμ. possessores, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 12.

κτημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κτῆμα,** Ἀλκίφρων 1. 36.

κτηματίτης, ου, ὁ, = **κτηματικός,** Λυκοῦργ. παρὰ τῷ Σουΐδ., Ἐπιστ. Σωκρ. 27, σ. 58, 11.

κτήνειος, α, ον, ὁ τοῦ κτήνους ἢ ἀνήκων εἰς κτῆνος, Ὠριγ. I, 1117C, κλ.

κτηνηδόν, Ἐπίρρ. (κτῆνος) δίκην κτήνους, ὡς κτῆνος, κτηνηδὸν μισγόμενοι Ἡρόδ. 4. 180.

κτην-ἰατρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν ἰατρὸς κτηνῶν, Γλωσσ.

κτηνικός, ή, όν, = **κτήνειος,** Ἀναστ. Σιν. 72D.

κτηνίτης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς κτήνη, Γλωσσ.

κτηνο-βάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** (βαίνω II. 1), ὁ ἐκτελῶν παρὰ φύσιν μῖξιν μετὰ κτήνους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 432, 965·— ἐντεῦθεν **κτηνοβατέω,** Achmes Ὀνειρ. 132· **κτηνοβασία, ἡ,** συνουσία μετὰ κτήνους, Ἐκκλ.

κτηνό-θυτος θυσία, θυσία ἐκ κτηνῶν ἢ κατοικιδίων ζῴων, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 261C.

κτηνο-μίσθιον, τό, μισθὸς φορτηγῶν κτηνῶν, Βασιλικ. 53, 5, 6.

κτηνό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν κτήνους, Γεώργ. Πισίδ. Ἡρακλ. 2, 51.

κτηνόομαι, παθ. (κτῆνος) ἀποκτηνοῦμαι, γίνομαι κτηνώδης, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 93A.

κτηνο-πρεπής, ές, κτήνει πρέπων, κτηνώδης, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3, σ. 89.

κτῆνος, εος, τό, (κτάομαι) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κτήνεα,** συνηρ. **κτήνη,** ἀγέλαι καὶ ποίμνια, ἃ τὸ πάλαι ἀπετέλουν τὸν πλοῦτον, Ὁμ. Ὕμ. 30. 10, Ἡρόδ. 1. 50., 2. 41, καὶ Ἀττ., πρβλ. **δημιοπληθής·** ἐπὶ χοίρων, Πολύβ. 12. 4, 14. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ ἑνὸς μόνου ζῴου, οἷον βοὸς ἢ προβάτου, Ἡρόδ. 1. 132, Ἱππ. 268. 32, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3· ἐπὶ ἵππου ἢ ἡμιόνου πρὸς ἵππευσιν, Λατ. jumentum, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 34, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κγ', 24.

κτηνο-στάσιον, τό, (ἵστημι) σταθμός, στάβλος κτηνῶν, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 99, 180.

κτηνοτροφεῖον, τό, μέρος ἔνθα τρέφονται κτήνη, Γεωπ. 15. 8.

κτηνοτροφέω, τρέφω κτήνη, Φίλων 2. 89, κτλ., Ἱππιατρ. σ. 163.

κτηνοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ διατηρεῖν κτήνη, Διον. Ἁλ. 3. 36, Πλουτ. Ποπλ. 11.

κτηνο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κτήνη, ποιμενικός, βίος Διόδ. 1. 74· γῆ κτ., βοσκή, Ἑβδ. Ἀριθμ. ΛΒ. 4).

κτηνοφθόρος, ὁ, ἡ, = **κτηνοβάτης,** Διαθ. Πατριαρχ. 1065D. —**κτηνοφθορία, ἡ,** = **κτηνοβασία,** Γρηγέντ. 584A.

κτηνο-φόρος, ον, παράγων ἢ διατηρῶν κτήνη, Θεόδ. Πρόδρ.

κτηνώδης, ες, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, κτηνοπρεπής, ζῳώδης, (Ψαλ. ΟΒ', 23).

κτηνωδία, ἡ, τὸ κτηνῶδες, Γεώργ. Πισίδ. περὶ Ματ. 72.

κτησείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κτῆσις,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 10.

κτησί-βιος, ον, (κτάομαι) κατέχων περιουσίαν, Παῦλ. Ἀλεξάνδρ. 2.

κτήσιος, α, ον, (κτῆσις) ἀνήκων εἰς περιουσίαν, χρήματα κτ., περιουσία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1009· κτήσιον βοτόν, πρόβατον τῆς ποίμνης τινός, Σοφ. Τρ. 690. **II.** ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν τινός, οἰκεῖος, Λατ. penetralis, Ζεὺς κτήσιος, ὁ προστάτης τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιουσίας, Ἱππ. 378. 29, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 445, πρβλ. Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 28, Ἀντιφῶν 113. 12, Ἀθήν. 473B· καλούμενος ἁπλῶς, ὁ Κτήσιος, Πλουτ. 2. 828A· κτ. βωμός, ὁ βωμὸς τοῦ Διός, κτησίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1038·— ἀλλά, Κύπρις κτησία, ὡς προστάτις τῶν πορνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 211 (κοινῶς γνησία)· θεοὶ κτήσιοι = οἱ παρὰ Λατίνοις Penates, Διον. Ἁλ. 8. 41.

κτήσ-ιππος, ον, ἔχων ἵππους· κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ὀδ., πρβλ. Λούκ. Δραπ. 26.

κτῆσις, -εως, (κτάομαι) τὸ κτᾶσθαί τι, «ἀπόκτησις», ἀντίθετ. τῷ ἀπόλαυσις καὶ χρῆσις (Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 7, Ἠθικ. Ν. 1. 8, 8, ἀλλ.)· κτῆσίν τινος ποιεῖσθαι Θουκ. 1. 8, 13· ἡ τῶν χρημάτων κτ. Πλάτ. Πολ. 331B· ἐπιστήμης, τῆς φρονήσεως, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 288D, κ. ἀλλ.· ῥᾳδίαν ἔχει κτῆσιν Ἀλκιδάμ. σ. 79 Reisk.· κατ' ἔργου κτῆσιν, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἔργῳ ἐπιτυχίαν, Σοφ. Τρ. 230. **II.** (ἐκ τοῦ πρκμ.) κτῆσις, κτῆμα, λέχους, πλούτου, κτλ., αὐτόθι 162, Ἠλ. 960· κτ. ἔχειν τῶν μετάλλων ἐργασίας Θουκ. 4. 105· διὰ τὴν τῶν υἱέων κτ., ἐπειδὴ ἔχετε υἱούς, Πλάτ. Ἀπολ. 20B· ἱματίων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 64D· φέροντας.. ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενὸς Δημ. 328. 14· κτῆσις ἐκ δεσπότου καὶ δούλου [συνέστηκεν] Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6. **2)** περιληπτικῶς = **κτήματα,** περιουσία, διὰ κτῆσιν δατέοντο Ἰλ. Ε. 158· κτῆσιν ὄπασσεν Ὀδ. Ξ. 62· πατρῴα κτ. Σοφ. Ἠλ. 1290·— ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 4. 114, Πλάτ. Φαίδων 64D, κτλ.· ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Σοφ. Ἀποσπ. 202·— κυρίως, ἀγροί, «κτήματα» «ὑποστατικά», Διον. Ἁλ. 14. 29, κτλ.

κτητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ κτᾶσθαι, Πλάτ. Πολ. 742A. **II. κτητέον,** δεῖ κτᾶσθαι, αὐτόθι 373A.

κτητικός, ή, όν, ἔχων τάσιν πρὸς κτῆσιν, ἐπιτήδειος ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ κτᾶσθαι, τῶν οὐκ ὄντων Ἰσοκρ. 283C· ἀπολ., ἐπιμελής, Στράβ. 783·— ἡ κτητική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι κτήματα, Πλάτ. Σοφιστ. 219C, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 4, 1. **II.** παρὰ τοῖς Γραμμ., ὁ δηλῶν κτῆσιν, «κτητικός»·— Ἐπίρρ. **-κῶς,** παρὰ τοῖς αὐτοῖς.

κτητορικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κτήτορα, Εὐστ. Πονημ. 196. 25, κτλ.

κτητόρισσα, ἡ, μεταγεν. θηλ. τοῦ **κτήτωρ,** Συλλ. Ἐπιγρ. 8722· ἐκτητ-, αὐτόθι 8769.

κτητός, ή, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κτάομαι,** ὃν δύναταί τις νὰ λάβῃ ἢ ἀποκτήσῃ, ληιστοὶ μὲν .. βόες .., κτητοὶ δὲ τρίποδες Ἰλ. Ι. 407, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1295, Πλάτ. Πρωτ. 324A, κ. ἀλλ. **2)** ἄξιος ἀποκτήσεως, ἐπιθυμητός, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197D, ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 374E. **II.** ἀποκτηθείς, κατεχόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 841E· **κτητή,** γυνὴ δούλη, ἀντίθετ. τῷ **γαμετή,** Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 404.

κτήτωρ, -ορος, ὁ, ὁ κατέχων, κύριος, κάτοχος, Διοδ. Ἐκλογ. 599. 17, Ἀνθ. Π. 7. 206, Πράξ. Ἀποστ. δ', 34, Συλλ. Ἐπιγρ. 8619, κ. ἀλλ.

κτίδεος [ῐ], **α, ον,** (ἐκ τοῦ **ἰκτίς,** τὸ δὲ **κτὶς** εὕρηται μόνον παρ' Ἡσυχ.), ἀντὶ **ἰκτίδεος** (ὅπερ δὲν εἶναι ἐν χρήσει), ἐξ ἰκτίδος ἢ ἴκτιδος, κτιδέη, κυνέη, περικεφαλαία ἐκ δέρματος ἰκτίδος, Ἰλ. Κ. 335, 458.— Καθ' Ἡσύχ.: «κτιδέα· γένος περικεφαλαίας. καὶ κτὶς δέ ἐστι ζῷον ὅμοιον γαλῇ, οὗ τὸ δέρμα εὔθετον εἰς περικεφαλαίας».

κτίζω: μέλλ. **-ίσω,** Αἰσχύλ. Χο. 1060: ἀόρ. **ἔκτῐσα,** Ὀδ., Ἀττ., Ἐπικ. ὡσαύτως **ἔκτισσα, κτίσσα** Ἰλ., Πίνδ.· πρκμ. **κέκτῐκα** Διοδ. Ἀποσπ. 7, 3 Bekk., ἀλλά, **ἔκτικα** ὁ αὐτ. 15. 13· — Μέσ., ποιητ. ἀόρ. **ἐκτίσσαντο** Πινδ. Ο. 11 (10). 31, πρβλ. Ἀποσπ. 4. 4.— Παθ., μέλλ. **κτισθήσομαι** Χρηστομ. Στράβ. 4. 483 Κραμῆρ., Διον Ἁλ. 1. 56· ἀόρ. **ἐκτίσθην** Θουκ., κτλ.· πρκμ. **ἔκτισμαι** Ἡρόδ. 4. 46, Ἱππ. 810C, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 9. (Ἐκ τῆς √**ΚΤΙ,** πρβλ. **ἀμφι-κτί-ονες, περι-κτί-ονες, εὐ-κτί-μενος·** ὡσαύτως Σανσκρ. kshi, kshi-yâmi (habito), kshi-tis (habitatio)· ἴσως τὸ **κτάομαι** εἶναι συγγενές, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀρ. 78). Συνοικίζω χώραν, οἰκοδομῶ οἰκίας καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐγκαθίστημι οἰκήτορας, κτίσσε δὲ Δαρδανίην Ἰλ. Υ. 216· κτ. χώρην, νῆσον Ἡρόδ. 1. 149., 3. 49, πρβλ. Θουκ. 1. 7. **2)** ἐπὶ πόλεως, ὡς καὶ νῦν, κτίζω, ἱδρύω, θεμελιώνω, οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, Θήβης ἕδος ἔκτισαν Ὀδ. Λ. 263, Ἡρόδ. 1. 167, 168, Θουκ. 6. 4· ἀποικίαν Αἰσχύλ. Πρ. 815.—Παθ., ἱδρύομαι, κτίζομαι, Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν, ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ μετοίκων ἐκ Κολοφῶνος, Ἡρόδ. 1. 16, πρβλ. 7. 153., 8. 62· μήτε ἄστεα μήτε τείχεα ἐκτισμένα ὁ αὐτ. 4. 46. **3)** κτ. ἄλσος, φυτεύειν ἄλσος, Πινδ. Π. 5. 120· κτ. βωμόν, ἱδρύειν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 74· κτ. ἑορτήν, ἀγῶνα, ἱδρύω, αὐτόθι 116., 10 (11). 32 (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ)· τὸν Κύρνον .. κτίσαι ἥρωα ἐόντα, πιθ., ἵδρυσε, καθιέρωσε τὴν λατρείαν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 167· κτ. δαῖτάς τινι Αἰσχύλ. Χο. 484· τάφον τινὶ Σοφ. Ἀντ. 1101. **4)** παράγω, δημιουργῶ, φέρω εἰς ὕπαρξιν, κτ. γόνῳ τινὰ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171· φέρω, ἐπιφέρω, τελευτὴν αὐτόθι 140, πρβλ. Χο. 441· ἐπὶ ζωγραφίας, πρῶτος παριστάνω, Ἐμπεδ. 139· ἵπποισι τὸν .. χαλινὸν κτίσας, ἐφευρών, Σοφ. Ο. Κ. 715. **5)** κάμνω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ἐλεύθερον κτ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 1060· ἔνθεον φρένα κτίσας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 17, πρβλ. 714· ποταινὰν εἶ μέ τις θεῶν κτίσαι Εὐρ. Ἱκέτ. 621· ἴδε Blomf. Pers. 294 (289). **6)** ἐκτελῶ ἔργον τι, Σοφ. Τρ. 898.

κτῖλεύω, ἡμερώνω, Πινδ. Ἀποσπ. 262, ἐν τῷ παθ.

κτίλος [ῐ], **ον,** ὁ ἥμερος, πρᾶος, εὐπειθής, χρή σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι Ἡσ. Ἀποσπ. 135 Göttl.· ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ Ἐμπεδ. 433· ἱερεὺς κτίλος Ἀφροδίτας, ὁ προσφιλὴς ἱερεὺς τῆς Ἀφρ., Πινδ. Π. 2. 31· κτίλα ᾠά, φαίνεται ὅτι σημαίνει, τὰ ἐκκεκολαμμένα ᾠά, Νικ. Θηρ. 452. **II.** ὡς οὐσιαστ. **κτίλος, ὁ,** κριός, Ἰλ. Γ. 196, Ν. 492.

κτῖλόω, ἡμερώνω· — μέσ., ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, ἐξημέρωσαν, Ἡρόδ. 4. 113.

κτίννυμι, τύπος ἰσοδύναμος τοῦ **κτείνω,** Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 71., 4. 35· **κτιννύω,** Πολύαιν. 1. 23 καὶ 25. — Παθ., **κτιννύμενος** Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 2.— Συχνότερον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀποκτίννυμι·** πρβλ. Α. Β. 29. 7, Χοιροβ. ἐν τοῖς Ὄξων. Ἀνεκδ. 2. σ. 233.

κτίσις [ῐ], **εως, ἡ,** (κτίζω) ἵδρυσις, θεμελίωσις, ἀποικιῶν Ἰσοκρ. 272E· πόλεων Πολύβ. 9. 1, 4, κτλ. **2)** οὐχὶ ἀκριβῶς, = πρᾶξις, ἔργον, Πινδ. Ο. 13. 118. **3)** τὸ ποιεῖν τι, δημιουργία· κυρίως ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 20. **II.** ὅ,τι ἐδημιουργήθη, τὸ σύμπαν, ἡ φύσις, ὁ κόσμος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 6, ιγ', 19, κτλ. **2)** πρᾶγμα δημιουργηθέν, δημιούργημα, αὐτόθι ις', 15, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 19, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἑβδ. (Τωβὶτ Η', 5). **III.** ἀρχὴ ἢ διάταξις, ὑποτα-

γῆτε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, «ὑποτάγητε τοῖς κοσμικοῖς ἄρχουσιν, ὡς ὁ Κύριος διέταξεν» Οἰκουμέν. ἐν Καιν. Διαθ. ὑπὸ Φαρμακίδου τ. 6. σ. 265, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 13.

κτίσμα, τό, (κτίζω) τόπος κτισθεὶς ἢ ἀποικισθείς, ἀποικία, Κνιδίων κτίσμα Στράβ. 315, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 59· Λακωνικὸν κτ. Στράβ. 233. **2)** = **κτίσις** II. 2, Ἐπιστ. Ἰακώβ. α', 18. **II.** = **κτίσις** I. 1, Εὐστ. 1382. 50.

κτισμᾰτο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ κτίσματα, Ἐκκλ.· ὅθεν **κτισμᾰτολατρέω, -τρεία**, αὐτόθι.

κτιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ κτίζειν, Θεόδ. Πρόδρ.

κτίστης, ου, ὁ, ὁ κτίσας ἢ ἱδρύσας, ἱδρυτής, Λατ. conditor, Ἀριστ. Ἀποσπ. 507, Λουκ. Μακροβ. 13· ὁ τῆς στοᾶς κτ., δηλ. ὁ Ζήνων, Ἀθήν. 345C, Διογ. Λ. 2. 120. **II.** ὁ ἀνορθωτής, ἐπανορθωτής, Λατ. restitutor, τῆς πατρίδος Πλουτ. Κικ. 22.

κτιστικός, ή, όν, δημιουργικός, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

κτιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κτίζω**, ἐκτισμένος, δεδημιουργημένος, Ἐκκλ.

κτιστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κτίσις**, Ἡρόδ. 9. 97 (διάφ. γραφ. **κτίσις**).

κτίστωρ, -ορος, ὁ, = **κτίστης**, Αἴτνας Πινδ. Ἀποσπ. 71· Ἀσιάδος χθονὸς Εὐρ. Ἴων 74· ὁ τῆς στοᾶς κτ., ἐπὶ τοῦ Ζήνωνος, Ἀθήν. 370C· ἀγαθῶν .. εὑρετὴν καὶ κτίστορα Δίφιλ. (;) ἐν Ἀδήλ. 52.

κτίτης [ῐ], ὁ, = **κτίστης**· καθόλου, κάτοικος, Εὐρ. Ὀρ. 1637.

κτίτωρ, -ορος, ὁ, = **κτίστης** Τζέτζ. Ἱστ. 3. 964., 6. 694.

κτοίνα ἢ **κτοῖνα**, ἡ, Ῥόδιον ὄνομα τοπικῆς τινος διαιρέσεως ἢ διαμερίσματος, ἀναλογούσης πρὸς τὸ Ἀττ. **δῆμος**, Ἐπιγραφ. Ῥοδ. ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τοῦ Βρεττ. Μουσείου, 2, ἀρ. 351, μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ κ. Newton·— **κτοινάτης, ου**, ὁ, μέλος τῆς **κτοίνης**, ὡς τὸ Ἀττ. **δημότης**, αὐτόθι.— Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κτύναι ἢ κτοῖναι· .. δῆμος μεμερισμένος.— Πρβλ. **μάστρος**.

κτόνος, ὁ, θάνατος, φόνος, εὕρηται παρὰ τῷ Ζωναρᾷ 1260.

κτυπέω: ἀόρ. α' **ἐκτύπησα** Εὐρ. Φοίν. 1181, ποιητ. **κτύπησα** Σοφ. Ο. Κ. 1606, Εὐρ. Ὀρ. 1467· Ἐπικ. ἀόρ. β' **ἔκτῠπον** (ὅπερ μιμεῖται ὁ Σοφ. Ο. Κ. 1456), καὶ **κτύπον** Ἰλ.— Παθ., ἴδε κατωτ.· (κτύπος). Παταγῶ, κροτῶ ὡς τὰ πίπτοντα δένδρα, μέγα κτυπέουσαι πῖπτον Ἰλ. Ψ. 119, πρβλ. Ν. 140· συχνάκις ἐπὶ βροντῆς, Ζεὺς ἔκτυπε Θ. 75, πρβλ. Η. 479, Ὀδ. Φ. 413, κτλ.· οὕτω, ἔκτυπεν αἰθὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1456· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Πολ. 396B. **2)** κροτῶ, ἀντηχῶ, κτυπέει δέ τ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, «ἠχεῖ δὲ ὑπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ χειμάρρου) ὁ δρυμὸς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 140· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι, ἀντήχουν ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 787· κτ. Διὸς βρονταῖσιν Εὐρ. Κύκλ. 328· δρομήμασιν ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1180· τοῖν ποδοῖν κτ., κροτεῖν ἠχηρῶς διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 545· σιδηρῷ ὑποδήματι Λουκ. π. Ὀρχ. 83·— σπανίως ἐπὶ προσώπων, πάντες .. μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε, βοήσατε, Κωμ. Ἀνώνυμ. 362·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., φόρον κτυπεῖν, ὡς τὸ κλάζειν Ἄρη, Εὐρ. Ῥῆσ. 308. **II.** μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω νὰ ἠχήσῃ ἢ νὰ ἀντηχήσῃ τι, χθόνα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 61· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., κτύπησε κρᾶτα .. πλαγάν, ἔκαμε νὰ κροτήσῃ διὰ τῆς πληγῆς, ἢ κατήνεγκεν ἠχηρὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς, Εὐρ. Ὀρ. 1467 (ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι: **πλαγᾷ**)·—ἐντεῦθεν πάλιν ἐν τῷ πληθ., κροτῶ, ἀντηχῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 758, Θεσμ. 995· κτυπηθῆναι τὰ ὦτα Φιλόστρ. 266.

κτύπημα [ῠ], τό, = **κτύπος**, βροντῆς Κριτίας 9. 32· κτ. τυμπάνων Δίων Κ. 51. 17· κτ. χειρὸς Εὐρ. Ἀνδ. 1212· ἴδε **κτύπος** ἐν τέλ.

κτυπητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐγείρων ἢ προξενῶν θόρυβον, Σουΐδ. ἐν λέξ. **πίτυλος**.

κτῠπία, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος.

κτύπος [ῠ], **ου**, ὁ, πᾶς μέγας θόρυβος ἢ ἦχος ἰσχυρός, κρότος, οἷον ὁ κρότος τῆς βροντῆς, κτ. θεῶν Ἰλ. Υ. 66, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 923, Σοφ. Ο. Κ. 1463· ὁ κρότος τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν, πέρι δὲ κτ. ἦλθε ποδοῖιν Ὀδ. Π. 6, πρβλ. Ἰλ. Μ. 338, Σοφ. Φιλ. 202· ὁ κρότος τῶν ἁμαξῶν ἢ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, Ἰλ. Κ. 535, κ. ἀλλ., πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 714, Ἀριστοφ. Ἱππ. 552· ἐπὶ καταιγίδος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1533· ὁ θόρυβος τῆς μάχης, ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 100, κτλ.· ὁ θόρυβος ἢ ψόφος ὁ ἐκ τῆς κρούσεως θύρας, «χτύπημα», ὁ αὐτ. ἐν Χο. 653· χειρῶν, στέρνων κτ., ὃν ποιοῦσιν οἱ θρηνοῦντες, αὐτόθι 23, Εὐρ. Ἱκέτ. 87, Φοίν. 1351, πρβλ. **κτύπημα**· ἐπὶ τοῦ ἤχου πολλῶν φωνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1500·— σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Θουκ. 7. 70, Πλάτ. Κριτί. 117E, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 35. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **δοῦπος, γδοῦπος**.)

κτυπώδης, ες, θορυβώδης, Παράφρ. Διον. II. σ. 384. 25.

'κτώ, ἀντὶ **ὀκτώ**, τρόπος ὁμιλίας μετὰ προσποιήσεως, 'κτὼ ὀβολῶν Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1, 12.

κυάθειον, τό, = **κυάθιον**, Νικ. Θηρ. 591.

κῠαθίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κύαθος) πληρῶ τὸν κύαθον, οἰνοχοῶ τῷ κυάθῳ, Ἀντιφ. ἐν «Καρίνῃ» 1, 6, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 26. **II.** κ. ταῖς ναυσὶν ἐκ θαλάττης, ἀντλῶ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀνυψῶ, (ὡς ἀντλεῖ τις οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος διὰ τῶν κυάθων), ἐπὶ τῶν μηχανῶν τοῦ Ἀρχιμήδους ὑψούντων τὰ Ῥωμαϊκὰ πλοῖα ἐκ τοῦ ὕδατος, Πολύβ. 8. 8, 9, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 15.

κυάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύαθος**, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 6·— οὕτω καὶ **κυᾰθίς, -ίδος**, ἡ, Σώφρων παρ' Ἀθην. 480B· καὶ **κυαθίσκος**, ὁ, κ. μήλης, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ καθετῆρος, Γαλην. 19. 122.

κύᾰθος, ὁ (ἴδε **κυέω**) ποτήριον, δι' οὗ ἤντλουν οἶνον τοῦ κρατῆρος, Λατ. cyathus, Ἀνακρ. 62. 5, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 13, πρβλ. παρ' Ἀθην. 424A, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, Ὁρατ. Ὠδ. 3. 19, 14. **II.** Ἀττικόν τι μέτρον χωροῦν δύο κόγχας ἢ τέσσαρα μύστρα, περὶ τὸ $\frac{1}{4}$ τῆς λίτρας, Γαλην. 13. 977 κέξ.. **III.** σικύα πρὸς ἀφαίμαξιν, «βεντοῦζα» (μετεχειρίζοντο δὲ ἐξ ἀρχῆς χαλκίνας σικύας), Ἀριστ. Προβλ. 9. 9 κέξ.· κυάθους αἰτήσεις τάχα, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην σικυῶν ἐντὸς ὀλίγου (ἕνεκα τοῦ πολλοῦ δαρμοῦ, «θὰ σοῦ χρειασθοῦν γλήγορα βεντοῦζες διὰ τὸ καλὸ ξύλο ποῦ ἔφαγες»), Ἀριστοφ. Λυσ. 444· ὑπωπιασμέναι .. καὶ κυάθοις προσκείμεναι ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 542· πρβλ. **σικύα** II. **IV.** τὸ κοῖλον τῆς χειρός, Νικόλ. Σμυρν. ἐν Schneid. Ecl. Ph. 1. 478.

κυᾰθότης, -ητος, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀφῃρημένης ἐννοίας ἢ φύσεως τοῦ κυάθου, Διογ. Λ. 6. 53, πρβλ. **τραπεζότης**.

κυᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κυάθῳ, Ἀθήν. 482A.

κυαίνω, = **κυέω**. «κυαίνων· ἔγκυος ὤν» Ἡσύχ.

κυαμεία (ἢ **κυαμία**) λίθος, ἡ, πολύτιμός τις λίθος ὅμοιος πρὸς κύαμον, Πλίν. 37. 73.

κυᾰμευτός, ή, όν, ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεγόμενος διὰ κυάμου, δηλ. διὰ κλήρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9, κτλ.· κ. ψηφοφορία, ψηφοφορία διὰ κυάμων, Πλούτ. 2. 12E.

κυᾰμεύω, (κύαμος) ἐκλέγω διὰ κλήρου (οὐχὶ διὰ ψήφου), τοὺς ἄρχοντας κυαμεύειν Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 13· κυαμεῦσαι 73b. 12 (προσθῆκ.), 73c. B. 19 (σ. 894)·— Παθ., ἐκλέγομαι διὰ κλήρου, Δημ. 747. 3.

κυᾰμιαῖος, α, ον, ἔχων μέγεθος κυάμου, Λουκ. Ἑρμότ. 40· Λιβάνου χόνδρον κυαμιαῖον Γαλ. τ. 14, σ. 468, 8.

κυᾰμίζω, εἶμαι ἐν ἡλικίᾳ γάμου (πρβλ. **κύαμος** V), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 500.

κυάμῐνος, η, ον, ἐκ κυάμων, ἔτνος Ἡνίοχ. ἐν «Τροχίλῳ» 1· ἄλευρον Γαλην. τ. 14, σ. 351, 12.

κυάμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύαμος**, Εὐστ. 948. 30, Συλλ. Ἐπιγρ. 5109N. 30.

κυᾰμιστος, η, ον, ἀμφίβολ. ἀντὶ **κυαμευτὸς** παρὰ Πλουτ. 2. 597A.

κυαμῖτις (δηλ. ἀγορά), ἡ, ἡ ἀγορὰ τῶν κυάμων, Πλούτ. 2. 837C.

κυᾰμό-βολος, ον, ἐκλεγόμενος διὰ κυάμων δηλ. διὰ κλήρου, ἢ **κυαμο-βόλος** (παροξύτ.), ψηφίζων, κυάμων, δικαστὴς Σοφ. Ἀποσπ. 271.

κύᾰμος, ὁ, (ἴδε **κύανος** ἐν τέλ.) «κουκκί», Λατ. faba, κύαμοι μελανόχροες Ἰλ. Ν. 589· χλοεροὶ Βατραχομ. 125· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ φυτοῦ. Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 2, κτλ. **2)** κ. Αἰγύπτιος, τὸ Nelumbium speciosum, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 7, Συλλ. 123. 19. **II.** ὁ κλῆρος δι' οὗ ἐν Ἀθήναις δημόσιοι ἄρχοντες ἐξελέγοντο (διότι οἱ σύροντες λευκοὺς κυάμους ἐπετύγχανον ἐν τῇ ἐκλογῇ), Πλούτ. Περικλ. 27· ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν Ἡρόδ. 6. 109· ἐπίσκοπος .. κυάμῳ λαχὼν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1022· οἱ πεντακόσιοι λαχόντες τῷ κ. Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 4· βουλὴ ἡ ἀπὸ τοῦ κ. Θουκ. 8. 66· ἄρχοντας ἀπὸ κ. καθιστάναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9· κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι Λουκ. Βίων πρᾶσις 6· ἴδε **ψῆφος** ἐν τέλ. **2)** περὶ τῆς ἀποστροφῆς τῶν Πυθαγορείων κατὰ τῶν κυάμων ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190, Πλούτ. 2. 12E, Κλήμ. Ἀλ. 521. **III.** ὄρχις, Ἐμπεδ. παρὰ Γελ. 4. 11· πρβλ. **ἐρέβινθος**. **IV.** σμικρόν τι μέτρον ἔχον τὸ μέγεθος κυάμου, Γαλην. τ. 2, σ. 251A. **V.** ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πῆξις ὑπὸ τῷ περὶ τῇ θηλῇ μελαινομένῳ κύκλῳ, Πολυδ. Β', 163, πρβλ. Εὐστ. 749. 21· πρβλ. **κυαμίζω**.

κυᾰμο-τρώξ, ῶγος, ὁ, ὁ τρώγων κυάμους, Ἀριστοφ. Ἱππ. 41, πρβλ. Λυσ. 537, 690,— ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν πολιτικὴν χρῆσιν τῶν κυάμων ἐν Ἀθήναις ἴδε **κύαμος** II.

κυᾰμο-φᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν κυάμους, τὸ νὰ τρέφηταί τις διὰ κουκκίων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 24.

κυᾰμών, ῶνος, ὁ, ἀγρὸς πλήρης κυάμων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 8, Στράβ. 799.

κυᾰν-αιγίς, ίδος, ἡ, ἔχουσα τὴν κυανόχρουν αἰγίδα, δηλ. ἡ Παλλάς, Πινδ. Ο. 13. 100.

κυᾰν-άμπυξ, ῠκος, ὁ, ἡ, ἔχων κυανόχρουν ἄμπυκα, Θήβη Πινδ. Ἀποσπ. 5. 3· Δῆλος Θεόκρ. 17. 67· μίτρα Νόνν. Δ. 6. 114.

κυᾰν-άντυξ, υγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κυανοῦν, βαθύχρουν θόλον, οὐρανὸς Συνεσ. Ὕμν. 9. 45.

κυανανθής, ές, κυανόχρους, κυαναvθεῖ .. πόντῳ Βακχυλ. 12. 124 (ἔκδ. Blass.).

κυᾰν-αυγέτις, ιδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Ὀρφ. Ὕμν. 22. 1.

κυᾰν-αυγής, ές, ἔχων κυανῆν τινα ἢ σκοτεινὴν λάμψιν, ὀφρύες Εὐρ. Ἄλκ. 262· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 169, κτλ.·— κωμικῶς ἐπὶ τῶν διθυράμβων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1389.

κυᾰν-αῦλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ἔχων κυανᾶς, σκοτεινὰς αὔλακας, Ποιητὴς παρ' Ἡλιοδ. 2. 26.

Κυάνεαι, (νῆσοι ἢ πέτραι), αἱ, γεν. **Κυανεῶν**, οὐχὶ **Κυανέων**, Δινδ. Δημ. 429. 1·— σκοτειναὶ πέτραι, δύο μικραὶ νῆσοι κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐξείνου, Ἡρόδ. 4. 85, Στράβ. 319· μυθολογούμεναι ὅτι συνεκλείοντο καὶ συνέτριβον διερχόμενα πλοῖα, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ **Συμπληγάδες**, **Συνδρομάδες**, **Πλαγκταί**, κτλ.· ἡ δὲ πλησίον θάλασσα ἐκαλεῖτο **Κυάνεα πελάγη**, Σοφ. Ἀντ. 966. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου, παρὰ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.]

κυαν-έθειρος, ον, ἔχων μέλαιναν κόμην, Τζέτζ. εἰς Ὅμ. 268. [ῡ χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰν-έμβολος, ον, = **κυανόπρωρος**, πρῷραι Εὐρ. Ἠλ. 436. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1318· τριήρεις ὁ αὐτ. Ἱππ. 554.

κυάνεος, α, ον, συνῃρ. **κυανοῦς**, ῆ, οῦν, Πλάτ. καὶ ἴσως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 81· (κύανος)·— κυρίως, τὸ χρῶμα κυανοῦς, βαθὺς κυανοῦς («μπλὲ») ἢ ἔχων χρῶμα ἀποστίλβον, ὡς τὸ τοῦ ὄφεως (ἴδε **κύανος**), Ἰλ. Λ. 26, 38, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 167· ἐπὶ τῆς χελιδόνος, Σιμων. 21· ἐπὶ τῆς ἀλκυόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 1· ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δελφῖνος, αὐτόθι 6. 12, 3· ἐπὶ τῆς βαθείας θαλάσσης, Σιμων. 18, Εὐρ. Ι. Τ. 7· πρβλ. **κυανοειδής**·— ἀκολούθως,

2) καθόλου, σκοτεινός, μαῦρος, ἐπὶ τῆς πενθίμου καλύπτρας τῆς Θέτιδος, Ἰλ. Ω. 93 (πρβλ. **κυανόπεπλος**)· ἐπὶ νεφῶν, Ε. 345., Υ. 418, Ὀδ. Μ. 75· ἐπὶ τῶν ὀφρύων τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 528., Ρ. 209· ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ἕκτορος, Υ. 401· ἐπὶ τοῦ πώγωνος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Π. 176 (πρβλ. **κυανοχαίτης**)· ἐπὶ τῆς χροιᾶς τῶν Αἰθιόπων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 525· ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς φαινομένης, ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης, ὅτε ἡ Χάρυβδις ἐρρόφει τὸ ὕδωρ, Ὀδ. Μ. 242· κυανέη κάπετος, σκοτεινὸν κοῖλον ὄρυγμα, βαθεῖα τάφρος, Ἰλ. Σ. 564, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 69· κυάνεαι φάλαγγες, ἀμαυρὰ πλήθη πολεμιστῶν, Ἰλ. Δ. 282· κυάνεον Τρώων νέφος Π. 66· μεταφ., Κῆρες κυάνεαι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 249· οὕτω μετέπειτα, κ. δνόφος Σιμων. 50. 8· λόχμαι Πινδ. Ο. 6. 69· ἅλς Εὐρ. Ι. Τ. 7, κτλ.· Ἅιδης Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1046. 84.— Πρβλ. Γλάδστωνος Hom. Stud. 3. 462 κέφ. [ῡ μόνον χάριν τοῦ μέτρου ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Ὅμ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449, κτλ.]

κυᾰνέω, κυανίζω, μελανίζω, φαίνομαι μαυρογάλαζος, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ **μελανέω**, Διον. Π. 1111; Α. Β. 46. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου.]

κυανίζω, = τῷ προηγ., Διοσκ. 1. 1.

κυᾰνῖτις, ιδος, ἡ, μαυρογάλαζος, βαθύχρους, ὄψιες Ἱππ. 688. 1.

κυᾰνο-βαφής, ές, βεβαμμένος μὲ χρῶμα κυανοῦν, Ἐκκλ.

κυᾰνο-βενθής, ές, ἔχων σκοτεινὰ βάθη, κυρίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐντεῦθεν κωμικῶς ἐπὶ ποτηρίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 209, ἔνθα ἡ β' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ χάριν τοῦ μέτρου.

κυᾰνο-βλέφᾰρος, ον, ἔχων μελαίνας βλεφαρίδας, κοινῶς «μαυρομμάτης», Ἀνθ. Π. 5. 61.

κυᾰνο-βόστρυχος, ον, ἔχων μέλαιναν κόμην, Ἐκκλ.

κυᾰνο-ειδής, ές, ἔχων χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, κ. ἀμφ' ὕδωρ (δηλ. τὴν θάλασσαν), Εὐρ. Ἑλ. 179 (λυρ.), πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 23, π. Χρώμ. 5. 16.

κυᾰνό-θριξ, ὁ, ἡ, ἔχων μελαίνας τρίχας, Ὀρφ. Ἀργ. 1192, Ἀνθ. Π. 6. 250.

κυᾰνο-κρήδεμνος, ον, ἔχων βαθέως κυανοῦν **κρήδεμνον**, Κόϊντ. Σμ. 4. 381.

κυᾰνό-πεζα, ἡ, ἀπὸ κυάνου ἔχουσα τοὺς πόδας, κυανόπεζα τράπεζα Ἰλ. Λ. 629. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰνό-πεπλος, ον, ἐπὶ τῆς Δήμητρος πενθούσης διὰ τὴν θυγατέρα της, ἡ ἔχουσα μέλανα πέπλον, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 320, 361, 375· ἐπὶ τῆς Λητοῦς, Ἡσ. Θ. 406. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰνο-πλόκαμος, ον, ἔχων μέλανας πλοκάμους, μέλαιναν κόμην, Κόϊντ. Σμ. 5. 345.

κυᾰνο-πρῴρειος, ον, = τῷ ἑπομ., Ὀδ. Γ. 299· θηλ. **κυανοπρώειρα**, Σιμων. ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 692. 25.

κυᾰνό-πρῳρος, ον, ἔχων πρῷραν βαθέως κυανοῦ χρώματος, μελανόπρῳρος, ἐπὶ πλοίων τὸ τοῦ Οὐεργιλ. caeruleae naves), Ἰλ. Ο. 693., Ψ. 852, Ὀδ. Ι. 482, 539, κτλ.· πρβλ. **κυανώπης**.

κυᾰνό-πτερος, ον, ἔχων κυανομέλανα πτερά, ὡς ὁ κόραξ, ὄρνις Εὐρ. Ἀνδρ. 862· καθόλου, ἔχων μελαίνας πτέρυγας, τέττιξ Ἀσπ. Ἡρ. 593.

κύᾰνος, ου, ὁ, ὕλη τις ἔχουσα χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, ἣν κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους μετεχειρίζοντο πρὸς καλλωπισμὸν ἔργων ἐκ μετάλλου, ἰδίως ὅπλων καὶ πανοπλιῶν· οὕτως ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπῆρχον δέκα οἶμοι μέλανος κυάνοιο .. κυάνεοι δὲ δράκοντες, ἴρισσιν ἐοικότες, ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν, ἐξετείνοντο πρὸς τὸν λαιμὸν (ἴδε κατωτ.), Ἰλ. Λ. 24 κέξ.· οὕτως ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἡρακλέους ὑπῆρχον πτύχες κυάνου, Ἀσπ. Ἡρ. 143· καὶ ἐν Ὀδ. Η. 87, θριγκὸς κυάνοιο ἦτο ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Τὸ χρῶμα τῆς ὕλης ταύτης ἦτο ἀναμφιβόλως βαθὺ κυανοῦν (κυανοῦ [χρώματος] λευκῷ κεραννυμένου γλαυκὸν [ἀποτελεῖται] Πλάτ. Τίμ. 68C), ἀπαστράπτον ἐν τῷ φωτὶ καὶ ποικιλλόμενον (ἴρισσιν ἐοικώς, ἴδε κατωτ.)· πρβλ. **κυάνεος**, **κυανοχαίτης**, κτλ. Τί ἦτο ἡ ὕλη αὕτη εἶναι ἀμφίβολον. Γενικῶς νομίζεται ὅτι ἦτο κυανοῦς χάλυψ· καί, εἰ καὶ κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ὁ σίδηρος ἦτο σχετικῶς ἐν ὀλίγῃ χρήσει, ἡ τέχνη ὅμως τοῦ σκληρύνειν αὐτὸν δὲν ἦτο ἄγνωστος, ἴδε **σίδηρος**. Παρὰ Θεοφρ. εἶναι τὸ lapis lazuli, ἴσως ἡ «γαλαζόπετρα», Θεοφρ. π. Λίθ. 31, κτλ., καὶ ἴσως τὸ αὐτὸ ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 113C. Κατὰ τὸν Θεόφρ.: καλεῖται δὲ κύανος ὁ μὲν ἄρρην ὁ δὲ θῆλυς· μελάντερος δὲ ὁ ἄρρην π. Λίθ. 31· παραβάλλει τὸν σάπφειρον πρὸς τὸν ἄρρενα κύανον, 37· λέγει ὅτι εἶναι ἐξ ἄμμου, τὰ δὲ οἷον ἄμμου καθάπερ χρυσόκολλα καὶ κύανος 40· καὶ ὅτι ὁ κύανος ἦτο ὁ μὲν αὐτοφυὴς ὁ δὲ σκευαστὸς ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ 55· ἦτο ὡσαύτως καὶ εἶδος βερνικίου παρασκευαζομένου ἐξ ἀνθρακικοῦ χαλκοῦ, Ἱππ. 268. 31, Λουκ. Λεξιφ. 22, Παυσ. 5. 11, 12, Ἀνθ. Π. 6. 229 (ἔνθα εἶναι θηλ). **2)** ὡς θηλ. κυανοῦν τι ἄνθος φυόμενον ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῷ σίτῳ ἢ ταῖς ζειαῖς, αὐτόθι 4. 1, 40, Πλίν. 21. 39. **3)** εἶδος πτηνοῦ, Tichodroma muraria, καλουμένου οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 21, Αἰλ. π. Ζ. 4. 59. **4)** θαλάσσιον ὕδωρ, Ἡσύχ.

II. ὡς ἐπίθ. = **κυάνεος**, Νικ. Θηρ. 438· συγκριτικόν τι καὶ ὑπερθ. **κυανώτερος**, **-ώτατος**, ἀπαντῶσι παρὰ Φιλοστρ. 772, Ἀνακρεοντ. 29, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 21. (Ἴσως συγγενὲς τῷ Σανσκρ. śyan-as (smoke), śyâmas (dark)· Λιθ. szemas (φαιός), καὶ ἴσως ὡσαύτως τῷ **κύαμος** (κύαμοι μελανόχροες Ἰλ. Ν. 589).) [Τὸ ῠ μηκύνεται ἐν δακτυλικοῖς στίχοις χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. **κυάνεος**, **κυανόπρῳρος**, **κυανοχαίτης**, κτλ.]

κῡανό-στολος, ον, μέλανα ἐνδεδυμένος, Βίων 1. 4.

κυανοῦς, ῆ, οῦν, ἴδε ἐν λ. **κυάνεος**.

κυάν-οφρυς, υ, γεν. **υος**, ἔχων μελαίνας ὀφρῦς, Θεόκρ. 3. 18., 17. 53.

κυᾰνο-χαίτης, ου, ὁ, ἔχων μέλαιναν κόμην, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἴσως ἐν σχέσει πρὸς τὸ βαθὺ κυανοῦν χρῶμα τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Υ. 144, Ὀδ. Ι. 536, καλεῖται καὶ ἁπλῶς Κυανοχαίτης, πρβλ. Ἡσ. Θ. 278· ἐπὶ ἵππου, ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην, Ἰλ. Κ. 224, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 120.— Κλητ. **κυανοχαῖτα**, ἐν Ὁμ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 348, ἐπὶ τοῦ Ἅδου· πρβλ. **μελαγχαίτας**. Ὀνομαστική τις **κυανοχαῖτα** (ὡς τὸ **ἱππότα** ἀντὶ **ἱππότης**, κτλ.) χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἰλ. Ν. 563., Ξ. 390, ὅπερ ὁ Ἀντίμαχ. ἐθεώρει ὡς ἄκλιτ., συνάπτων αὐτὸ μετὰ δοτ., κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι, Χοιροβ. ἐν Θεοδ. 124. 21, πρβλ. Λοβ. Παραλ. σ. 184. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰνό-χροος, ον, ἔχων χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, μελάγχρους, «μελαγχροινός», Εὐρ. Ἠλ. 1502· οὕτω **κυανό-χρως**, **-ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 308, Ἀλκιδ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1.

κυᾰνό-χρωτος, ον, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμ. 69. 6, Μανέθων 1. 327.

κυᾰν-ώπης, ου, ὁ, ἔχων μέλανα ὄμματα, Ὀππ. Κυν. 1. 307· — θηλ. **-ῶπις**, ιδος, ἐπίθετον τῆς Ἀμφιτρίτης, Ὀδ. Μ. 60, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 356· ὡσαύτως νῆες κυανώπιδες Αἰσχύλ. Πέρσ. 559, Ἱκέτ. 743· πρβλ. **κυανόπρῳρος**.

κυᾰν-ωπός, όν, «μαυρειδερός», Τραγ. παρὰ Στοβ. 403. 3, Ἀνδρόμαχ. παρὰ Γαλην. 12. 871, Ἀνθ. Π. 4. 3, 82.

κυάνωσις, εως, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κυανόω**) χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, Πλούτ. 2. 879D.

κύᾰρ, ᾰρος, ὁ, (κύω) ὀπή, ὡς ἡ τῆς βελόνης κτλ., Ἱππ. 471. 52· κ. βελόνης ὁ αὐτ. ἐν 406. 42· τὸ ἐντὸς τοῦ τρυπήματος τοῦ ὠτὸς μέρος, Πολυδ. Β', 86.

κῠβάζω, (κύβη) ἀναστρέφω, «ἀναποδογυρίζω», Ἡσύχ.— ἐντεῦθεν **κυβάλης**, ὁ, κίναιδος, Εὐστ. 1431. 46· παρ' Ἡσυχ. **κυπάτης**.

κύβας, ου, ὁ, λάρναξ, νεκροθήκη, «κυβοῦρι» (κύβη), Ἡσύχ.

κυβάω, (κύβος) ῥίπτω κύβους, Ἡσύχ. ἐν λ. **πεττεύει**·— ὡσαύτως = **κυβάζω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 543. 16.

κύββα, ἡ, = **κύμβη**, ποτήριον, Ἡσύχ.

κύβδᾰ, Ἐπίρρ. (κύπτω) μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός, κύπτων πρὸς τὰ ἐμπρός, κεκυφότως, μετ' αἰσχρᾶς σημασ. ἐπὶ ἀνδρός, Ἀρχίλ. 28, Ἀριστοφ. Ἱππ. 365, πρβλ. Θεσμ. 489.

κύβεθρον, τό, = **κυψέλη II**, Ἡσύχ., Σουΐδ. ἐν λέξ.

κῠβεία, ἡ, (κυβεύω) τὸ παίζειν τοὺς κύβους, Πλάτ. Φαῖδρ 274D, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ.· μεταφορ., ἐν τῇ κ. τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς δολιότητος ἢ τῶν τεχνασμάτων τῶν ἀνθρώπων, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 14.

κῠβείας, ου, ὁ, εἶδος πηλαμύδος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 183· πρβλ. **κύβιον**.

κῠβεῖον, τό, [κυβεύω] κυβευτήριον, τόπος εἰς ὃν μετέβαινον οἱ κυβεύοντες καὶ ἔπαιζον κύβους, Αἰσχίν. 8. 22.

κύβελα, τά, ἄντρα καὶ φωλεοὶ ἀγρίων θηρίων, Ἡσύχ.

κυβέλη, ἡ, Φρυγία θεότης λατρευομένη τὸ πρῶτον ἐν Πεσσινοῦντι τῆς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας, μετέπειτα δὲ οὐ μόνον καθ' ἅπασαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα αἱ τελεταὶ αὐτῆς ἐταυτίσθησαν μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ῥέας (πρῶτον ἐν Εὐρ. Βάκχ. 79, Ἀριστοφ. Ὄρν. 877)· ἀκολούθως (ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης 547) ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἰδαίας Μητρός. Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Ἄτυος καὶ ἐφεξῆς ηὐνούχιζον ἑαυτούς· ἐκαλοῦντο δὲ **Γάλλοι** ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῆς Φρυγίας Γάλλου, ὡς ἡ **Κυβέλη** ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Φρυγίας ὃ ἐκαλεῖτο **Κύβελον**, τό, ἢ **Κύβελα**, τά, Διόδ. 3. 58, Στράβ. 567· ὅθεν ἡ Κυβέλη ἐκαλεῖτο προσέτι **Κυβελη-γενής**, Στέφ. Βυζ.— Τὸ ὄνομα γράφεται προσέτι **Κυβήβη**, Ἡρόδ. 5. 102, Ἀνακρεόντ. 11. 1, Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ ὁ Bentley ἐν Lucan. 1. 60, προτείνει τὴν γραφὴν **Κυβέλη**, Cybēle, ὅταν εἶναι ἀνάγκη ἡ παραλήγουσα νὰ εἶναι βραχεῖα· καὶ **Κυβήβη**, Cyb̄ be, ὅταν πρέπῃ νὰ εἶναι μακρά, ἀπορρίπτων παντελῶς τοὺς τύπους **Κυβήλη**, Cyb̄le ἢ Cybelle, πρβλ. Οὐεργιλ. Αἰν. 10. 220, Propert. 3. 15, Drakenb. Sil. 17. 8· πρβλ. **Κύβηβος**.— Ἐπίθετόν τι **Κυβηλίς**, -ίδος, ἡ, (ἐν χρήσει παρὰ Νόνν. Δ. 10. 387, Κυβηλίδος ὄργανα Ῥείης, πρβλ. 14. 214), πρέπει πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λέξ. **Κυβέλεια** ἔκ τινος Ἀντιγραφ. ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος **Κυβελὶς** ἢ **Κυβιλίς**. Ἀλλαχοῦ ὁ Νόνν. προτιμᾷ τὸν τύπον **Κυβεληίς**, Δ. 14. 10, κτλ.

κυβέλιον, τό, τὸ κυανοῦν ἴον, Διοσκ. 4. 122.

κυβ-επίκυβος, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν (πρβλ. **κυβόκυβος**), ὡς $216=2^3\times3^3$·— **ἐπίκυβος** δὲ εἶναι πιθανῶς τὸ γινόμενον δύο ἀριθμῶν, τοῦ μὲν κυβικοῦ τοῦ δὲ μή, ὡς $24=2^3\times3$, Θεοδώρητ. τ. 4. 866.

κυβερνάω: μέλλ. -ήσω, Λατ. gubernare, ἐπὶ πλοίου, ὡς καὶ νῦν, νῆα κυβερνῆσαι Ὀδ. Γ. 283, πρβλ. Πινδ. Ο. 12. 4, Πλάτ. Πολιτικ. 298E, κτλ.· ἐνεργῶ ὡς κυβερνήτης ἢ πηδαλιοῦχος, αὐτὸς ἑαυτῷ Ἀριστοφ. Ἱππ. 544. **2)** ἐπὶ ἅρματος ἢ ἵππων, κυβ. ἅρματα Πλάτ. Θεάγ. 123C· τὸν δρόμον τῶν ἵππων Ἡρωδιαν. 7. 9. **3)** μεταφορ., ὁδηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, Πινδ. Π. 5. 164· σῇ κυβερνῶμαι χειρὶ Σοφ. Αἴ. 35, Ἀντιφῶν 113. 3, Πλάτ. Εὐθύδ. 291D. κτλ.· ἀλλὰ σπανίως ἀφίσταται ἡ ἀρχικὴ σημασία, πρβλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· Μέσ., = ἐνεργ., ὁ κυβερνώμενος μουσικῇ Μαρκελλῖν. ἐν Βίῳ Θουκ. σ. 8 Duker.— Παθ., ἡ ἰατρικὴ .. ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται Πλάτ. Συμπ. 186E· πρβλ. Πολ. 590D, κ. ἀλλ.

κυβερνήσια (δηλ. ἱερά), ων, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μνήμην τοῦ Θησέως, Πλουτ. Θησ. 17.

κυβέρνησις, Δωρ. -ᾱσις, -εως, ἡ, τὸ κυβερνᾶν, ἐπὶ πλοίου, Πλάτ. Πολ. 488B. **2)** μεταφ., κυβέρνησις, διοίκησις, πολίων, πόλεων, Πινδ. Π. 10. 112· θεοῦ, ὑπὸ θεοῦ, Πλούτ. 2. 162A.

κυβερνήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **κυβερνητήρ**, Ἀνθ. Π. 10. 65, Νόνν. Δ. 1. 89.

κυβερνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κυβερνῶ**, δεῖ κυβερνᾶν, Πλάτ. Σίσυφ. 389D.

κυβερνητήρ, -ῆρος, ὁ, = **κυβερνήτης**, Ὀδ. Θ. 557, κτλ.· μεταφ., Πινδ. Π. 4. 488·— ὡς ἐπίθ., κ. χαλινὸς Ὀππ. Κυν. 1. 96.

κυβερνητήριος, α, ον, = **κυβερνητικός**, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. Σόλ. 14.

κυβερνήτης, ου, ὁ, κυβερνήτης πλοίου, πηδαλιοῦχος, Λατ. gubernator, Ἰλ. Τ. 43, Ὀδ. Ι. 78, Ἡρόδ. 2. 164 (ἐν Ἰων. αἰτ. **κυβερνήτεα**), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 770, Ἀριστοφ. Θεσμ. 837, Θουκ. 7. 70, κτλ. **2)** μεταφ., ὁ κυβερνῶν πόλιν, ἐπεί τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακὸν Εὐρ. Ἱκέτ. 880, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C.

κυβερνητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ κυβερνᾶν πλοῖον, ἐπιστάμενος τὰ κατὰ ναῦν, Πλάτ. Πολ. 488D, E· νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστερημένῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. Πρώτῳ 135A· συγκρ. -ώτερος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 551C· ὑπερθ. -ώτατος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 9·— ἡ -κή (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου, Πλάτ. Γοργ. 511D, κ. ἀλλ.· οὕτω τὸ -κόν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 299C· τὰ -κά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 119D. **2)** μεταφ., ἡ τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικὴ Πλάτ. Κλειτοφ. 408B, κτλ.

κυβερνῆτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **κυβερνήτης**, Ἕρμιππ. π. Ἀστρολογ. σ. 20 Bloch.

κυβερνισμός, ὁ, = **κυβέρνησις**, Ἀκύλας ἐν Ναοὺμ Γ', 1, Παλ. Διαθ.

κύβερνος, ὁ, = **κυβερνήτης**, κύβερνος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας Γρηγόρ. Ναζ. τ. 2, σ. 154B.

κύβεσις ἢ **κύβησις**· «πήρα» Ἡσύχ.

κύβευμα, τό, ἡ κυβεία, τὸ παίζειν κύβους, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Nottit. Mss. τόμ. 8, 1. 213.

κυβευτήριον, τό, «τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν» (Λεξικ. Ῥητ.) Πλουτ. 2. 621B, κ. ἀλλ.

κυβευτής, οῦ, ὁ, (κυβεύω) ὁ παίζων τοὺς κύβους, ἤτοι τυχηρὰ παιγνίδια, Σοφ. Ἀποσπ. 686, Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 16· ὁ Ἀριστ. κατατάσσει τὸν κυβευτὴν μεταξὺ τῶν ἀνελευθέρων καὶ αἰσχροκερδῶν, ὁ μέντοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃστὴς τῶν ἀνελευθέρων εἰσίν· αἰσχροκερδεῖς γάρ·— οἱ **Κυβευταί**, ὄνομα δράματος τοῦ Ἀντιφάνους.

κυβευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κυβεύειν, εἰς τὴν κυβείαν, ὄργανα Αἰσχίν. 9. 9. **ΙΙ.** ἔμπειρος εἰς τὸ κυβεύειν, Πλάτ. Πολ. 374C.— Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον κυβευτοῦ· συγκρ. κυβευτικώτερον ζῆν Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου σ. 132C.

κυβεύω, (κύβος) παίζω τοὺς κύβους, Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 13, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 672, Ἰσοκρ., κτλ. **2)** μεταφ., ῥιψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω, περὶ διπλασίων Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 16· περὶ τοῖς φιλτάτοις Πλάτ. Πρωτ. 314A· κ. τῷ βίῳ Πολύβ. παρὰ τῷ Σουΐδ. **ΙΙ.** μεταβ., διακινδυνεύω, ἀποτολμῶ, κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην Εὐρ. Ῥῆσ. 446·— Παθ., τὸ κυβευθὲν πνεῦμα Ἀνθ. Π. 7. 427, πρβλ. **κινδυνεύω**. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 28.

κυβεών, ῶνος, ὁ, = **κυβευτήριον**, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 558, 564.

κύβη, ἡ, ἡ κεφαλή· εὕρηται μόνον παρὰ Γραμμ. ὡς ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 543. 22 (ἔνθα φέρεται **κύμβη**, αὐτόθι 545. 27, Εὐστ. 584. 17), ὡς ἡ ῥίζα τῶν λ. **κύβδα**, **κυβιστάω**, **κύβηβος**, **κύμβαχος**, **κύπτω**, **κυφός**, κτλ.· πρβλ. **κέβλη** = **κεφαλή**.

Κυβήβη, ἡ, = **Κυβέλη**, ὃ ἴδε.

κύβηβος, ον, (κύβη) κύπτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἡσύχ. πρβλ. **κύβδα**. **ΙΙ. Κύβηβος**, ὁ, θεράπων τῆς Κυβέλης· καθόλου, ἄνθρωπος ἐν ἐκστατικῇ καταστάσει ἢ μαινόμενος, Σιμων. 244, Κρατῖν. ἐν «Θρᾴτταις» 9·— ἐντεῦθεν **Κυβηβάω**, θεοφοροῦμαι, κορυβαντιῶ, Φώτ., Ἡσύχ., πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 543. 14· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **Κυβαΐζω**.

Κυβήλη, ἡ, ἀμφίβολ. τύπος τοῦ **Κυβέλη**.

κυβηλίζω, μέλλ. -ίσω, πλήττω διὰ πελέκεως, πελεκίζω, Ἡσύχ.

κυβηλικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κύβηλιν, κ. τρόπον, διὰ τοῦ πελέκεως, Κωμ. Ἀνών. 145.

κύβηλις [ῡ], ἡ, πέλεκυς, βαρεῖα μάχαιρα πρὸς διαχώρισιν κρέατος κτλ., Φιλήμ. ἐν «Ἁρπαζομένῳ» 2, Ἀνάξιππ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. **ΙΙ.** = **τυρόκνηστις**, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 62· πρβλ. **ἀγερσικύβηλις**.

Κυβηλίς, ίδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **Κυβέλη**.

Κυβηλιστής, οῦ, ὁ, = **ἀγερσικύβηλις**, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 51. **ΙΙ.** καθόλου, ἀλήτης, πλάνης, Γραμμ.

κυβήνη, ἡ, = **γλαύξ**, Ἡσύχ.· ἀμφίβολ.

κυβησίνδα παίζειν, παιδιά, καθ' ἣν ὁ μὲν περιάγει τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ὀπίσω καὶ συνάπτει, ὁ δὲ κατὰ τὸ γόνυ ἐφιστάμενος αὐταῖς φέρεται κλείσας διὰ τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος αὐτόν· ταύτην τὴν παιδιὰν καὶ ἱππάδα καὶ κυβησίνδα καλοῦσιν, Πολυδ. Θ', 122, Ἡσύχ., Φώτ.— ὁ Στέφ. ἐν τῷ Θησ. ἔγραψε **κυβιστίνδα**.

κύβης, ου, ὁ, = **κυβευτής**, Ἡσύχ.

κύβησις, καὶ **κύβισις**, ἡ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **κίβισις**.

κυβίζω, μέλλ. -ίσω, (κύβος) ποιῶ τι εἰς σχῆμα κύβου, Πλούτ. 2. 979F·— Παθ., ἀνυψοῦμαι εἰς τὸν κύβον, ἐπὶ ἀριθμῶν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 55.

κυβικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κύβον, Πλάτ. Τίμ. 55C, D.— Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τρόπον κύβου, Πλούτ. 2. 404F. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀνυψωθεὶς εἰς κύβον, Ἀριστ. Προβλ. 15. 3.

κύβιον [ῠ], τό,— Κατὰ Κοραῆν (ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 162) «κύβια δ' ἐκαλοῦντο τῶν ταριχηρῶν πηλαμύδων τὰ τεμάχη, ἀπὸ τοῦ σχήματος δῆλον ὅτι ἐμφεροῦς ὄντος τοῖς κύβοις· καὶ ἐοίκασι ταὐτὰ εἶναι τοῖς ὑπ' Εὐθυδήμου (παρ' Ἀθηναίῳ) καλουμένοις τετραγώνοις», ἴδε Ἱκέσιον καὶ Ποσείδιππον παρ' Ἀθην. 118B, πρὸς δὲ Πολυδ. Ϛ', 48, καὶ πρβλ. τὴν λ. **κυβείας**.

κυβιο-σάκτης, ου, ὁ, παρασκευάζων καὶ πωλῶν παστοὺς ἰχθῦς, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου ΙΓ', Στράβ. 796· ὡσαύτως τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, Suet. Vespas. 19· ἴδε Sturz Διαλ. Μακ. σ. 77.

κυβισμός, ὁ, ἡ ἀνύψωσις ἀριθμοῦ εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δύναμιν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 36. 21.

κυβιστάω, μέλλ. -ήσω, (κύβη, κύπτω) πηδῶ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἀναστρέφομαι, κάμνω τοῦμπα, «γυρίζω τακλᾶ», ἢ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ Ἰλ. Π. 745, πρβλ. 749, καὶ ἴδε **κύμβαχος**· ἐπὶ ἰχθύος, κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα Φ. 354, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 4. 263·— ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων τοῦτο ὡς ἔργον (οὗτοι παρ' Ὁμ. καλοῦνται **κυβιστητῆρες**), προσεκαλοῦντο δὲ εἰς τὰ συμπόσια πρὸς τέρψιν τῶν συμποσιαζόντων κττ., «κάμνω τοῦμπαις», ἢ περιπατῶ ἐπὶ τῶν χειρῶν, «κάμνω κυπαρίσσι», Πλάτ. Συμπ. 190A· ἡ δὲ μᾶλλον θαυμαζομένη ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἦτο ὅτι ἐκυβίστων ὑπεράνω ὀρθῶν ξιφῶν, κ. εἰς ξίφη Ξεν. Συμπ. 2. 11, εἰς μαχαίρας Ἀπομν. 1. 3, 9, Πλάτ. Εὐθύδ. 294E.

κυβίστημα, τό, «τοῦμπα», «τακλᾶς», Λουκ. Ἀνάχ. 18.

κυβίστησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἐν τῷ πληθ., Πλουτ. 2 401C, Λουκ. Ἀνάχ. 18.

κυβιστητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ κυβιστᾶν, δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευον κατὰ μέσσους Ἰλ. Σ. 605, πρβλ. Ὀδ. Δ. 18, καὶ ἴδε ἐν λ. **κυ-**

βιστάω. 2) κολυμβητής, δύτης, Ἰλ. Π. 750. 3) μεταγεν. ὡς ἐπίθ., κυλινδούμενος, Wern. εἰς Τρυφ. 192.

κυβιστιάω, ἐφετ., ἐπιθυμῶ νὰ κυβιστήσω, Γλωσσ.

κύβῐτον [ῠ], τό, ὁ ἀγκών, τὸ ὠλέκρανον, Λατ. cubitum, Ἱππ. 410. 35 κἑξ., κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 141 καὶ Ροῦφον, λέξ. Σικελικὴ ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **ὠλέκρανον**· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει **κύβηττον** ἐκ τοῦ Ἐπιχ. (ἂν καὶ πλανᾶται καλῶν αὐτὸ Ἰων.)· ὁ Ροῦφος ὡσαύτως μνημονεύει ῥῆμα **κυβιτίζω** ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

κυβο-ειδής, ές, ὅμοιος κύβῳ, κυβικός, Στράβ. 738, Διοσκ. 5. 114.

κυβό-κυβος, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Θεοφύλ. Βούλγ., κτλ.·— ἐντεῦθεν **κυβοκυβοστός, ή, όν**, ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Διοφάντ. Ἀριθμ. σ. 3.

κύβος [ῠ ἴδε ἐν τέλ.], ὁ, Λατ. cubus, στερεὸν τετράγωνον μετὰ ἓξ πλευρῶν, κύβος, Τίμ. Λοκρ. 98C· κύβος τοῦ παιγνιδίου σεσημειωμένος καὶ ἐπὶ τῶν ἓξ αὐτοῦ πλευρῶν, διαφέρων οὕτω τοῦ ἀστραγάλου, ὅστις ἔφερε σημεῖα μόνον ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν (ἔχων τὰς ὑπολοίπους δύο στρογγύλας), τὸ πλεῖστον (ὡς εἰκός) κατὰ πληθ., Ἡρόδ. 1. 94, Σοφ. Ἀποσπ. 380, κτλ.· ἔπαιζον δὲ οἱ Ἕλληνες διὰ τριῶν κύβων, ἴδε κατωτ. 2· κύβων βολαὶ Σοφ. Ἀποσπ. 381· ἐν πτώσει κύβων Πλάτ. Πολ. 604C· περὶ κύβους τὴν διατριβὴν ποιεῖσθαι Λυσ. 146. 34·— παροιμ., ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, δηλ. τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐκ τύχης, Σοφ. Ἀποσπ. 763· κρίνειν τι ἐν κύβοις, ἀποφασίζειν τι διὰ τῶν κύβων, ἤτοι τῆς τύχης, Αἰσχύλ. Θήβ. 414· ἀλλὰ βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 330· ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 183·— μετέπειτα ἐν τῷ ἑν., οἶδ' ὅτι ῥίπτω πάντα κύβον κεφαλῆς .. ὕπερθεν ἐμῆς Ἀνθ. Π. 5. 25· τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναρρίπτειν κύβον Πλουτ. Φάβ. 14, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 16· ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίπτειν τὸν κ. Λουκ. Ἁρμον. 3· ἀνερρίφθω κύβος, jacta esto alea, Μένανδρ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ» 1. 4, Πλουτ. Καῖσαρ 32· ἔσχατον κύβον ἀφιέναι, τὸ νὰ δοκιμάσῃ τις τὴν τύχην του διὰ τελευταίαν φοράν, Πλουτ. Κοριολ. 3. 2) ὡσαύτως ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς φερούσης τὸ ἓν στίγμα, βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύω κύβω καὶ τέσσαρα, ἔρριψε δύο «ἄσσους» καὶ τέσσαρα, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 132) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1400· τρὶς ἓξ βαλεῖν, «τρία ἐξάρια», Αἰσχύλ. Ἀγ. 33 (ἔνθα ἴδε Blomf.)· τρὶς ἓξ .. ἢ τρεῖς κύβους βάλλειν Πλάτ. Νόμ. 968E. 3) ἐν τῷ πληθ. προσέτι = τράπεζα κυβευτική, «τάβλι» (ὡς τὸ πεσσοί), Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 6. II. κυβικὸς ἀριθμός, 3, Πλάτ. Πολ. 528B, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 98C, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 3. III. πᾶν πρᾶγμα κυβικὸν ἔχον σχῆμα, σπόνδυλος, ὡς τὸ **ἀστράγαλος**, Ριανὸς παρὰ Πολυδ. Β', 180. 2) τεμάχιον παστοῦ ἰχθύος, Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 3. 4· πρβλ. **κύβιον**. 3) εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ ἔχοντος σχῆμα κύβου, Ἐπίχ. (;) παρὰ Φωτ. 183. 11, Ἀθήν. 114A. 4) κοίλωμά τι ὑπεράνω τοῦ μηροῦ τῶν βοῶν, Ἀθήν. 399B. [κῦβος, Λατ. cūbus, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἀνθ. Π. 14. 8, Αὐσων. Εἰδυλλ. 11. 3].

κύβωλον, τό, = κύβιτον, Πολυδ. Β', 141.

κύχρᾱμος, ὁ, ἴδε ἐν λ. κύγχραμος.

κυδάζω, (κῦδος, ὁ, ὃ ἴδε) ὀνειδίζω, ὑβρίζω, λοιδορῶ, Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεὸν Ἐπίχ. 3 Ahr.· οὕτως ἐν τῷ μέσ., μετὰ δοτ., τήνῳ κυδάζομαί τε κἀπ' ὧν ἠχθόμαν ὁ αὐτ. ἐν 19. 6· οὔ τοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι· τί γάρ; Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 91· ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῶς ἐκυδάσσαο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α'. 1337·— παθ., Σοφ. Αἴ. 722.

κυδαίνω, Ἰλ., Σιμων.· μέλλ. **κυδᾰνῶ** Λυκόφρ. 721, κτλ.· Ἐπικ. ἀόρ. **κύδηνα** Ἰλ., Δωρ. **ἐκύδᾱνα** Πινδ. (κῦδος). Ποιητ. ῥῆμα, ὡς τὸ **κυδάνω**, δίδω εἴς τινα τιμήν, δόξαν, δοξάζω, τινὰ Ἰλ. Κ. 68., Ν. 348, 350· ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠὲ κακῶσαι Ὀδ. Π. 212· Ζεύς, ὅς μιν .. τιμᾷ, κυδαίνει Ἰλ. Ο. 612· ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, Αἰνείαν ἀκέοντό τε κύδαινόν τε, ἐθεράπευον καὶ ἐδόξαζον, δηλ. πρὸς δόξαν προετρέποντο, ἀποκαθιστῶντες τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν καλλονὴν αὐτοῦ, Ε. 448· πάλᾳ κυδαίνων Τεγέαν Πινδ. Ο. 10 (11). 80, πρβλ. Π. 1. 58· ἀρετῇ κ. τινὰ Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 251· κ. τι πρός τινος Πλούτ. 2. 635A. II. εὐφραίνω, τέρπω διὰ τεκμηρίων τιμῆς, κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος Ὀδ. Ξ. 438, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 793. III. σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασ., κολακεύω, θωπεύω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 38.

κυδάλιμος [ᾰ], ον, ὡσαύτως η, ον, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1409· (κῦδος)·— ἔνδοξος, πεφημισμένος, Ὁμηρ. ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Ἰλ. Ρ. 378, Ὀδ. Ξ. 206, κτλ.· καὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ. 184, 204· ὡσαύτως, κυδάλιμον κῆρ, εὐγενὴς καρδία, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλλέως, Κ. 16., Σ. 33· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ μνηστῆρος Εὐρυμάχου, Ὀδ. Φ. 247· ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ λέοντος, Ἰλ. Μ. 45.— Πρβλ. **κύδιμος, κύδιστος, κυδρός, κυδνός**.

κυδάνω [ᾰ], = **κυδαίνω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἔχω ἐν τιμῇ, τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει Ἰλ. Ξ. 75. II. = **κυδιάω**, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὕνεκα .. Υ. 42.

κύδαρος, ὁ, εἶδος μικροῦ πλοίου, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 89· ὡσαύτως **κύδαρον**, τό, Α. Β. 274, Μέγ. Ἐτυμ.· Λατ. cydarum, Gell. 10. 25.

κυδάσσω, Ἀττ. **-ττω**, = **κυδάζω**, Ἡσύχ.

κυδέστερος, α, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ **κυδρός**.

κυδήεις, εσσα, εν, ἔνδοξος, δῶρα Ἀνθ. Π. 6. 697, πρβλ. Μανέθωνα 2. 231.

κυδι-άνειρα, ἡ, (κῦδος) ὡς τὸ **ἀντιάνειρα, βωτιάνειρα**, κτλ., ὡς ἐξ ἀρσ. εἰς **-άνωρ**, ἡ εἰς τοὺς ἄνδρας προξενοῦσα δόξαν, ἡ λαμπρύνουσα αὐτοὺς καὶ καθιστῶσα περιφήμους, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ **μάχη**, Ἰλ. Δ. 255, κτλ.· ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, εἰς ἀγορὴν .. κυδιάνειραν Α. 490· ἐπὶ τῆς Φύσεως, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 5. II. Παθ., δοξασθεὶς ὑπὸ ἀνδρῶν, πεφημισμένος δι' ἄνδρας, Σπάρτη Ἀνθ. Πλαν. 1. 1.

κυδιάω, (κῦδος) Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., φέρομαι ὑπερηφάνως, βαίνω ὑπερηφάνως, γαυριῶ, ὑπερηφανεύομαι, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε κατ' Ἐπικ. μετοχ. **κυδιόων**, Φ. 519, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ 170· ἐπὶ ἵππου, Ἰλ. Ζ. 509., Ο. 266· κυδιόων ὅτι .. Β. 579· ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, κυδιόων λαοῖσι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 27· εὐφροσύνη .. κυδιόωσιν Ὕμν. Ὁμ. 30. 13·— παρατ. **κυδιάασκον**, Κόϊντ. Σμ. 13. 418· πρβλ. **κυδρόομαι**.

κύδῐμος [ῡ], ον, = **κυδάλιμος**, οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ. ἢ ἐν Ὀδ., ἀλλὰ δεκάκις ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. ὡς ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ· ὡσαύτως Ἡσ. Θ. 938, Πίνδ., Συνέσ.

κύδιστος [ῡ], η, ον, ὑπερθ. τοῦ **κυδρός**, (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κῦδος**, ὡς τὸ **αἴσχιστος**, τὸ ὑπερθ. τοῦ **αἰσχρός**, ἐκ τοῦ **αἶσχος**), ἐνδοξότατος, μεγάλως τιμώμενος, περιφημότατος, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῶν πρώτων δηλ. τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 515, Ὀδ. Γ. 378· τῆς Ἥρας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 42· τῆς Λητοῦς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 62· τοῦ Ἀγχίσου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 108· κύδιστ' Ἀχαιῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 92. 2) ἐπὶ πραγμάτων, μέγιστος, κύδιστ' ἀχέων ὁ αὐτ. ἐν Ἰχ. 14· οὕτω παρ' Ἀττ., συγκρ. **κυδίων, ον**, γεν. **ονος**, τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον; τί με ὠφελεῖ νὰ ζῶ; Εὐρ. Ἄλκ. 960, πρβλ. Ἀνδρ. 639.

κυδνός, ή, όν, ἔνδοξος, ἐπίθετ. εὑρισκόμενον ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Ἡσ. Θ. 328, Ἔργ. κ. Ἡμ. 255, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 116C, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἄνευ τῆς διαφ. γραφ. **κυδρός**.

κυδοιδοπάω, θορυβῶ, ἐγείρω θόρυβον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1152, Νεφ. 616.

κυδοιμέω, ἐγείρω ταραχήν, διασπείρω σύγχυσιν καὶ φόβον, οἱ δ' ἂν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον Ἰλ. Λ. 324. II. μεταβ., ἐμβάλλω τινὰ εἰς ταραχήν, ταράττω, «κάμνω ἄνω κάτω», ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον Ο. 136.

κυδοιμός, ὁ, ὁ θόρυβος, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, σύγχυσις, τάραχος, Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς Ἰλ. Κ. 523, πρβλ. Σ. 218· κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν, παρῳδουμένη ἡρωϊκὴ φράσις ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 572· ὀρνίχων κυδοιμοί, μάχαι, συγκρούσεις ἀλεκτρυόνων, Θεόκρ. 22. 72·— ὁ **Κυδοιμὸς** προσωποποιεῖται ὡς σύντροφος τῆς Ἐνυοῦς καὶ τῆς Ἔριδος, Ἰλ. Ε. 593., Σ. 535, πρβλ. Ἐμπεδ. 417, Ἀριστοφ. Εἰρ. 255.—Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς παρὰ Πολυβ. 5. 48, 5, κτλ.

κυδοιμο-τόκος, ον, ὁ τίκτων, προξενῶν κυδοιμόν, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 179C.

κῦδος, εος, τό, δόξα, φήμη, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ὡς ἄν μοι τιμὴν .. καὶ κῦδος ἄρηαι Ἰλ. Π. 84· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ Ρ. 251· Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν (δηλ. ὁ Ζεύς) Π. 730· ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει 5. 33· ἀλλὰ συνήθως ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὴν φράσιν, κῦδος ἀρέσθαι, κτᾶσθαι δόξαν, Μ. 407, κτλ.· κύδεϊ γαίων, ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Α. 405, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Ε. 906· ἐν χρήσει καὶ ὅταν τις ἀποτείνῃ τὸν λόγον πρός τινα, ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, μεγάλη δόξα τῶν Ἀχ., ὡς τὸ Λατ. decus, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ι. 673, Ὀδ. Μ. 184· ἐπὶ τοῦ Νέστορος, Ἰλ. Ξ. 42, Ὀδ. Γ. 79.— Ἐπικ. λέξ. ἀπαντῶσα καὶ παρ' Ἡρόδ. 7. 8, 1, Πινδ. Π. 2. 165, κ. ἀλλ.· ἐν χρήσει παρὰ μόνῳ τῷ Αἰσχύλῳ ἐκ τῶν Τραγ. ἐν Θήβ. 317, Πέρσ. 455· ἐν παρῳδουμένῳ ἡρωϊκῷ στίχῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 200· οὐδέποτε ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ.

κύδος, ου, ὁ, ὄνειδος, ὕβρις, οὐσιαστ., περὶ οὗ σημειοῦνται οἱ Σχολ. εἰς Σοφ. Αἴ. 722, εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. [Ι, 1337] ὅτι εἶναι ἀρσενικ. καὶ ὅτι ἔχει ῠ, καὶ ἑπομένως πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τοῦ **κῦδος**, τό, Πρβλ. τὰ ῥήματα **κυδάζω, κυδαίνω**.

κυδρόομαι, Παθ. = **κυδιάω**, Αἰλ. π. Ζ. 4. 29., 11. 31, κτλ.

κυδρός, ά, όν, (κῦδος) = **κυδάλιμος**, ἔνδοξος, ἐπιφανής, εὐγενής, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ θηλ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Λητοῦς, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις Ἰλ. Σ. 184, Ὀδ. Λ. 580· ἐπὶ τῆς Παλλάδος, Ὕμν. Ὁμ. 28. 1· Δίκη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 255· ἐπὶ τῶν Νυμφῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170· σπανίως ἐπὶ θνητῆς γυναικός, Ὀδ. Ο. 26, Ἀνθ. Π. παράρτ. 244·— τὸ ἀρσ. πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 461, Ἀλκμὰν 4· ἐπὶ ἀνθρώπου, Ξεν. Ἀπολ. 29·

ἐπὶ ἵππου, ὑπερήφανος, γαυριῶν, μεγαλοπρεπής, ὁ αὐτ. Ἱππ. 10. 16· κυδρότερον πίνειν, πίνειν μετὰ πλειοτέρας ὀρέξεως, Ἴων παρ' Ἀθην. 463C.— Ποιητ. λέξ., ἐν χρήσει δὶς παρὰ Τραγ. καὶ δὶς παρὰ Ξεν.—Πλὴν τοῦ ὁμαλοῦ συγκρ. **κυδρότερος** (Ξενοφάν. Ἀποσπ. 19. Karst.), ἔχομεν **κυδίων, -ιστος** (ἴδε **κύδιστος**), ὡσαύτως **κυδέστερος** Πολύβ. 3. 96, 7, καὶ **κυδίστατος** Νικ. Φ. 3· παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. (543, 28)· ὡσαύτως **κυδότερος, -ότατος.**

κυδωναῖα σῦκα, τά, Ἀχαϊκὸν ὄνομα τῶν χειμερινῶν σύκων, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 77A· ἐν Εὐστ. 1964. 10, **κωδωναῖα.**

κυδωνέα καὶ **κυδωνία**, ἡ, δένδρον φέρον κυδώνια, «κυδωνιά», Γεωπ. 4. 1, 12.

Κυδωνιάτης [ᾱ], ου, ὁ, κάτοικος τῆς Κυδωνίας τῆς Κρήτης, Πολύβ. 4. 55, 4, Στράβ. 479, κτλ.

κυδωνιάω, ἐξογκοῦμαι ὡς κυδώνιον, Λατ. sororiare, μαζὸς κυδωνιᾷ Ἀνθ. Πλ. 182· κυδωνιῶντες οἱ μαζοὶ τὴν ἀμπεχόνην ἐξώθουσι Ἀρισταίν. 1. 1· πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ τὴν λέξιν **μῆλον B.**

Κυδώνιος, α, ον, (Κύδων) Κυδωνικός· μῆλον **Κ.**, τὸ «κυδῶνι», Στησίχ. καὶ Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 81D κἑξ.· πρβλ. **μῆλον** B. **II.** μεταφ., ἐξωγκωμένος ὡς κυδώνιον, στρογγύλος, γεμᾶτος, παχουλός, κ. τιτθία, ἐπὶ τῶν μαστῶν νεαρᾶς κόρης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1199· πρβλ. **κυδωνιάω.**

Κυδωνίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ κυδωνίων, Διοσκ. 5. 28.

κυδωνό-μελι, τό, «μηλόμελι δέ, ὃ καὶ κυδωνόμελι ὀνομάζεται, σκευάζεται οὕτω· μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὅ,τι πλεῖστον, ὥστε ἐνεσφηνῶσθαι, γίνεται προσηνὲς μετ' ἐνιαυτόν» Διοσκ. 5. 29.

κυέω, ἀρχαιότερος καὶ ἀττικώτερος τύπος τοῦ **κύω**, Ἰλ., Ἀττ.· παρατ. **ἐκύουν**, ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 117· μέλλ. **κυήσω** Ἱππ. 598. 43., 676. 54 κἑξ.· καὶ **κυήσομαι** ὁ αὐτ. 623· ἀόρ. **ἐκύησα** Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, Πλάτ., κτλ.· πρκμ. **κεκύηκα** Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 22, Δίων Κ.— Μέσ., ἴδε κατωτ.— Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐκυήθην** Πλούτ. 2. 567· πρκμ. **κεκύηται** Πορφ. π. Ἀπ. Ἐμψ. 1. 54. (Ἐκ τῆς √ΚΥ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **κύ-ος, κύ-ω, κυ-ΐσκομαι, κῦ-μα, κύ-ημα· κύ-αρ, κύτ-ος, κύσ-ος, κύσ-τις, κύ-αθ-ος· κύλιξ, κύλον, ἐπικυλίδες, κοῖλος, κοιλία, καυλός·** πρβλ. Σανσκρ. śvi, śvayâmi (tumeo)· Λατ. cumulus, cavus, caulis, caelum, cilium· Λιθ. kauls (caulis)· Γοτθ. us-hul-on (λατομεῖν), hul-undi (σπήλαιον)· Ἀρχ. Γερμ. hol ὀπή, Ἀγγλ. hole).) Φέρω ἐν γαστρί, ἐγκυμονῶ, κυοφορῶ, εἶμαι ἔγκυος, Λατ. gestare, ἐκύει φίλον υἱὸν Ἰλ. Τ. 117· ἐπὶ θηλείας ἵππου, βρέφος ἡμίονον κυέουσα Ψ. 266· ἐν χρήσει ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κυοῦσι γὰρ πάντες .. καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Συμπ. 206C· ἐκύησε τὸν Ἔρωτα αὐτόθι 203C· ἃ κυεῖ περὶ ἐπιστήμης, [αἱ σκέψεις] ἃς ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ κυοφορεῖ .., ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 184B, πρβλ. 210B· ἃ τῇ ψυχῇ προσήκει καὶ κυῆσαι καὶ κύειν, καὶ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ κυοφορῇ (οὕτως εἰπεῖν) ἐν ἑαυτῇ, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 209A.—Παθ., τὸ κυούμενον, τὸ κυοφορούμενον, τὸ ἔμβρυον, Πλάτ. Νόμ. 789A, Ἐπιν. 973D, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 9, ἀλλ.· ἐπὶ καρπῶν, μορφοῦμαι, σχηματίζομαι, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4.— Μέσ., παράγω, γεννῶ, **ἐκυήσατο** Ὀππ. Κυν. 3. 22· ἡ κεκυημένη, Λατ. foeta, Et. Gud. ἐν λέξ. κοκίας. **2)** ἀπολ., γίνομαι ἔγκυος, συλλαμβάνω, ὡς τὸ κυΐσκομαι, ἐκύησε Ἡρόδ. 5. 41· στερίφη γὰρ εἰμι κοὐκ ἐκύησα πώποτε Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, πρβλ. Λυσ. 745, κτλ.· κυέουσαν ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς Ἡρόδ. 6. 68, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 30, Λυσ. 133. 30· γυνὴ κυεῖ δέκα μῆνας; Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 3. Πρβλ. **κύω** ἐν τέλ.

Κύζικος, ἡ, νῆσος καὶ πόλις ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μυσίας, Ἡρόδ., κλ., πρβλ. Στράβ. 575·— ὅθεν **Κυζικηνός, ή, όν,** κάτοικος Κυζίκου ἢ ἐκ Κυζίκου· ὁ **Κυζικηνός** (μετὰ τοῦ **στατὴρ** ἢ ἄνευ αὐτοῦ), χρυσοῦν νόμισμα, Λυσ. 121. 8., 896. 4, Ξεν. Ἀν. 6. 2, 4· ἴδε ἐν λέξ. **στατήρ.**

κύημα, τό, (κυέω) τὸ συλληφθὲν ἢ κυοφορούμενον, ἔμβρυον, Πλάτ. Πολ. 461C, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 13, 1., 16, 4., 20, 16, ἀλλ.— ἴδε **κῦμα** II.

κυηρός, ά, όν, κυοφορῶν, ἔγκυος, Ἡσύχ.

κύησις, -εως, σύλληψις, συναπτόμενον μετὰ τοῦ γέννησις, Πλάτ. Πολιτ. 274A, Μενέξ. 238A, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 48, π. Ζ. Γεν. 1. 16, 3, κ. ἀλλ.— μεταφ. πρὸς ἀρετῆς κύησιν Πλούτ. 2. 3A.

κυητήριος, α, ον, βοηθῶν, συντελῶν εἰς σύλληψιν, πρόσθετον κ. Ἱππ. 586. 47· ὡς οὐσιαστ., **κυητήριον**, τό, ὁ αὐτ. 621. 15, κτλ.

κυητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κύησιν, σύλληψιν, ὄργανα Κλήμ. Ἀλ. 225.

κύθε, κεκύθωσι, ἴδε ἐν λέξ. **κεύθω.**

Κυθέρεια, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Θ. 288, Σ. 193, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως **Κύθηρα**, ἢ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς νήσου **Κύθηρα**· προσέτι **Κυπρογενὴς** Κυθέρεια, Ὁμ. Ὕμν. 9. 1· **Κυθέρεια** Ἀφροδίτη Μουσαῖ. 37·— ὡσαύτως **Κυθήρη**, Ἀνακρέοντ.· **Κυθείρη**, Ὀππ., κλ.· **Κυθέρη**, Ἀνθ. Π. 6. 209, Ἐπιγρ. ἐν Λουκ. Συμπ. 41· **Κυθηριάς, -άδος**, Ἀνθ. Π. 6. 190, 206· **Κυθερηϊάς**, Μανέθων 4. 359. Πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 606.

Κυθερηΐς, -ΐδος, ἡ, ἐπίθετ. ἡ τῆς Κυθερείας, Μανέθων 4. 207.

κυθη-γενής, ές, (κεύθω) κρυφίως γεννηθείς, Ἡσύχ.

Κύθηρα [ῠ], τά, νῆσος, τὰ νῦν Κύθηρα καὶ «Τσερίγο», κατὰ τὴν νότιον ἄκραν τῆς Λακωνικῆς, Ὁμ.· πρβλ. **Κυθέρεια**· — **Κυθηρόθεν**, Ἐπίρρ., ἐκ Κυθήρων, Ἰλ. Ο. 438· ποιητ. **Κυθέρηθεν** (ἀντὶ **Κυθη-**), Ἑρμησιάναξ 69·— ἐπίθετ. **Κυθήριος, α, ον,** Ἰλ., κτλ.· ἡ Κυθηρία (δηλ. γῆ), Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 7.

Κυθηρο-δίκης, ου, ὁ, Σπαρτιάτης ἁρμοστὴς ἐτησίως πεμπόμενος πρὸς διοίκησιν τῶν Κυθήρων, Κυθ. ἀρχὴ Θουκ. 4. 53.

Κυθν-ώλης, ες, (ὄλλυμι), Κ. συμφορά, παροιμία ἐπὶ παντελοῦς ὀλέθρου, ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν Κυθνίων ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 480.

κύθρα, κυθρίδιον, κύθρινος, κυθρόγαυλος, κύθρος, Ἰων. ἀντὶ **χυτρ-.**

κυΐσκομαι, Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, = **κυέω, κύω,** συλλαμβάνω, γίνομαι ἔγκυος, Ἡρόδ. 2. 93., 4. 30, Ἀριστ. κλ.· κυϊσκομένη τε καὶ τίκτουσα Πλάτ. Θεαίτ. 149B· ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8·— πρβλ. **ἐπικυΐσκομαι.** **II.** τὸ ἐνεργ. **κυΐσκω** κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Ἱππ. ἐν Ἀφ. 1255, Φιλόστρ. 28, Γεωπ.— ἀλλά, **2)** μεταβατ. ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, κάμνω τινὰ νὰ κυοφορήσῃ, Ἱμερ. Ὀρ. 1. 7· πρβλ. **κύω** II.

κυκάνάω, ποιητ. τύπος τοῦ **κυκάω**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 852.

κυκάω: μέλλ. **-ήσω**, μιγνύω, «ἀνακατώνω», ἐπὶ τοῦ παρασκευάζοντος τυρόν, Ἰλ. Ε. 903· τινί, μέ τι πρᾶγμα, τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ .. ἐκύκα Ὀδ. Κ. 235, πρβλ. Ἰλ. Λ. 638· φάρμακα κ. Ἱππ. 1284. 47· ἅλμην κύκα τουτοισιν Ἀριστοφ. Σφ. 1515· μεταφορ., εἰ μή τι .. γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν Σαπφὼ 32· — τὸ μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1169. **II.** ὡς τὸ **ταράσσω**, Λατ. miscere, turbare, ἀνακατώνω, ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 866· ἄνεμοι κ. τὸ πέλαγος Ἀλκίφρων 1. 10·—ἐντεῦθεν, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν ἢ ἀταξίαν, συγχέω, κάμνω τι ἄνω κάτω, νιφάδι καὶ βροντήμασι .. κυκάτω πάντα Αἰσχύλ. Πρ. 994· κ. τὴν βουλὴν Ἀριστοφ. Ἱππ. 363· τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 270· ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ Παθητ., συγχέομαι, περιπίπτω εἰς σύγχυσιν, ταράττομαι, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, τὼ δὲ κυκηθήτην Ἰλ. Λ. 129· τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρῶες Σ. 229· κυκήθησαν δὲ οἱ ἵπποι Υ. 409· ἐπὶ τῆς ταραχῆς τῶν κυμάτων, κῦμα κυκώμενον Φ. 235, πρβλ. 324, Ὀδ. Μ. 238· κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 733· ἐπὶ διανοητικῆς ἀνησυχίας, κήδεσι κυκώμενος Ἀρχίλ. 60· ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενος, πιεζόμενος, στενοχωρούμενος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 707.

κυκεία, ἡ, μῖξις, ταραχή, Ἡσύχ.

κυκεών, ῶνος, ὁ· αἰτιατ. **κυκεῶνα** (Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, Πλάτ. Πολ. 480B, κτλ.), συντετμημένον, **κυκεῶ**, ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ὀδ. καὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ., ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀείποτε Ἐπικ. αἰτ. **κυκειῶ**· (κυκάω). Μεμιγμένον τι ποτὸν συσκευαζόμενον δι' ἀναμίξεως κριθίνου ἀλεύρου, τετριμμένου τυροῦ καὶ Πραμνείου οἴνου, Ἰλ. Λ. 624, 641· εἰς ἃ ἡ Κίρκη προσέθηκε μέλι καὶ μαγικὰ φάρμακα (φάρμακα λυγρά), Ὀδ. Κ. 234 κἑξ., πρβλ. 316. Ἡ σύστασις αὐτοῦ ἦτο οἵα καὶ ἡ τοῦ ἔτνους (πηκτῆς σούπας) ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ ὅτι καλεῖται **σῖτος** ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτέρ., καὶ **ποτὸν** ἐν τῇ Ἰλ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 208, ὁ **κυκεὼν** ὁ δοθεὶς τῇ Δήμητρι περιεῖχεν ἄλφιτα, ὕδωρ καὶ γλήχωνα: οὕτω, κ. βληχωνίας Ἀριστοφ. Εἰρ. 712·— ἀκολούθως διάφοροι οὐσίαι ἐνεβάλλοντο εἰς τὸν κυκεῶνα, κυρίως πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν, καὶ διάφορα ὀνόματα ἐλάμβανεν ἑπομένως ὁ **κυκεών**, ἐπ' οἴνῳ, ἐπὶ μέλιτι, ἐφ' ὕδατι, κτλ., Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Foës Oecon.— Τὸ Λατ. ὄνομα ἦτο cinnus, Arnob. **II.** μεταφορ., ἐπὶ παντὸς μίγματος, σύμφυρμα, σύγκραμα, κυκεών, «ἀνακάτωμα», Λουκ. Βίων Πρᾶσις 14, Ἰκαρ. 17.

κυκήθρα, ἡ, (κυκάω) μῖξις, σύγχυσις, ταραχή, Ἡσύχ.

κύκηθρον [ῠ], τό, μέγα κοχλιάριον πρὸς ἀνάμιξιν, τάρακτρον· μεταφορ., ἄνθρωπος ταραξίας, «χουλιάρα», Ἀριστοφ. Εἰρ. 654.

κύκημα [ῠ], τό, = **τάραχος, κυκήθρα**, Ἡσύχ.

κύκησις, εως, ἡ, ἀνακάτωμα, ἀνάμιξις, Πλάτ. Τίμ. 68A.

κυκησί-τεφρος, ον, ἀναμεμιγμένος μὲ τέφραν, κονία Ἀριστοφ. Βάτρ. 710.

κυκητής, οῦ, ὁ, ὁ ταράσσων, ἀνακατώνων, ταραχοποιός, Διογ. Λ. 10. 8, Πτολ. Τετράβ. 166. 17.

κυκλάζω, κύκλῳ περιέρχομαι, περιέρχομαι ὁλόγυρα, περιτριγυρίζω, περικυκλῶ, Ἡσύχ.

κυκλαίνω, ποιῶ τι στρογγύλον, κυκλοειδές, στρογγυλώνω, Ἡσύχ.

κυκλάμῖνος, ἡ, Θεόκρ. 5. 123, Διοσκ. 2. 194· ὡσαύτως ἀρσ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 9· 4· **κυκλαμίς,** ἡ, Ὀρφ. Ἀργ. 915·— cyclamen, φυτόν τι μετὰ στρογγύλων βωλοειδῶν ῥιζῶν φέρον εὐῶδες ἄνθος χρήσιμον εἰς τὴν κατασκευὴν στεφάνων.

κυκλάς, άδος, ἡ, στρογγύλος, κυκλοτερής, κυκλικός· καὶ ἐπὶ

χρόνου, ἐπανερχόμενος κυκλικῶς, ἐπανερχόμενος τακτικῶς, ὥρα Εὐρ. Ἄλκ. 449· αἱ Κυκλάδες (δηλ. νῆσοι), αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσοι ὡς οὖσαι κύκλῳ τῆς Δήλου, Ἰσοκρ. 68D, 241C, πρβλ. Στράβ. 485· οὕτω κυκλάδας νησαίας πόλεις, τὰς ἐπὶ τῶν νήσων ἐκείνων πόλεις, Εὐρ. Ἴων 1583· — κ. νοῦσος, δηλ. ἡ περιτομή, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 89· — ὡς ἀρσεν., κυκλάδι κόσμῳ Παύλου Σιλ. Ἄμβων 162. **2)** ὡς οὐσιαστ. **κυκλὰς** (ἐξυπακ. ἐσθής), ἡ, γυναικεῖον ἔνδυμα ἔχον περιθώριον ὁλόγυρα, Propert. 4. 7, 36· — ἴδε ἐν λ. **νῆσος**.

κυκλεύω, κάμνω κύκλον, περιέρχομαι κυκλικῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· κ. περίοδον μιᾶς ἡμέρας Στράβ. 283· ἥλιος κ. τὴν γῆν Κλεομήδ. 1. 2 (σ. 18 Bāke). **II.** περιορίζω ἐντὸς κύκλου, περιβάλλω, περικυκλώνω, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 71.

κυκλέω: μέλλ. **-ήσω**, [ἴδε **κύκλος** ἐν τέλ.], μετακομίζω δι' ἁμάξης, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι Ἰλ. Η. 332· ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 624. **2)** κινῶ ὁλόγυρα ἢ ἐν κύκλῳ, ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Σοφ. Ἀνθ. 226· ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα, ἐπὶ κυνῶν περιφερομένων καὶ ὀσφραινομένων τὰ ἴχνη, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 19· οὕτω, σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς Εὐρ. Ὀρ. 632· πόδα κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1379· κυκλῶ δὲ οἰκετῶν παμπληθίαν, περιφέρω, ὁδηγῶ κύκλῳ, Σοφ. Ἀποσπ. 342· κ. πρόσωπον, ὄμμα, περιβλέπω, Εὐρ. Φοίν. 364· Ἀριστοφ. Θεσμ. 958. **3)** ἐπαναφέρω, ἐπαναλαμβάνω, τὸν αὐτὸν λόγον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 2, 3. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., περιβάλλω, περικυκλώνω, περιτριγυρίζω, μηνοειδὲς ποιήσαντες τῶν νεῶν ἐκυκλέοντο αὐτοὺς Ἡρόδ. 8. 16 (ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸ **κυκλόομαι**)· ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα .. κυκλεῖται, μὲ περιζώνει, Σοφ. Αἴ. 353. **2)** περιφέρομαι, περιστρέφομαι, τὴν αὐτὴν φορὰν κ. Πλάτ. Πολ. 617A· ἐπὶ χρόνου, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 38A· οὑμὸς ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται Σοφ. Ἀποσπ. 713· ἀγαθοῖς τε καὶ κακοῖς κ. πάντα τὸν αἰῶνα Διόδ. 18. 59. **3)** μεταφ. ἐπὶ λόγων ἢ ῥητῶν, περιέρχομαι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, κτλ., εἶμαι συνήθης, κοινός, Πλούτ. 2. 118C. **III.** ὡσαύτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., περιστρέφομαι, ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι (ἀλλ' ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι: κυκλοῦνται ἣν ὁ Jebb παρεδέξατο εἰς τὸ κείμενον) Σοφ. Ἠλ. 1365 (πρβλ. **ἐπικυκλέω**)· δελφῖνες .. πέριξ κυκλοῦντες Πλούτ. 2. 160F· — πρβλ. **κυκλόω**.

κυκληδόν, Ἐπίρρ., ἐν κύκλῳ, κυκλοτερῶς, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212F.

κύκλησις, **εως**, ἡ, περιστροφή, Πλάτ. Τίμ. 39C, Πολιτικ. 271D.

κυκλιακός, **ή**, **όν**, κυκλικός, τὰ κ., πραγματεία περὶ κύκλου, Σουΐδ.

κυκλιάς, ὁ, ἡ, στρογγύλος, τυροὶ κυκλιάδες Ἀνθ. Π. 6. 299, πρβλ. Ἰακ. σ. 201.

κυκλίζω, περιστρέφω τι περί τι, τι περί τι Ὀλυμπιόδ. ἐν Φαίδωνι 115. 23 Finckh. — Παθ., περιστρέφομαι, αὐτόθι 21, κτλ.· ἐγκλείομαι ὡς ἐν κύκλῳ, Ἀγαθαρχ. περὶ Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 47.

κυκλικός, **ή**, **όν**, κυκλοτερής, ἐν κύκλῳ κινούμενος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 7, 3· **κίνησις** Πλούτ. 2. 887D. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. π. Οὐραν. 1. 5. 16. **II.** κυκλικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ ἐπικοὶ ποιηταί, ὧν τὰ ποιήματα ἐν συνόλῳ ἐσχημάτιζον κύκλον ἢ σειρὰν μυθικῆς τινος ἢ ἡρωϊκῆς διηγήσεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ὀδυσσέως· ἴδε Welcker's Epischer Cyclus (Bonn, 1835), Müller Gr. Literat. 1. κεφ. 6, Düntzer Frag. d. Ep. Poësie (Köln, 1840), Mure καὶ Mahaffy Literat. of Gr. — Ἡ κυρία πηγὴ ὡς πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ Χρηστομάθεια τοῦ Πρόκλου· — ἡ κ. Θηβαΐς Ἀθήν. 465F· τὸ ποίημα τὸ κ. Ἀνθ. Π. 12. 43. **III.** = **κύκλιος II**, χορὸς Λυσ. 161. 39. **IV.** ὁ ἐν κοινῇ χρήσει, ὡς τὸ **κοινὸς V**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Π. 195., Ρ. 25. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι Η. 115, ἔνθα ἴδε Heinrich. καὶ Buttm.

κυκλῐο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ, δηλ. διθυραμβικὸς ποιητής (ἴδε **κύκλιος II**), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1403.

κύκλιος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον** Εὐρ. Ἠλ. 1312· (κύκλος)· — στρογγύλος, κυκλοτερής, ἀσπὶς Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B· ὕδωρ κύκλιον, ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Δήλου (πρβλ. **τροχοειδής**), Εὐρ. Ι. Τ. 1104, ἔνθα ἴδε Δινδ. **II.** κύκλιος χορός, ὁ κυκλικός, χορὸς δηλ. ὃν ἐχόρευον ἐν κύκλῳ πέριξ βωμοῦ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγεται ἐπὶ τῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου διθυραμβικῶν χορῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν τετραγωνικῷ σχήματι σχηματιζομένους, οἵτινες ἐκαλοῦντο **τετράγωνοι**, Τίμαι. παρ' Ἀθην. 181C), Ἀριστοφ. Νεφ. 333, Βάτρ. 366, Ἀποσπ. 198. 10, Αἰσχίν. 87. 5, κτλ.· νικᾶν κυκλίῳ χορῷ Συλλ. Ἐπιγρ. 219· — ἡ ἐπινόησις αὐτῶν ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ἀρίονα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 627· — ὅθεν, κύκλιον ὀρχήσασθαι Καλλ. εἰς Δῆλ. 313· εἰλίσσεσθαι κύκλια Εὐρ. Ι. Α. 1056· πρβλ. **κύκλος III. 2**, **κυκλικὸς III**, **ἐγκύκλιος**. **2)** κ. μέλη, διθύραμβοι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 918.

κυκλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κύκλος**, τροχίσκος, μικρὸν στρογγύλον πρᾶγμα, κηροῦ Διοσκ. 2. 105· β' ὑποκορ. **κυκλίσκιον**, τό, αὐτόθι, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. **II.** δακτύλιος, δι' οὗ διήρχοντο αἱ ἡνίαι, Γαλην. **III.** κυκλικόν τι ἀστρονομικὸν ὄργανον, Πτολ. **IV.** στρογγύλον σημεῖον, Κλύτος παρ' Ἀθην. 655D.

κυκλισμός, **οῦ**, ὁ, κυκλικὴ κίνησις, Ὀλυμπιόδ. ἐν Φαίδωνι 145. 15., 117. 29 Finckh., Ἡσύχ.

κυκλοβορέω, ἠχῶ ὡς ὁ χείμαρρος Κυκλοβόρος ἐν Ἀττικῇ, κραυγάζω ἐναντίον τινός, κατεγλώττιζέ μου κἀκυκλοβόρει Ἀριστοφ. Ἀχ. 381.

Κυκλοβόρος, ὁ, χαράδρα, χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ ῥέων μετὰ πολλοῦ ψόφου, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων Ἀριστοφ. Ἱππ. 137· ᾤμην δ' ἔγωγε τὸν Κ. κατιέναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 539· ἴδε ἐν λέξ. **χαράδρα**. (Πιθ. ἐκ √ΒΟΡ, **βιβρώσκω**).

κυκλογρᾰφέω, περιγράφω κύκλον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 26., 9. 420, κτλ. **II.** περιγράφω τι ἐν κύκλῳ, μεταχειρίζομαι περιφράσεις, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 19.

κυκλο-γράφος, **ον**, ὁ πραγματευόμενος ἐν συγγράμματι ἢ ποιήματι κύκλον τινὰ μύθων, κυκλικὸς ποιητής, Πρόκλ.· ἴδε **κυκλικὸς II**.

κυκλο-δίωκτος, **ον**, διωκόμενος ἐν κύκλῳ, περιπλανώμενος, Ἀνθ. Π. 9. 301.

κυκλο-ειδής, **ές**, κυκλικός, Ἀθήν. 328D· τὸ κ. Πλούτ. 2. 1004C.

κυκλόεις, **εσσα**, **εν**, ποιητ. ἀντὶ **κυκλικός**, κυκλοτερής, ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (ἴδε **κύκλος II. 2**), Σοφ. Ο. Τ. 161· ἴτυς Ἀνθ. Π. 7. 232.

κυκλο-έλικτος, **ον**, ἑλισσόμενος, περιστρεφόμενος ἐν κύκλῳ, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 11.

κυκλόθεν, Ἐπίρρ., γύρωθεν, «ὁλόγυρα», Λυσ. 110. 41, Ἱππ. Ἀγμ. 774, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 10, κτλ.· μετὰ γεν., Ἑβδ. (Γ' Βασ. ΙΗ', 32, κ. ἀλλ.), Ἀποκάλ. δ', 3· συχνάκις μετὰ διαφ. γραφ. **κύκλωθεν**. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 9.

κυκλόθι, Ἐπίρρ., κύκλῳ, ὁλόγυρα, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 647. 32· **κύκλωθι** ἐν Εὐστ. Πονημ. 300. 60.

κυκλο-μόλιβδος, ὁ, στρογγύλον μολυβδοκόνδυλον, Ἀνθ. Π. 6. 63.

κυκλοπαιδία ἢ **κυκλοπαιδεία**, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἐγκύκλιος παιδεία**, Γαλην. τ. 11, σ. 196.

κυκλοποιησάμενοι, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κύκλον ποιησάμενοι** ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 40.

κυκλο-πορεία, ἡ, κυκλοειδὴς πορεία, δρόμος περιφερικός, Στράβων 524.

κυκλο-πορέω, πορεύομαι οὐχὶ δι' εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλὰ κάμνω πολλοὺς γύρους ἐν τῇ πορείᾳ, ἀντίθετ. τῷ **εὐθυπορῶ**, Στράβ. 292.

κύκλος [ἴδε ἐν τέλ.], **ου**, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ., **κύκλα** Ἰλ. (ἴδε κατωτ. II. 1 καὶ 2)· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **κίρκος**). Ὡς καὶ νῦν, κύκλος ἢ ὁ γῦρος πράγματός τινος, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν, ἐπὶ τοῦ κύκλου ὃν οἱ θηρευταὶ σχηματίζουσι περὶ τὸ θήραμα, τὸ θηρευτικὸν δίκτυον ὃ τοποθετοῦσι κυκλικῶς πέριξ τοῦ θηράματος, Ὀδ. Δ. 792· κύκλοι δέκα χάλκεοι, ἐκ χαλκοῦ κύκλοι ἢ γῦροι τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος, Ἰλ. Λ. 33, κτλ.· ἀλλά, ἀσπίδος κύκλον λέγω, αὐτὴν τὴν κυκλοτερῆ ἀσπίδα, Αἰσχύλ. Θήβ. 489, πρβλ. 496, 591· οὕτω, κ. Ἀρκάδος κυνῆς (κοινῶς κυκλάς), ἡ περικεφαλαία, Σοφ. Ἀποσπ. 261. **2)** Ἐπιρρημ. χρήσεις: κύκλῳ, γύρῳ, ὁλόγυρα, κύκλῳ ἀπάντῃ Ὀδ. Θ. 278· κ. πάντῃ Ξεν. Ἀν. 3. 1, 2· πανταχῇ Δημ. 43. 1· τὸ κύκλῳ πέδον Πινδ. Ο. 10 (11). 56· κ. περιάγειν Ἡρόδ. 4. 180· λίμνη .. ἐργασμένη εὖ κ. ὁ αὐτ. 2. 170· τρέχειν κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 662, πρβλ. Σφ. 432· περιέπλεον αὐτοὺς κ. Θουκ. 2. 84· οἱ κ. βασιλεῖς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 23· ἡ κ. περιφορά, κίνησις Πλάτ., κτλ. — συχνάκις μετὰ τῆς **περὶ** ἢ μετὰ λέξεων συνθέτων μετ' αὐτῆς, περὶ τὰ δώματα κ. Ἡρόδ. 2. 62· κ. πέριξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 368. 418· περιστῆναι κ. Ἡρόδ. 1. 43, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 407· κ. ἀμφιχανών Σοφ. Ἀντ. 118· περιστεφῆ κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 895· περισταδὸν κ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1137· κ. περιιέναι Πλάτ. Φαίδων 72B, κτλ.· οὕτω, κύκλῳ περὶ αὐτήν, ὁλόγυρα πέριξ αὐτῆς, Ἡρόδ. 1. 185· περὶ τὰ δώματα κ. ὁ αὐτ. 2. 62· ἀλλ' ἔχομεν ὡσαύτως κύκλῳ μετ' αἰτ. ἄνευ τῆς **περί**, κ. σῆμα ὁ αὐτ. 4. 72· ἅπαντα τὸν τόπον τοῦτον κ. Δημ. 41. 15· ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τοῦ στρατοπέδου Ξεν. Κύρ. 4. 5, 5· τὰ κ. τῆς Ἀττικῆς Δημ. 258. 6· — μεταφ., ὁλόγυρα ἢ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, Σοφ. Ἀντ. 241, κτλ.· κύκλῳ, ὁλόγυρα, ὁλοκλήρως, Πλάτ. Φαίδων 251D· τὰ κ., αἱ περιστάσεις, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 9, 33, Ἠθ. Ν. 3. 9, 3· ἡ κύκλῳ ἀπόδειξις, ἡ ἀποτελοῦσα κύκλον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 5, κἑξ.· — ὡσαύτως μετὰ προθ., ἐν κ. Σοφ. Αἴ. 723, Φιλ. 356, Εὐρ., κλ.· ἅπαντες ἐν κ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 170· Πλ. 679· μετὰ γεν., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 926, Θουκ. 3. 74. **II.** πᾶν ἔχον σχῆμα κυκλικόν: **1)** τροχός, Ἰλ. Ψ. 340· καθ' ἣν ἔννοιαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ πληθυντ. κύκλα Α. 722., Σ. 375· πρβλ. **τετράκυκλος**. **2)** τόπος συναθροίσεως, ἡ ἀγορά, καλουμένη ἱερὸς κ. (πρβλ. **κυκλόεις**) Εὐρ. Ὀρ. 919, Θουκ. 3. 74· ὡσαύτως, ἀμφιθέατρον, Δίων Κ. 72. 19· — ἀκολούθως ὡς τὸ Λατ. corona, πλῆθος ἀνθρώπων κύκλῳ περιισταμένων, κύκλος ἀνθρώπων, κ. τυραννικὸς Σοφ. Αἴ. 749· κύκλα

χαλκέων ὅπλων, ἐπὶ ἐνόπλων ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 731, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 41· ἀπολ., Εὐρ. Ἀνδ. 1089, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 2·— τόπος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔνθα ἐπωλοῦντο σκεύη οἰκιακά, Ἄλεξ. ἐν «Καλασιρίδι» 1· πρβλ. Bentley's Correspondence, σ. 223 κἑξ. 3) ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, ὁ κ. τοῦ οὐρανοῦ Ἡρόδ. 1. 131· πυραυγέα κ. αἰθέρος Ὁμ. Ὕμν. 7. 6, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1147· ὁ ἄνω κ. Σοφ. Φιλ. 815· ἐς βάθος κύκλου Ἀριστοφ. Ὄρν. 1715· νυκτὸς αἰανὴς κ. Σοφ. Αἴ. 672· γαλαξίας κ., ὁ γαλαξίας, «τοῦ παπᾶ τἄχυρο», Πολυδ. Δ', 159· κ. πολιοῖο γάλακτος Ἄρατ. 511·— ἐν τῷ πληθ., αἱ ζῶναι, Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 155. 4) ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου, τῆς σελήνης, ἡλίου κ. Αἰσχύλ. Πρ. 91, Πέρσ. 504, Σοφ. Ἀντ. 416· πανσέληνος κ. Εὐρ. Ἴων 1155· μὴ οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου (δηλ. τῆς σελήνης) Ἡρόδ. 6. 106· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀστέρες, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 618. 9. 5) ὁ περίβολος, τὸ τεῖχος πέριξ πόλεως, ἰδίως πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ἀθηνέων κ. Ἡρόδ. 1. 98, Θουκ. 2. 13, κτλ.· οὐχὶ τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς, ὡς οὐδὲ τοῦ ἄστεως Δημ. 325. 29· ἐν Πλουτ. 6. 99 φαίνεται ὅτι σημαίνει κυκλοτερὲς φρούριον, κέντρον τῶν ὀχυρωτικῶν γραμμῶν, πρβλ. 6. 98, 102· ἴδε Grote H. of Gr., τόμ. 7, παράρτ. 6) κυκλικὴ ἀσπίς, ἴδε ἐν ἀρχῇ. 7) ἐν τῷ πληθ., οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμοί, Σοφ. Ο. Τ. 1270, Φιλ. 1354· κ. ὀμμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 974·— σπανίως ἐν τῷ ἑνικ., ὁ ὀφθαλμός, ὁ αἰὲν ὁρῶν κ. Διὸς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 704. 8) οἱ κύκλοι τοῦ προσώπου, αἱ παρειαί, Ἱππ. 478. 33· κύκλα παρειῆς Νόνν. 33. 190., 37. 412· οὕτω, κύκλος μαζοῦ, ποιητ. ἀντὶ μαζός, Τρυφ. 34, ἔνθα ἴδε Wernick. 9) κ. ἐλαίης, στέφανος ἐξ ἐλαίας, Ὀρφ. Ἀργ. 327. 10) συλλογὴ ποιημάτων, ἰδίως τοῦ Ἐπικοῦ κύκλου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 5, Πρόκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 319. 34· κ. ἐπιγραμμάτων Σουΐδ. ἐν λέξ. Ἀγαθίας· πρβλ. **κυκλικὸς** II. III. κυκλικὴ κίνησις, τροχιὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, κύκλον ἰέναι Πλάτ. Τίμ. 38D, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 2· περιοδικὴ ἐπάνοδος τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἐνιαυτοῦ κ. Εὐρ. Ὀρ. 1645, Φοίν. 477· τὸν ἐνιαύσιον κ., τὸν τοῦ ἔτους, αὐτόθι 534· ἑπτὰ ἐτῶν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 112· μυρία κύκλα ζώειν, δηλ. ἔτη, Ἀνθ. Π. 7. 575· ἐντεῦθεν ὡσαύτως, κ. τῶν ἀνθρωπηίων ἐστὶ πρηγμάτων, τὰ ἀνθρώπινα πράγματα κινοῦνται ἐν κύκλῳ, Ἡρόδ. 1. 207· φασὶ .. κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 9, κ. ἀλλ.· κ. κακῶν Δίων Κ. 44. 29. 2) χορὸς κυκλικὸς (πρβλ. **κύκλιος**), χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 440, Ἀνθ. Π. 13. 28. 3) ἐν τῇ λογικῇ τὸ σόφισμα τῆς διὰ κύκλου ἀποδείξεως:— ἐν τῇ Ῥητορικῇ, περίοδος τορνευτή, στρογγύλη, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 19, 22, πρβλ. Λογγῖν. 40. 1. 4) ἐν τῇ Μετρικῇ εἶδος ἀναπαίστου, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 17 (ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι ἀμφίβολος ἐνταῦθα). IV. σφαῖρα, Πλάτ. Νόμ. 898A. (ῠ φύσει βραχύ, Σοφ. Ἀντ. 416, Αἴ. 672, κτλ., καὶ **κυκλέω**· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ἔχει αὐτὸ θέσει μακρὸν ἐν λέξει **κύκλος** καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐξ αὐτοῦ παραγώγοις· οὕτω συχνάκις καὶ παρὰ Τραγ.]

κυκλόσε, ἐπίρρ. (κύκλος) ἐν κύκλῳ ἢ εἰς κύκλον, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι, κυκλόσ' Ἰλ. Δ. 212· διαστάντες τανύουσι κυκλόσε, ἐκτείνουσι [τὸ δέρμα] εἰς κύκλον, Ρ. 392· οὕτω παρ' Αἰλ., κτλ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 9 σημ.

κυκλο-σοβέω, περιστρέφω, περιδινῶ, πόδα Ἀριστοφ. Σφ. 1523, ἐξ εἰκασ. Δινδ.

κυκλο-τερής, ές, (τείρω) κατεσκευασμένος στρογγύλος, (τὴν γῆν ἐοῦσαν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου Ἡρόδ. 4. 36)· ἀκολούθως καθόλου, κυκλικός, στρογγύλος, κυκλοτερὲς μέγα ἔτεινε τόξον, τὸ ἐτέντωσε τόσον ὥστε ἐσχημάτισε κύκλον, Ἰλ. Δ. 124· ἄλσος πάντοσε κυκλοτερὲς Ὀδ. Ρ. 209, Ἡσ. Φ. 145, Ἀσπ. Ἡρ. 208· οὖρος κυκλοτερὲς πάντη Ἡρόδ. 4. 184· πλοῖα κυκλοτερέα ἀσπίδος τρόπον ὁ αὐτ. 1. 194· κ. κοιλίαι, ἐπὶ τῶν κοιλοτήτων ἐν αἷς ἀρθροῦνται τὰ ὀστᾶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827· αὐχὴν Πλάτ. Συμπ. 189E· οἰκοδόμημα Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 6· ὁ ὄγκος τῆς γῆς Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 10, πρβλ. Μετεωρ. 2. 5, 14. Ἐπίρρ. -ρῶς, Πλουτ. 2. 892F. [ῡ θέσει, ἀείποτε].

κυκλότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κυκλικοῦ ἢ κυκλοτεροῦς, στρογγυλότης, Ἐκκλ.

κυκλο-φορέομαι, Παθ., κινοῦμαι ἐν κύκλῳ, περιστρέφομαι κυκλικῶς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 3, Ἡρακλ. Ὁμ. Ἀλληγ. 36.

κυκλοφορητικός, ή, όν, κινούμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός, κίνησις Πλουτ. 2. 1004C· οὐσία Φίλων 1. 514. Ἐπίρρ. -κῶς, Σέξτ. Ἐμπ.

κυκλοφόρητος, ον, κινούμενος ἐν κύκλῳ, Π. Σιλ. Ἔκφρ. 870.

κυκλοφορία, ἡ, κυκλικὴ κίνησις, ἀντίθετ. τῷ **εὐθυφορία**, Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 1, π. Ψυχ. 1. 3, 15, κ.ἀλλ.

κυκλοφορικός, ή, όν, = **κυκλοφορητικός**, Φίλων 1. 623, Γαλην. 4. 671. Ἐπίρρ. -κῶς, Πλουτ. 2. 881F.

κυκλο-φόρος, ον, κινούμενος ἐν κύκλῳ, πορεία Ἡρακλ. Ὁμ. Ἀλληγ. 12.

κυκλόω, [ἴδε κύκλος ἐν τέλ.]· μέλλ. -ώσω· πρκμ. κεκύκλωκα.— Μέσ., μέλλ. -ώσομαι, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 20· ἀόρ. ἐκυκλωσάμην Ἡρόδ., Ἀττ.— Παθ., μέλλ. κυκλωθήσομαι (διάφ. γραφ. -ώσομαι) Διον. Ἁλ. 3. 24· ἀόρ. ἐκυκλώθην Ξεν. (κύκλος, κυκλέω). Κυκλῶ, περικυκλώνω, περιβάλλω, Ὠκεανὸς .. κυκλοῖ χθόνα Εὐρ. Ὀρ. 1379· πόλιν .. κυκλώσας Ἄρει φονίῳ Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 775· ὅταν κυκλώσωσι τοὺς ἰχθῦς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8. 14·— ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι κοινοτέρα ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κυκλώσασθαί τινας, κυκλῶσαί τινας, Ἡρόδ. 3. 157., 9. 18· τὸ ἀφ' ἑσπέρας κέρας κυκλούμενοι ὁ αὐτ. 8. 76· κυκλοῦσθαι αὐτοὺς ἐς μέσον ὁ αὐτ. 8. 10· οὕτως Αἰσχύλ. Θήβ. 121, Ξεν., κτλ.· τὰ παρὰ Θουκ. 4. 127., 7. 81, **κυκλοῦνται, ἐκυκλοῦντο** δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸ **κυκλόω** ἢ τὸ **κυκλέω**, οὕτω δὲ καὶ ἄλλοι τύποι παρὰ Πλάτ., κτλ.· πρβλ. **ἀμφικυκλόω**.— Παθ., κυκλοῦμαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 247, Θουκ. 7. 81· καὶ τοῦτο συνάπτεται τῷ μέσ., εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν Ξεν. Κύρ. 6. 3, 20. 2) περιέρχομαι, τὸ θυσιαστήριον Ἑβδ. (Ψαλ. ΚΕ', 6)·— οὕτως ἐν τῷ Παθ., κυκλωθεὶς τὸν Ἀδρίαν Διόδ. 4. 25. II. κινῶ ἐν κύκλῳ, περιστρέφω, περιδινῶ, Πινδ. Ο. 10 (11). 16· οὕτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει Εὐρ. Κύκλ. 462· κυκλῶν δ' ἀεὶ τὸ σῶμα οὐ παύεται Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1· ἄνεμοι κ. τὴν θάλασσαν Πολύβ. 11. 29, 10· μεταφ., πολλοὺς λογισμοὺς ἡ πονηρία κυκλοῖ, περιδινεῖ, Μένανδ. ἐν «Παλλακῇ» 1·— Παθ. ἢ μέσ., ἐπὶ ἀνθρώπων προσερχομένων εἴς τι καὶ σχηματιζόντων κύκλον πέριξ αὐτοῦ, σχεδόν τι πᾶσα ἡ στρατιὰ ... ἐκυκλοῦντο τὰ ἱερὰ Ξεν. Ἀν. 6. 4, 20· χορεύω περί τι, «οὐδὲ γὰρ Ἱππῶ ἄκλαυτει περὶ βωμὸν κυκλώσασθαι» Καλλ. εἰς Ἄρτ. 267, Ἄρατ. 811· μεταφ., δίναις κυκλούμενον κέαρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 997. III. σχηματίζω εἰς κύκλον, κ. τόξα Ἀνθ. Π. 12. 82· οὕτως ἐσφαλμένως, κ. τόξοιο νευρὴν Βαβρ. 68, 5· πρβλ. **κυκλοτερής**·— Παθ., σχηματίζω κύκλον, κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς Εὐρ. Βάκχ. 1066· ὡσαύτως, τάφρος περὶ τὸ πεδίον κυκλωθεῖσα, περιορυχθεῖσα κύκλῳ, Πλάτ. Κριτί. 118D.

κυκλώδης, ες, = **κυκλοειδής**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γωνιώδης, κυκλώδης, ἀλλ' οὐ γωνιώδης ἡ διαστροφὴ γίνεται Γαλην. τ. 4, σ. 51, 15, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815.

κύκλωθεν, κύκλωθι, μεταγενέστερα ἀντὶ **κυκλόθεν, κυκλόθι**.

κύκλωμα, τό, τὸ εἰς κύκλον ἀπεστρογγυλωμένον. 1) τροχός, Εὐρ. Φοίν. 1185. 2) βυρσότονον κ., τύμπανον, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 124. 3) ἡ σπεῖρα ὄφεως, Διόδ. 3. 36.

Κυκλώπειος, α, ον, παρ' Εὐστ. 1634, 35, κτλ., ος, ον· (**Κύκλωψ**)· — εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων, συνήθως ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν τῶν ἀποδιδομένων εἰς τοὺς Κύκλωπας (τῶν καλουμένων καὶ **Πελασγικῶν**), καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ συνεχῶς ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰς Μυκήνας (πρβλ. **Κύκλωψ** I. 2), ὡς Σοφ. Ἀποσπ. 222, Εὐρ. Ἠλ. 1158, Ἡρ. Μαιν. 15, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 265· ἐπὶ παλαιῶν οἰκοδομῶν παρὰ τὸ Ναύπλιον, Στράβ. 369· περὶ τοῦ εἴδους τούτου τῆς τοιχοδομίας ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 45. 2) παροιμ., κ. βίος, ἄγριος βίος, Στράβ. 502, Μάξ. Τύρ. 21. 7· πρβλ. **Κυκλωπικῶς**.

Κυκλωπία, (κάλλιον **-εία**), ἡ, ἡ περὶ τοῦ Κύκλωπος διήγησις ἐν Ὀδ. I., οὐ δὲ Ὁμήρου ἐν Κυκλωπείᾳ ἀκούων Φιλόστρ. 248, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 13.

Κυκλωπικῶς, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυκλώπων, ὡς Κύκλωψ, Κ. ζῆν, ζῆν βίον ἄγριον καὶ μὴ κοινωνικόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 13, ἐξ., Ὀδ. Ι. 106 κἑξ., καὶ ἴδε **Κυκλώπειος** 2.

κυκλ-ώπιον, τό, (ὤψ) τὸ πέριξ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 3· ὁ Aubert καὶ ἕτεροι ἀναγινώσκουσι κύκλωπῖον. II. **Κυκλώπιον**, τό, ὡς ὑποκορ. τοῦ **Κύκλωψ**, Εὐρ. Κύκλ. 266.

Κυκλώπιος, α, ον, = **Κυκλώπειος**, Εὐρ. ἡ Κ. γῆ, ὅ ἐστιν αἱ Μυκῆναι, Εὐρ. Ὀρ. 965·— ἀνώμαλ. θηλ. **Κυκλωπίς**, **ίδος**, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 845.

κύκλωσις, εως, ἡ, περικύκλωσις, κυρίως ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 20· πρὶν καὶ τὴν πλέονα κύκλωσιν σφῶν προσμῖξαι, πρὶν ἡ ἑνωθῇ καὶ τὸ μεγαλείτερον σῶμα τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ κυκλώσῃ αὐτούς, Θουκ. 4. 128.

κυκλωτός, ή, όν, ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος, Αἰσχύλ. Θήβ. 540.

Κύκλωψ, -ωπος, ὁ, κυρίως, ὁ ἔχων στρογγύλον ὀφθαλμόν, Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ Ἡσ. Θ. 144· καὶ ὡς ἐπίθετον δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **κύκλωψ**. κ. σελήνη, ἡ στρογγύλον ὄμμα ἔχουσα σελήνη, Παρμεν. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 732· κύκλωπα κούρην Ἐμπεδ. 227.— Οἱ Κύκλωπες μνημονεύονται κατὰ πρῶτον ἐν τῇ Ὀδ. (I. 106-115, πρβλ. 399) ἀγρία τις φυλὴ μονοφθάλμων γιγάντων κατοικούντων νῆσον, ἥτις μετέπειτα ἐταυτίσθη μὲ τὴν Σικελίαν, πρβλ. Θουκ. 6. 2. Οὐδένα κοινωνικὸν δεσμὸν ἀνεγνώριζον καὶ ἠγνόουν τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν Ὀδ. Ι. 107, πρβλ. 275, 411· πρβλ. **Κυκλώπειος** 2.— τὸ

ἐνικ. ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε κεῖται ἐπὶ τοῦ Πολυφήμου τοῦ υἱοῦ τῆς Θοώσης, Α. 69, 71· ἐν Ἡσ. Θ. 140, εὑρίσκομεν τρεῖς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἄργην υἱοὺς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, οἱ ὁποῖοι ἐσφυρηλάτουν τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός.—Ὁ Θουκ. 6. 2 παριστᾷ αὐτοὺς ὡς τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Σικελίας. Μεταγενέστεροι δὲ ποιηταὶ κατέστησαν τὴν Αἴτνην ὡς σιδηρουργεῖον ἢ ἐργαστήριον αὐτῶν, καὶ πάντες οἱ σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς ἐθεωροῦντο ἀπόγονοι αὐτῶν. 2) οἱ κτήσαντες τὰ τείχη τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρυνθος κτλ., παρίστανται ὡς φυλὴ Θρακικῆς καταγωγῆς, Στράβ. 373· τὰ Κυκλώπων βάθρα, δηλ. αἱ Μυκῆναι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 944· πρβλ. **Κυκλώπειος, Κυκλώπιος.** [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **κύκλος** ἐν τέλ.]

κυκνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύκνος**, Γαλην. 24. 765.

κύκνειος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Ἑδδ. (Δ' Μακκ. ΙΕ', 21)· — ἀνήκων εἰς κύκνον, τοῦ κύκνου, πτίλον Σοφ. Ἀποσπ. 708· στόμα Ἀνθ. Π. 7. 12·— τὸ κ. (δηλ. ᾆσμα ἢ μέλος) ᾄδειν, τὸ ἐπιθανάτιον ᾆσμα τοῦ κύκνου, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 616Β, Αἰλ. παροιμ., τὸ κ. ἐξηχεῖν, ἐξᾴδειν, ἀποτείνειν τὴν ἐσχάτην παράκλησιν, Πολύβ. 30. 4, 7., 31. 20, 1, πρβλ. Παροιμιογρ.

κυκνίας ἀετός, ὁ, εἶδος λευκοῦ ἀετοῦ, Παυσ. 8. 17, 3.

κυκνῖτις, ιδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κύκνειος**, βοὴ Σοφ. Ἀποσπάσ. 457.

κυκνο-γενής, ές, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἡ γεννηθεῖσα ἐκ πατρὸς κύκνου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 24.

κυκνό-θρεπτος, ον, ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 237.

κυκνο-κάνθᾰρος, ὁ, εἶδος πλοίου μετέχοντος τοῦ κύκνου (II) καὶ τοῦ κανθάρου (III), ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν ἢ κύκνος ἢ κάνθαρος; — ἀμέλει κυκνοκάνθαρος· [ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμευμένος] Νικόστρ. ἐν «Διαβόλῳ» 1.

κυκνό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν κύκνου ἢ λευκὸς ὡς κύκνος, Αἰσχύλ. Πρ. 795.

κυκνό-πτερος, ον, μυθολογικὸν ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ὡς γεννηθείσης ἐκ τῆς Λήδας καὶ τοῦ κύκνου, ἡ ἔχουσα κύκνου πτερά, Εὐρ. Ὀρ. 1385.

κύκνος, ὁ, Λατ. Cycnus olor, κύκνων δουλιχοδείρων Ἰλ. Β. 460., Ο. 692, κτλ.·— μεταφ., ἐκ τῶν μύθων περὶ τοῦ ἐπιθανατίου ᾄσματος τοῦ κύκνου, ἀοιδός, ψάλτης, Ἀνθ. Π. 7. 19· ἴδε **κύκνειος** καὶ πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 316, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1444, Πλάτ. Φαίδωνα 85Β, Πολ. 620Α, Ὁρατ. Ὠδ. 2. 20· ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 870, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 5. II. εἶδος πλοίου, πιθ. ἐπειδὴ ἡ πρῷρα αὐτοῦ ἦτο κεκυρτωμένη ὡς ὁ λαιμὸς τοῦ κύκνου, Νικόστρ. ἐν «Διαβόλῳ» 1· πρβλ. **κυκνοκάνθαρος.** III. εἶδος ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 139.

κυκν-όφις, εως, ὁ, ἡ, ὅμοιος κύκνῳ Ἀνθ. Π. 11. 345.

κυκύϊζα· «γλυκεῖα κολόκυντα» Ἡσύχ.

κύκυον· «τὸν σικυὸν» Ἡσύχ.

κύλα, ων, τά, «τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑπώπια» Ἡσύχ., Σουίδ., Φώτ.· ὡσαύτως **κυλάδες**, αἱ, Εὐστ. 1591. 18· καὶ **κυλίδες**, Πολυδ. Β', 66·— τὰ ὑπεράνω μέρη καλοῦνται ἄνακυλα ἢ ἐπικυλίδες, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἂν καὶ τὰ λεγόμενα ἐκεῖ εἶναι συγκεχυμένα)· — Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καί: κύλλεια· ὑπώπια μέλανα. (Πρβλ. Λατ. cilium, καὶ ἴδε ἐν λ. **κύω.**) [ῡ ὡς ἐν τῷ Λατ. cilium, ἴδε **κῡλοιδιάω**· ὥστε μόνον ἡ ὁμοιότης τῆς σημασίας ἔκαμέ τινας νὰ γράψωσι **κοῖλα**, Ῥοῦφ. σ. 24, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 38, κτλ.]

κῠλῐκεῖον, τό, τράπεζα οἰνοπωλείου ἢ οἰκίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐτίθεντο τὰ ποτήρια, σκευοθήκη ποτηρίων, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 460D. II. συμπόσιον, Κρατῖν. Νεώτ. ἐν «Χείρωσι» 1.

κῠλίκειος, ον, ἀνήκων εἰς κύλικα, κ. ζητήματα, ἐπικυλίκειοι συζητήσεις, δηλ. αἱ ἐν πότῳ γινόμεναι, Πολυδ. Ϛ', 108.

κῠλῐκηγορέω, ἐπὶ τῇ κύλικι ἀγορεύω, Ἀθήν. 461Ε, 480Β, Πολυδ. Ϛ', 29.

κῠλῐκ-ηγόρος, ον, ὁ ἀγορεύων ἐπὶ τῇ κύλικι, ὁ κυλικηγορῶν, Εὐστ. 1632. 18.

κῠλῐκ-ήρῠτος, ον, (ἀρύω) ἄφθονος, ὃν δύναταί τις νὰ ἀρύῃ διὰ κύλικος, «κυλικήρυτον αἷμα· ὡς τὸ κοτυλήρυτον, οἷον πολὺ» Ἡσύχ.

κῠλίκιον, τό, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 8, Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. 420Β, Φιλητ. αὐτόθι 498Α· **κῠλῐκίς, ίδος**, ἡ, Ἀθήν 480C·— ὑποκορ. τοῦ **κύλιξ**, μικρὸν ποτήριον.

κυλῐκοφορέω, φέρω, κομίζω ἐντὸς ποτηρίου, Νικήτ. Χρον. 299Α.

κῠλῐκο-φόρος, ον, ἐπὶ τρίποδος, ὁ φέρων κύλικας κ.τ.τ., δηλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθενται κύλικες καὶ τὰ ὅμοια, «προσδραμὼν ὁ Θεαγένης ἐνὶ τῶν κυλικοφόρων τριπόδων, καὶ φιάλην τῶν πολυτίμων ἀνελόμενος, οὐδέν, ἔφη», Ἡλιόδ. 7. 27.

κῠλῐκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κύλικι, «ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 2.

κῠλινδέω, ἴδε ἐν λ. **κυλίνδω.**

κῠλινδήθρα, ἡ, = **ἀλινδήθρα**, ὃ ἴδε, πρβλ. **ἐξαλέω.**

κῠλίνδησις, εως, ἡ, τὸ κυλινδεῖσθαι, κυλίεσθαι, ἐν γυναίοις Πλουτ. Ἀντών. 9. II. μεταφ., συνεχὴς ἐξάσκησις, ἐμπειρία, ἐν λόγοις Πλάτ. Σοφ. 268Α, πρβλ. Λατ. versari.

κῠλινδρικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, κυλινδροειδής, σωλήν ἐστιν κυλινδρικὸς Συνέσ. 172D· ἀγγεῖον κυλινδρικὸν Ἥρων π. Πνευμ. 190, κτλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 682D.

κῠλινδρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κύλινδρον, Πλούτ. 2. 891C, Κλεομήδ.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Εὐστ. 1604. 58.

κύλινδρος, [ῠ], ὁ, κιονίσκος στρογγύλος ἔχων ἑκατέραν βάσιν ἐπίπεδον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 594, Πλούτ. 2 682C, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 9. 2) ὁ κύλινδρος βιβλίου, τόμος, Διογ. Λ. 10. 26. 3) ἐν τῷ πληθ. οἱ ὄρχεις, κύλινδροι ἄνδρικοὶ Κ. Μανασσ. Χρον. 2135. 4) **κύλινδροι = φάλαγγες** δι' ὧν καθέλκουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις ὁλκὰς ἀπ' ἠϊόνων εἰς βυθὸν ἑλκομένη Ἀνθ. Π. 10, 15.

κῠλινδρόω, διὰ κυλίνδρου ἰσοπεδῶ, τὸ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ, ἀναφύεται, φασίν, οὖλον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4. 3.

κῠλινδρώδης, ες, = **κυλινδροειδής**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 5, 3.

κῠλινδρωτός, ή, όν, διὰ κυλίνδρου ἰσοπεδωθείς, Νικ. παρ' Ἀθην. 369Β.

κῠλίνδω, Ὅμ. καὶ Τραγ., ὡσαύτως παρὰ Τηλεκλείδῃ ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 8, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1249, ἀλλὰ παρὰ πεζολόγοις συνηθέστερον **κυλινδέω**, (ἀλλ' ἀνθ' οὗ ἁπανταχῶς συνεχῶς ὡς διάφ. γραφὴ ὁ τύπος **καλινδέω**), ὡσαύτως ἐν Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 4, Ἀριστοφ. Ὄρν. 502, καὶ ὁ μόνος τύπος παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις· πρβλ. **μετακυλινδέω**· παρὰ μεταγεν. καὶ **κυλίω** (ὃ ἴδε), ὅπερ ὅμως χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν τῶν παραγώγων χρόνων·— μέλλ. **κυλινδήσω** μεταγεν. ὡς Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 35·— ἀόρ. **ἐκύλῑσα** Ἀποσπ. Τραγ. 2. 20 Wagn., Θεόκρ., κτλ., πρβλ. **εἰσ-, ἐκ-κυλίνδω.** Μέσ., παρατ. ἐν Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· μέλλ. **κυλίσομαι** (προ-) Ἀππιαν. ἀόρ. **ἐκυλισάμην** (ἐκ-), Λουκ. Ἱππίας 6.— Παθ., μέλλ. **κυλισθήσομαι** (ἐκ-) Αἰσχύλ. Πρ. 87· ἀόρ. **ἐκυλίσθην**, Ἀριστ. Μηχαν 24, 13, Ἐπικ. **κυλίσθ-**, Ἰλ. Ρ. 99, Σοφ. Ἠλ. 50, Ἀποσπ. 334· μεταγεν. **κυλινδηθεὶς** Στράβ. 659· πρκμ. **κεκύλισμαι** Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 63, Ἀθήν.· ὑπερσ. **ἐκεκύλιστο** Νόνν. Δ. 5. 47.— Περὶ τῆς ποικιλίας τῶν τύπων, ἴδε Veitch Gr. Verbs. ἐν λέξ. (Συγγενὲς τῷ **καλινδέω, ἀλινδέω**· ἴδε ἐν λέξ. **κίρκος.**)

Κυλίω τι, ὀστέα .. εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει Ὀδ. Α. 162, πρβλ. Ξ. 315· Βορέης μέγα κῦμα κυλίνδων Ε. 296· οἶδμα .. κυλίνδει βυσσόθεν θῖνα Σοφ. Ἀντ. 590· κυλίνδετ' εἴσω τὸν δυσδαίμονα, κυλίσατε τὸν μέσα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1249· ὀλοιτρόχους κυλινδεῖν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3, πρβλ. 4. 7, 4· Νεῖλος ἔνθα .. γαῖαν κυλίνδει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304· μεταφ., πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, ἐπικυλίει δυστυχίαν ἐπ' αὐτῶν, Ἰλ. Ρ. 688· στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητα Συλλ. Ἐπιγρ. 6280Α· 35, ἴδε κατωτ. II. 1. 2) ἀναστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, Πινδ. Ν. 4. 66. 3) ἐλπίδας οὐλομένας Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω, ἀπεμάκρυνεν αὐτάς, Ἀνθ. Π. 7. 490. II. Παθ., κυλίομαι, συχνὸν παρ' Ὅμ., τρόφι κῦμα κυλίνδεται Ἰλ. Λ. 307, πρβλ. Ὀδ. Η. 147· πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς Λ. 598, πρβλ. Ἰλ. Ν. 142., Ξ. 411· νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται Λ. 347, πρβλ. Ὀδ. Β. 163., Θ. 81· κυλίομαι ὡς πλοῖον ἐν θαλάσσῃ, Πινδ. Ο. 12. 9· περιδινοῦμαι περὶ τροχόν, περὶ τοῦ Ἰξίονος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 43· κυλινδομένη φλόξ, ἡ περιδινουμένη φλόξ, αὐτόθι 1. 45· νεφέλαι κυλινδόμεναι Ἀριστοφ. Νεφ. 375· μεταξύ πού κ. τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος .. Πλάτ. Πολ. 479D. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, κυλιόμενος ἐντὸς κόπρου, εἰς ἔνδειξιν θλίψεως, Ἰλ. Χ. 414· κλαίων τε κυλινδόμενός τ' Ὀδ. Δ. 541, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 502· πλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι, ὡς τὸ **καλινδέομαι**, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 31, κτλ.· ψυχὴ .. περὶ τάφους κυλινδουμένη Πλάτ. Φαίδων 81D· ἐν δικαστηρίοις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 172C· πρὸ ποδῶν κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 432D·— μεταφ., ἐν ἀμηχανίῃσι κ. Θέογν. 619· ἐν ἀμαθίᾳ κ. Πλάτ. Φαίδων 82Ε, Πολιτ. 309Α· ἐν πότοις καὶ γυναιξὶν Πλούτ. 2. 184F. 6. κυλίομαι, πίπτω κατὰ κεφαλῆς, ἐκ δίφρων κυλισθεὶς Σοφ. Ἠλ. 50. γ. κυλίομαι κατὰ γῆς, κυλισθεὶς ὡς ὄνος ὁ αὐτ. εἰς Ἀποσπ. 334· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 8, 7. 3) ἐπὶ χρόνου, κυλινδομέναις ἀμέραις Πινδ. Ι. 3. 29. 4) ἐπὶ λόγων, μεταδίδομαι ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, δηλ. διαλαλοῦμαι, συνεχῶς λέγομαι, ὡς τὸ Λατ. jactari, τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται Ἀριστοφ. Σφ. 492· κ. πᾶς λόγος παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν Πλάτ. Φαῖδρ. 275Ε.

κύλιξ [ῠ], ῐκος, ἡ, (κυέω) ἔκπωμα, ποτήριον, κυρίως οἰνοδόχον, «κρασοπότηρον», Λατ. calix, Φωκυλ. 11, Σαπφὼ 5, Ἡρόδ. 4. 70, Πίνδ. κτλ.· κυλίκων τέρψις Σοφ. Αἴ. 1200, πρβλ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. 480C· κ. φιλοτησία Ἀριστοφ. Λυσ. 203, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 24· κ. ἴσον ἴσῳ κεκραμένη Ἀριστοφ. Πλ. 1132· πλήρεις κ. οἴνου . ἤντλουν Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 30· πίνειν τε πολλὰς κ. Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15a· ἐπὶ κύλικι λέγειν

= κυλικηγορεῖν (πρβλ. ἐπικυλίκειος), Πλάτ. Συμπ. 214Α· ἐπὶ τῆς κ. φλυαρεῖν Διογ. Λ. 2. 82. παρὰ τὴν κ. Πλουτ. Ἀντών. 24· περιελαύνειν τὰς κ., περιάγειν, περιφέρειν τὰ ποτήρια (πρβλ. σοβέω I), Ξεν. Συμπ. 2, 27· οἱ πρὸς ταῖς κ., οἱ τὰ ποτήρια φέροντες, Ἡρῳδιαν. 3. 5. II. = κοτύλη, Γλαύκων .. Κυπρίους φησὶ τὴν κοτύλην κύλικα καλεῖν Ἀθήν. 480F.

κύλῖσις, εως, ἡ, τὸ κυλίεσθαι, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν κυλιομένων ἐπὶ τῆς κονίας, ἀφοῦ πρῶτον ἀλείψωσι τὰ ἑαυτῶν σώματα δι' ἐλαίου, Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 6., 5. 4, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 9, 3· πρβλ. κυλιστικός. II. κίνησις περιστροφικὴ ἐν κύκλῳ, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 8, 8.

κῠλίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κύλιξ, Πολυδ. Ϛ', 95, Ι', 66, Διον. Ἀλ. 2. 23·— ὅθεν β' ὑποκορ. κῠλίσκιον, τό, Πολυδ. Ϛ', 98· ἀναγινωσκόμενον ἄλλοτε ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 459, ἔνθα νῦν φέρεται κοτυλίσκιον, πρβλ. Ἀθήν. 419Β.

κύλισμα, τό, τὸ κυλίεσθαι, ἡ κύλισις, Ἱππιατρ. II. τὸ κυλίεσθαι ἢ τὸ μέρος ἔνθα κυλίεταί τις, ὡς τὸ κυλίστρα, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 22.

κῠλιστικός, ή, όν, ἠσκημένος εἰς τὸ κυλίεσθαι· ὡς οὐσιαστ., παλαιστὴς ἐξακολουθῶν νὰ παλαίῃ ἐνῷ κυλίεται ἐν τῇ κονίᾳ, Σχόλ. εἰς Πινδ. I. 4. 81.

κῠλιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., πρὸς κύλισιν κατάλληλος, μέγας, λίθοι Ἐτυμολ. Μέγ. 707. 3. II. πεπλεγμένος εἰς κύκλον, ἐπίθετον εἴδους στεφάνου, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 678Ε, κἑξ., πρβλ. 49F.

κῠλίστρα, ἡ, τόπος ἐν ᾧ ἵπποι κυλίονται, Ξεν. Ἱππ. 5, 3, Ἱππιατρ. 27. 25, Πολυδ. Α', 183· πρβλ. κονίστρα.

κῠλίχνη, ἡ, μικρὰ κύλιξ, «ποτηράκι», Ἀλκαῖ. 31· ὡσαύτως, ἀγγεῖον ὀψοφόρον, πινάκιον διὰ φαγητόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 423· κιβώτιον, Ἡσύχ.— ὑποκορ. κῠλίχνιον, τό, Ἀριστοφ. Ἱππ. 906· ὡσαύτως κῠλιχνίς, ίδος, ἡ, Ἀντιφ. ἐν «Τραυματίᾳ» 2, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 480F, Γαλην. Λεξ., Ἡσύχ.

κῠλίω, μεταγεν. τύπος τοῦ κυλίνδω, ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 202 ἐν συνθέσ. προσκυλῖσε, μετοχ. ἀνακυλῖον, Ἀλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 7. Κυλινδῶ, «σέρνω» ἐπὶ τῆς γῆς, «κυλιῶ», γαστέρας αἱμοβόρως ἐκύλῖον, ἐπὶ ὄφεων, Θεόκρ. 24. 18· κυλίουσιν [ἀλλήλους] ἐν τῷ πηλῷ Λουκ. Ἀνάχ. 6· λόγοις τοὺς ῥήτορας κ., ἐπικυλίων, Κωμ. Ἀνώμ. 51·— Παθ., = κυλίνδομαι, κυλίομαι ἢ περιδινοῦμαι, περιστρεφόμενος προχωρῶ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 11. κἀλλ.· ἐπὶ μελισσῶν πετομένων κυκλικῶς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 29· πρὸς τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι κυλιομένην Διον. Ἀλ. 8. 39· κ. περὶ τὴν ἀγοράν, πάντοτε ἐκεῖ συχνάζω, περιφέρομαι, Ἀριστ. Πολ. 6, 4. 13. 2) κυλίων συμμαζεύω, ἣν κυλίουσι κόπρον (ἐνν. κάνθαροι) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 18.— Παθ., «κυλιοῦμαι», ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 26, 3.

κυλλαίνω, = κυλλόω, κ. ὦτα κάτω, κρεμῶ αὐτὰ κάτω, Σοφ. Ἀποσπ. 619· κυλλαινόμενοι, γινόμενοι κυλλοί, «κουλλοὶ» ἢ χωλοὶ (κοινῶς: κοιλ-), Ἱππ. 819D.

κύλλαρος, ὁ, εἶδος καρκίνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 32. (διάφ. γραφ. σκύλλαρος).

κυλλάστις, Ἰων. -ηστις, ιος, ὁ, Αἰγυπτιακὸς ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐξ ὀλύρας, Ἡρόδ. 2. 77, Ἑκαταῖ. παρ' Ἀθην. 418Ε, Φανόδ. αὐτόθι 114C, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 253.

κυλλή, ἡ, πρβλ. κυλλός, κοῖλος.

Κυλλήνη, ἡ, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλ. ὅθεν ὁ Ἑρμῆς ἐκαλεῖτο Κυλλήνιος, Ὅμ. ἐν Ὀδ. Ω. 1, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 304, 318, Παυσ. 2. 26, 5, κλ.

κυλλο-πόδης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ.

Κυλλο-ποδίων [ῐ], ονος, ὁ, (πούς) ὁ ἔχων τοὺς πόδας κυλλούς, στρεβλούς, χωλός, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Σ. 371 κ. ἀλλ.· κλητ. Κυλλοπόδῖον Φ. 331.

κυλλό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ἔχων κυλλούς, στρεβλοὺς πόδας, χωλόπους, Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 338Α, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 444. 10.

κυλλός, ή, όν, ὁ ἔχων βεβλαμμένους τοὺς πόδας, χωλός, κυρίως ἐπὶ ποδῶν κεκαμμένων πρὸς τὰ ἐκτὸς διὰ νόσον, ἀντίθ. τῷ βλαισός, Ἱππ. π. Ἄρθ. 820, πρβλ. 819Β, 827Ε· μηρὸς κυλλότερος 822Β· κ. πούς 821Β, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1379· κ. οὖς Ἱππ. 805Η. ἴδε Foës. Oecon.·— ἔμβαλε κυλλῇ (δηλ. χειρί), βάλε εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸ «κουλλὸν χέρι», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1083, πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ.

κυλλόω, στραβώνω, στρεβλώνω, «κουλλαίνω», Γαλην. 12. 418. — Παθ., κεκυλλωμένα Ἱππ. π. Ἄρθ. 827G·— ἐξ οὗ κύλλωμα, τό, χωλότης, Γαλην. 13. 1, 670· καὶ κύλλωσις, εως, ἡ, στρέβλωσις, τὸ χωλὸν ποιεῖν τινα, Ἱππ. π. Ἄρθ. 827, Γαλην.

Κυλλύριοι, οἱ, ἴδε Κιλλικύριοι.

κῠλοιδιάω, (κύλα, οἰδάω) ἔχω οἴδημα ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, ἔχω τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν πρησμένα, μελανιασμένα, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη Ἀριστοφ. Λυσ. 472· ἐξ ἀγρυπνίας, ὡς ἐπὶ ἀτυχῶν ἐραστῶν, Θεόκρ. 1. 38· πρβλ. Νικ. Ἀλ. 478, Ruhnk. Tim.

κύλον, τό, ἴδε κύλα.

κῦμα, τό, (κύω) πᾶν ὅτι εἶναι ἐξωγκωμένον (ὡς εἰ «ἐγκαστρωμένον»):— ἐντεῦθεν, 1) τὸ «φούσκωμα» τῆς θαλάσσης, κῦμα, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ὡσαύτως, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ., Ὅμ., κτλ., ἀλλ' οὐχὶ συχνὸν παρὰ πεζολόγοις· κ. θαλάσσης Ἰλ. Β. 209, κ. ἀλλ.· κ. ῥόθιο Φ. 263· κ. Διιπετέος ποταμοῖο αὐτόθι 268, 326· κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον Φ. 61· κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 114· περιληπτικῶς, ὡς τὸ κῦμα ἔστρωτο, ὅταν τὰ κύματα εἶχον καταπέσει, Ἡρόδ. 7. 193, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 12, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε ἐπαναχώρησις. 6) μεταφορ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, κ. χερσαῖον στρατοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 64, πρβλ. 114, 1077. γ) παρὰ Τραγ., ὡσαύτως, μεταφ. ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς δυστυχίας, κτλ., κ. ἄτης, κακῶν, συμφορᾶς, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 886, Θήβ. 758, Εὐρ. Ἴων 927, Ἱππ. 824· κελαινοῦ κύματος .. μένος, ἐπὶ πάθους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 832· κ. κατακλυσμὸν φέρον νόσων Πλάτ. Νόμ. 740Ε· πρβλ. πόντος, πέλαγος. δ) παροιμ., μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν Αἰσχύλ. Προμ. 1001· πρὸς κῦμα λακτίζειν Εὐρ. Ι. Τ. 1396· ἐκ κυμάτων γαλήν' ὁρῶ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 279· ἐπ' ἠόνι κύματα μετρεῖν Θεόκρ. 16. 60· ἀριθμεῖν τὰ κύματα Λουκ. Ἑρμότ. 84. 2) κυματοειδής τις γλυφὴ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν ὡς κόσμημα, Λέσβιον κ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72· πρβλ. κυμάτιον. II. ἐκ τοῦ κύω (ὡς τὸ κύημα ἐκ τοῦ κυέω), τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, νεόσπορον Αἰσχύλ. Εὐμ. 659· γέμουσαν κύματος θεοσπόρου Εὐρ. Ἀποσπ. 107· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γῆς, κ. λαμβάνειν Αἰσχύλ. Χο. 128· δισσὸν κῦμ' ἐλόχευσε τέκνων Ἀνθ. II. 6. 200. 2) τὸ νέον βλάστημα τῶν φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 9· ἰδίως κράμβης, Λατ. cyma, Γαλην. 6. 365.

κῡμαίνω: μέλλ. -ανῶ·— ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ πόντον ἐδήσετο κυμαίνοντα, ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, Ἰλ. Ξ. 229, πρβλ. Ὀδ. Δ. 425, 570, κτλ.· ἐπὶ χύτρας, βράζω, Ποιητ. παρὰ Σουΐδ.· κ. ἄνω καὶ κάτω Πλάτ. Φαίδων 112Β· κ. τῇ πορείᾳ, διὰ κυματισμοῦ τινος τοῦ σώματος βαδίζω, ἐπὶ κάμπης, Ἀριστοφ. π. Ζ. Ἱστ. 5. 19, 9· τὰ ἄποδα .. κυμαίνοντα προέρχεται ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 9, 9· ἐπὶ γραμμῆς στρατιωτῶν, Πλουτ. Πομπ. 69. 2) μεταφ., ἐπὶ ἀνησύχου πάθους, ἐξογκοῦμαι, ἀναβράζω, Λατ. fluctuo, aestuo, κυμαίνοντ' ἔπη Αἰσχύλ. Θήβ. 443· ἥβας ἄνθος κυμαίνει Πινδ. Π. 282· αἱ ψυχαὶ κ. μειζόνως, ἐκ τοῦ πάθους τῆς ὀργῆς, Πλάτ. Νόμ. 930Α· κ. ἐκ τῆς ἐπιθυμίας Αἰλ. π. Ζ. 7. 15· ἐς τὴν ὁμιλίαν αὐτόθι 15. 9. 3) μεταβ., κάμνω τι νὰ κυμαίνηται, νὰ κυλίηται ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας Φερεκύδ. παρ' Ἀθην. 470D· ταράσσω, τὴν θάλατταν Λουκ. Ἐναλ. Διάλ. 7. 1· οἴστρῳ κ. θεοὺς Ἀνθ. Πλαν. 196.— Παθ., ταράσσομαι, κ. πνεύματι τὸ πέλαγος Πλουτ. Ἀντ. 65, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 676· πόθῳ Πινδ. Ἀποσπ. 88. 3. II. (κῦμα II) ἔχω τὴν γαστέρα ἐξωγκωμένην, κυοφορῶ, κυμαίνειν γαστέρα Ὀππ. Κυν. 1. 358· κύστιδα 4. 439· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σεμέλης κυμαίνετο γαστήρ Νόνν. Δ. 8. 7.

κύμανσις, εως, ἡ, κυματισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9, 9.

κῡμάς, -άδος, ἡ, (κύω) ἔγκυος, Ἡσύχ.

κυμᾰτηδόν, Ἐπίρρ., ὡς κῦμα, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. § 54.

κυμᾰτηρός, ά, όν, (κῦμα) = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

κυμᾰτίας, Ἰων. -ίης, ου, ὁ, κυμαινόμενος, πλήρης κυμάτων, κ. ὁ ποταμὸς ἐγένετο Ἡρόδ. 2. 111· πόρος Αἰσχύλ. Ἰκ. 545. 2) ἐνεργ., ἐγείρων κύματα, τρικυμιώδης, θυελλώδης, ἄνεμος Ἡρόδ. 8. 118.

κυμᾰτίζομαι, Παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, οὔτε κυματιζόμεναι αἰσθάνονται (αἱ θήλειαι τῶν πολυπόδων) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 24· κυμαίνομαι, συνταράσσομαι ὡς τὰ κύματα, ἐν τῇ κοιλίᾳ κ. τὰ σιτία Γαλην. 19. 717.

κυμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῦμα, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κῦμα I. 2, Λατιν. cymatium, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 37 (ἴδε Böckh. σ. 284), Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΕ', 11, 24)· ὁμοίως ἐπὶ ἕλικος τοῦ Ἰων. κιονοκράνου, Βιτρούβ. 4. 1, κτλ.

κῡμᾰτο-αγής, ές, (ἄγνυμι) ὁ ῥηγνύμενος ὡς κῦμα, δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται Σοφ. Ο. Κ. 1243.

κῡμᾰτο-βόλος, ον, (βάλλω) ἀναρρίπτων κύματα, Γλωσσ.

κῡμᾰτο-δρόμος, ον, διατρέχων τὰ κύματα, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 789 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: κυμάτων δρομεύς, ἐπὶ τοῦ λάρου· -δρομέω, αὐτόθι.

κῡμᾰτο-ειδής, ές, ὅμοιος κύμασι, τρικυμιώδης, ἄνεμος Ἀριστ. Προβλ. 26. 16.

κῡμᾰτόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κυματίας Ἀνθ. Π. 9. 46, Ὀππ. Ἁλ. 1. 4.

κυματό-κλυστος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 82, 131.

Κῡμᾰτο-λήγη, ἡ, ἡ τὰ κύματα καταπαύουσα, καταπραΰνουσα, ὄνομα Νηρηΐδος, Ἡσ. Θ. 253.

κῡμᾰτοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1241· σκόπελος Ἀνθ. II. 10. 7· ἰχθύες πλανῆται καὶ κυματοπλῆγες Ἱππ. 357. 48, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 300Ε, Μνησίθ. αὐτόθι 358Β.

κῡμᾰτο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κύματα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ῥήτορες (Walz) 3. 528, περὶ τύπου προπαροξυτόνου, ἴδε τὴν ἑπομ. λέξ. **κυματοφθόρος**.

κῡμᾰτο-φθόρος, ον, ἐν τῇ θαλάσσῃ φέρων καταστροφήν, φθοράν, ἁλιαίετος Εὐρ. Ἀποσπ. 637· ἔνθα ὁ Ruhnk. εἰκάζει **κυματότροφος**, τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης.

κυματοφορτίδες· «κόγχοι» Ἡσύχ.

κῡμᾰτόω, καλύπτω διὰ τῶν κυμάτων, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, τὸ πεδίον Πλουτ. Ἀλέξ. 26.— Παθ., ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καλύπτομαι ὑπὸ κυμάτων, κατακλύζομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἡλιόδ. 9. 4, πρβλ. 10. 16. II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα Θουκ. 3. 89· ὁ ποταμὸς ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 30· μεταφ., ἐπὶ τοῦ ἀέρος παλλομένου ὑπὸ τῆς φωνῆς, Στωϊκὴ λέξις ἐν Πλουτ. 2. 902E, Διογ. Λ. 7. 158.

κῡμᾰτωγή, ἡ, (ἄγνυμι) μέρος ἔνθα τὰ κύματα θραύονται, ἡ ἀκτή, Ἡρόδ. 4. 196., 9. 100, Λουκ. Ἑρμότ. 84, κτλ. (Πρβλ. **κυματοαγής**.)

κῡμᾰτώδης, ες, ἐπὶ τόπου προσβαλλομένου ὑπὸ κυμάτων, κυματωδέστεραι γαῖαι Ἀριστ. Προβλ. 23. 29· 1· αἰγιαλὸς Πλουτ. Φάβ. 6· = **κυματοειδής**. κυματώδεις σφυγμοὶ Γαλην. τ. 8, σ. 3· κυματώδη φωνὴν Γεωργ. Ἀλ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 253, 12.

κῡμάτωσις, εως, ἡ, κύμανσις, σάλος κυμάτων, σφοδρὰ κυμάτωσις, ὑφ' ἧς πάντες οἱ νεκροὶ ἀπεβράσθησαν Φίλων τ. 2, σ. 174, 25· κλύδωνι καὶ κυματώσει παρὰ τῷ αὐτῷ τ. 1. σ. 14, 23· παρὰ τῷ Στράβ. 53 φαίνεται ἡ λέξις ὡς σημαίνουσα **κυματωγήν**.

κυμβαῖον, τό, = **κυμβίον**, ὃ ἴδε.

κυμβᾰλίζω, κρούω τὰ κύμβαλα, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 5.

κυμβάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύμβαλον**, Ἥρων. Αὐτόμ. σ. 258. II. = **κοτυληδών**, φυτόν, Διοσκ. 4. 92· **κυμβαλῖτις**, ἡ, Γαλην. 4. 282

κυμβᾰλισμός, ὁ, τὸ κρούειν τὰ κύμβαλα, Ἀλκίφρων 3. 66.

κυμβᾰλιστής, οῦ, ὁ, ὁ κρούων τὰ κύμβαλα, Δίων Κ. 50. 27.

κυμβᾰλίστρια, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγ., cympalistria, Πετρών. 22.

κυμβαλο-κρούστης, ου, ὁ, = **κυμβαλιστής**, Γλωσσ.

κύμβᾰλον, τό, (κύμβος) Λατ. cymbalum, μουσικὸν ὄργανον συνιστάμενον ἐκ δύο μεταλλίνων κοίλων ἡμισφαιρίων ἅπερ συνέκρουον πρὸς ἄλληλα πρὸ πάντων εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης, Ξεν. Ἱππ. 1. 3· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Πινδ. Ἀποσπ. 48, Διόδ. 2. 38, Πλουτ. κτλ.· πρβλ. **τύμπανον**.

κύμβᾰχος, ον, (κύμβη Β, κύπτω) ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ κεφαλήν, «κατακέφαλα», Λατ. pronus, ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσι Ἰλ. Ε. 586· κ. ἐπ' ὤμους Ἡλιόδ. σ. 431 ἔκδ. Κοραῆ· πρβλ. Λυκόφρ. 66, Εὐστ. 584. 16·— ἴδε ἐν λ. **κυβιστάω**. II. ὡς οὐσιαστ. ἡ κορυφὴ περικεφαλαίας, ὅπου ἐτίθετο ὁ λόφος, κόρυθος .. ἱπποδασείης κύμβαχος ἀκρότατος Ἰλ. Λ. 536.

κύμβη (Α), ἡ, τὸ κοῖλον ἀγγεῖον· ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, ἔκπωμα, ποτήριον, Νικ. Ἀλ. 164, 389, Θ. 943, Ἀθήν. 483Δ· = ὀξύβαφον Ἡσύχ. II. λέμβος, πλοιάριον, Λατ. cymba Σοφ. Ἀποσπ. 120. III. πήρα, «ταγάρι», σάκκος, ὡς τὸ **κίββα**, Ἡσύχ. (Πρβλ. **κύμβος, κύμβαλον, κύπελλον, κύββα**, Σανσκρ. kumbhas.)

κύμβη (Β), ἡ, = **κύβη**, ἡ κεφαλή, Ἐτυμολ. Μέγ. 545. 27·— ἐντεῦθεν, εἶδος πτηνοῦ, πτεροβάμονες κύμβαι Ἐπεδ. 188.

κυμβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν ποτήριον, Λατ. cymbium, Συλλ. Ἐπιγρ. 1δ9, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 481 κἑξ., Ἄλεξ. παρὰ τῷ αὐτῷ 230C, Δημ. 588. 18., 565. ἐν τέλ., κτλ.·— ἐν Α. Β. 274, Ἐτυμολ. Μέγ. 545. 31, **κυμβεῖον**, καὶ **κυμβαῖον** παρ' Εὐστ. 584. 19 κἑξ.

κύμβος, ὁ, = **κύμβη**, ποτήριον, Νικ. Θ. 526·— ὁ Νικ. ἔχει ὡσαύτως καὶ ἑτερόκλ. δοτ. κύμβεϊ ἢ κύμβεσι, ὡς ἐκ τοῦ κύμβος, εος, τό, Ἀλ. 129.

κυμερνήτης, ου, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **κυβερνήτης**, Ἐτυμολ. Μέγ. 543. 3.

κύμινδις [ῠ], ὁ, (ἢ ἡ, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 291), γεν. -ιδος Πλάτ. Κρατ. 392Α·— ὄνομα πτηνοῦ, ἥν τ' ἐν ὄρεσσιν χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· μνημονεύεται δὲ ὡς πτηνὸν ἁρπακτικόν, (ὄνυχας ἠγκυλωμένος) ὑπὸ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1180, 1· ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 5 περιγράφει τὸ πτηνὸν τοῦτο (ὡς καὶ ὁ Ὅμ.) ὡς συχνάζον τὰ ὄρη, «ἔστι δὲ μέλαν καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος καλούμενος καὶ τὴν ἰδέαν μακρὸς καὶ λεπτός». Δὲν εἶναι εἰσέτι γνωστὸν τί πτηνὸν εἶναι.

κῡμῑνεύω, (κύμινον) ἐπιπάσσω μὲ κύμινον, Λουκ. Ἀλέξ. 25.

κῠμίνινος [μῐ], η, ον, ἐκ κυμίνου, Ἀλεξ. Τραλλ. 1. σ. 9.

κῡμῑνο-δόχον, τό, δοχεῖον κυμίνου τιθέμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς σήμερον τὸ ἁλατοδοχεῖον, Νικοχάρης ἐν «Γαλατείᾳ» 1· ὡσαύτως **κυμινο-δόκη**, ἡ, Ἀπολλόδ. ἐν «Γραμματειδιοποιῷ» 1· -θήκη, ἡ, Πολυδ. Ι', 93.

κυμῑνοκίμβιξ, ικος, ὁ, φιλάργυρος, «σμικρολόγος» Εὐστ. 1828, 10, ἴδε **κυμινοπρίστης**.

κύμῑνον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «κύμνος», Λατ. cuminum, Σώφρων (42) ἐν Mus. Cr. 2. σ. 350, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 387 ἐχρησίμευεν ὡς ἄρτυμα ἢ ἥδυσμα ἐδεσμάτων, Ἀντιφ. ἐν «Λευκαδίῳ» 1. 2, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 2. 6, κτλ.·— παροιμ. ἐπὶ φειδωλοῦ ἀνθρώπου (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 363. Πρβλ. τὸ Ἑβρ Kammôn).

κῡμῑνο-πρίστης, ου, ὁ, (πρίω) ὁ καταπρίων, πριονίζων τὸ κύμινον, δηλ. ἄνθρωπος εἰς ἄκρον φειδωλός, Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 39·— ὡς ἐπίθ., κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστί σου πάλαι Ἄλεξ. ἐν «Φιλοκάλῳ» 1· πρβλ. Θεόκρ. 10. 55·— ὁ Εὐστ. μνημονεύει καὶ **κυμινοκίμβιξ**, ικος, ὁ, ἔκ τινος Κωμ. ποιητοῦ, 1828, 10, ἴδε Miller Mélanges σ. 424.

κυμῑνοπριστία, ἡ, φειδωλότης, Ἀνδρόνικ. ὁ Κάλλιστ. (ἢ ὁ Ρόδιος) περὶ Παθ. σ. 756.

κῡμῑνο-πριστο-καρδᾰμο-γλύφος, ον, ὁ πριονίζων τὸ κύμινον καὶ ξύων τὸ κάρδαμον, ἐπιτεταμ. κωμικῶς ἀντὶ τοῦ **κυμινοπρίστης**, Ἀριστοφ. Σφ. 1357.

κῡμῑνότρῑβος, ον, τετριμμένος μετὰ κυμίνου ὅπως προσλάβῃ τὴν εὐώδη γεῦσιν αὐτοῦ, κ. ἅλς, Λατ. sal cyminatus, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 230B.

κῡμῑνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κύμινον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 3.

κῡμο-δέγμων, ον, ἐπὶ θαλασσίας ἀκτῆς, ἡ δεχομένη τὰ κύματα, ἀκτὴ Εὐρ. Ἱππ. 1173.

Κῡμο-δόκη, ἡ, ἡ τὰ κύματα δεχομένη, Νηρηΐς τις, Ἰλ. Σ. 39, Ἡσ.

κῡμο-θαλής, ές, ἔχων ἄφθονα κύματα, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ὕμν. Ὀρφ. 16. 5.

κῡμο-θόη, ἡ, (θοός) ταχεῖα ὡς τὸ κῦμα, Νηρηΐς τις, Ἰλ. Σ. 41, Ἡσ.

κῡμό-κτῠπος, ον, ὁ ἐκ τοῦ κτύπου τῶν κυμάτων ἠχῶν, κυμοκτύπων .. ἁλίων μυχῶν Σιμίας παρ' Ἡφαιστ. σ. 74, Λοβ. Φρύν. 668.

κῡμο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = **κυματοπλήξ**. Ἀρκάδ. 19. 6.

Κῡμο-πόλεια, ἡ, ἡ ἐπὶ τῶν κυμάτων περιπατοῦσα, Ἡσ. Θ. 819.

κυμόρροος, ὁ, ὁ τῶν κυμάτων ῥοῦς, Ἡσύχ.

κῡμορ-ρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, ὁ θραύων τὰ κύματα, Ἀρκάδ. 19. 12, ἐκ τοῦ κώδ. τοῦ Ἑρμ.

κῡμο-τόκος, ον, ἐπὶ τοκετοῦ, ἐν γαστρὸς κυμοτόκοις ὀδύναις Ἐπιτύμβ. Βοιωτ. ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 505.

κῡμο-τόμος, ον, ὁ τέμνων τὰ κύματα, ὁ κ., ἡ τριγωνικὴ βάσις γεφύρας, Σουΐδ.

Κῡμώ, οῦς, ἡ, ἡ πλήρης κυμάτων, Νηρηΐς τις, Ἡσ. Θ. 255.

κῡνᾱγέσιον, κυνᾱγέτας, κυνᾱγέτις, κυνᾱγία, ἴδε ἐν λέξ. **κυνηγ-**.

κῡνᾱγός, Δωρ. ἀντὶ **κυνηγός**, (ἄγω) ὁ ὁδηγῶν ἢ ἄγων τοὺς κυνηγετικοὺς κύνας, κυνηγὸς ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 694, κτλ.· τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν Σοφ. Ἠλ. 563· οὕτως, κυναγὲ παρσένε, παρθένε κυνηγέ, Ἀριστοφ. Λυσ. 1272·— θηλ. **κυνηγίς**, ίδος, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Φιλεταίρου.— Ὁ τύπος **κυνηγὸς** φαίνεται πρῶτον παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 32, 3. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἀείποτε χρῶνται τῷ τύπῳ **κυνᾱγὸς** ἔτι καὶ ἐν ἰάμβοις, Φρύν. σ. 428, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 26, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **λοχαγός**· πιθανῶς θὰ ἔλεγον καὶ **κυνᾱγία**, ὅπερ ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. 109 (ἰαμβ.), καὶ οὕτω διώρθωσεν ὁ Elmsl. ἐν Βάκχ. 339, Σοφ. Αἴ. 37. Ἀλλ' ὅμως ἀείποτε ἔλεγον **κυνηγέτης**, καὶ ὁ τύπος οὗτος ἦτο ὁ συνήθης ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

κῠνάγχη, ἡ, (κύων, ἄγχω) κατάρρους μετὰ φλογώσεως, «συνάχι», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 22, 2, Ἀντ. Λιβερ. 23· πρβλ. **ὑάγχη**·— ὅθεν, II. λαιμόπονος, διακρινόμενος εἰς πολλὰ εἴδη, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, Προγνωστ. 45, Ἀφ. 1247, κτλ.·— **συνάγχη** ἀπαντᾷ συχνάκις ὡς διάφ. γραφή.— Ἀλλ' ὁ Γαλην. διακρίνει θεωρῶν τὴν μὲν **κυνάγχην** ὡς φλόγωσιν τοῦ λάρυγγος, τὴν δὲ **συνάγχην** ὡς φλόγωσιν τῶν ἐσωτερικῶν μυώνων τοῦ λαιμοῦ, καὶ **παρασυνάγχην** τῶν ἐξωτερικῶν μυώνων, π. τῶν Πεπονθότ. τόπων 5, εἰς Ἱππ. Ἀφ. 4. 34. III. κλοιὸς κυνός, Ἀνθ. Π. 6. 34 καὶ 35 (ἄλλ. **κυνακτής**).

κυν-άγχης, ου, ὁ, ὁ τοὺς κύνας ἄγχων, ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ, Ἱππῶν. 18.

κῠναγχικός, ή, όν, πάσχων ἐκ **κυνάγχης**, Γαλην.· πάθος κ. = **κυνάγχη**, Διοδ. Ἐκλογ. 537. 77.

κῠν-ᾱγωγός, ὁ, (ἄγω) ὁ ὁδηγῶν κύνας, θηρευτής, ὡς τὸ **κυναγός**, Ξεν. Κυν. 9, 2, Ἀρρ. Κυν. 7. 6., 25. 6.

κῠν-άκανθα, ἡ, κυνὸς ἄκανθα, ἴσως = **κυνόσβατος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 22.

κῠν-ακτής, οῦ, ὁ, (ἄγω) κλοιός, περιλαίμιον σκύλου, ἴδε **κυνάγχη** III.

κῠν-αλώπηξ, εκος, ἡ, κύων καὶ ἀλώπηξ, μιγὰς ἐκ τῶν δύο, ὡς τὸ Λακων. **ἀλωπεκίς**, Ἀριστοφ. Λυσ. 957. II. σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ Κλέωνος, ὁ αὐτ. εἰς Ἱππ. 1067, κτλ.· τῶν κυνικῶν, Λουκ. Περεγρ. 30.

κῠνάμυια [νᾰ], ἡ, κυνόμυια, «σκυλλόμυγα», δηλ· ἀναιδὴς μυῖα, ἐπίθετον ὑβριστικὸν ἀναιδῶν γυναικῶν, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἄρεως πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ παρὰ τῆς Ἥρας πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, Ἰλ Φ. 394, 421·— μεταγεν. συγγραφεῖς ἀπεδέξαντο τὸν ἀναλογώτερον τύπον **κυνόμυια**, π. χ. Ἀνθ. Π. 11. 265, Αἰλ π. Ζ. 4. 51, Λουκ. Ἀλεκτρ. 31, κτλ.· οὕτω, ὦ γαστὴρ κυνόμυια Ἀνθ. Πλαν. 9· ἀλλ' ὁ ἀρχαιότερος τύπος πάλιν εὑρίσκεται ἐν Ἀθην. 126Δ, 157Α· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 689.

κῠν-άνθρωπος, ον, «σκυλλάνθρωπος», νόσος κ., καθ' ἣν ὁ πάσχων ἄνθρωπος νομίζει ἑαυτὸν κύνα, Γαλην. 10. 502· πρβλ. **λυκάνθρωπος**.

κυνάρα, ἡ, πιθανῶς = **κυνόσβατος**, ἢ ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ **κινάρα** (ἴδε παρ' Ἀθην. 70Δ), Σοφ. Ἀποσπ. 318, Σκύλ. παρ' Ἀθην. 70C· καλουμένη καὶ **κύναρος** ἄκανθα, Ἑκαταῖ. 172, Σοφ. Ἀποσπ. 643.

κῠνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύων**, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 20, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 19, Ἀλκαῖ Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4· ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς τύπος ἧττον δόκιμος τοῦ **κυνίδιον**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 180.

κῠνάς, -άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κύνεος**, ἀνήκουσα εἰς κύνα, κυνική, Λατ. caninus, ἡμέραι κυνάδες, αἱ τῶν κυνικῶν καυμάτων, Πλούτ. 2. 380D· ἴδε **κύων** V. **II**. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ.· **1**) (ἐξυπακουομένου τοῦ θρίξ), ἐπὶ κακῶν ἐρίων, «σκυλλότριχες», Θεόκρ. 15. 19. **2**) = **κυνάρα**, Ἡσύχ. **3**) παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, = ἀπομαγδαλιά (ὃ ἴδε), Πολέμων παρ' Ἀθην. 409D, Πολυδ. Ϛ', 93. **4**) εἶδος ἤχου, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Η. 91, Εὐστ. 1570. 48.

κύν-αστρον, τό, μεταγενεστ. λέξις δηλοῦσα τὸ ἄστρον τοῦ κυνός, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 4, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 46, Εὐστ., κτλ.· **κύν-αστρος**, ὁ, ἐν Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 609, Κραμήρ. Ἀνέκ. Παρισιν. 1. 205.

κῠνάω, = **κυνίζω**, φέρομαι ὡς κυνικός, Λουκ. Δημῶν. 21.

κυνδᾰλισμός, ὁ, «ὁ δὲ κυνδαλισμὸς διὰ παττάλων ἐστὶ παιδιά· κύνδαλα γὰρ τοὺς παττάλους ὠνόμαζον, ἦν δ' ἔργον οὐ μόνον αὐτῷ τινι καταπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ τῆς διύγρου, ἀλλὰ καὶ τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι πλήξαντα κατὰ τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ» Πολυδ. Θ', 120· **κυνδάλη**, ἡ, Ἡσύχ.·— **κυνδᾰλοπαίκτης**, ὁ, ὁ παίζων, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει **κυνδάλη**.

κύνδᾰλος, ὁ, ξύλινος ἧλος, Πολυδ. Ι', 188· πληθ. **κύνδαλα**, ὁ αὐτ. Θ', 120.

κῠνέη, Ἀττ. συνῃρ. **κυνῆ** (ἐξυπακουομένου τοῦ δορά), ἡ·— δέρμα κυνὸς ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικῶν πιλιδίων· ὅθεν κυνέη παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐσήμαινε πᾶν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς δερμάτινον, οὐχὶ δὲ ἀναγκαίως ἐκ δέρματος κυνός, διότι εὑρίσκομεν κ. ταυρείη, κτιδέη Ἰλ. Κ. 258, 335· κυρίως δὲ ἡ κυνέη ἀντιτίθεται πρὸς τὴν συνήθη περικεφαλαίαν τὴν κόρυθα, πρβλ. Κ. 258, ἔνθα καλεῖται καταῖτυξ καὶ περιγράφεται ὡς ἄφαλός τε καὶ ἄλλοφος· καὶ ὅταν δὲ καλῆται **χαλκήρης, χαλκοπάρῃος, εὔχαλκος, πάγχαλκος, χρυσείη**, πάλιν εἶναι δερματίνη ἀλλὰ κεκαλυμμένη ἢ κεκοσμημένη διὰ μετάλλου, παρ' Ὁμήρῳ δὲ εἶναι πάντοτε κάλυμμα τῆς κεφαλῆς στρατιωτικόν, πλὴν ἐν Ὀδ. Ω. 231, ὅπου κυνέη αἰγείη εἶναι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἀγρότου, τὸ ὁποῖον καλεῖ ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 548 πῖλον ἀσκητόν· ἡ κυνέη Ἄϊδος, ἣν ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἰλ. Ε. 845 (ὡς καὶ ὁ Περσεύς, Φερεκύδ. 26) ἐποίει αὐτὴν ἀόρατον, ὡς τὸ Tarnkappe τοῦ Nibelungen-Lied, πρβλ. Heinr. εἰς Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 227, Ἀριστοφ. Ἀχ. 390, Πλάτ. Πολ. 612B. **II**. μεθ' Ὅμηρον ἡ σημασία ἐξηκολούθει σχεδὸν ἡ αὐτή, περὶ τῇσι κεφαλῇσι εἶχον ἐκ διφθερέων πεποιημένας κυνέας Ἡρόδ. 7. 77· ἀλλ' ἐνίοτε ἐσήμαινεν ἁπλῶς περικεφαλαίαν, τὴν κ. ἐοῦσαν χαλκέην ὁ αὐτ. 2. 151·— ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ **πετάσου**, ἡλιοστερὴς κυνῆ Θεσσαλίς Σοφ. Ο. Κ. 314· ὡσαύτως, κ. Κορινθίη Ἡρόδ. 4. 180· κ. Ἀρκάς Σοφ. Ἀποσπ. 261· Βοιωτία Δημ. 1377. 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6· καθόλου, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 268, 445.

κύνειος [ῠ], **α, ον**, ὡσαύτως, **ος, ον**, ἴδιος κυνός, «σκυλλίσιος», «σκυλλίτικος», ἱμὰς Ἀριστοφ. Σφ. 321· κ. θάνατος, ἐλεεινὸς θάνατος, αὐτόθι 898· τὰ κ., σάρκες κυνός, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1399.

κύν-ειρα [ῠ], ἡ, (εἴρω) ἡ τὸν κύνα εἰρύουσα, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκομένη, λωρίον σκύλλου, Κωμ. Ἀνών. 104.

κύνεος [ῠ], **α, ον**, (κύων) = **κύνειος**, Ἀνθ. Π. 12. 238·— μεταφ., ἀναίσχυντος, ἀναιδής, Ἰλ. Ι. 373, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 67, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C.

κῠνέω [ῠ], Ἀττ., Ἐπικ. παρατ. **κύνεον** Ὀδ.· μέλλ. **κυνήσομαι** Εὐρ. Κύκλ. 172· παρὰ μεταγεν., **κύσω** [ῠ], ποιητ. **κύσσω** Βαβρ. σ. 2. 54, 17· ἀόρ. **ἐκύνησα** διάφ. γραφ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.2, 24· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς **ἔκῡσα**, Ἐπικ. **κύσα, ἔκυσσα, κύσσα**, (ἴδε **κύω** ἐν τέλ.)·— πρβλ. Σανσκρ. kus ἢ kuś, kus âmi (amplector). Ἀσπάζομαι, φιλῶ, κάρη δ' ἔκυσ' Ὀδ. Ψ. 208· λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας Ἰλ. Ω. 478· κύνεον .. κεφαλήν τε καὶ ὤμους Ὀδ. Φ. 224· μετ' αἰτ. προσώπου καὶ μέρους, κύσσε δέ μιν κεφαλὴν Π. 15., Ρ. 39· κύσσ' ἄρα μιν κεφαλὴν Τ. 417· Τηλέμαχον .. δῖος ὑφορβὸς πάντα κύσεν Π. 21· κύσον με Ἀριστοφ. Νεφ. 82, πρβλ. Ὄρν. 141, κτλ.· κ. τινὰ χειρὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 313· ὁ ἐνεστ. ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 183, Μηδ. 1141, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1209, Εἰρ. 1138·— σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Λουκ. Ἀλέξ. 55· κ. ἀλλήλας, ἐπὶ περιστερῶν, καταγλωττίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 24. **2**) ἐνίοτε, = **προσκυνέω**, Εὐρ. Κύκλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 283.

κῡνηγεσία, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ. (σημασ. II), Πλουτ. Ἀλέξ. 40, Διογ. Λ. 6. 31· κυνηγεσίας ἐπετέλεσεν, πρὸς διασκέδασιν τοῦ λαοῦ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ (πρβλ. **κυνήγιον**), Συλλ. Ἐπιγρ. 2719.— Δωρ. **κυναγ-**, Ἀνθ. Π. 7. 338, πρβλ. 6. 183.

κῡνηγέσιον, τό, συνοδεία κυνηγετική, κυνηγοὶ μετὰ τῶν κυνῶν αὐτῶν, πλῆθος κυνῶν, Ἡρόδ. 1. 36, Ξεν. Κυν. 10, 4· ὡσαύτως, ὁμὰς λύκων ὁμοῦ θηρευόντων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, λύκοι μονοπεῖραι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 2. **II**. κυνήγιον, θήρα, καταδίωξις, ἐπὶ τὸ κ. ἐξιέναι, πρὸς τὸ κ. προσιέναι Ξεν. Κυν. 6, 11· ἀπιέναι ἐκ τοῦ κ. αὐτόθι 6, 26, πρβλ. 4 καὶ 7, 11· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἱππ. 224, Ἰσοκρ. 148E, Ξεν. Κυν. 3, 11·— μεταφ., κ. τὸ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν Πλάτ. Πρωτ. ἐν ἀρχ.· παρακαλεῖσθαί τινα ἐπὶ τὸ κ. ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 194B. **2**) = **κυνήγιον** 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 2511, 4157. **III**. τὸ θηρευόμενον θήραμα, «κυνῆγι», Ξεν. Κυν. 6, 12.

κῡνηγετέω, Δωρ. **κυνᾱγ-** (ἴδε ἐν λέξ. **κυναγός**)· — κυνηγῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1382, Ξεν., κλ.· πρβλ. **ἐκκυνηγετέω**·— μεταφορ., καταδιώκω, κατατρύχω Αἰσχύλ., Πρ. 573. μετὰ συστοίχ. αἰτ., Σοφ. Αἴ. 5.

κῡν-ηγέτης, ου, ὁ, Δωρ. **κυνᾱγ-** (ἴδε ἐν λ. **κυναγός**)·— ὁ ἄγων κύνας, κυνηγός, θηρευτής, Ὀδ. Ι. 120, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 860, Ἑκ. 1174, Πλάτ. Πολ. 432B, καὶ συχν. παρὰ Ξεν. κυναγέτας ἀμφὶ πάλα, ὁ θηρεύων τὸ βραβεῖον ἐν τῇ πάλῃ, Πινδ. Ν. 6. 26·— θηλ. **κυνηγέτις**, Δωρ. **-αγέτις, ιδος**, ἡ κυνηγός, Ἀνθ. Π. 6. 115, Ἀχ. Τάτ. 8. 12.

κῡνηγετικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κυνήγιον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κυνηγεσίαν, Πλάτ. Εὐθύφρων 13A·— ἡ -κὴ (δηλ. τέχνη) αὐτόθ.·— ὁ **κυνηγετικὸς** [λόγος] ἐπιγραφὴ ἔργου τινὸς τοῦ Ξενοφῶντος περὶ κυνηγίου, τὰ κυνηγετικά, ὄνομα κυνηγετικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀππιανοῦ.

κῡνηγέτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κυνηγέτης**, ὃ ἴδε.

κῡνηγέω, Δωρ. **κυνᾱγέω**, Βίων 1. 160· παθ. πρκμ. **κεκυνηγῆσθαι** Πολύβ. 32. 15. 4· (κυνηγός). Κυνηγῶ, θηρεύω, μεταγενέστερος τύπος τοῦ **κυνηγετέω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 10, Πλούτ. ἐν Πέλοπ. 8, κτλ.· μεταφ., διώκω, καταδιώκω, τινὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 349B, κτλ.· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 432.

κῡνηγία, ἡ, θήρα, κυνηγεσία, κυνήγιον, Τραγ. (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **κυνᾱγία**, ἴδε ἐν λ. **κυναγός**), Ἀριστ. Ῥητ. 1. 11, 15, Πολύβ., κτλ.

κῡνήγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **κυνηγέσιον**, θήρα, κυνήγιον ὡς καὶ νῦν, Πλουτ. Ἀλέξ. 40, Ἀθήν. 677E· ἐν τῷ πληθ., Πολύβ. 10. 25, 4, καὶ διάφ. γραφὴ ἐν Διοδ. 5. 29, κτλ. **2**) θήρα ἀγρίων θηρίων ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 3847b. 8, 4039. 6.

κῡνηγίς, κῡνηγός, ἴδε ἐν λ. **κυναγός**.

κῡνηδόν, Ἐπίρρ. (κύων) κατὰ τὸν τρόπον κυνός, ὡς κύων, «'σὰν σκύλλος», Σοφ. Ἀποσπ. 646, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1033, Νεφ. 491.

κῡνηλᾰσία, ἡ, θήρα διὰ κυνῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 217.

κῡν-ηλᾰτέω, κυνηγετέω, κυνηγῶ, Εὐφορ. 63, Νικ. Θ. 20.

κῡνή-ποδες, οἱ, οἱ ἀστράγαλοι τῶν ποδῶν ἵππου, ἴδε ἐν λ. **κύων** VIII.

κυνητίνδᾰ παιδιά, ἡ, παιγνίδιον τοῦ φιλήματος, Κράτης ἐν «Παιδιαῖς» 2.

Κύνθος, ὁ, ὄρος τῆς Δήλου, ἔνθα ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 26·— ὅθεν ὁ Ἀπόλλων καλεῖται **Κύνθιος**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 10· Δήλιε, Κυνθίων ἔχων .. πέτραν Ἀριστοφ. Νεφ. 596· — ὡσαύτως, **Κυνθο-γενής, ές**, Ἀνθ. Π. 15. 25, 9.

κῡνία, ἡ, = **κυνοκράμβη**. Διοσκ. 4. 192.

κυνίας, ου, ὁ, = **κυνέη**, Ἡσύχ.·— ἐν Ἀλκαί. 15. 2, ὁ Bergk διορθοῖ **κυνίαισι** (θηλ.) ἐξ Ἀντιγραφ., ὡς Αἰολ. τύπον.

κῡνῐδεύς, εως, ὁ, σκύλαξ, νεογνὸν κυνός, «κουτάβι» (πρβλ. **λαγιδεύς, λυκιδεύς**), διάφ. γραφὴ ἐν Θεοκρ. 5. 25.

κῡνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύων**, μικρὸς κύων, κυνάριον, «σκυλλάκι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 542, Πλάτ. Εὐθύδ. 298E, Ξεν. Οἰκ. 13, 8, κτλ.· πρβλ. **κυνάριον**.

κῡνίζω, φέρομαι ὡς κύων· μεταφ., ζῶ κυνικῶς, ἀνήκω εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 7. 121, Λουκ. Περεγρ. 43, Ἀθήν. 588F, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 1·— ῥημ. ἐπίθ., **κυνιστέον**, δεῖ κυνίζειν, Ἰουλιαν. σ. 204.

κύνικλος, ὁ, «κουνέλι», Λατ. cuniculus, Πολύβ. 12. 3, 10, ἔνθα ὁ Ἀθήν. 400F ἔχει: **κούνικλος**· παρ' Αἰλ. π. Ζ. 13. 15, **κόνικλος**· παρὰ Γαλην. 6. 374, **κουνίκουλος**.

κῠνῐκός, ή, όν, (κύων) ὅμοιος πρὸς κύνα, Λατ. caninus, Ξεν.

Κύρ. 2. 5, 17, Πλούτ. 2. 133Β· καὶ ὁ ἄνθρωπος κυνικός, ἴσως, ἄγροικος, ἄξεστος, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΚΕ', 3)·— πρβλ. **κύων** IX·— κ. καύματα = κυνοκαύματα, Πολύαιν. 2. 30, 3. **II. Κυνικός**, ὁ, φιλόσοφος· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένους, ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν τὴν ἐπίκλησιν ἔλαβον ἐκ τοῦ γυμνασίου ἔνθα ἐδίδασκε (τὸ **Κυνόσαργες**), ἢ ἐκ τοῦ χυδαίου καὶ ῥυπαροῦ τρόπου τοῦ βίου αὐτῶν, Διογ. Λ. 6. 13· Κράτητι τῷ κ. Μένανδ. ἐν «Διδύμαις» 1·— ἀλλ' ὅμως ταχέως ἡ προσωνυμία προσέλαβε τὴν δευτέραν σημασίαν, πρβλ. **κύων** II. ἐν τέλ., **κυνίζω**· ὅθεν, παρρησία κ. Πλούτ. 2. 69C· τὸ κ. τῆς παρρησίας ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 34. Ἐπίρρ. συγκρ. **-ώτερον**, Πλούτ. 2. 601E.

κῠνίσκη, ἡ, θῆλυ κυνίδιον, μικρὰ σκύλλα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1360.

κῠνίσκος, ὁ, κυνίδιον, «σκυλάκι», ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ζευξιδάμου παρ' Ἡροδ. 6. 71. 2) μεταφ., μικρὸς κυνικὸς φιλόσοφος, Λουκ. Ἀλ. 45. 3) εἶδος ἰχθύος, μεταγεν.

κῠνισμός, ὁ, τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα, ὁ τρόπος καὶ ὁ βίος τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 6. 2, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 33, Πολυδ. Ε', 65.

κυνιστέον, ἴδε **κυνίζω** ἐν τέλει.

κύνιστί, ὡς κύων, κατὰ τρόπον κυνικόν, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152F.

κῠνο-βάτης ἵππος, ὁ, ἔχων βραχέα καὶ τραχέα τὰ μεσοκύνια τῶν ποδῶν (κύων VII), Ἱππιατρ. σ. 262· παρ' Ἡσυχ., **κῠνοβάμων**.

κῠνο-βλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ βλέμμα κυνός, «κυνοβλῶπες· κύνειον ὁρῶντες» Ἡσύχ.

κῠνο-βορά, ἡ, ἡ τῶν κυνῶν βορά, τροφή, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 293, Τζέτζ.

κῠνό-βρωτος, ον, καταβρωθεὶς ὑπὸ κυνῶν, Διογ. Λ. 9. 4.

κυνο-γάμια, τά, γάμος κυνικοῦ, ὡς ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Κράτης ἐκάλεσε τὸν ἴδιον γάμον, Κλήμ. Ἀλ. 619· **κυνογαμία**, ἡ, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Κράτης**.

κυνό-γλωσσος, ον, ἔχων γλῶσσαν κυνός, Ἐπίχ. 52 Ahr.

II. κυνόγλωσσον, τό, «σκυλλόγλωσσα», βοτάνη τις, Cynoglossum officinale, Διοσκ. 4. 129.

κῠνο-γνώμων, ον, κυνὸς γνώμην ἔχων, ἀναίσχυντος, ἀναιδής, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 108.

κῠνο-δέσμη, ἡ, «αἱ κυνοδέσμαι: αἷς τὰ αἰδοῖα οἱ Ἀττικοὶ ἀπεσκολυμμένοι ἀποδοῦνται. κύνα δὲ τὸ αἰδοῖον ἀπεκάλουν» Α. Β. 49· «κυνοδέσμη: δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροπροσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες» Φώτ.· **κῠνοδέσμιον**, τό, «ᾧ δὲ τὴν πόσθην ἀπεδοῦντο, τοῦτον τὸν δεσμὸν κυνοδέσμιον ὠνόμαζον» Πολυδ. Β', 171, (κύων VII, δεσμός), τὸ τοῦ Ἰουβεναλίου Comoedi fibula.

κῠνό-δεσμος, ὁ, λωρίον ἢ σχοινίον κυνός, Λόγγος 2. 14.

κῠνό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ κυνός, Γαλην.· κ. ἕλκη, ἕλκη ἐκ δήγματος κυνός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 8.

κῠν-όδους, δοντος, ὁ, ὁ ὀξὺς μονοκόρυφος ὀδοὺς μεταξὺ τῶν τραπεζιτῶν καὶ τομέων ἑκατέρας σιαγόνος, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 3, π. Ζ. Ἱστ. 2. 3, 1., 6. 20, 11· ὡσαύτως ἐπὶ λεόντων, αὐτόθι 6. 31, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἐπίχ. 9 Ahr. (ἐν τῷ τύπῳ **κυνόδων**)· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 6, 8, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 6. 22, 13· ἐπὶ τοῦ δηλητηριώδους ὀδόντος τῶν ὄφεων, Νικ. Θ. 130, 231, κτλ.

κῠνο-δρομέω, τρέχω ἢ κυνηγῶ μετὰ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6, 17 ἑξ.· μεταφ., ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 63.

κῠνο-δρομία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὁ μετὰ κυνῶν δρόμος, θήρα, κυνήγιον, Ἱππ. 367. 1· ἀλλ' ἴδε Littré 6. σ. 596.

κῠνόδων, οντος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κυνόδους**.

κῠνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κύνα, Λατ. caninus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 1.

κῠνοζεματῖτις, ιδος, ἡ, = **κόνυζα μεγάλη**, εἶδος θάμνου οὗ τὰ φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας, ἀλλὰ δασέα καὶ λιπαρά, Διοσκ. ἐν Νόθ. 3. 136.

κῠν-όζολον, τό, (ὄζω) φυτόν τι οὕτω καλούμενον ἐκ τῆς ὀσμῆς αὐτοῦ (Διοσκ. 3. 11, **κυνόμαχον** ἢ **κυνόξυλον**), chamaeleo niger, Πλίν. 22. 21.

κῠνο-θαρσής, ές, θρασύς, ἀναιδὴς ὡς κύων, Θεόκρ. 15, 53· **κῠνοθρᾰσής**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 758.

κῠνο-κάρδαμον, τό, εἶδος καρδάμου, «σκυλλοκάρδαμον», nasturtium, Διοσκ. 2. 185.

κῠνο-καύματα, τά, τὰ κυνικὰ καύματα, ὁ καύσων τῶν ἡμερῶν τοῦ κυνός, Διοσκ. 2. 98, Λοβ. Φρύν. 304.

κῠνό-κεντρον, τό, «πὸα τις» Ἡσύχ.

κῠνο-κεφάλιον, τό, βοτάνιον χορτῶδες, τὸ κυρίως καλούμενον ψύλλιον, Διοσκ. ἐν Νόθ. 4. 70·— παρ' Ἡσυχ. **κυνο-κεφάλαιον**, = **ἀνεμώνη**.

κῠνοκεφαλο-ειδὴς πίθηκος, ὁ, = τῷ ἑπομ. 2, Γαλην. 2. 534.

κῠνο-κέφᾰλος, ον, ὁ, ἔχων κεφαλὴν κυνός, οἱ Κυνοκέφαλοι, ὄνομα λαοῦ τινος, Ἡρόδ. 4. 191, πρβλ. Στράβ. 43. 2) ὁ κυνοπρόσωπος πίθηκος, Simia hamadryas, Πλάτ. Θεαίτ. 161C, 166C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 1, κτλ.·— ἱερόν τι ζῷον ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ. Τόξ. 28, ἐν Διῒ Τραγ. 42. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 416, καὶ ὁ Δινδ. γράφει αὐτό: **κυνοκεφάλλῳ**, ὡς ἐν Φρυν. Δ. Φ. 49 καὶ παρὰ Φωτ.· πρβλ. **τετρακέφαλος, τρικέφαλος**].

κῠνο-κλόπος, ον, ὁ κλέπτων κύνας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 605.

κῠνο-κομέω, ἐπιμελοῦμαι, ἀνατρέφω, διατηρῶ κύνας, Συνέσ. 66D.

κῠνο-κοπέω, ξυλοκοπῶ ὡς νὰ κτυπῶ σκύλλον, κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον Ἀριστοφ. Ἱππ. 289.

κῠνο-κράμβη, κοινῶς: «σκαρολάχανον» ἢ «καρμπολάχανον», Διοσκ. 4. 192, Γεωπ. 13. 4, 7, κτλ.

κῠνοκτονία, ἡ, τὸ ἀποκτείνειν κύνας, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 8.

κῠνο-κτόνος, ον, ὁ κτείνων, φονεύων κύνας, **κυν-**, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἀκονήτου, «ἀκόνητον ..., ὃ ἔνιοι κυνοκτόνον, οἱ δὲ λυκοκτόνον καλοῦσι» Διοσκ. 4. 78.

κῠνο-λέσχης, ου, ὁ, ὁ αἰσχρολόγος, ἀμφ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 184.

κῠνο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἄστρου τοῦ κυνός, Ἀθήν. 23A.

κυνόλοφα, τά, «περὶ δὲ τοῖς νώτοις ἑπτὰ τραχύτητες ἀνεστᾶσιν, ὧν δύο μὲν αἱ μετὰ τὴν πρώτην ἄκανθαν ὀνομαζομένην καλοῦνται κυνόλοφα» Πολυδ. Β', 180.

κῠνό-λῠκος, ὁ, ζῷον μεταξὺ κυνὸς καὶ λύκου, ὄνομα τῆς ὑαίνης, Κτησίας ἐν Ἰνδ. 32.

κῠνό-λυσσος, ον, λυσσῶν ὡς δηχθεὶς ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, Ἀνδρέας Ἰατρ.

κυνόμαζον, τό, διαφ. γραφ. ἀντὶ **κυνόμαχον**.

κῠνό-μᾱλον, τό, Δωρ. ἀντὶ **κυνόμηλον**, = **κοκκύμηλον**, Ἡσύχ.

κῠνο-μαχέω, κυσὶ μάχομαι, μάχομαι πρὸς κύνας, Πολυδ. Ε', 65, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐν φρέατι.

κῠνόμαχον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **χαμαιλέοντος μέλανος**, Διοσκ. 3, 9 (11).

κυνο-μόριον, τό, ἕτερον ὄνομα τῆς **ὀροβάγχης**, Διοσκ. ἐν Νόθ. 2. 172.

κῠνό-μορον, τό, ὁ καρπὸς τῆς **κυνοσβάτου**, Γαλην.· ὡσαύτως = **κυνοκράμβη**, ὁ αὐτ. 13. 138.

κῠνό-μορφος, ον, παρὰ Διοσκ. 1. 25, ὡς συνών. τοῦ **κρόκος**.

κῠνό-μυια, ἡ, ἴδε **κυνάμυια**.

κυνό-ξυλον, τό, ἴδε **κυνόζολον**.

κῠνό-πληκτος, ον, πληγεὶς ὑπὸ κυνός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρ.

κύνοπλον, τό, ἡ τριχωτὴ στεφάνη τῆς ὁπλῆς ἵππου, Ἱππιατρ.

κῠνο-πότᾰμος, ὁ, «ποταμόσκυλλος», Achmes Ὀνειροκρ. 158.

κῠνό-πρασον, τό, «σκυλλόπρασον», φυτόν τι, Ἱππιατρ. 189. 11.

κῠνό-πρηστις, -ιδος, ἡ, (πρήθω) ἰοβόλον τι ἔντομον οὗ τὸ δῆγμα οἰδαίνει καὶ φονεύει τοὺς κύνας, Ἡσύχ.· πρβλ. **βούπρηστις**.

κῠνο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον κυνός, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 7. 2, π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 16·— ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τὸ **κυνοκέφαλος**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 25.

κῠνο-πτικόν, τό, ἀλοιφή τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 145.

κῠνο-ραίστης, ου, ὁ, (ῥαίνω) κρότων, «τσιμοῦρι», «σκυλλόψειρα», Λατ. ricinus, Ὀδ. Ρ. 300· πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 6· ἴδε **κρότων**. Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. 434) «παρ' Ἀριστοτέλει γραπτέον **κυνορραῖσται** ἀντὶ τοῦ **κυνοραῖσται** (ἢ **κυνοραΐσται**) καὶ **κυνορραίστας** ἀντὶ τοῦ **κυνοραΐστάς**».

κῠνό-ροδον, τό, «σκυλλοτριαντάφυλλο», διάφορον τῆς **κυνοσβάτου**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 8· cynorrhodum, ἢ -rhoda, Πλίν.

Κῠνόσαργες, εος, τό, γυμνάσιον ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, «ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐγυμνάζοντο, οἱ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται» (Σουΐδ), Ἡρόδ. 5. 63, 6. 116, Παυσ. 1. 19, 3· πρβλ. Ἀνδοκ. 9. 5, Δημ. 691. 18· καὶ ἴδε **Κυνικὸς** II.

κῠνόσ-βᾰτος, ἡ, (ἀλλ' ὡσαύτως ὁ, Θεόφρ. ἔνθα κατωτ., Ἀθήν. 70D), κυνάκανθα, εἶδος ἀγρίου ῥόδου, Λατ. Rubus caninus, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 520, Θεόκρ. 5. 92, Πλούτ. 2. 294E, κτλ.· καρπὸς τοῦ κ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 5· πρβλ. **κύων** XI, **κυνόροδον**·— **κῠνόσ-βᾰτον**, τό, ὁ καρπὸς αὐτῆς, αὐτόθι 3. 18, 4, κτλ. 2) παρὰ τῷ Διοσκ. 4. 144, ὡς συνώνυμον τῷ σμῖλαξ τραχεῖα.

κῠνόσ-ουρα, ἡ, ἡ οὐρὰ τοῦ κυνός, ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς μικρᾶς ἄρκτου, Ἄρατ. 36, Ἐρατοσθ. Καταστ. 2. 2) «φυλὴ Λακωνική» Ἡσύχ.

κῠνοσουρίς, -ίδος, ἡ, γενεὰ Σπαρτιατικῶν κυνηγετικῶν κυνῶν ἐκ τῆς οὕτω καλουμένης Λακωνικῆς φυλῆς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 94. III = **κυνόσουρα**, Νόνν. Δ. 1. 166.

κῠνόσουρα ᾠά, τά, «τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ οὔρινα, γίνεται τοῦ θέρους μᾶλλον· ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν φαίνονται δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 13· πρβλ. **οὔριος** IV.

κῦνο-σόφιον, τό, πραγματεία περὶ ἀνατροφῆς τῶν κυνῶν, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Rigalt ἐν τοῖς Scriptores Rei Accipitrariae.
κῦνο-σπάρακτος, ον, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ κυνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1198.
κῦνο-σπάς, -άδος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 46. 341.
κῦνοσ-σόος, ον, ἐπιθαρρύνων τοὺς κύνας, Ἀθήν. 160B, Νόνν. Δ. 1. 233, κτλ.
κυνόστομον, τό, κατὰ διόρθ. Κοραῆ ἀντὶ **κοινόστομον**, «τῶν δύο δακτύλων τὸ ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λιχανοῦ» Ἥρων ἐν Anal. Bendict σ. 309.
κῦνο-σφαγής, ές, ἡ Ἑκάτη, εἰς ἣν ἔθυον κύνας, Λυκόφρ. 77.
κῦνο-τροφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ἐκτρέφειν κύνας· ἡ κυνοτροφικὴ (δηλ. τέχνη) Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 1, 338.
κυνο-τρόφος, ὁ, ὁ τρέφων κύνας, Γαλην. τ. 14, σ. 170, 6.
κῦνουλκός, ὁ, (ἕλκω) ὁ ἕλκων, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ κύνας, Νικ. Δαμασκ. 449. 27, Vales.
κύνουρα, ων, τά, τραχεῖαι πέτραι τῆς θαλάσσης, Λυκόφρ. 99.
κυνοῦραι· «ἀστράγαλοι» Ἡσύχ.
κυνοῦχος, ὁ, (ἔχω) ἱμάς, λωρίον δι' οὗ κρατεῖ τις τὸν κύνα, ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός, Ἀνθ. Π. 6. 298· κλοιὸς κ. αὐτόθι 107. **II.** σάκκος, πήρα ἐκ δέρματος κυνὸς ἐν χρήσει κατὰ τὸ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 2, 9.
κῦνο-φἄγέω: μέλλ. -ήσω, τρώγω σάρκας κυνός, Θρακῶν ἔνιοι κυνοφαγεῖν ἱστοροῦνται Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 225.
κῦν-οφθαλμίζομαι, ἀποθ., ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς βλέπω κατὰ τρόπον κυνός, Συνέσ. 128C, Α. Β. 48, κτλ.
κῦνο-φόντις ἑορτή, ἡ, (*φένω, φονεύω) καθ' ἣν ἐφονεύοντο κύνες, Ἀθήν. 99E.
κῦν-όφρων, ον, ἔχων φρόνημα κυνός, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Αἰσχύλ. Χο. 622.
κῦνοχάλη, ἡ, ἕτερον ὄνομα τῆς πόας τῆς καλουμένης πολύγονον ἄρρεν, Διοσκ. 4. 4.
κῦνοχέστης, ὁ, πιθαν. εἶδος κυνοσβάτου, Ὀρνεοσόφ. 229, Κυνοσόφ. 273.
κύντερος, α, ον, Συγκρ. ἐπίθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κύων**, ὁμοιότερος πρὸς κύνα, δηλ. ἀναιδέστερος, ἀναισχυντότερος, θρασύτερος (πρβλ. **κύων** II), Ὅμ. μόνον ἐν τῷ οὐδ., ἐπεὶ οὔ σέο κύντερον ἄλλο Ἰλ. Θ. 483· οὐ .. κύντερον ἄλλο γυναικὸς Ὀδ. Λ. 427· οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Η. 216· — τρομερώτερον (πρᾶγμα), κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης Υ. 18· — παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἀρσ., κυνῶν κύντερος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Διονυσίων**. **II.** Ὑπερθ. **κύντατος**, η, ον, μερμήριζε.. ὅ τι κύντατον ἔρδοι Ἰλ. Κ. 503· κ. ἐνιαυτὸς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 307· κύντατος ἀνδρῶν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 192· τὰ κύντατ' ἄλγη κακῶν ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 807 (λυρ.)·— οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.·— Συγκριτικὸν τι **κυντερώτερος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχύλου καὶ Φερεκρ. ὑπὸ Φωτ. 188. 24· καὶ Ὑπερθ. **-ώτατος** ἐκ τοῦ Εὐβούλ.· καὶ τύπος τις **κυντότατος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 69).
κῦν-ὕλαγμός, ὁ, ἡ ὑλακὴ ἢ ὠρυγμὸς τῶν κυνῶν, Στησίχ. 66.
κύνυ· «πίεσμα, τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν. Κύπριοι» Ἡσύχ.
κυνώ, οῦς, ἡ, ἡ κύων, «σκύλλα», = **ἀναιδεστάτη**, Ἡσύχ.— ὡς κύρ. ὄνομα **Κυνώ**, Ἡρόδ. 1. 110.
κῦνώδης, ες, = **κυνοειδής**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 9, κτλ.
κῦν-ώπης, ου, ὁ, (ὤψ) ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς κυνός, δηλ. ἀναιδής, Ἰλ. Α. 159· ὡς τὸ κυνὸς ὄμματ' ἔχων αὐτόθι 225·— οὕτω θηλ. **κῦνῶπις**, ιδος, ἡ, εἵνεκ' ἐμεῖο κυνώπιδος, λέγει ἡ Ἑλένη περὶ ἑαυτῆς, Ἰλ. Γ. 180, Ὀδ. Δ. 145· κυν. εἵνεκα κούρης, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Θ. 319· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 260, Ἠλ. 1252.
κῦν-ωτός, οῦ, κυνὸς οὗς, ὄνομα βόλου τινὸς τῶν κύβων, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 21· Εὐβ. ἐν «Κυβευταῖς» 2, (Πολυδ. Ζ', 205), ἔνθα διορθωτέον **κυνωτὸς** ἀντὶ **κυνῶτος**.
κύνωψ, ωπος, ὁ, ἴσως εἶδος σταχυώδους βοτάνης, ἴσως **ψύλλιον**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 3.
κύος, εος, τό, = **κύημα**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 458.
κυο-τοκία, ἡ, τοκετός, «γέννα», Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 2. 68.
κυο-τροφία, ἡ, θρέψις τοῦ ἐμβρύου, Ἱππ. 337. 17.
κύουρα, ἡ, βοτάνη πηγάνῳ παρόμοιος χρησιμεύουσα εἰς ἐξάμβλωσιν, Ἀγάθων Σάμ. παρὰ Στοβ. 540. 39, Πλούτ. 1. 1160F.
κυοφορέω, ἐγκυμονῶ, Ἱππ. 567. 12, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 2· ἔκ τινος .. ὁ αὐτ.· τινά .. Ἡλιόδ. 10. 18· μεταφορ., ἡ διάνοια κ. πολλὰ Φίλων 1. 183.— Παθ., βρέφος κυοποιηθὲν Ἀρτεμίδ. 4. 67, πρβλ. 84.
κυοφορία, ἡ, ἐγκυμοσύνη, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 30, Κλήμ. Ἀλ. 9, Ἀρτεμίδ. 1. 14·— **κυο-φόρος**, ον, ἔγκυος, γόνιμος, γῆ Ἐτυμ. Μέγ. 546. 8.
κύπαιρος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κύπειρος**, Ἀλκμὰν 29·— ὑποκορ. **κυπαιρίσκος**, ὁ, αὐτόθι 34.
κυπαρισσίας, ου, ὁ, εἶδος εὐφορβίου, Διοσκ. 4. 165.
κῦπᾰρίσσῐνος, Ἀττ. -ίττῐνος, η, ον, ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, σταθμοὶ Ὀδ. Ρ. 340· μέλαθρον Πινδ. Π. 5. 51· λάρναξ Θουκ. 2. 34.
κυπαρισσό-κομος, ον, ἔχων κόμην, φύλλωμα κυπαρίσσου, Σχόλ. Ἰλ. Ν. 132.
κῦπᾰρισσ-όροφος, ον, ἔχων τὴν ὀροφὴν ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, θάλαμοι Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 1, κατὰ τὸν Casaub. ἀντὶ τοῦ μηδεμίαν ἔχοντος σημασίαν **κυπαριττο-τρόφος**.
κῦπάρισσος, Ἀττ. -ιττος, ἡ, «κυπαρίσσι», Cypressus sempervirens, εὐώδης Ὀδ. Ε. 64, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 75· ἐλαφρὰ Πινδ. Ἀποσπ. 126· ῥαδινὰ Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11. 45· ἄρρην καὶ θήλεια Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2, κτλ.·— ἐχρησίμευεν εἰς τὴν ξυλουργίαν ἐν Ἑλλάδι, ὡς καὶ νῦν, ἴδε **κυπαρίσσινος**.
κῦπᾰρισσών, ῶνος, ἄλσος ἐκ κυπαρίσσων, Στράβ. 738.
κῦπάς, άδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Λυκόφρ. 333.
κύπασσίς, ίδος, ἢ **κύπασσις**, ιδος, ὁ καὶ ἡ (κύπη)·— σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, Ἀλκαῖ. 15. 6 (ἔνθα **κύπαττις**). Ἴων παρὰ Πολυδ. Ζ', 60, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst, § 337. 3· ὡσαύτως καὶ γυναικεῖος χιτών, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 438, Ἀνθ. Π. 6. 202, πρβλ. 272, 358· καὶ Περσικός, Ἑκαταῖ. παρ' Ἁρπ.·— ὑποκορ. τύποι: **κῦπασσίσκος**, ὁ, Ἱππῶν. 10. 5· **κυπάσσιον**, τό, Χρημ. Σιβυλλ. 5. 186.
κῦπειρίζω, μέλλ. -ίσω, εἶμαι ὅμοιος κυπείρῳ ἢ μυρίζω ὡς **κύπειρος**, Διοσκ. 1. 6.
κῦπειρίς, ίδος, ἡ, εἶδος κυπείρου, Νικ. Ἀλεξιφ. 604.
κύπειρον [ῠ], τό, φυτόν τι εὐῶδες τῶν ἑλῶν, ἴσως Cyperus comosus (Sibth. El. Gr. 1. 31), χρησιμεῦον ὡς τροφὴ ἵππων, Ἰλ. Φ. 351, Ὀδ. Δ. 603, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 5· πρβλ. τὸ ἑπόμ.
κύπειρος [ῠ], ὁ, φυτόν τι ἑλῶδες ὡς τὸ κύπειρον, Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 107, Ἀριστοφ. Βάτρ. 243, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1, Θεόκρ. 1. 106, κτλ. **II.** ἕτερον εἶδος αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ βροῦλον, καὶ ἄλλο εἶδος τὸ gladiolus, Schneid. Πίναχ. εἰς Θεόφρ.· πρβλ. ὡσαύτως **κύπερος**.
κῦπελλίς, ίδος, ἡ, = **κύπελλον**, Εὐστ. 1776. 31.
κῦπελλο-μάχος, ον, ἐπὶ συμποσίου, κυπελλομάχος εἰλαπίνη, δηλ. καθ' ἣν γίνεται μάχη, ἀγὼν κυπέλλων, Ἀνθ. Π. 11. 59.
κύπελλον [ῠ], τό, (ἴδε **κύμβη** Α) ἀγγεῖον πρὸς πόσιν ἔχον εὐρεῖαν κοιλίαν, ποτήριον, συχν. παρ' Ὁμ., ὡς τὸ δέπας, σκύφος, πρβλ. Ἀθήν. 501F, κατεσκευασμένον ἐκ μετάλλου, χρύσεια κύπελλα Ἰλ. Γ. 248, κτλ.· κύπελλα οἴνου Δ. 345· ἀγγεῖον γάλακτος, Κόϊντ. Σμυρ. 6. 345·— ὡσαύτως, Ἴων παρ' Ἀθην. 301F·— πρβλ. **ἀμφικύπελλος**. **II.** ἐν Συρακούσαις, κατὰ πληθ. τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου τὰ καταλειφθέντα ἐπὶ τῆς τραπέζης Φιλητ παρ' Ἀθήν. 483A.
κῦπελλο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν κύπελλα, τράπεζα Νόνν. Δ. 47. 62.
κῦπελλο-φόρος, ον, ὁ φέρων κύπελλα, Ἀνθ. Π. παράρτ. 69.
κῦπελλο-χάρων, ον, ὁ κυπέλλοις χαίρων, ἡδυνόμενος, εὑρίσκων τέρψιν εἰς ποτήρια, ὁ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ, Εὐστ. 1776. 31.
κύπερος, ὁ, πιθαν. Ἰων. ἀντὶ **κύπειρος**, Ἡρόδ. 4. 71,— ἔνθα λέγεται ὅτι εἶναι ἀρωματικόν τι φυτὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Σκύθαις πρὸς ταρίχευσιν («βαλσάμωμα»), πρβλ. Πλούτ. 2. 383A.
κύπη, ἡ, εἶδος πλοίου, ὡσαύτως οἴκησις ἐξ ὕλης καὶ χόρτου, καλύβη, Ἡσύχ.· ἴδε **γύπη**.
κῦπόω, σπάν. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **κύπτω**, Λυκόφρ. 1442· ἴδε **ἀνακυπόω**.
κυπριάζω, πιθ. ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **κυπρίζω** παρὰ Σουΐδ.
Κυπριακός, ή, όν, Κύπριος, Διόδ. 14. 110, κτλ. **II.** ἐπὶ χαλκοῦ, μέταλλα Διοσκ. 5. 91.
Κυπρίδιος, α, ον, ὅμοιος τῇ Κύπριδι, δηλ. ἀγαπητός, τρυφερός, Ἀνθ. Π. 10. 68, κτλ.
κυπρίζω: μέλλ. -ίσω, ἀνθῶ, Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. Β', 13)· πρβλ. **Κυπρισμός**.
κύπρῖνον (δηλ. μύρον), τό, ἔλαιον ἢ μύρον κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ἄνθους τῆς κύπρου, Ἀπολλών. Ἡροφ. παρ' Ἀθήν. 688F, Διοσκ. 1. 65· **κυπριν-έλαιον**, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 184.
κυπρῖνος, ὁ, εἶδος λιμναίου καὶ ποταμίου ἰχθύος, καλουμένου καὶ νῦν κυπρίνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 7., 4. 11, 7, κ. ἀλλ.
Κύπριος, α, ον, ὁ ἐκ Κύπρου, Ἡρόδ. κλ.· λίθος Κ., εἶδος πολυτίμου λίθου, πιθαν. ἡ σμάραγδος, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθήν. 689B· πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ. 25 καὶ 35, Πλίν. 37. 17· Κ. ἄρτοι ἦσαν διάσημοι, Εὔβουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 2· ὡσαύτως, Κ. παραπετάσματα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 520· καὶ παστὸς ἰχθὺς ἐκ Κύπρου, τάριχον, Ποσείδιππ. ἐν «Μεταφερομένοις» 2· βοῦς Κ., παροιμ. ἐπὶ ἀδηφάγου ἀνθρώπου, Παροιμιογρ., Σουΐδ., κλ. **II.** **Κύπρια**, τά, ἐπικόν τι ποίημα εἰσαγωγικὸν εἰς τὴν Ἰλ., ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μετὰ τῆς Θέτιδος, Ἡρόδ. 2. 117, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 6.
Κύπρις, -ῐδος, ἡ, αἰτιατ. **Κύπριν** ἢ **Κύπριδα**, Ἰλ. Ε. 330, 458· μεταγενέστ. γεν. -ιος, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. lii·— Cypris, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τῆς νήσου ἔνθα κατὰ πρῶτον καὶ πλεῖστον ἐλατρεύθη, Ἰλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Τραγ., κλ.· συναπτόμε-

νὸν τῷ 'Αφροδίτη, 'Ομ. Ὕμν. εἰς 'Αφρ. 2. 2) μεταφορ., ἐπὶ ὡραίας κόρης, = ὡραία ὡς 'Αφροδίτη, 'Οππ. 'Αλ. 4. 235. II. ὡς προσηγορ., ἔρως, πάθος, Εὐρ. Βάκχ. 773· Κύπριν ὑφαρπάζειν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 722· Κ. λαθραία Εὔβουλ. ἐν «Νανν.» 1. 8· ἐν πλησμονῇ γὰρ Κ. Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 159· πρβλ. Βακχυλ. 'Αποσπ. *20 (27) Blass, Σοφ. 'Αποσπ. 710. III. ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Μελέτ. ἐν 'Ανεκδ. 'Οξ. 3. 112. [ῠ φύσει· παρ' 'Επιχ. κατὰ τὸ πλεῖστον ῡ θέσει· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρὰ τοῖς Κωμικ. πλὴν ἐν παρῳδίαις].

κυπρισμός, ὁ, ἡ ἄνθησις τῆς ἐλαίας ἢ τῆς ἀμπέλου, 'Εβδ. (Ἆσμα 'Ασμάτ. Ζ', 12), Εὐστ. 1095. 23.

Κυπρογενής, ές, (γενέσθαι) ἐν Κύπρῳ γεννηθείς, ἐπίθετ. τῆς 'Αφροδίτης, 'Ομ. Ὕμν. 9, Σόλων 2. 1, Πίνδ., κλ.·— θηλ. **Κυπρογένεια**, ἡ, ἐν Κύπρῳ γεννηθεῖσα, Κ. 'Αφροδίτη 'Αριστοφ. Λυσ. 551· Κ. θεά Πανύασ. παρ' 'Αθην. 36D· ἀπολ., Πινδ. Π. 4. 384, Πλουτ. 'Αρτοξ. 28· **Κυπρογενέα**, μετὰ συνιζήσεως τοῦ -έα, 'Ησ. Θ. 199.

Κυπρόθεν, 'Επίρρ., ἐκ Κύπρου, 'Ανθ. Π. 9. 487· **Κυπρόθε**, Καλλ. 'Αποσπ. 217.

Κύπρονδε, 'Επίρρ., εἰς Κύπρον, 'Ιλ. Λ. 21.

Κύπρος, ἡ, 'Ελληνικὴ νῆσος κατὰ τὰ νότια παράλια τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ 'Οδ.) κτλ.· οἱ Ρωμαῖοι ἐλάμβανον ἐκεῖθεν τὸν ἄριστον χαλκόν, Λατ. cyprium, Πλίν. 34. 2· — πρβλ. **Κύπριος**.

κύπρος, ἡ, δένδρον τι ἐν Κύπρῳ αὐξανόμενον, Λατιν. cyprus, 'Εβρ. gopher (Γέν. Ϛ', 14), Lawsonia alba, Sprengel εἰς Διοσκ. 1. 124, πρβλ. 'Ανθ. Π. 4. 1, 42· ἐκ τοῦ ἄνθους αὐτοῦ παρήγετο τὸ μύρον κύπρινον 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 25, Διοσκ. 1. 66· καλούμενον κύπρος ὑπὸ Θεοφρ. π. 'Οσμ. 26 κἑξ. II. μέτρον σίτου χωροῦν δύο μοδίους, 'Αλκαῖ. 96, Συλλ. 'Επιγρ. 3561· πρβλ. **ἡμίκυπρον**. 2) = κεφάλαιον ἀριθμοῦ, 'Ησύχ.

κυπτάζω: μέλλ. -άσω, θαμιστικ. τοῦ **κύπτω**, ἐξακολουθῶ νὰ κύπτω, κύπτω καὶ περιεργάζομαι, ἐξετάζω ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρευνῶ, «κυττάζω», Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Λυσ. 17· περί τινα 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 509· εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς .. κλέπται κ. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 731· περὶ τὸν τεθνεῶτα Πλάτ. Πολ. 469D· ἀπολ., κυπτάζοντα ζῆν ὁ αὐτ. ἐν 'Αντεραστ. 137B.

κύπτω: μέλλ. **κύψω**: ἀόρ. **ἔκυψα**: πρκμ. **κέκῡφα**· πρβλ. **ἀνα-, ἐπι-, κατα-, παρα-, συγ-, ὑπερ-, ὑπο-κύπτω**. ('Εκ τῆς √ΚΥΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς **κέ-κυφ-α, κυφ-ός, κῦφ-ος**, καὶ ἴσως **ὑβός**· πρβλ. Λατ. cub-o, cum-bo, in-cumb-o). Κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, «σκύφτω», πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη 'Ιλ. Δ. 468· ἔλαβεν .. κύψας ἐκ πεδίοιο Ρ. 621, πρβλ. Φ. 69· ὁσσάκι γὰρ κύψειε γέρων πίνειν μενεαίνων κτλ. 'Οδ. Λ. 585· κ. ἐς τὴν γῆν 'Ηρόδ. 3. 14, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 349· κ. κάτω ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 279· κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας Πλάτ. Πολ. 586A· χαμᾶζε Πλουτ. 'Αντών. 45· συχνάκις κατ' ἀόρ. μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήμ., θέει κύψας, τρέχει μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν, δηλ. μετὰ μεγίστης ταχύτητος, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1091· οὕτως, ὀμόσ' εἶμι κύψας ὁ αὐτ. ἐν 'Εκκλ. 863· ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω βαδίζει ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπάσ. 349· κύψας ἐσθίει, τρώγει «σκυφτά», δηλ. ἀπλήστως, ἀδηφάγως, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 33· κύψαντες διεφρόντιζον 'Επικρ. ἐν 'Αδήλ. 1. 23. 2) καταβιβάζω τὴν κεφαλὴν ἐξ αἰσχύνης, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1354, Θεσμ. 930· ἢ ἐκ θλίψεως, Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 6· ἢ ἕνεκα σκέψεων, 'Επικρ. ἐν 'Αδήλ. 1. 21. 3) κάμπτομαι ὑπὸ φορτίον τι, Δημ. 332. 12. 2) παρ' 'Αρχιλ. 32, **κῦψαι** = ἀπάγξασθαι, πρβλ. 'Ησύχ., Φώτ. 5) ἐπὶ ζῴων, εἶμαι κεκυφὼς πρὸς τὰ ἐμπρός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀρθίαν στάσιν τοῦ ἀνθρώπου, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 11· οὕτω, κέρεα κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθεν, κέρατα κεκαμμένα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπί τινων 'Αφρικανικῶν βοῶν, 'Ηρόδ. 4. 183· ἐπὴν ὁ στόμαχος [τῆς ὑστέρης] κεκύφῃ 'Ιππ. 677. 33. II. μεταβ., κλίνω τι πρὸς τὰ ἐμπρός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

κυρβαίη, ἄγνωστός τις λέξις ἐν τοῖς 'Ομ. 'Επιγράμμ. 15. 6· ὅπερ φέρεται **κυρκαίη** παρὰ Σουίδ. σ. 2675B.

Κύρβας αντος, ὁ, συντετμημένος τύπος τοῦ **Κορύβας**, ὃ ἴδε.

κυρβασία, ἡ, Περσικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἢ κίδαρις μετὰ ὀξείας κορυφῆς, πιθ. ὁμοία τῇ τιάρᾳ (ὃ ἴδε), 'Ηρόδ. 5. 49., 7. 64. — Μόνος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐφόρει αὐτὴν ὀρθίαν, ἴδε 'Αριστοφ. Ὄρν. 487 (ἔνθα παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὸν σαρκώδη λόφον τοῦ ἀλεκτρυόνος), καὶ Σχολ. ἐν τόπῳ, πρβλ. τὸ Πομπηϊακὸν ψηφοθέτημα παριστάνον τὴν ἐν 'Ισσῷ μάχην ἐν τῷ Μουσείῳ Borbonico ἐν Νεαπόλει, καὶ Λεξικ. 'Αρχαιοτήτων ἐν λ. **τιάρα** — κατάπλασμά τι διὰ μαστὸν γυναικὸς παραβάλλεται πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ σχῆμα, 'Ιππ. 666. 34, πρβλ. 'Αρεταί. 'Οξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 10.

κύρβεις, εων, αἱ, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1354, κτλ.· οἱ, Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 139, Εὐφορ. ἐν 'Αποσπ. 5, Λυσ. 185. 8· ὡσαύτως **κύρβιες** 'Ανθ. Π. 4. 3, 83., 4. 4· εὕρηται ἑνικ. δοτικὴ **κύρβιδι** Νόνν. Δ. 12. 37, αἰτ. **κύρβιν** αὐτόθι 55, δοτ. πληθ. **κύρβεσιν** 'Αριστοφ. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ.· (ἴσως συγγενὲς τῷ **κόρυμβος**). 'Εν 'Αθήναις, τριγωνικοὶ πίνακες συνημμένοι κατὰ τὰς ἄκρας τῶν πλευρῶν καὶ σχηματίζοντες οὕτω τρίεδρον πυραμίδα περὶ ἄξονα στρεφομένην, ἔχουσαν δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους νόμους γεγραμμένους ἐπὶ τῶν τριῶν ἑδρῶν (πλευρῶν) (Τιμαί. Λεξ. ἐν λ.), πρῶτον μνημονευόμεναι παρὰ Κρατίνῳ, ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολιτικ. 298D, Λυσ. 184. 38, 'Αριστ. 'Αποσπ. 352· ἦσαν δὲ ξύλιναι κατὰ τὸν Πλούτ. ἐν Σόλωνι 25· χάλκιναι κατὰ τὸν Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ.· λίθιναι κατὰ τὸν 'Απολλόδ. παρὰ Σουίδ.· καλοῦνται δὲ καὶ ἄξονες, 'Ερατοσθέν. παρὰ τῷ Σχολ. 'Απολλ. Ροδ. Δ. 280, Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλά τινες ὑποθέτουσιν ὅτι αἱ μὲν κύρβεις περιεῖχον τὰς ἱερὰς συγγραφάς, οἱ δὲ ἄξονες τοὺς πολιτικοὺς νόμους, 'Ετυμολ. Μέγ. ἐν λέξ.· ἕτεροι λέγουσιν ὅτι αἱ κύρβεις ἀπετέλουν τρίεδρον πυραμίδα, τετράπλευρον δὲ οἱ ἄξονες, Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., A. B. 274, 'Ησύχ. II. παρὰ μεταγεν., ἐπὶ παντὸς πίνακος ἢ στήλης μετ' ἐπιγραφῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 298D· ἐπὶ γεωγραφικῶν πινάκων, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 280· κ. γηραλέαι, ἐπὶ τῶν 'Ομηρικῶν ποιημάτων, 'Ανθ. Π. 15. 36, πρβλ. 4. 4· — μεταφορ., αἱ στῆλαι τοῦ 'Ηρακλέους, αὐτόθι 4. 3, 83. III. τὸ ἑνικὸν **κύρβις** κεῖται μεταφορ. ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς σκυτάλης, 'Αχαι. παρ' 'Αθην. 451D· ἐν 'Αριστοφ. Νεφ. 448, ἐπὶ νομικοῦ λεπτολόγου καὶ εἰς μηδαμινὰς ὑποθέσεις ἀσχολουμένου, Λατ. leguleius, οὕτως εἰπεῖν, ζῶσα συλλογὴ νόμων· πόρνη τις καλεῖται κ. ἑταιρικῶν κακῶν 'Ἀρισταίν. 1. 17· πρβλ. Παροιμιογρ.

κύρβος, τό, = **κύρβις**, Καλλ. κατὰ τὸν 'Ελλάδιον ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 532. 9.

κυρεία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κυρία**.

Κύρειος, α, ον, ὁ τοῦ Κύρου, εἰς τὸν Κῦρον ἀνήκων, Κύρειον στρατόπεδον Ξεν. 'Αν. 1. 10, 1, 'Ελλ. 3. 2, 7. κάλλ.

κυρέω Αἰσχύλ. Πρ. 330, Σοφ. Τρ. 386· παρατ. **ἐκύρουν** [ῠ] Σοφ. 'Ηλ. 1331· μέλλ. **κυρήσω** 'Ηρόδ. 1. 112, Τραγ.· ἀόρ. **ἐκύρησα** 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 753, 'Ομ. 'Επιγράμμ. 6. 6, 'Ηρόδ., Εὐρ.· πρκμ. **κεκύρηκα** Πλάτ. 'Αλκ. 2. 141B· — ὡσαύτως **κύρω** [ῠ] Παρμεν. 108, Εὐρ. 'Ιππ. 744, 'Απολλ. Ρόδ., κτλ.· παρατ. **ἔκυρον** Σοφ. Ο. Κ. 1159, 'Ιππ. **κῦρον** 'Ιλ. Ψ. 281, 'Ομ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 189· μέλλ. **κύρσω** Σοφ. Ο. Κ. 225 (Λυρ.)· ἀόρ. **ἔκυρσα**, μετοχ. **κύρσας** 'Ιλ. Γ. 23, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 426, Ἔργ. κ. 'Ημ. 689, Τραγ.·— Μέσ. **κύρομαι** [ῡ] ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., 'Ιλ. Ω. 530. Ποιητικὸν ῥῆμα, τοῦ ὁποίου οἱ δύο τύποι εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἑκάστοτε ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου, καὶ χρόνοι τινὲς ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις. I. συντασσόμενον μετὰ πτωτικοῦ, συντυγχάνω, συναντῶ, ἐπιτυγχάνω· 1) μετὰ δοτ., συναντῶ κατὰ τύχην, περιπίπτω, πήματι κύρσαι 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 689· λέων ὣς σώματι κύρσας ὁ αὐτ. ἐν 'Ασπ. 'Ηρ. 426· ἅρματι κύρσας, προσκρούσας εἰς αὐτό, 'Ιλ. Ψ. 428· μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον, φθάνον μέχρι .., Καλλ. εἰς Δήμ. 38, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 263., Δ. 945, 'Ανθ. Π. 9, 710· οὕτως, ἐν πείρασι κ. Παρμεν. 108. 6) ἐπὶ πραγμάτων, κυρῶ τινι, «τυχαίνω» ἢ δίδομαι, παραχωροῦμαι εἴς τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1290, πρβλ. Τρ. 291, Εὐρ. 'Εκ. 215.— Περὶ τῶν χωρίων ἐν 'Ιλ. Γ. 23, Ψ. 821, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 753, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπικυρέω**· περὶ δὲ τοῦ ἐν Σοφ. Αἴ. 314, ἴδε ἐν λέξ. **ἐγκυρέω**. 2) μετὰ γεν., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ὡς τὸ **τυγχάνω**, ἔκυρσας ὥστε τοξότης .. σκοποῦ Αἰσχύλ. 'Αγ. 628· — φθάνω εἰς ἢ μέχρι .., μελάθρου κῦρε κάρη 'Ομ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 189· συναντῶ, εὑρίσκω, αἰδοίων βροτῶν κυρῆσαι 'Ομ. 'Επιγράμμ. 6. 6· πικροῦ δ' ἔκυρσας .. μνηστῆρος Αἰσχύλ. Πρ. 739· 'Ιαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1011· αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι, εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ φθάσω .., Σοφ. Ο. Κ. 1083. 6) ἀξιοῦμαί τινος, κτῶμαί τι, τυγχάνω, Λατ. potiri, τέκνων κυρῆσαι 'Ηρόδ. 1. 31· καθαρσίου αὐτόθι 53· βασιληίης ταφῆς αὐτόθι 112· δίκης 9. 116· ἀτιμίης 7. 158· κυρήσει νοστίμου σωτηρίας Αἰσχύλ. Πέρσ. 797· στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας αὐτόθι 910· κυροῦντα τῶν ἐπαξίων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 70· βίου λώονος κυρῆσαι Σοφ. Ο. Τ. 1514· δυσπότμων γάμων κυρήσας ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 870· μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε Εὐρ. Μήδ. 1363, πρβλ. Ἴων 1105· ἀμοιδῆς ἔκ τινος κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 23, πρβλ. 'Ικέτ. 1170. 3) σπανιώτερον μετ. αἰτ., ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. potiri, φθάνω, εὑρίσκω, τί νῦν .. κυρῶ; Αἰσχύλ. Χο. 214· βίον εὖ κυρήσας ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 699· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ, Εὐρ. 'Εκ. 698· τέρμονα κύρων ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 716, πρβλ. 'Οππ. 'Αλ. 1. 34. 6) λαμβάνω, ἀποκτῶ, κυρούντων τὰ πρόσφορα Αἰσχύλ. Χο. 714. II. ἄνευ πτωτικοῦ, συμβαίνω, γίνομαι, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; Σοφ. Ο. Κ. 225· καλῶς, εὖ κυρεῖ, καλῶς ἀποβαίνει, Αἰσχύλ. Θήβ. 23, Σοφ. 'Ηλ. 799· καὶ ἐπὶ προσώπου, 'Ατρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως, πῶς εὑρίσκεται, πῶς «τὰ περνᾷ», Αἰσχύλ. 'Αγ. 1371· ὡσαύτως, ἕτερα ἀφ' ἑτέρων κακὰ κυρεῖ, ἕπονται, ἀκολουθοῦσι, Εὐρ. 'Εκ. 689· ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 865. 2) ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀληθοῦς, γνώμῃ κυρήσας, δι' εὐφυΐας, Σοφ. Ο. Τ. 398 — μετὰ μετοχῆς, τόδ' ἂν λέγων κυρήσαις, ἐὰν λέγῃς, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 589· ἐπεικάζων κυρῶ; Σοφ. 'Ηλ. 663. 3) ὡς βοηθητ. ῥῆμα, ὡς τὸ **τυγχάνω**, μετὰ μετοχ., ἀποβαίνω, συμβαίνει νὰ εἶμαι .., σεσωσμένος κυ-

ρεῖ Αἰσχύλ. Πέρσ. 503, πρβλ. Ἀγ. 1201· ζῶν κυρεῖ Σοφ. Φιλ. 805· θύων ἔκυρον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1159· ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ Εὐρ. Ἄλκ. 954· καὶ παραλειπομένης τῆς μετοχ., εἴ κυρεῖ τις πέλας (ὑπον. ὢν) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 57· ὥστε (ὡς τὸ τυγχάνω) ἐνίοτε κατέχει τὸν τύπον τοῦ συνδετικοῦ, ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 330, πρβλ. Θήβ. 23, Πέρσ. 598· ποῦ γῆς κυρεῖ [ὢν]; Σοφ. Αἴ. 984· φονέα σε .. κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 362· ἐν κακῷ τῷ φαίνει κυρῶν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 741, πρβλ. Αἴ. 314· ἐν πύλαισι .. κυρεῖ Εὐρ. Φοίν. 1067· ἔνθα πημάτων κυρῶ ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 680. 4) κυρεῖν πρὸς .., ἀναφέρομαι εἴς τι, οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρός σε κῦρον Ποιητ. Ἀττ. παρ' Ἡσυχ.· τὰ πρὸς διαβολὴν κυροῦντα Πολύβ. 12. 15. 9.

κῠρηβάζω, μέλλ. -άσω, μάχομαι, πλήττω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, ὡς διαμάχονται τύπτοντες ἀλλήλους ταῖς κεφαλαῖς οἱ τράγοι καὶ οἱ κριοί, Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ἱππ. 272· μεταφ., τὸ σκέλος κηρηβάσει, θά μου κερατίσῃ τὸ σκέλος, ἢ τὸ σκέλος μου θὰ τὸν λακτίσῃ, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· μέσ. ἀόρ. **κυρηβάσασθαι** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κρατίν. (ἐν Ἀδήλ. 69). **II.** μεταφ., ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **λοιδορέω**, Φώτ., πρβλ. **κυρίσσω**.

κῠρηβᾰσία καὶ **κυρήβασις**, ἡ, «κυρηβασία λέγεται ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις γίνεται» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 272, Σουΐδ.

κῠρηβάτης, ου, ὁ, «ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδορεῖν» Ἡσυχ.

κῠρήβια, ων, τά, αἱ λελεπισμέναι κριθαί, ἢ πίτυρα κριθῶν, «τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, καὶ κυάμων λέπυρα, καὶ τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα» Ἡσύχ., Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 27, Ἱππ. 581. 22, ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λ. **II.** μέρος «ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαὶ» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 254.

κῠρηβιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κυρήβια, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 540.

κύρηβος, ὁ, = **κυρηβάτης**, Ἡσύχ.

κύρημα, τό, = **κύρμα**, «ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἕρμαιον» Σουΐδ., Φώτ.

Κῡρηναϊκός, ή, όν, ὁ ἐκ Κυρήνης· οἱ Κυρηναϊκοί, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ ἐκ Κυρήνης Ἀριστίππου, Διογ. Λ. 2. 85· Κυρηναϊκὴ φιλοσοφία, αἵρεσις Στράβ. 837.

Κυρήνη, ἡ, ἑλληνικὴ ἀποικία ἐν Ἀφρικῇ, Ἡρόδ. 4. 162 κἑξ. οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο οἱ Κυρηναῖοι, καὶ ἡ χώρα ἡ Κυρηναία (Λατ. Cyrenaïca), Ἡρόδ. 4. 199, κτλ. [Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ῡ· ἀλλὰ ῠ παρ' Ἡσ. Ἀποσπ. 35. 2, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 72. 93, Catull. 7. 4.]

κῡρία, ἡ, ἐξουσία, δύναμις, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 84, Πολύβ. 6. 2, 13 καὶ 15, 6, κτλ.· κυρίαν ἔχειν τινός, ἐπί τινος, ὁ αὐτ. 6. 13, 1· περί τινος ὁ αὐτ. 6. 14, 10·— παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δαν. Δ', 19., Ϛ', 26., ΙΑ', 5) κυρεία ἀπαντᾷ, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 VI. 22, Ἐτυμ. Μέγ. 427. 9· καὶ τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ Μανέθωνι 4. 606. **II.** δέσποινα, ἴδε **κύριος** B. I. 2.

κυριάζω, = **κυριεύω**, «ἀποκακῶ» Ἡσύχ.

κῡριακός, ή, όν, (κύριος) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κύριον ἢ δεσπότην, ὁ κ. φίσκος, τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, κυρίως, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ΚΥΡΙΟΝ (ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ)· Κ. δεῖπνον, ἡ λεγομένη εὐχαριστία, Α' Ἐπ. π. Κορ. ια', 20·— ἡ κυριακὴ ἡμέρα, dies Dominica, Ἀποκάλ. α', 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 9452· τὸ κυριακὸν (ἐξυπ. δῶμα), ἡ ἐκκλησία, πρῶτον ἐν Διατάγ. Μαξιμίνου παρ' Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 10, Συνόδ. Κανόν. Λαοδ. 28, Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 5, 2· ἴδε Suicer. (Συνήθως νομίζεται ὅτι ἐκ ταύτης τῆς λέξεως παράγονται αἱ Τευτονικαὶ λ. kirk, kircne, church· ἀλλὰ πῶς οἱ βόρειοι λαοὶ παρέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην λέξιν μᾶλλον ἢ τὸ Ρωμαϊκὸν ὄνομα ecclesia, δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ ἐπαρκῶς.)

κυρι-αρχέω, ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, Εὐστ. Πονημ. 184. 80, Νικήτ. Εὐγεν.

κυριάρχης, ὁ, ἄρχων, ἐξουσιαστής, κυβερνήτης, Θ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 24 ἔκδ. Souvign.

κυριάρχησις, ἡ, τὸ κυριαρχεῖν, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 12B.

κυριαρχία, ἡ, ἀρχὴ πάσης κυριότητος, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐραν. Ἱεραρχ. 8, 1, σ. 110.

κυριαρχικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κυριαρχίαν Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐραν. Ἱεραρχ. 8, 1, σ. 110.

κυριεία, ἡ, κυριότης, δικαίωμα ἰδιοκτησίας, Peyron, Pap. Graec. Taurin. part. 1, σ. 34, 37, κτλ.

κῡρίευσις, εως, κτῆσις, ἀπόκτησις, Achmes Ὀνειρ. 236.

κῡριεύω, (κύριος) εἶμαι κύριος ἢ δεσπότης, πάντων Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· τῆς Ἀσίας αὐτόθι 3. 5, 11· μυρίων γῆς πηχέων Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 176· κ. ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς Διόδ. 1. 27· ὡς καὶ νῦν, λαμβάνω εἰς κατοχήν τινα, καταλαμβάνω, κυριεύω, τινὸς Πολύβ. 1. 7, 11, κτλ.— Παθ., κυριεύομαι, κατέχομαι, ὑπό τινος Ἀριστ. π. Θαυμασ. 95. 1. 2) ἔχω νομικὴν δύναμιν ἢ ἐξουσίαν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 5. 36. **II.** ὁ κυριεύων, λογικὸν σόφισμα, Πλούτ. 2. 133B., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 1. Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 22, κτλ.· πρβλ. Menag. εἰς Διογ. Λ. 2. 108.

κῡρίζω, = **κυρίσσω**, Ἐτυμ. Μέγ. 548. 2.

κυρίλλιον, τό, ὑδρία μετὰ στενοῦ λαιμοῦ καλουμένη καὶ **βομβύλιος**. Πολυδ. Ι', 68.

κύριξις, εως, ἡ, κεράτισμα, Αἰλ. π. Ζ. 16. 20.

κῡριοκτονέω, φονεύω τὸν ΚΥΡΙΟΝ· **κῡριοκτονία**, ἡ, ὁ φόνος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ· καὶ **κῡριο-κτόνος**, ον, φονεὺς τοῦ ΚΥΡΙΟΥ Ἐκκλ.· κ. πράξεις, ἐπὶ τῶν φονευσάντων τὸν υἱὸν τοῦ Σαούλ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 2, 1.

κυριοκτονία, ἡ, τὸ κτείνειν, φονεύειν τὸν Κύριον, Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 9, τ. 3, σ. 771.

κυριοκτόνος, ὁ, ὁ τὸν Κύριον κτείνων, Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 42, σ. 184, κλ.

κῡριο-λεκτέω, μεταχειρίζομαι κυριολεκτικὰς φράσεις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τροπολεκτέω**, Εὐστ. 633. 26., 836. 58, κτλ. **II.** καλῶ μὲ τὸ ὄνομα **Κύριος**, Ἰουστῖν. Μ.

κυριόλεκτος, ον, ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ λεγόμενος ἢ τιθέμενος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 891D, κλ.

κῡριο-λεξία, ἡ, ἡ χρῆσις κυριολεκτικῶν φράσεων καὶ ὕφους κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μεταφορικόν, Σχόλ. εἰς Πλάτ. εἰς Φαῖδρ. 267C· Εὐστ.— Ἐπίρρ. **κῡριολεκτικῶς**, κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν ἑκάστης λέξεως, Εὐστ. Πονημ. 63. 61· ὡσαύτως **-λέκτως**, Ὀλυμπιόδ.

κυριο-λογέομαι, παθ. τοῦ **κυριολεκτέω**, Κλήμ. Ἀλ. 657.

κυριολογία, ἡ, = **κυριολεξία**, Λογγῖν. 28, Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 446. 11. **II.** τὸ καλεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος **Κύριος**, Ἐκκλ.

κυριολογικός, ή, όν, ὁ μετὰ κυριολεξίας, κάθοδος .. κυριολογικὴ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 657, ἐπὶ τῶν ἱερογλυφικῶν ἐκείνων ὅσα συνίστανται εἰς ἁπλᾶς εἰκόνας τῶν νοουμένων πραγμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **συμβολικός**.

κύριος [ῡ], α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἡρακλ. 143, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 18· (κῦρος)· λέξις μεθ' Ὅμηρον. **I.** ἐπὶ προσώπων, ἔχων ἐξουσίαν ἢ κυριότητα ἐπί τινος, κύριος ἢ δεσπότης τινός, μετὰ γεν., Ζεὺς ὁ πάντων κ. Πινδ. Ι. 5 (4) 67, πρβλ. Π. 2. 106· ἐμῶν τε καὶ τῶν σῶν κ. πιστωμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 878· πρὶν ἄν σε κ. στήσω τέκνων, σὲ καταστήσω κύριον .., Σοφ. Ο. Κ. 1041· κύριοι πολιτείας Ἀντιφῶν 120. 40· κύριός ἐστί τινος, ἔχει ἐξουσίαν ἐπί τινος, Λατ. penes eum est, Θουκ. 4. 20· κ. εἶναι εἰρήνης καὶ πολέμου Ξεν. Ἑλλ. 2. 2. 18· κυριώτατοι τοῦ ἱεροῦ Θουκ. 5. 53· τῶν αὑτοῦ κ. Πλάτ. Νόμ. 929D, πρβλ. ἐν Ἀδήλ. 391C, κτλ.· θανάτου κ., ἔχων ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου, Πλάτ. Κριτί. 120D· οὕτω, κ. περί τινος Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 6. 2) κύριός εἰμι, μετ' ἀπαρ. (ἴδε **δίκαιος** γ), ἔχω ἐξουσίαν ἢ δικαίωμα νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 104· οὗτος κ. ὁρκωμοτεῖν (κατὰ τὸν Reisk. ἀντὶ -ῶν) Εὐρ. Ἱκέτ. 1189· κ. ἀπολέσαι, σῶσαι δ' ἄκυροι Ἀνδοκ. 30. 12, πρβλ. Θουκ. 5. 63., 8. 53· κυριώτεροι δοῦναι, ἱκανώτεροι νὰ δώσωσι, Θουκ. 4. 18· οὐ .. κ. οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον, οὔτε καταλῦσαι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 27· αἱ ἀρχαὶ κ. κρίνειν Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 10· οὕτω καί, κ. τοῦ μὴ μεθυσθῆναι, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μὴ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 3. 5, 8. 3) ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, κ. γενέσθαι, ὅντινα δεῖ καταστήσασθαι Ἰσαῖ. 56. 26. 4) σπανιώτερον μετὰ μετοχ., πριαμένους ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι Θουκ. 5. 34· κ. ἦν πράσσων ταῦτα ὁ αὐτ. 8. 51, πρβλ. Πολύβ. 6. 37, 8, πρβλ. 18. 20, 10·— μετ' οὐδ. ἐπιθ., τί τῶνδε κυριώτερος μένεις; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 965· πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 505. 5) ἔχων ἐξουσίαν, ἐπιβλητικός, ὑπέρτερος, κ. εἶναι Πλάτ. Πολ 429B· ὁ πατὴρ μέχρι τούτου κ. [ἐστι] Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 9· τὸ κύριον, ἡ κυβερνῶσα ἐξουσία ἢ δύναμις ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 3. 10, 1· τὰ κύρια, αἱ ἀρχαί, οἱ ἄρχοντες, Δημ. 424. 11, Ἀριστ. Ρητ. 1. 8, 2· οὕτω, τὰ τῆσδε τῆς γῆς κ. Σοφ. Ο. Κ. 915.

II. οὐχὶ ἐπὶ προσώπων, ὁ κυριεύων, ἀποφασιστικός, ἔγκυρος, ὑπερισχύων, ἀνώτατος, δίκαι Εὐρ. Ἡρακλ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Πλάτ. Κρίτων 50B· μῦθος κυριώτερος, μείζονος σπουδαιότητος, Εὐρ. Ι. Α. 318· κυριωτάτη τῶν ἐπιστημῶν ἡ πολιτικὴ Ἀριστ. Πολ. 3. 12, 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 565A, κτλ.· αἱ κυριώτεραι ἀρχαὶ π. Οὐρ. 2. 2, 10, πρβλ. Μεταφ. 2. 2. 14· ἡ φρόνησις τῆς σοφίας κυριωτέρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 6. 12, 3· οὕτω, κυριωτάτη ἐπιστήμη, ἀπόδειξις, κτλ., συχν. παρ' Ἀριστ. 2) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄκυρος**, ἔγκυρος, ἰσχύων, νόμοι, δόγματα Δημ. 700, 8, Πλάτ. Νόμ. 926D· κ. θέσθαι τι, ὁρίζσαι δι' ἐξουσίας, Σοφ. Ο. Τ. 1453· κ. ποιεῖσθαι [τὴν δίκην], ἀντίθετον τῷ ἄκυρον π., Δημ. 544. 4., 998 ἐν τέλ.· τὰς συνθήκας κυρίας ποιεῖν Λυσ. 150. 35, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 179B· ἔστω τὰ κριθέντα κ. Νόμ. παρ' Δημ. 545. 11. 3) ἐπὶ χρόνου κτλ., ὡρισμένος, προσδιωρισμένος, ἡ κυρίη ἡμέρα Ἡρόδ. 5. 50, 93· ἡ κ. τῶν ἡμερέων ὁ αὐτ. 1. 48., 6. 129· κ. ἐν ἡμέρᾳ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 732· τόδε κ. ἦμαρ Εὐρ Ἄλκ. 105, κτλ.· κ. μήν, ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, δηλ. ὁ ἔνατος μήν, Πινδ. Ο. 6. 52·— οὕτω, ὅταν μόλῃ τὸ κύριον, ὁ διωρισμένος χρόνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 766· κ. μένει τέλος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 542·— ἐν Ἀθήναις, κυρία ἐκκλησία, τακτικὴ ἢ συνήθης συνάθροισις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύγκλητος ἐκκλησία, συγκαλουμένη

ἐκτάκτως δι' ὡρισμένην τινὰ ὑπόθεσιν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 111, 122, κἀλλ.· οὕτως, ἡ κυρία [ἡμέρα], ἡ ὡρισμένη ἡμέρα, Δημ. 541. 22· ἐπεὶ ἧκεν ἡ κ. τοῦ νόμου παρὰ Δημ. 544. 20, κτλ. 4) νόμιμος, κανονικός, ἁρμόδιος, ὕπνος πόνος τε, κ. ξυνωμόται Αἰσχύλ. Εὐμ. 127, πρβλ. 326·— κύρια ἔχειν τινός, ἔχειν ἢ ἐξασκεῖν νόμιμον ἐξουσίαν ἐπί τινος, αὐτόθι 960. 5) ἐπὶ λέξεων ἢ λόγων, κυριολογικός, κυριολεκτικὸς καὶ συνήθης, Λατ. proprius, κ. ὄνομα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεταφορὰ** καὶ **γλῶττα**, Ἀριστ. Πολ. 3. 2, 6., 3. 10, 2, Ποιητ. 21, 5, κ.ἀλλ., Διογ. Λ. 10. 13, κλπ.· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. συγγραφ. κ. ὄνομα ἐσήμαινεν ὡσαύτως ὅ,τι καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ὄνομα προσώπου ἢ πόλεως κτλ., Ἡρόδ. 7. 5. III. ἐπίρρ. **κυρίως**, ἴδε ἐν λέξ.

B. ὡς οὐσιαστ., **κύριος**, ὁ, δεσπότης, κύριος, Λατ. dominus, ἐπώνυμ. τῶν θεῶν, Πινδ. Π. 2. 106, Σοφ. Αἴ. 734, κτλ.· κύριος, κατέχων τι, δεσπότης τινός, τοῖσι κ. δωμάτων Αἰσχύλ. Χο. 658, πρβλ. 689, κτλ.· ἢ ὁ κύριος, ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, ὁ οἰκογενειάρχης, οἰκοδεσπότης (πρβλ. **κοῦρος, κουρίδιος**), καὶ κύριος μὲν εἶναι τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων, δεσπότης δὲ τῶν δούλων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 965· ἀλλὰ καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς δούλους, Ἀριστοφ. Πλ. 6, Ἀντιφῶν 120. 1-5, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 4·— ὡσαύτως ὁ ἐπίτροπος ἢ κηδεμὼν κορασίου, Ἰσαῖ. 59. 26· καὶ καθόλου ἐπίτροπος, ὁ αὐτ. 51. 22, Δημ. 1054. 18., 1134. 22, κτλ.· — ἀκολούθως ὡς καὶ νῦν, κύριε ἦτο τύπος εὐγενοῦς προσφωνήσεως, ὡς τὸ Γαλλ. sire, Ἀγγλ. sir, Γερμ. Herr, Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιδ', 21., κ', 15, Πράξ. Ἀποστ. ις', 30, κτλ. 2) ὡς θηλ., κυρία, ἡ, ὡς ἔτι καὶ νῦν, ἰδίως δέσποινα ἢ οἰκοδέσποινα, Λατ. domina, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 121· κυρίαν τῆς οἰκίας Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 2, Πλούτ., κτλ.· ἐν τῇ κλητικῇ, ὡς καὶ νῦν, καὶ τὸ Γαλλ. madame, Δίων Κ. 48. 44. II. ἐν Ἐπιγραφαῖς ὡς ἐπωνυμία πολλῶν θεῶν, τοῦ Διός, Ἑρμοῦ, Κρόνου κτλ., ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. Πίνακ. III· οὕτω Κυρία, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, κτλ. αὐτόθι. 2) παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὁ Κύριος, = τῷ Ἑβρ. JEHOVAH· ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἰδίως ἐπὶ τοῦ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

κυριότης, -ητος, ἡ, ἐξουσία, κράτος, Ἐπιστ. π. Ἐφ. 1. 21· ἐν τῷ πληθ., Ἐπιστ. π. Κολ. 1. 16.

κυρίσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ίξω**, κτυπῶ, ἐπιτίθεμαι διὰ τῶν κεράτων ὡς κριός (Φώτ.)· ἐπὶ ταύρων, ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν Ποιητὴς παρ' Ἡφαιστ. 77, Πλάτ. Γοργ. 516A· κ. ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 586B·— μεταφ., ἐπὶ ἐπιπλεόντων πτωμάτων πληττομένων κατὰ τῆς ἀκτῆς, κ. ἰσχυρὰν χθόνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

κυριωνυμέω, ὀνομάζω, καλῶ τινα κύριον, κυριωνυμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες Δούκ. Ἱστ. Βυζαντ. σ. 132A· καλῶ διὰ κυρίου ὀνόματος, Εὐστ. 635. 6.

κυριωνυμία, ἡ, ἰδιάζουσα ὀνομασία, Εὐστ. 652. 40, κτλ.

κυρι-ώνυμος, ον, ὠνομασμένος ἀπὸ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, ἡ κ. (μετὰ τῆς λέξ. ἡμέρα ἢ ἄνευ αὐτῆς), = ἡ κυριακή, Εὐστ. Πονημ. 42. 48, κτλ.

κυρίως, Ἐπίρρ. τοῦ **κύριος**, ὡς κύριος ἢ δεσπότης, μετ' ἐξουσίας, Αἰσχύλ. Χο. 685, Ἰσοκρ. 68E. II. κανονικῶς, ὁμαλῶς, νομίμως, προσηκόντως, διὰ νόμου, κ. ἔχω, εἶμαι ὡρισμένος, ἰσχύω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 178, Ἰσαῖ. 66. 9· οὕτω, κ. γενέσθαι Πλάτ. Νόμ. 925C· κ. καὶ πρώτως Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 4, 4· τὸ κ. ἓν ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 1, 7, κτλ.·— ὡσαύτως, κ. αἰτεῖσθαι, δικαιωματικῶς, Σοφ. Φιλ. 63· δοῦναι Δημ. 954. 20. III. ἀκριβῶς, «σωστά», Πλάτ. Παρμ. 136C, κτλ. IV. ἐπὶ λέξεων, κατὰ τὴν σημασίαν αὐτῶν, τὴν συνήθη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεταφορᾷ** ἢ **κατὰ μεταφοράν**, Ἀριστ. Τοπ. 4. 3, 4., 6. 2, 3, Μεταφ. 4. 4, 8, κ. ἀλλ.· συγκρ. κυριώτερον λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 7, 13, κτλ.

κυρκαίη, ἴδε **κυρβαίη**.

κυρκανάω, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **κυκανάω**, ὑποκινῶ, παρασκευάζω, κ. ὄλεθρόν τινι Ἀριστοφ. Θεσμ. 429· Παθ., Ἱππ. 610. 38·— πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 543. 53., 1213. 49.

κύρμα, τό, (κύρω) ὅ,τι τις συναντᾷ ἢ εὑρίσκει, δηλ. εὕρημα, λεία, λάφυρον, μετὰ δοτ., ἄνδρασι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ἰλ. Ε. 488· κυσὶ κύρμα γενέσθαι Ρ. 272· οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κ. γ. Ὀδ. Γ. 271· θήρεσσιν Ε. 473· φώκῃσι καὶ ἰχθύσι Ο. 480. II. ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 430, ἐπὶ προσώπου, ὁ εὑρίσκων ἢ λαμβάνων λείαν, ἀπατεών.

Κύρνος, ἡ, Cyrnus, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κορσικῆς, Ἡρόδ. 1. 165· οἱ Κύρνιοι ὁ αὐτ. 7. 165· Κυρνία γῆ, παροιμ. ἐπὶ φωλεᾶς λῃστῶν, Παροιμιογρ.

Κῦρος, ὁ, 1) ὁ **πρότερος**, ὁ πρεσβύτερος, ὁ μέγας Κῦρος, Ἡρόδ., κτλ. 2) ὁ **νεώτερος**, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀρταξέρξου, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 1, κτλ.·— οἱ **Κύρειοι**, οἱ Ἕλληνες οἱ παρὰ τῷ Κύρῳ πρότερον ὑπηρετήσαντες, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 2, 7, κτλ.

κῦρος, -εος, τό, ὑψίστη ἐξουσία, δύναμις, κ. ἔχειν ἀμφί τινος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 391· τῶν πραγμάτων τὸ κ. Ἡρόδ. 6. 109· ἅπαν τὸ κ. ἔχειν Θουκ. 5. 38, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 450E, 451A, B· κ. ἔχειν περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C. 2) ἀξίωμα, ἰσχύς, Λατ. potestas, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 700C. II. ἐπικύρωσις, κῦρος, ἰσχύς, ἀσφάλεια, βεβαιότης, ἔχειν κῦρος = κεκυρῶσθαι, Σοφ. Ο. Κ. 1780· ἡ νῦν .. ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 919·— κῦρος καὶ ἅπαντα τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα, ἐκτὸς ἐὰν τὸ **κοίρανος** ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἶναι λέξεις τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων. (Ἐκ τῆς √ΚΥΡ παράγονται καὶ τὰ **κυρ-όω, κύρ-ιος**· πρβλ. Σανσκρ. sûr-as (fortis), sûr-ata (fortitudo)· ἴσως καὶ τὸ **κοίρ-ανος** καὶ Λατ. cur-ia.)

κυρόω, (κῦρος) κάμνω τι ἔγκυρον, ἰσχυρόν, ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ, ἐκτελῶ, ὁρίζω, Λατ. ratum facere, δόμοις .. τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 227· φάτις τῇδ' ἐκύρωσεν [τόδε] αὐτόθι 521· ταῦτα Ἡρόδ. 6. 86, 2· τὸν γάμον αὐτόθι 126· ἡ ἐκκλησία κυρώσασα ταῦτα διελύθη Θουκ. 8. 69· πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 369· τὴν μοῖραν Πλάτ. Πολ. 620E· τὴν γνώμην, τὸ δόγμα, τὴν ψῆφον Πολύβ. 1. 11, 1, κτλ.— Μέσ., ἐκτελῶ τοὺς σκοπούς μου, λόγῳ κυροῦσθαι τὰ πάντα Πλάτ. Γοργ. 451C, D.— Παθ., νομιμοποιοῦμαι, ὁρίζομαι κτλ., πρὶν κυρωθῆναι τὸ .. πρῆγμα Ἡρόδ. 8. 56, πρβλ. Θουκ. 4. 125· τοὺς κυρωθέντας [τῶν νόμων] Ἀνδοκ. 11. 36, πρβλ. Δημ. 485. 13· τὸ ψήφισμα τὸ κυρωθὲν περὶ τούτων Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 45, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἐπικυρόω**·— καθόλου, ποῖ κεκύρωται τέλος; εἰς ποῖον σημεῖον τὸ τέλος ἔχει ὁρισθῇ ἢ προσδιορισθῇ; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 603, πρβλ. Χο. 874· πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς, πρὶν ἢ ἐκτελεσθῶσι, Εὐρ. Ἠλ. 1069·— μετ' ἀπαρ., ἐκεκύρωτο συμβάλλειν, εἶχεν ἀποφασισθῇ νὰ γείνῃ ἡ μάχη, Ἡρόδ. 6. 110, πρβλ. 130· ἐκυρώθη ναυμαχέειν ὁ αὐτ. 8. 56. 2) κ. δίκην, ἀποφασίζω αὐτήν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 581, 639. 3) μετ' ἀπαρ., ἀποφασίζω ἢ ὁρίζω νά .., τηρηθῆναι τὸν νόμον Ἀριστ. Ἀποσπ. 551.

κυρσάνιος, ὁ, Λακων. λέξις ἀντὶ νεανίας ἢ ἔφηβος, Ἀριστοφ. Λυσ. 983, 1248.—ὁ Φώτ. μνημονεύει τύπον **σκυρθάνια** (τὰ) = ἔφηβοι· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει **σκυρθαλίας, σκυρθάλιος, σκυρθάλια** (τά), σκύθραξ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· πρβλ. Müller Dor. 4. 5, 2.

κυρσό-τεκνος, ἴδε ἐν λέξει **κρεισσότεκνος**.

κυρταίνω, κυρτοῦμαι, «καμπουριάζω», Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑβός**.

κυρτ-αύχην, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κυρτὸν αὐχένα, τὸ τοῦ Πακουβίου, incurvicervicus, Κυντιλ. 1. 5, 67.

κυρτεία, ἡ, τὸ ἁλιεύειν διὰ τῆς **κύρτης**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

κυρτεύς, -έως, ὁ, ὁ ἁλιεύων διὰ τῆς **κύρτης**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 352· ὡσαύτως **κυρτευτής**, -οῦ, ὁ, Ἀνθ. Π. 6. 230.

κύρτη, ἡ, ὡς τὸ **κύρτος**, ὁ, πλέγμα πρὸς ἄγραν ἰχθύων, εἶδος καλάθου ἁλιευτικοῦ μετὰ στενοῦ λαιμοῦ, Λατ. nassa, Ἡρόδ. 1. 191, Διόδ. 3. 19· σχοινίδι κ. Νικ. Ἀλεξιφ. 546, πρβλ. Ἀρχίλ. 167.

κυρτία, ἡ, (κύρτος) ἀσπὶς πλεκτή, Διόδ. 5. 33.

κυρτιάω, (κυρτός) εἶμαι κυρτός, «καμπουριάζω», ἀσθενέας καὶ ἀώρους νῶτά τε κυρτιόωντας Μανέθων 4. 119, ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ.

κυρτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύρτος**, Διοσκ. 1. 62·— ὡσαύτως **κυρτίς**, -ίδος, ἡ, Νικ. Ἀλεξιφ. 493, Ὀππ. Ἁλ. 5. 600, Διοσκ. 4. 157.

κύρτιον, τό, μέρος ἅρματος, Πολυδ. Α', 143.

κυρτο-βατέω, περιπατῶ μετὰ κεκυρτωμένης ῥάχεως, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 342, 8, κτλ.

κυρτο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα κυρτόν, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 28. 17, Ἐτυμολ. Μέγ. 545. 35.

κυρτο-κάπηλος, ὁ, πωλητὴς ἁλιευτικῶν σκευῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 9180.

κύρτος, ὁ, = **κύρτη**, Σαπφὼ 139, Πλάτ. Σοφιστ. 220C· τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 79D· μήτε ἐγρηγορόσιν μήτε εὕδουσι κ., μὲ ἁλιευτικοὺς καλάθους ἀγρεύοντας ἡμέραν καὶ νύκτα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823E· κύρτῳ θηρεύειν τοὺς ἰχθῦς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 4, κτλ. 2) κλωβίον πτηνοῦ, Λατ. cavea, λυγοτευχὴς Ἀνθ. Π. 9. 562.

κυρτός, ή, όν, (ἴδε **κίρκος**) κεκυρτωμένος, καμαρωτός, κῦμα (ἴδε **κορυφόω**) Ἰλ. Δ. 426· κύματα κυρτά, φαληριόωντα (πρβλ. **κυρτόω**) Ν. 799· θάλασσα κυρτὸν ἐπαφρίζει Μόσχ. 5. 5· ὡσαύτως, τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτώ, κεκυρτωμένοι, Ἰλ. Β. 218, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 120· βραχίων κ. ἐς τὸ ἔξω μέρος Ἱππ. π. Ἀγμ. 758· κ. τροχὸς Εὐρ. Βάκχ. 1066· κυρτὴ κάμηλος Βαβρ. 40. 2· κυρτοὶ δ' ὁμοῦ καρίδες ἐν ξηρῷ πέδῳ Ὠφελίων ἐν «Καλλαισχρῳ» 1. 2) παρὰ τοῖς Μαθ., κυρτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κοῖλος**, οὔσης τῆς γῆς κυρτῆς καὶ σφαιροειδοῦς, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 3· περὶ τὰς ἐκλείψεις [ἡ σελήνη] ἀεὶ κυρτὴν ἔχει τὴν ὁρίζουσαν γραμμὴν ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 14, 17.

κυρτότης, -ητος, ἡ, τὸ κύρτωμα τῆς θαλάσσης Στράβ. 12· ἐπὶ τῶν ὤμων, Πλούτ. 2. 26B· τὸ ἔχειν σχῆμα κυρτόν, ἐπὶ τῆς σελήνης, αὐτόθι 922D. 2) παρὰ τοῖς Μαθημ., ἀντίθετ. τῷ **κοιλότης**, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 7, Μετεωρ. 4. 9, 7.

κυρτόω, (κυρτός) κυρτώνω, κάμπτω τι μέχρις οὗ σχηματίσῃ τόξον, κυρτὸν νῶτα, ἐπὶ ταύρου ἑτοιμαζομένου εἰς ἐπίθεσιν, Εὐρ. Ἑλ. 1558· τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κ. Ἀθήν. 629F· λαῖφεα Ἀνθ. Π. 10. 15.— Παθ., κῦμα παρεστάθη, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθέν (πρβλ. **κυρτός**) Ὀδ. Λ. 244· κυρτοῦσθαι ῥάχιν

Ὀππ. Κυν. 3. 273· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι κυρτοῦνται Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11·— μέσ. ἀόρ. α' ἐκυρτώσαντο Νόνν. 37. 564.

κύρτωμα, τό, κυρτότης, καμπή, τοῦ ὀστέου κ., ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἐξωτερικὴ κύρτωσις, Ἱππ. Ἀγμ. 758· μεταφρένου Λουκιαν. π. Ἀπκίδ. 7· τὸ κατὰ τὴν ῥάχιν κ. Διόδ. 2. 54. **2)** τὸ σφαιροειδὲς ἢ στρογγύλον σχῆμα πλήρους κύστεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814· οἴδημα, πρήξιμον, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40, κ. ἀλλ.· ἡ κοιλία ποτηρίου, Ἀθήν. 488C·— ἐπὶ παρατάξεως στρατοῦ, μηνοειδὲς ποιῶν τὸ κύρτωμα Πολύβ. 3. 113, 8, κτλ.

κυρτών, **ῶνος**, (ἢ **κύρτων ωνος**), ὁ, κυφός, «καμπούρης», ὁ Κράτης παρὰ Διογ. Λ. 6. 92.

κύρτωσις, **εως**, ἡ, καμπύλωσις, καμπούριασμα, κυρίως δὲ κατὰ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, Γαλην. 12. 367, Ἐτυμολ. Μέγ. 774. 12. **2)** = **πομφόλυξ**, φυσαλλίς, ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις Ἐτυμολ. Μέγ. 682. 11.

κύρω, ἴδε ἐν λ. **κῡρέω**.

κύρωμα, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. Πονημ. 230. 16.

κύρωσις [ῡ], **εως**, ἡ, (κυρόω) ἐπικύρωσις, Θουκ. 6. 103, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 44, κτλ.· πᾶσα .. ἡ κ. διὰ τῶν λόγων ἐστὶ Πλάτ. Γοργ. 450B.

κῡρωτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κυροῦν, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 25, 2.

κῡρωτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ ἔχων τὸ κῦρος, ἄρχων, Ἡσύχ.

κῡρωτικός, ή, όν, ὁ ἐπικυρῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀναιρετικός**, Κλήμ. Ἀλ. 923 (κοινῶς: **κυριωτική**), κτλ.

κύσαι [ῠ], Ἐπικ. **κύσσαι**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **κυνέω**· ἀλλὰ **κῦσαι** τοῦ **κύω**.

κῡσαμένη, (οὐχὶ **κυσσαμένη**), ἴδε ἐν λ. **κύω** II.

κύσθος, ὁ, (κύω) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 3, Ἀριστοφ. Ἀχ. 782, κ. ἀλλ.

κυσιάω = **πασχητιάω**, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσο-βάκκᾰρις, **ιδος**, ὁ, «ἤτοι τὸν κυσὸν μυρίζων, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσοδακνιᾷ· «ψωριᾷ» Ἡσύχ.

κυσο-δόχη (ἢ **-δόκη**), ἡ, εἶδος ξυλίνου δεσμοῦ ἢ κολαστηρίου, Ἀλκίφρων 3. 72· πρβλ. **κύφων** II.

κυσο-λάκων, **ωνος**, ὁ, = **παιδεραστής**, ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιᾶται κατηγοροῦντο ἐπὶ τοιαύτῃ συνηθείᾳ, Ἀρίσταρχ. παρ' Ἡσυχ., Φώτ.

κυσο-λαμπίς, **ίδος**, ἡ, = **πυγολαμπίς**, Ἡσύχ.

κυσο-λέσχης, **ου**, ὁ, ἄνθρωπος αἰσχρορρήμων, αἰσχρολόγος, Εὐστ. 746. 14.

κυσο-νίπτης, ὁ, = **πόρνος**, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσός, ὁ, (κύω) «γυναικεῖον αἰδοῖον» Ἡσύχ. **II.** = **πυγή**, παρὰ τῷ αὐτῷ.

κυσοχήνη, ἡ, «ξύλον ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο» Ἡσύχ. **II.** = **εὐρυπρωκτία**, ὁ αὐτ., Φώτ.

κύσσα, **κύσσαι**, ἴδε ἐν λ. **κυνέω**.

κυσσαμένη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κῡσαμένη**, ἴδε ἐν λ. **κύω** II.

κύσσαρος, ὁ, = **κυσός** II, Ἱππ. 238. 27, Γαλην.· πρβλ. **κύτταρος**.

κύστη, ἡ, ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἄρτος σπογγίτης.

κύστιγξ, **-ιγγος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κύστις**, Ἱππ. ἐν Λεξ. Γαλην. σ. 512.

κύστιον, τό, (κύστη) φυτόν τι φέρον τὸν καρπὸν ἐντὸς κύστεως, «κύστιον· τὸ ἁλικακκάβον» Ἡσύχ., Λατ. vesicalis, κατὰ Διοσκ. 4. 72 «ἔστι δὲ καὶ ἕτερον στρύχνον, ὃ ἰδίως ἁλικάκκαβον καλοῦσιν .. καρπὸν δὲ ἔχει ἐν θυλακίοις περιφερέσιν ὅμοιον φύσαις, πυρρόν, περιφερῆ, λεῖον, ὡς ῥᾶγα σταφυλῆς» κτλ.

κύστις, **εως**, καὶ **-ιος**, ἡ, (κύω), ὡς τὸ κύστη, ἡ, (οὐροδόχος), κύστις, «φοῦσκα», Ἰλ. Ε. 67., Ν. 652, Σοφ. Ἀποσπ. 462, Πλάτ. Τίμ. 91A, κτλ.· ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, τὰς φουσκώνει (δηλ. τὰς νεφέλας), ἐπὶ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Νεφ. 405· κ. ὑεία, ἐν χρήσει ὡς θυλάκιον ἢ βαλλάντιον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 425· οἴνου κύστεις μεστὰς Ἀθήν. 20A. **II.** κ. ὀφθαλμοῦ, τὸ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέχον μέρος, «ἡ κύστις ὀφθαλμοῦ κάτωθεν προκειμένη, οἰνόφλυγας (σημαίνει)» Πολέμ. Φυσιογν. 236, πρβλ. Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 25 (ἔνθα κύστιδες).

κύτῐνος, ὁ, ἡ κάλυξ τοῦ ἄνθους τῆς ῥοιᾶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 4, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «κύτινοι· τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα».

κῠτῐνώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κύτινον, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 10, 3.

κῠτίς, **-ίδος**, (κύω) μικρὸν κυτίον, κιβώτιον, «κουτάκι», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 665 (ἔνθα διώρθωσε κυτίδα ἀντὶ κυτίδια ὁ Κοραῆς ἐν Ἡλιοδ. τ. 2, σ. 155).

κῠτῐση-νόμος, **ον**, (νέμομαι) ὁ, ἐπὶ τῆς χελώνης, ἡ τρώγουσα κύτισον, κυτισοφάγος, Νικ. Ἀλεξιφ. 572.

κύτῐσος, [ῠ], ὁ, cytisus, εἶδος θαμνώδους τριφύλλου, Medicago arborea, Ἱππ. 583. 48, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 8, Εὔπολ. ἐν Αἰξὶ» 1. 3. Θεόκρ. 10. 30.

κυτμίς, **-ίδος**, ἡ, εἶδος ἐμπλάστρου ἐκ λίπους αἰγείου, Λουκ. Ἀλεξ. 22, 53.

κῠτο-γάστωρ, **-ορος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων εὐρεῖαν γαστέρα, Ἀνθ. Π. 6. 305, κατὰ τὸν Toup. ἀντὶ κυάστορας.

κύτος [ῠ], **-εος**, τό, (κύω) — κοίλωμα, κοιλότης, κοιλογάστορος κύκλου, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, Αἰσχύλ. Θήβ. 495· ἀσπίδος Εὐρ. Ἀποσπ. 185· θώρακος Ἀριστοφ. Εἰρ. 1224, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 473· λέβητος ὁ αὐτ. Κύκλ. 399· τρίποδος Ἱκέτ. 1202· κύλικος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 9·— τὸ μέσον τῆς νεώς, τὸ κοῖλον, «ἀμπάρι» τοῦ πλοίου, Πολύβ. 16. 3, 4, κτλ. **2)** πᾶν ἀγγεῖον, ὑδρία, κτλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 322, 816, Σοφ. Ἠλ. 1142, κτλ.· πλεκτὸν κ., καλάθιον, Εὐρ. Ἴων 37· κοιλοσώματον κ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2. **3)** πᾶν τὸ περιέχον ἢ καλύπτον, τὸ τῆς κεφαλῆς κ. Πλάτ. Τίμ. 45A· τὸ ὄπισθεν κ., τὸ ἰνίον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 15·— τοῦ θώρακος κ., δηλ. τὸ στῆθος, ὁ θώραξ, Πλάτ. Τίμ. 69E· οὕτω, τὸ ἄνω κ. Ἀριστ.· τὸ τῆς ψυχῆς κ., δηλ. τὸ σῶμα, Πλάτ. Τίμ. 44A· ἐντεῦθεν καὶ ἀπολ. = τὸ σῶμα, ἀνδρείῳ κύτει Σοφ. Τρ. 12· ὁ κορμὸς τοῦ σώματος, διὰ παντὸς τοῦ κ. Πλάτ. Τίμ. 74A, πρβλ. Νόμ. 964E· τὸ ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων κ. Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 1. 7, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 12, κ. ἀλλ.

κύτος [ῠ], **εος**, τό, τὸ Λατ. cutis, (ἴδε **σκεῦος** ἐν τέλ.), δέρμα, Λυκόφρ. 1316, Διόδ. 1. 35.

κύτρα, Σικελ. ἀντὶ τοῦ **χύτρα**, Γρηγ. Κορ. 341.

κυττάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύτταρος**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 26., 4. 4, 6.

κύττᾰρον, τό, = τῷ ἑπομ. 3, Ἀριστοφ. Θεσμ. 516, ἂν μὴ ἀναγνωστέον **κύτταρος**.

κύττᾰρος, ὁ, (κύτος) ἡ κυψέλη κηρήθρας, ἐν ᾗ τὰ ἔμβρυα τῶν μελισσῶν, σφηκῶν καὶ ἀνθρηνῶν κατατίθενται, Ἀριστοφ. Σφ. 1111, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 8., 5. 22, 9., 5. 23, 4, ἀλλ. **2)** κοίλωμα ἐντὸς τοῦ καυλοῦ τοῦ κυάμου, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 8, 7· ἰδίως ὁ θάλλων κῶνος τῆς πίτυος, ὁ αὐτ. 3. 3, 8. **3)** μεταφ., τοὐρανοῦ τὸν κ., τὸν κοῖλον θόλον τοῦ οὐρανοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 199.

κυτών, **ῶνος**, ὁ, κοίλωμα, κοιλότης, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, 252, 17·

κῡφᾰγωγέω, ἔχω τὸν αὐχένα κεκυφότα, κύπτω (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Λιβάν. 4. σ. 203.

κῡφ-ᾰγωγὸς ἵππος, ὁ, βαδίζων μὲ αὐχένα κυρτόν, καμαρωτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν κύπτουσαν πρὸς τὰ κάτω, Ξεν. Ἱππ. 7, 10.

κῡφᾰλέος, **α**, **ον**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κυφός**, Ἀνθ. Π. 6. 297.

κύφελλα [ῠ], τά, (συγγεν. τῇ λέξει κύπελλον)·— μόνον παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, **1)** αἱ κοιλότητες τῶν ὤτων, Λυκόφρ. 1402. **2)** νέφη ὁμίχλης, Καλλ. Ἀποσπ. 300· (ὁ Δινδ. διορθοῖ κύφελλ' ἀντὶ νέφη δ' ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 793)· ἐν Λυκόφρ. 1426, κ. ἰῶν, σύννεφα βελῶν.

κυφή, ἡ, Κρητικ. ἀντὶ **κεφαλή**, Ἡσύχ.

κῦφι, **εος**, καὶ **εως**, τό, Αἰγύπτιόν τι φάρμακον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν διεγερτικῶν οὐσιῶν, Διοσκ. 1. 24·— **κοῖφι** παρ' Ἀθην. 66F, Γραμμ.

κῡφο-ειδής, **ές**, ὅμοιος κατὰ τὴν φύσιν ἢ τὴν ποιότητα πρὸς τὸ **κῦφι**, Γαλην. 13. 585, 587. **II.** (κῡφός) κεκυρτωμένος, κυρτός, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 3. 74, 130.

κῡφό-νωτος, **ον**, ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, «καμπούρης», Ἀντιφ. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 18.

κῡφόομαι, κυρτοῦμαι, Ἱππ. Ἄρθρ. 806· κυφοῦται ῥάχις 807, Ἐρωτιαν. σ. 226.

κῡφός, **ή**, **όν**, (κύπτω, κέκῡφα) κεκλιμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, κεκυρτωμένος, κύπτων, «καμπούρης» (πρβλ. **λορδός**), ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη Ὀδ. Β. 16· κ. ἀνήρ, κ. πρεσβύτης Ἀριστοφ. Ἀχ. 703, Πλ. 266· ἕλκεσθαι ἐς κυφόν, ἔχειν κύρτωμα τῆς ῥάχεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806· τρίγλαι κ. Ἐπίχ. 37 Ahr.· συχν. ἐπὶ καρίδων ἕνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν, Εὔβουλ. ἐν «Τιτθαῖς» 4, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136A, Ἀνθ. Π. 5. 185· ἀλλὰ διὰ τοῦ: τῶν καρίδων αἱ κυφαὶ ὁ Ἀριστ. χαρακτηρίζει εἶδός τι αὐτῶν ἰδιαίτερον, τῶν καρίδων αἵ τε κυφαὶ καὶ αἱ κράγγονες καὶ τὸ μικρὸν γένος π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 2., 5. 17, 8· ὑπὸ κ. ἄροτρον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 618. 14. **II.** κεκυρτωμένος, στρογγύλος, ἐπὶ ποτηρίου, Ἀθήν. 482E.

κῦφος, **εος**, τό, κύφωμα, κύρτωμα, «καμποῦρα», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Ἀέτ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 180. 1, Ἀρκάδ. **II.** = **κύπελλον**, Ἐτυμ. Μέγ. 549. 8.

κῡφότης, **ητος**, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον τοῦ **κυφός**, «καμποῦρα», Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387. **II.** τὸ στρογγύλον, ἡ στρογγυλότης, Ἀθήν. 482E.

κύφωμα, τό, κύρτωμα ἐν τῷ σώματι, «καμποῦρα» Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 502, 3.

κύφων, **ωνος**, (ἢ **κυφών**, **ῶνος**), ὁ, (κῡφός) ξύλον κεκυρτωμένον, ὁ κυρτὸς ζυγὸς τοῦ ἀρότρου, Θέογν. 1201· κυφῶνες, ὡσαύτως, «τῶν δύο πλαγίων πλευρῶν (ἅρματος) αἱ ἐπάνω ῥάβδοι, αἱ ἕως κάτω τείνουσαι, κυφῶνες» Πολυδ. Α', 143. **II.** εἶδος κολαστηρίου ξυλίνου δεσμοῦ, ἐν ᾧ ἐνεκλείετο ὁ αὐχὴν τῶν τιμωρουμένων δούλων καὶ καταδίκων, ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 476, 606· δεθῆναι ἐν τῷ

κ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 15. **2)** ὁ διατελέσας ἐν τοιαύτῃ τιμωρίᾳ, κακὸς καὶ ὀλέθριος, κακοῦργος, Λατ. furcifer, Ἀρχίλ. 166, Λουκ. Ψευδολογισ. 17. **III.** μέρος τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ, Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 16.

κυφώνιον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 22· (ὁ Struve **κύφινον** ἐκ τοῦ **κῦφι**).

κυφωνισμός, ὁ, τιμωρία διὰ τοῦ **κύφωνος**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πολ. 476.

κύφωσις [ῡ], **εως**, ἡ, κύρτωσις τῆς ῥάχεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812.

κύχραμος, ὁ, πτηνόν τι ἀποδημητικὸν ἀποδημοῦν μετὰ τῶν ὀρτύγων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 11 (διάφ. γραφ. **κέχραμος**. **κίχραμος**)·— κατὰ τὸν Sundevall **κύχραμος**, **κρέξ**, **ὀρτυγομήτρα**, ἅπαντα εἶναι ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ πτηνοῦ·— φέρεται δὲ **κιγκράμας** παρ' Ἡσυχ.· cychramus παρὰ Πλιν. 10. 13.

κυψέλη, ἡ, πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον·— κιβώτιον, θήκη (ὅθεν ὠνομάσθη ὁ **Κύψελος**), Ἡρόδ. 5. 92, 4, 5, Πλούτ. 2. 164A, Παυσ. 5. 17, 5· κ. ἑξμέδιμνος, σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν σίτου χωροῦν ἓξ μεδίμνους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 631 — κυψέλη μελισσῶν, Πλούτ. 2. 601C πρβλ. **κύτταρος**· μεταφ., κυψέλαι φρονημάτων Κωμ. Ἀνώμ. 268. **II.** ἡ κοιλότης τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 85, Ἡσύχ.·— ἐντεῦθεν, **2)** ὡς τὸ **κυψελίς**, ἡ ἐν τῷ ὠτὶ κηροειδὴς ὕλη, κυψέλην .. ἔχεις .. ἐν τοῖς ὠσίν, παροιμ. ἐπὶ ἠλιθίων, Κωμ. Ἀνώμ. 28, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Πόλεσι» 17. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **κύπτω**, **κύφω**· πρβλ. Λατ. capsa, capsula).

Κυψελίδαι, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, Θεόγνωστ. 894, Πλάτ. Φαῖδρ. 236B.

κυψέλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κυψέλη**, κυψέλη μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 55.

κυψελίς, **-ίδος**, ἡ, ὑποκορ τοῦ **κυψέλη**, ἴδε ἐν λέξ. **κύψελος**. **II.** ἡ ἐντὸς τῶν ὤτων κιτρίνη ὕλη, Λουκ. Λεξιφ. 1, Λιβάν. 4. 144·— οὕτω **κυψελίτης**, **ῥύπος**, ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ.·— **κυψελόβυστος**, **ον**, (κύω) πεφραγμένος διὰ κυψέλης, ὦτα Λουκ. Λεξιφ. 1.

κύψελος, ὁ, «πετροχελίδονον», Hirundo apus (ἄπους), «οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσί» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 30, 1· ἀλλὰ περιγράφει τὴν κατασκευὴν τῶν φωλεῶν των (κυψέλια) κατὰ τρόπον ἐφαρμοζόμενον μόνον εἰς τὸ εἶδος H. riparia, αὐτόθι. **II.** = **κυψελὶς** II, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 199.

κύω, μεθ' Ὅμηρον τύπος τοῦ **κυέω** (πλὴν ἐν τῷ ἀόρ. α', ἴδε κατωτ. II)· **I.** κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπὶ θηλέων, συλλαμβάνω, ἔχω ἐν γαστρί, εἶμαι ἔγκυος, Λάβδα κύει, τέξει δὲ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 2, Θεογν. 39. 1081, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 458, Ξεν., κλ.· κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2. 1· κ. ἀπό τινος Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτ. 19. **2)** σπαν. μετ' αἰτιατ., κυοφορῶ τι, κυήματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 4· παιδίον Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2. 4· μεταφορ., ἡ ψυχή μου ἀεὶ τοῦτο κύουσα (ἄλλ. κυοῦσα) διῆγεν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 35·— παθ., κυοφοροῦμαι, φέρομαι ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 9, 2. **II.** κατ' ἐνεργ. ἀόρ. **ἔκῦσα**, μεταβ. ἐνεργείας, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, κάμνω τινὰ νὰ ἐγκυμονῇ, μεταφορ., ὄμβρος ἔκυσε γαῖαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 38, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 24· καὶ μέσ. ἀόρ. **ἐκυσάμην**, ἐπὶ τῆς θηλείας, συλλαμβάνω, ὃν τέκε κυσαμένη (ὡς παρ' Ὁμ., ὑποκυσαμένη) Ἡσ. Θ. 125, πρβλ. 405, Ὁμ. Ὕμν. 26. 4· Ζηνί, παρὰ τοῦ Διός, Ἄσιος παρὰ Παυσ. 2. 6, 4· ὅσσους .. κύσατο Κητὼ Εὔπολ. ἐν Ἀποσπ. 86. — Οἱ τύποι **κυέω** καὶ **κύω** φαίνονται ἐν χρήσει ἀδιακρίτως, ἂν καὶ οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸν τύπον **κυέω**· ἀλλὰ παρατηρητέον ὅτι τὸ κυέω εἶναι κοινότερον ἐν τῇ μεταβατ. σημασ., τὸ δὲ κύω ἐν τῇ ἀμεταβ. Ἡ μεταβατ. ἐνεργείας σημασίας ἀνήκει εἰς μόνον τὸν ἀόρ. ἔκῦσα, ὅστις διακριτέος ἀπὸ τοῦ ἔκῦσα (ἀόρ. α' τοῦ **κυνέω**)· ἄγνοια τῆς διαφορᾶς ταύτης τῆς ποσότητος παρεπλάνησε καὶ αὐτὸν τὸν Wolf, ὅστις ἔγραψεν ἐν Ὁμήρῳ ὑποκυσσαμένη.

κύων, ὁ καὶ ἡ, ἀμφότερα παρ' Ὁμ., ἀλλὰ τὸ ἄρσεν. συνηθέστερ., γεν. **κυνός**, δοτ. **κυνί**, αἰτ. **κύνα**, κλητ. **κύον**, μετέπειτα καὶ **κύων**, Bast App. Ep. Cr. σ. 15·— πληθ., ὀνομαστ. **κύνες**, γεν. **κυνῶν**, δοτ. **κυσίν** Ἐπικ. **κύνεσσι** Ἰλ., αἰτ. **κύνας**· (ἴδε ἐν τέλ.). Κύων ἄρρην (σκύλλος) ἢ θήλεια (σκύλλα), Ὁμηρ., κλ., μετ' ἐπιθέτων σημαινόντων ταχύτητα (ταχέες, ἀργίποδες, πόδας ἀργοί) καὶ ἀγριότητα (καρχαρόδοντες, ὑλακόμωροι, ὠμησταί)· ἐπὶ τῶν ποιμενικῶν κυνῶν, Ἰλ. Κ. 183., Μ. 302· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. συνηθέστατα ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν κατὰ κάπρων, λεόντων, Θ. 338· κύνες θηρευταὶ ἢ θηρευτῆρες Λ. 325, κτλ.· κύνε εἰδότε θήρης Κ. 360· ὑλακτοῦσι πρὸ ἐπικινδύνου θηράματος, ἱστάμενοι μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον Σ. 585, πρβλ. Ε. 476 μετέπειτα ὅταν πρόκειται περὶ θηρευτικῶν κυνῶν τὸ πλεῖστον ἐν τῷ θηλ., ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 8, Εὐρ. Ἱππ. 18, καὶ συχν. ἐν Ξεν. Κυν.· ἡ Λακωνικὴ γενεὰ ἦτο περίφημος, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3, κ.ἀλλ.· καὶ βραδύτερον ἡ Μολοσσὸς ἢ Ἠπειρωτική, αὐτόθι 3. 21, 3, καὶ ἴδε **Μολοσσός**· ὡσαύτως ἡ Ἰνδική, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 9· δὲν ἦσαν δὲ ἄγνωστα καὶ τὰ Μελιταῖα κυνάρια. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11·— παροιμ., κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα, οὐδὲ διὰ κύνας πεινῶντας βρώσιμα, Κωμικ. Ἀνών. 41· χεῖρον ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 258· κύνα δέρειν δεδαρμένην Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἡ κύων κατακειμένη ἐν τῇ φάτνῃ, «σκύλλος 'ς τὸ παχνί», Λουκ. π. Ἀπαιδ. 30, κ.ἀλλ.· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι, εἶναι κακὸν νὰ δώσῃ τις εἰς τὸν κύνα δέρμα νὰ φάγῃ, νὰ γευθῇ δηλ. σαρκῶν, Θεόκρ. 10. 11·— νὴ ἢ μὰ τὸν κύνα, ἦτο ὁ συνήθης ὅρκος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Ἀπολ. 21E, Γοργ. 482B, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσιν» 11, πρβλ. Σχόλ. εἰς Πλάτ. Ἀπολ. 22A, Σουΐδ.· καὶ μετὰ ταῦτα ἐν κοινῇ χρήσει ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Σφ. 83· πιθανῶς δὲ ἔλαβε τὴν ἀρχήν του ἐκ τῆς τάσεως τῆς χρήσεως ἱερῶν ὀνομάτων οἷον νὴ τὸν Δία, καὶ ἀπεδίδετο εἰς ἀνθρώπους διατελοῦντας ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ ἁπλότητι, οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος .. κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δ' ἐσίγων, πρβλ. **κράμβη** 2, **χὴν** 2. **II.** ὡς λέξις ὀνειδιστικὴ ἢ ὕβρις, συχν. παρ' Ὁμ. ἐπὶ γυναικῶν πρὸς δήλωσιν ἀναισχυντίας ἢ θρασύτητος, ἀλλ' ἧττον τραχεῖα ὕβρις ἢ σήμερον· διότι ἡ Ἑλένη καλεῖ ἑαυτὴν κύνα, Ἰλ. Ζ. 344, 356· ἡ Ἶρις καλεῖ οὕτω τὴν Ἀθηνᾶν, Θ. 423· καὶ τὴν Ἥραν ἡ Ἄρτεμις, Φ. 481· ἐπὶ τῶν θεραπαινίδων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Σ. 338, Τ. 91, 154, 372· ἀκολούθως, ἡ ῥαψῳδὸς κ., ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Ο. Τ. 391, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 234·— ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως σημαίνει ὁρμητικότητα, ἀπερισκεψίαν, μανίαν, Ἰλ. Θ. 298, 527, Ὀδ. Ρ. 248., Χ. 35· ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τοῖς **κυνώπης**, **κύντερος**, ἅπερ ἴδε· κακαὶ κύνες, ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἰλ. Ν. 623.— Ὁ κακὸς χαρακτὴρ τῶν κυνῶν εἶναι κοινὸς ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς χώραις, ἔνθα συχνάκις εἶναι οἱ μόνοι καθαρισταὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πόλεων .., ὅθεν ἡ φράσις ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Ἰλ. Α. 4, πρβλ. Λ. 817., Ρ. 254., Ω. 409, Αἰσχύλ. Ἱκ. 800, Σοφ. Ἀντ. 1017, Αἴ. 830·— ἀλλ' ἡ διήγησις περὶ τοῦ γηραλέου Ἄργου δεικνύει ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐγίνωσκε καλῶς τὰς ἀρετάς του, Ὀδ. Ρ. 291 κἑξ.· εὑρίσκομεν κύνας φυλάττοντας τὴν θύραν (ἴδε **πυλαωρός**)· ὑλακτοῦντας μόνον κατὰ τῶν ξένων, Π. 4 κἑξ., Ξ. 29, Ἰλ. Κ. 181· (οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων καλεῖται τῶν σταθμῶν κ., ὁ πιστὸς φύλαξ, ἄγρυπνος κύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 896· καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα δωμάτων κ., αὐτόθι 607, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1023)· τοὺς εὐγενεῖς ἀκολουθοῦσιν εὐνοούμενοι κύνες, οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο, ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν ἀγορὰν πορευομένου, Ὀδ. Β. 11, πρβλ. Ρ. 62· τρέφονται δὲ ἐκ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων (ἴδε **τραπεζεύς**, **συντράπεζος**). **2)** ἐν Ἀθήναις, σκωπτικὸν ὄνομα τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7, Ἀνθ. Π. 7. 65, 413, Διογ. Λ. 6. 19 καὶ 60 **III.** οἱ Τραγ. ἐφαρμόζουσι τὸν ὅρον τοῦτον (μετὰ ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν) εἰς τοὺς ὑπηρέτας, ἀγγελιαφόρους ἢ φύλακας τῶν θεῶν ὡς ὁ ἀετὸς εἶναι Διὸς πτηνὸς κύων, Αἰσχύλ. Πρ. 1022, πρβλ. Ἀγ. 136, Σοφ. Ἀποσπ. 766· οἱ γρῦπες ὡσαύτως εἶναι Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνες, Αἰσχύλ. Πρ. 803· αἱ Ἐρινύες μετάδρομοι .. πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες, Σοφ. Ἠλ. 1388, πρβλ. Ἰλ. Θ. 527, Αἰσχύλ. Χο. 924, Τραγ. παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 472· ὁ Πὰν εἶναι ὁ κύων τῆς Κυβέλης, Πινδ. Ἀποσπ. 66· αἱ Βάκχαι εἶναι Λύσσης κ., Εὐρ. Βάκχ. 977· ἡ ὕδρα Λέρνης κ., ὁ αὐτ. εἰς Ἡρ. Μαιν. 420· μέγας τις ἰχθύς, Τρίτωνος κ. Λυκόφρ. 34· οὕτως ὁ Ἄλεξις γελοίως ἐκάλεσε τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας Ἡφαίστου κύνας, Ἄλεξ. ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 16· καὶ οἱ πλανῆται παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς ἐκαλοῦντο Φερσεφόνης κ., Κλήμ. 676. **IV.** τῆς θαλάσσης κύων, εἶδος ἰχθύος ἐν Ὀδ. Μ. 96, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 373, Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 3· ἐκ τοῦ γένους τῶν σελαχοειδῶν, «σκυλλόψαρο», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 11. 8· Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» μνημονεύει ξιφίαν κύνα, ὅστις φαίνεται ὢν ὁ καὶ νῦν ξιφίας καλούμενος ἰχθύς. **V.** = **σείριος**, τὸ κύναστρον, ὁ κύων, τοῦ Ὠρίωνος, τεθειμένος ἐν τῷ οὐρανῷ πλησίον τοῦ κυρίου τοῦ μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Ἰλ. Χ. 29 Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Σοφ. Ἀποσπ. 941· πρὸ τοῦ Κυνὸς Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 11· μετὰ κυνὸς ἐπιτολήν, περὶ κ. ἐ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 5, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 11· ἐπὶ κυνὶ αὐτόθι 8. 15, 9· ὑπὸ κύνα αὐτόθι 5, 15, 7, κτλ.· πρβλ. **Σείριος**. **VI.** ὁ χείριστος βόλος τῶν κύβων, Λατ. dammosi canes, canicula, Πολυδ. Θ', 100, Εὐστ. 1289 ἐν τέλ. **VII.** «τὸ κάτω τῆς πόσθης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι» Ἐτυμολ. Μέγ. 549, 26, πρβλ. Γαλην. τ. 4, σ. 358· καθόλου = **αἰδοῖον**, Ἀριστοφ. Λυσ. 158, Ἀνθ. Π. 5. 105, Ἡσύχ. **VIII.** ὁ κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἁρμὸς τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, Ἡσύχ.·— οὕτω κυνήποδες εἶναι οἱ ἀστράγαλοι τοῦ ἵππου ἐν Ξεν. Ἱππ. 1, 4 καὶ 12, Πολυδ. Α', 188, 191· πρβλ. **κυνοβάτης**.

IX. σπασμωδική τις διαστροφὴ τοῦ στόματος φέρουσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸ στόμα τοῦ κυνός, ὅταν ὀργιζόμενος ἐπιδεικνύῃ τοὺς ὀδόντας (rictus), Γαλην. 8. 41· κυνικὸς σπασμὸς ὁ αὐτ. 18. 2, 930. **X.** = **ἀπομαγδαλία**, Διοσκ. παρ' Εὐστ. 1857. 19. **XI.** ξυλίνη κ. = **κυνόσβατος**, Χρησμ. παρ' Ἀθήν. 70C. (Πρὸς τὰ **κύων**, **κυνός**, πρβλ. τὸ Σανσκρ. śva, śvan, Ζενδ. śpa (σπάκα μνημονεύεται ὡς Μηδικὸν ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. 1. 110, πρβλ. ὡσαύτως τὸ Ρωσικὸν sobaka)· Λατ. canis (chien)· Γοτθ. hun-ds (κύων)· Ἀρχ. Σκανδιν. hun-dr· Ἀγγλο-Σαξον. hund. κτλ.

κω, ἀντὶ **πω**, συχν. παρ' Ἡροδ.

κωάζω, = **κοιάζω**, ὃ ἴδε.

Κωᾶκός, ή, όν, ἐκ Κῶ· Κωακαὶ προγνώσεις ἢ αἱ Κωακαί, ἔργον Ἱπποκράτους τοῦ Κῴου.

κῶας, τό, παρ' Ὁμ. καὶ καθ' ἑνικ. καὶ κατ' ἀνώμαλ. πληθ. **κώεα**, δοτ. **κώεσι**· μεταγεν. συνῃρ. **κῶς** (ὃ ἴδε)·— κώεα, προβάτων δέρματα, στόρεσαν λέχος .. κώεά τε ῥῆγός τε Ἰλ. Ι. 661 (657), πρβλ. Ὀδ. Ψ. 180· ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθεν κώεα πόλλ' ὀΐων Υ. 3, πρβλ. 142· χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν Π. 47· φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ Τ. 97· ἵδρυσεν παρὰ δαιτί, κώεσιν ἐν μαλακοῖσι Γ. 38, πρβλ. Ρ. 32· — μεθ' Ὅμηρ., ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος ὅπερ ὁ Ἰάσων ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος, κ. αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ Πινδ. Π. 4, 411· ἔπλεον ἐπὶ τὸ κ. ἐς Αἶαν Ἡρόδ. 7. 193· μέγα κ. Μίμνερμ. 11· τὸ χρύσειον κ. Θεόκρ. 13. 16. — Πρβλ. **κῴδιον**. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **κεῖμαι**, **κοιμάω**· ἴδε Κούρτ. 45.)

κώβαλα, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **κόβαλα**.

κώβαξ (ἢ **κῶβαξ**)· «ὁ μέγας τέττιξ» Ἡσύχ.

κωβήλη, ἡ, σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, Ἡσύχ., Φώτ.— **κωβηλίνη**, ἡ, «ἠπήτρια καὶ βελόνη» Ἡσύχ.

κωβίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργῳ» 1, 4, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 22. [-βῐ- Ἀναξανδρ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἐν ἀναπαίστῳ), ἀλλὰ -βῑ- παρὰ Σωτάδ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἐν ἰάμβῳ).].

κωβιός, ὁ, Λατ. gobius ἢ gobio, ὡς καὶ νῦν ὁ ἰχθὺς «γωβιός» ἢ «σγουβιός», Ἐπίχ. 41 Ahr., Σιμων. παρ' Ἀθην. 106E, Ἱππ. 543. 40, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, κτλ.

κωβίτης, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κωβιόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 9· θηλ. **κωβῖτις** ἀφύη, αὐτόθι, πρβλ. Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 284F.

κωβιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κωβιόν, Πλούτ. 2. 980F.

κωδάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κῴδιον**, Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 8, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1203.

κώδεια, ἡ, (κόττα) ἡ κεφαλή, ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχὼν Ἰλ. Ξ. 499· ἐπὶ φυτῶν, ἡ κεφαλὴ μήκωνος («παπαρούνας»), Νικ. Ἀλ. 432· οὕτω **κωδία**, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 166· καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων φυτῶν, Θεοφρ., κτλ.· ὡσαύτως **κωδίς**, Ἡσύχ.· πρβλ. **κωδύα**, **κώδων** II. **II.** ἡ κωδία τῆς κλεψύδρας, ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἢ τὸ εὐρὺ αὐτῆς μέρος, Ἀριστ. Προβλ. 16. 8, 4.

κωδικέλλος, ὁ, ἢ **κωδίκελλος**, ὡς καὶ νῦν, τὸ Λατ. codicillus, Συλλ. Ἐπιγρ. 4033, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 7, 3, § ς', Ἐπίκτ. 3. 7, 30, Ψευδο-Γρηγ. Ναζ. III, 393C, Μακάρ. 761C, κλ.

κῶδιξ, -ῐκος, ὁ, τὸ Λατ. codex: **1)** βιβλίον δημοσίων ἀναγραφῶν, Ἰω. Μόσχος 2889A, Χρον. Πασχάλ. 610, 12, κλ. **2)** ὡς καὶ νῦν, κῶδιξ νόμων, κτλ., Εὐάγρ. 1, 12, Χρον. Πασχ. 619.

κῴδιο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ **κῴδιον**, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1180.

κῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶας**, «προβιά», δορὰ προβάτου μετὰ τοῦ ἐρίου, χρησιμεύουσα ὡς στρωμνή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 400, Βάτρ. 1478, Πλάτ. Πρωτ. 315D, κτλ. Ὁ Meineke γράφει κῴδιον παρ' Ἀθην. 478C.

κωδιο-φόρος, ον, ἐνδεδυμένος δορὰν προβάτου, Στράβ. 822.

κωδύα, ἡ, ἡ κεφαλὴ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 7, Γαλην.· ἐν χρήσει ὡς κόσμημα, Ἐπιγραφ. ἐν τῷ Michaelis' Parth.· ὡσαύτως **κώδυον**, τό, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6, 8, 1, Ἀθήν.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 302.

κώδων, ωνος, ὁ, καὶ Ἀττ. ἡ, (Σοφ. Αἴ. 17, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1078)·— ὡς καὶ νῦν, κώδων, κοινῶς «κουδοῦνι», οἱ ἀρχαῖοι πολεμισταὶ ἐκρέμων κώδωνας πέριξ τῆς ἀσπίδος πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ἐχθρῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 386, 399, κώδωνας ἐκρέμων καὶ εἰς τὰ φάλαρα τῶν πολεμικῶν ἵππων, Εὐρ. Ῥῆσ. 308, Ἀριστοφ. Βάτρ. 963· χαλκοστόμου Τυρσηνικῆς κώδωνος ὥς, δηλ. σάλπιγγος, Σοφ. Αἴ. 17 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ κώδων ὡς τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος, πρβλ. Ἀθήν. 185A)· — Ἐν τετειχισμέναις πόλεσιν ἀξιωματικὸς περιήρχετο κατὰ τὴν νύκτα μετὰ κώδωνος σημαίνων αὐτὸν ὅπως οἱ φύλακες ὦσιν ἐγρηγορότες, τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος, ὅτε ὁ κώδων ἐπέρασε, Θουκ. 4. 135· ἐφοδεύειν κώδωνι Πλουτ. Ἄρατ. 7, πρβλ. Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 24, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 843, Λυσ. 486, καὶ ἴδε **κωδωνοφορέω**.

2) κώδων κήρυκος, ἃ τῶν ἄλλων τῶν ἠτυχηκότων ἕκαστος ἀψοφητεὶ ποιεῖ, ταῦθ' οὗτος μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπράττεται Δημ. 797, 12· μεταφ., ἡ κ. ἀκαλανθὶς (λάλον γὰρ τὸ ζῷον λέγει ὁ Σχολ.) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1078 (ἴσως ὅμως ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι κύων, ἴδε Παροιμιογρ. σ. 69 Gaisf.)· πρβλ. **κρόταλον**. **II.** = **κώδεια**, Διευχ. παρ' Ὀρειβ. σ. 36.

κωδωνίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, δοκιμάζω διὰ κωδωνίσματος ἢ κρούσεως, ἐπὶ νομίσματος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 723, πρβλ. 79· μεταφορ., βούλομαι κωδωνίσας πέμψαι σε Ἀναξανδρ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1. **II.** δοκιμάζω, διαπειρῶμαι διὰ τοῦ ἤχου κώδωνος, «ἀπὸ τῶν φυλάκων, οἱ τοὺς κώδωνας ἐκρότουν ἐπὶ πειρασμῷ τῶν γρηγορούντων» Ἡσύχ.· πρβλ. **κώδων** I. **III.** Παθ., διακωδωνίζομαι, Ἐτυμολ. Μέγ. 325. 21.

κωδώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώδων**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 4, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 71.

κωδωνό-κροτος, ον, κωδωνίζων, ἠχῶν ὡς εἰ εἶχε κώδωνας, σάκος Σοφ. Ἀποσπ. 738, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 386· κ. κόμποι Εὐρ. Ῥῆσ. 384.

κωδωνο-φᾰλᾰρό-πωλος, ον, ὁ ἔχων κώδωνας ἐπὶ τῶν φαλάρων τοῦ ἵππου του, ἔχων κωδωνίζοντα χαλινόν, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 963, ὡς παρῳδία τοῦ Αἰσχύλου· ἴδε κώδων ἐν ἀρχ.

κωδωνο-φορέω, περιφέρω τὸν κώδωνα, ἐπιθεωρῶ τοὺς φρουρούς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 842, Νικοφῶν ἐν Ἀδήλ. 7, Δίων Κ. 54. 4 (πρβλ. **κώδων**).— Παθ., ἅπαντα κωδωνοφορεῖται, πανταχοῦ ὁ κώδων περιφέρεται, δηλ. οἱ φρουροὶ ἐπιθεωροῦνται, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1160. **II.** ἐπὶ βασιλέως ὑπηρετουμένου ὑπὸ ἀνθρώπων φερόντων κώδωνας, Στράβ. 712.

κώεα, **κώεσι**, ἴδε ἐν λέξ. **κῶας**.

κωθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶθος**, Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργῳ» 1, 3 (οἱ κώδ. **κωβιδ-**).

κῶθος, ὁ, Σικελ. ὄνομα τοῦ κωβιοῦ, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 304E, 309C.

κώθων, -ωνος, ὁ, Λακωνικὸν ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στρατιώταις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 600, κτλ.· περιγραφόμενον ὡς εὐκόλως περιλαμβανόμενον ἐν τῷ στρατιωτικῷ σάκκῳ (τῷ γυλιῷ), μετὰ μικρῶν λαβῶν (**βραχύωτος**), παχέων χειλέων (**παχύστομος**), στρεψαύχην, πιθ. ἐπειδὴ ἐξωγκοῦτο πρὸς τὸν πυθμένα· πήλινοι δέ, Ἀρχίλ., Κτησίας, κ. ἄλλ., παρ' Ἀθην. 483B, C· ὡσαύτως, ἐκ μετάλλου, κώθωνες χαλκοῖ Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 161· κ. πυριγενὴς Ἡνίοχ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.· φαεινὰ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1094. **II.** συμπόσιον, πότος, εὐωχία, Μάγων παρ' Ἀθην. 583B, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 4, κτλ. **III.** = κῶθος, Νίκ. καὶ Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 309C. **IV.** ὁ ἐσώτερος λιμὴν τῆς Καρχηδόνος, Στράβ. 833, Ἀππ. Καρχηδ. 127.

κωθωνία, Ἰων. -ίη, ἡ, = **κώθων** II, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 13.

κωθωνίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, μεθύσκω τινά, Φώτ., Ἡσύχ.· — Παθ., πίνω «'ς τὰ γερά», κ. ταῖς μεγάλαις (δηλ. κύλιξι) Ἀριστ. Προβλ. 3. 12, πρβλ. Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 484A, 334B· κ. ἀφ' ἡμέρας, de die potare, Πολύβ. 24, 5, 9· κεκωθωνισμένος, μεμεθυσμένος, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 5, κτλ.

κωθώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώθων**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 4, Γεωπ. 20. 10.

κωθωνισμός, ὁ, τὸ πίνειν ἰσχυρῶς, «τσούξιμο 'ς τὰ γερά», Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, 2, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 484A.

κωθωνιστήριον, τό, τόπος συμποσίου, ἔνθα ἔπινον μέχρι μέθης, Διόδ. 5. 19.

κωθωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ πίνων εἰς ὑπερβολὴν μέχρι μέθης, μέθυσος, «μπεκρῆς», Ἀθήν. 433B.

κωθωνο-ειδής, ές, ὅμοιος κώθωνι, Σουΐδ. ἐν λέξ. **προχόη**.

κωθωνο-πλύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ πλύνων καὶ καθαρίζων τὸν ἰχθὺν κώθωνα, Σώφρων παρ' Ἀθην. 309C.

κωθωνο-ποιός, ὁ, ὁ κώθωνας, ποτήρια κατασκευάζων, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 160.

κωθωνό-χειλος, ον, ἔχων τὰ χείλη ἢ τὴν στεφάνην κώθωνος, κύλιξ Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1 (οἱ κώδικ. **-χειρος**).

κωΐλος, η, ον, Αἰολ. ἀντὶ **κοῖλος**, Ἀλκαῖ. 15. 5, Μίμνερμ. 12. 6.

Κώϊος, α, ον, συνῃρ. **Κῷος**, ὃ ἴδε.

κώκῡμα, τό, κραυγή, θρῆνος, ἐν τῷ πληθ., λιγέα κωκ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 332· ὀξέα Σοφ. Αἴ. 321· ὄρθια ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1206.

Κωκῡτίς, -ίδος, ἡ, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κωκυτοῦ, Νύμφη Ὀππ. Ἁλ. 3. 487.

κωκῡτός, ὁ, κραυγή, θρῆνος, κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ Ἰλ. Χ. 409, 447· οὕτω Πινδ. Π. 4. 201, Αἰσχύλ. Χο. 150· κωκυτὸν ἱέναι, ἠχεῖν Σοφ. Αἴ. 851, Τρ. 867· ἀνάγειν Εὐρ. Φοίν. 1350. **II.** **Κωκῡτός**, ὁ, Cocytus, ὁ ποταμὸς τῶν θρήνων (πρβλ. **Ἀχέρων**), εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅιδου, Ὀδ. Κ. 514, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1160, Εὐρ. Ἄλκ. 458, κτλ.

κωκύω [ἴδε ἐν τέλ.], μέλλ. **-ύσω**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1313, **-ύσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 1222· ἀόρ. **ἐκώκῡσα**, Ἐπικ. **κώκυσα** Ὁμ., Σοφ. — Μέσ., Ἀνθ. Π. 7. 412. (Πιθ. τύπος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ, πρβλ. Σανσκρ. kû (kâuti) κράζω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ kôkuyatê.) Κραυγάζω μετ' ὀδύνης, θρηνῶ, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Τραγ., ἀείποτε ἐπὶ γυναικῶν, ὡς Ἰλ. Σ. 37, Ὀδ. Β. 361, κτλ.· κλαῖον καὶ ἐκώκυον Τ. 541· συχνάκις μετ' ἐπιρρ., λίγ' ἐκώκυε Ἰλ. Τ. 284, πρβλ. Ὀδ. Δ. 259, κτλ.· ὀξὺ δὲ κωκύσασα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρὺ στενάχων, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός), Ἰλ. Σ. 71· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα Χ. 407· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς Πλουτ. 2. 357C, κτλ.· ἔτι καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφ., ὡς κατάρα, μακρὰ κωκύειν κελεύω σε Βάτρ. 34· οἰμώζοι γ' ἂν καὶ κωκύοι Ἐκκλ. 648. **2)** μετ' αἰτ., θρηνῶ μετὰ μεγάλης φωνῆς, «ξεφωνίζω» ἐπάγω εἰς νεκρόν, ὡσαύτως κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, κώκυσ' ἐν λεχέεσσιν ἑὸν πόσιν Ὀδ. Ω. 295· ἐμὴν μοῖραν κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1314. πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 28. 204, 1302; — κωμικῶς ἐπὶ ἀνδρῶν κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρὰ Ἀοι-

στροφ. Λυσ. 1222. — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 12, κτλ. [ῡ παρ' Ὁμ. πρὸ φωνήεντος, ῠ πρὸ συμφώνου, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα· ἀκολούθως ῡ ἐνίοτε πρὸ φωνήεντος, **κωκῡ'οι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. ἔνθ' ἀνωτ.· **κωκῡ'ουσα** Βίων 1. 23, Κόϊντ. Σμ.· **κωκῡ'εσκε** αὐτόθι 3. 460.]

κωλαγρετέω ἢ **κωλακρετέω**, εἶμαι κωλαγρέτης, Ruhnk. εἰς Τίμ. σ. 172· ἀόρ. α' **ἐκωλακρέτησαν** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3660.

κωλ-αγρέτης ἢ **-ακρέτης**, ου, ὁ, (τὸν πρότερον τύπον προτιμῶσιν ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. καὶ ὁ Τιμαῖ., ἐνῷ ὁ Φώτ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἔχουσι τὸν δεύτερον)· ὁ συλλέγων τὰ τεμάχια κατὰ τὰς θυσίας, ὄνομα ἀρχαίου τινὸς ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις οὗ ἔργον ἦτο κατ' ἀρχὰς ἡ ἐπιμελητεία τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, ἥτις ὅμως ἐπὶ Κλεισθένους μετηνέχθη εἰς τοὺς **ἀποδέκτας**· ἔκτοτε εἶχον μόνον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς δημοσίας τραπέζης τῆς ἐν τῷ πρυτανείῳ, ἕως οὗ ὁ Περικλῆς ἀνέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 695, Ὄρν. 1541· ἴδε Böckh P. E. 1. 232., 2. 84, Ruhnk. εἰς Τίμ.· κωλαγρέτου γάλα, κωμικῶς ἀντὶ τοῦ μισθὸς δικαστικός, Ἀριστοφ. Σφ. 724. (Λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ὅτι οὗτοι εἶχον τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ νόμου νὰ λαμβάνωσι τὰ σκέλη (ἴδε **κωλῆ**) τῶν θυμάτων ὡς «τυχηρόν», ἐκ τοῦ ἀγείρειν τὰς κωλᾶς.)

κωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶλον**, ἀπόσπασμα στίχου, ἡμίστιχον, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 179, Εὐστ. 881. 42.

κωλεός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἐπίχ. 70 Ahr., Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

κωλῆ, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ **κωλέα**, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ἀναξίππ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 38· (κῶλον)· — ὀστοῦν τοῦ μηροῦ μετὰ σαρκὸς ἐπ' αὐτοῦ, Τουρκ. «μποῦτι», κυρίως χοίρειον, «χοιρομέρι», Ἀριστ. Ἱλ. 1128, Ἀπόσπ. 5, Ξεν. Κυν. 50, 30, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 368D· ἐρίφων Ξενοφάν. 5. 1· βοὸς κ. Λουκ. Λεξιφ. 6· τὸ μερίδιον ἱερείας ἐν θυσίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 10. — Συνών. τύποι εἶναι: **κωλεός**, **κωλήν**, πρβλ. **κώληψ**· τὸ **κωλέα** παρ' Ἡσυχ. εἶναι πιθ. Βοιωτ., ἴδε Schmidt. **II.** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ψωλή, πυγὴν μικράν, κωλῆν μεγάλην Ἀριστοφ. Νεφ. 1018, πρβλ. 989.

κωλήν, ῆνος, ἡ, = **κωλῆ**, ὁ μηρός, τὸ σκέλος, κωλῆνες νεβρῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 678· ἐρίφου Εὔπολ. ἐν «Αὐτολ.» 2· κ. ὑῶν, «χοιρομέρια», Ἱππ. 1227B· — ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως ἅπαντα τὰ ὀστᾶ τοῦ σκέλους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 7· — ὑποκορ. **κωληνάριον**, τό, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱλ. 1129.

κώληψ, ηπος, ἡ, (κωλῆ) τὸ ὀπίσω τοῦ γόνατος μέρος, ὡσαύτως ἰγνύα, Λατ. poples, Ἰλ. Ψ. 726, Νικ. Θ. 424, Σουΐδ.

Κωλιάς (ἐξυπακ. ἄκρα), άδος, ἡ, ἀκρωτήριόν τι τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 8. 96· μετὰ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης· ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐτὴν αἱ πόρναι διὰ τῆς ἐπωνυμίας ταύτης, ἴδε Ἀριστοφ. Νεφ. 52, Λυσ. 2· ἐντεῦθεν, Κωλιάδες γυναῖκες = πόρναι, Ἀνθ. Π. 9. 509. 2) (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ), πηλὸς κεραμευτικὸς μεγάλης ἀξίας καὶ ἐξόχου ποιότητος ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου λαμβανόμενος, Πλούτ. 2. 42D, ἔνθα ἴδε Wytt.

κωλικεύομαι, Παθ., πάσχω ἐκ «κώλικος», Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 73.

κωλικός, ή, όν, (κῶλον II. 6) πάσχων τὸ κῶλον, ἔχων τὸν «κώλικα» ἢ «κωλικόπονον», πιθ. γραφὴ ἐν Διοσκ. 2. 59· ἡ κ. διάθεσις, ὁ κωλικόπονος ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἕδραν του ἐν τῷ κώλῳ (ἐντέρῳ) καὶ τοῖς πλησίον τόποις, Θεόφρ. (ἔνθα **κωλικκός**)· κ. φάρμακα, πραΰνοντα καὶ θεραπεύοντα τὸν πόνον, Ἰατ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γαλην. 19. 3.

κωλο-βαθριστής, οῦ, ὁ, ὁ περιπατῶν μὲ «ξυλοπόδαρα» ἢ ἐπὶ ξύλων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καδαλίων**· ἐκ τοῦ **κωλό-βαθρον**, τό, ξύλινον βάραθρον, ὡς τὸ **καλόβαθρον**, Ἀρτεμ. 3. 15.

κωλο-ειδής, ές, ἀρθρώδης, — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ῥήτορες (Walz) 8. 9.

κωλο-μετρία, ἡ, (κῶλον II. 4) ἡ μέτρησις τῶν κώλων στίχου, κυρίως τῶν χορικ. ᾀσμάτων τῶν Τραγ. ποιητ., Σουΐδ. ἴδε ἐν λέξ. **Εὐγένιος**.

κῶλον, τό, μέλος σώματος κυρίως τὸ σκέλος, Αἰσχύλ. Πρ. 323, Σοφ. Ο. Κ. 183, Φ. 42, κτλ. — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ σκέλη, Αἰσχύλ. Πρ. 81, 496, Σοφ. Θ. Κ. 19· χεῖρες καὶ κῶλα Εὐρ. Φοίν. 1185· — καθόλου, ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τῶν ἀνθρωπ., καὶ ἐπὶ ζῴων οἱ πρόσθιοι καὶ ὀπίσθιοι πόδες, τὰ ἐμπρόσθια κ. Πλάτ. Τίμ. 91E· τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 8, κτλ. — δέρμα, τρίχας, ὄνυχάς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις ἔφυσαν Πλάτ. Τίμ. 76E, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 7. 2) ἐπὶ φυτῶν, κλάδος, σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου Ἀνθ. Π. 7. 315· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως τὰ μεταξὺ τῶν γονάτων διαστήματα καλάμου, Κορνοῦτ. π. Θεῶν φύσ. 30. **II.** μέλος παντὸς πράγματος, ὡς 1) μέρος οἰκοδομήματός τινος, οἷον τὰ πλάγια ἢ ἡ πρόσοψις, ἐπὶ τετραγώνου ἢ τριγωνικοῦ οἰκοδομήματος, Ἡρόδ. 2. 126, 134., 4. 62 (πρβλ. **μονόκωλος**), Πλάτ. Νόμ. 947E. 2) τὸ ἓν σκέλος ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ διαστήματος τοῦ δρομικοῦ ἀγῶνος (διαύλου), Αἰσχύλ. Ἀγ. 344. 3) κῶλον περιόδου, Λατ. membrum, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 5. 4) ἐν τῇ ποιήσει μέρος στροφῆς, Διον. Ἁλ. περὶ συνθέσ. 19, 22, κ.ἀλλ. 5) δίνου εὔστροφα κῶλα, ποιητικῶς ἐπὶ σφενδόνης, Ἀνθ. Π. 7. 172. 6) ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ **κόλον**, (ὃ ἴδε), πρβλ. **κωλικός**.

κῶλος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Σουΐδ. ἐν λ. **πρωκτός**.

κωλο-τομέω, ἀποκόπτω κῶλα, κωλοτομῶ, θερίζω, Δημήτερα Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 377E.

κώλῡμα, τό, ἐμπόδιον, κώλυμα, τί γὰρ ἐμπόδιον κ. ἔτι μοι; Εὐρ. Ἴων 862 (ἀναπ.)· κ. θεῖον Θουκ. 5. 30· μετ' ἀπαρ., ἐμπόδιον ἐναντίον.., κ. προσθεῖναι τὴν πύλην ὁ αὐτ. ἐν 4. 67· κ. μὴ αὐξηθῆναι [τὸ Ἑλληνικὸν] ὁ αὐτ. ἐν 1. 16· μετὰ γεν., κ. φορᾶς, ἐμπόδιον εἰς κίνησιν, Πλάτ. Κρατ. 418E. **II.** προφυλάξεις ἐναντίον τινός, σβεστήρια κωλύματα, προφυλάξεις ἐναντίον τοῦ πυρός, Θουκ. 7. 53· μετὰ γεν., Ἡρωδιαν. 1. 17, 13, Πρβλ. **κωλύμη**.

κωλῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώλυμα** — ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, = **χελωνάριον**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 171, 181, κτλ.

κωλύμη [ῡ], ἡ, = **κώλυμα**, ἐπὶ κωλύμῃ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τις, Θουκ. 1. 92· ταῖς κ. ταύταις ἱκανῶς.. εἱρχθῆναι, διὰ τῶν ἐμποδίων τούτων, ὁ αὐτ. 4. 63· — Διον. ὁ Ἁλ. σημειοῦται τὴν λέξιν ταύτην ὡς Θουκυδίδειον, Περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων 3.

κωλῡσ-ανέμας, ου, ὁ, ἢ **κωλῡσάνεμος**, ον, ὁ κωλύων τοὺς ἀνέμους, ἐπίθετ. τοῦ Ἐμπεδοκλέους καλουμένου οὕτως ὡς ὑπισχνουμένου τοῖς Ἀκραγαντίνοις κωλύσειν τοὺς ἀνέμους πνεῖν κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν, Διογ. Λ. 8. 60, Κλήμ. Ἀλ. 754, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἐμπεδοκλῆς**· οὕτως, **Ἀλεξάνεμος**, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. § 136, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Πυθ. 29.

κωλῡσι-δειπνος, ον, ὁ κωλύων τινὰ νὰ δειπνῇ ἐν τῇ ὡρισμένῃ ὥρᾳ μὴ προσερχόμενος εἰς τὸ δεῖπνον ἐγκαίρως, ὄνομα εἴδους κοχλιῶν, οἱ κωλύοντες τὸ δεῖπνον, ἐμποδίζοντες νὰ φάγῃ τις ἄλλα φαγητά, Ἀπολλ. παρ' Ἀθην. 63D, Πλούτ. 2. 726A.

κωλυσι-δρόμα, ἡ, ἡ κωλύουσα τὸν δρόμον, ἐμποδίζουσα νὰ τρέχῃ τις, ἐπίθετ. τῆς παδάγρας, Λουκ. Τραγῳδοπ. 198.

κωλῡσιεργέω, κωλύω, ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἢ ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, Πολύβ. 6. 15, 5, Φίλων 1. 64, 240, κτλ. — Λοβ Φρύν. 667.

κωλῡσιεργία, ἡ, τὸ κωλυσιεργεῖν, παῦσις, διακοπὴ ἔργου, μνημονεύεται ἐκ τῆς Εὐδοξίας.

κωλῡσι-εργός, όν, κωλύων ἀπὸ τοῦ ἔργου, τοῦ φιλοσοφεῖν, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 356 Kiessl.

κώλῡσις, εως, ἡ, ἐμπόδιον, κώλυμα, ἕνεκα κωλύσεως Πλάτ. Σοφ. 220C· κωλύσεις τῶν συμπερασμάτων Ἀριστ. Τοπ. 8. 10, 6· εἰς κώλυσιν μὴ ἐντελὲς τὸ κράτος εἶναι Ἀππ. Ἐμφ. Πόλ. 1. 1

κωλῡτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κωλύειν, Ξεν. Ἱέρων 8, 9. 2) **κωλυτέος**, α, ον, ὃν δεῖ κωλύειν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825.

κωλῡτήρ, ῆρος, ὁ, = **κωλυτής**, θεοὶ .. τῶν κακῶν κ. Πορφ. παρ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 147C.

κωλῡτήριος, α, ον, ἐμποδίζων τινός, ἀπό τινος, Διον. Ἁλ. 11. 62· — θυσίαι τὰ κωλυτήρια Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 141, Ἡσύχ.

κωλῡτής, οῦ, ὁ, ἐμποδίζων, κωλύων, τινός Θουκ. 3. 23· πηλὸν .. κωλυτὴν παράσχεῖν Πλάτ. Κριτ. 109A.

κωλῡτικός, ή, όν, ὡς τὸ **κωλυτήριος**, ἐμποδίζων, κωλύων, τινός, ἀπό τινος πράγματος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 7, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 6, 2, Ἠθ. N. 1. 6, 8, κ.ἀλλ.

κωλῡτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ἐμποδίσῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 5, 8, κτλ. ὑπό τινος 1. 17, 27.

κωλύω [ἴδε ἐν τέλ.] μέλλ. **-ύσω**· ἐκώλυσα Εὐρ. Ἄλκ. 897, Πλάτ.· πρκμ. **κεκώλῡκα** Δείναρχ. 103. 7· — Παθ., μέλλ. **κωλυθήσομαι** Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 25, ἀλλ' ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **-ύσομαι** Θουκ. 1. 142· ἀόρ. **ἐκωλύθην** Θουκ., κτλ.· πρκμ. **κεκώλῡμαι** ὁ αὐτ. (Πιθ., ὡς ἡ ἔννοια δεικνύει, συγγενὲς τῷ **κόλος**, **κολούω**.) [ῡ ἀείποτε πρὸ συμφώνου, καὶ συνήθως πρὸ φωνήεντος, **κωλῡόμεσθα** Εὐρ. Ἴων 391, **κωλῡέτω** ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 990· ἀλλὰ **κωλῠ'ει** Πινδ. Π. 4. 57, **κωλῠ'ει** Ἀριστοφ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἐκκλ. 862, Ἀποσπ. 156.] Ἐμποδίζω, «σταματῶ», ἀπαγορεύω, δὲν ἀφίνω, δὲν ἐπιτρέπω. Σύνταξις. 1) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς ἐτησίας ἀνέμους .. κωλύοντας ἐς θάλασσαν ἐκρέειν τὸν Νεῖλον Ἡρόδ. 2. 20· κώλυεν [μιν] μεῖναι Πινδ. Π. 4. 57· τί δῆτα καὶ σε κωλύει λαβεῖν; Εὐρ. Ἀποσπ. 792, πρβλ. I. T. 507, κτλ.· ὡσαύτως, κ. τινὰ τὸ δρᾶν Σοφ. Φιλ. 1241, ἴδε Heind. εἰς Πλάτ. Σοφιστ. 242A· κ. φεύγειν Δημ. 636. 27· προστιθεμένου τοῦ μή, κ. τινὰ μὴ θανεῖν Εὐρ. Φοίν. 1268· μὴ προσεύχεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 22, κτλ. — οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐμποδίζομαι, τοῦ ὕδατος πιεῖν, κωλύομαι νὰ πίω ἐκ τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Πολ. 621B· κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν Εὐρ. Ἴων 391· μὴ οὐ πονηρὸν εἶναι Διον. Ἁλ. 2. 3. 6) σπανίως μετὰ μετοχῆς ἀντὶ ἀπαρ., κ. τινὰ εἰσάγοντα Διον. Ἁλ. 7. 25. — Παθ., μὴ κωλύωνται περαιούμενοι Θουκ. 1. 26. γ) οὕτω μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, κωλύειν εἴ τις ἐπαγγέλλεται = τινὰ μὴ ἐπαγγέλλεσθαι, Δημ. 44. 14. 2) μετὰ γεν. πράγμ., κ. τινὰ τινος, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 21, Ἀν. 1. 6, 2, κτλ.· οὕτω κ. τινα ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 3. 11., 3. 3.

51· — οὕτως ἐν τῷ παθ., κωλύεσθαι τινὸς Πολύβ. 6. 55, 3. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμποδίζω, παρακωλύω, ἐγείρω ἐμπόδια, Εὐρ. Ι. Α. 1390, Ξεν. 'Αν. 4. 2, 24· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., Θουκ. 1. 35· τοὺς δρῶντας μοχθηρὰ 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 5, 7· — ὅθεν ἐν τῷ παθ., ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει τὰ πράγματα Θουκ. 2. 8, πρβλ. 4. 14· τοῦτο .. μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ ὁ αὐτ. 2. 64· μηδὲ .. δαπάνῃ κεκωλύσθω, ἃς μὴ ὑπάρχῃ ἐμπόδιόν τι ἕνεκα δαπάνης («διὰ τὰ ἔξοδα»), ὁ αὐτ. 1. 129. **4)** ἀπολ., οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα, δὲν ὑπάρχει τις ὅστις νὰ ἐμποδίσῃ, Σοφ. 'Αντ. 261, 'Ιλ. 1197· εἰσ' οἱ κωλύουσιν 'Αριστοφ. Εἰρ. 499· τὸ κωλῦον, ἐμπόδιον, = κώλυμα, Ξεν. 'Αν. 4. 5, 20, Δημ. 12. 22· — ἀλλ' ἐν πάσαις ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν εἶναι εὔκολον νὰ ὑπονοηθῇ ἀπαρ., ὡς ἐν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 156, εἶτα τίς σε κωλύει (δηλ. γεωργεῖν)· Θουκ. 6. 91 αὐτοὶ ὠφελούμενοι τοὺς πολεμίους κωλύσετε [ὠφελεῖσθαι], πρβλ. 2. 37. **5)** συχν. ἐν τῷ γ' προσ., οὐδὲν κωλύει, οὐδὲν κώλυμα ὑπάρχει, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁμόψηφον τὸν 'Αργεῖον εἶναι οὐδὲν κ. 'Ηρόδ. 7. 149· οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον 'Αριστοφ. Νεφ. 1449, Πλάτ. Φαῖδρ. 268Ε· οὕτως, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει 'Αριστοφ. 'Όρν. 463· τί κωλύει ἡμᾶς διελθεῖν; Πλάτ. Θεαίτ. 143Α, κτλ. — ὡσαύτως, οὐδὲν κωλύει, ἀπολ., ὡς τύπος συναινέσεως, = ἔστω οὕτω, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 732, 972, Πλάτ. Εὐθύδ. 272D, κτλ. — οὕτω, τί γὰρ κωλύει; Πλάτ. Εὐθύφρ. 9D, πρβλ. Πολιτικ. 292Α, κ. ἀλλ.· τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 458D· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω Εὐρ. Φοίν. 990· οὐ τἀμὰ κωλύσει Wytt. εἰς Πλουτ. 2. 151C, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1. 144, οὔτε ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε εἶναι ἐκεῖνο ἐμπόδιόν τι, — ὅθεν ὁ Διον. 'Αλ. λαμβάνει τὸ **κωλύει** = **κωλύεται**, περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων 7· ἀλλὰ πρβλ. 'Αριστ. Φυσ. 3. 3, 5, οὔτε μίαν δυοῖν τὴν αὐτὴν εἶναι κωλύει, οὔτε ὑπάρχει κανὲν ἐμπόδιον ἡ μία ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι ἡ αὐτή.

κωλώτης, ου, ὁ, πιθ. = **ἀσκαλαβώτης**, Βαβρ. 'Αποσπ. 7, σ. 144, ἔκδ. Lewis, πρβλ. 'Αριστ. π. Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 23, Σουΐδ.

κωλωτο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **κωλώτην**, ποικίλος, κατάστικτος, 'Ιππ. 1139C.

κῶμα, τό, (**κεῖμαι, κοιμάω**) βαθὺς ὕπνος, λήθαργος, Λατ. sopor, αὐτῷ .. μαλακὸν περὶ κῶμα καλύψω 'Ιλ. Ξ. 359· ἤ με .. μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν 'Οδ. Σ. 201· κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει 'Ησιόδ. Θ. 798· αἰθυσσομένων δὲ φύλλον κ. καταρρεῖ Σαπφῷ 4· ὕπνου κ. Θεοκρ. 'Επιγράμμ. 3. 6· — μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς μουσικῆς, Πινδ. Π. 1. 21. — 'Άχρηστον παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς. **2)** ἐν τῇ 'Ιατρικῇ, ληθαργικὴ κατάστασις, συνεχές, οὐχ ὑπνῶδες ὁ αὐτ. ἐν 'Επιδ. 3. 1085· πρβλ. Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλεξιφ. 458, Foës. Oecon., καὶ ἴδε ἐν λέξ. **κάρος**.

κωμάζω· μέλλ. **-άσω**, Πινδ. Ν. 9. 1· ἀλλὰ **-άσομαι** ὁ αὐτ. Π. 9. 156, 'Ανθ. Π. 5. 64, Λουκ.· ἀόρ. **ἐκώμασα**, Τραγ., ποιητ. **κῶμ-** Πινδ. Ν. 10. 65· πρκμ. **κεκώμακα** 'Ανθ. Π. 5. 112· — **κωμάσδω**, μέλλ. **-άξομαι** Πινδ. Ι. 3 (4) 122· ἀόρ. προστ **κωμάξατε** ὁ αὐτ. Ν. 2. 38· (**κῶμος**). Περιέρχομαι ἐν εὐθυμίᾳ, χορεύων καὶ ᾄδων, εὐθυμῶ, «κάμνω πατινάδα», Λατ. comissari, νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ 'Ησιόδ. 'Ασπ. 'Ηρ. 281· κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν Θέογν. 1061, πρβλ. Σοφ. 'Αποσπ. 703, Εὐρ. 'Άλκ. 815, κτλ.· κ. μετὰ μέθης Πλάτ. Νόμ. 637Α· κ. καὶ παιανίζειν Δημ. 321. 17· ὀρχούμενος καὶ κ. Θεόπομπ. παρ' 'Αθην. 260Β· κ. μεθ' ἡμέραν Λυσ. 142. 7· — πορεύομαι ἐν πομπῇ ἑορταστικῇ, πανηγυρικῶς, κωμάσομεν παρ' 'Απόλλωνος Σικυῶνοθε .. ἐς Αἴτναν Πινδ. Ν. 9. 1· ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κ. Δημ. 433. 22· ἐπὶ τοῦ 'Αλεξάνδρου, καθ' ὅλης τῆς ὑφηλίου κ. 'Ιμερ. 'Εκλ. 2. 18. **ΙΙ.** παρὰ Πινδ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τελῶ κῶμον εἰς τιμὴν τοῦ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι, λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς τοιούτους κώμους (ἴδε **κῶμος**), κ. σὺν ἑταίροις Πινδ. Ο. 9. 6, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ., ἑορτὰν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ν. 11. 36, πρβλ. Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 180. **2)** μετὰ δοτ. προσ., πλησιάζω τινὰ μετὰ κώμου, ᾄδω πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, Πινδ. Ι. 7 (6). 27· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν 9. 157· οὕτως, ἡ 'Αφροδίτη κ. παρὰ τὸν Διόνυσον Πλουτ. 'Αντών. 26. **3)** μετ' αἰτ. προσ., τιμῶ, ἑορτάζω τινὰ μετὰ κώμου, ἐξυμνῶ, Πινδ. Ν. 10. 64, Ι. 4. 122 (3. 90)· κ. Δία Τιμοδήμῳ, ἑορτάζω τὸν Δία χάριν τοῦ Τιμ., ὁ αὐτ. Ν. 2. 38· πρβλ. **χορεύω**. **ΙΙΙ.** ἐμφανίζομαι ἐξαίφνης κατὰ τὸν τρόπον τῶν κωμαζόντων, μετὰ κώμου ἢ «πατινάδας», ἐπὶ ἐραστῶν, 'Αλκαῖ. 40· κ. ἐπὶ γυναῖκας 'Ισαῖ. 39. 24, πρβλ. Λουκ. 'Εναλ. Διαλ. 1. 4· κ. ποτὶ τὰν 'Αμαρυλλίδα Θεόκρ. 3. 1· εἰς αὐτὴν 'Αλκίφρων 1. 6, πρβλ. 'Αθήν. 574Ε, 348C· — καθόλου, ἐξαίφνης ἐμφανίζομαι, κ. εἰς τόπον 'Ανθ. Πλαν. 102· ἐπὶ κακοῦ, ἄτη ἐς πόλιν ἐκώμασεν Wernicke εἰς Τρυφ. 314· θρῆνος εἰς ὑμέναιον 'Ανθ. Π. 7. 186· — παροιμ., ὗς ἐκώμασεν, ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων, Παροιμιογρ.

κωμαίνω, (**κῶμα**) διαρκῶς νυστάζω, 'Ιππ 408. 52.

κώμακον, τό, ἀρωματικόν τι φυτὸν ἢ καρπός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 7, 2.

κῶμαξ, ακος, ὁ, ἄνθρωπος ἀκόλαστος, Εὐστ. 1749. 28· ἴσως βέλτιον, **βῶμαξ**.

κωμ-άρχης, ου, ὁ, (**κώμη**) ὁ προεστὼς χωρίου, Ξεν. 'Αν. 4. 5, 10 καὶ 24, Διον. 'Αλ. 4. 14, Συλλ. 'Επιγρ. 3420, 3641b. 66 (προσθῆκ.)· — **κώμ-αρχος,** Πολυδ. Θ', 11· καὶ ἐντεῦθεν τὸ κωμ. πατρωνυμ. **Κωμαρχίδης**, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1142.

κωμάσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κωμάζω**.

κωμᾰσία, ἡ, πομπή τις ἢ παρέλασις τῶν εἰδώλων τῶν θεῶν ἐν Αἰγύπτῳ, αἱ τῶν θεῶν κ., 'Επιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ. 'Επιγραφ. 4717. 25, πρβλ. Κλήμ. 'Αλ. 671, Sturz Μακεδ. Διαλ. σελ. 102 κἑξ. — **κωμαστήριον,** τό, συνέλευσις τῶν ἱερέων ἐν Αἰγύπτῳ, Συνέσ. 94D.

κωμαστής, οῦ, ὁ, (**κωμάζω**) ὁ κωμάζων, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς κῶμον, Πλάτ. Συμπ. 212C, Ξεν. 'Ελλ. 5. 4, 7, κτλ.· ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ 'Επιχάρμου καὶ ἄλλων. **2)** ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, = ὁ εὔθυμος θεός, 'Αριστοφ. Νεφ. 606.

κωμαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **κῶμον**, ᾠδὴ Αἰλ. π. Ζ. 9. 13· μέλος Φίλων 1. 372. 'Επίρρ. **-κῶς**, Αἰλ. π. Ζ. 1. 31.

κωμάστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. **κωμαστής**, Μανέθ. 4. 493.

κωματίζομαι, εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει κώματος, 'Ιπποκρ. 1213Α.

κωματώδης, ες, (**εἶδος**) κεκυριευμένος ὑπὸ ὕπνου, νυσταλέος ὑπὸ ληθαργίας κατεχόμενος, 'Ιππ. 'Επιδημ. 1. 955. **2)** ὅμοιος πρὸς κῶμα, ληθαργικός, ὕπνοι αὐτόθι 970· ἴδε Foës Oec.

κώμη, ἡ, = Λατ. vicus, χωρίον ἀτείχιστον ἢ πόλις ἐπαρχιακή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς πόλιν μεγάλην καὶ τετειχισμένην· κυρίως Δωρ. λέξ., = τῷ 'Αττ. **δῆμος** ('Αριστ. Ποιητ. 3, 6), πρῶτον παρ' 'Ησιόδ. 'Ασπ. 'Ηρ. 18, 'Ηρόδ. 5. 98· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πόλις**, Πλάτ. Νόμ. 626C κἑξ.· κατοικῆσθαι κατὰ κώμας, δηλ. οὐχὶ εἰς τετειχισμένας πόλεις, ἐπὶ τῶν Μήδων, 'Ηρόδ. 1. 96· πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις Θουκ. 1. 5· πόλεως .. κατὰ κώμας τῷ παλαιῷ τῆς 'Ελλάδος τρόπῳ οἰκισθείσης αὐτόθι 10· τὸ γὰρ ἔθνος μέγα μὲν εἶναι τὸ τῶν Αἰτωλῶν καὶ μάχιμον, οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους ὁ αὐτ. 3. 94· οὕτως ἡ Μαντίνεια ἠναγκάσθη νὰ διαλυθῇ καὶ οἱ πολῖται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τέσσαρας κώμας, Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 5-7· κατὰ κ. κεχωρισμένοι 'Αριστ. Πολιτ. 2. 2, 3. **ΙΙ.** ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. vicus, συνοικία ἢ διαμέρισμα πόλεως, διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους 'Ισοκρ. 149Α, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 746D. Πρβλ. **κωμήτης**. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **κεῖμαι**· πρβλ. Λιθ. kém-as χωρίον, kaim-ýnas γείτων· Γοτθ. haim-s (κώμη), 'Αρχ. Σκανδιν. heim-a ('Αγγλ. home), κτλ.)

κωμηδόν, 'Επίρρ. κατὰ κώμας, Λατ. vicatim, ζῆν Στράβ. 151· οἰκεῖν Διόδ. 5. 6, Διον. 'Αλ. 1. 9, κτλ.

κωμήτης, ου, ὁ, (**κώμη**) ἀγρότης, χωρικός, κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν κάτοικον πόλεως, Πλάτ. Νόμ. 762Α, 763Α, Ξεν. 'Αν. 4. 5, 24. **ΙΙ.** ἐν πόλει, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. vicinus, 'Αριστοφ. Νεφ. 965· γενικώτερον, Φεραίας χθονὸς κωμῆται, κάτοικοι .., Εὐρ. 'Άλκ. 476· θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί, γείτονες, 'Ίων παρὰ Πολυδ. Θ', 36· πρβλ. Συλλ. 'Επιγραφ. (προσθῆκ.) 3695b, κ. ἀλλ.

κωμητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **κωμήτην**, Συνέσ. 171Β.

κωμῆτις, ιδος, θηλ. τοῦ **κωμήτης**, 'Αριστοφ. Λυσ. 5, 'Αποσπάσμ. 265.

κωμήτωρ, ορος, ὁ, = **κωμήτης**, Στέφ. Β. ἐν λέξ. **κώμη**.

κωμίδιον ἢ **κωμύδριον,** τό, ὑποκορ. τοῦ **κώμη**, Ζωναρ. 1277.

κωμικεύομαι, ὁμιλῶ ὡς κωμικὸς ποιητής, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 22.

κωμικός, ή, όν, (**κῶμος**), ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κωμῳδίαν, Λατ. comicus, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **κωμῳδικός**, κωμ. ὑποκριτὴς Αἰσχίν. 22. 27· κ. χορὸς 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 3, 7· προσωπεῖον Λουκ. Δὶς Κατηγ. 33· ἱλαρῷ καὶ κ. προσώπῳ ὁ αὐτ. π. Διαβολ. 24, πρβλ. Πλουτ. 'Αντών. 29· — ὡς οὐσιαστ. **κωμικός**, ὁ, δηλ. ἢ κωμικὸς ὑποκριτής, ἠθοποιός, 'Άλεξ. ἐν «'Ισοστασίῳ» 1. 13· ἢ κωμικὸς ποιητής, Πολύβ. 12. 13, 3, Πλουτ. 2. 62Ε, κτλ.· ὁ 'Αριστοφάνης ἐκαλεῖτο ὁ κατ' ἐξοχὴν **κωμικός**, Γραμμ. — 'Επίρρ. **-κῶς**, Φίλων 1. 473, Διογ. Λ. 5. 88.

κώμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώμη**, Στράβ. 485, Πλουτ. 2. 773Β.

κῶμο, ἀντὶ **κῶμον**, βαρβαρισμὸς ἐν 'Αριστοφ. Θεσμ. 1176.

κωμο-γραμματεύς, έως, ὁ, ὁ γραμματεὺς κώμης, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 16. 7, 3, Συλλ. 'Επιγρ. 4699. 15., 4956. 31.

κωμο-δρομέω, τρέχω διὰ μέσου κωμῶν, χωρίων, διατρέχω κώμας, Πολυδ. Θ', 11.

κωμοδομαι, πίπτω εἰς ληθαργικὸν ὕπνον, **κεκωμωμένος**, ἴσως διορθωτέον εἰς **κεκωματισμένος**, 'Ιππ. ἐν Γαλην. Λεξ.

κωμο-πλήξ, ὁ, ἡ, πληγεὶς ὑπὸ κώμου, δηλ. μεθυσμένος, 'Αρκάδ. 19.

κωμό-πολις, εως, ὁ, (κώμη), πόλις μικρὰ ὡς χωρίον, μὴ δυναμένη νὰ ὀνομασθῇ **πόλις**, Στράβ. 537, 557, 568, Κ. Δ.

κῶμος, ου, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.), φαιδρὰ πανήγυρις μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, διασκέδασις, «γλέντι», Λατ. comessatio, ἐς δαῖτα θάλειαν καὶ χορὸν ἱμερόεντα καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 481, πρβλ. Θεογν. 827, 934· πίνειν καὶ κώμῳ χρέεσθαι Ἡρόδ. 1. 21· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., Εὐρ., κτλ.· δεῖπνα καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι Πλατ. Θεαίτ. 173D· ἑορταὶ καὶ κ. ὁ αὐτ. Πολ. 573D· ἐν κώμῳ εἶναι, ἐπὶ πόλεως, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25.— Αἱ πανηγύρεις αὗται γινόμεναι ἐν ἡμέραις ἑορτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατέληγον εἰς πομπώδη παρέλασιν τῶν διασκεδαζόντων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐστεμμένων καὶ μετὰ λαμπάδων (Ἀριστοφ. Πλ. 1040), ᾀδόντων, ὀρχουμένων καὶ παιζόντων παντὸς εἴδους παιγνίδια (πρβλ. **κωμάζω**). Προϊόντος τοῦ χρόνου δημόσιοι κῶμοι ἤρξαντο γινόμενοι εἰς τιμὴν θεῶν τινων, κυρίως τοῦ Βάκχου, Εὐρ. καὶ Δημ. ἔνθα κατωτ. II, Διόδ. 17. 72· οὕτω, χοροῖς ἢ κώμοις Ὑακίνθου Εὐρ. Ἑλ. 1469·—ὡσαύτως εἰς τιμὴν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι νικητῶν, ἦσαν δὲ οἱ κῶμοι οὗτοι πανηγυρικαὶ ἑορταὶ σωφρονέστεραι μετέχουσαι τῆς φύσεως τοῦ χοροῦ· αἱ πλεῖσται τῶν σῳζομένων ᾠδῶν τοῦ Πινδάρου ἐποιοῦντο ὅπως ψάλλωνται κατὰ τοιούτους κώμους, ἴδε κατωτ. III. **II.** ὁ ὅμιλος τῶν εὐθυμούντων διερχόμενος ἐν πομπῇ τὰς ὁδοὺς ὡς ἀνωτέρω περιεγράφη, Εὐΐου θεοῦ Εὐρ. Βάκχ. 1168· τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπὴ .. καὶ ὁ κ. Νόμ. παρὰ Δημ. 517· τέλ.· ἐντεῦθεν κώμῳ θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι Πρατίν. 1. 10. **2)** μεταφ., ὅμιλος, κ. Ἐρινύων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1189· ἐπὶ στρατεύματος, Εὐρ. Φοίν. 791· κ. ἀσπιδηφόρος ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1184· περιστερῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1197. **III.** ἡ ᾠδὴ ἡ ψαλλομένη κατὰ τοιαύτην τινὰ πομπήν, Πινδ. Π. 8. 29, 99, κτλ., πρβλ. Ο. 4. 15, Π. 5. 28, Ἀριστοφ. Θεσμ. 104, 988· κ. ὑμεναίων Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 37. (Πιθ. ἐκ τοῦ **κώμη**, διότι αἱ ἑορταὶ τοῦ Βάκχου ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐν κώμαις· πρβλ. **κωμῳδία**).

κωμύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώμη**, Ἐκκλ.· πρβλ. **κωμίδιον**.

κώμυς, υθος, ἡ, δέμα, δεμάτιον χόρτου, κτλ., Λατ. manipulus, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 157, Θεόκρ. 4, 18. **II.** κλάδος δάφνης τεθειμένος πρὸ τῶν πυλῶν, Ἡσύχ. **III.** **κώμυς**, ὁ, ἑλώδης τόπος ἔνθα κάλαμοι φύονται πυκνοὶ λίαν καὶ μὲ περιπεπλεγμένας ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 1.

κωμῳδέω, παριστάνω ἐν κωμῳδίᾳ, ὅθεν ἐμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω, διακωμῳδῶ, σκώπτω., ἰδίως ἐπὶ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, (Meineke 1. 40, 527)· κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 631, πρβλ. 655, Πλ. 557, Πλάτ. Πολ. 395E, 452D· κ. τοὺς τραγῳδοὺς Ἀριστ. Ποιητ. 22, 14.— Παθ., διακωμῳδοῦμαι, χλευάζομαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1026, Βάτρ. 368· τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον, ἐπὶ τῶν παρασίτων, Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 2· κεκωμῳδημένα, τὰ γενόμενα ὑποθέσεις κωμῳδίας, Πλάτ. Νόμ. 817D. **2)** κωμῳδεῖν τὰ δίκαια = κωμῳδοῦντα εἰπεῖν τὰ δ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 655. **3)** χλευαστικῶς παριστάνω, γελοῖον ποιῶ τινα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 42. **II.** εἶμαι κωμῳδός, γράφω κωμῳδίας, κ. κωμῳδίας Λουκ. Ἀλ. 25.

κωμῴδημα, τό, ὑπόθεσις κωμῳδίας, ὕλη πρὸς κωμῴδησιν, τὰ τοῦ γέλωτος κ., γέλως οἷον τὰ κωμῳδήματα ἐγείρουσι, Πλάτ. Νόμ. 816D.

κωμῳδητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κωμῳδέω**, δεῖ κωμῳδεῖν, Ἀριστείδ. 1. 510.

κωμῳδία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 378, Νεφ. 522, Πλάτ. Πολ. 394C, κτλ.· μεταφορ., βίου τραγῳδία καὶ κ. Πλάτ. Φιληβ. 50B, πρβλ. Νόμ. 816E. — Δύο ἐτυμολογίαι προβάλλονται: ἡ μὲν ἐκ τοῦ **κῶμος**, = τὸ ᾆσμα τοῦ κώμου, ἣν ἀσπάζονται οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν κωμῳδίαν ὡς ἀρξαμένην ἐκ τῶν φαλλικῶν χορικῶν ᾀσμάτων, ἡ δὲ ἑτέρα ἐκ τοῦ **κώμη**, = δηλ. ᾠδὴ ἀγροτική, ὅρα Βεντλεΐου Φάλαριν 337 κἑξ. Τὴν πρώτην διαρρήδην ἀπορρίπτει ὁ Ἀριστ., ἐνῷ τὴν δευτέραν μνημονεύει ὡς σχετιζομένην πρὸς τὴν ἀξίωσιν τῶν Δωριέων ὅτι αὐτοὶ ἐπενόησαν τὴν κωμῳδίαν, καθ' ὅσον **κώμη** εἶναι παρ' αὐτοῖς ὅ,τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ **δῆμος**, πρβλ. Ποιητ. 3, 6 πρὸς 4, 14. Τὰ ἀρχαιότατα ἴχνη τῆς κωμῳδίας εὑρίσκονται βεβαίως ἐν Δωρικαῖς πόλεσιν, ἐν Μεγάροις δηλ. καὶ Σικελίᾳ, ἔνθα Ἐπίχαρμος ὁ Κῷος ἔγραψε περὶ τὰ 500 π. Χ.· ἡ δὲ τέχνη λέγεται ὅτι εἶχε μετενεχθῇ μικρὸν πρότερον εἰς Ἀθήνας ὑπὸ Σουσαρίωνος τοῦ Μεγαρέως. Πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 3-5, Meineke εἰς Κωμικ. 1. 18, Mahaffy Hist. of Gr. Lit. 1. 397 κἑξ.— Περὶ τῶν τριῶν περιόδων τῆς Ἀττικῆς κωμῳδίας παλαιᾶς, μέσης καὶ νέας ἴδε Meineke 1. 39 κἑξ., 271 κἑξ., 335 κἑξ. Ἡ ἀρχαία κωμῳδία εἶχεν ὀλίγην πλοκήν, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς πολιτικὴ μηχανὴ πρὸς τὴν κατ' ὄνομα προσβολὴν τῶν ἰσχυροτάτων προσώπων τῆς ἡμέρας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκράτου δημοκρατίας, λήγει δὲ ἡ περίοδος αὕτη κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 96 (393 π. Χ.)· ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀπέβαλε τὸν χορὸν καὶ τὴν παράβασιν καὶ ἀπεῖχεν ἀπὸ προσωπικῶν κατ' εὐθεῖαν προσβολῶν, ἂν καὶ ἐξηκολούθησε προσβάλλουσα ἐπίσημα πρόσωπα ὑπὸ πλαστὰ ὀνόματα, λήξασα κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 110 (337 π. Χ.)· ἡ δὲ νέα ἦν ἡ σημερινὴ κωμῳδία ἠθῶν, καὶ κάλλιστα παραδείγματα εἶναι ὁ Πλαῦτος καὶ ὁ Τερέντιος.— Ἐν Βοιωτ. Ἐπιγραφαῖς (Συλλ. Ἐπιγρ. 1585-6, ἐν παραβολῇ πρὸς 1583-4) ποιητὴς παλαιᾶς καὶ καινῆς κωμῳδίας (ὁμοίως τῷ ποιητὴς παλαιᾶς καὶ καινῆς τραγῳδίας) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν ἀρχαίαν λυρικὴν κωμῳδίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νέον σκηνικὸν εἶδος, ἴδε Böckh. 1. σελ. 765. κἑξ.·— ἀλλ' ἐν ἐπιγραφ. 2759, καινὴ κ. σημαίνει νέαν, δηλ. νῦν πρῶτον παρισταμένην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀρχαίαν κ. δ ἐστὶ καὶ ἄλλοτε παρασταθεῖσαν, Böckh. 2, σ. 509· πρβλ. **καινός**.

κωμῳδιακός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 380.

κωμῳδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κωμῳδίαν, κωμικός, ἔπη Ἀριστοφ. Σφ. 1047· τερπνόν τι καὶ κωμ. ὁ αὐτ. εἰς Ἐκκλ. 889, πρβλ. 371· μορμολύκειον ὁ αὐτ. εἰς Ἀποσπ. 97· ἐν μιμήσει κ. Πλάτ. Πολ. 606C.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀθήν. 90B.—Πρβλ. **κωμικός**.

κωμῳδιο-γράφος, ὁ, κωμικ. ποιητής, Πολύβ. 12. 13, 7, Διόδ. 12. 14.

κωμῳδιο-ποιός, = **κωμῳδοποιός**, Ἀθήν. 5B, κτλ.· πρβλ. Μοῖρ. 240.

κωμῳδό-γελως, ωτος, ὁ, = **κωμῳδός**, Ἀνθ. Π. 13. 6.

κωμῳδο-γράφος, ὁ, = **κωμῳδιογράφος**, Ἀνθ. Π. 7. 708.

κωμῳδο-διδασκαλία, ἡ, ἡ διδασκαλία καὶ ἄσκησις τῶν ὑποκριτῶν εἴς τινα κωμῳδίαν· ὅπερ συνήθως ἐξετέλει αὐτὸς ὁ ποιητής, Ἀριστοφ. Ἱππ. 516.

κωμῳδο-διδάσκαλος, ὁ, κωμικὸς ποιητής, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε τὴν φροντίδα νὰ διδάξῃ καὶ γυμνάσῃ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 507, Εἰρ. 737, Λυσ. Ἀποσπ. 31, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 11, πρβλ. **διδάσκω** III.

κωμῳδο-λοιχέω, διὰ κωμικῶν βωμολοχιῶν λείχω τὰ πινάκια τινός, εἶμαι γελωτοποιός, παράσιτος, Ἀριστοφ. Σφ. 1318.

κωμῳδο-ποιητής, οῦ, ὁ, = **κωμῳδοποιός**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 734, Πολυδ. Δ', 111.

κωμῳδοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν κωμῳδίας, Πλούτ. 2. 348A.

κωμῳδο-ποιός, ὁ, ὁ ποιητὴς κωμῳδιῶν, κωμικὸς ποιητής, Πλάτ. Ἀπολ. 18D, Φαίδων, 70C, Πολ. 606C, κ.ἀλλ., Ἀριστ., κτλ.

κωμ-ῳδός, ὁ, Βοιωτ. **κωμ-αϜυδός**, (ὅ ἐστι κωμ-αοιδός) Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 25· (ἴδε **κωμῳδία**). **1)** κωμικὸς ὑποκριτής, ἠθοποιός, Λυσ. 162. 2, Ξεν. Οἰκ. 3, 7, κτλ.· κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολυττῷ, κατὰ τὴν παράστασιν κωμῳδιῶν ἐν .. Αἰσχίν. 22, 27· καινὴ κωμῳδῶν, ἴδε ἐν λέξ. **καινός**. **2)** κωμικὸς ποιητής, Πλάτ. Πολ. 395B, Νόμ. 935D· χορηγεῖν κωμῳδοῖς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20· χορὸν κωμῳδῶν δοῦναι ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 5, 3.

κωμῳδο-τραγῳδία, ἡ, κρᾶμα τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἴδε Meineke Hist. Com. 247· tragi-comoedia Plaut.·— μεταφ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. 186. 41.

κωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶνος**, ὁ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἀδήν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Γαλην. 4. 501C.

κωνάω, μέλλ. -ήσω, (**κῶνος** II. 3) περιδινῶ ὡς κῶνον ἢ στρόβιλον, περιστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 439, Ἡσύχ., Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. 551. 24. **II.** (**κῶνος** I. 3) ἐπιχρίω διὰ πίσσης, πισσώνω, Σουΐδ., Φώτ., Μέγ. Ἐτυμολ. 551, 22· πρβλ. **περικωνέω**.— ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἀπαρ. ἀόρ. **κωνῖσαι** ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κωνίζω**.

κωνειάζομαι, πίνω κώνειον, **Κωνειαζόμεναι**, ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου.

κώνειον, τό, κοινῶς «καρωνάκι» καὶ «βρωμόχορτον», Ἱππ. 681. 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 3, κτλ. **II.** ὁ ὀπὸς τοῦ δηλητηριώδους φυτοῦ κωνείου, δηλητήριον δι' οὗ ἐφονεύοντο οἱ κατάδικοι ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 124· κώνειον πεπωκὼς Πλάτ. Λύσ. 219E· τὸ κώνειον ἔπιεν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· κώνεια πιεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1051, Ἀνδοκ. 24. 38.

κώνησις, εως, ἡ, (**κωνάω** II) πίσσωσις, τὸ ἀλείφειν ὡς διὰ πίσσης, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κόνισις**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6.

κωνίας οἶνος, ὁ, μετὰ πίσσης παρεσκευασμένος, πισσίτης οἶνος, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

κωνικός, ή, όν, (κῶνος) ἔχων σχῆμα κώνου, κωνικός, Πλούτ. 2. 410E· κ. τομαὶ Ἀνθεμ. Ἀποσπ. σ. 157. 8.

κωνίον ἢ **κώνιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶνος**, μικρὸς κῶνος, κωνία μαστῶν Ἀνθ. Π. 5. 13. **II.** μικρὸς κῶνος πίτυος, «κουκουνάρα», Ποσειδ. παρ' Ἀθήν. 649D.

κωνίς, ίδος, ἡ, (κῶνος) μικρὰ ὑδρία, «ὑδρίσκη» Ἡσύχ.

κωνῖτις, ιδος, ἡ, (**κῶνος** II. 1) ἐξαγομένη ἐκ κώνων πίτυος, πίσσα Ἀνθ. Π. παραρτ. 72.

κωνο-ειδής, ές, κωνικός, σκίασμα Δίων Κ. 60. 26· σκιὰ Διογ. Λ. 7. 144· τὸ κ., ὅμοιον κώνῳ, Ἀρχιμήδ.—Ἐπίρρ. -**δῶς**, Πλούτ. 2. 901E, Διογ. Λ. 7. 157.

κῶνος, ου, **1)** ὡς ἀρσ., ὁ καρπὸς τῆς πεύκης, «κουκουνάρα», ὡσαύτως **στρόβιλος**, Βίος Ὁμ. 20, Θεόκρ. 5. 49, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 5, κτλ. (ἐντεῦθεν **κωνάω**, κτλ.)·— ὡσαύτως ὁ ἐδώδιμος σπόρος τῆς πίτυος, Μνησίθ. παρ' Ἀθήν. 57B· πιτύϊνοι κ. Ἀλέξ. Μύνδ. αὐτόθι· πρβλ. Böckh. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. σ. 165. **2)** ὡς θηλ., τὸ δένδρον ἡ πίτυς, Πλούτ. 2. 640C, Ἀνθ. Πλαν. 13 (κατὰ Scalig. ἀντὶ **κῶμον**). **3)** ἡ πίσσα ἡ παρασκευαζομένη ἐκ τῶν κώνων πίτυος, Schneid. Ἐκλ. Φυσ. σελ. 321. 322. **II.** ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, **1)** τὸ γεω-

μετρικὸν σχῆμα ὁ κῶνος, Λατ. conus, meta, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12, κ. ἀλλ., καὶ συχνὸν παρὰ Μαθ. συγγραφεῦσι· γραμμαὶ κατὰ κῶνον ἐκπίπτουσαι, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωσι κῶνον, αὐτόθ. 3. 5, 2, πρβλ. 1. 8, 7· ἐπὶ κωνικῆς τομῆς: τομὴ κ. ὀρθογωνίου, ὀξυγωνίου, ἀμβλυγωνίου, ὀνόματα δηλοῦντα τὴν παραβολήν, τὴν ἔλλειψιν καὶ τὴν ὑπερβολὴν πρὸ τοῦ Ἀπολλων. Περγ. **2)** ἡ κορυφὴ περικεφαλαίας, Ἀνθ. Π. 9. 322. **3)** = **βέμβιξ**, ὁ κωνοειδὴς ῥόμβος τῶν παίδων, Ἡσύχ. **4)** «ξύλον ὀρθὸν ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς» Γαλην. Λεξ. 424. (Ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι ἐο, ὀξύνω· πρβλ. Λατ. cuneus, cacumen· ὁ Κοῦρτ. ὡσαύτως ἀναφέρει Σανσκρ. ēanas, Λατ. cos, cautes, Ἀρχ. Σκανδ. hein (ἀκόνη, ἀγγλ. hone).)

κωνο-τομέω, ποιῶ κωνικὴν τομήν, Ἀνθ. Π. παραρτ. 25. 8.

κωνο-φόρος, ον, ὁ φέρων κώνους, οἷον ἡ πίτυς κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 4· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θύρσου, Ἀνθ. Π. 6. 165.

κωνωπεῖον, τό, (κώνωψ) Αἰγυπτιακὴ κλίνη ἢ ἀνάκλιντρον μετὰ παραπετασμάτων διὰ τοὺς κώνωπας («κουνουπιέρα»), Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Κ', 21., ΙΓ', 9)· conopium ἐν Ὁρατ. Ἐπῳδ. 9. 16· ὡσαύτως **κωνωπεών, ῶνος, ὁ,** Ἀνθ. Π. 9. 764, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ποιήματος, Παῦλ. Σιλ.

κωνώπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώνωψ,** Γεωπ. 2. 5, 12.

κωνωπο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κώνωπα, θηρία Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 1, κτλ.

κωνωπο-θήρας, ου, ὁ, «ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων» Ἡσύχ.

κωνωπ-οσφράντης, ου, ὁ, ὀσφραινόμενος τοὺς κώνωπας, παράσιτος, Ἀλκίφρων 1. 21.

κωνωπώδης, ες, = **κωνωποειδής,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 351.

κώνωψ, ωπος, ὁ, «κουνοῦπι», Λατ. culex, Ἡρόδ. 2. 95, Αἰσχύλ. Ἀγ. 892, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1038· παράγονται δὲ οἱ κώνωπες ἐκ σκωλήκων ἐν τῷ καθιζήματι τοῦ ὄξους, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι μικρότεροι τῶν ἐμπίδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 23, πρβλ. 4. 8, 29· κατὰ τὸν Sundevall, Stomoxys calcitrans.

κῶος, ὁ, κατὰ τὸ πλειστον ἐν τῷ πληθ. **κῶοι,** σπήλαια, Στράβ. 367, Στέφ. Β· πρβλ. **κῶς** II.

Κῷος, α, ον, ἐκ τῆς νήσου Κῶ, κάτοικος αὐτῆς, Ἡρόδ. 7. 164, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ. **Κῷος** (δηλ. βόλος), ὁ, ὁ ἀνώτατος βόλος τῶν ἀστραγάλων, ἴδε ἐν λ. **Χῖος**·— ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 34, τὰ κῷα εἶναι τὰ ἐντὸς ἐστραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ χῖα δὲ τὰ ἔξω μέρη τῶν ὀστῶν τῶν σφυρῶν (ἀστραγάλου). **III.** **Κῷον** (δηλ. ἱμάτιον), τό, ἐλαφρόν, ἡμιδιαφανὲς ἱμάτιον κατασκευαζόμενον ἐν Κῷ, Ἡσύχ.

κώπαιον, τό, (κώπη) τὸ ἄνω μέρος τῆς κώπης (τὸ κάτω ὠνομάζετο πλάτη), Ἡσύχ.· **κωπαῖοι, οἱ,** = σφῆκες, Ἀριστοφ. παρὰ Φωτ.— **κωπαι-ώδης, ες,** ὅμοιος κώπῃ, Ἡσύχ. ἐν λ. **κωπήλατα.**

Κωπαΐς, ίδος, συνῃρ. **Κωπᾷς, ᾷδος, ἡ,** ἐκ Κωπῶν ἢ παρὰ τὰς Κώπας (πόλιν τῆς Βοιωτίας), ἡ Κ. λίμνη Στράβ. 410, κ. ἀλλ. **2)** ἐγχέλεις Κωπαΐδες, ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, αἵτινες καὶ ὀνομασταὶ ἦσαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 880, Κωπᾷδ' ἔγχελυν αὐτόθι 962· καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστ., Κωπᾷδων σπυρίδας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1005· Κωπᾷδων ἁπαλῶν τεμάχη Στράττ. ἐν «Φιλοκτήτῃ» 1, κλ.

κωπεύς, έως, ὁ, ἀείποτε κατὰ πληθ. **κωπέες,** Ἀττ. **κωπῆς,** τεμάχια ξύλων κατάλληλα πρὸς κατασκευὴν κωπῶν, Ἡρόδ. 5. 23, Ἀριστοφ. Ἀχ. 552, Λυσ. 422, Ἀνδοκ. 21. 11, κτλ.— «κωπέας: τὰ ξύλα τὰ ἐπιτήδεια εἰς κώπας νεῶν· ἢ τοὺς κωπηλάτας» Α.Β. σ. 274, 32.

κωπευστής, οῦ, ὁ, κωπηλάτης· **Κωπευσταί,** ὄνομα δράματος τοῦ Αἰσχύλου.

κωπεύω, (κώπη) θέτω εἰς κίνησιν διὰ τῶν κωπῶν, κινῶ, βᾶριν Ἀνθ. Π. 7. 365. **II.** κεκώπευται στρατός, «ἐξεσπάθωσε», ἔσυρε τὸ ξίφος, (πρβλ. **κώπη** 2), παρ' Ἡσυχ.

κωπέω, = **κωπεύω,** ἐν τῷ παθ. πρκμ. **κεκώπηται** ἡ ναῦς, Ἡσύχ.· πρβλ. Böckh. Urkunden ü. d. Att. Seewesen, σ. 291.

κωπεών, ῶνος, ὁ, = **κωπεύς,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 7· ἐν τῷ πληθ., 4. 1, 4.

κώπη, ἡ, πᾶν εἶδος λαβῆς (ἴδε ἐν τέλ.)· ἰδίως, **1)** ἡ λαβὴ κώπης, καὶ καθόλου αὐτὴ ἡ κώπη (τὸ «κουπί»), ἐμβαλέειν κώπης Ὀδ. Ι. 489., Κ. 129 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.)· κώπησιν ἅλα τύπτειν Ὀδ. Μ. 214· ἀκολούθως ἐν Πινδ. Π. 10. 79, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· νερτέρα προσήμενος κώπῃ, = θαλαμίτης, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ταπεινῆς κοινωνικῆς τάξεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1818· πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων Σοφ. Τρ. 561· παραπέμπειν ἐφ' ἕνδεκα κώπαις, παροιμ. ἀμφιβόλου ἀρχῆς σημαίνουσα, συνοδεύω μὲ πάσας τὰς τιμάς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 546, πρβλ. Εὐστ. 1540, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐφ' ἕνδεκα,** καὶ ἴδε **ἐμβάλλω** II. 3, **ἀναφέρω** II. 1· ἐν κώπαισι πλεῖν, καταφεύγω εἰς τὰς κώπας ὁπόταν ὁ ἄνεμος καταπέσῃ, Μένανδ. ἐν «Θρασυλέοντι» 2, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 10, 6.— ποιητ. πρὸς δήλωσιν τῶν πλοίων, σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ, ἐπὶ τοῦ στόλου τοῦ Ἀγαμέμνονος, Εὐρ. Ι. Τ. 140, πρβλ. Ἠλ. 1272, 1452. **2)** ἡ λαβὴ ξίφους, Λατ. manubrium, capulus, ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα Ἰλ. Α. 219, πρβλ. Ὀδ. Θ. 403· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην Λ. 531· κώπης ἐπιψαύειν Σοφ. Φ. 1255· φάσγανον κώπης λαβεῖν Εὐρ. Ἑκ. 543. **3)** ἡ λαβὴ κλειδός, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν Ὀδ. Φ. 7. **4)** ἡ λαβὴ λαμπάδος ἢ πυρσοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 484. **5)** τὸ ξύλον τὸ ἐφηρμοσμένον εἰς τὴν ἄνω «μυλόπετραν», ἣν στρέφει ὁ ἵππος ἢ ὄνος προσδενόμενος εἰς τὸ ξύλον, Λουκ. Ὄν. 42· αὐτὸς ὁ μύλος, Διόδ. 3. 13. **6)** ἡ λαβὴ μάστιγος Ἡσύχ. (Πρβλ. τὸ Λατ. cap-io, cap-ax, capulus· Γοτθ. haf-jan (αἴρειν)· Ἀγγλο-Σαξον. hœf-t (haft), κτλ.).

κωπήεις, εσσα, εν, ἔχων κώπην ἢ λαβήν, φάσγανα κωπήεντα Ἰλ. Ο. 713, κτλ.

κωπηλασία, ἡ, τὸ κωπηλατεῖν, Στράβ. 406, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 271.

κωπηλατέω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τραβῶ κουπί», Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 25, 7, Πολύβ. 1. 21, 1, κτλ. **2)** μεταφ. ἐπὶ πάσης ὁμοίας κινήσεως γινομένης πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, οἷον ἐπὶ ξυλουργοῦ μεταχειριζομένου τὸ τρυπάνιον, διπλοῖν χαλινεῖν τρύπανον κωπηλατεῖ Εὐρ. Κύκλ. 461.

κωπ-ηλάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** (ἐλαύνω) ὁ κωπηλατῶν, Πολύβ. 34. 3, 8· κ. πολύπους, ὁ ναυτίλος, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 317Β.

κωπηλατικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κωπηλάτην, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἄρρυ.**

κωπηλάτις, ιδος, ἡ, ἡ κώπην ἐλαύνουσα, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 296.

κωπη-ήλατος, ον, ἐσχηματισμένος ὡς κώπη, «κωπήλατα· κωπαιώδη, μακρά» Ἡσύχ.

κωπήρης, ες, ἔχων κώπας, ἐφωδιασμένος μὲ κώπας, στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 416· σκάφος Εὐρ. Ἠλ. 1381· πλοῖον Θουκ. 4. 118· κωπῆρες (ἐνν. πλοῖον), τό, Πλουτ. Ἀντών. 65, κτλ. **II.** ὁ κρατῶν τὴν κώπην, χεὶρ Εὐρ. ἐν Τρῳ. 161.

κωπητήρ, ῆρος, ὁ, παρ' Ἑρμίππ. ἐν «Στρατιώταις» 5, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἡσυχ. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης, οὕτω καὶ ὁ Πολυδ. Α', 93 (τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς ταῖς κώπαις κωπητῆρα (οὕτως ἀναγνωστέον) καλοῦσιν)· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ «**ἐπικωπητὴρ· τροπωτήρ**».

κωπίον, ὑποκορ. τοῦ **κώπη,** Ἀριστοφ. Βάτρ. 269, Αἰλ. π. Ζ. 13. 19. **2)** ἐν τῷ πληθ., αἱ νόθοι πλευραί, Πολυδ. Β', 181.

κωπώ, οῦς, ἡ, ἡ ἐστεμμένη ῥάβδος κατὰ τὰ δαφνηφόρια ἐν Βοιωτίᾳ, Πρόκλ. ἐν Φωτίου Βιβλ. 321. 25.

κώρα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κούρη,** Θεόκρ. 6. 36, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 27. 138, εἰς Δήμητρ. 9. **II.** = **χόρος,** Ἡσύχ.

κωράλιον, ἴδε ἐν λέξ. **κοράλλιον.**

κωραλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κῶρος** (ὅ ἐστι **κοῦρος**), Ἡρωδ. π. μον. λέξ. 20. 30, Φώτ.· ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἐπιλύκου· πρβλ. **ποσθαλίσκος.**

κωραλλεύς, ὁ, ἁλιεὺς κοραλλίων, Ἡσύχ.

κωρεωκόμος, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὀρεωκόμος,** Ἀριστοφ. Θεσμ. 491.

κωρία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κουρεύτρια,** Ἡσύχ.

κώριον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κούριον, κόριον,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 731.

κωρίς, ίδος, ἡ, Σικελ. ἀντὶ τοῦ **καρίς,** ἴδε **κουρίς** III.

κῶρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοῦρος, κόρος,** Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 85, Θεόκρ. 1. 47, κτλ.

κωροσύνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κουροσύνη,** Θεόκρ. 24. 57.

Κωρυκαῖος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **Κώρυκος.**

κωρύκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώρυκος,** Πολ. Ι', 172, Σουΐδ.· **-ίδιον,** Ἡσύχ.

Κωρύκιος [ῠ], **α, ον,** (ἐκ τοῦ Κωρυκίου ἄντρου τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ), Νύμφαι Κ. Σοφ. Ἀντ. 1128· κορυφαὶ Κ., αἱ τοῦ Παρνασσοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 559· ὡσαύτως **Κωρυκὶς** πέτρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 22.

κωρυκίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κώρυκος,** Ἐπίχ. 64 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 368. **II.** κυστιοειδὲς ἢ φλυκταινοειδὲς ἔκφυμα παραγόμενον ἐπὶ τῶν φύλλων πτελεῶν καὶ τῆς σφεδάμνου διὰ τοῦ δήγματος ἐντόμου τινός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 1.

κώρυκος, ὁ, ὡς τὸ **θύλακος,** δερμάτινος σάκκος ἢ πήρα ζωοτροφιῶν, «ταγάρι», Ὀδ. Ε. 267., Ι. 213, Ἀριστοφ. Λυσ. 1212, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 3, Ἀντιφάν. ἐν «Μνήμασι» 1. 3·— κατὰ τὸν Ἡσύχ. ὡσαύτως, δερματίνη φαρέτρα, ὡς τὸ **γωρυτός.** **2)** ἐν τοῖς γυμνασίοις, μέγας ἐκ δέρματος σάκκος πλήρης κεγχραμίδων (σπόρων σύκου), ἀλεύρου ἢ ἄμμου, ὃν οἱ ἀθληταὶ διὰ κτυπημάτων τῆς χειρὸς ἀνετίνασσον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὐχὶ ὅλως ἀνόμοιος πρὸς τὸ ἀγγλ. quintain, (καλοῦνται pugilatorius ὑπὸ τοῦ Plaut. Rud. 3. 4, 16), Ἄντυλλ. ἐν Medici Gr. σ. 124 Matth., Λουκ. Λεξιφ. 5· ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ (ἢ Κωρύκῳ), μαχόμενος πρὸς τὸν κώρυκον ἢ τὸν Κώρυκον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 13, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 117· πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι, παροιμ. ἐπὶ ματαιοπονίας, Διογ. 7. 54· μεταφ. ἐπὶ παρασίτων, ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων δέρειν παρέχοντες ἀθληταῖσιν Τιμοκλ. ἐν «Πύκτῃ» 1· πρβλ. Gerhard Denkmäler, κτλ. (Berl. 1851) σ. 447.— Αὐτὴ δὲ ἡ παιδιὰ ἐκαλεῖτο **κωρυκομαχία,** Ἱππ. 364. 16., 372. 39., 374. 3· ἡ **κωρυκοβολία,** Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13. **II.** τὸ περικλεῖον τοὺς ὄρχεις θυλακοειδὲς δέρμα, τὸ ὄρχεον, Ἱππιατρ. **III.** Ἐν Μακεδονίᾳ, εἶδος κογχυλίου ἢ κόγχης, Ἀθήν. 87Β.

Κώρυκος, ὁ, ἀκρωτήριόν τι τῆς Κιλικίας, Ὁμ. Ὕμν. εἰς

'Απόλλ. 39, 'Εκαταῖ. παρὰ Στεφ. Β., Θουκ. 8. 14, κτλ.· — οἱ δὲ κάτοικοι, **Κωρυκαῖοι**, ἦσαν διαβόητοι ὡς διὰ κατασκόπων ἐξακριβώνοντες ποῦ διηυθύνοντο τὰ πλοῖα καὶ τί φόρτον ἔφερον καὶ ἀκολούθως συλλαμβάνοντες αὐτὰ καὶ ληστεύοντες, Εὐφορ. παρὰ Φωτ., Στράβ. 644· ἐντεῦθεν **Κωρυκαῖος** παροιμιωδῶς ἐπὶ κατασκόπου, ὠτακουστοῦ, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ., Κικ. π. 'Αττ. 10. 18· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ θεοῦ τῶν ὠτακουστῶν, «τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάσατο», ὡς ἡμεῖς λέγομεν «ἕνα πουλάκι μοῦ τὸ εἶπε», Μένανδρ. ἐν «'Εγχειριδίῳ» 2· μὴ κατακούσειεν δέ μου ὁ Κωρυκαῖος, Διώξιππος ἐν «Θησαυρῷ» 1, πρβλ. Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ. Παροιμιογρ., Φώτ.· — Κωρύκιον (-αῖον;) σκάφος, πειρατικὸν πλοῖον, 'Αλκίφρων 1. 8.

κωρυκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κώρυκον, δηλ. σάκκον ἢ πήραν, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 15, 4.

Κῶς, ἡ, γεν. **Κῶ**, ἡ νῆσος Κῶς, ἀπέναντι τῆς Καρίας· παρ' 'Ομ. ἀείποτε ἐν τῷ 'Επικ. τύπῳ **Κόως**, πλὴν ἐν 'Ιλ. Β. 677, ἔνθα εὑρίσκομεν τὴν κοινὴν αἰτ. **Κῶν**· — **Κόωνδε** εἰς Κῶν, Ξ. 255, κτλ. — Πρβλ. **Κῷος, Κωακός**.

κῶς, τό, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **κῶας**, Νικοχάρης ἐν «Λημνίαις» 3. **II**. ἐν Κορίνθῳ, δημοσία εἱρκτή, 'Ετυμ. Μέγ., 'Ησύχ.· Στέφ. ὁ Β. προστίθησιν ὅτι τὸ **κῶος** ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ ὅτι **κῶες** ἐκαλοῦντο οἱ πεφυλακισμένοι· πρβλ. **καιάδας, καῖαρ**.

κῶς, 'Ιων. ἀντὶ **πῶς**, 'Ηρόδ. **II**. ἐγκλιτ. **κως**, 'Ιων. ἀντὶ **πως**, ὁ αὐτ.

κώτᾰλις, ἡ, ὕπερον, «γουδοχέρι», Σουΐδ., Εὐστ. 1675· 57· ὡσαύτως = **κώπη, σκυτάλη**, 'Ησύχ. (Ἴσως ἐκ τοῦ **κόπτω**).

κώτᾰλος, ὁ, ὄνομα μουσικοῦ τινος μέλους, 'Ηδύλ. παρ' 'Αθην. 176D.

κωτάρχης, ου, ὁ, ἱερατικός τις ἄρχων ἐν Βραγχίδαις, Συλλ. 'Επιγρ. 2880, 2881· ὡσαύτως **κώταρχος**, 2882.

κωτῐλάς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κωτίλος**, Βοιωτ. ὄνομα τῆς χελιδόνος, 'Ανακρ. 99, Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3.

κωτῐλία, ἡ, (κωτίλος) πολυλογία, κυρίως κολακεία, Γλωσσ.

κωτίλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, ἀδολεσχῶ, Λατ. garrire, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ κολακεύειν, περιποιεῖσθαι διὰ λόγων, αἱμύλα κωτίλλειν 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 372· μαλθακὰ κ. Θέογν. 850· ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν Φωκυλ. 11· οὕτως, ἀνάνυτα κ. Θεοκρ. 15. 87· ἑλικτὰ ἔπη Λυκ. 1466· τοιαῦτα Βαβρ. 101. 87· τὸν ἐν δικαστηρίοις λόγον Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 44· κώτιλλε 'Ελλάδιος ἐν Φωτ. Βιβλ. 531. 34. **II**. μεταφ., ἐξαπατῶ διὰ καλῶν ἢ κολακευτικῶν λόγων, εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρὸν Θέογν. 363· μή κώτιλλέ με, μή με δελέαζε διὰ κολακειῶν, Σοφ. 'Αντ. 756.

κωτίλος, η, ον, φλύαρος, πολυλόγος, ἀδολέσχης, Λατ. garrulus, Θέογν. 295, Σοφ. 'Αποσπ. 606· ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 15. 89· ἐπὶ χελιδόνος, λάλος, 'Ανακρ. 99, Σιμων. 243 (πρβλ. **κωτιλάς**)· καὶ οὕτω καθόλου ἐπὶ ζῴων, ἅπερ ὁ 'Αριστ. διαιρεῖ εἰς **κωτίλα** καὶ **σιγηλά**, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 1, 29. **II**. μεταφ., ζωηρός, ἐκφραστικός, ῥήματα Θεόκρ. 20. 7· ὄμματα κ., Λατ. loquaculi, 'Ανθ. Π. 5. 131· καταπειστικός, φίλτρα αὐτόθι 7. 221· κ. ἁρμονία, μουσική, οὐχὶ σοβαρὰ δηλαδ., Διον. 'Αλ. π. Δημ. 49, Πλούτ. 2. 1136Β.

κωφάω, μέλλ. **-ήσω**, (κωφός) κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, δι' ἰσχυρῶν κραυγῶν καταπνίγω τὴν φωνὴν αὐτοῦ, 'Οππ. Κ. 3. 286.— Παθ. γίνομαι βωβὸς ἢ κωφός, γίνομαι βλάξ, ὑπ' ἀπαιδευσίας Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 516Β. **II**. καθόλου, ἀμβλύνω, βλάπτω, 'Ησύχ. πρβλ. Pors. Or. 1279.

κωφεία, ἡ, = **κωφότης**, Boiss. An. 4. 387· **κώφευσις**, ἡ, Κύριλλ.

κωφεύω, εἶμαι βωβός, 'Εβδ. (Β' Βασιλ. ΙΓ', 20)· ὡσαύτως, εἶμαι κωφός, αὐτόθι.

κωφέω, = **κωφάω** II, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω, πιθ. γραφὴ ἐν Σοφ. 'Αποσπ. 223.

κώφησις, εως, πήρωσις, κολόβωσις, 'Ησύχ.

κωφητέος, α, ον, = **βλαπτέος**, 'Ησύχ.

κωφίας, ου, ὁ, = **τυφλίνης** ἢ **τυφλῖνος** ὄφις, κοινῶς τυφλίτης Αἰλ. π. Ζ. 8. 13.

κωφός, ή, όν, (κόπτω) πρβλ. τὸ Λατ. tusus, ῥιζικὴ σημασία, ἀμβλύς, ἐξησθενωμένος, ἀνίσχυρος, κωφὸν βέλος, τὸ ἀμβλύ, ἀδύνατον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀξύ, 'Ιλ. Λ. 390· κ. καλάμη 'Ανθ. Π. 12. 25. **II**. μεταφ.· **1)** ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, βωβός, ἄλαλος, κύματι κωφῷ, μὲ κῦμα βωβόν, ἀθόρυβον, δηλ. πρὶν ἢ θραυσθῇ, 'Ιλ. Ξ. 11· κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει, ἀτιμάζει καὶ αὐτὴν τὴν ἄλαλον, δηλ. ἀναίσθητον γῆν (πρβλ. bruta tellus), Ω. 54· τὰ μὲν ἄλλα ἔσκε κωφά, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ἐδάφους παρῆγον ἦχον ἀμβλύν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ζωηρὸν ἦχον τῶν κοίλων μερῶν κρουομένων, 'Ηρόδ. 4. 200· ὁ κ. λιμήν, ἴσως ὁ λιμὴν τῆς Μουνιχίας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν θορυβώδη τοῦ Πειραιῶς, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 31· τῶν μεταλλικῶν κωφότατος (ὁ σίδηρος), ἠχεῖ ἐλάχιστον, Πλούτ. 2. 721Ε. **2)** μεθ' 'Ομ., ἐπὶ ἀνθρώπων, βωβός, ἄλαλος, καὶ κωφοῦ συνίημι καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 1. 47· τὸ αὐτὸ πρόσωπον καλεῖται κωφὸς ἐν 1. 34, ἄφωνος ἐν 85, καὶ διεφθαρμένος τὴν ἀκοὴν ἐν 1. 38, ὥστε (ἂν μὴ αἱ μνημονευθεῖσαι τελευταῖαι λέξεις εἶναι γλώσσημα) ὁ 'Ηρόδ. ἐξελάμβανε τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸν κωφόν τε καὶ βωβόν, ἴδε κατωτ. 6, καὶ πρβλ. 'Ησύχ.· οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι Κρατῖν. ἐν «'Αρχιλόχοις» 3· κωφὴ χάρις, ἄλαλον δῶρον, δηλ. ἐπιτάφιος, 'Επιγρ. 'Ελλ. 298· οὕτω, κωφοῖς δάκρυσι αὐτόθι 268. 26., 252. 6· κ. πρόσωπον βωβὸν πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 337Ε· — μεταφ., κωφὰ ἔπη, βωβά, λησμονημένα, Σοφ. Ο. Τ. 290 (ἐκτὸς ἂν ἑρμηνεύσωμεν: ἄνευ σημασίας ἀνόητα, ἴδε κατωτ. 5). **6**. κωφός, βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν, Λατ. surdus, Ὕμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 92, Αἰσχύλ. Θήβ. 202, Χο. 881· λήθην κωφήν, ἄναυδον Σοφ. 'Αποσπ. 505· ὅσοι κ. ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 9, 16· — μετὰ γεν., κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν 'Αντιφ. ἐν «Σαπφοῖ» 1. 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 932Α· 'Ελλάδος φωνᾶς κωφός, κωφὸς ὡς πρὸς τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν, δηλ. ἀγνοῶν τὴν 'Ελληνικήν, 'Αποσπ. Πυθαγ., πρβλ. Πλούτ. 2. 1108D. **γ**. μεταφ., κ. πέτρος Μοσχίων παρὰ Στοβ. 1. 125, 14· μαψαῦραι Καλλ. 'Αποσπ. 67· ἐρημία Διόδ. 3. 40· — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., κωφὰ χλιαίνεσθαι, ἀσθενῶς, 'Ανθ. Π. 12. 125. **3)** ἀσθενὴς τὴν ὅρασιν, ἀμβλεῖαν ἔχων ὅρασιν, 'Αριστ. Φυσιογν. 3. 4. **4)** ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ἀμβλύς, ἀσθενής, ἀδύνατος, Θεοφρ. Σημ. 19. **5)** ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀμβλύνους, βλάξ, ἠλίθιος, Λατ. fatuus, ἐγὼ ὁ πάντα κ. Σοφ. Αἴ. 911, πρβλ. Πινδ. Π. 9. 151, Πλάτ. Τίμ. 88Β· — καὶ ὅπως ἐπὶ πραγμάτων, ἀνόητος, μηδεμίαν ἔχων σημασίαν (ἀνωτ. I), κ. καὶ παλαί' ἔπη Σοφ. Ο. Τ. 290· κ. διήγησις Πολύβ. 3. 36, 4, πρβλ. 5. 21, 4· σκῶμμα Πλούτ. 2. 712Α· εὐπραγίαι Δίων Κ. 38. Ἴδε ἐν λέξ. **τυφλός**.

κωφότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κωφοῦ, 'Ιππ. 'Επιδ. 3. 1103, Πλάτ. 'Αλκ., Δημ. 411. 25, κτλ.· ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς, Πλούτ. 2. 38Β, 167Β. **2)** καθόλου ἀμβλύτης, νωθρότης, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 10. 1, 9.

κωφόω, (κωφός) = **κωφάω**, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΛΗ', 3, 13), Γαλην. 19. 116· — Παθ., γίνομαι κωφός, τὰ ὦτα 'Ιππ. 'Αφ. 1251, πρβλ. 149Ε· γίνομαι βωβός, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΛΗ', 9)· εἶμαι ἀδρανής, νωθρός, πρός τι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σέξτ. 'Εμπ.

κώφωσις, εως, ἡ, κωφότης, 'Ιππ. 'Αφ. 1250· πρβλ. 149 Α. C, F· τῆς ἀκοῆς Κλήμ. 'Αλ. 82. 2· ἀδυναμία, ἀμβλύτης, τῶν ὀφθαλμῶν 'Ιππ. παρ' 'Ερωτιαν. σ. 230· ἐπὶ τοῦ νοῦ, πρός τι 'Ωριγ.

κᾦχετο, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ᾤχετο**, πρτ. τοῦ **οἴχομαι**.

κωχεύς, ὁ, = **μετέωρος**, 'Ανέκδ. Boiss. 4. 387.

κωχεύω, = **ὀχέω**, βαστάζω, φέρω, «μετεωρίζω», Σοφ. ('Αποσπ. 303) παρ' 'Ησυχ. 'Αλλ' ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντὶ τοῦ **ὀκωχεύω**· ἴδε **ἀνοκωχή**.

κώψ, = **σκώψ**, 'Αριστ. παρ' Αἰλ. π. Ζ. 15. 28, 'Αθήν. 391Ε.

κῶψον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ὄψον**, 'Αριστοφ. Σφ. 302.

Ϙ

Ϙ ϙ, ϙ ἢ ϟ, **τὸ κόππα**, γράμμα τοῦ πάλαι 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅπερ ἀπαντᾷ μὲν ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἔν τισι διαλέκτοις ὡς ἕτερον κ, περιεσώθη δ' ὡς 'παράσημον' ἢ ἀριθμὸς ϟ' = 90. Ὤφειλε δὲ τὸ ὄνομα 'κόππα' νὰ γράφηται 'ϙόππα', καθ' ὅσον «πᾶν στοιχεῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται» (Σχόλ. εἰς Διον. Θρᾷκα 325, 6). 'Επειδὴ δὲ ὡς γράμμα τὸ σύμβολον ϙ εὕρηται σχεδὸν ἀείποτε πρὸ τοῦ ο καὶ ʏ (ὅπερ ʏ τότε ἐξεφωνεῖτο ὡς ου), ἔτι δὲ καὶ πρὸ συμφώνων, συνάγεται ὅτι προεφέρετο ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς κ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἤγουν ὡς λαρυγγικὸν κ (ἐν ταῖς λέξεσι κάτω, κώμη, κρίσις, κτῆμα).

Παραδείγματα· ϙόραξ, ϙοσμία, ὄρϙον, Γλαῦϙος, Ϙορινθόθεν, γλαυϙώπιδι ϙούρῃ, ϝεϙόντας, 'Αρκαδιϙόν, Εὔδιϙος, Καλιϙόμη, Λύϙος, ϙουφαγόρας, ϙύϙνος, λήϙυθος, ϙυνίσϙος, Λοϙρός, Ϙλυτώ, Πάτροϙλος, Ἕϙτωρ, κτλ. — Τὸ ϙ σπάνιον ὂν ἤδη ἐν αὐτῇ τῇ δοκίμῳ ἀρχαιότητι ἐξετοπίσθη ὑπὸ τοῦ κ ὅπερ ἀνέκαθεν εἶχε καὶ λαρυγγικὸν καὶ οὐρανικὸν φθόγγον (οἷον ἐν τοῖς κόπτω, κράζω, κτῆνος—κελεύω, κεῖμαι, κέρδος, κῆπος].

Παλαιότεραι μαρτυρίαι. Quintil. I, 4, 9. Q, cuius similis effectu specieque (nisi quod paullum a nostris obliquatur) K o p p a apud Graecos nunc tantum in numero manet.— Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 23· κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον ... καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνενήκοντα.— 'Ησύχ. κοππατίας· ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα.— Σουΐδ. κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακται (; -ο) στοιχεῖον ... παρὰ γὰρ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνενήκοντα. — Σχόλ. εἰς Διονύσ. Θρᾷκα 496, 5· γράμματα δὲ καὶ παρὰ Χαλδαίοις καὶ Αἰγυπτίοις καὶ τινα ἕτερα, τὸ δίγαμμα καὶ τὸ κόππα καὶ τὸ καλούμενον παρακύϊσμα. — **Α. Ν. Γιάνναρης**].

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΤΟΜΩ ΤΟΥΤΩ

ἐπιδίομαι, ἀποθ., διώκω, ἐνάγω εἰς δικαστήριον, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Hell. J. 13, σ. 52.

ἐπικλήρωσις, ἡ, ἀπονομὴ διὰ κλήρου, Ἐπιγαφ. παρὰ Hicks 148. 30.

ἐπικοινάομαι = ἐπικοινόομαι, τινι, Ἐπιγραφ. Δωδώνης, Hell. J. 1, σ. 233.

ἐπιμιμέομαι, μέσ., μιμοῦμαι προσέτι, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12, 33 (Wimmer).

ἐπιμωλέω, Ἐπιγραφ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 56· ἴδε **μωλέω**.

ἐπινέμω — πρόσθες ἐν τέλει: ἀλλ' ἴσως εἶναι προτιμότερον νὰ λάβωμεν τὸ ῥῆμα ὡς μέσον καὶ νὰ ἑρμηνεύσωμεν: τὸ θῆλυ γένος ἀεὶ ἐπινέμεται (εἰ ἐπιτρέπεται ἡ ἑρμηνεία αὕτη τῆς λέξεως ὅρος).

ἐπινυμφεύομαι, νυμφεύομαι καὶ δευτέραν φοράν, Ἐπιγραφὴ Κῶ 386.

ἐπισκυφισμός, ὁ, = **σκυφισμός**, Ἀέτιος σ. 139, 37 Ald.

ἔχθω = ἐκτός, ἔχθω hομεστίων Ἐπιγραφ. Δελφικ. B. C. H. 1895, 1 ff. C_{13}.

ζευγῶχος, ὁ, ἔχων ἢ ἐλαύνων ζεῦγος ὑποζυγίων, ζευγώχωι, Ἐπιγρ. Ἑρμιόν. 3385 $_{7.\,8}$.

ἡμιολίζω = δίδω τὸ ἡμιόλιον, Ἐπιγραφ. Ἠλιδ. 1151, = Ὀλ. 16, = Roberts 298.

ἡμιτύεκτος = ἡμίεκτος, Ἐπιγραφ. Κρήτ. Compar. 200.

ἠχοῖ = ὅπου, Ἐπιγραφ. Ὠρωποῦ, Bechtel 18_{16} = CIGS 1. 235.

θυηχοῦς = θύτης, CIA 322.

καλλιτέρως = κάλλιον, Ἐπιγραφ. Ἠλιδ. 1156_3 = Ὀλ. 7 = Roberts 296.

καρπολογεύω = καρπολογέω, Ἐπιγραφ. Κῶ 3632_{29}.

κατοίκιος, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπιγραφ. Δελφ. 2141_{23}.

κλαικτὸς = κλειστός, Ἐπιγραφ. Ἀνδ. 94.

κλαικοφόρος = κλειδοῦχος, Ἐπίδαυρ. Καββαδ. 245.

κλισμάκιον, μικρὰ κλῖμαξ, CIA. IV, $626c_{28}$.

κόριλλα, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κόρη** (κατὰ Dittenb.) Ἐπιγραφ. Βοιωτ. 635, 963—965, κτλ. — Κατὰ Meister εἶναι κύριον ὄνομα.

Ἐν τῷ ῥήματι **ἐκραίνω**, ἀντὶ νὰ **ἐκραίνῃ**, νὰ **ῥαίνῃ**, γράφε: **νὰ ἐκρέῃ, νὰ ῥέῃ**.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΣΗΜ.—Ἐν τῷ Α' καὶ Β' τόμῳ τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἡ ἐπεξεργασία τῶν γραμμάτων **Α, Ε, Ι**, καὶ **Κ** (ἐκτὸς τοῦ μέρους τοῦ ἀπὸ τῆς λέξεως **καταίνεσις** μέχρι τῆς λέξεως **κεντρίνης**, ὅπερ ἐπεξειργάσατο ὁ κ. Γ. Γαρδίκας) ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κωνσταντινίδου, ἡ δὲ τῶν στοιχείων **Β, Γ, Δ, Ζ, Η, Θ**, ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημ. Ἀντωνίου Οἰκονόμου, τὸ δὲ **Δίγαμμα**, τὸ **Ἰῶτ**, καὶ τὸ **Κόππα** συνετάχθησαν ἐπίτηδες διὰ τὸ Λεξικὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ν. Γιάνναρη.